

Võ Động Thiên Hà

Contents

Võ Động Thiên Hà	13
1. Chương 1: Vân Thiên	14
2. Chương 2: Lợi Châu Đồ Thị.	18
3. Chương 3: Vô Lượng Tinh Kinh.	21
4. Chương 4: Trùng Huyệt Điểm Tinh.	23
5. Chương 5: Chân Tướng.	26
6. Chương 6: Mùa Xuân? Mùa Đông?	30
7. Chương 7: Đồ Thị Tinh Ý Quyền.	33
8. Chương 8: Kỳ Tài?	36
9. Chương 9: Quái Vật Hình Luận Bàn!	39
10. Chương 10: Xung Đột Đầu Đường.	42
11. Chương 11: Thiêu Niên Giang Gia.	45
12. Chương 12: Mẫu Và Tử.	49
13. Chương 13: Bạo Cường Đoán Cốt Công.	52
14. Chương 14: Đùa Giỡn.	55
15. Chương 15: Chiến!	58
16. Chương 16: Tai Tiếng Gia Tộc.	60
17. Chương 17: Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp.	64
18. Chương 18: Đột Phá Cấp Tám!	67
19. Chương 19: Diễn Võ Diệt Tướng.	70
20. Chương 20: Khách Từ Kinh Thành.	73
21. Chương 21: Truy Vân Mã.	77
22. Chương 22: Thiên Phong Hào.	80
23. Chương 23: Hương Lâu Y Nữ.	83
24. Chương 24: Võ Thị.	87
25. Chương 25: Việc Bền Hồ Ít Người Biết Đến.	89
26. Chương 26: Lòng Hiếu Kỳ.	92
27. Chương 27: Kết Bạn.	95
28. Chương 28: Thu Liệp	99
29. Chương 29: Muộn Nê Hoàn	102
30. Chương 30: Chim Ưng	105
31. Chương 31: Ngao Ưng.	109
32. Chương 32: Thần Phục.	112
33. Chương 33: Đêm Trung Thu.	115
34. Chương 34: Vĩnh An Phường.	119
35. Chương 35: Lão Khất Cái Nơi Đầu Cầu	122
36. Chương 36: "thỏ Tặc".	126
37. Chương 37: Sát Nhân, Hãm Tinh!	130
38. Chương 38: Ngoài Ý Muốn? Trùng Hợp?	133
39. Chương 39: Bình Cảnh Cấp Chín.	136
40. Chương 40: Tuyết Ngọc Tam Thức.	138
41. Chương 41: Lật Thuyền Trong Mương.	142

42. Chương 42: Tin Tức Ly Biệt.	145
43. Chương 43: Lòng Cửa Thiếu Nữ.	148
44. Chương 44: Lòng Oán Hận.	151
45. Chương 45: Hạ Độc.	155
46. Chương 46: Răng Nanh	158
47. Chương 47: Dao Mổ!	162
48. Chương 48: Đáng Ghê Tởm.	164
49. Chương 49: Huyết Tẩy.	167
50. Chương 50: Sóng Tan?	170
51. Chương 51: Đại Hội Võ Đạo (thượng).	174
52. Chương 52: Đại Hội Võ Đạo (trung).	177
53. Chương 53: Đại Hội Võ Đạo (hạ).	180
54. Chương 54: Tấn Giai Võ Sư.	183
55. Chương 55: Núi Hoang Chi Ước.	186
56. Chương 56: Tứ Đại Tông Môn.	189
57. Chương 57: Lấy Được Lợi Ích Không Nhỏ.	192
58. Chương 58: Tin Cây Gửi Gắm.	195
59. Chương 59: Cướp Dọc Đường.	197
60. Chương 60: Khách Nhân Tửu Phường.	200
61. Chương 61: Theo Dõi.	203
62. Chương 62: Vũ Khí Bí Mật.	206
63. Chương 63: Triệu Kiến	209
64. Chương 64: Tin Dữ	212
65. Chương 65: Tàng Kinh Lâu	214
66. Chương 66: Âm Cách	217
67. Chương 67: Quán Phách Thăng Long Quyết	220
68. Chương 68: Ách Chỉ	223
69. Chương 69: Vân Tru	225
70. Chương 70: Phong Lâm Dạ Mưu	228
71. Chương 71: Dạ Chiến	231
72. Chương 72: Bố Trí	234
73. Chương 73: Phản Kích	236
74. Chương 74: Ngự Ứng Thao Tiễn	238
75. Chương 75: Du Săn	241
76. Chương 76: Tiêu Diệt	244
77. Chương 77: Kết Thúc	246
78. Chương 78: Vào Kinh	248
79. Chương 79: Tang Lễ	250
80. Chương 80: Dị Tộc	253
81. Chương 81: Tình Thế	255
82. Chương 82: Viêm Hoàng	258
83. Chương 83: Tinh Ứng Thú	260
84. Chương 84: Tinh Vương Phi	263
85. Chương 85: Ác Thiếu	266
86. Chương 86: Người Là Vương Bát Đản!	268
87. Chương 87: Tụ Hương Lâu	271
88. Chương 88: Tình Địch	273
89. Chương 89: Tiên Đặt Cước.	276
90. Chương 90: Bản Cung.	278
91. Chương 91: Thần Kỹ.	281
92. Chương 92: Đệ Nhất Tài Nữ.	283
93. Chương 93: Ngờ Vực Vô Căn Cứ.	286
94. Chương 94: Ra Oai Thất Bại.	288
95. Chương 95: Dạ Tín.	291

96. Chương 96: Tính Kế.	294
97. Chương 97: Huỳnh Muội Lạc Gia.	297
98. Chương 98: Tiếp Khách.	300
99. Chương 99: Tranh Chấp Tại Tửu Lâu	303
100. Chương 100: Xung Đột	305
101. Chương 101: Làm Giả Hóa Thật	308
102. Chương 102: Lão Hổ, Khổng Tước	310
103. Chương 103: An Bình Công Chúa	312
104. Chương 104: Cơn Giận Của Đỗ Tướng	315
105. Chương 105: Nghi Ngờ	318
106. Chương 106: Tình Thế Hỗn Loạn	320
107. Chương 107: Điểm Tinh	323
108. Chương 108: Dòng Xoáy Tinh Lực	326
109. Chương 109: Rung Động	328
110. Chương 110: Bí Thất Bắc Hầu Phủ	331
111. Chương 111: Yết Bằng	333
112. Chương 112: Lựa Chọn	336
113. Chương 113: Chọn Giai Tân	339
114. Chương 114: Tô Tuyết	341
115. Chương 115: Yết Thái	343
116. Chương 116: Lời Mời Thần Bí	345
117. Chương 117: Nhị Lão Bản	348
118. Chương 118: Công Tâm	350
119. Chương 119: Huyền Vụ Nữ.	352
120. Chương 120: Thăng Liền Ba Cấp.	355
121. Chương 121: Bạo Viêm Kinh Khí.	357
122. Chương 122: Thân Thế.	360
123. Chương 123: Nhị Oa Đầu	362
124. Chương 124: Đại Hội Săn Bắn	365
125. Chương 125: Tiểu Tập Hội	369
126. Chương 126: Tổ Hợp	372
127. Chương 127: Bầy Sói	375
128. Chương 128: Chém Giết	379
129. Chương 129: Âm Tiền	382
130. Chương 130: Yết Kiến	386
131. Chương 131: Đế Vương Chi Tâm.	389
132. Chương 132: Gặp Lại Tô Tuyết.	392
133. Chương 133: Giao Phong.	396
134. Chương 134: Nhật Được Bảo Rời.	399
135. Chương 135: Bố Trí	403
136. Chương 136: Đảo Đại Môi	406
137. Chương 137: Hắc Oa	410
138. Chương 138: Thương Hồn Chỉ	413
139. Chương 139: Kiếm Vũ	416
140. Chương 140: Lão Đầu Ngoan Cổ	420
141. Chương 141: Xúi Giục	423
142. Chương 142: Bầy?	427
143. Chương 143: Sau Xuân Vũ Lâu.	430
144. Chương 144: Lầy Máu, Ăn Thịt!	434
145. Chương 145: Sự Kiện Thần Bí	438
146. Chương 146: Giang Gia Phiền Muộn	442
147. Chương 147: Đấu Rượu.	445
148. Chương 148: Cung Phụng.	449
149. Chương 149: Đục Nước Béo Cò	452

150. Chương 150: Mượn Dao Giết Người	455
151. Chương 151: Khu Hồ Nuốt Lang	458
152. Chương 152: Linh Thú Huyền Đan	462
153. Chương 153: Nhất Bôi Trà Quán	465
154. Chương 154: Sát Cơ Trong Tiểu Trấn	469
155. Chương 155: Ứng Tập	472
156. Chương 156: Sau Khi Trở Về	475
157. Chương 157: Lúc Yên Tĩnh	478
158. Chương 158: Đầu Mối	482
159. Chương 159: Tín Cùng Tâm	485
160. Chương 160: Lầu	488
161. Chương 161: Dư Vị	492
162. Chương 162: Biến Thái Vừa Thích Nam Vừa Thích Nữ	496
163. Chương 163: Nhầm Lẫn	499
164. Chương 164: Quyền Sách	503
165. Chương 165: Mời Chào	506
166. Chương 166: Viêm Hoàng Cục	510
167. Chương 167: Hỏi Và Đáp	513
168. Chương 168: Vào Trước Là Chủ	516
169. Chương 169: Đột Phá	519
170. Chương 170: Tắt Sát Kỹ	522
171. Chương 171: Linh Phách	525
172. Chương 172: Thải Trù	528
173. Chương 173: Lão Thái Thái Bưu Hân	532
174. Chương 174: Phương Thuốc	535
175. Chương 175: Thiết Tưởng	539
176. Chương 176: Thổ Ngữ Hoang Dã	543
177. Chương 177: Lai Giả Bất Thiện	546
178. Chương 178: Tuyệt Tan	549
179. Chương 179: Thiên Tài Ngã Xuống	553
180. Chương 180: Thắng Lợi	556
181. Chương 181: Đánh Rụng Răng Hân	560
182. Chương 182: Tai Họa Ngầm	563
183. Chương 183: Thỉnh Mời	566
184. Chương 184: Miên Diệu Tửu Phòng	570
185. Chương 185: Huấn Luyện Doanh	573
186. Chương 186: Trưởng Lão Dị Tộc	576
187. Chương 187: Quất Roi.	579
188. Chương 188: Huyết Tinh Diễn Kỳ.	583
189. Chương 189: Có Tình Huống	586
190. Chương 190: Hồ Nhập Bầy Dê	589
191. Chương 191: Thất Tung	592
192. Chương 192: Hắc Giáp Doanh	596
193. Chương 193: Cự Tuyệt	600
194. Chương 194: Tầm Ân Rối	603
195. Chương 195 - 196: Đáp Lễ	606
196. Chương 197 - 198: Ngư Tử Thiên	614
197. Chương 199: Phản Kích	621
198. Chương 200: Giết Chóc Nửa Đêm	625
199. Chương 201: Âm Mưu Thay Đổi	628
200. Chương 202: Tạo Áp Lực	631
201. Chương 203: Dữ Tợn	634
202. Chương 204: Chờ	638
203. Chương 205: Giăng Lưới	641

204. Chương 206:	Mượn Dao	645
205. Chương 207:	Tụ Hương Lâu Đắm Máu	649
206. Chương 208:	Như Vậy...	652
207. Chương 209:	Kéo Lưới	655
208. Chương 210:	Mật Báo	659
209. Chương 211:	Kết Thúc	662
210. Chương 212:	Lại Tiếp Tục Tiến Thêm Một Tầng	665
211. Chương 213:	Tiên Lễ Hậu Binh	669
212. Chương 214:	Trở Mặt	673
213. Chương 215:	Rời Kinh	677
214. Chương 216:	Giấy Thông Hành	680
215. Chương 217:	Đệ Nhất Tinh Tú Viên Mãn	684
216. Chương 218:	Thà Giết Lầm Còn Hơn Bỏ Sốt	687
217. Chương 219:	Một Tên Cũng Không Để Lại	690
218. Chương 220:	Đông Thành Bằng Côn	693
219. Chương 221:	Ngoại Thành Giang Nam Quận	697
220. Chương 222:	Gió To Trăng Mờ	700
221. Chương 223:	Liệt Diễm Đốt Thành	703
222. Chương 224:	Đường Không Có Lối Về	707
223. Chương 225:	Tắt Sắt Quỷ Dị	709
224. Chương 226:	Giang Thị Diên Cuồng	712
225. Chương 227:	Tinh Thú Xà Bàn	715
226. Chương 228:	Tuyệt Lang Vương	718
227. Chương 229:	Cảnh Kỳ Lạ	721
228. Chương 230:	Thiên Triệu Đoạt Nguyệt	725
229. Chương 231:	Thương Nguyệt	727
230. Chương 232:	Khôn Nguyệt Bích	731
231. Chương 233:	Hình Xăm Quỷ Dị	733
232. Chương 234:	Cuộc Gặp Gỡ Trong Rừng	736
233. Chương 235:	Đi Xuống Thôi!	738
234. Chương 236:	Uy Lực Của Khôn Nguyệt Bích	741
235. Chương 237:	Tuyệt Địa Phản Kích.	744
236. Chương 238:	Kỳ Lạ	748
237. Chương 239:	Mệnh Huyền Nhất Tuyến	751
238. Chương 240:	Xoay Chuyển	754
239. Chương 241:	Kinh Lâu Chi Kiếp	757
240. Chương 242:	Phòng Bị	760
241. Chương 243:	Tàng Chi Tầm Tích	763
242. Chương 244:	Ấn Ký Cao Minh	766
243. Chương 245:	Tin Tức Trọng Yếu	770
244. Chương 246:	Thiên Khôn Định Ấn	773
245. Chương 247:	Huyền Môn Di Lão	776
246. Chương 248:	Tửu Phường Gặp Cố Nhân	779
247. Chương 249:	Đột Phá Cửu Cấp	783
248. Chương 250:	Vị Khách Thần Bí Ở Hoang Trạch	786
249. Chương 251:	Tẩy Căn Phạt Tủy Lần Thứ Hai	789
250. Chương 252:	Nhất Tiễn Xạ Tam Điều	792
251. Chương 253:	Khai Phong	796
252. Chương 254:	Vân Tru Và Ý Chí	799
253. Chương 255:	Thần Binh Xuất Lô.	802
254. Chương 256:	Tứ Phương Động.	805
255. Chương 257:	Hồ Ly.	808
256. Chương 258:	Dị Khách Long Hồ.	811
257. Chương 259:	Dấu Vết.	815

258. Chương 260:	Long Ngự Truyền Thuyết.	818
259. Chương 261:	Báo Ân Như Vây?	821
260. Chương 262:	Nhất Điều Huyết Lộ!	824
261. Chương 263:	Một Đường Chém Giết.	828
262. Chương 264:	Truyền Kỳ Tử Trung.	831
263. Chương 265:	Con Bài Chưa Lật	835
264. Chương 266:	Gạo Nấu Thành CƠM	838
265. Chương 267:	Ba Việc Trọng Yếu. (*)	842
266. Chương 268:	Biến Cố Ở Cổng Thành	846
267. Chương 269:	Cao Thủ Tụ Tập.	849
268. Chương 270:	Ngoài Dự Liệu.	852
269. Chương 271:	Cẩn Trǎ	855
270. Chương 272:	Hà Độn	858
271. Chương 273:	Huyền Cơ Dưới Đáy Hồ	861
272. Chương 274:	Tàng Long Đại Điện	864
273. Chương 275:	Hối Long Đài	867
274. Chương 276:	Tự Phách Huyền Linh Trận	869
275. Chương 277:	Tiên Thiên Bích Chương	872
276. Chương 278:	Hoán Cốt Tiên Thiên	875
277. Chương 279:	Tàng Long Bí Thất	878
278. Chương 280:	Tìm Kiếm Trong Bí Thất	881
279. Chương 281:	Uy Lực Của Huyền Cảnh	884
280. Chương 282:	Long Ngâm Thiên Ba Hống	888
281. Chương 283:	Khôn Long Chi Quật	891
282. Chương 284:	Long Thi Huyền Nghi	894
283. Chương 285:	Tiểu Cầu Thần Dị	897
284. Chương 286:	Rốt Cuộc Chuẩn Hay Không Chuẩn?	900
285. Chương 287:	Sơn Tặc Dưới Chân Núi	904
286. Chương 288:	Hang Ổ	907
287. Chương 289:	Tửu Thương Diên Cuồng	909
288. Chương 290:	Đạo Khôn Ẩn Thứ Sáu	912
289. Chương 291:	Vấn Đề Của Tinh Kinh	915
290. Chương 292:	Vỏ Bọc Mới Của Sơn Tặc	918
291. Chương 293:	Kiểm CƠM Ăn!	922
292. Chương 294:	Tất Cả Đều Là Giả Mạo	925
293. Chương 295:	Người Rốt Cuộc Là Ai!	928
294. Chương 296:	Khốn Thú	931
295. Chương 297:	Hồ Duyên Anh Dẫn	934
296. Chương 298:	Trao Đổi	937
297. Chương 299:	Phương Hướng Trong Lòng	940
298. Chương 300:	Gió Tuyết Mờ Áo	944
299. Chương 301:	Băng Phong Khẩu!	947
300. Chương 302:	Trụ Sở Bắc Quân!	950
301. Chương 303:	Mây Đen Che Phủ!	954
302. Chương 304:	Giả Dạng Quá Quan!	957
303. Chương 305:	Xích Nham Báo!	960
304. Chương 306:	Tùng Lâm Liệp Nhân!	963
305. Chương 307:	Đánh Chết Tiên Thiên!	966
306. Chương 308:	Con Thú Giảo Hoạt!	969
307. Chương 309:	Chiến Linh Thú!	972
308. Chương 310:	Kim Đan Linh Thú!	975
309. Chương 311:	Bí Cốc Dẫn Tinh.	978
310. Chương 312:	Nhị Túc Viên Mãn.	984

311. Chương 313:	Động Thiên Hà.	987
312. Chương 314:	Xà Phong Tam Lai Khách.	990
313. Chương 315:	Sương Khói Chín Màu	993
314. Chương 316:	Linh Động Tiểu Bạch Viên	997
315. Chương 317:	Dị Nhân Thần Bí.	1000
316. Chương 318:	Giao Nhân Địch Lạ Lễ.	1003
317. Chương 319:	Xà Thôn Quỷ Dị.	1006
318. Chương 320:	Bi Kịch Ai Là Ai!	1009
319. Chương 321:	Người Báo Ân	1012
320. Chương 322:	Thiếu Niên Mất Lam	1016
321. Chương 323:	Lệnh Bài Thần Bí	1019
322. Chương 324:	Ai Vì Họ Tế Điện?	1023
323. Chương 325:	Chính Là Một Màn Kịch	1027
324. Chương 326:	Nộ Trảm	1030
325. Chương 327:	Nghênh Tuyết Trấn	1034
326. Chương 328:	Người Xấu	1037
327. Chương 329:	Bí Thất Phế Tích	1041
328. Chương 330:	Chủ Động Xuất Kích	1044
329. Chương 331:	Bầy Rập Tử Vong	1048
330. Chương 332:	Thôn Thiên Thủ Sáo	1051
331. Chương 333:	Âm Tử Nhĩ.	1054
332. Chương 334:	Thu Hoạch	1058
333. Chương 335:	Mạo Bài Hồng Vu	1061
334. Chương 336:	Kỳ Dục Chi Phương	1065
335. Chương 337:	Vu Hồn Hàng Linh Thuật.	1069
336. Chương 338:	Nguyệt Miếu Sơn	1072
337. Chương 339:	Long Sư Thú	1075
338. Chương 340:	Sư Thúc Tổ	1078
339. Chương 341:	Huyền Cơ Trong Luyện Nguyệt Động	1081
340. Chương 342:	Thải Vân Trục Nguyệt	1085
341. Chương 343:	Hình Nhân Gỗ	1088
342. Chương 344:	Đầu Mối	1091
343. Chương 345:	Khôn Túc Trạng Thái Dịch	1095
344. Chương 346:	Điểm Tinh Bị Động	1098
345. Chương 347:	Mất Trí Nhớ	1102
346. Chương 348:	Vị Tri Túc Dịch	1105
347. Chương 349-350:	Sơn Ngoại Lai Khách	1108
348. Chương 351:	Tuần Hoàn Tận	1115
349. Chương 352:	Phúc Sinh Quy Nguyên	1119
350. Chương 353:	Đan Bồ	1122
351. Chương 354:	Huyền Nguyệt Điện Nghị	1125
352. Chương 355:	Tâm Tư Nữ Nhân	1128
353. Chương 356:	Bạch Viên Tiến Hóa	1131
354. Chương 357:	Dị Trạng Của Tần Nguyệt.	1135
355. Chương 358:	Kế Hoạch	1139
356. Chương 359:	Tông Sư.	1142
357. Chương 360:	Vân Thể Phong Kinh Thuật	1145
358. Chương 361:	Khôn Ẩn	1148
359. Chương 362:	Ẩn Mốc Tìm Tại Yên Vân	1152
360. Chương 363:	Sát Thủ Không Quá Lạnh	1156
361. Chương 364:	Cô Diệt	1159
362. Chương 365:	Huyết Vụ Cốc.	1163
363. Chương 366:	Huyết Môn Hiển Uy	1166
364. Chương 367:	Áp Chế Tuyệt Đối	1170

365. Chương 368:	Hỏi	1173
366. Chương 369:	Một Mạng Đổi Một Mạng	1176
367. Chương 370:	Ý Nguyên To Lớn	1179
368. Chương 371:	Vu Linh Mê Cảnh.	1183
369. Chương 372:	Làm Ngư Ông Không Nhất Định Đắc Lợi.	1186
370. Chương 373:	Chân Thực Chi Nhân.	1190
371. Chương 374:	Vu Hồn Thú.	1193
372. Chương 375:	Khế Ước Giáng Lâm.	1196
373. Chương 376:	Càn Khôn Thủ Trạc.	1199
374. Chương 377:	Một Minh Gánh Chịu Hậu Quả Xấu.	1203
375. Chương 378:	Di Tích Vu Tổ.	1206
376. Chương 379:	Cổ Vu Bí Sách.	1209
377. Chương 380:	Long Nữ Đáy Huyền Long Trì.	1213
378. Chương 381:	Bàn Long Trấn Trụ.	1216
379. Chương 382:	Thôn Phệ Ý Chí.	1219
380. Chương 383:	Quá Độ Thay Máu Không Thể Tưởng Tượng Nổi.	1222
381. Chương 384:	Cộng Sinh Long Tử.	1225
382. Chương 385:	Muốn Người Phụ Trách.	1228
383. Chương 386:	Biến Hóa Của Long Nữ Tỷ Muội.	1232
384. Chương 387:	Hợp Tuyệt Song Tu.	1235
385. Chương 388:	An Nguy Xã Tắc.	1239
386. Chương 389:	Công Thành!	1242
387. Chương 390:	Dạ Ảnh!	1245
388. Chương 391:	Xuân Sắc Trong Động	1249
389. Chương 392:	Phía Sau Xuân Diễm	1252
390. Chương 393:	Dòng Xoáy Lịch Sử	1256
391. Chương 394:	Mượn Cơ Hội Giết Người.	1259
392. Chương 395:	Vượt Qua Hồng Môn Yến.	1263
393. Chương 396:	Nhìn Tận Mắt.	1266
394. Chương 397:	"chính Trị".	1269
395. Chương 398:	Một Đêm Đỏ Rực!	1273
396. Chương 399:	Diệt Môn	1276
397. Chương 400:	Răng Nanh Ác Ma	1279
398. Chương 401:	Vấn Vương Của Vu Tổ.	1283
399. Chương 402:	Đi Vào Giác Mộng.	1287
400. Chương 403:	Trần Nhỏ Tuyệt Vực.	1290
401. Chương 404:	Địa Thỉnh Dạ Nghị.	1294
402. Chương 405:	Thử.	1297
403. Chương 406:	Tiểu Oa Nhi	1301
404. Chương 407:	Dê Và Sói!	1305
405. Chương 408:	Quỷ Địch	1308
406. Chương 409:	Hoang Thú Thức Tỉnh.	1311
407. Chương 410:	Dùng Võ Cầm Đoạn	1314
408. Chương 411:	Cự Thú Khai Sơn	1318
409. Chương 412:	Phá Thiên Môn	1322
410. Chương 413:	Võ Thánh Điện Cuồng	1325
411. Chương 414:	U Tà Chi Ảnh	1328
412. Chương 415:	Một Đêm Xáo Động	1332
413. Chương 416:	Đến Đây Đi.	1335
414. Chương 417:	Khác Biệt Ý Cảnh.	1339
415. Chương 418:	Ý Cảnh Tinh Khung.	1343
416. Chương 419:	Tinh Tú Xác Nhập	1346
417. Chương 420:	Chung Cực Phạt Thủy	1349
418. Chương 421:	Thiên Tháp Lai Khách	1352

419.	Chương 422:	Hung Hăng Cự Tuyệt	1355
420.	Chương 423:	Suy Đoán Phía Sau	1358
421.	Chương 424:	Cảm Ngộ Hình Thành Thánh Thể	1362
422.	Chương 425:	Phách Hoàng Thiên Kinh.	1365
423.	Chương 426:	Đại Hội Vây Săn.	1368
424.	Chương 427:	Bà Bà Thần Bí.	1371
425.	Chương 428:	La Lan Tam Kiệt	1375
426.	Chương 429:	Thứ Tập	1379
427.	Chương 430:	Cái Gọi Là Đại Nghĩa	1382
428.	Chương 431:	Huyền Cương Chân Tầm Ti	1386
429.	Chương 432:	Tàn Trang Thứ Ba Của Huyền Nữ Thiên Kinh	1390
430.	Chương 433:	Bộ Lược Giả	1393
431.	Chương 434:	Tha Tâm Trung Tầng Long	1396
432.	Chương 435:	Mong Chờ Kiếp Sau!	1400
433.	Chương 436:	Địa Liệt Hắc Giác Thú.	1403
434.	Chương 437:	Tọa Kỵ Tiến Hóa.	1406
435.	Chương 438:	Huyền Hư Tinh Phách	1410
436.	Chương 439:	Tạo Hóa Giới	1413
437.	Chương 440:	Thánh Thể Sơ Thành.	1417
438.	Chương 441:	Võ Thánh.	1420
439.	Chương 442:	Hắc Thần Mã Khiêu Khích.	1423
440.	Chương 443:	Mã Hoàng.	1428
441.	Chương 444:	Thiên Nữ Tam Huyền Biến.	1431
442.	Chương 445:	Phong Nham Chủ	1434
443.	Chương 446:	Nhan Phong Lục Lục	1438
444.	Chương 447:	Khôn Lam Chi Diễm	1441
445.	Chương 448:	Hấp Thu	1444
446.	Chương 449:	Khôn Diễm Kết Hợp	1448
447.	Chương 450:	Yên Tĩnh Trước Khi Trở Về	1451
448.	Chương 451:	Trong Thành Ngân Thủ	1454
449.	Chương 452:	Thiên Long Cửu Biến	1458
450.	Chương 453:	Lam Diễm Quỷ Dị	1462
451.	Chương 454:	Chém Giết Cương Diễm Võ Thánh	1465
452.	Chương 455:	Hỏa Long Quyết Đấu.	1469
453.	Chương 456:	Tiến Ngao Đích Đại Giới	1472
454.	Chương 457:	Sống	1475
455.	Chương 458:	Quỷ Hạp	1478
456.	Chương 459:	Quỷ Y	1482
457.	Chương 460:	Loan Dao Võ Thánh	1486
458.	Chương 461:	Quỷ Hoàng	1489
459.	Chương 462:	Phong Ba Lúc Đăng Ký	1492
460.	Chương 463:	Thần Mạch Chi Huyết	1497
461.	Chương 464:	Ba Thánh Vật	1501
462.	Chương 465:	Tạo Hóa Trạc Linh	1504
463.	Chương 466:	Thủy, Mộc, Thạch, Thú	1508
464.	Chương 467:	Thực Nghiệm	1511
465.	Chương 468:	Phóng Hỏa, Cung Lưu, Phi Thạch	1514
466.	Chương 469:	Liên Tinh	1518
467.	Chương 470:	Thức Tinh	1521
468.	Chương 471:	Thánh Thể Chung Cự Mục Tiêu.	1525
469.	Chương 472:	Huyền Diễn Liệu Pháp.	1529
470.	Chương 473:	Định Ngày Hẹn.	1532
471.	Chương 474:	Linh Chấn Bí Pháp.	1536
472.	Chương 475:	Rục Rịch (1).	1539

473. Chương 476: Rục Rịch. (2)	1542
474. Chương 477: Dương Hoàng Phệ.	1546
475. Chương 478: Bí Mật Tạo Hóa Chi Khí	1549
476. Chương 479: Thiên Quỷ Phá Phong	1553
477. Chương 480: Xuất Lung	1556
478. Chương 481: Tàn Thạch	1559
479. Chương 482: Trợ Lực	1563
480. Chương 483: Khiên Hồn Cổ Độc	1566
481. Chương 484: Ngạc Tổ	1570
482. Chương 485: Lai Khách	1573
483. Chương 486: Biến Hóa	1577
484. Chương 487: Truyền Thuyết.	1580
485. Chương 488: Mai Phục	1583
486. Chương 489: Thu Và Thu Không Thu.	1586
487. Chương 490: Phá Lô	1589
488. Chương 491: Tinh Bình Và Vô Kinh	1593
489. Chương 492: Mộng Ly Xấu Hổ	1596
490. Chương 493: Yển Hậu	1600
491. Chương 494: Kinh Dạ Lệnh	1604
492. Chương 495: Trảm Vĩ	1607
493. Chương 496: Hung Hãn Địch Mã, Phiêu Lợng Địch Nhân	1611
494. Chương 497: Điều Lão Hán	1614
495. Chương 498: Rục Rịch	1618
496. Chương 499: Khôn Long Thánh Thể, Đại Thành!	1621
497. Chương 500: Vồng Quyển Dương	1625
498. Chương 501: Nhất Đạo Lương Đoạn	1628
499. Chương 502: Cái Giá Của Sự Âm Hiểm.	1631
500. Chương 503: Độc Long.	1634
501. Chương 504: Bích Vân Gia Tộc.	1638
502. Chương 505: Bí Mật Của Liên Tinh	1641
503. Chương 506-507: Tượng Gỗ Thần Kỳ.	1645
504. Chương 508: Tinh Thần Chi Xích.	1648
505. Chương 509: Tinh Mâu Chi Quang.	1651
506. Chương 510: Tinh Thần Chi Sa.	1655
507. Chương 511: Thảm Ván.	1658
508. Chương 512: Tinh Khung Trượng Thiên Thuật.	1661
509. Chương 513: Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn.	1664
510. Chương 514: Thân Tình Khó Xá.	1667
511. Chương 515: Ác Ma Chi Tâm	1671
512. Chương 516: Lửa Giận Của Tầm Nguyệt	1674
513. Chương 517: Tượng Gỗ Bay Tới	1677
514. Chương 518: Nỗi Nhục Một Bước Của Lão Hán Nhà Quê.	1680
515. Chương 519: Minh Châu Thánh Nữ.	1683
516. Chương 520: Tạo Thế.	1686
517. Chương 521: Ma Yểm.	1690
518. Chương 522: Khôn Tổ.	1693
519. Chương 523: Tinh Thần Nhập Khẩu.	1696
520. Chương 524: Vào Điện.	1699
521. Chương 525: Đoàn Tụ.	1702
522. Chương 526: Tinh Huyền Thông Linh Cảnh.	1706
523. Chương 527: Tinh Khung Bí Sách.	1709
524. Chương 528: Nạp Thiếp.	1711
525. Chương 529: Hỗn Loạn Khắp Nơi.	1715
526. Chương 530-531: Nhị Hoàng Tử Nghịch Vị	1718

527. Chương 532:	Cướp Đồ	1721
528. Chương 533:	Địa Cảnh! Vũ Tôn!	1726
529. Chương 534:	Tiến Thêm Một Tầng	1728
530. Chương 535:	Biến Số.	1731
531. Chương 536:	Tạo Hóa Thần Điện	1735
532. Chương 537:	Tinh Tú Áo Cảnh.	1738
533. Chương 538:	Thu Phục Bạch Hồ Tinh Tú	1741
534. Chương 539:	Lo Lắng Của Tinh Tổ.	1744
535. Chương 540:	Tam Vị Nhất Thế.	1747
536. Chương 541:	Tính Toán Của Thiên Tháp.	1750
537. Chương 542:	Hồ Tinh Tử.	1753
538. Chương 543:	Chân Võ Tinh Cảnh.	1757
539. Chương 544:	Tử Cực Thiên Quang.	1759
540. Chương 545:	Tà Ác Chi Chủ.	1763
541. Chương 546:	Tạo Hóa, Khí Vận.	1766
542. Chương 547:	Khôn Ẩn Tẩy Lễ.	1769
543. Chương 548:	Thải Vân Càn Khôn.	1772
544. Chương 549:	Huyết Mạch Thiên Phú.	1775
545. Chương 550:	Thánh Thế! Hư Vô! Thiên Cảnh!	1778
546. Chương 551:	Niệm Lực, Tín Ngưỡng	1781
547. Chương 552:	Tinh Thần Quan Khí Pháp	1785
548. Chương 553:	Đạp Thiên Hành	1788
549. Chương 554:	Quái Thai.	1791
550. Chương 555:	Linh Vực Xuyên Toa.	1795
551. Chương 556:	Ánh Sáng Thanh Mông.	1798
552. Chương 557:	Khúc Nhạc Vong Linh	1801
553. Chương 558:	Bản Tâm	1804
554. Chương 559:	Hồn Khôi Lỗi	1807
555. Chương 560:	Xảo Quyết	1811
556. Chương 561- 563:	Phong Vị.	1814
557. Chương 564:	Phân Thân Cùng Pháp Tướng.	1817
558. Chương 565:	Dị Động.	1820
559. Chương 566:	Minh Mặc Trưởng Lão.	1823
560. Chương 567:	Minh Âm Phát Điện.	1826
561. Chương 568:	Thăng Cấp Thương Hồn Chỉ.	1829
562. Chương 569:	Bí Mật Mới.	1832
563. Chương 570:	Con Đường Khi Quay Đầu.	1835
564. Chương 571:	Mật Hàm	1839
565. Chương 572:	Tinh Môn	1842
566. Chương 573:	Lời Nói Sâu Sắc	1844
567. Chương 574:	Nội Chiến? Chia Rẽ?	1848
568. Chương 575:	Trọng Trách	1851
569. Chương 576:	Tao Ngộ Báng Giáo.	1854
570. Chương 577:	Lưu Ly Thiên Long Phân Thân.	1857
571. Chương 578:	Đoạt Giới.	1860
572. Chương 579:	Tập Điện, Triệt Ngự.	1863
573. Chương 580:	Phân Cục.	1866
574. Chương 581:	Đêm Trước Mưa Gió.	1869
575. Chương 582:	Buôn Lậu.	1872
576. Chương 583:	Võ Sư Học Đường.	1876
577. Chương 584:	Cơ Trọng Thiên.	1879
578. Chương 585:	Lão Quái.	1882
579. Chương 586:	Thổ Lộ	1885
580. Chương 587:	Phù Vân Nhĩ	1888

581. Chương 588:	An Bài Tiền Đồ	1891
582. Chương 589:	Hắc Bá Hoang Mang	1895
583. Chương 590:	Tiếng Động Kinh Sợ	1898
584. Chương 591:	Thực Sự Buông Xuống.	1900
585. Chương 592:	Hồi Hận Ly Khai	1903
586. Chương 593:	Liên Tinh Chi Tử.	1906
587. Chương 594:	Hội Nghị.	1909
588. Chương 595:	Chân Tướng Của Vụ Buôn Lậu.	1912
589. Chương 596:	Bộ Thư.	1915
590. Chương 596:	Trữ Dạ Trung Quân Ái Quốc.	1918
591. Chương 597:	Xao Động.	1921
592. Chương 598:	Luận Sách.	1924
593. Chương 599:	Thử Chiến.	1927
594. Chương 600:	Liệt Diễm Vong Quốc.	1931
595. Chương 601:	Tìm Bí Mật Nơi Hoang Mạc.	1934
596. Chương 602:	Thi Trận.	1937
597. Chương 603:	Bổn Nguyên Chi Thập.	1940
598. Chương 604:	Phá Dịch.	1943
599. Chương 605:	Tân Minh Đánh Lén.	1946
600. Chương 606:	Đột Biến.	1949
601. Chương 607:	Vòng Xoáy Chân Không.	1952
602. Chương 608:	Thế Giới Đồ Nát.	1955
603. Chương 609:	La Sát Nữ.	1958
604. Chương 610:	Một Tia Sinh Mệnh Phóng Xuất.	1961
605. Chương 611:	Trữ Vọng.	1964
606. Chương 612:	Thiên Thù Ngự Giả.	1967
607. Chương 613:	Ý Chí Lôi Đình.	1970
608. Chương 614:	Hải Nạp Bách Xuyên.	1973
609. Chương 615:	Ánh Bình Minh Cuối Cùng.	1976
610. Chương 616:	Tai Nạn Của Thiên Thập.	1980
611. Chương 617:	Tâm Linh Rung Động.	1983
612. Chương 618:	Không Thể Giải Thích.	1986
613. Chương 619:	Bổn Nguyên Thủy.	1989
614. Chương 620:	Lưu Tinh Thiên Nguyên.	1991
615. Chương 621:	Thiết Quả Đại Giới.	1994
616. Chương 622:	Phản Phệ.	1997
617. Chương 623:	Ngư Ông?	2001
618. Chương 624:	Bất Tử Trường Lão.	2004
619. Chương 625:	Yên Diệt.	2007
620. Chương 626:	Tinh Môn Bị Tiêu Diệt.	2010
621. Chương 627:	Long Tôn Thụ Giả.	2013
622. Chương 628:	Hồ Tinh Tử Quy Hàng.	2016
623. Chương 629:	Hưởng Ứng Của Bắc Cực Tông.	2019
624. Chương 630:	Phá Hư! Phá Hư!	2023
625. Chương 631:	Ngôn Nhiếp Tổ Long.	2026
626. Chương 632:	Mệnh Lý Chân Ngộ.	2029
627. Chương 633:	Chấn Động Đại Địa.	2032
628. Chương 634:	Ngày Diệt Vong Đến?	2035
629. Chương 635:	Đổi Sách Của Thần Điện.	2038
630. Chương 636:	Cốt Tàng Nguyên.	2041
631. Chương 637:	Đốt.	2044
632. Chương 638:	Dị Linh Vương.	2047
633. Chương 639:	Cấp Lực Chi Nguyên.	2050
634. Chương 640:	Tâm Linh Cảm Ứng.	2053

635. Chương 641: Chiến Trường Cổ U Hoang.	2057
636. Chương 642: Kế Hoạch Tử Vong Thế Giới.	2060
637. Chương 643: Con Rối Của La Sát Nữ.	2063
638. Chương 644: Tự Bạo Chi Uy.	2066
639. Chương 645: Lực Lượng Pháp Tắc.	2070
640. Chương 646: Quỷ Cốc Trần Phong.	2073
641. Chương 647: Túc Ly Chi Chí.	2076
642. Chương 648: Tình Diệt!	2079
643. Chương 649: Giá Trị Của La Sát Nữ.	2083
644. Chương 650: Phù Đảo (đảo Di Động).	2086
645. Chương 651: Thăm Dò.	2090
646. Chương 652: Hỏa Thiêu Đảo.	2093
647. Chương 653: Nhất Khắc.	2096
648. Chương 654: Tiêu Tan! Tiêu Tan.	2100
649. Chương 655: Linh Vực Tình Không.	2103
650. Chương 656: Tai Nạn Đã Tới.	2106
651. Chương 657: Long Tộc Cầu Xin.	2109
652. Chương 658: Thiêu Đốt Ý Chí Chiến Đấu.	2111
653. Chương 659: U La Vương Chạy Trốn.	2115
654. Chương 660: Ác Ma Và Hành Vi Man Rợ.	2118
655. Chương 661: Trường Sinh Giáo Chủ.	2121
656. Chương 662: Nhiệm Vụ Của Long Tinh Tử.	2125
657. Chương 663: Cửu Phượng Bộ Lạc.	2127
658. Chương 664: Nhiệm Vụ Chết Tiệt!!	2130
659. Chương 665: Tinh Tổ Trúng Kế.	2133
660. Chương 666: Như Thử Phong Cuồng.	2137
661. Chương 667: Biến Dị Chi Mê.	2140
662. Chương 668: Tâm Nguyên Của Trữ Vọng.	2143
663. Chương 669: Linh Vực Bí Mật.	2146
664. Chương 670: Chiến Trường Khắp Nơi.	2151
665. Chương 671: Ban Ân.	2155
666. Chương 672: Điều Kiện.	2161
667. Chương 673: Nhân Ngư.	2164
668. Chương 674: Thiêu Đốt Dục Vọng.	2167
669. Chương 675: Thiên Nữ Cùng Tứ Đại Thiên Vương.	2171
670. Chương 676: Nhân Ngư Công Chúa.	2173
671. Chương 677: Bí Mật Của U La Vương.	2177
672. Chương 678: Thánh Không Thiên Vương.	2181
673. Chương 679: Uy Lực Của Huyền Ảnh.	2184
674. Chương 680: Thiên Vương Mạt Lộ.	2187
675. Chương 681: Cá Trong Chậu.	2191
676. Chương 682: Thiên Nữ Diên Cuồng.	2194
677. Chương 683: Hắc Âm, Tử Vong, Địa Ngục.	2197
678. Chương 684: Đại Ái Vô Cương.	2201
679. Chương 685: Đại Kết Cục.	2207

Võ Động Thiên Hà

Giới thiệu

Nguồn: banlonghoi. com, vip. vandan. vn Thể loại: Tiên hiệp Hân tên là Vân Thiên, một xử nam luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dong-thien-ha>

1. Chương 1: Vân Thiên

Đã đến lúc thấp đèn, nhà cửa xung quanh có vẻ vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ cái ao bên ngoài văng lên tiếng ếch gọi bầy, còn có tiếng chó sủa mơ hồ ngoài sân, còn lại không nghe được thanh âm nào nữa.

Chỉ có tại một gian nhà nhỏ bé nằm trong lớp lụa mỏng che kín không gian phía tây, tỏa ra ánh đèn yếu ớt mờ nhạt, còn có tiếng khóc nức nở nhẹ nhàng của nữ tử nào đó...

- Tiểu Hà nhi...Ô ô...Nương không nên cho con xuất hiện trên đời này để chịu muôn vàn ủy khuất, tất cả khổ sở...Tiểu Hà nhi...Tất cả đều là nương đã sai...Tiểu Hà nhi của ta, tỉnh lại đi...

Đây là một gian phòng bày biện cực kỳ thô sơ giản lược, trong gian phòng có một chiếc ghế dài, còn có một chiếc phản ghép từ hai phiến gỗ, trên bàn trước giường có đốt một chiếc đèn, ánh sáng yếu ớt tỏa ra, miễn cưỡng soi sáng được trong phạm vi ba thước, trong phòng vẫn có vẻ tối tăm như cũ.

Trên chiếc ghế dài gần đó có chiếc bát sứ màu xanh nhũ, trong bát còn đọng lại một ít cặn thuốc mỡ, dưới nền đất đá bên cạnh rơi xuống khá nhiều bông băng dính đầy vết máu đã khô, một vị nữ tử mặc y sam màu xanh nhạt, tóc rối tung che kín khuôn mặt làm cho người khác không nhìn thấy rõ, nữ tử ngồi bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay lạnh lẽo khô gầy của một vị thiếu niên quần đầy bông băng khắp người, thiếu niên này nằm trên giường không động đậy, để mặc nữ tử khóc lóc đau thương.

Kỳ thực, vị thiếu niên Vân Thiên quần đầy băng nằm trên giường kia đã sớm tỉnh lại, chỉ là hắn đang không muốn đối mặt với điều không thể tưởng tượng được mà chính hắn không biết là một giấc mơ hay là hiện thực.

Nhưng nữ tử bên người kia khóc lóc đau thương, vô cùng bi thống, còn từng đợt đau đớn giống như da thịt bị đốt cháy phía sau, làm cho hắn từ trong mơ màng như giấc mộng Trang Chu tỉnh lại.

Bản năng muốn vận công giảm chút đau đớn liên tục truyền tới, thế nhưng hắn phát hiện trong cơ thể chính mình hoàn toàn không có chút chân khí nào, ngược lại càng thêm đau nhức, đau đớn như cần phá thần kinh. Đột nhiên, một cỗ ý niệm giống như sóng biển ầm ầm kéo tới ập vào trong óc của hắn: nơi này là thành Lợi Châu, bắc bộ của Đường Quốc, ta là con vợ kế Đồ Thiên Hà của Đồ gia Lợi Châu...

"Đại Đường Quốc?"

Khi một cỗ ý niệm mạnh mẽ tràn vào trong đầu, làm cho Vân Thiên phải nhắm mắt lại chỉnh lý, đột nhiên hắn mạnh mẽ mở mắt, giường to nhìn lên trên, trên đỉnh là một xà nhà thô to bằng gỗ, hai bên là những thanh gỗ giống như xương sườn, không có trần liền, mà bên trên tường là cửa sổ chạm trổ hoa văn, mặt trên phủ một tầng giấy dầu, chỉ cần nhẹ chọc một chút là có thể tạo ra một lỗ thủng.

Hình thức kiến trúc cổ như vậy chỉ có ở thời cổ đại mới có!

Vân Thiên kinh hãi, vì vậy lại cúi đầu nhìn sang bên cạnh, lập tức thấy một vị nữ tử tuổi còn tương đối trẻ, thân thể của nàng vô cùng nhỏ bé và yếu ớt, nàng còn đang thút thít khóc lóc, nàng khóc quá nhiều, đã có

chút mệt mỏi rồi, nghiêng ngửa thân người, nên thiếu niên có thể nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy tái nhợt, tóc tai tán loạn, mơ hồ che khuất một bên mặt sưng húp, hiện rõ dấu vết năm đầu ngón tay đỏ tươi.

Thế nhưng không chờ cho thiếu niên nhìn thấy rõ được khuôn mặt của vị nữ tử, lúc này cửa gian phòng đã bị người nào đó nặng nề đá văng ra, con mắt thiếu niên khép hờ, mơ hồ nhìn thấy một trung niên nhân mặc cẩm sam màu lam, thân thể có hơi chút mập mạp, đôi mắt híp lại, dẫn theo hai vú già chân tay thô thô, bộ dáng gian nịnh, cả ba với khí thể hung thần ác sát xông vào trong gian nhà.

- Thời gian đã hết rồi, xin mời!

Trung niên nhân phát ra tiếng nói giống như cổ họng mất tóc, làm cho người nghe nhin không được phải ho khan vài cái mới sáng khoái, mà ánh mắt của hắn nhìn Vân Thị lại mang theo ý tứ hàm súc nào đó vẻ dâm tục, lại có chút kìm chế.

- Không...Không nên, Hà nhi sẽ bị đông chết đó, lão gia đây rõ ràng muốn đẩy hắn vào chỗ chết mà, hắn vì sao lại quyết định như vậy, không, ta muốn cùng Hà nhi...

Vân Nương bị trung niên nhân gọi ra kinh khủng kêu to, yếu đuối ôm chặt lấy cánh tay của con trai, càng không ngừng run rẩy.

Trung niên nhân nghe được lời này, sắc mặt lập tức âm trầm:

- Tiểu tử này đã phạm vào tai họa phải xử tử, nếu không phải vì nhìn vào mặt mũi của đường ca, cha ta làm sao lại chỉ đánh hắn như vậy rồi đưa vào trong phòng chứa đồ để hắn tự sinh tự diệt, còn cho phép người được bồi thuốc trị thương cho hắn, đừng có không biết điều như vậy!

Nói xong, trung niên nhân hướng về phía hai vú già bên cạnh quát lớn:

- Còn đứng đó làm gì, nhanh mang nàng đi!

- Đắc tội rồi!

Hai vú giả mở miệng nói đắc tội, lập tức chạy tới nâng nàng dậy, chỉ là đôi bàn tay nắm chặt lấy cánh tay nhi tử không bỏ ra, thất thanh khóc rống, điên cuồng kêu to:

- Không, ta không thể không có Hà nhi, không...

Sau một hồi lôi kéo, khí lực của nàng không bằng được hai người đàn bà mạnh mẽ, cuối cùng bị một người mạnh mẽ bẫy đốt ngón tay, nhanh chóng lôi ra khỏi cửa, chỉ nghe thấy tiếng khóc rống bi thương của nàng, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Trung niên nhân đứng một mình trong phòng, đôi con mắt híp nhỏ nhìn quét qua thiếu niên nằm trên giường, phát ra một tiếng hừ lạnh không rõ hàm nghĩa, xoay người rời khỏi, cũng đóng lại cửa phòng.

Vân Thiên nghe được âm thanh khóa sắt bên ngoài cửa phòng truyền lại, sau đó không còn tiếng động, lúc này mới lại mở mắt ra, chỉ là bờ môi của hắn run lên, thân thể không ngừng truyền tới đau đớn, còn có những ý niệm hỗn loạn không ngừng mạnh mẽ trào lên trong đầu của hắn, làm cho hắn phải lộ vẻ đau đớn chỉ chực ngất xỉu đi.

Bất quá, kiếp trước hắn coi như là một người ý chí kiên định, hắn cắn răng chịu đựng đau nhức, để mặt cho đồng ký ức không thuộc về hắn chạy loạn trào vào trong đầu, trải qua hình ảnh ngắn ngủi vừa rồi, hắn rất bức thiết muốn biết hắn xuyên qua tới thế giới này, lại nhập vào trong thân xác thiếu niên hầu như đã sắp đứt hơi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà...

Những ý niệm này giống như là nước lũ điên cuồng hướng sâu vào trong đầu óc của hắn phá hủy bờ bãi, phảng phất như không muốn làm cho hắn hồi phục lại, chỉ cần hắn dựa vào những ý niệm này trong đầu, lập tức sẽ bị cơn đau đớn không thể chịu đựng tấn công vào mỗi một tác thần kinh nhỏ nhất, làm cho suy nghĩ của hắn phải dừng lại tại hồi ức kiếp trước của hắn.

...

...

Vân Thiên xuất thân từ một thế gia võ học cổ xưa, hẳn nhớ kỹ khi mình còn nhỏ, cha mẹ của hắn bởi vì nguyên nhân công tác, đã đưa hắn tới nông thôn, nơi quê cũ của họ, để hắn lại với gia gia, do gia gia nãi nãi của hắn chiếu cố, tuổi thơ của hắn trôi qua trong vùng nông thôn đó.

Bởi vì gia gia là một vị tông sư võ học, từ nhỏ đã theo gia gia của hắn luyện võ, chỉ là khi đó hắn rất ham chơi, không thích học võ, gia gia rất hay đánh cái mông của hắn, lại luôn miệng mắng: "Đồ thổ con", "tiểu hồn đản", nếu không thì cũng chỉ là "thằng ngốc", nhưng nãi nãi của hắn lại luôn che chở cho hắn, khen hắn là một tiểu hài tử thông minh.

Gia gia không thể làm gì được, đành phải hành hạ hắn trên phương diện võ học.

Gia gia dạy hắn luyện quyền, hắn luyện không tốt, gia gia mắng "Đồ thổ con, nào có "Phá Thiên Quyền" luyện như vậy a, ta xem ngươi ngay cả phá nội khổ cũng khó khăn, sau này đi ra ngoài tán gái thì đừng có nói ta là gia gia của ngươi!"

"Tiểu hồn đản ngươi a, nào đó luyện côn pháp như vậy, đừng nói cái gì là Phá Thiên Tam Thức, ta xem ngay cả con bà nó ba thức giết lợn cũng không phải!"

"Thằng ngốc, ngươi thế nào lại so với lúc nãi nãi nói chuyện yêu đương còn ngốc hơn, luyện một chiêu Phá Thiên Kiếm Pháp cũng không được, giống như là con cóc đang nhảy múa vậy, tức chết ta rồi..."

Chỉ là, gia gia vẫn không có phát hiện nãi nãi đang đứng gần đó tựa cười như không cười nhìn gia gia, gia gia sợ tới giật bản mình, kết quả bị nãi nãi cầm gậy đuổi theo chạy loạn khắp làng.

Vân Thiên khi còn bé chính là dưới phương thức giáo dục này của gia gia dần dần lớn lên, sau đó công tác của mẹ hắn ổn định, lúc đó hắn đã là thiếu niên, về thành thị tới trường, thế nhưng hắn nhớ lại khi thời gian sống cùng gia gia và nãi nãi trước kia, vẫn không hề dừng luyện võ, thẳng cho tới khi hắn thi kiểm tra vào trường quân đội, kết quả trong một giải đấu quyết liệt giành giải nhất, được chọn vào nhóm bộ đội đặc chủng.

Khi là bộ đội đặc chủng, hắn vẫn như cũ không hề dừng luyện tập, còn dung hợp tinh hoa võ học nhiều nhà, chỉ là ngoài trừ những điều này ra, tổng huấn luyện viên của hắn thường nói với hắn và các chiến hữu:

"Đám thổ con, ngoại trừ sở học thường ngày của các ngươi, còn phải học được cách săn thú như thế nào, ăn trộm...Giả chết như thế nào, cảnh giới cao nhất của việc rình coi nữ nhân tắm như thế nào, đây là những điều kiện tổng hợp lại năng lực hạng nhất phải có..."

Nói chung, khi sống trong bộ đội đặc chủng, hắn đã học được rất nhiều thứ tà môn ngoại đạo gì đó...

Khi hắn xuất ngũ rời khỏi bộ đội đặc chủng, những chiến hữu tinh anh của hắn nhận nhiệm vụ nào đó hoặc là làm đặc công chuyên nghiệp, hắn vẫn như cũ chưa hề dừng luyện võ.

Khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ, cũng đã tiếp xúc với rất nhiều hạng người kỳ quái.

Ví dụ như là làm giả tiền, luôn luôn đi WC không cầm giấy đi chùi dít, nhưng mỗi lần bọn họ đi ra đều trở lại rửa tay, Vân Thiên không nghĩ ra bọn người kia rốt cuộc cùng cái gì chùi dít, vì sao không cầm giấy, lẽ nào...

Có đôi khi làm bảo vệ cho một số nhân vật quan trọng, đồng sự nói nếu như đối tượng bảo vệ của bọn họ là phu nhân thì cũng có thể đến bảo hộ trên giường, bảo đảm không gặp phải "sơ hở", nói không chừng các phu nhân còn nói với cấp trên khen ngợi bọn họ làm nhiệm vụ rất đúng chỗ.

Vân Thiên là xử nam, không nghĩ ra là các phu nhân câu dẫn đám đồng đội, chỉ là hắn nghĩ chính mình so với đám đồng đội còn đẹp trai hơn một chút, xác suất thành công hẳn là phải lớn hơn mới đúng, thế nhưng khi hắn đi bảo hộ một vị thiên kim quý tộc, trong tình cảnh mất đi mây lại, đưa tình với nhau, hắn cũng thành công thuận lợi đưa vị thiên kim quý tộc kia lên giường.

Nhưng bất hạnh là ngày thứ hai hắn phải mang theo bộ mặt đau khổ, ôm lấy đũng quần chịu đựng đau nhức, đám đồng đội nghịch ngợm trên tức cười xấu xa, mà vị thiên kim quý tộc vô cùng đắc ý, hắn không nghĩ ra trình độ võ thuật của chính mình cao như vậy, vì sao vị thiên kim quý tộc mỹ lệ kia lại có thể tung ra được liều âm cước tình chuẩn tới vậy, âm độc tới vậy, hắn không thể nào né tránh được...

Sau đó đám đồng đội cười hân hoan quá non, chỉ có phá thân xử nam mới có thể thành thực, mới có thể hiểu được nữ nhân.

Trên thực tế hân không hiểu nữ nhân, nhưng hân không phục, quyết tâm phải tìm cơ hội để phá đi thân xử nam.

Vì vậy một lần cuối cùng rốt cuộc nhận nhiệm vụ bảo vệ một vị phu nhân, nữ nhân kia chính là tình thân của "cụ ông", quả thực là yêu tinh, đẹp tới mức có thể câu hồn nhiếp phách người khác, một đêm đó, hân đã tiếp nhận vị tỷ tỷ phong tao mê người kia nhiệt tình chủ động câu dẫn.

Thế nhưng khi bọn họ đã cởi sạch y phục lên giường, khi đã tiến tới một bước cuối cùng kia, hân lại bị hai tên trộm cắp nhỏ phá hủy chuyện tốt, dưới sự giận dữ, hai phát súng giải quyết hai tên trộm cắp, thế nhưng một "súng" cuối cùng phía dưới thì lại thủy chung không thể nào giải quyết được vị phu nhân xinh đẹp kia, phá thân thất bại.

Từ đó về sau, hân cũng nhận lần phá thân thất bại đó, giận dữ giết chết hai tên trộm cắp nhỏ nhỏ bị xử phạt, ngưng hân cuộc đời đặc công chuyên nghiệp, mặc dù hai tên trộm cắp là nên giết.

Sau đó Vân Thiên quay trở lại quê cũ gặp gia gia. Gia gia của hân đã bệnh nặng, sắp không chống chịu được, nhưng vẫn cố chờ đợi hân trở về, chỉ là khi hân trở về, câu đầu tiên đón chờ hân chính là:

- "Đồ thô con, còn là xử nam phải không?"

Vân Thiên xấu hổ muốn chết, thế nhưng lại không muốn nói dối trước mặt gia gia, hân gật đầu nói:

- Dạ, còn!

Lần này gia gia không hề mắng hân, lại nở nụ cười, cười vô cùng hài lòng, trước khi hồi quang phản chiếu, gia gia bảo hân đào sâu xuống dưới đất ba thước, lấy ra một chiếc hộp gỗ có vẻ cổ xưa, trong hộp gỗ đựng một bức họa đã ố vàng, nhìn bề ngoài thì có vẻ đã qua rất nhiều năm, trong bức họa là một bộ đồ án tinh không, kinh mạch thân thể và đồ án huyết khiếu, phía dưới dùng chữ tiểu triện để viết, tên là "Vô Lượng Tinh Kinh"!

Gia gia đã phiên dịch nội dung trong Vô Lượng Tinh Kinh ra cho hân nghe, bảo hân nhớ hết toàn bộ khẩu quyết và đồ án, sau này bảo trì thân xử nam tu luyện và theo đồ án đến khi tiểu JJ nối thông tới các huyết khiếu và kinh mạch nhất định mới có thể cưới vợ sinh con như bình thường, cũng cần dặn nếu hân phải gặp một vị lão đầu lông mày trắng, cần phải hủy diệt bức họa ngay lập tức.

Sau đó, gia gia mang theo nụ cười thỏa mãn rời khỏi nhân gian, mà hân thì kế thừa tiếc nuối không phải thân xử nam, không thể tu luyện của gia gia, bắt đầu tu luyện thứ gọi là Vô Lượng Tinh Kinh kia.

Trong năm thứ hai, Vân Thiên trong lúc vô tình đã diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, cứu về một vị thiếu nữ xinh đẹp tựa thiên tiên, bởi vì tình thương của hân đề cao, đã cùng ở chung với thiếu nữ đó ba tháng, hân rơi vào bể tình, không thể tự kiềm chế, kết quả đã bị thiếu nữ kia trộm đi mất bức họa. Mà sau đó hân phát hiện ra vị lão đầu lông mày trắng trong lời nói của gia gia và thiếu nữ hân thương yêu chính là gia tôn (ông cháu).

Hân không đánh lại vị lão đầu lông mày trắng, sau khi bị trọng thương, thời điểm nhìn thấy lão đầu lông mày trắng cầm quyển sách đặc ý cười lớn, hân cũng cười, hân xoay người liếc mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp lần cuối cùng, tiện tay ấn vào kíp nổ bom C4, cũng tại thời điểm lão đầu lông mày trắng mang theo thiếu nữ xinh đẹp cảnh giác né tránh nói cho hân.

- Bức họa đó là giả, bức họa thực ta giấu trong quả bom rồi!

Lão đầu triệt để ngây dại, nhưng hân cũng đã kịp đẩy thiếu nữ xinh đẹp ra, lão đầu lông mày trắng và Vân Thiên cùng bị bom C4 nuốt trọn, khi linh hồn của Vân Thiên rời khỏi thể xác, trong nháy mắt hân nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp hồ thẹn rơi nước mắt hối hận!

...

...

Ký ức kiếp trước hiện lên tới đây thì bị cắt đứt, thiếu niên nằm trên giường rồi cuộc trở về với trạng thái bình thường, thế nhưng hai mắt của hắn đã mờ lẹ.

Đột nhiên một cơn đau đầu như muốn nứt óc ra, những ý niệm kiến thức về cuộc sống, trải nghiệm tại Đường Quốc đã bắt đầu kết nối dung hòa với ký ức kiếp trước của hắn.

2. Chương 2: Lợi Châu Đồ Thị.

Vương triều Đại Đường đóng đô thiên hạ trăm năm, Cửu Châu thất đảo, đất rộng của nhiều, nhân khẩu hơn nghìn vạn, trải qua mấy đời đế vương dốc sức xây dựng quốc gia, hiện tại đã làm cho Đại Đường tiến vào thời kỳ cường thịnh như hiện tại.

Đồ Thị, thực tế so với Đồ Sơn Thị trong truyền thuyết thượng cổ của Trung Quốc không hề có một chút liên quan nào. Gia tộc này cùng với Giang Thị, Ngư Thị, hai dòng họ cổ xưa thuộc về tông tộc cổ lão "Tam Tông Thị" tương đối nổi danh phía bắc bộ Đường Quốc.

Tại phương bắc Đường Quốc, dân phong thượng võ, gia chủ hiện tại của Đồ gia là Đồ Nguyên Tấn, là một trong những đại tông sư võ học ít ỏi tại phương bắc Đường Quốc, danh vọng cực cao, đệ đệ Đồ Nguyên Khánh là Trấn Bắc Đại Nguyên Soái Đường Quốc, tay nắm trọng binh, công tích hiển hách, muội muội là Đồ Nguyên Tuyết, đã cưới hỏi với đô đốc phủ Định Châu, người của Ngư Thị, một trong Tam Tông Tộc của phương bắc, danh tiếng nhất mệnh phu nhân.

Lại nói Đồ Thiên Hà sinh ra trong một danh môn vọng tộc như Đồ gia, đối với người thường mà nói, hắn là may mắn mới đúng, thế nhưng bất hạnh mười phần, ngoài nguyên nhân chính là mẫu thân của hắn chỉ là nha hoàn thiếp thân của lão phu nhân Đại Nguyên Soái mà thôi, do trong một lần say rượu, trưởng tử Đồ Chính Đức của Đồ Nguyên Khánh mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, sau đó sinh ra Đồ Thiên Hà.

Thời đại này nam tôn nữ ti, mẫu thân Vân Thị của Đồ Thiên Hà thân là nha hoàn, sau khi sinh ra Đồ Thiên Hà, may mắn được Đồ Chính Đức nhận làm thiếp thất, thế nhưng sinh ra hèn mọn, tại phủ nguyên soái không hề có địa vị gì, khi Đồ Thiên Hà mới bảy tuổi, hắn và mẫu thân Vân Thị của mình đã bị nguyên phối chính thất của Đồ Chính Đức là Lưu Dao Cầm đầy ọa tới Lợi Châu.

Đồ Nguyên Tấn có hai con trai, hai con gái, trưởng tử Đồ Chính Minh, hiện tại đã tiếp nhận sứ mệnh của phụ thân, chưởng quản võ đường Đồ thị, sinh ra hai con trai hai con gái, tuổi tác tương đương với Đồ Thiên Hà, hiện đang học võ trong võ đường Đồ Thị, mà thứ tử Đồ Chính Lâm, cũng chính là tên mập mập trước đó Đồ Thiên Hà gặp được, nắm trong tay sản nghiệp kinh doanh gia tộc, có một vợ một thiếp, chỉ có hai con trai, còn hai người con khác của Đồ Nguyên Tấn đều là những người có thân phận địa vị rất cao tại phương bắc.

Chỉ là gia tộc lớn khó tránh khỏi phát sinh rất nhiều chuyện không thể nào dự liệu nổi.

Hiện tại Đồ Thiên Hà mười bốn tuổi, kỳ thực mới đến tuổi được vào võ đường học tập, nhưng lại dưới tình huống có người tận lực can thiệp, Đồ Thiên Hà thủy chung không được tiến vào trong võ đường Đồ Thị, mà mẫu thân Vân Thị của hắn trong Đồ gia phải làm những việc rất thấp kém.

...

Ngọn đèn trong phòng đã tắt, nhất thời không gian biến thành tối đen.

Vân Thiên điều chỉnh ý niệm cho tới bây giờ mới mạnh mẽ tỉnh lại, cảm giác đầu lại bắt đầu đau đớn, ký ức mười bốn tuổi trước đây cùng với ký ức kiếp trước của hắn giao với nhau dần dần hiện ra, chỉ còn lại một ít ý niệm thất thần quanh quẩn trong đầu, làm cho hắn đau đầu như muốn nứt ra, mà hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng sự đau đớn sâu tận linh hồn này.

...Đau đớn qua đi, ý niệm rải rác còn lại trong đầu cũng dần dần chậm tiến vào trong hồi ức của hắn, trong đó có một cỗ kiên nghị bất khuất, còn có sự ẩn nhẫn khuất phục, sự không cam lòng khi tiếp cận gần với tử và một ít oán giận phẫn phất như muốn khắc sâu vào trong linh hồn, sâu trong ý niệm của hắn.

Hắn nghĩ tới, hôm nay đã tới đầu mùa đông, võ đường Đồ Thị sẽ cử hành võ hội thường niên gia tộc, chính mình lại bị quan gia an bài đi bưng trà rót nước cho đám thiếu gia tiểu thư kia.

Một ngày lạnh giá, mẫu thân Vân Thị ở trong phủ làm nữ đầu bếp, nàng tại phòng bếp nấu nước xong, đưa ấm trà cho hần mang ra cửa, hần đi tới tiền viện diễn võ đường nâng chà cho các lão gia phu nhân, đám thiếu gia tiểu thư chế giễu.

Từ lúc Đồ Thiên Hà hiểu chuyện, hần đã mười phần hướng tới võ học, tuy rằng không có cơ hội học tập, thế nhưng mỗi lần nhìn lên hần đều tới một địa phương không ai chú ý khổ công luyện tập, rốt cuộc cũng đã trở thành võ sĩ cấp ba, mà lúc đó Đồ Thiên Nhai và Đồ Thiên Thanh, hai thiếu gia có thực lực nổi bật trong đám đồng lứa luận bàn với nhau, làm cho hần như si như say, hồn nhiên quên mất chuyện chính mình chỉ là hạ nhân bưng trà rót nước.

Kết quả bị hòn ngọc quý Đồ Thiên Nhị được Đồ lão gia và các trưởng bối trong gia tộc vô cùng yêu thương trong lúc đấu đá lung tung không cẩn thận đụng phải hần, lúc đó cái siêu nước nóng trong tay hần bị lật úp, hai thiếu gia bị phỏng, chọc giận lão gia tử, lập tức bị trách phạt đánh ba mươi gậy.

Chỉ là tất cả mọi người thực không ngờ, thiếu niên hàm oan khuất nhục bị người hãm hại này trong lúc bị người khác kéo đi đánh ba mươi gậy đã bị đứt khí, và tồn tại một linh hồn thanh thiên tên là Vân Thiên của thế giới khác xuyên việt qua sống lại.

...

Hồi ức của Vân Thiên đến đây gián đoạn, tuy rằng hần còn có chút không thể tin tưởng được, thế nhưng lúc này gió lạnh bên ngoài thổi tới, hàn khí xâm nhập vào trong cơ thể, làm cho hần lạnh run người, đau đớn và lạnh lẽo kích thích, ý thức của hần đã triệt để rõ ràng trở lại.

Đây là sự thực, có lẽ là trời đối với vị thiếu niên hàm oan mà chết này muốn bồi thường một chút, hần đã xuyên qua biến thành thiếu niên thương cảm, cho dù hần không muốn thừa nhận chuyện này là thực đi nữa thì đây cũng là chuyện ông trời đã an bài, mà quan trọng là hần đã chiếm một tiện nghi vô cùng lớn, còn có thể sống thì mọi chuyện đều không là gì.

Mẫu thân của vị thiếu niên tên là Đồ Thiên Hà này họ Vân, hần cũng họ Vân, mà ở Đồ gia lại theo hàng chữ Thiên, Vân Thiên nghĩ chuyện này tựa hồ như sự an bài của chốn u minh.

Nói như vậy, ta sẽ sống một cuộc sống thiếu niên đầy đặc sắc, từ ngày hôm nay trở đi, Vân Thiên ta sẽ thêm một chữ Hà, gọi là...Vân Thiên Hà!

Lấy lại bình tĩnh, sau khi bài trừ tạp niệm, bắt đầu kiểm tra tình huống của thân thể mới này.

Bởi vì nguyên nhân có cơ sở võ đạo, thân thể của thiếu niên này coi như rắn chắc đầy lực lượng, cho dù hầu hết kinh mạch huyết khiếu trong cơ thể bế tắc, nhưng mười phần cường kiện, có hoạt tính, nhịp đập cường độ cực cao, tính mở rộng rất mạnh, xác thực có tiền đề phát triển.

Nói cách khác, thân thể của thiếu niên này có tư chất rất tốt để tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, theo như lời gia gia nói:

”Loại tư chất này nếu như nằm trên người lão tử ta mà nói, chỉ cần tu luyện mười năm tám năm, nhất định có thể thoải mái đập lão nhi lông mày trắng kia dưới lòng bàn chân của mình...”

Nếu như đã tiếp nhận thế giới này thì dù sao cũng phải đối mặt với hiện thực.

Tỳ mạnh vào chiếc phản, đẩy chiếc chăn mỏng manh trên người ra, không khí lạnh lẽo bên ngoài ập vào thân thể, làm cho hần có cảm giác lạnh buốt, cũng may giờ mới chỉ là đầu đông, nếu như là ngày đông giá rét thì chỉ sợ vị nhân sĩ xuyên việt này cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, để cho chính mình bị đông thành cột băng, lần thứ hai đi đời nhà ma.

Đây là một thế giới lạ lẫm, có phải là Địa Cầu kiếp trước của hần hay không hần không biết, trong trí nhớ của thiếu niên tên Đồ Thiên Hà này chỉ giới hạn trong nhận thức đối với vùng đất phương bắc Đường Quốc này mà thôi.

Thế giới này dùng võ vi tôn, nhất là phương bắc Đại Đường Quốc, võ phong cực kỳ hưng thịnh, tông tộc Đồ Thị là một trong Tam Tông Tộc, từ xưa đã có bí tịch võ học Đồ Thị Võ Kinh cực kỳ cao thâm, được lưu truyền lại từ tổ tông nhiều đời tới nay, vẫn được coi như trọng bảo tông tộc.

Vân Thiên kiếp trước có nhận thức đối với võ học rất sâu, mà hần lý giải đối với võ học kiếp này của hần chỉ vờ vờ dừng lại ở một số vũ kỹ cơ bản hần học trộm được, còn có một ít tư liệu thu thập được từ miệng lưỡi đồn đại, chung quy không có hệ thống rõ ràng.

Tu luyện võ đạo của thế giới này, phân ra làm bảy cảnh giới, giai đoạn tu luyện cơ sở nhất chính là Luyện Cơ, cơ thể con người tổng cộng có hơn sáu trăm khối cơ nhục và rất nhiều sợi gân, thông qua một quyển bí tịch cơ sở phối hợp tu luyện, có thể làm cho mỗi một khối cơ nhục tràn ngập lực lượng bạo phát, cứng rắn như sắt thép, gân có thể co giãn mạnh mẽ, sinh ra kinh lực, căn cứ vào độ mạnh yếu của kinh lực, giai đoạn này được gọi là Võ Sĩ, tổng cộng chia làm chín cấp, thực lực đạt tới mức này có thể làm nát đá, đoạn thiết, phân kim, khi cường độ kinh lực tiến tới một mức nhất định thì giai đoạn tu luyện tiếp theo chính là Luyện Cốt.

Luyện Cốt cũng gần công pháp bí tịch phối hợp tu luyện tương ứng, đây là loại phương pháp tu luyện từ ngoài vào trong, sinh ra hiệu quả đối với bên trong, mỗi một khớp xương nhỏ nhất đạt được cường độ nhất định sẽ làm cho da thịt gân cốt hình thành một loại kinh khí không thể nhìn thấy bằng mắt nhưng có thể cảm nhận thấy rõ ràng, đến loại cấp độ này không cần tác dụng trực tiếp vào mục tiêu, thông qua loại kinh khí hình thành trong tu luyện có thể gián tiếp tiến hành phòng ngự hoặc công kích, giai đoạn này được gọi là Võ Sư, cũng phân làm chín cấp.

Mà đạt được mức độ kinh khí nhất định sẽ tiến vào giai đoạn tu luyện thứ ba, đó chính là "luyện tạng", tất nhiên cần phải có bí pháp phối hợp tu luyện nhất định, làm cho cơ quan nội tạng trong quá trình tu luyện bài trừ tạp chất, khiến cho công năng sinh lý càng thêm mạnh mẽ, sinh ra khí huyết cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong kinh khí, lập tức từ bước Hậu Thiên tiến vào quan khẩu lớn đầu tiên Tiên Thiên cảnh giới, đây là một giai đoạn quá độ cực kỳ quan trọng đối với người tu luyện võ đạo, mà tu luyện giả đạt tới giai đoạn này được xưng là Tiên Thiên Võ Sư.

Cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư bởi vì thuộc về giai đoạn quá độ quan trọng, không có cấp độ phân chia cụ thể, khi kinh khí của tu luyện sinh ra trong cơ thể căn cứ vào thuộc tính ngũ hành tiên thiên thông qua "luyện tạng" cố định thuộc tính cực mạnh, có thể tiến vào giai đoạn tu luyện thứ tư "luyện huyết tủy".

Đến bước luyện huyết tủy này, võ đạo đã tiến vào cảnh giới đại tông sư, trong tri thức mà Đồ Thiên Hà nhận biết, chỉ có gia chủ Đồ gia Đồ Nguyên Tán hiện nay cũng mới đạt tới cảnh giới đại tông sư này mà thôi.

Loại cảnh giới này tu luyện như thế này, không phải là người bình thường có khả năng tiếp xúc được rồi, mà hần chỉ thông qua một ít cuộc luận bàn tỉ thí của cao thủ, còn có nghe người khác giảng giải, chỉ biết loại cảnh giới đại tông sư như thế này, trong thời điểm đối địch có thể thông qua huyết nhục gân cốt mạnh mẽ không gì sánh được, kích phát ra một loại kinh khí thuộc tính tiên thiên đặc biệt, mà loại kinh khí này mang theo thuộc tính ngũ hành cơ sở tồn tại trong vạn vật tự nhiên, phân biệt là: chước nhiệt, băng hàn, hậu trọng, kinh linh.

Con đường võ đạo giống như đi ngược dòng nước, tại cảnh giới đại tông sư tiếp xúc với sự ảo diệu của thiên địa tự nhiên, đã dần dần tiếp xúc với bản chất tinh túy nhất của võ đạo, khi vạch trần màn che thần bí kia tiến vào một tầng cảnh giới càng cao hơn, đó chính là Võ Thánh trong truyền thuyết.

Về phần trên Võ Thánh còn có thể có cảnh giới gì nữa, thế giới này không biết có người nào hiểu hay không, dù sao thì cao thủ cảnh giới Đại Tông Sư đã không có nhiều lắm, đám tu luyện giả bị vây trong cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư cả đời cũng khó có thể tiến thêm, mà xuống chút nữa là Võ Sư và Võ Sĩ mới là giai tầng chủ đạo của thế giới này.

Vân Thiên tiến hành đối lập so sánh bổ xung giữa kiến thức võ học thế giới này với kiến thức võ học thế giới kiếp trước của hần với nhau, võ học của thế giới này thông qua một con đường "đạo", càng chú trọng vào "chân" trong võ học, mà võ học của kiếp trước của hần lại chủ yếu đi theo con đường "thuật", hoặc chính là chú trọng nhiều vào phương pháp vận dụng kỹ xảo và thực chiến, tương đối yếu hơn một chút, nếu như có thể kết hợp hai bên lại với nhau thì càng thêm tuyệt vời.

3. Chương 3: Vô Lượng Tinh Kinh.

Trong gian phòng rách nát, không có lò lửa, một thân thể gầy nhỏ cuộn mình nằm trên giường, chiếc chăn mỏng manh che lấy thân thể, dựa vào một chút nhiệt độ cơ thể ngưng tụ lại chống cự khí lạnh không ngừng tràn vào từ bên ngoài.

Vân Thiên Hà bị tiếng động âm ỉ bên ngoài đánh thức, kỳ thực một đêm hôm qua hắn không ngủ, tinh thần rất tốt, rất kỳ quái hắn không hề cảm giác thấy bao nhiêu lạnh lẽo.

Lách cách...

Lúc này, tiếng xích trên cửa vang lên, sau khi cửa bị mở toang, một lão nhân tuổi chừng thất tuần, râu tóc bạc trắng, thân thể đã còng mang theo một hộp thức ăn tiến vào.

Vân Thiên Hà mở đôi con ngươi đen láy nhìn vị lão nhân này, trong đầu nhớ lại một ít hình ảnh đứt quãng, vị lão nhân này gọi là An bá, từng phụng dưỡng qua hai đời gia chủ Đồ thị, tại Đồ thị rất được gia chủ kính trọng, hôm nay tuổi tác đã cao, gia chủ an bài hắn ở trong phủ dưỡng lão.

Ấn tượng đầu tiên mà An bá này cho hắn, giống như là hòn đá cuội trong dòng nước chảy xiết không ngừng được ma luyện, nhẵn trơn không có góc cạnh, hoặc giống như một khối ngọc thạch bình thường, về phần bên trong là cái gì, làm cho người khác có loại cảm xúc không thể nào suy đoán ra được.

Bất quá bình thường vị An bá này đối với mẫu thân Vân thị của hắn tương đối chiều chuộng, lúc này hắn nhìn thấy An bá tới thăm, có lẽ là chịu ảnh hưởng của ký ức thân thể, Vân Thiên Hà tôn kính kêu lên một tiếng.

- An bá!

An bá nhìn thấy Vân Thiên Hà chịu thương nặng tới như vậy mà cư nhiên đại nạn không chết, vượt qua một đêm lạnh lẽo thấu xương, thần sắc vô cùng vui mừng, đi tới bên giường, mở hộp cơm lấy thức ăn ra, để lên trên bàn, nói:

- Hải tử số khổ, đói bụng lắm đúng không, ăn đi!

Cơm nước trên bàn là một bát cháo dễ tiêu hóa, một đĩa rau, một đĩa đồ ăn mặn, còn có hai chiếc bánh màn thầu. Vân Thiên Hà biết đây là thức ăn bình thường mà hạ nhân trong Đồ phủ thường ăn, xác thực có chút đói bụng, cầm lấy bánh màn thầu, lập tức mở miệng cắn ngon lành.

An bá rất yên lặng, nhìn Vân Thiên Hà ăn hết số thức ăn trên bàn, tuy rằng hắn không rõ ràng lắm vì sao Vân Thiên Hà để lại một cái bánh màn thầu, thế nhưng không hề hỏi nguyên do, lập tức thu dọn bát đĩa để vào trong hộp cơm, trước khi đi còn từ trong túi tiền thiếp thân lấy ra một bình sứ nhỏ nhỏ giống chiếc hồ lô, dài chừng ngón tay cái, giao cho Vân Thiên Hà, thấp giọng nói:

- Hải tử, thuốc trị thương này phải bảo quản cẩn thận, phân ra sử dụng hai lần!

Vân Thiên Hà cảm kích gật đầu, lão nhân vui mừng cười nhẹ, bước ra cửa, khóa lại.

Bị giam giữ thời gian một năm, nếu như ở kiếp trước khi còn tham gia quân đội, điều này không hề xa lạ, ngược lại có thể thoải mái tiếp thu, bất quá tên Đồ Chính Lâm kia, hắn chung quy nghĩ kẻ đó không phải là thứ tốt, hình như có ý định hãm hại mẫu tử bọn họ, nhưng nguyên nhân cụ thể là gì, trong trí nhớ của thiếu niên không có lưu lại bất cứ đầu mối nào.

Mặc dù ánh sáng mặt trời đã chiếu rọi, nhưng trong phòng vẫn có chút lạnh lẽo như cũ.

Ăn xong đồ ăn, thân thể Vân Thiên Hà đã khôi phục lại chút nhiệt lượng, ngược lại không cảm thấy lạnh lẽo cho lắm, hắn mở nắp bình thuốc mà An bá đưa cho mình, phân tích thành phần bên trong, có một số thảo dược tương đối hiếm có, rất không tồi, xác thực là thuốc trị liệu thương thể rất tốt.

Cẩn thận cởi hết quần áo ra, chịu đựng cơn đau nhức phía hông và sau lưng, chậm rãi tách miếng vải thô băng bó vết thương, có một ít thịt vụn theo đó bị kéo ra, thậm chí xé toạc một tầng da, máu tươi tuôn chảy.

Khi vết thương đều được cởi ra hết, Vân Thiên Hà cẩn thận rắc đều thuốc bột trong bình sứ nhỏ nhỏ lên vết thương, khi thuốc bột kia tiếp xúc với vết thương đang chảy máu, lập tức tạo ra một loại cảm giác nóng rực truyền khắp người, rất có hiệu quả trị liệu.

Sau khi rắc đều thuốc bột lên toàn bộ vết thương, Vân Thiên Hà lại dùng vải thô băng bó vết thương trở lại như cũ, sau đó lật chiếc chăn, giấu bình sứ nhỏ, cảm giác có chút mơ màng, lại chìm vào giấc ngủ.

...

Khi Vân Thiên Hà tỉnh lại lần thứ hai, hoặc là bị thanh âm bên ngoài cánh cửa mở rộng làm tỉnh lại, kiếp trước được rèn luyện trở thành đặc công xuất sắc, hơi có chút gió thổi cỏ lay đều cảnh giác, điều này đã cắm rễ vào sâu trong linh hồn của hắn, vì vậy thói quen này chưa bị phế bỏ khi tới thế giới này.

Đã là chập tối, sắc trời bên ngoài đã dần dần không rõ, sau khi cửa mở ra, người bước vào vẫn là An bá, vẫn như cũ mang theo một chiếc lồng cơm.

Cơm tối thoáng có chút biến hóa, bên trong có thịt, An bá lẳng lặng chờ đợi hắn ăn xong, sau đó đưa cho hắn một bao quần áo khá dày, nói là mẫu thân Vân Thị của hắn nhờ An bá lặng lẽ mang tới, Vân Thiên Hà không hề cự tuyệt.

An bá đi rồi, trời tối hẳn, Vân Thiên Hà không tới thắp đèn, ngay trong căn phòng yên tĩnh tối đen như mực, nằm úp sấp xuống giường, bắt đầu nhớ lại nội dung trong Vô Lượng Tinh Kinh.

Tại kiếp trước hắn đã trải qua một đoạn thời gian tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, bộ điển tịch này rất cuộc đến đâu hắn hoàn toàn không biết, nội dung bên trong bí hiểm, ngầm như ẩn chứa chư thiên tinh thần và vũ trụ ảo diệu, thông qua cơ thể hình thành một cỗ "tinh khí", thông qua thu nạp chư thiên tinh thần bổ xung cỗ "tinh khí" này, sau đó tại cỗ "tinh khí" từ từ cường đại, do thân thể kinh mạch và huyết khiếu mở ra đường vận hành tuần hoàn đặc biệt, so với công pháp nội gia võ học truyền thống hoàn toàn khác nhau.

Gia gia từng nói, đây là một bộ công pháp tu luyện nội gia do đạo sĩ mũi trâu sư phụ của sư tổ của sư phụ của sư tổ...truyền lại, làm cho người tu luyện có thể lợi dụng chư thiên tinh thần phụ trợ, gia gia đã tổng kết nói cho hắn, đây là bộ công pháp trâu bò tới cực điểm trong thế giới võ đạo, tuyệt đối từ trước tới nay chưa hề có.

Khi tu luyện bộ công pháp này, giai đầu đầu tiên cần yêu cầu trong cơ thể vẫn còn "thai tinh nguyên khí", nói cách khác thân xử nam là điều kiện tu luyện tốt nhất, ngay cả thủ dâm cũng không được (loại vô ý thức mộng tinh không tính), hành vi có ý thức lần đầu tiên cũng rất dễ làm cho loại "thai tinh nguyên khí" nguyên thủy nhất phát tiết ra, do đó tốc độ tu luyện giảm mạnh, cho dù sau này nỗ lực nghìn lần cũng không thể bù đắp trở lại.

Mà thân thể hiện tại của Vân Thiên Hà, sau khi hắn chỉnh lý lại toàn bộ ý thức kiếp này, đã hoàn toàn chứng thực được "thai tinh nguyên khí" còn hoàn toàn đầy đủ, thậm chí tính ý thức của thiếu niên này còn không bắt đầu phát sinh, điều này vô cùng thích hợp.

Mà yêu cầu cơ bản tu luyện chính là, thời điểm tu luyện bộ công pháp lần đầu tiên, chỉ có thể trong bầu trời đêm, thời điểm đầy tháng, tránh trực tiếp tiếp xúc, mặt khác không thể tu luyện ban ngày bằng không sẽ thu nạp thái dương lực, sẽ bạo công!

Kiếp trước của Vân Thiên Hà từng thử qua tu luyện loại công pháp này, đối với bộ phận cơ sở nhất đã hoàn toàn thông thuộc, vì vậy trực tiếp bỏ qua nội dung cấm kỵ ban đầu, nhanh chóng bắt đầu tu luyện.

Trước tiên để cho tâm thần của chính mình không còn tạp niệm, hoàn toàn thả lỏng, tĩnh tâm cảm thụ nhịp đập toàn thân, còn có quy luật huyết mạch tuần hoàn, trong lúc hô hấp, tinh thần tập trung quan sát vị trí cuống rốn, sẽ hình thành nên một dòng chảy khí lưu nho nhỏ.

Tuy rằng loại cảm giác này có chút kỳ quái, thế nhưng Vân Thiên Hà đã sớm thích ứng, vì vậy không biết trải qua bao lâu, hắn đã cảm giác được bụng dưới có chút tê tê, nóng nóng, dưới sự quan sát của Vân Thiên Hà, phát hiện ra vị trí bụng dưới dần dần hình thành nên một dòng chảy, hoàn toàn do cỗ "thai tinh nguyên khí" trong cơ thể chưa hề tiết ra chút nào của hắn ngưng tụ thành.

Đến thời khắc này, hắn không dám có một chút sơ ý nào, dòng chảy này còn chưa vững chắc, vẫn tiếp tục kiên trì như cũ...

Thời gian trôi qua cực nhanh...

Cảm giác được dòng chảy nho nhỏ kia dần dần vững chắc lại, toàn thân có một cỗ huyết khí cũng bắt đầu hướng về vị trí bụng dưới dũng mãnh kéo tới, cho đến khi Vân Thiên Hà có cảm giác choáng váng buồn nôn truyền tới, không chút chần chờ, lập tức dừng quan tưởng, mở mắt.

- Nghĩ không ra cư nhiên thuận lợi tới như vậy!

Vân Thiên Hà có chút không dám tin tưởng, kiếp trước của hắn tu luyện bước đầu tiên này, phải dùng tới thời gian hai mươi tám ngày mới thành công, hôm nay dùng không tới bốn canh giờ, vậy mà thành công rồi.

Vân Thiên Hà đã có thể vững tin, đây chính là công lao của việc chưa hề bị tiết mất "thai tinh nguyên khí", phải biết rằng tuy kiếp trước của hắn không phải xử nam, nhưng trước khi tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, đã từng thủ dâm vài lần, dẫn tới bị xói mòn một phần "thai tinh nguyên khí", tu luyện mới có thể không thần tốc như ngày hôm nay.

Bởi vậy, trong quá trình lâu dài, Vân Thiên Hà đã bước được bước đầu tiên, tuy rằng chỉ là một bước rất nhỏ.

Bất quá còn chưa kịp may mắn, đột nhiên có cảm giác đói khát mãnh liệt, còn có cảm giác choáng váng và buồn nôn, may mà hắn đã sớm dự liệu chuyện này, thời điểm ăn uống cẩn thận để dành một chiếc bánh màn thầu, khi cảm giác đói khát cường liệt kéo tới, hắn lập tức lấy chiếc bánh màn thầu từ bên dưới chăn ra, từng ngụm từng ngụm cắn ngon lành, hình như là quỷ đói bụng cả năm vậy.

Chỉ có một chiếc bánh màn thầu tuy rằng thiếu, thế nhưng có thể tạm thời xua đi cảm giác đói mạnh mẽ. Sắc mặt hiện tại của hắn tái nhợt, thực sự không chịu nổi cơn buồn ngủ ập tới, ôm gối đầu nặng nề đi vào giấc ngủ.

...

Khi Vân Thiên Hà tỉnh lại một lần nữa, hình như đã là buổi chiều rồi.

Ngẩng đầu lên, thấy trên bàn đã sớm bày đặt cơm nước đầy đủ, tuy rằng đã lạnh, nhưng đối với Vân Thiên Hà đang đói khát mà nói, không cần bàn cãi chính là mỹ vị nhân gian, sau một trận ăn uống như lang thôn hổ yết, toàn bộ thức ăn bị giải quyết nhanh chóng, thậm chí cả cái đĩa cũng bị liếm tới sạch bong, liếm mép chưa hoàn toàn thỏa mãn.

Thế nhưng hắn vẫn cất một chiếc bánh màn thầu bên dưới chăn không lập tức ăn hết.

Ăn xong, cảm giác được tinh thần tốt hơn rất nhiều. Vân Thiên Hà lấy chiếc bình sứ nho nhỏ ra, cởi miếng vải thô băng bó vết thương, đổ hết toàn bộ thuốc bên trong rắc đều lên vết thương, ném miếng vải thô vô dụng xuống đất, sau đó thay miếng vải thô khác do mẫu thân của hắn chuẩn bị trước băng bó cẩn thận.

Thuốc mà An bá đưa cho hắn rất kỳ diệu, chỉ trong thời gian một ngày một đêm mà miếng vết thương đã đóng vảy rồi, khi lần này Vân Thiên Hà rải đều thuốc lên vết thương xong, cho dù hắn hoạt động với biên độ rất nhỏ, cảm nhận sâu sắc đã giảm bớt đi rất nhiều, cứ tiếp tục như vậy thì chỉ cần hai ba ngày là có thể xuống giường hoạt động đơn giản.

Lợi dụng lúc thuốc bột còn tác dụng, Vân Thiên Hà chìm vào giấc ngủ, mãi cho tới khi chạng vạng An bá đưa cơm tới, mới gọi hắn tỉnh ăn cơm chiều.

Những ngày cảm đoán và tu luyện cứ duy trì liên tục như vậy...

4. Chương 4: Trùng Huyết Điểm Tinh.

Vào ban đêm, trời xanh không mây, tinh quang ánh sáng rực rỡ.

Vẫn là gian phòng rách nát trước kia, không có bất cứ biến hóa gì, duy nhất lớp giấy dầu trên cửa sổ đã hoàn toàn bị xé đi, có thể làm cho tinh quang buổi tối chiếu vào trong phòng.

Dưới tinh quang, Vân Thiên Hà khoanh chân tĩnh tọa, mắt nhìn mũi, lỗ mũi nhìn tâm, lặng yên quan tưởng Vô Tướng Tinh Kinh, trong quá trình tu luyện bộ công pháp này nhắc tới vài điểm quan trọng, Vân Thiên Hà đều cẩn thận tuân theo, hô hấp bằng phẳng, tâm tình bình hòa, dưới tinh không, từng sợi từng sợi tinh

thần lực không thể nào nhìn thấy bằng mắt thường nhưng có thể cảm giác được, dần dần dung nhập vào trong cơ thể chính mình.

Hiện tại Vân Thiên Hà đã tu luyện tới giai đoạn chính giữa của Vô Lượng Tinh Kinh, công pháp Tinh Thần Quyết.

Tu luyện Tinh Thần Quyết cần tiền đề là trong cơ thể đã hình thành dòng chảy "huyết tinh khí" không ngừng lưu chuyển, cũng chính là "thai nguyên tinh khí" lúc ban đầu Vân Thiên Hà lợi dụng dẫn dắt trong cơ thể hình thành nên vòng xoáy tại bụng dưới, lấy nơi đó làm hạch tâm hấp dẫn máu huyết khí toàn thân cộng hưởng, chuyển hóa thành "huyết tinh" tinh thuần nhất.

Thông qua hơn sáu tháng liên tục tích lũy bổ sung, Vân Thiên Hà đã tích lũy được khá nhiều "huyết tinh khí" tinh thuần, bắt đầu chuyển sang bước tu luyện thứ hai, tu luyện Tinh Thần Quyết, lợi dụng chư thiên tinh thần lực, thông qua thu nạp dung nhập vào trong kinh mạch thân thể của chính mình, sau đó vận chuyển tới "hạ đan điền" tại bụng dưới, để thu nạp được tinh thần lực và huyết tinh trong đan điền tương hỗ dung hợp, hình thành nên một loại "tinh khí" nguyên thủy nhất.

Tu luyện Tinh Thần Quyết thông qua tinh thần lực bổ sung tẩm bổ tinh khí trong cơ thể, hoàn toàn không giống lúc ban đầu chuyển hóa một bộ phận huyết khí của cơ thể tạo ra hiện tượng không tốt như mê muội, buồn ngủ, đói khát...Trải qua một đoạn thời gian tu luyện chăm chỉ, Vân Thiên Hà hiện tại có thể cả ngày chỉ cần ăn một bát cơm nhỏ cũng được.

Chỉ là lượng tinh khí tồn trữ trong đan điền không phải là hồ nước mãi mãi không bao giờ cạn, nếu không bổ xung thì sớm muộn gì cũng sẽ có ngày xói mòn khô cạn, muốn sử dụng lại lực lượng chứa nhiều sinh mệnh lực, có nhiều hoạt tính, nhất định phải để nó hoạt động liên tục, phải để nó càng không ngừng chảy xuôi không bao giờ dừng, trong quá trình tuần hoàn dần dần từ một hồ nước nhỏ biến thành hồ nước lớn hơn, cuối cùng biến thành cả đại dương mệnh môn vô tận.

Vì vậy bước đi đầu tiên chính là bước đi quan trọng nhất, chính là làm cho tinh khí có thể hình thành nên con đường vận hành hoàn mỹ nhất, thông qua con đường vận hành này quá quan trọng, cũng chính là không ngừng dẫn thông kinh mạch huyết khiếu, cuối cùng tất cả các phân nhánh thành lập nên một bộ lộ tuyến chu thiên tuần hoàn, dần dần tăng lên "công lực" của bản thân, cứ như vậy mới là trọn bộ công pháp tu luyện Tinh Thần Quyết.

Trong đó lộ tuyến vận hành kinh mạch huyết khiếu quan trọng nhất cần phải dùng đến cuộn tranh mà kiếp trước gia gia Vân Thiên Hà nhắc nhở cẩn thận bảo tồn, trên cuộn tranh có đánh dấu các kinh mạch huyết khiếu trên cơ thể vô cùng chính xác, còn có một bức tinh vị đồ, nó đã khắc sâu trong ký ức của hắn, hiện tại tu luyện Tinh Thần Quyết, dẫn đạo tinh khí qua các con đường khác nhau, chính là dựa theo chỉ dẫn chính xác của tinh vị đồ trên cuốn tranh đã đánh dấu.

Từng sợi từng sợi tinh thần lực giống như sương mù giống như sợi tơ không ngừng từ trong bóng tối tuôn ra, không ngừng dung nhập vào trong đan điền cơ thể của Vân Thiên Hà. Trong nửa năm qua, hắn đã bổ dưỡng hình thành rất nhiều tinh khí, dòng khí xoáy đã lớn mạnh hơn trước khá nhiều.

Hiện tại trong cơ thể, vị trí đan điền, chỉ cần Vân Thiên Hà hơi chút vận khí thông qua là có thể hoàn toàn cảm thụ được cỗ tinh khí tinh thuần, giống như là sương mù ngưng kết hình thành nên bọt nước, làm cho đan điền bụng dưới luôn có một cỗ cảm giác mát lạnh sáng khoái vô cùng.

Lúc cảm thụ được cỗ tinh khí thanh lương kia, đồng thời trong óc lại dần hiện ra bộ hình ảnh kinh mạch huyết khiếu thân thể con người và đối ứng hình ảnh tinh vị đường đi tinh khí. Vân Thiên Hà từng thông qua quan tưởng bộ pho tinh vị đồ kia, sau đó thúc đẩy tinh khí từ đan điền xuất phát, dọc theo vị trí bắt đầu của lộ tuyến tinh vị, chậm rãi hướng về phía kinh mạch huyết khiếu đầu tiên đẩy mạnh.

Tại thời điểm tinh khí theo lộ tuyến cố định vận hành, sẽ có một một cỗ đau đớn giống như muốn xé rách thân thể con người mãnh liệt truyền tới, điều này thực giống như một câu ngụ ngôn, trên đời vốn không có đường, đi nhiều lần thì thành đường mà thôi.

Thường thường quá trình sáng tạo đều luôn tràn ngập gian nguy và thống khổ, trong con đường tu luyện cũng không ngoại lệ, Vân Thiên Hà để tinh khí thông thả vận hành trong một đoạn thời gian ngắn sẽ bị lực

cản trở cực đại, mà muốn phá tan tầng cản trở kia, nhất định phải kiên trì, cũng không dừng cái cảm giác đau đớn khi mới khai thác này, cứ như vậy trải qua một quá trình cực khổ luân hồi dài đằng đặc.

Đau đớn sẽ làm cho người ta kiên trì tới thời điểm cực hạn, nghĩ chết lặng, đau đớn tới mức tận cùng, sẽ làm cho ý thức dần dần trở nên không rõ ràng, nhưng không thể dừng lại, có thể làm duy nhất là kiên trì.

Khoảng chừng ba thời thần sau...

Vân Thiên Hà tại quá trình vận hành khai thác thoát nhìn cực kỳ bé nhỏ, có có mấy phần nghìn thước mà thôi, thế nhưng đây là trong quá tình nỗ lực vô cùng lớn, vượt qua gian nan và thống khổ mới khai thác ra được.

Đau đớn trôi qua, còn muốn tiếp tục xông về phía trước nhưng tinh khí đã không thể động dậy được nữa rồi, Vân Thiên Hà cảm giác được trên quá trình vận hành tinh khí, gặp phải trở ngại, điều này giống như bức tường, kỳ thực tại Vô Lượng Tinh Kinh đã chú giải nhắc tới, đó chính là một chỗ huyết khiếu cần Vân Thiên Hà dẫn thông, mà trên tinh vi đồ chú giải, vị trí huyết khiếu này cũng chỉ bất quá là một khóa "tinh" đầu tiên cần thấp sáng trong nhất nhiều "tinh" khác của đệ nhất tinh vực.

Vượt qua được khóa "tinh" này, nhất định phải muốn một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, Vân Thiên Hà tự nhận nửa năm qua tích lũy khá nhiều tinh khí, hẳn là hoàn toàn có thể phá tan huyết khiếu, vì vậy hẳn không chút do dự, thu nhiếp tâm thần, dẫn đạo toàn bộ tinh khí trong đan điền dọc theo con đường mà hẳn đã mở ra, giống như cơn sóng lớn trùng kích vào vị trí huyết khiếu này.

Ầm...

Thời điểm trùng kích lần đầu tiên, trong đầu Vân Thiên Hà có cảm giác mê muội, theo rất nhiều tinh khí hướng về phía huyết khiếu trùng kích, dẫn tới huyết khí xung quanh bắt đầu bốc lên không ngừng, cũng đồng thời có một cỗ đau nhức sâu trong cốt tủy truyền tới, tinh khí đẩy mạnh trùng kích, đang không ngừng tiêu hao, nhưng mà chỗ huyết khiếu thực giống như một pháo đài kiên cố, chỉ bị công phá một góc nhỏ.

Lần đầu tiên trùng kích, tinh khí lấy một loại tốc độ vô cùng kinh người tiêu hao, Vân Thiên Hà không muốn thất bại, sử dụng nửa năm tinh khí hóa thành công dã tràng, lúc này hai mắt của hẳn đỏ bừng, cắn chặt hàm răng, sau khi buông thả tất cả lo lắng, điên cuồng ngưng tụ tất cả tinh khí, dẫn đạo chúng không quan tâm đến gì hết, lần thứ hai nhắm về phía pháo đài kia.

Bất quá tại Vân Thiên Hà vô thức tiến vào cảnh giới kỳ diệu "vô tương tri phản" này, mặt ngoài thân thể của hẳn đột nhiên có một cỗ quang mang mờ hồ tỏa ra, tinh thần lực khắp bầu trời lấy tinh khí trong cơ thể của hẳn dẫn đạo, tựa hồ cũng bắt đầu sống nhảy lên, điên cuồng hướng về phía thân thể của hẳn vọt tới, bồi dưỡng lại dòng chảy tinh khí đã sắp khô cạn kia, lại có lượng tinh khí lớn mạnh hơn trước đó tới mấy lần hình thành, trợ giúp như vậy giống như đại quân mạnh mẽ, mang theo khí thế bàng bạc hướng về phía pháo đài đã có chút hư hỏng kia.

Ầm...

Lần này, thân thể Vân Thiên Hà mạnh mẽ chấn động, dưới tình huống được viện quân trợ giúp, pháo đài kiên cố kia rốt cuộc cũng bị phá thông, lượng tinh khí còn lại sau khi phá thành giống như binh sĩ, điên cuồng hướng về phía bên trong huyết khiếu, rất nhanh chiếm đóng toàn bộ huyết khiếu, thuận lợi đốt sáng vận hành lên khóa "tinh" đầu tiên, thông qua lần thứ hai tiêu hao tinh khí, đại quân một đường tiến lên, thế như chẻ tre, chặt tiếp vào huyết khiếu thứ hai, thứ ba...

Tiếp theo Vân Thiên Hà muốn tiếp tục đi trước, trùng kích thấp sáng khóa "tinh" thứ mười, thế nhưng đáng tiếc lượng tinh khí còn lại đã không thể nào chống đỡ được trùng kích huyết khiếu thứ mười, cũng chỉ đành thu thế điều chỉnh, củng cố và bồi dưỡng những nơi tinh khí trùng kích vượt qua, khơi thông con đường vận hành từ đan điền tới khóa "tinh" thứ chín trong lộ tuyến kinh mạch.

Lại trải qua một đoạn thời gian rất lâu, khi nơi này được khơi thông, có điểm, đã có con đường vận chuyển tinh khí, Vân Thiên Hà tự nhiên có thể vận chuyển ổn định, không còn cản trở, hẳn rốt cuộc mở mắt. Chỉ là thời khắc hẳn mở mắt ra, đột nhiên trong đầu hiện lên một bức đồ án, đồ án này mang theo một ít điểm sáng kỳ dị.

Vân Thiên Hà thu công, nhìn sắc trời bên ngoài, một lúc nữa là trời sáng rõ, tuy rằng tu luyện tròn một đêm, thế nhưng Vân Thiên Hà có thể cảm giác được chỗ tốt lớn lao khi đã thông được chín huyết khiếu mang lại, đó chính là trạng thái tinh thần tăng lên so với trước kia rất nhiều, hần không còn ủ rũ, cả người tràn ngập cảm giác lực lượng, thị giác, thính giác đều có biên độ đề cao cực lớn.

Xuống giường, hoạt động thân thể một chút ngay trong gian phòng chật hẹp, tu luyện từ kiếp trước mang tới, vẫn còn trong ký ức công phu võ học hiện tại, nửa năm qua hần không tiếp xúc với phương pháp tu luyện võ đạo thế giới này, cơ bản đều luyện tập tinh hoa võ học mà kiếp trước hần tổng kết ra.

Tục ngữ nói, trong luyện một hơi thở, ngoài luyện gân cốt da.

Hôm nay Vân Thiên Hà có công pháp Vô Lượng Tinh Kinh vô cùng thần kỳ phụ trợ hữu hiệu, khi luyện tập võ thuật ngoại công, rõ ràng cảm giác được cường độ lực lượng tăng thêm, tính miễn tiện và linh hoạt cũng đề cao không ít.

Ầm!

Vân Thiên Hà một lần hoàn thành Phá Thiên Quyền Pháp, lại đơn giản nổi lên một chút, khom thắt lưng đánh một quyền vào phiến đá dưới mặt đất, lập tức để lại trên phiến đá một quyền ấn sâu chừng ngón tay út, mà bên cạnh quyền ấn kia, còn có khá nhiều quyền ấn khác với độ sâu không giống nhau, không cần bàn cãi, quyền ấn ngày hôm nay so với trước kia là quyền ấn có độ sâu lớn nhất.

Kết quả thí nghiệm này làm cho Vân Thiên Hà phi thường thỏa mãn, nói rõ tiến bộ trong nửa năm qua, kinh lực của hần một lần nữa tăng thêm.

Từ khi thương thế hoàn toàn lành lặn, có thể tự do hoạt động tới nay, mấy tháng liền hần liên tục luyện tập Vô Lượng Tinh Kinh, mà ban ngày tu luyện ngoại công, sau đó chờ ăn cơm, cuối cùng là ngủ, sau đó lại luyện công và ăn cơm, ăn xong cơm tối tiếp tục tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, có thể nói nửa năm qua hần đều trải qua trong cuộc sống tu luyện.

Vân Thiên Hà đến thế giới này lần đầu tiên đã bị cảm đoán, đã trải qua nửa năm, nhưng hần đối với thế giới này vẫn như cũ, không có bao nhiêu hiểu biết.

Tuy rằng bình thường An bá vẫn tới đưa cơm cho hần, thế nhưng An bá tựa hồ không muốn nói với hần chuyện bên ngoài, rất yên lặng, không muốn nói nhiều hơn một câu, sau một thời gian, hần cũng đã hoàn toàn quen với loại trầm mặc này của An bá.

Chỉ là trong thời gian này, mẫu thân Vân Thị của hần, chỉ được đến thăm hần sáu lần, tương đương với mỗi tháng một lần, mà mỗi lần tới thăm hần đều có người đi theo giám sát, chỉ cho hần thời gian một canh giờ, sau đó ngay lúc Vân Thị còn lưu luyến khóc lóc không thôi, bị mạnh mẽ lôi đi.

Vân Thiên Hà tuy rằng mới chỉ gặp mặt qua người mẫu thân này sáu lần, thế nhưng trong lúc tiếp xúc hần có thể cảm nhận được, nàng là một nữ nhân thiện lương, nhu nhược và vô cùng thương cảm, cũng là người mẫu thân đáng để hần dốc hết sức mình hiếu thuận và bảo vệ. Chỉ gặp mặt sáu lần cũng đủ cho hần cảm nhận được tình thương vĩ đại của người mẹ, hần đã tiếp nhận người mẫu thân này rồi.

Nhưng mà, ngày hôm nay còn chưa tới thời gian đưa cơm, cửa phòng đã bị mở ra.

Lần này người vào không phải là An bá, mà là Đồ Chính Lâm, người Vân Thiên Hà từng thấy qua một lần, hần tàn bạo trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, lần này tính ngươi gặp may mắn, hiện tại theo ta đi ra ngoài, gia chủ lập tức muốn gặp ngươi!

5. Chương 5: Chân Tướng.

Đồ phủ rất lớn, so với tưởng tượng của Vân Thiên Hà còn rộng lớn hơn nhiều, kiến trúc thống nhất trong nhà là loại gỗ ngói bậc thang, đình đài lầu các, đầy hơi thở cổ xưa.

Đi theo Đồ Chính Lâm vượt qua hành lang uốn lượn trong nội viện, đi qua một con suối nhân tạo chảy róc rách, giả sơn liên kiêu, xung quanh hoa cỏ tươi tốt, màu xanh tràn ngập đại địa, lại từ một chiếc cổng tò vò đi ra, chính là một cái sân tương đối rộng rãi, có vẻ lạnh lẽo.

Đá lát bị mài nhẵn trơn bóng, trong như gương, giữa sân rộng là một tòa kiến trúc ước chừng cao chục trượng, sơn son cửa sổ, mai hiên mở điều hòa hàm châu, giống như là một tòa cung điện trang nghiêm, xung quanh bên ngoài còn có thủ vệ mặc giáp trụ đứng gác nghiêm cẩn, nơi đây hẳn là một địa phương rất trọng yếu của Đồ phủ.

Xuyên qua sân rộng, tiếp qua một cổng hình tròn tò vò hướng về phía nam, nơi có một phiên cửa sắt rất lớn, ngoài cửa cũng có thủ vệ đứng gác, đây mới là phủ chính của Đồ phủ, rất nhiều hạ nhân người hầu, nha hoàn đi qua đi lại, rất náo nhiệt, khi nhìn thấy Đồ Chính Lâm, đều hành lễ ân cần thăm hỏi.

Tiến vào trong phủ chính, Vân Thiên Hà mới suy nghĩ cẩn thận chính mình rốt cuộc bị dẫn tới địa phương nào, vì sao mẫu thân cứ mỗi tháng mới được tới thăm hẳn một lần, nhìn cánh cửa sắt có thủ vệ đứng gác sâm nghiêm, nơi này tuyệt đối không cho phép hạ nhân tiến vào, mà trong đầu của hắn đột nhiên hiện lên một ý niệm, kiến trúc giống như cung điện mới đi qua vừa rồi chính là Tàng Kinh Lâu của Đồ phủ.

Phủ chính là một nội viện rất rộng lớn, tường trong nội viện là thạch bích một mặt, trên thạch bích có rất nhiều đồ án và văn tự, trung tâm là một bức họa đồ kỳ lân đạp mây bay cao, tường xây làm bình phong ở cổng phía sau chính viện là đình viện rộng mở.

Ở giữa sân là một cái hồ nước diện tích không lớn lắm, mặt nước hồ nổi sóng nhẹ nhàng, trong hồ có thể nhìn thấy cá lượn vòng quanh, thỉnh thoảng còn có thể thấy có hai con cò trắng đậu xuống hòn giả sơn rìa ngoài hồ nước.

Vòng quanh hai bên hành lang hồ nước, một bên đi thông với trúc viên phía sau, một bên nối với địa môn, ở giữa là sáu gian nhà cao bằng gỗ mái ngói đỏ tươi, đây chính là địa phương Đồ Nguyên Tán ở.

Đồ Chính Lâm dẫn Vân Thiên Hà trực tiếp vào trong phòng chính nhà giữa, sảnh đường phòng chính đang có hai vị lão đầu và một lão phụ nhân đang ngồi, còn có một vị trung niên nhân và một vị trung niên phụ nhân đứng phía sau lão nhân kia.

Nhất là hai vị lão đầu, tướng mạo thoát nhìn có chút rất giống nhau, hẳn là thân huynh đệ, một vị mặc áo giáp mềm, khuôn mặt góc cạnh như đao khắc, còn mang theo một vết sẹo nhân nhợt, trong đôi mắt ẩn hàm sát khí, giống như đã từng nhiều lần trải qua chém giết thiên quân vạn mã, thần sắc nghiêm nghị, không giận tự uy, sát khí bức người kia và khí thế của người thường xuyên trên địa vị cao uy áp, hầu như làm cho người khác không thở nổi.

Loại sát khí này muốn luyện được phải bước ra từ trong thi sơn biển máu, đủ làm cho Vân Thiên Hà phải động dung.

Mà nhân thần phát sáng giống như ánh đao đoạt mạng bức người cảnh báo cho Vân Thiên Hà biết, nguyên lai nhân thần tuy rằng không thể giết được người, thế nhưng lại có thể đả thương người.

Vị lão đầu này, có nhân thần sắc bén giống như chim ưng săn mồi vậy!

Mà một vị lão đầu còn lại khác nhau, chỉ thấy hắn râu tóc bạc trắng, tuổi già sức yếu, thần sắc an tường, giống như là cụ ông nhà bên hiền lành tốt bụng, chỉ là hô hấp của hắn rất chậm rãi, hầu như không thể cảm nhận được, nhưng càng là loại khí chất hình tượng nội liễm như thế này càng làm cho người khác dễ dàng sinh ra cảm giác kính nể.

Đây tuyệt đối là cao thủ, thực giống như thanh tuyệt thế bảo kiếm ẩn dấu trong vỏ, không ra thì giấu tài, toàn thân thu liễm, ra thì nghiêm nghị như núi, mãnh liệt như liệt hỏa, người bình thường căn bản không thể phân biệt.

Vân Thiên Hà bị Đồ Chính Lâm dẫn tiến vào, hắn nhìn quét qua hai vị lão đầu này rồi bảo trì trầm mặc, kỳ thực trong lòng của hắn đã sớm đoán ra, vị lão đầu tỏa sát khí mạnh mẽ kia hẳn là vị gia gia cao cao tại thượng của hắn, trấn bá đại nguyên soái Đồ Nguyên Khánh, mà vị lão đầu giống như cụ ông nhà bên, chính là gia chủ Đồ gia Đồ Nguyên Tán.

Về phần lão phụ nhân kia, nhìn tướng mạo có cảm giác oai hùng sắc bén, nhìn ra là người quả quyết, hẳn chính là vị nữ nãi của chính mình, phụ nhân nguyên soái Ngư Thị.

Bất quá lúc này mọi người trong phòng đều đưa ánh mắt quan sát lên người Vân Thiên Hà, thấy hẳn không hành lễ, cũng không nói gì, cứ bình thản ung dung như vậy, mặt không chút biểu tình đứng tại chỗ, làm cho mọi người có cảm giác thần nhiên không sợ hãi.

Đồ Nguyên Khánh tuy rằng rất thương thức loại khí chất bình tĩnh tự nhiên này, nhưng trên mặt lộ ra biểu tình không vui, nhú mày, hẳn nhìn thấy quần áo Vân Thiên Hà cũ nát, tóc mắt trật tự, toàn thân bẩn thỉu, thậm chí cơ thể còn tỏa ra mùi hôi thối xông vào mũi, ngoài trừ thần tình thần nhiên kia ra, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, hẳn thực sự không dám tưởng tượng được đây chính là tôn tử Đồ Thiên Hà mà mình rời khỏi Phủ nguyên soái tám năm trước.

- Đây là hài nhi Thiên Hà do nha hoàn Vân Nương sinh ra hay sao? Sao lại có dáng dấp chật vật như vậy?

Nguyên soái phụ nhân đánh giá nhìn Vân Thiên Hà, cũng cau mày lại, có vẻ có chút không hợp, trước tiên mở miệng, ngữ khí có ý tứ chất vấn.

Đồ Nguyên Tấn thấy thế, hai mắt lạnh lẽo không khỏi trừng lên nhìn Đồ Chính Lâm!

Đồ Chính Lâm cảm như hén, đầu cúi càng thấp, giải thích nói:

- Bẩm nhị bá phụ, nhị bá mẫu, năm ngoái Thiên Hà phạm vào gia quy, gia phụ trách phạt đánh đòn và cấm đoán một năm, đến nay mới chỉ được nửa năm, chỉ vì nhị bá nóng lòng muốn thấy hẳn, nên tiểu chất đã trực tiếp đưa hẳn tới.

- Phạm vào chuyện gì?

Đồ Nguyên Khánh liếc mắt nhìn Đồ Nguyên Tấn, nhàn nhạt hỏi.

Cái trán của Đồ Chính Lâm lúc này chảy mồ hôi, do dự một chút nói:

- Hẳn chưa được phép đã học trộm Đồ Thị Vô Kinh, luyện tập võ nghệ cùng ngày làm hai người bị phỏng, sau đó Lạc nhi chỉ trích hẳn có ý đồ bóp chết đường đệ từ trong tã lót!

Đồ Nguyên Khánh nghe lời này, lập tức phá lên cười ha ha, thanh âm cực kỳ sắc bén, giống như đao phong ra khỏi vỏ, nói:

- Đại ca, hẳn tuy là con vợ kế sinh ra, bản thân chảy huyết mạch Đồ gia, Đồ Thị Vô Kinh sao lại học trộm như vừa nói, làm phỏng hai người, sợ là có người sai khiến đằng sau, tính nết của hai đứa nó như thế nào ta hiểu rõ, về phần chỉ trích có ý đồ bóp chết trẻ mới sinh còn tã lót, không có bằng chứng, chỉ là một tên hoàn khổ nói người cũng tin được?

Nghe được bào đệ chất vấn, thần tình Đồ Nguyên Tấn xấu hổ, mặt hơi tái nói:

- Việc cùng ngày luyện tập võ nghệ, lão phu nhất thời tức giận trách phạt, sau đó lại bề quan, đã quên hỏi việc này, cũng chưa tra lai lịch của người này, thực sự là lỗi của lão phu, nhị đệ thứ lỗi!

Sau đó, Đồ Nguyên Tấn quay đầu nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Hài tử, việc này là do ta sơ sẩy, cũng có sai lầm, mấy năm nay ngươi bị khổ rồi, hy vọng ngươi có thể thứ lỗi, không được sinh ra tâm oán hận!

Nghe được Đồ Nguyên Tấn cư nhiên xin lỗi, trong lòng Vân Thiên Hà lại nghĩ, nếu như thiếu niên kia còn sống nghe được lời nói này sợ rằng kích động tới rơi nước mắt rồi, nếu như không phải có nhận thức của thân thể kiếp này, đối với tính tình của lão nhân này, hẳn ngược lại còn có một chút thương thức.

Đồ Nguyên Tấn nhìn thấy biểu tình thần nhiên trên mặt Vân Thiên Hà, tâm tính bình thản, xác thực so với đám tôn tử khác của mình mạnh hơn rất nhiều, nhưng nghĩ tới hài tử này đã tới tám năm rồi, lại bị hẳn sơ sót, không khỏi dâng lên một cổ cảm giác áy náy trong lòng.

Đồ Nguyên Khánh đứng lên, sát khí mười phần vũ mạnh bàn, chiếc bàn gỗ nhất thời hóa thành phấn mạt.

- Ngươi đối đãi với tôn tử và con dâu của ta như thế này a...

Đồ Nguyên Khánh bất mãn nhìn huynh trưởng của chính mình nói:

- Đại ca, nếu không lần trước luyện tập võ nghệ Thiên Thanh trở lại nói rõ với chúng ta việc này, bị ta lưu ý, ta còn thực không biết rằng tôn tự có thể có thành tựu không nhỏ trong con đường võ học cứ nhiên lại bị biếm thành hạ nhân tám năm, việc này ngươi phải cho ta một lời giải thích rõ ràng, bằng không ngày hôm nay đừng trách huynh đệ trở mặt!

Nguyên soái phu nhân cũng tràn đầy phần nộ trừng mắt nhìn Đồ Chính Lâm, phụ họa nói:

- Coi như là hài tử phủ nguyên soái ta đẩy ra thì sao có thể bị các người đối đãi như vậy, các người thực sự qua loa tắc trách với chúng ta như vậy hay sao?

Nhìn thấy nhị đệ của chính mình và em dâu đã tức giận như vậy rồi, việc này tốt nhất phải có một lời rõ ràng, lúc này Đồ Nguyên Tấn trừng mắt nhìn Đồ Chính Lâm, ngữ khí càng thêm sắc bén:

- Chính Lâm, ngươi còn có chuyện gì gạt lão phu, mẫu tử Thiên Hà tới Lợi Châu, vì sao lão phu không biết, vì sao không được an bài tới võ đường học tập, có phải là cho người chuồng quần gia vụ, người sẽ không để lão nhân ta vào mắt, hử?

Mồ hôi trên trán Đồ Chính Lâm chảy thành dòng, lúc hần lúc này không dám ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt chất vấn của Đồ Nguyên Khánh và nguyên soái phu nhân, run giọng nói:

- Năm đó tẩu phu nhân gửi thư nói Vân Nương phạm vào sai lầm tại phủ nguyên soái, bị đuổi ra ngoài, muốn ta đối đãi với mẫu tử hai người, trách phạt thật nặng, hơn nữa mọi chuyện đều phải hỏi âm lại phủ nguyên soái cho nàng, do nàng nộ, tiểu chân cũng không biết tẩu phu nhân có ý định gạt nhị bá và nhị bá mẫu, vì vậy nhất thời sơ sẩy, cũng vẫn chưa bẩm báo với gia phụ, xin nhị bá trách phạt!

Đồ Nguyên Khánh và phu nhân nghe được lời này, chỉ là cười nhạt, trốn tránh trách nhiệm sao!

Đồ Nguyên Tấn đứng lên, tát một cái thật mạnh vào mặt Đồ Chính Lâm, sau đó lại bồi thêm một cước, đá bay Đồ Chính Lâm ra ngoài, miệng phun máu tươi.

Đồ Nguyên Tấn nổi giận lạnh lùng nói:

- Phế vật hỗn trướng, từ hôm nay trở đi, tất cả mọi vụ sự trong phủ không cần người phải xen vào nữa, đều giao cho đại tể Ngọc Linh quản lý, còn người, Chính Minh, dẫn hỗn trướng này xuống dưới chấp hành gia pháp, cũng cấm đoán ba năm, cho hần tự sinh tự diệt, các người đi ra ngoài đi!

Đồ Chính Minh cũng là lần đầu biết đôi mẫu tử chính mình sai vật thường ngày trong phủ cứ nhiên đến từ phủ nguyên soái, lập tức khiếp sợ mười phần, đồng thời đối với chuyện mà đệ đệ làm phần nộ không thôi, không nói câu nào, tiến tới xách Đồ Chính Lâm sắc mặt đã sớm trắng bệnh, cả người run rẩy, như xách gà con ra ngoài.

- Ngọc Linh?

- Có!

Nghe lời gọi, trong mắt trung niên mỹ phụ đứng phía sau lão đầu hiện lên một tia vui mừng, lập tức bước tới mấy bước.

- Lão gia có gì phân phó?

Đồ Nguyên Tấn nói:

- Người đi an bài mẫu tử Thiên Hà tại Đông Viện, an bài chu toàn một chút, lại phân phối mấy nha đầu chuyên hầu hạ, để cho mẫu tử bọn họ được tinh dưỡng thật tốt, không được chậm trễ, người dẫn Hà nhi đi ra ngoài đi!

Vân Thiên Hà nhìn thấy Đồ Nguyên Tấn phạt nặng Đồ Chính Lâm, lại tăng đãi ngộ của mẫu tử chính mình lên cực cao, còn phân phối mấy nha đầu chuyên hầu hạ, thay đổi Nguyễn Ngọc Linh làm người chuồng quần vụ sự trong phủ, bản năng làm cho hần chung quy nghĩ giữa việc làm này của Đồ Chính Lâm còn có một chút kỳ quái.

Trong lúc suy nghĩ, Nguyễn Ngọc Linh đã đi tới nói:

- Thiên Hà, người đi theo ta!

- Uhm!

Vân Thiên Hà ứng một tiếng, liếc nhìn ba lão nhân còn lại trong phòng một cái, sau đó bước theo Nguyễn Ngọc Linh ra khỏi cửa.

6. Chương 6: Mùa Xuân? Mùa Đông?

Thần sắc Đồ Nguyên Khánh bình tĩnh, nâng chung trà lên uống một ngụm, thản nhiên nói:

- Đại ca, có chuyện đệ phải nhắc nhở huynh, chúng ta điều tra được đời thứ ba của Giang gia, năm gần đây bí mật bồi dưỡng ra hai vị thiếu niên Võ Sư, một người mười sáu tuổi đạt tới Võ Sư cấp sáu, một người mười lăm tuổi đạt tới Võ Sư cấp năm!

Nghe được những lời này, sắc mặt Đồ Nguyên Tấn biến đổi, vẻ mặt không thể tin tưởng nói:

- Chúng ta tại Dư Châu cũng có cơ cấu thám tử, thế nào mà ta lại không nghe được tin tức này, nhị đệ, việc này có thực hay không?

Đồ Nguyên Khánh nghiêm nghị.

- Đại ca, nếu không phải sự tình có biến, đệ làm sao phải từ kinh thành nhanh chóng trở về, Giang gia gần nhất tổ chức đám hỏi với Mạc Thị phía đông Thanh Châu, người hẳn là rõ ràng, Mạc Thị tại Thất Thế Gia phía đông đứng vào hàng đầu tiên, lịch sử so với Tam Tông Thị phương bắc chúng ta còn muốn lâu dài hơn nhiều, hơn nữa bọn họ và một ít thị tộc phía nam thường xuyên lui tới thân mật, cứ như vậy, Giang gia xuất hiện hai thiếu niên thiên tài có thể uy hiếp đối với chúng ta cũng không phải là chuyện kỳ quái!

Nghĩ tới cơ cấu thám tử tại Dư Châu của Đồ gia, Đồ Nguyên Khánh cười nhạt.

- Về phần cơ cấu thám tử này, đại ca mấy năm nay liên tục bề quan, những việc vặt vãnh giao cho Chính Lâm để ý, nhưng khuyết điểm của hải tử này là quá háo sắc, sợ là đã có một bộ phận sớm đánh chủ ý lên hắn rồi!

- Lễ nào Giang gia chuẩn bị động thủ với chúng ta rồi?

Thần sắc của Đồ Nguyên Tấn ngưng trọng trước nay chưa từng có.

- Nếu thực sự là như vậy thì chúng ta ắt hẳn phải thua không cần nghi ngờ!

Đồ Nguyên Khánh than thở:

- Trong tam đại tử tôn, ba hài tử của Chính Minh ngoài trừ Thiên Nhai ra hồn, đã đạt tới Võ Sư cấp năm, hài tử Thiên Lạc cũng chỉ là quần là áo lụa, còn đang đình trệ tại giai đoạn Võ Sĩ cấp năm, Thiên Nhị bị nuông chiều thành hư, mới chỉ là Võ Sĩ cấp năm, về phần hai người con trai của Chính Lâm, giống như phụ thân của chúng, một người không có thiên phú học võ, một người mới một tuổi, mà nhánh bên phía đệ, chỉ có con vợ cả của Chính Đức là Thiên Thanh đạt tới Võ Sư cấp sáu, mà con thứ Thiên Hà lại bị lỡ mất thời điểm học võ tốt nhất, về phần Chính Khôi, hiện tại chỉ là một tay ăn chơi quần là áo lụa, mà bàng chi Đồ gia càng không cần phải nói gì nữa, đối với hiện trạng của Đồ gia, đại ca, cho dù huynh có đột phá tới Võ Thánh thì thế nào, Đồ gia không phải chỉ bằng vào hai người chúng ta có thể chống đỡ mãi mãi được!

Nguyên soái phụ nhân bên cạnh cũng góp lời nói:

- Lại nói tiếp, năm Thiên Hà mới bảy tuổi, chúng ta đã nhìn ra được hài tử này tương lai là võ sĩ, Dao Cầm nhìn rất rõ ràng thông minh ưu tú hơn hẳn hài tử Thiên Thanh, vì vậy đã sinh tâm đồ kỵ, việc này chúng ta đều biết rõ, năm đó nàng yêu cầu đưa hài tử này và Vân nhi đến nơi này, chúng ta cũng đồng ý rồi, chỉ là thực không ngờ đứa con dâu Dao Cầm này làm việc thực sự quá mức hồ đồ, vốn mấy năm trước chúng ta đã sự định đến một chuyến, nhưng bắc cương có chiến sự, đều không thể thoát thân ra được, lần này Nguyên Khánh và Chính Đức từ Bắc cương trở về, đột nhiên hỏi tới tình hình Vân Nương và Thiên Hà, chúng ta mới nổi lên tâm sự muốn tới xem thế nào, chỉ là không nghĩ tới, ai...

Một tiếng thở dài này làm cho trong lòng Đồ Nguyên Tấn vô cùng hổ thẹn, muốn nói tiếp gì đó, hần cũng là một võ sĩ, mấy năm nay dồn toàn bộ tâm lực đột phá cảnh giới võ đạo cao hơn, bình thường bề quan không ra, thực sự không ngờ tới trong nhà có nhiều chuyện phát sinh tới vậy.

Mà lời nói của Đồ Nguyên Khánh làm cho hần ý thức được Đồ thị hiện tại đang đối mặt với nguy cơ vô cùng lớn.

Từ đời thứ ba của Đồ thị, tu vi võ đạo của đám tử tôn không ra sao, cũng chỉ có một vị hiện đang giữ chức gia chủ như Đồ Nguyên Tấn là đại tông sư, Đồ Nguyên Khánh là trấn bắc đại nguyên soái nắm giữ binh quyền trong triều đình, là hai cây cột trụ lớn nhất của toàn bộ Đồ gia, thế nhưng không thể nào giữ được Đồ gia vĩnh viễn không ngã.

Chỉ là tổ tông Đồ thị gây thù hằn vô số, tới một đời Đồ Nguyên Tấn và Đồ Nguyên Khánh, vô luận là ở trong triều đình hay là ở nhân gian, võ đạo Đồ thị đời thứ ba hiện tại không thể nào gánh vác được trách nhiệm tương lai, có rất nhiều thế lực đổ mắt dòm ngó Đồ thị, một lòng muốn ăn tươi nuốt sống.

Bất quá hiện tại vẫn còn sợ hãi hai cây cột trụ lớn nhất của Đồ gia, hơn nữa Đồ Nguyên Khánh hôm nay được sự tín nhiệm coi trọng của hoàng đế, làm cho những thế lực đối địch này không dám vọng động, chỉ dám ngầm làm một vài động tác nhỏ nhỏ, thế nhưng một khi hai cây cột trụ này ngã xuống, Đồ gia chắc chắn phải đối mặt với nguy cơ diệt tộc.

Dư Châu Giang thị và Đồ thị có một đoạn oán cừu không thể nào giải được, ngược dòng trở lại đã là thời đại gia gia của Đồ Nguyên Tấn rồi, khi đó Đại Đường Quốc còn bị vây trong thời đại chiến tranh liên miên, Giang gia khi đó và Đồ thị cộng đồng ngăn chặn địch nhân, hai nhà Giang Đồ bởi vì không cùng chính kiến, khiến cho một bộ phận Giang gia chết trận, sau đó được hoàng đế phong thưởng, Đồ gia được một hầu tước, mà Giang gia chỉ có một bá tước, từ đó tạo ra oán hận càng dần càng sâu giữa Giang gia và Đồ thị.

Mãi tới đời Đồ Nguyên Khánh, Đồ gia và Ngư gia Định Châu làm đám hỏi, càng cộng thêm hai nhà tại triều đình thế như nước với lửa, trên mặt võ đạo cũng tranh chấp không thôi, Giang gia vẫn muốn tìm cơ hội tại triều đình hạ thấp Đồ gia, tại võ đạo tiêu diệt một số thiên tài mới nhú của Đồ gia, vì vậy theo thời gian trôi đi, cừu hận càng lúc càng sâu.

- Nhị đệ, nếu như Giang gia thực sự muốn động thủ, vậy thì việc này còn cần tới người lo nghĩ chu toàn, vì đám hài tử kia tranh thủ một đoạn thời gian, lần này Đồ thị thực sự cần phải mạnh mẽ chinh đốn một phen rồi!

Đồ Nguyên Tấn nói.

Đồ Nguyên Khánh đáp lời:

- Đại ca, võ học do võ đường Đồ thị truyền lại, một bộ phận là sưu tập tạp học từ trong nhân gian, một bộ phận là bộ phận sơ của của Đồ Thị Võ Kinh, Đồ Thị Tinh Ý Quyền, còn một bộ phận khác là Ngư thị chia sẻ phần Ngư Thị Phụ Thuật trong Ngư Huyền Vũ Thư cho chúng ta, kỳ thực đây đều là cơ sở của chúng ta, đệ tử võ đường học quá tạp, ngược lại khó đề cao, hầu hết đều chỉ dừng lại tại Võ Sư sơ cấp khó có thể tiến thêm!

- Mà trong Đồ Thị Võ Kinh ngoại trừ Bạo Cương Thiết Cốt Công, còn có Hàn Viêm Tạng Túc Công, yêu cầu vô cùng hà khắc, còn lại Khai Tử Xạ Huyết Công, loại công pháp cao cấp này, chỉ có đệ tử Đồ thị dòng chính mới có thể tu luyện, chỉ cần là yêu cầu hạng nhất này đã làm cho vô số thiên tài võ học phải đứng ngoài cửa, theo suy nghĩ của đệ không bằng đưa Bạo Cương Thiết Cốt Công cho tất cả hài tử học tại võ đường, chọn người ưu tú truyền thụ cho Hàn Viêm Tạng Túc Công, như vậy mới có thể làm cho Đồ thị chúng ta huy hoàng!

Đồ Nguyên Tấn nghe xong lời này cả kinh:

- Nhị đệ, làm như vậy chính là phá hủy quy củ tổ tông a!

- Thế nhưng đại ca, các hậu bối hiện giờ, từ đời thứ hai đã chẳng có thành tựu võ đạo nổi bật nào, phần lớn đệ tử võ đường và băng chi Đồ thị, còn có quan hệ thông gia với Ngư thị, lấy tình trạng dòng chính Đồ thị chúng ta, người cho rằng tương lai có thể dựa vào đám hài tử không ra hồn đó sao, có thể đảm đương được trọng trách nặng nề đó?

Đồ Nguyên Tán than thở nói:

- Mà thôi, hay là trừ chi hệ của đệ và ta, nếu các chi hệ bằng chi khác của Đồ thị chúng ta có thể làm cho Đồ gia tiếp tục thịnh vượng sau này còn ta đồng ý, bất quá cần phải triệu tập đệ tử dòng tam bá phụ, còn có tứ bá phụ, triệu tập tất cả mở đại hội tông tộc một lần!

- Đại ca, tứ bá phụ hiện tại còn khỏe mạnh, nếu vậy đại hội tông tộc lần này mời lão nhân gia người cùng tới, tuy rằng mở ra Bạo Cường Thiết Cốt Công có lợi cho dòng họ phát triển, thế nhưng chuyện lớn như vậy, tốt nhất nên để cho lão nhân gia biết mới thỏa đáng!

- Tứ bá phụ đang ở tại tổ trạch Đồ thị Vĩnh Sơn Quận, để ta tự mình đi thỉnh người, ngày mai ta lập tức động thân về tổ trạch, đệ ở lại Lợi Châu một vài ngày, thuận tiện xử lý một chút chuyện trong gia tộc, sau khi đại hội tông tộc hoàn thành hãy trở lại kinh thành.

...

Vân Thiên Hà theo Nguyễn Ngọc Linh không tới Đông Viện lập tức, mà dưới yêu cầu của hắn tới phòng bếp trước.

Khi hai người tiến vào trong phòng bếp, chỉ thấy phòng bếp khói trắng lượn lờ, một vị nữ tử dung mạo thanh mỹ mặc thanh sam thêu hoa, tóc tai có chút mất trật tự, đang không ngừng ngồi xổm trước bếp lửa, thêm củ vào, dùng sức thổi khí, có thể là bó củi kia quá mức ẩm ướt, làm cho trong phòng bếp tràn đầy khói trắng, những người khác bị lan sang tới mức ho khan liên tục, bỏ chạy ra ngoài, tiếng mắng chửi vang lên không ngừng.

Quản sự phòng bếp là một vị vú già vừa đang không ngừng kho khan vừa mở miệng chửi mắng, ngôn ngữ vô cùng ác độc:

- Tiệp tỷ người, người nghĩ mình là phu nhân trong phủ hay sao, lần trước chuyện phóng hỏa lão nương còn chưa tính toán với người, hiện tại đốt lửa cũng xảy ra chuyện như thế này, lập tức cút ra ngoài lấy nước vào đây, ngày hôm nay không lấy đủ nước chất đầy ba thùng nước, xem ra trừng trị đồ đệ tiệp người như...A...!

Không đợi bà vú già độc ác kia mắng xong, đột nhiên cảm giác được cái cổ của chính mình giống như bị một cái kim thật lớn kẹp lấy, khiến thị muốn mắng cũng không ra lời, dùng sức duỗi chân lung tung, mắt thấy sẽ hít thở không thông mà chết.

- Thiên Hà, mau dừng tay!

Nguyễn Ngọc Linh cùng đi nhìn thấy Vân Thiên Hà sắp bóp chết vị quản sự vú già kia, vội vàng quát bảo ngừng lại.

Vân Thiên Hà nhìn vú già khi dễ vị mẫu thân đã được hắn tán thành trong lòng, xuất phát từ đồng tình, cũng là xuất phát từ phần nộ, bản thân muốn lập uy giết người, nghe được thanh âm của Nguyễn Ngọc Linh, lúc này mới buông vú già ra, thế nhưng không đợi cho vú già kịp thở dốc lấy hơi, Vân Thiên Hà nhanh chóng nắm lấy một ngón tay, dùng sức bẻ mạnh.

Rắc...

Chỉ nghe thấy tiếng xương ngón tay vỡ nát vang lên, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết giống như lợn bị giết mổ, lúc này Vân Thiên Hà mới buông ra, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn những người hầu nha hoàn và vú già xung quanh đang câm như hến, lạnh lùng nói:

- Từ hôm nay trở đi, ai dám khi dễ nàng, sẽ không đơn giản chỉ là ngón tay như vậy đâu, nếu như còn có lần sau, ta sẽ lấy mạng người đó, nghe rõ ràng hay chưa?

Đám hạ nhân này thường ngày khi dễ mẫu tử bọn họ thành thói quen rồi, hôm nay nhìn thấy Vân Thiên Hà giống như biến thành người khác, nhất là ánh mắt băng lãnh kia, làm cho thân thể của bọn họ không tự chủ được run bắn lên, nghe được lời cuối cùng lập tức gật đầu mạnh mẽ.

- A, Hà nhi...

Chuyện bên ngoài phòng bếp, khiến cho nữ tử nhóm lửa trong phòng bếp chú ý, khi nàng chuẩn bị đi lấy nước mang lên nấu, đảo mắt nhìn thấy Vân Thiên Hà đang đứng cạnh cửa, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi,

lập tức nhảy tới, đưa hai cánh tay mềm yếu ôm hấn vào lồng ngực, khóc rống lên, hình như muốn trút hết nửa năm tưởng niệm vừa qua, còn có toàn bộ khuất nhục, toàn bộ hóa thành nước mắt chảy ra ngoài.

Thấy Vân Thiên Hà chần nhieh toàn bộ đám hạ nhân trong phong bếp, Nguyễn Ngọc Linh có chút kỳ quái quan sát hấn nửa ngày, thăm nghĩ cảm đoán hấn nửa năm, thế nào lại như biến thành người khác vậy?

Lúc này, Dương quản gia chạy tới phòng bếp, thấy bà vú già té ngã trên mặt đất ôm bàn tay khóc lóc thảm thiết, lại liếc mắt nhìn hai mẫu tử Vân Thiên Hà, coi như tuyên bố mọi chuyện trong phủ đều do Linh phụ nhân chương quản.

Nguyễn Ngọc Linh cũng vừa muốn lợi dụng cơ hội này để lập uy, ra lệnh triệu tập toàn bộ quản sự và người hầu nha hoàn trong phủ, trước tiên trước mặt mọi người đánh bà vú già kia hai mươi gậy, an bài thân tín của chính mình thay thế làm quản sự phòng bếp, sau đó chọn lấy mấy người nha hoàn nghe lời nhu thuận, muốn cho bọn họ sau này tới Đông Viện hầu hạ mẫu tử Vân Thiên Hà, mọi chuyện đều nghe sai bảo.

Khi nghe được những lời này, tất cả nha hoàn, người hầu đều ồ lên kinh ngạc, khiếp sợ không ngớt, nguyên lai mẫu tử Vân Nương thường ngày bị khi dễ thậm tệ này quả thực đúng là phụ nhân và thiếu gia quý phủ!

Vân Nương nghe được an bài do Nguyễn Ngọc Linh tuyên bố, có chút không dám tin tưởng, nàng đã làm hạ nhân trong phủ tám năm, nàng cũng không tin lão gia Đồ gia đột nhiên nảy sinh thiện tâm, đối tốt với mẫu tử của bọn họ như vậy.

Mãi đến khi Vân Nương và Vân Thiên Hà được Nguyễn Ngọc Linh dẫn tới một tòa nhà rộng lớn tại Đông Viện ở lại, nhìn mấy nha hoàn người hầu tới giúp bọn họ tắm rửa, giúp bọn họ thay đổi y phục sa hoa quý giá, Vân Nương phảng phất giống như còn đang trong mộng chưa tỉnh lại.

Ngay đêm đó, Vân Thiên Hà cũng nhận được thông báo của Đồ Chính Minh, bảo hấn sáng sớm hôm sau phải đi vô đường Đồ gia chính thức gia nhập, đây là mùa xuân hay mùa đông của Vân Thiên Hà?

7. Chương 7: Đồ Thị Tinh Ý Quyền.

Vô đường Đồ thị nằm đối diện với cửa lớn Đồ phủ, diện tích mặt đất tương đương với nửa Đồ phủ, Vân Thiên Hà không hiểu kiến tạo với diện tích lớn như vậy có ý nghĩ gì, lẽ nào càng lớn tiêu biểu cho lợi hại hay sao chứ?

- Di, Thiên Hà, hiện tại mới sáng sớm, người thế nào sớm như vậy đã đi ra rồi a?

Ngay lúc Vân Thiên Hà đang suy tư bất định, nghe được một thanh âm tương đối ôn hòa hỏi thăm, cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn, thấy chính mình bất tri bất giác đã đi tới cửa vô đường Đồ thị, ngẩng đầu lên, đỉnh đầu là một tấm biển sơn son thiếp vàng, mặt trên viết bốn chữ lớn màu vàng, nét bút cứng cáp đầy lực lượng: Vũ Đức Vũ Đắc.

Phía dưới tấm biển này là một cửa lớn sơn son, cửa lớn chỉ mở nửa phần, một vị gia đình hầu hạ, đầu đội mũ quả dưa chung của gia đình, mặt hơi chút đen, tướng mạo coi như đoan chính, tuổi chừng mười tám mười chín, tên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, đang hiếu kỳ nhìn hấn.

Dừng lại một chút, Vân Thiên Hà nhớ lại người thanh niên này tên là Sử Trường Đức, hấn nguyên bản là người trông coi cửa sau cho Đồ phủ, bởi vì gần đây thành Lợi Châu có rất nhiều thương gia nhà giàu có thân phận phú quý và người quan gia, đều muốn đưa con cái của mình vào trong vô đường Đồ thị, vì vậy mỗi người đều mang theo rất nhiều lễ vật lớn nhỏ các loại đứng canh chừm cửa sau Đồ gia, hy vọng có thể gặp mặt những nhân vật có địa vị nhất định trong Đồ gia, đi "cửa sau" một chút, có thể làm cho con cái của chính mình tiến vào vô đường Đồ thị, học được một chiêu nửa thức, vậy thì làm rạng rỡ tổ tông rồi.

Mà Sử Trường Đức chính là gia đình canh giữ cửa sau Đồ gia, bất quá thái độ làm người của tiểu gia hỏa này rất chính trực thiện lực, rất nhiều người muốn dùng tiền quan hệ đều bị hấn chặn bên ngoài cửa, hơn nữa nhân lực của tiểu tử này rất tốt, nhìn người có ba phần tinh chuẩn, trông cửa thực tế không xảy ra sai lầm gì, càng không đắc tội với bao nhiêu người không nên đắc tội, bởi vậy hấn được quản gia Đồ phủ khen ngợi nhiều lần, nói đám gia đình khác trong Đồ phủ phải lấy hấn làm tiêu chuẩn, được xưng là nhị ca trong giới trông cửa.

Bất quá năm nay, cụ ông trông cửa nhiều năm của võ đường Đồ thị về hưu, Sử Trường Đức đã bị điều tới thay thế vị trí của cụ ông này, trở thành một người trông cửa võ đường Đồ thị tuổi còn non trẻ nhất.

Vân Thiên Hà nhớ kỹ, vị nhị ca trong giới trông cửa này đối với chính mình tương đối chiếu cố, chưa bao giờ đối đãi hắt hủi giống như hạ nhân, thậm chí còn giống như bằng hữu với nhau, có lúc còn cố ý mở cửa sau qua vài lần cho hắn chuồn ra ngoài làm chút chuyện riêng tư.

Bởi vậy Vân Thiên Hà rất có cảm tình tốt đối với vị nhị ca giới trông cửa này, hiện tại nhìn thấy liền nở nụ cười vui vẻ tiến tới bắt chuyện.

Nói với nhau vài câu đơn giản, Sử Trường Đức liền mở cửa cho hắn, để hắn tiến vào võ đường Đồ thị, cũng chỉ rõ địa phương mà hắn cần phải đi báo danh, hiển nhiên Đồ Chính Minh đã sớm dặn dò vị nhị ca trong giới trông cửa này rồi.

Kiến trúc của võ đường Đồ thị và Đồ phủ không giống nhau, bên trong chia làm rất nhiều diễn võ trường và sân luyện công nhỏ hơn, có địa phương dày đặc cự thạch, có địa phương bố trí giả sơn thác nước, có địa phương có hồ nước nhỏ...Rất nhiều sân luyện công hình dạng muôn màu muôn vẻ, hơn nữa bên trong còn có một ít kiến trúc, giống như có người ở lại, hèn chi diện tích của toàn bộ võ đường Đồ thị lại rộng lớn tới như vậy.

Một đường lướt qua, Vân Thiên Hà nhìn thấy rất nhiều dụng cụ dành riêng cho luyện võ, đao thương côn bổng...cái gì cần đều có, thậm chí còn có người sớm ở bên trong tiến hành luyện công cơ bản hàng ngày vô cùng khắc khổ.

Vân Thiên Hà đi tới gian nhà mà Sử Trường Đức đã chỉ cho hắn trước đó, đẩy cửa ra, bên trong có một vị đại thúc trung niên mặt đen, nhìn qua ước chừng hơn bốn mươi tuổi, hắn đang quơ quơ một cây thiết côn chỉ ít hơn một trăm cân, huy vũ khí thể bằng bạc, cử trọng nhược khinh, thực giống như cầm một cọng lông gà huy vũ vậy, nhìn cơ thể của hắn vô cùng rắn chắc, đã bắt đầu nội liễm, điều này nói rõ người này đã đạt tới cảnh giới Võ Sư rồi.

Có thể là đại thúc mặt đen kia luyện công quá mức chuyên chú, không hề chú ý tới Vân Thiên Hà đang đứng một bên quan sát hắn luyện công, chờ khi hắn diễn luyện xong bộ côn pháp giống như người điên, đến khi dừng lại, sau đó ném thanh thiết côn tới bãi để rất nhiều cự thạch, chỉ thấy rìa ngoài của những tảng cự thạch này bị ma sát bóc ra rất nhiều bụi bặm.

- Chuyện của người ta đã biết rồi, sau này cứ gọi ta là Hắc bá!

Đại thúc mặt đen kia đi tới, quét mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà nói.

- Hắc bá!

Vân Thiên Hà kêu một tiếng, hắn đoán vị đại thúc mặt đen này hẳn cũng họ Đồ, chỉ là không biết hắn thuộc về bàng chi nào, khẳng định không phải là chi hệ của Đồ Nguyên Tán.

Hắc bá nói:

- Cơ sở thân thể của người được thông qua, tuy rằng học võ quá muộn, thể nhưng chỉ cần chăm chỉ vẫn có cơ hội thành công, vì vậy từ hôm nay trở đi, người bắt đầu luyện từ cơ bản nhất, đi theo ta!

Vân Thiên Hà đi theo Hắc bá tới phòng trong, Hắc bá bước tới cạnh một chiếc bàn, kéo nhẹ cái bình hoa đặt trên bàn, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cơ quan đóng mở khởi động, một mặt tường bỗng nhiên chuyển động, bên trong hiện ra một gian mật thất.

Hắc bá quay sang trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói:

- Đi vào, chọn một quyển bí tịch cơ bản, khi nào tới thời gian ăn trưa ta sẽ tới hỏi người, đừng nói với ta là người không biết chữ!

Tính tình của vị Hắc bá này rất hợp khẩu vị của Vân Thiên Hà, người này làm cho hắn nhớ tới vị huấn luyện viên kiếp trước khi hắn còn ở trong quân đội đặc chủng, cũng là dạng người đơn giản như vậy, mọi thứ đều trực tiếp.

Vì vậy hắn không nói nhiều, chỉ đáp một câu rồi trực tiếp tiến vào trong mật thất, sau đó Hắc bá đóng lại cửa mật thất.

Đây là một gian mật thất xây bằng đá, bên trong khá sáng sủa, ngoài trừ bên tay trái có một gian phòng khá lớn thì chỉ còn lại một đài cao bằng đá đủ cho vài người ngồi mà thôi.

Vân Thiên Hà đi tới trước đài cao, tiện tay cầm lấy một quyển sách ngoài cùng, trên quyển sách không có nhiều chữ cho lắm, mặt trên chỉ ghi Đồ Thị Tinh Ý Quyền, rất rõ ràng đây chính là bản sao chép đơn độc từ Đồ Thị Vô Kinh.

Không nóng lòng lật xem, lại nhìn vào quyển tiếp theo, Ngư Thị Luyện Phu Thuật, còn có Ngưu Căn Luyện Thể Thuật, Hồ Bi Luyện Thể Quyền, Cân Nhục Yếu Giải, Đại Bình Quyết, Vô Sĩ nhập Môn...

Vân Thiên Hà liên tục cầm xem qua mấy quyển, phát hiện ra tất cả những quyển này đều một nội dung nhằm luyện cơ, trong đó số lần lật xem nhiều nhất hiển nhiên chính là Đồ Thị Tinh Ý Quyền rồi, thoạt nhìn rất cũ, còn những quyển còn lại bị phủ bụi tương đối dày, nói rõ căn bản không có bao nhiêu người lật xem qua.

Tùy tiện cầm một quyển mở ra xem, nội dung bên trong đều quay quanh phương pháp rèn đúc cơ như thế nào, khai phá mỗi một khối cơ nhục nhỏ nhất của cơ thể, cùng với phương pháp tập luyện như thế nào để sinh ra kinh lực, nhưng tất cả đều là những phương pháp tu luyện tương đối công kênh, không trách không có bao nhiêu người xem.

Vân Thiên Hà liên tục cấp mấy quyển sách mở ra, thất vọng phát hiện ra trong những bí tịch cơ sở này, đại đa số đều giảng giải phương pháp trui rèn như thế nào, ví dụ như nâng tạ đá, cũng tương đương với cử tạ, ví dụ như đan chân, tương đương với tăng tính dai của gân chân, căn bản không có bộ sách nào nói đến chiêu thức võ thuật, cùng loại với một số hạng mục rèn luyện thể thuật cơ bản kiếp trước của hắn, thậm chí còn không hữu hiệu khoa học như những phương pháp hắn thường xuyên rèn luyện, loại bí tịch như thế này, căn bản không thể hơn sáu trăm khối cơ thể của con người, còn có rất nhiều sợi gân khác nhau luyện tập trui rèn hết toàn bộ.

Nói trắng ra là, những bí tịch này đều là giảng giải giai đoạn đầu tiên, đều với mục đích luyện ra kinh lực, chỉ cần khai phá rèn luyện thân thể là được, khí lực không lớn mới là lạ, cũng không có tính giảng giải về kỹ xảo công phòng cụ thể trong thực chiến, tất cả đều là những chiêu thức đánh quyền đơn giản.

Tối cùng Vân Thiên Hà cầm lấy quyển Đồ Thị Tinh Ý Quyền lật ra xem, quyển bí tịch này đã có đề cập tới một ít ứng dụng chiêu thức võ công đối địch, đạt được một ít phương pháp tu luyện, kỳ thực cũng chính là một bộ quyền pháp cơ sở nhất, tối đa luyện hơn năm trăm khối cơ nhục, mà cũng không hoàn toàn luyện hết toàn bộ, bất quá có vài chỗ rất tinh diệu có thể dùng để tham khảo rất tốt.

Hơn nữa bên trong còn có ghi chép lại nhiều phương thức rèn luyện khí lực, so với những hạng mục rèn luyện kiếp trước của hắn tương đối giống nhau, thuần túy là phương pháp bên ngoài mục đích rèn luyện sinh ra "kinh lực", nếu nói lên chiêu thức công kích thì thực sự không bằng với bộ quyền pháp tương đối cơ sở "Phá Thiên Quyền" hắn từng luyện, đây là một bộ quyền pháp đi theo con đường lực lượng, chỉ ít bộ quyền pháp võ thuật ghi trong quyển bí tịch này có vài phần thực dụng.

Dùng thời gian không quá dài Vân Thiên Hà đã hoàn toàn nhớ kỹ được nội dung bên trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền, mà hiện tại Vân Thiên Hà đối với phương pháp luyện cơ của thế giới này đã có nhận thức tương đối sâu sắc.

Nhìn thời gian vẫn còn rất sớm, Vân Thiên Hà liền dựa theo các phương pháp luyện tập ghi trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền làm vài động tác khởi động rồi chuyển sang đánh quyền, khi luyện tập cụ thể phát hiện ra quả thực có vài phần tinh tế, lại khá đối lập với Phá Thiên Quyền của chính mình, ngoài trừ một số phương pháp cá biệt không thực dụng lắm ra thì Đồ Thị Tinh Ý Quyền này không hổ là công pháp gia truyền chí bảo của Đồ thị, nếu như kết hợp với chiêu thức võ thuật ứng dụng thực tế của chính mình kiếp trước, vậy thì giống như cá gặp nước rồi.

Phá Thiên Quyền có tổng cộng ba mươi hai chiêu, là do gia gia kiếp trước của hắn tự sáng tạo ra rồi truyền dạy cho hắn, trong đó bao gồm tinh hoa trăm nhà, thậm chí bao gồm cả khá nhiều quyền thức tinh diệu, hơn nữa công phòng nhiều mặt, linh mãnh mà không mất đi cảm giác lực lượng, ảo diệu vô cùng, rất chú

trọng vào rèn luyện tính dai và kinh lực của cơ thể, hơn nữa cộng thêm phương pháp tu luyện ngoại công thuần túy của thể giới này, hai bên kết hợp với nhau, hoàn toàn có thể rèn luyện được toàn bộ cơ nhục gân cốt của thân thể hắn.

Vân Thiên Hà rèn luyện Phá Thiên Quyền đã hơn nửa năm trời, từ lâu thuần thực, không giống như với thời điểm vừa mới bắt đầu rèn luyện, cơ thể đau nhức không gì sánh được, bất quá ý chí của Vân Thiên Hà rất kiên định, mỗi ngày bị nhốt trong phòng kín, mặc kệ thân thể có đau nhức như thế nào đi nữa thì hắn đều cắn răng kiên trì chịu đựng, bởi vì lúc đó thời tiết rất lạnh giá, không ngừng luyện quyền có thể làm cho thân thể ấm hơn một chút.

Hiện tại luyện Phá Thiên Quyền đã thuần thực hơn rất nhiều, hơn nữa còn phối hợp với những phương pháp rèn luyện khoa học, tuy rằng rất nhiều địa phương trên cơ thể hắn không phải cảm thấy rất rõ ràng, thế nhưng coi như rắn chắc mười phần, thuần thực toàn bộ ba mươi hai chiêu, cơ thể chỉ có cảm giác hơi tê tê, nói rõ sau khi lực lượng của hắn tăng mạnh, kinh lực của hắn đang tiếp tục tăng cao.

Ngay trong mật thất, tu luyện quyền pháp đến lúc ăn trưa, thân thể Vân Thiên Hà đã hoàn thành biến hóa thứ tư, cả người ướt đẫm mồ hôi, thế nhưng loại cảm giác rung động tê tê này làm cho hắn thấy vô cùng thoải mái.

Lúc này, cánh cửa mật thất mở ra, Vân Thiên Hà đi tới hành lang bên ngoài mật thất, Hắc bá thấy hắn ướt đẫm người, mồ hôi nhễ nhại, tại tiếp tục quan sát tình trạng thân thể của hắn, đôi mắt nhất thời hiện lên tinh quang, lại hỏi:

- Nhìn hiểu bao nhiêu?
- Đại khái có thể hiểu toàn bộ!
- Toàn bộ?

Hắc bá có chút kinh ngạc, lần thứ hai hỏi lại.

- Đúng!

Vân Thiên Hà đối với phương thức hỏi của Hắc bá có chút không quá hiểu rõ, nhưng vẫn khẳng định trả lời.

Trong mắt Hắc bá hiện lên một tia cổ quái, thế nhưng hiện rõ sự xung động hưng phấn muốn thử nghiệm ngay lập tức, cầm lấy cánh tay Vân Thiên Hà, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

8. Chương 8: Kỳ Tài?

Hắc bá đi tới giá đựng binh khí, chỗ này đều xếp các loại cung tên, có trúc cung, ngạnh mộc cung, ngư giác cung, thiết thai cung, tinh cương cung và một số loại cung khác, có đủ loại kích cỡ khác nhau, cao thấp cũng không giống, hắn chỉ vào trúc cung tương đối nhỏ một chút rồi ngoài nói:

- Tới lấy cây cung kia kéo cho ta xem!

Vân Thiên Hà lên tiếng trả lời, cầm lấy cây trúc cung kia, tiện tay kéo mạnh, tạo tư thế tiêu chuẩn mười phần, lờ một cái đã kéo căng, cảm giác vô cùng dễ dàng, không hề có chút độ khó nào.

Mà Hắc bá nhìn thấy một màn như vậy lại hưng phấn vô cùng, hắn kích động chỉ vào ngạnh mộc cung xếp thứ hai nói:

- Đổi cây cung này xem nào!

Vân Thiên Hà cầm lấy cây cung, thử nghiệm, vẫn như cũ, rất dễ dàng kéo căng.

Hắc bá lộ ra thần sắc không thể nào tin tưởng được, lại chỉ vào cây ngư giác cung thứ ba, nói:

- Kéo cây này cho ta xem!

Vân Thiên Hà cầm lấy ngư giác cung, khi kéo ra, lúc này mới cảm nhận được một chút khó khăn, bất quá khi hắn vận kinh thì vẫn có thể kéo căng được.

- Người...

Thấy Vân Thiên Hà có thể kéo căng được ngư giác cung, Hắc bá ngây dại, hấn dùng loại ánh mắt khiếp sợ nhìn Vân Thiên Hà, há miệng không nói nửa ngày, cuối cùng mới phun ra vài tiếng:

- Thử thiết thai cung!

Vân Thiên Hà nhìn thiết thai cung một chút, cầm lên, hơi cảm nhận, chỉ ít nặng tới mấy chục cân, vì vậy khi cầm lên, sờ vào dây cung, thử độ mạnh yếu, lực căng cứng của cây cung này so với cây cung trước đó rõ ràng hơn gấp hai lần, bất quá hấn không hề sợ hãi, hít thở một hơi thật sâu, liền khom lưng, cất bước, sau đó mạnh mẽ vận kinh lực, chợt nghe cây cung vang lên tiếng răng rắc...

- Hãy...

Bất quá khi mới kéo được phân nửa, Vân Thiên Hà cảm nhận chính mình hơi chút thiếu lực, sắp phải buông ra, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, lần thứ hai dồn lực kéo mạnh, cây thiết thai cung kia rốt cuộc cũng bị kéo căng.

-...

Hắc bá lúc này đã không thể nói ra lời nào nữa rồi, môi hơi run run, nhãn thần nhìn Vân Thiên Hà hiện tại giống như nhìn một con quái vật.

Vân Thiên Hà buông dây cung ra, cảm giác cánh tay có chút tê dại, hấn không biết lực cung của thiết thai cung rốt cuộc là bao nhiêu, liền xoay người lại, đang muốn hỏi Hắc bá thì đột nhiên phát hiện ra điểm không thích hợp.

Quay đầu, nhìn sân luyện công, lúc này đang có năm sáu gã thiếu niên nam nữ, còn có ba thanh niên, bất quá hiện tại những người này đều há to miệng, vẻ mặt khiếp sợ và không thể nào tưởng tượng, hầu như có thể đứt hấn một quả trứng gà vào rồi.

Vân Thiên Hà không nhận ra những người này, bất quá khi hấn phát hiện ra Đồ Chính Minh đứng phía sau, ngay cả chính hấn cũng phải lộ ra biểu tình khiếp sợ trên mặt.

Ngày hôm nay không phải Đồ Chính Minh tới trực tiếp khảo hạch thành tích, mà là tới khảo sát tiến độ tu luyện của các đệ tử võ đường Đồ thị, xem xem trong đám đệ tử này tiến bộ tới mức nào, liền dẫn theo mấy người tới sân trắc nghiệm.

Không ngờ tới vừa mới vào tới cửa, chỉ thấy Vân Thiên Hà cầm ngư giác cung kéo căng tròn, vẻ mặt Đồ Chính Minh hiện rõ vẻ không thể tưởng tượng, phải biết rằng ngày hôm nay hấn mới thông báo cho Hắc bá biết Vân Thiên Hà sáng hôm sau tới tìm, cũng dặn Hắc bá dẫn tới mật thất tìm công pháp tu luyện cơ sở, tiến hành chỉ đạo quá trình tu luyện lâu dài, hấn không tin một Vân Thiên Hà chưa bao giờ tu luyện công pháp cơ sở như Vân Thiên Hà lại có thể kéo căng được cây ngư giác cung một trăm cân lực cung như vậy.

Nhưng suy nghĩ này của hấn còn chưa hoàn toàn thành lập thì đã bị phủ định rồi.

Khi hấn nhìn thấy Hắc bá chỉ vào thiết thai cung bảo Vân Thiết Hà thử xem, hấn hầu như định chạy tới ngăn cản, Hắc bá này quả thực là hồ đồ, thiết thai cung không phải là một thiếu niên mới mười lăm tuổi nhập võ đường có thể kéo ra được, nếu làm không tốt rất có thể bị lực phản chấn lại gây thương tích.

Nhưng mà...

Khi nhìn thấy Vân Thiên Hà dồn sức kéo thiết thai cung, Đồ Chính Minh há to miệng, khiếp sợ không thể tin được, phải biết rằng thiết thai cung có tới một trăm năm mươi cân lực a!

Chỉ là tại thời điểm này, Vân Thiên Hà kéo cung lực cũ đã hao hết, Đồ Chính Minh cho rằng Vân Thiên Hà phải bỏ cuộc, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng chấn động có thể nghĩ, thiên tài, đây tuyệt đối là thiên tài luyện võ.

Thế nhưng hấn còn chưa kịp áp chế lại sự hưng phấn trong lòng, chỉ thấy Vân Thiên Hà làm một động tác quái dị, lần thứ hai kéo cung, cư nhiên đã hoàn toàn kéo được thiết thai cung căng tròn.

Điều này làm cho tất cả mọi người sợ đến ngây người.

- Tốt...

Đúng lúc này, Hắc bá là người đầu tiên khôi phục lại, hắc hưng phấn hô lên một tiếng lớn, chấn động màng nhĩ của mọi người ong ong, hắc không thể nào dùng ngôn ngữ khác để biểu đạt, lúc này, trong lúc kích động hắc chỉ có thể nói ra được một chữ như vậy mà thôi.

Bị một tiếng rống chấn động này đánh thức, tất cả mọi người đều phục hồi lại tinh thần.

Đồ Chính Minh phát hiện ra chính mình đã kích động thất thố rồi, lập tức chạy tới ôm Vân Thiên Hà vào lòng thật chặt, thanh âm run run quát:

- Thiên tài, trời ban Đồ gia ta, đây tuyệt đối là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp của Đồ gia ta!

Vân Thiên Hà bị Đồ Chính Minh ôm chặt, cảm giác có chút không thở nổi, lại bỗng nhiên nghe được tiếng Đồ Chính Minh rống lớn nói:

- Đồ Chính Lâm, tên hỗn đản khốn kiếp, người đã làm cho viên minh châu, thiên tài luyện võ của Đồ gia chúng ta hoang phế tám năm, ta hận chết tên vương bát đản người, nếu như năm đó...Ai, thực hối hận a...Điều này cũng phải nói ta thất trách...

Mà lúc này mấy vị thanh thiếu niên nam nữ đứng trước cửa sân trác thí mới từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, lại nhìn thấy Đồ Chính Minh cư nhiên ôm lấy một người thiếu niên bọn họ chưa từng nhìn thấy bao giờ như phát điên, lúc này lại thêm một lần há mồm trợn mắt.

Vân Thiên Hà nghe được cây thiết thai cung kia cư nhiên có tới trên dưới một trăm năm mươi chân, trong lòng thầm giật mình, kiếp trước của hắc, hắc kéo phản khúc cung, hoặc là một loại cung khác loại, có thể kéo được chín mươi cân đã coi như rất cật lực rồi, không nghĩ tới xuyên qua lần này, dĩ nhiên có thể kéo được cây cung có lực cung lên tới một trăm năm mươi chân.

Không tự chủ được bỗng nhiên nghĩ tới chuyện tu luyện Tinh Thần Quyết trong Vô Lượng Tinh Kinh, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, liên tục đột phá mở ra chín huyết khiếu kinh mạch, đốt sáng lên chín khóa "tinh" trong tinh vị đồ, chính mình có được kinh lực lớn tới như vậy, sợ rằng có liên quan cực lớn đối với việc chính mình tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh.

Nếu như đã đủ thông tất cả các huyết khiếu kinh mạch trong cơ thể, triệt để thấp sáng toàn bộ tinh vị đồ, vậy thì sẽ đạt tới mức nào đây?

Vân Thiên Hà không dám tiếp tục nghĩ sâu hơn.

Đồ Chính Minh ý thức được chính mình đã thất thố, rốt cuộc hồi phục lại tinh thần, thả Vân Thiên Hà ra, thần sắc ngưng trọng nhìn vào mắt hắc hỏi:

- Thiên Hà, cháu nói thực cho ta biết, trước đây cháu đã từng tu luyện qua Đồ Thị Tinh Ý Quyền.

- Trước đây tại trong phủ nhìn các thiếu gia luyện tập, lặng lẽ học theo một chút!

Vân Thiên Hà trả lời tương đối hàm hồ, dù sao đi nữa thì chuyện học trộm trước đây mọi người đều đã biết, dùng cố này sẽ không có vấn đề gì.

Đồ Chính Minh thăm hít một ngụm lương khí, hiển nhiên có chút không quá tin tưởng, lại hỏi:

- Vậy cháu tu luyện như thế nào, đồng thời còn tạo ra được kinh lực mạnh tới như vậy, còn nữa, ta từng quan sát qua tình huống cơ thể của cháu, đây hiển nhiên phải thông qua một đoạn thời gian tu luyện hệ thống bí tịch nhất định mới có thể tạo ra hiệu quả này!

- Khi còn bị giam trong phòng, ngày đông giá rét khó chịu đựng được, cháu cũng chỉ có thể bắt ép chính mình luyện đi luyện lại những gì học được, dùng việc luyện quyền pháp làm cho cơ thể ấm hơn, kiên trì nửa năm, tự nhiên có được hiệu quả này, bằng không cháu nhất định sẽ bị đông cứng mà chết.

Nghe được câu nói này, Đồ Chính Minh ngẩn ra, nhớ tới ngày đông giá rét, một vị thiếu niên nằm cuộn tròn thân thể trong gian phòng rách nát chống lại gió lạnh thấu xương, trong lòng hắc có chút hổ thẹn, đúng vậy, nếu như hắc không thực sự làm như vậy thì chỉ sợ đã sớm chết rét trong căn phòng rách nát đó rồi.

Nhưng nhớ tới Đồ gia thiếu chút nữa vứt bỏ tổn thất một vị thiếu niên kỳ tài võ học, lại bị lãng phí mất tám năm, trong lòng Đồ Chính Minh bốc lên một cỗ lửa giận vô danh, hiện tại hẳn đối với Đồ Chính Lâm thực sự hận tới thấu xương, nếu như không phải là thân đệ đệ của chính mình thì hẳn thực muốn bóp chết lập tức để ổn định lại oán niệm trong lòng.

Lại nghĩ tới mẫu tử thiếu niên này chịu khổ trong bao nhiêu năm qua, nếu như sau này sinh ra oán hận đối với Đồ gia mà nói, vậy thì có thể nói tổn thất vô cùng lớn. Vì vậy thần sắc nhu hòa lại, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Hà nhi, chuyện trước đây, giữa chúng ta có sinh ra một chút hiểu lầm và sai lầm, làm cho mẫu tử hai người phải chịu đau khổ nhiều năm qua, ta đại diện cho Đồ gia hướng mẫu tử hai người xin lỗi, hy vọng cháu không nên để trong lòng, sau này chúng ta nhất định sẽ tận lực bồi thường lại cho mẫu tử hai người.

Vừa nói, thần sắc Đồ Chính Minh thành khẩn, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, hướng về phía Vân Thiên Hà khom lưng bái một cái thật sâu.

Vân Thiên Hà thản nhiên tiếp nhận lời xin lỗi của Đồ Chính Minh.

Tuy rằng trong lòng của hắn vẫn còn có chút không thoải mái, thế nhưng đối với loại tính cách thẳng thắn nam nhân như vậy hắn rất thưởng thức, mà hắn cũng biết đầu sỏ gây ra mọi chuyện chính là đôi cậu nam nữ Đồ Chính Lâm và Lưu Dao Cầm, rất nhiều người hiểu rõ cũng có thể lý giải được.

Nguyên lai thiếu niên Đồ Thiên Hà đã chết rồi, mà Vân Thiên Hà xuyên qua tới đây, đơn giản chính là vẫn còn giữ lại một chút oán khí trong nửa năm bị cấm bế mà thôi, đối với Đồ gia không thể nói cảm hận, dù sao thì trong thân thể có chảy dòng máu Đồ gia, đây là sự thực không cần bàn cãi.

Trong lúc Vân Thiên Hà và Đồ Chính Minh nói chuyện, những người khác đều phục hồi lại tinh thần.

Trên mặt Hắc bá lộ ra nụ cười hài lòng, bước tới vỗ vỗ vai Vân Thiên Hà:

- Hảo tiểu tử, một thân kinh lực của ngươi nếu như không phải trải qua tu luyện khắc khổ sinh ra thì chỉ sợ là kinh lực từ tiên thiên sinh ra rồi, điều này đối với con đường tu luyện võ học sau này có trợ giúp cực lớn, ngươi thực đúng là làm cho chúng ta kinh hãi a, không thể không nói, ngươi chính là một kỳ tài luyện võ!

Nói đến việc này, Đồ Chính Minh cũng nhanh chóng đổi thành nụ cười vui vẻ, nói:

- Thiên Hà, lấy tiêu chuẩn thành tích khảo hạch của Đồ thị chúng ta, có thể kéo được cây cung có lực cung một trăm năm mươi cân là đã đạt tới cấp độ Võ Sĩ cấp sáu rồi, chỉ là Tinh Quyền Thập Cửu Thức trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền cháu phải luyện tập cho tốt, bộ quyền pháp này đối với chém giết thực tế có trợ giúp cực lớn, chỉ có hai người đối mặt chiến đấu với nhau mới có thể thể hiện được giá trị chân thực của Võ Sĩ.

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà trầm nghĩ, nguyên lai vị thiếu niên đã chết trước kia dựa vào học võ trộm mà đạt tới cấp độ Võ Sĩ cấp ba, mà khi chính mình xuyên qua, thông qua thân thể ban đầu của thiếu niên, lại trải qua nội ngoại kiêm tu nửa năm cư nhiên thăng cấp từ Võ Sĩ cấp ba, nhảy vọt trở thành Võ Sĩ cấp sáu, quả nhiên là kỳ tài a!

9. Chương 9: Quái Vật Hình Luận Bàn!

Chỉ bất quá Tinh Quyền Thập Tam Thức trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền, Vân Thiên Hà không muốn tốn nhiều tinh lực vào bộ quyền thuật này, hắn tu luyện Phá Thiên Tam Tuyệt, Tiệt Quyền Đạo, Vịnh Xuân Quyền, Nhu Đạo, Thiếu Lâm Tuyệt Kỹ, Vật Tự Do, Thái Cực và Kiếm Thuật, tất cả những công phu võ học này, vô luận là lấy ra loại nào đều mạnh mẽ, linh hoạt và biến hóa hơn nhiều so với loại quyền thuật cơ bản như Đồ Thị Tinh Ý Quyền này, hắn xem qua Đồ Thị Tinh Ý Quyền chỉ lưu ý vào phần tu luyện ngoại công trong bộ công pháp tu luyện này.

Nhìn nội dung bộ phận cơ sở, hắn rất chờ mong đối với những công pháp tu luyện giai đoạn từ Võ Sư trở lên, bởi vì luyện da, luyện thịt, luyện gân...đường tu luyện võ học này đều có trong võ thuật hiện đại, đều bao hàm bên trong nó, hơn nữa cộng thêm phương pháp rèn luyện hệ thống, hoàn toàn có thể đạt được hiệu quả hoàn thiện, nói không chừng hai bên kết hợp với nhau càng trở nên hoàn mỹ hơn nhiều.

Chỉ có tu luyện trên cảnh giới Vô Sư là luyện cốt, luyện tạng và luyện huyết thủy, loại công pháp như thế này làm cho hắn chờ mong mười phần, bởi vì những loại phương pháp tu luyện đều là những phương pháp mà hắn hoàn toàn chưa từng gặp trước đây.

Nghe được Đồ Chính Minh và Hắc bá đều khích lệ Vân Thiên Hà là kỳ tài luyện võ, ngôn ngữ rất ca ngợi, làm cho những thanh thiếu niên khác đứng gần đó hiện lên cảm giác chua chua ghen tị trong lòng.

Nhất là bốn vị thiếu niên vốn được Đồ Chính Minh dẫn tới đây chuẩn bị tiến hành khảo hạch thành tích, trong đó có hai người không phục rất rõ ràng, một thiếu niên thân hình vạm vỡ tiến lên một bước nói:

- Đại thúc phụ, hắn là ai vậy, các người nói hắn là thiên tài, như vậy ta nghĩ muốn cùng hắn luận bàn một chút!

- A, đây là Thiên Hà, đến từ gia gia phủ nguyên soái của các người!

Đồ Chính Minh đơn giản giới thiệu Vân Thiên Hà, lại hướng về Vân Thiên Hà giới thiệu tình huống đại khái của bốn vị thiếu niên và ba vị thanh niên.

Bốn thiếu niên, ba nam một nữ, phân biệt tên là Đồ Trung Thành, Võ Sĩ cấp sáu, Đồ Thiên Lập, Võ Sĩ cấp năm, Đồ Trung Dương, Võ Sĩ cấp năm, Đồ Thiên Vũ, Võ Sĩ cấp năm.

Mà ba người thanh niên, một người tên là Ngự Liên Sinh, Vô Sư cấp hai, một người là Nguyễn Thần Hùng, Vô Sư cấp hai, người còn lại tên là Đồ Trung Cường, Vô Sư cấp ba.

Bảy người này, nếu có chữ Thiên đệm vào trong tên thì đều là con cháu trực hệ Đồ gia, ngang hàng với Vân Thiên Hà, còn không có thì đó đều là những con cháu chi nhánh khác của Đồ gia. Còn ba vị thanh niên, tất cả đều thuộc về gia tộc có quan hệ với Đồ gia nên được đặc biệt cho phép tiến vào võ đường học tập, trong những người cùng thế hệ coi như thuộc hàng tương đối khá.

Thiếu niên vừa rồi nói không phục, đưa ra lời đề nghị muốn luận bàn với Vân Thiên Hà tên gọi là Đồ Trung Thành, là một Võ Sĩ cấp sáu, khi Đồ Chính Minh giới thiệu hắn, Vân Thiên Hà đã lập tức chú ý tới người này.

Tiểu tử này vừa mới tấn cấp trở thành Võ Sĩ cấp bảy, trong lớp đệ tử ngang hàng coi như thực lực thuộc hàng khá, vì vậy trong lòng tương đối ngạo khí, kết quả hiện tại gặp một người được khen là thiên tài luyện võ mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều, trong lòng tự nhiên có chút không phục, thậm chí là đố kỵ, dù sao thì Hắc bá và Đồ Chính Minh từ trước tới giờ đều rất ít khi khích lệ đệ tử gia tộc.

Đồ Chính Minh còn đang do dự có nên để cho hai người tiến hành tỷ thí luận bàn một chút hay không, lúc này Hắc bá tiến tới bên người Đồ Chính Minh, ghé gần tai nhỏ giọng nói mấy câu, Đồ Chính Minh cổ quái liếc mắt nhìn Đồ Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, Trung Thành, vậy thì các người thử tỷ luyện công phu quyền cước với nhau một chút, chú ý điểm đến là dừng, không được phép đả thương đối phương!

- Tốt!

Đồ Trung Thành rất sáng khoái kêu lên một tiếng, chạy chậm vài bước tới giữa sân, sau đó ngoắc ngón tay về phía Vân Thiên Hà khiêu khích nói:

- Đến đây đi, Thiên Hà đường đệ, người nhỏ hơn so với ta, ta sẽ nhường người!

Vân Thiên Hà nghĩ buồn cười, nhìn tiểu tử kia tỏ bộ dáng kiêu ngạo khiêu khích, trực tiếp bước tới giữa sân, không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn vào Đồ Trung Thành nói:

- Đến đây đi!

- Cái gì?

Đồ Trung Thành vừa nghe lời này, thiếu chút nữa cái cằm rơi xuống mặt đất, hắn nghĩ người này hình như không để hắn trong mắt, xem ra, so với hắn còn kiêu ngạo hơn nhiều, lúc này nắm chặt tay lại, vận kinh lực rồi phóng lên.

Vân Thiên Hà quan sát bộ pháp của Đồ Trung Thành, phát hiện không có quy luật gì, nhìn vô cùng hỗn loạn, hơn nữa khi đánh ra đường quyền, toàn thân trăm ngàn chỗ hở, tốc độ cũng không hề nhanh...Nói chung kẻ hở tầng tầng lớp lớp, điều duy nhất làm cho Vân Thiên Hà thưởng thức chính là kinh lực của hắn coi như rất thuần hậu.

Chỉ hơi nghiêng người vặn lưng, lui lại nửa bước, lập tức tránh được một quyền của Đồ Trung Thành, mà khi Đồ Trung Thành thu quyền lại, lập tức chuyển sang quét ngang.

Chung quy chỉ là một Vô Sĩ gà mờ không có chút kinh nghiệm thực chiến nào, Vân Thiên Hà hơi khom người một cái đã đủ làm cho đường quyền quét qua không khí, đối với trình độ võ kỹ của Đồ Trung Thành, Vân Thiên Hà chỉ có một chữ để hình dung: rác rưởi.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Vân Thiên Hà đối với một thân tu vi vô đạo của Đồ Trung Thành coi như đã hiểu rõ toàn bộ, trừ bỏ hắn tu luyện được kinh lực đạt tới trình độ vô cùng thuần hậu ra, một quyền có thể đánh nát tảng đá lớn, thế nhưng đối với chiêu thức biến hóa ứng dụng, đi làm binh sĩ trên chiến trường thuần túy dùng đao chém ngang giết người còn có thể, nếu như làm võ giả thì...Vân Thiên Hà chỉ cần tùy tiện dùng bất cứ chiêu thức kiếp trước nào đều có thể đơn giản giải quyết trận đấu.

Đồ Trung Thành trái câu quyền, phải bãi quyền, còn có quét ngang...Tuy rằng trông rất khí thế, đủ để tạo thành uy hiếp, thế nhưng mỗi chiêu đều không hề đánh tới mục tiêu, đều dễ dàng bị né tránh được, tuy rằng đối phương chưa hề xuất thủ, nhưng dưới chân mới chỉ lui lại hai bước nhỏ.

Thấy bộ dáng bình tĩnh tự nhiên của Vân Thiên Hà, Đồ Trung Thành dùng hết chiêu thức học được cũng không thể đẩy lui, hắn bắt đầu có điểm hoảng hốt, vì vậy lập tức phát động chiêu thức lợi hại nhất mà bình thường luôn đặc ý...

Khi Vân Thiên Hà nhìn thấy chiêu thức của Đồ Trung Thành coi như cũng không tệ lắm, dùng song quyền nghiêng người kích đầu đánh về phía trước, coi như có chút động tác tinh chuẩn đẹp mắt, nhưng Vân Thiên Hà đã lười tiếp tục chơi đùa thêm, tại thời điểm song quyền đánh tới, cấp tốc giơ tay lên, hóa quyền thành chưởng, trước tiên đánh một chưởng vào chỗ cổ tay của Đồ Trung Thành khai mở quyền thế của hắn, đánh vỡ trọng tâm, sau đó trực tiếp đá lên một cước, nhắm thẳng vào hông, một cước này không nặng lắm, Đồ Trung Thành giống như con ếch nhảy bật lên, sau đó ngã xuống đất, cái hông đau tới nhe răng há miệng, ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên Hà đã nhiều hơn một phần kính nể.

Chiến đấu kết thúc!

Chỉ một lần luận bàn tỷ thí, Vân Thiên Hà đã hiểu rõ đối với trình độ bình thường của Vô Sĩ thế giới này.

Thế nhưng những điều này trong mắt của người khác thì hoàn toàn khác nhau rồi, Vân Thiên Hà nhìn thấy rất nhiều kẻ hở, trong con mắt của người khác thì lại không tính là kẻ hở gì.

Bọn họ hiện tại chỉ có thể dùng hai chữ khiếp sợ để hình dung hắn: Quát vật!

Kỳ thực Vân Thiên Hà xác thực đánh giá oan uổng cho Đồ Trung Thành, bởi vì hắn tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, đối với những biến hóa phát sinh trên người chính mình không hề làm thí nghiệm kiểm tra nào, thần kinh thị giác, thần kinh thính giác của hắn...đều trở nên cường hóa rất nhiều, nói ví dụ như người khác nhìn thấy con chim bay rất nhanh, thế nhưng vào trong mắt của hắn thì lại cảm thấy vô cùng chậm rãi.

Nói cách khác, Đồ Trung Thành so với hắn trên con đường tu hành ngoại công tương đương, thế nhưng đối với tu hành nội công thì lại cách xa một trời một vực, vì vậy Đồ Trung Thành giao đấu với hắn, trong mắt hắn chính là trăm ngàn chỗ hở, nhưng trong mắt của người khác thì chỉ nhìn thấy những chiêu thức vô cùng tinh diệu, thủ pháp nhanh như thiểm điện, chỉ dùng một cước đá vào hông Đồ Trung Thành để kết thúc trận đấu hoa lệ, nếu như là tác chiến binh khí, một trăm Đồ Trung Thành cũng chỉ nắm chắc cái chết.

- Còn có chiêu thức chế địch đơn giản mà hữu hiệu như vậy?

Nhân thần Đồ Chính Minh có chút phức tạp nhìn Vân Thiên Hà, hắn sử dụng chiêu thức võ công hóa quyền thành chưởng đơn giản vừa rồi, thực sự không nghĩ ra được đây là do hắn lĩnh ngộ ra hay là có cao nhân từng chỉ điểm.

Thế nhưng thủ đoạn tinh diệu của Vân Thiên Hà hẳn đã nhìn thấy rõ ràng, nếu như đổi lại là hẳn coi như có thể làm được, thế nhưng không thể bằng được loại cơ trí và nhanh chóng như Vân Thiên Hà, còn có lực khống chế vô cùng tinh chuẩn, làm cho sâu trong lòng hẳn kinh ngạc không thôi, sợ rằng trong toàn bộ cấp bậc Võ Sĩ, không một người nào hơn được Vân Thiên Hà về mặt chiêu thức tinh diệu.

Đồ Trung Thành bị thua, một thiêu niên vừa mới định tiến lên một bước tiếp tục luận bàn với Vân Thiên Hà, lúc này phần nộ lui trở lại, Đồ Trung Thành so với hẳn còn mạnh hơn một cấp, thuộc về Võ Sĩ cấp bảy, vậy mà vẫn bị đá trúng môn nhẹ nhàng như vậy, hẳn lên chỉ có mất mặt hơn mà thôi!

Vân Thiên Hà mới vào võ đường, cũng không muốn quá mức rêu rao, chỉ là muốn lộ một chút phong mang, khiến cho Đồ gia coi trọng, thay đổi cách đối xử với mẫu thân của hẳn, như vậy sau này Vân Nương sẽ không còn bị người khác khi dễ nữa.

Thông qua lần tỉ thí đơn giản này, Vân Thiên Hà đã hiểu rõ được cấp bậc Võ Sĩ của thế giới này, đồng thời xác nhận ưu thế và khuyết điểm của bản thân mình, cũng làm cho hẳn phát hiện ra, về mặt cơ sở, hẳn của kiếp trước và hẳn kiếp này không cùng một điểm, hoàn toàn không cùng một chỗ.

Võ thuật kiếp trước của hẳn sẽ không bỏ phí, bằng không thì quá xin lỗi với giáo huấn của gia gia rồi, hẳn nghĩ võ thuật này phối hợp với công pháp tu luyện võ đạo của thế giới này sẽ làm cho hẳn càng thêm mạnh mẽ hơn, càng đi xa hơn trên con đường võ đạo.

10. Chương 10: Xung Đột Đầu Đường.

Mà con người cũng giống như vậy, bất luận là hẳn dưới hoàn cảnh sinh tồn như thế nào, có thể không có quyền, có thể không có tiền, thế nhưng tuyệt đối không thể không có thực lực bảo vệ chính mình, sau đó là thực lực cường đại bảo vệ người bên cạnh chính mình.

Bên dưới trời nóng bức, có rất nhiều người trốn chỗ râm mát, tham lam hưởng thụ tia mát mẻ dưới bóng cây đại thụ truyền tới.

Mà trong sân luyện công tại võ đường Đồ thị, vẫn như cũ có người phơi mình dưới sự ăn mòn của ánh nắng hè chói chang, trong tình trạng mồ hôi chảy đầm đìa không ngừng luyện tập.

Vân Thiên Hà để trần thân trên, cơ thể rắn chắc đầy lực lượng, khi hẳn luyện tập, mỗi một quyền đánh ra, đều làm cho mồ hôi bám trên người bắn ra bốn phía, tuy rằng động tác vô cùng chậm rãi, thế nhưng mỗi quyền của hẳn có vẻ như rất khổ cực.

Nhìn lên trên, đã thấy trên đỉnh đầu của hẳn có một chiếc mộc đòn, khống chế cân đối, mỗi một quyền đánh ra không để cho chiếc mộc đòn này rơi xuống, mà bên hông của hẳn thì lại có rất nhiều bao cát nhỏ, chân đạp hai gậy trúc, cứ như vậy, có thể làm cho toàn bộ cơ thể của hẳn đều buộc chặt gắn liền với nhau trong lúc tập luyện.

Mà quyền pháp của hẳn, thoát nhìn có phần thông thả chậm rãi, thế nhưng trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền làm cho Vân Thiên Hà áp dụng bộ phận thực dụng nhất, cũng chính là toàn bộ tinh hoa của Đồ Thị Tinh Ý Quyền, ba thức đầu hợp lại gọi là Đầu Đỉnh Thương Thiên, Yêu Định Sơn Nhạc, Cước Huyền Ô Hà, mỗi một thức mang theo hơn mười loại biến hóa, phức tạp hay thay đổi, có thể đơn độc tu luyện, cũng có thể hợp nhất tu luyện ba thức với nhau, bất quá độ khó khi kết hợp tu luyện ba thức với nhau không cần bàn cãi là vô cùng lớn.

Loại phương pháp tu luyện có thể khiến cho hẳn bổ xung thêm trong quá trình vận động, làm cho phần lớn gân, da thịt, theo sự rung động của quyền thế, cùng nhau rung động tương hỗ, mỗi khi đánh ra một chiêu, một thức đều làm cho toàn thân Vân Thiên Hà rung lên một lần, sẽ có một cổ đau đớn như xé rách toàn thân truyền tới.

Chỉ là loại đau đớn này trôi qua, ngược lại sẽ cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, sau đó tiếp tục chiêu thức tiếp theo, cứ tuần hoàn như vậy...

Hư! Hư! Hư!

Hai canh giờ, Vân Thiên Hà luyện ba biến đầu tiên khi hợp nhất ba chiêu làm một, sắc mặt có chút tái nhợt, cảm giác thể lực không còn bao nhiêu, đột nhiên song quyền nắm chặt, hét lớn một tiếng, cơ bắp toàn thân của hắn phảng phất giống như cùng lúc này phát sinh ra một cỗ cộng hưởng rung động.

Ca!

Thân thể Vân Thiên Hà rung lên, mồ hôi trên đầu rơi xuống, sau đó quyền của hắn vung lên, toàn bộ thân thể giống như bắn ra cực hạn, bỗng nhiên trên cây gậy trúc, rơi xuống mặt đất, cũng trên mặt đất để lại hai dấu chân ấn sâu xuống dưới.

Rầm!

Dùng quyền kinh, Vân Thiên Hà quát lớn một tiếng, khi kinh lực phát huy, bao cát nhỏ cột trên người giống như phát mặt bắn ra bốn phía, Vân Thiên Hà cảm giác toàn bộ thân thể hình như có cảm giác nhẹ nhàng giống như bay lên trời, mà toàn bộ cơ thể trong thời khắc này đạt tới độ rung cao trào nhất.

Đồ Chính Minh một mực đứng một bên quan sát Vân Thiên Hà luyện tập, chờ khi Vân Thiên Hà thu công, liền lập tức chạy tới, trong tay hắn cầm một cái bát nhỏ, trong bát là một chỗ dịch thể dinh dưỡng màu xanh nhạt.

- Đây chính là bí phương độc môn của tổ tiên Đồ thị chúng ta lưu lại, gọi là Tuyệt Hợp Thiên Hương Dịch, khi tu luyện xong bôi lên người có thể làm cho thể lực khôi phục lại rất nhanh, là bí được tuyệt hảo đặt nền móng tu luyện võ đạo, nhanh bảo trì tư thể vận công cơ sở, ta đến giúp cháu bôi lên người.

Nghe được lời Đồ Chính Minh nói, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn bát dịch thể bí phương, không hỏi thêm cái gì, liền lập tức trầm chân xuống, nắm tay thành đấm, thực hiện tư thể vận công!

Đồ Chính Minh đưa bàn tay vào trong bát, sau đó khởi động kinh khí, bàn tay hấp mạnh, lập tức xoa lên toàn bộ thân thể Vân Thiên Hà, lại dùng thêm kinh lực hỗ trợ hắn hấp thu được lực nhanh hơn.

Khi được lực bắt đầu chậm rãi từ da của Vân Thiên Hà xâm nhập vào trong cơ thể, có một cỗ cảm giác mát mẻ thoải mái truyền tới, hầu như làm cho Vân Thiên Hà như đang ở trên chính tầng mây, vừa rồi đã tiêu hao gần như toàn bộ thể lực, hiện tại đang bắt đầu hồi phục lại với tốc độ cực nhanh.

Không hổ là bí được độc môn, sau một lúc bôi dịch thể kia lên người, Vân Thiên Hà lại trở lại sinh long hoạt hổ như ban đầu, thể lực dư thừa, hơn nữa mỗi đêm Vân Thiên Hà đều phải tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, dưới tình huống tinh khí trong đan điền không ngừng tăng lên, tinh lực mỗi ngày của hắn đều cực kỳ dư thừa.

Đồ Chính Minh bôi hết bí được lên người Vân Thiên Hà, chạy tới bên cạnh cúi về một khối thiết thạch kiểm tra khí lực, mở miệng nói:

- Tu luyện ba thức hợp một, độ khó tự nhiên cực cao, trong võ đường có thể tu luyện đồng thời cực kỳ ít ỏi, nhưng chỗ tốt của phương thức này lại rất rõ ràng, cháu tới thử xem kinh lực có dễ thăng hay không!

Vân Thiên Hà chờ Đồ Chính Minh đặt khối thiết thạch ổn định, thân thể đột nhiên phát lực, cơ bắp cộng hưởng, dùng sức lực trong nháy mắt tự lại truyền vào quyền chưởng, hét lớn một tiếng, đánh một quyền vào khối thiết thạch kia, khối thiết thạch nhất thời bị oanh kích gãy thành hai đoạn.

- Không tồi, lại có tiến bộ rồi!

Trong lòng Đồ Chính Minh mừng rỡ vạn phần, có thể đạt tới cấp độ đoạn thiết như thế này, nói rõ Vân Thiên Hà đã luyện cơ đạt tới hỏa hậu nhất định, điều này ngoại trừ tác dụng của bí được ra thì phần lớn công lao là ở sự khổ cực tu luyện của Vân Thiên Hà, hai bút cùng vẽ, Vân Thiên Hà tiến bộ hàng ngày.

Chỉ duy nhất làm cho Đồ Chính Minh buồn bực không giải thích được chính là, loại chiêu thức giết địch trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền như Tinh Ý Thập Cửu Thức, cho tới tận bây giờ Vân Thiên Hà vẫn không chịu tu luyện, hắn làm sao biết được nếu như trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền có vài thứ hắn cần tham khảo thì căn bản Vân Thiên Hà không buồn liếc mắt tới, loại chiêu thức như Tinh Ý Thập Cửu Thức, sao Vân Thiên Hà để vào trong mắt?

...

Lúc nhập học võ đường Đồ Thị, phân ra nội đường và ngoại đường, nội đường đều là những đệ tử gia tộc Đồ thị, chủ yếu tu luyện Đồ Thị Võ Kinh, mà ngoại đường là những đệ tử gia tộc khác đến từ Lợi Châu hoặc phương bắc, bọn họ đến nhập học võ đường Đồ Thị, chỉ có thể học được những công pháp mang tính cơ sở như Đồ Thị Tinh Ý Quyền, học rất tạp, hơn nữa hàng năm còn phải giao nộp học phí tương đối cao.

Trừ đệ tử nội đường ra, bình thường đệ tử tại ngoại đường võ đường Đồ thị đạt tới cảnh giới Võ Sư sơ cấp là có thể tốt nghiệp, hoặc tiến vào quân đội tông quân, hoặc tham gia khoa cử cuộc thi, hoặc làm nghề khác, nói chung cơ hội nghề nghiệp tương đối nhiều.

Đại Đường Quốc dùng võ lập quốc, phúc lợi đối đãi quân đội rất cao, nhất là đãi ngộ võ quan, so với quan văn cao hơn rất nhiều, địa vị cũng cao hơn không ít, bởi vậy Đại Đường Quốc có rất nhiều quan văn cũng học võ, có thể theo trình độ nhất định hưởng thụ đãi ngộ của võ quan, vì vậy lúc đầu Đại Đường Quốc đóng đô thiên hạ, hiện tại có rất nhiều quan viên văn võ song toàn, cho tới tận tam đại hoàng đế, hoàng đế tăng mạnh quyền lợi và địa vị của quan văn, đãi ngộ cũng đề cao trên diện rộng, lúc này mới làm cho văn phong Đại Đường bắt đầu hưng thịnh, đóng đô thiên hạ trăm năm, trở thành thượng bang Thiên Triều tám phương tới bái.

Tuy rằng như vậy, võ phong của Đại Đường Quốc vẫn như cũ hưng thịnh không suy, bất luận là gia tộc các phương hay là dân thường đều lấy võ học làm gốc.

Võ đường Đồ thị chính là một đại biểu chủ yếu của phương thức gia tộc võ học tại phương bắc, các loại công pháp cao cấp trong Đồ Thị Võ Kinh, chỉ có những đệ tử ưu tú nhất tại ngoại đường mới có tư cách tiến vào mật thất chọn lựa học tập công pháp tăng cao hơn, vì vậy vô hình chung tạo ra không khí cạnh tranh khá kịch liệt, đệ tử ngoại đường võ đường Đồ thị bình thường đều tu luyện rất khắc khổ, mà đệ tử Đồ gia trong nội đường lại hoàn toàn không giống như vậy.

...

Vân Thiên Hà hoàn thành kế hoạch tu luyện định ra trong ngày hôm nay, sau đó Đồ Chính Minh liền an bài cho hắn sân luyện công đơn độc.

Đi tới cửa, trên mặt Sử Trường Đức vẫn mang theo nét tươi cười ôn hòa chào hỏi, nhanh chóng mở cửa, Vân Thiên Hà gật đầu đáp lại với hắn, sau đó bước ra khỏi võ đường.

Lại nói Vân Thiên Hà hiện tại đã khôi phục lại thân phận thiếu gia, thế nhưng kiếp trước hắn có thói quen cô độc, vì vậy bên người không mang theo bất cứ tùy tùng nào, cũng không có hạ nhân sai vặt.

Bất quá như vậy cũng tốt, hắn một người một mình cảm thấy rất dễ chịu thanh tịnh.

Từ võ đường Đồ thị tới Đồ phủ cần phải vượt qua một con phố tương đối dài, con phố tương đối phồn hoa, bình thường Vân Thiên Hà đều đi bộ vượt qua từ chỗ này, hắn không thích náo nhiệt, nhưng thích quan sát bách tính nhân sinh, từ trên phố xá đủ loại người khác nhau, còn có những sinh hoạt thường ngày muôn hình muôn vẻ, từ những điều này có thể tiến thêm một bước lý giải, cũng dung nhập sâu hơn vào thế giới này.

- Cút ngay, đều cút hết cho ta...

Lúc này, tiếng vó ngựa và tiếng quát tháo gấp gáp từ một góc phố xá truyền tới, khiến cho con phố phồn hoa nhất thời gà bay chó sủa, người đi đường đều tránh sang hai bên, thậm chí một ít Võ Sĩ có võ công trong người cũng không tránh khỏi phải lùi lại.

Nghe được thanh âm này có chút cảm giác quen thuộc, Vân Thiên Hà quay đầu nhìn lại, thấy phía sau có mấy thớt ngựa gấp rút phóng về phía Đồ phủ, dẫn đầu chính là hai thiếu niên mặc trang phục đẹp đẽ quý giá, đầu đội nón che nắng, thân mặc giáp trụ, mang theo cung tiễn, phía sau còn có một thiếu nữ cưỡi ngựa trắng, dung nhan xinh đẹp, vẻ mặt kiêu ngạo, mặc váy màu hồng, theo phía sau là mấy người mặc quần áo rất giống nhau, đều đeo cung tiễn sau lưng, còn có con mèo, xem ra nhóm người này vừa mới đi ra ngoài săn thú trở về.

Chỉ là mấy người này phóng ngựa hoành hành phố xá, đầu đá lung tung, vô cùng hung hổ, có một số người tránh chậm bị đánh ngã, thế nhưng chỉ dám giận trong lòng mà không dám nói câu nào, đều e sợ tránh không kịp.

Nhìn mấy người này có chút quen mặt, Vân Thiên Hà suy nghĩ một hồi, rất nhanh liền nhận ra hai người ở giữa trong ba người này, một thiếu niên là Đồ Thiên Lạc, con thứ của Đồ Chính Minh, mà thiếu nữ là hòn ngọc quý của Đồ gia Đồ Thiên Nhị, về phần người thiếu niên bên cạnh, hẳn không hề có bất cứ ấn tượng nào.

Ba người này đánh ngựa chạy tới càng lúc càng gần, nhìn thấy Vân Thiên Hà đứng trên đường, đầu tiên vô cùng kinh ngạc, lập tức Đồ Thiên Nhị mân mê nhấp miệng, nghĩ tới chuyện bị phổng, có vẻ không được hài lòng, mà Đồ Thiên Lạc thì âm trầm cười, hai người liếc mắt nhìn nhau, càng thúc ngựa mạnh hơn, tốc độ của tuần mã lập tức tăng vọt, chỉ chớp mắt đã nhào thẳng trước người Vân Thiên Hà.

- Cút ngay, tiện chủng!

Đồ Thiên Lạc nhìn thấy Vân Thiên Hà đứng sững sờ giữa đường, cho rằng hắn bị dọa sợ choáng váng, cười ha ha, cánh tay lướt qua thân ngựa, huy vũ cây roi trong tay, hung hăng quát mạnh.

11. Chương 11: Thiêu Niên Giang Gia.

Ầm ầm!

Thế xông về phía của con ngựa vốn cực nhanh, khi một chân bị Vân Thiên Hà đá một cái nặng nề, thân thể mạnh mẽ lão đảo, lao ra xa hơn một trượng, lúc này mới ầm ầm ngã xuống đất, lăn thêm mấy vòng mới dừng lại được.

Mà Đồ Thiên Lạc ngồi trên lưng ngựa bị thế xông tới của khoái mã làm xóc nảy, tiếp tục cộng thêm lực lượng Vân Thiên Hà kéo roi ngựa, lúc này trở thành người bay trên không trung, nặng nề ném xuống mặt đất xa xa, cũng va chạm vào một hàng bán đậu hủ nhỏ ven đường, cả người dính đầy dầu mỡ, thân thể tiếp tục trượt thêm một đoạn, đụng vào thân cây to, lá cây rơi lả tả xuống đất, Đồ Thiên Lạc bị sút đầu máu tươi lập tức tuôn chảy.

Một loạt hành động này chỉ trong thời gian chớp mắt, tất cả mọi người còn chưa hồi phục lại tinh thần, thậm chí tất cả mọi người còn chưa rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, vị thiếu niên quần áo lụa là này đã bị té ngã trên mặt đất, bộ dạng vô cùng chật vật.

Mà cùng lúc đó, khoái mã của Đồ Thiên Nhị cũng đã lao tới trước mặt, nhưng Đồ Thiên Lạc phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nàng không kịp ghìm cương ngựa, con ngựa kinh hãi, lập tức lồng lộn nhảy lên hất văng Đồ Thiên Nhị trên lưng rơi xuống.

Nhưng vị thiếu niên vẫn cưỡi ngựa đi theo phía sau hai người, trong thời điểm phát sinh chuyện ngoài ý muốn vẫn có thể ghìm được cương ngựa đúng lúc, sau đó quát roi ngựa về phía trước, quần lấy thân thể Đồ Thiên Nhị, mạnh mẽ lôi kéo, Đồ Thiên Nhị chỉ kịp kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể của nàng đã bị thiếu niên kia lôi trở về, thiếu niên đưa tay ôm nàng vào trong lòng.

Trên đường phố lúc này tiếng ngựa kêu ầm ĩ, có vẻ vô cùng hỗn loạn.

Vân Thiên Hà không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, thần tình đậm mạc quét mắt nhìn Đồ Thiên Lạc té nhào trên mặt đất, thống khổ kêu lớn, phảng phất như chuyện này không hề có quan hệ gì đối với hắn, giống như hắn chỉ là một người đứng xem, xoay người liền hướng về phía Đồ phủ bước đi.

- Tiểu tử, đứng lại đó cho ta, còn muốn chạy?

Phía sau truyền tới tiếng gầm rú hung lệ không gì sánh được.

Vân Thiên Hà không để ý tới, dường như không nghe thấy gì cả, tiếp tục cất bước về phía trước.

Mà vào lúc này, phía sau có một cỗ kinh phong đánh tới, Vân Thiên Hà lập tức cảnh giác, tại lúc cỗ kinh phong kia đến gần, hơi bước một bước, thân thể nghiêng sang bên cạnh, thuận thế xoay người lại, nhìn thấy Đồ Thiên Lạc lao tới đánh một quyền rơi vào khoảng không, sau đó khuỷu tay đã đánh vào tiểu phúc của Đồ Thiên Lạc, Đồ Thiên Lạc tái mặt, há miệng nôn khan.

Đồ Thiên Lạc vốn là then quá hóa giận, ngấm lại trong phủ hấn bất quá chỉ là một hạ nhân nho nhỏ, tiểu tử trước kia chính mình thoải mái đánh chửi, hiện tại cư nhiên dám can đảm công khai phản kháng lại hấn, bị trúng một đòn đau, lúc này sắc mặt biến hóa vạn vạo không gì sánh được, hơn nữa vết thương trên đầu vẫn đang không ngừng chảy ra máu tươi, trông giống như một đầu ác ma địa ngục, có vẻ vô cùng dữ tợn.

- Cút...

Trong lúc nổi giận, Đồ Thiên Lạc đang muốn mở miệng mắng to, giờ tay lên chuẩn bị nhào tới giáo huấn tên tiểu tử trước mắt này, thế nhưng vừa mới đạp lên trước một bước thì lập tức đón nhận ánh mắt băng lãnh giống như lưỡi dao của Vân Thiên Hà, còn có thanh âm ẩn hàm sát khí dày đặc, giống như là lưỡi lê mạnh mẽ đâm thẳng vào trái tim, nhất thời toàn thân cảm thấy lạnh lẽo, làm cho cước bộ của hấn không tự chủ dừng lại, nhin không được bộp bộp lui về phía sau mấy bước.

Sát khí băng hàn!

Này, đây là loại nhân thần như thế nào? Loại khí thế gì? Tiểu tử này vì sao lại có loại nhân thần như thế này? Loại khí thế như thế chứ?

Đồ Thiên Lạc bị nhân thần và khí thế của Vân Thiên Hà dọa tới sợ ngây người, phảng phất giống như chính mình bị rơi vào núi băng đao, làm cho toàn bộ thân thể phát lạnh, loại cảm giác này, phảng phất giống như Vân Thiên Hà không nhìn người sống, mà là nhìn một thi thể đã lạnh giá.

Kiếp trước Vân Thiên Hà đã từng tiếp xúc với một số phần tử vô cùng kinh khủng, giết người vô số, mà hiện tại tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, trong ánh mắt có tinh thần lực xuyên thấu lạnh lẽo, bản thân lại có một loại cảm hận từ trong bản năng đối với gã thiếu niên quần là áo lụa Đồ Thiên Lạc này, hiện tại khi đối mặt với hấn, phóng ra loại sát khí và khí thế nội liễm của kẻ từng giết vô số người, làm Đồ Thiên Lạc hoàn toàn kinh sợ.

Lấy cấp độ võ học của gã thiếu gia quần là áo lụa Đồ Thiên Lạc, nếu như hấn thực sự xuất thủ thì chỉ một kích là miểu sát!

- Nghe rõ, từ hôm nay về sau, không nên tiếp tục chọc vào ta!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt để lại một câu nói, nhìn quét mắt qua vị thiếu niên anh tuấn tiêu sái, thần sắc vô cùng bình tĩnh, đang ngồi trên lưng ngựa cách đó không xa, xoay người cất bước hướng về phía Đồ phủ.

Đồ Thiên Lạc ngẩn ngơ, sau đó dưới tiếng kinh hô e then của Đồ Thiên Nhị hồi phục lại tinh thần, hấn dùng nhân thần ác độc nhìn về bóng lưng đang dần dần đi xa kia, thầm nghĩ sau này nhìn bản thiếu gia thu thập người như thế nào, thế nhưng bỗng nhiên nhớ lại nhân thần lạnh lẽo vừa rồi, hấn không nhin được thâm rùng mình một cái.

Lúc này, một gã hạ nhân sai vặt bên người Đồ Thiên Lạc chạy tới nói:

- Thiếu gia, con ngựa kia đã bị đá gãy chân rồi, không thể nâng dậy được!

- Không thể đứng dậy thì giết bỏ nuôi chó, cút qua một bên đi!

Trong lòng Đồ Thiên Lạc vô cùng tức giận không có chỗ phát tiết, lập tức quát lớn, gã sai vặt kia co đầu rút cổ, nhanh chóng bỏ chạy về phía con ngựa xa xa.

Đồ Thiên Nhị được thiếu niên kia đỡ xuống ngựa, đồng thời bước lên vài bước, khuôn mặt xinh đẹp mang theo một tia ửng đỏ, thỉnh thoảng ngưng ngưng liếc mắt nhìn vị thiếu niên anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm vài lần. Vị thiếu niên này là do nàng và đệ đệ Thiên Lạc ra ngoài săn bắn quen biết không lâu, nhưng chỉ trong thời gian ở chung một ngày một đêm ngắn ngủi, thiếu nữ hoài xuân này đã bị tướng mạo xuất chúng và tài ăn nói của thiếu niên thuyết phục, đã nảy sinh tình cảm đối với hấn.

- Thiên Lạc huynh đệ, người không sao chứ?

Thiếu niên đi tới gần Đồ Thiên Lạc, lấy ra một chiếc bình nhỏ trong người nói:

- Đây là thuốc trị thương phi thường hữu hiệu do ta mang theo tùy thân du lịch bốn phương.

- Đa tạ Triệu đại ca!

Đồ Thiên Lạc tiếp nhận bình thuốc, khách khí nói câu tạ ơn.

Đồ Thiên Nhị ngưỡng mộ nhìn vị thiếu niên trong lòng này, mở miệng nói:

- Triệu đại ca, phía trước đã là nhà chúng ta rồi, chúng ta nhanh đi, ta sắp chết đói, vừa nghỉ bữa hôm nay có con mồi của chúng ta, ta thực sự có chút không chờ được đây!

Triệu Ngọc Tề gật đầu, để cho vị lão bộc phía sau giữ con ngựa của chính mình, song song bước cùng Đồ Thiên Nhị hỏi:

- Thiên Nhị muội muội, người nợ hân là đệ tử Đồ gia các người, vì sao lại có thái độ ác liệt đối với hân như vậy?

Nhắc tới Vân Thiên Hà, sắc mặt Đồ Thiên Nhị trở nên âm trầm, nói:

- Hừ, nhắc tới tiểu tử đó muội đã tức giận rồi, chỉ là một tỳ nữ ti tiện của trong phủ sinh ra, trước đó còn làm muội bị phỏng da, đánh cho một trận chết khiếp còn không nhớ, ngày hôm nay dám can đảm chống đối, xem muội trở về sẽ thu thập tiểu tử đó như thế nào!

Đồ Thiên Lạc bên cạnh đang bôi thuốc vào vết thương chen miệng oán hận nói:

- Sớm biết như vậy thì lần đó đã nói nhị bá đánh chết hân rồi, hiện tại hân ý vào nhị gia gia tại quý phủ, cư nhiên dám khi dễ trên đầu bản thiếu gia...Ồi, người con mẹ nó nhẹ một chút, đau muốn chết...

Bị chạm vào vết thương, Đồ Thiên Hà đá một cước thật mạnh vào gã sai vặt.

Nghe đến đây, Triệu Ngọc Tề không tiếp tục hỏi nhiều, cũng không nhắc lại, hơi nhăn lông mày như thâm suy nghĩ cái gì đó.

Khi đi tới trước cửa Đồ phủ, Đồ Thiên Nhị và Đồ Thiên Lạc mời Triệu Ngọc Tề vào trong phủ làm khách, lại bị Triệu Ngọc Tề uyển chuyển từ chối, chỉ nói:

- Ý tốt của hai vị Triệu mỗ tâm lĩnh, hôm nào đó tự nhiên đăng môn bái phỏng, ngày hôm nay ta sẽ tới nhà trọ trong thành ở tạm, hai vị có rảnh rồi thì hãy tới tìm ta!

- Tốt a, một lời đã định!

Đồ Thiên Nhị cũng biết dẫn một bằng hữu vừa mới quen biết một ngày vào trong phủ không được thích hợp cho lắm, lập tức mừng rỡ đáp ứng, nói hôm nào đó nhất định sẽ tới tìm hân, ba người hàn huyên thêm vài câu rồi chia tay nhau.

Triệu Ngọc Tề dẫn theo vị lão bộc dắt ngựa rời khỏi con đường phố trước cửa Đồ phủ, sau đó nói với lão bộc bên cạnh:

- Toàn bá, người thấy thế nào đối với Đồ Thiên Hà kia?

Vị lão bộc này ước chừng năm mươi tuổi, trên mặt đầy đặc nếp nhăn, nhưng nhãn thần sắc bén, thâm trầm nội liễm, đáp lại:

- Thiếu gia, từ lời nói và việc làm của hai thiếu niên kia, có thể thấy được Đồ Thiên Hà hân là một người bị Đồ gia vứt bỏ, không được Đồ gia coi trọng, nếu như lão nô không đoán sai thì hân là tên tiểu tử tám năm trước bị đẩy ra khỏi phủ nguyên soái tới đây, ta quan sát cơ thể toàn thân của hân, còn có kinh lực phát sinh vừa rồi, tối đa chỉ là Võ Sĩ cấp bảy mà thôi, sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với kế hoạch của chúng ta!

Triệu Ngọc Tề cũng nói:

- Bất quá chúng ta cần quan tâm tới người này nhiều hơn, ta chung quy cảm giác nhìn không thấu, đến lúc đó không thể để người này phá hủy kế hoạch của chúng ta đối với Đồ gia trong nhiều năm qua!

Toàn bá cười nói:

- Thiếu gia, người ngày hôm nay tận lực thể hiện, ta xem Đồ Thiên Nhị kia đã sinh ra tình ý đối với người rồi, nếu như có thể lợi dụng được quân cờ này, chúng ta tiếp tục an bài thêm một số cơ sở ngầm, vậy thì càng dễ dàng làm việc rồi, nếu như mọi chuyện thuận lợi, lấy được Đồ Thị Vô Kinh, tiếp đó đoạt binh quyền

của Đồ Nguyên Khánh, hai mươi vạn quân Trấn Bắc bị nằm trong tay Giang gia chúng ta thì Đồ gia sẽ không đủ sức uy hiếp nữa!

Triệu Ngọc Tề lại than thở:

- Toàn bá, đừng quên Đồ gia còn có một Đồ Nguyên Tấn, đây chính là nhân vật cấp độ Đại Tông Sư, cây cột trụ này không ngã thì cho dù chúng ta có đoạt binh quyền của Đồ Nguyên Khánh đi nữa cũng không đủ làm cho Đồ gia bị suy sụp, gia gia muốn chính là nhổ tận gốc Đồ gia, báo thù khuất nhục bao nhiêu năm qua của Giang gia chúng ta.

Toàn bá trầm mặc.

Hai người trở lại phòng của mình tại nhà nghỉ, còn có mấy người thanh niên và trung niên nhân mặc y phục bình dân đang chờ đợi, một vị trung niên nhân sắc mặt như đao, khí định thần nhàn mở miệng hỏi:

- Ngọc Tề, chuyện bên phía ngươi như thế nào rồi?

Giang Ngọc Tề nói:

- Tam thúc, mọi chuyện rất thuận lợi, tên quần áo lụa là và hòn ngọc quý trong tay Đồ gia đã không còn nghi ngờ gì đối với tiểu chất, vì vậy biết được Đồ Nguyên Tấn hiện tại không ở trong Đồ gia, trở về quê cũ, vô đường Đồ thị do Đồ Chính Minh chưởng quản, gia vụ do thê tử Nguyễn thị chưởng quản, Đồ Nguyên Khánh trở về lần này, vẫn như cũ ở lại trong phủ, còn chưa quay về kinh!

Nghe xong những tin tức này, Giang Nhất Đường nhíu mày nói:

- Trước đây mọi chuyện trong phủ đều do tên phế vật Đồ Chính Lâm chưởng quản, thế nào lại thay đổi người, lẽ nào lão gia hỏa Đồ Nguyên Tấn đã bắt đầu có phòng bị, cũng hoài nghi Đồ Chính Lâm rồi?

- Cũng không phải, việc này là do một tử tôn của Đồ Nguyên Khánh tám năm trước bị đẩy tới đây, vẫn bị đối đãi giống như hạ nhân, gần nhất phụ phụ Đồ Nguyên Khánh trở về, báo cho Đồ Nguyên Tấn, vì vậy mới tước đoạt quyền lực của hắn, đồng thời phạt cấm đoán một thời gian!

Giang Nhất Đường nói tiếp:

- Đồ Chính Lâm đối với chúng ta hiện tại mà nói, còn có chút tác dụng, cũng nên để hắn làm một chuyện cuối cùng rồi!

Nói xong liền chuyển sang một vị thanh niên bên cạnh.

- Nguyễn Mưu, phái người đi nhắc nhở tên phế vật này một tiếng, nếu như hắn không thể giao Đồ Thị Vô Kinh cho chúng ta, vậy thì đừng trách chúng ta mượn dao Đồ gia thanh lý môn hộ!

Thanh niên gọi là Nguyễn Mưu kia gật đầu trả lời, liền bước ra ngoài cửa.

Giang Ngọc Tề hỏi:

- Tam thúc, bên phía gia gia tại kinh thành truyền tin tức tới, có Mạc thị Thanh Châu ủng hộ, hiện tại, hơn phân nửa thế lực trong triều hẳn là sẽ đứng về phía chúng ta!

Giang Nhất Đường nói:

- Đồ Nguyên Khánh làm đám hỏi với Ngư thị, chúng ta muốn hắt chân Đồ Nguyên Khánh còn có chút phiền phức, mà hoàng thượng hiện tại rất tín nhiệm đối với hắn, trong hai mươi vạn Trấn Bắc Quân có hơn phân nửa là dòng chính của Đồ Nguyên Khánh, không dễ dàng mua chuộc, chúng ta rất khó xếp người của chúng ta vào đó, vì vậy chuyện Đồ Nguyên Khánh còn cần thời gian chuẩn bị, hiện tại nội bộ Đồ gia xuất hiện lỗ thủng, chúng ta có thể ra tay tại chỗ này trước, các người đều qua đây!

Nghe nói, vài người vây xung quanh bắt đầu tiến lại gần, bàn bạc các công việc chuẩn bị!

12. Chương 12: Mẫu Và Tử.

Vân Thiên Hà trong nhiều ngày qua, ngoài trừ tu luyện, thời gian nghỉ ngơi rảnh rỗi nhàn hạ đều bên cạnh phụng dưỡng vị mẫu thân Vân Nương tại thế giới này, nhớ lại một chút tình thâm máu mủ, kiếp trước hẳn rời nhà từ lúc còn nhỏ, thời gian ở với mẫu thân không nhiều, sau khi lớn lên thì lập tức gia nhập vào bộ đội đặc chủng vào làm đặc công, thậm chí cơ hội nhìn thấy phụ mẫu ít đến thương cảm, mãi cho tới khi hẳn đi tới đầu cùng của sinh mệnh, điều này thủy chung là một tiếc nuối trong lòng của hẳn.

Mà một đời này, do hẳn đồng cảm với vị nữ nhân số khổ Vân Nương, cho tới bây giờ cũng đã hoàn toàn tiếp nhận tình cảm của nàng, tiếp nhận bảo vệ nàng, loại chuyển biến vi diệu này, làm cho hẳn suy nghĩ mình tới thế giới này không hề cô đơn, thậm chí có một vị mẫu thân huyết mạch tương liên che chở, để hẳn có một bến cảng thủ hộ tâm tinh, một nơi để về.

Trên bàn bày đặt vài món đồ ăn buổi sáng tinh mỹ, còn có một đĩa rau dưa trải qua gia công, bên cạnh là một đĩa trúc điệp, một bát canh bốc hơi nóng nghi ngút, trên mặt có rắc vài cọng hành tươi thơm ngon, nhìn vô cùng ngon miệng, hấp dẫn người muốn ăn.

Vân Thiên Hà ngồi bên cạnh bàn, từng ngậm từng ngậm húp bát canh tỏa hương ngào ngạt, ăn thức ăn sáng tinh mỹ, giống như lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói).

Mà Vân Nương ngồi một bên, cầm trong tay kim khâu, khuôn mặt nở nụ cười hôn hòa, nhìn nhi tử của chính mình mỗi ngày ăn thức ăn chính tay mình nấu, trong lòng hiện lên cảm giác hạnh phúc ngọt ngào không nói nên lời, nếu như có thể sống những ngày như vậy, nhìn nhi tử ngày càng lớn dần, đến khi nhi tử cưới vợ, để một đàn tôn tử béo mập, vậy thì cả đời này của nàng, đã không còn bất cứ tiếc nuối gì nữa rồi.

Tựa hồ suy nghĩ có chút xuất thần, bỗng nhiên không cẩn thận đâm vào ngón tay, Vân Nương hồi phục lại tinh thần, ôn nhu nói:

- Hà nhi, ăn ngon không?

- Ăn ngon, không có thức ăn nào ngon hơn nương nấu, quả thực là nhân gian mỹ vị!

Vân Thiên Hà chưa nuốt hết thức ăn, giọng nói mơ hồ trả lời.

- Ha ha, hài tử này, hiện tại ngươi học được cách nói ngọt rồi...

Trên mặt Vân Nương nở nụ cười vô cùng hạnh phúc, cũng không hề che giấu, càng nghĩ càng hài lòng, liền nói:

- Hà nhi, tiền tiêu hàng tháng của nương tăng nhiều, cứ như vậy chỉ cần ba năm, chờ khi con trưởng thành, ta cầu lão gia tìm cho con một công việc nào đó, ngày ngày yên ổn bình an, cũng có thể lấy vợ được rồi!

- Uhm, tuy rằng hai mẫu tử chúng ta hiện tại bị người khác coi thường, thế nhưng nương không quản người ta thấy như thế nào, nương cũng không cần con lấy thiên kim tiểu thư gì, cũng không thực tế, chỉ cần tìm một người đối tốt với con, trở thành vợ hiền của con, đến lúc đó nương sẽ về phủ nguyên soái tìm lại mấy tỷ muội tốt trước đây, tìm cho con một mối, tìm một người thích hợp...

Nghe đến đây, Vân Thiên Hà không khỏi nhớ tới mỗi lúc chính mình về đến nhà vấn an phụ mẫu, mẫu thân cũng giống như thế này, luôn đề cập tới đề tài kết hôn, thế nhưng khi đó hẳn không chịu để lời nào vào trong đầu, lại đang có nhiệm vụ trong người, chỉ hàn huyên với phụ mẫu một đoạn thời gian không dài liền nhanh chóng rời đi.

Hiện tại đã xuyên qua thế giới này, vẫn như cũ là hình ảnh quen thuộc như thế này, hốc mắt của Vân Thiên Hà có chút ứ ất, loại cảm giác thân thiết vô cùng, phảng phất giống như ngày hôm qua.

Chỉ là trong lòng Vân Thiên Hà biết, tuy rằng thân phận địa vị của Vân Nương đã khôi phục, thế nhưng thiếp thân vẫn chỉ là thiếp thân, chung quy rất hèn mọn, không thể nào bình đẳng được giống như phu nhân chính thất, khi ăn không được cùng một bàn, mặc đồ trang sức cũng không được dùng thứ tốt nhất, không có tư cách đi xe ngựa xa hoa... cộng với rất nhiều hạn chế, so với hạ nhân chỉ tốt hơn một chút mà thôi.

Cơm nước xong, sắc trời cũng đã bắt đầu tối đen, Vân Thiên Hà từ trong phòng Vân Nương bước ra ngoài, trở về phòng của chính mình.

Nằm trên giường, đưa tay ra sau đầu, trong lòng một mực suy nghĩ ngổn ngang.

Thế giới này nam tôn nữ ti, mẫu bằng tử quý (địa vị của mẹ theo con), hẳn không muốn Vân Nương tiếp tục sống cuộc sống thiếp thất hèn mọn, cũng chỉ có thể dùng nỗ lực của chính mình, vì nàng xây dựng một hoàn cảnh sinh hoạt và thân phận địa vị được người ta tôn kính, cũng để nàng trở thành cáo mệnh phu nhân cao nhất.

Nhưng mà thế giới này ngoại trừ khoa cử văn võ, tiến vào con đường làm quan rồi dần dần leo lên chức vị cao, muốn đề cao địa vị của nữ nhân bên người, đó hầu như là chuyện không có khả năng.

Giống như phu nhân Ngư thị của nguyên soái, tuy rằng nàng cũng đến từ Tam Tông Thị phương bắc Ngư thị, mà Ngư thị không chỉ là thế gia quan lớn, cũng là một võ đạo thế gia, nhưng sau khi nàng gả cho Đồ Nguyên Khánh, hoàng đế mới chỉ cho một thân phận cáo mệnh phu nhân, đây cũng chính là điển hình của thế bằng phu quý (địa vị của vợ theo chồng), cũng giống như vậy, chính mình muốn cho Vân Nương một thân phận cáo mệnh phu nhân thì nhất định phải làm quan triều đình mới được, bằng không không còn đường nào khác.

Tham gia khoa cử hay sao?

Vân Thiên Hà lẩm bẩm suy nghĩ những lời này, lập tức lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ thêm nhiều, hiện tại chỉ có không ngừng đề cao thực lực của chính mình mới là đường đúng.

Nhìn những vì sao lấp lánh ánh sáng trên màu trời đêm kia, Vân Thiên Hà đột nhiên bật người dậy, sau đó nặng nề phun ra một ngụm khí bẩn, khoanh chân ngồi xuống, tâm niệm không ngừng quan tưởng bức tinh vị đồ trong đầu, rất nhanh đã tiến vào một loại trạng thái điều động nội bộ tinh thần.

Vân Thiên Hà tu luyện Tinh Thần Quyết trong đoạn thời gian gần đây, dựa vào chư thiên tinh thần lực dẫn đạo cổ tinh khí trong cơ thể không ngừng lớn mạnh hơn, cũng không hề thử qua việc trùng huyết khiêu điểm "tinh", mà đang không ngừng ngưng tụ đề cao tinh khí trong cơ thể, bởi vì mỗi một lần trùng kích huyết khiêu kinh mạch điểm "tinh", đều cần tiêu tốn rất nhiều tinh khí, lần thứ hai tích đầy, điều này cần một đoạn thời gian dài dằng dặc.

Lần trước hẳn tích lũy tròn nửa năm mới một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, liên tục trùng kích giải khai chín huyết khiêu, đốt sáng lên chín khóa "tinh", điều này coi như đạt được tiêu chuẩn nhất định trong Vô Lượng Tinh Kinh, nhưng chưa được phân nửa, bộ bí tịch này nói một lần tụ tập tinh khí trùng huyết khiêu, thấp nhất cần có thời gian nửa năm liên tục tích lũy không gián đoạn, một lần giải khai hai mươi tám huyết khiêu kinh mạch mới tính là hoàn thành được tiêu chuẩn tinh tú thứ nhất trong tinh vực của tinh vị đồ.

Thế nhưng Vân Thiên Hà lúc đó quá mức vội vã thử nghiệm, vì vậy chỉ tụ tập tinh khí nửa năm chưa ổn định đã nóng lòng trùng huyết, không đạt được hiệu quả mong muốn.

Mà lần này thông qua ngoại công đồng thời tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, đối với tu luyện võ đạo của hẳn có tác dụng phụ trợ đề cao vô cùng quan trọng, Vân Thiên Hà tĩnh tâm lại, mỗi đêm chuyên tâm tu nạp tinh thần lực, không ngừng bổ xung bình đoàn tinh khí trong đan điền, bồi dưỡng chúng lớn mạnh, theo đó không ngừng tăng lên, hẳn rất chờ mong sau thời gian tích lũy một năm, thời điểm giải khai hai mươi tám kinh mạch huyết khiêu, thấp sáng được một tinh tú trong đệ nhất tinh khu kia, lúc đó chính mình sẽ có những biến hóa kinh người như thế nào.

...

Khi phía đông lóe lên tia sáng đầu tiên, bầu trời đầy sao đã dần dần rời đi, vì sao cuối cùng trên cao cũng dần dần biến mất không còn bóng dáng.

Vân Thiên Hà tu luyện tới hừng đông, tinh lực yếu kém thì lăn ra giường ngủ say, mãi đến khi ánh mặt trời chiếu rọi mới tỉnh lại, mới ngủ được không đến hai canh giờ nhưng thân thể thư thái, tinh lực vẫn dư thừa không gì sánh được.

Mặt trời chưa lên cao rèn luyện đã trở thành thói quen của Vân Thiên Hà, vô luận là kiếp trước hay là khi xuyên qua vẫn chưa từng thay đổi thói quen này.

Bên ngoài còn chưa hoàn toàn sáng rõ, Vân Thiên Hà đã luyện quyền trong sân, làm nóng gân cốt toàn thân, cảm giác tinh thần càng thêm đầy đủ, liền bước về phía võ đường Đồ thị.

Hiện tại đại đa số người trong phủ còn chưa bắt đầu một ngày mới, chỉ có hạ nhân đang làm việc, có vẻ tương đối lạnh lẽo, khi đi tới gần cửa chính ngoại viện, bỗng nhiên nghe được âm thanh xoạt xoạt vang lên liên tiếp, tựa hồ có người đang quét rác, có chút kỳ quái, vì vậy theo phía thanh âm phát ra tìm tới.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Thanh âm quét rác rất nhẹ nhàng, Vân Thiên Hà đi tới địa phương bảo vệ cửa đại môn phủ ngoại viện nghỉ ngơi, chỉ thấy một bóng người khom lưng về phía hắc, trong tay cầm một chiếc chổi quét, trên nền đã có một tầng bụi đất bao phủ.

Chỉ là khứu giác của Vân Thiên Hà rất linh mẫn, có thể cảm nhận được mùi máu tươi, vì vậy lập tức cảnh giác, lẽ nào có người bị giết tại đây ngày hôm qua, hiện tại đang thanh lý hiện trường?

Thẳng đến khi bước tới gần mới nhìn thấy người đang quét rác kia cư nhiên chính là An bá, có chút kinh ngạc.

Vân Thiên Hà ho nhẹ một tiếng nhắc nhở, thế nhưng động tác quét rác của An bá vẫn không hề dừng lại, cũng không hề xoay người, chỉ nghe thấy một thanh âm thản nhiên truyền tới.

- Hài tử, sớm như vậy mà người đã đi làm cái gì?

- A, ta chuẩn bị tới võ đường!

Trong lòng Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc, trả lời một câu, lập tức bước tới, nhìn một tầng bụi đất rất dày bên dưới, hiển nhiên là tận lực bao trùm lên, mùi máu tươi chính là ở chỗ này truyền đi.

- Không cần kinh ngạc, buổi tối hôm qua có tên tiểu tặc muốn lẩn vào trong phủ của chúng ta ăn cắp mà thôi, nếu như người tới võ đường vậy thì mau đi đi!

Động tác quét rác của An bá vẫn chưa dừng lại, chỉ là thanh âm lại có vẻ ngưng trọng hơn một chút.

- A!

Tuy rằng trong lòng Vân Thiên Hà có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, chuyển người khom lưng một chút rồi bước về phía cửa, chỉ thấy cánh cửa đã sớm mở ra, trong phòng còn có người bị thương, bên cạnh là người khác giúp hắn băng bó.

Vân Thiên Hà suy đoán tối hôm qua sợ rằng không phải là tiểu tặc hại nước hại dân bình thường, tiểu tặc bình thường sao có can đảm tới Đồ phủ trộm đó, đó không phải là muốn chết hay sao?

Lúc này cửa chính đóng chặt, còn chưa mở ra, Vân Thiên Hà gọi hộ vệ gác cửa tới giúp hắn mở cửa, khi bước ra khỏi Đồ phủ liền nhắm thẳng hướng võ đường.

Ngày hôm nay Vân Thiên Hà đến sớm hơn so với bình thường một thời thần, trời vừa mới tảng sáng, cửa lớn võ đường cũng còn chưa mở ra, hắn đi tới cầm móc trước cửa gõ mạnh, hơn nửa ngày sau mới có người bước ra mở cho hắn.

Khi cửa mở ra, chỉ thấy Sử Trường Đức thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, y phục cũng chỉ là vội vã mặc vào, ngay cả nút buộc còn chưa nghiêm chỉnh, hơn nữa ẩn chứa thân thể vô cùng rắn chắc bên trong, cũng đầy mồ hôi.

- Thiên Hà a, ngày hôm nay sao lại tới sớm như vậy!

Lúc mở cửa ra Sử Trường Đức có chút khẩn trương, thế nhưng khi nhìn thấy người tới là Vân Thiên Hà, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vì vậy nở nụ cười ôn hòa hỏi.

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng của Sử Trường Đức, mơ hồ suy đoán được hắn dùng thời gian buổi tối để luyện công, cũng không vạch trần, không hỏi nguyên nhân, chỉ là khi Sử Trường Đức mở rộng cửa, bước vào trong, đột nhiên xoay người lại nhìn hắn nói:

- Ta sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào đâu!

Nghe nói như thế, Sử Trường Đức ngây ngẩn cả người, mãi cho tới khi Vân Thiên Hà dần khuất bóng, hắn mới hoàn hồn lại nghĩ tới cái gì.

Mạnh mẽ ngắt đầu, nhìn bóng lưng thấp thoáng xa xa, nhàn thần thêm vài phần tôn kính, lẩm bẩm nói:

- Cảm tạ, Hà thiếu gia!

13. Chương 13: Bạo Cường Đoán Cốt Công.

Để thực hiện mộng tưởng, nhiều năm qua hắn luôn cẩn trọng, nỗ lực làm việc, một mực chờ đợi, rốt cuộc trời không phụ lòng người, hắn được phái tới trông cửa võ đường Đồ thị, cũng vì chính mình mở ra con đường nối thông với võ đạo.

Trên người Sử Trường Đức, Vân Thiên Hà nhìn thấy sự phấn đấu nỗ lực của tiểu nhân vật, cũng cảm thấy chính mình trước kia.

Chính mình, không lâu trước đây không phải là một tiểu nhân vật luôn bị người khác khinh thường hay sao?

Bằng!

Thả dây thiết thai cung, một thanh âm bạo tạc, mang theo kinh khí xé gió ong ong, mũi tên bay đi như lưu tinh, trực tiếp đâm vào hồng tâm của chiếc bia cách đó hai trăm bước.

Bằng! Bằng!

Liên tiếp vang lên tiếng thả dây cung, lần này hai mũi tên hầu như cùng một lúc phát ra, một trước một sau, đồng thời bay về phía hồng tâm, tại lúc một mũi tên bắn ra, một mũi tên khác đâm thẳng vào đuôi mũi tên trước, chia mũi tên trước thành hai nửa, đâm thẳng vào hồng tâm, vị trí của mũi tên thứ hai xếp chồng lên mũi tên thứ nhất.

Việc đầu tiên vào buổi sáng mỗi ngày khi Vân Thiên Hà tới võ đường Đồ thị chính là kéo cung bắn tên, hiện tại độ chính xác và độ ổn định của hắn đã hoàn toàn đạt tới tiêu chuẩn kiếp trước, hơn nữa vì tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, thị lực và độ chính xác càng mơ hồ có thể tăng thêm một bậc, độ ổn định cũng có bước đề cao với biên độ cực lớn.

Cầm cây cung để lại trên giá, lại đi tới trước giá binh khí, cầm lấy một cây thiết côn nặng chừng năm mươi cân, bắt đầu diễn luyện Phá Thiên Côn Pháp, côn côn sinh uy, khí thế giống như lật sóng lật biển, đất rung núi chuyển.

Phá Thiên Côn Pháp tổng cộng có bảy thức, phân biệt là Đường Đầu Bổng Hát, Côn Tiệt Bộ Vĩ, Phong Môn Triền Côn, Hoành Tảo Thiên Quân, Phong Ma Ảnh Thiên, Nhất Lạc Định Sơn Hà.

Bộ Phá Thiên Côn Pháp này là do gia gia kiếp trước của hắn dạy hắn khi còn là thiếu niên, trước khi phụ mẫu mang hắn tới tỉnh thành học tập, bộ côn pháp này được gia gia dạy trong thời gian dài nhất, cũng là bộ côn pháp hắn luyện tập trong thời gian dài nhất, tuy rằng chỉ có bảy chiêu thức thế nhưng mỗi một chiêu có uy lực vô cùng kinh người.

Đi tới thế giới này, Vân Thiên Hà coi như rất cô độc, hắn nhớ lại khi mình còn ở với gia gia, mỗi lần vùng côn đều diễn luyện bộ côn pháp này, bởi vì trong côn pháp có ẩn chứa đoạn tình cảm sung sướng thời thiếu niên ở cùng với gia gia, đoạn thời gian đó làm hắn suốt đời khó quên, cho dù xuyên qua đi tới thế giới lạ lẫm này, vẫn như cũ không thể nào ngăn cách được tưởng niệm đoạn hồi ức giữa hắn và gia gia của chính mình trước đây.

Bộ Phá Thiên Côn Pháp này đã vô cùng thuần thực, Vân Thiên Hà diễn luyện xong một lượt, thân thể chảy đầy mồ hôi, thế nhưng hắn không cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi, ngược lại trong lòng cảm thấy vô cùng sảng khoái, nếu như lúc này có một chén liệ tửu mà nói, vậy thì càng thêm tuyệt vời rồi.

Diễn luyện xong bộ côn pháp tốn không nhiều thời gian, lại tiếp tục chuyển sang một bộ võ thuật khác mà gia gia dạy hắn kiếp trước, chính là hai mươi ba thức Phá Thiên Kiếm Pháp, nhưng vừa mới để lại côn vào giá, chuẩn bị lấy kiếm ra thì cánh cửa bên ngoài bị đẩy ra.

Người vào là Hắc bá.

Nhìn thấy sáng sớm như vậy mà Vân Thiên Hà đã có mặt tại sân luyện công, so với hắc thường ngày còn sớm hơn nhiều, trong lòng Hắc bá vô cùng kinh ngạc, thế nhưng lại rất vui mừng, tại thời điểm đám đệ tử khác còn đang ngủ vùi, có thể nhìn thấy một đệ tử Đồ gia khắc khổ luyện công, điều này đối với trưởng bối mà nói, chính là chuyện đáng vui mừng nhất.

Hắc bá là một người có tính cách thẳng thắn, tiến tới cầm lấy thanh thiết côn hơn một trăm cân hắc thường dùng, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Có muốn học?

Vân Thiên Hà vừa mới diễn luyện qua một bộ Phá Thiên Côn Pháp, lại nhìn thấy cây thiết côn hơn một trăm cân của Hắc bá, không có bao nhiêu hứng thú, liền nói thẳng:

- Không muốn!

Hắc bá vừa nghe thấy lời này, mới huy vũ cây côn tịch thu trở về, thiếu chút nữa là ném đi, người khác muốn cầu hắc dạy cho bộ côn pháp này ta còn không nguyện ý dạy, vậy mà tiểu tử này lại không thích.

Thu hồi côn chống trước người, Hắc bá bình tĩnh nói:

- Lý do?

- Côn này quá nặng, không thể sử dụng được!

Vân Thiên Hà trả lời vô cùng trực tiếp thẳng thắn, điều này làm cho hắc có cảm giác đối mặt với huấn luyện viên khi còn ở trong quân đội đặc chủng kiếp trước, khi hắc ở cùng một chỗ với Hắc bá, hắc nghĩ Hắc bá và vị tổng huấn luyện viên kia có tính cách rất tương tự nhau, và cũng rất hợp với tính khí của Vân Thiên Hà.

- Lý do rắc rối!

Hắc bá chửi một câu, không tiếp tục để ý tới Vân Thiên Hà, giống như giận dữ, bắt đầu chuyên tâm diễn luyện Phong Ma Cự Côn.

Vân Thiên Hà biết là ngày hôm nay Hắc bá đến chỉ đạo hắc luyện công, cũng muốn dạy cho hắc bộ Phong Ma Cự Côn kia, hắc biết tính tình của Hắc bá, không học cũng không hề tức giận, đi tới giữa sân, tiếp tục tu luyện công pháp cơ sở.

Sau khi diễn luyện xong một lượt Phong Ma Cự Côn, Hắc bá cầm côn để lại chỗ cũ, đi tới chỗ luyện công của Vân Thiên Hà, nhìn hắc luyện công xong một lần, bắt đầu luyện tập lần thứ hai, gạt đầu, đi tới bàn cầm lấy bình nước, tu một hơi ừng ực, mở miệng nói:

- Chỉ luyện ngoại công, không có một thân kinh lực, không luyện vũ kỹ, học võ có tác dụng gì?

Vân Thiên Hà biết Hắc bá đang nói cái gì, chỉ là trong lòng của hắc có ý nghĩ của chính mình, lại không tiện giải thích, đành tảng lờ bỏ qua lời nói này, tiếp tục tu luyện.

Khi diễn luyện xong bộ công pháp thứ hai, cơ bắp toàn thân rung động, cũng ra mồ hôi toàn thân. Vân Thiên Hà không tiếp tục tu luyện đệ tam biến, đi tới đoạt lấy bình nước trong tay Hắc bá, rót một cốc đầy, mở miệng uống hết, sau đó mới nói:

- Không học!

- Tiểu tử thôi!

Tâm tư của Hắc bá bị nhìn thấu, khuôn mặt đen đen có chút đỏ, nhưng lại có chút không cam lòng, tiếp tục nói:

- Bộ Phong Ma Côn Pháp này chính là do một vị lão tiền bối truyền lại, uy lực vô cùng, người khác muốn học ta còn không dạy đây!

- Không học!

Vân Thiên Hà thả cốc nước xuống, lại đi ra giữa sân luyện công!

Hắc bá cảm giác chính mình có chút thất bại, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vậy ngươi muốn học cái gì?

- Ta muốn công pháp luyện cốt!

Vân Thiên Hà rốt cuộc nói ra ý nghĩ từ đáy lòng của chính mình.

Vừa nghe được lời này Hắc bá đã nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, chưa đủ lông đủ cánh đã nghĩ muốn bay rồi sao?

Vân Thiên Hà không để ý tới hắn, tiếp tục luyện công.

- Được rồi, Bạo Cương Đoán Cốt công có thể dạy cho ngươi, nhưng có một điều kiện!

Hắc bá thực sự không có biện pháp đối với tên tiểu tử này, vì vậy thay đổi phương thức khác.

Mục đích đã đạt được, Vân Thiên Hà ngừng lại, cười cười nói:

- Một lời đã định!

Nói xong liền vươn tay ra.

- Đưa bí tịch đây!

Hắc bá hung hăng trừng mắt liếc nhìn.

- Đi theo ta!

Nói xong liền bước về phía mặt thất xa xa.

Vẫn là gian mật thất cũ, sau khi Hắc bá mở cơ quan, để cho Vân Thiên Hà đi vào.

Vân Thiên Hà có chút nghi hoặc, cũng không hỏi nhiều, liền tiến vào trong tìm bí tịch, chỉ thấy mặt ngoài cũng có đặt một quyển sách viết tay thoạt nhìn như vừa mới đóng sách, bí tịch mới đến không thể mới hơn, mặt trên bí tịch có năm chữ Bạo Cương Đoán Cốt Công.

Trong lòng kinh hãi, lập tức cầm quyển bí tịch mở ra xem.

Quả nhiên là công pháp luyện cốt, mấy trang đầu tiên chủ yếu giảng giải kinh lực của Võ Sĩ và Võ Sư phát ra kinh khí khác nhau như thế nào, kinh lực của bản thân chính là lấy lực lượng của bản thân tác dụng vào mục tiêu, mà thông qua luyện cốt, tu luyện một trăm tám mươi chín khối xương các loại dần dần cứng rắn giống như sắt thép, điều này tạo ra kinh khí có thêm tính xuyên thấu.

Luyện đến hỏa hậu nhất định, tại màng xương và cơ kinh lực ma sát cộng hưởng với nhau sẽ từ trong da sinh ra một loại kinh khí, đây chính là sự quá độ rất rõ rệt từ cấp Võ Sĩ bước vào cấp Võ Sư.

Võ Sĩ luyện cơ đến trình độ nhất định có thể kháng lại lực đả kích tại nắm tay của Võ Sĩ, thế nhưng vẫn không thể so sánh được với lực lượng kinh khí có tính xuyên thấu cao từ nắm tay của Võ Sư luyện cốt như sắt thép.

Chỉ là khi nhìn đến chỗ này, đôi lông mày của Vân Thiên Hà nhíu lại, thân thể của một người bình thường có tới hai trăm linh sáu khớp xương, mà Bạo Cương Đoán Cốt Công này lại chỉ có thể luyện được một trăm tám mươi chín khối, không thể luyện được toàn bộ.

Tiếp tục nhìn đoạn sau, phía dưới giảng giải phương pháp luyện cốt, bộ Bạo Cương Đoán Cốt Công này tổng cộng có chín thức, mỗi một thức lại có hai mươi mấy biến hóa, bất quá so sánh với luyện cơ trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền mà nói, bộ công pháp này tương đối thuần túy hơn.

Mà mấy tờ sau cùng của bộ công pháp nhắc tới yêu cầu cơ bản khi tu luyện, chỉ cần Võ Sĩ có thể luyện đến trình độ trên dưới cấp chín thì có thể bắt đầu tu luyện bộ Bạo Cương Đoán Cốt Công này rồi.

Mà đối với phân chia Võ Sĩ bậc chín và Võ Sư bậc chín cũng chỉ là một loại tiêu chuẩn phân chia theo định chế phổ biến của Đại Đường Quốc mà thôi, một ít thế gia võ học từ xưa đều có những công pháp do tổ

tông truyền lại, phương thức tu luyện cũng khác nhau, kỳ thực không cần phải nhất thiết tuân theo loại tiêu chuẩn kia.

Luyện cơ đến hỏa hậu nhất định, có thể đồng bộ tu luyện với công pháp luyện cốt rồi.

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, nếu là như vậy mà nói, lấy tiêu chuẩn hiện tại của hắn mà nói, ngược lại có thể bắt đầu tiến hành một ít tu luyện sơ bộ ban đầu rồi.

Cầm bí tịch trả lại giá sách, rời khỏi mật thất, Hắc bá đã sớm không còn ở trong sân luyện công rồi.

Có chút nghỉ hoặc, liền bước ra sân luyện công, phát hiện bây giờ đã là chính Ngọ, là thời điểm ăn trưa, nghĩ mẫu thân Vân Nương nhất định đã chuẩn bị cơm nước cho hắn rồi, liền nhanh chóng bước về nhà.

14. Chương 14: Đùa Giỡn.

Vân Thiên Hà ra khỏi võ đường Đồ thị, trong lòng suy nghĩ một ít võ thuật hiện đại phối hợp với công pháp mới học được, đối với võ thuật thế giới này mà nói, đã có thể coi như là cao thâm ảo diệu gì đó, chỉ vì một chữ "vô", trước tiên tu luyện cơ sở ngoại công, phối hợp với tinh hoa võ thuật kiếp trước của hắn, quả thực chính là tuyệt phối.

Bất quá con đường võ học thế giới này, có một số điều không được như ý con người, dưới Võ Sư, đại đa số đều phục vụ quân đội, hầu hết đều ứng dụng cho chiến tranh, chỉ khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư thì mới coi như chân chính bước vào hàng ngũ võ đạo.

Hắn nghĩ dựa theo phối hợp tinh hoa tri thức đông tây kiếp trước tạo thành hệ thống tu luyện, cộng thêm tác dụng phụ trợ cực lớn của Vô Lượng Tinh Kinh, cho dù là hắn với thân thể mười lăm tuổi mới bắt đầu tu luyện đi nữa cũng sẽ không đi sau người khác, hơn nữa với lượng kiến thức hắn mang tới từ kiếp trước, cộng thêm lý giải đối với võ đạo, hắn vẫn vô cùng tự tin đối với thành tựu võ học trong tương lai của chính mình.

Vào Đồ phủ, đi trên hành lang tới Đông Viện, đi qua hai cái cổng lớn, lại vượt qua một chỗ rẽ hành lang liền tới địa phương mà chính mình và Vân Nương ở lại, chỉ là hiện tại, khi hắn vừa mới vượt qua chỗ rẽ, bỗng nhiên tính giác linh mãnh của hắn nghe được tiếng kinh hô sợ hãi của Vân Nương, trong lòng thầm cả kinh, không khỏi đẩy nhanh cước bộ hơn.

Mà khi đi qua hành lang tiến vào trong tòa nhà lớn, quẹo qua một cây cột, hắn nhìn thấy hai người đang đứng gần cửa gian phòng, một người chính là Vân Nương, thần sắc có chút kinh hoàng, còn một người là nam nhân trung niên, từ bóng lưng của xem ra, hơi lộ vẻ mập mạp, Vân Thiên Hà liếc mắt liền nhận ra được, đó chính là Đồ Chính Lâm.

Vân Thiên Hà không lập tức tiến lên, khóe miệng hơi nhếch, nở nụ cười nhạt, cầm mũi tên vẫn mang theo từ sân luyện công, chăm chú sờ nắn trong tay.

Đồ Chính Lâm nở nụ cười vô cùng ti tiện, đang dây dưa với Vân Nương, mở miệng nói:

- Vân nhi hôm nay đã là phu nhân, được hạ nhân hầu hạ, từ ngày hôm đó chắc rất thoải mái nha, thế nhưng chỉ sợ khuê phòng tịch tịch khó nhin, nhìn bàn tay nhỏ bé của nàng kia, hắc hắc, hẳn là nấu nước chè củi, thực thương yêu quá, để ta nhìn nàng một cái!

Hắn một mặt tán thán, một mặt tiến tới cầm lấy cổ tay của Vân Nương.

Hai cổ tay tinh tế mềm mại bị nắm tay giống như móc sắt bắt lấy, Vân Nương vô cùng kinh hãi, vội vàng rút tay về, từ lòng tay của hắn trượt ra, lập tức lui lại phía sau mấy bước, mặt mang nét kinh sợ, dù sao thì làm hạ nhân đã nhiều năm qua, nàng đối với Đồ Chính Lâm vẫn giữ cảm giác sợ hãi, lúc này phảng phất như một tiểu cô nương nhìn thấy đầu sói xám, có vẻ nhu nhược và bất lực.

Bàn tay Vân Nương mềm mại, thơm tho như hoa lan, Đồ Chính Minh cảm giác đầu ngón tay của chính mình vẫn còn lưu lại một tia trắng mịn, cộng thêm tối hôm qua hắn không phát tiết dục hỏa, lúc này tâm càng động, trong lòng khó nhin nổi, ánh mắt mang theo nét dâm tà nóng rực, lại tiến về phía trước hai bước, nói:

- Tiểu Vân nhi, nàng không cần phải sợ, ta đây là muốn quan tâm nàng...Lẽ nào nàng không cảm nhận được tâm ý của ta đối với nàng hay sao? Nàng khuê phòng tịch mịch, đã lâu không được hưởng mưa móc ân trạch, bản lão gia thực sự không đành lòng nhìn tiếp nha!

- Nhị, nhị gia, xin tự trọng, ta là người đã có phu quân!

Vân Nương nghe được Đồ Chính Lâm nói, vẻ mặt đỏ bừng mang theo uẩn ức, còn có vài phần hoảng loạn.

Đồ Chính Lâm không để ý tới, tiếp tục bước gần, ngạo nghễ nói:

- Nàng cũng biết bản lão gia nhiều ít thích nàng đúng không? Mà người phu quân kia của nàng đâu có nhớ gì đến nàng, đẩy nàng đến chỗ này nhiều năm qua không quan tâm tới, hần quanh năm chinh chiến biên cương, sợ là đã kết một mối duyên hoan hỉ mới rồi, mà nàng hiện tại vẫn đang tuổi như hoa như ngọc, lẽ nào phải chịu nỗi khổ tương tự tịch mịch, không bằng cứ đi theo bản lão gia, bản lão gia có thể cho nàng hưởng thụ niềm vui hoan ái đẹp nhất nhân gian...

Vân Nương tiếp tục thối lui ra sau, càng thêm hoảng loạn, lại lạnh lùng nói:

- Nhị gia, mặc dù thân phận của ta hèn mọn, thế nhưng vẫn giữ thân trong sạch, cho dù phu quân đối với ta không có nửa phần tình nghĩa, cũng không cho phép ngài khi phục phóng đáng như vậy, mà hôm nay đại nguyên soái vẫn còn đang ở trong quý phủ!

Đồ Chính Lâm khó nhịn dục hỏa, lúc này lại bị nhục nhã, không còn tâm tư nói lời ve vãn tán tỉnh nữa, nghĩ đến đây, hần lập tức bỏ mặt nạ dối trá kia, lộ ra vẻ dữ tợn, tức giận nói:

- Bản lão gia rất coi trọng người, nhiều lần ám chỉ với người, tiểu tiện nhân người lại không biết tốt xấu, không đi vào khuôn khổ, lần trước không đánh chết tên tiểu tử kia, đã coi như rất chiều cố người rồi, bản lão gia khuyên người nên thức thời một chút, nếu như phục vụ cho bản lão gia, bản lão gia sẽ làm cho tiểu tử nhà người sau này được sống thoải mái, bằng không thì, hừ...

Nghe được lời nói này, Vân Nương ngẩn ra, vẻ kinh khủng trên mặt càng nồng đậm hơn, nếu như hần thực sự hạ độc thủ đối với nhi tử của chính mình, vậy thì nàng phải làm như thế nào, cả đời này của nàng đã không còn cầu mong gì nữa, toàn tâm đặt lên người nhi tử, chỉ hy vọng nhi tử có thể bình an, tất cả mọi khổ cực nàng đều có thể chịu được, lúc này nghe Đồ Chính Lâm uy hiếp như vậy, nàng đã có chút do dự rồi.

Đồ Chính Lâm nhìn thấy thần sắc Vân Nương hoảng loạn, do dự bất định, thấy tâm hỏa càng sâu, bất chấp mọi thứ, thầm nghĩ bản lão gia phải thừa cơ phòng tuyến tâm ý của nàng yếu đi, trước tiên ôm tiểu nương tử này vào trong lòng, hôn môi một phen để giải cơn đói khát, lại bổ xung thêm một vài ngôn từ lợi hại, hoàn toàn thất thủ tan tác, triệt để làm thỏa mãn tâm ý của chính mình, còn không nằm dưới thân của mình, tùy mình hành động hay sao?

Nghĩ đến đây, Đồ Chính Lâm mạnh mẽ nhảy lên, nắm lấy cánh tay của Vân Nương, mạnh mẽ lôi nàng vào trong lòng ngực, cho dù nàng có giãy dụa cũng không để ý tới, cái miệng hướng về phía đôi môi đã trắng bệch của Vân Nương.

Chỉ là vừa mới cúi đầu xuống, bỗng nhiên cảm giác phía sau truyền tới một cỗ nguy cơ, nhưng lúc này sắc dục lên đầu, hần đâu còn lo lắng gì nhiều, ngày hôm nay ai dám phá hỏng chuyện tốt của hần, giết đi là được, hần dứt khoát không để ý tới, tiếp tục cường bạo.

Chỉ là không đợi cho Đồ Chính Lâm cúi đầu ép sát vào khuôn mặt của Vân Nương, hần đột nhiên cảm giác được cái cổ của chính mình bị một lực đạo cường đại không gì sánh được kẹp lấy, khiến cho hô hấp của hần càng thêm gấp gáp, cái miệng muốn hôn môi, lúc này thoáng cái cắn rách đầu lưỡi của chính mình, trong miệng tràn ra một vết máu tươi.

Hần mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn thấy đôi nhân thần băng lãnh của Vân Thiên Hà, thành linh rùng mình một cái, dục hỏa trong nháy mắt tan đi vài phần.

Sau đó nghĩ chính mình tuy rằng không có thiên phú học võ, luôn bị phụ thân coi như lão phế vật, nhưng tốt xấu gì thì trong nhiều năm qua đã luyện thân thể đến cảnh giới Võ Sư, thế nào lại sợ tiểu tử này?

Thấy tiểu tử này cư nhiên dám động thủ với chính mình, lập tức đẩy Vân Nương trong lòng ra, ý niệm độc ác nảy sinh, nắm tay lại thành quyền đâm tới, đường quyền ẩn chứa kinh khí rất mạnh, thẳng hướng lòng

ngực của Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cảm giác có một cổ kinh khí ập vào người chính mình, bàn tay chế trụ cổ của Đồ Chính Lâm chuyển dành chỉ, hơi nghiêng thân thể, đầu ngón tay mạnh mẽ đâm sâu vào trong da thịt béo mập, dùng sức xoáy mạnh, chỉ nghe thấy tiếng phập phất ra, trên cổ Đồ Chính Minh đã xuất hiện lỗ thủng, phun ra máu tươi.

Đồ Chính Lâm dù sao cũng là Võ Sư, da thịt luyện đến mức cứng rắn như sắt thép, tuy rằng chỉ là Võ Sư sơ cấp, thể nhưng nhiều năm như vậy, thực lực không tính mạnh, nhưng kinh nghiệm chiến đấu tương đối phong phú, mà một chỉ vừa rồi của Vân Thiên Hà không sâu lắm, thương thể chưa làm tổn tại căn bản của hắn.

Lau vết máu trên cổ, trong lòng Đồ Chính Minh vô cùng giận dữ, không hề phát hiện ra Vân Thiên Hà làm cách nào né tránh được một quyền vừa rồi, tiếp tục vận chuyển kinh khí, giống như nước lũ tràn về, mỗi một quyền đánh ra đều mang theo tiếng xé gió, đều tập trung vào mục tiêu mặt Vân Thiên Hà.

Lần đầu tiên Vân Thiên Hà chiến đấu với Võ Sư sơ cấp, sắc mặt không hề đổi, hắn biết rõ cổ kinh khí kia rất mạnh, cho dù đánh vào khoảng không đi nữa thì kinh khí chấn động cũng không làm hắn dễ chịu.

Vì vậy khi kinh khí kéo tới, cước bộ như gió, sử dụng Phong Tồn Bộ bước sang bên trái một bước, khi nói rộng khoảng cách được một chút, cước bộ của hắn mạnh mẽ dậm xuống đất, thân thể giống như lá rụng nhẹ nhàng phiêu diêu, tiếp tục lui lại phía sau vài bước, để cho quyền của Đồ Chính Lâm rơi vào khoảng không, mà kinh phong ẩn chứa trong đường quyền chỉ làm quần áo của hắn bị thổi bay phát phơ, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Đồ Chính Lâm bạo phát kinh khí đánh vào khoảng không, cảm giác giống như đánh vào cây bông, làm cho hắn khó chịu mười phần, khi thu quyền xoay người, ánh mặt lạnh lùng nhìn Vân Thiên Hà.

- Tiểu tử, đừng tưởng rằng mới học được vài ngày đã nghĩ có thể giao thủ được với bản lão gia, ngươi còn chưa đủ tư cách, ngày hôm nay bản lão gia cho một Võ Sĩ nhỏ nhỏ như ngươi biết thực lực chân chính của Võ Sư là như thế nào!

Nói xong, Đồ Chính Lâm hét lớn một tiếng, kinh khí trên người tỏa ra, thực giống như ngưng tụ thực chất hóa vậy, làm cho không khí xung quanh rung động liên hồi, cùng với năm quyền ẩn chứa quyền kinh mãnh liệt hung hăng đập thẳng về phía Vân Thiên Hà.

Dưới tình huống một quyền giống như cuồng phong thổi lá rụng tập kích, Vân Thiên Hà lần thứ hai xảo diệu bước sang bên cạnh một bước, tinh khí toàn thân vận chuyển tới cực hạn, thân hình giống như có thể bay lên, cấp tốc né tránh quyền công của Đồ Chính Lâm, chỉ là cổ kinh khí của đối phương làm cho hai gò má của hắn đau đớn, giống như bị đao cắt qua, quần áo của hắn dưới tình huống kinh khí xẹt qua, cũng bị xé rách mấy chỗ.

Đồ Chính Lâm hét lớn một tiếng, kinh khí hiện lên, lại đánh một quyền theo đuổi không bỏ, kinh khí ẩn chứa trong đường quyền, giống như mưa rền gió dữ, hắn cư nhiên không bắt được tiểu tử này, trong lòng sinh độc ác, đã nổi lên sát khí.

Vân Nương đứng một bên, thân thể co rúm lại run rẩy, nàng cắn chặt môi, tâm đã thu lại, nhưng mắt thấy Đồ Chính Lâm nổi lên sát khí đối với nhi tử của chính mình, nóng lòng cứu con, thân thể mềm mại bất lực trong nháy mắt bộc phát ra một cỗ dũng khí và kiên cường trước nay chưa từng có, quát to một tiếng liên lao lên, còn chưa tiếp cận đã bị kinh khí mà Đồ Chính Lâm phát ra đẩy lui lại, va chạm xuống mặt đất hôn mê.

Vân Thiên Hà nhìn thấy điều này, trong lòng liền sinh ra sát khí, ánh mắt phóng ra một cỗ băng hàn, ngày hôm nay dù không giết chết được tên súc sinh này đi nữa thì cũng nhất định để hắn sống không bằng chết!

Bất quá hiện tại cơ sở ngoại công của Đồ Thiên Hà thua kém Đồ Chính Lâm tới mấy bậc, chỉ có thể dùng chiêu thức võ kỹ tinh diệu hóa giải công kích của Đồ Chính Lâm.

Tuy rằng hắn đều có thể tránh né được mỗi một quyền, thể nhưng kinh khí mang tới công kích của Đồ Chính Lâm giống như những lưỡi dao sắc bén, càng không ngừng cắt qua da thịt của hắn, lúc này quần áo

trên thân đã bị rách nát như ăn mày, lộ ra thân thể rắn chắc cứng cáp, thậm chí một số bộ vị mềm yếu đã bị cắt đứt da, máu tươi tràn ra ngoài.

15. Chương 15: Chiến!

Mà cấp bậc Võ Sĩ phát ra kinh lực, muốn bài trừ được loại kinh khí này, gần giống như gà con gặp phải Boss hoàng kim trong Game hiện đại, chênh lệnh lớn tới mức khiến người khác phải tức giận tới thổ huyết.

Vân Thiên Hà ý thức được, hắn và Đồ Chính Lâm tồn tại sự chênh lệch về cảnh giới, muốn đối phó với hắn thì chỉ có thể dùng trí.

Công pháp luyện công của thế giới này không hoàn toàn tu luyện mọi bộ phận trên cơ thể con người, luôn luôn có những địa phương yếu đuối, hơn nữa là thời điểm tu luyện cấp Võ Sư, có một chỗ luôn là điểm yếu trí mạng, đó chính là bộ phận sinh dục, hắn xem qua toàn bộ Đồ Thị Tinh Ý Quyền luyện nhục, hoàn toàn không tu luyện đến chỗ này.

Như vậy rất thích hợp dùng tới những chiêu thức giống như Liêu Âm Thoái, dùng thủ đoạn này đối phó với địch nhân, thực sự là không tốt lắm...

Nếu như ở kiếp trước của Vân Thiên Hà, hắn sẽ không dùng tới loại phương pháp vô sỉ này, thế nhưng hiện tại đã tới thế giới khác, đối mặt với tên bại gia tử quần áo lụa là Đồ Chính Lâm, hơn nữa cảnh giới ngoại công chênh lệnh rất nhiều, không có kỳ điều gì nữa.

Sát thủ, chú ý chiếm tiên cơ chế địch, nếu như tìm được kẽ hở, nhất định sẽ không bỏ qua.

Lúc này, Đồ Chính Lâm mang theo quyền cương đầy kinh khí từ bên sườn đánh tới, đối với ưu thế về tốc độ, Vân Thiên Hà thủy chung có thể nắm giữ quyền chủ động, mỗi khi Đồ Chính Minh tiếp cận gần người, hắn liền xảo diệu né tránh qua một bước, dễ dàng tránh thoát được quyền kinh của Đồ Chính Lâm, không cứng đối cứng với hắn.

Nhưng ảnh hưởng của kinh khí, giống như những lưỡi dao nhỏ, làm cho Vân Thiên Hà có chút chật vật.

Cũng may thực lực của Đồ Chính Minh không mạnh, tuy rằng kinh khí mang tới cho Vân Thiên Hà một ít thương tổn, thế nhưng Đồ Chính Minh muốn chính là sau khi một kích đánh trúng mục tiêu, tiếp tục đánh hắn tới nửa sống nửa chết, sau này áp chế Vân Thiên Hà đi vào khuôn khổ, tâm tư còn có vài phần độc ác thâm tà.

Chỉ là hiện tại hắn thủy chung không chạm được vào thân ảnh của đối phương, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, cũng âm thầm giật mình, không biết tiểu tử này học được bộ pháp quỷ dị như vậy từ chỗ nào.

Thời điểm một quyền bạo cương đánh ra, hắn đột nhiên thấy Vân Thiên Hà bị kinh khí đánh trúng, thân thể lão đảo lui lại, cước bộ không ổn định.

Cơ hội tới rồi!

Trong lòng Đồ Chính Minh vui vẻ, vội vàng cấp tốc xoay người đánh một quyền chính diện, chuẩn bị lãng không đối chọi, đánh vắng thân thể Vân Thiên Hà đi như đạn pháo, nếu như một quyền này trúng mục tiêu thì Vân Thiên Hà không chết cũng trọng thương.

Nhưng mà...

Vân Thiên Hà cố ý để lộ ra một kẽ hở nhìn qua vô cùng rõ ràng cho hắn, làm sao để Đồ Chính Lâm đơn thực hiện được ý đồ trong lòng.

Thời điểm quyền kinh của Đồ Chính Lâm tới gần, thân thể bỗng nhiên cuốn lại trong không trung, chớp lấy thời cơ Đồ Chính Minh dồn kinh khí vào trong hai quyền đánh ra, tuy rằng bị kinh khí ập tới, thế nhưng mạnh mẽ nhện xuống một tiếng kêu đau đớn, thuận thế ngã xuống đất trải lăn lộn vài vòng, lăn tới gần thân dưới của Đồ Chính Minh, bật người tung cước, nhằm thẳng vào bộ phận sinh dục của hắn đá mạnh.

Sắc mặt Đồ Chính Minh lúc này đại biến, muốn thu lại chống đỡ nhưng đã chậm.

Khi đá trúng vào "thứ đó" thì thân thể Vân Thiên Hà lảo nhễ lên, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, vận đủ kinh lực toàn thân thể vào chân, thiểm điện đá thêm một cước, hai cước, ba cước...

- A...

Hạ âm của Đồ Chính Minh bị Vân Thiên Hà ngửa mặt lên trời dùng sức đá lên hơn mười cước, thời điểm thân thể lảo nhễ không nhảy lên, giữa không trung thống khổ gào thét đau đớn, giống như một đoàn thịt nát, đã hoàn toàn không còn sức phòng bị.

Mà đây chính là thời điểm hãn thống khổ nhất, làm cho cả đời hãn không thể nào quên được.

Vân Thiên Hà đá hơn mười cước vào người Đồ Chính Minh, khi Đồ Chính Lâm mất đi trọng tâm ngửa người lảo đảo ra phía sau, hãn xoay người bật dậy, vừa mới đứng dậy liền nhanh chóng nhảy tới, rút cước cũng lộ ra mũi tên vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay trái.

Đầu mũi tên kia, lúc này giống như cây kim đâm xuyên qua vải vóc, sắc bén không gì sánh được, đâm sâu vào trong da thịt, sau đó Vân Thiên Hà hét lớn một tiếng, lại dùng lực xoáy mạnh đầu mũi tên, một vòi máu bắn thẳng vào mặt hãn, thân thể Đồ Chính Lâm nặng nề ngã xuống dưới mặt đất.

Lúc này, trên mặt Đồ Thiên Hà dính đầy máu tươi, khóe miệng cũng có một vết máu tràn ra, nhìn có vẻ dữ tợn, hãn khom người lại nhìn thân thể đang co quắp nằm trên mặt đất, máu tươi giống như vòi nước phun ra, nửa mũi tên vẫn còn đâm vào cơ thể, nhưng Đồ Chính Lâm đã hoàn toàn hôn mê.

Thở dốc nửa ngày, chờ khi bình phục được đau đớn do bị kinh khí vừa rồi đánh trúng ngực, cuối cùng chống người đứng thẳng dậy, nhin không được phun ra một ngụm máu, xem ra đã bị nội thương rồi.

- A, giết người rồi, giết người rồi...

Hai nha hoàn đột nhiên đi qua, nhìn thấy Đồ Chính Lâm co quắp nằm trên mặt đất, lúc này vút luôn ẩm trà trên tay, kinh hoàng kêu to, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Vân Thiên Hà hoàn toàn không để ý tới nha hoàn vừa mới chạy mất, sau khi lau vết máu nơi khóe miệng, bước tới gần cửa lớn, nâng Vân Nương đang té xỉu dưới mặt đất, bước vào trong nhà, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn Đồ Chính Lâm một cái, sống hay chết không phải là chuyện hãn quan tâm, đây chính là cái giá phải trả.

...

Đồ Chính Lâm bị người giết!

Cuối buổi trưa cùng ngày, tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp Đồ phủ, giống như một hòn đá lớn ném xuống mặt nước không một gợn sóng, tạo nên oanh động không nhỏ, lại giống như một vụ động đất, làm cho toàn bộ Đồ phủ bị rung động mạnh mẽ.

Hiện tại Đồ phủ do Nguyễn Ngọc Linh quản sự, khi nàng biết được tin tức này, cũng sửng sốt hơn nửa ngày, lập tức hiện ra sắc mặt vui mừng giải thoát mà người khác khó có thể nhận ra được, nhanh chóng triệu tập gia đình hộ viện giữ nghiêm các cửa ra vào, ở trong phủ tróc nã hung thủ.

Mà Đồ Chính Minh đang ở trong võ đường Đồ thị nghe được tin tức kinh người này, cũng lập tức chạy về, khi vừa mới tới phòng của Đồ Chính Lâm, nhìn thấy sắc mặt Đồ Chính Lâm tái nhợt không gì sánh được, hoàn toàn hôn mê nằm trên giường, vài tên y sư đang khẩn cấp chữa trị, tiểu thiếp và chính thê của hãn bên giường đang khóc lóc tới mức chết đi sống lại.

- Gia huynh, Chính Lâm bị hại thành cái dạng này, huynh phải chủ trì công đạo cho chúng ta, không thì sau này bảo bọn muội làm sao sống được...

Nhìn thấy Đồ Chính Minh giữ nét mặt bình tĩnh đi tới, Trương Thị và Vương Thị lập tức chạy tới kéo lấy hai cánh tay của hãn khóc lóc kể lể.

- Câm miệng, yên tĩnh!

Đồ Chính Minh bị lời nói nhao nhao ồn ào có chút tâm phiền ý loạn, âm trầm giống lên một câu, làm cho Trương Thị và Vương Thị lập tức dừng lại, không dám tiếp tục la hét ầm ĩ, chỉ nhỏ giọng khóc nức nở.

Một lát sau, y sư cứu trị hoàn tất, đắp chăn lại cho Đồ Chính Lâm, đều tự lau cái trán đầy mồ hôi rồi đứng dậy, Đồ Chính Minh hỏi:

- Thương thế của Chính Lâm như thế nào?

Y sư dẫn Đồ Chính Minh qua một bên, lảng tránh Trương Thị và Vương Thị, nhỏ giọng đáp:

- Minh lão gia, nhị lão gia có luyện qua võ công, nửa đoạn mũi tên không đủ trí mạng, tính mệnh thực sự không đáng lo, nhưng mệnh căn đã bị xé rách, bị thương quá sâu, sợ rằng sau này không thể quan hệ phụ thê nữa rồi!

Đồ Chính Minh kinh hãi, hần biết đệ đệ của mình háo sắc thành tính, thế nhưng không muốn trong phủ bị đánh trọng thương tới như vậy, liền hỏi:

- Có thể tra được nguyên nhân gì hay không?

- Tiểu nhân cũng không biết, chỉ là tin tức từ hai nha hoàn truyền đi, chờ khi chúng ta chạy tới thì đã thấy lão gia nằm hôn mê ở trước cửa nhà lớn Đông Viện rồi!

- Đông Viện?

Đồ Chính Minh bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là Thiên Hà, điều đó không có khả năng, Chính Lâm dù sao cũng là Võ Sư a, sao có khả năng?

Lúc này, cửa gian nhà lại bị đẩy ra, Dương quản gia vội vã chạy vào nói:

- Minh lão gia, Linh phu nhân đã dẫn người tới Đông Viện bắt mẫu tử Vân Nương rồi, nhận định bọn họ là hung phạm giết người, muốn mời lão gia tới xử trí!

- Hồn trưởng, quả thực hồ đồ!

Đồ Chính Minh vừa nghe được lời này, nhất thời nổi giận, mọi chuyện còn chưa rõ ràng đã bắt người ta lại, làm không tốt sẽ hỏng chuyện lớn, vốn hần nghĩ nhiều năm qua Đồ phủ mắc nợ mẫu tử Thiên Hà nhiều lắm.

Hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Đồ Chính Minh đột nhiên sinh ra một chút hoảng loạn trước giờ chưa từng có, vội hỏi Dương quản gia:

- Hiện tại bọn họ đang ở nơi nào?

- Tại đại đường ngoại viện!

Dương quản gia đáp.

Đồ Chính Minh giống như cơn gió thổi, vội vàng chạy tới đại đường ngoại viện, mà hai nữ nhân Trương Thị và Vương Thị vừa nghe xong tin tức này, cũng lập tức dừng khóc, liền dẫn theo mấy người, cấp tốc chạy về phương hướng đại đường ngoại viện.

16. Chương 16: Tai Tiếng Gia Tộc.

Một hán tử mặc giáp trụ, mang theo vài tên tráng hán với cơ thể cứng rắn như sắt thép, lặng lẽ đứng tại chỗ, tạo ra cảm giác uy hiếp mạnh mẽ, không ai dám đến gần bọn họ khoảng cách một trượng.

Trong đại đường, đây là một gian phòng rất rộng rãi, phía trước là một thạch đài cao chừng ba trượng, bên dưới là bậc tam cấp, trên thạch đài có đặt lư hương, còn có bài vị tổ tông Đồ gia, lúc này hương khói lượn lờ.

Bên dưới thạch đài thờ phụng là một chiếc bàn bằng gỗ đàn tử, hai bên có hai ghế chủ tọa, dọc theo đó là thảm hồng trải dọc tới tận cửa, hai bên cũng có đặt hai hàng ghế, giống như là địa phương các thành viên trong gia tộc hội họp.

Mà một chỗ tương đối trống trải trong phòng, Vân Thiên Hà giữ biểu tình tự nhiên lãnh đạm, thẳng tắp đứng tại chỗ, nâng Vân Nương bên cạnh, trên người hần vẫn mặc bộ quần áo rách nát khi giao đấu với Đồ Chính Minh, còn chưa kịp thay đổi, phía sau hần không xa có hai gã hán tử tráng kiện đang đứng.

Trong lòng Vân Nương sợ hãi, thân thể liên tục run run, Vân Thiên Hà ôm lấy bờ vai của nàng, để nàng tựa vào người chính mình, giúp nàng có thể thoải mái hơn.

Nguyễn Ngọc Linh nhìn thấy biểu tình thần nhiên lãnh đạm của Vân Thiên Hà, giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh, trong lòng không khỏi có chút tức giận, thầm nghĩ tiểu tử này lẽ nào không biết sợ hãi hay sao?

Vân Thiên Hà cũng không sợ hãi, trong lòng của hắn đã suy nghĩ đối sách, hắn nghĩ không cần làm gì là hay nhất, cứ nhìn hành động của người Đồ gia xem thế nào!

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe bên ngoài truyền tới thanh âm ầm ỉ, cửa ngoại đường bị mở ra, Đồ Chính Minh hấp tấp chạy vào trong, vừa mới tiến vào không kịp thở ra một hơi đã lập tức hỏi ngay:

- Ngọc Linh, đây là có chuyện gì?

Nguyễn Ngọc Linh nhìn thấy trạng thái của mình không chất vấn mẫu tử Vân Thiên Hà, lại hỏi nàng, liếc mắt nhìn hắn nói:

- Lão gia, hai nha hoàn bưng trà cho Vân Nương hoảng loạn chạy ra ngoài nói nhị lão gia bị người giết, nằm co quắp trên vũng máu, khi thiếp thân dẫn người chạy tới gần Đông Viện, đã nhìn thấy nhị lão gia nằm trên vũng máu, chảy rất nhiều máu...Sau đó thiếp thân liền gọi y sư tới chữa trị cho nhị gia, lại dẫn người vào Đông Viện, nhìn thấy trên người Vân Thiên Hà đầy máu, thiếp thân cho là việc này chắc do mẫu tử bọn họ gây ra, nên lập tức dẫn bọn họ tới nơi này chờ lão gia xử lý!

Nghe đến đây, tâm tình của Đồ Chính Minh liền ổn định trở lại, bình tĩnh nói:

- Vậy hai nha hoàn đó có nhìn thấy hay không?

Nguyễn Ngọc Linh nghe được câu hỏi, liền nói với một vị quản gia:

- Người đi gọi hai nha hoàn đó đến, bảo lão gia có chuyện muốn hỏi!

Quản gia lên tiếng đáp ứng, rồi lập tức rời khỏi đây gọi hai nha hoàn kia tới, bất quá nhìn thần sắc của hai nha hoàn kinh hoảng, sắc mặt trắng bệch, thân thể còn đang không ngừng run lên.

Đồ Chính Minh hỏi:

- Các người có tận mắt nhìn thấy Thiên Hà hạ thủ với nhị lão gia?

Hai nha hoàn lắc đầu, trong đó một nha hoàn mặc quần áo màu xanh mở miệng nói:

- Lão...Lão gia, khi chúng ta bưng nước đến cho...Cho phu nhân, chỉ nhìn thấy nhị...Nhị lão gia nằm trên mặt đất...Còn có chảy máu...Lúc đó...

Nha hoàn mặc quần áo màu xanh càng nói càng cấp bách, cũng theo đó càng lúc càng lắp bắp, cuối cùng gấp đến độ hàm răng rung lên, nước mắt chảy ra đầm đìa.

- Không vội, chậm rãi nói!

Nhìn thấy nha hoàn kia lo lắng, người nghe cũng sốt ruột, Đồ Chính Minh để nàng bình tĩnh lại.

Nha hoàn kia nói:

- Lúc nhị lão gia ngã trong vũng máu, Thiên Hà thiếu gia ở bên cạnh đó, Vân Nương té xỉu, nô tỳ sợ hãi, vội vàng chạy đi bẩm báo với Linh phu nhân!

Tâm trạng Vân Nương quỳnh lên, lại hôn mê bất tỉnh, Vân Thiên Hà vội vàng đỡ nàng dậy, đi tới bên cạnh chiếc ghế, đặt nàng ngồi xuống.

Nguyễn Ngọc Linh vốn định ngăn cản, nhưng thấy Đồ Chính Minh lắc đầu, để mặc cho Vân Thiên Hà đỡ Vân Nương ngồi xuống ghế, cũng sai một nha hoàn bên ngoài đi bưng nước tới cho Vân Nương uống, lúc này Vân Nương mới tỉnh lại, kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối một lần, tiếp tục khóc nức lên.

Thấy Vân Nương không có chuyện gì, thần sắc Vân Thiên Hà sắc bén, mở miệng nói:

- Từ ngày ta được thả ra, từng phát thệ qua, sau này có người dám tiếp tục khi dễ mẫu thân của ta, ta sẽ lấy mạng của hắn, vô luận là kẻ nào!

Nói đến đây, hắn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Đồ Chính Minh và Nguyễn Ngọc Linh, lạnh lùng thốt:

- Nhị lão gia làm ra chuyện không bằng cảm thú, hắn đã dám lấy tính mệnh của ta bức ép mẫu thân theo hắn, muốn cưỡng bạo chính nàng, đây chính là cái giá hắn phải trả, ngay cả hôm nay máu tươi nhiễm đỏ Đồ phủ, ta cũng không hối hận!

Lời nói này vừa ra, nhất thời làm cho toàn bộ gian phòng yên tĩnh, mọi người đều cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, không tự chủ run lên.

Mà tên hán tử thô mãnh cách đó không xa, nghe xong lời này, ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên Hà đã nhiều hơn một phần kính nể.

Đồ Chính Minh run run môi nửa ngày, không biết nên nói cái gì, nhưng trong lòng hắn đang nhắc lên cơn sóng động trời. Trong lời nói của Vân Thiên Hà đã lộ ra một ít tin tức không hề tầm thường, nếu như không xử lý tốt chuyện này mà nói, rất có thể tạo thành kết cục mẫu tử Thiên Hà quyết liệt với Đồ thị, đây chính là điều mà Đồ Chính Minh không hy vọng xảy ra nhất.

Bất quá dù sao Đồ Chính Lâm cũng là một Võ Sư, hắn thực sự không nghĩ ra Vân Thiên Hà dùng phương pháp nào để đánh trọng thương Đồ Chính Lâm vốn đã luyện được da thịt giống như sắt thép, thậm chí còn mất đi cả mệnh căn.

Nhìn quần áo rách nát trên người Vân Thiên Hà, hiển nhiên đã trải qua một hồi tranh đấu, chính là bị kinh khí xé rách, lại nghĩ tới hình ảnh Vân Thiên Hà đứng giữa sân kéo căng cây thiết thai cung nặng tới một trăm năm cân, cộng thêm thời gian gần đây tu luyện tăng tiến cực nhanh, trong lòng Đồ Chính Minh tựa hồ chứng thực một suy đoán đáng sợ, lúc này hắn không biết nói cái gì, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Nguyễn Ngọc Linh liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà thật sâu, trong ánh mắt lóe lên một tia quang mang, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này, chính thê Trương Thị và thiếp thất Vương Thị cũng chạy tới đây, vừa mới vào trong phòng, Trương Thị liền khóc lóc ồn ào.

- Minh gia lão gia, người cần phải làm chủ cho bọn muội ta, Chính Lâm bị người ta làm hại thực thảm, ô ô...

Mà thiếp thất Vương Thị nhìn thấy Vân Nương và Vân Thiên Hà gần đó, lúc này lập tức nhào tới gần Vân Nương, muốn đánh Vân Nương, thế nhưng còn chưa tới gần thì Vân Thiên Hà đã tiến lên một bước chặn lại, nắm cánh tay của Vương Thị, đẩy đi, lạnh giọng quát lên:

- Cút ngay!

Vương Thị bị đẩy té ngã trên mặt đất, liền khóc lóc om sòm lên:

- A, ta không muốn sống nữa rồi, phản rồi, mẫu tử thấp hèn này cũng dám khi dễ người, vừa rồi còn đã thương lão gia, bây giờ lại tới khi dễ ta rồi, ô ô...

- Câm miệng!

Vân Thiên Hà lại quát lạnh một tiếng, Vương Thị sợ đến mức lập tức câm họng.

Đồ Chính Minh lấy lại tinh thần, cảm giác mọi chuyện hồng бет, càng lúc càng đau đầu, liền nói với mấy hạ nhân bên ngoài:

- Dẫn nàng ra ngoài!

Mấy hạ nhân tuân mệnh tới kéo Vương Thị ra ngoài, kết quả Vương Thị ở bên ngoài liền ồn ào khóc lóc tranh cãi lộn xộn.

- Xảy ra chuyện gì, đều vây hết chỗ này còn ra thể thống gì nữa, ai la hét ầm ĩ, cút hết cho ta!

Đúng lúc này, một thanh âm uy nghiêm, ầm ầm sát khí đột nhiên vang lên bên ngoài cửa, chấn cho lỗ tai mọi người ong ong, thanh âm ầm ầm bên ngoài lập tức im bật hết, Vương Thị tại không còn dám phát ra bất cứ thanh âm nào nữa, có vẻ an tĩnh mười phần.

Chỉ thấy Đồ Nguyên Khánh dẫn theo Ngư Thị từ bên ngoài bước tới, thấy vẻ mặt Vân Thiên Hà thần nhiên đứng giữa phòng, quần áo trên người rách nát, mà Vân Nương bên cạnh thì không ngừng thút thít khóc, Đồ Nguyên Khánh quét mắt nhìn Đồ Chính Minh và Nguyễn Ngọc Linh hỏi:

- Chính Minh, có chuyện gì xảy ra?

Vốn trong lòng Đồ Chính Minh có chút rối bời, đang đau đầu không thôi, không biết chuyện này nên xử lý như thế nào, lúc này lại thấy Đồ Nguyên Khánh ra ngoài trở về, liền bước tới mấy bước, kể lại mọi chuyện một lần cho Đồ Nguyên Khánh.

Đồ Nguyên Khánh nghe xong, thần sắc ngưng trọng liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nhưng không có ý tứ trách cứ.

Mà sau đó hắn nhìn Nguyễn Ngọc Linh, một chưởng đánh sang chiếc ghế bên cạnh, chiếc ghế lập tức vỡ tan thành bột phấn, nói:

- Tên súc sinh kia gây ra chuyện như vậy, chết còn chưa hết tội!

Đôi lông mày của phu nhân Ngư Thị nhíu lại, quay sang hỏi:

- Vân nhi, Chính Lâm có thực sự từng khi nhục người?

Vân Nương gạt nước mắt, gạt đầu nói:

- Phu nhân, nhị gia nhiều lần gây rối với nô tỳ, chuyện cường bạo kia, bị Hà nhi gặp phải, liền xảy ra tranh đấu, nhị gia muốn lấy mạng Hà nhi, nô tỳ lúc đó quýnh lên liền hôn mê bất tỉnh, chuyện sau đó nô tỳ không biết!

Nói xong, Vân Nương liền quỳ trước mặt Đồ Nguyên Khánh cầu xin:

- Cầu lão gia minh tra, nếu như muốn trừng trị Hà nhi, vậy thì để nô tỳ thay nó nhận, đây đều là họa do nô tỳ gây ra!

Mà Vân Thiên Hà nhìn thấy Vân Nương quỳ xuống cầu tình, lập tức đưa tay kéo Vân Nương dậy, hắn không muốn vị mẫu thân mà chính mình tán thành lại phải khúm núm trước người khác, vô luận là gia tộc nào, đối với chuyện bê bối dâm loạn đều căm giận tới tận xương tủy, nếu như theo tính tình của vị lão nhân Đồ Nguyên Tấn kia, tuyệt đối sẽ thanh lý môn hộ đối với Đồ Chính Lâm.

Mà Vân Thiên Hà vẫn hạ thủ có chừng mực đối với Đồ Chính Lâm, vẫn chưa trực tiếp giết chết hắn, chỉ là để lại một đao kia cho Đồ Nguyên Tấn, nhìn xem hắn sẽ xử lý như thế nào, kỳ thực trong lòng của hắn không muốn xảy ra chuyện quyết liệt đối với Đồ gia.

Nghĩ đến chuyện Đồ Chính Lâm và Vân Thiên Hà tranh đấu, đôi lông mày của Đồ Nguyên Khánh nhíu lại thật chặt, trầm ngâm nói:

- Chính Lâm tuy rằng không nên thân, nhưng tốt xấu gì cũng là một Võ Sư sơ cấp, mà Hà nhi mới chỉ tiến vào võ đường nửa tháng, làm cách nào đánh trọng thương được Chính Lâm, điều này sao có thể?

Nghe được nghi vấn của Đồ Nguyên Khánh, lúc này Đồ Chính Minh liền tới bên cạnh Đồ Nguyên Khánh, nhỏ giọng nói bên tai điều gì đó.

Mấy ngày hôm nay Đồ Nguyên Khánh vẫn bốn ba bên ngoài, không hề quan tâm tới chuyện trong phủ, lúc này nghe được lời Đồ Chính Minh, thần sắc có chút ngưng trọng, nhưng cũng có chút kích động, vì vậy trầm trọng nói:

- Việc này có thực hay không?

Đồ Chính Minh gạt đầu, lại nhỏ tiếng nói vài câu.

Đồ Nguyên Khánh hiển nhiên là một người làm việc quả quyết, lúc này cánh tay mạnh mẽ vung lên, bắn ra một đạo kinh khí vào cánh cửa đại đường, sau đó lớn tiếng nói với tất cả mọi chuyện trong phòng:

- Các người đều nghe rõ cho ta, Chính Lâm làm chuyện bại hoại gia môn như thế này, chính là sự sỉ nhục của Đồ gia chúng ta, từ hôm nay bắt luận kẻ nào cũng không được phép truyền chuyện này ra bên ngoài, bằng không lập tức xử tử, không có ngoại lệ, chờ đại ca của ta từ tổ trạch trở về rồi quyết định, có nghe rõ hay không?

Một câu cuối cùng ả hàm sát khí, làm cho tất cả mọi người ở đây đều hơi chấn động, giống như gà con gật đầu.

Đồ Nguyên Khánh gật đầu, nói với Đồ Chính Minh:

- Chính Minh, việc này người đi an bài cẩn thận, không được lưu truyền lung tung, người trong võ đường biết càng ít càng tốt!

Nói xong, hắn liền vỗ vỗ nhẹ vào vai Đồ Chính Minh, đánh mắt ra hiệu.

Đồ Chính Minh hiểu ý, gật đầu biểu thị đã minh bạch, không ai biết được rốt cuộc trong đó có dụng ý gì.

Phu nhân nguyên soái lúc này kéo cánh tay Vân Nương, mở miệng nói:

- Tiểu Vân nhi, đi, theo ta trở lại phòng nói chuyện, đã nhiều ngày không tâm sự rồi!

Vân Nương liếc mắt nhìn Đồ Nguyên Khánh, thấy hắn ngầm đồng ý, liền theo phu nhân Ngự thị bước ra cửa.

Đồ Nguyên Khánh quét mắt nhìn qua mọi người xung quanh vài lần, tiếp tục mở miệng nói:

- Tất cả ra ngoài đi, Thiên Hà lưu lại!

Đồ Chính Minh cũng kéo theo Nguyễn Ngọc Linh ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Đồ Nguyên Khánh và Vân Thiên Hà.

- Nói đi, làm thế nào mà người đánh trọng thương Chính Lâm, thậm chí còn phá nát cả mệnh căn!

Đồ Nguyên Khánh ngồi xuống ghế, nhàn nhạt hỏi.

Nhưng mà, Vân Thiên Hà chỉ nói ra một câu đã làm cho Đồ Chính Minh cả kinh lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên.

17. Chương 17: Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp.

Kỳ thực Đồ Nguyên Khánh mở miệng hỏi câu này, trong lòng hắn lại không hề tin tưởng, đến cấp độ Võ Sư, chênh lệch cảnh giới vô cùng lớn, căn bản không thể tạo thành vết thương trí mệnh, huống hồ Vân Thiên Hà mới chỉ vào võ đường nửa tháng, cho dù hắn có là thiên tài học võ tuyệt thế, trời sinh có tiên thiên kinh lực hơn hẳn so với một Võ Sĩ thông thường, nhưng đối với Võ Sư mà nói, vẫn không đủ nhìn.

Mà Vân Thiên Hà chỉ thản nhiên hồi đáp:

- Võ Sĩ luyện nhục (thịt), Võ Sư luyện cốt, trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền không hề nhắc tới loại địa phương như hạ âm tu luyện ra sao, hơn nữa địa phương đó hoàn toàn không có khớp xương nào, cho dù là Võ Sư thì vẫn có kẻ hở trí mạng!

Nghe xong lời này, một hơi thở của Đồ Nguyên Khánh thiếu chút nữa dừng lại, cả kinh từ trên ghế nhảy dựng lên, động dung nói:

- Cho dù địa phương đó có là kẻ hở, nhưng Võ Sư có kinh khí hộ thân, người bình thường làm sao dễ thương được?

- Nhưng nếu khi kinh khí theo đường quyền phóng ra ngoài, có người lấy thương tổn bị kinh khí đánh trúng làm cái giá, nắm thời cơ toàn lực công kích địa phương đó thì sao? Huống hồ còn có nửa đoạn mũi tên sắc bén?

Đồ Nguyên Khánh thầm hít một ngụm lương khí, người có thể làm được như vậy, lại có thể nắm chắc thời cơ, chỉ có một số nhân tài có trí tuệ và can đảm phi thường mới làm được loại chuyện lấy yếu chống mạnh này, mà tên tiểu tử trước mắt, mới nhỏ tuổi như vậy mà đã có được can đảm và trí tuệ cực cao, được xưng là kỳ tài võ học, vẫn chưa thể nói rõ hết được.

- Người không cần phải lo lắng điều gì, loại chuyện bại hoạt cương luân như vậy, cho dù không có chuyện ngày hôm nay đi nữa thì về sau sẽ có người đích thân khai đao với tên súc sinh đó!

Ngữ khí của Đồ Nguyên Khánh có cảm giác chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Vân Thiên Hà trầm mặt, hẳn cảm giác được lời nói của Đồ Nguyên Khánh không chỉ có một nghĩa, lại kết hợp với chuyện sáng nay, có một số việc tuy rằng hẳn có thể thông qua một ít dấu hiệu khả nghi để suy đoán đại khái, thế nhưng chỉ là suy đoán, không cần phải trực tiếp nói ra, chuyện Đồ gia, còn chưa tới phiên một đứa con vợ kế nhúng tay quản.

Hắn cũng không có tâm tư để ý tới những âm mưu quỷ kế trong bóng tối, về phần những vai nhỏ nhỏ ghi hận hắn trong lòng, cho bọn họ ném thử chút vị đắng là được rồi.

Thấy Vân Thiên Hà không yên lòng tư lự cái gì đó, Đồ Nguyên Khánh không mở miệng giải thích gì đối hắn, chỉ là căn dặn an tâm tu luyện rồi để cho hắn rời khỏi.

Nhìn bóng lưng đang rời đi, Đồ Nguyên Khánh một mình một người đứng giữa đại đường, quay nhìn sang bài vị tổ tiên, lầm bầm nói:

- Kỳ tài sao, có thể tương lai của Đồ gia sẽ rơi xuống đôi vai của hài tử này!

...

Thành Lợi Châu, Triều Nguyên Khách sạn.

Ầm!

Giang Nhất Đường mạnh mẽ vỗ xuống, chiếc bàn nhất thời hóa thành phần mặt rơi lả tả, nói rõ chủ nhân của chưởng kia hiện tại đang phần nộ như thế nào.

- Phế vật, tên phế vật khốn kiếp này!

Sắc mặt Giang Nhất Đường âm trầm, mặt đen như đất nồi, phần nộ rít gào.

Vốn ngày hôm qua bọn họ bàn bạc an bài xong, định hôm nay mang tin tức tới Đồ phủ, để Đồ Chính Lâm bắt đầu hành động, ai biết còn chưa truyền đạt tin tức vào thì bên trong lại có chuyện không tốt truyền ra.

Đồ Chính Lâm đùa giỡn đâm nhục huynh tẩu (vợ anh), cư nhiên bị thiên, nửa chết nửa sống.

Kế hoạch bị phá hỏng, điều này làm sao không làm cho Giang Nhất Đường giận dữ.

Bên cạnh hắn chính là vị thanh niên tên là Nguyên Mưu ngày hôm qua, sắc mặt của hắn có chút đỏ lên, cúi đầu nói:

- Thúc phụ, việc này chất nhi có khuyết điểm, không đúng lúc truyền đạt tin tức tới, xin thúc phụ trách phạt!

Giang Nhất Đường hít một hơi thật sâu, bình ổn sự phần nộ trong lòng, quay sang nhìn người thanh niên bên cạnh nói:

- Việc này không thể trách ngươi được, chỉ là ngoài ý muốn, ai có thể ngờ tới kế hoạch quan trọng của chúng ta đến lúc bắt đầu thực hiện thì Đồ gia lại phát sinh chuyện như vậy, gã Đồ Chính Lâm kia quả thực là thành sự không có, bại sự có thừa, nếu như chuyện đâm nhục huynh tẩu còn có thể làm được, như vậy nhược điểm mà chúng ta nắm giữ hẳn không có tác dụng ước thúc hắn nữa rồi!

Giang Nguyên Mưu nói:

- Phòng bị Đồ phủ cực kỳ nghiêm mật, tối ngày hôm qua chúng ta đã phái vài người vào thăm dò, vừa mới lên vào trong thì đã lọt vào vòng vây sát, ngay cả lão nhi Đồ Nguyên Tấn không ở trong phủ vậy mà vẫn xuất hiện mấy cao thủ Tiên Thiên, theo như người còn sống trở về thì hình như có kẻ khác ẩn dấu trong

bóng tối, thực lực sợ rằng đã đột phá lên cảnh giới Đại Tông Sư rồi, vậy mà chúng ta cứ nhiên không có một chút tin tức nào về người này!

”Lẽ nào thượng thiên còn tiếp tục bảo vệ Đồ gia hay sao?”

Giang Nhất Đường nghĩ thầm.

Toàn bá nhú mày nói:

- Hiện tại tên phế vật kia nửa chết nửa sống, mất đi quân cờ này, chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn rồi!

Giang Nhất Đường gật đầu, quay sang nhìn Giang Ngọc Tề đang ngồi một bên trầm mặc không nói gì.

- Bỏ lỡ quân cờ này, xem ra chỉ có thể tìm cơ hội trên người cô nàng kia thôi!

...

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chuyện bê bối phát sinh trong Đồ phủ vào lúc ban đêm giống như một cơn gió thổi qua, nhanh chóng lưu truyền khắp nơi trong thành Lợi Châu.

Bất quá thành Lợi Châu truyền ra phiên bản chính là, Đồ Chính Lâm phát rồ, dâm nhục huynh tẩu, hơn nữa bình thường háo sắc thành tính, gây tai họa cho không ít hoàng hoa khuê nữ, đã bị gia chủ Đồ gia trong lúc giận dữ thiên, trong những lời đồn này, không hề thấy có bất cứ lời đề cập nào tới Vân Thiên Hà.

Mà trong Đồ phủ, vẫn gió êm sóng lặng như cũ, phẳng phiu giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Hiện tại Vân Thiên Hà ở trong Đồ phủ, ánh mắt bọn hạ nhân nhìn hắn đã không còn loại hèn mọn coi thường như trước nữa, vài lần phát sinh sự kiện bạo lực, đã làm cho bọn họ sinh ra sự kính sợ trong lòng.

Rất nhiều người biết, tiểu tử này ngày hôm nay hoàn toàn thay đổi, dám giết người, rất đáng sợ, Vân Nương chính là nghịch lân lớn nhất của hắn, bởi vậy những nha hoàn, hạ nhân hầu hạ Vân Nương đều không dám tiếp tục có một chút bất kính nào, tất cả đều vô cùng cẩn thận hết lòng hầu hạ.

Sau khi gia chủ Đồ Nguyên Tán biết được chuyện này, chỉ nói một câu:

”Kỳ tài võ học so với phế vật, Đồ thị chúng ta thà rằng vứt bỏ một đám phế vật cũng muốn bảo toàn vị kỳ tài võ học này.”

Chuyện của Đồ Chính Lâm không giải quyết được gì, nhưng cũng không ai dám đưa ra hoài nghi.

Võ đường Đồ thị, bởi cách Đồ phủ một đoạn tương đối xa, dưới sự tận lực che giấu của Đồ Chính Minh, chuyện này không hề gây ra chút sóng gió nào, ngoài trừ có một bộ phận đệ tử Đồ gia biết được tin tức này thì những đệ tử khác đều không biết, mà bọn họ căn bản không quan tâm tới những chuyện rác rưởi như vậy, điều mà bọn họ muốn làm chính là nghĩ cách tăng cường thực lực của chính mình.

Người bình thường không thể nào lý giải được một người bước vào thế giới võ đạo sẽ không thể nào tự kiềm chế được, thậm chí rơi và điên cuồng, thế giới này có rất nhiều người, dân phong thượng võ, đại đa số đều chỉ tiếp xúc với điểm da lông bên ngoài, giống như trong đám bách tích hàng ngày xuất hiện một Võ Sư, nhất định sẽ trở nên nổi bật, muốn được người khác tôn kính, muốn trở nên nổi bật, chỉ có thể càng mạnh hơn.

Con đường võ đạo, thế giới này không có người nào không làm mà ngồi hưởng, chỉ có vất vả cần cù khắc khổ nỗ lực mới có thu hoạch.

Vân Thiên Hà xuyên qua thế giới này, từ ngày đầu tiên đã không hề gián đoạn tu luyện, cho dù dầm mưa dãi nắng, cho dù giá lạnh hay hè nóng bức, bằng không sẽ phụ ân tứ của ông trời cho hắn cơ hội sống lại.

Hắn không nghe thấy chuyện bàn tán bên ngoài, ngoại trừ mỗi ngày đều phụng dưỡng Vân Nương một hồi, trên cơ bản dốc toàn bộ tâm trí vào võ học, vô luận là khí trời nóng bức cỡ nào, vô luận là gió to mưa nhỏ, vô luận...

Muốn tìm được thân ảnh của hắn, chỉ cần ban ngày tới sân luyện công võ đường Đồ thị là được.

Từ lần giao thủ với một cao thủ cảnh giới Võ Sư Đồ Chính Lâm trước đó, Vân Thiên Hà đã nhận ra được khuyết điểm của chính mình hiện tại, nếu luận về kinh nghiệm đối chiến giết địch, hẳn coi như đã vô cùng phong phú, duy nhất chính là cơ sở cảnh giới công lực của hắn không được tốt cho lắm.

Điều này giống như một vận đông viên chống sào nhảy cao, vốn hẳn có thể khiêu chiến được mười mét, thế nhưng chiếc sào lại chỉ dài có tám mét mà thôi, vô luận có kỹ thuật khả năng như thế nào thì cũng không thể vượt qua được rào cao mười mét.

Vì vậy thời gian luyện kéo cung bắn tên, luyện kiếm, luyện côn của Vân Thiên Hà giảm đi rất nhiều, toàn bộ tinh lực đều dồn hết vào tu luyện ngoại công cơ bản.

Đồ Thị Tinh Ý Quyền có ba thức tinh hoa hợp nhất, là bộ phận tinh hoa tu luyện cơ nhục, Vân Thiên Hà ngày nào cũng phải luyện đủ mười biến, mỗi một lần cơ nhục toàn thân rung động, hơn nữa phối hợp với hiệu quả rất mạnh của bí được Tuyết Hợp Thiên Dương Dịch, mỗi ngày đều làm cho kinh lực của hắn đề cao thêm vài phần, mà cơ nhục đều trở nên rắn chắc hơn vài phần, thế nhưng hiệu quả mỗi ngày rõ ràng càng lúc càng yếu đi.

Vì vậy, đơn thuần tu luyện bộ công pháp cơ sở Đồ Thị Tinh Ý Quyền này mà nói, vĩnh viễn không có khả năng làm cho toàn bộ cơ nhục của Vân Thiên Hà luyện đến điều kiện hỏa hậu cao nhất.

Có một số địa phương khuyết thiếu phương pháp rèn luyện, trở thành lỗ thủng, Vân Thiên Hà phải tìm kiếm phương pháp khác phối hợp tu luyện.

Gần đây hắn tu luyện Ngư Thị Luyện Thể Thuật, trong đó tìm được Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp, nguyên bản hắn vẫn cho rằng phương pháp tu luyện cơ nhục trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền đã coi như rất toàn diện rồi.

Hiện tại Vân Thiên Hà tu luyện Đồ Thị Tinh Ý Quyền, tới giai đoạn bình cảnh, rất khó có đột phá mới, liền xin Hắc bá mở mật thất, chạy vào trong mật thất, tìm kiếm nửa ngày, xem qua rất nhiều bí tịch tu luyện nhằm vào những bộ phận hắn khuyết thiếu phương pháp rèn luyện, rốt cuộc từ trong bí tịch Ngư Thị Luyện Thể Thuật tìm được thứ mà hắn muốn.

Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp coi như là một phương pháp tu luyện ngoại công gần giống như Đồ Thị Tinh Ý Quyền, mà trong đó có ba thức tương đối hữu hiệu với những bộ phận mà Đồ Thị Tinh Ý Quyền không chạm tới, thiên về lộ tuyến nhu hòa, không giống như các công pháp cơ sở của Đồ thị đi theo con đường cương mãnh.

Mà phương pháp tu luyện ba thức này cũng không giống như công pháp bình thường khác, chủ yếu tu luyện trong nước, cho tới hôm nay, Vân Thiên Hà mới biết được sân tu luyện của Đồ gia vì sao lại có rất nhiều hồ nước núi đá và thác nước các loại.

Luyện quyền bên trong hồ nước, vốn là một chuyện tiêu hao thể lực vô cùng, lúc này Vân Thiên Hà đứng trong hồ nước, dựa theo quyền ý công pháp Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp, tại thời điểm đánh ra mỗi quyền, áp lực của hồ nước kia phảng phất giống như có lực tựa thiên quân đè ép.

Vốn đứng dưới đáy hồ mười phần thiếu hơi, người bình thường cần phương thức hô hấp kéo dài hơi thở, bức bách tiềm năng của cơ thể, lại thông qua bộ phương pháp tu luyện đặc biệt, làm cho hồ nước rung động kích thích cơ nhục của chính mình, sau đó dùng phương thức này tiến hành tu luyện.

Khi vừa mới bắt đầu, Vân Thiên Hà còn chưa thể ở dưới nước quá lâu, phải trồi lên trên mặt nước thở lấy hơi, thế nhưng tu luyện ba ngày, hắn kiên trì hết sức, vận hành phương thức quy tức dưới nước, thời gian có thể kéo dài hơn một chút.

Thời gian càng dài, tại lúc tu luyện Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp, mang tới hiệu quả càng mãnh liệt.

18. Chương 18: Đột Phá Cấp Tám!

Ào!

Thực giống như viên đạn pháo trong lòng hồ nước nổ tung bắn thẳng lên trời, như một mũi tên nước phóng lên cao, ngay sau đó hai chân Vân Thiên Hà đạp mạnh vào hòn đá lớn bên dưới, toàn bộ thân thể theo cột

nước kia phóng lên cao, giống như tiềm long nổi lên trên mặt nước, trong nháy mắt thoát ra, tạo ra cơn mưa bọt nước khắp không gian xung quanh.

- A!

Lúc nổi lên trên mặt nước, sự rung động của cơ nhục toàn thân hầu như đạt tới trạng thái cao nhất, kinh lực toàn thân bắt đầu điên cuồng khởi động, Vân Thiên Hà quát to một tiếng, thừa dịp kinh lực tràn đầy, bàn chân đạp trên mặt nước giống như chuồn chuồn điểm nước, mặt nước giống như bị thủy lôi bắn qua, dưới lực trùng kích cường đại, bọt nước nổ tan bắn thẳng lên trời cao.

Vân Thiên Hà vượt qua mặt nước, thân thể nhẹ nhàng phiêu diêu hạ xuống thác nước gần đó, mạnh mẽ đánh một quyền vào thác nước đang chảy xuôi.

Ào...

Dòng chảy của thác nước bị một quyền chứa đầy kinh lực đánh qua, lập tức bị tách làm đôi, dòng chảy hơi dừng lại một cách vi diệu.

Sau đó thực giống dòng nước lũ từ nghìn dặm trên cao trút xuống, trực tiếp hung hăng đập mạnh xuống dưới, không khác gì so với dòng thác lũ tràn qua người Vân Thiên Hà.

Ào ào...

Sau khi hoàn thành bộ công pháp tu luyện này, Vân Thiên Hà cảm giác những bộ phận xung quanh tạng cơ nhục yếu đuối bắt đầu truyền tới một cổ đau đớn giống như xé rách cơ thể, cũng mang theo âm thanh run rẩy cực nhỏ, đau tới mức hẳn phải nhe răng nhếch miệng.

Cẩn rằng kiên trì, loại cảm giác đau đớn thống khổ này trải qua liên tục mười mấy hơi thở, một cổ cảm giác nóng bỏng nhất trời truyền khắp toàn thân, Vân Thiên Hà mừng rỡ, bình cảnh tu luyện rốt cuộc đã bị đột phá.

Dưới sự mừng rỡ, liền bước lên bờ tìm một khối thiết thạch kiểm tra lực lượng, kinh lực tuôn ra, âm âm nện xuống khối thiết thạch.

Ầm!

Khi một quyền này nện xuống tảng thiết thạch, tảng thiết thạch lập tức bị phá thành nhiều khối nhỏ khác nhau.

Nhìn một màn này, Vân Thiên Hà biết, hẳn đã đột phá đạt tới cảnh giới Vô Sĩ cấp tám rồi.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền tới tiếng cười to ủng hộ, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm, trong thanh âm còn có chút kích động.

Vân Thiên Hà quay sang.

Chỉ thấy trong một đình viện cách sân luyện công không xa, có bảy tám vị trung niên nhân, còn có ba lão đầu, còn lại là hơn mười vị thiếu niên nam nữ, còn có không đến mười thanh niên nam nữ khác, đội hình thoạt nhìn có chút đông đảo.

Trong bảy tám vị trung niên nhân chính là Hắc bá và Đồ Chính Minh, mấy người còn lại thấp nhất cũng là Vô Sư cấp bảy cấp tám, Vân Thiên Hà không nhận ra bọn họ.

Mà ba vị lão đầu, một người là Đồ Nguyên Tán vừa mới trở về từ tổ trạch quận Vĩnh Sơn, một người là Đồ Nguyên Khánh.

Còn một vị lão đầu khác, tinh thần thoạt nhìn quốc thước, lông mày bạc trắng, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, khi cười lộ lên, những nếp nhăn xếp chồng lại giống như vỏ cây, thậm chí còn có thể kẹp lấy hạt gạo ở giữa, vị lão nhân lúc này đang nở nụ cười, tay vuốt chòm râu dài trắng như tuyết gật đầu vui mừng, trong đình chỉ có hắn ngồi xuống, còn những người khác đều đứng, nói ra địa vị của lão nhân này cực cao, thuộc thế hệ đồng lứa với trưởng bối của Đồ Nguyên Tán.

Chỉ là giữa đoàn người này, Vân Thiên Hà có thể cảm nhận rất rõ ràng vài ánh mắt ẩn hàm sự oán hận, hiển nhiên chính là đám người Đồ Thiên Lạc, Đồ Thiên Nhị, còn có một vị thanh niên mà hắn không hề có ấn tượng gì trong đầu.

Nhìn thấy một đám người đứng trong đình viện nhìn chính mình luyện công, trong lòng Vân Thiên Hà có chút khó hiểu, mấy ngày hôm nay, hắn vẫn không hề nghe tới chuyện thể sự, đặt toàn bộ tâm thần vào tu luyện, ngược lại không biết Đồ Nguyên Tán trở về phủ lúc nào.

Thấy có nữ hài tử sắc mặt đỏ bừng, liếc mắt nhìn lên, lại thỉnh thoảng quay mặt đi, lúc này Vân Thiên Hà mới ý thức được chính mình đang chỉ mặt một chiếc quần cộc, cởi trần thân trên, vì vậy lập tức đi tới bên hồ cầm lấy quần áo mặc vào.

- Thiên Hà, qua đây!

Đồ Chính Minh phát tay kêu một tiếng, hắn hiện tại đối với tiểu tử có khiếu luyện võ này càng lúc càng thuận mắt.

Vân Thiên Hà nghe được Đồ Chính Minh gọi chính mình, hơi hoạt động cơ bắp đã tê dại, lập tức đi tới trước đình viện.

Đồ Chính Minh chỉ vị lão giả lông mày trắng kia giới thiệu một lượt, nguyên lai là tứ thúc của Đồ Nguyên Tán, tên là Đồ Lương Vũ, hiện tại trong Đồ thị gia tộc chỉ có duy nhất một trưởng bối lót chữ Lương.

Vân Thiên Hà cúi chào, lão giả liền gật đầu mỉm cười nói:

- Thực là một hài tử không tồi!

Sau đó là mấy vị trung niên nhân phía sau mà Vân Thiên Hà không nhận ra, Đồ Chính Minh giới thiệu một lượt, đều là trưởng bối của Đồ thị lót chữ Chính, Vân Thiên Hà lần lượt chào từng người.

Về phần đám thiếu niên nam nữ và thanh niên nam nữ, ngoại trừ Đồ Thiên Lạc, Đồ Thiên Nhị, còn có Đồ Thiên Nhai, Đồ Thiên Lập, những người còn lại đều là con cái trưởng bối lót chữ Chính sinh ra, có con thứ, cũng có con vợ cả, ngoại trừ bàng hệ và chi hệ có chút bất tiện khi tới đây, hiện tại hầu như toàn bộ thành viên dòng họ Đồ thị đều tụ tập đông đủ rồi.

Đối với những thiếu niên và thanh niên ngang hàng với Vân Thiên Hà này, hắn rất có phong độ hơi gật đầu về phía họ, trong đó có hơn phân nửa tương đối lễ phép gật đầu đáp lại, thế nhưng cá biệt có vài người đặc biệt kiêu ngạo như Đồ Thiên Lạc, Đồ Thiên Nhị, không cho hắn một chút mặt mũi nào, không hề đáp lễ, hừ lạnh một tiếng quay mặt đi.

Nhìn thấy biểu tình đầy địch ý của hai người đối với Vân Thiên Hà, hơn nữa cả hai lại chính là con cái của chính mình, Đồ Chính Minh khẽ nhíu mày, lên tiếng trách mắng:

- Thiên Lạc, Thiên Nhị, sao không có lễ phép như vậy, lẽ nào bình thường nuông chiều các con, ngay cả lễ tiết cơ bản cũng quên rồi sao?

- Hừ, bất quá chỉ là một con vợ kế do tỳ nữ hèn mọn sinh ra, dựa vào cái gì bảo con hành lễ với hắn!

Đồ Thiên Lạc nhỏ giọng thầm nói một câu.

Tuy rằng tiếng nói rất nhỏ, thế nhưng toàn bộ mọi người ở đây đều nghe thấy rất rõ ràng, nhất thời những thiếu niên con vợ kế, ánh mắt nhìn về phía Đồ Thiên Lạc mang vẻ không tốt mười phần.

Ánh mắt của Vân Thiên Hà cũng lạnh dần, Đồ Thiên Lạc nhớ tới sự kiện đầu đường mấy hôm trước, thân thể không khỏi run lên.

- Đồ hồn trưởng, người nói cái gì, ngứa da có phải không?

Đồ Chính Minh tối mặt lại, thần sắc biến đổi, đang muốn giận dữ quát lớn, không ngờ Đồ Thiên Tán lại bốc lửa quát.

Lão gia tử lần này giận dữ quát lớn, khí thế rõ ràng không giống bình thường, Đồ Thiên Lạc càng sợ đến run bắn lên, lui lại phía sau mấy bước, thiếu chút nữa dẫm lên chân người khác, vội vàng nói.

- Cháu, cháu không nói cái gì...

Lúc này, trong đám thanh niên có một người bước lên, vỗ vỗ vai Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà đường đệ, Thiên Lạc không hiểu chuyện, bị nương của ta nuông chiều thành hư, đệ đừng chấp nhặt với hắn!

Dung mạo của vị thanh niên này có tám phần giống với Đồ Chính Minh, mặt tính cách cũng thừa kế được sự ngay thẳng của phụ nhân, Vân Thiên Hà có ấn tượng rất sâu đối với hắn, chính là trưởng tử Đồ Thiên Nhai của Đồ Chính Minh, một trong những nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất của Đồ gia, thực lực chỉ thấp hơn Đồ Thanh Thiên một bậc.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà gật đầu, thần sắc hoà hoãn lại, lúc này Đồ Thiên Nhai mới cười nói:

- Hôm nay gia tộc tổ chức đại hội tông tộc, đệ không tới, bắt quá buổi chiều có một hồi luận bàn võ học, đệ cũng thử tham gia xem sao?

- Với trình độ của hắn sao, hừ!

Đồ Thiên Nhị vừa mới nghe muốn cho Vân Thiên Hà tham gia tỷ thí, coi thường bĩu môi, nàng hiện tại cũng là Võ Sĩ cấp tám, mà Vân Thiên Hà hôm nay mới tấn chức lên cấp tám, nàng cho rằng hắn nhất định không phải đối thủ của nàng.

Vân Thiên Hà không buồn chấp nhặt với hai tử choai choai này, chỉ đơn giản nói:

- Đã nhiều ngày nay ta chuyên tâm tu luyện, không biết hôm nay mời dự họp đại hội tông tộc, không thể tham gia, xin các vị thúc bá huynh đệ tỷ muội thứ lỗi!

- Không có người vẫn tiến hành như thường...

Đồ Thiên Nhị nhân chuyện xảy ra tại đầu đường mấy hôm trước, đã ghi hận trong lòng đối với Vân Thiên Hà, lại cậy vào lão gia tử sủng ái, ngữ khí tuy rằng không khó nghe như Đồ Thiên Lạc, thế nhưng mang theo mùi thuốc súng rõ ràng.

- Nhị nhi, câm miệng!

Đồ Chính Minh thực sự nổi giận đối với thái độ ác liệt của hai đứa con này, lớn tiếng quát lên.

Biểu tình của Vân Thiên Hà vô cùng thản nhiên, nói lời xin lỗi với mấy trưởng bối:

- Gần đây ta vẫn tu luyện ngoại công, không tu luyện chiêu thức võ kỹ, cũng không phải là đối thủ của mọi người, vũ kỹ vụng về sợ làm cho mọi người cười chê, nên sẽ không tham gia!

Nghe Vân Thiên Hà nói không muốn tham gia, mọi người cũng không nói nhiều, Đồ Lương Vũ đột nhiên mở miệng:

- Mà thôi, biểu hiện của hai tử này như thế nào, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy rõ, không cần cường cầu, để cho các hai tử khác luận bàn tỷ thí một chút, nhìn xem tiến bộ gần đây của bọn chúng như thế nào!

Trưởng bối lão tổ tông lên tiếng, đoàn người lập tức gật đầu, xoay người đi tới diễn võ trường.

19. Chương 19: Diễn Võ Diệt Tướng.

Bình thường, Đồ gia đều tiến hành thống nhất tỷ thí luyện võ vào cuối năm, cũng tổ chức tương đối long trọng, sẽ có rất nhiều người quan sát, hơn nữa phần thưởng diễn võ cuối năm cũng tương đối lớn, có ngựa tốt, có binh khí tốt nhất, có linh dược, bí tịch, tiền tài và một số đãi ngộ đặc biệt khác, có thể khích lệ đám đệ tử gia tộc thêm hăng hái tu luyện.

Mà đối với những đệ tử ngoại đường của võ đường Đồ thị mà nói, đại hội tỷ thí Đồ thị bọn họ có đủ tư cách tham gia, chỉ là trước tiên phải tiến hành kiểm tra một lần ở ngoại đường, sau đó lựa chọn một nhóm có thành tích ưu tú nhất tham gia đại hội.

Vì vậy đại hội tỷ thí cuối năm, các đệ tử ngoại đường đều mong đợi mười phần, kỳ vọng có thể được trưởng bối Đồ gia thưởng thức, được tiến vào nội đường, có cơ hội học tập tốt nhất.

Vân Thiên Hà chính tại thời điểm kết thúc đại hội luận võ năm trước xuyên qua đến đây, vì vậy đối với thịnh hội này có ấn tượng khắc sâu nhất.

Mà trưởng bối Đồ gia hiện tại nảy sinh ý định tổ chức đại hội luận võ, tất cả đều do các trưởng bối điểm danh, sau đó các đệ tử trên diễn võ trường tiến hành luận bàn tỷ thí với nhau, cũng không tính là chính thức, vì vậy mấy trận trôi qua đều có biểu hiện bình thường, không sinh nổi hứng thú.

Sau mấy trận đầu nhàm chán, Đồ Nguyên Khánh đột nhiên tuyên bố nói người thắng lợi cuối cùng sẽ được thưởng cho mười chiếc kim bài bằng vàng, còn có một thanh Trảm Kỵ Kiếm, lúc này mới làm cho lòng nhiệt tình của các đệ tử triệt để kích phát, mỗi người giống như phát điên vậy.

Những trận tỷ thí tiếp theo đặc sắc hơn nhiều, mỗi một trận đều có thể biểu hiện ra toàn bộ thực lực của cá nhân nào đó, nhìn thấy điều này, các trưởng bối đều nở nụ cười rạng rỡ.

Vân Thiên Hà quan sát những trận chiến này một chút, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt, nhưng trong lòng thâm thất vọng không thôi.

Hầu hết đám thiếu niên này đều tu luyện Tinh Quyền Thập Cửu Thức trong Đồ Thị Tinh Ý Quyền, tuy rằng hẳn không hề luyện qua bộ vũ kỹ này, thế nhưng đã sớm hiểu rõ mười phần, vì vậy đứng xem đám thiếu niên này luận bàn với nhau, thực giống như đám tiểu hài tử múa may quay cuồng, trong lòng thâm lắc đầu, bộ vũ kỹ này xác thực không thể tính là cao minh.

Khi vòng tỷ thí của các thiếu niên kết thúc, người giành thắng lợi cuối cùng tên là Đồ Thiên Vĩ, năm nay mười sáu tuổi, thực lực đạt tới Võ Sĩ cấp chín đỉnh phong, Vân Thiên Hà nhìn thấy quyền kinh của hắn như cương, mỗi khi ra chiêu, đã mang theo một ít lực xuyên thấu, nói rõ hắn đã bắt đầu tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công, nếu như có bước đột phá thì chính là bước vào hàng ngũ Võ Sư rồi, trong những thiếu niên cùng tuổi thì tiến triển xem như nhanh nhất.

Đám người Đồ Nguyên Tấn lúc này cũng nở nụ cười hòa thuận vui vẻ, sau khi Đồ Thiên Vĩ giành thắng lợi, lần lượt cổ vũ khích lệ, tại chỗ ban phần thưởng, thiếu niên hưng phấn tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Nhất là phụ nhân Đồ Chính Thành của Đồ Thiên Vĩ, mở miệng cười toe toét, phần thưởng là chuyện nhỏ, chủ yếu là Đồ Thiên Vĩ đã được các trưởng bối nhất trí nhìn trúng thưởng thức, đây mới là chuyện đáng vui vẻ nhất.

Đồ Thiên Vĩ được ban thưởng, lại được các trưởng bối khen ngợi, khiến cho đám thiếu niên khác đều ước ao, lại không phục lắm, đều nắm chặt bàn tay, tựa hồ thâm hạ quyết tâm.

Mà các thanh niên đứng một bên xem luận bàn, biểu tình lại nhàn nhạt, khi tới giai đoạn của bọn họ, đối với những phần thưởng vật chất này không cảm thấy quan trọng nữa rồi.

Tới vòng luận bàn của các thanh niên, dù sao tầm mắt đã mở rộng nhiều, từng trải qua nhiều lần đại hội tỷ thí, mà mọi người đều là huynh đệ tỷ muội một nhà, tất cả mọi người đều có vẻ rất khiêm tốn thân mật, không giống như những thiếu niên mùi thuốc súng mười phần, không quá đặt nặng quan niệm gia tộc.

Đối với vòng tỷ thí của các thanh niên, Vân Thiên Hà lại tương đối quan tâm, cẩn thận quan sát cẩn thận một phen.

Trong đám thanh niên này, bởi vì từ nhỏ bắt đầu tu luyện, đại đa số đều tiến vào cảnh giới Võ Sư, chỉ là thiên tư của mỗi người hơn kém khác nhau, cấp độ cũng không phải tương đồng, thực lực cao nhất, khi mười tám tuổi đều đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp ba trở lên.

Trong cuộc tỷ thí, có quyền kinh cương mãnh, có kinh khí nhu hòa, điều này có liên quan tới cấp độ tu luyện ngoại công khác nhau, bất quá chiêu thức bọn họ dùng đều là biến hóa của Bạo Cương Đoán Cốt Công, giống như hai mươi một thức Bạo Cương Quyền, đi theo con đường cương mãnh, quyền như chùy sắt, mỗi một quyền giao đầu với nhau, giống như sắt thép chạm nhau, phát sinh âm thanh bạo tạc âm âm, kinh khí

phóng ra ngoài đối kháng giống như gió xoáy, dẫn tới không khí xung quanh chuyển động, lôi cát bụi bên dưới bốc lên cao.

Những thiếu niên bên dưới càng nhìn càng kích động không ngớt, khuôn mặt nhỏ nhắn của mỗi người đều đỏ bừng, hưng phấn hô hào người thân của chính mình.

Tỷ thí giữa các thanh niên cảnh giới Võ Sư xác thực đặc sắc hơn rất nhiều.

Đây là cảm giác trực quan của Vân Thiên Hà sau khi xem qua các trận tỷ thí trước đó, mà trong lòng của hắn không thực sự coi trọng đối với hai mươi một thức Bạo Cương Quyền theo đường lối mạnh mẽ dương cương trong Bạo Cương Đoán Cốt Công, về mặt lực lượng và độ chuẩn xác không hơn kém nhiều so với Phá Thiên Quyền mà hắn tu luyện, mỗi bên một vẻ, thế nhưng kém hơn vài phần tinh diệu và linh mẫn.

Nhưng tổng thể mà nói, so sánh với bộ Phá Thiên Quyền tinh thâm mà hắn tu luyện kiếp trước, bộ Bạo Cương Quyền với hai mươi một thức này kém xa.

Khi Vân Thiên Hà còn thiếu niên kiếp trước, từ nhỏ đã đi theo gia gia học tập võ công, gia gia sáng tạo ra Phá Thiên Tam Tuyệt dạy cho hắn, trong đó phân biệt là Phá Thiên Quyền Pháp, Phá Thiên Kiếm Pháp và Phá Thiên Côn Pháp.

Sau này, khi lớn lên tiếp xúc với nhiều loại võ học khác nhau, dựa trên cơ sở của Phá Thiên Tam Tuyệt, học nhiều chủng loại công phu, cũng thu nạp lấy bộ phận tinh hoa, toàn bộ dung nhập vào trong Phá Thiên Tam Tuyệt, hình thành nên bộ công pháp của riêng hắn, có dấu ấn công pháp gia gia dạy hắn, cũng có hệ thống võ thuật độc đáo riêng.

Nếu không phải sau đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì tương lai Vân gia sẽ sinh ra một vị võ học tông sư, so với gia gia của hắn càng thêm huy hoàng hơn.

Kỳ thực Phá Thiên Quyền Pháp có thể hình thành nên một hệ thống võ học đặc biệt, nhưng ảnh hưởng của gia gia kiếp trước đối với hắn không quá lớn, chủ yếu là thời điểm khi còn ở trong bộ đội đặc chủng, trong bộ đội có một vị đại sư võ học nhiều lần giao lưu chỉ điểm, làm cho hắn hiểu ra nhiều điều, sau này mới hình thành nên hệ thống Phá Thiên Tam Tuyệt mới.

Hiện tại nhớ lại thời gian mà vị đạo sư kia chỉ điểm, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn còn thổn thức không thôi, vị đại sư này có một nhược điểm lớn nhất, lúc đó hắn hỏi Vân Thiên Hà.

- Tiểu Thiên, trên thế giới này có một loại vũ khí sắc bén không gì sánh được, so với tiền, quân đội càng thêm hữu hiệu, ngươi có biết là gì hay không?

Vân Thiên lúc đó đáp:

- Hắn là cái móng của huấn luyện viên đúng không, mỗi lần hắn đánh rắm thối, đều làm cho chúng ta ngã ngửa một mảnh lớn.

Lúc đó đạo sư liền cho hắn mấy gậy, chửi bậy nói:

- Thối lắm, ta nói chính là mỹ nữ, ngươi vẫn còn là xử nam, còn chưa biết những chuyện này, nhưng tương lai nhất định ngươi sẽ hiểu rõ, thứ này rốt cuộc có bao nhiêu uy lực, loại lực lượng này làm cho chúng ta không thể chống cự được, nhẹ thì rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, nặng thì làm cho cả một tổ chức xã hội bị tan vỡ, ngươi xem những kẻ có mầm mống si tình nữ nhân, có người nào có kết cục tốt hay không?

Sau đó Vân Thiên mới biết được, nhược điểm lớn nhất trong cuộc đời của đạo sư chính là nữ nhân, hắn vì một nữ nhân xinh đẹp mà giữ thân xử nam suốt ba mươi tám năm trời, cuối cùng nữ nhân kia lấy chồng, trong lúc sinh con thì qua đời, hắn vô cùng chán nản, trong lúc nản lòng thoái chí mới tùy tiện tìm một kỹ nữ phá thân xử nam, sau đó một ngón tay điểm bạo huyết Thái Dương của chính mình.

Hồi ức tới đây, Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ lại trước kia đạo sư lâm chung đã dạy cho hắn một chiêu tự mình sáng tạo, tên là Thương Hồn Chỉ, lúc đó hắn nghĩ để chiêu này vào trong Phá Thiên Tam Tuyệt, thế nhưng để tôn trọng hồi ức về đạo sư, lại không cho vào, sau đó chưa hề sử dụng qua, hiện tại đột nhiên nghĩ đến, nếu như sử dụng một chiêu này đối với Đồ Chính Lâm trước kia, chỉ sợ không cần chặt vật như vậy cũng có thể giết chết hắn.

- Thiên Hà...Thiên Hà...

Giữa lúc Vân Thiên Hà hồi tưởng lại phương pháp tu luyện và sử dụng Thương Hồn Chỉ, đột nhiên bị một bàn tay vỗ vỗ vai, hần mạnh mẽ hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy Đồ Nguyên Khánh đang gọi hần.

- Thiên Hà, cháu đang phát ngốc cái gì vậy?

Đồ Chính Minh sau trận tỷ thí cuối cùng kết thúc, chuẩn bị quay trở về thì thấy Vân Thiên Hà đang chờ người ta, liền gọi hần truy hỏi.

Vân Thiên Hà nhìn thấy tất cả mọi người chú ý tới mình, liền vội vàng lấy lại tinh thần nói:

- Vừa rồi nhìn luận võ, làm cho cháu nghĩ tới một số chuyện trước đây, vì vậy...

Nghe được lời giải thích này, người hiểu chuyện đều cho rằng hần hồi tưởng lại chuyện phát sinh tại đại hội luận võ cuối năm trước, Đồ Chính Minh thoải mái nói:

- Thiên Hà, chuyện đó qua rồi thì để nó qua đi, không nên để trong lòng làm gì!

Sau khi gạt đầu, cùng mọi người đi ra khỏi diễn võ trường, trong đầu Vân Thiên Hà vẫn không ngừng hồi tưởng lại phương pháp tu luyện và sử dụng Thương Hồn Chỉ.

Tinh lực suốt đời của đạo sư dồn hết vào một chiêu Thương Hồn Chỉ này, đủ thấy một chiêu này có bao nhiêu uy lực, mà độ khó khổng lồ của chiêu này cực cao, cần phải có nội công thâm hậu, thông qua lượng chân khí cực lớn sinh ra trong cơ thể, cũng thông qua thiếu thương kinh để cao uy lực, điểm một chỉ ngấm ản chứa chân khí nội gia, sau khi bắn đi, có thể phá nát tảng đá lớn, vô cùng đáng sợ.

Đột nhiên...

Nghĩ tới đây, linh quang trong đầu Vân Thiên Hà chợt lóe, chính mình tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, dựa vào tinh thần lực bồi dưỡng sinh ra tinh khí, có vài phần tương tự so với chân khí nội gia, nếu như có thể thông qua phương pháp tu luyện Thương Hồn Chỉ, thay thế chân khí bằng tinh khí, như vậy khi phóng ra chế địch, sợ là hiệu quả còn tăng lên gấp trăm nghìn lần.

Phải biết rằng, Thương Hồn Chỉ trước kia có uy lực không gì không thể phá, là một đại sát chiêu vô cùng kinh khủng, khi đạo sư trước khi lâm chung nói với hần, đây là chiêu thức lấy mạng, một chỉ một mạng, nhưng tổn thương tới thiên hòa, không đến lúc vạn bất đắc dĩ không nên tùy tiện sử dụng với người khác.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà lại có chút nóng lòng muốn tìm một địa phương thanh tĩnh để thí nghiệm một chút.

Khi mọi người vừa mới đến sân luyện công, Sử Trường Đức đột nhiên chạy tới, cả người đầy mồ hôi, vừa chạy vừa kêu to:

- Lão gia, có sứ giả triều đình mang thánh chỉ tới!

20. Chương 20: Khách Từ Kinh Thành.

Nghe được có thánh chỉ triều đình đến, mọi người đều cả kinh.

Đôi lông mày của Đồ Nguyên Khánh nhíu lại, trong lòng nghi hoặc, lần này hần từ bắc cương trở lại triều, hoàng đế ân chuẩn cho hần nghỉ ba tháng, hần mới hồi hương thăm người thân, lúc này chưa hết hai tháng, mà thế nào lại gửi thánh chỉ đến đây chứ?

Nhưng mặc kệ làm sao, thánh chỉ của hoàng đế nhất định phải tiếp, không được phép chậm trễ, vì vậy mọi người đều nhanh chóng tăng tốc độ đi ra vô Đường đồ thị.

Cửa Đồ phủ, nguyên soái phu nhân Ngư thị mang theo mấy người có liên quan trong nhà dọn xong hương án nghi lễ cẩn thận.

Cách phía trước hương án không xa, có hai chiếc xe ngựa đỉnh cấp xa hoa đang đỗ, chiếc xe ngựa đầu tiên có một vị thái giám mặt mũi gầy gò, sắc mặt trắng nõn, hai tròng mắt lóe lên tinh quang, đầu đội mũ ô sa,

mặc ngọc cẩm bào, vị thái giám này một tay cầm phát trần, một tay xoa xoa Lan Hoa Chỉ, lòng bàn tay nâng một chiếc hộp gấm, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, lặng lẽ đứng một chỗ chờ đợi.

Phía sau vị thái giám, có tám gã hộ vệ thắt lưng đeo bảo kiếm, mặc tinh giáp, cơ nhục nội liễm, nhưng cứng rắn như sắt thép, ẩn khí thể uy nghiêm sát khí, ánh mắt giống như chim ưng vồ mồi, khí thể như những thiên thần hạ phàm, bảo vệ xung quanh Trịnh công công.

Khi Đồ Nguyên Khánh dẫn theo đoàn người chạy tới, trao đổi ánh mắt với Đồ Nguyên Tán, cả hai không tự chủ được trước tiên liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa quý giá phía sau trong hai chiếc xe ngựa, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Đồ Nguyên Khánh quay sang, khi nhìn thấy vị thái giám kia, sắc mặt lập tức thả lỏng rất nhiều, mang theo một chút tiểu ý, nói:

- Nguyên lai là Trịnh công công đại giá quang lâm Lợi Châu, bản hầu thực sự là thụ sủng nhược kinh!

- Hầu gia, biệt lai vô dạng!

Vị Trịnh công công kia gật đầu mỉm cười với Đồ Nguyên Khánh, mở miệng nói:

- Ý chỉ hoàng đế, Trấn Bắc hầu, Chinh Bắc đại nguyên soái Đồ Nguyên Khánh tiếp chỉ!

Đồ Nguyên Khánh vừa nghe, biểu tình nghiêm nghị, lập tức quỳ xuống đất, những người còn lại của Đồ gia đi theo phía sau hắn cũng đều nhanh chóng quỳ xuống đất tiếp chỉ.

Vân Thiên Hà lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tiếp thánh chỉ hoàng đế từ khi tới thế giới này, rất hiếu kỳ, cái này không khác gì nhiều so với người lãnh đạo quốc gia kiếp trước của hắn đích thân ra mệnh lệnh, nhưng có một điều làm cho hắn khó chịu chính là, cư nhiên phải quỳ xuống để tiếp chỉ, điều này không khác gì so với hoàng đế vương triều phong kiến Trung Quốc cổ đại hạ chỉ.

Trịnh công công vung phát trần, mở chiếc hộp gấm, lấy từ bên trong hộp gấm một quyển trục màu cam viền vàng, từ từ mở ra, sau đó cao giọng tuyên đọc:

- Phụng hoàng đế đế quốc Đại Đường chiếu viết, ngày gần đây La Lan đế quốc liên tục xâm phạm bắc cương Đại Đường Quốc ta, không ngừng xung đột với biên quân Đại Đường ta, chiến sự khẩn cấp, Chinh Bắc đại nguyên soái Đồ Nguyên Khánh lập tức trở lại kinh, thống suất triệu tập Trấn Bắc quân đi bắc cương, dẹp loạn xung đột chiến sự, không được chậm trễ, khâm thủ!

- Thần lĩnh chỉ!

Trong lòng Đồ Nguyên Khánh đối với thánh chỉ này có rất nhiều nghi hoặc, bất quá không hỏi nhiều, sau khi tuyên đọc thánh chỉ hoàn tất, cầm lấy thánh chỉ trong tay, liền đứng dậy, trên mặt nở nụ cười ấm áp, nói:

- Trịnh công công, trên đường phong trần, Đồ phủ đơn sơ, xin dời bước vào trong phủ, bản hầu sẽ sai thiết yến tẩy trần vì công công, xin mời!

Trịnh công công sắc hơi có chút do dự, lúc này nhìn sang đám người phía sau Đồ Nguyên Khánh, bước tới mấy bước, nói nhỏ với Đồ Nguyên Khánh:

- Hầu gia, ta có chuyện riêng muốn nói.

Đồ Nguyên Khánh nghi hoặc, xoay người nói với Đồ Nguyên Tán:

- Đại ca, huynh để cho mọi người giải tán làm việc của mình đi.

Đồ Nguyên Tán gật đầu, liền dẫn theo mọi người đi trước, bước trở về Đồ phủ.

Vân Thiên Hà đứng phía sau, hơi liếc mắt nhìn sang tám gã hộ vệ và hai chiếc xe ngựa xa hoa cách đó không xa, hắn chung quy cảm giác được trong xe ngựa có một cỗ khí tức không bình thường truyền tới, nhất định là có một vị đại cao thủ trong đó.

Trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn nhanh chóng theo Đồ Nguyên Tán trở về phủ, sau khi bước vào phủ liền chuyển hướng sang Đông Viện.

Khi đám người rời đi hết, Trịnh công công dẫn Đồ Nguyên Khánh tới gần tám gã hộ vệ, tám gã hộ vệ tự động tách ra bảo vệ xung quanh, hướng về phía chiếc xe ngựa phía sau nói:

- Quận chúa, tiểu vương gia, các người có thể xuống rồi.

Nghe thanh âm này, trong xe ngựa lộ ra một cái đầu nhỏ nhắn, rồi hiện khuôn mặt anh tư hiền ngang, còn mang theo vẻ non nớt trẻ con, đôi mắt sáng như sao của hắn vòng vo loạn chuyển, mang theo vài phần hiếu kỳ nhìn xung quanh một chút, rồi mở cửa xe ra, bước xuống đất, thở ra một hơi dài, lớn tiếng nói:

- Ngồi mãi trong xe thực ngột chết ta rồi, phù!

Ngay sau thiếu niên anh tuấn này, trong xe ngựa lại có một vị nam hài mặc trang phục "thiếu niên" khác bước ra, chỉ thấy "thiếu niên" răng trắng như ngọc, lông mày thanh mảnh, khí chất ôn nhu không mang chút khói lửa nhân gian, da thịt trắng như tuyết, cái mũi cân đối nhỏ nhắn, đôi mắt ướt át nhu hòa, khuôn mặt giống như thần tiên hạ phàm, hai bên má bở bưng hửng phấn làm người khác không tự chủ được muốn thân cận, vóc người yếu điệu thon dài mà ngay thẳng, nếu như không phải mặc bộ nam trang rộng thùng thình, vậy thì những đường cong của thân thể nhất định sẽ thu hút người khác phải mê mẩn nhìn.

Khi người "thiếu niên" này cũng nhảy xuống xe ngựa, tư thế linh động ưu nhã của "hắn", giống như là tinh linh phiêu hốt trên đám mây cao, vô cùng hài hòa tự nhiên, bộ dạng phiêu dật xuất trần, như một ánh mây sáng lạn, lại như một nụ hoa bách hợp tiên diễm nở rộ...

Khi Đồ Nguyên Khánh nhìn thấy hai vị thiếu niên này, thầm hít một ngụm lương khí, hiển nhiên hắn đã từng gặp qua hai người, liền lập tức cúi người cung kính hành lễ.

- Cựu thần tham kiến Vĩnh Lạc quận chúa, Trường Nhạc tiểu vương gia!

- Nguyên soái không cần đa lễ!

Hai vị thiếu niên đáp lại đúng lễ tiết, rồi lập tức bắt đầu đảo mắt hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Hai người thiếu niên này, một người là Trường Nhạc Vương...Đường Linh Vũ.

Một người khác là muội muội ruột thịt của hắn, Vĩnh Lạc quận chúa...Đường Linh Toa.

Thân phận của hai người hiển hách, phong hào đều do tự tay hoàng đế sắc phong, đến từ Túc Tĩnh vương phủ Kinh Thành.

Túc Tĩnh vương chính là thân đệ đệ ruột thịt của đương kim hoàng đế, từ khi còn là thiếu niên đã văn thao vũ lược, võ công cái thế, tung hoành thiên hạ, dẫn quân tiên phong đánh khắp nơi, làm cho quân địch nghe hơi mà sợ vỡ mật, vì Đại Đường Quốc quét dọn vô số tai họa ngầm, mở rộng bản đồ đế quốc, công tích cực lớn, thậm chí ngay cả Đồ Nguyên Khánh trước kia cũng là một chiến tướng, cánh tay đắc lực dưới trướng của Túc Tĩnh Vương, do Túc Tĩnh Vương một tay đề bạt lên, trở thành thống suất Trấn Bắc quân. Nói đến tuổi tác, vị Túc Tĩnh Vương kia hiện nay mới chỉ có ba mươi chín tuổi, còn rất trẻ, tay cầm quyền to bành mã thiên hạ, lại được đương kim hoàng đế coi trọng và tín nhiệm.

Tự nhiên thân phận địa vị của vị quận chúa và tiểu vương gia trước mặt này tôn quý không gì sánh được, hơn nữa lại được hoàng đế vô cùng sủng ái, thậm chí ngay cả các hoàng tử, công chúa không thể nào so sánh được.

Lúc này, từ trong xe ngựa lại có một trung niên nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi bước xuống, hắn mặc y sam màu lam mộc mạc, tướng mạo tuấn mỹ nho nhã, giữ một chòm râu dài, có vẻ thành thực ổn trọng nhưng không hề mất đi vẻ tính tình cương trực.

Vị trung niên nhân này nếu chỉ nhìn qua, chỉ giống như một nho sinh phong nhã, nhưng khí tức của hắn nội liễm, giống như tuyết thể bảo kiếm cất trong vỏ, trên thực tế nhất định là một vị cao thủ võ học cảnh giới Đại Tông Sư, gần đột phá lên cảnh giới Võ Thánh, không ai biết được tính danh của hắn, thế gian xưng hắn là "Tuyệt lạc sơn hà biến địa bạch, độc tịch nhất ông tọa cô biên!", Tuyệt Ông Tiên Sinh.

Nhìn vị trung niên nhân này, Đồ Nguyên Khánh rất nhanh liền nhận ra được, có vẻ vô cùng khiếp sợ, phải biết rằng vị Tuyệt Ông Tiên Sinh này chính là đệ nhất cao thủ bên người Túc Tĩnh Vương, thiên tài võ đạo

tuyệt thế, thậm chí có thể xưng đệ nhất Đại Đường Quốc, từ trước tới giờ không rời khỏi Túc Tĩnh Vương, nghĩ không ra, hôm nay lại tới Lợi Châu.

Đang muốn nói cái gì, Tuyết Ông Tiên Sinh liền xua tay áo ngăn lại, thấp giọng nói:

- Hầu gia, không cần phải lễ nghi nhiều như vậy, lần này ta dẫn quận chúa và tiểu vương gia tới Lợi Châu du lịch, còn thỉnh hầu gia không nên lộ ra, võ học Đồ thị danh chấn tứ phương, ta đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay tới đây, còn muốn quấy rầy quý phủ mấy ngày, hy vọng hầu gia có thể đối đãi với chúng ta như bình thường, không được quá lễ nghi nhiều!

Nghe nói như vậy, trong lòng Đồ Nguyên Khánh thầm giật hai cái, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười như trước, nói:

- Trong phủ đơn sơ, có chỗ chiêu đãi không thích hợp, còn mong các vị thứ lỗi, xin mời vào trong chủ đường nội phủ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, xin mời...

...

Chính ngọ qua đi!

Khi Vân Thiên Hà ăn cơm cùng với mẫu thân tại tòa nhà Đông Viện xong, ngồi bên cạnh bàn nói chuyện phiếm, trên mặt Vân Nương nở nụ cười từ ái, gọt một quả táo cho Vân Thiên Hà, trước tiên đưa hân một miếng, rồi mới cắt cho chính mình, không khí mẫu tử vô cùng ấm áp, hòa thuận vui vẻ.

Lúc này, bên ngoài truyền tới động tĩnh, Vân Thiên Hà cảm giác được, liền buông quả táo bước ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Đồ Chính Minh dẫn theo Nguyễn Ngọc Linh, còn có hơn mười nha hoàn và vú già đi tới Đông Viện, những nha hoàn và bà vú này thỉnh thoảng chỉnh lý quét tước, tu bổ hoa cỏ, một bộ phận thì nhanh chóng tản đi, đến khắp nơi trong Đông Viện thu thập quét tước.

Mà Đồ Chính Minh và Nguyễn Ngọc Linh lập tức bước đi, hướng về phía chủ ốc (gian nhà chính) trong nội viện, Vân Nương nhìn thấy mọi chuyện, có chút sợ hãi, liền lập tức đứng dậy ra cửa, Vân Thiên Hà bước theo sau.

Đồ Chính Minh vào trong chủ ốc, ngay tại đại đường gặp được Vân Thiên Hà và Vân Nương nghênh đón.

Thấy thần sắc Đồ Chính Minh khác thường không nói lời nào, sau khi Vân Nương hành lễ, Vân Thiên Hà mở miệng hỏi:

- Đại bá vội vã đến đây, không biết có chuyện gì?

Đồ Chính Minh nói:

- Hà nhi, gia gia cháu sáng mai sẽ trở lại Kinh Thành, muốn mang theo Vân Nương cùng đi gặp lại phụ thân của cháu, hiện tại bảo ta tới đây thông báo cho hai người một tiếng, để hai người có chút thời gian chuẩn bị!

- Trở lại kinh thành?

Vân Thiên Hà nhíu mày, nghĩ tới kẻ đã hãm hại bọn họ trước kia trong phủ nguyên soái tại Kinh Thành, Vân Nương trở lại, còn không trở thành đối tượng cho kẻ đó khi dễ hay sao?

Tựa hồ đoán được tâm tư của Vân Thiên Hà, Đồ Chính Minh nghiêm mặt nói:

- Thiên Hà, tuy rằng trước kia nàng ấy có tồn tại ý niệm đố kỵ với hai người, đã từng đối đãi không tốt, thế nhưng hiện tại nhiều chuyện, mà bản thân nàng lại nhiễm bệnh nặng, thời gian còn lại trên đời không nhiều, cũng có lòng hối cải lại sai lầm năm đó, khi nhìn thấy mẫu thân cháu, nhất định xin lỗi trực tiếp, cháu không cần phải lo lắng cái gì, tất cả sẽ có nãi nãi trông nom!

Nghe được lời nói này, Vân Thiên Hà liền hiểu rõ, ý tức chính là tiếp tục để hân ở lại chỗ này học võ tu luyện, còn Vân Nương thì theo Ngư thị trở về kinh, bất quá khi nghe thấy kẻ đó bị nhiễm trọng bệnh sắp qua đời, Vân Thiên Hà cũng yên lòng.

Vân Nương nghe được tin tức này, tuy rằng không muốn để nhĩ tử một mình một người ở chỗ này, thế nhưng cũng muốn trở lại kinh thăm các tỷ muội năm đó, còn có vị trưởng phu ít nhất cũng có danh nghĩa phu thê, vì vậy thần sắc có chút do dự.

Vân Thiên Hà thu hết thần sắc của Vân Nương vào trong mắt, lập tức quay đầu nói:

- Nương, người trở lại kinh đi, qua năm con sẽ trở lại, người không cần phải lo lắng cho con!

- Thế nhưng...Hà nhi...

Tuy rằng trong lòng Vân Nương không muốn mẩu tử xa nhau, liền bước tới ôm hân vào ngực, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

- Nương không muốn rời xa con...

Vân Thiên Hà an ủi Vân Nương vài câu, chờ khi Vân Nương ổn định lại tinh thần, Đồ Chính Minh lại nói cho hân biết trong phủ gần đây có mấy vị khách nhân vô cùng tôn quý, gia chủ dự định ban bài bọn họ tới chủ ốc Đông Viện, còn để cho Vân Thiên Hà ở tạm tòa nhà bên sườn Đông Viện, nơi đó trước kia đã từng là chỗ ở của một vị thiếp thân Đồ Chính Lâm, hiện tại đã không còn ai ở.

Vân Thiên Hà nhớ lại vị cao thủ bên trong hai chiếc xe ngựa xa hoa, dù sao đi nữa thì hân chỉ có một thân một mình, rất dễ dàng thoải mái, về phần ở đâu đi nữa hân cũng không thêm để ý, lập tức gật đầu đáp ứng.

21. Chương 21: Truy Vân Mã.

Trong lòng của Vân Thiên Hà, loại chia lìa này cũng không tạo ra trong lòng hân chút gợn sóng nào, hân có thói quen cô độc đã lâu, không hề bị những điều này ràng buộc, như cá bơi biển rộng, chim ưng bay liệng trên bầu trời xanh.

Theo cách nói của thế giới này, hiện tại hân đã là Võ Sĩ cấp tám, tầng cấp này cho thấy hân đã luyện cơ nhục toàn thân đến một trình độ hỏa hầu nhất định, đã có thể bắt đầu tu luyện một ít phương pháp tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công đơn giản, yêu cầu không cao, tạo thành trụ cột đầu tiên giúp các chi và cơ nhục hình thành con đường liên hệ chặt chẽ.

Loại thành tựu này của Vân Thiên Hà, trong con mắt của những người khác, chỉ dùng thời gian hơn hai tháng, từ Võ Sĩ cấp sáu ban đầu, nhanh chóng đột phá lên cấp tám, loại tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy, tuyệt đối có thể coi như quái vật rồi.

Nhưng mà...

Trong lòng của Vân Thiên Hà, hân vẫn nghĩ tiến bộ của chính mình quá chậm rãi rồi, dù sao thì trong thời gian bị cấm đoán, hân vẫn luôn tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh và Phá Thiên Tam Tuyệt, đã khôi phục lại được ba bốn thành thực lực so với kiếp trước.

Đương nhiên ba bốn thành thực lực này ngoại trừ võ công ra, hân còn bao hàm nhiều hạng mục khác nhau, ví dụ như tính linh hoạt của cơ thể, độ miễn tiếp, thị giác, thính giác, độ cường ngạnh của thân thể, tốc độ suy nghĩ của đại não, năng lực phản ứng nhanh...Tất cả những thứ này kiếp trước hân đều đã trải qua huấn luyện theo hệ thống.

Hân lúc đó chỉ có linh hồn mang theo ký ức kiếp trước xuyên qua, thân thể không thuộc về chính mình, một ít thói quan bản năng cần phải tăng mạnh rèn luyện, còn có bản lĩnh võ thuật của bản thân, tất cả đều cần một cơ thể trụ cột khỏe mạnh chống đỡ, dù sao thì tư duy, năng lực phản ứng của mỗi người đều phải thông qua việc liên tục luyện tập nhiều lần phối hợp, nếu như không luyện tập thì đầu óc có nhanh nhẹn thế nào đi nữa tay chân cũng không thể phối hợp hoàn mỹ được.

Phải biết rằng, dưới cảnh giới Võ Sư, tu luyện đều là ngoại công, chỉ khi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư thì mới bắt đầu chú trọng tới tu luyện nội công.

Kiếp trước của Vân Thiên Hà chính là trong hoàn cảnh tu luyện ngoại công đến cảnh giới đại thành mới bắt đầu tu luyện nội công, hiện tại tới thế giới này, ngoại công mới đạt tới cảnh giới Võ Sĩ cấp tám, điều này làm sao để hân thỏa mãn.

Nếu như dựa theo tiêu chuẩn võ đạo thế giới này mà nói, ít nhất phải đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp bảy mới tương đương với thời điểm ngoại công đại thành kiếp trước, vì vậy, hắn còn cách mục tiêu này rất xa.

...Võ Sĩ cấp tám...Võ Sư cấp bảy...Ha ha!

Quá mức xa xôi a!

Thở dài một hơi, Vân Thiên Hà thu lại tâm thần, phát giác chính mình đứng tại Nghênh Tống Đình bên ngoài thành Lợi Châu, người đến đưa tiễn đều đã đi hết rồi.

Quay đầu, nhìn thấy bên ngoài đình có một con ngựa buộc sẵn, toàn thân màu đen than chì, cơ thể cường tráng, thần tuấn uy vũ, loại ngựa này tên là Truy Vân Mã. Mà hiện tại nó mới chỉ là ngựa con, tuổi còn nhỏ, chính là thời điểm trước khi Đồ Nguyên Khánh đi tự mình tặng cho Vân Thiên Hà làm tọa kỵ (vật cưỡi).

Loại Truy Vân Mã này chủ yếu sinh ra tại La Lan đế quốc, trong vùng núi cao tuyết lạnh, trời sinh có lực kháng hàn cực mạnh, sự chịu đựng ưu tú, hơn nữa tốc độ nhanh như thiểm điện, trong hàng ngũ danh mã có thể xếp hàng đầu, so với một số loại ngựa tại đại lục phía đông như Tật Điện Mã và Ô Long Mã của đại thảo nguyên Xuất Vân quốc, còn có Liệt Đà Mã tại sa mạc Liệt Diễm đế quốc sinh ra, cùng với Xích Nhã Mã của Khai Châu tây bộ Đường Quốc, đều được xưng là thiên hạ ngũ đại danh mã.

Năm trước, bắc cương Đại Đường chung quy lọt vào sự quấy rầy của La Lan đế quốc, có liên quan rất lớn tới loại Truy Vân Mã này, Truy Vân Mã am hiểu chạy trốn, có thể ngày chạy ngàn dặm, La Lan đế quốc sử dụng loại ngựa này để kiến tạo nên đội ngũ kỵ binh đặc biệt tên là Vân Truy, nhanh nhẹn nổi danh, khi tác chiến với quân địch, bình thường phát động sách lược bôn tập nghìn dặm tập kích bất ngờ, đối phương khó lòng phòng bị được, điều này phải kể đến công lao to lớn của Truy Vân Mã.

Bất quá hiện tại thiên hạ ngũ đại danh mã không thể nào sản xuất quy mô lớn, số lượng cực ít ỏi, vì vậy loại ngựa này có giá trị nghìn vàng, lưu hành trong giới vương công quý tộc, cũng là biểu tượng cho thân phận địa vị, mà trước khi đi Đồ Nguyên Khánh cố ý tặng cho Vân Thiên Hà một con, làm cho các thiếu niên khác ước ao tới đỏ mắt, thậm chí còn sinh ra ý niệm muốn cướp đoạt trong đầu.

Nhưng trong mắt của các thanh niên và trưởng bối thì ý nghĩa của con ngựa này hoàn toàn không bình thường, nó đại biểu cho một loại tán thành và coi trọng, cũng báo cho mọi người Đồ gia biết, ta đã nhận tôn tử này, sau này ai dám khi dễ hắn, nên suy nghĩ hậu quả trước khi làm.

Đi tới trước cọc buộc ngựa, đưa tay sờ sờ vào đầu chú ngựa non, kết quả tính tình của gia hỏa này dữ dần, rất không nể tình né tránh, dùng đôi con mắt màu xanh lam đề phòng trừng nhìn Vân Thiên Hà, trong lỗ mũi còn phát ra tiếng phì phò, móng trước đập nhẹ xuống đất, hình như có ý khiêu khích.

Quả nhiên là danh mã, chỉ có danh mã mới sinh ra tính tình hoang dã khó thuần, danh mã có kiệt ngạo của chính mình, nhất là chúng nó linh tính rất mạnh, Vân Thiên Hà càng nhìn càng thích đầu Truy Vân Mã này.

Nghĩ tới chuyện ngồi trên lưng ngựa rong ruổi thảo nguyên, thắt lưng đeo trường kiếm, tung hoành ngang dọc nghìn dặm, nhìn cảnh sắc non sông, trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng mong ước.

Phì phò...

Tựa hồ cảm giác chính mình bị coi thường, Truy Vân Mã lại mạnh mẽ phát ra mấy tiếng phì phò trong lỗ mũi.

Vân Thiên Hà phục hồi lại tinh thần, tỉ mỉ nhớ lại những yêu tố cần biết khi cưỡi ngựa, hắn biết phạm là danh mã, đều phải thông qua quá trình thuần hóa mới có thể cưỡi, bằng không chúng tuyệt đối không để con người ngồi trên lưng bọn nó.

Càng tốt, càng là danh mã có linh tính, tính tình càng mãnh liệt, càng khó thuần phục, bất quá nếu có thể thuần phục thành công, lúc này ngựa sẽ trung thành mười phần, nếu như thay đổi chủ nhân, căn bản không thể nào khống chế.

Muốn cưỡi đầu Truy Vân Mã này, đầu tiên phải hiểu rõ được mã tính, câu thông với nó mới được.

Ngẩng lại con ngựa này vẫn còn non, trước tiên Vân Thiên Hà tìm xung quanh một ít cây cỏ xanh mướt, non tơ, tự tay dứt cho ngựa ăn, khi mới bắt đầu, Truy Vân Mã coi thường không thèm để ý, khi Vân Thiên Hà cầm lấy mồi vị cỏ xanh đưa tới trước mũi của mình, Truy Vân Mã vẫn khinh thường không chịu, rất cao ngạo quay đầu sang một bên.

Vân Thiên Hà biết con ngựa này không phải là không động tâm với cỏ tươi, không hề nóng nảy, rất kiên trì cầm nắm cỏ chờ đợi, lấy thành tâm đối đãi.

Dù sao cũng chỉ là ngựa non, qua thời gian một nén hương, Truy Vân Mã không thể chịu đựng được sự mê hoặc của thức ăn ngon, hơi hơi quay đầu lại, tựa hồ cảm thụ được thiện ý của Vân Thiên Hà, liền mở miệng ăn cỏ, bước đầu tiên đã "rơi vào tay giặc" rồi, mà Vân Thiên Hà cũng thuận lời ôm lấy đầu ngựa sờ vuốt, còn có thân ngựa, khẽ vuốt bộ lông mượt mà của nó.

Sau khi lấy cỏ tươi dụ dỗ, Vân Thiên Hà đối mặt với Truy Vân Mã, trong mắt nó đã không còn vẻ thù địch đề phòng nữa, bất quá vẫn còn có một tia treu tức, cùng với kiệt ngạo bất tuân, hiển nhiên chỉ dựa vào thức ăn ngon thì chưa hề đủ động được nó.

Hiển nhiên hiện tại ngồi lên lưng ngựa thì chuẩn bị cái móng hôn đất cho tốt.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, phạm là động vật có linh tính, cũng có trí tuệ nhất định, có cảm tình, nhất là loại danh mã bình thường rong ruổi rừng núi, hoặc là trên chiến trường, có thể hiểu được một số ý tứ của con người, nhất là sau này chủ nhân sớm chiều ở chung với ngựa thì có thể tạo ra sự tương thông tâm ý.

Cởi dây cương ra khỏi cọc buộc ngựa, Vân Thiên Hà chưa cưỡi ngay, chỉ lôi kéo nó vừa đi vừa nói chuyện:

- Nếu như ngươi đã không chịu cùng với ta rong ruổi trong thiên địa, vậy thì ta cũng chỉ đành nuôi dưỡng trong nhà, ngươi có thể sống một cuộc đời vô tư vô lự...

Phì phò...

Tựa hồ đã hiểu được ý tứ của Vân Thiên Hà, Truy Vân Mã mạnh mẽ phì hơi lỗ mũi, móng trước gõ xuống đất, Vân Thiên Hà nhìn thẳng vào mắt ngựa, tựa hồ dần dần hiểu rõ được nó đang nói:

"Muốn làm chủ nhân của ta, vậy thì phải xem ngươi có bản lĩnh gì, ta cũng không muốn bị nuôi dưỡng trong nhà..."

Trong lòng khẽ động, Vân Thiên Hà lập tức lấy lại bình tĩnh, vẫn nhìn mắt ngựa, dụng tâm niệm dẫn đạo nó, cũng chậm rãi thôi miên, theo thời gian chậm rãi trôi qua, ngựa non cảm giác buồn ngủ, liền chậm rãi nhắm mắt lại...

Dùng phương pháp thôi miên tương đối thành công, trong lòng Vân Thiên Hà rất bình tĩnh, tiếp tục dẫn đạo ý niệm trong lòng, cũng thông thả nói cho con ngựa những loại ngôn ngữ phóng ngựa chạy chồm, rong ruổi thiên hạ, vô cùng hào hùng, làm cho trong tinh thần của Truy Vân Mã huyền tưởng tới hình ảnh chủ nhân cưỡi trên người nó tung hoành thiên hạ...

Mà đúng lúc này, trong lúc con ngựa bị thôi miên, Vân Thiên Hà nhẹ nhàng giống như chim yến, hơi xoay người một cái đã ngồi lên lưng ngựa, mà Truy Vân Mã vẫn còn tạm thời yên tĩnh.

- Hây...

Nhưng vào lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên hét lớn một tiếng, Truy Vân Mã giật mình tỉnh giấc, khi nó tỉnh lại đã phát hiện ra Vân Thiên Hà ngồi trên lưng mình rồi, nghi hoặc không giải thích được, rất bình ổn nhẹ nhàng chạy về phía trước.

Bất quá sau đó Truy Vân Mã tựa hồ hoàn hồn nghĩ tới cái gì đó, trở nên phần nộ, ngay lập tức chạy trốn điên cuồng, không ngừng xóc nảy, muốn hất văng Vân Thiên Hà từ trên lưng của mình xuống.

Vân Thiên Hà sớm có chuẩn bị, khi hấn dùng thủ pháp thôi miên, vẽ lên hình ảnh chủ nhân là hấn trong tâm thần Truy Vân Mã, sau đó lại dùng tiếng khiêu khích muốn giao thủ với nó, như vậy đã hơn phân nửa thuận phục được rồi, vì vậy thân thể khẽ sát lưng ngựa, hai tay như kim sắt, tùy ý Truy Vân Mã chạy chồm

xóc nảy như thế nào hần cũng thủy chung cười trên lưng ngựa không rời, cứ để cho Truy Vân Mã điên cuồng như vậy, chạy đi khắp nơi không mục đích.

Rốt cuộc, đại khái khoảng bốn năm canh giờ sau, thời gian đã là buổi chiều rồi, Truy Vân Mã rốt cuộc lặn qua lần lại quá mệt mỏi, tốc độ dần dần chậm lại, cũng không còn điên cuồng như trước, bình tĩnh dần, cuối cùng không còn một chút xóc nảy xao động nào.

Mà Vân Thiên Hà cười trên lưng Truy Vân Mã lúc này cũng không hề dễ chịu, hần hiện tại giống như phiên giang đảo hải, lỗ tai thì liên tục ông ông cộng hưởng, thể lực thiếu chút nữa là tiêu hao sạch sẽ, vừa rồi không thua gì so với việc hần luyện công liên tục một ngày một đêm, không hề được nghỉ ngơi chút nào.

Cũng may ý chí của hần kiên định mười phần, thủy chung duy trì tín niệm muốn thuần phục đầu Truy Vân Mã này, cuối cùng đã có thể kiên trì được, ngang dọc chạy trồm liên tục bốn năm canh giờ, Truy Vân Mã rốt cuộc cũng bị phục tùng.

Tuy rằng về mặt vũ lực đã chiến thắng được Truy Vân Mã, thế nhưng ý niệm trong lòng, Vân Thiên Hà còn chưa triệt để thuần hóa được nó, còn cần phải có bước giao lưu câu thông cuối cùng mới được.

Vì vậy xuống ngựa, dẫn Truy Vân Mã tới bên dòng sông, để nó uống một chút nữa, chính mình đi tìm một ít cỏ tươi non mềm đến đưa trước mũi cho nó ăn, cùng lúc cho ăn đồng thời giao lưu tâm niệm nhân thần.

Lần này Truy Vân Mã ăn hết toàn bộ rất hăng hái, trong ánh mắt đã có hình bóng của Vân Thiên Hà, ngồng đầu lên đưa qua đầu của hần, mặt ngựa cọ cọ vào mặt của hần, rốt cuộc đã chân chính tiếp nhận Vân Thiên Hà là chủ nhân của chính mình.

Đến đây, Vân Thiên Hà mới nặng nề thở phào một hơi, ánh mắt đầy vui mừng nhìn vào Truy Vân Mã nói:

- Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ có họ Vân, tên của ngươi là...Vân Bôn!

22. Chương 22: Thiên Phong Hào.

Thỉnh thoảng có người nhìn thấy một thiếu niên tư thế oai hùng, cười một con ngựa thuần màu đen như than chì xa xa. Cũng có một số người cười ngựa phát hiện ra tốc độ của một người một ngựa kia tương đối nhanh.

Chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt, thiếu niên cười ngựa chạy gấp, tiếng phàn phật giống như thiểm điện từ bên người bọn họ xẹt qua, lại thêm mấy hô hấp liền bỏ bọn họ sau đầu xa xa.

Lại tiếp tục qua mười cái cái hô hấp, thiếu niên cười ngựa kia chỉ còn lại một điểm nho nhỏ, cuối cùng biến mất trên đường cái.

- Ngựa thực nhanh a!

Có người phát ra tiếng than sợ hãi lẫn ước ao, khi so sánh, cảm giác ngựa của chính mình giống như là ốc sên vậy.

Vù vù vù...

Gió thổi qua mặt, Vân Bôn hưng phấn chạy trên đường cái, Vân Thiên Hà cảm giác tóc của chính mình bị thổi bay thẳng tắp phía sau, mũi miệng có chút thở gấp, cảm giác hít thở không thông, mà con mắt cũng không thể nào mở to, chỉ có thể nửa hí nhìn đường.

Nhanh!

Phi thường nhanh!

Không phải nhanh bình thường!

Quả nhiên không hổ là một trong những danh mã xếp hàng đầu thiên hạ, cảm giác lúc này của Vân Thiên Hà, tựa hồ như đang ngồi trên xe đua công thức một.

Chờ khi chính mình dần dần thích ứng với tốc độ này, thỉnh thoảng trợn mắt chuyển sang nhìn xung quanh.

Khóe mắt nhìn thấy màu vàng của lúa đang độ chín hai bên đường, cuộn cuộn giống như nước thủy triều, cây cối và từng mảnh ruộng đồng lớn bên cạnh nhanh chóng mất hút phía sau lưng, mà thân thể của chính mình, có cảm giác nhẹ nhàng phiêu diêu, giống như hùng ưng đang bay lượn.

Máu cũng đang không ngừng sôi trào, loại cảm giác kích thích đã lâu không gặp này phi thường cường liệt.

Sau khi Vân Bôn thuận phục, tương thông với tâm ý chủ nhân, thời điểm chạy nhanh cũng cảm nhận được sự hưng phấn của Vân Thiên Hà, thực giống như thiếu niên rốt cuộc tìm được người bạn cùng lứa tuổi chơi đùa với chính mình, thỉnh thoảng lại hướng về phía Vân Thiên Hà hí lên một tiếng.

Ánh sáng mặt trời còn chưa biến mất, chỉ dùng thời gian cực ngắn, Vân Thiên Hà đã trở về thành Lợi Châu.

Trong thành rộn ràng sôi động, phi thường náo nhiệt, Vân Thiên Hà dẫn ngựa thông thả đi qua phố xa đông đúc người, tâm tình bình thản, dùng ánh mắt thản nhiên quan sát thịnh cảnh phồn hoa trong thành.

Đây không phải là lần đầu tiên hần đi dạo, khi nhìn thấy những tòa khách sạn bình dân trong thành, còn có tửu lâu, thanh lâu kỹ viện, cửa hàng trang phục, cửa hàng vật phẩm trang sức, cửa hàng sơn phấn, cửa hàng thợ rèn, tiền trang, hiệu cầm đồ...Rất nhiều cửa hàng các loại mọc lên san sát, còn có những người bán hàng rong ven đường hét to rao hàng, vị tiên sinh đoán tướng số, những người biểu diễn vũ kỹ ảo thuật và xiếc các loại, nói chung phong cảnh thành thị vô cùng phồn thịnh. Vân Thiên Hà phảng phất như tìm được cảm giác quen thuộc đối với thành thị kiếp trước.

Khi bước qua cửa hàng thiết khí (cửa hàng đồ sắt thép), nhìn thấy mặt tiền sắt đường tầng lầu thứ hai có một chiếc biển sơn son thiếp vàng, trên biển có ba chữ lớn cứng cáp "Thiên Phong Hào", nhìn nét bốn chữ lớn này như đao, hơn nữa cái tên này rất nổi tiếng, rất dễ làm cho người qua đường nảy sinh ý niệm muốn tiến vào xem hàng hóa, lại nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa quý giá trước cửa, có thể biết được sinh ý của cửa hàng này rất không tồi.

Vân Thiên Hà nghĩ đến Ngự thị trước khi rời đi còn đưa cho chính mình mười một thỏi vàng, hiện tại vẫn để trong ngực, hiện tại hần có thể yêu cầu chế tạo một thanh binh khí tốt thích hợp với chính mình. Vì vậy liền dắt ngựa tới buộc vào cọc ngựa, một mình một người bước vào trong cửa hiệu.

- Vị công tử này, xin hỏi người muốn loại binh khí gì, chúng ta ở đây có rất nhiều loại, có đẹp mắt, có tinh xảo, có thực dụng, có giá rẻ, có sang quý...tất cả đều có!

Vừa vào cửa liền có một hán tử trung niên mặc mã giáp, lộ ra cơ thể đầy cơ bắp, nở nụ cười niềm nở tiến lên đón tiếp, lộ ra hai hàm răng trắng nõn, nhìn bề ngoài có vẻ rất thật thà chất phác.

- A, ta muốn làm một kiện binh khí!

Vân Thiên Hà nhìn qua những kiểu dáng binh khí các loại được bày đặt bên trong cửa hàng, có cung có kiếm, duy nhất không có loại binh khí đao hay thương côn, hơn nữa hần nhìn hình dáng một chút, đều không quá thỏa mãn, lập tức nói ra suy nghĩ của chính mình.

Hán tử quan sát cách ăn mặc của Vân Thiên Hà, khi nhìn thấy tiêu chí trên quần áo của hần, thần tình bắt đầu trở nên cung kính, nở nụ cười nói:

- Nguyên lai là thiếu gia của Đồ gia, không biết thiếu gia đây muốn chế tạo loại binh khí có hình dạng như thế nào, ngoại trừ một số binh khí triều đình quân chế ra, thì tất cả mọi thứ bản điểm đều có thể chế tạo, bản điểm là đệ nhất chi nhánh của Thiên Phong Hào tại kinh thành, thiếu gia có thể hoàn toàn yên tâm về phương diện uy tín và chất lượng!

Nói xong, vị hán tử này bước tới nhỏ giọng nói:

- Nếu như thiếu gia thực sự muốn làm binh khí mà triều đình cấm, bản điểm cũng có thể làm được, chỉ là giá cả tương đối cao, ha ha...

Biểu tình Vân Thiên Hà nhàn nhạt, nói:

- Đao kiếm có sẵn ta không hứng thú, chỉ là ta muốn chế tạo một loại binh khí chính mình thiết kế, xin hỏi quý điểm có loại tài liệu như hàn thiết hay không?

Sắc mặt hán tử hiện lên một tia áy náy nói:

- Xin lỗi, một khối hàn thiết cuối cùng của bản điểm năm nay vừa mới bị khách hàng mua mất rồi, không biết thiếu gia có thỏa mãn với tinh cương hay không? Phải biết rằng loại tài liệu như tinh cương, phóng mất toàn thiên hạ, bách luyện tinh cương thuộc về hàng hóa cao cấp, mà bách luyện tinh cương mà bản điểm tinh luyện cũng không kém so với hàn thiết!

Nghe xong lời này, đôi mắt Vân Thiên Hà sáng ngời nói:

- Thực sự có bách luyện tinh cương, ta muốn xem một chút!

Hán tử kia dẫn Vân Thiên Hà tới trước một ngăn tủ, khi mở ngăn tủ ra, chỉ thấy bên trong có bày đặt vài loại tinh thiết và tinh cương, Vân Thiên Hà quét mắt nhìn, cuối cùng ánh mắt nhìn vào một khối hàng mẫu, liền đưa tay cầm lấy, xem xét kỹ tính chất và hoa văn, không khỏi vô cùng thất vọng đối với kỹ thuật luyện kim của thế giới này, liền thả bách luyện tinh cương kia trở lại chỗ cũ.

Thần sắc của Vân Thiên Hà rơi vào trong mắt hán tử, thầm nghĩ đã gặp phải đại hành gia rồi, cư nhiên không lừa dối được, khuôn mặt đỏ ửng, mở miệng nói:

- Vị thiếu gia này, hôm qua bản điểm có một người đến bán một khối hắc thiết tinh, đảm bảo người thỏa mãn, chỉ là giá cả...

Hắc thiết tinh cũng gọi là huyền thiết, là một trong những loại tài liệu kim chúc luyện khí rất hiếm thấy.

Vân Thiên Hà nghe được có hắc thiết tinh, dùng ánh mắt bán tín bán nghi nhìn vị hán tử có vẻ thật thà chất phác nhưng gian hoạt gấp mấy lần hồ ly, không biết hán tử nói thực hay giả.

Hán tử kia lau lau mồ hôi trên trán:

- Thiếu gia, xin mời đi theo ta, tiểu nhân sẽ dẫn người đi xem.

Vân Thiên Hà đi theo hán tử kia từ mặt tiền cửa hàng tiến vào trong một giả bên sườn, từ gian nhà này đi thông lên trên tầng hai, đi tới một căn phòng tương đối nhỏ hẹp, chỉ thấy trong căn phòng này có đặt một ít ngăn tủ nhỏ nhỏ.

Hán tử mở ngăn tủ lớn nhất chính giữa, bên trong có một hộp gỗ, hán tử cầm lấy hộp gỗ đặt trên bàn, sau đó thận trọng mở ra, chỉ thấy bên trong có một khối hắc thiết tinh lớn chừng một nắm tay người trưởng thành.

Vân Thiên Hà cầm khối hắc thiết tinh này tỉ mỉ quan sát hồi lâu, lại dùng tay sờ sờ qua vài lần cảm thụ, xác nhận đây chính là huyền thiết, bất quá chất lượng vẫn hơi kém một chút, lúc này mới gật đầu:

- Ta muốn khối hắc thiết tinh này, bao nhiêu tiền?

Hán tử nghe lời này, thần sắc vui vẻ nói:

- Nếu như thiếu gia người cần hắc thiết tinh tại bản điểm chế tạo thành binh khí, chúng ta có thể khấu trừ phí thủ công, cộng lại khối hắc thiết tinh này định giá ba vạn lượng bạc...

- Ba vạn lượng?

Vân Thiên Hà nhăn mày lại, trong lòng hán tử chỉ có mười lăm kim binh tử (đơn vị tiền thế giới này) mà thôi, nếu đổi ra ngân lượng thì cũng chỉ tương đương với ba nghìn bảy trăm năm mươi lượng, mà hiện tại từng tháng hán tử được cung cấp bốn ngàn kim binh tử, cũng chính là hai mươi lượng bạc, tổng cộng lại ngay cả một phần năm khối huyền thiết này cũng không đủ, cửa hàng này hết giá quá cao rồi.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng hí của Vân Bôn.

Vân Thiên Hà vừa nghe, vẻ mặt sợ hãi cả kinh, lẽ nào có người muốn trộm Truy Vân Mã hay sao, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhanh chóng bước xuống lầu rồi phóng ra ngoài.

- Ai, Đồ thiếu gia, người có muốn mua khối hắc thiết tinh này hay không a?

Hán tử kia nhìn thấy Vân Thiên Hà bỏ chạy xuống lầu, thần sắc có vẻ tương đối cấp bách, thật vất vả mới tìm được một kẻ coi tiền như rác đến mua hắc thiết tinh, hán tử chưa móc được tiền thì lại hẫng rồi, vì vậy cũng vội vàng chạy xuống dưới đuổi theo.

Chạy ra ngoài cửa, chỉ thấy Vân Bôn đang nhảy loạn trên đường, trên lưng ngựa còn có một gã thiếu niên, tựa hồ muốn kiệt lực không chế, thể nhưng lại bị vùng vẫy tới thất điên bát đảo, một đám người vây xung quanh xem náo nhiệt.

Vân Thiên Hà huyết sáo ra hiệu cho Truy Vân Mã, Truy Vân Mã vừa mới nghe được thanh âm quen thuộc này, lập tức hưng phấn hí lên mấy tiếng, va chạm vào hai quầy hàng còn chưa kịp thu dọn lại bên cạnh, sau đó bật thân trước lên cao rồi nhào xuống dưới cực mạnh, rốt cuộc đã hất được gã thiếu niên đang khổ hết chỗ nói trên lưng, nặng nề văng mạnh xuống đường phố.

Thiếu niên kia thấy mình trộm ngựa thất bại, liền xoay mình đứng dậy bỏ chạy, rất nhanh đã biến mất trong dòng người trên đường phố.

Vân Thiên Hà nhìn gã thiếu niên chạy trốn biến mất, cũng không truy đuổi, liền đảo mắt nhìn sang tầng hai của Triệu Nguyên khách sạn, nơi căn phòng đang hơi hé mở cửa sổ, lập tức nhìn thấy cánh cửa sổ đóng lại cực nhanh.

23. Chương 23: Hương Lô Y Nữ.

Lúc này, vị hán tử kia đã đuổi tới nơi, đang muốn mở miệng hỏi xem Vân Thiên Hà còn muốn khối hắc thiết tinh kia hay không, Vân Thiên Hà quay đầu liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Quý điểm ngày hôm nay thực đúng là làm cho ta tăng thêm kiến thức, cư nhiên có người dám trước mặt quý điểm trộm ngựa khách nhân, đây chính là bảo đảm phục vụ của các người hay sao?

Hán tử kia nghe xong lời này, vốn định phản bác, thể nhưng rất nhanh liếc mắt nhìn thấy Truy Vân Mã, trong lòng vô cùng kinh hãi, bản thân có Truy Vân Mã, lại là đệ tử thể gia, còn có thể thiếu tiền tài, lúc này cái trán đã chảy đầy mồ hôi, khuôn mặt mang theo nụ cười miễn cưỡng giải thích nói:

- Đồ thiếu gia, việc này xác thực là sơ sẩy của bản điểm, bản điểm phụ trách bảo tiêu, lại không nghĩ rằng để lỗ hổng cho kẻ trộm, xin Đồ thiếu gia người thứ lỗi, bản điểm bảo chứng lần sau tuyệt đối không còn chuyện như vậy phát sinh!

- Còn có lần sau sao?

Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng, dặt dầy cương nói:

- Cáo từ!

Nói xong liền dặt ngựa rời khỏi Thiên Phong Hào.

Hán tử kia nhìn thấy con vẹt đã vật lông cho vào nôi lại bay đi như vậy, trong lòng hối hận không thôi, đi tới cửa rộng to vào bên trong.

- Lão Ngũ, Lão Lục, hai tên phé vật các người rốt cuộc đang làm cái gì, mắt mở trừng trừng nhìn kẻ khác trộm ngựa của khách nhân, đây không phải là đang đập chiêu bài của bản điểm hay sao? Ta sẽ báo cho ông chủ biết việc này, lão tử không tha thứ cho các người đâu!

Một gã hán tử trắng kiện từ bên trong một gian phòng khác mở cửa ra, cầm mấy củ lạc thỉnh thoảng ném vào trong miệng nhai, nói:

- Tam ca, người hét giá hắc cũng quá cao đi, khối hắc thiết tinh đó chỉ có giá trị tối đa năm nghìn lượng bạc, người cho rằng tên đệ tử Đồ gia đó là đứa ngốc hay sao, mà không nói đến điều này, người biết tiểu tử trộm ngựa kia là ai không?

- Lẽ nào tên tiểu tử trộm ngựa kia có địa vị gì?

Hán tử không giải thích được nói:

- Đã có địa vị, vậy còn muốn làm cái chuyện ăn trộm này làm gì, đây không phải là đầu bị lừa đá? Là ai?

Lão Ngũ ném một củ lạc vào trong miệng rồi nói:

- Tiểu tử kia chính là chất tử (cháu trai) của Phủ Thủ đại nhân, mấy ngày trước còn mua của bản điểm hơn mười Tước Vân đao, do chính ông chủ tiếp đãi, về phần tiểu tử này vì sao lại đi trộm ngựa của gã Đồ thiếu gia đó, điều này ai biết được, có thể là đầu bị nước vào chẳng, người nói một người là đệ tử Đồ gia, một người là chất tử của Phủ Thủ, chúng ta có thể chọc vào được sao?

Hán tử nghe xong lời này, vẻ mặt uể oải nói:

- Con mẹ nó, thực sự quá xui, xem ra tháng này lại không được đi Di Hồng Lâu tìm Hương nhi cô nương rồi, thực là tưởng niệm hai cái vú vừa to lại vừa sờ thoải mái kia a! Hiện tại cũng không biết là bị tên nào đang sờ!

...

Di Hồng Lâu là nơi phong nguyệt lớn nhất của thành Lợi Châu, cũng là nơi tiêu tiền dành cho các quý nhân, quan to hoặc thương nhân phú hào.

Lúc này trong một gian phòng tại lầu hai Di Hồng Lâu, Đồ Thiên Lạc đang ôm một tiểu mỹ nhân phong tao quyến rũ, vẻ mặt nũng nịu gợi tình, đôi bàn tay đang cho vào trong áo sờ ngực mỹ nhân, tùy ý vuốt ve đôi song phong cao vút kiêu ngạo của nàng, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Mà tiểu mỹ nhân trong lòng kia cũng duyên dáng rên rỉ liên tục, thỉnh thoảng sáng giọng:

- A, Lạc thiếu gia, người nhẹ một chút, đau chết nhân gia rồi!

Trước bàn Giang Nguyên Mưu nâng chén rượu, cười khanh khách nhìn Đồ Thiên Lạc nói:

- Thiên Lạc huynh đệ, Hương nhi cô nương đây chính là hồng nhân đứng đầu bảng của Di Hồng Lâu này, thế nào, nếu không đêm nay huynh đệ người hưởng thụ thoải mái ngay tại nơi này?

Nghe nói như thế, Hương nhi cô nương kia bật cười khanh khách, vẻ mặt đầy phong tình, mê hoặc hướng về phía Đồ Thiên Lạc, sang giọng:

- Nguyên công tử, người xem mặt của Đồ thiếu gia đã đỏ rồi, a, Đồ thiếu gia sẽ không phải là một xử nam đó chứ, hì hì!

Đồ Thiên Lạc vốn đã bị sắc dục công tâm, bị Hương nhi mê hoặc đến mất cả thần hồn, lại được Giang Nguyên Mưu đặc biệt gọi phòng cho hắn, ngấm lại chính mình vẫn là xử nam, vì vậy mặt liền đỏ lên, nhưng nghe được lời trêu chọc của Hương nhi cô nương trong lòng, hung hăng niết mạnh đôi màn thầu trong tay, vẻ mặt không phục nói:

- Ai mặt đỏ chứ, bản thiếu gia không uống được nhiều rượu, tiểu mỹ nhân, đêm nay người chờ xem bản thiếu gia ăn người như thế nào!

Giang Nguyên Mưu uống hết chén rượu trong tay, lập tức kín đáo đánh mắt ra hiệu với Hương nhi, Hương nhi hiểu ý cười:

- Đồ thiếu gia, đến, ta mời người uống rượu! Nói xong, nàng đổ một chén rượu vào trong miệng, đôi môi đỏ mọng áp vào môi Đồ Thiên Lạc, rồi truyền rượu vào trong miệng Đồ Thiên Lạc, dùng hết cả mười hai thể võ, làm cho tiểu xử nam hưởng hết ôn nhu.

Chờ khi Đồ Thiên Lạc đã sung sướng tới mức mơ hồ, Giang Nguyên Mưu nói:

- Thiên Lạc huynh đệ, chuyện ca ca của ta nhờ người làm, không biết Thiên Lạc huynh đệ cân nhắc sao rồi?

Hương nhi cũng nói tiếp:

- Lạc thiếu gia, người xem Nguyên công tử thịnh tình chiêu đãi như vậy, coi người là bằng hữu, một chuyện nhỏ nhỏ như vậy sao lại từ chối cơ chứ?

Nói xong, nàng khẽ cắn môi.

- Cùng lắm thì, đêm nay người muốn chơi ta như thế nào, ta chiều theo ý người là được!

Đồ Thiên Lạc mơ hồ hồi đáp:

- Một chuyện nhỏ mà thôi, bản thiếu gia xuất mã, còn có chuyện không được sao!

Vừa nói, Đồ Thiên Lạc vừa đưa tay xoa mạnh đôi bánh bao mềm mại, khiến cho Hương nhi duyên dáng hồ to không ngừng.

Giang Nguyên Mưu thấy đã đạt được mục đích, cười đứng lên nói:

- Thiên Lạc huynh đệ, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, ngươi hãy hưởng thụ cho tốt đi, ta đi trước một bước rồi.

Nói xong, Giang Nguyên mưu lại đánh mắt ra hiệu với Hương nhi, lúc này mới bước khỏi cửa.

Hương nhi đứng dậy nâng Đồ Thiên Lạc đã sắc dụng công tâm vào trong phòng trong, chỉ chốt lát sau, trong phòng liên tục truyền tới tiếng thở dốc gấp gáp, còn có tiếng cười hương diễm đầy dâm dăng của nữ nhân.

...

Vân Thiên Hà dẫn ngựa rời khỏi mặt đường bên ngoài chi nhánh Thiên Phong Hào, đi theo đường vòng tròn, khi đi qua mặt đường gần Triều Nguyên khách sạn, hắn liền liếc mắt nhìn sang.

Chỉ thấy hai gã hộ vệ của Đồ Thiên Nhị, còn có một nha hoàn, tổng cộng ba người đứng trước cửa Triều Nguyên khách sạn nói chuyện phiếm, trong lòng không khỏi nhớ tới vị thiếu niên anh tuấn tuổi còn trẻ nhưng có thể thấy được võ công lẫn cơ trí vô cùng thâm sâu, lập tức nghĩ thầm, sợ rằng Đồ Thiên Nhị đã rơi vào lưới tình rồi.

Về phần chuyện này, Vân Thiên Hà không có hứng thú phản ứng, chỉ là tên tiểu tặc trộm ngựa kia, Vân Thiên Hà chung quy có chút nghi hoặc, hắn có trực giác, chuyện này hắn là liên quan tới vị thiếu niên bên trong khách sạn kia.

Chỉ là hiện tại hắn mới chỉ có thực lực Võ Sĩ cấp tám, cho dù biết thiếu niên đó có âm mưu đi chăng nữa, cũng không phải hắn hiện tại có thể ứng phó được, hơn nữa hắn cũng không có hứng thú đối với việc đuổi theo, chỉ cần không đến trêu chọc vào hắn là được rồi.

Sắc trời đã dần dần tối đen, Vân Thiên Hà trở lại Đồ phủ, trước đây có một nha hoàn rất nhu thuận khả ái, làm cho người khác phải yêu thích, nàng tên là Lục Châu, trước đó vẫn hầu hạ bên cạnh Vân Nương, hiện tại đang ngóng chờ Vân Thiên Hà trở về, khi nhìn thấy hắn, lập tức tiến lên đón.

- Hà thiếu gia, đại lão gia có việc tìm người!

- Uh, một lúc nữa ta sẽ đi!

Vân Thiên Hà dẫn ngựa đi qua cửa chính đến chuồng ngựa, tìm quản sự nơi này, cho hắn một chiếc ngân bính tử, rồi dẫn Vân Bôn vào trong một chuồng ngựa riêng biệt, dặn gã quản sự phải sai hạ nhân cẩn thận chăm sóc.

Quản sự nhìn thấy Vân Thiên Hà rất hiểu chuyện, lập tức gật đầu đáp ứng, dù sao thì quản lý chuồng ngựa rất ít khi được chủ nhân ban thưởng, mà Vân Thiên Hà lại là một trong số ít người đó, tự nhiên quản sự phải quan tâm cẩn thận.

Rời khỏi chuồng ngựa, Vân Thiên Hà đi qua hành lang, nhìn thấy Lục Châu đang chờ hắn cách đó xa xa, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Ngươi có việc gì thì cứ làm, không cần phải chờ ta đâu!

- Hà thiếu gia, thế nhưng lão gia đã từng phân phó, để ta sau này lo liệu mọi sinh hoạt cuộc sống hàng ngày của thiếu gia!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châu hiện lên vẻ đồ ỉm, cúi đầu bẽn lẽn nói.

Vân Thiên Hà cũng không muốn làm khó một tiểu nha đầu nhỏ hơn hắn một tuổi này, chỉ gật đầu nói:

- Nếu như vậy thì ngươi trở về trước đi!

Nói xong liền tiện tay đưa cho nàng bốn chiếc ngân bính tử dặn dò.

- Số tiền này người cầm trước, nhìn xem thiếu cái gì thì cứ mua, nếu như thiếu thì nói với ta!

- Dạ, thiếu gia, ta về trước thu thập!

Lục Châu nhận tiền, đáp một câu rồi nhanh chóng quay trở về.

Đồ Chính Minh ở tại Tây Viện, vượt qua hành lang thông với ngoại viện, vòng qua một tiểu viên tử (vườn nhỏ) với những hòn giả sơn, tiếp tục từ trong một chiếc cổng tò vò đi ra.

Khi đi tới chủ trạch trong Tây Viện, một nha hoàn bên ngoài sớm nhìn thấy Vân Thiên Hà, lập tức quay vào trong thông báo.

Chờ khi Vân Thiên Hà tiến đến, nha hoàn kia trực tiếp dẫn hắn vào bên trong.

Trong chủ trạch, Đồ Nguyên Tán đang ngồi trên ghế uống trà, Đồ Chính Minh thì cùng với lão gia tử nói chuyện gia sự.

Thấy Vân Thiên Hà tiến vào, hai người gật đầu, Đồ Chính Minh nói:

- Thiên Hà, tìm cháu đến cũng không có chuyện gì quan trọng, cháu hiện tại cũng là một người có thân phận trong phủ, bên cạnh nên có một võ thị, hai người hầu lo liệu công việc, nha hoàn Lục Châu trước đây đã từng hầu hạ qua mẫu tử hai người, cháu hẳn đã biết, chỉ là võ thị lại tương đối quan trọng, cháu có thể tìm một hộ vệ trong phủ, mà nếu có yêu cầu gì thì cũng có thể nói ra.

- Chọn võ thị sao?

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, võ thị tương đương với người đối luyện, xác thực rất quan trọng, thế nhưng hắn có thói quen một mình một người, có người khác theo bên cạnh, ngược lại thấy phiền phức, vì vậy nói:

- Có thể không cần võ thị hay không? Bình thường cháu tu luyện một chỗ quen rồi, có người khác bên cạnh lại không thích hợp!

- Có cái gì không thích hợp, võ thị cũng tương đương với hộ vệ thiếp thân bên người sau này, khi có nguy hiểm, có thể thay bản thân kháng cự nửa cái mạng, thế nào lại vô dụng?

Đồ Nguyên Tán nhíu mày nói.

Vân Thiên Hà nhìn thái độ của Đồ Chính Minh, xem ra chuyện này muốn cự tuyệt cũng không được rồi. Suy nghĩ một chút, trong lòng thực ra có một nhân tuyển, thuận miệng nói:

- Võ thị mà chọn một người xa lạ, sợ là không hợp, mà trong phủ cháu không quen biết nhiều lắm, không bằng để Sử Trường Đức tới làm võ thị cho cháu đi, ý đại bá như thế nào?

Đồ Nguyên Tán nghe xong nở nụ cười nói:

- Tiểu tử, nhân lực cũng không tệ lắm, lão phu đã sớm nhìn ra hài tử đó rất có khiếu luyện võ rồi, chỉ là hắn mang thân phận nô tì, chính thức thu vào trong võ đường sẽ làm hỏng quy củ tổ tiên, cho nên mới để hắn làm trông cửa võ đường, hắn có thể học được bao nhiêu phải xem tạo hóa của hắn, cháu đã muốn chọn hắn làm võ thị, vậy thì ngày mai Chính Minh nói với Dương quản gia một tiếng, để Thiên Hà trực tiếp tới lĩnh người là được!

Lão gia tử đã lên tiếng, Đồ Chính Minh lập tức gật đầu.

Đồ Nguyên Tán lại nói:

- Trong phủ có mấy vị khách quý, đều sắp xếp tới Đông Viện, khả năng sẽ tiếp xúc thường xuyên với cháu, gia gia của cháu đã từng dặn tới ta, thân phận của mấy người này không tầm thường, vì vậy trong thời gian ở chung này, ngàn vạn lần nên chú ý nhiều hơn, không nên hỏi thì đừng hỏi nhiều, không nên nói cũng đừng nói, nhớ kỹ chưa?

- Dạ, nhớ kỹ!

Vân Thiên Hà đáp lời, trong lòng không khỏi nhớ tới vị siêu cấp cao thủ ẩn náu bên trong hai chiếc xe ngựa xa hoa trước đó, những người này rốt cuộc là ai đây, bọn họ chạy tới Đồ phủ làm cái gì?

24. Chương 24: Võ Thị.

Vân Thiên Hà đã hình thành thói quen trời còn chưa hoàn toàn sáng, mỗi ngày vào buổi tối không hề gián đoạn tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, trạng thái tinh thần hiện tại càng lúc càng tràn đầy, cho dù cả đêm không ngủ cũng không có cảm giác mệt mỏi vào ngày hôm sau.

Chỉ là không ngủ trong thời gian dài thì sẽ không được tốt cho cơ thể, vì vậy mỗi ngày sau khi tu luyện đến khi trời gần sáng, tinh lực bắt đầu yếu bớt thì Vân Thiên Hà sẽ chớp mắt ngủ một lúc, đại khái khoảng trên dưới hai ba canh giờ.

Cứ như vậy, có thể đảm bảo cho tinh thần mỗi ngày tràn đầy, thể lực dư thừa.

Hắn hiện tại chuyển sang ở trong gian phòng bên sườn Đông Viện, mà cho tới hôm nay hắn vẫn chưa nhìn thấy mấy hàng xóm mới, bất quá tối hôm qua nghe được lão gia tử thông báo, hắn cũng không dự định đi tiếp xúc với những người này.

Ra cửa, chỉ thấy cửa lớn chủ trạch có hai thị vệ uy phong nghiêm nghị canh gác, trông giống như hai vị môn thần, nhìn trạng thái tinh thần còn tốt, hai người này vừa mới đổi tốp không lâu, chính là lúc Vân Thiên Hà tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh thu công lại đi ngủ, vì vậy hắn có lưu ý tới.

Chỉ là trong lòng của hắn đang suy nghĩ, vị siêu cấp cao thủ kia có thể nửa đêm không ngủ được hay không, giống như chính mình đang tu luyện nội công, mà bản thân lại tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh thu nạp tinh thần lực, có thể bị cao thủ đó cảm ứng được?

Tinh thần lực kia hồ hình vô tướng, càng không có dấu hiệu ồ àng, khi chính mình tu luyện, ngay cả nha hoàn Lục Châu ngủ gian ngoài cũng không thể cảm ứng được một chút, mà khoảng cách tới vị cao thủ kia tương đối xa, phỏng chừng chính mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Lắc đầu vứt bỏ những ý niệm này trong đầu, hít sâu vài hơi không khí mát lành buổi sáng sớm, luyện qua một bài quyền nhẹ nhàng làm nóng cơ thể, sau đó dọc theo hàng lan đi tới ngoại viện.

Mỗi ngày, vào lúc mặt trời còn chưa ló đầu ra, An bá sẽ quét rác ở chỗ này, đối với vị lão nhân không nói nhiều lời này, Vân Thiên Hà luôn luôn cảm giác khó có thể giao lưu với hắn, càng làm hình tượng của hắn trong lòng Vân Thiên Hà thêm thần bí.

- An bá, chào buổi sáng!

Vân Thiên Hà bắt chuyện với An bá, mà An bá chỉ đơn giản gật đầu, tiếp tục quét rác, cũng không nói lời nào.

Vân Thiên Hà đã có thói quen, chào hỏi một câu rồi đi ra khỏi cửa.

Cửa võ đường ngày hôm nay mở ra tương đối sớm, khi Vân Thiên Hà đi tới võ đường, đã thấy Sử Trường Đức đứng trước cửa, cái cổ dài hơn bình thường ngóng nhìn xung quanh, trên mặt mang theo biểu tình kích động khó có thể che giấu được.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà xuất hiện cách cửa võ đường không xa, Sử Trường Đức lập tức vui mừng, chạy tới chào đón, vẻ kích động khó có thể miêu tả thành lời, môi run run nửa ngày, cuối cùng bật được hai chữ.

- Thiếu gia!

Vân Thiên Hà đoán rằng có thể tối hôm qua quản gia đã thông báo cho Sử Trường Đức chính mình dự định thu hắn làm võ thị, lúc này nhìn con mắt đỏ bừng của Sử Trường Đức, hẳn là kích động tới mức cả đêm hôm qua không ngủ được, dù sao thì làm một gia đình trông cửa so với làm võ thị cho thiếu gia, sự khác biệt trong đó cực kỳ to lớn.

Bình thường, gia đình trong phủ thuộc về tầng lớp thấp nhất, không có bất cứ địa vị gì, ngoại trừ là quân sự cấp một, còn lại hầu như tất cả không bằng cả nha hoàn trong các viện.

Mà làm võ thị, vậy tương đương với việc thân phận tăng lên ba cấp, tiền được phát mỗi tháng được tăng lên gấp ba lần, cũng có một phần tự do nhất định, hơn nữa chỗ tốt lớn nhất chính là có thể theo chủ nhân tu luyện võ học, nếu như có thể giành được sự thưởng thức của chủ nhân hoặc người nào đó, vậy thì càng

có cơ hội lớn hơn tiếp xúc với những công pháp tu luyện cao cấp, đây chính là kỳ ngộ cực lớn mà bất luận một hộ vệ bình dân hay là đệ tử bình dân ngoại đường võ đường tha thiết ước mơ.

Huống chi Sử Trường Đức còn có thân phận nô tì trong người, được chọn làm võ thị đối với hắn mà nói, tương đương với một cơ hội xoay người cực lớn, làm sao không để hắn kích động như điên được cơ chứ?

Tại Đại Đường Quốc, nô tì là tầng lớp người không có bất cứ địa vị xã hội gì, ngay cả bình dân cũng không bằng được, hơn nữa càng không có tư cách tham gia khoa cử, hoặc là tu luyện võ học, cả đời bọn họ chỉ có thể làm nô lệ cho chủ nhân, một số rất ít gặp được chủ nhân tốt bụng, nói không chừng sẽ giải trừ thân phận nô tì cho hắn, làm cho hắn biến thành thân phận bình dân.

Vân Thiên Hà thấy tâm tình của Sử Trường Đức vô cùng kích động, toàn thân run run, liền đưa tay vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Sau này không cần phải lén lút luyện võ sợ người phát hiện, người có thể tu luyện quang minh chính đại rồi, từ hôm nay trở đi, người chính là võ thị của ta.

Bộp...

Sử Trường Đức nghe xong lời này, đột nhiên thẳng tắp quỳ gối xuống đất, nước mắt chảy ra nói:

- Thiếu gia, ơn tái tạo của người, Trường Đức suốt đời không quên, xin nhận ba lạy của Trường Đức.

Nói xong, Sử Trường Đức lập tức đập đầu ba cái rất mạnh xuống mặt đất, thậm chí cái trán còn chảy máu tươi.

Vân Thiên Hà hơi giật mình, lập tức đưa tay kéo hắn lên, nghiêm nghị nói:

- Từ nay về sau, ta không muốn nhìn thấy những hành vi như thế này, ta không muốn một võ thị uốn khúc quỳ gối, mà là một võ giả không sợ chết, những lời nói cảm kích ta cũng không muốn nghe một câu!

- Dạ, thiếu gia, Trường Đức vĩnh viễn ghi tạc lời này trong lòng.

Sử Trường Đức nặng nề gập đầu, tự động bật dậy đứng bên cạnh Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần sắc kiên nghị của Sử Trường Đức, gập đầu, khi tiến vào trong võ đường, đột nhiên xoay người lại nói:

- Sử đại ca...

Vân Thiên Hà còn chưa nói hết câu, Sử Trường Đức đã ngắt lời.

- Thiếu gia, sau này đừng gọi tiểu nhân như vậy, lễ tiết không hợp, nếu như bị lão thái gia hoặc Dương quản gia nghe được, tiểu nhân sẽ bị loạn côn đánh chết, xin thiếu gia cứ tùy tiện gọi tên của tiểu nhân, hoặc là gọi nhũ danh A Lai của tiểu nhân là được rồi.

Vân Thiên Hà sửng sốt, suy nghĩ một chút liền thoải mái, trước đây hắn gọi như vậy thì cũng không có chuyện gì, thế nhưng hiện tại thân phận của hắn đã hoàn toàn biến đổi, nếu như tiếp tục gọi như vậy thì sẽ bị người khác lên án, ngược lại hại Sử Trường Đức, cũng đành bắt đầu dĩ tiếp thu.

- A Lai, người hiện tại tu luyện võ công đến cấp độ nào rồi?

Vân Thiên Hà xưng hô như vậy, vẫn có chút mới lạ, Sử Trường Đức rõ ràng lớn hơn hắn ba tuổi, đã coi như một người trưởng thành rồi, bất quá nếu cộng thêm hai kiếp của hắn thì xưng hô như vậy ngược lại là hiển nhiên.

Trước đây Sử Trường Đức vẫn lén lút luyện võ, giống hệt như Đồ Thiên Hà trước khi chết đi, hôm nay đã là võ thị, có thể quang minh chính đại tu luyện võ công rồi, nghe được câu hỏi của Vân Thiên Hà, liền trả lời nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân hiện tại đã có thực lực Võ Sĩ cấp bốn rồi!

- A, vậy người đã luyện bao lâu?

Vân Thiên Hà nghe xong có chút giật mình.

Sử Trường Đức đáp:

- Trước khi được trông cửa võ đường, cũng giống như thiếu gia, lên luyện công gián đoạn một năm, sau đó phải đi trông cửa võ đường, đến nay đã hơn nửa năm rồi!

Nói cách khác, Sử Trường Đức có công phu một năm rưỡi, nhưng mà đều phải tu luyện một cách lén lút, hiện tại thực lực đạt tới Võ Sĩ cấp bốn, quả nhiên giống như lời nói của Đồ lão gia tử, người này xác thực có năng khiếu học võ rất cao, hình như bản thân đã nhất được bảo bối rồi.

Sau khi Vân Thiên Hà đi tới thác nước nhỏ nhỏ trong võ đường, bắt đầu cởi quần áo ra, Sử Trường Đức lập tức chạy tới tiếp nhận quần áo xếp lại đặt sang bên cạnh rất cẩn thận.

Vân Thiên Hà cởi trần thân trên, khi bắt đầu cởi quần, đột nhiên hỏi:

- Vậy trước đây người tu luyện công pháp nào?

- Thiếu gia, trước đây tiểu nhân vẫn tu luyện một bộ phận trong Ngưu Cân Luyện Thể Thuật và Hổ Bì Đoán Thể Quyền, sau đó lại học được một bộ phận của Ngư Thị Luyện Phu Thuật, đến nay vẫn một mực tu luyện những công phu này!

Sử Trường Đức đang muốn tiếp nhận chiếc quần Vân Thiên Hà cởi ra, mà Vân Thiên Hà lại đột nhiên mặc vào, dẫn Sử Trường Đức đứng tại chỗ này chờ, chính mình thì bước tới chỗ Hắc bá tu luyện thường ngày.

Chỉ chốc lát sau, Vân Thiên Hà quay trở về, trong tay cầm hai bản bí tịch tu luyện, giao cho Sử Trường Đức nói:

- Đây là bí tịch tu luyện Đồ Thị Tinh Ý Quyền và Ngư Thị Luyện Phu Thuật, từ hôm nay trở đi, người tu luyện hai loại công pháp này đi, tận lực ghi nhớ hết toàn bộ, Hắc bá chỉ cho ta mượn trong thời gian từ giờ tới chính Ngọ mà thôi!

Nói xong, hắn cũng không nhìn tới biểu tình kinh hãi của Sử Trường Đức khi tiếp nhận hai bản bí tịch, cởi quần ném một bên, tòm một tiếng đã nhảy vào trong hồ, rất nhanh liền biến mất không còn thấy bóng dáng.

Sử Trường Đức cầm hai bản công pháp bí tịch trong tay, toàn thân không tự chủ được run run, đây chính là công pháp hắn từng thiết tha mơ ước, mà hôm nay...

Nhìn về phía hồ nước thật lâu, Sử Trường Đức chậm rãi dẹp bỏ tâm tình kích động hỗn loạn của chính mình, nhưng cánh tay vẫn không ngừng run, mở trang đầu tiên của công pháp bí tịch Đồ Thị Tinh Ý Quyền, nhìn vào lập tức như si như say.

Loại cơ hội khó có được như thế này, hắn phải quý trọng gấp trăm lần.

...

25. Chương 25: Việc Bên Hồ Ít Người Biết Đến.

Trong hồ nước lạnh lẽo tại sân luyện công, Vân Thiên Hà vận dụng phương pháp quy tức đã gần một canh giờ, đây là cực hạn mà gần đây hắn tu luyện Ngư Thị Luyện Phu Thuật cộng thêm kiếp trước có tu luyện qua Quy Tức Pháp có khả năng đạt được.

Tại đáy hồ nước tu luyện quyền ý công pháp gần một nửa canh giờ, dưới sự kích thích của áp lực hồ nước, Vân Thiên Hà cảm giác được cơ nhục toàn thân bắt đầu rung động, nhất là những bộ vị không có liên quan tới khi tu luyện Đồ Thị Tinh Ý Quyền, hiện tại còn truyền tới cảm giác đau nhức.

Vân Thiên Hà biết, bản thân đã đạt tới cực hạn rồi.

Ào...

Lúc này mặt hồ nước đột nhiên phóng lên một cột nước cao, Vân Thiên Hà giống như cự long rời khỏi hồ nước, vẫn dùng phương thức cũ, tại thời điểm cơ nhục toàn thân rung động tới cao trào thì trồi lên trên, đập trên mặt nước, phóng tới thác nước gần đó.

Đánh ra một quyền chặn lại dòng nước chảy xuống, sau đó hần tùy ý đứng tại chỗ chờ dòng nước đập vào thân thể, kích thích cơ nhục toàn thân, loại cảm giác đau đớn quen thuộc này truyền tới, chỉ là một lần so với một lần yếu hơn một chút.

Khi chờ khi cảm giác đau đớn này qua đi, những bộ phận cơ nhục yếu nhược bắt đầu phát nhiệt, nóng lên, điều này nói rõ loại phương pháp rèn luyện này rất có hiệu quả, chờ đến ngày dùng loại phương pháp này cũng không tạo ra chút hiệu quả nào, khi đó toàn thân cơ nhục da màng của Vân Thiên Hà đã tu luyện đến mức đại thành.

- Không tồi, xem ra Ngự Huyền Vũ Kinh của Ngự thị không hổ là một trong tam đại võ kinh của Tam Tông Thị phương bắc, hiện tại xem ra, quả nhiên có chỗ độc đáo!

Lúc này, một thanh âm từ trong đình viện gần đó truyền tới, trong thanh âm có chút một cỗ lực lượng xuyên thấu, phảng phất giống như thanh âm này có thể tiến vào trong lòng người khác.

Vân Thiên Hà nhìn sang đình viện, đã thấy một trung niên nhân mặc áo lam phiêu nhiên, tay cầm quạt giấy, tướng mạo phiêu dật bất phàm, trong vẻ thành thực mang theo cảm giác cương trực, hiện đang nhìn về phía hần.

Mà phía sau trung niên nhân kia, có hai gã thiếu niên tướng mạo phi thường tuấn mỹ, chỉ là một vị thiếu niên dùng con mắt quay tròn nhìn chăm chăm vào hần, trong ánh mắt biểu hiện thần thái hiếu kỳ mười phần, tựa hồ nghĩ Vân Thiên Hà đùa giỡn trong hồ nước tương đối sáng khoái, thỉnh thoảng nhìn về phía trung niên nhân, nhãn thần có ý tứ hàm xúc cầu xin.

Còn người thiếu niên bên cạnh thì khác, chỉ thấy khuôn mặt trắng trẻo như tuyết có hai đóa hoa ửng hồng, phảng phất như hai đóa hoa mẫu đơn nở rộ giữa thu, liếc mắt nhìn hần, liền ngượng ngùng chuyển mặt đi, chân hơi dậm dậm, trong lòng không biết thầm nói cái gì, hần là đang mắng chửi Vân Thiên Hà.

Nhìn thấy ba người này đột ngột xuất hiện bên trong võ đường Vân Thiên Hà lập tức nghĩ tới những người hàng xóm chưa từng gặp mặt, mà ánh mắt của hần càng chú ý nhiều hơn tới vị trung niên nhân thoát nhìn nho nhã phiêu dật, đang cầm quạt giấy trên tay.

Vị trung niên nhân này hần là vị siêu cấp cao thủ trước đó hần cảm nhận được trong hai chiếc xe ngựa mấy hôm trước.

Trong đình viện, Đường Linh Vũ dùng bộ mặt cầu xin nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Tiên sinh, công pháp Ngự Thị Luyện Phu Thuật kia ta cũng đã học qua, ta muốn vào trong hồ nước thử nghiệm một chút, người để ta đi nha!

Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn Đường Linh Vũ, cười nói:

- Ai còn không biết quỷ tâm tư của người, đang ngại không khí hôm nay quá nóng, muốn vào trong nước chơi đùa một phen đúng không?

- Ca ca, người thực không biết xấu hổ muốn cùng hần đùa nước như vậy sao, người ta chính là đang luyện công a!

Đường Linh Toa bên cạnh nở nụ cười xấu xa trên mặt nhìn Đường Linh Vũ, nhưng nhãn thần thỉnh thoảng đảo sang nhìn Vân Thiên Hà vẫn để thân trần tu luyện dưới thác nước bên hồ, trong lòng tựa như có hai con chó đánh nhau, tim không ngừng đập nhanh hơn, trên mặt phát nhiệt, không dám nhìn nhiều hơn, thầm nghĩ.

- Ghê tởm, tiên sinh vì sao muốn dẫn chúng ta tới xem tên kia chứ? Mắc cỡ chết người ta rồi!

Đường Linh Vũ bị nhìn thấu tâm tư, mặt đỏ lên, cúi đầu nói:

- Nếu tiên sinh không đồng ý, ta sẽ không đi nữa!

Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn biểu tình của hai người, trong thần sắc có chút bất đắc dĩ nói:

- Ta mang hai người các ngươi đến đây là muốn quan sát một chút xem vị thiếu niên trong nước kia có gì khác nhau, các ngươi một người nhìn người ta muốn xuống nước chơi đùa, một người đỏ mặt xấu hổ, miên man suy nghĩ, sớm biết như vậy, nên đi tới ngoại đường của võ đường Đồ thị xem rồi!

Ý niệm trong đầu Đường Linh Vũ vận chuyển tương đối nhanh, liền nói:

- Tiên sinh, một đêm hôm qua người không ngủ, một mực nhắc tới cái gì tinh tượng dị thường, có liên quan tới vị thiếu niên kia, ta xem hắn hiện tại mới chỉ là Võ Sĩ cấp tám, có gì khác nhau đâu chứ?

Tuyệt Ông Tiên Sinh có chút xuất thần nhìn Vân Thiên Hà trong nước lấm bầm nói:

- Cự ly quan sát quá xa, ta xác thực không nhìn ra được mảnh khoe gì, thế nhưng khi đến gần, nhất là buổi tối, ta chung quy cảm giác được trong người thiếu niên này có một cỗ khí tức vô cùng tinh khiết, điều này không giống như tu luyện bất cứ loại công pháp nào mà ta biết, ta bình sinh du lịch khắp thiên hạ, gặp qua vô số võ giả khác nhau, thế nhưng chưa hề nghe nói đến loại hiện tượng kỳ quái xuất hiện trên người thiếu niên này!

- Bảo hắn tới hỏi một câu không phải là được hay sao?

Đường Linh Toa thè cái lưỡi xinh xinh nói.

Tuyệt Ông Tiên Sinh lắc đầu:

- Nếu như tùy tiện gọi hắn tới hỏi, như vậy sẽ rất thất lễ, ngược lại chọc giận hắn, cũng không thích hợp!

Tròng mắt của Đường Linh Toa vòng vo.

- Nếu như hắn là người của Đồ gia, vậy thì tiên sinh có thể đi hỏi Đồ Nguyên Tán, đó cũng là một vị Đại Tông Sư, nói vậy hắn là sẽ rõ ràng!

- Không phải!

Tuyệt Ông Tiên Sinh lắc đầu nói:

- Ta bình sinh yêu thích nghiên cứu thiên văn địa lý tinh tượng biến hóa, tất nhiên là có thể cảm giác được hiện tượng cổ quái này, nếu như đổi lại người khác tới đây, chưa chắc đã cảm nhận ra!

- Di, tiên sinh, ngươi xem!

Đường Linh Toa đột nhiên chỉ vào giữa sân kêu lên:

- Thế nào lại không nhìn thấy hắn rồi?

- A, hắn sẽ không phải là ngộp thở trong hồ đấy chứ, tiên sinh, ta muốn đi cứu hắn!

Tròng mắt của Đường Linh Vũ vừa chuyển, lập tức có một chủ ý mới, thần sắc có vẻ lo lắng kêu lên.

Tuyệt Ông Tiên Sinh nhìn Đường Linh Vũ dấy dưng như vậy, bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Ngươi muốn chơi đùa, vậy cứ đi đi, làm quen công pháp một chút cũng được, bất quá chỉ hạn trong nửa canh giờ, không được ham chơi, có nghe hay không!

- Đã biết, đã biết, tiên sinh, ta đi liền!

Đường Linh Vũ vui mừng, lập tức chạy tới bên hồ.

Đường Linh Toa ước ao nhìn Đường Linh Vũ cởi quần áo nhảy xuống nước, lại mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

- Hừ, không biết xấu hổ, chỉ biết chơi!

Vân Thiên Hà lặn xuống đáy hồ quy tắc luyện quyền, mỗi một quyền đánh ra, trong nước đều sinh ra một vòng xoáy.

Chỉ là trong lúc luyện quyền, hắn đột nhiên cảm giác được xung quanh có dị động, trợn mắt nhìn, chỉ thấy có một bóng người lặn xuống gần chính mình, giống như là một con cá bơi qua bơi lại trong nước.

Khi bóng người kia dần dần tới gần, lúc này mới biết là vị thiếu niên ở bên trong đình viện.

Không để ý tới hấn, tiếp tục luyện quyền.

Đường Linh Vũ lặn xuống đáy hồ tiếp cận Vân Thiên Hà, phát hiện ra hấn cư nhiên đang luyện quyền, thậm chí vô cùng thuần thực, mỗi một quyền đánh ra đều tạo ra một dòng nước xoáy, có vẻ vô cùng kinh ngạc, nếu đổi là hấn, sẽ cảm giác áp lực dưới nước vô cùng lớn, thường xuyên phải trôi lên trên mặt nước hít thở, vậy mà thiếu niên kia lại có thể đứng dưới nước luyện quyền lâu như vậy.

Đây là người hay là thủy quái a? Đường Linh Vũ tựa hồ đã quên đây là ở trong nước, kinh ngạc há to miệng.

Chỉ là khi mở lớn miệng, mới cảm giác được không đúng, nhưng nước trong hồ đã mạnh mẽ ào vào trong miệng của hấn, áp lực cực lớn làm cho hấn bị ngộp, rơi vào hỗn loạn, thiếu hụt đường khí, vùng vẫy ngay trong hồ, xem ra là muốn ngộp nước rồi

Vân Thiên Hà thực sự không muốn để ý tới thiếu niên này, đây căn bản là tự mình chuốc lấy khổ, thế nhưng nhìn thấy thiếu niên kia sắp chết đuối tới nơi, đã có dấu hiệu ngộp nước, bất đắc dĩ lắc đầu, dừng luyện quyền lại, giống như một con cá bơi đến gần thiếu niên kia.

Thiếu niên kia đang giãy dụa bên trong hồ nước, bỗng nhiên bắt được cái gì đó, lập tức theo bản năng ôm chặt lấy, Vân Thiên Hà bị hấn ghì chặt, cho dù có Quy Tức Thuật cũng không thể chống đỡ tiếp, liền vận kinh lực đập mạnh một cái, mang theo thiếu niên kia giống như mũi tên bắn thẳng lên mặt hồ.

Khi hai người lao ra khỏi hồ nước, Vân Thiên Hà mạnh mẽ điểm vào mấy huyệt đạo trên người thiếu niên, thiếu niên liền phụt một tiếng, liền tiếp phun ra mấy ngụm nước, ho khan vài tiếng, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Quay sang nhìn, chỉ thấy mình ôm chặt lấy cổ của người ta, không khỏi đỏ bừng mặt, đang muốn nói cái gì, nhưng đột nhiên cảm giác thân thể bị người ra dùng lực đẩy ra, cả người lập tức văng lên bờ hồ nước.

- Ai nha!

Đường Linh Vũ nặng nề ngã xuống bờ hồ, cái mông bị sát đau nhức, kêu lên một tiếng đau đớn, nhìn Vân Thiên Hà vẫn ở trong hồ nước, đang định nói cái gì đó, nhưng Vân Thiên Hà đã mở miệng nói trước:

- Có thể nghịch nước, bất quá không nên tiếp tục làm phiền ta!

Nói xong, Vân Thiên Hà hít sâu một hơi, một lần nữa lặn xuống đáy hồ.

26. Chương 26: Lòng Hiếu Kỳ.

Còn Đường Linh Toa bên trong đình viện gần đó, dùng vẻ mặt cười cười xấu xa nói:

- Đáng đời, cứu người không được lại để người ta cứu mình, còn bị người ta ném lên bờ, hi hi, thực mắt mắt nha!

Đường Linh Vũ nghe được muội muội của mình đứng một bên cười trên nỗi đau của người khác, khuôn mặt nho nhỏ đỏ lên, cũng không còn hứng thú nghịch nước gì nữa, hấn có thể luyện công trong nước, còn có thể duy trì lâu như vậy, ta cũng có thể!

Nghĩ đến đây, Đường Linh Vũ hít sâu, lần thứ hai nhảy vào trong hồ lặn xuống dưới.

Chỉ là duy trì được trong thời gian không tới một nén hương, rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, Đường Linh Vũ nhìn thoáng qua cái bóng gần đó, liền nhanh chóng trôi lên trên mặt nước, từng ngụm từng ngụm hít thở dồn dập.

Lúc này Tuyết Ông Tiên Sinh đi tới bên hồ, thấy vẻ mặt Đường Linh vũ uể oải, mỉm cười nói:

- Linh Vũ, hiện tại biết người và hấn khác nhau chỗ nào rồi đúng không, vừa rồi bảo người quan sát, người không tỉ mỉ, hiện tại tự thể nghiệm một lần, người hấn là đã minh bạch rồi chứ?

Đường Linh Vũ lên trên bờ, mặc lại quần áo nói:

- Gia hỏa kia chính là một quái vật!

Chỉ là mới mặc hơn phân nửa, liền xoay người nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Thế nhưng tiên sinh, vì sao hần cũng tu luyện Ngư Thị Luyện Phu Thuật mà lại có thể duy trì trong nước nửa canh giờ, còn ta thì không được, ngay cả một nén hương cũng không kiên trì được.

Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn thoáng qua hồ nước, trong mắt hiện lên tinh quang nói:

- Tu vi võ đạo của hần còn chưa tới cảnh giới luyện tạng Tiên Sinh Võ Sư, mà có thể duy trì trong nước lâu như vậy, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, đó chính là hần luyện một loại công pháp rất đặc biệt, thuộc về Quy Tức Thuật cao thâm tinh diệu!

- Quy Tức Thuật?

Đường Linh Vũ rất hiếu kỳ hỏi:

- Tiên sinh, ta cũng muốn học loại công pháp này, người có thể dạy ta hay không?

- Khụ khụ, cái này...

Tuyết Ông Tiên Sinh nghe nói, thần sắc có chút xấu hổ.

- Ta không biết loại Quy Tức Thuật này!

Nói xong, Tuyết Ông Tiên Sinh mang theo thần sắc trầm tư, thâm nghĩ.

- Thiếu niên này làm cho ta càng lúc càng hiếu kỳ rồi, trên người của hần rốt cuộc là cất dấu bí mật gì đây?

Đang trầm tư suy nghĩ...

Lúc này, trong hồ nước giống như muốn bạo phát thủy lôi, một cỗ nước xoáy mắt đầu trào lên khỏi mặt nước.

Ngay sau đó, cỗ nước xoáy trào lên khỏi mặt nước biến hóa thành một cột nước vọt thẳng lên trời, theo cột nước có một thân ảnh phẳng phất như giao long xuất thủ, Đường Linh Vũ trên bờ nhìn thấy ước ao không thôi, nói:

- Tiên sinh, tu luyện Ngư Thị Luyện Thể Thuật nguyên lai có thể làm như vậy, cực lợi hại nha, trước đây thế nào mà ta không cảm thấy?

Tuyết Ông Tiên Sinh không đồng ý nói:

- Tiểu tử, người tu luyện chính là Thiên Tuyết Ngọc Cơ Thuật không hề có chỗ thiếu hụt, coi như là công pháp võ học cơ sở đỉnh cao nhất toàn thiên hạ, cơ nhục da màng toàn thân của người đã luyện hết rồi, mà "Ngư Thị Luyện Thể Thuật", hoặc là Đồ Thị Tinh Ý Quyền không có được hiệu quả hoàn thiện tới như vậy, người còn không biết đủ!

Trong nháy mắt khi Vân Thiên Hà vọt lên khỏi mặt hồ, nghe được lời nói của Tuyết Ông Tiên Sinh về Thiên Tuyết Ngọc Cơ Thuật, thần sắc có chút biến đổi, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, dưới tình huống cơ da màng rung động mãnh liệt, lần thứ hai hoàn toàn một bộ tu luyện hoàn thiện Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp.

Khi cảm giác giống như vậy kéo tới lần thứ hai, thu công lại, nhìn sắc trời một chút, cũng sắp tới thời gian chính Ngọ rồi, hần cũng không tu luyện nữa, lên trên bờ mặc y phục vào, hướng về phía một gian nhà cách đó không xa hô lên:

- A Lai, chúng ta về thôi!

Sử Trường Đức vội vã từ trong phòng chạy ra ngoài, đầu tiên kinh ngạc quan sát Tuyết Ông Tiên Sinh và Đường Linh Vũ vài lần, liền lập tức giúp Vân Thiên Hà mặc y phục vào người.

Vân Thiên Hà mặc y phục xong hỏi:

- Nội dung bên trong đã nhớ hết hay chưa?

- A, tiểu nhân đã nhớ hết toàn bộ rồi!

Sử Trường Đức gật đầu, cầm lấy hai bản công pháp giao cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận, liếc mắt nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh, chỉ gật đầu mang tính lễ tiết, lập tức chạy về phía chỗ Hắc bá.

Chờ khi Vân Thiên Hà đã rời đi, Đường Linh Vũ nói:

- Tiên sinh, hần hình như không có ý tứ muốn nói chuyện với chúng ta, chúng ta có nên chủ động một chút hay không?

Kỳ thực trong lòng Tuyết Ông Tiên Sinh cũng vô cùng buồn bực, vừa rồi hần cố ý nói ra Thiên Tuyết Ngọc Cơ Thuật chính là muốn hấp dẫn lực chú ý của Vân Thiên Hà, để hần chủ động tới đây nói chuyện, hần cũng có thể từ đó hỏi thăm về bộ Quy Tức Thuật kia, cho dù dùng Thiên Tuyết Ngọc Cơ Thuật để trao đổi cũng có thể.

Thế nhưng, hần quan sát thần sắc của thiếu niên kia, nhìn thiếu niên không có bất cứ biểu hiện động tâm nào, hoặc là biểu tình lưu ý, vẫn rất thản nhiên, điều này làm cho trong lòng hần phát hiện ra, chính mình chưa từng sinh ra hứng thú dày đặc đối với một thiếu niên như vậy.

Phải biết rằng đệ tử vương công quyền quý tại Kinh Thành, người nào không đến nịnh bợ lấy lòng hần, cũng muốn hài tử nhà mình được hần nhận làm đệ tử, thế nhưng hần lại cự tuyệt toàn bộ.

Mà hiện tại tới Lợi Châu, để hần phát hiện ra một vị thiếu niên kỳ quái tới như vậy, ngược lại hần hiện lên một loại xung động muốn nhận đệ tử trong lòng, nhiều năm qua, loại tâm tình yên lặng đạm bạc tự nhiên của hần, cứ nhiên bị một thiếu niên như vậy đánh vỡ rồi, đây là chuyện trước nay chưa từng có!

Nếu như để thiên hạ biết được, 'tuyệt lạc sơn hà khắp nơi trên đất bạch, độc tịch một ông tọa cô biên', danh xưng thiên hạ đệ nhất cao thủ Tuyết Ông Tiên sinh bị một thiếu niên đánh vỡ tâm tình, sợ rằng các tông sư võ đạo không lỗi mặt ngạc nhiên không được.

Lúc này, Đường Linh Toa đỏ mặt đi tới, nói:

- Tiên sinh, tính cách của người đó thực kỳ lạ, hình như không hề sợ chúng ta, thực thú vị nha, chúng ta có thể giáo huấn hần một chút, phỏng chừng hần sẽ nói hết với chúng ta thôi!

- Muội giáo huấn hần, thiết...?

Đường Linh Vũ quay sang nhìn thân muội muội của chính mình nói:

- Người ta chính là Võ Sĩ cấp tam đó nha, mà muội mới chỉ có cấp bảy, chỉ có bản vương gia xuất mã đi giáo huấn hần mới hợp, chỉ là...Ngô...Hần vừa rồi đã cứu ta trong hồ nước, ta sao có thể làm chuyện vô lễ như vậy đây!

Suy nghĩ một chút, Đường Linh Vũ nhìn Đường Linh Toa, sờ sờ cằm, không có ý tốt nói:

- Muội muội, nếu không muội đi đổi trang phục, dùng mỹ nhân kế, vậy thì tiểu tử kia nhất định sẽ bị mê hoặc, người nói cái gì hần cũng giống như con gà mỗ thóc thôi, hắc hắc...

Đường Linh Toa nghe xong lời này, cảm thấy xấu hổ, cắn răng giậm chân, nắm bàn tay nhỏ bé vọt tới:

- Muội cho huynh dùng mỹ nhân kế, xem muội đánh chết huynh, ai bảo huynh khi dễ muội...

Hai huynh muội cười đùa chạy ra.

...

Vân Thiên Hà đứng trong sân luyện công, cầm lấy một cây thiết côn lớn, vũ động một chút cũng cảm thấy vô cùng cật lực, xem ra thân thể nhỏ gầy sắp thiết côn đè bẹp.

Mà Hắc bá nhìn thấy biểu tình cật lực của Vân Thiên Hà, khuôn mặt bình tĩnh, sắc mặt so với đáy nồi còn đen hơn, nghĩ thầm:

- Là tiểu tử này thực sự không thích hợp tu luyện Phong Ma Côn Pháp hay là hần cố ý giả vờ giả vịt, không muốn học đây?

Kỳ thực Hắc bá suy đoán hoàn toàn chính xác, Vân Thiên Hà xác thực không muốn học bộ Phong Ma Côn Pháp này, cầm một cây côn nặng hơn một trăm cân huy vũ, tuy rằng uy lực cực lớn, thế nhưng tính linh hoạt lại giảm đi rất nhiều, hơn nữa cho dù học xong, sau này phải mang theo một cây côn nặng hơn một trăm cân bên người, sợ rằng chưa đi được mấy đường đã bị người ta ép tới mệt hơi tai rồi, thử hỏi học ra đó, nói cái gì chuyện đối địch?

Đối với loại không thực tế gì đó, Vân Thiên Hà không thích thú học, chỉ là trước đó đã đáp ứng với Hắc bá, cũng không thích hợp đối ý, mà Hắc bá cũng rất giáo hoạt, biết rõ sau đại hội tông tộc mở ra sẽ tuyên bố để Bạo Cương Đoán Cốt Công phổ biến toàn võ đường, lại khiến cho hắn ngậm bồ hòn, vì vậy hắn chỉ luyện bộ Phong Ma Côn Pháp cho có bộ dáng, làm cho Hắc bá không còn cái ý niệm muốn hắn học trong đầu.

- Được rồi, ngày hôm nay dừng lại tại đây đi!

Hắc bá thực sự không nhìn được nữa rồi, tâm tình cực xấu, không thể làm gì khác hơn là quát bảo Vân Thiên Hà dừng lại.

Buông cây côn trong tay, Vân Thiên Hà thở phào nhẹ nhõm nói:

- Hắc bá, cây côn này quá nặng rồi, ta xem sau này sử dụng côn nhẹ hơn một chút đi, người có lực lượng Võ Sư thì tốt rồi, mà ta mới chỉ là một Võ Sĩ nho nhỏ cầm cây côn nặng hơn trăm cân đùa giỡn, đây có phải là hơi quá đáng hay không?

- Ít rắm thôi, người có thể kéo căng thai cung, còn không cầm nổi trọng côn?

Hắc bá bình tĩnh nói, bước mấy bước cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót ra bát tự mình há miệng uống ừng ực.

Vân Thiên Hà đỏ mặt toàn thân, nhức đầu không gì sánh được, nói:

- Hắc bá, đây là hai chuyện khác nhau, người hắn là rõ ràng hơn so với ta, cung lực và trọng lực của côn không thể ngang nhau được...

Thấy biểu tình trên mặt Hắc bá, Vân Thiên Hà ngẫm lại giải thích cũng chỉ là vô dụng, thôi thì không thấy khỏi tâm phiền, cầm lấy y phục rời khỏi sân huấn luyện, tới chuồng ngựa xem Vân Bôn một chút, đi ra ngoài thành dạo một chút.

Ngựa non đang lớn, không thể mỗi ngày đều nuôi dưỡng trong chuồng, bình thường phải để nó hoạt động một chút mới có lợi, hơn nữa mỗi ngày cần phải có một chút thời gian bên cạnh Vân Bôn, càng có thể bồi dưỡng cảm tình thêm sâu sắc.

Cưỡi ngựa săn thú, cũng là hoạt động nhàn rồi hạng nhất mà hắn mong chờ.

27. Chương 27: Kết BẠN.

Trước đây những người này thấy Vân Thiên Hà không có bao nhiêu để ý, thậm chí có nhìn thì cũng dùng ánh mắt hèn mọn khinh thường, mà thân phận địa vị của Vân Thiên Hà tại Đồ phủ lên như điều gặp gió, đám huynh đệ tỷ muội này nhìn thấy lập tức kêu gọi rất thân thiết.

Cho tới bây giờ Vân Thiên Hà cũng không muốn để ý tới những người này, kỳ thực trong đó hơn phân nửa đều là loại thiếu gia quần áo lụa là giống như Đồ Thiên Lạc và Đồ Thiên Nhị, ấn tượng của chính mình đối với bọn họ rất kém, người ta cũng không để ý tới hắn, giống như người xa lạ.

Đối với Vân Thiên Hà mà nói, bình thường rất ít khi xuất hiện theo chân bọn họ, cũng không có xung đột về lợi ích, tự nhiên mặc kệ những tiểu hài tử này, về phần mỉm cười chào hỏi thì coi như lễ tiết cơ bản, hắn cũng chỉ gật đầu cười qua mà thôi.

Trong hành lang, nhìn thấy Sử Trường Đức đang chờ đợi, hiện tại bên cạnh hắn có trung niên nhân và hai thiếu niên nhìn thấy trong đình viện khi tu luyện tại hồ nước, bắt quá một thiếu niên trong đó, dù tu luyện trong hồ nước thì Vân Thiên Hà cũng có thể nhìn ra được đó là một nữ hài, mà làm cho Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc chính là, Đồ Thiên Lạc cũng có mặt.

Chỉ là hiện tại rất chướng mắt, Đồ Thiên Lạc đang đứng đối diện với hai vị thiếu niên, nước bọt tung bay, cao giọng đàm luận cái gì đó, nhìn sắc mặt khó coi của Sử Trường Đức, tức giận mà không dám nói cái gì, không cần suy nghĩ cũng biết Đồ Thiên Lạc đang nói bậy sau lưng hắn.

- A Lai, người ở chỗ này làm cái gì, chúng ta đi thôi!

Khi Vân Thiên Hà đến gần, chợt nghe được Đồ Thiên Lạc chế nhạo mấy chuyện trước đây của hắn, trong lòng chỉ cười nhạt, nói với Sử Trường Đức một câu, rồi nhanh chóng từ bên cạnh vượt qua.

- Các vị, tiểu nhân xin lỗi trước, không thể tiếp tục bồi các vị rồi!

Sử Trường Đức hành lễ với ba người một cái, rồi nhanh chóng chạy đi, đi tới bên người Vân Thiên Hà, nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia, Lạc thiếu gia một mực nói xấu người trước mặt ba vị khách nhân kia, thực sự quá ghê tởm!

- Không để ý tới hắn là được rồi, cho dù hắn nói cho toàn bộ thiên hạ biết đi nữa thì đối với ta có làm sao?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói, tiếp tục đi ra khỏi cửa, vừa đi vừa hỏi:

- A Lai, người có thể cưỡi ngựa hay không?

Sử Trường Đức nghe vậy, thần sắc có chút u buồn nói:

- Thiếu gia, trước khi tiểu nhân chưa nhập phủ, chính là hạ nhân trông coi mã trường, tiểu nhân bảy tuổi có thể cưỡi ngựa, chỉ là sau lại...

Nghe thế, Vân Thiên Hà đột nhiên ngưng lại, quay đầu hỏi:

- A Lai, người học võ là vì cái gì?

- Báo thù!

Sử Trường Đức cúi đầu, nặng nề nói ra hai chữ.

Vân Thiên Hà gật đầu, vỗ vỗ vai của hắn nói:

- Nam nhi sinh ra trên đời, tất nhiên nên khoái ý ân cừ, người có mục tiêu để phấn đấu, ta tin tưởng người chắc chắn có một ngày thực hiện được.

Sử Trường Đức xoay người sang chỗ khác lau khước mắt, rồi quay lại cảm kích nhìn Vân Thiên Hà.

- Thiếu gia, người dự định muốn mua ngựa hay sao?

- A, ta đã có một con Truy Vân Mã, hôm qua mới thuần phục, ngày hôm nay sự định đi ra ngoài hoạt động, còn có trợ giúp Vân Bôn trưởng thành!

Vân Thiên Hà vừa đi vừa nói chuyện.

- Cái gì, Truy Vân Mã?

Sử Trường Đức kinh hãi, ngây người một chút rồi chạy lên nói:

- Thiếu gia, Truy Vân Mã chỉ cần thuần phục nhận chủ, không thích hợp để nuôi trong chuồng, trừ khử đi cá tính của nó thì đã không còn là Truy Vân Mã nữa rồi, Truy Vân Mã thiên tính tự do, không có gì cản trở, tính tình rất cổ quái, suốt đời chỉ trung thành một một vị chủ nhân, đây là một loại ngựa có thể tuần tảo theo cái chết của chủ nhân, thông thường độ khó thuần dưỡng cực khó, tại thủ đô La Lan đế quốc luôn nuôi thả nơi sơn dã đất lạnh...

Nghe Sử Trường Đức nói rất nhiều bí quyết nuôi ngựa, còn có một ít đặc tính của Truy Vân Mã, Vân Thiên Hà thâm cảm thấy may mắn trong lòng, may mà mới để Vân Bôn vào trong chuồng có một ngày một đêm, bằng không thời gian quá lâu thì sẽ xảy ra chuyện xấu rồi.

- A Lai, người nói sau này ta nên an bài Vân Bôn như thế nào?

Vân Thiên Hà nắm trọng điểm hỏi.

Sử Trường Đức nói:

- Thiếu gia, nếu như Vân Bôn đã nhận người làm chủ, vậy thì tiểu nhân đề nghị người nên để Vân Bôn trong hậu viên trong phủ, bỏ luôn dây cương và yên ngựa để nó càng tự do hơn một chút, sau đó rời khỏi thành, người không muốn cưỡi, cũng không cần sợ nó chạy mất, để nó thoải mái chạy chồm chơi đùa một hồi, nó sẽ tự động quay trở về tìm người!

Nghe được những điều này, Vân Thiên Hà gật đầu, trong lòng có chút nóng ruột muốn nhìn Vân Bôn hiện tại như thế nào, không khỏi đẩy nhanh cước bộ, nói:

- A Lai, người đi về trước dặn Lục Châu chuẩn bị cho chúng ta một ít lương khô, thức ăn, còn có những đồ dùng để săn thú, chúng ta ra ngoài săn thú ăn uống dã ngoại!

Sử Trường Đức gật đầu, cũng có chút hưng phấn, lập tức chạy trước hướng vào trong phủ.

- Ai, Thiên Hà huynh đệ, chờ một chút, chờ ta một chút nha!

Khi Vân Thiên Hà sắp đi tới cửa chính vô đường, bỗng nhiên nghe được phía sau có người gọi hắn.

Quay đầu lại, chỉ thấy Đường Linh Vũ đang chạy đuổi theo, trán đầy mồ hôi, giống như cơn gió, vọt tới trước mặt Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà huynh đệ, không ngại ta xưng hô với người như vậy chứ?

Vân Thiên Hà hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ách...

Đường Linh Vũ gãi gãi đầu nói:

- Ta là Linh Vũ, năm nay mười sáu, hơn người một tuổi, chuyện trong hồ vừa rồi, là ta mạo muội đường đột, ta còn chưa tạ lỗi và nói lời cảm ơn với người!

- A, chuyện đó ta không để trong lòng, người không cần phải khách khí!

Vân Thiên Hà khiêm nhường nói một câu.

- Vậy Linh Vũ huynh đệ còn có chuyện gì sao, ta muốn đi trước rồi!

- A, chờ một chút!

Đường Linh Vũ thấy Vân Thiên Hà không có ý muốn nói nhiều, vừa chuyển đầu liền nhìn thấy Tuyết Ông Tiên Sinh và Đường Linh toa đi tới, bất quá theo sau hai người bọn họ còn có một cái đuôi Đồ Thiên Lạc, cũng không thềm để ý tới Đồ Thiên Lạc, liền kéo Đường Linh Toa tới giới thiệu.

- Đây là muội...Ách...Đệ đệ của ta, Linh Toa!

- Thiên Hà đại ca, tiểu "đệ" có lễ!

Đường Linh Toa đỏ mặt, hơi thi lễ với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nghĩ buồn cười, nữ hài thì là nữ hài đi, nói kỳ quái, ngay cả quần áo lụa là Đồ Thiên Lạc kia cũng có thể nhìn ra được, huống chi là hắn, vì vậy liền đáp lễ, thản nhiên nói:

- Lăng Toa cô nương không cần khách khí!

Nói xong, hắn nhìn về phía vị trung niên nhân đứng cách đó không xa nói:

- Không biết vị tiền bối này xưng hô như thế nào?

- A...

Đường Linh Toa kinh hô một tiếng, lúc này mặt càng đỏ hơn, không nghĩ tới đã sớm bị nhìn ra kẻ hở, nhất thời khuôn mặt có chút co giật, lập tức trốn ra phía sau Đường Linh Vũ, len lén ngăm hắn vài lần, mặc cỡ không dám gặp người, hung hăng nhéo cánh tay ca ca.

Đường Linh Vũ đau đớn giật khỏi tay muội muội, liền lập tức giới thiệu nói:

- Vị này là Tuyết tiên sinh, là lão sư của chúng ta!

- Vãn bối ra mắt Tuyết tiên sinh!

Vân Thiên Hà biết vị trung niên nhân trước mắt này lại đại ca thủ ẩn tàng, thái độ trịnh trọng hơn một chút, hành lễ nói.

Tuyết Ông Tiên Sinh mỉm cười gật đầu, nghĩ thầm tính nết hài tử này đậm mực, bất quá đối với với khác coi như rất có phong độ hàm dưỡng, so sánh với vị thiếu gia Đồ Thiên Lạc nói bậy một đồng về hắc bên cạnh, thực sự khác nhau một trời một vực.

Đồ Thiên Lạc thấy mình bị bỏ qua một bên, có chút khó chịu, lập tức chủ động tiến lên nói với Đường Linh Vũ.

- Linh Vũ đại ca, thời gian ăn trưa ngày hôm nay tới rồi, tiểu đệ mời khách, không bằng chúng ta tới Tư Phúc Lâu ăn cơm, thức ăn nơi đó rất đặc sắc, các vị đến Lợi Châu, tiểu đệ muốn tận tình của một địa chủ!

Đường Linh Vũ liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà huynh đệ, hay là người cùng đi với chúng ta, ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi người đây?

- Xin lỗi các vị, ta còn có việc, ngày khác đi!

Vân Thiên Hà hơi thi lễ với Tuyết Ông Tiên sinh nói:

- Tuyết tiên sinh, vãn bối cáo từ trước!

Nói xong, liền xoay người rời khỏi võ đường.

- Tiên sinh...

Đường Linh Vũ nhìn thấy Vân Thiên Hà rời đi, quay đầu nhìn sang Tuyết tiên sinh.

Tuyết Ông Tiên Sinh còn chưa nói gì, Đồ Thiên Lạc lại chen vào nói:

- Gia hỏa này thực không biết tốt xấu, trước đây cũng không thấy hắn kiêu ngạo như vậy, chỉ là gần nhất được gia gia của ta thưởng thức nhìn trúng, vậy mà cái đuôi lập tức vểnh lên tận trời rồi!

Nghe xong lời này, còn ẩn chứa vẻ không tôn trọng đối với trưởng bối, làm cho mấy người càng cảm thấy Đồ Thiên Lạc thêm đáng ghét.

Đường Linh Vũ nói:

- Chúng ta trở về phủ ăn trưa rồi, không làm phiền Thiên Lạc huynh đệ nữa!

- Cơm nước trong phủ, tiểu đệ sợ các vị ăn không quen, tiểu đệ đã thông báo cho tửu lâu rồi, hy vọng các vị có thể vui vẻ đến dự!

Nói xong, Đồ Thiên Lạc quay đầu, có chút thất thần nhìn Đường Linh Vũ, trong ánh mắt lộ rõ vẻ ái mộ, nghĩ thầm, tuy là nữ cải nam trang, nếu đổi thành nữ trang, sợ là xinh đẹp như thiên tiên, nếu có thể đoạt được nàng, vậy thì sau này...Hắc hắc...

Trong lòng Đường Linh Vũ đối với Đồ Thiên Lạc có thể nói cực kỳ chán ghét, ở Kinh Thành nàng đã thấy rất nhiều hạng người a dua nịnh hót như thế này, những tử tôn hoàng thất như Đường Linh Vũ, tâm trí thành thực hơn nhiều so với bọn cùng lứa tuổi, ngày hôm nay bọn họ gặp được Đồ Thiên Lạc chủ động chạy tới, tận lực nịnh bợ lấy lòng chính mình, liếc mắt liền nhìn ra được hắn đến có mục đích, hiển nhiên người này rất có khả năng biết được một chút về thân phận chân chính của bọn họ.

Nhất là nhìn nhân thân ái mộ của hắn, trong lòng Đường Linh Vũ cảm giác buồn nôn giống như nuốt con ruồi vào trong bụng, hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi, không thèm để ý tới hắn, trực tiếp hồi phủ.

Đường Linh Vũ cũng uyển chuyển cự tuyệt lời mời của Đồ Thiên Lạc, nhanh chóng đuổi theo muội muội, căn bản không để hắn kịp nói lời nào.

Đồ Thiên Lạc mắt thấy mọi người rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng buồn bực, không khỏi nghĩ tới Vân Thiên Hà, thầm tàn bạo nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho tên tiểu tử kia sống không bằng chết!

Đường Linh Toa đi trên đường, nghĩ đến sắc mặt buồn nôn của Đồ Thiên Lạc, rồi chuyển chuyển ý nghĩ, không khỏi nghĩ tới cảnh Vân Thiên Hà vừa rồi nhìn xuyên qua được thân phận nữ nhi của mình, hình như từ đầu tới cuối, thủy chung không liếc mắt nhìn chính mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đường Linh Toa không khỏi trầm mắng:

- Tên ghê tởm kia, bộ dáng của bản quận chúa, thực sự xấu xí như vậy hay sao?

28. Chương 28: Thu Liệp

Quản lý chuồng ngựa nhìn thấy Vân Thiên Hà đến dẫn ngựa, thái độ vô cùng khách khí, nhưng lại luôn miệng kể khổ, hắn nói Vân Bôn trong chuồng ngựa luôn luôn cúi kính, thích lồng lộn phá hủy không ít hàng rào, cho dù là những hạ nhân thiện nghệ nhất cũng không dám tiếp cận, hơi chút sơ suất liền có thể bị thương.

Nghe xong quản sự kể một đồng nỗi khổ, Vân Thiên Hà chỉ cười nhạt, lấy ra một ngân bính tử đưa cho hắn, dẫn hắn đến hậu viên (vườn sau) thu thập bố trí một chút, từ này Vân Bôn sẽ không nhốt tại chuồng ngựa nữa, lúc này quản sự mới thôi luôn miệng tố khổ.

Lại hỏi quản sự mượn thêm một con ngựa, sau đó Vân Thiên Hà đi tới chuồng nhốt Vân Bôn.

Chỉ là còn chưa tới nơi thì đã nghe thấy trong chuồng ngựa truyền tới tiếng hí vui vẻ của Vân Bôn, hình như nó đã cảm ứng được chủ nhân tới, có vẻ vô cùng hưng phấn.

Vân Thiên Hà mở cửa chuồng ngựa, chỉ thấy rắc một tiếng, Vân Bôn đã dùng bạo lực phá hỏng hàng rào, lập tức chạy như bay tới trước mặt Vân Thiên Hà, dùng đầu cọ cọ vào thân thể hắn.

Khi vuốt ve Vân Bôn, một gã sai vặt tới xếp yên cương, nhưng chỉ dám ảm núp xa xa, không dám tới gần Vân Bôn, mãi đến khi Vân Thiên Hà gạt đầu ra hiệu thì gã sai vặt này mới đánh bạo đi tới, cẩn thận đặt cương ngựa lên, hiện tại Vân Bôn không hề phát sinh tình huống không tốt nào.

Chuẩn bị yên cương hoàn tất, lúc này Sử Trường Đức đã ôm một bao quần áo tới, Vân Thiên Hà bảo hắn tới lĩnh một con ngựa không đặt tên, rồi dắt theo ngựa rời khỏi chuồng đi tới phòng binh khí cách đó không xa.

Ngựa, xe và binh khí trong Đồ phủ đều quản lý thống nhất, Vân Thiên Hà muốn đến phòng binh khí lấy hai cây cung, nhưng làm vậy cần phải đăng ký, mà bình thường muốn có tên để săn thú thì cần phải có tiền, mà số tiền này sẽ khấu trừ vào số tiền được phát hàng tháng.

Vân Thiên Hà nghĩ chính mình cần một ống tên là đủ rồi, bất quá có Sử Trường Đức cùng đi, liền lấy hai ống tên, phân biệt sắp xếp cẩn thận vào yên cương, tất cả chuẩn bị hoàn tất, lúc này chủ tớ hai người mới từ cửa hông rời khỏi phủ.

...

Hiện tại đã đến mùa thu, là thời điểm con mồi béo mập nhất, mà cũng là thời điểm người đi săn nhiều nhất.

Ngoài thành phía bắc Lợi Châu, ngoại trừ đường cái, còn có rất nhiều con đường nhỏ nối thông với thôn trấn phụ cận, mà những địa phương hẻo lánh như núi sâu rừng rậm hoang vu đã ngoại đều có đường nhỏ, số địa phương có thể lựa chọn tương đối nhiều.

Vân Thiên Hà và Sử Trường Đức song song cưỡi tuần mã chạy về phía bắc thành, hắn nhìn về phía xa nhìn hồi lâu, tỉ mỉ nhận định phương hướng và mật độ móng ngựa trên đường, cuối cùng lựa chọn một con đường có mật độ móng ngựa tương đối thưa thớt, rồi giục ngựa phóng đi như bay.

Tốc bộ của Vân Bôn cực nhanh, Vân Thiên Hà mười phần hưởng thụ thời điểm phóng ngự đuổi theo làn gió, tốc thổi tung bay, làm cho máu trong người như sôi trào, vô cùng vui vẻ hưng phấn, chỉ là khi dẫn khoảng

cách với Sử Trường Đức quá xa lại sợ hấn bị mất dấu, vì vậy mỗi một đoạn thời gian nhất định Vân Thiên Hà sẽ dừng ngựa lại, thả dây cương, để cho Vân Bôn thoải mái chơi đùa một mình, hấn đứng một bên chờ đợi Sử Trường Đức, thuận tiện quan sát địa hình xung quanh một chút.

Đã tới vùng ngoại ô hoang dã, nhưng những bụi cỏ có con mồi thường lui tới xung quanh có thể nhìn thấy khá nhiều móng ngựa và cả mũi tên gãy, nói rõ cũng có người đi theo phương hướng này sẵn thú.

Vân Thiên Hà chờ đợi một hồi, khi quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh, mới nhìn thấy Sử Trường Đức đầy mồ hôi chạy tới gần, hấn cũng không nóng lòng tiếp tục đi về phía trước, để cho Sử Trường Đức và ngựa nghỉ ngơi một hồi.

Ăn chút lương khô, uống vài ngụm nước, Vân Thiên Hà huýt một tiếng sáo dài, không bao lâu sau, đã thấy Vân Bôn từ một phía chạy trở về tới tốc độ cực nhanh, chỉ là trên cổ của Vân Bôn hiện tại xuất hiện một đoạn dây thừng bị cắn đứt, Vân Thiên Hà nhíu mày.

Vân Bôn là một danh mã, không ai cười, lại xuất hiện trong vùng hoang dã, hầu hết thợ săn nhìn thấy đều coi như một con ngựa hoang, khi Vân Thiên Hà thả Vân Bôn tự do chơi đùa, thực sự đã quên đi mất vấn đề rất quan trọng này.

Lúc này, một loạt tiếng vó ngựa tiếp cận, chỉ nghe một thiếu niên hét lớn:

- Mau đuổi theo, đừng làm cho thốt ngựa hoang kia chạy mất, đó chính là loại Truy Vân Mã trân quý nhất nha, nghĩ không ra Lợi Châu này cũng có Truy Vân Mã xuất hiện, thực sự là kỳ quái!

- Nha, mau nhìn, con ngựa kia không chạy, đang đứng chỗ đó...

Lúc này, một thanh âm thiếu nữ mang theo vẻ hưng phấn hô:

- Giá!

Tiếng vó ngựa dần dần tiếp cận, Vân Thiên Hà ngẩng đầu nhìn về phía tiếng vó ngựa truyền tới, chỉ thấy có năm người đang cưỡi ngựa, hiện tại phi nước đại tới đây, chờ khi đám người đó đến gần một chút, hấn mới nhìn thấy rõ hình dáng, cũng đành cười khổ một tiếng.

Thực đúng là oan gia ngõ hẹp, lại đụng phải mấy người này.

Đội khi đội ngũ cưỡi ngựa chạy tới, mấy người đó hiển nhiên cũng nhìn thấy Vân Thiên Hà, đều có chút giật mình, mà thiếu nữ lại hoan hô một tiếng nói:

- Mau nhìn, cư nhiên là cái tên kia...

Năm người này, chính là Tuyết Ông Tiên Sinh, Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa, còn có hai người thị vệ thiếp thân.

Đường Linh Vũ nhìn thấy Vân Thiên Hà, cúi người sát lưng ngựa, thúc tuấn mã chạy nhanh hơn, nhìn thấy thất Truy Vân Mã chính mình truy đuổi đứng bên cạnh Vân Thiên Hà, đang vô cùng thân thiết với hấn, kinh ngạc nói:

- Di, Thiên Hà huynh đệ, thốt Truy Vân Mã này là của người sao? Chúng ta còn tưởng là một con ngựa hoang chứ?

Lúc này, Đường Linh Toa và Tuyết Ông Tiên Sinh cùng hai thị vệ khác đã cưỡi ngựa đuổi tới, đều xuống ngựa nắm dây cương, bước tới gần, Đường Linh Toa trừng con người, sóng mắt lưu chuyển.

- Thiên Hà ca ca, các người cũng ra ngoài săn thú sao?

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Đường Linh Toa, thấy nàng đã thay đổi y phục nữ hài, buộc tóc hai bên, phối hợp với bộ quần áo bó sát người, bên lưng còn đeo một cây cung, cộng với khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, đôi con ngươi sáng ngời thu hút, mang theo một cỗ anh khí hiên ngang, lại có vẻ tiểu man khả ái, tạo ra cho người khác một loại cảm thụ rất khác biệt.

Quả nhiên là một mỹ nhân bại hoại, vô luận là đồ trang phục gì đi nữa cũng không thể nào che lấp được sự mỹ lệ của nàng, hơn nữa thay đổi khí chất trước kia, không khỏi làm cho trước mắt sáng ngời.

Vân Thiên Hà chỉ là hơi quan sát nàng vài lần, trong ánh mắt không hề xuất hiện gợn sóng gì, chỉ thần nhiên đáp:

- Chỉ có thể nói là trùng hợp, nếu không phải ta thả Vân Bôn ra, để nó một mình chơi đùa nơi hoang dã, phỏng chừng không thể nào gặp được mấy người!

Sóng mắt Đường Linh Toa lại chuyển động, liếc nhìn hắn, cắn đôi hàm răng trắng nõn.

Đường Linh Vũ kinh ngạc nói:

- Thiên Hà huynh đệ, hiện tại có rất nhiều người săn thú, người để Truy Vân Mã một mình ra ngoài, nếu như bị người xấu bắt đi, vậy thì cái được không bù nổi cái mất rồi!

- A, vậy không phải vừa rồi ngươi hô muốn bắt nó hay sao?

Vân Thiên Hà nói.

- Ách...

Đường Linh Vũ nghe câu này, lập tức dừng lại, thần sắc có chút đỏ lên, xấu hổ nói:

- Đây, tại nơi hoang dã nhìn thấy một thớt Truy Vân Mã thượng đẳng, người nào cũng sẽ sinh ra loại tâm tư này, xin Thiên Hà huynh đệ thứ lỗi!

Đường Linh Toa nhìn thấy ca ca của mình luôn chịu thiệt trước mặt Vân Thiên Hà, trừng mắt nhìn người khác gặp tai họa, tựa hồ giống như rất hết giận, cười nói:

- Tiên sinh đã sớm nói qua, Truy Vân Mã nếu như không có chủ nhân thì sẽ không thể xuất hiện tại nơi này, nhưng ca không chịu nghe, hiện tại trọn tròn mất sao, hi hi!

Đường Linh Vũ oán hận trừng mắt liếc nhìn muội muội, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

- Người không biết không có tội, kỳ thực chuyện này là sơ sẩy của ta, người cũng không cần phải để trong lòng!

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần sắc mất tự nhiên của Đường Linh Vũ, liền cho hắn một bậc thang để hạ xuống, sau đó dắt dây cương tới một bên, cầm lấy số cỏ đã lấy sẵn cho Vân Bôn ăn, trong đồng cỏ này có được thảo công hiệu lưu thông máu và an thần, hiện tại Vân Bôn mới chỉ là ngựa con, thỉnh thoảng ăn thứ này sẽ tốt cho phát triển.

Sử Trường Đức nhìn thấy Vân Thiên Hà lấy cỏ cho ngựa ăn, đang muốn nhắc nhở cái gì, Vân Thiên Hà nhìn hắn một cái, cười nói.

- Vừa rồi Vân Bôn bị kinh hãi, hơn nữa loại dược thảo này chỉ thỉnh thoảng mới ăn, trong lòng của ta hiểu rõ mà!

Nghe lời này, Sử Trường Đức nghĩ chính mình đã lo lắng nhiều rồi, lập tức gạt đầu tới thu thập mọi thứ lên cương ngựa.

Tuyệt Ông Tiên Sinh dắt một con ngựa trắng đi tới, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà tiểu hữu đã có hứng thú săn bắn, vậy thì hãy đi cùng với chúng ta, núi này thường có tinh thú lui tới, nên cẩn thận một chút tốt hơn!

- Tinh thú?

Vân Thiên Hà có chút hiếu kỳ hỏi:

- Tiên bối, tinh thú là gì?

Tuyệt Ông Tiên Sinh nhìn thấy Vân Thiên Hà nổi hứng thú, cười cười, vừa đi vừa giới thiệu.

- Kỳ thực tinh thú có hình dạng tương đối giống với đại đa số hoang cầm dã thú, chỉ là tinh thú đó đều sống qua thọ mệnh rất dài, đã mở được chút linh trí, còn hung hãn hơn so với võ giả bình thường, mà những tinh thú càng sống lâu càng dễ kết xuất một loại tinh nguyên đan trong cơ thể, có tác dụng phụ trợ tu luyện cực tốt đối với võ giả, mà máu thịt cũng vô cùng bổ dưỡng, chỉ là tinh thú cường hãn không gì sánh được, cho

dù là cao thủ cấp Võ Sư cũng chưa chắc đã là đối thủ, thông thường chỉ có từ Tiên Thiên Võ Sư trở nên mới nắm chắc giết chết được tinh thú, thu hoạch tinh nguyên đan, tất nhiên vẫn có những tinh thú cường đại tới biến thái, dù Đại Tông Sư cũng chưa chắc thắng nổi, vì vậy tại một ít núi rừng hoang dã, xác suất tinh thú xuất hiện tương đối lớn!

- Nếu như tinh thú có tinh nguyên đan, có tác dụng phụ trợ tu luyện cực cao, sợ rằng đã từng giết chết không ít con người, chỗ này tuy rằng hoang vắng hẻo lánh, thế nhưng tiên bối làm sao xác định được thường có tinh thú xuất hiện?

Vân Thiên Hà hỏi.

Tuyết Ông Tiên Sinh cười nói:

- Tinh thú không giống khác gì nhiều so với dã thú thông thường, nếu không cẩn thận sợ là không nhận ra được, huống chi bọn chúng cực kỳ hung hãn, mà người muốn săn giết có thực lực không mạnh, cần phải trả một cái giá tương đối lớn mới bắt được một con, bất quá phân rõ có thường xuất hiện tinh thú hay không, còn có một biện pháp khá đơn giản mà hữu hiệu, được thảo mà tiểu hữu vừa cho ngựa ăn, chính là loại thực vật cấp thấp mà tinh thú rất ưa thích, hơn nữa ta nhìn thấy trên đó có một ít vết tích gặm nhấm qua, bởi vậy có thể khẳng định nơi này thường xuất hiện tinh thú!

Nghe có vẻ giống như một ngành học về động vật học, Vân Thiên Hà có thể hiểu rõ cơ bản, bất quá không quá hưng thú muốn theo đuổi những loại chuyện như thế này, hiểu được tinh thú như thế nào là được rồi, hần cần bản không có dự định đi săn giết linh thú.

Lúc này, đột nhiên Tuyết Ông Tiên Sinh lấy cung tên ra, tốc độ thủ pháp nhanh tới giật mình, mà cây cung trong tay thoát nhìn rất kỳ quái, mặt trên có đủ chín mũi tên sắc nhọn, lõi một cái liền căng tròn, sau đó buông ra.

Băng...

Thanh âm chấn động của dây cung khá lớn, mà chín mũi tên sắc nhọn mang theo tiếng xé gió, giống như lưu tinh thiểm điện, bay về phía một mảnh bụi cỏ khá cao cách đó khoảng bảy tám trăm bước.

- Cữu tiển liên châu!

Vân Thiên Hà thầm hít một ngụm lương khí, mở to hai mắt nhìn về phía bụi cỏ cách đó xa xa, trong đó có hơn mười con thỏ vừa lớn vừa béo chạy ra, bị chín mũi tên này phân biệt ghim vào thân thể.

Cao thủ, quả nhiên là cao thủ!

Chỉ nhìn thành quả săn thú này đã biết là cao thủ, chỉ một lần xuất thủ, liền thu được kết quả kinh người.

Tuyết Ông Tiên Sinh thu cung lại, hơi phất tay, lúc này hai gã thị vệ liền chạy đi mang theo đám thỏ rừng vừa bị bắn chết trở về.

Vân Thiên Hà chú ý tới, trong đó có một con màu lông tương đối nhạt, trên người có ba mũi tên cắm vào hầu như cùng một vị trí, những con còn lại phân biệt cắm sâu hoặc hai mũi tên hoặc ba mũi.

Chờ thị vệ mang con mồi trở về, Tuyết Ông Tiên Sinh chỉ vào một con thỏ bị cắm ba mũi tên trên người, màu lông hơi nhạt, hiện tại vẫn còn chưa chết hẳn, cười nói:

- Con thỏ rừng này, chính là tinh thú cấp thấp!

Quai hàm của Vân Thiên Hà muốn trề xuống rồi!

29. Chương 29: Muộn Nê Hoàn

Trong đồng lửa hừng hực thiêu đốt, thỉnh thoảng lại truyền tới những tiếng lách tách nổ vang như pháo từ mấy thanh củi to.

Trên đồng lửa, có một cái giá cao, trên giá là năm con thỏ rừng đã được làm lông sạch sẽ, bên ngoài là lớp mỡ vàng óng ánh, mùi thơm mê người truyền ra, đôi huynh muội Đường Linh Vũ ngồi bên cạnh đồng lửa đều không nhin được dùng sức nuốt nước miếng.

- Thơm quá nha, có thể ăn được hay chưa?

Đường Linh Toa vốn là thiên kim, tôn quý không gì sánh được, quanh năm bị rất nhiều người vây quanh bảo hộ, nàng chưa từng thể nghiệm qua loại sinh hoạt dã ngoại như thế này, càng không có chuyện được ăn những món ăn thôn quê, thực sự khó có thể ngăn lại được mê hoặc của mỹ vị mới mẻ này, không khỏi quay về phía Vân Thiên Hà rụt rè hỏi.

Ngay cả Đường Linh Vũ cũng hiếu kỳ mười phần, hẩn nhìn Vân Thiên Hà ngồi cách đó không xa cầm một thanh gỗ, đảo đi đảo lại trên một hòn đá không biết làm cái gì.

Tuyết Ông Tiên Sinh có kiến thức rất rộng rãi, cười nói:

- Hẩn hẩn là đang làm một loại gia vị...

Vừa nói, đã thấy Vân Thiên Hà thu thập lại bột phần đánh ra từ hòn đá, dùng một mảnh lá cây làm sạch sẽ, từng chút từng chút một rắc bột phần kia vào năm con thỏ đang nướng, hơn nữa cộng thêm một ít gia vị muối ăn hẩn chuẩn bị từ nhà, lần lượt quay tròn năm con thỏ vài lần, cuối cùng mới lấy xuống một con thỏ chín vàng.

- Linh Toa cô nương, cho ta mượn chủy thủy dùng một lát?

Sau khi lấy xuống một con thỏ chín vàng, Vân Thiên Hà quay sang nói với Đường Linh Toa, từ lúc sáng hẩn đã quan sát thấy cô nương này luôn giữ trên người một thanh trủy thủ tinh xảo đẹp đẽ, vừa lúc muốn mượn để cắt thịt.

Đường Linh Toa nghe lời này lập tức sững sốt, sắc mặt đỏ bừng như muốn chảy nước, hận không thể tìm một cái lỗ nào đó chui vào, ngay cả Đường Linh Vũ cũng trợn mắt tròn vo nhìn Vân Thiên Hà.

Khuôn mặt của Tuyết Ông Tiên Sinh cũng mang theo thần sắc cổ quái, mỉm cười.

Nhìn vẻ mặt của mọi người có vẻ cổ quái, nhất là bộ dạng e thẹn không ngớt của Linh Toa cô nương kia, Vân Thiên Hà đột nhiên ý thức được mượn chủy thủ của nữ hài tử như vậy hình như đã phạm vào điều kiêng kỵ nào đó, dù sao hẩn còn chưa quá hiểu rõ thế giới này.

Thần sắc có chút xấu hổ, cười cười, Vân Thiên Hà không tiếp tục mượn chủy thủ của người ta, mà quay sang nhìn một gã thị vệ nói:

- Vị đại ca này, có thể mượn kiếm của người dùng một lát?

Vị thị vệ kia sững sốt, sắc mặt cổ quái nhìn Vân Thiên Hà vài lần, rồi cởi thanh kiếm sau lưng chính mình đưa cho Vân Thiên Hà.

- Cảm ơn!

Vân Thiên Hà tiếp nhận kiếm, nhìn sắc mặt mấy người vô cùng cổ quái, cũng không để ý đến, cắt con thỏ đã chín vàng làm mấy phần, trước tiên đưa cho Tuyết Ông Tiên Sinh một phần nói:

- Tiền bối, người ném thử trước xem thế nào!

Tuyết Ông Tiên Sinh mỉm cười gật đầu, không khách khí tiếp nhận miếng thịt, đưa vào miệng cắn một cái, tước một miếng nhỏ, cảm giác thịt này vô cùng mềm, ăn rất ngon, tự đáy lòng tán thán nói:

- Thịt này mang theo mùi thơm nhàn nhạt của thảo dược nào đó, khi ăn vào béo mà không ngậy, thịt đủ mềm, rất ngon miệng, xác thực là mỹ vị khó có được, rất không tồi!

Một câu đánh giá rất không tồi, lúc này rốt cuộc làm cho đôi huynh muội từ trong trạng thái ngây dại khôi phục lại tinh thần, Đường Linh Vũ tiếp nhận nửa con thỏ từ tay Vân Thiên Hà, trực tiếp cắn một miếng thật to, nhanh chóng ăn như hùm như báo.

Sau đó, Vân Thiên Hà lấy xuống mấy con thỏ còn lại, cắt nhiều phần cẩn thận, phân cho mỗi người một nửa, đều nhận được đánh giá: ăn ngon.

Đường Linh Toa có chút ngưng ngừng, cũng có vẻ nhần nhỏ, Vân Thiên Hà trực tiếp lôi cánh tay nhỏ bé của nàng, Đường Linh Toa kinh hãi, vốn định rút tay trở về, thế nhưng Vân Thiên Hà lấy cho nàng nửa con rồi buông tay ra, chính mình cầm nửa con khác bắt đầu ăn, căn bản không hề chú ý tới sắc mặt đỏ bừng như sắp chảy nước của Đường Linh Toa, mà đôi mắt của nàng đã mờ mịt như muốn khóc ra rồi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Kiếp trước được gia gia dạy cho phương pháp điều chế gia vị cho món nướng này, lúc đầu Vân Thiên Hà căn bản không nghĩ tới thế giới này lại có một số tài liệu thay thế được, phối hợp hai loại thảo dược, sau đó lại dùng đồ gia vị bình thường hỗn hợp, sẽ làm cho thịt nướng tỏa mùi hương nhàn nhạt, vừa mềm vừa béo, ăn vào phi thường đã nghiền.

Đường Linh Vũ rất nhanh đã tiêu diệt xong nửa con thỏ, lại cầm lấy nửa con khác, liếm liếm môi, tựa hồ ý vị còn chưa hết, đôi mắt trông mong trọn trĩnh nhìn ba con thỏ còn lại vẫn được quay đầu trên đồng lửa.

Đường Linh Toa lặng yên xé thịt thỏ, cái miệng nhỏ nhắn nhai thật lâu, ăn rất thanh thú, nhưng thỉnh thoảng lại liếc mắt lên nhìn Vân Thiên Hà, trong nhãn thần có vẻ hơi u oán.

Vân Thiên Hà để Sử Trường Đức rắc đồng bột còn lại vào hai con thỏ, quay trên đồng than hồng vài lần, chỉ phân một con cho Đường Linh Vũ và hai gã thị vệ, hai con còn lại thì lấy giấy dầu bọc lại cất giữ, hắn chỉ ăn nửa con rồi dừng lại, mà chờ khi củi trong đồng lửa hoàn toàn cháy hết, cầm một cái gậy gắp than hồng ra, bên trong lộ một quả cầu tròn bằng đất sét lớn chừng quả bóng rổ.

Hắn bới quả cầu bằng đất sét kia ra, cầm lấy một hòn đá nhỏ nhỏ, mạnh mẽ nện xuống, đập vỡ quả cầu bằng đất sét, nhất thời bên trong truyền ra một mùi thơm càng thêm mê người., xông thẳng vào mũi.

Ngửi mùi hương này, Tuyết Ông Tiên Sinh cũng sáng ngời hai mắt, vừa rồi hắn chỉ ăn nửa con thịt quay, đã sớm biết còn có nội dung phía sau, lúc này quả nhiên nhìn thấy bên trong quả cầu bằng đất sét lót lá cây, lá cây còn chưa được bóc ra, mà mùi thơm mê người kia đã truyền vào mũi, xem loại thủ pháp làm thức ăn như thế này, sợ rằng càng là mỹ vị hiếm có.

Đường Linh Vũ ăn đến cái bụng tròn vo, nhưng vừa ngửi được mùi hương thơm ngát này, hồi hận sờ sờ cái bụng căng đầy của mình, lập tức bật người dậy, liều mạng luyện quyền, cố gắng làm cho bụng của mình nhanh chóng tiêu hóa chỗ thịt đã ăn, hắn còn chưa được thưởng thức mùi vị thịt thỏ càng thêm thơm ngon kia, hắn muốn liều mạng rồi.

Khi Vân Thiên Hà bóc lớp lá cây bọc bên ngoài thịt thỏ, mùi hương thơm ngát không gì sánh được kia càng thêm nồng đậm, xông vào trong mũi, ngay cả hắn cũng có chút không nhịn được, lập tức cất một khối lớn, trực tiếp đưa lên miệng cắn, quá thơm ngon!

Loại phương pháp chế tạo "muộn nê hoàn" này cũng là do gia gia kiếp trước của hắn dạy cho, bất quá bình thường mỹ vị bình thường Vân Thiên Hà ăn xong cũng thôi, thế nhưng thịt của thỏ tinh thú, đây là lần đầu tiên khi hắn tới thế giới này được nếm thử.

Cắt thịt phân chia cho mọi người, hắn mới nhắm nháp cẩn thận phần của mình, loại mỹ vị này thực sự khó có thể hình dung được, có thể nói, chỉ cần ăn xong một lần, tuyệt đối sẽ làm cho người ta cả đời khó quên...Nói chung không thể dùng từ ngữ để miêu tả!

Tuyết Ông Tiên Sinh cũng không khỏi vừa ăn vừa tán thán, lại có chút tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc, lần này đi không mang theo rượu, mỹ vị như vậy, không rượu há có thể vui vẻ, đáng tiếc a...

...

Mọi người ăn xong bữa trưa thịnh soạn không gì sánh được, nhanh chóng thu thập hành lý, tiếp tục cưỡi ngựa lên đường, dù sao mục đích của lần này là săn thú, không thể đơn thuần ăn uống thịt nướng như vậy được.

Tiếp tục đi sâu vào trong sơn dã, con mồi dần dần nhiều hơn, có lợn rừng, có gà rừng, chim chóc các loại...Trong đoàn người, ngoại trừ Tuyết Ông Tiên Sinh không tiếp tục bắn thêm một lần, còn lại mỗi người

đều tự tập trung vào con mồi chính mình đã định trước.

Chỉ là mọi người có chút không thể hiểu được chính là, mỗi một lần Vân Thiên Hà bắt cung, chỉ bắn gà rừng và bồ câu, có thỏ rừng nho nhỏ, hơn nữa chỉ bắn thương là dừng, không biết hẳn muốn làm cái gì.

Ngay cả Tuyết Ông Tiên Sinh cũng không hiểu được, thậm chí thấy quái dị, lúc Vân Thiên Hà cưỡi ngựa thỉnh thoảng lại nhìn lên bầu trời, trên bầu trời rốt cuộc có cái gì, lẽ nào hẳn lại muốn săn gà bay hay sao?

Điều này làm cho trong lòng mọi người đều thấy nghi hoặc!

Tiến pháp (thuật bắn cung) của Đường Linh Vũ không tồi, những loại thú như gà rừng, mỗi một tên bắn ra sẽ không thất bại, nhìn động tác kéo cung của hắn rất ưu nhã, chắc hẳn là do đỉnh thân Tuyết Ông Tiên Sinh truyền thụ.

Đường Linh Toa cũng không ngoại lệ, thậm chí phương diện này còn tốt hơn so với Đường Linh Vũ một chút.

Chỉ là mỗi lần ánh mắt của nàng đụng tới ánh mắt của Vân Thiên Hà, luôn cảm thấy rất ngượng ngùng, lập tức né tránh, sau đó thời điểm hắn không chú ý, u oán trừng mắt liếc nhìn vài lần, hận không thể cắn chết hắn.

Tâm tư của các nữ hài, người đừng cố đoán!

Tiến vào một mảnh rừng cây hoang dã, phía sau rừng cây là ngọn núi hoang, ngọn núi này tương đối bằng phẳng, cũng không tính dốc cho lắm, ngồi trên ngựa cũng có thể trực tiếp chạy lên sườn núi.

Khi Vân Thiên Hà tới sườn núi liền xuống ngựa, đưa mắt nhìn xung quanh một chút, tinh tế lắng nghe, còn có thể nghe được một số âm thanh kỳ dị từ trên bầu trời ngọn núi truyền đi, Vân Thiên Hà có vẻ rất hưng phấn.

- A Lai, mang đám gà rừng, chim bồ câu ta bắn bị thương lại đây!

Sử Trường Đức không biết Vân Thiên Hà muốn làm gì, lập tức cưỡi mấy con chim bồ câu và gà rừng buộc cạnh yên ngựa rồi mang tới, Vân Thiên Hà tìm một chỗ tương đối trống trải, để Sử Trường Đức tạm thời thả những con gà rừng và chim bồ câu xuống đất không để ý tới, mà nhờ mượn Tuyết Ông Tiên Sinh hai người thị vệ, dặn họ chạy sang bên cạnh chặt lấy mấy cây gậy gỗ.

Đường Linh Vũ hiểu kỳ mười phần, mà đi săn thú không nên nói chuyện nhiều, liền đi theo hỗ trợ.

Vân Thiên Hà lại cho hắn nhiệm vụ đi tìm cỏ khô và lá cây, thực đúng là coi hắn giống như người hầu sai bảo, bất quá Đường Linh Vũ không hề có chút oán hận nào, nghĩ như vậy mới thực sự là thú vị.

Một lát sau, Vân Thiên Hà và Sử Trường Đức, còn có hai gã thị vệ, mỗi người khiêng mấy chiếc gậy gỗ trở về, mà Đường Linh Vũ thì đã ôm một đồng cỏ khô và lá cây thật lớn thả xuống, chỉ là toàn thân của hắn đầy bụi đất, chọc cho Đường Linh Toa cười khanh khách không ngừng.

Khi mang mấy thứ này trở về, mọi người vẫn không giải thích được, không hiểu rốt cuộc Vân Thiên Hà muốn làm cái gì, cuối cùng Tuyết Ông Tiên Sinh nhin không được hỏi:

- Thiên Hà tiểu hữu, người dùng những cây gậy gỗ và lá cây này làm gì?

- Dựng một gian nhà tranh giản dị!

Vân Thiên Hà đơn giản trả lời một câu, càng làm cho mọi người nghi hoặc không giải thích được, lẽ nào hẳn dự định qua đêm nay tại ngọn núi này hay sao?

30. Chương 30: Chim Ưng

Nhất là đôi huynh muội Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa, tuy rằng việc này khiến cho mặt mũi cả hai nhem nhuốc, thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy gian nhà tranh chính mình góp sức dựng lên, cả hai đều rất vui vẻ, dù sao thì họ cũng chỉ là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mà thôi.

Khi gian nhà tranh được dựng xong, Vân Thiên Hà để Tuyết Ông Tiên Sinh mang theo mấy người còn lại vào trong nhà tranh chờ trước, mà chính mình thì dẫn Sử Trường Đức đi tới chỗ đất trống vừa rồi thả gà rừng và chim bồ câu hồi nãy.

Trước tiên hắn và Sử Trường Đức cắm mấy cây gậy xuống đất tại trung ương mảnh đất trống, sau đó đi lấy mấy sợi dây thừng tốt buộc vào đuôi những con gà rừng và chim bồ câu, một đầu dây khác bị buộc vào gậy gỗ vừa mới cắm xuống đất trước đó, khi thả gà rừng và chim bồ câu ra, bọn họ đi vòng xung quanh cây gậy gỗ dậm thật mạnh.

Khi tất cả chuẩn bị hoàn tất, Vân Thiên Hà lại từ bên cạnh lấy ra một cái khung hình tròn, trên khung buộc một loại dây thừng, giống như hình chiếc võng vậy, sau đó dùng một cây gậy khác buộc chống ngang cái khung tròn, lấy dây buộc chặt cả hai lại với nhau, cuối cùng dẫn theo Sử Trường Đức chui vào trong gian nhà tranh.

Trong nhà tranh, thoáng cái có nhiều người tiến vào như vậy có chút chật chội, nhưng cũng không có cách nào, Tuyết Ông Tiên Sinh dẫn hai tên thị vệ dắt ngựa xuống núi chờ, lúc này mới làm cho gian nhà tranh có vẻ rộng rãi hơn một chút.

Nhìn xuyên qua khe gian nhà tranh, Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn bố trí của Vân Thiên Hà hỏi:

- Đây là một cái bẫy?

- Uhm, xem ra chúng ta phải chờ đợi khá lâu trong gian nhà tranh này rồi!

Vân Thiên Hà vừa cười vừa nói.

Đường Linh Vũ hiểu kỳ hỏi:

- Làm bẫy như vậy cuối cùng là có tác dụng gì, trực tiếp một tên không phải giải quyết xong rồi sao?

Con mắt Vân Thiên Hà không hề chớp, mở mắt nhìn chăm chăm vào mấy con gà rừng và chim bồ câu xa xa, thuận miệng nói:

- Nếu như dùng tên, vạn nhất bắn chết con mồi, vậy thì không hoàn thành mục đích ban đầu của ta rồi!

Đường Linh Toa cách Vân Thiên Hà tương đối gần một chút, lúc này tim của nàng chợt đập nhanh hơn, lúc mọi người không nói lời nào nhìn qua khe, nàng hầu như có thể nghe được tiếng tim của chính mình đập mạnh, mặt đỏ lên, lập tức cúi đầu úp mặt xuống dưới đất.

Thấy bầu không khí có vẻ trầm mặc, Đường Linh Vũ hỏi:

- Thiên Hà huynh đệ, sáng nay người ở dưới đáy hồ lâu như vậy là do luyện công pháp gì sao?

- A, đó là Ngư Thị Luyện Phu Thuật, không phải là người cũng có luyện hay sao?

Vân Thiên Hà nhàn nhạt trả lời, nhân thần không rời khỏi mấy con mồi cách đó xa xa, thực giống như sợ chúng chạy mất đi vậy.

Đường Linh Vũ nghe xong lập tức lắc đầu nói:

- Không phải, ta muốn hỏi người vì sao có thể duy trì dưới đáy hồ lâu tới như vậy, rốt cuộc là làm như thế nào?

Tuyết Ông Tiên Sinh nghe xong vấn đề này, tán thưởng liếc mắt nhìn Đường Linh Vũ, hắn cũng vô cùng hứng thú, liền lộ vẻ mặt chờ mong chờ đợi câu trả lời của Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà đột nhiên quay đầu lại, cổ quái liếc mắt nhìn Đường Linh Vũ, nói:

- Loại công pháp này gọi là Quy Tức Thuật, là một vị tiên bối cao nhân thần bí dạy cho ta!

- Vậy người có thể dạy ta loại Quy Tức Thuật này hay không?

Đường Linh Vũ nghe lời xác nhận của hắn, có vẻ hưng phấn mười phần.

- Vì sao ta phải dạy cho người?

Vân Thiên Hà nhìn bên ngoài, không quay đầu lại hỏi.

- Ách...

Đường Linh Vũ dừng lại, không biết nên nói tiếp như thế nào, hần phát hiện trước mặt Vân Thiên Hà, hần luôn luôn chịu thiệt, không khỏi cầu xin giúp đỡ nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh.

Tuyết Ông Tiên Sinh cười cười nói:

- Thiên Hà tiểu hữu, Linh Vũ như vậy xác thực có chút đường đột, thông thường tiền bối cao nhân đều có chút cổ quái, không thích truyền công pháp của chính mình ra ngoài, người đừng trách móc.

- Uhm, vị tiền bối kia xác thực cổ quái, ta học được loại Quy Tức Thuật này, chỉ dùng hai con thỏ 'muộn nê hoàn' lúc trưa là có thể trao đổi được với vị tiền bối cao nhân đó!

Vân Thiên Hà thản nhiên nói, kỳ thực loại công pháp này là do hần học được từ kiếp trước, trong bộ đội đặc chủng ai ai cũng biết.

Nghe xong lời nói của Vân Thiên Hà, tất cả mọi người có chút không thể tưởng tượng được, Tuyết Ông Tiên Sinh kinh ngạc nói:

- Còn có quái nhân như vậy, cư nhiên trao đổi công pháp của chính mình với mỹ thực do người khác làm?

Vân Thiên Hà thản nhiên trả lời.

- Vị tiền bối cao nhân kia đã từng nói, võ học thiên hạ, khi tới điểm cuối cùng, trăm sông đổ về một biển, về phần những thứ công pháp bí tịch trước đó, giống như phù vân, sinh không mang theo, chết không mang theo, không bằng đổi lấy mỹ thực cho thống khoái.

- Người có biết tên của vị tiền bối cao nhân này hay không?

Tuyết Ông Tiên Sinh nghe được lời này, có chút động dung hỏi, trong đầu của hần đột nhiên nghĩ tới một người tương đối giống với quái nhân trong lời nói của Vân Thiên Hà, mà người đó là một truyền thuyết võ đạo.

- Ách...Vị tiền bối cao nhân đó cũng không nói cho ta biết tên là gì, ta cũng chỉ ngẫu nhiên gặp hần, lão nhân thích uống rượu, hay nhắc tới 'vấn thể gian tình thị hà vật, chấm khiêu nhân sinh tử tương hứa? *'

Vân Thiên Hà vừa nói, không khỏi nhớ tới vị đạo sư võ thuật dẫn dắt hần trước kia, người đó quả thực là một lão tình si a, hần rất hay lẩm bẩm lại những lời này, hiện tại ngẫm lại cảm giác có chút kỳ lạ.

Sau khi Tuyết Ông Tiên Sinh nghe xong lời này, triệt để giật mình ngơ ngẩn, bắt đầu trầm mặc không nói gì, nhìn thần sắc của hần tự hồ đang nhớ lại hồi ức nào đó mà ưu thương.

Vân Thiên Nghĩ bầu không khí có chút kỳ quái, lại quay đầu nhìn, chỉ thấy biểu tình của Tuyết Ông Tiên Sinh rất cổ quái, trong lòng thầm nghĩ:

"Không phải nha, chính mình nói lảng nhảng một hồi mà vị cao thủ này dĩ nhiên tin tưởng, lẽ nào trên thế giới này thực sự có người giống như vậy hay sao?"

Mà sắc mặt của Tuyết Ông Tiên Sinh lúc này có chút bệnh trạng ửng hồng, thần tình kích động, hần nắm hai vai Vân Thiên Hà hỏi:

- Người gặp vị tiền bối cao nhân đó vào lúc nào? Bộ dáng của hần lúc đó ra sao?

Vân Thiên Hà bị nắm hai vai đau nhức, hần phát hiện lời nói dối của mình cư nhiên làm cho vị đại cao thủ này thất thố tới như vậy, hiện tại có chút khó giải quyết rồi, đành kiên trì tiếp tục phịa:

- Uhm, đại khái thời gian mùa xuân nửa năm trước, vị tiền bối cao nhân đó có hình dạng giống như một tên khất cái, chỉ ôm một hồ lô rượu, lúc gặp phải ta, liền nói với ta, tiểu huynh đệ, ta xem ngươi cốt cách tinh kỳ, nhất định là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, nếu như có thể đả thông kinh mạch toàn thân, còn không phi long trùng thiên sao, nhiệm vụ cứu vớt gian khổ của chúng sinh trong tương lai phải giao cho ngươi rồi, chỗ của ta có bản bí tịch, đưa cho ta ít tiền liền bán cho ngươi, có muốn học hay không?

Vân Thiên Hà tiếp tục nói:

- Lúc ta ta không có tiền, chỉ đành theo hần chơi đùa, vì vậy dẫn theo lão khát cái đó ra bên ngoài làm cho hần 'muộn nê hoàn' ăn, hần liền giao cho ta bản Quy Tức Thuật này, còn nói có duyên gặp lại lần nữa!

Tuyết Ông Tiên Sinh vừa nghe, thần tình hưng phấn, kích động nói:

- Nói như vậy, vị tiền bối này còn có thể tiếp tục tới tìm người?

- Không sai biệt lắm, chính là như vậy!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt đáp lại một câu, thông qua kẽ hở nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy đám gà rừng và chim bồ câu nguyên bản an tĩnh, hiện tại bắt đầu lỏng lẻo, liều mạng muốn bứt khỏi sợi dây.

- Rốt cuộc tới!

Vân Thiên Hà có chút hưng phấn thốt.

Đôi huynh muội Đường Linh Vũ vốn nghe Vân Thiên Hà kể cổ sự đến nhập thần, đột nhiên nghe được lời này, liền quay đầu nhìn, cũng phát hiện ra đám gà rừng và chim bồ câu nhảy loạn lên, không khỏi có chút kỳ quái, huynh muội hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có một loại cảm giác, bọn họ phát hiện ra người kia càng lúc càng thần bí rồi!

Vân Thiên Hà nắm sợi dây, nhãn thần gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ con mồi.

Đột nhiên...

Trên bầu trời có một điểm đen giống như thiểm điện lao xuống, đến khi điểm đen kia dần dần hạ xuống, mọi người mới phát hiện ra điểm đen này dĩ nhiên là một con chim ưng.

Ngay khi con chim ưng kia lao về phía mấy con chim bồ câu đã giãy giụa, Vân Thiên Hà đột nhiên hung hăng giật mạnh sợi dây trong tay, làm cho cây gậy chống đỡ chiếc võng lớn bị đổ xuống.

Khi kéo đổ cây gậy, Vân Thiên Hà liền chạy ra cực nhanh, vừa chạy vừa thuận miệng hô lên.

- Nhanh nhanh ra ngoài hỗ trợ!

Những người khác sửng sốt, nhưng chớp lát liền vội vàng chạy theo ra ngoài.

Khi Vân Thiên Hà kéo mạnh sợi dây trong tay, con chim ưng kia đã bị chiếc võng chụp trúng, nhưng khi nó vỗ cánh, lực đạo vô cùng lớn, lúc nào cũng có thể phá võng bay ra.

Vân Thiên Hà thất kinh, dự đoán lực lượng của con chim ưng này so với chim ưng kiếp trước mạnh hơn tới mấy lần, liền vội vàng gọi mọi người đến hỗ trợ.

Một người phi thân đánh móc gậy, dùng chính thân thể của mình đè lên trên lưng, ôm chặt hai cánh chim ưng, tách khỏi móng vuốt và cái mỏ tập kích, liền hướng về phía Sử Trường Đức hô:

- A Lai, nhanh dùng dây trói lại hai chân của nó, nhanh!

Phản ứng của Sử Trường Đức không chậm, sau khi lao tới, tiện tay nắm lấy sợi dây dưới đất, nhìn thấy Vân Thiên Hà hầu như sắp không thể khống chế được con chim ưng kia nữa rồi, lập tức lao tới buộc lấy hai chân chim ưng, nhưng trảo của nó cực kỳ sắc bén, lực lượng cũng rất mạnh, Sử Trường Đức còn chưa thành công buộc chặt thì đã bị ưng trảo cào vào tay, máu tươi chảy ròng.

Đường Linh Vũ chuẩn bị lao lên hỗ trợ, nhưng bị Tuyết Ông Tiên Sinh ngăn lại.

- Ta đến!

Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn thấy Sử Trường Đức bị thương, không muốn Đường Linh Vũ cũng bị thương, lập tức hăng hái nhảy tới, cầm lấy một sợi dây, chém xuống một chưởng, một cổ kinh khí băng hàn ập vào ưng trảo, đợi khi ưng trảo chết lặng, lập tức lấy dây trói chặt lại, cũng quấn vòng trên đuôi chim ưng nhiều vòng, ngấm lại lo lắng, lại cầm lấy một sợi dây thô to khác buộc thêm vài vòng nữa, cuối cùng thắt nút lại mới hoàn toàn trói xong ưng trảo.

Tuy rằng đã trói xong hai chân, thế nhưng lực lượng của con chim ưng này phi thường mạnh mẽ, sợ rằng còn mạnh hơn so với kinh lực của một Võ Sĩ cấp sáu, Vân Thiên Hà vận hết toàn lực mới miễn cưỡng ngăn

chặn được nó, sau đó tháo chiếc võng trên thân thể chim ưng ra, lấy dây buộc vài vòng vào cánh của nó, làm cho cánh chim không thể giương ra bay lượn, lúc này mới thả lỏng buông nó ra.

Chỉ thấy một con chim ưng bị trói gô trên mặt đất, cổ họng liên tục phát ra thanh âm, tựa hồ có vẻ như rất ủy khuất và phẫn nộ.

Chít chít!

Mà đúng lúc này, xa xa, trên bầu trời đột nhiên truyền tới vài tiếng kêu bén nhọn, Vân Thiên Hà vừa nghe, sắc mặt đại biến, ôm lấy con chim ưng dưới mặt đất kêu lên:

- Chúng ta đi mau, đây chỉ là một con chim ưng cái sắp thành niên mà thôi, nếu như nó gọi đến một con chim ưng đực thì phiền phức rồi!

Vừa nói, Vân Thiên Hà vừa cởi y phục, mạnh mẽ buộc lấy mỏ chim ưng trong người, lập tức huyết một tiếng sáo dài, Vân Bôn hí dài, vội vã chạy tới.

Vân Thiên Hà ôm chim ưng trong lòng, xoay người nhảy lên lưng ngựa, thấy mọi người cũng đều bắt đầu lên ngựa, Vân Bôn tựa hồ cảm ứng được lo lắng của chủ nhân, giống như một tia thiểm điện, gia tốc cực nhanh, điên cuồng chạy xuống dưới chân núi.

31. Chương 31: Ngao Ưng.

Chỉ là không nghĩ tới vận khí của hắn thực sự tốt.

Khi ra khỏi thành đi về phía bắc, lúc hắn để Vân Bôn một mình chơi đùa, chờ đợi Sử Trường Đức, bản thân thì khảo sát hoàn cảnh xung quanh, trong lúc vô ý ngẩng đầu nhìn bầu trời, thấy một con chim ưng nhanh như thiểm điện xẹt qua trên bầu trời, lúc này mới nổi lên ý niệm bắt chim ưng trong đầu.

Sau đó lại gặp phải mấy người Đường Linh Vũ, lúc bọn họ thoải mái săn bắn thì Vân Thiên Hà vẫn một mực âm thầm lưu ý quỹ tích phi hành của con chim ưng trên bầu trời kia.

Cuối cùng phát hiện ra mục đích của nó là một ngọn núi hoang, lúc này Vân Thiên Hà mới phóng tâm làm thức ăn dã ngoại, sau đó thời gian nghỉ ngơi, chính là vì đợi cơ hội tốt nhất để bắt con chim ưng này.

Không nghĩ tới chính là, hắn đã thành công rồi!

Nắm con chim ưng này, mãi cho tới khi hoàng hôn trở về phủ, Vân Thiên Hà hưng phấn tròn một buổi tối, không thể tĩnh tâm lại được, hắn thậm chí lần đầu tiên vì chuyện có được một con chim ưng với thực lực vô cùng cường đại mà bỏ qua không tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh.

Kỳ thực không chỉ có Vân Thiên Hà, mà còn có ba người, đôi huynh muội Đường Linh Vũ và Tuyết Ông Tiên, sau khi bọn họ trở về, buổi tối không ngủ ngon được, mỗi người đều có tâm sự của riêng mình.

Đường Linh Vũ cảm giác ngày hôm nay là một ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời của mình, một ngày cao hứng nhất, nhất là buổi chiều khi hắn nhìn thấy Vân Thiên Hà bắt được con chim ưng cường đại kia, hắn cũng cầu xin Vân Thiên Hà bắt cho hắn một con, không nghĩ tới Vân Thiên Hà cứ nhiên đáp ứng rồi, điều này làm cho hắn hưng phấn mất ngủ cả đêm.

Mà Đường Linh Toa thì khác, nàng xác thực rất vui vẻ vì một ngày chơi đùa hôm nay, thế nhưng điều quan trọng nhất làm cho thiếu nữ này trầm suy nghĩ miên man chính là hình ảnh Vân Thiên Hà mượn thanh trủy thủ của nàng, sao hắn lại biết mình có một thanh trủy thủ, hắn vì sao lại mở miệng hỏi mượn chính mình đây, lẽ nào hắn không biết đó chính là tín vật đính ước mà người ta chuẩn bị tặng cho người trong lòng sao?

Nghĩ tới đây, Đường Linh Toa nằm trong chăn lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, nghĩ thầm, lúc đó vì sao chính mình lại không đưa cho hắn mượn đây? Hay là đưa cho hắn...Uh...Hắn là cũng không xấu, ai nha, mắc cỡ chết người rồi...

Đêm nay, Đường Linh Toa miên man suy nghĩ cả đêm, cũng mất ngủ...

Tuyết Ông Tiên Sinh càng nghiêm trọng hơn, từ lúc hắn trở về phủ liền lập tức vào trong phòng của mình, sau đó cầm một bức tranh, cứ như vậy đứng ngẩn ngơ ngắm nhìn, nước mắt chảy xuống theo dòng cũng không tự biết...

Bức tranh kia vẽ một vị trung niên nhân phong lưu tuấn nhã, hắn đang làm động tác nâng chén rượu nhìn bầu trời, mà thần tình lại có vẻ ưu thương tới như vậy, hình như mất đi thứ gì đó mình rất thương yêu, mượn rượu tiêu sầu.

Bức tranh này chính bức tranh duy nhất vẽ về phụ thân còn lưu lại từ khi Tuyết Ông Tiên sinh còn nhỏ, sau khi hắn thành niên xuất sư, bắt đầu du lịch khắp thiên hạ, đi tìm kiếm tung tích phụ thân khắp nơi, nhưng thủy chung không hề tìm thấy được.

Hắn là thiên hạ đệ nhất cao thủ, được thế nhân tôn kính, thế nhưng ai biết được nội tâm của ả chịu áp lực rất sâu, tưởng niệm phụ thân vì mẫu thân qua đời đã chán nản bỏ lại hắn một thân một mình cô linh, một mình một người đối mặt với đoạn thời gian thương tâm và tuyệt vọng của một gia đình tan nát.

Khi hắn thương tâm tuyệt vọng vô lực xuất hiện ý định tự sát, hắn gặp được sư phụ của mình, sư phụ đưa hắn vào trong núi, dạy hắn võ công cao thâm nhất, dạy hắn đạo lý thái độ làm người, dạy hắn làm thế nào buông bỏ đoạn chuyện cũ thương tâm trong lòng kia.

Thế nhưng, hắn không bỏ xuống được, bóng lưng ưu thương kia của phụ thân, thủy chung vững chắc khắc sâu trong lòng hắn, vĩnh viễn không phai mờ!

Hắn rất muốn biết có phải phụ thân vì mẫu thân qua đời mà đi xa, rốt cuộc là vì sao, hắn muốn biết phụ thân của mình rốt cuộc ở nơi nào, còn sống hay đã chết...

Chỉ là hắn du lịch thiên hạ tìm kiếm nhiều năm, cuối cùng nản lòng thoái chí, mới biết được dựa vào lực lượng của chính mình sợ là không thể nào thực hiện được nguyện vọng, sau đó hắn kết bạn với Túc Tĩnh Vương, cũng thành bạn tốt tri giao, hắn theo Túc Tĩnh Vương đánh khắp thiên hạ, Túc Tĩnh Vương cũng vô cùng tín nhiệm hắn, dùng hệ thống tình báo quốc gia dốc sức điều tra tung tích phụ thân hắn.

Thế nhưng, đã nhiều năm trôi qua, hắn thủy chung không nhận được một chút tin tức nào về phụ thân...

Mà ngày hôm nay, hắn cứ nhiên từ trong miệng của một thiếu niên nghe được tin tức này, tuy rằng hắn không thể xác định được lão khất cái kia có đúng là vị phụ thân mà hắn muốn tìm hay không, thế nhưng thiếu niên miêu tả lão khất cái cũng vì tình mà đau thương, cũng si tình như mạng, so với ấn tượng của hắn về phụ thân rất giống nhau. Vì vậy, hắn tình nguyện tin tưởng lão khất cái kia chính là phụ thân của chính mình.

Nhưng mà...

Vị thiên hạ đệ nhất cao thủ thương cảm, Tuyết Ông Tiên Sinh, lại không biết rằng, vị thiếu niên kia chỉ là bịa đặt nói dối, đã làm xúc động áp lực, tâm sự nhiều năm qua trong lòng hắn, mang cho hắn ánh sáng hy vọng sau bao nhiêu năm bị mây đen che phủ.

Điều này rốt cuộc là vui, hay buồn?

...

Sáng sớm, Đường Linh Vũ từ khi trời mới xuất hiện tia sáng đầu tiên đã rời giường rồi.

Hắn kinh ngạc phát hiện ra, chính mình tựa hồ cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng rời khỏi giường sớm như vậy, là bởi vì sao đây?

Khẩn cấp mặc xong quần áo, đơn giản rửa mặt một chút, bỏ chạy ra cửa, đi tới gian phòng bên sườn Đông Viện nơi Vân Thiên Hà đang ở.

Tối hôm qua Vân Thiên Hà không tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, tới tận nửa đêm mới dần dần bình ổn lại tâm tình, đột nhiên cảm giác rất buồn ngủ, cũng rất tự trách, vì vậy liền tu luyện một canh giờ, cảm giác tinh thần đã tốt hơn một chút, lúc này mới lần ra giường ngủ một hồi.

Tia sáng đầu tiên mới lộ dạng, mới rời khỏi giường, chợt nghe thấy tiếng Đường Linh Vũ đập cửa bên ngoài.

- Thiên Hà huynh đệ, người đã dạy hay chưa?

Tiếng đập cửa của hắn đã đánh thức Lục Châu tỉnh lại từ trong giấc mộng, khi Lục Châu tỉnh lại đã thấy Vân Thiên Hà, cũng vội vàng cuống quýt rời giường, không kịp trang điểm một chút, lập tức bắt đầu giúp hắn chuẩn bị quần áo, múc nước đến giúp hắn rửa mặt, lúc này mới đi ra mở cửa.

Vân Thiên Hà rửa mặt xong, cảm giác tinh thần khoan khoái, Đường Linh Vũ liền xông vào:

- Thiên Hà lão đệ, lúc nào chúng ta đi bắt ưng vậy?

- A, chờ ta thuần phục xong con chim ưng vừa mới bắt đã!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt đáp lại một câu, sau đó rời khỏi phòng đi về một gian phòng trống bên cạnh, Đường Linh Vũ vội vàng đuổi kịp.

Mà khi vào trong gian nhà kia, chỉ thấy con chim ưng bị trói chặt vào một cây gậy sắt dài đặt ngang trong không trung, nó không còn hung hãn giống như lúc ban đầu vừa mới bắt trở về, hiện tại có vẻ rất yên tĩnh, nó vẫn đứng thẳng thân thể vô cùng ngạo nghễ, khi nhìn thấy Vân Thiên Hà tới, nó dùng đôi mắt sắc bén liếc ngạo trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Lông trên lưng của con chim ưng này có màu tím và trắng giao nhau, màu lông giữa hai chân lại là tím và xanh, đầu đến cái cổ thuần một màu tuyết trắng, thoạt nhìn tương đối thần tuấn uy vũ, Vân Thiên Hà rất thích nó.

Bắt quá, thích thì thích, phải nghĩ biện pháp thuần phục mới được, vì vậy việc Vân Thiên Hà cần phải làm tiếp theo là ngao ưng rồi.

Trước khi ngao ưng, cần phải làm mấy công tác chuẩn bị mới được.

Vân Thiên Hà gọi Lục Châu tới, để nàng cắt thịt tươi từ mấy con thú hoang ngày hôm qua sẵn về mang tới, con chim ưng này đã chịu đói bụng từ ngày hôm qua rồi, hắn hiện tại muốn thử xem có thể bón thức ăn cho nó hay không.

Bắt quá, Vân Thiên Hà không hề hy vọng rằng con chim ưng cao ngạo này mới chỉ bị bỏ đói một ngày một đêm mà đã ăn thịt tươi do hắn mang tới, vì vậy khi hắn cầm miếng thịt bước tới gần, quả nhiên con chim ưng kiệt ngạo này chỉ coi thường quay đầu đi, không thèm liếc mắt nhìn miếng thịt tươi ngon.

Đường Linh Vũ không giải thích được nói:

- Thiên Hà lão đệ, người đang làm cái gì?

- Ngao ưng!

- Cái gì là ngao ưng?

Đường Linh Vũ không giải thích được hỏi.

- Ngao ưng chính là thuần phục nó từ trong tâm tinh đến thân thể, còn có tinh thần, để nó không còn dã tính khó thuần, để nó thần phục dưới ta...

Lúc này, thấy chim ưng bắt đầu dùng cái mỏ sắc bén của mình cắn vào thiết liên (dây xích), muốn cắt đứt thiết liên đang trói chính mình, Vân Thiên Hà nói:

- Thấy không, tuy rằng là một con chim ưng, thế nhưng nó cũng có tôn nghiêm, nó là vương giả trên bầu trời, đây là kiêu ngạo của nó...

Nhìn con chim ưng ngẩng đầu đứng thẳng, Đường Linh Vũ gật đầu, đối với lời nói của Vân Thiên Hà thâm chấp nhận rất sâu.

Nếu muốn ngao ưng, phải nỗ lực thời gian và tinh lực khổng lồ.

Vân Thiên Hà sai Lục Châu đi nói cho các lão giả biết hai ngày tới hắn có việc, tạm thời không đến võ đường, sau đó lại sai Sử Trường Đức chiếu cố Vân Bôn thả trong hậu viên, đừng để Vân Bôn bị bỏ đói.

Bàn giao tất cả công việc, nhiệm vụ ngao ưng gian khổ coi như chính thức bắt đầu rồi.

Vân Thiên Hà bảo Đường Linh Vũ đứng một bên quan sát học tập phương pháp ngao ưng, nhưng không được quấy rầy hắn, cầm lấy thịt tươi bắt đầu dụ dỗ chim ưng.

Đầu chim ưng này đã sắp thành niên, nghị lực tương đối mạnh mẽ, hơn nữa năng lực nhẫn nại cũng cực cao, vốn ban đầu Vân Thiên Hà định bỏ đói năm đến ba ngày, nhưng giấu lại phương pháp ngao ưng đó không hoàn thiện, vì vậy chỉ bỏ đói nó một ngày một đêm liền bắt đầu, hắn tin tưởng bằng vào nghị lực của chính mình, tuyệt đối có thể phục tùng được đầu chim ưng kiệt ngạo này.

Ngày đầu tiên, chim ưng một điểm cũng không chú ý tới Vân Thiên Hà, đối diện với Vân Thiên Hà, trong mắt mang theo vẻ hèn mọn coi thường, vẫn cái đầu cao ngạo như trước, vẫn ngẩng đầu đứng thẳng...

Sáng sớm hôm sau, Đường Linh Vũ lại tới quan sát học tập, phát hiện ra con mắt Vân Thiên Hà không hề nháy, đối diện nhìn thẳng vào đầu chim ưng kia, ngay cả Đường Linh Toa cũng chạy tới quan sát, bất quá nằng vốn tới để nhìn Vân Thiên Hà.

Rất lâu sau, trong đôi mắt chim ưng vẫn tràn ngập vẻ coi thường, nhưng hiện tại đã giảm đi khá nhiều!

Ngày thứ ba, Đường Linh Vũ không hề tới, hắn biết Vân Thiên Hà khẳng định vẫn đang đối diện với chim ưng, bất quá Đường Linh Toa lại chạy tới, nằng thấy Lục Châu cảm thức ăn và nước bón cho Vân Thiên Hà, trong lòng có chút chua chua.

Bất quá nhìn thấy nhân thần của Vân Thiên Hà thủy chung không hề rời khỏi đầu chim ưng kia, lúc này mới thoáng an tâm, chạy tới tiếp nhận thức ăn trên tay Lục Châu bón cho hắn ăn, không nghĩ tới hắn cư nhiên rất thuận theo nằng, nằng đưa thức ăn tới hắn liền mở miệng ra, trong lòng Đường Linh Toa có chút ngọt ngào, sau đó ngày ba bữa đều đặn tới bón cho hắn ăn, thậm chí không có thỉnh thoảng còn cầm đồ ăn vật tới ăn cùng Vân Thiên Hà.

Trong lòng Vân Thiên Hà thầm buồn bực, người đang cho heo ăn a...

32. Chương 32: Thần Phục.

Tới ngày thứ tư, con mắt Vân Thiên Hà đã bắt đầu xuất hiện tia máu.

Đầu chim ưng kia đã đói bụng bốn ngày rồi, thể nhưng thể lực và tinh lực vẫn rất mạnh mẽ, bất quá ánh mắt nhìn Vân Thiên Hà, vẻ coi thường trong mắt đã bắt đầu biến mất dần, lại thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chỗ thịt tươi được thay mới hàng ngày.

Ngày thứ năm, con mắt của Vân Thiên Hà đã có chút đỏ lên.

Lúc này, Tuyết Ông Tiên Sinh cũng đến xem, Đồ Chính Minh và Đồ lão gia tử cũng không nhịn được chạy tới nhìn, thấy hắn đang phân cao thấp với một con chim ưng, vốn Đồ lão gia tử muốn mắng lớn vài câu, lại bị Tuyết Ông Tiên sinh ngăn lại, cẩn thận khuyên bảo, lão gia tử đành thở dài rời đi.

Đồ Chính Minh không nghĩ ra, hài tử này không luyện võ cho tốt, kiếm một con chim ưng về làm gì, phải biết rằng mê muội rất dễ mất ý chí a! Nhân thần của hắn nhìn Vân Thiên Hà rất phức tạp, cũng thở dài rời đi.

Ngày thứ sáu, chim ưng bắt đầu có chút phản ứng rồi, hình như nó đã rất đói bụng, mà nhân thần khinh thường nhìn về phía Vân Thiên Hà đã gần như biến mất không còn, số lần nhìn về thịt tươi gần đó đã nhiều hơn, thể nhưng sự tự tôn làm cho nó bắt buộc mình nhịn lại.

Đường Linh Toa mấy ngày hôm nay đều đặn tới thăm, thấy tinh thần của Vân Thiên Hà có chút uể oải, có chút yếu thương, nằng không biết vì sao chính mình lại như vậy.

Thực muốn bảo hắn dừng lại, không nên tiếp tục kéo dài như thế này, thể nhưng nằng nói không ra lời, nằng sợ hắn sẽ trách nằng, vì sao lại sợ đây?

Ngày thứ bảy, nhân thần chim ưng đã mất đi thần thái, trong ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên Hà đang mang theo một tia kính nể, khi đưa thịt tươi tới gần, hắn chung quy không nhịn được liên tục nhìn vài lần, nhưng vẫn thủy chung không xé thịt ăn.

Mấy ngày nay Hắc bá không nhìn thấy Vân Thiên Hà tới vô đường, chạy vào trong phủ tìm hỏi nguyên nhân, rất nhiều người nói hài tử này phát điên, muốn so tài với một con chim ưng.

Vì vậy Hắc bá chạy tới Đông Viện, vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa phát hỏa mắng cho Vân Thiên Hà một trận, hoàn hảo có Lục Châu và Sử Trường Đức ngăn lại giải thích, mới không bị phá hỏng, bằng không nỗ lực nhiều ngày qua của Vân Thiên Hà bị uổng phí rồi.

Buổi trưa ngày thứ tám, khi Vân Thiên Hà theo thói quen cầm thịt tươi từ tay Lục Châu đưa tới gần chim ưng, chỉ thấy chim ưng mạnh mẽ cúi đầu, dùng mỏ ưng kéo xuống một khối thịt, ngửa đầu liền nuốt vào trong bụng.

Tại thời điểm Vân Thiên Hà chết lặng, còn chưa kịp phản ứng, đầu chim ưng này lại kéo xuống một miếng thịt khác nuốt vào bụng.

- A, thành công rồi?

Đường Linh Vũ vừa lúc tới thăm, phát hiện ra chim ưng đã bắt đầu ăn thịt tươi mang đến, hưng phấn kêu lên một tiếng.

Vân Thiên Hà nhú mày nói:

- Đừng lên tiếng!

Đường Linh Vũ lập tức yên tĩnh lại, trừng mắt to nhìn Vân Thiên Hà bón thức ăn cho chim ưng, vẻ mặt ước ao, nhưng vừa nghĩ đến Vân Thiên Hà đáp ứng giúp hắn bắt một con, lúc này mới bắt đầu hưng phấn nhảy nhót.

Vân Thiên Hà bón cho chim ưng vài miếng thịt tươi, chờ khi nó đã hoàn toàn ăn no, mí mắt bắt đầu tìm đến nhau, Vân Thiên Hà cuối cùng trừng mắt nhìn nó, sử dụng tâm niệm nói:

- Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Vân Tường...

Chim ưng tựa hồ nghe hiểu được, mở choàng mắt, thật sâu liếc nhìn Vân Thiên Hà, có thể cực kỳ buồn ngủ, liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, mặc cho Vân Thiên Hà hô hoán và xoa xoa nó như thế nào thì nó cũng không có phản ứng gì.

Điều này cho thấy, đầu chim ưng này, nó đã hoàn toàn tín nhiệm Vân Thiên Hà, rốt cuộc đã thành công thu phục rồi.

- Phù, rốt cuộc đã thành công phần quan trọng nhất rồi!

Vân Thiên Hà thở dài, nhìn Vân Tường đang ngủ, liền mở thiết liên trên người nó, còn có mấy vòng dây buộc sau cánh.

- Cái gì gọi là thành công phần quan trọng nhất?

Đường Linh Vũ nghe nói vậy, có vẻ rất nghi hoặc.

Vân Thiên Hà xốc lại tinh thần, giải thích với Đường Linh Vũ:

- Bước ngoặt quan trọng nhất đã qua, nó cũng đã biểu thị thần phục, thế nhưng nếu như sau này không nuôi dưỡng nó cẩn thận, nó sẽ bay đi mất.

- A, phiền phức như vậy!

Đường Linh Vũ kinh hãi.

Vân Thiên Hà tức giận nói:

- Ngươi cho là huấn luyện một con chim ưng dễ dàng như vậy hay sao? Nếu như ta giúp ngươi bắt được một con, ngươi có thể đảm bảo giống như ta tiêu tốn thời gian gần mười ngày so đấu nghị lực với nó hay không?

- Ta không làm được!

Đường Linh Vũ thuận miệng nói.

- Không làm được, vậy người còn muốn chim ưng làm gì, để chơi sao?

Vân Thiên Hà cảm thấy mệt mỏi, dự định muốn đi ngủ một chút.

Đường Linh Vũ nghe nói thế, bỗng nhiên tỉnh táo tinh thần, nhìn thấy Vân Thiên Hà đã ra cửa, lập tức đuổi theo sau hét:

- Không, không phải, ta cũng muốn có một con chim ưng, ta bảo chứng có thể thần phục được nó, Thiên Hà lão đệ...A không...Đại ca, Thiên Hà lão đại, khi nào người giúp ta đi bắt chim ưng...

Vân Thiên Hà vừa mới ra đến cửa, vừa lúc đụng phải Đường Linh Toa bưng một khay đồ ăn, còn có mấy thứ đồ ăn vặt, Đường Linh Toa nhìn thấy Vân Thiên Hà ra khỏi cửa, hơi sững sốt một chút, trên mặt lộ thần tình kinh hãi nói:

- Thành công rồi sao?

- Uhm!

Vân Thiên Hà gật đầu:

- Thật mệt, ta đi ngủ một giấc trước!

Đường Linh Toa đứng tại chỗ, nhìn hẩn đi qua, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác mất mát.

Mà lúc này, Vân Thiên Hà tựa hồ nhớ tới cái gì, đột nhiên xoay người nhìn lại, trên mặt nở nụ cười ấm áp, nói:

- Mấy ngày nay, cảm tạ nàng đã chiếu cố, khổ cực cho nàng rồi!

Sau khi nói xong, liền nhanh chóng trở về phòng.

Nghe nói như thế, Đường Linh Toa đột nhiên cảm giác sự mất mát trong lòng biến mất sạch sẽ, thay thế vào đó là cảm giác hài lòng và ngọt ngào, nàng cứ bưng cái khay thức ăn như vậy, ngày ngốc đứng nguyên tại chỗ, trong lòng trở lại thời khắc vừa rồi, miên man suy nghĩ...

...

Khi Vân Thiên Hà tỉnh dậy thì đã là buổi chiều rồi.

Lúc rời khỏi giường, chỉ thấy Lục Châu ngồi trước bàn bên ngoài, hai tay chống cằm, đang ngủ gật.

Trên bàn có bày đặt cơm nước, thoạt nhìn đã nguội lâu rồi.

Vân Thiên Hà đi tới cạnh bàn, không hề kinh động tới Lục Châu, liền lấy một bát cơm, cứ như vậy ăn hết số thức ăn đã nguội trên bàn.

Bất quá vẫn kinh động tới Lục Châu, nàng mở mắt ra đã nhìn thấy Vân Thiên Hà đang ăn cơm, lập tức cả kinh kêu lên:

- Thiếu gia, cơm nước đã nguội hết rồi, nô tỳ đi hâm nóng lại cho người.

- Không cần!

Vân Thiên Hà cứ ăn như vậy, rất nhanh liền lưng lửng dạ, uống một bát canh, lúc này mới cảm thấy thư thái, sau khi buông bát, nói:

- Lục Châu, người thu dọn một chút rồi đi ngủ đi!

- Vâng!

Lục Châu thu dọn bát đĩa rất nhanh, rồi lui ra ngoài.

Hoạt động thân thể, cảm giác tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, liền đi ra khỏi cửa, sang gian nhà bên cạnh.

Sử Trường Đức đang luyện công trong phòng, thấy Vân Thiên Hà bước tới, liền lập tức ngừng lại nói:

- Thiếu gia, Vân Bôn đã ăn cỏ xong rồi, Vân Tường thì còn đang ngủ chưa tỉnh lại, người muốn đi xem một chút sao?

- Tạm thời chưa cần, người cứ tiếp tục luyện công đi, ta đi ra ngoài một chút!

Vân Thiên Hà hơi gật đầu, không nói thêm điều này, lại đi ra cửa.

Ngẩng đầu nhìn trời, hiện tại những vì sao đã mọc chỉ chút, xa vời còn hiện ra một vầng trăng cong cong soi sáng, ngẫm lại sắp tới Trung Thu rồi, cũng không biết thế giới này có ngày lễ gọi là Trung Thu hay không...

Trung thu là ngày hội sum họp a!

Không biết mẫu thân và phụ thân kiếp trước còn khỏe hay không, hiện tại trong thế giới này, hắn chỉ có một người thân thực sự thương yêu hắn, đó là Vân Nương, nàng trở lại Kinh Thành không biết có phải chịu Lưu thị kia khi dễ? Có thực sự đúng như lời Đồ Chính Minh hay không? Lưu thị đúng là có bệnh tình nguy kịch, nhận thức ai lắm trước đây? Nếu quả thực như vậy thì Vân Nương hắn là sẽ không phải chịu khi dễ, mà vị "phụ thân" kia của hắn sẽ đối đãi với Vân Nương như thế nào đây, hay là hiện tại vẫn còn đang ở Bắc cương điều khiển binh sĩ chiến tranh?

...

Cùng lúc đó, trong phòng Tuyết Ông Tiên Sinh.

Tuyết Ông Tiên Sinh ngồi trước bàn, trước bàn là một chồng giấy, hắn cầm bút, lại thủy chung không thể đặt bút viết, hắn không biết chính mình nên viết cái gì bây giờ.

Cuối cùng, hắn suy nghĩ một lúc lâu, mới viết lên giấy:

"Tình Vương khải, Đồ Suất có thứ tôn Thiên Hà, chịu khuất nhục tại Lợi Châu tám năm, nay tuổi còn nhỏ mà thành thực, tính cách đậm mực, hành sự quả quyết, thường ngoài dự đoán của mọi người, là kỳ tài luyện võ, tương lai có thể trọng dụng, rất thân thiết với Toa và Vũ.

Gia chủ Đồ thị Đồ Nguyên Tấn, tu vi Đại Tông Sư, dưới có một con tu vi Tiên Thiên, còn lại võ công nhị đại (đời thứ hai) thường thường, tam đại kém cỏi, sinh hoạt trong gia tộc không ổn.

Giang Thị Dư Châu tam đại có hai người, một thiếu niên thiên tài, võ học thành tựu rất cao, đã cưới hỏi với Mạc Thị, một thiếu niên khác văn võ song toàn, tâm cơ mưu trí cẩn mật, cánh chim đã chống được gió, gần đây có cử động tại Lợi Châu, mưu đồ bí mật Đồ Thị, chưa đủ sức lật đổ, nhưng sử dụng nhiều kẻ sách liên hoàn, uy hiếp rất lớn, kiến thị liên hợp Ngự, Lạc, Thương bảo vệ Đồ, để ngừa bắc quân rơi vào tay Giang, xóa đi họa tâm dư nghiệt tiền triều, ổn định cân đối đại cục, bình an để tâm."

Lúc viết xong, Tuyết Ông Tiên Sinh cẩn thận xếp lại cẩn thận, đút vào trong một ống trúc tròn, sau đó đi tới bên cửa sổ phóng đi, cũng thuận miệng nói:

- Mau chóng nhả ngũ kinh sư, không được phép chậm trễ!

- Rõ!

Một lát sau, trong bóng tối truyền tới thanh âm mờ ảo, sau đó liền không còn tiếng động.

33. Chương 33: Đêm Trung Thu.

Trong khách sạn Triều Nguyên Lợi Châu, giữa đêm khuya, trong một gian phòng khách có ánh đèn le lói hắt ra ngoài.

Giang Ngọc Tề tĩnh tọa trước bàn, trong tay cầm một khối ngọc bội điêu khắc rất tinh xảo xinh đẹp, khoe môi của hắn nhếch lên lộ vẻ tiêu ý chế giễu, nhưng phối hợp với khuôn mặt anh tuấn bất phàm của hắn, càng tỏa ra vẻ tiêu sái hào phóng.

Mà Giang Nhất Đường ngồi đối diện với Giang Ngọc Tề lúc này nửa nhắm mắt lại, xoa xoa huyệt thái dương của chính mình, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó cảm thấy rất khó giải quyết, rốt cuộc hắn mở miệng nói:

- Tuyết Ông Tiên Sinh này mang theo hai vị vương tử quận chúa chạy tới Lợi Châu, ở trong Đồ gia đã nhiều ngày như vậy rồi, rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì, du sơn ngoạn thủy cũng có một thời hạn chứ, nếu như tiếp tục như vậy thì bước kế hoạch tiếp theo của chúng ta rất khó có tiến triển!

Giang Ngọc Tề nghe thấy thế nhẹ nhàng cười, vừa chuyển khối ngọc bội trong tay, chớp mắt đã không còn thấy tung tích, hần thần nhiên nói:

- Tam thúc không cần phải suy nghĩ nhiều, chuyện này cũng không cần phải quá gấp gáp, bọn họ chung quy vẫn phải rời đi, mà Đồ gia sớm muộn cũng là đồ chơi của chúng ta, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn, chúng ta tới đây chỉ là muốn tìm hiểu hư thực mà thôi, phải biết bằng một hồ nước trong rót vào một thùng cạn bản, rất nhanh liền trong suốt trở lại, nhưng nếu rót vào mười thùng cạn bản thì không thể trong suốt nữa rồi, mà cá bên trong hồ nước đó, luôn luôn phải có lúc đi ra ngoài thông khí, chúng ta muốn mò cá lớn, về phần đám cá nhỏ lít nhít, không ra trò trống gì!

Giang Nhất Đường nhìn Giang Ngọc Tề với bộ dạng đã định liệu trước, không khỏi bị thần tình thần nhiên của hắn ảnh hưởng, tâm tình trở nên chậm rãi bình thản hơn rất nhiều. Trong tam đại (đời thứ ba) Giang gia xuất hiện hai thiếu niên thiên tài, hôm nay mười lăm tuổi đã đạt tới Võ Sư cấp năm, tiền đồ không thể hạn lượng.

Mà người trước mắt này, càng làm cho toàn bộ Giang gia dõi mắt nhìn, chỉ mới tuổi mười sáu, đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp sáu, với thành tựu như vậy, trong toàn bộ tam đại Giang gia, không có người nào sánh bằng, coi như là toàn bộ Tam Tông Thị phương bắc cộng lại, cũng có thể đứng riêng một ngọn cờ, không người có thể so sánh.

Nhưng mà càng làm cho Giang gia vui mừng hơn chính là, Giang Ngọc Tề từ nhỏ đã đa mưu túc trí, không kiêu không nóng, vô luận lời nói cử chỉ, hoặc là thái độ làm người, các xử thế, đều lộ phong quang người đứng đầu, tâm trí thành thực, xử sự ổn trọng, những thiếu niên cùng tuổi không thể nào sánh bằng.

Trong lòng Giang Nhất Đường cảm khái, tam đại Giang gia có một người như vậy, cần gì phải lo lắng Giang gia không hưng thịnh, bị Đồ thị áp trên đầu tròn một giáp (60 năm), phần lịch sử khuất nhục này, chỉ sợ phải nhờ đến người thiếu niên này đến sửa, làm cho Giang gia lại một lần nữa trở về thân phận địa vị bá chủ, từng từng không ngã ở phương bắc Đại Đường, khai sáng một thời đại Giang gia chói sáng.

- Chuyện về Vĩnh Lạc quận chúa, không cần quá nóng vội, lấy tên quần áo lụa là Đồ Thiên Lạc, thành sự không đủ, bại sự có thừa, chúng ta không thể hy vọng được hắn có thể thu thập vị quận chúa này vào trong trướng, mặc dù Túc Tĩnh Vương nắm binh quyền thiên hạ, tiết chế bốn đại quân đông, tây, nam, bắc, nhưng mà hiện tại đại quân tây, nam đã có xu thế rơi vào trong tay ba vị hoàng tử, chỉ có hai quân đông, bắc vẫn còn đang trong vòng khống chế chặt chẽ của Túc Tĩnh Vương, nếu hơi có dị động, chắc chắn dẫn phát rung chuyển triều cục, đây là chuyện mà hoàng đế bệ hạ không muốn thấy nhất!

Tín nhiệm của hoàng thượng đối với đệ đệ không gì phá nổi, không người nào có thể dao động, nếu quá sớm cướp đi đại quân phương bắc từ trong tay Đồ thị mà nói, sợ rằng sẽ khiến cho bắc phái trong triều đình vô tới, ngược lại làm cho Giang gia chúng ta phải đứng trên đầu sóng ngọn gió, loại chuyện lợi người hại mình như thế này, Giang gia chúng ta tuyệt đối không thể làm, về phần ân oán riêng tư giữa Đồ gia và Giang gia, còn muốn giải quyết tại Lợi Châu đợi khi tan rã căn cơ nội bộ Đồ thị, chúng ta sẽ không còn phải lo lắng suy nghĩ gì nữa!

Sau khi Giang Nhất Đường nghe được những lời này, đôi mắt hồ đột nhiên bắt tinh quang, nhìn Giang Ngọc Tề nói:

- Tề nhi, ý của ngươi là, lợi dụng quân cờ Vĩnh Lạc quận chúa này, làm cho Đồ thị và Túc Tĩnh Vương bị chia rẽ?

- Tác dụng của Vĩnh Lạc quận chúa không lớn, lấy sự trung thành của Đồ Nguyên Khánh đối với Túc Tĩnh Vương, Túc Tĩnh Vương tín nhiệm đối với Đồ gia, nếu chúng ta dùng việc này xúi giục, ngược lại bị động bất lợi, nếu là để người Đồ gia đi xúi giục, chúng ta lại biến thành chủ động rồi!

Giang Ngọc Tề tựa hồ nghĩ đến một chút thú vị nào đó, đột nhiên nở nụ cười.

- Dùng ai đi dẫn mũi lửa này?

Giang Ngọc Đường nói ra vấn đề then chốt.

Giang Ngọc Tề cười, chậm rãi nói ra ba chữ:

- Đồ Thiên Hà!

- Đồ Thiên Hà!

Giang Nhất Đường không giải thích được.

- Tề nhi, thứ tôn này của Đồ Nguyên Khánh, bị Đồ thị bỏ quên tám năm, hôm nay nghe đồn là kỳ tài võ học, cho dù thành tựu bất phàm, nhưng có thể làm ra cái gì? Phải biết rằng hần hiện tại được Đồ gia coi trọng, bước khởi đầu đã quá muộn rồi, võ đạo khó có thể đạt được thành tựu tối cao, vì sao lại dùng người này đi nhóm lửa?

- Thành tích võ đạo của người này, chúng ta tự nhiên không cần đặt trong mắt, đập chết hần cũng giống như đập chết một con kiến, giá trị lợi dụng của hần là ở chỗ đã bị khuất nhục vì Đồ thị tám năm ròng, hần nhất định có lòng oán hận đối với Đồ thị, tên phế vật Đồ Chính Lâm kia, chính là vật thứ nhất hi sinh cho việc thúc đẩy lòng căm hận này!

Giang Nhất Đường cười nói:

- Tề nhi quả nhiên diệu kế, chúng ta cho tên tiểu tử đó chúng gia vị, làm tăng thêm lòng căm hận đối với Đồ gia, vật hi sinh tiếp theo sẽ là ai đây?

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, Giang Ngọc Tề nhú mày nói:

- Uhm, tựa hồ có điểm không đúng, nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào?

Đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng vài lượt.

- Tề nhi, làm sao vậy?

Giang Nhất Đường thấy hần nhú mày suy nghĩ, bộ dáng như có tâm sự, liền hỏi.

Giang Ngọc Tề nói:

- Phản ứng của Đồ gia, tựa hồ có điểm quá mức bình tĩnh rồi!

Sau đó, tựa hồ hần ý thức được cái gì, đột nhiên tự giễu cười nói:

- Tam thúc, ta đã đánh giá quá thấp nội tình Đồ gia tại Lợi Châu rồi!

...

Chủ trạch Nam Viện Đồ phủ.

Đồ Nguyên Tán nằm trên chiếc ghế xếp, thản nhiên uống trà, khi uống hết, liền để cái chén sang chiếc bàn bên cạnh, quay sang nhìn một vị thanh niên mày kiếm, mắt sáng như sao, môi hồng răng trắng, thần thái trầm ổn, vẻ mặt đạm nhiên, mặc áo bào màu trắng.

Vị thanh niên này chính là trưởng tử của Đồ Chính Minh, tên là Đồ Thiên Nhai, lúc này hần đứng trước mặt lão gia tử, uốn ngực ngang nhiên, thẳng tắp như cây tùng, trầm mặc không nói.

Sau một lúc lâu, Đồ Nguyên Tán rốt cuộc lo lắng mở miệng hỏi:

- Thiên Nhai, ngoài đường gần đây có động tĩnh gì?

- Gia gia, mấy tên "tiểu quỷ" tại ngoại đường, ngoại trừ trước đó xảy ra chuyện nhĩ thúc châm ngòi thổi gió khiến cho chúng ta cảnh giới, gần đây không có động tác đặc biệt gì, khi nào cần, nhất định nhổ sạch được!

Đồ Thiên Nhai nói.

Đồ Nguyên Tán gõ gõ cái bàn nói:

- Tiểu quỷ Giang gia tính toán thực tốt, cho rằng thần không biết quỷ không hay tới Lợi Châu, trốn trong khách sạn Triều Nguyên âm thầm làm chút mờ ám, đã nghĩ bày mưu tính kế, cũng quá mức coi thường mấy lão nhân Đồ gia chúng ta rồi, Đồ thị cầm rảnh tại Lợi Châu hơn trăm năm, làm sao có thể để cho một con cá trạch nhỏ của Giang gia như hần thoải mái dương oai!

Đồ Thiên Nhai nói:

- Gia gia, Giang gia đã bắt đầu động thủ với chúng ta rồi, chúng ta có nên phản kích hay không?

- Tạm thời không cần!

Đồ Nguyên Tán nói:

- Dùng những âm mưu quỷ kế này, chúng quý khó giành được hiệu quả cao, lần này tiểu quý Giang gia tới Lợi Châu, hẳn là muốn thử hành động, muốn thăm dò giới hạn của Đồ gia chúng ta, lấy tính tình của lão già Giang Thụ Hùng kia, chỉ sợ là trực tiếp khiêu khích, dùng võ để khai chiến rồi!

Lúc này, Đồ Chính Minh gõ cửa đi vào, trong tay cầm một phong thư giao cho Đồ Nguyên Tán.

Đồ Nguyên Tán xem qua, than thở:

- Tiểu quý Giang gia thực sự có chút tài năng, người này không thể khinh thường, Chính Minh, người đi thông báo cho Chính Long và Chính Thanh, phía thương nghiệp, lấy bất biến ứng vạn biến, tiểu quý này rất khó chơi, nếu như hơi có chút sai lầm, Đồ gia chúng ta sẽ phiền phức lớn!

Đồ Chính Minh nói:

- Phụ thân, tiêu quý Giang gia kia đánh chủ ý lên Đồ Thị Vô Kinh của chúng ta, dẫn lực chú ý, lại ngầm chiếm đoạn phía thương nghiệp, xác thực có thể phòng bị, nhưng về mặt quan phủ, đã có điểm phiền phức rồi, trước đây Chính Lâm làm việc quá mức rêu rao, hôm nay đã bị tiểu quý Giang gia nắm giữ nhược điểm, không thể để tiểu quý đó vận dụng lực lượng trong triều, nhỏ đi bố cục Đồ thị trong hệ thống quan phủ, dù sao thì đại đa số thành viên Đồ thị chúng ta đều là quan võ, mà cán bút của quan văn rất lợi hại, cần phải đề phòng cẩn thận!

Đồ Nguyên Tán suy nghĩ một chút nói:

- Viết một phong thư gửi cho lão toan nho Ngư Cơ Duẫn, Ngư thị có rất nhiều cử nhân tiến sĩ, làm thơ viết văn là lành nghề nhất, để việc này nhờ hần xử lý, lão toan nho tự có định đoạt!

- Gia gia, chuyện Thiên Nhị, nên xử lý như thế nào?

Lúc này khuôn mặt Đồ Thiên Nhai lộ vẻ khó khăn.

Đồ Nguyên Tán nghe nói, cũng nhíu mày, quay sang Đồ Chính Minh quát:

- Người nuôi dạy hai đứa không nên thân, không lo luyện công cho tốt, một đứa tuổi còn nhỏ văn dốt vũ dốt, thành quần áo lụa lạ, cả ngày đi trêu hoa ghẹo nguyệt, một đứa cả ngày tâm tư bất định, lại tương tư với địch nhân, cứ tiếp tục như vậy, tương lai còn có tác dụng gì?

Đồ Chính Minh có vẻ bất đắc dĩ mười phần, nói:

- Phụ thân, hai đứa con này của con tuy rằng hồ đồ, thế nhưng ngược lại làm cho chúng ta tìm được hành tung của đoàn người Giang gia tại Lợi Châu, hiện tại chúng ta đã điều tra được việc này rõ ràng, hai đứa đó tuổi còn quá nhỏ, cũng không thể tiếp tục cho ra ngoài phóng túng nữa rồi, con dự định cấm đoán chúng một thời gian!

- Người muốn cấm đoán, vậy phải phái người trông coi nghiêm khắc, không để cho bọn chúng rời khỏi phủ nửa bước!

Đồ Nguyên Tán bỗng nhiên nghĩ tới một việc, lại nói:

- Trong phủ có nội quỷ ẩn nấp, cần phải điều tra nghiêm mật, không được rút dây động rừng!

- Chuyện Tuyết Ông Tiên sinh, phụ nhân có dự định gì?

- Việc này các người đều chú ý cẩn thận, Tuyết Ông Tiên Sinh đến Lợi Châu, hẳn là có liên quan tới bố cục triều đình, nhị đệ lúc đi đã bàn giao với ta, Tuyết Ông Tiên Sinh làm gì bên ngoài, hoặc có yêu cầu gì, chúng ta toàn lực phối hợp, bọn họ ở đây chính là muốn cho Đồ thị chúng ta tranh thủ chút thời gian chuẩn bị!

Đồ Chính Minh tựa hồ đã hiểu rõ một ít ảo diệu bên trong, than thở:

- Đúng vậy, xác thực là ở lại cho Đồ Thị chúng ta chuẩn bị, sang năm có một lần cử thí võ hoa ba năm một lần, trọng trách cử thí lần này, trong tam đại Đồ gia, chỉ có thể để hai người Thiên Thanh và Thiên Nhai gánh vác!

Đồ Nguyên Tán nhìn Đồ Thiên Nhai nói:

- Tiểu tử, Tuyệt Ông Tiên Sinh chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cảnh giới so với ta còn cao hơn một bậc, lại tinh thông binh pháp chi đạo, cơ hội khó có được, lúc rảnh rỗi ngươi nên tới thỉnh giáo về binh pháp chiến lược, đối với khoa cử võ thí năm sau của ngươi có lợi rất lớn, nghe rõ hay chưa?

Đồ Thiên Nhai lập tức gật đầu đáp:

- Tôn nhi đã nghe rõ rồi!

Sau khi phụ tử Đồ Chính Minh rời đi, Đồ Nguyên Tán đột nhiên nhìn lên vầng trăng cong soi sáng đêm đen, lầm bầm nói:

- Lại sắp tới Trung thu rồi, Mẫn Thanh a, nàng trên trời có linh thiêng, xin hãy phù hộ Đồ gia chúng ta có thể vượt qua được lần nguy cơ này...

34. Chương 34: Vĩnh An Phường.

Vĩnh An Tử Phường, từng là một trong những tử phường có danh tiếng lâu đời tại Lợi châu.

Từ thời kỳ tiền triều, tử phường này đã từng sản xuất qua một loại cốc tửu (rượu tiến vua) tên là An Tư, tại phương bắc, thậm chí là toàn thiên hạ tiếng tăm cũng lấy lừng.

Chỉ là thời tiền triều đã từng huy hoàng, đến khi Đại Đường Quốc đóng đô thiên hạ tới nay, danh tiếng tử phường này đã không còn được như trước nữa, thậm chí đã từng có người cống hiến ngự tửu cho hoàng đế mà phải chịu tội, phương pháp chế tạo rượu An Tư cũng mất đi truyền thừa, cứ thế sau này Vĩnh An Phường vẫn chưa gượng dậy nổi.

Một chén rượu, tạo nên một gia tộc huy hoàng, nhưng một chén rượu, cũng hủy diệt đi cả một gia tộc.

Vĩnh An Tử Phường tọa lạc tại một nơi hẻo lánh phía tây thành Lợi Châu, nhiều năm thiếu tu sửa, trong ngõ có rất ít hộ gia đình, tuy rằng tên vẫn là cái tên truyền thừa trước kia, địa phương cũng không thay đổi, nhưng người nhưỡng rượu, đã không còn là những người trước kia nữa rồi, bởi vậy sinh ý rất kém.

Cửa tửu phường, có một tiểu hài tử bảy tám tuổi ngồi chơi, ôm cầm, một đôi con ngươi to đen nhánh thỉnh thoảng lại nhìn qua ngõ nhỏ, tựa hồ mang theo sự chờ mong nào đó, mang theo sự trông mong người nhà đoàn tụ.

Lúc này, đầu ngõ đột nhiên có một thân ảnh hơi khom người đi tới, thân ảnh kia đội mũ, làm cho người khác không thể nào nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhưng từ thể hình hơi khom lại của hắn, có thể phán đoán ra được, đây là một vị lão nhân.

Khi tiểu hài tử ngồi bên cánh cửa nhìn thấy thân ảnh còng xuống này, đột nhiên nhãn thần sáng lên, vẻ mặt vô cùng vui mừng, lập tức chạy đi như bay, lao về phía thân ảnh kia hô:

- Gia gia!

Vị lão nhân đội mũ rơm kia ôm lấy tiểu hài đồng, phát ra tiếng cười hài lòng, mở miệng nói:

- Nhạc nhi, có nhớ gia gia hay không?

- Nhớ, phi thường nhớ!

Nhạc nhi ngồi trên vai gia gia nói:

- Gia gia, người vì sao hàng năm chỉ có Trung thu mới về nhà thăm con, còn có mẫu thân và phụ thân, lần này không được khỏe?

Lão nhân lại nói:

- Nhạc nhi, con người mang ơn phải biết báo đáp, cần phải tuân thủ hứa hẹn, gia gia đã đáp ứng con hàng năm đến Trung gia đều trở về, gia gia nhất định sẽ trở về thăm Nhạc nhi!

Nói xong, lão nhân ôm lấy tiểu hài đồng đi vào trong tửu phường.

- Gia gia, trong tửu phường ngày hôm nay có một quái ca ca tới, hần uống hai vò rượu rồi, còn không say, bây giờ vẫn còn đang uống, rượu của nhà ta người bình thường uống năm sáu bát đã say rồi!

- A, xác thực là chuyện lạ!

Lão nhân đi vào viện tử rơi đầy lá khô trong tửu phường, chỉ thấy cửa lớn trước phòng chính đã mở ra, một vị thiếu niên mười lăm tuổi ngồi cạnh bàn, mỗi lần rót một đợt rượu mới, trước tiên rải xuống đất một chút, môi hơi nhúc nhích, không hề phát sinh ra âm thanh nào, làm cho người khác không biết hần đang nói cái gì, sau khi nói xong, tiền dóc toàn bộ bát rượu vào trong miệng uống hết một hơi.

Thấy vị thiếu niên này, cước bộ của lão nhân bị kiềm hãm, thấp giọng nói:

- Cư nhiên là hần!

- Gia gia, quái ca ca kia là ai vậy?

- A, một tửu khách nhớ nhà, lại muốn mượn rượu để tiêu sầu mà thôi!

Lão nhân nói, liền ôm lấy tiểu hài đồng đi vào hậu đường.

Mà lúc này, trong đại sảnh, vị thiếu niên bị tiểu hài tử nói thành quái ca ca, cũng bị lão nhân nói là tửu khách, chính là Vân Thiên Hà.

Lần này đi ra, hần muốn là dự định mua một ít rượu cực mạnh trở về dùng để luyện công, thế nhưng đi qua rất nhiều tửu phường, rượu mạnh nhất cũng chỉ có hai mươi độ mà thôi, hơn nữa chất rượu rất kém, còn có tạp chất, nhìn cũng không có tâm tình, làm sao có thể uống.

Chạy tới chạy lui, bất tri bất giác chạy tới nơi này, hỏi thăm một tửu phường gần đó, lúc này mới tìm được một tửu phường trước đây đã từng huy hoàng một thời, mà hần cũng đang muốn mua rượu, nên dự định thử xem.

Bất quá rượu Vĩnh An Tửu Phường này tuy nói là mạnh, thế nhưng cũng chỉ có hai mươi mấy độ, so với các nhà khác cao hơn một chút mà thôi, duy nhất làm cho tâm tình của Vân Thiên Hà thoải mái chính là trong rượu này có rất ít tạp chất, tương đối trong suốt, uống vào tuy rằng hơi nhạt miệng, nhưng chỉ ít tâm tình sẽ không vì rượu quá kém mà càng thêm tồi tệ hơn.

Lúc uống rượu, nhớ tới những huynh đệ chiến hữu kiếp trước, nhớ tới đủ loại chuyện kiếp trước...Nhớ tới rất nhiều rất nhiều, gặp lúc Trung thu, u sầu trong lòng không người nói hết, hần liền nổi lên tâm tư "tế rượu", hồi tưởng lại chuyện trước kia...

Nhưng một khi hồi tưởng lại, một bát rượu uống xong, bất tri bất giác uống thêm hai vò rượu, lúc này mới có ba phần men say.

Kỳ thực là rượu không say người, người tự say!

Đi tới một thế giới lạ lẫm, hần có rất nhiều chuyện bí mật áp chế trong lòng, mà không thể chia sẻ với người nào khác, đây là một loại cảm giác tịch mịch như tuyết.

Thế giới này, con đường của hần còn rất dài, hiện tại mới chỉ là bắt đầu, có thể uống bát rượu kia vào trong bụng, trong nháy mắt tỏa ra cảm giác nóng bỏng, còn có cảm giác tê dại say say trong nháy mắt, mới làm cho hần rơi vào trong trạng thái mơ hồ mộng lung, hần không thể phân biệt được chính là Vân Thiên kiếp trước hay là Vân Thiên Hà thế giới này.

Để chính mình được mơ mơ màng màng một lần đi!

Đợi khi vò rượu đã không còn chút gì, Vân Thiên Hà lại muốn gọi thêm một vò, chỉ là khi rót rượu ra bát, một bàn tay thô gầy đột nhiên chặn hần lại nói:

- Hài tử, uống ít một chút!

Thanh âm này, làm cho Vân Thiên Hà mạnh mẽ từ trong mộng ảo tỉnh lại.

Ngẩng đầu, chỉ thấy một vị lão nhân đội mũ rơm trên đầu, trong ấn lượng mông lung của Vân Thiên Hà, lão nhân này và một lão nhân giữa ấn tượng của hắn trong nháy mắt trùng hợp nhau.

Rốt cuộc, Vân Thiên Hà tựa hồ đã trở về mới hiện thực, kinh ngạc trừng mắt thật to nhìn lão nhân kia nói:

- An bá!

An bá cũng không dự liệu được chính mình đội mũ rơm, vậy mà vẫn bị Vân Thiên Hà nhận ra, có chút kinh ngạc, lập tức thần nhiên tháo mũ rơm xuống, mở miệng nói:

- Hải tử, người thế nào lại chạy tới đây uống rượu?

- Vốn ban đầu ta chỉ muốn mua một ít rượu mạnh, chỉ là hầu như chạy toàn bộ thành Lợi Châu, không hề tìm được một nhà nào làm cho ta thỏa mãn, cuối cùng tìm được nơi này!

Vân Thiên Hà mời An bá ngồi xuống, tiếp tục nói:

- An bá, người cũng đến mua rượu sao?

An bá trả lời:

- Ở đây là nhà của ta!

Điều này làm cho Vân Thiên Hà kinh ngạc rồi:

- An bá, nếu như nơi này là nhà của người, người vì sao lại còn ở trong Đồ phủ, ở nhà, cùng với người nhà, cùng nhau an hưởng quan hệ thân thiết không phải tốt?

Nhân thần An bá có chút tang thương nói:

- Hải tử, cuộc đời con người, không có chuyện tận thiện tận mỹ, có rất nhiều thứ cần phải dứt bỏ, lại có rất nhiều thứ đáng giá thủ hộ!

- Vì vậy người dứt bỏ thân phận, thủ hộ võ kinh Đồ phủ?

Vân Thiên Hà nói.

An bá càng nghe càng cảm thấy giật mình, bất quá vẫn thần nhiên nói:

- Sai, ta thủ hộ không phải là võ kinh Đồ phủ, mà là ân đức của Đồ thị!

Vân Thiên Hà nhìn quét qua tửu phường này vài lần, thấy có một tiểu hải đồng rất lạnh lợi đang chạy ra, cũng chỉ vào hắn nói:

- Người không cần tiếp tục thủ hộ thứ mà trước kia chỉ là ân đức công sức nhấc tay nhấc chân, quãng đời còn lại của người cần thủ hộ, là nó!

An bá theo ngón tay của Vân Thiên Hà nhìn lại, nhìn thấy chính là tôn tử của mình đang chơi đùa vui vẻ, nhân thần trở nên từ ái, trở nên an tường.

Khi tiểu hải tử kia chạy tới, hiếu kỳ trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Quái ca ca, người thế nào mà không uống say nha?

Vân Thiên Hà xoa xoa khuôn mặt béo mập nhỏ bé của nó, cười cười nói:

- Quái ca ca uống không say được, gia gia khó trở về một lần, cần phải bồi gia gia cho thật tốt, quái ca ca phải đi rồi!

Nói xong, Vân Thiên Hà vỗ vỗ cái đầu nhỏ bé của nó, mang theo vò rượu còn lại và một bình nhỏ, móc ra hai ngân bính tử giao cho tiểu hải tử, rồi bước ra khỏi tửu phường.

- Quái ca ca, còn chưa trả lại tiền thừa cho người mà!

Tiểu hải tử nhìn vào hai ngân bính tử, liền đuổi ra cửa.

Vân Thiên Hà quay đầu xua xua tay về phía nó nói:

- Ta cầm một bình men rượu nhỏ nhà các ngươi, không cần phải trả lại tiền thừa, ngươi bảo phụ thân của mình ra ngoài dựng một chiếc biển, hẳn là sinh ý sẽ tốt hơn rất nhiều, rượu thơm, có lúc vẫn sợ ngô nhỏ quá sâu!

Nói xong, Vân Thiên Hà rất nhanh liền rời khỏi.

Tiểu hài tử trở lại trong sảnh, hướng về An bá nói:

- Gia gia, quái ca ca vì sao lại đề nghị phụ thân dựng một cái biển bên ngoài ngõ nhỏ đây, phụ thân không phải đã từng nói, rượu thơm không sợ ngô nhỏ sâu hay sao?

An bá có chút suy nghĩ rồi nói:

- Uhm, có lẽ nên dựng một cái biển rồi!

...

Ra khỏi ngõ nhỏ, Vân Thiên Hà mang theo vò rượu, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, mặc dù tửu phường này đã có lịch sử hơn trăm năm, cho dù hiện tại đã không còn phương pháp chế tạo ra loại rượu "cực phẩm" của thế giới này nữa, thế nhưng chỉ dựa vào chiêu bài cửa hiệu trăm năm lịch sử, là hoàn toàn không được, từ trước cửa có thể giăng lưới bắt chim là có thể nhìn ra được.

Chỉ mong An bá sẽ nghe kiến nghị của chính mình, tuy rằng chỉ là một cái biển quảng cáo nho nhỏ, thế nhưng hiệu quả tạo ra trước và sau, có thể nói khác biệt rất rõ ràng.

Từ tửu phường trở về Đồ phủ, phải đi qua một chiếc cầu.

Vân Thiên Hà đi lên chiếc cầu hình vòm, đột nhiên có một lão khát cái ngồi bên cạnh cầu ngăn cản lối đi của Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta xem cốt cách của ngươi thanh kỳ, trong cơ thể...

- Dừng dừng dừng...

Vân Thiên Hà vừa nghe được lời kịch quen thuộc này, mạnh mẽ cắt đứt lời lão khát cái, dùng loại ánh mắt quái gì đánh giá hắn nói:

- Có phải là nói luyện võ kỳ tài trăm năm khó gặp, trách nhiệm cứu vớt thiên hạ thương sinh phải giao cho ta rồi, ngươi có một quyển bí tịch dự định bán cho ta, có đúng hay không?

35. Chương 35: Lão Khát Cái Nơi Đầu Cầu

- Đúng vậy!

- Có bí tịch gì lấy ra cho ta xem một chút nào!

Trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy cực kỳ hoang đường, loại chuyện máu chó như vậy cũng có thể gặp được, làm sao có loại trùng hợp này đây?

Có cổ quái!

- Rượu của ngươi, có thể để lão phu uống trước mấy ngụm hay không, lão phu rất khát nước!

Lão khát cái trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, chỉ vào vò rượu, hai mắt tỏa sáng.

Vân Thiên Hà cũng lấy bình rượu xuống, trừng mắt liếc nhìn lão khát cái nói:

- Nếu như ngươi không thành thật nói cho ta biết, lời ta vừa nói là ai chỉ cho ngươi, ta tự nhiên sẽ cho ngươi uống rượu, không nên vọng tưởng dùng chút thủ đoạn nho nhỏ ấy lừa bịp bản thiếu gia, nói những lời này, ngươi không phải là người thứ nhất!

Lão khát cái đột nhiên dùng một loại ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn Vân Thiên Hà nửa ngày, lúc này mới nói:

- Lão phu đương nhiên không phải là người thứ nhất, tiểu tử ngươi mới là người thứ nhất, lời này không phải là tiểu tử ngươi nói cho ta biết sao?

- Ta?

Vân Thiên Hà mở to hai mắt nhìn.

Lão khất cái cười cười nói:

- Bất quá lão phu cũng không phải là người già mòm cãi lão, lần trước, trong ngọn núi hoang, lúc tiểu tử ngươi săn chim ưng, không phải dùng những lời này để lừa gạt người khác hay sao, lão phu nghĩ những lời này tương đối thú vị, sau đó thử dùng một chút, quả nhiên có vài tên tiểu tử ngốc bị lão phu lừa đi không ít rượu, xác thực thú vị, ha ha!

- Ngươi, ngươi thế nào biết lời nói của ta...Không phải...Nói nói thật hay giả?

Nội tâm Vân Thiên Hà chấn động, lão nhân này trong núi hoang, hắc và Tuyết Ông Tiên Sinh vì sao không hề phát hiện, lẽ nào...

Lập tức Vân Thiên Hà nghiêm mặt:

- Ngươi một mực theo dõi chúng ta?

Lão khất cái nói:

- Lão phu trôi nổi hậu thế, lưu lạc thiên hạ, ngũ cốc tạp lương, sơn trân hải vị, có thể nói thưởng thức hết thiên hạ mỹ vị, chỉ là lần đó tiểu tử ngươi làm thịt thỏ tinh thú nướng còn có cái gọi là 'muộn nê hoàn', mùi hương kia, chắc chắn...Làm cho con trùng tham ăn trong bụng lão phu cách mười dặm phải mờ tối, chỉ tiếc lão phu đã đi chậm một bước, chỉ còn lại mấy chiếc xương mà thôi, không được trực tiếp thưởng thức mùi vị kia...

- Vì vậy ngươi liền đi theo chúng ta lên núi, sau đó cùng trở về thành Lợi Châu?

Vân Thiên Hà nói.

Lão khất cái đáp lời:

- Di, tiểu tử, ngươi thực là thông minh nha, đúng là như vậy!

Nói xong, lão khất cái xoa xoa bàn tay, nhìn vào rượu trong tay vân Thiên Hà, nói tiếp:

- Lúc này, có thể để cho lão phu uống mấy ngụm rượu hay không?

Vân Thiên Hà để vào rượu ra sau lưng, trừng mắt nhìn lão khất cái:

- Ngươi theo dõi ta, có ý đồ gì?

Lão khất cái nói:

- Nếu như ngươi có thể làm cho lão phu ăn thịt thỏ tinh thú nướng kiểu 'muộn nê hoàn' kia, lão phu cũng không ngại theo như lời nói của ngươi trước kia, dùng một bộ công pháp để trao đổi!

Trong lòng Vân Thiên Hà cảm giác có chút phát mộng, đây rốt cuộc là mộng huyễn hay là hiện thực, lẽ nào lần trước nói bấy vài câu, hiện tại muốn chân thực tái diễn một lần hay sao?

- Rượu này, ta còn định mời uống!

Vân Thiên Hà trực tiếp đưa vào rượu qua.

Bất luận là tên khất cái này nói thực hay nói dối, bằng vào kỹ thuật phản theo dõi mình dọc đường khi còn là bộ đội đặc công, còn có vị cao thủ được đánh giá đệ nhất thiên hạ Tuyết Ông Tiên Sinh, cứ nhiên không phát hiện ra có người đang theo dõi, hẳn nghĩ người này hẳn là một cao nhân lánh đời, về phần vì sao lại làm một tên khất cái, hẳn cũng lưỡi truy hỏi nguyên nhân, hay là sau một khắc, người này đã an vị bên trong một toa tửu lâu xa hoa ăn uống rồi.

Đây chính là bách thái nhân sinh!

Lão khát cái tiếp nhận vò rượu, uống một ngụm dài, cảm giác rất sảng khoái, sau đó quay đầu nhìn lại Vân Thiên Hà.

- Tiểu tử, ngươi không sợ lão phu lừa ngươi hay sao?

- Lừa, thì phải làm thế nào đây, duyên bèo nước không tên, vui một mình không bằng vui chung, ngươi có thể sống thản nhiên như vậy, ta thế nào phải theo mặt ngoài, mà không thể sống được càng thêm tiêu sái đây!

Tiếp nhận vò rượu, Vân Thiên Hà mạnh mẽ uống một ngụm rượu lớn, cảm giác uống rất vui sướng, lần thứ hai đưa cho lão khát cái nói:

- Mời!

Lão khát cái tiếp nhận, lại uống một ngụm, lần thứ hai trả lại Vân Thiên Hà.

- Thống khoái!

Vân Thiên Hà uống một ngụm, lau khóe miệng, đưa bình rượu giao cho lão khát cái nói:

- Đáng tiếc ngươi không có một hô lô rượu, bằng không thực đúng là ứng với vị tiền bối cao nhân thần bí như lời ta nói rồi, nếu như tiền bối cũng vì tình mà say, chỉ sợ ta thực muốn chê cười tiền bối một câu, ngươi tự ôm gánh nặng rồi, buông, chính là giải thoát, ha ha!

- Ha ha, làm sao buông, làm sao giải thoát?

Lão khát cái lại uống một ngụm rượu nói.

Vân Thiên Hà không tiếp nhận vò rượu, đột nhiên lớn giọng nói:

- Dùng tương lai thực sự để chứng minh, cuối cùng sẽ phát hiện, có lẽ là chính mình đã sai rồi!

Sau khi nói xong, hắn thấy lão khát cái nao nao, Vân Thiên Hà nhất thời minh bạch vài thứ, xoay người vượt qua cây cầu, chậm rãi nói:

- Tiền bối tử mĩ ngắm lại xem sao, vò rượu kia người giữ lại, khi tối nay uống một mình, nâng chén ngắm trăng, thử nghĩ lại, nhìn có đúng là chính mình đã sai rồi!

Chờ lão khát cái lấy lại được tinh thần, hắn phát hiện Vân Thiên Hà đã đi được một đoạn thật xa, hắn cũng không đuổi theo, chỉ là dùng một loại ngữ khí thực bình thản nói:

- Tiểu tử, đừng quên làm một bữa ăn ngon cho lão phu, ngày đông giá rét qua đi, sang năm xuân đến, ngày đầu tiên, lão phu chờ ngươi tại đỉnh ngọn núi hoang đó!

Vân Thiên Hà mạnh mẽ dừng lại cước bộ, thanh âm kia cứ nhiên lại có thể truyền vào trong tai của hắn rõ ràng tới như vậy, thậm chí còn đang quanh quẩn trong lòng của hắn, công phu truyền âm nhập mật này cần phải có cảnh giới cao thâm như thế nào mới thực hiện được.

Xoay người, nhìn về phía bên kia cầu, không còn thấy thân ảnh lão khát cái kia!

...

Khi Vân Tường sơ bộ phục tùng, nghỉ ngơi hai ngày, liền thần thái sáng láng, lại khôi phục lại thần thái uy vũ trước kia.

Chỉ là mới sơ bộ làm nó thần phục, còn cần phải huấn luyện nó một ít kỹ năng cơ bản, còn có phương pháp gọi trở về khi bay ra, cần phải có thời gian và rất nhiều phương pháp huấn luyện đặc thù kết hợp lại, vì vậy phải tốn khá nhiều tâm tư và thời gian mới làm được.

Trung thu qua đi, bị Đường Linh Vũ cuốn lấy không rời, Vân Thiên Hà đã hứa giúp hắn bắt một con chim ưng khác trước đó, hiện tại bị người này nắm giữ nhược điểm không tha.

Làm người, phải tuân thủ hứa hẹn!

Dưới sự bắt đắ dĩ, tìm một ngày cuối thu, khí trời mát mẻ sảng khoái, lần thứ hai cùng hai huynh muội Đường Linh Toa, còn có mấy người Tuyết Ông Tiên sinh, đi về phía ngọn núi hoang ngoài trăm dặm phía bắc thành.

Thời điểm săn bắt Vân Tường trước đó còn nghe được tiếng chim ưng kêu, nói rõ trên núi hoang còn có chim ưng, bắt quá vương giả của bầu trời rất thông minh, phương pháp Vân Thiên Hà dùng để bắt chim ưng lần đầu tiên hiển nhiên đã không thể dùng lại được nữa rồi.

Lần này Vân Thiên Hà thay đổi một phương thức khác, khi bắn thương một ít gà rừng và chim bồ câu, tìm được một thân cây, phân biệt chia ra trói lại đám gà rừng và chim bồ câu bên dưới tầng cây, sau đó thỉnh cầu Tuyết Ông Tiên Sinh tiến lên đỉnh núi, bảo trì cầm trường cung trong tay chuẩn bị, dùng tên không mũi mà Vân Thiên Hà tự mình chế tạo ra, hình thức giống như cây búa, phía sau còn có một sợi dây dài nhỏ.

Phương thức bắt chim ưng này có thể thành công hay không, chủ yếu quyết định bởi tiền pháp của Tuyết Ông Tiên Sinh, còn có năng lực không chế mũi tên, bắt quá dễ thiên hạ đệ nhất cao thủ làm chuyện này, hơn phân nửa nắm chắc thành công.

Quan trọng nhất là dùng loại phương pháp này có thể giảm bớt rất nhiều thời gian, nếu dùng biện pháp như ban đầu, vận khí không tốt thì sợ là vài ngày cũng không chắc có chim ưng cắn câu.

Tác dụng chủ yếu của gà rừng và chim bồ câu là để thu hút sự chú ý của chim ưng khi kiếm ăn, Vân Thiên Hà không trông cậy vào việc chim ưng sẽ bắt bọn chúng, nhưng chỉ muốn hấp dẫn lực chú ý của nó, sau đó chim ưng nhất định sẽ hạ thấp độ cao, có thể ám chỉ Tuyết Ông Tiên Sinh thực hiện kế hoạch.

Vì vậy bố trí xong xuôi, trên cơ bản Vân Thiên Hà sẽ không còn chuyện gì nữa rồi, hắn liền mang theo Vân Bôn đi bộ dưới chân núi một chút, thuận tiện huấn luyện Vân Tường làm quen với phương pháp phục tùng mệnh lệnh gọi xa, chơi đùa không biết gì nữa.

Khoảng chừng trên dưới một thời thần, Vân Thiên Hà làm một thủ thế ngón tay phải giao nhau, Vân Tường liền kêu lên một tiếng, bay nhanh từ trên không trung lao xuống, thành công đáp lên trên cánh tay của Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà hài lòng vuốt ve nó, thưởng cho nó một khối thịt tươi ngon lành.

Có thể là tiếng kêu của Vân Tường đưa tới sự chú ý của chim ưng khác trong ngọn núi hoang này, khi Vân Thiên Hà chuẩn bị tiến hành đợt huấn luyện thứ hai, giữa sườn núi đột nhiên truyền tới tiếng kêu hưng phấn của Đường Linh Vũ.

- Thiên Hà lão đại, nhanh, có chim ưng bay ra rồi, mau tới nha...

Vân Thiên Hà cũng không lo lắng chuyện con chim ưng kia sẽ nghe được tiếng kêu to của Đường Linh Vũ, đại đa số chim ưng đều có thị lực vô cùng tốt, thế nhưng thính lực lại không hề minh mẫn, khi hắn chạy lên núi, quả nhiên thấy một con chim ưng liên tục bay vòng quanh trên cao, mà Vân Tường vốn đứng yên trên cánh tay của Vân Thiên Hà lúc này có chút kích động, đôi mắt ưng thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời cao, đồng thời phát ra tiếng kêu nhẹ vui vẻ.

Biến hóa kỳ quái này, làm cho Vân Thiên Hà ý thức được, sợ rằng Vân Tường và chim ưng trên bầu trời kia là một đôi, vậy thì chim ưng trên bầu trời hẳn là chim đực, tiếng kêu của nó rất dài, tiếng kêu của chim mái nhẹ giòn mà ngắn, dùng cách này có thể phân biệt tương đối dễ dàng.

Có Vân Tường lôi kéo chim ưng đực trên bầu trời, vậy thì sẽ càng đơn giản hơn nhiều, Vân Thiên Hà nhìn thấy độ cao của chim ưng trên bầu trời đã gần ngang hàng với đỉnh núi, liền lập tức kêu to lên trên đỉnh:

- Tuyết tiên sinh, bắn tên!

Xoẹt!

Nghe được tiếng kêu báo hiệu của Vân Thiên Hà, Tuyết Ông Tiên Sinh trên đỉnh núi lập tức kéo tròn cây cung, nhân thân sắc bén, tập trung vào chim ưng đực trong không trung xa xa, tên không có mũi nhọn lập tức phá không bay đi.

- Túc...

Đầu chim ưng được trên bầu trời không hề dự liệu có người trên đỉnh núi mai phục, khi nó cảnh giác thấy nguy cơ thì mũi tên kia đã bắn vào người nó rồi, sau đó trọng tâm không ổn định, bắt đầu rơi vòng tròn xuống dưới đất, dây thừng cũng bắt đầu vờn quanh một vòng quanh thân thể của nó.

Tuyết Ông Tiên Sinh không để cho chim ưng được cơ hội giãy dụa, khi nó đang điên cuồng sử dụng mỏ của mình cắt đứt sợi dây thì Tuyết Ông Tiên Sinh nắm lấy đầu bên kia, dùng sức chậm rãi kéo lại, cánh của con chim ưng này đã bị dây quấn chặt, phi hành cũng rất khó khăn, liền nhanh chóng rơi từ trên trời xuống.

Sợ con chim ưng này té xuống đất bị thương, Tuyết Ông Tiên Sinh coi như tiêu tốn không ít công phu, bắt người lao xuống sườn núi, thân thể hầu như là vuông góc từ trên núi bay xuống bên dưới, phiêu dật tiêu sái, Vân Thiên Hà nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thán:

- Cao thủ chính là cao thủ, lợi hại!

Tuyết Ông Tiên Sinh xuất hiện tại sườn núi trước khi chim ưng kịp rơi xuống, hần nhanh chóng lôi sợi dây trở về, khi chim ưng còn đang tiếp tục rơi, mạnh mẽ kéo ngang, chim ưng mượn lực lướt đi rơi theo chiều dọc, nhẹ nhàng rơi xuống dưới đất, vang lên tiếng phịch nho nhỏ.

Hai huynh muội Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa hưng phấn hoa tay múa chân nhảy nhót, chạy vòng quanh chim ưng hoan hô vang dội.

Vân Thiên Hà cũng tương đối hài lòng, đi tới trước mặt trước chim ưng được nói:

- Hai con chim ưng này vốn là một đôi, vận khí của chúng ta thật tốt!

Tâm tư Đường Linh Toa chuyển động cực nhanh, chặn ngang giành trước đầu chim ưng này, xấu hổ đỏ mặt hét lớn:

- Muội muốn con chim ưng này, không cho ca ca được tranh với muội!

Đường Linh Vũ vừa nghe liền tròn mắt, sắp khóc ra rồi!

36. Chương 36: "thổ Tặc".

Đường Linh Toa thì lạnh nghiêm mặt, thỉnh thoảng cắn răng hung hăng liếc mắt nhìn ca ca của mình, trong ánh mắt hầu như sắp phun ra lửa đến nơi.

Lần này tới đây bắt được một con chim ưng, dưới sự khuyến bảo của Tuyết Ông Tiên Sinh, sẽ giành cho Đường Linh Vũ, nhưng điều này làm cho oán niệm của Đường Linh Toa lại cực sâu, nguyên nhân chứng chỉ là một câu nói của Vân Thiên Hà:

"Nữ hài tử không thích hợp chơi chim ưng, không cẩn thận rất có thể bị ưng trảo làm bị thương."

Chính một câu nói này, làm cho Đường Linh Toa buông tha cho dự định chơi ưng, nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dáng đắc ý dào dạt của Đường Linh Vũ, oán niệm trong lòng của nàng vẫn như cũ vô cùng mãnh liệt, mà oán niệm này cũng chuyển một phần sang Vân Thiên Hà.

Tính tình của tiểu nữ hài này tương đối đáng yêu, Đường Linh Toa chu cái môi nhỏ nhắn, đầu tàu gương mẫu, phóng ngựa cuộn cuộn.

Sau khi bỏ rơi mọi người phía sau thật xa, ngựa của nàng đã có chút mệt mỏi, liền thả chậm lại chờ đợi mọi người đuổi kịp, bất quá trong lòng càng nghĩ càng giận, dựa vào cái gì mà nói nữ hài tử không thể chơi chim ưng?

- Tức chết ta rồi!

- Yêu, một tiểu cô nương tươi ngon mọng nước, tức giận cái gì nha!

Lúc này, trên đường cái, có năm người cưỡi ngựa đi ngược lại, trong đó có bốn nam một nữ, ba nam đều là những nam tử tinh trạch thoát nhìn đã luyện công đến cơ da màng đại thành rồi, cả bốn người đều nhìn về phía Đường Linh Toa với nụ cười đậm đặc.

Dẫn đầu là một vị thiếu niên ước chừng khoảng mười bảy mười tám tuổi, da năm đen, ngũ quan chỉnh tề, tuy rằng ăn mặc tương đối quý phái, bất quá tướng mạo có chút vẻ người lớn, mà giọng nói với Đường Linh Toa, lại có vẻ có chút "lão thổ". Đôi con mắt của hắn tràn đầy âm quang, một mực loạn chuyển trên người Đường Linh toa, giống như đã đánh mất ba hồn bảy vía vậy, kinh ngạc tới chờ người ra.

Mà nữ tử đi song song với vị thiếu niên "lão thổ" này ước chừng mười tám mười chín tuổi, nàng ăn mặc diễm lệ, phong tao mị hoặc, khí tức son phấn trên mặt rất đậm, nhưng không thể nào lẫn át được những vết tàn nhang hai bên mũi của nàng.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Đường Linh Toa, đến nữ tử này cũng cảm thấy kinh diễm, thế nhưng khi nhìn thấy thiếu niên với biểu tình kinh ngạc tới gần người nhìn chăm chăm vào tiểu nữ hài đi một mình đã ngoại, dung nhan thì giống như tiên nữ hạ phàm, lửa đỏ kị trong lòng không nhìn được bắt đầu bốc lên hừng hực, mà chú ý tới tiểu nữ hài một mình một người đã ngoại, trong lòng liền sinh ra ác ý.

Nàng thế nào cũng không thể dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân xinh đẹp hơn nàng gấp trăm lần, ngàn lần xuất hiện trước mặt, càng không thể tha thứ cho tiểu nữ hài này hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người làm cho không người nào để ý tới nàng, những người này trước đó vẫn luôn giữ bộ dạng dâm tiện nịnh bợ nàng.

Càng suy nghĩ cổ oán niệm trong lòng lại càng mãnh liệt, nàng thật sâu liếc mắt nhìn Đường Linh toa, nghe thấy mấy hán tử phía sau pha trò nói chuyện với nhau, nhân tiện nói:

- Núi hoang không người, một tiểu muội muội xinh đẹp như vậy bên ngoài, chỉ sợ là khó nhìn được sự tịch mịch trong khuê phòng, muốn nam nhân mới chạy ra, các vị đại ca không ngại giúp người ta chứ, hãy phục vụ tiểu mỹ nhân này thật tốt!

- Đúng vậy, đúng vậy!

Ba tên đại hán nở nụ cười dâm dăng, mắt nhìn chăm chăm vào Đường Linh Toa nói:

- Các đại ca đến cùng người vui vẻ đây, người không cần phải tức giận nữa, nói không chừng còn khóc muốn các ca ca cho người hưởng thụ nhiều hơn một chút đó, hắc hắc!

Mấy tên đại hán trêu đùa chọc ghẹo, làm cho thiếu niên kia hồi phục lại tinh thần, tinh quang trong mắt càng thêm sáng ngời, nhìn xung quanh một chút, lập tức đánh mất ra hiệu với ba tên đại hán, ba tên đại hán phóng ngựa chạy lên bao vây xung quanh Đường Linh Toa.

Đường Linh Toa nhìn thấy nhân nhân mấy người này, cũng không khiếp đảm, nhưng cổ lửa giận trong lòng trước đó bùng phát mạnh mẽ, nhìn mấy tên tráng hán đang chạy tới bao vây, nàng rung mã tiên (roi ngựa) trong tay, thúc ngựa quay đầu phi nước đại, nghĩ thầm:

- Chờ bản quận chúa giết lại khoảng cách, bản không chết dám thổ tặc các người không được!

- Muốn chạy?

Mấy tên đại hán nhìn thấy Đường Linh Toa thúc ngựa quay lại, ánh mắt giống như nhìn thấy con mồi giẫy giụa lần cuối cùng, đều cười dâm dăng vài tiếng, rồi phóng ngựa cấp bách đuổi theo.

Đường Linh Toa thấy không kéo dài được khoảng cách, trực tiếp gỡ cây cung nhỏ sau lưng, rút mũi tên ra, tạo một tư thế vô cùng ưu nhã, bỗng nhiên xoay người, kéo cung thả mạnh.

Vèo!

Một tên bắn ra, bởi vì khoảng cách quá gần, mấy tên đại hán kia đã nhận ra ý đồ của nàng, sớm có phòng bị, gã đại hán phía trước ôm bụng ngựa, dễ dàng tránh được, phóng ngựa phi nước đại, sau khi chạy tới gần, cầm lấy một dây bắt ngựa cài cạnh yên ngựa, mạnh mẽ vung lên, quay vài vòng trên không trung, dùng sức quăng đi, tức thì quăng trúng vào móng ngựa Đường Đình Toa.

Tê lệt lệt...

Móng ngựa của Đường Linh Toa bị chộp trúng, đại hán kia lôi mạnh, nhất thời làm ngựa lão đảo, thân thể cấp bách xóc nảy dữ dội, nửa thân ngựa phía trước quỵ xuống mặt đất.

- A...

Đường Linh Toa gắt gao vốn muốn không chế chân đối thân thể của mình và ngựa, nhưng thể ngã quá nhanh, không thể ngăn cản, kinh hô một tiếng, thân thể liền bị văng ra ngoài.

Bất quá Đường Linh Toa sinh ra trong gia đình võ tướng, từ nhỏ đã học tập cung mã bắn tên, gặp phải loại tình huống khẩn trương như thế này, cũng biết xử lý như thế nào, ngay khi sắp té ngã trên mặt đất, thân thể co lại lộn một vòng, giảm xóc thể ngã, nhanh chóng né khỏi móng ngựa, lập tức đứng lên.

Bất quá mấy tên đại hán đã cưỡi ngựa đuổi tới nơi, bọn họ bao vây xung quanh Đường Linh Toa, đâm quang trong mắt càng thịnh, hận không thể lập tức đẩy xuống mặt đất hưởng thụ một phen.

Dưới sự háo sắc, gã thiếu niên dẫn đầu nhảy xuống ngựa, dần dần bước tới gần Đường Linh Toa, nở nụ cười đậm đàng nói:

- Hảo muội muội, người thực sự là muốn lấy đi tính mệnh ca ca mà, bản thiếu gia dù sao cũng là người có thân phận, chỉ cần người ngoan ngoãn đồng ý đi theo bản thiếu gia, bản thiếu gia có thể đảm bảo sau này người vinh hoa phú quý, cẩm y ngọc thực hưởng không hết...

- Lưu manh!

Đường Linh Toa nghe lời nói khó lọt vào tai, sắc mặt trầm xuống, cầm mã tiên trong tay dưới tình huống thiếu niên bị mê hoặc không phòng bị vút mạnh, chỉ nghe "bá" một tiếng, khuôn mặt của thiếu niên đã xuất hiện vết roi đỏ đậm.

- Con đàn bá thôi, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Thiếu niên kia bị trúng một roi, mắt lộ hung quang, thần sắc dữ tợn, lập tức phóng tới.

Đường Linh Toa huy vũ mã tiên như mưa, khi thiếu niên phóng tới, mỗi một roi đều để lại một vết đỏ đậm trên người thiếu niên, thấy hấn mới chỉ có thực lực Võ Sĩ cấp bảy cấp tám mà thôi, trong lòng không hề sợ hãi, mỗi một lần quét roi đều làm cho thiếu niên kia phải né tránh vô cùng chật vật.

- Đều con mẹ nó ngăn người cái gì, còn không mau tới hỗ trợ lão tử, lão tử ngày hôm nay muốn chơi chết con quỷ nhỏ này!

Thiếu niên bị đánh tới mức không thể chịu đựng nổi, thấy Đường Linh Toa cư nhiên cũng là Võ Sĩ, liền lập tức kêu gọi ba tên đại hán tới hỗ trợ.

Ba tên đại hán nghe tiếng, thấy thiếu niên cư nhiên không xử lý được một con quỷ nhỏ, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, nhưng cũng không chần chờ, đều rời ngựa, xông về phía Đường Linh Toa.

Thiếu niên thấy có trợ giúp, khí thế tăng lên, dưới tình huống Đường Linh Toa đánh ra một roi rồi giật lại, một tên đại hán bỗng nhiên đưa tay, không hề ngại việc cánh tay xuất hiện một vết máu, gắt gao nắm chặt mã tiên, ra sức lôi kéo, tức thì mã tiên trong tay Đường Linh Toa bị giật mất.

Thấy Đường Linh Toa đã mất đi mã tiên, thiếu niên lập tức vui vẻ, thả người xông tới, quyền kinh hơi nổi lên, muốn cận thân huy vũ.

Đường Linh Toa hơi có chút bối rối, dù sao thì nàng mới chỉ là Võ Sĩ cấp bảy, còn chưa chính thức đối địch, nhìn thấy thiếu niên cử quyền đánh tới, nàng vội vã vận kinh, kêu "nha" một tiếng yêu kiều, đón nhận quyền kinh của thiếu niên kia, kinh lực đối chọi với nhau, cả hai người đều lùi lại mấy bước, bị chấn đến tê dại cánh tay.

Lần này Đường Linh Toa áp dụng chủ động, vận kinh lực, cử quyền xông lên tấn công.

Công pháp Đường Linh Toa tu luyện chính là Thiên Tuyết Ngọc Cơ Công, vốn là một bộ công pháp tu luyện đỉnh cấp, mà trong bộ công pháp này cũng có mười sáu thức Tuyết Lạc Bích Ba Quyền, ẩn chứa bên trong khá nhiều biến hóa tinh diệu.

Trái lại, thiếu niên kia tu luyện chỉ là một bộ công pháp không biết lai lịch, khi hai người va chạm mấy chiêu, hấn nhanh chóng bị rơi xuống hạ phong, nếu không phải là công lực mạnh hơn Đường Linh Toa vài

phần thì sau khi bị đánh trúng hai quyền, sợ là đã rơi vào kết quả thụ thương phun máu mất hết chiến lực rồi.

Thấy đã lâu mà không làm gì được Đường Linh Toa, thiếu niên có chút thẹn quá hóa giận, hét lớn một tiếng, một lần nữa vận chuyển kinh lực toàn thân, mạnh mẽ xông lên.

Đường Linh Toa đối địch mấy hiệp, đã đại khái thăm dò được lộ số võ công của thiếu niên kia, sự tự tin trong lòng tăng mạnh, thấy hắn không biết tự lượng sức mình lại một lần nữa xông lên, trong mắt xuất hiện một tia mỉa mai, khi quyền kinh của thiếu niên hơi kéo tới, nàng nghiêng người né tránh, huy quyền tung Lạc Tuyết Thức xuất kích, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã thấy đánh trúng vào sườn eo thiếu niên.

Thiếu niên đã trúng một quyền, thân thể lập tức lão đảo lui lại mất bước, khoe miện tràn tơ máu, lấy tay lau đi, thấy tay cũng chảy máu, cư nhiên bị một tiểu quỷ hạ thủ ăn ăm chiêu, càng nổi giận, bất chấp cái gì là võ đức, hướng về phía mấy tên đại hán bên cạnh ra lệnh nói:

- Đều lên cho ta, ai có thể bắn được con đàn bà thối này, người thứ nhất được cười!

Vừa nghe lời này, ba tên đại hán nhất thời đỏ bừng mặt như gà chọi, gào thét một tiếng, liền cùng xông lên.

Nhìn thấy ba người cùng lúc xông tới, trong lòng Đường Linh Toa có chút khiếp đảm, không khỏi lo lắng, thăm mắng trong lòng.

- Bọn họ thế nào còn chưa tới nha?

Quyền kinh của một gã đại hán tương đối mạnh, hắn là Võ Sĩ cấp chín đỉnh phong, mà quyền kinh của một gã đại hán khác mang theo lực lượng xuyên thấu, sợ là đã đạt tới Võ Sư cấp một, cảnh giới của những người này so với Đường Linh Toa đều mạnh hơn ít nhất hai cấp.

Đường Linh Toa căn bản không phải là đối thủ, tránh thoát quyền kinh của một gã đại hán, né sang một bên thì lại gặp công kích của một gã đại hán khác. Gã đại hán này thấy cơ hội đã tới, dữ tợn cười, sửa quyền thành trảo, ôm lấy vai Đường Linh Toa, chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, liền kéo rách một mảng y phục lớn, lộ ra xuân quang bên trong.

Nhìn thấy Đường Linh Toa lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng trên vai, mấy đại hán kia giống như ác lang ngửi thấy mùi máu tanh, càng thêm điên cuồng, ha ha kêu to:

- Tiểu mỹ nhân này thực đủ vị, nhất định chơi sướng như lên trời, ha ha!

Đường Linh Toa bị xé mất một mảnh áo lớn trên vai, kinh hãi kêu lớn, lúc này triệt để rối loạn không còn sức kháng cự, trong lòng quỳnh lên, nước mắt chảy ra, nghĩ thầm, thà chết cũng không để đám ác tặc này làm bẩn tấm thân thuần khiết của mình, sau đó nàng liền rút thanh trủy thủ bên hông ra, dưới tình huống một gã đại hán chớp tới, thành linh dùng trủy thủ cắt xoẹt qua, vị trí cổ tay đại hán lập tức bị cắt đứt, máu tươi giống như vòi nước phun ra.

Mà gã đại hán này cũng không để ý nhiều, lúc này trong đầu của hắn đã hoàn toàn bị những ý nghĩ dâm đang chiếm cứ, sau khi bị Đường Linh Toa dùng trủy thủ cắt một vết thương dài, hắn cấp bách tiến thêm mấy bước, thuận lợi bắt được cánh tay trắng mịn mềm mại kia.

Nhưng mà...

Ngay khi tên đại hán kia nhe răng cười lớn định thực hiện động tác tiếp theo, đột nhiên có một mũi tên giống như thiểm điện mang theo tiếng xé gió bay tới, một tên liền đâm xuyên qua yết hầu của gã đại hán này, máu tươi văng tung tóe!

Đại hán còn chưa ngậm miệng lại, liền mềm oặt ngã xuống.

Trong nháy mắt khi hắn sắp chết, hắn còn kịp quay đầu sang, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn đang cười một con ngựa uy vũ vô cùng cách đó xa xa, một tay thiếu niên cầm cung, một tay giống như thiểm điện vươn ra sau lấy một mũi tên khác, rồi tập trung vào một gã đồng bọn khác của hắn...

37. Chương 37: Sát Nhân, Hãm Tỉnh!

Nhân thần đăm đăm, tại lúc giết người, không có bất cứ ba động tâm tình nào, thực giống như chim ưng trên trời cao nhìn con mồi bị săn giết, không hề có chút lòng thương hại nào.

Thứ còn lại, chỉ là thi thể hầu như bị mũi tên nhọn đâm xuyên qua, thi thể đã hoàn toàn mất đi sức sống, còn có ba tên đâm tặc bị mũi vị tử vong bao phủ.

Đối với những tên đâm tặc này, trong mắt vị thiếu niên vừa mới hạ thủ, không cần nghi ngờ đã biến thành tử thi.

Rút tên ra, đặt trên dây cung, kéo cung, bắn ra...

Lại một gã đại hán dưới mũi tên nhọn xé nát không gian, không có bất cứ sức phản kháng hay năng lực tránh né nào, mắt mở trừng trừng nhìn mũi tên mang theo khí tức khiến tâm sinh tuyệt vọng, không chút lực lượng chống lại uy lực xuyên thấu, dễ dàng đâm xuyên qua yết hầu chính mình.

Đường Linh Toa đã sớm bị dọa ngây người.

Trên thân thể của nàng thậm chí vẫn còn dính máu tươi từ cánh tay của gã đại hán vừa rồi, chỉ là những thứ này, hiện tại nàng không hề chú ý tới.

Ánh mắt của nàng, vẫn vững vàng nhìn chăm chăm vào thiếu niên đứng trên bãi cỏ cách đó xa xa, liên tục rút tên kéo cung, bắn ra...

Biểu tình coi thường tất cả sinh tử, mọi sinh mệnh giống như con kiến hôi, nhân thần lãnh tỉnh kia quả thực làm cho nàng sợ hãi, tiền pháp thành thạo kia làm cho trong lòng phải sợ hãi, sát khí bề ngễ phóng ra trong nháy mắt kia, không mang theo chút lực lượng trùng kích thị giác nào, nhưng làm cho đáy lòng của nàng kinh ngạc tới thất thần.

Hắn, rốt cuộc là người như thế nào?

Giờ khắc này, nàng cảm giác hắn tựa hồ rất mờ ảo, cách chính mình dường như rất xa xôi.

Vèo...

Lại một tên bắn tới, vị nữ tử phong tao đang muốn chạy trốn lập tức tề ngã từ trên ngựa xuống, thậm chí nàng còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm, đã bị mũi tên nhọn xuyên qua yết hầu, lấy đi tất cả sinh mệnh lực.

Một kích tất sát!

- A, đừng giết ta, đừng giết ta, cầu người...

Vị thiếu niên rốt cuộc dưới tình thế đồng bọn của mình đã chết hết, chỉ còn lại một thân một mình, bản năng ý thức được sát khí tập trung hết lên người chính mình, sợ hãi không bờ bến nhất thời bao phủ toàn bộ tâm thần của hắn, hai chân hắn run lên bần bật, không thể không chế được tiểu tiện, mềm oặt quỳ xuống cầu xin.

Cầu xin vô hiệu!

Trong mắt thiếu niên sát thủ, đã nhận định hắn là một thi thể không còn sức sống, hoặc là không có tư cách để hưởng thụ sinh mệnh.

Thiếu niên không nói lời nào, động tác thành thạo, lưu loát, rút tên, kéo cung...

- Thiên Hà, dừng tay!

Lúc này, một thanh âm mạnh mẽ từ phía sau truyền tới, lập tức làm cho tâm thần thiếu niên chấn động, nhất thời hồi phục lại tinh thần, bất quá hoàn hồn trong nháy mắt, cánh tay kéo cung căng tròn, không khỏi buông lỏng.

Vèo...

Mùi tên mang theo tiếng xé gió, mang theo khí tức tử vong khiến mọi sinh linh tuyệt vọng, cắt đứt không khí cản trở, trúng mục tiêu yết hầu của thiếu niên kia, thiếu niên thê lương kêu lên một tiếng tắt nghẹn, đổ ập xuống...

Trên mặt đất, năm thi thể nằm trong vũng máu, máu tươi nhuộm đỏ đất cỏ xung quanh, chỉ còn lại năm thốt ngựa không còn chủ nhân, chúng đứng yên một chỗ, ăn cỏ dại tươi non trước mặt.

Cộc cộc...

Hai con ngựa từ cách đó không xa chạy tới cực nhanh, trên mặt Đường Linh Vũ đã không còn nét mừng rỡ đắc ý vừa mới bắt được chim ưng trước đây nữa, mà hiện tại thần thái nghiêm nghị âm trầm.

Tuyệt Ông Tiên Sinh vô cùng bình tĩnh, ánh mắt phức tạp nhìn Vân Thiên Hà đứng yên tại chỗ, mặt không chút biểu tình.

- Ca, tiên sinh, ô ô...

Thấy Đường Linh Vũ và Tuyệt Ông Tiên Sinh tới rồi, Đường Linh Toa rút cuộc hồi phục tinh thần lại, nước mắt không nhịn được rơi xuống thành dòng, thực giống như tiểu hài tử bị ủy khuất rút cuộc tìm được thân nhân có thể bảo vệ chính mình, lập tức chạy tới, tại thời khắc Đường Linh Vũ xuống ngựa, nhào vào lòng hấn khóc rống lên.

Thấy muội muội bị xé rách quần áo, còn có vết máu tươi trên người, Đường Linh Vũ cả nhận lớn tiếng nói:

- Đám người đáng chết này, Thiên Hà giết thật tốt, bằng không bản vương cũng muốn băm thây bọn chúng thành vạn đoạn.

Tuyệt Ông Tiên Sinh xuống ngựa, quay đầu nhìn Vân Thiên Hà, nghiêm mặt nói:

- Thiên Hà, những tặc tử này đã đền tội xin hàng, không còn phản kháng, vì sao lại mở sát giới, như vậy có hại cho võ đức a!

Vân Thiên Hà nhảy xuống ngựa, buông dây cương, đi về phía mấy thi thể, biểu tình thần nhiên hỏi:

- Cái gì là võ đức?

- Người để tâm tính thị sát như vậy, tương lai làm sao đại thành trong võ đạo?

Sắc mặt Tuyệt Ông Tiên Sinh trầm xuống hỏi ngược lại.

Vân Thiên Hà quay đầu trừng mắt liếc nhìn Tuyệt Ông Tiên Sinh.

- Đại thành thì thế nào đây? Người võ đạo đại thành, thấy rõ tương lai thân nhân như thế nào sao? Người võ đạo đại thành, thấy rõ nên thương hại thương sinh sao? Người võ đạo đại thành, sống sẽ vui vẻ sao?

Tuyệt Ông Tiên Sinh giật mình, không biết nên phản bác như thế nào.

Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh mấy cỗ thi thể, nhìn quét mắt một lượt, thần nhiên nói:

- Ta chỉ là một hạt muối trong biển rộng, rất nhỏ bé, ta không có loại tình cảm sâu đậm đạo đức cao thượng như vậy, ta chỉ làm chuyện ta muốn, không hơn!

Vừa nói, hấn khom lưng xuống, tìm kiếm trong người thi thể thiếu niên, hấn tìm được một túi tiền, còn có hơn mười tấm ngân phiếu, mặt khác còn có một phong thư.

- Người này sao lại mang theo nhiều tiền tới như vậy?

Vân Thiên Hà kiểm tra mười lăm tờ ngân phiếu, mỗi một tờ cư nhiên có giá trị mười vạn lượng, tổng cộng có mười lăm tờ, tương đương với một trăm năm mươi vạn lượng.

Hắn vốn dự định thay đổi hiện trường một chút, biến thành mưu tài bảo sát hại tính mệnh, vì vậy chuẩn bị lấy đi tiền của những người này, sau đó lại bố trí lại một chút, thực sự không nghĩ tới sẽ tìm được nhiều tiền tới như vậy.

Trong lòng nghi hoặc, lại liếc mắt nhìn phong thư trong tay, trên phong thư có xi (keo dán thư, thường dùng sếp nên hoặc một số nguyên liệu khác) dán lại, bên ngoài phong bì chỉ viết hai chữ đơn giản: "Đồ" mưu!

Không động tới xi, cẩn thận từ một sườn khác mở phong bì thư, xem qua một lượt nội dung bên trong phong thư, khóe miệng Vân Thiên Hà hơi vênh lên, lộ ra một tia thần sắc cổ quái, cười lạnh nói:

- Muốn dùng phương thức thủ đoạn quả cầu tuyết thương nghiệp chiếm đoạt sao?

- Thiên Hà, nếu như người đã giết người, sao còn mưu đồ tiền tài!

Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn thấy Vân Thiên Hà cầm túi tiền và ngân phiếu trong tay, lại tiếp tục tìm trên người những thi thể còn lại, trong lòng càng nghĩ có chút bất mãn, hần ký thác kỳ vọng đối với Vân Thiên Hà cực cao, tương lai có thể trao trọng trách, nghĩ không ra hần lại có cách làm như vậy, thực sự rất thất vọng.

Vân Thiên Hà không để ý tới lời chất vấn của Tuyết Ông Tiên Sinh, cầm bức thư cẩn thận nhét trở lại, tiện tay ném vào trong một vũng máu, để cho sườn phong bì bị ngâm vào máu hơi nát ra, rìa bì thư bị ngăn lại, tự nhiên buông ra, nhìn bề ngoài không thể phát hiện ra được có người xem qua hay chưa.

Xử lý tốt bức thư, Vân Thiên Hà lại lấy ra một tờ ngân phiếu, xé rách một góc bố trí cẩn thận bên dưới ngón tay thiếu niên, lại tiếp tục thay đổi vị trí, thay đổi tư thế của ba tên đại hán, cuối cùng đi tới bên cạnh thi thể nữ nhân phong tao, ngồi xổm xuống, một tay đưa ra xé rách vụn quần áo trên người nữ nhân này.

- Thiên Hà, dừng tay, người rốt cuộc muốn làm cái gì?

Thấy Vân Thiên Hà động chạm tới thi thể nữ nhân kia, Tuyết Ông Tiên Sinh rốt cuộc có chút phần nộ rồi, lập tức bước lên mấy bước quát bảo ngừng lại.

Vân Thiên Hà không hề để ý với vị Tuyết Ông Tiên Sinh đã có chút tức giận này, người này khi tức giận cố chấp, thế nào mà chỉ số thông minh hạ thấp dưới không rồi, hành động rõ ràng như vậy mà còn không nhìn ra hay sao?

Đường Linh Vũ đứng một bên quan sát một loạt động tác của Vân Thiên Hà, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, nói:

- Tiên sinh, Thiên Hà hần là đang bố trí lại hiện trường, biến thành cướp tiền sát hại tính mệnh!

- Vì sao muốn làm như vậy, ai nha, hần...Hần cứ nhiên để nữ nhân kia trần truồng rồi, hần...

Tâm tình Đường Linh Toa lúc này đã thả lỏng hơn rất nhiều, đột nhiên thấy Vân Thiên Hà xé rách hết quần áo của nữ tử phong tao kia, rất nhanh liền không còn mảnh vải che người nào, mặt đỏ lên, cảm tức nhìn Vân Thiên Hà, quay đầu cắn răng nói:

- Vô sỉ!

Hai mắt Đường Linh Vũ càng lúc càng sáng, tiếp tục nói:

- Cướp đoạt tiền tài, cưỡng gian giết người, làm như vậy sẽ làm cho nghe nhìn lẫn lộn, khó có thể suy đoán ra được mục đích cuối cùng của hung phạm là cái gì, cũng rất dễ chuyển suy đoán sang cường đạo thổ phỉ gây nên!

Nghe Đường Linh Vũ phân tích, thần sắc Tuyết Ông Tiên Sinh có chút xấu hổ, rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, ánh mắt phức tạp liếc nhìn Vân Thiên Hà, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này, quả nhiên làm việc ngoài dự đoán mọi người, lại chu đáo tới như vậy, ngay đến ta cũng bị rối loạn rồi!

Vân Thiên Hà bố trí hiện trường cẩn thận, tìm một ít cành cây tới xóa đi một số vết chân, lại dùng giày của ba hán tử một lần nữa ấn trên mặt đất nhiều lần, chính mình đi tới một số địa phương khác nhau, dùng sức dậm mạch để lại những vết chân nông sâu khác nhau, tiếp tục cẩn thận trở lại trước mặt Vân Bôn, lấy ra cây cung, bắn tới bụng của mấy con ngựa mất chủ, mấy con ngựa chỉ kêu lên một tiếng, mang theo máu tươi điên cuồng chạy trốn, sau đó lại tiếp tục bắn loạn xạ xung quanh năm cổ thi thể, mãi đến khi dùng hết mũi tên trong ống, lại đến lấy hết mũi tên trong ống của Đường Linh Vũ và những người khác, tiếp tục quan sát tỉ mỉ một lần nữa, bổ xung một ít thiếu sót, thấy không còn quên gì nữa, lúc này mới thôi.

Trở lại trước mặt Vân Bôn, chỉ thấy Đường Linh Vũ tỏa sáng hai mắt nhìn hấn, Đường Linh Toa thì u oán liếc mắt, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, thần sắc Tuyết Ông Tiên Sinh bình tĩnh, hình như không có chuyện gì phát sinh, Vân Thiên Hà nhảy lên ngựa, thản nhiên nói:

- Chúng ta có thể đi đường cái, nghênh ngang trở về thành rồi!

Những người khác đều lên ngựa, Đường Linh Vũ nói:

- Thiên Hà, chúng ta đi đường cái, nếu như bị người thấy, không phải trở thành đối tượng hoài nghi sao?

- Chính là muốn làm cho có người hoài nghi chúng ta, nhưng cuối cùng lại bài trừ chúng ta ra ngoài!

Vân Thiên Hà nói một câu, dẫn đầu cưỡi ngựa rời khỏi.

Đường Linh Vũ tỉ mỉ ngẫm lại, rất nhanh có chút manh mối, quay lại nhìn Đường Linh Toa nói:

- Muội muội, người ta giết người giúp muội thoát thân, muội thế nào không nói lời cảm tạ? Vì huynh nhìn bộ dáng ngay lúc đó của hấn, hình như rất khẩn trương nha!

- A...

Đường Linh Toa vội vàng che kín mặt, nhưng có thể nhìn thấy cái cổ tuyết trắng nhu nộn của nàng đã chuyển thành màu hồng, vùng dây cương liền phóng ngựa đi.

Chỉ là trong lòng Đường Linh Vũ vẫn còn có một nghi vấn:

- Hấn làm cách nào phát hiện ra muội muội bị đám đám tặc này bao vây, đúng lúc tối rồi cứu viện đây?

38. Chương 38: Ngoài Ý Muốn? Trùng Hợp?

Mấy cỗ thi thể lẳng lẳng nằm trên mặt đất, hai mắt trợn trừng, mang theo nỗi sợ hãi, không cam lòng và tuyệt vọng...

Vân Thiên Hà cưỡi ngựa đi trên đường cái, thần sắc bình tĩnh, thế nhưng trong lòng vẫn đang miên man suy nghĩ một vấn đề.

Tuyết Ông Tiên Sinh nói hấn thị sát, hấn không cho là đúng, chỉ là hấn kỳ quái vì sao chính mình lúc đó lại có xung động muốn giết người, ở sâu trong nội tâm sẽ sinh ra một cỗ oán khí ngạt trời.

Cỗ oán khí này, là từ Đồ Thiên Hà trào lên!

Vì sao khi giết sạch đám đám tặc này rồi, cỗ oán khí trong lòng mới dần dần biến mất không còn, tâm tình của hấn lại trở nên bình thản như trước, phẳng phất giống như đây mới là loại tâm tình Vân Thiên kiếp trước mới có.

Chẳng lẽ là Đồ Thiên Hà đã chết đi nhưng vẫn còn lưu lại cho hấn một ít oán niệm trong đầu, đôi khi ảnh hưởng mạnh mẽ tới hấn. Trước kia, thời điểm phế bỏ Đồ Chính Lâm, hấn đã từng sinh ra loại oán hận mạnh mẽ này, muốn không tiếc tất cả cái giá phải trả đi phát tiết nỗi oán hận này, đó là bởi vì Đồ Chính Lâm muốn cưỡng bạo Vân Nương.

Mà lần này, là một đám đám tặc muốn phi lễ Đường Linh Toa, đoạn thời gian trước đó hấn chạy tới nhìn thấy Đường Linh Toa đang đối địch, nhưng không hề nhúng tay vào, sau lại thấy Đường Linh Toa nhu nhược bất lực, gần như tuyệt vọng, nỗi oán hận sâu trong nội tâm của hấn đã bị triệt để kích phát ra rồi.

Trên thực tế, hấn rất có cảm tình tốt đối với Đường Linh Toa, nhưng đó chỉ giới hạn giữa bằng hữu với nhau mà thôi, thực giống như Đường Linh Vũ vậy, coi hai người giống như bằng hữu của mình.

Thế nhưng khi hấn nhìn thấy loại hình ảnh nữ nhân nhu nhược bất lực bị cưỡng bạo, loại ý niệm oán hận trong đầu của hấn không thể tự chủ được mạnh mẽ dâng trào, hấn khiếp sợ phát hiện, đây không phải là bản năng của một gã đặc công sát thủ như Vân Thiên phải có, mà là bản năng của thân thể thiếu niên kia lưu lại cho hấn ảnh hưởng.

Khi Đồ Thiên Hà còn bé rốt cuộc đã trải qua những chuyện như thế nào, có thể làm cho hắn sinh ra sự căm hận đối với những tình cảnh như thế này, hầu như đã biến thành bản năng, vẫn còn lưu lại trong thân thể, trong linh hồn Vân Thiên Hà, nhưng vì sao không có những hình ảnh quỷ dị trước đây?

Cuối cùng, Vân Thiên Hà suy tư hồi lâu, đã đưa ra một kết luận, Vân Nương chính là bởi vì người phụ thân kia cường bạo mới sinh ra Đồ Thiên Hà, mà sau khi sinh ra Đồ Thiên Hà, vẫn bị sinh hoạt trong hoàn cảnh bị ép hại, khi nhục, cũng đã gặp được những chuyện đáng kinh tởm, khiến cho tâm ý từ khi còn nhỏ của hắn sinh ra một tầng bóng ba, hắn là con của nữ nhân bị cường bạo sinh ra, hắn sinh ra đã là một loại bất hạnh, vì vậy hắn vô cùng căm hận loại hình ảnh cường bạo nữ nhân này.

Nghĩ như vậy, Vân Thiên Hà thở dài, hắn biết sau khi phát tiết loại ý niệm oán hận này xong, ý niệm di lưu lại trong đầu hắn sẽ không còn tiếp tục ảnh hưởng tới hắn nữa.

Hắn là Vân Thiên, hắn là Vân Thiên Hà! Hắn sẽ không lại bị ý niệm di lưu lại trong đầu của thiếu niên kia ảnh hưởng, mà những kẻ bị hắn giết chết, cũng chỉ là vật hi sinh làm cho hắn phát tiết đi oán niệm di lưu mà thôi!

Vân Bôn nhàn nhã chạy về phía trước, không vội cũng không chậm, Vân Thiên Hà cũng không thúc giục nó, sau khi nghe trước mặt có tiếng vó ngựa không ngừng tiếp cận, quay sang nhìn thấy Đường Linh Toa, thấy nàng có bộ dáng xấu hổ muốn nói lại thôi, Vân Thiên Hà chỉ thản nhiên nói với nàng:

- Không cần nói lời cảm tạ nữa, cho dù ta không ra tay, Tuyết Ông Tiên sinh cũng sẽ không để mặc, thiên hạ đệ nhất cao thủ không phải là hư danh, loại chuyện này người nên tự mình hiểu rõ đi!

Trên mặt Đường Linh Toa tràn đầy kinh ngạc nói:

- Người và Tuyết Ông Tiên Sinh đều biết rồi, vậy vì sao còn...

- Tuyết Ông Tiên Sinh chỉ là muốn tăng cường kinh nghiệm đối địch thực chiến của người, còn có năng lực ứng biến mọi chuyện, không hơn!

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Chịu một chút ủy khuất, nhưng đổi lại được một lần kinh nghiệm giáo huấn, rất đáng giá trị!

- Thực là như vậy sao?

Đường Linh Toa dùng nhãn thần hồ nghi nhìn Vân Thiên Hà, tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của hắn tìm ra được lời này là thực hay giả, nhưng nhãn thần kia vẫn giống như một hồ nước mùa thu, bình tĩnh lạnh lẽo, nàng không hề nhìn thấy bất cứ gợn sóng lan tỏa nào.

Chỉ là, vừa nghĩ tới nhãn thần lãnh khốc của hắn lúc đó, còn có động tác thành thạo kia, tiền kỹ sắc bén, trong lòng thiếu nữ sinh ra một loại ý niệm sùng bái nhỏ nhỏ trong lòng, càng đi càng miên man suy nghĩ, trong lòng thiếu nữ giống như cất giấu một con ếch nhỏ, bắt đầu nhảy nhót va chạm hỗn loạn...

...

Ngay khi đoàn người Vân Thiên Hà tiến vào trong thành Lợi Châu, tại nơi hoang dã không có người, có mấy người cưỡi ngựa giống như là mũi tên đã thoát khỏi cung, chạy như nhanh điện.

Khi vượt qua mấy cỗ thi thể bị vứt bỏ nơi hoang dã, đoàn người vội vã ghìm ngựa đến gần, vừa mới nhìn thấy, sắc mặt đều biến đổi, lập tức xuống ngựa điều tra.

Có một vị thiếu niên anh tuấn bất phàm, sắc mặt cực độ âm trầm nhìn vào mấy cỗ thi thể.

Người đến kiểm tra trở lại báo cáo:

- Thiếu gia, Ngọc thiếu gia và ba tên thị vệ đều bị cướp bóc sạch sẽ tài vật trên người, đều bị trúng tên bỏ mình, bên người Ngọc thiếu gia còn có một phong thư, mời thiếu gia xem qua.

Nói xong, một phong thư bị máu tươi ngấm ầm ướt nhăn nheo được đặt vào trong tay thiếu niên anh tuấn.

Thiếu niên tỉ mỉ xem xét qua bên ngoài phong thư, phát hiện ra xi còn chưa bị hủy, thoạt nhìn cũng không hề có vết tích phá hỏng nào, sắc mặt lúc này mới hơi buông ra một ít, cũng không xem lá thư bên trong, mà đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc này, một người tra xét lại chạy tới báo cáo:

- Thiếu gia, bên đông cỏ cây gần đây có một nữ nhân xích lô, là bị cưỡng gian sau đó bắn chết, là Liễu tứ nương Ngọc Tiến thiếu gia gần đây thường mang theo bên người chơi đùa!

Thiếu niên anh tuấn lúc này mới ngửa đầu nhìn trời, xuất thần suy tư:

”Đến tột cùng là người nào làm? Cường đạo? Thỏ phỉ?”

Lắc đầu, hần nghĩ rất kỳ quái, có ai biết trong người Ngọc Tiến có cất giấu rất nhiều ngân lượng, có ai biết bọn bị bí mật đến đây đưa tiền, là ai có thể tại nơi hoang dã này chặn giết cướp đi tiền tài, hơn nữa thời điểm ngay tại lúc trước khi ta chạy tới đây tiếp ứng, hay là người nào đó đã tiết lộ kế hoạch của ta?

- Thiếu gia, xử trí những thi thể này như thế nào?

Một gã thủ hạ lúc này mới đi tới tầm hỏi, cắt đứt thiếu niên đang tư lự.

Thiếu niên thuận miệng thần nhiên nói:

- Thi thể của Ngọc Tiến thì sai người mang về Dư Châu, còn những người khác thì mai táng tại chỗ, lúc các người thanh lý thi thể có phát hiện vết dấu chân ngựa nào không?

- Những người này bao gồm của Ngọc Tiến thiếu gia đều bị loạn tên bắn chết, nhưng một mũi tên trí mạng nhất chính là mũi tên tại vị trí yết hầu, nói rõ đây không phải một người, mà trong đám hung thủ có một cao thủ tiền kỹ, chỉ là trên thân thể của Ngọc Tiến thiếu gia có mấy chỗ bị quyền kinh tập kích, hơn nữa dưới thân Ngọc Tiến thiếu gia còn có mùi khai thối, hẳn là người bị giết cuối cùng!

- Tên phé vật kia là người cuối cùng bị giết sao? Nói như vậy đối tượng nhất định biết rõ vật quan trọng đều ở trên người của hắn, vì vậy trước tiên gạt bỏ hộ vệ bên người, sau đó...

Liên tiếp có rất nhiều nghi vấn xoay quanh trong đầu thiếu niên, rốt cuộc là vấn đề ở chỗ nào, chẳng lẽ là Đồ gia?

Điều này tuyệt đối không có khả năng, Đồ gia làm sao xảy ra chuyện mưu tài sát hại tính mệnh, lại còn cưỡng gian giết người, bức thư quan trọng nhất đối với bọn họ vẫn còn đang ở đây, nếu là người Đồ gia, thế nào bỏ qua được bức thư quan trọng này, rốt cuộc là ai...Thiếu niên đau khổ suy tư, cẩn thận sắp xếp lại mỗi một điểm nghi ngờ nhỏ nhất, thậm chí còn bắt đầu tra xét loại trừ mỗi một người bên cạnh chính mình...

- Đường xa từ Dư Châu đến Lợi Châu, khoải mã đại khái cần thời gian năm ngày, nếu là trong năm ngày bị tiết lộ tin tức mà nói, như vậy năm ngày trước...

Thiếu niên suy nghĩ sâu xa, đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bắn ra một đoàn tinh quang, năm ngày trước không phải là Trung thu sao? Lúc đó chính mình đã nói ra chút ít với một người, chẳng lẽ là hắn...

Thiếu niên này luôn luôn tâm cơ thâm trầm, mọi việc đều có thể suy đoán ra được ba phần chuẩn xác, tâm tư kín đáo, nhưng lần này hần suy nghĩ có chút sai lầm quá mức rồi, trong lòng hần đã bài trừ đi địch nhân lớn nhất hiện tại, lại bắt đầu hoài nghi những người thân bên cạnh chính mình.

Chuyện này ngày hôm nay, đánh chết hần phỏng chừng cũng không thể tin tưởng được đây chỉ là một sự trùng hợp ngoài ý muốn nhỏ nhoi mà thôi, hơn nữa lại dưới sự ngoài ý muốn bị người động tay động chân, loại phát triển lệch lạc mà trùng hợp này, làm cho tư duy của thiếu niên cơ trí hơn người bắt đầu đi vào cấp độ phức tạp hơn mấy bậc, nhận định chuyện này tất có liên quan với hành động âm mưu đả kích.

Hần làm sao có thể biết được, hầu như tất cả mọi chuyện đều là do vài người thấy sắc nảy sinh lòng tham dẫn tới họa sát thân, mà trong lúc vô ý phá hủy bố cục hành động của hần tại Lợi Châu, hơn nữa phong thư kia lại là bức thư vô cùng quan trọng đối với hần.

Hết lần này tới lần khác chính là loại trùng hợp ngoài ý muốn này, làm cho tư duy của hắn không thể nào định vị được, cuối cùng dẫn tới hoài nghi thân nhân bên cạnh chính mình, hắn nào biết những người này chỉ là vật hi sinh để Vân Thiên Hà phát tiết oán khí, tăng thêm cho Đường Linh Toa một chút kinh nghiệm đối địch!

39. Chương 39: Bình Cảnh Cấp Chín.

Nhưng mà, dưới khí trời lạnh lẽo này, trong sân luyện công lộ thiên vô đường Đồ thị, vẫn như cũ có một thiếu niên đứng giữa sân không ngừng khắc khổ tu luyện võ công.

Bên cạnh vị thiếu niên này, còn có một vị thiếu niên tuổi tác lớn hơn một chút, cũng không sợ hãi cái lạnh mùa đông, cũng tại gần đó không ngừng luyện tập công pháp Đồ Thị Tinh Ý Quyền.

Hai vị thiếu niên này, chính là Vân Thiên Hà, còn có võ thị Sử Trường Đức của hắn.

Trước đó bởi vì luyện võ quá mức khắc khổ, thân thể và tinh thần không hề có thời gian thả lỏng kết hợp, tiến triển của Vân Thiên Hà trong nước cuối cùng không còn được như trước nữa.

Bất quá, sau khi nghỉ ngơi thả lỏng cơ thể một vài ngày, tinh lực và thể lực của Vân Thiên Hà lại đạt tới trạng thái đỉnh cao, bắt đầu tăng mạnh tiến độ tu luyện, ngược lại làm cho công lực của hắn đề thăng so với trước đây còn muốn nhanh hơn rất nhiều.

Hiện tại công lực của Vân Thiên Hà đã đạt tới cấp tám đỉnh phong, mà hiệu dụng công pháp Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp còn có thể duy trì, cho dù hiện tại đã tiến vào mùa đông giá rét, hồ nước đã đông kết thành một tầng băng mỏng, nhưng tiến độ tu luyện của hắn không hề bởi vì nguyên nhân ngoại cảnh này mà gián đoạn.

Vân Thiên Hà đứng trên mặt hồ đánh một bộ Đồ Thị Tinh Ý Quyền, làm cho toàn thân bắt đầu sinh ra nhiệt lượng, thân thể nóng dần lên, sau đó vận chuyển kinh lực, hét lớn một tiếng, cử quyền mạnh mẽ đánh xuống mặt hồ.

Rắc rắc...

Tầng băng mỏng trên mặt hồ không thể chịu được lực lượng của một quyền này, mặt ngoài bắt đầu sinh ra rất nhiều vết nứt nẻ rồi nát bấy, mà vị trí trung tâm quyền lực Vân Thiên Hà đánh ra, có một lỗ thủng thật to lớn hơn thân người, băng vụn rơi vào bên trong hồ nước, làm cho nước bên trong văng lên tung tóe.

Hoa nước bắn lên xối vào người Vân Thiên Hà, gió lạnh thổi qua, ngay cả hắn không sợ loại giá rét này, thế nhưng vẫn không tránh khỏi rung mình một cái.

Tòm...

Lúc này, tại lỗ hổng giữa mặt hồ lại một lần nữa có một cột nước bắn lên, mà thân thể Vân Thiên Hà cũng đã biến mất không còn tung tích.

Hồ nước lạnh lẽo tới thấu xương, phẳng phất như muốn xâm nhập vào trong mỗi một khớp xương của hắn, Vân Thiên Hà cắn răng chịu đựng loại hàn ý tập kích này, thi triển Quy Tức Thuật, hít một hơi rồi lặn xuống dưới đáy hồ.

Khi tới đáy hồ, nhiệt độ tại đây rõ ràng cao hơn so với mặt nước bên trên rất nhiều, cũng không phải đặc biệt lạnh lẽo, khi Vân Thiên Hà dần dần thích ứng với nhiệt độ này, liền bắt đầu tại đáy tu luyện quyền ý công pháp.

Kỳ thực Vân Thiên Hà rất thích phương pháp tu luyện như thế này, bởi vì thủy áp bên dưới đáy hồ cao hơn bình thường rất nhiều, tương đương với áp lực bên ngoài tăng lên gấp mấy lần.

Cỗ áp lực này, cũng tương đương với trọng lực, nếu đặt ở kiếp trước, khi bọn họ huấn luyện thể thuật, cũng sẽ ở trong một số gian phòng trọng lực, tăng trọng lực lên gấp hai gấp ba lần để rèn luyện, bộ Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp thực tế có hiệu quả tương đương với việc hắn rèn luyện thân thể trong phòng trọng lực.

Bất quá, tu luyện dưới đáy hồ vẫn có chỗ tốt hơn so với phòng trọng lực, đầu tiên là dưới tác dụng của Quy Tức Thuật, công năng của nội tạng trong hoàn cảnh trọng lực này có biên độ dễ thăng rất nhỏ nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng, khiến cho thời gian hần có thể duy trì bên dưới đáy hồ lâu hơn một chút, mà hơn nữa trong hồ nước có rất nhiều dưỡng phân tử, lỗ chân lông toàn thân thể hần sau khi hấp thu những dưỡng phân tử này, có thể làm cho thể chất được cải thiện dần dần, đây là chỗ tốt mà phòng trọng lực không thể nào so sánh được.

Vì vậy, Vân Thiên Hà thấy loại công pháp này còn có hiệu quả đối với những bộ phận cơ nhục da màng yếu ớt của mình, tự nhiên không thể buông tha phương thức tu luyện một mũi tên bắn hai chim này được.

Ầm...

Dưới đáy hồ nước, mỗi một quyền đánh ra đều rất thông thả, nhưng kinh lực tại giờ khắc này phát huy vận dụng rất tinh chuẩn, trong hồ nước bị hần tạo ra từng dòng chảy mãnh liệt, khi dần dần lao lên trên mặt hồ, sẽ dần dần hình thành một dòng chảy cực lớn, làm cho tầng băng trên mặt hồ đứt gãy, mảnh băng văng tung tóe, từ bên ngoài quan sát, cảnh tượng rất đồ sộ.

Bởi vì Vân Thiên Hà lựa chọn phương pháp tu luyện Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp, chủ yếu là vì muốn rèn luyện những bộ phận mà Đồ Thị Tinh Ý Quyền không có tác dụng rèn luyện tăng mạnh, chỉ có tác dụng kích thích, vì vậy tại những bộ phận cơ da màng có thể đồng thời dễ cao, làm cho cơ da màng toàn thân của hần cũng tùy theo phương pháp rèn luyện này tiếp tục củng cố.

Hần có thể cảm giác được, ngoại trừ còn những bộ phận yếu nhược cần tăng mạnh ra, kỳ thực những bộ phận khác trên thân thể của hần đã đạt tới hỏa hậu cấp chín, mà hiện tại hần muốn làm chính là rèn luyện những bộ phận yếu nhược kia đạt tới cấp chín, tương đương với những bộ phận khác.

Tu luyện mấy lần bên dưới đáy hồ, Vân Thiên Hà đánh một bộ Phá Thiên Tam Tuyệt, cảm giác Quy Tức Thuật đã đến thời điểm cực hạn, giống như đã thành thạo nhiều lần, một chiêu Phá Thiên Thứ như đạn pháp phóng lên trên mặt hồ, cũng mạnh mẽ vọt ra khỏi mặt nước, hóa thành thành một đầu thủy giao long, nhảy ra khỏi mặt hồ, tìm được một điểm có thể chịu đựng được kinh lực, mạnh mẽ đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Một quyền này đánh mạnh vào một hòn đá lớn trên vách núi, lúc này chỉ thấy ngọn núi kia rung động ầm ầm, mà hòn đá lớn để lại một quyền ấn thật sâu.

Vân Thiên Hà dưới tình huống mượn lực hữu hiệu, cũng đồng thời cộng thêm nguyên nhân tu luyện Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp dưới đáy hồ trọng áp, cơ thịt da màng toàn thân dưới sự tác động cả trong lẫn ngoài cường chế thả lỏng, rung động vô cùng kịch liệt.

Sau khi một cổ đau đớn chết lặng truyền lên đầu Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà nhất thời cảm giác có một cỗ nhiệt lưu bắt đầu tràn ra đến khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, tại thời khắc lỗ chân lông mở ra lần nữa, mặc dù gió lạnh thấu xương, nhưng hần lại sáng khoái vô cùng, phẳng phất như đang ở trên chín tầng trời.

Hần biết, công lực của hần tại giờ khắc này đã dễ cao hơn một cấp, đạt tới tầng thứ chín.

Đây là hiệu quả sau một đoạn thời gian thả lỏng, rồi lại tăng thêm cường độ tu luyện, không chỉ bắt được chim ưng, có thể thả lỏng thể xác và tinh thần, hơn nữa tại phương diện tu luyện càng tiến thêm một bước, trong lòng Vân Thiên Hà hiện tại rất hài lòng.

Chỉ là sau khi hài lòng, Vân Thiên Hà lại gặp phải một vấn đề tương đối quan trọng, đó chính là khi đạt tới cấp độ Võ Sĩ cấp chín, điều này đối với một Võ Sĩ mà nói, là một giai đoạn bình cảnh phi thường quan trọng, cũng chính là trạm kiểm soát quan trọng trong quá trình tu luyện cơ da màng kinh lực đến đại thành, đột phá trở thành Võ Sư.

Lần này tu luyện Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp dễ thăng cấp bậc, làm cho Vân Thiên Hà chú ý tới tiếp tục tu luyện một thức này, đã không còn tác dụng gì quá lớn, trong thời gian ngắn chắc chắn hần không thể nào có đột phá gì quá lớn, mà kết hợp tu luyện giữa Đồ Thị Tinh Ý Quyền và Ngự Thị Luyện Thể Thuật, muốn đột phá quan khẩu Võ Sư cấp chín, ngoại trừ tu luyện công pháp càng cao thêm hơn ra, cũng chỉ có thể dùng thời gian để bù đắp mà thôi.

Mà vừa vặn đây cũng chính là nhược điểm tồn tại trong hai bộ võ kinh Đồ Thị Võ Kinh và Ngự Huyền Võ Kinh.

Nhưng không thể không nói hai bộ võ kinh này có nhiều chỗ cao minh, các công pháp bình thường khác không thể nào so sánh được, nhất là đối với giai đoạn tu luyện đầu tiên, đề cao cấp độ tương đối nhanh, thực sự giống như hỏa tiễn, nhưng tới quan khẩu đột phá quan trọng, lại có chút vô lực rồi, tất nhiên, nếu không phải tồn tại nhược điểm này thì Đồ Chính Minh và rất nhiều người khác đã không dừng lại tại cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư đã hơn mười năm không thể đột phá.

Suy nghĩ một chút, lại xuống đáy hồ tu luyện Dẫn Lưu Tráng Cơ Pháp, rồi lên bờ đi tới trước mặt Sử Trường Đức, dưới sự trợ giúp của Sử Trường Đức, kết hợp tu luyện ba thức Đồ Thị Tinh Ý Quyền làm một, Vân Thiên Hà quả nhiên phát hiện ra tới cấp độ Võ Sĩ bậc chín, hiệu quả của cả hai luyện công pháp đã giảm bớt trên diện rộng.

Thực sự cần phải dùng thời gian để bù đắp sao?

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Vốn Vân Thiên Hà tới thế giới này, thời điểm đặt bước tu luyện đầu tiên đã tương đối chậm, hắn không muốn lãng phí thời gian, nếu như qua thời kỳ tuổi còn trẻ, thời kỳ hoàng kim, thời kỳ đặt cơ sở ngoại công này, như vậy sau này hắn có thể khoái ý tiêu sái nhân sinh, còn có thể đặc sắc sao?

Bỗng nhiên nhớ tới Vô Lượng Tinh Kinh, hiện tại đã sắp tu luyện được nửa năm rồi, nếu như hiện tại dùng tinh khí trong cơ thể lần thứ hai trùng kích mấy huyệt khiếu điểm tinh, như vậy có thể giải quyết dễ dàng bình cảnh Võ Sĩ cấp chín hay không?

Lập tức lắc đầu, chuyện lần trước lãng phí rất nhiều tinh khí mà chỉ trùng kích được chín huyệt khiếu, thấp sáng lên chín khóa "tinh", làm cho hắn tiếc nuối thời gian dài, bây giờ còn chưa tới thời gian hạn định một năm, nếu như hắn còn tiếp tục tùy tiện làm chuyện này, không cần nghi ngờ chính là đang cực độ lãng phí tài nguyên, Vô Lượng Tinh Kinh làm cho hắn mang tới hiệu dụng phụ trợ cực lớn, làm cho hắn không dám có một chút tâm lý bỏ qua, phải biết rằng mỗi đêm tu tập thu nạp chút tinh khí không phải dễ dàng, hắn không thể lãng phí được.

Vốn lần trước dự định tu luyện chiêu Thương Hồn Chỉ mà vị đạo sư võ đạo kiếp trước của hắn trước khi lâm chung truyền lại, Vân Thiên Hà lợi dụng thời điểm buổi tối đã làm quen với lộ tuyến vận chuyển tinh khí, nhưng hắn không muốn thực sự thí nghiệm việc mất đi tinh khí để kiểm tra uy lực, hắn tin tưởng vào Thương Hồn Chỉ có uy lực không nhỏ, đây tuyệt đối là một đòn sát thủ đối với địch nhân.

Nếu như trừ đi Vô Lượng Tinh Kinh, muốn trong thời gian ngắn đột phá quá quan khẩu Võ Sĩ cấp chín, đạt tới cảnh giới Võ Sư, như vậy cũng chỉ có thể tìm một công pháp càng cao thêm hơn để tu luyện mà thôi.

Nhú mảy trâm tư một hồi, quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Đường Linh Vũ giơ tay ra, trên cánh tay có một đầu chim ưng uy vũ hùng tráng, gần đây rốt cuộc hắn thông qua nỗ lực không ngừng mới thành công thần phục được.

Thấy Đường Linh Vũ đi về phía mình, trong đầu Vân Thiên Hà chợt lóe lên tinh quang, nghĩ tới một việc, khi nhìn về phía Đường Linh Vũ, hai mắt sáng ngời, liền nhanh chóng tiến lên chào đón.

Đường Linh Vũ có dự định đi tìm Vân Thiên Hà, nhưng khi hắn vào võ đường, đột nhiên nhìn thấy hai mắt Vân Thiên Hà đang tỏa sáng nhìn hắn, cũng đang bước về phía hắn, nhãn thần quỷ dị giống như là âm mưu thực hiện được kia, làm cho hắn thành linh giật thót một cái, cái mông vô thức thắt chặt.

Hắn, hắn muốn làm gì...

40. Chương 40: Tuyệt Ngọc Tam Thức.

Mỗi lần hắn thấy Vân Thiên Hà đưa cánh tay lên thì chim ưng liền biết được bay tới, ra hiệu liền đi, chim ưng tức thì nghe lời, vô cùng nhu thuận, tuy là không biết mục đích ở đâu, nhưng làm cho hắn cảm thấy cực kỳ ước ao hâm mộ.

Vì sao Vân Thiên Hà có thể chơi chim ưng tới mức xuất thần như vậy, mà hần thì phục tùng xong chim ưng, mỗi ngày đều giống như đại gia, phải hậu hạ nó đủ kiểu, mấy ngày nay cư nhiên kiêu ăn không nói, hơn nữa mỗi khi tâm tình không tốt, còn có thể tấn công cả hần, khiến cho Đường Linh Vũ phi thường phiền muộn, lúc này mới quyết định tới tìm Vân Thiên Hà thỉnh giáo cách huấn luyện.

Khi Đường Linh Vũ vừa mới đi tới vô đường, thấy hai mắt Vân Thiên Hà phóng ra quang mang bước về phía mình, đột nhiên trong lòng thành thịnh nhẩy vài cái.

Nhất định có âm mưu!

Nhìn thoáng qua đầu chim ưng thần nhiên nhắm mắt đứng trên tay, không làm cách nào nghe lời, Đường Linh Vũ khê cần môi ngậm hạ quyết định, cùng lắm thì hần muốn như thế nào, sẽ theo hần là được rồi!

Nghĩ tới đây, trên mặt Đường Linh Vũ liền giữ vẻ mặt u sầu, tiến lên đón:

- Ai nha, Thiên Hà cứu ta!

- Lăng Vũ huynh đệ có chuyện gì cầu cứu vậy?

Vân Thiên Hà đi lên mấy bước, sờ sờ cổ của đầu chim ưng đậu trên cánh tay Đường Linh Vũ, đầu chim ưng bỗng nhiên mở mắt, đôi con ngươi sắc bén trừng mắt đề phòng nhìn Vân Thiên Hà, thế nhưng nó cũng không dùng cái mỏ sắc bén để mổ cánh tay Vân Thiên Hà.

Đường Linh Vũ trừng mắt to, nói:

- Thiên Hà, thế nào mà nó không mổ người?

- Trên người ta có khí tức mà nó thích, tự nhiên nó sẽ không mổ ta!

Vân Thiên Hà thần nhiên cười nói, sau đó giương cánh tay, hét lớn một tiếng Vân Tường, lại giơ lên không trung làm một thủ thế giống như là "OK".

- Tức...

Chỉ nghe thấy trên bầu trời truyền tới tiếng chim ưng kêu, một điểm đen hăng hái phóng về phía này, chỉ trong thời gian mấy cái chớp mắt, Vân Tường đã bay giữa không trung vài vòng, chậm rãi hạ xuống cánh tay Vân Thiên Hà, thần nhiên dùng mỏ chải vuốt lông chim một chút, đề phòng trừng mắt liếc nhìn Đường Linh Vũ, có vẻ kiệt ngạo thần tuấn, uy vũ bất phàm.

Đường Linh Vũ nhìn thấy Vân Thiên Hà chơi đùa tiêu sái như vậy, hai mắt đỏ lên ước ao, cấp thiết nói:

- Thiên Hà, nhanh dạy ta, làm thế nào huấn luyện được Phi Vũ của ta giống như Vân Tường của người, có thể tâm linh tương thông đây?

Vân Thiên Hà không hề trả lời, mà đánh giá Phi Vũ của Đường Linh Vũ một hồi.

Đường Linh Vũ nóng ruột, vội nói:

- Còn có, mấy ngày nay ta không thể nào cho Phi Vũ ăn thịt tươi, ở trong phòng luôn ngủ, ta gọi nó thế nào cũng không có phản ứng, làm sao bây giờ? Ta nên huấn luyện nuôi dưỡng nó như thế nào? Thiên Hà, người dạy cho ta nha?

Về mặt Vân Thiên Hà hơi động nói:

- Chuyện này, gần đây ta tu luyện công pháp, rất khó có đột phá mới, nghe nói có một bộ Thiên Tuyệt Ngọc Cơ Thuật rất cao thâm, đáng tiếc không có duyên thử một lần!

Đường Linh Vũ cũng là người thông minh, sao không hiểu ra ý tứ của Vân Thiên Hà, nghĩ thầm:

- Tiểu tử người cư nhiên dám đánh chú ý lên người bản vương gia, tại Đại Đường Quốc này, người coi như độc nhất rồi!

Vân Thiên Hà nhìn vẻ mặt Đường Linh Vũ hơi biến đổi, sờ sờ lông chim trên cổ Vân Tường, Vân Tường thoải mái nhắm mắt hưởng thụ một hồi, Vân Thiên Hà lại nhấc cánh tay lên, nói:

- Đi thôi!

Vân Tường nhận được chỉ thị, vung cánh lên, liền bay đi, rất nhanh liền biến thành một điểm nhỏ trên không trung.

Vân Thiên Hà cũng không để ý tới Đường Linh Vũ, xoay người đi về phía hồ nước.

Đường Linh Vũ nóng ruột, sau khi đảo mắt nhìn đầu chim ưng trên cánh tay không thể điều khiển được, cắn răng một cái, liền đuổi theo nói:

- Thiên Hà dừng chân, bộ Thiên Tuyết Ngọc Cơ Thuật kia là do Tuyết tiên sinh truyền thụ, nếu như dạy người khác, phải được tiên sinh đồng ý, bất quá chúng ta là bằng hữu, ta đây lên dạy người ba thức tinh thâm nhất Tuyết Ngọc Tam Thức, người trăm triệu lần không được để cho tiên sinh biết, bằng không tiên sinh sẽ tức giận!

Thấy đã đạt được mục đích, Vân Thiên Hà lúc này mới quay lại, cười nói:

- Vậy cũng không sai biệt lắm, đi thôi!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền đi sang một gian nhà gần đó.

Đường Linh Vũ sững sốt, lập tức nhanh chóng chạy theo, hai người đi vào trong phòng.

...

Sau một canh giờ, cửa gian phòng kia rất nhanh liền mở ra, chỉ thấy Đường Linh Vũ vui vẻ cười tủm tỉm kẻ sát vai với Vân Thiên Hà bước ra ngoài.

Trên mặt Vân Thiên Hà cũng là bộ dạng đạt được thứ mình muốn.

Tại lúc đi ra, còn dặn Đường Linh Vũ:

- Nhớ kỹ, bôn cho ăn tuyệt đối không được quá thường xuyên, Phi Vũ béo quá ngược lại bất lợi, ta nói vài loại thực vật kia, là những loại mà chim ưng thích ăn nhất, người theo phương pháp huấn luyện nuôi dưỡng mà ta đã dạy, có thể dùng đến những thực vật này để tăng thêm độ hưng phấn, bình thường nên giao lưu cảm tình với nó nhiều một chút, người cũng đừng ngại phiền phức, có một số động tác làm cho nó hình thành thói quen, hướng hồ phạm vi nhìn của chim ưng cực kỳ rộng lớn, ngay cả nó đang ở trên cao vạn trượng đi nữa, khi người luyện động tác này thành một loại bản năng cho nó thì nó sẽ trong thời gian ngắn nhất nghe theo lời triệu hoán của người, lập tức bay trở về, đợi khi người huấn luyện nó hoàn thành cho dù người có động tác này, cho dù tương lai dù có trở về Kinh Thành, cũng có thể dùng nó để mang thư cho ta, hoặc có thể để Phi Vũ trở về thăm Vân Tường của ta cũng là chuyện rất dễ dàng!

Đường Linh Vũ mạnh mẽ gật đầu giống như gà mổ thóc, có vẻ hưng phấn mười phần, đã nghĩ khẩn cấp trở về tiến hành huấn luyện, bất quá hần đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, lại hỏi:

- Thiên Hà, Vân Tường của người là chim mái, mà của ta là chim đực, đến tột cùng là mái hay đực lợi hại hơn một chút nha?

- Lời vô ích, đương nhiên là chim mái lợi hại hơn rồi!

Vân Thiên Hà lập tức đáp lại, nói:

- Còn có, sang năm đôi chim này đã thành niên rồi, đợi khi bọn chúng đã được bốn năm tuổi, nhất định phải để cho chúng cùng nhau phối giống, đây là thời kỳ tốt nhất, nếu ta không đi Kinh Thành thì người nhất định phải để Phi Vũ trở về đây nửa năm, để chúng sinh ra chim ưng con!

- A, bình thường không phải là mái mới sinh sản ấp trứng sao, thế nào...

Đường Linh Vũ kinh ngạc nói.

- Người cho là nữ nhân sinh hài tử sao?

Vân Thiên Hà đáp lại.

- Loại phi cầm hầu hết đều là phu dẫn (đực ấp trứng), chim ưng cũng là như vậy, những lời ta căn dặn nhất định phải nhớ kỹ, phải biết rằng nếu như người chăm sóc phi vũ không tốt, nó sẽ già yếu rất nhanh, cuối cùng chết yếu, hiểu chưa?

Vừa nghe lời này, sắc mặt Đường Linh Vũ ngưng trọng gật đầu.

Sau đó, Vân Thiên Hà nói cho hắn biết một chút chi tiết các loại, lúc này mới đuổi Đường Linh Vũ rời đi.

Vừa nghĩ tới ba thức Tuyệt Ngọc Tam Thức tinh diệu nhất trong Thiên Tuyệt Ngọc Cơ Thuật, trong lòng Vân Thiên Hà liền cảm thấy vô cùng hưng phấn, hắn lại tỉ mỉ nhớ lại mấy loại công pháp đã học trước kia, quả nhiên là công pháp tu luyện cao thâm, hoàn toàn cao thâm tinh diệu hơn so với Đồ Thị Tinh Ý Quyền ba thức hợp một hắn tu luyện thường xuyên tới mấy lần.

Hiện tại đã có phương pháp tu luyện Tuyệt Ngọc Tam Thức, Vân Thiên Hà tin tưởng, qua mùa đông gió rét này, hắn nhất định có thể đột phá bình cảnh Võ Sĩ cấp chín, nhất cử tiến vào cảnh giới Võ Sư.

Có chút cấp bách muốn nhanh chóng tu luyện công pháp cao thâm tinh diệu này, Vân Thiên Hà lập tức gọi Sử Trường Đức tới, sau đó đi vào trong sân luyện công, hắn để Sử Trường Đức tu luyện bên ngoài, còn chính mình đi đi vào bên trong tu luyện Tuyệt Ngọc Tam Thức.

Tuy rằng Vân Thiên Hà không biết Tuyệt Vực trong lời nói của Đường Linh Vũ rốt cuộc là cái gì, thế nhưng công pháp tu luyện xuất xứ từ Tuyệt Vực kia, tuyệt đối là công pháp độc môn thiên hạ hiếm thấy, Thiên Tuyệt Ngọc Cơ Thuật là công pháp cơ sở nhất, trong đó có một bộ phương pháp tu luyện ngoại công và một bộ vũ kỹ quyền pháp tương đối tinh diệu.

Tuyệt Ngọc Tam Thức chỉ là một bộ phận tinh diệu trong bộ phương pháp tu luyện ngoại công, tổng cộng chỉ có ba thức, nhưng mỗi một thức đều ẩn chứa hơn mười loại biến hóa.

Tinh thần Vân Thiên Hà hưng phấn, cởi áo khoác lại để trần thân trên, lưỡi chạm khớp hàm, thất lưng hạ mã, song chưởng giữ quyền thế trước người, sau đó làm một động tác bão viên...

Đây là khởi thức biến hóa thứ nhất của Tuyệt Ngọc Tam Thức, sau đó Vân Thiên Hà mạnh mẽ vận chuyển kinh lực, lần lượt tiến hành loại thứ hai, loại thứ ba...Thăng cho tới loại biến hóa cuối cùng.

Khi đánh xong hơn mười loại biến hóa Khởi Thức, Vân Thiên Hà rất rõ ràng cảm thụ được thất lưng, còn có bộ vị ngực bụng giống như da màng bị bóc trần xé rách, đau đớn khó nhin.

Cũng may, ý chí của Vân Thiên Hà cực kỳ kiên định, sau khi chịu đựng qua được loại đau đớn cực độ này, lại bắt đầu đánh ra thức thứ hai Chuyển Thức, bắt đầu từ biến hóa thứ nhất...

Bất quá trong lúc đánh Chuyển Thức, được mấy loại biến hóa đầu tiên, loại đau đớn giống như xé rách da màng sẽ dần dần giảm bớt từng chút một, nhưng tiếp theo phần cơ cũng truyền tới đau đớn, cho dù là Vân Thiên Hà có ý chí kiên định như sắt thép, nhưng cũng bắt đầu không thể chịu đựng được loại đau đớn kịch liệt này.

Thực sự đau đến không thể tưởng tượng, trán Vân Thiên Hà không ngừng đổ mồ hôi, trong lòng thầm than:

- Loại công pháp này tuy rằng rất cao thâm, thế nhưng cơ bản chính là dùng phương pháp cực đoạn ngược đãi người luyện.

Muốn dừng lại, thế nhưng không cam lòng thất bại trong gang tấc, vì vậy hướng ra ngoài hô lớn:

- A Lai, vào đây!

Sử Trường Đức đang luyện công bên ngoài nghe được hô hoán, liền lập tức thu công vội vàng chạy vào, thấy Vân Thiên Hà đang thực hiện một số tư thế vô cùng kỳ quái, nhưng biểu tình trên mặt lại có vẻ cực kỳ thống khổ, cả kinh nói:

- Thiếu gia, làm sao vậy?

- Đánh ta, mau đánh ta dùng toàn bộ kinh lực của ngươi đánh mạnh, nhanh!

Vân Thiên Hà nói xong, liền mạng hét lớn một tiếng, tiếp tục tu luyện biến hóa tiếp theo của Chuyển Thức.

Sử Trường Đức nghe vậy ngẩn ngơ, thiếu gia tuy rằng bảo hắn đánh, nhưng hắn làm sao hạ thủ được, nhìn nhân thân kiên định không được phép nghi ngờ của Vân Thiên Hà, Sử Trường Đức liền nắm tay lại, mạnh mẽ vận chuyển kinh lực, hét lớn một tiếng nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân đắc tội rồi!

Bịch! Bịch! Bịch!

Dưới tình huống Sử Trường Đức nắm tay lại công kích, lúc này Vân Thiên Hà mới cảm thấy đau đớn trên người giảm đi nhiều, vì vậy giữ nguyên tình trạng này, rốt cuộc đã hoàn toàn luyện xong biến hóa cuối cùng của Chuyển Thức

Thức thứ ba là Lạc Thức, khi Vân Thiên Hà đánh biến hóa thứ nhất, sự đau đớn lúc trước dần dần biến mất, thế nhưng lại chuyển thành cảm giác nóng bức xâm nhập vào tim phổi, truyền khắp toàn thân, Vân Thiên Hà hận không thể kéo luôn cả da thịt của chính mình xuống.

Nhưng ba thức này là phương pháp duy nhất hẳn có để nhanh chóng đột phá bình cảnh, khó chịu hơn nữa cũng phải kiên trì, Vân Thiên Hà lại bảo Sử Trường Đức dùng kinh lực đánh vào người chính mình, sau đó chuyển hóa quyền kinh thành chưởng kinh, bắt đầu ma sát toàn thân, dùng loại phương pháp này để áp chế đau đớn khó nhịn trong cơ thể.

Bất quá, mỗi một lần đánh mạnh, lại ma sát một lần, Vân Thiên Hà luyện xong hoàn chỉnh Tuyết Ngọc Tam Thức, liền cảm giác được thân thể giống như một khối sắt đã trải qua rèn luyện, một bộ phận tạp chất bị rèn luyện đẩy ra ngoài, từng bước tiến vào bước rèn sắt như cương, tiếp tục tiến lên...

41. Chương 41: Lật Thuyền Trong Mương.

Hai huynh muội Đường Linh Vũ học nghệ dưới trường Tuyết Ông Tiên Sinh, lẽ ra tư chất của bọn họ cũng không kém, tu luyện loại công pháp này nhiều năm như vậy, trong tình huống bình thường dù tiến cảnh không được lạc quan lắm thì ít nhất cũng có thể tiến vào hàng ngũ Võ Sư rồi.

Thế nhưng đến nay, huynh muội hai người, một người dừng lại tại ngưỡng cửa Võ Sĩ cấp chín đỉnh phong khó có đột phá, một người thì gần đây mới đột phá lên cấp tám, cả hai đều chưa đạt tới cảnh giới Võ Sư.

Từ khi Vân Thiên Hà gõ Đường Linh Vũ một côn, từ hấn lấy được bộ phận tinh diệu nhất trong Thiên Tuyết Ngọc Cơ Thuật, nhưng khi tu luyện xong phần khó khăn nhất Tuyết Ngọc Tam Thức, rốt cuộc hẳn cũng đã hiểu rõ vì sao hai huynh muội Đường Linh Vũ vẫn không đột phá thành Võ Sư.

Trước không nói độ khó tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức quá lớn, mà chính là trong quá trình tu luyện phải chịu đựng sự đau đớn vô cùng khủng khiếp, giống như muốn phá nát tim phổi, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể chịu đựng được.

Chỉ có cả ý chí mạnh mẽ, lực nhẫn nại cực kỳ kiên định, mới có thể chịu đựng được sự thống khổ đến cực đoan khi tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức mang lại.

Từ khi còn nhỏ, đôi huynh muội Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa sinh ra trong hoàng gia, kim chi ngọc diệp, thân phận địa vị tôn quý không gì sánh được, tuy rằng không nói được nuông chiều từ bé, thế nhưng ở trong một hoàn cảnh như vậy, ý chí đương nhiên phải yếu hơn một chút, sao có thể chịu đựng được sự đau đớn do tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức mang lại.

Vân Thiên Hà bắt đầu tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức này, hiện tại đã tràn ngập thể hội!

Chỉ là luyện xong hai ba biến thôi mà làm cho hần hần như hư thoát rồi.

Không phải là mệt mỏi bình thường.

Loại cảm giác này giống như là ở trong núi đao biển lửa luyện hóa một ngày một đêm mới thoát ra được.

Khi tới chạng vạng, Vân Thiên Hà phải nhờ đến Sử Trường Đức nâng chính mình mới về được Đồ phủ, ngay cả thời gian ăn uống cũng cần nhớ đến Lục Châu bốn thức ăn.

Bất quá sau khi ăn cơm xong, để Sử Trường Đức xoa một lần Tuyết Liên Thiên Hương Dịch, đến lúc này loại cảm giác mê mệt tê dại đau đớn khắp cơ thể mới dần dần giảm bớt đi.

Nhưng Vân Thiên Hà biết, khi loại cảm giác mệt mỏi đau đớn này giảm đi, sau đó nghỉ ngơi một đêm thật tốt, ngày hôm sau nhất định sẽ cảm nhận được rõ ràng biên độ dễ thăng công lực tăng lên, chỉ cần dùng

phương thức tu luyện này, kiên trì đến khi mùa đông trôi đi, hắc tin tưởng tuyệt đối có thể đột phá vách ngăn bình cảnh cuối cùng của cấp Võ Sĩ, tiến vào cảnh giới Võ Sư.

Trong lòng của hắn vẫn nhớ kỹ lời ước định giữa hắn và lão khất cái trong đêm Trung thu trước đó...Đến ngày đầu tiên mùa xuân, gặp lại trên đỉnh núi hoang.

...

Mà ngay khi Vân Thiên Hà đang ở trong phủ không nghe chuyện bên ngoài, hưởng thụ thành quả tu luyện của chính mình, bên ngoài đã nổi sóng bốn phía, toàn bộ Lợi Châu đã diễn ra một hồi chiến tranh thương nghiệp hừng hực khí thế.

Mà trong trận chiến này ít nhiều có liên quan tới chuyện Vân Thiên Hà và đám người Đường Linh Vũ trên đường trở về giết chết đám dâm tặc, cũng lấy đi toàn bộ tiền tài và đọc qua thư tín, do đó trùng hợp với kế hoạch của Giang Thị. Trong quá trình Giang Ngọc Tề thúc đẩy chiến tranh thương nghiệp, nhân tài xuất hiện lỗ hổng, nhu cầu cấp bách cần có một bộ phận tiến vào mới có thể thực hiện.

Nhưng ngay vào thời khắc mấu chốt này, Vân Thiên Hà trong lúc vô ý đã lấy đi số tiền mà Giang Ngọc Tề cần để bù đắp lỗ hổng, do đó, cuộc chiến tranh thương nghiệp tại Lợi Châu theo bố cục kế hoạch của Giang Ngọc Tề xuất hiện vết đứt gãy trí mạng.

Phản kích của Đồ gia, tại thời khắc này chính thức triển khai.

Trong gia tộc Đồ Thị, một ít đệ tử không có thiên phú học võ, gia tộc sẽ bồi dưỡng bọn họ trở thành nhân tài phương diện kinh doanh, đưa bọn họ vào bộ phận sản nghiệp kinh doanh của Đồ Thị tiến hành lịch lãm.

Mà hai đệ tử Đồ Thị Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh chính là hai người nổi bật trong những nhân tài đông đảo mặt kinh doanh của Đồ Thị, tuy rằng thành tựu võ thuật của bọn họ tối đa chỉ là Võ Sĩ, thế nhưng trên phương diện kinh doanh thương nghiệp, trải qua những năm gần đây bồi dưỡng rèn luyện, tại toàn bộ gia tộc Đồ Thị, không cần nghi ngờ chính là ngôi sao sáng chói, không người nào vì cảnh giới võ đạo của bọn họ quá thấp mà dám xem thường.

Dù sao thì Đồ Thị là một thị tộc từ xa xưa, muốn sinh tồn tại phương Bắc này, cũng cần kinh doanh thương nghiệp duy trì, vì vậy từ xưa tới nay, Đồ Thị đã dần dần coi kinh doanh thương nghiệp và võ đạo giống như là hai cây cột trụ lớn nhất giúp Đồ Thị tồn tại.

Chỉ có trên cơ sở tài lực hùng hậu cường đại mới có thể giúp cho võ đạo phát triển mạnh mẽ, không bị gãy đoạn, chính là bởi vì các tiền bối của Đồ Thị đều hiểu rõ đạo lý này, vì vậy Đồ Thị mới trở thành một trong Tam Tông Tộc tại phương bắc này, đã trải qua hai triều đại thay đổi, nhưng vẫn sừng sững không ngã.

Đồ Chính Long là một nhân tài kinh doanh rất ổn trọng, nhiều năm qua thận trọng từng bước đi, từ khi nhận trách nhiệm quản lý sản nghiệp Đồ Thị, chưa hề nảy sinh sai lầm nào quá lớn, mà Đồ Chính Thanh là người theo hình thức tiến công, dám làm dám mạo hiểm, tại nhiều lĩnh vực đều có thể tới quản lý phát triển cực nhanh, hai người này song kiếm hợp bích, uy lực càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Mấy ngày hôm trước, khi Đồ Chính Thanh và Đồ Chính Long đang thương nghị bố trí phương án xử lý thương nghiệp các sản nghiệp phụ cận Lợi Châu bị Giang Thị trắng trợn chiếm đoạt, lúc hai người đều tự về nhà, lại đồng thời nhận được một bức thư tín gửi đến tận nhà không có ký tên.

Lúc đó Đồ Chính Thanh đã hỏi hạ nhân, không ai biết thư được gửi vào lúc nào, là ai đưa tới, cũng không ai chú ý, lúc đó hắn dự định mượn một chút sẽ đọc qua, vì vậy tạm gác lại bức thư, sau đó lại quên mất.

Nhưng khác với Đồ Chính Thanh, Đồ Chính Long là một người rất thận trọng, đêm đó khi hắn trở về nhà, phát hiện bức thư, liền nhanh chóng mở ra xem qua một lượt.

Không nghĩ tới vừa nhìn, Đồ Chính Long liền thất kinh, lúc này đứng ngồi không yên, suốt đêm chạy tới nhà Đồ Chính Thanh, cũng nói mọi chuyện trong thư cho Đồ Chính Thanh, Đồ Chính Thanh vừa nghe được việc này, lại đột nhiên nghĩ tới phong thư chưa đọc, vì vậy liền lấy ra xem một chút, phát hiện nội dung trong hai bức thư giống hệt nhau, chỉ có một chi tiết nhỏ là khác nhau.

Cũng không cố suy nghĩ rốt cuộc là người nào gửi tới bức thư quan trọng tới như vậy, đem đó Đồ Chính Thanh và Đồ Chính Long không chớp mắt lấy một giây, liền theo nội dung bức thư, tất nhiên có cả phương

pháp phòng ngừa bức thư đánh lạc tầm mắt, cẩn thận bàn luận phương pháp xử lý, mất tròn một đêm, cuối cùng ngày thứ hai cũng nhanh chóng xác định được phương án thực thi.

Chính vào lúc Giang Thị xuất hiện lỗ hổng tài chính đứt gãy, không kịp bù đắp vào lỗ hổng lớn như vậy trong thời gian ngắn, Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh nắm chắc cơ hội, mạnh mẽ xuất kích, vận dụng lực lượng nội tình cường đại của gia tộc Đồ Thị, chỉ dùng thời gian ba ngày, đã hoàn toàn cướp lại được toàn bộ sản nghiệp bị Giang Thị chiếm đoạt trước đó, sau lại rót vào một lượng lớn tài lực nhất cử đánh tan các sản nghiệp liên quan, chỉ có những bộ phận quan trọng mới thu thập vào trong túi.

Chỉ một kích này, làm cho công sức chuẩn bị bao nhiêu năm của Giang Thị mất hết, tổn thất cực kỳ to lớn, tiền mất tật mang, không khác gì một người vô cùng cực khổ làm được bữa ăn ngon, còn chưa kịp thưởng thức thành quả, lại bị người khác nuốt hết vào bụng, cảm giác nghẹn khuất này có thể nghĩ.

...

Khánh sạn Triều Nguyên.

Ngay khi Đồ Chính Long và Đồ Chính Kinh đánh một kích rất đẹp khắc phục khó khăn, cũng cho Giang Thị một kích đau đớn, bắt đầu đoạn thời gian chúc mừng, Giang Nhất Đường và Giang Ngọc Nguyên đồng thời vỗ bàn đứng bật dậy, chiếc bàn gỗ kim tan thành phần mặt.

Mà Giang Nhất Đường thì dựng đứng tóc lên, tức giận tới sùi bọt mép, nổi giận lôi đình, thực sự muốn giết người.

Chỉ có Giang Ngọc Tề là vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, thần tình thoát nhìn rất bình tĩnh, thế nhưng trong ánh mắt của hắn lóe lên sự phẫn nộ, còn có cảm thấy nhục nhã, thế nào cũng không thể che giấu được.

Trong nội tâm của hắn, đã sớm phẫn nộ, tự trách, sỉ nhục, rất nhiều tình cảm hỗn loạn đan xen một chút, làm cho hắn vô cùng thống khổ. Một kích của Đồ Thị, trần truồng chính là tát vào mặt hắn một cái nặng nề, lại làm hắn đau đớn tận đáy lòng, thậm chí còn đau đớn xâm nhập vào sâu trong linh hồn của hắn.

Hầu như mọi phương án Giang Thị tấn công vào sản nghiệp kinh tế của Đồ Thị đều do hắn định ra, có thể nói là áo trời không vết thủng, hắn vốn đã sớm nắm chắc mười phần.

Thế nhưng, ngay vào chính lúc này, tình thế đến giai đoạn mấu chốt, bọn họ lại xuất hiện lỗ hổng tài chính, vì vậy hắn liền lập tức truyền tin về nhà, thỉnh cầu Giang gia lão gia tử hỏa tốc phái người mang tới đây một khoản tiền tài bổ sung lỗ hổng.

Nếu như lần này thành công, sẽ tặng cho Đồ Thị trên phương diện thương nghiệp một đả kích nặng nề chưa từng có, thậm chí còn có thể dẫn tới phản ứng dây chuyền không thể gượng dậy nổi.

Nhưng mà...

Trời không thể đoán được mưa gió, hắn không thể ngờ được, Giang lão gia tử để che mắt người nhòm ngó, cư nhiên phái một thiếu gia quần áo lụa là tới đây đưa tiền, hơn nữa càng không hề tăng mạnh số cao thủ bảo hộ bên cạnh.

Bất quá tên thiếu gia quần áo lụa là kia vẫn giữ bộ dáng du sơn ngoạn thủy từ Dư Châu chạy tới Lợi Châu như bình thường, dọc theo đường đi cũng không xuất hiện nhằm lẫn gì, có thể nói rất thuận lợi.

Thế nhưng Giang Ngọc Tề trăm triệu lần không ngờ được, ngay hắn tính toán đại khái thời gian Giang Ngọc Tiên tới Lợi Châu, tự mình đứng lúc đi tiếp ứng, thứ chờ đợi hắn, cũng chỉ có mấy cỗ thi thể đã lạnh lẽo mà hắn còn không hề điều tra được bất cứ đầu mối nào.

Từ giờ khắc đầu tiên khi phát hiện ra tiền tài bị lấy mất, Giang Ngọc Tề đã lo lắng thời gian tiếp theo sẽ không còn thuận lợi như vậy nữa, nếu tiếp tục đưa tiền từ Dư Châu tới, thời gian đã không còn kịp rồi.

Vì vậy trong hai ngày vừa rồi hắn đã cố gắng nghĩ cách bổ xung, nhưng vẫn chậm.

Khi hắn biết được Đồ gia lợi dụng lúc bọn họ xuất hiện vết đứt gãy trí mạng thì hắn lập tức nhận định được đại thế đã mất, lần này hắn hao hết tâm tư định ra bố cục, bây giờ triệt để buông xuôi rồi.

Mà theo đó Giang gia đã phải chịu một tổn thất vô cùng to lớn.

Lúc bọn họ dần dần chiếm đoạt những sản nghiệp xung quanh Đồ thị, đã đưa vào số lượng tài chính khổng lồ không dưới hai nghìn vạn lượng bạc, đó cũng là số lượng vốn lưu động gần có thể lấy ra, sau đó tại doanh thu sản nghiệp Dư Châu tiếp tục lấy ra năm trăm vạn lượng tung vào toàn bộ, gia tăng sức mạnh chiếm đoạt đối với sản nghiệp Đồ Thị, đúng vào lúc này lại xuất hiện lỗ hổng một trăm vạn lượng bạc.

Nhưng chính lỗ hổng một trăm vạn lượng bạc này, lại muốn lấy đi mạng của hắn.

Nói cách khác, trong bố cục kế hoạch chiếm đoạt lần này của Giang gia, con số tổn thất lên tới hai nghìn sáu trăm vạn lượng bạc, đó chính là bạc a, tương đương với vốn lưu động, nếu như không có số vốn lưu động này, phần lớn sản nghiệp kinh doanh của Giang gia đều phải đối mặt với nguy cơ không thể nào vận chuyển bình thường được.

Nếu như lúc này có người thừa cơ nhảy vào, vậy thì hậu quả có thể nghĩ...

Nhưng mà, kẻ lấy được một trăm năm mươi vạn lượng bạc, Vân Thiên Hà, ngay tại đêm nay, khi dư âm chiến tranh thương nghiệp Lợi Châu còn chưa hoàn toàn kết thúc, sau khi tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh không tới hai canh giờ, thực sự không nhận được thân thể vô cùng mệt mỏi, nhanh chóng lăn ra giường tiến vào mộng đẹp...

42. Chương 42: Tin Tức Ly Biệt.

Người có việc vui thì tinh thần sáng khoái, trái tim cũng phảng phất như nóng bỏng hơn.

Tối hôm qua, Đồ lão gia tử không hề ngủ ngon, hắn chưa bao giờ vui vẻ giống như vậy, nhất là mỗi khi nghĩ tới bộ mặt đối thủ một mất một còn Giang Thụ Hùng âm trầm nổi giận, khuôn mặt già nua run run vụn vụn, lão gia tử không khỏi hớn hở mở cờ trong bụng.

Sảng khoái, đã nghiền a!

Lần này, Đồ Thị thoát cái nuốt trọn hơn hai nghìn vạn lượng bạc của Giang Thị, giành cho Giang Thị một lần đả kích phi thường đau đớn, hầu như đã động chạm tới gốc rễ Giang Thị.

Nhiều năm qua, Đồ Thị và Giang Thị tranh đấu không ngừng, vô luận là võ đạo hay trên kinh doanh thương nghiệp, nếu như không phải cục diện trong triều đình khống chế đi vào cân bằng, thì sợ rằng Đồ Thị và Giang Thị càng đấu với nhau đến người sống ta chết, máu chảy thành sông.

Lần này Giang Thị tổn thất rất nhiều vốn lưu động, hầu hết sản nghiệp phải đối mặt với nguy cơ không có hoạt động quay vòng, nếu như bọn họ muốn bảo trụ sản nghiệp chủ yếu không bị ảnh hưởng, nhất định phải bỏ đi những sản nghiệp xung quanh, thì xe giữ tướng.

Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh đều là nhân tài trong lĩnh vực kinh doanh thương nghiệp, bọn họ tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội đánh rắn giáp đầu tốt như vậy, tại tối hôm qua, bọn họ đồng thời chạy tới phòng gia chủ Đồ phủ, hồi báo lại toàn bộ chiến tích trong nhiều ngày qua, còn có những phương án càng tiến thêm một bước phản kích mạnh mẽ đối với sản nghiệp của Giang Thị.

Đồ Nguyên Tấn làm gia chủ Đồ Thị, tuy rằng đối với đạo kinh doanh thương nghiệp không hiểu được bao nhiêu, thế nhưng lại rất tin tưởng đối với năng lực của hai vị chất nhi này, vì vậy sau khi Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh phân tích kế hoạch phản kích, Đồ Nguyên Tấn liền tại chỗ đánh nhịp đáp ứng chuyện này, để cho hai chất nhi buông tay thoải mái làm.

Sau khi Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh rời khỏi, Đồ Chính Long đột nhiên nhớ tới phong thư thần bí, vì vậy liền quay lại bẩm báo với lão gia tử chuyện này, cũng nói rõ kế hoạch phản kích Giang Thị lần này về phần cơ bản nhất đã được bức thư thần bí phác thảo cơ bản, bọn họ có thể nhất cử đánh tan âm mưu của Giang Thị, cũng có thể phản kích ngược lại, không thể không nhắc tới công lao của lá thư này.

Đồ Nguyên Tấn nghe được chất nhi nói, tâm tư liền chuyển động, người thứ nhất hắn nghĩ tới chính là Tuyết Ông Tiên Sinh vẫn ở tại quý phủ, nhưng Tuyết Ông Tiên Sinh tinh thông chính trị quân lược, đối với kinh doanh thương nghiệp không quen thuộc cho lắm, hắn không thể nào phác thảo cho Đồ Thị phương án tiến công chiếm đóng thần kỳ tinh diệu như vậy được, rất nhanh Tuyết Ông Tiên Sinh đã bị bài trừ.

Nhưng càng nghĩ, người có khứu giác và tầm mắt thương nghiệp như vậy trong gia tộc Đồ Thị, ngoài trừ Đồ Chính Thanh và Đồ Chính Long ra, biểu hiện của những người khác đều chỉ thường thường, cũng không quá có thể.

Mà phong thư thần bí này, rốt cuộc là ai gửi tới đây? Hẳn vì sao lại phải giúp Đồ Thị nhưng không muốn lưu lại tên đây?

Nghi vấn này, thủy chung là một bài toán không có lời giải trong lòng ba người Đồ Chính Long, Đồ Chính Thanh và Đồ Nguyên Tấn.

Nhưng mặc kệ là người thần bí này xuất phát từ loại mục đích nào thì vừa rồi đã giúp cho Đồ Thị trên phương diện thương nghiệp giành được toàn thắng, nói rõ người này không phải là địch nhân đối với Đồ Thị, vừa nghĩ đến đây, trong lòng Đồ lão gia tử liền nhanh chóng thả lỏng.

Sáng sớm, Đồ lão gia tử vẫn không có ý muốn đi ngủ, liền sai phu phụ Đồ Chính Minh, Dương quản sự trong lúc trời mới sáng, phân phó thưởng cho trên dưới Đồ phủ một khoản tiền tài tương đối lớn, mỗi người một bộ quần áo mùa đông, chia xẻ vui sướng lẫn thành công này, sau đó lão gia tử liền tuyên bố tin tức bắt đầu chuẩn bị đại hội tỷ thí võ thuật một năm một lần, rất nhanh toàn bộ Đồ phủ liền sôi trào mạnh mẽ.

Phân phó xong chuyện này, tâm tình của Đồ lão gia tử vô cùng tốt, liền ở trong phủ vòng vo qua lại, không tự chủ được, đã bước tới Đông Viện.

Đi tới cửa Đông Viện, vừa lúc đụng phải Đường Linh Vũ mang theo chim ưng ra ngoài, nhìn thấy trên cánh tay hắn có một con chim ưng đang đứng, Đồ Nguyên Tấn liền cười hỏi:

- Linh Vũ thiếu gia, ngày gần đây trong phủ có khỏe không?

Đường Linh Vũ thấy là Đồ Nguyên Tấn, nghe khẩu khí của hắn có chút cung kính, liền đoán được rằng lão nhân này đã biết được thân phận của chính mình, vì vậy liền khách khí đáp:

- Làm phiền Đồ lão gia tử quan tâm rồi, trong thời gian ở tại Đồ phủ, ta rất hài lòng!

Đồ Nguyên Tấn sờ sờ chòm râu, thấy Đường Linh Vũ không có bao nhiêu hứng thú muốn nói chuyện, khách sáo vài câu, sau khi nhìn hắn rời khỏi, lúc này mới tiến vào Đông Viện.

Mới tiến vào Đông Viện, đã nhìn thấy Đường Linh Toa đứng bên cạnh cửa, cùng với gia hoàn Lục Châu nói chuyện với nhau, hình như trọng tâm câu chuyện đều đang nói về Vân Thiên Hà.

Lúc Lục Châu và Đường Linh Toa đang hăng say nói chuyện vui vẻ, quay đầu lại bỗng nhiên nhìn thấy Đồ lão gia tử đứng một bên nghe các nàng nói chuyện phiếm, liền có chút thấp thỏm lo âu, lập tức dừng cuộc trò chuyện lại, hành lễ với Đồ Nguyên Tấn.

Đồ Nguyên Tấn gật đầu với Đường Linh Toa, hỏi:

- Lục Châu, ngày hôm nay Thiên Hà tới võ đường chưa?

- Dạ, thiếu gia khi trời vừa mới sáng đã mang theo võ thị tới võ đường!

Lục Châu đáp.

Đồ Nguyên Tấn nghe thấy Vân Thiên Hà trở lại đường chính, an tâm luyện võ rồi, liền mới vui mừng gật đầu.

Lúc này, Tuyết Ông Tiên Sinh từ trong chủ trạch (phòng chính) đi ra, nhìn thấy Đồ Nguyên Tấn, khẽ gật đầu bước tới.

Đồ Nguyên Tấn hơi hành lễ nói:

- Tuyết tiên sinh, ngày gần đây trong phủ bề bộn nhiều công việc, lão phu vẫn chưa tới thăm được, mong Tuyết tiên sinh thứ lỗi!

- Đồ tiên bối không cần khách khí!

Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Gần đây quấy rầy quý phủ đã nhiều ngày rồi, có một chuyện đang muốn nói rõ với Đồ tiên bối, chúng ta định ngày mai tuyệt đỉnh sẽ trở lại Kinh Thành!

Đồ Nguyên Tán vội hỏi:

- Đồ phủ chiêu đãi có chỗ nào không tốt hay sao? Tuyệt tiên sinh vì sao lại nóng lòng trở về kinh?

- Đồ tiên bối hiểu lầm rồi, chúng ta đến Lợi Châu đã nhiều ngày, một số công việc đã xử lý thỏa đáng, hôm nay cũng đã sắp đến cuối năm, việc vặt rất nhiều, mà phụ mẫu trong nhà hai hài tử kia rất nhớ mong, vì vậy cần phải lên đường trở về Kinh!

Đồ Nguyên Tán nói:

- Như vậy, lão phu cũng không tiện lưu lại, chỉ là mười ngày tiếp theo, Đồ Thị chúng ta sẽ cử hành đại hội tỷ thí võ thuật hàng năm, tiên sinh không thể đến tham quan, làm cho lão phu hơi có chút tiếc nuối!

Kỳ thực Tuyệt Ông Tiên Sinh đã sớm nắm rõ hiện trạng của gia tộc Đồ Thị, đại hội tỷ thí võ thuật kia có xem hay không đều không quan trọng lắm.

Mà lúc này Đường Linh Toa đã có chút lo lắng, cầu xin nói:

- Tiên sinh, chúng ta có thể lưu lại mười ngày hay không, chờ xem qua đại hội tỷ thí võ thuật hãy trở về Kinh, dù sao đi nữa thì chúng ta đã ở hơn một tháng rồi, cũng không ngại mười ngày!

Tuyệt Ông Tiên Sinh làm sao không rõ điểm tâm tư nữ nhi nhỏ nhen của Đường Linh Toa, nhưng vẫn dứt khoát lắc đầu nói:

- Thời gian trở lại Kinh Thành ta đã thông báo cho phụ mẫu người, không thể nào thay đổi, người còn có chuyện gì chưa xử lý xong, hãy mau mau đi hoàn thành, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành, một khắc cũng không thể trì hoãn.

Nói xong, Tuyệt Ông Tiên Sinh nói với Đồ Nguyên Tán:

- Tiên bối, thỉnh dời bước vào trong phòng, ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta vào phòng bàn bạc!

Nói xong, liền bước trước trở về chủ trạch.

Đồ Nguyên Tán nói với Lục Châu:

- Một lúc nữa người đi tìm Chính Minh, bảo nó đến Đông Viện một chuyến, ta có chuyện muốn nói với nó!

Nói xong, cũng bước theo Tuyệt Ông Tiên Sinh.

Khi vào trong chủ trạch, Tuyệt Ông Tiên Sinh trực tiếp thẳng thắn:

- Đồ tiên sinh, thứ cho tại hạ nói thẳng, hiện tại tập đoàn Giang Mạc trong triều đình đã bắt đầu một ít cử động nhắm vào Đồ Suất, lần này đối với Đồ Suất có thể nói cực kỳ bất lợi, tại hạ trở về kinh, chính là muốn thương nghị với Túc Tĩnh Vương chuyện này, hy vọng có thể mau chóng ngăn chặn, bằng không Chính Đức đại tướng quân xuất binh bên ngoài, rất có thể nảy sinh phiền toái không nhỏ!

Đồ Nguyên Tán kinh hãi:

- Tiên sinh có chuyện gì, xin cứ chỉ thị!

Tuyệt Ông Tiên Sinh nói:

- Gần đây ta quan sát Giang Thị đã bắt đầu có động tác đối với các người, ta nghĩ những năm vừa qua, bọn họ nhất định đóng vài cái cọc tại Lợi Châu, thậm chí còn an bài nội quỷ trong Đồ phủ, lần này rắc rối trong triều đình, đề nghị tiên bối nhanh chóng triển khai hành động sấm sét, càng bí mật càng tốt, hy vọng có thể hấp dẫn lực chú ý của Giang Thị tới Lợi Châu, tuy rằng có chút phiền phức, thế nhưng có thể giảm bớt áp lực tại Kinh Thành, có tác dụng trợ giúp cực lớn, nói vậy tiên bối chắc hẳn hiểu rõ nặng nhẹ như thế nào!

Đồ Nguyên Tán trầm tư trong chốc lát, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, nói:

- Lão phu biết phải làm gì rồi, tiên sinh có thể yên tâm trở lại kinh!

Lai trao đổi với Tuyết Ông Tiên Sinh một hồi, Đồ Nguyên Tán đi ra cửa, vừa mới tới sân liền đụng tới Đồ Chính Minh, liền trực tiếp dẫn hắn vào trong một gian phòng nói:

- Chính Minh, con lập tức thông báo cho các chi hệ gia chủ Đồ Thị, hành động quét sạch chúng ta bố trí trước đó, cần phải hành động sớm hơn, nội quỷ ẩn dấu sâu nhất trong Đồ phủ hiện tại có đầu mối gì không?

Thần sắc Đồ Chính Minh hiện lên một tia buồn bã nói:

- Đã xác định ba người khả nghi nhất rồi, còn phải tiến hành thêm một bước quan sát giám thị!

Đồ Nguyên Tán nhìn thần sắc của hắn, lạnh lùng thốt:

- Chính Minh, chuyện này liên quan tới an nguy của toàn bộ gia tộc, vì sự yên ổn đoàn kết sau này, đôi khi không nên tồn tại lòng dạ đàn bà, coi như là...Khi tất yếu, ghi nhớ kỹ không được nương tay, người hiểu rõ ta đang nói cái gì?

- Hải nhi hiểu rõ!

Trong mắt Đồ Chính Minh hiện lên một tia không đành lòng, nhưng rất nhanh liền bị nét sắc bén thay thế.

...

Thần sắc Đường Linh Toa có chút âm đạm, trong lòng bắt đầu suy nghĩ miên man.

"Sắp phải trở về Kinh rồi, say này phỏng chừng khó có cơ hội du lịch như vậy nữa, hắn sau đó có tới Kinh Thành tìm ta hay không? Vạn nhất hắn quên mất ta thì làm sao bây giờ? Không biết rốt cuộc hắn có thích ta hay không? Vì sao hắn luôn không để ý tới ta, đối với người ta lại lãnh đạm như vậy?"

- Linh Toa tỷ ỷ, Linh Toa tỷ ỷ!

Lục Châu thấy thần sắc Đường Linh Toa buồn bã, vì vậy kéo cánh tay nàng kêu lên.

Đường Linh Toa lấy lại tinh thần, nhìn nhân thần non nớt mà trong suốt của Lục Châu, không khỏi mở miệng hỏi:

- Lục Châu muội muội, muội có người trong lòng hay không?

Nghe xong lời này, Lục Châu đột nhiên đỏ bừng hai má, lập tức cúi đầu, cũng không đáp lại.

43. Chương 43: Lòng Của Thiếu Nữ.

Mà chính mình thì sao?

Càng nghĩ trong lòng càng thấy khổ tâm, không khỏi vành mắt đỏ lên, nàng sinh ra trong hoàng tộc, từ nhỏ đã được học các loại nghi lễ cung đình, nhưng nàng lại muốn học tập kéo cung bắn tên, học tập võ nghệ, dưới sự giáo dục vô cùng nghiêm khắc, nàng không có loại tính nết nuông chiều điều ngoa thường thấy tại các thiên kim tiểu thư, thậm chí là rất ngay thẳng, dũng cảm, khiêm tốn.

Thế nhưng từ nhỏ đã được sinh ra trong hoàn cảnh gia đình đặc biệt, nàng không có bằng hữu tri âm, mặc dù có rất nhiều đệ tử gia tộc quyền quý, bản thân cũng rất ưu tú truy cầu nàng, nhưng nàng đều không hề thích bọn họ, thậm chí còn cảm thấy bộ dạng khiêm tốn, hoặc là sắc mặt a dua xu nịnh của bọn họ cực độ đáng ghét. Bọn họ truy cầu này, phần nhiều là do nhìn trúng thân phận của nàng, bối cảnh của nàng, thực sự không có người nào thực tâm, coi nàng như một vị bằng hữu chân chính.

Nhưng mà, nàng tới Lợi Châu những ngày vừa qua, nàng rốt cuộc đã gặp được một người khiến mình hiếu kỳ, khiến nàng cảm thấy vô cùng thần bí. Hắn không để ý tới nàng, đối với nàng cũng rất nhạt, nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng hắn coi chính mình như một bằng hữu, một bằng hữu chân chính, dù là đối với vương huynh cũng như vậy, hắn không hề a dua nịnh hót, hoặc là ý đồ dụng tâm kín đáo, hắn chưa bao giờ hỏi về thân phận bối cảnh gia đình, cũng chưa bao giờ chủ động theo hai huynh muội nói chuyện, nhưng hắn thường mang tới sự kinh ngạc và vui vẻ, những ngày đi săn tại núi hoang, là những hàng mà nàng thấy vui vẻ nhất trong đời, cũng là những ngày khó khăn nhất.

Thời gian vừa qua, để nàng cảm nhận được một mặt khác, phía sau tính cách đậm mạc của hắn. Hắn thần bí, lãnh khốc, dững cảm, cơ trí, cần lao...Thực giống như mọi đức tính ưu tú nhất của nam nhân đều tụ tập trên người hắn, hắn rất mờ ảo, nhưng càng làm cho người khác muốn tiếp cận hắn, nghiên cứu hắn, thậm chí cho tới bây giờ trong lòng nàng vẫn chung quy nghĩ tới hắn, bất tri bất giác thích hắn...

- Muội muội...Muội đang phát ngốc cái gì a?

Đường Linh Vũ hoàn thành đợt huấn luyện chim ưng trở về, thấy Đường Linh Toa và Lục Châu đứng bên ngoài đều dờ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng hồng, không chú ý tới xung quanh, vì vậy liền hỏi.

Thấy thần sắc buồn bã của muội muội, hốc mắt có chút hồng hồng, sắc mặt Đường Linh Vũ trầm xuống:

- Muội muội, xảy ra chuyện gì rồi, có phải là tên tiểu tử Đồ Thiên Lạc kia ngày hôm nay lại tới đây đưa muội rồi?

- A...

Đường Linh Toa lấy lại tinh thần, nhìn thấy Đường Linh Vũ, nước mắt liền không nhịn được đổ rào rào chảy xuống, nói:

- Ca ca, tiên sinh đã quyết định rồi, ngày mai chúng ta sẽ trở về Kinh!

- Ngài mai?

Thần sắc Đường Linh Vũ cũng chuyển thành kinh ngạc, rồi trầm ngâm hồi lâu:

- Thế nào lại vội vã như vậy, lẽ nào Kinh Thành xảy ra đại sự gì rồi?

Thấy bộ dáng hao tổn tinh thần của muội muội, Đường Linh Vũ không suy nghĩ nhiều chuyện phức tạp, rất khó có được đoạn thời gian vui vẻ tại Lợi Châu này, thực sự không muốn vì chuyện này mà đánh vỡ không khí lên đường:

- Muội muội, hiện tại muội đi tìm hắn đi, phòng chừng chúng ta ngày mai đi sớm, tiên sinh sẽ không cho chúng ta cơ hội nói lời từ biệt với hắn đâu!

...

Võ đường Đồ thị!

Vân Thiên Hà đang trong phòng luyện công, lúc này toàn thân hắn nhể nhại mồ hôi, mà thần thần sắc trên mặt hắn, có vẻ thống khổ khó nhịn mười phần!

- Hây a...

Sử Trường Đức giống như đã coi hắn giống như là bao cát luyện tập quyền kinh, mỗi khi nắm tay tràn ngập sức mạnh nện vào người Vân Thiên Hà, sẽ thấy được thần sắc trên mặt hắn thoáng thả lỏng hơn.

Mặc dù tu luyện Tuyệt Ngọc Tam Thức dị thường gian khổ khó khăn, thế nhưng Vân Thiên Hà dứt khoát không buông tha, mỗi khi chuyển sang thức thứ hai Chuyển Thức, toàn thân truyền tới đau nhức, hắn đều phải để Sử Trường Đức dùng quyền đánh vào toàn thân, chỉ có làm như vậy mới để cho hắn cảm thấy dễ dàng hơn một chút.

Mà khi chuyển sang đệ tam thức Lạc Thức, cổ cảm giác cực dương kia tràn ngập cơ thể, cũng để Sử Trường Đức chuyển quyền thành chưởng, mỗi một chưởng đánh vào thân thể hắn, sau đó tiếp tục xoa xoa, trên người hắn liên tục xuất hiện những dấu vết màu hồng.

Nhưng như vậy, lại làm cho Vân Thiên Hà cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều, cũng có thể làm cho hắn kiên trì hoàn thành một lượt bộ tu luyện Tuyệt Ngọc Tam Thức hoàn chỉnh.

Luyện xong một lần, mặc dù khí trời lạnh lẽo, nhưng Vân Thiên Hà thấy chính mình thích ứng với việc toàn thân tê dại đau đớn hơn hôm qua rất nhiều, lúc này toàn thân hắn bị mồ hôi làm ướt đầm.

Nghỉ ngơi một hồi, chuẩn bị bắt đầu tiến hành đợt tu luyện thứ hai, đúng lúc này cửa phòng luyện công vang lên tiếng gõ, Sử Trường Đức lập tức chạy ra ngoài mở cửa, đã thấy Đường Linh Toa với thần sắc u buồn đứng ngoài cửa, vành mắt còn có chút hồng hồng.

- A Lai, người đi ra ngoài luyện công đi!

Vân Thiên Hà nhìn thấy biểu tình của Đường Linh Toa, lập tức hiểu nàng đơn độc chạy tới tìm mình, phỏng chừng có chuyện gì muốn nói, trước tiên bảo Sử Trường Đức đi ra phòng ngoài luyện công.

Sử Trường Đức gật đầu, để Đường Linh Toa bước vào phòng, sau đó đi ra đóng cửa lại.

Trong nháy mắt khi cửa bị đóng lại, khuôn mặt Đường Linh Toa không khỏi đỏ lên, tim cũng đập nhanh hơn, đây là lần đầu tiên cùng hắn đơn độc ở chung, lập tức nghĩ đến chính mình sắp phải rời đi rồi, trong lòng lại thấy thất lạc.

Vân Thiên Hà thấy Đường Linh Toa đứng ở cửa sững sờ, đi sang bên cạnh rót một chén nước, sau khi uống xong mới mở miệng nói:

- Tìm ta có chuyện gì sao?

- Ta...

Đường Linh Toa suy nghĩ một chút, cắn răng nói:

- Trước đây chúng ta lừa người, ta và ca ca đều họ Đường, chúng ta...

Vân Thiên Hà nghe lời này, chỉ thản nhiên cười nhạt nói:

- Điều này ta đã sớm biết, một vị vương gia, một vị quận chúa sao?

- Người, người thế nào biết?

Đường Linh Toa có chút kinh ngạc, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn hắn:

- Lẽ nào vì thân phận của chúng ta, cho nên người mới...

Vân Thiên Hà nói:

- Kỳ thực bình thường các người nói chuyện, có lúc theo thói quen xưng hô sai lầm, lại ở chung với các người một thời gian, ta tự nhiên suy đoán ra được, nhưng người nghĩ, cho dù ta biết thân phận của các người, sẽ không coi huynh muội các người như bằng hữu sao?

Nghe nói như thế, trong lòng Đường Linh Toa có chút ngọt ngào nho nhỏ, nhưng lại suy nghĩ, nàng biết ngày hôm nay không nói thì sau này không còn cơ hội nữa rồi, vì vậy cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn hắn nói:

- Ngày mai chúng ta rời khỏi Lợi Châu trở lại Kinh Thành, sau này người sẽ đến tìm ta chứ?

- Đương nhiên, mẫu thân của ta đang ở Kinh Thành, khi ta về thăm người thì sẽ sang thăm các người, chúng ta là bằng hữu!

Vân Thiên Hà thản nhiên trả lời.

Hắn chỉ có thân phận là con vợ kế, nói trắng ra là căn bản không có địa vị gì, nhưng hai vị quận chúa và vương gia này lại không bởi vì thân phận thấp kém của hắn mà có chút coi thường nào, khi ở chung với hắn, không giống như tại Đồ phủ, những đệ tử Đồ thị xung quanh tuy rằng biểu hiện đối với hắn rất khách khí, nhưng chung quy vẫn mang theo ánh mắt hèn mọn nhìn hắn, trong nội tâm bọn họ, vẫn như cũ, vẫn chưa hề thay đổi loại tâm tính hèn mọn trước đây.

Vì vậy trong lòng Vân Thiên Hà, hai bằng hữu này đáng để tương giao, mặc dù thân phận của bọn họ không bình thường đi chăng nữa, nhưng làm một người hiện tại mà nói, đối với cái gì là hoàng quyền, tự nhiên không tồn tại tâm trạng kính nể quá mức.

Trong lòng Đường Linh Toa vui mừng, nhìn khuôn mặt kiên nghị của hắn, đang có mồ hôi chảy ra, nàng rất muốn lau cho hắn, nhưng thiếu nữ rụt rè, nàng không dám thực hiện, chưa phát giác ra khuôn mặt nở nụ cười đã sớm đỏ bừng.

Lấy khả năng quan sát của Vân Thiên Hà, tự nhiên là nhận ra được tâm tư của thiếu nữ trước mắt này, hiện tại Đường Linh Toa chỉ là một thiếu nữ ngây thơ, qua vài năm, lớn lên thành thực, theo sự trưởng thành

từng trải của nàng, thân tại trung tâm cái chảo nhuộm quyền lợi chính trị Đại Đường Quốc, chắc chắn sẽ không còn được đơn thuần, hồn nhiên như vậy nữa!

Chuyện tương lai để tương lai lo nghĩ. Vân Thiên Hà nói:

- Khi nào ngày mai các người lên đường, ta sẽ đi tiễn đưa!

- Không biết, tiên sinh cũng không nói gì!

Trong lòng Đường Linh Toa hơi có chút tiếc nuối, nàng đoán rằng tiên sinh sẽ đưa hai huynh muội rời đi trong bí mật, sẽ không thông báo cho bất cứ người nào.

- A, vậy người trở lại nói cho ca ca người, ngày mai ta sẽ không tự mình đi đưa tiễn, ta sẽ để cho Vân Tường thay ta tiễn các người một đoạn!

Nói xong, Vân Thiên Hà trở lại sân luyện công.

Đường Linh Toa vốn định cùng với hắn nói chuyện ở chung nhiều một chút, nhưng thấy biểu tình nhàn nhạt của hắn, vẫn bình thường như cũ, không có bao nhiêu ý tứ muốn nhiều lời, trong lòng lại có chút khổ tâm, cứ đứng tại chỗ ngóng nhìn hắn bắt đầu luyện công, mồ hôi như mưa.

Trong lòng mâu thuẫn tới cực điểm, nàng nguyên lai huyền tưởng rất nhiều trường hợp sẽ xảy ra khi đến võ đường, nhưng đều bị biểu tình nhàn nhạt hiện thực này thức tỉnh, huyền tưởng bị đánh vỡ, nàng cũng không muốn tiếp tục ngây ngốc tại chỗ này nữa.

Thế nhưng, trong lòng không cam, nếu như không nói, hắn làm sao biết được chính mình có tâm ý đối với hắn đây?

Cuối cùng lấy quyết tâm, cắn răng một cái, từ trong lòng lấy ra cây chủ thủy nàng thích nhất, bỗng nhiên xoay người chạy tới trước mặt hắn, đưa bàn tay nhỏ bé kéo cánh tay kiên cường đầy lực lượng, đưa chủ thủ đặt vào lòng bàn tay hắn nói:

- Tặng cho người, đây là tín vật của a!

Lúc này, trái tim của nàng nhanh muốn nhảy ra ngoài, trên mặt giống như lửa đốt đỏ bừng bừng, nhưng nàng vẫn cố lấy dũng khí, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của hắn, nói:

- Muội thích huynh! (DG: Giờ mới dám đối xứng hô, hix, chờ đoạn này mãi, tốn đầu óc quá!)

Lúc nói xong, nàng xoay người, liền giống như thiểm điện chạy ra khỏi phòng luyện công.

Vân Thiên Hà đứng yên tại chỗ, nhìn bóng lưng nữ hài ngay thẳng đang rời đi, nghe được lời biểu lộ dũng cảm lớn mật vẫn còn đang vang vọng trong phòng luyện công.

-...Muội thích huynh...Muội thích huynh...

44. Chương 44: Lòng Oán Hận.

Nhưng đêm hôm đó Vân Thiên Hà nghe được tiếng thanh minh không muốn của Vân Tường.

Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa giống như hai vị khách qua đường, vội vã đến, lại vội vã đi, để lại một đoạn hồi ức khắc thật sâu trong đầu mỗi người.

Sau đó vài ngày, khi người của Đồ phủ phát hiện ra ba người khách đến từ Kinh Thành trong lúc không ai phát hiện lặng yên rời khỏi Đồ phủ, mới bắt đầu nghị luận sôi nổi, những người này đến Lợi Châu một tháng, rốt cuộc là làm cái gì?

Trong Đồ phủ cực ít người biết, hướng chỉ là người bên ngoài.

Vân Thiên Hà tuy rằng đã suy đoán được đại khái mục đích Tuyết Ông Tiên Sinh mang theo hai huynh muội đến Đồ phủ, nhưng hắn không muốn suy nghĩ chuyện này quá nhiều, cũng không phải là chuyện hắn nên quan tâm.

Vì vậy sau khi hai huynh muội Đường Linh Vũ rời khỏi, tuy rằng có để lại trong lòng hắn một đoạn hồi ức, nhưng cũng không hề sinh ra bất cứ gợn sóng nào.

Hắn đã sớm có thói quen cô độc, vẫn như cũ, sáng sớm mỗi ngày, sau khi tới võ đường tu luyện, buổi tối trở về tiếp tục tu luyện...Cứ duy trì nếp sinh hoạt đơn điệu như thế này.

Tuy rằng tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức cần phải trả một cái giá cực lớn, thế nhưng mỗi ngày hắn đều cảm nhận được chính mình tiến bộ rõ ràng, tuy rằng thân thể đau nhức, nhưng nội tâm vô cùng vui vẻ!

...

Đồ phủ đối với chuyện mấy vị khách quý rời khỏi, Đồ Thiên Lạc là người phiền muộn nhất, từ khi Đường Linh Toa tới Đồ phủ, từ lâu đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, liền vừa gặp đã thương.

Tuy rằng đã đáp ứng với mấy vị bằng hữu bên ngoài vừa mới kết bạn một thời gian, nghĩ biện pháp thu được Đường Linh Toa vào tay, nhưng dù sao hắn cũng mới chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi, không hề có kinh nghiệm ma luyện qua cảm tình, còn rất ngây thơ non nớt, cũng không biết chọc vui Đường Linh Toa như thế nào, ngược lại khiến nàng càng thêm chán ghét chính mình.

Hắn không rõ, vì sao một kẻ bình thường ai cũng không phản ứng như Đồ Thiên Hà, Đường Linh Toa lại thích kẻ cận hắn, thậm chí vị anh cả của nàng cũng giống như vậy, vì sao một đứa con vợ kế tí tiện lại có thể kết giao bằng hữu với Vương gia và quận chúa, mà hắn thì ngược lại, vì sao chính mình lại bị cấm đoán, mà cái tên hèn mọn kia lại nhận được sự coi trọng.

Một cỗ oán hận dần dần sinh ra trong lòng thiếu niên, cũng bắt đầu dần dần bành trướng trưởng thành.

Thế nhưng gần đây bị cấm đoán, thiếu niên đã từng hưởng qua tư vị nhục dục, trong lòng thực sự là bốc lửa khó có thể cưỡng lại, trong lòng cực kỳ tưởng niệm vị Hương nhi cô nương trong Di Hồng Lâu kia, làn da trắng mịn kia, dáng người mềm mại thướt tha kia, còn có tư vị vô cùng tuyệt vời làm hắn tiêu hồn kia, giống như một con mãnh thú và dòng nước lũ, khơi dậy sóng trào trong lòng hắn.

Không có việc gì để làm, chỉ loanh quanh bên trong Đồ phủ, nhìn bọn nha hoàn tuổi còn trẻ trong phủ, tuy rằng cũng muốn đến phát tiết dục hỏa một chút, thế nhưng tư sắc của đám nha hoàn này thực sự rất bình thường, căn bản không làm cho hắn dậy nổi dục vọng.

Sau khi vượt qua Tây Viện, bắt tri bắt giác đã tới Bắc Viện, Bắc Viện hôm nay có vẻ rất hui quanh vắng vẻ, hắn không khỏi nghĩ tới vị nhị thúc đã biến thành thái giám của mình, tuy rằng mấy tháng qua thương thế đã chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng chỉ có thể nằm trên giường không thể động, lại càng không thể nào làm chuyện sáng khoái của con người, chẳng phải là để mấy vị tiểu thiếp còn trẻ tuổi xinh đẹp của hắn vắng vẻ hay sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Đồ Thiên Lạc bỗng nhiên nảy lên, nuốt khan nước bọt vài cái, nhanh chóng nảy sinh ý niệm tà ác trong đầu, dự định rời khỏi nơi đây.

Chỉ là vừa mới bước vài bước, đột nhiên nghe thấy tiếng cánh cửa mở, một vú già bưng thuốc bước ra ngoài, thấy Đồ Thiên Lạc liền cung kính hành lễ:

- Lạc thiếu gia, người tới thăm nhị lão gia sao? Thực đúng là có lòng!

- A, đúng vậy!

Đồ Thiên Lạc sững sốt, lập tức lên tiếng, nhìn vị vú già này, chính là Triệu thẩm, người được mẫu thân của mình rất tín nhiệm, không khỏi có chút kỳ quái:

- Triệu thẩm, người như thế nào lại chạy tới chỗ nhị thúc đây?

Thần sắc Triệu thẩm hiện lên một tia kinh hoàng, nói:

- Ách, Trần mục ngày hôm nay tại phòng bếp còn có chuyện muốn làm, không thể mang thuốc đến cho nhị gia, vì vậy nô nỳ tiên tự mình mang tới!

Đồ Thiên Lạc không có suy nghĩ gì nhiều, chỉ là có chút kỳ quái, mẫu thân bình thường mặc dù có chút tiếp xúc với nhị thúc, nhưng hiện tại nhị thúc đã là một phế nhân, trong phủ không có ai để ý tới, mẫu thân cần gì phải khách khí đối với hắn như vậy.

Triệu thẩm xin cáo lui trước, rồi đi có chút nhanh, Đồ Thiên Lạc cũng dự định theo sau ra ngoài, lại nghe trong phòng truyền tới một thanh âm suy yếu:

- Là Thiên Lạc sao, vào đi!

Đồ Thiên Hà không thể làm gì khác hơn là kiên trì vào trong phòng, nhìn thấy sắc mặt Đồ Chính Lâm mười phần tái nhợt, nằm trên giường tỏ rõ bộ dạng bệnh tật, hữu khí vô lực, giống như là rất nhanh sẽ bệnh chết đi, hắn bước tới cạnh giường nói:

- Nhị thúc, thân thể khỏe hơn hay không?

Trong thần sắc Đồ Chính Lâm hiện lên một tia oán hận và tiêu điều, nói:

- Thiên Lạc, nhị thúc hôm nay là một phế nhân, trong phủ, cháu là người thứ nhất tới thăm, nếu cháu là con thân sinh...Ai...

Nói đến đây, Đồ Chính Lâm đột nhiên ngậm miệng không nói, chỉ là thở dài một hơi.

- Gia gia không tới xem qua hay sao?

Đồ Thiên Lạc hỏi.

- Lão già kia không giết ta đã là một chuyện may mắn rồi, thế nào có khả năng tới thăm!

Oán khí của Đồ Chính Lâm mười phần cường liệt, nói:

- Đối với đôi mẫu tử ti tiện kia, chờ ta khỏe hơn, nhất định phải cho bọn chúng thiên đao vạn quả!

Đồ Thiên Lạc cũng oán hận nói:

- Nhị thúc, Vân Nương kia đã trở về kinh thành, chỉ còn tiểu tạp chủng ở lại trong phủ, hiện tại gia gia rất coi trọng hắn!

Hai người hàn huyên một hồi, Đồ Chính Lâm vẫn nghe Đồ Thiên Lạc báo oán...

- Thiên Lạc, cháu có thể giúp nhị thúc làm một chuyện hay không?

Đồ Chính Lâm nhìn ra Đồ Thiên Lạc cũng có oán hận đối với Đồ Thiên Hà, trong lòng khẽ động, nói:

- Cháu có bất cứ điều kiện nào, nhị thúc cũng sẽ tìm cách thỏa mãn!

- Nhị, nhị thúc, người sẽ không phải là muốn?...

Đồ Thiên Lạc cả kinh, thần sắc có chút kinh hoàng.

- Nhị thúc, cháu còn có việc phải cáo từ trước, hôm nào lại tới thăm người...

Nói xong, Đồ Thiên Lạc xoay người liền đi ra ngoài, nếu như Đồ Chính Lâm muốn hắn trả thù Đồ Thiên Hà, để hắn đi làm đao phủ, hắn còn không ngốc như vậy.

- Ai nha!

Chỉ là vừa mới đi ra cửa, liền va chạm vào một đoàn mềm mại, thậm chí là ôn ngọc đầy cõi lòng, Đồ Thiên Hà vừa nhìn, cư nhiên chính là tiểu thiếp Vương thị của Đồ Chính Lâm, nhưng lòng bàn tay đã bắt trúng đoàn mềm mại trước ngực đối phương, làm hắn nhất thời ngẩn ngơ, ngốc người tại chỗ.

Vương thị đụng vào Đồ Thiên Lạc, cũng sửng sốt, lập tức kinh hô một tiếng, lập tức đẩy hắn ra, trước ngực bị tập kích, làm cho khuôn mặt của nàng nhất thời đỏ bừng, nhưng có một cổ cảm giác dị dạng, làm cho nàng cảm thấy rất kích thích, nàng đã rất lâu không được nếm thử cảm giác nam nữ chi hoan, Đồ Chính Lâm không thể giúp nàng, nàng sao có thể chịu đựng được xuân khuê tịch mịch, phải sống như quả phụ, nàng vốn định lần này tới cáo từ Đồ Chính Lâm trở về nhà mẹ đẻ, nếu như cần thiết, nàng cũng không dự định trở về ngôi nhà này, muốn một lần nữa tìm nam nhân.

Đồ Thiên Lạc tỉnh lại tinh thần, xoay mặt nhìn thấy Vương thị, thấy nàng dáng dấp tư sắc rất mê người, mặc la sam để vòng eo thon nhỏ lộ rõ, đường cong lồi lõm phụ trợ thu hút, hơn nữa còn có biểu tình xấu hổ kinh hoàng hiện tại, hiện ra vài phần quyến rũ phong tình, Đồ Thiên Lạc không khỏi ngẩn ngơ.

- Khụ khụ...

Lúc này đột nhiên có tiếng ho khan phát ra, làm cho Đồ Thiên Lạc đang chờ ra nhìn Vương thị giật mình tỉnh giấc, hồi phục lại tinh thần, lúc này mới ý thức được cái gì, lập tức nói một câu xin lỗi rồi vội vã rời khỏi phòng, nhưng khi vừa mới ra cửa, hình bóng Vương thị quyến rũ phong tình lại xâm nhập vào thật sâu trong đầu hần không thể nào tan đi.

Một màn này làm cho Đồ Chính Lâm nằm trên giường nhìn thấy hết vào trong mắt, chỉ thấy mắt hần hiện lên một tia tinh quang, liền quay đầu liếc nhìn Vương thị, lạnh lùng nói:

- Chạy đến chỗ ta có chuyện gì?

Vương thị lập tức đi tới bên giường, khóc lóc kể lể nói:

- Lão gia, gần đây thiếp nhận được thư, nói bệnh tình gia mẫu nguy kịch, thiếp thân nóng lòng như lửa đốt, nghĩ đến xin phép lão gia, trở về nhà xem, xin lão gia ân chuẩn!

- Đúng không?

Đồ Chính Lâm cười lạnh nói:

- Đừng cho là ta không biết đồ tiểu đệ tiện người nghĩ cái gì, vào cửa Đồ phủ ta, người cho ta mình có thể bay ra ngoài hay sao? Người muốn rời đi cũng có thể, trừ phi là nằm trong chiếu bọc, tìm một chỗ hoang vu dã ngoại nằm nghỉ...

Vương thị vừa nghe, sợ đến cả người run rẩy mãnh liệt, vội vàng khóc cầu nói:

- Lão gia bớt giận, thiếp thân thực sự chỉ là muốn về thăm người thân mà thôi!

Đồ Chính Lâm thấy Vương thị đã chịu thua, lại nói:

- Lão gia ta hiện tại là phế nhân, người cho là đã không còn thu thập được tiểu tiện nhân người nữa rồi, người nhà người được bản lão gia cho đủ chỗ tốt, hưởng thụ vinh hoa phú quý, phải biết rằng bản lão gia đập chết bọn họ, cũng đơn giản giống như đập chết con kiến, người hiểu ý tứ của ta chứ?

Vương thị kinh khủng không còn ý niệm rời khỏi Đồ phủ trong đầu, nhân tiện nói:

- Lão gia, thiếp thân cũng không dám...nữa rồi, cầu...

Đồ Chính Lâm cắt đứt lời của Vương thị, lại nói:

- Hiện tại có một việc muốn người đi làm, đưa lỗ tai qua đây!

Vương thị kề sát bên người Đồ Chính Lâm, sau khi nghe Đồ Chính Lâm nói xong, đầu tiên là cả kinh, lập tức sắc mặt đỏ bừng, nói:

- Lão gia, thiếp thân sao có thể làm được chuyện như vậy, nếu là bị...

- Cứ theo lời ta mà làm, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt của người, bằng không cho toàn gia vì người chôn cùng!

Đồ Chính Lâm hung hăng ác độc nói:

- Trong lòng đồ tiểu tiện nhân người không có những suy nghĩ này sao?

Vương thị do dự chỉ chốc lát, nhìn nhân thần âm trầm của Đồ Chính Lâm, không thể làm gì khác hơn là khúm núm gật đầu đáp ứng, lập tức đứng dậy bước ra khỏi cửa.

Đồ Chính Lâm nằm trên giường, thần sắc thâm độc nhìn trần nhà, khuôn mặt tái nhợt kia, lúc này càng thêm có vẻ vằn vẹo, dữ tợn!

45. Chương 45: Hạ Độc.

Hoạt động như vậy, từ trước đại hội tổ tông đã triển khai, thuộc về truyền thống của Đồ thị, mặt khác đối với đệ tử gia tộc Đồ thị mà nói, cũng là một hoạt động có ý nghĩa hạng nhất.

Hoạt động long trọng như vậy sẽ có rất nhiều người tới quan sát, trong những người này có gia đình Đồ thị cùng với những họ hàng xa, một ít nhân vật quyền quý nổi danh Lợi Châu, thậm chí là một số thế gia dòng họ có giao tình tốt với Đồ thị tại phương bắc đều sẽ đến đây cổ động.

Trước không nói hoạt động này náo nhiệt như thế nào, chỉ đối với đệ tử Đồ gia mà nói, nếu như trong cuộc tỷ thí võ nghệ thu được thành thích tốt, nhất định sẽ được nhiều phương diện chú ý tới, lại còn có phần thưởng to lớn mười phần, có thể nói là cùng thu được cả danh lẫn lợi.

Bởi vậy, đệ tử Đồ gia tự nhiên đối với hoạt động này vô cùng nhiệt tình, tính tích cực cũng đề cao rất lớn.

Lần này, địa điểm diễn ra đại hội tỷ thí võ thuật vẫn được tiến hành trong võ đường Đồ thị như cũ, do Đồ Chính Minh đảm nhiệm, vài ngày trước đã bắt đầu bố trí, hơn nữa mấy ngày nay một bộ phận bằng hữu, họ hàng xa, còn có thành viên các thị tộc đều chạy tới thành Lợi Châu, toàn bộ gia phủ chủ Đồ thị trên người đều là người lên ngựa người xuống ngựa.

Thời điểm đại hội võ thuật diễn ra chỉ còn lại thời gian ba ngày, trong mấy ngày này, tại võ đường, nhất là nội đường, đã kín người hết chỗ, trong đó phần lớn là những đệ tử nội đường từ bên ngoài lục tục gấp gáp trở về.

Dù sao Đồ thị có quy định nội đường học võ hàng năm ít nhất phải có hai tháng tu luyện tại võ đường mới được chọn trở lại nhà tu luyện hoặc là tiếp tục ở lại võ đường, dù sao chi hệ Đồ thị khổng lồ, cũng không phải đều ở một chỗ, cho nên rất nhiều đệ tử nội đường hầu hết chỉ tu luyện tại võ đường một thời gian rồi quay về nhà tu luyện.

Chủ yếu là bởi vì ở bên trong nội đường có một vị đại bá mặt đen nghiêm khắc vô cùng, thực sự làm cho đám đệ tử có chút sợ hãi, vì vậy thường lấy lý do nhà bên ngoài, liền trở về tu luyện, như vậy còn có thể thoải mái tự tại một chút, mà những đệ tử Đồ thị có nhà tại thành Lợi Châu, các võ đường tương đối gần một chút, sẽ không có vận khí tốt như vậy, chỉ có thể thành thật vào trong võ đường tu luyện mà thôi.

Nhưng chính dưới sự nghiêm khắc đốc thúc của Hắc bá, những đệ tử bình thường tu luyện tại võ đường so với những đệ tử bên ngoài rõ ràng có tiến triển lớn hơn những đệ tử trở về nhà rất nhiều, mấy ngày hôm nay có rất nhiều huynh đệ tỷ muội đến khắc khổ tu luyện, nhưng cũng không thể nào sánh được tiến triển của bọn họ, điều này làm cho các thiếu niên nhất thời cảm giác thấy một chút ưu việt, càng đối với đại hội võ đạo tràn ngập tự tin.

Mấy ngày nay Vân Thiên Hà tại võ đường không hề tiếp tục tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức, dù sao hiện tại trong nội đường có rất nhiều đệ tử Đồ gia tới luyện tập chuẩn bị, nếu như hần luyện bộ công pháp này, bị người khác phát hiện, không thể tránh được một ít phiền phức không cần thiết.

Vì vậy Vân Thiên Hà tạm thời dừng lại việc tu luyện Tuyết Ngọc Tam thức vốn tạo hiệu quả rất rõ rệt trong vài ngày vừa qua, chuyển sang tu luyện bộ pháp pháp tu luyện thứ hai trong Đồ Thị Võ Kinh, Bạo Cương Đoán Cốt Công.

Bạo Cương Đoán Cốt Công này là một bộ công pháp ngoại tu luyện cốt, yêu cầu cơ da màng phải luyện đến trình độ hòa hậu nhất định mới có thể tu luyện.

Vân Thiên Hà sớm có chuẩn bị, học thuộc lâu bộ công pháp này trong đầu, trước khi hần còn chưa đột phá tiến vào Võ Sĩ cấp chín, luôn tiêu tốn gần nửa canh giờ mỗi ngày để tiến hành tu luyện một ít quyền ý cơ bản nhất trong bộ công pháp này, tương đương với một quá trình quen thuộc nhập môn.

Mà sau khi đột phá cấp độ tiến vào Võ Sĩ cấp chín, hần mỗi ngày đều tiêu tốn hai canh giờ tiến hành tu luyện quyền ý cơ sở Bạo Cương Đoán Cốt Công, hơi chút tiến hành cường hóa, cứ như vậy, cũng coi như tu luyện bồi dưỡng cơ sở kiên cố cho đột phá cảnh giới Võ Sư tiếp theo.

Đến lúc đó, tu luyện bước đầu cảnh giới Võ Sư sẽ tiến triển nhanh hơn.

Đây là do Vân Thiên Hà căn cứ vào hiện trạng thân thể của chính mình tổng kết ra một bộ kế hoạch tu luyện hoàn thiện hữu hiệu, cũng phi thường tiết kiệm thời gian.

Tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công và tu luyện cơ sở Đồ Thị Tinh Ý Quyền có chỗ khác nhau cực lớn, Vân Thiên Hà đập bộ pháp, trong lúc quyền đến cước đi, mỗi khi chém ra một quyền, càng ẩn hàm uy thế mạnh mẽ.

Hơn nữa mỗi một lúc đánh quyền, hắn có thể cảm giác được đại bộ phận cốt cách toàn thân đều liên quan với da thịt gân cốt rung động mãnh liệt, loại cảm giác này thực giống như là thanh đao nhỏ đặt trên hòn đá mài, không ngừng ma sát mài giũa.

Mà hòn đá mài kia, chính là cơ bắp Vân Thiên Hà đã tu luyện đến hỏa hậu nhất định, nếu như không đạt được trình độ hỏa hậu nhất định, vậy thì sẽ tạo thành hiện tượng cơ bắp bị thương nghiêm trọng, luyện cốt không phải là chuyện dễ dàng.

Muốn luyện cốt, nhất định phải phối hợp với việc công pháp cơ sở đại thành mới có thể tu luyện, vì vậy Vân Thiên Hà hiện tại vẫn không dám tiếp xúc với một ít phương thức tu luyện cấp độ cao thâm trong Bạo Cương Đoán Cốt Công.

Bất quá tu luyện một thời gian, mặc dù chỉ là một bộ phận cơ sở nhất trong Bạo Cương Đoán Cốt Công, nhưng hiện tại Vân Thiên Hà đánh ra mỗi một quyền, trong quyền ý đều đã mơ hồ mang theo phong mang sắc nhọn.

Nếu như tại cơ sở phong mang này, đợi khi Vân Thiên Hà tu luyện công pháp Vô Sĩ đại thành, chính thức tu luyện những phương pháp cao thâm nhất trong Bạo Cương Đoán Cốt Công, như vậy loại phong mang này sẽ chuyển thành lực xuyên thấu, đồng thời trong lúc cốt cách rung động ma sát, sản sinh ra kinh khí mà chỉ khi đạt tới cảnh giới Vô Sư mới có.

Thời điểm Vân Thiên Hà tu luyện bộ phận cơ sở Bạo Cương Đoán Cốt Công, liền cảm giác được Hắc bá luôn luôn lặng lẽ đứng một bên quan sát.

Hiện tại Hắc bá càng lúc càng thích Vân Thiên Hà rồi, hắn nghĩ không chỉ tích cách của tiểu tử hợp với chính mình, hơn nữa phương diện tu luyện chưa bao giờ phải để hắn đốc thúc, không giống như đệ tử Đồ gia khác, mỗi một ngày đều rong chơi bay nhảy, để hắn không ngừng mắng mỏ quát tháo mới bằng lòng đi ra luyện công.

Đoạn thời gian gần đây, Vân Thiên Hà tu luyện trong trình độ Vô Sĩ tiến triển cực nhanh, Hắc bá nhìn hết trong mắt, vui mừng tận đáy lòng, khi gặp hắn lần trước, bởi vì bản thân có được tiên thiên kinh lực, mới chỉ là Vô Sĩ cấp sáu, nhưng hôm nay, nửa năm trôi qua, mà tiểu tử này cư nhiên thoáng cái nhảy vọt lên tới Vô Sĩ cấp chín.

Quả nhiên không hổ là kỳ tài luyện võ!

Mà hiện tại Hắc bá thấy Vân Thiên Hà bắt đầu tu luyện bộ phận cơ sở Bạo Cương Đoán Cốt Công, cư nhiên trong thời gian tu luyện quyền ý có thể đánh ra phong mang, thực sự làm cho hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Chờ khi Vân Thiên Hà luyện xong một vòng thu công lại, Hắc bá liền bước tới nắm lấy tay hắn nói:

- Đi theo ta!

Vân Thiên Hà cảm giác cánh tay của chính mình bị Hắc bá nắm chắc, xương cốt không còn đau đớn như trước đây nữa, hắn biết đây là kết quả luyện cốt, chỉ là thấy bộ dáng nghiêm trọng của Hắc bá, ngược lại có chút nghi hoặc, hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Lần thứ hai đi tới sân tu luyện quen thuộc, Vân Thiên Hà nhìn trên giá đặt một loạt cung các loại, không khỏi bật thốt lên nói:

- Hắc bá, lẽ nào người lại muốn ta kéo cung sao?

- Đó là đương nhiên!

Hắc bá buông hắn ra, chỉ vào một cây tinh cương cung cuối cùng trên giá nói:

- Thử cây cung này xem!

Trong lòng Vân Thiên Hà buồn bực, kỳ thực hắn đã sớm có thể kéo căng tinh cương cung một trăm tám mươi lăm cân cung lực rồi, nhưng thấy nhần thần nóng rực của Hắc bá, không biết hắn đang có chủ ý gì, vì vậy bước tới, cầm lấy cây tinh cương cung kia, sau khi hét lớn một tiếng, vận chuyển kinh lực, tạo thế kéo cung.

Chỉ là kéo được phân nửa, cung còn chưa hoàn toàn căng tròn, thất lưng Vân Thiên Hà đột nhiên mềm nhũn, sợ dây cung bị bắn ngược, liền ném cung xuống dưới mặt đất, nhún vai một cái nói:

- Ách...Ngày hôm nay không ăn no...Tạm thời không kéo nổi, ăn xong rồi lại tiếp tục thử đi!

- Thùng cơm!

Hắc bá vừa nghe, sắc mặt liền đen lại, so với đáy nồi còn muốn đen, nghĩ thầm:

- Tiểu tử này nhất định cố ý làm như vậy, rốt cuộc là làm thế nào mới ép được hắn theo ta học Phong Ma Côn Pháp đây?

Nhưng vừa nghĩ tới người khác cầu hắn dạy bộ công phu này, hắn còn không muốn dạy, còn phải nhìn tâm tình, mà tiểu tử này thì ngược lại, chính mình đã nghĩ mọi biện pháp để tiểu tử này học, tiểu tử thói dám không nghe, nhưng tính tình của Hắc bá lại phát tác.

”Người không học lão tử ta nhất định phải nghĩ biện pháp bắt người học, hừ!”

Lúc này, nha đầu Lục Châu mang theo một hộp cơm tới gõ cửa, rồi bước vào trong.

Tâm tình Hắc bá không tốt, thấy một nha hoàn cư nhiên đi vào vô đường, lúc này hét lớn một tiếng nói:

- Là ai cho người tùy tiện vào sân luyện công, hử...

Lục Châu nghe được tiếng Hắc bá rống, sợ đến thân thể mềm nhũn, lão đảo một cái, thiếu chút nữa vút luôn hộp cơm xuống đất, cũng may Vân Thiên Hà tay mắt lanh lẹ, đỡ được Lục Châu.

Con mắt Lục Châu hồng hồng, rụt rè liếc mắt nhìn Hắc bá, có vẻ có chút sợ hãi, ôm lấy cánh tay Vân Thiên Hà nói:

- Thiếu gia, vừa rồi nô tỳ gọi lớn, nhưng thanh âm bên ngoài quá nhiều, nô tỳ không tìm được Sử Trường Đức đâu, đợi một hồi, sợ cơm nước lạnh rồi, vì vậy tùy tiện tiến vào!

- Uhm, người không cần sợ hãi, thói tính tình của Hắc bá, đối với người nào cũng hung hăng!

Vân Thiên Hà tiếp nhận hộp cơm, trông rất phong phú.

Mùi hương thơm nồng truyền vào mũi, Hắc bá tuy rằng nghiêm mặt, nhưng cũng có chút đói bụng, liền lôi chiếc bàn gỗ bên cạnh tới đây. Trong đoạn thời gian vừa qua, Vân Thiên Hà luyện công ngại mỗi lần đều phải trở về phủ ăn, quá tốn thời gian, vì vậy để Lục Châu tới đưa cơm, sau khi giải thích, Hắc bá mới thấy thoải mái.

Lục Châu để toàn bộ thức ăn trong hộp ra bàn, Vân Thiên Hà dẫn Lục Châu ra ngoài gọi Sử Trường Đức tiến vào, chuẩn bị phân chút cơm nước để hai người bọn họ trực tiếp ăn tại nơi này, Lục Châu liền bước đi gọi người.

Hắc bá nhìn cơm nước tương đối phong phú, cầm lấy chiếc đũa rồi lại buông, bỏ chạy đi lấy rượu, Vân Thiên Hà đem một bát cơm tẻ, rồi gấp thức ăn vào trong bát.

Chỉ là khi chuẩn bị đưa miếng thức ăn vào trong miệng, Vân Thiên Hà đột nhiên theo bản năng cảnh giác, trước đó hắn nghĩ thức ăn, mùi vị rất bình thường, thế nhưng màu sắc có chút thâm đen, liền lấy vài món thức ăn tỉ mỉ quan sát, hắn rốt cuộc nhớ tới thành phần bên trong thức ăn, lúc này sắc mặt biến đổi.

Đây là một loại nguyên liệu thức ăn hỗn hợp với nhau sinh ra phản ứng, sẽ làm cho thân thể tê dại không có lực, cốt cách như nhũn ra, không vận nổi kinh lực...Kiếp trước nó được gọi là ”nhuyễn cốt phấn”, nhưng thể giới này không rõ ràng nắm nó được gọi là cái gì, nhưng thành phần bên trong thì rất tương tự.

Vì sao lại có người hạ độc trong thức ăn? Là nhằm vào hắn, hay là nhằm vào toàn bộ Đồ gia?

Lúc này, Hắc bá đã cầm rượu mang tới nơi, mở nút lọ uống một chén, lúc này mới cầm lấy đĩa chuẩn bị gấp thức ăn, Vân Thiên Hà lập tức hồi phục lại tinh thần, đứng lên hất đổ bàn thức ăn.

Rầm!

Cơm nước rơi hết xuống đất, trên mặt Hắc bá tràn ngập vẻ không giải thích được, Vân Thiên Hà vẫn rất bình tĩnh nói:

- Hắc bá, trong thức ăn bị người hạ độc!

- Người nói cái gì?

Hắc bá cầm đĩa, thất kinh.

46. Chương 46: Răng Nanh

Hắc bá giật mình, nhưng chưa vội tin tưởng lời nói của Vân Thiên Hà, dù sao thì Vân Thiên Hà còn nhỏ tuổi, lại không hề học qua nghề y, cũng không học qua dược lý, hẳn làm sao có khả năng suy đoán ra được trong thức ăn bị hạ độc.

Huống hồ, Hắc bá biết, trong Đồ phủ, mỗi một món thức ăn mang ra đều có một người chuyên môn kiểm tra, có bị hạ độc hay không, thì nhất định không thể qua được một cửa kiểm tra kia.

Vì vậy trong lòng Hắc bá xác thực có chút hoài nghi.

Vân Thiên Hà biết chỉ nói như vậy với Hắc bá thì bị hoài nghi là chuyện bình thường, đổi lại là người khác, tự nhiên cũng sẽ không tin tưởng dễ dàng lời hắn nói, bất quá hắn đã sớm nghĩ ra được một lý do để thuyết phục, nói:

- Lần trước ta cùng với Tuyệt Ông Tiên Sinh đi ra ngoài săn thú, chúng ta gặp được một ít thảo dược trên núi hoang, Tuyệt Ông Tiên Sinh đã từng giảng giải qua, những thảo dược đó được lấy về làm tài liệu chế tạo nhuyễn cốt tán, đã từng đặc biệt nhắc nhở chúng ta, loại nhuyễn cốt tán này chính là vật cấm kỵ của người luyện võ, muốn chúng ta tỉ mỉ phân rõ, vì vậy ta đặc biệt nhớ kỹ!

Để Tuyệt Ông Tiên Sinh ra làm lá chắn, Hắc bá cũng không có khả năng đi tìm Tuyệt Ông hỏi chứng cứ, hơn nữa Tuyệt Ông Tiên Sinh đã trở về Kinh Thành.

Nghe xong lời giải thích của Vân Thiên Hà, sắc mặt Hắc bá cực kỳ âm trầm, trầm giọng nói:

- Việc này liên quan trọng đại, không biết là có người nào nhắm vào Đồ gia, hay chỉ nhắm vào ngươi, cần phải có thêm một bước kiểm chứng, nha hoàn kia hiềm nghi rất lớn, đợi khi nàng quay lại, cần phải tra hỏi cẩn thận.

Vân Thiên Hà ngẫm nghĩ lại, nghĩ Lục Châu không quá có khả năng, ở chung một thời gian dài, hẳn đối với Lục Châu coi như hiểu rõ, nghe Hắc bá nói như vậy, Vân Thiên Hà gật đầu.

- Hắc bá, một lúc nữa tra hỏi Lục Châu, do ta tới hỏi, ta sợ với tính tình của ngươi, làm nàng sợ!

Hắc bá gật đầu không nói, an vị sang một mặt khó chịu uống rượu, một mặt suy tư.

Một lúc sau, Lục Châu và Sử Trường Đức vào sân huấn luyện, nhìn thấy cơm nước lật úp trên mặt đất, Lục Châu nói:

- Thiếu gia, làm sao vậy?

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần sắc Lục Châu không có gì dị thường, hỏi:

- A, vừa rồi không cẩn thận làm đổ bàn!

Nói xong, nhìn thần sắc Lục Châu vẫn như thường, liền hỏi:

- Lục Châu, ta hỏi ngươi, cơm nước này là người trực tiếp lấy từ phòng bếp mang tới, hay là qua tay người khác mang tới, cho người đưa tới vô đường!

Lúc này, thần sắc Lục Châu có chút không giải thích được, trả lời:

- Thiếu gia, cơm nước này là do nô tỳ trực tiếp tới phòng bếp lấy, vậy nô tỳ lại trở về một lần nữa lấy cơm nước thức ăn khác đến cho thiếu gia!

- Trước tiên không cần!

Vân Thiên Hà xua tay nói:

- Hiện tại người trở lại phòng bếp, phỏng chừng không còn gì nữa rồi!

Lục Châu vừa nghe, sợ Vân Thiên Hà bị đối, vội nói:

- Thiếu gia, tại phòng bếp hai phủ chia làm nhiều đợt, đầu tiên là mang cho lão gia, phu nhân, tiểu thư, còn có các thiếu gia dùng, đợt thứ hai mới tới phiên hạ nhân trong phủ, chỉ là cơm nước của hạ nhân có chút thô ráp, nô tỳ quay về lấy một phần cho thiếu gia được không?

- Lục Châu, ta hỏi lại người, khi người tới phòng bếp lấy thức ăn, ngoài trừ người trong phòng bếp, có nhìn thấy người khác đi qua phòng bếp, ví dụ như là phu nhân, hoặc là thiếu gia, lão gia nào đó?

Lục Châu đáp:

- Ngoài trừ các tỷ tỷ đúng giờ đến phòng bếp lấy thức ăn, còn có quản sự Trần đại nương của phòng bếp phụ trách điều động thức ăn, nô tỳ không hề thấy lão gia hoặc phu nhân nào đi qua phòng bếp!

- Vậy người lấy cơm nước cho ta là trực tiếp lấy từ trong nồi của đầu bếp ra, hay là đã sớm sắp xếp sẵn rồi giao cho người?

Lục Châu tuy rằng không rõ vì sao thiếu gia lại hỏi nhiều như vậy, nhưng vẫn như bình thường hỏi đáp:

- Thiếu gia, khi nô tỳ đến lấy thức ăn, thức ăn đã được để vào đĩa xong, do Trần đại nương bưng ra để vào hộp đựng, sau đó nô tỳ mới mang tới!

- Ngày hôm nay ai nếm thức ăn?

Hắc bá thành linh hỏi một câu.

Thân thể Lục Châu run lên, đáp:

- Ngày hôm nay Triệu thím nếm thức ăn!

Vân Thiên Hà vẫn luôn tập trung nhìn vào thần sắc và biểu tình của Lục Châu, lấy kinh nghiệm của hắc bá phán đoán ra được, việc này không có liên quan gì tới Lục Châu, vấn đề chủ yếu chính là ở phòng bếp.

Lúc này, Hắc bá đứng lên nói:

- Việc này tạm thời không được nói ra, ta trở về phủ xem!

Nói xong, hắc bá liền bước ra khỏi sân luyện công.

Vân Thiên Hà rời khỏi sân luyện công, đi ra bên ngoài liền nhìn thấy một ít đệ tử Đồ gia lục tục trở lại sau khi ăn cơm xong, mỗi người sinh long hoạt hổ, nào có dấu hiệu trúng độc.

Không cần cùng Hắc bá trở về phủ, hắc bá đã có thể xác định, chuyện này là nhằm vào chính hắc bá.

Nhưng kỳ quái chính là, trong phủ trên dưới đại đa số người đều biết Đồ Chính Lâm bị hắc bá phế đi, tất nhiên sinh ra oán hận trong lòng, thực hiện trả thù, mà Đồ Thiên Lạc cũng có mâu thuẫn đối với hắc bá, tự nhiên không thể thoát khỏi hiềm nghi, nhưng những người này không quá có thể ở phía sau hạ độc, bởi vì còn rất nhiều điều kiện chưa thành lập.

Căn cứ vào một ít tư liệu và phân tích về hiện trạng của Đồ gia mà hắc bá nắm giữ, trong lòng Đồ Thiên Hà suy đoán, nhất là là tên nội quỷ ẩn nấp sâu trong Đồ phủ rốt cuộc đã không nhịn được nữa rồi, bắt đầu triển khai hành động, thế nhưng điểm làm cho hắc bá nghi hoặc nhất chính là, vì sao mục tiêu của tên nội quỷ kia lại chỉ có mình hắc bá, mà không phải là toàn bộ Đồ phủ đây?

Hắn chỉ là một đứa con vợ lẽ, tuy rằng hiện tại được Đồ gia coi trọng, thế nhưng còn xa mới đạt tới mức địch nhân của Đồ gia coi trọng, vì sao không phải hạ độc sát thủ, mà lại dùng nhuyển cốt tán đến đối phó hắn? Mục đích là gì? Bọn họ phải nhận được chỗ tốt nào?

Vân Thiên Hà dùng nghịch hướng tư duy tự suy đoán, nếu như coi chính mình tưởng tượng trở thành một con cờ của địch nhân mà nói, như vậy quân cờ này chung quy phải có tác dụng của nó!

Võ công? Điểm này khẳng định không có khả năng!

Thân phận của hắn tại Đồ gia? Nhưng hắn là con vợ lẽ, cho dù được Đồ Nguyên Tán nhìn trúng thì thế nào? Điều này thực sự không quá có khả năng!

Chẳng lẽ là ly gián?

Nghĩ đến một tầng này, Vân Thiên Hà ngược lại cho rằng rất có thể, dù sao thì hiện tại không ai biết được chính mình xuyên qua thời không mà tới, Đồ Thiên Hà ban đầu, vị thiếu niên này vốn tồn tại oán khí rất lớn đối với Đồ thị, nếu như có người đứng đằng sau xích mích gây ly gián mà nói, sẽ khiến cho oán khí trong lòng hắn càng tăng vọt, do đó cuối cùng hình thành nên một loại tâm lý cừu hận đối với Đồ thị.

Nếu như địch nhân nắm chắc điểm này để lợi dụng, vậy thì coi như địch nhân đã xếp vào một quả bom hẹn giờ tại Đồ phủ, sợ rằng đây chính là giá trị lợi dụng của chính mình.

Nghĩ đến địch nhân tính kế tinh diệu như vậy, Vân Thiên Hà cũng không khỏi động dung, bố cục thật đáng sợ, cư nhiên tâm lý bình thường của con người cũng được tính toán cẩn thận.

Lúc này, Hắc bá đã quay lại, trong lòng hắn còn ôm một con chó, đi tới cửa nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Theo ta tiến vào!

Vân Thiên Hà cùng Hắc bá vào sân huấn luyện, Hắc bá thả con chó trong tay ra, con chó ngửi thấy mùi thức ăn liền chạy tới, ăn rất ngon lành.

Thế nhưng sau khi ăn xong khoảng chừng không tới thời gian một nén hương, con chó kia đột nhiên vô lực mềm oặt nằm trên mặt đất, thoát nhìn một chút tinh thần cũng không có.

Hắc bá tiến tới sờ sờ người con chó, sắc mặt lúc này so với đáy nồi còn đen hơn, thân thể con chó này quả thực giống như bùn nhão vậy, hiển nhiên là trúng độc.

Hiện tại, hắn đã triệt để tin tưởng theo như lời nói của Vân Thiên Hà, hắn vừa mới dạo qua một vòng về phủ, tất cả mọi chuyện trong phủ đều rất bình thường, không hề phát sinh chuyện gì lớn, nhưng trong thức ăn của Vân Thiên Hà lại xuất hiện vấn đề, điều này đã nói rõ có người chuyên môn hạ độc nhằm vào hắn.

- Chẳng lẽ lại là tên súc sinh Chính Lâm không biết hối cải?

Sắc mặt Hắc bá âm trầm, trong lòng nổi lên một cỗ phẫn nộ nói không nên lời, tu vi võ đạo của đệ tử tam đại Đồ gia rất bình thường, các trưởng bối Đồ gia nóng lòng như lửa đốt, hận đã quá mức nuông chiều đâm hư.

Mà hôm nay thật vất vả mới xuất hiện kỳ tài, đã được các trưởng bối gia tộc xem trọng, quyết định tận lực bồi dưỡng, vì tam đại Đồ thị sinh ra một cỗ lực lượng mới. Thời gian vừa qua Hắc bá thường xuyên ở cùng một chỗ với Vân Thiên Hà, sự trưởng thành của hắn đều nhìn trong mắt, vui mừng tận đáy lòng, thế nhưng hiện tại cư nhiên có người ý định hãm hại, để lửa giận của vị trung niên nhân vốn tính tình dữ dằn này bị nhóm lên, cũng bốc cháy hừng hực.

- Thiên Hà, người ở trong mật thất trước, không nên ra ngoài!

Hắc bá kéo Vân Thiên Hà đi vào trong mật thất rồi nói.

Vân Thiên Hà có chút lo lắng Hắc bá sẽ hành động lỗ mãng nói:

- Hắc bá, người...

- Không cần phải nói, ta sẽ không làm chuyện lỗ mãng đâu, trước tiên người cứ ở tạm trong này đã!

Sau khi Hắc bá đẩy mạnh Vân Thiên Hà vào trong mật thất, liền ra ngoài dặn Sử Trường Đức và Lục Châu không được ra ngoài sân huấn luyện nửa bước, sau đó nhanh chóng về phủ.

...

Chủ trạch Nam Viện Đồ phủ.

Đồ Nguyên Tán ngồi trên ghế, nghe xong Hắc bá kể lại mọi chuyện, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

Chờ khi Hắc bá nói hết lời, Đồ Nguyên Tán trợn mắt nhìn Đồ Chính Lâm đang ngồi bên cạnh cúi đầu trầm mặc nói:

- Ta sinh ra một đám tử tôn thật tốt, gia môn sỉ nhục, gia môn sỉ nhục a!

Về mặt Đồ Chính Minh lúc này tràn ngập hổ thẹn tự trách, lập tức quỳ xuống nói:

- Phụ thân, hài nhi biết nên làm như thế nào rồi!

- Người biết là tốt rồi, nếu như Đồ thị ta thua trong tay chính người nhà, ta thực không còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông Đồ gia!

Sắc mặt Đồ Nguyên Tán có chút tái nhợt, dừng lại một chút, tựa hồ đã hạ quyết tâm, lạnh lùng nói:

- Để nội bộ Đồ thị ta yên ổn, con lập tức đi thông báo cho các gia chủ chi hệ, theo kế hoạch cũ, từ đêm nay bắt đầu, thực hiện thanh trừ nội bộ!

Phân phó xong, Đồ Nguyên Tán khẽ quát một tiếng:

- Lục quản gia!

Lúc này, Lục quản gia từ chủ đường phía sau đi ra, chỉ thấy trên mặt có hai vết sẹo giao nhau kéo dài, hai vết sẹo đã hoàn toàn hủy đi dung mạo, làm cho diện mục của hắn có vẻ cực kỳ dữ tợn đáng sợ, hắn giống như một u linh đi tới trước mặt Đồ Nguyên Tán, dùng loại thanh âm phẳng phát giống như đến từ cửu u địa ngục, nói:

- Lão gia có gì phân phó?

Đồ Nguyên Tán nhìn Lục quản gia, trên khuôn mặt già nua hiện lên một tia ưu thương, có chút thất thần, người này nguyên lai là đệ nhất mỹ nam tử, là bạn tốt sinh tử tri giao của hắn, nhưng lại rơi vào kết cục cả đời làm cái bóng trốn trong Đồ phủ, vừa nghĩ tới sự kiện giống như ác mộng kia, trong lòng hắn không tự chủ được sinh ra sự đau đớn cắn xé.

Một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, trầm giọng nói:

- Người và Chính Huy (Hắc bá) lập tức triệu tập Thiên Đồ, đêm nay triệt để nhổ bỏ toàn bộ cái cọc Giang gia đã an bài trong Lợi Châu, còn tiểu quỷ kia, cần phải giết chết, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, lần này lão phu muốn nhìn Giang lão nhi còn có thể nhẫn đến khi nào, nên buộc hắn xuất thủ rồi!

Đêm nay, đã định trước là một đêm tràn ngập máu tanh sát phạt vào não động!

Mà mỗi lửa lại chỉ là một sự kiện hạ độc vô cùng đơn giản, sợ rằng Vân Thiên Hà căn bản không có khả năng suy đoán ra được, hắn coi như ở trong sự kiện này, nhưng rốt cuộc là đang sắm vai chính hay là loại vai gì?

Chỉ là bởi vì hắn bị hạ độc hay sao?

Đáp án hiển nhiên không phải, chuyện của hắn chỉ là việc nhỏ, chỉ là một trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, hắn không thể nào biết được, nhưng lại là mỗi lửa cho hành động thực hiện bố cục.

Đầu mãnh hổ Đồ thị vẫn ngủ say thời gian dài, rốt cuộc đã nhe răng nanh sắc bén của mình rồi!

47. Chương 47: Dao Mổ!

Khí trời sau khi tuyết đã tan, không khí băng hàn lạnh thấu xương, một cơn gió lạnh thổi qua, còn mang theo mùi máu tanh, không khỏi làm cho con người run lên.

Vân Thiên Hà ở trong mật thất đã tròn sáu canh giờ, từ cửa sổ mật thất có thể nhìn thấy bầu trời sao nhu hòa như nước.

Lần này, hắc ngòi tĩnh tọa trên nền đất đã băng lãnh tại mật thất, tuy rằng mật thất tựa như một hầm băng, thế nhưng hắc không hề cảm thấy lạnh lẽo.

Chỉ cần là đêm có sao, lạnh lẽo sẽ không thể nào tập kích được hắc.

Tinh thần lực tựa như một tia sương khói mỏng manh từ bên ngoài cửa sổ tiến vào, chậm rãi xâm nhập vào trong thân thể Vân Thiên Hà, sau đó dọc theo lộ tuyến chính huyết khiếu kinh mạch hắc đã dẫn thông trước đó, mỗi khi gặp được một khóa "tinh" đã được hắc thấp sáng, cỗ tinh thần lực này sẽ lưu lại một bộ phận, sau đó tiếp tục lưu chuyển đến khóa "tinh" tiếp theo, mãi cho tới khóa cuối cùng.

Mà từng huyết khiếu lưu lại bộ phận tinh thần lực này, sau khi Vân Thiên Hà vận chuyển một chu thiên tuần hoàn, liền bắt đầu bồi dưỡng dòng chảy khí trong đan điền dưới hạ phúc dần dần lớn mạnh, do đó thông qua dòng chảy khí này, sinh ra một cỗ tinh khí, cũng lại để cho cỗ tinh khí này chậm rãi lưu chuyển qua chín khóa "tinh".

Mà mỗi một khóa "tinh" đều chiếm một huyết khiếu, phảng phất giống như tinh không bầu trời, lập lòe phát sáng, phá lệ chói mắt, làm cho những huyết khiếu khác trong cơ thể Vân Thiên Hà tương hồ hô ứng, mỗi khi huyết khiếu trong cơ thể của hắc bắt đầu hấp thu tinh thần lực, chín khóa "tinh" này đều sáng chói bất mắt.

Vân Thiên Hà tu luyện Tinh Thần Quyết đến nay đã được một năm, bỏ phí số lượng lớn tinh khí không thuần thực thu nạp tu luyện nửa năm để trùng khiếu, tiếp tục tu luyện nửa năm, trong cơ thể của hắc đã sinh ra số lượng tinh khí dự trữ không nhiều hơn nửa năm trước là bao, thế nhưng mật độ thì phải lớn hơn mất lần.

Vân Thiên Hà trải qua nhiều lần nghiên cứu thí nghiệm đã tổng kết được, nếu như hắc giải khai huyết khiếu thấp sáng được càng nhiều "tinh", như vậy tốc độ thu nạp tinh thần lực sẽ càng nhanh hơn, số lượng tinh khí sinh ra trong cơ thể càng lớn.

Mà trong ghi chép của Vô Lượng Tinh Kinh, trong chư thiên tinh vực, mỗi một tinh vực bao hàm tứ đại tinh tú, mà mỗi một tinh tú bao gồm hai mươi tám khóa tinh, đây là một tiểu chu thiên tuần hoàn, nếu như đã thông tiểu chu thiên tuần hoàn này, như vậy tinh khí trong cơ thể sẽ cuộn cuộn sinh ra không ngừng, căn bản không giống như giai đoạn trước của Vân Thiên Hà, không dám lãng phí tinh khí dùng thí nghiệm, do đó có rất nhiều chuyện bó tay bó chân.

Vì vậy, hiện tại Vân Thiên Hà cũng không nóng lòng trùng khiếu điểm "tinh", hắc vẫn đang tiếp tục kiên trì ngưng tụ số lượng tinh khí cần thiết để thực hiện lần trùng khiếu thấp sáng một tinh tú tiếp theo, đến khi đó, khi hắc thành công thấp sáng hoàn toàn một tinh tú, sẽ không còn nhiều ràng buộc như vậy.

Hơn nữa hiện tại tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công, biết cảnh giới Vô Sư có thể phóng ra kinh khí, mà tinh khí của hắc đều là do nội tu mà có, nếu như có thể phóng ra ngoài và kết hợp với kinh khí một chỗ thì chắc chắn uy lực sẽ tăng lên gấp trăm lần, Vân Thiên Hà đối với điều này vô cùng chờ mong.

...

Mà ngay khi Vân Thiên Hà trong mật thất vô đường tĩnh tâm tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, toàn bộ thành Lợi Châu, thậm chí toàn bộ gia tộc Đồ thị, đang bị một hồi gió tanh mưa máu, tràn ngập sát phạt bao phủ.

Đây là một hồi thanh trừ lớn nhất của gia tộc Đồ thị trong năm mươi năm qua.

Một đêm này, trong toàn bộ các chi hệ gia tộc Đồ thị, phàm là đã từng tiếp xúc với bên ngoài, từng nhận hối lộ nào đó, thông đồng với gia đình, hộ vệ, nha hoàn, quản sự, các loại hạ nhân của địch nhân, đều bị thống nhất tẩy trừ tàn sát máu tanh.

Chỉ là cá biệt trong chi hệ đệ tử Đồ gia Đồ phủ, có một số người phạm tội tương đối nhẹ hơn, mặc dù không bị xử tử, thế nhưng cũng bị gia pháp xử trí cực kỳ nghiêm khắc, thậm chí hoàn toàn nhất trong nhà lao đến già.

Một lần thanh trừ sấm sét của gia tộc lần này, làm cho tất cả mọi người không thể nào dự liệu được, có một số người có quý trong lòng, lập tức bắt đầu khủng hoảng bất an.

Chỉ là không đợi bọn họ có thời gian chạy trốn, hoặc là phóng ra tin tức báo cáo, dao mổ đã lướt qua cái cổ mềm mại của bọn họ, vô tình lấy đi sinh mệnh.

Trong phủ một chi hệ Đồ gia, tình trạng một đêm này thảm liệt máu tanh mười phần.

Mà ở giữa gia chủ phủ Đồ thị, do Đồ Chính Minh dẫn đầu một bộ phận vũ trang Thiên Đồ do Đồ gia bí mật bồi dưỡng nhiều năm, cũng triển khai một lần tẩy trừ tàn quét vô tình.

Đầu tiên bị khai đao chính là vài tên hộ vệ ngoại viện, nhưng người này đều dưới sự giám sát bí mật của Thiên Đồ điều tra được đã bị người khác lung lạc, bọn họ đang ở trong phòng ẩm áp, lúc còn chưa phát hiện ra nguy cơ phủ xuống, đêm đó đã bị phá cửa ngoài, chỉ thấy vài người mặc bịt mặt mặc tử y nhảy vọt tới, bọn họ căn bản còn chưa hiểu ra có chuyện gì xảy ra, cũng không kịp tiến hành phản kháng, đã bị chém chết, máu tươi văng khắp nơi...

Còn có hai gã là quản sự nội viện, một người là quản sự phụ trách việc chọn mua vật dụng cần dùng trong phủ, một người là quản sự điều phối hạ nhân, mấy năm nay bị địch nhân mua chuộc, từ đó thu được không ít chỗ tốt, rất nhiều tin tức quan trọng trong phủ đều là do hai người này truyền ra ngoài.

Nhất là vị Tổng quản sự phụ trách chọn mua các đồ dùng cần trong phủ, chuyện lần này Vân Thiên Hà bị hạ độc, hơn phân nửa có liên quan tới hắn, lúc này hắn đang nằm trong căn phòng ẩm áp như mùa xuân, trong lòng nghĩ chuyện hôm nay thành công sẽ được chỗ tốt cực lớn, sau khi nhận được chỗ tốt này, hắn sẽ rời khỏi Đồ phủ, đi nơi khác làm đại lão gia, hưởng thụ những ngày sống vinh hoa phú quý, không khỏi có chút đắc ý vênh vao.

Lúc này, Tổng quản sự đang ôm một thân thể tiểu nha hoàn mềm mại làm việc tại phòng bếp ở trong lòng, nở nụ cười dâm dăng ra sức sờ nắn đôi bánh bao trắng trẻo mê người kia, tiểu nha hoàn xuân quang nhộn ngạo nhẹ nhàng liếc mắt nhìn, ha ha cười duyên, cười đến mức hai bánh bao trước ngực rung động không ngừng.

Ngay lúc nha hoàn phòng bếp bị Tổng quản sự cởi sạch sẽ quần áo trên người, đè xuống giường chuẩn bị lên ngựa chinh phạt, đột nhiên cánh cửa bên ngoài bị người khác đá văng ra, Tổng quản sự vô cùng cả kinh, tiểu đệ liền nhũn lại.

Đang muốn quay sang tức giận mắng to, lại phát hiện ra trong phòng đã xuất hiện hai người bịt mặt mặc tử y, trong tay cầm hai lưỡi dao mổ dính đầy máu tươi, khi hắn còn chưa kịp nói lời nào, lưỡi dao mổ dính đầy máu tươi kia đã huy vũ, phập một tiếng vang lên, Tổng quản sự và tiểu nha hoàn phòng bếp song song bị chặt đứt đầu, hai vôi máu tươi bắn lên cao rồi rơi xuống, tẩm nệm màu xanh trên giường hoàn toàn nhiễm đỏ...

Trận tàn sát trong phủ tộc trưởng, đều lặng yên không một tiếng động tiến hành cực nhanh, những người rơi vào vòng dao mổ, đều không thể nào phát sinh được bất cứ tiếng kêu nào đã hoàn toàn bị lấy đi tính mệnh.

Trong toàn bộ Đồ phủ, vẫn là một mảng không gian tĩnh lặng, rất nhiều người đều không biết tử thần đã phủ xuống.

Mà trong một gian phòng tại góc nhỏ Bắc Viện.

Bên ngoài nước đóng thành băng, mà bên trong lại vô cùng ẩm áp, bầu không khí thậm chí có chút nóng rực, chỉ thấy trong phòng có đặt một chiếc đỉnh đại đồng, bên trong đang đốt thú thán (một loại nguyên liệu đốt tạo ra nhiệt, có mùi thơm nhưng không tỏa khói) không khói, từng cỗ nhiệt lưu từ trong đỉnh đồng tràn ra ngoài.

Lúc này, Đồ Thiên Lạc đứng ở mép giường, hai mắt trợn trừng nhìn vào vị mỹ nhân mặc sa mỏng trước mắt, mơ hồ lộ ra vòng eo, cặp mông và những đường cong lồi lõm, tất cả đều mang theo sự mê hoặc cường liệt, dự dõ đoàn dục hỏa vừa mới dấy lên trong lòng Đồ Thiên Lạc nhanh chóng bốc cháy hừng hực.

Mỹ nhân kia, chính là tiểu thiếp Vương thị của Đồ Chính Lâm, chỉ thấy sóng mắt của nàng đung đưa, đôi mày liễu mê người khê nhượng, muốn nói còn xấu hổ, phong vận say người, giống như là một cây đào mặt chỉ đợi người đến hái, tỏa ra một loại phong tình quyến rũ thành thực đầy mê hoặc, nàng nhìn Đồ Thiên Lạc nói:

- Thiên Lạc, thứ mà ta muốn, người có mang tới?

Trong lòng Đồ Thiên Lạc đã sớm bị loại phong thái mị hoặc hút người của Vương thị câu dẫn dục hỏa thiêu đốt, hơn nữa trong mấy ngày nay phải thường xuyên áp chế dục vọng, làm cho hai ngày nay hắn không thể nào xóa đi được thân ảnh của nàng, một mực suy nghĩ, dùng biện pháp nào đó có thể thu được nàng, cùng với nàng hưởng thụ nam nữ chi hoan, hắn biết nữ nhân này không được nhận mưa móc ân trạch của Đồ Chính Lâm, tất nhiên xuân khuê tịch mịch.

Thế nhưng không nghĩ tới, khi hắn còn đang suy nghĩ phương pháp, mà hôm nay Vương thị cư nhiên có ý chủ động câu dẫn hắn, bảo hắn buổi chiều mang thứ đó tới đây, Đồ Thiên Lạc tự nhiên chạy theo như vịt, hầu như cấp bách tới không thể chờ đợi.

Mà khi vào trong phòng, nhìn thấy Vương thị mặc sa mỏng che thân, ẩn lộ xuân quang hút hồn, mị ý động rõ trên mặt, phong tao đến cực điểm, dĩ nhiên dục hỏa trong lòng hắn bốc cao, đầu còn nghĩ tới cái gì là liêm sỉ, dâm quang trong mắt bạo lộ, mạnh mẽ nhảy tới bên giường, một tay ôm lấy Vương thị vào lồng ngực, một trận náo động phòng xuân.

Bọn họ lại không biết, ngoài cửa sổ có vài ánh mắt đang lạnh lùng nhìn chăm chú vào trong phòng, nơi đang diễn ra trò hề dâm loạn cương luân gia tộc!

48. Chương 48: Đáng Ghê Tởm.

Vương thị đột nhiên bị Đồ Thiên Lạc ôm vào lồng ngực, áp lực dục hỏa trong lòng sớm đã bị câu dẫn ra, hơn nữa trên người truyền tới cảm giác kích thích, trong mắt nàng đã tràn ngập xuân quang, mặc dù kinh hô cản trở, thế nhưng động tác lại vô cùng ồm ồ, tùy ý để Đồ Thiên Lạc khinh bạc.

- Tiểu mỹ nhân, đã nhiều ngày bản thiếu gia vô cùng nhớ tới nàng, nàng cũng biết bản thiếu gia muốn nàng rồi, bây giờ nhị thúc của ta không thể nào làm nàng thỏa mãn, để cho mỹ nhân phải sống như quả phụ, xuân khuê tịch mịch, thấy vậy ta thực không đành lòng a, tiểu mỹ nhân, bản thiếu gia quả thực rất thích nàng, sau này để bản thiếu gia cho nàng hưởng thụ sự vui sướng đẹp nhất trên đời...

Đồ Thiên Lạc ôn hương đầy cõi lòng, lúc này hô hấp đã gấp gáp, mở miệng nói lời ve vãn, một tay vẫn chậm phủ lên đôi nhũ phong mềm mại cực kỳ đàn hồi của Vương thị, cũng dần dần xâm nhập...

Bộ vị mẫn cảm của Vương thị bị chạm đến, lúc này thân thể run lên, giống như bị điện giật, triệt để tan tác thất thủ, không còn bất cứ phản kháng nào, mềm mại ngã vào trong lòng Đồ Thiên Lạc, rên rỉ kiểu suyễn liên hồi...

Bất quá, ngay khi Vương thị bị Đồ Thiên Lạc đè xuống giường, Đồ Thiên Lạc đang chuẩn bị thực hiện động tác tiếp theo, Vương thị đột nhiên nghĩ tới khuôn mặt âm trầm của Đồ Chính Lâm, còn có sai bảo ngay lúc đó, mạnh mẽ tỉnh lại tinh thần, lập tức ngăn Đồ Thiên Lạc nói:

- Lạc thiếu gia, đêm nay không được, ta còn có chuyện muốn nhờ, nếu Lạc thiếu gia không chịu đáp ứng, ta dù chết cũng không theo!

Ngay lúc quan trọng nhất lại bị ngăn cản cự tuyệt, dục vọng trong lòng khó cưỡng, nghe được lời nói của Vương thị, vội vã đáp ứng nói:

- Tiểu mỹ nhân, cái gì ta cũng đáp ứng nàng, nàng cứ theo ta đi!

Vương thị nghe được hần chỉ đồng ý đối phó, lập tức đứng dậy đẩy Đồ Thiên Lạc xuống giường, thần sắc bình tĩnh nói:

- Đừng nói lời dễ nghe cho có lệ, nếu ta thỏa mãn ý của ngươi, sau này ngươi lại không làm cho ta thì sao?

Đồ Thiên Lạc bị dục hỏa đốt cháy đến mức khó có thể chịu đựng nổi, lại nhảy lên nói:

- Tiểu mỹ nhân, nàng muốn bản thiếu gia làm cái gì, nói thẳng ra là được, bản thiếu gia thề, nếu vi phạm hứa hẹn sẽ bị trời giáng thiên lôi đánh chết!

Nói xong, liền vội vã không thể kìm nén ôm lấy thân thể mềm mại của Vương thị đẩy xuống giường.

Chỉ là khi Vương thị nói mấy câu bên tai Đồ Thiên Lạc, lập tức khiến Đồ Thiên Lạc sợ hãi cả kinh, lúc này tựa như bị dội thẳng một bát nước lạnh, động tác dừng lại, ngẩng đầu lên cả kinh nói:

- Nếu muốn bản thiếu gia giết chết tiểu tiện loại Thiên Hà kia, bản thiếu gia có thể đáp ứng, thế nhưng muốn bản thiếu gia ăn trộm Đồ Thị Võ Kinh cho ngươi, điều này trăm triệu lần không thể!

Chỉ nghe Vương thị lạnh lùng thốt:

- Chuyện này đối với ngươi mà nói không có khó khăn gì, mẫu thân của ngươi hiện tại đang quản lý mọi chuyện trong phủ, ngươi muốn nghĩ một biện pháp để nàng điều người canh giữ tàng kinh lâu đi, nàng hẳn là sẽ rất phối hợp với ngươi, ngươi chỉ cần chốc lát là có thể đắc thủ, chuyện mượn gió bẻ măng, ngươi sao lại không làm được, huống hồ ngươi là con trai trưởng Đồ gia, mượn đọc Đồ Thị Võ Kinh không phải là chuyện gì lớn, nếu như ngươi không đồng ý, vậy thì cút khỏi phòng của ta!

Đồ Thiên Hà thực sự bị Vương thị trêu chọc đến mức khó cưỡng dục hỏa, nhìn thân thể thành thực mê người đã bị hần cỡi sạch sẽ, lúc này dục vọng đã chiến thắng lý trí, cắn răng một cái nói:

- Tốt, ta đáp ứng nàng, chờ ngày mai giết chết tên tiểu tiện loại Đồ Thiên Hà kia, sẽ giúp ngươi trộm võ kinh là được!

Vương thị vừa nghe Đồ Thiên Lạc đáp ứng, lúc ấy nét mặt mới giãn ra, phong tao cười nói:

- Kỳ thực đêm nay ngươi có thể lấy mệnh của tiểu tử đó rồi, tiểu tử đó đã bị mẫu thân ngươi hạ nhục cốt tủy, hiện giống như một bãi bùn nhão, lấy tính mạng của hần, ngươi chỉ cần một hồi là có thể động thủ, ngày mai ngươi nghĩ biện pháp đi lấy võ kinh, như vậy, mọi chuyện sẽ theo ý ngươi, Ummm...

Nói xong, Vương thị liền chủ động ôm lấy cổ Đồ Thiên Lạc, đôi môi đỏ mọng mê người dán sát vào môi Đồ Thiên Lạc, triệt để làm cho Đồ Thiên Lạc rơi vào tay giặc, tiến vào trong ôn nhu hương của nàng...

Nhưng đúng vào lúc này, cửa phòng rầm một tiếng bị người đá văng ra, Đồ Thiên Lạc và Vương thị trần truồng nằm trên giường triệt để liêu chết triền miên bỗng nhiên tỉnh táo tinh thần, hai người bọn họ hoảng loạn quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ là vừa nhìn, hai người cùng mất luôn cả linh hồn, sắc mặt trắng bệch, tái nhợt đến cực điểm.

Chỉ thấy Đồ Chính Lâm đang giữ cổ thê tử Nguyễn Ngọc Linh, sắc mặt Nguyễn Ngọc Linh tím xanh, nhân thân đã bị sự kinh khủng và tuyệt vọng chiếm đóng toàn bộ, mà sắc mặt Đồ Chính Minh lúc này có chút vụn vặt, ánh mắt đầy thống khổ và phẫn nộ, hần hướng về thê tử của chính mình rộng lớn hơn:

- Nhìn, đây là nhi tử tốt của ngươi, đây là nghiệt chủng của ngươi, cầm thú, xem hần đang làm cái gì, a, nhìn a...

Đồ Thiên Lạc quá mức hoảng loạn sợ hãi, vội mặc quần áo, té từ trên giường xuống dưới, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ nói:

- Đa (cha), nương (mẹ), hài nhi sai rồi, hài nhi nhất thời hồ đồ, bị Vương thị xúi dục câu dẫn, cầu hai người buông tha cho hài nhi đi, lần sau hài nhi...

Còn chưa nói xong, Đồ Chính Minh đã hung hăng đá một cước thật mạnh vào ngực Đồ Thiên Lạc, Đồ Thiên Lạc kêu lên một tiếng đau đớn va vào vách tường phía sau, bức tường lập tức xuất hiện vết nứt, bản thân thì diên cuồng phun máu tươi.

Đồ Chính Minh giọng giận:

- Ta không phải đa người, người chính là một tên nghiệt chủng không nên sinh ra trên đời, dã chủng!

Lúc này tinh thần của Đồ Chính Minh có chút không thể khống chế được, trái tim của hắn đã hoàn toàn bị thống khổ và hối hận đâm nát, tựa như dao cắt, hắn siết mạnh cổ Nguyễn Ngọc Linh, thanh âm đã khàn khàn:

- Đến bây giờ ngươi còn nghĩ ngươi vô tội hay sao? Ta thực hối hận, nội quỷ lớn nhất của Đồ gia vài chục năm qua, nghĩ không ra chính là người ân ái của ta, mà ta không hề hay biết, nếu không phải lần trước lộ ra chân ngựa bị chúng ta tra ra được, ngươi còn muốn lừa gạt ta đến khi nào...

Đúng lúc này, hai người bật mặt mặc tử y kia mang theo Đồ Chính Lâm có chút bệnh nguy kịch, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm vào trong phòng, Nguyễn Ngọc Linh vừa thấy Đồ Chính Lâm, lúc này sợ đến nỗi thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, mặt không còn chút máu.

Đồ Chính Minh chuyển mắt nhìn sang khuôn mặt tái nhợt của đệ đệ chính mình, nói:

- Chính Lâm, ngươi và ta là thân huynh đệ nhiều năm, vì huynh trước kia đối đãi với ngươi như thế nào, chính ngươi đều hiểu rõ, những chuyện ngươi làm, thực sự không làm...ta thất vọng, không là làm cho...Đồ gia thất vọng, ngươi hôm nay đã rơi vào cảnh ngộ như vậy, lẽ nào ngươi không dự định nói hết mọi chuyện ra sao? Lẽ nào muốn toàn bộ gia tộc Đồ thị và ngươi chôn cùng sao? Cho dù ngươi đi rồi, ngươi còn có mặt mũi nào nhìn thấy liệt vị tổ tông Đồ gia...

- Đại...Đại ca...

Lúc này, Đồ Chính Lâm đã suy yếu đến cực điểm, cả người vô lực, tựa như một đồng bần nhão, hiển nhiên cũng đã trúng nhuyễn cốt tán, biểu tình của hắn mang theo áy náy thật sâu, nhìn Đồ Chính Minh, chậm rãi nói:

- Mười sáu năm trước, tiểu đệ ra ngoài làm việc, trùng hợp đụng phải đại tẩu có hành tung quỷ dị trong thành, vì vậy tiểu đệ hiểu kỳ, liền đi theo tới một nhà dân, thấy đại tẩu và người nhà mẹ đẻ gặp gỡ, lúc đó không cho là đúng, nhưng tiểu đệ còn chưa rời khỏi, đã nhìn thấy một vị nam tử xa lạ tiến vào nhà dân này, sau liền tìm hiểu lai lịch nam tử xa lạ này, không nghĩ tới nam tử đó là người Giang gia, sau khi hồi phủ, tiểu đệ nhất thời hồ đồ, không tìm phụ thân, còn tới hỏi đại tẩu có quan hệ gì bí mật với nam tử Giang gia kia, lúc đó đại tẩu chỉ giải thích là thân thích bà con xa của nhà mẹ đẻ, muốn đệ không nên lộ chuyện này ra ngoài, sau đó có một lần tiểu đệ làm việc, hơn nữa còn uống khá nhiều trở về, vừa lúc đại tẩu mang canh giải rượu tới cho đệ uống, tiểu đệ không biết là kế, sau đó hai người đã làm cái chuyện kia, từ đó về sau, tiểu đệ đã hoàn toàn lâm vào trong tròng của đại tẩu, cũng khó có thể tự kiềm chế, sau nữa lại nghe đại tẩu nói mình đã mang thai, lấy chuyện này áp chế tiểu đệ xếp thân tín của nàng vào gia tộc, sau đó vài năm dần dần giao cho nàng rất nhiều vị trí quan trọng của gia tộc, tám năm trước, trong kinh có người gửi thư, đại tẩu lại nói với đệ, muốn tiểu đệ đối đãi với mẫu tử Thiên Hà giống như hạ nhân thấp hèn nhất, để cho bọn họ tự nhiên như vậy chết đi, chỉ là không nghĩ tới mệnh bọn họ cứng, thẳng tới năm nay nhị thúc trở lại phủ mới biết được việc này, tiểu đệ bị phạt, đại tẩu cũng thuận lợi tiếp nhận mọi chuyện trong phủ, ngày thứ nhất nàng đã mượn lý do mẫu tử Thiên Hà, dần dần thay đổi một bộ phận người đối thành thân tín của chính mình, sau đó tiểu đệ đùa giỡn Vân Nương, cũng là bị đại tẩu áp chế, ai có thể nghĩ tới, đại tẩu thấy tiểu đệ không còn giá trị lợi dụng, sợ mọi chuyện bại lộ, đã dùng tới thuốc để hại ta...

Nói nhiều như vậy, nhân thân Đồ Chính Lâm trở nên ác độc, liếc mắt nhìn Nguyễn Ngọc Linh, tiếp tục nói:

- Tiểu đệ trước đây cho rằng tiện nhân này mưu cầu danh lợi quyền thế, chỉ muốn nắm vững Đồ phủ trong tay, vì vậy nói cái gì nghe nấy, thực sự không nghĩ tới nàng cứ nhiên muốn đặt Đồ gia ta vào chỗ chết, sớm biết như vậy, vài chục năm trước đệ đã nói với phụ thân chuyện này, một bước đi nhầm, từng bước sai, tiểu đệ rơi xuống, làm ra rất nhiều chuyện không bằng tâm thú, đều là tiện nhân này ban tặng cho, xin đại ca cho tiểu đệ một cái chết thống khoái!

Đồ Chính Minh nghe được Đồ Chính Lâm tự thuật, lúc này giống như bị sét đánh, thiếu chút nữa đứng không vững, thần sắc có vẻ thống khổ đến cực điểm, hắn trợn trừng mắt nhìn Nguyễn Ngọc Linh mềm nhũn dưới mặt đất, khóc không thành tiếng, môi nhúc nhích nửa ngày, cũng không nói ra lời, sau đó phụt một tiếng, hộc ra một ngụm máu tươi.

Mà Đồ Thiên Lạc vốn co rúm một bên, khoe miệng liên tục tràn ra tơ máu, nghe xong những lời này, hắn mạnh mẽ quay đầu nhìn Đồ Chính Lâm, thần sắc oán độc, băng lãnh, thậm chí có một cỗ tuyệt vọng và cừ hận.

”Người này cư nhiên chính là phụ thân của ta, ha ha, ta vừa mới cười tiểu thiếp của phụ thân, làm ra chuyện loạn luân, ha ha ha...Ta quả thực là một tạp chủng, cầm thú, ha ha...”

Tâm lý Đồ Thiên Lạc lúc này, đã triệt để vạn vẹo, cỡ sợ hãi và phẫn nộ trong lòng hắn đã biến thành một loại cừ hận và tuyệt vọng, lúc này mạnh mẽ từ trên mặt đất đứng lên, điên cuồng mạnh mẽ giống như mãnh hổ nhảy tới, gắt gao bóp cổ Đồ Chính Lâm, triệt để điên loạn quát lớn:

- Ta nguyên lai là một tạp chủng, ta có một phụ thân cầm thú, tất cả đều là do ngươi, tên cầm thú ngươi, ngươi để ta biến thành tạp chủng, dã loại, ngươi đi chết đi, ngươi không nên sống trên đời này tiếp tục hại đến ta...

Lúc này, nhãn đồng của Đồ Chính Lâm đã bắt đầu tan rã, hắn bị Đồ Thiên Lạc bóp cổ, lại không hề có sức phản kháng, chỉ là quay đầu liếc mắt nhìn Đồ Chính Minh, trong ánh mắt mang theo một tia áy náy sám hối cuối cùng, nói bốn chữ:

- Đại ca...Xin lỗi!

Lập tức, trong sự vạn vẹo và điên cuồng của Đồ Thiên Lạc, Đồ Chính Lâm triệt để đứt khí, chỉ là ánh mắt vẫn mở to nhìn Đồ Chính Minh, tựa hồ là cầu mong hắn tha thứ, nhưng mà, hắn bị nhi tử thân sinh của chính mình bóp chết trước mặt đông đảo người chứng kiến...

P/s: Chương này thực sự rất phân vân, có nhiều chỗ biến đổi cách xưng hô theo từng diễn biến tâm lý, mình đã cố gắng hết sức để giữ nguyên ý đồ của tác giả, nhưng đến cuối cùng vẫn không làm sao vừa ý được. Đây là chương mình tốn thời gian nhất từ trước tới giờ. Có thể các bạn sẽ có nhiều ý kiến khác nhau, nhưng thôi, dù sao mình đã cố gắng hết sức.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ!

49. Chương 49: Huyết Tẩy.

Đồ Thiên Lạc đã bóp chết Đồ Chính Lâm, thế nhưng vẫn đang không ngừng dùng quyền đánh vào thân thể của hắn.

- Lạc nhi...

Nguyễn Ngọc Linh thấy Đồ Thiên Lạc đã điên rồi, thở nhẹ một tiếng, muốn nhắc nhở hắn.

Đồ Thiên Lạc vừa nghe, lúc này đột nhiên quay đầu, chỉ thấy hai mắt hắn đỏ bừng, đã điên rồi, dùng đôi con ngươi băng lãnh phệ huyết oán động trừng trừng nhìn Nguyễn Ngọc Linh, lại đánh về phía nàng:

- Tiện nhân ngươi, ngươi đều phạm vào cái gì, ngươi xin lỗi cha ta, xin lỗi Đồ gia, ngươi vì sao lại phải sinh một tiểu tạp chủng như ta, a, ngươi cũng nên đi tìm chết, ta sẽ cùng đi với ngươi, ha ha...

Bất quá Đồ Thiên Lạc còn chưa lao tới nơi, một người bịt mặt mặc tử y đột nhiên nhắc chân đá mạnh, Đồ Thiên Lạc lại một lần nữa bị văng ngược lại góc tường, lúc này góc tường liền bị sụp đổ, Đồ Thiên Lạc phun ra một ngụm máu tươi, vẫn như cũ điên cuồng cười lớn...Trong miệng luôn nói chính mình là cầm thú, là tạp chủng...

Hiện tại, trái tim Đồ Chính Minh phẳng phất như đã nát, hắn ngơ ngác đứng thẳng một chỗ, dường như đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Nhưng mà, ngoài cửa đột nhiên truyền tới một thanh âm băng lãnh giống như đao.

- Mang Nguyễn Ngọc Linh đi thẩm vấn, những người khác...Giết!

- Rõ!

Mấy người bịt mặt mặc tử y đồng thanh trả lời, liền chậm rãi giơ dao mổ trong tay, không mang một chút thương hại hay đồng tình nào, bước tới giường, giơ dao chém xuống. Vương thị lúc này đang quá mức sợ hãi, thân thể xích lõa nằm trên giường, hoàn toàn xụi lơ không có chút sức lực, chỉ nức nở một tiếng rồi rơi đầu tại chỗ, máu tươi nhuộm đỏ chăn màn.

Một người bịt mặt mặc tử y khác lại giơ dao mổ lên, chậm rãi bước tới gần Đồ Thiên Lạc, đúng lúc này Đồ Chính Minh đột nhiên lấy lại tinh thần, trong lòng không đành, không khỏi bật thốt nói:

- Tam thúc, hài tử này...

- Thanh lý môn hộ, giết!

Thanh âm băng lãnh ngoài cửa vẫn như cũ, không mang theo chút cảm tình nào, cũng không hề ngậm hạ đặt mệnh lệnh thương hại, người bịt mặt mặc tử y kia nghe được mệnh lệnh, đi tới trước mặt Đồ Thiên Lạc, không mang bất luận do dự nào, liền chém thanh dao mổ dính đầy máu tươi xuống...

Mắt thấy Đồ Thiên Lạc ngã vào trong vũng máu, Đồ Chính Minh giống như tan vỡ, thân thể lao đảo một cái, trước mắt tối sầm, liền ngất đi không còn biết gì nữa.

...

Một đêm sát phạt máu tanh, cùng lúc Đồ thị tiến hành tẩy trừ nội bộ, tại khắp Lợi Châu, cũng diễn ra những hành động giết chóc quy mô lớn hơn nữa.

Quận Vĩnh Sơn, đây là nơi phát nguyên tổ nghiệp Đồ thị, tại tối nay, một nhóm người bịt mặt mặc tử y, dưới sự thống lĩnh của một vị trung niên nhân nhân thần sắc bén lãnh khốc, giống như những u linh màu tím, tiềm nhập khắp các nơi trong quận, triển khai một hồi hành động giết chóc điên cuồng.

Quận Thủ quận Vĩnh Sơn, là do triều đình điều động tới làm quan phụ mẫu một phương đầu năm nay, nhưng mà người này cũng thuộc phe phái Giang gia, dưới tình huống hẩn không hề biết có bất luận gió thổi cỏ lay gì, không hề bố trí phòng bị, đã bị mấy người bịt mặt mặc tử y xông vào trong phủ, hộ vệ trong phủ căn bản không kịp tổ chức bất cứ hành động phản kháng nào, đã bị một đao chấm dứt, mà vị Quận Thủ này tuy rằng có chút phản kháng muốn chạy trốn, thế nhưng không thể chống đỡ được dao mổ sắc bén của Thiên Đồ, máu tươi rơi xuống tại chỗ, những người liên quan trong phủ, không một ai may mắn tránh khỏi.

Mà ở thành Lợi Châu, giết chóc càng thêm thảm liệt, tối nay cửa thành Lợi Châu hoàn toàn đóng kín, thành vệ quân tử thủ các cửa thành, một nhóm người bịt mặt mặc tử y kia tựa như u linh di chuyển như chỗ không người, dưới bóng đêm thu gặt sinh mệnh.

Tại bắc thành, nơi này có một hộ thương gia ảnh hưởng tương đối lớn đối với kinh tế Lợi Châu, họ Tống, đã từng phát sinh va chạm đối với Đồ thị tại phương diện kinh doanh, sau đó âm thầm tìm Giang thị làm nơi nương tựa, mấy năm qua vẫn hành sự bí mật mười phần, tuy rằng không tham dự mưu đồ của Giang gia đối với Đồ thị vừa rồi, thế nhưng cũng cung cấp rất nhiều đầu mối tình báo, vì vậy khi Đồ thị giơ lên dao mổ, toàn bộ một trăm năm mươi lăm người Tống gia, trong một đêm đã bị diệt môn, ngay cả tòa nhà cũng bị lửa thiêu hủy, cháy sạch không còn một mảnh.

Mà Vương gia tại tây thành, sớm đã cấu kết với Giang gia, tại thời điểm mang theo tài vật muốn chạy trốn từ cửa tây, lại bị thành vệ quân tây thành loạn tiễn bắn chết, cửa thành máu chảy thành sông...

Di Hồng Lâu, kỹ viện này nguyên bản chính là sản nghiệp kinh doanh của Đồ thị, nhưng mấy năm qua, thông qua nội quỷ Đồ thị, nơi đây trên cơ bản đã thay đổi chủ nhân, cũng là nơi tập kết hàng của tình báo địch nhân Đồ thị.

Đêm nay, sinh ý của Di Hồng Lâu vẫn náo nhiệt như thường, trong một đêm máu tanh quỷ dị, một đám u linh màu tím từ các nơi hiểm yếu len vào trong, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va chạm, còn có tiếng nữ tử kêu thảm thiết thê lương, vang vọng không dứt...

Khoảng chừng thời gian một nén hương qua đi, Di Hồng Lâu triệt để bị máu tươi nhuộm hồng, không còn một ai sống sót, cho dù là những khách nhân đêm nay tới Di Hồng Lâu tìm vui, cũng không may trở thành kẻ chết thay!

Triều Nguyên khách sạn, nơi đây chính là một trong những cứ điểm quan trọng dùng để chứa chấp người, đêm nay Giang Ngọc Tề cùng với mọi người tựa hồ đã sớm phát giác ra có dị thường, cũng không ở trong khách sạn, khi "Thiên Đồ" tiến hành một hồi tẩy trừ máu tanh đối với Triều Nguyên khách sạn, cũng không hề phát hiện ra bất cứ nhân vật quan trọng nào của Giang gia xuất hiện.

Bất quá, chỉ cần bọn họ chưa rời khỏi Lợi Châu, các cơ sở ngầm của Đồ thị vẫn có thể tìm ra được.

Lúc này, Đồ Chính Huy (Hắc bá) và Lục quản gia, cùng với một vị quan tướng do Đồ gia an bài làm đô úy trong thành, mang theo người của Thiên Đồ, còn có một bộ phận thành vệ quân, hoàn toàn vây chặt mấy con đường qua lại tại một khu vực trong tây thành.

Trong mấy ngõ nhỏ này, đang diễn ra mấy cuộc giao chiến vô cùng kịch liệt. Giang Ngọc Tề, Giang Nhất Đường, Giang Nguyên Mưu và mấy đệ tử khác của Giang thị bị vây khốn trong nhà một hộ dân.

Mà hộ dân này, chính là một chỗ bí mật nhất của Giang gia bố trí trong thành Lợi Châu, vẫn không hề bị tra xét ra nửa điểm, thế nhưng đêm nay Đồ gia chủ đã tra được nội quỷ lớn nhất Nguyễn Ngọc Linh, vì vậy cứ điểm quan trọng nhất của Giang gia này, tự nhiên cũng bị bại lộ trước dao mổ Thiên Đồ.

Trong một gian phòng tại nhà hộ dân, lò lửa đã hoàn toàn cháy hết, trong phòng thỉnh thoảng truyền tới một cỗ lạnh giá, cũng giống như tâm trạng của đại đa số người, đều vô cùng lạnh lẽo.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ tới Đồ thị sẽ triển khai hành động sét đánh không kịp bưng tai như vậy, hoàn toàn đánh bọn họ không kịp trở tay, càng không ngờ tới nội quỷ trong Đồ phủ kia lại sớm bị bại lộ hành tung tới như vậy, theo đó cũng làm cho nơi này bị bại lộ.

Lúc này, Giang Ngọc Tề tĩnh tọa trong phòng, thần sắc buồn bã, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Giang Nhất Đường đứng trong phòng nghe sơ qua báo cáo, nghe được tiếng đánh nhau bên ngoài, hiện tại bọn họ vô cùng bất lợi, phải biết rằng Giang thị cũng có một lực lượng bí mật bồi dưỡng, thế nhưng bọn họ điều tới Lợi Châu, chỉ là tác chiến nơi đất khách, cũng không thể mang theo quá nhiều nhân thủ tới, mà lực lượng bí mật Thiên Đồ của Đồ thị, tối nay dốc hết lực lượng hành động, hơn nữa chiếm giữ ưu thế sân nhà, bọn họ tự nhiên bị động.

Trong lúc mọi người trầm mặc, Giang Nguyên Mưu có chút thiếu kiên nhẫn nói:

- Lần trước bố cục thương nghiệp thất bại, chúng ta nên rời khỏi Dư Châu rồi, có người lại không cam lòng muốn tiếp tục bố trí kế hoạch mới, kết quả hôm nay bị Đồ thị phản kế hoạch bao vây ở chỗ này rồi, chẳng lẽ để mọi người ngồi tại chỗ chờ chết hay sao?

- Câm miệng!

Giang Nhất Đường nghe được Giang Nguyên Mưu nói lời ản ý, hẩn chú ý tới ánh mắt Giang Ngọc Tề hiện lên vẻ thống khổ, lập tức quát bảo Giang Nguyên Mưu ngưng lại, nói:

- Ngọc Tề, việc này cũng do chúng ta quá nóng vội, cháu không nên lưu ý, một lúc nữa ta mang theo bọn họ ra ngoài chém giết, hẳn là có thể kéo dài được một chút thời gian, cháu từ cửa sau chạy trốn đi, mau chóng rời khỏi Lợi Châu, Giang gia có thể không có mấy người chúng ta, nhưng hoàn toàn không thể không có cháu, cháu là hy vọng tương lai của Giang gia chúng ta, cháu hãy nghe tam thúc, nhanh nhanh đi trước đi!

Nói xong, Giang Nhất Đường quay đầu nói:

- Nguyên Mưu, cháu yểm hộ Ngọc Tề đi trước, ta sẽ dẫn những người còn lại đoạn hậu, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải yểm hộ Ngọc Tề rời khỏi Lợi Châu, tất cả lấy đại cục Giang gia làm trọng, không thể hành động theo cảm tình, hiểu chưa?

Nghe được lời Giang Nhất Đường cảnh cáo, Giang Nguyên Mưu gật đầu, nói:

- Ngọc Tề, chúng ta đi thôi!

Mà Giang Ngọc Tề lại thờ ơ, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Ta còn mặt mũi nào trở về đối mặt với phụ thân và gia gia, trong bố cục thương nghiệp ta thất bại thảm hại, ngược lại làm cho Đồ gia phản kích, làm Giang gia đại thương nguyên khí, họa vô đơn chí, mà nay ta

còn ấu trĩ dự định tiếp tục bố trí kế hoạch mới đối với Đồ thị, nhưng còn chưa chính thức triển khai, đã bị Đồ thị bao vây toàn diện, nhốt hết toàn bộ những cái ngọc mấy năm qua Giang gia khổ cực cầm xuống tại Lợi Châu này, lần thứ hai để Giang gia bị tổn thất thật lớn, ta còn mặt mũi nào trở lại, ta thẹn với Giang gia a...

Vừa nói, hốc mắt Giang Ngọc Tề ướt át, tâm tình cũng có chút kích động.

Giang Nhất Đường thấy thế, đột nhiên ba một tiếng vang lên, hung hăng tát mạnh một cái vào má Giang Ngọc Tề, giận dữ nói:

- Đồ hỗn trướng, chỉ có một chút thất bại như vậy mà đã chán chường rồi sao? Ngẫm lại tiền bối Giang gia chúng ta, đều bị ép bên dưới Đồ thị bao nhiêu năm qua, phải khuất nhục sinh tồn, nhưng vẫn sừng sững không ngã tại Dư Châu như cũ, là dựa vào cái gì? Người hiện tại còn nhỏ tuổi, tương lai có khả năng vô hạn, há có thể bị một chút ảnh hưởng đó đánh bại, lẽ nào ánh mắt của người không thể nào phóng xa hơn một chút, ví dụ như Kinh Thành, tam gia gia của người hiện đang kiểng chân ngóng chờ người có thể chia sẻ với hắn, nhưng người thì sao?

Nghe nói như thế, Giang Ngọc Tề ngẩn ra.

Giang Nhất Đường nặng nề nói:

- Được rồi, đi nhanh đi, đừng cho nhiều người hy sinh vô ích vì cháu!

Nói xong, Giang Nhất Đường liền mang theo những người còn lại đi ra cửa.

- Ngọc Tề, chúng ta đi thôi!

Giang Nguyên Mưu lời kéo Giang Ngọc Tề, Giang Ngọc Tề thật sâu liếc mắt nhìn bóng lưng Giang Nhất Đường, hốc mắt đã rơi xuống một hạt trong suốt, hắn biết lần từ biệt này, chính là vĩnh biệt rồi.

Quay sang, thần sắc kiên nghị trở lại, lau đi toàn bộ nước mắt, trong lòng Giang Ngọc Tề âm thầm thề.

- Sẽ có một ngày, Giang Ngọc Tề ta nhất định báo thù, đuổi tận giết tuyệt Đồ thị!

Sau đó liền cùng với Giang Nguyên Mưu từ phía cửa sau, đi vào trong hầm ngầm nối thông với ngõ nhỏ bên ngoài, hướng về phía cửa thành, dần dần biến mất trong bóng đêm.

Ngay lúc Giang Ngọc Tề và Giang Nguyên Mưu rời khỏi tòa nhà dân không lâu, Hắc bá và Lục quản gia phá cửa tiến vào, mà Giang Nhất Đường đã tràn đầy vết thương, máu tươi loang lổ, trước ngực bị trúng một quyền lõm sâu vào trong, nhưng vẫn gắt gao nín chân kẻ địch, muốn ngăn cản truy kích hai người Giang Ngọc Tề.

Lục quản gia âm trầm nói:

- Chính Huy, người đuổi theo hai tên đào tẩu, ta đến giải quyết người này!

Hắc bá gật đầu, phân phó với vài người bịt mặt mặc tử y, rồi đuổi theo phương hướng hai người Giang Ngọc Tề chạy trốn, Giang Nhất Đường muốn ngăn cản, thế nhưng đã bị Lục quản gia dùng thân ảnh như quỷ mị nhảy tới chắn đường, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Người là nhi tử của Giang Thụ Xa sao? Ngày hôm nay lão phu cũng để hắn ném thử tư vị đau đớn khi mất đi nhi tử là như thế nào!

- Người là ai?

Khóe miệng Giang Nhất Đường tràn ra tơ máu, nghe xong lời nói của Lục quản gia, có vẻ rất giật mình, hiển nhiên nghĩ đến cái gì đó.

50. Chương 50: Sóng Tan?

Lại một quyền nặng nề kích vào chính giữa vị trí vết thương tại ngực trước đó, sau khi phun ra một đoàn máu tươi, tựa như điều đứt dây, nặng nề bắn ngược vào tường, mặt tường cũng phải sụp đổ.

Lúc này, mấy người bịt mặt mặc tử y đã hoàn toàn giải quyết hết dư nghiệt Giang gia bên ngoài, trong đó có hai người bịt mặt mặc tử y, trên ngực có thêu ký hiệu đặc biệt đi vào trong phòng, thấy Giang Nhất Đường hấp hối, nhưng vẫn không chết đi, liền tiến tới trối lại mang đi.

Giang Nhất Đường điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hai mắt vô thần nhìn Lục quần gia, vẫn như vụ rất chấp nhất nói:

- Người là Lục Vô Yên.

Lục quần gia nghe lời này, đột nhiên nhắm hai mắt lại, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Đã lâu không hề nghe thấy cái tên này rồi, thu xương hóa tri thủy, thảo lư tịch vô yên, giang phong khởi ba lan, tuyết lạc mãn sơn đồ, ngư hỏa chiếu vô miên...

Giang Nhất Đường nghe tới đây, bỗng nhiên mở trừng hai mắt, bắn ra một đoàn tinh quang nói:

- Nghĩ không gia, trong Ngũ Tông Thị phương bắc từ lâu bị diệt như Thu gia và Lục gia, Lục gia đến nay vẫn còn hậu nhân tại thế, cư nhiên lại cống hiển vì Đồ gia, lẽ nào ông trời không muốn tuyệt Đồ thị?

Lúc này Lục quần gia mở mắt, hiện lên một tia băng hàn, nhìn Giang Nhất Đường nói:

- Trong tiền triều phương bắc bị Giang thị các người đề tiện vô sỉ bán đứng rất nhiều dòng họ thế gia, há có thể bị diệt sạch, các người vĩnh viên không có khả năng nghĩ ra, Lục thị chúng ta còn có hậu nhân, còn có hậu nhân Thu thị, hôm nay sống tạm hậu thế, chỉ có một tín niệm, đó chính là diệt tộc Giang thị!

- Hừ, quả thực si tâm vọng tưởng, triều đình sao có thể tha cho dám dư nghiệt tiền triều các người mai danh ẩn tích trong Đồ thị hung hăng ngang ngược!

Giang thị trả lời một cách mỉa mai nói.

- Hay một câu dư nghiệt tiền triều, ha ha!

Lục Vô Yên cười to, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Giang Nhất Đường:

- Nếu không phải bị Giang thị các người bán đứng, Lục thị và Thu thị chúng ta đường đường là võ đạo thế gia, há có thể bị Đông Nam Thất Hộ áp chế, dư nghiệt tiền triều, hừ, Giang thị các người hiện tại đang cấu kết cùng một chỗ với dư nghiệt loạn đảng tiền triều lớn nhất Mạc thị, lại muốn vọng tưởng lấy lại thiên hạ Đại Đường, đây mới là si tâm vọng tưởng, hôm nay Đại Đường vương triều thái bình thịnh thế, Tuyết Vực Thánh Võ Tông sao có thể tha cho các người hung hăng ngang ngược?

Nghe được cái tên Tuyết Vực Thánh Võ Tông, thần sắc Giang Nhất Đường mỉa mai, thản nhiên cười nói:

- Tuyết Vực Thánh Võ Tông, chỉ sợ đã sớm chỉ còn danh nghĩa rồi, một tổ chức có tiếng nhưng không có miếng mà thôi, Giang gia chúng ta nào có sợ hãi, Lục Vô Yên, cho ta một đao thống khoái đi, chết trong tay thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử năm đó, cũng đáng mà, ha ha...

Lục Vô Yên cũng cười lạnh nói:

- Bất quá rất đáng tiếc, ta sẽ không cho người cơ hội này, Thu Hàn!

- Có!

Trong phòng, một vị bịt mặt mặc tử y đột nhiên tiến lên một bước chấp tay đáp.

Lục Vô Yên nói:

- Người này tùy người tới xử trí!

- Rồi!

Người bịt mặt mặc tử y tên gọi Thu Hàn lúc này quay đầu lại, mang theo ánh mắt căm hận, nhìn Giang Nhất Đường, bỗng nhiên huy đao, giơ tay chém xuống, một cái đầu đầm đìa máu tươi liền bay lên.

Thu Hàn dùng bao bố bọc lấy cái đầu người này, liền xoay người đi về phía Lục Vô Yên hành lễ nói:

- Đa tạ Lục thúc thành toàn, đây sẽ là tể phẩm con trai dòng chính Giang gia thứ mười ba, an ủi vong hồn tiền bối Thu thị chúng ta!

Lúc này Lục Vô Yên chỉ nhắm mắt lại, khẩu khí có chút tiếc nuối nói:

- Lần này, tiểu tử Giang thị chạy thoát kia quả thực là thiệt hại lớn, hắc văn võ song toàn, hiện tại cánh chim mơ hồ chống đỡ được sóng gió, đã có thể suy tính quyết sách rồi, nếu như để hắn thuận lợi chạy trốn, sợ rằng sau này nhất định sẽ là mối uy hiếp lớn, trong tam đại Đồ gia, còn có người đáng để tin cậy và dựa vào, cũng trợ giúp chúng ta hoàn thành tâm nguyện cuối đời sao?

- Có!

Thu Hàn đột nhiên phát ra một tiếng.

Lục Vô Yên mở choàng mắt, xoay người lại:

- Ai?

- Đồ Thiên Hà!

Thu Hàn khẳng định đáp.

- Giải thích xem?

- Trực giác!

...

Trận tẩy trừ máu tanh và tàn sát tại Lợi Châu này, tiếp tục duy trì tới tận lúc sắc trời sáng dần mới dần dần lắng lại.

Khi mọi người trong thành bước khỏi cửa, đã ngửi thấy mùi máu tanh dày đặc khiến cảm giác buồn nôn trào lên, có một số người kinh khủng phát hiện ra, rất nhiều địa phương bị máu tươi nhiễm hồng, thậm chí một số địa phương còn bị san thành đất bằng.

Gia tộc Đồ thị ngủ đông nhiều năm, giống như một đầu mãnh hổ hạ sơn, cư nhiên trong một đêm hoàn toàn thanh trừ toàn bộ thế lực mà địch nhân xếp vào tại Lợi Châu, thậm chí bên trong gia tộc cũng tiến hành một hồi tẩy trừ máu tanh.

Đại sự kiện như vậy, làm cho rất nhiều gia tộc mới phát tại Lợi Châu, rốt cuộc bắt đầu ý thức được, chỗ cường đại khổng lồ của Đồ thị, song song với sự kiện này, cũng làm cho những gia tộc mới phát cảm thấy run rẩy và sợ hãi.

Rất nhiều gia tộc đều âm thầm may mắn không qua lại với Giang thị Dư Châu, bằng không hôm nay bọn họ cũng đã là một trong những phần tử bị tẩy trừ rồi.

Khi chuyện này bị truyền ra, toàn bộ phương bắc đều chấn động.

Thậm chí, trong một vài ngày tiếp theo, tin tức truyền tới kinh thành, toàn bộ thiên hạ rung động.

Mà bên trong gia tộc Đồ thị, lần tẩy trừ máu tanh này, cũng đã giành cho rất nhiều người ảo tưởng không kiên định một cảnh cáo nặng nề không gì sánh được.

Nhất là Nguyễn gia có quan hệ thông gia đối với Đồ thị, bởi vì nội quỹ Nguyễn Ngọc Linh ẩn nấp tại Đồ gia đã bị lộ lên khỏi mặt nước, căn cơ của Nguyễn gia tại Lợi Châu cũng gặp phải liên lụy cực lớn, hầu như trong một đêm đã bị nhổ tận gốc.

Mà khi Nguyễn Ngọc Linh thổ lộ mọi chuyện với Đồ Chính Minh, thực sự không còn mặt mũi nào nhìn trượng phu và nữ nhi của chính mình, sau khi viết một phong di thư sám hối, đêm hôm đó đã uống thuốc độc tự sát.

Sau khi nội quỹ lớn nhất ẩn trốn trong Đồ gia hơn mười năm bị nhổ, lại cộng thêm bên trong gia tộc Đồ thị bị tẩy trừ máu tanh lần này, tuy rằng nguyên khí bị thương không nhỏ, nhưng đối với sự yên ổn và đoàn kết sau này của gia tộc, hoàn toàn có ý nghĩa quyết định.

Gia tộc Đồ thị sau khi trải qua tẩy trừ, giống như một hồ nước đục đã được loại bỏ hết những thứ không sạch sẽ, cũng nghênh đón một lần đại hội tỷ thí võ thuật hàng năm.

Một trận tuyết rơi thật lớn diễn ra trong ngày đại hội tỷ thí võ thuật diễn ra, trong không khí lan tràn mùi vị máu tanh, dưới sự che giấu của một lớp tuyết dày, đã dần dần nhạt đi, thành Lợi Châu lại khôi phục sự phồn vinh ngày xưa, thế nhưng đoạn máu tanh giết chóc lưu lại trong lòng người, lại thủy chung không thể nào xóa đi được.

Từ sau khi Vân Thiên Hà bị Hắc bá đẩy vào trong mật thất, trong lòng hắn đã biết một đêm vừa rồi nhất định phát sinh đại sự, bởi vì đêm đó bên ngoài truyền tới mùi máu tanh nồng nặc nói rõ cho hắn, đêm hôm đó nhất định đã chết rất nhiều người.

Đối với hành động tàn sát lần này của Đồ thị, Vân Thiên Hà không hề lẩm miệng đi hỏi, hắn chỉ hỏi Đồ Chính Huy một câu:

- Nội quỷ kia rốt cuộc là ai?

Đây mới là điều mà hắn cảm thấy hứng thú.

Hắc bá nghe được Vân Thiên Hà không khỏi đêm qua vì sao lại giết nhiều người như vậy, mà lại chỉ hỏi về chuyện nội quỷ kia, trong lòng kinh ngạc mười phần, bất quá vẫn thản nhiên nói cho hắn.

Nghe được là Nguyễn Ngọc Linh, thực ra Vân Thiên Hà có hơi chút giật mình, hắn cũng đã từng hoài nghi qua nữ nhân Nguyễn Ngọc Linh này, thế nhưng trong lòng lại thủy chung không nghĩ ra được động cơ làm nội quỷ của Nguyễn Ngọc Linh, hơn nữa còn chuyện hạ độc nhằm vào hắn, Nguyễn Ngọc Linh không hề chiếm được bất cứ chỗ tốt nào, thế nhưng sau khi nghe Hắc bá tự thuật, Vân Thiên Hà mới ý thức được, hắn đã quên đi bối cảnh thế gia đằng sau Nguyễn Ngọc Linh, mà những điều này đều là thứ mà hắn chưa từng lý giải gì đến khi hắn xuyên qua tới thế giới này.

Đồ Chính Lâm cũng đã chết, cư nhiên là bị Đồ Thiên Lạc bóp chết, thậm chí còn từng cấu kết với Nguyễn Ngọc Linh, cũng bị Nguyễn Ngọc Linh khống chế, điểm này làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy ngoài ý muốn mười phần, bất quá suy nghĩ lại cẩn thận, tổng kết động cơ hành sự của Đồ Chính Lâm, Vân Thiên Hà rất nhanh liền hiểu rõ.

Đồ Chính Lâm kỳ thực chỉ là một kiện công cụ bị lợi dụng mà thôi, là một kẻ chết thay, chỉ là khi hắn bị thiến, đã phá hủy đi kế hoạch của Nguyễn Ngọc Linh, mà chính mình sau khi bị đánh chết khiếp, lại cấm đoán nửa năm, sau khi ra bộc lộ tài năng, để Nguyễn Ngọc Linh ý thức được muốn giải thoát chuyện bọn họ nắm trong tay, vì vậy đã hạ độc nhằm vào Vân Thiên Hà và Đồ Chính Lâm, muốn Đồ gia ngờ vực vô căn cứ dẫn đi nơi khác, do đó có thể tăng thêm tính bảo hộ chính mình.

Nhưng mà, Nguyễn Ngọc Linh sợ rằng căn bản không ngờ tới, chính động cơ nàng hạ độc này, khiến cho trạm gác ngầm mà Đồ lão gia tử bố trí trong phủ chú ý tới, do đó lão gia tử đã tập trung vào nàng, nàng vì sao lại hạ độc nhằm vào hai người của Đồ phủ có mẫu thuẫn bất ổn định như Đồ Chính Lâm và Vân Thiên Hà?

Lão gia tử không phải ngu ngốc, tự nhiên có thể hoài nghi đến Đồ Chính Lâm bị hạ độc, chỉ sợ là hắn biết một ít bí mật, cũng từng làm qua một ít chuyện không dám nhìn mặt người, mà Vân Thiên Hà bị hạ độc, là bởi vì hiện tại hắn được Đồ gia coi trọng, điều này đối với địch nhân mà nói, tương lai chính là một tai họa ngầm, nhưng cũng là một quân cờ có thể lợi dụng.

Một tên phế vật bị hạ độc tự nhiên chết đi, Đồ gia sẽ không quá mức quan tâm.

Mà Vân Thiên Hà bị hạ độc, điều này chẳng khác nào bóp chết một vị kỳ tài mới sinh của Đồ gia, hơn nữa trong tám năm hắn chịu vô văn khuất nhục tại Đồ gia, như vậy nàng làm cho hắn oán hận Đồ thị hơn, Nguyễn Ngọc Linh hạ độc Vân Thiên Hà nhưng cũng không muốn hắn lập tức chết đi, nhưng Đồ Chính Lâm đã nổi lên sát khí đối với Vân Thiên Hà, vì vậy nàng tự nhiên không muốn cho Đồ Chính Lâm không thể làm chuyện gì nữa, chậm rãi chết đi.

Tại lúc Vân Thiên Hà bị hạ độc, Nguyễn Ngọc Linh có thể lợi dụng người của Đồ gia nhằm vào hắn, khi nhục hắn, từng bước một kích thích lòng căm hận đối với Đồ gia, cuối cùng đến thời cơ thích hợp, dùng giải

được câu dẫn, kéo Vân Thiên Hà vào trong bố cục của bọn họ, khiến cho hần từng bước trở thành một quả bom hẹn giờ ẩn sâu trong nội bộ Đồ thị.

Một ít giảng giải của Hắc bá, Vân Thiên Hà rất nhanh hiểu rõ những bố cục này, hôm nay mây tan nhìn thấy mặt trời, cũng để cho hần có một lý giải trực quan đối với nội tình gia tộc Đồ thị, nhất là lực lượng bí mật Thiên Đồ phía sau Đồ thị, cũng từ một phía bày ra sự cường đại của Đồ thị, tại phương bắc này không có người nào có thể lay động được.

Chỉ là Vân Thiên Hà có một loại trực giác, phía sau lực lượng loại cường đại này của Đồ thị, lại có một nhược điểm trí mạng, mà nhược điểm trí mạng này rốt cuộc là cái gì, hần vẫn rất mơ hồ.

Bất quá, hôm nay tai họa ngầm đã giải trừ, Vân Thiên Hà không muốn quá miệt mài theo đuổi chi lực lượng bí mật của Đồ thị kia, càng biết nhiều thứ, ngược lại càng đưa tới nhiều phiền phức.

Đáp án hiện tại hần muốn đã rõ ràng, như vậy cũng nên nội liễm phong mang, tiếp tục chuyên tâm làm việc mà hần một mực truy cầu, toàn bộ Đồ thị giống như một hồ sâu không thấy đáy, tràn ngập một cổ thần bí không cho người ngoài biết, trước khi hần đạt được thực lực nhất định, được đại đa số thành viên Đồ thị tán thành, đạt được quyền nói chuyện nhất định, tốt nhất nên dè dặt lòng hiếu kỳ của chính mình xuống, hồ nước này, không nên đi thử quá sớm.

Qua một ít sinh hoạt vô ưu vô lự, không ngừng đề cao thực lực của chính mình, đó mới chính là vương đạo!

51. Chương 51: Đại Hội Võ Đạo (thượng).

Tại Đồ thị, mỗi một năm đều thông qua hoạt động võ thuật như vậy, để các đệ tử chi hệ của gia tộc bàn đại tụ họp lại với nhau, cùng nhau bàn luận giao lưu, cũng là một loại thủ đoạn để mọi người hiểu biết nhau hơn, đoàn kết hơn.

Kỳ thực tại gia tộc, vô luận là đệ tử con vợ cả hay là đệ tử con vợ lẽ, các trưởng bối tại con đường võ đạo, đều đối xử rất bình đẳng, không nặng bên này nhẹ bên kia, vì vậy giữa các chi hệ với nhau, các huynh đệ ở cùng coi như tương đối hòa hợp.

Chỉ là tại một hệ của Đồ Nguyên Tán này lại xuất hiện khá nhiều vấn đề, đầu tiên là một thứ tôn của Đồ Nguyên Tán cư nhiên bị Đồ Chính Lâm và Nguyên Ngọc Linh lợi dụng như một quân cờ, chèn ép tám năm không được vào võ đường, thứ nhì là con cháu tộc trưởng cư nhiên là do địch nhân xếp vào trong Đồ thị làm nội quỷ, còn có vị ăn chơi trác táng Đồ Chính Lâm này phát sinh rất nhiều vụ bê bối gia tộc.

Đồ Nguyên Tán làm tộc trưởng Đồ Thị, đối với việc này, tự nhận khó chối bỏ được trách nhiệm, vì vậy trước khi đại hội tỷ thí võ thuật diễn ra, liền hướng về toàn bộ hậu đại các chi hệ Đồ thị, tuyên bố hủy bỏ tư cách kế thừa tộc trưởng đến tận tam đại hiện tại của chi hệ chính mình, điều này làm cho toàn bộ thành viên gia tộc Đồ thị vô cùng kinh hãi.

Điều này có ý nghĩ, một hệ dưới Đồ Nguyên Tán như Đồ Chính Minh, Đồ Thiên Nhai đều mất đi tư cách kế thừa chức vị tộc trưởng Đồ thị đời tiếp theo.

Thế nhưng, trong Đồ thị, luận về tu vi võ đạo, từ thành tích chi hệ Đồ Nguyên Tán mà nói, Đồ Chính Minh hôm nay mới ba mươi chín tuổi, cũng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư đỉnh phong, chỉ còn kém một bước có thể đột phá trở thành nhân vật cấp tông sư chân chính, đỉnh cao nhất Đồ thị nhị đại.

Mà trong tam đại, Đồ Thiên Nhai hôm nay mới hai mươi tuổi cũng đã là võ sư cấp sáu, tất cả đều có thể, tuy rằng không thể so sánh với hai vị thiếu niên thiên tài của Giang gia, thế nhưng có thể định trước sẽ trở thành nhân vật Tiên Thiên Võ Sư, sinh thời đột phá cảnh giới Tông Sư cũng nói không chừng.

Phải biết rằng cảnh giới Võ Sư đạt tới cấp bảy, chính là Võ Sư cao cấp, nhưng đây cũng là một vách ngăn cách cực kỳ quan trọng, là một bình chướng mà người tu hành võ đạo suốt đời khó có thể đột phá được, rất nhiều người dừng lại suốt thời gian dài tại cấp độ Võ Sư bậc sáu này, thậm chí dài đến vài chục năm cũng không thể nào đột phá được.

Dựa theo cấp độ giới định của võ đạo thế giới này, một vị Võ Sư cấp bảy chênh lệch tương đối lớn so với một vị Võ Sư cấp sáu, chỉ có Võ Sư từ cấp bảy trở nên mới có tư cách được liệt vào hàng ngũ cao thủ.

Đồ Thiên Nhai hiện tại mới hai mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp sáu, nếu nói trong tình huống bình thường, tiến triển thuộc lớp khá cao, phải biết rằng Đồ Thiên Thanh một năm trước cũng đã tấn cấp tiến vào cảnh giới Võ Sư cấp sáu, mà hôm nay vẫn dừng lại tại cấp này, bị Đồ Thiên Nhai gắng sức đuổi theo, thế nhưng từ tuổi tác mà nói, Đồ Thiên Thanh năm nay mới mười chín tuổi, tiềm lực đề thăng rõ ràng cao hơn Đồ Thiên Nhai rất nhiều.

Giữa những người trưởng thành tam đại Đồ gia, ngoại trừ hai người có thực lực nổi bật này ra, những người trưởng thành từ mười tám tuổi trở lên khác, đại đa số chỉ dừng lại tại cảnh giới Võ Sư cấp hai cấp ba, hơn nữa quần thể thanh niên có số lượng lớn nhất này, có thể dùng để đánh giá trung bình chung cho toàn bộ chính thể tam đại Đồ gia.

Trong nhóm thiếu niên tam đại, ngoại trừ dị loại Vân Thiên Hà thời gian vừa qua mọc nên như nấm sau mưa, mười bảy tuổi dừng lại tại cảnh giới Võ sư cấp chín cũng không quá nhiều, đạt tới cảnh giới Võ Sư sơ cấp có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hiện trạng của tam đại Đồ thị như vậy, nếu như Đồ Nguyên Tấn buông tha cho tư cách kế thừa chức vị tộc trưởng chi hệ của mình chính, như vậy trọng trách chỉ có thể rơi vào vai chi hệ Đồ Nguyên Khánh mà thôi.

Thế nhưng Đồ Nguyên Khánh hiện nay lại là một ngọn núi lớn chắn phía sau Đồ gia, Trần Bắc đại nguyên soái, Trần Bắc hầu, địa vị không hề thua kém so với tộc trưởng Đồ thị, mà từ tôn chi hệ của hắn, tất nhiên muốn tiếp nhận tước vị của Đồ Nguyên Khánh, không có khả năng thường xuyên đảm nhiệm nhiệm vụ tộc trưởng, tọa trấn Lợi Châu.

Trong tình huống như thế này, các thành viên trong gia tộc Đồ thị bắt đầu suy nghĩ sâu hơn, lại phát hiện, ngoại trừ Đồ Chính Minh trong chi hệ Đồ Nguyên Tấn có khả năng kế thừa nhiệm vụ tộc trưởng ra, tựa hồ không còn người nào khác thích hợp gánh trọng trách này.

Ngồi bên dưới diễn võ trường, trưởng bối và nhị đại các chi hệ Đồ gia nghe được tộc trưởng Đồ Nguyên Tấn tuyên bố quyết định này, người xem ta, ta nhìn người, đều phóng ánh mắt tới một người có thành tựu gần với Đồ Chính Minh nhất trong chi hệ Đồ Nguyên Đồ là Đồ Chính Huy (Hắc bá), Đồ Chính Huy hiện tại có tu vi võ đạo là Võ Sư cấp chín đỉnh phong, tuổi tác cũng mới chỉ có ba mươi sáu.

Thế nhưng trong chi hệ Đồ Nguyên Đồ, tính cách phổ biến đều là người táo bạo, không có vẻ táo bạo bề ngoài như Đồ Nguyên Tấn, nhưng tâm tư bên trong lại vô cùng tinh tế, làm tộc trưởng đời tiếp theo mà nói, rõ ràng không quá thích hợp, chính là bản thân Đồ Chính Huy, phòng chừng cũng sẽ cực lực từ chối, mà Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh giỏi về mặt kinh doanh, thực ra cũng có tư cách để kế thừa chức vị tộc trưởng đời tiếp theo, thế nhưng duy nhất không hoàn mỹ chính là vu vi võ đạo của bọn họ quá thấp, điều thứ nhất trong gia quy Đồ thị bọn họ đã không qua được.

Vì vậy cuối cùng, các trưởng bối nhị đại Đồ thị nghị luận với nhau, tốt nhất là đẩy quả bóng cao su này trở lại chi hệ Đồ Nguyên Tấn, đều yêu cầu Đồ Nguyên Tấn lo lắng cho đại cục, không thể qua loa như vậy, ngay cả thê tử của Đồ Chính Minh có phạm phải sai lầm cực kỳ nghiêm trọng đi nữa, nhưng vẫn có thể giải thích cho Đồ Chính Minh, dù sao thì Đồ thị cũng không bối vì vậy mà làm tổn thương nguyên khí quá lớn.

Thậm chí, trải qua lần tẩy trừ này, không khí trong gia tộc so với trước kia càng thêm hài hòa hơn, dù sao lần tẩy trừ này, đã làm cho đại đa số thành viên Đồ thị ý thức được rồi, trong thế giới dùng võ vi tôn như hiện tại, Đồ thị muốn truyền thừa, sinh sôi nảy nở sau này, không thể nào rời khỏi hậu thuẫn thực lực cường đại, không có một vị tộc trưởng có thực lực mạnh mà nói, làm sao kinh sợ được rất nhiều chi hệ võ đạo thể gia to lớn với truyền thống trăm năm như vậy.

Sau khi Đồ Nguyên Tấn nói như vậy trên diễn võ trường, đối với Vân Thiên Hà đứng bên dưới lại nghĩ lão đầu Đồ Nguyên Tấn này thực sự rất thủ đoạn, điều này rõ ràng chính là một sách lược cao minh lấy lùi để tiến, chính hắn cũng hiểu rõ rằng, trong nhị đại và tam đại Đồ thị, ngoại trừ Đồ Chính Minh thích hợp nhất để làm tộc trưởng đời tiếp theo ra thì không còn lựa chọn nào khác.

Quay đầu đi, thấy cạnh bàn bên cạnh trước nhất, ngồi trên ghế, thần sắc Đồ Chính Minh có chút hoảng hốt, tuy rằng vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, thế nhưng từ trong ánh mắt của hắn Vân Thiên Hà có thể nhìn ra được, hắn không thể chấp nhận được sự phản bội của thê tử ân ái bao nhiêu năm, mà con trai của chính

mình lại chính là do thân đệ đệ sinh ra, trăm luân loại sỉ nhục và thống khổ này không thể nào giải thoát được.

Đây là một vị trưởng bối tạo ra cho Vân Thiên Hà cảm giác tương đối hiền lành thiện lương, trải qua đả kích lớn như vậy, hẳn không hề gục ngã, chỉ bằng sự cứng cỏi này đã người khác phải kính vẻ.

Mà phía sau của hắn, thần sắc Đồ Thiên Nhai cũng không tốt lắm, đưa tay đặt lên vai Đồ Chính Minh, lực đạo tương đối mạnh, tựa hồ là tự cấp cho hắn thoải mái, thậm chí là Đồ Thiên Nhị đứng thẳng song song với Vân Thiên Hà, lúc này hốc mắt cũng hơi hồng hồng, bất quá từ biểu tình của nàng, Vân Thiên Hà nhìn ra, vị thiếu nữ ngây thơ đã trải qua nhiều chuyện đả kích, tựa hồ đã trở nên thành thục hơn rất nhiều.

Bất quá Vân Thiên Hà quan sát nhiều nhất, chính là một người đứng trước chính mình, một người so với hắn cao hơn hẳn một cái đầu, dáng người dong dong, mặc lam sam, tướng mạo anh tuấn, chính là Đồ Thiên Thanh.

Vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ này, vẫn có tồn tại trong trí nhớ lưu lại của Vân Thiên Hà, vào thời điểm này năm ngoái, chính vị huynh trưởng này thay hắn cầu tình, hắn mới miễn được cái chết, nhưng không may, thực tế Đồ Thiên Hà đã bị Đồ Chính Lâm và Nguyễn Ngọc Linh động tay động chân đánh chết rồi.

Bất quá lấy ấn tượng của Vân Thiên Hà đối với hắn sau khi xuyên qua, còn có nhận thức suy xét, vị huynh trưởng này cũng không phải là loại người khắc bạc lạnh lùng, không hề ghen tị và không tốt giống như mẫu thân của chính mình.

Nhưng đó cũng chỉ là ấn tượng trong đầu từ ký ức lưu lại của Vân Thiên Hà đối với hắn, ngày hôm nay mới là lần đầu tiên chính thức gặp mặt Đồ Thiên Thanh, hiển nhiên Đồ Thiên Thanh mới phong trần mệt mỏi chạy tới, đại hội tỷ thí võ thuật sắp bắt đầu rồi, hắn quay người lại nhìn thấy Vân Thiên Hà, chỉ mỉm cười thiện ý gật đầu rồi đứng nguyên tại chỗ, không nói tới bình tĩnh, khí độ phong phạm so với những người khác cùng lứa tuổi, tuyệt nhiên khác nhau.

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, đây chính là phong phạm của người thân ở Kinh Thành, dưới loại hoàn cảnh phức tạp như vậy mới có thể hun đúc rèn luyện ra.

Đồ Nguyên Tán đứng trên đài cao tổ một phen trần thuật kiểm điểm tự phạt chính mình, nhìn thấy mục đích đã đạt được, lại nhìn thoáng qua phương hướng Đồ Chính Minh và Vân Thiên Hà, liền tuyên bố đại hội tỷ thí võ thuật chính thức bắt đầu, lúc này mới làm cho mọi người phấn chấn.

Vốn có an bài từ trước, đại hội tỷ thí võ thuật lần này sẽ do Đồ Chính Minh tới chủ trì, chỉ là bên người Đồ Chính Minh mới phát hiện ra một loại sự kiện, Đồ Nguyên Tán liền thay đổi người, để Hắc bá đến chủ trì.

Biểu tình của Hắc bá nghiêm túc, sau khi đi lên diễn võ trường, lớn tiếng nói:

- Đại hội võ thuật năm nay, vòng một điểm danh, vòng hai đấu loại, vòng ba khiêu chiến, sẽ không tiến hành giống như quy tắc cũ, danh sách ở đây ta đã sắp xếp sẵn, khi nào ta đọc tên hai người, liền lập tức trình diện bước lên, lấy ra thực lực lớn nhất của các người sau một năm tu luyện cực khổ, tỷ thí với nhau, tiếp theo ta tuyên bố một số quy tắc luận võ, đầu tiên, luận võ lấy tu luyện vũ kỹ thường ngày làm tiêu chuẩn, không giới hạn trong các vũ kỹ cơ sở như Tinh Ý Thập Cửu Thức hoặc Bạo Cương Nhị Thập Tam Thức, nếu là vũ kỹ không có trong Đồ Thị Võ Kinh, người tu luyện phải nói rõ lý do, thứ hai, điểm đến là dừng, không được gây thương thế, có một số chiêu thức nếu không thể thu phóng như thường, không được mạnh mẽ sử dụng để ngộ thương người khác...

Tiếp theo, Hắc bá lại tuyên bố thưởng phạt của đại hội tỷ võ năm nay, phần thưởng năm nay là năm trăm lượng hoàng kim, một cây Lạc Nguyệt Cung, một cây Phá Nhật Kiếm, một cây Song Long Côn (vũ khí ba chọn một), một thất Bích Huyết Mã, một viên tinh nguyên đan, còn có cơ hội lần đầu tiên tiến vào tàng kinh lâu Đồ thị, tự do lựa chọn sử dụng một quyển vũ kỹ bí tịch cùng cấp, chỉ có năm danh ngạch.

Nghe được phần thưởng năm nay dĩ nhiên cao tới như vậy, mọi người nghe xong đều kinh hô một tiếng, rồi hoan hô vang dội.

Phần thưởng có hoàng kim và vũ khí vẫn vẫn tự nhiên không cần phải nói, thế nhưng cơ hội tiến vào tàng kinh lâu tự do lựa chọn một quyển vũ kỹ bí tịch tu luyện, làm cho mọi người phấn chấn kích động không thôi.

Bởi vì hàng năm đều là trưởng bối trước đó chọn được rồi, sau đó do các đệ tử chi hệ gia tộc đi tranh giành, cuối cùng mới công bố ra, không có đất cho các đệ tử ngoài đường khác được lựa chọn, mà năm nay cứ nhiên lại nói rộng điều kiện như vậy.

Cũng chính là nói, nếu như có thể đạt được thứ tự tốt trong đại hội tỷ thí võ thuật lần này, có thể tiến vào trong tàng kinh lâu tuyển chọn một quyền vũ kỹ bí tịch chính mình thích rồi, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt rất khó gặp a!

Sau khi tuyên bố quy tắc luận võ và phần thưởng đạt được, Hắc bá đường như vô ý mà cũng như có ý nhìn thoáng qua Vân Thiên Hà, thấy vậy trong lòng Vân Thiên Hà bịch bịch nhảy lên.

”Tổ đầu tiên lên lời đài sẽ không phải là có chính mình đấy chứ?”

52. Chương 52: Đại Hội Võ Đạo (trung).

Tuy rằng đối với ngoại đường lựa chọn tham gia không hề có tính cưỡng chế, thế nhưng bình thường các đệ tử ngoại đường vô cùng coi trọng đại hội võ đạo mỗi năm một lần này.

Dù sao đệ tử ngoại đường tham gia lần đại hội tỷ thí võ đạo lần này, phải thông qua một vòng đấu loại chọn lựa, một bộ phận đạt thành tích ưu tú nhất mới có tư cách tham gia đại hội võ đạo Đồ thị, hàng năm Đồ thị sẽ tổ chức đại hội võ đạo, sẽ là cơ hội cực tốt để các đệ tử sinh ra trong gia đình bản hàn trở nên nổi bật, vì vậy bọn họ làm sao có thể bỏ qua được.

Vì vậy, sau khi Hắc bá tuyên bố xong phần thưởng, làm cho những đệ tử ngoại đường đứng hai bên sườn đều hiện rõ biểu tình hưng phấn, mặt đỏ bừng như gà chọi, có vẻ kích động mười phần.

Sau khi tuyên bố luận võ chính thức bắt đầu, Hắc bá tuyên bố danh sách tổ thứ nhất lên lời đài.

Quả nhiên như dự liệu của Vân Thiên Hà, đại hán mặt đen ngày hôm nay hình như là có ý muốn gây khó dễ cho hắn, cái tên thứ nhất bị đọc ra trong toàn trường, chính là tên của hắn.

Kỳ thực trong nội tâm của Vân Thiên Hà, hắn thực sự không muốn tham gia loại tỷ thí võ thuật này, đối với hắn mà nói thực sự không có bao nhiêu ý nghĩ, hắn cũng không cần những phần thưởng kia, hiện trong tay của hắn có tới một trăm năm mươi vạn lượng bạc, nói vũ khí, hắn không thích loại vũ khí này, nói ngựa, hắn đã có Vân Bôn, nói vũ kỹ, bản thân hắn kiếp trước có rất nhiều vũ kỹ còn chưa luyện xong đây, làm gì còn ham hố vũ kỹ của thế giới này?

Bất quá hiện tại không trâu bắt chó đi cày, Vân Thiên Hà dưới vô số ánh mắt tập trung nhìn, cũng chỉ đành kiên trì bước lên trên lời đài.

Khi hắn bước qua bên cạnh Đồ Thiên Thanh, Đồ Thiên Thanh nở nụ cười ảm áp, vỗ nhẹ vào bờ vai của hắn nói:

- Tiểu đệ, nỗ lực lên!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà có chút dở khóc dở cười, bất quá đối với thiện ý cổ vũ của Đồ Thiên Thanh, hắn vẫn tiếp thu, quay mặt nhìn về phía hắn cười nhàn nhạt, hơi gật đầu, liền bước lên trên diễn võ trường (lời đài).

Bất quá, khi hắn vừa mới lên lời đài, các đệ tử ngoại đường không có phản ứng gì, thế nhưng đại đa số đệ tử Đồ gia lại xôn xao hẳn lên, cũng có một bộ phận không hề nhận ra Vân Thiên Hà, càng hỏi mọi người bên cạnh:

- Đồ Thiên Hà này là ai vậy? Thế nào mà từ trước cho tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy qua?

- Thiết, cô lậu quả văn quá đi, đây chính là con vợ lẽ phía nhà nguyên soái gia gia, tại quý phủ tộc trưởng bị khi nhục làm hạ nhân tám năm, nửa năm trước mới bị tộc trưởng khai quật coi trọng, bị khổ sở tám năm, thực sự là đủ thảm!

Một thiếu niên biết rõ Vân Thiên Hà, đối với hắn cũng có ấn tượng tương đối tốt liền giải thích.

- Không phải chứ? Lại còn có loại chuyện này!

Vị thiếu niên kia vừa nghe nói, há to miệng ra, vẻ mặt không thể tin tưởng, bởi vì hắn cũng là con vợ lẽ.

Mà thiếu nữ bên cạnh thì nhìn về phía Vân Thiên Hà đang khí định thần nhân trên lôi đài, tâm trạng đồng tình trời đất, bùm khuôn mặt nhỏ nhắn nói:

- Thiên Hà ca ca thực sự là thương cảm a!

Một ít trường bối Đồ gia cũng khiếp sợ nhìn Vân Thiên Hà, nhưng không phải là cảm thán vì tào ngộ của hắn, mà là kinh ngạc vì tốc độ tiến triển tu vi võ đạo của hắn, chỉ trong vòng nửa năm đã từ cấp sáu vọt lên tới cấp chín, loại tốc độ đề thăng như thế này, cho dù là Đồ Chính Minh năm đó cũng không thể nào so sánh được.

Nhưng nghĩ tới tào ngộ của hắn, trên mặt mỗi người đều mang theo màu sắc vô cùng phức tạp, nếu không bị chậm trễ tám năm, lấy loại tốc độ đề thăng như thế này, sợ rằng trong toàn bộ lịch đại Đồ thị bao nhiêu năm qua, hắn chính là thiên tài võ đạo lớn nhất, hoàn toàn đánh đồng, thậm chí vượt qua được Đồ Nguyên Tấn năm xưa, nào còn đến phiên hai tên thiên tài tam đại của Giang gia có thể diễu võ giương oai, cười chê Đồ thị không có người nổi nghiệp.

Ngay lúc mọi người Đồ gia nghị luận sôi nổi, lúc này một vị thiếu niên ngoại đường dần dần bước lên lôi đài.

Vị thiếu niên này tên là Kha Thiếu Bạch, xuất thân từ gia tộc thương gia phương bắc có quan hệ sinh ý đối với Đồ thị, so với Vân Thiên Hà thì lớn hơn một tuổi, cảnh giới võ đạo cũng là Võ Sĩ cấp chín, trong hàng ngũ đệ tử ngoại đường, đã coi như tương đối ưu tú.

Bất quá sau khi vị thiếu niên Kha Thiếu Bạch này lên đài, dưới ánh mắt nhìn kỹ của hơn một nghìn người bên dưới, không hề giữ được vẻ bình thản tự nhiên như Vân Thiên Hà, có chút khẩn trương câu thúc, mặt hơi hồng hồng, thấy vậy, các trưởng bối Đồ thị dưới đài đều lắc đầu, chỉ cần so khí độ thôi, vị Kha thiếu gia kia đã yếu hơn một bậc rồi, mà trưởng bối Kha gia nhìn biểu hiện của hài tử chính mình, đều lộ vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ.

- Luận võ bắt đầu!

Lúc này, Hắc bá quát to một tiếng, Kha Thiếu Bạch manh mẽ run lên, mà Vân Thiên Hà vẫn đứng yên một chỗ bất động, chỉ dùng biểu tình đạm mạc nhìn Kha Thiếu Bạch.

Bởi vì khẩn trương, Kha Thiếu Bạch vận chuyển kinh lực, sau khi quát to một tiếng thoáng giảm bớt sự khẩn trương trong lòng, liền thi triển ra một bộ quyền pháp so với Tinh Ý Thập Cửu Thức của Đồ thị còn muốn xảo diệu, linh hoạt hơn một chút.

Vân Thiên Hà lưu ý bộ quyền pháp của Kha Thiếu Bạch, đi theo con đường trung hòa, trên phương diện tốc độ và linh hoạt, còn có độ mạnh yếu tương đối cân bằng, thông qua thiếu niên này thì thấy, xác thực có chỗ độc đáo.

Rốt cuộc là Võ Sĩ cấp chín, quyền ý của Kha Thiếu Bạch đã mang theo một ít phong mang, đối với Vân Thiên Hà mà nói, hắn không hề liếc mắt đã nhìn thấu nhược điểm và kẽ hở của Kha Thiếu Bạch mà coi thường hắn.

Dưới tình huống một quyền của Kha Thiếu Bạch quét tới ngực Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà chỉ nhanh chóng nghiêng người hơi chuyển, sau đó khữu tay nhấc lên, xuất kích như thiểm điện, liền đánh trúng vào sườn Kha Thiếu Bạch.

Kha Thiếu Bạch liền lão đảo, sau đó lui lại mấy bước mới đứng vững được, bên sườn truyền tới cảm giác đau đớn, thần sắc của hắn bắt đầu ngưng trọng, đối phương chỉ dùng một động tác nhìn như vô cùng đơn giản, liền đánh trúng vào kẽ hở của hắn, điều này khẳng định cần phải có sức phán đoán vô cùng tinh diệu, hơn nữa đối phương vô cùng nắm chắc thời cơ.

Lần thứ hai hét lớn một tiếng, vận chuyển kinh lực, một tia khẩn trương trong lòng Kha Thiếu Bạch đã hoàn toàn biến mất, lần này, hắn thi triển bộ quyền pháp tu luyện nhiều năm, hiển nhiên tiến vào trạng thái quyền ý thâm hậu, khí thế so với trước đó mạnh hơn rất nhiều, sợ rằng đây mới là thực lực chân chính của hắn, lúc này tốc độ hắn huy quyền và độ linh hoạt của thân thể rõ ràng đã tăng lên rất nhiều.

Một quyền xẹt qua phía bên phải, Vân Thiên Hà tránh thoát, Kha Thiếu Bạch kích vào khoảng không, liền điều chỉnh khẩu tay, nhưng Vân Thiên Hà không cho hắn cơ hội, nếu như thực sự chém giết, lúc này Kha Thiếu Bạch tuyệt đối là một cỗ thi thể rồi.

Nhưng đây là luận bàn võ thuật, vì vậy Vân Thiên Hà nắm thời cơ, trong tình huống Kha Thiếu Bạch còn để lộ ra nhiều kẽ hở, tuyển chọn một kẽ hở có thể khống chế địch, thế nhưng không làm cho Kha Thiếu Bạch bị trọng thương, vẫn là một quyền như thiểm điện kích vào bên sườn gần nách, trong lúc mọi người dưới đài còn chưa thấy rõ đó là loại quyền pháp chiêu thức gì, cũng chỉ thấy Kha Thiếu Bạch bị Vân Thiên Hà đánh thọc sườn một quyền, liền nằm ngã trên mặt đất.

Khi Kha Thiếu Bạch bị đánh bại, trước tiên hành lễ với mọi người, nói:

- Ta thua!

Sau khi nói xong, hắn liếc mắt thật sâu nhìn Vân Thiên Hà, đi xuống đài, chỉ là người tử mỉa quan sát sẽ phát hiện, sắc mặt của hắn có chút trắng bệnh, vị trí nhược điểm đã bị một kích, tuyệt đối không dễ chịu.

Chỉ một quyền liền kết thúc luận võ?

Lúc này, tất cả mọi người dưới đài đều ngây ngẩn cả người, lúc mới bắt đầu, bọn họ còn có thể nhìn ra được mảnh khoe, thế nhưng rất nhanh đã bị Vân Thiên Hà luôn luôn thường thường nhàn nhạt một quyền kết thúc.

Mãi cho tới khi Vân Thiên Hà hướng về tất cả các trưởng bối dưới đài thi lễ rồi đi xuống lôi đài, rất nhiều người còn chưa hồi phục lại tinh thần, còn chưa hiểu rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Kỳ thực Vân Thiên Hà cảm thấy trận tỷ võ này quá mức buồn chán, hắn không cần loại luận bàn tỷ thí tăng thêm kinh nghiệm đối địch, nếu là giết địch, một quyền vừa rồi tuyệt đối đã giết chết Kha Thiếu Bạch tại chỗ rồi, nhưng luận bàn luận võ, có hạn chế, hắn chỉ có thể lui lại cầu thắng là được, lấy nhanh thắng địch, dùng chiêu thức ít tổn sức nhất, phương thức ra chiêu nhanh nhất để kết thúc luận võ.

Trận tỷ võ đầu tiên rất nhạt nhẽo, cho dù là Hắc bá cũng chưa nhìn ra điểm máu chốt trong đó thì đã kết thúc rồi, hắn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà đang xuống đài, không thể làm gì khác hơn là công bố danh sách tổ thứ hai.

Tuy rằng đại đa số mọi người không hề nhìn thấy rõ Vân Thiên Hà rốt cuộc dùng vũ kỹ gì để thủ thắng, thế nhưng trận luận võ này không thể nào tránh thoát được ánh mắt của mấy đại cao thủ Đồ Nguyên Tán và Đồ Chính Minh.

Nhất là thấy Vân Thiên Hà thuận thế đánh khẩu tay lên, con mắt Đồ Nguyên Tán và Đồ Chính Minh đồng thời sáng lên, cùng tán thưởng không ngớt, bọn họ chính là cao thủ, tự nhiên có thể nhìn ra được chỗ ảo diệu trong đó, muốn làm được tinh diệu đến vậy, không có sức phán đoán chính xác và nắm chắc đối với thời cơ, còn có tốc độ xuất kích, tuyệt đối không thể nào làm được.

Sau đó tuy rằng chỉ đơn giản một chiêu chế địch, nhưng Đồ Nguyên Tán cũng phải nheo con mắt lại, vuốt vuốt cằm râu nở nụ cười.

Cao thủ đối địch, chú ý chính là dùng phương thức nhanh nhất mà hữu hiệu đánh bại đối phương, tu luyện võ đạo ngoại trừ chèn lèn về mặt nội ngoại công ra, chiêu thức vũ kỹ tới hậu kỳ, chung quy đều hóa phức tạp thành đơn giản, hài tử này mới tuổi nhỏ mà đã có phong phạm đối địch của cao thủ như vậy, nếu như cảnh giới võ đạo đạt được thành tựu nhất định, xác thực có thể nói là kỳ tài chân chính!

Khi Vân Thiên Hà trở lại vị trí đứng vừa rồi của chính mình, Đồ Thiên Thanh quay đầu, hỏi:

- Thiên Hà, đệ vừa dùng chiêu thức vũ kỹ gì vậy?

- Một vũ kỹ hữu dụng!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt trả lời một câu, suy nghĩ một chút lại bổ xung nói:

- Dưới tình huống cảnh giới ngang nhau, chỉ cần phán đoán chính xác, nắm được kẽ hở và nhược điểm của địch nhân, xuất kích bằng tốc độ nhanh nhất, lấy nhanh chế địch, bất luận chiêu thức vũ kỹ gì cũng đều hữu dụng!

Nghe được lời lý luận của Vân Thiên Hà, Đồ Thiên Thanh cảm giác rất có đạo lý, liền cúi đầu trầm tư.

Suy nghĩ một lúc lâu, hắn mới nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Đệ rất không tồi!

Vân Thiên Hà nghe được có chút không hiểu ra sao không biết nên dùng lời nào để đáp lại, chỉ cười nhạt không nói, Đồ Thiên Thanh lại tiếp tục bắt chuyện.

- Nương của đệ ở Kinh Thành rất tốt, lần này ta trở về, nàng có gửi vài thứ cho đệ!

- Cảm tạ!

Nghe nói vậy, đáy lòng Vân Thiên Hà phát ra một tiếng cảm ơn đối với Đồ Thiên Thanh, từ khi Vân Nương trở lại kinh thành, hắn vẫn chưa hề nhận được tin tức gì, hắn còn đang lo lắng nàng ở Kinh Thành có sống tốt hay không, hôm nay Đồ Thiên Thanh mang về tin tức, trong lòng liền yên tâm.

Đồ Thiên Thanh cười nói:

- Mặt khác, trước khi ta trở về, Trường Nhạc tiểu vương gia có nhờ ta hỏi đệ một câu, Phi Vũ của hắn nếu như bay trở về Lợi Châu, còn nhận được đường trở về Kinh Thành hay không?

Vân Thiên Hà nghe tới đây, có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, trong lòng thầm mắng ngu ngốc, nếu Đường Linh Vũ ngay cả một chút tín nhiệm đối với Phi Vũ cũng không có, sợ rằng đầu chim ưng kia sau khi trở về, thực đúng là không muốn quay trở lại nữa.

53. Chương 53: Đại Hội Võ Đạo (hạ).

Luyện lực, là hướng đi cơ sở của võ đạo thế giới này, cho nên trong cảnh giới Võ Sĩ, vận dụng chiêu thức vũ kỹ hầu như đều lấy lực làm chuẩn, nếu như tông quân chiến tranh mà nói, chính là lực tối để giết địch.

Mà từ Võ Sư bắt đầu, tập trung vào luyện cốt như cương, cũng chú trọng tới tu luyện ngoại công, đây là một loại thăng hoa của cảnh giới Võ Sĩ, khi đạt tới cảnh giới Võ Sư, dựa theo chế độ khoa cử của Đại Đường Quốc, có thể tham gia cử thí võ khoa ba năm một lần, thành tích ưu tú có thể được phong làm võ quan. Trong một chi quân đội, từ quan tướng đến binh sĩ, trình độ võ đạo được phân chia rất rõ ràng.

Tại Đại Đường Quốc, bồi dưỡng Võ Sư phần nhiều là vì tham gia khoa cử, không vượt qua được khảo thí thì thường tòng binh, hoặc là làm một nghề gì đó mưu sinh, bình thường không lo không có lối ra, lấy hơn một thể một thiếp, sinh hoạt cuộc đời giàu có không khó.

Nếu như có thể tiếp tục tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư, nếu như không vào quân đội thì sẽ trở thành đối tượng trọng điểm mời chào của quan phủ hoặc các đại thế gia trọng điểm. Có địa vị, có tiền, có mặt mũi, có thể lấy một thể hai thiếp, đi đến nơi đâu cũng được người khác tôn kính, quả thực phong quang vô hạn, cũng là mục tiêu phấn đấu của đại đa số binh dân võ sĩ của thế giới này.

Mà tới cảnh giới Tông sư, cảnh giới này quả thực là một loại hy vọng xa vời, ngoại trừ giai tầng bình thường có kỳ ngộ, hoặc là thiên tài tư chất cực cao ra, trong bình dân rất ít khi xuất hiện cấp bậc Tông Sư. Tông Sư của thế giới này hầu hết đều đi ra từ những dòng họ thế gia hoặc tổ chức lớn có lịch sử lâu đời, có nội tình cường đại.

Vân Thiên Hà đối với hiểu biết thế giới này càng sâu sắc hơn, lại càng nghĩ, thế giới này quả thực chính là thiên đường của võ tu, ngoại trừ làm quan, bình dân không có tư cách nạp thiếp, nhưng khi trở thành Võ Sư, tìm công việc cực dễ, cũng có thể nạp một vị tiểu thiếp, rất nhiều người nỗ lực phấn đấu, đều không phải là vì muốn có một cuộc sống ưu việt hơn sao?

Sinh ra trong dòng họ thế gia, bọn họ từ tiên thiên đã có sự vượt trội hơn hẳn so với bình dân, bọn họ có thể thông qua nội tình cường đại của gia tộc, bọn họ không hề phải lo lắng đến sinh hoạt vật chất, có võ học truyền thừa của gia tộc để tu luyện, cho nên trên con đường võ đạo sẽ càng thông thuận hơn một chút, tạo nên cường giả sẽ càng nhiều hơn, đây chính là lý do vì sao võ phong trường thịnh không suy, nguyên nhân chủ yếu vì sao lại có những dòng họ thế gia có lịch sử trăm năm, thậm chí hàng trăm năm dài.

Sau khi vòng thứ nhất của đại hội tỷ thí võ thuật kết thúc, ngoại trừ Vân Thiên Hà và mấy đệ tử Đồ thị, thuận lợi tiến vào trong vòng thứ hai, đại bộ phận là đệ tử ngoại đường, điều này có liên quan tới việc hàng ngày bọn họ chăm chỉ tu luyện.

Vân Thiên Hà suy nghĩ miên man, lúc này vòng thứ hai đã bắt đầu, khi Hắc bá đọc đến tên của hắn, thúc giục hắn bước lên trên lôi đài, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, lập tức bước lên đài, chào hỏi lễ nghi với đối phương, liền bắt đầu luận võ.

Vị đối thủ này cũng là đệ tử ngoại đường, đồng cấp bậc, thực lực rất mạnh, có một bộ quyền pháp, đặc điểm cũng là lấy nhanh làm chủ yếu, khi thi triển ra, khắp bầu trời đều có quyền ảnh bao phủ, có cảm giác làm cho đối phương không thể phòng thủ nổi.

Biểu tình Vân Thiên Hà thản nhiên, vẫn như cũ không hề di động, tu vi ngoại công của hắn tương đương với đối phương, lúc này đây hắn phải dùng tới Phướng Thốn Bộ, thân thể giống như chim yến nhẹ nhàng phiêu dật, dưới bầu trời quyền ảnh như thiểm điện của đối phương, điều luyện xung quanh người đối phương.

Ngay khi đối phương để lộ lỗ hổng thu quyền tiếp tục phát lực, nhân thần Vân Thiên Hà sáng lên, lấy nhanh chế địch, dưới tình huống đối phương còn chưa kịp thu về chống đỡ, âm thầm tụ quyền, liên tục đánh ra ba kích, đối phương tựa như điều đứt dây, bay ra khỏi võ đài.

Thời gian còn không tới mười lần hô hấp, chỉ dùng ba quyền, lại một lần nữa kết thúc luận võ.

Nhưng chính là ba quyền này, làm cho mọi người bên dưới đài tròng mắt há mồm.

Lúc này đây, hầu hết mọi người đều đã nhìn thấy rõ Vân Thiên Hà dùng tới vũ kỹ gì, hắn cư nhiên dùng tới ba thức cuối cùng của Tinh Ý Thập Cửu Thức, từ lúc nào Tinh Ý Thập Cửu Thức lại có uy lực cường đại tới như vậy, còn có linh hoạt tới như vậy, cư nhiên có người tu luyện loại vũ kỹ cơ sở nhất này tới mức xuất thần nhập hóa.

Thực là kỳ tài sao? Đây là suy nghĩ trong lòng mỗi người. Ánh mắt của bọn họ khi nhìn về Vân Thiên Hà đã mang theo một phần tôn kính, các trưởng bối Đồ gia, trên mặt cũng mang theo tiểu ý gật đầu.

Mà Đồ Trung Thành đứng bên dưới đài quan sát, đã từng bị Vân Thiên Hà đá vào mông, hắn nhìn Vân Thiên Hà cho tới bây giờ chỉ dùng thời gian không tới nửa năm, liền tấn cấp đến Võ Sĩ cấp chín, mà hắn vừa mới tấn cấp lên cấp tám mà thôi, vốn tưởng rằng có thể trên đài luận võ đá vào mông Vân Thiên Hà, trả lại sỉ nhục trước kia, thế nhưng vừa thấy trận tỷ thí vừa rồi, hắn không khỏi nổi giận nói:

- Chênh lệch giữa người so với người lớn tới như vậy hay sao?

Lúc này Đồ Nguyên Tấn cũng đột nhiên đứng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn vào Vân Thiên Hà đi xuống đài, hướng về phía hắn vẫy vẫy tay nói:

- Thiên Hà, cháu qua đây!

Vân Thiên Hà thấy Đồ Nguyên Tấn gọi tới, trông hơi có chút thấp thỏm, kỳ thực ba quyền vừa rồi, hắn xác thực chỉ dùng hình thức của Tinh Ý Thập Cửu Thức, nhưng nói về thực chất thì đã không còn thuộc về Tinh Ý Thập Cửu Thức nữa rồi.

Trong ba quyền này, đã bao hàm Thốn Quyền trong Vịnh Xuân Quyền, chỉ là thủ pháp xuất kích của hắn quá nhanh, làm cho thị giác của người khác cho rằng đây là Tinh Ý Thập Cửu Thức, thành công giấu diếm được đại đa số người, hắn không biết được chính mình có qua mắt được vị đại cao thủ cấp Tông Sư Đồ lão gia tử này hay không!

Đi tới bên người Đồ Nguyên Tấn, trên mặt Đồ Nguyên Tấn mang theo nụ cười vui vẻ, nhìn hắn nói:

- Thiên Hà, biến hóa kỳ diệu trong ba quyền vừa rồi của cháu, đã vượt qua tinh ý trong Tinh Ý Thập Cửu Quyền, từ biểu hiện ra nhìn, xác thực là từ Tinh Ý Thập Cửu Thức, thế nhưng từ thực chất mà nói, loại quyền pháp này đã không còn thuộc về bất cứ loại vũ kỹ quyền pháp này trong Đồ Thị Võ Kinh chúng ta nữa rồi, còn có bộ pháp nhẹ nhàng phiêu dật cháu vừa thi triển kia nữa, cháu có thể nói một chút về lý do của quyền pháp và bộ pháp này hay không?

Vân Thiên Hà giật mình, quả nhiên là bị lão gia tử nhìn ra mánh khéo rồi, không thể làm gì khác hơn là để Tuyết Ông Tiên Sinh làm lá chắn, nói:

- Bộ pháp và quyền pháp kia, là do Tuyết Ông Tiên Sinh lén truyền thụ, Tinh Ý Thập Cửu Thức đi theo con đường cương mãnh, nhưng linh hoạt không đủ, vì vậy khi cháu ra quyền đã hỗn hợp lại một chút, cầu nhanh khắc địch!

Khi Đồ Nguyên Tán nghe xong, nhân thần sáng lên, khen:

- Chỉ là một biến hóa nho nhỏ như vậy, làm cho tinh ý quyền kỹ trở nên ảo diệu vô cùng, lại phối hợp với bộ pháp phiêu dật linh hoạt kia, điều này đã hoàn toàn bù đắp cho khuyết điểm linh hoạt không đủ, diệu, diệu a!

Sau đó Đồ lão gia tử lại hỏi Vân Thiên Hà một ít vấn đề, Vân Thiên Hà thẳng thắn tiếp tục lấy Tuyết Ông Tiên Sinh làm lá chắn, lần lượt ứng phó qua, ngược lại không khiến cho Đồ lão gia tử sinh ra hoài nghi.

Mà ánh mắt Đồ Nguyên Tán nhìn Vân Thiên Hà lúc này, đã tràn ngập vẻ vui sướng, cũng phán định trong lòng, tam đại Đồ gia có đệ tử như vậy, nếu trọng điểm bồi dưỡng, thành tựu tương lai nhất định không hề kém hơn so với hai thiếu niên thiên tài Giang gia, cứ như vậy, sự chênh lệch vô đạo giữa tam đại Đồ thị và Giang thị, sẽ được thu nhỏ lại rất nhiều, hi vọng trước khi Giang Thụ Hùng lão nhi mang theo tử tôn tới đánh Lợi Châu, người này có thể trưởng thành lên.

Thấy Đồ Nguyên Tán xuất thần suy nghĩ, Vân Thiên Hà nói:

- Lão gia tử, trận tỷ thí tiếp theo, cháu không muốn tham gia nữa!

- Vì sao?

Sau khi Đồ Nguyên Tán lấy lại tinh thần, không giải thích được hỏi, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, liền gật đầu nói:

- Uhm, việc này càng ít người biết càng tốt, phong mang quá lộ, cũng không phải là chuyện tốt, cháu đã không muốn tiếp tục tham gia, vậy theo cháu là được!

...

Đại hội tỷ thí võ thuật Đồ thị tổ chức mỗi năm một lần, dưới một hồi tuyết rơi trắng xóa hạ màn.

Kiểm nghiệm tiến triển một năm tu luyện, những người đạt được thành tích ưu tú trong lần luận võ này, tất nhiên được rất nhiều người tán dương và khẳng định, đều vui mừng ra về.

Mà những đệ tử biểu hiện thường thường, thậm chí vòng thứ nhất đã bị loại bỏ, lại bị một võ đầu, lần này Đồ lão gia tử đủ độc, thi thố nghiêm phạt so với năm trước nặng hơn nhiều, trực tiếp cầm đủ ba năm, cho chuyên gia giám sát, tiếp thu huấn luyện địa ngục, làm cho các thiếu niên này sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhẩn trắng bệch.

Chỉ là trong đại hội tỷ võ lần này, trong lòng rất nhiều thiếu niên đều có một nghi vấn rất lớn, đó chính là Vân Thiên Hà lần này nổi lên mạnh mẽ, lấy thực lực trong hai trận đánh đầu tiên, tuyệt đối có thể tiến vào hàng ngũ mấy người đầu, nhưng kết quả cuối cùng, không hề có trên bảng.

Vì vậy những thiếu niên này đi hỏi trưởng bối chính mình, đều nhận được đáp án cực kỳ nhất trí:

"Từ nay về sau, về chuyện của Thiên Hà, không được có bất cứ thành kiến gì đối với hắn, hoặc là nghị luận sau lưng, bằng không gia pháp xử trí."

Đáp án này, làm cho đại đa số đệ tử Đồ thị ý thức được, địa vị của Vân Thiên Hà trong Đồ thị, lại một lần nữa tăng cao, trong lòng rất nhiều trưởng bối, hắn đã có thể xếp ngang hàng với Đồ Thiên Thanh và Đồ Thiên Nhai, nhận được coi trọng cực lớn.

Mà Vân Thiên Hà lại không hề biết rằng, sau khi đại hội tỷ thí qua đi, Đồ lão gia tử bí mật tổ chức một cuộc hội nghị gia tộc, trọng điểm chính là thông báo chuyện của Vân Thiên Hà, đưa Vân Thiên Hà chuyển từ chỗ sáng sang chỗ tối, tiếp thu sự bồi dưỡng trọng điểm của gia tộc, đồng thời cũng báo cho mọi người,

từ nay về sau, trong gia tộc Đồ thị không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp tục tiết lộ hay đề cập tới nửa điểm tin tức về Vân Thiên Hà.

Từ thái độ của lão gia tử, mọi người biết, Vân Thiên Hà đã được xếp vào hàng ngũ hạch tâm nhất trong tam đại Đồ thị.

54. Chương 54: Tấn Giai Võ Sư.

Trong một mùa đông giá rét này, tất cả đều như bình thường, tới lui bình thản, nhưng tẩy đi màu trắng bạc, tất cả mọi vật đều bừng ánh sáng sinh cơ.

Ba tháng, đây là một mùa làm cho cây cỏ khô héo, nhưng sau đó vạn vật sống lại, hiện ra một mùa đầy sinh cơ.

Cấm viện Đồ phủ, trong vườn, cỏ nhỏ đã lộ chồi non, không hề sợ hãi một mùa đông giá lạnh, lại một lần nữa khỏe mạnh lớn lên.

Nơi này là một sân nhỏ nối thông với Đồ phủ, Vân Thiên Hà nhớ kỹ, tại nửa năm trước, hắn còn đang bị cấm đoán ở trong tòa nhà bên cạnh, thế nhưng hôm nay, nơi đây lại trở thành sân luyện công của một mình hắn.

Từ khi đại hội võ đạo cuối năm trước kết thúc, Đồ Nguyên Tán dặn Đồ Chính Minh giúp Vân Thiên Hà thu thập một sân luyện công riêng thích hợp cho một người tại cấm viện, hai chủ tớ Vân Thiên Hà và Sử Trường Đức, đã ở tại sân luyện công này hơn ba tháng dài, trong thời gian này chưa từng đi qua võ đường tới một lần.

Lúc này, trong sân luyện công tại cấm viện, Vân Thiên Hà cỡi trần thân trên, tuy rằng khí trời có chút lạnh lẽo, thế nhưng hắn lại không hề cảm thấy lạnh, cả người nhể nhại mồ hôi, liên tục tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức.

Mỗi lần huy vũ nắm tay, thân thể sẽ bắn ra từng giọt mồ hôi lớn, cơ bắp toàn thân rung động không ngừng.

Trước đây, khi Vân Thiên Hà tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức này, toàn thân đều sẽ truyền tới đau ngứa khó chịu, cần phải có sự hỗ trợ của Sử Trường Đức mới có thể tiếp tục hoàn thành ba thức này.

Mà hôm nay, Vân Thiên Hà đánh ra mỗi một thức, đều vô cùng dễ dàng tự nhiên, đau đớn đã sớm biến thành một loại chết lặng, ngứa ngáy cũng biến thành một loại cảm giác sáng khoái giống như tắm rửa trong gió xuân.

Đây là dấu hiệu tu luyện Tuyết Ngọc Tam Thức đến đại thành, cơ thể rắn chắc như cương của Vân Thiên Hà hiện tại từ từ nội liễm vào bên trong, thậm chí thoát nhìn có chút gầy yếu, thế nhưng khi hắn đánh ra một quyền, trong nháy mắt bộc phát kinh lực, thì một cỗ lực lượng mạnh mẽ, đầy tính bạo tạc phun trào ra ngoài, còn mang theo phong mang cương mãnh nhàn nhạt.

Ầm!

Huy vũ một quyền, đánh vào khối tinh cương thạch trong sân luyện công, khối tinh cương thạch kia chấn động vang lên tiếng ơng ơng, ngay sau đó, liền nghe được rắc một tiếng, tinh cương thạch bắt đầu phát sinh nứt nẻ không chút quy tắc nào, thực giống như bắt đầu bạo liệt từ trong ra ngoài vậy.

Ầm!

Rốt cuộc, khối tinh cương thạch kia đã không chịu nổi khí kinh cương phong không ngừng cuộn cuộn tập kích, đột nhiên từ trong ra ngoài bạo liệt nứt vỡ, tan thành vô số mảnh tán loạn xung quanh, rơi xuống phiến đá trên mặt đất, phát ra tiếng đĩnh đĩnh vang vọng.

Vân Thiên Hà đã tự hết kinh lực toàn thân vào trong một quyền này, khi triệt để thả ra hoàn tất, loại rung động co rút khắp thân thể này, làm cho cơ bắp toàn thân của hắn truyền tới cảm giác nóng rực giống như trong liệt hỏa nhiệt độ cao thiêu đốt hừng hực, thậm chí ngay cả các khớp xương của hắn cũng bị loại cảm giác nóng rực này làm cho tê dại không gì sánh được.

Chờ khi hần hoàn toàn thích ứng, liền tận lực bồi tiếp cảm giác hư thoát truyền tới, loại rung động cơ bắp và các khớp xương toàn thân làm cho hần tiêu hao thể lực vô cùng nhanh chóng.

Phịch!

Đặt mông ngồi xuống đất, lúc này ngay cả đầu ngón tay mà Vân Thiên Hà cũng lười động đậy, lúc này hần cảm thấy toàn thân lơ lửng, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là có thể thổi bay hần lên không, thân thể của hần giống như nằm trên đám mây, loại cảm giác sảng khoái trong nháy mắt truyền tới này, làm cho linh hồn nhỏ bé của hần đều mất đi.

Lúc này, Sử Trường Đức đứng tại một góc khác luyện công nghe được động tĩnh, liền cấp bách chạy tới, nhìn thấy Vân Thiên Hà nằm trên mặt đất, kinh hãi nói:

- Thiếu gia, người làm sao vậy? Có phải là luyện công quá độ, tiểu nhân đưa người trở lại phòng nghỉ ngơi một chút!

Khi Vân Thiên Hà hơi chút khôi phục lại thể lực, lúc này mới lắc đầu nói:

- Không cần, ta không sao, A Lai, còn có vài ngày nữa là vào xuân rồi?

Sử Trường Đức trầm tư một hồi đáp:

- Thiếu gia, ngày mai là vào xuân rồi!

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà bật ngồi dậy:

- Ngày mai? Ai nha...

Đang nói, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác xương cốt toàn thân truyền tới cảm giác đau đớn như bị gãy nát đến nơi, làm cho hần không khỏi đau nhức hô lên một tiếng, nhưng kỳ quái chính là, sau khi đau đớn qua đi, ngay sau đó là cảm giác tê dại truyền tới, loại cảm giác này so với tình hình lúc bình thường hần tu luyện công pháp sơ cở Bạo Cương Đoán Cốt Công gặp phải giống nhau như đúc.

Đột nhiên ý thức được cái gì, Vân Thiên Hà nhanh chóng khôi phục lại vài phần khí lực, chậm rãi đứng lên, hoạt động khớp xương toàn thân một chút, chỉ nghe rắc rắc vài tiếng từ các đầu khớp xương ma sát với nhau truyền tới, loại cảm giác tê dại sảng khoái này, làm cho hần thoải mái muốn rên rỉ.

Cư nhiên không còn cảm giác sự tồn tại của cơ da màng, vận kinh là lúc, trực tiếp từ các đầu khớp xương truyền đi.

Nói như vậy...

Hần rốt cuộc đã đột phá bình cảnh Võ Sĩ cấp chín tiến vào cảnh giới Võ Sư rồi.

Vô cùng vui mừng, Vân Thiên Hà kêu lên:

- A Lai, nhanh đi mang một chiếc ván gỗ tới đây!

Sử Trường Đức cũng nghĩ tới cái gì, thần sắc vui vẻ, liền lập tức chạy vào trong phòng lấy ra một chiếc ván gỗ mỏng tựa như tờ giấy mang tới.

Vân Thiên Hà để Sử Trường Đức cầm chiếc ván gỗ kia trải rộng ra, hần đợi kinh lực chậm rãi khôi phục lại, nắm chặt bàn tay, đột nhiên hét lớn một tiếng, một quyền mạnh mẽ đánh tới tấm ván gỗ kia.

Thế nhưng khi nắm tay sắp tiếp cận với chiếc ván gỗ, hần bỗng nhiên dừng lại, sau đó chỉ nghe thấy rắc một tiếng, tấm ván gỗ kia liền vang lên tiếng động rồi vỡ vụn.

Vân Thiên Hà vui mừng, trong nháy mắt khi hần đánh ra một quyền, hần rõ ràng cảm giác được nguyên lai khi hần tu luyện công pháp cơ sở Bạo Cương Đoán Cốt Công sinh ra cỗ phong mang kia, hiện tại đã chuyển biến trở thành lực lượng mang tính xuyên thấu, cũng chính là thứ mà Võ Sư sơ bộ tạo thành, đó chính là kinh khí.

Điều này có ý nghĩa, Vân Thiên Hà trải qua ba tháng không ngừng khổ tu, rốt cuộc đã thành công đột phá bình cảnh Võ Sĩ cấp chín tấn giai, hoàn thành sự quá độ Võ Sĩ đến Võ Sư.

Sau khi thể lực khôi phục lại bình thường, Vân Thiên Hà đánh mấy bộ công pháp luyện cốt, cảm giác mỗi khi chính mình đánh ra một quyền, xương cốt đều ông ông cộng hưởng, mà một quyền so với một quyền đều tăng thêm phong mang sắc bén, ẩn chứa lực lượng xuyên thấu, thời điểm cơ bắp và xương cốt cộng hưởng lẫn nhau, hình thành nên kinh khí.

Phù! Phù! Phù!

Sau khi luyện xong mấy bộ công pháp luyện cốt, Vân Thiên Hà cảm giác vui sướng không gì sánh được.

Quyền pháp cơ sở của Bạo Cương Đoán Cốt Công, hiện tại hắn đã vô cùng thuần thục, đối với sự ma hợp giữa xương cốt và cơ nhục khi tu luyện cũng không còn cảm giác đau đớn như muốn xé rách da thịt nữa, nói rõ hiện tại cơ da mạng toàn thân của Vân Thiên Hà đã đạt tới mức khi luyện xương cốt với những động tác trên diện rộng không còn nguy hiểm tạo ra thương thể nứt rách cơ nhục nữa, hắn toàn toàn có thể tiếp xúc với những phương pháp tu luyện đoán cốt càng cao thâm hơn một bước trong Bạo Cương Đoán Cốt Công rồi.

...

Chủ trạch Đông Viện, sau khi Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa rời khỏi, Vân Thiên Hà lại quay trở lại, hiện tại cả một trạch viện rộng lớn như vậy mà chỉ có một mình thiếu gia hắn ở lại, thực sự có chút vắng vẻ buồn tẻ.

Bất quá Vân Thiên Hà thích thanh tĩnh, ngược lại không thêm để ý tới điều này.

Buổi chiều, Lục Châu đi lấy cơm nước quay về, cũng mang theo một phong thư.

Cầm lấy lá thư này, thấy là Đường Linh Vũ viết, cũng không vội vã mở ra xem.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Châu thu dọn sạch sẽ, châm đèn lên, lén nhìn Vân Thiên Hà vài lần, liền bước khỏi cửa.

Thời gian vẫn còn sớm để tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, không có chuyện gì làm, Vân Thiên Hà liền cầm lấy lá thư Đường Linh Vũ viết cho hắn, bất quá vừa nhìn qua, lại nhẹ nhàng cười, cư nhiên là Đường Linh Toa mạo danh ca ca của mình viết ra.

Tiểu nha đầu này viết thư thực giống như viết nhật ký vậy, mới đầu kể về những chuyện Kinh thành phát sinh gần đây, còn có hài lòng, hoặc chuyện không vui, toàn bộ đều viết hết bên trong bức thư, tựa như việc thường ngày, còn không ngừng hỏi hắn khi nào tới Kinh Thành, mà đến đoạn sau thì lại lớn mật thổ lộ tâm tư nữ hài tử đối với hắn, hỏi hắn có thích nàng hay không, có tìm nữ hài tử khác hay không, còn dặn hắn nhất định phải bảo quản thanh thủy thủ năng đưa cho hắn trước đó vân vân...

Đọc xong toàn bộ bức thư, Vân Thiên Hà nhẹ nhàng cười, tiện tay đặt thư lên trên ngọn nến thiêu hủy.

Mấy tháng vừa qua, từ khi Đường Linh Vũ để chim ưng của mình có thể tự do bay tới bay lui giữa Lợi Châu và Kinh Thành, hầu như trở thành công cụ chuyên dụng dành cho Đường Linh Toa gửi thư cá nhân, cứ cách khoảng hơn mười ngày, Đường Linh Toa sẽ viết một bức, để Phi Vũ của Đường Linh Vũ mang về Lợi Châu.

Vân Thiên Hà vì muốn huấn luyện năng lực của Vân Tường trên phương diện này, nên cũng gửi trở lại cho Đường Linh Vũ và Đường Linh Toa vài lần, trên cơ bản sau một lần Vân Tường theo Phi Vũ bay tới Kinh Thành, liền nhớ rõ lộ tuyến, qua lại vài lần, chưa hề thấy xuất hiện qua sai lầm nào.

Mấy tháng trôi qua, Vân Thiên Hà trọng điểm huấn luyện một loại "ưng mục thuật".

Loại "ưng mục thuật" này đòi hỏi giữa con người và chim ưng phải có sự ăn ý cực cao, hoàn toàn tâm ý tương thông.

Cứ như vậy, hắn có thể tiến hành giao lưu đơn giản với Vân Tường, thông qua một ít động tác tứ chi đơn giản để biểu đạt, hình thành cho Vân Tường thói quen phản ứng, hắn tin tưởng chỉ cần huấn luyện tốt chuyện này, khi Vân Tường hình thành nên thói quen theo bản năng, giao lưu giữa hắn và Vân Tường sẽ càng thêm mật thiết.

Chỉ là thông qua Vân Thiên Hà tiến hành loại huấn luyện "ưng mục thuật" này, hắc căn bản không dự liệu đến một tình huống vô cùng đặc thù.

Tại thế giới này, một khi cầm thú mở ra linh trí của chính mình, sẽ chậm rãi chuyển biến theo phương hướng tinh thú, mà đoạn thời gian vừa rồi, thông qua sự giao lưu giữa hắc và Vân Tường, hắc đã phát hiện ra Vân Tường dưới sự huấn luyện của hắc, càng ngày càng trở nên thông minh.

Nhưng hắc đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng, giả như Vân Tường cuối cùng bị hắc mở ra linh trí, lúc chuyển hóa thành tinh ưng thú, sẽ là bộ dáng gì đây?

55. Chương 55: Núi Hoang Chi Ước.

Ngày đầu tiên xuân tới, trời cao xanh, vạn dặm không mây, tuy rằng sáng sớm sương mù nồng đậm, còn có chút lão lão thổi qua, nhưng vẫn như cũ có người tinh thần phấn chấn cười ngựa phi hành trong sơn dã vắng lặng.

Vân Bôn cũng có vẻ rất hưng phấn, bốn vó phi nhanh, phát ra tiếng hí vui sướng nhẹ nhàng, mang theo chủ nhân, giống như một mũi tên nhọn bắn khỏi cung, theo phương hướng ngọn núi hoang lao đi cực nhanh.

Ngày hôm nay là Vân Thiên Hà một mình một ngựa ra khỏi phủ đến phó ước tại đỉnh núi hoang với lão khất cái đêm Trung thu năm ngoái.

Đối với lão khất cái thần bí này, trong lòng Vân Thiên Hà thủy trung tràn ngập hiếu kỳ, không chỉ là bởi cuộc nói chuyện đáp lại giữa hắc và lão khất cái ẩn chứa lời tiên đoán có chút hoang đường.

Mà là hắc nghĩ, vị khất cái này chủ động đưa ra lời hẹn ước đỉnh núi hoang lần này, không phải là hướng về mỹ vị "muộn nề hoàn" mà hầu như chỉ một mình hắc có thể làm được, trong đó nhất định còn có một hàm nghĩa khác.

Tựa như Tôn Ngộ Không đi Linh Đài Phương Thốn Sơn cầu đạo, Bồ Đề Tổ Sư gõ lên đầu hắc ba cái hạ dụ ý, tuy rằng lão khất cái kia không cao minh như vậy, thế nhưng ám chỉ trong đó, Vân Thiên Hà vẫn có hiểu hiểu được.

Vì vậy trong lòng Vân Thiên Hà đối với lần hành trình tới núi hoang này rất chờ mong.

Trong chốn hoang dã không người, tốc độ Vân Bôn càng lúc càng nhanh hơn.

Hiện tại đã tới gần ngọn núi hoang trước kia, vân Thiên Hà có thể nhìn thấy gian nhà tranh trên sườn núi năm ngoái dựng lên để bắt chim ưng, hiện hôm nay đã trở nên vô cùng rách nát.

Vân Bôn chạy tới dưới chân ngọn núi hoang, tuy rằng sườn núi bao trùm tuyết đọng, nhưng không hề ảnh hưởng tới tốc độ của Vân Bôn, dưới bốn vó tung hoành, thuận lợi chạy tới gian nhà tranh giản dị đã rách nát bên sườn núi rồi ngừng lại.

Tiếp tục lên trên phải tự mình leo núi rồi, Vân Thiên Hà nhảy xuống ngựa, lấy xuống tất cả vật phẩm đã chuẩn bị tốt cạnh yên cương đeo vào lưng, trấn an Vân Bôn một chút, để nó một mình chơi đùa xung quanh, rồi tìm một vị trí vách núi tương đối bằng phẳng, một mình leo lên.

Trên vách núi đá có tuyết đọng, vẫn chưa hoàn toàn tan hết, có chút trơn trượt, muốn leo lên phải giảm tốc độ, bất quá đối với Vân Thiên Hà mà nói không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng.

Ước chừng sau thời gian một nén hương, Vân Thiên Hà thuận lợi leo lên đỉnh núi, nhưng không hề nhìn thấy thân ảnh lão khất cái.

Đưa mắt nhìn xa bốn phía, trong lòng hắc có cảm giác trời xanh bao la, đứng trên đỉnh cao, tâm tình nhất thời biến thành hơi trống trải, quả thực muốn buông bỏ tất cả gánh nặng trên người, tiêu sái hát vang một khúc.

Lấy bình rượu đeo bên hông, mạnh mẽ uống một ngụm, tâm tình mê mẩn mang vui sướng, liền cao giọng ngâm nga.

- Bắc quốc phong quang, thiên lý băng phong, vạn lý tuyết phiêu, vọng trường...

Ba!

Khi Vân Thiên Hà mới ngâm nga được mấy câu, đột nhiên sau gáy bị người võ mạnh một cái, làm cho thư hứng lập tức tan đi.

Quay đầu lại, chỉ thấy lão khất cái đứng đằng sau bình tĩnh nhìn hẩn:

- Tiểu tử, rống cái chim a, con mồi của lão phu bị tiếng rống của người dọa chạy hết rồi!

- Ách...

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh ngạc, lão khất cái này rốt cuộc đến bên người hẩn từ lúc nào, hẩn cư nhiên không hề phát hiện ra ra, bất quá ngẫm lại liền thoải mái, xấu hổ cười nói:

- Tiên bối, văn bối đến đây phó ước, đứng trên đỉnh núi cao, có cảm giác hào hùng trong lồng ngực, vì vậy rống lên vài câu, tiên bối thứ lỗi, hắc hắc!

Lão khất cái liền cầm lấy bình rượu trong tay Vân Thiên Hà, uống một ngụm dài, sau khi uống xong, nhất thời hai mắt tỏa sáng, liền ôm lấy bầu rượu liên tục thưởng thức.

Vân Thiên Hà thấy lão khất cái hình như không có ý muốn trả lại bình rượu, nhất thời giật lấy, cầm trong tay nói:

- Lão đầu, người không thể uống ít một chút sao? Nếu mỹ vị mà không có rượu, chẳng phải là mất hứng, người nhanh nhanh đi kiếm con mồi đi!

Lão khất cái chưa hết tửu ý, bĩu môi nói:

- Rượu ngon, tiểu tử, đây là rượu gì vậy? Thế nào mà trước đây lão phu chưa từng uống qua?

Vân Thiên Hà trầm nghĩ, đây là do lão tử dùng men rượu của Vĩnh An Phường, lại phối hợp với phương pháp pha chế rượu hiện đại mới ra được, độ cồn tuyệt đối cao hơn bất kỳ loại rượu nào tồn tại trên thế giới này, tuy rằng kém về thanh đậm tinh tế, thế nhưng khi uống vào lại có cảm giác hỏa lạt sáng khoát, ngày hôm nay nếu không phải đang mong đợi công pháp bí tịch của lão đầu người, hẩn sẽ không mang bầu rượu này tới.

Thấy đã thành công câu dẫn tửu ý của lão đầu này, Vân Thiên Hà nói:

- Đây chính là rượu ngon tuyệt thế, nếu không phải nhìn vào người và ta có duyên, vậy thì rượu này người đừng mơ tưởng được uống!

Lão khất cái vừa nghe, nghĩ đến mỹ vị, còn có rượu ngon, thực sự có chút khẩn cấp, lúc này mở miệng nói:

- Tiểu tử, chờ trong chốc lát, lão phu đi một chút sẽ trở lại, ha ha...

Nói xong, lão khất cái liền động thân lao xuống dưới chân núi, chỉ chớp mắt đã không còn thấy thân ảnh, Vân Thiên Hà trừng mắt há mồm, lão nhân này là thần tiên hay là yêu quái?

Sau khi ngẩn ngơ, công tác chuẩn bị vẫn phải làm đầy đủ, trước tiên đi tìm một ít củi mang về, lại thanh lý một chỗ bằng phẳng làm bếp, đào hai hố sâu chôn hai cọc gỗ, bên trên đặt ngang một cây thiết côn.

Chỉ là bùn sét thì hơi chút khó khăn, đành phải dùng tuyết bên cạnh để vào trong một cái hố, thu thập xung quanh một ít bùn đất cứng rắn mang về, bên cạnh châm một đồng lửa nhỏ, sau khi tuyết trong hố tan đi liền thả bùn đất vào trong, lấy gậy gỗ khuấy đều, lại đi tìm một ít lá cây về, công tác chuẩn bị coi như đã hoàn thành cơ bản, chỉ còn chờ lão đầu mang con mồi trở về mà thôi.

Hiệu suất làm việc của lão đầu làm cho Vân Thiên Hà có chút ghen hờn nhìn trần trời, công tác chuẩn bị của hẩn mới làm xong, còn chưa kịp nghỉ ngơi chờ đợi, đã thấy lão đầu mang theo hai con thỏ rừng béo mập dị thường, lại vô cùng tinh tráng từ bên dưới chạy lên.

- Đây là thỏ tinh thú?

Vân Thiên Hà nhìn vào hai con thỏ rừng có phần ngốc nghếch nói, hẩn thực sự không thể nào tin được lão nhân này trong thời gian ngắn như vậy mà bắt được tới hai con, phải biết rằng đây chính là thỏ tinh thú a,

tuy rằng không tấn công người, thế nhưng tốc độ chạy bình thường tuyệt đối không thể đơn giản săn bắt được.

- Đương nhiên!

Lão khát cái kia đã đi tới, dẫn theo hai con thỏ tinh thú nói:

- Lão phu đuổi bỏ qua cho mấy con thỏ con, mà hai thỏ tinh thú này đủ giảo hoạt, vừa vắn một con là được, một con là cái!

Vân Thiên Hà chảy mồ hôi, lão nhân này cư nhiên ngay cả được cái đều có thể phân rõ ràng như vậy, sẽ không phải là hấn xoay tròn hai con thỏ này tỉ mỉ nghiên cứu một lần rồi đấy chứ?

Lắc đầu, vứt hết những suy nghĩ luận thất bát tao này ra khỏi đầu, nhìn hai con thỏ đang giãy giụa không ngừng, nhưng không thể nào thoát được hai bàn tay của lão khát cái, Vân Thiên Hà đối với lão đầu này triệt để không còn lời nào để nói nữa, thực sự là cao thủ trong các cao thủ a, hy vọng lão đầu này ăn xong bữa ăn ngon có thể tuân thủ hứa hẹn, đưa cho chính mình một quyển võ công bí tịch tuyệt thế, vậy thì lời to rồi.

Da của thỏ tinh thú rất dày, giống như là đã từng tu luyện qua, rất khó làm sạch, lần trước chính là nhờ vào Tuyệt Ông Tiên Sinh mới thuận lợi hoàn thành, vì vậy nhiệm vụ gian khổ này, Vân Thiên Hà liền giao cho lão đầu đi lột da moi nội tạng thỏ tinh thú.

Lão khát cái thực ra rất bình thường, quen tay hay làm, rất nhanh đã lột xong da của một con thỏ tinh thú, mà con thỏ không hề chảy tới một tơ máu, khi lấy nội tạng ra, lão đầu càng trực tiếp thẳng thắn, chỉ lấy ra một ít ruột già khí quản, còn những thứ cơ quan nội tạng khác đều giao hết cho Vân Thiên Hà, căn bản không cần mang đi rửa sạch sẽ, con thỏ tinh thú này vẫn rất sạch sẽ, cư nhiên không hề có một giọt máu tràn ra ngoài.

Nhìn thấy thủ đoạn này, Vân Thiên Hà không phục không được, chỉ là không lấy đi những cơ quan nội tạng khác.

Lão đầu thấy thần sắc Vân Thiên Hà do dự, một mặt lột da con thỏ tinh thú còn lại, một mặt nói:

- Tiểu tử, đây chính là thỏ tinh thú, toàn thân đều vô cùng bổ dưỡng, ngay cả xương cốt cũng là như vậy, nhanh nhanh đi nấu nướng, đừng do dự!

Nghe nói như vậy, Vân Thiên Hà ngẫm lại cũng đúng, không còn tiếp tục do dự nhiều, lập tức tẩm ướp gia vị vào thịt thỏ, bao vào trong lá cây, sau đó dùng bùn bọc thêm một lớp bên ngoài, sau đó để vào giữa đồng củi, châm lửa lên.

Sau khi chuẩn bị tốt, lúc này lão đầu liền đưa tới con thỏ còn lại, Vân Thiên Hà tiếp nhận, dùng cây thiết cốt gác trên đồng lửa xuyên qua, bắt đầu quay tròn.

Tiếp theo, chính là kiên trì chờ đợi rồi.

Khi Vân Thiên Hà cho thêm củi vào đồng lửa, lúc này lão đầu cũng ngồi xuống bên cạnh, Vân Thiên Hà hỏi:

- Tiền bối, xin thứ cho vãn bối cả gan hỏi một câu, quý danh của người?

- Thực lâu không ai hỏi qua vấn đề này rồi, lão phu cũng không biết họ của chính mình là gì, uhm...

Lão khát cái trầm tư trong chốc lát, liền lắc đầu nói:

- Không đề cập tới cũng được, lão người vô danh vô tính, chẳng phải tự nhiên, người gọi Lão Cái là được!

Thấy Lão Cái không muốn nói, Vân Thiên Hà tự nhiên thức thời không truy hỏi thêm, chỉ là có chút chán chờ nói:

- Lão tiền bối, cái đó, ách...

Lão khát cái nhìn thấy bộ dáng nhăn nhó của Vân Thiên Hà, cũng cười nói:

- Việc lão phu đã đồng ý, sao lại quên, cho người...

Nói xong, lão khất cái lấy từ trong lòng ra một quyển bí tịch màu sắc óng vàng, phong cách cổ xưa, nhưng giống như đồ bỏ ném đi.

Vân Thiên Hà mừng rỡ không ngớt tiếp nhận, chỉ thấy bên ngoài bìa bí tịch viết: "Thiên Bằng Ngọc Cốt Thuật!"

56. Chương 56: Tứ Đại Tông Môn.

Toàn bộ thân người, ước chừng có hai trăm lẻ sáu khớp xương, Vân Thiên Hà đã từng xem qua Bạo Cương Đoán Cốt Công trong Đồ Thị Võ Kinh, tối đa chỉ có thể luyện được một trăm tám mươi chín khối, hơn nữa bên trong giảng giải cũng không tỉ mỉ mười phần.

Mà trong bản Thiên Bằng Ngọc Cốt Thuật này, không những giảng giải vô cùng tỉ mỉ, trật tự rõ ràng, mỗi một thức rèn đúc đầu khớp xương nào đều giải thích toàn diện mười phần, hơn nữa quanh thân hai trăm lẻ sáu khớp xương đều có thể rèn luyện hết toàn bộ, quả thực là vô cùng hiếm thấy, bí tịch trân quý giá thị không thể đo lường, không nghĩ tới chỉ một món "muộn nê hoàn" này lại có thể kiếm được lời lớn tới như vậy.

Lão khất cái nhìn thấy thần tình đợc sánh của Vân Thiên Hà, thần nhiên cười nói:

- Tiểu tử, thực đúng là ứng với câu gậy người kia, lão phu nhìn người cốt cách thanh kỳ, là một nhân tài luyện võ tuyệt vời, lần này vốn định để Thiên Tuyệt Ngọc Cơ Thuật đưa cho người, chỉ là không nghĩ tới tiểu tử người cư nhiên đột phá cảnh giới Võ Sư rồi, làm cho lão phu phải ăn một lần thiệt thòi, cũng may tiểu tử người còn mang theo một bình rượu ngon, lão phu không thể làm gì khác hơn là đưa cho người bản Thiên Bằng Ngọc Cốt Thuật, coi như tiểu tử người đã chiếm tiện nghi lớn rồi!

Nghe Lão Cái nhắc tới Thiên Tuyệt Ngọc Cơ Thuật, Vân Thiên Hà đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Tiền bối, bản Thiên Bằng Ngọc Cốt Thuật này cũng xuất phát từ công pháp Tuyệt Vực sao?

Sắc mặt Lão Cái khẽ biến, đánh giá Vân Thiên Hà nói:

- Người làm sao biết được Tuyệt Vực?

Thấy thần thái lão cái, Vân Thiên Hà càng khẳng định Thiên Bằng Ngọc Cốt Thuật này xuất phát từ Tuyệt Vực, hắn cũng không dự định giấu diếm, liền nói thật:

- Tiền bối, ta có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới Võ Sư như vậy, cũng chính là nhờ vào ba thức Tuyệt Ngọc Tam Thức trong Thiên Tuyệt Ngọc Cơ Thuật mới thuận lợi tấn chức, mà Tuyệt Ngọc Tam Thức kia là do một vị bằng hữu của ta lặng lẽ dạy cho ta, hắn chỉ nhắc tới công pháp đó có xuất xứ từ Tuyệt Vực, vì vậy văn bối mới thử hỏi mà thôi!

- Hài tử, sau này nhất định không được đơn giản nói với bất cứ kẻ nào về công pháp của Tuyệt Vực Thiên Môn, bằng không người sẽ phải nhận lấy họa sát thân đó!

Lão Cái đột nhiên trịnh trọng cảnh báo nói.

Vân Thiên Hà nghe xong càng hiếu kỳ, Tuyệt Vực Thiên Môn này rốt cuộc là môn phái hay tổ chức gì, hoặc là dòng họ thế gia nào? Nghe khẩu khí của Lão Cái, hình như rất thần bí, hắn rất muốn hỏi lại lịch một chút, thế nhưng không nói ra khỏi miệng, chỉ trầm mặc tăng thêm củi vào bếp lửa, hắn đang đợi...

- Nếu nhắc tới việc này, lão phu cho người một đề tỉnh, miễn cho người sau này để lòng hiếu kỳ hại chính bản thân mình!

Lão Cái nhìn thấy thần sắc của Vân Thiên Hà, liền đoán được tâm tư của hắn, nói:

- Kỳ thực hầu hết công pháp của các thế gia võ học đều là không trọn vẹn đầy đủ, Đồ Thị Võ Kinh kia cũng không ngoại lệ!

Những lời này, cực độ hấp dẫn tâm thần của Vân Thiên Hà, hắn ngẩng đầu nói:

- Văn bối đã từng tu luyện qua Đồ Thị Vô Kinh, trong đó công pháp luyện cơ và luyện cốt cũng không toàn bộ, nguyên bản ta cho rằng chỉ trong võ kinh Đồ thị và Ngự thị mới tồn tại tình huống này, vậy nguyên nhân rốt cuộc là sao?

Lão cái nhìn chăm chăm vào con thỏ trên bếp lửa, nói:

- Kỳ thực hiện nay, công pháp võ đạo thiên hạ hầu hết đều xuất phát từ tứ đại môn phái Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Bốn tông phái này đã có lịch sử hơn hai nghìn năm rồi, do lúc đầu tứ đại tông phái này truyền lưu hậu thế rất nhiều công pháp tu hành võ đạo rất chỉnh tề, thế nhưng tới hoàng đế khai quốc tiền triều, cũng chính là Đại Ngự cao tổ hoàng đế thành lập Đại Ngự Vương Triều, loại tình huống này đã xảy ra biến hóa.

Ngay lúc đó Ngự Cao Tổ Ngự Quân Thiên vốn là xuất phát từ Hỏa Nguyên Địa Môn trong tứ đại tông môn này, có tu vi võ thánh đỉnh phong, thiên hạ hiếm có người nào chống lại được, nhân lúc đầu hấn có ân oán đối với Bích Uyên Huyền Môn, sau đó liên hợp với cửu đại thế gia Hỏa Nguyên Địa Môn thực hiện bao vây tiêu trừ đối với Bích Uyên Huyền Môn, vì vậy Huyền Môn hầu như bị diệt môn!

- Thế nhưng chuyện này có liên quan gì với công pháp võ đạo thiên hạ không trọn vẹn đây?

Vân Thiên Hà không nhịn được hỏi một câu.

Lão Cái nói:

- Đại Ngự cao tổ hoàng đế có thể vì cừu oán đối với Huyền Môn mà tạo ra trường tàn sát diệt môn phái, vậy thì sao có thể là người rộng lượng được, người này có cừu tất báo, khi trở thành hoàng đế, lòng nghi ngờ quá nặng, chính vì tính cách này, khiến cho hấn sợ giang sơn không ổn định, do đó từ các võ đạo thế gia tiến hành chính sách "cấm võ biến cách", mang rất nhiều bí tịch công pháp võ đạo của các thế gia mạnh mẽ tịch thu thiêu đốt, không đồng ý cho những gia tộc này tiếp tục luyện võ.

Sau khi chính sách biến cách này giáng co mười năm, Ngự Quân Thiên cuối cùng hướng tới cửu đại thế gia có công khai quốc đối với hấn tiến hành cưỡng chế thực thi chính sách cấm võ biến cách, khiến cho quan dân trong cả nước lục đục với hấn, thế nhưng khiếp sợ thực lực cường đại của hấn, tất cả đều phải nhẫn nhịn.

Mãi cho tới khi Ngự Quân Thiên già đi, hấn đã ngu ngốc, càng vọng tưởng muốn hạ thủ đối với ba tông môn khác trong tứ đại tông môn, nhiều lần thực thi bao vây tiêu trừ, làm cho nguyên khí tam đại tông môn đại thương, ngay đó, Hỏa Nguyên Địa Môn đối với hành vi khi sư diệt tổ này vô cùng thống hận, vì vậy tam đại trưởng lão trong môn phái, liên hợp với Thiên Môn và Hoàng Môn, tổng cộng chín đại cao thủ đến tiêu diệt Ngự Quân Thiên.

Sau đó, tam đại tông môn ký kết khế ước, không được tiếp tục đưa công pháp bí tịch truyền lưu hậu thế, cũng tiến hành quản thúc nghiêm ngặt đối với đệ tử tông môn, không được phép tham dự triều đại thay đổi thiên hạ, cộng đồng lãnh đời không ra.

Bất quá Đại Ngự nhị đại hoàng đế coi như một vị minh quân, trí giả, dùng các phương pháp khác nhau trấn an đại đa số thế gia võ đạo, hơn nữa tứ đại tông môn lánh đời, từ lúc đó, rất nhiều công pháp võ đạo của các võ đạo thế gia lưu truyền đời sau đã không còn đầy đủ nữa rồi!

Nguyên lai truyền thừa công pháp võ đạo thiên hạ đã trải qua một hồi tai nạn biến cách như vậy, chỉ là nghe xong đoạn cổ sự này, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Vì vậy mở miệng hỏi:

- Vậy sao hiện tại ta nhắc tới Tuyệt Vực Thiên Môn sẽ dẫn tới họa sát thân đây? Lẽ nào có liên quan tới công pháp Thiên Bằng Ngọc Cốt Thuật này sao?

Lão Cái lắc đầu nói:

- Đại Ngự vương triều thống trị thiên hạ ba trăm năm, cũng không phải toàn bộ hoàng đế đều là minh quân, nhất là một đại hoàng đế Ngự Vinh La (hoàng đế cuối cùng), tính cách thô bạo hiếu sát, lúc đó không tìm được tứ đại tông môn, vì muốn thu thập bí tịch võ học thiên hạ, đã tàn sát không ít thế gia

vô đạo, hơn nữa dân chúng lầm than, thiên hạ đại loạn, lúc này mới dẫn tới khởi nghĩa thay đổi triều đại, thăng cho tới khi bị Đại Đường Vương Triều thay thế.

- Mà trong quá trình này, bởi vì có Tuyết Vực Thiên Môn âm thầm trợ giúp Đại Đường khai quốc, phá bỏ khế ước, cũng chạm tới lợi ích của hai đại tông môn, đưa tới chuyện Địa Môn và Hoàng Môn bất mãn, ba phương âm thầm tiến hành tranh đấu, kết quả Thiên Môn bị thua, từ đó về sau vẫn chưa gượng dậy nổi, mà Địa Môn và Hoàng Môn cũng coi như nguyên khí tổn thương nặng, sau dần dần xuống dốc, Huyền Môn hầu như đã mai danh ẩn tích.

- Vì vậy cho tới nay, giữa ba tông môn có ân oán rất nặng, nếu như khế ước đã bị phá, các tông môn cũng bắt đầu tìm kiếm nhân tài khắp thiên hạ, muốn tròng chấn tông môn huy hoàng, tự nhiên sẽ tiến hành thanh trừ đối với những người được tông môn đối phương lựa chọn!

Vân Thiên Hà nghĩ, thiên hạ phân trách, tất cả đều là vì lợi ích...

Chỉ là nghĩ tới đây, đột nhiên Vân Thiên Hà tỉnh ngộ, hẩn trừng mắt nhìn Lão Cái nói:

- Tiền bối, nói như vậy thì tiền bối người có tính là người trong Thiên Môn hay không? Người nói chọn lựa nhân tài, là có ý tứ gì? Lẽ nào...

Lão Cái sờ sờ chòm râu, lắc đầu cười nói:

- Lão phu cũng không phải là người của Thiên Môn, Tuyết Vực cũng không phải chỉ có một Thiên Môn tồn tại, nơi đó còn có một Thánh Vũ Tông!

- Thánh Vũ Tông?

Vân Thiên Hà hiếu kỳ, hỏi:

- Đây là dạng tổ chức gì?

Lão Cái nghiêm nghị nói:

- Mạnh hơn tứ đại tông môn, rất ít hiện ra thế gian, nhưng chấp chưởng xã tắc thần khí và vô đạo thần khí!

Vân Thiên Hà cảm giác tựa như nghe thiên thư, tứ đại tông môn đã đủ thần bí rồi, hiện tại lại lại thêm một tổ chức Thánh Vũ Tông càng trâu bò hơn, càng thần bí hơn, lấy lý giải của hẩn đối với thế giới này, trong lúc nhất thời không biết nên hỏi từ chỗ nào.

Bất quá thấy thỏ tinh thú trên bếp lửa đã tỏa mùi hương thơm ngào ngạt, làm cho hẩn hầu như không sinh ra chút hứng thú nghiên cứu đối với những điều thần bí này, hiện tại tâm thần đều bị thịt thỏ tinh thú màu vàng óng ánh mỡ hấp dẫn rồi.

Sau khi tắm thêm gia vị cẩn thận, lại nướng thêm một hồi, Vân Thiên Hà khẩn cấp lấy xuống, cầm chủy thủ cắt thành hai nửa, đưa cho Lão Cái một nửa rồi lập tức cắn một miếng ngon lành, uống mấy ngụm rượu, cảm giác thực sướng khoái tới ngây người.

- Thống khoái!

Lão Cái ăn thịt thỏ, uống rượu ngon, khen:

- Mỹ vị cực phẩm, rượu ngon tuyệt thế, chuyển đi ngày hôm nay của lão phu thực không tệ!

Vân Thiên Hà tiếp tục xé thịt thỏ, bĩu môi nói:

- Cái này tính là gì, đợi lát nữa muộn nê hoàn người thử xem sẽ biết, tuyệt đối làm cho người ăn xong cả đời khó quên nổi!

- Tiểu tử, nhìn không ra người còn nhỏ tuổi, vậy mà có thủ đoạn như vậy, tâm tính cũng không tồi, lão phu không nhìn lầm người!

Lão Cái khen tự đáy lòng.

Vân Thiên Hà dừng xé thịt, nhanh chóng nuốt thịt trong miệng vào bụng, nhìn Lão Cái nói:

- Tiền bối, người không phải là muốn để ta gia nhập vào Thánh Vũ Tông đấy chứ?

57. Chương 57: Lấy Được Lợi Ích Không Nhỏ.

Lão Cái đột nhiên trịnh trọng nói.

- Úc!

Vân Thiên Hà vừa nghe, tiếp tục xé thịt thỏ, hẳn tự nhiên biết nguyên nhân, một tông môn trâu bò thần bí như vậy, nếu để một kẻ vừa mới tấn chức Vô Sư nho nhỏ gia nhập, chẳng phải là bị người ta cười đến rụng răng hay sao? Hẳn có khả năng đến đâu, chính mình tự hiểu, cũng không hỏi lại nữa.

Bất quá Lão Cái còn nói thêm:

- Tiểu tử, lão phu đưa cho người bản Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật chính là bí tịch Thiên Môn, chỉ là lão phu nhìn người có linh phách và khí lực không giống bình thường, linh phách của người thuộc về hàn phách, nhưng khí lực của người lại thuộc về viêm phách, có phải thường ngày người luyện ngoại công, mỗi một lần có sự dễ dàng, đều xuất hiện một cổ cảm giác nóng rực đúng không?

Vân Thiên Hà nghe lão đầu hình như có ý chỉ điểm chính mình, trong lòng vui mừng, nhưng biểu tình lại vô cùng bình tĩnh, liền gật đầu nói:

- Tiền bối xác nói không sai, xác thực là có loại tình huống này, bất quá hàn phách và viêm phách theo như lời tiền bối nói có phải là hai cực đoan, có ảnh hưởng sao?

Lão Cái trả lời:

- Đúng là có ảnh hưởng, đây là một dạng tồn tại cực đoan hiếm thấy, mà công pháp người tu luyện trong Đồ Thị Vô Kinh, thuộc về công pháp tu luyện tinh khiết viêm phách, mà linh phách của người thuộc về tính hàn phách, nếu vẫn tu luyện công pháp viêm phách tinh khiết, nhất là đến bình cảnh, cả đời khó có đột phá, nếu phụ tu công pháp tinh khiết hàn phách, hỗ trợ lẫn nhau, rất có lợi ích, thế nhưng muốn linh nhục hợp nhất, thoát thai hoá cốt, đạt tới cảnh giới Vô Thánh, vậy thì khó khăn rồi, muốn làm được nhất định phải có kỳ ngộ cân đối hai loại cực đoan tương dung với nhau, nhưng vấn đề là muốn linh phách và khí lực cân đối hợp nhất làm một, quả thực chính là một điều khó khăn vô cùng!

Vân Thiên Hà nghe nói tình huống của chính mình không có cơ hội tấn cấp trở thành Vô Thánh, không khỏi hỏi:

- Tiền bối, khí lực ta biết, còn linh phách bao hàm cái gì?

Lão Cái bẻ từng chiếc xương thỏ tinh thú tước ăn toàn bộ, trong miệng rung động rắc rắc, uống một ngụm rượu, nói:

- Linh phách, kỳ thực chính là tinh, khí, tinh thần bên trong cơ thể, những thứ này không thể nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được, khi linh phách của người lớn mạnh, loại tồn tại nội liễm này sẽ làm cho người bình thường không thể cảm giác được nữa, mà khi hoàn thành linh nhục hợp nhất đột phá Vô Thành, thành tựu thánh thể, trên con đường vô đạo, có thể mượn được lực lượng thiên địa tự nhiên, tinh nguyên tinh thú, hoặc nhiều loại nguyên tố tinh hoa thiên nhiên không ngừng tắm bổ thánh thể, hoàn thành khuyến khiếu thông đạt, có thể đột phá một tầng cảnh giới càng cao hơn!

- Trên Vô Thánh là cảnh giới gì?

Vân Thiên Hà hiểu kỳ hỏi.

Lão Cái cười nói:

- Cái này lão phu cũng không biết, thọ mệnh của con người hữu hạn, chỉ cần người đạt tới cảnh giới Vô Thánh đã thiếu lại càng thiếu, đạt tới Vô Thánh đến hết cuộc đời, thọ nguyên hao tận, muốn đột phá một tầng cảnh giới cao hơn quả thực là lực bất tòng tâm, trăm nghìn năm qua, bất luận là tuyệt thế thiên tài, hay là người có kỳ ngộ to lớn, chưa từng xuất hiện người đạt tới thành tựu vượt qua Vô Thánh, càng không nói đến chuyện thoát khỏi vách chắn sinh tử luân hồi!

Vân Thiên Hà có thể kết luận, Lão Cái này tuyệt đối là một tồn tại cấp bậc Vô Thánh, bất quá hẳn hiện tại không quan tâm chuyện này cho lắm, đều đang đặt tâm tư vào tu luyện.

Trong lòng hần thầm nghĩ, linh phách của chính mình cư nhiên là hàn phách, nhưng khí lực lại thuộc về viêm phách, điều này chắc có liên quan tới việc xuyên qua, nếu muốn đạt được thành tựu trong võ đạo, công pháp tu luyện phụ trợ vô cùng quan trọng.

Vân Thiên Hà đang định vứt chiếc xương thỏ tinh thú cuối cùng xuống đất, nhưng thấy Lão Cái không bỏ sót chút gì, liền cũng ném thử căn luôn chiếc xương trong tay, cảm giác giống như ăn một miếng cơm cháy vậy, mùi vị nồng đậm xốp giòn, thỏ tinh thú quả nhiên toàn thân đều là bảo vật, không khỏi hơi giật mình, hần đưa mắt nhìn vài lần về phía hai bộ da thỏ tinh thú vừa lột trước đó xa xa, nếu như mang về làm một đôi bao cổ tay thực sự rất không tồi.

Nhai hết xương thỏ, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút nói:

- Tiền bối, ta đến cảnh giới Võ Sư có công pháp viêm phách Bạo Cương Đoán Cốt Công, hơn nữa cộng thêm công pháp hàn phách Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật, vậy thì khi tu luyện nên lấy loại nào là chính, loại nào là phụ đây?

Lão Cái nói:

- Võ đạo chú ý nội ngoại kiêm tu, luyện cốt, vẫn thuộc về phạm trù ngoại tu, đối ứng với lực lượng của người, tự nhiên là tu luyện công pháp viêm phách là tốt nhất, nhưng công pháp viêm phách của người lại không đầy đủ, cần phải dùng Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật để phụ trợ, khi đạt được thành tựu, đột phá cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư, sau này sẽ tiến vào phạm phù nội tu, Đồ Thị Võ Kinh hiển nhiên đã không còn thích hợp với người nữa, người cần phải lựa chọn công pháp hàn phách để tu luyện trong giai đoạn này, nhưng trong thiên hạ công pháp hàn phách chỉ có Thiên Môn và Huyền Môn là đầy đủ hoàn mỹ, nếu muốn có được loại công pháp cao giai thì còn phải xem cơ duyên của người rồi!

Vân Thiên Hà vốn muốn hỏi Lão Cái nếu lần sau hần lại mang theo một ít rượu ngon tới, vậy thì Lão Cái có nên cầm công pháp bí tịch Tiên Thiên Võ Sư tới trao đổi hay không, thế nhưng lời nói đến bên mép, ngẫm lại có chút không thích hợp, ý niệm trong đầu này kể cả xương thỏ nhất tề nuốt vào bụng.

Tính thời gian cũng không sai biệt lắm rồi, đồng lửa hiện tại cũng đã sắp tắt, Vân Thiên Hà cầm lấy thiết côn bôi bi đất trong đồng than hồng ra, trực tiếp đánh một quyền, bi đất nhất thời bạo liệt, tỏa ra một mùi thơm ngát mê người hấp dẫn không gì sánh được.

Lão Cái ngửi thấy mùi hương này, thần sắc có chút hưng phấn:

- Đúng rồi, lần trước lão phu ngửi được chính là loại mùi vị này, quả nhiên là mỹ vị cực phẩm nhân gian a, làm cho cái miệng của ta không kìm được.

Tuy rằng Vân Thiên Hà đã từng ăn vài lần, nhưng thỏ tinh thú cũng không phải dễ bắt như vậy, hần vẫn nhớ mãi mùi vị này không quên, vì vậy rất nhanh nhẹn lột sạch lá cây bao bên ngoài thịt thỏ, lấy chủy thủ cẩn thận tách thịt ra.

Chỉ là khi mở thịt thỏ tinh thú ra, đang muốn đưa phần nửa cho lão cái, chỉ thấy một viên giống như viên thịt lớn chừng đầu ngón tay út rơi ra, Lão Cái tay mắt nhanh nhẹn, lập tức tiếp được "cầu thịt" kia, cười nói:

- Vận khí không tệ!

- Đây là cái gì?

Vân Thiên Hà giao thịt thỏ cho Lão Cái, nhìn viên "cầu thịt" đang dần dần biến cứng hơn hỏi.

- Bách bảo đan a, đây chính là thứ tốt khó gặp, ha ha!

Lão Cái nói:

- Thỏ tinh thú là cầm thú ăn cỏ, thường ăn một ít thảo dược linh căn, thông thường kết xuất trong cơ thể tinh nguyên đan lại được gọi là bách bảo đan, là thuốc tiên giải độc thiên hạ, có thể giải bách độc, đỡ!

Nói xong, lão cái liền búng viên "bách thảo đan" kia giống như đồ rác rưởi vứt đi ném cho Vân Thiên Hà.

Tiếp nhận viên bách thảo đan, liền xòe tay ra ngắm nhìn, hiện tại biến thành cứng, ngược lại trông giống như một viên ngọc lưu ly màu xanh nhũ, còn có một cỗ mùi vị thảo dược thơm ngát tỏa ra, mới nghĩ một chút đã cảm thấy thần thanh khí sảng, quả nhiên là thứ tốt.

Lấy ra một chiếc bình nhỏ, thả viên bách thảo đan vào bên trong, rồi lại cất vào trong người, Vân Thiên Hà hiểu kỳ hởi:

- Tiền bối, trước đây có một vị tiên sinh từng giảng cho ta về tinh thú, trong cơ thể chúng ngưng kết ra tinh nguyên đan, đối với tu luyện có tác dụng phụ trợ rất mạnh, chỉ là tinh thú kia và cầm thú bình thường khác nhau, làm thế nào nhận rõ, còn có linh thú mà người nhắc tới trước đó, rốt cuộc là loại cầm thú gì vậy?

Lão Cái vừa cắn thịt thỏ thơm ngon, chỉ cảm thấy mùi hương quyện vào mũi, vừa nhồm nhoàm ăn vừa hàm hồ giảng:

- Tinh thú kia xác thực không dễ dàng nhận rõ, bọn chúng đơn giản là những cầm thú so với bình thường có trí tuệ cao hơn, thọ lâu hơn, đã mở ra linh trí, sơ bộ hiểu được tu luyện thú đạo, mà linh thú lại không giống, đây là do tinh thú tu luyện thú đạo tấn cấp tạo thành, so với tinh thú mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, thông thường trong cơ thể linh thú sẽ kết xuất ra một loại linh thú đan có công hiệu tinh khiết mạnh mẽ hơn thú nguyên đan bình thường, cũng gọi là kim đan, tập hợp tinh hoa thiên địa, đó cũng chính là thiên địa chí bảo mà võ giả tha thiết ước mơ, vô cùng hiếm thấy, vạn kim khó mua!

Lão Cái thấy Vân Thiên Hà nghe rất hứng thú, tiếp tục nói:

- Bất quá muốn phân biệt tinh thú và linh thú, có một số biện pháp, thông thường nếu là tinh thú ăn thực vật được thảo linh căn, thiện về chạy trốn, tốc độ cực nhanh, rất khó bắt, tinh thú ăn thịt huyết nhục linh thai, thiện về công kích, thô bạo hung mãnh, có lực sát thương rất cường đại, mà tinh thú loại ăn tạp linh quả thì tương đối trung hòa, da thịt thô dày khó thương, lực sát thương thấp hơn so với tinh thú ăn thịt một chút, mà tốc độ chạy thì lại thấp hơn tinh thú ăn thực vật thảo dược linh ăn, nhưng tinh thú này phần nhiều xuất phát từ hoang sơn dã lĩnh, những địa phương ít người qua lại, biện pháp nhận rõ, chỉ cần chú ý hơn bình thường là được.

Mà linh thú thì lại tương đối nhận biết dễ dàng, đầu tiên thể hình của chúng khổng lồ hơn cầm thú bình thường rất nhiều, phát sinh qua biến dị, tui da, màu lông sáng rõ, có cỗ khí tức linh động, có thể giao hoạt cơ trí vô cùng, sẽ không chủ động đả thương người, linh thú này phần biệt xuất xứ từ nơi khí ho cò gáy, hoặc là địa phương cắt đứt liên lạc với thế giới con người, nhưng trong tình huống bình thường, tốt nhất không nên đi trên chạc!

Nghe được Lão Cái giảng giải cho hẳn nhiều tri thức như vậy, Vân Thiên Hà cảm thấy chuyến đi ngày hôm nay, quả thực lấy được lợi ích không nhỏ, không nghĩ được một bộ công pháp cao thâm luyện cốt, lại còn từ Lão Cái có được chỉ dẫn phương hướng tu luyện võ đạo trong tương lai.

Lão Cái dành cho hắn chỉ điểm và trợ giúp, hẳn khắc sâu trong nội tâm, cảm kích mười phần, nói:

- Tiền bối, lời cảm tạ văn bối sẽ không nói nhiều, sau này tiền bối muốn thưởng thức mỹ vị rượu ngon, cứ đến tìm văn bối là được!

Lão Cái rượu đủ thịt no, sau khi ăn tới cái bụng căng tròn, cầm một cây cỏ thô to cứng chắc như que tăm, đứng dậy nói:

- Cho dù tiểu tử ngươi không có rượu ngon thịt ngon, khi nào rảnh rồi lão phu cũng tự đến tìm ngươi!

Nhìn sắc trời một chút, Lão Cái nói:

- Sắc trời không còn sớm nữa rồi, lão phu cũng tìm nơi ngủ một giấc, bất quá trước khi đi, lão phu còn muốn nhắc nhở ngươi một câu, chuyện hôm nay lão phu nói với ngươi, tốt nhất đừng đề cập với người khác, tu luyện võ đạo không có đường tắt, cần phải nỗ lực tu luyện mới có thành công, bất quá trong cơ thể của ngươi có một cỗ khí tức đặc biệt, nếu như có thể lợi dụng kết hợp với kinh khí, sẽ mang tới cho ngươi chỗ tốt không thể tưởng tượng được, hiện tại tạm biệt...

Vân Thiên Hà buồn bực, rõ ràng mới đến chính Ngọ, thế nào mà sắc trời đã không còn sớm nữa rồi, lão đầu muốn rời khỏi, mượn cớ cũng quá vụn vặt đi, hắn còn muốn luyện một bộ công pháp đoán cốt để lão đầu

chỉ điểm một chút đây!

Chỉ là không đợi hần nói thêm, lão đầu thả người nhảy xuống sườn núi, rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng.

58. Chương 58: Tin Cây Gửi Gắm.

Những lời này, không những chỉ rõ cho hần con đường tu luyện tiếp theo, cũng đã để hần thấy rõ chỗ thiếu hụt của bản thân, càng vạch rõ một góc bị che giấu bởi tấm màn đen trong cái thế giới võ đạo thần bí này.

Từ xưa, tứ đại tông môn thần bí Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, còn có Võ Thánh Tông mạnh hơn tứ đại tông môn, chấp chưởng xã tắc thần khí và võ đạo thần khí.

Những điều này đều là tồn tại khiến người khác phải ngước nhìn.

Nhưng điều đó cũng trở thành phương hướng chỉ dẫn, mục tiêu trong tương lai để Vân Thiên Hà phấn đấu.

Siêu việt (hơn) bọn họ, đưa bọn họ giống như con kiến bị đạp dưới chân, đó mới chính là mục tiêu phấn đấu cuối cùng của hần.

Vừa nghĩ đến đây, liền cảm giác toàn thân truyền tới từng đợt nhiệt huyết sôi trào.

Thiếu niên tràn đầy chí khí hào hùng, phóng ngựa như bay trên cánh đồng hoang dã, ngựa giống như mũi tên rời khỏi cung, người như bay lượn giữa không trung, tạo thành một bức họa cười ngựa đón xuân kỳ dị mà đầy hấp dẫn.

Hí...

Chỉ là chạy như bay chỉ trong chốc lát, một tiếng ngựa hí vang, ngạnh cứng phá tan bức họa tuyệt đẹp này, làm cho Vân Thiên Hà thiếu chút nữa lão đảo ngã khỏi ngựa, cũng may khi Vân Bôn lão đảo không ổn thì hần liền gắt gao bám chặt lưng ngựa, mới không bị hất văng ra ngoài.

- Dụ!

Bỗng nhiên gọi ngựa dừng lại, Vân Bôn ngửa móng trước, khi thân thể Vân Bôn đứng thẳng, Vân Thiên Hà liền kéo người ra sau cân đối trọng tâm, lúc này Vân Bôn mới đứng vững không bị ngã sấp xuống.

Sau khi Vân Bôn dừng lại, Vân Thiên Hà nhìn lướt qua xung quanh, chỉ thấy trên hoang dã tuyết đã tan chảy, rất nhiều địa phương lộ ra từng hồ nước nho nhỏ, lúc Vân Bôn chạy nhanh, đạp vào trong một hồ nước, lúc này mới khiến nó xuất hiện một màn suýt chút nữa ngã lăn.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Vân Thiên Hà không còn dám để Vân Bôn tiếp tục phi nhanh, nhẹ nhàng vuốt lông ngựa, áp người sát lưng ngựa, Vân Bôn tựa hồ như hiểu rõ tâm ý chủ nhân, liền chậm rãi chạy đi, không vội không chậm tiến về phía trước.

Khi chính Ngọ, mặt trời chiếu đỉnh đầu, khí trời dần dần chuyển thành ẩm áp, đại địa còn ẩm ướt, bùn đất trở nên xộp, con đường nhỏ nơi hoang dã có chút lầy lội khó đi.

Vân Thiên Hà đi đến một đoạn đường giao nhau, chỉ thấy cách đó không xa có một vị hán tử để trần cánh tay, người đầy bùn đất, hiện đang lo lắng nhìn xung quanh, bên cạnh có một con ngựa nửa người trước ngập bùn, chân trước nhấc lên, tựa hồ bị rơi vào trong bùn không nhấc ra được, mà trên lưng ngựa có một chiếc túi thoát nhìn rất nặng, nửa treo nghiêng bên yên cương, nửa còn bị cột trên người ngựa, thực giống là lúc nào cũng có thể rơi xuống mặt đất, kể cả ngựa cũng không ổn, thoát nhìn hán tử kia hần là giống như hần vừa rồi, móng ngựa đạp vào trong hồ bùn, chỉ là ngựa chở đồ quá nặng, mà vận khí của hán tử này không tốt, đã bị quăng xuống ngựa.

Lúc hán tử đang lo lắng nhìn xung quanh, nhìn thấy Vân Thiên Hà cười ngựa tới đây, thần sắc vui mừng, liền vẫy tay kêu lên.

- Ai, vị tiểu huynh đệ này, có thể trợ giúp ta một chút hay không?

- Chuyện gì?

Vân Thiên Hà đi đến gần đó dừng lại, không xuống ngựa, chỉ nhàn nhạt hỏi, hán quan sát gã hán tử này, mặc quần áo ngắn, có chút rách nát, mặt hơi vuông, thân thể cường tráng rắn chắc, cơ thể hờ ra, hẳn là đã từng luyện võ công, chỉ là trên đùi băng bó, tựa hồ có thương tích.

Hán tử kia ôm quyền nói:

- Tiểu huynh đệ, bỉ nhân họ La, tên là Gia Anh, nhà ở La gia trang phía nam, cách nơi này hơn ba mươi dặm, năm ngoái ra ngoài, nay mới trở về, tới đây thì ngựa bị thương ở chân, lại mang trên người vật nặng, không thể tiếp tục đi được nữa, có thể phiền phức tiểu huynh đệ đến La gia trang thông báo cho trang chủ La Yên Liệt, La mỗ vô cùng cảm kích!

Vân Thiên Hà chú ý tới lúc hán tử gọi là La Gia Anh này nói, nhân thần liếc mắt ngắm nhìn Vân Bôn, hiển nhiên là nhận ra được lai lịch của nó, bất quá nhân thần hán trong suốt, mang theo ý khẩn cầu nồng đậm, có vẻ như thực sự thỉnh cầu chính mình giúp hán nhân nhũ, liền gật đầu nói:

- Vậy thì La huynh hãy đưa cho tiểu đệ một kiện tín vật, tiểu đệ nguyện ý trợ giúp La huynh đi một chuyến!

- Vậy đa tạ tiểu huynh đệ rồi!

La Gia Anh cảm kích nói, liền lấy từ trong lòng một tấm thiết bài tử giao cho Vân Thiên Hà.

- Tiểu huynh đệ trở lại La gia trang, đưa vật này giao cho gia phụ, gia phụ tự nhiên là nhận ra được!

Vân Thiên Hà tiếp nhận thiết bài tử nhìn thoáng qua, có hình tam giác, bên cạnh khắc đồ án hoa văn, chính giữa có khắc một chữ La trông khá cổ phác, thủ công thực sự rất tinh xảo.

Thu hồi bài tử này, Vân Thiên Hà gật đầu với La Gia Anh một cái, kẹp bụng ngựa một cái, Vân Bôn kêu lên, giống như một mũi tên nhọn lao đi, thẳng hướng phía nam.

Nhìn bóng lưng Vân Thiên Hà rời đi càng lúc càng xa, thân thể La Gia Anh run rẩy, chân mềm nhũn liền ngã xuống mặt đất, chỉ thấy chỗ vết thương trên chân của hán không ngừng chảy máu tươi, hán tử chịu đựng đau đớn, trong miệng lại nói:

- Hi vọng vị tiểu huynh đệ này có thể không phụ nhờ vả, đúng lúc dẫn người tới đây!

...

Vị trí của La gia trang là một địa phương giữa vùng núi và một rừng cây nhỏ, từ xa nhìn lại, hiện tại đang cây bừa mùa xuân, rất nhiều nông dân vội vàng dắt trâu đi cày trên cánh đồng.

Vân Thiên Hà phóng ngựa chạy nhanh, chỉ dùng không tới nửa canh giờ đã chạy tới La gia trang, thôn trang này tối đa cũng chỉ có sáu bảy mươi hộ gia đình, nhà cửa đều thuần một màu vàng đất, bất quá quy hoạch coi như rất chỉnh tề hợp lý.

Khi vào trong thôn trang, Vân Thiên Hà xuống ngựa, hỏi một tiểu hài đồng thanh tú khả ái đang ôm một bát mì to ăn uống sì sụp hỏi về nơi ở của trang phủ La Yên Liệt, kết quả là tiểu hài đồng này lập tức đứng lên, ôm bát, tự mình dẫn Vân Thiên Hà tới một dãy nhà gần cuối thôn trang.

Diện tích nhà cửa trang phủ tương đối rộng lớn, khi tiểu hài đồng dẫn Vân Thiên Hà tới cửa, liền gặp hai hán tử tráng đinh tìm hỏi lý do, Vân Thiên Hà lấy ra tấm thiết bài tử, còn nói rõ mọi chuyện trên đường, một hán tử tráng đinh lập tức rời khỏi, không biết là đi về hướng nào, còn một người thì dẫn Vân Thiên Hà tiến vào trong nhà ngồi nghỉ tạm.

Nhưng có một điều làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy ngoài dự liệu chính là, tiểu hài đồng tại đầu thôn trang mang theo cái bát lớn ăn mì cũng đi vào trong nhà, ngược lại không có người nào hỏi han, nghĩ chắc nó cũng là người một nhà.

Khi tiến vào trong, hán tử tráng đinh mang nước trà lên, trước tiên để Vân Thiên Hà ngồi chờ trong đại sảnh, còn chính mình thì vào phòng sau.

Tiểu hài đồng bảy tuổi kia ngồi trên ghế đại sảnh, ôm bát mì lớn tiếp tục ăn, đôi con mắt trong suốt đen nhánh to tròn thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Vân Thiên Hà vài lần, có vẻ hiếu kỳ mười phần.

Vân Thiên Hà nhìn thấy tiểu hài đồng này rất khả ái, không khỏi hỏi:

- Tiểu đệ đệ, đệ tên gì?

- Ta không nói cho người!

Tiểu hài đồng tiếp tục ăn mì sò soap, đôi mắt to tròn loạn chuyển, có vẻ bướng bỉnh khả ái.

Lúc này, cửa hông hậu đường có một lão giả khuôn mặt uy nghiêm, râu tóc bạc trắng, thân thể cường tráng khỏe mạnh, mặc quần áo mộc mạc, chính là trang chủ La gia trang La Yến Kiệt, hắn thấy trong đại sảnh có một vị thiếu niên đang ngồi, đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó liền nở nụ cười nhàn nhạt nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, không biết từ xa đến bỉ trang tìm lão phu là có chuyện gì?

Đang lúc nói chuyện, lão gia quan sát Vân Thiên Hà, trong ánh mắt hiện lên vẻ kỳ dị, biểu tình dần dần trở nên có chút cổ quái, thầm nghĩ.

- Người này có khí chất bất phàm, võ đạo đạt được thành tựu, chắc hẳn là đệ tử đến từ thế gia, thế nào lại tới thôn trang chúng ta đây?

Vân Thiên Hà lấy thiết bài tử ra lần thứ hai, giao cho lão gia, cũng kể lại một lần nữa mọi chuyện xảy ra trên đường với lão giả này.

Lão giả tiếp nhận thiết bài tử, liếc mắt nhìn, lại nghe được lời kể lại của Vân Thiên Hà, sắc mặt khê biến, liền gấp gấp hướng về phía hán tử trắng đình bên cạnh nói:

- Bảo Hòa, Bảo Khánh dẫn theo vài người đi tiếp ứng Gia Anh?

Hán tử trắng đình kia nói:

- Lúc trước bên ngoài cửa, vị tiểu huynh đệ này đưa thiết bài tử kia nói rõ mọi chuyện, Bảo Khánh đã đi trước một bước chuẩn bị, sau đó chất nhi mới dẫn tiểu huynh đệ này tiến vào gặp mặt cửu phụ!

La Yến Kiệt gật đầu, quay sang Vân Thiên Hà nói:

- Vị tiểu huynh đệ này có thể trợ giúp tương trợ, đúng lúc mang theo tin tức tới, lão phu vô cùng cảm kích, không biết quý tính tiểu huynh đệ, nhà ở nơi nào, sau này lão phu sẽ mang lễ tới cửa nói lời cảm tạ!

- La lão tiên bối khách khí rồi, chỉ là nhắc tay nhắc chân mà thôi!

Vân Thiên Hà thấy tin tức đã đưa tới, cũng không dự định tiếp tục ở đây, liền đứng dậy nói:

- Tin tức đã đưa tới văn bối còn có việc, xin cáo từ trước!

La Yến Kiệt thấy Vân Thiên Hà có ý đi, cũng không tiện giữ lại, liền đứng lên nói:

- Đã như vậy, lão phu cũng không giữ lại, La gia trang chúng ta bao đời làm nghề đả ngoại, ngoại trừ rèn luyện nông cụ ra, cũng có một ít nghề nho nhỏ, nếu sau này tiểu huynh đệ cần rèn thứ gì đó, cứ đến đây nói một tiếng là được!

Nghe nói như thế, trong lòng Vân Thiên Hà khê động, ngoài miệng lại nói:

- Vậy thì văn bối cảm ơn rồi, nói không chừng ngày sau còn muốn đến quấy rầy tiên bối!

Nói xong, hai người liền bước ra khỏi đại sảnh.

La Yến Kiệt tiễn Vân Thiên Hà ra khỏi nhà, thấy thớt Truy Vân Mã đứng bên ngoài, đôi lông mày hơi nhíu lại, nhìn Vân Thiên Hà lên ngựa nhanh chóng rời đi.

59. Chương 59: Cướp Dọc Đường.

La Yến Kiệt uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn trung niên nhân trước mặt, nói:

- Gia Chính, tiền triển tu luyện của bọn họ ra sao?

- Phụ thân, bọn họ đều rất chăm chỉ, cũng tương đối khắc khổ, Danh Viễn và Danh Thành gần đây đã đột phá tiến vào cấp tám, hẳn là có hy vọng trước mười tám tuổi đột phá cảnh giới Võ Sư!

Trung niên nhan đáp.

La Yến Liệt gật đầu nói:

- Gia Anh lần này ra ngoài nửa năm, hiện tại một người trở về, nói rõ trên người gặp phải chuyện gì đó, nếu như đã lấy được nguyên liệu rèn, lần này những vũ khí mà Thần Binh Phương cần, La gia chúng ta có thể một lần nữa thu được kỳ ngộ tín nhiệm, tuyệt đối không được xảy ra bất cứ sai lầm nào!

Dừng lại một chút La Yến Liệt nói tiếp:

- Gia Chính, người đối với người thiếu niên vừa tới báo tin thấy thế nào?

La Gia Chính nói:

- Người này theo như hải nhi quan sát, hẳn là đệ tử gia tộc Đồ thị, tại Lợi Châu này, võ học Đồ thị danh chấn phương bắc, cũng chỉ có gia tộc Đồ thị mới có thể bồi dưỡng được Võ Sư tuổi trẻ như vậy, về phần gia tộc bình thường, muốn trước mười sáu tuổi đột phá cảnh giới Võ Sư, hầu như không có khả năng!

La Yến Liệt nhíu mày nói:

- Danh Quân gia nhập vào võ đường Đồ thị tới nay đã ba năm rồi, lần trước Đồ thị tổ chức đại hội tỷ thí cuối năm, nó còn chưa đạt được tư cách lên đài so đấu, lẽ nào không có mặt mũi trở về nhà một chuyến sao?

La Gia Chính nói:

- Danh Quân hiện tại đã dừng tại Võ Sĩ cấp chín hơn một năm rồi, thủy chung không có đột phá, lần trước hải nhi đến nhìn, Danh Quân đã thổ lộ với hải nhi, nó muốn trở thành võ thị của một thiếu gia Đồ gia, mà nó lại có một vị bằng hữu từng trông cửa võ đường Đồ thị, tư chất không tồi, hiện hôm nay đã trở thành võ thị, quan hệ chủ tớ rất tốt, có cơ hội học tập võ học Đồ thị, tiến triển cực nhanh, Danh Quân nghĩ muốn thông qua vị bằng hữu này hỗ trợ, vì vậy đến nay vẫn không chịu về.

La Yến Liệt than thở:

- Ai, hải tử Danh Quân này là một võ sĩ, trở thành võ thị của thiếu gia Đồ thị, cũng không phải là chuyện mất mặt gì, dù sao tiền bối La gia chúng ta cũng đã từng là võ thị cho Đồ thị, Gia An hiện tại cũng làm việc cho Đồ thị, nếu nó muốn đi đường này, vậy cứ để nó đi vậy!

...

Đường xá lầy lội, mấy người La gia trên đường đi tiếp ứng có chút chậm chạp.

Vân Thiên Hà cười ngựa từ phía sau theo đường cũ trở về, liền gặp phải vị hán tử trắng đĩnh lúc trước gọi là Bảo Khánh, mang theo mấy vị trắng hán thân thể cường tráng, rắn chắc đầy lực lượng, tất cả đều cười ngựa, còn mang theo một chiếc xe ngựa nhỏ trên đường đi tiếp ứng.

Khi vượt qua, Vân Thiên Hà chỉ gật đầu hướng về phía bọn họ rồi lướt qua sát bên người.

Mấy hán tử này vô cùng kinh ngạc nói:

- Ngựa của tiểu huynh đệ này thực là nhanh, mới đó mà đã vượt qua chúng ta rồi!

Nhưng đang lúc nói chuyện, chỉ thấy một người một ngựa rất nhanh bỏ lại bọn họ phía sau, làm cho mấy hán tử này đối mặt nhìn nhau, không khỏi lần thứ hai tăng thêm tốc độ.

Chạy tới đoạn đường giao nhau, sắc mặt La Gia Anh tái nhợt, trên người lại thêm vài vết thương, trong tay hắn cầm một thanh phủ cán dài, cảnh giác trừng mắt nhìn vào ba người phía trước.

Ba người này đều là những hán tử tinh tráng có võ công khá cao, cơ thể gồ lên rắn chắc, trên khuôn mặt ngăm đen hiện rõ sát khí, mà khí tức cường đạo lại dày đặc hơn, vừa nhìn đã biết là một loại người thường làm chuyện trên đầu đao liêm huyết, đánh cướp người khác.

Một vị hán tử cầm trọng kiếm bản dày, mũi chống trên mặt đất, có chút thở hổn hển, hắn quay đầu nhìn hai người khác đều mang thương thế, trong lòng giận dữ không thể khống chế, bọn họ một đường truy sát La Gia Anh tới đây, đã chết mất năm người mới giết được hai người bên phía đối phương, nhưng vẫn để cho La Gia Anh chạy mất.

Chờ khi đuổi kịp tiểu tử này, không nghĩ tới hán tử vẫn còn đủ sức phản kháng, mắt thấy hai vị huynh đệ bị thương không nhẹ, vẫn không thể hạ gục được tiểu tử này, trong lòng hán tử càng độc ác, nhắc trọng kiếm lên, hét lớn một tiếng, một lần nữa giơ cao kiếm bổ xuống.

Thế lực của La Gia Anh từ lâu đã tiêu hao không còn, trong lòng hán tử chỉ còn một ý niệm duy nhất, đó chính là dù có chết cũng không để cho đám người này thoải mái, từ trong tay hán tử cướp đi những tài liệu rèn quý trọng này, hán tử hiện tại ký thác toàn bộ tinh thần lên người vị thiếu niên kia, hi vọng hán tử có thể nhanh một chút thông báo cho người nhà tới tiếp ứng.

Nguyên nhân chính vì có loại tín niệm chấp nhất này, còn có một tia hy vọng, khi hán tử kia bổ xuống một kiếm, La Gia Anh trở lên trường phủ, keng một tiếng, liền va chạm một cái nặng nề với trọng kiếm, kiệt lực chống đỡ, thân thể hán tử đã quỵ xuống mặt đất, mà trọng kiếm kia đã sớm chém sâu vào trong da thịt bờ vai của hán tử, máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Đại hán thấy một kiếm không chém đôi người đối phương, chờ khí lực mới dần dần tái sinh, lần thứ hai chém thêm một kiếm, thấy La Gia Anh đã không còn lựa chọn chống lại, đột nhiên cười lớn một tiếng rồi nói:

- Đi tìm chết đi!

Nói xong, liền hai tay giơ trọng kiếm, toàn bộ thân thể giống như lực phách hoa sơn, mang theo một cỗ kinh lực nặng như núi bổ về phía trước, hán tử muốn chính là một kiếm có thể chém La Gia Anh thành hai nửa.

Chỉ là khi hán tử giơ trọng kiếm lên, còn chưa hạ xuống, đột nhiên vèo một tiếng xé gió truyền tới, đại hán theo bản năng cảm giác được nguy hiểm tới gần, hai cánh tay còn chưa hạ xuống, một mũi tên nhọn giống như lưu tinh vọt tới, bắn thẳng cổ tay của hán tử, đồng thời xuyên qua cổ tay bên kia, đẩy cả hai cánh tay lệch sang một bên, mà trọng kiếm chém xuống cũng bị rời khỏi phương hướng ban đầu.

Keng!

Một tên kia bắn thẳng cổ tay đại hán, kinh lực của hán tử bị gián đoạn, mà trọng kiếm vẫn theo quán tính rơi xuống, lúc này lại một mũi tên sắc bén không gì sánh được bắn tới, trúng vào giữa thân thanh trọng kiếm, liền bị đẩy văng đi rơi xuống mặt đất đầy bùn bên cạnh La Gia Anh.

Một màn này phát sinh quá nhanh, sau vị đại hán kia bị tập kích, sửng sốt quay đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy một cỗ đau đớn truyền tới, ôm lấy cổ tay gào thét vang vọng, hán tử quay sang, chỉ thấy một vị thiếu niên cười ngửa xa xa đang tiến tới gần, thiếu niên kia cầm cung trong tay, hiển nhiên hai mũi tên vừa rồi là do đối phương bắn tới.

Bắn ra hai mũi tên này, chính là Vân Thiên Hà.

Cùng lúc này, khi Vân Thiên Hà cười ngửa đến gần, gã đại hán liền cầm lấy kiếm nhảy dựng lên, hướng về phía La Gia Anh vọt tới đâm mạnh.

Vân Thiên Hà ngồi trên ngựa đã không kịp bắn tên cứu viện, liền đột nhiên ghìm cương ngựa, Vân Bôn mạnh mẽ dừng lại, một móng dậm về phía trước, một chân nặng nề đá vào lưng gã đại hán kia, gã đại hán tựa như điều đứt dây, bay đi thật xa, cuối cùng lăn vài vòng trên mặt đất đầy bùn nhão mới dừng lại, liền hôn mê bất tỉnh.

La Gia Anh vốn tưởng chính mình hán tử phải chết không cần nghi ngờ, sau khi được cứu viện, đảo mắt thấy Vân Thiên Hà đi tới, lúc này tâm thần thả lỏng, còn chưa kịp nói lời cảm kích, thân thể đã giống như bùn nhão, mềm nhũn ngã xuống mặt đất hôn mê không còn biết gì nữa.

Vân Thiên Hà xuống ngựa, nhìn thương thế của La Gia Anh, cũng không nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là thế lực tiêu hao quá lớn, giúp hán tử băng bó đơn giản một chút là tạm ổn.

Lúc này, một gã đại hán bị thương nhẹ đưa tay muốn rút kiếm ra đâm tới, chợt nghe thấy thanh âm thần nhiên của Vân Thiên Hà:

- Muốn chết!

Đại hán này bị tiếng quát này dừng lại, trừng mắt tàn bạo nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, người tốt nhất không nên xen vào chuyện của người khác, đặc tội với Chú Kiếm Phưởng chúng ta, chắc chắn không có kết quả tốt!

- Chú Kiếm Phưởng?

Vân Thiên Hà xoay người, đi tới bên cạnh gã đại hán kia, một cước dẫm vào vết thương trên người hắn, nói:

- Chuyện này ta đã quản rồi, khẳng định đã đặc tội với cái gì gọi là Chú Kiếm Phưởng đó, như vậy người thành thật khai báo, các người truy sát họ La kia, rốt cuộc là muốn làm gì?

Đại hán bị dẫm vào vết thương, thống khổ gào thét, nhưng không nói gì, Vân Thiên Hà tăng thêm chút lực lượng, gã đại hán lúc này đau đớn tới mức mặt trắng bệch, môi xanh tím, lúc này mới nói:

- Ta nói, ta nói, trong tay tiểu tử họ La này có một khối thiên ngoại phi thạch thượng đẳng, phưởng chủ chúng ta muốn có khối thiên ngoại phi thạch này để rèn một kiện thần binh lợi khí, liền lệnh cho chúng ta đội ven đường giết người đoạt thiết.

- Phưởng chủ của các người là ai?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Không biết, chúng ta chỉ là kẻ làm việc chạy chân, chưa từng nhìn thấy qua phưởng chủ!

Đúng lúc này, thanh âm một người khác vang lên:

- Lưu lão tam, ba huynh đệ các người không biết rằng tên tử phụ làm phưởng chủ của các người là ai, thực sự là chuyện cười thiên hạ!

Vân Thiên Hà quay đầu nhìn, thấy người của La gia trang đã chạy tới, có hai hán tử nâng La Gia Anh lên xe ngựa, đang một lần nữa bôi thuốc băng bó cẩn thận, một gã hán tử tên là Bảo Khánh liền đi tới trước người Vân Thiên Hà mở miệng nói.

60. Chương 60: Khách Nhân Tử Phưởng.

Trần Bảo Khánh tiến tới ôm quyền hướng về phía Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu huynh đệ, lần này nhờ có người cứu giúp đúng lúc, Gia Anh mới không bị ba tên gian tặc này hại chết, trên dưới La gia trang chúng ta vô cùng cảm kích, sau này...

Vân Thiên Hà nghe những lời nói cảm kích này, lập tức xua tay ngắt lời:

- Nhắc tay nhắc chân mà thôi, Trần đại ca không cần khách khí!

Trần Bảo Khánh nói:

- Ba người này đến từ Chú Kiếm Phưởng, cùng La gia chúng ta là địch, có thù không đội trời chung, tiểu huynh đệ, có thể giao bọn họ cho La gia trang chúng ta xử trí hay không?

- Vậy tùy ý Trần đại ca xử trí!

Vân Thiên Hà nói:

- Chỉ là Chú Kiếm Phưởng này có địa vị gì, tiểu đệ không giải thích được, Trần đại ca có thể giải thích nghi hoặc cho tiểu đệ?

Trần Bảo Khánh để mấy hán tử đến trói ba người này lại rồi buộc vào lưng ngựa, lúc này mới nói:

- Còn chưa biết quý tính tiểu huynh đệ?

- A, tiểu đệ họ Vân, Trần đại ca tùy ý xưng hô là được!

Trần Bảo Khánh nghe ra Vân Thiên Hà không muốn tiết lộ tính danh, cũng không muốn hỏi nhiều, nói:

- Vân huynh đệ, Chú Kiếm Phưởng này kỳ thực chính là binh khí tác phưởng danh nghĩa của Thiên Phong Hào tại Lợi Châu, Thiên Phong Hào chắc Vân huynh đệ biết được, tổng hào ở Kinh Thành, chi nhánh của

bọn họ trải rộng các châu, mà từng địa phương có chi nhánh của Thiên Phong Hào đều có một chú tạo tác phường, thống nhất gọi là Chú Kiếm Phường!

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, chi nhánh Thiên Phong Hào trải rộng thiên hạ, phía sau nhất định phải có một tập đoàn lợi ích khổng lồ chống đỡ, liền hỏi tiếp:

- Trần đại ca, vậy La gia trang các người có phải là chú tạo binh khí?

Trần Bảo Khánh cười cười nói:

- Vân huynh đệ, người có ân đối với La gia trang chúng ta, ta cũng không muốn gạt người, nếu như muốn chế tạo bất cứ loại binh khí nào, chỉ cần người mở miệng là được, chỉ là La gia chúng ta và Thiên Phong Hào có ân oán, thế lực phía sau Thiên Phong Hào rất mạnh, chúng ta không đánh lại họ, chỉ có thể ở ẩn, bình thường chỉ chế tạo một ít nông cụ mà thôi, rất ít người biết chúng ta còn chế tạo binh khí, vì vậy hi vọng Vân huynh đệ không nên tiết lộ chuyện này ra ngoài!

- Đã như vậy, hôm nào đó tiểu đệ chuẩn bị tài liệu, nhất định sẽ tới bái phỏng một lần nữa!

Trần Bảo Khánh nhú nhú mày:

- Vân huynh đệ, lời này của người có chút khách khí rồi, người muốn chế tạo loại binh khí nào, cứ nói thẳng là được, La gia chúng ta cái gì cũng không có, thế nhưng tài liệu luyện khí vẫn lấy ra được, sao có thể để người chuẩn bị tài liệu, La gia trang chúng ta há là người có ân mà không báo sao?

Vân Thiên Hà rất thưởng thức sự ngay thẳng của hán tử này, cười cười nói:

- Trần đại ca nói như thế, tiểu đệ cũng không từ chối nhân tình, bởi vì tiểu đệ muốn chế tạo binh khí có chút đặc thù, làm dao có thể đâm, làm kiếm có thể chém, hôm nào đó tiểu đệ tự mình dâng môn thiết kế hình thức, mới có thể chế tạo!

Trần Bảo Khánh suy nghĩ một chút, cũng không hiểu rõ cuộc binh khí Vân Thiên Hà muốn chế tạo theo như lời nói rốt cuộc có hình dáng gì, nói:

- Đã như vậy, La gia trang tùy thời xin đợi Vân huynh đệ!

Vân Thiên Hà thấy phía sau còn có người đang đợi, không muốn dừng La Gia Anh được nhanh chóng trị thương, không tiếp tục nán lại trò chuyện với Trần Bảo Khánh, hai người ôm quyền thi lễ cáo biệt, tại chỗ đường giao nhau mỗi người đi một ngã.

...

Khi chạng vạng, tà dương sắp lặn, ánh nắng chiều thê mỹ, màu sắc giống như máu bao phủ cả thiên địa.

Vân Thiên Hà cưỡi ngựa từ phía cửa tây tương đối yên lặng vào thành, nơi này là một khu vực cổ lão, có rất nhiều bình dân, khi chạng vạng tới, ở đây khói xanh lượn lờ, có vẻ tường hòa mười phần.

Tới khu lão thành, trước đó hắn đã từng đi qua nơi này, đến Vĩnh An Tử Phường một lần, còn có chuyện gặp phải Lão Cái nơi đầu cầu, vì vậy thúc ngựa chạy chậm, rẽ hướng sang ngõ nhỏ nơi Vĩnh An Tử Phường.

Đầu ngõ, hiện tại quả thực còn dựng một giá trúc, mặt trên có treo một lá cờ, chính giữa lá cờ có viết một chữ "tử" thật to, phía dưới là một hàng với bốn chữ nhỏ: "Vĩnh An Tử Phường".

Hiện tại Vĩnh An Tử Phường dựng lên một chiếc biển quảng cáo, lập tức sinh ra hiệu ứng, sinh ý thoát nhìn khá hơn trước kia rất nhiều, từ số lượng người ra vào nơi đầu ngõ là có thể đoán ra.

Vân Thiên Hà cưỡi ngựa tiến vào ngõ nhỏ, đi tới cửa lớn Tử Phường, xuống ngựa rồi dắt tới cọc trước cửa buộc lại, rồi tiến vào trong tử phường.

Vừa mới vào phòng tử phường, chợt nghe một thanh âm thanh thúy và non nớt vang lên:

- Quái ca ca, người tới nữa rồi!

Quay sang, chỉ thấy tiểu hài đồng trước kia đang nở nụ cười vô cùng ngây thơ, chạy tới trước mặt chào đón, Vân Thiên Hà nhìn không được nhéo nhéo cái má béo phì khả ái đầy vẻ trẻ con của nó, cười nói:

- Quái ca ca lần này tới lại muốn lấy một chút men rượu của nhà các người đây, Nhạc nhi tiểu chương quỹ, nhanh nhanh lấy cho quái ca ca nào!

- Vâng!

An Nhạc gật đầu thật mạnh nói:

- Quái ca ca, cha của ta đã nói, đề nghị lần trước của người gia gia đã tiếp thu rồi, hiện tại sinh ý của nhà chúng ta đã tốt hơn nhiều, người vô luận lúc nào tới lấy men rượu, chúng ta đều chuẩn bị cẩn thận!

Người uống rượu trong phòng không ít, tam giáo cửu lưu, có lành nghề phạt rượu, có vùng quyền chơi trò oản tù tì, nhìn qua khá ầm ĩ, cũng không thấy có chỗ nào trống, bất quá ánh mắt Vân Thiên Hà rơi xuống một dãy bàn bên cạnh cửa sổ, hơi hơi dừng lại một chút, liền quay đầu sang tiểu Nhạc nhi nói chuyện.

Lúc này một vị tiểu nhị thoát nhìn còn tương đối trẻ tuổi tiến tới gần cười nói:

- Vị tiểu ca này, người muốn mua rượu sao?

Vân Thiên Hà ngẩng đầu quan sát người tiểu nhị này, thoát nhìn hắn là sinh ý của tửu phường tốt hơn nhiều mới thuê thêm người, trông hắn mười tám mười chín tuổi, thân hình không cao, mặt nhỏ vuông, đôi mắt nhỏ, cười rộ lên liền híp lại thành một đường kẻ, làm cho người khác cảm giác rất nhiệt tình.

An Nhạc vắn túm lấy một góc áo của Vân Thiên Hà, nghe tiểu nhị hỏi, liền trẻ con nói:

- Tiểu Tô ca ca, vị quái ca ca này là quý khách của chúng ta, cha nói, hắn tới mua rượu, cứ dẫn hắn tới hậu đường!

Nói xong, An Nhạc kéo Vân Thiên Hà.

- Quái ca ca, chúng ta đi thôi, ta mang người đi tìm cha ta!

Vân Thiên Hà gật đầu với tiểu nhị tên là Tiểu Tô, liền theo An Nhạc đi qua phòng, tiến vào trong hậu đường.

Trước một bàn rượu tại góc sâu nhất phía cửa sổ, một vị lão giả đầu tóc bạc trắng, bên người còn có một vị thanh niên ước chừng hai mươi tuổi, người này mặc thanh sam, da trắng nõn, hình dạng tuấn tú, ánh mắt khiêm tốn ôn nhã, tư thế uống rượu mười phần đoan chính ưu nhã, như tỏa ra làn gió nho nhã phiêu dật, hình như là người đọc sách đến từ các đệ tử gia tộc thế gia nào đó.

Bên cạnh hắn còn có một vị thiếu niên, cũng mặc thanh sam, đôi mắt sáng ngời, vừa nhìn qua liền cảm thấy có chút kinh diễm, giống như là một vị thiếu niên xinh đẹp tuyệt thế, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra, trong đôi mắt trong trẻo của thiếu niên vô cùng lạnh lùng đậm đặc, khí chất băng lãnh, nếu như nhìn nhiều, sẽ cảm giác như thấy một tòa băng sơn trắng xóa, tỏa ra khí thế thoát tục, không cho phép tiếp cận, hiển nhiên là một thiếu nữ giả nam.

Lúc này, vị lão giả kia hướng về phía tiểu Tô vẫy vẫy tay, tiểu Tô vội chạy tới nhiệt tình hô:

- Khánh quan, xin hỏi có việc gì quân phó?

Lão giả hỏi:

- Tiểu ca, chúng ta tới gặp lão chủ nhân của tửu phường này, chủ nhân nhà người không có mặt, vì sao thiếu niên kia cứ như vậy đi vào, có phải là chủ nhân cá người đối với mấy người lão phu có cái nhìn phiến diện nào đó?

Tiểu Tô vừa nghe, liền giải thích nói:

- Lão tiên sinh, vị tiểu ca vừa rồi đối với tiểu điểm từng có ân, cũng quen biết với ông chủ, vì vậy An Nhạc liền dẫn hắn tới hậu đường, chỉ là lão tiên sinh tới gặp lão phương chủ, lại không muốn lộ tính danh, hôm nay phường chủ xác thực không có ở nhà, ông chủ cũng không thể truyền được, xin thứ lỗi!

Lão giả nghe xong, lại hỏi:

- Thiếu niên vừa rồi người có biết là hài tử nhà ai?

Trong mắt tiểu Tô hiện lên một tia cổ quái, chợt lóe qua rồi biến mất, nói:

- Điều này tiểu nhân không biết, đây là lần đầu tiên tiểu nhân nhìn thấy vị tiểu ca kia, hẳn có quen biết với ông chủ trước kia tiểu nhân đến!

- A, như vậy không quá rồi người nữa, người cho bàn chúng ta một bình rượu Thanh An Tửu tốt nhất của các người đi!

Lão giả thấy không khỏi được gì, liền mất đi hứng thú nói chuyện.

- Tốt, xin các vị chờ chốc lát!

Tiểu Tô cười tủm tỉm gật đầu rồi chạy đi.

Khi tiểu Tô đi rồi, lão giả mới uống hết chén rượu, thanh niên bên cạnh mở miệng nói:

- Sư phụ, vì sao người mang con và sư muội tới Lợi Châu gặp lão phường chủ ở đây, theo đồ nhi biết, Vĩnh An Tửu Phường từng gặp phải tai họa chiến tranh, phương pháp nhuộm An Tư Tửu đã thất truyền từ lúc Đại Đường khai quốc rồi, phỏng chừng ở đây đã không còn lưu trữ nữa rồi!

Lão giả liền lắc đầu nói:

- Tuần nhi, con có biết lai lịch của An Tư Tửu vì sao đặt tên là An Tư?

61. Chương 61: Theo Dõi.

bị lịch sử bao phủ gần trăm năm, trong ấn tượng của hắn, hình như đã từng đọc qua một thiên tạp ký, trong tạp ký có giới thiệu đơn giản về lai lịch của An Tư Tửu, là một

đoạn cổ sự ái tình rất thê mỹ.

Suy nghĩ một chút, thanh niên nói:

- Thuật lại là nói về một nữ nhân tên là An Tư, nàng yêu một người nam tử, nhưng vì một số nguyên nhân mà không thể sống cùng với người yêu, vì vậy nữ tử này cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nước mắt của nàng chảy vào trong tửu trì, và rượu nhuộm ra cũng không giống bình thường, cho nên thiên hạ nghe tiếng, lúc đó gọi rượu là Tương Tư, sau khi nữ tử tên là An Tư mất đi, người nhà nàng vì muốn kỷ niệm, đã đổi tên thành An Tư.

Lão gia nghe xong, lắc đầu nói:

- Thuật lại tuy là nói như vậy, thế nhưng An Tư Tửu dùng nước mắt nhuộm rượu, đã có kỳ quái, rất nhiều tửu phường đã từng thử qua, có thể nhuộm ra rượu có chút thay đổi mùi vị, thế nhưng không thể nào so sánh được, đoạn cổ sự kia chỉ là một ít nho sinh bịa đặt ra để lừa dối thế nhân mà thôi!

Lúc này, thấy Tiểu Tô bùng một bầu rượu đi tới, mấy người lập tức dừng nói chuyện.

Tiểu Tô đề rượu lên trên bàn, chỉ hơi gật đầu, rồi nhanh chóng rời đi bắt chuyện với những người khác, thanh niên lúc này mới lại nói:

- Sư phụ, đồ nhi vẫn không giải thích được, chúng ta nguyên bản muốn tới Kinh Thành, thế nhưng người mang bọn con đi đường vòng, ngăn dậm xa xôi đến Lợi Châu lẽ nào vì rượu An Tư kia sao?

- Cũng không phải! Lão giả nói:

- Rượu bắt quá chỉ là thứ chảy vào bụng mà thôi, mà tới Kinh Thành cũng không cần phải nóng lòng nhất thời, không làm lỡ khoa khảo của con, lão phu chủ yếu là muốn đến thăm một lão bằng hữu năm xưa, cũng thực hiện một hứa hẹn!

Lúc này, Vân Thiên Hà mang theo một bình men rượu nhỏ, từ hậu đường đi ra, phía sau còn có một tiểu hài đồng.

An Nhạc cầm một chiếc máy quay gió xếp bằng giấy, đang không ngừng thổi, máy quay gió kia vù vù vù nhè nhẹ bắt đầu chuyển động, tiểu tử này chơi đùa vui vẻ tới mức không muốn buông tay.

Đi tới phòng ngoài, Vân Thiên Hà sờ sờ vào đầu An Nhạc nói:

- Tiểu Nhạc Nhi, quái ca ca phải đi rồi, lúc rảnh rồi ca ca sẽ tới thăm người!
- Ca ca, sau này người phải thường xuyên tới nha, Nhạc Nhi sẽ nhớ người đó! Nhạc Nhi non nớt nói.
- Là muốn ca ca đáp ứng người chơi đùa đúng không, tiểu tử lạnh lợi!

Trên mặt Vân Thiên Hà nở nụ cười vui vẻ, lại nhéo nhéo vào khuôn mặt béo mập của nó, liền nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Mới ra khỏi phòng, lúc này An Nhạc lại đuổi tới, nắm vạt áo của hắn nói:

- Ca ca, người có thể giúp Nhạc nhi nói với gia gia, bảo Nhạc nhi nhớ người!

Nói xong, cánh tay nhỏ bé đưa vào trong lồng ngực lấy ra một vật nho nhỏ giao cho Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà tiếp nhận vừa nhìn, đây là một búp bê hình người bện bằng rơm rạ, trông giống như một tiểu hài đồng.

Cười cười, cầm lấy búp bê cẩn thận, sờ sờ vào đầu An Nhạc một lần nữa, liền ra khỏi cửa lớn.

Ngay lúc Vân Thiên Hà rời khỏi cửa, lúc này vị lão giả ngồi trong đại ánh vẫn nhìn bóng lưng Vân Thiên Hà rời khỏi đột nhiên đứng dậy nói:

- Tiểu nhị, tính tiền!

Ra ngõ nhỏ, Vân Thiên Hà không cười ngựa, cũng không điều khiển dây cương, Vân Bôn rất nhu thuận đi theo sát phía sau hắn, nhìn hình ảnh sinh hoạt của thành Lợi Châu buổi chiều tà, nhiều ít làm cho hắn có thể tìm về một chút ký ức kiếp trước, khi chính mình chấp hành nhiệm vụ đi lại trong những con phố đô thị phồn hoa.

Chỉ là thế giới này đã hoàn toàn khác nhau, tâm tình con người cũng biến đổi.

Đi tới trước cây cầu chính mình gặp được Lão Cái, Vân Thiên Hà đột nhiên cảnh giác.

Cư nhiên có người theo dõi hắn!

Đây là một loại cảm giác theo bản năng kiếp trước rèn luyện được, hắn xác định đang có người theo dõi hắn phía sau, chỉ là hắn không thể giải thích được, những người này theo dõi chính mình rốt cuộc là muốn làm gì?

Cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm!

Không hề quay đầu nhìn xung quanh, vẻ mặt của hắn vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên, chỉ vỗ vỗ cái cổ của Vân Bôn, rồi lắc cái đuôi ngựa của nó, Vân Bôn dùng mặt ngựa thân thiết ma sát bên người Vân Thiên Hà, kêu lên một tiếng rồi lập tức phi nhanh qua cây cầu nhỏ, rất nhanh đã biến mất trong đường phố đã vắng người.

Những động tác này đều là động tác mà Vân Thiên Hà và Vân Bôn đã phối hợp với nhau ăn ý mười phần, lắc đuôi Vân Bôn chính là có ý muốn bảo Vân Bôn trở về nhà trước. Vân Bôn vốn rất có linh tính, có thể linh hội cực nhanh.

Khi thấy Vân Bôn biến mất cuối đường, Vân Thiên Hà chậm rãi đi dạo không mục đích, nhưng tinh thần của hắn lại thủy chung quan sát mọi hoàn cảnh địa thế nhỏ nhất xung quanh, còn có khí tức của kẻ đang theo dõi hắn, hắn trước tiên tiến vào trong một ngõ nhỏ hẻo lánh, sau đó từ cuối ngõ nhỏ này đi ra, trực tiếp tiến vào trong một quảng trường rất sầm uất. Mà lão già và hai đồ đệ theo dõi Vân Thiên Hà, đột nhiên thanh niên mở miệng nói:

- Sư phụ, chúng ta theo dõi vị tiểu huynh đệ kia làm cái gì? Hắn một lúc sang đông, một lúc lại sang tây, con thể nào cảm thấy hắn đã phát hiện ra chúng ta rồi, hiện đang chơi đùa chúng ta!

Trong lòng lão già có chút phiền muộn nho nhỏ, tiểu tử kia thể nào lại hành sự bừa bãi như vậy, vượt chòm râu, tâm tư chuyên động, suy nghĩ cẩn thận, khoảng cách giữa bọn họ, theo lẽ thường thì tiểu tử kia không thể nào cảnh giác ra được...

Ngay trong lúc lão già đang suy nghĩ, thanh niên đột nhiên dừng lại, cười khổ nói:

- Sư phụ, chúng ta tốt nhất không nên đi theo hắn nữa!
- Vì sao?

Lão già ngẩng đầu nói.

Sắc mặt thanh niên có chút nóng lên, chỉ vào một cửa hàng bán son phấn và đồ dùng nữ nhân phía trước phố xa nói:

- Tiểu huynh đệ kia vào trong cửa hàng bán son phấn, chẳng lẽ chúng ta cũng muốn vào theo sao? Đó chính là địa phương mà chỉ có nữ nhân mới đi vào!

Đôi lông mày của lão già nhú lại, hầu như bắt đầu diên lên rồi, suy nghĩ một chút nói:

- Tuấn nhi, con chờ đợi ngay trước cửa, tiểu tử này nhất định biết lão bằng hữu mà lão phu muốn tìm ở đâu, đừng cho tiểu tử đó chạy mất, lão phu dẫn theo Hi nhi tới cửa sau của cửa hàng bán son phấn này!

Nói xong, ba người tách nhau ra, lão già mang theo thiếu nữ vội vàng chạy ra cửa sau cửa hàng bán son phấn.

Thanh niên chỉ đứng gần cửa hàng bán son phấn, nhìn nhân thần những nữ nhân đi qua quan sát hắn, biểu tình xấu hổ tới cực điểm!

Sau khi Vân Thiên Hà tiến vào cửa hàng bán son phấn, một vị nữ hầu trong cửa hàng mở to hai mắt nhìn, gương cái miệng nhỏ nhắn, cảm thiếu chút nữa là rơi xuống rồi, những nữ tử đang chọn son phấn hoặc là các loại yếm, đồ lót vừa thấy, đều lập tức đỏ mặt chạy ra cửa.

Mà một vị nữ hầu khác giữ vẻ mặt bình tĩnh tới nói:

- Vị khách quan này, bản điểm không phục vụ nam nhân!

Vân Thiên Hà nhìn quét qua, thấy là cửa hàng bán đồ trang điểm nữ tính và nội y các loại, cũng không thèm để ý, đi tới bên cạnh cầm lấy một hộp son phấn nói:

- Cái này bán thế nào?
- Người...

Vị nữ hầu giữ vẻ mặt bình tĩnh kia lập tức ngây người, chỉ thấy Vân Thiên Hà chọn một ít vật dùng để hóa trang trong cửa hàng, sau đó cư nhiên nhìn qua bên này, nữ hầu này xấu hổ đỏ mặt, kêu lên:

- Khách quan, người...Người, không thể sờ như vậy...

Ngay lúc hai nữ hầu trừng mắt há miệng, sắc mặt nóng lên đỏ bừng, chỉ thấy Vân Thiên Hà chọn lấy y phục nữ tính, ngay cả yếm, quần lót cũng chọn lấy xuống, từ đầu đến cuối vô cùng thản nhiên nói:

- Tính toán đi!

Lúc này hai vị nữ hầu đều đỏ mặt tới mức sắp chảy nước ra rồi, nguyên lai người này thực sự tới đây để mua thứ đó, nhưng đó đều là đồ nữ nhi bí ẩn, hắn mua trở về...Ai nha, lẽ nào hắn...Tựa hồ đồng thời nghĩ đến một khả năng nào đó, hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, phàn phật đồng thời hiện lên hai chữ: Biến thái!

Sau khi một vị nữ hầu đưa tay ra nhận tiền Vân Thiên Hà trả, Vân Thiên Hà liền nói:

- Mượn phòng hậu viện của các người dùng một lát!
- A...

Hai vị nữ hầu lại một lần nữa sợ ngây người, kinh ngạc nhìn nam tử kia bước tới hậu viện.

Chốc lát sau, chỉ thấy một "thiếu nữ" buộc tóc hai bên, làn da khỏe mạnh, môi hồng răng trắng, đôi mắt lóe sáng từ trong hậu viên đi ra, một vị nữ hầu vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

- Vị muội muội này, người có nhìn thấy một vị nam tử đi vào hậu viện hay không? Vị thiếu nữ này nói:

- Có gặp, hẳn đã đi rồi, từ cửa phía sau rồi đi, thực sự là một quái nhân!

Nói xong, vị "thiếu nữ" này liền nghênh ngang bước ra khỏi cửa hàng sơn phấn.

Chỉ để lại hai vị hũ hầu đầy bụng kỳ quái, thực sự là một quái nhân!

Ngoài cửa hàng sơn phấn, thanh niên đứng gần đó, cũng không thấy người nào đi ra, nghĩ thầm tiểu huynh đệ đó liệu có thể từ một địa phương khác đào tẩu rồi hay không? Nhưng lúc này trong cửa hàng có một vị thiếu nữ đi ra, thanh niên không có ý tứ tiếp tục nhìn xung quanh cửa hàng, rồi quay đầu che giấu xấu hổ.

Chỉ là khi thiếu nữ kia đi quan bên cạnh thanh niên, tỏa ra một làn gió thơm, thanh niên nhịn không được qua sát thiếu nữ này vài lần, cảm giác nàng ta rất không giống người bình thường, có một cỗ khí chất rất hấp dẫn người khác, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy qua một vị kỳ nữ tử như vậy, không khỏi tim đập nhanh hơn.

Ai biết thiếu nữ liền quay đầu quan sát hắn vài lần, hung hăng trừng mắt nhìn hắn:

- Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua mỹ nữ bao giờ sao?

Thanh niên đỏ bừng mặt ngượng ngùng, cúi đầu không dám nhìn nhiều, nói:

- Cô nương thứ lỗi, tiểu sinh...

- Hừ!

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục để ý tới thanh niên, liền nghênh ngang bước đi.

Mãi cho tới khi thân ảnh kia đi xa, thanh niên mới ngẩng đầu nhìn về phía bóng lưng "thiếu nữ" dần biến mất, lẩm bẩm nói:

- Không biết là kỳ nữ tử nhà ai, khi nào mới có thể gặp lại...

62. Chương 62: Vũ Khí Bí Mật.

dần dần chuyển thành màu đêm đen, giống như một cự thú dữ tợn há cái miệng không lồ thôn phệ, không ngừng thôn phệ tia nắng chiều tà cuối cùng nơi chân trời.

Trước cửa hàng bán sơn phấn, cửa hàng đã sắp đóng cửa rồi, thế nhưng vẫn có một vị thanh niên đứng chờ đợi trước cửa, làm cho mọi người đi ngang qua đều chú ý liếc

Mãi cho tới khi sắc trời đen lại, một vị lão giả với khuôn mặt già nua âm trầm, nhìn.

mang theo một vị "thiếu niên" từ đầu đến cuối giữ biểu tình vô cùng lạnh lùng vòng trở về, nhìn thấy người thanh niên vẫn đứng trước cửa hàng sơn phấn, không khỏi hỏi:

- Tuần nhi, tiểu tử kia còn chưa đi ra, lẽ nào chết đuối trong đồng sơn phấn rồi sao?

Thanh niên cười khổ lắc đầu:

tiếp xúc với vị tiểu huynh đệ kia, cùng với nói chuyện, khi đó chậm rãi dụ dỗ dò hỏi,

Sư phụ, đây vốn là một lựa chọn sai lầm, chúng ta có thể quang minh chính đại

- có lẽ cũng đạt được mục đích, phương thức như vậy, thủy chung...

Sắc mặt lão già hết xanh lại hồng, cuối cùng than thở:

- Hi nhi, con tiến vào trong đó hỏi thăm một chút đi!

"Thiếu niên" tên là Hi nhi vẫn đậm mạc, lạnh lùng như băng son, nhãn thần không nổi lên một tia sóng, gật đầu rồi nhanh chóng tiến vào trong cửa hàng.

Nhìn "thiếu niên" bước vào trong cửa hàng son phấn, lão già than thở:

- Tiểu tử kia cũng đủ giảo hoạt, cư nhiên có thể dưới mí mắt của phu trốn mất, hôm nay thực sự kỳ quái!

Chỉ chốc lát sau, vị "thiếu niên" Hi nhi kia lạnh lùng quay về, lão già hỏi:

- Thế nào?

Hi nhi lạnh lùng đáp:

- Người nọ từ cửa sau chạy thoát, chúng ta cư nhiên không hề phát hiện ra!

- Cái gì? Từ cửa sau chạy thoát?

Về mặt lão già không thể tin tưởng nói:

- Điều đó không có khả năng, cửa sau kia dù là con ruồi bay ra cũng không thể trốn được ánh mắt giám thị của lão phu, tuyệt đối không có khả năng này, lẽ nào hôm nay ngã nhào trong tay tiểu tử này?

Quay đầu lại, thấy thanh niên có chút sững sờ không biết đang suy nghĩ cái gì, lão già nhìn ra có chút mánh khóe, bình tĩnh hỏi:

- Tuấn nhi, người phát giác cái gì?

- A...

Thanh niên lấy lại tinh thần, nói:

- Sư phụ, sắc trời đã tối, ngày mai chúng ta lại tiếp tục điều tra, chung quy sẽ tìm được một chút đầu mối nào đó!

Nghĩ không ra cư nhiên té ngã trong tay một mao đầu tiểu tử, lật thuyền trong mương, trong lòng lão già phiền muộn vô cùng, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói:

- Vậy thì tìm một khách sạn nào đó tạm thời nghỉ một đêm vậy!

Chỉ là thanh niên đi theo phía sau lão già, trong đầu không ngừng nhớ lại vị kỳ nữ tử gặp được trước đó, lại không biết người ta đang ở phương nào?

Mà lúc này, người thiếu nữ đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người thanh niên kia, đi tới gần Đồ phủ, tìm một địa phương hẻo lánh không người, lấy thuốc mỡ đã chuẩn bị trước đó ra tay, sau đó xoa đều lên mặt, lại cởi mái tóc buộc gọn hai bên, buộc lại theo kiểu nam nhân bình thường, cuối cùng trực tiếp cởi một tầng quần áo nữ nhân bên ngoài ra, biến hóa nhanh chóng, trong nháy mắt đã biến thành một vị thiếu niên linh hoạt.

Vị thiếu niên mặc quần áo giả nữ này tự nhiên chính là Vân Thiên Hà!

Làm đặc công kiếp trước không phải là uống phỉ, loại kỹ thuật hóa trang dịch dung như thế này, Vân Thiên Hà đã sớm lô hỏa thuần thanh.

Nghĩ đến lão nhân kia, còn có một vị thanh niên ngây ngốc chờ đợi trước cửa hàng bán son phấn, thậm chí phát hiện người bị theo dõi đã sớm biến thành không khí, bộ dáng giận sôi lên nhất rất thú vị, Vân Thiên Hà không khỏi cười hắc hắc, nói đến theo dõi và phản theo dõi, hắn đã thuộc loại chuyên nghiệp rồi!

Đi tới trước cửa Đồ phủ gõ cửa, một vị gia đình canh cửa hé mở, nhìn thấy Vân Thiên Hà, lập tức nở nụ cười đầy mặt, rất nhanh liền mở rộng cửa ra.

Đông Viện, Lục Châu và Sử Trường Đức gấp đến độ đi đi lại lại vòng quanh, ngựa của thiếu gia đã trở về, nhưng vẫn không nhìn thấy người, vạn nhất xảy ra chuyện gì, bọn họ khó tránh được trách nhiệm.

Bất quá đang định thương lượng ra ngoài tìm kiếm, lúc này của ngoài đột nhiên bị đẩy ra, rốt cuộc nhìn thấy Vân Thiên Hà trở về, Lục Châu và Sử Trường Đức rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là Lục Châu vốn là nữ tử, ngủ thấy trên người Vân Thiên Hà có mùi son phấn nồng đậm, thần sắc lập tức trở nên ảm đạm, nàng chỉ là một hạ nhân, thiếu gia đi ra ngoài làm chuyện gì, nàng không có tư cách để hỏi tới. Ra cửa, tới phòng bếp lấy thức ăn, trên đường, trong lòng thiếu nữ không khỏi miên man suy nghĩ, thiếu gia vì sao lại phải đi ra ngoài tìm nữ nhân, chỉ cần hắn muốn, ta tùy thời đều có thể cho hắn, thế nhưng.

Càng suy nghĩ nhiều trong lòng càng cảm thấy đau xót, thiếu nữ không khỏi len lén lau khôe mắt, lập tức vứt bỏ ý niệm si tâm vọng tưởng trong đầu, đẩy nhanh tốc độ đi chạy tới phòng bếp.

Vân Thiên Hà trở về phòng, để Sử Trường Đức đi lấy một ít nước nóng tới, tắm rửa một chút, sau khi tẩy sạch toàn bộ mùi vị son phấn trên người đi, lúc này mới cảm giác toàn thân sảng khoái nhẹ nhõm hơn.

- A Lai, mấy thứ trên người Vân Bôn người có lấy hết không?

Ra khỏi phòng tắm, Vân Thiên Hà tiếp nhận khăn mặt từ tay Sử Trường Đức xoa xoa mặt, thuận tiện hỏi.

Sử Trường Đức gật đầu nói:

- Lấy hết rồi, Lục Châu để trong phòng của người, Vân Bôn cũng đã được cho ăn cô uống nước, thiếu gia người không cần phải lo lắng!

Vân Thiên Hà biết rõ Sử Trường Đức là một hảo thủ nuôi ngựa, cũng không hỏi nhiều đến chuyện của Vân Bôn, bất quá lúc này Sử Trường Đức cầm một phong thư giao cho Vân Thiên Hà nói:

- Thiếu gia, đây là thư túi từ Kinh Thành gửi tới ngày hôm nay.

Tiếp nhận phong thư nhìn một chút, là Đường Linh Vũ gửi, trong lòng Vân Thiên Hà buồn bực, hiện tại mới qua vài ngày Đường Linh Toa gửi cho hắn một phong thư, giờ Đường Linh Vũ lại viết thư làm cái gì, nhân rồi sinh việc sao?

Sau khi ăn cơm xong, lúc Lục Châu thu dọn bàn ăn, Vân Thiên Hà nhìn thấy thần sắc Lục Châu ảm đạm, không khỏi hỏi:

- Lục Châu, người có tâm sự gì sao?

- A, không có, thiếu gia, nô tỳ chỉ là đột nhiên nhớ nhà!

Trong lòng Lục Châu có chút hoảng loạn, lập tức tìm bừa một có.

Vân Thiên Hà nói:

- Nhớ nhà sao, ta để hai hộ vệ đưa người về nhà thăm một chút!

- Không, không phải...

Trong lòng Lục Châu càng nghe càng hoảng loạn, nói:

- Nô tỳ chỉ là...Thiếu gia, người nghỉ ngơi trước đi, nô tỳ xin lui trước...

Thấy Lục Châu cuống quýt rời khỏi phòng, Vân Thiên Hà nghĩ kỳ quái, cũng không suy nghĩ nhiều, liền cầm lấy bức thư Đường Linh Vũ gửi mở ra xem.

Bất quá vừa xem một lúc, sắc mặt của hắn liền cổ quái.

Trong thư có nhắc tới chuyện lần trước Đồ thị thực hiện đại tàn sát tây trừ, hiện nay trong triều đình còn đang tranh chấp không ngớt, tập toàn Giang Mạc thủy chung nắm chuyện này công kích thậm tệ Đồ Nguyên Khánh, nói Đồ thị muốn mưu đồ bí mật tạo phản, còn giết cả quan viên triều đình, yêu cầu hoàng đế bãi miễn chức vị Trần Bắc nguyên soái của Đồ Nguyên Khánh, còn lập tức tróc nã áp giải tộc trưởng Đồ thị và những thành viên chủ yếu trong gia tộc về Kinh Thành thẩm vấn.

Mà bên phía Thương, Lạc, Ngự thì lại tuyên bố hành động của Đồ thị chỉ là thực thi bên trong gia tộc, cùng với những sản nghiệp liên quan Đồ thị tiến hành tây trừ gian tế mật thám, đây là chuyện nhà của người ta, triều đình làm sao có thể can thiệp vào, nói Đồ thị tạo phản, Giang thị căn bản không thể lấy chứng cứ ra được, cũng đã kích Giang thị dụng tâm không tốt, muốn dùng việc công báo thù riêng.

Hai bên tranh chấp không ngớt, Túc Tĩnh Vương bảo trì trầm mặc, mà thái độ của hoàng đế đối với chuyện này thực giống như là hai hàng cá ngoài chợ cò kè mặc cả với nhau, tranh chấp hơn hai tháng liền, nhưng không có một định luận nào, còn phái trung lập trong triều đình chỉ giữ nguyên thái độ bàng quan xem náo nhiệt.

Trong thư của Đường Linh Vũ nhắc tới đều là chuyện trong triều đình, còn có chuyện võ khoa thi hương năm nay, Vân Thiên Hà xem hết bức thư, trong lòng nghĩ cổ quái, tiểu tử kia nhàn rồi nói cho hần chuyện này để làm gì, hay là muốn nhắc nhở chính mình cái gì sao?

Cầm thư trong tay đưa vào ngọn nến thiêu hủy, Vân Thiên Hà lắc đầu, tranh chấp trong triều đình, đây là một vũng nước đục, hần hiện tại ngay cả vũng nước Đờ thị cũng còn chưa muốn thử, hơn nữa vũng nước đục triều đình kia, còn chưa tới phiên một vai nho nhỏ như hần xen vào.

Chuyện hiện tại hần muốn làm chính và yên tâm tu luyện như cũ!

Bất quá nghĩ đến võ khoa thi hương, thần sắc Vân Thiên Hà ngưng tụ lại, lẽ nào song phương đã chỉ mũi giáo vào cuộc võ khoa cử thí mùa thu năm nay rồi sao? Đường Linh Vũ gửi thư cho chính mình là muốn chính mình đi tham gia cử thí?

Bất quá điều này quá xa xôi rồi, lúc Đường Linh Vũ rời đi, hần còn chưa tấn cấp vào cảnh giới Võ Sư, cho dù hiện tại có đủ tư cách tham gia võ khoa cử thí đi nữa, thì người Đờ gia sợ là không đồng ý cho đi.

Từ khi Đờ thị chuyển hần từ chỗ sáng sang chỗ tối, Vân Thiên Hà đã hiểu rõ địa vị của chính mình hiện tại, hần chính là vũ khí bí mật mà Đờ thị chuẩn bị để đối phó với Giang thị trong tương lai.

63. Chương 63: Triệu Kiến

Mà đối với người bên ngoài mà nói, Vân Thiên Hà phẳng phất như đã biến mất khỏi nhân gian, để cho một số người tưởng niệm, nhưng càng làm cho nhiều người thống hận.

Có một lão đầu, cả ngày đều đi một vòng xung quanh ngõ ngách nơi Vĩnh An Tử Phường, cũng thường xuyên vào trong, thế nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng người thiếu niên làm hần kinh ngạc kia, lão đầu hầu như sắp phát điên rồi, hiện tại hần ngược lại không vội đi tìm "lão bằng hữu" kia, mỗi ngày hần ra ngoài chuyện thứ nhất chính là tự nhủ với chính mình:

"Lão phu nhất định phải tìm được tên tiểu quỷ giảo hoạt kia!"

Tựa hồ trong cảm nhận của lão đầu mỗi khi về đến nhà, vị thiếu niên dưới tầm mắt của hần thần không biết quỷ không hay chuẩn mất, tạm thời đã thay thế cho mục tiêu hần tới đây tìm kiếm, trở thành đối tượng trọng điểm cần quan tâm, hần thề, lần sau tuyệt đối sẽ không để cho tiểu tử đó chuẩn mất từ trong tay chính mình, hần muốn chơi một lần mèo vờn chuột thật thống khoái.

Mà trong lòng người thanh niên, cũng nghĩ như vậy, vị "thiếu nữ" chính mình ngẫu nhiên gặp được đầu đường lần đó, khí chất khác thường của nàng, còn có bộ dáng hung dữ kia, luôn khắc sâu ẩn hiện trong đầu óc của người thanh niên, mỗi ngày, việc làm đầu tiên của hần chính là, đi tới gần cửa hàng sơn phấn mà "thiếu nữ" đã từng đi quan, chống mắt chờ đợi và tìm kiếm.

Trong lòng người thanh niên, vô cùng chờ mong "thiếu nữ" đó lại một lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn của mình, cho dù chỉ là liếc nhìn nàng một cái, bị nàng hung hăng mắng một lần, hần cũng cam tâm tình nguyện.

Mặc dù thanh niên nho nhã phiêu dật, nữ tử truy cầu thắm mến mộ hần vô số, thế nhưng hần chưa từng có cảm giác tim đập nhanh trước mặt một nữ tử nào, nhưng lần này tới Lợi Châu, chỉ một lần ngẫu nhiên gặp gỡ, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của hần sinh ra cảm giác rung động đối với một vị nữ tử, hần muốn nắm chắc lần đầu tiên này.

Thế nhưng, biển người mang mang, hình bóng giai nhân biết tìm nơi đâu?

Chỉ là, tất cả những điều, đối với kẻ khởi xương ra, Vân Thiên Hà không hề biết rằng bên ngoài có vài vị khách nhân phương xa đang quan tâm "mến mộ" hần tới như vậy.

Nếu như để cho hắn biết được lần đầu tiên chính mình hóa trang giả dạng nữ nhân quá mức chuyên nghiệp, quá mức thành công, cư nhiên dẫn tới một người thanh niên vì hắn mà mong nhớ ngày đêm, mất đi hồn vía, chỉ sợ hắn sẽ cười đến mức không khép miệng lại được...Đến chết lặng...Cuối cùng té xỉu.

Cầm Viên Đồ phủ, Vân Thiên Hà chảy mồ hôi như mưa, đang ở trong sân luyện công khổ luyện ngoại công, quyền đến cước đi.

- Hây...

Vân Thiên Hà đập bộ pháp, trong lúc quyền đi cước đến, hét lớn một tiếng, một một quyền chém ra, uy thế của quyền thể cộng thêm kinh khí sẽ tăng cường vài phần.

Mỗi một quyền, đều mang theo lực lượng xuyên thấu cường đại đặc trưng của cảnh giới Võ Sư.

Mà đầu khớp xương của hắn, giống như là ma đao không ngừng trải qua bách luyện, hiện tại khi hắn làm một động tác nào đó, cơ da màng và xương cốt ma sát với nhau kịch liệt, hắn chỉ cảm thấy đau đớn tê dại toàn thân, nhưng rất nhanh liền trôi đi.

Từ khi chịu được quá trình tu luyện Tuyệt Ngọc Tam Thức đau đớn gian khổ, hiện tại Vân Thiên Hà đánh bộ quyền pháp đoán cốt như cương, khi đầu khớp xương kịch liệt hoạt động rèn đúc có thể chịu đựng được loại đau nhức này, đối với hắn hầu như đã đến mức hoàn toàn miễn dịch rồi.

Trong Bạo Cương Đoán Cốt Công tổng cộng có chín thức, ba thức sơ cấp, khi Vân Thiên Hà còn là Võ Sĩ cấp chín đã bắt đầu tu luyện rồi, hắn hoàn toàn nắm vững được phương pháp thông qua sự ma sát giữ cơ và xương cốt tạo ra kinh lực dần dần chuyển biến thành kinh khí.

Bởi vì có cơ sở tu luyện thâm hậu, khi Vân Thiên Hà đột phá cảnh giới Võ Sư, chỉ dùng tròn mười ngày tiếp theo đã đột phá lên Võ Sư cấp hai.

Quả như lời Lão Cái nói, khí lực của hắn thuộc về viêm phách, tu luyện loại công pháp ngoại tu viêm phách là tốt nhất, hơn nữa cộng thêm những chỗ tinh diệu đặc biệt của Đồ Thị Vô Kinh, tốc độ đề cao công lực của hắn nhanh chóng vô cùng.

Hiện tại Vân Thiên Hà đang tu luyện ba thức trung cấp trong chín thức Bạo Cương Đoán Cốt Công, ba thức này có hơn mười loại biến hóa, độ khó so với ba thức cơ sở tăng thêm gấp hai lần.

Ba thức quyền pháp luyện cốt này, mỗi khi đánh ra một quyền, là có thể trực tiếp do cơ da mạng liên tiếp quán thông đến những đầu khớp xương đã rèn luyện, tuy rằng phong mang có ẩn chứa lực lượng xuyên thấu này khi đánh ra chưa hoàn toàn đạt tới trạng thái ngưng kết, thế nhưng hắn có thể cảm giác rất rõ ràng sự kỳ diệu của kinh khí mang lại.

Lần ước định tại ngọn núi hoang kia, Lão Cái đã từng nhắc nhở hắn, Vân Thiên Hà hiện tại vẫn nhớ như in, Lão Cái nói nếu như kinh khí của chính mình dung hợp một chỗ với tinh khí đặc biệt do cơ thể ngưng tụ được khi tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh rồi phóng ra ngoài, sẽ tạo ra hiệu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Vân Thiên Hà đương nhiên khẳng định được có kết quả không thể tưởng tượng nổi, chỉ là hiện tại hắn còn chưa dám thử nghiệm, chỉ còn mấy tháng nữa là tinh khí trong cơ thể hắn đạt tới thời khắc mấu chốt tiếp tục trùng khiêu điểm tinh rồi, trước thời điểm này diễn ra, hắn tuyệt đối không thể nào lãng phí tinh khí đi làm một số chuyện không có bao nhiêu ích lợi.

Tối thiểu cũng phải hoàn toàn thấp sáng hết bộ tinh tú thứ nhất trong đệ nhất tinh vực của cơ thể, đã thông kinh mạch huyết khiếu, hình thành nên một vòng tiểu chu thiên hoàn hoàn chỉnh, có thể làm cho cơ thể cuộn cuộn không ngừng sinh ra rất nhiều tinh khí, đến lúc đó, mới có thể cung cấp đủ cho Vân Thiên Hà tiêu sài, mà hắn còn muốn ném thử tu luyện Thương Hồn Chỉ, còn có dung hợp giữa kinh khí Võ Sư và tinh khí phóng ra.

Nếu như luyện thành Thương Hồn Chỉ, sau đó thành công dung hợp kinh khí và tinh khí phóng ra, Vân Thiên Hà có thể kết luận, coi như là một Võ Sư cấp năm cấp sáu đứng trước mặt hắn cũng có thể đơn giản lấy đi tính mạng của đối phương.

Hừ! Hừ! Hừ!

Từng quyền đánh ra mang theo gió rít, trên người rơi xuống mồ hôi bị kinh khí tập kích, nhất thời hóa thành một đoàn hơi nước.

Vào!

Sau khi đánh xong hơn mười loại biến hóa của ba thức trung cấp, Vân Thiên Hà thu công, đi tới gian ngoài sân luyện công, chỉ thấy Sử Trường Đức cũng toát mồ hôi đầy người, nỗ lực tu luyện võ công.

Trải qua đoạn thời gian tĩnh tâm tu luyện này, tiến triển của Sử Trường Đức cũng thần tốc mười phần, nguyên bản ban đầu chỉ là một Võ Sĩ cấp bốn, từ khởi điểm bắt đầu tu luyện Đồ Thị Võ Kinh, hơn nữa hắn vẫn tu luyện giống như liều mạng, hiện tại mới làm võ thị cho Vân Thiên Hà gần nửa năm, đã đột phá thành công đạt tới Võ Sĩ cấp bảy đỉnh phong, gần tiến đến giai đoạn đột phá tiến vào Võ Sĩ cấp tám.

Mỗi lần Sử Trường Đức tiến vào trạng thái tu luyện, Vân Thiên Hà sẽ không gọi hắn, cũng không quấy rối, nếu như đổi lại một chủ tử khác thì hơn phân nửa sẽ bắt võ thị làm kẻ thử nghiệm so chiêu rèn luyện võ kỹ, chỉ là mỗi ngày Vân Thiên Hà đánh xong một bộ Phá Thiên Tam Tuyệt, mà kinh nghiệm thực chiến của hắn đã sớm phong phú không gì sánh được, tự nhiên không cần tới Sử Trường Đức thử nghiệm so chiêu tích lũy kinh nghiệm.

Việc chủ yếu hắn làm hiện tại chính là, dùng khả năng lớn nhất đề cao cảnh giới ngoại công của chính mình, đạt tới thực lực của bản thân trước khi xuyên qua tới thế giới này, cứ như vậy, hắn có thể không cần cố kỵ gì làm một số chuyện chính mình chưa dám làm.

Rót một chén nước, một hơi uống hết, cảm giác thoải mái không gì sánh được.

Sử Trường Đức thấy Vân Thiên Hà đi ra, đang định dừng lại, thấy Vân Thiên Hà xua tay, ý bảo hắn cứ tiếp tục tu luyện, lúc này Sử Trường Đức mới tiếp tục tu luyện.

Đang muốn trở lại nội sảnh tiếp tục tu luyện, lúc này đột nhiên cửa lớn bên ngoài bị đẩy ra, người vào chính là An bá.

Thấy An bá, Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ tới thời điểm lần trước tại Vĩnh An Tử Phường, An Nhạc nhờ hắn gửi cho An bá một búp bê bằng cỏ, lúc trở về hắn cứ nhiên quên mất.

Suy nghĩ một chút, liền lập tức trở về phòng, lấy búp bê bằng cỏ nhỏ trở lại phòng ngoài, thấy An bá chỉ lẳng lặng đứng một chỗ nhìn vào Sử Trường Đức tu luyện chảy mồ hôi như mưa, trầm mặc không mở miệng nói câu nào.

- An bá, đây là lần trước ta đi Tử Phường, An Nhạc nhờ ta gửi cho người, chỉ là lúc về có chuyện phải làm, ta đã quên mất, An bá người không nên phiền lòng!

Nói xong, Vân Thiên Hà cầm búp bê cỏ trong tay giao cho An bá.

An bá tiếp nhận búp bê cỏ, khuôn mặt luôn bình tĩnh không chút gợn sóng, rốt cuộc nở nụ cười vô cùng hiền lành, yêu thương giống như bảo bối quý giá, liền cất vào trong người cẩn thận, lúc này mới gật đầu nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, làm phiền người rồi!

- Nhắc tay nhắc chân mà thôi, An bá không cần phải để trong lòng!

Vân Thiên Hà khách khí nói một câu, lại nói:

- An bá, người tới đây có chuyện gì sao?

An bá nói:

- Hai tử, đi theo ta, gia chủ muốn gặp người!

- Lão gia tử muốn gặp ta?

Vân Thiên Hà có chút buồn bực, bất quá không hỏi nhiều, nói với Sử Trường Đức một câu, Sử Trường Đức liền thu thập vài thứ trở về Đông Viện.

- Lão gia tử tìm ta có chuyện gì đây?

Vân Thiên Hà mang theo một nghi vấn như vậy, bước khỏi Cẩm Viện, liền theo An bá tới chủ trạch Nam Viện.

64. Chương 64: Tin Dữ

Ngày hôm nay có chút khác biệt, khi Vân Thiên Hà đi theo An bá tới chủ trạch, liền thấy xung quanh thủ vệ sâm nghiêm, biểu tình mỗi một thủ vệ trong phủ đều khá ngưng trọng, giống như sắp gặp phải đại địch đánh tới.

Vân Thiên Hà quan sát những thủ vệ này vài lần, chung quy cảm giác so với những thủ vệ khác hẳn thường thấy trong phủ có chút khác nhau, mỗi một thủ vệ nơi đây đều nội liễm một cỗ phong mang, bất động như núi, động thì như phong lâm sơn hỏa, đây cũng là một cỗ khí tức làm cho cảm giác Vân Thiên Hà thấy quen thuộc, để hẳn phải nhiệt huyết sôi trào.

Đúng vậy, đó chính là sát khí!

Trong người mỗi một thủ vệ nơi đây đều nội liễm một cỗ sát khí, phảng phất giống như đi ra từ trong biển máu thì sơn ma luyện thành, có thể đạt tới cảnh giới thu phóng như thường, điều này làm cho người nào cũng phải động dung.

Không kìm được Vân Thiên Hà chợt nghĩ tới chỉ lực lượng bí mật Thiên Đồ của gia tộc Đồ thị, cỗ lực lượng thần bí bình thường chỉ hoạt động trong bóng tối, mới có thể làm cho chính mình nội liễm sát khí sắc bén tới như vậy.

Khi vào trong chủ trạch, Vân Thiên Hà thấy Đồ Nguyên Tán ngồi trên chủ tọa, hai bên trái phải là Đồ Chính Minh, Đồ Chính Huy, Đồ Chính Long, lục quản gia...và một số nhân vật quan trọng, vị trí cuối cùng là Đồ Thiên Nhai.

Vân Thiên Hà quay sang, thấy Đồ Thiên Thanh cư nhiên đã "lại" trở về, chỉ là biểu tình trên mặt thoạt nhìn có chút ưu thương.

Vân Thiên Hà cảm thấy rất kinh ngạc, bầu không khí nơi này có vẻ nghiêm túc áp lực mười phần, mà biểu tình trên mặt mỗi người đều ngưng trọng mười phần.

Một màn này, làm cho Vân Thiên Hà sinh ra một loại trực giác, nhất định là đó có chuyện gì đó rất trọng đại xảy ra.

Khi thấy An bá mang theo Vân Thiên Hà tiến vào phòng, ánh mắt của mọi người liền chuyển sang nhìn kỹ Vân Thiên Hà, bất quá khi mọi người nhìn hẳn, đầu tiên khiếp sợ, thậm chí hít một ngụm lương khí, sau đó mang theo một tia kinh hãi, cuối cùng lại khôi phục lại loại nghiêm nghị ngưng trọng trước đó.

- Lại tấn cấp rồi?

Trong lòng Đồ Nguyên Tán cũng kinh ngạc không gì sánh được, lúc này mới hơn ba tháng trôi qua, Vân Thiên Hà cư nhiên đã tấn cấp bước vào cảnh giới Võ Sư rồi.

Nếu như chỉ tấn cấp không nói, lấy ánh mắt tinh tường của Đồ Nguyên Tán, liếc mắt liền nhìn ra được Vân Thiên Hà không chỉ đột phá cảnh giới Võ Sư, hơn nữa còn là Võ Sư cấp hai, vì vậy khi kinh ngạc tìm hỏi, miệng lại thốt nhiều hơn một từ "lại".

Thấy cảnh giới võ đạo của chính mình bị các trưởng bối trong phòng liếc mắt đã nhìn thấu, Vân Thiên Hà nghĩ cũng không có gì phải giấu diếm, liền trả lời:

- Mười lăm ngày trước mới đột phá cảnh giới Võ Sư!

- Cái gì, mười lăm ngày trước đột phá Võ Sư!

Đồ Nguyên Tán cả kinh bật người đứng dậy.

Đồ Chính Minh và Đồ Chính Huy lúc này cũng cả kinh đứng dậy, thần sắc Đồ Chính Huy có chút kích động nói:

- Nói như vậy, chỉ dùng thời gian mười lăm ngày đã đột phá một lần nữa tiến vào cảnh giới Vô Sư cấp hai?

- Đúng vậy!

Vân Thiên Hà gật đầu hồi đáp.

Tất cả mọi người ngồi trong phòng đều là cao thủ, chỉ có Đồ Chính Long mới là Vô Sư cấp hai, chưa nhận ra được Vân Thiên Hà nhanh như vậy đã tấn cấp trở thành Vô Sư cấp hai, nghe lời này liền than thở:

- Mặc dù trời ban cho Đồ thị chúng ta một kỳ tài như vậy, đây xác thực là một chuyện đáng ăn mừng, thế nhưng, ai...

Mọi người nghe Đồ Chính Long nói như vậy, lại từ trong kinh hãi hồi phục lại tinh thần, Đồ Nguyên Tấn ngồi trở lại ghế, chau mày, mọi người đều không nói lời nào, trong phòng nhất thời khôi phục lại yên lặng.

Vân Thiên Hà cũng không nhiều lời hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, hẳn biết, Đồ Nguyên Tấn sẽ không vô duyên vô cớ gọi hắn tới, nhất định sẽ nói mọi chuyện đối với hắn.

Một lúc lâu, cuối cùng Đồ Nguyên Tấn ngẩng đầu lên nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, đêm nay cháu lập tức khởi hành, ta sẽ để Lục quản gia dẫn người hộ tống cháu và Thiên Thanh cùng nhau trở lại Kinh Thành, Chính Đức sắp không được rồi, muốn nhìn cháu một lần cuối cùng.

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà liền bình tĩnh hiểu chuyện gì đã xảy ra, vị phụ thân kia của hắn, quanh năm xuất chinh bên ngoài, đại tướng quân Đồ Chính Đức, cư nhiên sắp chết rồi, trước khi lâm chung muốn nhìn đứa con thứ của chính mình, tin tức này đối với toàn bộ Đồ thị mà nói, không cần nghi ngờ chính là một đả kích cực lớn.

Chỉ cần biết kết quả là được rồi, Vân Thiên Hà không hỏi nhiều, trong lòng hắn dần dần minh bạch, lần trước hoàng đế phái thái giám tuyên đọc thánh chỉ kia, Tuyết Ông Tiên sinh lại an bài tại Lợi Châu, còn có lần này Đường Linh Vũ gửi thư tới, tất cả đã ám chỉ một điều...

Lần tranh đấu hiện tại giữa Giang thị và Đồ thị chỉ sợ là lưỡng bại câu thương.

Đồ Chính Đức gặp nạn, tuyệt đối là lúc triều đình tranh đấu giằng co, địch nhân từ nửa năm trước đã mưu đồ bí mật an bài tốt ám thủ xuất kỳ bất ý, gắt gao đánh mạnh vào tập đoàn Đồ thị, uy hiếp cực lớn.

Trần Bắc quân mất đi một vị đại tướng quân, điều này đối với địch nhân mà nói, có ý nghĩa một cơ hội cực tốt để xếp vào Trần Bắc quân người của mình, còn đối với Đồ thị mà nói, chính là đã mất đi một cây cột trụ chống đỡ cực lớn, tuy rằng cả mái nhà sẽ không bị đổ, thế nhưng không cần nghi ngờ đã tổn thương tới căn cơ, điều này tuyệt đối là chuyện Đồ thị không thể tiếp thu được.

Lúc này, Đồ Chính Minh nói:

- Phụ thân, Thiên Hà lần này trở về kinh, còn có thể trở lại Lợi Châu hay không?

Vấn đề này, trong lúc nhất thời làm cho Đồ Nguyên Tấn hơi khó khăn, hắn đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, nhíu mày trầm tư.

Chỉ chốc lát...

Sau khi Đồ Nguyên Tấn quét mắt liếc nhìn mọi người, cuối cùng rơi vào người An bá, mới nói:

- An bá, người hiện tại dẫn Thiên Thanh và Thiên Hà vào tàng kinh lâu đi, nội dung trong Đồ Thị Vô Kinh, bọn nó nhớ được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, chỉ có thời gian nửa ngày mà thôi!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi. Đồ Chính Minh nói:

- Phụ thân, ý tứ của người là, lần này Thiên Hà trở lại Kinh Thành, sẽ không trở về nữa?

Đồ Nguyên Tấn nói:

- Thiên Hà trở về Kinh phải ngốc ba năm, cố gắng hạ thấp một chút, không thể cho Giang thị biết được tốc độ tiến triển võ đạo của nó, lực lượng Lợi Châu hiện tại của chúng ta, đủ để tự bảo vệ mình, đối phó với

sát chiêu phía Giang Thụ Hùng, việc cấp bách là cần tăng mạnh lực lượng tự bảo vệ mình tại Kinh Thành, lão phu dự định tiếp tục để một bộ phận Thiên Đồ đi kinh thành để hành sự, Lục huynh!

Lục quân gia đứng lên nói:

- Chọn người lão phu đã an bài xong rồi, lúc này hộ tống Thiên Hà về Kinh tổng cộng có ba mươi sáu người, phân làm ba đợt bí mật vào Kinh, một bộ phận nguyên bản tại Hầu Phủ rút về Lợi Châu, về phần một ít tướng sĩ đi theo nguyên soái từng xuất ngũ, còn cần an bài một lần nữa, như vậy có thể trong thời gian ngắn thay đổi trọng chĩnh Hầu Phủ trong Kinh, không để gian tế có cơ hội thừa cơ lên vào!

- Uhm, an bài như vậy rất tốt!

Đồ Nguyên Tán gật đầu nói:

- Về phần Thần Binh Thường cần binh khí, hiện tại La gia trang tiến triển như thế nào rồi.

Vân Thiên Hà nghe được ba chữ La gia trang, đột nhiên trong lòng khẽ động, lộ ra thần sắc dị dạng.

Chỉ thấy Đồ Chính Long đứng lên nói:

- Đại bá, nguyên liệu cho Thần Binh Thường mười lăm ngày trước đã giao tiếp, nếu La gia trang đẩy nhanh tốc độ mà nói, sắp tới hẳn là có thể hoàn thành được một bộ phận!

- Thiên Hà, cháu có thể nói ra suy nghĩ của mình!

Đồ Nguyên Tán nghe Đồ Chính Long nói, rõ ràng chú ý tới thần sắc của Vân Thiên Hà có chút biến hóa, vì vậy liền hỏi.

Trong lòng Vân Thiên Hà âm thầm kinh ngạc, ánh mắt của lão gia hỏa này quả thực tinh tế, thần nhiên nói:

- Mười lăm ngày trước cháu từng ra ngoài, giữa đường gặp phải người của La gia trang cầu cứu, lúc đó cháu chú ý tới người nọ bị thương, lẻ loi một mình, mà ngựa chở phụ trọng quá nặng không thể chạy về, liền nhờ cháu tới La gia trang truyền tin, khi cháu trở lại thì lại gặp người nọ bị truy sát, khi cháu xuất thủ cứu người nọ mới biết được, mấy kẻ truy sát người nọ chính là Thiên Phong Hào danh nghĩa Chú Kiếm Thường, muốn từ trong tay hắc cướp giật một khối thiên ngoại phi thạch, vừa rồi lão gia tử nhắc tới La gia trang, vì vậy cháu có chút lưu ý!

- Thiên Phong Hào sao?

Đồ Nguyên Tán cười lạnh một tiếng, nói:

- Vai hề nhảy nhót mà thôi, chúng ta không cần để ý tới, tự có người đối phó bọn họ!

Bất quá, Đồ Nguyên Tán nói xong, lại trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Vậy cháu lại trả lời cho ta, ngày hôm đó cháu trở về, cả người tràn đầy mùi son phấn, có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào cháu đi thanh lâu?

65. Chương 65: Tàng Kinh Lâu

- Ngày hôm đó khi cháu trở về thành, lúc đi qua Vĩnh An Tử Phương, đi vào trong đó mua chút rượu, chỉ là khi rời khỏi thì cảm giác bị người theo dõi, để thoát khỏi ba người kia, cháu chạy vào trong một cửa hàng bán son phấn, cải trang thành dung mạo nữ tử mới thoát khỏi ba người đó về đến nhà!

Chỉ bất quá Vân Thiên Hà cũng không biết, hắc hiện tại chính là bảo bối trong mắt Đồ lão gia tử, nhất cử nhất động của hắn trong phủ đều sẽ có người quan tâm, ngày hôm đó khi hắn ra ngoài, lão gia tử cũng biết rõ ràng, chỉ bất quá sợ Vân Thiên Hà để ý, cho nên không phải người đi theo.

Thế nhưng khi Vân Thiên Hà trở về, toàn thân tràn ngập mùi son phấn, làm cho người trông cửa phát giác ra, cho rằng hắn đi thanh lâu, liền báo việc này cho lão gia tử, lão gia tử nghe xong liền thấy khẩn trương mấy ngày, chỉ sợ Vân Thiên Hà học theo Đồ Thiên Lạc quá đam mê hư hỏng.

Từ đó đến nay Vân Thiên Hà vẫn một mực tu luyện không ra ngoài, vì vậy lão gia tử liền thả lỏng, cũng không để ý tới chuyện hắn đi thanh lâu nữa, chỉ là hôm nay vừa nói đến chuyện của La gia trang, đột nhiên nhớ tới liền hỏi thăm mà thôi.

- Có người theo dõi cháu?

Đồ Nguyên Tán nghe được câu trả lời của Vân Thiên Hà, nhú mày nói:

- Cháu có biết là ai, có hình dáng như thế nào?

Vân Thiên Hà trả lời:

- Là một lão đầu, tóc bạc râu bạch, mang theo hai người, một là thanh niên, trông giống như người đọc sách, còn một là nữ tử giả dạng nam trang, bọn họ từng xuất hiện tại Vĩnh An Tử Phường!

Nghe xong lời này, sắc mặt vốn bình tĩnh của An bá đột nhiên biến đổi.

Ngay cả Đồ Nguyên Tán cũng vỗ vào trán, tựa hồ có chút đau đầu nói:

- Nếu như lão phu suy đoán không sai thì hẳn là Lâm thị phía nam, lão già Lâm Cận Hiên chạy nghìn dặm xa xôi tới Lợi Châu phò ước ba mươi năm trước, đó là một người bảo thủ có tiếng, một nhân vật rất phiền phức a!

Lúc này An bá mở miệng hỏi:

- Thiên Hà, người thế nào chọc vào người này, hắn sao lại theo dõi người?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Khi ta tới tửu phường, ba người này tại tửu phường tùy ý uống rượu, ta đã lưu ý rồi, sau đó khi ta tiến vào hậu đường tìm An thúc lấy một ít men rượu, khi đi ra, Tiểu Nhạc cầm búp bê vải nhờ ta gửi cho An bá, cuối cùng khi ta rời khỏi tửu phường đi ra đường phố liền cảm giác được có người theo dõi, ban đầu ta cũng không biết là ai theo dõi, sau đó thay đổi hình dạng thành nữ tử thoát khỏi, lúc đi ra cửa hàng son phấn đụng phải người thanh niên canh giữ bên ngoài, lúc này mới biết được là ba người đó theo dõi!

Nghe xong lời này, mấy người Đồ Chính Minh không biết tình hình thực sự không hiểu ra sao, tất nhiên chỉ có Đồ Nguyên Tán và An bá biết việc này.

An bá nói:

- Như vậy xem ra đã có thể xác định là Lâm Cận Hiên rồi, hắn tới Lợi Châu chủ yếu là tới tìm ta, chỉ là khi người ra ngoài, lúc Nhạc nhi đưa cho người thứ đó, có thể bị lão nhân kia chú ý tới, cho nên muốn theo người để tìm kiếm tung tích của ta!

Đồ Nguyên Tán nói:

- An bá, câu chuyện ân oán trước đây giữa người và Lâm Cận Hiên, phụ thân đã từng đề cập tới ta, lão nhân này chính là một lão cố chấp, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, cứ nhiên vẫn canh cánh trong lòng không quên, theo ta thấy, người không nên ra ngoài gặp hắn là tốt nhất!

An bá lại nói:

- Lão gia, chuyện này năm xưa do ta gây ra, Lâm Cận Hiên nếu đã tìm tới, ta sao có thể né tránh không gặp, như vậy sẽ liên lụy tới Đồ phủ, xin lão gia thành toàn!

Đồ Nguyên Tán còn muốn khuyên can, An bá lại nói:

- Lão gia, An Chấn ta có được một con, đã là ân đức của lão chủ nhân và thượng thiên, hiện tại đã có cả tôn nhi rồi, bình sinh không còn điều gì tiếc nuối, ân oán với Lâm Cận Hiên kia, lần này cũng nên chấm dứt hẳn, mặc kệ trận chiến này sống hay chết, con cái và tôn nhi của ta, hy vọng lão gia sau này có thể trông nom một chút!

- Đã như vậy thì theo ý người!

Đồ Nguyên Tán đối với vị trưởng bối An bá này rất tôn trọng, cũng không tiếp tục kiên trì, liền gật đầu đáp ứng.

Đồ Nguyên Tán bàn giao những chuyện cần thiết với mọi người, liền để cho An bá mang theo Đồ Thiên Hà và Đồ Thiên Thanh tới tàng kinh lâu.

Nhưng khi mới đi tới cửa, Dương quản gia đã từ bên ngoài chạy tới, thấy Vân Thiên Hà đi ra, liền nói:

- Thiên Hà thiếu gia, xin dừng bước đợi chốc lát, tiểu nhân có việc muốn đi gặp lão gia hỏi báo để lão gia định đoạt!

Vân Thiên Hà buồn bực, ngày hôm nay thực là một đống lớn chuyện các loại, liền hướng về phía An bá nói:

- An bá, các người đi trước đi, ta sẽ theo sau!

An bá gật đầu, liền dẫn theo Đồ Thiên Thanh đi trước một bước.

Vân Thiên Hà không thể làm gì khác hơn là lại theo Dương quản gia vào trong phòng, Đồ Nguyên Tán nói:

- Dương quản gia, có chuyện gì?

Dương quản gia nói:

- Hồi bẩm lão gia, hiện tại trong thành có một lão đầu, mỗi ngày đi khắp nơi tìm một thiếu niên, gặp người liền hỏi, có người đã báo với ta việc này, tiểu nhân suy nghĩ lời miêu tả của lão nhân kia đối với thiếu niên cần tìm so với Thiên Hà thiếu gia vô cùng giống nhau, cho nên tới hồi báo với lão gia việc này, thỉnh lão gia định đoạt!

- Lại lão ngoan cố đó rồi!

Đồ Nguyên Tán vừa nghe, nhú lông mày cảm hận mắng một câu.

Đồ Chính Minh nói:

- Phụ thân, Lâm thị phía nam đã từng có ân oán với Đồ thị chúng ta?

Đồ Nguyên Tán nói:

- Lâm thị với Đồ thị ngược lại không có ân oán gì, hẳn cùng với gia gia người đồng lứa đồng phận, ngược lại còn có quen biết với đường huynh Lâm Cận Tiểu của Lâm Cận Hiên, nhưng cũng chỉ là bằng hữu bình thường, sau này không có gì qua lại, chuyện của An bá là do một lần ra ngoài làm việc, đã dẫm thương một nhi tử của Lâm Cận Hiên, bởi vậy đã kết hạ ân oán, Lâm Cận Hiên năm đó không phải là đối thủ của An bá, hơn nữa thái độ làm người vô cùng ngoan cố, đã định ước ba mươi năm, dự định sau ba mươi năm sẽ trở lại tìm An bá quyết một trận tử chiến, người này khi còn trẻ tại phía nam nổi danh là nhân vật ngoan cố khó chơi, người người e sợ tránh không kịp, nếu trêu chọc vào người này, sẽ dây dưa không biết bao giờ mới chấm dứt!

Vân Thiên Hà nghe xong nội dung tư liệu, trong lòng đại khái tiến thêm một bước lý giải đối với tính cách của lão đầu này, những người ngoan cố dễ tâm vào chuyện vụn vặt, tính tình rất mạnh mẽ, đều có một ưu điểm đó chính là rất chấp nhất, không muốn chịu thua, nhưng đây cũng chính là một nhược điểm. khuyết điểm cực lớn.

Mà trong lòng của hắn đang suy nghĩ, nên đối phó với người thích để tâm vào chuyện vụn vặt này như thế nào, hẳn quá có kinh nghiệm rồi, kiếp trước hắn cũng không ít lần tiếp xúc với những phần tử tương tự như vậy, huống hồ lão đầu này cũng không có lý do để giết hắn, không phải là một phần tử khủng bố, tự nhiên sẽ dễ dàng đối phó hơn một chút.

Chỉ cần nắm được nhược điểm của hắn xuất kích, lấy tình tình không chịu thua của lão nhân kia, nếu không tìm được hắn mà nói, tất nhiên sẽ đi tới cực đoan, chỉ cần hắn đi một bước vào trong vòng luẩn quẩn, muốn bắt ra ngoài thực sự không dễ dàng.

...

Tàng kinh lâu, là trọng địa võ học trải qua nhiều thế hệ gia tộc Đồ thị, chỉ có thời điểm hội luận võ kết thúc hàng năm mới mở ra một ngày một đêm đối với tất cả những đệ tử đạt được thành tích ưu tú nhất.

Mà lần này cấp bách tông quyền, Đồ lão gia tử đã vì hai người Đồ Thiên Thanh và Vân Thiên Hà đơn độc mở tàng kinh lâu ra, cho phép hai người đọc Đồ Thị Võ Kinh, ngoài dụng ý đã rất rõ ràng bên ngoài, lần này Đồ Thiên Thanh sẽ tham gia khoa cử võ thí, rất nhanh sẽ được đưa vào Trấn Bắc quân lĩnh lâm, cố gắng bồi dưỡng nhanh chóng tiếp nhận vị trí của Đồ Chính Đức, sau này khả năng không có cơ hội trở lại Lợi Châu nữa rồi.

Mà Vân Thiên Hà là con vợ lẽ của Đồ Chính Đức, đệ tử Bắc Hầu Phủ, lần này Đồ Chính Đức gặp nạn, theo lý nên trở về tròn hiếu đạo, cũng chuẩn bị cho sau này tiếp nhận những chuyện mà Đồ Thiên Thanh phải làm tại Kinh Thành, vì vậy ít nhất phải ở lại Kinh Thành ba năm, thủ hiếu đạo, đây là truyền thống Đồ gia, cũng là phong tục tập quán dân tộc Đại Đường Quốc.

Bởi vì lo lắng những chuyện này, Đồ Nguyên Tán lại sợ làm cho Vân Thiên Hà và Đồ Thiên Thanh phải dừng tu luyện, vì vậy cố ý để hai người tiến vào tàng kinh lâu ghi nhớ bí tịch Đồ Thị Võ Kinh.

Ngẩng đầu nhìn tàng kinh các khổng lồ trước mặt, Vân Thiên Hà không nhận được sợ hãi than!

Đến gần quan sát tàng kinh lâu, giống như một tòa cung điện mỹ lệ, khi đến trước mặt nhìn, vô cùng đồ sộ, hoành phi màu sắc cổ xưa, thoát nhìn niên đại rất lâu đời, hiển hiện đầy vết tích năm tháng tang thương.

Đồ thị gần trăm năm qua tìm được bao nhiêu bí tịch võ đạo, kể cả Đồ Thị Võ Kinh, toàn bộ đều để bên trong.

Là một trọng địa gia tộc, nơi này thủ vệ sâm nghiêm, cho dù là con ruồi bay vào cũng sẽ khiến cho các thủ vệ ẩn trong bóng tối cảnh giác chú ý.

Mỗi lần Vân Thiên Hà từ cấm viện đi qua nơi này, đều có thể cảm nhận được vài đạo khí tức cường đại mà mật mờ, mà lúc này đứng trước cửa tàng kinh lâu, lại không cảm giác được mấy cổ khí tức cường đại kia, chắc là đã sớm được An bá thông báo.

Hai vãi thủ vệ đứng chỗ sáng biểu tình nghiêm nghị, nhìn thấy Vân Thiên Hà, không nói gì, tự động tách sang hai bên hai bước hai bước, để lộ ra một con đường nho nhỏ, Vân Thiên Hà gật đầu với bọn họ một cái, liền tiến vào trong tàng kinh lâu.

66. Chương 66: Âm Cách

Đi qua cửa, hai bên trái phải là hai con đường nhỏ hình tròn theo hai hướng khác nhau, đi tới một loạt phòng nhỏ bên cạnh, trước mỗi một gian phòng nhỏ đều có một tấm biển có đánh số thứ tự.

Vân Thiên Hà đi dọc theo lối đi nhỏ bên trái tiến vào sâu hơn, những gian phòng nhỏ có đánh số đều bị khóa lại, tới tận đầu cùng, nơi này có một gian phòng đơn độc tách biệt hẳn so với những gian phòng khác, mà lúc này cửa gian phòng này được mở ra.

Tàng kinh lâu có hai tầng, Vân Thiên Hà chú ý tới cách chỗ hắc đang đứng không xa có cầu thang lên tầng trên, vì vậy liền đi vào trong gian phòng nhỏ có cửa mở kia.

Vừa vào trong phòng, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác được có một cổ khí cơ vững vàng tập trung vào hắc, loại khí cơ này làm cho hắc cảm thấy vô cùng nguy hiểm, không khỏi lông tơ toàn thân liền dựng thẳng lên, ở đây cư nhiên có một vị cao thủ tọa trấn.

Trong gian phòng này ánh sáng rất nhạt, trong phòng cũng không có cầu thang, có ba chiếc cửa đá song song với nhau, một thanh âm băng lãnh từ phía sau một chiếc cửa đá truyền tới:

- Tiểu tử, tiến vào cánh cửa chính giữa!

Nghe được thanh âm này, phảng phất như đến từ hư ảo, Vân Thiên Hà cư nhiên không nhận ra xuất xứ của thanh âm này, mà đây tuyệt đối không phải là thanh âm của An bá, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Chỉ thấy cửa đá chính giữa kẹt một tiếng, có thanh âm cơ quan vận chuyển phát ra, liền sau đó cánh cửa đá mở ra.

Bên trong cánh cửa tối om, Vân Thiên Hà tiến vào trong, cánh cửa đá bên ngoài liền đóng chặt lại, khiến cho hắn bị rơi vào trong bóng đêm bao phủ, chỉ cảm thấy dưới chân lay động, gian thạch thất này tựa hồ như đang chuyển động, Vân Thiên Hà có cảm giác như đang đi thang máy.

Sau khoảng thời gian một chén trà nhỏ, chợt nghe thấy thạch thất đột nhiên ca một tiếng đồng thời thạch thất rung động kịch liệt, sau đó chậm rãi chìm xuống bên dưới, chỉ sau mười mấy lần hô hấp, phảng phất giống như thiên cân trụ, thân thể Vân Thiên Hà không có lý do run lên.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong bóng tối, làm cho người bên trong không thể nhận ra được kết cấu bên trong tầng kinh lâu, khi cửa đá một lần nữa mở ra, ánh sáng lập tức chiếu vào, làm cho trước mắt nhất thời sáng ngời.

Ở đây giống như một tòa cung điện ngầm, bên trong đều là cương thạch cứng rắn tựa như kim cương kiến tạo thành, ánh sáng là từ bên ngoài chiếu vào trong, khiến cho gian thạch thất không bị ẩm thấp tối tăm, cũng không quá khô ráo.

Khi Vân Thiên Hà tiến vào trong gian thạch thất, An bá đã đứng ở cửa chờ đợi, thấy hắn đi ra, liền dẫn hắn tiến sâu vào bên trong cung điện ngầm, tới trước một chiếc cửa đá trong ba gian thạch thất song song với nhau.

Thủ pháp An bá mở gian cửa đá này ra rất đặc biệt, khi cửa đá được mở ra, An bá không hề đi vào, chỉ nói:

- Thiên Hà, chính ngươi tự mình vào đi, nếu muốn ra, liền gõ mạnh vào một khối đá nổi lên gần cánh cửa là được rồi!

Gật đầu, Vân Thiên Hà liền tiến vào trong gian thạch thất.

Gian thạch thất này rất rộng rãi, Đồ Thiên Thanh lúc này đứng trước mặt một giá sách bằng đá bên phải, cầm một quyển thư tịch cũ kỹ, chất giấy đã ngả sang màu vàng, nhìn hắn như si như say, rất chuyên tâm cẩn thận, tựa hồ không hề phát hiện ra Vân Thiên Hà đã tiến vào trong thạch thất.

Lưu ý nhìn Đồ Thiên Thanh đang xem quyển bí tịch, tên gọi là Thiên Cương Cầm Long Thủ, một loại công pháp chiến kỹ, mà trên giá bên cạnh hắn có một loại bí tịch khác nhau, tất cả đều là bí tịch tu luyện chiến kỹ.

Không hề quấy nhiễu Đồ Thiên Thanh, Vân Thiên Hà đi tới bên trái, nhìn bí tịch trên giá sách bằng đá, đại đa số đều là công pháp bí tịch ngoại tu, cũng có mấy bản bí tịch công pháp nội tu như Liệt Dương Tạng Túc Công, Viêm Phách Quy Khí Quyết...

Vân Thiên Hà tùy tiện cầm lấy lướt qua những bản công pháp bí tịch này, đều là những công pháp tu luyện giai đoạn Tiên Thiên Võ Sư sơ kỳ, thế nhưng đại đa số thuộc về công pháp tu luyện viêm phách, không khỏi có chút thất vọng.

Lần trước hành trình núi hoang kia, Lão Cái đã từng chỉ điểm cho Vân Thiên Hà, linh phách của hắn thuộc về hàn phách, khi tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư, nên lựa chọn công pháp tu luyện hàn phách là tốt nhất, mà trên giá sách này lại không có một quyển nào thuộc về công pháp bí tịch hàn phách.

Chỉ có có chút kỳ quái, Vân Thiên Hà không thể tìm thấy công pháp bí tịch Đồ Thị Võ Kinh trên những giá sách xung quanh.

Mang theo nghi hoặc, hắn đi tới giá sách trung tâm, thấy giá sách trung tâm có đặt rất nhiều thư tịch ghi chép tâm đắc tu luyện, tạp ký các loại, cũng không hề thấy có Đồ Thị Võ Kinh.

Tỉ mỉ ngẫm lại, bộ công pháp bí tịch quan trọng như Đồ Thị Võ Kinh, hắn sẽ không để chỗ sáng sủa dễ dàng nhìn thấy, chỉ sợ là đặt một nơi bí mật nào đó, An bá để hắn và Đồ Thanh Thiên tiến vào, sẽ không để cho hai người bọn họ không nhìn thấy Đồ Thị Võ Kinh, nếu như vậy thì đã trái với ước nguyện ban đầu của lão gia tử rồi.

Vừa nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà liền bước vài bước vào sâu hơn trong gian thạch thất, hít mắt tìm tòi những chỗ dị thường xung quanh. Chính thể gian thạch thất này tựa tựa như một hình tam giác ao hồ đường đáy, hai bên trái phải thì hơi ngang hàng, nhưng trung gian lại cao hơn một chút, hiện tại là ban ngày, ánh sáng bên ngoài đang chiếu sáng, vừa lúc tụ vào chính giữa một thạch thai trên mặt đất trước mặt.

Trong đầu chợt lóe linh quang, tựa hồ nghĩ ra cái gì đó, Vân Thiên Hà đi tới trung gian thạch thất, ngồi xổm xuống tỉ mỉ lấy tay gõ vào phiến đá dưới mặt đất, quả nhiên có một phiến đá tạo ra âm thanh khác hẳn so với những phiến đá xung quanh, nói rõ bên dưới phiến đá này rỗng ruột.

Quan sát phiến đá tỉ mỉ, hơi nhô lên, quả nhiên có kỳ quái, vì vậy Vân Thiên Hà đưa tay áp lòng chưởng vào mặt phiến đá, sau đó thì triển vũ kỹ chữ "hấp", phóng ra kinh khí rồi bỗng nhiên kéo mạnh, phiến đá liền bị lôi lên cao vài phân, Vân Thiên Hà nhanh chóng giữ chặt sát rìa ngoài phiến đá, không để cho nó lại rơi xuống.

Cạch! Cạch!

Khi Vân Thiên Hà ra sức lấy phiến đá lên, tức thì vang lên âm thanh ma sát khá lớn, mãi cho tới khi Vân Thiên Hà lôi hẳn phiến đá ra khỏi vị trí của nó, thanh âm ma sát kỳ quái này mới dừng lại.

- Thiên Hà, người đang làm gì?

Đồ Thiên Thanh bị tiếng động này kinh động, hẩn quay đầu sang nhìn, chỉ thấy Vân Thiên Hà bật một phiến đá bên dưới sàn thạch thất lên, không khỏi giật mình truy hỏi.

Vân Thiên Hà thấy dưới phiến đá là một gói gì đó được bọc bởi vải dầu cách thủy phòng cháy bên ngoài, bốn phía hình vuông, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Chỗ này không phải địa phương để Đồ Thị Vô Kinh sao?

Đồ Thiên Thanh nghe được sững sốt, lập tức lắc đầu nói:

- Thế nào lại mò xuống nền đất như vậy, trước đó quả thực đã quên nói cho đệ, ở phía sau giá sách chính giữa có một ô ngầm, Đồ Thị Vô Kinh được để trong ô ngầm đó, đệ mở ra là có thể thấy được!

- Vậy đây là cái gì?

Vân Thiên Hà chỉ vào khối vuông bao bọc bởi vải dầu nói.

Nghe nói như thế, Đồ Thiên Thanh cũng trở nên hiếu kỳ, buông thư tịch ra rồi chạy tới, quả nhiên thấy bên dưới phiến đá có giấu cái gì đó, ngạc nhiên nói:

- Ở đây thế nào giấu thứ này?

Suy nghĩ một chút, Đồ Thiên Thanh nói.

- Ta cũng không biết là cái gì, mở ra xem!

Vân Thiên Hà chỉ chờ những lời này, vì vậy liền lấy bao vải dầu từ bên dưới phiến đá cẩn thận trên mặt đất, sau khi mở ra tầng vải dầu bên ngoài cùng, chỉ thấy bên trong chính là một chiếc hộp gỗ, trên hộp gỗ có điêu khắc những đồ án và họa tiết tinh mỹ cổ xưa mười phần, thoạt nhìn không giống như vật bình thường, phòng chừng niên đại đã rất xa xưa rồi.

Không vội vã mở chiếc hộp gỗ ra, Vân Thiên Hà đầu tiên là tỉ mỉ quan sát xung quanh, xác định an toàn, lúc này mới chậm rãi mở móc khóa ra...

Thứ đầu tiên đập vào mắt là hai chiếc bình sứ và một chiếc bình thủy tinh màu lam, nhất là bình thủy tinh màu lam kia, dưới tia sáng lấp lánh nổi bật, lóa mắt bức người, Vân Thiên Hà hơi nhắm mắt lại một chút, hồi lâu mới thích ứng được quang mang lóa mắt kia.

Bình thủy tinh màu lam này có hình dạng hồ lô, vẻ ngoài tinh mỹ xa hoa mười phần, mặt ngoài khắc mấy đầu xích trảo thiên long, trông rất sống động, chỉ là chiếc bình này thoạt nhìn giá trị không nhỏ, không biết bên trong chứa đựng linh đan diệu dược gì!

Vân Thiên Hà không mở chiếc bình thủy tinh này ra, chỉ thấy trong chiếc hộp gỗ còn có một tầng bên dưới, lấy hai bình sứ đặt sang một bên, lại lật một tầng lụa mỏng như cánh ve bên dưới ra, chỉ thấy tầng bên dưới có đặt một quyển thư tịch do da thú chế tạo thành, chỉ là không biết đây là loại da thú này, thoát nhìn có vẻ rất cổ xưa.

Vô cùng hiếu kỳ, Vân Thiên Hà cẩn thận lấy quyển thư tịch ra, sau khi mở tầng da bên ngoài hơi cổ quái, chỉ thấy trang đầu tiên đã chuyển sang màu vàng có viết mấy chữ phong cách cổ xưa, nét bút cứng cáp: "Quán Phách Thăng Long Quyết"!

67. Chương 67: Quán Phách Thăng Long Quyết

Dưới sự hiếu kỳ, Vân Thiên Hà lại mở ra một tờ, nội dung trong tờ này không nhiều lắm.

"Quanh thân nguyên khiếu ngưng tinh hoa thiên địa, quán thông cầu nối thiên địa, dẫn kỳ phách hợp với thánh thể nhất mạch chu thiên, hóa ý thành hình, là tinh thần, ý, thể, hình, dung hợp đại thành, có thể rồng bay lên trời..."

Sau khi nhìn thấy nội dung tờ thứ nhất, tỉ mỉ suy nghĩ một phen, càng nghĩ càng kinh hãi, trên núi hoang, Lão Cái đã từng nhắc tới cảnh giới vô thánh, linh nhục hợp nhất tạo thành thánh thể, muốn tu luyện tiến thêm một bước, quán thông thánh thể nguyên khiếu, phải ngưng tụ hấp dẫn tinh hoa thiên địa đến không ngừng tẩm bổ, mà tông chương giảng giải trong bản Quán Phách Thăng Long Quyết này rõ ràng càng thêm tỉ mỉ cẩn thận hơn hẳn so với lời nói của Lão Cái!

Lẽ nào...

Vân Thiên Hà thắm hít một ngụm lương khí, suy chút nữa không cảm chắc bản bí tịch này, trong lòng hẳn đang nổi lên sóng lớn ngập trời!

Đây cư nhiên là phương pháp tu luyện cảnh giới Vô Thánh, hơn nữa xuất hiện trong một ô ngằm dưới lòng đất tại thạch thất bí mật tầng kinh lâu Đồ thị, xem ra chưa từng bị người khác phát hiện qua, điều này quá mức không thể tưởng tượng rồi.

Đồ Thiên Thanh chú ý tới thần tình dị dạng của Vân Thiên Hà lúc này, cũng có vẻ vô cùng hiếu kỳ, liền cầm lấy bình thủy tinh lóa mắt nhất để ngay bên cạnh chiếc hộp gỗ...

Chỉ là khi hắn vừa mới đưa tay cầm lấy chiếc bình thủy tinh, một cỗ khí tức băng hàn như nghiêm sương liền theo cổ tay của hắn bắt đầu tràn lên trên cánh tay, chỉ thấy cả cánh tay của hắn biến thành màu xanh rất nhanh, thực giống như trong nháy mắt bị đông băng lại, sắp bị đông lạnh thành băng còn.

Nói thì chậm, nhưng thực tế cực nhanh, sau khi Đồ Thiên Thanh cảm thấy dị dạng, đột nhiên sắc mặt đại biến, cái gì cũng không cần nữa, thực giống như bị điện giật vậy, theo bản năng ném bình thủy tinh trong tay đi.

Keng keng...

Lúc bình thủy tinh bị ném xuống mặt đất, lập tức phát ra tiếng keng keng thanh thúy.

Vân Thiên Hà lấy lại tinh thần, thấy thần sắc Đồ Thiên Thanh dị dạng, một cánh tay chuyển màu xanh, lại không ngừng run run, không khỏi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Cái bình thủy tinh kia...

Lúc này Đồ Thiên Thanh giống như là mới từ trong hầm băng đi ra, hàm răng đã đánh nhau cầm cập, có chút nói lắp.

- Có cổ quái, đệ nghìn vạn lần không nên lấy tay sờ nó!

Vân Thiên Hà nghi hoặc không giải thích được nói:

- Đệ vừa mới lấy nó ra khỏi hộp gỗ, có phát hiện ra điều gì kỳ quái đâu nha? Nói xong, Vân Thiên Hà liền đưa tay cầm lấy bình thủy tinh!

- Không nên đụng, a...

Đồ Thiên Thanh nhìn thấy Vân Thiên Hà muốn lấy bình thủy tinh, vội vàng ngăn cản, thế nhưng Vân Thiên Hà đã lấy bình thủy tinh cầm trong tay, thần sắc như thường, hình như không có chuyện gì phát sinh.

Vì sao nó cầm cái bình thủy tinh kia lại không có việc gì?

Thấy Vân Thiên Hà cầm bình thủy tinh màu lam lật qua lật lại nghiên cứu, Đồ Thiên Thanh thầm hít một hơi lạnh khí, trừng mắt há mồm nhìn chằm chằm.

- Bên trong bình thủy tinh này hình như không phải là loại thuốc bột gì đó, giống như là không có gì vậy!

Vân Thiên Hà cầm bình thủy tinh nhẹ nhàng lắc lắc, không hề nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, đang nghĩ kỳ quái, thậm chí muốn mở ra xem.

- Không thể lỗ mãng!

Đồ Thiên Thanh lấy lại tinh thần, thấy Vân Thiên Hà đang định mở nắp bình ra, vội vàng quát bảo ngưng lại, thần sắc ngưng trọng:

- Vật này tất có cổ quái, vừa rồi khi ta tiếp xúc với bình thủy tinh này, lập tức có một cỗ khí tức băng hàn tới cực điểm tràn ra, hiện tại chưa hiểu rõ bên trong rốt cuộc là cái gì, tốt nhất không nên tùy tiện mở ra!

Vân Thiên Hà cũng hiểu được thận trọng một chút là tốt nhất, liền buông bình thủy tinh ra, ngoại trừ bản bí tịch vẫn cầm trong tay ra, hắn nhìn thấy dưới đáy hộp gỗ còn có một quyển sách da thú rất tinh vi, bên trên không hề có văn tự gì, toàn bộ đều chỉ là một ít dấu hiệu kỳ quái, trong lòng Vân Thiên Hà suy đoán, hẳn là một địa đồ nào đó.

Đồ Thiên Thanh xoa xoa cánh tay, chờ khi huyết dần dần thông suốt, hắn thấy Vân Thiên Hà vẫn cầm trong tay một quyển bí tịch, vì vậy hiểu kỳ hỏi:

- Thiên Hà, trong tay đệ là công pháp bí tịch gì?

- A, đệ có chút nhìn không hiểu đây là thứ gì!

Vân Thiên Hà hàm hồ nói một câu, khép lại quyển bí tịch rồi đưa cho Đồ Thiên Thanh.

Đồ Thiên Thanh bị chiếc bình thủy tinh cổ quái khiến cho có chút thần hồn nát thần tính, khi Vân Thiên Hà đưa quyển sách cho hắn, trước tiên lấy một ngón tay chỉ chỉ chạm nhẹ, thấy không có dị tượng gì phát sinh, lúc này mới nhận lấy.

Chỉ là khi Đồ Thiên Thanh tiếp nhận quyển sách, sắc mặt Vân Thiên Hà lại đột nhiên thay đổi!

Chỉ thấy khi Đồ Thiên Thanh tiếp nhận quyển bí tịch, chữ viết trong quyển bí tịch trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Đồ Thiên Thanh nhìn bìa ngoài một chút, chỉ là da thú với những hoa văn rất nhỏ, vì vậy liền mở ra một tờ, nhưng bên trong cái gì cũng không có, không khỏi mở tiếp trang thứ hai, trang thứ ba...Mãi cho tới khi hắn mở đến trang cuối cùng, rốt cuộc phát hiện ra toàn bộ quyển bí tịch cư nhiên không có bất cứ văn tự chữ viết nào, hoàn toàn trống rỗng.

- Thiên Hà, lúc đệ xem quyển sách này có văn tự sao?

Đồ Thiên Thanh cảm giác chuyện này có điểm tà môn, trong bí tịch này cư nhiên không có văn tự, liền hỏi.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Vân Thiên Hà có chút mơ hồ, vì sao khi hắn cầm bình thủy tinh và quyển sách kia, rất bình thường, thế nhưng đến khi vào trong tay Đồ Thiên Thanh lại xảy ra một loại biến hóa quái dị, lẽ nào những thứ trong hộp gỗ này đều bị bố trí một loại kỹ thuật mã hóa nào đó của thế giới này sao?

Ngẫm lại còn có chút không dám tin tưởng, thế giới này sao có thể có kỹ thuật mã hóa cao siêu tới như vậy, bản thân quyền sách da thú kia tiết lộ cổ quái, nếu như có thể cùng với quyền sách da thú tương hỗ phát sinh phản ứng, đơn giản ngay cả khí tức...

Chờ một chút, khí tức?

Trong đầu Vân Thiên Hà đột nhiên có một tia hiểu ra, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào điều này có liên quan tới tinh khí trong cơ thể chính mình? Trong bình thủy tinh kia có một cỗ khí tức cực kỳ băng hàn, chính mình cảm không có chuyện gì, mà chính mình lúc tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh thu nạp tinh thần lực thuộc tính hàn, vì vậy khi cầm bình thủy tinh không cảm thấy chút hàn ý nào, điều này hẳn là có liên quan với nhau.

Đồ Thiên Thanh thấy Vân Thiên Hà cúi đầu trầm tư, cho rằng hẳn cũng không biết nội dung trong bản bí tịch này, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, vì vậy đứng lên nói:

- Thiên Hà, mấy thứ này thực cổ quái, tốt nhất để lại chỗ cũ, ngày khác thử hỏi lại lão gia tử một phen, đêm này chúng ta phải xuất phát trở về Kinh rồi, chúng ta không nên lãng phí thời gian vào việc này!

Nói xong, Đồ Thiên Thanh trả lại bản bí tịch vào trong hộp, trực tiếp đi tới trước giá sách bằng đá cầm lấy quyển Thiên Cương Cầm Long Thủ đang xem vừa này.

Trong lòng Vân Thiên Hà tỉ mỉ suy nghĩ một chút, Quán Phách Thăng Long Quyết kia hẳn mới chỉ nhìn qua trang đầu tiên, phía sau còn có vài trang chưa xem, lại cầm lấy lướt qua một lượt, quả nhiên là công pháp tu luyện cảnh giới Vô Thánh, bên trong chú trọng nhắc tới cần phải có thánh thể mạnh mẽ làm cơ sở.

Bất quá phía sau còn có một bộ phận, nhắc tới Thần Ý Pháp hợp nhất nguyên khiếu, thông đạt nội khí, hình ẩn trong ý, ý hiện trên hình, nội liễm không hiện, vô cảm giác...

Nói cách khác, kết hợp quyền ý sắc bén không gì sánh được với nguyên khiếu, và khí tức trong cơ thể tương liên với nhau, bên ngoài hiện quyền ý, thần ẩn trong quyền ý, khi tinh thần ý dung hợp vào trong quyền, toàn bộ thân thể chính là một nắm tay, nếu luận binh khí, thì tương đương với thuật ngữ nhân kiếm hợp nhất thường nói, hoặc là các loại thuyết pháp thiên nhân hợp nhất, nhưng có chút tinh diệu hơn ở chỗ, loại tinh thần ý này có thể tùy ý biến hóa, cũng có thể tùy ý phóng ra ngoài, người bình thường rất khó phát giác ra được.

Đơn giản mà nói, nếu là muốn ẩn dấu thực lực, cũng có thể thông qua loại Thần Ý Pháp này, thu liễm phong mang lại, làm cho đối phương không cảm giác được chút nào.

Vân Thiên Hà nghĩ chính mình sắp phải khởi hành trở về kinh thành rồi, loại Thần Ý Pháp này nếu như có thể luyện thành công, không chỉ về mặt chiến lực vũ kỹ cao hơn hẳn một bậc, hơn nữa chính mình nếu tận lực mà nói, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn thấu được thực lực của chính mình, cứ như vậy, chính mình từ chỗ sáng chuyển vào chỗ tối rồi.

Suy nghĩ một chút, trong lòng liền có chủ ý, vì vậy Vân Thiên Hà tập trung tìm hiểu, chuyên môn nhằm vào bộ phận nội dung tu luyện Thần Ý Quyết, tiến hành đọc thuộc ghi nhớ, cố gắng ghi tạc bộ phận nội dung tu luyện này vào trong đầu.

Dùng hai canh giờ, rốt cuộc cũng ghi tạc được bộ phận Thần Ý Quyết trong Quán Phách Thăng Long Quyết vào đầu, sau khi khép lại bí tịch, lại hồi tưởng tỉ mỉ trong đầu một lần nữa, cho đến khi không còn chút sai lầm vấp vấp nào Vân Thiên Hà mới thả bí tịch lại vào trong hộp, lại lấy mảnh lụa mỏng đặt lên trên giống như cũ...

Xếp mọi thứ trở lại hộp gỗ như ban đầu, lại dùng giấy dầu bọc lại bỏ vào trong ô ngầm dưới nền đất, cuối cùng lấy phiến đá đè lại lên trên như cũ, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, thấy Đồ Thiên Thanh còn đang say mê xem xét ảo diệu bên trong Thiên Cương Cầm Long Thủ.

Đồ Thị Vô Kinh cũng được đặt trong một ô ngầm sau giá sách bằng đá, phỏng chừng thời gian không còn nhiều lắm, Vân Thiên Hà không có dự định lật xem, Tiên Thiên Vô Sư là công pháp nội tu viêm phách, mà nếu sau này Vân Thiên Hà đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Vô Sư, phải chủ tu Công pháp hàn phách, Đồ Thị Vô Kinh hiển nhiên không thích hợp đối với hắn.

Đi tới trước cửa phòng, theo lời An bá gõ vào khối đá gồ lên trên cửa, chợt nghe được một cổ thanh âm thanh thúy, sau đó cửa đá kẹt một tiếng mở ra.

An bá ngồi tĩnh tọa tại một góc trước mặt thất chờ đợi, Vân Thiên Hà đi ra, chỉ gật đầu bắt chuyện một cái, An bá tuy rằng rất kinh ngạc vì sao Vân Thiên Hà lại đi ra sớm tới như vậy, nhưng cũng không nói cái gì, liền mang theo hắc từ cửa hồng thạch thất đi ra ngoài,

Khi Vân Thiên Hà tiến vào trong thạch thất bên cạnh, vẫn giống như lúc đến, hoàn toàn bị không gian tối đen bao phủ bên trong...

68. Chương 68: Ách Chỉ

Tàng kinh lâu Đồ thị giống như một tòa mê cung khổng lồ, khi đi vào bên trong, muốn hoàn hảo đi ra ngoài, tuyệt đối không dễ dàng, thậm chí còn có mấy cao thủ bí mật trấn thủ có thể xuất hiện tại bất cứ chỗ nào.

Chung quy là một gia tộc thế gia có lịch sử trăm năm, từ quy mô và cấu tạo của tàng kinh lâu là có thể nhìn thấy được, các tiền bối của Đồ thị coi trọng võ học của gia tộc tới mức nào.

Chỉ là có một điều làm cho hắc không nghĩ ra được chính là, vì sao trong gian thạch thất ngầm kia lại có chôn giấu một bộ bí tịch tu luyện có thể nói là nghịch thiên như Quán Phách Thăng Long Quyết, rốt cuộc là ai để vào đó nhưng không muốn gây chú ý, hoặc là thời điểm trước kia Đồ thị kiến tạo tàng kinh lâu, bộ bí tịch này đã được đặt tại ô ngầm đó rồi, vẫn chưa từng có người nào chú ý tới.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, rất hiển nhiên cấu tạo của thạch thất ngầm sẽ làm cho người bình thường không nghĩ tới bên dưới một phiến đá lót sàn lại có một ô ngầm, lại cất giấu một bí mật to lớn tới như vậy, mà Vân Thiên Hà thông qua một loại phán đoán đặc biệt đối với trực giác và khối lập thể không gian khoa học rèn luyện khi còn là đặc công mới tìm ra được ô ngầm bí mật đó.

Chuyện này quả thực kỳ quái, Vân Thiên Hà cũng không dự định nói cho Đồ Nguyên Tấn, về phần Đồ Thiên Thanh có thể báo cáo cho lão gia tử hay không, đây cũng không phải là chuyện hắc cần quan tâm.

Nghĩ chính mình sắp trở về kinh thành rồi, trong lòng nhiều ít có chút trống trải.

Kinh Thành chính là trung tâm quyền lợi chính trị của Đại Đường Quốc, cũng là nơi cao thủ tập hợp, long xà hỗn tạp, thân ở trong dạng hoàn cảnh ác liệt tới như vậy, hơn nữa áp lực phương diện chính trị, Vân Thiên Hà biết, khi chính mình về Kinh Thành, sợ rằng khó có thể tự do tiêu sái giống như khi còn ở Lợi Châu hiện tại.

Vân Thiên Hà tuy rằng đã nhận vị mẫu thân Vân Nương kia rồi, nhưng đối với phụ nhân của thế giới này lại không hề có chút đồng cảm nhận thức nào, tối đa chỉ là trong lòng tồn tại một chút kính ý, cũng là bởi vì hắc là một gã quân nhân thiết huyết, vì hắc tuân theo ba năm hiếu đạo, cũng tự nhiên là hồi tưởng lại, hưởng thụ một chút không khí huynh đệ chiến hữu đã hy sinh kiếp trước.

Trở lại Đông Viện, Sử Trường Đức ở trong sân luyện công, Lục Châu thì ở bên ngoài pha trà đun nước, chỉ là thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hoảng hốt, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Vân Thiên Hà lặng yên bước tới, không ai chú ý tới hắc.

Chỉ là đêm nay đã đi rồi, có chút quá mức vội vàng vàng, võ thị của hắc, còn có nha hoàn không biết có thể cùng hắc đi hay không, lúc Đồ lão gia tử bàn giao đêm nay khởi hành, cũng không hề đề cập tới chuyện này.

Lục Châu có thể thôi, thế nhưng Sử Trường Đức đi theo bên người hắc thời gian quá dài, hắc có chút không đành lòng để Sử Trường Đức lại Đồ phủ Lợi Châu, điều này không khác gì bóp chết mộng tưởng của hắc.

Bất quá dù sao đêm nay cùng phải khởi hành, Vân Thiên Hà đi tới trước cửa gọi Sử Trường Đức lại nói:

- A Lai, dừng lại một chút, ta có việc muốn nói với người.

Sử Trường Đức dừng lại, trong lòng nghi hoặc, bình thường không có chuyện gì thiếu gia sẽ không quấy rầy hắc luyện công, dùng ống tay áo lau mồ hôi:

- Thiếu gia, có chuyện gì trực tiếp phân phó là được!

- A Lai, người đi chuẩn bị một chút, sớm cho Vân Bôn ăn uống, đêm nay chúng ta có việc muốn đi ra ngoài. Lạch cạch...

Lúc này, một âm thanh từ phía sau truyền tới, hình như là có vật gì rơi xuống.

Vân Thiên Hà quay đầu lại, chỉ thấy thần sắc của Lục Châu có hơi chút bối rối, siêu nước trên tay rơi xuống đất, thấy Vân Thiên Hà đang quay sang bên này nhìn, nàng mạnh mẽ cúi đầu.

Vân Thiên Hà hỏi:

- Lục Châu, người làm sao vậy, có phải là có tâm sự gì? Lần trước người nói nhớ nhà, nếu là như vậy ta có thể để người trở về thăm nhà một thời gian!

- Thiếu gia...

Lục Châu muốn nói lại thôi, cắn môi, nhìn Vân Thiên Hà, nước mắt đảo quanh khóe mắt,

- Làm sao vậy Lục Châu? Người muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi! Vân Thiên Hà phát hiện ra Lục Châu có dị dạng liền hỏi.

- Sử Trường Đức cũng nhìn ra Lục Châu có điểm không thích hợp, tựa hồ có chuyện gì muốn nói, nhưng xấu hổ mở miệng, vì vậy chạy đi nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân đi trước cho ngựa ăn. Vừa nói vừa bước đi.

- Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Hoặc là trong nhà xảy ra chuyện, cần hỗ trợ sao? Vân Thiên Hà cho rằng trong nhà tiểu cô nương này có việc gì khó.

- Không phải...

Lục Châu thấy Sử Trường Đức đã đi ra ngoài, khẽ cắn môi nói:

- Thiếu gia, cái loại địa phương...Này nữ nhân không sạch sẽ, nếu như thiếu gia muốn...

Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ bé của Lục Châu đã đỏ bừng, xuất phát từ cảm giác tự ti, còn có sự ngây thơ phức tạp đối với tình cảm nam nữ, định tiếp tục nói nhưng nàng không nói ra lời, nàng chỉ là muốn nhắc nhở. Nếu nói yêu cầu, không phải một tỷ nữ như nàng có tư cách để nói, cho dù thiếu gia thực sự muốn đi, nàng cũng không có tư cách để ngăn cản.

Nàng chỉ là một tỷ nữ, trong lòng nàng thâm yêu mến chủ tử, thế nhưng nàng cũng rất rõ ràng địa vị của chính mình.

Vân Thiên Hà nghe xong cũng như lọt vào sương mù.

- Lục Châu, rốt cuộc là người muốn nói cái gì, nữ nhân nào không sạch sẽ, ta đi địa phương nào...

Nói đến đây, Vân Thiên Hà bưng tỉnh, nghĩ tới điều gì đó nói:

- Người nghĩ đi đâu rồi? Người nghĩ là ta đi thanh lâu tìm nữ nhân sao?

Nhưng trong lời nói vừa rồi của Lục Châu đã tiết lộ một chút tin tức, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên cảnh giác, manh mối này cũng không được tốt.

Lục Châu năm nay mới mười năm tuổi, chỉ là một thiếu nữ ngây thơ, bình thường hẳn đối đãi với Lục Châu giống như tiểu muội muội trong nhà, chưa từng nghiêm phạt hoặc quở trách nàng, coi như làm chuyện sai lầm đi nữa cũng có thể lượng giải, thế nhưng loại khoan dung thương cảm đối với thuộc hạ này lại làm cho thiếu nữ hiếu sai ý, đã này sinh tâm lý say đắm đối với hắn, loại chuyện này quả thực dây dưa không rõ rồi.

Kiếp trước hẳn không hiểu cách xử lý chuyện tình cảm giữa nam và nữ như thế nào, ngay cả hắn là đặc công, thế nhưng vẫn bị một nữ hài tử lừa dối, mà khi đến thế giới này, đối với chuyện tình cảm nam nữ hắn vẫn luôn giữ một loại bản năng cảnh giác, ngay cả trong lòng có tình cảm rất tốt với Đường Linh Toa thì hắn cũng luôn bảo trì khoảng cách nhất định, cho dù nàng đã thẳng thắn biểu lộ tình ý của mình đối với

hắn, thế nhưng trong lòng hắn cũng chưa từng nổi lên gợn sóng nào, hắn còn con đường rất dài cần phải đi, hắn không muốn bị nữ nhi tình trường ràng buộc quá sớm.

Hơn nữa hắn còn chưa tu luyện thành công Vô Lượng Tinh Kinh, càng chưa đả thông "địa phương tương quan" (tiểu JJ) kinh mạch huyết khiếu, điều này không cho phép hắn động lòng đối với bất kỳ nữ nhân nào, cho dù sau này xuất hiện nữ nhân làm hắn động lòng, nhưng thời gian huấn luyện đặc công kiếp trước đã cho hắn học được một số phương pháp cấm dục, có thể ngăn cản loại chuyện này như chưa từng xảy ra.

Đối với người thiếu nữ nhỏ tuổi ngây thơ như Lục Châu này sinh tình ý đối với hắn, xem ra cần phải có một chút khắc chế rồi, nguyên bản hắn còn muốn để Lục Châu cùng mình tới Kinh Thành, bên cạnh Vân Nương cần có một người nhu thuận thông minh như vậy, mà nàng lại là nha hoàn quen thuộc, coi như rất thuận tiện.

Nhưng hiện tại lại xuất hiện dấu hiệu như thế này, vậy thì lần trở về Kinh Thành đêm nay, tuyệt đối không thể mang theo Lục Châu đi cùng được, một khi để dấu hiệu trong lòng thiếu nữ ngây thơ càng lớn mạnh hơn, tương lai rất có thể tạo ra cho hắn nhiều phiền phức hắn không muốn có.

Vân Thiên Hà là loại người không sợ phiền phức, thế nhưng sợ nhất những nữ nhân mang tới phiền phức.

Trong lòng hạ quyết định, Vân Thiên Hà nói:

- Lục Châu, có một số việc, cũng không phải giống như tưởng tượng của ngươi, tuổi của ngươi còn nhỏ, có chút tâm tư, hãy nhanh chóng cắt đứt đi, bình thường ta đối với ngươi và A Lai khoan dung nhân từ, nhưng đó chỉ là vì các ngươi theo ta rất trung thành và vô tư, ngươi trở lại ngẫm nghĩ tỉ mỉ, ta còn có việc, ngươi đi thu thập quần áo đồ dùng thường ngày của ta vào trong một chiếc bọc nhỏ, trà kia...không cần phải tiếp tục nữa!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền bước đi hướng về phía Tây Viện nơi ở của Đồ Chính Minh.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Châu trắng bệch, nàng ngơ ngác nhìn bóng lưng Vân Thiên Hà rời khỏi Đông Viện, hốc mắt có chút ướt át mơ hồ, một giọt nước mắt trong suốt sáng long lanh từ từ rơi xuống, "tách" một tiếng vang lên, rơi vào giữa chén trà, sinh ra làn sóng rung động.

Đồ Chính Minh đang phân phó Dương quản gia nhanh chóng chuẩn bị một số việc sẵn sàng để cho mấy người Vân Thiên Hà khởi hành đêm nay, khi đến nội viện, vừa lúc gặp được Vân Thiên Hà đi Tây Viện, lập tức bước tới thăm hỏi.

- Thiên Hà, không phải đi tàng kinh lâu hay sao? Thế nào mà đi ra sớm như vậy, có chọn được vũ kỹ mà mình thỏa mãn hay không?

Đồ Chính Minh thấy Vân Thiên Hà rời khỏi tàng kinh lâu nhanh như vậy, có chút giật mình hỏi.

69. Chương 69: Vân Tru

Nghe Đồ Chính Minh hỏi, liền trả lời:

- Đại bá, hiện tại cháu đang tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công còn chưa đạt tới hỏa hậu, dự định trước tiên luyện Bạo Cương Kinh đến mức cao nhất để tạo cơ sở vững chắc rồi mới tu luyện vũ kỹ khác, dù sao tham nhiều sợ là không chuyên.

- Uhm, cũng có đạo lý!

Đồ Chính Minh gật đầu, lần trước tại đại hội tỷ thí võ thuật, Đồ Chính Minh biết được Vân Thiên Hà từ chỗ Tuyệt Ông Tiên Sinh học được vũ kỹ càng cao minh hơn, những vũ kỹ này so với một ít vũ kỹ Đồ thị cất dấu trong tàng lâu còn muốn tinh diệu hơn rất nhiều.

Chỉ là thâm nghĩ hài tử này hiện tại tu luyện ngoại công tiến triển tu vi cực nhanh, nhưng đối với một ít biến hóa vận dụng đối với kinh khí còn có điểm mới lạ.

Suy nghĩ một chút, vì vậy lấy từ trong người một quyển sách nho nhỏ giao cho Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, trong quyển sách này có ghi phương pháp ứng dụng đối với Liệt Dương Kinh Khí, còn có một ít tâm đắc kinh nghiệm tổng kết trong những năm tu luyện gần đây của ta, vũ kỹ của cháu hiện tại nắm giữ biến hóa kinh lực đã đến mức đại thành, thế nhưng đối với không chế ứng dụng kinh khí còn có nhiều khuyết điểm, mà Liệt Dương Kinh Khí chính là vũ kỹ phối hợp ứng dụng hạng nhất của đệ tử gia tộc Đồ thị chúng ta sau khi tu luyện Đồ Thị Vô Kinh đến cảnh giới nhất định, có chứa chước nhiệt, viêm liệt và một số hiệu quả đặc thù khác, uy lực kinh người, cháu bình thường tu luyện hãy xem qua nhiều một chút, đối với cháu hẳn là giúp ích khá nhiều!

Trong lòng Vân Thiên Hà có chút giật mình, cũng có chút cảm động, Đồ Chính Minh khẳng khái đưa cho hẳn tâm đắc tu luyện suốt đời, lễ vật nặng như vậy, có thể thấy được sự coi trọng và chiều cố đối với hẳn như thế nào.

Tiếp nhận quyển sách nhỏ, Vân Thiên Hà trịnh trọng nói:

- Đại bá yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không phụ lòng kỳ thác của các trưởng bối đối với cháu đâu!

Đồ Chính Minh gật đầu, vỗ vỗ vai Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, Kinh Thành không thể so sánh với Lợi Châu, tình thế rất phức tạp, rất nhiều người nhìn chằm chằm vào mọi cử động của Đồ thị chúng ta, cháu ra ngoài hành sự nghìn vạn lần phải cẩn thận, không thể lơ đãng, hy vọng cháu làm việc có thể lấy đại cục gia tộc làm trọng, Đồ thị chúng ta trong thời gian tới, sau này sẽ rơi lên vai mấy hài tử các người rồi!

Vân Thiên Hà trầm mặc gật đầu.

- Thiên Hà, lần này trở lại Kinh, mọi chuyện gấp gáp, cháu có chuyện gì tại Lợi Châu cần phải giải quyết, cứ để đại bá giúp cháu xử lý!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lấy từ trong lòng một bản thiết kế binh khí đã chuẩn bị trước giao cho Đồ Chính Minh nói:

- Đại bá, những binh khí này là do cháu tự mình thiết kế, còn chưa kịp giao phó, người giúp cháu giao cho La gia trang chế tạo, sau khi xong thì sai người gửi lên Kinh cho cháu là được rồi!

Đồ Chính Minh tiếp nhận bản vẽ, khi mở ra nhìn thoáng qua, chỉ là vừa mới nhìn, lập tức vô cùng kinh ngạc.

- Thiên Hà, đây là loại binh khí gì, thực kỳ quái, giống đao mà không giống đao, giống kiếm mà không giống kiếm, nói ngắn mà lại dài, nói dài ngược lại ngắn, phía trong còn có răng cưa, có thể gấp lại thành hình dáng côn, thoát nhìn có chút nặng nề, không giống như binh khí bình thường!

Vân Thiên Hà giải thích:

- Binh khí này, làm kiếm có thể chém, làm đao có thể đâm, có thể dài có thể ngắn, gấp lại để vào trong vỏ, có thể sử dụng giống như đoản côn, chính là do cháu kết hợp ba loại binh khí đao, kiếm, côn mà thành, hơn nữa còn có răng cưa, nếu như giết địch sẽ tạo ra hiệu quả không thể tưởng tượng được!

- Ta đã từng nghe Chính Huy nhắc tới chuyện cháu học Phong Ma Côn Pháp, chỉ là cháu chưa từng học qua chiến kỹ loại kiếm pháp, hoặc là đao pháp, dùng loại binh khí cổ quái này làm cái gì?

Đồ Chính Minh còn có chút nghi hoặc không giải thích được.

Vân Thiên Hà nói.

- Trong các loại binh khí hiện nay, triều đình Đại Đường Quốc áp dụng quản chế rất chặt, thậm chí còn có một số loại binh khí bị cấm lưu hành, như vậy ta mang theo cây đoản côn, tự nhiên không tính là vi phạm lệnh cấm, đại bá nói đúng hay không?

Đồ Chính Minh suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra nói:

- Tiểu tử ngươi, cứ nhiên dám lách qua kẽ hở luật pháp Đại Đường Quốc, loại binh khí này xác thực có rất nhiều chỗ thuận tiện, không biết tên gọi của nó là gì?

- Vân Tru!

Vân Thiên Hà nói ra hai chữ.

- Uhm, là một cái tên không tồi!

Đồ Chính Minh gật đầu, cầm bản vẽ thu vào trong người.

- Ta sẽ dặn người La gia trang dùng tài liệu tốt nhất để chế tạo, khi trong nhà gửi nhóm Thiên Đồ thứ ba lên Kinh Thành, sẽ gửi bọn họ mang tới cho cháu, nếu như cháu ở Kinh Thành tìm người chế tạo mà nói, sợ là sẽ khiến cho một ít người quan tâm!

Lúc này, Dương quản gia chạy tới bẩm báo:

Lão gia, ngựa và lương khô, nước uống trên đường đã chuẩn bị xong rồi, hai vị thiếu niên và các hộ vệ có thể khởi hành bất cứ lúc nào!

- Ừm, người đi thông báo cho Lục quản gia đi! Dương quản gia lên tiếng trả lời rồi vội vã chạy đi.

Đồ Chính Minh lại sao cho Vân Thiên Hà chuẩn một một sổ hạng mục công việc cần thiết, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, liền nói:

- Thiên Hà, lần này xuất hành, trên đường nhớ cẩn thận một chút, khi trở lại Kinh, Thiên Thanh sẽ giao cho cháu một số chuyện tại hậu phủ, sau này nếu có gặp phải những chuyện vướng chân vướng tay, có thể truyền tin trở về, trưởng bối trong nhà sẽ thay thế cháu giải quyết tốt!

Vân Thiên Hà gật đầu đáp ứng, sau đó Đồ Chính Minh giao cho một việc nhỏ, liền để Vân Thiên Hà đi chuẩn bị các Công việc sẵn sàng khởi hành.

Lúc chạng vạng thấp đèn, màn đêm sắp hoàn toàn buông xuống, nước theo sương mù bóng đêm, một đội nhân mã từ cửa sau Đồ phủ nối đuôi nhau chạy ra, chạy như bay trên đường cái thanh lãnh vắng vẻ, lặng yên từ cửa nam rời khỏi thành Lợi Châu, biến mất trong bóng đêm ngoài thành.

Từ Lợi Châu tới Kinh thành đi theo hướng Đông, trên đường phải vượt qua Định Châu, qua giao giới Định Châu và Dư Châu hướng nam, qua phạm vi Tuyên Châu mới tới Kinh thành, mà đoạn khoảng cách này, cho dù liên tục thúc ngựa phi nước đại cũng phải tốn thời gian mười năm ngày.

Vân Thiên Hà dẫn theo Sử Trường Đức, Lục quản gia hộ tống, còn có Đồ Thiên Thanh và mười hai gã hộ vệ Thiên Đồ rời khỏi thành Lợi Châu liên tục phi nước đại, suốt đêm không nghỉ, một đường không dừng chân ngựa, dùng thời gian năm ngày đã tới Định Châu, nghỉ ngơi nửa ngày tại Định Châu mua đồ ăn, nước uống đi đường, nhanh chóng tiếp tục lên đường.

Tới ngày thứ mười, đoàn người đã đi khỏi đường cái Định châu, vượt qua một con sông, tới giao giới giữa Định Châu và Dư châu, người ngựa đã kiệt sức, khi đến một trấn nhỏ, Đồ Thiên Thanh quyết định tá túc nghỉ ngơi tại nơi này một đêm, ngày hôm sau mới lại lên đường.

Thôn trấn này được gọi là trấn Phong Diệp, thôn trấn có cái tên như thế này là bởi vì phía sau trấn có một phiến rừng phong thụ rất lớn, toàn bộ trấn Phong Diệp có hơn trăm hộ, nhìn sinh hoạt có vẻ giàu có, hoàn cảnh xung quanh ưu mỹ, sản vật phong phú, mà nơi này lại là nơi phải đi qua nếu từ phương bắc tới Kinh Thành, rất nhiều khách qua đường, thương nhân đều thích mở cửa hàng kinh doanh tại đây.

Trong trấn cũng có người kinh doanh từ lâu khách sạn, khách thương lui tới tìm chỗ ngủ, hiện tại đang là đầu mùa xuân, khí trời phương bắc chuyển sang ấm áp, khách thương qua lại cũng nhiều hơn, cho nên sinh ý từ lâu khách sạn tại thôn trấn nhỏ này coi như khá náo nhiệt.

Mỗi lần Đồ Thiên Thanh trở lại Lợi Châu cần tìm chỗ dừng chân nghỉ ngơi đều sẽ tới nơi này, vì vậy tương đối quen thuộc địa hình hoàn cảnh, dưới sự đề nghị của hắn, mọi người nhanh chóng tìm một khách sạn trong trấn Phong Diệp nghỉ tạm.

Nhóm người Vân Thiên Hà tổng cộng mười sáu người tới khách sạn trấn Phong Diệp tìm nơi ngủ trọ, nhiều ít hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Chưởng quỹ của khách sạn tựa hồ có quen biết với Đồ Thiên Thanh, trên mặt luôn mang theo nụ cười vui vẻ, rất nhiệt tình chu đáo dẫn mọi người tiến vào trong khách sạn, cũng nhanh chóng an bài tám gian phòng.

Vân Thiên Hà và võ thị Sử Trường Đức ở một gian, tướng mạo của Lục quân gia trải qua Vân Thiên Hà cải trang biến thành một lão già mặt mũi hiền lành, không còn vẻ đáng sợ dữ tợn như thường ngày, vì vậy hiện tại ra ngoài đã không cần phải mang theo mũ hoặc mặt nạ bảo hộ, Đồ Thiên Thanh cũng rất vui vẻ ở cùng một gian phòng với hắn, còn mười hai thị vệ Thiên Đồ khác tự do lựa chọn.

Khi thời gian đã dần dần chạng vạng, lúc mọi người ăn cơm xong ngay tại khách sạn, đều tự về phòng nghỉ ngơi.

Vân Thiên Hà không hề có cảm giác mệt mỏi rã rời, dọc theo đường đi, cứ đến tối hắn thường tìm một địa phương dã ngoại không người tiến hành tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, vì vậy tinh lực vô cùng dồi dào.

Đêm nay ánh sao rực rỡ, thời cơ tốt như vậy tự nhiên không thể nào bỏ qua, Vân Thiên Hà nói với Sử Trường Đức một tiếng, để hắn nghỉ ngơi trong phòng, còn mình bước ra khỏi cửa.

Tại dã ngoại tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, hiệu quả có thể nói rất rõ ràng, đồng thời lúc hấp thụ tinh thần lực vào cơ thể bồi dưỡng hình thành tinh khí, hắn phát hiện càng là địa phương không khí tươi mát trong lòng, hiệu quả hấp thụ nạp tinh thần lực hấp dẫn tinh lực vận chuyển khắp kinh mạch huyết khí, vượt qua mấy khóa "tinh" sẽ càng lớn hơn, kết nối tới khí tức tinh hoa thiên địa trong không gian xung quanh, cũng có thể hấp thụ nhất định vào cơ thể, khiến cho cỗ binh đoàn tinh khí trong cơ thể của hắn càng thêm lớn mạnh.

Chỉ còn trên dưới một tháng là sẽ đến hạn định tu luyện một năm có tác dụng, cũng tới giai đoạn trùng khiếu điểm tinh với điều kiện tốt nhất, vì vậy đặc biệt trong những ngày này, Vân Thiên Hà càng không muốn buông tha cho ban đêm tràn đầy ánh sao sáng lấp lánh.

Hắn tin tưởng thông qua giai đoạn không ngừng tu luyện tích lũy một năm này, thông qua cỗ binh đoàn tinh khí dần dần lớn mạnh, có dấu hiệu ngưng kết giống như sương mù trong cơ thể, khi trùng khiếu điểm tinh, chắc chắn sẽ mang tới cho hắn kinh hỉ ngoài ý muốn, đây là một loại trực giác rất mãnh liệt.

70. Chương 70: Phong Lâm Dạ Mưa

Ngẫu nhiên có thể nghe thấy một vài tiếng ếch kêu và chim gọi, tâm thần của con người cũng dễ dàng yên ổn.

Vân Thiên Hà tiến vào trong rừng phong thụ, tìm một địa phương có địa thế tương đối cao và trống trải, vì phòng ngừa độc trùng mãnh thú quấy nhiễu, cẩn thận bố trí bày rập xung quanh, sau đó bắt đầu khoan chân tĩnh tọa tu luyện.

Từng sợi tinh thần lực giống như sợi tơ nhỏ cùng với khí tức tinh hoa thiên địa tự nhiên trong rừng phong thụ tiến vào cơ thể, không ngừng tắm bổ kinh mạch huyết khí, sinh ra tinh khí tinh thần không gì sánh được, vận chuyển qua các huyết khí, có thể dùng để bảo tồn tại chín khóa "tinh" đã thấp sáng càng thêm sáng rực chói ngời, tương hỗ liên hệ với tinh thần khắp không gian bầu trời rộng lớn, tại thời khắc này, sao trời cũng như càng trở nên sáng rõ hơn.

Chỉ là Vân Thiên Hà không biết rằng, tu luyện tại dã ngoại có chỗ tốt không thể bàn cãi, ngoài việc linh khí vô cùng dồi dào, khí tức tinh hoa thiên địa mười phần nồng nặc, thì khi hắn những linh khí kết nối với tinh lực hấp thụ vào trong cơ thể, cỗ linh khí còn đang lặng yên không một tiếng động dần dần biến đổi thể chất thân thể hắn!

Thời gian cứ như vậy từng chút từng chút một trôi qua...

Đến khi nửa đêm trôi qua, dần dần xuất hiện tia sáng đầu tiên, khi tinh lực dần dần yếu đi, tu luyện của Vân Thiên Hà cũng tự nhiên theo đó dừng lại.

Sau khi thu công, đứng dậy, cảm giác tinh thần sáng khoái, thể lực dồi dào.

Chỉ là so với trước kia có chút không giống nhau chính là, mấy ngày hôm nay tu luyện tại dã ngoại dư thừa tinh hoa thiên địa, không chỉ khiến cho thể chất của hắn dần dần cải thiện, mà ngay cả thị giác cũng lặng yên xảy ra biến hóa.

Vân Thiên Hà phát hiện ra trong đêm tối, đối với cảnh tượng xung quanh tại rừng phong thụ này có thể nhìn thấy rõ ràng hơn trước kia rất nhiều.

Nói cách khác, thị lực hiện tại của hắn, đã sơ bộ hình thành năng lực nhìn xuyên qua màn đêm.

Chưa kịp vì biến hóa này mà kinh hãi, lúc này trong tai đột nhiên truyền tới âm thanh rất nhỏ, lập tức khiến cho Vân Thiên Hà chú ý, lúc này đã qua nửa đêm rồi, chỉ trong thời gian ngắn nữa là hừng đông, vậy mà gần đây cư nhiên có người nói chuyện.

Bất quá Vân Thiên Hà lập tức ý thức được, không riêng gì thị giác, ngay cả thính giác của hắn cũng đã tiến thêm một bước cường hóa, đạo thanh âm vừa rồi truyền tới từ gần đó, Vân Thiên Hà vô cùng hiếu kỳ liền theo phương hướng thanh âm phát ra tìm kiếm, muốn nghiệm chứng phạm vi khả năng nghe ngóng của chính mình đã đạt tới mức nào.

Đột nhiên nhìn thấy mục tiêu, hắn phát hiện ra nơi thanh âm kia phát ra cách địa phương hắn tu luyện vừa rồi ít nhất có tới hơn nghìn bước.

Đó là một chỗ khi Vân Thiên Hà tới đây đã từng lưu ý tới, một gian nhà gỗ cách rừng phong thụ gần nhất không biết dựng lên để làm gì, mà gian nhà gỗ này tương đối hẻo lánh, cách thôn trấn khá xa, trước đó không thấy có người nào ở.

Mà lúc này trong không gian tối đen của gian nhà có phát ra tia sáng le lói, hai bóng người lay động trong nhà, Vân Thiên Hà vốn định rời đi, thế nhưng trong đoạn nói chuyện của hai người kia có đề cập tới đoàn người Vân Thiên Hà, trong lòng cảnh giác lưu ý, lặng lẽ tiến tới gần, dùng thính lực đã cường hóa của chính mình cẩn thận lắng nghe hai người nói chuyện.

Chỉ là vừa nghe xong, không khỏi kinh hãi.

Có âm mưu, thậm chí là âm mưu nhằm vào đoàn người bọn họ!

Chỉ một trong hai người dùng giọng khàn khàn nói:

- Đã thâm tra, người thanh niên trong đoàn người đó chính là tôn tử của Đồ Nguyên Thánh, tên là Đồ Thiên Thanh, mà những người còn lại, ngoài trừ hai tên tiểu tử thực lực bình thường ra thì hẳn là những cao thủ đến từ Đồ thị, nói vậy lần này bọn họ trở về Kinh, tất nhiên có động tác gì đó, đã như vậy, không bằng tiên hạ thủ vi cường!

Một người dùng thanh âm lạnh lẽo đạm mạc nói:

- Trong mười sáu người này, lão gia hỏa kia có thực lực mạnh nhất, tu vi đạt tới Tiên thiên, còn mười hai tên hộ vệ, thấp nhất cũng là tu vi Võ Sư cấp bảy, thực lực đều không kém, nếu chúng ta ra tay, trước hết phải giải quyết lão đầu kia, như vậy đối phó với những người còn lại sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, lần này ta muốn cho đám người Đồ gia đó chết không có chỗ chôn tại trấn Phong Diệp!

- Người của chúng ta khi nào mới có thể tới nơi?

- Tin tức từ khi hạ ngục đám người này tiến vào trong trấn Phong Diệp liền phát ra, nói như vậy còn có một canh giờ, chúng ta có thể thừa cơ trời còn chưa sáng động thủ, bọn họ tuyệt đối không thể sống qua được thời khắc thái dương mọc lên!

Đoạn nói chuyện tiếp theo, Vân Thiên Hà không tiếp tục lắng nghe, hắn giống như một u linh trong đêm đen, biến mất trong rừng cây, thậm chí ngay cả đám dã thú trong rừng cây cũng không hề bị kinh động chút nào.

Sau khi trở lại khách sạn, toàn bộ khách sạn vô cùng yên tĩnh, Vân Thiên Hà nhẹ nhàng như chim yến, vẫn như cũ không hề phát sinh ra bất cứ động tĩnh nào, sau khi trở lại phòng đánh thức Sử Trường Đức, để hắn đi đánh thức mười hai hộ vệ trong các phòng khác, còn bản thân Vân Thiên Hà thì đi tới phòng Lục quản gia và Đồ Thiên Thanh.

Khi hắn đi tới cửa, Lục quản gia liền cảnh giác được hỏi: - Là ai?

- Là ta, Thiên Hà!

- Vào đi!

Lúc Vân Thiên Hà đẩy cửa tiến vào nhà, thấy Lục quán gia và Đồ Thiên Thanh đã tỉnh lại, đều mặc quần áo bình thường lên giường ngủ, xem ra bọn họ luôn luôn bảo trì cảnh giác.

- Thiên Hà, trời còn chưa sáng đệ đã kêu to, có chuyện gì?

Đồ Thiên Thanh dụi dụi con mắt, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, thấy một mảnh đen kịt, không giải thích được lập tức hỏi thăm.

Lục quán gia lại nói:

- Có phải người đã phát hiện ra chỗ nào không thích hợp?

Vân Thiên Hà gật đầu, nhanh chóng kể lại một lượt mọi chuyện chính mình nghe được bên trong gian nhà nhỏ cạnh rừng phong thụ.

Lục quán gia và Đồ Thiên Thanh vừa nghe, Đồ Thiên Thanh nhất thời tỉnh hẳn, Lục quán gia trầm giọng nói:

- Quả nhiên có cổ quái, khi chạng vạng chúng ta tới tìm nơi ngủ trọ, lão phu đã phát giác ra trong khách sạn này có một số người nhìn chúng ta với nhãn thần không bình thường, lão phu vốn tưởng rằng chỉ là một đám tiểu tặc, đến lúc nghỉ ngơi cảnh giác một chút là được, không nghĩ ra lại là một đám đại tặc muốn tới!

Đồ Thiên Thanh nói:

- Bọn chúng còn có gần một canh giờ là chạy tới nơi đây, cũng không biết địch đến mạnh yếu tới đâu, chúng ta không thể liều mạng với bọn chúng được, hẳn là nhanh chóng phòng bị!

Vân Thiên Hà nói:

- So với chờ địch nhân tới cửa bị động ứng chiến, không bằng chủ động xuất kích, còn thời gian gần một canh giờ, đủ để cho chúng ta làm được rất nhiều chuyện, cho dù không đánh lại đi nữa thì cũng có thể thông dong rồi đi!

Lục quán gia gật đầu nói:

- Thiên Hà nói không sai, địch nhân muốn tới, tất nhiên là vội vã cưỡi ngựa chạy suốt đêm, chúng ta không cho bọn chúng nghỉ ngơi chút nào, có thể mai phục đánh lên trên đường!

Đồ Thiên Thanh góp lời:

- Nhưng vấn đề là, trong trấn còn có hai tên địch nhân, nếu không trước tiên giải quyết hai kẻ này, bị hai kẻ đó phát hiện, hành động của chúng ta sẽ không đảm bảo được hiệu quả bất ngờ rồi!

Vân Thiên Hà cười lạnh nói:

- Có đôi khi, dương mưu so với âm mưu càng thêm hữu hiệu, thời gian gần một canh giờ, chúng ta không cần che che giấu giấu, có thể quang minh chính đại rời khỏi cửa, ta cũng không tin hai người kia phát hiện ra hành động của chúng ta, sẽ nhìn được, bọn họ chắc chắn sẽ đi ra ngăn cản chúng ta, hòng kéo dài thời gian chờ viện thủ tới!

- Nếu như bọn chúng đi ra mà nói, như vậy trước tiên giết chết hai người này, sau đó lại tiếp tục mai phục, nếu là không xuất hiện...

Vân Thiên Hà cười lạnh nói:

- Vậy thì quang minh chính đại rời đi, bọn họ làm sao có thể mở mắt trừng trừng nhìn chúng ta nghênh ngang rời đi mà thờ ơ?

Đồ Thiên Thanh và Lục quán gia đồng thời kinh ngạc liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng thầm nghĩ, chiêu dương mưu này xác thực đủ diệu, một canh giờ, nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, hai kẻ này nếu có can đảm, tự nhiên sẽ chạy tới giữ chân kéo dài thời gian, còn nếu như không có gan, như vậy chính mình không cần phải để ý tới, có thể quang minh chính đại rời đi, có thể tại con đường địch nhân truy kích bố trí mai phục, địch nhân cứ như vậy thủy chung bị vây trong tình cảnh bị động.

Lục quán gia nắm bàn tay lại, gật đầu nói:

- Chiêu dương mưu này rất tốt, cứ theo như lời Thiên Hà hành sự!

Khi ba người thương lượng xong, chỉ thấy mười hai hộ vệ Thiên Đồ đều mặc quần áo chỉnh tề, mang binh khí, đeo khăn che mặt, tuy rằng bọn họ không rõ đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng thời gian dài hành tẩu trong bóng đêm và lần ranh sinh tử, bọn họ từ sớm đã hình thành khứu giác tinh tường đối với chiến đấu sắp xảy ra, hoàn toàn nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều.

Lục quán gia để Vân Thiên Hà mang hai hộ vệ cùng nhau đi tới gian nhà nhỏ sát rừng phong thụ chặn giết hai tên địch nhân trốn tại trần Phong Diệp, những người còn lại do Đồ Thiên Thanh dẫn đầu, rời khỏi cửa đi theo con đường cái cũ lúc đến đây, bố trí rất nhiều mai phục bẫy rập và địa điểm chạy trốn lẫn đánh lén.

Sử Trường Đức còn lại là một con cò trong bóng tối, Lục quán gia lưu lại chỗ hẩn một hộ vệ cùng nhau mai phục tại gần xung quanh khách sạn này, tùy thời quan sát giám thị trần nhỏ xuất hiện dị thường.

Phân phối nhiệm vụ và ám hiệu tiếp ứng xong xuôi, mọi người tuân mệnh, lập tức triển khai hành động!

71. Chương 71: Dạ Chiến

Bỗng nhiên...

Mấy bóng đen tựa như u linh, hiện lên tại mấy hộ dân trong trần nhỏ vắng vẻ, nhưng chỉ chớp mắt đã không còn thấy thân ảnh đâu nữa.

Sau một khắc, mấy bóng đen giống như u linh kia lại xuất hiện gần gian nhà nhỏ sát rừng phong sau thôn nhỏ.

Lúc này, trong gian nhà nhỏ sát rừng phong thụ, đèn dầu đã tắt.

Cô cô...

Một tiếng chim kêu quái dị đột ngột vang lên gần gian nhà nhỏ cạnh rừng phong thụ, mấy bóng đen trong nháy mắt liền bỏ chạy rất nhanh biến mất trong mảnh rừng rậm sau gian nhà nhỏ...

Ngay khi mấy bóng đen biến mất trong rừng phong thụ không lâu, lúc này gian phòng nhỏ cạnh rừng phong thụ đột nhiên kẹt một tiếng nho nhỏ, cửa nhà bị mở ra, một bóng người mờ ảo không rõ từ trong gian nhà nhỏ đi ra.

Bóng người mờ ảo không rõ kia chỉ có một, khi hẩn đi ra khỏi cửa, cẩn thận từng li từng tí theo sườn gian nhà nhỏ tiến vào gần rừng cây.

- A...

Chỉ là vừa mới đi được vài bước, tựa hồ phát ra một tiếng hô đau đớn, lập tức một tiếng ưng kêu vang lên.

Ngay khi tiếng chim ưng phát ra, lúc này trên một cây gần gian nhà nhỏ, một thân ảnh nhỏ gầy nhanh chóng rơi xuống đất, thân ảnh phiêu hốt giống như u linh xẹt qua phía sau gian nhà nhỏ, bóng người vừa mới phát ra một tiếng kêu đau đớn lão đảo đứng lên, một quyền như thiểm điện, hỗn loạn ẩn chứa kinh phong cường liệt, đập thẳng vào mặt.

Bóng đen kia muốn phản ứng nhưng đã quá chậm, khi bản năng cảm giác được phía sau chính mình có người đánh lén, cũng bất chấp thân thể không cân đối, xoay người lập tức đánh ra một quyền thiểm điện.

Ầm...

Khi hai quyền giao nhau, hai cổ kinh khí va chạm, phát ra một tiếng bạo tạc giống như nát đá, bóng đen lập tức lui lại phía sau vài bước, trong miệng kinh hô: - Người nào?

Thân ảnh nhỏ gầy vẫn bí mật ẩn nấp gần đây chính là Vân Thiên Hà, khi hắn đánh ra một quyền va chạm với bóng đen kia, cảm giác giống như quyền của chính mình đánh thẳng vào một khối thép cực dày, chấn đến cánh tay tê dại, trên vai còn truyền tới từng đợt đau đớn.

Chỉ thử qua một lần, trong lòng Vân Thiên Hà lập tức phán đoán được, thực lực của người này sợ rằng đã đạt tới Võ Sư trung cấp.

Không đáp lời, cũng không tiếp tục dùng lực cứng đối cứng với hắn, lúc một quyền va chạm lui về phía sau vài bước, xảo diệu thi triển Phương Thốn Bộ, vận dụng thân pháp linh hoạt xảo diệu, khi lao tới gần bóng đen kia, thi triển một thức Phá Thiên Quyền Pháp, quyền cước va chạm, một chân quét ngang xoay người, khi bóng đen kia bật người lên né tránh một cước quét ngang này, Phá Thiên Nhất Quyền thiểm điện xuất kích, nặng nề đánh mạnh vào sườn thắt lưng của người này.

Bóng đen kia kêu lên một tiếng đau đớn, lúc này trong lòng kinh hãi dị thường, từ thân hình hắn có thể phán đoán ra đây là một thiếu niên, tu vi ngoại công so với hắn thấp hơn tới hai cấp độ, thế nhưng vũ kỹ quỷ dị linh hoạt kia, còn có tốc độ xuất kích giống như thiểm điện, làm cho hắn phải ăn đau khổ.

Nhưng hiện tại không gian vẫn vô cùng tối đen, hắn nhiều ít có chút không thích ứng với việc giao thủ với địch nhân trong bóng tối, chỉ có thể bằng vào phán đoán đại khái đón địch, bị động mười phần.

Bên lỗ tai truyền tới kinh phong vù vù, hắn nghiêng người muốn né tránh, thế nhưng làm hắn phiền muộn muốn phun máu chính là, trong không gian tối đen, đối với đường nhìn của hắn vô cùng ảnh hưởng, đối phương thần kỳ đá một cước, hắn không tránh thoát, lại một lần nữa nặng nề đá trúng vào bụng dưới của chính mình, hầu như làm bụng hắn bị xé rách ra, một cổ đau đớn truyền tới, làm cho hắn phải ngồi chồm hổm nôn khan.

Thế nhưng trong tình huống nguy hiểm như thế này, ý chí cầu sinh của con người càng mạnh mẽ, bóng người màu đen kia đã trúng phải hai đòn, tinh thần càng tập trung cẩn thận hơn, tựa vào một thân cây nói:

- Tiểu tử, ngươi là ai, vì sao đánh lên ta?

Vân Thiên Hà đắc thủ hai lần, đối với thực lực của người này đã có lý giải đại khái, người này là một Võ Sư cấp năm, khi nghe được câu hỏi của hắn, thân hình hơi chững lại trong bóng đêm đánh giá quan sát người nam nhân này.

Đây là một trung niên nhân thân hình có chút gầy gò, lông mi chữ bát, khuôn mặt hầu như giữ lại toàn bộ vết tích năm tháng, đôi mắt nhỏ, con ngươi nheo lại để phòng theo dõi hắn, mang theo một huyết sắc giáo hoạt dữ tợn. Chỉ là quan sát trung niên nhân này vài lần, động tác trên tay không dừng lại bao lâu, từ đầu Vân Thiên Hà đã nhìn ra được người trung niên nhân này muốn dùng cách nói chuyện để kéo dài thời gian khôi phục, hắn hiện tại có năng lực nhìn qua bóng đêm, mỗi một cử động nhỏ nhất của người này đều rơi vào trong mắt Vân Thiên Hà, điểm thù đoạn nhỏ nhỏ ấy làm sao hắn không phát hiện ra được, nếu là thiếu niên không bình thường có kinh nghiệm, sợ rằng đã dừng lại nghe trung niên nhân này nói.

Vân Thiên Hà hiện tại có tu vi Võ Sư cấp hai, mặc dù cấp độ ngoại công không bằng được trung niên nhân này, thế nhưng trình độ vũ kỹ thì cao hơn trung niên nhân tới mấy cấp bậc, hơn nữa hắn lại có ưu thế quen thuộc với hoàn cảnh chiến đấu, điều này quả thực tạo thành đối tượng thực chiến tốt nhất, Vân Thiên Hà làm sao có thể buông tha.

Lúc này Vân Thiên Hà đánh ra quyền pháp, kinh khí tỏa ra xung quanh như cương, cắt đứt lá cây rơi xuống, mỗi khi hắn đánh một quyền về phía trung niên nhân, trung niên nhân chặt vật nghiêng người né tránh, Vân Thiên Hà đánh thẳng một quyền vào thân cây thô to phía sau, chỉ nghe rắc một tiếng, thân cây thô to liền gãy rời, toàn bộ thân cây âm âm ngã xuống.

Ngay cả tổn thương do kinh khí của Vân Thiên Hà không mạnh lắm, lúc trung niên nhân kia tránh né vũ kỹ công kích linh hoạt ảo diệu của Vân Thiên Hà cũng không bị thương thế nào quá nặng, thế nhưng hắn cũng không có thời gian thở dốc điều chỉnh phản công, quyền cước của đối phương giống như không có chỗ nào không xuất hiện, hắn chỉ có thể né tránh, căn bản không rảnh công kích.

Khoảng chừng một lúc lâu, trung niên nhân chặt vật tới cực điểm, phòng nhiều công ít, trong lòng bắt đầu vô cùng lo lắng, nhìn không được âm thầm chửi bới, đến tột cùng là nhà ai xuất hiện quái vật như thế này,

theo thời gian trôi đi, phong mang kinh khí không những không hề yếu bớt, ngược lại còn càng dần càng tăng mạnh, trong mơ hồ, hần bùng tỉnh phát giác trong đó còn mang theo vài phần cảm giác nóng rực, sau khi tiếp một đòn Bạo Cương Nhất Quyền của Vân Thiên Hà, lui lại phía sau vài bước, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Người rốt cuộc là đệ tử nhà ai, ta với người không cừu không oán!

Vân Thiên Hà cũng không đáp lời, thế tiến công của Phá Thiên Quyền Pháp không hề dừng lại, hiện tại trong đầu của hần, một mực suy nghĩ về phương pháp ứng dụng phối hợp phát ra Liệt Dương Kinh mà trước khi khởi hành Đồ Chính Minh đã đưa cho hần.

Dùng người trung niên nhân thực lực tương đương, đồng thời công lực ngoại công cao hơn hần một chút để đảm nhiệm vị trí mục tiêu, khi Vân Thiên Hà thử nghiệm ứng dụng Liệt Dương Kinh, theo thế tiến công của Phá Thiên Quyền Pháp càng lúc càng nhanh, hần đối với loại kinh khí phát ra mang lại hiệu quả như thế nào càng lúc càng thể hội sâu hơn.

Quả nhiên không hổ là thiên phú ưu thế hạng nhất mà đệ tử Đồ thị thường sử hữu, Liệt Dương Kinh này và kinh khí phối hợp đối địch, sẽ mang lại hiệu quả phụ gia thương tổn chước nhiệt (nóng cháy), trong quyền cương kinh khí của hần, một cỗ sóng nhiệt cuồng trào mãnh liệt phát ra, cùng với kinh khí phóng ra ngoài công kích trung niên nhân, trong mơ hồ Vân Thiên Hà có thể dần dần nghe thấy được một cỗ mùi vị y phục khô nóng tới sắp phát cháy.

Mà trung niên nhân lúc này càng đánh càng kinh hãi, trong lòng hối hận, hần vốn tưởng rằng thực lực của tiểu tử này căn bản không thể làm gì được hần, chờ khi tinh lực và thể lực của đối phương tiêu hao gần hết, đó chính là lúc hần tổ chức phản kích.

Đến bây giờ, vũ kỹ tinh diệu của tiểu tử này, hần không chỉ không nhìn ra được lai lịch, hơn nữa đối phương càng đánh càng hăng, hình như không biết mệt mỏi là cái gì, nhất là kinh khí không ngừng trở nên nóng cháy hơn, làm cho hần cảm giác như toàn thân chính mình giống như bị đặt trên hỏa lò thiêu đốt vậy.

Loại khí thể không ngừng áp bách này, để cho trong lòng trung niên nhân lạnh lẽo vạn phần, sớm biết như vậy, ngay từ giây phút đầu tiên đã dốc hết toàn lực liều mạng giết chết đối phương rồi, mà hiện tại hần đã bị cỗ khí thể kia bó buộc vậy khốn, từng quyền đối phương như ảnh, căn bản không để cho hần có bất cứ cơ hội phản công nào.

Lại nghĩ tới khoảng cách công lực giữa chính mình và đối phương, hần cư nhiên bị một tên tiểu tử làm cho không thể chịu đựng nổi, nhất thời cổ nổi giận và oán hận trong lòng bốc lên, hừng hực tràn vào đại não.

Dưới tình thế kinh phong nóng rực kia lại một lần nữa cuồng bạo kéo tới, trong mắt trung niên nhân hiện lên vài phần ngoan lệ, nặng nề chịu trúng một quyền, mạnh mẽ cắn chặt răng, đột nhiên dậm hai chân thật mạnh xuống mặt đất làm cho cây cối xung quanh mơ hồ lay động, lá rụng bay tán loạn, cả người của hần giống như viên đạn bắn lên khỏi mặt đất, đôi song chưởng giơ lên trong nháy mắt tăng khí thể kinh lực gấp đôi, giống như thái sơn áp đỉnh đánh về phía Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cảm thụ được một cỗ áp lực nặng tựa vạn cân áp thẳng vào mặt, trong lòng nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Đây chính là chiến kỹ đặc ý áp đáy hòm của người này, uy lực nhất định không gì sánh được, trong nháy mắt này, tinh thần Vân Thiên Hà tập trung cao độ, khi đôi song chưởng kéo tới, hần dĩ nhiên cảm giác được một tia âm u, khí tức tử vong nhàn nhạt, cứ như vậy mờ mịt, cứ như vậy tiếp cận.

Loại cảm giác đã lâu không gặp này, làm cho nhiệt huyết trong cơ thể Vân Thiên Hà sôi trào, chỉ có dưới sự uy hiếp tử vong, mới có thể làm cho hần trong lúc đối địch, đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất, hần mười phần hưởng thụ cảm giác tuyệt vời trong nháy mắt này.

Chính là loại cảm giác không phải người chết thì ta vong!

72. Chương 72: Bồ Trí

Đây là một loại lực lượng vũ kỹ tương đối mạnh mẽ đối với cấp độ Võ Sư như Vân Thiên Hà, tạo ra cho con người áp lực đối mặt với tử vong.

Thế nhưng dưới sự áp bức này, lại khiến nhiệt huyết trong Vân Thiên Hà sôi trào giống như nham thạch nóng bỏng bùng phát, tiềm năng cũng từng bước từng bước bị kích thích phát ra, từng cỗ kinh khí nóng rực cường đại không gì sánh được bắt đầu tràn ra khắp cơ thể, tạo cảm giác giống như toàn bộ thân thể như đang ở trong một đoàn liệt hỏa.

Ngay trong sát na, Vân Thiên Hà động rồi, thân thể hần phảng phất u linh, Phương Thốn Bộ Pháp dưới chân tựa hồ đã khắc sâu vào trong huyết mạch, dưới tình thế kinh khí nặng vạn cân của đối phương kéo tới, nghiêng mình xoay người lại, không hề đón đỡ song chưởng của trung niên nhân kia, mà là thời điểm song chưởng của đối phương lướt qua thân thể chính mình, lập tức giống như đạn pháo bắn khỏi nòng, đập mạnh xuống đất lao lên, hướng về phía đối phương tăng tăng đánh tới.

Phá Thiên Thức!

Đây là một thức bá đạo sắc bén nhất trong Phá Thiên Quyền Pháp.

Sắc mặt trung niên nhân lúc này đại biến, đối với việc khí thể của đối phương trong nháy mắt tăng vọt, trong nội tâm đột nhiên sinh ra cảm giác muốn tránh cũng không thể tránh thoát, tựa hồ xung quanh thân thể hần, đã bị bố trí mấy bức tường lửa đủ để đốt cháy hần thành than, hần cảm giác như bị rơi vào trong luyện ngục hỏa hải, trối buộc hần lại, không cho hần bất cứ dư địa để phản kháng.

Bất quá trung niên nhân cũng là hạng người kinh nghiệm phong phú, tại thời điểm kẻ sống người chết này, tựa hồ tiềm năng trong cơ thể hần cũng đã bị bức bách phát ra, hần chợt hét lớn một tiếng, song quyền tụ lại, quyền đầu đã bành trướng kia tại giờ khắc này một lần nữa lớn thêm một vòng, một cỗ khí tức nặng trĩu không gì sánh được giống như thái sơn áp đỉnh, nghênh đón trọng quyền bắn về phía hần như đạn pháo kia.

Ầm...

Tựa như hai khối cương trụ thật lớn va chạm vào nhau, nắm tay song phương tiếp nối với nhau, dĩ nhiên phát sinh thanh âm sắt đá va chạm, tại lúc hai cỗ lực lượng bạo phát, kinh khí như bạo tạc nổ tung, thân thể song phương đồng thời thối lui.

Bởi vì Vân Thiên Hà lợi dụng lúc thể công của đối phương qua đi chủ động lao tới công kích, mà trung niên nhân phản kích dập nổi chìm thuyền, hai quyền va chạm với nhau, Vân Thiên Hà bị đẩy lùi ra sau tới hơn một trượng, đụng vào một thân cây, thân cây lập tức bị đổ rạp, làm chậm lại thể thối lui, nhưng miệng của hần đã chảy ra một dòng máu tươi.

Bất quá trung niên nhân lại càng không tốt hơn, hần bị đẩy lùi lại tới hơn ba trượng, liên tiếp va chạm ba bốn thân cây mới dừng lại, máu tươi phun trào, hơn nữa hai tay của hần lúc này thực giống như bị nung trong nham thạch nóng bỏng, đã có chút cháy đen, cũng đang không ngừng run rẩy không thể nhấc lên được.

Cấp tốc điều chỉnh thích ứng cỗ đau đớn khắp người truyền vào đại não, khí huyết không còn cuộn cuộn bốc lên như trước, Vân Thiên Hà đứng lên bước về phía trước vài bước.

Thấy trung niên nhân kia phun máu tươi rồi chậm rãi đứng lên, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, hần mượn vào lợi thể linh hoạt trong bóng đêm, còn có khí thể sắc bén bá đạo của Phá Thiên Thức, một quyền vừa rồi cư nhiên không thể lấy mạng đối phương, chỉ làm hần bị thương, chính mình cũng bị kinh khí phản phệ gây ra chút thương thể nhẹ, xem ra điều này có liên quan với việc tu vi nguyên công kém hơn tới hai cấp độ.

Tuy rằng ăn chút vị đắng, thế nhưng cũng có thu hoạch, khi trung niên nhân làm nguy đánh một kích thiên quân, đã làm cho tiềm năng viêm phách ẩn dấu trong cơ thể của hần bức bách phát ra ngoài, hơn nữa trước đó đối chiến một phen, làm cho hần đối với phương pháp vận dụng biến hóa Liệt Dương Kinh càng thêm thuận buồm xuôi gió, kinh khí có mang theo hiệu quả thương tổn liệt dương, sau này khi hần đối địch giao thủ, sẽ mang tới chỗ tốt vô cùng to lớn.

Trung niên nhân vô cùng chật vật đứng lên, mới đi một bước, trong miệng một lần nữa phun máu tươi, yếu đuối vô cùng, tay chảy đen, run run ngón tay chỉ về phía Vân Thiên Hà:

- Người cư nhiên có thể sử dụng Liệt Dương Kinh, nhưng chiến kỹ đã thương được ta đó là gì? Trong cửu đại di tộc không có khả năng xuất hiện loại chiến kỹ tinh diệu tới như vậy, trừ phi...Người rốt cuộc là ai?

Tuy rằng Vân Thiên Hà không rõ cửu đại di tộc trong lời nói của trung niên nhân rốt cuộc là cái gì, nhưng chỉ lạnh lùng nói:

- Một cỗ thi thể đã chết biết điều này có ích gì?

Nói xong, Vân Thiên Hà liền trực tiếp đi thẳng tới gần trung niên nhân.

Sắc mặt trung niên nhân có chút tro tàn, trong miệng lại ngạo nghễ nói:

- Liệt Dương Kinh trên thế gia, còn sót lại tại Đồ thị Lợi Châu, Chinh thị Thanh Châu, Diệp thị Sở Châu, Tiêu thị Hải Châu, Mộng Thiên thị tại Mộng Thiên Đảo, ngoài cửu đại di tộc thế gia ngoại môn Hỏa Nguyên Địa Môn ra, còn có thể lực nào khác? Hừ, cho dù người không nói, nhưng ta có thể đoán ra được chính là từ đệ tử Đồ thị tới từ Lợi Châu không cần phải nghi ngờ, giết ta, Đồ thị các người cũng phải trả cái giá bị diệt môn!

Nghe được những từ ngữ cửu đại di tộc Hỏa Nguyên Địa Môn, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, không khỏi nhớ tới một ít điển cố liên quan tới tứ đại tông môn Lão Cái đã kể cho hắn nghe trên đỉnh núi hoang, trong lòng hắn không khỏi nổi lên một ít nghi vấn, lẽ nào Đồ thị nguyên lai cũng là một gia tộc trong cửu đại di tộc ngoại môn Hỏa Nguyên Địa Môn còn truyền lưu lại cho tới tận ngày nay?

Lúc này trung niên nhân thấy cước bộ của Vân Thiên Hà dừng lại, trong mắt hiện lên một tia quang mang, chợt đứng bật dậy, giống như thiêm điện xoay người chuẩn bị bỏ chạy về phía rừng phong thụ phía sau.

Bất quá vận khí của trung niên nhân thực sự quá mức kém rồi, hắn vừa mới xoay người chạy được vài bước, bởi vì đường nhìn đen kịt không rõ, không thấy được phương hướng gì, chỉ nghe thấy âm một tiếng, khuôn mặt đụng mạnh vào một thân cây lớn, thân mật hôn môi với thân cây, lập tức bị rơi ra mấy cái răng.

Vân Thiên Hà cảnh giác đuôi tới, khi trung niên nhân mới xoay người đứng lên, cũng không hạ thủ lưu tình, trực tiếp rút thanh trủy thủ bên hông ra, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, gươm tay chém xuống, trung niên nhân kia không tránh né được, thân thể nhất thời cứng đờ, trên cổ phun ra một vòi máu, liền mềm nhũn ngã xuống đất.

Thanh trủy thủ do Đường Linh Toa tặng, chém sắt như chém bùn, quả nhiên không phải vật phàm, một đạo đã lấy đi tính mạng trung niên nhân. (Đã: Ôi, tín vật người ta tặng thẳng này đem đi giết người...rất đúng ý ta J)

Cầm trủy thủ với gần lau vết máu lên quần áo trung niên nhân, cẩn thận thu lại, sau tiến hành một phen xử lý bố trí đối với cỗ thi thể này, Vân Thiên Hà nhanh chóng rời khỏi rừng phong thụ, huyết sáo một tiếng ra hiệu.

Cộc cộc cộc...

Sau khi tiếng sáo ra hiệu vang lên, rất nhanh có tiếng bước chân ngựa truyền tới, ngay sau đó Vân Bôn từ phía rừng cây chạy ra, Vân Thiên Hà không chờ Vân Bôn dừng lại, trực tiếp xoay người nhảy lên lưng ngựa, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm le lói chút tia sáng đầu tiên.

Lúc hừng đông, phía đông dần dần lộ ra vài tia sáng lấp lánh.

Khi Vân Thiên Hà giục ngựa chạy tới địa điểm Đồ Thiên Thanh bố mai phục, Lục quần gia cũng đã giải quyết trong một gã địch nhân khác ẩn nấp bên trong trấn Phong Diệp, hầu như song song với hắn tới nơi này.

Sau khi tiếp ứng hội hợp với Đồ Thiên Thanh, Vân Thiên Hà tới vị trí mai phục đánh lén, tỉ mỉ quan sát Đồ Thiên Thanh bố trí mai phục,

Đồ Thiên Thanh đã từng học qua phá quân lược, tựa hồ cũng có chút tâm đắc, đối với lựa chọn vị trí phục binh cùng với an bài địa điểm đánh lén bày rập, đều rất thích hợp,

Địa thế nơi này không bằng phẳng, có một sườn dốc, hai bên đều có cây cối che lấp, Đồ Thiên Thanh cũng không bố trí trên đường những loại công cụ như dây thừng chặn chân ngựa hay chông sắt các loại, chỉ đào gần đó vài hố dẫy thoát nhìn không rõ ràng lắm, mục đích là vì muốn địch nhân tới hố này phải ghì mình ngựa đi chậm lại.

Mà sát chiêu chân chính là trong đám cây cối sườn dốc, Đồ Thiên Thanh dẫn theo mấy hộ vệ Thiên Đồ dùng dây thừng phân biệt buộc vào giữa hai cây, lại bố trí một cái giá gỗ, tiếp tục làm thêm vài chỗ khác, nhìn khá chằng chịt ngang dọc giao nhau, tạo thành một trát thương trận giản dị nhưng lực sát thương lại vô cùng cường đại,

Trát thương trận này lấy ba người làm một tổ, lợi dụng hai vị võ sĩ kinh lực cường đại giật mạnh dây thừng, sau đó một người khác dùng trát thương đã tước ra cẩn thận xoay tròn chính giữa khung, dựa vào lực đàn hồi cường đại của dây gân tản ra, tuy rằng chính xác không được tốt lắm, thế nhưng lực xuyên thấu của trát thương cũng cực mạnh, điều này so với nỗ lực bắn xa cũng có hiệu quả tương đối giống nhau.

Khác nhau chính là, nỗ lực có thể nhiều lần bắn tên, mà trát thương trận giản dị này chỉ bố trí tạm thời, dùng xong một lần là phải bỏ, chủ yếu lợi dụng kinh sợ địch nhân, dẫn kích sĩ khí và ý chí chiến đấu, do đó bên mình chiếm ưu thế chủ động, thừa cơ xuất kích.

Hố sâu đã bố trí xong, chỉ còn chờ con mồi đến rơi vào bẫy!

73. Chương 73: Phản Kích

Cộp cộp...

Lúc này, trên con đường cái chỗ giao giới Dư Châu, có một đội nhân mã, giống như một hàng rồng rắn nối đuôi nhau cấp tốc lao về phương hướng trấn Phong Diệp.

Từ xa xa nhìn lại, trước mặt hàng người ngựa dài này, ba người ngựa theo hình chữ "phẩm" dẫn đầu, giống như một mũi tên sắc nhọn, đỉnh mũi tên, nhất định sẽ bị bắm một đoàn bụi bặm sương khói trên đường, phẳng phát giống như một con cự thú thôn phệ.

Tốc độ của đội ngũ này phi thường nhanh, trong sơn dã vắng vẻ không người, lúc chạy nước đại từ rất xa cũng có thể nghe thấy được tiếng vó ngựa gõ xuống mặt đường, trong những tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên, còn ẩn chứa một quy luật riêng.

Chỉ trong thời gian chốc lát...

Rất nhanh, đội nhân mã này đã giục ngựa chạy tới một đoạn đường hai bên là rừng cây, lại có sườn dốc thẳng đứng.

Nơi đây, chính là vị trí đám người Vân Thiên Hà bố trí mai phục!

Trời còn chưa sáng rõ, xung quanh vô cùng vắng vẻ, đội nhân mã này chạy suốt đêm, bọn họ muốn trước khi hừng đông phải chạy tới được trấn Phong Diệp giết địch, một đường rất bình thường, cho nên khi vượt qua chỗ rừng cây sườn dốc này, cũng không cảnh giác xung quanh có điều gì dị thường.

Chỉ là bọn họ không thể nào ngờ được, vốn vị trí từ một tay thợ săn liệt sát con mồi, chỉ là kế hoạch bí mật bại lộ, mà hiện tại sắp sửa bị lật ngược lại biến thành con mồi bị săn giết.

Đúng lúc này, khi đội nhân mã không hề phát giác ra điều gì dị thường chạy qua đoạn đường hai bên rừng cây sườn dốc, ba người ngựa dẫn đầu đột nhiên đạp vào trong cạm bẫy.

Hí hí hí...

Người ngựa trong lúc chạy với tốc độ cao bị dẫn vào bẫy, nhất thời phát ra tiếng hí vang trời, toàn bộ thân thể mất đi cân đối, cúi về phía trước, mà người ngồi trên lưng ngựa cũng bị biến hóa xảy ra bất thành linh bị dọa kinh hãi, tuy rằng phản ứng cực nhanh, thế nhưng vẫn bị hất văng xuống ngựa.

Ba người ngựa đầu đoàn người bị trúng bẫy ngã nhào, mấy người ngựa phía sau thấy vậy đều phản ứng cực nhanh, vội vàng kéo cương ngựa lại, hét lớn một tiếng, liền mạnh mẽ ghì cương dừng ngựa.

Chỉ là lúc ghìm cương dừng ngựa, trong đội ngũ tựa hồ có người ý thức được có điều không thích hợp, đột nhiên lên hơn:

- Không tốt, nơi này tất có mai phục, chúng ta...

Nhưng mà, không đợi hần nói xong, lúc này trong rừng cây hay bên sườn dốc, một cổ kinh phong như xé nát không gian gào thét phóng tới.

Vèo vèo vèo...

Ầm thanh phá không vang lên, làm cho tim đập nhanh, nhưng còn chưa kịp phản ứng phòng bị, chỉ thấy hơn mười trát thương phẳng phát giống như những mũi tên sắc bén nhất, tốc độ cực nhanh, mật độ rất dày, lao đi như lưu tinh, bắn chum tới!

- A...

Liên tiếp vang lên tiếng hét thảm thiết, lúc hơn mười trát thương dày đặc phóng tới, có người vận khí không tốt, không thể tránh thoát được, bị trát thương kia bắt trúng, toàn bộ thân thể bị đâm xuyên qua, đây văng khối lưng ngựa đóng đinh dưới mặt đất.

Cũng có người tránh thoát được trát thương cường đại xạ kích bắn tới, thế nhưng tọa kỵ dưới thân lại không thể tránh né được, lập tức bị bắn xuyên qua chết ngay tại chỗ. Lúc này, dưới sườn dốc, người ngã ngựa đổ, vô cùng hỗn loạn.

Đám người bên dưới sườn dốc sau khi qua đạt phục kích đầu tiên chuẩn bị tìm kiếm công sự che chắn, trát thương trận chỉ bắn ra đợt đầu tiên, tiếp theo sẽ không tiếp tục bắn ra, ngay sau đó chỉ thấy hơn mười cái bóng màu tím phẳng phát như u linh, từ trong địa điểm mai phục hai bên rừng cây nhanh như thiểm điện lao xuống.

- Thiên Đồ Đồ thị!

Giữa đám nhân mã bị mai phục đánh úp, có một người mặc hắc bào kinh hô hét lên, ngữ khí có vẻ không dám tin tưởng, thậm chí có chút phẫn nộ, hần ý thức được chính mình đã bị mai phục đánh úp, rất có thể là kế hoạch đã bị bại lộ rồi.

- Giết!

Chuyện cho tới bây giờ, dưới tình huống sĩ khí đã bị hạ thấp cộng thêm tổn thương thảm trọng, thủ lĩnh mặc hắc bào lập tức hạ mệnh lệnh phản kích, đám người mặc hắc bào phía sau hần bị hơn mười cái bóng u linh màu tím đột kích, không thể làm gì khác hơn là vội vàng ứng chiến.

Lần này Giang thị phái ra Hắc Sát, tuy rằng cũng thuộc về chỉ lực lượng bí mật bồi dưỡng nhiều năm, lần này bọn họ tổng cộng phái ra mười tám người.

Thế nhưng trải qua một lần tẩy lễ tàn khốc của đạt trát thương đầu tiên, một số trực tiếp bị bắt chết, hơn nửa ngựa đạp phải bẫy, tổng cộng có ba chết sáu bị thương, có chín người mất đi sức chiến đấu.

Hiện tại phía Thiên Đồ chiếm ưu thế chủ động, từ sĩ khí, còn phương diện khí thế, Hắc Sát của Giang thị rõ ràng đã bị rơi vào trạng thái yếu nhược vô cùng rõ ràng.

Vễn vẹn trong thời gian giao chiến như điện quang hỏa thạch, hai tên Hắc Sát mặc hắc bào mang thương thể trong người chỉ vừa mới đối mặt, binh khí giao tiếp phát ra tiếng đình đương giòn vang, đã bị chiến sĩ Thiên Đồ một đao chém thành hai đoạn.

Rất hiển nhiên, điều này là do thực lực hai chiến sĩ Hắc Sát và hai chiến sĩ Thiên Đồ chênh lệch quá lớn gây ra, tình cảnh chém giết có vẻ vô cùng máu tanh và tàn khốc.

Lúc này Vân Thiên Hà ẩn nấp sau một thân cây phía trên sườn dốc, hần nhìn một màn khiến người khác phải nhiệt huyết sôi trào này, cũng rất muốn xông ra chém giết, thế nhưng Đồ Thiên Thanh bên cạnh lại sát sao đề lại bờ vai của hần, lắc đầu thấp giọng nói:

- Tiểu đệ, không thể hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ còn chưa phải thời điểm thích hợp!

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà có chút không giải thích được, nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, liền nhanh chóng hiểu ra ý tứ của Đồ Thiên Thanh.

Hành động của địch lần này, mục tiêu chủ yếu chính là giết Đồ Thiên Thanh, nếu như hiện tại bọn họ lao ra mà nói, liền tương đương với việc bại lộ mục tiêu chủ yếu trước mặt địch nhân, dưới tình thế địch nhân đang rơi vào hạ phong, tất sẽ dùng loại phương pháp cực đoan, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn giết chết Đồ Thiên Thanh, thậm chí không thêm phân tâm phòng ngự.

Cứ như vậy, các chiến gí Thiên Đồ xung quanh sẽ bảo hộ hai người, rất có thể từ chủ động biến thành bị động.

Nghĩ thông suốt vấn đề này, Vân Thiên Hà lập tức kiểm chế lại cảm giác nhiệt huyết sôi trào muốn xông ra chiến đấu, dần dần bình tâm lại, bắt đầu quan sát tình thế trên chiến trường.

Từ tình hình chiến đấu bên dưới sườn dốc, thực lực của các chiến gí Thiên Đồ rõ ràng chiếm ưu thế hơn hẳn, những người này đều là do Đồ Nguyên Tấn chọn ra mười hai tinh anh trong Thiên Đồ, mỗi người đều có thực lực Võ Sư cấp bảy, sức chiến đấu cường đại không nói, hơn nữa khi tác chiến theo đoàn đội, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Trái lại Hắc Sát của Giang thị, tuy rằng chiến pháp của bọn họ cũng có mặt đặc biệt của chính mình, phối hợp ăn ý với nhau, thế nhưng trên phương diện thực lực cá nhân, rõ ràng không cân đối.

Vân Thiên Hà có thể nhìn ra được, ngoài vị thủ lĩnh mặc hắc bào kia là Tiên Thiên Võ Sư, lúc này đang cùng với Lục quân gia chiến đấu tương đương, không phân biệt cao thấp, những người còn lại, một số bị Thiên Đồ giết chết chỉ trong vài lần va chạm đều chỉ là Võ Sư cấp năm cấp sáu, còn chưa đạt tới hàng ngũ cao thủ, bảy người còn lại, mới chính thức là tinh anh cao thủ trong hàng ngũ Hắc Sát.

Những chiến sĩ Hắc Sát có thực lực thuộc tầng lớp thấp hơn một chút tuy rằng tránh thoát được đợt trát thương trận đầu tiên, thế nhưng khi chính diện đối địch, lại không thể thoát được đồ đao của chiến sĩ Thiên Đồ, dù sao sự chênh lệch giữa Võ Sư cấp năm cấp sáu so với Võ Sư cấp bảy vô cùng rõ ràng, đây là một lần ranh phân rõ cấp độ, đột phá cấp bảy, liền tiến vào hàng ngũ cao thủ, mà không đột phá quan khẩu này mà nói, cũng chỉ là hổ giấy mà thôi.

Bất quá, trong quá trình chiến đấu, Vân Thiên Hà còn phát hiện ra một hiện tượng rất kỳ quái, thời điểm chiến sĩ Hắc Sát Giang thị đối địch, mấy người còn lại hình thành trận hình đối địch, có một người mặc hắc bào thủy chung ở chính giữa, sau khi nhóm chiến sĩ Hắc Sát thực lực tương đối yếu hơn bên vòng ngoài đã ngã xuống dưới đồ đao của chiến sĩ Thiên Đồ, hiện tại chỉ còn có một người thực lực Võ Sư cấp bảy, nhưng hiện tại lại được sáu sãi cao thủ còn sót lại trọng điểm bảo hộ.

Thấy một màn như vậy, khóe miệng Vân Thiên Hà nhếch lên, nở nụ cười nhàn nhạt, quay sang nói với Đồ Thiên Thanh bên cạnh.

- Lần này Giang thị cho rằng định ra kế hoạch tập kích thần không biết quỷ không hay, dưới tình huống nội ứng ngoại hợp, sẽ giết chúng ta trở tay không kịp, thế nhưng bọn chúng không thể nào ngờ được lại bị lật thuyền trong mương.

Đồ Thiên Thanh nghe được có chút mơ hồ, không giải thích được nói:

- Thiên Hà, đệ có ý gì vậy?

Vân Thiên Hà chỉ vào người bị mặt mặc hắc bào chính giữa, hoạt nhìn thân thể có chút đơn bạc nhỏ gầy, luôn được các chiến gí Hắc Sát còn lại bảo hộ bên trong nói:

- Huynh tỉ mỉ quan sát người kia, nhất định sẽ phát hiện ra chút manh mối, có thể, hẳn chính là nhược điểm lớn nhất trong kế hoạch hành động lần này của địch nhân, cũng là chỗ trí mạng!

74. Chương 74: Ngự Ưng Thao Tiễn

Bất quá hẳn theo ngón tay chỉ dẫn của Vân Thiên Hà, rất nhanh đã tìm được trong đoàn người hỗn chiến dưới sườn dốc có một người bị mặt mặc hắc bào được bày tên cao thủ thủ hộ chính giữa.

Lúc này, trên chiến trường, sáu gã chiến sĩ Hắc Sát đang bị mười chiến sĩ Thiên Đồ vây công, xung quanh trận trận kinh phong thổi qua, lá rụng trôi giạt, binh khí va chạm với nhau, ma sát phát ra rất nhiều đóa hoa lửa.

Mấy chiến sĩ Hắc Sát Giang thị còn lại lúc này ứng chiến mười phần cật lực, bọn họ vừa phải bảo vệ một nhân vật quan trọng cùng đi hành động lần này, còn muốn chém giết với địch nhân, điều này quả thực là vô cùng rối chân rối tay, buồn bực cực điểm.

Đồ Thiên Thanh quan sát người bị mặt mặc hắc bào được sáu chiến sĩ Hắc Sát bảo hộ bên trong hồi lâu, rốt cuộc đã phát hiện ra manh mối, nhất thời trước mắt sáng ngời, thấp giọng nói:

- Người này đại khái có thực lực Võ Sư cấp sáu, thế nhưng kinh nghiệm thực chiến không đủ, nhìn ra tuổi còn rất trẻ, rất có thể Giang gia cho rằng hành động lần này không có nguy hiểm gì, nên đã phái đệ tử hạch tâm dòng chính đi lịch lãm!

- Giết hắn, bóp chết một thiên tài còn ở trong nôi, không tiếc giá nào! Vân Thiên Hà đột nhiên phát ra một câu nói lạnh lùng thản nhiên.

Đồ Thiên Thanh kinh ngạc quay sang nhìn Vân Thiên Hà, sợ run một hồi, mới nói:

- Lê nào, người mặc hắc bào này, chính là vị thiếu niên thiên tài mới mười sáu tuổi đã đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp sáu mà Giang thị bí mật bồi dưỡng những năm gần đây?

Vân Thiên Hà gật đầu, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ đối sách, nếu như đặt ở kiếp trước, chỉ cần có một khẩu súng ngắn, liền giải quyết xong vấn đề rồi, nhưng tại thế giới này, vũ khí công kích tầm xa ngoại trừ nổ tiễn và cường cung ra, không còn phương pháp nào khác.

Đồ Thiên Thanh nói:

- Thế nhưng, hắn hiện tại được vây xung quanh bảy cao thủ, hơn nữa trong bảy cao thủ này có một người là Võ Sư cấp tám, một người là Võ Sư cấp chín, nhân số của chúng ta tuy rằng chiếm ưu thế, phối hợp ăn ý, thế nhưng không thể đột phá phòng tuyến của bọn họ, bọn họ cũng không thể giết ra ngoài, muốn giải quyết người này, sợ rằng...

- Nếu như có một cây cường cung thì tốt rồi!

Vân Thiên Hà bẻ gãy cành cây vẫn đùa nghịch trong tay, có chút căm giận nói, Đồ Thiên Thanh nói:

- Thiên Hà, cường cung bình thường đối với cao thủ từ Võ Sư cấp bảy trở nên, bọn họ có lực khí hộ thể, thương tổn không đủ để trí mạng, trừ phi là một cung thần hoặc kính nổ dùng một ít tài liệu đặc thù quý giá chế tạo ra mới có thể đột phá được cương khí hộ thể của Võ Sư cao cấp, thế nhưng những loại tài liệu đặc thù quý giá này, hiện tại thiên hạ cực kỳ hiếm thấy, vì vậy cách này của đệ không thực tế!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà không cho là đúng, cho dù cương khí hộ thể của Võ Sư có cường thịnh hơn nữa, thế nhưng nhược điểm vẫn có thể tìm ra, huống hồ vị thiếu niên được bảo hộ bên trong kia mới chỉ là Võ Sư cấp sáu, nếu dùng cường cung đánh lên mà nói, cơ hội tương đối lớn, cho dù không thể bắn chết hắn đi nữa, nhưng có thể tạo thành quấy rối cho địch nhân, điều này đối với bên mình hiển nhiên vô cùng có lợi.

Hiện tại Vân Thiên Hà mới có thực lực Võ Sư cấp hai, Đồ Thiên Thanh cũng chỉ Võ Sư cấp sáu, nếu như xuống dưới chém giết mà nói, ngược lại tạo thành phiền nhiễu cho Lục quân gia, thành gánh nặng, còn cần bọn họ giảm chút thời gian bảo hộ chính mình, nếu từ một nơi bí mật nào đó tạo thành bất ngờ, phóng một số ám chiêu như bắn tên, vậy thì địch nhân không thể phòng ngự dễ dàng được.

Chỉ là đoàn người Vân Thiên Hà vào kinh lần này, bởi vì thời gian quá vội vàng, để không làm người khác chú ý, trên đường không mang theo cung tiễn, nhưng cũng không bài trừ hai người còn lại trong trấn Phong Diệp sẽ không có, Sử Trường Đức và một chiến sĩ Thiên Đồ hiện tại còn đang trong trấn.

Lúc này, đột nhiên nhân thân Vân Thiên Hà sáng ngời, nghĩ tới cái gì đó, liền chạy tới đỉnh sườn núi, vẫy vẫy tay lên không trung ra hiệu.

Chỉ thấy trên không trung có một điểm đen lấy tốc độ như tia chớp tiếp cận, chỉ trong thời gian hai lần hô hấp, Vân Tường giữ bộ dáng uy vũ thần tuấn từ trên cao lao xuống, rồi vũng vàng đỏ trên cánh tay Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà dùng ứng mục thuật, làm một vài thủ thế kỳ quái với Ứng Tường, lại kiếm tới một khối gỗ nhỏ nhỏ, trên khối gỗ nhỏ viết vài chữ, để Vân Tường ngậm vào miệng, sau đó cánh tay nhấc lên, Vân Tường liền vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía trấn Phong Diệp, rất nhanh đã không còn thấy hình bóng.

Đồ Thiên Thanh nhìn thấy Vân Thiên Hà điều khiển chim ưng xuất thần nhập hóa như vậy, mà chim ưng cũng phối hợp vô cùng ăn ý, không khỏi giật mình hỏi:

- Thiên Hà, đệ làm như thế nào vậy? Ta xem chim ưng của đệ cư nhiên có thể tâm ý tương thông với chủ nhân, khi còn ở Kinh Thành, ta thấy tiểu vương gia cả ngày chơi đùa với chim ưng, thế nhưng chim ưng của hắn không hề có linh tính mười phần như vậy.

Vân Thiên Hà chỉ thần nhiên nói:

- Bất luận là loại động vật gì đi nữa, chỉ cần con người ở chung với nó trong thời gian dài, trải qua hệ thống huấn luyện hoàn chỉnh, có được sự ăn ý nhất định, như vậy đều có thể tạo thành cảm giác tâm linh tương thông!

Đồ Thiên Thanh gật đầu, ngẫm lại cũng đúng, vì vậy lại nói:

- Vậy đệ vừa cho chim ưng làm gì?

- Đi kiếm cung tiễn! Đồ Thiên Hà nói.

- Để chim ưng đi lấy cung tiễn?

Đồ Thiên Thanh há to miệng, nửa ngày cũng chưa khép lại được, đây là lần đầu tiên hắn nghe được chuyện như thế này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Vân Thiên Hà trầm mặc không nói.

Khoảng chừng qua thời gian một nén hương, khi Đồ Thiên Thanh mở mắt trừng trừng nhìn vào Vân Tường từ trên không trung hạ xuống, cạnh ưng thảo sắc bén còn đang mang theo một cây cường cung, trong miệng ưng còn kẹp lấy dây buộc ống tên, lần này cái miệng của hắn trương to hầu như có thể nhét được hẳn một quả trứng gà, thần tình khiếp sợ không thể tin tưởng trên mặt làm thế nào cũng không thể xóa đi được.

Ngay khi Đồ Thiên Thanh còn chưa từ trong khiếp sợ cực độ tỉnh táo lại tinh thần, chỉ thấy Vân Thiên Hà cấp tốc gỡ cường cung dưới ưng thảo, bao tên trong miệng chim ưng còn có một cái túi nhỏ nhỏ buộc vào một bên ưng thảo khác.

Vân Thiên Hà cởi chiếc túi nhỏ nhỏ ra, sau khi mở, chỉ thấy bên trong có một bình sứ nhỏ nhỏ, bên cạnh là tờ giấy gấp lại, hắn mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên tờ giấy có viết mấy dòng chữ: "Lấy cung tiễn và đọc răn trong một nhà dân săn bắn, trên trấn không có dị thường."

Đồ Thiên Thanh dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Vân Thiên Hà nửa ngày, mãi cho tới khi Vân Thiên Hà gỡ bao mũi tên kẹp trong miệng chim ưng, sau đó rút ra một mũi tên, lấy bình sứ nhỏ, bật nút, đổ dịch thể bên trong vào đầu mũi tên, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Hiện tại hắn đã có một tầng nhận thức hoàn toàn mới đối với người huynh đệ cùng cha khác mẹ này, hắn không chỉ có trí tuệ vượt qua bình thường, có thể làm được một số chuyện mà người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi, mà cách nào cũng rất quả đoán, đủ tàn nhẫn, hơn nữa hiện tại mới chỉ mười sáu tuổi, chỉ dùng một năm liền từ Võ Giả cấp sáu thế như chẻ tre liên tục đột phá đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp hai.

Một kỳ tài như vậy, Đồ Chính Minh chính mình với hắn, nhưng không hề sinh ra bất cứ sự đố kỵ bài xích nào, hiện tại tâm tình của hắn chỉ có thể dùng kinh ngạc mãnh liệt để miêu tả, đó chính là kính nể từ đáy lòng, còn có cảm giác vui mừng và tự hào của người huynh trưởng đối với tiểu đệ đầy tài năng.

- Thiên Hà, đệ bôi vào mũi tên cái gì vậy?

Đồ Thiên Thanh cũng là một người khí độ trầm ổn, khi lấy lại tinh thần, phát hiện Vân Thiên Hà bơi vào mũi tên cái gì đó, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

- Độc rắn!

Vân Thiên Hà chỉ trả lời một câu, rồi buông bình sứ nhỏ ra, cầm cung, lắp tiễn vào, nhắm thẳng vào mục tiêu một vị Võ Sư cấp tám đang phản kích kịch liệt nhất trong đám chiến sĩ Hắc Sát Giang thị.

Sau khi kéo căng tròn cường cung, trong bóng tối, đôi mắt của hắn hiện lên một đạo quang mang sắc bén, nhanh chóng tập trung vào một bộ bị tương đối yếu nhược bên dưới nách của đối phương, chỉ nghe "vèo" một tiếng xé gió nho nhỏ, mũi tên phá không bay đi.

Vị Võ Sư cấp tám trong đám chiến sĩ Hắc Sát giao đấu với chiến sĩ Thiên Đồ, trong tay hắn đã cõ hai người bị thương không nhẹ, lúc này hắn đang chuẩn bị đẩy lui một người, mở đường máu phá vây thoát đi, đúng lúc này, bỗng nhiên cảm giác thấy có một cổ nguy hiểm cực độ theo bản năng truyền tới, làm cho hắn cảnh giác hơn.

Trong bóng tối, một tiếng xé gió truyền tới, dưới sự cảnh giác của vị Võ Sư cấp tám này, đã cảm ứng được trong chỗ tối gần đó có mũi tên bắn tới, cường độ cũng không mạnh lắm, hắn vô cùng tự tin đối với kinh khí hộ thể của chính mình, tối đa chỉ để lại trên da thịt chính mình một lỗ máu nho nhỏ mà thôi, không thể nào thành thương tổn trí mệnh.

Vì vậy dưới thế tấn công dây dưa của hai vị chiến sĩ Thiên Đồ, vị Võ Sư cấp tám Hắc Sát này không quá mức lưu ý tới mũi tên bắn tới sau lưng, tại thời điểm bị hai chiến sĩ Thiên Đồ từng bước từng bước áp sát, hắn chỉ tùy ý dùng cánh tay cản mũi tên đang bắn tới, cản bản không để mũi tên này trong lòng.

Chỉ là khi hắn dùng cánh tay ngăn cản, một tiễn kia lại bắn tới vai trái của hắn, tuy rằng bị kinh khí mạnh mẽ ngăn cản, thế nhưng bờ vai vẫn bị mũi tên này đâm vào trong da thịt.

Vốn chỉ là thụ thương nho nhỏ, đối với những chiến sĩ dày dặn kinh nghiệm như hắn mà nói, không coi là cái gì, thế nhưng cảm giác đầu tiên truyền tới từ vai chính là nóng rát, ngay sau đó lại là cảm giác băng hàn và tê dại, dần dần truyền khắp toàn thân, lúc này sắc mặt bị Võ Sư cấp tám này đại biến.

- Không tốt, cần thận ám tiễn...Có...Ách...

Ngay khi vị Võ Sư cấp tám này bị trúng tên, cảm giác trên vai có một cổ băng hàn và tê dại dần dần lan truyền khắp người, hắn định mở miệng nhắc nhở đồng bọn của mình, nhưng bả vai bị tê dại không nhắc nổi cánh tay, không thể chống đối lại hai chiến sĩ Thiên Đồ luôn bám sát, còn chưa kịp nói xong, kết quả đã bị một đạo chém xuống cắt đứt bả vai, mà một đạo khác thì thành công phá tan chân khí hộ thể, thật sâu đâm vào trái tim của hắn!

75. Chương 75: Du Săn

sợ.

Hắn nhìn người thiếu niên lại rút ra một mũi tên nhúng vào bình độc rắn, sau đó cầm mũi tên lắp vào cung, kéo cung, nhắm vào mục tiêu tiếp theo, lúc này tâm tình liên tục biến đổi nhiều lần.

Nếu như vừa rồi hắn đối với người đệ đệ này kính nể mà nói, như vậy hiện tại có vẻ kính sợ.

Nhất là nhãn thần và biểu tình một khắc khi hắn kéo cung bắn tên.

Loại cảm giác hồ hững với sinh tử, nhãn thần coi sinh mệnh như kiến hôi, biểu tình coi địch nhân như chó rơm, sát khí bề ngễ, còn có tiền kỹ thần kỳ khó có thể tưởng tượng.

Một màn này, thật sâu chấn động mạnh mẽ tâm thần của Đồ Thiên Thanh, để hắn muốn đi nghiên cứu người đệ đệ này thật kỹ, một lần nữa nhận thức đệ đệ, rốt cuộc là loại kinh lịch như thế nào mới có thể tạo ra được sát khí bề ngễ sắc bén tới như vậy.

Nếu không phải địch nhân còn lại đều là cao thủ hàng đầu, thương tổn ám chiêu đâm sau lưng cũng không nguy hiểm tới tính mạng, lấy trình độ tiên kỹ của Vân Thiên Hà mà nói, sợ rằng toàn bộ đã ngã xuống rồi, còn lại là những thi thể băng lãnh.

Thế nhưng dành cho đối phương một kích trí mạng cũng chính là độc rắn đâm sau lưng kia.

Sau đó các chiến sĩ Thiên Đồ có thể nắm chắc thời cơ này xuất kích như lời đình vạn quân, đủ để uy hiếp trí mạng tới địch nhân, rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Lúc này, lại có một gã cao thủ bị trúng tên, lập tức bị tác dụng độc rắn cường liệt ảnh hưởng, ngã xuống dưới hai đao giáp công của hai chiến sĩ Thiên Đồ.

Chỉ vì ám tiễn phóng ta từ trong bóng tối này, làm cho tình thế trận chiến bên dưới sườn núi, thoáng cái thay đổi hoàn toàn.

Trong sáu gã cao thủ Giang gia còn lại, đã mất đi hai cao thủ, bốn người còn lại, dưới thế cường công của mười người, càng thêm chật vật, bọn họ đã triệt để rơi vào tuyệt cảnh.

Nhân vật đầu lĩnh nhóm Hắc Sát lần này, hiện tại đang giao chiến không phân cao thấp với Lục quân gia, đảo mắt nhìn thấy phía mình tổn thất thảm trọng, hơn nữa đối phương còn từ chỗ bí mật nào đó mai phục phóng ám tiễn, hẳn biết, nếu không nhanh chóng đột phá vòng vây bỏ chạy, kế hoạch hành động lần này của bọn họ, sẽ lại một lần nữa lấy kết quả thiệt hại nặng nề chấm dứt, rất có thể sẽ là một thảm bại trí mạng.

Thế nhưng ngay lúc vị thủ lĩnh này phân tâm quan sát, đôi nhục chưởng của Lục quân gia mang theo kinh phong cương khí mãnh liệt, khắp bầu trời đều có chưởng ảnh, còn có ba cự linh chỉ cương, mang theo khí thế cuộn cuộn như lời đình, lại giống như cuồng phong quét lá rụng, quỷ dị nhẹ nhàng không gì sánh được tập kích phóng tới.

- Yên Diệt Tam Liên chưởng, ngươi là Lục Vô Yên?

Vụ đầu lĩnh Hắc Sát này nhìn thấy thế tiến công quỷ dị cường đại này, đột nhiên sắc mặt thay đổi, hẳn rất cuộc đã biết được đối thủ là ai, bởi vì công pháp của hắn nổi danh với đặc tính nhẹ nhàng và quỷ dị, dưới thế cường công nhẹ nhàng quỷ dị này, làm cho hắn không thể né tránh, bắt buộc phải ngạnh tiếp một chưởng.

Ầm ầm ầm...

Ngay khi hai chưởng va chạm với nhau, chưởng thế của Lục quân gia không dứt, liên tiếp biến ảo tam kích nối liền nhau, cùng mang theo khí thế tiến công sắc bén không gì sánh được, làm cho xung quanh như có đợt cuồng phong bão tố quét qua, khắp bầu trời mang theo sương khói bụi mù, ngay cả cây cối hay bên đường cũng không thể chịu đựng nổi ảnh hưởng kinh khí phóng ra ngoài, dưới thế bễ gãy nghiền nát, hóa thành vô số mảnh gỗ nhỏ, bắn tung tóe xung quanh, ngay cả những người đang giao chiến xung quanh cũng đều bị ảnh hưởng.

Thủ lĩnh Hắc Sát dưới tình huống chống đỡ một chưởng tam liên kích của Lục Vô Yên, lúc này tâm huyết chạy loạn, liên tục lui lại phía sau mấy bước mới đứng vững, nhưng khóe miệng đã có máu tươi chảy ra, hiển nhiên bị chiến kỹ liên kích tam chưởng cường đại kia đã thương.

- Giang Thụ Hành, lão già ngươi năm xưa nổi danh với tuyệt kỹ Thiên Ba Miên Chưởng, mà giờ lại lui bước không ít, mấy năm nay hẳn là bị con hồ ly kiều mỹ phong tao Mị Sương kia hút hết tinh lực, biến thành trống không rồi!

Lục Vô Yên cười nhạt châm chọc nói.

Lời nói này tựa hồ đã đâm trúng vào chỗ đau của Giang Thụ Hành, sắc mặt Giang Thụ Hành biến đổi, trở nên thâm độc không gì sánh được, thế nhưng hắn không vì nổi giận cực độ mà xông lên một lần nữa, trông mắt giảo hoạt vừa chuyển, cười lạnh nói:

- Ngươi năm đó nổi danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, cũng rơi vào tình cảnh người không ra người quỷ không ra quỷ như ngày hôm nay, Mị Sương theo lão phu mấy năm nay, điều này đã nói lên lựa chọn của nàng năm xưa hoàn toàn sáng suốt.

Nghe nói như thế, vẻ tươi cười của Lục Vô Yên càng lạnh hơn nói:

- Người tối đa cũng chỉ dùng đồ chơi lão phu đã chán chê rồi vứt bỏ mà thôi, một ca nữ thanh lâu tự cho mình là thanh cao, người cho là lão phu năm đó sẽ nhìn trong mắt?

Sắc mặt Giang Thụ Hành lúc này giống như gan lợn, cái trán đã nổi gân xanh, giận dữ tới cực điểm, lời Lục Vô Yên nói vừa rồi, không cần nghi ngờ đã hung hăng đánh trúng vào tử huyệt của hắn.

Năm đó hắn cũng là một kẻ cực độ ái mộ, điên cuồng truy cầu nữ nhân đó, chỉ là bị kẻ trước mắt ngoắc ngón tay liền chạy theo, hoàn toàn cống hiến thân thể cho người này, tuy rằng sau này hắn đã thành công đoạt lại Kiều Mị Sương vào tay, thế nhưng chuyện này cho tới bây giờ vẫn là nỗi thống hận lớn nhất trong lòng hắn, mặc dù sau đó Lục Vô Yên Cũng bị hủy đi dung mạo, nhưng nỗi thống hận đau khổ này thủy chung không thể nào tiêu tan.

Mà hiện tại Lục Vô Yên đánh trúng vào chỗ đau lớn nhất, Giang Thụ Hành rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, thương thế còn chưa khôi phục lại, đã một lần nữa xông lên, cũng hét lớn:

- Lục Vô Yên, vậy người hãy ném thử tuyệt kỹ Thiên Ba Miên Chưởng thành danh năm xưa của lão phu...

Lục Vô Yên thấy đã thành công chọc giận Giang Thụ Hành, trong mắt hiện lên một tia mỉa mai!

Vừa rồi, một màn Vân Thiên Hà bắn lên sau lưng đã được hắn nhìn hết trong mắt, tuy rằng hắn không biết Vân Thiên Hà rốt cuộc dùng phương pháp gì thay đổi chiến cuộc, thành công để chiến sĩ Thiên Đồ giết chết hai cao thủ có thực lực cao nhất phía đối phương, thế nhưng loại cục diện có lợi như thế này, hắn tất nhiên rất vui mừng tiếp tục duy trì, chỉ cần làm Giang Thụ Hành tức giận mất lý trí, tiếp tục triển đấu với hắn, để hắn không rảnh phân tâm, như vậy đám chiến sĩ Hắc Sát mang tới hôm nay, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt.

Sườn dốc cách đó không xa.

Vân Thiên Hà giống như một thiếu niên tử thần vẫn lượn lờ xung quanh trận chiến.

Sau mỗi lần ẩn nấp tại một gốc cây bắn tên, mặc kệ có trúng mục tiêu hay không, hắn đều nhanh chóng thay đổi phương vị, làm cho đối phương không thể nào phân rõ địa điểm hắn ẩn dấu, cứ tiếp tục quấy rối như vậy, hắn đã lặng lẽ tiếp cận một thân cây gần sát sườn dốc giao với đường cái.

Vị trí thân cây này cách trận chiến rất gần, cũng là do Vân Thiên Hà vài lần bắn lên sau lưng, căn cứ vào động thái địch nhân, lựa chọn một vị trí tốt nhất dùng để ẩn thân ngắm bắn.

Mục tiêu của hắn lần này chính là vị thiếu niên được các chiến sĩ Hắc Sát Giang thị bảo vệ trọng điểm chính giữa.

Tuy rằng thiếu niên này cũng sẽ ngẫu nhiên tham dự vào cuộc giao thủ với các chiến sĩ Thiên Đồ, thế nhưng thường thường đều dưới tình huống vị Võ Sư cấp chín đẩy lùi một gã chiến sĩ Thiên Đồ, đồng thời tập trung phòng bị một chiến sĩ Thiên Đồ còn lại, mới để cho thiếu niên đi ném thử, một khi có nguy hiểm, người này sẽ lập tức viện thủ cứu trợ, bọn họ thông qua phương thức này để tăng kinh nghiệm thực chiến với địch nhân cho thiếu niên này.

Thế nhưng Vân Thiên Hà đối với loại phương pháp rèn đúc kinh nghiệm thực chiến như thế này quả thực vô cùng coi thường, không hề chân chính trải qua giao chiến sinh tử, không có trải qua lễ rửa tội máu tươi, cho dù thiếu niên kia có là thiên tài đến đâu đi nữa thì tối đa cũng chỉ là một bộ máy tu luyện, một thiên tài võ đạo được ấp ủ trong lòng bàn tay mà thôi.

Trong cuộc tranh đấu liên tục duy trì như thế này, trời đã bắt đầu sáng dần.

Thân thể linh xảo giống như khỉ con, Vân Thiên Hà nhanh chóng bò lên một đỉnh một sốc đại thụ, lựa chọn chỗ chạ cây tương đối trống trải, vững vàng ngồi tại chỗ, cầm mũi tên đã sớm nhúng vào bình sứ chứa nọc độc rắn đưa lên cung, hắn tỉ tỉ quan sát mọi động tình nhỏ nhất của thiếu niên hắc bào trong thời gian khoảng chừng nửa nén hương.

Sau khi chiến sĩ Thiên Đồ giết chết hai gã cao thủ phía đối phương, sĩ khí tăng vọt, bốn người đối phương ứng chiến vô cùng chật vật, mà áp lực lên người vị Võ Sư cấp chín luôn bảo hộ trước người thiếu niên kia

là lớn nhất, lúc này, đang vây công hấn chính là bốn chiến sĩ Thiên Đồ có thực lực mạnh nhất.

76. Chương 76: Tiêu Diệt

Dưới sự vây công của bốn chiến sĩ Thiên Đồ, tên trung niên Võ Sư kia không hề bị rối loạn tiết tấu, Vân Thiên Hà có thể nhìn ra được hấn vẫn còn đủ sức phân tâm chiếu cố người thiếu niên bên cạnh.

Cũng là lúc tạo thêm cho hấn một chút áp lực rồi!

Lúc này, Vân Thiên Hà lấy hai mũi tên đã lắp vào dây cung xuống, chỉ để chừa lại một mũi tên, nhanh chóng kéo cung, nhằm chuẩn vào vị trí vị trung niên nhân Võ Sư cấp chín, bắn tên như thiểm điện.

Mỗi tên này hấn cũng không trông mong gì có thể bắn trúng được vị Võ Sư cấp chín này, nhưng hấn làm vậy tự nhiên có dụng ý, cũng dành cho bốn chiến sĩ Thiên Đồ một cơ hội, vừa rồi hấn bắn trúng một vị Võ Sư cấp tám, bọn họ nắm vững thời cơ, phối hợp cực kỳ ăn ý giết chết đối phương, mà lần này, Vân Thiên Hà chỉ là muốn mượn công kích cường thế của bốn chiến sĩ Thiên Đồ hấp dẫn Võ Sư cấp chín kia phải chuyển sự chú ý nhiều hơn vào bọn họ.

Nói thì dài, nhưng thực tế chỉ trong thời một hơi thở, khi mũi tên độc kia bắn tới vị Võ Sư cấp chín, vị Võ Sư cấp chín này đã sớm có đề phòng, thân thể chỉ hơi nghiêng một chút, liền thành công tránh thoát được mũi tên bắn lên sau lưng.

Nhưng là ngay tại thời điểm hấn nghiêng người né tránh mũi tên này, bốn chiến sĩ Thiên Đồ lập tức tăng mạnh thế tiến công, làm cho tiết tấu chiến đấu của Võ Sư cấp chín bị tan vỡ.

Chính lúc này, Vân Thiên Hà nắm chắc thời cơ, bằng tốc độ nhanh nhất lắp hai mũi tên lên cung, kéo cung, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, tập trung vào mục tiêu vị thiếu niên luôn được bảo hộ chính giữa, sau đó buông lỏng dây cung, chỉ nghe vù một tiếng, hai hàng độc tiễn liền châu hướng về phía thiếu niên bắn đi.

Đột nhiên nghe được động tĩnh tiếng dây cung thả ra, sắc mặt vị Võ Sư cấp chín bị bốn chiến sĩ Thiên Đồ quấy rầy phá vỡ tiết tấu lập tức thay đổi.

Tại thời khắc này, rốt cuộc hấn cũng đã ý thức được gã địch nhân ẩn nấp trong chỗ tối không phải coi hấn là mục tiêu chính, mà chính là vị thiếu niên vẫn được hấn bảo hộ kia.

Ngay khi tên độc mang theo tiếng rít tử thần phá không bắn tới vị thiếu niên đằng sau, vị Võ Sư cấp chín này đành bất chấp đối địch với bốn gã chiến sĩ Thiên Đồ!

- Ngọc Thiên cẩn thận!

Tại thời điểm mũi tên bắn tới, hấn hô lớn một tiếng, thân thể đột nhiên trong nháy mắt nháy lên, liền đánh thẳng về phía thiếu niên kia, đúng lúc chắn trước người thiếu niên, mà mũi độc tiễn đã cắm thẳng vào vai trái sâu tới nửa tấc, máu tươi chảy ròng.

- A...

Nhưng mà, ngay khi vị Võ Sư cấp chín này nhảy vọt trở về che chắn tên độc, thiếu niên được hấn che chở phía sau bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, trong lòng trung niên nhân này nhất thời hoảng hốt, hấn cảm giác không ổn, trên vai chính mình có một mũi tên, một mũi tên còn lại đi đâu, lẽ nào...

Nghĩ tới đây, sắc mặt trung niên nhân biến đổi, phảng phất như một con hổ điên cuồng, hét lớn:

- Thiên nhi, con thế nào? Có trúng tên hay không, nhanh nói cho vị phụ?

Nghe thấy tiếng rống to này, xa xa, Vân Thiên Hà hơi chút sửng sốt, không nghĩ tới trung niên nhân và thiếu niên kia cứ nhiên là phụ tử, bất quá hấn cũng không có bao nhiêu động tác dừng lại trên cây, sau khi thành công bắn lên trúng mục tiêu thiếu niên kia, liền lập tức nhảy xuống, nhanh chóng thoát đi.

Mà lúc này, mấy chiến sĩ Hắc Sát đều tiến vào trạng thái điên cuồng, nhất thời chiến lực tăng vọt, đều liều mạng tụ tập hướng về phía Giang Ngọc Thiên và Giang Nhất Thần, vừa rồi bọn họ đột nhiên nghe được tiếng rống bi phẫn, liền ý thức được tình huống không ổn, nếu như Giang Ngọc Thiên bị ám toán sau lưng

mà nói, điều này không cần bàn cãi đối với Giang gia là một đả kích to lớn tựa như một tiếng sét nổ vang giữa trời quang.

Mấy chiến sĩ Hắc Sát nhanh chóng tụ lại thành một khối, bảo vệ Giang Nhất Thần, Giang Nhất Thần mơ hồ nghe được thanh âm trầm thấp suy yếu của thiếu niên:

- Cha...Hai mũi tên kia là liên châu cùng tới...Hài nhi xấu hổ...Không thể tránh thoát...Trên mũi tên kia có...Có độc...

Nói xong, thiếu niên liền hôn mê bất tỉnh.

- A...

Lúc này đôi mắt Giang Thụ Hùng đỏ bừng, giống như điên cuồng, sau khi hắt hét lớn một tiếng, kinh khí toàn thân liền bùng phát cuồng bạo, mũi tên vẫn cắm trên bả vai của hắn cũng bị kinh khí đẩy bật ra ngoài, bắn thẳng vào một thân cây gần đó, cắm sâu mấy tấc, ngay cả hai gã chiến sĩ Thiên Đồ chuẩn bị tiếp cận nhảy tới cũng bị cỗ kinh khí sắc bén này chấn lui lại một bước, một vị chiến sĩ Hắc Sát đột nhiên thừa cơ hội nhảy lên, bổ xuống một kiếm, xuyên đâm thẳng vào chiến sĩ Thiên Đồ không kịp phòng ngự, bị đâm xuyên qua ngực!

Cao thủ cấp chín cuồng bạo giận dữ phóng xuất khí thế, quả nhiên cường đại!

Đúng lúc này, Giang Thụ Hành và Lục Vô Yên giao thủ với nhau, thừa cơ tìm được một lỗ hổng, thân hình lui mạnh, cũng hét lớn nói:

- Đột phá vòng vây rút lui, không tiếc bất cứ giá nào!

- Giang lão nhi, còn muốn chạy, để mạng lại đây!

Lục Vô Yên thấy Giang Thụ Hành thừa cơ thoái lui, thân thể di chuyển huyền ảo, mang theo mấy đạo tàn ảnh quỷ dị, một lần nữa xông tới, gắt gao cuốn trụ Giang Thụ Hành, thực lực hai người bọn họ tương đương nhau, tuy rằng ai cũng không thể giết chết được đối phương, thế nhưng dưới tình huống đối phương tung ra thế tiến công mạnh nhất mà có thể toàn thân rút lui, tuyệt đối không dễ dàng.

Giang Thụ Hành một lần nữa bị Lục Vô Yên cuốn chân, lúc này tâm trạng có chút lo lắng, vốn lần này hắn dẫn đầu đoàn nhân mã Hắc Sát tới đây, cũng đã từng lo lắng có Giang Ngọc Thiên trong đoàn người sẽ phát sinh chuyện xấu nào đó.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới chính là, chuyện này không nhưng kế hoạch bị bại lộ, trùng phải mai phục của địch nhân, càng không thể ngờ tới, vị cao thủ Tiên Thiên như Lục Vô Yên cũng trong đám người mai phục.

Có thể nói lần này bọn họ lần thứ hai thất bại trong tình huống tình báo sai lầm, phải biết rằng bình thường bọn họ nhận rõ Lục Vô Yên, vì diện mục xấu xí dữ tợn nên luôn luôn mang theo mặt nạ hoặc mũ che.

Mà hôm nay, Lục Vô Yên không hề mang theo mũ che hoặc mặt nạ, mà trang phục cũng thuộc loại bình thường hay dùng, hóa trang thành lão nhân bình thường không có chút ấn tượng đặc biệt nào, điều này làm cho bọn họ sai lầm cho rằng, những hộ vệ hộ tống Đồ Thiên Thanh chuyển này chỉ là những Võ Sư cấp bảy cấp tám thông thường, không hề tính Lục Vô Yên trong đó, vì vậy cùng chỉ phái đi mười tám người, thực lực vượt xa đối phương, nhân tiện muốn rèn luyện kinh nghiệm thực chiến cho Giang Ngọc Thiên, Giang Thụ Hành mới đi theo, bằng không ngày hôm nay bọn họ chắc chắn sẽ sập phải kết cục bị thảm toàn quân bị diệt sạch.

Mà hiện tại hai phụ tử Giang Ngọc Thiên và Giang Nhất Thần đều bị trúng tên độc, Giang Thụ Hành nóng lòng như lửa đốt, không còn tâm trạng nào tiếp tục giao đấu với Lục Vô Yên, hắn phải yểm hộ hai phụ tử bọn họ bình yên rời khỏi, cũng đúng lúc chữa thương trừ độc, bằng không một khi độc tính lan tràn toàn thân, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Tuy rằng bình thường nói kiêu binh tất bại, nhưng thế trong nháy mắt bọn họ bại vong, năng lượng phóng xuất ra quả thực vô cùng kinh người, tại lúc phụ tử Giang Ngọc Thiên và Giang Nhất Thần trúng tên, nhất là Giang Ngọc Thiên đã hôn mê, còn Giang Nhất Thần giống như đã phát điên, lúc này một mình bản thân

hắn chặn lại đa số thể tiến công của chiến sĩ Thiên Đồ, hai chiến sĩ Hắc Sát khác yểm hộ một bên, hai người ôm lấy Giang Ngọc Thiên, vội vàng chạy trốn.

Vân Thiên Hà trốn sau gốc cây lớn nhìn Giang Nhất Thần điên cuồng không muốn sống để chặn lại tất cả công kích, lại nhìn hai chiến sĩ Hắc Sát ôm lấy thiếu niên kia lên ngựa thoát đi, hắn không đuổi theo, lấy thực lực của hắn, cũng không phải là đối thủ của hai chiến sĩ Hắc Sát, hắn chỉ đành bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lần này không thể trăm thảo trừ căn, phiền phức trong tương lai nhất định càng nhiều hơn.

Tuy rằng Giang Ngọc Thiên đào tẩu, nhưng Giang Nhất Thần lúc này đã sa cơ lỡ vận, dưới thể tiến công cường đại của năm chiến sĩ Thiên Đồ, mà hắn lại bị trúng độc càng lúc càng sâu, hơn nữa liên tục vận công kịch liệt, độc tính bắt đầu lan tràn khắp toàn thân.

Sau khi hắn xông lên lần cuối cùng, một vị chiến sĩ Thiên Đồ nắm được cơ hội, hung hăng bổ một đao trí mạng vào cổ, thân thể Giang Nhất Thần tê rần, tựa hồ như đã mất đi tri giác, ngay sau đó hai chiến sĩ Thiên Đồ khác một lần nữa lao lên hung hăng bổ hai đao cực mạnh, rốt cuộc cương khí hộ thân của Giang Nhất Thần đã hoàn toàn bị đâm thủng, bị chặt bỏ đầu, thân đầu hai nơi, máu tươi phun thành vòi.

- Thần nhi...

Trong nháy mắt Giang Nhất Thần bị chặt đứt đầu, Giang Thụ Hành gần đó bị Lục Vô Yên dây dưa không dứt bị phần hết lớn một tiếng, lúc này trông mất như muốn lòi ra, đỏ bừng như máu, hắn mở mắt trừng trừng nhìn chất nhầy của chính mình bị chém đầu, thế nhưng không có cách nào đi cứu viện, loại lo lắng đau đớn phần nộ giống như dao cắt từng miếng thịt này, để hắn sắp tan vỡ rồi.

- Lục Vô Yên, hôm nay không phải ngươi chết, thì là ta mất mạng!

77. Chương 77: Kết Thúc

Đây chính là chỗ cường đại của cao thủ Tiên Thiên, giờ khắc này phóng ra khí thể cuồng bạo, ngoại trừ Lục Vô Yên có thể đứng yên một chỗ bất động, chỉ là quần áo bay tung phát ra tiếng phàn phật, còn những Võ Sư xung quanh không thể nào chống đỡ được đều lui nhanh.

Thậm chí ngay cả Vân Thiên Hà cách đó tương đối xa, lúc này trong cơ thể cũng phiền giang đảo hải, trong lòng muốn nôn, ngày hôm nay, lần đầu tiên hắn được chân chính thể nghiệm chỗ cường đại của cao thủ Tiên Thiên.

Thế nhưng, ngay lúc công lực toàn thân Giang Thụ Hành sắp phóng xuất ra ngoài, hắn lại không hề tấn công về phía Lục Vô Yên, mà là đột nhiên biến đổi phương hướng, lấy tốc độ giống như thiểm điện lao về phía Đồ Thiên Thanh đã bại lộ thân hình đánh tới, hắn cho rằng người đánh lên sau lưng ngày hôm nay, nhất định là do Đồ Thiên Thanh vẫn ẩn náu bí mật gần đó gây nên, vì vậy đã dồn hết toàn bộ phần hận căm thù quy kết lên đầu của hắn.

Khi Lục Vô Yên ý thức được ý đồ của Giang Thụ Hành, sắc mặt đại biến, bất quá hắn cũng không hề phản ứng chậm, hơn nữa công pháp của hắn chủ yếu lấy tốc độ là chủ, ngay khi Giang Thụ Hành xông tới gần Đồ Thiên Thanh, hắn nhanh chóng từ sau vượt lên trước, cũng lập tức đánh ra một quyền, một đạo kinh khí xuyên thấu giống như sóng xung kích, mạnh mẽ tập kích áp vào Giang Thụ Hành.

- A...

Giang Thụ Hành nhìn thấy Lục Vô Yên đánh ra một quyền tràn đầy kinh khí cường đại nhưng không hề né tránh, mà ngang cứng chịu đựng, hừ một tiếng khó chịu, nhưng hắn cũng không buông tha ý niệm giết chết Đồ Thiên Thanh trong đầu, cố nén cảm giác thân thể như muốn nứt ra sau đòn tấn công, dứt khoát không phòng bị lao về phía Đồ Thiên Thanh.

Đồ Thiên Thanh thấy Giang Thụ Hành giống như một con mãnh hổ xông tới gần, tuy rằng hắn còn xa mới là đối thủ của lão nhân này, thế nhưng cũng không khoanh tay chịu chết, đảo mắt thoáng nhìn qua Lục Vô Yên truy kích, lúc này dùng một thân cây để yểm hộ, xoay người bỏ chạy.

Giang Thụ Hành đánh ra một chưởng, chỗ kinh khí lướt qua, cây cối bị nghiền nát hóa thành bụi gỗ, khi Đồ Thiên Thanh né tránh, bị ảnh hưởng của kinh khí cường đại, phảng phất giống như một con chim nhỏ

bay liệng trên không bị gió to thổi qua, thân thể lão đảo không ổn định, lập tức bị đẩy về phía trước va chạm vào một thân cây.

Bất quá Đồ Thiên Thanh chạy trốn, Giang Thụ Hành đánh ra một chưởng trúng thân cây, tất cả chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn nhưng cũng đủ để Lục Vô Yên xông tới, lúc Giang Thụ Hành đánh một chưởng tập kích Đồ Thiên Thanh, cũng là lúc Lục Vô Yên lần thứ hai phóng quyền tới, quyền ảnh mang theo kinh khí vô cùng cường đại, phẳng phất hóa thành thiết truy bay lượn khắp bầu trời, mạnh mẽ đánh vào sau lưng Giang Thụ Hành.

Giang Thụ Hành càng bị thương nặng hơn, rốt cuộc không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi!

Nhưng hắn thấy Đồ Thiên Thanh vẫn chưa bị một quyền ẩn chứa kinh khí cường đại của mình giết chết, đang từ từ đứng dậy khỏi đồng vụn gỗ, lại một lần nữa linh hoạt né sang một bên, lúc này khuôn mặt tái nhợt nhất thời biến thành đỏ bừng, đôi con mắt đỏ như máu trừng lớn nhìn thân ảnh Đồ Thiên Thanh, tràn ngập oán hận và không cam lòng.

- Tiểu tử Đồ gia, nếu lão phu không chết, nhất định giết cả nhà ngươi!

Giang Thụ Hành muốn tiếp tục đuổi giết Đồ Thiên Thanh, thế nhưng mắt thấy Lục Vô Yên lần thứ hai xông tới, đã biết không còn bất cứ cơ hội nào nữa rồi, không cam lòng rống giận một câu, kinh khí toàn thân bốc lên, dưới chân giống như máy bay gần động cơ phản lực phun khí, nương theo một quyền tập kích của Lục Vô Yên mạnh mẽ bay ngược về phía sau, sau khi thối lui hơn mười trượng, trong nháy mắt liền biến mất không còn thân ảnh.

Sau khi Giang Thụ Hành chạy trốn, Lục Vô Yên không hề đuổi theo, hắn nhanh chóng đến chỗ Đồ Thiên Thanh, chỉ thấy Đồ Thiên Thanh ngã người tựa phía sau một thân cây, toàn thân bị gỗ vụn che lấp. hình như đã bị hôn mê rồi.

Vô cùng kinh hãi, Lục Vô Yên lập tức kiểm tra thương thế toàn thân Đồ Thiên Thanh, biết hắn chỉ là bị kinh khí tập kích chấn động hôn mê, mặc dù cũng có ảnh hưởng nhất định, thế nhưng phần lớn đã bị tản ra ngoài, chỉ bị điểm thương thể nhẹ mà thôi, liền thở phào vài hơi nhẹ nhõm.

Chỉ là khi trầm tĩnh lại, Lục Vô Yên nhớ lại một màn quỷ dị vừa rồi, nếu như Đồ Thiên Thanh đã té xỉu, như vậy kẻ vừa mới linh hoạt né tránh chỉ có thể là Vân Thiên Hà, vì vậy liền nhìn thoáng qua xung quanh một lượt, nói:

- Tiểu tử, may mắn có người cơ cảnh, thành công mê hoặc đường nhìn của Giang Thụ Hành kia, bằng không lão già đó liều mạng toàn lực đánh một kích, mặc dù Thiên Thanh không chết thì chắc chắn bản thân cũng phải trọng thương rất nặng!

Lúc này, Vân Thiên Hà từ phía sau một thân cây đi ra, bất quá nhìn quần áo trên người hắn rách nát, xem xét qua thương thế của Đồ Thiên Thanh, nói:

- Lão nhân kia bị hai lần trùng kích, nói vậy đã sa cơ lỡ vận rồi, hắn liều mạng muốn giữ một hơi giết chết mục tiêu, vì vậy phải làm cho hắn cảm giác sai lầm không thể giết chết mục tiêu và vô lực, để một hơi thở này của hắn trôi đi, lão nhân này cho dù không chết đi nữa thì sau này không tính dưỡng một năm đừng mong khôi phục hoàn toàn!

Lục Vô Yên thật sâu liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, tiêu tử này không chỉ cơ cảnh thông minh. san dạ sáng suốt hơn người, ngay cả đối với tâm tư con người cũng phân tích nắm chắc rất chính xác, hơn nữa làm việc tàn nhẫn quả đoán, Đồ Thiên Thanh tuy rằng cũng cơ trí thông minh, thế nhưng chỉ riêng phần tâm tính mà nói, đã xa không bằng tiêu tử này rồi, trong lòng hắn hiện tại càng lúc càng vững tin vào trực giác của Thu Hân đã từng nói, có thể chỉ có vị thiếu niên trước mắt này trong tương lai mới có thể trợ giúp bọn họ thực hiện tâm nguyện cuối cùng, cũng đáng để cho bọn họ nỗ lực tất cả.

Khi phương đông lộ ra tia sáng mặt trời đầu tiên, sắc trời dần dần rõ ràng, hành động mai phục sẵn giết lần này rốt cuộc dưới tình huống các chiến sĩ Thiên Đồ giữ ưu thế tuyệt đối về số lượng, hoàn toàn đánh gục giết chết hết mấy chiến sĩ Hắc Sát Giang thị, hạ xuống màn che cuối cùng.

Tuy rằng cuối cùng vẫn để cho vị thiếu niên thiên tài Giang Ngọc Thiên kia chạy trốn, thế nhưng hắn đã trúng phải độc rắn, Giang Nhất Thần tử vong, bản thân Giang Thụ Hành trọng thương, lại giết chết hết

mười lăm chiến sĩ Hắc Sát tinh anh, lần này Giang thị ăn trộm gà không được còn mất năm thóc, tổn thất thậm chí còn thảm trọng hơn so với lần thảm sát tại thành Lợi Châu trước đó.

Mà trong trận chiến này, mười hai chiến sĩ Thiên Đồ, đã tổn hại mất bốn người, trong đó hai người tại thời điểm Giang Nhất Thần điên cuồng liều mạng phản kích giết chết, nhưng một kết quả như vậy, bất luận là Lục quân gia, hay Vân Thiên Hà vẫn có thể tiếp thu được, so với Giang gia mà nói, coi như một trận toàn thắng.

Lúc hừng đông, mọi người ngay tại dã ngoại nghỉ ngơi hồi phục một canh giờ, băng bó chữa thương và thanh lý thi thể.

Khi Sử Trường Đức và một chiến sĩ Thiên Đồ khác từ trong trấn Phong Diệp mang theo tiếp tế chạy tới, dưới sự đề nghị của Vân Thiên Hà, mọi người mang thi thể bốn chiến sĩ Thiên Đồ mai táng đơn độc, Vân Thiên Hà còn vì bọn họ mà lập mộ bia cẩn thận, trình trọng hành lễ, bày lễ ai điều.

Đối với điều này, Vân Thiên Hà thực sự phát ra từ nội tâm, bên dưới bia mộ an táng chiến sĩ Thiên Đồ, làm cho Vân Thiên Hà nhớ tới những chiến hữu kiếp trước của chính mình hy sinh khi làm nhiệm vụ, tuy rằng đối tượng phục vụ trung thành khác nhau, thế nhưng những người làm chuyện như vậy, đại khái đều giống nhau, kiếp trước là vì một quốc gia, mà kiếp này, là vì một gia tộc, những người đã chết đi, đều đáng giá cho chính mình tôn kính.

Vân Thiên Hà đứng trước mộ bia một lúc lâu, cũng hồi tưởng lại rất nhiều chuyện...

Bất quá khi hắn trở lại chỗ nghỉ ngơi, chỉ thấy trên đường mọi người đều đang chờ đợi xuất phát, chuẩn bị khởi hành, cũng chờ mình hắn.

Vân Thiên Hà xin lỗi một tiếng, gạt đầu hướng về phía Lục quân gia, còn có Đồ Thiên Thanh đã khôi phục, gọi Vân Bôn trở lại, liền xoay người nhảy lên ngựa, đoàn người tiếp tục chạy đi.

Chỉ là trên đường, Vân Thiên Hà không chú ý tới, trải qua chuyện lần này, nhân thần mỗi người nhìn hắn so với trước kia đã không còn giống nhau nữa rồi.

Trong ánh mắt Lục quân gia nhìn hắn, đã mang theo một loại cảm giác chờ mong, còn có kỳ thác hy vọng.

Nhân thần Đồ Thiên Thanh nhìn hắn, mang theo vui mừng, tự hào, còn có một loại kính nể chôn sâu từ đáy lòng.

Còn tám gã chiến sĩ Thiên Đồ thiết huyết vô tình, ánh mắt nhìn hắn, càng nhiều hơn màu sắc cảm tính nào đó, hơn nữa có sự tôn kính từ đáy lòng, càng nhiều hơn một ít tín nhiệm.

Một đường đi nhanh, trên đường không tiếp tục phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, rất thuận lợi.

Sau năm ngày, đoàn người Vân Thiên Hà thông qua vệ binh kiểm tra, chính thức rời khỏi quan khẩu cuối cùng trên con đường cái rộng rãi trong phạm vi Tuyên Châu, mục đích cuối cùng của chuyến đi này, trung tâm quyền lợi chính trị Đại Đường Quốc...Thành Đường Kinh, đã hiện trước tầm mắt!

78. Chương 78: Vào Kinh

Đoàn người Vân Thiên Hà tới cửa thành, Đồ Thiên Thanh xuống ngựa, từ bên hông lấy ra một tấm yêu bài, thủ thành vừa mới nhìn thấy tấm yêu bài này, không cần kiểm tra truy hỏi, trực tiếp cho tiến vào thành, thái độ có vẻ rất cung kính.

Vân Thiên Hà vừa mới vào tòa đô thành phồn hoa nhất thiên hạ này, cảm giác đầu tiên này sinh trong đầu hắn chính là cực kỳ đồ sộ, xa hoa.

Không hổ là thiên triều thượng bang, kiến trúc nơi này rất chỉnh tề, cũng rất dày đặc, hầu hết đều là mái nhà ngói đỏ, sơn son thiếp vàng, thậm chí có một số đình đài lầu các trong quan trạch ân lộ linh khí, nơi nơi lộ ra làn gió phú quý bàng bạc.

Đi trên đường phố thẳng tắp rộng lớn, lát đá xanh cứng chắc, liếc mắt nhìn quanh, cửa hàng bên cạnh như rừng, tiếng rao hàng sôi nổi, trên đường rộn ràng nhộn nhạo, ngựa xe như nước, dòng người không ngừng

ngủ, có quan viên mặc quan phục quý mã mang theo từng đoàn võ sĩ tùy tùng, có bách tính tầm thường mặc quần áo vải thô, có xe ngựa trang sức hoa lệ, có những thư sinh phong lưu nho nhã...Toàn bộ thành thị đều là phồn hoa thịnh cảnh tổ hợp lại một chỗ, giống như một bức họa thái bình thịnh trị toàn bộ thiên hạ hiện ra trước mặt, làm cho người xem có cảm giác mình vô cùng nhỏ bé dưới chân thiên tử.

Sử Trường Đức bình sinh tới tòa thành Đế Đô phồn hoa này lần đầu tiên, ở một nơi phồn hoa thịnh cảnh chưa từng thấy như thế này, mang tới cho hắn sự rung động vô cùng to lớn, lúc này hắn tựa như một con dê núi nhỏ lạc đường trong tòa thành phồn hoa đô hội, trừng mắt nhìn thịnh cảnh phồn hoa xung quanh, mắt trừng miệng há hốc, biểu tình này, người khác nhìn vào, tựa như một thằng nhà quê vừa mới lên tỉnh vậy.

Chỉ là không ai biết ý nghĩ trong lòng hắn lúc này, trong lòng hắn đang nói, một ngày nào đó, ta sẽ tại bên cạnh thiếu gia, cùng hắn nhìn cảnh tượng Đế Đô phồn hoa đô hội như thế này phủ phục dưới chân chính mình.

Mà trong mắt Vân Thiên Hà, so sánh với những thành thị phát triển hiện đại hóa kiếp trước hắn đã từng sinh sống, thịnh cảnh như thế này, không hề mang tới bất cứ gợn sóng nào đối với tâm tình bình tĩnh như nước mùa thu của hắn.

Ngoại trừ trên đường cái xung quanh người người qua lại, còn có một ít cửa hàng tập hợp thiên hạ mỹ vị, kỳ trân dị bảo, rất nhiều trang phục đẹp đẽ quý giá, kiểu dáng tân kỳ khắp thiên hạ ra...Vân Thiên Hà vền vền chỉ giới hạn tại đảo mắt nhìn qua một lần, thứ mà hắn lưu ý nhiều nhất, chính là hướng đi đường phố, đặc điểm ngõ ngách khắp nơi, phân bố kiến trúc...

Trong thành đông Đường Kinh Thành, nơi đây là khu vực tụ tập các danh môn vọng tộc, quan to quý nhân, nơi này tắc tắc tắc vàng, ngoại trừ những thế gia thương nghiệp truyền thừa ngoài trăm năm ra, những phú thương mới quật khởi, cho dù có nhiều tiền hơn nữa, nhưng muốn mua một tòa nhà nơi này, quả thực khó hơn lên trời.

Bắc Hầu Phủ, tọa lạc tại Đường Bắc trong thành đông.

Theo Đồ Thiên Thanh dẫn đường, đoàn người đi qua đường cái chính với dòng người qua lại tấp nập, khi đi tới thành đông, ngoại trừ một ít nhà giàu có hoặc quan viên quyền quý có gia đình, người sai vặt, hạ nhân và những chiếc xe ngựa trang sức đẹp đẽ quý giá ra vào phủ đệ ra, nơi này không hề có tiếng động nhộn nháo như đường cái chính vừa rồi, cũng không hề có tiểu thương, người bán rong chào hàng thương phẩm, có vẻ tương đối thanh tĩnh.

Bắc Hầu Phủ và phủ đệ của Lại bộ thượng thư tiếp giáp với nhau, Đồ Thiên Thanh mang theo đoàn người bước qua cửa phủ đệ Lại bộ thượng thư, Đồ Thiên Thanh giải thích với Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, đây là phủ đệ Lại bộ thượng thư Lạc Khai Dương. Lạc thị tại Tuyên Châu Cũng là một thế gia võ đạo có lịch sử hơn trăm năm, tại thời kỳ chiến loạn tiền triều đã bị suy sụp, bắt đầu từ sau khi Đại Đường đóng đô thiên hạ, trong Lạc thị có một chi hệ sinh ra khá nhiều người tài, có tài hùng bang trị thế, được tổ tiên hoàng đế rất coi trọng. Lạc thị nhân cơ hội này lại một lần nữa quật khởi theo hướng văn thân, cho đến hôm nay, võ đạo của bọn họ mặc dù xuống dốc, thế nhưng lại trở thành thế gia thư hương, xuất hiện rất nhiều văn nhân sĩ tử và học giả, trên văn đàn có địa vị rất cao, mặt khác còn có Thương thị mặc dù khác chữ nhưng trong quân có khá nhiều đệ tử giữ các loại chức vụ tham mưu, trong triều chưởng quản bộ binh, mà văn võ đều xem trọng Ngự thị, ở trong triều văn thân võ tướng đều có, tam đại thế gia này có phủ đệ ngay sát Bắc Hầu Phủ, sau này đệ và các đệ tử của ba nhà này nên thường xuyên qua lại với nhau!

Vân Thiên Hà gật đầu, hắn biết ba thế gia này và Đồ thị đều là người cùng một phe phái, trong thư Đường Linh Vũ gửi cho hắn, đã sớm nhắc tới chuyện này, trước khi tới Kinh Thành, một ít tình thế cơ bản tại đây, hắn coi như biết đại khái.

Khi đi qua cửa trước Lạc phủ, lại tiếp tục đi về phía trước một đoạn, chính là cửa chính Bắc Hầu Phủ.

Bố cục kiến trúc Bắc Hầu Phủ so với những bố cục phủ đệ khác mà Vân Thiên Hà quan sát dọc đường đi, tương đối giống nhau, trước cửa chính có hai con sư tử đá uy vũ hùng tráng, còn có binh sĩ đứng gác, hai phiến cửa lớn sơn son thiếp vàng rất nặng phía trước, còn có một tấm biểu to lớn, trên mặt có ba chữ lớn cho đích thân hoàng đế viết: "Bắc Hầu Phủ".

Chỉ khác nhau chính là, vẻ mặt của thủ vệ canh giữ cửa chính đều nghiêm túc đau thương, càng rõ ràng hơn trên cánh tay bọn họ đều buộc một mảnh vải bố màu trắng, cộng thêm đèn lồng trước cửa cũng đã hoàn toàn thay đổi một tầng lụa màu trắng.

Đồ Thiên Thanh nhìn những biến hóa vi diệu này, thần sắc có chút tái đi, trở nên đau thương, hần dẫn ngựa mang theo đoàn người đi tới, những binh sĩ canh cửa nhìn thấy đều cúi người hành lễ.

Lúc này, cửa phủ mở rộng ra, một lão giả mặc trường bào màu trắng, mái tóc bạc trắng, cái trán có quần một mảnh khăn màu toang đi ra, tuổi tác lão giả này ước chừng trên dưới sáu mươi, sương mặt như đao khắc có chứa một cỗ sát ý sắc bén nội liễm, đây là khí chất đặc biệt thường thấy trên người những quân nhân thiết huyết, nhất là đôi mắt sáng ngời đầy trí tuệ kia, mang theo một cỗ thâm thúy, rồi lại thần thái sắc bén, so với khí thế của bản thân Đồ Nguyên Khánh tỏa ra gần giống nhau.

Người này có thể là một vị chiến sĩ thiết huyết trải qua chiến tranh chém giết, từ trong biển máu núi thây ma luyện ra.

Lúc Vân Thiên Hà thoáng quan sát vị lão giả này, trong lòng nhất thời nghiêm nghị kính nể.

Bất quá đồng thời lúc Vân Thiên Hà quan sát vị lão giả, lão giả bước ra ngoài, ánh mắt đảo qua từ Đồ Thiên Thanh chuyển sang Lục quân gia và tám vị chiến sĩ Thiên Đồ, cuối cùng dừng lại trên người hắn, tỉ mỉ quan sát trên dưới, trong đôi mắt sắc bén kia nhất thời lóe lên một tia tinh quang.

- Thiên Hà, đây là Tín bá, cũng là quân gia quý phủ, không biết đệ có còn nhớ hay không?

Đồ Thiên Thanh hơi thu lại vẻ bi ai, xốc lại tinh thần, xoay người sang phía Vân Thiên Hà giới thiệu nói.

- Tín bá!

Vân Thiên Hà liền tiến lên hành lễ, tìm tòi trong ký ức, trong đầu không hề có ấn tượng gì đối với vị lão giả này.

Tín bá khẽ gật đầu, quay sang nói với Đồ Thiên Thanh:

- Các người mau đi vào gặp lão phu nhân và lão tướng quân đi, thiếu phu nhân tái phát tật cũ, không đợi được hài tử Thiên Hà này trở về, năm ngày trước đã đi rồi, thiếu tướng quân cũng sắp không duy trì được, bất quá còn cường ngạnh giữ lại một hơi thở, vẫn luôn nhắc tới hài tử Thiên Hà, mau đi đi, ta sẽ an bài những người khác cẩn thận!

Đồ Thiên Thanh nghe nói, lập tức kéo cánh tay Vân Thiên Hà theo.

- Thiên Hà, nhanh theo ta đi!

Vừa nói, hắn vừa kéo theo Vân Thiên Hà trước một bước chạy như bay hướng về phương hướng nội phủ.

79. Chương 79: Tang Lễ

Mà lần này Đồ Chính Đức gặp nạn, sau khi được hộ tống từ biên cương trở về vẫn ở tại Tử Vân Hiên Bắc Hầu Phủ, cũng đều do Vân Nương chăm sóc.

Sau khi Đồ Thiên Thanh kéo theo Vân Thiên Hà tới Tử Vân Hiên, liền chạy thẳng tới phòng ngủ.

Phòng ngủ tại Tử Vân Hiên, trong phòng ngoài, sắc mặt Vân Nương và lão phu nhân có chút tái nhợt, cũng có vẻ rất tiêu tụy. Một người là tận mắt thấy nhi tử một ngày không bằng một ngày mà thương tâm muốn chết. Một người là tận mắt thấy trượng phu duy nhất sắp qua đời mà buồn bã không vui.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, lão phu nhân quay mặt lại, thấy là Đồ Thiên Thanh và Vân Thiên Hà chạy tới liền vội vàng đi đến, giữ chặt cánh tay của hai người. Rất cục nịnh không được mà lão lệ tung hoành, nước mắt rào rào rơi xuống:

- Tôn nhi! Các người đã trở về rồi!

Vân Nương nhìn thấy nhi tử đã trở lại. Mặc dù trong lòng vui mừng nhưng nghĩ đến trượng phu nằm trên giường bệnh sắp chết đi, dưới sự ảnh hưởng của lão phu nhân cũng nước mắt lưng tròng, rất nhanh thành dòng rơi xuống.

Sau khi Vân Thiên Hà vào nhà, cũng chưa kịp nói gì với mẫu thân, chỉ là kịp cho nàng một ánh mắt an ủi liền bị lão phu nhân vội vàng lôi kéo vào phòng ngủ.

- Đức nhi! Con mở mắt ra nhìn xem. Đây là đứa con Thiên Hà của ngươi. Nó đã trở lại, con mau mở mắt ra nhìn nó đi!

Trên giường bệnh, khuôn mặt vốn oai hùng bất phàm của Đồ Chính Đức hiện giờ trở nên tiều tụy, sức sống cạn kiệt, sắc mặt xám trắng còn mang chút tím tái, tử khí hiện lên. Sau khi lão phu nhận dẫn hai tôn tử (cháu trai) đi vào, thấy hai mắt hần nhắm nghiền, hô hấp càng ngày càng yếu không khỏi lo lắng kêu lên.

Vân Thiên Hà đứng ở bên giường, vẻ mặt thản nhiên đánh giá người được gọi là phụ thân này. Thấy bộ dạng hấp hối sắp qua đời của hần cũng không khỏi có chút buồn bã.

Bỗng nhiên...

Đồ Chính Đức đột nhiên mở mắt, trong khoảnh khắc nhìn thấy Vân Thiên Hà, bên trong con ngươi của hần hiện lên một đạo tinh quang, trên khuôn mặt tro tàn tái nhợt kia cũng mang theo vài phần đỏ ửng khác thường.

Hần chậm rãi xoay đầu lại, thật sâu trong hốc mắt có vài phần ứa át. Thần sắc có chút kích động, nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Hà đang quan sát hần, môi rung rung nửa ngày mới nói ra một câu:

- Những người khác đi ra ngoài. Ta muốn một mình trò chuyện với Thiên Hà!

Nghe xong lời này, mọi người đều sửng sốt. Lão phu nhân lau nước mắt đã chảy ròng, hướng về phía Đồ Thiên Thanh và Vân Nương gật gật đầu, đều đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này, không biết Đồ Chính Đức từ nơi nào lấy được khí lực, đột nhiên nửa ngồi dậy, nắm thật chặt tay Vân Thiên Hà rồi nói:

- Hải tử, mấy năm nay...làm cho mẹ con hai người chịu khổ. Ta...Ta không hoàn thành trách nhiệm của một...phụ thân và...Trượng phu. Con có oán hận ta không?

Vân Thiên Hà lắc lắc đầu. Thiếu niên này vốn đã chết, hần bây giờ là một người xuyên việt đến từ thời không khác. Nếu phải nói thì hần không có lý do gì để oán hận người này.

Nhìn đến ánh mắt rất bình tĩnh của Vân Thiên Hà, trên khuôn mặt Đồ Chính Đức hiện lên vẻ tươi cười vui mừng. Tay hần run rẩy giơ lên, từ chăn đệm bên dưới giường lấy ra một túi gấm giao cho Vân Thiên Hà:

- Hải tử, vì phụ vốn cũng không hy vọng xa vời là sẽ nhận được tha thứ của hai mẹ con. Nhưng hôm nay, ta đã không còn gì tiếc nuối. Ta không có đồ vật gì để đưa cho con. Túi gấm này con hãy cất kỹ. Bên trong có một tấm bản đồ. Chờ sau này đến lúc tu vi võ đạo của con có thành tựu thì có thể đi thu hồi vật cất giấu trong bản đồ. Mặt khác có một bức thư và còn có một kiện túi vật di thất trên người mẹ của con trước khi vào phủ. Ta mất thời gian mười hai năm mới tìm lại được tín vật kia nhưng không có cơ hội giúp mẹ con tìm được người thân thất lạc. Sau này bằng vào manh mối lưu lại trong lá thư này, còn có kiện tín vật kia, con tiếp tục giúp mẹ của con tìm thấy người thân mà nàng thất lạc hai mươi mấy năm. Ta vẫn cảm thấy rất có lỗi với mẹ của con. Hơn nữa sự kiện say rượu loạn tính kia...Cũng khiến ta áy náy cho đến tận bây giờ. Khụ...

Đồ Chính Đức nói một hơi nhiều lời như thế, đột nhiên bắt đầu ho. Khóe miệng trào ra một cổ máu đen, hần cũng không để ý đến. thở dốc vài hơi, tiếp tục nói:

- Hải tử, hiện tại ngươi đã trưởng thành...Sau này...cần chiếu cố tốt mẹ của con...Như vậy...Ta cũng...có thể nhắm...mắt...

Nói xong, tay của Đồ Chính Đức đang nắm chặt Vân Thiên Hà đột nhiên buông lỏng, cả người mềm nhũn ngã xuống giường. Đã không còn hơi thở nhưng ánh mắt của hần lại phát ra vẻ vui mừng và bình yên.

Sau khi thấy mặt Vân Thiên Hà lần cuối cùng, Đồ Chính Đức liền bình yên ra đi.

Đối với việc lần lượt ra đi của hai vợ chồng vị kiêu tướng sa trường này làm cho toàn bộ trên dưới Bắc Hầu Phủ bao trùm trong một bầu không khí bi thương.

Sau khi làm tốt tang lễ, tế điện cũng những việc liên quan, Bắc Hầu Phủ chính thức công khai báo tang ra bên ngoài. Quan viên ở các nơi trong kinh thành dồn dập tiến đến bái tế phúng viếng.

Linh án nằm ở trong Tiễn viện của phủ, Lão phu nhân ngồi bên án rơi lệ. Mà Vân Nương, Vân Thiên Hà, Đồ Thiên Thanh mặc đồ tang, quỳ trước linh đường. Mỗi khi có một đạt tân khách tiến đến bái tế dâng hương thì theo như nghi lễ truyền thống, bọn họ đều phải tiến hành lễ đáp tạ.

Ở cửa tiếp khách chính là Tín bá. Mỗi khi có tân khách tiến vào linh đường bái tế thì Tín Bá đều cao giọng đọc tên. Mấy đạt phía trước đều là đại biểu thân thích đến từ các vùng phụ cận Kinh Thành có quan hệ thông gia với gia tộc Đồ thị. Còn có cả những tướng sĩ từng tham gia quân ngũ dưới trướng của Đồ Chính Đức, hiện nay đã xuất ngũ.

Sau khi Vân Thiên Hà đáp lễ máy móc không biết bao nhiêu đạt tân khách, liền chợt nghe Tín Bá ở bên ngoài cao giọng nói:

- Túc Tĩnh vương điện hạ vào bái tế!

Lúc này, Vân Thiên Hà hơi hơi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy từ cửa đi tới một vị trung niên nhân dáng người cao lớn uy vũ, tướng mạo anh tuấn, có cổ nho nhã như làn gió nhưng cũng không đánh mất vẻ oai hùng sắc bén, cơ trí phi thường. Lúc này vẻ mặt trung niên nhân nghiêm túc, đi tới trước linh đường, đi theo phía sau hắn là một vị trung niên mặc lam sam, eo buộc đai đen, chính là Tuyết Ông Tiên Sinh.

Sau khi Túc Tĩnh Vương và Tuyết Ông Tiên Sinh đi vào, có người hầu mang hương đã đốt cháy, cung kính giao cho hai người. Sau khi bọn họ tiến đến trước linh án khom người tế bái liền đi tới trước mặt người nhà.

Tại thời điểm Vân Thiên Hà đáp lễ với Đồ Thiên Thanh, Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn Vân Thiên Hà. Sau khi hơi đánh giá một phen, trong ánh mắt cũng lộ ra một vẻ ngạc nhiên nhưng trong lòng thì hơi giật mình. Nhớ rõ lúc mới rời đi Lợi Châu, tiểu tử này bất quá mới là một Võ Sĩ cấp chín. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi không gặpm hắn cư nhiên không cách nào nhìn thấu tu vi võ đạo của tên tiểu tử này, quả thực là việc lạ.

Thần sắc của Tuyết Ông Tiên Sinh biến hóa không tránh được cặp mắt tinh tường của Túc Tĩnh vương. Hắn thấy lúc Tuyết Ông Tiên Sinh đánh giá Vân Thiên Hà lộ ra ánh mắt khác thường, cũng không khỏi đưa mắt nhìn sang Vân Thiên Hà. Sau khi hơi hơi đánh giá vài lần, quay mặt lại liếc mắt nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh một cái, tựa hồ có có ý hỏi.

Đợi Tuyết ông Tiên Sinh gật gật đầu, Túc Tĩnh Vương lại nhìn Vân Thiên Hà một hai lần, ánh mắt lộ ra một tia cổ quái, liếc mắt nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh rồi trước tiên đi ra khỏi linh đường. Nhưng không rời khỏi Bắc Hầu Phủ mà dưới sự dẫn đường của hạ nhân Hậu phủ, tìm một cái đình viện ngồi xuống

Sau khi nha hoàn dâng trà lui ra, Túc Tĩnh Vương hỏi:

- Tiên sinh, vị thiếu niên vừa rồi chính là người mà người từng khen ngợi với bản vương, bản vương nhìn hắn quả thật là có chỗ không giống người thường. Chỉ là vì sao bản vương nhất thời nhìn không thấu tu vi võ đạo của hắn?

Tuyết Ông Tiên Sinh trầm tư, cũng là mặt đầy khó hiểu, nói:

- Kể này càng thêm thần bí rồi, nhớ rõ trước khi ta rời Lợi Châu, tu vi của hắn mới chỉ là Võ Sĩ cấp chín. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi nửa năm, cư nhiên ngay cả ta cũng không nhìn thấu được sâu cạn của hắn. Hắn là tiểu tử này gặp kỳ ngộ, tu tập bí pháp gì đó mới có thể che giấu được tu vi võ đạo, chắc là vừa vận đem ra thử, không bằng về sau tìm cơ hội thử hắn một lần?

- Cũng tốt!

Túc Tĩnh Vương gật đầu.

Lúc này, một gã thị vệ đột nhiên vội vã đi tới, trong tay cầm một phong thư giao cho Túc Tĩnh Vương.

Túc Tình Vương tiếp nhận thư tín, sau khi mở ra xem, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, tiện tay giao thư tín cho Tuyết Ông Tiên Sinh rồi nói:

- Lão già Giang Thụ Viễn này thật đúng là lắm chuyện, điên cuồng thu mua linh dược giải độc khắp kinh thành, trong hồ lô của hắn rốt cuộc bán thuốc gì?

80. Chương 80: Dị Tộc

Bảy ngày sau, phu phụ Đồ Chính Đức được mang đi mai táng tại nghĩa trang Công hầu cùng ngoại ô Kinh Thành, sau đó Bắc Hầu Phủ lại khôi phục sự yên lặng ngày xưa.

Chỉ là trong bầu không khí yên lặng này, bên trong phủ cũng đã xảy ra một ít biến hóa rất nhỏ, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới.

Lục Vô Yên mang theo tám chiến sĩ Thiên Đồ, nhanh chóng được dàn xếp vào trong phủ, bắt đầu chia ra các nơi chấp hành nhiệm vụ, cùng quen thuộc với hoàn cảnh Kinh Thành, chuẩn bị tiếp ứng hai mươi bốn chiến sĩ Thiên Đồ mấy ngày nữa sẽ đến.

Những chiến sĩ Thiên Đồ nguyên bản trong phủ đã dần dần bí mật rút về Lợi Châu. Tín bá cũng nhân cơ hội này triệt bỏ một bộ phận nhân viên không dùng tới.

Lễ tang qua đi, lão phu nhân để cho các gia đình, nha hoàn chỉnh lý tu sửa đổi mới hoàn toàn Linh Thiên Các trong Tây Viện vốn để đó không dùng tới, cũng tại chủ trách nơi này bố trí linh án. Vân Thiên Hà sau này chuyên tới ở đây, cũng muốn vì Đồ Chính Đức giữ đạo hiếu ba năm.

Trong Linh Thiên Các, lão phu nhân gửi tới cho Vân Thiên Hà bốn nha hoàn sai việc, phân biệt tên gọi là Xuân Hương, Hạ Hương, Thu Hương, Đông Hương, chủ yếu chăm sóc sinh hoạt thông thường hàng ngày của Vân Thiên Hà như mặc quần áo ngủ nghỉ...các loại chuyện tình hỗn tạp nhưng không thể thiếu được.

Mà trong ngoại viện, Tín bá Cũng chọn bốn người thân thể khỏe mạnh, đã từng gia nhập quân đội sau này xuất ngũ tới làm binh sĩ canh gác Linh Thiên Các, cũng đảm đương nhiệm vụ thị vệ, do Vân Thiên Hà sai bảo, phân biệt là Đồ Ngũ, Đồ Lục, Đồ Thất, Đồ Bát.

Sử Trường Đức lại Đồ phủ Lợi Châu vốn là võ thị thiếp thân của Vân Thiên Hà, hiện tại đã tới Bắc Hầu Phủ, hắn vẫn như cũ là võ thị bên cạnh Vân Thiên Hà, bất quá Tín bá an bài cho hắn chức vụ quản sự Tây Viện, lãnh đạo bốn nha hoàn Xuân Hạ Thu Đông còn có mấy thị vệ và một ít tạp dịch sai vặt, chủ yếu phụ trách sinh hoạt thường ngày của Vân Thiên Hà.

Sau khi sắp xếp tất cả mọi chuyện thỏa đáng, Đồ Thiên Thanh tập hợp tất cả các quản sự, gia đình, nha hoàn và các hộ vệ trong Bắc Hầu Phủ lại một chỗ, sau đó trọng điểm giới thiệu cho Vân Thiên Hà tình huống cụ thể của những người này, để Vân Thiên Hà có thể mau chóng quen thuộc với tình huống phân bố cấu thành các hạ nhân, quân sự trong phủ.

Lúc này đã tiến vào đầu hạ, khoảng cách tới thi hương võ khoa chỉ còn lại hơn ba tháng mà thôi, trong thời gian này Đồ Thiên Thanh muốn bế quan khổ luyện binh pháp quân lược, còn muốn luyện công, sắp xếp thời gian rất chặt chẽ.

Lần này, chuyện Đồ Chính Đức bị đâm một đao, tuy biết rằng là âm mưu, trong lòng rất nhiều người đều rõ ràng, thế nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, cũng không có cách nào trừng trị hung phạm, bất quá hoàng đế để trấn an Đồ gia, truy phong Đồ Chính Đức phong hào Tước vị, Đồ Thiên Thanh là trưởng tử, cũng được kế thừa Tước vị, thế nhưng muốn đảm nhiệm chức quan nào đó phải thông qua con đường khoa khảo.

Dùng thời gian mười ngày, Đồ Thiên Thanh đã cẩn thận bàn giao xong tất cả mọi chuyện cần thiết trong Bắc Hầu Phủ cho Vân Thiên Hà, cũng tự mình dẫn hắn đi xem xét một lượt, sau đó Đồ Thiên Thanh liền tiến vào trạng thái bế quan.

Mà trong lúc này, lại có mười hai chiến sĩ Thiên Đồ bí mật từ Lợi Châu chạy tới Kinh Thành, dẫn đầu mười hai người này, chính là Thu Hàn, Vân Thiên Hà và Lục Vô Yên trong bí thất Bắc Hầu Phủ hội kiến với Thu Hàn.

Chỉ là lần này Thu Hàn tới, còn mang theo một phong thư do Đồ Nguyên Tán viết gửi cho Vân Thiên Hà.

Trong thư Đồ Nguyên Tán nhắc tới, lần này an bài mười hai chiến sĩ Thiên Đồ tới Bắc Hưu Phủ, do Vân Thiên Hà trực tiếp thống lĩnh chỉ huy, đoạn tuyệt liên quan với Đồ phủ, bất luận kẻ nào cũng không có quyền can thiệp, nói cách khác, từ nay về sau, ba mươi hai chiến sĩ Thiên Đồ này chỉ phục tùng mệnh lệnh một người Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà cũng có thể thay đổi biên chế mới hoàn toàn một lần nữa.

Xem xong phong thư này, trong lòng Vân Thiên Hà tỉ mỉ suy nghĩ. Đồ lão gia tử đưa sinh tử ba mươi hai chiến sĩ Thiên Đồ hoàn toàn giao cho chính mình nắm giữ trong tay, rốt cuộc là có dụng ý gì đây?

Lục Vô Yên nói:

- Thiên Hà, chuyện chúng ta gặp phục kích tại trấn Phong Diệp lão phu đã viết một phong thư gửi cho lão gia, lão gia đối với biểu hiện của ngươi trong lần chiến đấu với chiến sĩ Hắc Sát Giang thị lần này rất tán thưởng và vui mừng, hẳn an bài như vậy, ngươi có thể sẽ cảm thấy hoang mang, vậy cứ để lão phu giải thích nghi hoặc cho ngươi!

Nói xong, Lục Vô Yên quay sang bên cạnh.

- Thu Hàn, cởi mặt nạ của ngươi ra!

- Vâng!

Lúc này, Thu Hàn mặc tử bào, đeo mặt nạ vươn tay, liền tháo mặt nạ trên mặt xuống, vừa nhìn thấy Vân Thiên Hà không khỏi cảm giác kinh hãi.

Khuôn mặt vừa mới lộ ra, chính là một khuôn mặt tái nhợt tới mức đáng sợ, không có một chút huyết sắc nào, đôi lông mày trắng như tuyết, chòm râu cũng trắng, thậm chí là lỗ tai của hắn cũng mười phần kỳ dị, cuối vành tai khá nhọn khác hẳn so với người bình thường, làm người khác vừa nhìn qua, nghĩ có điểm dữ tợn, nhất là trên trán của hắn, có một hình xăm tội nô vô cùng bắt mắt, nhìn thấy mà giật mình, đồng thời trong lòng cũng kinh ngạc không thôi.

Tại Đại Đường quốc, phạm là người có hình xăm tội nô, bất luận kẻ nào nhìn thấy, phải báo cho quan phủ, không được phép chứa chấp bao che thu lưu, bằng không mắc tử tội, rất nhiều người đều hiểu rõ đây là luật pháp Đại Đường Quốc, thế nhưng không mấy người biết luật pháp kỳ quái như vậy rốt cuộc vì sao?

Thấy biểu tình khiếp sợ của Vân Thiên Hà, Lục Vô Yên nói:

- Thiên Hà, Thu Hàn từ khi ra đời tới nay đã có hình xăm tội nô này rồi, ngươi có biết lý do của hình xăm tội nô hay không?

Vân Thiên Hà lắc đầu.

Lục Vô Yên nói:

- Đây là một loại chuyện xưa tiền triều, còn có liên quan tới mấy chủng tộc thần bí, thời kỳ tiền triều, phương bắc tổng cộng có Ngũ Tông Thị, ngoại trừ Đồ, Ngư, Giang hiện tại ra, còn có Lục Thị và Thu Thị.

Lục thị và Thu thị từng ở nơi cực lạnh phương bắc, bởi vì huyết mạch trời sinh của bọn họ khác với người thường, là hậu duệ Phong Tộc và Tuyết Tộc từ xưa truyền thừa xuống, Phong Tộc và Tuyết Tộc bởi vì sống trong môi trường băng thiên tuyết địa, tướng mạo tương đối kỳ quái, hơn nữa người hai tộc này, cũng sở hữu năng lực thiên phú vượt qua người thường, Phong Tộc trưởng thành cực kỳ tuần mỹ, mà Tuyết Tộc thì sở hữu thọ mệnh vượt qua so với người thường.

Hai tộc này sinh sôi nảy nở truyền thừa xuống, tới thời kỳ tiền triều, hoàng đế không hề bài xích, mà cũng không ai kỳ thị với dị tộc, có thể giống như mọi người bình thường khác, cũng dung nhập vào sinh hoạt thường ngày của bọn họ, có thể chung sống hòa bình, vì vậy rất hay xảy ra tình huống hai tộc này thông hôn với ngoại tộc, đến thời kỳ Ngụy triều, loại cục diện này đạt tới mức thịnh hành nhất, hai đại thế gia Thu thị và Lục thị cũng bởi vì có quan hệ thông hôn với Tuyết Tộc và Phong Tộc mà sinh sôi nảy nở rất nhiều hậu duệ.

Thế nhưng, bởi vì tướng mạo hậu duệ Lục thị nam rất anh tuấn, nữ tuyệt sắc khuynh thành, mà hậu duệ Thu thị thì có thọ mệnh tương đối dài lâu, tới thời kỳ Hậu Ngụy, hoàng đế rất thích nạp nữ tử hậu duệ

Phong tộc và Tuyết tộc làm hoàng phi, muốn thay đổi huyết thống hậu thế, có được sự sủng hạnh của hoàng thất, Lục thị nhanh chóng trở thành đệ nhất thế gia đại tộc thời kỳ Hậu Ngụy, mà Thu thị cũng không kém hơn bao nhiêu, bị người ngoài đổ kị.

Mà khi tới thời kỳ Ngụy mạt (cuối Ngụy), thiên hạ đại loạn, để né tránh chiến loạn lan tới, Thu thị và Lục thị từ biệt sự nghiệp khi đang tới đỉnh vinh quang, an cư nơi cực hàn phương bắc. Cũng không lọt vào máu tanh tàn sát, tránh thoát được một kiếp, thế nhưng, sau khi Đại Đường định thiên hạ, hoàng đế Đường triều vì muốn thanh trừ dư nghiệt hoàng thất tiền triều, đã tiến hành một lần tẩy trừ tại phương bắc. Lục thị và Thu thị trước đó có liên quan rất nhiều với hoàng thất tiền triều, cộng thêm lúc đó bị Giang thị buông lời gièm ba bán đứng, chịu tàn sát máu tanh, hầu như bị diệt tộc.

Cuộc tẩy trừ như vậy giăng co một năm, bất quá hậu nhân Lục thị và Thu thị cũng có khá nhiều người thành công chạy trốn được, bọn họ ẩn náu thế gian, sau hoàng đế lo lắng hai thị tro tàn lại cháy phục thù, liền định ra một cấm luật, sau này phạm thấy hậu duệ hai tộc này, lập tức giết chết không thối.

Bất quá tới thời kỳ đệ nhị hoàng đế Đại Đường, hoàng đế nghĩ phương thức chém tận giết tuyệt như vậy quá mức tàn bạo, không quá thỏa đáng, liền một lần nữa thay đổi cấm loạn, phạm là hậu duệ Thu thị và Lục thị, sau này giai vị tội nô, chỉ có thể chịu hai mươi năm khổ dịch mới có thể lột bỏ thân phận tội nô.

Thế nhưng những đệ tử hậu duệ hai tộc này làm sao có thể chịu đựng được hai mươi năm tàn khổ dày vò, cuối cùng vẫn có thể chết trong tay khổ dịch, đây chung quy vẫn chỉ là loại biến hướng tàn sát diệt tộc mà thôi!

Khi Lục Vô Yên nói tới đây, tâm tình vô cùng kích động, ngay cả Thu Hàn cũng tỏa ra một cỗ khí tức băng hàn không gì sánh được, trên trán nổi gân xanh, trong ánh mắt mang theo một cỗ cừu hận sát ý thấu xương.

Vân Thiên Hà nghe xong đoạn cổ sự này, cũng không nhịn được hơi động dung.

Suy nghĩ một chút liền nói:

- Nhưng nếu hoàng đế Đại Đường chỉ đối với hai hậu duệ Phong Tộc và Tuyết Tộc là Thu thị và Lục thị định ra cấm luật tội nô này, như vậy cũng quá hoang đường!

- Không sai, bởi vì thiên hạ ngoại trừ hậu duệ Tuyết Tộc và Phong Tộc tồn tại, còn có Hỏa Tộc, Vu Tộc, Độc Nhân Tộc, Vụ Tộc...hơn mười dị tộc tồn tại, hậu duệ những dị tộc này phân bố khắp các quốc gia thiên hạ, mà Đại Đường định ra luật pháp như vậy, chủ yếu nhắm vào những dị tộc có năng lực đặc thù, kỳ thực hoàng đế khai quốc Đại Ngụy tiền triều, cũng chính là một hậu duệ của Hỏa Tộc, vì vậy Đại Ngụy vương triều có thể dung nạp những dị tộc này, bởi vì bản thân bọn họ cũng là hậu duệ dị tộc, do chính nguyên nhân này mới làm cho Đại Đường vương triều kiêng kỵ dị tộc quật khởi, do đó mưu đồ đoạt giang sơn bọn họ, thực sự quá sai lầm tới buồn cười!

Lục Vô Yên oán hận nói.

81. Chương 81: Tình Thế

Phong Tộc và Tuyết Tộc, thật ra từ ý nghĩa của cái tên là có thể đại khái biết được năng lực thiên phú của bọn họ là gì. Nếu chủng tộc như thế mà phát triển lớn mạnh, lại có thêm dã tâm mà nói, quả thật là đáng sợ mười phần.

Nhưng mà trong suy nghĩ của Vân Thiên Hà, hẳn cảm nhận được luật pháp bài trừ dị tộc do nước Đại Đường đặt ra này không những không có lợi, ngược lại còn là một tai họa ngầm rất lớn. Cho dù mấy dị tộc kia không có dã tâm, nhưng nếu những dị tộc này bị người khác lợi dụng mà nói...Hậu quả suy nghĩ là có thể biết.

Từ trong lời nói của Lục Vô Yên, Vân Thiên Hà cũng đã phát hiện ra một vài điều không bình thường. Lục Vô Yên nhắc đến khai quốc hoàng đế của triều trước là một vị hậu duệ của dị tộc nhưng hẳn lại có quan hệ với Hỏa Nguyên Địa môn, một trong bốn đại tông môn. Như thế, nguyên nhân lúc trước mà vị quân vương này tiêu diệt bốn đại tông môn cũng đã làm cho người khác phải suy nghĩ rồi.

Vân Thiên Hà đoán, e rằng bốn đại tông môn cùng với những dị tộc kia cũng có vô vàn quan hệ.

Câu nói kế tiếp của Thu Hàn khiến cho Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng hiểu rõ dụng ý của lá thư mà Đồ Nguyên Tấn gửi đến.

Chỉ nghe Thu Hàn nói:

- Ba mươi hai chiến sĩ Thiên Đồ có cả nam cả nữ. Có mười sáu người là hậu duệ Lục thị, mười hai người là hậu duệ Thu thị, bốn người còn lại chính là đệ tử của Đồ gia kết hợp với nữ tử của Thu thị sinh ra, diện mạo đặc dị, là người không thể lộ ra ngoài sáng!

- Ở đây là tất cả mọi người của hai nhà? Vân Thiên Hà cau mày hỏi.

Lục Vô Yên lắc đầu nói:

- Ba mươi hai người này chỉ chiếm một nửa di mạch của hai nhà, mà đều là người trẻ tuổi. Một chút phụ nhân lớn tuổi cùng tiểu hài tử tuổi nhỏ phần lớn đều ở ẩn trong núi tuyết nơi cực bắc. Bất quá trước mắt vẫn có vài chục người đang ở Quỷ Hạp chịu lao dịch khổ sai. Chúng ta không có cách nào cứu được!

- Quỷ Hạp ở nơi nào?

Vân Thiên Hà tò mò hỏi.

Lục Vô Yên trả lời:

- Quỷ Hạp ở phía tây nam Khai Châu. là nơi giáp ranh với biên giới sa mạc Liệt Diễm Đế Quốc. Địa thế nơi đó hiểm ác lại nhiều Linh thú hung mãnh. Nhưng ở nơi đó có một mỏ Tử Kim quang mạch, được quân đội của Đại Đường đóng quân thủ vệ, sử dụng lao dịch khổ sai để bí mật khai thác!

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, Đồ lão gia tử hiện tại đã nói cho hắn biết bí mật trọng đại như vậy, có hơi qua loa một chút hay không? Chẳng lẽ sẽ không sợ hắn...

Những nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ đây là xuất phát từ một loại tin tưởng đối với hắn nên mới có thể nói cho hắn biết những bí mật này. Nhưng hắn vẫn có chút khó hiểu, gia tộc Đồ thị và hai gia tộc kia đến tột cùng là có quan hệ như thế nào. Gia tộc Đồ thị đang đóng cái vai như thế nào, vốn hắn đã nghĩ đến hồ nước gia tộc Đồ thị rất sâu, nhưng hắn thật không ngờ sẽ sâu không thấy đáy như vậy.

Nhìn thấy thần sắc của Vân Thiên Hà, Lục Vô Yên nói:

- Có chuyện hiện tại có thể nói cho người biết. Người vợ đầu tiên của lão gia tử gọi là Lục Mẫn Thanh, là muội muội của ta, cũng là đệ tử nhập thất Tuyết Vực Thiên Môn!

- Người nói cái gì?

Vân Thiên Hà kinh hãi, cảm giác trong đầu càng lúc càng hỗn loạn. Hắn có chút không rõ lắm quan hệ phức tạp trong đó.

Lục Vô Yên tiếp tục nói:

- Hai tử, kỳ thật lần này lão gia tử chuẩn bị tập trung tương lai của gia tộc Đồ thị lên người của người. Nhất thời người có thể không rõ ràng quan hệ phức tạp rắc rối trong đó. Nhưng mà lão phu sẽ từ từ nói rõ cho người nghe!

- Tổ tiên của gia tộc Đồ thị chính là một chi nhánh của họ tộc Mãn Sơn, một trong chín đại thế gia của Hỏa Nguyên Địa Môn. Sau này, tại thời kỳ Đại Ngụy vương triều không biết vì nguyên nhân gì mà lọt vào sự hãm hại cướp đoạt của các tông môn dị tộc khác, gần như bị diệt tộc. Mà lúc ấy chi nhánh này tránh thoát được một kiếp, liền dời đến phương Bắc, đổi tên thành họ Đồ.

- Mặc dù mai danh ẩn tích nhưng bát đại thế gia vẫn không muốn buông tha cho bọn họ, ở lúc đó, gia tộc Đồ thị nguy cơ bốn phía, dưới tình huống bất đắc dĩ liền gia nhập Tuyết Vực Thiên Môn. Dưới sự che chở của Thiên Môn mới có thể bảo toàn gia tộc, từ đó mới phát triển xuống được. Sau đó đến thời kỳ Ngụy Mạt, Thiên Môn trợ giúp Đại Đường khiến Đại Đường bình định loạn thế, thống nhất thiên hạ, Nhưng mà lại phá hư quy tắc do tứ đại tông môn định chế. Trong tứ đại tông môn, Địa Môn và Hoàng Môn lấy điều

này làm nguyên nhân đã từng nhiều lần sinh ra xung đột cùng tranh đấu với Thiên Môn, cũng khiến cho các gia tộc phụ thuộc tông môn triển khai đấu tranh kịch liệt.

- Bất quá sau này lại có người tiết lộ nguyên nhân căn bản phát sinh xung đột giữa các tông môn, gia tộc chủ yếu là vì năm đó sau khi khai quốc hoàng đế Đại Ngụy dẫn dắt cửu đại thể gia vây giết Huyền Môn, Huyền Môn mất đi một loại có thể gọi là bảo vật nghịch thiên..." Cửu chuyên long phách đan".

- Mà chín đại thể gia vẫn luôn bí mật điều tra, cuối cùng nhận định vật ấy mất đi có liên quan tới họ tộc Mãn Sơn. Lúc này mới khiến cho họ tộc Mãn Sơn bị bức hại, bí mật của Địa Môn liên hợp Hoàng Môn bị bại lộ ra. Sau khi Thiên Môn trợ giúp Đại Đường thống nhất thiên hạ, tam đại tông môn vẫn như trước cho rằng vật ấy nhất định là rơi vào trong tay của Thiên Môn dẫn đến không ngừng tranh đấu trong bóng tối.

- Nhưng thời gian lâu ngày, Thiên Môn trường kỳ phải chịu áp lực rất lớn từ tam đại tông môn cho đến rất nhiều gia tộc, liền cầu viện một tổ chức thần thánh, lúc ấy là bí ẩn nhất thế gian lại nắm giữ Xã tắc thần khí và Võ đạo thần khí. Tên tổ chức này chính là "Thánh Vũ Tông"!

Nghe được ba chữ "Thánh Vũ Tông", trong lòng Vân Thiên Hà kinh hoàng, có rất nhiều vấn đề nhưng không có mở miệng, vẫn trầm mặc lắng nghe như cũ.

- Chỉ là "Thánh Vũ Tông" không để ý đến phân tranh trong thiên hạ. Lúc ấy mặc dù Thiên Môn có Đại Đường làm lợi khí phụ trợ nhưng dưới sự đè ép mạnh mẽ ở khắp nơi cũng không có lực chống đỡ. Đến lúc này, tông chủ Thiên Môn liền phái một vị nữ tử đi Thánh Vũ Tông để khẩn cầu viện trợ. Cuối cùng, Thánh Vũ Tông tham dự vào tranh đấu giữa Thiên Môn và các tông môn khác, nhưng Thiên Môn cũng không gượng dậy nổi.

Lục Vô Yên nói tới đây liền nhìn Vân Thiên Hà rồi nói tiếp:

- Bây giờ người hẳn là đoán được rồi. Vị nữ tử kia chính là muội muội của lão phu!

Cuối cùng Vân Thiên Hà cũng hiểu được tất cả nguyên nhân xảy ra quan hệ rắc rối phức tạp này đều là bởi vì một vật có liên quan đến gia tộc Đồ thị. Mà lúc cùng đường gia tộc Đồ thị lại đầu nhập vào Thiên Môn. Tất nhiên cũng liên lụy đến Thiên Môn cũng bị công kích bởi các tông môn và các thể gia mơ ước bảo vật khắp nơi.

Xem ra hiện tại gia tộc Đồ thị đã lâm vào bên trong một cái lốc xoáy cực lớn, đã không cách nào tự kiềm chế được. Hồ nước này quả nhiên là sâu không thấy đáy!

Lục Vô Yên không khỏi trầm tư một lát, chờ đợi Vân Thiên Hà dần dần tiêu hóa hết nội dung trong lời nói của hắn, sau đó mới nói tiếp:

- Bây giờ người đã rõ ràng tình trạng hiện tại của gia tộc Đồ thị. Như vậy kế tiếp lão phu sẽ nói cho người biết một chút tình trạng hiện tại của thiên hạ!

- Mặc dù hiện giờ Đại Đường Quốc thái bình cường thịnh nhưng sóng ngầm trong đó cũng đã bắt đầu khởi động. Cái này không chỉ nói đến phân tranh giữa tứ đại tông môn mà cũng đã liên lụy đến đấu tranh trên chính trị và quân sự. Thiên hạ bây giờ chia làm bốn phe phái. Một phe chính là công thần trợ giúp Đại Đường bình định thiên hạ, nguyên bản là có quan hệ với Thiên Môn, được xưng là Bắc phái. Có khuynh hướng trung lập!

Một phe chính là có quan hệ với các tông môn khác, lấy gia tộc Mạc thị ở Thanh Châu làm thành viên tích cực trên triều đình, thường đối nghịch với Bắc phái. Được xưng là Nam phái, có khuynh hướng về phía hoàng tử.

Vốn gia tộc Giang thị cũng thuộc loại phái trung lập nhưng lại có thù cũ với gia tộc Đồ thị, sau lại có quan hệ thông gia với gia tộc Mạc thị. Đến bây giờ tự nhiên cũng đã gia nhập Nam phái. Hiện tại Nam phái lấy tập đoàn Giang Mạc trong triều đình làm cơ sở, càng dần cường đại hơn.

Phe thứ ba chính là Hoàng tử phái, là đám người ủng hộ Đại hoàng tử. Hoàng tử phái không tham dự vào đấu tranh giữa Nam phái và Bắc phái nhưng lại thường xuyên vụng trộm bảo trì quan hệ lui tới với gia tộc và các quan viên của hai phái, thuộc loại không hướng về bên ngoài nhưng quan hệ tốt với cả hai.

Cuối cùng phe thứ bốn là phái trung lập, sẽ không nghiêng về một bên nào, cũng không bị mượn sức, dụ dỗ, chỉ trung thành với Hoàng đế. Mà một phái này nắm giữ lấy đầu mối nội các của triều đình, tiết chế đại quyền quân đội và chính trị, cũng là đối tượng trọng điểm để mượn sức của nhóm Hoàng tử phái. Cũng bởi vậy mà kinh thành này trở thành trung tâm của thị phi phức tạp, tranh đấu kịch liệt nhất, từ trung tâm khuếch tán ra ngoài. Đây cũng là toàn bộ tình trạng hiện nay của thiên hạ Đại Đường.

Mà gia tộc Đồ thị muốn sống sót trong trung tâm tranh đấu thì nhất định đi mỗi một bước đều phải rất cẩn thận, không thể xảy ra bất kỳ sai lầm nào. Bởi vì hiện tại khi Hoàng đế đề cập đến gia tộc liên quan tới tứ đại tông môn đều có một loại tâm lý đề phòng. Hiện tại hẳn không thể hoàn toàn diệt trừ mà chỉ có thể tạm thời lợi dụng tranh đấu của phe phái nhằm kiềm chế lẫn nhau, như vậy mới có thể làm cho cục diện chính trị cân bằng!

82. Chương 82: Viêm Hoàng

Vì vậy lần này trong Trấn Bắc quân thiếu mất chức vụ đại tướng quân, nhất định phải để Bắc phái tiếp nhận chức vụ, hoàng đế tuyệt đối không có khả năng để cho tập đoàn Giang Mạc có cơ hội xếp quân cờ vào.

Thiên hạ tứ quân nhất ngự, ngoại trừ hoàng đế đích thân nắm giữ ngự lâm quân ra, nam phái và hoàng tử phái hiện tại mỗi phương chỉ có một quân, mà Trấn Bắc quân và Định Đông quân, hoàng đế muốn cho Túc Tĩnh Vương vững vàng không chế trong tay, mới có thể bảo trì được cục diện cân đối vì diệu hiện tại, thẳng cho tới khi Bắc phái và phái trung lập hoàn toàn dung hợp một chút, và Nam phái ẩn lộ dã tâm gây rối, còn có hoàng tử phái, hình thành thế chân vạc cân đối.

Lục Vô Yên nói rõ tình thế mà Đồ thị hiện tại phải đối mặt, còn có tình thế toàn bộ thiên hạ ra rồi phân tích tương đối rõ ràng, nếu như hiện tại Đồ thị không vững vàng ôm chặt hai cái chân lớn triều đình và Thiên Môn thì rất dễ dàng thất thế, nhiều địch nhân muốn dồn Đồ thị vào chỗ chết như vậy, chần chẫn bọn họ sẽ không để cho Đồ thị chết có chỗ chôn chôn.

Nhưng Vân Thiên Hà nghĩ, nếu như Đồ thị quá ỷ lại sự che chở của Thiên Môn mà nói, nguy cơ trong tương lai sẽ càng lớn hơn nữa, thân là hoàng đế, làm sao có thể dung thứ cho một tổ chức nào đó vượt qua hoàng quyền, hoàng đế khai quốc Đại Ngụy tiền triều vốn xuất thân từ tông môn, ngay cả hẳn sau khi làm hoàng đế đều có dã tâm đối với tứ đại tông môn, huống chi hoàng đế Đại Đường Quốc hiện tại, tất cả các thế lực liên quan tới tông môn sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt.

Vì vậy nếu Đồ thị muốn ôm chân quan lớn, cũng chỉ có thể lựa chọn chân lớn hoàng quyền Đại Đường là tốt nhất, Đồ thị sinh tồn trong hoàn cảnh nguy cơ bốn phía, phải chậm rãi dứt bỏ dần quan hệ đối với Thiên Môn, toàn diện chuyển sang một phương thế lực hoàng quyền, chỉ có thần khí quốc gia mới là chiếc ô dù tốt nhất che chở cho Đồ thị.

Đương nhiên, tất cả phải dưới một tiền đề, bản thân Đồ thị cần phải cường đại hơn.

Bất quá lúc này hơn ba mươi vị cao thủ trong tay, tài nguyên trân quý như vậy, không chỉ cần phái sử dụng hợp lý, mà còn cần phải phát huy ưu thế của bọn họ tới mức tối đa. Vân Thiên Hà nhanh chóng truy hỏi tư liệu những người này cẩn thận, còn có phân chia tổ hợp, nghĩ thầm, nếu như truyền thụ cho các chiến sĩ Thiên Đồ này một ít kỹ năng đặc công và sát thủ kiếp trước, như vậy sẽ dần dần huấn luyện bọn họ trở thành một chi đội ngũ đặc công sát thủ chuyên nghiệp...

Tỉ mỉ suy nghĩ hồi lâu, Vân Thiên Hà nói:

- Lục bá, Thu thúc, nếu lão gia tử đã giao những chiến sĩ Thiên Đồ vào tay ta, ta thực sự có vài suy nghĩ riêng, muốn nghe ý kiến của hai vị tiền bối!

- A, nói nghe một chút!

Lục Vô Yên có chút thương thức nói, hẳn biết tiểu tử này có rất nhiều chiêu số hay, hơn nữa làm việc rất trật tự rõ ràng.

Vân Thiên Hà nói:

- Ta nghĩ lấy ba mươi hai người hiện tại làm cơ sở, phân chia thành một khung mới, tổ chức này...

Sau đó, Vân Thiên Hà diễn đạt một ít lý luận bộ đội đặc chủng, còn có một số phương pháp huấn luyện sát thủ, đổi thành ngôn ngữ của thời đại này, lần lượt sắp xếp hệ thống nói ra.

Lục Vô Yên và Thu Hàn liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt bọn họ có thể nhìn thấy trong lòng hai người đều vô cùng khiếp sợ, bộ phương án huấn luyện và cơ cấu tổ chức đặc công sát thủ này, bọn họ nghe xong quả thực có chút không thể nào tưởng tượng nổi, thế nhưng tử mĩ ngấm lại nội dung Vân Thiên Hà thuyết minh, bọn họ lại phải tin tưởng, thông qua ý nghĩ và trí tuệ thiên tài của tiểu hài tử này, hoàn toàn có thể thực hoàn thành phương án tổ chức kiến tạo chi đội ngũ mới.

Chỉ là Lục Vô Yên có chút không giải thích được, thuận tiện hỏi:

- Thiên Hà, đối với mấy chiến sĩ Thiên Đồ này, hầu hết bọn họ đều đến từ Lục thị và Thu thị chúng ta, từ nhỏ đã nhận ơn huệ che chở của Đồ thị lớn lên, vấn đề trung thành không cần phải lo lắng, thế nhưng người muốn hấp thu các dị tộc khác tiến vào tổ chức, vạn nhất...

Vân Thiên Hà lắc đầu cắt đứt lời nói của Lục Vô Yên, giải thích:

- Lục bá, hiện tại dị tộc luôn chống lại luật pháp tội nô Đại Đường ban hành, nhưng dị tộc cũng chỉ có thể trốn đông trốn tây, sinh tồn trong cuộc sống chờ đợi lo lắng đau khổ, dưới tiền đề này, vấn đề sinh tồn của bọn họ rất khó được đảm bảo, các người có thể thử tiếp xúc với một ít dị tộc trước, nghe nguyện vọng và cái nhìn của bọn họ, bởi vì bản thân các người cũng là hậu duệ dị tộc, tương đối dễ dàng giao lưu, cũng rất dễ nhận được tín nhiệm, bất quá ta nghĩ, chúng ta muốn hấp thu thiếu niên dị tộc vào trong tổ chức mới, cũng phải giành cho bọn họ sự che chở đảm bảo cuộc sống bình thường tại mức nhất định, sau khi những thiếu niên này tiến vào tổ chức, từ nhỏ đã tiếp thu huấn luyện giáo dục tổ chức...

Nghe xong lời giải thích của Vân Thiên Hà, còn có quá trình trình bày giải thích, Lục Vô Yên và Thu Hàn lần thứ hai đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt bọn họ đã không còn khiếp sợ nữa, mà là bội phục từ tận đáy lòng.

Hài tử này nắm rất chắc tâm lý con người, bọn họ là hậu duệ Phong Tộc và Tuyết tộc, nhận được sự che chở bảo đảm sinh hoạt ổn định của Đồ thị, khiến cho hậu duệ bọn họ có thể bình an tiếp tục sinh tồn nảy nở, tất nhiên bọn họ sẽ nhớ ơn và muốn báo ơn, tự nhiên nỗ lực trung thành, vì Đồ thị bán mạng, như vậy những dị tộc khác càng khổ sở hơn bọn họ, nếu có điều kiện đảm bảo như trên, vậy kết quả không cần phải nói...

- Thế nhưng, muốn bắt tay thành lập một tổ chức như vậy, không phải đơn giản nói mấy câu là có thể tiến hành được, phải có vật lực và tài lực vô cùng lớn mới có thể chống đỡ được!

Thu Hàn mở miệng góp lời.

Vân Thiên Hà gật đầu, kỳ thực mấy vấn đề này bọn họ đã sớm nghĩ tới, muốn kiếm tiền, làm một người hiện đại xuyên qua sống lại, hẳn tương đối tự tin, chỉ bất quá hiện tại hẳn còn thiếu một cơ hội tốt.

Lục Vô Yên ngấm lại nói:

- Thu Hàn nói có đạo lý, Thiên Hà, vấn đề này người định giải quyết thế nào, lẽ nào người dự định buôn bán?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Hai vị tiền bối, kỳ thực không cần chúng ta phải tự mình động thủ, lấy tài nguyên hiện tại của Đồ thị, chỉ cần sử dụng hợp lý hóa, hoàn toàn có thể chống đỡ được việc thành lập tổ chức và vận hành sau này, các người phải biết rằng, tổ chức này không phục vụ một mình ta, mà là phục vụ toàn bộ gia tộc Đồ thị!

- Uhm, chúng ta đối với phương diện kinh doanh quả thực không biết gì, không giúp được người, bất quá thành lập tổ chức này, người cứ đưa ra một khung chương trình, chúng ta sẽ thực hiện tốt!

Lục Vô Yên nói.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Hai vị tiền bối, nhóm chiến sĩ Thiên Đồ thứ ba vào Kinh, phỏng chừng khoảng mười ngày sau, khung tổ chức này, trước hết lấy ba mươi hai vị chiến sĩ Thiên Đồ làm hạch tâm căn bản, ta sẽ dùng thời gian mười

mấy ngày viết ra một bộ phương án thực thi kiến tạo hoàn chỉnh, nhưng điều này còn cần hai vị tiền bối phối hợp, mới có thể trọn vẹn được!

- Thiên Hà, tổ chức này, người dự định đặt tên là gì? Lục Vô Yên nói.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút.

- Ta chuân bị gọi là "Viêm Hoàng"!

- Viêm Hoàng!

Lục Vô Yên và Thu Hà không giải thích được, bất quá cũng không hỏi nhiều.

Vân Thiên Hà cũng không định giải thích lai lịch cái tên này với hai người, kỳ thực trong lòng hấn tưởng niệm kiếp trước, xác thực có ý nghĩ kỷ niệm.

Cứ như vậy, ba người trong mật thất thương nghị bàn luận hơn hai canh giờ, rồi sau đó tự động rời đi.

Khi ra khỏi mật thất, chỉ thấy Sử Trường Đức chờ trong phòng khách, Vân Thiên Hà thấy hấn không luyện công, liền hỏi:

- A Lai, có chuyện gì?

Sử Trường Đức nói:

- Thiếu gia, Túc Tĩnh Vương có gửi thiệp mời đến, cần người tới xem qua! Nói xong Sử Trường Đức liền lấy ra một thiệp mời giao vào tay Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà mở thiệp mời ra, thấy chỗ ký tên phía sau là Tuyết Ông Tiên Sinh, suy nghĩ một chút, quyết định đi xem một chút, liền nói:

- Vậy được rồi, người đi chuẩn bị đi, chúng ta lập tức khởi hành!

83. Chương 83: Tinh Ứng Thú

Vân Thiên Hà thay đổi quần áo thường ngày, mang theo Sử Trường Đức cưỡi ngựa, dưới sự dẫn đường của thị vệ vương phủ, đi thông qua trước hoàng cung, đi qua một đường cái rộng lớn nhưng rất ít người qua lại, chuyên qua hai chỗ rẽ, cuối cùng đi tới trước cửa lớn Túc Tĩnh Vương phủ.

Từ bên ngoài nhìn, diện tích của Túc Tĩnh Vương phủ so với Bắc Hào Phủ rộng gấp hai lần, không nói tới kiến trúc hùng vĩ, ngay cả đôi tượng đá kỳ lân uy vũ hùng tráng trước cửa, còn có thủ vệ Võ Sư đứng thẳng tắp canh gác, tư thế oai hùng tỏa sáng, thất lưng mang bảo kiếm, mặc tinh giáp, thân thể tỏa sát khí nhàn nhạt, mắt như chim ưng, uy vũ bất phàm, phảng phất giống như mây thiên thần trấn thủ Thiên Cung, không khỏi làm cho người qua lại đối với khí tượng thâm nghiêm của Vương phủ sinh ra sự kính nể sâu trong lòng.

Dẫn ngựa đến chuồng ngựa bên cạnh cửa chính, hai gã thị vệ cũng không dẫn Vân Thiên Hà đi cửa chính, mà là từ cửa hông tiến vào vương phủ.

Đi qua hành lang, vòng vèo qua lại ước chừng thời gian một bữa cơm, khi tên thị vệ dẫn Vân Thiên Hà tới cửa một biệt viện tương đối mộc mạc, Vân Thiên Hà bỗng nhiên thoáng cái cảm thấy lông tóc toàn thân chính mình dựng thẳng lên.

Khí tức thực cường đại, là ai đang thử hấn?

Ngay khi lòng cảnh giác của Vân Thiên dâng lên cao, lúc này cửa biệt viện đột nhiên có một thân ảnh che mặt lao ra, tốc độ cực nhanh, mang theo một cỗ kinh khí áp thẳng vào mặt.

Vân Thiên Hà vẫn rất bình tĩnh, biết rõ người này cố ý muốn thử thực lực của hấn, tại lúc thân ảnh kia lao tới gần, vận chuyển kinh khí, toàn thân phảng phất giống như sôi trào thiêu đốt mãnh liệt, nắm chặt tay lại, thẳng thắn tung quyền chống đối nắm đấm như chương trùy áp tới.

Ầm...

Phảng phất như sắt theo giao kích, hai nắm tay mang theo kinh khí vô cùng cường đại va chạm vào nhau, phát sinh tiếng nổ bạo tạc ầm vang, hai cổ kinh khí cường đại tương hổ va chạm, một cổ sóng khí lấy hai người làm trung tâm, phân biệt khuếch tán bốn phương tám hướng, chấn động cây cối xung quanh ầm ầm đung đưa, lá cây rơi lá tả như bị cuồng phong thổi qua càn quét, một mảnh hỗn loạn.

Bất quá thực lực của đối phương cũng không quá mức mạnh mẽ, chỉ đạt tới cảnh giới Võ Sư sơ cấp mà thôi, Vân Thiên Hà đứng thẳng một chỗ bất động, mà người bị mặt kia lại lùi sau mấy bước.

- Tên vô lại, ngươi cư nhiên có thực lực Võ Sư cấp ba nhanh như vậy, nhân gia còn tưởng lần này có thể giáo huấn ngươi thực tốt đây, hừ hừ...

Lúc này, người bị mặt đột nhiên phát ra một tiếng kêu khê, trong ngực khí còn mang theo vẻ kích động, còn có một chút kinh ngạc.

Bất quá Vân Thiên Hà nghe được thanh âm này cũng chỉ cười khở, phỉ phỉ lá rụng trên người, hơi khom người lại nói:

- Thảo dân ra mắt quận chúa điện hạ!

Người bị mặt này, do biết được Vân Thiên Hà sắp tới bái phỏng, mừng rỡ như điên sớm chờ tại cửa sau, chuẩn bị dành cho Vân Thiên Hà một kinh hỉ nho nhỏ, không ai khác chính là Vĩnh Lạc quận chúa...Đường Linh Toa.

Vốn thời điểm Đường Linh Toa nhìn thấy Vân Thiên Hà, tâm tình có chút kích động không yên, sau đó đối chọi với hấn một quyền, tuy rằng bị đẩy lui, hấn cũng không nặng tay, nàng không bị rung động quá mức, thế nhưng một quyền kia lại truyền tới cảm giác tiếp xúc vô cùng kỳ dị, khiến cho trái tim nhảy loạn.

Chỉ là khi nhìn thấy Vân Thiên Hà hành lễ xưng hô, sắc mặt Đường Linh Toa rất nhanh liền trầm xuống, đưa tay lên, giật chiếc mặt nạ bảo hộ trên mặt, ném về phía Vân Thiên Hà, khuôn mặt tức giận thở phì phì, cái miệng nhỏ nhắn khả ái trên khuôn mặt thanh mỹ chu lên nói:

- Ngươi, tức chết ta rồi!

Nói xong, nàng hung hăng trừng mắt liếc nhìn, bỏ chạy vào trong biệt viện.

Vân Thiên Hà sững sờ tại chỗ, cảm giác có chút không hiểu ra sao, không khỏi sờ sờ cái mũi bị mặt nạ bảo hộ ném trúng, ngơ, tựa hồ còn lưu lại một chút mùi hương của nàng...

Mà Sử Trường Đức bèn méo miệng lại, muốn cười lớn, thế nhưng không dám cười thành tiếng, nhân thân nhìn Vân Thiên Hà, nhiều hơn vài phần mờ ám.

Bất quá tỉ mỉ suy nghĩ lại một chút, trong lòng Vân Thiên Hà liền giật mình, thế nào chỉ trong thời gian mấy tháng không thấy, tu vi võ đạo của Đường Linh Toa có bước tiến triển còn lớn hơn so với chính mình, một quyền vừa rồi, rõ ràng nàng đã có thực lực Võ Sư rồi.

Như vậy, Đường Linh Vũ sẽ là bộ dạng gì đây, đôi huynh muội này rốt cuộc tu luyện như thế nào, cư nhiên còn biến thái hơn so với hấn!

Mang theo nghi vấn này, Vân Thiên Hà dưới tình huống vị thị vệ gần đó nở nụ cười đầy thiện ý, hơi nghiêng người tạo tư thế mời đi, liền theo hấn vào biệt viện.

Vừa vào biệt viện, chỉ thấy Tuyết Ông Tiên Sinh đang ngồi ngay ngắn trong đình tử (một kiến trúc nhà cửa thường xây tại vườn cây ngắm cảnh nghỉ ngơi, đón tiếp khách), giữa đình tử có một chiếc bàn đá, bên trên đặt vài chén trà, đang tỏa hơi nóng nghỉ ngơi, Tuyết Ông Tiên sinh phe phẩy quạt lông trong tay, mang theo nụ cười thản nhiên gật đầu nhìn hấn.

Vân Thiên Hà đi vào trong đình tử, hơi hành lễ nói:

- Vãn bối ra mắt Tuyết Ông Tiên Sinh.

- Không cần đa lễ, ngồi đi!

Tuyết Ông Tiên Sinh gật đầu, đưa tay nói.

Vân Thiên Hà cũng không khách khí, liền bước lên một bước rồi ngồi xuống, lập tức có một nha hoàn tiến lên châm trà cho hắn, sau đó thối lui sang một bên.

Tuyết Ông Tiên Sinh quan sát Vân Thiên Hà vài lần, gật đầu nói:

- Từ biệt mấy tháng, người thực sự làm ta phải nhìn bằng con mắt khác, nếu như không phải để Linh Toa thử một lần, ta còn không biết người đã trở thành Võ Sư trong thời gian ngắn tới như vậy, thậm chí còn sớm mở ra thiên phú Liệt Dương Kinh đặc biệt của các đệ tử gia tộc Đồ thị các người!
- Tiên sinh quá khen, còn không bằng tiến bộ của quận chúa điện hạ, quả thực không đáng nhắc tới!

Vân Thiên Hà khiêm tốn.

Tuyết Ông Tiên Sinh lại nói:

- Không gạt người, Linh Toa tiến triển thần tốc như vậy chính là dựa vào hoàng thượng ban cho hai viên linh thú huyền đan, có hai viên linh thú huyền đan mới khiến cho hai huynh muội bọn họ trong thời gian ngắn đột phá trở thành Võ Sư, so với người, bọn họ còn kém quá xa, giai đoạn đầu nếu như không thể đột phá một cách tự nhiên, dùng huyền đan phụ trợ mà nói, đối với thành tựu sau này có ảnh hưởng nhất định!

Đây là đàm luận về kinh nghiệm, Vân Thiên Hà gật đầu, âm thầm ghi nhớ.

- Oa oa oa, huynh đệ người cuối cùng cũng vào Kinh rồi, thực làm cho ta nhớ chết đi được, ha ha...

Đúng lúc này, một tiếng rống lớn từ cửa biệt viện truyền tới, Vân Thiên Hà quay sang, chỉ thấy Đường Linh Vũ mang theo nụ cười vui vẻ, ba bước rút thành hai, điên cuồng chạy vào trong.

Ngay lúc hắn chuẩn bị nhảy tới ôm lấy Vân Thiên Hà chào hỏi, Vân Thiên Hà đột nhiên đứng dậy, hành lễ nói:

- Thảo dân ra mắt tiểu vương gia!
- Ách...

Đường Linh Vũ thấy Vân Thiên Hà khách sáo như vậy, bàn tay vẫn giữ giữa không trung, nhất thời ngây dại, nghĩ thầm thế nào người này tới đây như thay đổi tính cách, trở nên câu nệ khách sáo như vậy.

Tuyết Ông Tiên Sinh bên cạnh rất nhanh nhìn ra manh mối, âm thầm gật đầu với Vân Thiên Hà, sau đó nói với thị vệ nha hoàn bên cạnh:

- Các người đều đi ra ngoài hết đi!
- Dạ!

Mấy thị vệ nha hoàn khom mình hành lễ, rồi bước ra khỏi biệt viện.

Đường Linh Vũ vừa thấy, lúc này mới hiểu vì sao Vân Thiên Hà lại khách sáo như vậy, dù sao thì đây cũng là vương phủ, không thể tự do thoải mái như tại Lợi Châu, hắn là tiểu vương gia, mà Vân Thiên Hà chỉ có thân phận bình dân, không thể nào quá lỗ mãng được, bằng không bị bọn nha hoàn thị vệ này truyền ra ngoài, sẽ rước lấy một số phiền phức không đáng có.

Nhìn thấy nha hoàn thị vệ đều đã lui hết ra ngoài, Đường Linh Vũ lập tức kéo ghế ngồi bên cạnh Vân Thiên Hà, nắm lấy hai bờ vai hắn nói:

- Huynh đệ, người có mang theo Vân Tường đến không, nhanh nhanh để ta coi một chút, Phi Vũ của ta hiện tại đã thành ưng vương rồi, hắc hắc, mấy con chim ưng bình thường không phải là đối thủ của Phi Vũ!
- Nếu như cho người nhìn thấy Vân Tường của ta, phòng chừng người sẽ chịu đả kích không nhỏ, tốt nhất không nên nhìn!

Vân Thiên Hà thấy xung quanh đã không còn người lạ, lập tức không câu nệ khách sáo như trước.

Chỉ là Đường Linh Vũ vừa nghe, lại càng thêm ngứa ngáy trong lòng, dùng nhãn thần cầu xin nói:

- Huynh đệ, để ta xem chút đi, ta biết Vân Tường của ngươi nhất định ở trên bầu trời vương phủ, vừa rồi rõ ràng ta cảm thấy Phi Vũ xao động, rồi tự động bay đi, dọa ta giật nảy mình, sau đó gặp được muội muội, mới biết được là ngươi đã đến rồi!

Vân Thiên Hà không chịu nổi cảnh Đường Linh Vũ dây dưa nát vụn không dứt, vô cùng bất đắc dĩ, liền không thể làm gì khác hơn là rời khỏi đình tử, tạo ra một thủ thế đặc biệt hướng lên trời cao, sau đó huyết sắc một hơi, chỉ thấy trên bầu trời rất nhanh xuất hiện một điểm đen.

Ngay sau đó, điểm đen đó cấp tốc phóng đại, chỉ thấy một đầu chim ưng vũ thần tuần xoay vòng giữa không trung vương phủ, sau đó nhanh chóng hạ xuống đậu trên cánh tay Vân Thiên Hà, thoải mái chải vuốt lông chim, kiệt ngạo liếc mắt nhìn Đường Linh Vũ.

Thấy Vân Tường hôm nay đã hoàn toàn biến đổi, thể hình so với trước kia lớn hơn rất nhiều, hơn nữa đôi con ngươi sắc bén quả thực làm cho người khác không dám nhìn thẳng nhất là lông chim của nó, mang theo một chút màu tử kim, nhìn tổng thể, càng thêm cường đại, càng thêm linh động.

Chỉ là Đường Linh Vũ trừng mắt nhìn Vân Tường nửa ngày, rốt cuộc thắm hít một hơi lạnh, kinh hô, có chút nói lắp:

- Không...Không phải chứ, tinh...Tinh ưng thú?

84. Chương 84: Tinh Vương Phi

Từ lúc đến Kinh Thành, những lúc Vân Thiên Hà huấn luyện ngự ưng thú, liền cảm giác được Vân Tường đang xảy ra những biến hóa rất vi diệu.

Nguyên lai Vân Tường tại thời điểm Vân Thiên Hà nhận hạ huấn luyện, cũng có thể là nguyên nhân thường xuyên tiếp xúc, Vân Thiên Hà không cảm giác được trên người Vân Tường phát sinh biến hóa, chỉ là sau này hần càng lúc càng cảm thấy Vân Tường không chỉ trở nên thông minh, hơn nữa thời điểm hạ xuống cánh tay hần, hần cần phải dồn kinh lực lên tay mới chịu đựng được trọng lượng của Vân Tường, sau đó tỉ mỉ kiểm tra một chút, Vân Thiên Hà mới phát hiện ra, Vân Tường dưới sự bồi dưỡng của hần, đã xảy ra biến dị.

Hiện hôm nay, Vân Thiên Hà không cần phải thường xuyên cho Vân Tường ăn đúng hạn, bình thường hơn phân nửa thời gian Vân Tường đều tự mình ra ngoài săn mồi, không chỉ có như vậy, đôi khi Vân Thiên Hà phát hiện, con mồi mà Vân Tường săn trở về đã không còn là tiêu chuẩn thịt thú bình thường nữa, mỗi lần Vân Tường bắt thỏ rừng hoặc chuột đất, cư nhiên đều là tinh thú cấp thấp nhất.

Tất cả những biến hóa này, đều chứng minh rõ ràng cho phát đoán khiếp sợ trong lòng Vân Thiên Hà, Vân Tường quả nhiên đã tấn cấp biến dị rồi, biến thành tinh ưng thú càng cường đại hơn.

Chỉ bất quá lúc biến thành tinh ưng thú, Vân Thiên Hà còn phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, đó chính là Vân Tường đối với chính mình càng lúc càng trở nên ỷ lại, có đôi khi hần triệu hoán, Vân Tường sẽ nhanh chóng hạ xuống bên người, sau đó vô cùng thân thiết cạo vọ vào mặt, nhưng nếu như muốn cho nó bay đi, Vân Tường sẽ rất không thoải mái, ngay cả bình thường hần đi ra ngoài, Vân Tường đều luôn luôn bay cao trên đầu theo sát hần.

Thậm chí đến buổi tối mỗi ngày, Vân Tường sẽ chủ động mở cửa sổ chui vào, hạ xuống đầu giường bên cạnh hần lúc đã tọa tu luyện, cứ như vậy ngủ vùi.

Tất cả những hiện tượng này, Vân Thiên Hà suy nghĩ rất nhiều nhưng không giải thích được, nếu như là tinh thú đã mở ra linh trí, càng dần càng trở nên cường đại, đối với chủ nhân cũng sẽ không còn trung thành như trước nữa, thậm chí đôi khi còn không nghe lời triệu hoán, thế nhưng Vân Tường lại hoàn toàn khác, đối với hần càng thêm ỷ lại, lẽ nào trên người chính mình có thứ gì đó luôn luôn hấp dẫn Vân Tường hay sao?

Đường Linh Vũ nhìn thấy Vân Tường hạ xuống cánh tay Vân Thiên Hà, cho hiện tại đã biến thành tinh ưng thú, nhưng vẫn ỷ lại đối với Vân Thiên Hà như cũ, vô cùng nhu thuận, hần ước ao tới mức con mắt đỏ lên.

Hắn vốn tưởng rằng Phi Vũ dưới sự thuần dưỡng tỉ mỉ hàng ngày của hắn, hẳn là sẽ dần dần thu nhỏ lại chênh lệch so với Vân Tường, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Vân Tường được triệu hoán xuống, đã tận mắt nhìn thấy Vân Tường, lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, căn bản không dám thân thiết vô cùng như thời gian tại Lợi Châu trước kia, mà nhìn bộ dạng của hắn, tựa hồ đã coi Vân Tường trở thành vua của chính mình.

Nhưng điều này cũng khiến cho Đường Linh Vũ càng thêm không giải thích được, trước đó Vân Thiên Hà đã nói cho hắn toàn bộ phương pháp thuần dưỡng chim ưng, phương thức thuần dưỡng giống nhau như đúc, thế nào cuối cùng hai đầu chim ưng thuần dưỡng ra lại chênh lệch càng lúc càng lớn như vậy, chẳng lẽ là vấn đề nhân phẩm?

- Huynh đệ, có đúng người tàng tư đối với ta hay không? Thế nào mà chúng ta cùng dùng một phương pháp thuần dưỡng, vì sao Vân Tường biến thành tinh ưng thú, mà Phi Vũ của ta vẫn còn là một chim ưng bình thường a?

Đường Linh Vũ có điểm không phục hồi.

Vân Thiên Hà còn chưa trả lời, Tuyết Ông Tiên Sinh bên cạnh đã cười cười nói:

- Linh Vũ, người cho là quá trình tinh thú biến dị dễ dàng như vậy? Chăm thú bình thường, nếu như thông qua phương thức biến dị tự nhiên, không có hơn mười năm, tuyệt đối không có khả năng biến hóa, nhưng có một loại tình huống ảnh hưởng, làm cho quá trình này sớm phát sinh!

- Loại tình huống nào?

Vân Thiên Hà và Đường Linh Vũ hai miệng một lời hỏi.

Trong con mắt Tuyết ông Tiên Sinh lóe ra một tia tinh quang dị dạng, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Chính là cỗ khí tức thanh thuần càng ngày càng đậm trên người người, đây là một loại khí tức gần như cùng một loại với tinh hoa tự nhiên thiên địa, mà loại khí tức này, thông thường đối với tinh thú mà nói, chính là loại khí tức chúng thích tiếp xúc hấp thu nhất, đây cũng là lý do vì sao chim ưng của người lại tiến hóa trở thành tinh ưng thú nhanh như vậy, nhưng cũng càng dần càng thêm ỷ lại đối với người!

- A...

Đường Linh Vũ mở lớn cái miệng, tựa hồ rất nhanh nghĩ tới cái gì, vì vậy nắm Vân Thiên Hà nói:

- Vì sao ta lại không có loại khí tức này, khí tức đó người làm sao có được, nhanh dạy ta!

Vân Thiên Hà cười khổ nói:

- Ta làm sao biết được cỗ khí tức đó từ đâu tới, người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Người cũng không biết khí tức này có được từ đâu?

Nghe xong Vân Thiên Hà nói, Tuyết ông Tiên Sinh cũng giật mình, hắn vốn tưởng rằng Vân Thiên Hà tu luyện loại công pháp kỳ lạ nào đó tạo ra.

Vân Thiên Hà gật đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy phiền toái, gần đây hắn thường xuyên tu luyện Thần Ý Quyết, trừ phi là cao thủ, người bình thường đã không thể nào nhìn ra được tu vi võ đạo của hắn, thế nhưng cỗ tinh khí trong cơ thể theo tu luyện Thần Ý Quyết, chậm rãi chuyển hóa trở thành một loại quyền ý, hắn bây giờ còn chưa đạt tới trình độ hoàn toàn nội liễm, vẫn bị Tuyết ông Tiên Sinh liếc mắt liền nhìn thấu.

Bất quá tinh tế nghĩ lại một chút, liền cảm thấy nhẹ nhàng, hắn rất nhanh là có thể trùng khiêu điểm tinh rồi, đến lúc đó khiêu huyết trong cơ thể được thấp sáng hết đệ nhất tinh tú, hình thành chu thiên tuần hoàn, hơn nữa cộng thêm công hiệu cường đại của Thần Ý Quyết, sợ rằng tới lúc đó không người nào có thể nhìn ra bất cứ dị dạng nào trên người hắn.

Nghe đến đây, Đường Linh Vũ có vẻ uể oải mười phần, sớm biết như vậy thì sẽ không để Vân Thiên Hà triệu hoán Vân Tường xuống rồi, quả thực là người so với người tức chết người!

Đúng lúc này, bên ngoài biệt viện truyền tới thanh âm hành lễ thăm hỏi của đám nha hoàn, ngay sau đó, chỉ thấy Đường Linh Toa đã thay đổi quần áo nữ trang, kéo tay một vị mỹ phụ, hai người cứ như vậy thướt tha đi vào.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ quần áo màu phấn hồng, hơi lộ ra cánh tay tuyết trắng, nàng bước đi vô cùng mềm mại uyển chuyển, mỗi một bước đi, giống như đạp chân trên một áng mây chậm rãi phiêu phiêu tới gần, phối hợp với dung nhan mỹ lệ xinh đẹp của nàng, lại thêm khí chất đoan trang nhã nhặn lịch sự, phảng phất giống như tiểu tiên nữ từ trong bức tranh đi ra, lại có khí chất tiểu thư khuê các, còn mang theo một cổ linh động đầy linh khí, loại khí chất biến ảo như thế này, không khỏi làm người khác nhìn thấy mà mắt sáng ngời.

Cách ăn mặc khác nhau, bộ trang phục khác nhau, lại có thể tỏa ra một khí chất hoàn toàn khác biệt, lúc này ngay cả Vân Thiên Hà cũng không kìm nổi suy nghĩ trong lòng, nữ hài tử linh động mỹ lệ như vậy, nhất định phải có rất nhiều đệ tử quyền quý điên cuồng theo đuổi!

Bất quá càng làm cho người ta không thể bỏ qua chính là, vị mỹ phụ cùng đi vào với Đường Linh toa, vị mỹ phụ này quả thực không nhìn ra tuổi tác, lớn lên quốc sắc thiên hương, đoan trang khuynh thành, vóc người mềm mại êm dịu, mang theo một cổ phong vận đặc biệt của nữ tử thành thực, thoạt nhìn tương đối giống Đường Linh Toa, nói như vậy hẳn là mẫu thân của nàng, Tĩnh Vương Phi rồi.

Đường Linh Toa thấy Vân Thiên Hà đang quan sát nàng, trong lòng có chút vui sướng, lại có chút ngượng ngùng, trên gương mặt nhỏ nhắn khả ái đỏ ửng, trốn phía sau lưng Tĩnh Vương Phi, thướt tha đi tới, nhưng vẫn cúi đầu không nói, thâm nghịch góc áo của chính mình.

Thấy Tĩnh Vương Phi đi tới, Tuyết Ông Tiên Sinh đứng dậy nghênh tiếp, Vân Thiên Hà cũng lập tức đứng dậy, hành lễ bái kiến.

- Thảo dân ra mắt Tĩnh Vương Phi!

- Không cần đa lễ!

Tĩnh Vương Phi kéo bàn tay Đường Linh Toa, đôi mắt đẹp quan sát Vân Thiên Hà vài lần, đối với biểu hiện của hần tương đối thỏa mãn, âm thầm gật đầu, khẽ mở miệng ngọc nói:

- Người chính là vị thứ tôn Thiên Hà kia của Đồ nguyên soái sao? Bình thường rất hay nghe thấy Vũ nhi và Toa Toa nhắc tới người!

- Đúng vậy, làm phiền Vương phi rồi, Thiên Hà có chút lo lắng! Vân Thiên Hà thản nhiên trả lời.

- Ai nha, chưa chết rồi, nương (mẹ), hần vốn không phải là cái dạng này!

Đường Linh Toa thực sự không thể chịu được vẻ khách sáo của Vân Thiên Hà, không khỏi một lần nữa chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

- A, vậy con nói hần có bộ dáng gì nữa? Tĩnh Vương Phi nhếch miệng khẽ cười.

- Hần...Hần...

Đường Linh Toa há miệng, lại không biết nói như thế nào, cuối cùng thốt lên:

- Dù sao đi nữa thì hần không phải là cái dạng này, ngay chính là một đầu gỗ, chưa bao giờ thích phản ứng người khác, càng không nói nhiều lời khách sáo chưa chết người như vậy!

- A, có thể hần lần đầu tiên tới Vương phủ, có chút câu thúc, nhưng so với những hài tử khác mới vào vương phủ liền run rẩy rõ ràng khá hơn nhiều, khiêm tốn có lẽ nha!

Tĩnh Vương Phi cười cười.

Nghe mẫu thân kích lệ Vân Thiên Hà như vậy, Đường Linh Toa như đã quên hần mọi chuyện vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn một lần nữa đỏ bừng, hiện ra một nụ cười ngọt ngào, trong lòng nàng, trái tim kia lại bắt đầu nhảy lên đập thình thịch, thâm nghĩ, mẫu thân nói qua, nhưng cho dù qua được cũng không biết phụ vương còn muốn dùng phương pháp nào để làm khó hần đây?

85. Chương 85: Ác Thiếu

Nghi hoặc như vậy, không chỉ có Vân Thiên Hà, ngay cả Đường Linh Vũ rất nhu thuận đứng một bên cũng không nghĩ ra, thỉnh thoảng hần nhìn mẫu thân của chính mình, lại nhìn sang muội muội đỏ hồng khuôn mặt, tâm tư rất nhanh quay ngược trở lại, nghĩ thầm, không phải chính mình sắp có muội phụ rồi đấy chứ?

Nghĩ vậy, Đường Linh Vũ liền dùng ánh mắt quét sang Vân Thiên Hà tiếp tục thầm nghĩ.

- A, hần làm muội phụ của chính mình kể ra cũng hợp, còn hơn đám đáng ghét kia, so với chúng mạnh hơn mười lần, nếu như sau đó...Hắc hắc!

Không biết nghĩ tới cái gì, Đường Linh Vũ đứng một bên cười trộm vài tiếng.

Vân Thiên Hà thấy Đường Linh Vũ cười trộm bên cạnh, đột nhiên nghĩ tới nụ cười này có điểm âm hiểm.

Lúc rời khỏi Túc Tĩnh Vương Phủ, đi trên đường, Vân Thiên Hà chung quy có cảm giác không hiểu như thế nào.

Từ khi hần vào phủ, Túc Tĩnh Vương vẫn không hề xuất hiện, sau đó gặp qua Tuyết Ông Tiên Sinh và Tĩnh Vương Phi, tiếp đến là huynh muội Đường Linh Vũ, ngoại trừ Đường Linh Toa luôn che mặt ra, tựa hồ cũng không có gì đáng để hần hồi tưởng lại, lẽ nào gọi hần tới chỉ là muốn nhìn hần một cái hay sao?

Bất quá ngẫm nghĩ lại vẫn có chút kỳ quái, chính là trước khi hần vào biệt viện, ngoại trừ Đường Linh Toa, còn có vài cỗ khí tức cao thủ muốn thử hần, tựa hồ như ở tại một nơi bí mật nào đó rất gần, có mấy ánh mắt chăm chú nhìn vào hần.

Ba tháng nữa là thời gian Đại Đường Quốc tổ chức thi hương võ khoa ba năm một lần, trong Đường Kinh Thành, đã có rất nhiều thanh niên lưng mang bọc hành lý, hoặc là cưỡi ngựa, hoặc là ngồi trong xe ngựa vội vàng xuyên qua các đường phố phồn hoa, rất lưu luyến đối với cảnh sắc thành thị hai bên đường, đều hiện rõ bộ dạng hiếu kỳ quan sát.

Vân Thiên Hà rất tinh tế phóng đoán những thanh niên hiếu kỳ quan sát khắp nơi này hần là tới tham gia thi cử, trong lòng âm thầm tự đánh giá.

Suy cho cùng thì Đại Đường vương triều đóng đô thiên hạ không tới trăm năm, tuy rằng hiện tại võ phong thiên hạ có chút nhạt hơn, văn phong phồn thịnh, thế nhưng không thể cản được những thiếu niên tới tham gia khoa khảo tỏa sáng tư thế oai hùng, tràn ngập tinh thần phấn chấn, thân thể rắn chắc, ăn mặc cũng có vẻ rất văn nhã, trên người cùng tỏa ra chút khí tức ổn trọng từng trải qua một ít lịch lãm, nhìn hầu hết đều là văn võ song toàn, cho dù là không thể qua được khảo thí võ khoa thì cũng có cơ hội tham gia khảo thí văn khoa.

Từ những hình ảnh này có thể hiểu được Đại Đường đế quốc đang thời thịnh vượng, vẫn đang ở trong thời kỳ hoàng kim tỏa ánh lửa sáng ngời.

Bất quá nói đi phải nói lại, Đại Đường đế quốc tổ chức thi hương võ khoa, cường điệu văn thí võ công, không phải bản thân có thực lực Võ Sư là có thể thoải mái thi cử, nếu như chỉ là người tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, những người này tối đa phân phối làm một tiểu binh mà thôi, chỉ dựa vào vũ lực, vĩnh viễn không có cơ hội được thống lĩnh một quân.

Dù sao thì cũng là cuộc thi chọn lựa quan quân cấp cao, Đại Đường đế quốc tổ chức cuộc thi võ khoa, không chỉ yêu cầu thí sinh thông thạo cưỡi ngựa bắn tên, yêu cầu thấp nhất đạt tới cảnh giới Võ Sư sơ cấp, ngoài ra còn cần phải thao lược binh pháp, thông thuộc lý luận quân sự bày binh bố trận diễn luyện, chỉ khi cả hai phương diện này có thành tích xuất sắc mới có tư cách đảm nhiệm một ít võ quan cao cấp, tổng thể mà nói, không chỉ võ, mà còn cần phải đọc sách, đây cũng chính là một nguyên nhân khiến cho văn phong dần dần chiếm ưu thế trước võ phong.

Tuy rằng hiện tại Đại Đường đế quốc thiên hạ thái bình, hoàng đế cũng đề cao đãi ngộ cho quan văn trên diện rộng, thế nhưng chịu ảnh hưởng của truyền thống lâu đời, võ phong vẫn như cũ vô cùng hưng thịnh, đại đa số người hiện nay vẫn nguyện ý trở thành một võ quan hơn là văn quan.

Ai không muốn một ngựa đi đầu, dẫn theo một hàng dài rồng rắn, tung hoành ngang dọc trên sa trường, cho dù không thể làm tướng quân đi nữa, nhưng chỉ cần trao quyền cho cấp dưới đến các châu, làm võ quan một phương, như vậy cũng vô cùng uy phong.

Tại vương triều Đại Đường, không nói đến những con cá lớn trong văn đàn, Vân Thiên Hà cũng không biết, nhưng chỉ cần cá lớn vô đạo như Túc Tĩnh Vương, đây chính là thần tượng của vô số người tập võ thi thố tài năng võ khoa vô cùng sùng bái.

- Tránh ra, tránh ra...

Khi Vân Thiên Hà và Sử Trường Đức dẫn ngựa đi qua một con phố tương đối náo nhiệt phần hoa, đột nhiên nhìn thấy đầu đường bên kia có một đội nhân mã, phía sau là một chiếc xe ngựa xa hoa, hai tên gia phó hào nô quần áo chỉnh tề cầm roi ngựa không ngừng vung lên giục ngựa quất người đi đường phải tránh né.

Chỉ thấy hai tên hào nô này cầm roi ngựa, những nơi đi qua, roi ngựa là tả rung động, quấy nhiễu gà bay chó sủa, người đi đường đều kinh hãi thất sắc, vội vàng né tránh, có một số người bán hàng rong không kịp thu hàng. hàng hóa rơi đầy xuống đất, một mảnh hỗn loạn.

Không cần suy nghĩ cũng biết, đội ngũ này nhất định là quan lớn quyền quý, hoặc là thiếu gia đệ tử quần áo lụa là đại thế gia nào đó đi ra ngoài du ngoạn, mà một ít thiếu gia quần áo lụa là vô pháp vô thiên tương đối thích thú loại hành động thấp kém ác độc này.

Nhìn thấy toàng cảnh hoành hành ngang ngược, Vân Thiên Hà nhú mày lại, nhưng vẫn thối lui qua một bên, hẳn cũng không có suy nghĩ muốn làm anh hùng ẩu đả bên đường để dân chúng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chỉ khi đối phương đụng chạm lên đầu của hắn thì hắn mới chọc thủng một lỗ trên trời.

Khi mấy kỵ sĩ cưỡi ngựa diễu võ dương oai mở ra một con đường để chiếc xe ngựa vượt qua, Sử Trường Đức thấy một vị trung niên nhân bên cạnh thấy cảnh này chỉ giận dữ mà không dám hành động gì, liền hỏi:

- Vị đại thúc này, chúng ta vừa mới từ bên ngoài tới, không biết người đó thuộc nhà nào, sao lại bá đạo ghê tởm như vậy?

- Nhỏ giọng một chút!

Trung niên nhân kia vừa nghe, vội vàng ngăn lại nói:

- Những người này không phải chúng ta có thể chọc vào được, người trong xe kia, là cháu ruột Mạc Vấn Thiên của Mạc thị lang, người này lớn lên kiêu căng ngang ngược, bá đạo vô cùng, tại kinh thành này nổi danh là một ác thiếu (trẻ hư), nhưng không có bao nhiêu người dám chọc vào!

- A Lai, chúng ta đi thôi!

Vân Thiên Hà dẫn theo Vân Bôn, thấy Sử Trường Đức còn dừng lại tại chỗ trung niên nhân nói chuyện, vì vậy liền gọi to.

Sử Trường Đức nghe nói, liền lập tức chạy tới.

Bất quá Vân Thiên Hà và Sử Trường Đức vừa mới đi được một đoạn ngắn, đột nhiên tên hào nô vừa mới gào thét dọn đường giục ngựa chuyển hướng, cưỡi ngựa đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, chặn lối đi nói:

- Vị tiểu ca này, thiếu gia chúng ta coi trọng Truy Vân Mã của ngươi, ngươi ra một cái giá đi!

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, liền nở nụ cười nói:

- A, thiếu gia nhà ngươi thích ngựa của ta, như vậy các ngươi đi nói với hắn, nếu như hắn có thể cười trên con ngựa này, ta có thể tặng hắn cũng không vấn đề gì!

- Thiếu gia...

Sử Trường Đức nghe lời này, kinh hãi, lập tức nhắc nhở, chỉ thấy Vân Thiên Hà xua tay về phía hắn, nhìn đáng dấp bình tĩnh của hắn, liền thôi.

Hai tên hào nô nghe xong lời này, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên một tia mỉa mai, liền trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Đây chính là người nói, nếu như đổi ý, hậu quả rất nghiêm trọng đó! Nói xong, một tên hào nô thúc ngựa chạy trở lại gần chiếc xe ngựa.

Chỉ chốc lát sau, chiếc xe ngựa liền quay đầu chạy tới gần, sau khi đến gần Vân Thiên Hà, chỉ thấy một gã thiếu niên mập mạp ước chừng mười sáu mười bảy tuổi bước xuống xe ngựa, người này mũi tẹt, môi dày, con mắt hầu như híp lại thành một đường kẻ, vóc người không cao, lại có một cái bụng to tròn, thực sự giống như một quả cầu thịt, bất quá cơ bắp trên người ngược lại có chút rắn chắc đầy lực lượng, khi đi trên đường, toàn thân thịt béo còn đang liên tục rung rung, chính là ác thiếu Mạc gia Mạc Văn Thiên theo như lời trung niên nhân kia.

Lúc này, vị ác thiếu Mạc Văn Thiên nghênh ngang đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, chỉ là dùng dư quang khóe mắt quét nhìn hần một lượt, sau đó ánh mắt liền nhanh chóng rơi lên người Vân Bôn, hiện lên một tia tinh quang tham lam, ngạo khí mười phần nói:

- Tiểu tử, người nói chỉ cần bán thiếu gia cưới được con ngựa này thì nó sẽ thuộc về ta?

- Đúng vậy!

Vân Thiên Hà nhìn Mạc Văn Thiên vóc người mập mạp, thản nhiên nói.

86. Chương 86: Người Là Vương Bát Đản!

Vân Thiên Hà còn mơ hồ nghe thấy có người nói:

- Ai, thiếu niên nhà ai a, sao có thể đánh bạc như vậy cơ chứ, Truy Vân Mã này nghìn vàng khó cầu, sao có thể khinh suất đồng ý, cho dù ác thiếu Mạc gia có tệ, nhưng dù thế nào cũng cưới được lên ngựa, hần hần là phải thua không cần nghi ngờ!

- Người ta nguyện ý, người quản người ta được sao? Người qua đường Ất nói.

- Ta xem tiểu tử này tám phần mười là sợ ác thiếu Mạc gia kia rồi, cho nên mới dùng loại phương pháp như thế này lấy lòng người ta!

- Không phải, các người nhìn bộ dạng không hề hoảng hốt của thiếu niên kia, hần là đã định liệu trước rồi, hơn nữa khi Truy Vân Mã nhận chủ, rất khó bị người khác thuần phục, ta nghĩ chưa chắc!

Mạc Văn Thiên lúc này có chút đắc ý, nghĩ thầm có thể đoạt được Truy Vân Mã dễ dàng như vậy, ngày hôm nay thực đúng là gặp được một tên ngu ngốc siêu cấp, vì vậy liền đi tới trước mặt Vân Bôn chuẩn bị nhảy lên.

Thế nhưng khi hần định nhảy lên ngựa, Vân Thiên Hà lại ngăn cản nói:

- Chậm đã!

Mạc Văn Thiên ngừng lại, có chút khó chịu, quay đầu trào phúng nói:

- Thế nào, hối hận rồi sao?

Vân Thiên Hà nói:

- Người cưới được nó, tự nhiên sẽ tặng ngựa cho người, thế nhưng nếu như người không thể cưới lên ngựa của ta, người còn chưa nói cho ta biết phải làm như thế nào?

- Vậy người muốn như thế nào? Mạc Văn Thiên nói:

- Lê nào người đang trêu đùa bản thiếu gia sao?

Vân Thiên Hà không để ý tới sắc mặt kiêu ngạo của Mạc Văn Thiên, rất thản nhiên đáp lại:

- Người cho rằng có thể chiếm được tiện nghi tốt như vậy, nếu như người không thể cưới ngựa của ta, vậy thì làm trò trước đông đảo mọi người hô to ba lần "ta là vương bát đản", người có dám hay không?

- Tiểu tử, ngươi...

Mạc Văn Thiên nghe đến đây, thấy dáng dấp điềm đạm tự tin của Vân Thiên Hà, trong lòng máy động một chút, làm trố trước mặt nhiều người như vậy, nếu đã đáp ứng mà thực sự không thể cười được ngựa thì còn mặt mũi ai nữa? Thế nhưng nếu không đáp ứng mà nói, chẳng phải là càng mất mặt hơn sao? Là thiếu gia Mạc gia, ngay cả một ván bạc cũng không dám đánh, vậy sau này còn mặt mũi ai đi gặp đám băng hữu kia nữa, tiểu tử này thực đủ ngoan độc, câu nói này đã làm cho hắn đâm lao phải theo lao.

Nhìn thấy bộ dáng dẫn đo của Mạc Văn Thiên, lúc này một tên hào nô hung thần ác sát tiến lên nói:

- Tiểu tử, ta xem ngươi chán sống rồi đúng không? Ngươi cũng không đi hỏi thăm xem, dám vui đùa trước mặt thiếu gia nhà ta, kết quả như thế nào, hử?

Vân Thiên Hà không thèm liếc mắt nhìn tên hào nô này, chỉ thán nhiên nói với Mạc Văn Thiên:

- Thế nào, không dám đánh đồ đúng không? Đường đường là thiếu gia Thị Lang Phủ, người gia tộc Mạc thị, thực sự sợ thua không dậy nổi, để một hạ nhân xuất đầu?

- Cút ngay cho ta, còn chưa tới phiên ngươi xen mồm!

Mạc Văn Thiên nghe lời này, cư nhiên nâng tầm quan trọng tới mức vinh dự gia tộc Mạc thị, làm cho khuôn mặt của hắn nhất thời phát nóng, đành phải tiếp nhận, chuyển sang tên hào nô bên cạnh rống lên:

- Ai còn dám lăm miệng, lão tử lột da hắn!

Nghe xong lời này, tên hào nô vốn hung thần ác sát nhất thời co rụt cái cổ lại, bộ dạng ngoan hiền, lập tức thối lui.

Lúc này, thấy mọi người đều đang nhìn chằm chằm, Vân Thiên Hà cũng đang nhìn hắn không nói, Mạc Văn Thiên do dự hồi lâu, cuối cùng âm thầm cắn răng, phùng hai má béo mập, vẫn kiêu ngạo như cũ nói:

- Bản thiếu gia có gì không dám, các ngươi đều mở to mắt nhìn bản thiếu gia làm thế nào thuận phục được con ngựa này!

Ác thiếu này tuy rằng vẫn giữ khẩu khí kiêu ngạo như cũ, thế nhưng hiện tại rõ ràng đã yếu thế hơn rất nhiều.

Vân Bôn trải qua thời kỳ trưởng thành then chốt, dưới sự thuần dưỡng huấn luyện thời gian dài của Vân Thiên Hà, nay đã sớm tâm ý tương thông với chủ nhân, tuy rằng còn chưa tới mức trở thành tinh thú như Vân Tường, thế nhưng được sự ảnh hưởng hun đúc của tinh khí trong cơ thể Vân Thiên Hà, sớm đã có linh tính mười phần, trí tuệ cũng tăng lên không ít.

Đang nhìn thấy một tên mập mập xa lạ đi về phía mình, Vân Bôn hướng về phía tên mập mập này phì phì trong mũi, dùng đôi mắt nhìn trừng mắt liếc nhìn, có vẻ rất coi thường.

Ngay khi Mạc Văn Thiên nắm yên ngựa, khẽ quát một tiếng, chuẩn bị xoay người nhảy lên, lúc này Vân Bôn đột nhiên hí lên một tiếng dài, lưng ngựa hơi nghiêng, sau đó chân trước bật lên đập mạnh, đá văng Mạc Văn Thiên ra xa, ngã lăn xuống mặt đất, quăng quật vài vòng tới mức mặt mũi bầm dập.

Thấy một màn như vậy, lúc này mọi người quả thực làm đúng như lời Mạc mập mập nói, đều mở to hai mắt ra nhìn hắn bị đá văng ra xa ngã lăn trên mặt đất, bộ dáng vô cùng chật vật.

Yên lặng, xung quanh một mảnh yên lặng!

Nhưng đại đa số mọi người đều cảm thấy thống khoái trút giận mười phần, nhất là bộ dạng kinh ngạc chật vật của ác thiếu kia, muốn cười, nhưng không dám cười. không thể làm gì khác hơn là cổ nín lại.

Mạc Văn Thiên bị đá văng ra xa, ngã lăn trên mặt đất, lúc này hắn không hề cảm thấy đau đớn sau khi bị trúng một đá. mà là cảm giác hô thẹn không gì sánh được. cư nhiên ngay cả một con ngựa hắn cũng không thể cười lên được, điều này quả thực quá mức mất mặt rồi.

Nhất là vừa nghĩ đến những nhân thần hèn mọn xung quanh, Mạc Văn Thiên lúc này vẫn ngã trên mặt đất, chưa đáp ngẩng mặt lên.

Nhưng ngẫm lại cảm thấy không phục, suy nghĩ một chút, liền lập tức đứng lên, lần thứ hai lao tới trước mặt Vân Bôn, hét lớn:

- Lão tử cũng không tin, chỉ là một con ngựa mà có thể làm khó bản thiếu gia, còn không lên được?

Vừa nói, Mạc Vãn Thiên vận chuyển kinh lực toàn thân, lúc này đã có kinh nghiệm một lần, hấn nắm chặt lấy yên ngựa, sau đó hét lớn một tiếng, ý muốn lần thứ hai lên ngựa.

Nhưng lần này Vân Bôn đã có chút không nhịn được nữa rồi, cao giọng hí lớn, bỗng nhiên xoay người, dùng sức vung mạnh, bất quá Mạc Vãn Thiên sắt sao nắm chặt yên ngựa, cũng không thể đẩy được hấn đi. Vân Bôn liền tăng tốc cuộn cuộn, giống như một mũi tên nhọn lao đi, đột nhiên dậm mạnh chân dừng lại, chỉ thấy kể cả yên ngựa lẫn Mạc Vãn Thiên đều bị nặng nề quăng mạnh ra xa.

Mạc Vãn Thiên bị Vân Bôn hất văng cả người lẫn yên ngựa, tựa như một quả cầu thịt, lăn mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại được, đôi mắt nhìn thấy toàn sao kim, so với trước đó càng thêm chật vật, bọn hạ nhân thấy thế, quá mức sợ hãi, liền vội vàng chạy tới nâng hấn dậy.

- Phì...

Đúng lúc này, không biết là ai thực sự không nhịn được, liền bật cười, ngay sau đó, mọi người xem náo nhiệt xung quanh không còn nhịn được nữa, đều cười ha ha, thậm chí có người không thể đứng thẳng được.

- Không cho phép!

Một tên hào nô đột nhiên lạnh mặt hét lớn, nhất thời có người dừng lại, nhưng sau khi sững sốt một chút, lần này tiếng cười xung quanh ngược lại càng lớn hơn nhiều, càng có chút không hề kiêng nể gì, cho dù tên hào nô kia có gào thét thế nào đi nữa cũng không thể ngăn chặn được, ngày hôm nay một màn ác thiếu mất mặt tuyệt đối sẽ làm trò cười lớn nhất cho mọi người tại Kinh Thành.

Lúc này, Vân Thiên Hà đi tới trước mặt Mạc Vãn Thiên, ngồi xổm xuống nói:

- Mạc thiếu gia, người đã không thể cười lên ngựa của ta, có phải nên thực hiện lời hẹn ước trước đó?

Sắc mặt Mạc Vãn Thiên đỏ lên, loại cảm giác hổ thẹn vô cùng này đã làm cho hấn không còn cảm thấy đau đớn trên người, hiện tại quả thực hấn muốn chui vào một cái lỗ nào đó, nhất là nhân thần mọi người xung quanh, phảng phất giống như những lưỡi dao nhỏ, cắt vào da thịt sinh đau, nhưng không có biện pháp phát tác, đương nhiên, hấn càng hận không thể trói kẻ khởi xướng mọi chuyện trước mắt này lại rồi một ngụm nuốt vào trong bụng.

Vân Thiên Hà nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của Mạc Vãn Thiên kia, cũng không tiếp tục giục hấn, chỉ thu hồi lại yên ngựa, đứng dậy, huýt sáo một tiếng ra hiệu, Vân Bôn lập tức chạy tới gần.

Vân Thiên Hà đặt lại yên cương cẩn thận, không thêm liếc mắt nhìn Mạc Vãn Thiên, chỉ nói:

- Nêu như thua không dám thừa nhận, ta cũng chỉ cho người thiếu nợ ba tiếng "người là vương bản đản", sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại!

Nói xong, Vân Thiên Hà xoay người lên ngựa, Vân Bôn rất nhu thuận chậm rãi rời đi.

Chỉ là sau khi Vân Thiên Hà rời khỏi, người xung quanh bắt đầu nghị luận sôi nổi, xung quanh đột nhiên có tiếng hô lớn:

- Tất cả mọi người nhìn thấy hết rồi đúng không, ngay cả dũng khí nhận thua cũng không có, người thua không dám thừa nhận, sau này còn có mặt mũi điếu võ dương oai trong Kinh Thành này hay sao? Mặt mũi Mạc phủ thực giống như đồng *** chó vung vãi đầy trên đường, mọi người nghĩ, loại người như thế này còn cần phải sợ hấn sao?

- Đúng vậy, đúng vậy, bất quá chỉ là ý thế hiếp người mà thôi, mặt mũi Mạc phủ đã bị hấn vứt đi hết rồi!

Những thanh âm phụ họa này không biết là từ chỗ nào truyền tới, thế nhưng đã có người nói trước, mọi người trên đường đều nhanh chóng lớn gan hơn nhiều, bắt đầu hưởng ứng nghị luận sôi nổi, rất nhanh, tin

đồn thú vị này từ đầu đường nhanh chóng truyền đi khắp các khu vực trong Kinh Thành với tốc độ vô cùng điên cuồng...

Mà lúc này Mạc Văn Thiên mới phục hồi lại tinh thần, phát hiện Vân Thiên Hà đã sớm biến mất cuối đường, nhưng nghe thấy tiếng nghị luận của mọi người xung quanh càng lúc càng sôi nổi, đầu cúi thấp như sắp trôi hẳn vào trong đống quần rồi, dưới sự nâng đỡ của hai gã gia nô, nhanh chóng bước vào xe ngựa, nhanh chóng rời đi.

Chỉ là trên đường rời đi, vẫn có thể nghe thấy được thiếu niên này thẹn quá thành giận, hỏn hển rống to:

- Lập tức, lập tức tra rõ lai lịch của tiểu tử này cho ta, sỉ nhục ngày hôm nay, bản thiếu gia muốn đòi lại gấp trăm lần...

87. Chương 87: Tụ Hương Lâu

Đường như không cần Vân Thiên Hà dẫn đạo phương hướng, Vân Bôn có thể tự mình biết trở về phủ như thế nào.

Mà trong lòng Vân Thiên Hà lại đang suy nghĩ về tiểu mập mạp vừa gặp trên đường lúc này.

Mạc thị Thanh Châu, tại phía đông Đại Đường cũng coi như uy danh hiển hách, nổi tiếng thế gia võ đạo, đứng đầu "Đông Bộ Thất Tông Tính", luận võ, ở thế lực kinh thành, có một Định Nam Hầu nắm trong tay nam quân, Trần Nam phó soát Mạc Bách Xuyên, luận văn, có một vị thị lạng Mạc Bách Sử, một văn một võ này, liên hợp với thế lực tại Kinh thành Bắc Đình Bá Giang thị, xu mật chấp sự Giang Thụ Xa, hình bộ thượng thư Tiêu Vô Viễn và một số quan lớn nhỏ khác cấu thành một cỗ thế lực cực kỳ cường đại tại Kinh Thành.

Tiểu mập mạp Mạc Văn Thiên tuy hoành hành bá đạo không cố kỵ, thế nhưng hắn cũng có tiền vốn để hoành hoành, bất quá nếu phạm lên đầu của hắn, cư nhiên dám đánh chủ ý tới Vân Bôn, Vân Thiên Hà tự nhiên phải hung hăng giáo huấn một lần, làm như vậy còn hiệu quả hơn rất nhiều so với ẩu đả trước mặt mọi người, hoặc là nhục mạ hắn, tuyệt đối sẽ để trong lòng tiểu mập mạp một bóng ma không thể nào xóa mờ.

Mới vào Kinh Thành mà đã chọc vào một mầm tai họa như vậy, Vân Thiên Hà cũng không sợ, hắn chỉ sợ tiểu tử kia sau này không hề đến tìm hắn, như vậy thực không vui.

Chỉ cần tìm đúng thời cơ, đồng minh hạch tâm tập đoàn Giang Mạc không ai phá được, có thể thông qua tiểu mập mạp này xé mở một lỗ hổng.

- Thiếu gia...Thiếu gia...

Chính trong lúc suy nghĩ, Sử Trường Đức đi lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Vân Thiên Hà, nói:

- Thiếu gia, người xem, hình như là thị vệ Tĩnh Vương Phủ đang giục ngựa hướng về phía chúng ta, có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Vân Thiên Hà quay sang, quả nhiên nhìn thấy một thị vệ đã từng gặp qua tại vương phủ, người này đang cười ngựa đi về phía bọn họ, vì vậy Vân Thiên Hà liền để Vân Bôn dừng lại chờ đợi.

Chỉ trong thời gian ngắn, tên thị vệ kia liền tới nơi, cũng không xuống ngựa, chỉ ngồi yên trên lưng ngựa ôm quyền hành lễ với Vân Thiên Hà nói:

- Đồ thiếu gia, tiểu vương gia thiết yến mời bằng hữu tại Tụ Hương Lâu, muốn thuộc hạ tới đây mời Đồ thiếu gia!

Vân Thiên Hà có chút không giải thích được, mới rời khỏi Tĩnh Vương Phủ không lâu, Đường Linh Vũ không hề đề cập tới, hiện tại trên đường trở về phủ, Đường Linh Vũ mới nói ra, bất quá ngẫm lại không có chuyện gì quan trọng, đáp lời:

- Vậy làm phiền người dẫn đường!

- Thanh lâu?

Đi trên đường, Vân Thiên Hà nhăn mày lại, nghe được thị vệ họ Vương kia giới thiệu Tụ Hương Lâu, không khỏi bật thốt lên thầm hỏi, thần sắc nhất thời cổ quái. Đường Linh Vũ cư nhiên mời hắn đi thanh lâu chơi, hắn muốn làm gì? Lẽ nào hắn không biết chính mình nên vì phụ thân giữ đạo hiếu ba năm?

Nghe được Vân Thiên Hà nghi vấn, thị vệ họ Vương lập tức lắc đầu giải thích nói:

- Hà thiếu gia, người nói vậy còn không biết, tuy rằng Tụ Hương Lâu này cũng thuộc về tính chất kinh doanh thanh lâu, nhưng toàn bộ nữ tử bên trong đều là quan nhân, cầm kỳ thị họa mọi thứ tinh thông, thi từ ca phú kinh tài tuyệt diệu, khúc nghệ kiếm vũ nhẹ nhàng mạn diệu, bình thường các vương công hậu duệ quý tộc, văn võ đại thần, thanh niên tài俊 đều thích tổ chức một ít buổi tụ họp giao lưu tại nơi này, đồng thời tiêu tốn số tiền lớn để mời những thanh quan nhân này tới trợ hứng, Tụ Hương Lâu thuộc về nơi phong nguyệt cao nhã, khác xa so với thanh lâu bình thường!

Lời giải thích như vậy, Vân Thiên Hà mới hiểu được, bất quá càng là những nơi phong nguyệt cao nhã, bên trong càng tàng long ngọa hổ, nữ tử ở đây không làm nghề buôn bán da thịt, bởi vì cái cảm giác có thể sờ mà không thể ăn, càng có thể làm cho con người khó nhịn trong lòng, lưu luyến muốn trở lại, bất quá Vân Thiên Hà có hứng thú muốn biết nhất chính là, ông chủ phía sau màn của Tụ Hương Lâu này rốt cuộc là ai?

Một đường lướt qua, được vị Vương thị vệ giới thiệu, Vân Thiên Hà đối với Tụ Hương Lâu đã có chút ít lý giải của riêng mình.

Tại thành Đường Kinh, con người rất sớm hình thành văn phong, cấm các cuộc tranh đấu tàn nhẫn, thậm chí chuyện luận bàn võ học với nhau cũng có hạn chế nhất định, vương công quý tộc, đại thần văn võ, thanh niên tài俊 trong Kinh Thành nhân rồi vô sự, thường thích gọi một ít bằng hữu, tổ chức những hoạt động tu hội như uống rượu mua vui, hoặc là tâm tình thi từ, đánh bạc vung tiền như rác, hoặc là giám định thường thức thi họa các loại...

Mà cái gọi là phong lưu, tự nhiên trong lúc cử hành những hoạt động này, phải có nữ tử xinh đẹp làm bạn, càng là nữ tử tại những nơi phong nguyệt cao nhã, lại càng biểu hiện ra những người này phong lưu không gò bó, lại càng có thể phụ trợ sự thường thức cao nhã mà bọn họ cho rằng khác hẳn so với người thường.

Còn Tụ Hương Lâu, chính là một nơi đứng đầu trong phương diện phong nguyệt cao nhã, ở đây mỗi ngày đều có một số hoạt động, có thể nói là ngày kiếm đấu vàng, tài nguyên cuộn cuộn, coi như là một ít thanh quan nhân được lưu ý ít nhất trong Tụ Hương Lâu cũng có mấy trăm lượng bạc, càng không cần phải nói với những hồng bài đứng đầu, hoặc là nữ nhân tài ba đệ nhất Đường Kinh.

Dưới sự giảng giải rất rõ ràng của thị vệ họ Vương, Vân Thiên Hà theo hắn vòng vo qua mấy con phố, đi tới vị trí một chỗ rẽ khá rộng rãi, đã nhìn thấy được vị trí Tụ Hương Lâu.

Cách đó không xa, diện tích Tụ Hương Lâu có ít nhất hơn mười mẫu, thuần một màu điều lan ngọc thể, sơn son thiếp vàng, tầng tầng đình đài lầu các lịch sự tao nhã, trước cửa có thể thấy hào nô cường tráng quần áo sang trọng, tinh thần phấn chấn đứng canh gác, mà phía sau cửa là hàng lang gấp khúc tỏa đi khắp nơi.

Vân Thiên Hà tới cửa, thấy một loạt xe ngựa trang trí xa hoa lộng lẫy, còn có khá nhiều kiệu quan lớn nhỏ, cùng với một đình đài chuyên dùng làm mã lan (nơi trông giữ ngựa - như trông giữ xe hiện nay của Việt Nam, chậc chậc so sánh khắp khiêng, để cái giới thiệu văn hóa VN tí) cực kỳ chu đáo, bên trong lộ ra rất nhiều danh mã khác nhau, dưới sự dẫn dắt an bài của khá nhiều hào nô qua lại, có vẻ ngay ngắn rõ ràng, không thấy có chút hỗn loạn nào, chỉ là hình ảnh bên ngoài, tràng diện đầy khí thế như vậy đã đủ cho bình dân bình thường, hoặc là tiểu phú nhin vào mà khiếp sợ, một nơi tiêu tiền cao quý như thế này, xác thực không phải người bình thường có thể chen chân vào được.

Vân Thiên Hà mang theo Sử Trường Đức đi tới trước cửa Tụ Hương Lâu, mới xuống ngựa, lập tức có một hào nô mặt đầy nhiệt tình mỉm cười đi lên, nhưng nhân thân của hắn lại đang không ngừng đánh giá Vân Thiên Hà từ trên xuống dưới, hình như liếc mắt sẽ ghi tạc hình ảnh của hắn trong đầu, để sau này có quay lại thì sẽ biết đường.

Đương nhiên, hào nô này nhận ra người thị vệ dẫn theo Vân Thiên Hà tới đây, do thị vệ Vương phủ đi mời, đồng thời tự mình dẫn tới đây, chỉ cần điều này đã làm cho hào nô biết được đây chính là bằng hữu của tiểu vương gia, không một chút chậm trễ, cực kỳ nhiệt tình cung kính nhận dây cương trong tay Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà vỗ vỗ mặt ngựa Vân Bôn, còn sờ sờ vào lỗ tai của nó một chút, Vân Bôn liền thuận theo để hào nô nắm dây cương đi vào mã lan, hưởng thụ bữa ăn ngon.

- A Lai, thưởng!

Vân Thiên Hà đối với phục vụ nhiệt tình chu đáo của hào nô này rất thỏa mãn, cũng biết một số quy củ tại những nơi như thế này, không thể keo kiệt được, liền sai Sử Trường Đức thưởng cho mỗi người hai lượng bạc.

Sử Trường Đức vừa nghe, liền lấy từ trong người một túi bạc, rồi thưởng cho mỗi người hai lượng.

Hai tên hào hô kia tiếp nhận bạc trắng, nhàn thần nhất thời trở nên càng thêm nóng cháy, cười đến hai mắt híp lại thành đường kẻ, vội vã khom lưng cúi người tới chín mươi độ, cung kính mời hai chủ tớ Vân Thiên Hà đi vào.

Vừa vào cửa chính, đã thấy một cỗ hương khí xông vào mũi, đi qua hành lang thật dài, lại vượt qua một loạt đình đài lầu các, hương phòng nha trưởng, dưới sự dẫn dắt của thị nữ, chuyển qua chuyển lại, đột nhiên nhìn thấy một phòng khách rộng rãi xuất hiện trước mắt, tựa như biệt viện quý tộc, thang lầu rộng thoáng, phóng khoáng thoải mái, phi thường tráng lệ.

Khi Vân Thiên Hà tiến vào phòng khách, chỉ thấy một đám thanh thiếu niên tuổi tác xấp xỉ nhau tụ tập trong phòng khách, có nói có cười, hần liếc mắt liền nhìn thấy Đường Linh Vũ được đoàn người chúm chím ngắm nhìn, vẻ mặt tươi cười, trang phục giống như một tài tử phong lưu, tay cầm quạt giấy, nói nói cười cười có vẻ rất hứng thú.

Nhìn trang phục và thần tình lúc này của Đường Linh Vũ, Vân Thiên Hà quả thực có chút kinh ngạc, không nghĩ tới không chỉ Đường Linh Toa có vẻ có loại khí chất linh động dễ dàng thay đổi như vậy, mà Đường Linh Vũ cũng không hề rơi xuống hạ phong, trang phục khí chất này, quả thực là hình tượng một công tử phong lưu tiêu sái, làm người khác không thể không liếc mắt nhìn.

Bất quá biểu hiện tiếp theo của người này, cũng làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Khi Đường Linh Vũ nhìn thấy Vân Thiên Hà đi vào, con mắt lập tức sáng ngời, liền đẩy mọi người xung quanh ra, đi lên vài bước, cười hắc hắc nói:

- Mọi người tốt, người đến rồi a!

Vân Thiên Hà ngây người!

- A...Mọi người đến rồi à?

Những thanh thiếu niên ở đây nghe được lời này, cũng bất chấp nói cười, đều quay sang nhìn, miệng há hốc, thần tình cứng đờ, vẻ mặt không thể tin tưởng.

Nhất là Đường Linh Vũ làm trò trước mặt đông đảo mọi người, nhìn về phía Vân Thiên Hà mở miệng kêu hai tiếng "mọi người", càng làm cho thanh thiếu niên ở đây như bị sét đánh, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

Giờ khắc này, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng đều tập trung hết lên người Vân Thiên Hà.

88. Chương 88: Tình Dịch

Nhưng muốn nói tới thân phận địa vị, trong những nhân vật có mặt tại đây, tất nhiên phải nói tới Đường Linh Vũ tôn quý nhất.

Hắn không chỉ là thân chất tử của hoàng đế, được hoàng thượng vô cùng yêu thích, tuổi còn nhỏ mà đã được sắc phong vương tước không nói, chỉ cần luận phụ thân Túc Tĩnh Vương, không chỉ văn thao vũ lược, tay cầm quyền to binh mà thiên hạ, mà còn tu vi võ đạo cũng thuộc về cấp Đại Tông Sư, hơn nữa càng là thân đệ đệ của hoàng đế, hoàng thượng vô cùng tín nhiệm, cứ như vậy, một vị đệ tử hoàng thân quốc thích như Đường Linh Vũ, tại kinh thành tuyệt đối là đối tượng rất quan trọng mà các đệ tử vương công quyền

quý hết sức lấy lòng muốn kết giao, tự nhiên đi đến đâu cũng chúng tinh cũng nguyệt, trở thành tiêu điểm trong đám đông.

Về phần Vĩnh Lạc quận chúa Đường Linh Toa, nàng được hoàng đế sủng ái, chỉ riêng về sủng ái cho dù là các hoàng tử công chúa khác cũng không theo kịp, chỉ có thể ngẩng nhìn ước ao, như vậy lực ảnh hưởng càng không cần phải nói!

Trong những người giữa phòng khách này, ngoại trừ một ít thâm mến mộ, còn có một số đối tượng cực kỳ ái mộ Đường Linh Toa, một mực nỗ lực không ngừng lớn mật triển khai thế theo đuổi, tại Kinh Thành này hầu hết mọi người đều biết.

Chỉ là Đường Linh Toa đối với những người theo đuổi này vẫn tỏ thái độ vô cùng lãnh đạm, hờ hững, dưới tình huống vô kế khả thi, liền thông qua phương thức đường vòng, thường xuyên tiếp xúc gặp gỡ với Đường Linh Vũ, cố gắng gây thiện cảm, mong có thể thông qua Đường Linh Vũ có thể gặp gỡ được Đường Linh Toa vài lần, làm hết khả năng truy cầu phương tâm mỹ nhân.

Mà hôm nay, trước mắt tới một gã thiếu niên không ai biết tên như vậy, càng làm cho mọi người giật mình hơn nữa chính là, cư nhiên đề cho Đường Linh Vũ giả hoạt trước mặt mọi người không biết vui đùa hay là sự thực hô lên hai tiếng "muội phụ", xem ra lần này không phải là vui đùa, làm cho các thanh thiếu niên có mặt tại đây không ngừng quan sát nhìn kỹ, đồng thời thậm chí có mấy người cùng chung mối thù không bàn bạc mà đều đứng chung một chiến tuyến, nhất trí coi hắn là tình địch lớn nhất, nhãn thần nhìn hắn cũng bắt đầu có chút bất thiện.

Mà sau khi Vân Thiên Hà tiến vào, cũng bị Đường Linh Vũ hô lên hai tiếng xưng hô "muội phụ" làm kinh ngạc tới nửa ngày, nhất thời cũng không biết phải nói cái gì, hắn không biết là Đường Linh Vũ có thực hay không, hay là chỉ đùa giỡn.

- Khụ khụ...Mọi người không nên quá để ý, bản vương chỉ là vui đùa một chút mà thôi, hắc hắc!

Lúc này, Đường Linh Vũ thấy bầu không khí có chút biến đổi, trở nên ngưng trọng, liền ho khan hai tiếng, bắt đầu hướng về mọi người giải thích nói:

- Bản vương giới thiệu cho các vị một chút, đây chính là Đồ Thiên Hà, đến từ Bắc Hầu Phủ, là bằng hữu tốt của ta!

Vân Thiên Hà tại thời điểm Đường Linh Vũ giới thiệu chú ý tới, ngôn từ hắn tự xưng hơi có chút khác biệt, hắn nói là bằng hữu tốt của ta, không phải dùng tự xưng vương gia, điều này khiến cho trong lòng Vân Thiên Hà âm áp, nói rõ Đường Linh Vũ đã thực sự coi hắn là bạn tốt tri giao, so với những thanh thiếu niên khác trong phòng khác này rõ ràng có không giống nhau.

Mọi người nghe được lời giới thiệu của Đường Linh Vũ, cũng nghe thấy mấy tiếng Bắc Hầu Phủ, thần tình đều trở nên ngưng trọng. Câu nói của Đường Linh Vũ đã làm cho bọn họ phải nhớ tới Trấn Bắc đại nguyên soái, Trấn Bắc hầu Đồ Nguyên Khánh, người cho tới bây giờ vẫn được sự tín nhiệm rất cao của Túc Tĩnh Vương và hoàng đế một tay nắm đại quyền Bắc quân.

Đó cũng là một trong những dũng tướng lớn nhất dưới trướng Túc Tĩnh Vương, ở kinh thành thuộc về nhân vật trâu bò giẫm chân một cái cả kinh thành phải chao đảo nghiêng ngã, tàn nhẫn thiết huyết, lần trước nhân chuyện Đồ Chính Đức bị đâm lén một đao, vị Đồ Suất này vô cùng giận dữ, thiếu chút nữa xua quân đánh vào phủ đệ Giang Thụ Viên và Mạc Bách Sử, Túc Tĩnh Vương và hoàng đế thấy tình huống có xu hướng nghiêm trọng, vô cùng bất đắc dĩ, liền điều hắn đi Trấn Bắc Quân tuần tra quân tình, lúc này mới làm cho Kinh Thành không bị khói lửa lan tới.

Bất quá lần Đồ Chính Đức bị đâm lén kia, sự kiện Đồ Suất đại náo kinh đô, Bắc phái và phái trung lập đều rất ủng hộ, mặc dù không tìm được chứng cứ phạm tội của tập đoàn Giang Mạc, thế nhưng chèn ép khí thế của bọn họ tại Kinh Thành đang dần dần bành trướng coi như cần phải làm, nhất là Đồ Suất đánh thẳng vào khuôn mặt già nua của Giang Thụ Viên một cái tát rất mạnh, cũng làm cho phe Bắc phái mười phần đã nghiền, sự kiện lần đó từ trở thành đề tài bàn tán xôn xao nhất tại Kinh Thành trong thời gian dài.

Chỉ là việc này phát sinh tại Kinh Thành trước đây, Vân Thiên Hà không hề biết chút gì, cũng không có người chủ động nói cho hắn.

Những người này đối với Bắc Hầu Phủ kính nể ba phần, bọn họ cũng chưa từng tiếp xúc gặp gỡ với Đồ Thiên Thanh, thế nhưng cá biệt có một bộ phận người phóng nhãn thần tỉ mỉ quan sát Vân Thiên Hà, biết được hẳn không phải là con vợ cả, còn nghĩ tới địa vị của hắn trong Bắc Hầu Phủ, đã có thêm vài phần coi thường và hàm ý khác nhau.

Đường Linh Vũ thu hết biến hóa nhân thần của những người này vào trong mắt, cũng không thèm để ý, sau đó lại hướng về phía Vân Thiên Hà giới thiệu những người này.

Vân Thiên Hà liền tiến lên chào hỏi.

Lúc này, một thanh niên mặc quần áo lụa nhạt màu, cầm trong tay quạt giấy màu trắng, có vẻ rất tao nhã đi ra, hướng về phía Vân Thiên Hà nói:

- Trước nay chúng ta tụ hội, đều có chút quen biết nhau, lần này thiếu Thiên Thanh huynh, nhưng có tiểu huynh đệ Thiên Hà của hắn tới, lại là bạn tốt của tiểu vương gia, nói như vậy hẳn sẽ náo nhiệt hơn nhiều.

Vân Thiên Hà quan sát người thanh niên nho nhã này, là con của Lễ bộ thượng thư Quách Diễn, tên là Quách Dự Chương, lúc Đường Linh Vũ giới thiệu, không mẫn không nhạt, Vân Thiên Hà có thể suy đoán ra, đây rất có thể là đại biểu của phe phái trung lập.

- Lúc này chúng ta mời Tụ Hương Lâu đệ nhất tài nữ Túc Dao tiêu thư sương đàm thi từ, đánh đàn thưởng họa, du hí xạ nghệ, bất quá Túc Dao tiêu thư còn chưa tới, nhân rồi cũng rất buồn chán, không bằng thử một trò chơi nho nhỏ trợ hứng, không biết Thiên Hà huynh đệ có hứng thú tham gia hay không?

Lại một vị thanh niên mặc quần áo lụa màu lam đứng ra phụ họa lên tiếng, Vân Thiên Hà cố ý chú mắt nhìn thanh niên này, cũng mới chỉ tầm mười tám tuổi, tướng mạo coi như công chính, thân thể cơ da màng kinh lực nội liễm, mơ hồ có lực khí tiết ra ngoài, hiển nhiên là Võ Sư sơ cấp, bất quá duy nhất ánh mắt kia của hắn, trong suốt đen nhánh, thoạt nhìn rất có thần thái, loại khí chất thần thái này làm cho người khác càng nhìn càng nghĩ có ý tứ, người này tên là Thương Thiếu Dung, xuất thân từ gia tộc Thương thị, chất tử bộ binh thượng thư Thương Vô Đạo, ở Kinh Thành đã nhiều năm rồi, khi Đường Linh Vũ giới thiệu hắn cũng có nói, hẳn lần này cũng có chuẩn bị tham gia khảo thí võ khoa.

Nghe được đề nghị của Thương Thiếu Dung, Vân Thiên Hà nghĩ nhập gia tùy tục, liền gật đầu đáp ứng.

Bất quá đề nghị này của Thương Thiếu Dung lại có người đứng ra phản đối, chỉ thấy một vị mặc quần áo lụa màu xanh, chiều cao thoảng thấp hơn so với người bình thường nửa cái đầu, nhưng lại có khí tức hàm hậu, hẳn bước ra nói:

- Mỗi lần Thiếu Dung huynh đề nghị chơi trò chơi, đều là cung tiễn xạ thuật, chẳng phải biết những người đọc sách như chúng ta mặc dù cũng có tiếp xúc qua, thế nhưng không thể nào tinh thông được như những người luyện võ các người, chúng mỗi lần đều thua không dậy nổi, rất không thú vị, hôm nay có Thiên Hà huynh đệ tới đây, chúng ta không nên chơi cung tiễn xạ thuật nữa, đổi một trò mới đi, chơi đoán số uống rượu, đơn giản dễ dàng, đối với mọi người đều công bình, sao nào?

Người này là chất tử Lại bộ thượng thư gia tộc Lạc thị, cùng là người đến từ hàng xóm của Vân Thiên Hà hiện tại, Lạc Như Đồ Lạc Phủ, thái độ làm người coi như ngay thẳng, Vân Thiên Hà nghe hắn nói muốn chơi trò chơi đơn giản nhất đoán số uống rượu, chắc là người thích rượu, không khỏi mỉm cười.

Quách Dự Chương nghe xong cũng khẽ nhíu mày nói:

- Như Đồ huynh đệ, người là người đọc sách, dù cho cung tiễn xạ nghệ không tinh thông, nhưng chơi loại trò chơi đoán số uống rượu này trợ hứng, gây tranh cãi âm ỉ, chẳng phải là làm cho người trong nghề cười chê?

Đúng lúc này, mấy thanh niên phía sau vốn nhỏ giọng nói thầm rồi cuộc dừng dừng nói chuyện, tiểu công gia Đái Kiều Liên đến từ Vinh Quốc Công Phủ đứng ra xua tay nói:

- Trò chơi mà thôi, cần gì phải tranh luận nhiều, tiểu vương gia ở đây, không bằng để tiểu vương gia định đoạt vậy!

- Đúng vậy, đúng vậy, nên do tiểu vương gia định đoạt, vị Thiên Hà huynh đệ này, ta xem cũng là người luyện võ, giới võ phu chúng ta, đối với thi từ một khiêu cũng không thông, nếu đến lúc đó chúng ta bị mọi người bêu xấu, chẳng phải là có vẻ thất lễ, làm cho mọi người hiểu lầm chúng ta đang coi thường!

Người vừa nói chính là công tử của Thừa Tướng Phủ, Vân Thiên Hà cảm giác được một cỗ ghen tỵ, nhất là vị tiểu công gia kia, thuộc về Hoàng tử phái, nhân thần bọn họ nhìn hắn cũng hiện rõ một tia địch ý coi thường, hiển nhiên hai người này đều đang theo đuổi Đường Linh Toa, liệt hắn vào danh sách tình địch mạnh, trong ngữ khí ẩn lộ ý chia mũi nhọn.

Vân Thiên Hà nhìn hai người này, chỉ là cười cười không nói, cũng không thèm để ý, hắn tin tưởng Đường Linh Vũ gọi hắn là muội phu, hắn thành phần đùa giỡn chiếm đa số, nhưng đặt trong lòng hai người này, mới lần đầu tiên gặp mặt, liền hiện rõ ý căm thù, bởi vậy có thể thấy được khí lượng của bọn họ, không phải là người rộng lượng hào phóng.

Mà vị Lạc Như Đồ kia tuy rằng cũng là một trong những người theo đuổi Đường Linh Toa, nhưng so sánh với hai người này, trong lòng Vân Thiên Hà hiểu rõ, đây chính là chênh lệch giữa người so với người, hắn đối với vị Lạc Như Đồ tính cách ngay thẳng này đã nổi lên lòng muốn kết giao.

89. Chương 89: Tiền Đặt Cược.

Trong phòng khách, khi mọi người thấy Đường Linh Vũ tỏ thái độ, có vẻ có chút kỳ quái, thường ngày vị tiểu vương gia này không thích nhất chính là chơi bắn cung, nguyên nhân có hai.

Một chính là tiểu vương gia chơi bắn cung không chỉ tư thái ưu nhã, hơn nữa càng tinh chuẩn không gì sánh được, mọi người mỗi lần đều cam nguyện chịu thua, làm cho hắn không dậy nổi hứng phấn, mất hứng thú. Thứ hai nữa là mỗi một lần chơi bắn cung, đám người này đều luôn muốn thiết kế để muội muội của hắn lên sân khấu cùng chơi một chút, ở Kinh Thành ai ai cũng biết Vĩnh Lạc quận chúa có trình độ cung thuật tiền kỹ cao minh thần diệu hơn vị huynh trưởng Đường Linh Vũ này nhiều, tự nhiên muốn mở rộng tầm mắt, thuận tiện mượn cơ hội tiếp cận Đường Linh Toa xum xoa, Đường Linh Vũ làm sao cho những con ruồi này cơ hội.

Bất quá cũng có người nghe được lời này, trong lòng vui mừng, rất nhiều người vì muốn kéo gần chênh lệch trên phương diện thuật bắn cung so với tiểu quận chúa mỹ lệ, đã không thiếu những ngày khổ luyện tiền kỹ, ngày hôm nay cho dù tiểu quận chúa không đến, thế nhưng áp đảo được mặt mũi Vân Thiên Hà, coi như rất đáng giá.

Điều này cũng không nói đến, chính là đám tử tôn vương công quyền quý trong Kinh, chỉ cần là có ý ái mộ đối với tiểu quận chúa, người nào không khổ luyện bắn cung, bằng không ra cửa bị người ta gọi qua chào hỏi, nhất định sẽ bị những người khác theo đuổi tiểu quận chúa khinh bỉ, những người này mỗi khi ra cửa gặp mặt nhau, rất nhiều lúc đều hỏi một câu:

- Ngày hôm nay, người đã bắn chưa?

Nhân thần Vân Thiên Hà liếc qua tiểu công gia và công tử Thừa Tướng Phủ Đỗ Chi Lương, lại quét mắt nhìn Đường Linh Vũ, thấy Đường Linh Vũ đang trừng mắt nhìn lại, cuối cùng nhìn sang nhân thần những người khác có ý tứ cười trên tai họa của người khác, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, tiền kỹ của chính mình như thế nào Đường Linh Vũ biết rõ ràng, thế nhưng hắn còn muốn nói ra!

Xem ra ngày hôm nay không biết là ai muốn mất mặt rồi.

- Nếu tiểu vương gia đã muốn chơi trò bắn cung, như vậy Thiên Hà huynh đệ hắn là không có ý kiến gì?

Vị tiểu công gia lúc này mừng rỡ dị thường, nói một câu, tiền đi đầu bước tới sân nhỏ bên ngoài, hắn là hắn đã định liệu trước.

- Thiên Hà huynh đệ, tiền kỹ của tiểu công gia coi như gần tương đương với tiểu vương gia đó, đến lúc đó cũng không cần phải luống cuống!

Công tử Thừa Tướng Phủ Đỗ Chi Lương cân nhắc một chút liền quay đầu nói với Vân Thiên Hà một câu rồi bước tới sân nhỏ bên ngoài, những người khác nhanh chóng đuổi kịp.

Đi mọi người đi tới sân nhỏ bên ngoài, tiểu công gia vỗ vỗ bàn tay, rất vang dội lúc này lập tức có hào nô cung kính chạy tới, tiểu công gia nhanh chóng phân phó vài câu, động tác của người này rất nhanh nhẹn,

không đến thời gian một bữa cơm đã mang theo cung tên, cũng tại sân nhỏ bên ngoài các chùng một trăm bước đặt một tiền bá (mục tiêu) hồng tâm.

Mấy người Lạc Như Đồ và Quách Dự Chương có trình độ tiễn thuật bình thường, đi tới sân nhỏ, sau khi chuẩn bị xong, bọn họ cũng không có dự định tham gia, bất quá cũng có thành phần Đường Linh Vũ nhảy mắt ra ý ngăn cản với bọn họ, vì vậy trong lòng hiểu rõ, đều nhìn Vân Thiên, tiểu công gia và công tử Thừa Tướng Phủ ngấm vài lần, nhanh chóng hiểu ra, không khỏi cười cười, sai người mang tới vài chiếc ghế, rót rượu nâng chén, nhìn tư thế là muốn chuẩn bị xem náo nhiệt.

Lúc sắp xếp chuẩn bị, tiểu công gia hỏi ý kiến những người khác, ngoại trừ công tử Đỗ Chi Lương của Thừa Tướng Phủ, những người khác đều biểu thị buông tha, ngay cả Đường Linh Vũ cũng không có ý tứ muốn tham gia, chỉ còn lại một mình Vân Thiên Hà, bất quá điều này cũng rất hợp với ý tứ của vị tiểu công gia này.

Đỗ Chi Lương và tiểu công gia liếc mắt nhìn nhau, Đỗ Chi Lương nói:

- Nếu tiểu vương gia không tham dự, các vị cũng đều buông tha, vậy thì trò chơi này chỉ có hai người chúng ta và Thiên Hà huynh đệ, kể ra cũng không có bao nhiêu thú vị, không bằng thêm tiền đặt cược được không?
- A, vậy người chuẩn bị dùng cái gì làm tiền đặt cược?

Đường Linh Vũ vừa nghe Đỗ Chi Lương muốn đánh cược, liền đầy hứng thú hỏi.

Đỗ Chi Lương cười đắc ý, sau đó hay tay vỗ vỗ, một tên gia phó của hắn nhanh chóng chạy tới, Đỗ Chi Lương nói bên tai người này vài câu, tên gia phó kia liền lập tức chạy ra ngoài.

Tiểu công gia thì có chút cấp bách muốn nhanh chóng cho Vân Thiên Hà một lần hạ mã uy, lúc này từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp nhỏ, nhìn về phía Vân Thiên Hà, sắc mặt hiện lên một tia cười nhạt, mở miệng nói:

- Ta có một viên tinh nguyên đan thượng đẳng, giá trị trân quý, nghìn vàng khó cầu, sẽ dùng nó làm tiền đặt cược, nhưng không biết Thiên Hà huynh đệ chuẩn bị dùng vật gì để đặt cược đây?

Chiêu này đủ ngoan, lấy ra thứ quý trọng như vậy làm tiền đặt cược, nếu như Vân Thiên Hà không mang ra được thứ có giá trị tương đương làm tiền đặt cược thì coi như bước đầu thua một bậc rồi, Đường Linh Vũ nhún mày.

Những người khác chuẩn bị xem náo nhiệt, sắc mặt cũng hơi đổi, chỉ là chơi trò chơi mà thôi, nghĩ không ra vị tiểu công gia này lại tích cực tới như vậy, đối chọi gay gắt với vị tiểu huynh đệ Thiên Hà mới quen biết, điều này thuần túy là có ý định làm khó dễ rồi.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không thêm để ý, hắn đưa tay vào trong lòng lấy ra một bình sứ, nói:

- Chỗ ta cũng có một viên tinh thú đan, tuy rằng so với viên tinh nguyên đan thượng đẳng của ngươi hơi kém hơn một chút, thế nhưng nó lại là bách thảo đan giải bách độc, nói vậy tiểu công gia cũng là người biết hàng, sẽ không phải là không biết giá trị của viên bách thảo đan này chứ?

Nghe được bách thảo đan, đôi lông mày của tiểu công gia nhíu sát lại, đây xác thực là thứ tốt a, trong lòng hắn không khỏi nghĩ thầm tới chuyện gần đây Giang Phủ tại Kinh Thành điên cuồng thua mua linh dược giải độc, hầu như đã tới mức điên cuồng không hề tiếc bất cứ cái giá nào, nếu như có thể thắng được nó, có thể trao đổi với Giang Thụ Viễn để đổi lấy thứ gì đó thực dụng trở về, nhưng lại có thể làm cho Giang thị thiếu một phần nhân tình, vụ buôn bán này rất không tồi a!

- Để công bình, tiền đặt cược của các ngươi do bản vương bảo quản, hai vị không có ý kiến gì chứ?

Đường Linh vũ còn đang chuẩn bị nghĩ biện pháp dùng vật gì trên người mình để thay thế, nhưng nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm ra được vật gì tương ứng giá trị, đang vô cùng đau đầu, nhưng thấy Vân Thiên Hà đã lấy ra được tiền đặt cược tương ứng giá trị, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, gia phó của Đỗ Chi Lương chạy tới mang theo một chiếc hộp nhỏ dài hẹp, giao chiếc hộp vào tay Đỗ Chi Lương, Đỗ Chi Lương mở chiếc hộp ra, chỉ thấy bên trong có một thanh bảo kiếm chế tạo vô cùng tinh mỹ, vẻ ngoài tương đối cổ xưa, vỏ kiếm cũng được khắc rất nhiều đồ án kỳ tự khác nhau.

- Ấm Tinh Kiếm!

Thấy Đỗ Chi Lương lấy thanh kiếm này ra, tất cả mọi người ở đây tuy rằng đều là xuất thân danh môn nhà giàu, gia tài vạn quan, thế nhưng lúc này cũng không thể nhịn được thầm hít sâu một hơi.

Lạc Như Đồ nói:

- Đỗ huynh, thanh Ấm Tinh Kiếm này là do đoán tạo (thợ rèn) đại sư nổi danh trăm năm trước của La Lan đế quốc dùng tinh thiết cực kỳ hiếm thấy chế tạo thành thần binh lợi khí, thừa tướng đại nhân cực kỳ ưu ái, chuẩn bị làm truyền thừa gia tộc, người sao lại cầm tới làm vật đặt cược, vạn nhất...

Đỗ Chi Lương thấy vẻ kinh ngạc trong mắt người khác, không khỏi cười đắc ý, nói:

- Kiếm này tuy là chí bảo hiếm thấy, thế nhưng còn chưa đủ tư cách trở thành truyền thừa Đỗ gia chúng ta, sau khi phụ thân của ta có được thanh kiếm này, lại nghe bên ngoài đồn rằng hần muốn dùng nó làm đồ truyền thừa gia tộc, liền lập tức tặng cho ta!

Vừa nói, Đỗ Chi Lương liếc nhìn về phía Đường Linh Vũ, giao thanh kiếm vào trong tay hần, tiếp tục nói:

- Vốn ta dự định tặng nó cho Vĩnh Lạc quận chúa, thế nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp, nếu hôm nay tiểu công gia và Thiên Hà huynh đệ lấy ra tinh nguyên đan làm tiền đặt cược, bản thiếu gia há có thể keo kiệt, dùng thanh kiếm này coi như tiền đặt cược đi!

Sau khi Đường Linh Vũ nhận kiếm, xoẹt một tiếng rút ra, chỉ thấy lóe lên một đạo hàn quang, ánh sáng mặt trời chiếu vào, thân kiếm nổi lên hàn mang màu u lam, lóa mắt bức người, nhất và hoa văn nổi lên trên thân kiếm, phảng phất giống như quần tinh muốn thôn phệ bầu trời, làm cho người khác liếc mắt nhìn qua liền cảm thấy phát lạnh khắp người, hàn mang tỏa ra đâm vào mắt hầu như muốn chảy máu ra.

- Quả nhiên là bảo kiếm!

Đường Linh Vũ quan sát thanh kiếm, huy vũ vài cái, không khỏi tán thán không thôi, sau khi dứt kiếm trở lại vỏ, ngẩng đầu nhìn ba người nói:

- Ba người các ngươi đã cam nguyện lấy ra những trân phẩm này làm tiền đặt cược, nhưng bản vương cũng hy vọng các ngươi có thể nguyện đồ chịu thua, nếu sau này thua thì cũng đừng hối hận, hoặc là làm một số chuyện không nên làm, các ngươi đều hiểu ý ta?

Tiểu công gia và Đỗ Chi Lương gật đầu, nhãn thần hai người nhìn về phía Vân Thiên Hà đều mang theo ý khiêu khích vô cùng rõ ràng.

90. Chương 90: Bản Cung.

Quách Dự Chương trong trường hợp này tựa hồ đóng vai một người hòa giải, hần thấy ba người chơi đùa mà dùng tiền đặt cược lớn tới như vậy, trong lòng thực sự có chút lo lắng ba người có thể bởi vậy mà phát sinh mâu thuẫn không thể nhượng bộ hay không.

Thế nhưng lời này vừa mới phát ra khỏi miệng, thì đã có một người thanh niên bước tới gần Quách Dự Chương, nhỏ giọng nói bên tai:

- Quách huynh, người hà tất phải trộn lẫn vào, rơi vào tình cảnh khó đối đãi với cả hai bên, cứ nhìn náo nhiệt là được rồi, kỳ thực Đỗ huynh và tiểu công gia, ta xem không chỉ là muốn thắng mặt mũi vị Thiên Hà huynh đệ này, sợ là còn có một tầng ý tứ bên trong!

- A, vậy bọn họ làm vậy là vì sao?

Quách Dự Chương hỏi.

- Chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra được, ngoại trừ bọn họ coi câu nói không biết vui đùa hay là thực của tiểu vương gia coi như thực sự ra, mặt khác chính là vì vị tài nữ đệ nhất Kinh Thành, Túc Dao tiểu thư, cũng là tuyệt sắc giai nhân, phỏng chừng nàng sắp tới rồi, tiểu công gia và Đỗ huynh đương nhiên muốn biểu hiện trước mặt giai nhân làm náo động một chút!

Quách Dự Chương nghe xong, bưng tỉnh nói:

- Thì ra là thế, ta thực lo lắng nhiều rồi!

- Quách huynh biết là tốt rồi, bất quá người không nên nói ra, nếu không phải tiểu vương gia có ý định ngăn cản thì ngay cả ta cũng muốn đánh cuộc chơi một chút, chờ Túc Dao tiểu thư tới, có thể nổi bật trước mặt giai nhân, hắc hắc!

Một vị thanh niên khác lúc này cũng phụ họa nói:

- Bất quá Ấm Tinh Kiếm và tinh nguyên đan xác thực nhìn mà thèm nha!

Đương nhiên, những người ngồi trên ghế nghị luận nói chuyện với nhau, người khác có nghe được hay không không biết, nhưng Vân Thiên Hà đều không tự chủ được rơi hết vào trong tai.

- Nếu như không còn ý kiến gì nữa, vậy thì trò chơi bắt đầu!

Lúc này, Đường Linh Vũ đứng dậy tuyên bố nói:

- Cứ làm theo lệ cũ, khoảng cách trên trăm bước, ngũ tiến liên phát (bắn năm lần), nhưng phải trong vòng năm tức phải hoàn thành, nhiều hơn một tức, lập tức thua, hoặc là mũi tên mất chuẩn không trúng bia, cũng coi như thua, nếu như đều bắn trúng toàn bộ, như vậy so sánh sự chính xác, quyết định thắng bại, được rồi, bắt đầu đi!

Nói xong, Đường Linh Vũ liền lấy ba chiếc thẻ gỗ đã chuẩn bị trước để lên bàn, sau đó đảo qua một lượt thay đổi thứ tự, tiểu công gia có chút khẩn cấp bước tới, đưa tay cầm lấy một cây vừa nhìn, cũng cười cười, quay đầu nhìn về phía Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà huynh, thực không có ý tứ, ta bắt được số hai, vì vậy là người thứ hai bắn, người đối với phương thức rút thăm này không có ý kiến gì chứ?

- Không có!

Vân Thiên Hà gật đầu, cũng đi tới trước bàn, tiện tay cầm lấy một thẻ gỗ, chỉ thấy mặt dưới thẻ gỗ có viết một chữ "tam", liền quay sang nhìn Đỗ Chi Lương nói:

- Ta bắt được số ba, là người lên bắn cuối cùng, như vậy Đỗ huynh tự nhiên chính là người lên bắn đầu tiên, Đỗ huynh, người cũng không có ý kiến gì chứ?

Lúc này Đỗ Chi Lương cắn chặt răng, ngay cả sắc mặt tiểu công gia cũng không được tốt lắm, vốn tưởng rằng hắn và Đỗ Chi Lương thế nào cũng có một người bắt được số ba, thế nhưng không nghĩ tới, tiểu tử này chỉ tiện tay bắt một thẻ như vậy liền lấy được số cuối cùng, nói như vậy hai người bọn họ có một người phải lên bắn đầu tiên, áp lực chẳng phải rất lớn hay sao?

- Mang cung tên tới!

Mắt thấy vậy, trong lòng Đỗ Chi Lương tuy rằng có chút phiền muộn, thế nhưng vẫn đi tới trước sân nhỏ, hét lớn một tiếng, biểu hiện khí thế dương cương uy vũ, lập tức có người hầu chạy tới mang cung tiễn đã chuẩn bị sẵn.

Đỗ Chi Lương hiển nhiên cũng đã từng luyện qua võ công, tuy rằng tu vi võ đạo không cao, tối đa cũng chỉ có thực lực Võ Sĩ cấp chín, thế nhưng thoát nhìn tiến kỹ không yếu, lúc này chỉ thấy hắn cầm cung lên, một tay kia cầm ống tên, làm một động tác qua tay tiêu sái, rồi vất ra sau lưng, sau đó liền tạo tư thế khom lưng khóa mã, ổn định hạ bàn.

Sau khi Đường Linh Vũ lớn tiếng hô "bắt đầu", lập tức nhìn thấy hắn mở song chưởng ra, một tay cầm cung, một tay rút nhanh mũi tên trong bao tên sau lưng đặt lên cung, kéo căng tròn, rồi thả ra.

Phịch! Phịch! Phịch! Phịch! Phịch!

Chợt nghe thấy tiếng dây cung thả ra liên tục, động tác của Đỗ Chi Lương rất linh hoạt, lúc bắn tên ra, lại lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng lần lượt lấy tên trong bao phía sau lưng đặt vào dây cung bắn ra, liên tục năm lần, mười phần mau lẹ, cũng hầu như không nhìn thấy dừng lại chút nào, quả nhiên trong vòng năm tức đã hoàn thành ngũ tiến liên xạ.

Khi Đỗ Chi Lương bắn xong, lập tức có một tên hào nô chạy đi mang theo tiễn bá đến gần chỗ mọi người quan sát.

Bốn mũi tên đầu tiên đều đã trúng vào hồng tâm, có thể là một tên cuối cùng kém chút lực, nên đã bị chệch khỏi mục tiêu hồng tâm một chút, thế nhưng cũng cắm sâu vào sát rìa hồng tâm.

- Hay!

Mọi người nhìn thấy trình độ tiễn kỹ của Đỗ Chi Lương lại tăng cao, đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, ngay cả tiểu công gia cũng có chút kinh ngạc nhìn Đỗ Chi Lương, liếc mắt qua nói:

- Đỗ huynh, nghĩ không ra trình độ tiễn kỹ của Đỗ huynh đã lại nâng cao rồi!

- Nhờ có các vị khích lệ, so với tiểu công gia và tiểu vương gia, chút trình độ này thực sự không đáng để nhắc tới!

Đỗ Chi Lương nghe được mọi người âm âm khen ngợi, tuy rằng miệng nói khiêm tốn, thế nhưng vẻ đắc ý ngạo nghễ lại hiện rõ trên mặt, chỉ là chính hắn cũng không biết mà thôi.

Lúc này, đã có hào nô mang tiễn bá mới đặt vào vị trí cũ, đến phiên tiểu công gia lên bắn rồi, Đỗ Chi Lương đối với biểu hiện của chính mình phi thường thỏa mãn, tiện tay đưa cung tên cho tiểu công gia, liền sang một bên nhận khăn mặt trên tay người hầu lau mồ hôi, thuận tiện rót một chén rượu, một mình thưởng thức một bên, tựa giống như chén kia đang đựng rượu ngon tuyệt thế.

Tiểu công gia tiếp nhận cung tên, đảo mắt nhìn sang Vân Thiên Hà vẫn giữ biểu tình vẻ mặt vô cùng bình tĩnh thản nhiên, hắn đối với tiễn kỹ của chính mình vô cùng tự tin, cho dù biểu hiện của Đỗ Chi Lương vừa rồi rất không tồi, thế nhưng hắn khích lệ cũng chỉ là khách sáo mà thôi, hắn tin tưởng chính mình có thể làm được tới trình độ cả năm mũi tên đều không rời khỏi hồng tâm.

Khi tiểu công gia đã chuẩn bị xong, Đường Linh Vũ trực tiếp hét lớn "bắt đầu", cũng tạo tư thế khom lưng khóa mã, nhưng độ trầm ổn so với Đỗ Chi Lương còn cao hơn tới mấy lần, khi cây cung trên tay bị hắn kéo căng tròn có thể nghe thấy tiếng rắc rắc rung động rất rõ ràng, tựa hồ sắp bị kéo đứt đến nơi, ngay sau đó liền thả tên bắn đi!

Phịch! Phịch! Phịch! Phịch!

Cũng là ngũ tiễn liên phát, thế nhưng tư thế bắn tên của tiểu công gia so với Đỗ Chi Lương còn tiêu sái hơn nhiều, hơn nữa thủ pháp mềm mại linh hoạt, sau mỗi một tên bắn đi, lực đàn hồi của dây cung đều được ngăn lại rất đúng lúc đúng chỗ, ngay trong vòng năm tức, vị tiểu công gia này đã hoàn thành rất hoàn mỹ.

- Có thể nói là hoàn mỹ, lợi hại!

Chờ sau khi hào nô mang theo tiễn bá tới gần, mọi người vừa nhìn, tuy rằng vị trí mũi tên cắm vào cũng không phải là hoàn toàn tụ vào một điểm, thế nhưng cả năm mũi tên đều trúng hồng tâm, không khỏi lần thứ hai vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bất quá tiếng vỗ tay lần này so với tiếng vỗ tay sau khi Đỗ Chi Lương bắn xong còn nhiệt liệt kéo dài hơn rất nhiều.

Tiểu công gia thấy biểu hiện hoàn mỹ của chính mình, tuy rằng không đắc ý vênh váo như Đỗ Chi Lương, nhưng trên vẻ tiểu ý nồng đậm trên mặt cũng không thể nào che giấu được. Lúc này hắn nhìn sang Vân Thiên Hà vẫn không hề có bất cứ biến hóa nào, trong lòng nghĩ thầm, nhìn tiểu tử người lần này thắng ta như thế nào, người thua chắc rồi!

Đỗ Chi Lương nhìn thấy thành tích của tiểu công gia, vẻ đắc ý kiêu ngạo trên mặt lập tức biến mất không còn, mở miệng khen:

- Tiểu công gia quả nhiên lợi hại, ta mặc cảm a!

Tiểu công gia đi tới bên cạnh Vân Thiên Hà, đưa cây cung cho hắn, cười nói:

- Thiên Hà huynh, lần bắn cuối cùng này nhìn người rồi, áp lực tuy rằng lớn một chút, thế nhưng nghìn vạn lần không nên quá khẩn trương dẫn tới việc không bắn trúng bia, vạn nhất không có mũi tên nào trúng hồng tâm mà nói, chúng ta đây sẽ rất xấu hổ!

Nghe được lời khích bác này, Đường Linh Vũ cau mày, trên mặt có chút không đồng ý, người này rõ ràng là muốn làm cho Vân Thiên Hà bị phân thần, tự gây ra áp lực cho chính mình.

Bất quá suy nghĩ lại một chút, Đường Linh Vũ nhìn Vân Thiên Hà vẫn giữ thần sắc thản nhiên như cũ, hình như căn bản không hề để hai người kia trong lòng, liền thả lỏng tâm tình, nở nụ cười đầy ý vị, trong lòng nói:

- Cho hai tên tiểu tử các ngươi đặc ý, tiền kỹ của Thiên Hà vô cùng kỳ diệu, mấy con mèo nhỏ các ngươi làm sao có thể so sánh được, đến lúc đó ta xem ai là người cười cuối cùng!

Lúc Vân Thiên Hà tiếp nhận cung, chỉ liếc mắt nhìn tiểu công gia một cái, thản nhiên nói:

- Nhị vị, đa tạ tình nguyên đan và bảo kiếm của các ngươi rồi!

Nói xong, lúc mấy hào nô mang lên tiến bá mới, liền bước ra sân.

Nghe xong lời này, nhìn thấy biểu tình tự nhiên trấn định của Vân Thiên Hà, tiểu công gia và Đỗ Chi Lương liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi máy động, lẽ nào tiểu tử này lại là một cao thủ bắn cung ẩn dấu tài năng hay sao?

Nhưng Đỗ Chi Lương chỉ khẽ cắn môi thấp giọng nói:

- Cho dù hắn có thể hoàn thành trong vòng năm tức đi nữa, toàn bộ trùng mục tiêu, nhưng nếu như có một tên cách hồng tâm hơi xa một chút, cuối cùng tính chính xác mà nói, chúng ta cần phải ngại sao? Hắn nói những lời này, chỉ là hù dọa chúng ta mà thôi!

Ngay lúc tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào Vân Thiên Hà chuẩn bị bắn cung, bọn họ không hề biết rằng, sớm có một giai nhân, ngồi trước cửa sổ phòng khách, đôi mắt đẹp cũng đang nhìn chăm chú vào Vân Thiên Hà bên ngoài sân nhỏ.

91. Chương 91: Thần Kỹ.

Khoảng cách như vậy cũng quá mức gần đi!

Trong lòng có chút kinh ngạc, chính mình gần đây càng ngày càng biến hóa rõ ràng hơn, hẳn là đều quy hết về công lao của lượng tinh khí nồng đậm tới tận cùng trong cơ thể chính mình.

Nhưng rất nhanh liền vứt bỏ hết suy nghĩ tán loạn trong đầu, lúc Đường Linh Vũ hét lớn hai tiếng bắt đầu, trước mắt Vân Thiên Hà chỉ còn nhìn thấy hồng tâm trước mặt, sau đó thân thể cất bước hơi trầm xuống, có vẻ mười phần dễ dàng thoải mái, hơn nữa tư thế cũng vô cùng uy mỹ, đưa tay ra sau lấy hai mũi tên, trực tiếp kéo căng cung một cách dễ dàng.

Ngay lúc Vân Thiên Hà một lần hai mũi tên, lúc này mọi người ở đây đều mở to hai mắt nhìn, trên mặt đều hiện rõ biểu tình không thể tưởng tượng nổi, nhất là tiểu công gia, không khỏi thất thanh nói:

- Hắn muốn làm gì? Một lần bắn hai tên sao?

- Quái vật!

Đỗ Chi Lương cũng không khỏi thất thanh bật ra một câu, trong lòng vô cùng kinh hoàng, không ngừng cầu khẩn mũi tên không trúng bia.

Nhưng một màn kế tiếp, rất trực quan chứng thực suy nghĩ xấu nhất trong lòng hai người, dưới tình huống bọn họ trừng mắt há mồm, chỉ thấy Vân Thiên Hà quả nhiên ngay cùng một lần bắn hai mũi tên, đồng thời dùng hai ngón tay giáp nhau, dùng ngón tay kéo căng tròn cây cung, ngón tay thứ hai giống như biến ảo ma thuật, nhanh chóng đập lên dây cung, lập tức thả ra, tốc độ nhanh tới mức mọi người đang nhìn không thể tưởng tượng nổi, lại có thể hợp hai tên vào làm một, tuyệt đối không có chút vướng mắc.

Phịch! Phịch! Phịch!

Ba âm thanh buông dây cung gần như cùng một lúc vang lên, phảng phất giống như bắn thẳng vào tim mỗi người.

Ba tức, chỉ dùng ba tức, Vân Thiên Hà đã hoàn thành ngũ tiến liên xạ, lúc này mọi người đều không nhìn về phía hồng tâm có mũi tên nào trúng mục tiêu hay không, mà toàn bộ ánh mắt đều chú ý hết lên người Vân Thiên Hà, miệng há hốc, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, trong mắt tựa hồ chỉ hiện ra hai chữ: Cao thủ!

Thậm chí ngay cả những người hầu kẻ hạ của các thiếu gia công tử đứng một bên quan sát cũng đều hiện rõ thần hiện ngây dại, bọn họ chưa từng gặp qua người nào có thể trong một tức bắt hai mũi tên, thế nhưng ngày hôm nay dĩ nhiên có người làm được rồi.

Trong lúc mọi người ngẩn ngơ có một gã hào nô chạy tới giữa sân, mang theo tiễn bá trở lại.

Sau khi tiễn bá mang tới nơi, mọi người mới tỉnh táo lại tinh thần, nhìn sang tiễn bá trước mặt, không khỏi lần thứ hai kinh hãi, đây quả thực chính là kiệt tác nghệ thuật!

Chỉ thấy trên tiễn bá có bốn mũi tên không chỉ bắt trúng hồng tâm, hơn nữa còn phân biệt tạo thành bốn góc một hình vuông cân đối, vây xung quanh một mũi tên cắm sâu vào chính giữa hồng tâm, so với bốn mũi tên chính tề khác cắm sâu hơn vào tiễn bá vài lần, mà giữa năm mũi tên hầu như không hề có bất cứ khe hở nào, tất cả ép sát vào nhau.

- Hô, thần kỹ, thần kỹ a!

Quách Dự Chương là người đầu tiên tỉnh táo lại tinh thần, dùng sức vỗ tay vang dội, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm tán thán không thôi.

Lúc này những người khác cũng đều hồi phục lại tinh thần, đều bắt đầu ra sức vỗ tay khen ngợi, trong miệng phát ra tiếng kinh hô không ngừng, nhất là Đường Linh Vũ càng cố sức vỗ tay thật mạnh, trong mắt của hắn, Vân Thiên Hà tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh được, có thể tạo ra được thành tích như thế này, hắn không hề cảm thấy ngoài dự liệu, chỉ là nhìn thấy hai người tiểu công gia và Đỗ Chi Lương hiện rõ vẻ mặt uể oải như sắp khóc ra tới nơi, Đường Linh Vũ ngược lại cảm thấy hài lòng không gì sánh được, chỉ loại mặt hàng này cũng muốn truy cầu muội muội chính mình, rốt cuộc hiện tại đã được kiến thức cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn!

Vân Thiên Hà đối với thành tích lần này của chính mình, cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn, trước đây tại thời gian còn ở vô đường Đồ thị, hắn từng luyện tập qua nhiều lần, hiện tại hắn thậm chí có thể bắn một tức tam liên xạ, chỉ có hai liên xạ đối với hắn mà nói, chỉ là trò chơi mà thôi, tự nhiên có thể hoàn thành rất thoải mái nhẹ nhàng.

- Tiểu công gia, Đỗ huynh, đa tạ rồi!

Vân Thiên Hà đi tới gần, đưa cây cung cho một gã hào nô, mặt nở nụ cười nhạt.

- Người, người làm như thế nào?

Tiểu công gia tựa hồ không muốn tin tưởng chuyện này là sự thực, nhãn thần của hắn lúc này gắt gao nhìn chăm chăm vào năm mũi tên cắm thành hình bông hoa bốn cánh nho nhỏ giữa hồng tâm, giữa năm mũi tên không hề thấy có bất cứ khe hở nào.

Vân Thiên Hà nói:

- Bốn mũi đầu tiên song song cắm vào hồng tâm, một mũi cuối cùng thì chen vào trung gian, tiểu công gia có dị nghị gì hay không?

- Người, người thắng rồi!

Tiểu công gia tuy rằng không muốn thừa nhận kết quả làm cho chính mình phiền muộn không gì sánh được này, thế nhưng sự thực thắng hùng biện, qua hơn nửa ngày, hắn mới vô cùng đau lòng cắn răng phun ra mấy tiếng. Tuy nói trong lòng hắn phiền muộn không gì sánh được, thế nhưng vừa chuyển sang nhìn năm mũi tên chặt chẽ cắm chính giữa hồng tâm, thực sự giống như đâm sâu vào trong lòng chính mình, để cho hắn có một loại cảm giác thất bại vô lực, hắn thừa nhận chính mình căn bản không có khả năng làm được.

- May mắn mà thôi, tiểu công gia và Đỗ huynh không cần phải phiền lòng, ha ha!

Vân Thiên Hà nhìn tiểu công gia và Đỗ Chi Lương đang tái mặt, mỉm cười nói.

Nhất là Đỗ Chi Lương, lúc này hàm răng của hắn sắp cắn chặt tới vỡ ra rồi, lần này không chỉ không lấy được danh tiếng, mà còn thua luôn thanh bảo kiếm mà gia gia hắn yêu thích nhất, lần này trở về, xác định chắc chắn bị lão đầu đánh một trận tơi bời, trong lòng hắn lúc này đang vấy máu.

- Xem ra Thiên Hà huynh quả nhiên là cao thủ thân ẩn giấu tài bắn cung, trách không được tiểu vương gia nói giỡn gọi muội phụ, chỉ là không biết thành tựu trên mặt võ đạo của Thiên Hà huynh đạt tới mức nào? Không bằng chúng ta tiếp tục khoa chân múa tay đánh quyền cước một hồi, lần này tiền đặt cược ta sẽ dùng chiếc thiên tinh nhẫn trên tay, mà Thiên Hà huynh vẫn như cũ có thể dùng hai loại vật phẩm thắng được vừa rồi, không biết ý Thiên Hà huynh như thế nào?

Tiểu công gia thua cuộc nhưng có vẻ vô cùng không cam lòng.

- Tiểu công gia, tiền kỹ bắn cung vốn là một việc phong nhã, nhưng quyền cước thì không có mắt, mà hôm nay bất quá chỉ là chơi đùa một chút trợ hứng mà thôi, lại tiếp tục so quyền cước mà nói, thực sự có chút không thích hợp, vạn nhất có người bị tổn thương, chẳng phải là làm mất đi hứng thú của mọi người!

Thua chính là thua, thắng thán nhận thua là được, nhưng tiếp tục so quyền cước, hai người đánh một người thì có điểm quá mức, Quách Dự Chương đối với hành động dây dưa không dứt của tiểu công gia có chút bất mãn, lúc này đứng ra nói.

- Quách huynh nói có đạo lý, tỷ thí quyền cước công phu, ta xem cho dù ai thắng đi nữa cũng sẽ tổn thương hòa khí, nếu như truyền ra ngoài chúng ta tụ tập ẩu đả, như vậy quả thực không tốt lắm!

Đường Linh Vũ có chút không đồng ý, lúc này cũng bước ra lên tiếng.

Tiểu vương gia đã lên tiếng rồi, trong lòng tiểu công gia có không cam lòng hơn nữa, nhưng cũng đành phải bất đắc dĩ tiếp nhận.

Mà Đỗ Chi Lương vốn còn nghĩ có một đường hy vọng, đang nghe đến Đường Linh Vũ không nghe ý kiến Vân Thiên Hà, quả đoán cự tuyệt, không khỏi mềm oặt ngồi xuống ghế.

Mà lúc này, không biết là ai hô lên:

- Túc Dao tiểu thư tới.

Ánh mắt mọi người rất nhanh đều nhìn hết vào trong phòng khách, quả nhiên nhìn thấy trong phòng khách lúc này có một vị nữ tử quốc sắc thiên hương phiêu diêu đi tới, chính là tài nữ đệ nhất Kinh Thành, Túc Dao.

Thời điểm Túc Dao đi tới, tất cả mọi người đều ngừng thở, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, loại kinh diễm như thế này, đã làm cho bọn họ không nói được bất cứ lời nào.

Lúc này, ngay cả ánh mắt của Vân Thiên Hà rơi xuống người vị nữ tử này cũng bị dung nhan tuyệt sắc cùng với khí chất gần như hoàn mỹ tới kinh diễm của nàng làm kinh sợ, cư nhiên để hắn có chút cảm giác hít thở không thông, ánh mắt nhất thời không chuyển đi được, nữ tử mỹ lệ như thế này, đã làm cho hắn có chút quên đi hô hấp.

92. Chương 92: Đệ Nhất Tài Nữ.

Tại thời điểm nàng chậm rãi bước đi, tỏa ra làn hương thơm ngát, hương thơm này khác so với mùi hương trên người nữ tử bình thường, loại mùi vị hương khí thanh tân tự nhiên như thế này, làm cho người khác cảm thấy tâm thần sáng khoái, giống như trong mây gió, phiêu phiêu dục tiên.

Bất quá Vân Thiên Hà tại lúc Túc Dao đi tới, càng lúc càng tới gần, ngửi thấy mùi hương khí trên người nàng tỏa ra, bỗng nhiên có một cảm giác kỳ lạ theo bản năng, rất cảnh giác giật mình hồi tỉnh lại tinh thần.

Mùi hương này?

Tựa hồ giống với một loại tài liệu đặc biệt chế tạo nước hoa mà hắn biết, thế nhưng thành phần lại không giống nhau, mà hình như là trong bản thân không khí tự nhiên tỏa ra mùi thơm ngát, cũng không phải từ từ

trên người của nàng ta, rốt cuộc nàng đã dùng loại phương pháp như thế nào để lan truyền loại mùi hương này, nếu như phóng độc mà nói, ngay cả hắc lúc này cũng đã trúng chiêu rồi.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà ngẩng đầu, lần thứ hai quan sát vị tuyệt sắc tài nữ quốc sắc thiên hương, đoan trang khuynh thành này, thấy nàng đi bước nhỏ nhẹ nhàng tới gần, dưới quần lụa mỏng màu xanh nhạt, hơi lộ ra một đôi chân nhỏ nhắn xinh xắn, sau lại ẩn trong làn lụa mỏng, bên ngoài mặc một kiện áo choàng thêu họa tiết đặc biệt, phía sau còn có hai người thị nữ đặc biệt tuyển chọn để phụ trợ cho vẻ đẹp của nàng, nhưng trên thực tế tướng mạo của hai thị nữ này cũng không hề kém.

Loại tình cảnh như thế này, thực giống như là bức họa tiên nữ hạ phàm trần, từ từ mở ra trước mắt hắc.

Tuy rằng vị nữ tử thanh lâu này có thân phận địa vị thấp, như những vương tôn công tử có mặt trong phòng khác này, hoàn toàn có thể coi nàng như một đối tượng đùa giỡn tìm niềm vui.

Nhưng mà, vị nữ tử gọi là Túc Dao này cũng làm cho mọi người ở đây không dám sinh ra bất cứ tâm tư tiết độ nào.

Ngay khi nữ tử này xuất hiện, ngoại trừ Vân Thiên Hà nhanh nhất thoát khỏi cảnh thất thần, thậm chí Đường Linh Vũ là người có định lực cao hơn hắc so với người khác cũng mất ít nhất mười lần hô hấp bị dung nhan tuyệt sắc của Túc Dao làm kinh sợ hấp dẫn.

- Tiến kỹ của vị công tử này thật mạnh, thực sự là để Túc Dao mở rộng tầm mắt!

Sau khi Túc Dao đi tới, hướng về phía Vân Thiên Hà nhạt nhạt cười, mở miệng nói, cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn kia, hầu như thiếu chút nữa làm cho mọi người ở đây một lần nữa khuynh đảo, mỗi một người tâm ngứa khó chịu.

Mà thanh âm của nàng, rõ ràng ngọt ngào, thanh thúy êm ái, thực giống như chim hoàng anh đang ca sướng, nghe như thấu vào lòng người, cảm giác tê tê, ngứa ngứa, lỗ chân lông toàn thân mở ra, có một cổ thư sướng không nói lên lời, cảm giác mê muội.

Nhưng Vân Thiên Hà nghe thanh âm này vào trong lỗ tai chính mình, trong lòng càng thêm cảnh giác, sau khi hắc ngẩng đầu nhìn lên, không muốn đối diện với nhãn thần vị Túc Dao này, mà có ý hơi tách ra.

Trong tiềm thức của hắc, chung quy cảm giác được trên người nữ tử này mỗi một chỗ đều lộ ra vẻ cổ quái, tuy rằng mỗi một lần trong đầu hắc đều sẽ hiện ra một ít ý niệm kỳ quái, thế nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy, để hắc không thể nắm được.

- Túc Dao cô nương quá khen, chỉ bất quá là chút tài mọn mà thôi!

Định thần lại, Vân Thiên Hà khiêm tốn khách sáo nói một câu, mà nhãn thần của hắc lúc này cũng trở nên thần nhiên bình tĩnh, cũng không hề tiếp tục rơi xuống người nữ tử mỹ lệ cổ quái này.

- Hử?

Túc Dao thấy Vân Thiên Hà vừa rồi tựa hồ bị vẻ đẹp của nàng chấn nhiếp kinh hãi, nhưng rất nhanh đã có thể hồi phục lại tinh thần, nàng có chút kinh nghi, mà lúc này nhìn thấy biểu tình trên mặt Vân Thiên Hà, cùng với nhãn thần đạm mạc không nhìn nàng, trong lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ trong lòng:

- Định lực và ý chí của người này thực mạnh, cư nhiên không bị hương vụ và huyền diệu thuật chính mình tận lực phát ra mê hoặc, lẽ nào hắc đã phát hiện ra cái gì?

Bất quá dung nhan mỹ lệ của nàng ngược lại không hề có vẻ bận tâm, lại nói:

- Công tử quá khiêm nhường, tiểu nữ bình sinh thấy rất ít người có tài nghệ bắn cung cao như công tử!

Lúc này, tiểu công gia và các thanh niên khác đều đã hồi phục lại tinh thần, bọn họ thấy Túc Dao đã đi tới, đồng thời nói chuyện phiếm với Vân Thiên Hà, nhất là những người đọc sách như Quách Dự Chương và Lạc Như Đồ, lúc này sắc mặt không khỏi đỏ lên, trong lòng thâm hô xấu hổ, thường thường mang tiếng tài tử phong lưu, trước mặt mỹ sắc, không nghĩ tới định lực lại kém tới mức độ như thế này.

Bất quá ánh mắt bọn họ nhìn vào Vân Thiên Hà, đã mang theo vẻ kính nể. Chỉ bất quá lần đầu tiên gặp mặt, lại có thể không bị mỹ sắc tiên nhân kia khuynh đảo, thậm chí còn trò chuyện vui vẻ với nàng, chỉ

riêng phần khí độ này đã làm cho tất cả mọi người ở đây có chút xấu hổ rồi, huống hồ bọn họ cũng không phải là gặp qua nữ tử tuyệt sắc này một lần.

Sau khi Túc Dao nhìn thấy tất cả mọi người hồi phục lại tinh thần, nhàn nhạt cười, liền hướng về phía Đường Linh Vũ hơi nghiêng người một cái nói:

- Tham kiến tiểu vương gia, tiểu công gia và các vị công tử, lần này Túc Dao đến trễ, để các vị đợi lâu, mong được thứ tội!

- A, không lâu, không lâu, cho dù là chờ lâu hơn nữa mà có thể nhìn thấy Túc Dao tiểu thư một lần, hoàn toàn đáng giá!

Tiểu công gia nhìn thấy giai nhân hạ thấp người thỉnh tội, liền vội vàng thủ thế nói.

Lúc này, rất nhiều người bên cạnh đều lập tức phụ họa theo nói:

- Túc Dao tiểu thư bình thường khó gặp, hôm nay có vinh hạnh nhìn thấy dung quang, cũng coi như là phúc phận của chúng ta, Túc Dao tiểu thư cần gì phải tự trách đây!

- Đúng vậy, đúng vậy, cho dù là chờ đợi mười tám canh giờ, chúng ta cũng cam tâm tình nguyện a!

Vân Thiên Hà nhìn thấy vẻ xum xoe nịnh nọt của đám vương công quý tử trước mặt mỹ nhân, hết sức dùng từ ngữ đẹp nhất lấy lòng, không khỏi thầm nghĩ:

”Nữ tử này quả thực quá đẹp, quá có khí chất rồi, cho dù đám vương tôn bọn họ có tu dưỡng hơn nữa thì đứng trước mặt nàng, đầu khớp xương cũng phải hoàn toàn mềm nhũn.”

Không nhận được, Vân Thiên Hà lần thứ hai hồi tưởng lại vị đạo sư võ thuật kiếp trước đã từng nói.

”Một nữ nhân mỹ lệ, không chỉ là hồng nhan họa thủy, nàng có một loại lực lượng vô hình cường đại, để người không thể chống cự, làm cho người rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, nặng thì có thể làm cho một tổ chức, hoặc là một quốc gia bị diệt vong!”

Mà nữ tử này, nếu như có tồn tại tâm ý muốn giết hại đám vương tôn này mà nói, tại thời khắc lần đầu tiên nhìn thấy, chính là thời cơ tốt nhất, sợ rằng ngay cả Vân Thiên Hà cũng không tránh khỏi trở thành một cỗ thi thể lạnh băng rồi.

Nghĩ tới loại tình cảnh như vậy phát sinh, trong lòng Vân Thiên Hà toát mồ hôi, một lần nữa âm thầm cảnh tỉnh chính mình, nữ nhân, quả thực cần phải đối đãi vô cùng cẩn thận mới được.

Đoạn thời gian tiếp theo, chính là do những tài tử phong lưu như Quách Dự Chương và Lạc Như Đồ biểu diễn phát huy tài năng rồi, Vân Thiên Hà đối với thi từ ca phú của thế giới này mà nói, thực sự không có chút hứng thú nào, nghe xong Quách Dự Chương làm vài câu từ, liền nhanh chóng uể oải muốn ngủ.

Cho dù là kiếp trước, thời điểm hán đến trường cũng có ghi nhớ một chút thi từ danh ngôn, nhưng hôm nay đã sớm không còn bao nhiêu ấn tượng nữa rồi, nếu như lấy ra dùng mà nói, sợ là làm người trong nghề cười chê.

Vì vậy hán cũng không có cái hứng thú tiếp cận, tại thời điểm chúng tài tử tranh nhau biểu diễn chính mình trước mặt giai nhân, Vân Thiên Hà thuận thế lui ra ngoài, tiến vào trong phòng khách, trong đầu óc không ngừng hiện lên chi tiết cụ thể chuẩn bị kiến tạo tổ chức Viêm Hoàng, đây mới là chuyện hán quan tâm.

Đường Linh Vũ đối với thi từ ca phú các loại cũng coi như hiểu biết một chút, bất quá hán không có ý muốn biểu diễn, mục đích chính lần này của hán là mời Vân Thiên Hà tới, khi thấy Vân Thiên Hà lặng yên không một tiếng động rút đi, một mình một người ngồi trong phòng khách trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó, trong lòng hơi suy nghĩ một chút, cũng mất luôn hứng thú tiếp tục ở lại chỗ này.

Nếu nói hán đối với vị nữ tử Túc Dao kia, ngoại trừ lần đầu tiên gặp gỡ bị sự kinh diễm của nàng chấn động, còn lại không có ý niệm gì khác, thế giới quan và nhân sinh quan của hán, đối với nữ nhân, ngoại trừ người thân và muội muội ra, những thứ khác cuối cùng chỉ là hồng phấn khô lâu mà thôi, hán chú trọng nhất chính là thân nhân của mình, còn có bằng hữu huynh đệ!

93. Chương 93: Ngờ Vực Vô Căn Cứ.

Bất quá cảm giác có người tới gần, hắn liền dừng suy xét lại.

- Đang nghĩ cái gì?

Đường Linh Vũ vỗ vỗ vai Vân Thiên Hà hỏi, Vân Thiên Hà ngẩng đầu nói:

- Người hãy nói thành thật đi, ngày hôm nay mời ta đến, ngoại trừ so tài cung tiễn với hai người kia, còn có gặp mặt vị Túc Dao tiểu thư, còn có ý đồ khác nữa hay không? Người hẳn là một người tương đối hiểu rõ ta, người muốn nói chủ yếu là để giới thiệu cho ta những người này, ta thực sự không quá tin tưởng!

- Đúng là chuyện gì cũng không thể qua mắt được người!

Đường Linh Vũ có chút phiền muộn, ngồi xuống nói:

- Huynh đệ, ta nói thực với người, nhưng người nói giữ bí mật cho ta!

Vân Thiên Hà gật đầu, không nói gì.

Đường Linh Vũ nhìn thoáng qua bên ngoài, bắt đầu nói:

- Kỳ thực, đây là Tuyệt Ông Tiên Sinh và phụ vương ta an bài, ta không biết bọn họ làm như vậy là vì cái gì, bọn họ chỉ nói cho ta biết, ta có thể tìm được đáp án mà ta muốn ở chỗ này, còn có đáp án mà bọn họ muốn!

- Vậy người đã tìm được đáp án cho chính mình hay chưa?

Vân Thiên Hà đột nhiên cười nói, hắn tựa hồ nghĩ tới một số chuyện thú vị.

- Chỉ tìm được phân nửa!

- Vì sao nói phân nửa?

Vân Thiên Hà không giải thích được.

Đường Linh Vũ nói:

- Nói phân nửa, đó chính là ngày hôm nay ta cố ý gọi người hai tiếng muội phụ, biểu hiện của đám gọi là bằng hữu này, cùng với một ít cử động là thái độ, cách cư xử làm người vừa rồi, ta đã có thể nhìn thấy rõ một số thứ mà bình thường không thấy, quả nhiên thực tiễn mới ra chân lý, những lời này của người ta vẫn nhớ kỹ, ngay cả phụ vương ta cũng khen không dứt miệng, chấp nhận rất sâu đây!

- Đồng thời lúc người thử bọn họ cũng có người đang thử ta đúng không?

Vân Thiên Hà trực tiếp chỉ vào điểm mấu chốt, thản nhiên nói.

Đường Linh Vũ nghe xong lời này, sắc mặt hơi đổi, vội vàng giải thích nói:

- Thiên Hà, ta xác thực coi người là bằng hữu tốt, thậm chí tâm ý của muội muội ta đối với người hẳn là người cũng rõ ràng, kỳ thực ta không có ý tứ thử người, những chuyện ở Lợi Châu đã cho ta đáp án mình cần rồi, mà một nửa đáp án khác theo như lời nói của ta, chính là tương lai, nhưng điều này làm cho ta cảm giác rất mờ mịt!

- Người chỉ cần làm những chuyện mình muốn, thích làm chuyện gì thì làm chuyện đó, không nên quá để ý người khác áp đặt tư tưởng cho người, như vậy người mới có thể vui vẻ hơn một chút!

- Thiên Hà, lẽ nào...Người...Người biết ta đang suy nghĩ cái gì?

Đường Linh Vũ nghe được lời nói này của Vân Thiên Hà, có vẻ rất giật mình, hắn hiện tại đang vì chuyện này mà khổ não, nghĩ không ra Vân Thiên Hà lại một lời vạch rõ.

Vân Thiên Hà bất quá chỉ là thông qua một ít lời nói của Đường Linh Vũ suy đoán liên tưởng tới vài điều mà thôi, mà hiện tại xem ra đã đoán đúng rồi, không hề quá giật mình, nhìn thoáng qua bên ngoài nói:

- Lúc nào đó chúng ta tìm một địa phương thích hợp tiếp tục tâm sự việc này, dù sao thì đây cũng là nơi phong nguyệt, không quá thích hợp để đàm luận về những đề tài như vậy!

Nói đến nơi phong nguyệt, Đường Linh Vũ ngược lại nghĩ tới điều gì, nói:

- Thiên Hà, biết rõ ngươi nên vì phụ thân giữ đạo hiếu, vậy mà còn mời người tới đây, có chỗ nào đắc tội, người không nên để trong lòng.

Vân Thiên Hà lắc đầu, không khỏi nhìn về phía Sử Trường Đức đang vững vàng ôm lấy thanh Ẩm Tinh Kiếm tại lồng ngực, trong lòng nghĩ tới chuyện thú vị nào đó, không khỏi mỉm cười nói:

- Bất quá ngày hôm nay ta có thu hoạch rất tốt, thắng được một thanh bảo kiếm, còn có một viên tinh nguyên đan thượng đẳng, cộng thêm kiến thức dung nhan và tài hoa của đệ nhất tài nữ Kinh Thành, lần này ta tới không hề uổng phí!

Đường Linh Vũ nghe được những lời này, thần sắc thả lỏng, cũng nở nụ cười nói:

- Thắng bọn người kia từ phương diện bọn họ đặc ý nhất, coi như cho bọn họ một chút giáo huấn, mở rộng tầm mắt biết thế nào mới là cao thủ tiên kỹ, trước mặt người, ngay cả muội muội cũng phải cam lòng chịu thua, Tuyết Ông Tiên Sinh càng tán thưởng không thôi, chỉ bằng đám tiểu miêu ấy cũng dám ra khoe mẽ, quả thực chính là dẽ vào bẫy hổ mà, từ lần trước chim ưng của bọn họ bị thua Phi Vũ của ta, đám người này còn không cam lòng, nếu như để cho bọn họ nhìn thấy Vân Tường của người, phỏng chừng bọn họ muốn đi đập đầu vào tường mất!

Bất quá nói đến đây, Đường Linh Vũ đột nhiên chờ mong nhìn Vân Thiên Hà, xoa xoa tay, nở nụ cười nịnh nọt nói:

- Huynh đệ, có thể để Phi Vũ của ta theo người vài ngày hay không?

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà đột nhiên quay đầu quái dị nhìn Đường Linh Vũ nửa ngày, mới nói:

- Ta nói đầu người không phải bị nhét đầy bã đậu đấy chứ? Nếu như cho Phi Vũ của người theo ta, hấn sẽ nhận thức ta làm chủ, không hề ngó ngang tới tiểu chủ nhân người, sợ rằng đến lúc đó người khóc không kịp, người phải hiểu rõ!

- A, Phi Vũ của ta sẽ không nói nghĩ khí như vậy chứ?

Đường Linh Vũ nghe nói, nhất thời có chút chần chờ bất định.

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Ta nghĩ, Phi Vũ của người nếu nghĩ tới tương lai và tiền đồ của mình, tuyệt đối trăm phần trăm bán đứng người!

- Vậy hay là quên đi!

Đường Linh Vũ không thể làm gì khác hơn là bỏ ý niệm trong đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc này, bên ngoài sân nhỏ truyền tới tiếng đàn uyển chuyển du dương, ẩn trong tiếng đàn, tựa hồ có tư niệm nhớ tương miên miên vô tận, giống như là tình cảnh người nữ nhân hàng ngày ngóng trông chờ đợi tình lang cuối chân trời thiên hạ trở về, làm cho người ta không khỏi xúc động tâm hồn, tâm thần cũng theo tiếng đàn kia bắt đầu phiêu diêu.

Tuy rằng Vân Thiên Hà có thể nghe hiểu được ý cảnh bên trong tiếng đàn này, thế nhưng hấn cũng không tinh thông âm luật, tuy rằng từ khúc hấn nghĩ êm tai, nhưng cũng không đạt tới mức hòa mình trong đó, không thể tự kiểm chế được, vì vậy trên góc độ tinh khiết thưởng thức nghe xong, liền rất nhanh hồi phục lại tinh thần.

Bất quá Đường Linh Vũ một bên lại như si như say, lâm vào ý cảnh không thể nào tự kiểm chế được, vì vậy Vân Thiên Hà đành phải lắc lắc cánh tay hấn, đánh thức hấn giật mình tỉnh lại, Đường Linh Vũ hồi phục tinh thần, không khỏi nói:

- Tiếng đàn này quả nhiên linh động tuyệt vời, làm cho người khác nghe xong, tựa như mơ mơ màng màng, hòa quyện vào trong đó.

- Từ khúc xác thực linh động êm tai, thế nhưng người lại có chút vấn đề!

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn về phía Túc Dao đang chuyên chú đánh đàn, quay sang nói với Đường Linh Vũ:

- Nữ nhân này chung quy ta cảm giác rất cổ quái, ta khuyên người sau này tốt nhân nên ít qua lại, càng không thể rơi vào bẫy mỹ sắc...

Nói đến đây, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên hiện lên một ý niệm cổ quái trong đầu, vì vậy hần mạnh mẽ nắm giữ tia sáng chợt lóe lên trong đầu này, hồi tưởng suy nghĩ một phiên, đột nhiên phát ra một suy đoán để hần có chút khiếp sợ.

"Túc Dao này, sẽ không phải là một nữ tử dị tộc đấy chứ?"

- Người có chuyện?

Đường Linh Vũ đối với lời nói của Vân Thiên Hà không giải thích được nói:

- Lời này giải thích như thế nào?

Vân Thiên Hà trả lời:

- Lẽ nào người không cảm thấy, Túc Dao tiểu thư này, quá mức hoàn mỹ hay sao? Hầu như không hề có chút tỳ vết khuyết điểm nào, thường thường chuyện khác dị thường tất có tác dụng, lời này người có thể tự mình chậm rãi suy nghĩ, thời gian không còn sớm nữa rồi, ta cáo từ trước!

- Ta cùng đi với người, ta cũng không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa!

Nói xong, Đường Linh Vũ theo đứng lên, hai người cũng không hề hướng tới mọi người đang như si như say trong phòng chào hỏi, nhanh chóng bước ra khỏi phòng khách, dẫn theo gia phó thị vệ trở về.

Trong sân nhỏ.

Ngay lúc hai người Vân Thiên Hà và Đường Linh Vũ rời đi, tiếng đàn của Túc Dao cũng theo đó dừng lại, mà đang nghe nhạc đột nhiên bị gián đoạn, mọi người đều hồi phục lại tinh thần, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Túc Dao tiểu thư, thế nào đột nhiên dừng lại đây?

Mà lúc này Túc Dao tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không hề có một điểm bình tĩnh nào, nàng đang tự chìm vào suy nghĩ của chính mình:

"Hần thực sự nhìn ra được mảnh khoe gì hay sao? Vì sao "miếu vụ di hồn khúc" của ta không hề có chút tác dụng nào tới hần, hơn nữa hần còn nhắc nhở tiểu vương gia, dẫn hần cùng nhau rời khỏi?"

94. Chương 94: Ra Oai Thất Bại.

Tiểu công gia Đái Kiều Liên nhìn ra Túc Dao tựa hồ có tâm tư, không khỏi ôn nhu tầm hỏi.

- Đúng vậy, đúng vậy, Túc Dao tiểu thư có điều gì khó khăn có thể nói ra, không có gì chúng ta không làm được!

Một ít công tử vương tôn khác lúc này cũng hết sức lấy lòng theo sát phụ họa.

Túc Dao lấy lại tinh thần, nhìn mọi người trước mắt, đột nhiên trong lòng nàng sinh ra một cỗ cảm giác phiền chán, nói:

- Lẽ nào các vị chỉ lo nghe từ khúc, không hề chú ý tới, vị Thiên Hà công tử kia và tiểu vương gia đã sớm rời đi rồi, tiểu nữ chậm trễ khách nhân, mà các vị lại chậm trễ bằng hữu, không cảm thấy đây là một chuyện rất thất lễ hay sao?

Lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn xung quanh một chút, phát hiện ra Vân Thiên Hà và tiểu vương gia đã sớm không còn bóng dáng, sau khi mấy người liếc mắt nhìn nhau, không khỏi khuôn mặt nóng bừng, vô cùng hổ thẹn, điều này trước mặt tiểu vương gia, thực sự quá mức thất lễ rồi, cũng không biết sau này tiểu vương gia sẽ nhìn bọn họ như thế nào?

Lúc này Quách Dự Chương và Lạc Như Đồ liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng hiện lên vẻ xấu hổ, liền lục tục đứng lên nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa rồi, tiểu vương gia và Thiên Hà huynh đệ đã rời đi, chúng ta cũng xin cáo từ trước!

Nói xong, cả hai thi lễ với mọi người trong phòng, rồi cùng lúc rời đi

Túc Dao cũng đứng dậy, hướng về phía đám người còn lại hơi khom mình nói:

- Các vị, tiểu nữ tử đột nhiên cảm giác thân thể có chút không thoải mái, cần đi nghỉ ngơi, chậm trễ rồi, xin các vị công tử thứ lỗi!

Sau đó, Túc Dao gọi hai người thị nữ tới gần, hai thị nữ này ôm đàn và cầm lư hương, đều theo phía sau Túc Dao rời khỏi.

Mọi người thấy Túc Dao cũng rời đi, cảm giác không thú vị, cũng đều tự giải tán, nhưng Đái Kiều Liễn và Đỗ Chi Lương đi cuối cùng, hai người sóng vai nhau cùng bước.

Đỗ Chi Lương mở miệng nói:

- Tiểu công gia, lần này ngươi và ta đều bại trong tay tiểu tử kia, viên tinh nguyên đan của ngươi có thể bỏ qua, thế nhưng thanh Âm Tinh Kiếm của ta chính là vật mà lão gia tử yêu thích nhất, ngươi xem có biện pháp nào giúp ta lấy lại, cho dù dùng ngân lượng kén xù chuộc lại cũng được, bằng không khi trở về, lão gia tử biết ta mang bảo kiếm của người tới Tụ Hương Lô làm tiền đặt cược, chắc chắn đánh chết ta!

Làm người thích thể diện, đây chính là kết quả của thể diện.

Đái Kiều Liễn khách sáo liếc mắt nhìn Đỗ Chi Lương, nói:

- Huynh đệ, nguyên đồ chịu thua, nếu vị Thiên Hà huynh đệ kia nguyện ý cho ngươi chuộc đồ, vậy thì coi như bằng hữu tốt, nếu là hấn không muốn, tốt nhất ngươi cũng không nên có cử động gì không đúng, ngươi hấn là nhìn ra được, tiểu vương gia đối với vị Thiên Hà huynh đệ này không giống như đám người chúng ta, mà tiền đặt cược ngày hôm nay có tiểu vương gia làm chứng, nếu như ngươi chọc giận tiểu vương gia, tiểu vương gia trở về để lộ chuyện, còn có thể bẩm báo chuyện này lên hoàng thượng, vậy thì chỉ sợ lão gia tử nhà ngươi cũng phải suy nghĩ tới hậu quả một chút!

- Vậy làm sao bây giờ? Tiểu công gia cứu ta a!

Đỗ Chi Lương giữ vẻ mặt cầu xin nói.

Tiểu công gia suy nghĩ một chút, nói:

- Trở về ngươi chuẩn bị một phần hậu lễ, tự mình đi Bắc Hần Phủ bái phỏng vị Thiên Hà huynh đệ kia một chút, chỉ cần ngươi thẳng thắn nói rõ mọi chuyện cho hấn, ta xem người nọ cũng không phải là người gian hoạt điều man, hấn là sẽ không làm khó dễ ngươi, cuối cùng, huynh đệ khuyên ngươi một câu, trước khi không có thực lực nhất định, tốt nhất không nên thể diện, việc này chính là ví dụ chứng minh tốt nhất, ngươi tự giải quyết đi!

Nói xong Kiều Mang Liễn cũng mang theo tùy tùng rời đi.

Tâm tình Đỗ Chi Lương lúc này uể oải tức cực điểm, lúc đi ra khỏi phòng khách, nhìn mấy tên gia phó đi phía sau, liền xoay người lại nói:

- Chuyện ngày hôm nay, không được nói ra với bất luận kẻ nào trong phủ, các người trở về nhanh chóng chuẩn bị cho bản thiếu gia một phần đại lễ, sáng mai mang bái thiếp đưa đến Bắc Hần Phủ, biết nên làm như thế nào rồi chứ?

Mấy hạ nhân vừa nghe, lập tức gật đầu vâng dạ, còn nở nụ cười cầu tài lấy lòng, đi theo phía sau môn chủ nhân, lặng lẽ phát tiết một chút, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, lập tức bước nhanh đuổi kịp.

Nhưng khi các tân khách đều tan hết, lúc này trong phòng khác, một chiếc cửa hông đột nhiên mở ra, chỉ thấy Túc Dao và hai thị nữ từ đó bước ra.

Đôi mi thanh tú của Túc Dao cau lại, tựa hồ suy nghĩ chuyện gì đó, lúc này mới mở miệng nói:

- Chú ý mật thiết mỗi một cử động nhỏ nhất của vị Đồ Thiên Hà này cho ta, ta phải biết tường tận mọi động tĩnh tình huống!

Nói xong, khuôn mặt của nàng không khỏi hơi đỏ, nói:

- Cho dù chuyện hần đi vệ sinh, hoặc là tìm nữ nhân, cũng tìm hiểu hết, nói chung càng chi tiết càng tốt!

- Rõ, đường chủ!

Hai thị nữ nhất tề khom người trả lời, một người trong đó xoay người, chỉ vền vền trong thời gian chớp mắt đã biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng, chỉ để lại một đạo tàn cảnh màu xanh nhạt nhàn, có vẻ cực kỳ quái dị.

...

Thời điểm hoàng hôn, tà dương như huyết.

Cửa bắc Kinh Thành, có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua, bên xe ngựa, có một vị thiêu niên tướng mạo anh tuấn tiêu sái cười ngựa trắng, quần áo phiêu phiêu chạy theo.

Đoàn người này đi tới chỗ thành vệ, thanh niên xuống ngựa, lấy ra trong người ra một tờ giấy hướng dẫn đặc biệt của quan nha, thành vệ thấy người đến không giống bình thường liền rất khách khí, tiếp nhận tờ giấy vừa nhìn, nhất thời sắc mặt hơi đổi, tươi cười nói:

- Nguyên lai là Tiêu công tử đến từ Hải Châu, mời vào!

Nói xong, thành vệ này cũng không dám kiểm tra xe cộ, lập tức cung kính mở đường cho đi.

Thanh niên anh tuấn rất khách khí tiếp nhận tờ giấy, liền chạy theo xe ngựa tiến vào thành, trong lúc mơ hồ, còn có thể nghe thấy tiếng lão nhân ho khan từ trong xe ngựa truyền ra.

Mà khi xe ngựa tiến vào thành, lúc này một thủ vệ khác thần sắc khẽ động, nhìn sang người bên cạnh hỏi:

- Tiểu Lục ca, người vừa rồi có địa vị gì? Nhìn dáng vẻ của huynh hình như có chút khẩn trương a!

Tên thành vệ thành lau lau cái trán đầy mồ hôi, nói:

- Huynh đệ, người có điều không biết, nguyên quán của lão ca ta chính là người Hải Châu, danh xưng đặt biệt Thủy Thượng Đảo Quốc của Hải Châu sợ rằng người không biết, Hải Châu tổng cộng có ba đảo sáu quận, diện tích mở mang, tất cả đều giáp với mặt biển, đồng thời cắt đứt với đất liền, mà Tiêu thị tại Hải Châu, từ thời kỳ tiền triều đã có danh xưng là Hải Thượng Hoàng Giả, lúc Đại Đường đóng đô thiên hạ, Tiêu thị Hải Châu được thái tổ hoàng đế chiêu an, ban tặng cho bọn họ vương tước, thống suất ba mươi vạn Định Hải đại quân, trấn nhiếp các quốc gia khác tại hải ngoại, hàng năm tiến cống cho Đại Đường triều chúng ta, uy danh của Định Hải Vương tại vùng hải ngoại phía nam thực sự giống như sấm bên tai.

Thần sắc tên thành vệ binh kia khẽ động, lúc này lại hỏi:

- Tiểu Lục ca, Định Hải Vương uy danh hiển hách, như vậy cùng với hình bộ thượng thư Tiêu đại nhân Kinh Thành hẳn là người cùng một nhà đúng không?

Tiểu Lục nói:

- Đệ tử Tiêu thị Hải Châu, theo ta được biết, đại đa số đều làm quan tại vùng phía nam, mà võ quan đại thể đều hiệu lực trong Định Hải quân, còn vị Tiêu đại nhân Kinh Thành này rốt cuộc có phải đến từ Tiêu thị Hải Châu hay không, ta cũng không rõ ràng lắm.

Thành vệ binh gật đầu, cũng không hỏi lại, ngẩng đầu nhìn hướng khác, thuận miệng nói:

- Tiểu Lục ca, sắc trời đã không còn sớm nữa rồi, ta đi tìm chút rượu tối, sau khi đóng cửa thành mấy người chúng ta sẽ uống vài chén, huynh trước tiên thay ta một lúc được không?

- Ai, huynh đệ, thế nào lại để cho người tổn tiền nha, mấy người chúng ta làm sao không biết xấu hổ như vậy, người mới tới chưa bao lâu!

Trên mặt Tiểu Lục nở nụ cười vui vẻ nói, trong lòng có cảm tình rất tốt đối với tiểu huynh đệ mới đến nhưng biết cách làm người này, rồi lại nói:

- Đã như vậy, người có thể đi luôn, chút nữa chậm về một chút cũng không sao!

- Ta đi trước, một lúc nữa úy quan đại nhân tới kiểm tra, còn xin Tiểu Lục ca thay ta ngăn chặn một hồi a!

Nói xong, người tiểu binh này liền chạy vào trong thành, rẽ qua một ngõ nhỏ, rất nhanh đã biến mất không còn tăm hơi.

Khoảng chừng thời gian ăn một bữa cơm, tên tiểu binh kia đã thay đổi trang phục, lặng yên xuất hiện gần Bắc Hầu Phủ trong thành Đông, tay cầm một tờ giấy gấp nhỏ, khi đi tới một chỗ tương đối bí mật liền đưa tay nhét vào trong ô ngàm, sau đó lần thứ hai biến mất không thấy.

Lúc tiểu binh biến mất, lúc này một người qua đường mặt trang phục gia đình đi qua, động tác cực nhanh thò tay lấy tờ giấy từ trong ô ngàm gần đó, sau đó liền đi tới một quầy hàng ngoài đường cái mua một số vật phẩm thường dùng hàng ngày, liền xoay ngược lại trở về, lặng yên tiến vào cửa sau Bắc Hầu Phủ.

Nhiều lần qua tay, tờ giấy gấp nhỏ chỉ trong thời gian chừng một nén hương đã xuất hiện trên mặt bàn trong bí thất tại Linh Thiên Các, hiệu suất phi thường cao.

95. Chương 95: Dạ Tín.

Vân Thiên Hà và mẫu thân Vân Nương nói chuyện một hồi, nha hoàn Xuân Hương đột nhiên tiến lên bẩm báo, nói quần sự có chuyện muốn gặp hần, Vân Thiên Hà nhanh chóng chào Vân Nương rồi mang theo Xuân Hương trở về Linh Thiên Các.

Khi trở lại Linh Thiên Các, Vân Thiên Hà đi tới phòng khách, chỉ thấy Sử Trường Đức và quản gia Tín bá đang chờ bên trong.

- Chào Tín bá!

Vân Thiên Hà hướng về phía vị quản gia này thăm hỏi một câu, liền ngồi xuống, nói:

- Tín bá, chuyện ta cần nhờ giúp, đã có kết quả hay chưa?

Tín bá nói:

- Mười hai người mà người muốn an bài, ta đã thông qua quan hệ với một ít bộ hạ cũ của lão gia, ngoại trừ những bộ phận quan trọng, còn lại đều đã an bài thỏa đáng tại hầu hết rìa ngoài các bộ phận trong Kinh Thành!

- Đa tạ Tín bá!

Vân Thiên Hà vừa nghe nhanh như vậy đã an bài xong rồi, trong lòng rất vui mừng, chỉ ít bước đầu tiên trong kế hoạch Viêm Hoàng của hần đã thuận lợi hoàn thành.

- Còn lúc mới đến kinh ta nhờ người tìm người mua mấy loại dược liệu đó, hiện tại đã mua được bao nhiêu rồi?

Tín bá cổ quái nhìn hần một cái nói:

- Những loại thảo dược này tại các cửa hiệu kinh thành đều chỉ có tương đối ít ỏi, bất quá ta đã chia ra làm nhiều lần thu mua gần hết, chắc hẳn hiện tại số lượng lưu thông trong giới buôn bán thuốc Kinh Thành đã giảm đến mức hầu như không còn, bất quá Giang thị gần đây cũng thu mua loại dược liệu này với số lượng lớn, thiếu gia người sẽ không phải là?

Vân Thiên Hà gật đầu cười nói:

- Những dược liệu này tự nhiên có tác dụng khác, Tín bá không cần quan tâm tới vấn đề này!

Tín bá không hỏi tiếp vì sao Vân Thiên Hà giành trước Giang thị thu mua dược liệu, nhưng đối với chuyện hần bố trí nhân thủ khắp nơi có chút không giải thích được, liền nhắc nhở nói:

- Hải tử, người bố trí mấy chiến sĩ Thiên Đồ đến rìa ngoài một số bộ phận trong Kinh Thành, theo như ta thấy, căn bản là không thể thu thập được tin tức gì quan trọng, tuy rằng ta không biết người muốn cái gì, thế nhưng ta chỉ là nhắc nhở người, nước tại Kinh Đô này rất sâu, vô luận là thế lực phương nào đi nữa, nhất cử nhất động đều có người âm thầm giám thị, tốt nhất người nên hành sự cẩn thận!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này lại không cho là đúng, tuy rằng cổ đại cũng có gián điệp đặc công, thế nhưng so với trình độ gián điệp đặc công do các phương án huấn luyện hiện đại đào tạo ra nhất định còn có chút chênh lệch, rất nhiều kỹ thuật và tư tưởng tiên tiến vượt qua thời đại này đều là những điều mà con người thế giới này không thể tưởng tượng ra được, Vân Thiên Hà rất tự tin có thể xây dựng thành công tổ chức Viêm Hoàng, sau đó chậm rãi lớn mạnh không ngừng.

Bá quá muốn thực hiện phương án kế hoạch này, tại Bắc Hâu Phủ nhất định phải không có bất cứ cản trở nào, lão phu nhân và Vân Nương hiện tại trên cơ bản là mặc kệ mọi chuyện trong phủ, Đồ Thiên Thanh thì đang bẽ bộn về cuộc thi sắp tới, cũng đã giao lại mọi chuyện cho hần và Tín bá lo liệu, vì vậy vị trí của Tín bá trong kế hoạch của hần tương đối quan trọng.

Tín bá này, tuy rằng Vân Thiên Hà không hiểu biết gì nhiều đối với hần, chỉ biết hần trước kia là phó tướng của Đồ Nguyên Khánh, cùng với Đồ Nguyên Khánh chinh chiến sa trường hơn mười năm, sau đó xuất ngũ, trở về làm quản gia Bắc Hâu Phủ, hiện tại có hai con trai một con gái, tất cả đã thành gia lập nghiệp, đồng thời làm việc trong Bắc Hâu Phủ.

Thế nhưng Vân Thiên Hà không rõ chính là, Tín bá có tu vi Võ Sư cấp chín, làm tham tướng thống suất tam quân, theo lý thuyết là một quan không nhỏ, hần vì sao lại đến Bắc Hâu Phủ làm quản gia, mà làm từ đó đến giờ đã hơn mười năm, cho nên đối với chuyện này, trong lòng Vân Thiên Hà thủy chung có chút nghi ngờ. Những chuyện cơ mật cũng không dám nói cho hần, để tránh sau này phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỉ có chờ Đồ Nguyên Khánh sau khi thi hương tuần tra Bắc quân trở về, hần tự mình hỏi Đồ Nguyên Khánh, hỏi rõ ràng chân tướng chuyện này, đến lúc đó mới suy nghĩ có nên để Tín bá tham dự sâu hơn vào trong ngoại vi tổ chức Viêm Hoàng hay không. Khi Vân Thiên Hà đã chăm chú làm một việc gì đó, hần luôn giữ thái độ rất thận trọng.

Thấy Vân Thiên Hà tựa hồ cũng không để lời khuyên của hần vào trong tai, Tín bá không tiếp tục nói thêm điều gì nữa, liền nhanh chóng rời đi.

Vân Thiên Hà để Sử Trường Đức đi chuẩn bị tốt một vài thứ mang tới, rồi nhanh chóng tiến vào bí thất.

Cầm lấy tờ giấy trên mặt bàn bí thất, mở ra liếc mắt xem một lượt, liền vận công hủy diệt thành bụi, cười nói:

- Nghĩ không ra người thanh niên gặp được tại đầu đường Lợi Châu, cư nhiên chính là Tiêu thị Hải Châu, nếu như người này đã tới, như vậy lão đầu Lâm Cận Hiên kia hẳn là cũng tới Kinh Thành rồi, lần này thực sự càng lúc càng thú vị hơn rồi!

Sau đó, Vân Thiên Hà vuốt vuốt cằm trầm ngâm nói:

- A, có nên khiêu khích lão đầu này một chút hay không đây?

Nhưng suy nghĩ một chút, tốt nhất nên tạm thời buông tha ý niệm này trong đầu, sau đó liền lấy giấy bút bên cạnh, trước tiên viết một phong thư khá dài, thảng cho tới tận canh hai mới hoàn toàn viết xong phong thư này.

Nhìn kỹ một lần nữa, cẩn thận kiểm tra không còn chỗ nào sai sót, gấp lại đút vào bao bì, đi ra sân, cánh tay hơi đưa lên, Vân Tường liền bay cực nhanh hạ xuống cánh tay của hần.

Vân Thiên Hà đút phong thư vào một ống trúc nhỏ nhỏ đóng nút lại, sau đó hướng về phía Vân Tường tạo một động tác thủ thế đặc biệt, Vân Tường tựa hồ như nhìn một cái đã hiểu ra, liền dùng mỏ của mình ngậm ống trúc trong miệng, sau đó Vân Thiên Hà ngưng thần cùng với Vân Tường kết nối tâm thần, dùng ý niệm của chính mình quán nhập vào đầu Vân Tường một ít hình ảnh, còn có mệnh lệnh, Vân Tường liền dùng đầu vô cùng thân thiết cọ cọ vào mặt Vân Thiên Hà, sau đó giương cánh bay lên, lao vào trong bầu trời đêm đen kịt, rất nhanh đã không còn thấy hình bóng.

...

Đồ phủ Lợi Châu.

Lúc hừng đông, phía Đông đã hiện lên tia sáng mặt trời đầu tiên.

Giống như thường ngày, An bá từ rất sớm đã tỉnh dậy, cầm một cây chổi thanh lý quét dọn các nơi trong phủ, tựa hồ mấy chục năm qua chưa bao giờ bị gián đoạn.

Bất quá theo sắc trời mông lung mờ mờ, có thể thấy, cánh tay An bá cầm chổi, hơi hơi run rẩy, sắc mặt cũng tái nhợt như đang có bệnh, hình như thoáng cái đã già nua hơn mười mấy tuổi.

Lúc này, trên bầu trời Đồ phủ, đột nhiên xuất hiện một điểm đen, ngay sau đó điểm đen này dần dần phóng đại, hiển hiện ra một đầu chim ưng uy vũ thần tuấn.

An bá đột nhiên cảnh giác ngẩng đầu lên, bất quá khi nhìn thấy đầu chim ưng này, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, sau đó lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên không giống hải tử bình thường, đầu chim ưng này cư nhiên bị huấn luyện thành tinh thú, chỉ trong thời gian không tới một đêm đã có thể bay trở về Lợi Châu, xem ra có thư gửi lão gia rồi!

Lúc này, Vân Tường bay xuống hạ trên nóc một mái nhà trong Đồ phủ, tựa như vương giả, dùng đôi mắt ưng sắc bén nhìn quét qua động tĩnh trong phủ một chút, sau khi thấy được hình ảnh An bá không xa, đôi mắt ưng kia tựa hồ thấy hình ảnh này giống hệt với hình ảnh Vân Thiên Hà gửi trước đó, Vân Tường lại một lần nữa vung cánh, bay lên bầu trời rồi lao xuống ngay trên đầu An bá, đồng thời cái mỏ há ra để ống trúc vẫn ngậm trong miệng hướng về phía An bá rơi xuống, lập tức một lần nữa lao lên trời bay đi, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt vài cái đã không còn thấy hình bóng.

Nhìn Vân Tường bay đi, lúc này An bá mới khom lưng, nhặt ống trúc rơi trước mặt, cũng không mở ra xem, không tiếp tục quét tước, rất chóng bước đi hướng về phía chủ trạch.

Khi An bá đi tới chủ trạch, cũng không cần phải thông báo, lúc này Đồ Nguyên Tán đã rời khỏi giường, đang chuẩn bị ra ngoài đi lại, liền thấy An bá cầm theo một ống trúc tới gần.

- An bá, người hãy an dưỡng thân thể cho thật tốt, không được tiếp tục làm lụng vất vả nữa!

Thấy trạng thái thân ảnh An bá không được tốt lắm, thần sắc Đồ Nguyên Tán thân thiết nói.

An bá liền đáp lại:

- Không nghĩ tới Lâm Cận Hiện trong ba mươi năm qua, cảnh giới lại có đề thăng, tuy rằng chúng ta chiến đấu lưỡng bại câu thương, thế nhưng có thể giải được ân oán ba mươi năm trước, điểm thương tổn nhỏ nhỏ này không coi là cái gì!

Đồ Nguyên Tán nhìn thấy bàn tay An bá có cầm một ống trúc, liền hỏi:

- An bá, người đây là?

- A, đây là hải tử Thiên Hà dùng đầu chim ưng nó huấn luyện đưa thư tới, hẳn là gửi cho lão gia, mời lão gia xem qua!

Nói xong, An bá cầm ống trúc đưa vào tay Đồ Nguyên Tán.

Đồ Nguyên Tán tiếp nhận ống trúc, cũng cười cười nói:

- Hải tử này, chung quy có chút khác hẳn so với người bình thường, nghĩ không ra còn có thể dùng chim ưng để truyền tin, hiệu suất quả thực nhanh hơn tới mấy chục lần!

Nói xong, Đồ Nguyên Tán liền mở ống trúc, chỉ thấy bên trong có một tờ giấy gấp nhỏ, hắn lấy tờ giấy cuộn tròn nhỏ nhỏ, chậm rãi mở ra nhìn qua một lượt.

Chỉ là khi nhìn thấy nội dung trong lá thư này, sắc mặt Đồ Nguyên Tán lúc này vừa mừng vừa sợ, bàn tay già nua cầm thư, cư nhiên có chút run rẩy không yên.

Mà hắn cũng không tiếp tục đoạn nội dung bên dưới, trực tiếp hét lớn một tiếng nói:

- Dương quản gia, lập tức gọi Chính Long và Chính Thanh tới gặp ta, nói hai đứa nó trong thời gian một nén hương phải chạy tới, nhanh đi!

96. Chương 96: Tính Kế.

Rốt cuộc cũng là tu vi Tông Sư, một tiếng rống đầy kích động này của Đồ Nguyên Tán phảng phất giống như dội thẳng một quả bom vào giữa Đồ phủ, làm cho toàn bộ không khí lặng yên vắng vẻ sáng sớm bị đánh vỡ.

Sáng sớm hôm nay, các nha hoàn hạ nhân cũng không biết xảy ra chuyện gì, bị một tiếng rống này chấn động cả người run lên, có vẻ hoảng loạn mười phần, không biết vì sao lão gia tử tại thời điểm trời còn chưa sáng hẳn lại đột nhiên phát hỏa lớn tới như vậy.

Không tới chốc lát, Đồ Chính Minh đã hoang mang rối loạn lật đật chạy vội tới, quần áo trên người còn có chút không chỉnh tề, nhưng không để ý tới, vội vàng hỏi:

- Phụ thân, xảy ra chuyện gì?

Đồ Nguyên Tán cười to nói:

- Nghĩ không ra ông trời đối đãi với Đồ thị không tệ, không chỉ là thiên tài võ học, mà còn là một thiên tài trí kế vô song, Đồ thị ta có hy vọng rồi, ha ha...

Đồ Chính Minh nghe xong không thể giải thích được, liền hỏi:

- Phụ thân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đồ Nguyên Tán cầm phong thư trong tay giao cho Đồ Chính Minh nói:

- Con xem qua sẽ hiểu rõ!

Đồ Chính Minh nghi hoặc tiếp nhận bức thư này, cũng giống phụ thân mình, chỉ nhìn nửa đầu, sắc mặt Đồ Chính Minh liền trở nên đặc sắc mười phần, vừa mừng vừa sợ, hẳn cũng không tiếp tục nhìn đoạn còn lại, quay sang Đồ Nguyên Tán thất thanh nói:

- Phụ thân, lẽ nào lần trước Đồ thị chúng ta có thể đánh bại được Giang thị trong cuộc chiến thương nghiệp, làm cho Giang thị tổn thất thảm trọng, nguyên khí đại thương, người thần bí có công lao lớn nhất kia chính là Thiên Hà hay sao?

- Bây giờ còn chưa thể xác định chắc chắn, bất quá chờ Chính Long và Chính Thanh tới, những chính sách thương nghiệp, phương án và thực thi chi tiết, bọn họ nhìn qua chắc hẳn biết rõ, tự nhiên nhận ra được có giống như lần trước hay không, bất quá từ trực giác suy xét, người thần bí truyền tin kia, hẳn là Thiên Hà không cần nghi ngờ!

Trong lòng Đồ Nguyên Tán lúc này rất vui vẻ, phi thường hài lòng.

Đây hiển nhiên là chuyện đáng vui vẻ nhất, trên mặt Đồ Chính Minh theo theo vẻ tươi cười, liền mở lá thư ra nhìn lại một lần nữa, rồi lại nhú mày nói:

- Phụ thân, những phương án Thiên Hà nói trong thư, chính là do một tiền bối cao nhân chỉ điểm, hơn nữa hẳn kết hợp với một ít suy nghĩ riêng của mình cuối cùng hình thành nên bộ phương án này, người đối với vị tiền bối cao nhân kia có ý kiến gì hay không? Người thần bí truyền tin kia có thể là vị tiền bối cao nhân này?

Đồ Nguyên Tán nói:

- Trước đây Thiên Hà xác thực từng gặp gỡ qua một vị cao thủ thần bí, người nọ từng xuất hiện vài lần tại Lợi Châu, tuy rằng hẳn đã ẩn tàng khí tức, thế nhưng lão phu, tam thúc người cùng với An bá vẫn có thể cảm giác ra được, nếu như người này vẫn không lộ diện, như vậy kết hợp với lời của Thiên Hà, tiền cảnh võ học của nó có thể thần tốc như vậy, nhất định có liên quan mật thiết với vị cao nhân này, tuy rằng chúng ta cũng không biết mục đích thực sự của vị tiền bối cao nhân này nhưng hẳn đã nguyện ý giáo dục Thiên Hà, hoặc là thu hắn làm đệ tử, đối với Đồ thị chúng ta mà nói, điều này tuyệt đối là chuyện đáng giá ăn mừng,

chúng ta không cần phải truy tìm căn nguyên, hoặc là ngờ vực vô căn cứ, để cho hài tử Thiên Hà này một chút không gian bí mật riêng mình!

- Hài nhi hiểu rõ rồi!

Đồ Chính Minh nghe xong, trong lòng nhất thời hiểu rõ suy nghĩ của phụ thân, mặc kệ nói như thế nào đi nữa, Thiên Hà thủy chung là đệ tử Đồ thị, mặc dù trước đây đã từng chịu không ít đau khổ, thế nhưng mọi người biết chân tướng, đã dành cho hắn bồi thường xứng đáng, nhưng đồng thời cũng rất cần phải cho hắn đủ tín nhiệm.

Đồ Nguyên Tán chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trong đại sảnh, cười nói:

- Hài tử này có một câu nói rất hay, muốn người diệt vong, trước hết khiến người điên cuồng, Giang thị gần đây luân phiên thất bại, nhất là tháng trước Lục huynh, Thiên Hà và Thiên Thanh thực hiện lần bao vây tiêu trừ trên đường về Kinh đối với đám người Giang thị, đã giết chết Giang Nhất Thần, Giang Thụ Hành trọng thương, vị thiếu niên thiên tài Giang Ngọc Thiên cũng trúng phải kịch độc, nguy trong sớm tối, quả thực khiến cho ta giải hận a, chuyện này coi như không làm cho Chính Đức trên trời linh thiêng phải thất vọng rồi, lần này lão phu cũng không tin, lão nhi Giang Thụ Hùng kia còn có thể nhẫn nại không phát cuồng?

Đúng lúc này, Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh đồng thời tiến vào, cũng có vẻ vội vàng vàng, vừa vào trong phòng, liền nói:

- Thúc phụ, triệu hồi bọn cháu tới cấp bách như vậy rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng?

- Chính Minh, đưa thư cho hai đứa nó đọc xem!

Đồ Nguyên Tán nói.

Đồ Chính Minh cầm thư giao cho đồ Chính Long, Đồ Chính Long tiếp nhận thư liền lập tức mở ra xem, cũng chỉ nhìn được phân nửa, thần sắc liền trở nên biến đổi nhiều màu, nhưng dù sao Đồ Chính Long cũng là người rất ổn trọng, tuy rằng bàn tay run run, thần sắc vô cùng kích động, thế nhưng vẫn có thể nhẫn nại được cố gắng đọc hết một lượt.

- Thúc phụ, bức thư này rốt cuộc là người phương nào viết, dĩ nhiên so với nội dung bức thư lần trước do người thần bí gửi tới có rất nhiều chỗ tương tự, người này quả thực có thể xưng là tông sư thượng giới rồi, trong thư có đề cập tới một số phương án thực thi thương nghiệp rất mới mẻ nhưng chặt chẽ, cháu chưa từng nghe thấy lần nào.

- Lại có việc này?

Đồ Chính Thanh thấy thần sắc biến đổi liên tục của Đồ Chính Long lúc đọc bức thư cũng đã rất hiếu kỳ, lại nghe được lời nói này, lập tức đoạt lấy bức thư đọc qua một lượt, thần sắc vẻ mặt của hắn lúc đọc thư cũng không khác biệt gì nhiều ba người trước.

Đồ Nguyên Tán có chút tự hào nói:

- Bức thư này mới gửi tới không lâu, là do Thiên Hà đưa tới.

- Cái, cái gì, là Thiên...Thiên Hà?

Đồ Chính Thanh nghe được lời này, thoáng cái nhảy dựng lên, trên đây khiếp sợ:

- Điều này sao có thể, hài tử này bất quá mới chỉ mười sáu tuổi, thế nào sẽ...

Đồ Nguyên Tán xua xua tay nói:

- Nội dung Thiên Hà nhắc tới trong bức thư này, cùng với vị cao nhân thần bí có liên quan, các cháu không cần phải suy đoán sâu làm gì, gọi hai người tới đây là muốn xem hai cháu có ý kiến gì đối với nội dung trong phong thư này hay không? Có thể thực thi thuận lợi hoặc sau khi thành công thì Đồ thị chúng ta sẽ nhận được chỗ tốt như thế nào?

Đồ Chính Long nghiêm mặt nói:

- Thúc phụ, nội dung trong bức thư này, rất tỉ mỉ, cũng chặt chẽ mười phần, cháu cùng với Chính Thanh cần phải nghiên cứu kỹ vài ngày, bất quá chất nhi có thể suy đoán được đại khái ban đầu, nếu như các phương này thực thi thuận lợi mà nói, các hạng mục tài nguyên Đồ thị chúng ta đều sẽ được khai phá sử dụng tối đa hóa, mà tiền lời mà Đồ thị chúng ta thu được tuyệt đối không ít hơn so với mười lần những năm trước!

- Mười lần, mà còn đại khái?

Đồ Nguyên Tán nghe xong suy đoán này, trong lòng kinh hoàng.

Lúc này, Đồ Chính Minh nói:

- Phụ thân, cuối cùng bức thư Thiên Hà có nhắc tới, nếu như phương án thực thi thuận lợi, vậy thì hàng năm phải chuyển tới cho nó năm trăm vạn lượng bạc có chuyện cần dùng!

- Thiên Hà muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?

Đồ Nguyên Tán vừa rồi chưa đọc hết phong thư, lúc này nghe xong, có vẻ rất không giải thích được.

Đồ Chính Minh nói:

- Trong thư Thiên Hà chỉ nhắc tới hai chữ "Thiên Đồ"!

- A?

Lúc Đồ Nguyên Tán nghe được hai chữ này, thần sắc nhất thời ngưng tụ.

Sau đó cười cười, nói với Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh:

- Chính Long, Chính Thanh, hai cháu mang bức thư này trở về cẩn thận nghiên cứu, qua vài ngày chỉnh lý một chút, còn có cách nhìn hoặc là phương án bổ xung các loại, đều viết thành một phong thư, lão phu sẽ gửi nó trở lại Kinh Thành, xem xem Thiên Hà và đạo sư của hắn có muốn bổ xung gì đó hay không, các người có thể trở về!

Hai người Đồ Chính Long và Đồ Chính Thanh có vẻ hưng phấn mười phần, Đồ Chính Long cẩn thận thu lại bức thư, hai người vội vã ra khỏi phòng, nhìn bước đi nhẹ nhàng hưng phấn kia, xem ra bức thư này nhất định sẽ làm cho cả hai người mất ngủ trong nhiều ngày rồi!

Khi hai người rời đi, Đồ Nguyên Tán dẫn Đồ Chính Minh tiến vào mật thất, lúc này mới nói:

- Chính Minh, vì phụ lúc trước gửi thư đi, đã để ba mươi sáu chiến sĩ Thiên Đồ hoàn toàn giao cho Thiên Hà điều phối rồi, nếu có thể, vì phụ dự định ba năm năm sau, sẽ để lực lượng bí mật Thiên Đồ của Đồ thị chúng ta giao cho Thiên Hà quản lý, con có ý kiến gì hay không?

Đồ Chính Minh có chút giật mình nói:

- Phụ thân, lẽ nào người đã nói bí mật của Lục thúc, Thu Hàn và các chiến sĩ Thiên Đồ cho Thiên Hà rồi sao?

- Đúng vậy!

- Thế nhưng phụ thân, có phải người quá qua loa hay không? Vạn nhất...

Đồ Nguyên Tán xoa tay ngắt lời nói:

- Chính Minh, vì phụ đã nói cho con, chúng ta dành cho Thiên Hà đủ tín nhiệm, mặt khác còn có một số chuyện mà con không biết, trước khi Thiên Hà rời khỏi Lợi Châu, Thu Hàn và Lục huynh đã từng nhắc nhở với ta, trong Đồ thị hiện nay, người có năng lực và thủ đoạn để nắm trong tay lực lượng bí mật Thiên Đồ của Đồ thị chúng ta trong tương lai chỉ có một mình Thiên Hà mà thôi!

- Con không biết hậu duệ Tuyết Tộc trời sinh đã có một loại trực giác vô cùng mãnh liệt, thường thường loại trực giác này rất linh nghiệm, mà Đồ thị chúng ta bao nhiêu năm qua cũng nhờ vào loại trực giác nhạy cảm này tránh thoát được hơn mười lần đối mặt nguy cơ diệt môn!

Đồ Chính Minh trầm tư suy nghĩ.

Đồ Nguyên Tán lại tiếp tục nói:

- Hiện nay trong Đồ thị, người biết bí mật này không nhiều, hậu duệ Lục thị và Thu thị tại Đại Đường Quốc thuộc về kiêng kỵ của hoàng đế, chúng ta cần phải cẩn thận, Thiên Hà muốn nhiều tiền như vậy, ta nghĩ khi nó biết được bí mật này, chắc chắn đã làm một số chuyện không thể tưởng tượng được, vì vậy chúng ta toàn lực ủng hộ nó, lão phu tin tưởng, tương lai của hài tử này nhất định có thể làm nên chuyện kinh thiên động địa, mà tồn vong trong tương lai của hậu thế gia tộc Đồ thị cần phải nhờ hài tử này gánh vác che chở, chỉ có hài tử này mới làm cho Đồ thị tiếp tục sinh sôi nảy nở, sinh tồn không ngừng!

97. Chương 97: Huỳnh Muội Lạc Gia.

Trong sân luyện công Bắc Hào Phủ, Vân Thiên Hà mồ hôi như mưa, trong lúc quyền đến cước đi, ẩn chứa từng đợt kinh phong cuộn cuộc phảng phất giống như lửa mạnh phừng phừng bốc cháy, mang theo lực xuyên thấu cực mạnh và tính phá hư.

Mặc dù tới Kinh Thành, thế nhưng kế hoạch tu luyện mà Vân Thiên Hà tự đặt ra cho chính mình vẫn chưa từng đình chỉ qua, ngay tối hôm qua, lúc hần ngồi tĩnh tọa tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, đã cảm nhận được cỗ tình khí dày đặc trong cơ thể của chính mình tại từng huyết khiếu đã đạt tới một loại trạng thái bão hòa rồi.

Cũng là thời điểm hần tiến hành tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh tới lúc then chốt, chuẩn bị một lần nữa trùng khiếu điểm tinh.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không quá nóng vội thực hiện, lần trùng khiếu điểm tinh này, nhất định tiêu tốn thời gian và tinh lực không nhỏ, vì vậy hần dự định trong mấy ngày tới xử lý toàn bộ những chuyện quan trọng trước, dưới tình huống không còn quấy rối gì nữa mới có thể chuyên tâm bế quan tu luyện thực hiện trùng khiếu điểm tinh.

Sau khi luyện trong một hồi, hai nha hoàn Hạ Hương và Thu Hương mang khăn lau và thau nước tới, Vân Thiên Hà nhanh chóng rửa mặt, Đông Hương từ bên ngoài chạy tới, bất quá thoạt nhìn bộ dáng của nàng, hình như muốn ngã sắp xuống rồi.

- Đông Hương, có chuyện gì mà vội vàng như vậy?

Lúc này Sử Trường Đức cũng dừng luyện võ lại, hần thấy Đông Hương bối tới chạy vội, không khỏi tầm hỏi.

Đông Hương chạy tới trước mặt Vân Thiên Hà, chỉ thấy trong tay này lộ ra một bái thiếp, sau đó nói:

- Thiếu gia, vừa rồi quản gia giao cho ta bái thiếp này bảo lập tức mang tới cho người, là Đồ thiếu gia của phủ thừa tướng muốn tới bái phỏng!

Vân Thiên Hà tiếp nhận bái thiếp, nhìn qua vài lần, sau đó để qua một bên, cười lạnh nói:

- Muốn từ trong tay ta đòi lại Âm Tinh Kiếm kia, dù sao cũng phải trả một cái giá mới được, A Lai, người đi an bài một chút, nếu như tiêu tử đó tới, người cứ nói ra không có ở nhà, đi tới Lạc phủ chơi rồi, trước tiên để hần chờ đợi một canh giờ rồi nói!

- Dạ, thiếu gia, ta lập tức đi an bài!

Sử Trường Đức đáp lại, nhanh chóng mặc lại y phục, dẫn theo Đông Hương và Thu Hương ra khỏi sân luyện công chuẩn bị.

- Hạ Hương!

Sử Trường Đức đi rồi, Vân Thiên Hà gọi.

- Vâng, thiếu gia!

- Thay ta chuẩn bị quần áo một chút, còn có số rượu ta để trong kho cũng lấy ra một vò, sau đó thông báo cho Đồ Bát một tiếng, bảo hần mang bái thiếp tới Lạc bộ thượng thư phủ, nói bản thiếu gia muốn tới bái phỏng Lạc Như Đồ, nhớ kỹ phải đi từ cửa sau!

- Dạ!

Hạ Hương đáp lời, liền lập tức đi chuẩn bị.

Hạ Hương đi rồi, Vân Thiên Hà lại luyện ba thức trong Bạo Cương Đoán Cốt Công một lần nữa, đợi khi mặt trời lên cao hai cây sào, lúc này mới dừng luyện công lại, liền trở về phòng rửa mặt chải đầu một phen, mặc quần áo mà Hạ Hương đã chuẩn bị tốt, ôm lấy một vò rượu, sau đó dẫn theo Đồ Lục và Đồ Thất từ cửa sau rời phủ, trực tiếp hướng về phía lại bộ thượng thư phủ bước đi.

Con người luôn cần phải có bằng hữu, khó có được một người như Lạc Như Đồ, tính khí của hắn tương đối hợp với Vân Thiên Hà, hơn nữa quan hệ hai nhà cũng là hàng xóm quan hệ tốt đẹp, Vân Thiên Hà tự nhiên muốn đi bái phỏng một chút.

...

Lạc Phủ!

Lạc Như Đồ sáng sớm đã dậy, nhân chuyện ngày hôm qua đi Tự Hương Lâu, đã bị lão gia tử gọi vào trong thư phòng thóa mạ một hồi, sau đó lão gia tử mới vào triều, nhưng lại muốn hắn đọc sách trong thư phòng.

Lúc này Lạc Như Đồ ngồi trước bàn, nằm úp sấp trên bàn, cầm tì hắc trên mặt bàn, buồn chán nhìn vào quyển sách vẫn mở ra dựng đứng trước mặt, mà linh hồn của hắn không biết đã bay tới nơi nào rồi, nhìn bộ dáng không yên lòng này, căn bản không hề đọc được chữ nào.

Lúc này, một vị nha hoàn bưng trà vào trong thư phòng, thuận tiện để một bái thiếp đặt lên trên bàn nói:

- Thiếu gia, đây là bái thiếp Đồ phủ gửi tới, Đồ thiếu gia nói một lúc nữa muốn tới bái phỏng người, lão thái thái và phu nhân cũng nói muốn trông thấy hài tử mà trước đây bọn họ từng ẵm bồng qua hiện tại đã thành bộ dạng gì, hiện tại đã chuẩn bị rồi, còn nói người có thể rời khỏi thư phòng ra ngoài chuẩn bị.

- A, thực sự?

Lạc Như Đồ vừa nghe, nhất thời thần tinh vô thần kia lập tức biến mất không còn, lúc này nhảy dựng lên, vô cùng hưng phấn, nói:

- Ta còn nghĩ muốn đi xin mẫu thân cho ta ra ngoài một lần, chuẩn bị đi bái phỏng Đồ Phủ một chút, thuận tiện nói lời xin lỗi đối với chuyện ngày hôm qua, không nghĩ tới Thiên Hà huynh đệ lại biết suy nghĩ của ta, liền chủ động tới đây rồi, nhanh nhanh nhanh, người nhanh đi chuẩn bị một chút, ta liền tới nghênh tiếp!

- Dạ!

Nha hoàn đáp một tiếng rồi ra cửa.

Lúc này, Lạc Như Đồ chỉnh lý quần áo, lúc đang muốn bước ra khỏi cửa, lại thấy có người bước vào, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Chỉ thấy một nữ hài tử vóc người nhỏ nhắn, mặc bộ quần áo hoa màu lục, lộ ra khuôn mặt xinh xắn như búp bê, còn có vẻ mười phần kiều mị khả ái, thanh tú lả lướt, chậm rãi bước vào, vừa vào cửa nữ hài liền reo lên:

- Ca, huynh thế nào lại muốn chuồn ra ngoài chơi rồi?

- Như Sương, một vị bằng hữu của ta muốn tới bái phỏng, ta muốn đi ra ngoài nghênh tiếp, thế nào lại là chuồn ra ngoài chơi?

Nói đến đây, Lạc Như Đồ không giải thích được nói:

- Muội muội, muội chạy tới thư phòng làm cái gì?

- Hừ, cư nhiên cũng có người tới bái phỏng đại tẩu quý huynh, đắc ý lắm sao, ngô...

Lạc Như Sương còn đang định nói cái gì, liền bị Lạc Như Đồ giống như gặp phải quỷ, đột nhiên nhảy tới, mạnh mẽ che cái miệng nhỏ bé của muội muội chính mình, thấp giọng nói:

- Muội muội, đừng có nói chuyện ta trộm uống rượu ra, muội có yêu cầu gì, ca ca ta nhất định đáp ứng, có được hay không?

- Huynh nói thật?

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Lạc Như Sương được thả ra, vẻ mặt vui mừng nói.

- Uhm, nếu ca ca ta đã đáp ứng rồi, nhất định sẽ làm được!

Lạc Như Đồ lập tức vỗ ngực đảm bảo.

Trong mắt Lạc Như Sương hiện lên một tia giả hoạt, thuận tiện nói:

- Vậy, huynh có thể mang muối tới Quách phủ, muối nhớ Dự Tước tỷ tỷ rồi, muốn nghe nàng kể chuyện xưa, a, a, huynh làm sao lại bóp mũi muối!

Lạc Như Đồ vừa nghe liền tức giận nói:

- Ai chẳng biết tâm tư của tiểu quý nương bình người, còn không biết xấu hổ, lấy lý do đi gặp Dự Tước tiểu thư làm lá chắn, kỳ thực còn không phải đi tìm Dự Chương huynh...A, muối muối ngoan, ta không nói nữa, đừng véo ta...

Tâm tư của Lạc Như Sương bị ca ca đoán trúng, mắc cỡ mặt đỏ bừng, hung hăng véo vào hông của hắn, oán giận nói:

- Muối mặc kệ, dù sao đi nữa huynh không mang muối đi gặp Dự Chương ca ca, muối sẽ mang chuyện huynh mỗi ngày uống trộm rượu nói cho nương và gia gia, hừ hừ...

Lạc Như Đồ đối với vị tiểu muối muối nương bình này thực sự không còn cách nào nữa rồi, liền đầu hàng nói:

- Được rồi, bất quá dù sao cũng phải để ta đi nghênh tiếp bằng hữu đã, không thể để người ta chờ được, sẽ thất lễ, mau tránh ra nào!

- Hừ, như vậy còn được!

Âm mưu nhỏ của Lạc Như Sương thực hiện được, vẻ mặt đắc ý cười cười, Lạc Như Đồ liền nhanh như chớp vọt ra khỏi cửa.

...

Cửa sau Lạc Phủ, Vân Thiên Hà vừa mới đi tới cửa, đã sớm có một vị quản gia đứng chờ đợi, nhìn thấy hắn đến liền nở nụ cười nói:

- Đồ thiếu gia mới tới Kinh Thành không bao lâu liền báỉ phỏng, có chỗ nào thất lễ, còn xin thứ lỗi!

- Nào có, quản gia khách khí rồi!

Vân Thiên Hà khách khí đáp lời.

Lúc này, chỉ thấy Lạc Như Đồ chạy tới, bộ dáng thở hồng hộc, Vân Thiên Hà nói:

- Đồ huynh, chuyện gì mà lại vội vàng như vậy?

- A, Thiên Hà huynh, thực sự xin lỗi, không thể nghênh tiếp đúng lúc, thất lễ rồi!

Lạc Như Đồ hơi áy náy, lập tức khom người hành lễ nói.

Khóe mắt Vân Thiên Hà nhìn vào trong phủ, phát hiện có một nữ hài lén lút chạy theo sau Lạc Như Đồ, liền cười cười nói:

- Như Đồ huynh không cần quá để ý, lần đầu tiên tới báỉ phỏng, cũng không biết nên mang lễ vật gì tới đây, bình rượu này, là ta tự mình điều chế ra, nguyên bản định mang tới tặng Lạc lão gia tử nếm thử, bất quá lúc này người đã vào triều rồi, vậy thì do quản gia thay chuyển tặng cho Lạc lão gia tử vậy, nếu có chỗ đường đột, còn xin thứ lỗi!

Nói xong, Vân Thiên Hà hơi phát tay, Đồ Thất liền mang vò rượu vẫn ôm trong lòng giao cho quản gia Lạc Phủ.

Lạc Như Đồ nhìn thấy bình rượu kia, con mắt nhất thời tỏa sáng, đôi mắt trông mong không rời nhìn vào bình rượu đến tay quần gia, thắm nuốt nước bọt.

- Đồ thiếu gia có lòng rồi, mời!

Quần gia tiếp nhận vò rượu, nhìn liếc mắt Lạc Như Đồ, cười cười, liền làm thế mời, Lạc Như Đồ dẫn đường, mấy người tiến vào Lạc Phủ.

98. Chương 98: Tiếp Khách.

Lạc lão thái và Lạc phu nhân đã nhiều năm không thấy Vân Thiên Hà, liền lôi kéo hần sang một bên nói chuyện, còn kể một số tình cảnh thú vị xảy ra khi Đồ Thiên Hà còn nhỏ được Vân Nương bế sang Lạc phủ chơi đùa.

Hàn huyền đại khái trên dưới nửa canh giờ, quần gia dẫn theo Đồ Bát đi tới, Đồ Bát nói tại Bắc Hào Phủ có công tử thừa tướng tới bái phỏng, đã chờ nửa canh giờ rồi nên đặc biệt đến bẩm báo.

Lạc lão thái thái và Lạc phu nhân vừa nghe, tuy rằng rất thích hài tử này, cũng trò chuyện vô cùng ăn ý hài lòng, thế nhưng không mạnh mẽ lưu Vân Thiên Hà lại, để hần trở về phủ tiếp khách, cũng nói muốn hần hôm nào mang theo Vân Nương trở lại tụ họp.

Vân Thiên Hà gật đầu đáp ứng, liền ra khỏi phòng.

Ra cửa, khi Lạc Như Đồ tiễn Vân Thiên Hà, khi gần ra khỏi phủ, lặng lẽ nói:

- Thiên Hà huynh đệ, rượu ngon của người còn tồn trữ hay không?

Vân Thiên Hà cười cười.

- Như Đồ huynh, hôm nào Lạc đại nhân mang người tới quý phủ bái phỏng, tiểu đệ nhất định để người uống một hồi thống khoái!

- Thế nhưng, gia gia ta làm sao lại mang ta tới bái phỏng đây? Không có cơ gì a, trừ phi là ta đi bái phỏng Thiên Hà huynh đệ người!

Lạc Như Đồ mỉm cười không giải thích được nói.

- Vài ngày nữa người sẽ biết!

Vân Thiên Hà thần bí nói:

- Đến lúc đó, gia gia người hần sẽ tìm người, cũng bảo người hạ thiệp bái phỏng, ta nghĩ người nhất định muốn cùng người tới!

Lạc Như Đồ ngẫm nghĩ có chút mơ hồ, không giải thích được, Vân Thiên Hà cũng không nói lại, vừa đi ra ngoài vừa nói:

- Đồ huynh, việc ngày hôm qua, người cũng không nên để trong lòng, thực ra ta không hề chào hỏi mà lại rời đi trước, có chút đường đột rồi!

- Sao lại như vậy được chứ, nhân chuyện ngày hôm qua, gia gia ta sáng nay còn mắng ta một hồi, nếu không phải người tới, có thể một ngày một đêm ta cũng không được phép ra khỏi thư phòng đây!

Vân Thiên Hà nghe xong, thần sắc khẽ động nói:

- Đồ huynh, ngày hôm qua là tiểu vương gia mời tụ họp tại Tụ Hương Lâu, nói như vậy trước đó gia gia người hần là biết được, sao người lại mắng?

- Chính là vì gia gia ta trước đó giao cho ta việc quan sát suy tính thái độ và tính cách làm người của người, thế nhưng lúc đó ta quá mức vui vẻ hài lòng, liền quên sạch toàn bộ, đâu còn nhớ nhiều chuyện như vậy, tới sáng nay khi gia gia hỏi ta, ta không thể nói được lời nào, vì vậy gia gia liền mắng mỗ!

- A...

Lạc Như Đồ nhanh mồm nhanh miệng nói tới đây, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lập tức ngừng lại, có chút xấu hổ.

- Thiên Hà huynh đệ, ta...

Trong lòng Vân Thiên Hà hơi suy nghĩ một chút liền hiểu ra, cười cười nói:

- Việc này Đồ huynh không cần phải để trong lòng, ta từ chỗ tiểu vương gia đã biết được tình huống đại khái rồi, tiểu vương gia kết giao bằng hữu, các vị trưởng bối phải thận trọng, hiển nhiên sẽ để các người quan sát ta, đây là một chuyện rất bình thường!

Nghe xong lời này, Lạc Như Đồ thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Việc này ta vẫn nghĩ có chút băn khoăn, nếu Thiên Hà huynh đệ không để trong lòng, ta đây cũng yên tâm, ha ha!

Nhìn Lạc Như Đồ, Vân Thiên Hà rất thích phần tính cách ngay thẳng này của hắn, lập tức cười nói:

- Nếu sau này Đồ huynh thêm miệng, có thể tới quý phủ, rượu ngon chỗ ta lúc nào cũng chờ đợi, tiểu đệ xin cáo từ trước!

- Đây chính là người nói nha, đến lúc đó ta nhất định phải thưởng thức một chút, chỉ sợ người sẽ đau đớn vì bị uống quá nhiều thôi, hắc hắc!

Lạc Như Đồ cũng phi thường hài lòng, hắn tuy rằng thích uống rượu, thế nhưng không phải mê rượu, một người thích uống rượu như vậy, nhưng lại bị người nhà ngăn cản, khó có được một vị bằng hữu hiểu cho tâm tình của hắn như vậy, tự nhiên coi như bạn tốt tri kỷ, cũng không dùng những loại từ ngữ khách sáo.

Cười đùa trêu chọc nhau vài câu, Vân Thiên Hà từ biệt Lạc Như Đồ, lần thứ hai trở về Bắc Hưu Phủ.

...

Phòng khách Bắc Hưu Phủ.

Đỗ Chi Lương ngồi trên ghế nhỏ phòng khách, thực giống như ngồi trên bàn đĩnh, nhưng vẫn phải cố gắng chịu đựng, trong lòng ăn đủ khó chịu đầy vơi.

Đã sắp đợi tròn một canh giờ rồi, vốn là hắn định tới Lạc phủ, nhưng ngẫm nghĩ lại mang theo nhiều lễ vật tới đây như vậy, hiển nhiên không quá thích hợp, ngày hôm nay vô luận thế nào hắn cũng phải chờ được Vân Thiên Hà, cho dù phải quỳ cuống cầu xin, cũng phải đòi lại Ấm Tinh Kiếm, bằng không về đến nhà gia gia hắn hỏi tới, phát hiện Ấm Tinh Kiếm bị hắn đặt cược thua mất, còn không nuốt sống hắn mới lạ.

Trên bàn, lúc này đã liên tục thay đổi năm sáu lần rồi, có thể quá mức khẩn trương, Đỗ Chi Lương chạy tới nhà vệ sinh cũng đã tới hai ba lần, còn có một đồng lễ vật trước cửa lớn Đồ phủ, Đỗ Chi Lương đã bắt chắp người khác nhìn thấy hắn như thế nào, hoặc là chỉ tỏ ra sao, nếu như có thể đòi lại được bảo kiếm, qua được cửa gia gia hắn, vậy thì tất cả đều như không.

Đúng lúc này, Sử Trường Đức đi tới, nói:

- Đỗ công tử, thiếu gia nhà ta đã trở về rồi!

Đỗ Chi Lương vừa nghe lời này, không khác gì âm thanh nữ thần tự nhiên, mừng rỡ không thôi, lúc này cái mông như gấu lò xo, đứng lên nói:

- Hiện tại có thể mang ta đi gặp thiếu gia nhà người?

- Người là khách nhân, thiếu gia sao có thể thất lễ như vậy, thiếu gia nhà ta nghe nói Đỗ công tử tới phái phỏng, tại Lạc phủ liền vội vã chạy trở về, hiện tại vừa mới vào phủ, để người hầu lập tức chạy đến thông báo, Đỗ công tử, xin người đợi trong chốc lát!

Sử Trường Đức liền nói.

Đỗ Chi Lương vừa nghe lời này, trong lòng thoáng yên tâm hơn một chút, nhưng cũng lo lắng Vân Thiên Hà có thể sẽ không trả lại bảo kiếm cho hắn, suy nghĩ hồi lâu, trong lòng vẫn không sao ổn định được.

Sau một lúc lâu, Vân Thiên Hà từ cửa hông phòng khách đi vào, thấy Đỗ Chi Lương lập tức đứng bật dậy, liền ôm quyền nói:

- A, không nghĩ ra hôm qua từ biệt, hôm nay Đỗ huynh liền tới thăm, có chút chậm trễ, còn mong Đỗ công tử thứ lỗi!

- Dâu dẫu, thế nào chứ, ta cũng không nghĩ tới Đồ huynh sẽ tới Lạc phủ, thực sự có chút đường đột rồi!

Đỗ Chi Lương quan sát, sắc mặt Vân Thiên Hà không hề có dị dạng, hoặc là không hài lòng, hay cẩn thận, liền khách khí nói.

- Mời ngồi!

Vân Thiên Hà thủ thế mời ngồi, hai người trước sau ngồi xuống, thuận miệng nói:

- Vừa rồi tiểu đệ vào phủ nghe nói Đỗ huynh tới thăm, còn mang theo rất nhiều lễ vật, Đỗ huynh coi tiểu đệ là bằng hữu thì cứ tay không đến là được rồi, cần gì phải khách khí tiêu pha như vậy?

Đỗ Chi Lương nghe Vân Thiên Hà nói nhiều như vậy, nhưng lại không nói tới chuyện ngày hôm qua, cho hẳn một cơ thật tốt để đề cập tới Âm Tinh Kiếm, trong lòng không khỏi có chút vui mừng lẫn mừng rỡ, nói:

- Đồ huynh, ta có chuyện quan trọng phiền phức Đồ huynh hỗ trợ, nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, Đồ huynh có thể để người khác thổi lui, chúng ta nói chuyện riêng được không?

- A Lai, người dẫn mọi người lui xuống dưới đi!

Vân Thiên Hà đã sớm biết mục đích Đỗ Chi Lương tới đây, cười cười gật đầu, dặn Sử Trường Đức dẫn theo hạ nhân rời khỏi.

Nhìn thấy không còn ai, lúc này Đỗ Chi Lương mới đứng lên, quay sang Vân Thiên Hà cúi mình hành lễ nói:

- Đồ huynh đệ, lần này người phải cứu ta nha!

- Đỗ huynh, vì sao lại như vậy, Đỗ huynh có chuyện gì cứ nói, nếu như có thể trợ giúp được, tiểu đệ nhất định sẽ tận lực!

Vân Thiên Hà chờ Đỗ Chi Lương cúi người tới chín mươi độ mới đứng dậy làm bộ dáng giúp đỡ nói.

Đỗ Chi Lương đứng thẳng người trở lại, do dự một chút, trên mặt phát nóng, khẽ cắn môi nói:

- Đồ huynh, tỷ thí ngày hôm qua, ta chỉ là muốn ra oai trước mặt tiểu vương gia và Túc Dao tiểu thư mà thôi, kết quả quá mức ngu bực, vì vậy liền lấy bảo kiếm gia gia ta cực kỳ yêu thích ra làm vật đặt cược, kỳ thực ta chỉ là lén lấy nó ra khỏi phủ chuẩn bị khoe khoang một chút mà thôi, thế nhưng lại bị Đồ huynh thắng mất, ta không thể trở về giao lại cho gia gia, vì vậy ngày hôm nay đặc biệt mang lễ tới thăm, mục đích thực sự là muốn Đồ huynh có thể cho ta chút mặt mũi, cứu ta một mạng, tiểu đệ vô cùng cảm kích!

Nói xong, Đỗ Chi Lương còn lau nước mắt, tỏ bộ dáng rất đáng thương cảm, bất quá đường đường là thiếu gia phủ thừa tướng lại làm bộ dáng trư ca như thế này, làm cho người khác nghĩ mà buồn cười, đây chính là kết quả của việc ra oai quá mức.

Vân Thiên Hà nghe lời này, kinh ngạc nói:

- Sao Đồ huynh không nói sớm, việc tại Tự Hương Lâu ngày hôm qua, cũng bất quá chỉ là trò chơi mà thôi, tất cả mọi người đều là bằng hữu, sớm biết như vậy, ta làm sao dám thu vật yêu thích của Đồ tướng đây!

Nói xong, Vân Thiên Hà quay ra bên ngoài hô:

- A Lai, đi lấy thanh bảo kiếm thẳng ngày hôm qua mang tới!

99. Chương 99: Tranh Chấp Tại Tử Lâu

- Nghĩ không ra Đồ huynh đúng là người hảo sảng như vậy, việc ngày hôm qua, ta đây lần thứ hai hướng về Đồ huynh nói lời tạ tội, hy vọng Đồ huynh không nên chú ý, sau này có điều gì cần hỗ trợ, Đồ huynh cứ phân phó là được!

Lúc này, Sử Trường Đức đi vào trong phòng khách, nói:

- Thiếu gia, người đã quên rồi, ngày hôm qua lúc trở về tiểu vương gia có nói rất thích thanh kiếm đó, chuẩn bị mượn hai ngày chơi, tiểu nhân đã đưa cho tiểu vương cầm đi...

- A...Ta thế nào lại quên mất việc này, Đồ huynh, thực sự là xin lỗi...Vân Thiên Hà ôm quyền thi lễ nói.

Vừa rồi trong lòng Đồ Chi Lương vui mừng không ngớt, thế nhưng vừa mới nghe lời nói này, liền triệt để trợn tròn mắt, nếu như bị tiểu vương gia cầm đi, vậy thì làm sao có thể lấy trở về, hơn nữa tiểu vương gia cũng biết thanh kiếm đó bại với Vân Thiên Hà, nếu như tùy tiện đòi lại, chọc giận tiểu vương gia...

Nghĩ tới đây, nét vui mừng trên mặt Đồ Chi Lương biến mất, lại một lần nữa suy sụp, lúc này hầu như là sắp khóc ra thành tiếng rồi!

- Ách, Đồ huynh, nếu không như vậy đi, chúng ta cùng nhau tới Tĩnh Vương Phủ, chỉ cần cầu kiến tiểu vương gia một chút, chỉ cần giải thích rõ ràng, tiểu vương gia cũng là người thông tình đạt lý, hẳn là cũng sẽ không làm khó dễ người đâu, được không?

- Cái gì, đi...Đi Tĩnh Vương Phủ đòi lại?

Đồ Chi Lương vừa nghe lời này, lại một lần nữa giống như là cái mông bị kim đâm, như khi nhảy dựng lên, bật người khỏi ghế, cái trán đã toát đầy mồ hôi.

Vân Thiên Hà ngược lại có chút kinh ngạc, nghĩ không ra chỉ một câu nói mà tiểu tử này lại có phản ánh kịch liệt tới vậy, từ tình huống này có thể thấy được, lực ảnh hưởng và uy hiếp của Túc Tĩnh Vương trong Kinh Thành quả nhiên rất lớn, thậm chí ngay cả công tử phủ thừa tướng nghe tên cũng bị kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

- Đồ huynh, vừa rồi ta nói, không biết ý của ngươi như thế nào? Vân Thiên Hà làm bộ như không biết, lần thứ hai hỏi một câu.

- Đây...

Đồ Chi Lương lau mồ hôi chảy đầy trên trán, do dự nửa ngày, cuối cùng không biết nói như thế nào.

Vân Thiên Hà cũng không hề thúc giục hắn, chỉ nói:

- Vậy Đồ huynh suy nghĩ một chút, kỳ thực huynh đệ rất muốn giúp việc này. A Lai, gọi người đổi trà mới!

Sử Trường Đức ra khỏi cửa, lúc này một gã hạ nhân mặc đồ chiến sĩ Thiên Đồ đột nhiên đi tới, cầm trên tay một tờ giấy giao cho Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà đánh mắt ra hiệu cho hắn, tên chiến sĩ Thiên Đồ này không nói một câu nào, chỉ gật đầu liền bước ra khỏi cửa.

Vân Thiên Hà mở trang giấy ra nhìn vài lần, trong lòng cười nhạt, chuyển sang nhìn Đồ Chi Lương, sau đó vận công hỷ đi tờ giấy, mở miệng nói:

- Đồ huynh, tiểu đệ có chuyện quan trọng cần đi ra ngoài xử lý một chút, không biết kiến nghị vừa rồi, Đồ huynh suy nghĩ như thế nào, nếu như Đồ huynh gặp khó khăn mà nói, tiểu đệ thực ra có một biện pháp!

- A, biện pháp gì, Đồ huynh không ngại nói ra một chút?

Đồ Chi Lương đang đắn đo không biết làm sao, nghe xong lời này liền lóe lên một tia hy vọng, liền ngắt đầu hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Là như thế này, Đồ huynh cùng ta ra ngoài một lúc, có thể chờ ta tại Duyệt Phong Lâu trong thành, ta sẽ sai người mang bái thiếp tới vương phủ cầu kiến tiểu vương gia, nếu như Tĩnh Vương Phi hoặc là quân

gia Vương gia đồng ý cho vào phủ, lúc ta gặp được tiểu vương gia, sẽ thu hồi lại bảo kiếm, sau đó lại trở về Duyệt Phong Lâu hội hợp với Đồ huynh, không biết ý Đồ huynh như thế nào?

Đồ Chi Lương vừa nghe, trong lòng lại một lần nữa sinh ra hy vọng, hơn nữa nghe được Vân Thiên Hà dự định đi cầu kiến tiểu vương gia nói chỗ khó cho hắn, tất nhiên là cảm kích không thôi, liền như con gà mổ thóc gật đầu nói:

- Vậy thì cực khổ Đồ huynh rồi, ta sẽ vì Đồ huynh thiết yến tại Duyệt Phong Lâu, hy vọng Đồ huynh có thể thuận lợi trở về!

- Như vậy, chúng ta liền cùng nhau xuất phát!

Vân Thiên Hà đứng dậy, nhanh chóng cùng với Đồ Chi Lương bước ra khỏi cửa.

Ra khỏi cửa lớn Bắc Hầu Phủ, tất cả cả lễ vật vẫn còn đang xếp chồng không xa. Vân Thiên Hà bảo người hầu của Đồ Chi Lương mang trở về, nhưng Đồ Chi Lương sao có thể không nể mặt nhận lại. Liền mở miệng khuyên nhủ nửa ngày, lúc này Vân Thiên Hà mới để cho hạ nhân nhận toàn bộ lễ vật mang vào phủ, hai người giục ngựa đồng thời cùng nhau ra khỏi phủ.

Duyệt Phong Lâu tại Kinh Thanh có thể coi như một tửu lâu tương đối xa hoa quý phái, mà thức ăn chủ yếu lấy hải sản nổi danh, cho nên sinh ý tại nơi này mười phần chín phần, mỗi ngày đều chật kín chỗ, muốn ăn ở chỗ này, phải tới đặt sớm một chút, bất quá nếu như là một số nhân vật quyền to chức lớn thì thuộc về thành phần ngoại lệ.

Lúc này đã sớm tới buổi trưa, trước cửa Duyệt Phong Lâu đã sớm ngựa xe như nước, kín người hết chỗ, rất nhiều xe ngựa tới đây, ngay cả địa phương để đỗ cũng không có.

Vân Thiên Hà sai người gửi bái thiếp đi, còn cần phải chờ Vương phủ trả lời, lúc này nhàn hạ đến buồn chán, dưới sự đề nghị của Đồ Chi Lương, hai người liền tới Duyệt Phong Lâu, bao một gian phòng, gọi chút rượu và đồ nhắm, chờ đợi vương phủ trả lời.

Phải biết rằng ngoại trừ Tĩnh Vương Phủ gửi thiếp trở lại ra, người bình thường muốn chủ động bái phủ Tĩnh Vương Phủ, thủ tục đều vô cùng phức tạp rắc rối, chỉ là gửi bái thiếp báo tin phải qua mấy cửa ải khác nhau, vì vậy Đồ Chi Lương chỉ có thể nhẫn nại đợi chờ.

Đi tới Duyệt Phong Lâu, phòng ngoài đã hoàn toàn kín chỗ, tiểu nhị nơi này tương đối sắc sảo, hình như có chút ấn tượng đối với Đồ Chi Lương, liền chạy tới nhiệt tình đón lên, sau khi an bài hai người vào trong một gian phòng khách quý, mang tới trà nước cẩn thận, rồi nhanh chóng chạy đi thông báo cho chủ phòng.

Chỉ chốc lát sau, một gã chủ phòng quý tai to mặt lớn, cái bụng nhô cao, cả người đầy mồ hôi, vội vã chạy tới, sau khi thấy Đồ Chi Lương, nhất thời khuôn mặt tươi cười híp lại thành một đường kẻ nói:

- Nguyên lai là Đồ thiếu quang lâm bỉ điểm, thực sự làm nhà tranh bỉ điểm thêm sáng nha!

Đồ Chi Lương cũng không có dự định khách sáo gì với chủ phòng béo mập này, thuận miệng nói:

- Chủ phòng quý, cho ta một phòng chữ Thiên, bản thiếu gia muốn mời bằng hữu ăn uống!

Vân Thiên Hà đột nhiên ngắt lời:

- Đồ huynh, hay là chọn gần cửa sổ một chút, ta đợi hồi thiếp từ vương phủ trở lại, liền lập tức chạy tới Tĩnh Vương Phủ, bằng không để tiểu vương gia đợi lâu, vậy thì có thể thất lễ!

Đồ Chi Lương nghe nói, nghĩ rất có đạo lý, liền quay sang chủ phòng nói:

- Chủ phòng quý, như vậy chọn một gian phòng chữ Thiên gần cửa sổ, a...Hình như là số một thì phải, đúng rồi, chính là gian đó, người hiện tại đi chuẩn bị một chút đi!

Chủ phòng vừa nghe lời này, nét mặt khổ sở, lộ ra vẻ khó xử nói:

- Đồ thiếu, hôm nay phòng số một đã sớm bị đặt trước rồi, hiện tại lại thay đổi, sợ là không tốt lắm. Đồ thiếu có thể thông cảm cho tiểu điểm một chút, đổi một gian phòng khác được không?

- Hử?

Đỗ Chi Lương nghe xong lời này, sắc mặt trầm xuống, trong lòng mất hứng, hẳn là một người vô cùng coi trọng mặt mũi, bằng không ngày hôm qua cũng không lấy bảo vật yêu quý của lão giả tử đi ra oai rồi, huống hồ lúc này đứng trước Vân Thiên Hà, nếu như tiếp tục bị mất mặt, vậy chẳng phải làm cho người ta càng khinh thường, sau này còn mặt mũi gì đi gặp người nữa đây?

Chương quý béo mập vừa nhìn thấy sắc mặt Đỗ Chi Lương âm trầm, tự biết Đỗ thiếu này không thể đắc tội, mà người đặt phòng trước đó lại càng không thể nào đắc tội, đắn đo cân nhắc, lúc này cái trán đổ mồ hôi, bỗng nhiên nghĩ tới lời nói của Vân Thiên Hà vừa rồi, liền lập tức nhìn sang Vân Thiên Hà xin giúp đỡ, hy vọng hẳn có thể nói tốt cho vài câu.

Thế nhưng Vân Thiên Hà đối với nhân thân của chương quý béo mập làm bộ như không thấy, còn tỏ ra bộ dáng cao cao tại thượng, chương quý béo mập vừa thấy, trong lòng liền biết lần này phiền phức lớn rồi, không khỏi cắn răng nói:

- Đỗ thiếu gia, cầu xin người đừng làm khó dễ tiểu nhân được không? Phòng số một chính là do Mạc thiếu đặt trước, nếu như bản điểm mất uy tín mà nói...

Nghe xong, trong lòng Đỗ Chi Lương lại càng thêm tức giận, cảm thấy ý tứ của chương quý béo mập kia chính là sợ Mạc thiếu mà coi thường hẳn, liền tức giận nói:

- Cái gì Mạc thiếu, ta đường đường thiếu gia phủ thừa tướng, còn sợ một thiếu gia phủ thị lang nho nhỏ hay sao? Mạc phủ của hẳn thì tính cái lông gì, ngày hôm nay tên ác thiếu kia không đến thì thôi, nếu là tới, bản thiếu gia sẽ đá bay tên béo mập tròn quay như quả trứng ấy...

- Tiểu tử, người dám lặp lại lần nữa...

Đúng lúc này, một tiếng rống giận vang lên, từ trong phòng khách của tửu lâu truyền đi, vang vọng xung quanh.

100. Chương 100: Xung Đột

Nhưng lúc này, dưới sự nổi giận, khuôn mặt kia trở nên rất dữ tợn, nổi giận đùng đùng đi tới, bên cạnh hẳn, còn có một vị thanh niên cao ngất, tướng mạo tương đối công chính, nhưng sắc mặt hiện tại cũng cực độ âm trầm đáng sợ, phía sau còn có mấy tên gia nô hung thần ác sát theo hầu.

Đỗ Chi Lương nghe thấy tiếng rống này, chỉ liếc mắt quét nhìn một lượt, mười phần coi thường, hèn mọn nói:

- Bằng vào bộ dạng đầu heo này của ngươi, còn dám ra đây làm xấu mặt, như bản thiếu gia nhớ không lầm, ngươi còn thiếu người nào đó ba lần hô "ta là vương bát đản", còn có gan đánh đổ, nhưng không có gan thừa nhận, chỉ là loại mặt hàng vớ vẩn này mà thôi, chẳng lẽ muốn bản thiếu gia cho ngươi mặt mũi sao? Xem bộ dạng đầu heo kia, còn có mặt mũi gì?

Lúc này Vân Thiên Hà tiếp lời:

- Đồ huynh, người mà mập mập này thiếu ba câu vừa rồi, chính là huynh đệ ta đó!

Đỗ Chi Lương vừa nghe, lập tức nở nụ cười, cười đến nỗi gập lưng lại, cái bụng muốn co rút liên hồi, chỉ vào mập mập với nhân thân như sắp phun lửa tới nơi nói:

- Mạc mập mập, hiện tại vừa lúc, chủ nợ đang đứng trước mặt ngươi, ngày hôm nay làm trò trước mặt mọi người trong tửu lâu, nếu như ngươi dám thực hiện hứa hẹn hô lên ba câu vừa rồi, ngày hôm nay lão tử sẽ nhường phòng lại cho ngươi, không những vậy, tiền cơm gì đó cũng tính hết cho ta, nếu không dám thì rút thật xa cho lão tử, đỡ làm bản thiếu gia nhìn cái mặt buồn nôn kia mất hứng ăn uống!

Lời này vừa nói ra, mọi thực khách trong phòng lập tức ồ lên.

- Nguyên đánh cuộc nên chịu thua, nếu là không dám nhận, vậy thì khác gì loại heo chó, nếu như thực sự là một nam nhân thì hãy kêu đi...

Không biết là ai truyền tới thanh âm ồn ào, chỉ nghe thanh âm không thấy bóng dáng, nhưng mọi người đều nghe thấy rõ ràng, có người đi đầu, toàn bộ phòng khác lần thứ hai náo loạn, rất nhiều người liền theo sau hét lớn:

- Kêu đi, nhanh kêu đi...

Nghe mọi người ồn ào giễu cợt như vậy, lúc này khuôn mặt của Mạc Vãn Thiên vừa đỏ vừa tức giận tới mức sắp phun nước ra rồi, trong ánh mắt kia hừng hực bốc cháy liệt hỏa, hầu như đốt cháy tim gan, không thể chịu đựng được nữa, bỗng nhiên hắn nghĩ Vân Thiên Hà trước mặt không đến nỗi ghê tởm như vậy, chí ít không dùng đến ngôn ngữ ác độc chửi vào mặt hắn, thế nhưng Đỗ Chi Lương lại nói móc châm chọc, tuyệt đối không thể tha thứ, hắn chính là cừu địch sinh tử.

- Mẹ nó, họ Đỗ kia, người cho rằng lão tử sợ người sao? Ngày hôm nay lão tử trước hết đánh người thành đầu heo, sau đó kêu lên ba tiếng!

Lửa giận của Mạc Vãn Thiên đã bùng cao, triệt để bạo phát, kinh lực toàn thân bành trướng, giống như một con sư tử điên cuồng, liền nháy vô tới.

Đỗ Chi Lương nhìn thấy Mạc Vãn Thiên xông lên, trong ánh mắt hiện rõ một tia mỉa mai, cười lạnh nói:

- Chỉ chút quyền cước mèo tam giác ấy cũng dám tỏ vẻ trước mặt bản thiếu gia, tốt lắm, bản thiếu gia ngày hôm nay vừa lúc bắt quả cầu thịt người chơi đùa!

Vừa nói, Đỗ Chi Lương cũng thúc đẩy kinh lực, cơ bắp toàn thân nhất thời trương lên, hầu như bành trướng tới mức quần áo căng phồng sắp đứt. Vân Thiên Hà lúc này đã sớm lui tới quây hàng, tiện tay chụp lấy mấy củ lạc gần đó, tỏ bộ dáng nhìn xem náo nhiệt, căn bản không hề có ý tứ tới ngăn cản.

Càng thêm đặc sắc hắn lại càng thêm cao hứng, nếu như có thể nháo ra chút mạng người, hoặc là tàn phế gì đó, vậy càng tuyệt diệu hơn rồi.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng ngoài tửu lâu một trận gà bay chó sủa, người Mạc phủ và Đỗ phủ đánh nhau, cũng không có người nào dám tới ngăn cản, phải biết rằng hai nhà này tại Kinh Thành đều là những đại nhân vật quyền thế ngấp trời.

Đỗ Chi Lương có thực lực Võ Sĩ cấp chín, trong quyền kinh mang theo chút lực lượng xuyên thấu rất mạnh, mà Mạc mập mập tới đa chỉ là quả cầu thịt chịu đòn, tuy rằng cũng có luyện qua quyền cước, thế nhưng một kẻ mập mập béo gần như thành quả cầu thịt, có thể trông cậy vào cảnh giới võ đạo của hắn đạt tới mức nào? Có thể có trình độ Võ Sĩ cấp sáu đã coi như hồng phúc mười đời rồi.

Nhìn Mạc mập mập giơ quyền đánh tới, Đỗ Chi Lương chỉ cười nhạt, cũng không thèm né tránh, nắm bàn tay giống như chùy sắt lại, hung hăng ngạnh cứng đối cứng.

Chỉ là khi hai người cứng đối cứng, Đỗ Chi Lương còn có chút điểm đề tiện nho nhỏ, dưới tình huống vẫn có thể phân thần, một tay thẳng thắn đánh mạnh vào thắt lưng Mạc mập mập, đánh cho Mạc mập mập xoay người không kịp, kêu lên một tiếng đau đớn, giống như quả bóng cao su, bay ra xa một trượng, té lộn trên mặt đất, phá hủy mấy chiếc bàn mới dùng lại được.

- A...

Khi Mạc mập mập đụng vào bàn, không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì, giống như bị một con rắn độc cắn vào mông một cái, đột nhiên thảm thiết kêu lớn, vang vọng toàn bộ phòng khách tửu lâu.

Đương nhiên nói thì dài, kỳ thực cũng chỉ là hai người vừa nói chuyện công phu liền lập tức phân ra cao thấp, những người khác còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Mạc mập mập lao tới một gã thanh niên nho nhỏ, chớp mắt đã thấy Mạc mập mập bị thua, còn giống như bị thương, đám ác nô và người thanh niên vẫn đi theo sau liền vội vã chạy tới nâng Mạc mập mập thoát nhìn có chút không phù hợp lên.

Bất quá khi Mạc mập mập xoay người lại, sắc mặt người thanh niên đột nhiên biến đổi, tất cả mọi người xung quanh cũng lập tức kinh hô. Tại vị trí sườn thắt lưng của Mạc mập mập đang có một cây dưa đầu khá nhọn mà bình thường tửu lâu vẫn đặt trên bàn cho khách nhân tùy tiện lấy ra ăn cắn sâu vào, mà chiếc dưa này có tới hơn phân nửa không thấy bóng dáng, hiển nhiên là đã tiến sâu vào trong thân thể Mạc mập mập, máu tươi phun trào.

- Biểu ca, ta...

Mạc mập mập xoay người lại, khoe miệng cũng bắt đầu tràn máu tươi, hấn cầm chắc cánh tay thanh niên, nói:

- Biểu ca, có...Báo thù!

Nói xong, Mạc mập mập liền hôn mê bất tỉnh.

Người thanh niên đỡ lấy mạc mập, đứng dậy hướng về phía mấy tên ác nô đang co rúm đứng vây xung quanh quát lớn:

- Lập tức mang hấn trở về phủ cứu trị, một khắc cũng không được chậm trễ, nhanh đi, trở về sẽ tìm đám nhu nhược các ngươi tính sổ!

Đám gia nô thấy như vậy, miệng câm như hến, gật đầu như mổ thóc, nhanh chóng nâng Mạc mập mập lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài.

Thanh niên quay sang, cực độ âm trầm nhìn về phía Đỗ Chi Lương đứng tại chỗ có chút không hiểu gì, thậm chí là không biết làm như thế nào cho phải, lạnh lùng thốt:

- Tiểu tử, hiện tại đến lượt ta tới lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi!

Lời còn chưa dứt, quanh thân thể thanh niên liền tỏa ra một cỗ kinh khí vô cùng mạnh mẽ, trong nháy mắt liền cuộn cuộn áp về phía Đỗ Chi Lương, chén bát xung quanh đều bị đẩy đi, thậm chí ngay cả chiếc bàn gỗ chắc chắn cũng lay động vài cái!

- Võ Sư cấp ba!

Đỗ Chi Lương vừa thấy tình cảnh này, đột nhiên con ngươi mạnh mẽ co lại, thân thể không tự chủ run bắn lên, cái trán đổ mồ hôi lạnh, mở miệng nói:

- Ta chỉ là muốn giáo huấn hấn một chút, cũng không có ý thương tổn tính mệnh, đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

- Hiện tại nói cái gì cũng đã chậm rồi, không phải do ngươi nữa! Thanh niên hừ quát lạnh, thúc đẩy kinh khí, liền xông lên.

Vân Thiên Hà đứng một bên trầm tĩnh quan sát người thanh niên, cùng chỉ là một Võ Sư sơ cấp, nếu như hấn động thù mà nói, có thể giết chết dễ dàng, thế nhưng trước mắt nhiều rất nhiều người, hấn không nghĩ muốn chính mình nổi tiếng, không quay đầu, chỉ thấp giọng quát một câu:

- Đồ Ngũ!

- Dạ!

Lập tức có tiếng trả lời phát ra từ phía sau Vân Thiên Hà, thanh ảnh Đồ Ngu giống như thiểm điện lao đi. Vừa lúc thanh niên xông lên đánh ra một quyền nặng như núi, Đồ Ngũ cũng giơ quyền lên nghênh đón chặn lại!

Ầm...

Hai quyền va chạm vào nhau, tựa như hai thanh chùy sắt, phát ra tiếng đương đương như kim chúc, giữa hai quyền vừa rồi tỏa ra kinh khí vô cùng mạnh mẽ, làm cho bàn ghế xung quanh đều bị chấn nát, đồ ăn trên bàn cũng bị hất tung văng ra bốn phía, kể cả những người đứng gần xem náo nhiệt cũng bị liên lụy tới, trong lúc nhất thời tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngớt.

Rầm rầm...

Thanh niên bị một quyền của Đồ Ngũ ngăn cản, liền bị hất văng ngược lại.

101. Chương 101: Làm Giả Hóa Thật

Vì vậy thực lực của người thanh niên kia không thể nào so sánh được với Đồ Ngũ, bị một quyền này của Đồ Ngũ đánh văng ngược lại, thân thể liên tục thối lui mấy trượng, cuối cùng đụng vào ván cửa, liền làm cho ván cửa sau lưng phá hủy nát bấy, mảnh vụn tung tóe khắp nơi.

Bất quá Đồ Ngũ hạ thủ rất có chừng mực, lúc này chỉ thấy trên đồng vụn gỗ có một thân ảnh chống tay lên, chỉ nghe rầm một tiếng, thanh niên đứng dậy, khi đã hoàn toàn ổn định liền đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng, thần sắc có chút kinh hãi nhìn Đồ Ngũ đứng trước mặt Vân Thiên Hà, thân thể thẳng tắp, trên mặt không hề có bất luận biểu tình gì.

Lúc này, Vân Thiên Hà bước tới vỗ vỗ lên vai Đồ Chi Lương còn đang run run, hướng về phía người thanh niên kia nói:

- Vị huynh đài này, vừa rồi ngươi cũng đã thấy được, Đồ huynh chỉ là muốn giáo huấn biểu đệ ngươi một chút, cũng không hề nổi sát ý, thương thế kia chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, mà huynh đài này lại nổi lên sát khí rất rõ ràng, tiểu đệ đành phải để gia phó xuất thủ ngăn cản, cũng tránh phát sinh một hồi huyết án, hôm nào Đồ huynh sẽ tới phủ thị lang tự mình đăng môn bồi lễ xin lỗi, miễn cho hòa khí giữa thừa tướng đại nhân và thị lang đại nhân.

Nghe xong lời này, đôi lông mày của người thanh niên nhú sát lại với nhau, cũng bình tĩnh lại, liền quay đầu nhìn Đồ Chi Lương lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, tốt nhất ngươi nên cầu khẩn biểu đệ ta không có việc gì, còn nếu nó thực sự xảy ra chuyện, vậy thì cho dù là Đồ Viễn La tự mình tới, Mạc thị chúng ta cũng nhất định phải lấy đi cái mệnh nhỏ của ngươi, đi!

Nói xong, người thanh niên thâm ý liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, rồi sau đó quay sang hai tên gia phó đứng gần đó, vung tay lên, xoay người bước ra khỏi tử lâu.

Thanh niên đi rồi, mọi người đứng xem náo nhiệt xung quanh cũng tự động tản đi, bất quá khi ra khỏi tử lâu đều bắt đầu nghị luận sôi nổi traten xung đột vừa rồi. Kinh Thành chính là như thế này, vô luận là việc phát sinh ở đâu, chỉ cần có liên quan tới những nhân vật có quyền thế, không tới thời gian một ngày một đêm, đã truyền rộng khắp Kinh Thành.

Lúc này Đồ Chi Lương mềm nhũn ngồi phịch xuống, mồ hôi khắp người đã làm cho quần áo của hắn ướt đầm, tuy rằng chưa từng đối mặt tới loại chiến đấu sinh tử trước mặt như vậy, hơn nữa kinh nghiệm đối chiến cũng vô cùng ít ỏi, nhưng sát khí mà người thanh niên kia phát ra, hắn xác thực có thể cảm nhận rõ ràng, toàn thân run rẩy, có cảm giác vô lực và sợ hãi khi đối mặt với tử vong.

Bất quá ngẫm nghĩ lại một chút, nếu như không phải có Vân Thiên Hà xuất thủ tương trợ mà nói, vậy thì ngày hôm nay hắn khó giữ được cái mạng nhỏ rồi. Vì vậy tỉnh táo lại, lập tức đứng lên nói với Vân Thiên Hà:

- Đồ huynh, vừa rồi nhận được xuất thủ cứu giúp, lời cảm tạ ta cũng không nói nhiều nữa, phần tình nghĩa này, huynh đệ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng!

Vân Thiên Hà nói:

- Đồ huynh hà tất phải khách sáo, chúng ta đã là bằng hữu, nếu bằng hữu gặp nạn, sao có thể khoanh tay đứng nhìn, chuyện vừa rồi, không đáng nhắc tới, chỉ bất quá Đồ huynh, huynh đệ có một câu không biết có nên nói hay không?

- Đồ huynh cứ nói không cần ngại! Đồ Chi Lương đáp lại.

- Đồ huynh, thế lực của Mạc thị tại Kinh Thành rất khổng lồ, hơn nữa thoát nhìn vô cùng kiêu ngạo bá đạo, ngay cả thừa tướng đại nhân cũng không để vào mắt, hôm nay ngươi ngộ thương Mạc mập mập kia, sợ rằng Mạc gia sẽ không từ bỏ ý đồ. Âm Tinh Kiếm huynh đệ có thể giúp ngươi giải quyết tốt, thế nhưng còn chuyện này, Đồ huynh nên suy nghĩ cách giải quyết, trở về làm cách nào để giao phó với lão gia tử, mà chuyện phát sinh trong tử lâu vừa rồi, nhất định sẽ truyền vào lỗ tai Đồ lão gia tử rất nhanh!

- A. này...Vậy phải làm sao bây giờ!

Đỗ Chi Lương vừa nghe lời này, nhất thời có vẻ bối rối không yên.

Vân Thiên Hà nhìn bộ dạng lúng lúng của Đỗ Chi Lương, cũng đại khái có thể suy đoán được, Đồ thừa tướng hẳn là một nhân vật cường thế cứng rắn, phát sinh chuyện như thế này, rất có khả năng sẽ giao một người cho Mạc Bách Sử, đến lúc đó, người chịu tội định chắc là Đỗ Chi Lương này rồi, bất quá từ đó tìm có thay đổi, nói như vậy tên ngu ngốc này cũng sẽ không phát hiện ra điều gì. Nghĩ tới đây, Đồ Thiên Hà nói:

- Đồ huynh, tiểu đệ thực ra có một bộ lý do thoái thác, trước đây cũng rất thường hay lấy nó để ứng phó với lão gia tử nhà ta, không biết Đồ huynh có muốn nghe thử một chút để tham khảo?

- A, Đồ huynh dạy ta!

Đỗ Chi Lương vừa nghe, liền phàng phất giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng gật đầu như mổ thóc nói.

- Đồ huynh đưa lỗ tai qua đây!

Vân Thiên Hà để Đỗ Chi Lương đưa tai lại gần, liền ghé sát vào lỗ tai hắn thấp giọng nói:

- Đồ huynh trở về, người cứ nói với Đồ lão gia tử như thế này...

Nghe xong Vân Thiên Hà truyền dạy, Đỗ Chi Lương cả kinh nói.

- A, Đồ huynh, này...Làm như vậy có vấn đề gì hay không, lão gia tử nhà ta so với Đồ Suất nhà người không giống nhau a, vạn nhất...

Vân Thiên Hà ngắt lời nói:

- Đồ huynh, tiểu đệ chỉ là cho người một kiến nghị mà thôi, về phần dùng hay không thì là chuyện của chính người rồi, còn biện pháp khác, tiểu đệ cũng bất lực, đến lúc đó chỉ cầu Đồ huynh không nói ra tiểu đệ đề nghị người biện pháp này là được!

Đúng lúc này, Sử Trường Đức từ bên ngoài chạy vào, trán đầy mồ hôi, trong tay cầm một tờ thiếp nói:

- Thiếu gia, Tĩnh Vương Phủ ở lại bái thiếp, muốn người hiện tại liền qua đó, bất quá Tĩnh Vương Gia muốn đích thân gặp người!

- A...

Vân Thiên Hà nghe xong, hơi nhú mày trầm tư một hồi, nhưng Đỗ Chi Lương vừa nghe, sợ đến kinh hô một tiếng nói:

- Lẽ nào tiểu vương gia đã báo chuyện này cho Tĩnh Vương Gia rồi sao?

Vân Thiên Hà nói:

- Hẳn là sẽ không, Túc Tĩnh Vương muốn gặp ta chắc chắn là có chuyện nào đó khác!

Nói xong, Vân Thiên Hà ôm quyền.

- Nếu như vậy, tiểu đệ phải tới Tĩnh Vương Phủ trước, làm phiền Đồ huynh chờ chốc lát!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền xoay người bước ra ngoài, bước tiến rất nhanh.

Mãi cho tới khi đi thật xa khỏi Duyệt Phong Lâu, Vân Thiên Hà mới quay sang nói:

- A Lai, không phải bảo người chỉ làm bộ thôi sao, thế nào làm giả hóa thật, Tĩnh Vương Gia thực sự muốn đích thân gặp ta?

Sử Trường Đức bất đắc dĩ nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân đi Tĩnh Vương Phủ, nhưng còn chưa tới cửa, chuẩn bị trực tiếp đi vòng trở lại Bắc hầu phủ, nhưng rất không hay chính là, nửa đường gặp tiểu quận chúa và An Bình công chúa trở lại Tĩnh Vương Phủ, mà tiểu quận chúa nhận ra tiểu nhân, thấy tiểu nhân cầm bái thiếp, liền hỏi rõ nguyên nhân,

sau đó vui vẻ cầm bái thiếp nói muốn giúp ta chuyển giao, kết quả cuối cùng là biến thành chuyện Túc Tĩnh Vương muốn đích thân gặp người rồi!

Vân Thiên Hà đột nhiên có cảm giác đau đầu, hẳn có một loại trục giác, Túc Tĩnh Vương đột nhiên muốn gặp chính mình như vậy, sợ rằng không phải là chuyện tốt lành gì, lẽ nào kế hoạch của chính mình bị Túc Tĩnh Vương nhìn ra mảnh khõe?

Lắc đầu, cùng lười suy nghĩ mấy vấn đề này, Túc Tĩnh Vương không giống như người bình thường, tâm tư của hắn, tuyệt đối không dễ dàng suy đoán ra được, tốt nhất là đến xem thử một chút!

Thủ vệ trước cửa Túc Tĩnh Vương phủ, tựa hồ thường xuyên thay đổi, lần này Vân Thiên Hà tới, thấy tất cả đều là những khuôn mặt hoàn toàn mới, bất quá thực lực của những thủ vệ này đều là cấp bậc Võ Sư.

Trách không được trong Kinh Thành có rất nhiều người e ngại vị Túc Tĩnh Vương này, coi như không thấy người, chỉ từ thủ vệ sâm nghiêm trước cửa phủ hiện tại, hoặc là những cao thủ như mây trong phủ kia, lực lượng uy hiếp ra bên ngoài tuyệt đối không hề nhỏ.

Bởi vì thân phận khác nhau, Vân Thiên Hà đi tới cửa hông đưa bái thiếp ra, tên thủ vệ máy móc quan sát tấm thiếp một chút, sau đó lại kiểm tra trên người có mang theo binh khí ám khí hay không, sau khi lục soát người, lúc này mới để hai chủ tớ Vân Thiên Hà tiến vào trong phủ, về phần Đồ Ngũ, chỉ có thể chờ đợi bên ngoài.

102. Chương 102: Lão Hồ, Khổng Tước

Đợi trong thời gian khoảng một bữa cơm, một vị quản sự đến đây truyền tin, lại lưu lại Sử Trường Đức tiếp tục chờ tại phòng khách uống trà, Vân Thiên Hà một người đi theo vị quản sự kia đi tới một gian phòng khác trong biệt viện tiếp tục ngồi chờ đợi.

Trình tự tiếp kiến rườm rà như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy hơi nổi giận, nếu như gặp phải chuyện quân cơ đại sự nào đó, vậy thì còn còn tác dụng rảnh rỗi ai nữa, còn chưa đợi được đến khi tin tức truyền tới thượng cấp, chỉ sợ toàn quân đã bị địch nhân tiêu diệt rồi.

Bất quá dù sao Vân Thiên Hà cũng có thời gian, không cần phải quá cấp bách, tiếp tục ngồi trên ghế thần nhiên uống trà, thuận tiện thường thức một bức trên treo chính giữa gian phòng.

Đây là một bức tranh mãnh hổ đồ, lão hồ vẽ trong bức tranh vô cùng sống động, tạo thế hổ gầm sơn lâm, có phong cách vương giả bề ngễ thiên hạ, bất quá Vân Thiên Hà nghĩ kỳ quái chính là, bên cạnh lão hồ này, lại vẽ một đầu khổng tước mỹ lệ, có vẻ mười phần không hợp nhau, mười phần chướng mắt, có thể làm cho chính thể bức tranh nhất thời mất đi phong cách uy vũ hùng tráng, rất mất hứng thú, giống như là đang hưởng thụ đồ ngọt cực phẩm, đột nhiên vị đạo trở nên chua chua, hiển nhiên khiến người ta chán ngán.

- Đáng tiếc cho một bức tranh đẹp, đáng tiếc một đầu lão hồ tốt, đáng tiếc một đầu khổng tước tốt!

Vân Thiên Hà cảm giác vô cùng mất hứng thú, không thốt ra một câu, cũng không còn tâm tư tiếp tục xem xét bức tranh này nữa.

- A, làm sao để thấy rõ bức tranh này là bức tranh đẹp, hồ là hồ tốt, tước là tước tốt đây?

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới một thanh âm trầm nặng, phảng phất như chỉ thẳng vào tim người khác, lại phảng phất như một chiếc trống cổ vang vọng rang trời trong lòng người nghe, không khỏi tạo cảm giác trong lòng nhảy thình thình vài cái.

Vân Thiên Hà quay đầu, thấy một khuôn mặt oai hùng bất phàm, khí thế phi thường, trong lòng nhất thời kinh hãi, không biết Túc Tĩnh Vương đứng phía sau chính mình từ lúc nào, mà bản thân tự nhiên không hề phát hiện ra, lẽ nào thực lực tu vi người này đã có dấu hiệu đột phá Võ Thánh rồi hay sao?

Bất quá khiếp sợ qua đi rất nhanh, lập tức khôi phục bình tĩnh, hành lễ nói:

- Thảo dân ra mắt Túc Tĩnh Vương điện hạ!

- Được rồi, miễn lễ, sau này không cần phải khách sáo như vậy!

Túc Tĩnh Vương chấp tay sau lưng đi vào phòng, nhìn bức họa treo chính giữa nói:

- Mỗi người tới đây, nhìn thấy bức tranh này, đều có suy nghĩ rất khác nhau, mà người vừa rồi nói ba lần đáng tiếc, bản vương thực có hứng thú muốn nghe lời giải thích.

Vân Thiên Hà nói:

- Vương gia, hồ gươm sơn lâm, vốn có khí thế vũ vũ, có phong cách vương giả bề ngỗ thiên hạ, nhưng đầu khổng tước bên cạnh lại có vẻ vô cùng âm nhu, quá mức nữ nhân tình trường, mất đi dương cương chi thế, vốn là một đầu khổng tước cũng không có gì sai, nhưng then chốt chính là vị trí khổng tước trong bức tranh làm cho ta không giải thích được, vì vậy nói bức tranh này có chỗ khuyết điểm tỳ vết, là vì nét bút hồng, cần sửa chữa!

- Vậy người nói, tranh này cần phải sửa chữa như thế nào?

Túc Tĩnh Vương rất hứng thú nhìn Vân Thiên Hà, cười cười nói.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Theo như ta nghĩ, hẳn là nên để khổng tước đứng phía sau lão hổ, cứ như vậy chẳng phải tốt hơn nhiều!

- Ha ha ha ha ha...

Nghe xong lời này, Túc Tĩnh Vương đột nhiên cười phá lên.

Đúng lúc này, Tuyết Ông Tiên Sinh cũng từ hậu đường đi ra, cười nói:

- Vương gia, hôm nay lần đầu tiên nghe được quan điểm để khổng tước đứng phía sau lão hổ, xác thực thú vị, đại đa số đều cho rằng hẳn là nên xóa hẳn khổng tước đi, mới có thể làm cho bức tranh càng lộ rõ khí thế vương giả, cũng có người từng cho rằng để khổng tước đặt trong rừng cây ý chỉ thần phục, nhưng là hiện tại chưa có người nào nói để khổng tước đứng phía sau, tiểu tử này, tư tưởng quả nhiên khác hẳn so với người bình thường!

Túc Tĩnh Vương quay đầu nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vậy người có biết bức tranh này là người nào vẽ hay không?

Vương Thiên Hà nhìn Túc Tĩnh Vương, trong lòng máy động, không khỏi mở miệng nói: - Sẽ không phải là bức tranh vương gia vẽ chứ?

- Ha ha, người nói đúng, chính là bức tranh bản vương vẽ! Túc Tĩnh Vương cười cười:

- Người cũng là người đầu tiên nhìn thấy bức tranh này mà đoán được là do bản vương vẽ, người khác không dám nói thẳng thắn như vậy!

Trong lòng Vân Thiên Hà ngẩn ra, Túc Tĩnh Vương nói lời này là có ý tứ gì, hẳn có chút không rõ lắm, bất quá ngẫm nghĩ lại cẩn thận, ngược lại muốn biết, vì vậy liền hỏi:

- Vương gia, không biết triệu tiểu dân tới đây có gì phân phó?

Nói đến chính sự Túc Tĩnh Vương liền đi tới một bên ngồi xuống, hướng về phía Vân Thiên Hà thủ thế mời, vân Thiên Hà cũng không khách khí, liền ngồi xuống, lúc này mới nghe Túc Tĩnh Vương nói:

- Tiểu tử, chuyện Tự Hương Lâu ngày hôm qua, nói như vậy người đã thông qua mấy tên tiểu tử không hiểu chuyện, tìm hiểu suy đoán được bảy tám phần đúng không?

- Tiểu tử không giải thích được, vương gia là chỉ chuyện gì? Vân Thiên Hà hỏi ngược lại.

Nghe nói như thế, Túc Tĩnh Vương lại hơi sững sốt, sau đó tùy tiện nói:

- Về phần ta để Linh Vũ gọi đám bằng hữu tới, chuyện có ý định thử, người cũng không cần để trong lòng, Linh Vũ muốn giao lưu với ai cần phải thận trọng mới được, bất quá ta đối với câu nói "chuyện dị thường tất có tác dụng" của người đối với Linh Vũ rất có hứng thú, Linh Vũ trở về đã từng hỏi qua ta, cũng từng hỏi Tuyết Ông Tiên Sinh, chúng ta đều không thể giải đáp, bởi vì điều này còn phải căn cứ vào tình huống

cụ thể phán định, nhưng người tại lúc đó nói ra câu nói này, tất có ý riêng, vì vậy muốn tìm người đến giải thích một chút!

”Tên ngu ngốc Đường Linh Vũ này, thường ngày thông minh như vậy, thế nào loại sự tình này lại hồ đồ!”

Trong lòng Vân Thiên Hà thầm mắng Đường Linh Vũ một câu, nhưng ngoài miệng hỏi:

- Không biết Vương gia và Tuyết Ông Tiên Sinh có từng gặp qua vị tài nữ đệ nhất Kinh Thành Túc Dao?

Túc Tĩnh Vương không nói, ngược lại Tuyết Ông Tiên Sinh đáp lời:

- Nữ tử này chúng ta đã từng nghe qua, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy, Vương gia cũng chưa bao giờ đi những nơi phong nguyệt như vậy, người nói chuyện khác thường, có liên quan tới nàng sao?

- Đúng vậy, hình dạng khí chất của nữ tử này quá mức hoàn mỹ, sợ rằng mỗi một nam nhân nào đó nhìn thấy đều phải mê muội thất thần, cho dù là nam tử có định lực cường thịnh hơn nữa, phỏng chừng trong vòng hai ba tức mới có thể hoàn hồn, nói vậy Tuyết Ông Tiên Sinh hẳn là hiểu rõ, nếu là cao thủ, trong vòng hai ba tức, có thể làm ra rất nhiều chuyện, vì vậy nên ta mới nhắc nhở tiểu vương gia!

Nghe xong lời này, sắc mặt Tuyết Ông Tiên Sinh và Túc Tĩnh Vương khẽ biến, Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Nghe lời người nói, trong đó xác thực có kỳ quái, nếu như nam tử bình thường như vậy thì cũng được, nhưng nếu như hoàng thượng ngày nào đó cải trang...

- Tiên sinh!

Túc Tĩnh Vương đột nhiên ngắt lời nói:

- Lập tức phái người giám thị mật thiết tình huống nữ tử này và Tụ Hương Lâu, nếu như bản vương không nhớ lầm, nơi phong nguyệt tại Kinh Thành, hình như có loại thi đấu hoa khôi gì đó, hàng năm hoàng huynh đều cải trang đi xem, nếu cần, ngày mai lâm triều, bản vương sẽ dùng thi hương võ khoa báo cáo hoàng huynh, tạm thời dừng việc kinh doanh những nơi phong nguyệt này, cho tới tận khi thi hương xong mới tiếp tục định luận!

Tuyết Ông Tiên Sinh gật đầu liền bước khỏi phòng đi an bài. Túc Tĩnh Vương nói:

- Tiểu tử, còn có một việc, gần đây người bố trí nhân thủ tại vị trí rìa ngoài các bộ phận khác nhau, ý đồ vì sao? Nói thực đi, tuy rằng bản vương không biết người đang suy nghĩ cái gì, thế nhưng bản vương muốn nhắc nhở người, trong vòng tròn Kinh Thành này, cho dù đâm một cây châm cũng sẽ khiến cho rất nhiều phương chú ý tới, bao gồm cả bản vương trong đó.

Nghe lời này, trong lòng Vân Thiên Hà cả kinh, hẳn dự liệu quả nhiên không sai, hẳn để Tín bá xếp nhân thủ vào vị trí rìa ngoài các bộ phận khác nhau, đã kinh động tới Túc Tĩnh Vương rồi, cứ như vậy, sợ rằng có một chút thế lực cũng đã chú ý tới chuyện này, chỉ bất quá đều giữ thái độ lẳng lặng quan sát, mà lúc này Túc Tĩnh Vương nhắc nhở, dụng ý đã rất rõ ràng rồi.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà nói:

- Vương gia, tiểu dân mới vào Kinh Thành, đối với mọi chuyện nơi đây hoàn toàn không biết gì hết, an bài người tới các bộ phận râu ria, đều chỉ là vì muốn thu thập một ít tư liệu tình báo, có thể lý giải được càng sâu hơn đối với Kinh Thành, tối thiểu đi trên người gặp phải người nào đó cũng biết là ai, đang làm gì, đạo lý này so với buôn bán cũng không khác biệt gì nhiều, bằng không cũng sẽ không đến nỗi vào kinh chưa tới vài ngày đã phát sinh xung đột với vị quần áo lụa là Mạc gia kia!

103. Chương 103: An Bình Công Chúa

- Người muốn như vậy, rất tốt, ở Kinh Thành đối đãi xử sự đích xác phải cẩn thận hơn nhiều lắm, thi hương năm nay người có ý tham gia hay không?

- Tham gia thi Hương?

Vân Thiên Hà sững sờ, lập tức đáp:

- Tiểu tử cũng chưa từng học qua binh pháp chiến lược, cũng không hiểu bài binh bố trận, chỉ quen biết vài chữ mà thôi, không có một thân vũ lực, vì vậy không có dự định tham gia!

- Tuy rằng người không hiểu bày binh bố trận, binh pháp chiến lược, thế nhưng người biết bày mưu tính kế, như vậy đã đủ rồi, hiện tại trong các đệ tử Trần Bắc quân, không có bao nhiêu người tài, mưu sĩ tài năng quả thực khó tìm a!

Túc Tĩnh Vương liếc nhìn Vân Thiên Hà, đột nhiên than thở.

Trong lòng Vân Thiên Hà thầm nghĩ, nghe khẩu khí Túc Tĩnh Vương tựa hồ là muốn cho chính mình gia nhập vào trong quân làm mưu sĩ lịch lãm, bất quá hẳn không có hứng thú này, vì vậy giả ngu nói:

- Đại Đường chúng ta nhân tài đông đúc, sắp tới sắp tổ chức thi Hương, hẳn là có thể tìm được người tài, Vương gia không cần phải lo lắng quá nhiều!

Trên mặt Túc Tĩnh Vương hiện lên vẻ không đồng ý, nói:

- Nam nhi không biết vì nước vì dân, đền đáp quốc gia, một thân bản lĩnh có tác dụng gì?

- Vì nước vì dân cũng không nhất định cần phải tòng quân, cũng có thể làm nhiều chuyện khác nha, ví dụ như làm thương nghiệp nộp thuế, giàu có quốc khố, chỉ cần không rơi vào túi tiền tham quan ô lại, lúc đó chẳng phải gián tiếp vì nước vì dân, lại ví dụ như phát sinh sáng tạo nghiên cứu, ví dụ như...

- Được rồi, không cần phải nói nữa!

Túc Tĩnh Vương vừa nghe những lời này, có vẻ vô cùng không đồng ý, phát tay ngắt lời nói:

- Chí hướng của người không có ở đây, bản vương cũng không bắt buộc, lui ra đi!

- Dạ, tiểu dân xin cáo lui!

Vân Thiên Hà thấy Túc Tĩnh Vương phát hỏa, nhất thời tim đập nhanh hơn, khí huyết bốc lên, hơn nữa có một cỗ khí tức Tông Sư ẩn lộ, loại áp lực cực kỳ mạnh mẽ này, thiếu chút nữa làm hắn thở không nổi, trán toát mồ hôi, liền nhanh chóng hành lễ lui ra.

Ra khỏi phòng khách, đi được khá xa, cái cảm giác máu huyết bốc lên mới dần dần bình ổn lại.

Tông Sư giận dữ, khí thế ngập trời, quả nhiên không phải là nói đùa. Vân Thiên Hà tự hỏi chính mình đã hai kiếp làm người, ứng phó loại tình cảnh như vậy, hoàn toàn thành thạo, hơi thở không loạn, tim không đập nhanh, thế nhưng hiện tại hắn mới phát hiện ra, trong nháy mắt nhìn đến Túc Tĩnh Vương tức giận tỏa ra khí thế Tông Sư mãnh liệt, cùng với uy áp của thượng vị giả, khí phách vương giả, để trong lòng hắn sinh ra một tia khiếp đảm.

Đây chính là khí thế của vương bá, ngày hôm nay Vân Thiên Hà mới chân chính thể nghiệm lần đầu tiên, hắn đột nhiên phát hiện ra, chính mình cần phải trải qua một đoạn thời gian ma luyện trong máu và lửa, cùng với khảo nghiệm giữa sống và chết, chỉ có như vậy mới có thể thông dong đối mặt với vương bá khí do Tông Sư này phát ra.

Khi đi ra khỏi biệt viện, ngẫm lại Đỗ Chi Lương hẳn là còn đang lo lắng chờ đợi tại Duyệt Phong Lâu, mà Âm Tinh Kiếm vẫn còn đang để trong Bắc Hầu Phủ, trò đùa kia cũng đã đủ rồi, đến lúc để trả thanh kiếm lại cho gia hỏa kia, nhưng cứ như vậy chiều tối nhất định sẽ có trò hay.

Đi được một đoạn, Vân Thiên Hà bỗng nhiên cảnh giác, trong vương phủ này, thế nào lại có người theo dõi chính mình, sau đó suy nghĩ một chút, chỉ cười cười, không tiếp tục để ý tới, tiếp tục bước về phía cửa lớn.

Khi đi tới gần cổng chính, cảm giác được phía sau có một cỗ khí tức đầy tính công kích áp tới, nhưng cỗ khí tức này không mạnh lắm, Vân Thiên Hà không xoay người lại, chỉ bước một bước Phương Thốn Bộ, tại thời điểm một kích kia đánh tới, trực tiếp né qua, khi định thân lại, thấy là một nữ hài tử che mặt, vì vậy liền nói:

- Tiểu quận chúa, còn chơi một chiêu đánh lén này, đã không còn mới mẻ nữa rồi, tiểu dân còn có việc, sẽ không cùng người chơi!

Nói xong liền tiếp tục bước đi, thế nhưng khi nhấc chân lên, nữ hài tử che mặt kia tựa hồ còn không thôi, cũng không mở miệng nói câu nào, lại một lần nữa xông lên, tỏa ra một làn gió thơm, mà trong đôi bàn tay trắng trẻo hồng hồng, ngược lại tăng thêm vài phần kinh lực, ẩn chứa có một cỗ phong mang xuyên thấu.

”Hừ? Không đúng!” Người này không phải là Đường Linh Toa, nếu như Đường Linh Toa mà nói, quyền kinh công kích chính mình hẳn là lực lượng xuyên thấu cường đại hơn hẳn kinh khí, chứ không phải là loại phong mang kinh lực như vậy.

Người này còn chưa tấn cấp Võ Sư, là ai đây? Trong vương phủ này, Vân Thiên Hà nhớ kỹ hình như chính mình chưa từng đắc tội với bất cứ nữ hài tử nào, ai sẽ xuất thủ hướng về chính mình?

Nhưng không kịp suy nghĩ nhiều, đôi bàn tay trắng hồng đã kéo tới, Vân Thiên Hà cũng không dám hạ thủ quá nặng, nghiêng người chuyển động, lướt qua đôi bàn tay trắng hồng đẩy mạnh một cái, lập tức phá đi thế tiến công của nàng, lại tiếp tục kích một chưởng vào bả vai, nữ hài tử này hừ nhẹ một tiếng, liền tục lui lại phía sau, thế nhưng không thể đứng vững được, té ngã xuống đất.

- Đắc tội rồi!

Vân Thiên Hà cũng không có ý muốn biết nữ hài tử này là ai, hẳn đã hạ thủ lưu tình rồi, sau khi ôm quyền tạ lỗi, liền nhanh chóng bước đi.

- Quả thực là một tên ghê tởm!

Lúc này, nữ hài mới đứng dậy, nhìn theo bóng lưng Vân Thiên Hà bỏ đi, dậm chân vài cái, sau đó hướng về một phía nói:

- Toa Toa, còn không mau đi ra, gia hỏa đó cư nhiên dám khi dễ ta, để cái mông người ta rơi đau quá mà!

- Hì hì, Tiểu Vận Vận, ta nói không sai đúng không, người còn không chịu tin, gia hỏa đó chính là một đầu gổ, sao hiểu được thế nào là thương hương tiếc ngọc.

Nói xong, chỉ thấy Đường Linh Toa cười hì hì từ trong một gian phòng bí mật đi ra.

Thấy Đường Linh Toa xuất hiện, nữ hài che mặt đưa tay kéo khăn che mặt xuống, nhất thời lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo động lòng người, khuôn mặt như bức tranh, màu da sáng bóng, mũi dọc dừa, đôi môi đầy đặn hồng nhuận gợi cảm. Lúc này, đôi con mắt xinh đẹp đảo quanh, linh động có thần, ẩn hiện một loại ý mị câu hồn đoạt phách, mặc dù nhìn qua mới chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi, thế nhưng trên người nàng mơ hồ toát ra một loại khí thế tôn quý, chỉ liếc nhìn đã biết rõ nữ hài tử bình thường tuyệt đối không thể sánh bằng. Nữ hài này chính là tiểu nữ nhi An Bình công chúa của hoàng đế Đại Đường Quốc.

Bất quá vẻ tuyệt sắc của Đường Linh Toa cũng không hề kém hơn so với vị An Bình công chúa này, hai nữ đứng chung một chỗ, nghiêng nhiên giống như một bức tranh vẽ hai nữ tử đẹp tựa thiên tiên, khiến người khác vừa ngắm nhìn liền liên tưởng ý cảnh vô hạn.

An Bình công chúa và Đường Linh Toa cười đùa nói chuyện với nhau, đôi mắt đẹp của An Bình công chúa đảo quanh, hiện lên một tia giảo hoạt, nói:

- Toa Toa, người nói cái tên kia làm muộn nê hoàn và món thịt nướng quả thực là mỹ vị nhân gian, người ta thực sự muốn ném thử, ngô...Ta muốn ăn vịt nướng, cá nướng, thỏ nướng.

- Người một con mèo nhô tham ăn, chỉ có biết ăn thôi! Đường Linh Toa vừa nghe, đảo mắt liếc nhìn, nói:

- Ta đã thực hiện hứa hẹn, hiện tại người đã gặp qua người ta rồi, muốn hẳn giúp người làm đồ ăn, chính mình nghĩ biện pháp đi!

Nói xong, Đường Linh Toa liền bỏ đi.

- Ai nha, tỷ tỷ tốt, người đừng đi mà, người mau nói cho ta biết, thế nào mới có thể để hẳn làm cho ta ăn, cùng lắm thì người có điều kiện gì, người ta đều đáp ứng là được!

Đường Linh Vận lời kéo cánh tay Đường Linh Toa làm nũng, Đường Linh Toa bị nàng ta dây dưa không có biện pháp, đành nói:

- Thế nhưng, chúng ta cũng không có cách nào đi ra ngoài sân thú, phụ vương khẳng định không đồng ý, hơn nữa hấn còn không nhất định cùng chúng ta đi, cho dù đi cũng không nhất định làm cho chúng ta, nếu như dùng thân phận bắt buộc hấn, như vậy hấn sẽ càng không thích, nhất định sẽ ghét ta mất!

- Vậy thì làm sao bây giờ nha, nếu không người dẫn ta đi cầu Vũ ca ca, Vũ ca ca quan hệ với hấn rất tốt, nói không chừng mời Vũ ca ca đứng ra, hấn nhất định sẽ đáp ứng!

Đường Linh Vận mím môi môi nhỏ nhắn hồng nhuận đáng yêu, thực sự làm cho người khác hận không thể hôn lên một cái, quá mức gợi cảm rồi!

Nghe xong những lời này, Đường Linh Toa bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhất thời nhãn thần sáng lên, nói:

- Có biện pháp rồi!

- A. nói mau nói mau, là biện pháp gì?

Đường Linh Vận nghe được, lập tức vui vẻ vỗ bàn tay nhỏ bé, cấp thiết hỏi.

Đường Linh Toa ghé vào bên tai An Bình công chúa, nói thầm vài câu. An Bình công chúa nghe được vô cùng hưng phấn, khoa chân múa tay kêu lên:

- Thật tốt quá, làm như vậy đi, thực sự làm người ta chờ mong mỹ vị kia!

104. Chương 104: Cơn Giận Của Đồ Tướng

Vân Thiên Hà ngồi trước bàn, bàn tay đặt trên mặt bàn, ngón tay không ngừng nhịp nhịp, tựa hồ rất có quy luật, phẳng phất như đang suy nghĩ cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau liền thấy Thu Hàn dẫn theo Đồ Lục cùng nhau tiến vào bí thất.

Lúc này Vân Thiên Hà mới mở mắt nói:

- Thu thúc, kế hoạch ban đầu cần phải thay đổi một chút rồi!

- A, có phải là xảy ra biến cố gì? Thu Hàn hỏi.

- Suy nghĩ ban đầu của ta là muốn từ hạch tâm dần dần khuếch tán ảnh hưởng rộng lớn, sau đó giống như rung động lan tràn, dùng loại hình thức rung động như vậy sẽ rất thuận lợi, thế nhưng ngày hôm nay gặp mặt Túc Tĩnh Vương, ta mới phát hiện, Viêm Hoàng muốn mọc rễ phát triển trong vùng nước đục Kinh Thành này cũng không hề dễ dàng, vì vậy ta muốn lợi dụng một ít cơ cấu thám tử Đồ thị từ sát rìa ngoài phát triển, chậm rãi tiến vào sâu hơn, cũng chính là loại hình thức "tầm thực" mà trước đây ta đã từng nhắc với các người!

Thu Hàn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hiện tại mới chỉ thực thi sơ bộ, đôi mới hình thức cũng không có ảnh hưởng gì, chỉ là tiêu tốn khả năng sẽ lớn hơn một chút!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Lục bá hiện tại tiến triển thế nào rồi?

- Ngoại trừ việc thiếu nhân thủ ra, hiện tại Lục thúc đã cơ bản xây dựng được khung ban đầu rồi, địa điểm tập huấn cũng đã lựa chọn xong, cần người tự mình đi nhìn một cái, sắp xếp một vài chuyện đi vào hoạt động, như vậy thì bước kế hoạch thứ hai có thể bắt đầu!

- Uhm, hiện tại nhân thủ tương đối thiếu, xác thực là một vấn đề, chỉ là không biết điều thêm người từ Lợi Châu có ảnh hưởng gì hay không?

Vân Thiên Hà trầm tư nói.

Thu Hàn nói:

- Trong Thiên Đồ, tổng cộng có ba đợt. Lục bá thống lĩnh một nhóm, cũng chính là hơn ba mươi người chúng ta hiện nay, Đồ Nguyên Ân thống lĩnh một nhóm, tổng cộng có chín mươi một người, phân biệt tại thành Lợi Châu với quận Vĩnh Sơn, là lực lượng trụ cột chủ yếu của Đồ thị, còn nhóm thứ ba cho Đồ Chính Huy thống lĩnh, tổng cộng có sáu mươi hai người, tương đối phân tán, các cơ cấu thám tử phương bắc đều có, chủ yếu cũng là thu thập tình báo, nếu như điều gì mà nói cộng thêm Giang thị chưa hoàn toàn triển khai kế hoạch trả thù thì hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, thế nhưng hiện nay Giang thị nhìn chằm chằm, trong thời điểm trước mắt này, xác thực có ảnh hưởng.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Nếu không như vậy đi, địa điểm tập huấn, chuyển thành tính di động, có thể bảo hiểm cho Lợi Châu một chút, không cần cố định, sau đó toàn bộ thành viên trong tổ chức tình báo hình thành liên hệ một tuyến, hiện tại tổ sát thủ tạm thời do tổ tình báo kiêm nhiệm phụ trách, chờ sau này nhân thủ sung túc, cơ sở cũng có phần củng cố hơn, tiếp tục tiến hành điều phối lại một lần nữa, như vậy có thể mở rộng hơn rồi!

Sau đó, Vân Thiên Hà ngẫm lại chính mình có khả năng phải bế quan một thời gian, liền kể lại rất nhiều nội dung chi tiết, phương thức thực hiện, còn có những chỗ Thu Hàn không rõ, một lần nữa giải thích cặn kẽ, mãi cho tới khi Thu Hàn hoàn toàn lãnh hội được, lúc này mới gật đầu rời khỏi.

Thu Hàn đi rồi, Vân Thiên Hà quay sang Đồ Lục hỏi:

- Thương thế của Mạc mập mập kia, người xác định chính là bộ vị mà ta đã dặn sao?

Đồ Lục đáp:

- Thuộc hạ hạ thủ rất có chừng mực, để đảm bảo chính xác thuộc hạ đã từng làm người cở diễn luyện qua vài lần, hoàn toàn không có vấn đề, hơn nữa muốn chữa loại thương thế như thế này, thuốc thang và châm cứu bình thường tuyệt đối không được, mà loại hàn linh thảo mà thiếu gia đã nói qua, thuộc hạ cũng đã từng hỏi qua y sư, xác thực là loại dược thảo vô cùng quan trọng đối với thương thế kịch độc hoặc là thương thế mà thuộc hạ gây ra cho Mạc mập mập!

Vân Thiên Hà gật đầu, lại nói:

- Ta dạy cho các người phương thức liên hệ bằng ký hiệu, hiện tại các người đã nắm giữ đến giai đoạn nào rồi?

- Hiện tại bọn thuộc hạ đã có thể sơ bộ nhận rõ, chỉ là muốn viết thành thạo thì còn cần phải có một chút thời gian luyện tập!

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

Uhm, từ từ sẽ được, thời gian cũng không quá vội vàng, nhưng thứ ta viết trong bộ tài liệu đó đều là những thứ cơ bản nhất, sau này có khả năng phải học thêm một số thứ phức tạp hơn nhiều, điều này cần thời gian, mà tạm thời gần đây các người tại Kinh Thành không có chuyện gì cần làm, trước tiên im lặng một chút vậy!

- Rõ!

Đồ Lục đáp một tiếng liền ra cửa.

Phủ thừa tướng!

Rầm!

Thừa tướng Đỗ Viễn La nặng nề đập mạnh một cái lên mặt bàn, chén trà trong tay cũng hung hăng ném xuống đất, hai mắt phàng phắt như muốn phun lửa đến nơi, vô cùng phẫn nộ trừng mắt nhìn Đỗ Chi Lương đang quỳ gối trước mặt, biểu tình giống như con cừu non ngoan hiền.

Nhìn chén trà bị ném xuống đất vỡ tan tành, thân thể Đỗ Chi Lương không nhịn được bỗng nhiên run lên.

- Hồn trưởng, phế vật, lão tử thế nào lại sinh ra một tên tôn tử hồn đản không có đầu óc như vậy chứ?

Chôm râu dài của Đỗ Viễn La lúc này vì tức giận mà run lên, trên khuôn mặt vuông vắn rộng rãi từ lâu đã mất đi vẻ lồi đời thường ngày, hiển nhiên hiện tại có chút không thể khống chế được tâm tình, nhất là nhân

thần bình thường luôn thông minh cơ trí, hôm nay đã hoàn toàn bị lửa giận thay thế. Hắn liên tục rít gào giận dữ, phần nộ vô cùng, thậm chí còn muốn một kiếm chém chết tên tử tôn không nên thân trước mắt này.

Làm một thừa tướng đại quốc, hắn có thể an ổn ngồi trên cái vị trí này tới tận bây giờ, cũng không phải dùng hai chữ may mắn để hình dung, nhất định cần cơ trí và thủ đoạn, càng phải có một đôi con mắt có thể nhìn thấy rõ mọi tình thế biến đổi, và cái đầu luôn lãnh tình trước mọi hoàn cảnh.

Thế cục trong triều hiện nay vô cùng vi diệu, mỗi một bước đi hắn đều phải vô cùng cẩn thận, giống như đi trên miếng băng mỏng, thủy chung khống chế lực lượng rất tốt, cân đối cơ thể, chỉ trung thành với hoàng đế, bị vây trong vị trí trung lập, cũng không kết đảng bồi dưỡng thế lực của chính mình, càng không có khuynh hướng theo bất kỳ một phe phái nào trong triều đình, có như vậy mới làm cho hoàng thượng duy trì tín nhiệm đối với hắn.

Chỉ là hắn thực sự không ngờ được chính là, ngày hôm qua hắn chỉ để tôn tử đi ra làm một chuyện đối với hắn chỉ vô cùng bé nhỏ không đáng kể, nhưng không nghĩ tới tôn tử này không chỉ không hoàn thành, ngược lại còn rước cho hắn một cái sọt vô cùng to lớn.

Hiện tại khắp Kinh Thành đều đã biết chuyện sáng hôm nay tôn tử của hắn chuẩn bị một phần đại lễ chạy đi bái phòng Bắc Hầu Phủ, hơn nữa ngay sau đó tại giờ Ngọ còn thay đệ tử Bắc Hầu Phủ xuất đầu, đã thương tôn tử Mạc thị lang, tuy rằng hiện tại hắn xem ra chỉ là tiểu hài tử chơi đùa đánh nhau mà thôi, thế nhưng người bên ngoài lại không nhất định nhìn như vậy, từ nhỏ thấy lớn, bọn họ rất có thể sẽ cho rằng thừa tướng có thiên hướng chuyển sang phe bắc phái, điều này sẽ làm cho hắn rơi vào tình thế tương đối khó khăn trong cục diện triều đình.

Xảy ra chuyện như vậy, sao không làm cho Đỗ Viễn La giận dữ, thậm chí còn muốn chặt bỏ tôn tử tôn không nên thân trước mắt này, nhưng khi nghe được lời nói của tử tôn, tên tiểu tử Mạc gia kia cư nhiên dám phát ngôn bừa bãi trước mặt mọi người, nói muốn lấy đi tính mệnh tôn tử trước mặt chính mình, để chính mình phải xuống ngựa, điều này không đơn giản chỉ là xé rách da mặt như vậy, mà còn nói lên Mạc gia đã ý định dòm ngó chức vị thừa tướng này của hắn rồi.

Trong lòng Đỗ Viễn La cười nhạt, Mạc gia các người thực lớn miệng, cư nhiên dám đánh chủ ý lên đầu nội các thủ lão, xem ra không chèn ép khí thế kiêu ngạo không coi ai ra gì của Mạc gia thì các người còn không biết thủ đoạn của lão phu.

Nghĩ tới đây, Đỗ Viễn La lạnh lùng liếc mắt nhìn Đỗ Chi Lương nói:

- Từ hôm nay trở đi, cấm túc ba tháng, phải đọc thuộc toàn bộ sách vở giá sách thứ nhất trong thư phòng, ba tháng sau lão phu đến kiểm tra người, nếu không làm được, chính người biết hậu quả như thế nào, cút!
- Dạ dạ dạ, cháu liền đi!

Đỗ Chi Lương vừa nghe lão gia tử muốn xử lý lần nữa, làm hắn nghĩ không ra có đánh hắn hay không, vừa nghĩ đến đánh liền run bắn cả người, nếu dùng gậy gỗ đánh thì không có vài ngày không nằm ngửa được mới là lạ, nhưng dù sao hiện tại đã qua được cửa này, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

”Chủ ý của Thiên Hà huynh thực diệu a, nói ra sự thực, chỉ là nói thêm một câu không tồn tại đã hoàn toàn hấp dẫn chú ý của lão gia tử, thành công thoát khỏi trách phạt nặng của gia gia, khi nào có cơ hội nhất định phải lãnh giáo tuyệt chiêu làm vui lòng lão gia tử.”

Trong lòng nghĩ, Đỗ Chi Lương nhanh chóng lên tiếng đáp ứng, liền như chớp chạy ra ngoài cửa.

- Quần gia!

Lúc này, Đỗ Viễn La quay ra ngoài hô lớn, ngoài cửa liền có một vị lão giả đi vào, Đỗ Viễn La nói:

- Lập tức chuẩn bị xe ngựa, lão phu muốn lập tức tiến cung gặp mặt hoàng thượng!

105. Chương 105: Nghi Ngờ

Mạc Bách Sử ngồi trên ghế, thân thể thoảng có chút phát tướng, bên cạnh lỗ tai có một viên thịt tương đối lớn, thoát nhìn lúc này có vẻ như không có chuyện gì phát sinh, lẳng lặng uống trà, thỉnh thoảng lại sờ sờ vào viên cầu thịt bên tai, hình như đang tự hỏi cái gì đó, cũng thỉnh thoảng trong đôi mắt lại hiện ra một tia quang mang ác độc.

Trong phòng, còn có một vị lão nhân thân thể có hơi chút còng xuống, hẳn thấy Mạc Bách Sử đang tập trung suy nghĩ, không mở miệng nói câu nào, có vẻ rất an tĩnh, thậm chí an tĩnh đến nỗi làm cho người khác không cảm giác thấy hắn tồn tại.

Một lúc lâu sau, Mạc Bách Sử nhấp một ngụm trà, nặng nề đặt chén trà lên trên bàn, phát ra một tiếng cộp vang vọng, điều này cũng nói rõ hẳn rất quan tâm đối với chuyện tử tôn của mình bị trọng thương, trong lòng hiện tại đang vô cùng phần nộ.

- Quần gia, thương thế của Vấn Thiên hiện tại như thế nào? Mạc Bách Sử hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh hỏi.

Quần gia đáp:

- Lão gia, tiểu thiếu gia được chữa trị đúng lúc, hiện tại đã tạm thời vượt qua được nguy hiểm sinh mệnh, chỉ là bộ vị bị thương tương đối đặc thù, nếu như không chữa trị sớm sẽ tạo thành phiền phức, hơn nữa y sư nói, muốn chữa trị loại thương thế này cần một loại dược liệu tên là hàn linh thảo, nhưng dược liệu này hiện tại rất thiếu!

- Thiếu dược liệu? Đến hiệu thuốc tốt nhất Kinh Thành mua là được rồi! Mạc Bách Sử nói.

Quần gia đáp lại:

- Lão gia, người có điều không biết, hiện các hiệu thuốc trong Kinh Thành cũng không có loại dược liệu này nữa!

Mạc Bách Sử nghe xong lời này, nhíu mày hỏi:

- Đây là có chuyện gì?

Quần gia nói:

- Mấy hôm trước, phủ Giang đại nhân từng thu mua loại dược liệu này với số lượng lớn, bắt quá thu mua được không bao nhiêu, vì vậy hiện tại tạo nên tình cảnh các hiệu thuốc đều khan hiếm!

- Vậy phải người đi Giang phủ lấy một ít trở về, thực sự không được, để khoái mã rời kinh, chạy tới nơi khác thu mua!

Mạc Bách Sử nói.

Quần gia bắt đầu dĩ:

- Lão gia, nếu như là thu mua tại nơi khác mà nói, vậy thì Giang đại nhân cũng sẽ không điên cuồng thu mua tại Kinh Thành vừa rồi, hàn linh thảo kia chỉ có vùng tuyết lạnh có vách núi đá bám đầy tuyết như La Lan đế quốc mới sinh trưởng được, hơn nữa loại dược liệu này La Lan đế quốc cấm chảy vào Đại Đường Quốc, hàng năm chỉ có một bộ phận tương đối nhỏ được buôn lậu thông qua các con đường khác nhau bán tới Đại Đường với giá trên trời, nhưng khi tới Đại Đường lại bị các hiệu thuốc tranh nhau thu mua sạch sẽ, nếu như ngay cả Kinh Thành còn thiếu thì các địa phương khác không cần phải nghĩ!

- Giang Thụ Viễn thu mua loại dược liệu này với số lượng lớn như vậy để làm gì? Lần trước lão phu đã từng hỏi qua một lần nhưng lão thất phu đó không chịu nói, lẽ nào có liên quan với Vấn Thiên thụ thương lần này.

Mạc Bách Sử nghe thế có chút cổ quái, bỗng nhiên liên tưởng tới một loại khả năng, nhưng lập tức liền lắc đầu nói:

- Không có khả năng, Giang Thụ Viễn làm sao có khả năng biết trước chuyện này phát sinh!

Lúc này, lão quản gia lại nhắc nhở nói:

- Lão gia, y sư đã nói qua, loại thương thế như của thiếu gia thường phát sinh trong tình huống ngoài ý muốn, xác suất tạo thành thương thế nặng phi thường nhỏ, trừ phi là có mục đích thì mới có thể!

Nghe nói như vậy, đôi lông mày của Mạc Bách Sử lại khẽ nhíu lại, nói:

- Cố ý gây ra sao? Trước tiên thu mua loại dược liệu này với số lượng lớn, sau đó tôn nhi ta bị thương, nhu cầu cấp bách cần loại dược liệu này, lẽ nào...

Nghĩ vậy, Mạc Bách Sử ngẩng đầu nói:

- Lập tức phái người đi Giang phủ hỏi rõ tình huống, đồng thời đòi Giang Thụ Viễn một ít dược liệu, nếu như hần đồng ý lấy ra thì chứng minh hần không có liên quan, nếu như không đồng ý, vậy chắc hẳn lão nhi này có chuyện, lập tức đi...

Suy nghĩ một chút, Mạc Bách Sử nghĩ không quá chắc chắn, liền nói:

- Hay là để phụ thân Quốc Khang của Vân Thiên đi một chuyến!

- Dạ, lão gia!

Quản gia lên tiếng, vừa mới định đi ra ngoài, Mạc Bách Sử liền gọi hần lại hỏi.

- Phủ Thừa Tướng hiện tại có động tĩnh gì? Quản gia trả lời:

- Vừa truyền tới tin tức, Đỗ Viễn La trở về không bao lâu, liền ngồi xe ngựa vội vã rời phủ, hướng về phía hoàng cung, hẳn là muốn gặp mặt hoàng thượng!

Bộp...

Mạc Bách Sử vừa nghe, rốt cuộc không thể nhịn được phần nộ trong lòng, một tay cầm chén trà bóp nát thành từng mảnh nhỏ, giận dữ nói:

- Khinh người quá đáng, lão thất phu Đỗ Viễn La này thực khinh người quá đáng, hần đã thương tôn tử của ta còn không đến bồi lễ xin lỗi, hiện tại cư nhiên còn muốn đánh vào mặt lão phu một tát.

Nói đến đây, sắc mặt Mạc Bách Sử trầm xuống, cười lạnh nói:

- Người muốn nháo chuyện lớn sao? Vậy thì lão cùng người nháo, nhìn xem là kết quả gì? Quản gia, chuẩn bị xe ngựa, lão phu muốn tới phủ tam ca!

Quản gia vội vã chạy ra ngoài chuẩn bị công việc.

Mạc Bách Sử ngồi trên ghế, suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói:

- Giang Thụ Viễn, tốt nhất để lão phu tin tưởng người không ản giấu quân cờ bất lợi nào đó, bằng không, nếu xảy ra sai lầm, hừ...

Buổi tối hôm đó, đêm trầm như nước.

Trong thành Đường Kinh, mọi người đang trong thời gian hưởng thụ ban đêm cùng với người nhà vui đùa nói chuyện, hưởng thụ một số chuyện kích thích mà chỉ có ban đêm mới thuận lợi làm được, nhưng lại đột nhiên bị tiếng tranh cãi âm ỉ trong thành kinh động.

Mà trong Bắc Hầu Phủ, trên đỉnh một tòa nhà tại Linh Thiên Các, trước mặt Vân Thiên Hà là một chiếc bàn, trên chiếc bàn chuẩn bị rất nhiều thức ăn tinh mỹ, bên cạnh đặt một vò rượu, Sử Trường Đức nâng vò rượu rót vào trong hai chén rượu trên bàn.

Vân Thiên Hà ăn thức ăn ngon, một mặt thưởng thức rượu ngon, ngồi trên đỉnh tòa nhà, rất có hứng thú nhìn một loại tình cảnh hiện ra trên con đường cái xa xa, một loạt cây đuốc hừng hực lửa cháy đã chiếu rọi toàn bộ bầu trời Kinh Thành, tỏa ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Trên con đường cái này, chỉ thấy Mạc Bách Sử dẫn đầu đi trước, nổi giận dùn dục dẫn dắt một đội thân binh tinh nhuệ vừa mới lấy được từ phủ tam ca Mạc Bách Xuyên của hần, trùng trùng điệp điệp dọc theo đường cái thành đông bước đi, thẳng hướng phía tây thành, có vẻ đẳng đẳng sát khí.

Mà vị trí hướng tây thành, ở giữa chính là Thừa tướng phủ, hướng về phía nam một chút chính là Vinh quốc công phủ, một đường rầm rộ bước đi, khi vượt qua các phủ đệ quan lại lớn nhỏ, rất nhiều người bị kinh động, bất quá ai ai cũng biết được Mạc Bách Sử muốn đi làm cái gì, ngày hôm nay chuyện Mạc quần áo lụa là bị tôn tử của thừa tướng Đỗ Viễn La đánh thành trọng thương, chuyện này rất nhanh đã truyền khắp Kinh Thành.

Có một số người vui vẻ nhìn người khác bị họa, không khỏi nổi hứng thú, sai người lấy rượu thức nhắm, chuẩn bị xem náo nhiệt.

Mạc Bách Sử mang theo đội nhân mã đằng đằng sát khí tiến đến, hiển nhiên là hướng về phía phủ thừa tướng.

Bất quá khi hần dẫn theo người đi tới trước cửa phủ thừa tướng, cũng đã thấy cửa lớn phủ thừa tướng mở rộng, con trai thừa tướng Đỗ Trọng Liêm, mang theo một đám gia đình ra cửa nghênh tiếp, có vẻ rất thịnh tình long trọng, Mạc Bách Sử không khỏi sửng sốt, đây là muốn làm cái gì, lẽ nào họ Đỗ kia không biết chính mình muốn gây ra gió bão hay sao?

Quần gia phủ thừa tướng nói:

- Mạc đại nhân, lão gia nhà ta hiện tại không có trong phủ, bất quá người trước khi đi đã giao phó, nếu như Mạc đại nhân tới bái phỏng, nhất định phải chiêu đãi cẩn thận, trách cho Mạc đại nhân nói phủ thừa tướng chúng ta chậm trễ tiếp đón cấp dưới, không biết cấp bậc lễ nghi, chỉ là Mạc đại nhân mang theo nhiều vệ binh đến như vậy, chỉ sợ là phủ thừa tướng chúng ta không thể tiếp đãi chu toàn, còn xin Mạc đại nhân thứ lỗi!

Mạc Bách Sử nghe xong lời này, đôi lông mày không khỏi nhíu chặt, chòm râu bạc run run, tức giận nói:

- Ngày hôm nay lão phu đến đây bái kiến thừa tướng đại nhân, chính là vì muốn tìm công đạo cho tôn nhi, tuy rằng thừa tướng đại nhân là cấp trên của lão phu, thế nhưng đường đường là một thừa tướng đại quốc, tôn tử trước mặt nhiều người hành hung, mà thừa tướng đại nhân lại chẳng quan tâm, thực sự làm cho thuộc hạ đại thần thất vọng đau lòng, mới bảm báo thừa tướng đại nhân, mặc kệ ngày hôm nay hần còn ở trong phủ hay không thì nhất định cũng phải giao cho lão phu một công đạo thỏa đáng!

Quan chức của Đỗ Trọng Liêm trong triều đình cho dù thấp hơn Mạc Bách Sử hai cấp, thế nhưng thần sắc lại không hề mang theo chút sợ hãi kính nể nào, thản nhiên nhìn Mạc Bách Sử, nghiêm nghị nói:

- Công đạo tự nhiên là phải có rồi, hạ quan còn đang định chuẩn bị ngày mai dẫn tiểu nhi đến quý phủ bồi lễ xin lỗi, thế nhưng Mạc đại nhân đêm khuya mang theo nhiều vệ binh tới đây như vậy, không biết là muốn làm gì? Sẽ không sợ trong triều ngày mai bị các quan vạch tội?

106. Chương 106: Tình Thế Hỗn Loạn

Đỗ Trọng Liêm lấy lễ đối đãi, thậm chí là rất khéo léo đúng mực, không hề hiện ra bất cứ sai lầm nào. Mạc Bách Sử đã dùng ăn phải thủ đoạn mềm dẻo, lúc này tức giận tới mức hai mắt đăm đăm, vốn định nếu là người Đỗ phủ hơi chút kiêu ngạo một chút, hần đều có lý do để nổi bão, nhằm thu hồi lại một chút mặt mũi, thế nhưng hiện tại hần muốn tìm ra một chút nhược điểm cũng không có cơ hội, không khỏi phiền muộn tận đáy lòng, tức khí không chỗ nào phát tiết.

Tuy rằng rất muốn đánh giết thẳng vào trong Đỗ phủ, thế nhưng cái đầu của hần hiện tại vẫn còn coi như có chút thanh tỉnh, việc đêm nay, bất quá chỉ là xuất phát từ hành động mang tính dò xét mà thôi, chính là muốn xem xét phản ứng của các thế lực khác trong tối lẫn ngoài sáng tại triều, ngay cả phái trung lập không thể mượn hơi, có nghĩ biện pháp lấn lướt nhỏ bẻ, có bối cảnh gia tộc Mạc thị của hần, còn có lực uy hiếp cường đại của hai mươi vạn Nam quân, cho dù là hoàng thượng cũng không thể quá mức chèn ép bọn họ, huống chỉ là người khác.

Mạc Bách Sử dám mang người tới phủ thừa tướng nháo chuyện, tựa nhiên là có điểm dựa vào, nhưng lúc này Đỗ Trọng Liêm lại sử dụng thủ đoạn mềm dẻo, thấy phát tác không được, liền hướng về phía Đỗ Trọng Liêm chế giễu lẫn mỉa mai to hời lâu, thẳng cho tới tận khi miệng lưỡi có chút khô rát, lúc này mới ngừng lại được.

Đỗ Trọng Liêm thực giống như một con chó bị ruồi nhặng vo ve quanh tai, tuy rằng bị Mạc Bách Sử mắng tới nỗi sắp phun máu, thế nhưng biểu tình vẫn như cũ giữ được vẻ điềm đạm tự nhiên, không nói lại nửa câu, dùng trầm mặc để đối lại.

Chờ Mạc Bách Sử mắng xong, mới nói:

- Mạc đại nhân, hạ quan thấy người đã có chút uể oải, không bằng trước tiên vào phủ uống chén nước trà, cũng thông miệng lưỡi một chút, rồi lại tiếp tục lý luận, hạ quan rửa tai lắng nghe!

Mạc Bách Sử đầy một bụng tức khí, đầu còn có thể uống được nước nôi gì, mà thấy đêm nay không thể thuận lợi hoàn thành mục đích, nào cam tâm, liền muốn tuyên bố đứng trước của Đỗ phủ chờ Đỗ Viễn La trở về, ngay mặt bàn giao công đạo, dù sao đi nữa thì cũng định chuẩn bị nháo nhào tranh cãi tới mức tất cả các phủ đệ khác xung quanh Đỗ phủ không thể yên tĩnh, thẳng cho tới tận khi Đỗ Viễn La đứng ra mới thôi.

Chỉ bất quá Mạc Bách Sử tính toán muốn nháo lớn, nhưng người Đỗ phủ lại hoàn toàn mặc kệ, người tới công, ta liền dùng thủ đoạn mềm dẻo đối phó.

Kết quả nháo nhào tới tận đêm khuya, Mạc Bách Sử đã chờ đến độ phát sợ rồi, mi mắt không nhin được riu rít với nhau, vẫn không đợi được Đỗ thừa tướng xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là buông vãi câu oán hận rồi thu hồi đội hình về phủ.

Mà những người khác muốn xem náo nhiệt, thấy Mạc Bách Sử hùng hùng hổ hổ như sấm to chớp giạt tiến đến, nhưng cuối cùng phải phiền muộn lui về, cảm thấy vô cùng thú vị, cũng bắt đầu trở về phủ nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, trên Kim Loan Điện hoàng cung.

Mạc Bách Sử mang theo hai vành mắt thâm đen, vừa lên triều liền quỳ xuống trước mặt hoàng đế than nghèo khổ, yêu cầu hoàng đế vì Mạc phủ chủ trì công đạo, đồng thời tham tấu Đỗ thừa tướng dung túng tôn nhi hành hung, không tuân quốc pháp, ngày hôm đó Mạc hệ nhất phái cũng đều tấu biểu ủng hộ.

Nhưng càng quái dị hơn chính là, Giang Thụ Viễn lần này cũng không đứng ra ủng hộ Mạc Bách Sử, có vẻ rất trầm mặc, một màn này đã được Mạc Bách Sử lưu ý tới, trong mắt Mạc Bách Sử đã hiện lên một tia lo lắng cùng với ngờ vực không căn cứ.

Mà Đỗ Viễn La cũng không biện giải điều gì.

Mà lễ bộ thượng thư Quách Diễn lại đứng ra tham tấu Mạc Bách Sử đêm khuya một mình mang binh vây quanh phủ thừa tướng, chính là vi phạm cấm luật ban đêm, đồng thời dĩ hạ phạm thượng, đêm khuya quấy nhiễu dân chúng không được yên bình.

Dưới tình huống Quách Diễn dẫn đầu tham tấu Mạc Bách Sử, liền lập tức có mấy hộ bộ thượng thư ngáp ngáp dài đến trước mặt hoàng đế tố khổ, nói chính mình thường ngày có bệnh mất ngủ, vậy mà ngày hôm qua Mạc Bách Sử dẫn người tranh cãi cả đêm khiến bọn họ không được sống yên ổn, hy vọng hoàng thượng trị tội Mạc Bách Sử nhiều dân.

Đại biểu chủ yếu của hai phái trung lập đã lên tiếng rồi, lúc này những người khác thuộc phái trung lập cũng đều phụ họa, nhưng Mạc hệ nhất phái vẫn cường ngạnh như cũ, nhất trí yêu cầu hoàng đế cho tôn tử Mạc Bách Sử một công đạo hợp lòng người.

Về phần phía bắc phái, mỗi người híp mắt, đồng thời xem hí kịch, lại bộ thượng thư Lạc Khai Dương liền đứng cùng chiến tuyến với phái trung lập, tham tấu Mạc Bách Sử đêm khuya mang binh sách nhiễu dân, thỉnh cầu hoàng thượng định đoạt, lúc này một số đại biểu bắc phái mới đứng ra lên tiếng phụ họa.

Hoàng đế Đại Đường Đường Túc Duẫn hiện nay mới chỉ có gần năm mươi tuổi, trên khuôn mặt trải qua nhiều năm tháng thăng trầm, phong mang nội liễm, ẩn hiện cơ trí, mặc dù thần sắc có hơi chút bệnh tật, thế nhưng không làm mất đi uy nghiêm hoàng giả, lúc cười lộ lên, thực giống như một cụ ông hàng xóm, vô cùng hòa ái dễ gần.

Nhìn bộ dạng ngày hôm nay, rất ít người có khả năng nghĩ tới, vị hoàng đế này khi tuổi còn trẻ cũng là một nhân vật phong vân, một hoàng đế thiết huyết công thành đoạt đất, bàn tay dính không ít máu tanh của địch nhân, thậm chí màu máu tươi của huynh đệ đồng bào, chỉ bất quá ngồi trên vị trí hoàng đế nhiều năm,

hoàng đế đã thu liễm phong mang, hơn nữa trải qua nhiều năm tôi luyện đấu tranh chính trị và tâm thuật để vương, tâm cảnh từ lâu đã thăng hoa, cho nên các quan lại triều đình kết bè kết phái tranh đấu với nhau, mặc dù không nói ra miệng, thế nhưng xuyên thấu qua mọi chuyện, các loại tâm tư của quần thần bên dưới đều bị vị quân vương này thu hết vào trong mắt.

Lần này Mạc hệ nhất phái và phái trung lập tranh đấu với nhau, khiến cho toàn bộ Kim Loan Điện giống như là một cái chợ bán rau bán cá, người người tranh nhau nói nhao nhao ồn ào, cuối cùng Túc Tĩnh Vương đứng ra lạnh lùng nói:

- Điều cam miệng, chuyện tiểu hài tử chơi đùa đánh nhau, mang lên Đại điện đấu khẩu, còn ra thể thống gì?

Một tiếng quát này của Túc Tĩnh Vương, bao hàm sát khí uy nghiêm, trong lòng quần thần vẫn vô đều vô cùng kính sợ vị vương gia này, liền lập tức dừng đấu khẩu lại, lúc này mới yên tĩnh, lui trở lại vị trí của mình.

Sau đó, Túc Tĩnh Vương khai tấu nói:

- Hoàng thượng, hiện tại võ khoa thi hương ba năm một lần sắp tới, chỉ là theo thần biết, gần đây kinh doanh chốn phong nguyệt tại Kinh Thành vô cùng hỗn loạn, dẫn tới việc các thí sinh tham gia võ khoa thi Hương năm nay không tập trung nghiên cứu võ đạo quân lược, lại cả ngày lưu luyến nơi phong nguyệt, tụ hội chơi đùa, xa hoa lãng phí nghiêm trọng, thần đề cho rằng cứ để tiếp tục như vậy sẽ làm tổn hại tới bầu không khí Đại Đường ta và oai nghiêm quân tướng, vì vậy thỉnh hoàng thượng ban bố pháp lệnh, trong lúc thi Hương, tạm dừng kinh doanh chốn phong nguyệt, đồng thời tiến hành chỉnh đốn, chờ khi võ khoa thi Hương hoàn thành, lúc đó lại tiếp tục mở cửa trở lại!

Lời này vừa nói ra, quần thần trong triều đình đều lên tiếng nghị luận, nhưng còn Mạc Bách Sử và Đỗ thừa tướng thì lại không đề chuyện này trong đầu, có người đồng ý việc trước khi võ khoa thi Hương hoàn thành tạm thời đóng cửa chốn phong nguyệt, nhưng cũng có người không đồng ý, cho rằng thí sinh lưu luyến nơi phong nguyệt, nếu như không ảnh hưởng tới bình thường cuộc thi, cũng không có chỗ nào không thích hợp...

Bất quá trong triều đình hiện tại, đã xuất hiện tình huống khác với trước kia, Đỗ Viễn La đột nhiên đứng dậy tán thành tấu bẩm của Túc Tĩnh Vương, nói:

- Hoàng thượng, thần cho rằng tạm dừng nơi kinh doanh phong nguyệt và tiến hành chỉnh đốn bên ngoài một lượt là hoàn toàn cần thiết, bất quá thời gian tạm dừng cũng không nên quá dài, bằng không thời gian trôi qua, thứ nhất các thí sinh đổ về Kinh Thành không có nơi vui chơi giải trí sẽ tăng việc ẩu đả đánh nhau, ảnh hưởng trị an, thứ hai cũng ảnh hưởng tới thu nhập từ thuế của triều đình...

Đỗ Viễn La nói ra một biện pháp tương đối hài hòa, ngược lại cũng không có gì khác thường, thấy hoàng đế nghe xong liền tục gật đầu, liền bắt đầu suy nghĩ cẩn thận, đối với việc tạm đóng nơi phong nguyệt hay tiến hành chỉnh đốn bọn họ không quan tâm cho lắm, thế nhưng đối với thái độ của Đỗ Viễn La ngày hôm nay thì cần phải suy nghĩ một chút.

Trong ngày hôm qua tại Kinh Thành một mực lan truyền tin đồn tôn tử Đỗ thừa tướng mang đại lễ tới bái phỏng Bắc Hầu Phủ, sau đó lại thay đệ tử Bắc Hầu Phủ xuất đầu đả thương nặng tôn tử Mạc Bách Sử, mọi người suy đoán có thể thừa tướng có thiên hướng gia nhập vào Bắc phái, mà ngày hôm nay trên triều, vị "Thiệt La" này cư nhiên chủ động ủng hộ khai tấu của Túc Tĩnh Vương, đây rõ ràng là một việc rất hiếm lạ.

Phải biết rằng trong triều đình, ngoại trừ một số chuyện quan trọng quốc gia, đối với việc hai phái kia bầm tấu bất cứ việc gì, phái trung lập đều giữ tại độ ngồi không biểu thị bất cứ cái gì, chỉ khi hoàng đế lên tiếng thăm hỏi, bọn họ mới có thể phát biểu quan điểm của chính mình, nhưng cũng sẽ không thiên hướng về phe nào, mà ngày hôm nay. Đỗ Viễn La có manh mối khuynh hướng ngã sang một bên, chỉ cần ở đây không phải là kẻ gốc, tự nhiên có thể nhìn ra được chút manh mối.

Nhất là Nam phái nhất phương, Mạc Bách Sử, Mạc Bách Xuyên cùng với đám người Giang Thụ Viễn đứng bên dưới Mạc Bách Xuyên, biểu tình trên mặt những người này mười phần quái dị, giả như phái trung lập và Bắc phái cùng đứng với nhau một chỗ, như vậy Bắc phái có thêm một đội ngũ ủng hộ không nhỏ, điều này không khác gì hổ mọc thêm cánh, thực lực càng thêm hùng hậu. Nam phái chỉ sợ sẽ bị Bắc phái chèn

ép mạnh mẽ từ tất cả các phương diện, đây chính là điều mà Nam phái nhất phương không muốn thấy nhất, cũng là điều mà phái hoàng tử không muốn thấy nhất.

Thế nhưng ngay sau đó, hoàng đế tại đại diện lên tiếng chuẩn bị việc sắc lập trữ, nhất thời giống như thả một quả bom tấn cực lớn, chấn động quần thần ồ lên xôn xao.

Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, then chốt chính là hoàng đế tại lúc Túc Tĩnh Vương và Đỗ thừa tướng tấu thỉnh, đối với thế cục trong triều cũng làm một cuộc điều chỉnh, đầu tiên là trao quyền lợi cho một bộ phận cấp dưới, cho Bắc phái và phương đại thần ủng hộ hoàng tử, mà đối với Nam phái, còn lại để cấp Giang Thụ Viễn làm xu mật chấp sự, kiêm nhiệm chức vụ bộ binh tả thị lang, nhưng tước Mạc Bách Sử đi nửa cấp, điều ra hình bộ, nhận chức công bộ hữu thị lang...

Cứ như vậy, trên triều cục, hoàng đế làm một cuộc điều chỉnh tương đối lớn, tình thế biến hóa rất nhiều.

Bắc phái nhất phương ngoại trừ vị trí Túc Tĩnh Vương và nội các thủ lão, cho nắm giữ bộ binh là lại bộ, lại xếp một số nhân vật của Nam phái vào trong đó, mà Đỗ thừa tướng nội các thủ lão thì giữ hộ bộ và lễ bộ trong tay, không tiếp tục xếp người phái khác vào trong đó, Nam phái nhất phương nắm giữ hình bộ và công bộ, lại thêm một số người thuộc phái hoàng tử xếp vào trong, điều này làm cho thực lực của phái hoàng tử đột nhiên tăng mạnh, Nam phái nhất phương hơi bị suy yếu, ngoại trừ phái trung lập, ba phương còn lại đều bị kiềm chế ít nhiều.

Hơn nữa hoàng đế có ý lập trữ trong đầu, làm cho triều cục một lần nữa biến hóa quỷ dị khó lường, phái hoàng tử đều ngẩng cao đầu, nóng lòng muốn thể hiện, một vòng tranh đấu chính trị hoàn toàn mới sắp triển khai.

Bầu trời Kinh Thành bao phủ bởi một phiến mây xám, nhân loại biến hóa quỷ dị như vậy, tình hình trở nên vi diệu, sau này ảnh hưởng khuếch tán đến tình thế toàn bộ thiên hạ Đại Đường Quốc, ai đã vút vào một cục đá làm cho cục diện vốn tương đối cân bằng vi diệu trở nên rung động?

Mưa gió lại muốn tới rồi...

Vân Thiên Hà đối với hoàng đế trên triều cục ngày hôm nay tạo ra điều chỉnh mà phát sinh biến hóa vi diệu, cũng không hề để ý tới.

Dưới tình huống tổ chức Viêm Hoàng khoa chiêng gõ trống tiến hành tổ kiến bí mật, đồng thời hẩn an bài xong tất cả các vụ sự cần thiết trong thời gian ngắn, nhân cơ hội cổ tinh khí trong cơ thể đã đến lúc bão hòa, đúng lúc hẩn liền tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

107. Chương 107: Điểm Tinh

Thành Đường Kinh mặc dù có vị trí địa lý rất gần với phương bắc, nhưng phần lớn lại thiên về phía đông nam, khi mùa thu đến, khí trời có hơi chút nóng bức, mà liên quan tới tâm tình của con người, cũng là lửa nóng.

Thí sinh tới tham gia võ khoa thi Hương ba năm một lần, trong thời tiết mùa thu này đúng hạn hạ xuống màn che.

Mỗi một lần triều đình chọn lựa nhân tài đều dùng loại cuộc thi công khai cỡ lớn như thế này, bởi vậy trong những ngày tổ chức thi cử, toàn bộ Kinh Thành náo nhiệt phồn vinh, hầu như đạt tới trạng thái phồn vinh trước nay chưa từng có.

Mà cuộc thi lần này phân ra làm hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là sơ thí, tổng cộng dùng mười ngày, triều đình phân biệt đối với các thí sinh tiến hành kiểm tra binh pháp chiến lược, diễn luyện bày binh bố trận, cưỡi ngựa bắn tên, vũ kỹ...rất nhiều loại hạng mục khác nhau, sơ thí sàng lọc theo tỷ lệ từ mười chọn một, chọn lựa khoảng năm trăm thí sinh thông qua sơ thí, những người có thành tích ưu tú trong các hạng mục tiến vào vòng thi thứ hai.

Vòng thi thứ hai, áp dụng chính là hình thức đấu loại, vẫn như cũ chỉ dùng mười ngày, quản lý càng thêm chặt chẽ hơn nhiều, sẽ từ năm trăm người có thành tích ưu tú chọn lựa ra một trăm người nổi bật hơn hẳn, mà khi tới đây tiến vào một vòng cuối cùng do đích thân hoàng đế chủ khảo, gọi là thi Đình.

Thi Đình dùng thời gian mười lăm ngày, trong một trăm gã thí sinh được chọn, tuy rằng có tới năm mươi người sẽ bị đấu loại, thế nhưng khác nhau chính là, năm mươi thí sinh thi Đình bị đấu loại đã có được công danh Vũ Sinh trên vai, nếu như tòng quân nhập ngũ, đãi ngộ địa vị so với quân sĩ bình thường cao hơn rất nhiều, cơ hội tấn chức cũng sẽ càng lớn hơn một chút.

Mà cuộc thi đình còn lại năm mươi thí sinh cuối cùng, triều đình không hề dùng hình thức đấu loại lựa chọn nữa, mà dùng phương thức điểm tích phân, mỗi một đề mục khác nhau đều cho hoàng đế tự mình lấy mẫu định ra, do quần thần giám sát, để phòng ngừa làm bừa, hoặc là tình huống bài danh điểm tích phân phát sinh. Mười ngày cuối cùng, án theo bài danh điểm tích phân của thí sinh cao hay thấp mà quyết định thứ tự, mà một ngày cuối cùng, triều đình sẽ tiến hành công khai dán bảng danh sách những thành tích của thí sinh.

Ngày mai chính là ngày dán bảng thành tích công khai, cũng là một ngày trọng đại đối với rất nhiều thí sinh.

Bởi vậy, tại các trà lâu tửu quán tại Kinh Thành, nơi nào cũng thấy có thân ảnh thí sinh, khí thế ngất trời nghị luận sôi nổi bài danh trong cuộc thi này, bọn họ có thể tiến vào năm mươi người trong bảng danh sách bài danh đã có thể tự hào không gì sánh được rồi, lần này cho dù thứ tự có kém một chút đi nữa, căn cứ theo lệ cũ của triều đình, ngoại trừ mười người đầu tiên ra, tất cả các thí sinh còn lại đều có thể được an bài làm quan quân cơ sở, điều này đối với một bộ phận thí sinh xuất thân hàn hàn hoặc đệ tử gia đình bình thường mà nói, đã coi như một chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Mà đối với những thí sinh có gia cảnh tương đối giàu có mà nói, đã bắt đầu sớm tổ chức bày tiệc rượu chúc mừng, cứ thế trong các tửu lâu trà quán Kinh Thành, sinh ý đều phi thường náo nhiệt, các chương quỹ đi đến đâu cũng cười toe toét, chỉ cần thu nhập trong hơn một tháng thi Hương này đã có thể so sánh với thu nhập cả một năm bình thường của bọn họ rồi.

Võ khoa thi Hương là một sự kiện lớn không chỉ tại Kinh Thành được người người quan tâm, mà trong lúc này, có rất nhiều tài tử giai nhân, hoặc là phát sinh cố sự hỉ kết lương duyên, cũng là đề tài đàm luận đầu đường cuối ngõ.

Bởi vì sáng ngày mai chính là thời điểm công khai bảng thứ tự, vì vậy đêm hôm nay, Kinh Thành hầu như trở thành một tòa thành không đêm, rất nhiều tửu lâu trà quán đều kinh doanh suốt đêm, thế nhưng tân khách vẫn như cũ vô cùng đông đảo, rất nhiều người muốn chờ đợi đến sáng để có thể nhìn thấy bảng thứ tự trước tiên, cũng nhanh chóng chạy trở về báo hỉ.

Chỉ là, trong thời điểm mọi người suốt đêm chè chén thoải mái, chơi đùa vui vẻ, không một ai chú ý tới, sao đêm hôm nay, tựa hồ so với trước kia càng thêm sáng sủa, càng thêm chói mắt, càng thêm có vẻ thần bí khó lường, rất nhiều ánh sáng tinh thần, giống như sợi tơ nhỏ nhỏ phóng xuống dưới, đến một nơi nào đó trong Kinh Thành.

Phòng luyện công Bắc Hâu Phủ.

Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng trong bí thất, đầu của hắn chính là một bầu trời đêm đầy sao sáng tinh quang như ngọc, rất nhiều tinh thần lực mắt thường không thể nào nhìn thấy được, phẳng phất giống như sợi tơ từ trên trời giáng xuống, hướng thẳng về một người hội tụ lại, bao phủ xung quanh thân ảnh, tản ra quang mang nhàn nhạt, hình thành một bộ đồ án mỹ lệ kỳ diệu.

Mà trong cơ thể của hắn, cỗ binh đoàn tinh khí cường đại không gì sánh được, đang trên con đường chín khóa tinh đã được thấp sáng trước kia dần dần tụ hợp lại với nhau lần cuối cùng. Quảng thời gian một năm không ngừng ngưng kết, hôm nay cỗ tinh khí trong cơ thể Vân Thiên Hà đã nồng đậm bão hòa tới một loại trạng thái cực hạn, vì vậy khi hắn thoáng vận chuyển, cỗ tinh khí kia phẳng phất như muốn lập tức thoát khỏi trở ngại, hướng về phía những huyệt khiếu khơi xương xung phong, mở mang bờ cõi.

Nhưng Vân Thiên Hà cũng không lập tức tiến hành triển khai thể tiến công, đầu tiên hắn lợi dụng Thần Ý Quyết một lần nữa vận chuyển trong cơ thể, dần dần làm cho cỗ tinh khí tinh thuần không gì sánh được này diễn biến thành khí tức quyền ý cường đại no đủ, khiến nó càng trở nên sắc bén hơn, càng thêm sắc nhọn không thể chống đỡ, lợi dụng thời gian hơn hai tháng chuyển hóa, hiện tại Vân Thiên Hà đã chuyển

hóa phần lớn tinh khí trong cơ thể, mà một bộ phận cuối cùng, hẳn cũng dùng đêm ngày hôm nay toàn bộ hoàn thành quá trình chuyển hóa.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua...

Vân Thiên Hà bế quan hơn ba tháng tới nay, kỳ thực căn bản không hề lưu ý tới việc thời gian trôi qua như bay, hiện tại hẳn đã dồn toàn bộ tinh thần trong cơ thể chính mình, chìm vào trong tình vực hải dương khổng lồ, làm tốt công việc chuẩn bị cho thời khắc cuối cùng tiến hành công thành chiếm đất.

- Ngô...

Nhưng vào lúc này, khi Vân Thiên Hà hoàn thành việc chuyển hóa một tia tinh khí cuối cùng trở thành khí tức cường đại sắc bén, phảng phất như cũng thoáng cái kích hoạt một cỗ khí tức khác vẫn yên lặng thật lâu trong cơ thể chính mình, trong nháy mắt khi cỗ khí tức này bạo phát ra. Vân Thiên Hà cảm giác toàn thân chính mình giống như bị kim châm giày xéo, không khỏi kêu thảm đau đớn.

Không dám chậm trễ dừng lại, cố gắng chịu đựng cơn đau đớn như toàn thân bị kim châm đâm vào cơ thể, Vân Thiên Hà nhanh chóng vận chuyển cỗ khí tức cường đại kia, cấu thành một đại quân đoàn cường đại sắc bén, trùng trùng xông lên không gì ngăn cản được, dọc theo kinh mạch toàn thân của hắn, bắt đầu tiến hành thể tiến công mạnh mẽ.

Ầm...

Để Vân Thiên Hà cảm thấy ngoài ý muốn chính là, tinh khiếu đầu tiên đứng mũi chịu sào hơn binh đoàn tinh khí đi qua, Vân Thiên Hà còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị thể tiến công, cỗ khí tức mạnh mẽ tuyệt luân kia vừa mới trùng kích tới huyết khiếu này, thân thể hắn bỗng nhiên run lên, phảng phất giống như một cây châm xuyên thấu qua thân ảnh chính mình, đau đớn khó nhịn, cỗ khí tức cường đại này giống như một thanh lợi kiếm sắc bén, chỉ thoáng cái tiếp xúc với huyết khiếu kia, liền công phá hoàn toàn pháo đài kiên cố.

Đương nhiên tòa pháo đài thứ nhất có thể công phá dễ dàng như vậy chủ yếu là bởi vì Vân Thiên Hà hội tụ chuyển hóa tinh khí, trải qua tiếp xúc ma sát thời gian dài với huyết khiếu này, làm cho huyết khiếu này càng lúc càng trở nên yếu đuối, vì vậy hôm nay vừa mới tiếp xúc liền lập tức bị phá tan.

Bất quá chuyện càng ngoài ý muốn còn ở phía sau.

Khi huyết khiếu đầu tiên bị trùng phá điểm tinh, trong nháy mắt này, Vân Thiên Hà cảm giác được cỗ tinh khí trong cơ thể kia tựa hồ như đã mất đi không chế, thực giống như cơn hồng thủy bị ngăn đập trong thời gian dài, mực nước càng dâng càng dâng cao, áp lực cũng càng dâng càng trở nên to lớn hơn rất nhiều, mà đột nhiên lại xuất hiện một lỗ thủng, dưới tinh thể áp lực cường đại, con đê có lỗ thủng bị tan tác, lập tức làm cơn hồng thủy bộc phát thể trùng kích mạnh mẽ, tựa như Trường Giang và Hoàng Hà vỡ đê, hồng thủy lan tràn, không thể nào vãn hồi được.

Ầm...Ầm...Ầm...

Cỗ binh đoàn tinh khí cường đại không gì sánh được không thể khống chế được, trên lộ tuyến tinh đồ thứ nhất trong cơ thể Vân Thiên Hà, binh đoàn tinh khí giống như mang theo khí thế bẻ gãy nghiền nát, tinh khiếu thứ hai bị trùng phá tan tành thấp sáng.

Ngay sau đó không có bất cứ lực ngăn cản nào, khóa thứ ba...

Khóa thứ tư...

Thăng cho tới tận khi cỗ binh đoàn tinh khí không gì ngăn cản nổi kia phá tan tinh khiếu thứ hai mươi mốt, khí thế của cỗ binh đoàn không thể khống chế này mới tạm thời bị trì hoãn lại một chút.

Mà Vân Thiên Hà lúc này, toàn bộ thân thể cuộn tròn trên mặt đất, giống như là một con tôm bị rút mất gân, lại đồng thời phải chịu đau đớn như có thanh kiếm sắc nhọn đâm ngang chém dọc khắp toàn bộ cơ thể chính mình, thân thể hắn đã sớm ướt đầm mồ hôi, hơn nữa sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt.

Tới lúc đau đớn tới cực điểm, hầu như đã chết lặng rồi, nhưng ý chí mạnh mẽ và định lực vô hạn của hắn làm cho hắn có thể thu hồi được quyền khống chế đối với cỗ binh đoàn tinh khí sau khi thể như trẻ che liên

tiếp trùng kích phá tan thấp sáng khóa tinh thứ hai mươi một bắt đầu thể tiến công chậm lại.

108. Chương 108: Dòng Xoáy Tinh Lực

Theo như kế hoạch ban đầu của Vân Thiên Hà chính là tách ra làm nhiều bước đi, thế nhưng ngày hôm nay, quân đoàn tinh khí dưới tình huống không thể khống chế được thoáng cái đã trùng khiêu điểm tinh nhiều tinh khiêu tới như vậy, khiến cho hắn hoàn toàn bị xáo trộn.

Vì vậy phải chịu đựng cơn đau đớn không thể nào tưởng tượng nổi, cuối cùng thông qua ý chí sắt đá của hắn mới có thể khống chế được quân đoàn tinh khí đã hơi chút yếu đi kia. Vân Thiên Hà lập tức thu hồi lại cỗ khí tức cường đại này, không tiếp tục trùng khiêu, mà lập tức thu thể điều chỉnh, điều động rất nhiều tinh khí đến các huyết khiêu đã bị trùng phá, bắt đầu không ngừng tầm bổ ôn thuận con đường lưu thông liên lạc giữa các tinh khiêu này.

Bằng không một khi cỗ tinh khí trong cơ thể của hắn tiêu hao quá lớn, không thể đúng lúc chữa trị vết thương do việc trùng khiêu điểm tinh lưu lại, điều này đối với tu luyện của hắn sau này thực sự vô cùng bất lợi.

Không biết lại qua bao lâu...

Khi Vân Thiên Hà tiêu tốn rất nhiều tinh khí ôn nhuận tầm bổ tinh khiêu mạch lạc vừa mới mở ra trong cơ thể kia, làm cho tinh khí trong quá trình vận chuyển trở nên vô cùng ổn định êm dịu, không có bất cứ góc cạnh trở ngại nào, khi hắn tiếp tục nội nhị trong cơ thể, phát hiện ra lượng tinh khí còn lại cứ nhiên vẫn còn dư lực có thể tiếp tục trùng khiêu điểm tinh, không khỏi làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Đồng thời Vân Thiên Hà cũng cảm thấy thâm may mắn, xem ra chuyển hóa cỗ tinh khí nguyên thủy nhất trở thành khí tức tinh thuần ẩn chứa quyền ý sắc bén cường đại, khi dùng nó vào thời điểm trùng khiêu đối với việc tiêu hao số lượng tinh khí giảm đi rất nhiều.

Hiện tại trùng khiêu điểm tinh được hai mươi một khóa tinh khiêu, hơn nữa trước đây đã thấp sáng chín khóa tinh khiêu, lúc này đệ nhất tinh vực trong đệ nhất tinh tú của Vân Thiên Hà đã hoàn toàn được thấp sáng, hình thành nên một tiểu chu thiên tuần hoàn, ở giữa đệ nhị tinh tú, "tinh môn" cũng cứ nhiên được mở ra rất thuận lợi và đã sáng rõ hai khóa tinh khiêu, điều này nói rõ đệ nhị tinh tú đã hướng về phía hắn vẫy tay chào rồi.

Dưới sự phấn chấn, Vân Thiên Hà quyết định thừa cơ còn nóng rên sắt, không hề để ý tới những biến hóa tự thân sau khi đệ nhất tinh tú hoàn toàn thấp sáng, mà lần thứ hai vận chuyển ngưng tụ lại toàn bộ tinh khí tản mát khắp cơ thể, tạo thành một quân đoàn tinh khí, thẳng hướng tinh khiêu trong đệ nhị tinh tú tinh khiêu mạch lạc tại cơ thể, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, thẳng vọt lên.

Ầm...

Lần này, toàn thân Vân Thiên Hà mạnh mẽ chấn động, nhưng không có cơn đau đớn không thể tưởng tượng nổi như thời điểm trùng khiêu điểm tinh vừa rồi truyền đến, mà là một cỗ cảm giác nóng bỏng vô cùng sáng khoái, thực giống như ngâm mình trong một dòng suối nước nóng nhiệt độ tương đối cao, thoải mái tới mức lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, lại hình như vật chất dòng nước lạnh trong cơ thể bị cọ rửa qua một lần, ấm áp vô cùng.

Khi phá tan khóa tinh khiêu thứ ba này, Vân Thiên Hà thoải mái như đang ở trên chín tầng mây, loại cảm giác nóng bỏng này, để hắn cực kỳ lưu luyến, cũng làm hắn hoàn toàn không ngờ tới, thời điểm trùng kích tinh khiêu của đệ nhị tinh tú lại có cảm giác tuyệt vời mỹ diệu tới như vậy, điều này rõ ràng không hề có ghi chép nào trong bản Vô Lượng Tinh Kinh.

Để tiếp tục hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này, Vân Thiên Hà lợi dụng binh đoàn tinh khí lần thứ hai trùng kích tinh khiêu, hắn không muốn đi tìm hiểu vì sao trùng kích tinh khiêu trong đệ nhị tinh tú lại dễ dàng thoải mái hơn so với đệ nhất tinh tú rất nhiều, thế nhưng hiện tại vô cùng sáng khoái, liền nhanh chóng tổ chức thể tiến công, ngay sau khóa thứ hai, tiếp tục là khóa thứ ba, khóa thứ tư...

Thẳng tới khi trùng kích tới khóa tinh khiêu thứ mười, Vân Thiên Hà mới cảm giác được cỗ tinh khí trong cơ thể bắt đầu khô kiệt, lúc này mới vô cùng lưu luyến dừng lại, tiếp tục tiến hành kế hoạch ôn nhuận tẩm bổ mười hai tinh khiêu mạch lạc trong đệ nhị tinh tú đã được mở ra theo kế hoạch đã định ban đầu, đồng thời làm cho số tinh khiêu này có thể liên thông kết nối với đệ nhất tinh khí không còn trở ngại gì khác, đồng thời kết hợp với hai tinh tú, vận chuyển một lần chu thiên tuần hoàn hấp thu tinh thần lực bổ xung vào dòng tinh lực trong cơ thể đã bắt đầu yếu đi. Nhưng mà...

Ngay khi Vân Thiên Hà bắt đầu thông qua hai tinh tú đã được thắp sáng bắt đầu vận chuyển chu thiên tuần hoàn thu nạp tinh lực, hắc hoàn toàn không hề phát hiện ra, lúc này không gian bên ngoài bí thất, tựa hồ hoàn toàn yên tĩnh lại, ngay cả không khí cũng dừng lưu động, tựa hồ hình thành lên một vòng tròn nào đó.

Mà vốn là tinh lực tứ tán không quy luật trong thiên địa, tại giờ khắc này giống như tìm được một tổ chức lãnh đạo, giống như một cơn lốc tinh thần, trước xông tới sau chạy theo, điên cuồng giống như nước thủy triều nhanh chóng hướng về một chỗ hội tụ lại rất nhanh, sau đó toàn bộ bầu trời Bắc Hầu Phủ, hình thành một dòng xoáy tinh lực mắt thường không thể nào nhìn thấy được, thế nhưng lại cảm giác được giống như do thực chất hình thành.

Bầu không khí lúc này đã không có không khí lưu động, trong bầu trời đêm, tinh thần khắp không gian lúc này cũng xảy ra biến hóa xếp hàng lệch vị trí, giống như từng khóa lưu tinh, tuy rằng tốc độ cực nhanh, thế nhưng trong nháy mắt hơn mười khóa lưu tinh xuất hiện, tạo ra tinh lực cường đại, đều quanh xung quanh lấy vị trí của Vân Thiên Hà làm trung tâm, bắt đầu hình thành dòng xoáy tinh lực, bắt đầu từ từ lan tràn khuếch tán hướng ra bên ngoài, thu nạp rất nhiều tinh lực, cũng có lấy một loại khí thể bàng bạc, hướng về phía trung tâm Vân Thiên Hà đang tĩnh tọa hội tụ đè xuống.

Trong bóng đêm lặng yên không một tiếng động, có một cỗ dòng xoáy tinh thần cường đại không gì sánh được đang chậm rãi hình thành, tuy rằng không thể nhìn thấy, thế nhưng những cao thủ bình thường xung quanh, tuyệt đối sẽ bị dòng xoáy tinh thần cường đại đến nỗi làm người khác không thể chống lại, thậm chí hoàn toàn đè ép thành một đồng thịt nát.

Ngay sau khi dòng xoáy tinh thần hình thành, xung quanh thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên phát ra một vầng quang mang màu bạc nhàn nhạt, thực giống như ánh sáng mặt trăng, có vẻ vô cùng quý dị, đồng thời dòng xoáy tinh thần trong bầu trời kia đang hội tụ rất nhiều tinh thần lực, lấy dòng xoáy tinh thần làm trung tâm, dần dần từ bầu trời xuống hình thành một mũi nhọn thật lớn không gì sánh được, thẳng hướng đỉnh đầu Vân Thiên Hà điên cuồng tụ hợp dừng mãnh xâm nhập vào trong.

Ầm...

Sau khi một cỗ tinh lực băng hàn tiến vào trong thân thể Vân Thiên Hà, làm hắc bỗng nhiên chấn động, ngay sau đó toàn bộ tinh khiêu trong hai tinh tú đã điểm tinh hoàn toàn lóe lên ánh sáng rực rỡ, phần tinh lực còn lại cũng dần dần hướng về phía hạch tâm mũi nhọn dòng xoáy tinh thần dần dần hội tụ lại một chỗ.

Khi hai bên tiếp xúc với nhau, toàn thân Vân Thiên Hà bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, cảm giác nhiệt độ không gian xung quanh thoáng cái đột nhiên giảm đi tới độ băng hàn, sắc mặt co quắp, dưới tình thế hai cỗ tinh lực bên trong cơ thể và bên ngoài cơ thể nối tiếp với nhau, Vân Thiên Hà hãm thân trong băng hàn, phảng phất như chính mình ở tinh không cửu thiên sáng lạn, tâm thần của chính mình phảng phất như liên kết lại làm một với thiên địa, thực giống như linh hồn lập tức rời khỏi thể xác mà ra, dọc theo con đường dòng chảy tinh thần đi qua, giống như có thể đi thẳng lên thiên đường.

Nhưng mà Vân Thiên Hà căn bản không dừng được loại cảm giác này của chính mình, tại lúc kết nối với "thông thiên chi kiều", hắc thực giống như một người nông dân đi lại trên cánh đồng mênh mông bát ngát của chính mình, không ngừng thu nạp vật chất tựa hồ như tinh lực của hoa màu cây cối, sau đó trở lại trong thân thể chính mình, dần dần thu cất vào trong kho thân thể chính mình cỗ tinh lực tinh thuần kia, lần thứ hai tiếp tục đi đi lại lại trên cây cầu vừa rồi thu nạp tinh lực vừa mới thu hút tới, hình như vĩnh viễn không có lần cuối cùng, cứ như vậy vòng đi vòng lại.

Tinh tượng biến hóa, lưu tinh xuất hiện theo quần thể, đồng thời trong thành Đường Kinh xuất hiện một dòng xoáy vô cùng cường đại do tinh lực tạo thành, cùng với biến đổi phát sinh trong cơ thể Vân Thiên Hà,

kể gây ra mọi chuyện là Vân Thiên Hà không hề phát hiện ra, bởi vì hắn lại một lần nữa tiến vào cảnh giới vô cùng kỳ diệu mà lần trước đã được thể ngộ, cảnh giới "vô tương chi phản".

Nhưng mà điều này đối với bên ngoài mà nói, thời điểm trong thiên địa sinh ra biến hóa khác thường như vậy, mà nhiệt độ không khí cũng bắt đầu giảm xuống trên diện rộng, thực giống như thoáng cái đã tới trời đông giá rét, những cao thủ bị vây tại cảnh giới Tông Sư trong Kinh Thành đều không khỏi khiếp sợ không gì sánh được nhìn về phía tinh không dị thường tỏa ánh sáng ngọc, cùng với lực lượng băng hàn cường đại, không khỏi thẫn hốt một ngụm khí lạnh, điều này đến tột cùng là loại lực lượng thần kỳ như thế nào mới có thể làm cho toàn bộ thiên địa trở nên biến hóa dị thường như vậy.

Chẳng lẽ là một vị siêu cấp cao thủ Vô Thánh ẩn nấp trong Kinh Thành?

109. Chương 109: Rung Động

Lúc này Tuyết Ông Tiên Sinh và Túc Tinh Vương đứng thẳng trên quan tinh đài có độ cao lớn nhất, thần sắc của hai người hiện tại đều khiếp sợ không gì sánh được, cỗ lực lượng cường đại bề ngỗ thiên địa này, tuy rằng bọn họ chưa hề nhìn thấy qua, thế nhưng đã từng nghe các trưởng bối đề cập, đó chính là Vô Thánh tại tu vi đại thành, lúc quán thông thiên địa chi kiêu, sẽ sản sinh ra một loại dẫn động lực lượng cường đại trong thiên đại.

- Trong Kinh Thành, nghĩ không ra lại có một nhân vật thực lực cường đại như vậy ẩn nấp!

Thần sắc Túc Tinh Vương cực kỳ ngưng trọng nói, Tuyết Ông Tiên Sinh cũng góp lời:

- Nhìn tình thế này, sợ là người đó có tu vi Vô Thánh đỉnh cao, lúc này nếu có thể lại một lần nữa đột phá, sợ rằng thiên hạ ngày hôm nay đã không có bất cứ người nào là đối thủ, tồn tại cường đại tới như vậy quả thực phi thường đáng sợ!

Túc Tinh Vương nói:

- Tiên sinh, người có nghiên cứu đối với tinh tượng, hãy nhìn xem lần thiên địa biến hóa này xuất phát từ đâu, vô luận thế nào cũng phải nghĩ biện pháp tra cho được người này rốt cuộc là ai!

Tuyết Ông Tiên Sinh chỉ nghe không nói, hướng về phía tinh vân trên bầu trời quan sát hồi lâu, bởi vì phạm vi bao phủ dị tượng phiến dòng xoáy tinh thần lực hội tụ lúc lúc càng lan rộng hơn, khởi điểm chỉ trong thành đông, thế nhưng rất nhanh liền bao trùm cả thành nam vào trong, ngay cả vị kỳ tài ngút trời như Tuyết Ông Tiên Sinh đi nữa, lúc này cũng không nhìn ra được bất cứ manh mối nào.

Tuy trong lòng mơ hồ sinh ra một suy đoán để hắn không thể tưởng tượng được, thế nhưng Tuyết Ông Tiên Sinh liền lập tức lắc đầu, nghĩ thầm, tuyệt đối không có khả năng là tên tiểu tử kia, nhưng hắn là vị cao nhân thần bí phía sau tiểu tử đó, thế nhưng vị cao nhân này rốt cuộc là ai?

Cùng lúc đó, một gian nhà đơn sơ bình thường trong thành tây Kinh Thành, một vị lão nhân vóc người hơi còng xuống, quần áo rách tả tơi, mái tóc hoa râm đột nhiên từ trong phòng đi ra, lúc cảm ứng được sự biến hóa dị thường trong thiên địa, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lóe ra một đạo tinh quang sáng rực, lẩm bẩm nói:

- Đàn tinh thiên triều, băng linh long tụ, hàn long quán phách, thiên địa chi kiêu, thăng khiêu thông thần, vô thánh chi đạo!

Trong lúc lẩm bẩm nói, ánh mắt lão nhân mang theo một cỗ cuồng nhiệt, ngửa đầu nhìn tinh không trong sáng tinh oanh, kích động cao giọng ngâm:

- Viêm linh hóa thánh, độc phách cương kiên, nay hàn linh hiện thế, nhất định đỉnh thiên khôn, thần khí có hi vọng, thần khí hi vọng a, ha ha...

Vị lão đầu này, bình thường các hàng xóm láng giềng nhìn ra, kỳ thực chính là một lão đầu điên điên khùng khùng, không có con cái, thường ngày mọi người thường gọi lão là Phong Tử (người điên), mà lúc này hắn ngẩng đầu lên trời ngâm tụng nói, không ai có thể nghe hiểu hắn đang nói cái gì.

Chỉ là vị lão Phong Tử này đứng trước sân nhà hoa tay múa chân một hồi, càn cãi trong thời gian chớp mắt, thân hình hư không biết mất tại chỗ, không lưu lại bất luận hình bóng gì.

Giang phủ thành Đường Kinh.

Lúc này Giang Thụ Viễn ngồi bên cửa sổ, xuất thần nhìn dị tượng tinh không bên ngoài cửa sổ, thật lâu không nói câu nào, phảng phất như trầm tư cái gì đó.

Phía sau hắn, có một người thần bí mặc áo choàng màu cam, thân thể của hắn hoàn toàn bị bao phủ bên trong lớp áo choàng rộng rãi, người thần bí lúc này cũng chấp tay sau lưng lặng yên nhìn dị tượng bên ngoài, phát ra thanh âm có chút khàn khàn nói:

- Vốn thế gian này, vô luận vinh hoa phú quý, quan to hậu lộc...tất cả những thứ này rất ít sinh ra hứng thú trong lòng lão phu, nghĩ không ra ngày hôm nay, tại thành Đường Kinh này, cư nhiên sẽ có người sở hữu lực lượng đáng sợ kinh người như vậy, xem ra hành trình đến Kinh Thành lần này của lão phu thực sự không phí công!

- Tiên sinh, trên cảnh giới Võ Thánh, rốt cuộc là cái gì? Giang Thụ Viễn quay sang hỏi.

Người mặc trường bào màu cam lắc đầu nói:

- Lực lượng trên Võ Thánh, là thiên địa lực, bề ngoài không thể chống đối, chỉ có thể tự thể nghiệm mới tưởng tượng nổi, theo như lão phu biết, ngoại trừ sư tôn của lão phu ra, cộng thêm Thánh Vũ Tông còn tồn tại hai gã Võ Thánh, thiên hạ ngày hôm nay đã không còn vị Võ Thánh thứ tư xuất hiện, ngay cả lão phu đã bế quan ba mươi năm cũng không thể đột phá được quan khẩu cuối cùng linh nhục hợp nhất để thành tự thánh thể!

Giang Thụ Viễn nghe xong, thần sắc ngưng trọng nói:

- Tiên sinh, mặc kệ người này có phải là địch nhân của Giang thị ta hay không, sau này còn phải nhờ nhiều tới tiên sinh tương trợ giúp đỡ Giang thị, ta thực sự vô cùng cảm kích.

Người mặc trường bào màu cam nói:

- Giang thị ngươi và Đồ thị mấy lần giao phong, đều bị thua thê thảm, hôm nay nguyên khí đại thương, lão phu khuyên các ngươi nên bàn bạc kỳ một chút, chớ để vì giận dữ nhất thời, cuối cùng rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương, lần trước chuyện chủ tướng Bắc quân bị đâm lén, các ngươi hành sự đã rơi vào tiểu thừa, chẳng phải các ngươi cũng biết thiên hạ hiện nay thuộc về Đường thị, hoàng quyền xa tắc làm trọng, muốn tồn tại được cần phải có sự ủng hộ của hoàng quyền, danh chính ngôn thuận mới là chính đạo, cho dù Giang thị các ngươi và Đồ thị thể như nước với lửa, thế nhưng Đồ thị chưởng quản Bắc quân nhiều năm, nền tảng rất vững chắc, há có thể để cho người đơn giản xen vào, hiện tại thiên hạ tứ đại quân, nếu như Giang thị muốn chưởng quản một quân, chỉ có thể là Tây quân hoặc Nam quân!

Giang Thụ Viễn vừa nghe, trong lòng kinh hoàng, lập tức khom người nói:

- Còn thỉnh tiên sinh chỉ giáo?

Người mặc trường bào màu cam nói:

- Nguyên bản tứ đại quân thiên hạ đều nằm trong tay Túc Tĩnh Vương, thế nhưng hoàng đế làm sao có thể để quân quyền to lớn rơi vào trong tay một người nào đó có quan hệ máu thịt với mình, coi như là thân đệ đệ được tín nhiệm đi chăng nữa, cũng không thể nào tránh khỏi việc sinh ra nghi kỵ, mà Túc Tĩnh Vương cũng là một người thông minh hiểu thời thế, chủ động từ bỏ quyền to Tây quân và Nam quân, có như vậy mới tạo điều kiện cho Mạc thị thừa cơ, liên hợp với bảy họ tại Đông Nam, từ đó lập phái đoạt được quyền to của Nam quân về tay, mà Tây quân vì các hoàng tử tranh đoạt với nhau, cuối cùng rơi vào trong tay đại hoàng tử, tuy rằng hai đại quân quyền đều đã nằm trong tay chủ nhân mới, thế nhưng lại có tai họa ngầm rất lớn!

- Tiên sinh, thế nhưng nghe nói nội bộ Nam quân ma sát, quân tâm không ổn định, mà Tây quân thì có chịu cảnh phía Liệt Diễm đế quốc dòm ngó, áp lực rất lớn, vậy tính sao?

Rất hiển nhiên Giang Thụ Viên cũng đã phân tích rõ hiện trạng hai quân vẫn còn đang nằm trong tay Túc Tĩnh Vương.

Người mặc trường bào màu cam cười cười nói:

- Những nhân tố này rất nhiều người đều biết, thế nhưng cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu, bọn họ đều quên mất sự tồn tại của hai đại nhân vật cường thế!

- Hai đại nhân vật cường thế, tiên sinh ý chỉ?

Tuy rằng Giang Thụ Viên đã suy đoán được cái gì, nhưng không xác định. Người mặc trường bào màu cam nói:

- Một người có lực ảnh hưởng vô cùng to lớn ở phía Nam - Định Hải Vương, một người là lão vương gia ẩn cư tại tây nam Khai Châu chăn thả nuôi ngựa, cũng là thân thúc thúc của đương kim hoàng đế - Uy Vũ Vương!

Nghe được hai vị vương gia hầu như làm cho chính mình không thể tưởng tượng được, Giang Thụ Viên nhin không được thắm hít sâu một hơi nói:

- Phía nam được xưng là vương gia trên biển Định Hải Vương, hiện nay thế tập lực đại, một đời so với một đời càng mạnh mẽ, uy chấn hải ngoại, hàng năm hoàng thượng đều có thăm hỏi ngợi khen, còn Uy Vũ Vương phía tây nam, đó chính là tồn tại mà Liệt Diễm đế quốc vô cùng sợ hãi, năm đó Uy Vũ Vương đã thống lĩnh một đội Thiết Lang Quân, mạnh mẽ xé rách biên giới phía đông Liệt Diễm đế quốc, uy hiếp trực tiếp đối với đế đô Tây Thiên Liệt Diễm đế quốc, khiến bản đồ lãnh thổ Đại Đường đế quốc mở rộng tới hơn ngàn dặm, cho dù tới tận hiện nay, hơn mười năm đã trôi qua, tại Liệt Diễm đế quốc mỗi khi có người nhắc tới Uy Vũ Vương, đều khiến cho vô số kẻ sợ hãi!

- Đương nhiên, thế nhân đều biết uy danh cái thế của hai vị vương gia này, thế nhưng không một ai biết, nơi xuất phát của lực lượng cường đại phía sau bọn họ, Túc Tĩnh Vương quả thực là một người vô cùng thông minh, đã đưa hai nhân tố này vào trong mới có thể thả ra quyền to Tây quân và Nam quân, tùy ý để Mạc thị và đại hoàng tử đoạt đi, bởi vì hắn biết được hai thế lực này có cướp đoạt thành công quyền to của hai đại quân này đi nữa, chỉ cần lực ảnh hưởng của Định Hải Vương và Uy Vũ Vương trong quân vẫn còn tồn tại như cũ, vậy thì bọn họ không thể nào điều khiển hai quân này giống như cánh tay của chính mình, thông thuận dễ dàng!

Giang Thụ Viên đã dần dần hiểu rõ ý tứ của vị tiên sinh mặc trường bào màu cam này, nói:

- Hiện nay Giang thị và Mạc thị có đám hởi, nếu như nhúng chàm vào Nam quân mà nói, sẽ xé rách da mặt, ngược lại đối với Giang thị càng không có lợi, mà Tây quân thì có Uy Vũ Vương khỏe mạnh, đại hoàng tử là tử tôn hoàng thất, tự nhiên có Uy Vũ Vương ủng hộ, Giang thị ta muốn cấm người vào, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì, không biết tiên sinh có cao kiến gì, kính mong chỉ dạy!

Người mặc trường bào màu cam trầm tư, cuối cùng nói:

- Nếu như Giang thị các người muốn chống quân một quân, hãy xuống tay từ Tây quân, hiện tại đang có cơ hội, lần trước dị tộc tây nam phát sinh một lần bạo loạn, lúc Uy Vũ Vương trấn áp, bản thân bị trọng thương, sợ rằng thời gian không nhiều, lần này không phải Ngọc Tề tham gia thì hương sao, ngày mai công khai băng thứ tự, đến lúc đó người nghĩ cách xếp Ngọc Tề vào Tây quân, lão phu có danh là sư phó Ngọc Tề, tự nhiên sẽ trợ giúp sau lưng, chỉ là bên phía Kinh Thành này, còn cần phải nhờ tới người lo lắng, chớ để sinh ra điều gì sai lầm, tin tưởng Ngọc Tề có trí tuệ rất cao, có thể nắm vào trong tay Tây quân sắp chia năm sẻ bảy, chắc hẳn không phải là việc quá khó!

Giang Ngọc Viên vừa nghe như vậy, vô cùng phấn chấn nói:

- Ngọc Tề chính là hi vọng của Giang thị chúng ta sau này, có thể có tiên sinh giúp đỡ, thực sự là chuyện may mắn, nếu như sau này tiên sinh có điều gì sai phái, Giang thị chúng ta nhất định dốc sức hoàn thành!

Người mặc trường bào màu cam không nói, nhìn khuôn mặt đậm vẻ đồ ỉm vì hưng phấn kia, tâm thần lại một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ quan sát dị tượng tinh không, đã có chút sầu lo, thầm nghĩ:

- Hôm nay Địa Môn độc đại, đã tâm bình bĩnh vọng tưởng muốn nuốt Hoàng Môn ta kết hợp lại, để Hoàng Môn ta có thể tồn tại nghìn năm, cũng phải phấn đấu, dùng một cỗ lực lượng bên ngoài để đối kháng, chỉ là vừa rồi hàn linh hiện thể, cùng chắc chắn định đỉnh thiên khôn, tình thế trong tương lai, có bất lợi đối với Hoàng Môn ta hay không? Hoàng Môn ta rốt cuộc nên lánh đời không ra hay là buông tay đánh bạc một lần?

110. Chương 110: Bí Thất Bắc Hâu Phủ

Vân Thiên Hà đang trong lúc vận chuyển hai đại tinh tú trong cơ thể tiến thành tiểu chu thiên tuần hoàn, cỗ tinh thần lực hình thành dòng xoáy tinh lực bắt đầu khuếch tán ra xung quanh, nhưng lúc tụ lại, đại tinh tú trong cơ thể hấp thu nạp, dòng xoáy tinh lực này dần dần bắt đầu lấy cơ rút lại với tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy.

Chỉ là đối với chuyện bên ngoài tạo thành động tĩnh lớn như vậy, Vân Thiên Hà cũng không hề biết chút gì, hẳn kỳ thực đã phạm vào một sai lầm nhỏ.

Khi hấp thu hoàn toàn thấp sáng xong đệ nhất tinh tú, bản thân chính là một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh, mà đệ nhị tinh khiếu hẳn mới chỉ mở ra có mười hai tinh khiếu, cũng không hoàn toàn mở ra, một tinh tú hoàn chỉnh và một tinh tú chưa hoàn chỉnh kết nối với nhau vận chuyển chu thiên tuần hoàn, điên cuồng thu nạp tinh thần lực bên ngoài, tự nhiên sẽ dẫn phát tinh lực hỗn loạn giao tạp, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao lại đột nhiên xuất hiện một dòng xoáy tinh lực khổng lồ.

Bất quá tại lúc Vân Thiên Hà dẫn đạo tuần hoàn khiến cho mười hai tinh khiếu thu nạp tinh lực đạt tới mức bão hòa, hạ thân cũng bỗng nhiên truyền tới một cảm giác sáng khoái khó có thể miêu tả bằng lời (muốn bắn dây mà: cuming), lúc này các tinh khiếu trong đệ nhất tinh tú dần dần khôi phục lại bình thường, mà dòng chảy tinh lực kia cũng tự nhiên tiêu tan.

Khi Vân Thiên Hà hoàn thành một tiểu chu thiên tuần hoàn trong cơ thể, tinh lực trong toàn bộ đệ nhất tinh tú rốt cuộc cũng đạt tới mức bão hòa.

Tuy rằng rất muốn tiếp tục trùng kích tinh khiếu trong đệ nhị tinh khiếu, thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn cố gắng kìm nén ý niệm này, vừa rồi tinh lực bên ngoài hội tụ mà cỗ tinh khí quyền ý trong cơ thể hẳn cũng điên cuồng phát tiết ra bên ngoài sinh ra dị biến trong sát na, thiếu chút nữa làm cho hắn bị đông chết, hóa thành tượng băng.

Lúc này hẳn cảm giác mạch lạc toàn thân vô cùng lạnh lẽo, mà tinh lực trong cơ thể phảng phất giống như đông lại cơ thể, hẳn phải lần thứ hai đối mặt với việc tiến hành tẩy bổ ôn nhuận một phen đối với cả hai mạch lạc tinh tú, nhằm cố gắng hóa giải băng hàn, thúc đẩy khí tức vận chuyển thông thuận.

Qua hồi lâu...

Thân thể rốt cuộc cũng từ trong băng hàn cực độ hồi phục lại tri giác, nhưng Vân Thiên Hà cũng bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, bất quá dù sao lúc này cỗ tinh lực trong cơ thể bắt đầu chuyển hóa thành tinh khí quyền ý trở nên thông thuận lưu sướng, đồng thời giữa hai bên xảy ra sự kết hợp vô cùng kỳ diệu, hình thành một loại khí tức thần bí hoàn toàn mới mà Vân Thiên Hà từ trước tới giờ chưa từng thể nghiệm qua.

Hắn kết hợp tinh khí quyền ý và tinh lực sau đó dung hợp diễn hóa trở thành một loại khí tức băng hàn cường đại không biết tên, không bao lâu trong đầu lập tức lóe lên một cái tên, Vân Thiên Hà liền đặt tên cho nó là "tinh linh chi khí".

Mà khi cỗ tinh linh chi khí này tiến vào thân thể tẩy bổ ôn nhuận chữa trị kinh lạc, Vân Thiên Hà cảm giác như toàn thân trên dưới đều bị tinh quang chiếu xạ, có một loại cảm giác bị con kiến kéo lên cắn xé tê dại, mà chậm rãi từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, giống như thủy triều tràn sóng ra ngoài, từng giọt vật chất màu đen, tản mát mùi vị khó ngửi cũng từ những lỗ chân lông bài tiết ra khỏi cơ thể.

Rất nhanh, y phục đã bị tạp chất màu đen dính dấp tẩm ướt, cũng đông lạnh thành băng tiết, mùi hôi thối xông thiên, nhưng Vân Thiên Hà đối với loại mùi hôi thối này lại không hề hay biết, hẳn hiện tại đang chìm đắm trong một cảm giác vô cùng kỳ diệu, hẳn có thể thấy rõ ràng cỗ tinh linh chi khí mới mẽ thần bí trong cơ thể kia đang không ngừng phân giải, cũng chậm rãi cải thiện kết cấu thân thể bản thân hắn.

Cũng không biết trải qua bao lâu!

Vân Thiên Hà dùng cổ tinh linh chi khí mạnh mẽ không gì sánh được trong cơ thể mở rộng rồi dần dần chữa trị kinh lạc có chút tổn hao, cũng thu nạp loại tinh linh chi khí này vận chuyển quanh tiểu chu thiên tuần hoàn của đệ nhất tinh tú, lúc này rốt cuộc mở mắt, tức thì trước mặt chưa bao giờ sáng rõ đến thế, trong mắt hần chợt lóe qua, con người trong trẻo như bầu trời sao, phóng ra quang mang bằng hàn kỳ dị.

Lúc thu công mở mắt ra, Vân Thiên Hà ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này trời đã tăng sáng rồi, tinh lực đã yếu đi rất nhiều, thế nhưng Vân Thiên Hà cảm thấy kinh ngạc, trước đây nếu là sau khi tinh lực yếu bớt, hần căn bản không thể nào bảo trì tiếp tục tu luyện, chỉ có thể bỏ dở, mà hôm nay cho dù ban ngày, cổ tinh linh chi khí trong cơ thể chỉ cần hần vận dụng đệ nhất tinh tú tồn trữ tinh lực vận chuyển, sẽ cuộn cuộn không ngừng sinh mới, không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Đây chính là chỗ tốt nhất sau khi hoàn thành điểm tinh đệ nhất tinh tú, bất quá càng làm cho Vân Thiên Hà kinh ngạc hơn nữa chính là, trong đệ nhị tinh tú, và bốn tinh khiếu mạch lạc có tương quan với tiểu JJ cư nhiên cũng đã được dẫn thông rồi, vẫn lan tràn tới bụng, và nối thông với đệ nhất tinh tú, trách không được trước đó lại có cảm giác rất sáng khoáy thư sướng (cảm giác muốn bắn vừa rồi đấy).

Chỉ là bỗng nhiên nghĩ thấy một cổ khí tức cực kỳ tanh tưởi buồn nôn, liền cúi đầu nhìn, phát hiện toàn thân trên dưới chính mình đều là ghét bẩn, dính chắc trên người làm cho hần vô cùng khó chịu, trong bụng cũng liên tục truyền tới cảm giác sôi lên, muốn nôn mửa.

Ọe...

Rốt cuộc không nhịn được cái cảm giác bụng dạ sôi sục muốn nôn này, Vân Thiên Hà mạnh mẽ khom lưng, ọe một tiếng liền phun ra một đoàn máu đen, phun ra thật xa.

Chỉ là khi phun đoàn máu đen này xuống mặt đất, dĩ nhiên hiện ra màu sắc đen thui quỷ dị, hơn nữa có chút dính nhớp, giống như thể rắn, làm cho người khác nhìn qua giống như một khối bùn nhão, bên trên còn đang không ngừng tỏa ra hàn khí dày đặc.

Sau khi phun ra đoàn máu đen sôi sục trong bụng, nhưng hầu như rất nhanh đông lạnh thành một khối băng, lúc này Vân Thiên Hà mới cảm giác lục phủ ngũ tạng mới khoan khoái hơn rất nhiều.

Chỉ là bỗng nhiên nghĩ nhớ tới Vô Lượng Tinh Kinh có ghi lại Tinh Thần Quyết đạt được thành tựu nhất định, tinh lực và tinh khí nguyên thủy kết hợp với nhau quá độ tới giai đoạn thứ hai, sẽ sinh ra một loại khí tức mới, chính là tinh linh chi khí, đây là một loại khí tức thông linh do tinh hoa thiên địa và tinh hoa tinh lực kết hợp với nhau sinh ra, có loại khí tức này, liền có thể tu luyện công pháp giai đoạn thứ hai của Vô Lượng Tinh Kinh - Dẫn Tinh Quyết!

Trong lòng Vân Thiên Hà mừng rỡ như điên, hần biết sau khi tu luyện Dẫn Tinh Quyết, trong cơ thể của hần sẽ cuộn cuộn không ngừng sinh ra rất nhiều tinh linh chi khí, vĩnh viễn không khô kiệt, coi như là tu luyện ban ngày cũng không phải sợ hãi tình huống hấp thu thái dương lực dẫn tới bạo công phát sinh, bởi vì trong cơ thể hần đã hình thành một tiểu tinh hệ, một tiểu chu thiên tuần hoàn, mạch lạc trải qua lần biến đổi này sẽ dần dần trở được mở rộng lớn mạnh hơn, đồng thời thành công hoàn thành lần đầu tiên tẩy căn phật tử, điều này có ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Trên người dính nhớp thực sự khó chịu. đứng dậy, chuẩn bị ra khỏi bí thất tắm rửa.

Chỉ là khi mở cửa ra, bước ra bên ngoài một bước, giơ tay đóng cửa lại, đột nhiên chỉ nghe oanh một tiếng, Vân Thiên Hà đứng tại chỗ trừng mắt há mồm, chỉ thấy bí thất từ bên dưới bắt đầu ầm ầm sụp xuống, ngay sau đó toàn bộ bí thất giống như một hang ổ đã mục nát lâu ngày, từng tảng đá lớn vỡ vụn bắt đầu từ trung ương ầm ầm sụp đổ, không mất bao lâu, gian bí thất đã hoàn toàn biến mất, hình thành gò đất đá nho nhỏ giống như một phần mộ.

Cánh tay của Vân Thiên Hà vẫn giữ nguyên trong không trung, hần ngốc trệ nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, trên trán đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, giả sử chính mình không bước ra một bước này thì sợ rằng đã bị chôn sống bên dưới gò đất đá này rồi.

Đồng thời cũng có chút may mắn, hoàn hảo gian bí thất này chỉ dùng để luyện công, cũng là kiến trúc sát rìa ngoài Bắc Hâu Phủ, chỉ có một tầng, thậm chí còn có tính chất nửa lộ thiên, cũng không phải là gian bí

thất chủ kiến trúc dùng để hợp mặt hay tiếp khách các loại, nếu như là Linh Thiên Các bị sụp đổ mà nói, vậy thì lớn chuyện rồi.

Bất quá cho dù là một kiến trúc sát rìa ngoài Hầu phủ đột nhiên sụp đổ thì cũng gây ra động tình không hề nhỏ, chỉ thấy Tín bá vội vội vàng vàng dẫn theo một nhóm người chạy tới, thấy Vân Thiên Hà đứng ngay trước mặt gian bí thất đã hoàn toàn đổ nát, khắp người đều là bụi bặm chất bẩn, có vẻ mười phần chật vật, liền vội bước lên phía trước lên tiếng hỏi:

- Thiên Hà, phát sinh chuyện gì rồi? Gian nhà này thế nào lại đột nhiên sụp đổ? Vân Thiên Hà trả lời:

- Có thể là nhiều năm thiếu tu sửa, vừa rồi ta luyện công bên trong có chút quá độ, làm hỏng mất mấy cây cột trụ định nền, vì vậy liền bị hủy mất, sau này tìm người đến một lần nữa xây dựng lại phòng luyện công!

Nghe nói như thế, Tín bá bán tín bán nghi, nhưng cũng không hỏi nhiều, liền hướng về phía gia nhân phía sau phân phó nói:

- Các người nhanh chóng thu thập chỗ này một chút, sau đó Mã quản sự đi mời công tượng tới, xây dựng lại một gian phòng luyện công!

- Dạ!

Chúng gia tướng lên tiếng, bắt đầu bận rộn thu thập.

Vân Thiên Hà thấy thế, hơi thở phào nhẹ nhõm, liền nhanh như chớp trở về Linh Thiên Các, chỉ để lại Tín bá nhìn theo bóng lưng của hắn, trầm tư suy nghĩ.

111. Chương 111: Yết Bổng

- Thiếu gia, phát sinh chuyện gì rồi, sao lại biến thành bộ dáng như thế này?

Vừa nói. Sử Trường Đức liền lập tức hô:

- Đông Hương, Thu Hương, các người nhanh chóng chuẩn bị nước cho thiếu gia, Xuân Hương, Hạ Hương, các người chuẩn bị quần áo và dụng cụ tắm rửa!

Bốn nhà hoàn cũng chỉ vừa mới ngủ dậy, đang mơ mơ hồ hồ, ra cửa còn chưa kịp rửa mặt thay trang phục, nhưng nghe được tiếng phân phó của Sử Trường Đức, cũng hơi có chút ngơ ngác, nhưng đảo mắt nhìn thấy Vân Thiên Hà bần thiêu tiến vào, lập tức xúc động tinh thần, bắt tay vào chuẩn bị.

Dùng tròn một thời thần, thay đổi ba lần nước, mãi đến khi Vân Thiên Hà hoàn toàn sạch sẽ, thân thể không còn tỏa ra mùi tanh thối, thay đổi một bộ quần áo mới, lúc này trời đã sáng hẳn.

Vừa mới đi ra khỏi cửa, chỉ thấy Sử Trường Đức đang đứng chờ, mặt mang vẻ vui mừng, nói:

- Thiếu gia, hôm nay là ngày yết bổng thi Hương, Thiên Thanh thiếu gia đạt vị trí thám hoa thứ ba, lúc người đang tắm thì đã có hạ nhân chạy về báo hỉ, hiện tại lão thái thái và phu nhân thưởng cho tất cả mọi người trong phủ, cũng đang tổ chức tiệc yến ăn mừng, chỉ còn đợi một mình người nữa thôi!

- Vị trí thứ ba sao?

Vân Thiên Hà đáp lại một câu, liền đi theo Sử Trường Đức ra ngoài, cũng hỏi:

- Sáng nay là ai đi nhìn yết bổng?

Sử Trường Đức liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, đáp:

- Là Trịnh quản sự của Thanh Nhã Hiên, nếu thiếu gia muốn hỏi gì khác, hiện tại Trịnh quản sự và Thiên Thanh thiếu gia đang ở tiền đường, người có thể tự mình đến hỏi!

- A!

Bất quá trên đường đi, thỉnh thoảng Sử Trường Đức lại quay đầu nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cảm thấy kỳ quái hỏi:

- A Lai, người nhìn ra có việc gì?

- Thiếu gia, da của người trắng trẻ hơn, trắng tới bóng loáng lên vậy, giống như các tiểu cô nương, phòng chừng lấy kim chích nhẹ một cái cũng có thể chảy nước, hơn nữa chiều cao cũng tựa hồ tăng lên một chút, thần thái khí thế so với trước kia có biến đổi, nhưng tiểu nhân không thể nào nói rõ được rốt cuộc là biến đổi như thế nào, dù sao đi nữa chính là so với trước kia hoàn toàn không giống nhau!

Sử Trường Đức nói.

- Kháo!

Vân Thiên Hà lập tức bật thốt nói:

- Cái gì giống như các tiểu cô nương, thiếu gia ta còn là đàn ông!

Vừa nói, hai người đã đi tới tiền đường, chỉ thấy trong tiền đường đã sớm đặt một chiếc bàn lớn che vải bên trên, rất nhiều quần sự trong phủ, nha hoàn, còn có đám gia đình ra ra vào vào, bầu không khí rất náo nhiệt.

Thấy Vân Thiên Hà đi tới, trên mặt lão thái thái hiện lên nụ cười vui vẻ hiếm thấy, liền vẫy vẫy tay về phía Vân Thiên Hà.

Khi Vân Thiên Hà đến gần, lão thái thái dặn bảo đi tới đứng bên cạnh Vân Nương, Vân Thiên Hà đáp một tiếng, nói với Đồ Thiên Thanh bên cạnh lão thái thái vài câu, Đồ Thiên Thanh mỉm cười gật đầu, lúc này mới sang bên cạnh ngồi xuống.

Bất quá lão thái thái nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Hà nửa ngày, làm cho hắn rất không được tự nhiên.

Chỉ nghe lão thái thái nói:

- Hà nhi, mấy tháng nay không thấy, thế nào lại trở nên trắng trẻo tuấn tú hơn nhiều rồi, ta xem giống như các tiểu cô nương vậy, mà chiều cao hình như cũng tăng lên nhiều, còn cao hơn cả Thiên Thanh!

Nghe được lời khen của lão thái thái, trong lòng Vân Nương liền vô cùng vui mừng, vuốt vuốt đầu nhi tử, cười nói:

- Con ta lại cao hơn rồi, cũng đã lớn rồi, nên tìm cho con một cô nương nhà lành!

- Ách...

Vân Thiên Hà nghe xong liền nhúc nhích, liếc mắt nhìn Đồ Thiên Thanh, thuận miệng nói:

- Như vậy rồi loạn bối phận mất, đại ca còn chưa làm chuyện mai mối, con sao có thể đi trước, mà con cũng còn nhỏ tuổi, qua vài năm lại nói!

Lão thái thái nghe xong ngược lại rất dễ tâm, nhìn sang Đồ Thiên Thanh ngay bên cạnh nói:

- Uhm, Hà nhi nói cũng đúng, Thiên Thanh cũng đã mười chín tuổi rồi, nên bàn chuyện hôn sự, cháu vừa ý tiểu cô nương nhà nào cứ nói để lão thân tự mình tới cửa cầu hôn!

- Nãi nãi...

Lúc này Đồ Thiên Thanh có vẻ xấu hổ, biểu tình bối rối, ngượng nghịu nói:

- Hà nhi xác thực thích một nữ tử, thế nhưng...

Lão thái thái nói:

- Nhưng mà cái gì, nếu thích, chờ gia gia của cháu về, nãi nãi sẽ nói với hắn, để hắn tự mình đăng môn cầu hôn, giúp cháu hoàn thành chuyện tốt này, còn nhưng nhị cái gì, nói cho nãi nãi biết là cô nương nhà nào?

Vân Thiên Hà nhìn bộ dạng của Đồ Thiên Thanh, trong lòng suy đoán, sợ rằng vị nữ tử mà Đồ Thiên Thanh thích rất có khả năng có gia thế sau lưng gây ra khó khăn rắc rối làm hắn khó xử.

Bất quá Đồ Thiên Thanh thấy lão thái thái ép hỏi chặt, nhanh trí chuyển sang đề tài khác, lúc này mới coi như tạm thời ứng phó qua mặt lão thái thái.

Trong lúc bữa tiệc diễn ra, Vân Thiên Hà thừa lúc thích hợp rời khỏi chỗ ngồi, đi tới bàn Trịnh quân sự ngồi, gọi hắn theo.

Trịnh quân sự khó hiểu, chạy theo sát hỏi:

- Thiên Hà thiếu gia gọi tiểu nhân, không biết là có chuyện gì phân phó? Vân Thiên Hà nói:
- Sáng nay Trịnh quân sự là người xem yết bảng, ta chỉ là muốn biết, người xếp thứ nhất và thứ hai là ai, Trịnh quân sự có nhớ rõ?

Nghe được Vân Thiên Hà hỏi chuyện này, Trịnh quân sự cười cười nói:

- Ngoại trừ Thiên Thanh thiếu gia đạt được vị trí thám hoa thứ ba, võ trạng nguyên và võ bảng nhãn, tiểu nhân tự nhiên nhớ rõ ràng, người xếp đầu tiên, giành danh hiệu võ trạng nguyên tên là Tiêu Dũng Tuấn, nhân sĩ Hải Châu, theo như lời đồn thì hình như là cháu ruột Định Hải Vương, còn người xếp thứ hai, giành danh hiệu võ bảng nhãn tên là Mộng Thiên Nguyên Thần, nghe đồn chỉ biết là đến từ Mộng Thiên Đảo Sở Châu, lần thi Hương này, vị trí thứ nhất và thứ hai đều bị thí sinh phương nam đoạt mất, vì vậy sau khi yết bảng, rất nhiều nơi trong Kinh Thành đều nghị luận sôi nổi!

Trong lòng Vân thiên Hà hồi tưởng lại, nhớ kỹ trước kia trên đường hắn trở về Kinh Thành đã đánh chết một người tại Phong Diệp Trấn, người đó từng nhắc tới cữu đại di tộc thuộc Hỏa Nguyên Địa Môn, hiện tại chỉ còn năm, hình như trong đó có một Tiêu Thị Hải Châu và Mộng Thiên thị tại Mộng Thiên Đảo, mà lần thi Hương năm nay, hai người xếp đầu thuộc hai gia tộc trong đó, rốt cuộc là ngẫu nhiên hay là có nhân tố khác bên trong?

Lúc này, Trịnh quân sự cung kính nói:

- Thiên Hà thiếu gia, vị trí đệ nhất võ trạng nguyên, điểm tích phân rất cao, hiện tại trong Kinh Thành không phải là tin tức bí mật gì, bất quá vị trí thứ hai võ bảng nhãn, hiện tại trong Kinh Thành có lưu truyền một ít tin tức, nói vị Mộng Thiên Nguyên Thần này có thể xếp vị trí thứ hai, phỏng chừng có liên quan tới hoàng quý phi Mộng Phi bên cạnh hoàng thượng, nói không chừng là do Mộng Phi thổi gió bên tai hoàng thượng mới khiến cho hắn giành được vị trí thứ hai, bởi vì hắn và Thiên Thanh thiếu gia chỉ hơn kém nhau có hai điểm tích phân, mà Mộng Phi lại là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, nguyên quán của cô ta cũng đến từ Mộng Thiên Đảo Sở Châu.

Vân Thiên Hà đối với những thông tin tạp nham này không quá có hứng thú, suy nghĩ một chút, lại hỏi:

- Người có nhớ kỹ bốn vị trí tiếp theo?
- Tiểu nhân đặc biệt xem qua mười người đầu, tự nhiên nhớ kỹ!

Trịnh quân sự đối với chuyện này hình như rất háng hái, thoải mái nói:

- Người thứ tư tên gọi là Trữ Dạ, đến từ Khai Châu, xuất thân hàn môn, tại Kinh Thành được đánh giá tương đối cao, nghe nói cùng ngày cuộc thi diễn ra đặc biệt được hoàng thượng tán thưởng, bất quá tại phương diện vũ kỹ hắn lại không được cao cho lắm, cho nên mới hạ xuống xếp thứ tư, mà người thứ năm, nói vậy hắn là Thiên Hà thiếu gia biết, chính là Giang Ngọc Tề đến từ Dư Châu, trong cuộc thi Hương lần này, hắn mới chỉ có mười bảy tuổi, coi như thí sinh ít tuổi nhất, trong Kinh Thành được nghị luận tương đối nhiều!
- Tên tiểu tử Giang Ngọc Tề kia chuẩn bị nhập ngũ sao?

Vân Thiên Hà cũng không hỏi lại những người tiếp theo, kỳ thực hắn hỏi về thứ tự trong cuộc thi Hương lần này chủ yếu là vì muốn biết xem Giang gia có người nào đoạt được vị trí cao hay không? Hiện tại Giang Ngọc Tề xếp thứ năm, trong quân đội có thể đảm nhiệm chức vị quan tướng tầng trung rồi, chỉ là không biết sẽ phân phối đến quân nào mà thôi!

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà gọi Sử Trường Đức lại, nói:

- Người dẫn Đồ Ngủ lưu ý mọi hành động hướng đi của mười người xếp hạng đầu tiên trong cuộc thi Hương lần này, xem xem bọn họ được phân đi đâu, vừa nhận được tin tức liền hồi báo lại!

Sử Trường Đức lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng đi tìm Đồ Ngủ.

Lúc này, Tín bá đi đến, trong tay cầm một thiệp mới giao cho Vân Thiên Hà, nói:

- Hà thiếu gia, Túc Tĩnh Vương muốn gặp người, mời lập tức đến Tĩnh Vương Phủ!

Vân Thiên Hà cầm tấm thiệp vừa nhìn, nhất thời liền nhúc nhích, mấy tháng nay ngoại trừ tu luyện, hình như cũng không có hoạt động gì, mà Túc Tĩnh Vương này thế nào cứ nhìn chăm chăm vào chính mình không tha, chẳng lẽ nhìn đến nghiện rồi sao!

Nhưng lập tức nghĩ tới động tĩnh chính mình gây ra ngày hôm qua, trong lòng không khỏi hơi kinh hãi, lẽ nào tới hôm qua chính mình không cẩn thận gây ra dị tượng, bị Tuyết Ông Tiên Sinh và Tĩnh Túc Vương phát hiện ra rồi, hiện tại muốn gặp mình hỏi nguyên nhân!

Suy nghĩ hồi lâu, Vân Thiên Hà nói với lão thái thái một câu, rồi đi về phía Linh Thiên Các, nhìn bóng lưng Vân Thiên Hà lão thái thái không giải thích được nói:

- Nếu Vương gia triệu kiến, người cứ đi là được, nhưng thế nào lại chạy về nhà?

Xa xa truyền tới thanh âm của Vân Thiên Hà:

- Cháu muốn hóa trang một chút, miễn cho Túc Tĩnh Vương nhìn thấy cháu nói biến thành đàn bà rồi...

Nhất thời dẫn tới tiếng cười vang.

112. Chương 112: Lựa Chọn

Về phần bên trong, hiện tại Vân Thiên Hà đã tu luyện Thần Ý Quyền có chút thành tựu, dưới sự tận lực che giấu của loại công pháp này, hẳn tin tưởng lần này tới Tĩnh Vương Phủ, Tuyết Ông Tiên Sinh và Túc Tĩnh Vương đừng nghĩ rằng có thể xem thấu thực lực của mình, còn có việc tu luyện tinh kinh, trong cơ thể hẳn tràn đầy tinh linh chi khí du động.

Đi Tĩnh Vương Phủ, hôm nay đã coi như quen thuộc, Vân Thiên Hà cười Vân Bôn, không đến thời gian một chén trà nhỏ đã trực tiếp từ đường phố đi vào trong cửa hông Tĩnh Vương Phủ.

Bất quá thủ vệ vương phủ hôm nay lại thay một nhóm mới, đối với vị "khách quen" Vân Thiên Hà vẫn tiến hành kiểm tra nghiêm ngặt như cũ, trình tự làm việc không hề bỏ qua bước nào, xong xuôi mới dẫn hẳn vào vương phủ.

Vẫn là gian phòng có treo bức tranh vẽ lão hổ và khổng tước, Vân Thiên Hà ngồi trên ghế uống trà, đợi khoảng chừng nửa canh giờ, lúc này mới nhìn thấy Tuyết Ông Tiên Sinh vào phòng, nhưng không thấy Túc Tĩnh Vương.

Tuyết Ông Tiên Sinh vừa mới vào cửa, ánh mắt nhìn lên người Vân Thiên Hà, theo dõi quan sát hẳn một lúc lâu, trong ánh mắt không khỏi lóe lên vài phần nghi hoặc, còn có vài phần hiếu kỳ.

Điều này làm cho Vân Thiên Hà cảm giác có chút chột dạ, liền hỏi:

- Tiên sinh, không biết Vương gia gọi ta tới lần này có chuyện gì phân phó?

Tuyết Ông Tiên Sinh thật lâu mới đưa ánh mắt dời khỏi người Vân Thiên Hà, có vẻ rất nghi hoặc nói:

- Vì sao cổ khí tức tinh thuần trong cơ thể người biến mất không thấy rồi, mà tu vi võ đạo của người ta cũng không nhìn thấu nửa phần, mấy tháng gần đây người đang làm cái gì?

Vân Thiên Hà thuận miệng hồ trái bát xả (bà tám - linh tinh hươu vượn) nói:

- Tiên sinh, ta đã sớm nói qua, đây là kỳ thuật ẩn dấu tu vi võ đạo mà vị tiền bối cao nhân kia đã dạy ta, về phần cổ khí tức tinh thuần kia, phỏng chừng là tới hôm qua lão nhân đó vội vàng tới lấy đi rồi chẳng!

- A, vị tiền bối cao nhân đó tới tới hôm qua?

Tuyết Ông Tiên Sinh nghe xong lời này, trong lòng đại động, truy vấn hỏi:

- Vậy hẳn hiện tại còn trong phủ người không? Có thể dẫn ta tới bái kiến một chút?

- Lão nhân này lai vô ảnh, khứ vô tung, tối hôm qua chỉ lộ mặt một chút, chỉ điểm võ công cho ta một hồi. Cũng nói ra không nên lộ ra, sau đó tại thời điểm luyện công không biết hấn mắc điên cái gì đó, giống như là bị tẩu hỏa nhập ma, hại ta gặp phải rất nhiều chuyện phiền phức, khi trời còn chưa sáng lão nhân đó đã vội vã rời đi rồi.

Tuyết Ông Tiên Sinh nghe xong, nhân thần tập trung nhìn Vân Thiên Hà nửa ngày, thấy hấn không có bất cứ vẻ dị động nào, không giống như đang nói dối, tuy rằng trong lòng có chút bán tín bán nghi, thế nhưng cũng không tiếp tục hỏi lại chuyện này.

Thuận tiện nói:

- Không cần Túc Tĩnh Vương gia tự thân gặp mặt, gọi người tới là muốn dẫn dò một số chuyện đối với người, chính là đầu tháng sau, hoàng thượng sẽ dẫn theo mười thí sinh xếp hạng cao nhất trong lần thi Hương vừa rồi tới Đông Sơn săn bắn, đến lúc đó sẽ có hoàng tử công chúa, cùng với văn võ đại thần, gia quyến cùng đi, thế nhưng hoàng thượng lại đột nhiên điểm danh người, muốn người cũng tham gia!

- Ta?

Vân Thiên Hà chỉ vào mũi chính mình, có vẻ mười phần không giải thích được, nói:

- Hoàng thượng làm thế nào biết tên của ta? Ta không tham gia thi Hương, hấn thế nào lại muốn ta cùng đi săn thú, đây là ý tứ gì chứ?

Tuyết Ông Tiên Sinh cười nói:

- Điều này rất rõ ràng, vừa rồi Đồ Thiên Thanh xếp thứ ba, muốn dẫn gia quyến đi, tất cả đều không thích hợp. Đồ Suất không có mặt, chỉ có người mà thôi, hơn nữa cũng là danh chính ngôn thuận, mặt khác ta còn muốn nếm thử mỹ vị do tuyết thế tay nghề của người chế biến, người không nên chối từ...

- Nếu như tiên sinh đã nói như vậy rồi thì tiêu tử linh mệnh là được!

Tuy rằng trong lòng Vân Thiên Hà cảm giác cổ quái, thế nhưng cũng không hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Tuyết Ông Tiên Sinh hướng dẫn một số quy củ cơ bản cho Vân Thiên Hà trong lần hoàng thượng dẫn thí sinh thi Hương đi săn bắn, cùng với một ít chỉ tiết và hạng mục công việc cần thiết, dặn dò bàn giao cẩn thận một phen, lúc này mới để Vân Thiên Hà rời đi.

Lúc Vân Thiên Hà rời khỏi, hấn như có ý như vô ý nhìn về phía cửa sau căn phòng vài lần, phát hiện cảm giác của chính mình càng ngày càng linh mãnh, hấn rất rõ ràng cảm ứng được phía sau cánh cửa có một nữ hài tử đang ẩn nấp.

Chuyện nữ hài tử thích nghe trộm gì đó cũng là điều hết sức bình thường, Vân Thiên Hà cũng không để ý tới, liền rời khỏi Tĩnh Vương Phủ.

Sau khi Vân Thiên Hà rời khỏi phòng, phía sau cánh cửa đột nhiên lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, nhất là cái miệng nhỏ nhắn no đủ gợi cảm kia, chung quy làm cho người khác nhìn không được muốn hôn một cái, con mắt trong sáng giảo hoạt vòng vo chuyển động vài lần, lúc này mới đi vào trong phòng hỏi:

- Tiên sinh, hấn đáp ứng rồi?

Tuyết Ông Tiên Sinh gật đầu nói:

- Hoàng thượng đã mở miệng, hấn sao không đáp ứng, chỉ là công chúa điện hạ có thể thưởng thức mỹ vị hấn làm hay không, ta không dám bảo chứng, tiểu tử này làm việc thường nằm ngoài dự đoán bình thường, người rất khó phỏng đoán được trong lòng hấn đang suy nghĩ cái gì!

- Hi hi, đến lúc đó có Toa Toa và Vũ ca ca, còn phải sợ hấn không làm sao? Tiên sinh người không muốn thưởng thức? Ngay cả người cũng tán thưởng mỹ vị đó, vậy thì bản cung nhất định phải nếm thử, nếu như lúc đó hấn dám không nghe theo, hừ hừ...

Tuyết Ông Tiên Sinh đột nhiên nói:

- Lần săn bắn này, Túc Tĩnh Vương dự định không để Linh Toa đi!

- A, vì sao?

An Bình Công chúa nghe xong, cái miệng nhỏ nhắn giương lên, có vẻ cực kỳ không thể tưởng tượng.

- Ta cũng đi theo phụ hoàng, đến lúc đó Toa Toa không đi, phụ hoàng khẳng định sẽ tức giận!

Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Công chúa, việc này không ảnh hưởng tới toàn cục, hoàng thượng mới tùy ý người tùy hứng hồ đồ một lần, bất quá lần đi săn mùa thu này, hoàng thượng có khả năng vì người tứ hôn, cho nên người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!

- Không, không có khả năng, người ta còn nhỏ, phụ hoàng sao có thể tứ hôn sớm như vậy!

An Bình công chúa nghe được tin tức này, có vẻ cực kỳ khiếp sợ, cũng có chút khủng hoảng, cực lực lắc đầu nói:

- Ta trở lại cung hỏi phụ hoàng một chút, tiên sinh người nhất định đang dọa bản cung!

Nói xong, tiểu công chúa Đường Linh Vận liền vội vàng cấp bách chạy ra ngoài.

Nhìn tiểu công chúa chạy ra khỏi cửa, Tuyết Ông Tiên Sinh than thở.

- Vương gia, hài tử này đích xác tuổi còn nhỏ, hoàng thượng sớm tứ hôn như vậy có phải là hơi nóng lòng nhất thời?

Lúc này, trong phòng truyền tới một thanh âm ục ục nghiêm.

- Việc này hoàng thượng đã sớm suy nghĩ trước sau rất lâu mới ra quyết định, bất quá việc Linh Toa, hoàng thượng cũng đã nhắc qua, chỉ là bản vương sợ nó thương tâm, vẫn do dự, vẫn chưa chặt đứt ý muốn của nó, lần này cũng là thời điểm nên chặt đứt sợi dây tình này rồi, trước đó để nó tới Lợi Châu quả thực là một quyết định sai lầm!

Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Vương gia, không cần tra xét hài tử Thiên Hà kia sao?

Lúc này, Túc Tĩnh Vương từ cửa chính sảnh chấp tay phía sau đi vào, thần sắc có chút ngưng trọng nói:

- Trải qua mấy ngày liên tục quan sát, bản vương phát hiện hài tử này xác thực thần bí khó dò, hơn nữa quan niệm tư tưởng cùng với tâm tính khác hẳn so với người bình thường, tương lai rất khó khống chế, sợ rằng không thể làm việc cho ta, bản vương cũng lo lắng giao Linh Toa cho người như vậy sẽ không tốt, vì vậy khi có thể cắt đứt thì cắt đứt!

- Vương gia, có câu nói ra, còn thỉnh Vương gia không nên phiền lòng.

- Tiên sinh cứ nói thẳng, không vấn đề gì! Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Để An Bình Công chúa tứ hôn cho trạng nguyên võ khoa Tiêu Dũng Tuấn, hoàng thượng không thương nghị với Định Hải Vương, hoặc là trước đó nói rõ, có thể phát sinh sự không tình nguyện hay không?

Túc Tĩnh Vương nhăn mi nói:

- Việc này ta cùng với hoàng huynh đã đề cập qua, nhưng ý tứ của hoàng huynh, An Bình công chúa là Mộng Phi sinh ra, mà Mộng Phi xuất xứ từ Mộng Thiên Đảo Sở Châu, hoàng huynh có ý định muốn kết thân với Định Hải Vương, kỳ thực cũng là từ manh mối cháu Định Hải Vương tới tham gia thi Hương nhìn được một chút manh mối, hoàng huynh chắc chắn nói, Định Hải Vương sẽ mừng rỡ đáp ứng hôn nhân này!

Tuyết ông Tiên Sinh nhún mày nói:

- Bên phía Hải Châu, trước kia tiên đế cũng đã từng nhiều lần ban thưởng hôn nhân cho các đời đảm nhiệm Định Hải Vương, nhưng đều bị uyển chuyển cự tuyệt, nhưng lần này nếu nói Định Hải Vương có ý định kết thân với hoàng thượng, nói rõ phía Hải Châu đã xây ra biến cố trọng đại nào đó, có thể Định Hải Vương đã...

Túc Tĩnh Vương nghe xong, thần sắc ngưng trọng, nói:

- Cũng không bài trừ khả năng Tiêu Thị phát sinh biến cố, bất quá việc này chờ khi hoàng huynh tứ hôn, từ phản ánh của Định Hải Vương có thể nhìn ra được một chút manh mối!

Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Vương gia, trong lòng tiểu quận chúa hiện tại đã có người thương nhớ, nhưng người không xem trọng Thiên Hà kia, việc này dự định như thế nào, nếu xử lý không tốt, sẽ nảy sinh ra rất nhiều chi tiết rắc rối!

Túc Tĩnh Vương nói.

- Việc này còn cần ta và Vương phi thương nghị một chút mới được, bất quá hiện tại cần phải cấm chúng qua lại, Linh Vũ chỗ nào, người đi nhắc nhở nó cẩn thận, tạm thời giấu Linh Toa trước vậy, chờ khi Đồ Suất trở về, bản vương sẽ tự mình bàn lại chuyện này một lần nữa!

113. Chương 113: Chọn Giai Tân

Hoàng thượng đích thân điểm danh hần, làm cho trong lòng Vân Thiên Hà rất nghi hoặc, có lẽ Đường Linh Toa không làm chuyện nhảm chán như vậy, rốt cuộc là người nào nhắc tới tên chính mình vào lỗ tai hoàng thượng đây?

Ngày hôm nay tại Tĩnh Vương Phủ, không nhìn thấy Đường Linh Toa, cũng không nhìn thấy Đường Linh Vũ, trong lòng Vân Thiên Hà cảm giác cổ quái, cũng nhiều ít có chút tiếc nuối, duy nhất một người bằng hữu là tiểu vương gia, song phương rất khó khăn mới gặp mặt nhau một lần, nếu cứ tiếp tục như vậy thì phần tình cảm hữu nghị này sẽ dần dần phai nhạt.

Mà Đường Linh Toa cũng không gặp mấy tháng liền, trong lòng có vài phần tưởng niệm, như vậy làm cho Vân Thiên Hà hơi có chút ngoài ý muốn, nữ hài tử mỹ lệ đứng cạnh ngay thẳng này không biết từ lúc nào đã đi vào trái tim chính mình, cư nhiên không phát hiện ra.

- Thiên Hà huynh, Thiên Hà huynh dừng chân...

Vân Thiên Hà đang cúi đầu suy nghĩ, để cho Vân Bôn tự mình bước đi trên đường cái, Vân Bôn rất thông minh, biết đường trở về, nhưng bỗng nhiên nghe được tiếng hô hoán, liền dừng suy nghĩ lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Lạc Như Đồ lúc này cùng đang cưỡi ngựa đi phía sau, bên cạnh hần còn có bốn vị gia tướng bảo vệ xung quanh một chiếc xe ngựa, rèm cửa sổ xe ngựa hơi nhắc lên một chút, nhìn thấy hần quay đầu liền lập tức thả xuống, Vân Thiên Hà đoán hần là muội muội Lạc Như Sương của Lạc Như Đồ.

- Di, Như Đồ huynh, người đây là rời phủ nha?

Vân Thiên Hà nhẹ kẹp bụng ngựa, Vân Bôn liền thà chậm vó, quay đầu nhìn sang Lạc Như Đồ đã đến bên cạnh, Ceng hần chạy song song chậm chậm.

Lạc Như Đồ gặp được Đồ Thiên Hà trên đường, cũng có vẻ tương đối vui mừng, thuận miệng nói:

- Thiên Hà huynh đệ, ngu huynh lần này định tới Quách phủ, bái phỏng Dự Chương huynh. Thiên Hà huynh đệ muốn đi đâu?

- A, ta vừa mới từ Tĩnh Vương Phủ ra. chuẩn bị về phủ đây! Vân Thiên Hà trả lời.

Lạc Như Đồ nói:

- Thiên Hà huynh đệ, mấy tháng không thấy, nếu như ngươi không có chuyện gì, không bằng cùng với ngu huynh đồng hành, chúng ta tới bái phỏng Dự Chương huynh một chút, chuyện lần trước, Dự Chương huynh cũng muốn tìm cơ hội gặp mặt người nói chuyện, nhưng vẫn chưa được, hiện tại trùng hợp, không bằng hôm nay đi, ý Thiên Hà huynh đệ như thế nào?

- Khụ, khụ...

Đúng lúc này, trong xe ngựa đột nhiên truyền tới tiếng kho khan của nữ hài tử cố ý phát ra, hình như có ý tứ muốn thị uy ngăn cản.

Vân Thiên Hà vừa nghe, cười cười nói:

- Ngày hôm nay tiểu đệ còn có chuyện, không bằng ngày khác tiểu đệ làm chủ, sẽ mời Dự Chương huynh và Như Đồ huynh nâng cốc nói chuyện, tâm sự thoải mái một lần!

Lạc Như Đồ nghe xong, hơi tiếc nuối gật đầu, ngược lại nghĩ tới một việc nói:

- Thiên Hà huynh đệ, lần trước khi ngươi tới bái phỏng, rốt cuộc là sử dụng phép thuật gì, có thể làm cho gia gia làm theo y như lời ngươi nói, mấy ngày liền thường xuyên nhắc tới ngươi, gần đây còn phát giận nói ta không chịu tới quý phủ chơi, không bằng ngày mai làm phiền Thiên Hà huynh đệ lại đến phủ nhà ta một chuyến?

Vân Thiên Hà gật đầu, trong lòng cười thầm, quả nhiên là một con trùng rệu lâu năm, không cần nghĩ liền đoán được bình rượu hân tặng đã có tác dụng rồi, bằng không Lạc Khai Dương không có việc gì làm sao nhắc tới hân đây?

Lại hàn huyên vài câu, đi nửa đoạn đường, nhân một đoạn đường vòng, sau khi ôm quyền thi lễ, Vân Thiên Hà liền chia tay mỗi người đi một ngã.

Vân Thiên Hà cười ngựa đi trên đường, mới đi không xa, liền nghe được tiếng động chiêng chống ngay ở phụ cận, nghĩ thầm có thể là cửa hàng nhà ai đó mở tiệc khai trương, đang làm hoạt động chúc mừng ai đó, cũng không dự định tham gia náo nhiệt, tiếp tục đi về phía trước. Bất quá tiếp tục đi được một đoạn đường, vòng qua một chỗ quẹo, mới phát hiện ra tiếng chiêng chống náo nhiệt kia ngay tại trên đường chính mình trở về phủ, ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy cách đó không xa có rất nhiều tụ tập vây xung quanh một tòa nhà sơn đỏ kết hoa rực rỡ, trước cửa bằng hiệu treo hồng hoa, dùng vải đỏ bao phủ, chuẩn bị yết hồng kinh doanh ba tầng lầu, đều rất ồn ào náo nhiệt.

Vân Thiên Hà chú ý tới, những người tụ tập phía trước tòa nhà này, đại đa số đều có tuổi tác còn rất trẻ, khí thế ngất trời nghị luận cái gì là "pháo đầu thối", "đệ nhất mỹ nhân", "đặc biệt giai tân", các loại đề tài khác nhau, có vẻ vô cùng hưng phấn, chỉ là nhìn nhân thần cấp thiết của những người này, có thể thấy được chính là muốn ăn uống, xem ra nhà hàng vừa mới khai trương này rất hiểu cách quảng cáo và tuyên truyền rộng rãi như thế nào, cũng rất tạo thế.

Bất quá các loại sinh ý của cửa hàng vừa mới khai trương, cho dù nhìn có náo nhiệt hơn nữa, có hoạt động bán hàng hạ giá, Vân Thiên Hà cũng không khơi dậy nổi hứng thú, ngược lại nghĩ rất buồn chán, vì vậy liền giục ngựa né sang một bên muốn vượt qua.

- Mau nhìn, đi ra rồi, đi ra rồi...

Đúng lúc này, trên lầu hai tòa nhà, một cánh cửa mở ra, một nữ tử mặc quần áo hoa màu xanh nhạt, vóc người gợi cảm xinh đẹp, trên mặt che lụa mỏng màu xanh, trong tay cầm một chiếc tú cầu màu đỏ thắm, bên cạnh nàng còn có hai vị thị nữ lớn lên rất xinh đẹp mỹ lệ, nhất thời làm cho đám người bên dưới giống như những con gà chọi sắp vào cuộc đấu, đều kích động kêu ta, tình cảnh có chút náo loạn.

Sau khi nữ tử áo xanh này đi ra, dùng đôi con mắt đen nhánh quét nhìn xung quanh một chút, nhưng nhân thần đảo qua Vân Thiên Hà đang giục ngựa muốn lướt qua, chưa từng liếc mắt nhìn nàng lấy một lần, đột nhiên nhân thần liền dừng lại tại chỗ, nhìn thấy hân đang sắp rời khỏi, liền mạnh mẽ ném tú cầu trong tay đi.

Đám người bên dưới lúc này triệt để yên tĩnh lại, rất nhiều người đều giơ cao hai tay, ngửa đầu, hy vọng tú cầu kia có thể rơi xuống đầu chính mình, đoạt được tú cầu.

Thế nhưng tú cầu kia tựa hồ như có một con mắt, thẳng tắp từ phía trên đầu đám đông bên dưới bay qua, dư thế không giảm, hơn nữa tốc độ bay rất nhanh, hình như phía sau có cơn gió nhẹ tinh nghịch thổi, giống như quả thiết cầu bay về phía Vân Thiên Hà đang giục ngựa tăng tốc xa xa.

Thời điểm Vân Thiên Hà giục ngựa vượt qua, cảm giác tú cầu kia cứ nhiên bay về phía chính mình, hơn nữa dư thế không dứt, giống như quả thiết cầu vậy, hơi kinh ngạc, thầm nghĩ nữ tử này không chế lực lượng rất tốt, cứ nhiên có thể ném một quả tú cầu nhẹ như vậy tới tận chỗ chính mình, xem ra nữ tử này chắc chắn có công phu rất cao.

Nhưng mắt thấy tú cầu kia bay về phía chính mình, trong lòng Vân Thiên Hà rất không hiểu, nhanh chóng liếc mắt nhìn nữ tử trên lầu hai kia, bàn tay xua nhẹ, tú cầu giống như bị một bức tường không khí cản lại,

tốc độ dần dần chậm rãi, ngay khi cách hần chỉ còn chừng một thước, đột nhiên rơi xuống mặt đất.

Ném trượt rồi, hay là có ý định ngăn cản đây?

Lúc này tất cả mọi người đều quay sang không giải thích được trường mắt nhìn Vân Thiên Hà, có ước ao, cũng có đổ kỵ, thậm chí có ánh mắt như phun lửa, hận không thể cắn xé hần nuốt vào trong bụng.

Cũng có người lên tiếng nghị luận.

- Tiểu tử này là ai nha? Rốt cuộc hần có hiểu quy củ hay không, tú cầu kia bay tới người nào chính là người đó đoạt được, há có thể tùy ý ngăn trở?

- Buồn bực, đệ nhất mỹ nhân muốn tìm một giai tân, như thế nào lại chọn một mao đầu tiểu tử chưa dứt sữa, tiểu tử này rõ ràng ngay cả quy củ cơ bản nơi Phong Nguyệt cũng không hiểu!

- Hắc hắc, hay là tiểu tử này là một chim non, có thể bồi rồi ngưng ngưng!

Đúng lúc này, trong tòa nhà kia có mấy tên hào nô thân thể khỏe mạnh chạy ra, nhanh chóng tới trước người Vân Thiên Hà, ngăn cản lối đi.

Một vị hào nô rất lễ phép ôm quyền nói:

- Vị tiểu ca này, dựa theo quy củ của chúng ta, chỉ cần tú cầu bay về phía người nào, mặc kệ người đón hay là không đón, hoặc có ý định ngăn cản, nhưng đều tính người là người được chọn, coi như là giai tân đặc biệt thứ nhất của tiểu thư chúng ta, mà khởi đầu tốt đẹp của chúng ta cũng là do tiểu ca người tự mình đến yết kiến, xin mời!

114. Chương 114: Tô Tuyệt

Lần thứ hai quay đầu liếc mắt nhìn lên nữ tử mặc lục y trên lầu hai, nàng kia rõ ràng chính mình cho tới bây giờ chưa từng gặp qua, vì sao nàng lại cố ý nhằm vào chính mình, có mục đích gì đây?

Đã như vậy, không bằng đi thử xem nữ tử này rốt cuộc muốn làm gì.

Một vị hào nô nói:

- Vị công tử này, Giang Nam đệ nhất danh lâu chúng ta khai trương tại Kinh Thành, những tài tử phong lưu mộ danh đến đây ngày hôm nay, có cả vương công quý tộc, có thể nói đều là hướng về phía Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, Tô Tuyệt tiểu thư của chúng ta!

Vừa nói, hào nô vừa có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn nữ tử trên lầu hai, lại nói tiếp:

- Thế nhưng công tử, nếu như tiểu thư nhà chúng ta đã có ý định ném tú cầu chọn công tử, nói rõ tiểu thư nhà chúng ta đối với công tử có ưu ái, có vài phần kính trọng, mong công tử giúp người đạt nguyện, chỉ làm giai tân một lần cũng có sao đâu?

- Chỉ là yết thái thôi sao?

Vân Thiên Hà nghe nói, chỉ thuận miệng hỏi một câu, mà một hào nô trong đó đã bước lên tự động dắt cương ngựa đi về phía tòa nhà, vừa đi vừa nói:

- Công tử, người có thể không biết, nơi phong nguyệt khai trương ngày đầu tiên, phàm là tiểu tử danh lâu chọn ai đó làm giai tân thì người đó sẽ được coi như khách quý, tại bản lầu miễn phí toàn bộ, nhưng lại có thể dùng danh lâu tiểu thư cùng nhau tâm tình thi từ, phàm rượu luận văn, du hí xạ nghĩa, phong hoa tuyết nguyệt, càng có cơ hội nhìn thấy mặt mũi tiểu thư danh lâu, chính là một khởi đầu tốt đẹp, nhưng là lúc mở đầu cho các tiểu thư bắt đầu tiếp khách, vì vậy có ý nghĩa tương đối đặc biệt.

Một vị hào nô khác lại cười nói:

- Tiểu huynh đệ có điều không biết, những nơi phong nguyệt cao cấp như chúng ta, rất nhiều tiểu thư nổi danh đứng đầu bảng, bán nghệ không bán thân, có đôi khi ngay trong ngày đầu tiên khai trương danh lâu đã được các quý khách đặc biệt chuộc thân mang đi, điều này coi như một câu chuyện tốt đẹp truyền tụng trong giới danh lâu chúng ta, được mọi người ca tụng!

Trong lúc nói chuyện, Vân Thiên Hà đã bị mấy tên hào nô dẫn tới trước danh lâu, lúc này trước danh lâu có rất nhiều người đứng nhìn vào Vân Thiên Hà, có ước ao, có đổ kị, thậm chí còn có người ngấm tới ngấm lui trên người hắn, nhân thân đậm đặc, tựa hồ là người nào đó cổ quái, đối với những kẻ như thế này, Vân Thiên Hà liền đánh một ánh mắt bằng hàn nhìn qua, thân thể người này lập tức chấn động lạnh lẽo, cảm như hén lùì cổ lại.

Làm giai tân đặc biệt, cổ kim nội ngoại tính nhất cũng không khác biệt gì nhiều. Vân Thiên Hà cùng với hai tên hào nô đi qua cửa danh lâu phía trước có đặt một chiếc bàn, bên trên còn có hai chiếc khay gỗ, trên khay gỗ đặt một khối hoa hồng tiên điểm bằng vải đỏ, chính là lúc chờ người làm cuộc giao dịch đầu tiên.

Thấy tình cảnh này, nghe một vị hào nô giải thích, trong lòng Vân Thiên Hà có chút cổ quái, đây chính là "khai bàn" sao? Hắn nhớ kỹ, trên thị trường chứng khoán kiếp trước cũng có cách nói "khai bàn" như thế này, lẽ nào bởi vì vậy mà có khơi nguồn của câu này?

Lúc này, một gã trung niên nhân có cái đầu nhỏ, con mắt nhỏ, tai dài, mặc trang phục cấp bậc tổng quản, từ trong danh lâu cười tủm tỉm đi ra, phía sau hắn có hai nữ tử tư thái thướt tha, vóc người đầy đặn gợi cảm, pha lẫn vẻ thực nữ phong vận, nhìn không ra tuổi tác, nhìn trang sức y phục, hẳn là hai nhân vật thuộc tầng lớp lãnh đạo cấp cao của danh lâu này.

Tiếp sau đó là mấy thị nữ tiểu tỷ dung mạo xinh đẹp, phảng phất như đã trải qua một thời gian huấn luyện cẩn thận, mỗi người bưng trong tay một cái khay gỗ, cùng dùng vải đỏ phủ lên trên, không biết bên trong là cái gì.

Lúc những người này lên sân khấu, mọi người bên ngoài đã có chút gây rối xôn xao, chỉ thấy mấy nữ tử trang phục khác nhau, mà phối trí trang phục vô cùng đặc sắc, nhưng tất cả đều có vóc người gợi cảm xinh đẹp, duyên dáng đầy đặn, đều mang khăn che mặt, nhất thời làm cho đám sắc lang bên ngoài giống như lên cơn động dục, bắt đầu phát ra những tiếng lang hú ầm ĩ...Vân Thiên Hà liếc mắt, mà xung quanh hắn cũng không có bao nhiêu người, lúc mấy nữ tử mang theo khăn che mặt bước lên sân khấu, xung quanh rất nhanh bị dồn lại chật như nêm cối, ngàn vạn con mắt đều chú ý tập trung lên người những nữ tử này, hận không thể có đôi con mắt nhìn xuyên qua mọi thứ, con người đều nhanh chóng thẳng thắn rồi, tuy rằng đại đa số người nơi đây không có cơ hội tiến vào tiêu phí, thế nhưng có thể nhìn thấy phong thái mỹ nữ danh lâu, cũng coi như được một lần hưởng tiên điểm phúc rồi.

Đùng đùng đoàng đoàng...

Lúc này có một hào nô đột nhiên đi châm ngòi pháo, tiếng pháo nổ đùng đoàng vang lên, vị tổng quản kia hít mắt lại sửa sang quần áo, lúc này mới bước lên đài cao, lên tiếng nói:

- Hôm nay Giang Nam đệ nhất danh lâu Thịnh Tuyết Lâu khai trương tại Kinh Thành, được các quý khách bằng hữu tới ủng hộ...

Vị tổng quản này nói một đồng lớn các ngôn từ khác nhau, vừa ca ngợi vừa câu thơ vân vân, nhưng lời nói có chút linh hoạt khéo léo, tài ăn nói rất cao làm người khác phải tán thưởng, khi cuối cùng đến lượt các mỹ nữ bước lên đài cao, có thể nói tình cảnh hoàn toàn đạt tới cao trào.

Vân Thiên Hà nhìn vị tổng quản này một chút, phát giác hắn xác thực là một kẻ có tài diễn thuyết rất cao, hơn nữa có thể kích thích bầu không khí nóng lên, từ biểu hiện đám người gần đó xem ra, đều là một bộ dạng vui sướng ngược nhìn, nóng lòng muốn thử.

Nhất là tại cuối cùng, khi vị tổng quản này kể lại câu chuyện về vị Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, Tô Tuyết tiểu thư, cũng mời nàng lên đài cao, cùng với giai tân nàng đã chọn cùng nhau yết thái Thịnh Tuyết Lâu, lúc này phía dưới đã có chút hỗn loạn, rất nhiều kẻ giống như gà chọi sắp vào cuộc đấu, lang hú không ngừng, tất cả đều làm cho bầu không khí buổi lễ khai trương ngày hôm nay lên tới đỉnh cao nhất.

Lúc này, ngay trong tình cảnh ngàn vạn con mắt nhìn chăm chăm, mấy thị nữ trên lầu hai đột nhiên đi ra, trong tay mỗi người đều cầm một lẵng hoa, bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn nắm từng nắm cánh hoa, tung tay xuống dưới lầu, trong nhất thời cả không gian đều là đầy trời phiêu linh, làn gió thơm thoang thoang.

Mọi người đã ngừng hô hấp lại, ngay trong cánh hoa đầy trời đi, lúc này cửa lớn danh lâu lại một lần nữa mở, chỉ thấy một vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương bước ra, cho dù nàng mang theo khăn che mặt, không nhìn

thấy rõ ràng hình dáng, thế nhưng chỉ cần khí chất tuyệt sắc khuynh thành bên ngoài đã làm cho mọi người ở đây bị hấp dẫn thật sâu.

Lúc này toàn bộ không gian đột nhiên rơi vào cảnh yên tĩnh không tiếng động, tựa hồ chỉ nghe thấy tiếng gió thổi, tại thời điểm này, một ít người trừng lớn hai mắt, chăm chăm nhìn vào Tô Tuyết, thanh âm nuốt nước bọt vang lên có thể nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Tô Tuyết lên sân khấu, thay đổi một bộ quần áo mới, lúc này nàng mặc bạch y trắng như tuyết, váy đẹp lay động, bàn chân nhỏ xinh bước đi, giống như là tiên tử từ trong bức tranh đi ra, hoặc như tinh linh nhảy múa giữa nhân gian, dẫn tâm tình người khác bị hút vào trong đó.

Mà khi nàng bước lên sân khấu, bước chân dừng lại, giống như một đoá bạch liên trên đỉnh tuyết sơn nở rộ, có vẻ rất tịch mịch, mang theo một cổ cao ngạo nhàn nhạt, trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lại khiến người khác muốn chạm vào đầu ngón tay của nàng, cao nhã muốn người khác phải quỳ xuống dưới váy của nàng, thực giống như một chuỗi các mẫu thuẫn kết hợp thành một thể.

Mỗi một cử động nhỏ nhất của nàng đều biểu hiện ra ngoài khí chất hoàn mỹ khác nhau, xác thực có thể khuynh đảo nam nhân, thu hút si mê, từ trong ánh mắt mê đắm không thể tự kiềm chế được của đại đa số người dưới đài, cùng với thần tình si mê không tỉnh, có thể thấy được mị lực của vị Giang Nam đệ nhất mỹ nhân này, đủ làm cho người khác rơi vào cảnh trầm luân.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang bị che bởi một lớp khăn mỏng, như vậy đã kinh sợ hoa thơm cỏ lạ, oanh động toàn trường, nếu như lộ ra hình dáng thực sự thì sẽ là bộ dáng gì nữa đây?

Rất nhiều người không thể suy nghĩ được gì, hô hấp của bọn họ hầu như dừng lại, lúc này Vân Thiên Hà đứng giữa sân khấu, vẻ mặt không chút biểu tình, nhàn thần đạm mạc, đôi con mắt sáng như sao trở thành mục tiêu cho hàng trăm, hàng nghìn cặp mắt đổ kỵ, lúc này giống như có vô số mũi nhọn sắc bén đồng loạt phóng về phía hắn, hận không thể xé nát hắn thành từng mảnh nhỏ.

115. Chương 115: Yết Thải

Quan sát gần gũi, càng làm cho nàng cảm thấy hiếu kỳ, người này rốt cuộc là dạng người như thế nào, vì sao lại mang tới cho nàng một loại cảm giác kỳ quái, hắn và thế giới này có chút không hợp với nhau.

Thế nhưng tiếp tục nhìn hắn vài lần, lại phát hiện ra hắn căn bản chưa từng liếc mắt nhìn chính mình một lần, cho dù nhàn thần có liếc mắt về phía nàng, thế nhưng nhàn thần đạm mạc này, biểu tình lạnh lùng lại làm cho trong ánh mắt nữ tử mang theo một chút uất nộ, tâm tình hắn thực sự là như vậy, hay là giả vờ, nếu như thực sự giả vờ mà nói, hừ hừ, nhìn bản tiểu thư sẽ thu thập người như thế nào.

Tâm tình lúc này của Vân Thiên Hà, xác thực là một mảnh không minh, lần trước khi nhìn thấy Kinh Thành đệ nhất tài nữ Túc Dao, hắn đã lĩnh giáo một lần lực sát thương cường đại và mị lực khủng khiếp mà vị mỹ nữ đứng đầu bảng các nơi phong nguyệt này bày ra, trong lòng hắn từ đầu cho tới bây giờ vẫn luôn luôn bảo trì sự cảnh giác đối với người được gọi là Giang Nam đệ nhất mỹ nữ, Tô Tuyết tiểu thư này.

Khi tiếp cận gần, luôn luôn có một loại trực giác cổ quái, nữ tử này, tuy rằng dung mạo và khí chất khác xa so với Túc Dao, thế nhưng hai nàng lại có một chỗ tương đối giống nhau, đó chính là bản chất hai nàng, hai nàng hắn là cùng một loại người, đều mang theo khí tức làm người khác không thể phỏng đoán được có thể mang tới cho hắn cảm giác nguy cơ bản năng và cảnh giác đối với nữ nhân.

Từ khi tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh thành công giai đoạn thứ nhất, Vân Thiên Hà còn chưa tí mảy may thể hội tầng tinh kinh thứ nhất mang tới cho mình những biến hóa như thế nào.

Thế nhưng vào lúc này, tại lúc Tô Tuyết bước lên trên đài cao, hắn chỉ liếc mắt nhìn nàng một chút, liền cảm giác được tinh kinh tạo cho hắn biến hóa, không chỉ là cảnh giới tu vi có bước thăng hoa, hơn nữa ngay cả tâm tình cũng thăng hoa, chỉ cần hắn vận dụng Thần Ý Quyết kết hợp với loại tâm tình thăng hoa này, nhìn lại Tô Tuyết một lần nữa, cư nhiên phát hiện ra, nàng bất quá chỉ là một cụ hồng phấn khô lâu mà thôi.

Vì vậy, mới có nhân thần đậm mạc và biểu tình lãnh đạm mà Tô Tuyết nhìn thấy kia, tin tưởng bất cứ kẻ nào khi nhìn thấy một bộ xương khô, đều sẽ không có biểu tình gì phong phú.

Nếu như trong lòng đã biết nữ tử này và Túc Dao có thể là cùng một loại người, như vậy Vân Thiên Hà cũng không còn muốn đi nghiên cứu tâm tình, nữ tử này cố ý thông qua ném tú cầu để dẫn chính mình tới nơi này, tất nhiên là có mục đích nào đó, mặc kệ nàng xuất phát từ mục đích gì, cẩn thận ứng phó là được.

Đúng lúc này, vị tổng quản kia cao giọng tuyên bố nghi thức yết thái chính thức bắt đầu, liền thấy hai tỷ nữ bưng hai chiếc chậu mạ vàng bước tới, phân biệt đứng trước mặt hai người.

Chỉ thấy Tô Tuyết đưa đôi ngọc thủ nhỏ bé trắng trẻo vào trong chậu nước, hơi rửa qua bàn tay một chút, rồi nhanh chóng cầm lấy một chiếc khăn mặt mềm mại lau khô.

Vân Thiên Hà nhìn cảnh này, liền học tập theo, nhưng khi đưa tay vào trong chậu nước rửa rày lại làm cho bọt nước bắn ra bốn phía, một ít thư sinh tài tử bên dưới nhìn thấy hình ảnh này đều nhú mày lại, thảm máng máng phu.

Sau khi lau khô, hai vị tỷ nữ liếc mắt ngắm nhìn Vân Thiên Hà thật nhanh, cười duyên rồi đi, tiếp theo Tô Tuyết đi tới chính giữa đài cao, đứng trước một mặt chiếc bàn dài, dùng nhân thần đánh sang ra hiệu cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cũng bước tới, đi tới trung ương đài caom dừng lại tại một đầu khác, đưa tay nắm lấy một góc mảnh vải màu hồng, còn không chờ Tô Tuyết có động tác gì, liền mạnh mẽ lôi kéo, có vẻ mười phần thô bạo, một điểm văn nhã cũng không có, liền nghe thấy bên người liên tục vang lên tiếng hừ nhẹ, máng to hấn phá hủy phong cảnh, đường đột giai nhân, đã khinh bỉ hấn tới cực điểm, nhưng cũng ước ao đổ kỵ hấn tới đỏ mắt, bởi vì rất nhiều người nhìn thấy Tô Tuyết tại thời điểm đó trong nháy mắt bày ra một cỗ mỹ lực khác thường vô cùng mê người, nàng dĩ nhiên liếc mắt quét ngang nhìn Vân Thiên Hà, nhân thần này quả thực muốn lấy cái mạng già, cũng như ngừng lại trong lòng rất nhiều người, thật khó có thể bình tĩnh lại được. Khi lật mảnh vải màu hồng che khay gỗ ra, chỉ thấy trên khay gỗ có một chiếc gậy ngọc chế tác mười phần tinh xảo, Vân Thiên Hà nghĩ thầm, thoát nhìn tình hình hiện tại, hấn là giống như kiếp trước, cất bằng khánh thành cửa hàng hay gì đó, chỉ là chiếc gậy ngọc này hấn là chỉ dùng để lật mảnh vải đỏ bao phủ trên bảng hiệu kia.

Bất quá lúc này, Tô Tuyết đột nhiên đoạt trước, bàn tay nhỏ bé xinh đẹp cầm gậy ngọc, sau đó dùng đôi mắt đẹp đen nhánh lần thứ hai quét ngang liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, liền xoay người, phiêu phiêu đi xuống cửa lớn, nhân thần ra hiệu ý bảo hấn cùng theo.

Vân Thiên Hà thấy chỉ có một cây gậy ngọc, nếu như đã bị Tô Tuyết cầm trước, cũng lười để ý tới một bước nghi lễ cuối cùng này, liền chuyển bị bước xuống đài.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, vị tổng quản kia cười cười đi tới trước mặt Vân Thiên Hà nói:

- Vị công tử này, nghi thức yết thái cuối cùng này, còn cần người và Tô Tuyết tiểu thư cùng nhau hoàn thành, công tử có thể cầm lấy một đầu gậy ngọc, đương nhiên cũng có thể cầm lấy bàn tay Tô Tuyết tiểu thư...

Lời này vừa nói ra, nhất thời bên dưới ồ lên xôn xao, rất nhiều người thanh niên nghe được Vân Thiên Hà cư nhiên có thể chiếm được tiện nghi, cầm ngọc thủ tuyết trắng kia, ngọc thủ mềm mại trơn nhẵn, vô cùng cảm giận bất bình, thậm chí có người hung hăng giậm chân, bầu không khí lại một lần nữa rối loạn, nếu như không có người ngăn, sợ là đã sớm có người nhảy lên đài cao phát động khiêu chiến đối với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cũng không bối rối, nghe xong lời này, liền đi tới trước cửa lớn, hấn so với Tô Tuyết cao hơn hai cái đầu, khi đứng chung một chỗ, Tô Tuyết có chút cảm giác như chim nhỏ nép vào người, lúc này trong đôi mắt đẹp hơi hiện ra một tia ngượng ngùng, Vân Thiên Hà đứng rất gần nàng, có thể nghe được tiếng tim nàng đập càng lúc càng nhanh hơn.

Đột nhiên Vân Thiên Hà ngay lúc Tô Tuyết cầm gậy ngọc nâng lên, mạnh mẽ cầm ngọc thủ xinh đẹp của nàng, mạnh mẽ nâng lên, Tô Tuyết có chút kinh hoảng, kinh hô một tiếng, cảm giác ngọc thủ của chính mình giống như bị một chiếc kim sắt đầy lực lượng kẹp chặt, tại thời điểm nàng còn chưa hồi phục lại tinh

thần, Vân Thiên Hà đã kéo theo nàng, nhanh chóng đưa lên cao gậy mảnh vải hồng bao phủ trên tấm biển hiệu.

Mà ngọc thủ trắng mịn mềm mại, truyền tới cảm giác giống như điện kích, cũng làm cho trong lòng Vân Thiên Hà vừa động lập tức thả bàn tay nàng ra, gậy ngọc kia vẫn còn nắm chắc trong tay nàng.

Lúc tấm vải màu hồng được kéo ra, chỉ thấy một mặt tấm biển có viết ba chữ lớn cứng cáp.

”Thịnh Tuyết Lâu”

Lúc này tiếng pháo lần thứ hai vang lên, thế nhưng bên dưới đã vô cùng náo động tiếng chửi ầm ĩ vang lên không dứt, đều chỉ trích Vân Thiên Hà là thô man mắng phụ, không hiểu gì là thương hoa tiếc ngọc, thế nhưng trong tiếng la mắng ồn ã này, rất nhiều người có thể cảm nhận được rõ ràng vị đạo ê ẩm, chua chua.

Yết thái qua đi, Thịnh Tuyết Lâu cũng đã đến lúc mở cửa đón khách, mấy nữ tử xinh đẹp đã bước vào trong danh lâu, Tô Tuyết thì đi tới giữa sân hơi khom lưng hướng về phía mọi người tạ ơn một tiếng, cuối cùng đôi mắt đẹp một lần nữa trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, liền nhẹ nhàn phiêu phiêu bước đi, nhanh chóng quay về.

Đám người bên dưới đã sớm bị khiêu khích tới dục hỏa sôi trào, gào khóc kêu gọi không ngừng, ngay lúc tổng quản tuyên bố Thịnh Tuyết Lâu chính thức tiếp khách, mỗi một người giống như đầu lang đục, điên cuồng dùng mãnh tiến vào Thịnh Tuyết Lâu, thiếu chút nữa phá hỏng cửa lớn.

Vị tổng quản hí mắt nhìn thấy cảnh khách hàng hóa bạo, đoàn người phía sau nối tiếp phía trước dùng mãnh tiến vào, cười đến mức không khép miệng lại được.

Mà Vân Thiên Hà đứng bên cạnh hấn ngược lại cũng không nóng lòng nhắc chân, đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

- Lão bản, có thể nhập cổ (góp cổ phần) không?

116. Chương 116: Lời Mời Thần Bí

Vị tổng quản hí mắt có chút kinh ngạc quay đầu nhìn.

Thấy Vân Thiên Hà không giống như đang nói đùa, liền lộ vẻ mặt khó khăn, cười làm lành nói:

- Vị công tử này, bề nhân cũng không phải là lão bản cao nhất của Thịnh Tuyết Lâu này, đề nghị của người ta không thể làm chủ được!

- Vậy đại lão bản của các người là ai, có thể dẫn ta gặp mặt một chút? Vân Thiên Hà lại nói.

- Công tử, thực sự xin lỗi, đại lão bản của chúng ta không có mặt tại Kinh Thành, sợ rằng không tiện thông báo, vạn mong thứ lỗi!

- A, vậy quên đi!

Vân Thiên Hà chỉ là thuận miệng nói mà thôi, hấn cũng không trông mong vào việc có thể nhìn thấy vị đại lão bản đứng sau màn Thịnh Tuyết Lâu này, ngay cả Tụ Hương Lâu kia để hấn tra xét lâu như vậy mà không có một chút đầu mối mang tính đột phá nào, huống chỉ là Thịnh Tuyết Lâu vừa mới khai trương ngày hôm nay.

- Công tử, làm vị khách quý đặc biệt ngày hôm nay, toàn bộ tiêu phí của người tại Thịnh Tuyết Lâu đều miễn hết, dựa theo quy củ, Tô Tuyết tiểu thư sẽ không tiếp khách, bất quá người là ngoại lệ, người hiện tại không đi vào cùng với Tô Tuyết tiểu thư nâng cốc ngôn hoan, đàm văn luận võ, hưởng thụ một phen sao? Cơ hội này rất khó có được a!

Tổng quản cười tủm tỉm nói.

- Không có hứng thú!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt bỏ lại một câu nói, nhìn thấy mọi người dưới đài đã giải tán hết, thở ra một hơi dài, lúc này mới đi xuống đài, trong một đôi con mắt như phun lửa, nghênh ngang rời khỏi.

Tại Kinh Thành, những nơi ăn chơi phong nguyệt xác thực là một ngành kinh doanh đạt lợi nhuận kếch sù. Nhưng Vân Thiên Hà biết, loại ngành kinh doanh lợi nhuận kếch sù như thế này, không phải cứ có tiền là mở được, còn phải có chỗ dựa vững chắc sau lưng và mối quan hệ nhân mạch lẫn buôn bán không lờ, những ngành buôn bán lợi nhuận cao nhất định có kẻ tranh nhau chảy máu đầu, nhất là một nơi tranh đoạt không ngớt như Kinh Thành.

Hiện tại khung xương cơ bản của tổ chức Viêm Hoàng đã được dựng lên, thế nhưng dùng tiền giống như nước chảy, Vân Thiên Hà mới đến Kinh Thành mang theo hơn một trăm vạn lượng bạc, hiện tại đã sớm tiêu sạch sẽ, sau đó còn từ phía Lợi Châu quay vòng một ít đến, thế nhưng hiện tại vẫn thiếu dùng, hiện tại tại còn chưa tới cuối năm, phần kế hoạch thương nghiệp hắn đưa ra mới chỉ thực hiện được mấy tháng mà thôi, hiệu quả chưa thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ có sang năm có tiền lời, lúc đó hắn mới có cung ứng tiền bạc năm trăm vạn lượng hàng năm.

Vì vậy hiện tại hắn chính là một kẻ nghèo hèn hận không thể vẽ ra tiền, trong thời gian một năm, phải nghĩ biện pháp kiếm một chút, chỉ có như vậy thì tổ chức Viêm Hoàng mới có thể vận chuyển thuận lợi được.

Đang lúc Vân Thiên Hà muốn rời đi, đột nhiên giật mình cảnh giác, phát hiện có người theo dõi.

Vốn định trách thoát khỏi kẻ đang theo dõi kia, thế nhưng khéo mắt lơ đãng nhìn qua, người nọ cứ nhiên quang minh chính đại theo dõi hắn, mà hiện tại đang chạy chậm tới gần, xem ra không giống như là theo dõi, mà là muốn đến gần nói chuyện.

Vân Thiên Hà nhìn thấy người này chảy đầy mồ hôi, bộ dáng mệt mỏi thờ phì phò, không khỏi cười thầm, còn có kiểu theo dõi như vậy hay sao, bước đi của chính mình cũng không giống như là quá nhanh.

Vì vậy liền ngừng lại, chờ người này chạy tới gần, Vân Thiên Hà liền hỏi:

- Người theo dõi ta, có ý đồ gì?

Người này thở hổn hển nói:

- Bước đi của công tử thật nhanh, tiểu nhân dốc sức đuổi theo, thế nhưng hầu như không thể đuổi kịp được, tổng quản nhà chúng ta có việc muốn nói chuyện với công tử!

- Ta có đi nhanh như vậy sao?

Trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, bất quá liền bị lời nói của gã đại hán này hấp dẫn.

- Tổng quản nhà các người là ai?

Vị đại hán kia nói:

- Tổng quản nhà chúng ta chính là người mà công tử vừa mới nói chuyện, tiểu nhân cũng là một tạp dịch trong Thịnh Tuyết Lâu, tổng quản nói, nhị lão bản nhà chúng ta muốn gặp người!

- Nhị lão bản?

Vân Thiên Hà hơi nheo lại con mắt, nghĩ thầm, chính mình thuận miệng nói muốn nhập cổ, không ngờ vị tổng quản kia nói với nhị lão bản bọn họ, lại càng không ngờ tới chuyện coi như thực sự, vậy nhị lão bản này là nhân vật như thế nào?

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà quyết định đi xem một chút, nhị lão bản này rốt cuộc là thần thánh phương nào, liền hướng về phía đại hán kia nói:

- Vậy thì làm phiền người dẫn đường!

Nói là vị đại hán kia dẫn đường, nhưng trên thực tế, Vân Thiên Hà vẫn đi đứng trước vị đại hán kia, mặc dù Vân Thiên Hà cố ý thả bước chậm hơn bình thường, thế nhưng vị đại hán kia phải chạy chậm mới có thể vượt qua được hắn.

Trong lòng Vân Thiên Hà âm thầm kinh ngạc, cảm ứng chính mình một chút, không khỏi kinh hãi, từ lúc nào chính mình bước đi, thân thể lại trở nên nhẹ nhàng như chim yến, thực giống như đang phiêu diêu trên mây, đương nhiên trong mắt người ngoài thì bước tiến vô cùng nhanh, nhưng chính bản thân Vân Thiên Hà

cảm ứng phát hiện, hần bước mỗi một bước, tối thiểu vượt qua khoảng cách hai thước, chính mình hầu như không hề cảm nhận được bất cứ trọng lượng gì, hình như trong không khí có một cỗ lực lượng thần bí nâng bước chân của hần vậy, làm cho hần không thể nào tưởng tượng nổi.

Lẽ nào tu luyện thành công Vô Lượng Tinh Kinh giai đoạn thứ nhất đã tạo ra một số chuyển biến hay sao? Tỉ mỉ ngẫm lại một hồi, xác thực chính là như vậy.

Lần thứ hai đi tới Thịnh Tuyết Lâu, chỉ thấy vị tổng quản kia cúi đầu khom lưng, tựa hồ có chút quá mức nhiệt tình, lại cảm thấy hơi kỳ quái, Vân Thiên Hà thầm nghĩ, lẽ nào lại có âm mưu nào đó hay sao.

- Công tử, nhị lão bản nhà chúng ta muốn gặp người, xin mời đi theo ta!

Thần tình tổng quản có vẻ rất cung kính, hần cũng không dẫn Vân Thiên Hà vào Thịnh Tuyết Lâu, mà là dọc theo con đường nhỏ bên cạnh Thịnh Tuyết Lâu, đi qua con đường cái đối diện, quẹo qua một ngõ nhỏ, tiếp tục đi trong ngõ nhỏ chừng mười mấy lần hô hấp, liền dừng lại trước một nhà dân bình thường.

Tổng quản chạy tới trước cửa, đưa tay gõ mạnh, chỉ thấy cánh cửa kẹt một tiếng liền mở ra, lộ một khuôn mặt xinh đẹp, là một tiểu thị nữ hơi chút béo mập khả ái, buộc tóc hai bên, tiểu thị nữ nhìn lướt qua xung quanh, ngấm tổng quản vài lần, ánh mắt dừng lại trên người Vân Thiên Hà quan sát một hồi, lúc này mới mở cửa.

- Xin mời!

Tổng quản tạo thủ thế mời, có vẻ rất cung kính, Vân Thiên Hà liền bước trước vào trong.

Nhà cửa được quét tước rất sạch sẽ, lúc tiến vào cửa lớn, là một khu vườn rộng, có thể ngửi thấy mùi thơm ngát nhàn nhạt theo làn gió thổi, làm tinh thần thấy sáng khoái, bên cạnh là vườn ươm, bên trong trồng một ít hoa thơm cỏ lạ, xung quanh đủ kiểu dáng cây cối, sắp xếp rất chỉnh tề.

Dọc theo con đường nhỏ giữa khu vườn, đi qua một cổng tò vò, thế nhưng khi Vân Thiên Hà bước tới gần cổng tò vò, liền cảm giác được có một ánh mắt ẩn chứa địch ý dày đặc tập trung lên xung quanh, đồng thời trong cổ họng còn phát sinh thanh âm ô ô, hiển nhiên đây không phải là con người, hần là một loại cầm thú canh cửa nào đó.

- Công, công, công tử, xin mời người tự đi vào, tiểu nhân không tiện, xin cáo lui trước...

Thời điểm tổng quản nói câu này, trán đổ đầy mồ hôi, hơn nữa thần sắc cũng có chút kinh hoảng sợ hãi, nhất là khi nhìn vào trong cổng tò vò, mang theo vẻ e ngại, lúc nói xong, giống như nhìn thấy quỷ, nhanh như chớp chạy ra ngoài cửa biến mất không còn hình bóng, thực giống như có thứ gì đó nuốt hần vậy.

Một con cầm thú mà thôi, lại dọa thành như vậy, Vân Thiên Hà không nhìn vị tổng quản chạy đi nhanh như chớp kia, liền xoay người tiếp tục cất bước.

Bất quá kỳ quái chính là, lúc vị tổng quản kia chạy đi, địch ý từ con cầm thú vừa rồi liền biến mất, hơn nữa hần có thể cảm giác được, ngược lại có một cỗ khí tức vô cùng thân thiết xông về phía hần, không khỏi có chút buồn bực, lẽ nào cầm thú này cùng với chính mình có phản ứng gì sao.

Nhưng vị tiểu thị nữ mỹ lệ kia lại chớp đôi mắt to nhìn Vân Thiên Hà, có vẻ mười phần hiếu kỳ, che miệng cười duyên vài tiếng, liền tự bước qua cổng.

Vân Thiên Hà vừa mới vào cổng, liền nhìn thấy được nơi phát ra cỗ khí tức địch ý vừa rồi, nơi này là một tiểu viện tương đối rộng rãi, dưới hàng cây hai bên trái phải con đường nhỏ, lúc này có một con báo toàn thân màu tuyết trắng da lông trên người loang lổ vài điểm đen, có vẻ rất uy vũ bất phàm, đang nằm úp sấp tại chỗ.

- Báo tinh thú?

Sau khi Vân Thiên Hà liếc mắt ngấm nhìn con báo màu tuyết trắng, trong lòng liền lập tức có phán đoán, hơi giật mình, bởi vì khi hần quan sát con báo này, có thể cảm nhận rất rõ ràng trên người nó có một cỗ khí tức linh động rất giống so với Vân Tường, hiển nhiên cũng là một đầu tinh thú thượng đẳng.

Bất quá, ngay khi Vân Thiên Hà bước lên vài bước, con báo tuyết kia đột nhiên mở hai mắt ra, đôi con ngươi đen láy trong suốt như bảo thạch nhìn hấn vài lần, liền nhanh chóng đứng dậy, xông thẳng về phía Vân Thiên Hà.

117. Chương 117: Nhị Lão Bản

- Báo nhi, không được...

Nhưng nàng thực sự không ngờ tới, con báo tuyết này khi Vân Thiên Hà tới gần, đột nhiên lại làm khó dễ, sợ đến nỗi hoa dung thất sắc, kinh hô một câu, mắt thấy báo tuyết đã lao tới gần Vân Thiên Hà, không khỏi đưa tay bịt mắt không dám tiếp tục nhìn nữa, liền ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc lớn.

Tại thời điểm báo tuyết kia đột nhiên xông tới, Vân Thiên Hà cũng cảm giác có chút ngoài ý muốn, chỉ là hấn lại cảm giác được trên người con báo tuyết này không mang theo địch ý, hoặc là trạng thái mở cái miệng đầy răng nghênh muốn vồ thức ăn cắn xé.

Mà đầu báo tuyết lúc này, giống như là con mèo nhỏ bình thường thấy chủ nhân bình thường luôn cho nó ăn, mang theo một cỗ khí tức vô cùng thân thiết và hưng phấn, mạnh mẽ xông tới gần.

Vốn ban đầu Vân Thiên Hà định xuất thủ, thế nhưng cảm thụ được báo tuyết đối với hấn không hề có ác ý, liền thả lỏng tâm thần lại, để mặc cho con báo tuyết này xông tới gần người.

Quả nhiên, khi báo tuyết kia xông tới gần, đầu tiên là dùng cái mũi ngửi ngửi Vân Thiên Hà một lượt, sau đó giống như làm nũng kêu to ô ô hai tiếng, tiếp đó dùng cái đầu đẩy lông xù cọ cọ vào chân Vân Thiên Hà, còn dùng đầu lưỡi đỏ tươi thè ra mạnh mẽ liếm, thực giống như trên đùi Vân Thiên Hà có tuyết thể mỹ vị nào đó, báo tuyết liếm liếm vô cùng thân mật.

Vân Thiên Hà ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ vào bộ lông tuyết trắng trên đầu báo tuyết, báo tuyết liền phát ra tiếng rên ư ử rất thoải mái trong cổ họng, càng thêm hưng phấn, mạnh mẽ liếm bàn tay Vân Thiên Hà, hơn nữa thân thể giống như phát cuồng, muốn nhảy lên người Vân Thiên Hà, tựa hồ là muốn càng thêm thân mật chặt chẽ một chút nữa.

Mà lúc này, tiểu thị nữ che mặt ngồi chồm hồm không muốn nhìn hình ảnh máu tanh, sau khi khóc lên một hồi, vẫn chưa thấy có âm thanh dị thường nào phát sinh, ngược lại còn truyền tới tiếng rên ư ử làm nũng của báo nhi, vì vậy liền dừng khóc lóc lại, mở đôi bàn tay nhỏ ra, quay mặt nhìn về về phía Vân Thiên Hà.

Nhưng vừa nhìn, tiểu thị nữ này liền sợ ngây người, giương cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bình thường cho dù là đối với chủ nhân thì báo nhi cũng không thân thiết tới như vậy, thế nào mà khi đối mặt với một người hoàn toàn xa lạ lại vô cùng thân thiết, lẽ nào hấn là thần thú hay sao?

Nghĩ tới đây, bàn tay nhỏ bé của tiểu thị nữ liền nâng cằm, đôi con mắt to tròn tràn đầy ánh sáng sùng bái mê say, chớp chớp nhìn vào báo nhi đang chơi đùa với Vân Thiên Hà, hồn nhiên đã quên đi mất chuyện nàng phải dẫn người này tới gặp chủ nhân.

Vân Thiên Hà chơi đùa với đầu báo tuyết biểu hiện vô cùng nhu thuận khả ái này một hồi, sau đó đứng dậy, xoay mặt nhìn thấy tiểu thị nữ ngồi chồm hồm trên mặt đất, hai tay nâng cằm, vẻ mặt si mê nhìn hấn, thực giống như là tiểu muội muội kiếp trước nhìn thấy thần tượng trong lòng, hồn nhiên quên đi chuyện phải dẫn hấn đi gặp vị lão bản Thịnh Tuyết Lôu thần bí, cười cười, không khỏi đi tới vài bước nói:

- Tiểu muội muội, người ngồi chồm hồm ở đây làm cái gì, chúng ta đi thôi!

- A!

Lúc này tiểu thị nữ bỗng nhiên tỉnh táo lại, phát hiện chính mình đang thất thố ngồi xổm một bên, liền lập tức bối rối đứng lên. khuôn mặt nhỏ hồng như quả táo, nói:

- Công tử, xin mời đi theo ta! Nói xong liền chạy về phía trước.

Vân Thiên Hà cười cười, liền đuổi theo, nhưng đầu báo tuyết kia lại chăm chú theo phía sau hấn, tựa như bám đuôi vậy, cứ nhiên một tác cũng không rời, Vân Thiên Hà cũng không cản nó lại, chỉ tùy ý để nó đi theo.

Kỳ thực không mất bao nhiêu thời gian, chỉ vượt qua hai dãy hành lang, Vân Thiên Hà liền đi tới trước cửa một tòa nhà, bất quá trí nhớ của hắn siêu mạnh, hắn phát hiện, nếu như từ song cửa sổ phía tây tòa nhà nhìn ra bên ngoài thì một màn vừa rồi sợ là đã rơi hết vào trong mắt vị chủ nhân trong căn phòng kia.

Tiểu thị nữ dẫn theo Vân Thiên Hà tiến vào chủ trạch, khi Vân Thiên Hà ngồi xuống, tiểu thị nữ liền châm trà, rồi chạy vào trong hậu đường thông báo cho chủ nhân.

Chỉ chốc lát sau, chỉ cảm thấy một cơn gió thơm thoảng qua mũi, Vân Thiên Hà đang chuẩn bị nâng chung trà lên miệng uống một ngụm, liền buông ra, trong lòng đột nhiên cảm thấy cổ quái, thế nào lại là mùi hương này, vị đạo vô cùng quen thuộc, sẽ không phải là chủ nhân gian nhà này đã từng gặp qua hắn rồi chứ? Mang theo suy đoán như vậy, chờ thời gian chừng mấy lần hô hấp, chỉ thấy cửa hậu đường mở ra, một nữ tử xinh đẹp ăn mặc đẹp đẽ quý giá từ hậu đường phiêu phiêu đi ra, nữ tử này mặc bộ quần áo màu vàng nhạt, khoác trên người một chiếc áo choàng dài, đôi con mắt phượng xinh đẹp tinh tế, linh động mà đầy thần vận, lưu quang tràn đầy sắc thái, sáng trong suốt, chăm chú nhìn vào chính mình, khuôn mặt cao nhã hiện lên nét tiêu ý say lòng người, phảng phất như gió xuân đập thẳng vào mặt, mềm nhẹ động lòng người.

Da thịt của nàng trắng hồng mềm mại, trong trắng lộ hồng, đôi bờ mi thon dài, cái mũi dọc dừa xinh xắn, đôi môi đầy đặn căng mọng, hơi mở ra đầy sợi cảm, bộ quần áo màu vàng bó sát che lấy thân thê mệ người, bộ ngực đầy ắp cao vút, tràn đầy mị lực mê hoặc, nhất là khi chất cao ngạo lẫm nhã tỏa ra từ người này, tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành tuyệt đối có thể miêu tả sinh động vẻ đẹp của nàng.

Bất quá chính là ngoài vị Giang Nam đệ nhất mỹ nhân Tô Tuyết mà Vân Thiên Hà đã từng gặp qua, còn có thể là ai!

Nghĩ không ra nàng lại là đệ nhị lão bản của Thịnh Tuyết Lâu, Vân Thiên Hà cảm thấy mười phần ngoài ý muốn.

Nhất là khi nhìn thấy dung nhan chân thực của nữ tử này, Vân Thiên Hà càng cảm thấy ngoài ý muốn, mang khăn che mặt có thể hiển hiện một loại cao nhã, cao ngạo và xinh đẹp thanh lãnh, nhưng khi bỏ chiếc khăn che mặt đi, lại hiển hiện ra một loại mê hoặc tới cực điểm, quả thực có thể nói là xinh đẹp câu hồn đoạt phách, dẫn người khác rơi xuống vực sâu.

Yêu nghiệt, nữ tử này quả thực chính là ma quỷ và thiên sứ kết hợp lại, một loại yêu nghiệt so với Túc Dao rất giống nhau, yêu nghiệt hoàn mỹ.

Vân Thiên Hà nhìn thấy có chút choáng váng đầu óc, không khỏi lần thứ hai khởi động Thần Ý Quyết, chờ khi nữ tử trước mắt này biến thành một bộ hồng phấn khô lâu, lúc này mới đưa ánh mắt không dời chuyển sang đầu báo tuyết đang cọt sứt dưới chân chính mình nói:

- Nghĩ không ra Tô Tuyết tiểu thư lại là nhị lão bản của Thịnh Tuyết Lâu, thực sự làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn!

- Công tử lần đầu tiên tới lâu xá, nhưng lại làm cho báo nhi nhà ta không chút lộ vẻ địch ý, ngược lại còn vô cùng thân thiết, cũng làm cho tiểu nữ tử càng thấy ngoài ý muốn!

Tô Tuyết mở miệng ngọc nói, đôi mắt đẹp liếc nhìn Vân Thiên Hà, sóng mắt đung đưa, nói tiếp:

- Có thể thấy được công tử cũng không phải là người bình thường!

Thanh âm Tô Tuyết rất trong sáng linh động, tuy rằng không làm cho người ta có cảm giác hương vị như Túc Dao, thế nhưng lại tạo cảm giác như tắm rửa trong gió xuân.

Trong lòng Vân Thiên Hà buồn bực, nhìn đầu báo tuyết nhu thuận giống như con mèo nhỏ, trong lòng thâm suy nghĩ, có thể là vì nguyên nhân khí tức trên người chính mình, Vân Tường chỉ cần bên cạnh cũng hết bộ dạng như thế này, rất thân thiết với chính mình. hiện tại đầu báo tuyết này cũng là tinh thú thượng đẳng, cư nhiên cũng có bộ dạng này, lẽ nào khí tức trên người chính mình thực sự có lực hấp dẫn không thể chống cự đối với tinh thú hay sao?

- Công tử, công tử...

Lúc này, Tô Tuyết nhìn thấy Vân Thiên Hà có chút ngây ngẩn suy nghĩ, liền nhẹ nhàng gọi hai tiếng, Vân Thiên Hà quay sang nói:

- Tô tiểu thư, có mấy vấn đề ta vẫn không rõ, còn thỉnh Tô Tuyết tiểu thư giải thích nghi hoặc?

- Công tử cứ nói!

Sóng mắt Tô Tuyết đảo quanh, mang theo vài phần hiếu kỳ, chớp chớp hai cái, nhìn Vân Thiên Hà chờ đợi.

Vân Thiên Hà nói:

- Thứ nhất, Tô tiểu thư tung tú cầu chọn giai tân, vì sao phải tìm ta? Thứ hai, lần đầu tiên gặp mặt vì sao Tô tiểu thư phải thử ta? Thứ ba, vì sao Tô tiểu thư tại lúc ta thuận miệng nói muốn nhập cổ Thịnh Tuyết Lâu lại có hứng thú mời ta tới nói chuyện? Vì vậy ta muốn hỏi Tô tiểu thư, tất cả đều là vì sao?

Tô Tuyết nghe xong lời này, gương mặt sáng ngời, hơi chút do dự, khẽ mở miệng ngọc nói:

- Công tử và tiểu nữ tử mới gặp mặt lần đầu tiên nhưng đã làm cho tiểu nữ tử cảm giác công tử khác hẳn so với người bình thường, cảm giác giống như công tử và thế gian này tách biệt với nhau, vì vậy tại thời điểm ném tú cầu chọn giai tân, thấy công tử võ ý nghi chân, liền có ý ném về phía công tử, muốn từ trên người công tử tìm ra được nguyên nhân khiến tiểu nữ tử hiếu kỳ, mà mời công tử tới đây, xác thực là muốn hỏi công tử có ý định nhập cổ Thịnh Tuyết Lâu hay không?

118. Chương 118: Công Tâm

Vân Thiên Hà nhìn chăm chăm vào con mắt Tô Tuyết, rõ ràng mỗi một chữ một câu nói:

- Tô Tuyết tiểu thư và Kinh Thành đệ nhất tài nữ Túc Dao có quan hệ gì?

Trong mắt Tô Tuyết nhất thời hiện lên một tia kinh dị, lướt qua cực nhanh, thế nhưng vẫn bị Vân Thiên Hà vững vàng bắt được.

Chỉ thấy khuôn mặt Tô Tuyết giãn ra, nhẹ nhàng cười nói:

- Tiểu nữ tử và Túc Dao tiểu thư cùng nhau ra đời, trước đây khi nàng từng du lịch Giang Nam, đã có vài lần giao lưu, tuy rằng có biết nhau, nhưng không quá quen thuộc, vì sao công tử lại hỏi như vậy?

Vân Thiên Hà nói:

- Tuy rằng hai người khác nhau, khí chất hiển hiện ra cũng không đồng nhất, thế nhưng...

Nói tới đây, Vân Thiên Hà dừng một chút, quan sát con mắt hơi co rút lại của Tuyết Dao, liền cười nói:

- Nhưng là các người đều quá mức hoàn mỹ, mỹ lệ tới mức ta muốn tránh xa, hơn nữa đều là tiểu mỹ nhân, ta nghĩ tự nhiên là có quan hệ, thậm chí là rất thân thuộc, nàng nói có đúng hay không?

- Lễ nào hẳn thực sự có thể nhìn ra được cái gì sao?

Trong lòng Tô Tuyết âm thầm giật mình, đôi mắt đẹp quét qua nhìn Vân Thiên Hà vài lần, phong tình vạn chủng, nét mê hoặc kia làm cho tâm trí người khác phải trông ngóng, nhẹ nhàng cười nói:

- Nam tử trên đời, nhìn thấy nữ tử như ta đều si mê lưu luyến, tình khó tự giữ, mà công tử đối với ta lại không dám tới gần, lúc nào cũng cảnh giác, quả thực công tử khác với người bình thường, tìm một người không bị mỹ sắc mê hoặc như công tử dễ hợp tác, ngược lại phù hợp với tâm ý tiểu nữ tử!

Lại nhắc tới việc nhập cổ, đây mới là chuyện Vân Thiên Hà nghi hoặc lớn nhất, hẳn không nói, chỉ dùng đôi mắt tinh tường nhìn dung nhan Tô Tuyết đang dần dần có vẻ mông lung, tựa hồ như ảo mộng.

Tô Tuyết trong nháy mắt này, đột nhiên cảm giác được toàn thân băng lãnh, trong lòng hơi có chút kinh hoàng, nàng nhìn vào con mắt Vân Thiên Hà, tại thời khắc này giống như đi trong đêm tối vô tận đột nhiên chiếu xuống một tia sáng, khiến nàng tại tia sáng rực rỡ này bao phủ, có cảm giác không chỗ nào chạy trốn, liền vội vàng quay mặt đi, muốn lảng tránh cái nhìn của hắn, loại cảm giác kinh dị này khiến nàng không dám đối mặt nhìn thẳng với hắn.

Nhưng vào lúc này, Vân Thiên Hà nhìn nàng, đột nhiên bắt đầu chậm rãi hướng đến gần nàng, Tô Tuyết có chút kinh hoàng, không tự chủ được lui lại phía sau mấy bước, nói:

- Công tử, người...công tử, người muốn làm gì...

Lúc Tô Tuyết lùi lại phía sau, rất nhanh đã lùi tới tận tường, nàng dựa lưng vào mặt tường, nhìn khuôn mặt Vân Thiên Hà đang dần dần tiếp cận, gương mặt mang theo hai đoá hoa đỏ hồng, có chút phần uất giận dữ.

- Hắn muốn phi lễ chính mình sao?

Nhưng lòng kìm nén ý niệm muốn xuất thủ với hắn, Tô Tuyết quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt khiến nàng phải run rẩy sợ hãi kia, tại lúc khuôn mặt của hắn đang càng lúc càng tới gần, tim nàng tựa hồ như đập nhanh hơn, hô hấp cũng không thông thuận, trong lòng nghĩ, nếu như hắn thực sự khinh bạc chính mình, cho dù bị bại lộ thân phận đi nữa, nàng cũng muốn...Giết hắn...

Chỉ là khi khuôn mặt kia cách khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết nào của nàng chỉ còn một ngón tay liền mạnh mẽ dừng lại, đôi con ngươi tinh hàn nhìn thẳng nàng hồi lâu, chợt nghe thanh âm của hắn truyền tới:

- Đây không phải là khuôn mặt thật của nàng!

Tô Tuyết nghe vậy, trong lòng chấn động mãnh liệt, giống như bị một chiếc búa tạ mạnh mẽ đánh vào trong tâm khảm nàng, trong lòng nàng không từng tạo nên rung động mạnh mẽ, khiến cho khuôn mặt vốn mang theo hai đoá hoa hồng nở rộ, trong nháy mắt biến thành trắng bệch.

Thấy thần tình của Tô Tuyết, Vân Thiên Hà đã chứng thực được suy đoán của chính mình, thần sắc đậm nhạt, thần nhiên trở lại chỗ ngồi!

Bất quá đang suy nghĩ lại thời điểm nhìn thấu khuôn mặt tựa như mộng lung mờ ảo của Tô Tuyết, trên trán lộ ra một tia tinh linh chi khí, mà lúc này báo tuyết tựa hồ như con người bất được của quý, mạnh mẽ nhảy lên, để toàn bộ cơ thể nó cuộn tròn trong lòng Vân Thiên Hà, để hắn tùy ý vuốt ve bộ lông trắng như tuyết, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên ô ô vô cùng thoải mái.

Vân Thiên Hà suy nghĩ, xem ra cỗ tinh linh chi khí trong cơ thể chính mình đối với dị thú có lực hấp dẫn trí mạng, trách không được gần đây vô luận là đi tới nơi nào, chỉ cần đưa tay che mắt nhìn trời, luôn luôn nhìn thấy Vân Tường bay trên cao nghìn trượng theo sát chính mình, nếu như trước đó báo tuyết lộ ra địch ý với chính mình, rất có thể phát động công kích mà nói, sợ rằng không cần chính mình động thủ, Vân Tường nhất định sẽ trước tiên lao xuống chiến đấu với báo tuyết, bất quá trong lòng Vân Thiên Hà thực sự muốn nhìn tình cảnh Vân Tường và tinh thú thượng đẳng chiến đấu như thế nào.

Tô Tuyết chỉnh lý lại dung nhan thất thố, phiêu phiêu đi tới, nàng nhìn Vân Thiên Hà, hơi chu cái miệng xinh xinh, lại không biết nên nói cái gì, vừa rồi hắn tạo ra trong lòng nàng chấn động mãnh liệt, cho tới giờ nàng vẫn còn chưa tỉnh táo hoàn toàn.

Vân Thiên Hà uống một ngụm trà, buông chén ra, thần nhiên nói:

- Lai lịch và bối cảnh của ta, sợ rằng Tô Tuyết tiểu thư đã sớm nắm hết trong tay, trong lòng hiểu rõ, lần này việc Thịnh Tuyết Lâu chỉ sợ không phải là chuyện ngẫu nhiên, bằng không dựa vào cái gì các ngươi lại muốn hợp tác với một mao đầu tiểu tử không có tới một phân tiền như ta, loại chuyện như thế này cho dù là ai cũng cảm thấy không ổn thỏa!

- Tỷ tỷ nói quả nhiên không sai, người này còn trẻ nhưng tâm trí hơn người, lúc nào cũng tỏa ra một cỗ khí tức thần bí, ngay cả bọn ta cũng không thể nhìn rõ được, mà hắn dĩ nhiên có thể biết được ta đang dịch dung, nói không chừng hắn đã biết được lai lịch bối cảnh chúng ta, việc này nên làm như thế nào cho phải, nên tìm tỷ tỷ thương nghị đối sách hay là đề phòng ngừa vạn nhất, hiện tại liền...

Tô Tuyết ổn định lại tinh thần, tâm tư lập tức chuyển động cực nhanh, trong lúc nhất thời có chút do dự bất định.

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần tình lưỡng lự do dự trên mặt Tô Tuyết, cũng không cho nàng thời gian tự suy nghĩ, lại nói:

- Tại Kinh Thành này, phe phái san sát, không có một thế lực lớn che chở phía sau, các ngươi tuyệt đối không thể thuận lợi khai trương một Thịnh Tuyết Lâu quy mô xa hoa như vậy, trong mấy phe phái lớn tại

Kinh Thành, bài trừ nam bắc phái ra, các người chỉ có thể dựa vào phương thế lực hoàng tử bình thường hành sự cực kỳ hạ thấp, nhưng là tuyệt đối không phải là đại hoàng tử đang có cường thế, cũng không phải là nhị hoàng tử nhu nhược vô năng luôn đi theo sau cái bóng đại hoàng tử, như vậy cũng chỉ có tam hoàng tử thường ngày biểu hiện có chút kém cỏi, không bị bất cứ kẻ nào chú ý, nếu như các người có thể kéo ta vào nhập bọn, đối với hần mà nói, tự nhiên có chỗ tốt rất lớn!

- Người làm sao biết được những chuyện này?

Tô Tuyết càng nghe càng kinh hãi, nàng thực sự không nhìn được nội tâm khiếp sợ, bật thốt ra, nhưng sau khi nói nàng liền hối hận rồi.

Vân Thiên Hà đương nhiên biết rõ những chuyện này, trước đây khi còn ở tại Lợi Châu, không thiếu những tư liệu từ chỗ Đường Linh Vũ tìm hỏi về tính cách thái độ của ba vị hoàng tử, tuy rằng hiện tại đã tới Kinh Thành, hần vẫn chưa từng gặp mặt đối với ba vị hoàng tử này, thế nhưng đối với tình huống của bọn họ, hần đã sớm hiểu biết rõ ràng, hơn nữa đối với tình thế trước mắt cũng rất lý giải, có thể suy đoán ra được đến đây cũng không có gì là kỳ lạ.

Mà khi nghe được Tô Tuyết xác nhận, Vân Thiên Hà nở nụ cười, quả nhiên là vị tam hoàng tử ít nói, nhưng tâm cơ lại thâm trầm. Đường Linh Vũ không chỉ một lần nhắc tới hần, Đại hoàng tử bình thường tiến cung ưa thái độ làm người hảo hiệp sảng khoái, nhị hoàng tử tuy tính cách nhu nhược vô năng một chút, thế nhưng bụng dạ hiền lành, ở chung coi như hòa hợp, nhưng không thích nhất chính là tam hoàng tử, tuy rằng người này thông minh, ít nói, lúc nào cũng làm cho người khác có cảm giác đầy tâm sự, vì vậy các hoàng tử công chúa không thích gặp tam hoàng tử cho lắm, về phần tứ hoàng tử, chỉ là một tiểu hài tử bốn tuổi mà thôi, Đường Linh Vũ không đề cập tới, tạm thời không cần quan tâm.

Bất quá sau này Vân Thiên Hà bài trừ tứ hoàng tử bốn mối này ra ngoài, tiến hành phân tích hành động tính cách của ba vị hoàng tử, cuối cùng suy đoán xem người nào có cơ hội giành được ngôi cao nhất thì phát hiện ra cơ hội phía tam hoàng tử sợ rằng lớn nhất.

Không đợi Tô Tuyết mở miệng, Vân Thiên Hà chậm rãi nói tiếp.

- Tuy rằng tam hoàng tử trầm lặng một chút, không được các hoàng tử công chúa khác ưa thích, thế nhưng hần có bối cảnh người cậu Quang Vinh quốc công, dưới còn có Nội thị, đốc sát đẳng quan chức, mặc dù nhìn qua có vẻ như không có thực quyền gì, nhưng trên thực tế tuyệt đối là một thế lực không thể khinh thường, mặc dù đại hoàng tử độc chưởng Tây quân, lại có người nắm giữ hai bộ môn quan trọng hết sức ủng hộ, những cuộc tranh đấu giữa các phe phái, thế tất phải liên lụy bản thân vào trong đó, chỉ có một mình tam hoàng tử không thêm bớt xía tới, làm người tương đối bí ẩn, không quá bị người khác chú ý, ví dụ như bí mật chiêu nạp kỳ nhân dị sĩ khắp nơi trên toàn quốc, mở cửa hàng kinh doanh, thanh lâu, tửu lâu, bố trí tổ chức tình báo cơ sở ngầm và vân vân!

Tô Tuyết bị lời nói của vị thiếu gia trước mắt này làm cho triệt để ngây người, những lời này, có thể nói đã đâm trúng vào điểm yếu hại nhất của các nàng, làm cho nàng có một loại cảm giác đứng trước mặt hần, các nàng căn bản không có bất cứ bí mật nào đáng nói.

- Người đã biết nhiều như vậy thì người sẽ làm như thế nào?

Mất một lúc lâu Tô Tuyết mới bình ổn được nội tâm kinh ngạc, hít một hơi thật sâu, thở ra một ngụm lan hương, mở miệng ngọc hỏi.

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng cười, đôi mắt nhìn Tô Tuyết, đầy hứng thú nói:

- Muốn ta gia nhập cũng có thể, nhưng ta muốn chia xẻ bốn thành tiền lời các người thu được!

119. Chương 119: Huyền Vụ Nữ.

Vị đại mỹ nữ Tô Tuyết này vốn là một người trầm ổn lãnh tĩnh, thế nhưng nghe được câu nói sư tử há mồm của Vân Thiên Hà, phảng phất giống như nhìn quái vật, vẻ mặt không thể tin tưởng được, mà Vân Thiên Hà vẫn giữ vẻ ung dung thoải mái tự nhiên ngồi tại chỗ.

- Nếu như Tô Tuyết tiểu thư không làm chủ được mà nói, vậy thì lần nói chuyện này giữa chúng ta có thể phụng cáo lại vị tỷ tỷ đồng bào của nàng - Túc Dao tiêu thư, nói có muốn hợp tác hay không?

Đến đây, Vân Thiên Hà đứng dậy, báo tuyết té rớt xuống mặt đất, nhưng gia hỏa này không hề giận dữ, vẫn là bộ dạng cũ, lại nép sát vào Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà không để ý tới, một mặt bước ra ngoài, một mặt nói:

- Túc Dao tiểu thư đánh một khúc nhạc thật tuyệt vời, giọng hát cũng linh động mê người, làm cho ta có chút tưởng niệm, không biết khi nào mới có thể tiếp tục được nghe giai nhân đánh một bản!

- Thiên Hà công tử xin hãy dừng chân!

Thấy Vân Thiên Hà bước ra ngoài cửa, Tô Tuyết chần chờ một chút, rồi gọi lại.

Vân Thiên Hà xoay người cười nói:

- Xem ra ta nói không sai rồi, Tô Tuyết tiểu thư đối với ta rất hiểu rõ!

Tô Tuyết nghe vậy, sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên, lộ ra hàm răng trắng nõn, cắn bờ môi đầy đặn căng mọng, mở miệng ngọc nói:

- Công tử, chúng ta dốc sức cho tam hoàng tử, vì hấn thu thập tình báo, chỉ là vì muốn tộc nhân có thể được sống yên ổn, cũng không có mục đích nào khác, nhưng công tử lại muốn bốn thành tình báo, ta và tỷ tỷ không thể nào làm chủ được, việc này còn phải bẩm báo tam hoàng tử mới được, còn xin công tử vạn lần không nên nói chuyện ngày hôm nay cho người khác, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích!

Vân Thiên Hà thu liễm nụ cười, nghiêm giọng nói:

- Việc này chỉ là trao đổi giữa ta và tỷ muội hai người, không có quan hệ gì với tam hoàng tử, các nàng không cần phải báo cáo lại cho tam hoàng tử, ta cũng không muốn tam hoàng tử biết chuyện ngày hôm nay, nàng không nói, ta tự nhiên cũng không nói, nàng hẳn là hiểu rõ ý tứ của ta?

Tô Tuyết gật đầu, cắn cắn bờ môi xinh, thần tình hơi chút bối rối, có chuyện muốn nói, nhưng lại thôi.

Vân Thiên Hà nói:

- Tô Tuyết tiểu thư có chuyện gì muốn nói, cứ thẳng thắn là được!

- Vừa rồi theo như lời công tử thì ta và Túc Dao là tỷ muội đồng bào, muốn hỏi công tử làm sao lại nhìn ra?

Tô Tuyết lúc này tựa như một tiểu cô nương bất lực, mỗi một câu hỏi đều vô cùng cẩn thận, rất sợ Vân Thiên Hà phát hiện ra càng nhiều bí mật.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu Tô tiểu thư đã hỏi, ta đây có thể thẳng thắn nói cho nàng biết, khí chất của hai người xác thực khác nhau, người bình thường căn bản không thể nào nhận ra, chỉ là trên người hai nàng đều có một loại lực lượng thần kỳ ảnh hưởng tới hoàn cảnh và khí tức xung quanh, đơn giản mà nói, các người đều có thể điều khiển khí tức trong vòng mấy trượng, tạo ra huyền diệu thuật, nếu là đầu độc mà nói, sẽ làm cho người khác khó lòng đề phòng, đây mới là nguyên nhân căn bản ta đề phòng đối với tỷ muội hai người, và điều này cũng cho thấy, hai tỷ muội các người không phải là người bình thường, chỉ có một cách giải thích, hai nàng đều là dị tộc!

Nghe nói như thế, thân thể Tô Tuyết đột nhiên mềm nhũn, thiếu chút nữa không thể đứng yên được, những lời này, đã công phá triệt để một đạo phòng tuyến bí mật cuối cùng trong lòng nàng

Nàng xác thực là dị tộc, Huyền Vụ Tộc, là một chủng tộc mà xã hội hiện tại không cho phép sống yên, là chủng tộc mà Đại Đường cấm luật định sẵn là tội nô, là chủng tộc bị khổ dịch thời gian dài và hình phạt hung ác dần vật, là chủng tộc bị tùy ý giết chóc lăng nhục, để sinh tồn, bọn họ phải sống trong khuất nhục, làm chức nghiệm ti tiện nhất, cũng chỉ vì muốn tìm kiếm cơ hội, giải cứu tộc nhân khỏi biến khổ.

Tỷ muội bọn họ, là con gái của tộc trưởng Huyền Vụ Tộc, từ nhỏ đã chịu nhiều cực khổ, chỉ là thiên phú của bọn họ trong chủng tộc có thể nói mạnh nhất, Huyền Túc Thuật của bản thân rất mạnh, các tộc nhân

để hai nàng có thể chạy trốn khỏi ma quỷ, đã không tiếc hy sinh tính mạng nhiều người, vì nàng tạo ra cơ hội đào tẩu.

Các nàng cũng không phụ kỳ vọng tộc nhân, đã thuận lợi trốn thoát, ẩn dấu thể gian, liễu mạng học tập các loại tri thức, học tập vũ kỹ, học tập mị thuật, dưới áp lực giải cứu số phận tộc nhân đè nặng trên vai, mười năm sau, tỷ muội hai nàng cũng không phụ kỳ vọng của tộc nhân, lần đầu tiên thi thố bản lĩnh của chính mình đã giải cứu được bảy vị thiếu nữ đồng tộc.

Thành công vui sướng làm cho hai nàng thấy được hi vọng, vì vậy tiếp tục dạy dỗ bảy thiếu nữ này các loại tri thức, làm cho bọn họ có khả năng bảo vệ chính mình, những năm gần đây, từng người từng người được các nàng giải cứu ra, thông qua thể lực dựa vào sau lưng, xếp đặt khắp các châu quận toàn quốc, tiếp tục lớn mạnh lực lượng bản thân bọn họ.

Có thể nói, bởi vì tộc nhân được bọn họ giải cứu ra có được cuộc sống tạm thời yên ổn tốt đẹp, rất nhiều người lần lượt mở ra thiên phú chủng tộc, đến nay không ai có thể nhìn thấu được thân phận thực sự các nàng, cho dù là tam hoàng tử mà các nàng dựa dẫm cũng không biết được bí mật to lớn, tỷ muội các nàng là dị tộc.

Thế nhưng hiện tại, bí mật mà tỷ muội các nàng bảo mật hơn mười năm, cứ nhiên bị người trước mắt này nhìn thấu rồi!

Lẽ nào hắn là khắc tinh của tỷ muội chúng ta? Nếu như hắn tiết lộ bí mật này, tộc nhân sẽ phải đối mặt với kết cục như thế nào? Trong lòng Tô Tuyết đau đớn không gì sánh được thâm nghĩ, không khỏi nước mắt dọc theo gương mặt tuyệt mỹ không một tỳ vết lặng yên rơi xuống, mà giọt nước mắt kia, dĩ nhiên có màu lam nhạt.

Vân Thiên Hà nhìn thấy Tô Tuyết mông lung chảy xuống dòng nước mắt màu lam nhạt, trong lòng hơi chút kinh ngạc, nữ tử dị tộc này quả nhiên không giống bình thường, nhưng lập tức âm thầm cảnh giác, bởi vì hắn cảm giác được khí tức xung quanh đột nhiên ẩn chứa một loại ý cảnh thương cảm, trong đó còn hỗn loạn một cỗ tuyệt quyết, không bài trừ khả năng nàng muốn diệt khẩu, sẽ nổi sát khí.

Dưới sự cảnh giác, Vân Thiên Hà âm thầm phóng ra một cỗ tinh linh chi khí quán quanh mạch lạc thân thể, tinh tú trong cơ thể cũng nhất thời sáng hẳn lên, hôm nay hắn đã luyện thành giai đoạn thứ nhất, không cần phải lo lắng vấn đề lãng phí tiêu hao tinh khí, vì vậy trong lòng hắn âm thầm cảnh giác, nếu như Tô Tuyết này nổi sát khí động thủ với hắn mà nói, như vậy hắn sẽ không một chút lưu tình.

Đúng lúc này, Tô Tuyết mạnh mẽ ngẩng đầu, đôi con ngươi vốn đen kịt sáng sủa của nàng trong sát na biến thành màu lam nhạt, ngoại trừ dung nhan tuyệt mỹ chưa biến đổi, tóc của nàng, lông mi của nàng, trong nháy mắt biến thành màu lam nhạt, tản mát ra quang mang màu lam rực rỡ.

Càng thêm kỳ dị chính là lỗ tai của nàng, xung quanh hiện ra những vết màu bạc lấp lăm, lóe ra vẻ trong suốt sáng bóng, ngay sau đó là vùng xung quanh lông mày giáp với trán, liên tục xuất hiện những vết lấp lăm màu bạc, tựa hồ hô ứng với những vết lấp lăm bên vành tay, dưới ánh sáng trong suốt phản xạ, khiến toàn thân nàng trở nên ảo mộng, thực giống như nữ thần hạ phàm, phàm nhân không dám nhìn thẳng.

Vân Thiên Hà nhìn thấy chân dung Tô Tuyết, thần sắc không có bất luận biến hóa gì, nhưng trong lòng cũng âm thầm giật mình, hoàn hảo hắn đã từng tiếp xúc qua dị tộc, cũng gặp qua chân thân dị dạng của Tuyết Tộc, đối với dung nhan hiện tại của Tô Tuyết không hề cảm thấy bao nhiêu xấu xí kinh khủng.

Mà dung nhan này, nếu như nhìn thật kỹ, ngược lại làm cho người ta cảm thụ được một loại mỹ lệ tự nhiên nguyên sinh, nhưng nếu là đối thành người bình thường mà nói, vừa mới nhìn qua, sợ rằng lập tức bị dọa mất nửa hồn!

- Người, không sợ sao?

Tô Tuyết thấy Vân Thiên Hà nhìn chân dung thực sự của nàng, không hề có biểu tình kinh hãi nào, cũng không cảm nhận được nhịp tim của hắn tăng lên, thần tình thản nhiên, đạm mạc thanh lãnh, có thể ban đầu trong lòng nàng vốn định để hắn nhìn qua dung nhan thực sự của chính mình, trong lòng muốn nổi lên sát khí, thế nhưng đột nhiên trong nháy mắt kia nàng bị tâm tình hiếu kỳ quấy rầy, lập tức biến mất không

còn, mà không biết vì sao, vị kỳ nam tử này vừa rồi theo nàng nghĩ hắn muốn khinh bạc khi nhục nàng, nhưng ngoài ra lại mang tới cho nàng cảm giác dị thường, nàng căn bản không thể hạ sát thủ.

Vân Thiên Hà cảm nhận rất rõ ràng Tô Tuyết vừa nổi sát khí đối với chính mình, trong nháy mắt liền biến mất, hắn cũng thu hồi phòng bị tinh linh chi khí.

Hắn hơi có chút thất thần thành dung nhan thanh lãnh của nàng.

- Đối với thể nhân mà nói, dị tộc là một loại tồn tại làm người ta kinh sợ, bề ngoài của bọn họ khác hẳn so với người bình thường, bọn họ là tà ác, đáng bị tru diệt, nhưng trong con mắt của ta, ta cùng với tất cả bọn họ giống nhau, đều bất quá chỉ là một sinh mệnh nhỏ bé hèn mọn, bọn họ có quyền lợi sống, có quyền lợi được hạnh phúc, không ai có thể cướp đoạt được quyền lợi sinh tồn và quyền lợi thu được tự do hành phúc, ta vì sao lại phải sợ?

Nói xong, Vân Thiên Hà không tự chủ được vươn tay, muốn xóa đi dòng lệ trên khuôn mặt mang theo một chút bất lực và nhu nhược, làm cho nàng thoải mái hơn, nhưng đột nhiên lấy lại tinh thần phát hiện có chút không thích hợp.

Tô Tuyết ngốc trệ tại chỗ, lòng của nàng không biết vì sao nghe được lời hắn nói, giống như một hòn đá ném xuống mặt nước mùa thu, tạo nên vô số gợn sóng trải dài không dứt...

Nhưng mà, bàn tay kia chỉ mới vươn phân nửa lại đột nhiên dừng lại, thuận thế trượt thẳng xuống, để lòng nàng có hơi chút thất lạc, sau đó nghe được lời hắn nói:

- Thất lễ rồi, cáo từ!

Nhìn thân ảnh đang phiêu phiêu rời đi, trong đáy mắt Tô Tuyết lúc này, hiện lên vẻ mê ly!

120. Chương 120: Thăng Liền Ba Cấp.

Trong biệt viện Linh Thiên Các, một cỗ linh khí quanh quẩn du đãng bên trong biệt viện, có thể làm cho lá rụng phiêu linh, xung quanh giống như nổi lên một cơn gió to, cuốn theo bụi mù bay khắp bầu trời.

Vân Thiên Hà đứng tại trung ương sân biệt viện, trên tay hắn chỉ mặc một bộ quần áo mỏng lộ ra cánh tay, quyền đến cước đi, mồ hôi như mưa, chỉ bất quá làn da tuyết trắng trong suốt kia, hầu như có thể chọc nhẹ là chảy máu, chung quy tạo ra một loại cảm giác kỳ quái, thực giống như một người thư sinh trời gà không chặt đũa giỡn khoa chân múa tay, bộ dáng hình tượng như thế này nhìn rất không được tự nhiên.

Xác thực cũng có chút không được tự nhiên, Vân Thiên Hà đang luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công, sau khi đánh một bộ quyền pháp từ đầu tới cuối, mỗi khi nhìn thấy làn da béo mập tuyết trắng kia, hơn nữa tâm tình có chút vô cùng hưng phấn, làm cho hắn không thể nào tập trung được.

Tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh giai đoạn thứ nhất thành công, thân thể hắn được một lần tẩy gạn phạt tủy, thể chất cải thiện vô cùng to lớn, lần này khi Vân Thiên Hà tu luyện ngoại công, cảm giác tiến triển vô cùng mạnh mẽ, điều này xác thực làm cho hắn hưng phấn không thôi.

Tinh kinh tầng thứ nhất đại thành, đây là một lần lột xác về chất, không nói đến đệ nhất tinh tú đã hình thành một vòng tiểu chu thiên tuần hoàn, cuộn cuộn không ngừng sinh ra tinh linh chi khí, phẳng phất như lấy không hết, dùng không kiệt, mà khi Vân Thiên Hà tiến hành tu luyện ngoại công, chỗ tốt càng không cần phải nói.

Nguyên bản đánh một bộ công pháp trung cấp trong Bạo Cương Đoán Cốt Công, tại thời gian rèn đúc thân thể xương cốt, cơ và xương cốt ma sát với nhau mười phần kịch liệt, thể lực cũng tiêu hao vô cùng to lớn, mỗi một lần đánh liền mấy bộ liền cảm giác thể lực không thể nào tiếp tục chống đỡ nổi, phải dùng tuyệt hợp thiên hương dịch phụ trợ, khôi phục một phen, lúc này mới có thể tiếp tục.

Mà nay, vấn đề này lại đột ngột được giải quyết triệt để, cho dù Vân Thiên Hà liên tục tu luyện bộ công pháp trung cấp này đến biến hóa thứ mười cũng không hề có cảm giác hư thoát, vẫn như cũ thể lực tràn đầy, tinh thần no đủ.

Nhưng điều này cũng chỉ là thứ yếu, thời điểm Vân Thiên Hà luyện công sáng sớm, tại lúc hấn đánh ra một bộ trung cấp Bạo Cương Linh biến hóa hơn mười thức, gần như chỉ đánh một lần, khi xương cốt được sự rèn đúc tăng mạnh, hấn liền cảm giác được cốt cách toàn thân trong nháy mắt lách cách rung động, phẳng phát giống như trong cơ thể bị châm ngòi pháo, đầu tiên là một cỗ ngựa ngáy khắp người truyền tới, ngay sau đó là một loại cảm giác nóng bỏng tê dại giống như bị hỏa thiêu.

Phối hợp với lúc hấn đánh ra quyền ý, trong quá trình liệt dương kinh khí được thả ra, đã bắt đầu ngưng kết, trở nên càng cường đại hơn rất nhiều.

Điều này hiển nhiên là cảnh giới võ đạo của Vân Thiên Hà lại một lần nữa có dấu hiệu đột phá mới, hấn đã thành công tấn cấp trở thành Võ Sư cấp bốn, bắt đầu rảo bước tiến lên trên con đường Võ Sư trung cấp.

Nhưng đây cũng chỉ là một bắt đầu, tại thời điểm hấn vừa mới tấn cấp trở thành Võ Sư cấp bốn, muốn tiếp tục củng cố luyện lại một lần, vì vậy đánh thêm mấy thức trong Liệt Dương Kinh, nhưng mà một điều làm cho Vân Thiên Hà càng thêm ngoài ý muốn đã xảy ra.

Kinh khí ngưng kết có quan hệ với cảnh giới cao thấp, mỗi khi kinh khí ngưng kết, mật độ gia tăng, như vậy tính xuyên thấu của kinh khí sẽ càng tăng mạnh, mà tu vi võ đạo đề cao một tầng, đây là một quy luật rất phổ biến, hầu như ai cũng hiểu.

Nhưng Vân Thiên Hà tu luyện trung cấp Bạo Cương Kinh, tu vi võ đạo có thể đột phá, điều này không khiến cho hấn cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà khi hấn củng cố cơ sở, lại thay đổi tu luyện một bộ Liệt Dương Kinh, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể chính mình kịch liệt lưu động, nhiệt độ thân thể tăng cao, khi hấn đánh ra mấy thế biến hóa, Liệt Dương Kinh khí chuyển hóa thành đạt tới độ ngưng kết tương đối lớn, phẳng phát như có thể làm cho không khí xung quanh bị bốc cháy lên.

Vèo! Vèo! Vèo!

Trong kinh phong ẩn chứa quyền ý, không khí trở nên vô cùng khô ráo, khi tiếp cận với những chiếc lá khô trên cành cây xa xa, lượng nước trong những chiếc lá này nhanh chóng bị bốc hơi sạch sẽ, rơi xuống mặt đất, rồi lập tức vỡ vụn ra.

Lách cách! Lách cách!

Lúc đánh xong một bộ Liệt Dương Kinh hoàn chỉnh, Vân Thiên Hà một lần nữa cảm thụ được cốt cách toàn thân sau khi tu luyện xong đạt được sự tăng trưởng ma sát chuyển đổi vang lên tiếng vang như pháo nổ, nhiệt độ toàn thân tại lúc sử dụng Liệt Dương Kinh đạt tới mật độ ngưng kết lớn nhất, khi Vân Thiên Hà thu công lại, thân thể hấn phẳng phát như được ngâm trong dòng nước nóng, sáng khoái tới mức hấn cảm giác chính mình đang ở trên chín tầng trời.

Vân Thiên Hà biết, tại giờ khắc này, cảnh giới võ đạo của hấn cư nhiên mặc danh kỳ diệu đột phá một lần nữa, đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp năm.

Dưới loại trạng thái hưng phấn này, Vân Thiên Hà rất muốn biết, sau khi tu luyện thành công giai đoạn thứ nhất Vô Lượng Tinh Kinh làm cho hấn tu luyện ngoại công mang tới thu hoạch lớn đến mức nào.

Lúc này đây, Vân Thiên Hà quyết định kết hợp Bạo Cương Kinh và mấy thức đường lối nhu hòa cuối cùng trong Liệt Dương Kinh, nhìn xem trong trạng thái liên tục tu luyện không gián đoạn, cảnh giới võ đạo của chính mình có thể đạt tới điểm tới hạn Võ Sư trung cấp hay không.

Giữa mấy thức trung cấp mà mấy thức cuối cùng, đột khó tương đối lớn, Vân Thiên Hà tại lúc chưa tu luyện thành công Vô Lượng Tinh Kinh tầng thứ nhất, khi tu luyện đều cảm thấy mười phần cật lực, thậm chí hơi vượt qua một mức nhất định sẽ tự tạo thành thương hại, vì vậy vẫn rất cẩn thận tiến hành tu luyện theo từng bước nhỏ.

Mà lần này, dưới tình huống Vân Thiên Hà liên tục đề thăng hai cấp, cảm giác tự tin chưa từng có, càng lớn mật kết hợp tu luyện giữa Bạo Cương Kinh và Liệt Dương Kinh, hấn sắp sửa khiêu chiến điểm cực hạn Võ Sư trung cấp.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tu luyện dưới trạng thái như thế này, mỗi khi Vân Thiên Hà đánh ra một quyền, nắm tay giống như cương chùy, mỗi một lần đánh ra, liệt dương kinh khí ẩn chứa trong đó phảng phất giống như hỏa diễm bị nén ép rồi mạnh mẽ phun ra, liên tục trùng kích, có thể làm cho không khí xung quanh sau mỗi một quyền đánh ra giống như bị xé rách, phát sinh tiếng bạo tạc kịch liệt.

Khi kết hợp hai loại quyền kinh này tu luyện với nhau, coi như Vân Thiên Hà đủ lớn gan, nếu đổi lại là người bình thường luyện tập mà nói, chỉ cần dưới sự ảnh hưởng nóng rực của liệt dương kinh khí, không khí không thể kích phát đẩy rời, tuyệt đối sẽ tự làm chính bản thân mình bị thương, tự đốt cháy bản thân.

Nhưng Vân Thiên Hà lại không sợ loại tình huống nhiệt độ cao này, hần là thể chất đặc thù ngoài viêm phách, trong hàn phách, khiến cho cơ thể hần có một cỗ tinh linh chi khí che chở, cho dù hần đang tiến hành một loại luyện tập vô cùng kỳ lạ, liệt dương kinh khí bạo liệt nóng rực kia cũng không phát sinh hiện tượng phản phệ.

Chính dưới loại tình huống đặc thù như thế này, Vân Thiên Hà mới dám lớn mật thực hiện đột phá mới, tại cảnh giới vong ngã luyện hơn mười biến, càng ngạnh cứng dung hợp hai loại công pháp tính chất không đồng nhất lại mới nhau, dùng kinh khí vốn mang theo hiệu quả nóng rực và kinh khí bạo cương xuyên thấu cực mạnh dung hợp, biến thành một loại kinh khí hoàn toàn mới, lực tổn thương xuyên thấu càng mạnh hơn mấy lần - Bạo viêm kinh khí.

Dưới sự kích động, Vân Thiên Hà tìm đến một khối cương thạch tiến hành thí nghiệm cùng sử dụng loại bạo viêm kinh khí mới sinh ra này đánh một kích toàn lực vào cương thạch.

Chỉ nghe ầm một tiếng nổ vang, không chỉ cương thạch kia bị đánh nát bấy, cho dù là mặt đất xung quanh cũng bị một quyền này của Vân Thiên Hà mạnh mẽ tạo ra một hố cực lớn.

Đột phá! Đột phá Vô Sư cấp sáu!

Cấp độ thương tổn cường hãn của kinh khí này đã hoàn toàn có thể so sánh với năng lực thương tổn xuyên thấu của Vô Sư cấp bảy.

- Thiếu gia, thiếu gia, phát sinh chuyện gì rồi?

Đúng lúc này, Sử Trường Đức tại sân luyện công bên cạnh nghe thấy tiếng nổ, vội vàng chạy tới tầm hỏi.

Nhưng thấy vẻ mặt Vân Thiên Hà vô cùng hưng phấn, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt đất giống như là bị một quyền cực mạnh đập qua, còn mang theo khí tức nóng rực, Sử Trường Đức không khỏi thầm hít một ngụm lương khí, lập tức hưng phấn la lên:

- Thiếu gia, người lại đột phá!

- Đúng vậy!

Vân Thiên Hà lúc này quả thực hưng phấn muốn nhảy dựng lên, rống to ba tiếng mới biểu đạt được tâm tình hưng phấn và nội tâm kích động của hần lúc này, nhưng ngấm lại dùng cương thạch thí nghiệm không đã nghiền. Vì vậy lên quay đầu nói với Sử Trường Đức.

- A Lai, người đi gọi Đồ Lục đến, ta muốn tìm hần luận bàn một chút!

- Dạ, ta đi liền!

Sử Trường Đức vừa nghe, liền mặc quần áo lên mặc vào người, vội vã rời khỏi sân luyện công.

121. Chương 121: Bạo Viêm Kinh Khí.

Khi luyện xong một lượt Phá Thiên Quyền Pháp, thông qua vận dụng đối với bạo viêm kinh khí, hơn nữa Thần Ý Quyết mang tới sự xâu chuỗi quyền ý cường đại, tại ba yếu tố kết hợp hoàn mỹ với nhau, có thể làm cho cường độ Phá Thiên Quyền Pháp đề cao lên tới mấy lần, điều này tại thời điểm kiếp trước tu luyện Phá Thiên Quyền Pháp căn bản không thể nào làm được.

Biến hóa do công pháp võ đạo thế giới này mang tới, cộng thêm chiêu thức vũ kỹ kiếp trước hẳn mang tới đây, phối hợp vận dụng với nhau liền xảy ra sự biến hóa bay vọt về chất, đây cũng là một chuyện mà Vân Thiên Hà không thể nào tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà nhấc tay nhìn bầu trời, trong lòng yên lặng thâm nhủ.

- Gia gia, người trên trời có linh thiêng, thấy thành tựu hiện nay của tôn nhi, hẳn là sẽ vui mừng lắm, tuy rằng đã xuyên tới thế giới này, thế nhưng tôn nhi cũng không phụ kỳ vọng của người!

Trong cảm nhận của Vân Thiên Hà, địa vị gia gia kiếp trước của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được, mặc dù trong thế giới này hắn cũng có gia gia trên danh nghĩa, thế nhưng hắn chưa bao giờ tiến vào tận đáy lòng Vân Thiên Hà.

Chỉ là khi nhấc tay nhìn bầu trời hồi tưởng lại, bầu trời đột nhiên xuất hiện một điểm đen, Vân Thiên Hà liền tỉnh táo tinh thần, ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy Vân Tường tại bầu trời cao vạn trượng, trong miệng ngậm một thứ gì đó gấp rút lao xuống.

Vân Tường giống như một đạo lưu tinh từ thiên ngoại giáng xuống, tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó có thể nhìn nhận rõ rệt là động vật gì đó hay là một điểm lưu quang, chỉ trong thời gian một lần hô hấp, liền xoay quanh rơi xuống, đậu trên cánh tay Vân Thiên Hà, dùng đầu thân thiết cọ sát mặt Vân Thiên Hà, vẻ mặt mừng rỡ, vô cùng thân thiết.

Hiện tại thể trọng Vân Tường đã đạt tới hơn một trăm mười cân, thân thể cũng lớn mạnh hơn trước gấp đôi, cái mỏ và bộ vuốt trở nên cực kỳ sắc bén, lúc hạ xuống cánh tay Vân Thiên Hà sẽ thường để lại vài lỗ hồng trên y phục, vì vậy hiện tại Vân Thiên Hà làm y phục đều cố ý để cánh tay và trên vai trái khâu thêm một miếng da rất dày và kiên cố, như vậy tránh để cho lợi vuốt của Vân Tường khi đậu xuống cắt vào da thịt.

Dưới tình huống bình thường, Vân Tường rất nghe lời, hoặc là giương cánh bay lượn trên bầu trời cao, bao quát đại địa, hoặc là đậu trên một cành cây nào đó rất gần Vân Thiên Hà, hoặc là trên đỉnh mái nhà, nếu như không phải Vân Thiên Hà chủ động triệu hoán, nó sẽ không chủ động bay tới bên người Vân Thiên Hà.

Nếu là phát sinh tình huống Vân Thiên Hà chưa triệu hóa mà Vân Tường lại chủ động tìm đến, điều này nói lên nhất định Vân Tường đã phát hiện ra cái gì đó, muốn báo cáo cho chủ nhân, đây đều là do Vân Thiên Hà huấn luyện trong thời gian dài, Vân Tường đã sớm lĩnh hội hình thành thói quen.

Sờ sờ lông chim trên cổ Vân Tường, nhìn thấy trong mỏ của nó có một con chim bồ câu toàn thân lông trắng, linh xảo dị thường, bồ câu còn chưa chết, sợ hãi khiến nó không dám động dấy dù chỉ một chút, có vẻ vô cùng thành thật, trên đuôi còn cột một mảnh vải dầu không thấm nước.

Lấy mảnh vải dầu này xuống, Vân Thiên Hà hơi rung rung cánh tay, để Vân Tường bay lên đậu trên vai hắn, lúc này mới mở mảnh vải dầu trong tay ra, chỉ thấy bên trong là một phong thư.

Mở phong thư này ra nhìn một chút, chỉ thấy bên trong viết vài câu không rõ ý nghĩa, cuối cùng còn có một đoạn thơ vần luật kỳ quái, không giống như thơ ẩn nghĩa, cũng không giống như thơ câu đối, làm cho người ta không thể đoán ra được hàm nghĩa chân thực, thu về lý giải, thực giống như phổ phướng thơ tục.

"Tiểu nương cá quý, xuân phong khiếm lão cầu diêm tam thốn, tiểu tử lai thiêu nhật tử độ liễu, thu quả thực vị hoàn, thiết hoàng đại gia đích tịch nhục!"

Suy đoán cả nửa ngày cũng không có kết luận gì, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ kỳ quái, hẳn đến thế giới này, đối với phương thức thông tin liên lạc dùng bồ câu đưa tin cũng đã có nghiên cứu lý giải.

Giống như quân đội truyền thư chỉ dùng một số loại chim tốc độ bay cực nhanh, không dễ dàng bắt được như "tử đầu điều", mà nhân gian truyền tin thì lại tương đương với thư đăng ký, thông qua "bưu cấp dịch" của chính quyền chuyên môn bồi dưỡng một loại "hội bưu áp" màu than chì để truyền qua lại, còn có một loại phương thức tiêu phí tương đối cao, giá cả sang quý, nhưng tốc độ truyền tin rất nhanh, đó chính là dùng loại bồ câu màu trắng như thế này, thường gọi nó là "tuyệt cấp".

Bất quá đại đa số thư tín vô cùng cơ mật và chuyện quan trọng, để an toàn sẽ dùng một loại phương thức mã hóa đặc biệt, như phía chính quyền dùng loại "bưu cấp dịch" truyền thư tín, trừ phi đối tiếng lóng, hoặc

là một ít phương thức phi thường bí mật đảm bảo an toàn thư tín, lúc đó cho dù bị mất đi thì cũng không sợ người khác biết được nội dung trong thư.

Vân Thiên Hà cầm phong thư này, suy đoán rất có khả năng chính là tiếng lóng, hoặc là một loại phương thức truyền tin bằng mật văn, hẳn không hiểu loại tiếng lóng này, nếu chỉ lý giải ý tứ bên ngoài thì rõ là phổ thông thô tục, nhưng nếu như cẩn thận nghĩ lại thì tựa hồ có một tầng ý nghĩa sâu bên trong, và Viêm Hoàng hiện tại, tổ chức tình báo doanh dưới sự kế hoạch huấn luyện mà hắn đề ra, có rất nhiều phương thức mật mã truyền tin, phương thức này giống nhau như đúc, bất quá bộ giáo án mà hắn đưa ra có độ khó đi kèm với sự an toàn cực cao, so với bức thư này rõ ràng cao cấp hơn nhiều.

Hắn tin tưởng sau hai ba năm, chờ khi bộ giáo án hắn đưa ra được tình báo doanh Viêm Hoàng thành thạo nắm giữ và vận dụng bộ phận trung cấp, như vậy sau đó thế giới này không ai có thể diễn dịch được những ký tự chữ viết hiện đại hóa kia.

Mà phong thư này, hiện tại đối với Vân Thiên Hà mà nói không có giá trị tham khảo, bất quá trước tiên vẫn cứ thu lại, mà con tuyệt cấp kia, tự nhiên trở thành bữa ăn ngon cho Vân Tường.

Ấu yếm vuốt ve Vân Tường một hồi, có chút lưu luyến bay lên trời, chỉ chốc lát sau, Sử Trường Đức dẫn theo Đồ Lục đi phía sau tiến vào trong sân luyện công.

Đồ Lục là Võ Sư cấp tám, hậu duệ Phong Tộc, mới chỉ trên dưới hai mươi tuổi, tại các chiến sĩ Thiên Đồ cũng coi như thuộc tầng lớp thực lực rất cao, Vân Thiên Hà dự định bồi dưỡng mấy người Đồ Ngũ, Lục, Thất, Bát trở thành nhân vật tầm trung tổ chức Viêm Hoàng, chỉ dưới tầng cấp cao nhất như Thu Hàn và Lục Vô Yên, vì vậy luôn dẫn theo bên người, bình thường không có việc gì thì để bọn họ tự luyện công học tập.

Sau khi đi tới sân luyện công, Đồ Lục không nhiều lời vô tích, ôm quyền nói:

- Nếu thiếu gia muốn luận bàn một chút, như vậy, mời!

Nói xong, Đồ Lục tập trung kinh khí, thân hình giống như quỷ mị, tốc độ nhanh không gì sánh được vọt lên phía trước, quả nhiên không hổ là hậu duệ Phong Tộc, chiếm ưu thế tốc độ hơn hẳn, người bình thường không thể nào sánh bằng.

Vân Thiên Hà vừa thấy, lập tức tập trung tinh thần, hẳn biết Đồ Lục so với chính mình không thuộc một đẳng cấp, vì vậy không hề bảo lưu thực lực, lập tức dốc hết toàn bộ thực lực nghênh đón.

Tại sát na khi bạo viêm kinh khí được hắn bắn ra ngoài, không khí xung quanh cũng mang theo tiếng bạo tạc vang dội, lá rụng điêu linh phiêu đảng, bụi bặm xung quanh tung bay, giống như là mây bay phản lực cất cánh, thân thể hắn cũng giống như cánh chim nhẹ nhàng, giống như một đạo lưu tinh, chỉ trong thời gian một lần hô hấp liền lao vào Đồ Lục giao thủ hơn chục chiêu.

Ầm ầm ầm...

Quyền chưởng nối tiếp nhau, giống như phi thạch bạo liệt, thanh âm tinh cương va chạm liên tục vang lên, Yên ba kinh khí của Đồ Lục phảng phất giống như một long quyển phong loại nhỏ, cộng thêm thân pháp quỷ mị phiêu hốt, giống như vô số cái bóng mờ ảo va chạm quyền chưởng với Vân Thiên Hà.

Mà Vân Thiên Hà xuất ra toàn bộ thực lực, linh hoạt vận dụng chiêu thức Phá Thiên Quyền Pháp, chiêu thức tinh diệu tuyệt luân, lúc đầu Đồ Lục chỉ thủ không công, thế nhưng dưới thế công liên tiếp của vũ kỹ vô cùng tinh diệu, nhanh chóng bị bức ra thực lực chính thức của Võ Sư cấp bảy, tiến hành phòng thủ phản kích hóa giải, nếu không phải cảnh giới ngoại công cao hơn Vân Thiên Hà, sợ rằng dưới tình thế so đấu vũ kỹ, Đồ Lục đã rơi xuống hạ phong.

Trải qua hơn mười hiệp, cát bụi xung quanh tung bay, khắp bầu trời mù mịt, lá trên cây cũng rơi đầy xuống đất, mà Sử Trường Đức đứng một bên quan sát hồn nhiên tiến vào cảnh giới vong ngã, lá cây rơi đầy người mà hắn cũng không biết, đã hoàn toàn si dại trầm mê trong đó.

Vân Thiên Hà và Đồ Lục giao thủ với nhau, khi lấy ra toàn bộ thực lực, cũng cảm giác vui vẻ đầm đìa, Đồ Lục tu luyện 'yên ba kinh khí' đạt được hỏa hậu nhất định, mà bạo viêm kinh khí của Vân Thiên Hà cũng càng lúc càng êm dịu, thẳng cho tới tận khi Đồ Lục phải xuất ra cảnh giới Võ Sư cấp tám sơ kỳ, sau khi Đồ

Lục đánh một quyền nối tiếp một quyền ẩn chứa yên ba kinh khí, liên tục lui lại phía sau mấy bước, lúc này mới dừng trận đấu luận bàn lại.

Mà Đồ Lục lúc này bốc khí huyết toàn thân, quần áo trên người đã khô khốc xám đen, trong quá trình giao chiến, nếu như không phải có tu vi ngoại công thâm hậu hơn Vân Thiên Hà rất nhiều, sợ rằng càng thêm chật vật.

- Tu vi Võ Sư cấp sáu, hơn nữa chiến kỹ vô cùng tinh diệu, có thể sánh ngang với thực lực Võ Sư cấp bảy, bội phục!

Sau khi bình ổn khí tức, trong ánh mắt Đồ Lục mang theo vẻ kính nể, ôm quyền nói.

Lúc Vân Thiên Hà thu công lại, trong lòng đối với Pháp Thiên Quyền Pháp kết hợp với bạo kiếm kinh khí, biểu hiện hiệu quả chiến đấu thực tiễn bên ngoài tương đối thỏa mãn, vừa rồi đạt tới cực hạn Võ Sư trung cấp, sau đó khi hắn giao lưu luận bàn với Đồ Lục, ngộ ra ít ưu khuyết điểm đối với bạo viêm kinh khí, cảm giác được lợi rất nhiều. Điều này cũng đã đặt cơ sở rất vững chắc cho sau này hắn tu luyện Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật, tiếp tục kết hợp với linh khí, lần thứ hai thăng hóa diễn biến thành một kinh khí kiểu mới, vì con đường võ đạo đặc biệt của hắn, mở ra một cánh cửa đến đỉnh cao.

122. Chương 122: Thân Thế.

Lúc rời khỏi, Vân Nương đột nhiên gọi Vân Thiên Hà lại, hỏi Đồ Chính Đức trước khi ra đi có giao lại cho hắn chuyện gì hay không, dặn hắn chớ quên hoàn thành nguyện vọng cho phụ thân.

Vân Thiên Hà nghe Vân Nương hỏi chuyện này, liền hồi tưởng lại, thời điểm lúc Đồ Chính Đức ra đi, đã từng giao cho hắn một chiếc túi gấm, bên trong có một phong thư, một bản đồ, cùng với tín vật tìm kiếm thân nhân trước kia Vân Nương từng đánh rơi.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà trở về Linh Thiên Các, tại bí thất tìm được chiếc túi gấm, rồi lại chạy trở về Tử Vân Hiên, ngay trước mặt Vân Nương mở chiếc túi gấm này ra, hắn cũng muốn nhìn một chút xem bên trong rốt cuộc là cái gì.

Sau khi túi gấm mở ra, lấy ra một phong thư đã có chút ố vàng, bên trên còn có vết máu, thư đã bị người khác mở ra xem qua, mặt khác còn có một bản địa đồ vẽ trên da thú, trên địa đồ đánh dấu vị trí và cảnh vật, có núi có sông, có hoa có cỏ, cũng có rừng cây, thoạt nhìn tựa hồ là một phương nào đó phong cảnh không tồi.

Chỉ là Vân Thiên Hà đối với địa đồ Đại Đường Quốc nhận thức rất hữu hạn, cũng không biết rõ rốt cuộc địa phương này là nơi nào, vì vậy liền lấy ra kiện tín vật bên trong túi gấm kia.

Đây là một chiếc dây chuyền hình dáng rất kỳ lạ, mà dây chuyền do một loại hồng ngọc tương đối hi hữu chế tác thành, tính chất hồng ngọc cổ phác tinh thuần, còn mang theo rất nhiều huyết văn, giống như là mạch lạc thân thể con người, mặt trên còn có điêu khắc một loại đồ đằng nào đó, vừa nhìn thấy đồ đằng này, tựa như lão hổ, lại tựa như sư tử, nhưng trên đầu có sừng, có ba đuôi phía sau, toàn bộ thân hình lại có hình dáng như tứ bất tượng, có vẻ rất quái dị.

Sau khi Vân Nương nhìn thấy Vân Thiên Hà lấy ra kiện tín vật này, tâm tình có vẻ vô cùng kích động, nhất là khi nàng nhìn đến khối ngọc giản kia, khi Vân Thiên Hà giao vào trong tay nàng, lập tức hai tay ôm hồng ngọc, phảng phất như lâm vào trầm tư, thần tình u buồn, không nhìn được nước mắt chảy xuôi.

Lúc Vân Thiên Hà hiếu kỳ mở miệng hỏi, lúc này Vân Nương mới nói:

- Hà nhi, hồng ngọc này là do nương từ khi sinh ra đã mang theo trên người chưa bao giờ rời khỏi thân, bây giờ nương còn nhớ kỹ, năm ta mười tuổi, người một nhà chúng ta ở trong một sơn lâm rất mỹ lệ, trải qua cuộc sống vô tư vô lự, thế nhưng có một ngày, phụ thân và mẹ ta ra ngoài không về, ca ca cùng với ta chơi trong sân nhà, đột nhiên có một đám quân sĩ mặc khôi giáp, bọn họ rất hung ác, vừa vào liền phá hủy nhà cửa phòng ở, còn bắt đi ca ca, sau khi đám ta một kiếm, liền vội vã rời khỏi.

- Sau đó ta bị thương trên người quá đau đớn tỉnh lại, phát hiện chính mình còn chưa chết, thế nhưng không còn nhà, ta sợ hãi, ở ngay tại chỗ chờ đợi mọi người trở về, thế nhưng chờ đợi mười ngày cũng không thấy

người nào. Vì vậy ta đã bỏ chạy tới một đình viện trước đa nương (cha mẹ) thường hay tới, thế nhưng tại đình viện này, ta nhìn thấy...

Nói đến đây, Vân Nương đã khóc không thành tiếng.

Vân Thiên Hà lập tức an ủi nàng một hồi, Vân Nương dần dần ngừng khóc, nhưng vẫn thút thít tiếp tục nói:

- Trong đình viện này, ta nhìn thấy thi thể nương trên ngọn cây, bị treo cổ mà chết, bên dưới còn có thi thể của cha tràn đầy máu tươi, cha là bị... Bị phân thi thể, bọn họ chết thực thảm, ô ô...

Vân Thiên Hà nghĩ lại thấy kỳ quái, tạm thời không có ý định truy cứu sâu hơn, liền dùng lời lẽ cẩn thận an ủi Vân Nương một hồi, thấy Vân Nương đã bình tĩnh hơn rất nhiều, lúc này mới lại hỏi:

- Sau thì sao?

Vân Nương nói:

- Sau đó, ta an táng di thể đa nương, có một vị lão nhân tới tìm thấy ta, liền mang theo ta tới một nơi rất hẻo lánh nuôi nấng, thế nhưng không tới hai năm, phụ cận nơi này nổi lên chiến loạn, thôn trang nơi ta sống cũng không tránh khỏi bị liên lụy, lúc đó có một đoàn bại quân đi qua thôn trang, sau một phen cướp đoạt, còn tàn sát tất cả thôn dân gia gia giấu ta trong hầm mới tránh được một kiếp, chờ khi ra đi ra ngoài, gia gia đã hấp hối, trước khi chết người giao cho ta một phong thư, nói trong thư là một ít đầu mối liên quan tới ca ca ta, sau đó dặn chờ khi không còn chiến tranh hãy đi tìm, thế nhưng nơi nơi đều là chiến loạn, lúc đó có một vị đại thẩm tốt bụng dẫn ta và người nhà chạy trốn tới phía tây nam, mọi người nói chỉ có chạy trốn tới đó mới được an toàn, nhưng tại thời điểm chạy trốn ta đã đánh rơi mất viên hồng ngọc anà, lúc đó ta đã lo lắng một mình một người tìm kiếm hồi lâu, mãi cho tới khi ta chạy tới những chỗ từng đi qua lại bị một đám người xấu vây quanh, những người đó đang muốn vũ nhục ta thì đụng phải một đội quân trở về, đám người đó thấy vậy quá mức sợ hãi bỏ chạy, có một vị tiểu tướng quân nhìn thấy ra một người thương cảm, liền mang theo ta cùng lên đường, đối với chuyện ta muốn tìm hồng ngọc, vị tiểu tướng quân kia nói sau này sẽ giúp ta tìm, sau đó ta bị dẫn về Kinh Thành, làm nha hoàn bên cạnh lão phu nhân, mà vị tiểu tướng quân kia chính là phụ thân con...

Nghe được Vân Nương kể lại chuyện xưa của nàng trước khi tới Bắc Hầu Phủ, trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi có chút buồn bã, Vân Nương từ nhỏ đã không có phụ mẫu, trong chiến tranh sống cuộc sống trốn chạy lênh đênh, khi tới Bắc Hầu Phủ làm nha hoàn, vẫn như cũ bị không ít đau khổ, cuối cùng ký thác toàn bộ hy vọng cuộc đời mình lên nhi tử, lại bị một ít tiểu nhân gian nịnh trong phủ hãm hại ngoài ý muốn chết đi, nếu như không phải hấn xuyên qua tới thế giới này, kết cục của nàng như thế nào có thể nghĩ, Vân Thiên Hà cảm thấy ông trời đối với vị nữ nhân thương cảm này có điểm vô cùng tàn nhẫn, sau đó lại suy nghĩ, ông trời đã an bài hấn trở thành nhi tử của nữ nhân này, có thể là một loại bồi thường khác hay không đây?

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà ôm Vân Nương vào vai, dành cho nàng một chỗ dựa kiên cường và thoải mái, trong lòng đang suy nghĩ, chính mình khi vừa mới tới thế giới này đã từng tự nhủ lời lẽ hùng tráng, ta họ Vân, mẫu thân cũng họ Vân, thượng thiên đã an bài ta đến, có thể trong minh minh đã định trước rồi, không vì gia tộc Đồ thị, chính là vì vị mẫu thân thương cảm này bồi thường hạnh phúc sau này.

Vân Nương không biết chữ, Vân Thiên Hà cầm lá thư này, đọc qua một lần cho Vân Nương nghe, khi Vân Nương nghe hết bức thư, không khỏi lại một lần thương tâm rơi lệ.

Vân Nương vốn tên gọi là Vân Y, mà trong nội dung bức thư có nhắc tới một vị thiếu niên tên là Vân Sách, năm đó trên đường chạy trốn từ Vương Đô hướng về phía Bắc, trong thư yêu cầu một vị tướng quân đóng tại bắc bộ, gọi là A Lỗ Khắc tại vùng bắc bộ tiến hành sưu tầm tìm kiếm nghiêm mật, tìm được lập tức bắt trở về Vương Đô, nếu như Vân Sách chống lại lệnh bắt, lập tức giết chết rồi mang theo thi thể về.

Bất quá Vân Thiên Hà nhìn hết bức thư này, lập tức để ý tới mấy tin tức then chốt, ca ca của Vân Nương gọi là Vân Sách, cũng bị bắt tới Vương Đô, mà Vương Đô này hiển nhiên là Đô Thành một quốc gia nào đó, Vân Sách trên đường chạy trốn hướng về phía bắc bộ, tên tướng quân gọi là A Lỗ Khắc này hiển nhiên không phải dòng họ trong Đại Đường Quốc, tại hoàn cảnh vị trí địa lý lúc đó, có thể thấy gia hương của Vân Nương nhất định không phải là Đại Đường Quốc.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà hỏi Vân Nương rốt cuộc gia hương của nàng là ở đâu, thế nhưng Vân Nương chỉ biết từ nhỏ nàng sinh ra và lớn lên tại một vùng sơn thôn hẻo lánh, sau đó nàng đã từng hỏi Đồ Chính Đức một lần, Đồ Chính Đức mới nói cho nàng nơi đó thuộc vùng trung gian biên giới giữa La Lan đế quốc và Xuất Vân đế quốc, rất khó xác định rõ ràng, vì vậy Vân Nương cũng không rõ ràng lắm nàng rốt cuộc là người quốc gia nào.

Những điều này đều là một ít thông tin khái niệm rất mơ hồ, Đồ Chính Đức mất vài chục năm cũng không tra được đầu mối đột phá nào, hiện tại chuyện đã xảy ra nhiều năm, độ khó càng tăng thêm.

Vân Nương cẩn thận sờ vuốt sợi dây chuyền một lúc lâu, cuối cùng đeo lên cổ Vân Thiên Hà, nói:

- Hà nhi, chiếc dây chuyền này nương tặng cho con, nương cho dù không tìm được ca ca, nhưng còn có con, con chính là mệnh của nương, khổ như thế nào nương cũng có thể chịu được, chỉ hy vọng cả đời con có thể bình an, khoái lạc, nương đã cảm thấy đủ rồi!

"Chờ con, chờ con giải quyết xong mọi chuyện tại đây, nhất định sẽ giúp người tìm được thân nhân, cũng cho người và bọn họ cùng nhau đoàn tụ!"

Vân Thiên Hà nhìn sợi dây chuyền huyết văn ngọc đeo trên cổ, trong lòng âm thầm nói.

123. Chương 123: Nhị Oa Đầu

Vân Thiên Hà trở lại bí thất mang theo hai bình rượu, một bình lớn một bình nhỏ, từ đồng lễ vật lần trước Đồ Chi Lương mang tới chọn ra mấy thứ nhỏ nhỏ dễ cầm, rồi hướng về phía Lạc phủ ngay bên cạnh bước đi.

Gần đây Lạc Khai Dương lên cơn nghiện rượu, hơn nữa còn nghiện rất nặng, từ lần trước uống bình rượu Vân Thiên Hà mang tới tặng, sau đó uống loại rượu khác vào, cảm giác vô vị, không thể nào nổi hứng.

Tuy rằng rất muốn tới Đồ phủ bái phỏng một chút rồi kiếm một ít rượu, thế nhưng Đồ Suất còn chưa trở về, hơn nữa hẳn là một trưởng bối, làm sao có khả năng mang mặt dày tới bái phỏng tiểu bối, mấy ngày nay Lạc lão gia tử liên tục đi giục Lạc Như Đồ, mà Lạc Như Đồ cũng chạy trốn mười phần nhanh nhẹn.

Lạc Như Đồ phi thường phiền muộn, mỗi lần lão gia tử tới chỗ hắn, đều là dạy dỗ kiểm tra một ít tri thức trong sách vở, hơi không hài lòng chính là một trận răn dạy, thực giống như ăn thẳng một tràng pháo, mấy ngày nay đành phải tỏ ra là cháu ngoan, dụng công đọc sách, sang năm chính là văn khoa cử thí hai năm một lần, lão gia tử còn trông cậy vào hắn có thể mang một chút công danh trở về.

Bất quá cho dù Lạc Khai Dương có tới dạy Lạc Như Đồ văn chương, thế nhưng mỗi lần dạy xong, chung quy đều hỏi xem Lạc Như Đồ gần nhất thế nào lại không tới Đồ phủ cùng với vị tiểu bằng hữu kia chơi đùa một hồi.

Lạc Như Đồ vừa nghe, trong lòng liền suy nghĩ, từ lúc trước mắt thấy lão gia tử mang theo bình rượu Vân Thiên Hà tặng giống như của quý giấu biệt, mỗi ngày đều tìm cơ hội lên uống một chút, có một lần bị hắn nhìn thấy, tuy rằng trong chén rượu chỉ còn có một chút, thế nhưng hắn không nhịn được lên thường thức một chút, liền biết được vì sao lão gia tử lại thường xuyên nhắc tới Vân Thiên Hà như vậy, nguyên lai là nhớ tới hảo tửu vị bằng hữu này tặng.

Bất quá trong lòng hắn cũng càng ngứa, cũng mười phần muốn ném thử tư vị rượu ngon kia, thế nhưng bị lão gia tử mỗi ngày trông coi như phạm nhân, hắn căn bản không hề có cơ hội rời khỏi nhà, chỉ có thể cầu khẩn trong lòng.

- Thiên Hà huynh đệ, người nhanh nhanh đi cứu ta a!

Mà đúng lúc này, quản gia chạy vào thư phòng bẩm báo nói:

- Lão gia, vị tiểu bằng hữu Thiên Hà của Đồ phủ tới bái phỏng!

- A, mau mau, mau mời vào!

Lạc lão gia tử vừa nghe, phảng phất như cái mông có gấn lò xo, bỗng nhiên nhảy bật dậy.

Đang muốn ra ngoài nghênh đón, nhưng nghĩ có chút không thích hợp, liền quay sang trừng mắt nhìn Lạc Như Đồ nói:

- Còn được người ra cái gì, không mau đi nghênh tiếp?

- A, cháu đi liền!

Lạc Như Đồ tỉnh hẳn người, trong lòng vui vẻ, thầm hô rốt cuộc đã được giải thoát rồi, bước đi nhẹ nhàng phơi phổi chạy ra khỏi thư phòng.

Vân Thiên Hà đi tới Lạc phủ, chỉ thấy Lạc Như Đồ vẻ mặt vui mừng chạy tới nghênh đón, cũng không khách sáo, phảng phất giống như gặp cứu tinh, tiến tới ôm chặt, hô:

- Thiên Hà huynh đệ, người rốt cuộc rơi rồi, ngu huynh mấy ngày nay như thân hãm tù ngục, đang chờ người tới giải thoát đây!

Nghe vậy, Vân Thiên Hà cười cười, thừa lúc không ai phát hiện, đã dúm một bình rượu lớn hơn bàn tay một chút nhét vào trong lòng Lạc Như Đồ nói:

- Nếu Đồ huynh nghĩ buồn chán, có thể dùng cái này giải buồn!

Lạc Như Đồ vừa thấy, vui mừng vô cùng, nhìn xung quanh trái phải, giống như kẻ trộm, lập tức cầm bình rượu nhỏ giấu vào trong người, lo lắng buồn chán mấy ngày gần đây thoáng cái hóa thành mặt trời mùa đông, mặt mày rạng rỡ, chờ khi quần gia tới, nhanh chóng dẫn theo Vân Thiên Hà tiến vào trong phủ.

Sau khi Vân Thiên Hà dẫn vào trong phủ, quần gia liền mang theo bình rượu ngon đi tìm Lạc Khai Dương.

Lạc Như Đồ dẫn hần du ngoạn xung quanh một hồi, sau đó tìm một đình viện, thừa lúc không ai phát hiện, không nhịn được lén lấy ra bình rượu nhỏ kia, vừa mở bình rượu ngửi, liền cảm thấy có một mùi thơm nồng nặc áp vào mũi, thấm đậm tinh thần, không ném đã muốn say.

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng si mê của Lạc Như Đồ, chỉ cười cười nói:

- Như Đồ huynh, loại rượu này coi như ít có, rượu hương nồng hơn bình thường rất nhiều, tiểu đệ mang theo một bình nhỏ chỉ là cho người giải buồn, bình thường đọc sách buồn chán, có thể lấy ra uống một ngụm, tỉnh táo nâng cao tinh thần.

- Hay, Thiên Hà huynh, người thực hiểu ta!

Lạc Như Đồ uống một ngụm rượu nho nhỏ, thật lâu không nói, trên mặt hiện lên thần tình say sưa, phảng phất như thân ở trên chín tầng trời, tư vị tuyệt vời kia xác thực khó dùng từ ngữ miêu tả, hôm nay hần mới biết được, trước kia hần bình phẩm là rượu ngon, chính là ngự tửu mà hoàng thượng ban cho cũng không hơn gì cái này.

Một lúc lâu, Lạc Như Đồ mới lấy lại tinh thần nói:

- Huynh đệ, rượu này người lấy từ đâu, ngu huynh cảm thấy trong đó có tinh hoa ngũ cốc tạp lương, cũng đã từng uống qua một số loại rượu tương đối nổi danh, trong đó có Thanh An Tửu của Lợi Châu, xác thực là thiên hạ ít có, ngu huynh mặc dù tự nhận uống qua không ít rượu ngon, thế nhưng hôm nay uống loại rượu này, mới phát giác ra đây mới là rượu ngon chân chính.

- Không nghĩ ra Như Đồ huynh đối với phẩm rượu lại lành nghề như vậy, người nói không sai, đây chính là tiểu đệ dựa theo men rượu Thanh An Tửu, tự mình pha chế những ra, để Như Đồ huynh chê cười rồi!

Lạc Như Đồ đối với phẩm rượu mười phần hứng thú, lúc này thảo luận với Vân Thiên Hà cũng vô cùng hứng khởi, nói đến thao thao bất tuyệt, hầu như rang đậu liên tục nói về kinh nghiệm phẩm rượu trong bao nhiêu năm hần đúc kết ra, cũng với những tửu chỉ đạo lý giải như lòng bàn tay, chia xẻ toàn bộ với Vân Thiên Hà.

Lúc Vân Thiên Hà nghe nói, không khỏi trầm nghĩ, xem ra vị huynh đệ này không quá muốn đọc sách, thích phẩm rượu và thưởng rượu, sợ rằng Lạc Khai Dương biết được việc này, chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình.

- Huynh đệ, loại rượu này tên là gì?

Cuối cùng Lạc Như Đồ hỏi tên loại rượu này. Vân Thiên Hà nói:

- Loại rượu này tiểu đệ gọi là Nhị Oa Đầu!

- Nhị Oa Đầu?

Lạc Như Đồ tỏ vẻ phỏng đoán, không giải thích được ý nghĩa, không khỏi nói:

- Một cái tên cổ quái!

Đúng lúc này, Lạc Như Đồ nhìn thấy quần gia đang đi về phía mình, vội vàng đóng nắp rượu nhét vào trong người, quần gia tới đình viện nói Lạc Khai Dương muốn gặp Vân Thiên Hà, mời hẳn tới Vân Thính Đường.

Khi Vân Thiên Hà và quần gia tới nơi, chỉ thấy Lạc Khai Dương đã mở bình rượu hẳn tặng, dùng chén rượu nhỏ tinh tế thưởng thức, bộ dáng vô cùng hưởng thụ.

Mới gặp sơ vị Lại bộ thượng thư này, đặc biệt nhất chính là cái mũi của hắn, so với bình thường khá lớn, chóp mũi cao nhất, hốc mắt có chút lõm, có điểm giống như mắt cá, cảm giác là một người rất chất phác.

- Tiểu bối ra mắt Lạc lão gia tử!

Vân Thiên Hà hơi khom người thi lễ, lúc này Lạc Khai Dương đứng dậy, quan sát hắn vài lần, vuốt vuốt cằm râu, nói:

- Không cần đa lễ!

Khi ngồi xuống ghế, Lạc Khai Dương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Hài tử, rượu mà ngươi mang tới rốt cuộc từ đâu tới, tên gọi là ai, lão phu chưa bao giờ uống qua?

Vân Thiên Hà nói:

- Rượu này là do tiểu bối tự mình nghịch ngợm chế ra, tên gọi là Nhị Oa Đầu, không được tốt lắm, để Lạc lão chê cười!

- Một cái tên rất kỳ quái!

Lạc Khai Dương hiếu kỳ nhìn Vân Thiên Hà:

- Ngươi nói loại rượu này là do chính ngươi chế ra?

- Tiểu tử không dám nói dối, đúng vậy!

Lạc Khai Dương nghe lời này, cảm thấy rất hứng thú, kết quả không khác biệt gì so với Lạc Như Đồ, liền bàn luận với Vân Thiên Hà về lai lịch, đặc sắc, còn có một ít công nghệ sản xuất và lịch sử truyền thừa các loại rượu trong thiên hạ, nói liền nửa thời thần, hứng thú vẫn chưa hề giảm.

Trong lòng Vân Thiên Hà âm thầm kinh ngạc, xem ra hai gia tôn nhà này đều là kẻ thích rượu, đối với lão nhân này cũng có lý giải nhận thức đại khái, hẳn cùng với Vân Thiên Hà thảo luận những tửu chỉ đạo lại giảng về một ít chuyện về rượu khi còn trẻ, Vân Thiên Hà nghe xong, nghĩ thầm, quả thực cùng với Lạc Như Đồ một đức hạnh.

Mãi cho tới khi Lạc Khai Dương nói có chút miệng khô lưỡi mỏi, lúc này mới hiểu được chính mình quá mức hưng phấn, cứ nhiên quên mất trước mặt chỉ là một tiểu bối, liền uống một ngụm trà, không tiếp tục đàm luận với Vân Thiên Hà về đề tài này, cũng chỉ dặn dò hắn một số điều mà trường bối thường nói, dặn hắn chăm chỉ luyện võ, chớ dôn tâm tư đặt trên các loại rượu.

Hàn huyền gần một canh giờ, lão gia tử có việc, liền dặn Lạc Như Đồ dẫn Vân Thiên Hà thăm thú trong phủ chơi đùa.

Vân Thiên Hà Cũng muốn hỏi Lạc Khai Dương một ít vấn đề, nhưng suy nghĩ một chút cảm giác không quá thích hợp, cũng không mở miệng, bất quá tại lúc Lạc Như Đồ đi ra, thì gặp Thương Thiệu Dung cùng với thúc phụ bộ binh thượng thư mang bá thiếp tới chơi, đi cùng còn có nội các học sĩ Ngự Cơ Duẫn.

Vân Thiên Hà và Thương Tử Kiều, còn có Ngư Cơ Duẫn, Thương Thiếu Dung chạm mặt nhau, thi lễ một chút, Lạc Như Đồ giới thiệu một phen, nhưng hai lão đầu thoát nhìn đều rất vội vàng, tựa hồ có chuyện gì đó muốn thương nghị với Lạc Khai Dương, chỉ vội vã gật đầu chào hỏi Vân Thiên Hà, dặn hẩn rảnh rồi tới phủ nói chuyện, cũng để Thương Thiếu Dung và Lạc Như Đồ tự do đi lại, hai người vội vàng theo Lạc Khai Dương vừa mới đi ra tiến vào phòng trong.

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà âm thầm suy nghĩ, mấy nhân vật quan trọng trong Bắc phái tề tụ nơi này, thoát nhìn tương đối vội vàng, lẽ nào là có chuyện gì đó phát sinh?

Trong đình viện.

Vân Thiên Hà, Lạc Như Đồ, Thương Thiếu Dung, cả người ngồi một chỗ, trên bàn có bày đặt mấy món điểm tâm, trà nước, Lạc Như Đồ và Vân Thiên Hà không mở miệng nói, đều nghe Thương Thiếu Dung kể về những chuyện trong đợt thi Hương vừa rồi.

Trong đợt thi Hương lần này, Thương Thiếu Dung xếp vị trí thứ chín, đối với Thương thị mà nói, coi như là một thành tích tốt nhất trong nhiều năm qua.

Bất quá từ miệng của Thương Thiếu Dung thì mục tiêu của hẩn chính là vị trí thứ năm, lòng tin tràn đầy, tại cuộc thi cũng biểu hiện vượt qua so với bình thường, kết quả cuối cùng lại không như ý người, mà lần này an trí lúc thi Hương, cũng đã trở thành tiêu điểm để quần thần quan tâm.

Theo lời Thương Thiếu Dung nói, vốn nhân lần này đạt được thành tích thứ chín, thúc phục Thương Tử Kiều dự định bố trí hẩn vào trong Bắc quân, thế nhưng từ lúc Thương Tử Kiều từ phủ Túc Tĩnh Vương trở về, lại đột nhiên thay đổi chủ ý, chuẩn bị bố trí hẩn vào trong Tây quân, để Thương Thiếu Dung có chút buồn bực.

Vân Thiên Hà nghe mấy lời này, trong lòng liền suy nghĩ, tầm hỏi Thương Thiếu Dung về vấn đề phân công những người khác, bất quá Thương Thiếu Dung cũng chỉ biết tin tức liên quan tới chính mình, những điều khác còn bảo mật, đành thôi, không tiếp tục hỏi.

Ngay lúc mấy người nói chuyện, Sử Trường Đức từ bên ngoài tìm tới, nói bên tai Vân Thiên Hà mấy câu, Vân Thiên Hà bất động thanh sắc, cáo lỗi với Thương Thiếu Dung và Lạc Như Đồ, liền cùng với Sử Trường Đức rời đi.

Ra khỏi Lạc phủ, lúc đi trên đường, Vân Thiên Hà nhíu mày trầm tư nửa ngày, quay đầu lại hỏi:

- A Lai, người nọ tên là gì, tìm tới phủ có nói chuyện gì hay không?
- Không có, người nọ chỉ nói là từ Lợi Châu tới, có quen biết với thiếu gia! Sử Trường Đức nói, sau lại nghĩ tới việc gì, tiếp tục nói:
- Bất quá, người nọ khi tới mang theo mấy cái túi, bất quá đều là khoai lang không đáng tiền, rất kỳ quái!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, trong lòng đột nhiên nhớ tới vài người, cũng không nói tiếp điều gì, liền trực tiếp trở về phủ.

124. Chương 124: Đại Hội Săn Bắn

Thấy trong phòng tiếp khách có một vị trung niên nhân đang ngồi, người này mặt mũi vuông vắn, con mắt không lớn, mũi cao thẳng, nhân thần thận trọng, khí chất nội liễm, ẩn mặc một bộ trang phục nông dân bình thường, Vân Thiên Hà vẫn chưa từng gặp qua.

Bất quá đảo mắt nhìn thấy bên cạnh trung niên nhân này có một vị thanh niên cũng mặc quần áo nông dân bình thường, mặt ngạch rộng, thân thể rắn chắc, nhìn thần tình có chút thật thà chất phác trong sáng. Vân Thiên Hà vừa thấy người này, trong lòng lập tức nhớ ra. Người này chính là thanh niên tại thời điểm chính mình còn ở Lợi Châu, khi đi săn bắn dã ngoại trở về gặp trên đường cầu xin hẩn giúp đỡ truyền tin, gọi là La Gia Anh.

La Gia Anh nhìn thay Vân Thiên Hà tiến vào trong phòng, liền lập tức cùng với trung niên nhân kia đứng lên, cười cười hành lễ:

- Thảo dân ra mắt Đồ thiếu gia.

- Hai vị không cần khách khí!

Vân Thiên Hà đáp lại, liền hỏi lý do hai người tới đây.

La Gia Anh giới thiệu vị trung niên nhân bên cạnh, là đường huynh của hắn, tên là La Gia Chính, hai người chuyển từ Lợi Châu tới đây, La Gia Chính sau khi Vân Thiên Hà mời ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa tới.

Vân Thiên Hà tiếp nhận thư tín, lập tức mở ra nhìn một chút, thấy là Đồ Chính Minh viết, trong thư có nhắc tới chuyện Giang thị bí mật gửi hơn mười chiến sĩ Hắc Sát bí mật vào Kinh, còn nhắc tới quan hệ giữa La gia trang và Thần Binh Phường, muốn hắn mật thiết lưu ý hướng đi Thiên Phong Hào trong kinh, gần nhất Thiên Phong Hào tại phương bắc có một số dị động, rất có thể liên quan tới cục diện biến hóa trong Kinh Thành.

Đồng thời trong thư còn nhắc tới, để Đồ Suất nghĩ biện pháp bố trí La Gia Anh tiến vào Binh Khí Giám, cũng nói rõ người này có thể tín nhiệm, mặt khác phái mười hai chiến sĩ Thiên Đồ, hộ tống sáu đệ tử La gia trang vào kinh, sáu gã đệ tử La gia trang này đều do hắn tự do điều phối, bọn họ có thể phụ trách các công việc chế tạo vũ khí cho chiến sĩ Thiên Đồ sử dụng, cũng rất đáng tín nhiệm.

Xem hết phong thư này, Vân Thiên Hà cẩn thận lĩnh hội hàm nghĩa trong đó, rồi vận công phá hủy bức thư, nghĩ thầm thực sự rất đúng lúc, vũ khí doanh trong tổ chức Viêm Hoàng hiện đang khuyết thiếu nhân thủ, hiện tại người của La gia trang đã tới đây rồi, vừa lúc có thể bổ xung vào chỗ trống này.

Vì vậy liền quay đầu nói với La Gia Chính:

- Các vị đường xa tới đây, trước tiên tạm thời ở tạm trong phủ, việc này ta sẽ bẩm báo lại với trưởng bối trong nhà, nguyên soái trở về sẽ có an bài!

La Gia Chính đứng dậy thi lễ nói:

- Vậy thì làm phiền Đồ thiếu gia rồi, lần này La gia trang chúng ta có sáu đệ tử tới, do Gia Anh dẫn đầu, sau này nghe theo lời Đồ thiếu gia phân phó.

La Gia Anh nói:

- Đồ thiếu gia, binh khí mà người thiết kế, do cha ta tự mình động thủ chế tạo, cần phải có một năm mới hoàn thành, cha ta dặn chuyển cáo một tiếng, hi vọng Đồ thiếu gia thứ lỗi!

Vân Thiên Hà biết phạm là thần binh lợi khí đều cần phí chút thời gian và tinh lực để chế tạo, ngược lại hắn cũng không cấp bách.

Sau đó Vân Thiên Hà để Đông Hương tới thông báo với lão phu nhân việc này, lão phu nhân chỉ nói việc trong phủ Vân Thiên Hà có thể làm chủ được, chỉ cần thông báo rồi bảo quản gia an bài là được rồi.

Bất quá Vân Thiên Hà nghĩ vẫn cần phải thông báo cho Tín bá một tiếng, dặn Thu Hương tới thông báo, sau đó lại để Sử Trường Đức dẫn mấy người này tạm thời bố trí ổn thỏa trong phủ.

Hai ngày sau, chính là đầu tháng.

Đây là một ngày cuối thu, khí trời mát mẻ, cũng chính là thời điểm con mồi béo mập nhất, nhân việc hoàng thượng muốn săn bắn tại Đông Giao, ngày hôm nay, cũng là một ngày đem rất nhiều đại nhân và bách tính tại Kinh Thành rối loạn.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng rõ, Vân Thiên Hà đã dậy, dưới sự hầu hạ của Xuân, Hạ, Thu, Đông thay quần áo rửa mặt ăn chút điểm tâm rồi rời khỏi phủ lên đường, Đồ Thiên Thanh cũng đã chuẩn bị đầy đủ chỉ chờ lên đường.

Đồ Thiên Thanh hôm nay đã có tước vị, nhưng lại là vô thám hoa thi Hương. Tuy rằng còn chưa trao tặng quân hàm chức vụ cụ thể, bất quá quần áo trang phục so với người bình thường đã khác nhau, hôm nay mặc vào bộ công phục võ tước, đầu đội đai thúc quan, bên trong đeo bội kiếm, thoạt nhìn tư thế anh hùng cuộn cuộn, vô cùng uy vũ.

Vân Thiên Hà thì mặc bộ cầm y, đai lưng màu xanh, khoác một bộ áo choàng màu than chỉ thêu hoa văn bên ngoài, nhìn qua cũng rất phiêu dật tiêu sái.

Chỉ là Vân Thiên Hà không có công danh, cũng không có tước vị trong người, lần này xuất hành không được phép mang theo bội kiếm, cung tiễn đi săn cũng không được phép chuẩn bị từ nhà, thời điểm săn thú, cung tiễn do thị vệ thái giám thống nhất quản lý phân công, vì vậy chỉ cần cưỡi ngựa tới địa điểm tập trung lĩnh cung liền có thể săn bắn.

Vân Thiên Hà và Đồ Thiên Thanh cưỡi ngựa đi tới địa điểm tập trung tại thành Nam, sớm đã có rất nhiều quan viên mang theo người nhà đứng chờ tại chỗ, chỉ là các quần thần đứng túm năm tùm ba, đều theo phe phái riêng biệt, rất đáng giá để người suy ngẫm.

Bất quá đại đa số các quần thần đều dẫn theo nam nữ hài tuổi còn trẻ, tại thời điểm tụ tập nơi này, các nam nữ hài trẻ tuổi hầu hết đều quen biết nhau, rất nhiều người đánh mắt giao lưu, tạo cảm giác có chút quái dị, hình như đây cũng không phải là một đại hội săn bắn gì đó, mà là một đại hội giao lưu với nhau.

Vân Thiên Hà chú ý tới, lúc Đồ Thiên Thanh đi tới nơi này, nhân thần thường xuyên nhìn về một phương hướng, vì vậy theo nhân thần Đồ Thiên Thanh nhìn lại, chỉ thấy nơi đó có lễ bộ thượng thư Quách Diễn đang đứng, mà phía sau Quách Diễn có một vị nữ tử khí chất tương đối nhã nhặn xinh đẹp, cũng rất thường xuyên đánh mắt nhìn lại, lúc hai người Đồ Thiên Thanh và nàng nhân thần giao nhau, liền lập tức liếc đi nơi khác, không tự giác nhếch miệng cười mỉm.

Chỉ liếc mắt Vân Thiên Hà liền nhìn ra được manh mối, xem ra người mà Đồ Thiên Thanh thích chính là muội muội Quách Dự Chương, tên là Quách Dự Tước, bất quá Vân Thiên Hà cảm giác có ý tứ nhất chính là muội muội Lạc Như Sương của Lạc Như Đồ, nữ hài tử giống như búp bê này rất lớn mật, thẳng thắn trực tiếp đi tới bên người Quách Dự Tước, sau khi đùa giỡn nói chuyện vài câu, liền chăm chăm chú ý Quách Dự Chương.

Mà Quách Dự Chương thì hiện rõ bộ mặt khổ sở, nhân thần không khỏi nhắm vào một vị nữ hài bên phía công bộ thượng thư.

Nhìn thấy một màn đánh mắt đưa tình như thế này, Vân Thiên Hà nghĩ thầm, vì duyên cớ phe phái quan hệ khác nhau, những người nam nữ tuổi còn trẻ thường xuyên tiếp xúc với nhau, sợ rằng không có bao nhiêu người thuận lợi đối với hôn nhân chính mình. Vì phe phái quan lại khác nhau đã quyết định rất nhiều đôi nam nữ không thể cùng người mình thích ở một chỗ, hoàng đế săn bắn lần này để cho các đại thần mang theo người nhà, chỉ sợ có dụng ý khác.

Chỉ là Vân Thiên Hà đang thú vị quan sát tình cảnh xung quanh, lại đột nhiên cảm giác có hai ánh mắt kinh dị phóng về phía chính mình, mà có một ánh mắt trong đó mang theo vài phần băng lãnh sát khí!

Hoàng đế xuất hành săn thú, trình tự rất rườm rà, đây là cảm thụ lớn nhất trong lòng tất cả mọi người đã đứng chờ tại đây hai canh giờ.

Từ khi trời mới tảng sáng đã đến tụ tập, chờ cho tới bây giờ, trời đã hoàn toàn sáng hẳn, vậy mà còn chưa thấy hình bóng hoàng đế từ trong cửa hoàng cung rộng mở bước ra.

Vân Thiên Hà cũng không có tâm tư phỏng đoán hoàng tử và các phi tử làm cái gì trong cung, tại nơi tụ tập này, từ đầu tới giờ có mấy ánh mắt liếc nhìn sang hẳn, chính điều này mới làm hắn lưu ý.

Sau khi nhìn thấy mười người xếp đầu tiên trong cuộc thi Hương lần này trình diện, Vân Thiên Hà hơi chút chú ý tới Tiêu Dũng Tuấn, người tại Lợi Châu bị hấn hóa trang thành nữ tử đánh đá lừa dối một chút.

Lúc Tiêu Dũng Tuấn đến, nhìn thấy Vân Thiên Hà, xác thực cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vị tiểu huynh đệ mà hắn và sư phụ tìm một thời gian rất dài không có kết quả, nghĩ không ra trong buổi săn bắn ngày hôm nay lại gặp mặt, càng làm cho hắn thấy ngoài ý muốn chính là, hắn cùng với Đồ Thiên Thanh đứng một chỗ, không cần phải nghĩ chính là đệ tử Đồ thị rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Dũng Tuấn không khỏi cười khổ, bọn họ theo sư phụ dầm mưa dài ngày tại Lợi Châu lâu như vậy, tìm kiếm khắp nơi thế nhưng lại quên đi mất Đồ Phủ.

Mà hắn cũng không tìm được phương tung của vị nữ tử kỳ dị kia, làm trong lòng Tiêu Dũng Tuấn cảm thấy vô cùng mất mát, bỗng nhiên nghĩ đến, vị nữ tử này có thể cũng là người Đồ thị hay không?

Càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, Tiêu Dũng Tuấn không khỏi bồi hồi trong lòng, Lợi Châu không tìm được phương tung, nàng kia sẽ không tới Kinh Thành rồi chứ?

Nghĩ tới một khả năng này, trong lòng Tiêu Dũng Tuấn liền thấy hưng phấn, trong lòng âm thầm quyết định, tìm cơ hội đến Bắc Hầu Phủ dò xét một chút, nói không chừng có thể tìm kiếm được phương tung giai nhân.

Thế nhưng hắn sao có thể ngờ tới, việc trên đời rất nhiều khi không theo ý muốn, trừ phi ngày nào đó Vân Thiên Hà đột nhiên máu nóng lên đầu, lại muốn đùa dai lừa dối hắn một lần nữa.

Mà một ánh mắt nhìn sang Vân Thiên Hà với vẻ kinh dị, chính là người mà Vân Thiên Hà đã từng gặp qua một lần tại Lợi Châu, Giang Ngọc Tề, tuy rằng chỉ gặp mặt qua một lần, thế nhưng nghe thấy lại không dưới một lần. Bồ cục tại Lợi Châu, các loại âm mưu tính toán, phần lớn đều xuất phát từ người thiếu niên tài hoa hơn người này, nếu như không phải hắn trong lúc vô tình phá hỏng, sợ rằng Giang thị ngày hôm nay chính là đã làm cho Đồ thị phải khốn đốn.

Đối với Giang Ngọc Tề này, Vân Thiên Hà thủy chung bảo trì thái độ tập trung cảnh giác, cũng đủ tôn trọng đối với hắn, người này xác thực là một nhân vật nguy hiểm, một đối thủ đáng giá.

Bất quá lúc Giang Ngọc Tề nhìn về phía Vân Thiên Hà, trong lòng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện coi người này là đối thủ lớn nhất của chính mình trong tương lai, mà kinh ngạc là vì hắn quan sát như thế nào cùng không nhìn thấu được người này, thực sự giống như xung quanh người này, tất cả các góc cạnh đều đã bị mài nhẵn, mà bên ngoài còn bao phủ thêm một tầng sương mù dày đặc, từ chỗ hắn thủy chung không tìm ra được cái gì, rất khó đoán định. Đây chính là người con vợ lẽ Bắc Hầu Phủ ủy khuất tám năm tại Lợi Châu, oán khí tận trời sao?

”Xem ra, ta phải một lần nữa phân tích thật kỹ tiểu tử này, chỉ tiếc không có thời gian để bước thêm một bước lý giải thật sâu đối với người này, bất quá phải nhắc gia gia đề phòng mới được.”

Trong lòng Giang Ngọc Tề âm thầm nghĩ.

Ngắm Giang Ngọc Tề vài lần, cuối cùng Vân Thiên Hà dời tầm mắt nhìn sang phía kẻ vừa mới lần đầu tiên gặp chính mình đã phóng ra sát khí.

Xác thực mà nói đây là một vị nữ hài tử, chỉ là mặc trang phục nam tử, tuy rằng thanh lệ thoát tục, thế nhưng khí chất băng lãnh giống như một tòa băng sơn vạn năm không tan, cự tuyệt người bên ngoài nghìn dặm.

Nữ hài tử này đứng phía sau Tiêu Dũng Tuấn, cúi đầu, có vẻ rất trầm tĩnh, tĩnh đến mức hầu như làm cho người khác không cảm nhận thấy sự tồn tại của nàng, chỉ cảm thấy giống như một ngọn núi băng bên cạnh.

Có thể là chú ý tới Vân Thiên Hà đang quan sát nàng, nữ tử này mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt lần thứ hai phóng ra một đạo hàn quang lạnh thấu xương, phảng phất như có thể nhìn xuyên thấu qua linh hồn người khác, mang theo một cỗ sát khí sắc bén.

Chỉ là ngay cả tinh hàn chi khí Vân Thiên Hà còn có thể chịu đựng được, huống chi là nhân thần băng lãnh của nữ tử này, vẫn như cứ đạm nhiên bình tĩnh đánh giá nàng, trong lòng cũng thâm suy tư, nữ hài tử này hình như chính mình chưa hề đắc tội qua, thế nào vừa mới nhìn thấy chính mình đã sát khí đằng đằng, hình như chính mình từng khi nhục nàng vậy, lẽ nào có liên quan tới lão đầu gọi là Lâm Cận Hiên kia hay sao?

Mà đúng lúc này, cửa lớn hoàng cung mở rộng, tất cả mọi người tụ tập bên ngoài nhất thời rối loạn, dừng nói chuyện phiếm lại, mọi người đều nhanh chóng đi tới vị trí của chính mình, chuẩn bị nghênh tiếp hoàng thượng.

Chỉ thấy một đội ngũ cấm quân kỵ binh, khí thế oai hùng uy vũ, bước tiến chỉnh tề từ trong hoàng cung đi ra, phía sau chính là đội quân bộ, tại đội nhân mã kéo dài tới nửa đường tới chỗ quân thần tụ họp, lúc này mới nhìn thấy một vị lão nhân cười Xích Nhã Mã màu trắng, mặc hoàng bào đi sẵn, sau lưng là áo choàng

cửu long, niên kỷ ước chừng lục tuần, thần sắc uy nghiêm, chậm rãi theo đội ngũ bước đi, người này chính là hoàng đế Đại Đường Quốc.

125. Chương 125: Tiểu Tập Hội

- Tham kiến Ngô hoàng đế hạ!

Vân Thiên Hà chỉ giữ trạng thái nửa quỳ, không thực sự quỳ xuống, tại thời điểm hoàng đế cưỡi ngựa tới gần, không khỏi ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy hoàng đế đi ra, phía sau có ba người thanh niên, mặc ăn mặc trang phục hoàng tử, hẳn là ba vị hoàng tử.

Người thanh niên đi trước một chút, thoát nhìn mặt rộng, lông mày rậm mắt to, thoát nhìn rất tự tin phong độ, hẳn là đại hoàng tử, mà theo sát đại hoàng tử, hơi chút tụt lại phía sau, là một người thanh niên mi thanh mục tú, diện mục nhu hòa, hẳn là nhị hoàng tử.

Mà vị tam hoàng tử đi phía sau nhị hoàng tử tới mấy trượng nhìn qua ngược lại rất anh tuấn lịch sự, lớn lên tuấn tú phiêu dật, là trong thần tình trên mặt, luôn luôn giữ vẻ âm thầm, chỉ lo cúi đầu bước về phía trước, chung quy như tự hỏi cái gì đó, cho dù là ai cũng có thể nảy sinh cảm giác hẳn là người hướng nội, không thích hợp ở chung.

Tiếp phía sau ba hoàng tử là hai chiếc xe ngựa rộng rãi xa hoa, giống như một gian phòng ở cỡ nhỏ, bất quá rèm cửa sổ chiếc xe ngựa phía trước bị nhấc lên, chỉ thấy trong đó có một đôi mắt to đen lấp lánh nhìn ra bên ngoài, lộ vẻ khá hiếu kỳ, bất quá lúc Vân Thiên Hà còn chưa thu hồi ánh mắt của chính, đôi con mắt to đen sáng sủa kia đột nhiên nhìn về phía hắn, ánh mắt hai người không cẩn thận chạm nhau, đôi mắt to đen kia hung hăng trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà một hồi, lúc này mới buông rèm cửa sổ xuống.

Đội ngũ hoàng đế đi tới sân rộng, liền ra lệnh ngừng lại, hẳn xuống ngựa, những thị vệ hoàng tử khác cũng lục tục xuống ngựa theo, liền hướng về phía quần thần xung quanh, xua ống tay áo nói:

- Miễn lễ!

Thanh âm hùng hậu vang dội, liên tục quanh quẩn trong sân rộng, Vân Thiên Hà âm thầm kinh ngạc, xem ra vị hoàng đế này cũng là một cao thủ võ đạo, từ phần công lực này phán đoán, hẳn là có thực lực Tiên Thiên Vô Sư.

Lại một trận thanh âm rầm rầm, quần thần đứng dậy chỉ thấy một vị thái giám tay cầm phát trần đi ra, chậm rãi mở một quyển trục, bắt đầu lớn tiếng tuyên đọc.

Vân Thiên Hà quan sát vị thái giám này, chính là vị Trịnh công công trước kia hắn đã từng nhìn thấy qua tại Lợi Châu, hẳn chính là người tuyên đọc thánh chỉ và mang theo huynh muội Đường Linh Vũ, Tuyết Ông Tiên Sinh tới, vì vậy ấn tượng tương đối sâu.

Chỉ là hôm nay vừa nhìn, trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi giật mình một lần nữa, tại thời điểm trước đây hắn chưa luyện thành tinh kinh giai đoạn thứ nhất, căn bản không nhìn ra, bất quá hiện tại có thể cảm thấy tu vi võ đạo của vị công công này không thấp, tối thiểu là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, sau đó Vân Thiên Hà tiếp tục lưu ý, mấy vị thái giám đi theo bên người hoàng đế, không một người nào tu vi thấp, có một lão thái giám dù hắn tập trung toàn bộ tinh thần cũng không thể nào nhìn rõ, giống như người bình thường, nhưng hắn biết, lão thái giám này ít nhất có thực lực cấp tông sư, hơn nữa mấy vị thống lĩnh cấm vệ quân bảo hộ thực lực cực mạnh, sợ rằng người bình thường muốn ám sát, tuyệt đối là một chuyện vô cùng khó khăn, huống hồ còn có hai đại cao thủ siêu cấp như Túc Tĩnh Vương và Tuyết Ông Tiên Sinh.

Chỉ là vừa nghĩ đến Túc Tĩnh Vương và Tuyết Ông Tiên Sinh, Vân Thiên Hà không khỏi có chút kỳ quái, hẳn đảo mắt nhìn xung quanh một hồi, cũng không phát hiện ra thân ảnh Túc Tĩnh Vương, cũng không thấy Đường Linh Vũ xuất hiện, chính là mấy chi tướng quân gặp trước kia cũng không thấy đâu, như vậy những người này rốt cuộc chạy đi đâu?

Bất quá kể tiếp, nghi hoặc của Vân Thiên Hà rất nhanh nhận được đáp án, bọn họ đi theo phía sau đội ngũ hoàng đế, lúc này mới nhìn thấy Túc Tĩnh Vương với một thân nhung trang xuất hiện.

Mà phía sau Túc Tĩnh Vương, chính là Tuyết Ông Tiên Sinh với quần áo màu lam, mặc áo choàng màu trắng, cuối cùng là Đường Linh Vũ với trang phục vương tử, đầu đội cảm quan.

Nhưng mà, không thấy Đường Linh Toa!

Hoàng đế xuất hành sẵn thú, nguyên bản Vân Thiên Hà còn mười phần hiếu kỳ, thế nhưng chính mình trải qua một lần, liền biết đây là một chuyện nhảm chán cỡ nào.

Trình tự quá mức rườm rà phiền phức, một đại hội săn bắn vô cùng thú vị, lại vì các loại quy củ hạn chế rườm rà, người khác không được tự do, bên cạnh luôn có cấm quân quan sát, không được tự ý rời khỏi, hơn nữa thỉnh thoảng nhìn thấy bên đường có con mồi chạy qua, thế nhưng bên người không có cung tiễn, chỉ có thể nhìn mà than thở, hoàng đế không lên tiếng, ai dám động thủ trước, thực sự vô cùng bất đắc dĩ.

Diện tích ngoại ô phía Đông Kinh Thành rộng mênh mông, một mảnh xanh um tràn trề sức sống. Gió thu thổi nhẹ, ngẫu nhiên nhìn thấy một vài chiếc lá vàng nhẹ nhàng điêu linh rơi xuống, tiếp tục đi về phía trước là khu vực săn bắn quy mô rất lớn, lộ vẻ đầy khí phái.

Vào khu vực săn bắn, nhìn thấy xung quanh vài dặm đều có binh sĩ tuần tra, đội ngũ dừng tại đây, nơi này đã sớm dựng chỗ nghỉ ngơi cho hoàng đế và các quần thần thật lớn, mà địa phương cách đó không xa cũng dựng lên một ít trướng bông, chính là nơi dành cho các quan viên và người nhà dừng làm chỗ nghỉ ngơi, trảng diện cực kỳ đồ sộ.

Bởi vì hoàng đế hạ chỉ, ở chỗ này muốn nghỉ ngơi nửa canh giờ, chờ thị vệ thái giám chuẩn bị thỏa đáng tất cả các công việc mới bắt đầu đại hội săn bắn, nhưng đại đa số người đều ngốc trong trướng bông vô cùng buồn chán, thực giống như đang ngồi tù vậy, chỉ có thể đi ra ngoài trong một vòng tròn hạn định từ trước.

Vân Thiên Hà và Đồ Thiên Thanh bước vào trong một trướng bông, tất cả vật dụng thoạt nhìn đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, bất quá tâm tư Đồ Thiên Thanh vốn không dự định ngồi tại đây, tiến vào chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền ra ngoài, cái cổ dài như ngỗng ngóng nhìn sang bên phía trướng bông Quách Dự Chương, thấy vậy Vân Thiên Hà không khỏi bất đắc dĩ nói:

- Thích nàng, liền lớn mật đi tìm nàng, không nên lo lắng nhiều, phỏng chừng nàng cũng đang nhớ người, hãy lấy chút dũng khí đi tìm nàng đi!

Đồ Thiên Thanh thoáng chần chờ một hồi, đột nhiên quay đầu liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu đệ, đệ có lòng rồi, cảm tạ!

Nói xong, Đồ Thiên Thanh tự tin ngẩng đầu lên, bước về phía trướng bông Quách Dự Chương.

Vân Thiên Hà không có tâm tư đi ra ngoài hoạt động, liền ngồi trong trướng bông suy nghĩ một chút chuyện, lần săn bắn này làm hắn buồn chán cực độ, cũng có thể là nguyên nhân do Đường Linh Toa không tới!

Lúc này, màn trướng bông đột nhiên bị kéo lên, chỉ thấy Đường Linh Vũ giống như một con chạch chui vào trong, vừa vào không thấy ai, liền tùy tiện cởi chiếc mũ trên đầu vứt qua một bên, ngồi xuống bên cạnh Vân Thiên Hà, giang rộng hai tay hai chân nằm ngửa xuống nói:

- Lần săn bắn này thực buồn chán, mới hạ một chân xuống, liền có một đồng lớn người xông tới, nếu không phải phụ vương ta có mặt, sợ là trướng bông đã sớm bị phá hỏng, huynh đệ, người nói xem nếu không phải là vương tử thật là tốt biết bao!

Vân Thiên Hà quay sang thản nhiên nói:

- Ta đã sớm nói với người rồi, làm việc chính mình muốn làm, ở vào lập trường hiện tại của người, suy nghĩ nhiều cùng vô dụng, mặc dù người không muốn cuộc sống vương tử, thế nhưng chung quy vẫn là tiểu vương gia, đây là một chuyện xác thực không thể thay đổi, nếu không thể thay đổi, sao không thản nhiên tiếp thu, đi đối mặt, đi hưởng thụ?

Đường Linh Vũ ngồi dậy, nghiêm mặt nói:

- Ta cũng muốn làm một tiểu vương gia thoải mái vui vẻ, thế nhưng phụ vương ta lại không nghĩ như vậy, mỗi ngày bị Tuyết Ông Tiên Sinh nhét một đồng lớn tri thức các loại, không phải là binh pháp chiến lược, công pháp vũ kỹ, thì từ văn chương thì là một đồng lớn thượng vàng hạ cám, tất cả các ngành đều phải học,

nhất là từ Lợi Châu trở về, cơ hội rời khỏi nhà của ta ít đến mức thương cảm, khiến cho ta cảm giác cả ngày như ngồi trong tù, vừa rồi nếu không phải phụ vương tới chỗ hoàng thượng thì chỉ sợ ta cũng không có cơ hội trốn sang đây!

- Ai ở bên ngoài lên lút!

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên quay ra bên ngoài nói.

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy rèm trướng bỗng mở ra, Đỗ Chi Lương nhanh chóng tiến vào, thấp giọng nói:

- Thiên Hà huynh đệ nhỏ giọng một chút ta lên tới nơi này, nếu như bị gia gia phát hiện, không cho ta ăn đòn mới là lạ, a, tiểu vương gia thể nào cũng ở đây?

- A, nguyên lai là Đồ công tử...

Chỉ là lời này còn chưa dứt, lúc này Vân Thiên Hà lại cảm ứng thấy bên ngoài có người bước về phía mình, không khỏi cười khổ nói:

- Xem ra chỗ này của ta muốn biến thành nơi tụ hội rồi!

Mới nói xong, liền nghe thấy bên ngoài truyền tới thanh âm của Lạc Như Đồ:

- Thiên Hà huynh đệ. người có ở trong đó không?

- Vào đi!

Rèm bị xốc lên, chỉ thấy ba người Lạc Như Đồ, Thương Thiếu Dung và Quách Dự Chương nối đuôi nhau bước vào, toàn bộ trướng bỗng nhất thời có vẻ chật chội.

Ba người Lạc Như Đồ đến, không nghĩ tới Đỗ Chi Lương và Đường Linh Vũ cùng ở chỗ này, hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền mỉm cười, không hề khách sáo, cứ như vậy tụ tập ngồi xuống.

Thế nhưng còn chưa kịp nói mấy câu, dĩ nhiên lại có người tới, mọi người vừa nhìn, dĩ nhiên là tiểu búp bê Lạc Như Sương theo đuôi thò cái đầu nhỏ xinh vào, nhìn thoáng qua trướng bỗng, khi liếc mắt thấy Quách Dự Chương, nhất thời nhãn thần sáng lên, giống như con cá nhỏ, chui tới bên người Quách Dự Chương, cái trán Lạc Như Đồ hiện rõ đường đen, trán Quách Dự Chương thì đỏ mề hôi hột, mọi người ngạc nhiên.

- Thế nào, các người đều chạy tới nơi này? Đường Linh Vũ có vẻ kỳ quái, trước hết hỏi.

Lạc Như Đồ nói:

- Hoàng thượng triệu kiến các vị đại thần, các lão gia tử đều đi tới hành cung hoàng thượng, chúng ta rảnh rãi nên chạy tới, ta vốn là muốn tìm Thiên Hà huynh đệ, nửa đường gặp phải Chương huynh và Thiếu Dung huynh loạn chuyển xung quanh, không nghĩ tới chuyện gì, cùng không ngờ tiểu vương gia và Đồ huynh đã tới trước một bước!

Lúc này Vân Thiên Hà cười khổ một tiếng nói:

- Chỉ sợ trướng bỗng của ta sắp trở thành đại bản doanh tụ hội rồi, ngày hôm nay gió gì thổi tới đây?

Mọi người không giải thích được lời này, Đường Linh Vũ đang định mở miệng muốn hỏi, liền nghe thấy bên ngoài truyền tới một âm thanh:

- Thiên Hà huynh đệ có ở trong đó không?

- Tiểu công gia thể nào cũng chạy tới rồi?

Mọi người vừa nghe thanh âm, tự nhiên có thể nhận ra là ai.

Lúc này thấy rèm bị xốc lên, Đái Kiều Liên ở bên ngoài trướng bỗng nghiêng người, đi theo bên cạnh hẳn còn có tam hoàng tử, tam hoàng tử xốc rèm lên, liền nhìn thấy nhiều người như vậy, nhãn thần cấp tốc quét qua một vòng, không nói tiếng nào liền quay đầu đi.

Đái Kiều Liên cũng có chút ngoài ý muốn, liền hướng về phía Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà huynh đệ, tam hoàng tử đối với tiền kỹ của người rất thưởng thức, một lúc nữa hoạt động sẵn thú, muốn cùng người thi thử một chút, người nhất định phải tới a, thất lễ rồi, trước tiên cáo từ!

Mọi người sững sốt một hồi, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, Lạc Như Đồ cười nói:

- Xem ra lần trước tiểu công gia không cam lòng, lúc này thỉnh người tới giúp đỡ, bất quá không nghe tiền kỹ của tam hoàng tử như thế nào, tiểu vương gia người có biết?

Đường Linh Vũ lắc đầu nói:

- Tam biểu ca là một người trầm tính, không thích nói chuyện, bình thường cùng rất ít khi hiển lộ võ công, tiền kỹ gì trước mặt mọi người, ta cũng không rõ ràng lắm tiền kỹ của hắn tới trình độ nào, bất quá hắn là một người không đơn giản chịu thua!

- Nếu tiểu công gia đã dám đến tìm Thiên Hà khiêu chiến, như vậy nói rõ trình độ tiền kỹ của tam hoàng tử hẳn là không thấp, người trầm mặc ít lời luôn có một số chỗ ẩn dấu, chỉ khi nào hiển lộ rất có thể nổ tiếng!

Thương Thiếu Dung sờ sờ cằm có chút suy nghĩ nói.

- Vậy Thiên Hà người có muốn so đấu với tam hoàng tử hay không đây? Dù sao người và hắn không quen không biết, thắng, mất mặt mũi hắn, nhưng nếu chịu thua sợ rằng tam hoàng tử nghĩ thắng không thực, tiểu công gia thực đúng là tìm đến một phiền phức!

Lạc Như Đồ nói.

Vân Thiên Hà mở miệng:

- Thắng, tự nhiên muốn thắng đẹp, thua, điều này không có khả năng, nếu như tam hoàng tử ngay cả một chút khí lượng này cũng không có, ta không còn gì để nói!

Thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà cũng đang suy nghĩ, lần này tam hoàng tử thông qua Đái Kiều Liễn, đến chỗ ta, chỉ sợ có ý tứ nào khác.

- Xin hỏi, Đồ tiểu huynh đệ có ở trong?

Đúng lúc này, bên ngoài trường bằng lại truyền tới thanh âm ôn nhã, tất cả mọi người đều cảm thấy xa lạ, không khỏi nghi hoặc.

Mà lúc Vân Thiên Hà đồng ý, rèm xóc lên, chỉ thấy một người thanh niên, chính là vị trạng nguyên Tiêu Dũng Tuấn lần thi Hương này, mọi người đều không khỏi sững sốt.

126. Chương 126: Tổ Hợp

Đường Linh Vũ thấy Tiêu Dũng Tuấn xuất hiện chỗ này, có chút kinh ngạc.

- Tại Lợi Châu có gặp qua một lần, sau khi đến Kinh Thành mới biết tính danh! Vân Thiên Hà làm một thủ thế, mời Tiêu Dũng Tuấn vào trong trường bằng.

Khuôn mặt Tiêu Dũng Tuấn nở nụ cười ấm áp, hướng về phía Đường Linh Vũ thi lễ, sau đó lại hướng về phía mọi người nho nhã thi lễ, có vẻ rất phong độ.

Vân Thiên Hà nói:

- Trong trường bằng có chút chật chội, nếu có chậm trễ, xin Tiêu công tử thứ lỗi, không biết Tiêu công tử tới đây là có chuyện gì?

- Đồ huynh đệ, lần trước tại Lợi Châu khả năng xảy ra một ít hiểu lầm, hôm nay nhìn thấy tiểu huynh đệ, ta muốn thay mặt sư phụ xin lỗi, tính cách sư phụ chấp nhất, có lúc đã quyết định điều gì đó, rất khó chuyển đổi được, có chỗ nào đắc tội, xin thông cảm nhiều hơn!

- Tiêu công tử không cần khách khí, không biết lệnh sư có mạnh khỏe? Tiêu Dũng Tuấn thân nhiên nói:

- Sư phụ tại Lợi Châu bị chút thương thế, cùng ta vào kinh vẫn một mực điều dưỡng!

Lúc này Vân Thiên Hà mới hiểu được vì sao nữ hài tử mặc trang phục nam tử kia vừa mới nhìn thấy chính mình đã phóng ra sát khí, nguyên lai là lão nhân Lâm Cận Hiên kia bị thương, xem ra tình huống An bá cũng không tốt đẹp gì, nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà thở dài, cuộc tranh đấu giữa Lâm Cận Hiên và An bá, vẫn không thể tránh khỏi.

Những người khác thấy Tiêu Dũng Tuấn nho nhã tuấn tú, giống như một vị học sĩ đọc đủ thi thư, nhưng không ngờ hẳn lại có thể vượt lên được vô số thí sinh khác đạt được vị trí trạng nguyên vô thí, tất cả đều tương đối hiếm kỳ.

Quách Dự Chương và Lạc Như Đồ đều là người đọc sách, tuy rằng cũng luyện qua võ nghệ, thế nhưng không tinh thông, bất quá sau khi hỏi Tiêu Dũng Tuấn một số vấn đề, cảm giác hẳn đầy một bụng tài học, tại mặt thi từ văn chương không hề kém hơn bọn họ, đã bị vị võ trạng nguyên kinh tài tuyệt điểm này hoàn toàn thuyết phục, trò chuyện với nhau rất ăn ý.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng chiêng trống, biểu thị đại hội sẵn bắt đầu, trong trường bỗng mọi người đang nói chuyện hứng thú, nghe được tiếng chiêng trống này, không khỏi vô cùng mất hứng, cũng không dám nán lại nhiều, đều nối đuôi nhau đi ra.

Bất quá mấy người này ra khỏi trường bỗng đều chú ý tới, lúc này bên ngoài đại đa số quan viên và mấy trưởng bối vừa lúc hộ tống hoàng thượng từ hành cung đi tới, nhất là các đại thần, nhìn thấy Đỗ Chi Lương và các đệ tử quan viên Bắc phái ở cùng một chỗ, đều có vẻ rất kinh ngạc, ngay cả cháu ruột Định Hải Vương cư nhiên cũng ở cùng một chỗ với mấy người này, đám quần thần neho mắt nhìn nhau, trong ánh mắt mang theo một chút ý tứ hàm súc không bình thường, trong lòng đều tự âm thầm suy nghĩ.

Mà sắc mặt thừa tướng Đỗ Viễn La lúc này mười phần khó coi, hẳn đã nhắc Đỗ Chi Lương không nên lui tới với các đệ tử Bắc phái, thế nhưng sáng nay hẳn vừa mới nhắc cẩn thận, nghĩ không ra mới mấy canh giờ, đã nhìn thấy tên tử tôn không nên thân này vứt mọi lời khỏi đầu, hơn nữa còn thấy con của lễ bộ thượng thư Quách Diễm cùng với mấy người khác ở một chỗ, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Khác so với các đại thần, hoàng thượng nhìn thấy một màn này, hẳn cùng với Túc Tĩnh Vương bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hoàng thượng hiện lên một tia ẩn chứa ý tứ hàm súc, không khỏi quan sát Vân Thiên Hà đi phía sau vài lần.

Chỉ là một cái nhìn đơn giản này, trong lòng hoàng đế âm thầm tự giạt mình, lại có chút không nhìn thấu người này, vì vậy liền hướng về phía một gã thái giám bên cạnh thấp giọng nói:

- Dự Khánh, người đối với hài tử này thấy thế nào?

Lão thái giám nghe vậy, liền mở cặp mắt hầu như bị nếp nhăn che kín lại, theo ánh mắt hoàng thượng nhìn lại, lập tức tròn trịa, phát ra một tia tinh quang sáng ngời, liền tục quan sát nhiều lần, cũng có vẻ vô cùng kinh ngạc, nói:

- Hoàng thượng, người này thực giống như một hồ nước sương mù dày đặc bao phủ, ngay cả lão nô cũng không thể nhìn thấu tu vi võ đạo của hắn, xác thực cổ quái!

- Ngay cả tu vi cấp Tông Sư cũng không thể nhìn thấu một tiểu bối sao?

Trong lòng hoàng đế suy nghĩ, đầy hứng thú nhìn Vân Thiên Hà vài lần, sau đó chuyển sang nói với Trịnh công công.

- Tuyên chỉ đi!

- Dạ!

Trịnh công công thi lễ, lúc này mới đi lên vài bước, mấy người khác cũng đi theo sau, liền vung tay một cái, tiếng trống thùng thùng dừng lại, Trịnh công công vung phất trần, sau đó cao giọng tuyên đọc một số quy tắc trong cuộc đi săn lần này. Cùng với đề nghị của hoàng thượng, nhất trí thông qua mấy hạng mục hoạt động thú vị, lúc này đại hội sẵn bắt đầu mới chính thức bắt đầu.

Một số hạng mục hoạt động trong cuộc đi săn, so với phương thức săn bắn truyền thống không khác biệt gì nhiều, là một hồi so đấu thi săn, do hoàng đế tự mình điểm binh điểm tướng, trong các con cháu quần thần chọn ra một bộ phận, sau đó từ mười mấy người thi Hương vị trí đầu tiên, chọn ngẫu nhiên tạo thành mấy

đội, tổng cộng được chia làm bốn đội, song song tiến hành thi đấu, hai đội có thành tích cao nhất, được ban thường không hề nhỏ.

Vân Thiên Hà bắt đầu đã bị hoàng thượng chú ý tới, trong lòng có chút suy tính, vì vậy tại lúc điểm danh, người thứ nhất chọn ra chính là hắn, nhưng ngược lại làm cho quần thần văn võ xung quanh có chút ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ, hoàng thượng từ lúc nào lại ưu ái đối với đệ tử Đồ gia Bắc Hầu Phủ như vậy, lẽ nào tiểu tử này có chỗ nào hơn người hay sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt quần thần bắt đầu tập trung quan sát Vân Thiên Hà là người thứ nhất đi tới giữa sân rộng, đều tự quan sát phỏng đoán trong lòng, nhất là cảm giác được rất rõ ràng ánh mắt quan sát rất kỳ mang theo địch ý của đám quan viên Bắc phái như Mạc Bách Sử, Giang Thụ Viễn và các con em đệ tử bọn họ. Vân Thiên Hà lúc này cảm giác chính mình giống như một con chuột bạch nho nhỏ bị người ta quan sát nghiên cứu, tuy rằng biểu tình không lộ ra ngoài, rất trấn định, thế nhưng trong lòng không khỏi có chút không được tự nhiên.

Bất quá hoàng thượng điểm tên người tiếp theo, càng làm cho quần thần kinh ngạc không ngớt, người thứ hai đi tới giữa sân, dĩ nhiên chính là đại hoàng tử.

Chỉ thấy đại hoàng tử bước những bước rất vững chắc, trên mặt lộ nụ cười sang sảng, sau khi bước tới bên cạnh Vân Thiên Hà, cười cười với hắn nói:

- Thiên Hà tiểu huynh đệ, chúng ta một tổ, tranh thủ vị trí đệ nhất, ngươi phải nỗ lực lên!

Vân Thiên Hà khẽ gật đầu, nghĩ nụ cười của vị đại hoàng tử này đích thực rất thẳng thắn thành khẩn, không hề làm bộ, mặc dù lần đầu gặp mặt, nhưng đã có vài phần hảo cảm, mà sau đó Đường Linh Vũ cũng bị hoàng thượng gọi ra, trong lòng Vân Thiên Hà nghĩ có chút buồn bực, hoàng thượng rốt cuộc muốn làm cái gì? Mà lúc này các đại thần ngồi xung quanh, sắc mặt mỗi người đều mười phần cổ quái, hoàng thượng chọn ra một tổ hợp như vậy, rốt cuộc là dụng ý gì?

Chỉ thấy Đường Linh Vũ nở nụ cười tươi rói, chạy lên phía trước, vừa cười vừa nói:

- Đại biểu ca, Thiên Hà, chúng ta nhất định có thể giành vị trí đệ nhất, hắc hắc!

Nhưng khi Tiêu Dũng Tuấn bị điểm danh đi lên, lúc này đám quần thần không nhịn được ồ lên một mảnh, Định Nam Hầu Mạc Bách Xuyên nói:

- Hoàng thượng, an bài tổ thứ nhất như vậy có phải là hơi chút không thỏa đáng tài nghệ của đại hoàng tử tự nhiên không cần đề cập tới, Trường Nhạc tiểu vương gia cũng không yếu, hơn nữa cộng thêm trạng nguyên thi Hương, coi như một tổ hợp rất mạnh rồi, điều này có thể làm cho các tổ khác cảm thấy không công bình?

Hoàng đế chỉ là cười cười nói:

- Trẫm an bài như vậy, sao lại mất công bình?

Nói xong, hoàng thượng điểm danh người tiếp theo, dĩ nhiên là An Bình công chúa và nhị hoàng tử, lúc này mới làm cho các quần thần bừng tỉnh hiểu ra, an bài hai người có thực lực tương đối yếu vào đội ngũ, những đội ngũ khác tự nhiên có cơ hội tranh đệ nhất, hiển nhiên hầu hết các đại thần không hề xem trọng Vân Thiên Hà thoát nhìn tay không buộc chặt gà.

Lúc này, chỉ thấy An Bình công chúa mặc trang phục đi sẵn, dáng người thướt tha nhỏ nhắn, chậm rãi bước tới, trong cái miệng nhỏ nhỏ kêu gọi phảng phất như đang ngâm nhỏ tiểu khúc nào đó, có vẻ rất hài lòng, nàng đầu tiên đẩy Đường Linh Vũ ra, đứng bên cạnh Tiêu Dũng Tuấn, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Dũng Tuấn, thấp giọng thị uy nói:

- Ta không thích ngươi, cũng đừng nghĩ nhiều, nếu như phụ hoàng quyết gả ta cho ngươi, hừ hừ, hậu quả ngươi tự chịu!

Ngôn ngữ của vị tiểu công chúa này thật lớn mật mạnh mẽ, lúc Tiêu Dũng Tuấn nghe xong, mặt không lý do đỏ lên, thấp giọng hồi đáp:

- Công chúa yên tâm, nếu hoàng thượng tứ hôn, tại hạ tự có cách, sẽ không để công chúa phải thất vọng!

- Như vậy còn được!

An Bình thấy đã đạt được mục đích, trong lòng rất thỏa mãn, không khỏi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà vài lần, lại đẩy đại hoàng tử đến gần Vân Thiên Hà, hướng về phía hắn nói:

- Tiểu tử, ngày hôm đó ngươi mạo phạm bản cung tại Tĩnh vương phủ, bản cung chuẩn cho ngươi lập công chuộc tội, ta muốn ăn muện nê hoàn, còn có thịt nướng...Ngô...Dù sao đi nữa thì một lúc nữa kiếm được con mồi, con thứ nhất phải theo sở trường làm cho ta ăn, bằng không, hừ hừ, hậu quả do ngươi tự chịu!

Vân Thiên Hà nghe xong như lọt vào sương mù, lập tức nghĩ tới chuyện lần trước đụng phải nữ hài tử che mặt đánh lén hắn tại Tĩnh Vương Phủ, nghĩ không ra dĩ nhiên là vị tiểu công chúa này, bất quá cũng lập tức hiểu rõ dụng ý hoàng thượng an bài như vậy, sợ là vị tiểu công chúa này đứng đằng sau, thổi gió vào tai hoàng thượng.

- Uy, ngươi rốt cuộc có đang nghe bản cung nói hay không?

Tiểu công chúa thấy Vân Thiên Hà không đáp lại, liếc mắt quét ngang nhìn hắn.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như công chúa có thể đảm bảo tổ chúng ta đoạt được đệ nhất, tiểu dân tự nhiên tuân mệnh!

- Nếu như ngươi dám kéo chân chúng ta phía sau, lấy không được đệ nhất, ngươi đừng nghĩ muốn Thiên Hà làm muện nê hoàn cho ngươi ăn, ta và đại biểu ca là người đầu tiên không đáp ứng!

Đường Linh Vũ nhìn tiểu công chúa nói một câu.

- Người, các người...

Tiểu công chúa thấy Đường Linh Vũ giúp đỡ Vân Thiên Hà, tức giận tới mức giậm chân bình bịch, mân mê cái miệng nhỏ nhắn gọi cảm nói:

- Người và hoàng huynh nếu như không đáp ứng, ta sẽ...Ta sẽ khóc cho người xem, hừ!

Đại hoàng tử nhìn thấy bộ dáng ngịch ngợm làm nũng của tiểu công chúa, cười cười nói:

- An Bình, chú ý hình tượng, đừng hồ nháo, tất cả mọi người đều đang nhìn ngươi, một lúc nữa thi đấu, mọi người phải nghe theo lời mọi người, theo chúng ta là được!

Nói xong đại hoàng tử quay sang nói với Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, An Bình tính tình ngịch ngợm, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất ngươi một chút!

Vân Thiên Hà gật đầu, cũng không nói lời nào, trong lòng đang suy nghĩ, nếu như để tiểu công chúa này thỏa mãn, lấy tính tình của cô nàng này, sợ rằng sau này không có ngày yên bình, không bằng...

Chỉ chốc lát sau, bốn tổ khác cũng lần lượt được điểm danh gọi ra giữa sân, sau khi phân tổ, nhìn bề ngoài thực lực có vẻ tương đương, bất quá đối với mấy người biết rõ thực lực Vân Thiên Hà, ví dụ như Đỗ Chi Lương, còn có Đái Kiều Liên, sau khi bị phân tại các tổ khác, có vẻ phiền muộn, mặc dù có một tiểu công chúa kéo chân, thế nhưng thực lực chính thể của tổ thứ nhất vẫn rất mạnh mẽ, khó có thể tranh đoạt được đệ nhất, bọn họ chỉ còn cách chuyển mục tiêu sang tranh đoạt vị trí thứ hai.

Tất cả mọi người chuẩn bị tốt, thị vệ và thái giám thống nhất phát cho mọi người ngư giác cung, còn có một ống tên với mười mũi, thi đấu sẵn bắn chính thức bắt đầu!

127. Chương 127: Bầy Sói

Thú liệt trường Đông Giao rất rộng lớn, bên ngoài một cánh đồng bát ngát cỏ cây hơi thấp là một mảnh rừng cây diện tích rất lớn, phía sau rừng cây là một ngọn núi tên là Dược Vương Sơn, ngọn núi này so với mặt nước biển không tính cao, nhưng lại có rất nhiều thực vật và thảo dược quý giá. Đến mùa thu nơi này con mồi đông đảo, chủng loại đa dạng, hơn nữa đều mười phần mập mạp, xác thực là một địa phương săn thú rất tuyệt.

Đát đát!

Lúc này, mấy chục người thanh niên cưỡi ngựa, lưng mang cung tên, vung roi rong ruổi trên cánh đồng bát ngát, giống như là một dòng nước lũ hướng về phía rừng cây, đánh vỡ không khí vốn yên lặng nơi đây, làm cho một ít động vật kiếm ăn nơi cánh đồng bát ngát này phải chạy trốn tứ tán.

Giục ngựa bốn ba, chạy dẫn đầu đoàn nước lũ này chính là đại hoàng tử và hai người xuất phát từ Định Nam hầu phủ Mạc Trạch Thăng, tọa kỵ của bọn họ là Truy Vân Mã thượng đẳng, tốc độ cực nhanh, tuy rằng tọa kỵ của những người khác đều là danh mã, thế nhưng so tốc độ vẫn không phải là đối thủ của Truy Vân Mã.

Đến khi tiếp cận rừng cây, Vân Thiên Hà đột nhiên tận lực điều khiển Vân Bôn thả chậm tốc độ lại, thân nhiên chạy chậm trên cánh đồng bát ngát, xem ra cũng không giống như là tới săn thú, mà là giống như đến đập thanh (chơi tết thanh minh).

Nếu như hẳn thực sự cùng với những người khác so tốc độ chạy của Truy Vân Mã thì Truy Vân Mã của đại hoàng tử và Mạc Trạch Thăng căn bản không phải đối thủ, Truy Vân Mã của bọn họ bất quá chỉ là ngựa đã dần dần bị thuần hóa, đã không còn linh tính gì đáng nói.

Mà Vân Bôn rất khác biệt, Vân Bôn cho tới hiện tại vẫn luôn duy trì tính tình kiệt ngạo, hơn nữa dưới sự ảnh hưởng hun đúc thời gian dài của Vân Thiên Hà, nó đã trở nên cực kỳ linh tính, đồng thời ý thức công kích phi thường mạnh, người bình thường nếu như tại tình huống Vân Thiên Hà hoặc Sử Trường Đức bên cạnh mà muốn tiếp xúc với Vân Bôn, lúc đó tuyệt đối sẽ ăn phải quả đắng, Vân Bôn ngày hôm nay, tốc độ chạy so với những danh mã bình thường không cần phải bàn cãi.

Ngay tại Vân Thiên Hà chậm rãi rơi lại phía sau đội ngũ, lúc này đại hoàng tử và Tiêu Dũng Tuấn cũng đồng thời thả chậm tốc độ ngựa, Đường Linh Vũ biết đây là lúc muốn chuẩn bị bàn bạc thương nghị sách lược tốt nhất, cũng liền chậm lại, mà nhị hoàng tử từ trước tới giờ luôn theo sau đại hoàng tử, coi như thiên lôi sai đâu đánh đó, tuy rằng không biết làm cái gì, thế nhưng vẫn chậm rãi, theo sát đội ngũ.

Duy nhất chỉ có tiểu công chúa cưới một con Xích Nhã Mã, nàng luôn muốn đuổi kịp những người chạy phía trước, nhưng hiện tại thấy tổ đội chính mình đều lần lượt thả chậm tốc độ, còn quay đầu ngựa lại trở về, mân mê cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm, hàm hừ nói:

- Các người nhanh lên một chút nha, người khác đều đã chạy vào trong rừng cây rồi, nếu chậm chạp chúng ta sẽ không kiếm được con mồi nào đâu!

- An Bình, muội lấy trong bao đựng tên của muội đưa cho bốn người chúng ta hai mũi, chính mình lưu lại hai mũi tên là được rồi!

Đại hoàng tử đi tới bên cạnh An Bình công chúa nói.

- Vì sao nha, người ta khó có được cơ hội ra ngoài chơi?

An Bình không giải thích được, cũng có chút không tình nguyện.

Đại hoàng tử nói:

- Nếu như muội không muốn phối hợp, vậy thì chúng ta cũng không đảm bảo tổ đội có thể giành được vị trí đệ nhất, và còn mỹ vị của muội nữa!

- Cho huynh, hừ!

An Bình vừa nghe thấy hai tiếng mỹ vị, liền lập tức từ trong bao đựng tên lấy ra tám mũi tên, thờ phỉ phỉ ném cho đại hoàng tử.

Nhị hoàng tử trước khi bàn bạc không để hẳn giảm mũi tên, thế nhưng lại chủ động lấy tên trong bao đựng ra, chính mình chỉ chừa lại hai mũi tên, liền cầm số còn lại đưa cho đại hoàng tử nói:

- Hoàng huynh, tiền kỹ của đệ không bằng huynh và Linh Vũ biểu đệ, không cần phải lãng phí mũi tên.

Đại hoàng tử tiếp nhận, đưa cho Vân Thiên Hà, Tiêu Dũng Tuấn và Đường Linh Vũ mỗi người bốn mũi tên, nói:

- Phiến rừng rậm này, ngoại trừ tinh thú, loại dã thú hung hãn nhất chính là xích ban hùng, hơn nữa đều là hai ba con cùng xuất hiện, ý thức công kích rất mạnh, lại rất hung tàn, chúng ta quyết định dùng nó làm mục tiêu săn bắn, như vậy trước tiên thương nghị tốt kế hoạch tiến hành!

Mấy người thương nghị một hồi, liền thúc ngựa chạy về phía sau núi Dược Vương Sơn.

Cuối mùa thu, rừng cây có chút tiêu điều xơ xác, trên mặt đất lá rụng khô vàng, không khí hơi ẩm ướt, không khí này làm cho lá cây rất mềm mại, thúc ngựa giẫm trên mặt đất phát sinh tiếng vang rất nhẹ.

Ở đây là sườn Dược Vương Sơn, có vẻ rất yên tĩnh, cây cối cũng tương đối cao to, đi bên trong rừng rậm, có một cỗ cảm giác ẩm ướt âm lạnh, cũng có một cỗ sương mù nhàn nhạt bao phủ, khiến cho tầm nhìn phía trước hơi chút bị ảnh hưởng, không thể quan sát được con mồi khoảng cách xa.

Vân Thiên Hà đối với hoàn cảnh như thế này tương đối hiểu biết, nhưng cũng hiểu được trong hoàn cảnh như thế này muốn săn giết xích ban hùng tương đối khó khăn, bất quá đại hoàng tử lại nói trong loại hoàn cảnh này, xích ban hùng qua lại thường xuyên nhất, thuộc về lời tuyên bố kinh nghiệm, vậy thì phải xem thực tế.

Đúng lúc này, trong rừng cây đột nhiên nhảy lên một cái bóng màu xanh, lập tức khiến cho Vân Thiên Hà cảnh giác, ngay sau đó tọa kỵ Xích Nhã Mã của An Bình công chúa tựa hồ bị chút kinh động, rống lên một tiếng thật lớn, làm cho chim chóc xung quanh bay thật xa, cũng làm kinh động tới một ít dã thú nhất gan xung quanh, bắt đầu chạy trốn tứ tán thật xa.

Mà cái bóng màu xanh kia lại không giống như con dã thú khác, lúc này lại một lần nữa hiện ra, Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng bắt được thân ảnh của nó, đây không giống như một con gấu, màu lông có hơi chút phiếm xanh, thể hình cũng không lớn, trong lòng Vân Thiên Hà thầm cân nhắc, hình như đây là một ấu lang (chó sói con), bất quá lang là một loại sinh vật tính quần cư, như vậy không có khả năng xuất hiện một con như vậy.

Đại hoàng tử phía trước, hẳn cũng đã phát hiện ra cái bóng màu xanh xẹt qua, bất quá trên mặt lại lộ ra vẻ phẫn chấn nói:

- Đó là một con Cự Xỉ Thanh lang, nếu như có thể săn được Cự Xỉ Thanh lang mà nói, lần này chúng ta nắm chắc đệ nhất, đuổi theo!

Nói xong, đại hoàng tử liền đi đầu một bước, nhanh chóng hướng về phía bóng ảnh màu xanh kia đuổi theo.

- Cự Xỉ Thanh lang!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, trong lòng cảm thấy không ổn, ở đây sẽ không có bầy sói đấy chứ? Tại lúc mọi người đuổi theo đại hoàng tử, đột nhiên Vân Thiên Hà đưa tay hướng lên trời, cấp tốc đánh một thủ thế chỉ hướng đại hoàng tử, chỉ nghe trên bầu trời phát ra một tiếng ưng kêu, một điểm đen cấp tốc bay về phía thanh lang chạy trốn.

- A...

Lúc này, đột nhiên nghe được An Bình công chúa phát ra tiếng hét chói tai, sau đó là tiếng thét kinh hãi của Đường Linh Vũ, Vân Thiên Hà kinh hãi, lập tức giục ngựa đuổi theo, bất quá không đến mấy trăm trượng, đi tới một rừng cây cối cao to, nhìn thấy An Bình công chúa phía sau che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trừng đôi mắt tràn đầy kinh sợ nhìn vào bụi cỏ, mà Đường Linh Vũ xem ra tựa hồ nhìn thấy một thứ gì đó rất buồn nôn, sắc mặt cũng có chút xanh.

Vân Thiên Hà nghĩ kỳ quái, bọn họ rốt cuộc là nhìn thấy cái gì, sao lại có biểu tình như vậy? Liền chạy qua mấy cây đại thụ to nhìn lại, vừa nhìn bên dưới, con người Vân Thiên Hà hơi co lại, cũng có chút kinh hãi.

Trong bụi cây đại có một cỗ thi thể, không phải là thi thể động vật dã thú, mà chính là thi thể con người, đã bị thú hoang cắn xé hoàn toàn thay đổi hình dạng, vô cùng thê thảm, xác thực làm cho người ta buồn nôn.

Ở đây thể nào lại có thi thể, Vân Thiên Hà nghĩ kỳ quái, liền thoáng đến gần một chút, cẩn thận quan sát đặc thù và quần áo, đồ dùng trên người cỗ thi thể này, thi thể còn chưa hư thối, hẳn là mới chết một hai ngày vừa rồi, mà quần áo đồ dùng trên người chính là loại mà bách tính bình dân thường dùng, còn dung

mạo hình dáng người này đã hoàn toàn thay đổi, không quan sát được hình dạng đặc thù, trên người còn có vài bộ phận hoàn hảo, cơ thể rắn chắc, giống như đã trải qua luyện võ, nhưng da thịt màu xanh, hẳn là bị trúng độc, một cánh tay đã bị thú hoang cắn xé chỉ còn một nửa, nhưng lại ngửa ra phía sau, rất cổ quái.

Vân Thiên Hà nhìn theo phương hướng cánh tay ngửa ra, nơi này có cỏ rậm che chắn, bước tới đẩy bụi cỏ ra, chỉ thấy bên dưới rễ cây phía sau bụi cỏ có viết một chữ "Trá" (lừa gạt), nét bút còn chưa hoàn toàn xong hết.

- Lẽ nào nơi này có trá?

Vân Thiên Hà cẩn thận suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy cổ quái.

Lúc này đại hoàng tử cũng nghe thấy tiếng chạy trở lại, hỏi:

- Phát sinh chuyện gì rồi?

Đường Linh Vũ nói:

- Đại biểu ca, nơi này có một cỗ thi thể, bộ dạng rất kinh khủng, An Bình muội muội bị kinh sợ!

- Một cỗ thi thể mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên đâu? Đã thú trong khu rừng này hung tàn hơn dã thú bình thường nhiều, bình dân bách tính tới nơi này sẵn thú gặp phải cảnh bị tấn công cũng là việc bình thường!

Đại hoàng tử không cho là đúng nói.

Đúng lúc này, khoảng không trên đỉnh đầu mọi người truyền đến một loạt tiếng chim ưng kêu trầm trọng mà vang dài, Vân Thiên Hà nghe xong, biến sắc nói:

- Mọi người nhanh rời khỏi nơi này, ở đây thực sự có trá!

Xoạt xoạt xoạt!

Vân Thiên Hà vừa dứt lời, lúc này liền nghe được rừng cây xung quanh truyền tới một ít động tĩnh kịch liệt, thực giống như cuồng phong quét lá rụng, còn mang theo một cỗ mùi vị tanh hôi xông thẳng vào mũi, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, cỗ mùi vị kia càng lúc càng nặng, còn mang theo một chút âm thanh gừ gừ trong cổ họng từ bốn phương tám hướng truyền tới.

- Không tốt, là bầy sói!

Vân Thiên Hà cảm ứng xung quanh, lúc này mùi tanh tươi kia càng lúc càng đậm, tạo cảm giác không khỏe, hẳn là một loại khí độc, nhưng khi phát hiện ra bầy sói xông tới, cho dù tâm tính bình ổn như Vân Thiên Hà cũng không tránh khỏi phải biến sắc mặt.

Phát sinh biến cố như vậy, lúc này tất cả mọi người đều biến sắc, bất quá cũng may ngoại trừ An Bình công chúa, những người khác đều rất trấn định, không bởi vì bầy sói xuất hiện mà hoảng loạn, sắc mặt đại hoàng tử ngưng trọng nói:

- Nơi này làm sao lại có bầy độc nha lang số lượng lớn lui tới, bất quá mọi người đừng hoảng hốt, không nên chạy ra phía bìa rừng, An Bình thả ngựa đi, cuối cùng một con với Linh Vũ, ta tới phía sau, để ngựa của An Bình dẫn dắt phương hướng bầy sói, chúng ta từ một phương hướng khác đột phá vòng vây, lập tức hành động!

Đại hoàng tử gặp nguy không loạn nghĩ đến phương pháp này, cùng với mọi người không mưu mà hợp, càng chạy về phía bìa rừng, lại càng nguy hiểm, phải tạm thời dẫn dắt sự chú ý của bầy sói để đột phá vòng vây, bằng không một khi để bầy sói bao vây xung quanh, nghênh đón sẽ là công kích vĩnh viễn không ngừng nghỉ, trừ phi toàn quân bị diệt.

Chỉ là đại hoàng tử chủ động đề nghị chính mình đi sau, làm cho mọi người đối với thái độ phẩm cách của hắn nổi lên sự kính trọng, tại thời khắc nguy cơ trước mắt, người có thể hy sinh chính mình giành cơ hội cho đồng bọn, tuyệt đối đáng để tôn kính.

- Các người còn lo lắng cái gì, đi mau!

Đại hoàng tử hét lớn một tiếng, lấy cung tiễn ra, một tiễn bắn chết độc nha lang xông lên đầu tiên, sau đó cầm roi ngựa vung lên, dùng sức quét mạnh vào mông ngựa An Bình đang cười, lập tức làm cho ngựa kinh hãi chạy nhanh, An Bình thét lớn, Đường Linh Vũ bên cạnh nhanh chóng ôm eo An Bình kéo mạnh lên chuyển sang ngồi trên lưng ngựa của hắn.

128. Chương 128: Chém Giết

Bầy sói nhìn thấy con mồi chạy tới gần, lập tức càng trở nên hung tàn. Lúc này Xích Nhã Mã chảy đầy máu sau mông hướng về một phía chạy mấy trăm trượng, bầy sói ngửi được mùi máu, càng giống như nổi cơn điên nhào với Xích Nhã Mã, chỉ trong thời gian hơn mười lần hô hấp, Xích Nhã Mã đã thành công dẫn đi sự chú ý của đại bộ phận bầy sói, nhanh chóng bị đàn sói vây quanh cắn xé, thân lại trúng kịch độc, ngã xuống đất không dậy nổi.

Nhìn thấy bầy sói bị Xích Nhã Mã dẫn sự chú ý, điên cuồng cắn xé con mồi, lộ ra một chỗ hổng, chớp thời cơ này, Đường Linh Vũ áp sát lưng ngựa, hét lớn một tiếng, liền mang theo An Bình công chúa lao về phía lỗ hổng vừa mới xuất hiện, mà nhị hoàng tử và Tiêu Dũng Tuấn theo phía sau đều lấy cung tiễn ra, bắn chết liền mấy con độc nha lang cản đường.

Vân Thiên Hà phân tích tình huống hiện tại, có thể nói đối với bọn họ vô cùng bất lợi, độc nha lang này có kịch độc trên thân, bị cắn một phát nhất định gặp phiền toái lớn. Vì vậy hắn liền đưa tay từ một cây đại thụ bên cạnh kéo mạnh một mảnh vỏ cây lớn, nhanh chóng dùng máu viết lên đó mấy chữ, sau đó tìm một chỗ có cây cối nhỏ che chắn như không quá rậm rạp, đưa tay đánh một thủ thế sau đó hét lớn một tiếng, vận hết khí lực, ném mạnh khối vỏ cây này lên ngọn cây giữa không trung.

Chỉ thấy Vân Tường lao xuống cực nhanh, rất chuẩn xác dùng ưng trảo tiếp nhận khối vỏ cây, tại không trung xoay vài vòng, thấy được thủ thế động tác của Vân Thiên Hà, kêu lên một tiếng rồi bay vút lên trời cao, rất nhanh đã biến thành một điểm đen nho nhỏ!

...

Trong khu vực săn bắn, Túc Tĩnh Vương và hoàng đế cùng đi với nhau, ngay tại cánh đồng bát ngát săn bắn một ít con mồi, mỗi người đều có thu hoạch tương đối phong phú, đang chuẩn bị trở về, hoàng đế vui vẻ, sai người lột da con mồi chuẩn bị nấu nướng, cũng ở bên ngoài nổi lên một đồng lửa lớn, chuẩn bị chờ các hài nhi đi săn trở về mở tiệc yến hội nướng thịt thú săn.

Mà ngày lúc trở về chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, hoàng đế đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy một con chim ưng bay tròn trên cao, lướt không mà đến, không khỏi khen ngợi.

- Một đầu chim ưng thực thần tuần hùng tráng, người đâu, mang cung tiễn tới!
- Hoàng thượng chậm đã!

Đúng lúc này, Tuyết Ông Tiên Sinh cấp tốc chạy tới ngăn cản.

Hoàng đế không giải thích được nói:

- Tuyết Ông Tiên Sinh vì sao lại ngăn cản, lẽ nào chim ưng này là ai đó nuôi sao?
- Khởi bẩm hoàng thượng, chim ưng như vậy, Trường Nhạc tiểu vương gia có nuôi một con, mặt khác tôn nhi Thiên Hà của Đồ Suất cũng có nuôi một con, thần quan sát đầu chim ưng này không tầm thường, hẳn chính là chim ưng mà hài tử Thiên Hà kia nuôi!

Hoàng đế nghe nói, cười cười:

- Vậy thì thôi đi, nhớ khi trăm bắn bị thương con chim ưng này, tiểu tử đó lại đến bắt đền, di, chim ưng này thế nào...

Hoàng đế vừa nói, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy đầu chim ưng xoay nhanh trên cao, đã ném một khối vỏ cây ngậm trên miệng, rồi nhanh chóng hóa thành một điểm đen biến mất trong bầu trời cao.

Hoàng thượng hiểu kỳ, vì vậy gọi một thái giám tới nhặt khối vỏ cây trở lại xem xét, vừa khi cầm lấy khối vỏ cây, nhìn thấy mấy chữ viết bằng máu, lúc này sắc mặt đại biến, liền vội vàng chạy trở về, dâng khối vỏ cây cho hoàng đế.

Sau khi hoàng đế tiếp nhận khối vỏ cây, chỉ thấy bên trên có viết:

- Phía sau núi có biển, nhanh tới cứu viện!

Vừa nhìn qua, hoàng thượng cũng lập tức biến sắc, quát lớn:

- Thống lĩnh cấm quân Sài Tiến ở đâu?

Chúng thần nhìn thấy sắc mặt hoàng thượng lúc này, trong đó có một vị trung niên nhân mặc khôi giáp, tư thế oai hùng bất phàm, chòm râu khá dài, nhanh chóng từ trong hành quán chạy ra.

Hoàng thượng không chờ Sài Tiến đến gần hành lễ, gấp gáp nói:

- Người lập tức điều năm trăm cấm vệ quân hỏa tốc chạy tới phía sau núi, bất luận như thế nào, trẫm phải nhìn thấy mấy hoàng nhi bình yên trở về, nhanh đi, nếu đến chậm lỡ thời cơ, trẫm sẽ hối tội người!

- Thần lĩnh chỉ!

Sài Tiến vừa nghe, lập tức tuân mệnh vội vàng trở lại, đồng thời Túc Tĩnh Vương cũng đi ra, thần sắc ngưng trọng nói:

- Tuyết Ông Tiên Sinh, đột nhiên xảy ra chuyện, người cũng tức khắc chạy tới phía sau núi tiếp ứng một chút, điều tra nguyên nhân vì sao bọn họ lại cầu viện!

Tuyết Ông Tiên Sinh gật đầu, lập tức chạy về phía rừng cây.

Chúng đại thần nhìn thấy sắc mặt hoàng thượng không được tốt lắm, suy nghĩ cái gì đó, trong lòng cùng suy đoán có phải là sản phẩm phía sau núi phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Mà trong đó tự nhiên có hải tử nhà mình, đều không khỏi lo lắng đứng ngồi không yên, vốn là bầu không khí có chút náo nhiệt vì chuyện này liền trở nên yên tĩnh ngưng trọng.

...

Rừng cây phía sau núi.

Đại hoàng tử đã bắn xong mũi tên cuối cùng trong hộp tên, liền vút cung tên sang một bên, rút bội kiếm bên hông, tại thời điểm một đầu độc nha lang xông tới, một kiếm chém ra cắt đứt đôi người thanh lang, vừa đánh vừa lui, không khỏi mắng to trong miệng:

- Thế nào lang lại có nọc độc, Dược Vương Sơn này lão tử thường xuyên tới săn bắn, chưa từng thấy loại mãnh thú này có nọc độc như vậy, sao ngày hôm nay đột nhiên lại xuất hiện một đoàn!

Vân Thiên Hà vừa nghe xong lời này, trong lòng có chút cổ quái, sau khi bắn ra một tiễn giết chết một con độc nha lang muốn đánh lén, chỉ thấy phía sau đại hoàng tử có một đoàn độc nha lang đuổi theo, lại quay đầu nhìn phía trước.

Từ khi một bộ phận độc nha lang bị Xích Nhã Mã thu hút rời đi, đám người Đường Linh Vũ đột phá vòng vây, độc nha lang cũng không triển khai thế tiến công quá mạn mẽ, mà đại bộ phận vây tụ về phía đại hoàng tử, hơn nữa còn tổ chức thế tiến công với đại hoàng tử vô cùng mãnh liệt, hình như coi đại hoàng tử là sinh tử cừu địch. Một màn này làm cho trong lòng Vân Thiên Hà càng thêm suy đoán hoài nghi, vì sao mục tiêu công kích chính của đoàn độc nha lang này lại là đại hoàng tử, mà mấy người bọn họ căn bản không chịu bao nhiêu áp lực công kích?

Không chỉ có Vân Thiên Hà nghi hoặc trong lòng, lúc này Tiêu Dũng Tuấn cũng thả chậm tốc độ lại, nhìn thoáng qua phía sau, mở miệng nói:

- Sao bây giờ độc nha lang này lại tấn công đại hoàng tử mãnh liệt tới như vậy, mà đối với chúng ta thì lại chỉ là quấy rầy đôi chút, bây giờ Cửu Xi Thanh lang này sẽ không thông minh đến mức như thế này chứ?

- Người có phát hiện ra tung tích đầu lang hay không?

Vân Thiên Hà lại dùng tên bắn chết một đầu độc nha lang đánh lén, quay sang hỏi Tiêu Dũng Tuấn.

Tiêu Dũng Tuấn lắc đầu nói:

- Đầu lang bình thường trà trộn trong bầy, có thể nhận ra được tương đối dễ dàng, nhưng trong bầy thanh lang này, ngoại trừ đầu Cự Xỉ thanh lang đầu tiên thỉnh thoảng xuất hiện, hình như không còn có đầu lang nào khác thường lui tới!

- Nói như vậy, then chốt có thể chính là đầu Cự Xỉ thanh lang xuất hiện đầu tiên kia?

Vân Thiên Hà suy nghĩ nói, lập tức thả tinh thần cảm ứng, rất nhanh hần cảm giác được có một đầu độc nha lang thể hình tương đối nhỏ phía sau, nhưng tốc độ cực nhanh, qua lại giống như thiểm điện.

Vân Thiên Hà bỗng nhiên đặt tên vào cung, giật mạnh cung, vũng vàng tập trung vào cái bóng màu xanh đang di động rất nhanh với quỹ tích tương đối ổn định, một mũi tên mang theo tiếng xé gió mạnh mẽ lao về vị trí di động tính toán trong đầu.

Thế nhưng đầu thanh lang này vô cùng giảo hoạt, tại Vân Thiên Hà vừa mới thả tên ra, nó đột nhiên giật mình trốn đằng sau một con độc nha lang khác, một mũi tên này mạnh mẽ cắm sâu vào thân thể độc nha lang, lập tức giết chết, mà sau khi đầu thanh lang này ngã xuống, nó lần thứ hai trốn phía sau đầu độc nha lang khác, gầm lên một tiếng, thể tiến công của bầy sói xung quanh càng thêm mãnh liệt.

- Đây nhất định là đầu lãnh thống lĩnh bầy sói, chỉ là kỳ quái, đầu lang độc nha lang thể nào lại thành một con Cự Xỉ thanh lang?

Vân Thiên Hà không thể nào giải thích được.

- Có một loại khả năng!

Ổng tên của Tiêu Dũng Tuấn lúc này chỉ còn ba mũi, hần cố gắng giữ lại không tiếp tục bắn, mà rút bội kiếm bên hông, tạo ra một đạo kiếm quang hoa lệ, lập tức đánh gục đầu Xứ Xỉ thanh lang vừa mới lao lên, sạch sẽ lưu loát.

Vân Thiên Hà đột nhiên minh bạch ý tứ của Tiêu Dũng Tuấn:

- Ý người là, đó là một đầu lang tinh thú?

- Đúng vậy!

Tiêu Dũng Tuấn thấy lại có mấy độc nha lang nhảy lên công kích, đảo mắt nhìn thấy ồng tên của Vân Thiên Hà cũng không còn nhiều lắm, nhưng không có bội kiếm, liền cầm trong tay chuôi kiếm dùng xảo kinh run lên, chỉ thấy một thanh kiếm dài nhỏ màu bạc thoát ra từ cuối chuôi kiếm, rút ra rồi ném cho Vân Thiên Hà:

- Tiếp kiếm!

- Kiếm tốt!

Vân Thiên Hà tiếp nhận thanh kiếm dài nhỏ, huy vũ mấy thức Phá Thiên Kiếm Pháp, cũng thuận thế đâm ngang, đánh gục một đầu độc nha lang đến gần, liếc mắt nhìn thanh kiếm trong tay Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Nguyên lai là tử mẫu kiếm!

Tiêu Dũng Tuấn cũng không giải thích gì nhiều, chỉ ngưng thần chuyên chú đánh chết độc nha lang tiến công lên.

Sau khi tốc bộ của bọn họ thả chậm lại, Vân Thiên Hà đảo mắt thấy Đường Linh Vũ mang theo tiểu công chúa dưới sự yểm hộ của nhị hoàng tử đã thoát khỏi vòng tròn bao vây công kích của bầy sói, mà nhị hoàng tử đột nhiên quay đầu ngựa trở lại, đồng thời rút bội kiếm bên hông chém giết độc lang, hấp dẫn một bộ phận độc lang, để hai người Đường Linh Vũ thuận lợi chạy trốn, nhưng làm đại hoàng tử tức giận tới mức chửi ầm lên:

- Người, một tên ngu xuẩn, nếu đã chạy trốn được còn trở lại làm gì?

- Hoàng huynh, ngày thường người khác nói đệ nhu nhược vô năng đệ đều không quan tâm, thế nhưng huynh và ta cùng một mẹ, lúc này đệ làm sao có thể nhìn huynh thân hãm trong bầy sói mà chính mình chạy trốn, để huynh đệ cùng đại ca chém giết một hồi thật thống khoái, ngay cả đánh mất tính mệnh cũng không hối hận!

Vừa nói, nhị hoàng tử đã giục ngựa tới rồi, chạy tới vị trí lỗ hồng độc lang liên tiếp đánh lén, bốn người vừa lúc tạo thành vòng tròn, nhưng cũng bị bầy sói vây quanh, áp lực càng lúc càng lớn.

Đại hoàng tử liếc mắt nhìn nhị hoàng tử, khóe mắt có hơi chút ươn ướt, mắt thấy ngựa của chính mình đã bị bầy lang cắn xé khắp người đầy thương thế, đã có chút không chống đỡ nổi, liền trước một bước nhảy xuống ngựa, sau đó đâm một kiếm, ngựa lập tức hí lên một tiếng, cất vó chạy vào vào đàn sói, bị độc lang phía sau vây quanh cắn xé.

Sau đó nhị hoàng tử và Tiêu Dũng Tuấn cũng lần lượt dưới tình thế độc lang vây công, ngựa thụ thương trúng độc, đành phải hy sinh ngựa, để ngựa chạy ngược lại cản bước tiến bầy sói trong chốc lát, có thêm chút thời gian hòa hoãn, lui sang một bên tìm kiếm chỗ che chắn.

Mà Vân Thiên Hà tại giờ khắc này cũng do dự rồi, đối mặt với bầy sói, hẳn cực kỳ luyến tiếc Vân Bôn cứ như vậy táng thân miệng sói, ngựa của những người khác đều không hiểu bảo hộ chính mình, thế nhưng Vân Bôn rất thông minh, nó sẽ dùng bốn vó công kích độc lang xông tới bảo vệ chính mình, cộng thêm Vân Thiên Hà tận lực bảo hộ, vẫn chưa bị thụ thương, mà lúc đàn sói vây công, Vân Bôn không có khả năng không bị tổn thương.

Cẩn chặt rằng, quyết định để Vân Bôn đào tẩu trước, cho dù chịu thương thế, chỉ cần chạy về phủ, Sử Trường Đức có thể chữa trị thỏa đáng, vẫn còn có cơ hội sống sót, vì vậy xuống ngựa, dùng phương thức thói quen trấn an Vân Bôn, sau đó vỗ vỗ mặt ngựa hét lớn một tiếng:

- Đi!

Thế nhưng lúc này Vân Bôn sống chết không chịu chạy đi, cho dù Vân Thiên Hà có xua đuổi như thế nào thì cũng không chịu bỏ đi, không ngừng dùng mặt ngựa cọ cọ vào hân, trong mắt ngựa mang theo nét không muốn nong đậm, không ngừng phun khí phì phì trong mũi.

Vân Bôn không chịu đi, xem ra biết được chủ nhân gặp lúc nguy cơ, khóe mắt Vân Thiên Hà có chút ướt át, mắt thấy một đầu độc lang lao tới Vân Bôn, liền phẫn nộ vùng kiếm giết tới, chém đầu độc lang này thành hai nửa, lần thứ hai vỗ vỗ Vân Bôn, hai con mắt đỏ bừng, cấp bách quát:

- Người tại đây chỉ là trời buộc, chờ ta bên ngoài bìa rừng!

129. Chương 129: Âm Tiễn

Vân Bôn tựa hồ như nghe hiểu lời Vân Thiên Hà nói, lúc này móng trước giương lên, hí dài một tiếng, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, lúc này mới gia tốc thả người nhảy lầy đà, bỗng nhiên dẫm lên thân thể một đầu độc lang, sau đó đá văng hai đầu độc lang bên cạnh, tiếp tục mượn lực, vừa động liền xuất hiện cách xa mấy trượng, cứ nhiên đạp lên người mấy đầu độc lang xông ra ngoài.

Tâm thần Vân Thiên Hà lúc này vững vàng tập trung vào Vân bôn, hẳn không muốn để Vân Bôn bị độc lang đã thương, ngay khi Vân Bôn lao ra ngoài, một đầu độc lang nhảy lên cao định cắn xé, Vân Thiên Hà bỗng nhiên giật mạnh cung, một mũi tên bắn ra, đánh gục đầu độc lang này, mắt thấy Vân Bôn đã vượt qua được bầy sói, cấp tốc cuộn cuộn chạy ra ngoài bìa rừng, không còn độc lang nào truy đuổi, lúc này Vân Thiên Hà mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ngựa tốt!

Ba người đại hoàng tử nhìn thấy Vân Bôn dũng mãnh phi thường, lại thông minh như vậy, không khỏi đồng thời tán thán một câu, đại hoàng tử chém chết một đầu độc lang lao tới, bị máu tươi dính đầy người, thế nhưng cũng không thèm để ý nói:

- Truy Vân Mã này thực phi phạm, nếu như táng thân trong bầy sói, xác thực quá đáng tiếc rồi!

Vân Thiên Hà không còn lo lắng, thu kiếm lại, vận dùng Phá Thiên Kiếm Pháp, mỗi một kiếm đều có thể đâm chết một đầu độc lang, thế nhưng độc lang con này nối tiếp con kia, giống như thủy triều ập tới, giết không thể hết.

Giết một hồi lâu, mắt thấy số lượng bầy sói vẫn còn rất nhiều, tiếp tục giết như vậy căn bản không phải biện pháp lâu dài.

Mà lúc này, Đường Linh Vũ mang theo tiểu công chúa chạy hồi lâu mà vẫn không thấy có đầu độc lang nào truy kích, không khỏi nghĩ kỳ quái, vì vậy liền để tiểu công chúa giục ngựa, quay đầu lại nhìn.

Chỉ là nhìn lại phía sau thấy người khác không theo kịp, cũng không có đầu độc lang nào đuổi theo, vì vậy liền để tiểu công chúa ghìm cương ngựa lại, An Bình cũng hiểu được có kỳ quái, liền nói:

- Vũ ca ca, bọn họ thế nào chưa thấy lên?

Đường Linh Vũ có chút hối hận nói:

- Bọn họ yểm hộ chúng ta đi ra, phỏng chừng bị bầy sói vây xung quanh rồi!

Nói tới đây, Đường Linh Vũ đột nhiên xoay người xuống ngựa, nói với tiểu công chúa:

- An Bình, muội mau trở về gọi viện binh tới, ta trở lại tiếp ứng bọn họ!

- Thế nhưng Vũ ca ca, muội...Muội sợ!

Tiểu công chúa nhìn xung quanh một chút, còn chưa ra khỏi rừng cây, nàng lại không biết đường.

Đường Linh Vũ nghe xong lời này, đôi lông mày nhăn lại, nói:

- Muội không phải cũng học qua vũ kỹ, có thực lực cấp tám hay sao? Thế nào lại không bằng cả một thư sinh trói gà không chặt...

Tiểu công chúa vừa nghe khích, tính bướng bỉnh nổi lên, tròn đôi mắt đẹp nói:

- Ai nói muội không bằng thư sinh, hiện tại chúng ta cùng một chỗ trở lại cứu đại hoàng huynh và nhị hoàng huynh, hừ!

Đường Linh Vũ nghe xong nhúc nhích đầu, lúc này xoay mặt chỉ thấy một con ngựa chạy về phía chính mình, kinh hãi kêu một tiếng nói:

- Đây không phải là ngựa của Thiên Hà hay sao, thế nào có ngựa không thấy người, lẽ nào bọn họ...

Nói đến đây, thần sắc Đường Linh Vũ càng thêm ngưng trọng, trầm giọng nói:

- An Bình, mấy người Thiên Hà hiện tại phỏng chừng rất nguy hiểm, muội lập tức trở về tìm hoàng thượng mang viện binh tới, không nên tiếp tục bướng bỉnh tiểu thư nữa, có thể cứu được mọi người hay không phải dựa vào muội rồi, đi mau, nhìn ngọn núi, chạy về phía Tây là đi ra khỏi rừng cây!

Đường Linh Vân nghe xong, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng, thấy Đường Linh Vũ chạy ngược trở lại, cắn răng một cái, quay đầu ngựa liền điên cuồng chạy ra ngoài bìa rừng.

Khi Đường Linh Vũ hỏa tốc chạy tới địa điểm vừa rồi bọn họ bị bầy sói vây quanh, xa xa chỉ thấy có gần trăm đầu độc lang bao vây bốn người đại hoàng tử, lúc này bốn người bọn họ chảy đầy máu tươi, mỗi người thoát nhìn thể lực tiêu hao vô cùng lớn, nhưng hiện tại vẫn còn đang tiếp tục chém giết.

Giết! Giết! Giết!

Trên mặt đất xung quanh bốn người Vân Thiên Hà, thi thể độc lang xếp tầng tầng lớp lớp, máu tươi đã hội tụ thành một dòng suối nhỏ, mà độc lang vẫn không hề sợ hãi, tiếp tục phát động công kích mãnh liệt, một sóng nối tiếp một sóng.

Đường Linh Vũ nhìn thấy vậy, trong ngực phun lên một cỗ nhiệt huyết, rút kiếm, lặng yên không một tiếng động xông tới gần, bắt đầu triển khai chém giết đối với bầy sói.

Đại hoàng tử nhìn thấy Đường Linh Vũ đã chạy thoát lại quay về, mắng to mấy câu, cũng bất chấp không nói gì nữa, bốn người sợ Đường Linh Vũ một mình có thể gặp nguy hiểm, liền chỉnh thể rất ăn ý di động về phía hắn, tiếp tục chém giết trong bầy sói, nhưng dần dần hội tụ cùng một chỗ với Đường Linh Vũ.

Mặc dù có Đường Linh Vũ gia nhập vào, áp lực có hơi chút giảm đi, thế nhưng thể tiến công hung mãnh của bầy sói vẫn rất mạnh như cũ chỉ ít còn có hơn năm mươi con tìm kiếm cơ hội xông vào.

Thể lực của đại hoàng tử lúc này đã có chút không chịu nổi, bầy sói tổ chức thể tiến công quá mức mãnh liệt, hơn nữa cũng quá xảo trá, đều nhất tề hành động xông lên, bốn người bọn họ cho dù đối phó được, thế nhưng không chịu nổi hết một sóng lại một sóng vây công, mỗi người đều tiêu hao cực lớn.

Nếu như lên cây mà nói, nương theo độ cao còn có thể chiếm ưu thế, nhưng tình hình hiện tại, mỗi người đều không thể đưa phía sau lưng mình quay về phía bầy sói, vì vậy không có cơ hội chạy trốn leo lên cây, chỉ đành đau khổ chống đỡ đợi cứu viện.

Mà lúc này đầu Cự Xỉ thanh lang xảo trá mất thấy bầy sói tại tình thế chém giết với bốn người, số lượng kịch liệt giảm xuống, đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, đám độc lang nghe được thanh âm này, tựa hồ như nổi cơn điên, mỗi một con đều đỏ hồng hai mắt, da lông toàn thân giống như bao trùm một tầng dầu trơn, răng nanh càng trở nên sắc bén hơn, đại đa số bỏ quên người khác, đổi phương hướng, toàn bộ điên cuồng đánh về phía đại hoàng tử, tựa hồ muốn làm một đợt công kích điên cuồng cuối cùng.

Mấy người Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác áp lực tăng lên mạnh mẽ, mất thấy tình thế phía đại hoàng tử vô cùng nguy cấp, tại thời điểm đại hoàng tử vừa mới đâm kiếm đáng gục một đầu độc lang, lại có ba bốn đầu độc lang đồng thời há cái miệng đỏ lòm xông lên, bọn chúng sau khi phát cuồng, tốc độ cực kỳ nhanh.

- Hoàng huynh cẩn thận!

Nhị hoàng tử ngay bên cạnh nhìn thấy đại hoàng tử không kịp chống đỡ, quát to một tiếng, một tay gạt mình đại hoàng tử lui trở lại, thân thể thì chắn trước mặt đại hoàng tử, nhị hoàng tử hoành kiếm chém ngang, giết chết một con, Vân Thiên Hà và Tiêu Dũng Tuấn cũng lên cứu viện, đánh bật hai con, thế nhưng lập tức nghe được tiếng kêu thống khổ của nhị hoàng tử truyền đến.

- Nhị đệ!

Đại hoàng tử thấy bắp chân nhị hoàng tử bị độc lang cắn một miếng, hai mắt đỏ bừng, nổi giận gầm lên một tiếng, điên cuồng chém hai con độc lang gần đó thành hai nửa, vội vàng đỡ lấy nhị hoàng tử đã thụ thương ngã xuống mặt đất, nhìn qua thương thế.

Chỉ thấy một mảng thịt lớn trên đùi nhị hoàng tử đã bị xé rách, máu tươi phun ra, mặt vết thương có một cổ nọc độc bắt đầu lan tràn, hơn nữa vết thương trên bờ vai của hắn cũng bắt đầu chuyển màu xanh, đang dần dần lan tràn.

Độc lang thật mạnh, lúc này mấy người Vân Thiên Hà nhìn thấy thương thế nhị hoàng tử, không khỏi thảm hốt một ngụm lương khí, Tiêu Dũng Tuấn thấy thế, lập tức từ trong lòng lấy ra một cái chai đưa cho đại hoàng tử nói:

- Chỗ ta có một viên bách thảo đan, nhanh cho hắn ăn vào, những người khác yểm hộ!

Mọi người nghe xong càng thêm ngưng thần cảnh giác, để nhị hoàng tử thụ thương chính giữa, bốn người vây thành vòng trong triển khai chém giết, đại hoàng tử trực tiếp đập vỡ bình sứ, sau khi lấy ra liền đút vào miệng đại hoàng tử, chỉ trong mấy lần hô hấp đã thấy độc tính bị ngăn chặn, khí sắc nhị hoàng tử đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, đại hoàng tử xé rách quần áo chính mình, lập tức băng bó đơn giản để cầm máu.

Độc tính chỗ bị thương của nhị hoàng tử được ngăn chặn, đại hoàng tử dừng lại băng bó đơn giản, vị nhị hoàng tử này coi như là một người ý chí kiên cường, lập tức đứng lên, nắm chặt thanh kiếm trong tay, đôi lông mày không thấy nhả một chút, chuẩn bị tiếp tục chiến đấu.

Vân Thiên Hà nhìn biểu hiện hiện tại của vị nhị hoàng tử thường ngày bị người khác nói thành nhu nhược vô năng, cái nhìn trong lòng đối với hắn trước kia liền thay đổi hoàn toàn, nếu như là người nhu nhược, sao có thể vì ca ca chính mình đỡ đòn khiến bị thương bởi độc lang, nếu như nhu nhược, sao có thể sau khi bị

trúng độc, đôi lông mày không nhăn một chút, biểu hiện như vậy còn có thể là nhu nhược hay sao? Xem ra cả ba vị hoàng tử này đều có một mặt nào đó mà người khác không thể nào biết được.

Ngao...

Lúc này, Cứ Xỉ thanh lang đột nhiên phát ra ba tiếng hú dài, tất cả độc lang tựa hồ nhận được mệnh lệnh nào đó, lại một lần nữa biến đổi chiến thuật, phân chia bốn năm đầu độc lang hợp thành một tổ, bắt đầu hướng về phía năm người đồng thời phát động công kích mạnh nhất, làm cho áp lực lên cả năm người lại một lần nữa tăng mạnh, không còn cơ hội cứu viện lẫn nhau.

Tại tình huống nguy cấp trước mắt, trong qua trình Vân Thiên Hà chém giết độc lang, bởi vì cảm ứng của hắc vô cùng nhạy cảm, đột nhiên cảm có một âm thanh xé gió cách khoảng trăm bước gần đó phóng tới.

- Cẩn thận ám toán!

Tiếng xé gió kia tiếp cận rất gần, con mắt Vân Thiên Hà co lại, chỉ thấy hơn mười mũi nổ tiến giống như châu chấu bắn về phía năm người như thiểm điện, mà mục tiêu chính là đại hoàng tử, lúc này hắc hết lớn một tiếng, tại lúc một đầu độc lang xông lên, dùng sức tung mạnh một cước đá văng đầu độc lang này lên trước, nghênh đón ám toán.

Vèo vèo vèo...

Sau khi ám tiễn phóng tới, đại đa số lúc này đều bắn vào người đầu độc lang kia, thế nhưng cũng có vài mũi thành công vượt qua, Vân Thiên Hà quay đầu, giật mình nhìn thấy nhị hoàng tử lại một lần nữa đỡ ám tiễn thay đại hoàng tử, mũi tên đã đâm vào thân thể hắc, thế nhưng toàn thân đều là máu, không thể nhìn rõ ràng rốt cuộc bộ vị nào trúng tên.

- A...Nếu để cho ta biết rốt cuộc kẻ nào ám toán huynh đệ chúng ta, lão tử nhất định phải tru di cửu tộc!

Hai mắt đại hoàng tử lúc này đỏ hồng, giống như phát điên, ôm lấy nhị hoàng tử đã ngất lịm tại chỗ, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào rống.

Vân Thiên Hà âm thầm cảnh giác, nhanh chóng tìm tòi hướng về phía phát ra ám tiễn, thế nhưng phát hiện nơi này đã sớm trống không, không có bất cứ động tĩnh nào khác.

Ngao...

Cũng đúng lúc này, đầu Cứ Xỉ thanh lang kia lần thứ hai rống lớn một tiếng, hình như cảm giác được nguy hiểm nào đó, đột nhiên quay đầu bỏ chạy hướng vào sâu trong rừng cây, những đầu độc lang khác đều buông tha cho mục tiêu công kích, bắt đầu chạy tứ tán.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Ngay lúc độc lang buông tha công kích chạy tứ tán, đột nhiên liên tiếp xuất hiện tên nhọn mang theo tiếng xé gió bắn vào rừng cây, những đầu độc lang này đều bị bắn ngã xuống đất, ngay cả đầu Cứ Xỉ thanh lang chạy trốn đầu tiên cũng bị trúng một mũi tên, cứ mang theo mũi tên cắm vào người như vậy chạy vào chỗ sâu trong rừng cây, rất nhanh liền không còn bóng dáng.

Lúc này một thân ảnh màu lam nhạt hối hả chạy tới gần, tốc độ cực kỳ nhanh, đợi khi tới trước mặt, mọi người mới nhìn thấy rõ chính là Tuyết Ông Tiên Sinh cầm trường cung.

Tuyết Ông Tiên Sinh vội vàng chạy tới, liền nhìn thấy nhị hoàng tử đã ngã xuống hôn mê, mặt mang vẻ xấu hổ nói:

- Đại hoàng tử thứ tội, vì thần vẫn tới muộn một bước.

Đại hoàng tử không nói, chỉ ôm nhị hoàng tử, vẻ mặt tự trách, hơi có chút thất thần, cũng lặng yên rơi lệ.

Cũng chính là mấy lần hô hấp, lúc này xung quanh rừng cây truyền tới rất nhiều tiếng bước chân gấp gáp, thống lĩnh cấm quân Sài Tiến cũng hỏa tốc tới rồi, hơn nữa bên cạnh còn mang theo tiểu công chúa quần áo bị cắt xé tả tơi, trên người cũng có vài chỗ được băng bó sơ qua, bộ dáng vô cùng chật vật.

130. Chương 130: Yết Kiến

Sài Tiến vừa mới cứu được tiểu công chúa trong tình huống bị Xích Ban Hùng công kích, nhìn thấy nhị hoàng tử hôn mê bất tỉnh, trong lòng kinh hãi.

Hoàng đế muốn hắt mang theo mọi người hoàn hảo trở về, thế nhưng hiện tại nhị hoàng tử đã bị thương, hắt đã không thể tránh khỏi lửa giận của hoàng đế, thấy đại hoàng tử thất thần, liền lập tức phân phó thủ hạ nói:

- Lập tức phong tỏa phiến rừng cây sau núi này, không được buông tha bất cứ chỗ nào khả nghi, nếu gặp phải người khả nghi, giết chết lập tức!

- Rõ!

Cấm quân nghe nói, lập tức chia thành mấy tiểu đội phân tán ra, bắt đầu tìm kiếm trong rừng cây, hiển nhiên là tiếng rống giận bi thống của đại hoàng tử vừa rồi đã đưa họ tới, hơn nữa để cho bọn họ biết được cư nhiên có người dám ám toán hoàng tử.

Tuyệt Ông Tiên Sinh thấy đại hoàng tử thất thần, liền lập tức đi tới, tra xét thương thế của nhị hoàng tử, thần sắc ngưng trọng nói:

- Cư nhiên là nỗ tiễn, hiện tại đã đâm sâu vào thân thể, hoàn hảo cách vị trí yếu hại một chút, phải lập tức mang về cứu giúp, lấy mũi tên ra.

Lúc này đại hoàng tử đã lấy lại tinh thần, bắt quá hai mắt hắt vẫn đỏ hồng, đứng lên hướng về đám cấm quân xung quanh quát:

- Lập tức phóng hỏa đốt núi, thiêu sạch sẽ phiến sơn lâm này cho ta, ta phải thiên đao vạn quả tên hung thủ đó, tru cửu tộc hắt!

Đám cấm quân thấy đại hoàng tử có bộ dáng điên cuồng, nghe muốn đốt núi, nhưng cũng không dám cãi lại mệnh lệnh, đều đưa mắt nhìn về phía Sài Tiến, mà lúc này Sài Tiến cũng không dám chạm tới lửa giận sầm sét của đại hoàng tử, liền nhìn Tuyệt Ông Tiên Sinh.

Tuyệt Ông Tiên Sinh nói:

- Trong rừng núi còn có những người khác săn thú, nếu như đốt cháy, sợ là những người khác sẽ bị liên lụy, đại hoàng tử điện hạ chớ vội vàng nổi giận, hiện tại trước hết đưa nhị hoàng tử trở về cứu trị mới là việc quan trọng, bằng không nhị hoàng tử sẽ gặp nguy hiểm, về phần hung thủ, vi thần sẽ tự mình đi tìm!

Đại hoàng tử vừa nghe, lúc này mới nghĩ đến chuyện quan trọng nhất, lại hét lớn với Sài Tiến:

- Còn không mau lấy cạm đến, nếu như xóc nảy nhị đệ ta, sẽ hỏi tội các ngươi!

Sài Tiến lau mồ hôi, lúc này cũng rất cơ linh gọi mấy binh sĩ nhanh chóng chuẩn bị cạm cứu thương mang tới, đại hoàng tử rất cẩn thận nâng nhị hoàng tử lên cạm cứu thương, lại nói:

- Lập tức phái người truyền tin, để ngự y chuẩn bị tốt công cụ tới đón, đúng lúc cứu trị, nếu hắt không cứu sống, ta muốn mạng của hắt!

Lúc này Sài Tiến không dám có chút chậm trễ, liền kiểm tra cạm cứu thương một lần nữa rồi gọi binh lính hỏa tốc đưa nhị hoàng tử trở về, nhưng vào lúc này, Tiêu Dũng Tuấn lại đột nhiên choáng váng ngã xuống đất, Sài Tiến vừa nhìn, càng thêm hoảng loạn, một nhị hoàng tử đã đủ dọa hắt sợ vỡ mật, hiện tại nếu như tôn tử Định Hải Vương có chuyện gì, hắt thực sự có mười cái đầu cũng không đủ bàn giao.

Nhưng đây không phải cuối cùng, sau khi Tiêu Dũng Tuấn ngã xuống, Đường Linh Vũ và đại hoàng tử cũng bắt đầu choáng váng hoa mắt, có chút đứng thẳng cũng không ổn.

Vân Thiên Hà cũng cảm giác đầu óc quay cuồng, vừa rồi quá mức tập trung tinh thần giết địch, vẫn không lưu ý tới khí tức trên người độc lang tỏa ra, hiện tại thả lỏng cơ thể lẫn tinh thần, độc khí này liền bắt đầu phát tác.

Sài Tiến thấy tình trạng này, triệt để luống cuống!

Cho dù là Tuyết Ông Tiên Sinh thấy cũng hoảng sợ cả kinh, nói:

- Đưa toàn bộ về cứu trị, không thể có bất cứ sơ xuất gì nữa!

Lập tức, trong lòng Tuyết Ông Tiên Sinh thâm nghĩ, vùng núi này, từ sáng sớm đã có người tỉ mỉ kiểm tra, sao có thể xuất hiện độc lang số lượng lớn, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

...

Lúc chạng vạng, tà dương tại xa vời lưu lại chút vàng sáng mờ nhạt, làm nổi bật đại đại giống như một phiến màu máu đỏ.

Trong hoàng cung thành Đường Kinh, chỉ thấy thần sắc cung nữ thái giám đều vô cùng vội vã, thỉnh thoảng có quân sự thái giám lớn tiếng hét to, lúc này nơi nơi đều là một mảnh rối loạn bận rộn.

Mà trên Kim Loan Điện thường ngày hoàng đế vào triều, lúc này quần thần đứng thẳng trong đại điện, chợt nghe rầm một tiếng thật lớn, long án của hoàng đế bị chấn ầm ầm nổ vang, làm cho thân thể tất cả văn thần võ tướng đều run lên.

Tại khu vực sân bắn, hoàng đế đã phát qua một lần sấm sét nộ hỏa, giết chết liền vài người, mà vào lúc này, cơn tức giận của hần vẫn còn chưa tiêu tán, tiện tay ném chén trà xuống đất, vô cùng giận dữ nói:

- Mạc Bách Xuyên, Đường Hiếu An, Thương Tử Kiêu, các người nói cho trẫm, Được Vương Sơn thế nào lại gặp phải cảnh độc lang số lượng lớn có mục đích vây công đại hoàng tử, còn có kẻ phóng ám tiễn trong bóng tối, vì sao toàn bộ Được Vương Sơn đã bị cấm vệ quân cảnh giác dò xét mà vẫn có kẻ trà trộn vào được, hôm qua cho các người tỉ mỉ thăm dò mọi thứ trong rừng núi, các người dùng kết quả như vậy để báo lại cho trẫm sao?

- Đây là vi thần thất trách, thỉnh hoàng thượng định tội, thần cam nguyện lĩnh tội!

Mạc Bách Xuyên và Đường Hiếu An, một người là hầu tước, một người là công tước có thân thích với hoàng thất, Thương Tử Kiêu là bộ binh thượng thư, mà chuyện phát sinh ngày hôm nay, cũng xác thực làm cho trong lòng bọn họ lo lắng không ngớt, rốt cuộc là chỗ nào xuất hiện sơ hở, bọn họ hiện tại cũng không thể nói rõ, phải trở lại nghiêm tra mới thấy kết quả, nhưng lúc này đối mặt với lửa giận của hoàng đế, cũng chỉ có cách tạm thời nhận tội trước, vì vậy hai người nhất tề quỳ xuống, chờ hoàng đế nghiêm phạt!

- Tội thì ghi nhớ trước, hạn cho các người thời gian hai ngày, trẫm phải có kết quả, hay nhất là các người giao cho trẫm câu trả lời thỏa đáng, bằng không hậu quả...Các người tự suy nghĩ đi, lui ra!

Mạc Bách Xuyên và Đường Hiếu An khấu đầu tạ ơn, đứng dậy rời khỏi đại điện, đều tự lau mồ hôi trên trán, liền vội vã bước nhanh hơn, câu nói cuối cùng của hoàng đế còn chưa nói hết, rất mơ hồ, thế nhưng cũng đủ làm cho bọn họ run bắn người. Nếu như thực sự làm không được mà nói, hậu quả rốt cuộc như thế nào...Không dám tiếp tục suy nghĩ, tốc độ hai người rời khỏi Kim Loan Điện, hầu như nhanh đến mức dùng chạy để miêu tả.

Lúc này, một gã thái y quan đến bẩm báo:

- Khởi bẩm hoàng thượng, đại hoàng tử và mấy người Trường Nhạc tiểu vương gia trúng độc, hiện tại đã được trừ đi, không còn trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là được!

Phù!

Nghe được tin tức này, đám quần thần không khỏi thở dài một hơi, ngay cả hoàng thượng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói:

- Không có việc gì là tốt rồi, bằng không việc hôm nay, trẫm không cách nào bàn giao cho Định Hải Vương, hải vực Đại Đường Quốc chúng ta, còn cần tới vị Định Hải Vương này giữ gìn a, tôn tử của hần không thể đối đãi chậm trễ, trong thời gian hần tu dưỡng hồi phục sức khỏe, tăng thêm một ít cung nữ thái giám tới hầu hạ!

Nói xong, hoàng đế dừng lại một chút nói:

- Thương thế nhị hoàng tử như thế nào?

- Khởi bẩm hoàng thượng, thương thế trên người nhị hoàng tử chính là do phong oa liên nổ tạo ra, may mà có người vì hấn đỡ được đại bộ phận nổ tiễn, mà bộ vị bị thương cũng không nguy hiểm tới tính mạng, trải qua cứu trị, hiện tại đã bảo vệ được tính mạng, nhưng còn phải có một thời gian dài điều trị an dưỡng mới có thể hoàn toàn khôi phục!

- Phong oa liên nổ?

Hoàng đế vừa nghe, đôi lông mày nhăn lại, vẻ mặt giận dữ:

- Đây là vũ khí cấp cơ mật đặc biệt dùng trong quân đội, không có quân lệnh cho phép, không có bất cứ kẻ nào được sử dụng, vì sao lại chảy ra bên ngoài?

Nói xong hoàng đế quay sang nói với Túc Tĩnh Vương.

- Hoàng đệ, việc này do người toàn quyền phụ trách điều tra, bất luận là ai, không cần xin chỉ thị của trẫm, lập tức hành quyết!

Lúc Túc Tĩnh Vương nhận lệnh, hoàng thượng đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với thái y quan.

- Người vừa mới nói có người thay nhị hoàng tử đỡ đại bộ phận phong oa nổ tiễn, người này là ai, trẫm nhất định phải trọng thưởng!

- Ách...

Thái y quan sững sờ nói:

- Hoàng thượng, người này là tôn tử Trần Bắc Hầu Đồ Suất, bất quá người này cũng rất lạ dị, trong người trúng khí độc, vì thần còn chưa kịp kê đơn, hấn bằng chính mình rất nhanh điều tức trừ độc, hiện tại so với người bình thường còn khỏe mạnh hơn, vì vậy vi thần không biết an bài hấn như thế nào, hoặc để hấn hồi phủ, thỉnh hoàng thượng cho biết!

- A, lại có việc này?

Thần sắc hoàng thượng hiện lên vài phần hiếu kỳ, nói:

- Bình thường tu võ đạo đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư mới có thể vận công điều tức bài trừ độc tố trong người, thế nhưng cũng cần chút thời gian, tiểu tử này có thể bình phục nhanh như vậy, xem ra cũng có vài phần bản lĩnh, người bảo hấn tới ngự thư phòng chờ, trẫm có chuyện muốn hỏi!

Lúc thái y quan tuân mệnh ra khỏi đại điện, tâm tình hoàng đế thoáng chuyển biến tốt đẹp một chút, lúc này mới nói với quần thần:

- Đề nghị giải tán đi, chuyện khác ngày mai lâm triều bàn tiếp!

...

Vân Thiên Hà được thái giám truyền chỉ Trịnh công công dẫn tới bên ngoài ngự thư phòng hoàng đế, Trịnh công công này dừng tại đây, liền giống như một tượng đất không nói thêm câu nào.

Vân Thiên Hà tự biết lễ nghi hoàng gia rất nhiều, quy củ cũng là một đồng lớn, không dám tùy ý đi lại, liền quan sát xung quanh một chút.

Cũng chỉ tầm một nén hương sau, chợt nghe bên ngoài có một vị thái thám hô lớn, xem ra là hoàng đế đã đi giá tới ngự thư phòng, sau đó Trịnh công công liền lập tức mở cửa phòng, thấy hoàng đế vừa vịn đi tới cửa, thời gian căn cứ rất chuẩn xác, làm công việc thư ký xác thực có tiền đồ.

Sau khi hoàng đế vào ngự thư phòng, vung tay lên, không nói gì, Trịnh công công liền tự động đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Vân Thiên Hà lập tức bước tới, chuẩn bị hành lễ, mà hoàng đế lại nói:

- Không cần đa lễ, người có thể theo trẫm đi vào, trẫm có chuyện hỏi người!

Nói xong, hoàng đế bước vào trong phòng trước.

Khi vào trong phòng, hoàng đế ngồi phía sau một cái bài tương đối dài, không nói gì, chỉ quan sát Vân Thiên Hà vài lần, đợi tới khi lại có người mở cửa, nhìn thấy Trịnh công công mang theo hai cung nữ bưng bước trà tới đặt lên bàn, lúc này hoàng đế mới nói:

- Không cho phép bất cứ kẻ nào được phép quấy rối!

- Tuân chỉ!

Sau khi Trịnh công công thi lễ, liền đi ra phòng ngoài.

- Ngồi đi!

Hoàng đế thấy Vân Thiên Hà vẫn đứng, thần sắc cũng không biến đổi, rất thản nhiên, ngược lại có chút thưởng thức, liền ân chuẩn cho ngồi.

Sau khi Vân Thiên Hà nói tạ ơn, an vị trên một chiếc ghế cách bàn trước mặt hoàng đế chừng hai thước.

Hoàng đế chủ động mở miệng dò hỏi:

- Trẫm hỏi ngươi, các ngươi tới rừng cây hậu sơn săn thú, lúc đó là chủ ý của ai?

Vân Thiên Hà nói:

- Hồi bẩm hoàng thượng, là đề nghị của đại hoàng tử, người từng nói rừng cây phía sau núi có Xích Ban Hùng, cũng từng săn bắn nơi đó nhiều lần, tương đối quen thuộc, vì vậy liền thương nghị đi tới rừng cây sau núi!

- Uhm, hoàng nhi xác thực có thói quen đến rừng cây sau núi săn thú, mỗi lần đều có thể săn được Xích Ban Hùng trở về, trẫm lại hỏi ngươi, trong quá trình các ngươi săn thú có phát sinh tình huống dị thường nào hay không?

Vân Thiên Hà nhớ lại cổ thi thể cổ quái kia, vì vậy liền nói:

- Dị thường thực ra là có, khi chúng thảo dân truy đuổi một đầu Cứ Xỉ thanh lang, ở nơi đó phát hiện một thi thể bị cắn xé hoàn toàn thay đổi hình dạng, chết không lâu, tiểu dân để tâm quan sát, tại rễ cây cách thi thể đó không xa có một chữ "Trá", sau đó chúng thảo dân còn chưa rời khỏi hiện trường, liền gặp bầy sói!

- Một cổ thi thể, một chữ "Trá"?

Hoàng đế trầm tư một hồi, nói:

- Vậy cổ thi thể đó có đặc thù gì?

- Trang phục bình dân, có luyện võ qua, có dấu hiệu trúng độc bất quá huyết nhục không rõ, hoàn toàn thay đổi, tay chân chỉ còn chừa lại xương cốt, tiểu nhân không tìm được bao nhiêu đầu mối!

- Vậy ngươi đối với việc này thấy thế nào?

Hoàng đế đột nhiên hỏi.

Vân Thiên Hà không giải thích được ý tứ, không khỏi sửng sốt!

131. Chương 131: Đế Vương Chi Tâm.

- Trẫm chỉ là muốn nghe cái nhìn của ngươi đối với chuyện hoàng tử bị tập kích ngày hôm nay, còn có nhận xét, ngươi có thể lớn gan nói sự thực là được rồi, trẫm cho phép ngươi vô tội!

Vân Thiên Hà suy nghĩ, hoàng đế cư nhiên hỏi tới cái nhìn của hắn đối với chuyện này, làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, cũng có chút không hiểu được hoàng đế đang suy nghĩ cái gì.

Bất quá chuyện ngày hôm nay, rõ ràng chỉ cần người hơi chút hiểu được cách đấu cờ là có thể liên tưởng đến một vài thứ, để thận trọng, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút mới mở miệng nói:

- Hoàng thượng, tiểu dân xem việc ngày hôm nay đại hoàng tử gặp cảnh bị bày sới vây công, sau lưng gặp ám tiến tập kích, khẳng định là có dự mưu nào đó, nếu như đại hoàng tử không đắc tội người nào, nhưng vẫn có có người ám hại hần, nhất định là muốn mưu đồ chuyện gì đó, ví dụ như tiền tài, quyền lợi, địa vị!

- Nếu như đại hoàng tử ngộ hại, sẽ có chỗ tốt nào lưu lại, một tự nhiên chính là quyền to Tây quân, hai là ngôi vị hoàng trữ, ba chính là triều cục biến động, sau đó hoàng thượng để nội các trao quyền cho cấp dưới quyền lợi vốn nằm trong tay đại hoàng tử, những điều này tự nhiên hoàng đế cũng nghĩ ra được, Vân Thiên Hà không dám nói nhiều, chỉ tùy ý đơn giản nói vài điều cơ bản.

Hoàng đế nghe xong những lời này, nhú mày lại, có vẻ không hài lòng, nói:

- Tiểu tử ngươi nói những điều này căn bản toàn là lời vô ích, trầm hỏi mười người, ít nhất có chín người trả lời được đáp án này, trầm chính là muốn nghe một số phương hướng suy nghĩ sâu hơn hoặc không giống như vậy, trầm đã tha tội cho ngươi, cho ngươi bạo gan nói, ngươi còn cố kỵ cái gì?

Vừa nói, hoàng đế đột nhiên ngừng đầu trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói tiếp:

- Ngươi không cần phải giả bộ tiểu hài tử non nớt trước mặt trầm, trầm biết ngươi còn trẻ nhưng tâm trí không tồi, thậm chí so với mấy lão đầu còn giao hoạt hơn, ngươi ở Kinh Thành, nói với triều cục hiện nay cũng có lý giải nhất định, trầm muốn tìm một tiểu tử không quan không tước đến để nói chuyện này, ngươi hần là hiểu rõ ý tứ của trầm!

Vân Thiên Hà có cảm giác giống như chính mình bị cởi sạch y phục, đứng trước mặt hoàng đế, hần muốn chơi tâm tư, xác thực là không dấu nổi người ta, cho hù hần từ hiện đại xuyên qua mà đến, có tư tưởng vượt mức bình thường, thế nhưng vẫn có chỗ không bằng được, dù sao thì người ta cũng là đế vương một đại quốc gia, mà hần từ trước đây bất quá chỉ là một tên binh lính chuyên nghe theo lệnh người khác mà thôi.

Hoàng đế hiện tại đã mở một song cửa sổ, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, liền thẳng thắn nói:

- Vậy thì thứ cho tiểu dân nói thẳng, hoàng thượng, tiểu dân cho rằng thi thể trong rừng cây kia chỉ là nguy trang gây lẫn lộn cái nhìn người khác, muốn chuyển lựa chú ý vào lai lịch cổ thi thể đó, khiến hoàng thượng phải phải người tới điều tra.

Hoàng đế nghe xong lời này, thần sắc vui mừng, gật đầu nói:

- Uhm, không tồi, tiếp tục nói một chút?

Vân Thiên Hà tiếp tục nói:

- Lần này các đội ngũ săn bắn khác đều không xảy ra chuyện gì, nhưng duy nhất chỉ có chúng tiểu dân và đại hoàng tử gặp tập kích, hơn nữa mục tiêu rõ ràng chính là đại hoàng tử, điều này nói rõ người bày ám toán lần này rất hiểu rõ thói quen của đại hoàng tử, đối với thái độ làm người, tính cách của hần cũng phi thường quen thuộc, biết hần khẳng định sẽ tới rừng núi hậu sơn Xích Ban Hùng, mặt khác độc lang kia xuất hiện quá đột ngột, nhưng đầu lang lại là một đầu Cứ Xỉ thanh lang, chính là tinh thú, điều này có thể cho thấy đầu lang tinh thú là có người nuôi dưỡng huấn luyện, sau đó chúng tiểu dân tại thời điểm bị bày sới vây công, cũng là lúc trước khi có viện binh tới, có người trốn ngoài trăm bước tại chỗ tối phóng ám nỏ bắn đại hoàng tử, nắm thời cơ rất chuẩn, lại nhanh chóng thoát đi không còn chút tăm hơi, nói rõ người này đối với toàn bộ khu vực săn bắn Dược Vương Sơn cũng như hoàn cảnh xung quanh mười phần quen thuộc, còn rất hiểu rõ bố trí quân phòng vệ, hơn nữa thời gian lại lựa chọn vào ngày bảo vệ nghiêm cẩn như hôm nay, nhân thủ tập hợp rất phức tạp mới làm chuyện như vậy, ngược lại có thể ẩn dấu tung tích vô cùng tốt!

Nói tới đây, Vân Thiên Hà dừng một chút.

- Ách...Bất quá có một chuyện tiểu dân muốn hỏi hoàng thượng!

Hoàng đế đang nghe tới nhập thần, bỗng nhiên thấy hần cắt đứt, thuận miệng nói:

- Có chuyện gì trực tiếp nói là được!

- Hoàng tử, tiểu nhân muốn hỏi nỏ khí bắn đại hoàng tử kia là loại nỏ gì, thuộc cấp quản chế vũ khí ra sao, hoàng thượng có phải đã cho người đi thăm dò rồi?

Hoàng đế cũng rất trực tiếp nói:

- Đó là phong oa liên nỗ, vũ khí triều đại đặc biệt cấp cho quân chế quân dụng, không có quân lệnh không có bất cứ kẻ nào được phép chuyển, trăm đã ra lệnh cho Nam Hầu và Đông Công đi thăm dò rồi!
- Hoàng thượng, nếu như là vũ khí cấp đặc biệt quân chế cho quân dụng, cũng không bài trừ khả năng tự tạo được trong dân gian, hơn nữa người có thể chuyển loại vũ khí như thế này, có thể lại một lần nữa chuyển sự chú ý tới những quan tướng cấp bậc cao, như vậy càng có thể dẫn người này ra khỏi vòng nghi ngờ!

Nói tới đây, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút.

- Hoàng thượng, tất cả bố trí an bài như thế này, cộng thêm kết hợp với bố cục hiện nay, tiểu dân thực sự có một suy đoán, đó chính là người bày ra âm mưu lần này, hẳn muốn cho toàn bộ tướng lĩnh, binh sĩ trong quân đội hoài nghi lẫn nhau, làm cho quân tâm dao động, do đó dẫn phát hỗn loạn!
- Chẳng lẽ không phải là vị trí hoàng trữ, cũng không phải là quyền to Tây quân?

Hoàng đế nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng âm thầm suy nghĩ:

- Tiểu tử này quả nhiên khác người thường, tư duy chuyển biến đột ngột linh hoạt, quả là trăm chưa bao giờ gặp qua!

Không khỏi, hoàng đế càng phát hiện ra chính mình thích tiểu tử này, nói:

- Vậy người nghĩ, nếu người này chủ mưu muốn cho quân đội hỗn loạn, mục đích của hắn là gì, muốn thừa cơ đoạt quyền?
- Không, tiểu dân không cho rằng như vậy, tiểu dân suy đoán, người này có thể chưa phải là người trong quân đội, làm việc này, rất có thể chính là bước chuẩn bị đầu tiên cho bố trí võ quan cho các thí sinh đạt thành tích cao trong thi Hương vừa rồi!

Lúc này hoàng đế đã hơi động dung nhìn thiếu niên trước mặt, hẳn xác thực không thể liên tưởng được từ chuyện đại hoàng tử bị ám toán có liên quan tới bố trí võ quan thi Hương, chính hắn và Túc Tĩnh Vương, Tuyết Ông Tiên Sinh, cùng với các đại thần cũng không ngờ tới chuyện này. Nhưng bị thiếu niên trước mắt nghĩ tới, có thể thấy được trí tuệ của hắn quả nhiên vượt qua người thường.

Nhìn biểu tình hoàng đế, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ nhúc nhích, liền đánh bạo hỏi:

- Hoàng thượng, tiểu dân cả gan muốn hỏi, lần này bố trí võ quan thi Hương, có phải là do các triều thần tấu chương tiến cử thỉnh hoàng thượng định đoạt, tiểu dân muốn biết bố trí như thế nào?

Nghe xong lời này, hoàng đế trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng suy nghĩ, tiểu tử này rốt cuộc hỏi làm gì, chẳng lẽ hắn từ trong danh sách bố trí này có thể suy đoán ra được đầu mối chủ mưu hay sao? Thế nhưng có nên cho tiểu tử này biết hay không? Vạn nhất tiết lộ mà nói...

Nghĩ tới đây, trong lòng hoàng đế cư nhiên cũng có chút do dự, tiểu tử này là một nhân tài, thế nhưng cũng không bài trừ tiểu tử này động tâm tư gì khác, nếu như tương lai dùng được mà nói, không chừng có thể tạo thành hiệu quả kỳ diệu, còn nếu dùng không tốt...

Nhưng quả bóng cao su cuối cùng đã bị đá trở về chính mình, trong lòng hoàng đế cười khổ, tiểu tử này ngược lại thử thách trăm một lần, suy nghĩ một chút, trong lòng hoàng đế hạ quyết định, liền nghiêm nghị nói:

- Tuy rằng đây cũng không phải là thứ bí mật gì, trăm có thể nói cho người biết tình huống bố trí, thế nhưng người phải đảm bảo với trăm, trước khi danh sách này được công bố, không được nói với bất kỳ người nào nửa câu, bằng không hậu quả người tự chịu trách nhiệm!

Trong lòng Vân Thiên Hà buồn bực, thế nào ngữ khí của hoàng đế lại học giống hệt như tiểu công chúa, bất quá từ trong lời nói của hoàng đế, áp lực tự nhiên vô cùng to lớn, vì vậy liền thận trọng gật đầu.

Hoàng đế đứng dậy, đi tới trước giá sách bên cạnh, mở một ô ngăn bên trong giá sách, từ trong đó lấy ra một phần sổ con, liền để lên trên bàn nói:

- Chính người xem đi, nhìn xong rồi nói suy nghĩ của người cho trẫm nghe!

- Tuân chỉ!

Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh bàn, lúc cầm lấy sổ con, đây xác thực là danh sách bố trí võ quan thi Hương, Vân Thiên Hà liếc mắt liền nhìn thấy vị trí Tiêu Dũng Tuấn đầu tiên, chính là tham tướng hữu tướng quân trong Trấn Hải quân, Mộng Thiên Nguyên Thần an trí nam quân, Đồ Thiên Thanh an trí Đông quân giữ chức hữu tướng quân thiên tướng, Trữ Dạ an trí Bắc quân, Giang Ngọc Tề an trí Tây quân...Mãi đến phía sau Thương Thiệu Dung an trí cũng là Tây quân, Mạc Trạch Thăng an trí Đông quân, mười người đầu tiên có hơi chút không nhất quán.

Xem xong toàn bộ năm mươi người xếp vị trí đầu tiên, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, trong lòng đã có manh mối, liền để sổ con lại trên bàn, lui về ngồi tại chỗ nói:

- Hoàng thượng, đây chính là kết quả cuối cùng sao?

Hoàng đế nói:

- Bố trí như vậy, người nghĩ có chút không nhất quán, lần này triều thần tiến cử rất ngoài dự liệu của trẫm, đây chính là do bọn họ tự mình đề cử bố trí, người có thể nhìn ra được manh mối gì?

Vân Thiên Hà không biết điểm mấu chốt trong lòng hoàng đế rốt cuộc tới đâu, vừa rồi hần can đảm hỏi việc bố trí này, đã nghĩ hoàng đế tự định giá rồi, nếu như hoàng đế không tiếp thu được mà nói, vạn nhất chọc hoàng đế giận dữ, có thể chém đầu chính mình hay không, hoàng đế có thể đưa ra được phần sổ con này đã nằm ngoài dự liệu của hần.

- Có suy nghĩ gì cứ nói thẳng là được, ngày hôm nay lần đầu tiên trẫm tìm một tiểu tử như người đến thương nghị, đã làm cho trẫm có nhiều việc không thể tưởng tượng nổi rồi, bất quá nếu như chuyện lần này hoàng tử bị tập kích liên quan tới bố trí võ quan thi Hương, như vậy đơn giản để người làm rõ, trẫm cũng muốn nghe xem tiểu tử người có cái nhìn gì khác so với các đại thần!

Nói xong, hoàng đế trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Bất quá trẫm nhắc nhở người một việc, biết nhiều quá đối với người cũng không có chỗ tốt gì!

Thế nhưng lúc này trong lòng hoàng đế lại đang suy nghĩ:

"Tiểu tử này có tâm tư kín đáo, là một nhân tài khó có, không muốn tòng quân, lại không chức vị ý đồ, hoàng đế tự nhiên dự định không cần, nếu như hoàng đế không dự định bồi dưỡng người, như nói rõ hần cũng không thể khống chế được người, như vậy trẫm sẽ xem xem thiếu niên này rốt cuộc có cân lượng bao nhiêu, hy vọng người chớ làm những chuyện để trẫm thất vọng!"

Trong lòng Vân Thiên Hà lúc này ngược lại cũng có chút do dự, tâm tư hoàng đế hần khó có thể nắm bắt, mà không nắm chắc tốt không chỉ không có chỗ nào tốt, ngược lại còn rước cho mình phiền phức, muốn làm cho hoàng đế vui vẻ, lại không thể dùng tới mách lới, thực đúng là hơi...Trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ sau này tốt nhất không nên giao tiếp với hoàng đế là tốt nhất, gần vua như gần cọp, cổ nhân đã sớm nhận ra!

Hoàng đế uống một ngụm trà, cũng chỉ lẳng lặng nhìn Vân Thiên Hà, không nói gì, giống như đang chờ đợi.

Cứ như vậy, loại bầu không khí như thế này ngược lại làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy áp lực cực lớn, tư vị bá khí của Túc Tĩnh Vương hần đã sớm hưởng qua rồi, hôm nay để vương chi tâm hần cũng coi như đã lĩnh giáo, thẳng thắn đánh bạc rồi.

Vì vậy nói:

- Hoàng thượng, tiểu nhân đối với danh sách tiến cử trong sổ con, tạm thời không phát biểu cái nhìn gì, bất quá tiểu dân lại có một kiến nghị, không biết hoàng thượng có hứng thú nghe một chút hay không?

132. Chương 132: Gặp Lại Tô Tuyết.

Trong lòng hoàng đế xác thực có hứng thú nghe một chút.

Vân Thiên Hà nói:

- Ngày mai khi lâm triều, thời điểm hoàng thượng thương nghị phần danh sách này với triều thần, phỏng chừng là muốn quyết nghị đưa ra kết quả cuối cùng, không bằng hoàng thượng sửa đổi danh sách này một chút, rồi tự quan sát phản ánh của các triều thần, tiểu dân nghĩ, nếu đại thần phản ánh cường liệt, bất luận phản đối hay đồng ý, hẳn là không có vấn đề gì, thế nhưng nếu là càng lãnh tĩnh trầm mặc, nhất định có chuyện!

- Dùng cái gì thấy rõ?

Hoàng đế nói.

Đây là một vấn đề về mặt tâm lý học, Vân Thiên Hà nhất thời khó giải thích rõ, hẳn cũng chỉ đành nói về một ít kinh nghiệm theo như kiếp trước hẳn từng đọc và nghiên cứu qua.

Hoàng đế hỏi, không trả lời tự nhiên không được, Vân Thiên Hà không thể làm gì khác hơn là nói:

- Hoàng thượng, bởi vì tính cách của mỗi người không giống nhau, bình thường những người trên triều gặp phải chuyện cần phải suy nghĩ đắn đo trong lòng, chắc chắn tâm thần không yên, mà lúc này, hẳn là hẳn sẽ lựa chọn trầm mặc, bởi vì nếu lên tiếng nhất định có điều lỡ miệng, làm cho người khác nhìn ra được chút kẽ hở, mà nếu các đại thần kịch liệt cãi cọ với nhau, cũng bởi vì vậy chứng minh bản thân không đáng tới chuyện này, chỉ là muốn phát biểu cái nhìn mà thôi, vì vậy ngôn ngữ lúc đó thế nào, nói vậy hoàng thượng anh minh hẳn là có thể nhìn nhận ra!

Khi hoàng đế nghe xong, cũng không hỏi lại cái gì, chỉ đột nhiên hỏi:

- Người năm nay hẳn là mười bảy tuổi rồi đúng không?

Vân Thiên Hà sửng sốt, không rõ ràng lắm vì sao hoàng đế lại đột nhiên hỏi tuổi của hẳn, liền đáp:

- Hồi bẩm hoàng thượng, tiểu dân qua mùa thu là mười bảy rồi!

- Người đâu!

Lúc này, hoàng đế đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài quát một câu, Vân Thiên Hà giật thót mình, không khỏi suy nghĩ miên man, hoàng đế rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

Chỉ thấy Trịnh công công từ bên ngoài chạy vào:

- Hoàng thượng có gì phân phó?

Hoàng đế nói:

- Việc hôm nay, tôn tử Đồ Suất, Thiên Hà truyền tin cầu viện, cứu giá có công, trầm từng trước mặt quần thần biểu thị ban thưởng, há có thể nuốt lời, truyền chỉ, tử tôn Đồ gia Thiên Hà, trong cuộc săn bắn Đông Giao cứu hoàng tử thoát nguy, tuổi trẻ tài cao, ban thưởng hoàng kim nghìn lượng, trừ thất vạn đoạn, là công thần liệt sĩ, gia phong huân tước...

Sau khi nói xong, hoàng đế thấy biểu tình Vân Thiên Hà không đổi, dừng một chút, suy nghĩ nói:

- Kỳ mẫu truy tập tam phẩm phu nhân, được rồi, các người đều lui ra ngoài đi!

- Tuân chỉ!

Trịnh công công ghi nhớ, lúc này mới nhìn sang phía Vân Thiên Hà đang sững sờ nói:

- Còn đứng ngẩn ngơ làm gì, không mau tạ ơn?

Mẫu thân rốt cuộc cũng được đề cao địa vị xã hội rồi sao?

Vân Thiên Hà giật mình hồi phục lại tinh thần, trong lòng có chút kích động khó nhận, vì vậy nhanh chóng quỳ xuống tạ ân.

Hẳn làm nhiều chuyện như vậy, chính là vì muốn tìm cơ hội giúp mẫu thân có một địa vị xã hội và bảo đảm an toàn, hiện tại mẫu thân đã có thân phận tam phẩm cáo mệnh phu nhân, như vậy Viêm Hoàng có thể

thuận lợi thành lập vận chuyển, nhất định có thể bảo hộ được an toàn cho mẫu thân, hẳn có thể yên tâm làm việc chính mình muốn rồi.

Khi Vân Thiên Hà và Trịnh công công rời khỏi thư phòng, hoàng đế ngồi tại chỗ nhìn bóng lưng thiếu niên chậm rãi rời đi, trong lòng có chút suy nghĩ:

”Không tham quyền, không tham lợi, ban cho hẳn tước vị hẳn cũng không động dung, nhưng khi cho kỳ mẫu truy tập thân phận phu nhân, lại thất thố như vậy, có thể thấy được hẳn là con người chí tình chí hiếu, hoàng đế nha, nhân tài như vậy, người cư nhiên chuẩn bị bỏ đi, lần này sợ là đệ đã tính sai rồi...”

...

Sắc trời đã tối, đi trên đường phố trở lại phủ, Vân Thiên Hà vẫn khó áp chế được sự kích động trong lòng.

Khi ra khỏi cung, Trịnh công công dẫn hẳn và mẫu thân ngày mai chuẩn bị tốt nghi lễ hương án chờ đợi, sẽ có thái giám chuyên môn tới phủ truyền chỉ, hẳn hiện tại hận không thể lập tức bay trở về phủ, nói tin tức tốt này cho mẫu thân, làm cho nàng vui vẻ.

Vân Bôn trải qua chuyện ngày hôm nay, đột nhiên biến hóa rất nhiều, phẳng phất như biết tâm sự chủ nhân, vì vậy bước tiến cũng nhanh hơn bình thường, giống như mũi tên nhọn chạy về Bắc Hào Phủ, dọc đường đi ngược lại không hề va chạm với người hay đồ đạc xung quanh, cực kỳ linh xảo nhanh nhẹn.

Bất quá từ hoàng cung trở về Bắc Hào Phủ, nhất định phải đi qua Thịnh Tuyết Lâu, khi Vân Thiên Hà giục ngựa đi bên cạnh Thịnh Tuyết Lâu, nhìn thấy có hai gã đại hán phẳng phất như đã sớm ở chỗ này đầu gối chờ đợi hẳn, nhìn thấy hẳn chạy tới, một người liền lập tức vọt ra, chắn ngang trước đầu đường, chặn lối đi của Vân Thiên Hà.

Tê luật luật...!

Vân Bôn đột nhiên nhìn thấy có người nhảy ra ngăn cản chính mình, hơi giật mình kinh hãi, móng trước mạnh mẽ giậm một cái, dưới tình huống chạy với tốc độ cao như vậy mà có thể dừng lại vô cùng ổn định, tựa hồ nó có vẻ không được vui, trực tiếp tặng đại hán một cước.

Gã đại hán bị Vân Bôn đá một cái, cả người chổng vó, té lăn trên mặt đất, vô cùng đau đớn, mà một gã đại hán khác bên cạnh lập tức kêu lên:

- Công tử dừng tay, chúng ta không có ác ý, xin công tử hạ thủ lưu tình!

Vân Thiên Hà nói:

- Ta có xuất thủ sao, các người chặn ngang lối đi, ngựa của ta tất nhiên mất hứng, đá các người một cái, cùng với ta có liên quan gì!

- Ách...

Gã đại hán kia dừng lại, cũng đành phải thôi, liền chấp tay nói:

- Công tử, tổng quản chúng ta có lời mời, tiểu nhân ở chỗ này chờ đợi công tử đã nửa ngày rồi!

Trong lòng Vân Thiên Hà biết có chuyện, vừa chuyển đầu ngựa nói:

- Vậy thì mời tổng quản các người ra đi, ta sẽ không tiến vào!

- Đây...

Một gã đại hán có chút do dự, thể nhưng chân chờ một lúc vẫn nhanh chóng chạy trở về Thịnh Tuyết Lâu.

Chỉ chốc lát sau, thấy gã tổng quản hí mắt trước kia chạy chậm ra ngoài, chấp tay nói:

- Công tử, nếu người không muốn tiến vào nơi phong nguyệt này, vậy thì tiểu nhân cùng với người đi gặp nhị lão bản được không?

Vân Thiên Hà quan sát vị tổng quản hí mắt này một lúc, trong lòng lập tức hiểu ra, thuận miệng nói:

- Nếu là nhị lão bản các người mời, ta tự đi là được, không cần phải mệt nhọc tổng quản!

- Công tử, nhị lão bản chúng ta cũng không ở chỗ cổ, hay là do tiểu nhân dẫn người đi!

Tổng quan nheo con mắt lại, cười cười, gọi người mang tới một con ngựa, sau đó đi trước một bước, dẫn theo Vân Thiên Hà hướng về phía thành Tây.

Vân Thiên Hà đi theo sau tổng quản này, trong lòng cảm giác có chút kinh ngạc, xem ra Tô Tuyết tại Kinh Thành này thích đánh du kích chiến, cứ điểm liên tục thay đổi, làm tình báo xác thực có tiền đề.

Đi tới thành Tây, ở đây đại thể là khu vực bách tính bình dân cư ngụ, ngư long hỗn tạp, tam giáo cửu lưu, muôn hình muôn vẻ, loại người nào cũng có, không giống như thành Đông và thành Nam, trị an nghiêm cẩn, người bình thường ai dám đến địa bàn của các đại quan và hoàng tộc làm càn.

Vị tổng quản hí mắt này dẫn theo Vân Thiên Hà tiến vào trong một gian tiểu viện mộc mạc, xuống ngựa gõ cửa, vẫn là vị tiểu thị nữ xinh đẹp khả ái kia mở cửa ra, khi cái đầu nhỏ bé xinh xắn của nàng nhò ra khỏi cửa, liền nhìn thấy được Vân Thiên Hà xuống ngựa, lúc này đôi con mắt to mỹ lệ hiện rõ quang mang sùng bái, liền lập tức mở cửa ra, tiến tới nghênh đón nói:

- Công tử, người tới rồi!

Vân Thiên Hà mỉm cười gật đầu với tiểu thị nữ, dưới sự dẫn đường của tiểu thị nữ này, dần dần bước vào trong tiểu viện mộc mạc, cũng đúng lúc này, đột nhiên một bóng ảnh màu trắng mạnh mẽ chạy tới rồi nhảy bật lên.

- Mẹ ơi...

Mà vị tổng quản hí mắt vẫn đi theo Vân Thiên Hà nhìn thấy đầu báo tuyết này nhảy tới, kinh hô một tiếng, giống như đánh mất cả hồn vía, liền hướng ra ngoài cửa chạy vội, một hồi đã không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Vân Thiên Hà cười cười, không để ý, đợi đến khi đầu báo tuyết này nhảy lên dùng sức liên tục liếm chân hần, Vân Thiên Hà xoa xoa đầu báo tuyết, báo tuyết cực kỳ hưng phấn gầm nhẹ ô ô trong cổ họng, dán sát vào người Vân Thiên Hà làm nũng, bộ dạng vô cùng tội nghiệp nhìn chăm chăm, tựa như một con mèo nhỏ đói bụng hướng về chủ nhân đòi ăn.

Con mắt to xinh đẹp của tiểu thị nữ không ngừng chớp chớp, nâng cánh tay nhỏ bé sùng bái nhìn Vân Thiên Hà, bất quá lần này nàng cũng không quên dẫn đường, sôi nổi dẫn hần tiến vào trong phòng chính tiền viện, sau đó liền chạy đi trà trà.

Sau khi Vân Thiên Hà vào phòng, chỉ cảm thấy hương khí ngan ngát, Tô Tuyết mặc bộ quần áo màu lam nhạt, vẫn dáng vẻ thướt tha câu hồn đoạt phách như vậy, dung nhan thanh lãnh cao ngạo hiện ra trước mặt Vân Thiên Hà, hơi khom người nói:

- Tiểu nữ tử ra mắt công tử!

Lúc ngồi xuống ghế, Vân Thiên Hà hơi cảm ứng, có một cỗ khí tức khác hẳn so với Tô Tuyết bên trong phòng, tuy rằng thu liễm rất tốt, thế nhưng không thể tránh được cảm giác mẫn cảm của hần.

Vân Thiên Hà bất động thanh sắc, sau khi đợi tiểu thị nữ mang trà lên, Tô Tuyết cũng ngồi xuống, liền hỏi nói:

- Tô Tuyết tiểu thư mời tại hạ tới đây, không biết có chuyện gì muốn nói, chẳng lẽ là chuyện lần trước Tô Tuyết tiểu thư đã có kết quả rồi?

Sóng mắt Tô Tuyết lưu chuyển, nhìn kỹ nam tử trước mặt, mỗi lần nàng nhìn thấy hần đều có một loại cảm giác kỳ dị, sau khi bí mật của chính mình bị hần phát hiện ra, bản thân nàng hình như được giải thoát, trước mặt hần không cần phải cẩn thận đề phòng từng chút một, cảm giác rất tùy tâm, rất tự nhiên, nàng càng lúc càng thích loại cảm giác này.

Lúc này nhìn vào nhân thân trong suốt sáng như bầu trời sao, thần tình vẫn đạm mạc như cũ, không hề có cảm giác xem nàng như một dị tộc Huyền Vụ Nữ, trong lúc nhất thời, Tô Tuyết nhìn hần, quên mất trả lời.

Vân Thiên Hà thấy Tô Tuyết nhìn hần, trong đôi mắt đẹp có chút thất thần, không khỏi nâng chung trà lên, uống một ngụm nói:

- Uhm, trà không tồi, tuy rằng lá trà bình thường, thế nhưng nước trà lại rất đặc biệt, rất thanh nhã, mùi hương thanh nhã...

Tô Tuyết lấy lại tinh thần, không khỏi đỏ hồng hai má, trong lòng có chút nóng lên, vội vàng che giấu sự thất thố của mình, khẽ mở miệng xinh nói:

- Chuyện lần trước công tử nhắc tới, tiểu nữ tử và gia tỷ thương lượng một phen, chúng ta chỉ có thể cung cấp tình báo thương nghiệp và bốn thành lợi nhuận, còn những tình báo cơ mật, còn thỉnh công tử thứ lỗi, có chút làm khó chúng ta rồi!

- Tình báo thương nghiệp sao?

Vân Thiên Hà nghe nói, trong lòng suy nghĩ, nếu như chỉ là những thứ này mà nói, vậy thì mục đích chính mình hợp tác với bọn họ coi như không thành công, nhưng phần trăm lợi nhuận Thịnh Tuyết Lâu và Tụ Hương Lâu, đây quả thực là một con số rất khả quan, hoàn toàn có thể cung cấp tài nguyên rất lớn cho Viêm Hoàng phát triển một năm này, nhưng sau một năm, hẳn nhận được chỉ là tiền tài, còn cái giá phải trả, hiển nhiên lớn hơn nhiều, bút giao dịch này rất không có lời.

Thịnh Tuyết Lâu không thiếu tiền, bọn họ thiếu chính là thực lực võ đạo giống như đội ngũ Thiên Đồ, lại có sự ủng hộ của người cầm quyền to Bắc quân, nhưng loại thế lực này có thể dùng tiền để mượn sức hay sao?

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như tình báo thương nghiệp và tiền, như vậy xin hỏi Tô Tuyết tiểu thư, các người nghĩ mấy thứ này có thể đổi được từ chỗ ta cái gì? Muốn ta hoàn toàn ủng hộ các người, điều này không có khả năng!

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác khí tức trong buồng trong đậm hơn, hình như có ý giận dữ, trong lòng hơi cảnh giác, cười nói:

- Túc Dao tiểu thư nếu tại buồng trong, hà tất phải che giấu khó chịu trong phòng, không ngại thì ra ngoài nói chuyện một chút?

133. Chương 133: Giao Phong.

Túc Dao cao quý trang nhã, đoan trang tuyệt sắc, cộng thêm Tô Tuyết câu hồn đoạt phách, khí chất đa dạng, hai vị tuyệt sắc khuyển thành này đứng chung một chỗ, làm cho người khác phải mê đắm, nếu như người định lực hơi yếu, tuyệt đối sẽ bị rơi vào trong đó, trầm luân khó có thể tự kiểm chế.

Vân Thiên Hà nhanh chóng vận dụng Thần Ý Quyết, chậm rãi điều chỉnh tâm trạng bình thản lại, khi nhìn thấy hai vị mỹ nữ trước mắt giống như hồng phấn khô lâu, rất tự nhiên rời khỏi ánh mắt, nâng chén trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Sóng mắt Túc Dao lưu chuyển, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, hơi khom người một chút, nói:

- Nghe lời nói của công tử, công tử sẽ không phải là vì biết thân phận chân thực của chúng ta, muốn cho tỷ muội chúng ta ném chuột sợ võ đồ, làm một ít chuyện phản bội tam hoàng tử?

- Cái gọi là trung thành, chỉ là nhìn lợi thế cao hay thấp mà thôi, Túc Dao tiểu thư dốc sức vì tam hoàng tử, nếu như chỉ vì giải cứu tộc nhân, như vậy Túc Dao tiểu thư dựa vào cái gì cho rằng tại hạ không làm được?

Vân Thiên Hà buông chén trà nói.

Tô Tuyết thấy Túc Dao và Vân Thiên Hà có ý đối chọi gay gắt, không đành lòng nhìn tỷ tỷ và hẳn phát sinh chuyện không thoải mái, muốn lên tiếng khuyên giải vài câu, nhưng Túc Dao lại trừng mắt liếc nhìn, không cho nàng cơ hội mở miệng.

Túc Dao nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vậy công tử làm cách nào cho tộc nhân chúng ta chỗ cư trú, làm sao để bọn họ không bị luật hình dịch lao khổ, giải cứu như thế nào, lấy tình huống của công tử hiện tại, có thực lực này hay sao?

Vân Thiên Hà không trả lời chính diện vấn đề, chỉ trừng mắt nhìn Túc Dao, trong đôi mắt lóe lên tinh quang, tựa hồ đã nhìn thấu đấu tranh trong lòng này, nhẹ giọng nói:

- Vậy Túc Dao tiểu thư sao không ngấm lại, tỷ muội các người bảo hồ lột da, vạn nhất bị tam hoàng tử phát hiện thân phận thực sự của các người, hậu quả sẽ như thế nào?

Nghe vậy, Tô Tuyết và Túc Dao đồng thời ngẩn ngơ.

Vân Thiên Hà tiếp tục nói:

- Hậu quả không cần nói cũng biết, nếu như tam hoàng tử biết được thân phận các người, hẳn làm một tử tôn hoàng thất, há có thể giữ một tai họa ngầm như vậy bên người, hiện tại hẳn không có tiếng tăm gì, trong mắt hoàng đế chưa có biểu hiện, nhưng nói không chừng một ngày nào đó hẳn thôn phệ toàn bộ tổ chức tình báo các người khổ cực kiến tạo nên, làm một số chuyện qua cầu đoạn ván, lấy lòng hoàng đế, cũng không phải là không thể, ta nói những lời này, không phải là chuyện đe dọa, nhị vị cô nương nên thận trọng suy nghĩ một chút!

Túc Dao nội tâm lặng đi cảm thấy khiếp sợ, hồi lâu mới hòa hoãn lại, nói:

- Công tử nói nhiều như vậy, lẽ nào liền cho rằng tam hoàng tử không đáng ý lại, lẽ nào chúng ta sẽ không hoài nghi công tử cũng có ý đồ đối với tổ chức tình báo chúng ta khổ công xây dựng đây?

Vân Thiên Hà nói:

- Đương nhiên, ta có thể thẳng thắn nói cho các người, ta đúng là có ý đồ đối với tổ chức tình báo của các người, bất quá ý đồ của ta là hợp tác không phải chiếm đoạt, Túc Dao tiểu thư có thể tỉ mỉ ngấm lại!

- Vậy người có tiền vốn gì đáng để chúng ta hợp tác đây? Lẽ nào chỉ dựa vào bối cảnh gia tộc sau lưng người sao?

Túc Dao nói, ngữ khí mười phần bén nhọn.

- Tỷ tỷ...

Tô Tuyết thấy tâm tình Túc Dao có chút ba động, đang muốn khuyên giải, Túc Dao trừng mắt nhìn nàng.

- Muội không cần nói nhiều!

Tô Tuyết nghe vậy, lại liếc nhìn Vân Thiên Hà, căn môi, sóng mắt dĩ nhiên hiện lên một tầng vụ khí, có vẻ rất ỷ khuất.

Vân Thiên Hà nói:

- Túc Dao tiểu thư nghi vấn là chuyện thường tình, bất quá nếu như hai bên không có thành ý hợp tác, ta làm sao có thể lộ con bài tẩy của chính mình đối với Túc Dao tiểu thư, thế nhưng...

Túc Dao nghe đến đây, đột nhiên thấy Vân Thiên Hà dừng lại một chút, không khỏi âm thầm nhìn hẳn, chỉ nghe hẳn nói:

- Nhưng là con bài chưa lật của các người, đơn giản chính là tộc nhân trong Quỷ Hạp chịu khổ mà thôi!

Nghe lời nói này, Túc Dao chấn động, khuôn mặt Tô Tuyết trắng bệnh, nhất là hai chữ Quỷ Hạp, phảng phất giống như ác mộng, làm cho tâm thần hai nàng rung động không thôi, không thua gì so với chuyện Vân Thiên Hà vạch trần bí mật thân phận hai nàng, bởi vì nơi đó chính là nơi ký thác tinh thần cho bao nhiêu năm chịu khổ, cho bao nhiêu năm khuất nhục và chua xót, cho bao nhiêu năm phấn đấu nỗ lực hết mình.

- Người...

Lúc này tâm thần Túc Dao đại loạn, Quỷ Hạp là một nơi bí mật rất ít người biết đến, ngoại trừ những người như bọn họ trốn tới, sẽ không nói cho bất cứ người nào, thế nhưng hẳn lại biết chuyện này, như vậy nói trong tay hẳn có dị tộc hiệu lực vì hẳn, vì vậy hẳn nhìn thấy tỷ muội chúng ta vẫn đối đãi giống như bình thường, có một loại tâm tính bình thản mà nàng rất ngưỡng mộ.

Nghĩ tới suy đoán lớn mật như vậy, nhân thần Túc Dao nhìn Vân Thiên Hà lúc này, tâm tình trở nên phức tạp, có muốn hợp tác với hắn hay không, muốn nàng phản bội tam hoàng tử hợp tác với Vân Thiên Hà, trong lòng nàng lo lắng đắn đo rất nhiều.

Cũng có thể tưởng tượng, tam hoàng tử đã không phải một lần động tâm tư với nàng, muốn thân thể của nàng, mà nếu như một ngày nào đó tam hoàng tử cưỡng bức thân thể, hình dạng dị tộc của nàng sẽ bị hiển lộ ra, đến lúc đó sẽ phải làm cái gì bây giờ?

- Ai?

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm ứng được dị thường, trong lòng cảnh giác.

Lập tức nghe thấy tiếng báo tuyết gầm lên giận dữ, phóng ra địch ý, giống như một đạo thiểm điện từ trong nội viện phóng ra ngoài.

Lúc này Vân Thiên Hà cũng âm thầm kinh hãi, vội vàng đứng lên, thân thể giống như quỷ mị, trực tiếp lao thẳng vào bức tường rồi chạy ra sân.

Chỉ thấy báo tuyết lúc này mang theo cuồng nộ rít gào, hướng về phía một hắc y nhân đang định đào tẩu nhào tới, tốc độ của hắc y nhân này không hề chậm, nhưng tốc độ của báo tuyết lại nhanh hơn nhiều, trong nháy mắt bị nhào tới, hắc y nhân bỗng nhiên phóng ra một đạo kinh khí cường đại, xoay người đánh ra một quyền, oanh kích vào lợi trảo báo tuyết, phát sinh thanh âm giống như binh khí va chạm.

Thân thể báo tuyết cuộn cuộn hạ xuống, rồi lại lao lên, một lần nữa nhào tới hắc y nhân xoay người bỏ chạy, tại thời điểm báo tuyết kim chân người này, Vân Thiên Hà đã nhanh chóng chạy tới, hắc y nhân bạo viêm kinh khí toàn thân, khi vừa chạy tới, liền đánh ra Phá Thiên Thức lăng lệ nhất trong Phá Thiên Quyền Pháp!

Oanh! Oanh!

Hắc y nhân mắt thấy Vân Thiên Hà xông tới, mang theo kinh khí vô cùng bá đạo, lại cộng thêm lực xuyên thấu bạo viêm tràn đầy hỏa diễm, trong lòng kinh hãi không thôi, lập tức vận dụng kinh khí chống đỡ một quyền này, thời điểm hai quyền va chạm với nhau, phát sinh tiếng nổ ù ù, kinh khí va chạm với nhau, làm cho lá khô trong sân bị thổi bay tứ tán, chính là hoa cỏ xung quang cũng bị lan đến, dưới sự ảnh hưởng của bạo viêm kinh khí ba động mãnh liệt, bắt đầu héo rũ tử vong.

Phụt!

Hắc y nhân có thực lực Võ Sư cấp sáu, thế nhưng Phá Thiên Thức của Vân Thiên Hà, cộng thêm tác dụng cường đại của bạo viêm kinh khí, hoàn toàn có thể sánh ngang với công kích của Võ Sư cấp bảy, hắc y nhân sau một kích này bị đánh bật ngược lại, va gãy một thân cây lớn cỡ bắp chân, máu tươi chảy ra, nội thương không nhẹ.

Lúc này báo tuyết cũng không buông tha cơ hội đánh rần giập đầu, điên cuồng gầm lên một tiếng, lần thứ hai nhào tới, hắc y nhân liều mạng đứng dậy dùng khủy tay muốn hóa giải công kích của báo tuyết.

Thế nhưng báo tuyết là tinh thú thượng đẳng, Võ Sư bình thường sao có thể chống lại được, tại thời điểm hắn đưa khủy tay lên chống lại, lợi trảo của báo tuyết đã kéo xuống một mảnh huyết nhục thật lớn trên lưng, ngay sao đó báo tuyết mở rộng răng nhanh, mạnh mẽ cắn vào cánh tay của hắn, cuối cùng vang lên một tiếng rắc vang dội, dùng sức kéo ra, một cánh tay đã bị cường ngạnh kéo đứt.

Hắc y nhân cũng là một người ý chí rất cao, bị báo tuyết kéo đứt một cánh tay nhưng cũng không kêu lên một tiếng, mạnh mẽ đá ra một cước, báo tuyết né tránh, hắn chịu đựng cơn đau đớn dồn dập truyền tới, cứ nhiên muốn đào tẩu.

Mà Vân Thiên Hà đang định xuất thủ lần thứ hai, đột nhiên ngừng lại, trong lòng sinh ra cảnh giác, hắn rất rõ ràng cảm ứng được khí tức xung quanh trở nên quỷ dị không gì sánh được, vì vậy lập tức phóng xuất tinh linh chi khí bảo vệ toàn thân, tránh bị khí tức quái dị kia ảnh hưởng.

Báo tuyết cũng rất thông minh, sau khi cảm giác được loại khí tức này, liền nhanh như thiểm điện chạy vào trong phòng.

Chỉ thấy toàn bộ nội viện bị một màn vụ khí nồng đậm màu phấn hồng bao phủ, làm cho tinh thần phảng phất giống như tiến vào mê cung ảo cảnh, vụ khí kia có vị đạo hương hoa, Vân Thiên Hà không dám hô hấp, lập tức vận dụng Quy Tức Thuật tiến vào trạng thái nội tức, lúc này mới không bị vụ khí màu phấn hồng kia ảnh hưởng.

Mà chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, chỉ thấy hắc y nhân kia chỉ bước thêm được ba bước, liền triệt để suy yếu, trong miệng liên tục lẩm bẩm.

- A, thực sắc! Đã nghiên!

Các loại ngôn ngữ quái dị, rồi rất nhanh thấy trong miệng hắc y nhân phun ra máu tươi, mềm nhũn ngã xuống dưới đất không thấy động tĩnh.

Ngay khi hắc y nhân ngã xuống đất bất động, lúc này Tô Tuyết mới từ trong phòng vọt ra ngoài, cũng không hề có cái gì gọi là rụt rè, mạnh mẽ ôm lấy cổ Vân Thiên Hà, đẩy đôi môi mềm mại đỏ mọng lên, dùng miệng thổi vào trong miệng hắc y nhân một luồng hơi thở thơm ngát sáng khoải không gì sánh được, lúc này mới buông cổ hắc y nhân, lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt, sau khi liếc mắt nhìn hắc y nhân một cái, nhanh chóng bỏ chạy vào trong phòng.

Tuy rằng biết Tô Tuyết có ý tốt, khí tức nàng thổi vào trong miệng mình chính là khắc chế vụ khí huyền độc màu phấn hồng kia, thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà nghĩ buồn bực, Tô Tuyết không phải làm một điều thừa sao, vụ khí màu phấn hồng kia hắc y nhân không hít vào chút nào, nói như vậy hắc y nhân là sẽ không bị trúng độc!

Chỉ là đôi môi mềm mại thơm ngát kia mang lại cảm giác giống như điện giật, làm cho tim Vân Thiên Hà không khỏi đập nhanh hơn, có chút hồi tưởng lại!

Cũng chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, vụ khí màu phấn hồng kia nhanh chóng tiêu tán không còn, Vân Thiên Hà thở ra một hơi, cảm giác không khí rất nhẹ nhàng khoan khoái, chính mình không có bất cứ cảm giác gì không khỏe.

Nhưng sau khi hắc y nhân kiến thức được thiên phú Huyền Vụ Tộc kinh khủng này, trong lòng âm thầm giật mình.

Khi đi vào trong phòng, chỉ thấy sắc mặt Túc Dao có chút tái nhợt, bắt quá đôi mắt đẹp nhìn hắc y nhân tràn đầy vẻ kinh ngạc, làm cho Vân Thiên Hà kỳ quái:

- Thiên phú của Túc Dao tiểu thư quả thực kinh người, nếu như người bình thường sợ rằng rất khó thoát được dụ hoặc mỹ nhân, còn có công kích huyền vụ thần không biết quỷ không hay kia, quả nhiên là một pháp bảo giết người vô hình!

- Công tử hà tất khiêm tốn, Huyền Hồn Xuân Miếu tức của tiểu nữ tử đối với công tử chưa tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào, có thể thấy được việc công tử mang trong người dị thuật, càng làm kẻ khác không nghĩ tới, công tử còn trẻ tuổi như vậy nhưng tu vi vô đạo không hề thấp!

Túc Dao có chút tức giận trừng mắt nhìn sang Tô Tuyết bên cạnh:

- Nếu hắc y nhân đã không có việc gì, mọi người cần gì phải làm điều thừa?

Tô Tuyết nháy mắt, khuôn mặt đỏ hồng, bên lên cười cười, giống như một bông hoa mẫu đơn màu hồng nở rộ giữa trời xuân!

134. Chương 134: Nhặt Được Bảo Rời.

Thế nhưng Túc Dao lại chưa từng nhắc nhở hắc y nhân, đột nhiên phóng ra huyền tức giết chết hắc y nhân, Vân Thiên Hà nghĩ thầm, như vậy chẳng phải là làm chuyện thừa hay sao, sợ rằng còn có mục đích khác, đó chính là giết người diệt khẩu, tiện thể thử thực lực của hắc y nhân.

Nếu như Vân Thiên Hà không bị huyền vụ ảnh hưởng, vậy thì không cần Tô Tuyết phải đi ra cứu trị, thế nhưng nếu bị ảnh hưởng mà nói, Tô Tuyết tất nhiên cần phải đi ra giải độc cho hắc y nhân, từ biểu hiện của hai tỷ muội này xem xét, trong lòng Vân Thiên Hà đã có suy đoán đại khái, tâm tư của hai tỷ muội này đã sớm trống đánh xuôi, kèn thổi ngược rồi.

Cũng không dự định đi chứng thực suy nghĩ này, Vân Thiên Hà bước tới gần thi thể hắc y nhân, ngồi xổm xuống quan sát một chút, tướng mạo đặc thù, rất lạ mắt, trên người cũng không có các loại tiêu ký gì đáng lưu ý, nhưng có thể suy đoán ra, đây tuyệt đối là một thám tử cấp bậc khá cao, chỉ là mục đích của hắn không biết đến tìm hiểu và giám thị đôi tỷ muội Túc Dao này hay là đến tìm hiểu giám thị chính mình.

Bất quá chuyện hắn vừa mới bàn bạc với Túc Dao vừa rồi, nếu như để kẻ thứ ba biết được mà nói, hậu quả xác thực rất nghiêm trọng, chắc chắn cần phải giết người diệt khẩu.

Hiện tại người này đã chết, cũng không còn đầu mối gì nữa, Vân Thiên Hà đứng lên, chỉ thấy báo tuyết bên cạnh chính mình phe phẩy đuôi, trông giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, cái mũi dí sát vào chính mình ngửi ngửi, đầu lưỡi cũng không ngừng liếm chân hắn, thực giống như trên người chính mình có mỹ vị nào đó làm nó mê luyến, hắn đi tới đâu nó đi theo tới đó.

Lúc này, Túc Dao và Tô Tuyết cũng rời khỏi phòng bước tới gần thi thể, Túc Dao nhìn thoáng qua, tựa hồ không để trong lòng, Vân Thiên Hà nói:

- Túc Dao tiểu thư, chuyện hợp tác mà ta nói, nàng có thể tỉ mỉ suy nghĩ một chút, việc ngày hôm nay, sợ là đã bị người khác chú ý tới rồi, ta sẽ chờ đợi câu trả lời thuyết phục của nàng, cáo từ trước.

Nói xong, Vân Thiên Hà ôm quyền, liếc mắt nhìn Tô Tuyết rồi ra sân, báo tuyết đi theo hắn tới tận ngoại viện, lúc này mới gầm nhẹ một tiếng lưu luyến, xoay ngược trở về.

Túc Dao nhìn bóng lưng rời đi, đôi lông mi thanh tú nhú sát lại, trầm tư không nói.

Đôi mắt đẹp của Tô Tuyết ngóng nhìn bóng lưng dần dần biến mất, lúc này mới mở miệng xinh nói:

- Tỷ tỷ, hắn biết thân phận của chúng ta, cũng không có cái nhìn phiến diện gì, đối với chúng ta có thể nói thẳng thắn thành khẩn, vì sao không thử hợp tác với hắn một lần chứ?

Túc Dao quay sang, trong đôi mắt xinh đẹp mang theo một chút giận dữ, nhìn Tô Tuyết:

- Muội muội, có phải muội động tâm với hắn rồi?

- Tỷ tỷ, muội không...Không có!

Tâm trạng Tô Tuyết hoảng hốt, lập tức biện giải nói:

- Muội không cần phải nói nữa, trước mặt nam tử này, muội liên tục thất thố, lẽ nào tỷ còn không nhìn ra hay sao? Tâm tư người này rất khó có thể nắm bắt được, tư duy suy nghĩ cũng giống như thiên mã hành không, lơ đãng liên bất được mệnh môn chúng ta. Nếu như hắn thực tình tìm chúng ta hợp tác mà nói, hi vọng giải cứu tộc nhân của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều, thế nhưng nếu hắn mưu đồ tổ chức chúng ta khổ cực lập nên, còn hơn tam hoàng tử, người này càng đáng sợ hơn nhiều!

Tô Tuyết nói:

- Thế nhưng, tỷ tỷ, chuyện tam hoàng tử đáp ứng chúng ta cho tới tận bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, hơn nữa vẫn vận dụng lực lượng của chúng ta làm việc vì hắn, lẽ nào tỷ đối với hắn không có một điểm hoài nghi nào hay sao? Có lẽ tỷ đối với thế lực trong tay hắn cảm thấy kiêng kỵ?

- Muội không cần phải nói nữa, việc này tỷ tự có chủ trương, muội chỉ cần kinh doanh Thịnh Tuyết Lâu thật tốt là được rồi, chuyện khác không cần muội phải quản!

Nói xong, Túc Dao nhìn vào mắt Tô Tuyết, nói:

- Hiện ở Kinh Thành đã có người hoài nghi giám thị chúng ta rồi, vì vậy sau này tỷ không tiện tiếp xúc nhiều với muội, bất quá tỷ vẫn phải nhắc nhở muội, trước khi tỷ quyết định chuyện gì đó, muội không được phép tự tiện chủ trương, không được phép tiếp tục chủ động tiếp xúc với người đó!

- Tỷ tỷ...

Tô Tuyết còn muốn nói cái gì nữa, Túc Dao bình tĩnh ngắt lời nói:

- Không cần phải nói nữa, tỷ muội chúng ta gánh vác sứ mệnh rất nặng nề, trước khi cứu được tộc nhân ra ngoài, chúng ta không được phép động tư tình nhi nữ!

Tô Tuyết nghe vậy, cắn chặt môi mềm, trong mắt tràn đầy hơi nước, đôi lông mày thật dài chớp động, nước mắt từ gương mặt trắng trẻo trong suốt rơi xuống.

Túc Dao thấy thế, trong lòng nghĩ nói quá nặng rồi, thần sắc nhu hòa lại, giúp nàng lau đi nước mắt, ôn nhu nói:

- Muội muội, muội còn nhỏ, đối với tình cảm nam nữ vẫn còn rất ngây thơ, tỷ tỷ vừa rồi nói quá nặng, tỷ tỷ cũng muốn tốt cho muội mà thôi, muội đừng nghĩ tỷ tỷ quá nghiêm khắc!

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một nữ tử mặc hoàng sam, dung mạo khí chất lộng lẫy mỹ lệ, bất quá thần sắc vội vã, vừa vào cửa thấy Túc Dao và Tô Tuyết đều có mặt, thuận miệng nói:

- Thiếu tộc trưởng, có việc gấp!

- Tô Á, xảy ra chuyện gì?

Túc Dao thấy thần sắc Tô Á vội vã vàng vàng, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, nhưng bên ngoài không thích hợp nói chuyện, để báo tuyết canh gác bên ngoài, cả ba tiến vào phòng.

Lúc vào phòng, Tô Á liền cởi áo trên người ra, tại bên dưới mảnh yếm hồng lấy một phong thư mật, giao tận tay Túc Dao.

Túc Dao nhận thư, khi mở ra đọc, không khỏi sắc mặt đại biến, hầu như hoa dung thất sắc, cả kinh nói:

- Đây là có chuyện gì, là ai phát hiện ra chỗ định cư của đại trưởng lão, cũng từ chỗ đại trưởng lão mang đi năm hài tử trong tộc?

Tô Á nói:

- Phong thư này là do Lam trưởng lão trong tộc viết ra, người truyền thư nói đại trưởng lão và người kia mật đàm năm canh giờ, bọn họ không biết cụ thể nói những gì, chỉ biết là sau đó đại trưởng lão chọn năm hài tử trong tộc để người đó mang đi!

- Người truyền tin có nói diện mạo đặc thù nào của người này hay không? Mang theo năm hài tử đi nơi nào? Dự định làm cái gì?

Tô Á nói:

- Lam trưởng lão và mọi người có hỏi qua đại trưởng lão, thế nhưng đại trưởng lão chỉ nói lo lắng vì tương lai tộc nhân sau này mới làm như vậy, đồng thời cũng chia sẻ áp lực cho nhị vị thiếu tộc trưởng, còn những chuyện khác đại trưởng lão không chịu nói, người bảo đã đáp ứng người kia giữ bí mật!

Túc Dao thất thanh nói:

- Đại trưởng lão vì sao lại làm như vậy, chúng ta thật vất vả mới cứu ra được một bộ phận tộc nhân, vạn nhất...

- Tỷ tỷ, đại trưởng lão là người có ý thức đại cục rất cao, trước đây cũng từng dạy dỗ chúng ta, nói như vậy người làm chuyện này hẳn là có đạo lý, suy nghĩ vì tộc nhân, tỷ không cần phải quá mức lo lắng!

Tô Tuyết thoải mái nói.

- Lập tức phái người đi điều tra!

- Rồi!

Tô Á tuân mệnh rời đi.

Trong lòng Túc Dao vẫn lo lắng không thôi, không khỏi trầm nghĩ.

- Người mang theo năm hài tử rốt cuộc là ai?

...

Khi Vân Thiên Hà trở lại Bắc Hầu Phủ đã là lúc đốt đèn lên rồi.

Khi trở về phủ, trước tiên liền tới Tử Vân Hiên, nói cho Vân Nương tin tức hoàng đế truy tập nàng là tam phẩm cáo mệnh phu nhân, Vân Nương nghe xong cũng không tin, cho rằng Vân Thiên Hà đang ngốc nghếch nói bừa, thế nhưng cũng làm cho nàng vui vẻ tự mình đi làm chút thức ăn cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà vừa ăn vừa nói chuyện với Vân Nương, nhưng Vân Nương thủy chung không tin. Vân Thiên Hà không cố gắng giải thích, vừa ăn vừa hàn huyên kể lại mọi chuyện trong ngày săn bắn hôm nay, để Vân Nương nghỉ ngơi, có chút phiền muộn đi ra khỏi phòng.

Sau khi ra khỏi cửa, trong lòng thầm nghĩ:

”Chờ ngày mai thánh chỉ tới, nhìn người còn tin hay không!”

Khi đi qua hành lang, nhìn thấy La Gia Anh ngồi xổm dưới tàng cây trong sân, một tay chống má không biết đang tự suy nghĩ cái gì, mà trong tay kia thì nghịch một vật gì đó, cảm thấy hiếu kỳ, Vân Thiên Hà liền bước tới gần.

Khi đi tới gần nhìn, chỉ thấy trong tay La Gia Anh đang cầm một củ khoai lang, mà tay kia cầm một thanh tiểu đao, vừa chống má lại vừa thỉnh thoảng khắc lên củ khoai lang một ít đường khắc giống như là linh kiện gì đó.

- La đại ca, huynh đang làm cái gì?

Vân Thiên Hà đứng bên cạnh La Gia Anh nửa ngày, cũng không biết hắn rốt cuộc làm gì, không khỏi mở miệng hỏi.

La Gia Anh đang đau khổ suy nghĩ về một loại vũ khí, lúc này đột nhiên nghe được có người bên cạnh, bị dọa tới giật nảy mình, lập tức đứng lên, sau khi thấy Vân Thiên Hà mới thở phào nhẹ nhõm.

- Nguyên lai là Hà thiếu gia, làm ta sợ giật nảy mình!

Vân Thiên Hà nhặt mấy củ khoai lang đã khắc thành nhiều hình dáng khác nhau trên mặt đất, nhìn một chút, hỏi:

- Huynh dùng khoai lang này làm cái gì?

La Gia Anh cầm lấy một củ khoai lang nói:

- Để Hà thiếu gia chê cười, chúng ta ở nhà trước khi chế tạo loại vũ khí mới nào đó, đều trước tiên làm khuôn đúc, chỉ là tài liệu quá quý, có lúc khuôn đúc không tốt làm lãng phí, vì vậy cha ta đã nghĩ ra một biện pháp, để chúng ta bình thường không có chuyện gì lấy khoai lang luyện tập, có thể tăng thêm thành thạo, đến lúc chân chính bắt tay vào chế tạo, sẽ không tạo thành lãng phí!

- Uhm, đây là một biện pháp tốt!

Vân Thiên Hà gật đầu, cuối cùng cũng hiểu La Gia Anh vì sao lại mang theo nhiều khoai lang như vậy, cầm trong tay một củ khoai lang bị khắc thành hình dáng giống như nguyệt nha nói:

- Đây là khuôn đúc gì?

La Gia Anh giải thích:

- Đây là đoản liên, hoặc thân liên nổ, ta khắc chủ yếu là luyện tập khống chế độ cong!

- A, La đại ca còn có thể làm liên nổ?

Vân Thiên Hà nghe xong, trong lòng khê động, đã nổi hứng thú.

La Gia Anh nói:

- Hà thiếu gia có điều không biết, tổ tông La gia chúng ta đều là thợ rèn, cũng từng được hoàng đế tiền triều sắc phong là ”Thần Công Xảo Tượng”, chuyên môn chế tạo vũ khí cho quân đội triều đình, cho nên đối với các loại quy cách hình thức binh khí đều có thể chế tác, thậm chí còn phát minh ra một ít binh khí kiểu mới, tuy rằng sau thời chiến loạn đã làm cho gia tộc bị liên lụy xuống dốc, từ thời Đường tới nay cũng bị người khác xa lánh hăm hại cướp đi một số bí quyết chế tạo, nhưng đại đa số tài nghệ đều được truyền cho

tới ngày nay, vì vậy đệ tử La gia chúng ta, trên cơ bản có thể chế tạo bất cứ binh khí nào hiện đang được sử dụng trong quân đội!

Vân Thiên Hà nghe được lời này, trong lòng vui mừng hỏi:

- Vậy La đại ca có thể chế tạo phong oa liên nỗ hay không?

- Phong oa liên nỗ?

La Gia Anh nghe xong, có chút nghi hoặc nói:

- Đây là một loại liên nỗ đúng không? Bất quá ta chưa từng nghe qua phong oa liên nỗ, ta chỉ biết là bạo vũ liên nỗ, đó chính là loại liên nỗ và tổ tông La gia phát minh tại tiền triều, tuy rằng từ thời Đại Đường tới nay, loại công nghệ chế tạo này đã bị cừu gia của chúng ta cướp đi, phỏng chừng là do bọn họ chế tạo ra!

Nói xong, thần sắc La Gia anh có chút ngạo nghễ.

- Bất quá, cho dù bọn người kia có cướp đi bí quyết chế tạo bạo vũ liên nỗ, cũng không có gì giỏi, người La gia chúng ta trên cơ sở ban đầu đã nghiên cứu ra được một loại liên nỗ càng mạnh mẽ hơn nhiều so với bạo vũ liên nỗ, chúng ta gọi là tru nghi liên nỗ, loại liên nỗ này có độ chính xác cao hơn phong oa liên nỗ mấy lần, hơn nữa khoảng cách bắn chỉ ít cũng ngoài một trăm hai mươi bước, số lượng lắp tên mỗi lượt bắn cũng nhiều hơn gấp đôi bạo vũ liên nỗ!

- Nhặt được bảo rồi!

Sau khi Vân Thiên Hà nghe được lời này, trong lòng hoan hô một tiếng.

135. Chương 135: Bố Trí

Quần thần vào triều, đã chờ đợi trên Kim Loan Điện nửa canh giờ rồi, thế nhưng vẫn chưa thấy hoàng đế xuất hiện, không khỏi khe khẽ trao đổi với nhau.

Đợi thêm thời gian khoảng chừng nửa nén hương, lúc này mới nhìn thấy Trịnh công công tiến vào hô lớn hoàng đế lâm triều, sau đó hoàng đế dưới sự bảo vệ của mấy tên thị vệ và thái giám đi xung quanh tiến vào trong đại điện.

Chờ khi hoàng đế ngồi vào long ỷ, các quan lại triều thần nghênh bái, hoàng đế với sắc mặt bình thản miễn lễ, cuối cùng Trịnh công công vung phất trần, hô lớn nói:

- Có việc khai tấu, không việc thương nghị nội các chủ trì bố trí võ quan thi Hương.

Lần trước danh sách bố trí võ quan thi Hương đã sớm đệ trình lên rồi, mà lâm triều ngày hôm nay hoàng đế cư nhiên không mang chuyện sẵn sẵn ngày hôm qua ra thương nghị, lại đề nghị chuyện bố trí võ quan thi Hương, tất cả đều tự phỏng đoán trong lòng, không biết rốt cuộc tâm tư hoàng đế như thế nào, vì vậy không có người nào muốn đứng ra trước.

Thấy không có ai bước ra tấu trình, Trịnh công công liền cầm một quyền sổ con giao cho Đỗ Viễn La nói:

- Không có chuyện khai tấu, do Đỗ thừa tướng chủ trì tham nghị bố trí võ quan thi Hương.

Đỗ Viễn La nghe nói, lập tức từ trong hàng đi ra, mở miệng nói:

- Hoàng thượng, chuyện bố trí võ quan thi Hương, liên quan trọng đại, lần trước quần thần đề nghị tấu giao danh sách, vì thần trước hết xin thương nghị trạng nguyên Tiêu Dũng Tuấn đầu tiên!

Nói xong, Đỗ Viễn La mở sổ con ra, quay sang các quan lại nói:

- Phần danh sách này đã tập hợp tấu trình của các quan lại lần trước, bản quan lần lượt đọc ra, các vị đồng liêu có thể phát biểu ý kiến làm sao để những người mới này nhận được vị trí võ quan thích hợp, có thể phát huy tác dụng trong quân, người bài danh thứ nhất là trạng nguyên Tiêu Dũng Tuấn, bố trí tả quan tướng Định Hải Quan, ai đồng ý?

- Thần đồng ý!

Hộ bộ thượng thư lúc này đứng ra báo một tiếng rồi lui về chỗ cũ.

- Thần đồng ý!

Túc Tĩnh Vương cũng gật đầu.

Trải qua một phen bỏ phiếu, các đại phái hệ trong triều cũng không có người nào không đồng ý, dù sao Tiêu Dũn Tuấn không được bố trí vào trong Định Hải quân đi nữa, Định Hải Vương cũng sẽ nhất định kéo về, quần thần không ai dám đi nhờ râu hổ nhân vật cường thế này, vì vậy bố trí đối với Tiêu Dũn Tuấn được giữ nguyên như vậy.

Lúc này Đỗ Viễn La nhìn về phía hoàng đế một chút, thấy hoàng đế gật đầu đồng ý, liền đặt bút ghi chép bên cạnh tên Tiêu Dũn Tuấn, vì vậy bắt đầu gọi tên bố trí người thứ hai Mộng Thiên Nguyên Thần.

Mộng Thiên Nguyên Thần bố trí tại Nam quân, liền thấy bộ hộ thượng thư đứng dậy, người thứ nhất tán thành, tiếp theo cũng lục tục xuất hiện người tán thành, hoàng đế lại cũng không phản đối gì, bố trí người thứ hai liền định ra rồi.

Tới vị trí thứ ba là Đồ Thiên Thanh, khi Đỗ Viễn La nói được bố trí vào trong Bắc quân, quần thần các phái đều có chút nghi hoặc, tựa hồ là đề danh có chút không nhất quán, mà Bắc phái là phía đầu tiên bước ra tán thành, các phương khác thấy không có xung đột lợi ích, cũng biểu thị tán thành, ngược lại cũng có đại thần phát biểu không đồng ý, cho rằng mới tỉ võ cần phải trải qua một đoạn thời gian lịch lãm, nhưng lại bố trí lại trong quân có thân nhân nắm quyền, sẽ bất lợi đối với sự phát triển, kiến nghị nên bố trí tới Đông quân tôi luyện một thời gian, sau đó tiếp tục điều trở lại Bắc quân.

Bất quá cho dù có người đưa ra ý kiến không đồng ý, thế nhưng bố trí Đồ Thiên Thanh cuối cùng vẫn lấy đại đa số người tán thành để định ra, cuối cùng hoàng đế hỏi ý kiến Túc Tĩnh Vương, cũng đã quyết định xong.

Mà người thứ tư Trù Dạ, lần này cũng có hơi chút không nhất quán, cũng không phải đề danh Bắc quân, các quần thần bắt đầu suy nghĩ, danh sách lần này đều là dựa theo ý của các phái lớn trong triều để quyết định, ngược lại có chút cổ quái.

Các quan viên hoàng tử phái tán thành trước tiên, các quan viên khác thấy thế cũng hiểu được có chút không nhất quán, thế nhưng không ảnh hưởng gì, vì vậy liền lên tiếng đồng ý, Trù Dạ thuận lợi tiến vào Tây quân.

Thế nhưng khi Đỗ Viễn La nhắc tới bố trí người thứ năm là Giang Ngọc Tề, cư nhiên là hữu đốc vệ tham tướng Nam quân Thanh Châu, quần thần đều nghị luận sôi nổi, nhất là Nam phái, biểu hiện mười phần sinh động, làm ầm ĩ lớn nhất, có phản đối, cũng có ủng hộ, lại không biết bọn họ đang làm ầm ĩ cái gì.

Mà hoàng đế nhìn thấy tình cảnh như thế này, nhất là thần sắc Nam phái, đều thu hết toàn bộ vào trong mắt, không khỏi nhớ tới lời ngày hôm qua Vân Thiên Hà đã nói, các quan viên bình thường luôn sinh động, quả nhiên sẽ ầm ĩ bàn luận, thế nhưng biểu hiện cũng rất bình thường.

Chỉ có Giang Thụ Viễn thần kỳ bảo trì trầm mặc từ đầu tới cuối, còn có một Quang Vinh quốc công.

Bất quá Quang Vinh quốc công từ trước tới nay trên triều đình luôn bảo trì thái độ trầm mặc, không thích phát biểu ý kiến gì, chỉ khi có người hỏi hấn, hấn mới đưa ra một ít ngôn từ chung chung, cũng không thiên về bên ngoài, thuộc về loại hình bất đảo ông trong triều đình, ai cũng không đắc tội.

Nghĩ tới đây, hoàng đế neho lại con mắt, không chút vết tích quan sát Giang Thụ Viễn, thấy thần sắc hấn bình tĩnh như thường, không có bất cứ dị dạng nào, bất quá hoàng đế vô cùng nhạy cảm phát hiện, khi Đỗ Viễn La quyết định bố trí Giang Ngọc Tề vào Nam quân, Giang Thụ Viễn hơi nắm chặt tay, sau đó lại tự nhiên thả lỏng ra.

Tuy rằng chỉ là một động tác rất nhỏ, thế nhưng đôi mắt hoàng đế như điện, thu hết một màn này vào trong đáy mắt, vì vậy đột nhiên mở miệng hỏi:

- Quang Vinh lão, người đối với chuyện này có ý kiến gì không?

Quang Vinh quốc công híp mắt ngủ gật, bỗng nhiên nghe được câu hỏi của hoàng đế, liền tiến ra nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, cật thần không có bất cứ dị nghị gì, tất cả do hoàng thượng định đoạt!
- Vậy còn Giang thị lang, không tán thành, cũng không phản đối, vậy người đối với bố trí này có ý kiến gì hay không?

Hoàng đế quay sang nhìn Giang Thụ Viễn.

Giang Thụ Viễn sững sốt, lúc này mới vội vàng tiến lên nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần cũng không có bất cứ dị nghị gì, tất cả do hoàng thượng định đoạt!

Lời nói giống hệt so với Quang Vinh quốc công, hoàng đế liền động tâm tư, thường ngày Giang Thụ Viễn trong truyền đình thuộc về loại hình tương đối sinh động, nhưng gần đây tựa hồ có chút trầm mặc, khi hỏi đến hần mới đưa ra ý kiến chung chung không nghiêng bên ngoài, trong đó khẳng định có vấn đề.

Lại nghĩ đến người này là Binh Bộ Thị Lang, Xu Mật Chấp Sự, so với tướng quân còn cao hơn nửa cấp, cũng có quyền điều động một bộ phận quân đội phòng thủ trong thành và binh khí thuộc cấp quản chế, lẽ nào nói, hôm qua người thiết kế hãm hại đại hoàng tử trong buổi đi săn ngày hôm qua có quan hệ với Giang Thụ Viễn, hay là tiểu tử con vợ lẽ Đồ thị kia có ý muốn chuyển sự chú ý lên người đối thủ một mất một còn?

Bất quá tiểu tử này đối với danh sách bố trí cũng không tỏ bất cứ thái độ gì, cũng không hề châm chính chỉ ra đối với các đại thần, chỉ là nói cho mình một kiến nghị mà thôi, để chính mình thí nghiệm phản ứng của các quan viên chứng thực điều hần nói, hôm nay thử qua một lần, quả thực phát hiện ra vấn đề, mà rất trùng hợp lại là Giang Thụ Viễn, xem ra tiểu tử này nói hần là không sai, nếu như trong lòng ngay thẳng, mặc kệ là phản đối hay tán thành, chung quy đều có một lý do nhất định, mà trầm mặc không nói gì, chứng minh trong lòng hần có quỷ!

Nghĩ tới đây, trong lòng hoàng đế càng cảm thấy yêu thích đối với Vân Thiên Hà, cư nhiên có thể nắm chắc tâm tư con người tới như vậy, xác thực là một nhân tài khó có được, không khỏi hoàng đế đánh nhãn thần liếc mắt nhìn Túc Tĩnh Vương, vừa lúc Túc Tĩnh Vương cũng đánh mắt nhìn, hoàng đế rất tự nhiên chuyển đi, Túc Tĩnh Vương không giải thích được, bắt đầu suy nghĩ.

Sáng sớm, Vân Thiên Hà đã rời khỏi giường chuẩn bị quần áo đồ dùng hoàn chỉnh, sau đó khấn cấp chạy tới Tử Vân Hiên, giục Vân Nương mặc những bộ quần áo bình thường luyện tiếu không diện, hoặc chỉ có tại những thời điểm như ngày tết hay trong nhà có việc quan trọng, đồng thời để hai nha hoàn phối hợp giúp nàng trang điểm cẩn thận, mạnh mẽ lấy một bộ đồ trang sức mới sang trọng đeo lên người Vân Nương.

Vân Nương đối với nhi tử không có biện pháp, sau khi mặc vào cũng không cởi ra.

Bộ đồ này nàng vẫn luyện tiếu không mặc, tuy rằng hiện tại địa vị trong phủ đã là phu nhân, thế nhưng nàng cũng không dám thể hiện quá mức, không mặc quần áo đẹp để quý giá, hơn nữa tính tình tiết kiệm nhiều năm, bình thường chỉ mặc quần áo đơn giản, cũng không mua châu báu quý giá gì, thời điểm có việc quan trọng cũng chỉ có một hai bộ như vậy mà thôi.

Nhưng ngày hôm qua nàng và nhi tử đã nói chuyện qua, tuy rằng nàng vẫn không tin, thế nhưng ngày hôm nay nhìn cử động dị thường của nhi tử, không khỏi tim đập thành thịch, lẽ nào chuyện này là thực, hoàng đế thực sự ban cho nàng thân phận cáo mệnh phu nhân?

Đúng lúc này, lão thái thái dưới sự nâng đỡ của Đồ Thiên Thanh vội vã đi tới, chợt nghe lão thái thái nói:

- Vân nhi, nhanh, nhanh thay đổi quần áo, theo ta đi tiếp chỉ, vừa có người tới phủ truyền tin, hoàng thượng có thánh chỉ tới!

- A, lẽ nào Hà nhi nói đúng sao?

Lúc Vân Nương nghe lời lão thái thái nói, có chút giật mình, thất thanh thốt lên. Lão thái thái không giải thích được, lại hỏi:

- Cái gì Hà nhi nói là thực...Hử?...Con đã đổi quần áo mới rồi, vậy thì nhanh cùng ta đi ra nghênh đón, miễn cho thiếu cấp bậc lễ nghi.

Lúc này Vân Nương mới lấy lại tinh thần, cũng hơi có chút khấn trương, Vân Thiên Hà cười cười, lập tức để Sử Trường Đức mang theo một ít kim binh tử, nắm tay nàng kéo ra khỏi cửa.

Bên ngoài Bắc Hầu Phủ, Tín bá đã sớm chuẩn bị tất cả mọi việc nghênh đón thánh chỉ, Vân Thiên Hà nâng cánh tay Vân Nương, theo sau lão thái thái, cùng với trên dưới trong phủ, chỉ còn chờ đợi nhân mã thái giám truyền chỉ tới.

Vị thái giám truyền chỉ lần này, là một vị tiểu công công, nhìn tuổi tác chỉ khoảng trên dưới hai mươi, con mắt tròn tròn, môi tương đối dày, nhìn thân thể cũng luyện qua quyền cước, thân thể có vẻ tương đối rắn chắc, mà phía sau hần phân biệt bốn gã thị vệ cầm hai cái hộp, còn có một chiếc rương.

Sau khi tiểu công công hét lớn "Thánh chỉ đến!", lão thái thái dẫn theo toàn bộ người trong phủ quỳ xuống nghênh tiếp.

Chỉ thấy tiểu công công mở một chiếc hộp gấm, từ trong đó lấy ra một quyển trục, chậm rãi mở ra, sau đó lớn tiếng đọc.

- Đại Đường Quốc, hoàng đế bệ hạ chiếu, nay Đồ thị có tử Thiên Hà, thiếu niên dũng cảm, được lòng hoàng đế, tại đại hội săn bắn Đông Giao cứu hoàng tử công chúa trong lúc nguy nan, cứu giá có công, phần thưởng hoàng kim nghìn lượng, trừ thất vạn đoạn, lại là người nhà công thần liệt sĩ, đặc biệt ban thưởng "thiếu thực huân tước" (tước vị thấp hơn nam tước), kỳ mẫu Vân Thị, được phong là tam phẩm cáo mệnh phu nhân, ban thưởng kim linh mào, khâm thử!

- Tạ long ân hoàng đế bệ hạ!

Sau khi lão thái thái nghe thánh chỉ, lập tức lên tiếng trả lời, Vân Thiên Hà và Vân Nương cũng tạ ơn, sau khi tiếp nhận thánh chỉ, còn có hai chiếc hộp do thị vệ đưa tới.

Đứng dậy, Vân Thiên Hà nháy mắt với Sử Trường Đức, sau khi Sử Trường Đức tiếp nhận hai chiếc hộp, Vân Thiên Hà lấy ra kim binh tử kín đáo đưa cho tiểu công công, nói:

- Làm phiền công công rồi, một chút tâm ý, thỉnh công công và mấy thị vệ đại nhân dùng trà, thỉnh công công không nên chối từ!

- Cung kính không bằng tuân mệnh, vậy đa tạ ý tốt của tiểu tước gia rồi!

Sau khi vị tiểu công công này tiếp nhận kim binh tử, thấy có mười chiếc, lúc này nụ cười càng thêm rạng rỡ, khách khí hàn huyên với Vân Thiên Hà vài câu, báo danh tính với Vân Thiên Hà, cũng không vào phủ, liền dẫn theo thị vệ rời khỏi.

136. Chương 136: Đảo Đại Môi

Đi vào trong ngự thư phòng, thay đại hoàng tử đã có mặt, Mạc Bách Xuyên và Đường Hiếu An bắt đầu suy nghĩ, xem ra hoàng đế muốn hỏi tiến triển điều tra chuyện ám toán, bất quá bọn họ cũng đã có manh mối đại khái, coi như khá bình tĩnh.

Chỉ chốc lát sau, hoàng đế thay đổi ý phục bình thường, trong vòng vây của mấy thái giám tiến vào trong ngự thư phòng, ngồi lên ghế, mấy người đồng thời hành lễ, hoàng đế tùy ý phất tay áo, mấy người phân biệt ngồi sang hai bên.

Sau khi cung nữ mang trà tới rồi thối lui, lúc này hoàng đế mới vào thẳng vấn đề, hỏi Mạc Bách Xuyên và Đường Hiếu An:

- Việc trãm giao ngày hôm qua, có manh mối gì hay chưa?

Đường Hiếu An hồi bẩm nói:

- Hồi bẩm hoàng thượng, việc truyền chuyển liên nỗ trong quân, năm ngày trước khi khi diễn ra săn bắn mùa thu, dưới sự kiểm tra của vi thần và Mạc Suất, quân đội khu vực săn bắn coi giữ chỉnh tề, chưa từng rời khỏi vị trí, mà hôm qua phụ trách ngoại vi hậu sơn chính là ngự lâm quân hữu vệ doanh, nhưng thần không có quyền can thiệp vào ngự lâm quân, còn thỉnh hoàng thượng định đoạt!

Mạc Bách Xuyên nói:

- Bẩm hoàng thượng, gần đây không có chiến sự, binh khí cấp quân chế đặc biệt đều được kiểm kê trong kho, vì thần đã điều tra xác định, trừ một bộ phận nhập kho tổn hại ra, phong oa liên nỗ trong quân khí kho vẫn nguyên vẹn không thiếu!

Đại hoàng tử nghe nói, cũng nhíu mày, đột nhiên mở miệng.

- Các doanh vệ đều không có vấn đề, vì sao Tây quân thủ bị doanh lại xuất hiện vấn đề? Hoàng thượng, hôm qua hài tử đã điều tra qua, phát hiện trong thủ vệ doanh thất tung một gã thiếu úy!

- Cổ thi thể trong rừng cây kia có đầu mối gì hay không?

Hoàng đế thuận miệng hỏi.

Túc Tĩnh Vương nói:

- Hoàng thượng, cổ thi thể kia đã được pháp y giám định qua, chính là di thể quân sĩ, mà tại bộ rễ cây nơi gần thi thể hẳn có viết một chữ "Trá" không hoàn chỉnh, hẳn là khi tuần tra phát hiện điều gì đó, bị diệt khẩu!

- Phụ hoàng, nhi thần tra xét qua, tên thiếu úy kia cũng không biết chữ, nhưng người biết đến cũng không thiếu, hẳn làm thế nào có khả năng trước khi chết viết một chữ "Trá"!

Đại hoàng tử đột nhiên nói:

- Còn có, vì thần đêm qua thu được cấp báo, trong Tây quân có người phóng lời đồn sinh sự, quân tâm không ổn định, Liệt Diễm đế quốc gần đây cũng cử đội kỵ binh nhỏ thường xuyên quấy nhiễu biên cương.

Nghe những lời này, thần sắc hoàng đế ngưng trọng, trong lòng không khỏi một lần nữa nhớ tới những lời nói trước đó của Vân Thiên Hà, hiện tại so sánh xem ra, quả nhiên là có người muốn làm cho Tây quân náo động, quân tâm không ổn định, nếu như hoàng nhi thực sự bị ám hại mà nói, hơn nữa tin tức lão hoàng thúc bệnh nặng bị tiết lộ, vậy thì Tây quân tất loạn, nếu như ai đó có thể tại thời khắc hỗn loạn này lập uy, có thể thu nạp nhân tâm mà nói, vậy thì Tây quân chẳng phải thu vào túi dễ như trở bàn tay?

Nghĩ tới đây, cộng thêm phát hiện trong lần lâm triều vừa rồi, sắc mặt hoàng đế nhất thời âm trầm.

Mấy đại thần đột nhiên nhìn thấy sắc mặt hoàng đế thay đổi, trong lòng đều phỏng đoán cẩn thận, bởi vì Liệt Diễm quân quấy nhiễu biên cảnh, hay hoàng đế cũng phát hiện được vấn đề gì rồi?

Hoàng đế đột nhiên nhìn sang Túc Tĩnh Vương nói:

- Ba quân khác gần đây có xuất hiện dị thường gì hay không?

Túc Tĩnh Vương nói:

- Hoàng huynh, Bắc quân có Đồ Suất tọa trấn, không có dị trạng gì, La Lan đế quốc cũng không có cử chỉ gây chuyện. Đồ Suất cuối tháng sẽ trở về Kinh, Đông quân có tướng quân Phương Phách tọa trấn biên thù, cũng không có dị thường, về phần Nam quân, Mạc Suất nói đi!

Mạc Bách Xuyên nói tiếp:

- Hoàng thượng, Nam quân đóng Hải Châu và Sở Châu, có Định Hải Quân canh gác biên cảnh, Thanh Châu Quân và Trần Châu Quân cho tới nay ít chiến sự, tưởng sẽ ngày mùa quân truân, nhân hạ thao luyện, cũng không có dị trạng!

Lúc này, hoàng đế mạnh mẽ vỗ bàn rầm một tiếng rồi đứng lên nói:

- Ba quân khác đều không có dị thường, vì sao Tây quân sinh loạn, đại hoàng nhi gặp ám toán, các người nói, mục đích của chủ mưu là cái gì?

Thấy hoàng đế tức giận, trong lòng mọi người máy động, thần sắc Đỗ Viễn La ngưng trọng, tựa hồ nghĩ tới cái gì, nói:

- Hoàng thượng, thử cho thần cả gan nói thẳng, nếu như hoàng tử điện hạ ngộ hại thì Tây quân tất sinh đại loạn, bất luận ai nắm giữ suất ấn Tây quân, đều tạo thành sự nghi kỵ hiểu lầm cho tướng sĩ, nói như vậy chủ mưu sẽ không làm chuyện ngu ngốc này, nhưng vì sao bọn hần vẫn mạo hiểm làm chuyện ám sát, như vậy tất có mưu đồ khác, nếu như mục đích của bọn họ không phải là Suất vị Tây quân, cũng không phải thù hận, như vậy chỉ còn một khả năng. chính là muốn xếp thế lực vào trong Tây quân, mà bố trí võ quan thì Hương lần này, chính là thời cơ xếp vào thế lực tốt nhất, bọn họ hẳn là muốn đồng bộ tiến hành!

Sau khi nghe xong lời này, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, nhất là Mạc Bách Xuyên, trong mắt hiện lên một đạo quang mang sắc bén, nhưng chớp mắt đã không còn.

Túc Tĩnh Vương nghe được hoàng đế hỏi động tĩnh tam quân, trong lòng cũng đã phỏng đoán được hoàng đế nhìn thấu cái gì đó, mà Đỗ Viễn La lại đưa trọng tâm câu chuyện dẫn dắt đi, trong lòng Túc Tĩnh Vương đã có cân nhắc, nhưng vẫn chỉ đứng yên không nói, sắc mặt hiện rõ vẻ âm trầm.

Hoàng đế lớn tiếng nói:

- Truyền chỉ, Uy Vũ Vương lãnh Suất ấn Tây quân, mấy người Trữ Dạ và Trương Thiếu Dung bố trí trong Tây quân, mệnh lệnh Trữ Dạ làm đốc quân giám sát sứ, Trương Thiếu Dung làm phó sứ, hai người tâu hữu chấp sự, không được đến trễ, tức khắc tới Tây quân nhậm chức, tra ra người nào sinh ra phản rối loạn và bịa đặt mê hoặc, toàn bộ chém trước quân răn đe, Đại hoàng nhi trước hết lưu lại Kinh Thành!

Nói xong, hoàng đế nói với mọi người:

- Tra, lập tức trở về tra lại cho ta!

- Tuân chỉ!

Mọi người liền tuân lệnh, lập tức rời khỏi ngự thư phòng, chỉ là khi mấy người bước ra khỏi cửa, hoàng đế đột nhiên nói:

- Hoàng đệ và đại hoàng nhi lưu lại, trầm có chuyện muốn nói!

Kinh Thành, Định Nam Hầu Mạc Phủ.

Sau khi Mạc Bách Xuyên trở lại phủ, sắc mặt cực độ âm trầm.

Bước vào trong cửa phủ, đúng lúc ấu tôn Mạc Trạch Thăng định xuất môn, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Người đi đâu?

- Hải nhi chuẩn bị đi Giang phủ tìm Ngọc Tề huynh tâm sự!

Mạc Trạch Thăng hành lễ, ưỡn lời.

- Không cần đi Giang phủ, người lập tức đi phủ tử gia gia, gọi tứ gia gia người lập tức tới gặp ta, không được đến trễ, nhanh đi!

Mạc Bách Xuyên nói xong, liền cấp bách hùng hực chạy vào trong.

Mạc Trạch Thăng thấy sắc mặt gia gia cực độ âm trầm, phỏng chừng là có chuyện gì đó phát sinh, cũng không dám chậm trễ, mang theo mấy tên gia tướng, liền lập tức chạy về phía phủ Mạc Bách Sử.

Sau khi Mạc Bách Xuyên trở về phòng, tiến vào một gian mật thất bí ẩn trong tiểu viện, chỉ thấy bên trong mật thất bố trí mười phần đơn giản, trước mặt chính đường cũng chỉ có một bộ tranh vẽ Tinh Hỏa Liệt Nguyên, một vị lão già thân khoác lụa hồng bào, khí tức nội liễm, giống như thanh bảo kiếm cất trong vỏ, ngồi xếp bằng trên một cái đệm tròn nho nhỏ, tựa hồ đang luyện công.

Sau khi Mạc Bách Xuyên tiến vào, lão già lập tức mở hai mắt, bắn ra một đoàn tinh quang, cũng không quay đầu nhìn, liền hỏi:

- Tam đệ, tìm ta có chuyện gì?

Sau khi Mạc Bách Xuyên tiến vào, thần sắc cung kính nói:

- Đại ca, đệ có chuyện quan trọng muốn thương lượng, có liên quan tới Giang thị!

- A?

Lúc này, Mạc Bách Uy quay đầu sang, chỉ thấy bên mặt trái từ trán xuống có một vết sẹo cực kỳ bắt mắt, từ trán kéo qua hốc mắt xuống tận dưới cằm, khiến cho khuôn mặt của hắn có chút dữ tợn, sắc mặt đậm nhiên nhìn Mạc Bách Xuyên, nói:

- Nói đi, chuyện gì?

- Đại ca, đệ hoài nghi Giang Thụ Viễn đối với chúng ta đã sinh ra dị tâm!

- Vì sao lại nói vậy, tôn Tử Giang Thụ Hùng và tôn nữ của lão phu có hôn ước đính hỏi, thế nào lại sinh dị tâm?

Mạc Bách Uy vẫn thản nhiên như cũ.

Mạc Bách Xuyên lần lượt kể ra một số chuyện gần đây xảy ra trong triều đình, còn có chuyện săn bắn ngày hôm qua tới suy đoán ngày hôm nay.

Mạc Bách Uy nghe đến đây, trầm ngâm một hồi, nói:

- Việc này xác thực có kỳ quái, mà biểu hiện của Giang Thụ Viễn cũng đích xác dị thường, phạm là chuyện gì đều cần có chứng cứ, trước khi biết rõ mọi chuyện, không nên làm động tác gì, miễn cho quan hệ hai nhà bị phá hủy!

- Thế nhưng...

Trong lòng Mạc Bách Xuyên có dị nghị, Mạc Bách Uy dứt khoát cắt đứt nói:

- Gọi lão tứ đến, xem hắn có suy nghĩ gì muốn nói hay không!

Qua thời gian một nén hương, Mạc Bách Sử vội vã chạy tới sau khi vào cửa, chỉ thấy trán hắn đỏ đầy mồ hôi, có chút thở hổn hển, khi tiến vào liền đi thẳng vấn đề nói:

- Đại ca, tam ca, lão nhi Giang Thụ Viễn này xác thực có chuyện!

Nói xong, Mạc Bách Sử lấy từ trong ngực một bức thư đã mở ra xem, đưa cho Mạc Bách Uy.

Mạc Bách Uy tiếp nhận, mở ra nhìn một lượt, sắc mặt hơi trầm xuống, ẩn lộ tức giận, nói:

- Lão nhi này cư nhiên dám sau lưng chúng ta liên lạc với Hoàng Môn, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Mạc Bách Sử nói:

- Đại ca, lần trước chuyện Vấn Thiên thụ thương, ngày hôm sau tiểu đệ trên điện từng thử qua, đệ đã hoài nghi Giang Thụ Viễn có chuyện, bình thường đệ và tam ca trong triều đình, Giang Thụ Viễn đều biểu hiện vô cùng phối hợp, mà gần đây, lão nhi này trên triều luôn luôn trầm mặc ít lời, nhất là chuyện Giang Ngọc Tề lần này bố trí tới Tây quân, hắn cư nhiên không thương nghị trước với chúng ta đã tự chủ trương, xác thực có cổ quái!

Mạc Bách Xuyên trầm tư chốc lát nói:

- Hiện tại hoàng thượng cũng đã bắt đầu hoài nghi đại hoàng tử bị ám toán trong cuộc săn bắn mùa thu vừa rồi cùng với chuyện bố trí vô quan tới các quân có liên quân với nhau!

Nói xong, Mạc Bách Xuyên lại kể một lần chuyện trên ngự thư phòng, Mạc Bách Uy nhíu mày nói:

- Việc mưu đồ Tây quân, lấy tính cách của Giang Thụ Viễn, rất thiện việc bố cục, nhưng lại làm ra loại chuyện ám sát đại hoàng tử như thế này có vẻ ngu xuẩn rồi, đây không phải là phong cách hành sự của Giang Thụ Viễn, người này từ trước tới nay đều mười phần cẩn thận, sao lại phạm phải sai lầm trí mạng như vậy!

Lời vừa nói ra, Mạc Bách Sử và Mạc Bách Xuyên lại lâm vào trầm tư, ti mi ngẫm lại xác thực không đúng, bọn họ nghĩ Giang Thụ Viễn hẳn là sẽ không phạm phải loại sai lầm trí mạng như thế này, mà lần này dù Giang Thụ Viễn có bị oan ức hay không nhưng hoàng đế đã sinh ra nghi kỵ đối với Giang Thụ Viễn, mặc kệ có muốn khai đao hay không, Mạc thị phải cẩn thận đề phòng mới được.

Mạc Bách Uy nói:

- Triều cục tạm thời hai đệ không cần phải đề ý quá nhiều, cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, đây đều là việc nhỏ, hiện tại quan trọng nhất chính là để thám tử đi thăm dò các đầu mối do Hoàng Môn bố trí, nếu như người Hoàng Môn thực sự hợp tác với Giang Thụ Viễn mà nói...

Nói đến đây, ngữ khí Mạc Bách Uy lạnh lùng:

- Nếu như vậy thì cho Giang thị hấn chôn cùng với Hoàng Môn, Địa Môn chúng ta thu thập Hoàng Môn đã là thế phải làm rồi, nhìn xem dư nghiệt Hoàng Môn còn có thể làm ra được chuyện gì, chỉ cần thu Hoàng Môn nhập vào Địa Môn ta, thế lực Địa Môn ta lần thứ hai lớn mạnh, lúc đó cho dù Thiên Môn có quốc gia lợi khí che chở, nhưng sớm muộn gì cũng là vật trong lòng bàn tay Địa Môn ta!

Hai người Mạc Bách Sử và Mạc Bách Xuyên lại suy nghĩ:

- Nếu không phải Giang Thụ Viễn, vậy thì chủ mưu bố cục ám sát kia rốt cuộc là ai?

Cũng không hẳn như tưởng tượng của Mạc Bách Sử và Mạc Bách Xuyên, thế gian này có rất nhiều chuyện trùng hợp, thậm chí rất nhiều trùng hợp lại đồng thời rơi xuống một nhà, điều này đã không còn là trùng hợp nữa rồi, mà bọn cũng hẳn nên suy nghĩ cẩn thận rồi!

137. Chương 137: Hắc Oa

Người trong lòng mang ý xấu tự nhiên dừng ngồi khó yên, vắt óc suy nghĩ đối sách, mà lòng người bằng phẳng tự nhiên không liên quan, vẫn như cũ làm chuyện thường ngày, quần trời long đất lở gì!

Phòng luyện công Bắc Hâu Phủ trải qua lần trước Vân Thiên Hà tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh giai đoạn thứ nhất đại thành, dẫn phát dòng xoáy tinh lực ép sập, hiện tại đã trải qua tu sửa mới một lần nữa, trông có vẻ rực rỡ hơn trước rất nhiều.

Vèo! Vèo! Vèo!

Trên mặt đất sân luyện công, Vân Thiên Hà quyền đến cước đi, đều mang theo một luồng kinh phong nóng rực, còn mang theo tiếng xé gió khô khốc.

Đột nhiên.

Khi trên thân thể hấn có rất nhiều mồ hôi rơi xuống, Vân Thiên Hà mạnh mẽ rung quyền kinh, toàn bộ mồ hôi trên người đều chấn bắn ra ngoài, hóa thành một cỗ hơi nước.

Mà Vân Thiên Hà cấp tốc biến ảo quyền ý, cốt cách nổ vang, trong không khí đột nhiên phát sinh một cỗ hỏa diễm như muốn bùng phát thiêu đốt mãnh liệt, vang lên tiếng xuy xuy chấn động.

- A!

Trong giây lát, chỉ nghe Vân Thiên Hà hét lớn một tiếng, một cỗ do trong mà ngoài, xương cốt toàn thân và gân cốt da màng ma sát với nhau sinh ra kinh khí bạo viêm, phóng ra ngoài, mơ hồ mang theo tinh hàn ý nào đó cực mạnh.

Tại lúc cỗ kinh khí nóng rực này bị một tầng băng hàn bao vây, lúc Vân Thiên Hà đánh quyền phát ra kinh phong, không khí xung quanh giống như bị thiêu đốt, sau đó trong nháy mắt lại bị một cỗ băng hàn cực độ bao phủ, hấn tạo ra hiện tượng kỳ dị, biến ảo trong nháy mắt thành một loại trong viêm ngoài hàn.

Thực giống như là trong hạch tâm một đoàn hăng hàn, bao hàm một cỗ bạo viêm bị áp súc cực độ, ý muốn cường lực bạo phát ra bên ngoài, lúc này đột nhiên không khí sinh ra một loại cảm giác như bị xé rách, khối không khí bị áp súc này tựa hồ tìm được chỗ phát tiết, phảng phất như đạt tới điểm cực hạn.

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà lần thứ hai hét lớn một tiếng, đánh xong hai mươi bốn biến hóa Hàn Tinh Ngọc cốt cao cấp trong Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật, ngay cả hấn cùng cảm giác không thể tiếp tục khổng lồ cỗ tinh linh hàn khí và bạo viêm kinh khí tương giao hỗn tạp sinh ra loại cảm giác áp bách cực kỳ cường liệt và đau đớn, hấn tìm được một khối tinh cương thạch làm mục tiêu, giơ quyền lên, tại khoảng cách không tới một thước phóng xuất ra một cỗ cuồng bạo kinh khí đạt tới mức tận cùng.

Oanh! Oanh!

Đầu tiên là một tiếng vang trầm muộn, chỉ thấy khối tinh cương thạch kia giống như để giữa bầu trời đông giá rét bị một làn gió lạnh phong sương tàn phá, hơn nữa không khí có hơi nước rậm rạp, khiến cho tầng ngoài cùng bị bao phủ một tầng tinh sương băng lạnh tới cực điểm trong nháy mắt.

Nhưng ngay sau đó, phảng phất giống như từ bên trong phát ra ngoài, tinh cương thạch bị bao trùm bởi một lớp tinh sương kia đột nhiên phát sinh tiếng bạo nổ kịch liệt, chỉ nghe oanh một tiếng, tinh cương thạch trong nháy mắt bạo liệt ra, hóa thành từng hạt đất đá nho nhỏ, dưới sự ảnh hưởng của kinh khí cuồng bạo xung quanh, bắn tung khắp bầu trời, sau đó rơi xuống đất, giống như một hồi mưa đá loạn vũ.

Phù...

Vân Thiên Hà thu công, thở một hơi khải khí, nhìn mặt đất rơi đầy mảnh vỡ vụn nhỏ bé giống như hạt gạo, trầm ngâm nói:

- Nghĩ không ra tinh linh chi khí phóng ra ngoài, cộng thêm bạo viêm kinh khí lại sinh ra một loại kinh khí cuồng bạo mang tính bạo tạc, ở bên trong, có bạo viêm kinh khí cuồng bạo nóng rực như hỏa diễm, bên ngoài, lại có một tầng tinh linh chi khí bằng hàn bao phủ, tiếp tục áp súc bạo viêm kinh khí bên trong áp súc, sẽ sinh ra hiệu quả cường đại tới như vậy!

Bất quá hiện nay đã thành công phóng tinh linh chi khí ra ngoài, đồng thời có thể để bạo viêm kinh khí phối hợp, sản sinh ra một loại kinh khí uy lực càng mạnh mẽ hơn nhiều. Tuy rằng cảnh giới võ đạo không đột phá Vô Sư cấp bảy, thế nhưng đây cũng không phải thứ người thường sánh được, có thể nói bằng vào kinh khí cường đại duy nhất này hẳn có thể coi như bước vào hàng ngũ cao thủ sơ cấp rồi!

- Uhm, sao không thí nghiệm uy lực Thương Hồn chỉ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà lần thứ hai vận công, để tinh khí trong toàn bộ tinh khiếu đệ nhất tinh tú vận chuyển, sau khi cổ tinh linh chi khí tinh thuần kia chạy một vòng tuần hoàn, Vân Thiên Hà lần thứ hai vận dụng Thần Ý Quyết, khống chế dòng tinh lực hình thành vòng tuần hoàn kia bắt đầu hội tụ vào cánh tay chính mình, thông qua tinh tú tuần hoàn áp bách, để cổ tinh linh chi khí dọc theo cánh tay dẫn tới đầu ngón tay.

Giữa lúc cổ tinh linh chi khí chạy tới đầu ngón tay, Vân Thiên Hà đột nhiên tìm một khối thiết thạch, chuẩn bị phóng ra Thương Hồn chỉ dùng tinh linh chi khí thay nội lực, mà cũng đúng lúc này, Sử Trường Đức từ bên ngoài chạy vào nói:

- Thiếu gia, thiếu gia...

Lời hô hoán của Sử Trường Đức làm cho Vân Thiên Hà gián đoạn Thần Ý Quyết, nhưng trong lơ đãng kích phát một ngón tay, chỉ thấy cổ khí lưu như có hình lại như không có hình đã điếm vào khối thiết thạch, mà khối thiết thạch kia không có biểu hiện ra bất cứ hiệu quả gì.

Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua, lắc đầu, không để ý tới, liền xoay người lại nói:

- A Lai, có chuyện gì?

Chỉ là lúc Vân Thiên Hà quay đi, hẳn cũng không phát hiện ra, cổ thiết thạch kia trong lúc vô hình, đột nhiên từ trung tâm bắt đầu nứt nẻ, giống như bị bắn trúng mục tiêu, lặng yên không một tiếng động vỡ vụn tan tành, mà phiến đá xanh cứng rắn bên dưới cũng đã bị đục thành một lỗ nhỏ rất sâu xuống dưới mặt đất. Sử Trường Đức khó kìm chế được sự kích động trong lòng, nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân rốt cuộc đã đột phá Vô Sư rồi, rốt cuộc đã đột phá...

Vân Thiên Hà nghe xong, trên mặt cũng nở nụ cười vui mừng, nói:

- Xem ra viêm phách tinh khiết của người tu luyện Đồ Thị Vô Kinh xác thực vừa hợp, nếu đột phá, ra cũng truyền cho người công pháp tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công!

- Thiếu gia, này...

Sử Trường Đức nghe Vân Thiên Hà muốn truyền cho hắn công pháp luyện cốt, tuy rằng trong lòng kích động khó nhịn, thế nhưng hắn vẫn rất lý trí nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân là nô tịch, nếu như tiếp tục tu luyện công pháp Võ Sư mà nói...

- Người không cần phải lo lắng cái gì, ta cho người luyện thì người cứ luyện, không ai dám nói người cái gì, hôm nào tìm cơ hội ta sẽ tự mình tới lại bộ thượng thư Lạc đại nhân, nhất định giúp người cởi bỏ thân phận nô tịch!

Sử Trường Đức nghe lời này, nhất thời ngăn người tại chỗ. Hắn kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà, trong hốc mắt đã đầy hơi nước, môi rung rung nửa ngày, nước mắt chảy ra, phịch một tiếng, liền nặng nề quỳ xuống, cái trán chạm mặt đất không chịu ngẩng lên, hắn không muốn để thiếu gia thấy bộ dáng hắn rơi lệ.

- A Lai, lẽ nào người đã quên ta nói với người cái gì rồi?

Vân Thiên Hà nhìn thấy Sử Trường Đức quỳ gối, thần tình có chút giận dữ, lạnh lùng nói.

Sử Trường Đức vẫn cúi đầu dưới mặt đất, lặng lẽ lấy tay lau khô nước mắt, lúc này mới đứng lên, nhưng Vân Thiên Hà vẫn có thể thấy được dấu vết nước mắt chưa khô, nói:

- Người đứng lên đi, lần sau không được làm như vậy nữa!

- Rõ!

Sử Trường Đức đứng dậy, vươn thẳng người. Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Lần trước tới phủ Lạc đại nhân, không có cơ hội mở miệng nói, bất quá lão nhân kia đã nghiệm rượu khó nhịn, cầu hắn việc nhỏ như thế này chắc hắn dễ dàng, vì vậy từ hôm nay trở đi, người bắt đầu tu luyện công pháp luyện cốt đi!

Sau đó, Vân Thiên Hà liền thuật lại công pháp luyện cốt cho Sử Trường Đức nghe mấy lần, hơn nữa Sử Trường Đức bình thường luôn chú ý Vân Thiên Hà tu luyện, mưa dầm thấm đất, vì vậy rất nhanh đã có thể nhớ kỹ toàn bộ.

Lúc dẫn Sử Trường Đức tiếp tục tu luyện, lúc này Vân Thiên Hà mới xoay người lại, chuẩn bị tiếp tục tu luyện Thương Hồn Chỉ.

Bất quá khi hắn nhìn thấy khối thiết thạch thử nghiệm Thương Hồn chỉ vừa rồi cư nhiên vỡ vụn, hơn nữa phiến đá xanh bên dưới cũng bị xuyên thủng thành một lỗ rất sâu, liền ngay ngắn cả người.

Sao lại có hiệu quả đục lỗ cường đại như vậy, thậm chí là lặng yên không một tiếng động?

Khi tỉnh táo lại, nhìn khối đá đã vỡ vụn cách đó không xa, còn tác dụng tới phiến đá xanh bên dưới, Vân Thiên Hà lập tức làm vào trầm tư, tựa hồ trong lúc mơ hồ nắm bắt được gì đó, hắn tìm được phương pháp phối hợp ứng dụng giữa Thần Ý Quyết và Thương Hồn Chỉ.

Kinh Thành, Giang thị lang phủ.

Trong mật thất, Giang Thụ Viễn ngồi trên ghế có chút không yên, hắn vẫn cau chặt lông mày, ngón tay không ngừng gõ trên mặt bàn, cũng không có quy luật nào, có thể thấy được tâm thần không yên.

Mà trên một chiếc ghế cách đó không xa, Giang Ngọc Tề cũng tĩnh tọa, thần tình của hắn tuy rằng có vẻ rất thần nhiên bình tĩnh, thế nhưng giữa trán lại có một cỗ phiền não đau đầu xuất hiện, tựa hồ như bọn họ đang đối mặt với một nan đề gì đó trọng đại, nhưng không thể nào giải quyết được.

Trầm mặc một lúc lâu, Giang Thụ Viễn ngẩng đầu nói:

- Ngọc Tề, việc này lão phu vẫn nghĩ không ra, chủ mưu ám sát kia rốt cuộc là ai, lão phu phải tìm ra cho được chủ mưu rửa sạch chính mình, hoàng thượng đã bắt đầu có nghi kỵ, mà Mạc thị cũng bắt đầu đề phòng, nếu việc này không thể giải quyết viên mãn, Giang thị ta sẽ nguy hiểm!

- Tam gia gia, hiện tại không phải vấn đề gột rửa minh bạch, cháu đoán rằng, chỉ sợ hoàng thượng đã liên hệ chuyện này tới việc bố trí võ quan thi Hương, mà cháu đột ngột được đề cử bố trí tại Tây quân, hơn nữa

việc ám sát tự nhiên muốn dẫn hoài nghi đi chỗ khác, tam gia gia người tại triều đình, có lộ ra kẻ hờ nào hay không?

Giang Thụ Viễn suy nghĩ một chút nói:

- Lão phu chỉ có chút bất ngờ đối với lần này hoàng thượng đột nhiên điều chỉnh danh sách bố trí võ quan thi Hương, phe phái chúng ta phản đối chiếm đa số, lấy lý giải của lão phu đối với tâm tính hoàng thượng, nhất định sẽ y nguyên theo tiến cử, người tất nhiên sẽ bố trí tại Tây quân, thế nhưng lão phu không nghĩ tới, hoàng thượng lại ngoài dự đoán mọi người, cuối cùng không thay đổi đề nghị bố trí người tới Nam quân!

Giang Ngọc Tề trầm tư một hồi, tựa hồ nghĩ tới cái gì, đột nhiên bất đắc dĩ thở dài nói:

- Tam gia gia, người vạn lần không nên biểu hiện vô cùng lãnh tính trong triều đình, cũng vạn lần không nên nói cùng một lời giống như Quang Vinh quốc công, sợ rằng chính điểm này đã làm cho hoàng đế và Mạc thị sinh ra ngờ vực vô căn cứ đối với chúng ta!

- Điều này, sao có thể?

Giang Thụ Viễn âm thầm nghĩ lại, trong lòng không khỏi máy động, hẳn thường ngày là một người bình tĩnh cẩn thận, thế nhưng vẫn như cũ không nghĩ ra.

Giang Ngọc Tề nói:

- Tam gia gia, có đôi khi tâm tư con người, tuy rằng sẽ căn cứ vào thời thế khác nhau phát sinh biến hóa, thế nhưng bảo trì giống như bình thường mà nói, vậy thì nói rõ có thể thuận theo thời thế, nhưng nếu không bình thường mà nói, tất nhiên sẽ dẫn người ta chú ý, do đó sẽ sinh ra ngờ vực vô căn cứ, chuyện này, nếu như xử trí không thích hợp, chúng ta sẽ trở thành kẻ chịu tội thay cho chủ mưu ám sát kia!

138. Chương 138: Thương Hồn Chỉ

Bất quá lúc này hẳn nhũ mầy trầm ngâm nói:

- Lấy lý giải của lão phu đối với hoàng đế, ngay cả lão phu biểu hiện vô cùng lãnh tính trong triều, nhưng cũng không để người khác liên tưởng tới chuyện bố trí Tây quân lần này, lại càng không nghĩ tới bố cục của chúng ta tại Tây quân, có thể là do có người nào đó nói sau lưng hoàng đế hay không?

Trong đôi mắt Giang Ngọc Tề hiện lên một đạo tinh quang, nói:

- Tam gia gia, hoàng đế đã từng gặp qua người nào đó không dính dáng tới chuyện bố trí thi Hương hay không?

Giang Thụ Viễn trầm tư nửa ngày, nói:

- Ngoại trừ nội các đại thần thân tín của hoàng đế, hoàng đế lên gặp mặt người không dính dáng gì tới chuyện bố trí thi Hương, hẳn là tiểu tử Đồ gia có công cứu giá trong cuộc săn bắn mùa thu kia!

- Là hắn!

Giang Ngọc Tề nghe nói, có vẻ sợ hãi cả kinh, thần sắc ngưng trọng không gì sánh được.

- Xem ra, ta còn coi thường trí tuệ người này, người này, sợ rằng chính là nhân vật có uy hiếp lớn nhất đối với Giang thị chúng ta!

Thần sắc Giang Ngọc Tề lạnh lùng nói:

- Nếu có cơ hội, nên nhanh chóng diệt trừ người này!

Giang Thụ Viễn nói:

- Lần trước trên đại hội săn bắn, ta xem người này đã được hoàng đế xem trọng vài phần, trải qua một đoạn thời gian lão phu tỉ mỉ quan sát, cũng hiểu được hắn không tầm thường, muốn tiếp cận điều tra, lý giải hắn!

- Ngọc Tề, cháu có từng chú ý tới, thời điểm hoàng thượng triệu tập các đại thần thương nghị đi ra, con của Quách Diễn, cháu ruột Đỗ Viễn La, thậm chí là cháu ruột Định Hải Vương đều cùng một chỗ tới tiểu

tử này, đồng thời cười cười nói nói, hơn nữa cộng thêm thái độ của hoàng đế đối với hắn, nói rõ tiểu tử này có một cỗ lực hút ngưng tụ rất cao, có thể để phái trung lập, thậm chí là người phái hoàng tử tiếp cận hắn, cũng rất hòa mình, nếu như cộng thêm trí tuệ tiểu tử này rất cao, tương lai sẽ kéo những người thanh niên kia vào cùng trận doanh chính mình, không phải là không thể, tại phương diện này, Ngọc Tề, cháu không bằng hắn!

Trong ánh mắt Giang Ngọc Tề thêm một phần sát ý, lạnh lùng nói:

- Nếu như thế, người này càng không thể lưu!
- Muốn đối phó với tiểu tử này, tại Kinh Thành sợ là rất khó hạ thủ!

Giang Thụ Viễn nhìn Giang Ngọc Tề.

- Không cần chúng ta tự mình động thủ, tam gia gia, Hoàng Môn luôn nằm dưới sự áp chế của Địa Môn, hiện tại đã sắp cùng đường rồi, lần này bố trí Tây quân thất bại, chúng ta đã khiến cho Mạc thị ngờ vực vô căn cứ, sao không đưa tai họa này chuyển lên người tiểu tử Đồ gia kia, lấy dao mổ Hoàng Môn và Địa Môn tới giết hắn, chẳng phải rất tốt hay sao!

- Tề nhi có kế hoạch gì?

Thần sắc Giang Thụ Viễn khê động.

Giang Ngọc Tề nói:

- Mười ngày sau, hài nhi nhất định phải đến Nam quân nhận chức, thời gian còn ở lại Kinh Thành đã không còn nhiều lắm, sau này Tam gia gia thân tại Kinh Thành, phải càng thêm cẩn thận mới được, tuy rằng hoàng đế ngờ vực vô căn cứ chúng ta, nhưng chúng ta cũng không ngu xuẩn đi làm cái việc ám sát, huồng hồ Tây quân bộ thư cũng không rơi vào tay Giang thị chúng ta, không có chứng cứ, bọn họ cũng không thể nào tra ra được chúng ta, tam gia gia chỉ cần cẩn thận phòng bị Địa Môn tra ra chúng ta âm thầm liên lạc với Hoàng Môn, nhất thiết không được xuất hiện sai lầm, gần đây tam gia gia có chuyện gì cũng nên làm thỏa đáng, giấu tài, yên lặng xem biến hóa. Đợi khi hài nhi bố trí Nam quân ổn định. lúc đó sẽ có thư gửi tam gia gia!

Nói xong, Giang Ngọc Tề đi tới bên tai Giang Thụ Viễn nói nhỏ:

- Tam gia gia, sẽ đối phó với tiểu tử Đồ gia, làm như thế này...

Sân luyện công Bắc Hưu Phủ.

Vân Thiên Hà đã luyện Thương Hồn chỉ mấy lần, phát hiện và phối hợp sử dụng với Thần Ý Quyết, uy lực của Thương Hồn chỉ so với trước đây càng thêm tinh thuần mạnh mẽ, dồn tinh linh chi khí kích phát tạo thành thương tổn rất lớn.

Mà Thần Ý Quyết tập trung phù hợp nguyên khí, thông đạt nội khí, hóa ý thành hình, hình nhập trong ý, ý hiện thành hình, ý nghĩ của nó chính là để ý hiện ra, tinh linh chi khí có thể sánh bằng nội khí, có thể phát nội khí thành một loại có quyền ý có hình nhưng vô hình, dùng quyền ý hóa khí thành hình hiển lộ ra ngoài, điều này cùng với yếu quyết Thương Hồn chỉ tương thông với nhau.

Mỗi khi điểm ra một ngón tay, đầu ngón tay sẽ saen sinh ra một loại cảm giác tê dại lạnh lẽo, tinh linh chi khí bắn ra, giống như một đạo cương châm cứng rắn cường đại, lấy tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấu bắn ra, giống như viên đạn dùng súng bắn ra nhưng lại có thể điều khiển quỹ tích.

Tuy rằng lượng tinh linh chi khí tiêu hao so với bình thường lớn hơn nhiều, thế nhưng thương tổn lại tăng mạnh, càng thêm quý dị khó dò. Vân Thiên Hà nghĩ vẫn rất có lợi, huồng chỉ chỉ cần vận chuyển tinh kinh một vòng tiểu chu thiên tuần hoàn, bộ phận tiêu hao này rất nhanh có thể bổ xung trở lại, mà ở thời khắc mấu chốt, dùng Thương Hồn chỉ như đòn sát thủ có tác dụng khắc địch chế thắng mà nói, tạo ra bất ngờ xuất kỳ bất ý, hiệu quả giết người vô hình.

Một ngón tay đòi một mạng, chính là thuyết minh trực tiếp nhất đối với uy lực Thương Hồn Chỉ! về phần có thể thương thiên hay không, đối với thế giới cá lớn nuốt cá bé như thế này, hoàn toàn có thể không tính tới.

Tiếp tục kiên trì rèn luyện trên dưới một canh giờ, Vân Thiên Hà đã diễn luyện Thương Hồn chỉ thành thực, đã có thể thành thạo ứng dụng rồi.

Lúc này, Sử Trường Đức đi vào trong sân luyện công nói:

- Thiếu gia, Đồ thất có việc muốn gặp người, hiện tại đang chờ trong bí thất!

- Tốt, ta tới!

Vân Thiên Hà lên tiếng, bước lên mấy bước cầm chiếc khăn lau mồ hôi, nhặt quần áo và đồ dùng hàng ngày, nhanh chóng rời khỏi sân luyện công.

Đi tới bí thất, Đồ Thất đang đứng chờ đợi, thân hình giống như một đại thụ đứng thẳng tắp, lúc bắt động, rất dễ tạo ra một loại cảm giác không tồn tại.

Đồ Thất thấy Vân Thiên Hà tiến đến, liền lập tức từ trong lòng lấy ra một bức thư giao cho Vân Thiên Hà.

Tiếp nhận thư, mở ra nhìn một chút, nội dung trong bức thư này đều dùng ngôn ngữ mật văn đặt biệt cho chính hần dạy cho nhóm chiến sĩ Viêm Hoàng đầu tiên, mặc dù có một số chỗ không quá lưu loát, thế nhưng ý tứ cơ bản Vân Thiên Hà vẫn có thể lĩnh hội được.

Nội dung trong bức thư này chủ yếu là tình hình sát thủ doanh tổ chức Viêm Hoàng, Vân Thiên Hà không nghĩ tới Lục Vô Yên lại thúc đẩy tốc độ tiến triển nhanh tới như vậy, hiện tại đã hấp thu hai mươi sáu thiếu niên dị tộc vào tổ chức, xem ra những điều kiện mà chính mình cung cấp quả nhiên sẽ làm cho những dị tộc phải sinh hoạt trong hoàn cảnh đối mặt với bờ sinh tử này rất phối hợp, nhanh chóng để cho các thiếu niên tộc mình gia nhập vào tổ chức Viêm Hoàng.

Bất quá xem xong bức thư, Vân Thiên Hà cũng cảm giác được một tia áp lực, hiện tại Lục Vô Yên đã thành công đưa sát thủ doanh vận chuyển, thế nhưng kinh phí để chống đỡ quá trình vận chuyển này lại vô cùng thiếu thốn, chính mình phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, hơn nữa tình báo doanh do Thu Hân phụ trách đang trong quá trình huấn luyện học tập, một khi bắt đầu vận chuyển, kinh phí để chống đỡ sẽ lớn hơn nhiều.

Xem ra phải nghĩ biện pháp mau chóng hợp tác với đôi tỷ muội Túc Dao và Tô Tuyết, đạt được sự ủng hộ của hai nàng mới được.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà ngồi xuống bàn, cầm lấy bút, trầm tư hồi lâu, liền viết một phong thư không tính quá dài, mà Đồ Thất biết có nhiệm vụ sắp được giao liền yên lặng đứng chờ một bên.

Ước chừng qua thời gian một nén hương, Vân Thiên Hà đọc lại bức thư một lần nữa, giao cho Đồ Thất nói:

- Người cầm phong thư này đến Thịnh Tuyết Lâu trong thành, giao cho một gã tổng quản híp mắt là được rồi, nói bọn họ tốt nhất trong vòng mười ngày phải có câu trả lời thuyết phục!

- Rõ!

Đồ Thất tiếp nhận thư tín, xoay người rời khỏi cửa.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một hồi, cuối cùng tiếp tục ngồi tại chỗ viết một phong thư.

Sau khi viết xong, đã tới chính Ngọ, ra cửa gọi Vân Tường, ra hiệu một hồi, để Vân Tường ngậm một ống trúc, rất nhanh đã bay lên trời biến mất trong không trung.

Lúc này Thu Hương đi tới nói:

- Thiếu gia, Thiên Thanh thiếu gia sáng ngày mai sẽ tới đại doanh phương bắc nhậm chức rồi, lão phu nhân tổ chức tiệc yến chia tay, muốn người tới.

- Cấp bách như vậy?

Trong lòng Vân Thiên Hà hơi chút kinh ngạc, danh sách bố trí mới định ra chưa được bao nhiêu ngày, hơn nữa sắp tới mùa đông rồi, theo tình huống bình thường, hẳn là đầu xuân mới bắt đầu đi nhậm chức.

Theo Thu Hương đi tới nội viện lão thái thái ở, chỉ thấy nội viện có rất nhiều nha hoàn hạ nhân bận rộn qua lại bố trí yến tiệc.

Xốc rèm đi vào trong phòng, Vân Thiên Hà liếc mắt liền nhìn thấy trên chiếc bàn chính giữa có đặt một cái hộp, cái hộp này thoạt nhìn giống như chiếc rương, đột cao ước chừng một thước, lúc này đã mở ra, chỉ thấy bên trong lót vải đỏ, xếp một bộ khôi giáp màu bạc, còn có mũ giáp đỉnh đầu nửa che mặt, trên đỉnh còn buộc một chùm tua màu hồng.

Vân Nương nhìn thấy Vân Thiên Hà vào phòng, nở nụ cười từ ái đi tới kéo cánh tay hắn nói:

- Hà nhi, mau vào, lão phu nhân đã chờ nửa ngày!

Qua bình phong, lúc vào phòng, chỉ thấy trong sảnh đã bày đặt một bàn thức ăn tinh mỹ, lão thái thái ngồi vị trí đầu, Đồ Thiên Thanh ngồi bên cạnh lão thái thái, thấy hắn đi tới, liền mỉm cười gật đầu với hắn.

Hiện tại Vân Nương đã có thân phận cáo mệnh phu nhân, cũng có tư cách ngồi trên bàn chính, vì vậy Vân Thiên Hà kéo ghế để Vân Nương ngồi bên cạnh lão thái thái, tiếp đó theo ngồi xuống bên cạnh Vân Nương.

Mới ngồi xuống, lão thái thái đưa tay sờ đầu Đồ Thiên Thanh, nói:

- Chớp mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, Thiên Thanh đã sắp tòng quân nhập ngũ, Chính Đức năm đó cũng không sai biệt lắm, vào cái tuổi này...

Nói đến đây, lão thái thái tựa hồ nghĩ tới chuyện thương tâm, không khỏi rơi nước mắt, Vân Nương và Đồ Thiên Thanh lập tức nói lời an ủi.

Sau khi lão thái thái ổn định tâm tình, lau khô lệ khóe mắt, lại nói:

- Chỉ là năm đó khi Chính Đức nhập ngũ, đã cưới thê thị Dao cầm, mà Thanh nhi còn chưa cưới vợ về nhà, chung quy để ta có chút tiếc nuối, bất quá gia gia cháu giục tới, chuyện hôn nhân của cháu nãi nãi muốn tạm thời thu xếp, Thanh nhi, nói cho nãi nãi biết, cháu thích cô nương nhà nào, cháu đi rồi, nài nài sẽ đi đặt sinh lễ cầu hôn thật tốt!

- Nãi nãi, việc này có chút khó khăn, nữ tử hài nhi thích, sợ rằng lập trường nhà người ta khác nhau, sẽ không đồng ý việc hôn nhân này, hài nhi trước đó đã bảo nàng hỏi qua ý kiến người nhà, thái độ nhà nàng có vẻ không đồng ý, việc này còn phải chờ đợi một chút!

- Vậy rốt cuộc là cô nương nhà nào, đệ tử Đồ thị ta chẳng lẽ còn không xứng hay sao?

Lão thái thái nghe xong có chút không đồng ý nói.

Vân Thiên Hà thấy Đồ Thiên Thanh có chút lo lắng, liền nói:

- Nàng là thứ nữ Quách Dự Tước của Lễ bộ thượng thư Quách Diễn, lập trường của Quách gia và Đồ gia trong triều đình khác nhau, vì vậy muốn kết thân lần này, xác thực khó khăn!

Lão thái thái nghe xong, nhìn về phía Đồ Thiên Thanh nói:

- Ta nói cô nương nhà ai, nếu tôn nhi của ta thích, quản lập trường của hắn thế nào, lão thân chọn ngày lành liền đăng môn đi cầu thân, Quách Diễn năm đó chính là do đại ca ta đề bạt mới có ngày hôm nay, nếu như hắn muốn làm hạng người vong ân phụ nghĩa, dám không đồng ý nhận hôn lễ này, lão thân sẽ nói rõ ràng với hắn!

Nghe khẩu khí của lão thái thái, đây là mệnh mẽ cường ép sao? Vân Thiên Hà nhìn bộ dáng quả quyết tự tin của lão thái thái, không khỏi nghĩ thầm, xem ra vị lão thái thái này khi còn trẻ cũng là một đáng tu mi chỉ nữ cân quắc không nhường.

Đột nhiên, trong lòng hắn không hiểu sao lại nghĩ tới hình bóng Đường Linh Toa

139. Chương 139: Kiếm Vũ

Đây vốn là một hình ảnh thiếu nữ lớn lên u oán tình cảm tưởng niệm tình lang, quả thực khiến cho người khác phải suy nghĩ trong đầu, liệu đại đa số tiểu thư khuê các có kinh lịch như thế này hay không?

Quách Dự Tước ngồi một mình trước cửa sổ, nàng đang nhìn trăng rằm treo giữa bầu trời, chỉ còn vài ngày nữa là Trung thu rồi, thể nhưng Đồ Thiên Thanh sáng mai lại phải rời đi, chiếc khăn tay thơm mùi giai nhân từ trước cửa sổ rơi xuống, nhưng nàng không hề biết, chỉ thất thần ngửa đầu nhìn trời cao vô hạn.

Mà khi khăn tay rơi xuống, vừa vụn rơi xuống đầu Quách Dự Chương đang đi bên dưới, ngửa đầu nhìn lên, thấy muội muội chính mình ngồi ngẩn ngơ, không khỏi nghĩ đến một mối tình si của bản thân đối với một nữ tử, nhưng lại gặp khó, không thể cùng nàng một chỗ.

Đi lên lầu các, Quách Dự Chương lẳng lặng đi tới phía sau muội muội, nhìn trăng, nhin không được ngậm một bài thơ biểu đạt nỗi lòng.

Quách Dự Tước chuyển khuôn mặt thanh mỹ lại, khẽ mở miệng xinh nói:

- Ca ca, người làm quan, vì thiên hạ, vì bách tính, vì thương sinh, hòa thuận với nhau chẳng phải rất tốt hay sao, huynh nói xem các trưởng bối vì phải phải tranh đấu với nhau không ngớt chứ?

- Người có ham muốn cá nhân, có ham muốn thì có tranh đấu, quan trường càng như vậy, cho dù người là một đóa hoa sen không nhiễm bùn, trong vòng tròn thị phi này, cuối cùng cũng sẽ bị nhiễm bẩn, Kinh thành là trung tâm thiên hạ, loại tranh đấu này càng thêm kịch liệt!

Nói xong, Quách Dự Chương đột nhiên nhìn vàng trăng sáng.

- Có thể, rời xa khỏi vòng tròn này, người ta có thể tìm được chính mình.

- Ca ca, tiểu muội biết huynh có tâm ý đối với Chinh Mộng Vũ, thể nhưng Chinh Mộng Vũ là một nữ tử không có chủ kiến, trời sinh tính tình nhu nhược, có thể làm cho người ta sinh ra cảm tình yêu thương trìu mến, thể nhưng ngấm lại Như Sương tiểu muội đối với huynh cùng có tình ý, cho dù huynh chán ghét sinh hoạt trong chốn Kinh Đô này đi nữa, muốn rời khỏi, nhưng tiểu muội có thể khẳng định, người quyết định đi theo huynh rất có khả năng là Như Sương tiểu muội chứ không phải là Chinh Mộng Vũ!

- Huynh sao không biết tâm ý Như Sương, thể nhưng con người chính là như vậy, càng không nhìn thấy, càng không bắt được lại càng tưởng niệm, ta chung quy dành cho chính mình một cơ hội, đừng cảm đi xem thử, Mộng Vũ sẽ lựa chọn như thế nào!

Quách Dự Tước yết ớt thở dài nói:

- Nữ tử nhà quan, lẽ nào thực sự phải mang trên lưng số phận cưới hỏi hi sinh cho chính trị hay sao?

Khác với Quách Dự Tước ký thác nỗi lòng vào vàng trăng rằm, trong hậu hoa viên Tĩnh Vương Phủ, làn gió thơm thoảng qua, tiếng binh khí xé gió vang lên không ngớt.

Chỉ thấy Đường Linh Toa mặc bộ quần áo lụa mỏng mỏng diệu, cầm trong một thanh bảo kiếm tinh mỹ, phiêu dật nhẹ nhàng, giống như cửu thiên tiên nữ, chạy như hồ điệp bay lượn, kiếm ảnh đan xe, lúc phượng minh, lúc oanh đề, lúc như bông tuyết bay lả tả, làm cho người quan sát cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Đây là một màn vũ đạo ưu mỹ hoa lệ, nhưng trong động tác hào hiệp linh động lại ẩn chứa sự sắc bén, tiến như thiểm điện, tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy, chuyển nhược du long, được nhược phi hổ, bộ kiếm pháp kết hợp cương nhu.

Lúc này Đường Linh Toa múa bộ kiếm vũ thần diệu này, giống như cửu thiên tiên nữ cầm kiếm ngao du, kỹ thuật múa mạn diệu, hơn mười biến hóa đầu tiên, linh động mờ ảo, làm người thưởng thức ý đẹp cảnh vui.

Mà tới những biến hóa sau yêu cầu độ khó cao, lại đột nhiên có vẻ gặp khó khăn, nhưng Đường Linh Toa cũng mạnh mẽ cắn răng, tuy rằng kiếm vũ chỉ thể mất đi sự hoa lệ ưu mỹ, nhưng nàng vẫn cố gắng múa hết trọn bộ kiếm vũ.

Đứng thẳng thu kiếm, chỉ thấy sắc mặt Đường Linh Toa tái nhợt, gấp gấp hô hấp làm cho nàng bắt chập cái trán đã nhễ nhại mồ hôi, sau một hồi điều chỉnh, cầm kiếm khẽ chếch, lại muốn khởi vũ.

- Linh Toa, dừng lại đi!

Lúc này, ngồi trong đình viện cách đó không xa, trước bàn đề một bầu rượu, cầm trong tay một chiếc quạt trắng như tuyết, Tuyết Ông Tiên Sinh đột nhiên thu quạt lại, thấy Đường Linh Toa lại muốn cưỡng ngạnh luyện kiếm, liền lên tiếng ngăn lại.

Thế nhưng Đường Linh Toa giống như không hề nghe thấy, cắn môi mềm, tiếp tục huy kiếm khởi vũ, trên khuôn mặt đã có phần tái nhợt kia, mang theo một tia kiên nghị quạt cường, mà trong ánh mắt lại mang theo vẻ li sầu ưu tư, tâm thần kỳ thác hết vào thanh bảo kiếm bay lượn.

Tuyết Ông Tiên Sinh thấy vậy, trong lòng không khỏi thở dài, vì vậy đứng lên, nhẹ nhàng nhảy tới gần, kẹp lấy thanh bảo kiếm đang bay lượn, bảo kiếm không chút sức mẻ.

Đường Linh Toa ra sức kéo mạnh, bảo kiếm giống như bị một ngọn núi lớn đè ép, đơn giản thả chuôi kiếm ra, không để ý tới Tuyết Ông Tiên sinh, quạt cường đi tới một bên, nắm chặt song quyền, mạnh mẽ huy động, kinh khí lưu chuyển, giống như băng hàn đao phong tỏa khắp không gian.

Đây chính là biến hóa đầu tiên trong mấy thức Hàn Băng Ngọc Cốt Công trung cấp Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật, xương cốt toàn thân giống như bánh răng cơ khí vận chuyển tốc độ cao, khi không ngừng ma sát với cơ da màng sẽ sản sinh ra một cổ đau đớn giống như xé rách toàn thân.

Thời điểm Vân Thiên Hà từng bắt đầu tu luyện bộ Hàn Băng Ngọc Cốt Công này cũng đã cảm thụ qua đau đớn không thể chịu đựng nổi, nhưng có thể rất nhanh hoàn thành quá độ, bởi vì khi hẩn tu luyện sơ giai công pháp Tuyết Ngọc Tam Thức chịu đựng loại đau khổ này, sau khi chịu đựng được đau đớn cực hạn liền có sự khai phá rất lớn, cho nên loại đau đớn này đối với hẩn không là cái gì.

Thế nhưng Đường Linh Toa lại không giống như vậy, tuy rằng nàng cũng đã từng luyện tập qua Tuyết Ngọc Tam Thức, nhưng nàng đã không thể chịu đựng được loại đau đớn thống khổ này mà buông tha, cuối cùng nhờ có một viên linh thú huyền đan phụ trợ mới nhất cử đột phá bình cảnh Võ Sĩ tiến vào cảnh giới Võ Sư, hơn nữa công hiệu cường đại của huyền đan giống như nước lũ, trong khoảng thời gian rất ngắn nàng liền tiếp đột phá đến cảnh giới Võ Sư cấp ba. Cho nên khi nàng tu luyện loại công pháp võ học càng cao thâm Băng Ngọc Cốt Thuật này, nhất định sẽ phải chịu đau đớn luyện cốt đến cực độ. Thế nhưng nàng u buồn, nàng quạt cường, nàng biết được không thể tiếp tục gặp lại người thương yêu, làm cho nàng thà chịu đựng đau đớn cực độ của thể xác cũng không tình nguyện chịu đau đớn như đâm kiếm vào sâu trong cõi lòng, lại giống như có ngàn vạn con kiến cắn xé thôn phệ, chỉ có sự đau đớn thể xác tới cực độ này mới làm cho nàng tạm thời quên đi được sự đau xót trong lòng, để nàng không vì buồn đau mà rơi lệ.

Phụ thân cường thế, làm nàng không có sức lực phản kháng!

Nàng thà rằng cứ chịu đau đớn như vậy, đau đớn tới mức tận cùng, có thể làm cho nàng quên đi mấy ưu sầu, phảng phất như nhớ lại những ngày sung sướng nhất trong cuộc đời, nàng nhìn nhân thần kiên nghị và nghị lực so đấu với chim ưng, muốn nó thần phục, nhìn hẩn luyện công mồ hôi như mưa trong sân tu luyện, nhìn hẩn vì chính mình giận dữ mà giết người, nhìn nhân thần đam mê mà bình thần của hẩn...

Nói chung, chỉ có khi chìm đắm trong huyền ảnh về hẩn mới làm cho nàng không còn cảm giác đau đớn, chỉ khi nhớ lại hẩn, trong lòng nàng mới có thể hiện lên một tia hy vọng xa xôi, một tia ngọt ngào để an ủi chính mình.

Tuyết Ông Tiên Sinh nhìn thay Đường Linh Toa dùng loại phương thức tu luyện như vậy để dẫn vật chính mình, trong lòng rất không đành, luyện công phải theo chất lượng dần dần tiến bộ, thế nhưng Đường LinhToa đã liên tục như vậy không chút gián đoạn nhiều ngày rồi, mỗi lần đều là luyện công quá độ ngắt đi, hẩn dùng nội tức giúp nàng điều trị khôi phục, mới giúp nàng bình yên vô sự.

Nhưng thời gian cứ tiếp tục kéo dài như vậy, nhất định sẽ bị thụ thương, đối với nàng mà nói trăm hại mà không có một lợi. Tuyết Ông Tiên Sinh cũng đã từng khuyên bảo vài lần, thế nhưng nữ hài tử quạt cường này lại thủy chung dùng phương thức này để chống lại.

Mỗi khi thay điều này, trong lòng Tuyết Ông Tiên Sinh không khỏi đau xót, Linh Vũ và Linh Toa là hai hài tử hẩn nhìn từ lúc sinh ra tới lúc lớn lên, cũng dưới sự giáo dục của hẩn trưởng thành tới bây giờ, hai hài tử này đối với hẩn, như sự phụ cùng như cha, đối với Túc Tĩnh Vương chỉ là kính nể.

Trước mặt Túc Tĩnh Vương, bọn họ cho tới bây giờ đều luôn giữ bộ dạng rụt rè, chỉ có trước mặt hẩn bọn

họ mới có thể buông thả tình cảm thiếu niên ôm ấp, sẽ cùng hấn nghịch ngợm gây sự, sẽ cùng hấn bướng bỉnh, mới giống như một hải tử chân chính.

Thiếu nữ ngây thơ, tình ý khó hiểu, một ngày tâm tình đã hướng về, sẽ thâm căn cố đế, điều này làm cho trong lòng Tuyết Ông Tiên Sinh bắt đầu dao động, Vương gia lựa chọn buông tha cho Vân Thiên Hà, chia lìa đôi uyên ương này, rốt cuộc là đúng hay sai?

Sáng sớm ngày hôm sau, phương đông đã lóe lên tia sáng đầu tiên, trời vừa mới tảng sáng.

Mà tại giờ khắc này, trên dưới Bắc Hào Phủ đã bắt đầu bận bịu công việc hàng ngày.

Tín bá sáng sớm đã cho Xích Nhã Mã của Đồ Thiên Thanh ăn uống đầy đủ, cũng trang bị yên cương, dắt ra bên ngoài cùng với mấy người thị vệ chờ xuất phát, mà Trịnh quản sự mang theo mấy nha hoàn trợ giúp Đồ Thiên Thanh thu thập quần áo đồ dùng, Đồ Thiên Thanh trước tiên tới chỗ lão thái thái hỏi han, từ biệt lão thái thái, lại tới vấn an từ biệt Vân Nương, cuối cùng hấn mới tiến vào trong Linh Thiên Các của Vân Thiên Hà.

Khi Đồ Thiên Thanh tới, Vân Thiên Hà đã chuẩn bị sẵn sàng muốn ra cửa tiễn đưa, lúc hai người chạm mặt nhau, Đồ Thiên Thanh không vào nhà, cùng với Vân Thiên Hà sóng vai đi với nhau, vừa đi vừa dặn dò mọi chuyện trong phủ, muốn hấn chiếu cố lão thái thái và Vân Nương cẩn thận, trong những ngày Tín bá không có mặt, tất cả mọi chuyện trong phủ đều cần hấn đề ý.

Tới cửa phủ, lão thái thái và Vân Nương dưới sự nâng đỡ của hạ nhân đã chờ đợi, dặn dò Đồ Thiên Thanh vài câu, lão thái thái không nhịn được lại rơi nước mắt, mọi người đều phải an ủi, lúc này mới bình tĩnh trở lại, dặn Vân Thiên Hà ra khỏi thành đưa tiễn, liền đứng trước cửa phủ nhìn Đồ Thiên Thanh lên ngựa, mang theo một đội nhân mã chạy trên đường cái, không còn thân ảnh.

Đồ Thiên Thanh tới Bắc quân nhậm chức, trên đường mang theo Tín bá và mấy tên hộ vệ trong phủ hộ tống, Vân Thiên Hà cùng đi với Đồ Thiên Thanh tới tận Nghênh Tống Đình ngoài thành, lúc này mới dừng lại.

Một đoàn người ngựa dừng chân, Đồ Thiên Thanh tại Nghênh Tống Đình tiếp tục dặn dò Vân Thiên Hà vài câu, Vân Thiên Hà cũng nói với Đồ Thiên Thanh một chút suy nghĩ làm Đồ Thiên Thanh cảm thấy kỳ lạ, Bắc quân vẫn do dòng chính Đồ Nguyên Khánh nắm giữ, nhưng Vân Thiên Hà lại muốn hấn chú ý nhiều hơn tới những người thuộc dòng chính này, tốt nhất là bồi dưỡng ra một dòng chính của bản thân mình, dần dần thay thế các vị trí quan trọng.

Đồ Thiên Thanh cũng không khỏi rõ ràng vì sao Vân Thiên Hà lại nói những điều này, cứ mang theo nghi hoặc như vậy nói lời từ biệt, sau khi lên ngựa ôm quyền, đoàn người liền chạy về phương Bắc.

Vân Thiên Hà đứng một hồi tại Nghênh Tống Đình, nhìn đội ngũ biến mất trên đường cái.

Kỳ thực những lời nói trước đó đối với Đồ Thiên Thanh, Vân Thiên Hà cũng vì có một số suy nghĩ bên trong, nhưng khó mở miệng nói thẳng, có thể gây hiểu lầm cho Đồ Thiên Thanh, hấn tin tưởng Đồ Thiên Thanh tông quân, không cần bao lâu nhất định sẽ chăm chú suy nghĩ những lời nói này của hấn.

Vân Bôn một mình đứng bên ngoài chơi đùa, thay Vân Thiên Hà rời khỏi đình, liền chạy tới gần, đưa mặt cọ sát vào Vân Thiên Hà thở phì phì, Vân Thiên Hà không lập tức lên ngựa, chấp tay sau lưng theo đường cũ trở về thành, Vân Bôn chăm chú đi theo sau.

Trong lúc tư lự, tiếng vó ngựa đột nhiên thu hút sự chú ý của Vân Thiên Hà, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một nhóm bốn người đang cưỡi ngựa, chạy về phía Nghênh Tống Đình cực nhanh.

Vân Thiên Hà chú ý tới, người phóng ngựa đầu tiên chính là nữ tử mặc nam trang lần đầu tiên nhìn thấy hấn đã phát ra sát ý, bên cạnh là một thanh niên mặc trang phục hoa lệ, thắt lưng mang bảo kiếm, có vẻ oai hùng bất phàm. Vân Thiên Hà đối với người thanh niên này tựa hồ có một chút ấn tượng, thế nhưng không nhớ rõ đã từng nhìn thấy tại nơi nào.

Mà phía sau người thanh niên này, chính là Tiêu Dũng Tuấn mặc thanh sam, thắt lưng mang tử mẫu song kiếm, có vẻ anh tuấn nho nhã, còn có một lão đầu từ khi nhìn thấy hấn, con mắt đã gắt gao tập trung nhìn

thăng, giống như rất sợ hấn đột nhiên biến mất, bất quá Vân Thiên Hà vừa nhìn liền biết đó chính là lão đầu Lâm Cận Hiên, người chính mình từng lừa dối qua một lần tại Lợi Châu.

140. Chương 140: Lão Đầu Ngoan Cố

Mà khi ở Lợi Châu giao thủ với An bá, bị thương khá nặng, đi lại có chút không tốt, mãi khi tới tận Kinh Thành tu dưỡng một thời gian mới chuyển biến tốt đẹp hơn. Thế nhưng đột nhiên nghe được đồ đệ kể lại việc gặp mặt tên tiểu quỷ để hấn nghiêng răng nghiêng lợi, cả người phát ngứa tại Kinh Thành, làm cho lão đầu ngoan cố này đứng ngồi không yên, thế phải tìm bằng được tiểu quỷ kia tiếp tục chơi một lần mèo vờn chuột, hung hăng trừng trị một phen.

Mà là tại Kinh Thành mọi việc đình lại, lão đầu này vẫn không đi ra, hôm nay vừa lúc có con cháu một gia tộc thân thích với Lâm thị phía nam thi Hương đoạt vị trí cao, phải đi về phương nam nhậm chức, lão đầu liền đi đưa tiễn, nghĩ không ra cư nhiên không tốn chút công sức nào rồi cuộc để hấn gặp được tên tiểu tử ngày nhớ đêm mong kia tại Nghênh Tống Đình.

Để đề phòng tên tiểu tử này lần thứ hai giao hoạt chuẩn mắt, Lâm Cận Hiên vẫn vận dụng tâm thần khí vững vàng tập trung.

Chỉ là Vân Thiên Hà đột nhiên nhìn thấy một màn này, cảm thấy được tâm thần khí của lão nhân kia tập trung vào hấn, một cỗ khí cơ cấp bậc Tông Sư áp tới áp bức, làm trong lòng hấn có cảm giác không chỗ nào che giấu, tâm tình không khỏi hỗn loạn.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không có hứng thú tiếp tục chơi trò theo dõi và phản theo dõi một lần nữa, vận dụng Thần Ý Quyền, dần dần thả lỏng tâm tình lại, ngược lại đối với khí thể cấp bậc Tông Sư của lão đầu kia phóng ra giống như nhìn không thấy, giữ vẻ đạm mạc thản nhiên như thường.

- Hừ, tiểu tử này...

Trong lòng Lâm Cận Hiên thầm kinh ngạc, hấn đã phóng xuất ra khí thể Tông Sư, cư nhiên không làm cho tiểu tử này lùi lại bước nào, ngược lại làm cho tâm tình của tiểu tử kia vừa mới có chút hỗn loạn đột nhiên càng trở nên đạm mạc bình tĩnh, để khi hấn nhìn tiểu tử này, cảm giác giống như một hồ nước mùa thu bình tĩnh không nổi chút gợn sóng.

- Cư nhiên còn có loại chuyện này, lão phu cùng không thể nhìn thấu được hấn...

Trong lòng âm thầm thả chậm bước tiến đi tới quan sát Vân Thiên Hà, trong lòng lão đầu càng lúc càng kinh ngạc, thậm chí vô cùng hiếu kỳ, để hấn tạm thời quên đi dự định chơi trò mèo vờn chuột, vì vậy lần thứ hai tăng mạnh khí cơ tập trung của chính mình, muốn nhìn thấu chỗ sâu nhất của tiểu tử này.

Thế nhưng vô luận hấn lần qua lần lại như thế nào đi nữa, hồ nước mùa thu luôn bình lặng kia thủy chung không hiện lên một chút rung động nào, trong lòng lão đầu vô cùng không phục, vì vậy liền ép bụng ngựa, lập tức đẩy mạnh tốc độ, vượt qua trước mặt đồ đệ, hấn dự định muốn đích thân tới gần xem tiểu tử này thế nào.

Tiêu Dũng Tuấn từ rất xa đã nhìn thấy Vân Thiên Hà đi bộ trên đường, đang muốn tới bắt chuyện một chút, nhưng đột nhiên thay sự phụ đẩy nhanh tốc độ, không khỏi máy động trong lòng, nghĩ tới cái gì, liền nhanh chóng ép bụng ngựa vội vàng đuổi theo, khiến cho người thanh niên bên cạnh có chút nghi hoặc không giải thích được, không khỏi cũng đẩy nhanh tốc độ.

Mà vị nữ hài tử giống như băng giá ngàn năm kia, càng không cần phải nói, lúc này nhìn thấy Vân Thiên Hà đã sớm phun hỏa hai mắt, hận không thể lập tức nhảy tới cắn chết hấn.

Vân Thiên Hà nhìn thấy Lâm Cận Hiên thúc ngựa lên trước cấp bách chạy về phía mình, từ lúc lão nhân kia tập trung tâm thần khí vào chính mình hấn liền cảm ứng được lão đầu thúc ngựa chạy tới là muốn làm gì, cũng không để ý tới, vẫn như cũ không hề bận tâm, bình thản đi trên đường cái.

Thẳng cho tới khi lão nhân cưỡi ngựa tới gần rồi dừng lại, cước bộ Vân Thiên Hà vẫn như cũ không hề ngừng, trực tiếp từ bên cạnh lão đầu bước qua, nhìn cũng không thèm nhìn, làm cho lão đầu tức giận tức mức sôi lên, lập tức lớn tiếng quát:

- Tiểu tử, đứng lại cho lão phu!

Một tiếng rống này, khí thế ngập trời!

Vân Thiên Hà từ lúc đi qua bên cạnh lão đầu này đã âm thầm lưu ý, thế nhưng vẫn bị tiếng rống này chấn đến mức đứng không vững, khí huyết trong người bốc lên, không khỏi lui mấy bước, thầm nghĩ trong lòng:

- Khí thế Tông Sư, quả nhiên cường đại, nếu như một số người yếu một chút phóng chừng đã bị một tiếng rống này chấn thành nội thương rồi!

Nhưng Vân Thiên Hà hiểu rõ tính nết của lão nhân này, dần dần dẹp loạn khí huyết đang phiên giang đảo hải trong người, khi khôi phục bình tĩnh, lúc này mới quay sang thản nhiên nói:

- Một vị cao thủ tiền bối cấp Tông Sư, tự nhiên vô lý trước, tại ven đường khi dễ một tiểu bối xa lạ, cũng không sợ người khác chế nhạo hay sao?

- Những người khác, ai dám chế nhạo lão phu, sẽ không phải là tiểu tử ngươi dám chế nhạo lão phu?

Lâm Cận Hiền nhảy xuống ngựa, bước lên vài bước, sờ sờ râu mép, con mắt loạn chuyển, không ngừng quan sát, thế nhưng đến gần vẫn giống như cũ, thủy chung không nhìn ra được nguyên cớ.

- Nếu tiền bối không sợ bị người chế nhạo, ta đây cùng không có ý kiến gì, cáo từ!

Vân Thiên Hà ôm quyền, xoay người muốn chạy.

- Chậm đã!

Lâm Cận Hiền đột nhiên kêu lên.

Vân Thiên Hà không dừng lại, cũng không để ý tới hắn, đối phó với loại người ngoan cố như lão đầu này, phương thức tốt nhất chính là cách xử lý lạnh.

Lúc này Tiêu Dũng Tuấn cũng đã cưỡi ngựa chạy tới, sau khi xuống ngựa liền đứng trước mặt Vân Thiên Hà, ôm quyền thi lễ nói:

- Thiên Hà huynh đệ, sư phụ ta có chỗ nào đắc tội, ta thay mặt sư phụ xin lỗi ngươi, mong Thiên Hà huynh đệ không tức giận!

- Tiêu công tử không có điều gì sai, có gì phải xin lỗi ta?

Vân Thiên Hà cố ý không để ý tới lão đầu đang đảo loạn con mắt không ngừng quan sát chính mình từ phía sau, vòng vo một chút chuyển trọng tâm câu chuyện.

- Tiêu công tử muốn đi nơi nào? Hay là dự định quay về quân nhậm chức?

- A, hôm nay ta chỉ là đi tiễn đưa một vị bằng hữu!

Nói xong, Tiêu Dũng Tuấn thấy người thanh niên phía sau cũng đã xuống ngựa.

Đợi khi người thanh niên tới gần, Tiêu Dũng Tuấn thuận tiện giới thiệu nói:

- Vị bằng hữu này của ta tên là Diệp Cương Tiêu, đến từ Diệp Thị phía nam, từng cùng làm môn hạ đọc sách với ta, cũng là người đạt vị trí mười ba trong cuộc thi Hương lần này!

- Nguyên lai là Diệp công tử, hạnh ngộ!

Vân Thiên Hà ôm quyền thi lễ với Diệp Cương Tiêu.

Lúc này hắn mới nhớ tới, lần trước khi vừa mới vào Kinh Thành đi dạo một hồi, đã nhìn thấy và quan sát một người thanh niên hắn cảm thấy có chút khác biệt, chính là người này, trách không được có chút ấn tượng mơ hồ. Sau đó, Tiêu Dũng Tuấn lại giới thiệu vân Thiên Hà cho Diệp Cương Tiêu, Diệp Cương Tiêu liền ôm quyền thi lễ nói:

- Nguyên lai ngươi là vị tiểu huynh đệ vẫn để Lâm sư muội hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, ha ha, ta thực sự ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Nghe lời nói này, Vân Thiên Hà nhất thời có chút nghi hoặc không giải thích được, vừa lúc gặp gỡ, liền hỏi:

- Tiêu công tử, tiểu đệ không biết mình đã đắc tội chỗ nào với vị Lâm sư muội đây, sao lại làm nàng ghi hận đối với ta như vậy, tiểu đệ không giải thích được, còn xin Tiêu công tử giúp ta giải thích nghi hoặc!

Kỳ thực Tiêu Dũng Tuấn cùng rất mê hoặc, lúc này đang muốn nói, đột nhiên có tiếng hừ lạnh phá không truyền tới, chỉ thấy Lâm sư muội thể như mãnh hổ phóng xuất ra một cỗ sát khí dày đặc tập trung vào Vân Thiên Hà, lập tức xông tới, toàn thân nàng phóng ra băng hàn kinh khí, để Vân Thiên Hà thoáng cái liền nhìn ra được tu vi võ đạo của nàng.

Cư nhiên là Võ Sư cấp sáu.

Tuy rằng trong lòng Vân Thiên Hà rất mê hoặc vì sao nàng đối với chính mình lại ôm địch ý lớn tới như vậy, nhưng mắt thấy Lâm sư muội đánh tới, tự nhiên không thể ngồi chờ chết, khi kinh phong kéo tới gần, dưới chân nhanh nhẹn linh động chuyển hai bước theo Phương Thốn Bộ, một quyền mang theo kinh phong băng hàn từ bên sườn ngực lướt qua.

- Sư muội, dừng tay!

Một đòn này rất bất ngờ, lúc này Tiêu Dũng Tuấn mới hồi phục tinh thần lại, sắc mặt hơi trầm xuống, có chút không đồng ý, lập tức xuất thủ chặn nắm tay đánh ra của Lâm sư muội, tiến lên đứng giữa Vân Thiên Hà và nàng, nghiêm nghị nhìn Lâm sư muội nói:

- Đây là bằng hữu của ta, không được vô lễ!

- Tránh ra!

Lâm sư muội vẫn lạnh lùng, trừng mắt nhìn Tiêu Dũng Tuấn, không chút để ý tới lời khuyên can của hắn, muốn vượt qua đánh tiếp.

Nhưng Tiêu Dũng Tuấn lại một lần nữa ngăn cản trước mặt, không cho nàng tiến lên, hai người dùng thân pháp linh xảo người công ta chặn, dây dưa nửa ngày, nhất thời không phân ra được.

Vân Thiên Hà đứng một bên, mắt nhìn đôi sư huynh muội này triển đấu, bất quá thân pháp hai người đều cùng một môn phái, thủy chung không phân cao thấp, cuối cùng ngay cả loại người tính tình ôn hòa như Tiêu Dũng Tuấn cũng không nhịn được cơn giận, lớn tiếng nói:

- Sư muội, muội tiếp tục cố tình gây sự, từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt tình sư huynh muội!

Lâm sư muội rút cuộc ngừng lại, nhưng lại thất thần nhìn Tiêu Dũng Tuấn, có chút ngây dại!

Nàng kinh ngạc nhìn Tiêu Dũng Tuấn, rút cuộc không nhịn được liền chảy nước mắt, hóa thành băng tiết, cỗ khí tức băng hàn toàn thân kia phảng phất như làm cho không khí xung quanh bị đông lại thành khối băng.

"A, nàng ta sao lại cổ khí tức cổ quái như thế này?"

Vân Thiên Hà phát hiện ra không khí xung quanh có sự biến hóa kỳ diệu, trong lòng kinh ngạc, không khỏi lần thứ hai đưa ánh mắt chuyển tới đầu nguồn băng hàn Lâm sư muội, cho dù dùng tinh linh chi khí và Thần Ý Quyết cũng không nhìn ra được nữ tử này có bất cứ dị dạng nào.

Xem nữ hài tử này không phải dị tộc, thế nhưng vì sao nàng lại có năng lực kỳ lạ tới như vậy?

Tựa hồ chú ý tới Vân Thiên Hà đang quan sát nàng, Lâm sư muội đột nhiên chớp mắt, hai tròng mắt băng lãnh phóng ra hàn mang sát khí lần thứ hai hiện lên, thực giống như Vân Thiên Hà chính là thù địch không đội trời chung. Vân Thiên Hà tử mị ngấm lại, trong lòng máy động, lẽ nào lần trước cải trang thành nữ tử lừa dối Tiêu Dũng Tuấn, để nữ tử này phát hiện ra manh mối?

Lúc này, Lâm Cận Hiên với vẻ mặt khó chịu đi tới, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Tiểu tử, vừa rồi vì sao ngươi không hoàn thủ?

- Có người ngăn lại, vì sao ta lại phải hoàn thủ?

Vân Thiên Hà thần nhiên hỏi ngược lại.

- Ngươi...

Râu mép Lâm Cận Hiên run lên, đối với tiểu tử này đúng là không có biện pháp, dây dưa nói:

- Vậy muốn thế nào người mới có thể hoàn thủ?
- Người không ở chỗ này nhìn, ta sẽ hoàn thủ!
- Tiểu tử, ta không ở chỗ này nhìn, làm sao biết được người có hoàn thủ hay không?
- Người đã không ở chỗ này nhìn, ta không cần hoàn thủ...
- Người...
- Thế nào, còn muốn ta hoàn thủ sao?

Thấy sư phụ chính mình cùng với Vân Thiên Hà cãi nhau, hai người cứ lần qua lần lại một vấn đề nửa ngày, nhưng Vân Thiên Hà vẫn một bộ khí định thần nhân, tự nhiên thoải mái, mà sắc mặt sư phụ so với đáy nồi còn đen hơn, cái trán đổ đầy mồ hôi, nói xong lời cuối cùng, nửa ngày cũng nghẹn lại không nói thêm được câu nói, liên tục ăn nghẹn! Tiêu Dũng Tuấn và Diệp Cương Tiêu liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm:

- Tính nết này của sư phụ cuối cùng cùng đã gặp phải khắc tinh chân chính rồi!

Lâm lão đầu bị chọc tức không làm gì được, mắt thấy Vân Thiên Hà vẫn giữ nguyên vẻ thần nhiên, lúc này mặt càng đen hơn:

- Tiểu tử, người không ra tay, lão phu muốn đích thân động thủ rồi!
- Người là cao thủ Tông Sư, một chiêu tự nhiên có thể lấy cái mạng nhỏ của ta, ta hoàn thủ cũng không có ý nghĩa gì, đơn giản người cứ động thủ đi...

Nói xong, Vân Thiên Hà khoanh tay trước ngực, tỏ bộ dáng người cứ tùy tiện.

- Người...

Lâm Cận Hiên tức giận tức mức muốn nhảy lên, nhưng tựa hồ nghĩ tới cái gì, đè lại vai Tiêu Dũng Tuấn, đột nhiên cười ha ha nói:

- Nhìn tiểu tử người lần này còn hoàn thủ hay không, hắc hắc...

Thế nhưng, cười được phân nửa, lại thủy chung không thấy Lâm sư muội xuất thủ, tiếng cười của Lâm lão đầu liền tắc nghẽn, mắt mở trừng trừng nhìn Vân Thiên Hà xoay người lên ngựa, quay đầu nói với Tiêu Dũng Tuấn:

- Tiêu huynh, ngày nào đó gặp lại, Diệp công tử, tiểu đệ cáo từ trước!

Nói xong, Vân Bôn giống như một mũi tên rời cung, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Lâm lão đầu tức giận tới mức giậm chân mắng to:

- Tiểu tử, lần sau đừng để lão phu bắt được người, tức chết lão phu rồi...

141. Chương 141: Xúi Giục

Dựa theo tính nết của lão ngoan đồng này, một khi đối mặt với một dạng sự vật hoặc là cá nhân nào đó sinh ra lòng hiếu kỳ cường liệt, sẽ lập tức để tâm vào chuyện vụn vặt, mà đầu trâu ngoan cổ này, chỉ cần Vân Thiên Hà kiếm một sợi dây thích hợp có thể dễ dàng trói buộc hẳn.

Chỉ là "sợi dây thích hợp" phải dùng như thế nào, điều này cần phải nghiên cứu một chút.

Tốc độ Vân Bôn phi thường nhanh, ngay trong lúc Vân Thiên Hà suy nghĩ, cũng đã vào trong thành rồi chạy tới thành Đông, trên đường phổ trở lại Bắc Hào Phủ.

Chỉ là khi sắp đi tới cửa Bắc Hào Phủ, chỉ thấy trước cửa chính nhìn thấy có năm sáu hộ vệ hầu phủ mặc nhuyễn giáp, cùng với một số người khác ăn mặc khác nhau, không biết là kẻ nào cùng với hộ vệ tranh cãi, Sử Trường Đức lúc này cũng có mặt trong đó, nhìn bộ dáng bình tĩnh, cùng với một người phía sau ăn mặc giống như quan gia đang giải thích cái gì đó, tình cảnh có vẻ rất nhanh tranh cãi ầm ĩ.

Chỉ là khi đến gần, thấy vị nam tử ăn mặc giống như quần gia kia tuổi tác ước chừng ba mươi, vóc người có hơi chút nhỏ nhắn, đôi mắt nhỏ, thần tình mang theo vài phần kiêu căng, bất quá lúc này mặt mũi hẳn bầm dập, thực giống như vừa mới bị người khác đánh thành đầu heo, trong giọng nói có chút khí tức nường nường khang khang, cư nhiên...cư nhiên còn thất Lan Hoa Chỉ (bộ dáng nam có hành động như nữ), mới chỉ nhìn qua đã nghĩ muốn hung hăng đập cho một trận tơi bời.

- Ở đây tranh cãi cái gì, còn ra thể thống không hả?

Vân Thiên Hà cười ngửa đến gần, xuống ngựa, trầm giọng hỏi.

- Thiếu gia...

Hộ vệ nhìn thấy Vân Thiên Hà trở về, không tiếp tục tranh cãi, đều hơi cúi người hành lễ.

Vân Thiên Hà nhìn quét qua những hộ vệ này, một vị hộ vệ tuổi còn trẻ mang theo một con mắt đen, tựa như gấu mèo, dưới mũi còn có một vết máu đã lau qua nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ, nhất thời sắc mặt Vân Thiên Hà liền âm trầm, xoay mặt nhìn về phía Sử Trường Đức nói:

- A Lai, xảy ra chuyện gì?

Sử Trường Đức nhanh chóng chạy tới tiếp nhận dây cương từ trong tay Vân Thiên Hà, hung hăng trừng mắt nhìn tên quần gia ẻo lả, nói:

- Thiếu gia, mấy người này đều thuộc công bộ viên ngoại lang phủ, bọn họ tới để đưa thiệp mời thiếu gia, vị tiểu huynh đệ này hỏi thêm vài câu nghi vấn, kết quả phát hiện ra trong đó có chút mảnh khoe, mấy người bọn họ liền đánh chúng ta mấy quyền, sau đó nhóm hộ vệ khác trong phủ tới lúc thay ca, liền nhào nhào như vậy, khi tiểu nhân chạy tới mới bảo bọn họ dừng tay, nhưng bọn họ muốn chúng ta bàn giao công đạo!

Lúc nghe xong những lời này, trong lòng Vân Thiên Hà liền suy nghĩ, công bộ viên ngoại thị lang này tuy rằng thuộc phái trung lập, thế nhưng chỉ là mặt hàng nhỏ bé không đáng nói tới, cùng với Bắc Hâu Phủ không có quan hệ gì, sao hiện tại lại lui tới? Hơn nữa hẳn và bọn họ cùng không hề phát sinh bất cứ va chạm hay quan hệ nào, những người này sao lại tìm tới tận cửa? Hơn nữa nhìn bộ dạng mấy người này tương đối kiêu ngạo, nhất định có cổ quái.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà bình thản nhìn gã quần gia ẻo lả nói:

- Ai bảo các ngươi mang thiệp tới mời ta, tìm ta có việc gì?

Quần gia ẻo lả vẫn bộ dạng kiêu căng, nói:

- Là thiếu gia nhà chúng ta, muốn mời Đồ thiếu gia tới Phong Duyệt Lâu, có một bút giao dịch lớn muốn nói chuyện với Đồ thiếu gia!

- Giao dịch lớn?

Vân Thiên Hà cười nhạt, tiếp nhận thiệp mời từ tay quần gia ẻo lả đưa lên, thoáng nhìn qua, liền giống như rác rưởi không đáng tiền vứt xuống đất, trầm giọng quát lớn:

- Cút cho ta, không có hứng thú!

Một câu quát lớn này làm cho quần gia ẻo lả không khỏi lui lại mấy bước, khí thế nhất thời yếu đi hẳn, thế nhưng khẩu khí vẫn có vẻ kiêu ngạo như cũ:

- Đồ thiếu gia, cho dù ngươi không cho thiếu gia nhà chúng ta mặt mũi, nhưng ngươi phủ các ngươi đánh chúng ta, ngươi chung quy phải có công đạo, bằng không...

Ba...

Còn chưa chờ quần gia ẻo lả nói xong, Vân Thiên Hà đã mạnh mẽ đi tới tát một cái vào khuôn mặt có trang điểm son phấn làm người khác nhìn muốn buồn nôn, lập tức nhìn thấy có mấy cái răng trắng văng ra, nhìn tên quần gia ẻo lả lão đảo té lăn trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Muốn công đạo thật không? Đây là công đạo?

- Tiểu tử, ngươi...Ngươi...Ta...Dám đánh ta? Ngươi có biết cha nuôi của ta là ai không?

Tên quần gia ẻo lả bị xóa sạch mấy cái răng, che mặt đứng lên, sắc mặt dữ tợn, dùng ngón tay mang theo Lan Hoa Chỉ chỉ về phía Vân Thiên Hà nói:

- Chính là gia gia người thấy ta...

- Con mẹ người!

Còn chưa chờ hắn nói xong, Vân Thiên Hà đã nặng nề tung một cước đá mạnh vào bụng gã quần gia ẻo lả, làm cho gã ẻo lả xám xanh mặt, nước đờng trào ra khỏi miệng, lần thứ hai giống như ếch ương gào thét ngã lặn xuống dưới mặt đất, rất nhanh khí lực để gào thét cũng không có.

- Đánh cho ta, lão tử ghét nhất mấy tên cật thế gì đó, dám đến dương oai trước cửa Bắc Hầu Phủ chúng ta!

Vân Thiên Hà quay sang nhìn đám hộ vệ đang nóng lòng muốn lên nói.

- Rõ!

Đám hộ vệ này đã sớm thủ thế sẵn sàng, nghe được câu nói này của Vân Thiên Hà, liền lập tức ào tới, giữ tên quần gia ẻo lả rên rỉ trên mặt đất và hai tên hộ vệ đặc biệt chăm sóc sang một bên, còn toàn bộ nhanh chóng bị bao phủ trong mưa quyền cước.

Đợi khi đám hộ vệ này qua cơn giận, cũng đã hết giận, lúc này mới lui trở về.

Chỉ thấy tên quần gia đã bị đánh tới mức không còn hình dạng con người, hai tên hộ vệ kia cùng một bộ dạng đầu heo, bất quá hai tên hộ vệ này nhiều ít cũng là người luyện qua võ công, đạt tới Võ Sĩ cấp bảy cấp tám, chỉ là chút thương thế da thịt bên ngoài, sau khi nằm úp sấp chịu đòn, liền nhanh chóng đứng dậy nâng tên quần gia gấp bị hôn mê kia cấp tốc rời khỏi, hình như phía sau còn có bóng sói đuổi theo.

- Sau khi nhìn ba người chật vật rời khỏi, lúc này Vân Thiên Hà mới quay sang, nhìn các hộ vệ trong phủ nói: Tuy rằng các người đã xuất ngũ rồi, thế nhưng dù sao cùng là hán tử thiết huyết từng trải qua bách chiến sa trường, trên chiến trường các người phải giữ gìn vinh dự quân nhân, giết địch vì nước, nhưng tại Bắc Hầu Phủ, các người vẫn như cũ là chiến sĩ thiết huyết, các người vẫn như cũ giữ gìn vinh sự quân nhân, uy nghiêm của Bắc Hầu Phủ, không thể khinh nhờn. Người đối với ta tốt, ta đối với người chân thành. Người đối ta ta ác, ta còn ác gấp mười người. Thân là thị vệ Bắc Hầu Phủ, các người có thể đuổi thẳng thắt lưng, lần sau nếu có loại a miêu a cầu như thế này chạy tới dương oai, ta muốn các người dùng hành động để chứng minh cho bọn chúng biết, uy nghiêm Bắc Hầu Phủ không được phép xâm phạm, tôn nghiêm thị vệ Bắc Hầu Phủ chúng ta, không cho xâm phạm, đều nghe thay hết rồi chứ?

Nghe xong lời này, đám thị vệ hầu phủ, mỗi người đều đỏ bừng mặt, lập tức đuổi thẳng thắt lưng, cổ lấy giọng rống lớn nói: - Rõ!

Nhìn thấy những thị vệ này phóng ra loại khí thế như sát khí xung thiên trên chiến trường giết địch, lúc này Vân Thiên Hà mới thỏa mãn gật đầu nói:

- Tốt, thị vệ Bắc Hầu Phủ chúng ta, phải là loại khí thế như thế này, điều này cũng nói ra thường ngày Tín bá huấn luyện các người, vẫn như cũ chưa hề mất đi tâm huyết quân nhân. A Lại!

- Rõ, thiếu gia!

Sử Trường Đức lên tiếng nói.

Vân Thiên Hà nhìn quét qua đám thị vệ ăn mặc có chút cũ kỹ nói:

- Để y sư trong phủ tới trị thương cho bọn họ một chút, thuận tiện đi chọn mua một ít quần áo mới phát xuống, mỗi người hàng năm ba bộ, phân ra các mùa khác nhau, mặt khác tiền tiêu hàng tháng của thị vệ trong phủ lại tăng thêm ba thành. Võ sư dưới cấp ba tăng gấp đôi, Võ sư dưới cấp sáu tăng gấp ba, Võ Sư ngoài cấp sáu dựa theo tiêu chuẩn "Võ Khách" để đối đãi, ngày lễ tăng số phúc lợi, nếu có xuất hiện hy sinh ngoài ý muốn, trợ cấp gấp bốn, con cái người nhà do Bắc Hầu Phủ chiếu cố nuôi nấng, an bài chỗ làm cần thận...

- Cảm tạ thiếu gia!

Vân Thiên Hà vừa mới nói xong, đám thị vệ đang kích động tới đỏ mặt kia nhất tề rầm rầm quỳ xuống hành lễ, mỗi người nắm chặt tay, tựa hồ đang hạ quyết tâm nào đó.

- Được rồi, đều đứng lên hết đi, ở trên chiến trường các người lập công sẽ nhận được ban thưởng tấn chức, nhưng tại Bắc Hầu Phủ, các người chỉ cần kiên trì nỗ lực tu luyện đề cao chính mình, tăng lên thực lực, vẫn có thể nhận được ban thưởng tấn chức, đề chính mình cùng với người nhà có được sinh hoạt hậu đãi, vậy thì hãy lấy ra nỗ lực của các người, lấy ra mồ hôi của các người, Bắc Hầu Phủ vẫn có thể cho các người thực hiện lý tưởng này!

- Rồi!

Dưới sự kêu rống của đám thị vệ, hện không thể lập tức dấn thân vào trong cuộc huấn luyện mới. Vân Thiên Hà liền mang theo Sử Trường Đức tiến vào trong phủ.

Lúc trở lại Linh Thiên Các, Xuân Hương đã bưng lên nước trà, Vân Thiên Hà cầm lấy uống hai ngụm, liền nói với Sử Trường Đức:

- A Lai, người đi tìm Đồ Bát trở về, ta chờ hẩn trong bí thất!

- Rồi!

Sử Trường Đức tuân mệnh rời khỏi.

Sau khi Vân Thiên Hà đi tới bí thất, ngồi trước bàn trầm tư một chút, chung quy nghĩ tới người phủ công bộ viên ngoại thị lang đến tìm chính mình ngày hôm nay có chút kỳ quái, nhưng không nghĩ ra được mấu chốt trong đó.

Dựa theo đạo lý mà nói, một viên ngoại lang phủ nho nhỏ, cho dù có chút quan hệ đi nữa, cũng không có khả năng chạy tới phủ nguyên soái nháo sự, hơn nữa còn là một tên ẻo lả, là loại mặt hàng mà nam nhân chân chính không thích gặp nhất, điều này rõ ràng là thuần túy tìm phiền toái cho chính mình!

Chờ một chút...

Thiếp mời có phải là nguyệt trang hay không? Những người này không phải cố ý chạy tới cửa sinh sự, vừa lúc Đồ Nguyên Khánh không có mặt, Đồ Thiên Thanh cũng xa nhà, Tín bá không ở trong phủ, mục đích của bọn họ tới đây có phải là thử?

Bất tri bất giác, qua thời gian một nén hương, động tĩnh bên ngoài đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Vân Thiên Hà, chỉ thấy Sử Trường Đức dẫn theo Đồ Bát tiến vào.

- Thiếu gia tìm ta, có chuyện gì phân phó?

Đồ Bát vừa vào cửa liền hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Đồ Bát, người đi điều tra công bộ viên ngoại lang phủ, có một tên quản gia ẻo lả hay không, không có thì thôi, ngược lại nếu có thì người tiếp tục lưu ý gần Giang phủ và Mạc phủ trong thành có chỗ nào khả nghi, nếu như không có chỗ khả nghi, liền lập tức gọi tất cả mọi người đang cấm chốt bên ngoài chạng vạng liền chạy về phủ, nếu như có thì lập tức trở về báo cho ta!

Đồ Bát ôm quyền tuân mệnh, liền xoay người rời đi.

Vân Thiên Hà rời khỏi bí thất, đi ra sân luyện công.

Luyện đến chính Ngọ, quen thuộc củng cố Thương Hồn Chỉ, đánh liền hơn mười loại biến hóa Hàn Tinh Ngọc Cốt Thuật, toàn thân nhể nhại mồ hôi.

Tại chỗ Vân Nương ăn cơm xong trở về, chuẩn bị tiếp tục đến sân luyện võ tu luyện, lúc này Thu Hương chạy tới nói:

- Thiếu gia, vị Đỗ công tử phủ thừa tướng lại tới bái phỏng!

- Lại là cái tên này, thời gian ăn uống mà hẩn lại chạy tới làm gì, mời ăn sao?

Vân Thiên Hà hỏi Thu Hương:

- Hẳn tới một mình hay là dẫn theo hộ vệ gia đình!

Thu Hương nói:

- Nghe người thị vệ báo tin nói, Đỗ công tử đó đến một mình!

- A Lai, người dẫn người chuẩn bị một ít rượu và thức ăn tại tiền thính!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền bước ra cửa.

Khi đi tới cửa phủ, chỉ thấy Đỗ Chi Lương cúi đầu, vẻ mặt phiền muộn, Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc, liền tiến tới nói:

- Nghĩ không ra Đỗ huynh tới chơi, không tới đón tiếp từ xa a!

Mà lúc này Đỗ Chi Lương vừa thấy Vân Thiên Hà, giống như là tiểu hài tử cực khổ tìm được chỗ dựa ấm áp, nước mắt nước mũi chảy dài nhảy tới, rất mất phong độ ôm lấy cánh tay Vân Thiên Hà khóc lóc kể lể nói:

Thiên Hà huynh, người phải cứu ta a!

142. Chương 142: Bấy?

Đi trên đường tới tiền thính, Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dạng nước mắt nước mũi tùm lum của Đỗ Chi Lương, trong trong không khỏi thâm than, Đỗ Viễn La kia thực sự là một nhân vật quyết đoán, cũng rất có trí tuệ và thủ đoạn, mà phụ thân Đỗ Trọng Liêm của Đỗ Chi Lương cũng rất ổn trọng cẩn thận, làm việc luôn có lý có mức độ, thế nào lại sinh ra một tôn tử không có tiền đồ như thế này.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không có hứng thú đi nghiên cứu gen di truyền, vấn đề lão tử Đỗ Chi Lương chế tạo hẳn ra như thế nào để lão tử hẳn lo, chỉ dẫn hẳn đi tới tiền thính.

Trong tiền thính đã chuẩn bị tốt rượu ngon thức ăn tốt, Vân Thiên Hà để Đỗ Chi Lương ngồi xuống, thuận miệng nói:

- Đỗ huynh đến đây, sợ rằng còn chưa ăn cơm đúng không, không ngại dùng xong cơm nước, chúng ta bàn lại!

- Người sinh ra ta là phụ mẫu, người hiểu ta là Thiên Hà huynh a!

Đỗ Chi Lương lấy tay lau nước mắt nước mũi, liền trực tiếp cầm một chiếc đũa gà gặm lấy gặm để, hai tiểu nha hoàn bên cạnh nhìn thấy vậy liền che miệng cười duyên.

Vân Thiên Hà nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của Đỗ Chi Lương, nhíu mày nói:

- Đỗ huynh, không phải là người tại nhà bị phạt liền tới đây chạy nạn đấy chứ? Hay là người nào dui mù trên chợ, cũng không gọi người tới cứu mạng sao?

Đỗ Chi Lương dùng sức nuốt miếng thịt gà trong miệng, nước mũi chảy xuôi cũng không tự biết, một lần nuốt sạch trong miệng uể oải nói:

- Không phải ta bị ai đó trên chợ, mà là để người ta trên chợ!

- Ai trên chợ còn không giống!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Vậy người rốt cuộc để ai trên chợ?

- Là Cam Nhu cô nương của Xuân Vũ Lâu!

- Các người đều ra ngoài hết đi!

Vân Thiên Hà liền dẫn hai tiểu nha hoàn bên cạnh rời đi, sau đó lại nhẩn mi nói:

- Xuân Vũ Lâu hình như là thanh lâu, cho dù người trêu chọc nữ nhân nhưng người đường đường là thiếu gia phủ thừa tướng, tại sao lại phải sợ bọn họ ăn tươi người?

Bất quá trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ, đối với sự lý giải của hắn đối với Đỗ Chi Lương, sợ rằng sau khi giả bộ nguời bức rồi dẫn phát ra chuyện gì đó không thể nào giải quyết được.

Chỉ thấy Đỗ Chi Lương cầm lấy một bát canh ừng ực uống vào trong bụng, lại bắt đầu nước mắt nước mũi nói:

- Thiên Hà huynh có điều không biết a, ngày hôm qua ta cùng với tiểu công gia đi du ngoạn, buổi chiều tiểu công gia muốn đi Xuân Vũ Lâu, mời ta, vì vậy ta cũng đi theo, đồng thời gọi tên cô nương Cam Nhu đứng đầu bảng Xuân Vũ Lâu!

Vân Thiên Hà ngẫm lại mỗi lần Đái Kiều Liên đưa ra cho tên gốc này chủ ý, hầu hết đều không phải là ý kiến hay, phỏng chừng càng nhiều ý tính kế bán đứng hắn, cũng không mở miệng, tiếp tục lắng nghe.

Đỗ Chi Lương nói:

- Lúc đó ta cũng không biết chính mình nói cái gì, làm cái gì, sáng nay mơ mơ màng màng ngủ dậy, phát hiện chính mình nằm trên giường Cam Nhu cô nương, còn Cam Nhu cô nương thì ngủ một bên che mặt khóc thầm, ta truy hỏi nguyên nhân, nàng nói tối hôm qua ta cưỡng ngạnh muốn thân thể của nàng, cũng đồng ý giúp nàng chuộc thân lấy về làm thiếp, còn để lại chứng từ và yêu bội, thế nhưng...

- Coi như là muốn thân thể một vị cô nương đứng đầu bảng thanh lâu, giúp nàng chuộc thân, Đỗ thiếu người còn không làm được sao? Về phần có cưới trở về làm thiếp hay không, lúc đó tùy theo tâm ý của người?

- Thiên Hà huynh có điều không biết ta, muốn chuộc thân cho Cam Nhu cô nương kia cần phải có mười vạn lượng bạc, ta kiếm đâu ra nhiều tiền như vậy? Hơn nữa gia gia ta từ trước tới giờ đều tiết kiệm, cũng không thu lễ các loại, trong nhà phỏng một hai vạn lượng đều không lấy ra được, huống hồ để gia gia ta biết chuyện này, còn không nuốt ta mới lạ, vì vậy xin Thiên Hà huynh giúp ta nghĩ biện pháp!

- Một nữ tử thanh lâu cũng quý giá như vậy, muốn mười vạn lượng?

Vân Thiên Hà kinh hãi, nói:

- Lẽ nào tiểu công gia lúc đó mời đi thanh lâu, đối với việc này liền chẳng quan tâm, để người mơ hồ nhảy vào trong hố lửa?

Đỗ Chi Lương lắc đầu nói:

- Tối hôm qua tiểu công gia có việc trở về, sáng nay ta có đi tìm hắn. Hắn mượn cho ta năm vạn lượng, ta vốn định mang số tiền này đi lấy lại chứng từ và yêu bội, thế nhưng phía sau Xuân Vũ Lâu có chỗ dựa cường đại, người ta không đáp ứng, cũng nói hạn cho ta trong vòng ngày hôm nay phải mang tiền tới chuộc, bằng không sẽ mang theo chứng từ và yêu bội tới phủ tìm gia gia ta nói chuyện. Thiên Hà huynh, người nhất định phải cứu ta a!

- Ta hiện tại là một cùnq quý, nào có nhiều tiền như vậy?

Vân Thiên Hà còn vì chuyện tiền của chính mình mà vô cùng đau đầu, làm sao chiếu cố được khoản kếp xù qua đêm của tên gốc này.

Lúc này Đỗ Chi Lương đột nhiên nói:

- Thiên Hà huynh, người nhất định phải giúp ta nha, người lần trước cứu hoàng gia có công, hoàng thượng không phải ban thưởng cho người một nghìn lượng hoàng kim sao, vừa lúc có thể giúp ta bù vào chỗ hổng này, dù cho sau này người bảo ta làm trâu làm ngựa cho người đều...

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời cảnh giác, trừng mắt hỏi hắn:

- Người làm thế nào biết được hoàng thượng ban cho ta một nghìn lượng hoàng kim, là ai nói cho người biết?

- Ngày đó Lưu công công đến Hầu phủ tuyên chỉ, tiểu công gia vừa lúc xuất môn nhìn thấy, liền thuận tiện nói cho biết, nói người nhất định sẽ giúp được ta, vì vậy tiểu đệ cùng đường mới đến tìm Thiên Hà huynh người giúp đỡ!

Đỗ Chi Lương lại nước mắt nước mũi rơi đầy.

Sắc mặt Vân Thiên Hà phát lạnh, nói:

- Lẽ nào Đỗ huynh không biết, chưa được nội vụ phủ lập hồ sơ phê chuẩn, liền dùng vàng bạc nội vụ phủ khổ do hoàng đế ban cho, chính là tội khi quân sao?

- A!

Đỗ Chi Lương nhất thời cả kinh, ngẩng đầu nói:

- Lẽ nào Thiên Hà huynh không thu được nội vụ phủ phê chuẩn sao? Dựa theo lẽ thường hoàng thượng ban cho vàng bạc, nội vụ phủ sẽ trực tiếp lập hồ sơ phê chuẩn!

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng bắt đầu cẩn thận cân nhắc, việc này thực sự có chút cổ quái, ngày đó tiếp chỉ hân cũng không lưu ý, lúc này mới nhắc lại, không khỏi trong lòng lạnh lẽo, hoàn hảo số hoàng kim kia hân chưa dùng tới một đồng, nếu là phê chuẩn kia có người cố ý giữ lại, hoặc là nội vụ phủ làm chút tay chân, sử dụng chuyện này để hạch sách mà nói, vậy thì một nghìn lượng hoàng kim trong tay hân, chỉ sợ không phải là tăng thêm thu nhập, mà là một củ khoai lang nóng phồng tay rồi!

Nghĩ tới đây, thần sắc Vân Thiên Hà ngưng trọng hẳn lên, hỏi:

- Tiểu công gia thế nào biết ta nhất định sẽ giúp người, hân còn nói với người cái gì?

Đỗ Chi Lương nói:

- Tiểu công gia nói, lần trước tại thời điểm săn thú, tam hoàng tử vốn định tìm người luận bàn tiền kỹ, nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không có cơ hội, tiểu công gia muốn mời người ngày nào đó tới Quốc công phủ, hân làm trung gian dẫn người đi gặp mặt tam hoàng tử!

Vân Thiên Hà nghe xong, trong lòng bình tĩnh, liền hiểu rõ mọi chuyện, chỉ là trong lòng cười nhạt. Nội vụ phủ không phải là thế lực tam hoàng tử nắm trong tay hay sao, cố ý giữ lại phê chuẩn, nắm nhược điểm, chính mình chủ động đi tìm hân, xác thực đủ bí mật, dẫn lực chú ý của người khác chuyển hết lên người chính mình, hân cũng sẽ không đưa tới ngõ cụt vô căn cứ gì, thực là một tâm ý tuyệt diệu.

Không nói tới ý đồ bên phía tam hoàng tử, chính là chuyện Đỗ Chi Lương bị thanh lâu gõ một gậy nặng nề, mà sau đó Đỗ Chi Lương lại chạy tới tìm hân, riêng điều này đã có chút cổ quái.

Giống như loại cháu ruột thừa tướng phủ như thế này, nhất định có rất nhiều nhược điểm, rất nhiều người nhìn bộ còn chưa kịp đây, cho dù thế lực phía sau lưng thanh lâu có cường thịnh hơn nữa cũng muốn lo lắng có người sau lưng làm khó bọn họ hay không, trừ phi mục đích của bọn họ không phải làm ăn kiếm tiền, mà có ý đồ khác...

Mặt khác, hiện tại Bắc Hầu Phủ trống rỗng, Đồ Nguyên Khánh chưa trở về, vị cao thủ Tín bá kia mới rời đi, không có trong phủ, mà thực lực của các hộ vệ cũng bình thường, nếu như trong bóng tối có người đánh chủ ý tới Bắc Hầu Phủ, như vậy ý đồ hân không phải là tiền và quyền rồi, mà chính là muốn đối phó với hân.

Tại Kinh Thành này, ai lại muốn đối phó với hân, ngoại trừ Giang thị kia, chỉ sợ không còn người nào khác.

Chiếu theo suy nghĩ như vậy, ý đồ của tên quản gia ẻo lả lúc sáng đã quá rõ ràng rồi, là muốn tới thử, chỉ là chuyện vay tiền của Đỗ Chi Lương, làm hân có chút không quá minh bạch, hai sự kiện này làm cho Vân Thiên Hà không thể xâu chuỗi lại, nếu như tam hoàng tử và Giang thị liên kết với nhau, nên trực tiếp đối phó gây khó dễ đối với hân, sao lại dùng phương thức bí mật như vậy để mời hân đi gặp mặt đây?

Nếu như không phải mà nói, như vậy chỉ có thể là một sự trùng hợp, cũng là một người thiết kế bày rập rất tỉ mỉ, chờ khi hân nhô đầu ra liền thất cổ. Mà người có thể bày ra được bố cục cao minh tới như vậy, ngoài trừ Giang Ngọc Tề kia, chỉ sợ không có người nào có thể lợi dụng tâm tư con người tới mức lô hỏa thuần thanh như vậy.

Quả nhiên là một đối thủ vô cùng đáng sợ!

- Đỗ huynh từ từ ăn trước, ta đi xem trong phủ có thể rút ra được số ngân lượng này hay không!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền rời khỏi tiền thính, Đỗ Chi Lương đem bát cơm, hít nước mũi, lầm bầm nói:

- Thiên Hà huynh quả nhiên là một người hào sảng, hy vọng lần này có thể vượt qua. Con mẹ nó lần sau không bao giờ đi thanh lâu nữa!

Vân Thiên Hà ra khỏi tiền thính, thẳng đến Linh Thiên Các, sau khi vào bí thất liền ngồi xuống đề bút viết cái gì đó, lúc này Đồ Thất liền chạy trở về hồi báo:

- Thiếu gia, công bộ viên ngoại thị lang phủ xác thực có một quản gia ẻo lả, thuộc hạ đã tra xét, cha nuôi của tên quản gia ẻo lả này chính là một vị thái giám tổng quản trong hậu cung, mặt khác nữ nhi của công bộ viên ngoại lang là một vị phi tần không được hoàng đế sủng ái cho lắm, xung quanh Giang phủ và Mạc phủ không có gì dị thường, ngoại trừ một ít nha hoàn gia đình ra vào, không thấy trong phủ có bất cứ người nào ra ngoài!

Vân Thiên Hà tỉnh tể suy nghĩ lại một chút nói:

- Chạng vạng người gọi mọi người về đây, bí mật bảo vệ tốt lão thái thái và phu nhân là được, những người khác tạm thời không cần để ý tới!

Sau khi Đồ Thất rời đi, Vân Thiên Hà lần thứ hai cầm bút, viết lên giấy vài chữ, sau đó gấp tờ giấy để vào một phong thư, mang tới tiền thính, thấy Đỗ Chi Lương đã ăn no uống đủ, đứng ngồi không yên chờ đợi.

Vì vậy bước tới, đưa lá thư trong tay giao cho Đỗ Chi Lương nói:

- Đỗ huynh, tiểu đệ tra xét, trong phủ mới mua một ít quần áo và đồ dùng hàng ngày cho bọn thị vệ, một nghìn lượng bạc cũng không rút ra được, mà hoàng kim hoàng thượng ban cho lại càng không được, bất quá tiểu đệ có một phong thư, Đỗ huynh giao cho lão bản thanh lâu kia, hẳn nhất định sẽ lấy chứng từ và yêu bồi trả lại cho người!

Đỗ Chi Lương bán tín bán nghi tiếp nhận thư tín, nói:

- Thiên Hà huynh, người sẽ không hù ta chứ? Một phong thư này có thể giải quyết?

Về mặt Vân Thiên Hà xác định nói:

- Đỗ huynh cứ yên tâm là được!

Nói xong, Vân Thiên Hà dẫn Đỗ Chi Lương rời khỏi tiền thính, sau đó giơ tay lên trời, một điểm đen xuất hiện xoay quanh, Vân Tường nhanh chóng bay xuống.

- Chim ưng thực thần tuần, so với của tiểu vương gia còn muốn hùng tráng uy vũ hơn nhiều. Thiên Hà huynh kiếm đâu được vậy, hôm nào có thể trợ giúp huynh đệ ta bắt một con có được hay không?

Đỗ Chi Lương nhìn thấy Vân Tường, nhất thời hai mắt tỏa sáng, ước ao nói.

- Đỗ huynh, người hãy qua được một cửa này rồi nói!

Vân Thiên Hà nhắc nhở.

Đỗ Chi Lương vừa nghe liền lấy lại tinh thần nói:

- Thiên Hà huynh, ta đây đi trước!

Nói xong, Đỗ Chi Lương ôm quyền thi lễ, có vẻ phần chân, chạy chậm ra khỏi phủ.

Đợi khi Đỗ Chi Lương rời khỏi, Vân Thiên Hà ra hiệu cho Vân Tường một hồi, sờ sờ cái đầu tuyết trắng, tiếp tục chỉ chỉ vào Đỗ Chi Lương, Vân Tường nhắm mắt thoải mái hưởng thụ một hồi, sau khi Vân Thiên Hà nhắc cánh tay lên, liền bay lên khoảng không, chỉ chốc lát đã không còn nhìn thấy hình bóng.

143. Chương 143: Sau Xuân Vũ Lâu.

Bởi vì cá vàng chỉ có thể nhìn thưởng thức, nhưng cá chép lại có thể ăn.

Nói cách khác, nữ tử Xuân Vũ Lâu có làm sinh ý da thịt, chỉ có cá biệt mấy người đứng đầu bảng thanh quan nhân là không, thế nhưng các nàng chung quy vẫn phải mở rộng cửa đãi khách, vì vậy nếu so sánh với Thịnh Tuyết Lâu hay Tụ Hương Lâu, hoàn toàn không phải là một đẳng cấp.

Trong lòng Đỗ Chi Lương còn có chút bất an, trong lòng thủy chung đắn đo suy nghĩ, liệu phong thư này có thực sự giúp hắn thuận lợi lấy lại chứng từ và yêu bội hay không? Mang theo một phần tâm tình phức tạp như vậy, Đỗ Chi Lương đã tới Xuân Vũ Lâu.

Trước cửa Xuân Vũ Lâu đã sớm có người đứng chờ đợi, thấy Đỗ Chi Lương đi tới, một vị nương nương khang khang trên người dày đặc mùi son phấn, vẻ mặt tiện cách, nở nụ cười ồ ồ tiến lên:

- Yêu, Đỗ thiếu gia, nghĩ không ra sẽ trở lại nhanh như vậy nha, Cam Nhu cô nương nhà chúng ta thực sự có phúc phần!

- Ta muốn gặp lão bản các người, mau dẫn bản thiếu gia đi!

Đỗ Chi Lương mặc kệ tên bán nam bán nữ này, liền bước vào trong cửa.

- Tốt!

Gã bán nam bán nữ chạy lên, khi dẫn Đỗ Chi Lương vào trong, liền từ hông đại sảnh đi ra ngoài hậu viện, chỉ thấy trước hậu viện có mấy tên hán tử thô mãnh canh gác, giống như mấy tôn thiết tháp, tạo ra cảm giác uy hiếp rất lớn.

Tới trước cửa một gia chủ ốc, gã bán nam bán nữ mới bước lên gõ cửa nói:

- Lão bản, Đỗ thiếu gia đến!

- Để hắn vào đi!

Trong phòng truyền ra thanh âm nữ nhân, phẳng phất như chứa một thứ gì đó mê hoặc ám chỉ cường liệt, Đỗ Chi Lương nghe vậy, trong lòng vừa động, lấy lại bình tĩnh rồi bước vào trong phòng.

Lúc vào phòng, chỉ thấy xuân ý lượn lờ, một cỗ hương khí dày đặc xông vào mũi, có thể làm người ta mê say. Đỗ Chi Lương nuốt khan vài cái, đi đến ngoại thính, nơi này có hai thị nữ tiểu kiều mị thái đứng chờ, con mắt hút hồn trực tiếp nhìn chằm chằm vào Đỗ Chi Lương, phẳng phất như muốn câu đi hồn phách.

Thần sắc Đỗ Chi Lương căng thẳng, biết lão bản kia sẽ không đi ra ngoài gặp hắn, liền đứng tại ngoại thính nói:

- Lão bản, mười vạn lượng kia tại hạ chưa thu đủ, bất quá người khác dặn tại hạ mang tới một phong thư, nói lão bản xem qua phong thư này, chắc chắn sẽ mang chứng từ và yêu bội trả lại!

- Bình nhi, mau mang thư tới!

Trong nội sảnh vang lên thanh âm nữ nhân, một người thị nữ tại tiền thính lập tức tiến lên tiếp nhận phong thư từ trong tay Đỗ Chi Lương, rồi lập tức tiến vào trong.

Chờ đợi một lúc tương đối lâu, trong phòng vẫn chưa hề truyền tới bất cứ động tĩnh gì, lúc này trái tim Đỗ Chi Lương đã sắp nhảy lên tới tận cổ họng rồi, lúc này mới nghe thanh âm nữ nhân có chút kinh ngạc hỏi:

- Đỗ công tử, xin hỏi phong thư này là ai giao cho người?

- Việc này, sợ là không tiện nói cho biết, xin lão bản thứ lỗi!

Đỗ Chi Lương hơi chút do dự, vẫn không nói ra Vân Thiên Hà.

Nữ nhân trong phòng kia cũng không lên tiếng hỏi tiếp, chỉ thần nhiên nói:

- Bình nhi, lấy chứng từ và yêu bội trả lại cho Đỗ công tử đi!

Đỗ Chi Lương vừa nghe, kinh ngạc mở lớn miệng, nửa ngày cũng không đóng lại được, thẳng cho tới tận khi Bình nhi giao tới tận tay chứng từ và yêu bội cho hắn, hắn vẫn còn đang sững sờ, trong lòng khiếp sợ không cách nào hình dung, Thiên Hà huynh đệ thực đúng là thần nhân, chỉ dùng một phong thư là có thể giải quyết vấn đề.

- Đổ công tử, mời người rời đi, xin thứ cho bản phường không chiêu đãi!

Thanh âm nữ nhân nói xong, Bình nhi liền đi tới bên cạnh:

- Công tử, xin mời!

Lúc này Đỗ Chi Lương mới hồi phục lại tinh thần, lúc ra cửa, liền lấy chúng từ hung hăng xé thành từng mảnh nhỏ, thậm chí ném xuống đất còn giẫm lên vài cái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, phảng phất giống như được giải quyết, nhanh chóng rời khỏi Xuân Vũ Lâu.

Nhưng mà vào lúc này, trong phòng, thanh âm nữ nhân lại một lần nữa truyền ra, thanh âm có vẻ mang theo suy nghĩ, nói:

- Bình nhi, hỏa tốc đi mời Lộ tiên sinh đến!

Qua ước chừng nửa canh giờ, chỉ thấy Bình nhi dẫn theo một vị trung niên nhân mặc thanh y, lưng mặc áo choàng, nhìn có vẻ đậm nhiên ổn trọng, bước nhanh tới, trực tiếp vào tận phòng trong.

Trong phòng, xuân trưởng phần xa, trang sức bố trí có chút tối, chỉ thấy một vị nữ nhân mặc lụa mỏng màu xanh, vóc người gợi cảm xinh đẹp, từ trong trường bông ngát hương thơm đi ra, phiêu phiêu đi tới trước bàn ngồi xuống, mặt không chút biểu tình nhìn Lộ tiên sinh ngay bên cạnh, phất tay ý bảo thị nữ lui ra, lúc này mới lấy một phong thư giao cho Lộ tiên sinh.

Lộ tiên nhân tiếp nhận bức thư, vừa mới mở ra nhìn, sắc mặt không khỏi hơi đổi, chỉ thấy trên thư viết:

”Lão cẩu thảo diêm, dục thiết hoàng đại gia đích thịt khô, thu quả chín, khả nhập bụng phủ?”

- Bức thư này là người nào đưa tới?

Lộ tiên sinh bình tĩnh lại, đẹp nỗi khiếp sợ trong lòng, mở miệng thản nhiên hỏi.

Nữ nhân khẽ mở miệng xinh yếu ớt nói:

- Tiên sinh, bức thư này là ai đưa tới, có dụng ý gì đã không còn quan trọng, then chốt chính là bức thư đã để lộ ra vị trí bí mật then chốt của Địa Môn, đây cũng là cơ hội tốt trời ban cho chúng ta!

Lộ tiên sinh trầm tư nửa ngày, nói:

- Vậy Giang thị ủy thác chúng ta làm chuyện đó giúp hẩn, người định xử trí như thế nào?

Khẩu khí nữ nhân coi thường nói:

- Muốn Hoàng Môn kéo dài ngàn năm, tuy rằng yếu thế trước Địa Môn, sao lại vì một Giang thị nhỏ nhỏ này mà hết sức lấy lòng, ngược lại có thể bại lộ chính mình, bất quá bản phường lại cho Hoàng Môn chúng ta một cánh tay mới, Giang thị kia, lần này thất bại trong chuyện Tây quân, không còn giá trị gì nữa rồi, tạm thời lá mặt lá trái với bọn chúng, xem bọn chúng còn có năng lực gì, nếu không được, vậy thì đành bỏ qua mà thôi!

- Uhm, thế cục hiện nay đối với chúng ta rất nguy hiểm, xác thực cần một cánh tay trợ giúp mạnh mẽ, Giang Ngọc Tề kia tuy là nhân tài khó kiếm, thế nhưng Giang thị vẫn kém nội các, võ không phải Quân Suất, xác thực có chút yếu, đáng tiếc, thực vô vị a!

Lộ tiên sinh gật đầu nói.

Nữ nhân nói:

- Tên tôn tử Đỗ tướng ngu ngốc, lần này đã mang tới cho chúng ta một cơ hội tốt tới như vậy, ngay cả không đạt được một mục đích nhỏ nhỏ của bản phường, cũng coi như đưa tới chút tác dụng, mời tiên sinh tới, chính là muốn thương thảo làm sao lợi dụng bố trí Địa Môn, giúp Hoàng Môn chúng ta gỡ lại một ván!

...

Buổi chiều, Vân Thiên Hà ở sân luyện công hậu viên đánh một bộ Hàn Tinh Ngọc Cốt, khi hoàn thành biến hóa thứ mười một trong hai thức đầu tiên, bỗng nhiên nghe được tiếng chim ưng kêu, liền ngừng lại.

Đưa tay lên, chỉ thấy Vân Tường từ trên không trung hạ xuống.

Vuốt lông chim một hồi, nhìn vào đôi mắt sắc bén của Vân Tường, từ trong mắt nhận được một ít tin tức đơn giản, liền phát ra một chút tinh linh chi khí thưởng cho nó, Vân Tường lập tức vui mừng không gì sánh được dùng lông chim màu tuyết trắng mềm mại không gì sánh được cọ cọ vào mặt Vân Thiên Hà. Sau khi Vân Thiên Hà nhấc tay liền bay lên, trên không trung xoay vòng một hồi, phát ra vài tiếng kêu nhẹ, chớp mắt đã bay vào bầu trời cao vợi vợi.

Vân Thiên Hà nhìn điểm đen trên bầu trời cao, quay đầu đột nhiên cười lạnh một tiếng nói:

- Người ngốc có ngốc phúc, tên ngu xuẩn này ngược lại có chỗ tốt của ngu xuẩn. Đái Kiều Liễn, lần này không cần bản thiếu gia đi tìm người người cũng sẽ mang phê chuẩn tới tận cửa cho lão tử!

Cũng không tiếp tục luyện công, Vân Thiên Hà gọi Sử Trường Đức lại nói:

- A Lai, một lúc nữa người đi nghênh đón người phủ quốc công, hãy nói thân thể ta đột nhiên có chút không khỏe, buổi trưa ăn phải thứ không sạch sẽ gì đó, bị đau bụng, không tiện đi nghênh đón bọn họ, dẫn bọn họ tới phòng khách chờ, thuận tiện để Đồ Bát đi ra ngoài kiếm một ít lươn trở về!

Sử Trường Đức không rõ kiếm lươn về làm gì, nhưng không hỏi nhiều, lập tức lên tiếng trả lời rồi ra cửa.

...

Quang Vinh quốc công phủ.

- Người nói cái gì, hẳn chỉ cho người một phong thư bảo mang tới, người liền lấy được chứng từ và yêu bồi trở về?

Lúc này về mặt Đái Kiều Liễn vô cùng khiếp sợ, cũng không thể ngồi yên, mạnh mẽ từ trên ghế nhảy dựng lên, không thể tin tưởng được trừng mắt nhìn Đồ Chi Lương.

Thần sắc Đồ Chi Lương có chút sùng bái nói:

- Đúng vậy, Thiên Hà huynh thực sự là thần nhân, tiểu đệ đối với hắn vô cùng kính ngưỡng, có thể nói như nước sông nghìn dặm, thao thao bất tuyệt a!

Nói xong, Đồ Chi Lương không quên từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu để trên bàn, đẩy tới trước mặt Đái Kiều Liễn nói:

- Tiểu công gia, số tiền này liền trả nguyên lại cho người rồi, bất quá đối với hành động phóng khoáng tương trợ của tiểu công gia, tiểu đệ vô cùng cảm kích!

Đái Kiều Liễn lúc này đỏ bừng mặt, nhìn cũng không nhìn tấm ngân phiếu kia, phảng phất như đó là một mặt kính chiếu yêu, không muốn đưa tay thu hồi, tại lúc Đồ Chi Lương còn không chú ý, mạnh mẽ quay sang nháy mắt với vị quân sự đứng bên cạnh, quân sự hơi hơi sững sốt, nhanh chóng hội ý, liền đi ra cửa.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, lúc này vị quân sự kia liền chạy vào trong nói:

- Thiếu gia, nội vụ phủ Vương quân gia có việc cầu kiến!

- A, mau mời vào!

Đái Kiều Liễn liếc mắt nhìn Đồ Chi Lương nói.

Chỉ chót lát sau, chỉ thấy vị quân sự kia đã dẫn theo một trung niên nhân ước chừng bốn mươi tuổi, thân thể có chút mập mạp, ăn mặc quý phái tiến vào. Đái Kiều Liễn mở hẳn ngời ửng, vị Vương quân sự này liếc mắt nhìn Đái Kiều Liễn, nói:

- Tiểu công gia, lần trước có việc đi qua quý phủ, cùng với tiểu công gia uống nhiều mấy chén, đã để rơi thứ đó tại quý phủ, hôm nay đặc biệt tới đây tìm lại, còn xin tiểu công gia tương trợ!

Đái Kiều Liễn nói:

- A, không biết Vương quân sự bỏ quên cái gì?

- Đó là một tờ giấy phê chuẩn ta định mang tới Bắc Hầu Phủ, thế nhưng ngày hôm đó ăn uống chút rượu liền bỏ chuyện này ra khỏi đầu, hôm nay tổng quản đại nhân hỏi, ta mới nhớ đến, cố ý tới cửa tìm lại, còn xin tiểu công gia thông cảm nhiều hơn!

Đái Kiều Liên nói.

- Ta còn tưởng là chuyện gì, ngày hôm qua Vương quản sự bỏ quên tại phủ, hôm nay ta còn đang định mang tới, không nghĩ tới Vương quản sự đã tới rồi!

Nói xong, Đái Kiều Liên trừng mắt nhìn hạ nhân nói:

- Người đi vào trong phòng của ta lấy vật bị rơi của Vương quản sự mang tới đây!

Vị quản gia kia liền gật đầu ra khỏi cửa.

Đỗ Chi Lương thấy Đái Kiều Liên có khách, không muốn nán lại nhiều, liền đứng dậy ôm quyền nói:

- Tiểu công gia, việc hôm nay cuối cùng cũng thuận lợi giải quyết rồi, chỉ là hôm qua tiểu đệ không về, chỉ bằng xin đi trước, cáo từ!

- Đỗ huynh chậm đã!

Đái Kiều Liên vừa thấy liên vội vàng gọi lại nói:

- Đỗ huynh hồi phủ, tiện đường qua Bắc Hầu Phủ, không bằng ta cùng với Đỗ huynh cùng đi Bắc Hầu Phủ, thứ nhất giúp Vương quản sự mang phê chuẩn tới cho Thiên Hà huynh, thứ hai cũng muốn nói chuyện với hần, thứ ba Thiên Hà huynh đã giúp người chuyện lớn như vậy, theo lý nên đăng môn nói lời cảm tạ mới đúng!

Đỗ Chi Lương nghe nói, ngẫm lại cũng đúng, vì vậy liền gật đầu đáp ứng, đợi vị quản gia Quốc công phủ giao một cái túi nhỏ nhỏ cho Vương quản sự, liền cùng với Đái Kiều Liên, ba người đồng thời đi về phía Bắc Hầu Phủ.

144. Chương 144: Lây Máu, Ăn Thịt!

Đỗ Chi Lương biết Sử Trường Đức chính là người tâm phúc bên cạnh Vân Thiên Hà, thái độ có chút cung kính, ôm quyền nói:

- Sử quản sự, không biết Thiên Hà huynh có trong phủ hay không?

Sử Trường Đức thấy thái độ Đỗ Chi Lương cung kính như vậy, hơi chút kinh hãi, lập tức đáp lễ lại nói:

- Đỗ công tử, tiểu công gia, thiếu gia nhà ta có trong phủ, chỉ là buổi trưa ăn phải thứ gì đó không sạch sẽ, thân thể có chút không khỏe, không tiện ra ngoài nghênh tiếp, mong rằng thứ lỗi!

Đái Kiều Liên vừa nghe, đôi lông mày nhăn lại, trong lòng tựa hồ suy nghĩ ra cái gì đó, liền hướng về phía hạ nhân nói:

- Người mau nhanh trở về phủ lấy sơn tham năm trăm năm ta vẫn cất giấu tới đây, ta muốn tặng cho Thiên Hà huynh tắm bổ thân thể!

Gã sai vật bên cạnh sững sốt, sau khi bị Đái Kiều Liên trừng mắt nhìn, liền lập tức chạy trở về phủ.

Sử Trường Đức lúc này mới làm bộ nói:

- Các vị, xin mời, tiểu nhân xin đi thông báo cho thiếu gia biết!

Dẫn mấy người tới tiền thích ngồi xuống, sau khi mấy nha hoàng mang trà tới, đợi thời gian chừng một nén hương, gã hạ nhân sai vật của Đái Kiều Liên đã mang tới một chiếc hộp cẩm trù sơn son thiếp vàng, vẫn còn chưa thấy Vân Thiên Hà tới đây, trong lòng không khỏi suy nghĩ, tiểu tử này rốt cuộc muốn làm cái gì, lẽ nào thực sự ăn đến hồng bụng rồi sao?

Chỉ chốc lát sau, thấy Vân Thiên Hà với sắc mặt hơi vàng, thoát nhìn khí sắc rất kém, dưới sự nâng đỡ của một nha hoàn đi tới, ôm quyền nói:

- Buổi trưa ăn hỏng cái bụng, chậm trễ các vị rồi, thực sự là thất lễ, còn xin các vị thông cảm nhiều hơn!

Đái Kiều Liên thấy sắc mặt Vân Thiên Hà có chút kém, thân thể cũng có vẻ không khỏe, nhưng không suy nghĩ nhiều, liền lấy sơn tham ra nói:

- Thân thể Thiên Hà huynh đệ không khỏe, mạo muội đến đây quấy rầy rồi, xin Thiên Hà huynh thứ lỗi, đây chính là sơn tham năm trăm năm, cực kỳ bổ dưỡng thân thể, một chút tâm ý, xin Thiên Hà huynh đệ vui lòng nhận cho!

- Tiểu công gia hà tất phải khách khí như vậy, thứ quý báu thế này, tiểu đệ thực nhận không nổi nha!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền để Sử Trường Đức tiếp lấy sơn tham.

Khóe miệng Đái Kiều Liên không khỏi co quắp vài cái, nhưng vẫn cố gắng giữ khuôn mặt tươi cười, đang muốn mở miệng, nhưng lúc này bỗng nhiên nghe thấy một tiếng "phụt" vang lên, đồng thời một cỗ mùi hôi thối xông vào mũi, nhưng mấy người cũng không có ý tứ bịt mũi lại, đều cố gắng nén nhịn hô hấp, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Chỉ thấy Vân Thiên Hà ôm bụng nói:

- Thực sự xin lỗi, tiểu đệ cần đi một chuyến nhà vệ sinh trước, A Lai, chiều đãi tốt mấy vị khách nhân, không được chậm trễ, ta đi một chút sẽ trở lại!

Nói xong, Vân Thiên Hà khom người uốn thắt lưng, chạy chậm ra khỏi cửa.

Lúc này, Đỗ Chi Lương thấy thế, không nán lại nhiều hơn, liền đứng dậy nói:

- Tiểu công gia, Thiên Hà huynh đệ không khỏe, không bằng hôm nào chúng ta trở lại bái phỏng, thế nào?

Đái Kiều Liên vô cùng đau lòng, cố gắng liếc nhìn chiếc hộp đựng sơn tham năm trăm năm, không khỏi nhìn về phía Vương quần sự cùng đi, Vương quần sự thấy thế liền đứng dậy nói:

- Tiểu công gia, Thiên Hà thiếu gia này thoát nhìn đúng thực là thân thể không khỏe, chúng ta mạo muội đến phiền nhiễu có chút thất lễ, tiểu công gia, không bằng hôm nào đó trở lại bái phỏng!

Nói xong, vị Vương quần sự lấy phê chuẩn của nội vụ phủ giao cho Sử Trường Đức nói:

- Vị Sử quần sự đây, phiền phức chuyển cao cho thiếu gia nhà người một chuyến, đây là phê chuẩn của nội vụ phủ, ngày hôm trước uống rượu hỏng việc, dừng lại muộn một chút mới mang tới, còn xin hân thứ lỗi, hôm nay Thiên Hà thiếu gia nếu thân thể có bệnh, ta trước tiên xin cáo từ!

- Các vị sao không lại một hồi, đợi thiếu gia trở lại đưa tiễn?

Sử Trường Đức nói.

- Không cần nữa, thỉnh Thiên Hà huynh đệ tĩnh dưỡng nhiều hơn, ta đợi hôm nào đó trở lại tiếp đón!

Đái Kiều Liên nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài, Sử Trường Đức đưa bọn họ rời khỏi phủ.

...

Sau khi ra khỏi phủ, Đái Kiều Liên và Đỗ Chi Lương mỗi người đi một ngã.

Đi trên đường, Đái Kiều Liên không khỏi oán hận nói:

- Đó chính là sơn tham năm trăm năm a, thực con mẹ nó mang bánh bao thịt đi nuôi chó, lại không từ miệng tiểu tử đó hỏi được chút tin tức quan trọng, mà tên tiểu tử hân thu lễ vật cứ nhiên trực tiếp thẳng thắn, con mắt cũng không nháy một chút, đau lòng a!

Nói xong, Đái Kiều Liên không khỏi quay đầu hỏi Vương quần sự đi bên cạnh:

- Người nói tên tiểu tử đó có thể cố ý giả vờ hay không?

Vương quần sự nói:

- Tiểu công gia, theo như kinh nghiệm ta quan sát được, thân thể tiểu tử đó suy nhược, sắc mặt vàng vọt, rầm thối khó ngửi, xác thực là có bệnh nhẹ, không giống như là giả vờ!

Vương quân sự lại nói:

- Tiểu công gia, trước mặt Đỗ Chi Lương làm trò đùa như vậy, có cần sao?
- Người đừng quên, gia thế của hần chính là thừa tướng!

Đái Kiều Liên trầm trọng gật đầu, giữ khuôn mặt nghiêm nghị khó chịu đi về phía trước, không hề nói một câu, tựa hồ trong lòng còn đang vô cùng tiếc nuối sơn tham một đi không trở lại.

...

Sử Trường Đức ôm lấy hộp đựng sơn tham năm trăm năm, mang theo phê chuẩn của nội vụ phủ tiến vào Linh Thiên Các, chỉ thấy Vân Thiên Hà đã rửa xong mặt, sắc mặt vàng vọt đã biến mất, sau đó hần lấy ra một viên được hoàn màu hồng nuốt vào, thân thể nhất thời trở nên long tinh hổ mãnh, còn có trạng thái không khỏe gì.

- Thiếu gia, phê chuẩn kia đã mang trở về, sơn tham này xử lý như thế nào?

Sử Trường Đức để hộp găm lên bàn, rồi mang phê chuẩn tới.

Vân Thiên Hà tiếp nhận phê chuẩn nhìn một chút, chỉ thấy ngày ghi trong phê chuẩn chính là ngày truyền thánh chỉ tới, liền giao lại cho Sử Trường Đức nói.

- Ngày mai người và Đồ Ngũ mang theo phê chuẩn này và một nghìn lượng hoàng kim tới hoàng gia tiền trang đổi thành ngân phiếu thông dụng, tổng cộng chia ra năm nghìn ngân phiếu, còn sơn tham thì các người thuận tiện mang ra chợ đêm bán là được, hần là có thể bán mấy vạn lượng bạc. Dù sao đi nữa bán được càng cao càng tốt!

Sử Trường Đức cười nói:

- Tiểu công gia đưa tới lễ vật quý trọng như vậy, còn luyến tiếc, ngẫm lại bộ dáng đau lòng rút ruột của hần, tiểu nhân càng nghĩ càng buồn cười!

Vân Thiên Hà nói:

- Ta nói với hần thân thể có bệnh nhẹ, lấy đầu óc thông minh của tiểu tử này, tựa nhiên không tránh khỏi suy nghĩ miên man một phen, nếu như hần muốn từ chỗ ta hỏi được tin tức trọng yếu nào đó, tự nhiên là phải tặng lễ vật quý trọng, làm miệng ta mềm một chút, nếu hần muốn đưa, ta sao lại không thu, còn làm cho hần không chút thu hoạch, tay không trở về. Tiểu tử kia không quá vài ngày lại mang chút lễ vật tới bái phỏng, ta tặng lễ tay thu về, trò này chơi thật hay, dù sao đi nữa gần đây ta cũng vô cùng thiếu tiền, bạc đưa tới, không nhận mới là kẻ ngu ngốc!

Về mặt Sử Trường Đức sùng bái nói:

- Thiếu gia cao minh, để tiểu công gia và Đồ công tử kia xoay vòng vòng!

Vân Thiên Hà lắc đầu:

- Những vai nhỏ như thế này, sao có thể so sánh được với những nhân vật cấp bậc hồ ly, lần này có chút để lộ phong thanh ra ngoài, không biết có thể nổi lên tác dụng gì lớn hay không, nếu như ứng phó không tốt, rất có thể chọc vào phiền toái rất lớn!

Suy nghĩ một chút, lại lắc đầu cười nói:

- Dù sao đi nữa sớm muộn gì chúng ta cũng phải giao phong tới những người này, tiên hạ thủ vi cường, chơi hần chó gà không yên, không được sống yên ổn, coi như là một việc tốt!
- Thiếu gia, người để Đồ Bát kiểm ít lươn, Đồ Bát đã mang trở về, người định chuẩn bị xử lý như thế nào?

Sử Trường Đức hỏi.

- Lấy máu, ăn thịt!

Vân Thiên Hà nói, tiến vào trong phòng bếp.

...

Bóng đêm phủ xuống, một vầng trăng sáng treo lơ lửng trên trời cao.

Thành Đường Kinh vắng vẻ, giống như một con cự thú đang ngủ đông say sưa, dưới ánh sáng mờ ảo mặt trăng chiếu rọi, có vẻ an tường yên tĩnh.

Đột nhiên...

Hai đạo bóng đen xuất hiện trên đường phố trong thành Đường Kinh, giống như hai đầu u linh du dương nhân gian, tốc độ của bọn họ cực nhanh, giống như một làn gió nhẹ thổi qua, tại một con đường nhỏ yên lặng quanh quệ nhảy qua, chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Qua lúc lâu, một u linh đột đột xuất hiện tại con đường bên cạnh Giang phủ, khi bóng ảnh u linh xẹt qua đại môn Giang phủ, sau đó liền lấy ra một túi giấy dầu ném mạnh vào đại môn sơn son thiếp vàng đóng kín, phát sinh một tiếng vang nhẹ, ngay sau đó bóng u linh này liền biến mất không còn tăm hơi.

Trong hậu viện Bắc Hâu Phủ, Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng trên một chiếc đệm, sau khi thấp sáng tinh khiêu đệ nhất tinh tú, vận chuyển một tiểu chu thiên tuần hoàn, liền đưa tâm thần hoàn toàn buồn ra, du dương trong thiên địa, dùng tinh linh chi khí và tinh thần thành lập nên một mối cảm ứng liên hệ vô cùng vi diệu.

Đây là yếu chỉ tu luyện Dẫn Tinh Quyết, giai đoạn thứ hai của Vô Lượng Tinh Kinh, giai đoạn thứ nhất chính là thu nạp tinh lực từ chư thiên tinh thần phóng xuất ra, tương đương với thu thập, mà giai đoạn Dẫn Tinh Quyết thứ hai chính là dẫn dắt tinh thần trong tinh tú, cùng với tinh khiêu tương hỗ đối ứng, tương đương với nuôi trồng.

Cứ như vậy, tốc độ thu nạp tinh lực so với giai đoạn thứ nhất nhanh hơn tới mấy lần, khi Vân Thiên Hà vận chuyển mấy lượt qua tiểu chu thiên tuần hoàn, hình thành tinh linh chi khí.

Hiện tại giai đoạn tinh kinh thứ nhất Vân Thiên Hà đã tu luyện thành công, tinh linh chi khí cuộn cuộn không ngừng, nhưng hần cũng không nóng lòng trùng khiêu điểm tinh, hần mỗi đêm không gián đoạn tu luyện "dẫn tinh quyết" dẫn dắt tinh thần và tinh khiêu đối ứng, hiện tại tiến độ hoàn thành còn chưa đến một phần ba, mà tu luyện giai điểm tinh thứ hai, tinh kinh đã nêu lên tiêu chuẩn, chính là toàn bộ tinh khiêu trong đệ nhất tinh tú cùng với tinh thần hoàn toàn đối ứng với nhau, sau đó tại ba mươi sáu tiểu chu thiên tuần hoàn, hoàn thành điều kiện tốt nhất cho lần thứ hai trùng khiêu điểm tinh.

Vân Thiên Hà hoàn thành điểm tinh giai đoạn thứ nhất đã được hưởng lợi ích không nhỏ, cũng tăng thêm nhiều kinh nghiệm, bởi vậy không vội nóng lòng điểm tinh, ngược lại không phải là chuyện gì tốt, ví dụ như mấy tinh khiêu ở giữa trong đệ nhị tinh tú, hần không dám để mấy tinh tú và tinh khiêu này liên hệ cùng một chỗ, vạn nhất xảy ra cái gì gọi là dòng xoáy tinh lực, không chỉ gây ra sự chú ý đối với người khác, thậm chí còn tạo ra cho hần nhiều phiền phức khác nữa.

...

Lúc nửa đêm, Giang phủ!

Thùng thùng thùng...

Tiếng đập cửa nặng nề dồn dập trong lúc đêm khuya tĩnh mịch vang lên, nhất thời làm cho rất nhiều người giật mình tỉnh lại trong giấc mộng đẹp.

- Là người nào đui mù gõ gõ đó, nửa đêm chạy tới gõ cửa, muốn chết a!

Một vị thị vệ trưởng trong đám thị vệ bị đánh thức, trong miệng phát ra tiếng chửi bới ầm ĩ, liền nhanh chóng mặc quần áo chạy ra xem.

Thế nhưng lúc lộ đầu ra ngoài, không hề nhìn thấy bất cứ người nào, nghĩ thầm có thể là chính mình ra mở cửa quá chậm khiến người ta đi rồi, vì vậy gã thị vệ trưởng liền trở lại phòng ngủ tiếp.

Thùng thùng thùng...

Thế nhưng không tới nửa canh giờ sau, lúc này tiếng gõ cửa nặng nề liên tiếp lại vang lên một lần nữa, vị thị vệ trưởng này nhất thời nổi giận, nhin không được hét rống lên:

- Muốn chết sao? Là người nào, con mẹ nó!

Vừa nói vừa chạy ra mở cửa.

Thế nhưng, sau khi mở cửa, vẫn như cũ không thấy người nào, cũng vì tiếng mắng to của vị thị vệ trưởng này, rất nhiều người giật mình tỉnh giấc, có một quần gia chạy tới mắng:

- Muốn chết à? Hơn nửa đêm rồi còn hô to cái gì? Muốn kinh động lão gia và thiếu gia, cẩn thận lột da người!

Thị vệ trưởng nghĩ có chút oan uổng, vì vậy liền nói sự tình cổ quái này cho quần gia, quần gia nghe xong không cho là đúng, quát lớn:

- Lần sau có người tới gõ cửa, không cần để ý tới là được!

Nói xong, quần gia ngáp dài một cái liền đi về ngủ.

Thế nhưng thị vệ kia lại đột nhiên nghi thần nghi quỷ, vì vậy hắn không ngủ tiếp, lặng yên chờ đợi tiếng gõ cửa, rốt cuộc sau nửa canh giờ tiếng đập cửa lại một lần nữa vang lên, hắn bỗng nhiên mở cửa, chỉ thấy lúc cửa mở, ngoại trừ nhìn thấy mấy bóng đen biến mất cực nhanh, còn lại cái gì cũng không thấy.

Tựa hồ nghĩ tới chuyện đáng sợ, vị thị vệ trưởng này không khỏi run run, hét lớn:

- Có quỷ nha...

Một tiếng hét chói tai này, làm cho cả Giang phủ sôi trào.

145. Chương 145: Sự Kiện Thần Bí

Cho nên rất nhiều chuyện xảy ra gần đây làm Giang Thụ Viễn không thể nào ngủ nổi, khi tới tận nửa đêm, vô cùng khó khăn mới chợp mắt được, nhưng đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng âm ỉ vang vọng, làm hắn thoáng cái bị giật mình tỉnh giấc, không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân, là ai muốn tới bắt hắn sao?

Dưới tình huống tâm tình thấp thỏm, Giang Thụ Viễn lập tức mặc thêm y phục rời khỏi giường, khi đi tới ngoại viện, chỉ thấy quần gia nổi giận lôi đình, đang liên tục đánh roi đối với một người thị vệ thường trực, vị thị vệ này đau đớn hô hoán không ngừng.

- Xảy ra chuyện gì, hơn nửa đêm còn nháo nhào cái gì?

Giang Thụ Viễn thấy thế, thần sắc hiện rõ sự giận dữ, trầm giọng hỏi quần gia.

Quần gia nhìn thấy Giang Thụ Viễn bị đánh thức, không khỏi sợ hãi, lập tức tiến lên nói:

- Lão gia, hôm nay là do thị vệ này trực đêm, luôn nghi thần nghi quỷ gây âm ỉ nói có người gõ cửa, tiểu nhân đã tự mình tra xét một phen, căn bản là không có người nào gõ cửa, sau đó thị vệ này đột nhiên hô lớn có quỷ, tiểu nhân tức giận thì thực thi hình phạt, quá nhiều lão gia, xin lão gia trách phạt!

- Có người gõ cửa?

Giang Thụ Viễn trầm ngâm hồi lâu, hỏi thị vệ:

- Người phát hiện ra điều gì dị thường?

Người thị vệ này bị đánh tới mức da tróc thịt bong, đau nhức đến mức hít vào thở ra cũng khó khăn, khó nhọc trả lời:

- Lão gia, khi tiểu nhân trực đêm nay, nghe thấy có người gõ cửa, chạy ra mở cửa, thế nhưng không nhìn thấy người nào, sau đó liền đi ngủ, nhưng cứ cách một hồi lại có tiếng đập cửa, tiểu nhân ra mở không có ai, kết quả lần thứ ba gõ cửa, tiểu nhân canh giữ giữa cửa, khi vang lên tiếng gõ tiểu nhân liền mở ra ngay, kết quả...

Nói tới đây, thị vệ hít sâu vào một hơi, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi.

Giang Thụ Viễn nghe được có chút nghi vấn, bình tĩnh hỏi:

- Kết quả như thế nào?

Thị vệ kinh khủng nói:

- Kết quả, tiểu nhân nhìn thấy mấy bóng đen mang theo lục quang, sau khi phát sinh mấy tiếng kêu quái gù, cấp tốc từ ngoài cửa chọt lóe liền biến mất, tiểu nhân sợ hãi, nên đã hét lên!

- Có quái sự như vậy?

Giang Thụ Viễn nhíu mày trầm tư, lại chung quy nghĩ có cổ quái. Lúc này Giang Ngọc Tề, khoác lên người một chiếc áo khoác đi ra khỏi:

- Tam gia gia, chuyện gì mà âm ỉ như vậy?

Giang Thụ Viễn nói với quần gia:

- Người kể mọi chuyện một lượt cho Ngọc Tề nghe.

Quần gia liền kể lại từ đầu đến cuối quái sự này cho Giang Ngọc Tề.

Giang Ngọc Tề vừa nghe xong, liền cười lạnh nói:

- Nào có cái gì quỷ sự, những lời nói náo loạn tinh thần như thế này, há có thể tin tưởng, nhất định là có người giả trò quỷ!

Nói xong, Giang Ngọc Tề quay đầu nói với gã thị vệ đầu lĩnh:

- Phái thêm nhiều người đi canh gác, tuần tra xung quanh phủ, nhất là mấy người canh cửa, các người tìm một địa phương bí mật nào đó theo dõi, nếu thực sự có người giả trò quỷ, vậy thì bắt lấy, nếu không phải người đang làm trò quỷ, lập tức điều tra rõ nguyên nhân!

Gã thị vệ đầu lĩnh vừa nghe, trong lòng phát khổ, sắc mặt lại không dám biểu hiện ra biểu tình gì, liền lên tiếng trả lời đáp:

- Rõ, tiểu nhân sẽ tăng số nhân thủ tuần tra!

Tuy rằng là buổi tối, tia sáng có chút không rõ, nhưng Giang Ngọc Tề là một người tâm tư kín đáo cẩn thận, cũng suy đoán được trong lòng thị vệ đầu lĩnh có thể đang oán hận, liền nói:

- Tuy rằng khổ cực một chút, thế nhưng nếu bắt được người giả trò quỷ, điều tra rõ nguyên nhân, tiền tiêu hàng tháng của các người sẽ được tăng lên gấp hai lần, còn có phần thưởng khác, được rồi, đều tản đi ngủ đi!

Sau khi nghe xong lời này, thị vệ đầu lĩnh liền phấn chấn tinh thần, liền nhanh chóng tập hợp thị vệ tuyên bố mệnh lệnh.

Lúc mọi người tản đi, Giang Thụ Viễn không có tâm tư đi ngủ, liền bảo Giang Ngọc Tề đến phòng chính mình ngồi xuống, nói:

- Ngọc Tề, việc này xác thực cổ quái, cháu nghĩ thế nào?

Giang Ngọc Tề cũng có chút nghĩ không ra đây rốt cuộc là có chuyện gì, thuận miệng nói:

- Ngày mai hài nhi sẽ tự mình kiểm tra hoàn cảnh xung quanh phủ cẩn thận, tam gia gia, ngày mai người còn phải lâm triều, tốt nhất nên nghỉ sớm một chút!

Giang Thụ Viễn thấy Giang Ngọc Tề đứng dậy rời khỏi, muốn nói lại thôi.

Giang Ngọc Tề lại ngồi xuống:

- Tam gia gia, người còn có tâm sự gì, không ngại nói ra?

Giang Thụ Viễn nói:

- Ngọc Tề, ta chung quy nghĩ Hoàng Môn đáp ứng chúng ta giết chết tên tiểu tử Đồ gia kia có chút không thích hợp, bọn họ tựa hồ đáp ứng quá sáng khoái rồi, hơn nữa vẫn không có tin tức truyền đến, có thể sinh biến hay không?

- Tam gia gia, bố cục kế hoạch dù sao cũng phải đi từng bước một, chúng ta nên để tâm tư vào chỗ khác, cứ kiên trì chờ đợi là được, chúng ta đã giao cho vị Lộ tiên sinh kia phương án kế hoạch bố trí, ngày hôm nay cũng mới chỉ thực thi sơ bộ, tin tưởng vài ngày tiếp theo là có kết quả rồi, nếu như có thể nghe được tin tức tiểu tử kia chết trước khi cháu đến Nam quân, vậy thì không cần nghi ngờ đó là tin tức khiến người ta phải phân chấn nhất!

Về mặt Giang Ngọc Tề tự tin nói.

Giang Thụ Viễn nhìn thần tình tự tin của Giang Ngọc Tề, tuy rằng vui mừng, thế nhưng vẫn nói:

- Ngọc Tề, tâm đề phòng không thể không có, hiện tại Hoàng Môn tuy rằng yếu thế trước Địa Môn, thế nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Giang thị chúng ta so với bọn họ cũng chỉ là con kiến, đối với bọn họ mà nói, chúng ta lúc nào cũng có thể trở thành đồ vứt đi, cháu phải rõ ràng một điểm này mới được!

- Uhm, hài nhi đã biết!

Giang Ngọc Tề suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Bất quá tam gia gia, vị tôn sư kia của cháu thân là trưởng lão Hoàng Môn, trong môn có một số việc, hẳn là sẽ tiết lộ một chút cùng cháu tham khảo, nếu việc này sư tôn chưa gửi thư tới nói rõ, vậy thì chúng ta lo lắng nhiều, đợi ngày mai hài nhi và Lộ tiên sinh gặp mặt liền biết được kết quả!

Nói xong, Giang Ngọc Tề cáo biệt rời đi, mà Giang Thụ Viễn nhìn bóng lưng Giang Ngọc Tề, có chút suy nghĩ:

”Hài tử, có đôi khi quá mức tự tin, cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, hy vọng cháu có thể mau chóng hiểu ra, cũng trưởng thành lên. Giang thị tương lai cần cháu chống đỡ.”

...

Sáng sớm ngày hôm sau.

Vân Thiên Hà chỉ ngủ hai ba canh giờ, lúc buổi sáng dậy, liền như long tinh hổ mãnh, tinh thần phấn chấn, tinh lực và thể lực hoàn toàn dồi dào, trước nay chưa từng có.

Thói quen này hẳn đã duy trì hơn một năm rồi, tuy rằng cũng không cần phải ngủ, thế nhưng hẳn lại rất thích thói quen sau khi tu luyện liền ngủ một lúc, điều này đối với dưỡng sinh mà nói có chỗ tốt tương đối lớn.

Ngoại trừ có tình huống đặc thù, chuyện đầu tiên sáng sớm mỗi ngày chính là tới sân luyện công hậu viên tu luyện hai canh giờ, đây là thói quen kiên trì.

Tu luyện ngoại công, mỗi ngày kiên trì không ngừng tiến hành rèn đúc, làm cho thân thể trở nên cứng rắn như sắt thép, xương cốt như cương, không chỉ làm tăng thêm sức mạnh công kích, hơn nữa bộ dẻo dai linh hoạt của thân thể cũng dần dần được đề cao.

Bộ công pháp tu luyện Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật này quả nhiên không hổ là công pháp luyện cốt cao giai, thế gian hiếm thấy, Vân Thiên Hà từ khi tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công trong Đồ Thị Tinh Kinh đề thăng cảnh giới tới Võ Sư cấp sáu liền có chút đình trệ không tiến, thế nhưng khi chuyển đổi tu luyện bộ Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật, rèn luyện được toàn bộ xương cốt trong cơ thể, liền cảm giác khác nhau rất rõ ràng.

Đây không phải là cảm thụ mang lại từ cảnh giới khác nhau, mà là sự chênh lệch giữa công pháp không trọn vẹn và một bộ công pháp cao minh trọn vẹn. Khi tu luyện bộ công pháp trung cấp chính giữa Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật cũng cố cơ sở, sau đó lại tiếp tục tu luyện bộ phận cao cấp Hàn Tinh Ngọc Cốt, liền có vẻ rất thuận buồm xuôi gió.

Tuy rằng hai thức tu luyện Hàn Tinh Ngọc Cốt vẫn như cũ mang tới cho cơ thể cảm giác đau đớn vô cùng, thế nhưng khi loại đau đớn này trở thành thói quen, sẽ không còn tiếp tục đau đớn nữa rồi.

Đau đớn cũng có thể vui vẻ!

Đánh xong mấy lần nhị thức Hàn Tinh Ngọc Cốt, cảm giác tinh linh chi khí và bạo viêm kinh khí qua lại kết hợp với nhau càng thêm chặt chẽ, hơn nữa hiệu quả cũng càng thêm tăng cao, loại kết hợp này làm cho nắm tay giống như pháo đồng, kinh khí bắn ra trở thành viên đạn bắn khỏi súng, cảm giác vô cùng kỳ diệu, luôn làm cơ thể nhiệt huyết sôi trào, hình như nhớ lại thời khắc qua lại trong mưa bom bão đạn, đạn pháo bay khắp bầu trời, nơi nơi đều là mùi thuốc súng.

Phạm là những chương ngại vật chống lại, một pháo bắn tới là có thể sấn đất bằng phẳng, mà loại tinh linh chi khí kết hợp với bạo viêm kinh khí sản sinh ra kinh khí biến dị, chỉ cần tu luyện tới hỏa hầu nhất định, nói vậy cũng có thể đạt tới loại hiệu quả tuyệt vời như trong tưởng tượng, trong lòng Vân Thiên Hà thâm huyền tưởng, cũng đang từng bước nỗ lực về mục tiêu này...

Sau khi tu luyện hai canh giờ, trời cũng sáng tỏ, Sử Trường Đức liền tiến vào hậu viên, hẳn cũng mới luyện công xong, Vân Thiên Hà biết thời gian tu luyện của Sử Trường Đức hầu như cùng một lúc so với bản thân mình.

Vân Thiên Hà thu công, trở lại phòng rửa mặt một phen, phải tới chỗ Vân Nương ăn điểm tâm, tâm sự với Vân Nương một hồi, khi lần thứ hai trở lại Linh Thiên Các, hai người Đồ Bát và Đồ Thất đã chờ đợi.

- Thiếu gia, đêm nay còn muốn làm chuyện kia sao?

Vân Thiên Hà vừa vào cửa, Đồ Thất liền trực tiếp hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Tối hôm qua Giang phủ hẳn là có một đêm không sống yên, nhưng việc này đồng thời cũng làm cho bọn họ cảnh giác chú ý, Giang Ngọc Tề nhất định sẽ an bài người nấp trong bóng tối bí mật quan sát, đêm nay các người có thể tiếp tục, bất quá phải chờ tới canh hai mới động thủ, khi đó người canh gác đã mệt mỏi, phương pháp các người có thể tự do biến hóa, nhưng phải nhớ kỹ một điểm, nghìn vạn lần chú ý không nên bị phát hiện hành tung!

- Rõ, thuộc hạ ghi nhớ!

Đồ Thất và Đồ Bát tuân mệnh, Vân Thiên Hà lại nói:

- Đồ Lục mấy ngày hôm nay điều tra tình hình Thiên Phong Hào có tiến triển gì hay không?

Đồ Thất nói:

- Thiếu gia, Đồ Lục đã nhiều ngày theo dõi hướng đi Thiên Phong Hào, tra ra bọn họ chế tạo một nhóm binh khí tại nhà, nhưng khi chế tạo ra đều phân phát tới những nơi bí ẩn, nhưng có thể biết được chuyển tới phương Bắc khá nhiều lần.

Vân Thiên Hà trầm ngâm nói:

- Thiên Phong Hào tại các nơi cũng không có Chú Kiếm Phường sao? Sao lại thống nhất chế tạo tại Kinh Thành, cũng không sợ dẫn sự chú ý của người khác, bọn họ muốn làm cái gì?

Sau đó ngẩng đầu nói:

- Để Đồ Lục tiếp tục đi tìm hiểu, việc này trước tiên không vội, chờ sau này có thời gian tiếp tục thu thập bọn họ, nếu như chúng ta đã đáp ứng báo thù giúp La gia trang, chung quy nên thực hiện hứa hẹn mới được.

Nhắc tới chuyện La gia trang, Vân Thiên Hà đột nhiên nhớ ra một chuyện, chờ khi Đồ Bát và Đồ Thất đều rời khỏi, liền đi tới chỗ La Gia Anh.

Đi tới nơi, chỉ nhìn thấy La Gia Anh cùng với mấy đệ tử La gia đang nhàn rỗi trò chuyện, cầm khoai lang khắc khuôn đúc, xung quanh có rất nhiều kiểu dáng khuôn đúc khác nhau, sắp sửa trở thành một buổi triển lãm binh khí nho nhỏ rồi.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà vào sân, La Gia Anh liền thô lỗ cười, ngừng tay lại nói:

- Hà thiếu gia, mấy ngày hôm nay huynh đệ chúng ta đều không có việc gì làm, rảnh rỗi trong phủ chung quy không được tự nhiên, người xem có thể an bài việc gì đó cho chúng ta làm, cho dù làm việc quét rác gì đó cũng được!

Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc nói:

- Lần trước không phải bảo các người làm các linh kiện bạo vũ liên nỗ hay sao?

146. Chương 146: Giang Gia Phiền Muộn

- Hà thiếu gia, những loại kỹ thuật về liên nỗ này, huynh đệ chúng tôi năm mười hai tuổi đã được học, sau khi ngài giao việc, không quá ba canh giờ chúng tôi đã làm xong rồi. Hay là tôi mang ra trực tiếp lắp ráp luôn ở đây cho ngài nhé!

- Không cần lắp ráp, tốt nhất hãy đem những thứ linh kiện này biến thành hình dáng cũ kỹ sắp hỏng, trông như đã được sử dụng qua từ rất lâu, các người hẳn là có thể làm được chứ?

Vân Thiên Hà cười nói.

- Cái này...

La Gia Anh nghe thấy yêu cầu có phần cổ quái, trầm ngâm một chút rồi liền gật đầu:

- Nếu như làm cho nó hoàn toàn mới, huynh đệ chúng tôi còn thấy dễ, nhưng nếu án theo yêu cầu của thiếu gia, có lẽ phải cần thêm chút thời gian!

- Không cần gấp. Thời gian này các người ở trong phủ, nếu những lúc rảnh rỗi cũng có thể luyện quyền cước công pháp, ta sẽ để Sử Trường Đức dạy cho các người công pháp tu luyện trong Đồ Thị Vô Kinh!

Vân Thiên Hà cười khẽ một tiếng rồi nói.

- A...Hà...Hà thiếu gia, thật...thật vậy sao?

La Gia Anh vừa nghe thấy có thể học được Đồ Thị Vô Kinh, vẻ mặt liền trở nên kích động, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, thần tình bốn người còn lại cũng đại ra, bộ dáng không thể nào tin nổi.

Ở Lợi Châu, những người bình dân bách tính, có ai là không muốn gia nhập võ đường Đồ thị để học tập công pháp trong Đồ Thị Vô Kinh. Nhưng dù có muốn cũng không có cơ hội, rất nhiều thanh thiếu niên đam mê võ nghệ thậm chí còn nghĩ sẽ vào Đồ phủ làm hạ nhân, cũng chỉ để tạo một cơ hội nhỏ nhoi để có thể được học tập võ kinh.

Ấy vậy mà hôm nay, cơ hội học tập Đồ Thị Vô Kinh từ trên trời rớt xuống, sao không khiến bọn họ mừng như điên chứ.

Vân Thiên Hà thấy mấy người kia vừa kích động vừa ngơ ngác, cười nhẹ nói:

- Cơ hội chỉ cấp cho những người chăm chỉ nỗ lực, sau này khi đã được an bài sự vụ có khả năng sẽ tương đối nặng nhọc, cũng có khả năng sẽ gặp nguy hiểm. So với việc cần người khác bảo vệ, không bằng nâng cao thực lực của chính mình. Cứ quyết định như vậy đi, bắt đầu từ sáng mai các người tới sân luyện công tu luyện cùng Sử Trường Đức, hẳn sẽ truyền thụ cho các người những công pháp này. Có được cơ hội, các người hãy nắm cho thật chắc.

- Vâng, tạ ơn Hà thiếu gia!

Đám người kích động sắc mặt đỏ bừng, đồng thanh hô lớn, đến mức ngay cả La Gia Chính xa xa cũng đều nghe thấy.

Trung thu qua đi.

Mấy ngày này, Vân Thiên Hà vẫn luôn ở trong phủ tu luyện, đối với bên ngoài đã tuyên bố thân thể không khỏe cần phải tĩnh dưỡng, cho nên hẳn cũng không bước ra khỏi cửa.

Bất quá trên dưới toàn bộ Bắc Hâu Phủ, liên tục vài ngày nay đều được ăn lươn.

Đám người trong Hầu phủ cũng không hiểu lắm, thiếu gia vì sao mấy ngày gần đây lại thích ăn lươn, nhưng dù sao bọn họ cũng được hưởng lộc ăn theo, tự nhiên là không hề oán hận, trái lại còn hi vọng thiếu gia đừng có chán nhanh quá, ăn thêm càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa sau khi Vân Thiên Hà chứng quả sự vụ trong phủ, đã làm rất nhiều điều chỉnh hợp lòng người, khiến cho trên dưới toàn bộ Đồ phủ mới mẻ hẳn lên, lộ rõ vẻ ấm áp vui vẻ, hàng ngày mọi người đều thấy thần thái sáng lạn, tinh thần phơi phới, làm việc càng có thêm động lực.

Toàn bộ Đồ phủ, quả thật là đã có một trung thu mỹ mãn!

Thế nhưng đối với Giang phủ mà nói, mấy ngày liên tiếp gần đây, bọn họ đã phải nếm rất nhiều đau khổ. Đến hiện tại, trên mặt mỗi người đều chứa vẻ mệt mỏi uể oải, thậm chí ngay cả đám thị vệ đứng gác ban ngày cũng đều có thể ngủ gật.

Tiếng đập cửa quái dị hàng đêm kia, phảng phất như là ác mộng, cũng giống như là ma quỷ, cứ quẩn riel trong lòng mỗi người!

Chỉ cần nửa đêm nghe thấy âm thanh như vậy là đám người Giang phủ đều giật mình tỉnh giấc, sau đó cũng vô pháp ngủ yên được nữa!

Tuy rằng Giang Thụ Viễn đã sai người dùng đủ loại biện pháp điều tra, thế nhưng mỗi khi có người thì không hề có chút động tĩnh gì, nhưng một khi không còn ai, tiếng đập cửa kỳ quái kia lại vang lên không ngớt. Giang Thụ Viễn mấy ngày này hầu như sắp hỏng mắt rồi, cả người gầy dộc, tinh thần cũng có vẻ sa sút đi nhiều.

Ngay cả Giang Ngọc Tề, mấy ngày nay phải chịu đựng cái loại không khí quái đản này, nhưng hắn lại vô kế khả thi, bị nó quấy nhiễu đến mức nổi trận lôi đình. Mặc dù hắn đã tra được nơi phát ra âm thanh cùng một vài vết máu có liên quan, thế nhưng thủy chung vẫn không bắt được kẻ giở trò quỷ, cũng không thể nào tra ra được vì sao những kẻ đó lại vẽ vết máu lên cửa của Giang phủ là có dụng ý gì.

Máu này hắn cũng đã cho người nghiên cứu qua, có một chút mùi, còn có cả một số mùi vị kỳ quái khác nữa, thêm cả mùi vị của phân và nước tiểu, cuối cùng cũng không thể nào phán đoán được đó là máu của động vật hay chim chóc. Máu này thực chất Vân Thiên Hà đã động tay chân qua rồi, bọn họ có thể tra ra mới là lạ.

Ngay cả Hắc Sát chiến sĩ của Giang thị mấy ngày nay cũng toàn thể xuất động, cảnh giới nghiêm ngặt, tuy rằng cũng có vài lần phát hiện ra bóng dáng đám người giở trò quỷ. Nhưng những kẻ này giống y như là u linh, cứ lóe lên liền biến mất, bọn họ căn bản không thể nào bắt được. Trái lại cả đêm phải tìm kiếm vất vả, cả đám tinh thần đều ủ rũ, chất đầy một bụng lửa giận.

Bọn hạ nhân trong phủ hơi biết một chút tin tức, toàn là đám người mê tín nên trong lòng bắt đầu khủng hoảng, vì sao mỗi đêm lại vang lên tiếp đập cửa quái dị, vì sao trên cửa lại toàn vết máu, mà thiếu gia cùng lão gia có điều tra thế nào cũng không ra, lẽ nào thực sự có quỷ...

Tin tức này đầu tiên từ miệng của một người nói ra, ngay sau đó liền lập tức truyền khắp phủ, toàn bộ Giang phủ rất nhanh đã bị bao trùm bởi một bầu không khí quỷ dị, nhân tâm hoảng loạn.

Mặc dù những xao động này đều bị Giang Ngọc Tề ngăn chặn, cũng đã phạt nặng những kẻ bịa đặt gây chuyện, nhưng hắn không tài nào đưa ra được giải thích hợp lý, trái lại càng khiến bầu không khí khủng hoảng càng thêm dày đặc.

Mà ngày Giang Ngọc Tề phải đi nhậm chức đã không còn xa, trong lòng hắn bắt đầu cuống lên, càng thêm cả phần hận. Tuy rằng đã từng nghĩ qua Vân Thiên Hà, thế nhưng hắn thủy chung không tìm được lý do thuyết phục để lý giải vì sao Vân Thiên Hà phải làm như vậy. Mục đích rốt cuộc là vì cái gì, lẽ nào chỉ là một trò đùa dai?

Mà cho dù có là trò đùa dai, cũng khiến cho hắn bó tay không có biện pháp, bởi vì hắn không hề có một chút căn cứ chính xác, vết máu trên cửa kia không nói lên được điều gì, Hắc Sát chiến sĩ đã phụng mệnh điều tra, nhưng cũng không tra ra được một chút đầu mối khả nghi.

Buồn bực hơn nữa chính là, mấy ngày nay Hắc Sát chiến sĩ có hành động, đã khiến cho nhiều phương thế lực chú ý, dẫn tới sự ngờ vực vô căn cứ, nếu như không giải quyết được việc này, phiền phức sẽ dẫn đến càng nhiều hơn.

Mấy ngày nay, Giang Ngọc Tề đã khuất nghen đến cực hạn, trong lòng hẩn kết luận có khả năng là do Vân Thiên Hà gây nên, quả thực muốn giết đến tận Bắc Hâu Phủ để giải trừ oán khí ngập trời.

Nhưng hẩn là một người thông minh, cho nên luôn bị lý trí lạnh lùng bình tĩnh ràng buộc, hẩn quả thực không có khả năng làm ra những hành động đó.

Toàn bộ Giang phủ, đã trải qua một trung thu phiên muộn không gì sánh được!

Trung thu qua đi, nhiệt độ của phương bắc cũng hạ xuống, nhưng tiết trời Đường kinh vẫn còn có chút oi bức như cũ, trời còn muốn đổ mưa.

Tiêu Dũng Tuấn ở lại Đường kinh một thời gian ngắn, sáng nay hẩn đã chuẩn bị từ biệt Hoàng đế để quay về Hải Châu.

Nhưng sáng sớm khi Hoàng đế triệu kiến, lại ở ngay trên Kim Loan Điện hướng hẩn cầu thân, tứ hôn An Bình công chúa cho hẩn, đám quần thần cũng ào ào tán thành. Tiêu Dũng Tuấn đã sớm có chuẩn bị, cho nên ở ngay trên đại điện cự tuyệt trước mặt Hoàng đế, khiến Hoàng đế ngạc nhiên ngơ ngác, quần thần sợ hãi.

Mà lý do Tiêu Dũng Tuấn cự tuyệt hôn nhân, chính là gia gia của hẩn Định Hải Vương đã hứa hôn cho hẩn, nếu phải kết hôn cùng công chúa thì sẽ bội ước, khiến cho Man quốc hải ngoại liên hợp dẫn binh xâm phạm, hơn nữa hiện tại song phương còn đang trong thời kỳ đàm phán, lại càng không thể đề cập tới chuyện cưới hỏi được.

Lời vừa nói ra, khiến cho toàn bộ quần thần triều đình nghị luận, rất nhiều người bán tín bán nghi, dù sao Định Hải Vương cũng độc đoán chuyên quyền, chỉ báo lên trên kết quả, chứ bọn họ căn bản không hề biết được tình thế hải cương biên cảnh rốt cuộc nghiêm trọng ra sao. Nếu thực sự có chuyện này mà nói, như vậy An Bình Công Chúa quả thực là không thể gả cho hẩn được.

Nhưng lời Hoàng đế đã nói ra, nếu muốn thay đổi còn cần có một bậc thang, vì vậy quần thần ào ào khởi tấu yêu cầu hoàng đế tạm thời thu hồi quyết định, đợi khi nào Hải Châu Định Hải Vương báo cáo lại rồi hãy nói tiếp. Hoàng đế lúc này mới thuận thang bước xuống miễn đi hôn sự.

Tiêu Dũng Tuấn cũng như nguyện mà thở phào nhẹ nhõm. Tâm tư trong lòng lúc này lại bay đến bên người một vị nữ tử, sau khi rời khỏi hoàng cung liền đi thẳng đến Bắc Hâu Phủ.

Vân Thiên Hà đã nhiều ngày không ra ngoài, chỉ phái vài gã Thiên Đồ chiến sĩ ở bên ngoài để tìm hiểu tin tức. Hẩn đang chờ, đang chờ một sự tình phát sinh ở thế giới ngầm.

Tuy rằng Vân Thiên Hà chưa bao giờ giao tiếp cùng một số thế lực hắc ám hoặc giả là bang phái tổ chức của thế giới ngầm, thế nhưng đối với hình hướng của bọn họ hẩn vẫn hiểu tương đối rõ. Những thế lực của thế giới ngầm này, đều có liên quan tới những thế lực tông môn.

Một số thị vệ cao cấp của Đồ phủ, hiện nay cũng đang nằm vùng trong một vài bang phái thế lực của thế giới ngầm, người liên lạc trực tiếp cùng bọn họ chính là Thiên Đồ chiến sĩ dịch dung cải trang - Đồ Ngũ.

Gần trưa, Vân Thiên Hà ở phía sau hậu viên tu luyện một hồi, luyện qua Phá Thiên Tam Thức mấy lần. Lúc này Sử Trường Đức đi tới trên tay có cầm một phong thư nói:

- Thiếu gia, Đồ Ngũ có tin tức truyền đến!

Thần sắc Vân Thiên Hà có chút phấn chấn, sau khi ngừng lại, bèn tiến lên nhận thư rồi lập tức mở ra.

Trên thư, Đồ Ngũ đã dùng mật mã của tổ chức Viêm Hoàng viết ra ba sự kiện, hai sự kiện khác không quan trọng lắm, điều khiến Vân Thiên Hà quan tâm nhất chính là, trong thế giới ngầm giữa hai thế lực tên là "Thốn Bang" và "Tịch Thu Bang", ngày hôm qua đã xảy ra giao chiến bí mật. Thốn Bang tuy rằng thế lớn, nhưng Tịch Thu Bang ra tay mau lẹ, đánh cho Thốn Bang trở tay không kịp, tổn thất thảm trọng, đồng

thời nghe đồn còn bị mất đi một kiện đồ vật. Hiện nay bên trong Thốn Bang đã có một cỗ lực lượng thần bí tham gia, chuẩn bị phản công, mà các thế lực khác cũng đã bắt đầu rục rịch, tất cả đều vì tìm đồ vật kia.

Vân Thiên Hà xem xong thư, tuy rằng nội dung trong thư chỉ có bấy nhiêu, thế nhưng hắn cũng đại khái nắm rõ được chân tướng.

Mấy ngày trở lại đây, hắn để Vân Tường ở trên trời chặn bắt Tuyết Cáp truyền tin, lấy được không ít mật tin. Cơ chế bảo mật của những mật mã này trong mắt hắn cũng không tính là cao minh. Hắn kết hợp những nội dung mật mã lộn xộn, cộng thêm cử Đồ Ngũ bí mật đi kiểm chứng điều tra, thông qua tin tức gửi trở về, cũng có thể lý giải ra được nội dung chân thực của những mật thư này.

Nếu như hắn không nắm được chắc chắn, cũng sẽ không viết một phong thư để Đỗ Chi Lương giao cho Xuân Vũ Lâu, giúp hắn đòi về yêu bội cùng giấy tờ chứng nhận.

Hiện tại Thốn Bang cùng với Tịch Thu Bang nếu tiếp tục đánh nhau, những thế lực khác cũng cuốn vào trong đó, chắc chắn sẽ không tránh khỏi một hồi sóng máu. Chính mình cũng phải thừa dịp mà thi triển chút tiểu xảo, làm vài chuyện đục nước béo cò.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Hà không khỏi cười khê.

Lúc này Xuân Hương chạy tới hậu viên bẩm báo:

- Thiếu gia, Trịnh quản gia sai tôi tới bẩm báo, ngoài phủ có một vị công tử xưng họ Tiêu dẫn theo hai người tới bái phỏng, Trịnh quản gia đã dẫn người tới phòng khách ở tiền viện, mời thiếu gia định đoạt!

147. Chương 147: Đấu Rượu.

Vân Thiên Hà hơi trầm tư, sau đó liền quay sang nói với Sử Trường Đức:

- A Lai, người đi lấy một vò rượu mà ta mới nhượng hai ngày trước, cộng thêm hai vò vẫn còn giữ lại từ lần đầu mang ra đây, ta muốn chiêu đãi vị bằng hữu mới này một chút, ha ha!

Sử Trường Đức thấy dáng tươi cười của Vân Thiên Hà liền biết ngay hắn có âm mưu đối phó với lão nhân kia, mỉm cười hiểu ý rồi lập tức chạy đi.

Đi tới phòng khách, chỉ thấy Tiêu Dũng Tuấn đang ngồi trong đó, thần tình tựa hồ có phần bất rứt. Còn Lâm lão đầu kia chấp hai tay phía sau, đi qua đi lại trong đại sảnh, dường như đang suy tính kế hoạch gì đó. Về phần vị Lâm sư muội thì chẳng khác nào một khối hàn băng vạn năm bất biến, ngồi ở bên cạnh Tiêu Dũng Tuấn, nhưng tĩnh lặng đến mức khiến người khác không cảm nhận thấy sự tồn tại của nàng, quả thực là một tổ hợp vô cùng kỳ quái.

Thấy Vân Thiên Hà đi ra, lúc này Tiêu Dũng Tuấn vội vàng đứng dậy, chấp tay thi lễ nói:

- Mạo muội tới quấy rầy Thiên Hà huynh đệ, thực có chỗ đường đột, mong huynh đệ thứ lỗi!

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn qua Lâm lão đầu, thấy lão ta sắc mặt bất thiện, ánh mắt nhìn mình lom lom như hai mũi dùi, dường như muốn nhìn thấu xem rốt cuộc mình ra làm sao, chẳng qua càng nhìn, thần sắc trên mặt lão lại càng hiểu kỳ khó chịu được.

Không để ý đến lão đầu này, Vân Thiên Hà ôm quyền trả lời:

- Tiêu huynh hà tất phải khách khí như vậy, ta và huynh cũng coi như hợp ý, thực khó có được Tiêu huynh không chê鄙 phũ đơn sơ mà đại giá quang lâm!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền cảm thấy một luồng ánh mắt băng hàn cừu hận phóng tới, không khỏi nhìn sang Lâm sư muội bên cạnh, thấy nàng có ý muốn động thủ, nhưng sau khi Tiêu Dũng Tuấn liếc mắt nhìn đành cần môi chịu đựng, nhưng ánh mắt nàng chẳng khác nào lưỡi đao, cứ lướt qua lướt lại trên người hắn, ít nhất cũng phải hơn nghìn đao.

Chờ sau khi nha hoàn mang trà lên, Vân Thiên Hà liền ngồi ghế chủ tọa, nói:

- Tiêu huynh hôm nay thể nào lại rảnh rỗi tới thăm tiểu đệ?

Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Hôm qua hướng Hoàng thượng dâng tấu, chuẩn bị khởi hành quay về Hải Châu, nên cũng nghĩ phải đến bái phỏng Thiên Hà huynh đệ một chút, thuận tiện từ biệt luôn!

- A, ra là thế, vậy để tiểu đệ làm chủ, mở một bàn tiệc đưa tiễn Tiêu huynh. Hiện giờ đã đến trưa, nếu như Tiêu huynh không chê, vậy xin di giá đến hàn xá của tiểu đệ, tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn rượu ngon để chúng ta tâm sự, ý Tiêu huynh thế nào?

Vân Thiên Hà nói.

Về mặt Lâm lão đầu tỏ ra không có ý kiến, mục đích chủ yếu của lão tới đây chính là muốn nghiên cứu tiểu tử này một chút, hôm nay đã biết được hang ổ của hắn, sao còn sợ hắn bay đi mất kia chứ?

Lâm sư muội tựa hồ muốn cự tuyệt, nhưng Tiêu Dũng Tuấn lại ôm quyền nói:

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, xin nghe theo Thiên Hà huynh đệ!

- Mời!

Vân Thiên Hà đứng dậy dẫn đường, tiện thể nói với nha hoàn:

- Thu Hương, người vào nhà bếp giao phó một chút, chuẩn bị đồ ăn ở Linh Thiên Các. Đông Hương, người đi báo một tiếng với Lão thái thái và phu nhân ta có bằng hữu đến, sẽ không ăn cơm cùng họ được!

Hai nha hoàn cúi chào rồi lập tức rời đi, Vân Thiên Hà dẫn Tiêu Dũng Tuấn đi dạo thưởng ngoạn bên trong phủ.

Lần này Tiêu Dũng Tuấn tới Đồ phủ, kỳ thực còn có chút tâm tư khác, khi theo Vân Thiên Hà đi dạo, thỉnh thoảng vẫn ngó nghiêng qua các sương phòng, bộ dạng giống như là đang tìm người.

Vân Thiên Hà để ý thấy vậy, cũng không muốn nói ra, chỉ âm thầm cười trong bụng, nhưng khi quay mặt đi nơi khác liền chạm phải ánh mắt như hàn đao của Lâm sư muội, vì vậy đành phải quay đi tiếp, lại chạm phải ánh mắt đang chăm chú quan sát nghiên cứu của Lâm lão đầu, trong lòng cảm thấy thực cổ quái, không khỏi lấy tay sờ sờ mũi.

Đi dạo trong phủ chừng thời gian một nén hương, sau khi đi tới Linh Thiên Các, Vân Thiên Hà dẫn ba người tới ngồi bên trong đình viện, chỉ thấy trong đình viện đã chuẩn bị sẵn vài món ăn tinh mỹ, một ấm trà, còn có hai vò rượu, Xuân Hương cùng Hạ Hương đang một bên.

Lâm lão đầu cũng không khách khí, vừa ngồi xuống đã bóc ngay một củ lạc, ném một hột vào mồm, nhai nhóp nhép. Sau khi Xuân Hương tiến lên rót rượu, lão đầu liền bưng lên uống luôn.

Thế nhưng khi rượu tới bên mép, lão đầu bất chợt ngừng lại, đưa mũi lại gần dùng sức ngửi ngửi, sau đó hai mắt như phát ra ánh sáng, giữa đầu uống ực một hơi cạn sạch chén rượu, đồng thời không ngừng tắc lưỡi, nhin không được khen lớn:

- Ngon! Ái chà, rót, mau rót!

Xuân Hương khẽ mỉm cười, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, sau đó tiếp tục rót đầy rượu cho lão đầu, lúc này Hạ Hương cũng cầm lấy một vò rượu, tiến đến phía khác rót ra, Vân Thiên Hà cầm chén rượu lên nói:

- Tiêu huynh, bỉ phủ cơm canh đậm bạc, duy có rượu này tự nhận là nhất phẩm, mời!

Tiêu Dũng Tuấn thấy vẻ thỏa mãn khi uống rượu của Lâm lão đầu, hơn nữa ngửi được mùi rượu, trong lòng cũng có phần máy động. Nghe thấy Vân Thiên Hà nói vậy liền bưng chén rượu lên ra hiệu, trước tiên phẩm qua một hơi, cũng không khỏi hai mắt sáng ngời, liền trực tiếp uống một hơi cạn sạch, vừa đặt cốc xuống liền nói:

- Quả nhiên là rượu ngon, Thiên Hà huynh đệ, không biết rượu này là rượu gì?

Sau khi Hạ Hương tiếp tục rót đầy rượu, Vân Thiên Hà cười nói:

- Khiến Tiêu huynh chê cười rồi, rượu này tên Nhị Oa Đầu, tiểu đệ tự mình nghịch ngợm nhuộm ra!

Lâm lão đầu vừa nghe lời này, suýt nữa phun cả rượu ra ngoài, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà đến nửa ngày mới nói:

- Tiểu tử, đừng nghĩ có thể lừa được lão phu, rượu này nếu như do người nhường chế, vì sao lão phu uống vào lại thấy trong đó có một chút vị đạo tinh thuần của Thanh An Tửu hả?

- Vậy tiền bối uống xong không nhận thấy trong rượu này có gì bất đồng sao?

Vân Thiên Hà cười hỏi một câu.

- Ách, cái này...

Lâm lão đầu đang lúc uống hứng chí, cũng không cả thêm phẩm rượu, khi nghe hỏi, mặt không khỏi nóng lên, vội vàng trừng mắt nhìn Xuân Hương bên cạnh nói:

- Tiểu nha đầu, mau rót rượu, để lão phu phẩm lại!

Xuân Hương rót đầy rượu xong, Lâm lão đầu liền bưng lên phẩm rượu, chặc lưỡi nói:

- À, so ra không giống với Thanh An Tửu phổ thông, rượu này vị đậm mà hương thuần, uống vào trong bụng cảm giác như lửa đốt, khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái, bên trong như được dung hợp với tinh hoa của ngũ cốc, nhất định là dùng men của Thanh An Tửu nhường ra...

- Không sai, rượu này quả thực là ta dùng men rượu Thanh An thí nghiệm nhường ra!

Vân Thiên Hà gật đầu, Lâm lão đầu vẻ mặt đắc ý nói:

- Chính thế, phàm là danh tửu trong thiên hạ, còn chưa có loại nào mà lão phu phẩm không ra!

Vân Thiên Hà trong lòng khê động, nói:

- À, văn bối vẫn còn có một loại rượu khác, không biết tiền bối có thể phẩm ra hay không?

Lâm lão đầu trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Phẩm rượu là chuyện nhỏ, nếu như lão phu phẩm ra được, tiểu tử người phải nói cho lão phu biết vì sao không nhìn thấu được bí mật của người!

Vân Thiên Hà cười nói:

- Vậy nếu như tiền bối không phẩm được?

Lâm lão đầu vừa nghe thấy vậy liền trừng mắt, không phục nói:

- Nói vậy, không có rượu nào lão phu không phẩm được, nếu như lão phu phẩm không được, thì...thì...thì phẩm đến khi nào ra mới thôi, mau mang rượu tới!

Vân Thiên Hà lại lắc đầu:

- Dù sao cũng phải cho một thời hạn chứ, nếu như ngài một ngày không phẩm ra được, chẳng lẽ lại phẩm một tháng, phẩm một năm?

Lâm lão đầu vừa nghe lời này, liền tức giận nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên chỉ vào mũi Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, người dám coi thường lão phu, nếu lão phu không phẩm ra được loại rượu này, lúc ấy tùy người xử trí, như thế người thỏa mãn chưa?

Nghe được lời ấy, Vân Thiên Hà nở nụ cười y chang tiểu hồ ly, đánh mắt về phía Sử Trường Đức đứng bên cạnh, Sử Trường Đức liền chạy trở về phòng, chỉ chốc lát đã bưng đến một cái bình.

Trong sát na cái bình kia mở ra, hương thơm nồng nàn tứ phía, Lâm lão đầu dùng mũi hít mạnh, nháy mắt khi hít vào liền đỏ ra như tượng đá.

Ngay cả Tiêu Dũng Tuấn khi ngửi thấy mùi rượu này cũng không khỏi bị hấp dẫn thật lớn. Rượu này chỉ ngửi hương, mọi người đã gần say. Lâm sư muội ngồi bên cạnh mặt mày lạnh tanh, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, đôi mắt trừng trừng nhìn vào bình rượu, phảng phất như nó chính là cừu địch sinh tử của nàng.

Lâm lão đầu ngồi dại ra lúc lâu, trong phổi dường như chỉ toàn hương rượu, vẫn còn đang lâng lâng chưa tỉnh lại, cũng quên mất là phải phẩm rượu!

Lúc này Sử Trường Đức cầm tới một cái chén lớn, chỉ nghe cạch một tiếng, khi chiếc chén đặt lên bàn sinh ra tiếng động, Lâm lão đầu mới lấy lại được tinh thần, khẩn trương đoạt lấy chiếc chén, quát lên:

- Mau, mau, mau rót cho lão phu...cái gì, sao có một tí như thế, người sắp thành ăn mày rồi hả, rót đầy một chén lớn nhanh lên!

Sử Trường Đức rót cho Lâm lão đầu một chén rượu đầy, Lâm lão đầu liền bưng lên trước mũi hít một hơi thật sâu, sau đó uống liền một ngụm. Chỉ là một ngụm như thế, nhất thời Lâm lão đầu có cảm giác lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, trong cơ thể phảng phất như có một đoàn liệt hỏa hùng hực thiêu đốt, khiến toàn thân như muốn tan ra, cảm giác tuyệt vời như vậy, sớm đã khiến lão quên khuấy đi chuyện phẩm rượu rồi.

- Không được!

Lâm lão đầu chủ chung tay không rời khỏi chén, ngửa cổ lên uống ừng ực, càng uống càng thấy đã nghiền, càng uống lại càng muốn uống, một chén rượu lớn cứ như vậy bị lão một hơi cạn sạch. Nhưng dường như vẫn chưa thấy đủ, lại tiếp tục đưa chén ra nói:

- Rót, mau rót...

Sử Trường Đức liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà gật đầu, Sử Trường Đức lại rót cho Lâm lão đầu một chén lớn.

Chén này sau khi uống hết, Lâm lão đầu trên mặt đã nổi lên một tầng ửng hồng, hai mắt đã có chút mông lung lơ đãng, vẫn còn tiếp tục muốn uống, Vân Thiên Hà liền chớp lấy thời cơ ngăn cản:

- Tiền bối, đã từng phẩm qua rượu này hay chưa?

- Uống quá ngon, quá sáng khoái, quá đã nghiền, thực là tiên nương, thực là thần phẩm!

Lâm lão đầu dường như không nghe thấy lời Vân Thiên Hà nói, trong miệng vẫn lẩm bẩm, hai mắt vẫn lơ đãng mông lung, bất quá dường như lão nghĩ tới điều gì đó, lập tức tỉnh táo lại:

- Tiểu tử, người vừa mới nói cái gì?

- Tiền bối chỉ một mực uống, e rằng không phẩm ra được rượu này phải không?

Vân Thiên Hà híp mắt cười nói.

- Ai...ai nói không phẩm được, rượu này...ách...

Lâm lão đầu lấp bắp, muốn mở miệng cãi, nhưng môi run run nửa ngày cũng không nói được lý do nào, thấy trong chén vẫn còn thừa một chút rượu, liền lập tức ngửa cổ uống cạn, tinh tế phẩm, nhưng vẫn như cũ không mở miệng nói được, trái lại dẫn ra cơn sâu rượu trong bụng rục rịch làm loạn, cuối cùng lão đầu quýnh lên, lại muốn một chén nữa, chậm chậm uống, nhưng cứ uống rồi lại uống, uống hết ngụm này đến ngụm khác, cuối cùng chẳng quản việc phẩm rượu ra sau đầu.

Mãi cho đến khi uống cạn sáu chén lớn, nhưng vẫn chưa phẩm ra được, Lâm lão đầu đã có chút nghiêng ngả lão đảo. Khi Vân Thiên Hà hỏi lần thứ hai, Lâm lão đầu vẫn như cũ không nói được gì, lại không muốn bị thua một thằng nhóc, trong lòng bắt đầu quýnh lên, tửu ý trào dâng, huych một tiếng ngã vật ra đất bất tỉnh nhân sự, ngáy khò khò ngủ luôn tại chỗ!

Vân Thiên Hà cười cười, thầm nghĩ, rượu này ít nhất cũng phải hơn bảy mươi độ, uống hết sáu chén lớn, dù cho người có tu vi Tông Sư vẫn bị gục như thường, không gục mới là lạ.

Gọi người đem Lâm lão đầu diu vào phòng nghỉ, Lâm sư muội hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà vài lần rồi cũng rời đi theo. Khi chỉ còn lại hai người Tiêu Dung Tuấn cùng Vân Thiên Hà, Tiêu Dung Tuấn đột nhiên đỏ mặt, có chút nhẩn nhơ nói:

- Thiên Hà huynh đệ, trong phủ của người đã từng có một vị...một vị...cô nương!

148. Chương 148: Cung Phụng.

- Tiêu huynh, trong phủ ta có rất nhiều cô nương, bên cạnh chúng ta không phải có hai tiểu cô nương xinh đẹp đang đứng đó sao, không biết Tiêu huynh nói là vị nào?

Vân Thiên Hà cười nói.

Nghe thấy vậy, Tiêu Dũng Tuấn cảm thấy trên mặt nóng lên, không biết phải mở miệng thế nào, do dự nửa ngày mới nói:

- Thiên Hà huynh đệ có thể cho những người khác lui ra được không?

- Xuân Hương, Hạ Hương, các người lui xuống trước đi!

Sau khi Xuân Hương cùng Hạ Hương cười cười lui xuống, lúc nào Tiêu Dũng Tuấn mới cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, vì vậy liền kể lại tình cảnh gặp gỡ ở Lợi Châu, sau này lại ngày nhớ đêm mong, đau khổ tìm kiếm không ra tung tích vị cô nương kia, một lần ra cho Vân Thiên Hà nghe, đồng thời cũng dò hỏi xem trong Bắc Hầu Phủ có cô nương nào như vậy hay không.

Vân Thiên Hà sau khi nghe xong, đầu tiên là cả kinh, sau đó thì cố gắng nín cười, quả thực là nhịn không được, nhưng may mắn hắn định lực phi thường, lúc này cơ mặt chỉ hơi giật giật. Tiêu Dũng Tuấn thấy vậy bèn nói:

- Khiến Thiên Hà huynh đệ chê cười rồi!

Nghe thấy thế, Vân Thiên Hà cũng không còn ý cười, nhìn Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Tiêu huynh, huynh đối với nữ tử kia nhất kiến chung tình sao?

Tiêu Dũng Tuấn suy nghĩ một chút, cũng thẳng thắn nói:

- Chung quy không thể coi là nhất kiến chung tình, thế nhưng nữ tử kia để lại cho ta ấn tượng vô cùng sâu sắc, rất đặc biệt, quả thực muốn gặp lại nàng một lần, ánh mắt của nàng cùng với Thiên Hà huynh đệ rất giống nhau, trong sáng như sao trời, chẳng lẽ lại là tỷ muội của Thiên Hà huynh đệ?

Tiêu Dũng Tuấn đột nhiên nhìn Vân Thiên Hà, có chút kinh ngạc hỏi.

Biểu tình của Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Tiêu huynh, nếu đã làm bằng hữu, ta cũng không muốn lừa dối huynh, nhưng chỉ sợ nói ra sẽ khiến Tiêu huynh thương tâm!

Tiêu Dũng Tuấn ngẩn ra, trong lòng cũng trở nên thấp thỏm bất an, nói:

- Lẽ nào thực sự là tỷ muội của người, lẽ nào nàng đã...

Nói đến đây, Tiêu Dũng Tuấn ngừng lại không dám nói thêm gì nữa, hắn rất sợ tin tức nhận được lại là tin dữ.

Vân Thiên Hà trợn mắt nhìn Tiêu Dũng Tuấn, cuối cùng vẫn nói thật:

- Tiêu huynh, lần trước ở Lợi Châu, khi các người theo dõi ta, ta đi vào một cửa hàng bán sơn phấn, các người sau đó cũng không tìm thấy bóng dáng ta. Kỳ thực, cô gái sau đó đi ra mà người gặp phải chính là do tiểu đệ hóa trang, thực không nghĩ lại tạo thành phiền phức lớn cho Tiêu huynh như vậy, mong Tiêu huynh tha thứ!

- A!

Tiêu Dũng Tuấn khó kìm được kinh ngạc trong lòng, sợ đến ngây người.

Lúc này trong lòng Tiêu Dũng Tuấn vô cùng tiếc nuối, vô cùng kinh ngạc, tựa như bị tạt cho một chậu nước lạnh, thật là lạnh.

Hắn cảm thấy xấu hổ vạn phần, không nghĩ tới lại là mình tự đa tình, cái cảm giác từ trên thiên đường rơi xuống vực sâu địa ngục, rồi lại từ vực sâu địa ngục bị lôi trở về hiện thực, khiến cho hắn nhất thời không

nói được lời nào, hần dĩ nhiên lại vì một nữ tử hư vô mờ ảo, căn bản không hề tồn tại mà thương nhớ lâu đến vậy!

Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên lại hỏi:

- Tiêu huynh, chân tướng sự thực ngươi đã biết, vậy bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi không biết rằng sự muội ngươi đối với ngươi có tình ý sao, nàng luôn ở bên cạnh ngươi là vì sao. Trong lòng ngươi đã từng nghĩ tới, nếu quả thực có tồn tại một nữ tử giống như ngươi tưởng tượng, vậy sau khi ngươi gặp nàng thì sẽ thế nào, đối với sự muội ngươi thì sao?

Một loạt những câu hỏi liên tiếp này, lại một lần nữa khiến Tiêu Dũng Tuấn ngây dại!

Cùng lúc đó, trong phòng nghỉ.

Lâm Nhược Hi ngồi ở đầu giường nơi Lâm lão đầu đang mê man, nước mắt không ngừng rơi như mưa, trong miệng lẩm bẩm:

- Gia gia, lẽ nào thực sự không tìm được phương pháp giải trừ hàn âm nữ thể này sao, con nên làm thế nào bây giờ?

Lúc này, Lâm lão đầu đột nhiên ngồi dậy, trên mặt mặc dù vẫn mang theo vẻ ửng đỏ, nhưng thần tình vô cùng tỉnh táo, nói;

- Hi nhi, gia gia có biện pháp!

- A, gia gia, không phải người say sao?

Lâm Nhược Hi nghe thấy thế, vừa mừng vừa sợ, vội vàng nắm lấy cánh tay Lâm lão đầu, giống như tìm thấy được cọng cỏ cứu mạng;

- Biện pháp gì?

Lâm lão đầu nhìn Lâm Nhược Hi, thần sắc có chút khó khăn nói:

- Ta phát hiện ra, loại rượu tiểu tử kia nhượng chế, mặc dù không thể nào chữa được hết, nhưng cũng có thể giảm bớt được phần nào khí hàn âm trong cơ thể con. Thế nhưng gia gia sao có thể để con uống liệt tửu như vậy, Tuấn nhi tính tình lương thiện, sẽ dễ dàng bỏ qua, nhưng lão vương gia sao có thể để cháu mình lấy một cô vợ tửu quỷ được, cho dù về sau các người có thể ở cùng nhau, cũng không có được khả năng sinh con đường cái.

- Chỉ cần có thể ở một chỗ cùng sư huynh, con cam nguyện làm thiếp.

Lâm Nhược Hi cắn răng nói.

Lâm lão đầu lắc đầu nói:

- Hi nhi, biết vì sao gia gia một mực dây dưa với tiểu tử kia, muốn biết được bí mật trên người hần hay không? Bởi vì từ khi ở Lợi Châu gia gia đã phát hiện ra, trên người tiểu tử này có một cỗ khí tức tự nhiên khác hẳn người thường, vô cùng tinh thuần, thế nhưng sau này tới kinh thành, ta lại không thể nhìn thấu được hần nữa. Gia gia vô cùng sốt ruột, bởi vì chung quy gia gia vẫn luôn cảm thấy, có thể cỗ khí tức này trong cơ thể hần, mới chính là liều thuốc tốt nhất để giúp con hóa giải âm hàn nữ thể.

- Nhưng con hận không thể giết chết cái tên ghê tởm này, tuy rằng không khẳng định được có phải là hần hay không, nhưng con có trực giác, sư huynh vẫn luôn nói nữ nhân kia có đôi mắt như ánh sao, nhưng nhìn ánh mắt của gã gia hỏa này, con tin chắc tuyệt đối chính là hần chứ không phải là tỷ muội gì của hần cả.

Lâm lão đầu nói:

- Hi nhi, chân tướng sự thực cuối cùng Tuấn nhi cũng sẽ biết, ta nghĩ ngày hôm nay có thể hần sẽ đạt được kết quả, nhưng việc này cũng không quan trọng, mà trọng yếu là, mấy năm nay gia gia đưa con đi khắp thiên hạ, cái gì linh căn dị thảo, linh thú huyền đan cũng đều đã thử qua, thủy chung vẫn chưa tìm được phương pháp. Nhưng từ sau khi gặp tiểu tử này, phát hiện ra sự dị thường của hần, gia gia luôn có một loại trực giác, hần chính là người có thể giúp con thoát khỏi nỗi khổ của hàn âm nữ thể!

Lâm Nhược Hi có chút tức giận nói:

- Chẳng lẽ muốn con gả cho gã gia hỏa kia sao, nếu vậy con thà chết còn hơn.
- Đứa nhỏ đó. Ta chỉ bảo là để hắn thử chữa trị cho con, chứ đâu có nói con phải gả cho hắn!

Nói đến đây Lâm lão đầu nhất thời do dự, nói:

- Chẳng qua khi thử nghiệm, cũng không khỏi phải động chạm da thịt.

Nghe xong lời này, Lâm Nhược Hi giãy nảy lên:

- Con không cần hắn chữa, con không cho hắn động vào cơ thể con, dù chỉ nhìn một cái cũng không được!
- Nếu con không để gia gia tìm hắn nhờ chữa trị, như vậy con cùng Tuấn nhi, vĩnh viễn không có cơ hội. Nó vẫn luôn coi con như muối muối, không đành lòng làm tổn thương con, nhưng nếu con không trị cho tốt, không để nó thấy được tấm lòng của con thì sao nó biết con có tình ý với nó đây!

Lâm Nhược Hi nhất thời cắn môi ngơ ngác, nước mắt lại chảy dài.

Lâm Cận Hiên nói:

- Hải tử, gia gia không đành lòng thấy con cứ một thời gian lại phải chịu thống khổ của hàn băng phế thể, mỗi một lần phát tác con sẽ bị rút đi mấy năm tuổi thọ, chẳng lẽ con bắt gia gia chứng kiến con đi trước ta hay sao? Có cơ hội thì phải nắm thật chắc, con yêu thích Tuấn nhi, gia gia cũng hi vọng con có thể ở cùng với nó. Con chịu đựng khổ cực nhất thời để đánh đổi lấy hạnh phúc tương lai, đó cũng là đáng giá!
- Nhưng gã kia, hắn...hắn sẽ chữa cho con sao?

Lâm Nhược Hi hơi mềm lòng, bắt đầu có chút dao động.

Lâm Cận Hiên nói:

- Chỉ cần hắn bằng lòng cứu chữa cho con, gia gia dù làm nô phò, hay là phải dâng lên cái mạng già này cũng không tiếc!
- Gia gia!

Lâm Nhược Hi lập tức lao vào lòng Lâm Cận Hiên òa khóc.

Trong đình rất yên tĩnh trầm mặc.

Vân Thiên Hà rót một chén trà, chậm rãi nhấp nháp. Mà Tiêu Dũng Tuấn vẫn cứ ngây ra, không biết trong lòng đang suy nghĩ những gì.

Qua một lúc lâu sau.

Bỗng nhiên...

Tiêu Dũng Tuấn đứng dậy, đi tới trước mặt Vân Thiên Hà trịnh trọng thi lễ nói:

- Thiên Hà huynh đệ, người một lời đánh thức người trong mộng, việc ngày hôm nay, tại hạ xin thụ giáo!

Vân Thiên Hà không ngăn cản, cũng coi như không thấy, nói:

- Tiêu huynh, giữa hai bên chỉ là khúc mắc do hiểu lầm tạo nên, Tiêu huynh có tấm lòng như thế, không vì hiềm khích lúc trước, nhắc lên được, hạ xuống được, hơn nữa còn có thể giải trừ nỗi căm ghét của sự muội đối với tiểu đệ, đương nhiên ta hi vọng có thể kết giao với một vị bằng hữu như người!
- Thiên Hà huynh cũng là người ngay thẳng chính trực, rất đáng kết giao, ngu huynh xin cạn chén rượu này, để những hiểu lầm cùng ảo tưởng trước kia, đều tiêu tan thành mây khói!

Nói xong, Tiêu Dũng Tuấn cùng Vân Thiên Hà cạn chén, ngửa đầu một hơi uống cạn, hào khí trong đó một lời không kể hết.

Đúng lúc này, Lâm lão đầu mang theo Lâm sư muội hướng phía đình đi tới, Vân Thiên Hà vừa quay đầu nhìn thấy, thiếu chút nữa phun cả rượu ra, lão nhân này sao có thể tỉnh nhanh vậy chứ?

Khi hắn còn chưa phản ứng trở lại, Lâm Nhược Hi đã bước lên trước thi lễ, cắn răng nói:

- Trước đây có nhiều mạo phạm, xin lỗi!

Ngay cả Tiêu Dũng Tuấn cũng thấy vô cùng kinh ngạc, Lâm lão đầu đi tới ngồi xuống, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nghiêm nghị nói:

- Tiểu tử, lão phu sẽ nói thật với ngươi sự việc lần trước ở Lợi Châu.

Lâm lão đem toàn bộ chân tướng sự việc, còn cả chuyện của Lâm Nhược Hi kể lại cho Vân Thiên Hà một lần.

Vân Thiên Hà nghe xong những lời này, vừa kinh ngạc lại vừa nghi hoặc, lão nhân này say một lần đường như biến thành một người khác vậy. Nhưng khiến hắn khiếp sợ chính là, lão lại có thể thấy được cổ tình linh chi khí trên người hắn, rồi còn tìm kiếm hắn khắp nơi, rốt cuộc mục đích cuối cùng của lão là gì?

Sau khi nghĩ tới hàn âm chi thể của Lâm Nhược Hi, nghiền ngẫm một hồi liền hiểu rõ, Vân Thiên Hà nói:

- Ý tiên bối là, để ta trừ đi khí hàn âm của vị Lâm sư muội này?

Lâm lão đầu trong lòng vô cùng kinh ngạc, lão còn chưa biết phải mở lời thế nào, đã bị thằng nhóc này đoán trúng tâm tư, liền gật đầu nói:

- Lão phu hôm nay đơn giản là đưa cái mặt dày này ra, chỉ cần ngươi có thể trừ đi khí hàn âm trong cơ thể Hi nhi, tính mệnh lão phu chính là của ngươi!

Trong lòng Tiêu Dũng Tuấn cực kỳ khiếp sợ, hết nhìn Lâm Nhược Hi rồi nhìn Lâm lão đầu, sau lại quay sang Vân Thiên Hà mấp máy miệng, nhưng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên cười nói:

- Nếu tiên bối thành khẩn muốn ta giúp vị Lâm sư muội này trừ đi khí âm hàn trong cơ thể, văn bối đáp ứng là được!

Nghe nói như thế, Lâm lão đầu mở to hai mắt, không dám tin vào lỗ tai của mình, nhưng lại nghe Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Bất quá ta vẫn còn một điều kiện!

- Điều kiện gì lão phu cũng đáp ứng ngươi!

Lâm lão đầu đáp lời không chút nghĩ ngợi.

- Gia gia!

Lâm Nhược Hi nước mắt đảo vòng quanh, bờ môi mềm gần như đã bị cắn nát.

- Ta muốn mời Lâm tiên bối ở Bắc Hâu Phủ làm cung phụng một năm!

Vân Thiên Hà thản nhiên cười nói.

149. Chương 149: Đục Nước Béo Cò

Vân Thiên Hà từ sau khi gặp được lão đầu có tính cách cổ quái như Lâm Cận Hiên, trong lòng liền đã có chủ kiến, một cao thủ cấp Tông Sư cổ quái như vậy, nếu như có thể câu dẫn được lão, khiến cho lão tương trợ mình, không thể nghi ngờ sẽ mang lại chỗ tốt lớn lao.

Lần trước gặp gỡ tại Nghênh Tổng Đình, Vân Thiên Hà vẫn luôn suy nghĩ xem lão nhân này có nhược điểm hay không, mà hôm nay đầu rượu, hắn liền phát hiện lão ta cũng là một người mê rượu, nhưng chỉ dùng mỗi rượu ngon mà muốn giữ chân một vị đại cao thủ như vậy, vẫn có chút không thực tế.

Chẳng qua Vân Thiên Hà vận lần không ngờ rằng, ngay sau đó vận may đã tới trước cửa, chỉ cần nghĩ biện pháp trừ đi khí hàn âm trong cơ thể Lâm Nhược Hi, chữa khỏi bệnh cho nàng, là có thể giữ chân được Lâm lão đầu.

Tiêu Dũng Tuấn bởi vì đã rời nhà khá lâu, hơn nữa thời gian nhậm chức cũng không thể lỡ, vốn hấn muốn ở lại chờ khi nào sư muội khỏi bệnh mới trở về phía nam, nhưng dưới sự khuyên bảo của Lâm Cận Hiên cùng Vân Thiên Hà, cũng chỉ đành một mình ra đi.

Sau khi Tiêu Dũng Tuấn lên đường, Lâm Nhược Hi cùng Lâm Cận Hiên được Vân Thiên Hà an trí ở tại Linh Thiên Viện ngay sát Tây Tương Tiểu Biệt Viện.

Trong nhà đột nhiên có thêm một vị cung phụng cấp bậc tôn sư như thế, lão thái thái cùng Vân Nương cũng đặc biệt đến thăm, cấp bậc lễ nghĩa vô cùng chu đáo, cũng tỏ ra rất tôn kính.

Sau khi thu xếp xong cho ông cháu Lâm Cận Hiên, Vân Thiên Hà cũng bắt đầu trở nên bận bịu.

Một trận mưa thu, khí hậu ở kinh thành cũng dần trở lạnh, nhiệt độ giảm xuống nhiều, báo hiệu mùa thu sắp qua đi.

Ở phía tây khu vực kinh thành.

Nơi đây đại thể đều là nhà dân bách tính, kiến trúc cũng không có những khu vực dinh thự hào trạch phồn hoa, hình thức thống nhất đều là tiểu ốc ngói xanh.

Nhà dân ở đây khá dày đặc, phần lớn tương đối vắng vẻ, mọi người đều vội vàng bận rộn vì cuộc sống, thỉnh thoảng cũng bắt gặp vài gã chơi bởi lang thang ở ngã tư đường, hết nhìn đông lại nhìn tây, khiến người khác vừa thấy đã biết ngay là loại người không tốt lành gì.

Đang lúc chạng vạng, sắc trời dần tối, rất nhiều nhà dân đã bắt đầu lượn lờ khói bếp, những khu này cũng có đôi chút tối tăm, giờ tay không nhìn rõ năm ngón, vì bách tính ở đây tối đến cùng không đốt đèn. Cho nên nếu có người đi ngang qua đường, bình thường chẳng ai thèm để tâm, lại càng không lưu ý xem đó là người nào.

Thế nhưng đêm nay, khu vực này lại có phần âm ỉ, tiếng bước chân rầm rập bên ngoài, rất nhiều thường dân bách tính đóng kín cửa sổ, trốn ở trong phòng không dám đi ra, cũng có một số người hiếu kỳ, nép sát vào tường ngó ra bên ngoài! Đường như nơi này thường xuyên có chuyện phát sinh, dân chúng cũng tạo thành thói quen rồi.

Đột nhiên có ba bóng người giống như ba u linh xuyên qua một ngã tư đường, tốc độ của họ rất nhanh, giống như làn gió thổi qua, lóe lên rồi biến mất.

Chỉ trong chốc lát, ba bóng đen như u linh này đã hạ xuống một trạch viện khá lớn, linh hoạt khéo léo như mèo lạng lẽ không tiếng động tiến vào trong viện, tìm một chỗ tương đối bí mật ẩn nấp.

Một bóng đen trong số đó thấp giọng nói:

- Đồ Ngũ, có bao nhiêu người nhận được tin tức?

Người nói chuyện, chính là Vân Thiên Hà mặc một bộ hắc y dạ hành. Người bên cạnh là Đồ Ngũ toàn thân cũng mặc hắc y, nói:

- Thiếu gia, thuộc hạ chỉ để lộ phong thanh cho một số người tiêu biểu, hiện tại đã âm thầm truyền tin ra ngoài, phỏng chừng đêm nay nơi này sẽ xảy ra tranh đoạt!

Vân Thiên Hà thấp giọng nói:

- Lát nữa đợi khi nào bọn chúng chém giết kịch liệt nhất, chúng ta liền xuất thủ, cố hết sức dẫn dắt bọn chúng ra bên ngoài, bảo trì tốc độ để chúng có thể đuổi kịp là được!

- Vâng!

Đồ Ngũ cùng Đồ Lục lên tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Đợi khoảng chừng nửa canh giờ, chỉ thấy phụ cận có năm sáu bóng đen chậm rãi hướng về phía này đi đến, chợt có một hán tử thấp giọng nói:

- Lão tam, xác định đồ vật đó giấu ở đây chứ? Tin tức của người có thể tin được không đấy?

Âm thanh lão tam vang lên:

- Lão đại, tin tức này là do một bằng hữu của ta ở Tịch Thu Bang lộ ra, lần trước chúng ta cùng uống rượu, hẳn uống nhiều quá nên vô ý tiết lộ, tuyệt đối tin cậy!

- Nếu như đáng tin, vậy tối nay con mẹ nó phải lấy cho bằng được, chỉ cần đoạt được thứ này, cam đoan huynh đệ chúng ta không phải lo ăn chơi trong ba năm. Lát nữa đánh giết vào trong, ta cùng lão nhị phụ trách tìm đồ, lão tam phụ trách canh chừng, những huynh đệ khác yểm hộ!

Nói xong, đám người này đã tới trước cửa trạch viện, sau khi thăm dò liền phá cửa xông vào, chợt nghe trong nhà có tiếng quát lên:

- Ai?

- Người tới lấy mạng người!

Đám người xộc vào trong phòng, từ trong truyền ra tiếng đánh nhau rầm rầm, bất quá có thể nhận thấy đám người này thực lực không tệ, chốc lát sau một người hưng phấn chạy ra, kêu lên:

- Đại ca, đắc thủ rồi!

Tên này vừa nói xong, lúc này bên ngoài đã có một nhóm người khác tiến vào, một tên quát lên:

- Không muốn chết thì để đồ lại, tha cho các người một mạng chó!

- Ta tưởng ai tới, hóa ra là Phế Tra của Tập Dũng Bang, lấy bản lĩnh chỉ biết úp mặt giữa hai chân nữ nhân của người, sao xứng!

Lão đại nói xong liền vọt ra bắt đầu giao chiến cùng người này, cũng không qua được mấy hiệp, gã tên Phế Tra đã bị một quyền đánh bay, lão đại chỉ để lại một tiếng cười mỉa, rồi quay lại nói với đám tiểu đệ đang chiếm thượng phong ở phía sau:

- Các huynh đệ, đắc thủ rồi, tốc chiến tốc thắng, rút lui!

Nhưng đám người này chưa kịp ra tới cửa, lúc này từ bên ngoài lại có năm sáu người ủa vào, những kẻ này không nói một lời, lao tới đại khai sát giới, thực lực trình độ rõ ràng cao hơn so với đám người lúc trước, không quá mấy lần hô hấp, chỉ nghe thấy trong đám âm thanh bi thảm không ngừng truyền đến, đột nhiên có người cao giọng nói:

- Đắc thủ! Rút!

Thế nhưng cánh cửa trạch viện này tựa như là một cái quỷ môn quan, sau khi giết được hai ba người, nhóm thứ ba đang định ra khỏi cửa liền bị một đám hắc y nhân chặn lại. Đám hắc y nhân này cũng không lập tức ra tay chém giết, chỉ có một người đứng ra nói:

- Mẹ nó, đồ của Thốn Bang ta mà cũng có người dám cướp, bỏ đồ lại, tự mình kết liễu đi, đỡ cho lão tử phải động thủ!

Người bên trong tựa hồ tương đối cứng rắn, khẩu khí ngang ngạnh nói:

- Thốn Bang thì sao, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi, cũng bị Tịch Thu Bang đánh cho tan tác!

Gã tiểu đầu mục của Thốn bang lập tức nổi giận, hét lớn một tiếng, tung một quyền nặng như núi thái sơn, phảng phất mang theo lực ép ngàn cân, hung hăng đâm tới.

- Chỉ là một Võ Sư cấp ba mà cũng dám khoe khoang trước mặt ta!

Hắc y nhân sau khi nhìn thấu thực lực đối phương, khinh thường nói một câu, sau đó kinh khí toàn thân phóng ra nghênh đón, người này là một Võ Sư cấp năm.

Sau khi tránh được nắm đấm kia, đánh ngang sang một quyền, kích trúng bộ vị yếu hại của gã tiểu đầu mục Thốn Bang, khiến hắn kêu lên một tiếng bi thảm, lại tung tiếp một quyền nữa, gã tiểu đầu mục đã không còn hơi thở, chẳng biết sống hay chết.

Đám người Thốn Bang thấy thế cùng không bỏ chạy, trái lại đồng loạt lao lên, giữa cuộc giao chiến, Văn Thiên Hà trốn ở cách đó không xa nhìn thấy rất rõ, một tên có thủ pháp tương đối cao minh, thân pháp

linh hoạt mau lẹ, trong quá trình tranh đấu đã vọt tới bên cạnh người đang cầm đồ vật nọ, tiện tay dắt dê trộm thứ đồ kia đi.

Vân Thiên Hà dán mắt vào gã tiểu thủ, chỉ thấy hắn nhảy loạn lên ở giữa sân, thừa cơ đánh lén một người, sau đó bỏ chạy mất dạng.

Nhưng ngay khi gã tiểu thủ mới thoát ra được chuẩn bị rời đi, Vân Thiên Hà liền cảm ứng được trong năm người mặc áo lam ẩn nấp ở ngõ nhỏ bên ngoài cửa, vẫn chỉ dùng ánh mắt xem nào nhiệt để quan sát, rốt cuộc cũng có một người động thân, tung ra một chiêu rất nhanh rất mạnh chớp lấy cổ gã tiểu thủ, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, gã tiểu thủ ngay cả kêu cũng không kịp liền đã đoạn khí.

Tên áo lam mang thi thể gã tiểu thủ giấu sang một bên, sau khi từ trên người hắn lấy ra một cái hộp, liền ném thi thể gã tiểu thủ đi, thản nhiên nói:

- Thốn Bang sao lại phái ra một đám phế vật đến cướp đồ vậy nhỉ, không nghĩ tới lại đoạt được không tốn chút công sức nào!

- Thật sao?

Ngay khi tên áo lam vừa nói xong, lúc này ở đầu ngõ đột nhiên xuất hiện bốn người mặc áo đỏ, tựa như oan gia đối đầu sống chết gặp mặt, bầu không khí giữa hai bên lúc này nhất thời tràn ngập sát khí. Vân Thiên Hà căn cứ vào kinh khí đối phương phóng ra có thể đại khái đoán được, trong năm người áo lam, có một gã Vô Sư cấp bảy, ba gã Vô Sư cấp sáu, mà trong bốn người áo đỏ, có hai gã Vô Sư cấp bảy, hai gã Vô Sư cấp sáu, phe áo lam rõ ràng yếu thế hơn đối phương.

Bất quá loại tình cảnh này, Vân Thiên Hà cảm thấy nếu như thứ đồ bị mất của Thốn Bang kia khiến nhiều phe phái tranh cướp, nhân thủ các phương được phái đi chắc chắn sẽ là cao thủ xếp đầy hòm có khả năng trấn áp được cục diện, vậy thì vật chí bảo bị mất của Thốn Bang sẽ là món hàng cấp bậc nào, thực sự khiến hắn phải suy nghĩ.

Mặc dù cảm ứng xung quanh không còn người nào khác ẩn phục, nhưng Vân Thiên Hà nhận thấy, phía sau hai nhóm người này, tuyệt đối vẫn còn chim sẽ đang rình.

Trong khi hắn đang suy nghĩ, phe áo lam cùng phe áo đỏ đã bắt đầu giao thủ.

Vô sư đạt cấp bảy đã chân chính trở thành sơ cấp cao thủ, cùng với những vô sư cấp sáu chưa vượt qua được ranh giới này, tồn tại một khoảng cách rất lớn, thực lực hai bên không cùng một đẳng cấp. Phe áo đỏ dùng ưu thế sức mạnh hạ gục hai gã áo lam, gã áo lam đang bảo vệ chiếc hộp phải chống đỡ một cách đau khổ, nhưng dưới sự vây công của mấy người cuối cùng cũng thất thủ.

Mất thấy phe áo lam đang yếu thế, nhưng không có cao thủ phe áo lam xuất hiện, Vân Thiên Hà trốn trong góc tối sau khi cảm ứng vẫn không thấy động tĩnh gì, không khỏi cảm thấy kỳ quái, lẽ nào cao thủ Tịch Thu Bang cùng Thốn Bang chỉ đạt tới trình độ Vô Sư cấp bảy thôi sao?

Nhưng ngay khi hắn còn đang nghi hoặc, cũng là lúc gã áo lam cầm chiếc hộp bị trúng một chưởng, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm ứng được hai cổ khí tức rất mạnh không cùng phương hướng, đang nhanh chóng tiếp cận, lúc này trong lòng Vân Thiên Hà liền xác định, xem ra đây mới chính là đòn sát thủ cuối cùng của hai bang phái.

150. Chương 150: Mượn Dao Giết Người

Người trung niên áo lam sau khi tung quyền bèn đỡ lấy gã áo lam sắp ngã, gã kia chỉ kịp giao ra chiếc hộp trong lòng rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

- Nguyên lai là tề phó bang chủ Tịch Thu Bang giá lâm, lão nhạc phụ sắp xuống lỗ của ngươi sao còn chưa tới, xem ra lão tử tới thực đúng lúc a!

Một người trung niên áo đỏ từ hướng khác chạy tới, đám áo đỏ ở đây nhìn thấy người này, liền lập tức hành lễ:

- Tham kiến Mã bang chủ!

- Các ngươi là đồ tì bỉ vô sỉ, nếu không phải thân thể nhạc phụ ta không khỏe, sao có thể bị các ngươi âm thầm đánh lén. Bất quá Tịch Thu Bang cũng đã đánh cho lũ vô sỉ Thốn Bang các ngươi tan tác, đám câu dư nghiệt sót lại các ngươi còn có thể tạo nên sóng gió gì chứ!

- Bớt mạnh miệng đi, gần đây bang ta có thiên sứ giá lâm, ít ngày nữa nhất định sẽ diệt cả nhà Tịch Thu Bang các ngươi, người tối đa cũng chỉ đắc ý được hai ngày nữa thôi, thức thời thì lập tức giao chiếc hộp ra, trước mặt lão tử dập đầu nhận lỗi, bồi thường tổn thất cho Thốn Bang, lão tử còn có thể trông vào việc chúng ta quen biết tranh đấu bao năm qua mà giữ lại mạng nhỏ cho ngươi!

Dứt lời, Mã bang chủ liền đột ngột nói:

- Cùng lên, giết sạch bọn chúng!

Mã bang chủ Thốn Bang chính là một Võ Sư cấp tám, hơn ở lợi thế đông người, còn vị trung niên áo lam kia cũng là một Võ Sư cấp tám, bất quá tu vi đã đạt tới đỉnh phong, từ trên khí thế đã hơn Mã bang chủ một bậc.

Vừa mới giao thủ, trung niên áo lam đã tung chưởng đánh bay một gã áo đỏ cấp sáu vào tường, nằm im không chút động tĩnh.

Mà những kẻ khác xông tới, chiếm ưu thế về mặt nhân số, lại có thêm Mã bang chủ nên áp lực giảm hẳn xuống, trung niên áo lam dưới tình huống một đánh ba cũng cực kỳ nguy hiểm, thỉnh thoảng lại bị một tên nháy ra đánh lén.

Vân Thiên Hà vẫn lặng lẽ quan sát cuộc đấu, về phần đám người đứng ở cửa sớm đã chuẩn mất hút, chỉ còn lại những người giao chiến trong ngõ nhỏ, ngay khi trung niên áo lam bị ba người vây công lọt vào thế hạ phong, Vân Thiên Hà thấp giọng nói:

- Động thủ!

Dứt lời, Đồ Ngũ cùng Đồ Lục giống như hai mũi tên phóng ra, thân ảnh như u linh phiêu diêu mà tới, chỉ giây lát đã từ trên đầu tường của trạch viện phi xuống. Đồ Ngũ sau khi đánh lén hạ gục một gã áo đỏ, liền tiếp tục tìm tới Mã bang chủ.

Còn Đồ Lục thì tập trung mục tiêu vào người trung niên áo lam. Đang chiến đấu, người trung niên áo lam không ngờ vào phút cuối còn có kẻ ra tay cướp đoạt, hơn nữa những tên này thực lực không hề thấp hơn bọn họ, vừa đấu được vài chiêu liền đã bị Đồ Lục cuốn lấy không tha.

Vân Thiên Hà lúc này chọn đúng thời cơ, sau khi Đồ Lục cùng Đồ Ngũ kiềm chế được người của hai bang, liền như một con linh miêu, từ trên tường viện lặng lẽ hạ xuống, dưới sự yểm hộ của Đồ Lục, cả người lóe lên như u linh lướt qua bên cạnh trung niên áo lam, vô cùng nhanh nhẹn từ trên người trung niên áo lam lấy ra chiếc hộp kia.

Thấy chiếc hộp bị trộm mất, trung niên áo lam sắc mặt đại biến, nhưng bị Đồ Lục dây dưa không thể nào đoạt lại được. Mã bang chủ cũng đồng dạng bị Đồ Ngũ kiềm chế, không khỏi lo lắng rống lên:

- Mau, mau đoạt hộp lại!

Bởi vì xung quanh quá tối, những người khác vẫn còn chưa biết chiếc hộp bị đổi chủ một lần nữa, nghe tiếng Mã bang chủ rống lên, đến khi tỉnh ra đã thấy một bóng đen lao vào một ngõ nhỏ, không khỏi hét lớn:

- Mau đuổi theo!

Đồ Ngũ cùng Đồ Lục thấy Vân Thiên Hà bị ngăn cản, hai người đều rất ăn ý đẩy lui đối thủ, sau khi tạo được lỗ hổng, thân thể liền như thiểm điện nhanh chóng rút lui, lao về hướng Vân Thiên Hà vừa bỏ chạy.

Mã bang chủ bị kiềm chế nên vô cùng tức giận, giậm chân mắng lớn:

- Đuổi theo cho ta, ngày hôm nay vô luận thế nào cũng phải cướp được chiếc hộp trở về!

Mã bang chủ sau khi gào thét cũng không thềm để ý đến vị trung niên áo lam kia, lập tức mang theo thủ hạ điên cuồng truy đuổi.

Người trung niên áo lam mắt thấy bảo bối về tay còn bị kẻ khác đoạt mất, đương nhiên trong lòng so với Mã bang chủ càng khó chịu đến cực điểm, hận không thể xé xác ba người Thiên Hà, ngay khi Mã bang chủ vừa cất bước rời đi, hắn cũng hét lớn với đám thủ hạ:

- Đuổi theo cho ta, tạm thời không cần để ý tới đám người Thốn Bang, đoạt lại chiếc hộp quan trọng hơn!

Đám người áo lam lúc này cũng theo dòng người nhanh chóng truy đuổi.

Vân Thiên Hà nếu thật sự muốn chạy thì đám người kia đừng hòng đuổi kịp hắn, bất quá lần này hắn hành động theo kế hoạch đã định sẵn, cho nên khi Đồ Ngũ và Đồ Lục chạy đến nơi, ba người sóng vai mà đi, vô cùng thông dong, kéo theo phía sau hai nhóm người một lam một đỏ giống như hai chiếc đuôi, khoảng cách không gần cũng không xa, khiến cho bọn chúng không cam lòng buông tha, nhưng đuổi cũng không đuổi kịp, cả đám thở hổn hển như trâu, hai mắt đỏ bừng, cơn cuồng nộ kìm nén trong lòng không chỗ phát tiết, chỉ biết ra sức đuổi theo cho bằng được.

Chạy từ bắc thành cho đến phụ cận tây thành, lúc này ba người Vân Thiên Hà hơi chậm lại một chút, đám người phía sau thấy thế không khỏi hưng phấn, càng điên cuồng ra sức chạy.

Mã bang chủ và trung niên áo lam tốc độ nhanh nhất chạy ở trên cùng, lúc này thấy Đồ Ngũ và Đồ Lục hơi chậm lại, khoảng cách hai bên chỉ còn không quá một trượng, cả hai lại càng gia tăng thêm kinh lực. Nhưng ngay lúc đó, hai người không khỏi hoảng hốt, bởi vì Đồ Ngũ cùng Đồ Lục bất chợt tung một chiêu hồi mã thương, một quyền kèm theo kinh khí cuồng bạo áp đến, hai người vội vàng né tránh, Mã bang chủ là kẻ hứng chịu nhiều nhất, thân thể lão đảo suýt chút nữa bị đánh ngã.

Mắt thấy trung niên áo lam chẳng những né tránh được đòn tập kích mà còn giao thủ ngang ngửa với Đồ Lục, đối với Mã bang chủ mà nói, đây là đả kích vô cùng lớn, trong lòng hắn đã cuồng nộ tới cực hạn, tức giận đến mức hai mắt đỏ lôm. Trong mắt hắn lúc này, chỉ còn lại bóng dáng của hắc y nhân.

Chỉ cần là hắc y nhân thì phải giết! Giết! Giết!

Cứ vừa chạy vừa đánh như vậy, Vân Thiên Hà đã nhìn thấy một phủ đệ nằm ở tây thành cách đó không xa, trong lòng cười lạnh một tiếng, bèn đổi giọng rồi hô lên một tiếng:

- Chuyển!

Sau khi hô xong, Đồ Ngũ cùng với người trung niên áo lam đấu nhau một quyền, làm bộ lui lại mấy bước rồi ọe một tiếng giả vờ bị thổ huyết. Dù sao đây là buổi tối, bọn chúng đấu nhìn rõ có phải là bị thổ huyết thật hay không, nhưng âm thanh nôn ọe kia cũng đủ khiến đối phương trở nên vô cùng hưng phấn.

Đồ Lục cũng giả bộ quay trở lại yểm hộ một chút, Đồ Ngũ bèn bỏ qua trung niên áo lam, cả hai hướng theo phía Bắc ra sức bỏ chạy. Tốc độ lần này nhanh như gió, đây mới là tốc độ nhanh nhất của bọn họ, chỉ trong thời gian vài hơi thở đã không còn bóng dáng.

Hai nhóm người đuổi đến tận đây, mắt thấy có cơ hội đoạt lại được bảo vật, nhưng cuối cùng vẫn để đối phương chạy thoát, cả đám thở hổn hển như trâu, cơn cuồng nộ uất nghẹn trong lòng có thể nghĩ.

Đúng lúc này, bất chợt có bốn năm gã hắc y nhân chạy nhanh về phía này, đám người thấy vậy bèn kêu gào cùng nhau lao tới, Mã bang chủ dẫn đầu, ngay khi một gã hắc y nhân cất tiếng hỏi:

- Người là a...

Nhưng lời còn chưa nói hết, Mã bang chủ đã phát tiết cơn tức giận cuồng bạo, một chưởng kèm theo kinh khí hung hãn đánh gã hắc y nhân bay đi thật xa, nằm im không chút động tĩnh.

Mấy gã hắc y nhân khác thấy thế, một gã trong đó cất giọng khàn khàn quát lên:

- Có địch xâm phạm, giết toàn bộ!

Nói xong, gã hắc y nhân này vọt lên đầu tiên, lộ ra sức chiến đấu cường đại, cùng hai nhóm người bắt đầu sống mái với nhau.

Vào lúc này, những hắc y nhân khác đang tuần tra xung quanh phủ đệ cũng vội vàng chạy tới, nhanh chóng gia nhập cuộc chiến. Nhất thời số lượng hắc y nhân tăng lên rất nhiều, hơn nữa thực lực bình quân cũng

rất mạnh, đám người Thốn Bang cùng Tịch Thu Bang chỉ trong chớp lát đã thương vong quá nửa, mà phe hắc y nhân vẫn chưa có thương vong.

Trung niên áo lam càng lúc càng cảm thấy có chỗ không thích hợp, trong lúc giao chiến cùng đối phương, rốt cuộc cũng khôi phục lại sự lãnh tĩnh, sau khi quan sát rõ hoàn cảnh vị trí xung quanh, đột nhiên sắc mặt đại biến, cả kinh kêu lên:

- Không xong, trúng kế rồi, rút!

Thế nhưng dù hắc y nhân muốn đem người rút lui, nhưng đám hắc y nhân cũng không dễ yên, uất ức trong lòng mấy ngày nay khiến đám hắc y nhân nóng lòng tìm một đối tượng để phát tiết, sao có thể buông tha cho được!

Dưới thế tấn công vô cùng cường đại, người trung niên áo lam mất thấy người bên mình bị tàn sát hầu như không còn, bi phẫn rống lên một tiếng, sau đó toàn lực xuất quyền đánh gục một gã hắc y nhân rồi căng răng rút lui.

Còn vị Mã bang chủ kia lại không may mắn được như vậy, nhân thủ hắc y nhân đem theo hiện tại chỉ còn sót lại một tên võ sư cấp bảy cùng hắc y nhân chống đỡ tấn công của đám hắc y nhân, thế nhưng phe hắc y nhân còn đến bảy tám tên, hơn nữa đều là cao thủ đã ngoài cấp bảy, trong đó hai gã cao thủ cấp tám lại càng giống như đồ tể, sau khi chém giết hết đồng bọn bên Mã bang chủ vậy lại.

Thấy đại thế đã mất, Mã bang chủ muốn đào tẩu, nhưng đột nhiên một mũi tên xé áo lao tới kèm theo tiếng rít đoạt hồn, hung hăng cắm phập vào cổ gã võ sư cấp bảy.

Mã bang chủ khựng lại, run run nhìn xung quanh, thấy toàn bộ người của mình đã chết sạch, chỉ còn lại mỗi bản thân hắc y nhân. Sau khi điên cuồng phát tiết cơn giận thì trong lòng lại cảm thấy bi thương và tuyệt vọng, hắc y nhân hét lớn:

- Mã Bá Nghĩa ta có chết cũng phải kéo theo một tên!

Lúc này Mã Bá Nghĩa không thèm đếm xỉa gì nữa, sau khi trúng một kích của gã hắc y nhân gần đó, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng hắc y nhân cũng đã bắt được một tên khác, mặc kệ làn mưa quyền đang áp đến vẫn cứ gắt gao giữ chặt lấy tên này, sau lưng trúng một quyền thì hắc y nhân đâm ra một quyền, thẳng cho đến khi gã hắc y nhân trong tay gục xuống, hắc y nhân thả ra rồi lại xông về phía một tên khác.

- Thiếu gia, dừng tay, người này không thể giết!

Lúc này, đột nhiên một âm thanh ngăn cản vội vã vang lên truyền đến từ môn khẩu Giang phủ cách đó không xa, nhưng vẫn chậm mất một nhịp. Khi Mã Bá Nghĩa đánh về phía một gã hắc y nhân, hắc y nhân chỉ nghe thấy tiếng xé gió lần thứ hai truyền đến, cũng không tránh né mà lại lao lên gắt gao ôm chặt gã hắc y nhân kia. Phập một tiếng, mũi tên trực tiếp xuyên thấu qua cổ cả hai.

Vị bang chủ của Thốn Bang, cứ mơ hồ như vậy mà uống mạng trước cửa Giang phủ phía tây thành, nhưng trước khi chết lòi theo được vài tên cũng coi như đáng giá, hoàn thành sứ mệnh vinh quang mà người khác giá họa lên lưng hắc y nhân.

Nhưng đến lúc chết hắc y nhân cũng không hề hay biết, đám hắc y nhân giết chết hắc y nhân không phải là ba gã ban này hắc y nhân đuổi theo, đám hắc y nhân này, đều là Hắc Sát chiến sĩ của Giang phủ, mà kẻ phóng tên bắn chết hắc y nhân chính là Giang Ngọc Tề!

Giang Ngọc Tề sau khi bắn chết Mã Bá Nghĩa mới triệt để hồi hận, khuôn mặt tức giận của hắc y nhân từ màu đen chuyển dần sang màu đỏ tím, cuối cùng biến thành một màu tro tàn, bởi vì lúc này hắc y nhân mới ý thức được, người mà hắc y nhân bắn chết trong cơn nóng giận, chính là bang chủ Thốn Bang.

151. Chương 151: Khu Hổ Nuốt Lang

Âm thanh đồ võ vang lên, cũng không phải có người tức giận ném đồ đạc, mà là cái chén Giang Thụ Viễn đang cầm trên tay rơi xuống đất vỡ tan từ lúc nào hắc y nhân không hề biết.

Hắc y nhân đang sợ ngây người!

Sau khi quản gia báo cáo cho hần tình huống bên ngoài, một nhân vật lão luyện hồ ly, một vị trên quan trường triều đình cho dù thái sơn áp đỉnh cũng không đổi sắc, am hiểu mưu kế bố cục và công phu ẩn giấu rất mạnh, vậy mà lúc này khi nghe tin Mã Bá Nghĩa bang chủ Thốn Bang bị Giang Ngọc tề dùng nộ tiễn bắn chết, cả khuôn mặt hần nhất thời biến thành một màu xám xịt, thất hồn lạc phách ngồi bệt trên mặt đất, thất thanh nói:

- Xong rồi!

Ngay sau đó, tựa hồ nhớ ra điều gì, hần vội bật người dậy hét lớn:

- Mau, mau bảo Ngọc Tề lập tức rời kinh thành, càng nhanh càng tốt, việc này không thể để nó gánh vác bất kì chút trách nhiệm nào. Mau lên!

Mà bên ngoài phủ, Giang Ngọc tề sắc mặt cũng như tro tàn, thất thần ngồi trên bậc cửa, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Lẽ nào mấy ngày nay sau liên tiếp những sách lược quỷ nhiễu, hần tung ra hậu chiêu lớn nhất khu hồ nuốt lang, mượn đao giết người sao. Tại sao kế sách của ta không có hiệu quả, vì cái gì mà Hoàng môn vẫn không động thủ giết hần?

Đúng lúc này, quản gia sau khi xử lý xong thi thể, vội vàng gấp rút chạy đến:

- Thiếu gia, đại sự không tốt, sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, vừa rồi trong sổ thi thể kia, còn có cả người của Tịch Thu Bang, chúng ta lần này vấp ngã, coi như đã ngã xuống vực sâu vạn trượng rồi!

- Cái gì, còn...còn cả người của Tịch Thu Bang, phốc...

Giang Ngọc Tề kêu thâm một tiếng, mấy ngày nay bởi vì hiện tượng kỳ quái ban đêm, cộng thêm trong phủ lan tràn đồn kỳ quái, thân thể vốn đã uể oải không chịu nổi, sau khi nghe những lời này, giống như chịu một cú đấm kích tối hậu, cũng không kiên trì thêm được nữa, phun một ngụm máu tươi rồi lăn ra chết ngất.

Lúc này mấy tên Hắc Sát chiến sĩ cấp tốc chạy tới, một tên vội vàng lấy ra đan dược nhét cho hần uống, một tên công hần lên lưng, dưới sự hộ tống của ba tên khác, đoàn người vội vã hướng về phía ngoại thành bỏ trốn.

Kinh thành Định Nam Hầu phủ. Bí thất.

Rầm rầm!

Một tiếng đập bàn rất lớn vang lên, khiến cho chiếc bàn trong tích tắc hóa thành bụi phấn, chỉ thấy Mạc Bách Uy lúc này sắc mặt cực kỳ âm trầm, cộng thêm vết sẹo trên mặt hần, khiến cho bộ dạng hiện tại của hần trở nên cực kỳ dữ tợn.

- Giang lão nhi, giỏi cho một Giang lão nhi to gan lớn mật!

Tựa hồ bởi vì tức giận đến đỉnh điểm, khuôn mặt âm trầm của Mạc Bách Uy lúc này đã trở nên vằn vẹo. Con phần nộ cuồng bạo khiến cho hần không mẫn cảm được thành lời.

Mà lúc này Mạc Bách Xuyên đứng ở một bên sắc mặt cũng âm trầm đáng sợ, nhưng kì thực vẫn duy trì được vài phần lãnh tĩnh, nói:

- Đại ca, lần trước Hoàng môn đánh lên cứ điểm bố trí của chúng ta, giết đến trở tay không kịp, khiến chúng ta tổn thất thảm trọng, ta đã hoài nghi Giang lão nhi. Vậy mà tối nay Giang lão nhi lại dám cả gan giết chết Mã Bá Nghĩa, tuy rằng Mã Bá Nghĩa này chỉ là một tiểu tốt không đáng kể, nhưng giết hần, chả khác nào vấp vào mặt Địa môn chúng ta!

Lúc này, Mạc Bách Sử nghe tin cũng cấp tốc chạy tới, vừa vào đến cửa. Mạc Bách Sử đã nói:

- Đại ca, tối nay tại Bắc thành nội phát sinh đấu tranh kịch liệt, đã chết không ít người, sau đó trước cửa Giang phủ cũng xảy ra giao đấu, thi thể còn chưa kịp xử lý, ngũ lâm quân trong thành đã vây quanh Giang phủ, Đại Lý tự cùng Giám Sát viện cũng tham gia điều tra, Giang Thụ Viễn lần này thực sự xong rồi!

Mạc Bách Sử đến chưa được bao lâu, lúc nào một người bịt mặt mặc áo áo đỏ chạy tới, bấm báo:

- Đường chủ. Thuộc hạ sau khi điều tra, lần tranh đấu ở thành bắc này có liên quan tới bảo vật mà Thốn Bang đánh mất. Hơn nữa có người tiết lộ tin tức, muốn cho các thế lực phát sinh tranh đoạt. Còn cuộc giao đấu ở Giang phủ, đó là những người của Thốn Bang cùng Tịch Thu Bang khi truy sát kẻ đoạt bảo đã bị Hắc Sát chiến sĩ của Giang thị bắn chết. Trong số đó, ngoại trừ phó bang chủ Tịch Thu Bang chạy trốn được, những người tham dự lần đoạt bảo này đều chết hết!

- Vì sao Mã Bá Nghĩa chết còn phó bang chủ Tịch Thu Bang lại chạy thoát?

Mạc Bách Uy càng thêm phần nộ, rống lên một tiếng khiến cho cả gian phòng sinh ra một cổ rung động.

- Giang lão nhi này chứng tỏ nhất định có dính dáng đến Hoàng môn, bằng không sao Mã Bá Nghĩa bị bắn chết, mà phó bang chủ Tịch Thu Bang lại có thể bình yên chạy thoát, cho dù có giết đi mất người của Tịch Thu Bang cũng vô pháp che giấu sự thực!

Mạc Bách Xuyên nói.

Mạc Bách Uy suy nghĩ một chút, liền nói:

- Phủ của Giang lão nhi phát sinh việc này, ngày mai khẳng định sẽ bị hoàng đế hỏi đến. Hình bộ cũng sẽ tham dự tra hỏi, các người thông báo cho Tiêu Viễn Sơn một tiếng, an bài người của chúng ta vào đó, tìm biện phát bí mật từ trong miệng Giang lão nhi hỏi ra bố trí cùng với cứ điểm của Hoàng môn tại kinh thành, nhưng cần phải bảo đảm Hoàng môn không phái người lên vào giết người diệt khẩu!

- Lần này lão phu nhất định sẽ khiến cho Hoàng môn bọn chúng từ đây hoàn toàn biến mất khỏi kinh thành!

Mạc Bách Uy hung hăng nói.

Cùng lúc đó, trong bí thất tại hậu viện Xuân Vũ Lâu.

Đèn dầu dập chờn, vài chiếc bóng giống như những u linh, ở trong phòng không ngừng đung đưa qua lại. Lộ tiên sinh chấp tay phía sau không ngừng đi đi lại lại, chân mày nhíu chặt tựa hồ gặp phải vấn đề gì khó khăn.

Vẫn là nữ nhân dáng vẻ lười nhác, có vóc người căng tràn vẻ gợi cảm vô cùng quyến rũ. Lúc này nàng đang khoác trên người tấm lụa mỏng màu vàng nhạt, dưới lớp lụa vàng ẩn hiện cảnh xuân kiều diễm nhưng nàng không hề để ý, cũng đang cúi đầu lâm vào trầm tư.

- Ưu Hạc, người cho rằng cuối cùng là ai tiết lộ ra tin tức về bảo vật, dẫn đến trận chém giết đêm nay?

Lộ tiên sinh trầm điều khó lý giải, không khỏi quay sang hỏi nữ nhân này, Ưu Hạc lắc đầu, nói:

- Bang chủ Thốn Bang Mã Bá Nghĩa bị người Giang phủ bắn chết, nhưng phó bang chủ Tịch Thu Bang lại thoát được, ngược lại chính là chuyện xấu, việc này sẽ khiến cho Địa môn càng thêm hoài nghi Giang thị có liên quan cùng với chúng ta, sợ rằng như thế đối với chúng ta cực kỳ bất lợi!

Lúc này một nữ tử từ bên ngoài vội vã chạy vào, sau khi tiến vào bí thất liền vội vàng nói:

- Đường chủ, sự việc đêm nay, quan phủ triều đình đối với Giang phủ đã tiến hành điều tra, thuộc hạ vừa nhận được tin tức, Túc Tĩnh Vương tự mình mang quân vây quanh Giang phủ, trong khi lục soát Giang phủ, phát hiện ra một số linh kiện chủ chốt của liên nỗ, nên ngay tại chỗ bắt Giang Thụ Viễn đi rồi!

Ưu Hạc nghe xong, cùng với Lộ tiên sinh liếc mắt nhìn nhau, Lộ tiên sinh nói:

- Việc này sợ rằng càng lúc càng phiền phức, một khi việc này có liên quan tới vụ án hoàng tử bị bắn lén lần trước, Giang thị quả thực không thể nào cứu nổi!

Ưu Hạc đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, biến sắc nói:

- Không tốt, nếu như việc này có liên quan tới việc hoàng tử bị bắn lén, như vậy triều đình sẽ tam ti hỏi thăm, Giang Thụ Viễn nhất định sẽ bị nhốt vào đại lao Hình bộ, mà Hình bộ lại do người của triều đình Nam phái khống chế, không tránh khỏi sẽ bị Địa môn an bài người vào để ép hỏi tình báo Hoàng môn ta!

Nói xong, Ưu Hạc đột nhiên làm một động tác:

- Đã như vậy, chỉ có thể ném đi cái bia chắn này, sát nhân diệt khẩu!

Sáng sớm hôm sau, trên Kim Loan điện.

Bầu không khí trên đại điện lúc này cực kỳ ngưng trọng. Đám quần thần không dám lên tiếng nghị luận, đều im lặng đứng chờ hoàng đế giá lâm.

Chỉ chốc lát sau, hoàng đế đã cất từng bước nặng nề đi vào trong điện, quần thần thấy hoàng đế sắc mặt âm trầm, liền biết Giang Thụ Viễn lần này coi như triệt để hỏng rồi.

Tối hôm qua náo loạn gây ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù các đại thần không nhảy bén về tin tức cũng đều bị kinh động, biết được bắc thành nội cùng với trước cửa Giang phủ xảy ra án mạng trọng đại, bị Túc Tĩnh Vương suốt đêm lục soát tìm ra được kinh kiện của Phong Oa Liên Nỗ.

Việc này một khi đã dính dáng tới việc hoàng tử bị bắn lén, dù cho các đại thần bình thường ngấm quan hệ với Giang Thụ Viễn hoặc là đứng về phía Giang Thụ Viễn, lúc này trong lòng đều suy nghĩ làm thế nào để cắt đứt quan hệ cùng hắn.

Trong bầu không khí an tĩnh này, Trịnh công công tuyên bố làm triều, quần thần sau khi lễ bái, chợt nghe hoàng đế vỗ lên ngự án đánh rầm một tiếng, khiến cho quần thần đều run lên. Lúc này chỉ nghe hoàng đế nói:

- Sự việc tối qua, chắc hẳn các vị đại thần đều biết cả chứ?

Quần thần chỉ có thể gật đầu, hoàng đế nói:

- Nêu đã biết, như vậy sao không có người tấu lên?

Lời vừa nói ra, quần thần đều cảm thấy mê hoặc khó hiểu, Đỗ Viễn La đứng dậy nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Giang phủ phát sinh án mạng, phát hiện linh kiện của liên nỗ, liên quan đến vụ án đại hoàng tử bị bắn lén, cần phải đem tội thần Giang Thụ Viễn tới đại điện, đương trường thẩm vấn. Để nghe xem hắn giải thích thế nào?

Mạc Bách cũng lập tức đứng dậy nói:

- Thần tán thành, cần phải đem Giang Thụ Viễn tới đại điện để trình bày tội trạng!

Chung thần thấy Mạc Bách Xuyên cư nhiên đứng dậy ném đá xuống giếng, trong lòng không khỏi bắt đầu suy nghĩ. Ngày thường Mạc thị cùng Giang thị liên minh với nhau kiêu ngạo ra sao, nay Mạc thị lại nóng lòng muốn cắt đứt quan hệ, không khỏi khiến một số đại thần nhìn Mạc Bách Xuyên giống như đang xem khi diễn trò, thần sắc mang theo vài phần giễu cợt.

Mà Mạc Bách Sử thấy tam ca lỗ mãng như thế, lại để ý đến ánh mắt của quần thần, nét mặt không khỏi đỏ lên, làm như không nhận ra vị huynh đệ xác to nhưng óc nhỏ này.

Hoàng đế thấy các đại thần tán thành, liền gọi người mang Giang Thụ Viễn lên điện thẩm vấn.

Chỉ chốc lát sau, Giang Thụ Viễn trên tay đeo gông nặng dưới chân gấn xiềng xích bị hai gã cấm quân đưa lên đại điện, quần thần thấy sắc mặt Giang Thụ Viễn như tro tàn, tinh thần uể oải, bộ dáng hữu khí vô lực, nhất là trên đầu, tựa hồ trong một đêm mà bạc đi rất nhiều, khí sắc cả người cũng trở nên nhợt nhạt.

- Giang Thụ Viễn, sự việc tối qua, ngươi có gì để nói?

Lúc này hoàng đế vỗ ngự án, lớn tiếng hỏi.

Giang Thụ Viễn lúc này ngẩng khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn, tái nhợt không còn chút máu, cất tiếng khàn khàn nói:

- Hoàng thượng, phủ của tội thần phát sinh án mạng, tội thần không có lời nào để nói. Nhưng linh kiện của liên nỗ kia, là tội thần bị oan, khẩn cầu hoàng thượng minh giám!

Nghe thấy lời này, quần thần lâm vào trầm tư. Thừa nhận án mạng xảy ra tại phủ, tối đa cũng chỉ mất hết quan chức, nhưng nếu thừa nhận việc hung khí bắn lén hoàng tử, chỉ sợ là đại tội tru di cửu tộc, Giang Thụ Viễn đối với tình cảnh trước mắt coi như vẫn còn sáng suốt.

- Vậy ý của ngươi là, linh kiện của Phong Oa Liên Nỗ là có người vu oan hãm hại ngươi?

Hoàng đế cười lạnh một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Túc Tĩnh Vương nói:

- Hoàng đế, người kê lại một chút kết quả việc lục soát hôm qua đi!

Túc Tĩnh Vương bước ra khỏi hàng, nói:

- Tối qua vi thần nghe tin báo bắt thành cùng với Giang phủ phát sinh án mạng, liền lập tức dẫn người chạy tới Giang phủ tước nã hung phạm, thế nhưng trong quá trình lục soát, vi thần phát hiện tại một gian mật thất ở Giang phủ có linh kiện chủ chốt của liên nỗ. Sau đó liền kêu người tìm kiếm toàn bộ phủ, cuối cùng thống kê ra, dưới một gốc cây ở hậu viên Giang phủ, trong bí thất, tiền viện Giang phủ, còn cả dưới gầm giường trong một phòng ngủ, đều phát hiện ra có trốn giấu linh kiện của Phong Oa Liên Nỗ, thần sau khi điều tra, những linh kiện liên nỗ này đều đã hao tổn nghiêm trọng, gần như sắp hỏng, nhưng nếu lắp ráp vào thì vẫn có thể sử dụng như cũ. Nhưng những linh kiện này, cũng không thể coi là một liên nỗ hoàn chỉnh được. Mà những linh kiện liên nỗ hư hỏng cất ở trong kho, đều chưa từng được kiểm kê qua!

152. Chương 152: Linh Thú Huyền Đan

Hoàng đế lúc này lớn tiếng hỏi:

- Vậy người nói xem, những linh kiện liên nỗ trong phủ người là từ đâu mà có, nếu như trong kho không hề kiểm kê, người làm Binh Bộ Thị Lang, Xu Mật Chấp Sự, có quyền hạn điều phối sử dụng, vì sao nơi khác không có, mà trong phủ của người lại phát hiện những linh kiện này, hiện tại bằng chứng như núi, nếu đây là vu oan hãm hại, vậy người nói xem, ai có thể dưới sự phòng hộ nghiêm mật của Giang phủ mà tiến hành hãm hại người đây?

Vừa nghe lời này, Giang Thụ Viễn chợt nghĩ ra điều gì đó.

Đã nhiều ngày không ngừng bị quấy nhiễu, khiến cho mọi người trong phủ tinh thần uể oải, tự nhiên sẽ lời lỏng cảnh giác, hơn nữa cũng làm cho mọi người uất nghẹn một bụng tức giận không chỗ phát tiết, mà tối qua lại có người dẫn dắt người của Thốn Bang cùng Tịch Thu Bang đến phụ cận Giang phủ chém giết, khiến cho Hắc Sát chiến sĩ nhận lầm là người đến quấy rối, tự nhiên dưới cơn giận dữ đã phát sinh chém giết kịch liệt, Ngọc Tề ngọc sát Mã Bá Nghĩa của Thốn Bang, như vậy bọn họ đã triệt để mang trên lưng oan ức to bằng trời.

Hơn nữa, ngay khi tối hôm qua trong lúc mọi người ra ngoài chém giết, người trong phủ cũng tinh thần uể oải, phòng bị lời lỏng xuất hiện lỗ hổng, như vậy nếu có người lên vào trong phủ lặng lẽ sắp đặt những linh kiện liên nỗ này, tự nhiên sẽ không hấp dẫn sự chú ý, hơn nữa bản thân chịu tội, Hoàng môn có sát nhân diệt khẩu hay không, người của Mạc thị có ép hỏi tình báo Hoàng môn hay không?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Giang Thụ Viễn lại một lần nữa giống như tro tàn, rốt cuộc là ai hãm hại Giang thị ta, rốt cuộc là người nào lại bày ra tử cục đáng sợ như thế, hãm hại Giang thị ta vạn kiếp bất phục?

Hoàng đế thấy Giang Thụ Viễn không đáp lời, lần thứ hai vỗ ngực án, cả giận nói:

- Giang Thụ Viễn, trầm cho người thêm một cơ hội cuối cùng!

Đột nhiên như tỉnh táo lại. Giang Thụ Viễn lập tức nói:

- Hoàng thượng, trận chém giết tối qua, vốn là bang phái giang hồ phát sinh tranh đấu tại bắc thành, tội thần không biết vì sao họ lại bị dẫn tới phụ cận Giang phủ, hơn nữa trước đó vài ngày, phủ của tội thần ban đêm thường có những âm thanh kỳ quái quấy rầy, khiến cho người trong phủ nghỉ ngơi không tốt, tinh thần uể oải, nhưng không điều tra ra được nguyên nhân, tối hôm qua vừa vặn gặp phải đám người kia, hộ vệ trong phủ lòng đang tức giận, hiểu lầm đó là người gây rối, dẫn đến chém giết kịch liệt, tội thần cho rằng việc này nhất định là có người xấp đặt, trong khi hộ vệ phủ cùng với người tranh đấu bên ngoài, thừa lúc trong phủ phòng bị lời lỏng, lên vào sắp đặt những linh kiện liên nỗ này, hoàn toàn là muốn hãm hại tội thần, tội thần thực sự oan uổng, xin hoàng thượng minh xét!

Giang Thụ Viễn sau khi nói xong, quần thần trên đại điện lúc này thì nhau ồ lên.

Có người trong lòng bắt đầu thầm nghĩ, nếu như Giang phủ thực sự bị người sắp đặt hãm hại mà nói, quả thực người này vô cùng đáng sợ, bố trí cùng sách lược tinh diệu như vậy, an bài xảo hợp đến thế, hoàn toàn chặt chẽ, đây là một tử cục căn bản không thể nào hóa giải.

Nghĩ tới đây, một số người trong lòng có quấy, không khỏi mồ hôi lạnh tủa ra trên trán, nếu một ngày kia có người dùng bố cục như vậy hãm hại hắn, quả thực hắn căn bản vô lực phản kháng! Hoàng đế lúc này đột nhiên hỏi các đại thần:

- Những người khác với việc này có cái nhìn ra sao?

Lúc này, Hình Bộ Thượng Thư Tiêu Viễn Sơn bước ra khỏi hàng nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, sự việc linh kiện liên nỗ mà Giang Thị Lang nói, thực là có điểm kỳ quái, bắt quá đêm qua phát sinh một vụ án mạng lớn, bằng chứng như núi quả thực không thể nghi ngờ, Giang Thụ Viễn tội không thể tha, xin hoàng thượng định đoạt!

Hoàng đế nói:

- Nếu như thế, cách đi chức Xu Mật Chấp Sự, Binh Bộ Thị Lang của Giang Thụ Viễn, trở thành thường dân, kê khai tịch thu tài sản phủ đệ, vụ án hoàng tử bị hung khí bắn lén, vẫn còn đợi thẩm tra, đem Giang Thụ Viễn giải vào thiên lao, nghiêm mật giam giữ, đợi sau khi vụ án thẩm tra xong mới đưa ra phán quyết cuối cùng.

Buổi trưa, Vân Thiên Hà đang ở tại hậu viên trong phủ tu luyện. Sử Trường Đức chạy tới, cầm một phong thư giao cho hắn.

Vân Thiên Hà sau khi mở ra xem, chỉ lắc đầu thầm nghĩ:

- Chẳng qua chỉ mất hết quan chức, tịch thu tài sản, nhốt vào thiên lao, xem ra hoàng đế cùng các đại thần đều là người thông minh, ta hao hết tâm cơ mới bày ra được một tử cục như vậy, không nghĩ vẫn chưa đưa được Giang thị vào chỗ chết, thực là đáng tiếc!

Sau khi đem thư hủy đi, bèn quay sang nói:

- A Lai, Đồ Bát đã trở về chưa?

- Thiếu gia, Đồ Bát đã trở về rồi, đang chờ trong bí thất!

Vân Thiên Hà gật đầu, liền nhanh chân đi tới bí thất, chỉ thấy Đồ Bát tĩnh tọa ở bên cạnh bàn chờ đợi.

Sau khi vào cửa, Vân Thiên Hà trực tiếp hỏi:

- Có tra ra được Giang Ngọc Tề trốn về đâu không?

Đồ Bát trả lời:

- Thiếu gia, phương hướng Giang Ngọc Tề đào tẩu là hướng Nam, thuộc hạ từ xa theo gót bọn chúng tới một rừng cây, liền để mất tung tích của chúng nên không truy đuổi theo nữa!

- Nếu như hắn đã thoát, vậy quên đi, sau này tình báo doanh đặc biệt lưu ý kẻ này là được, hiện tại chỗ dựa lớn nhất của Giang thị trên triều cũng đã rút dài, chuyện còn lại, giao cho các người cùng Lục bá đi báo thù!

Nghe thấy thế, Đồ Bát đột nhiên quỳ xuống, nói:

- Tạ ơn thiếu chủ thành toàn!

Đồ Bát sau khi rời đi, Vân Thiên Hà lúc này bước tới trước bàn, kéo ngăn bàn lôi ra chiếc hộp kia, chỉ thấy chiếc hộp dài chừng chín tấc, cao năm tấc, chế tác cũng khá tinh xảo, giữa hộp và nắp không hề có chút khe rãnh nào, còn dùng thêm một tầng giấy sáp bọc kín lại, chính thể thoát nhìn qua có vẻ vô cùng quý giá, cũng không biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, mà lại khiến nhiều người mơ ước cướp đoạt như vậy.

Cẩn thận đem giấy sáp bóc ra, chỉ thấy trong khe còn bôi thêm một lớp nước sơn, lôi ra chủy thủ, sau khi cạo hết lớp nước sơn đi, Vân Thiên Hà hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở nắp hộp ra. Khi nắp hộp mới mở ra được một nửa, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thơm ngát say lòng người, chỉ chốc lát đã lan tràn khắp bí thất, khiến cho người ngửi vào thần thanh khí爽, say mê không thôi.

Sau khi mở hủ nắp hộp ra, chỉ thấy bên trong hộp, chỉ thấy trong một lớp cảm sa cách nhiệt chống ẩm thượng đẳng, có đặt một viên cầu cỡ ngón tay cái, tán ra màu vàng nhạt sáng bóng.

Sau khi thấy viên cầu này, Vân Thiên Hà không khỏi hít vào một hơi, nghĩ không ra lại chính là một viên "linh thú huyền đan" trên quý không gì sánh được. Chẳng trách ngay cả đến cao cấp Võ Sư cũng lao vào tranh đoạt, nhưng lại không thấy tiên thiên cao thủ đi ra cướp đoạt.

Như linh thú huyền đan này, chính là tinh hoa của linh thú cấp thấp chưa trải qua tiến hóa dựng dục nên, đối với Võ Sư dưới tiên thiên có hiệu quả phụ trợ cực kỳ rõ rệt, ở trong mắt đám Võ Sư, đây chính là chí bảo tha thiết ước mơ, thế nhưng trong mắt tiên thiên cao thủ, chẳng qua cũng chỉ tương đương với linh được đặt biệt phụ trợ tu luyện mà thôi.

Cao thủ đã ngoài tiên thiên, chí bảo bọn họ tha thiết ước mơ, chính là linh thú kim đan vô cùng khó kiếm, do linh thú trung cấp đã trải qua tiến hóa dựng dục nên. Thông qua linh thú kim đan phụ trợ, cơ hội bọn họ tấn cấp lên tông sư có thể tăng lên rất nhiều.

Cũng đồng dạng, đối với đại cao thủ cảnh giới đã ngoài tông sư, kim đan trong mắt bọn họ cũng không tính là quá hiếm lạ, chí bảo bọn họ tha thiết ước mơ, chính là "đan phách" của cao cấp linh thú, đây chính là siêu cấp cực phẩm giúp họ đột phá lên vô thánh, phóng mắt ra toàn bộ đại lục đều vô cùng khó cầu, bằng không một viên Long Phách Đan năm xưa cũng sẽ không dẫn tới việc tứ đại tông môn cùng với thế gia đại tộc phát sinh tranh đoạt kịch liệt, sống mái với nhau.

- Ăn vào viên linh thú huyền đan này, có thể như nguyện đột phá được bình chương của Võ Sư cấp bảy hay không?

Vân Thiên Hà đem viên huyền đan kia cầm lên, tỉ mỉ quan sát một phen, trong lòng không khỏi nhớ lại những kinh nghiệm Tuyệt Ông Tiên Sinh từng nói qua, giai đoạn đầu dựa vào linh dược ngoại vật là phụ trợ để tăng thực lực, tuy rằng tiến triển nhanh hơn, nhưng về sau sẽ khó càng thêm khó, trên con đường võ đạo, mỗi một bình chương cảnh giới, đều phải dựa vào lực lượng của bản thân tự lĩnh ngộ phá vỡ mới là đúng lẽ.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà dứt khoát bỏ viên linh thú huyền đan vào hộp, một lần nữa đem khe hộp bịt kín, đặt vào một ngăn ngầm bên trong bí thất, hẩn dự định đặt đến khi đột phá cánh cửa trọng yếu tiên thiên rồi mới dùng, hiện tại sử dụng thực có chút lãng phí.

Ra khỏi bí thất, đi tới Tây Sương Tiểu Viện, chỉ thấy Lâm lão đầu đang rất bận rộn, ở trong viện phơi không ít dược liệu, đều là do Lâm lão đầu tự mình ra ngoài thu thập hoặc là mua về.

Thấy Vân Thiên Hà tiến đến, Lâm lão đầu liền tiến đến hỏi han:

- Tiểu tử, dược liệu ngươi cần toàn bộ đã sớm đủ, chừng nào thì bắt đầu đây?

Vân Thiên Hà nhìn qua một chút, gật đầu nói:

- Bây giờ còn chưa thể chính thức bắt đầu được, trước tiên phải tìm hiểu bệnh căn cùng bệnh trạng của cháu gái ông. Đợi sau khi những dược liệu này được phơi khô, ông hãy thu thập lại, mỗi ngày chọn thời điểm nhiệt độ thấp nhất thì cho tôn nữ dùng dược liệu chà sát thân thể, sau đó...

- Sau đó thì thế nào?

Lâm lão đầu đang nghe đến nhập thần, bỗng nhiên thấy gián đoạn, liền giục hỏi. Vân Thiên Hà ho khan vài tiếng, nói:

- Tiên bối, nam nữ hữu biệt, chuyện này ông phải thuyết phục tôn nữ của ông, đại khái sau khi nàng chà sát thân thể khoảng mười ngày, vẫn bối cần phải quan sát thân thể nàng để xem biến hóa của bệnh trạng, tới lúc đó nàng không thể mặc y phục, khụ khụ...

Lâm lão đầu suy nghĩ một chút, cũng thấy có phần rắc rối, nói:

- Nếu để cho Hi nhi biết, sợ là có chết cũng không theo, thế này làm sao cho tốt đây!

Suy nghĩ một chút, Lâm lão đầu đột nhiên trước mắt sáng ngời, nói:

- Nếu không để lão phu đánh ngất nàng đi, dưới tình huống nàng không biết gì, có thể thực hiện được hay không?

- Cái này cũng được, dù sao đến lúc đó nhờ tiền bối tự mình động thủ là được! Vân Thiên Hà lên tiếng, lại nói:

- Bất quá hiện nay còn cần một ít kim châm, không biết tiền bối có biện pháp gì để chuẩn bị hay không?

- Kim châm?

Lâm lão đầu nhú mồm, suy nghĩ một chút nói:

- Có thể trong thái y viện của triều đình có, người không cần quan tâm, lão phu sẽ nghĩ biện pháp chuẩn bị cho người là được!

Vân Thiên Hà lại tiếp tục giao phó thêm một số việc rồi mới ly khai Tây Sương Tiểu Viện.

Hiện tại Lâm lão đầu quan tâm đến chuyện của tôn nữ như vậy, mọi việc đều muốn tự mình làm, Vân Thiên Hà tự nhiên cũng được vui vẻ nhàn nhã, chỉ cần giao phó một tiếng là được.

Vốn định tới chỗ Vân Nương bồi tiếp nàng một hồi, đã thấy Sử Trường Đức một đường chạy tới, nói:

- Thiếu gia, ngoài phủ có một gã mập mạp hí tự xưng là tổng quản của...Tuyệt Lâu đưa tới một phong thư, chưa nói gì liền đã ly khai!

Vân Thiên Hà biết đó là ai, tiếp nhận bức thư, ngay khi mở ra liền ngửi thấy một mùi hương thơm ngát xông vào mũi, trên trang giấy viết một hàng chữ nhỏ xinh đẹp:

- Sau giờ Ngọ, tây thành năm dặm, Vọng Kinh trấn, gặp tại quán trà, có chuyện quan trọng cần thương lượng. Tuyệt!

Xem qua rồi tiện tay đưa bức thư cho Sử Trường Đức, Vân Thiên Hà nói:

- A Lai, ta có việc cần phải đến Vọng Kinh trấn ở tây thành một chuyến, nếu có tin tức gì trọng yếu, bảo Đột Bát đến Vọng Kinh trấn tìm ta!

Nói xong, Vân Thiên Hà huyết một tiếng sáo lớn, sau đó liền ngửi thấy Vân Bôn kêu lên một tiếng vui vẻ, từ hậu viện chạy ra, Vân Thiên Hà ra khỏi cửa, liền xoay người nhảy lên ngựa.

Thế nhưng ra khỏi đầu đường đông thành không xa, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên trở nên cảnh giác, khóe miệng lộ ra tia cười nhạt, vừa mới rời phủ, liền có người theo dõi!

153. Chương 153: Nhất Bôi Trà Quán

Tới con đường rộng rãi ở ngoài thành, Vân Bôn tự do lao nhanh, tốc độ giống như truy vân thiểm điện, khiến cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Có rất nhiều xe ngựa chạy nhanh trên quan đạo, còn có cả người cười ngựa, vền vền chỉ trong chớp mắt, bọn họ cảm thấy một cái bóng tựa như mũi tên xẹt qua bên người.

Ngay sau đó, cái bóng này liền biến thành một điểm đen không thể nhìn rõ, cuối cùng biến mất ở cuối con đường.

Mà ngay khi bóng đen kia biến mất như thiểm điện, lúc này trên đường lại có một đôi nhân mã, roi ngựa vung loạn, tiếng hô hoán không ngừng, khoái mà lao cắt lực, vội vàng muốn đuổi theo, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn chiếc bóng kia dần dần khuất khỏi tầm mắt.

- Mẹ nó, Truy Vân Mã thượng đẳng này tốc độ thật là nhanh, cư nhiên bị tiểu tử kia cắt đuổi, đại ca, còn muốn đuổi nữa hay không?

Một gã hán tử thô mãnh râu quai nón vẽ mặt phiến muộn hỏi.

Một gã hán tử gầy gò khác liếc mắt nhìn phía cuối đường, nói:

- Không cần đuổi nữa, ở đây nghỉ ngơi một lát, trở về ứng phó một chút cho xong việc!

Nói xong, hai người cho ngựa chạy chậm lại, ghé vào ven đường xuống ngựa. Hán tử thô mãnh lôi ra một hồ lô rượu, uống một ngụm lớn, thở phào một hơi, rồi nói:

- Đại ca, ta vẫn không nghĩ ra, thiếu gia có phải là ăn no rừng mỡ hay không, vì sao lại bắt chúng ta theo dõi tiểu tử Bắc Hầu Phủ. Lẽ nào thiếu gia lại coi trọng hần?

- Hừ!

Hán tử gầy gò hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt hiện lên vẻ hèn mọn, nói:

- Thiếu gia có bí mật Long Dương Phích Hảo *, lão nhị người tốt nhất không nên lỡ mồm, họa từ miệng mà ra, nếu không phải lão tử gặp đường cùng, sao có thể đầu nhập dưới trướng một gã quái thai như thế. Gã đó tâm lý biến thái, không chừng ngày nào đó huynh đệ chúng ta cũng trúng phải độc thủ đó!

(*: thích đàn ông, say đó - DG)

Nghe những lời này, thân thể hán tử thô mãnh không khỏi run lên, nói:

- Lão đại, thực sự không được nữa thì chúng ta đầu nhập vào Tập Dũng Bang đi, tuy rằng đãi ngộ của thiếu gia biến thái kia cũng không tệ, nhưng tiểu đệ sợ ngày nào đó vạn nhất bị thiếu gia biến thái kia nhìn trúng, vậy tiểu đệ sao còn mặt mũi làm người nữa...

- Lệ gia huynh đệ ta đi theo một gã thiếu gia so với đàn bà còn muốn đàn bà hơn, vốn đã là một chuyện rất mất mặt, vẫn bị huynh đệ bên ngoài chế nhạo, người cho rằng Tập Dũng Bang sẽ thu chúng ta sao, thực sự không được nữa. chờ linh tiên rồi, huynh đệ chúng ta quay về quê quán Đồng Nam ra sức làm ăn, chốn kinh thành này nước quá sâu, không phải nơi huynh đệ chúng ta lặn lội!

- Thế nhưng đại ca, về nhà rồi người không sợ quan phủ truy sát sao, chúng ta thật vất vả mới thoát được tới kinh, tìm được một công việc coi như không tệ!

Hán tử thô mãnh có chút không tình nguyện nói.

Hán tử gầy gò cũng thở dài:

- Nghĩ tới Lệ Vũ ta cuộc sống nghèo khổ, may mắn được một vị cao nhân chỉ điểm, học một thân bản lĩnh, không nghĩ tới lại không đất dụng võ, phải làm hộ vệ cho một tiểu tử giống đàn bà, lại còn phải đề phòng để không chịu nhục, thực sự là uất ức, lẽ nào Lệ gia huynh đệ ta kiếp này không có được một ngày trở nên nổi bật hay sao?

Hán tử thô mãnh đột nhiên nói:

- Lão đại, chúng ta ở viên ngoại lang phủ một năm, biết được bọn họ có nhiều bí mật và tai tiếng như vậy, không bằng chúng ta đem những bí mật này giao cho gã thiếu niên Bắc Hầu Phủ, nói không chừng lại có thể được khen ngợi?

Hán tử gầy gò vừa nghe, tựa hồ có chút động lòng, nhưng suy nghĩ lại vẫn lắc đầu nói:

- Loại việc bán chủ cầu vinh, chúng quy luôn bị người khác chán ghét, lại còn bị khinh bỉ, chỉ hận huynh đệ chúng ta nhìn người không rõ, đi theo sai người, nhưng nếu bán chủ kiếm ăn nơi khác, ở kinh thành này nhất định không sống được!

- Thế nhưng nếu cứ đi theo gã thiếu gia biến thái kia, làm việc gì cũng không thống khoái, huynh đệ cũng sắp phát hoảng rồi!

Hán tử thô mãnh oán hận gầm lên một tiếng, lại uống một ngụm rượu lớn.

Vân Thiên Hà sau khi thoát khỏi hai hán tử theo dõi, Vân Bôn tốc độ cực nhanh, chỉ trong thời gian chưa tới một nén hương đã đến Vọng Kinh trấn.

Vọng Kinh trấn cách kinh thành khoảng sáu dặm, địa thế bằng phẳng, vị trí nằm ở nơi quan đạo giao nhau rất tiện lợi. Nhiều khách nhân khi đi đường gặp phải trời tối, công kinh thành đã đóng, đa phần đều ở lại nơi này tìm chỗ nghỉ chân.

Bởi vậy, ở trên trần có tửu lâu, khách sạn bình dân, quán trà cùng rất nhiều cửa hàng san sát, sinh ý náo nhiệt, khiến độ phồn hoa của Vọng Kinh trần không hề kém hơn các tòa thành thị của các châu khác.

Vân Thiên Hà thả chậm tốc độ, đi ở trên trần, hắn cũng nhìn thấy một vài quán trà có vị trí tương đối bắt mắt nằm sát ven đường, thế nhưng hắn không nghỉ chân mà trực tiếp đi ngang qua, tiếp tục hướng vào bên trong thôn trấn đi tới. Khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là, Vọng Kinh trần cách kinh thành ít nhất sáu dặm, vì sao Tô Tuyết lại chỉ viết có năm dặm.

Tiếp tục đi tới địa phương các hộ dân tụ tập, lúc này ở một vị trí không mấy đẹp mắt, nằm sát bên cạnh nhà dân, hắn nhìn thấy một quán trà nho nhỏ, trước cửa treo một tấm biển, mặt trên viết ba chữ nét bút cổ xưa: Nhất Bôi Trà.

Sinh ý quán trà này tương đối vắng vẻ, Vân Thiên Hà sau khi xuống ngựa bước vào quán, cũng chỉ thấy trong quán vị trí gần cửa sổ có một vị khách trung niên ngồi đó. Người này tầm bốn mươi tuổi, đội nón rơm, khuôn mặt rộng, mày kiếm mắt lớn, ăn mặc khá giản dị, tĩnh tọa ở trong quán trà, rất dễ khiến người khác không chú ý tới sự hiện hữu của hắn.

Vân Thiên Hà sau khi nhìn lướt qua, chỉ thấy có một cô bé tầm mười ba mười bốn tuổi đang ngủ gà ngủ gật trước quầy, vì vậy hắn bèn đi tới một chiếc bàn khá gần quầy, nhẹ giọng nói:

- Tiểu muội muội, một ấm trà!

- A...

Thiếu nữ trước quầy giật mình tỉnh lại. Thấy có khách tới, bèn nói:

- Xin chờ một chút, lập tức có ngay!

Nói xong, thiếu nữ nhanh chân chạy vào nhà sau, chỉ chốc lát đã thấy nàng bưng một ấm trà trông khá cổ kính đi ra, đem chén trà trên mặt bàn lật lại, sau đó giơ ấm trà nhẹ nhàng châm trà, một giọt cũng không sánh ra ngoài, rót đầy tám phần chén trà.

- Trà ngon!

Khi cô gái kia châm trà, Vân Thiên Hà ngửi thấy hương trà rót ra thơm đậm đà, hương nồng nàn đến mê người, không khỏi bật thốt tán thưởng một tiếng.

Trà rót ra xong, nhìn nước trà màu sắc thanh đậm, mặt trên bao phủ một tầng hơi nước không tiêu tán, rất là bắt mắt, vì vậy bèn bưng lên nhấp một ngụm nhỏ, không khỏi cất tiếng khen một lần nữa:

- Quả nhiên là trà ngon, trong nước trà dường như có sương sớm, ừm, còn mang theo cả vị ngọt tự nhiên, hắn phải là nước suối trên núi, không sai!

Nói xong, Vân Thiên Hà cảm thấy vui vẻ, liền uống thêm vài hớp, một ly trà chẳng mấy chốc mà uống sạch.

- Tiểu muội muội, cho thêm một chén!

Sau khi uống xong, Vân Thiên Hà cảm thấy ý vị chưa đủ, vì vậy hướng về phía tiểu muội muội đang ngủ gật bên quầy nói.

Chẳng ngờ tiểu cô nương kia lại trả lời:

- Công tử, quán chúng tôi tên là "Nhất Bôi Trà" ý nói một ngày chỉ bán một chén trà, nếu như người còn muốn uống tiếp, vậy ngày mai hãy trở lại!

- Hả?

Vân Thiên Hà có chút ngơ ngẩn nhìn tiểu cô nương kia, rồi lại nhìn xuống chén trà mình vừa uống hết, ngẩn người ra một lúc, không khỏi cười nói:

- Vì sao chỉ bán có một chén, nếu đã treo chiêu bài buôn bán, quy củ cổ quái như vậy, chẳng khác nào lập miếu thờ cả. Nếu như người không mở cửa tiệm, ta được uống một chén trà ngon đương nhiên sẽ thấy mình may mắn, không dám đòi thêm, nhưng người mở cửa tiệm ra, từ lâu đã phá đi ý cảnh của trà đạo, bán nhiều chén cùng với bán một chén, có gì khác nhau chứ!

- Dài dòng, một chén là một chén!

Tiểu cô nương bị Vân Thiên Hà vặn hỏi một phen, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt hạnh hung hăng liếc hắt vài cái rồi không thèm để ý nữa.

Vân Thiên Hà quả thực còn muốn uống thêm, nhưng người ta đã không bán nên cũng đành thôi, yên vị ngồi trước bàn chờ Tô Tuyết đến. Bất quá trong lòng hắn vẫn có chút nghi hoặc, vì sao Tô Tuyết lại hẹn hắn đến nơi này.

Chờ hơn một canh giờ, mắt thấy đã sắp qua buổi trưa, vẫn còn chưa thấy người tới, trong lòng Vân Thiên Hà bắt đầu buồn bực, Tô Tuyết gửi tin chuyển này hẳn là phải đúng hẹn, nếu như chậm chạp không đến, sợ rằng...

Đúng lúc này, bên ngoài quán trà bước vào năm người, xem qua trang phục đều là bách tính bình dân, trong đó còn có người ôm theo một vò rượu.

Đám người này sau khi vào quán, đều liếc mắt nhìn qua Vân Thiên Hà, sau đó tìm một bàn bên cạnh ngồi xuống, một vị tráng hán trong số đó hô lên:

- Tiểu cô nương, cho một chén trà!

Nói xong, một người trẻ tuổi khác đem vò rượu đặt lên bàn, xếp những chén trà lại một chỗ chuẩn bị rót rượu!

- Ở đây không được uống rượu!

Tiểu cô nương mang theo ấm trà lớn đi ra, mắt thấy những người này lại uống rượu ở trong quán trà, lập tức mắt hạnh giận dữ, la lên một tiếng.

- Quán trà này của người chỉ bán có một chén, mấy người chúng ta không có nơi nào ngồi, nên mới đến đây kiếm một bàn để uống rượu thôi, lát nữa tiền trà trả gấp ba cho người là được, mau tới châm trà đi!

Một gã đại hán tô vẽ hào phóng nói, bất quá nghe khẩu khí, đối với tiểu cô nương này coi như là có phần khách khí.

- Không được là không được, các người nếu dám lấy chén trà của ta để uống rượu, hừ hừ!

Tiểu cô nương cũng không sợ hãi, khẩu khí có phần uy hiếp hướng về mấy người nói:

- Ta sẽ tìm người đi ra lý luận cùng với các người!

Vân Thiên Hà mắt thấy Tô Tuyết chưa đến, trong lòng đã thấy khả nghi, lúc này đột nhiên có mấy người khách nhân cũng rất cổ quái, cảm thấy không cần phải tiếp tục chờ ở quán trà này nữa, bèn đứng dậy nói:

- Tiểu muội muội, tính tiền!

- Năm mươi đồng!

Tiểu cô nương tức giận nói một tiếng với Vân Thiên Hà.

Trên người Vân Thiên Hà không mang theo tiền lẻ, bèn móc ra hai miếng bạc nhỏ giao cho tiểu cô nương kia, rồi xoay người ra khỏi cửa, nhưng tiểu cô nương lại kêu lên:

- Đứng lại, trả lại người tiền thừa!

- Không cần trả lại!

Vân Thiên Hà cũng không để ý, tiếp tục bước ra cửa, đầu gối tiểu cô nương kia mắt hững, chạy vọt tới, bắt lấy cánh tay Vân Thiên Hà nói:

- Người sao lại như vậy, bảo trả lại người tiền thừa, thì nhất định phải trả lại người, một đồng cũng không thiếu, ta không cần tiền bố thí, đứng chờ ở đây, bằng không ta sẽ mất hứng đó!

Nói xong, tiểu cô nương kia chạy tới bên quầy, nhắc lên một xâu tiền, từ đó lấy ra năm mươi đồng rồi đem toàn bộ số còn lại nhét vào tay Vân Thiên Hà, trừng mắt nhìn hắn nói:

- Được rồi, một đồng cũng không thiếu, người có thể đi!

Cầm một mớ tiền lẻ, Vân Thiên Hà cười khở một tiếng, nhét vào trong túi rồi đi ra cửa.

Chẳng qua vừa mới ra khỏi cửa quán trà, đám người trong quán đã đứng lên nói:

- Tiểu tử, đứng lại!

Vèo!

Vân Thiên Hà hơi ngừng cước bộ, nhất thời trở nên cảnh giác, lúc này một tiếng xé gió cách đó không xa truyền đến, một cỗ sát khí cũng tập trung lên người hắn.

Trong lòng không hoảng hốt, ngay khi tiếng xé gió như thiểm điện lao tới, Vân Thiên Hà bèn ngưng thần cảm ứng, thân thể mạnh mẽ nghiêng sang một bên, chỉ thấy một mũi tên nhọn lướt qua mặt hắn, cắm thật sâu trên ván cửa, kêu lên ong ong.

Mà lọn tóc bên thái dương hắn, theo làn gió nhẹ thổi qua từ từ rụng xuống.

154. Chương 154: Sát Cơ Trong Tiểu Trấn

Vân Thiên Hà khi vẫn còn trong quán trà đã cảm ứng qua bốn phía, cũng không có luồng khí cơ nào tập trung vào hắn.

Thế nhưng khi hắn vừa bước ra khỏi cửa quán trà, một cỗ khí cơ nhanh chóng chuẩn xác tập trung vào hắn, hơn nữa mấy hán tử uống rượu cũng lên tiếng quát hắn đứng lại khiến hắn hơi dừng cước bộ, ngay vào lúc này, một mũi ám tiễn kèm theo sát cơ mà tới, muốn lấy mạng hắn trong nháy mắt!

Rốt cuộc là ai đã bày ra một sát cục vô cùng kín kẽ, phối hợp ăn ý như áo trời không đầu vết đề nhằm vào hắn?

Nếu không phải phản ứng của hắn linh mẫn, hơn nữa thân thể luôn có cảm ứng đối với nguy cơ khiến cho hắn tránh né theo bản năng, hơn nữa ám tiễn phóng đến sau lưng cũng không quá nhanh, nên hắn mới tránh né được một kích tất sát này, bằng không ngày hôm nay hắn đã mất mạng tại cửa quán trà này rồi.

Tránh thoát được ám tiễn đánh lên sau lưng, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cơn phẫn nộ cùng sát ý!

Vèo!

Chẳng qua thời gian không cho hắn suy nghĩ nhiều, lúc này lại có một mũi ám tiễn phóng về phía hắn, bất quá lúc này Vân Thiên Hà đã cảnh giác hơn, cảm ứng được phương hướng ám tiễn phóng tới chính là chỗ đối diện cách cửa quán trà hơn một trăm bước, phía sau nóc nhà của một hộ dân. Lúc này hắn chỉ xoay người lẩn một vòng liền tránh được mũi ám tiễn.

Tiếp theo, thân thể vân Thiên Hà thuận thế đứng dậy, liền dựa vào tường của một căn nhà đối diện quán trà, nơi này ngoại trừ phương hướng quán trà đối diện thì ba hướng khác đều đã trở thành góc chết, không thể bắn được ám tiễn.

Đúng lúc này, nhóm năm người bên trong quán trà có bốn người đồng thời chạy ra, sát khí đằng đằng hướng về phía hắn bao vây lại.

Bốn người này sau khi để lộ ra sát khí, toàn thân bộc phát kinh khí dũng mãnh, khiến người ta lập tức cảm nhận được tu vi võ đạo của bọn chúng.

Cư nhiên lại là một đám Võ Sư cấp bảy, chỉ còn mỗi một người vẫn ngồi trong quán là một Võ Sư cấp tám!

Thấy bốn người này có xu thế bao vây xông tới, Vân Thiên Hà trong lòng cũng không hoảng, nhanh chóng lấy xâu tiền vừa nhận nãy ra, giựt đứt dây thừng, ngay khi có hai người bắt đầu lao tới, cổ tay liền ngưng tụ khí lực, hung hăng ném mạnh những đồng xu ra ngoài.

Vút! Vút! Vút!

Những đồng xu bay ra nhanh như gió, khiến thế vây công của bốn người chậm lại, vội vàng nghiêng người tránh né, chỉ thấy những đồng xu sau khi bay vụt ra liền găm thật sâu vào vách tường quán trà, nhưng cũng có kẻ bị ném trúng, bị vài đồng xu cắm sâu vào trong da thịt, cũng tạo ra một ít thương tổn đáng kể.

- Giết hần!

Hai tên bị đồng xu làm thương tổn nổi giận hét lớn một tiếng, cũng không để ý đến chút thương tích ở trên người, tiếp tục cất những bước nặng nề áp bức mà đến.

Dù sao những Võ Sư cao cấp cũng đã luyện cơ như sắt, rèn cốt như cương, Vân Thiên Hà cũng không trông mong những đồng tiền ném ra kia có thể đánh hạ đối phương. Sau khi mấy người kia cước bộ chậm lại, thân thể liền nhanh chóng nhảy tới, mỗi bước phải xa đến hai thước, lại cầm một nắm tiền tiếp tục ném ra.

Số tiền kia cũng có đến mấy trăm đồng, chia ra làm vài lần ném, cũng có thể mang đến một chút hiệu quả.

Những người kia thấy đám tiền ào ào bay tới, tuy rằng không sợ hãi, nhưng nếu bị găm phải cũng có chút đau đớn, hơn nữa lực đạo ném tiền ra cũng khá mạnh, nếu bị bắn trúng quả thực không dễ chịu, khiến bọn họ vội vàng tránh né hoặc ra sức dùng kinh khí chống đỡ.

Thừa dịp ném tiền xu khiến thế tiến công của đối phương chậm lại tạo ra lỗ hổng, những tinh khiếu thuộc đệ nhất tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà lúc này toàn bộ sáng lên, phóng xuất ra tinh linh chi khí.

Địch nhân dưới sự yểm hộ của hai người phía trước chống đỡ đám tiền xu bay tới, hai người phía sau giống như những con sóng tràn lên, vô cùng ăn ý, căn bản không cho Vân Thiên Hà có cơ hội đào tẩu.

Trong tiếng quát giận dữ, quyền kinh của hai người mang theo kinh khí mạnh mẽ liên miên bất tan đánh tới, khiến bụi đất cuộn cuộn nổi lên đầy trời.

Mắt thấy hai người giáp công, dưới chân Vân Thiên Hà bước theo Phương Thốn Bộ, như hồ điệp nhẹ nhàng bay theo gió, từ giữa hai người tìm ra một khe hở, thân thể hơi nghiêng đi, giơ quyền trái nhằm về phía một người, Bạo Viêm Kinh Khí của Phá Thiên Quyền dừng mãnh bắn ra!

Ầm! Ầm!

Quyền kinh giao nhau giống như là sắp thép va chạm, Bạo Viêm Kinh Khí cuồng bạo, cộng thêm Tinh Linh Chi Khí tinh hàn, liền như hai tầng băng hỏa nội hưởng ngoại hợp, giống như một quả bom dưới sự oanh kích bằng kinh khí của đối phương bị nổ tung.

Gã đại hán sau khi hứng trọn kinh khí của một đòn cuồng bạo kia, đầu tiên cảm thấy toàn thân rét run, giống như trời đông giá rét bị giam trong một cái hầm băng, khiến cho thân thể cứng đờ. Nhưng ngay sau đó một cơn nóng hừng hực liên miên kéo tới, trong nháy mắt, cỗ nhiệt lực nóng ồ ồ giao kích với hàn băng cực độ, khiến hộ thể kinh khí của hắn đột nhiên ầm một tiếng, liền bị kinh khí của một chiêu Phá Thiên Quyền đánh tan.

Vân Thiên Hà thấy một quyền phá nát được kinh khí hộ thể của đại hán này, khiến hành động của hắn đình trệ, liền tận dụng thời cơ, tạm thời không để ý đến thế công của một gã đại hán khác, thân thể hơi nghiêng đi, quyền phải đánh ra như tia chớp.

Ầm! Phốc!

Tinh hàn chi khí đã khiến thân thể của đại hán này cứng đờ, căn bản vô pháp né tránh, mắt thấy cương quyền áp tới như đạn pháo, trong lòng đại hán đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực không thể trốn tránh, một loại bóng ma tử vong bao phủ lấy tâm thần.

Sau khi trọng quyền như chùy đánh trúng đại hán, lại lập tức hóa thành trọng chưởng vỗ lên ngực hắn. Gã đại hán cảm thấy máu trong cơ thể nóng lạnh đan xen, khiến thân thể hắn như muốn nổ tung, từ trong miệng điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, cả người dường như nhẹ hẫng đi, sau đó trước mắt đột nhiên tối sầm lại mất đi tri giác.

Huych!

Ngay khi gã đại hán kia bị Vân Thiên Hà phá tan kinh khí hộ thân rồi tiếp tục một quyền đánh bay, trong tiếng rống vang trời, một đòn cuồng bạo kéo đến, khi Vân Thiên Hà đánh bay gã đại hán kia đã xuất hiện

sơ hở, gã đại hán thứ hai một quyền bổ tới, Vân Thiên Hà mắt thấy muốn tránh cùng không kịp, tinh linh kinh khí như bản năng lần thứ hai tăng mạnh bảo hộ toàn bộ thân thể của hắn, nghiêng người dùng song quyền đón đỡ trọng kích của gã đại hán.

Rầm!

Đỡ một quyền toàn lực của gã đại hán, thân thể Vân Thiên Hà mãnh liệt lui lại, khi huyết toàn thân bốc lên, giật lùi đến hơn một thước mới dừng lại. Vân Thiên Hà sắc mặt đại biến, từ khoe miệng trào ra một ngụm máu tươi, hắn liền đưa tay lau đi.

Lúc này, chỉ thay trên nền đất trước mắt đã bị cày lên một cái khe thật sâu!

Mắt thấy một kích toàn lực của mình chỉ khiến đối phương lui lại một đoạn, ói ra một chút máu mà không bị bao nhiêu thương tổn, gã đại hán kia thẹn quá hóa giận, hai mắt như muốn nứt ra, lần thứ hai nhảy bổ tới.

Trong hai người ở phía sau có một người tiến lên kiểm tra thương thế gã đại hán bị Vân Thiên Hà đánh ngã, đột nhiên bị thương rống lên một tiếng:

- Cữu ca chết rồi!

Bị một gã Vô Sư cấp sáu nhỏ một quyền đánh chết sao?

Người trung niên ngồi trong quán trà lúc này cũng biến sắc đứng lên, đôi mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn Vân Thiên Hà, hét lớn:

- Giết hắn cho ta, vì lão Cữu báo thù!

Ngay khi hắn muốn bước ra khỏi cửa, lúc này tiểu cô nương trong quán trà đột nhiên đi ra chắn trước mắt hắn, nói:

- Không được đi, tổn thất quán trà của ta phải có người bồi thường, bản cô nương còn đang tính toán, chờ ta tính xong thì người trả tiền, lúc đó người muốn ở lại bản cô nương cùng không lưu người lại!

- Cút ngay!

Người trung niên đang lúc nổi giận, tiểu nha đầu trước mặt lại dám cản đường, bèn muốn đưa tay đẩy nàng ra. Nhưng đúng lúc này, người trung niên đội nón cỏ vẫn tĩnh tọa bên trong quán trà đột nhiên lao tới như thiểm điện, cánh tay như gọng kìm sắt giữ chặt lấy vai người này, thấp giọng nói:

- Dám động tới nàng, ngươi sẽ chết!

Tuy lời nói nhẹ nhàng như thế, nhưng gã kia nghe xong chẳng khác nào sét đánh ngang tai, bàn tay đang tùy ý đặt trên vai hắn, chẳng khác nào một ngọn núi ngàn cân, hắn muốn động đây một chút cùng vô pháp giãy dụa, toàn bộ thân thể tựa như bị trói buộc thật chặt.

Tiên thiên cao thủ!

Lúc này trên trán hắn mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ròng ròng xuống mặt, cuối cùng khi khôi phục lại sự bình tĩnh, môi run run nửa này nhưng cùng không nói ra được lời nào, dưới sự cưỡng chế của người trung niên đội nón cỏ, thân thể mềm oặt ngồi trở lại trên ghế.

Tiểu cô nương liếc mắt nhìn người trung niên đội nón cỏ, rồi lại nhìn ra phía bên ngoài nói:

- Nhị thúc, bọn kia nhiều người khi dễ một người, lại còn có kẻ đằng sau phóng ám tiễn, bọn chúng dám giết người trước quán trà, chúng ta có quản tới hay không?

- Người bên ngoài quán trà sống hay chết, đối với chúng ta không có quan hệ!

Người trung niên đội nón cỏ nhàn nhạt nói một câu rồi tiếp tục an vị ngồi xuống.

Tiểu cô nương bất đắc dĩ, cũng chỉ đành trở lại trước quầy chống cằm, hờ hững nhìn trận tranh đấu bên ngoài.

Vân Thiên Hà lúc này đang hứng chịu giáp công như cuồng phong bạo vũ của ba người, nếu chỉ có hai người mà nói, hẳn còn có thể miễn cưỡng ứng phó, thế nhưng ba người cùng tiến lên, dù cho hẳn có ưu thế Bạo Viêm Kinh Khí phối hợp với Tinh Linh Chi Khí cũng dần dần bị dồn ép xuống thế hạ phong.

Hơn nữa, cách đó không xa vẫn còn có kẻ rình trộm trong bóng tối bắn ám tiễn khiến hẳn phải phân tâm ứng phó, thực sự là có chút không chịu nổi.

Ầm!

Một đòn Bạo Viêm Kinh Khí giao thoa với kinh khí của đối phương, giống như là cương thiết va chạm, sinh ra tiếng vang ầm ầm, thân hình Vân Thiên Hà lại mãnh liệt lui về phía sau, một gã địch nhân khác lần thứ hai bổ tới một trọng quyền khiến hẳn vội vàng ngăn đỡ, một đòn này qua đi, hẳn rốt cuộc nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài giống như điều đứt dây.

Sau khi rơi trên mặt đất, đau nhức thân thể da thịt còn chưa nói, máu chốt là cùng với địch nhân giao thủ hai trọng quyền, khiến cho lục phủ ngũ tạng của hẳn hầu như đã lệch vị, đau đớn tựa như cơ thể bị xé toạc ra.

Hộc!

Sau khi cắn răng đứng dậy, vẫn nhịn không được lại tiếp tục phun ra một ngụm máu, lúc này lại một tiếng xé gió truyền đến, với vị trí hiện tại của hẳn, ám tiễn đã có thể tập trung tấn công.

Không kịp nhìn chút nào, ngay tại chỗ lăn đi vài vòng, mũi ám tiễn gào thét lướt qua bên tai, một lần nữa cắm phập vào vách tường quán trà, kêu lên ong ong.

Bất quá khi Vân Thiên Hà lăn người né tránh, cũng đã kịp nhìn rõ khuôn mặt kẻ nấp trong bóng tối bắn lên hẳn.

Giang Ngọc Tề!

Nếu như Giang Ngọc Tề không chạy trốn mà lại quay trở về, như vậy những người vây đánh hẳn bên ngoài quán trà này, chính là những Hắc Sát chiến sĩ đã đi theo Giang Ngọc Tề.

Được, được lắm, Vân Thiên Hà cười lên giận dữ!

Không nghĩ tới lão tử cùng bị người tính kế ngược lại một phen, khinh thường sói sẽ bị sói cắn.

Dường như bất chợt nghĩ tới điều gì đó, Vân Thiên Hà đảo mắt nhìn qua ba gã địch nhân đang lao tới, đột nhiên ngón tay khép lại giờ lên không trung, sau khi gắng gượng đứng dậy, đưa chân quét ngang sang một tên, hữu chỉ đột ngột hướng về phía mi tâm một tên khác đâm tới, một luồng hư ảnh mắt thường khó thấy, tựa như một tia sáng bắn ra.

155. Chương 155: Ứng Tập

Thật giống như một luồng laser đâm xuyên qua da thịt, một loại âm thanh có tính xuyên thấu vang lên. Một loại thủ đoạn sát nhân vô hình, lặng lẽ không tiếng động, chỉ khi nào đánh trúng mục tiêu mới có thể nhìn thấy. Đây chính là Thương Hồn Chỉ, một chỉ một mạng, chính là ý nghĩa sát nhân chân chính của Thương Hồn Chỉ.

Gã Hắc Sát chiến sĩ kia không hề có chút phát giác, đúng lúc Vân Thiên Hà điểm ra một chỉ, hẳn mới cảm nhận được một luồng khí tức băng hàn thấu xương kéo tới, muốn né tránh, nhưng khí tức này quá nhanh, chỉ trong chớp mắt hẳn chưa kịp có phản ứng gì, đột nhiên đã cảm thấy mi tâm mát lạnh.

Phảng phất như một mũi cương châm cứng rắn xuyên qua mi tâm đâm sâu vào trong óc, một luồng khí tức vô cùng băng hàn tập kích vào đầu hẳn, khiến toàn bộ tư duy như bị đông cứng, thân thể không còn nghe theo sự chỉ huy của đại não, hẳn ngây ngốc đứng bất động tại chỗ, đồng tử trong mắt nở ra, dần dần chuyển sang màu tro tàn.

- Đây là yêu thuật gì?

Lúc này, người trung niên ngồi ở trong phòng thấy Vân Thiên Hà tung ra một chỉ đã khiến cho một huynh đệ của hắn đứng im không nhúc nhích, dường như đã biến thành một con rối, không khỏi kinh hô một tiếng muốn đứng lên, nhưng người trung niên đội nón cỏ lại đưa tay ấn một cái, khiến hắn một lần nữa mềm oặt ngồi xuống.

Bất quá người trung niên đội nón cỏ trong mắt cũng tỏ ra nghi hoặc, thần sắc nhìn Vân Thiên Hà mang theo một chút khiếp sợ.

Không chỉ những người trong quán trà nhìn thấy nhưng không giải thích được, mà ngay cả hai người hiện đang chiến đấu cũng vô cùng khó hiểu, vì sao tiểu tử kia tung ra một chỉ lại có thể khiến lão Thất đứng im bất động.

Nhưng hành động của hai gã Hắc Sát chiến sĩ này cũng không dừng lại, tuy rằng bọn họ không biết một chỉ kia có phải là yêu thuật hay không, nhưng người này nhất định phải giết, cho nên bọn họ cũng không có lòng đi tìm hiểu nguyên nhân, nắm đấm của một gã lại cuồng bạo oanh kích về phía Vân Thiên Hà.

Ầm!

Bạo Viêm Kinh Khí lần nữa tung ra, va chạm lần này càng thêm mãnh liệt, Vân Thiên Hà đã bị nội thương, dưới làn trùng kích này, cho dù hắn không đón đỡ chính diện, nhưng vì ảnh hưởng của thương thế, không khỏi một lần nữa điên cuồng phun ra một làn sương máu, thân thể bắt đầu lảo đảo suýt ngã gập xuống.

Huych!

Đúng lúc này, gã Hắc Sát chiến sĩ bị Thương Hồn chỉ đả thương, đứng yên bất động một hồi lâu, trên đầu bất chợt hiện ra một cái lỗ nhỏ, sau đó đầu hắn như nứt toạc, máu tươi vọt ra thành vòi, mềm oặt ngã xuống đất, chết từ lúc nào không biết.

- Lão Thất!

Hai gã Hắc Sát chiến sĩ thấy vậy hai mắt trợn lên như muốn nứt ra, bi phần rống lên một tiếng, bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng, một chỉ kia dĩ nhiên lại có thể lấy được mạng người.

Ngay cả Giang Ngọc Tề đang trốn trong góc tối cũng bị lực công kích biến thái của Vân Thiên Hà dọa cho sợ ngây người. Một Võ Sư cấp sáu như hắn, cũng sắp đột phá, thế nhưng hắn tự nhận dù cho Vân Thiên Hà đồng cấp với mình, nhưng khi giao thủ chỉ sợ hắn cũng thập tử vô sinh.

Nhưng dù kinh hãi, trong lòng hắn vẫn tràn ngập căm hận, Giang Ngọc Tề dùng ánh mắt lạnh như băng, lần thứ hai tập trung vào Vân Thiên Hà, lấp vào một mũi tên.

Chẳng qua, ngay khi Giang Ngọc Tề chuẩn bị phóng tên, đột nhiên cảm giác có gì đó không ổn, hắn cảm thấy một ánh mắt sắc bén như rình mò đang tập trung lên người hắn, thế nhưng hắn không thể nào đoán được cổ sát khí kia rốt cuộc đến từ đâu, loại cảm giác này khiến tinh thần hắn trở nên hỗn loạn.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một điểm đen, sau khi phát ra một tiếng kêu lạnh lạnh, lấy tốc độ phẳng phất như sấm sét điểm diện từ trên trời giáng xuống, nhanh chóng tấn công về phía hắn.

Trong cơn kinh hãi, Giang Ngọc Tề ngẩng đầu nhìn lên bầu trời!

Thế nhưng vừa nhìn, đã khiến cho hắn hồn phi phách tán!

Chỉ thấy một đôi mắt ưng vô cùng sắc bén, lấp lánh màu lam dị thường, khiến người ta nhìn vào phảng phất bị hãm sâu xuống địa ngục, đang gắt gao tập trung vào hắn. Thế tiến công kia như thiểm điện, khiến hắn có một loại cảm giác không thể trốn tránh.

Tinh ưng thú!

Giang Ngọc Tề thất thanh kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể đứng trên nóc nhà đang tìm cách tránh né ưng thảo sắc như đao, đột nhiên trượt chân từ trên nóc nhà rơi xuống.

Nhưng trong khi hắn ngã xuống, cặp mắt ưng vẫn như cũ gắt gao tập trung vào hắn, tốc độ lao xuống của tinh ưng thú còn nhanh hơn tốc độ rơi của Giang Ngọc Tề rất nhiều lần, chỉ trong nháy mắt, nó nhào lên người Giang Ngọc Tề, hung hăng tung ra một thảo sắc bén không gì sánh được.

Chỉ nghe soạt một tiếng, lợi trảo thật sâu cắm ngập vào lưng Giang Ngọc Tề, mạnh mẽ lòi ra một đoạn xương gãy.

Huych!

Sau khi Giang Ngọc Tề nặng nề rơi trên mặt đất, Vân Tường đem nửa đoạn xương gãy ném đi, thân thể lướt sát mặt đất, tạo nên một đường cong duyên dáng rồi phi thẳng lên trời. Sau khi xoay người giữa không trung, đôi mắt ưng sắc bén lại một lần nữa tập trung lên Giang Ngọc Tề đang nằm trên mặt đất!

Giang Ngọc Tề sau khi rơi xuống, vết rách trên thân thể truyền đến một cơn đau kinh khủng, hắn cảm giác được tinh ưng thú một lần nữa tấn công hắn, nếu không tìm được một nơi có chướng ngại vật để trốn, ngày hôm nay chắc chắn hắn sẽ bị tinh ưng thú xé nát như xé xác con mồi. Một Võ Sư cấp sáu đỉnh phong như hắn, còn lâu mới là đối thủ của một con tinh thú.

Lăn thân thể đi một vòng tới trước cửa một nhà dân, ngay khi ưng thú lần thứ hai lao xuống, thân thể Giang Ngọc Tề bắn đi tựa như một mũi tên, ra sức nhảy vào trong căn nhà kia, sau đó lập tức đóng kín cửa, muốn chặn ưng thú ở bên ngoài.

Rắc! Rắc!

Chẳng qua một cánh cửa gỗ yếu ớt sao có thể ngăn cản được lợi trảo sắc bén của ưng thú, lúc này chỉ thấy bất chợt vang lên một tiếng vỡ vụn, ngay sau đó cánh cửa kia liền bị một trảo đánh nát bầy, chỉ thấy Vân Tường lao tới tấn công, hai cánh võ đập liên hồi thổi lên một trận kinh phong, khiến cho gỗ vụn bay tứ tán khắp nơi.

Giờ này Giang Ngọc Tề đã bị dọa cho thất hồn lạc phách, mắt thấy ưng thú phá hủy cánh cửa, tuy rằng thể tấn công có phần chậm lại, nhưng vẫn đang lao bổ về phía hắn, liền lập tức lăn trên mặt đất vài vòng muốn chui vào trong nhà.

- AAA...

Ngay khi nửa thân thể sắp tiến được vào trong nhà, một cơn đau tê tái từ bắp chân truyền đến, khiến hắn thống khổ không nhịn được kêu lên một tiếng thảm thiết. Vân Tường lần thứ hai dùng lợi trảo sắc bén, đem một mảng thịt lớn trên bắp chân Giang Ngọc Tề xé ra, sau đó lại tung cánh bay lên bầu trời.

Màn giao chiến ở đây lúc ban đầu không gây sự chú ý cho đám Hắc Sát chiến sĩ, nhưng sau khi nghe thấy tiếng hét thảm của Giang Ngọc Tề, hai gã Hắc Sát chiến sĩ đột nhiên sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng:

- Không tốt!

Ngay khi bọn chúng nhìn về phía phát ra âm thanh, trong lúc còn đang ngây người, Vân Thiên Hà sao có thể bỏ qua cơ hội tốt để đánh chết địch nhân như vậy, chân đạp Phương Thốn Bộ, tốc độ tuy rằng chậm đi một chút vì đang bị thương, nhưng thân hình vẫn như u linh lao vọt tới, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, điểm mạnh về phía một gã Hắc Sát chiến sĩ.

- Không tốt, lại là chiêu kia!

Gã Hắc Sát chiến sĩ thấy đầu ngón tay của Vân Thiên Hà đang điểm tới mi tâm của mình, trong lòng thất thời kinh hãi, lập tức thân thể ngửa ra, nghiêng đầu muốn tránh một kích kia.

Thế nhưng khoe miệng vẫn còn vương tơ máu của Vân Thiên Hà lúc này lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Trong khi gã Hắc Sát chiến sĩ ngửa người tránh đòn, ngón tay nhanh chóng thu lại, biến thành nắm đấm như thép, xương khớp toàn thân kêu lên vang dội, vận dụng Bạo Viêm Kinh Khí toàn thân đến mức tận cùng, một quyền như bom nổ nặng nề giáng lên ngực của gã Hắc Sát chiến sĩ.

Rầm!

Nóng rực cuồng bạo, cực độ tinh hàn, hai thuộc tính cực đoan đối lập nhau lại hòa cùng một chỗ, tạo ra một lực lượng cường đại, lực trùng kích có tích bạo tạc, khiến thân thể gã Hắc Sát chiến sĩ nặng nề bay ra ngoài, nện mạnh lên một bức tường, khiến bức tường bị phá ra một cái lỗ thật lớn.

Vào lúc này, người trung niên ngồi trong phòng mắt thấy bốn huynh đệ đã chết mất ba, hơn nữa còn có tiếng hét thảm của Giang Ngọc Tề, khiến hai mắt hắn đỏ bừng muốn nứt ra, mang theo một ánh mắt vô cùng phẫn nộ trừng trừng nhìn người trung niên đội nón cỏ đang tĩnh tọa trước bàn, quát hỏi:

- Người không trợ giúp tiểu tử kia, lại không cho ta ra khỏi cửa, rốt cuộc là cớ dụng ý gì?

Người trung niên đội nón cỏ thần nhiên nói:

- Chết nữ ta sớm đã nói qua, người phải bồi thường tổn thất của quán trà, sau khi thanh toán tiền xong, có muốn ở lại, ta cũng không giữ người lại!

Người trung niên Hắc Sát nghe thấy thế, lúc này mới tỉnh ngộ ra, quả thực tức giận muốn thổ huyết. Lục lợi trong áo một hồi, đem một túi tiền khá nặng ném trên mặt bàn, điên cuồng hét lên một tiếng:

- Trong này có một trăm lượng vàng, cũng đủ bồi thường toàn bộ tổn thất và phí dụng cho quán trà của người, hiện tại ta đi được chưa?

- Xin cứ tự nhiên!

Người trung niên nhàn nhạt nói.

Hiện tại người trung niên Hắc Sát trong lòng vô cùng cuồng nộ và hối hận, nếu không phải hắn khiếp sợ thực lực tiên thiên Võ Sư của người này, hơn nữa còn phải bận tâm đám người Giang Ngọc Tề bên ngoài kia, quả thực hắn muốn phá tan quán trà này ra. Bất quá bên ngoài tình huống nguy ngập, không thể chần chờ thêm được nữa. Sau khi hung hăng trừng mắt nhìn người đội nón cỏ, hắn liền như một cơn gió lao ra khỏi quán trà.

- Nhị thúc, tiểu tử kia đã bị trọng thương, người thả gã Võ Sư cấp tám này ra, tiểu tử kia hẳn chết không phải nghi ngờ!

Tiểu cô nương bước ra khỏi quầy, ánh mắt hướng ra bên ngoài liếc vài lần.

Người trung niên đội nón cỏ thần nhiên nói:

- Những người bên ngoài kia, nhìn qua cũng biết xuất thân từ võ đạo thế gia, nhất là tiểu tử kia, quỷ dị khó lường, vô cùng thần bí. Bọn chúng sống hay chết, không quan hệ gì tới chúng ta, chúng ta chỉ cần kinh doanh quán trà này cho thật tốt, tới khi nào người chúng ta phải đợi xuất hiện mới thôi!

Vân Thiên Hà sau khi tung ra một kích toàn lực giết chết một gã Hắc Sát chiến sĩ, lúc này thương thế càng thêm nghiêm trọng. Nếu không phải có Tinh Linh Chi Khí chống đỡ, sợ rằng sớm đã không còn sức chiến đấu, chỉ có thể mặc cho người đồ sát.

Vẫn còn một gã Hắc Sát chiến sĩ nữa. Vân Thiên Hà hít sâu vào một hơi, vận chuyển tinh khí, sau khi phóng ra một cỗ Tinh Linh Chi Khí bảo vệ thân thể, đang muốn xuất kích, nhưng lại nhận thấy bên trong quán trà có động tĩnh. Hắn lập tức thay đổi chủ ý, nếu như gã Võ Sư cấp tám đi ra, hợp lại với gã Võ Sư cấp bảy vậy công hắn, quả thực hắn chết không thể nghi ngờ.

156. Chương 156: Sau Khi Trở Về

Chỉ thấy Vân Thiên Hà sau khi múa qua vài thủ thế, bất chợt đưa tay lên miệng dùng sức thổi một tiếng sáo, lập tức phụ cận liền vang lên tiếng ngựa hí, chỉ thấy Vân Bôn từ trong một ngõ hẻm nhanh chóng phi ra.

- Tiểu tử này muốn chạy trốn?

Gã Hắc Sát chiến sĩ thấy Vân Thiên Hà gọi ngựa đến, liền lập tức minh bạch ý đồ của hắn.

Ngay khi đang muốn lao tới, bất chợt trong lòng hắn đột nhiên cảnh giác, chỉ thấy từ không trung một bóng đen giống như mũi tên đánh thẳng về phía hắn, thế trào mãnh liệt khiến hắn không thể không tránh.

Vân Thiên Hà nắm lấy cơ hội, hít sâu vào một hơi, ngay khi Vân Bôn lao tới gần, bèn chạy vài bước lấy đà, sau đó nhảy mạnh một cú, phi thân lên lưng ngựa.

- Muốn chạy? Chết đi!

Nhưng ngay sau khi Vân Thiên Hà vừa mới lên ngựa, gã võ sư cấp tám từ trong quán trà lao ra, mắt thấy Vân Thiên Hà muốn đào tẩu, sát ý tràn ngập đôi mắt đỏ như máu, gầm lớn một tiếng, thân thể giống như một mũi tên nhọn bay đi.

Tốc độ Vân Bôn rất nhanh, nhưng tốc độ gã võ sư cấp tám kia cũng không chậm, càng đuổi càng gần, ngưng tụ kinh khí rồi tung một quyền về phía Vân Bôn. Vân Thiên Hà thấy vậy, mạnh mẽ đem Tinh Linh Chi Khí ngưng tụ trên cánh tay, sau khi ngưng kết thành Thương Hồn Chỉ, ngay tại thời điểm một quyền đánh tới, bèn phóng xuất một chỉ này ra.

Gã trung niên Hắc Sát chợt thấy Vân Thiên Hà muốn dùng thủ chỉ cổ quái kia đối phó với mình, trong lòng cảnh giác không dám chậm trễ, thân thể vội vàng né ra khỏi tầm ngắm của đầu ngón tay kia. Xoẹt một tiếng vang lên, một cỗ khí tức cực độ băng hàn lướt sát qua mặt hắn, khiến khuôn mặt hắn lạnh đến thấu xương tựa như bị hàn phong của mùa đông thổi qua, một vết máu từ đó tứa ra.

Dưới sự yểm hộ của Vân Thiên Hà, Vân Bôn lúc này tăng tốc thành công, như một cơn gió lao đi hướng về phía bên ngoài trấn.

Gã trung niên sau khi bị kiềm hãm lại một chút, mắt thấy một người một ngựa đã chạy trốn thật xa, muốn đuổi theo Truy Vân Mã chạy nhanh nhất thiên hạ, đã là điều không có khả năng, cơn tức giận không có chỗ phát tiết, trong lòng vô cùng phẫn nộ, không khỏi cuồng bạo gầm lớn một tiếng.

Mà lúc này, gã võ sư cấp bảy còn lại kia đang bị Vân Tường dây dưa, mắt thấy Vân Thiên Hà đã trốn thoát, cũng tức giận hết lớn:

- Tam ca, giết con ung thú chết tiệt này đi, vì Ngọc Tề báo thù!

Có được mục tiêu để phát tiết, gã trung niên Hắc Sát lúc này đưa đôi mắt đỏ như máu nhìn ưng thú đang bay lượn trên không trung, chuẩn bị ngưng kết khí lực toàn thân, chờ khi nào ưng thú nhào xuống sẽ xuất ra một kích cuồng bạo đánh nó tan xác.

Thế nhưng ưng thú trên không trung sau một hồi bay qua lượn lại vài vòng, lại không hề công kích mà chỉ kêu lên một tiếng tựa như khinh bỉ, sau đó tung cánh bay lên trời cao, chỉ chốc lát đã biến thành một điểm đen, rồi nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Ầm!

Hai người dưới đất trong lòng vô cùng phẫn nộ, thấy ưng thú biến mất khỏi tầm mắt, cũng chỉ có thể không cam lòng điên cuồng hét lên một tiếng, gã trung niên lúc này hung hăng nện một quyền lên mặt đất, khiến cho mặt đất xung quanh nơi hắn đứng rung lên một trận kịch liệt, sụp xuống thành một cái hố thật lớn.

Gã võ sư cấp bảy kia lúc này đã thoáng bình tĩnh lại được một chút, đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó, lập tức hét lớn:

- Nhanh đi xem Ngọc Tề ra sao, mong rằng không xảy ra việc gì!

Nói xong, gã trung niên lúc này mới ngẩn ra, rồi cả hai lập tức vội vàng hướng về phía căn nhà gần đó chạy tới.

Sau khi vào nhà, chỉ thấy Giang Ngọc Tề nằm trên bục cửa, đã ngất đi từ lúc nào, bắp chân bị xé ra một tảng thịt lớn, máu tươi chảy đầm đìa, nhưng càng khiến cho người ta giật mình chính là phía sau lưng hắn, một đoạn xương sườn bị bẻ gãy lòi ra khỏi thịt, non nửa đầu khớp xương đã biến mất, sau này không thể nào tu võ luyện cốt được nữa, đây đã trở thành nỗi đau khổ vĩnh viễn của hắn.

Hai người thấy vậy, nhất thời sắc mặt trắng bệch, gã trung niên bị phẫn rống lên một tiếng, đôi mắt hổ không khỏi chảy xuống hai dòng huyết lệ, ngựa mặt lên trời quát lớn:

- Không diệt Đồ thị, thề không làm người!

Vân Thiên Hà lúc này đã không thể nào ngồi thẳng được nữa mà cả người ngã rạp lên trên lưng ngựa. Vân Bôn tuy rằng chạy rất nhanh nhưng cũng rất êm không hề xóc nảy. Thế nhưng trên đường đi, cơn đau nhức trong tạng phủ như phiên giang đảo hải, khiến cho Vân Thiên Hà liên tục phun ra từng ngụm máu tươi.

Vân Bôn cảm thụ được từng luồng máu tươi nóng hổi chủ nhân phun ra trên người nó, khoe mắt không khỏi chảy ra hai hàng lệ, sau khi hí lên một tiếng, chạy đến dưới một gốc cây thì chậm rãi dừng lại.

Thấy Vân Bôn không đi nữa, Vân Thiên Hà lúc này cũng gắng gượng tỉnh táo lại, sau khi Vân Bôn khụy bốn chân xuống hạ thấp độ cao, Vân Thiên Hà hiểu ý, chậm rãi từ trên lưng ngựa lần xuống nằm trên mặt đất. Sau khi hít vào một hơi thật sâu, cơn đau đớn tê liệt từ trong tạng phủ truyền đến khiến hần ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chịu đựng đau nhức ngồi dậy, từ trong ngực lòi ra một cái chai, đổ ra một viên tinh nguyên đan ăn vào, lập tức điều khiển những tinh khiếu ở đệ nhất tinh tú bắt đầu tuần hoàn vận chuyển, chậm rãi khống chế Tinh Linh Chi Khí chạy dọc theo kinh lạc trong thân thể, sau khi tiêu hóa một viên tinh nguyên đan, tuần hoàn vận chuyển được hai ba chu thiên, lúc này cảm thấy cơn đau nhức khó chịu khi hô hấp ở ngực đã đỡ hơn rất nhiều.

Vân Thiên Hà biết nơi đây không thích hợp dừng lại quá lâu, cũng không phải địa phương có thể chữa thương, bèn chậm rãi đứng dậy trèo lên lưng ngựa. Vân Bôn sau khi gõ bốn vó khởi động, cũng không phi quá nhanh mà chỉ chậm rãi chạy ở trên quan đạo.

Sau khi lấy lại được tinh thần, Vân Thiên Hà cũng bắt đầu suy nghĩ về sát cục mà Giang Ngọc Tề bố trí ở Vọng Kinh trấn.

Tất cả đều lộ ra vẻ cổ quái, quán trà kia, còn cả người trung niên thần bí đội nón cỏ trong quán, hẳn biết người trung niên đội nón cỏ đó chính là một cao thủ. Khi hần bị tập kích, bất kể là có ý định giúp hần hay không, nhưng người này đã không để cho gã võ sư cấp tám kia ra tay đúng lúc, bằng không bị năm người vây công, lại thêm Giang Ngọc Tề nấp phía sau phóng ám tiễn, hẳn chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Tính ra thì người trung niên đội nón cỏ này đã tạo ra một cơ hội cho hần.

Giang Ngọc Tề sau khi trải qua việc tối hôm trước đã bỏ chạy, nhưng hần lại bí mật quay trở về, xuất hiện ở Vọng Kinh trấn này. Hần là sau khi Vân Thiên Hà đi tới trên trấn, trong khoảng thời gian ngồi chờ Tô Tuyết, bọn chúng mới lặng lẽ bố trí sát cục đối phó với hần.

Nhưng vấn đề ở chỗ, Tô Tuyết nếu đã đưa thư hẹn hần tới đây, vì sao không đến nơi hẹn, trái lại khiến cho Giang Ngọc Tề bố trí sát cục đối với hần. Tuy hần tin rằng việc này chỉ là sự trùng hợp, nhưng việc Tô Tuyết truyền tin ước hẹn, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn vô cùng tức giận, bất kể là hữu ý hay là trùng hợp một cách vô ý, nhưng ngày hôm nay suýt chút nữa hần đã thành dê trong miệng cọp, xét cho cùng nguyên nhân đều do bức thư kia tạo thành.

Sau khi trở về, nhất định phải điều cho rõ ràng. Vân Thiên Hà trong lòng nghĩ như thế.

Buổi chiều, sắc trời có chút u ám, nổi lên từng cơn gió lạnh, lá vàng khô héo lả tả rơi trên mặt đất, phủ thành một lớp dày.

Vân Thiên Hà trên đường quay về cũng không bị ai theo dõi, mãi cho đến khi vào tới cổng thành, hần mới dừng lại tiếp thu kiểm tra để chuẩn bị vào thành.

Một tên lính thủ thành nhìn thấy Vân Thiên Hà bị thương, trong mắt hiện lên tia khiếp sợ. Lúc này một tên lính khác chạy tới, lập tức nói:

- Lục ca, đây là thiếu gia Bắc Hầu Phủ!

- A, nguyên lai là thiếu gia Bắc Hầu Phủ, đắc tội rồi, mời!

Lục ca kia vừa nghe huynh đệ nói vậy, liền lập tức trở nên cung kính.

Vân Thiên Hà không xuống ngựa, trong lúc đi ngang qua, hướng về phía gã binh sĩ kia nháy mắt ba cái, gã binh sĩ cũng nháy mắt lại vài cái, sau đó Vân Thiên Hà liền cưỡi ngựa chạy chậm chậm vào thành.

Vì tránh thu hút sự chú ý, Vân Thiên Hà đi tới một góc vắng vẻ trên con đường, đem y phục dính máu trên người cởi ra, che đi vết máu trên cổ của Vân Bôn, rồi mới đi về phía đông thành nội.

Khi trở về đến cửa phủ, đám thị vệ nhìn thấy tình trạng của Vân Thiên Hà thì thất kinh, đang muốn chạy đến thì Vân Thiên Hà đột nhiên khoát tay chặn lại chặn lại nói:

- Việc này không được để lộ, càng không thể truyền đến tai lão thái thái cùng mẹ ta, các người rõ chưa?

Đám thị vệ nghe thế bèn lên tiếng đáp lời, rồi trở lại vị trí đứng gác.

Sau khi Vân Thiên Hà tiến vào phủ từ cửa hông, trấn an Vân Bôn một hồi, thả nó đến hậu viện, rồi trở về Linh Thiên Các.

Sử Trường Đức thấy Vân Thiên Hà sắc mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, hiển nhiên đã trải qua chiến đấu kịch liệt, trên người vẫn còn dính vết máu, lấy làm kinh hãi vội vã chạy tới hỏi:

- Thiếu gia, có chuyện gì vậy?

- A Lai, việc này không được lộ ra, người đem vết máu trên người Vân Bôn rửa sạch, rồi quay trở lại bảo Đồ Lục tới bí thất chờ ta, ta phải đi chữa thương trước đã!

Vân Thiên Hà thấp giọng nói một câu rồi nhanh chân bước vào trong phòng.

Vừa bước chân vào phòng, con đau kịch liệt trong phủ tạng lại bốc lên, nhin không được tiếp tục nôn ra một bãi máu.

Lúc này, Lâm lão đầu không biết từ nơi nào chạy tới, đứng phía sau Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, người chạy ra ngoài làm gì, nội thương này cũng không nhẹ đâu!

Vân Thiên Hà lau đi vết máu trên miệng, cũng không trả lời, đi tới trước bàn, từ trong ngăn bí mật lấy ra một cái chai, sau khi lấy ra một viên tinh nguyên đan từ trong đó, trực tiếp cầm lấy cốc trà trên bàn rồi uống vào.

Sau khi ăn vào tinh nguyên đan, vẫn còn phải vận dụng Tinh Linh Chi Khí dẫn dắt tiêu hóa tinh nguyên đan khiến cho hiệu dụng được khuếch tán, nhưng thấy Lâm lão đầu vẫn còn đứng đó, bèn nói:

- Tiền bối có chuyện gì sao, nếu không có việc gì thì ta cần nghỉ ngơi một lát!

- Tiểu tử, kim châm ta đã chuẩn bị xong, vốn định chờ người về hỏi một chút, nhưng không ngờ người lại mang thương thế trở về. Có chuyện gì phát sinh lão phu sẽ không hỏi tới, bất quá thương thế kia của người, muốn khỏi phục cần phải có thời gian, lão phu sẽ trợ giúp người một tay!

Nói xong, Lâm lão đầu đi tới ngồi lên giường phía trước Vân Thiên Hà, sau khi đưa tay đặt lên ngực hần, chậm rãi vận chuyển nội tức tiến nhập vào trong cơ thể hần.

157. Chương 157: Lúc Yên Tĩnh

Qua tầm nửa canh giờ, trán Lâm lão đầu đã lấm tấm mồ hôi, sau khi thấy sắc mặt Vân Thiên Hà chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, lúc này mới thu tay về, nói:

- Ủm, có hiệu dụng của thượng đẳng tinh nguyên đan, hơn nữa nội tức của lão phu giúp người điều trị, hiệu quả khôi phục cũng không tệ!

Ngừng lại một chút, Lâm lão đầu nói tiếp:

- Bất quá tiểu tử người chưa đạt tới tiên thiên, cũng chưa tu luyện qua công pháp luyện tạng, thực không nghĩ tới công năng của tạng phủ đã mạnh mẽ đến vậy. Nếu không phải vì thế, với thương thế của người mà nói, có thể sống sót về được đến nhà, đã là vạn hạnh rồi!

Vân Thiên Hà trong lòng cũng đang suy nghĩ, ít nhất cũng đã tu luyện đại thành giai đoạn thứ nhất của Tinh Kinh, trải qua một lần tẩy căn phạt tủy, công năng của phủ tạng mặc dù chưa được trải qua tu luyện công pháp tiên thiên, cũng chỉ luyện qua quy tức thuật, nhưng so với người thường thì mạnh hơn rất nhiều, bằng không ngày hôm nay hần vô pháp chính diện hạ gục một tên, dùng Thương Hồn Chỉ thần kỳ đánh gục một tên, sau đó lại dựa vào sơ hở đánh sục một tên khác, tổng cộng là ba người, cuối cùng nhân cơ hội đối phương không chiếm được ưu thế về số đông mà thành công chạy trốn.

Cảm thấy phủ tạng đã không còn truyền đến đau nhức, Vân Thiên Hà hơi hoạt động một chút, coi như có thể miễn cưỡng thích ứng, nhưng vẫn chưa thể vận động kịch liệt được.

Lâm lão đầu thấy thế bèn nói:

- Nội thương này của ngươi cần phải bình phục nữa, ít nhất còn cần một thời gian ngắn, trong thời gian này ngươi không nên tiếp tục tu luyện ngoại công, mang thương thể mà tu luyện, đối với ngươi không có chỗ tốt nào cả.

Nói xong, Lâm lão đầu lại hỏi:

- Bất quá thương thể ngươi như vậy, có làm chậm trễ việc chữa trị cho Hi nhi không?

Vân Thiên Hà tỉ mỉ suy nghĩ một chút, phương pháp dùng kim châm, đem toàn bộ khí hàn âm trong cơ thể Lâm Nhược Hi dồn ép đến huyết khí hải của nàng, sau đó bản thân rót vào Tinh Linh Chi Khí, chậm rãi dẫn dắt, dùng Tinh Linh Chi Khí dần dần hút đi luồng khí hàn âm đó, dường như cũng không cần phải vận động gì quá mạnh, nhưng vẫn cần phải vận công, nếu không trôi chảy thì không thể được.

Bất quá Vân Thiên Hà vẫn nói:

- Quá trình trị liệu vẫn cần phải vận công, cho nên ta vẫn cần thời gian rồi mới có thể trị liệu được, vạn nhất xuất hiện sai lầm, tôn nữ của ông sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Lâm lão đầu vừa nghe lời này, trong lòng đã có phần gấp gáp. Theo như lão tính toán, Vân Thiên Hà cần ít nhất phải ba tháng mới có thể hoàn toàn chữa lành vết thương, nhưng nếu qua ba tháng nữa thì Hi nhi lại không được, chỉ hơn một tháng nữa thôi, khí hàn âm sẽ lại phát tác, một khi phát tác, muốn sống không được muốn chết không xong, Hi nhi còn có thể bị giảm đi mấy năm tuổi thọ...

Như thế thì không được, nhất định phải khiến cho thương thể tiểu tử này nhanh chóng khỏi phục, vì vậy Lâm lão đầu liền nói:

- Như vậy đi, lão phu cứ ba ngày sẽ tới dùng nội tức giúp ngươi khôi phục thương thể, trong vòng một tháng hẳn là có thể hoàn toàn khôi phục. Chứng âm hàn của Hi nhi không thể duy trì được lâu nữa, đến khi phát tác rồi mới chữa trị, thì nó đã bị hao tổn mất mấy năm tuổi thọ rồi!

Vân Thiên Hà hiểu kỳ nói:

- Tiền bối, bệnh trạng tôn nữ của ông tổng cộng đã phát tác mấy lần rồi?

Lâm Cận Hiên nói:

- Hi nhi năm mười hai tuổi phát tác lần đầu, lão phu vẫn dùng một số linh căn dị thảo cùng linh thú huyền đan hơn nữa cả nội tức bản thân giúp nàng áp chế, đến năm mười lăm tuổi thì phát tác lần hai. Thế nhưng đến năm mười sáu tuổi, cứ một năm liên tục phát tác hai lần, lão phu cũng vô pháp áp chế nữa, bèn dẫn nó đi bôn tẩu cầu y để chữa trị, nhưng vẫn chưa kiếm được cách nào. Mãi cho đến năm nay đưa Tuấn nhi đi thi, trên được rẽ qua Lợi Châu phó ước, ở Lợi Châu gặp được người, phát hiện chỗ khác thường của người, khiến ta cảm thấy có lẽ đây là thiên ý. Cho nên tính ra đến nay Hi nhi đã phát tác qua năm lần, lần thứ sáu phóng chừng tầm một tháng rưỡi nữa sẽ đến!

Vân Thiên Hà gật gù đầu nói:

- Tiền bối yên tâm, việc văn bồi đã đáp ứng, nhất định sẽ tận lực làm thật tốt, có ông trợ giúp, thương thể của ta hẳn là một tháng có thể hoàn toàn bình phục!

- Được rồi, ngươi hãy nghỉ ngơi đi, lão phu đi trước một bước!

Nói xong, Lâm lão đầu thở nhẹ một hơi, quay người bước ra cửa.

Lâm Cận Hiên đi rồi, Vân Thiên Hà ngồi trên giường đem Tinh Kinh vận chuyển mấy chu thiên, sau khi cảm giác tinh thần đã khá hơn nhiều, lúc này mới bước xuống đất, đi vào bí thất.

Khi tới bí thất, Đồ Lục đã chờ ở đó từ lâu, khi thấy hắn bước vào bèn đứng lên nói:

- Thiếu gia, ngài bị thương?

Vân Thiên Hà nói:

- Hiện tại đã khôi phục được một chút, cần tu dưỡng thêm một thời gian là ổn!

Ngừng lại một chút, Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Khi ta rời đi, công thành bên kia có truyền tới tin tức không?

Đồ Lục nói:

- Thuộc hạ đã thẩm tra, khi thiếu gia rời thành, quả thực có hai người theo dõi. Thuộc hạ khi nhận được tin vốn định theo ra khỏi thành, nhưng hai người này ra ngoài thành không xa, chỉ tầm thời gian một nén hương liền trở về, thuộc hạ đi theo hai người này, thẳng cho đến khi hai người này về tới công bộ viên ngoại lang phủ!

- Lại là công bộ viên ngoại lang phủ, cái tên ái trong phủ này rốt cuộc muốn gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Giám sát thật chặt hai kẻ đã theo dõi ta, nếu tìm được cơ hội, bí mật bắt bọn chúng đưa về phủ, ta muốn tự mình hỏi xem bọn chúng muốn làm gì, mặt khác, phái người tới Vọng Kinh trấn lục soát cẩn thận cho ta!

- Vâng!

Đồ Lục lên tiếng, đang muốn xoay người rời đi, Vân Thiên Hà lại nói:

- Khi người ra ngoài, tiện thể gọi A Lai vào đây, ta có chuyện muốn hỏi!

Sau khi Đồ Lục rời đi, qua một lúc Sử Trường Đức vội vã chạy tới bí thất, vẻ mặt rất tự trách bản thân, thấy sắc mặt Vân Thiên Hà đã chuyển biến tốt đẹp, liền thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Thiếu gia, lần sau xuất môn, nhất định phải cho tiểu nhân đi theo, mặc dù cảnh giới võ đạo của tiểu nhân còn thấp, không thể nào bảo vệ thiếu gia, nhưng vì thiếu gia đã dao dờ kiếm thì tiểu nhân có thể làm được, xin thiếu gia lần sau đừng mạo hiểm ra ngoài một mình nữa!

Vân Thiên Hà trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn nói:

- A Lai, tuy rằng ngươi là võ thị của ta, chức trách là bảo hộ ta, nhưng lấy thực lực của ta bây giờ, ngoại trừ tiên thiên cao thủ ra, đối với cao cấp võ sư dù đánh không lại nhưng chạy trốn thì không thành vấn đề. Cho nên ngươi không cần phải áy náy tự trách nữa, hiện tại ta để ngươi quản lý một số việc hàng ngày trong phủ, liên lạc hậu cần để rèn luyện. Có lẽ ngươi đã hiểu ra một chút, hậu cần doanh của tổ chức Viêm Hoàng sau này sẽ do ngươi đảm nhiệm, đây là trọng trách để giúp Viêm Hoàng có thể vận động một cách thuận lợi!

- Thiếu gia yên tâm, Trường Đức nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của thiếu gia!

Sử Trường Đức ôm quyền, thần sắc vô cùng kiên định lên tiếng.

Vân Thiên Hà gật đầu, lại tiếp tục hỏi:

- Gã mất hí của Thịnh Tuyết Lâu tới truyền thư ban sáng, người còn ẩn tượng gì không, là người tự mình nhận thư hay là do người khác nhận rồi chuyển cho người?

Sử Trường Đức gật đầu nói:

- Là tiểu nhân tự mình nhận thư, gã mập mất hí kia tiểu nhân có ẩn tượng tương đối sâu, nếu còn gặp lại nhất định có thể nhận ra!

Vân Thiên Hà nói:

- Tốt lắm, lát nữa ngươi đi cùng Đồ Thất tới Thịnh Tuyết Lâu một chuyến, đừng nói gì cả, trước tiên tìm tên mập kia xác nhận một chút, nếu như xác định chính là hắn đưa thư, vậy nhất định hắn sẽ nhận ra người, lúc đó hãy hỏi hắn, ta đợi câu trả lời vì sao lâu như vậy mà không thấy hồi âm, xem xem hắn nói thế nào. Nếu như hắn đưa ra được lý do hợp lý, như vậy ngươi không cần phải hỏi gì nữa, trở về báo cho ta là được, nếu như lý do hắn đưa ra không hợp lý, vậy ngươi nói cho hắn biết, độ nhẫn nại của ta cũng có giới hạn!

- Vâng, tiểu nhân sẽ bảo Xuân Hương cùng Hạ Hương chuẩn bị một chút thuốc bổ để thiếu gia điều dưỡng thân thể, sau đó sẽ tới Thịnh Tuyết Lâu!

Nói xong, Sử Trường Đức vội vã chạy đi an bài.

Sau khi được thăng lên chức phó quản gia, hiện tại việc trong phủ mỗi ngày của Sử Trường Đức cũng dần nhiều lên, việc gì hắn cũng phải xử lý qua, bất quá mọi việc đều khá chu đáo, xử lý ngay ngắn gọn gàng. Sau này trọng trách nặng nề của hậu cần doanh Viêm Hoàng quả thực xứng đáng thuộc về hắn.

Sau khi Sử Trường Đức rời đi, Vân Thiên Hà liền cảm thấy có chút buồn ngủ, mặc dù trạng thái tinh thần vẫn còn khá tốt, nhưng ngày hôm nay đã tiêu hao quá nhiều thể lực, hơn nữa vừa rồi Lâm Cận Hiên dùng nội tức giúp hắn chữa thương cộng thêm cả công hiệu của tinh nguyên đan, vẫn cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng cho thật tốt.

Sau khi trở lại phòng ngủ, căn dặn Thu Hương cùng Đông Hương không nên vào quấy rầy, rồi cứ giữ nguyên quần áo như vậy mà ngủ.

Túc Tĩnh Vương phủ, trong hậu viện.

Gió đêm hiu quạnh, giữa những chiếc lá vàng khô rụng, một bóng hình xinh đẹp vẫn còn đang luyện tập, khiến những chiếc lá vàng rụng xuống bị cuốn theo bay lượn quanh thân thể nàng.

Tựa như cửu thiên tiên nữ bay lượn trên chín tầng trời, trong làn kiếm vũ nhìn như ôn nhu, cứ mỗi một đoá hoa kiếm tung ra, đều mang theo một chút ý vị lãng lệ thương tâm.

Bộ kiếm vũ này, Đường Linh Toa mấy ngày nay đã tập vô cùng thuần thực, khi múa tròn vẹn, ưu mỹ hoa lệ nhưng không làm mất đi huyền cơ chất chứa trong đó, không một chút dài dòng, cũng không hề xuất hiện vẻ miễn cưỡng thiếu sinh khí.

Đây chính là một sự tiến bộ thập phần rõ rệt, duy chỉ có một điều không hoàn mỹ chính là, trong bộ kiếm vũ này, thủy chung luôn mang theo một cỗ ưu sầu đau thương.

Tuyết Ông Tiên Sinh đứng ở trong đình, mấy ngày gần đây, thở dài cũng đã sắp trở thành thói quen, Đường Linh Toa liệu mạng tu luyện như vậy, tuy rằng tiến bộ thần tốc, nhưng hắn nhìn thấy trong lòng cũng vô cùng đau đớn.

Lúc này, Đường Linh Vũ thần sắc có phần uất ức từ bên ngoài đi vào, vào đến trong đình, nhìn về phía muội muội vài lần, rồi lại nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh nói:

- Tiên sinh, phụ vương không cho muội muội gặp Thiên Hà, vì sao ngay cả ta cũng không được, thậm chí khi ta ra ngoài cũng cho người đi theo, đây rốt cuộc là vì sao vậy?

Tuyết Ông Tiên Sinh than thở:

- Phụ vương người không cho các người gặp lại Thiên Hà, tự nhiên có dụng ý của hắn, có một số việc, các người không nên biết đến thì tốt hơn!

Đường Linh Vũ lại nói:

- Lê nào để ta cùng muội muội giống như con cừu nuôi nhốt trong chuồng sao, ta cùng muội muội không có bằng hữu nào. phụ vương vì sao phải ngăn cản chúng ta, rốt cuộc vì sao ông ấy lại làm vậy? Lê nào ông ấy lo lắng sau này Thiên Hà sẽ tạo thành ảnh hưởng gì đối với ông ấy?

- Câm miệng!

Tuyết Ông Tiên Sinh còn chưa mở lời, lúc này bên ngoài đình đã truyền đến một âm thanh trầm thấp, thanh âm kia truyền đến, mang theo từng trận vang dội, thật lâu sau mới ngừng lại.

Đường Linh Vũ xoay người, chỉ thấy Túc Tĩnh Vương sắc mặt âm trầm chấp tay phía sau đứng cách đó không xa, bên cạnh hắn, còn có một vị mỹ phụ đôi mắt hơi đỏ, trên gương mặt tú lệ vẫn còn lưu lại vết nước mắt chưa khô, chính là Tĩnh Vương Phi.

158. Chương 158: Đầu Mối

Hắn là một nam nhân kiêu ngạo, có dục vọng khổng chế rất mạnh, không cho phép có người nào làm trái ý hắn, người hắn không thể khổng chế, chỉ có thể lập tức từ bỏ, sau đó dần dần nương theo tình thế tìm cơ hội trừ bỏ luôn.

Nếu không phải vì Đồ Nguyên Khánh vẫn đang nắm chắc trong tay Bắc quân, Vân Thiên Hà lại xuất thân từ Đồ thị gia tộc, lấy tính cách Túc Tĩnh Vương, khi hắn đã quyết định từ bỏ, sau khi bị vùi dập kết quả cuối cùng chỉ có chết chứ không thể để cho kẻ khác hưởng lợi được. Mà bước đầu tiên của sự vùi dập này, đương nhiên là phải bắt đầu từ con trai và con gái của hắn.

Hắn không chút lưu tình chém ra một kiếm, chặt đứt toàn bộ liên hệ giữa Tĩnh Vương phủ cùng với Vân Thiên Hà, ngăn chặn Vân Thiên Hà có được cơ hội tiến nhập triều đình hoặc quân đội, hắn cũng sẽ không chút lưu tình mà xuất kiếm, chặt đứt bàn tay của bất kì thế lực nào dám nhúng tay bên vực Vân Thiên Hà hoặc gây bất lợi cho hắn. Đây chính là bước đầu tiên cần phải đạt được khi muốn vùi dập người này.

Hiện tại một số đại thần trọng yếu của phe Bắc phái cũng đã đều được hắn giao phó phải ngăn cản con cái của mình cùng lui tới với người này.

Từ sau đại hội Đông Giao sản bản, hắn phát hiện người này sản sinh ra một cỗ lực hấp dẫn khó hiểu đối với những người trẻ tuổi, hơn nữa người này còn có khả năng giao tiếp và lực ngưng tụ rất lớn khiến cho những người khác có thể hòa hợp cùng một chỗ. Những điều này khiến hắn tiến thêm được một bước để cảm nhận rõ, người này không thể để tiếp tục phát triển được nữa, nhất định phải vùi dập.

Mà sau đó một thời gian liên tục phát sinh những sự kiện trọng đại, còn cả loạt sự kiện Giang Thụ Viễn bị rút dài, Túc Tĩnh Vương càng có cảm giác mãnh liệt hơn, một loạt những sự kiện kia, nhất định có một mối liên hệ nào đó cùng với người này. Nếu như thực sự người này bày ra bố cục kia để đối phó với Giang thị, như vậy đủ nói lên tâm cơ cùng trí tuệ của người này, nếu cứ để phát triển thêm nữa, chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Cho nên, trong cảm nhận của Túc Tĩnh Vương, Vân Thiên Hà đã được xếp hàng đầu trong danh sách những nhân vật trọng điểm cần phải vùi dập. Vì vậy hắn sao có thể khoan nhượng để con cái mình có liên hệ cùng với người này.

Đối với hoài nghi của nhi tử mình, trong lòng Túc Tĩnh Vương vô cùng phẫn nộ, hắn đi vào trong đình tử, dùng ánh mắt bao hàm cả sát khí, trừng lên nhìn Đường Linh Vũ nói:

- Từ nay về sau, không nên để ta nghe thấy những lời nói kiểu này, bằng không ngươi cũng chỉ có thể làm một con cừu nuôi nhốt trong chuồng, đừng mơ tưởng bước ra khỏi phủ nữa bước!

- Phụ vương...

Đường Linh Vũ muốn lên tiếng cãi, nhưng Tuyết Ông Tiên Sinh đột nhiên đưa tay đè lên vai hắn, làm cho lời nói đã đến cửa miệng của Đường Linh Vũ cuối cùng cũng không thốt lên được.

Lúc này, Tĩnh Vương Phi đi tới giữa vườn, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn nữ nhi, trông thấy thân thể nữ nhi dần dần tiêu tụy, khuôn mặt tái nhợt, đã mất đi nét hồn nhiên rạng rỡ mà thiếu nữ cần phải có, trong lòng nàng trở nên đau đớn, nước mắt ào ào chảy xuống, cất tiếng ghen ngào:

- Toa Toa, đừng luyện nữa, đừng lại đi, đừng làm nương đau lòng, được không?

Đường Linh Toa nghe vậy, nhìn thấy đôi mắt mẫu thân sưng đỏ, cũng đành ngừng lại, thất hồn lạc phách đi tới cạnh Tĩnh Vương Phi, cũng không nhìn được nữa, nhào vào lòng mẫu thân khóc òa lên.

Túc Tĩnh Vương lúc này đi tới nói:

- Linh Vũ sắp mười tám tuổi, cũng đã thành niên rồi, qua mùa đông, bản vương sẽ tới phủ Lạc Khai Dương cầu hôn, hỏi cưới thứ tôn nữ của Lạc Khai Dương là Lạc Như Sương cho ngươi, thời gian này ngươi ở trong phủ chuẩn bị một chút đi!

- Vì sao? Không? Con không muốn cưới vợ, con không muốn cưới Lạc Như Sương!

Đường Linh Vũ không nhin được nữa hét lên, trong lòng hẳn biết người Lạc Như Sương yêu chính là Quách Dự Chương, mà Quách Dự Chương lại là một trong những hảo bằng hữu của hắn.

- Lệnh của phụ mẫu, lời của người mai mối, việc này vẫn còn chưa đến lượt người lựa chọn!

Túc Tĩnh Vương lạnh lùng nói:

- Người về chuẩn bị đi, cuối tháng bản vương sẽ thông báo cho Lạc Khai Dương, đón Lạc Như Sương về phủ ở lại mấy ngày, cho các người ở chung một thời gian!

- Không, con không muốn lấy Lạc Như Sương! Đường Linh Vũ kêu lên bỏ chạy ra khỏi vườn.

Túc Tĩnh Vương không để ý tới Đường Linh Vũ, lúc này quay sang nhìn Đường Linh Toa, nói:

- Chọn người làm quận mã, bản vương đã có chủ ý rồi, sau hôn sự của Linh Vũ nửa năm là đến lượt người, người thu xếp cho ổn thỏa đi!

Nói xong, Túc Tĩnh Vương xoay người rời đi!

Đường Linh Toa nghe vậy, tâm tình một lần nữa bị đả kích trầm trọng, ngã ra bất tỉnh trong lòng Tĩnh Vương Phi.

Mùa đông ở Đường Kinh, so với những nơi ở phương Bắc chung quy vẫn tới muộn hơn một chút, sau một trận mưa lớn qua đi, khí trời mới dần dần trở nên lạnh lẽo.

Khí trời chuyển lạnh, sinh ý trong những quán rượu ở kinh thành cũng trở nên đông đúc, vô luận là tửu khách dừng chân nghỉ lại, hay chỉ là những người ghé ngang qua, chung quy vẫn phải uống một chút, hoặc là mang theo một ít rượu dự trữ để chống lạnh.

Lệ Thạch là một người thích rượu, thích nhất là uống rượu chén lớn, ăn thịt miếng lớn, thế mới là sảng khoái. Giống như những ngày thường hay lui tới, hôm nay Lệ Thạch ở trong tửu quán uống một trận thống khoái, mãi đến khi ngà ngà say mới mông lung bước ra khỏi tửu quán.

Nhưng khi đi cách tửu quán không xa, bỗng nhiên hắn đụng phải một người, ngay sau đó liền nghe "choang" một tiếng, hình như là âm thanh của chiếc bình bị rơi vỡ vang lên, Lệ Thạch vừa nghe thấy âm thanh này, bỗng nhiên tỉnh táo lại được một chút. Ngay khi hắn đang định mở miệng nói vài lời, bỗng một cổ hương thơm của rượu nồng đậm không gì sánh được đột ngột xông vào mũi, chân hắn giống như bị trói chặt vào một tảng đá nặng ngàn cân, hắn dám thề, mùi rượu này tuyệt đối cả đời hắn chưa từng được ngửi qua, chứ đừng nói đến là uống qua. Hương rượu tràn ngập tứ phía, hắn chỉ mới ngửi thôi mà đã sắp say, sau đó trên cổ có cảm giác bị người ta chặt mạnh một cái, lập tức lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Lệ Thạch sau khi làm một giấc mộng đẹp, lần thứ hai khi hắn tỉnh lại, hắn phát hiện mình không nằm ngủ trên đường cái vì say rượu như mọi khi, mà là được an trí trong một gian phòng tương đối ấm áp.

Hắn chuyển ánh mắt quan sát khắp phòng, nhất thời đôi mắt trừng lên, đây tuyệt đối không phải căn nhà tồi tàn nơi hắn ở, cũng không phải một căn nhà người thường có thể ở được, đây chính là sương phòng mà các nhà giàu thường dùng để tiếp đãi khách nhân.

Đừng nói là thiếu gia đem ta đánh ngất, sau đó thì...

Vừa nghĩ tới đó, Lệ Thạch đã kinh hãi lạnh cả sống lưng, trên trán mồ hôi lạnh túa ra, lập tức lật chăn lên kiểm tra hạ thân cùng cái mông của mình.

Phát hiện quần áo vẫn còn nguyên chính, cũng không có dấu vết bị người ta cởi ra, Lệ Thạch lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông ra tảng đá nặng ở trong lòng. Quả thực nếu bị gã thiếu gia biến thái kia làm như vậy, không bằng hắn chết đi cho xong.

Đúng lúc này, cửa sương phòng đột nhiên bị người mở ra, mắt thấy người vào có một khuôn mặt xa lạ, lạnh lùng vô tình, khí cơ nội liêm, Lệ Thạch vừa thấy người này, trong lòng nhất thời trở nên cảnh giác.

Đây là một cao thủ!

Chẳng lẽ mình bị bắt làm tù binh, nghĩ tới đây, Lệ Thạch đứng bật dậy nói:

- Người là ai, người muốn làm gì lão tử...A...Sao...

Đang nói, đột nhiên hắn nhìn thấy một thiếu niên phiêu dật từ từ tiến vào trong phòng, nhất thời đôi mắt mở lớn, kinh ngạc hô lên một tiếng, ánh mắt mang theo một vẻ không thể tin nổi, chỉ vào người kia, lắp bắp:

- Người...người...người...

Thiếu niên vừa tiến vào này, đương nhiên chính là Vân Thiên Hà.

- Các hạ chẳng lẽ không nhớ ta sao, nhưng ta vẫn nhớ người đó, lần trước hai huynh đệ người theo dõi ta, hôm nay mời các hạ tới đây, tự nhiên có chút việc nho nhỏ muốn thỉnh giáo!

Vân Thiên Hà nói xong, Thu Hương đã bưng một bình rượu đi tới đặt lên trên bàn.

Vân Thiên Hà sau khi ngồi xuống, cầm lấy bình rượu rót ra một chén, lập tức có một mùi hương rượu nồng đậm tràn ngập toàn bộ gian phòng, Lệ Thạch vừa ngửi thấy mùi rượu này, hai mắt mở trừng trừng nhìn vào chén rượu trên tay Vân Thiên Hà.

Nhất là khi hắn thấy Vân Thiên Hà chậm chậm uống hết chén rượu kia, ra vẻ hưởng thụ nhắm nháp một cách tinh tế, hắn không khỏi chép miệng nuốt khan vài cái, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Người muốn biết điều gì?

Mắt thấy Vân Thiên Hà lại rót một chén, Lệ Thạch sắp không nhịn được nữa, vì vậy bèn hỏi:

- Đây là rượu gì?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Rượu này chính là tuyệt phẩm nhân gian, cam đoan ngay cả hoàng thượng cũng chưa từng uống qua, nếu như các hạ muốn uống, chỉ cần trả lời ta vài vấn đề là được.

Lúc này, Vân Thiên Hà nâng cốc lên định uống, rượu trên tay chẳng may sánh ra ngoài vài giọt, Lệ Thạch trông thấy thế, quả thực trong lòng như nhỏ máu, hận không thể chạy đến đem mấy giọt rượu rót trên bàn kia liếm bằng sạch, đây quả thực là phước của trời, nếu bản thân được uống một ngụm như vậy, bảo hắn chết hắn cũng nguyện ý.

- Các hạ suy nghĩ thế nào?

Vân Thiên Hà nâng cốc lên nhưng không uống, sau đó lại đặt xuống, sau đó cầm thêm một chiếc chén, rót đầy rượu rồi nói:

- Trả lời một vấn đề, ta sẽ cho người uống một chén rượu, thế nào?

Chết thì chết, lão tử từng là côn đồ, tội lỗi ngập đầu, chẳng có gì phải sợ cả, nghĩ đến đó, Lệ Thạch lao tới trước bàn như hổ vồ, tham lam hít một hơi thật sâu, vội vã nói:

- Hỏi mau, người có thể hỏi một vấn đề là tốt nhất.

Vân Thiên Hà nói:

- Ngày đó, là ai sai các người theo dõi ta?

- Là thiếu gia Lạc Kiều của phủ ta!

- Mời!

Vân Thiên Hà đưa tay ra hiệu mời, Lệ Thạch thấy vậy, vội vàng cầm lấy chén rượu, sau khi uống một ngụm, lúc này một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng tràn ngập trong bụng, cảm giác tuyệt vời như vậy, khiến hắn cảm thấy như mình đang ở trên chín tầng mây, hương vị đọng lại trong miệng khiến hắn không nhịn được muốn rên lên sung sướng. Trong lòng hắn phát thệ, nếu ai có thể cho hắn uống mỹ tửu cực phẩm này mỗi ngày, cho dù muốn hắn lên núi đao xuống biển lửa hắn cũng cam tâm tình nguyện.

- Kiều thiếu gia của phủ các người vì sao lại muốn các người theo dõi ta?

Lệ Thạch đem chén rượu kia uống sạch, tay mân mê chiếc chén không, con sâu rượu ở trong bụng đã hoàn toàn bị câu dẫn, đôi mắt hần trông đợi nhìn về phía bình rượu, nói:

- Kiều thiếu gia là Long Dương Phích Hảo, một lần kia ở trước cửa Thịnh Tuyết Lâu nhìn thấy người, hần đã động tâm, sau đó lại có một người thần bí tới phủ, không biết đã giao cho hần thứ gì, hần sai huynh đệ chúng ta trông coi ở gần phủ của người, chỉ cần phát hiện người xuất môn là lập tức đuổi theo, hần còn giao phó, nếu có cơ hội thì đem người bắt về!

Vân Thiên Hà sau khi nghe xong bèn nhíu mày, trong lòng cảm thấy lạnh run, chẳng ngờ lại bị một gã ái cho người theo dõi, sau đó lại nghĩ tới Thịnh Tuyết Lâu, hần lập tức nhớ ra lúc đó có một ánh mắt nhìn về phía hần, bị hần trừng mắt nhìn lại, không nghĩ tới lại chính là người kia.

Thế nhưng khi nhắc tới Thịnh Tuyết Lâu, trong lòng Vân Thiên Hà lập tức trở nên lưu ý, vì vậy hần lại rót một chén, sau khi uống hết bèn hỏi:

- Thiếu gia nhà người là Long Dương Phích Hảo, vì sao lại còn đến những nơi phong nguyệt như Thịnh Tuyết Lâu?

159. Chương 159: Tín Cùng Tâm

- Thiếu gia nhà ta là một tên biến thái, hần thích ngược đãi nữ nhân, chơi đùa cùng nam nhân trẻ tuổi, còn thu dưỡng cả luyện đồng, mỗi một thanh lâu khai trương ở kinh thành, hần đều đi dạo qua, hần không hề chọn những mỹ nữ bắt mắt, mà bỏ rất nhiều tiền ra để tìm một số thị nữ ít người để ý, hoặc là thiếu niên trẻ tuổi tới hầu hạ, hơn nữa những người này cũng được thưởng rất hậu.

Nói xong, thấy Vân Thiên Hà không có ý rót rượu tiếp, liền bổ sung nói:

- Bất quá tiểu nhân biết, thiếu gia nhà ta dùng tiền mua những người đó, sau khi trở về hần đều ghi lại tên họ vào một cuốn sổ!

Vân Thiên Hà hoàn toàn không ngờ rằng, dùng mỹ tửu để tấn công gã kia, lại có thể đạt được thu hoạch lớn như vậy, vì vậy sau khi rót rượu cho hần, lại nói:

- Nói như vậy, những nơi phong nguyệt thiếu gia người từng đi qua đều có người được mua về?

Lệ Thạch gật đầu nói:

- Trong số những nơi phong nguyệt ở kinh thành, trừ Thịnh Tuyết Lâu cùng Tụ Hương Lâu ra, phàm là những thanh lâu buôn da bán thịt hoặc là người trong bang phái, đều có người của hần!

Lần này Vân Thiên Hà liên tục rót cho hần ba chén, đợi sau khi uống xong, bèn nói:

- Người biết thiếu gia nhà người gặp gỡ với một người thần bí, người nhìn qua cũng có chút thân phận, vậy người có biết đó là người nào không?

- Cái này...Lệ Thạch nói:

- Thiếu gia nhà ta trí nhớ không tốt lắm. Hần sợ bị quên, nên mỗi một việc quan trọng hay là có người liên lạc, hần cũng đều ghi vào sổ, về phần người mà người nói ta cũng không biết họ tên là gì, mỗi lần thiếu gia gặp mặt đều rất bí mật, họ nói những chuyện gì ta không hề biết.

Vân Thiên Hà trong lòng khẽ động, bèn nói:

- Vậy người có thể trộm cuốn sổ đó về đây cho ta được không? Nếu như vậy này có thể thành, ta đảm bảo mỹ tửu cho người hàng năm đều có, hàng tháng đều có, hàng ngày đều có. Sau khi thành công, ta tự sẽ an bài cho người đường lui, hoặc mang theo phần thưởng rời khỏi kinh thành, hoặc dốc sức vì ta, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người, thế nào?

Lệ Thạch vừa nghe đã động tâm, lần trước ở ngoài thành hần đã có ý này, nhưng bây giờ nghe Vân Thiên Hà nói, nhất là hàng ngày đều được uống mỹ tửu cực phẩm, quả thực chả khác nào muốn lấy mạng hần! Bất quá sau khi ngẫm lại, Lệ Thạch vẫn nói:

- Việc này ta còn cần thương nghị với đại ca ta, thiếu gia có thể thu xếp cho ta vài ngày, cho huynh đệ chúng ta cân nhắc một chút?

- Đại ca người?

Vân Thiên Hà hỏi.

Lệ Thạch uống chưa đã nghiền, hai mắt vẫn ngó về phía bình rượu, trong miệng nói:

- Đại ca cùng ta là huynh đệ ruột, chúng ta đều từ Đông Nam trốn tới kinh thành, tìm việc sinh sống, chẳng qua không ngờ rằng vào tới viên ngoại lang mới biết được đã theo sai người, đi theo một thiếu gia biến thái. Đại ca của ta vẫn luôn muốn làm nên một sự nghiệp lớn, nhưng chưa có được cơ hội, đáng lẽ chúng ta muốn đầu nhập vào một vài bang phái trong kinh thành, nhưng bọn họ đều biết chúng ta theo một thiếu gia biến thái, không chịu thu nhận chúng ta, cũng không dám đắc tội với viên ngoại lang phủ, huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thể khuất nhục sống qua ngày trong viên ngoại lang phủ, chờ đến khi nào kiếm được nhiều tiền thì sẽ trở về quê!

Vân Thiên Hà nghe xong liền nói:

- Người nói đại ca người có chí khí, vậy người về nói lại cho hần biết, nếu hần dám dốc sức vì ta, ta tự nhiên sẽ giúp hần thực hiện lý tưởng hoài bão!

Lệ Thạch cả kinh nói:

- Lẽ nào người không chê huynh đệ chúng ta là kẻ bán chủ cầu vinh sao?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Mọi người đều có lý tưởng, ai nguyện ý đi theo một gã không có tiền đồ, lại còn là một kẻ tâm lý biến thái chứ. Các người muốn nổi bật hơn người, thì phải lựa chọn mình chủ khác, đó cũng là chuyện thường tình, hơn nữa nếu các người khẳng định sẽ nỗ lực trung thành, làm gì có Bá Nhạc nào lại nguyện ý bỏ qua một đân ngựa tốt chứ, không phải sao? (Dị giới mà cũng có Bá Lạc: D)

Lệ Thạch đem rượu một ngụm uống hết, sau đó ôm quyền nói:

- Nếu thiếu gia đã để mắt tới huynh đệ chúng ta, không chê chúng ta, huynh đệ chúng ta liền nguyện ra sức vì ngài, thiếu gia xin hãy chờ ta về cùng với đại ca nói rõ chuyện này!

- Đồ Lục, đưa vị Lệ tráng sĩ này về, nhớ kỹ cẩn thận giữ bí mật, đừng để kẻ khác phát hiện!

Vân Thiên Hà đem rượu trong bình rót ra hai chén, cùng với Lệ Thạch cùng chén rồi uống cạn, sau đó nói:

- Ta sẽ chờ tin tốt của huynh đệ các người!

Lệ Thạch uống rượu xong, bèn cùng Đồ Lục rời đi, Vân Thiên Hà vẫn ngồi trên ghế, bộ dáng trầm tư như có điều suy nghĩ, xem ra gã ái biến thái này sắm một vai diễn không tầm thường đây!

Gần trưa, khi Vân Thiên Hà trở lại Linh Thiên Các, Lâm Cận Hiên đã chờ sẵn trong phòng của hần.

- Tiểu tử, mấy ngày nay người bình phục tiến triển không tệ, xem ra lão phu dùng nội tức điều dưỡng hiệu quả rất tốt đó, hắc hắc!

Lâm lão đầu cười cười, liền trở lại giường chuẩn bị để Vân Thiên Hà tiếp tục tiếp nhận nội tức điều dưỡng.

Vân Thiên Hà bĩu môi trầm nghĩ, nếu không phải mỗi ngày ta đều bỏ ra phần lớn thời gian tu luyện Tinh Kinh để điều dưỡng, còn cả Sử Trường Đức chuẩn bị rất nhiều linh dược thuốc bổ, chứ dựa vào chút nội tức này của lão mà có thể khiến ta khôi phục nhanh như vậy mới là lạ! Bất quá ít còn hơn không, có thêm Lâm lão đầu trợ giúp điều dưỡng, đương nhiên là tốt hơn hần. Vân Thiên Hà cũng muốn nhanh chóng chữa lành vết thương, để có thể tiếp tục tu luyện. Sự chờ mong đột phá cảnh cửa võ sư cấp bảy trong lòng gã càng ngày càng bức thiết.

Qua hơn nửa canh giờ, Lâm lão đầu đình chỉ truyền nội tức, lau mồ hôi trên trán rồi nói:

- Án theo tốc độ khôi phục biến thái của tiểu tử người, phòng chừng chỉ cần ba bốn lần nữa, là có thể hoàn toàn bình phục. Hiện tại ta đã để Hi nhi bắt đầu lau người bằng rượu thuốc người phối chế rồi!

Đợi sau khi Lâm lão đầu đi ra, Vân Thiên Hà mặc quần áo tử tế, đang muốn xuất môn, lúc này Sử Trường Đức đột nhiên chạy tới nói:

- Thiếu gia, chim ưng của tiểu vương gia rơi xuống hậu viên của phủ ta, thế nhưng vết thương chẳng chịt, trên người cầm rất nhiều tên, hiện tại tiểu nhân đã sai người cứu chữa rồi!

- Cái gì, ở nơi nào, mau dẫn ta đi xem sao?

Vân Thiên Hà lấy làm kinh hãi, lập tức sai Sử Trường Đức dẫn tới đông viện nơi ở của y sư.

Bước vào phòng đông viện y sư lập tức đã thấy một mùi máu tanh xộc vào mũi, Vân Thiên Hà tới gần nhìn Phi Vũ bị trúng tên, không khỏi lấy làm kinh hãi:

- Là kẻ nào làm, kỹ thuật bắt tên thế này, sợ rằng chỉ có cao thủ ngoài tiên thiên mới có thể làm được!

- Thiếu gia, lúc chim ưng này rơi xuống, trên đùi còn cột một phong thư!

Lão y sư giúp Phi Vũ rút toàn bộ mũi tên ra, cũng bôi thuốc lên toàn bộ các vết thương, sau đó bước tới một bên đem phong thư dính đầy máu giao cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sau khi tiếp nhận bức thư, lập tức mở ra đọc, thế nhưng càng đọc, chân mày hắn càng nhíu chặt.

Trên thư viết rằng:

- Thiên Hà huynh đệ, không biết phong thư này người có thể nhận được hay không, đây là phong thư cuối cùng ta gửi cho người, từ khoảnh khắc khi Phi Vũ bay lên trời, ta biết Phi Vũ cũng không thể nào trở về được nữa, hi vọng nó có thể thoát khỏi vận mệnh bị thảm bị bắn chết. Phụ vương giờ đây càng ngày càng trở nên bất cận nhân tình, ông ta hạn chế tự do của ta cùng muội muội, vì người, hiện tại mỗi ngày muội muội đều khóc lóc đau khổ, rồi lại liều mạng luyện võ, tâm thần tiêu tụy, đã hoàn toàn trở thành một người khác, không còn là muội muội ngây thơ trong sáng trước kia nữa. Mà ta hiện tại cũng đã trở thành con cừu bị nuôi nhốt trong chuồng, phụ vương an bài ta lấy muội muội Như Sương của Như Đồ huynh. Thiên Hà người cũng biết người Như Sương yêu chính là Quách huynh, Như Đồ cùng Quách huynh đều là bạn tốt của ta, ta sao có thể làm được chuyện như vậy. Trong lòng ta vô cùng đau khổ, vô cùng áy náy, hơn nữa sau khi tổ chức xong hôn sự cho ta, tiếp theo phụ vương sẽ tổ chức hôn sự cho muội muội, quận mã ông ấy lựa chọn ta không biết là ai, nhưng khẳng định không phải người. Vốn ta rất mong người có thể ở cùng với muội muội, nhưng phụ vương đang muốn bóp chết tình bạn của chúng ta. Cũng muốn chặt đứt tình ý của muội muội đối với người. Tất cả những chuyện này khiến hai chúng ta ngày nào cũng như sống trong lao tù, cuộc sống vô cùng đau khổ. Muội muội sau khi biết được tin, đã từng có ý niệm coi thường mạng sống ở trong đầu, nhưng đều bị ta cùng mẫu thân ngăn cản, ta hiểu rõ người, ta biết trong lòng người cũng có muội muội ta, ta biết người nhất định sẽ có biện pháp cứu muội muội ta ra khỏi bể khổ, cho nàng cuộc sống hạnh phúc. Ta sẽ cố gắng sống để chờ đến ngày đó. Cuối cùng, huynh đệ phải nhắc nhở người, cẩn thận phụ vương ta, ông ta đối với người ngày càng nghi kỵ bài xích. Ta hiểu rõ tính cách của phụ vương ta, hắn không không chế được người, nhất định sẽ vùi dập người rồi sau đó là trừ bỏ, nhất định phải cẩn thận. Linh Vũ!

Xem xong thư, bóp chặt nắm tay, đem lá thư vò nát thành bột phấn, vành mắt Vân Thiên Hà đã có chút đỏ lên, quay đầu đi ra cửa, tung một quyền mãnh liệt đâm lên một gốc cây.

Rầm!

Một cây đại thụ cao lớn rắn chắc bị một quyền mạnh mẽ đánh vỡ toác, nắm đấm xuyên qua thân cây to khỏe lộ ra ở phía bên kia. Sử Trường Đức lúc này vội vã chạy ra, thấp giọng nói:

- Thiếu gia, con chim ưng kia chết rồi!

Vân Thiên Hà hít vào một hơi thật sâu, quét ánh mắt nhìn về phía Sử Trường Đức đứng phía sau, nói:

- Con chim ưng này chính là minh chứng cho tình bằng hữu giữa ta cùng Đường Linh Vũ, đem nó an táng ở hậu viên, lập bia mộ tử tế!

- Vâng!

Sử Trường Đức nhận lệnh chuẩn bị rời đi, Vân Thiên Hà lại nói tiếp:

- Gọi Đồ Thất cùng Đồ Bát đến bí thất gặp ta, mặt khác người đi tìm gã mập ở Thịnh Tuyết Lâu đưa thư lần trước đến đây cho ta!

Vân Thiên Hà sau khi nói xong, chấp tay sau lưng lẳng lặng đứng trước gốc cây. Sử Trường Đức trong lòng thở dài, lúc này mới quay người rời đi.

”Cô là nha đầu ngốc, vì sao cô lại dằn vặt bản thân như vậy, dù cho phụ vương cô có muốn diệt trừ ta, không cho chúng ta có cơ hội gặp nhau, cô cũng không thể có ý niệm coi thường mạng sống trong đầu, chỉ cần người còn sống thì luôn luôn có hi vọng.

Hay thông cảm cho ta. Sau khi ta tiến vào kinh đối với cô luôn lạnh lùng, kinh thành này vốn là một nơi phức tạp, mỗi bước đi ta đều phải vô cùng cẩn thận, không dám thể hiện quá lộ liễu, không thể thích gì làm lấy như ở Lợi Xuyên trước kia được.

Chờ ta, chờ đến khi ta trở nên cường đại, ta sẽ cho người trong khắp thiên hạ biết rằng, nữ nhân của Vân Thiên ta, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng cướp được từ tay ta. Cho dù là phụ thân của cô, ta chắc chắn cũng sẽ dẫm nát dưới chân, để cho hần chứng kiến ta đem cô giải thoát khỏi lao tù như thế nào?

Một lần nữa hít vào một hơi thật sâu, dẹp đi những cơn sóng đang trào dâng trong lòng, Vân Thiên Hà lấy lại sự bình tĩnh, xoay người chuẩn bị về Linh Thiên Các. Nhưng vừa ra khỏi đông viện, đã thấy Sử Trường Đức vội vàng chạy tới, thần sắc có chút lo lắng gấp gáp nói:

- Thiếu...thiếu gia, Đại hoàng tử tới chơi, đã sắp tới phủ ta rồi, vừa cho người đến trước báo tin!

- Không gặp!

Tâm tình Vân Thiên Hà không tốt, tùy ý trả lời một câu rồi tiếp tục bước đi. Nhưng vừa bước được vài bước đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lập tức xoay người lại nói:

- Người nói cái gì, Đại hoàng tử tới chơi sao?

160. Chương 160: Lầu

Bất quá khi nghĩ lại tính cách của Đại hoàng tử, trong lòng hần liền trở nên thoải mái.

Nếu Đại hoàng tử đã đến, chỉ sợ là giống trống mỗ chờ đón tiếp, đương nhiên hần không thể chậm trễ. Vân Thiên Hà lập tức chạy về Linh Thiên Các, để Xuân Hương cùng Hạ Hương giúp hần đội thúc quan hoàng đế ban thưởng khi phong tước, sau đó lại thay đổi công phục của Huân Tước, đeo thêm quả bội vào thắt lưng. Sau khi mặc y phục chỉnh tề, liền lập tức chạy đến Tử Vân Hiên của Vân Nương.

Đi tới Tử Vân Hiên, đã thấy Vân Nương dưới sự trợ giúp của đám nha hoàn thay xong y phục của cáo mệnh phu nhân, chờ sau khi đội thêm Kim Linh vũ quan, lúc này hần mới nâng cánh tay Vân Nương, mang theo đám nha hoàn hạ nhân nhanh chóng xuất môn.

Khi đi tới tiền viện, vừa lúc gặp lão thái thái đang đi ra, đoàn người liền hợp lại rồi cùng nhau tiến tới cửa phủ. Bên ngoài cửa phủ, Sử Trường Đức cùng Trịnh phó quản gia đã bày xong hương án và các thứ nghi lễ.

Vừa bước ra khỏi phủ, đã thấy một đội ngũ kèn trống ăn mặc rực rỡ trùng trùng điệp điệp tiến tới, Đại hoàng tử cười trên một con Xích Nhã Mã đi ngay chính giữa. Trước sau là hai đội cầm cờ cùng với đám hộ vệ cấm quân. Đây chính là một đội ngũ tiêu chuẩn khi Đại hoàng tử xuất hành, quả nhiên đúng là giống trống mỗ chờ.

Đội ngũ đi tới trước cửa phủ rồi dừng lại, Đại hoàng tử nhìn về phía Vân Thiên Hà, cười cười rồi nhảy xuống ngựa. Tất cả trên dưới Đỗ phủ lập tức quỳ xuống hành lễ.

Đại hoàng tử vung tay ra hiệu miễn lễ, sau khi cùng Vân Nương và lão thái thái trò chuyện mấy câu, sau đó liền sai người bên trong đội ngũ mang lên hai chiếc rương lớn, nói:

- Đây là chút tâm ý nho nhỏ của bản vương!

- Tạ ơn Đại hoàng tử điện hạ!

Vân Thiên Hà thản nhiên nhận lấy rồi lập tức hành lễ. Đại hoàng tử mỉm cười gật đầu, sai đám cấm quân thị vệ đem hai chiếc rương vào phủ, sau đó Vân Thiên Hà lập tức tiến lên dẫn đường, Đại hoàng tử theo phía sau cũng tiến vào phủ. Đội ngũ bên ngoài được Sử Trường Đức mời vào phòng tiếp khách ở tiền viên nghỉ ngơi dùng trà.

Sau khi dẫn Đại hoàng tử tiến vào phòng tiếp đãi khách quý, Đại hoàng tử cũng không có ý cùng lão thái thái nói chuyện, vì vậy uyển chuyển để lộ ý tứ, lão thái thái cũng hiểu ý, liền dẫn theo Vân Nương ra ngoài rồi sai người chuẩn bị trà nước và đồ ăn.

- Thiên Hà huynh đệ, nhiều ngày không gặp, ta thấy khí sắc hiện tại của ngươi hình như không được tốt cho lắm?

Sau khi Vân Nương cùng lão thái thái rời đi, Đại hoàng tử nói chuyện cùng trở nên tùy ý hơn.

Vân Thiên Hà ngồi xuống, nói:

- À, vài ngày trước thân thể không được khỏe cho lắm, tu dưỡng đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục!

Dứt lời, Vân Thiên Hà cũng không muốn tiếp tục nói những câu khách sáo nữa, liền hỏi:

- Không biết Đại hoàng tử điện hạ đến thăm, có phải là vì chuyện săn bắn lần trước không?

Đại hoàng tử hơi sững sốt, sau đó liền nở nụ cười, nói:

- Ta thích Thiên Hà huynh đệ chính là ở phần ngay thẳng này, nhị đệ có thể giữ được tính mệnh, cùng bởi vì lần đó còn may mà có Thiên Hà huynh đệ đỡ hộ nỗ tiên. Ta vốn đã định tới đây sớm hơn, nhưng nhiều việc quán lầy thân không dứt ra được, hôm nay vừa lúc rảnh rỗi, liền lập tức đến thăm, cũng không biết Thiên Hà huynh đệ thân thể không được khỏe, quả thật có chút đường đột!

- Không sao! Vân Thiên Hà nói:

- Hiện tại khí trời chuyển lạnh, không biết thương thế nhị hoàng tử điện hạ thế nào rồi?

Đại hoàng tử nói:

- Thương thế của nhị đệ cơ bản đã bình ổn, nhưng cũng cần phải tu dưỡng điều trị thêm một thời gian nữa!

Nói xong, Đại hoàng tử liền chuyển đề tài:

- Mấy ngày gần đây, An Bình vẫn luôn gây huyên náo đòi tới làm phiền quý phủ, phụ hoàng không đồng ý, bản thân ta cũng rất hiếu kỳ về tay nghề chế biến món ăn của Thiên Hà huynh đệ, không biết hôm nay có được may mắn thưởng thức muện nê hoàn của ngươi hay không?

- Điện hạ chê cười rồi!

Vân Thiên Hà nói:

- Chẳng qua chỉ là chút đồ ăn thô thiển khi đi săn, sao có thể so được với sơn hào hải vị trong thiện phòng cung đình, hơn nữa bây giờ ở đây không núi không sông không thể săn được đồ tươi sống, cũng không hợp với tình huống, muện nê hoàn này nếu ăn ở trong nhà quả thực sẽ mất đi ý vị. Bất quá tại hạ thực ra vẫn con một phương pháp chế biến đồ ăn khác, không biết đại hoàng tử có hứng thú thử qua một lần hay không, dù sao ở trong cung Đại hoàng tử cũng không có được cơ hội nếm thử đâu.

- A! Thế thì nhất định phải thử qua một chút.

Đại hoàng tử vừa nghe lập tức cảm thấy hứng thú.

Vân Thiên Hà liền gọi Sử Trường Đức đang đứng ở bên ngoài vào rồi nói:

- A Lai, người đi đem chiếc nồi lần trước ta sai La Gia Anh chế tạo đến đây, lấy gia vị ta đã chế biến sẵn, thêm cả loại than không khói tốt nhất để đốt, sau đó tới nhà bếp lấy một chút thịt tươi cùng rau xanh, để ta mời hoàng tử thưởng thức món "lẩu"!

Sử Trường Đức đã sớm được nếm qua kiểu ăn này, hơn nữa sau khi Vân Nương cùng lão thái thái thử qua cũng đều vô cùng thích thú, cơ bản cứ cách một hai ngày là lại ăn một bữa, nên sau khi nghe thấy vậy, liền lập tức chạy đi chuẩn bị.

- Món lẩu?

Đại hoàng tử nghe thấy vậy, có vẻ hăng hái nói:

- Món ăn mà người nói ta chưa từng nghe thấy bao giờ, không biết có chỗ nào mới lạ?

Vân Thiên Hà giải thích:

- Kỳ thực cũng không có chỗ nào mới lạ cả, chỉ là món này căn cứ vào khẩu vị đồ ăn của mỗi người mà có thể tự do điều chỉnh cho phù hợp, có thể lựa chọn thứ nào mình thích, nói chung đây là một món ăn tương đối tùy ý!

Vân Thiên Hà sau khi giải thích một phen, qua thời gian khoảng nửa nén nhang, Sử Trường Đức chạy tới bẩm báo tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, Vân Thiên Hà liền đứng dậy nói:

- Điện hạ, mời!

Đại hoàng tử vốn đã vô cùng hiếu kỳ, liền lập tức đứng dậy theo sau Vân Thiên Hà tiến vào phòng ăn, vừa vào phòng ăn, Đại hoàng tử đã ngửi thấy trong không phòng tràn ngập mùi thơm, nhin không được lập tức nói:

- Thơm quá!

Chỉ thấy trong phòng mọi người đang kê bàn ghế, ở giữa chiếc bàn có một cái hốc, phía trên bày một chiếc nồi, trong nồi chia làm ba ngăn đựng ba loại canh khác nhau, bên cạnh bàn là rau cùng với thịt tươi, thoạt nhìn qua cũng có phần hấp dẫn, khiến người khác nhìn vào lập tức muốn ăn ngay.

Sau khi Đại hoàng tử ngồi vào ghế chủ tọa, hai gã thị vệ cùng một gã thái giám đứng sau lưng, Vân Thiên Hà ngồi ở ghế bên cạnh để tiếp đãi. Thấy canh đã sôi, bèn hướng về phía Đại hoàng tử giới thiệu khẩu vị cùng chỗ đặc sắc của ba loại canh và cá nước tương để chấm bày ở trên bàn. Đại hoàng tử đã nóng lòng muốn được thử ngay, bất quá thái giám đứng phía sau đã lên tiếng:

- Điện hạ, để lão nô kiểm tra đồ ăn trước cho điện hạ!

Vân Thiên Hà biết những quy củ rườm rà trong cung đình này, đồ ăn của hoàng đế cùng các hoàng tử, trước tiên phải để cho thái giám thử qua, sau đó mới có thể ăn, vì vậy cũng để mặc cho vị thái giám kia cầm một đôi đũa sạch, thử qua một lượt toàn bộ đồ ăn, từ nước canh, nước tương cho đến rau thịt các loại. Qua chừng nửa canh giờ, vị thái giám kia cẩn thận nếm thử qua toàn bộ, trong ánh mắt đã thêm phần tán thưởng về món ăn mới lạ. Lúc này bèn nói:

- Điện hạ, có thể dùng rồi!

Đại hoàng tử sớm đã không còn kiên nhẫn chờ đợi, sau khi nghe vậy, liền chọn món mình thích ăn nhất là thịt, đưa đũa gấp lấy một miếng thịt rất mỏng, học theo cách của Vân Thiên Hà, đem miếng thịt nhúng vào món canh có khẩu vị hấp dẫn nhất, lật qua lật lại vài lần trong nồi, thấy miếng thịt đã chín được bày phần, bèn gấp ra chấm vào nước tương rồi nếm thử.

Ăn xong một miếng, ánh mắt Đại hoàng tử nhất thời sáng lên, không khỏi khen lớn:

- Quả nhiên là món ăn thú vị mới lạ, hay thật, những đồ ăn bình thường hàng ngày, chỉ đổi một chút phương pháp mà cũng có thể đạt được mùi vị kỳ diệu đến vậy!

Vân Thiên Hà nói:

- Mức độ chín tới của đồ ăn, khẩu vị mặn nhạt cùng với nhiều loại đồ ăn để lựa chọn, có thể tự do điều chỉnh. Đây chẳng qua cũng chỉ là may mắn hợp với khẩu vị của điện hạ mà thôi, khiến điện hạ chê cười rồi!

Đại hoàng tử không đồng ý như vậy, bèn nói:

- Thiên Hà huynh đệ phát minh ra món ăn kỳ diệu thế này, có thể thấy được Thiên Hà huynh đệ thông minh tài trí, không phải những người tầm thường có thể sánh được. Bởi vậy có thể thấy được, với đại tài của Thiên Hà huynh đệ, nếu như tòng quân, nhất định có thể trở thành thống soái dẫn quân, nếu như vào triều, nhất định có thể trở thành quan cao tri thế!

(trì thế: có thể tạo ra được thái bình thịnh vượng)

- Điện hạ quá khen!

Vân Thiên Hà đối phó đáp lại một câu, rồi thông thả nhấm nháp đồ ăn.

Đại hoàng tử nhìn thấy thần sắc Vân Thiên Hà bình tĩnh, sau khi hắn nói những lời đó, căn bản không tạo được chút gợn sóng nào. Lại nhúng một cọng rau vào nồi, ăn xong rồi nói tiếp:

- Thiên Hà huynh đệ đại tài như vậy, không biết sau này có tính toán gì không? Không tòng quân, cũng không nhập sĩ, chẳng phải quá đáng tiếc sao?

(nhập sĩ là làm quan)

Vân Thiên Hà sau khi nghe thấy Đại hoàng tử nói như vậy, liền minh bạch ý đồ chân chính hắn đến lần này, chính là muốn chiêu lãm hắn. Không trực tiếp trả lời, cũng không có ý tránh né, bèn nói:

- Lần trước tại hạ ở Túc Tĩnh Vương phủ, Vương Gia có hỏi ta vì sao không tham gia kỳ thi nhập ngũ tòng quân, tại hạ lúc đó trả lời rằng, tiểu dân mặc dù biết vài mặt chữ, nhưng cũng chỉ là vũ phu thô lỗ, không hiểu chút gì binh pháp chiến lược, cũng không thông bày binh bố trận, cho dù có tham gia kỳ thi cũng chỉ là phí công vô ích. Sau đó Vương Gia lại hỏi ta, nhưng khi nhập quân có quân sư tham mưu, tại hạ lúc đó lại trả lời, có quân sư tham mưu cùng phải hiểu quân pháp chiến sự, không phải chỉ có chút thông minh là có thể làm được, tiểu dân văn bất thành võ bất tự, dựa vào đâu mà dám đảm đương trọng trách!

Đại hoàng tử nghe xong lời này, trong lòng cũng đã hiểu rõ, bèn không nói tới vấn đề này nữa, bắt đầu chọn vài thứ đồ ăn mình thích nhúng vào trong nồi, bắt đầu hưởng thụ lạc thú của món ăn mới lạ.

Giữa bữa ăn, Vân Thiên Hà nói với Sử Trường Đức đứng ở bên ngoài:

- A Lai, đi đem một bình "nhị oa đầu" tới đây!

- Nhị oa đầu?

Đại hoàng tử nuốt thức ăn trong miệng xuống, vẻ mặt vô cùng háo hức. Hắn nhận thấy hôm nay tới Bắc Hầu phủ quả thực không hề uống công, tên gia hỏa trí tuệ hơn người trước mắt này không ngừng đem đến cho hắn kinh ngạc, một loạt những từ ngữ mới mẻ, cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng nghe qua, vì vậy bèn hỏi:

- Thiên Hà huynh đệ, không biết loại rượu nhị oa đầu này có lai lịch thế nào, trong đời bản vương đã uống qua vô số loại rượu, nhưng cũng chưa từng nghe thấy loại rượu này?

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Rượu này chính là bản thân tại hạ tự mình nhượng ra, cũng chưa từng truyền ra ngoài hay buôn bán, chỉ khi nào bằng hữu đến thăm thì mang ra chiêu đãi, khiến diên hạ chê cười rồi!

- Người lại còn có thể nhượng rượu?

Đại hoàng tử kinh ngạc nói:

- Đã như vậy, bản vương nhất định phải ném thử rượu nhị oa đầu này, xem có chỗ nào thần kỳ!

Đại hoàng tử phát hiện, hắn càng lúc càng thấy hứng thú đối với người có vô số ý tưởng kỳ diệu này, cho dù không thể chiêu lãm, nhưng làm bằng hữu thế này cũng đã rất tốt rồi, có bằng hữu như vậy bên người sẽ không cảm thấy nặng nề, càng khiến cho hắn yêu thích chính là, đối với thân phận hoàng tử của mình, người này tựa hồ cũng không có chút nào kính nể, rất bình thần tự nhiên, vô cùng hợp với tính cách của hắn!

Kỳ thực đâu chỉ Đại hoàng tử, phàm là những người tiếp xúc qua với Vân Thiên Hà, đại thể đều cảm thấy như vậy, dù sao bản thân Vân Thiên Hà có tư tưởng của người hiện đại, những lời nói ra hoặc những việc làm ra, ở thế giới này đều là những thứ mới mẻ, có lẽ cũng vì vậy mà bất tri bất giác tạo ra lực hấp dẫn, cũng có lẽ vì nguyên nhân này, mới khiến cho Túc Tĩnh Vương cảm thấy không thể nào khống chế, bắt đầu nảy sinh sự bài xích đối với hắn.

161. Chương 161: Dư Vị

Vẫn như cũ, vị Hồng công công kia bước lên, cầm bình lắc lắc, rót xuống nửa chén, rồi bưng lên nếm thử.

Chỉ là vị Hồng công công này vừa thử rượu xong, hai con mắt lập tức tỏa sáng, cứ nhiên ngăn người luyện tiếu buông cái chén xuống, đại hoàng tử nhìn thấy tự nhiên trong lòng khó nhịn, không còn để ý tới hắn nữa liền vội vàng đổ ra một chén, rượu vừa ra, một cổ hương rượu nồng nặc xông vào trong mũi, chỉ nghĩ như vậy hắn đã biết rượu này tuyệt đối là rượu ngon.

Đưa lên môi, tinh tế uống ngụm, nhất thời con mắt mở lớn, cảm giác một cổ thanh lương miên man tinh khiết tiến nhập vào trong cổ họng, nhưng ngay sau đó dưới bụng liền cảm nhận được một cổ hỏa khí lan tỏa, lồng ngực như bị một trận liệt hỏa thiêu, lỗ chân lông toàn thân mở to hết cỡ, sáng khoải vô cùng, loại rượu này hắn tuyệt đối chưa bao giờ được thưởng thức qua.

Uống xong một chén rượu, thưởng thức một phen cảm nhận tuyệt vời, đại hoàng tử liền nói:

- Rượu rất ngon, bản vương cứ nhiên chẳng bao giờ nghe nói qua, hôm nay được uống thử mới biết trước đây uống các loại được cho là tuyệt thế rượu ngon cùng không là gì cả, Thiên Hà huynh đệ quả nhiên là kỳ nhân, mỗi một chuyện đều làm khác xa so với dự đoán của mọi người, khiến ai ai cũng phải khâm phục!

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu điện hạ thích rượu này, tại hạ ở đây còn có chút tồn trữ, sau khi hồi cung có thể mang theo một vò, lúc nhàn nhả lấy ra giải sầu, coi như là một điểm tâm ý của tại hạ!

- Đã vậy bản vương còn từ chối sẽ là bất kính, ha ha!

Đại hoàng tử ổn định tâm thần, lúc này liền để thái giám rót rượu cho hắn và Vân Thiên Hà, cầm chén lên nói:

- Chuyến này đi thật là vui sướng, có cao lương mỹ vị, lại còn được chế biến thần kỳ, càng được thưởng thức rượu ngon trong rượu ngon, bản vương đi chuyến này không tệ a, đến bản vương kính người một chén, thay mặt nhị đệ cảm tạ người trong việc săn bắn.

- Điện hạ nói quá lời!

Vân Thiên Hà lập tức đứng dậy, bưng rượu cạn chén với đại hoàng tử, sau đó một ngụm cạn sạch.

Đại hoàng tử cũng không phải người mê rượu, sau khi uống mấy chén lại ăn chút, Vân Thiên Hà cùng với hắn ở trong phủ vòng vo nói chuyện, thỉnh thoảng đại hoàng tử lại như vô tình ngỏ lời ý mời chào, nhưng Vân Thiên Hà không có lập tức đáp ứng, cũng không cự tuyệt, luôn luôn uyển chuyển xảo diệu đưa trọng tâm câu chuyện dẫn dắt đi hướng khác.

Qua mấy lần như vậy, đại hoàng tử biết Vân Thiên Hà không có ý định đáp ứng cũng không cự tuyệt, phỏng chừng là muốn nghe ngóng một chút nữa, bởi vậy trong lòng cũng thật sự chờ mong, rồi cũng không nhắc đến chủ đề này nữa.

Lưu lại thượng phủ nghỉ ngơi nửa canh giờ, đến quá trưa đại hoàng tử mới cáo biệt, mang theo vò rượu được Vân Thiên Hà tặng cùng với cái nồi và dụng cụ làm lẩu di giá trở về cung.

Trên đường hồi cung, trong lòng đại hoàng tử thật sự vui vẻ, tuy rằng không lôi kéo được Vân Thiên Hà nhưng mục đích đến đây của hắn ngày hôm nay cũng đã đạt được.

Ngay cả hần khi hần đối với Vân Thiên Hà rất có hảo ý, nhưng lý giải qua vài lần tiếp xúc, còn có nhận thức về hần trong đợt săn thú lần trước, đại hoàng tử càng thêm kiên định việc quyết tâm thu nạp người này.

Vị Hồng công công theo bên người đợt nhiên nói:

- Điện hạ, vị thiếu niên Hầu phủ này quá nhiên là một nhân tài hiếm có, luận đến mưu trí của hần, tựa như lời điện hạ nói, nhập quân làm tướng, nhập sĩ làm quan, nhưng theo lão nô thấy, nếu người này nhập thương, bằng vào tài cán của mình sẽ thành cự phú thiên hạ, nói cách khác người này chính là một đại tài, tuyệt đối là thiên triều hần hữu!

Đại hoàng tử gật đầu, đối với một lời này rất đồng ý, nhân tiện nói:

- Sau khi hồi cung, vò rượu kia liền thưởng cho người một bình đi!
- Tạ ơn điện hạ ban cho!

Hồng công công vừa nghe, trên mặt lập tức nở nụ cười xán lạn, vừa rồi mới chỉ thưởng thức được một ít khiến trong lòng hần lúc này vẫn còn có chút tiếc nuối, nhưng nghe được ban cho như vậy là có thể thưởng thức thống khoái rồi, vì vậy trong lòng không khỏi vui mừng, tiến bước hồi cùng cùng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thử hỏi thái giám cần nhất thứ gì, ngoại trừ quyền lợi, cũng chỉ còn vàng bạc với ăn uống mà thôi.

Chỉ là đại hoàng tử đi một chuyến tới Bắc Hầu Phủ hồi cung, cư nhiên dẫn theo một cái nôi, một vò rượu, khi đi qua đông thành khiến cho không ít các đại thần lưu ý, đều bị tin tức này khiến cho kinh ngạc không ngớt.

Bắc Hầu Phủ có muốn tặng đồ cũng quá keo kiệt đi, lẽ nào lại nghèo khó đến mức như vậy sao, bởi vậy trong lòng những đại thần này đều đem Bắc Hầu Phủ hung hăng khách sáo một phen.

Nhưng có một vị đại thần lại không giống như vậy, đó chính là lại bộ thượng thư Lạc Khai Dương, hần vẫn thường ném qua tư vị loại rượu kia, hiện tại vừa nghĩ tâm tình đã khó nhận thêm, lần trước Vân Thiên Hà tặng rượu đã uống gần hết đến nơi nhưng Túc Tĩnh Vương lại phân phó không được lui tới với người này khiến cho con trùng rượu lâu năm như lão chỉ biết phiền muộn không ngớt, trộm nghĩ có muốn hay không hôm nào đó để tôn tử lên lên đến Bắc Hầu Phủ thay hần, tiện thể mang một vò rượu trở về.

Thế nhưng hần cũng vừa bảo cho tôn tử không được lui tới cùng Vân Thiên Hà, còn cấm đoán đủ điều, hần trong lòng vẫn còn không vui, nếu tiếp tục hạ mặt già muốn tôn tử đi cầu rượu phỏng chừng tôn tử cũng sẽ không đáp ứng, mà Đồ Suất còn chưa trở về khiến hần không khỏi khó xử, trùng rượu lâu năm trong người lại càng phiền muộn thêm.

Buổi chiều, sau khi đại hoàng tử hồi cung, đang muốn sai người mang nôi lấu và vò rượu trở về nhưng vừa dẫn theo thái giám và hai gã thị vệ đi tới hoa viên phụ cận lại đúng lúc gặp Hoàng đế và Mộng phi đang ở hoa viên phía sau xem An Bình công chúa múa kiếm.

Vốn hoàng đế thấy An Bình công chúa ban đầu múa kiếm còn rất tốt nhưng về sau động tác trở nên rối loạn, cũng không có hăng hái, vừa thấy đại hoàng tử thần sắc hài lòng đi tới, cư nhiên còn mang theo một nôi nấu, còn có một vò rượu, trong lòng khó hiểu không khỏi gọi lại:

- Hoàng nhi, người vì sao lại mang theo một cái nôi kỳ quái như vậy, còn cả một vò rượu kia nữa, có chuyện gì sao?

Đại hoàng tử lập tức nói:

- Khởi bẩm phụ hoàng, hài nhi lúc trước có đi Bắc Hầu Phủ một chuyến gặp Thiên Hà tiểu huynh đệ, cái nôi này có tên là nôi lấu, rượu có tên là Nhị oa đầu, đều do Thiên Hà tặng cho, hài nhi liền mang về cung.
- Nôi lấu, rượu nhị oa đầu?

Hoàng đế vừa nghe xong, càng không giải thích được, nhưng cũng có chút hiếu kỳ nói:

- Tiểu tử Hầu phủ kia thật là tinh quái, chỉ tặng người một cái nôi, một vò rượu người cư nhiên lại hài lòng như vậy?

Nói xong hoàng đế lại nói tiếp:

- Ân, bắt quá nhìn qua cũng có điểm đặc biệt người không ngại nói một chút lý do sao?

Đại hoàng tử thấy hoàng đế hứng thú, không hỏi phát khổ trong lòng. Thầm nghĩ phụ hoàng hay nhất là không nên thu đi, như vậy chẳng phải chính mình bị mất sao. Vì vậy nói:

- Phụ hoàng, cái nồi lẩu này có điểm khác so với nồi bình thường, nó có thể thích hợp với nhiều loại thức ăn cũng như hương vị, càng có thể điều chỉnh sao cho phù hợp với từng món, hài nhi đã thử qua thấy rất mới lạ và thú vị, vì vậy liền hỏi lấy một cái từ Thiên Hà đem về, chuẩn bị tự mình nếm thử một phen!

Vừa nghe đến ăn uống, lúc này An Bình công chúa đang múa kiếm đột nhiên sáng bừng hai mắt, há miệng chạy tới, hiếu kỳ nhìn nồi lẩu nói:

- Thực sự mới lạ và thú vị như vậy sao, hoàng huynh ta đói bụng, chúng ta lập tức thử một lần đi, ta muốn ăn rồi!

Nhìn thấy An Bình công chúa dây dưa ồn ào như vậy, đại hoàng tử vội nói:

- An Bình, đừng nháo, lúc này còn sớm, chưa đến giờ ăn!

- Không được, ta muốn ăn ngay bây giờ!

An Bình thấy không lay động được đại hoàng tử, vì vậy liền chạy đến bên người Mộng phi và hoàng đế làm nũng nói:

- Phụ hoàng, mẫu thân, hiện tại cũng chỉ cách thời điểm dùng bữa một hai canh giờ mà thôi, không bằng chúng ta cứ thử xem, đi mà...

Biểu tình đại hoàng tử làm sao có thể thoát qua con mắt tinh tế của hoàng đế, thấy ánh mắt đại hoàng tử muốn tránh né, hắn liền biết nhất định có điều gì đó, bởi vậy mới lại hỏi:

- Vậy người giải thích một chút về rượu kia là thế nào?

- Phụ hoàng, rượu này chỉ là chính tay Thiên Hà trong lúc nhàn rỗi nhường ra, lúc hài nhi đến được hắn lấy ra để đổi ẩm, sau Thiên Hà lại tặng một vò xem như làm quà!

Đại hoàng tử nói.

Vừa nghe nói vậy, hoàng đế lập tức có hứng thú, vì vậy liền gọi Trịnh công công đứng bên cạnh nói:

- Đem vò rượu kia trích ra một bình đến nếm thử xem có khẩu vị gì lạ hay không!

- Tuân chỉ!

Trịnh công công lên tiếng, sau đó để một vị cung nữ chạy tới.

Trong lòng đại hoàng tử lúc này vô cùng khó chịu, âm thầm cầu khẩn phụ hoàng sau khi uống sẽ không lấy đi toàn bộ, tốt xấu gì cũng phải lưu lại cho ta một ít a.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ dẫn theo một vị tiểu thái giám chạy tới mang theo cả đồ đựng. Trịnh công công trước tiên để tiểu thái giám kia thử rượu, sau khi vị thái giám này thử xong cư nhiên biểu tình lại giống hệt lúc Hồng công công lúc trước. Hoàng đế thấy biểu tình như vậy liền ra hiệu cho cung nữ rót ra một chén bưng tới.

Hoàng đế vừa ngửi hương rượu, trong lòng đã khẽ động, bởi vậy vừa uống xong nhân thần nhất thời sáng lên, khen nói:

- Được, rượu này xác thực không tồi, tiểu tử tinh quái kia đúng là một nhân tài, nghĩ không ra lại có thể chế rượu ngon đến vậy!

Nói xong, hoàng đế liếc mắt nhìn đại hoàng tử nói:

- Hoàng nhi, loại rượu này tiểu tử kia còn trữ nhiều không?

Đại hoàng tử vừa nghe, trong lòng liền vui vẻ, nhân tiện nói:

- Hải nhi nghĩ hần là còn một chút, hần nói rượu này chỉ dùng để chiêu đãi bạn hữu, cũng không có bán ra ngoài.

- Nếu còn tồn trữ vậy vò này liền để lại đi, ngày mai người đi tìm hần lấy một chút về là được!

Hoàng đế cười nói.

- A!

Đại hoàng tử nhất thời ngây ngẩn cả người. Hoàng đế thấy bộ dáng hần vậy, lại nói:

- Bất quá người đã mất công không ra thể thống gì chạy đi Bắc Hầu Phủ, vậy vò rượu này phân cho người ba bình đi, ngày khác người còn phải chạy đi chạy lại nữa mà.

Lúc này An Bình công chúa đột nhiên hét lên:

- Phụ hoàng, hảo tửu người đã thưởng thức qua, còn nồi lẩu kia chúng ta cũng nhất định phải ném thử, hải nhi rất muốn ăn đây!

Hoàng đế sau khi thưởng thức rượu liền phát sinh hứng thú với nồi lẩu, lúc này lại có An Bình công chúa làm nũng, lập tức thấy động tâm, vì vậy liền phân phó ngự phòng án theo yêu cầu của đại hoàng tử chuẩn bị "ăn lẩu".

Đồ ăn thức uống trong cung được chuẩn bị tinh tế hơn nhiều so với Bắc Hầu Phủ. Mỗi thái giám trong ngự trù các ai nấy đều toát mồ hôi hột, kinh hãi không thôi, cũng không biết hoàng đế hôm nay nghĩ gì, cư nhiên lại muốn làm mới, chẳng lẽ là đồ ăn do bọn họ làm khiến cho hoàng thượng chán ghét sao?

Mang theo tâm tình thấp thỏm không yên, ngự trù các toàn lực án theo yêu cầu của đại hoàng tử chuẩn bị thật kỹ càng.

Trong đó có một vị thái giám sau khi mang nồi lẩu từ cung đại hoàng tử về suýt nữa đã làm cho toàn bộ mọi người ngã ngửa, đại quán sự càng cẩn thận để xuống hơn mười dụng cụ các loại, đây chính là những vật hiếm lạ, đại hoàng tử trịnh trọng giao phó nhất định phải giữ cẩn thận, cọ rửa sạch sẽ, không có được có bất luận điều gì thiếu sót.

Cuối cùng sau một canh giờ cũng hoàn thành công việc, thời gian không sai biệt lắm với bữa tối, khi nồi lẩu do các công tượng cấp tốc chế tạo được đẩy lên bàn, tất cả mọi thứ đều được chuẩn bị thỏa đáng, lúc này hoàng đế sau khi nghe đại hoàng tử thuật lại toàn bộ lời Vân Thiên Hà liền trở thành người thứ nhất ném thử.

Khi vừa thấy hoàng đế nhúng một khối thịt tươi bỏ vào trong nồi, chỉ đợi cho thịt chín tái liền cứ như vậy ăn, bộ dáng vô cùng hưởng thụ, thấy vậy đám người trong ngự trù các đang hết hồn quỳ mọp dưới đất không khỏi ngây ngốc nhìn, có loại dùng bữa mới lạ như vậy, tiểu tử Bắc Hầu Phủ kia chẳng lẽ là thực thần hạ phàm hay sao?

Hoàng đế vừa ăn lẩu vừa nghĩ cục kỳ thú vị, không khỏi ăn nhiều thêm, từ đó trên dưới làm theo, đám ngự trù các sau khi thay một màn này, trở về sau liền tự tay bắt đầu nghiên cứu các loại món ăn cũng như nồi lẩu này.

Dần dần nồi lẩu được lưu hành rộng rãi trong hoàng cung, sau đó lại truyền đến phủ các đại thần, rồi qua các loại nguyên nhân nhanh chóng truyền lưu khắp thiên hạ, các lẩu điểm cũng dần mọc lên, hoạt động vô cùng náo nhiệt.

Sau khi Vân Thiên Hà biết được việc này, cũng chỉ bất đắc dĩ cười khổ, ai có thể ngờ nó lại được truyền bá nhanh chóng rộng rãi như vậy, hần lúc đó chỉ là tâm huyết dâng trào muốn ném thử mà thôi, nghĩ không ra sau khi mời đại hoàng tử ăn lại có tiếng vang lớn như vậy.

Mà Vân Thiên Hà từ đó càng được người trong thiên hạ đồn đại với xưng hào thực thần, tửu thần, tên tuổi hần cũng được lưu truyền nhập vào sử sách, ngay cả các đại lục, các quốc gia thời hậu thế cũng có rất nhiều cửa hiệu lẩu đổi lấy tên là lẩu điểm và tửu phường, tất cả cư dân còn thờ phụng bài vị của hần, có điều tất cả những chuyện này là chuyện về sau không nên đề cập tới.

162. Chương 162: Biến Thái Vừa Thích Nam Vừa Thích Nữ

Phía trước Thịnh Tuyết Lâu, dưới ánh sáng le lói của ngọn đèn dầu, dòng người vẫn như nước thủy triều, tại thời điểm chiều tối như hiện tại sinh ý có vẻ náo nhiệt mười phần.

Vân Thiên Hà mặc một bộ cẩm sam màu xanh, đai lưng cẩm ngân, khoác lên mình một kiện áo choàng màu tro tôn lên bộ dáng phong lưu phóng khoáng. Phía sau hắn là Đồ Thất và Đồ Bát, cả hai diện một thân giáp trụ, dáng vẻ vô cùng anh tuấn uy vũ, cả ba người nghênh ngang hành tẩu trên đường, thông dong tự tại dạo phố, bộ dáng giống như những gã thiếu gia quần là áo lụa rêu rao khắp nơi, chuẩn bị tìm hoan mua vui.

Đi tới trước Thịnh Tuyết Lâu nghỉ chân, Vân Thiên Hà chỉ dừng lại trước cửa trong chốc lát, lập tức có một gã hào nô quần áo ngắn nắp chỉnh tề chạy đến hô hào mời gọi, nhưng chỉ một giây sau hắn liền nhận biết là ai tới, sắc mặt càng thêm tươi cười nói:

- Yêu, nguyên lai là thiếu gia Hầu phủ quang lâm, thất kính thất kính!

Vân Thiên Hà mặt không biểu tình, thản nhiên nói:

- Gọi tổng quản các người ra đi!

- Ách!

Gã hào nô lộ vẻ khó xử:

- Bẩm thiếu gia, sợ rằng có chút hơi khó, tổng quán đêm nay không có ở Thịnh Tuyết Lâu, không biết thiếu gia có chuyện gì quan trọng, nếu được xin cứ phân phó tiểu nhân một tiếng?

- Cũng không có gì cả, thôi quên đi!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền cất bước tiến vào Thịnh Tuyết Lâu, vị hào nô kia sau một hồi sững sốt liền chạy vào theo, cao giọng quát:

- Có khách quý đến, mời đường chủ ra tiếp đãi!

Hô lên xong, gã hào nô cũng không thấy Vân Thiên Hà có ý tứ ban thưởng, trong lòng không khỏi âm thầm oán thán một câu, sau đó lại thấy ra ngoài tiếp khách.

Lúc này, trên lầu lập tức đi xuống một nữ nhân dung mạo vẫn được bảo trì xinh đẹp, diện một thân y phục sang trọng, vóc người đầy đặn. Khi nàng vừa đi xuống lập tức quan sát Vân Thiên Hà vài lần, không khỏi chớp mắt hé ra một tia phong tình mê hoặc.

Vân Thiên Hà không chút biểu tình, khi nữ nhân này vừa xuống tới, chợt nghe một giọng như hoàng oanh xướng ca vang lên:

- Nghĩ không ra Thiên Hà công tử quang lâm bản lâu, lần trước giai tân vô cùng đặc biệt, nô gia với công tử nhưng thật sự kỷ ức vẫn còn mới mẻ đây!

- Ít nói nhảm đi, bản thiếu gia đêm nay là tới uống rượu giải sầu, chọn một nhã gian, gọi Tô Tuyết đến cho ta!

Vân Thiên Hà nói xong liền bước thẳng lên lầu hai, hắn sớm đã ngắm được một nhã gian không có người ngồi.

Nữ nhân kia nghe vậy liền sững sốt một chút, không hiểu Vân Thiên Hà ý làm sao nhưng vẫn lập tức chạy theo lên nói:

- Công tử, người có điều không biết. Tô Tuyết tiểu thư của Thịnh Tuyết Lâu chúng ta mỗi tháng chỉ tiếp khách ba lần vào ngày mười đầu tháng, hai mươi giữa tháng và ba mươi cuối tháng, hơn nữa thời gian đều là cố định từ sau giờ Ngọ đến chạng vạng tối, đêm nay Tô Tuyết cũng không có trong lầu, thỉnh công tử thứ lỗi!

Nhưng thấy Vân Thiên Hà tựa hồ không để ý, vẫn hướng nhà gian kia đi đến, nữ nhân này lại nói:

- Không bằng như vậy, ta gọi Tô Á tiểu thư đến tiếp công tử, Tô Á tiểu thư cũng là hồng bài của bản lâu, hát hay múa giỏi, không gì không thông, không biết ý công tử ra sao?

Vân Thiên Hà không đáp lời, chỉ bước tới căn nhà gian kia, đưa tay đẩy cửa ra rồi bước vào. Khi hần ngồi xuống trước bàn thì nữ nhân kia cũng chạy chậm tới, lúc này Vân Thiên Hà mới nói:

- Vậy gọi Tô Á đến đây!

Nữ nhân này vừa nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười phong tình rồi lập tức ra khỏi cửa, lúc này Vân Thiên Hà mới hướng về phía Đồ Bát nói:

- Người đi ra ngoài lưu ý một chút xem gã pha ly nam kia đi đâu, tiếp cận hần xem hần tiếp xúc với những người nào!

- Dạ!

Đồ Bát lên tiếng rồi cấp tốc ra cửa.

Chỉ chốc lát sau, có mấy thị nữ xinh đẹp bước vào trong nhà gian, bưng rượu, một ít hoa quả điểm tâm, theo phía sau là một nữ tử xinh đẹp diện váy màu vàng nhạt, dung mạo khí chất có vẻ quý phái cao nhã, tựa như cây mẫu đơn giữa hè, kiều diễm lóa mắt vô cùng, nữ tử điểm lệ này chính là Tô Á.

Tô Á vừa tới, sau khi cúi chào Vân Thiên Hà liền điềm đạm cười làm tăng thêm vẻ quyến rũ trên khuôn mặt khả ái, đợi nàng tới gần, Vân Thiên Hà quan sát vài lần, trong đôi mắt hiện lên một tia tình mang, có điều thần sắc vẫn bất biến, thản nhiên nói:

- Tô Á tiểu thư không biết có sở trường tài nghệ gì?

- Tiểu nữ đối với cầm kỳ thư họa cũng biết một chút, bất quá gần đây mới tìm được một từ khúc mới, không biết công tử có hứng thú nghe qua?

Tô Á mở giọng, nhãn thần lấp lánh nhìn Vân Thiên Hà nói.

- Vậy đàn nghe một chút đi!

Vân Thiên Hà lơ đãng nói.

Nghe vậy, một thị nữ lập tức ôm đến một cây đàn cổ, đặt ngay ngắn trên bàn. Tô Á đi tới trước bàn, nửa quỳ về phía trước, đôi ngọc thủ mềm mại lướt nhẹ, nhất thời "Đĩnh" một tiếng thanh thúy vang lên, sau đó là một thủ khúc được mở màn, tiếng đàn êm như nước chảy, khi lại âm vang, xác thực vô cùng cuốn hút.

Một nữ tử khác châm rượu cho Vân Thiên Hà, có điều hần chỉ nhấp môi một chút rồi vờ vờ trên tay, cũng không có uống tiếp, tâm tư cũng không có đặt trên khúc nhạc mà chỉ chăm chú nhìn vào Tô Á đang gảy đàn, trong lòng đang suy nghĩ, nữ tử này cư nhiên lại là người Huyền Vụ tộc, hiển nhiên thiên phú của nàng không thể được như Tô Tuyết và Túc Dao nhưng đối phó với người bình thường cũng xem như thành thạo.

Một khúc kết thúc, Vân Thiên Hà chỉ đơn giản tán thưởng một câu:

- Từ khúc không tồi!

Tô Á nghe vậy, cắn chặt hàm răng, có phần trừng mắt tức giận, thầm nghĩ quả nhiên là một tên quái vật, trách không được ngay cả cầm khúc của thiếu tộc trưởng cũng không thể sản sinh một chút ảnh hưởng nào với hần.

Vân Thiên Hà đặt chén rượu xuống, rồi đột nhiên đứng lên chậm rãi đánh tới bên người Tô Á, năm ngón tay nắm chặt cổ đàn, chỉ nghe "Bình" một tiếng, cả người Tô Á không khỏi run lên, chỉ nghe Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Nếu Tô Á tiểu thư còn tinh thông thư pháp, ta đây muốn mời Tô Á tiểu thư viết một chữ?

- Viết chữ gì, thỉnh công tử cho biết?

Tô Á thấy ánh mắt Vân Thiên Hà không ngừng đảo qua trên người mình, mặt không khỏi mỉm cười, hơn nữa còn có chút đỏ ửng. Nhưng sau khi nghe một chữ "Quý" Vân Thiên Hà nói, khuôn mặt đang tươi cười của nàng lập tức tái nhợt, bất quá nàng che giấu rất tốt, rất nhanh liền khôi phục lại như thường.

Có điều biến hóa này sớm đã bị Vân Thiên Hà thu vào trong mắt, nhìn sang thị nữ đứng một bên nói:

- Đưa giấy bút lên đây, để bản công tử được giám định và thưởng thức tài nghệ của Tô Á tiểu thư.

Thị nữ ứng tiếng trả lời rồi lập tức đưa giấy bút tới đặt trên bàn.

Lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên nắm lấy cổ tay Tô Á, chỉ cảm thấy thân thể nàng hơi run lên, sau đó liền kéo nàng đi tới trước bàn mới buông tay ra, nói:

- Thỉnh Tô Á tiểu thư xem kỹ!

Nói xong liền đặt bút viết nhanh lên giấy vài chữ, sau đó hoành bút quét ngang dọc vài nét, lập tức xóa đi mấy chữ vừa viết.

Tô Á vừa cố gắng giữ nét mặt tươi cười, nhưng sau khi nhìn thấy chữ này, trong nháy mắt lần thứ hai đại biến, cũng bắt đầu cảm thấy không yên, liền nói:

- Công tử, tiểu nữ cảm thấy thân thể có chút không khỏe, muốn tạm rời khỏi một hồi, thỉnh công tử ân chuẩn?

- Đi đi, nếu Tô Á tiểu thư cảm thấy mệt, cũng không cần phải ở lại!

Vân Thiên Hà đặt bút lên bàn, sau đó cầm lấy trang giấy kia hơi lên trước nền đốt trụ. Tô Á sau khi cúi chào lập tức dẫn theo hai thị nữ ly khai khỏi nhà gian.

Đợi Tô Á ra khỏi phòng, Vân Thiên Hà ngồi trở lại bàn như cũ.

Chỉ chốc lát sau, Đồ Bát vào phòng nói:

- Thiếu gia, gã pha ly nam kia vừa vào phòng dĩ nhiên lại đuổi ngay thị nữ châm rượu, yêu cầu chỉ tên đích danh một thị nữ châm rượu khác, sau đó còn bày tiệc rượu mời một vị quản sự trừ phòng ngay tại một nhà gian sang trọng tại lầu ba!

- Huynh đệ Lệ gia kia có đi theo hần?

Vân Thiên Hà hỏi.

Đồ Bát gật đầu nói:

- Huynh đệ Lệ gia kia canh giữ tại phòng khách nhà gian, bên ngoài còn có hai người nữa canh gác!

- Đi, đánh nhau đi, ngày hôm nay ta cũng thử làm một gã công tử ăn chơi quần áo lụa là xem sao!

Vân Thiên Hà vừa nghe xong, lập tức đứng dậy nói.

Suy nghĩ một chút lại thấp giọng nói:

- Một hồi nữa đánh nhau, Đồ Thất tìm cơ hội báo cho vị huynh đệ Lệ gia kia một tiếng, để cho bọn họ hồi phủ trợ giúp ta một món đồ, ta chỉ cho bọn hần một lần cơ hội, nếu bọn hần không biết nắm lấy, người cứ nói cho bọn họ biết ta không muốn dùng những người vô dụng không biết nắm giữ thời cơ, để cho bọn họ tự giải quyết cho tốt!

Nói xong Vân Thiên Hà liền bước ra ngoài cửa.

Trước một nhà gian tiếp khách trên lầu ba, một gã nam tử ngồi chính giữa phòng, trong lòng đang ôm một vị nữ tử dung mạo xinh đẹp, coi như có điểm tư sắc. Thỉnh thoảng đôi bàn tay gã nam tử lại hung hăng miết ngang trên người thị nữ, mỗi lần nàng ta hô lên một tiếng đau đớn, gã lại cúi một tấm ngân phiếu vào trong áo ngực khiến cho nàng này lập tức im lặng rồi tiếp tục hứng chịu những lần xâm phạm tiếp theo.

Gã biến thái pha ly nam này hần rất thích nghe những thanh âm như vậy, hần thích nghe tiếng nữ nhân nằm kêu lên thảm thiết, mà trong lòng vị thị nữ này cũng rất cơ linh, cũng biết làm bộ mặt nhọc chiều lòng khách nhân.

Tại lúc thị nữ châm rượu cho hần, gã nam tử biến thái này lập tức uống một ngụm rồi phun đầy lên trước ngực thị nữ, sau đó úp thẳng mặt vào vừa cắn vừa liếm sạch chỗ rượu dính trên người nàng khiến cho vị thị nữ kêu lên từng tiếng thảm thiết, mà gã nam tử biến thái kia cũng hưng phấn gào thét từng hồi.

Mà đứng ở bên người hắn lúc này còn một gã nam nhân có khuôn mặt gầy gò, vị biến thái nam tử này thật không còn gì để nói, đôi sắc thủ của hắn lúc này đột nhiên chuyển sang sở soạn cặp móng của gã nam nhân kia khiến hắn mạnh mẽ kêu lên một tiếng dường như oán trách, lúc này gã nam tử biến thái vừa sở soạn vừa hứng phần, lại lấy thêm một tấm ngân phiếu nhét vào lòng gã nam nhân gầy gò rồi tiếp tục hung hăng sở soạn, gã nam nhân kia cũng tiếp tục phối hợp kêu rên một cách vô cùng cực nhọc.

Mà huynh đệ Lệ gia lúc này đang đứng ngoài cửa cũng sắp không chịu đựng nổi, hai tay nắm chặt, loại tràng cảnh như này khiến họ toàn thân sợ hãi nhưng lại không thể bỏ đi, chỉ có thể cố gắng tiếp tục chịu đựng. (Ta đã tự còn ko chịu nổi)

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận những tiếng mắng chửi, sau đó một thanh âm tức giận vô cùng quen thuộc lọt vào tai Lệ Thạch:

- Đánh chết hai tên cẩu nô tài không hợp mắt này cho ta!

Vừa nghe thanh âm này, Lệ Thạch lập tức đánh mắt sang phía đại ca Lệ Võ của hắn. Lệ Võ nhất thời hội ý, hai người nhất thời đứng yên tại chỗ như không hề biết chuyện gì.

Rắc rắc!

Đúng lúc này cánh cửa nhà gian đột nhiên bị phá mở, một gã hộ vệ mặt mũi bầm dập liêu xiêu chạy đến, khóe miệng vẫn còn vương vết máu, ngã xoài trong phòng khách kêu lớn:

- Thiếu gia, cứu ta!

Gã nam tử kia đang hoan lạc vui vẻ, đột nhiên thấy hộ vệ bị đánh, chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua nói:

- Phế vật, không bị người ta đánh chết đi còn quay về làm gì?

Nhưng ngay lúc này lại một gã hộ vệ khác bị ném vào, tiếp đến chỉ thấy hai người Đồ Thất và Đồ Bát hùng hổ xông tới, liên tục đánh lên người hai tên hộ vệ kia. Gã nam tử vừa thấy người khác làm trò đánh đập thủ hạ chính mình ngay trước mắt, mặt mũi đã có điểm không nhìn được nữa.

Nhưng đang muốn lên tiếng, đột nhiên lại thấy xuất hiện một vị thiếu niên phong thái tiêu sái phiêu dật, vừa thấy vị thiếu niên này, ánh mắt dâm tục của gã nam tử lập tức quét tới quét lui trên người vị thiếu niên kia.

163. Chương 163: Nhầm Lẫn

Thiếu niên vừa đi vào, tự nhiên là Vân Thiên Hà, khi hắn thấy gã nam tử dâm đang buông ánh mắt hèn mọn nhìn sang tựa như hận không thể lột sạch quần áo trên người mình ra, trong lòng như muốn nôn ọe tại chỗ, lạnh sắc mặt rồi hét lên một tiếng.

Lúc này Kiều Bình Nam đã đẩy thị nữ đang ôm trong lòng ra, đôi mắt híp lại như nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp tuyệt thế, chạy vội tới nói:

- Ôi, hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm nha!

- Hiểu lầm cái thằng cha người!

Vân Thiên Hà đúng lúc gã nam tử biến thái chạy đến liền bất ngờ tát đốp một cái lên mặt hắn, khiến hắn không kịp trở mình, nhân thần căm ghét nói:

- Cuộc đời lão tử thống hận nhất là lũ ảo lả chết tiệt các ngươi, nhìn muốn buồn nôn!

Kiều Bình Nam ăn phải một cái tát, liền trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thằng chết dầm, ngươi dám chửi ta là biến thái sao?

Ai không biết, cuộc đời hắn hận nhất là bị người khác gọi mình là đồ ảo lả, biến thái.

- Chửi người đó thì sao, này thì tên biến thái chết tiệt!

Kiều Bình Nam thẹn quá hóa giận liền hướng phía huynh đệ Lệ gia nói:

- Hai tên phé vật các người còn đứng sững đó làm gì, bắt lấy hấn cho ta, ngày hôm nay lão từ muốn hảo hảo ngược đãi tên tiểu tử này chơi.

Huynh đệ Lệ gia lúc này mới bắt đầu có phản ứng, cả hai đều làm bộ dáng hùng hổ đi lên, có điều lại bị hai người Đồ Thất và Đồ Bát chặn lại, không tới hai hiệp cả hai đã bị hất văng ra ngoài cửa.

- A, thiếu gia, chúng ta đánh không lại bọn họ, làm sao bây giờ?

Lệ Vô lúc này ôm cửa kêu thảm thiết một tiếng.

Kiều Bình Nam thấy mấy người Vân Thiên Hà đang cố ý gây chuyện, đột nhiên nói:

- Nhanh hồi phủ gọi người đến.

- Thế nhưng thiếu gia, không có khẩu lệnh của người chúng ta không thể dẫn động đám người gia môn tới.

Lệ Vô lại thảm thiết kêu lên một tiếng.

Vân Thiên Hà chậm rãi tới gần Kiều Bình Nam, khiến hấn không tự chủ được tiến lên, đánh ra một đạo kinh khí kéo tới. Vân Thiên Hà cười nhạt, vận Phương Thốn Bộ uyển chuyển lướt người tới phía sau Kiều Bình Nam, khữu tay hung hăng kích một nhát đánh thẳng vào vùng thắt lưng Kiều Bình Nam khiến hấn phải hít một hơi lạnh khí, sắc mặt co rút, đau đớn vô cùng.

Kiều Bình Nam chỉ là một gã Võ Sư cấp năm, xa xa không phải là đối thủ của Vân Thiên Hà bởi vậy có ý muốn bỏ chạy, nhưng vừa động thân đã bị Vân Thiên Hà đá cho một cước xuống dưới chân Kiều Bình Nam khiến hấn lão đảo té ngã.

Nghe được việc cần có khẩu lệnh mới có thể dẫn động người bên trong phủ gã biến thái này, ánh mắt Vân Thiên Hà hiện lên một tia trêu tức nói:

- Người muốn chơi trò ngược đãi sao? Ta đây liền cho người nếm thử tư vị bị ngược đãi là thế nào?

Nói xong, Vân Thiên Hà lập tức bước đến, một cước đá hấn ngã lăn nằm úp sấp dưới mặt đất, tiếp đến lại ngồi hấn lên người hấn, sau đó cầm lấy một giá nến nhấm bộ vị bất kỳ trên người đối phương dẫm xuống.

- Ngao ô...!

Một cổ đau nhức xé rách tâm can khiến Kiều Bình Nam hét lên thảm thiết, Vân Thiên Hà cố gắng áp chế xung động muốn vặn gãy cổ đối phương, tay cầm nến, miệng nở một nụ cười ác độc, một tay nâng bàn chân đối phương lên rồi cứ thế hung hăng dùi thẳng vào.

- Ngao ngao ngao...!

Lúc này đây Kiều Bình Nam đang vội nhấp từng ngụm lạnh khí, cả người không ngừng run lên, phát ra những tiếng kêu rên còn thảm thiết hơn lúc trước, hấn thực sự đang cảm thấy chính mình như bị xé làm đôi, chỉ biết hét lớn lên:

- Hoàng hoa nhất điểm yên hồng, nhanh tìm người tới cứu ta!

Lúc này Vân Thiên Hà dùng sức mỗi lúc một mạnh, quay đầu hướng Đồ Thất nháy mắt một cái, Đồ Thất lập tức dùng song quyền đánh ngất hai tên hộ vệ trong sảnh rồi chạy nhanh ra cửa, rất nhanh bên ngoài truyền lại những tiếng đánh nhau rất lớn.

Kiều Bình Nam đau đớn chết đi sống lại liền cầu xin nói:

- Thiếu gia ta với người không oán không cừ, người cố sao lại làm vậy?

Vân Thiên Hà lại tiếp tục hành hạ bàn chân đối phương, nhàn nhạt nói:

- Chúng ta không oán không cừ, chỉ là ngày hôm nay ta nhìn người có điểm khó chịu, muốn đánh người một chút mà thôi. Người còn muốn hô hào người đến cứu nên ta lại càng muốn chơi đùa với người một hồi, xem đám người được người kêu tới ra làm sao.

- A, ta không gọi cứu binh tới, cầu người buông tha ta!

Kiều Bình Nam khẩn thiết nói.

- Thế nhưng người của người đã chạy trốn, người hiện tại nói vậy còn được nữa rồi.

Vân Thiên Hà nói xong, lại nhìn thoáng qua thị nữ và gã quản sự trừ phòng đang bị dọa cho sợ hãi ngồi im trên mặt đất, cười lạnh nói:

- Nghĩ không ra Thịnh Tuyết Lôu này cư nhiên còn có kiểu phục vụ khách nhân như này, ngay cả đầu bếp cũng được gọi xưng trợn nữa.

- Công tử, công tử.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một thanh âm vội vã, chính là vị nữ quản sự trước đó tiếp đãi hần đang vội vã chạy đến, mắt thấy nền nhỏ đầy mông Kiều Bình Nam, bàn chân còn đang chảy máu, đầu tiên là cười đỏ mặt, sau đó lại trầm mặt xuống nói:

- Công tử, vị khách nhân này có điều gì đặc tội xin công tử hãy giải quyết ở bên ngoài, nếu hần đã là khách nhân của Thịnh Tuyết Lôu, chúng ta nhất định sẽ bảo hộ sự an toàn của khách nhân, mong rằng công tử hạ thủ lưu tình, coi như chưa xảy ra cho Thịnh Tuyết Lôu chúng ta chút mặt mũi.

- Lẽ nào người không cho rằng ta đã bị người này phi lễ, ta cũng chỉ là bị uy hiếp tới mười phần khó chịu, ta đánh người như vậy là sai sao?

Vân Thiên Hà không thèm để ý tới nàng, nhàn nhạt nói.

Nữ quản sự thấy Vân Thiên Hà muốn cố tình gây sự, vẫn cắn răng nài nỉ nói:

- Công tử, lão bản của chúng ta hiện không có tại Thịnh Tuyết Lôu, tổng quản đêm nay cũng có việc ra ngoài. Thịnh Tuyết Lôu hiện do ta quản sự, có chỗ nào thất lễ mong công tử bao dung, thả cho vị Kiều công tử này một đường, đợi khi khác chúng ta sẽ dâng môn hối lỗi.

- Trừ khi lão bản các người ngay lúc này tới nhận lỗi thì mọi việc coi như không có gì.

Vân Thiên Hà làm bộ vô lại, cố tình dây dưa nói.

Tràng diện cứ như vậy giằng co hơn nửa canh giờ.

Nữ quản sự bị Vân Thiên Hà lấn qua lấn lại đã không còn lời nào để nói.

Vân Thiên Hà cảm giác thời gian không sai biệt lắm, lúc này mới mạnh mẽ rút chân Kiều Bình Nam một cái khiến hần hô lên thảm thiết, sau đó buông cái chân đầy máu ra, đứng lên vỗ vỗ quần áo nói:

- Chuyện đến đây thôi, người đã vì hần cầu tình, ta sẽ cho người một chút mặt mũi, bắt quá người đã nói, ngày mai ta phải thấy tổng quản của các người tới phủ của ta, nếu như vẫn không có người nào tới, vậy thì đừng trách ra không khách khí!

Nói xong Vân Thiên Hà vung tay áo, lập tức ly khai gian phòng.

Kiều Bình Nam kêu thêm vài tiếng, muốn xoay người nhưng cảm giác đau nhức từ dưới mông truyền đến khiến hần muốn động cũng không dám, mắt thấy hai gã hộ vệ bị đánh cho chết ngất, đành hướng nữ quản sự quát:

- Chuyện ngày hôm nay Thịnh Tuyết Lôu các người nhất định phải cho ta một cái công đạo.

Nữ quản sự bởi đang tức giận với lời nói Vân Thiên Hà lưu lại, lúc này lại nghe Kiều Bình Nam nói thế, mặt đẹp phát lạnh, đôi mi thanh tú dựng ngược, trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ công tử cho rằng Thịnh Tuyết Lôu chúng ta là chỗ không người, muốn khi dễ thế nào cùng được?

Kiều Bình Nam nghe vậy, còn muốn nói nhưng trong đầu bị cái nhìn của nữ nhân này khiến cho giật mình, phảng phất như thay ảo ảnh một biển máu hiện ra trước mắt, không khỏi hãi sợ đành nói:

- Bản thiếu gia hiện đã bị thương, không bồi tổn thất cũng được, nhưng các người dù sao cũng phải phải người đưa ta về phủ.

- Đây là tự nhiên!

Sau đó nữ quản sự liền phân phó một tiếng cho thị nữ ra ngoài gọi người, khi nàng quay người nhìn thị nữ và gã quản sự trừ phòng vẫn còn chết ngất dưới đất, khóe mắt hiện lên một tia băng hàn, vậy một thị nữ lại nói nhỏ bên tai, một hồi khiến thân thể nàng ta run lên kinh hãi, chỉ biết nhìn ba người kia rồi vội vã ra cửa.

Vân Thiên Hà rời khỏi Thịnh Tuyết Lâu liền phân phó Đồ Bát đi liên hệ với huynh đệ Lệ gia.

Đồ Bát lên tiếng trả lời, sau lại nói:

- Thiếu gia, nếu như huynh đệ Lệ gia hành sự thất bại thì làm sao đây?

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như ngay cả điểm việc nhỏ ấy bọn họ cũng không làm được vậy cứ kệ đi, còn nếu bọn họ thành công trộm được bản thảo kia, người lập tức tiếp ứng, tạm thời bí mật an trí bọn họ, trước giấu kín bọn họ một thời gian, không được để lộ bất kỳ quan hệ nào tới Bắc Hầu Phủ.

Đi được nửa đường, Vân Thiên Hà đã giao phó hoàn tất, Đồ Bát lập tức biến mất trong dòng người đông đúc, âm thầm đi tiếp ứng huynh đệ Lệ gia.

Kinh Thành, bên trong một khu viện trạch thông thường tại khu Thành Tây.

Tô Á đã thay đổi một thân trang phục, thần sắc lo âu, vội vã đi tới trước một cánh cửa rồi la lên:

- Tỷ tỷ, xảy ra phiền toái lớn rồi!

Thế nhưng vừa mới nói xong, Tô Á mới kịp định thần nhìn lại đã thấy cả kinh, người bên trong phòng dĩ nhiên không phải Tô Tuyết mà lại là Túc Dao.

Túc Dao trầm giọng nói:

- Xảy ra đại phiền toái gì vậy?

- Thiếu tộc trưởng, mới vừa rồi Thiên Hà công tử của Bắc Hầu Phủ cao giọng đòi tỷ tỷ bồi tiếp, Huân Di liền an bài ta đi thay thế, tại bên trong nhà gian, Thiên Hà công tử đã yêu cầu tôi viết một chữ.

- Hắn muốn người viết chữ gì, nói rõ ta nghe?

Túc Dao cau mày hỏi.

- Hắn muốn ta viết một chữ "Quý"!

Tô Á có điều khấn trương, lại nói tiếp:

- Ta bị hắn lừa giỡn một hồi yêu cầu viết chữ kia, sau hắn lại không để ta viết mà tự viết luôn cho ta xem.

Túc Dao nghe nói vậy, trầm ngâm một hồi, đột nhiên hỏi:

- Hắn viết câu gì?

- Hắn viết là "phong khởi tuyết dung, vân tiêu vụ tán"!

Về mặt Tô Á có phần tái nhợt nói.

- Hắn đã hoài nghi chúng ta!

Túc Dao bật thẳng người khỏi ghế, trầm ngâm nói:

- Hắn vì sao lại hoài nghi chúng ta, chẳng lẽ có chỗ nào sơ hở?

Tô Á nói:

- Thiếu tộc trưởng, chỗ sơ hở rất có thể là từ hiểu lầm lần trước khi tổng quản thay tỷ tỷ tặng một phong thư cho Thiên Hà công tử, sau không biết vì sao Thiên Hà công tử đến Thịnh Tuyết Lâu hỏi tổng quản chuyện mười ngày trước, tổng quản trả lời trong thư đã viết rõ, chỉ là hôm nay Thiên Hà công tử tự mình tới Thịnh Tuyết Lâu gây ra chuyện vừa rồi.

- Xem ra chỗ then chốt là tại lá thư của muội muội viết, người đi tới gian phòng phía sau gọi muội muội tới, để ta có lời muốn hỏi.

Túc Dao cau mày nói.

Tô Á kỳ quái vì sao hai người lại phải đổi phòng, bất quá cũng không có tra hỏi ngay lập tức.

Chỉ chốc lát sau, từ một gian phòng phía sau phòng của Túc Dao, Tô Tuyết vội vàng chạy trở lại, sắc mặt có chút tái nhợt, nói:

- Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì, Thiên Hà công tử vì sao lại hoài nghi chúng ta?

Túc Dao có chút tức giận, trừng mắt nhìn Tô Tuyết nói:

- Muội muội, người tốt nhất hãy thực thà kể lại việc người lần trước để tổng quản gửi tin thư tới Bắc Hầu Phủ, bên trong có viết những gì?

Thần sắc Tô Tuyết hơi buồn bã, nhưng vẫn thực thà nói:

- Ta hẹn hán sau giờ Ngọ đến quán trà Kinh Trấn tại Tây Thành gặp mặt, ta đợi ở đó hai thời thần cũng không thấy hán tới phò ước.

Túc Dao là một nữ tử lạnh lùng thông minh, vừa nghe muội muội nói, sắc mặt nhất thời mang vẻ hối hận trầm giọng nói:

- Muội muội a, người phạm phải một sai lầm trí mạng rồi!

164. Chương 164: Quyển Sách

Thế nhưng ngẫm lại nội dung bức tin thư của mình, Tô Tuyết đột nhiên ý thức được một điểm gì đó, không khỏi thất thanh nói,

- Không lẽ hán không biết quán trà Kinh Trấn mà chạy đến Vọng Kinh Trấn bên ngoài Tây Thành hơn sáu dặm sao?

Túc Dao nói:

- Muội muội, sai lầm của người chính là chỗ này, người hẹn hán ở đâu không được, vì sao hết lần này tới lần khác đều là quán trà Kinh Trấn, nếu hán thực sự đi Vọng Kinh Trấn mà phát hiện được cái gì ngoài ý muốn, tất nhiên sẽ phát sinh ngờ vực với người!

- Nay, làm sao bây giờ, tỷ tỷ, nếu hán thực sự hiểu lầm rồi hoài nghi chúng ta...

Tô Tuyết thực sự không dám tưởng tượng về sau thế nào, lúc này cả ngàn vạn lần oán niệm lần trước Vân Thiên Hà lỡ hẹn trong lòng nàng đã bị hoàn toàn thay thế bằng sự hối hận.

Túc Dao suy nghĩ một chút, đột nhiên sắc mặt bình tĩnh nói:

- Ta hiện cuối cùng cũng biết ý tứ của hán tại Thịnh Tuyết Lâu khi muốn Tô Á viết chữ Quý kia. Sở dĩ trong lòng hán đã có hoài nghi, không chỉ là chúng ta, còn có cả người bên trong Thịnh Tuyết Lâu, bao gồm cả tổng quản, chữ "Quý" này có thể lý giải vì có người phá rối, hoặc là trong lòng có quý!

Lúc này, vành mắt Tô Tuyết đã phủ kín một tầng hơi nước, thanh âm có chút nức nở nói:

- Tỷ tỷ, là ta đã sai!

- Muội muội a, địa phương cách Tây Thành năm dặm vốn được coi là nơi dễ gây hiểu lầm, nếu như phong thư này bị người khác trộm đọc qua hơn nửa sửa đổi chút điểm biến thành "năm dặm ngoài Thành Tây, Vọng Kinh Trấn, quán trà", đây chính là điểm sai lầm trí mạng của người, mà năm dặm ngoài Thành Tây vừa lúc cách không xa Giang phủ, đêm đó còn phát sinh án mạng, hơn nữa Đồ thị và Giang thị vốn là kẻ thù truyền kiếp, Thiên Hà công tử kia phỏng chừng rất ít khi tới đó, hán lẽ nào lại đi ước hẹn với người, xem ra lý giải của người về hán vẫn còn thiếu sót nhiều lắm!

Tô Tuyết nghe vậy, trong lòng xấu hổ vô cùng, quán trà Kinh Trấn kia vốn cũng là một điểm liên lạc của bọn họ, nàng lại là người ưa thích bầu không khí thanh tĩnh, lúc đó căn bản thật sự không nghĩ sâu xa đến vậy.

Đúng lúc này, một vị thị nữ dáng người nhỏ nhắn khả ái chạy đến bên người Tô Tuyết, nhô giọng nói:

- Tỷ tỷ, có thư cho người, là Huân Di gửi tới.

Túc Dao thuận tiện tiếp nhận rồi mở thư, nhìn một chút liền thở dài nói:

- Xem ra bên trong Thịnh Tuyết Lâu quả nhiên có người làm trò quỷ, một thị nữ châm rượu và một quán sự trà phòng chính là hai trong số đó, mà người nhắc nhở chúng ta cư nhiên là vị Thiên Hà công tử kia, tại lúc chúng ta còn chưa ý thức được có chuyện gì xảy ra người này đã hoài nghi rồi điều tra tới, có thể thấy được trí tuệ của hắn xác thực vô cùng đáng sợ!

Nói xong, trong đầu Túc Dao đột nhiên sinh ra một cố ý niệm cổ quái, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Lấy trí tuệ của hắn hoàn toàn có thể thành lập một tổ chức tình báo cho chính mình, hắn là cũng không phải rất muốn cùng hợp tác với chúng ta, nhưng hắn vì sao lại tìm tới chúng ta. Lẽ nào hắn nhìn căn cơ chúng ta đã cắm tại Kinh Thành?

Tô Tuyết lau đi khóe mắt ướt, nói:

- Tỷ tỷ, ngày mai ta sẽ tự mình tới Bắc Hâu Phủ tìm hắn giải thích chuyện này, mà nếu Thịnh Tuyết Lâu thực sự có quỷ, vậy Tụ Hương Lâu và những sản nghiệp khác của chúng ta tại kinh thành phỏng chừng cũng có thể xuất hiện người được cài vào, phải lập tức điều tra, mặc kệ có phải là do tam hoàng tử đã hoài nghi bắt đầu đối phó chúng ta hay là có thể lực khác nhắm tới nhưng chúng ta vẫn phải vô cùng cảnh giác, một khi để mất đi những sản nghiệp này, chúng ta tại chốn Kinh Thành đến nửa bước cũng khó đi, tỷ tỷ, chúng ta nhất định phải giữ lấy đường lui cho chính mình!

- Đường lui, đường lui?

Túc Dao lẩm bẩm, nhìn Tô Tuyết, trong lòng rất khó lựa chọn, cuối cùng trong mắt lóe lên một tia tàn khốc, nói:

- Muội muội, tâm ý người đã muốn hướng về Thiên Hà công tử kia, vậy người thoát ly tổ thức, tìm tới hân nương tựa đi, tam hoàng tử có tới đây đã có tỷ tỷ chu toàn.

- Tỷ tỷ!

Tô Tuyết cả kinh nói:

- Như vậy sao được, nếu ta làm vậy chẳng phải là đẩy tỷ tỷ vào hiểm địa sao? Túc Dao nói:

- Muội muội, người từ phía Nam tới Kinh Thành không được một năm, mọi tình báo về tam hoàng tử đều do chúng ta cung cấp, hắn với chuyện của người cũng không cảm kích, hơn nữa ta cũng chẳng bao giờ tiết lộ qua bất luận tin tức gì về người, chỉ là nhắc tới bên trong Thịnh Tuyết Lâu có người do ta an trí, cần thể lực trong tay hắn bảo hộ mà thôi, bởi vậy người nếu sớm thoát đi cũng không khiến hắn hoài nghi gì, mà cho dù tam hoàng tử có hoài nghi cũng phải nghĩ đến lượng lớn thông tin tình báo nắm trong tay chúng ta, do vậy hắn cũng sẽ tạm thời không động đến, mặt khác nên như muội muội người có thể đạt được tín nhiệm của Thiên Hà công tử, chúng ta có thể chia sẻ thông tin tình báo với hắn, như vậy tỷ tỷ có thể dễ dàng hành động hơn, người phải nhớ kỹ sứ mệnh của chúng ta, làm bất cứ điều gì cũng vì một mục đích duy nhất là giải cứu tộc nhân, người đã hiểu chưa?

Sớm hôm sau.

Vân Thiên Hà sớm đã tới hậu viên đánh một bộ quyền pháp đơn giản, nhưng thương thế vẫn còn chưa dứt nên cũng không dám hoạt động quá mức kịch liệt, cũng chỉ là vận động đơn giản một chút mà thôi, chỉ chốc lát đã thấy thu công đi Tử Văn Hiên.

Mùa đông đến, khí trời chuyển lạnh, từ trong thu, Vân Nương đã chuẩn bị áo lông cho Vân Thiên Hà, cứ mỗi một chỗ trên người hắn đều được đo đạc may vá cẩn thận, tới hôm nay đã hoàn thành mới gọi hắn đi mặc thử.

Vân Thiên Hà vừa mặc vào, cảm thấy rất vừa người, Vân Nương muốn hắt mặc dùng ngay, nhưng Vân Thiên Hà vẫn muốn cầu Vân Nương tăng thêm phần da giấy trên vai áo để tránh khỏi bị trảo nắm gây thương tích.

Vân Nương biết hắt có một con chim ưng, ưng trảo rất sắc bén nên mỗi một kiện y phục của Vân Thiên Hà đều được tăng thêm một phần da trên vai áo, bởi không ảnh hưởng tới thẩm mỹ nên dưới yêu cầu của Vân Thiên Hà liền để hắt cởi áo, chuẩn bị tự mình may thêm một phần da, càng trang trí thêm hoa văn họa tiết, như vậy cũng không ảnh hưởng tới mỹ quan của trang phục.

Vân Thiên Hà vừa cởi áo lông ra, Xuân Hương đột nhiên vào phòng nói:

- Thiếu gia, phu nhân sớm đã cho Tín bá tới báo tin, nói lão thái gia buổi chiều sẽ về đến Kinh Thành, nên lão thái gia muốn thiếu gia chuẩn bị một chút, buổi chiều sẽ ra ngoài thành nghênh tiếp!

Xuân Hương đi rồi, Vân Thiên Hà hướng Vân Nương nói chuyện một chút rồi mới ra khỏi Tử Vân Hiên.

Trở lại Linh Thiên Các, vừa bước vào cửa, Sử Trường Đức đã bước vào theo, nói:

- Thiếu gia, có tin tốt, huynh đệ Lệ gia kia cũng có chút thủ đoạn, bọn họ đã đắc thủ rồi!

- Trộm được rồi sao?

Thần sắc Vân Thiên Hà có chút phấn chấn nói:

- Đưa nó cho ta!

Sử Trường Đức lập tức lấy ra từ trong lòng một thứ được bao bọc cẩn thận, giao lên tay Vân Thiên Hà, lại nói:

- Huynh đệ Lệ gia kia sau khi đắc thủ, Đồ Thất và Đồ Bát lập tức tiếp ứng dẫn bọn họ tới chỗ Đồ Ngũ giúp thay đổi dung mạo, tạm thời an trí bọn họ trong Tập Dũng Bang tại Thành Bắc.

- Tốt, người quay nói lại cho Đồ Ngũ, ta còn muốn thử xem năng lực huynh đệ Lệ gia này ra sao, xem bọn hắt có thể hay không thu lấy Tập Dũng Bang, nếu có chuyện gì khó khăn, Đồ Ngũ có thể cho người của chúng ta âm thầm trợ giúp một chút!

Vân Thiên Hà nói xong, liền vội vã đi vào bí thất.

Nhanh chóng gỡ lớp vải bọc bên ngoài, chỉ thấy bên trong có một quyển sách to cỡ hai bàn tay, có kiểu dáng xếp gấp, giống như tấu chương mà các đại thần triều đình thường hay sử dụng.

Vân Thiên Hà lật ra mặt thứ nhất, chỉ thấy bên trên viết những chữ nhỏ xinh xắn, tựa như những dòng chữ viết nhật ký mà nữ tử thường dùng, trên đó ghi lại những địa phương tên nam nhân biến thái kia đi qua, gặp mặt những người nào, những việc nào được người ta giao phó, toàn bộ được trình bày tương đối cẩn thận, đầy đủ.

Bất quá phần đầu đa phần là những chuyện nhỏ nhặt, gặp mặt một vài nhân vật cũng là bình thường, tam giáo cửu lưu dạng người nào cũng có.

Hơn nữa phía dưới còn ghi chú một phần danh sách, kèm theo đó là một chuỗi chữ số, thoạt nhìn hắt là số lượng tiền thu được.

Vân Thiên Hà kiên trì lật tiếp sang một trang khác xem, bất quá nội dung trang này ghi lại tựa hồ ghi lại những liên lạc viên hạ tầng trong một tổ chức nào đó, mà chính hắt cùng là thành viên trung tầng của tổ chức này, mặt khác còn ghi lại một vài nhân vật thường lui tới của các bang phái giang hồ bên trong cũng như bên ngoài Kinh Thành, bởi vì tiền tiêu như nước, mượn hơi không ít, bất quá cũng chỉ là những nhân vật ăn không ngồi rồi, thuộc dạng tôm tép râu ria, cũng không có ai được tính vào hàng cao thủ.

Vân Thiên Hà đối với những người này thực chất còn có điểm tán thưởng, đừng xem thường họ chỉ là những tiểu nhân vật không có bao nhiêu thực lực nhưng nếu biết cách sử dụng lại có thể phát huy tác dụng rất lớn, còn nếu có thể tập hợp lại đông đảo vậy càng có thể xây dựng một lực lượng tình báo mạnh mẽ, bởi vậy những người này là thành phần không thể thiếu trong việc kiến lập một tổ chức tình báo thần bí.

Bất quá khi Vân Thiên Hà lật xem đến trang cuối cùng, rốt cuộc hắn cũng tìm được ghi chép có liên quan tới mình. Gã nam nhân biến thái kia được mệnh lệnh muốn hắn quan tâm mật thiết tới Vân Thiên Hà và động tĩnh của Bắc Hâu Phủ, thử một chút khả năng phòng vệ của Bắc Hâu Phủ, sau này chỉ cần là người Bắc Hâu Phủ đi ra, đi qua đâu, làm cái gì đều nhất nhất hồi báo lại, nếu tìm được cơ hội bắt giữ Vân Thiên Hà cũng phải lập tức hồi báo lại.

Những nội dung này đều là từ sự kiện lần trước phát sinh qua, xem ra từ rất sớm đã có người đang bắt đầu giám sát hắn và động tĩnh của Bắc Hâu Phủ rồi, Vân Thiên Hà lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Chỉ là phần này nhắc tới một vị thiên tử gọi là Đường tiên sinh, vị Đường tiên sinh này yêu cầu hắn hoàn tiến độ điều tra cũng như giám thị động tĩnh của Bắc Hâu Phủ, chủ trọng đến phát triển nhân lực chi nhánh, giúp bọn họ thám thính thu nhập các loại tin tức nhỏ, không quá quan trọng.

Vân Thiên Hà xem đến đây, phát hiện phía sau không còn ghi chép gì nữa, vẫn còn để trống một mảng lớn, bởi vậy liền tiếp tục lật thêm một tờ. Một tờ này cũng chỉ ghi lại một nội dung, nói về việc phát hiện thư tín được gửi từ Thịnh Tuyết Lâu tới Bắc Hâu Phủ, sau đó nhận được khẩu lệnh sửa đổi nội dung tín thư, đem dẫn ra ngoài thành.

Khép lại quyển sách, Vân Thiên Hà cẩn thận hồi tưởng lại nội dung bức tín thư, tuy rằng không hề nói tới Giang Ngọc Tề nhưng lá thư được sa đôi này lại thành công chuyển sự chú ý của hắn tới cái chết của Giang Ngọc Tề, nói rõ Kinh Thành còn có một cỗ thế lực có liên quan bí mật tới phe Giang thị, đồng thời cỗ thế lực này đã sớm giám thị động tĩnh của Bắc Hâu Phủ, như vậy rốt cục là một phương thế lực nào đây?

Một kẻ này kín kẽ như nước, quả nhiên thâm sâu khôn lường.

Vân Thiên Hà thở dài bước ra cửa, lúc này Sử Trường Đức cầm một phong thiếp mời giao lại trên tay hắn, nói:

- Thiếu gia, tiểu công gia phái người tới tặng thiếp mời, thỉnh thiếu gia đi một chuyến tới Quốc Công Phủ, cũng nói có một vị nhân vật trọng yếu muốn gặp người!

Tiếp nhận thiếp mời, Vân Thiên Hà cũng không xem ngay, chỉ là trong lòng thầm nghĩ:

- Rốt cuộc vị tam hoàng tử này đã theo chân đại hoàng tử rồi, cũng không nhịn được bắt đầu vươn cánh ô liu về phía mình rồi sao?

165. Chương 165: Mời Chào

Thế nhưng tam hoàng tử thì tâm cơ thâm trầm, hành sự cực kỳ cẩn mật. Tuy rằng kiếm lời lại rất ít giao tiếp cùng người nhưng về mặt tâm trí lại không hề thấp chút nào.

Bất quá Vân Thiên Hà đối với vị tam hoàng tử vốn thâm trầm này cũng không có gì là hảo cảm, bởi vì hạng người như thế này chính là loại người nham hiểm, khẩu phật tâm xà, giao tiếp với người như vậy lúc nào cũng phải cảnh giác hắn có thể đang tính toán chính người hay không, tóm lại luôn có một loại cảm giác lo sợ bị người đâm sau lưng.

Thấy tràng diện giấu giấu diêm diêm như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà thực không nổi lên một chút hứng thú đến Quốc Công Phủ gặp người này, bất quá Đái Kiều Liên đã gửi thiếp mời, dù có muốn hay không cũng phải đi một chút.

Nhưng muốn đi, Vân Thiên Hà quyết định phải dương cờ giống trống mà đi, vì vậy liền trở về Linh Thiên Các thay vào bộ công phục huân tước, dẫn theo ba người Sử Trường Đức và Đồ Thất, Đồ Bát, còn có bốn gã thị vệ nghênh ngang từ đại môn Bắc Hâu Phủ thẳng đường cái rêu rao khắp nơi đi tới Quốc Công Phủ.

Bắc Hâu Phủ kỳ thực cũng không cách xa mấy Quốc Công Phủ, chỉ qua một góc đường là tới, nhưng Vân Thiên Hà lại lượn qua lượn lại chừng nửa ngày thời gian mới chậm chậm đi tới Quốc Công Phủ.

Quản gia Quốc Công Phủ sớm đã đứng ở trước cửa tiếp đón, dài cổ đợi cả buổi mới thấy Vân Thiên Hà đang nghênh ngang như sợ người khác không biết hắn muốn tới, thời gian đã quá trễ, hơn nữa qua đường gặp người trong phủ các đại thần khác, dù nhận thức hay không đều cúi đầu chào hỏi bắt chuyện một phen.

Quản gia thấy một màn như vậy, trong lòng chỉ biết cười khổ, vị tiểu tước gia Bắc Hầu Phủ này không biết là cố ý khoe khoang hay có mục đích gì khác, nhưng người cuối cùng cũng đã tới rồi, quản gia tự nhiên tươi cười, nhiệt tình nghênh tiếp mọi người vào phủ.

Đái Kiều Liên hiện tại chỉ là một nam tước, chỉ có thể chờ Vinh Quốc Công qua đời mới có thể thế tập tước vị, nhưng rất nhiều người muốn nhờ cậy đều xưng hắn là công gia, như vậy tước vị so với tiểu huân tước của Vân Thiên Hà còn muốn cao hơn, án theo lễ là không cần ra nghênh đón bởi vậy mới đứng chờ tại chính sảnh.

Thế nhưng đợi nửa canh giờ cũng không thấy người đến, đang buồn bực muốn tìm quản gia lần nữa tới Bắc Hầu Phủ xem sao, kết quả lại thấy quản gia dẫn Vân Thiên Hà đang đi vào sân, lúc này thần sắc thả lỏng, ra cửa chấp tay nói:

- Thiên Hà huynh đệ rốt cuộc đã tới, mạo muội mời, mong được thứ lỗi!

Vân Thiên Hà dẫn theo Sử Trường Đức vào, vừa nghe vậy cùng chấp tay nói:

- Khiến tiểu công gia đợi lâu, thực sự xấu hổ!

Nói xong, Vân Thiên Hà để Sử Trường Đức đưa hộp quà trên tay cho quản gia bên người Đái Kiều Liên, nói:

- Tới vội vàng, cũng không kịp chuẩn bị lễ vật gì, chỉ có một ít đặc sản, mong tiểu công gia vui lòng nhận cho!

Đái Kiều Liên liếc mắt nhìn hộp quà, thấy đóng gói mười phần tinh mỹ, xem ra rất sang quý, vì vậy trên mặt lập tức lộ dáng tươi cười, nói:

- Thiên Hà huynh đệ hà tất phải khách khí như vậy, mời!

Vân Thiên Hà vừa ngồi xuống, đợi cho nha hoàn châm trà xong, nhân tiện nói:

- Không biết tiểu công gia thỉnh tại hạ đến đây có điều gì phân phó?

- Ách, phân phó thì không dám nhận!

Đái Kiều Liên thấy Vân Thiên Hà vừa tới đã đi thẳng vào vấn đề, cùng đành nói:

- Hôm nay trong phủ đón một vị khách quý, từ lâu đã muốn kết bạn tri giao với Thiên Hà huynh đệ, cho nên muốn dẫn kiến một chút, đã như vậy liền mời Thiên Hà huynh đệ đến hậu thất, mời!

Vân Thiên Hà đứng dậy đi theo Đái Kiều Liên tới hậu thất, chỉ thấy trước bàn trong hậu thất có một vị thanh niên anh tuấn ngồi tĩnh tọa, một thân quần áo quý khí, vầng trán cao tựa hồ mang theo một phần tâm sự, người này không ai khác chính là tam hoàng tử.

Nhìn thấy tam hoàng tử, Vân Thiên Hà lập tức hành lễ nói:

- Bái kiến tam hoàng tử điện hạ!

- Miễn lễ!

Tam hoàng tử đứng dậy, khoát tay áo rồi thuận miệng nói:

- Bản vương xưa nay không thiện ngôn từ, hôm nay thỉnh Kiều Liên dẫn kiến, có chỗ nào đường đột người đừng trách móc, mời ngồi!

- Tạ ơn tam hoàng tử!

Vân Thiên Hà hơi cúi người tạ lễ rồi ngồi xuống. Tam hoàng tử quan sát Vân Thiên Hà vài lần, nói:

- Vẫn nghe Kiều Liên khen không dứt miệng đối với tài xạ tiễn của ngươi, còn chưa có duyên gặp mặt, mà bản vương gần đây lại nghe được tài nghệ ủ rượu, chế thức ăn của ngươi cũng vô cùng tinh thông, phát minh ra không ít thứ mới lạ thú vị, nhất là món lẩu kia, trong cung đang lưu hành rộng rãi, cũng được phụ hoàng rất yêu thích, có thể thấy được Thiên Hà là người trí tuệ thể nào, bản vương nghĩ muốn được lãnh giáo học tập một phen, không biết có hay không vinh hạnh này?

- Điện hạ nói quá lời, những thứ đó chỉ là chút tài vật, trong lúc tâm huyết dâng trào nghịch ngợm tạo ra, sao dám nhận lễ giáo của điện hạ!

Vân Thiên Hà khiêm tốn nói:

Tam hoàng tử lại nói:

- Từ xưa chọn thầy phải chọn người tài đức, mà tài đức của Thiên Hà ta sớm đã ngưỡng mộ, gặp được người đại tài như Thiên Hà, bản vương nguyện phụng làm vi sư trợ tá, không biết có vinh hạnh này hay không?

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, trong lòng lập tức nghĩ ra, vị tam hoàng tử này dùng câu từ thật ghê a, cư nhiên nghĩ đến dùng chiêu bái sư để mời chào hẳn, hơn nữa nói như vậy cũng khiến cho hẳn hơi có chút khó chịu.

Ai nói vị tam hoàng tử này không thiện ngôn từ, lời nói sắc bén như vậy cũng đủ biết hẳn lợi hại thế nào, nếu là không đáp ứng vậy chính là không nể mặt hẳn, còn nói chính mình là tên cao ngạo tự đại không biết tốt xấu, còn nếu đáp ứng hẳn thì trong lòng chính mình lại cực không tình nguyện.

Vân Thiên Hà rất nhanh điều chỉnh tâm tư trở lại, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ý tốt của điện hạ, tại hạ thực không dám nhận, mấy ngày trước đây đại hoàng tử điện hạ tới thăm cũng đưa ra thịnh tình như vậy, tại hạ cũng chỉ biết uyển chuyển cự tuyệt, vốn đã thẹn trong lòng, hôm nay tam hoàng tử điện hạ lại đưa ra thịnh tình này, đành mong điện hạ có thể hiểu nỗi khó xử mà lượng giải cho!

Tam hoàng tử vừa nghe Vân Thiên Hà cùng cự tuyệt đại hoàng tử, trong lòng thực ra cũng hơi buồn lòng, điều này nói rõ vẫn còn có cơ hội nên cũng không nhắc lại việc này nữa, chỉ nói:

- Như vậy bản vương cũng không làm khó người, bản vương đối với tài nghệ của người rất muốn lĩnh giáo một chút, không bằng hai chúng ta ngay trong phủ này luận bàn vui vẻ một chút, thế nào?

- Nếu điện hạ đã có nhã hứng, tại hạ tự nhiên phụng bồi!

Vân Thiên Hà thấy cuối cùng cũng bỏ qua được chuyện mời chào, về phần luận bàn tiền kỹ thì không thành vấn đề.

Đái Kiều Liễn vẫn đứng yên lặng một bên không hề lên tiếng, nghe vậy liền lập tức đi ra ngoài phân phó thủ hạ chuẩn bị. Vân Thiên Hà theo sau tam hoàng tử xuất môn, nhân lúc mọi người không chú ý liền đánh mắt với Sử Trường Đức sau đó mới đi vào hậu viên.

Hậu viên sớm đã bài trí rượu và thức ăn hảo hạng, mà bên ngoài đình là một khoảng sân thật lớn, lúc này tất cả các loại vật dụng đã được chuẩn bị đầy đủ ở giữa sân, Vân Thiên Hà và tam hoàng tử đi vào trong đình ngồi xuống, cùng hẳn khách sáo vài câu, uống chén rượu, Đái Kiều Liễn muốn mời Vân Thiên Hà ra luận bàn trước một chút, lần trước thua tại Tụ Hương Lâu nên hẳn vẫn có chút không cam lòng.

Thấy Vân Thiên Hà gật đầu, Đái Kiều Liễn chấp tay rồi bước ra ngoài sân, tay giương cung bắn trước, động tác tư thế có chút ưu mỹ hoa lệ, chỉ nghe "hưu, hưu, hưu" ba mũi tên liên tục bắn ra, toàn bộ đều trúng hồng tâm, tài xạ tiễn so với lần trước hiển nhiên đã tiến bộ rất nhiều, xem ra từ khi đó trở về, vị tiểu công gia này tập luyện tiễn kỹ không ít.

Tiểu công gia rất thỏa mãn thành tích của chính mình, buông cung xuống đi trở về, làm một thủ thế với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà hướng tam hoàng tử gật đầu, sau đó liền đứng dậy đi tới trước sân, nhắc cung thử trọng lượng, sau đó lấy ba mũi tên từ bao đựng.

- Cái gì, hẳn...?

Đái Kiều Liễn thấy Vân Thiên Hà lấy ba mũi tiễn, lúc này biến sắc kêu lên:

- Lẽ nào hẳn muốn một lúc bắn cả ba mũi tiễn?

Tam hoàng tử thấy Vân Thiên Hà một lúc nắm ba mũi tiễn, sắc mặt cũng hơi động dung, nhẹ giọng nói:

- Nếu thật muốn một lúc bắn cả ba mũi, bản vương cũng không làm được, người này hành sự quả nhiên không giống bình thường.

Đang lúc hai người nói chuyện, chỉ thấy Vân Thiên Hà cất bước, vắn lưng, nâng cung cài tên, kéo căng dây, tốc độ động tác biến ảo cực nhanh.

Băng! Băng! Băng!

Theo ba tiếng dây cung chấn hưởng phát sinh, chợt nghe một cỗ rít gió phá không sắc bén, ba mũi tiễn đã được bắn ra ngoài.

Chờ Vân Thiên Hà chuẩn bị lui lại, lúc này Sử Trường Đức chạy chậm tới kêu lên:

- Thiếu gia, trên phủ có người truyền tin, lão thái gia rất nhanh sẽ tới Kinh Thành, lão thái thái đang thúc giục rồi, muốn người nhanh đi nghênh đón!

Vân Thiên Hà nghe vậy, buông cung tiễn, đến trước đình ôm quyền nói:

- Điện hạ, tiểu công gia, nguyên soái trở về, tại hạ phải đi nghênh đón, bằng không trên lưng phải mang tiếng ác danh bất hiếu, mong rằng điện hạ ân chuẩn tại hạ được cáo lui.

Tam hoàng tử cũng không có ngờ tới nguyên soái đột nhiên trở về, tự nhiên cũng không cố lưu lại, liền gật đầu, cùng với Vân Thiên Hà một chén, sau khi Vân Thiên Hà một hơi cạn sạch liền thi lễ rồi vội vã rời đi.

Sau khi Vân Thiên Hà rời đi, Đái Kiều Liên nghĩ mất hứng vì vậy định đi tới trước sân nhìn lại bia tâm, chỉ là vừa nhìn thấy không khỏi làm hấn hít vội một hơi.

Tam hoàng tử cũng cảm thấy hiếu kỳ, đã đi xuống nhìn về phía bia tâm, thấy ba mũi tiễn lúc này chỉ có một mũi cắm chặt một điểm trên hồng tâm, mà hai mũi còn lại đều bị mũi tên vừa rồi bổ ra, thân còn lại một nửa, mà cá hai cũng đã xuyên thấu qua hồng tâm, cả ba mũi tên giống như là bị ghim chặt với nhau, găm thẳng vào một điểm chính giữa hồng tâm.

- Thần kỳ, thần kỳ, bản vương xa không thể bằng!

Tam hoàng tử nhìn lên hồng tâm, sắc mặt động dung thốt lên.

Đái Kiều Liên cũng nghiêng răng ghen tức, không cam lòng nói:

- Hấn rốt cuộc là làm như thế nào, lần trước tại Tự Hương Lâu, ta cũng từng thử qua, nhưng căn bản không thể trong một lúc hoàn thành, người này quả thực chính là một tên quái vật!

Tam hoàng tử lại đột nhiên nói:

- Người này nếu như có thể mượn sức sẽ không tiếc giá cả mời chào, còn nếu như không thể cũng sẽ không cho người khác mời chào đi, người sắp tới phải mật thiết chú ý hành tung của hấn một chút, nếu hấn rời phủ hoặc là người nào lui tới, làm chuyện gì đều phải đúng lúc hồi báo cho ta, nếu có việc bất lợi với ta dù không thể cũng phải chèn ép một chút.

Nói xong, tam hoàng tử mang theo thần tình suy tư, chấp tay sau lưng rời khỏi.

Đái Kiều Liên đứng ở trước sân, con mắt gắt gao nhìn lên bia tâm, trong lòng vô cùng tức giận, lại có chút không cam lòng, nghĩ thầm người này dựa vào cái gì lại có thể khiến nhiều người ưu ái hấn đến vậy, mỗi người đều chú tâm mời mọc hấn, cư nhiên ngay cả hoàng tử cũng muốn bái làm thầy, mà chính mình lại chỉ như một tên chạy việc, một tiểu nhân vật bảo đến phải đến, bảo làm gì phải làm đó.

Lúc này, thần sắc quần gia hơi có chút cổ quái chạy tới, hướng Đái Kiều Liên nói:

- Thiếu gia, lễ vật tiểu tử kia đưa tới cư nhiên chỉ là mấy củ khoai lang có hình dáng rất tinh mỹ!

- Người nói cái gì?

Đái Kiều Liên vừa nghe, nhất thời sắc mặt muốn tái đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tiểu tử này khi Đái Kiều Liên ta là ai, dám đưa mấy củ khoai lang nát vụn tới tặng ta sao?

- Thiếu gia, mấy củ khoai lang này xử lý như thế nào?

Quản gia cũng là một mặt phiền muộn, nghĩ không ra tiểu tử Bắc Hưu Phủ kia lại là tên keo kiệt đến vậy, như thế này quả thực là không để tiểu công gia vào mắt.

Đái Kiều Liên sắp bị chọc tức tới mức máu huyết sôi trào, mắng to quát:

- Vứt hết cho chó ăn!
- Thiếu gia, chó không ăn khoai lang!
- Vậy vứt cho lợn ăn đi!
- Thiếu gia, chúng ta không nuôi lợn!

166. Chương 166: Viêm Hoàng Cục

Đi tới Nghênh Tống Đình ngoài Thành Bắc, tại đầu cùng quan đạo, ngoại trừ một ít xe ngựa cũng như khách qua đường, ngoài ra không thấy đội ngũ Đồ Nguyên Khánh đâu.

Vân Thiên Hà ngồi xuống trong đình, Sử Trường Đức nói:

- Thiếu gia, quản gia phái người tới bảo lão thái gia buổi chiều mới đến, hiện tại mới quá trưa, chúng ta tới có phải hơi sớm không?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Không còn sớm, phỏng chừng có người rất nhanh tới đây muốn tìm ta!

Nói xong, xa xa chỉ thấy một chiếc xe ngựa hướng từ trong thành qua đây, tốc độ cực nhanh, Vân Thiên Hà nhìn phía xe chạy nhanh trên quan đạo nói:

- Kìa, đã tới rồi!

Sử Trường Đức hướng mắt trên quan đạo nhìn lại, thế nhưng chỉ có thể nhìn được một bóng mờ, trong lòng không khỏi âm thầm kinh ngạc, thị lực của thiếu gia thực sự kinh người, xa như vậy vẫn có thể nhìn thấy được.

Chốc lát sau, chỉ thấy một chiếc xe ngựa bình thường chạy nhanh đến, Sử Trường Đức lúc này mới nhìn rõ, đánh xe là một vị tiểu cô nương xinh đẹp khả ái, mà bên màn che xe ngựa cứ nhiên còn có một con báo tuyết, toàn thân phủ lông màu trắng, nằm úp xấp ngoan ngoãn như một chú mèo nhỏ dễ thương.

Ngay khi xe ngựa nhanh chóng tới gần, báo tuyết tựa như phát hiện động tĩnh gì đó, lập tức mở hai mắt, sau đó đứng dậy, nhanh như chớp nhảy khỏi xe ngựa chạy tới bên trong đình.

- Là tinh thú, đề phòng!

Đồ Thất quan sát thấy báo tuyết đang nhanh chóng chạy qua đây, lập tức hô lên rồi cùng với Đồ Bát bảo hộ bên người Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nhìn con báo tuyết kia một chút, lại nhìn sang Sử Trường Đức đang ngưng thần đề phòng thần nhiên nói:

- Không cần khẩn trương, không được để nó cảm thấy địch ý trên người các ngươi, cứ coi nó như một con mèo con là được!

Đồ Thất và Đồ bát nghe vậy lập tức thu liễm sát khí, bộ dáng vô cùng bình tĩnh. Tu vi võ đạo của Sử Trường Đức thấp hơn một ít, không thể cảm nhận được khí tức vô hại trên người báo tuyết nên vẫn có điểm tập trung, đứng bên cạnh Vân Thiên Hà gắt gao trừng mắt nhìn con báo tuyết kia, trong lòng hẳn không thể xem một con báo tuyết giống như một con mèo con được.

Vân Thiên Hà đưa tay lên vỗ vỗ vai Sử Trường Đức, giúp cho hắn trấn định lại, sau đó Sử Trường Đức thấy con báo tuyết kia vẫy đuôi chạy tới rồi nhào vào trong lòng Vân Thiên Hà, hết sức làm nũng, nào là liếm, là hôn lên người Vân Thiên Hà, trông thật giống như một vị chủ nhân hiền lành và một chú mèo con dễ thương vậy.

Sử Trường Đức không khỏi ngẩn người, trong đầu thủy chung không thể phản ứng kịp, đây rốt cuộc là tình thú hay là mèo đây.

Đúng lúc này, xe ngựa kia cũng dừng lại bên ngoài đình, thị nữ khả ái kia vừa vén rèm lên. Tô Tuyết hiện ra với một thân trang phục màu lam nhạt, trước mặt còn che một tấm khăn màu lam. Sau khi bước xuống xe, đôi mắt đẹp khẽ liếc về phía đình rồi đôi chân chậm rãi bước tới, bộ dáng mềm mại thướt tha tựa như vị tiên nữ trong tranh.

- Công tử!

Tô Tuyết đi tới cúi chào, nhìn ba người Đồ Thất, Đồ Bát và Sử Trường Đức một chút, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Có chuyện gì xin Tô tiểu thư cứ nói, không cần cố kỵ!

Nghe được thanh âm lãnh đạm của Vân Thiên Hà, thần sắc Tô Tuyết có chút ảm đạm, lúc này mới khẽ mở lời nói:

- Tiểu nữ phạm phải sai sót khiến công tử phải hiểu lầm, trong lòng thực vô cùng áy náy bất an, hôm nay đặc biệt đến để xin lỗi, hi vọng công tử có thể tha thứ cho.

- Sự tình Thịnh Tuyết Lâu ta đã điều tra rõ, không cần nhắc lại nữa, ta chỉ muốn biết Tô Tuyết tiểu thư đối với đề nghị lần trước của ta rốt cuộc có câu trả lời cuối cùng hay không, nếu Tô tiểu thư còn muốn chờ thương nghị với tỷ tỷ, khó có được quyết định, như vậy việc này về sau liền bỏ đi, coi như người và ta chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Tô Tuyết khẽ cắn môi mềm nói:

- Lần trước hẹn công tử tới quán trà Kinh Trấn để trao đổi việc này, vốn là tiểu nữ tự mình lên chủ trương, cũng không nghĩ lại phát sinh biến cố rồi không thể gặp mặt. Cách đây mấy ngày, tiểu nữ và tỷ tỷ đã có kết quả thương nghị cuối cùng, tỷ tỷ tạm thời không quyết định được, nhưng ta có thể đáp ứng hợp tác với công tử, có điều công tử cũng phải đáp ứng chúng ta một điều kiện!

Vân Thiên Hà tựa như đã biết điều kiện Tô Tuyết muốn nói là gì, thuận miệng nói:

- Ta đáp ứng điều kiện của người, kỳ thực từ lâu ta đã thổ lộ với các người. Đồ Thất, Đồ Bát có thể dùng sự thực để chứng minh, việc ta đã hứa hẹn có thực hiện được hay không!

- Dạ!

Đồ Thất và Đồ Bát đi tới trước mặt Tô Tuyết, đưa tay xé bỏ lớp nguy trang mặt người xuống, nhất thời lộ ra những nét đặc biệt trên khuôn mặt hậu nhân tuyết tộc và phong tộc, còn có một vết tựa hồ như là linh hồn tội nô ấn ký.

Tô Tuyết thấy một màn này, che miệng lại ngăn không cho chính mình phát lên một tiếng kinh hô.

Tuy rằng từ lần trước nàng và tỷ tỷ đã sớm đoán qua, nhưng lúc này chân chính gặp được, nàng vẫn còn có chút không tin tưởng được, hậu duệ phong tộc và tuyết tộc, còn có hậu duệ hỏa tộc, tất cả đều là hoàng tộc trong các dị tộc. Mỗi người trong bọn họ có địa vị vô cùng cao, ngay cả khi bọn họ tại vương triều Đại Đường này có thân phận cấm kỵ tội nô bi thảm hơn rất nhiều so với các dị tộc khác, nhưng trong những dị tộc, lực ảnh hưởng của bọn họ vẫn nguyên vẹn mười phần. Lúc này Tô Tuyết rốt cuộc đã minh bạch vì sao đại trưởng lão trong tộc lại cam tâm tình nguyện để người ta dẫn năm hài tử trong tộc đi, mà những người đó nhất định là những hậu duệ của phong tộc và tuyết tộc trước mắt này, chỉ có bọn họ mới có thể thuyết phục được đại trưởng lão, cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm người khác tín phục.

Khi Đồ Thất và Đồ Bát nhanh chóng khôi phục lại lớp nguy trang, Vân Thiên Hà nói:

- Nói vậy Tô tiểu thư hiện hẳn là có thể phóng tâm hợp tác với tại hạ rồi, bất quá tại hạ vẫn phải nhắc nhở Tô tiểu thư, việc này ta tạm thời không hy vọng tỷ tỷ người biết, người hẳn minh bạch ý tứ của ta?

- Xin theo công tử phân phó!

Tô Tuyết nhận thái độ hợp tác, tự nhiên cũng xuất ra thành ý của mình, chính mình không có lý do gì không tín nhiệm hắn, dựa vào hắn.

Thế nhưng sau khi Tô Tuyết biết được hậu nhân của phong tộc và tuyết tộc đang bí mật phục vụ cho hắn, ngược lại trong lòng có chút mâu thuẫn, ngay cả quý tộc hậu duệ trong dị tộc cũng hướng hắn thuận phục, mà chính mình bất quá chỉ là Huyền Vụ tộc bình thường lại hợp tác cùng hắn, điều này khiến cho suy nghĩ trong nàng có điểm không quá tự nhiên.

Vân Thiên Hà lại nói:

- Tô tiểu thư, nếu song phương chính thức hợp tác, có một số việc cần phải nói rõ với Tô tiểu thư, hiện tại ba người đang đứng bên cạnh ta, mặt khác còn hai người nữa đều là người có thể tín nhiệm, bất quá bọn họ chỉ phụ trách việc liên lạc của cá nhân ta cũng như Bắc Hầu Phủ, bọn họ sẽ không chủ động trực tiếp tìm đến các người, chúng ta sẽ có các tình báo viên phụ trách liên lạc với các người, nói cách khác là các người cung cấp tình báo rồi chuyển lại cho những người này, chúng ta không có quan hệ trực tiếp nào, mà ta tán thành thành lập một hệ thống tình báo có thể hoạt động một cách độc lập, chúng ta đã hợp tác quan hệ nên hi vọng Tô tiểu thư có thể minh bạch!

- Như vậy sau này chúng ta liên lạc với người như thế nào?

Tô Tuyết cẩn thận suy nghĩ lời Vân Thiên Hà, sau hỏi lại.

Vân Thiên Hà nói:

- Tổ chức tình báo của ta hiện nay còn chưa có căn cơ tại Kinh Thành, các điểm bố trí tại phụ cận Kinh Thành chỉ là chuyên môn bố trí mê hoặc người khác, còn chân chính hệ thống tình báo của ta được đặt tại Định Châu, Tuyên Châu và Lợi Châu rồi dần phát triển nên các khu vực phía bắc, riêng chỉ có Kinh Thành là rất khó nắm bắt, bởi vậy mới cần tới Tô tiểu thư giúp đỡ ủng hộ. Ba ngày sau ta sẽ để tổng quản tình báo doanh đến gặp Tô tiểu thư bàn bạc công việc cụ thể, đến lúc đó người cùng hắn quyết định làm sao ta cũng không trực tiếp tham dự.

Tô Tuyết nghe vậy, trong lòng hơi có chút thất vọng, nàng vốn tưởng rằng có thể thường xuyên được gặp mặt hắn, nhưng với kiểu hợp tác quan hệ như vậy chẳng phải càng về sau cơ hội gặp mặt lại càng ít hơn.

Nhưng ngẫm lại trọng trách chính mình cần phải gánh vác nên chỉ đành tạm thời dè ý niệm này xuống, Tô Tuyết xoay người hướng thị nữ đứng bên cạnh nói:

- Vinh Nhi, ra xe mang chiếc hộp kia lại đây!

Vinh Nhi vẫn ngây người nhìn báo tuyết đang làm nũng trong lòng Vân Thiên Hà, lúc này mới sực tỉnh, hơi lè lưỡi nhỏ lăm bộ rồi động thân trở lại xe ngựa, ôm một chiếc hộp có tay xách đi ra.

Tô Tuyết đợi Vinh Nhi đưa hộp tới rồi chuyển qua cho Sử Trường Đức, lúc này mới nói:

- Bên trong hộp này là một vài tư liệu tình báo trọng yếu do chúng ta thu thập tại Kinh Thành và một vài nơi phía nam trong vòng mấy năm qua, kể cả tư liệu về Thịnh Tuyết Lâu, quán trà, cửa hàng son phấn, các cửa hàng cùng một vài sản nghiệp khác, còn có hơn một nghìn vạn lượng ngân phiếu, thỉnh công tử xem qua, những thứ này đều được lấy tên của tiểu nữ, ngay cả tỷ tỷ cũng không có liên quan.

Thần sắc Vân Thiên Hà khẽ động nhìn Tô Tuyết, án theo kế hoạch của hắn, chỉ cần có được sự trợ giúp của hai nàng tại Kinh Thành, tình báo doanh Viêm Hoàng mới có được danh nghĩa tạm thời lưu lại rồi chậm rãi dung nhập tạo dựng căn cơ tại Kinh Thành, được như vậy đã là kỳ vọng lắm rồi.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới, Tô Tuyết cứ nhiên lại giao ra cả tư liệu tình báo của khu vực phía nam cho hắn, cứ như vậy càng tạo cơ hội cho tình báo doanh Viêm Hoàng có thể xây dựng phát triển xâm nhập sâu, án theo lẽ thường mà nói quan hệ hợp tác không thể có loại thái độ như thế này được, mà thái độ biểu thị như vậy chính là một loại nguyện ý thuận phục.

Bất quá Tô Tuyết cũng không nói rõ ra ý đồ của mình nên Vân Thiên Hà cũng sẽ không hỏi nhiều, miễn cho hai bên đều khó xử, rồi nói:

- Tô tiểu thư đưa ra thành ý lớn như vậy khiến ta vô cùng bất ngờ, vậy để hợp tác giữa chúng ta sau này được tốt đẹp hơn, ta cũng cần phải giới thiệu cho người Viêm Hoàng cục!

- Viêm Hoàng cục?

Tô Tuyết có vẻ không thể lý giải nhưng cũng không có hỏi, chỉ ngưng thần lắng nghe.

Vân Thiên Hà nói:

- Viêm Hoàng cục của ta tổng cộng có bảy đại doanh, phân biệt là Luyện doanh, Tương tác doanh, Thương nghiệp doanh, Hậu cần doanh, Tình báo doanh, Sát thủ doanh, Trưởng lão doanh. Hiện nay Tình báo doanh và Sát thủ doanh đã được thành lập và đi vào huấn luyện hành động, còn lại Thương nghiệp doanh, Hậu cần doanh, Tương tác doanh sẽ được mở rộng phát triển từ gia tộc Đồ thị, nhiệm vụ của từng doanh chắc không cần ta giải thích thì Tô Tuyết tiểu thư hẳn cũng minh bạch được?

Tô Tuyết nghe vậy trong lòng cảm thấy mười phần khiếp sợ, cũng có chút không dám tin tưởng. Nguyên vốn nàng tưởng rằng Vân Thiên Hà chỉ muốn thành lập một hệ thống tình báo, không nghĩ tới hẳn cư nhiên còn muốn thành lập cả một tổ chức đầy đủ cơ cấu như vậy, nếu được vậy sẽ có thể lực không khác gì một đại tông môn rồi.

Thế nhưng với trí tuệ và suy nghĩ siêu phàm thoát tục của hẳn, muốn thành lập một tổ chức đáng sợ như vậy không phải là không thể, nếu sau này tổ chức đó vững mạnh hơn, như vậy không chỉ có năng lực giải cứu khổ nạn cho các đồng bào dị tộc, hơn nữa còn bảo đảm cung cấp cho bọn họ sự an toàn lâu dài, chính mình nếu như thuần phục một tổ chức như vậy thì còn gì phải suy nghĩ tư lự nữa đây.

167. Chương 167: Hỏi Và Đáp

Vân Thiên Hà đứng ở trong Nghênh Tống Đình, lật xem những tài liệu do Tô Tuyết đưa, trên mặt hiện rõ sự khiếp sợ, không thể nào bình tĩnh được.

Tô Tuyết và Túc Dao sắp xếp cho của tử muội tộc nhân các nàng tạo lên một mạng lưới kinh doanh tại khu vực phía nam, chủ yếu là vải vóc, sơn phấn, quán trà và thanh lâu. Tuy nói mang đậm tính thương nghiệp, đối với việc tình báo chỉ có tính chất sơ thủy nhưng trải qua thời gian tương đối dài, mấy năm nay bọn họ lợi dụng tiền tài thu được từ kinh doanh nhằm khơi thông các mối quan hệ, ngược lại cũng góp nhặt được rất nhiều những thông tin tình báo quan trọng.

Mà tại chốn Kinh Thành này, Tô Tuyết từ phía nam tới thâm nhập được một năm, cùng với Túc Dao, cả hai thành công tổ chức được một Thịnh Tuyết Lâu, một quán trà và một gia trang làm địa điểm liên lạc. Đứng sau bảo hộ các nàng chính là một phương thế lực tam thái tử, còn có thêm một vị thống lĩnh hữu vệ doanh nắm trong tay ba vạn ngự lâm quân.

Bất quá thông tin tình báo liên quan đến Kinh Thành được Tô Tuyết cung cấp cũng không quá sâu sắc. Chỉ có một thông tin duy nhất khiến Vân Thiên Hà cảm thấy giá trị chính là thông tin liên quan đến thế lực do tam thái tử bố trí tại Kinh Thành, còn cả sản nghiệp liên quan của một vị ngoại bộ thượng thư.

Có thể nói, trong các vị hoàng tử thì vị tam hoàng tử này không phải là người có quyền thế cao nhất thế nhưng khẳng định một điều hẳn là người có nhiều tiền nhất. Từ những tư liệu này cho biết tam hoàng tử ít nhất cũng có hơn mười sản nghiệp, mà trong tay vị hoàng tử này cũng cung đường tới bốn vị tiên thiên cao thủ.

Trong số tư liệu này cũng có thông tin về một vài nhân vật khác trong Kinh Thành, nào là xuất thân lai lịch, tích cách làm sao, ham thích những gì...tất cả đều được liệt kê đầy đủ chi tiết, nhất là đối với những người thuộc Nam phái, còn lại Bắc phái không có mấy.

Vân Thiên Hà theo dõi tới nhập thần, lúc này Sử Trường Đức mới thấp giọng nhắc nhở:

- Thiếu gia, đội ngũ phía trước chắc là của lão thái gia!

Ngẩng đầu, trông thấy xa xa trên quan đạo có một đội nhân mã đang chạy tới gần. Tiếp sau một hồi, chỉ thấy đi trước là bốn gã hộ vệ, phía giữa là một vị lão giả mặt hàm ếch uy nghiêm, thân nhuyễn giáp, lưng khoác

áo bào đen, cười trên một con Truy Vân Mã, người này chính là Đồ Nguyên Khánh, Tín bá đi theo bên người hắn, còn có tám gã hộ vệ theo phía sau, đoàn người di chuyển chậm rãi, từ từ chạy tới.

Cất toàn bộ tư liệu vào trong rương, Vân Thiên Hà hướng Đồ Bát dặn dò:

- Trở về, sau đó giao toàn bộ những tư liệu này cho Thu Hàn, để hắn mau chóng nắm giữ nội dung bên trong, mặt khác tiếp tục điều thêm mấy người án theo thương nghị của ta và Tô Tuyết vừa rồi, an trí mấy người vào trong tổ chức của nàng, mau chóng quen thuộc hình thức vận hành của họ!

Sử Trường Đức có chút lo lắng nói:

- Thiếu gia, vị Tô Tuyết tiểu thư kia bây giờ vẫn còn trong phạm vi che chở của tam hoàng tử, nếu như nàng chuyển đầu nhập thiếu gia, vạn nhất để lộ phong thanh sẽ bất lợi.

Vân Thiên Hà nói:

- Tô Tuyết đến Kinh Thành không đến một năm, lịch duyệt không nhiều, danh khí tại Kinh Thành và lực ảnh hưởng xa không lớn bằng Túc Dao, cũng không có lý giải về Kinh Thành sâu đậm bằng Túc Dao, thông tin nắm giữ cũng không nhiều, ta nghĩ tam hoàng tử hắn còn chưa quan tâm tới nàng, bởi vậy hiện tại nàng thoát ly Túc Dao đầu nhập chúng ta cũng chỉ là tìm một đường lui cho bọn họ mà thôi, ta tin tưởng có được Tô Tuyết sẽ gây được ảnh hưởng tới Túc Dao, không bao lâu nữa Túc Dao kia chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện đầu nhập chúng ta.

Nói xong, Vân Thiên Hà nhìn đội ngũ xa xa lâm bẩm nói:

- Kỳ thực thứ ta nhìn trúng cuối cùng, cũng rất muốn có được, chính là đoàn đội và thông tin tình báo nắm trong tay Túc Dao. Ta có một loại trực giác nữ nhân này dốc bao nhiêu sức lực tại Kinh Thành, lại có thâm niên từng trải như nàng ta, nhất định có thể mang đến cho ta không ít kinh hỷ khó tưởng tượng được!

Đội ngũ của Đồ Nguyên Khánh sắp đến, Vân Thiên Hà liền để Đồ Bát trước tiên mang chiếc rương mà trước đó Tô Tuyết mang đến hồi phủ báo tin, chờ đội ngũ sắp đi tới Nghênh Tống Đình, Vân Thiên Hà lúc này mới chỉnh lại trang phục, dẫn theo mấy người cất bước ra ven đường nghênh tiếp.

Đồ Nguyên Khánh từ lúc trên đường về đã sớm nhận tin thông qua Tín bá, đối với việc Vân Thiên Hà hồi kinh cũng có một chút lý giải. Khi đội ngũ đi tới, ánh mắt của hắn lập tức tập trung trên người Vân Thiên Hà không rời, thẳng đến khi tới gần Nghênh Tống Đình xuống ngựa mới nhanh đi tới cười nói:

- Tiểu tử, nghĩ không ra một năm không thấy, bằng vào tu vi võ đạo của lão phu đã không thể nhìn thấu được, cư nhiên còn lấy được cái danh huân tước từ chỗ hoàng thượng trở về, người thật đúng không tồi!

Vân Thiên Hà biết Đồ Nguyên Khánh trở về, Túc Tĩnh Vương nhất định sẽ triệu kiến vị lão bộ hạ này, trước tiên để bàn luận một số vấn đề của hắn, bởi vậy hắn cũng không nói thêm gì với Đồ Nguyên Khánh, quay sang dẫn đường đưa đội ngũ vào thành.

Trên đường, Đồ Nguyên Khánh cũng không hỏi gì nhiều, nhưng thật ra Tín bá lại hỏi một chút chuyện tình trong phủ, Vân Thiên Hà cũng tùy ý giải đáp toàn bộ.

Thẳng đến lúc trở về Hào Phủ, lão thái thái và Vân nương dẫn theo đám người trên dưới trong phủ đã sớm bày biện xong nghi lễ đón chờ.

Mà Đồ Nguyên Khánh và Tín bá vừa bước qua cửa liền không hẹn mà cùng tập trung ánh mắt nhìn vào người đám thị vệ trong phủ.

Nhất là Tín bá, có vẻ mười phần kinh ngạc, hắn rời phủ chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, mà đám thị vệ này tựa như đã biến thành người khác, điều này khiến cho bọn họ liên tưởng đến những chiến sĩ thiết cốt trong quân đội, ở đây có một loại khí tức mà bọn họ rất quen thuộc và thân thiết, không gì khác chính là sát khí và uy vũ chi thế.

Hai người Đồ Nguyên Khánh và Tín bá đều khó tưởng tượng nổi, không khỏi lần thứ hai hướng ánh mắt thâm ý nhìn về phía Vân Thiên Hà.

Hiện tại tinh thần diện mạo đám hạ nhân trong Bắc Hào Phủ cũng đều tương đối tốt, Đồ Nguyên Khánh có thể cảm thụ được một cách rõ ràng sự khác biệt so với trước đó, tự nhiên cảm thấy tương đối thỏa mãn,

hơn nữa thời gian hẩn trong quân, Đồ Nguyên Khánh cũng nhận được một ít thư tín gửi tới, trong lòng đối với vị tôn tử này càng thêm yêu thích, coi trọng.

Mọi người ở cửa hàn huyền vài câu rồi vào phủ. Bên trong phủ trên dưới một cảnh bận bịu, hiển nhiên mọi người đều đang tất bật chuẩn bị tiệc tối.

Đồ Nguyên Khánh trở lại quý phủ, tới trước linh đường bái tế linh vị con trai Đồ Chính Đức của hẩn. Tới linh đường bái tế một mình nên không có ai chứng kiến được đôi mắt già lệ ngang dọc, tưởng niệm hồi lâu, tận khi Tín bá tới khuyên giải lão mới thu lại tâm tình của mình.

Sau đó Tín bá liền hướng Trịnh phó quản gia hỏi xem những ngày hẩn không có trong phủ có hay không phát sinh chuyện gì, nhất là nghe được chuyện lớn như Giang Thụ Viễn rơi đài, liền lập tức hướng Đồ Nguyên Khánh hội báo việc này.

Đồ Nguyên Khánh nghe xong còn có chút không dám tin tưởng, mười phần khiếp sợ!

Trong ấn tượng của hẩn, với lão già này tranh đấu bao nhiêu năm cũng không ai làm gì được đối phương, nhưng nghĩ không ra hẩn đi khỏi Kinh Thành có mấy ngày, khi quay trở lại thì vị lão địch thủ cư nhiên đã rút đài, đồng thời bị nhốt vào thiên lao, hơn nữa còn cả chuyện tình đại hoàng tử bị tập kích không thành.

Đợi khi Tín bá khẳng định nhắc lại lần nữa, Đồ Nguyên Khánh mới tin tưởng đây là sự thực, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to nói:

- Giang lão nhi, nghĩ không ra ngươi cũng có ngày hôm nay, chờ tới khi Đồ thị chúng ta thu thập Giang gia các người, Chính Đức con ta cũng có thể nhắm mắt rồi.

Biết được thời gian hẩn không có trong phủ xảy ra rất nhiều sự tình, tâm tình trong lòng nhẹ đi rất nhiều, chờ tiệc tối được bày biện hoàn thành sẽ tới tịch thính đường, tại đây sẽ thông báo cho mọi người một ít tình huống trong quân.

Mãi cho tới khi tiệc tối kết thúc, Đồ Nguyên Khánh cũng không có ý định nghỉ ngơi, khẩn cấp cho người gọi Vân Thiên Hà tới giữa thư phòng, hỏi:

- Ngươi tại chuyển sản mùa thu có công cứu giá, khi được hoàng thượng đơn độc triệu kiến có từng nói với người những gì?

Vân Thiên Hà cũng không có ý định giấu diếm, thuận miệng nói:

- Hoàng thượng hỏi cháu đối với chuyện đại hoàng tử bị ngộ tập có cái nhìn ra sao, cháu căn cứ tình huống tại thời điểm bị tập kích phân tích một hồi liền đem câu chuyện chuyển tới việc bố trí Tây quân, sau đó hoàng thượng lại hỏi ta có ý kiến gì về bố trí danh sách Tây quân, cháu cũng không nói gì nhiều, cũng chỉ cho hoàng thượng một kiến nghị, để hẩn tại lúc lâm triều nghị sự đưa ra một chút thay đổi trong danh sách các đại thần tiến cử rồi tiếp đến quan sát xem phản ứng quần thần thế nào.

Nghe Vân Thiên Hà nói xong, Đồ Nguyên Khánh trầm tư một hồi nói:

- Ngươi không có trực tiếp nói ý kiến của mình, bao gồm cả chuyện Giang Thụ Viễn, điểm ấy ngươi làm rất tốt, cứ như vậy sau này Giang Thụ Viễn đột nhiên dính dáng tới án mạng và chuyện hoàng tử bị tập kích cũng sẽ không khiến hoàng thượng hoài nghi ngươi cố tình che mắt hẩn.

Vân Thiên Hà lại nói:

- Kỳ thực đại hoàng tử bị đâm và chuyện Giang Thụ Viễn bố trí Tây quân cũng không có nhiều liên quan, cháu còn cố ý hướng trọng tâm câu chuyện dẫn tới việc bố trí Tây quân!

- Cái gì?

Đồ Nguyên Khánh lấy làm kinh hãi, nói:

- Tiểu tử ngươi quá mạo hiểm, vạn nhất khiến hoàng thượng nghi ngờ vô căn cứ, như vậy sẽ dẫn tới phiền phức lớn lắm!

Vân Thiên Hà nói:

- Vấn đề cũng ở chỗ đó, cùng ngày đại hoàng tử bị tập kích có thì thể một vị thiếu úy quân quan xuất hiện tại hiện trường, lúc đó cháu cũng không hướng hoàng thượng nói rõ thì thể vị quan quân kia mà hoàng thượng về sau khẳng định cũng sẽ tra tới phần danh sách quần thần tiến cử lên có chút khác thường, hơn nữa cháu còn đưa ra một kiến nghị cho hoàng thượng, tất cả điều này đã đủ cho hoàng thượng phát sinh nghi ngờ vô căn cứ với biểu hiện khác thường của đám đại thần.

Đồ Nguyên Khánh động dung nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Sự kiện phát sinh đồng thời như vậy khiến cho các đại thần suy đoán việc đại hoàng tử bị tập kích có liên quan tới đại quyền Tây quân, hoặc giả có liên quan tới hoàng thất, có điều hoàng thượng vốn là người khôn khéo, hẳn như thế nào lại dễ dàng tin tưởng lời người khi đưa liên hệ tới việc bố trí Tây quân đây?

- Chính là vì có rất nhiều người sẽ nghĩ như vậy nên hoàng thượng sẽ nghĩ theo một hướng khác, hẳn là trong lòng hoàng thượng cũng đang phát sinh ngờ vực đối với danh sách tiến cử của quần thần, cháu nói vậy chỉ là vừa lúc đón ý nghi ngờ của hoàng thượng mà thôi. Nhưng trên thực tế việc hoàng tử bị tập kích tới cuối cùng vẫn có liên quan tới danh sách bố trí Tây quân do các đại thần tiến cử ban đầu, mà hoàng thượng đã có ý muốn làm như vậy phỏng chừng đang thăm dò có dự định khác.

Vân Thiên Hà nói.

Đồ Nguyên Khánh cả kinh nói:

- Nói như vậy, việc hoàng tử bị tập kích xác thực là có liên quan tới hoàng thất, cũng có liên quan tới binh quyền Tây quân, mà hoàng thượng theo ý của người sẽ dùng danh sách tiến cử Tây quân làm phân tán chú ý đám quần thần, xem ra trong lòng hoàng thượng đã có dự định khác, chỉ là không muốn biểu lộ ra quá sớm mà thôi!

Đồ Nguyên Khánh nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng đang suy nghĩ hải tử này quả nhiên như đại ca nói, tâm tư kín đáo, hơn nữa làm việc rất có chừng mực, ngoài dự đoán của mọi người, đồng thời có thể thu được kỳ hiệu, hơn nữa thiên phú võ đạo siêu cường, tất cả những điều này so ra cái tên tiểu tử họ Giang kia xa không thể bằng, đây chính là một tuyệt thế thiên tài ông trời đã ưu ái ban cho Đồ gia!

Nghĩ tới đây, Đồ Nguyên Khánh đột nhiên như nhớ tới điều gì, liền nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vậy người nói thực cho ta biết, bố cục rơi đài của Giang Thụ Viễn lần này có phải liên quan với người hay không?

168. Chương 168: Vào Trước Là Chủ

Tại trước mặt Đồ Nguyên Khánh, hay nhất là thẳng thắn nói ra, để cho Đồ Nguyên Khánh một cái ấn tượng ban đầu, dù sao có một số việc không thể giấu diếm, hơn nữa tính ra Đồ Nguyên Khánh cũng là trưởng bối của hắn nên cũng không cần lo lắng có điều bất lợi gì.

Nhưng nếu là hơi có giấu diếm một chút, sau này Túc Tĩnh Vương và Đồ Nguyên Khánh gặp mặt, nếu có đàm luận tới hắn tất nhiên sẽ nói ra một vài lời không hay, dẫn đến việc hắn nghi ngờ vô căn cứ với Đồ Nguyên Khánh.

Bởi vậy trong lòng Vân Thiên Hà rất không muốn tình huống như vậy phát sinh, lại càng không muốn vì đạt được mục đích che dấu của mình lại khiến Túc Tĩnh Vương quá gây áp lực cho Đồ Nguyên Khánh.

Vậy nên Vân Thiên Hà liền gật đầu thừa nhận nói:

- Chuyện này là do một tay cháu dàn dựng, chỉ cần chuyện đại hoàng tử bị tập kích không có những đột biến khác thì ngay cả những đại thần đứng cùng trận doanh vì tránh hiềm nghi nên cũng không dám cứu giúp. Nếu như chủ mưu ám sát vẫn không lộ mặt thì Giang Thụ Viễn cũng phải ở trong thiên lao thêm ít ngày, cuối cùng nếu không bị người bí mật diệt khẩu trong thiên lao thì hẳn cũng chỉ có thể làm một gã chết thay mà thôi.

Đồ Nguyên Khánh khiếp sợ, ngay cả trường hợp Giang Thụ Viễn có thể triệt để rơi dãi thì thế lực của hắn cũng không dám cứ hèn thoát khỏi. Chuyện này làm cho Đồ Nguyên Khánh càng nghĩ càng thấy sáng khoái giải hận, thế nhưng hắn còn có một điểm không rõ, thuận miệng hỏi.

- Lẽ nào người nhắm vào Giang Thụ Viễn lại không sợ người khác cũng nghi ngờ vô căn cứ với người?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Mỗi người đều có suy nghĩ riêng biệt, nếu đã hoài nghi vậy cứ để họ hoài nghi, việc này cũng không thể tránh được, nếu cứ lo lắng nhiều như vậy thì Giang Thụ Viễn thế nào lại bị nhốt vào thiên lao, Giang thị không có gốc đại thụ này muốn tồn tại cũng khó. Hơn nữa Túc Tĩnh Vương cũng đang bắt đầu thực thi một vài kế hoạch nhắm vào cháu, nếu cháu không nhân cơ hội làm chuyện này, sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội nào nữa!

- Người nói cái gì? Túc Tĩnh Vương vì sao lại hoài nghi người cũng như có hành động nhắm vào người?

Đồ Nguyên Khánh nghe xong, mặt lập tức động dung đứng bật khỏi ghế. Hắn làm bộ hạ của Túc Tĩnh Vương bao năm, tự nhiên minh bạch một điều, vị vương gia này một khi muốn nhắm vào ai, kết cục cuối cùng của người đó chỉ có một là không kèn không trống biến mất mà không gây bất luận một chút chú ý nào.

- Thế nhưng Vương gia vì sao lại muốn làm như vậy? Chẳng lẽ người có chỗ nào đắc tội Vương gia mới khiến hắn có quyết định như vậy?

Đồ Nguyên Khánh vẫn không thể tin tưởng được.

Vân Thiên Hà nói:

- Tại thời điểm cháu mới vào kinh, Vương gia từng có lần ghé qua quan sát cháu. Sau tan triều cũng từng triệu kiến vài lần, từng thử qua tu vi võ nghệ, cũng từng hỏi qua cháu có cái nhìn thế nào về bức họa treo tại sảnh đường của hắn, tiếp đến lại hỏi ta vì sao không nhập ngũ. Lúc đó cháu cũng không tỏ thái độ gì, về sau hắn liền cấm không cho tiểu vương gia, quận chúa cũng như con em một vài đại thần khác quan hệ với cháu, thẳng đến khi tiểu vương gia gửi thư cho cháu, đọc thư mới biết Túc Tĩnh Vương từng nói qua, nghĩ cháu là một người không thể bị người khác không chế, để rồi những chuyện phát sinh sau đó càng khiến Túc Tĩnh Vương quyết tâm thực hiện những hành động nhắm vào cháu.

Sau nỗi khiếp sợ, Đồ Nguyên Khánh rất nhanh khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh, nói:

- Người thành thực nói lại toàn bộ sự việc cho ta biết, vậy người có tính toán thế nào?

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu đã sớm tính qua, ngày mai hắn Túc Tĩnh Vương sẽ triệu kiến người gặp mặt nói chuyện một phen, rồi hỏi thăm xem cái nhìn của người về cháu thế nào, có thể Túc Tĩnh Vương sẽ đề nghị người cấm cháu làm một số việc, hay để người phái cháu trở lại Lợi Châu, mà ý đồ của hắn chính là không muốn cho cháu có bất luận phát triển nào tại Kinh Thành, tự nhiên sẽ ảnh hưởng tới người cũng như sự phát triển của gia tộc Đồ thị, cho nên hắn sẽ tạm thời không giết cháu nhưng cháu nghĩ với sự cường thế của Túc Tĩnh Vương, tất nhiên sẽ trực tiếp áp lực cho chúng ta.

Đồ Nguyên Khánh trầm tư nửa ngày, sau nói với Vân Thiên Hà:

- Những việc người làm tại Kinh Thành ta đều được biết qua Tín bá, đây cũng là lo lắng cho tương lai gia tộc Đồ thị, chuyện người làm nếu đã được đại ca của ta toàn lực ủng hộ, vậy ta tự nhiên cũng không có ngăn cản người phóng tay làm việc, nhưng về chuyện Túc Tĩnh Vương người cũng phải suy nghĩ cẩn thận, thái độ làm người của hắn tương đối cường thế, hơn nữa tâm trí rất cao, cử động của người tại Kinh Thành đại loại như làm Giang Thụ Viễn rơi dãi khó thoát khỏi mắt hắn, có điều đối với hắn cũng không có gì ảnh hưởng nên mới mắt nhắm mắt mở cho người tùy tiện, còn nếu hắn thực muốn đối phó người mà nói, sợ rằng không ai có thể bảo toàn được cho người.

Nhắc đến chuyện liên quan tới Túc Tĩnh Vương, suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà liền nói:

- Lão gia tử, hoàng thượng có ý lập trừ, người cho rằng với cường thế của Túc Tĩnh Vương cũng là một mối uy hiếp rất lớn, hoàng thượng sẽ dễ dàng tha thứ cho hần, vẫn cho hần nắm giữ đại quyền quân chính để rồi mặc sức uy hiếp tới ngôi vị hoàng đế tương lai sao?

Đồ Nguyên Khánh động dung nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, họa tâm là từ miệng mà ra, hoàng thượng đối với Vương gia tín nhiệm vô cùng, thế nào lại sinh tâm nghi kỵ với hần?

Vân Thiên Hà tiếp tục nói:

Vậy người nghĩ xem, Vương gia và Thiên Môn liên hệ chặt chẽ như vậy, hoàng thượng sẽ dễ dàng tha thứ cho một tông môn cường đại, thế lực muốn bao trùm lên cả hoàng quyền sao, mà Đồ gia từng có di huấn ngày sau tuyệt đối không được đầu nhập Thiên Môn, nhưng xét hiện tại mà nói sắp tới chúng ta chẳng phải muốn ôm bấp dùi Vương gia và Thiên Môn sao? Điểm này lão gia tử so với ta còn phải rõ ràng hơn. Đồ thị gia tộc muốn về sau tiếp tục phát triển, sừng sững không ngã chỉ có nương nhờ hoàng quyền và thần khí che chở mới có thể tiếp tục tồn tại được, khi hoàng quyền đạt tới cực thịnh cũng chính là lúc tông môn hay các thế lực gia tộc bị hạ tràng, Ngụy Vương triều trước đó đã có rất nhiều minh chứng rõ ràng đấy thôi!

Đồ Nguyên Khánh nghe những lời này, rốt cuộc thay đổi sắc mặt, chuyện này đối với hần tạo thành trùng kích thật lớn.

Vân Thiên Hà nói đến đây thì ngừng lại, cũng không có nói tiếp, hần biết lúc này là lúc cần giữ yên lặng, đây cũng là thời điểm cho Đồ Nguyên Khánh có thể hảo hảo tự đánh giá lại một phen.

Hần chỉ lấy trong người mấy bức tín thư giao cho Đồ Nguyên Khánh, nói:

- Những bức thư này đều là đạo gần đây cháu liên hệ với Lợi Châu, sau khi hỏi một vài vấn đề nhận được thư hồi báo.

Đồ Nguyên Khánh ngưng nét mặt tiếp nhận tín thư. Mở bức thư nhất nhìn qua liền hướng Vân Thiên Hà giải thích một chút về mối quan hệ giữa Thiên Môn và Đồ gia. Từ khi Đồ gia vẫn còn là những sơn dân bình thường, từng tao ngộ nhặt được một kiện chí bảo huyền môn bị thất lạc, sau người đứng đầu Đồ gia lại đầu nhập vào Thiên Môn, từ đó khiến Thiên Môn và Địa Môn không ngừng phát sinh xung đột kịch liệt.

Địa Môn thủy chung vẫn cho rằng, Thiên Môn có được kiện chí bảo kia trong tay mới ngóc đầu trở lại, được triều đình và một ít gia tộc thế lực địa phương không ngừng chống đỡ mới có đủ thực lực đối kháng, thế nhưng Thiên Môn lại chưa từng nhận được dị bảo nên vẫn luôn canh cánh trong lòng, từ đó còn hoài nghi Đồ thị gia tộc có thực sự hay không giấu kín bảo vật giữ làm của riêng.

Bởi vậy Đồ thị gia tộc liền bị kẹt giữa tranh đấu của hai tông môn, Thiên Môn thì ngờ vực vô căn cứ, còn Địa Môn lại bài xích, cứ như vậy dây dưa mãi không thôi, hơn nữa còn thêm một Giang thị gia tộc không ngừng gây khó dễ khiến cho Đồ thị gia tộc tưởng như sợi tơ mỏng manh xoay vần trong bão tố, lúc nào cũng có thể rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục.

Cho nên ở tình thế như vậy, việc trước nhất là phải giải quyết Giang thị gia tộc, sau đó mới tiếp tục tìm lối thoát giữa Thiên Môn và Địa Môn.

Nội dung tại phong thư thứ nhất Đồ Nguyên Khánh đã biết được toàn bộ bèn nhìn sang bức thư thứ hai, thấy vẫn còn nguyên dấu niêm phong, liếc mắt nhìn qua Vân Thiên Hà một chút rồi mở ra đọc.

Phong thư này là Đồ Nguyên Tấn gửi cho Đồ Nguyên Khánh kiến nghị, nói nếu Vân Thiên Hà không vào sĩ đồ cũng không nhập ngũ mà muốn tự thân phát triển thì hần yêu cầu Đồ Nguyên Khánh thông qua ảnh hưởng chính trị tại hai phe phái trong triều, tận lực hỗ trợ Vân Thiên Hà, giúp hần có thể nhanh chóng phát triển mạng lưới thế lực cùng như vây cánh, còn nói hai nhà Đồ thị và Đàm thị ngày sau có thể thoát khỏi dã tâm của Thiên Môn hay không hoàn toàn đặt hy vọng trên người Vân Thiên Hà!

Đọc qua toàn bộ thư tín, Đồ Nguyên Khánh trầm mặc một hồi, thấy Vân Thiên Hà cũng trầm mặc như đang chờ đợi điều gì.

Suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Trong thư đại ca gửi cho ta có nhắc tới, muốn ta toàn lực ủng hộ người, nhưng ta hiện tại còn chưa rõ ràng người đối với tương lai có tính toán gì không, người không ngại thì kể ra toàn bộ cho ta được biết.

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu cũng muốn nói ra một lần, muốn gốc rễ Đồ gia tiếp tục phát triển sau này thì không nên ôm lấy hai gốc cây Thiên Môn hoặc Túc Tĩnh Vương, muốn có được lối ra cho sau này thì chỉ nên dựa vào ngọn núi lớn hoàng quyền xã tắc, vì vậy thế lực mà cháu muốn sẵn sàng góp sức, khẳng định chính là một phương tương lai có thể lao lên vị trí đế vương gia! Từ nhiều ngày qua, đại hoàng tử và tam hoàng tử đều vờn cảnh oliu với nhau nhưng cháu còn chưa đưa ra câu trả lời thuyết phục!

Đồ Nguyên Khánh suy nghĩ một chút nói:

- Trước đó Vương gia có hay không hướng người đưa ra ý chiêu mộ?

- Vương gia cũng nhắc tới qua, nhưng ta sớm đã có dự định, nên đã cự tuyệt ý của Vương gia!

Vân Thiên Hà trả lời.

Đồ Nguyên Khánh lại nói:

- Lễ nào lấy sự trung tâm của Vương gia với hoàng thượng còn không đáng để Đồ gia ta dựa vào?

- Nếu như Vương gia thực sự trung tâm với hoàng thượng, vì sao hiện tại hần vẫn thủy chung nắm giữ những bộ môn yếu hại trong triều, không thể buông tay trao lại quyền lợi cho hoàng thượng, mà do đâu lại có sự tồn tại của Bắc phái, vì sao trong tay hần còn nắm chặt đại quyền hai quân không tha, vì sao hoàng thượng lại dung túng cho các thế lực khác xuất hiện! Giả như hần thực sự tín nhiệm Túc Tĩnh Vương, sẽ không cho các hoàng tử đi ra chia cắt quyền lợi trong tay các phái, lễ nào hoàng thượng thực sự cho rằng Túc Tĩnh Vương không hề có dị tâm! Đáp án thực ra đã rõ, hoàng thượng đã có ý nghi ngờ đối với Túc Tĩnh Vương nhưng còn chưa có căn cứ xác định, hơn nữa còn lo lắng đến cường thế của Túc Tĩnh Vương nên chưa có những hành động quyết liệt, hiện tại mới chỉ dừng lại ở mức ẩn nhẫn mà thôi!

Vân Thiên Hà nói một hồi thẳng vào vấn đề, thấy Đồ Nguyên Khánh đã có ý hồi tâm bèn kết một câu:

- Hiện nay hoàng thượng chỉ là đang thiếu một cơ hội, khi hoàng thượng chuẩn bị nhường ngôi cho một hoàng tử nào đó, còn có thể dung túng nhiều phe phái xuất hiện sao? Cứ như vậy, trước khi thay đổi ngôi vị hoàng đế, thế lực của Túc Vương sớm một gì cũng sẽ có ngày bị suy yếu, cuối cùng hần sẽ có một kết cục như thế nào cũng khó mà biết được, bởi vậy nếu Đồ gia tiếp tục dựa vào hần, cháu nhìn không thấy được chút tương lai tươi sáng nào.

169. Chương 169: Đột Phá

Lần trước bởi vì thương thế nên luyện tập chỉ là một vài quyền pháp đơn giản. Nhưng gần đây một mực tu dưỡng trong phủ, lại được Lâm lão đầu phụ trợ điều dưỡng nội tức, hơn nữa tinh kinh mà hần tu luyện cực kỳ hiệu quả nên thương thế tới nay đã hoàn toàn khôi phục.

Hừ! Hừ! Hừ!

Giữa sân luyện công, Vân Thiên Hà thử phóng một đạo kinh khí, quyền kinh mang theo bạo viêm kinh khí cuồng bạo cương mãnh, cộng thêm tinh linh chi khí bao phủ một tầng sương lạnh khiến cho xung quanh người hần ngưng kết thành một đạo kinh khí mờ ảo, mang theo từng đạo trùng kích bạo tạc. Tại mỗi lần hần huy vũ một quyền, cơ hồ kéo theo không khí xung quanh một trận những tiếng phá không sắc nhọn, hơn nữa còn tạo ra một màn băng lạnh khiến cho chu vi xung quanh rất nhanh hiện lên một cỗ sương mù dày đặc rồi dần ngưng đọng thành những giọt nước rơi xuống.

Toàn bộ sân luyện võ, trên mặt đất xung quanh chu vi hai mươi trượng đã bị ướt nhẹp.

Có vẻ là một đoạn thời gian chăm chỉ rèn luyện quyền cước nên mỗi khi Vân Thiên Hà đánh ra Hàn Tinh Ngọc cốt, tại mỗi lúc biến hóa giữa hai thức để tỉ mỉ thể nghiệm, cơ hồ đều cảm nhận được một vài cảm thụ bất đồng.

Sau khi thả lỏng thân cốt một chút, lần thứ hai trải qua thói luyện cùng là lúc cơ nhục phát sinh những tiếng ma sát "ca, ca" rung động, khiến cho Vân Thiên Hà không khỏi kêu lên một trận thoải mái.

Luyện xong một bộ nhị thức Hàn Tinh Ngọc cốt, Vân Thiên Hà cảm giác thân thể nhẹ nhàng, tựa như một loại cảm giác sáng khoái trước nay chưa từng thấy.

Mà vào lúc này, bên ngoài sân luyện công, Lâm lão đầu ngồi trên ghế, vuốt vuốt râu mép nhìn Vân Thiên Hà luyện công, vẻ mặt có vẻ rất tốt.

Nhất là khi hắn thấy Vân Thiên Hà đánh ra bạo viêm kinh khí, bên ngoài còn bao hàm một cỗ tinh hàn khí, cả hai thể thức tương dung hòa hợp vô cùng, trong lòng không khỏi giật mình.

Hai loại thể thức này vốn có thuộc tính trái ngược nhau, một người thi triển cư nhiên lại có thể dung hợp hoàn toàn, sau đó lại sản sinh kinh khí mang tính bạo tạc, so với đơn thuần một loại kinh khí thì tác dụng gây tổn thương phải lớn hơn gấp mấy lần.

Lấy tu vi Võ Sư cấp sáu đỉnh của tiểu tử này, dùng loại kinh khí kỳ dị mà cường hãn như vậy làm phụ trợ hoàn toàn không kém hơn so với một vị Võ Sư cấp bảy.

Lâm lão đầu phát hiện, mấy ngày nay hắn quan sát tiểu tử này càng lúc càng thấy hiếu kỳ. Thật giống như lâm vào một vòng luẩn quẩn, hắn vô luận nghiên cứu loại khí tức tinh hàn kia là như thế nào, còn có loại bạo viêm kinh khí kia cũng không có kết quả. Sau chính hắn tổng kết đéo gọt một phen vẫn thủy chung không thể đạt được kết quả bạo tạc cường liệt như vậy.

Chỉ bất quá Lâm lão đầu cũng không chịu kéo nét mặt già nua đi thỉnh giáo một tên tiểu bối về những công pháp kia, chỉ lặng lẽ lưu tâm quan sát, thế nhưng quan sát lâu như vậy vẫn không tìm được chút manh mối nào, Lâm lão đầu thực sự ngứa ngáy khó nhịn, lại nhìn thấy Vân Thiên Hà đang có dấu hiệu đột phá Võ Sư cấp sáu, trong lòng đương nhiên vui vẻ, có chủ ý liền đứng dậy hướng sân luyện công đi lên.

Vân Thiên Hà luyện công cũng không có chú ý tới vị lão đầu này, ngay cả khi lão nhân này có thể nhìn ra công pháp hắn tu luyện nhưng muốn đéo gọt thấu hiểu chỉ sợ cũng không phải dễ dàng cho được.

Lúc này, Vân Thiên Hà đang luyện tập, thấy Lâm lão đầu đi tới, liền dừng lại nói:

- Tiền bối sáng sớm ghé qua, không biết có gì chỉ giáo?

Lâm lão đầu nói:

- Tiểu tử, công pháp ngươi đang tu luyện ta cảm thấy có điểm ẩn tượng, thế nhưng không biết xuất xứ từ đâu, bất quá lão phu sẽ không hỏi đến, chỉ là kinh khí kỳ quái kia của ngươi làm thế nào lại tạo ra được, lão phu đã thử thật nhiều nhưng vẫn không tìm ra được điều ảo diệu trong đó.

Vân Thiên Hà nói:

- Loại kinh khí này được gọi là bạo viêm kinh khí, là một loại cương kinh nằm trong Đồ Thị Võ Kinh, chuyên dành cho đệ tử Đồ gia có thiên phú đặc biệt về viêm phách liệt dương kinh, có hai điều kiện này tự nhiên có thể tạo ra loại kinh khí mới có tác dụng cường bạo như vậy.

- Thì ra là vậy!

Lâm lão đầu vừa nghe, suy nghĩ một chút lại nói:

- Chỉ là dung hợp hai cỗ kinh khí làm một thể sẽ sản sinh một loại kinh khí mới, điều này căn bản không phải người bình thường có thể làm được, kể cả chân chính có thực lực cấp Tông Sư cũng không thể dung hợp hai cỗ kinh khí khác nhau thành một thể biến dị, hơn nữa còn rất có khả năng phát sinh phản phệ gây bạo thể, trừ phi theo lời người nói là đệ tử Đồ gia các ngươi có được thiên phú viêm phách liệt dương kinh khí.

- Thế nhưng cỗ tinh hàn khí kia trong cơ thể ngươi là từ đâu mà có, vì sao cỗ tinh hàn khí vừa cùng phát sinh với bạo viêm kinh khí lại có thể dung hợp xảo diệu với nhau, hai thuộc tính trái ngược dung hợp lại, dường như là chuyện không thể có khả năng xảy ra?

Lâm lão đầu hào hứng hỏi.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Tin tưởng rằng tiến bối từng nghe qua thuyết pháp ngoài viêm phách trong hàn phách.
- Người nói cái gì, lẽ nào người chính là người có được tư chất ngoài viêm phách trong hàn phách cực kỳ hiếm thấy?

Lâm lão đầu mờ to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng được nói tiếp:

- Nếu là người có tư chất như vậy, thông qua công pháp viêm phách và hàn phách phối hợp tu luyện, xác thực so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng chính là không thể hoàn thành linh nhục hợp nhất để đạt tới chí cao cảnh giới Vô Thánh, trừ phi có được một vài thánh thú đan phách đặc thù, giúp người tẩy căn phạt tủy thoát thai hoá cốt, chuyển biến thể chất của người thành hàn phách, ngoài ra không còn cách nào nữa.

- Thánh thú đan phách?

Vân Thiên Hà lắc đầu, trong lòng cũng đang suy nghĩ, có "Vô Lượng Tinh Kinh" phụ trợ, chỉ cần có thể đạt được ba lần tẩy căn phạt tủy, hẳn cũng có thể thoát thai hoá cốt, biến đổi thể chất của mình từ ngoài viêm phách trong hàn phách thành một loại có tên Tinh phách càng đặc biệt hơn. Đây chính là giai đoạn đại thành của tinh kinh tầng thứ ba, lúc này đạt đến trình độ thông qua tinh lực cải tạo cơ thể, càng tăng thêm một loại tính chất cường hãn đặc biệt.

Lâm lão đầu thấy Vân Thiên Hà sau khi nghe hắn nói với loại tư chất này không thể tấn cấp Vô Thánh nhưng biểu hiện vẫn rất đậm đặc, không chút biến đổi, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng, võ đạo chí tâm của tiểu tử này không hề bị ảnh hưởng, xác thực là một kỳ tài luyện võ hiếm có, mặc dù không có hy vọng tấn cấp Vô Thánh, thế nhưng với tuổi đời còn trẻ, đạt đến mức Tông Sư là điều nắm chắc.

Vừa rồi hắn thấy Vân Thiên Hà luyện võ có dấu hiệu đột phá, nên trong đầu liền có ý niệm chỉ điểm một chút, lúc này ý niệm đó lại càng thêm mạnh mẽ hơn, vì vậy liền nói:

- Tiểu tử, biết vì sao tới Vô Sư cấp bảy đã được gọi là cao thủ không? Đó là vì Vô Sư đã đạt tới cấp bảy là lúc luyện ngoại công có điểm thành tựu, lúc này cần phải chú trọng tới hình và ý, hình tùy ý động, ý biến thành hình, nói cách khác, khi người đánh ra một quyền, không nên chỉ chú ý tới quyền kinh, hoặc giả muốn đạt thành người chỉ cần chính mình tùy ý, đạt được hình ý kết hợp, thể nghiệm được ảo diệu bên trong, người sẽ phát giác thường thường khi tùy ý động sẽ càng thêm nhẹ nhàng lưu sướng, cảm giác như bản thân vừa được thăng hoa một bước vậy.

Vân Thiên Hà đang cố gắng suy nghĩ về vấn đề kinh khí, bỗng nhiên nghe được Lâm lão đầu nói một phen, nhãn thần nhất thời sáng lên, tựa hồ thoáng cái như đại ngộ, trong lòng như nắm được vấn đề mà lâu nay không thể giải quyết được, khiến hắn như có một loại cảm giác xé mây nhìn thấy mặt trời.

- Hình tùy ý động, ý biến thành hình!

Nhắc đi nhắc lại nhiều lần, ý thức Vân Thiên Hà lúc này như sắp chạm tới một thứ gì đó, không còn muốn phát ra bạo viêm kinh khí, cũng không có ý phóng ra tinh linh khí, tư duy hắn lúc này chỉ dừng lại ở những lời đơn giản này, sau đó đi một bước tùy ý đánh ra một quyền, kéo toàn thân thể cốt chính mình chiếu theo ý mà động, tựa như có một quy luật nào đó vậy.

Trong đầu hắn lúc này, không có bất luận gì là kết cấu hay quy luật quyền pháp, còn cả hình thức biến ảo, Vân Thiên Hà lúc này đánh ra quyền ý công pháp, cư nhiên đang bắt đầu trở nên nhẹ nhàng thông dong, không cần hắn phải tận lực hay chú tâm vào một cho tiết nào, chỉ đơn giản là tùy ý đánh ra một quyền, nhưng trong quyền này lại có ý động dẫn theo cốt động, từ cốt động tới hình động.

Tiến nhập trạng thái như này chính là cảnh giới vong ngã, Vân Thiên Hà càng đánh càng cảm thấy linh ngộ càng sâu, càng đánh càng thêm hưng phấn, loại cảm giác tuyệt vời này khiến hắn quên đi chính da thịt bản thân, hồn nhiên coi mình trở thành một bộ khung xương đang miệt mài khiêu vũ.

Mà lúc này, Lâm lão đầu đang đứng một bên theo dõi Vân Thiên Hà trong trạng thái cảnh giới vong ngã đánh ra một bộ quyền pháp biến hóa, ban đầu có vẻ không hề có quy luật, thế nhưng càng đánh lại càng có

vị đạo, mỗi lúc hình ý lại thêm tương dung, hơn nữa biến hóa theo mỗi quyền hấn đánh ra tạo thành một cỗ kinh khí, dần dần mang theo một cỗ nóng rực cuồng bạo.

Bên người hấn lúc này thật giống như một cái hỏa lô, chỉ cần đứng cách hấn một đoạn đều có thể cảm nhận được bên trong phong mang do cỗ kinh khí phát ra, có cái nóng rực của ngày hè chói chang, càng có một loại cảm giác như muốn bạo phá dữ dội.

Lâm lão đầu vuốt vuốt bộ râu mép rồi khẽ cười, tiểu tử này quả nhiên là một võ học kỳ tài, lão phu chỉ là dẫn điểm một câu nói, cư nhiên đã có thể lĩnh ngộ nhanh đến vậy, hơn nữa hiệu quả còn là không ngờ đến, xem ra trong sân luyện võ này ngày hôm nay lại muốn sinh ra một tiểu cao thủ nữa rồi.

- Hà? Tiểu tử này?

Ngay khi Lâm lão đầu đang mặc sức hồi tưởng, lúc này lại đột nhiên biến sắc, tại khi cảm thụ được cái nóng bức tới cao trào do kinh khí mang đến cũng là lúc Lâm lão đầu đột nhiên cảm nhận được nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên giảm xuống chóng mặt, thật giống như hạ tới một mức khiến cho cơ thể con người khó mà chịu đựng được.

Loại kinh khí này bằng hàn tới cực điểm khiến lão nhin không được run rẩy thân mình, hơn nữa thêm vào cỗ kinh khí viêm liệt nóng bỏng bành trướng, trong nháy mắt cả hai giao hòa lại một chỗ khiến Lâm lão đầu đột nhiên cảm giác được một nóng lạnh liên tiếp, vừa có một loại như ràng buộc không thể thoát khỏi, lỗ mũi không thể hít thở, cả người như bị đè nén khó chịu vô cùng.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, Lâm lão đầu đành phải lui lại xa mấy trượng mới cảm giác được thoải mái hơn, không khỏi nhìn lại phía Vân Thiên Hà vẫn đang lạc vào cảnh giới vong ngã, trong lòng kinh ngạc nói:

- Ảnh hưởng từ kinh khí do tiểu tử này phát ra sau khi thăng hoa cư nhiên cũng làm cho lão phu cảm thấy khó chịu, tiểu tử này nếu như có thể đột phá cảnh cửa Tiên Thiên Võ Sư, như vậy từ trước tới nay, kể cả sau này hấn chính là một tên tiểu biến thái vô địch rồi!

Mà Lâm lão đầu không biết, Vân Thiên Hà cũng không biết, ngay khi hấn tiến nhập tu luyện trong cảnh giới vong ngã kỳ diệu, bất tri giác tu vi võ đạo của hấn lần thứ hai đã có một bước tiến dài, cuối cùng đột phá được Võ Sư cấp sáu, bước vào Võ Sư cấp bảy, hàng ngũ của những tiểu cao thủ!

170. Chương 170: Tắt Sắt Kỳ

Bất quá cũng nhân duyên cố này, Đồ Nguyên Khánh vừa trở lại kinh sau đó làm triều, vô tình được hoàng đế phát hiện.

Hoàng đế cho rằng ngày hôm qua hấn mới trở về còn không kịp nghỉ ngơi cho tốt bèn cố ý gọi hấn ra hỏi han tình huống trong quân, nói chuyện chính sự một lúc rồi lại ban thưởng một vài thứ bồi bổ thân thể gì đó.

Trong lòng hộ bộ thượng thư cũng mười phần kinh ngạc, lão quan nhi ta vẫn luôn có mao bệnh mất ngủ, bình thường lúc làm triều cũng thường có bộ dáng như vậy, thế nhưng lại chẳng thấy hoàng đế ban ơn bao giờ, mà Đồ lão đầu kia vừa mới vào kinh lập tức được hoàng đế hỏi han ân cần, sau còn ban ơn hậu hĩnh bởi vậy trong lòng rất là bất bình, nhin không được ngáp một cái trên đại điện, lại bị hoàng đế tức giận trừng mắt, trong lòng lại càng phiền muộn không thôi.

Bất quá quần thần đều biết Đồ nguyên soái hôm qua mới hồi kinh, đường dài bốn ba khó tránh khỏi mệt nhọc, hoàng đế thương cảm đại thần cũng là chuyện thường tình, nhưng đối với chuyện lão hộ bộ thượng thư hay mất ngủ rồi ngáp ngắn ngáp dài trên đại điện, cũng chỉ quay mình cười trộm mà thôi.

Nhưng con trùng rượu trong người lão từ trước lúc vào triều đã không ngừng ngộ ngộ, trong lòng cũng mười phần chờ mong. Đồ nguyên soái trở về, nghĩa là hấn có thể danh chính ngôn thuận vác mặt tới Bắc Hầu Phủ đánh chén một phen, vừa nghĩ đến đây, trùng rượu trong người càng thêm kích động, hy vọng hoàng đế có thể nhanh nhanh chóng chóng kết thúc làm triều sớm một chút.

Bất quá buổi lâm triều ngày hôm nay, hoàng đế lại đưa ra việc bổ xung nhân lực cho Binh Bộ Thị Lang và Lục Bộ Chấp Sự, chúng quần thần cũng bởi vậy đều bầm bụng để cử chọn những người thích hợp cho mấy vị trí trống này.

Bởi vậy mùi thuốc súng trong buổi triều mười phần đậm đặc. Nam phái mất một ghế Bộ Binh Thị Lang, tự nhiên muốn cố gắng theo tới cùng, nhằm sao đòi lại ghế trống trở về, mà các phe phái khác cũng đều trường mắt vào vị trí béo bở này, nên cũng chẳng ai cam lòng đều hết mực tranh đua, nhất thời trong triều nước bọt như mưa, tranh giành lẫn nhau bất phân thắng bại.

Bất quá tới cuối cùng thừa tướng Đỗ Viễn La đứng dậy tiến nói muốn cử một người, không nghĩ tới hoàng đế cư nhiên lại gật đầu đồng ý, khiến cho chúng quần thần trợn mắt há miệng, ngạc nhiên không ngớt. Đỗ Viễn La này cư nhiên dám quang minh đề bạt người nhà chính mình.

Thừa tướng Đỗ Viễn La đề cử là con trai hần, người vẫn luôn bị chèn ép thành tích, sống cảnh âm thầm tại Đốc Sát Viện, chính là Đỗ Trọng Liêm!

Bất quá quần thần từ thái độ kiên quyết của hoàng đế cũng có thể hiểu được, hoàng đế đây là chuẩn bị mạnh mẽ đề bạt con hần lên chức Lục Bộ Chấp Sự, bất được manh mối này, các vị quần thần ai nấy đều tinh trí, phần trần không ngớt.

Có ai không vì nhà mình mà lại đi dốc sức cho người ngoài bao giờ, bị các phe phái chèn ép hô hào đề cử con em hay học trò mình ra, hiện đã có thừa tướng làm tiền lệ, tin tưởng về sau chuyện này sẽ ngày càng nhiều hơn.

Mà các đại thần thuộc các hệ phái cũng bắt đầu có suy tính trong lòng, hoàng đế lộ ra manh mối như vậy có phải hay không là chuẩn bị trước cho việc lập trữ sau này?

Tan triều, chúng đại thần vẫn còn bàn tán ra tận ngoài đại điện, Đồ Nguyên Khánh đi ở cuối cùng, vừa ra cửa công, Túc Tĩnh Vương đã gọi Đồ Nguyên Khánh lại, rồi cả hai đi tới phủ Vương gia.

Chỉ là Đồ Nguyên Khánh không có ngờ tới, Túc Tĩnh Vương gọi hần lại cũng không có thảo luận về chuyện liên quan tới Vân Thiên Hà mà lại chú trọng tới chuyện tình Bắc quân, tiếp đến lại hỏi đáp một phen rồi chuyển chủ đề sang chuyện Đồ Thiên Thanh, quyết định tại tết minh niên năm sau đề bạt Đồ Thiên Thanh làm tướng quân.

Túc Tĩnh Vương có quyết định này khiến Đồ Nguyên Khánh rất kinh ngạc không giải thích được. Một lúc sau này mới thấy Túc Tĩnh Vương nhắc đến gần đây cử động của Vân Thiên Hà có chút quá đà, mấy ngày trước còn đánh cả cháu đích tôn của công bộ viên ngoại lang phải nằm úp xấp không dậy nổi, hy vọng Đồ nguyên soái có thể áp chế hần một chút, tránh cho Vân Thiên Hà náo loạn tại Kinh Thành.

Nghe được Vân Thiên Hà đánh cho tên tiểu tử ẻo lả kia tới mức không dậy được, trong lòng Đồ Nguyên Khánh chỉ cười, với tên ẻo lả này, chỉ cần là một gã đàn ông, nhất là một đại nguyên soái thiết huyết như hần tự nhiên vô cùng khinh thường, hần ngược lại nghĩ đánh cho tên ẻo lả đó một trận càng hay, đệ tử Bắc Hầu Phủ cần phải có cốt khí như vậy mới được.

Thế nhưng Túc Tĩnh Vương cố ý đưa việc này ra giảng, trong lòng Đồ Nguyên Khánh tự nhiên minh bạch ý tứ Túc Tĩnh Vương, cũng đáp ứng lời đề nghị của Túc Tĩnh Vương, để Vân Thiên Hà tại phủ ngoan ngoãn thành thật hơn một chút.

Đối với Vân Thiên Hà, việc Đồ Nguyên Khánh đáp ứng Túc Tĩnh Vương để hần ngoan ngoãn tại Bắc Hầu Phủ một thời gian kỳ thực cũng đang hợp ý hần.

Gần đây Vân Thiên Hà tại Kinh Thành hoạt động xác thực có điểm hơi mạnh, cũng nên bình tĩnh lại một chút, sau đó yên lặng chờ những biến hóa mới trong Kinh Thành, hơn nữa tình báo doanh Viêm Hoàng của hần đã được Thu Hàn liên hệ với Tô Tuyết, không cần hần phải quan tâm nữa, tất cả bộ máy cứ như vậy mà vận hành.

Chỉ cần hần không hề có động tác gì, như vậy trọng tâm giám thị hần của các thế lực khác trong Kinh Thành cũng được giảm bớt, khi đó tự nhiên có thể tiến hành một vài tiểu động tác, mà chính Vân Thiên Hà đang muốn thông qua những tiểu động tác này để tiến thêm một bước kiểm tra xem tình hình các thế

lực tại khắp nơi trong Kinh Thành. Nhân nhả tại trong phủ, Vân Thiên Hà lại có thêm thời gian tiến hành tu luyện.

Từ khi được Lâm lão đầu chỉ điểm, tu vi võ đạo của Vân Thiên Hà đã đột phá được Võ Sư cấp bảy, hẳn thật giống như vừa mới bước được một nấc thang mới vô cùng quan trọng trên con đường võ đạo.

Lần trước bị hãm thân trong sát cục do Giang Ngọc Tề bố trí, Vân Thiên Hà biết có mấy môn thương hồn chỉ cùng thí ngư dao, căn cứ theo kinh nghiệm thực chiến lần đó, hiện tại Thương Hồn Chỉ của hắn luyện tập càng thâm sâu, hơn nữa còn có bước lĩnh ngộ đột phá.

Trước đây tại lúc giết người, Vân Thiên Hà đều muốn dùng một kích trí mạng, đặc biệt tại thời điểm còn là đặc công, có thể lựa chọn phương thức giết chết đối phương một cách nhanh gọn nhất chính là mục đích cuối cùng.

Nhưng từ ngày xuyên qua thế giới này, tư tưởng nhận thức của Vân Thiên Hà đã có bước chuyển biến lớn.

Thế giới này, Võ Giả luyện cơ luyện cốt, luyện khí quan cũng tương đương với lúc trước luyện cho cơ thể mình đồng da sắt, hơn nữa khi giao chiến đôi bên có thực lực tương đương muốn dùng thủ đoạn bình thường một kích tất sát cơ bản là chuyện không thể, tỷ như yết hầu, hạ âm, nách đều là những bộ bị yếu điểm, nếu là dùng để đối phó với Võ Sư cấp thấp có lẽ còn được, thế nhưng đối với Võ Sư cao cấp, ngoại trừ mượn dùng một ít thần binh lợi khí bằng không muốn một kích giết chết đối phương là chuyện mộng tưởng.

Bởi vậy Vân Thiên Hà hiện truy cầu chính là loại giao tranh chính diện với lực lượng không thể chống đỡ.

Thật giống như hắn trong quá trình tu luyện dầm dãi mật dung hợp bạo cương khí với liệt dương khí tạo thành bạo viêm khí, sau đó lại tiếp tục dung hợp với tinh linh khí sản sinh ra loại kinh khí nóng lạnh đan xen, như vậy dưới tác dụng cường liệt của khí, vừa bài trừ hệ thể kinh khí của đối phương, sau lại như đạn pháo bạo tạc cực kỳ mạnh mẽ, không thể nghi ngờ là một loại phi thường khó đối phó, hơn nữa dùng để đối phó với địch nhân không tử vong thì cũng dính nội thương nghiêm trọng.

Mà Thương Hồn Chỉ chính là một loại tất sát kỹ, Vân Thiên Hà đã từng thử với tinh linh chi khí, kết quả mang lại thực sự rất bất ngờ, bởi thế hắn liền quyết định tu luyện loại tất sát kỹ này đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa mới thôi.

Mục tiêu mà hắn mơ tưởng chính là chỉ cần điểm một đầu ngón tay có thể giết người cách xa mấy chục thước, mà một chỉ này cũng là một kích tất sát.

Nhưng muốn vậy hắn càng phải chăm chỉ tu luyện Võ Lượng Tinh Kinh, cũng bởi muốn đạt được hiệu quả như mong đợi cần phải có rất nhiều tinh linh chi khí.

Tuy rằng bên trong Thần Ý Quyết cũng từng nhắc qua hóa khí thành hình, từ thuyết pháp này, Vân Thiên Hà cũng biết chỉ cần chính mình có đủ lượng tinh linh khí cường đại để chống đỡ, thông qua Thần Ý Quyết hẳn có thể phóng xuất cổ tinh linh khí này ra ngoài hóa thành lợi khí với trạng thái hữu hình, tỷ như một thanh lợi kiếm, một thanh đao hoặc là một mũi cung tiễn.

Nhưng tại thời điểm Vân Thiên Hà dung hợp Thần Ý Quyết với Thương Hồn Chỉ, hắn cũng không dự định lãng phí nhiều tinh linh chi khí lúc này nên chỉ đơn giản dùng Thương Hồn Chỉ một cách bình thường. Hắn truy cầu chính là thực chất một kích tất sát chứ không phải thứ hoa mỹ bên ngoài, chiêu số sát nhân hoa lệ tuy rằng thoát nhìn tuyệt vời thế nhưng đối với hắn mà nói chỉ là thứ phù phiếm mà thôi.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không phải là loại người cố chấp cho rằng những pháp môn nhắc tới trong Thần Ý Quyết tuy cao thâm nhưng không thực dụng, mà hắn tại khi nghiên cứu Thần Ý Quyết có phát hiện, nếu là sử dụng binh khí tác chiến, như vậy vận dụng Thần Ý Quyết trên binh khí như kiếm, đao, như vậy Vân Thiên Hà có thể chuyển hóa tinh linh chi khí hoặc là kinh khí thông thường thành một loại kiếm khí, có liên hệ trực tiếp với thân kiếm, như vậy lực sát thương của binh khí sẽ được đề thăng lên gấp mấy chục lần.

Này cũng là lý do vì sao một vị Võ Thánh cường đại chỉ dùng một thanh binh khí bình thường lại có thể bổ đôi mặt đất đá thành một vết thật sâu, kỳ thực cũng không phải tác dụng tại binh khí mà là vị Võ Thánh cường đại kia đã quán thông vào đó quyền ý thiên địa, còn có phóng xuất kinh khí thông qua binh khí từ đó Võ Thánh liền tạo ra một thế công kính quyền ý vô cùng cường đại.

Cũng bởi vì có những linh ngộ và nhận thức sâu như vậy nên mấy ngày nay Vân Thiên Hà tu luyện Thương Hồn Chỉ càng thêm tích cực, từ đó lực sát thương của Thương Hồn chỉ cũng càng lúc càng rõ ràng, hơn nữa cự ly thương tổn từ một thước ban đầu đã tăng lên thành hai thước.

Điều này có nghĩa là thương hồn chỉ của Vân Thiên Hà từ lúc còn sơ sài đơn giản đã có được những thành tựu ban đầu.

Oanh!

Bên trong sân luyện công, Vân Thiên Hà hướng ngón tay chỉ một khối đá cách xa hai thước, rất nhanh khối đá này đã bị trúng mục tiêu chứ không có lâu như trước mới thấy xuất hiện tác dụng, mà trong sát na trúng mục tiêu, khối đá lập tức bị xuyên thấu rồi bạo tạc, tác dụng công kích rõ ràng đã được đề thăng lên gấp mấy lần.

Trọng yếu hơn nữa là, hiện tại thời gian Vân Thiên Hà vận chuyển Thương Hồn Chỉ tới lúc phóng ra đã được rút ngắn đi phân nửa nhưng hiệu quả lại không hề suy yếu, phát hiện bất ngờ này khiến Vân Thiên Hà càng tràn ngập niềm tin với tuyệt chiêu sát thương này.

Nhìn thời gian đã tới bữa trưa, Vân Thiên Hà thu công, chuẩn bị tới Tử Vân Hiên cùng mẫu thân ăn trưa.

Mới ra khỏi sân luyện công, lại thấy Lâm lão đầu một đường chạy chậm tới:

- Chết, chứng bệnh của Hi Nhi có dấu hiệu phát tác, lão phu đã chuẩn bị tất cả ổn thỏa nên người cũng chuẩn bị ra tay đi!

171. Chương 171: Linh Phách

Thăng đến hôm nay, khí trời có chút lạnh, Lâm Nhược Hi sau khi uống tới phần dược tửu cuối cùng lại cảm giác thấy trong cơ thể có một cỗ nhiệt lưu nóng rất lưu chuyển khắp toàn thân, tiếp đến lại là một cỗ cực độ băng hàn truyền đến, nàng biết chứng bệnh cũ của mình lại muốn tái phát rồi.

Đầu tiên là cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đến là toàn thân khó chịu cứng ngắc, trong cơ thể một dòng khí lạnh lưu động tràn lan qua khắp các kinh mạch, giống như một con cự thú điên cuồng thôn phệ để rồi cảm giác đau đớn cũng bắt đầu lan khắp toàn thân.

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra, chỉ thấy gia gia dẫn theo tên kia, còn có mấy nha hoàn vội vã chạy theo.

- Lâm lão, động thủ, Xuân Hương, Hạ Hương, các người cỡi y phục của nàng ra!

Bên tai chỉ vang lên từng tiếng ong ong như muỗi, Lâm Nhược Hi mơ hồ nghe được một chút, trong lòng nàng đang suy nghĩ, đây chẳng phải thanh âm của sư huynh sao, hẳn cho người muốn cỡi y phục của ta ra, hẳn muốn làm gì với mình đây?

Nàng muốn nói gì đó nhưng toàn thân không chút khí lực, nhắc miệng không ra, nhưng thống khổ trong lòng tạm thời bị một thứ dư vị ngọt ngào cùng với sự ngưng ngừng thay thế. Ngay sau đó chợt nghe thanh âm của gia gia nói:

- Hi nhi, nghe gia gia nói, hảo hảo ngủ một giấc đi, chờ người tỉnh lại sẽ không còn chuyện gì nữa!

Sau đó, Lâm Nhược Hi cảm giác có một cỗ nội lực từ gia gia truyền vào đầu mình, rồi nàng cảm giác chính mình thật giống như muốn ngủ đông, dần dần không thể chống lại sự xâm nhập của dòng nước ấm kia, đã trở nên mất tri giác.

Thế nhưng trong tiềm thức, Lâm Nhược Hi cảm giác thân thể của chính mình tựa hồ đang phập phồng trôi nổi tại cõi Vân Thai trên cửu thiên, nàng phát hiện chính mình toàn thân xích lửa nằm trên đài kia, muốn động cũng không thể động, mà bên người có rất nhiều tiểu tinh linh nhỏ bé bay lượn xung quanh rồi lại không ngừng nhảy múa trên người nàng, khiến cho nàng có một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Nhưng ngay sau đó, từng tiểu tinh linh dần dần biến mất, trước mắt Lâm Nhược Hi đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, nàng phát hiện thân ảnh kia cư nhiên lại là sư huynh, thế nhưng thân thể chính mình còn đang xích lã nha...

Nàng ngượng ngùng, khấn trương, cũng có chút chờ mong nhìn đôi bàn tay với khí tức thần bí của sư huynh, nhẹ nhàng xoa đều trên thân thể mình, một cỗ khí tức miên man, sáng khoái được sư huynh chậm rãi truyền vào cơ thể khiến toàn thân băng hàn trong nháy mắt phẳng phất như được một cỗ nhiệt lưu ấm áp thay thế.

Bàn tay của sư huynh đầu tiên đặt phủ trên bụng nàng, sau đó chậm rãi chuyển động hướng về phía trước, thẳng đến vị trí đôi tiểu bạch thổ đã có chút quy mô trước ngực nàng mới hơi dừng lại.

Tại giờ khắc này, tâm thần Lâm Nhược Hi như muốn nhảy lên, nhưng khí tức từ lòng bàn tay của sư huynh chuyển đến lại khiến nàng thoải mái muốn được rên rỉ, cuối cùng nhịn không được kêu lên vài tiếng, trong lòng càng ngượng ngùng hơn, trước mắt sư huynh mà nàng lại kêu lên như vậy, thực xấu hổ vô cùng.

Nhưng khi đôi bàn tay của sư huynh trong nháy mắt xẹt qua đôi tiểu mào thầu đầy ấp, nàng cảm nhận được đôi tay của sư huynh hơi run lên, cỗ khí tức truyền vào trong người nàng cũng thiếu chút bị gián đoạn, trong lòng nàng lại suy nghĩ, sư huynh hẳn cũng thật xấu đi.

Thế nhưng sư huynh như vậy vì sao ta lại không thấy phản cảm, ngược lại còn rất hài lòng đây, nguyện ý tùy hỷ khinh bạc ta đây?

Đôi tay sư huynh di động trên người nàng khiến cho trái tim vị tiêu sư muội đập mỗi lúc một nhanh, hô hấp càng thêm gấp gáp. Một dòng nước ấm áp cũng theo đó lan tràn trong thân thể nàng tạo một cảm giác sáng khoái, hơn nữa trong lòng còn xuất hiện một chút gì đó mơ hồ khiến nàng bắt đầu rên rỉ kêu lên, nàng thật muốn sư huynh cứ như vậy an ủi nàng, mang đến cho nàng một loại cảm giác vui thích dụ hoặc tuyệt vời này.

Không biết qua bao lâu!

Đôi bàn tay của sư huynh hầu như đã chạy khắp chỗ trên người nàng, Lâm Nhược Hi cảm giác thân thể mình đang bông bênh tại cội Vân Thai cũng dần chậm lại. Tới lúc ngưng lại, Vân Thai tựa hồ biến thành hàn băng cứng rắn khiến nàng cảm giác có điểm lạnh, nàng rất muốn sư huynh dành cho mình cảm giác ấm áp vỗ về như trước, thế nhưng bàn tay sư huynh đã dần biến mất, ngay cả thân ảnh của hắn cũng dần biến mất trước mắt nàng.

- Sư huynh, không được đi, sư huynh!

Lâm Nhược Hi nhịn không được kêu lên thành tiếng, nàng lo lắng, muốn nắm chặt lấy tay sư huynh, thế nhưng sư huynh vẫn biến mất không hề dừng lại, trong lòng nàng một trận mất mát không thôi.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại cảm nhận được một vài tiểu tinh linh xuất hiện nhảy múa trên cơ thể mình, mà lúc này bàn tay sư huynh cư nhiên lại một lần nữa xuất hiện. Trong lòng nàng thầm quyết định, nhất định không được buông tha lần nữa, lúc này đây nàng nhất định phải nắm chặt lấy tay sư huynh.

Ngay khi những tiểu tinh linh kia biến mất, cũng là lúc bàn tay của sư huynh phải rời đi, nàng liền nắm chặt lấy bàn tay kia, không chịu buông ra nữa, miệng kêu lên:

- Sư huynh, không được đi!

- Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư, người cảm thấy thế nào rồi?

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm một nữ tử. Lâm Nhược Hi đột nhiên cảm giác mình từ cội Vân Thai thoáng cái bị rơi từ Cửu Thiên xuống đất, cảm giác được một cỗ băng lãnh khiến toàn thân không khỏi run lên, rất nhanh ý thức của nàng cũng dần dần sáng tỏ.

Mở mắt, bàn tay mình đang nắm chặt cư nhiên là của một vị nữ hài, thần sắc nàng có phần kinh hoảng nhìn lại chính mình, còn nàng kia vẫn đang không ngừng hỏi:

- Lâm tiểu thư, người cảm giác thấy thế nào, có khá hơn chút nào không?

Sau khi trở lại hiện thực, ý thức Lâm Nhược Hi cũng rất nhanh khôi phục lại thanh tỉnh, nàng quay đầu nhìn mọi nơi, vẫn là gian sương phòng của mình, mà vị nữ hài trước mắt này nàng cũng nhận thức được rõ ràng.

Thế nhưng chính mình vì sao lại có giấc mộng kỳ quái kia, nàng thực sự muốn chìm vào giấc mộng kia không có tỉnh lại.

Bất quá sau khi thanh tỉnh, Lâm Nhược Hi phát hiện trong cơ thể mình không còn lại cảm giác băng lạnh thống khổ truyền đến, dường như thoáng cái trong thân thể thiếu mất một cái gì đó, khiến nàng có một loại cảm giác như được giải thoát, tự nhiên vui sướng vô cùng.

Oa!

Sau khi đứng dậy, thấy chính mình chỉ khoác một tấm thảm ấm áp rộng thùng thình, lộ ra ngọc thể trắng nõn trơn mịn, bất quá nàng không nhận được trong bụng bốc lên, phun ra một cục máu to cỡ ngón tay cái, mà cục máu này giống như đã bị đóng băng thành một khối vậy.

Lúc này, sắc mặt Hạ Hương đỏ hồng nhìn nàng nói:

- Lâm tiểu thư, có tốt hơn chút nào không, ăn một chút cháo nha?

Lâm Nhược Hi xác thực cảm giác hơi đói, vì vậy sật đầu, Xuân Hương liền bưng tới một chén cháo, nhiệt độ vừa phải. Lâm Nhược Hi vừa ngửi thơm phức, nàng chưa có khi nào lại thấy thèm ăn như vậy, không khỏi một ngụm ăn hết cả cháo bên trong xuống, lúc này mới cảm giác trong bụng thư sướng hơn rất nhiều

- Ban nãy, trong lúc ta hôn mê đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại thoát y phục của ta?

Lâm Nhược Hi có chút tinh thần, lập tức hỏi Xuân Hương.

Sắc mặt Xuân Hương ửng đỏ, cũng không dám nói thật, chỉ nói:

- Tiểu thư, bộ dáng của người ban nãy thật dọa người, bất quá có Lâm lão đứng lúc chạy tới cứu trị, thân thể người quá mức băng hàn nên ta và Hạ Hương liền giúp người cởi y phục lấy được tấu xoa bóp.

- Là như vậy sao?

Lâm Nhược Hi có điểm bán tín bán nghi, Xuân Hương gật đầu, sợ lộ liên vội nói:

- Lâm tiểu thư, Hạ Hương đã thay người chuẩn bị nước tắm, người nếu tỉnh, ta đây không quấy rối nữa, lập tức đi thông tri cho Lâm lão!

Nói xong Xuân Hương lập tức vội vã ly khai khỏi sương phòng.

Tại mật thất bên trong Linh Thiên Các.

Vân Thiên Hà đang ngồi đả tọa trên giường, lúc này trên trán hẳn đang có một cỗ khí vụ nồng đậm chậm rãi toát ra, toàn bộ căn phòng dường như trở thành một hầm băng lãnh, khí vụ bốc lên rất nhanh liền hóa thành một đoàn băng tuyết chậm rãi rơi xuống.

Trong cơ thể, một cỗ tinh hoa tiểu cầu mang khí tức băng lãnh đang hung hăng chạy loạn trong tinh tú hải dương của Vân Thiên Hà, nó dữ tợn như một con cự thú, một mực không ngừng xông tới khắp bốn phía, một mặt điên cuồng hấp thu tinh linh khí trong cơ thể hắn.

Mà Vân Thiên Hà lúc này cũng đang vận chuyển Vô Lượng Tinh Kinh, thông qua Dẫn Tinh Quyết cùng với tinh khiếu chu thiên tuần hoàn nhằm áp chế đều cự thú đang điên cuồng xông loạn kia.

Loại giai đoạn này thật giống như quá trình giáo đạo khai hóa cho một tên tử tội vậy.

Lúc này, trong cơ thể Vân Thiên Hà, đệ nhất tinh tú trong tinh khiếu tỏa thứ quang mang chói mắt, dùng tinh lực trực tiếp áp chế đầu hàn linh cự thú này. Vân Thiên Hà vận chuyển Vô Lượng Tinh Kinh hơn mười chu thiên, trải qua một phen tranh đấu kịch liệt, cuối cùng cũng áp chế được đầu cự thú này.

Vân Thiên Hà vận dụng cách trực tiếp nhất, chính là đóng gián đoạn từng tinh khiếu, ngăn không cung cấp tinh linh khí, khiến cho tinh hoa tiêu cầu kia vô luận có chạy đến chỗ nào trong tinh khiếu cũng không thể điên cuồng hấp thu tinh linh khí được.

Cuối cùng tinh hoa tiểu cầu mới chỉ có được một tia ý thức sinh mệnh, tựa hồ biết không thể đắc tội tới chủ nhân của viên tinh tú này, bất đắc dĩ chỉ biết quay lại hướng Vân Thiên Hà biểu thị thuận phục. Vân Thiên Hà cũng thuận lợi đưa nó phong tỏa tại đệ nhị tinh tú trong tinh khiêu.

Mà đầu hàn linh cự thú này cũng chỉ là một loại ví dụ, kỳ thật đó là trước đó Vân Thiên Hà vận chuyển tinh linh khí giải quyết cổ khí tức âm hàn trong người Lâm Nhược Hi, tại thời điểm cuối cùng do Vân Thiên Hà không phòng bị nó liền từ trong cơ thể Lâm Nhược Hi chui vào cơ thể Vân Thiên Hà tạo thành một cổ Hàn Phách Chi Linh.

Loại Hàn Phách Chi Linh này cũng đồng dạng như cổ khí tức âm hàn có trong người Lâm Nhược Hi, hấp thu vô số linh căn dị thảo hoặc là tinh hao trong linh thú huyền đan, cuối cùng lại hấp thu sinh mệnh lực của Lâm Nhược Hi để rồi dưỡng dục ra một loại sinh mệnh lực đơn giản, dần trưởng thành ý thức gọi là Linh Phách.

Mà loại Linh Phách này kỳ thực so với đan phách do linh thú dưỡng dục tạo thành có một ít điểm tương đồng.

Chỉ khác ở chỗ linh thú vốn có thân thể vô cùng cường hãn nên có thể chống đỡ được đan phách không ngừng lớn lên, mà cơ thể người lại không giống vậy.

Loại Linh Phách này là do hàn âm nữ thể trong người Lâm Nhược Hi dưỡng dục tạo thành, nó chủ yếu hút khí tức âm hàn trong người Lâm Nhược Hi là chính, sau đó sẽ nghỉ ngơi một đoạn thời gian rồi sau đó lại tiếp tục hút khí tức âm hàn cho đến lúc trưởng thành, đây cũng chính là lý do cứ cách mỗi đoạn thời gian chứng bệnh của Lâm Nhược Hi lại phát tác một lần khiến nàng vô cùng thống khổ, hơn nữa còn phải tổn thất một bộ phận sinh mệnh lực nhất định.

Bởi vì khí tức âm hàn trong người Lâm Nhược Hi là do hàn âm nữ thể của nàng tạo thành, huyết nhục tương liên, còn Hàn Phách Chi Linh muốn trưởng thành lại nhất định phải hút được khí tức âm hàn càng nhiều, tự nhiên khiến cho chứng bệnh của Lâm Nhược Hi phát tác càng thêm nhiều lần, mỗi lần càng thêm nghiêm trọng.

Vân Thiên Hà tại đúng thời điểm Lâm Nhược Hi phát bệnh liền dùng tinh linh khí quán nhập nhằm hút ra khí tức âm hàn. nhưng có điều tinh linh khí của Vân Thiên Hà so với khí tức âm hàn lại có lực mê hoặc gấp bội.

Linh Phách kia bị mê hoặc cường đại như vậy tự nhiên bại lộ đi ra, đồng thời thoát ly thân thể Lâm Nhược Hi rồi chui vào trong cơ thể Vân Thiên Hà.

172. Chương 172: Thải Trù

Chính vì như vậy nên có thể hình dung nó là một đầu cự thú không ngừng thôn phệ, Vân Thiên Hà phải mau chóng ngăn chặn, không thể để nó tiếp tục phát triển thêm nữa.

Bằng không nếu cứ phóng túng nó một ngày thì nó lại điên cuồng thôn phệ thêm một ngày, lấy tốc độ phát triển biến thái của Linh Phách này, cuối cùng sau khi lớn mạnh, nếu không còn đủ tinh linh khí cung cấp cho nó thì chỉ sợ ngay cả sinh mệnh lực của Vân Thiên Hà nó cũng thôn phệ hết.

Bất quá Vân Thiên Hà hiện đã thành công áp chế Linh Phách, đồng thời có thể chậm rãi dùng tinh linh chi khí nuôi dưỡng nó, tới khi trưởng thành, Linh Phách có thể mang đến chỗ tốt thật lớn, hơn nữa có thể so với đan phách của cao đẳng linh thú còn muốn biến thái hơn rất nhiều.

Đan phách linh thú vốn là thứ các Tông Sư trong khắp thiên hạ đều mơ ước, nhưng nếu đưa ra so sánh thì đan phách có sinh mệnh lực biến thành Linh Phách lại càng thêm biến thái, nếu bị người ta biết được chuyện này, chỉ sợ Vân Thiên Hà sẽ trở thành đối tượng truy sát đoạt bảo của toàn bộ Tông Sư trên khắp thiên hạ.

Một canh giờ sau, Vân Thiên Hà xác định khả năng Linh Phách kia đã ngoan ngoãn hấp thu lượng tinh linh khí thôn phệ lúc trước rồi lâm vào ngủ say, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu công rời khỏi bí thất.

Trong phòng ngoài bí thất, thần sắc Lâm lão đầu có chút lo lắng, chấp tay sau lưng rồi không ngừng đi đi lại lại, thấy Vân Thiên Hà ra khỏi cửa cũng không có gì trở ngại, lúc này mới buông ra một hơi nhẹ nhõm hói:

- Thấy thế nào rồi?

Vân Thiên Hà nói:

- Không còn việc gì nữa, cổ khí tức bằng hàn kia há có thể làm khó được ta, tin rằng không bao lâu nữa là có thể triệt để tiêu hóa!

- Vậy là tốt, nếu là trị xong cho Hi Nhi lại đến lượt người bị hàn linh phụ thể, lão phu phải hổ thẹn cả đời, người chính là ân nhân cứu mạng của Hi Nhi, cùng là ân nhân của Lâm lão đầu ta.

Nói xong, Lâm lão đầu mười phần trình trọng hướng Vân Thiên Hà cúi xuống hạ một trọng lễ.

Vân Thiên Hà hơi giật mình, nâng hân dẫy nói:

- Tiền bối hà tất phải như vậy, ta nếu đã đáp ứng người tự nhiên sẽ tận lực làm cho được, huống hồ hàn linh chi tức trong người Lâm sư muội ngược lại đối với tu luyện của ta về sau có trợ giúp rất lớn, ta coi như đã chiếm đại tiện nghi rồi!

Vân Thiên Hà không dám nói đó là Linh Phách, so với đan phách mà mỗi vị Tông Sư đều muốn có được càng thêm trân quý, chỉ nói nó đơn giản là một loại hàn linh chi tức.

Phù!

Lâm lão đầu nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng nở một nụ cười vui mừng nói:

- Như vậy cũng tốt, nếu như đối với người về sau không có gì ảnh hưởng mà Hi Nhi cũng không còn phải gánh nỗi khổ bị hàn linh phụ thể nữa khiến lão phu càng thêm yên lòng, sau này có việc gì cần người cứ phân phó một tiếng, mạng già này của lão phu chính là của người rồi!

Vân Thiên Hà nói:

- Tiền bối nói quá lời, xin ngài ở lại để Bắc Hầu Phủ được cung phụng, cũng là văn bối sau này có ra ngoài, nếu cừu gia có tìm đến cửa sợ rằng mẫu thân có điều bất trắc, có thêm tiền bối tọa trấn trong Bắc Hầu Phủ ta cũng có thể phóng tâm làm những việc cần làm rồi!

Nghe được lời này, trong lòng Lâm lão đầu càng âm thầm gật đầu, thầm nghĩ người này chí tình chí hiếu, là một tiểu hài tử không tệ, đáng tiếc hẳn đã có sư phụ, nếu không lão phu sao có thể bỏ được một đồ đệ tốt như vậy. Lâm lão đầu càng nghĩ càng thấy không phục, không khỏi oán giận nói:

- Đệ tử tốt như vậy, cũng không biết bị lão quỷ quái nào nhanh chân lấy đi trước, tức chết mất!

Lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ đến Tiêu Dũng Tuấn, liền nói:

- Tiền bối, cháu gái ngài đối với chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ có hoài nghi, nếu như bị nàng biết, nói không chừng còn muốn thấy mặt đã truy sát ta như trước, hơn nữa ta cũng không muốn trong lòng Tiêu huynh chú ý tới chuyện này, có gì người hãy thay ta giải thích với Tiêu huynh một chút!

Lâm lão đầu khẽ vuốt râu mép, liếc Vân Thiên Hà nói:

- Hi Nhi thật ra cũng là tiểu hài tử biết thông tình đạt lý, ta nghĩ cho dù biết cũng sẽ không làm khó người, huống hồ người còn là ân nhân cứu mạng của nó, cho dù có gả cho người...

- Dừng lại...

Vân Thiên Hà thấy ánh mắt Lâm lão đầu có chút là lạ cho nên lập tức phát tay ngăn cản, nói:

- Tiền bối, nói như vậy chuyện này tốt nhất không nên nhắc lại nữa, mấy ngày nay ta tạm thời ngoan ngoãn ở nhà, cũng không có đi đâu trong Kinh Thành, ngài có thể đưa Lâm sư muội trở lại Hải Châu trước, ta cũng không muốn vừa thấy nàng liền nhớ lại chuyện ngày hôm nay, tránh cho khỏi phải xấu hổ!

Lâm lão đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Cũng tốt, vậy cho lão phu thêm mấy ngày nữa, trước đưa nó về nhà sau đó trở lại an tâm làm cung phụng, bắt quá từ giờ tới đó người cần phải chuẩn bị thật tốt rượu cho lão phu đó!

- Yên tâm, không thể thiếu rượu ngon dành cho tiền bối!

Vân Thiên Hà cười nói.

Lúc này, Xuân Hương vào phòng nói:

- Thiếu gia, Lâm tiểu thư đã tỉnh lại, sau khi ăn hết một chén cháo, tinh thần thoát nhìn tốt hơn rất nhiều!

- Được, khổ cho các người rồi, chuyện ta giao phó, các người có hay không để lộ?

Vân Thiên Hà nói.

Xuân Hương vừa nghĩ đến trăng cảnh hương diễm lúc trị liệu, không khỏi xuân tâm nhộn nhạo, mặt ửng đỏ, tim đập nhanh, lập tức gật đầu nói:

- Thiếu gia! Nô tỳ cũng không tiết lộ tình hình thực tế cho Lâm tiểu thư biết!

Vân Thiên Hà gật đầu nói,

- Người quay lại nói cho Hạ Hương, Thu Hương, còn có Đông Hương, sau này các người cũng đừng đi lại Tây sương biệt viện nữa, tìm hai nha đầu khác đi hầu hạ Lâm tiểu thư, người hiểu được ý của ta chứ?

- Dạ! Nô tỳ sẽ làm ngay!

Xuân Hương thi lễ, lại liếc mắt nhìn trộm Vân Thiên Hà một cái, mặt đỏ bừng rồi lập tức chạy ra ngoài.

Lâm lão đầu hạ được một tảng đá lớn trong lòng, tinh thần thoát nhìn khá hơn rất nhiều, cũng khôi phục lại bản tính một lão ngoan đồng, sau khi trêu chọc Vân Thiên Hà mấy câu liền chấp tay sau lưng, cười hì hì trở về Tây sương biệt viện.

Vân Thiên Hà thả lỏng tâm tình, nghĩ đến Vân Nương làm cho hắn vài bộ quần áo mùa đông muốn hắn qua thử, liền chấp tay sau người hướng Tử Vân Hiên đi tới.

Vân Nương hiện tại đã là cáo mệnh phu nhân, cả ngày cũng không có việc gì làm, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người nhi tử, không phải nghĩ xem hắn thích ăn gì lại bận may y phục cho hắn, nếu không lại dạy dỗ nam nữ nhân trong phủ mấy món nữ công gia chánh.

Hiện tại toàn bộ quần áo của Vân Thiên Hà đều là do một tay Vân Nương chăm chút.

Vân Thiên Hà đi tới Tử Vân Hiên, thấy trong phòng bày biện rất nhiều các loại vải vóc, mấy người nha hoàn đang bận bịu đo đạc, còn có một vài người bên trong nhà đang tập trung thêu thùa gì đó, không khỏi cảm thấy có chút hiếu kỳ.

- Thiếu gia!

Thấy Vân Thiên Hà vào phòng, nha hoàn đều vội rít hành lễ, sau đó lại tiếp tục công việc của mình. Vân Thiên Hà thấy trong phòng một mảnh bận bịu, Vân Nương cũng đang cười vui vẻ, loay hoay làm việc, phía sau là Thu Hương và Đông Hương cũng được gọi tới hỗ trợ.

- Mẫu thân đang làm cái gì vậy?

Vân Thiên Hà bước vào buồng trong, thấy Vân Nương đang thêu hoa trên một tấm hồng cầm, toàn bộ đều là những hoa văn tinh xảo bèn hiếu kỳ hỏi.

Vân Nương ngẩng đầu, nhìn Vân Thiên Hà, trên mặt lộ vẻ hài lòng, cười nói:

- Hải nhi, đây là thái tử lão thái thái dự định chuẩn bị cho ba ngày sau tới phủ Lễ Bộ Thượng Thư cầu hôn, những thứ này nhất thiết phải có!

Vân Thiên Hà lúc này mới hội ý, thấy bọn nha hoàn tất cả đều bận rộn thêu thùa, chính mình cũng không giúp được gì, ngược lại còn gây phiền thêm nên chỉ an vị ngồi một bên nhìn Vân Nương thêu hoa, sau đó lặng lẽ lui về hậu viên tiếp tục luyện công.

Phương Bắc sau khi nhập đông, một vài nơi đã thấy xuất hiện tuyết trắng rơi phủ đầy mặt đất.

Mà trận tuyết đầu mùa tại Kinh Thành vẫn đến muộn một chút, nhưng chỉ một đêm sau khắp các ngõ đường Kinh Thành cũng bị phủ đầy tuyết trắng.

Tuyết rơi dày khiến khí trời trở nên lạnh giá, Quách Dự Chương mang theo côi lòng mất mát tuyết vọng, ngồi trên xe ngựa tạo thành một vệt tuyết dài trên đường phố.

Tuyết rơi dày trên người nhưng hắn hồn nhiên không biết, vẫn một dạng thất thần đi về phía đầu đường phủ đầy tuyết trắng, phẳng phất như đi trên con đường nhân sinh mãi mãi không đến đường cùng.

Hắn đã nản lòng rồi, cũng có chút cười nhạo chính mình, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn một màn tại Công Bộ Phủ Thượng Thư.

- Tiểu tử, muối muối đã được gả cho tôn tử của Định Nam Hầu, ngươi hãy quên nàng đi!

Đại ca của Chinh Mộng Vũ nhìn hắn với ánh mắt khinh thường nói.

Nhìn Chinh Mộng Vũ đứng một bên, Quách Dự Chương hỏi nàng:

- Mộng Vũ, đi theo ta, chúng ta hãy rời xa nơi này, tìm một nơi chỉ có hai người chúng ta hạnh phúc?

Chinh Mộng Vũ có vẻ nhu nhược, nàng chỉ biết khóc lóc rồi nói:

- Dự Chương, xin lỗi, ta không thể gánh nổi hai chữ bất hiếu trên lưng mình.

Nhớ tới bóng lưng của nàng lúc bị ca ca lôi đi, một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Quách Dự Chương cũng bị đánh vỡ, một loạt những sự việc tàn khốc khiến cho hắn đối với cuộc sống tại chốn Kinh Thành này trở nên chán ghét.

Bất tri giác đi tới cửa nhà, nhìn tấm biển do chính hoàng thượng ngự bút, Quách Dự Chương không khỏi càng thêm chán ghét! Chức vị, vì bách tính, vì thiên hạ, vì nhân sinh...nhưng hiện tại đảng phiệt phe phái tranh giành đấu đá gay gắt liên miên, ta sống hay chết nào ai để ý, thiên hạ bách tính có ai hay, tới cuối cùng cũng chỉ làm một vật hi sinh chính trị, ngụp lặn trong đau khổ tuyết vọng mà thôi.

- Ca ca!

Lúc này Quách Dự Tước khoác trên mình quần áo mùa đông chạy từ cửa ra, thấy trên người Quách Dự Chương dính đầy tuyết, mặt tái xanh vì lạnh, môi thâm tím, thần sắc mười phần sa sút.

Thấy cảnh này, Quách Dự Tước liền biết chuyện gì xảy ra, khước mắt nàng có điểm ướt át, vội vàng phủ tấm áo choàng lên người hắn, nói:

- Ca ca, chuyện tình Như Tương muối muối ta đã được biết, chuyện của huynh với Chinh Mộng Vũ hiện tại có thể chấm dứt, tuy rằng kết quả không được như ý nhưng huynh cũng không thể chán chường như vậy, ngay cả khó khăn thế nào nhưng vẫn còn có hy vọng, ta tin tưởng nhất định sẽ có cơ hội khác!

Nói xong, Quách Dự Tước liền dùng sức kéo Quách Dự Chương vào trong, lúc này nàng có thể cảm nhận được mỗi bước đi của ca ca đều rất nặng nề.

Sau khi vào cửa, lại thấy cha hắn là Lễ Bộ Thượng Thư Quách Diễn sắc mặt đen kịt thâm trầm giống hệt với làn da ngăm đen của lão đang từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy bộ dáng của Quách Dự Chương, Quách Diễn không khỏi nhíu mày, khiển trách:

- Nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi, chỉ vì một nữ tử tử mà mất đi mặt mũi của người đọc sách, mất hết mặt mũi của Quách gia, ngươi làm loạn như vậy, trong mắt còn có phụ thân ta hay không đây, còn có Quách gia hay không?

- Cha!

Quách Dự Tước nhin không được nói:

- Người ít nói vài lời đi, cầu người đó!

Quách Diễm đang chuẩn bị khiển trách Quách Dự Tước vài câu nhưng lúc này quần gia đột nhiên từ bên ngoài chạy vào nói:

- Lão gia, lão gia, lão thái thái Bắc Hâu Phủ tới thăm, đây là thiệp báo!

173. Chương 173: Lão Thái Thái Bưư Hãn

- Vị này chính là thân muội muội của ân sư, nàng đến thăm không biết có chuyện gì?

Quần gia nói:

- Lão gia, tiểu nhân sau khi cho người đi tìm hiểu liền biết, hiện tại đội ngũ Bắc Hâu Phủ đã ra khỏi cửa, còn mang theo rất nhiều thứ lễ hối, khoảng chừng mấy xe, theo như tiểu nhân chắc là họ tới cầu thân rồi!

- Cái gì, cầu thân?

Quách Diễm vừa nghe vậy lập tức biến sắc nói:

- Khi người nhận thiệp báo có hỏi thăm là cầu thân cho ai không?

Quần gia nói:

- Hình như là tiểu thư, vị lão thái thái kia chuẩn bị hướng tiểu thư cầu thân cho vị Đồ Thiên Thanh kia!

Đứng ngay bên cạnh, Quách Dự Tước vừa nghe vậy liền có chút không biết làm sao, nhưng nụ cười trên nét mặt đồ ỉm chứng tỏ trong lòng nàng đang vừa mừng vừa sợ, nhìn sắc mặt phụ thân có chút thấp thỏm bất an.

- Hồ đồ!

Quách Diễm trầm nét mặt, chấp tay sau người, đi vài bước lại nói:

- Một hồi tới, người trở lại báo cho bọn họ là ta không có ở nhà!

Vừa nói xong, lúc này ngoài cửa lại có một gã thị vệ chạy tới nói:

- Lão gia, đội ngũ của Bắc Hâu Phủ đã tới đầu phố rồi, lập tức sẽ tới nơi!

Quách Diễm cảm thấy đầu đầu không ngớt, liền lập tức nói;

- Cứ theo ta phân phó, nói là ta không có ở nhà, nghênh tiếp rồi chiêu đãi bọn họ một phen, còn chuyện cầu thân thì đừng nhắc tới!

Nói xong Quách Diễm liền muốn chuẩn bị lảng tránh.

- Quách đại nhân, người làm Lễ Bộ Thượng Thư đương triều, là người quản lý các điển lễ trong thiên hạ, tiếp khách qua loa như vậy quá mất thể thống đi!

Ngay lúc Quách Diễm còn chưa kịp lánh vào nhà trong, lúc này bên ngoài đã truyền tới một thanh âm nhàn nhạt, ngay sau đó chỉ thấy ngoài cửa có một vị thanh niên mặc công phục huân tước, đầu đội thúc quan, lưng khoác áo choàng, bộ dáng phiêu dật bước xuống ngựa, đôi mắt sáng như sao nhìn hấn.

Quách Diễm bị người ta phát hiện, nét mặt già nua không khỏi đỏ bừng, nhìn thoáng qua bên ngoài, hấn tự nhiên nhận biết được người đến này, không ai khác chính là Vân Thiên Hà.

Cũng bất chấp tiểu tử này vì sao cách xa như vậy vẫn nghe được lời hấn nói, lúc này đã bị người ta nhìn thấy, có muốn lảng tránh cũng không được nữa rồi, vì vậy liền đánh mắt hướng quần gia một cái.

Quần gia gật đầu, liền lập tức hô hào người trong phủ ra cửa nghênh tiếp.

Vân Thiên Hà tới góc đường, từ thật xa đã nghe được những lời của Quách Diễm, nghe được lão mặt đen này muốn lảng tránh vì vậy liền thúc ngựa chạy nhanh tới cửa, chỉ cần bắt kịp lão già mặt đen này tới khi lão thái thái đến rồi thì việc tự nhiên sẽ trở nên dễ dàng, kỳ thực hấn cũng sớm nghĩ tới vị Quách Diễm này có ý định lảng tránh đi.

Quản gia phủ thượng thư kêu người ra cửa xếp thành hàng nghênh tiếp, Vân Thiên Hà vẫn đứng ở cửa, chờ đội ngũ đi tới liền chạy ra xe đỡ lão thái thái xuống. Lúc này Quách Diễm đã thay đổi trang phục dẫn theo Quách Dự Chương và Quách Dự Tước cùng đi ra nghênh tiếp.

Có lẽ do ảnh hưởng từ Đồ nguyên soái nên mỗi khi lão thái thái xuất môn hành sự cũng có một cỗ phong thái oai hùng, thấy Quách Diễm đi ra nghênh tiếp liền trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà một cái, sau lại trừng mắt nhìn Quách Diễm, ngữ khí có vẻ chất vấn:

- Quách hắc tử, ngươi không phải nói sẽ không ở nhà sao, lẽ nào lão thân đến bái phỏng là muốn làm phiền người?

Nghe được lão thái thái nói như vậy, Quách Diễm không khỏi toát đầy mồ hôi, có chút xấu hổ nói:

- Học sinh có chỗ thất lễ, thỉnh phu nhân không lấy làm phiền lòng, bên ngoài giá lạnh, thỉnh phu nhân vào trong phủ nói chuyện!

Lão thái thái lại trừng mắt nhìn hấn một cái, dưới sự nâng đỡ của Vân Thiên Hà liền dẫn theo toàn bộ đoàn người đi vào trong phủ.

Sau khi đi tới chính sảnh Thượng Thư Phủ, lão thái thái ngồi xuống, Vân Thiên Hà đứng tại một bên người, bất quá nhân thần lại nhìn Quách Dự Chương, nhìn dáng dấp chán chường đầy tâm sự của hấn cũng đoán được chuyện gì đã phát sinh, bất quá trong trường hợp này hấn cũng không dám kêu Quách Dự Chương đi ra ngoài nói chuyện, chỉ an phận đứng yên bên người lão thái thái.

Đám nha hoàn dâng trà, lão thái thái liền nhấp một ngụm, sau đó buông chén, ngẩng sang Quách Dự Tước thần sắc đỏ hồng xấu hổ đang nép mình đứng sau Quách Diễm, gật đầu nói:

- Được, quả là một cô nương tốt, ánh mắt của tôn nhi ta thật chuẩn đi!

Nghe được lời này, sắc mặt Quách Diễm lại càng thêm đen, mà nét mặt Quách Dự Tước càng đỏ tận mang tai, hai tay nắm chặt váy, xấu hổ cúi gầm mặt. Quách Dự Chương lúc này đã lấy lại được vài phần tinh thần, vỗ vỗ vai muội muội, tựa hồ muốn cổ vũ tinh thần cho nàng.

Lão thái thái quan sát Quách Dự Tước một hồi, cũng không thêm để ý đến sắc mặt Quách Diễm càng thêm đen, lúc này đi thẳng vào vấn đề nói:

- Quách hắc tử, lão thân hôm nay đến quý phủ có mục đích gì hấn ngươi đã biết rõ, lão thân cũng không dông dài, lão thân chuẩn bị cầu thân cho tôn nhi, chính thức ngõ ý cùng quý phủ, không biết ý của người như thế nào?

- Ách...phu nhân, học sinh chỉ có một nam một nữ là con, nay khuyến tử còn chưa lấy vợ, trước hết làm mai cho tiểu nữ có chăng...

Lão thái thái đột nhiên ngắt lời nói:

- Đây có là cái gì, ngày trước khi lão thân gả cho nguyên soái không phải đại ca của ta vẫn chưa thành gia thất hay sao, sau đó đại ca ta thu người làm học sinh, muội muội người khi đó chẳng phải cũng đi lấy chồng trước, đã có tiền lệ như vậy vì sao tới đời con gái của người lại có kiểu thuyết pháp lạ lùng thế?

Nói xong, lão thái thái trừng mắt nhìn Quách Diễm nói:

- Hay là người không muốn chuyện hôn nhân này, có gì cứ nói thẳng ra, đáp ứng hay không đáp ứng, người nhanh nói cho lão thân một đáp án xem nào?

Trán Quách Diễm lúc này lần thứ hai đổ mồ hôi hột, đối với ngôn từ sắc bén như vậy của lão thái thái, hấn một lời cũng khó đối ứng, chỉ đành nói:

- Ngày trước được ân sư chỉ giáo, học sinh vẫn cảm ơn trong lòng...

Lão thái thái như thể chán nghe những lời không thoả mái này, lần thứ hai ngắt lời nói:

- Người hôm nay làm Lễ Bộ Thượng Thư, muốn nhắc đến ân tình ngày trước đại ca ta đề bạt thì để khi khác tới chỗ đại ca ta mà nói, lúc này không cần phải nhắc tới. Hôm nay lão thân tới đây chủ yếu là muốn cầu hôn, so với chuyện ân tình ngày trước là hai việc hoàn toàn khác nhau, lúc này người cứ thông khoái

cho lão thân một câu trả lời, đồng ý hay không đồng ý, nếu đáp ứng liền tiến hành còn không đáp ứng cũng không cần nhắc đến chuyện cảm ơn tới lão thân ta!

Trong lòng Vân Thiên Hà lúc này đang cố nhịn cười, lão thái thái quả thực bư hãn, kiểu này có khác chi cường ép rước Quách Dự Tước về nhà, nếu Quách Diễm dám nói không đáp ứng, sự tình sợ là sẽ không còn tốt đẹp nữa.

Trong lòng Quách Diễm lúc này cực độ phiền muộn, hận không biết làm sao cho được.

Hắn hiện tại chân chính cảm nhận được cái gì là tú tài nghen khuất, lão thái thái này hôm nay tới cầu thân, nếu hắn đáp ứng thì không có chuyện gì, ngược lại nếu là không đáp ứng thì lấy tính cách mạnh mẽ của lão thái thái, sợ rằng trên lưng hắn lại gánh phải tội danh vong ân phụ nghĩa, trong khi hắn đang là Lễ Bộ Thượng Thư đương triều, trên lưng gánh phải ác danh này về sau đủ loại quan chức môn hạ còn ai nhìn mặt hắn, mà hắn cũng chẳng còn mặt mũi nào đi gặp người nữa.

Nhưng hiện tại thực bất đắc dĩ, Quách Diễm chỉ biết xoay tâm tư nhanh một vòng, chuẩn bị dùng kế hoãn binh, thuận miệng nói:

- Phu nhân, chuyện của tiểu nữ cũng không thể quyết định qua loa được, có thể hay không cho học sinh chút thời gian sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục?

Lão thái thái rất không hài lòng, nhú mày nói:

- Đồ thị gia tộc và Ngự thị gia tộc là hai trong ba đại gia tộc phương Bắc, hơn nữa còn có trăm năm danh gia vọng tộc, lẽ nào đệ tử Đồ thị gia tộc còn không xứng với thiên kim nhà ngươi, chuyện kết hôn chỉ cần ngươi tình ta nguyện còn gì phải lo lắng, tôn nhi nhà ta đã thích tiểu Tước nhi, vậy để lão thân gia ta hỏi tiểu Tước nhi một chút đi.

Nói xong lão thái thái hướng Quách Dự Tước, ôn tồn nói:

- Hải tử, ngươi nói thật cho ta biết ngươi có thích Thiên Thanh nhà ta không, nếu ngươi thích lão thân chắc chắn sẽ tác hợp cho các ngươi cùng một chỗ, nếu ngươi không thích thì lão thân đây cũng không ép buộc!

- Ta...

Quách Dự Tước lúc này xấu hổ đỏ bừng mặt, trong lòng nàng mười phần kích động, nhưng thấy sắc mặt phụ thân đang biến đen nên cũng không biết nói thế nào.

Đột nhiên Quách Dự Chương hành lễ với lão thái thái nói:

- Lão phu nhân, muội muội là nữ nhi nên tính tình ngượng ngùng không nói được thành lời, hay do văn bối nói đi, muội muội xác thực thích Thiên Thanh, với Thiên Thanh tâm đầu ý hợp, mong rằng phu nhân có thể thành toàn cho nỗi khổ tương tư của hai người!

- Tiểu Tước nhi, có phải như vậy không?

Lão thái thái ngưng thần nhìn qua Quách Dự Tước hỏi.

Quách Dự Tước lúc này hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, xấu hổ gật đầu, sau đó liền trốn về phía sau Quách Dự Chương.

Lúc này lão thái thái mới thỏa mãn gật đầu, quay sang trừng mắt nhìn Quách Diễm lạnh lùng nói:

- Quách Diễm, ngươi nghe rồi đó, tiểu Tước nhi nhà ngươi với Thiên Thanh nhà ta tâm đầu ý hợp, việc hôn nhân này không còn phải lo lắng gì nữa, ngươi là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa, lại làm gương cho học sinh khắp thiên hạ, sẽ không đưa ra quyết định gây chia rẽ thúi gì đó chứ?

- Khụ khụ...

Đúng lúc này, một trận ho khan truyền đến, mọi người quay sang chỉ thấy một vị phụ nhân mặc một thân áo bông giản dị, thần sắc không được tốt, dường như có bệnh trong người đang được hai nha hoàn nâng đỡ chậm rãi đi tới.

Quách Diễm quay sang nhìn thấy thê tử, thần sắc mang chút hổ thẹn, nhanh đi tới chuẩn bị đỡ nàng ngồi xuống ghế bên cạnh mình.

Vân Thiên Hà vừa thấy một màn này, quan sát phụ nhân kia một hồi, trong mắt liền hiện lên một tia quang mang, trong lòng cũng đang nhận xét.

Phụ thân kia không có ngồi xuống mà thi lễ với lão thái thái, Quách Dự Chương và Quách Dự Tước vừa thấy lập tức đỡ lấy nàng rồi nói:

- Nương, người thế nào lại đi ra, bệnh tình vừa có điểm khởi sắc, cẩn thận không lại nhiễm phong hàn!

Vị phụ nhân kia sau khi ho khan vài tiếng, rốt cuộc ngưng lại, miệng thở hổn hển, thanh âm có chút mệt mỏi nói:

- Lão phu nhân tự mình tới cầu hôn tiểu Tước nhi, chuyện lớn như vậy ta thế nào ở lại khuê phòng cho được.

Lão thái thái cường thế như vậy khiến Quách Diễm không biết nói thế nào, trong lòng đang phiền muộn nhưng đối với thê tử hần cũng có chút hổ thẹn, nhân tiện nói:

- Phụ nhân, người đối với việc này thấy thế nào?

Phụ nhân hướng Quách Diễm nói:

- Ngày trước gia đình chúng ta nhờ có Ngự gia mới may mắn tránh khỏi kiếp nạn, hướng chi người còn là học sĩ của Ngự đại học sinh, được ân sư thưởng thức đề bạt mới có địa vị hiển hách ngày hôm nay, chúng ta không thể tri ân không báo. Tâm tư của Tước nhi ta cũng biết, nó vốn chung tình với Thiên Thanh, hai người cũng tâm đầu ý hợp, lão gia không nên suy nghĩ nhiều tới chuyện triều chính, công tư phân minh, không bằng cứ thành toàn cho cả hai đứa được không?

- Thế nhưng...

Quách Diễm vừa nghe được đề nghị của phụ nhân vẫn không thể đưa ra quyết định, nhưng một bên lại e ngại bởi vậy khiến tâm tình thê tử trở nên không tốt, bệnh tình càng thêm trầm trọng nhất thời lại càng khó xử.

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên nói:

- Quách bá mẫu bị bệnh, có phải là phế bệnh? (bệnh phổi)

Lời này vừa nói ra khiến cho tất cả mọi người trong sảnh không khỏi ngáy người, mà ba người phụ tử Quách gia càng biến sắc mặt.

174. Chương 174: Phương Thuốc

Bệnh tình của thê tử hần chính là bệnh ho lao, vốn là bệnh truyền nhiễm nên được giữ kín mít, hần không dám để lộ cho bất kỳ ai biết, ai ngờ lại bị một câu của tiểu tử này nói toạc ra, cũng may tiểu tử này còn không nói ra là ho lao, bằng không Quách Diễm ngay cả tâm tư muốn làm thật hần cũng có.

- Thiên Hà, chớ có hồ ngôn loạn ngữ, cháu nói tới chuyện này làm gì?

Lão thái thái vốn biết tiểu tôn tử này của mình là một tên tiểu tử thông minh nhanh nhạy, phỏng chừng hần đang có tâm từ gì đó.

Thần sắc Quách Dự Chương có chút kinh nghi, liền bước nhanh tới chỗ Vân Thiên Hà, kéo qua một bên thấp giọng nói:

- Thiên Hà huynh đệ. Bệnh tình của nương (mẹ) ta, người có nhìn ra điểm gì không?

Vân Thiên Hà nhân cơ hội này dẫn Quách Dự Chương ra ngoài sảnh, nói:

- Dự Chương đại ca, bệnh tình của nương người thực ra là ho lao?

Quách Dự Chương vừa nghe vậy sắc mặt đại biến:

- Thiên Hà, việc này chúng ta một mực bảo tồn không dám nói cho ai biết, người như thế nào lại nhìn ra?

Vân Thiên Hà nói:

- Dự Chương đại ca, ta với người là bằng hữu, đệ làm sao nhẫn tâm nhìn nương người suốt ngày chịu ho khan đau tới tên tâm phế liệt được, bất quá tiểu đệ có tin tốt cho Dự Chương huynh đây, bệnh này của nương người sẽ không lây mà cũng có thể trị tốt!

- Thực sự?

Quách Dự Chương vừa nghe ngược lại không còn chán chường, tinh thần phấn chấn nắm chặt bả vai Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, người mau nói cho ta biết, có phương pháp gì, hoặc là có vị thần y nào có thể trị được bệnh cho nương ta, ngu huynh sẽ mặc người sai khiến?

Vân Thiên Hà nói:

- Dự Chương đại ca, tiểu đệ khi ở Lệ Châu từng gặp được một vị thần y vân du thiên hạ, vị này y thuật vô cùng cao minh, thường xuyên dong du khắp nơi cứu trị miễn phí cho dân chúng, tiểu đệ may mắn ngẫu nhiên được kết bạn cũng thấy qua vị thần y này cứu chữa cho mấy trường hợp bệnh nhân ho lao, cho nên cũng học được đôi chút y thuật từ người này, từ đó mới suy đoán ra bệnh tình của nương người!

- Đã vậy, ngu huynh liền chạy tới Lệ Châu tìm vị thần y này, mong rằng Thiên Hà người có thể chỉ dẫn cho một chút!

Quách Dự Chương kích động nói.

- Khụ!

Vân Thiên Hà ho khan một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ ý nói là, bệnh ho lao này tiểu đệ cũng có thể trị!

Quách Dự Chương lúc này không còn biết nói gì nữa, dưới sự kích động nắm chặt bả vai Vân Thiên Hà, phảng phất như đang nắm chặt lấy cọng rơm cứu mạng vậy.

Vân Thiên Hà nói;

- Dự Chương đại ca, bất quá muốn trị được bệnh này cần có một phương thuốc, trong đó có mấy loại dược liệu rất khó tìm.

- Chỉ cần có thể trị khỏi bệnh cho nương ta, dù là đi thảo nơi chân trời góc bể ta cũng nghĩ biện pháp tìm đến cho người!

Quách Dự Chương kiên định nói.

Vân Thiên Hà gật đầu tỏ ý một chút, thần sắc Quách Dự Chương có phần lúng túng, buông tay, đã thấy Vân Thiên Hà đi tới cạnh bàn, trên bàn đã có sẵn văn phòng tứ bảo liền mượn đặt bút, viết lên đó tên mấy vị dược liệu.

Chỉ chốc lát, Vân Thiên Hà viết xong, giao cho Quách Dự Chương nói:

- Dự Chương đại ca, trong này có Hải Ma Kinh Chi, còn có lá phổi của Bích Uyên Hải Sư là những thứ tài liệu kiếm trên người mãnh thú ngoài biển sâu, người muốn tìm được cần phải tìm rất nhiều hỗ trợ!

Quách Dự Chương nhận lấy tờ giấy coi như trọng bảo, nhìn một chút nói:

- Đã như vậy, ta lập tức lên đường tới Hải Châu, ta cũng sẽ nhờ Tiêu huynh cùng một vài vị bằng hữu, hẳn hẳn có thể giúp được chuyện này!

Vân Thiên Hà nói:

- Dự Chương đại ca, việc này người vẫn phải thương lượng lại một chút với Quách đại nhân, nếu người đáp ứng còn thỉnh Quách huynh trước khi đi đến bản phủ một chuyến, ta còn chuyện khác nhờ vả.

- Ta hiện tại lập tức đi nói chuyện này với cha ta!

Quách Dự Chương nói xong liền vội vã chạy ra ngoài sảnh.

Vân Thiên Hà ở lại tĩnh tọa trong phòng, dường như đang đợi cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên Quách Diễn với sắc mặt mang chút kinh nghi, cũng có phần phần chấn vội vã chạy theo Quách Dự Chương tới, vừa thấy Vân Thiên Hà liền nói:

- Tiểu tử, được phương người viết có thực hữu hiệu không, hơn nữa người còn trẻ mà y thuật lại cao minh như vậy, cũng không phải hù dọa chúng ta đấy chứ?

Vân Thiên Hà nói:

- Vãn bối đã nói với Dự Chương đại ca mình từng học được chút y thuật của một vị thần y, như vậy tự nhiên có nắm chắc, nếu như trị không hết bệnh cho phu nhân, vãn bối nguyện ý chịu bất kỳ trừng phạt nào của Quách đại nhân.

Quách Diễn nhìn Vân Thiên Hà, trầm tư một lúc lâu, lại nghĩ thê tử đã đi khắp nơi vẫn không thể chữa khỏi chứng bệnh này, thực sự không đành lòng nhìn nàng ngày càng tiêu tụy, nếu tiểu tử này đã nói như vậy, không bằng cứ thử một lần xem sao.

Lúc này mới nói:

- Tốt, ta liền tin tưởng người một hồi, nếu như người có thể trị được bệnh cho phu nhân ta, vậy người chính là ân nhân cứu mạng của Quách mỗ, sau này người có yêu cầu gì chỉ cần thỏa đáng, Quách Diễn ta tuyệt không hai lời!

Vân Thiên Hà nói:

- Quách đại nhân nói quá lời, tiểu bối và Dự Chương đại ca vốn là bằng hữu, vì Quách bá mẫu đóng góp một ít công sức cũng là việc nên làm, bất quá muốn hoàn thành đầy đủ được phương này cần tốn khoảng thời gian khá dài, hiện tại sẽ viết một phương thuốc cho Quách bá mẫu dùng làm điều dưỡng, chờ cho Dự Chương đại ca tìm đủ được liệu mới có thể tiến hành chữa trị tận gốc!

Quách Diễn liếc mắt nhìn Quách Dự Chương, suy nghĩ một chút nói:

- Người đã đi Hải Châu, quen được một vài bằng hữu nên cơ hội tìm được dược liệu cũng lớn hơn một chút, đã vậy người liền chuẩn bị rời khỏi hành nhưng khoa cử sang năm nhất định không được rớt!

Quách Dự Chương vừa nghe phụ thân đáp ứng, thần sắc buông lỏng, thuận miệng nói:

- Hai nhi ghi nhớ, tới thi Hương sang năm chắc chắn sẽ trở về Kinh Thành, phụ thân cứ yên tâm!

Vân Thiên Hà lần nữa đặt bút viết ra một được phương khác, giao cho Quách Diễn nói:

- Dựa theo được phương này, dùng định kỳ, hơn nữa để Quách bá mẫu ở phòng thông thoáng, ánh sáng đầy đủ, thỉnh thoảng nghe một vài chuyện vui vẻ để giữ cho tâm tình được tốt, những chuyện không vui hay nhất không để người biết!

Vân Thiên Hà thấy Quách Diễn ngưng thần lắng nghe, cuối cùng trịnh trọng nói:

- Có một điều quan trọng cuối cùng cần ghi nhớ, khi dùng được phương thuốc điều dưỡng thân thể này trăm triệu lần không được gián đoạn, chờ tới khi Dự Chương đại ca đưa được liệu trở về, vãn bối sẽ tự tới phối dược, tin tưởng kiên trì một hai năm thời gian, quái bệnh của Quách bá mẫu có thể khỏi hẳn!

Tại sảnh ngoài, lúc này lão thái thái đang lôi kéo Quách Dự Tước nói chuyện, khiến cho sắc mặt Quách Dự Tước liên tục đỏ hồng, cười xấu hổ mãi, Quách mẫu ngồi nghe một bên, trên mặt cũng lộ ra nụ cười ấm áp.

Quách Diễn dẫn theo Vân Thiên Hà và Quách Dự Chương ra chính sảnh chứng kiến một màn này, trong lòng lần thứ hai buông lỏng, nhìn sang lão thái thái nói:

- Phu nhân, nếu Tước nhi và Thiên Thanh tâm đầu ý hợp như vậy chuyện hôn nhân này cứ định ra một ngày tiến hành, bất quá học sinh còn có một yêu cầu!

Lão thái thái nghe Quách Diễn cư nhiên lại sảng khoái đáp ứng như vậy không khỏi kinh ngạc, lại liếc mắt sang tiểu tử Vân Thiên Hà cuối cùng cười tùm tùm nói:

- Quách hiền chất có yêu cầu gì cứ nói!

Quách Diễn vừa nghe, trong lòng thầm cười khổ không thôi, mới vừa rồi còn luôn miệng gọi Quách hắc tử, một điểm không lưu tình nhưng hiện tại nghe mình đáp ứng, khẩu khí cư nhiên trở lên hòa ái như vậy, quả nhiên là vị lão thái thái có đạo hạnh, đành nói:

- Việc hôn nhân này coi như đã định, bất quá trong người phu nhân ta vẫn còn bệnh cần có người phụng dưỡng, theo ý học sinh thì chờ thân thể nàng bình phục tới lúc đó sẽ là ngày tiểu nữ gả chồng, không biết ý lão phu nhân thế nào?

Lão thái thái vừa nghe lời này hiển nhiên mất hứng, chính đang muốn phát tác lại thần Vân Thiên Hà đột nhiên nháy mắt qua đây, nhân tiện nói:

- Như vậy cũng tốt, việc hôn nhân cứ tính như thế, lão thân cũng hy vọng nữ hiền chất sớm ngày được Khang phục, tôn nhi nhà ta cũng có thể sớm ngày bá đường thành thân, hiện tại đã không còn sớm, lão thân cáo từ trước!

- Cung tống lão phu nhân!

Quách Diễn thấy lão thái thái đứng dậy liền dẫn theo tiểu nữ dẫn lão thái thái rời phủ đến tận lúc đội ngũ rời đi.

Quách Dự Tước trăm triệu lần không nghĩ tới phụ thân lại đáp ứng nhanh như vậy, trong lòng vô cùng vui vẻ, cũng có chút chờ mong, đang đợi Quách Diễn và ca ca vào phòng, đã nghe Quách mẫu hỏi:

- Lão gia, người vì sao lại chuyển biến nhanh như vậy, hài nhi Đồ gia kia đã nói gì với người và Chương nhi lại khiến người sảng khoái đáp ứng việc nhi sự của Tước nhi thế?

Quách Dự Chương nhanh chóng trả lời:

- Nương, Thiên Hà nói bệnh tình của người có thể trị được, hắn từng học qua y thuật của một vị thần y, hơn nữa cũng từng thấy quá vị thần y này chữa bệnh ho lao, bởi vậy hắn liền viết hai phương thuốc, hài nhi lập tức đi chuẩn bị!

- Thực sự?

Quách Dự Tước nghe thế, trong lòng càng thêm vui mừng, không khỏi hoan hô một tiếng:

- Thật tốt qua, ca ca huynh nhanh tìm được liệu đi!

Quách mẫu nghe xong có chút kinh ngạc, nói:

- Hài nhi Đồ gia kia ta cũng vừa thấy qua, xác thực là một hài tử không tầm thường, nghĩ không ra lại có bản lĩnh thâm sâu như vậy, Tước nhi gả cho hắn ta cũng yên tâm!

- A!

Quách Dự Tước và Quách Dự Chương song song mở miệng ngay người kêu lên một tiếng, Quách Dự Tước càng là xấu hổ đỏ bừng mặt, sảng giọng nói:

- Nương, người nghĩ sai rồi, không phải hắn!

Quách mẫu sau khi nghe Quách Dự Tước giải thích một hồi, lại thấy Quách Dự Tước làm nũng không thôi nên vẫn tiếp tục cười nói trêu đùa, mẫu tử ba người hòa thuận vô cùng vui vẻ.

Quách Diễn đứng một bên lẳng lặng nhìn màn này, trong lòng cũng thở dài nghĩ:

- Quách Diễn ta thân sinh bản hàn, may nhờ hiền thê phụ trợ lo liệu mới có được ngày hôm nay, nàng cùng ta có được hai đứa con đã là trời cao chiếu cố nhưng thật ra chính ta đã làm nàng thua thiệt rất nhiều, nếu cả nhà sau này vẫn có thể đoàn tụ vui vẻ như vậy cho dù Quách Diễn ta có vì chuyện này mà mất mũi quan cũng chẳng sao, tiểu tử Đồ gia kia, hi vọng phương pháp của người có thể hữu hiệu giúp phu nhân của ta sớm ngày được Khang phục.

Đi ngoài đường, lão thái thái đang buồn bực không giải thích được, gọi Vân Thiên Hà đang cưỡi ngựa một bên qua hỏi:

- Hà nhi, cháu thế nào lại khiến Quách hắc tử kia sảng khoái đáp ứng cửa hôn nhân này, nhanh nhanh nói một chút cho lão thái thái nghe?

Vân Thiên Hà điều khiển ngựa chạy chậm dần rồi tiến sát lại cửa bên xe ngựa nói:

- Thật ra chỉ đơn giản viết hai phương thuốc cho bệnh tình của Quách bá mẫu mà thôi!

- Phương thuốc?

Lão thái thái mừng phần hiếu kỳ nói:

- Tiểu hoạt đầu ngươi, chỉ là hai phương thuốc thế nào lại khiến Quách hắc tử kia đổi ý nhanh như vậy?

- Chuyện này trên đường nói không tiện, chờ khi hồi phủ cháu sẽ nói lại tỉ mỉ cho người đi!

Vân Thiên Hà trả lời như vậy rồi cũng không nói gì thêm, lão thái thái sau khi buông màn liền phân phó Tán bá cho xe ngựa chạy nhanh hồi phủ.

Không tới thời gian một nén hương, đoàn người đã trở lại phủ, lão thái thái lập tức kéo Vân Thiên Hà gọi vào phòng trong hỏi, vừa hay gặp Đồ Nguyên Khánh đang ngồi trên bàn thưởng rượu.

Thấy Vân Thiên Hà đi vào, Đồ Nguyên Khánh nâng một chén rượu, một hơi cạn sạch rồi nói:

- Tiểu tử thôi, ta còn kỳ quái vì sao lão trùng rượu Lạc Khai Dương kia mấy ngày nay như không có việc gì làm, cứ ồn ào đòi theo ta về phủ uống rượu, nguyên lai là ở đây, thứ rượu này quả nhiên không tồi, vốn ta có đáp ứng cho lão một vò, bất quá hiện tại ném qua thì không thể cho lão một vò nữa rồi...

Nói xong đã thấy Đồ Nguyên Khánh đổ đầy một chén uống cạn, có vẻ mười phần thưởng thức, lại nói tiếp:

- Ngô, rượu ngon như vậy, ta xem cháu chắc cũng không tích trữ nhiều, phỏng chừng ngay cả ta và Lâm lão đầu cũng không đủ dùng, dứt khoát chỉ cho lão tử trùng kia một bình thôi!

Vân Thiên Hà vừa nghe vậy thiếu chút ngã ngựa người.

175. Chương 175: Thiết Tưởng

Lúc này lão thái thái muốn nổi trận lôi đình, đi tới cướp lấy chén và bình rượu trong tay Đồ Nguyên Khánh, trừng mắt nói:

- Hôn sự của tôn nhi ngươi không quan tâm, ngươi được lắm a, dám thừa lúc ta không có nhà trộm uống rượu còn hẹp hòi chỉ tặng người ta một bình, chuyện mất mặt như vậy ngươi cứ nhiên còn có thể làm được,...

- Không có, không có uống trộm!

Thần sắc Đồ Nguyên Khánh không mấy tự nhiên, nhìn lão thái thái cười làm lành nói:

- Chỉ là thưởng thức thôi mà, nào có uống trộm gì đâu!

- Ngươi còn cãi lý nữa à!

Lão thái thái chấp hai tay vào thắt lưng, quát mắng liên hồi về phía Đồ nguyên soái. Trên chiến trường, Đồ Nguyên Soái dù có phong quang thế nào nhưng lúc này lại giống như một gã học trò mắc lỗi bị trách phạt, cẩn thận bồi tiếp lấy lòng nửa ngày trời mới làm dịu lại cơn tức trong người lão thái thái.

Thấy lão thái thái dần bình tĩnh lại, Vân Thiên Hà đang muốn nói nhưng bỗng nhiên lại nghe lão thái thái hung hăng trừng mắt nhìn lão nguyên soái nói:

- Đêm nay đừng có mơ tưởng ngủ trên giường của ta, ngoan ngoãn ra ngoài hóng mát đi!

Vân Thiên Hà lúc này đã triệt để bị quật ngã rồi.

Nhưng chỉ lát sau, Vân Thiên Hà đối với một màn này lại cảm giác thấy mười phần thân tình, bởi vì kiếp trước gia gia và nãi nãi của mình cũng thường như vậy, kiếp trước gia gia là một đời võ học đại sư, bình thường lại hay bị nãi nãi cầm chổi truy đuổi chạy loạn khắp làng, mỗi hình ảnh đó vẫn còn mới nguyên trong ký ức Vân Thiên Hà, hiện tại thấy được khóe miệng không khỏi hiện lên một mặt tiếu ý.

- Tiểu tử thôi, cười cái gì?

Đồ nguyên soái lúc này cảm giác rất mất mặt, thấy Vân Thiên Hà đang cười, không khỏi tức giận quát lớn một câu.

- Không có, không có cười gì cả!

Vân Thiên Hà lúc này mới lấy lại tinh thần, vội nói:

- Chỉ là nghĩ đến chuyện lúc này tới phủ Quách Thượng Thư cầu hôn mà thôi!

Nhắc tới chuyện này, lão thái thái mới lập tức nhớ ra, nói:

- Thiên Hà, nói nhanh lên, cháu rốt cuộc đã dùng phương thuốc gì cư nhiên lại khiến Quách hắc tử kia đáp ứng chuyện hôn nhân này?

- Cái gì, Quách hắc tử kia cư nhiên đã đáp ứng chuyện hôn nhân này rồi?

Đồ Nguyên Khánh vừa nghe, cũng lộ vẻ mười phần giật mình.

- Lão cam miệng!

Lão thái thái trừng mắt liếc Đồ nguyên soái một cái khiến Đồ Nguyên Khánh chỉ biết dưng râu mép, không dám nói thêm một câu.

Trong lòng Vân Thiên Hà thực sự rất muốn cười nhưng phải cố nhịn lại, nét mặt bình tĩnh nói:

- Phương thuốc kia là loại tốt nhất có thể chữa khỏi hoàn toàn chứng bệnh ho lao của Quách bá mẫu.

- Bệnh ho lao?

Nghe xong lời này, Đồ Nguyên Khánh và lão thái thái đều đồng thời cả kinh.

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng giật mình của hai người, liền lập tức giải thích nói:

- Chứng bệnh này của Quách bá mẫu không phải là loại truyền nhiễm, ở Lợi Châu cháu từng gặp qua một vị tiên bối cao nhân, y thuật của hần rất thần kỳ, ta theo học vị tiên bối này học võ một thời gian nên cũng học được chút y thuật, bởi vậy hôm nay tới Phủ Thượng Thư mới có chuyện như vậy.

- Tiên bối cao nhân?

Đồ Nguyên Khánh nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Đại ca ngược lại cũng từng nhắc cho ta biết chuyện cháu từng được một vị cao nhân chỉ điểm, vậy cháu có biết người này là ai, làm cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Vị tiên bối này ta không biết tính danh, tu vi hần là Võ Thánh, sau khi hần chỉ điểm cho cháu liền biến mất, cứ vậy mỗi lần đều là hần tự đến tìm cháu, cháu cũng không biết hần ở nơi nào, đang làm cái gì?

- Võ...Võ Thánh!

Đồ Nguyên Khánh thắm hít vào một hơi, vừa nghe lời này, lập tức gạt đi ý niệm hoài nghi trong đầu, cảm khái nói:

- Tiểu tử, cháu có thể được một vị Võ Thánh chỉ điểm, vậy phải nắm chặt lấy cơ hội này, phải nhớ rằng được một vị Võ Thánh hiếm có khắp thiên hạ chỉ điểm là việc chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu a!

Bất quá Đồ Nguyên Khánh rất nhanh đã nghĩ tới một việc, nói:

- Cháu viết phương thuốc có thể trị bệnh cho Quách thị, lấy tính cách cẩn thận của Quách hắc tử thế nào lại có thể đơn giản đáp ứng chuyện này, phải biết hai nhà kết thân, mặc kệ là về công hay tư nhưng đến tai triều đình lại là chuyện không hề nhỏ, hắc tử sẽ không thể không lo lắng được!

- Kỳ thực, hắc tử đáp ứng chuyện hôn nhân này đối với chúng ta cũng có lợi!

Vân Thiên Hà nói.

Đồ Nguyên Khánh tỉ mỉ suy nghĩ một chút những lời này, kết hợp với lần trước nói chuyện cùng Vân Thiên Hà, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì, nói:

- Tiểu tử, cháu làm chuyện này, thi ân cho Quách Diễm lẽ nào vẫn là bước chuẩn bị về sau?

Vân Thiên Hà nói:

- Ý định lập trữ của hoàng đế ngày càng cường liệt như vậy, trong tay hắc tử phải có một vài con bài chưa lật, chuyện chúng ta kết thân với Quách Thượng Thư ngày hôm nay có thể sẽ truyền khắp Kinh Thành, ngay cả hoàng thượng và Túc Tĩnh Vương cũng không ngoại lệ. Người ngày mai tại triều xem phản ứng của hoàng thượng với Quách Thượng Thư thế nào, nếu hoàng thượng có ý định tìm Quách Thượng Thư hỏi han, như vậy nói rõ khẳng định hoàng thượng đã thương nghị qua với Thừa Tướng, mà Thừa Tướng cũng tự nhiên sẽ tìm tới Quách Diễm nói chuyện, đến lúc đó cứ nhìn xem trên diện hoàng thượng nói gì là được, còn nếu hắc tử không để ý tới coi như chuyện gì cũng không phát sinh nghĩa là trong lòng hoàng thượng đã hiểu rõ. Túc Tĩnh Vương sẽ tìm người hỏi han mấy câu, phỏng chừng nói người tranh thủ kéo Quách Diễm về phía trận doanh của hắc tử, nếu Túc Tĩnh Vương không nói năng gì tới mượn sức, hoàng thượng cũng không che chở thì vị Quách Thượng Thư này sợ là rất nhanh sẽ rơi đài!

Đồ Nguyên Khánh nghe vậy, sắc mặt cổ quái nhìn Vân Thiên Hà, sự kinh ngạc trong lòng từ lâu đã khiến hắc tử chết lặng. Tiểu tử này vô luận là làm cái gì, mọi chuyện đều có thể nghĩ tới trước sau, tránh không được Vương gia lại muốn âm thầm đối phó hắc tử.

Thế nhưng cho dù là vậy, tiểu tử này vẫn có thể gián tiếp can thiệp tới biến ảo triều cục, có lẽ lối thoát cho toàn bộ Đồ thị gia tộc chính xác đang được đặt trên người hắc tử.

Suy nghĩ một chút, Đồ Nguyên Khánh nói tiếp:

- Nếu như sự tình phát triển theo giả thiết của cháu, vậy cháu tính tiếp thế nào?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu cháu ở vào vị trí của người, cháu sẽ không vì Túc Tĩnh Vương mượn sức hắc tử, nếu như hoàng thượng cũng không che chở hắc tử, vậy thì cháu nhất định sẽ che chở, cứ thế hoàng thượng và Túc Tĩnh Vương chắc chắn sẽ không cùng một nhận định, đó mới là chuyện ý nghĩa nhất!

Đồ Nguyên Khánh có chút mê hoặc, cũng không biết trong đầu tiểu tử này đang suy tính cái gì, nói:

- Vậy cháu vì sao lại muốn che chở cho Quách Diễm, Túc Tĩnh Vương sẽ nghĩ thế nào, hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào?

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu không mượn sức Quách Diễm nhưng vẫn sẽ che chở cho hắc tử, Túc Tĩnh Vương sẽ nghĩ rằng cháu đang mượn sức Quách Diễm, mà hoàng thượng phỏng chừng cũng sẽ nghĩ vậy, hắc tử chỉ cần biết có ta che chở Quách Diễm là đảm bảo Quách Diễm sẽ không được Túc Tĩnh Vương mượn sức, như vậy cháu chỉ cần hơi lộ ra thâm ý, hoàng thượng tự nhiên sẽ suy nghĩ sâu xa hơn.

- Lẽ nào hoàng thượng sẽ không nghi ngờ người che chở Quách Diễm, chuyện hắc tử mượn sức gia nhập trận doanh của cháu là thực?

Đồ Nguyên Khánh nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Giả thiết trước đó, hoàng thượng để Đồ Thừa Tướng tìm Quách Diễm nói qua, nếu Quách Diễm có câu trả lời thuyết phục là không thể vong ân phụ nghĩa, chuyện hôn nhân của nữ nhân không có liên hệ tới triều

đình, như vậy việc cháu che chở hần hoàng thượng tự nhiên sẽ không nghi ngờ cho rằng cháu muốn kéo hần về trận doanh Bắc phái, ngược lại còn cho rằng cháu đang có ý định thoát ly trận doanh Bắc phái.

- Vậy nếu hoàng thượng không biết đến chuyện này, cũng không có ý định hỏi tới thì tính sao đây?

Đồ Nguyên Khánh hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như hoàng thượng không có ý định hỏi, như vậy nói rõ hoàng thượng đã nắm trong tay toàn bộ sự tình, hoàng thượng cũng không lo lắng việc Quách Diễm bị bất kỳ một phương thế lực nào mượn hơi, những chuyện như vậy không thể làm dao động tâm tư của hoàng đế, hần khẳng định sẽ có ám chiêu, mà Giang Thụ Viễn mất chức, chỗ ngồi của hần chính là con bài thứ nhất của hoàng thượng, chỉ là ta không biết con bài tẩy này sẽ là ai nhận được đây?

Đồ Nguyên Khánh cổ quái nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, nếu như nói con bài tẩy thứ nhất của hoàng thượng có liên quan tới Quách Diễm, như vậy thuyết pháp của cháu không còn được nữa rồi, bởi vì sáng nay hoàng thượng đã định người lấp vào ghế Thị Lang còn trống, chính là Đỗ Trọng Liêm, nhi tử của Đỗ Viễn La.

- Thì ra là thế!

Vân Thiên Hà tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, thần sắc hơi đổi, cười nói.

- Đây là ý gì tiểu tử, cháu nói rõ ràng một điểm xem nào, cháu cười cái gì?

Đồ Nguyên Khánh thấy Vân Thiên Hà đang cười, cảm giác thấy kỳ quái liền thúc giục hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Theo như lời cháu nói, con bài tẩy thứ nhất của hoàng thượng cũng không phải hoàn toàn liên quan tới Quách Diễm mà là liên quan tới toàn bộ triều cục, từ con bài tẩy thứ nhất này phỏng chừng còn có một tầng ý tứ bên trong, hoàng thượng chuẩn bị muốn động thủ với một phương thế lực rồi!

- Hoàng thượng muốn động thủ sao, không có lý do a?

Đồ Nguyên Khánh trầm tư không giải thích được nói.

Vân Thiên Hà không giải thích, đây cũng chỉ là suy đoán trong lòng hần mà thôi, bất quá hần lại đang nghĩ xem vị hoàng đế này quả nhiên là người có thủ đoạn, có quyết đoán của đế vương, cư nhiên lại tạo cơ hội cho nhiều phe phái xuất hiện rồi sau đó lại âm thầm hãm hại, cuối cùng dẹp loạn hoàn toàn. Nếu là những đế vương bình thường tuyệt sẽ không dám làm như vậy, bởi nếu sự tình không tốt sẽ khiến giang sơn rơi vào cảnh rung chuyển hỗn loạn.

Đồ Nguyên Khánh còn muốn hỏi tiếp nhưng thấy Vân Thiên Hà không nói nữa cũng đành thôi, hần phát hiện tiểu tử này có lối tư duy quá nhanh, không thể ước định theo lẽ thường được, cũng khó nắm bắt được hần đang suy nghĩ cái gì, điều này khiến lão soái lảng nhãng nửa khẳng định được nguyên nhân Túc Tĩnh Vương muốn tính toán với tiểu tử kia, không khỏi nghĩ thầm:

”Lão phu nếu là Túc Tĩnh Vương, sau khi phát hiện quái thai như thế này nếu không thể mượn sức không chừng cũng muốn triệt hạ loại bỏ đi, nếu để cho hần có thể tiếp tục phát triển, một khi là hai phương đối nghịch tuyệt đối sẽ là một mối uy hiếp vô cùng lớn.”

Bất quá trong lòng lão soái lại vui mừng không thôi, coi như tiểu tử này có quái thai tới mức nào nhưng hần vẫn là đệ tử Đồ thị gia tộc, cũng là do trời cao chiếu cố, nếu hần có thể dẫn dắt Đồ thị gia tộc thoát khỏi khốn cảnh, tương lai tiếp tục sinh tồn, như vậy lão phu cho dù liều cái mạng già này cũng phải đảm bảo cho tiểu hài tử này phát triển vững mạnh, giúp cho gia tộc có thời gian lưu truyền hậu thế, được vậy trên lưng bêu danh phản bội Túc Tĩnh Vương thì có làm sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, tuyết vẫn rơi đầy trời.

Vân Thiên Hà tới hậu viên luyện công, ước chừng được hơn nửa canh giờ, trời vừa vãn sáng đã thấy Sử Trường Đức từ bên ngoài chạy vào hậu viên báo Quách Dự Chương muốn cầu kiến.

Vân Thiên Hà không nghĩ tới Quách Dự Chương lại cấp bách như vậy, liền dừng lại, lập tức đi tới phòng khách.

Quách Dự Chương muốn đi xa, đã chuẩn bị hành lý cho thật tốt, Vân Thiên Hà vừa vào liền thấy hân một thân quần áo kỹ càng, nhân tiện nói:

- Dự Chương đại ca, khí trời vẫn còn lạnh, tuyết còn rơi nhiều, vì sao Dự Chương đại ca đã vội vã khởi hành?

Quách Dự Chương nói:

- Có thể giúp bệnh tình của nương ta sớm ngày chuyển biến tốt đẹp, dù trời có lạnh đi nữa có đáng gì, hưởng hồ cang đi về phía nam khí hậu sẽ ấm dần, ngu huynh đến đây là hỏi xem Thiên Hà người còn có điều gì nhờ vả!

176. Chương 176: Thổ Ngữ Hoang Dã

- Phong thư này là tiểu đệ viết cho Tiêu huynh, muốn nhờ Dự Chương huynh tiện đường mang tới cho hân!

Nói xong Vân Thiên Hà quay sang gọi Sử Trường Đức nói:

- A Lai, gọi Đồ Lục dẫn Tinh Đảo tới, thuận tiện chuẩn bị một ít đồ dùng đi xa!

Sử Trường Đức ứng tiếng rồi ra ngoài.

Vân Thiên Hà lại nói:

- Dự Chương huynh, tiểu đệ vừa lúc muốn phái người đến phía nam làm chút chuyện tình, định rằng cho hân đầu xuân hãy đi, bất quá đúng lúc Dự Chương đại ca có việc không bằng các người cùng nhau lên đường, trên đường đi cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, thỉnh Dự Chương huynh chờ một chút!

Quách Dự Chương nói:

- Cứ theo Thiên Hà phân phó là được!

Hai người hàn huynh khoảng chừng nửa canh giờ đã thấy Sử Trường Đức dẫn theo một vị thanh niên nhân dáng người cao lớn, thanh niên nhân này là một gã chiến sĩ Thiên Đồ, trước đây được Tín Bá an bài thành vệ đội phụ trách thu nhập tin tức, bất quá từ khi Túc Tinh Vương có mưu đồ với hân tự nhiên không thể lưu lại người của hân trong các bộ môn, bởi thế những chiến sĩ Thiên Đồ hiện tại đều bị Túc Tinh Vương đuổi ra, lúc này đều ở tại trong phủ học tập đội lệnh.

Mà vị Tinh Đảo này trước đây phụ trách thu nhập tin tức trong thành vệ quân, làm công việc cũng không tồi, bởi vậy Vân Thiên Hà dự định phái hân đi trước phía Nam, sau khi đạt thành liên lạc tình báo với tổ chức của Tô Tuyết thì tiến quân phía Nam, quen thuộc hoàn cảnh, chuẩn bị bước đầu cho tình báo doanh Viêm Hoàng thuận lợi phát triển về phương Nam.

Tinh Đảo vừa vào cửa, chỉ biết Vân Thiên Hà sắp có nhiệm vụ trọng yếu giao cho hân, nhìn thấy Quách Dự Chương, chỉ liếc mắt rồi đứng yên một bên không nói một lời.

Lúc này Vân Thiên Hà đi tới, cầm giấy bút rồi viết lên một loại mật văn, xong xuôi mới giao cho Tinh Đảo nói:

- Nội dung trong này người cần phải nhớ kỹ, chờ khi an ổn tại phương Nam, người trước quen thuộc hoàn cảnh, sau đó lại từ từ mở rộng công việc, không cần phải gấp, sau này dần dần sẽ có các huynh đệ tới tìm người, lúc đó liền do người dẫn đầu công tác, bên kia có sự tình gì không giải quyết được, có thể thông qua mật văn gửi thư tín trở về, Thu thúc tự nhiên sẽ có an bài!

- Rõ, nhất định sẽ không phụ sứ mệnh!

Sau khi tiếp nhận thư tín, Tinh Đảo đọc kỹ một lần nội dung bên trong rồi cất vào trong người.

Vân Thiên Hà lúc này liền dẫn Quách Dự Chương qua đây nói:

- Vị này là bằng hữu của ta, vừa lúc cũng muốn đi Hải Châu, người có thể đồng hành với hần, một đoạn đường chiếu cố lẫn nhau, sau khi tới Hải Châu người hãy phản hồi lại cho ta biết địa chỉ cũng như phương châm thực hiện công việc là được.

Quách Dự Chương hướng Tinh Đảo thi lễ nói:

- Sau này phải phiền toái Tinh Đảo huynh đệ nhiều hơn rồi!

- Quách công tử nói quá lời!

Tinh Đảo gật đầu đáp lời sau quay sang Vân Thiên Hà nói:

- Thiếu gia, còn có chuyện gì cần giao phó?

- Người chỉ cần làm tốt sự tình ta viết rõ trên giấy là được!

Vân Thiên Hà nói, lúc này Sử Trường Đức đi tới cầm theo một bao đồ dùng lữ hành, Tinh Đảo tiếp nhận, nhìn Quách Dự Chương rồi đứng yên chờ đợi.

Quách Dự Chương nói:

- Thiên Hà huynh đệ, đã như vậy chúng ta liền lập tức khởi hành, không lưu lại làm phiền quý phủ nữa!

Vân Thiên Hà gật đầu, dẫn Quách Dự Chương ra tận xe ngựa ngoài cổng, Quách Dự Chương muốn mời Tinh Đảo ngồi cùng một xe nhưng Tinh Đảo lại từ chối mà tiếp nhận một con ngựa từ Sử Trường Đức, sau đó leo lên ngựa chạy theo xe dần ly khai.

Buổi chiều, Vân Thiên Hà từ chỗ Vân Nương quay về Linh Thiên Các, trên đường đi có một gã thị vệ vội vàng muốn chạy tới chỗ ở của Đồ Nguyên Khánh, liền gọi lại hỏi han sự tình.

Thị vệ nói cho Vân Thiên Hà biết, buổi trưa tiểu thư nhà Lạc phủ bên cạnh thừa lúc không ai để ý chuồn ra ngoài vẫn không thấy trở về, người trong Lạc phủ đang gấp đến độ quay cuồng, Lạc Khai Dương tự mình đến quý phủ tìm Đồ Nguyên soái thương lượng chuyện tình.

Vân Thiên Hà vừa nghe, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ vị tiểu thư Lạc phủ này bỏ ra ngoài lúc giữa trưa hẳn là biết Quách Dự Chương ly khai Kinh Thành liền rời nhà đi theo, có điều như vậy cũng tốt, không còn làm khó dễ Lạc Như Đồ, cũng có thể cùng với Quách Dự Chương một chỗ, tại Hải Châu vui vẻ một năm cũng dành cho lão tẩu trùng Lạc Khai Dương không ít khó khăn đi.

Để thị vệ đi, Vân Thiên Hà vừa đi vừa suy nghĩ, chỉ mong Quách Dự Chương sẽ không phụ một mảnh thâm tình của nữ hài này.

Nghĩ tới đây, thân ảnh Đường Linh Toa đột nhiên xuất hiện trong lòng hần, nàng hiện vẫn còn bị hành hạ thống khổ trong lao cấm, chính mình lại không thể cứu nàng thoát ra, chỉ đành đợi tới khi chính mình cường đại hơn, có thực lực chống lại được Túc Tĩnh Vương, nhưng một ngày đó chỉ sợ còn rất xa, không biết nàng có đợi được không đây!

Trở lại Linh Thiên Các, chỉ thấy Đồ Thất cũng đang nhanh bước đi tới, Vân Thiên Hà liền biết có việc nên đứng chờ, đợi Đồ Thất vào cửa mới dùng ám hiệu liên lạc, đây là loại thổ ngữ man hoang thiên hạ rất ít người biết đến, thường được các thế lực ngoại vi tông môn sử dụng cách đây ba bốn trăm năm, bất quá người trong tông môn lại không thể nào xác định được.

- Thế lực ngoại vi tông môn?

Vân Thiên Hà cả kinh, hần nguyên bản còn tưởng rằng chỉ có mấy môn phái tôm tép, không nghĩ tới còn có cả đại cá mập, lại liền tưởng đến bức tín thư liên lạc của Thốn Bang và Tịch Thu Bang, Vân Thiên Hà trầm ngâm nói:

- Lê nào Thốn Bang và Tịch Thu Bang đều là những nhánh khác nhau của ngoại vi Thiên Tông Môn sao?

Vừa nghĩ đến lần trước chính mình dùng mật ngữ kia bí mật thông báo cho Đồ Chi Lương tới Xuân Vũ Lâu giúp hần đòi lại yêu bội, đối phương cư nhiên khăng khải đem thứ đó trả lại cho Đồ Chư Lương, điều này nói rõ bọn họ cũng hiểu được thứ thổ ngữ hoang dã này, sau lại xảy ra chuyện Tịch Thu Bang quyết chiến sống mái với Diệp Bang, Thốn Bang tổn thất thảm trọng, đánh rơi mất bảo vật.

Đưa một loạt các sự kiện liên hệ lại với nhau, Vân Thiên Hà không khỏi cảm thấy lạnh toát, Xuân Vũ Lâu nhất định có liên quan tới thể lực tông môn, cũng chỉ cần để ý một chút có thể thấy các môn phái và thể lực tông môn này đang có liên kết với nhau.

Suy nghĩ sâu hơn, nếu Tịch Thu Bang và Thốn Bang cùng với tông môn thần bí có liên quan, căn cứ vào sự kiện thông qua hai bang phái này mượn đao giết người, dẫn nhập Giang Thụ Viễn vào bầy, rồi lại liên tưởng tới chuyện Giang Ngọc Tề ám sát, tiếp tục dẫn dắt ra chuyện trong Thịnh Tuyết Lâu xuất hiện tên biến thái, như vậy xâu chuỗi lại tất cả liền có thể giải thích được rồi.

Như vậy nói rõ, Giang Ngọc Tề nhất định có liên quan tới thể lực một tông môn nào đó, sau không biết nguyên nhân do đâu tông môn này phát sinh mâu thuẫn với Giang thị, dẫn tới việc Giang Ngọc Tề suốt đêm phải chạy trốn đi, sau quay lại rồi gặp thảm cảnh.

Nếu Giang thị có liên quan tới một phương thể lực, như vậy trong năm phương thể lực, phía Địa Môn hẳn là không muốn tiếp tục duy trì Giang thị, Thiên Môn và Túc Tĩnh Vương đang có mối liên hệ chặt chẽ tự nhiên không có khả năng coi trọng một tiểu vai, bài trừ hai tông môn thể lực như vậy, kết quả chỉ còn lại Hoàng Môn có liên hệ với Giang thị mà thôi.

Nếu Giang thị và Hoàng Môn đã có liên hệ, như vậy tên biến thái Kiều Bình Nam kia muốn lập một tổ chức tình báo hẳn là muốn phục vụ cho Hoàng Môn, tiếp tục suy đoán có thể thấy được Xuân Vũ Lâu chính là cứ điểm của Hoàng Môn.

Vân Thiên Hà nói giả thiết này cho Đồ Thất nghe, sau đó phân phó:

- Cùng lúc có dính dáng tới hai thể lực tông môn bên ngoài, đã vậy người cấp tốc truyền tin cho Đồ Ngũ để hắn chú tâm trọng điểm điều tra hai thể lực này, mặt khác báo cho Lệ Võ để cho bọn họ nhanh chóng nắm lấy Tập Dũng Bang, tranh thủ lúc Tịch Thu Bang và Thốn Bang chém giết nhau bất phân thắng bại, triệt để giải quyết những chuyện tình trong Tập Dũng Bang, tiến tới nuốt chửng một vài tiểu bang phái thể lực, phát triển lớn mạnh. Mặt khác ta sẽ cấp tốc truyền tin cho Lục bá, đợt này Sát Thủ doanh cũng phải phái mấy vị cao thủ trở về tạm thời trấn áp Tập Dũng bang, phòng khi có việc dùng tới.

- Rồi!

Đồ Thất tuân mệnh rồi nhanh chóng ly khai đi truyền tin.

Vân Thiên Hà từ ngăn kéo bí mật trên bàn lấy ra một tờ giấy, viết vài dòng rồi gấp lại thành phong thư, ra cửa gọi Vân Tường, sau một hồi cẩn thận đặt phong thư vào trong ống trúc liền buộc vào chân rồi thả cho Vân Tường cất cánh bay lên trời cao, dần dần biến mất trong khoảng không hướng về phương Bắc.

Buổi trưa ngày hôm sau, Vân Nương làm xong mấy món bánh chiên tinh mỹ, sai nha hoàn gọi hắn tới Linh Thiên các dùng bữa.

Vừa định tới Tử Vân Hiên, lại thấy Đồ Lục vội vã chạy tới tìm hắn, giao ra một cuộn giấy rồi nói:

- Thiếu gia, có tin tức trọng yếu, là do bên Tô Tuyết tiểu thư cung cấp cho Tình Báo doanh, sau đó được chuyển thành mật văn đưa tới!

- Chờ ta thời gian nửa nén hương!

Vân Thiên Hà tiếp nhận cuộn giấy, nói xong liền bước thẳng tới Tử Vân Hiên, kết quả không tới nửa nén hương thời gian đã thấy Vân Thiên Hà miệng vẫn còn chưa khô bước ra cửa, cầm mấy cái bánh chiên đưa cho Đồ Lục nói:

- Người tạm thời ăn trước cho khỏi đói bụng, bây giờ lập tức đi chỗ chiến sĩ Thiên Đồ, thuận tiện mang theo một ít lương khô, một đường vừa đi vừa ăn, lập tức khởi hành.

Đồ Lục tiếp nhận bánh chiên rồi vừa ăn vừa vội vã rời đi.

Vân Thiên Hà lau khô miệng, trở lại Linh Thiên Các, tìm Sử Trường Đức nói:

- Chuẩn bị dẫn theo năm người xuất môn một chuyến, đi Vọng Kinh Trấn cách Kinh Thành hơn sáu dặm, người báo cho sáu người huynh đệ La gia để cho bọn họ đi trước Tuyên Châu tới Long Môn Trấn sau núi

Thanh Long, nói cho bọn họ biết địa điểm và thời gian người của Lục bá tới tiếp ứng đồng thời âm thầm bảo hộ bọn họ, phòng ngừa trên đường đi có điều gì bất trắc.

Phân phó công việc xong xuôi, Vân Thiên Hà lập tức ra cửa, hô một tiếng đã thấy Vân Bôn hăng hái ứng tiếng rồi chạy từ hậu viên đi ra.

Bắt ngờ chính là, lần này Vân Bôn cư nhiên lại dùng miệng cắn theo yên ngựa chạy ra.

Vân Thiên Hà gỡ yên ngựa từ miệng nó xuống rồi lắp lên lưng. Vân Bôn ngày càng có linh tính, khi nghe hấn gọi cư nhiên cũng biết mang theo yên ngựa ra, kiểu này qua thêm một thời gian nữa, không biết nó sẽ biến thành bộ dáng gì, nhưng nếu có nó đồng hành chắc chắn sẽ có thêm một đồng bọn thật tốt.

Ra khỏi cửa sau phủ, Đồ Lục và năm vị Viêm Hoàng chiến sĩ đứng chờ lệnh, Vân Thiên Hà sau khi lên ngựa, nói:

- Xuất phát!

Mấy người nhất thời đồng loạt xoay người lên ngựa, rồi nhanh chóng hướng lối cửa Bắc thành ly khai, tốc độ như những mũi tên hướng về ngoài thành Tây sáu dặm.

177. Chương 177: Lai Giả Bất Thiện

Móng ngựa vung lên rồi đập thật sâu xuống làm bụi tuyết bắn lên tung tóe, để rồi khi tuyết rơi xuống lại một lần nữa che giấu vết móng ngựa vừa đi qua.

Giá! Giá! Giá!

Lúc này, sáu bóng kỵ sĩ đang bôn ba trên quan đạo vắng vẻ phủ đầy tuyết trắng, một đường phóng đi như tia chớp, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi thời tiết khắc nghiệt, chớp mắt chỉ còn lại mấy đạo tàn ảnh.

Vân Thiên Hà dẫn đầu đoàn người, toàn thân diện quần áo màu xanh, áo bào tung bay phần phật đón gió, hơn nữa kết hợp với màu lông trên người Vân Bôn, tựa như một con Du Long màu xanh lướt nhanh trên đường, dẫn theo năm vết màu đỏ thẫm hướng một tiểu trấn phủ trong làn tuyết trắng.

Bắt đầu vào đông, thương khách rất ít khi nghỉ lại Vọng Kinh Trấn, đa phần bọn họ đều chạy vào trong Kinh Thành nơi có những khách sạn, thanh lâu tìm sự ấm áp trên giường với những cô nương hồng bài khiến cho tiểu trấn này mất đi sự náo nhiệt vốn có, tựa như lâm vào ngủ đông rồi trở nên hoang vắng.

Sau khi đoàn người đến trấn mới giảm tốc độ nhưng vẫn chưa thấy dừng lại.

Trước mỗi cửa hàng trong tiểu trấn, có mấy gã tiểu nhị đầu đội mũ lông, hai tay giấu kín trong tay áo, dáng người run run nhìn chằm chằm vào những khách nhân đi qua với ánh mắt chờ mong, có điều đoàn người trước mắt không hề để ý đến bọn họ, vẫn lãnh đạm đi ngang qua.

Đoàn người chạy thẳng tới trước một quán trà, Vân Thiên Hà liền dừng lại, nhìn sang Đồ Lục gật đầu, Đồ Lục lại tiếp tục cưỡi ngựa nhắm phía Tây ly khai tiểu trấn.

Vân Thiên Hà xuống ngựa, những người khác cũng xuống ngựa theo, sau đó Vân Thiên Hà đẩy cửa bước vào trong quán.

- Lại là người, người không phải bị thương nặng rồi sao, người thế nào lại tới?

Sau khi Vân Thiên Hà bước vào quán, vị tiểu cô nương trong quán nhất thời mở to hai mắt nhìn, nhãn thần mang theo tia không hiểu nổi nhìn Vân Thiên Hà, tựa hồ đã quên mất bất chuyện với khách nhân.

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn sang tiểu cô nương, thấy nàng lần này đã có chút điểm của một tiểu loli rất khả ái, sau đó nhìn lướt qua quán trà, vị trung niên nhân đội nón cỏ đã không còn ở đây nhưng lại thấy xuất hiện hai người khác đầu đội mũ, mặc áo lông là loại lông chồn hảo hạng, thoạt nhìn khí độ bất phàm, có chút ý cảnh của cao thủ, chẳng qua là không thấy rõ dung mạo nên cũng không để ý tới nữa.

Tìm một bàn ngồi xuống, Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Ta vì sao lại không thể tới, người còn không đi châm trà, lấy sáu chén ra đây?

- A!

Tiểu cô nương lúc này mới chợt tỉnh, lập tức chạy về phía sau bưng ra một bộ trà với phong cách cổ xưa, rót đầy năm chén trà thơm.

- Là sáu chén!

Vân Thiên Hà lên tiếng nhắc nhở.

Tiểu cô nương cũng không để ý, nàng thấy hiện có năm người nên chỉ rót ra năm chén. Vân Thiên Hà bất đắc dĩ cũng không tiếp tục tính toán chuyện này.

Rót trà xong, tiểu cô nương cũng không có bỏ đi, trừng đôi mắt to quết tới quết lui trên người Vân Thiên Hà, có vẻ rất mê hoặc, nghĩ thầm:

- Hẳn lần trước không phải bị trọng thương sao, thế nào nhanh như vậy đã phục hồi hoàn toàn được rồi, hơn nữa thoát nhìn so với lần trước đã có điểm biến đổi, thực sự là một đại quái vật.

Vân Thiên Hà tỉnh tể phẩm trà, uống được nửa chén vẫn thấy tiểu cô nương còn đứng một bên trừng mắt nhìn mình, liền quay đầu nói:

- Trà ngon, rót tiếp!

- Gì?

Tiểu cô nương lấy lại tinh thần, thấy trong chén của Vân Thiên Hà vẫn còn một nửa trà, trừng mắt đẹp nhìn hấn, lạnh mặt nói:

- Không có!

Vân Thiên Hà nói:

- Ta nói người một chén trà này vẫn còn một nửa, không thể coi là hai chén được, chỉ là muốn người đổ đầy chén này mà thôi, cũng chẳng phải vi phạm quy củ gì của quán. Tại sao, không được?

- Người, người...

Tiểu cô nương nghe được lời này không biết phản bác làm sao, chỉ biết dậm chân tức giận, hung hăng trừng hai mắt rồi hừ lạnh một tiếng để bình trà xuống xong không thèm để ý đến hấn nữa.

Vân Thiên Hà tiếp tục uống trà.

Bất quá mấy người Viêm Hoàng chiến sĩ cũng không có ham mê phẩm trà, đối với bọn họ chén trà nào cũng giống nhau, chỉ một hơi đã uống cạn, xong rồi buông chén ngồi tĩnh tọa một bên.

Đợi thời gian nửa nén hương, lúc này Đồ Lục từ bên ngoài đi tới ngồi xuống, hướng Vân Thiên Hà gật đầu, Vân Thiên Hà qua sang nhìn tiểu cô nương một cái, lúc này nàng mới chu miệng nhỏ tới lấy cho Đồ Lục một chén, kết quả Đồ Lục cũng chẳng khác gì mấy người kia, một ngụm uống sạch, cũng không biết thưởng thức chút nào.

Vân Thiên Hà lúc này mới uống cạn chén vừa rồi, buông chén nhân tiện nói:

- Tiểu cô nương, tính tiền!

- Ba trăm văn!

Tiểu cô nương chu miệng nói, còn không thèm quay sang nhìn Vân Thiên Hà.

Đình!

Vân Thiên Hà móc ra một ngân bính tử, lại dùng lực tách ngân bính tử làm hai nửa, vung tay ném một nửa kia lên trên quầy hàng phía xa, thản nhiên nói:

- Như này cũng không sai biệt lắm, còn thừa không cần thối lại!

Nói xong Vân Thiên Hà liền đứng dậy muốn ra ngoài, tiểu cô nương kia lập tức quay sang trừng mắt nhìn hấn nói;

- Đứng lại, của ngươi còn thiếu hai trăm văn, bằng không ngươi đừng hòng ra khỏi đây!

Vân Thiên Hà vẫn không dừng lại, chỉ nói một câu:

- Một trăm đồng là do hai vị khách nhân trong nhà mời trà, một trăm đồng còn lại là tế điện vong linh, như vậy chẳng phải là đủ rồi sao?

Nói xong Vân Thiên Hà đi thẳng ra cửa, cũng không quay đầu lại.

Tiểu cô nương nhìn bóng lưng hắn rời đi, chỉ biết dậm chân tức giận, hét lớn:

- Tên chết tiệt nhà ngươi, thật ghê tởm, tức chết ta mất!

Sau đó tiểu cô nương lại vào trong phòng hô tô:

- Nhị thúc, tiểu tử kia nói một trăm đồng tiền tế điện vong linh là có ý gì, tính như thế nào?

Buồng trong không có ai trả lời, nhưng thật ra một người trong hai vị khách cười nói:

- Tiểu Thiên nhi, tiền trà tế điện vong linh ý là hắn mời người chết trả tiền trà, ha ha!

- Cái gì, hắn cư nhiên dám mời người chết đến trong quán ta uống trà, buồn cười, lần sau đừng cho bản cô nương thấy ngươi, bằng không cho ngươi biết mặt.

Tiểu cô nương nghiêng răng nghiêng lợi lăm bần nói, hơn nữa còn hung hăng nắm tay ra bộ vô cùng tức giận.

Bất quá tiểu cô nương đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay sang kinh ngạc nhìn hai vị khách nhân kỳ quái trong phòng, nói:

- Ngươi thế nào lại biết ta là Tiểu Thiên Nhi?

Lúc này vị trung niên nhân từ trong buồng vội vã đi ra, bất quá hắn chỉ kịp thay đổi chiếc mũ bông, còn lại y phục vẫn y nguyên như cũ, đi tới trước mặt hai vị khách nhân trong phòng, ôm quyền nói:

- Có thuộc hạ pha trà, cũng không biết chủ thượng giá lâm, xin thứ tội!

- Cuồng Dao, nhìn bộ dáng này của ngươi xem ra mấy năm nay đứng ở quán này đã ủy khuất ngươi nhiều rồi!

Thanh âm vị khách nhân mang theo vài phần hồi ức, vui mừng nói tiếp:

- Bất quá phần cuồng dữ phong mang của ngươi mấy năm nay cũng được nội liễm đi nhiều a!

- Chủ thượng, đao có phải đến lúc rời vỏ hay không?

Thần sắc Cuồng Dao có chút phấn chấn nói:

- Thuộc hạ mấy năm nay vẫn một mực chờ đợi ngày này!

Tiểu Thiên Nhi lúc này hiếu kỳ đi tới, nhìn hai vị khách nhân trong phòng tới nửa ngày trời mới nói:

- Nhị thúc, lẽ nào bọn họ chính là người chúng ta phải đợi?

Gió lạnh thấu xương, tại một vùng tuyết trắng hoang vu bên ngoài.

Nơi này cách Vọng Kinh Trấn không tới một dặm đường, trong một tiểu viện không người ở, nóc nhà đã bị tuyết phủ đầy, ngay cả hàng rào tường viện cũng phủ đầy một lớp sương bạc.

Từ xa xa nhìn lại toàn bộ khu vực hoang phế này duy chỉ có một nơi này giống như một tòa tiểu sơn nhô lên, mặc dù trông không bắt mắt nhưng lại có vẻ rất cao.

Bất quá bên ngoài tiểu viện lúc này xuất hiện mấy thốt ngựa, bên trong viện phòng thỉnh thoảng lại có những làn khói bay ra, hiển nhiên đang có người ở trong bắt đầu nhóm lửa.

Trong phòng nhỏ, Giang Ngọc Thiên một đường phong trần mệt mỏi, bởi vì liên tục chạy đi trong gió lạnh, sắc mặt có vẻ tái nhợt, hai tay ôm một chén nước nóng, từ từ thổi rồi uống sưởi ấm.

Từ lần trước bị trúng tên độc mới khôi phục nhưng tiếp đến lại nghe được tin dữ Giang Thụ Viễn vị bị đánh vào thiên lao, sau đó Giang Ngọc Tề bị thụ thương, trăm đường bất đắc dĩ mới phải quay về Dư Châu an dưỡng, một loạt sự kiện này khiến cho cao tăng trong Giang thị phảng phất như đang bị vây trong một tầng mây đen mờ mịt.

Lần này dẫn theo một nhóm chiến sĩ Hắc Sát nhập kinh, Giang Ngọc Thiên chính là dự định tìm cơ hội cứu Giang Thụ Viễn ra khỏi thiên lao, bởi vì Giang Ngọc Tề khi trở lại có nói qua với tộc trưởng Giang Thụ Hùng, hiện tại Giang Thụ Viễn có liên quan tới việc hoàng tử bị tập kích, nhất thiết phải cứu ra kịp thời, bằng không sẽ bị người lợi dụng biến hắn thành kẻ chết thay, hoặc không cũng rất có khả năng bị người diệt khẩu.

Giang Ngọc Thiên là cháu Giang Thụ Viễn, từ nhỏ có thiên phú võ đạo cực cao nên được chuyển về Dư Châu tu luyện, qua mười năm thời gian đã đạt được Võ Sư cấp năm, được gia tộc ký thác rất nhiều kỳ vọng, bí mật trọng điểm bồi dưỡng.

Nhưng sau khi nghe được tin dữ, nhớ lại lần trước tại Phong Thụ Trấn chặn giết Đồ Thiên Thanh, phụ thân của hắn đã chết, lần này Giang Thụ Viễn lại bị nhốt vào thiên lao, sự phẫn hận trong lòng Giang Ngọc Thiên đã sớm bùng phát, lần này hắn bỏ ngoài tai lời khuyên can của người nhà lên đường nhập kinh, ngoại trừ mục đích giải cứu Giang Thụ Viễn, đó chính là tiêu diệt Vân Thiên Hà cho hả giận, hắn quyết định phải làm được bằng bất cứ giá nào.

Lần này theo Giang Ngọc Thiên nhập kinh có sáu vị chiến sĩ Hắc Sát, đây đều là những chiến sĩ Hắc Sát tinh anh trong Giang thị, thực lực bình quân đã ngoài cấp bảy, còn có một vị là tộc thúc của hắn, hiện đã có thực lực Võ Sư cấp chín đỉnh, mà hắn sau khi chữa thương hoàn toàn cũng thành công tấn cấp lên Võ Sư cấp bảy, hắn tin tưởng bằng vào thực lực đội ngũ như thế này, việc tiêu diệt Vân Thiên Hà đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Hí...

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng ngựa kêu khiến cho mọi người vừa mới vào trong nhà không khỏi cả kinh sợ hãi. Nơi này bình thường cũng không có ai ở lại, chính Giang Ngọc Thiên cũng chỉ vừa lúc dừng lại nghỉ chân, thường ngày chỉ có một vị lão nhân trong trấn tới quét dọn còn lại là không có người đến.

Giang Ngọc Thiên nghe tiếng ngựa hí, bỗng nhiên đứng lên, mấy người chiến sĩ Hắc Sát cũng đều tập trung đề phòng. Lúc này một vị trung niên nhân đi tới trước cửa sổ, nhìn thoáng qua phía ngoài, thần sắc ngưng trọng nói;

- Xem ra hành tung của chúng ta đã bị lộ rồi!
- Lê nào bên ngoài tới không phải là người tiếp ứng chúng ta?

Giang Ngọc Thiên trầm giọng nói, lập tức đi ra cửa.

Đi tới ngoài cửa liền trông thấy kỵ mã của bọn họ đã bị người làm kinh sợ bỏ chạy, lại có một vị thiếu niên mặc thanh y dẫn theo mấy người mặc đồ màu đỏ đang chậm rãi đi tới nơi này, ý đồ bất thiện.

178. Chương 178: Tuyệt Tan

Giang Ngọc Thiên khẽ quát một tiếng, các chiến sĩ Hắc Sát lập tức ra khỏi tiểu viện, ngưng thần đề phòng.

Nhưng ánh mắt Giang Ngọc Thiên lại gắt gao nhìn chằm chằm vào thanh y thiếu niên cuối trên truy vân mã thần nhiên đi tới, trong ánh mắt mang theo sát ý nồng đậm như muốn phun trào.

Hắn đã nhận ra người này là ai, chính là người lần trước hại bọn họ tại Phong Thụ Trấn toàn quân bị diệt, chính mình trúng độc, phụ thân bị chết, tộc bá bị trọng thương tới nay chưa lành, sau đó hắn hại gia gia nhập thiên lao, là đầu sỏ hại Ngọc Tề ca trọng thương, cũng chính là người mà chuyện này hắn phát hiện cần phải tiêu diệt, Vân Thiên Hà!

Không chỉ có mỗi Giang Ngọc Thiên đang trừng hai mắt huyết hồng nhìn Vân Thiên Hà, phía sau hắn có một gã chiến sĩ Hắc Sát cũng đang thở hổn hển như trâu, hai mắt nhu muốn lồi ra, mang theo cừu hận cực độ cùng với sát ý nồng đậm.

Gã chiến sĩ Hắc Sát này chính là người có tham dự trong lần Giang Ngọc Tề bố trí ám sát, mắt hắn mở trừng trừng nhìn vị Võ Sư cấp tám giải cứu Vân Thiên Hà, lúc này cừu hận trong lòng hắn như dục hỏa phun trào, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Đó chính là giết, giết và giết.

Nhưng ngay sau đó, tại lúc gã chiến sĩ Hắc Sát và Giang Ngọc Thiên vẫn còn bị vây trong cừu hận cực độ trừng mắt nhìn đội ngũ mấy người đi tới, lại nghe thấy vị thiếu niên dẫn đầu đội ngũ kia lạnh nhạt nói:

- Bọn họ đã như cá nằm trong lưới, toàn bộ tru sát, không được để một người nào chạy thoát.

Nói xong Vân Thiên Hà vung tay lên, mấy chiến sĩ Viêm Hoàng lập tức nhanh hơn, xung phong tiến lên.

Phía mấy người Giang Ngọc Thiên nghe được những lời miệt thị này, ánh mắt mỗi người đỏ bừng, máu nóng trong người bắt đầu kịch liệt sôi trào.

Nhưng vào lúc này mấy kỵ sĩ đang vọt lên nhắm hướng Giang Ngọc Thiên đánh tới đột nhiên thắng ngựa dừng lại.

Đứng cách xa đối phương không tới trăm bước, Vân Thiên Hà cho Vân Bôn dừng lại, liếc mắt nhìn Giang Ngọc Thiên đang nắm chặt tay, ánh mắt nồng đậm sát khí, đậm mạc nói:

- Cái gì thiên tài, gọi hắn là xuẩn tài đã quá đề cao rồi, phải gọi là gà chó mới đúng, cuối cùng bất quá cũng bỏ mạng tại đây với một đám phế vật mà thôi, xem ra ngày Giang thị bị diệt tộc cũng không còn xa nữa!

Nghe xong lời này, sự căm phẫn trong lòng đám người Giang Ngọc Thiên lần thứ hai sôi trào, tay nắm chặt tới độ kêu lên răng rắc, muốn nhất tề xông lên tấn công đối phương.

Thế nhưng vị Võ Sư cấp chín duy nhất có mặt tại đây đột nhiên lại cảm thấy một tia không thích hợp, có điều không thích hợp ở chỗ nào thì hắn cũng không biết được, nói chung hắn chỉ cảm giác được có một cỗ khí tức nguy hiểm tựa hồ đã bao phủ lên người bọn họ.

Muốn chết!

Vị chiến sĩ Hắc Sát đứng sau Giang Ngọc Thiên rốt cuộc đã không nhịn được nữa, thét lên một câu.

Máu huyết toàn thân hắn đang sôi trào như muốn bạo phát, sau khi nổi giận gầm lên một tiếng liền vận kinh khí toàn thân, vọt ra trước nhất, mỗi bước chân đạp xuống cơ hồ đều làm cho tuyết tan chảy, bốc lên vụ khí nhàn nhạt.

- Không tốt, mau trở lại!

Vị Võ Sư cấp chín kia đột nhiên cảm thấy tốc độ tuyệt bị hòa tan thành vụ khí tựa hồ có điểm quá nhanh liền lập tức hét lớn một tiếng.

Nhưng vị Võ Sư cấp tám này đã sớm bị nỗi phẫn hận trong lòng che mờ mắt, nào có nghe được lời này, vẫn thẳng hướng xông lên.

Chỉ là một chút sau đó hắn lại cảm giác kinh khí trôi qua có phần không thích hợp, sắc mặt không khỏi đại biến.

Đúng lúc này, Đồ Bát cưỡi ngựa vọt đến, khóe môi nhếch lên một nụ cười báo thù nhàn nhạt, xuống ngựa, nhắm hướng gã Võ Sư cấp tám chạy tới, một đôi cự quyền liền lăng không kéo tới.

Gã Võ Sư cấp tám kia lập tức biến sắc mặt, cũng bất chấp có gì kỳ quái, mắt thấy Đồ Bát đánh tới, lần thứ hai hét lớn một tiếng, vận kinh khí toàn thân, dung ngay tất sát chiến kỹ, một đôi cự quyền liền đưa ra nghênh đón.

Oanh!

Phảng phất như hai khối cầu thép vô cùng khổng lồ va chạm lẫn nhau tạo thành một trận bạo hưởng dữ dội, chỉ thấy chung quanh hoa tuyết văng khắp nơi, còn chưa kịp rơi xuống đã bị kinh khí cuộn phăng đi, rất nhanh hóa thành một đoàn vụ khí.

Từng quyền đánh ra, song phương cơ hồ đều dùng kinh khí đối kháng, tựa như những thanh cương đao chém tới, mà lúc này xung quanh những mũi băng tuyết tựa như những mũi đinh nhọn thật lớn không hề kiêng nể đâm xuống.

Thân thể Đồ Bát lúc này phảng phất như dung nhập vào trong hoa tuyết, tưởng như nơi nào có tuyết nơi đó sẽ thấy xuất hiện thân ảnh của hắn, nói cách khác trong mảnh hoa tuyết rộng lớn, nơi nơi đều là thân ảnh Đồ Bát.

Đây chính là thiên phú "tuyết dung", sở trường của mỗi một người trong Tuyết Tộc.

Bọn họ có thể thông qua hoa tuyết, hòa quyện thân mình thành một thể với thiên nhiên, cũng có thể sử dụng những bông hoa tuyết này thành vũ khí, tạo cho đối phương một kích trí mạng bất ngờ.

Trong tình hình này, rõ ràng vị Võ Sư cấp tám của Giang thị không thể là đối thủ của hậu duệ Tuyết Tộc, hơn nữa chu vi xung quanh còn có vô vàn hoa tuyết phụ trợ, Đồ Bát có thể thông qua những hoa tuyết này hóa giải kinh khí mà đối phương điên cuồng phóng ra, rồi từ đó lại sử dụng chính chúng làm thủ đoạn công kích tới đối phương.

Băng!

Một kích đỡ một kích, thân hình Đồ Bát dần dần hóa thành mờ ảo, gã Võ Sư Giang thị vừa mới tránh thoát một cường kích do hoa tuyết tạo thành thì thân hình Đồ Bát đã bất ngờ xuất hiện tại ngay phía sau lưng hắn, lại dùng thiên phú "tuyết dung" của mình hấp nạp hết kinh khí cuồng bạo xung quanh thân đối phương, sau đó đánh ra một loạt quyền phong như thác lũ cuồng bạo, phác thiên cái địa công tới.

Phốc!

Võ Sư Giang thị căn bản không thể phòng bị quyền khí huyền ảnh kia đánh tới, phía sau hắn như bị trúng một trọng trụ thật nặng, thân thể không nhịn được phun ra một búng máu vụ, nhiễm đỏ cả một mảng tuyết trắng.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó Đồ Bát lợi dụng tuyết vụ biến ảo thành cự quyền, lại một lần nữa liên tục giã lên người Võ Sư Giang thị khiến cho hắn như điều đứt dây, thân thể bay lượn một vòng rồi nặng nề rơi xuống nằm bất động tại một chỗ cách Vân Thiên Hà không xa.

Lúc này Vân Thiên Hà không hề sợ hãi, mặc dù biết đối phương có Võ Sư cấp chín nhưng vẫn không hề lấy đó làm cố kỵ, thiên phú cường đại của hậu duệ Tuyết Tộc, lại ở dưới hoàn cảnh khắp trời tràn ngập tuyết trắng như này, ngoại trừ đại cao thủ có cảnh giới võ đạo cao hơn hắn bọn họ thì không còn người nào có khả năng chống cự.

Nhìn thấy một người bên mình bị đối phương dễ dàng giết chết, lúc này hai mắt Giang Ngọc Thiên chỉ còn một màu đỏ, khí huyết toàn thân sôi trào, mấy người phía sau hắn cũng đồng dạng như vậy, phảng phất như khí huyết toàn thân đang sôi trào tới một loại cực hạn, như bức thiết bọn họ phải phát tiết ra ngoài.

Giết, giết...!

Giang Ngọc Thiên rốt cuộc vẫn là người ít từng trải, điên cuồng hét lên một tiếng, vận kinh khí toàn thân như muốn xông lên, nhưng đã bị vị Võ Sư cấp chín kia mạnh mẽ giữ lại.

- Tứ thúc, buông ra, ta muốn giết sạch bọn họ!

Giang Ngọc Thiên với hai mắt đỏ ngầu như sắp nổ tung, điên cuồng rống lên, lúc này hắn chỉ cảm thấy nếu không thể phát tiết, hắn sẽ bị cỗ nhiệt huyết sôi trào kia bành trướng bạo thể.

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đang ở trên mình ngựa, nhàn nhã lấy ra một bình rượu uống một ngụm, nhìn vào Giang Ngọc Thiên đang muốn điên cuồng thần nhiên nói:

- Nói các người là đồ chó gà hạ cấp một điểm cũng không sai, không phải muốn giết ta sao, lẽ nào các người là một đám phế vật, cách không tới năm mươi trượng cũng không dám bước qua, phải chờ chúng ta tới giết sạch các người sao?

Giang Ngọc Thiên bị mạnh mẽ kéo lại, nhưng những người khác thì không, bọn họ lúc này bị Vân Thiên Hà trào phúng một trận đã triệt để kích động, mất đi thần trí, toàn thân máu huyết sôi trào, tựa hồ bắt đầu chảy ngược.

Rốt cục, một người nhịn không được, điên cuồng hét lên một tiếng, liều chết xông lên.

Những người còn lại cũng không thể chịu đựng thêm, nhắm thẳng phía trước hơn năm mươi trượng, nơi Vân Thiên Hà và mấy chiến sĩ Viêm Hoàng đang dùng ánh mắt trào phúng nhìn bọn họ mà nhào tới.

- Không được xông lên, đều trở lại cho ta, cẩn thận có trá!

Vị tứ thúc kia điên cuồng rống to hơn, thế nhưng đã không còn ai nghe lời hắn nói nữa.

Vân Thiên Hà nhìn mấy tên chiến sĩ Hắc Sát đang xông tới, buông bầu rượu thản nhiên nói:

- Bọn họ đã vào bẫy, Đồ Lục cùng với Thu Phi, Thu Liên, ba người phụ trách sử dụng "tuyệt dung" lập trận tập kích, Đồ Thất và Tinh Mộng đánh lên là chính, Đồ Bát chú ý tên Vô Sư cấp chín kia, bảo trụ hắn đồng thời ngăn hắn cứu viện, tiểu tử Giang Ngọc Thiên cứ giao cho ta đi, trong thời gian một nén hương tốc chiến tốc thắng.

Sau khi đơn giản giao phó, Vân Thiên Hà quay sang, trong mắt lấp lánh hàn quang, trầm giọng nói:

- Giết...!

Mệnh lệnh phát ra, Đồ Lục cùng với Thu Phi, Thu Liên, ba người cấp tốc phân tán, hình thành trận thức hình tam giác, bắt đầu chậm rãi đẩy về phía trước, lúc này hoa tuyết xung quanh tựa hồ như có sinh mệnh, theo động tác của ba người bắt đầu bốc lên, ngay lúc kinh khí của đối phương đánh tới đột nhiên hòa tan hình thành một đoàn vụ khí.

Hai người Đồ Thất và Tinh Mộng với tốc độ của một cơn cuồng phong, ngay tại lúc vụ khí hình thành liền cấp tốc xuống ngựa, như một đệp huyền ảnh dung nhập vào bên trong vụ khí, giao chiến cùng với chiến sĩ Hắc Sát của Giang thị vừa mới xông lên.

Tốc độ của Vân Bôn cực nhanh, chỉ mới gia tốc đã như một mũi tên vòng qua tuyết vụ, nhắm hướng cửa tiểu viện xông tới, Đồ Bát tuy không cười kị mã nhưng thân ảnh vẫn thấp thoáng phía sau Vân Thiên Hà, tựa như băng mị vô cùng quỷ dị.

Vị Vô Sư cấp chín càng ngày càng cảm thấy bầu không khí có phần bất thường này là do người khác tạo ra, có điều trong đầu hắn lại chỉ cảm thấy mơ hồ không thể nắm bắt, lại thấy Đồ Bát đang như một đoàn mị ảnh xông tới trước người nên cũng chẳng còn suy nghĩ được nữa, đành vận kinh khí toàn thân đi lên nghênh tiếp.

Mắt thấy Vân Thiên Hà đang nhắm hắn mà đến, ánh mắt nhìn lại còn mang thêm phần hèn mọn, sự tức giận trong lòng Giang Ngọc Thiên càng đạt tới đỉnh điểm, lúc này liền như một con dã thú gầm nhẹ một tiếng rồi xông lên.

Vân Thiên Hà xông tới, khi khoảng cách chỉ còn một trượng xa liền phóng xuất tinh linh chi khí bao bọc quanh thân, tiếp đến mượn lực trên người Vân Bôn phi thân xuống, vừa nhích người, bạo viêm kinh khí đã cuộn cuộn xông ra.

Giang Ngọc Thiên vừa lên đến cũng lập tức sử dụng chiến kỹ tất sát, kinh khí như long quyền phong, tựa như một cỗ sóng cuộn miên nhu vô hạn, cứ một tiếp một không ngừng tuôn ra, đây cũng chính là một loại thiên phú đặc biệt của đệ tử Giang thị, có tên Trọng Ba Kinh!

179. Chương 179: Thiên Tài Ngã Xuống

Mỗi một đệ tử Đồ thị gia tộc khi đạt tới cảnh giới Vô Sư, đại thể sẽ được thức tỉnh thiên phú Liệt Dương Kinh, bản thân đệ tử gia tộc Giang thị cũng có một loại thiên phú được truyền thừa hơn trăm năm, đó chính là Trọng Ba Kinh.

Đặc tính chủ yếu của Trọng Ba Kinh là nhu hòa như nước, trong đặc tính nhu hòa này còn mang theo một loại liên tục, một cổ nối tiếp một cổ, tác dụng tuy rằng chậm chạp, không thể lấy tính mạng kẻ địch trong chớp mắt, thế nhưng nếu đã bị loại sóng kích tầng tầng lớp lớp này đánh trúng thì dù may mắn đến mấy cũng dính phải nội thương rất nghiêm trọng.

Lần trước Vân Thiên Hà bị trọng thương cũng là do nếm phải trái đắng từ Trọng Ba Kinh này.

Bất quá ngày hôm nay đến đây, Vân Thiên Hà tự nhiên đã có chuẩn bị, đối với Trọng Ba Kinh của Giang Ngọc Thiên càng thêm một lần nhận thức, hơn nữa cảnh giới ngoại công hiện nay của hắn tương đương với Giang Ngọc Thiên, bởi vậy hắn cũng muốn thử xem thiên phú Liệt Dương Kinh của đệ tử Đồ thị trải qua hắn dung hợp với Bạo Cương Kích hình thành Bạo Viêm Kích so với Trọng Ba Kinh xem ai mạnh ai yếu.

Lúc này, Giang Ngọc Thiên đánh ra Trọng Ba Kinh như sóng biển cuộn cuộn bạo phát, mà Bạo Viêm kinh khí của Vân Thiên Hà lại giống như muốn đốt hết thủy, chừng như địa ngục chi hỏa cuồng bạo có thể phá hủy tất cả mọi thứ.

Hai loại kinh khí trùng kích lẫn nhau, với sự giao tranh của nước và lửa tạo thành một tiếng chấn hưởng như muốn xé rách khoảng không, hoa tuyết trong toàn bộ khu vực xung quanh trong sát na bị thổi bay rồi cấp tốc hóa thành một đoàn vụ khí, sau đó hóa thành những bọt nước rơi xuống.

Mặt đất dưới chân Vân Thiên Hà, tốc độ tan chảy của hoa tuyết lại càng nhanh hơn, cứ sau mỗi bước chân của hắn, có thể thấy rõ tuyết tan chảy rồi bốc hơi lên, để lộ ra vết chân lõm hẳn xuống phía dưới, giống như từng bị lửa đốt cháy qua.

Đánh xong với Giang Ngọc Thiên một đợt tất sát kỹ, Vân Thiên Hà lập tức lướt người thoát khỏi dư chấn, chân bước theo Phương Thốn Bộ, tựa như hồ điệp nhảy múa, tay đan quyền liên cấp tốc đánh ra một Bạo Viêm Kinh.

Giang Ngọc Thiên hoàn toàn không có ngờ tới Vân Thiên Hà cư nhiên lại có loại Liệt Dương Kinh cường hãn như vậy, lúc này tuy cảm giác toàn thân đang bị thiêu đốt nhưng hắn vẫn cắn răng hung hăng đánh ra một Trọng Ba Kinh đi ra đón đỡ quyền đầu hùng hực liệt hỏa kia.

Oanh!

Đôi bên giao tranh, dưới sự trùng kích của hai loại kinh khí bất đồng thuộc tính khiến cho khoảng không giữa hai người bộc phát ra một cỗ sóng xung kích cường đại, không ngừng lan ra xung quanh.

Y phục từ đầu quyền tới sát vai Giang Ngọc Thiên đã bị cỗ liệt hỏa kia đốt cho cháy đen một mảng, dưới tác dụng của sóng xung kích sau dư chấn liền rách vụn ra, tựa như gió thổi lá rụng, chậm rãi phiêu đảng rơi xuống.

Hơn nữa, lúc này Giang Ngọc Thiên còn cảm giác cánh tay mình nhị bị một cỗ liệt hỏa đốt cháy qua, bỏng rát vô cùng khiến hắn không khỏi nhướng mày. Nghĩ không ra bên trong Liệt Dương Kinh của đối phương lại mang theo một cỗ kinh khí bạo tạc có lực xuyên thấu mạnh như vậy, chỉ cần vừa đánh tới lập tức phát sinh ảnh hưởng từ trong ra ngoài.

Bất quá hắn vẫn tin tưởng đối phương ăn phải Trọng Ba Kinh của mình cũng không được tốt đẹp gì.

Thế nhưng Giang Ngọc Thiên đã đánh giá thấp hộ thể Tinh Linh Chi Khí do Vân Thiên Hà phóng ra, ngay khi Trọng Ba Kinh đánh tới lần thứ nhất có thể khiến Vân Thiên Hà khí huyết nhộn nhạo, nhưng tới lần thứ hai đã yếu hơn rất nhiều, hoàn toàn bị tinh linh chi khí hóa giải.

Nói cách khác, Giang Ngọc Thiên căn bản không thể giải trừ được kinh khí hộ thể của Vân Thiên Hà, cứ như vậy so sánh Bạo Viêm Kinh Khí và Trọng Ba Kinh, trong lòng Vân Thiên Hà tự nhiên biết rõ lợi hại

thế nào, Bạo Viêm Kinh sau khi được hần dung hợp cải biến uy lực so với Trọng Ba Kinh tuyệt đối cao hơn hần một đẳng cấp.

Trải qua một lần so đấu, Vân Thiên Hà cũng không còn tâm tình chơi đùa với Giang Ngọc Thiên, ánh mắt lướt qua chiến cuộc của mấy người khác, sau đó khóe miệng nở một nụ cười băng lãnh, chân đạp Phương Thốn Bộ nhanh hơn, di động một cách quỷ dị dần chạy lên, hộ thể Tinh Linh Chi Khí quanh thân mở rộng, một cỗ Tinh Linh Chi Khí bắt đầu cuộn cuộn không ngừng chạy dọc theo khắp các kinh mạch toàn thân.

- A, không!

Giang Ngọc Thiên lúc này đột nhiên thấy khí thế Vân Thiên Hà trong nháy mắt hoàn toàn biến đổi, hần đột nhiên cảm giác có một điểm băng lãnh tập kích đến. Loại này không phải là hàn lãnh do khí trời mà là một loại băng hàn như muốn thẩm thấu tiến nhập vào sâu tận trong đầu xương cốt của hần.

Thế nhưng bên trong cái băng hàn cực độ lại vẫn như cũ mang theo một cỗ cảm giác bỏng rát vô cùng khó chịu, khi cổ hơi nóng này đập vào mặt khiến hần thật giống như tiến nhập vào một thế giới chỉ toàn băng hàn và liệt hỏa đan xen với nhau.

- Tiểu tử, không chơi cùng người nữa, chịu chết đi!

Vân Thiên Hà khẽ quát một tiếng, lúc này vận một quyền bên trong mang theo Bạo Viêm Kinh Khí, bên ngoài dung hợp Tinh Linh Khí thành một loại kinh khí như Băng Viêm Đạn, sức mạnh cường đại như đạn pháo bắn thẳng tới Giang Ngọc Thiên.

Một kích này khiến cảm giác hít thở không thông, phảng phất như đang bị bóng ma tử vong bao phủ lấy toàn thân mình.

Giang Ngọc Thiên lúc này đã dừng hô hấp, muốn vận dụng toàn bộ Trọng Ba Kinh đến chống đối lại kinh khí công kích tính bạo tạc với thế đến chực chờ tre kia, thế nhưng hần lại hoảng sợ phát hiện một điều, sau khi hần bị kinh khí băng hàn cực độ tập kích, toàn thân thực giống như bị đóng băng toàn bộ, khiến cử động thân mình trở nên vô cùng chậm chạp, khó khăn.

Hần mở mắt trừng trừng nhìn đầu quyền oanh kích như đạn pháo bắn tới, theo bản năng dùng song quyền của mình đưa lên chống cự.

Nhưng vẫn không hề có tác dụng gì.

Giang Ngọc Thiên cảm giác bên trong thân thể giống như cỗ một cỗ khí tức bạo tạc, một cỗ liệt hỏa không ngừng thiêu đốt, mà bên ngoài lại có một cỗ băng hàn bao phủ toàn thân, hai loại cảm giác trái chiều khiến cả người hần không ngừng bị đè ép lại phảng phất như muốn bạo nổ.

Phốc!

Trúng phải một quyền oanh kích thật mạnh, hần rốt cuộc không còn nhịn được, miệng thổ ra một ngụm máu huyết mang theo nhiệt khí nồng đậm, tựa như một đóa hoa sen được làm hoàn toàn bằng máu.

Trong nháy mắt khi hần phum ra một đóa hoa huyết vụ, hần cảm giác chính mình không còn điều khiển được thân thể, muốn bỗng bênh trôi nổi tại hư không.

Hần không biết điểm cuối cùng ở đâu, hần chỉ biết rằng bản thân không chịu nghe lời người thân cũng như Ngọc Tề ca ca khuyên can, rốt cuộc đã phải trả giá như vậy.

Một cái giá này chính là trả bằng cả tính mệnh, khi một tia ý thức cuối cùng sắp biến mất, trong đầu hần chỉ còn tràn ngập sự hối hận.

Bởi trong Giang thị, hần được tôn xưng là võ đạo thiên tài một đời, cứ như vậy dễ dàng chết đi dưới tay tử địch không đội trời chung.

- Ngọc Thiên!

Thấy một thân ảnh bập bênh giữa không trung rồi rơi mạnh xuống mặt tuyết trắng, máu huyết nhuộm đỏ cả một mảng lớn nhưng vẫn không thấy Giang Ngọc Thiên đứng lên, lúc này đám người chiến sĩ Hắc Sát của Giang thị nhất thời bị thống.

Đỉnh phải một đòn nghiêm trọng khiến Giang Ngọc Thiên đứt mệnh một đời thiên tài, chuyện này không thể nghi ngờ là một trùng kích đánh sâu vào trong lòng đám người chiến sĩ Hắc Sát.

Lúc này trong đầu bọn họ chỉ còn lại những khoảng trống thất thần, tất cả đều nhìn lại thu thể Giang Ngọc Thiên nằm lạnh trên băng tuyết rồi ngầy dại.

- Giết!

Vân Thiên Hà sao có thể buông tha cơ hội khó khăn lắm mới có được này, sau khi giết chết Giang Ngọc Thiên liền mạnh mẽ quát một tiếng nhanh chóng chạy tới chỗ Đồ Bát, bản thân cũng đồng thời âm thầm vận Tinh Linh Chi Khí lên cánh tay.

Bị Đồ Bát lợi dụng thiên phú của hậu duệ Tuyết Tộc, vị Võ Sư cấp chín kia vừa nhìn Giang Ngọc Thiên bị đánh ngã, tránh không khỏi ngây người, Đồ Bát tuyệt không bỏ lỡ cơ hội này tuyệt dung huyền ảnh quyền lập tức bạo khởi, nhất thời hoa tuyết tại bốn phương tám hướng tụ thành những đoàn tuyết cầu không ngừng hấp thu kinh khí cường đại từ những tên chiến sĩ Hắc Sát oanh kích đến.

Oanh!

Tứ thúc của Giang Ngọc Thiên không hổ là một Võ Sư cấp chín, dưới sức tấn công mạnh mẽ từ những huyền quyền của Đồ Bát không ngừng đập lên người, hắn lại càng phát ra kinh khí cường đại, sau khi rống lớn lên một tiếng liền đánh tan đại bộ phận huyền quyền, tuy vẫn bị một vài huyền quyền đánh lên người khiến máu máu huyết nhộn nhạo trào khỏi miệng hắn vẫn không để ý tới, dường như bản thân không chút vấn đề, huy lên một kích kinh thiên mang theo toàn bộ sự phẫn nộ trong lòng như lời đình vận quân đánh tới tập về phía Đồ Bát.

Nhanh!

Lúc này Vân Thiên Hà đã phi thân tới, Đồ Bát khi nghe một tiếng nhắc nhở, rất nhanh liền phối hợp ăn ý tấn công dồn dập, tìm cơ hội đánh cho gã Võ Sư cấp chín lộ sơ hở, cả người nhanh chóng dung nhập vào trong tuyết vụ, ngay sau đó lại nghe thấy một tiếng sắc nhọn, thế rồi lại liên tục tấn công về phía thân ảnh gã Võ Sư cấp chín.

Băng!

Vân Thiên Hà vừa bắn ra một Thương Hồn Chỉ, trên ngực gã Võ Sư cấp chín lập tức bị thủng một lỗ, máu tươi mạnh mẽ tuôn ra khiến cho thân ảnh của hắn đột nhiên bị hãm lại, thế tiến công tuy bị hãm lại nhưng dư thế vẫn còn cường đại như cũ.

Đồ Bát nhân cơ hội này vọt tới phía sau hắn đánh tiến lên mấy cự quyền tuyết huyền, mạnh mẽ oanh kích lên người gã Võ Sư cấp chín khiến hắn một lần nữa phun ra một ngụm máu, thân thể chao đảo thế nhưng vẫn không khiến hắn dừng thế công, lại nhắm Vân Thiên Hà đánh tới.

- Còn không chết?

Trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc về sự cường hãn của người này, hắn quả không hổ là một Võ Sư cấp chín, thế nhưng vẫn không dám sao nhãng trước thế tấn công liều mạng của đối phương, chỉ là một Thương Hồn Chỉ vừa rồi của hắn vừa khiến cho thế tiến công của gã Võ Sư cấp chín kia bị chậm lại, cũng đủ thời gian cho hắn chớp thời cơ tránh ra ngoài.

Ngay tại khi một kích cuồng bạo của đối phương đánh tới, hắn cũng bất chấp mạnh mẽ phi thân lui lại phía sau.

Oanh!

Ngay khi hắn vừa rút người lại, chợt nghe một tiếng nổ lớn, mặt đất nơi hắn vừa đứng xuất hiện một miệng hố thật lớn, mà bùn đất bắn lên người Vân Thiên Hà thật giống như một trận mưa đá đánh qua, khiến hắn tránh không khỏi một trận tê dại toàn thân.

Gã Võ Sư cấp chín này đánh một kích cuồng bạo thấy không giết chết được Vân Thiên Hà, tâm tình càng thêm thông hận, muốn vận kinh khí tiếp tục tiến hành công kích nhưng trong cơ thể lại cảm giác một chỉ vừa rồi của tiểu tử kia bắn trúng lúc này khiến cho nội tạng phảng phất như bị người ta dùng một lưỡi dao

sắc bén không ngừng khu loạn, bên trong cơ thể lúc này đã như một mảnh hỗn loạn, sinh mệnh lực đang dần dần biến mất.

Bất quá trong nháy mắt này hần bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, khoe môi đang không ngừng ứa máu lại lẩm bẩm một câu:

- Nguyên lai là dị...tộc!

Chớp thời cơ này, Đồ Bát vẫn không ngừng uy hiếp, dứt khoát không buông tha, muốn triệt để giết chết đối phương, lại một lần nữa liên tiếp đánh tới, hoa tuyết trong toàn bộ khu vực xung quanh lập tức cuộn lên hóa thành những cự quyền dày đặc như mưa, nặng nề đánh lên người đối phương.

Phanh!

Trên thân thể gã Vô Sư cấp chín đã không còn chút lực phòng ngự, lúc này lại bị Đồ Bát không ngừng dùng cự quyền đánh xuống, mỗi quyền như một cỗ đạn pháo không ngừng oanh kích trên người hần, đánh tan từng khối huyết nhục, cả thân hình hóa thành một mảng huyết vụ nhuộm đỏ bầu trời.

180. Chương 180: Thắng Lợi

Lục Tinh Mông là hậu duệ Phong Tộc, hần cùng với Đồ Thất giao chiến trong thế trận do Vân Thiên Hà bố trí, chủ yếu phụ trách tập kích, tại lúc Đồ Thất vừa giết được một gã chiến sĩ Hắc Sát, hần cũng không chịu thua kém, đồng thời đánh gục một người đối phương.

Nhưng chủ yếu vẫn là Đồ Lục và hai vị hậu duệ Tuyết Tộc khác hình thành thế trận tam giác, dưới sự kết hợp của ba người cùng với thiên phú tuyệt dung của hậu duệ Tuyết Tộc khiến cho toàn bộ hoa tuyết khu vực chung quanh bị cuộn lại, tại lúc đám chiến sĩ Hắc Sát kéo tới liền hấp thu kinh khí do bọn họ phát ra, bởi vậy làm thế tiến công bị giảm đi rất nhiều.

Dưới tràng cảnh khắp nơi đều là tuyết trắng, thiên phú của Tuyết Tộc xác thực vô cùng kinh khủng, tại lúc cuối cùng chỉ còn lại hai gã chiến sĩ Hắc Sát đã không cần hai người Vân Thiên Hà và Đồ Bát trợ thủ.

Vân Thiên Hà đứng trên mặt tuyết nhìn sang mấy người Đồ Lục gật đầu, trận thức của mấy người lập tức mở rộng, bóng quyền nương theo hoa tuyết lượn khắp trời, dưới sự biến hóa của cả ba người, mấy đạo huyền tuyết cự quyền liền từ ba phương hướng khác nhau như phô thiên cái địa đánh tới.

Loại công kích từ nhiều phương vị khiến cho hai gã chiến sĩ Hắc Sát còn lại không thể đề phòng, tựa như con mồi đã bị nhốt trong vòng vây, đường lui cả bốn phía đều đã bị chặn đứt, kết cục cũng giống như vị Vô Sư cấp chín, thân mình biến thành một đoàn huyết vụ rải khắp bầu trời.

Kết thúc trận đánh, ngoại trừ tại thời điểm chiến sĩ Hắc Sát của Giang thị toàn lực công kích vào một góc. Thu Phi trúng phải một quyền bị nội thương thì không còn điểm thương tổn nào khác, tính ra một trận này Vân Thiên Hà toàn thắng.

Lúc này, Vân Thiên Hà cũng không có dự định dọn dẹp chiến trường, buông tâm thần cảm ứng thấy đang có người bay nhanh tới đây liền khẽ quát một tiếng:

- Lui lại!

Nói xong, Vân Thiên Hà đánh tiếng gọi, Vân Bôn lập tức mang theo những con ngựa khác chạy vội đến. Vân Thiên Hà cổ quái liếc mắt nhìn Vân Bôn, trong lòng thầm hô quái dị, Vân Bôn thực có tiềm năng của một mã vương, nhìn bộ dáng hăng hái của những con ngựa khác chạy theo nó thật giống như Vân Bôn đang dẫn theo một đám tiểu đệ vậy, cảm giác vô cùng quái dị.

Bất quá đang bận chính sự nên cũng lười quản nhiều như vậy, tại lúc Vân Bôn chạy đến, Vân Thiên Hà trực tiếp xoay người lên ngựa chuẩn bị rời khỏi hiện trường.

Nhưng ngay tại lúc này một giọng thanh âm trầm trọng đột nhiên từ xa truyền đến, nhập vào tận sâu trong tai Vân Thiên Hà:

- Tiểu tử, việc gì phải vội vã bỏ đi như vậy, có người muốn gặp ngươi đây!

Nghe thanh âm này, trong lòng Vân Thiên Hà thầm kích chấn.

Đại cao thủ cấp bậc Tông Sư!

- Dừng!

Tuy rằng trong lòng đang khiếp sợ vô cùng nhưng Vân Thiên Hà vẫn rất nhanh lãnh tĩnh trở lại, vung tay điều khiển Vân Bôn dừng lại, mấy người Viêm Hoàng chiến sĩ cũng đồng loạt dừng lại theo.

Vân Thiên Hà đưa mắt nhìn, chỉ thấy tại hướng từ tiểu trấn chạy lại có một điểm đen lóe lên nhưng vên vên chỉ trong thời gian chớp mắt, điểm đen đã tới cách chỗ này không tới một trăm bước, một hơi tiếp theo thì bóng đen đã xuất hiện tại trước mắt Vân Thiên Hà.

Vị cao thủ kia vừa đến lập tức khiến Vân Bôn cảm thấy bất an kêu lên một tiếng, mấy chiến sĩ Viêm Hoàng bắt đầu vây lại xung quanh Vân Thiên Hà, bảo hộ hẩn tại chính giữa.

Vân Thiên Hà vốn có thị lực rất tốt, tại lúc bóng đen tiếp cận còn trăm bước đã thấy rõ được thân ảnh người này, cư nhiên lại là một người trong hai vị khách nhân đội mũ uống nước tại quán trà lúc trước, loại khí thể trên người hẩn phóng xuất ra đúng là của một vị đại cao thủ cấp bậc Tông Sư.

Vị trà khách đầu đội mũ khi đi tới phụ cận đã lướt mắt nhìn xung quanh, vừa hạ thân mình lập tức mở miệng nói:

- Tiểu tử, nghĩ không ra chỉ trong thời gian một nén hương ngươi đã đánh giết nhiều người như vậy, trong mắt ngươi có còn vương pháp hay không đây?

Vân Thiên Hà nghe xong thanh âm đặc biệt này, trong lòng chút động, đột nhiên cười nói:

- Dư công công hà tất phải nói vậy, văn bối giết người tự nhiên có chừng mực, cũng không phải là lạm sát kẻ vô tội, những tên nằm chết kia đều là sinh tử cừu địch của ta, lẽ nào không được đánh chết sao, huống hồ ân oán thị phi, sinh tử do mệnh, nói vậy công công hẳn là biết những chuyện này không chỉ vương pháp là giải quyết được, thà cứ để khoái đao trảm loạn ma có phải tốt hơn không?

- Khá lắm, cả gan làm loạn, tiểu tử thật nhanh mồm nhanh miệng!

Vị cao thủ đội mũ đột nhiên ha hả cười, tháo chiếc mũ trên đầu xuống, dùng cặp mắt khàn khàn nhưng không thiếu phần sắc bén trừng trừng nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử ngươi đã đoán được thân phận ta vậy cũng không cần phải tiếp tục che giấu nữa, đi thôi!

Vân Thiên Hà nhìn lại, quả nhiên là vị đệ nhất cao thủ cung đình bên người hoàng thượng, không ai khác chính là Dư công công, trong lòng không khỏi có chút giật mình, vuốt nhẹ bên tai Vân Bôn ý bảo chạy chậm lại, tới bên người Dư công công, Vân Thiên Hà nói:

- Dư công công, đã có người muốn gặp ta, còn muốn phiền Dư công công tới thông báo, nói vậy người này hẳn là...

Tới cuối cùng Vân Thiên Hà cũng không nói ra miệng, Dư Khánh lại ngắt lời nói:

- Ngươi biết là tốt rồi, một hồi nữa gặp mặt ngươi cứ lấy văn bối xưng hô, bằng không chủ thượng lại không vui!

Vân Thiên Hà thâm kinh ngạc trong lòng, hoàng đế chạy tới Vọng Kinh Trấn không biết muốn làm gì, không có khả năng chỉ chạy tới đó uống trà được, nếu quả thực như vậy mà nói hoàng đế không phải lại muốn lật bài sao, trong tay hẩn rốt cuộc có bao nhiêu con bài tẩy đây, xem ra vị hoàng đế này thật không hề đơn giản chút nào...

Rất nhanh lại lần thứ hai đi tới trước cửa quán trà, Vân Thiên Hà xuống ngựa, quay sang Đồ Bát nói:

- Các ngươi thay đổi y phục tới tửu lâu phía trước chờ ta!

Nói xong Vân Thiên Hà còn đánh mắt ngầm ý với Đồ Bát một cái.

- Dạ!

Đồ Bát cúi người phục mệnh rồi trực tiếp cởi y phục dính đầy vết máu trên người xuống, lấy quần áo mới từ trên lưng ngựa ra thay rồi nhanh chóng rời quán trà.

Vân Thiên Hà cũng thay đổi y phục, vừa bước vào trong quán, đã thấy tiểu cô nương đột nhiên từ trong quầy đi ra, tay chống nạnh chỉ vào mũi Vân Thiên Hà mắng:

- Tên chết tiệt, ngươi cư nhiên dám mời người chết đến quán bản cô nương uống trà, ngươi tin bản cô nương đánh rụng hết răng của ngươi hay không?

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, không có để ý đến nàng, thấy bên trong quán trà cũng không có thân ảnh hoàng đế, không khỏi kỳ quái hướng Dư Khánh nói:

- Tiền bối, vị tiền bối kia ở nơi nào vậy?

- Theo ta đi vào bên trong!

Dư Khánh nói xong liền bước thẳng vào một gian thính phòng.

Vân Thiên Hà đi theo phía sau Dư Khánh, đang muốn tiến vào trong phòng, ai biết đâu tiểu cô nương kia lại như cá chạch trơn nhẵn, thân mình lóe cái đã chắn trước cửa, mắt hạnh tròng lên tức giận, mân mê miệng nhỏ nói:

- Không cho ngươi đi vào!

- A, đã thế đành thôi vậy!

Vân Thiên Hà thẳng thắn quay người trở lại, ngồi xuống một bàn nói:

- Lão bản, ta khát rồi, đưa trà đến đây!

- Không có!

Tiểu cô nương ngoảnh đầu đi, nói.

- Ngươi cũng không phải lão bản, ta lại không nói với một tên tiểu nhị!

Vân Thiên Hà lúc này lại hướng vào bên trong nói:

- Lão bản, nếu thực không còn trà nữa vậy vân bối xin cáo từ trước!

Nói xong Vân Thiên Hà liền đứng dậy chuẩn bị ly khai quán.

- Tiểu tử thôi, còn không mau lại đây!

Thanh âm của Dư Khánh lúc này thấy truyền ra từ bên trong, lại nghe nói:

- Thiên nhi, không được làm loạn, chủ thượng có chuyện muốn nói với vị tiểu huynh đệ này, ngươi để hần lại đây đi!

- Hừ!

Thiên nhi mân mê cái miệng nhỏ nhắn, không cam lòng hừ lên một tiếng, kết hợp với tạo hình tiểu loli của nàng có vẻ mười phần khả ái.

Vân Thiên Hà cười cười, lần thứ hai bước vào trong phòng, lần này cũng không thấy vị tiểu cô nương kia ngăn cản nữa. Vừa bước cửa, hần còn quay lại hướng tiểu cô nương giả làm mặt quỷ rồi mới chạy nhanh vào trong phòng.

Vị tiểu cô nương nhìn vậy chỉ biết tức giận dậm chân, đập bàn đập ghế, cuối cùng tay xoa thắt lưng nói:

- Tên ghê tởm này, làm tức chết ta mất, ngươi cứ chờ đó, một hồi ngươi dám ra đây, bản cô nương nhất định phải đánh rụng hết răng của ngươi!

Vân Thiên Hà bước vào trong phòng lập tức thấy một cửa bí thất được mở ra, liền trực tiếp tiến vào gian bí thất, sau đó đã nghe thấy tiếng "răng rắc" rồi không còn nghe được bất kỳ thanh âm nào từ bên ngoài nữa.

Trong bí thất, chỉ thấy hoàng đế đã tháo mũ xuống lộ ra nét mặt uy nghiêm vốn có, tay ung dung cầm chén trà nhấp nháp.

Vân Thiên Hà ôm quyền thi lễ, nói:

- Đường tiên bối triệu vân bối tới đây không biết có điều gì phân phó?

- Đường tiên bối?

Hoàng thượng vừa nghe thiếu chút nữa phun hết trà trong miệng ra, buông chén trà xuống rồi cười ha hả nói:

- Xưng hô rất có ý tứ, hình như rất nhiều năm rồi lão phu cũng không có nghe được người ta gọi mình như vậy!

Vân Thiên Hà thấy hoàng đế tự xưng mình là lão phu, nhất thời nhanh miệng nói:

- Còn thỉnh tiên bối chỉ giáo?

Hoàng đế nói:

- Lão phu hôm nay khó có được ngày nhàn rỗi tới đây uống chén trà, cũng không nghĩ đụng tới tiểu tử người động thủ giết người gần đây, lão phu tự nhiên là hiếu kỳ, người vì sao phải giết những người này?

Vân Thiên Hà nói:

- Có một con rối đi trên một đoạn dây thép chạy qua vách khe núi đầy băng hỏa, bản thân nó đã như một khối băng mỏng nhưng hết lần này tới lần khác trên đầu lại bay tới một con Ma Tước muốn rơi xuống trên đầu con rối. Con rối muốn thuận lợi đi qua dây thép tự nhiên phải giết chết con Ma Tước này mới được, bằng không để chim sẻ rơi xuống trên đầu, con rối sẽ mất đi trọng tâm rồi rơi từ trên dây thép rơi xuống phía dưới.

- Như thế nào là con rối, như thế nào là chim sẻ?

Hoàng đế có phần hứng thú nhìn Vân Thiên Hà hỏi.

Vân Thiên Hà cũng không khách khí, cầm một cái chén đã được đổ đầy ấp trà, uống vài ngụm, sau đó mới nói:

- Con rối chính là khi người đưa hấn lên trên dây thép, hấn chỉ có thể tiến thẳng về phía trước, cũng không thể quẹo trái quẹo phải, càng không thể lui về phía sau, bởi vì chỉ cần bất cẩn sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng mà phân thân toái cốt, con rối muốn tự bảo vệ mình chỉ có thể cẩn thận đi về phía trước, nhưng lúc này có một đầu chim sẻ vốn có thể bay lượn tự do, hết lần này tới lần khác lại muốn hạ xuống trên đầu con rối, muốn hãm hại con rối tới cảnh vạn kiếp bất phục, con rối tự nhiên phải coi nó như cừu địch không chết không thôi mới có thể bảo đảm bước hết đoạn dây thép kia.

Một cái ví dụ, qua lời Vân Thiên Hà nói, hoàng đế tự nhiên minh bạch ý tứ của hấn, liền gật đầu nói:

- Nếu con rối muốn chạy hết đoạn dây thép thì giết chim sẻ là chuyện bình thường, có điều con rối vì sao hết lần này tới lần khác lại phải bước qua đoạn dây thép kia, lẽ nào nó không còn con đường nào khác để đi sao?

- Đường nhiên vẫn còn con đường khác có thể đi, nhưng một bên là băng thiên tuyết địa, một bên là liệt hỏa nóng rực, trừ phi băng tuyết tan hết, liệt hỏa tắt rụi bằng không sẽ không còn con đường nào khác để đi!

Vân Thiên Hà đáp lời.

Hoàng đế vừa nghe liền nở nụ cười nói:

- Vậy nếu có người dành cho con rối một sợi dây khác, con rối phải làm sao bây giờ?

181. Chương 181: Đánh Rụng Răng Hổ

- Vậy thì rất đơn giản, con rôi khi bước lên dây chỉ có thể thẳng tiến về phía trước, nếu từ trên trời rơi xuống một sợi dây khác, cơ hội tốt như vậy tới tay tự nhiên phải vững vàng nắm lấy nhưng vẫn không thể ngừng bước, bởi vì con rôi không có thời gian cũng không thể tùy tiện ly khai sợi dây yếu mệnh của mình!

Một thí dụ này kỳ thực đã nói rõ lập trường, con rôi không muốn phải ly khai sợi dây thép kia, như vậy nếu sợi dây dưới chân có bất thành linh bị đứt, con rôi vẫn còn thêm được một cọng rơm cứu mạng.

Then chốt là ở chỗ ai dành sợi dây này cho con rôi, mà hoàng đế cũng không hề hỏi, trong lòng lại tự hỏi ví dụ này có liên quan gì tới sự việc phát sinh trong triều sáng nay, điều này có phải là con rôi đã phát hiện được gì, đang muốn tìm một lối thoát khác không.

Bất quá hoàng đế từ tin tức Vân Thiên Hà tiết lộ cũng bắt được vài thứ, đột nhiên nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Nếu con rôi muốn giết chết chim sẻ, như vậy có phải là trước bày ra một cái bẫy chờ chim sẻ đi vào sau đó dễ dàng giết chết chim sẻ, bằng không chim sẻ vốn linh hoạt rất dễ có thể bay thoát đi mất.

Vân Thiên Hà đột nhiên thâm hô cẩn thận trong lòng, nói:

- Điều này cũng phải nhìn theo hoàn cảnh, nếu là một đầu Chim sẻ thì không cần phải nói, còn nếu là một đàn Chim sẻ thì không thể không cài bẫy cho được!

- Một lưới bắt hết sao?

Hoàng đế có chút suy nghĩ nói.

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Dùng lưới căn bản là không thể bắt sạch, Chim sẻ vốn có trí tuệ, tự nhiên không có ngoan ngoãn chui đầu vào rọ được, chắc chắn sẽ có rất nhiều con lọt lưới!

”Tiểu tử thói này, chuyển biến trọng tâm câu chuyện nhanh như vậy!”

Trong lòng hoàng thượng âm thầm oán giận một câu, cũng không có tiếp tục dây dưa, ngược lại hỏi:

- Chúng ta tạm thời không nói tới chuyện này nữa, lão phu nhưng thật ra có một vấn đề muốn nghe một chút quan điểm của người!

- Đường tiền bối xin cứ nói!

Hoàng đế nói:

- Một người chưởng quỹ kinh doanh một khách sạn bình dân, thế nhưng hắn có ba người con, hắn muốn cho một trong ba người kế thừa sản nghiệp khách sạn của mình nhưng lại sợ hai người khác không cam lòng, sẽ dùng một vài thủ đoạn nhằm phân chia gia nghiệp này, người sẽ xử trí thế nào?

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, hoàng đế như vậy là muốn lập trữ, cứ nhiên lại đến hỏi hắn, thật đúng có điểm bất ngờ, suy nghĩ một chút nhân tiện nói:

- Ta nếu như là người chưởng quỹ kia, muốn giải quyết chuyện này sẽ phải lo lắng tới mấy vấn đề. Thứ nhất, ta nếu chuẩn bị muốn cho nhi tử sản nghiệp tự nhiên phải chọn người phù hợp để kế thừa! Thứ hai nếu như lo lắng hai nhi tử khác tranh đoạt phân tán gia nghiệp thì cứ trực tiếp ngay từ đầu nói cho mọi người biết, ta không xem trọng bọn họ, bọn họ không có tư cách kế thừa phần gia nghiệp này để cho bọn họ nhanh chóng dập tắt hi vọng! Thứ ba, nếu như hai người nhi tử khác không cam lòng muốn mưu đoạt gia nghiệp, như vậy ta liền mạnh mẽ thu lại quyền lợi của bọn họ trong khách sạn, không cho phép bọn họ được tiếp tục kinh doanh hoặc là giám sát bọn họ không cho bọn họ được ăn no đủ mỡ đào khoét tài sản của khách sạn dẫn tới phá sản! Bởi vậy muốn khách sạn về sau vẫn tiếp tục phát triển phải mạnh mẽ trợ giúp cho nhi tử mình xem trọng, rồi phải khiến cho tất cả người làm bên trong nhận thức và chấp nhận người nhi tử này làm quản lý, dù sao muốn kinh doanh một khách sạn cũng không phải chỉ một mình người chưởng quỹ là làm được, phải có sự nhất trí đồng lòng của mọi người mới có thể kinh doanh phát triển được.

- Giả như cả ba đều rất ưu tú, vậy người sẽ dùng phương thức như nào để chọn ra người thích hợp nhất kế thừa gia nghiệp?

Hoàng đế nói tiếp.

Vân Thiên Hà trả lời:

- Ta sẽ dùng phương pháp bài trừ, cho ba người nhai tử đồng thời cùng làm một việc, cho tất cả người làm công nhận xét, giả như được người làm nhận xét có người làm tốt không mắc lỗi như vậy ta sẽ tiếp tục cho bọn họ làm cùng một chuyện thứ hai, nếu vẫn như cũ ta sẽ tiếp tục cho bọn họ làm cùng một chuyện lần thứ ba, nếu như vị làm tốt nhất để mọi người làm công đều nói không mắc lỗi lần nào như vậy ta sẽ không tuyển chọn người này cho chức kế thừa gia nghiệp, cũng không tuyển trạch người không ngừng mắc lỗi nhưng lại không biết sửa đổi, ta sẽ tuyển chọn người tuy mắc lỗi nhưng mỗi lần mắc lỗi đều rút ra được kinh nghiệm sửa đổi bản thân!

- A, tại sao lại như vậy?

Hoàng đế đối với thuyết pháp này cảm thấy vô cùng hứng thú.

Vân Thiên Hà nói:

- Con người không có ai là toàn vẹn, mỗi người lớn lên đều phải không ngừng vượt khó, trải qua giáo huấn mới được. Nếu như chọn người không bao giờ mắc sai lầm như vậy hẳn sẽ trở nên rất độc đoán, bảo thủ, người chường quỹ như vậy rất dễ khiến người làm công gây phản cảm dẫn tới bất hòa, nếu là có những tên nịnh bợ được sủng ái, như vậy khách sạn sợ rằng rất nhanh phải đóng cửa, đây là xu thế tất nhiên. Nếu là chọn người không ngừng mắc lỗi nhưng vẫn không biết sửa đổi, cứ vậy về sau người làm công sẽ mất đi lòng tin với hẳn, khách sạn đóng cửa chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, chỉ có người biết tiếp nhận lời khuyên, làm rõ sai trái đồng thời biết sửa đổi bản thân mới có thể khiến ta an tâm, từng bước giúp hẳn tiến bộ chiếm được cảm tình cũng như sự công nhận của người làm, tự nhiên sẽ có đất cho hẳn dụng võ!

Hoàng đế nói:

- Giả như chường quỹ vẫn không thể chọn ra được ai thì người nên làm cái gì bây giờ?

Vân Thiên Hà nhúc nhích đầu rồi, hoàng đế hỏi ta cái này cũng không biết hẳn đang nghĩ thế nào, nếu hẳn thực sự nói với hoàng đế, tình hình sợ cũng không có như hiện tại, trong triều bè cánh san sát tranh đấu lẫn nhau nhưng thiên hạ vẫn như cũ duy trì được thái bình, xem ra hoàng đế hỏi mấy vấn đề này cũng là đang ngầm cho chính mình.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà nói:

- Nếu cả ba nhai tử đều có mao bệnh, đồng thời cũng đều biết tiếp thu sửa đổi, như vậy ta sẽ hỏi cả ba người đồng dạng một vấn đề, để cho bọn họ phân biệt đơn độc trả lời rồi chú ý xem thái độ tính cách làm người của họ, còn cả cách đối nhân xử thế cùng với nhân sinh quan của họ, từ trong câu trả lời của họ tuyển chọn ra người thích hợp nhất kế thừa gia nghiệp.

Hoàng đế thấy Vân Thiên Hà nói xong liền nhấp ngay một chén trà, đột nhiên hỏi:

- Vậy người nghĩ trà này thế nào?

Vân Thiên Hà sững sốt, lập tức nói:

- Tốt!

- Thế nào là tốt?

Hoàng đế nhìn hẳn nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Tốt chính là ta tự mình uống tự mình cảm thụ thấy không sai, ta tự nhiên sẽ không đi hỏi người khác nói tốt mình mới nói tốt!

Trong lòng hoàng đế âm thầm gật đầu, nghĩ thầm tiểu tử này thật ra rất có tư tưởng, là người rất có chủ kiến nhưng lại khiến người khác cảm thấy không thấu tâm tư của hắn, trách không được hoàng đế cho rằng hắn là người không thể khống chế, muốn âm thầm bài xích phong tỏa hắn.

”Thế nhưng hoàng đế à, khuyết điểm của người chính là quá mức tự ngạo, không có kiên trì tiếp tục cần thận suy tính người này, không phát hiện được khả dĩ không cần phải khống chế hắn nhưng vẫn có thể khiến hắn là một gã làm công đầy tiềm chất.

Ha ha, người muốn âm thầm loại bỏ tiểu tử này, với cơ linh thông minh của hắn, người muốn thành công đâu có dễ. Ngay cả thủ hạ tín nhiệm của người hôm nay cũng bị tiểu tử này gây ảnh hưởng, đối với người sản sinh dao động, cơ hội tốt như vậy, trăm sao có thể đơn giản bỏ qua được.”

- Người đi đi!

Hoàng đế không có hỏi lại Vân Thiên Hà, cho hắn rời đi.

Vân Thiên Hà uống hết trà trong chén mới đặt xuống, tuy rằng trong lòng có phần khó hiểu nhưng hắn tự nhiên sẽ không đi hỏi, chỉ ôm quyền thi lễ rồi rời khỏi bí thất.

Hoàng đế lúc này nói:

- Dư Khánh, người đối với thuyết pháp mới lạ của người này có ý kiến gì không?

Dư Khánh nói:

- Chủ thượng, phương pháp loại trừ của tiểu tử này xác thực rất mới mẻ độc đáo, cũng rất hiệu quả, nhưng chủ thượng sớm đã chọn được người kế nghiệp trong lòng, vừa rồi cho lão nô gọi tiểu tử này đến hắn muốn hỏi xem quan điểm của hắn thế nào, ứng chứng qua thuyết pháp của hắn cũng tốt, từ đó xem người này có đáng để trọng dụng hay không.

Hoàng đế gật đầu nói:

- Người nói không sai, lão phu nhiều lần thử qua người này chính là muốn biến hắn thành một thanh kiếm sắc bén, trợ giúp nhi tử của ta diệt sạch những vật ngáng đường, đã thế từ này về sau những bố trí của hắn ở Kinh Thành cũng không cần phải giám thị nhiều, khi tất yếu có thể âm thầm phụ trợ giúp hắn mau chóng lớn mạnh, thu hút sự chú ý, lão phu cũng tiện bề bố trí mọi sự.

Nói xong hoàng đế quay đầu nhìn Cuồng Dao vẫn đứng lặng một bên như không hề có mặt tại nơi này, nói:

- Cuồng Dao, ngày mai người đi một chuyến, trở lại triệu tập chiến sĩ Dao Phong Doanh đến đây, Dư Khánh sẽ âm thầm tiếp ứng các người hội hợp cùng ta, đao của người đã có thể rời khỏi vỏ rồi!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Thần sắc Cuồng Dao rất phấn chấn lĩnh mệnh.

- Nhị thúc, mau tới, ô ô...

Lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng khóc lóc, Cuồng Dao nghe vậy, sắc mặt đột biến, lập tức lách mình ra cửa.

Đi tới ngoài phòng, Cuồng Dao đã thấy Thiên Nhi cư nhiên vị trí lại trên ghế, đang dùng hết sức không ngừng giãy dụa mong thoát khỏi, Cuồng Dao bắt đắc dĩ cười khổ nói:

- Thiên nhi, nói người không nên trêu chọc tiểu tử kia, người cứ không nghe, hiện tại chịu khổ cũng đáng!

- Nhanh cởi trói cho ta, ta hiện tại đánh không lại hắn nhưng tương lai nhất định sẽ tìm được hắn, đánh cho hắn rụng hết răng!

Tiểu cô nương nghiêng răng nghiêng lợi hừ giọng nói.

Cuồng Dao sau khi cởi trói giúp tiểu cô nương, lại giúp nàng ta lau lệ trên mặt nói:

- Coi như là tương lai, theo nhị thúc thấy người cũng không có khả năng là đối thủ của hắn, người muốn đánh rụng răng hắn phỏng chừng rất khó đó.

- Cho dù đánh không lại hắn, ta sẽ để cha giúp ta đánh hắn một trận!

Tiểu cô nương vừa lầm bầm, bộ dáng mười phần không phục.

Cuồng Dao cổ quái nhìn tiểu cô nương nói:

- Thiên Nhi, người vì sao vẫn luôn nhớ tới hắn, hơn nữa còn muốn đánh hắn một trận?

- Đó chính là một tên nhanh mồm nhanh miệng ghê tởm, ta nói không được hắn, đánh không lại hắn, mắng chửi cũng không qua hắn, bởi vậy muốn đánh rụng răng hắn để hắn không còn nói được nữa, hi hi...

Tiểu cô nương nói xong, đột nhiên nở nụ cười, con mắt tựa như phiến diệp kết hợp với má lúm đồng tiền hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khiến cho tạo hình tiểu loli của nàng càng thêm khả ái.

182. Chương 182: Tai Họa Ngâm

Tại một chỗ hoang vắng bên ngoài Vọng Kinh Trấn, mấy cỗ thi thể tĩnh mịch cứng ngắc nằm trên mặt đất đã hoàn toàn bị tuyết trắng phủ lấp.

Máu đã đông lại cũng bị hoa tuyết phủ lấp toàn bộ.

Kể cả những vết tích tranh đấu nơi đây cũng bị trận tuyết rơi liên tục này che kín.

Lúc này, xa xa trên quan đạo đang có mấy người cưỡi ngựa tốc hành, trong hoa tuyết bọn họ thật giống như những mũi tên nhọn đang bay, nhắm thẳng hướng Vọng Kinh Trấn băng băng chạy tới.

Khi đến gần khu dân cư, lúc này đoàn người cũng phát hiện mấy cỗ thi thể nằm trên mặt đất bị tuyết phủ kín, cùng với đó còn có một vài thân thể bị bạo tung, chỉ còn lại mấy phần chân tay gãy đoạn rời rạc.

Không!

Một tiếng thét vô cùng bi thống, đánh vỡ đi sự cô tịch của cả một vùng tuyết địa hoang vắng khiến cho khung cảnh nơi đây càng nhuốm màu tang thương.

Đứng phía trước, giữa đoàn người là một vị nữ tử mặc áo choàng tránh tuyết mao nhưng, đỉnh đầu đội tuyết cừu miên mao, dáng vẻ thanh nhã, lúc này thần tình vô cùng đau thương, nước mắt lăn dài trên mặt.

Nàng vừa kêu lên một tiếng thê lương rồi như điên dại nhào tới trước một cỗ thi thể đã bị tuyết rơi phủ kín, xóa đi hoa tuyết trên người thi thể, cuối cùng thấy được một khuôn mặt cứng nhắc quen thuộc, không nhận được ôm lấy thi thể, khóc rống lên:

- Ngọc Thiên, đệ đệ, là kẻ nào đã hại chết người?

Lúc này, bên trong đoàn người ngựa có một vị thanh niên mặc áo xanh, đầu đội miên mao, sắc mặt cực độ âm trầm bi thống dắt ngựa tới.

Hắn quét mắt khắp nơi chung quanh rồi xuống ngựa, quát hỏi mấy người điều tra:

- Có tra được bất kỳ đầu mối nào còn sót lại không?

Một vị trung niên nhân khí chất có phần nội niệm trầm ổn lúc này sắc mặt hơi tái nhợt đi tới nói:

- Những cỗ thi thể Hắc Sát chiến sĩ của Giang gia mặc dù đã cứng ngắc nhưng vẫn còn chút nhiệt, đại khái suy đoán mới chết trong vòng nửa canh giờ trước, căn cứ theo những vết thương hình như là bị người khác dùng quyền kinh rất mạnh liên tiếp đánh xuống, thậm chí dẫn đến bạo tử, nói rõ thực lực đối phương mười phần cường đại, những phần chân tay rời rạc còn lại, còn có thủ cấp chính là tứ thúc của Ngọc Thiên, phải biết hắn vốn là một vị Võ Sư cấp chín a!

- Võ Sư cấp chín cũng bị kích bạo tử ư?

Sắc mặt vị thanh niên không khỏi động dung, mang theo một phần kinh hãi nói:

- Như vậy trong đám hung thủ ít nhất còn có một vị cao thủ Tiên Thiên, bằng không ai lại có thể đánh cho một vị Võ Sư cấp chín tới tử trạng thê thảm như vậy?

Nói xong thanh niên nhìn về phía trung niên nhân kia nói:

- Vậy nơi này có lưu lại chút đầu mối gì của hung thủ, bọn họ vì sao lại chạy trước chúng ta tới nơi này giết người, rốt cuộc là người nào bắt cần lộ ra phong thanh đây?

Trung niên nhân nói:

- Theo ta thấy, hẳn là trong quá trình chúng ta thu được tình báo có sai lầm, mấy người Ngọc Thiên từ Dư Châu tới rồi, dù trên đường có người báo tin nhưng bằng thời gian đó cũng không đủ cho những người này đến trước chúng ta, nói rõ hung thủ vẫn đang ở Kinh Thành mới có thể tới trước chúng ta một bước!

Thanh niên vô cùng phẫn nộ, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ là người của Bắc Hầu Phủ, ta nghĩ không ra còn ai có thể có thâm cừ đại hận với Giang gia như vậy?

Trung niên nhân lắc đầu nói:

- Mỗi sự cố phát sinh với Giang thị, rất nhiều người tự nhiên sẽ ngờ vực vô căn cứ với Đồ thị, nhưng nơi này không có bất luận đầu mối nào lưu lại cũng không thể bài trừ khả năng là do người khác gây nên, bất quá hiện tại chúng ta trước nhất cần điều tra rõ một việc, đó chính là những thông tin này do ai tiết lộ ra ngoài, nếu trong chúng ta có xuất hiện nội quỷ, sợ rằng hậu họa vô cùng!

- Hồn trưởng, người không muốn báo thù cho đệ đệ ta, lẽ nào lại để đệ đệ ta phải chết oan uổng như vậy?

Nữ tử lúc này ôm lấy thi thể Giang Ngọc Thiên đi tới, sắc mặt cực kỳ âm trầm trầm mắt nhìn thanh niên.

- Ngọc Thục, Ngọc Thiên đã chết, ta là tỷ phu hẳn cũng mười phần khổ sở, nàng hãy bình tĩnh một chút, muốn báo thù dù sao cũng phải biết hung thủ là ai đã, huống hồ còn phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn, lẽ nào nàng muốn chúng ta cứ như vậy bất chấp hậu quả, đâm đầu đánh giết tới Bắc Hầu Phủ sao?

Thanh niên trầm giọng nói.

Giang Ngọc Thục suýt chút đã cắn đứt lưỡi, đôi mắt mang theo tơ máu lạnh lùng nói:

- Giang Ngọc Thục ta gả cho người rốt cuộc đã bị mù, gia gia ta hiện đang bị giam trong thiên lao chịu khổ nan dân vất, còn kém điểm bị người diệt khẩu, người vô lực không thể cứu viện, ta dễ dàng tha thứ, nhưng hôm nay đệ đệ ta bất hạnh chết thảm người lại muốn bàn bạc kỹ hơn, từ hôm nay trở đi người ta phụ thê ân đoạn tình tuyệt.

Nói xong Giang Ngọc Thục ôm thi thể Giang Ngọc Thiên lên ngựa muốn bỏ đi, thanh niên thấy vậy lập tức ngăn cản nói:

- Ngọc Thục, nàng bình tĩnh một chút có được không!

- Cút ngay!

Giang Ngọc Thục vung roi ngựa, hung hăng đánh lên người thanh niên, hét lớn một tiếng rồi nhanh bỏ đi, chỉ khoảng nửa khắc sau đã biến mất trong bầu trời đầy hoa tuyết.

- Hai người các người đi theo phu nhân, hộ tống nàng quay về Dư Châu báo tin, những người khác dọn dẹp những thi thể này một chút rồi an táng!

Thanh niên bất đắc dĩ nhìn bóng ảnh cô độc biến mất trong hoa tuyết rồi lập tức an bài.

Quay lại, thanh niên lần thứ hai nhìn thoáng qua mấy cỗ thi thể, trong lòng thâm than:

- Lần trước đại thụ ngã xuống, Ngọc Tề trọng thương, lần này Ngọc Thiên bỏ mạng, một loạt đả kích trầm trọng như vậy sợ rằng sẽ làm Giang thị triệt để rơi vào điên cuồng, mất đi lý trí thực thi trả thù, con đường sau này của Giang thị đã muốn đến đâu cùng rồi sao?

Lúc này Vân Thiên Hà đã dẫn theo mấy người Đồ Bát từ bên ngoài trở về.

Đối với sự tình phát sinh tại Vọng Kinh Trấn, Vân Thiên Hà để cho Đồ Bát bí mật quan sát tại Vọng Kinh Trấn một hồi cũng biết người tiếp ứng Giang Ngọc Thiên là ai, nghĩ không ra lại là tôn nữ tể của Giang Thụ Viễn, thật trái ngược với sự đoán của hắn.

Bất quá đối với chuyện này không mấy để tâm, trong lòng Vân Thiên Hà chỉ nghĩ thu hoạch lần này rất lớn, hai vị thiên tài của Giang gia đều bị hắn dẫn vật tới một chết một thương, hắn cũng không tin Giang gia còn có thể tiếp tục ẩn nhẫn được nữa, còn nếu như bọn họ vẫn còn ẩn nhẫn mà nói như vậy hắn vẫn chưa thể chậm tới điểm mấu chốt của Giang thị, đành phải tiếp tục lần qua lần lại với bọn họ thêm vài lần nữa.

Muốn người ta diệt vong, trước phải khiến họ điên cuồng!

Trở lại trong phủ, Vân Thiên Hà lập tức viết một phong thư, để Vân Tường đưa về Lợi Châu, mặc kệ Giang thị có điên cuồng hay không, chỉ ít hắn cũng nên viết về một phong thư, nhắc nhở Đồ Thị phải cẩn thận phòng bị mới được.

Vân Tường vừa bay đi, lúc này Sử Trường Đức bước vào sân Linh Thiên Các, nhìn thấy Vân Thiên Hà đứng ở cửa, liền chạy chậm tới nói:

- Thiếu gia, sáu huynh đệ La gia đã khởi hành rồi, có hai người âm thầm hộ tống!

Nói xong Sử Trường Đức lại lấy ra từ trong lòng một phong thư đưa cho Vân Thiên Hà nói:

- Đây là thư từ Tuyên Châu vừa mới gửi tới.

Vân Thiên Hà tiếp nhận thư, mở ra đọc thấy là Lục Vô Yên sử dụng mật văn Viêm Hoàng gửi tới, báo sát thủ doanh đã thu thập thiếu niên dị tộc từ khắp nơi, hôm nay tu luyện một thời gian đã có bước tiến triển rất mạnh.

Thế nhưng trong quá trình tu luyện, những thiếu niên dị tộc này cũng không tránh khỏi phát sinh một vài xung đột nhỏ, có người không biết mình bị đưa vào sát thủ doanh làm gì, lại phải khắc khổ nghiêm ngặt tu luyện như đặc chủng, nội tâm sinh oán giận dẫn tới tâm tình bất mãn phản bội. Lục Vô Yên tuy rằng tận lực trấn an nhưng vẫn có một vài thiếu niên dị tộc tính tình hoang dã, tâm sinh phản kháng không phục quản giáo, việc này mười phần nghiêm trọng, phải mau chóng nghĩ cách giải quyết, bằng không cứ để thế này hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Đọc đến đây, chân mày Vân Thiên Hà không khỏi cau lại, xem ra Lục Vô Yên đối với công tác giáo dục tư tưởng những thiếu niên này có điểm không được chu đáo.

Bất quá cũng không thể trách Lục Vô Yên được, Lục Vô Yên vốn nổi tiếng lãnh diện thiết huyết nên không giỏi về nắm bắt tâm lý thiếu niên, để từ đó tìm ra cách ứng đối phù hợp, nhưng hắn hiện tại rất thiếu những người có khả năng như vậy, dù sao những thiếu niên dị tộc trong sát thủ doanh niên kỷ vẫn còn đang độ phát triển nên rất cần có một vị đạo sư tâm lý dẫn đạo cho bọn họ, bằng không cho dù có kinh qua khổ luyện trở thành sát thủ nhưng trong tâm lý lại tồn tại vấn đề, tương lai sẽ có rất nhiều chuyện xấu phát sinh.

Xem ra chính mình phải tự đi một chuyến đến căn cứ Viêm Hoàng luyện doanh rồi, không thể trì hoãn được nữa!

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà tiếp tục đọc xuống phía dưới.

Nội dung phía dưới chủ yếu nói về năm hài tử Huyền Vụ Tộc, những hài tử này có thể chịu khổ, hơn nữa cũng rất phục tùng mệnh lệnh, nhưng hiện tại cũng gặp phải vấn đề phi thường trọng yếu, chính là trong quá trình tiếp thu huấn luyện kiểu địa ngục của đặc chủng, có bốn người đột nhiên thức tỉnh thiên phú tộc chủng.

Mà loại thiên phú mới thức tỉnh này bọn họ căn bản không có khả năng khống chế, bình thường trong tình huống không cẩn thận rất dễ gây tác hại với những thiếu niên tộc khác dẫn tới một vài xung đột nhỏ, đây cũng là một vấn đề cần phải mau chóng giải quyết.

Cuối cùng, Lục Vô Yên có nhắc tới hắn đã nhận được tất cả vật tư cần thiết cung cấp cho Sát Thủ doanh, cũng từ trong mỗi tộc tuyển một vị lão nhân tới khống chế rồi vận dụng biến hóa thiên phú chủng tộc cho tộc nhân mình.

Nhưng duy nhất chỉ có Huyền Vụ Tộc, nội bộ bọn họ tựa hồ xảy ra một chút chia rẽ, hẳn mấy lần cử người đi đề bị cự tuyệt ngoài cửa, không có cách nào mời được một người thích hợp tới chỉ dẫn thiên phú chủng tộc cho những thiếu niên này, mong muốn Vân Thiên Hà liên hệ với thiếu tộc trưởng Huyền Vụ Tộc, từ đó sớm một chút, tranh thủ giải quyết vấn đề này.

Sau khi đọc xong toàn bộ tín thư, Vân Thiên Hà liền dùng một tay bóp nát, nắm tay thật chặt, rất nhanh tín thư bốc khói xanh hóa thành tro tàn, lúc này mới buông tay ra, quay sang Sử Trường Đức vẫn đứng yên một bên nói:

- A Lai, đi tìm Đồ Lục, lập tức nói người Tình Báo doanh liên hệ Tô Tuyết, ta có một việc trọng yếu đêm nay cần gặp nàng, thuận tiện nói Đồ Thất và Đồ Bát chuẩn bị một chút cả người ngựa thật tốt, đêm nay ta sẽ xuất môn!

Sử Trường Đức vừa quan sát thần sắc Vân Thiên Hà, chỉ biết sự tình có chút cấp bách vì vậy cũng không dám chậm trễ, một đường nhanh bước đi.

Vân Thiên Hà không vào nhà, trực tiếp thẳng hướng chủ viện đi tới.

Đi tới chủ viện, thấy Đồ Nguyên Khánh ngồi trước bàn, vò đầu bứt tai, thỉnh thoảng lại quay sang bầu rượu đặt trên bàn nhắm hai mắt, sau đó trộm liếc lão thái thái một chút, Vân Thiên Hà không khỏi cười trộm, nghĩ không ra vị lão soái này lại sợ vợ đến như vậy.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà tiến đến, Đồ Suất tựa hồ nghĩ tới cái gì, lập tức kêu lên:

- Thiên Hà, mau tới đây, chuyện lần trước vẫn không có cơ hội chúc mừng, đêm nay cháu uống với ta vài chén!

Vân Thiên Hà cười cười, lại gần nhỏ giọng nói vài câu bên tai Đồ Suất.

- Cái gì, đã chết?

Đồ Suất nghe nói vậy lấy làm kinh hãi, lúc này lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, cười ha hả nói:

- Thống khoái, đã như vậy hẳn phải uống vài chén chúc mừng một phen rồi!

183. Chương 183: Thỉnh Mời

Mấy ngày nay thực sự thèm không chịu được, trong lòng đang muốn tìm một lý do gì đó thống khoái uống một hồi, đang lúc vò đầu bứt tai nghĩ không được là lúc Vân Thiên Hà mang về một tin tức tốt không gì thống khoái bằng.

Tiểu thiên tài võ đạo đời thứ ba trong Giang gia người chết, người trọng thương!

Tiêu diệt hai vị thiên tài ngay từ lúc còn trong nôi, điều này đối với Đồ Thị mà nói không thể nghi ngờ chính là tin tức vô cùng tốt.

Lão thái thái nghe xong tin tức này cũng không tránh được giật mình, kéo Vân Thiên Hà lại sờ sờ, lại nhìn một lượt, thế nào cũng không tin chính tôn tử mình, một gã tiểu hoạt đầu thế nào lại có thể khiến cho hai tên thiếu niên thiên tài được mười phần coi trọng ở Giang gia lần qua lần lại tới một chết một trọng thương.

Bất quá có thể vì Đồ Thị giải quyết hai mối đại họa ngầm mang tính uy hiếp rất lớn trong Giang Thị, chuyện này cũng đáng ăn mừng một chút, tiện làm thỏa ý lão soái, cho hẳn uống thêm mấy chén được rồi.

Lão soái thấy lão thái thái đáp ứng, như thể được nhận ân điển, hưng phấn đỏ bừng nét mặt, hưng hăng uống một trận cho đã nghiền.

Lúc này Vân Thiên Hà nói ra chuyện rời Kinh Thành mấy ngày, lão soái không hề nghĩ ngợi lập tức đáp ứng, Vân Thiên Hà lại nói ra mấy chuyện cần lão soái quan tâm rồi rời khỏi chủ viện.

Còn đang trên đường tới Linh Thiên Các, Vân Thiên Hà đã đụng phải Đồ Lục đang vội vàng báo cáo.

- Thiếu gia, tình báo doanh đã liên hệ với Tô Tuyết, địa điểm gặp mặt đã an bài, thiếu gia tùy thời có thể đi trước.

Đồ Lục nói xong lại thì thầm mấy câu bên tai Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà gật đầu, sau đó nói:

- Ta rời phủ mấy ngày, tất cả cứ theo kế hoạch tiếp tục, có tin tình báo gì quan trọng cần phải ta xem qua, các người cứ để lại chỗ vị trí ta chỉ, đến lúc đó Vân Tường sẽ trở về mang đi!

- Thuộc hạ minh bạch!

Đồ Lục tuân mệnh rồi ly khai.

Trở lại Linh Thiên Các, Đồ Thất và Đồ Bát đã chuẩn bị đầy đủ trang bị, hiện đang ngồi chờ.

Vân Thiên Hà vào trong bí thất lấy ra tất cả trang phục khí cụ, trải qua một phen hóa trang, ba người liền rời phủ từ cửa sau, rất nhanh biến mất trên nhai đạo.

Bên trong Thành Bắc tại Kinh Thành, nơi này trước nay vẫn là nơi long xà hỗn tạp, tam giáo cửu lưu các dạng nhân vật đều có xuất hiện.

Vân Thiên Hà cùng với Đồ Thất, Đồ Bát ba người thay đổi trang phục, tựa như những gã giang hồ du lịch, lượn khắp đầu đường cuối ngõ trong khu thành Bắc.

Chỉ bất quá ba người bọn họ đều đi bộ, qua mỗi một chỗ đặc thù, kiểu như đến mỗi chỗ queo cơ hồ đều có một ký hiệu tưởng như do những tiểu hài tử nghịch ngợm vẽ bậy, cũng không hấp dẫn chú ý người khác, thế nhưng trên thực tế bên trong đó lại ẩn dấu những điểm huyền cơ.

Thử nghĩ những ký hiệu giống như tiểu hài tử vẽ loạn, bên trong còn có một vài chữ mật văn Viêm Hoàng, cho dù có người biết đây là một loại ký hiệu liên lạc nhưng liệu ai có thể giải mã ký loại mật văn vốn đến từ thời hiện đại đây?

Qua thời gian ước chừng một nén hương, Vân Thiên Hà căn cứ những ký hiệu trên đường, cuối cùng tìm đến một khu dân cư tối tăm nằm gần cửa Thành Bắc, sau đó gõ những tiếng tiết tấu nhất định lên cửa một nhà.

"Kẹt" một tiếng, cánh cửa mở ra, chỉ thấy một tiểu hài tử khả ái thò đầu ra, dùng đôi mắt to trong sáng nhìn lên ba người Vân Thiên Hà nói:

- Làm gì, tìm ai?

- Đường dẫn nước nhà người đã bị hỏng, chúng ta đến sửa chữa!

Vân Thiên Hà nói.

- Đường dẫn nước nhà ta đâu có bị hỏng?

Tiểu nam hài ra vẻ không giải thích được, đúng lúc này trong viện lại có một trung niên nhân đi ra, kéo tiểu nam hài trở lại, ôm quyền thi lễ nói:

- Đường dẫn nước đã bị vỡ, mời!

Vân Thiên Hà gật đầu, trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ, đây hẳn là sắp xếp của Viêm Hoàng tình báo doanh, cư nhiên còn dùng cả khẩu lệnh, bất quá hẳn cũng không suy nghĩ nhiều, bước thẳng vào trong.

Trung niên nhân dẫn Vân Thiên Hà vào bên trong ngõ thất, đi đến bên giường lật hết chăn đệm lên, mở chốt bí mật, nhất thời dưới giường lộ ra một cửa bí mật.

Vân Thiên Hà bước vào trong, đi chừng gần nửa nén hương thời gian đã tới cửa ra, phát hiện đây vẫn là trù phòng tại hậu viện của hộ gia vừa rồi, lúc này bên trong trù phòng đang có một vị phụ nhân ngồi đợi, Vân Thiên Hà nhìn lướt qua, thấy vị phụ nhân này cùng với tiểu nam hài có vài phần giống nhau, nhưng hẳn có thể nhận biết đây là một vị nữ tử dị tộc, thoát nhìn cùng với trung niên nhân kia là người một nhà.

Dưới sự chỉ dẫn của phụ nhân, ba người Vân Thiên Hà bước ra trù phòng, tiến nhập vào một hành lang kín, lúc này mới đi vào sân chủ viện.

- Ngao ô!

Vân Thiên Hà vừa tiến vào chủ thính đã nghe thấy tiếng kêu vui vẻ của báo tuyết đánh tới, dùng hết sức liếm lấy liếm để chân Vân Thiên Hà, bộ dáng mười phần thân thiết.

Tràng cảnh này khiến cho vị thị nữ kia mở to hai mắt giật mình, có vẻ rất kinh ngạc, cũng rất mê hoặc, thế nào báo nhi lại có thể thân thiết với người xa lạ như vậy, chuyện này là thế nào đây?

- Người là ai?

Vinh nhi có chút hiếu kỳ nhìn Vân Thiên Hà hỏi.

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng mục trừng khẩu ốc của Vinh nhi, kéo mặt nạ bên ngoài xuống, Vinh nhi liền bất ngờ che kín miệng, lúc này mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt xấu hổ nói:

- Nguyên lai là công tử, trách không được báo nhi lại như vậy, ta phải sớm nghĩ đến mới đúng!

Lúc này Tô Tuyết mặc quần áo màu xanh nhạt, từ trong thính phòng bước ra, nhìn thần sắc mừng rỡ của nàng, tựa như hoa cỏ chìm đắm trong gió xuân.

Tô Tuyết hơi cúi người mời Vân Thiên Hà ngồi xuống, cho Vinh nhi rót trà xong mới hỏi:

- Công tử khẩn cấp muốn gặp tiểu nữ không biết là có chuyện gì?

- Là có chuyện mười phần trọng yếu, người của ta dẫn năm hài tử từ tộc nàng mang đi, có bốn người hiện đã thức tỉnh thiên phú nhưng bọn hắn lại không thể khống chế sử dụng, hiện sự tình bên kia cần phải mau chóng giải quyết cho nên muốn tìm Tô tiểu thư thỉnh giáo một chút phương pháp làm sao khống chế cũng như sử dụng loại thiên phú này một cách hữu hiệu!

Vân Thiên Hà đi thẳng vào vấn đề nói.

- Cái gì, bốn trong năm hài tử đã thức tỉnh thiên phú?

Tô Tuyết mười phần khiếp sợ nói:

- Hài tử trong tộc ta hàng năm có thể thức tỉnh thiên phú đã thiếu lại càng thiếu, thế nào tới chỗ người, thoáng cái lại có hiệu suất thức tỉnh cao như vậy?

Vân Thiên Hà nhướng mày nói:

- Tô tiểu thư, chúng ta hiện tại đang bàn luận thế nào có thể khống chế và sử dụng hữu hiệu loại thiên phú này, không phải là thảo luận vấn đề làm thế nào khiến thiên phú thức tỉnh!

Tô Tuyết hồi tỉnh, hai má đỏ bừng, gượng cười rồi áy náy nói:

- Công tử thứ lỗi, hài tử trong tộc ta sau khi thức tỉnh thiên phú thường được các vị trưởng lão chỉ điểm cùng dẫn đạo, trải qua rèn đúc mới có thể vận dụng thành thạo thiên phú huyền tức, những phương pháp này nói ra quả thực không được giải thích rõ ràng lắm!

Vân Thiên Hà trầm tư suy nghĩ một chút, liền ngẩng đầu nhìn Tô Tuyết nói:

- Đã như vậy ta đây muốn khẩn cầu Tô tiểu thư cùng ta đi một chuyến, không biết ý Tô tiểu thư thế nào?

Nói xong, Vân Thiên Hà lại nhìn ra ngoài một chút, nói tiếp:

- Chỉ còn nửa canh giờ nữa cửa thành sẽ đóng, mong Tô tiểu thư có thể nhanh chóng đưa ra câu trả lời!

- Nếu công tử khẩn cầu, tiểu nữ tự nhiên phụng bồi!

Tô Tuyết cũng không có do dự, trực tiếp đáp ứng, chỉ là nàng lại nói thêm:

- Có điều tiểu nữ xuất môn, nếu muốn người ta không chú ý cần phải cải trang một phen, nửa canh giờ sợ rằng không kịp.

Vân Thiên Hà đột nhiên ngắt lời nói:

- Việc này cấp bách, nếu Tô tiểu thư cần cải trang, không bằng để ta làm, để che mắt người ngoài nếu có chỗ nào mạo phạm, mong rằng thứ lỗi.

Tô Tuyết nghe vậy, mặt nhất thời đỏ ửng tận mang tai, ngấm lại chỉ có nửa canh giờ chuẩn bị bèn gật đầu đồng ý, trong lòng tựa như có một chú ếch con, không ngừng nhảy loạn.

Vân Thiên Hà thấy nàng đáp ứng, liền lập tức gọi Vinh nhi đem hộp hóa trang của Tô Tuyết đến, chính mình lấy ra từ trong lòng một bình nhỏ chứa đầy dịch thể bên trong, sau đó lại lấy ra một chiếc mặt nạ bên người, bôi lớp dịch thể vừa rồi vào phần trong mặt nạ, lúc này mới đưa cho Tô Tuyết đội thử.

Tô Tuyết lúc này thấy chính mình đang rất gần Vân Thiên Hà, tay hần xoa xoa trên mặt khiến lòng nàng khẩn trương muốn nhảy lộn lên, nhất là khi đội chiếc mặt nạ kia lên, cảm giác một cổ mát lạnh ôm trọn da mặt, thân thể không khỏi run lên nhẹ nhàng nhưng vẫn chăm chú nhắm mắt, tùy ý cho hần làm loạn trên mặt mình.

Qua chừng một thời gian nén hương, được một phen công phu của Vân Thiên Hà, nhìn ngấm lại một chút, lúc này mới nói:

- Được rồi, chúng ta có thể lập tức khởi hành!

Lúc này Tô Tuyết cảm giác mặt mình vừa tiếp xúc với dịch thể trên mặt nạ, liền thấy một cổ sáng khoái, không hề thấy chút không khỏe nào, sau đó liền lấy một tấm gương xem thử.

Soi mình trong gương, Tô Tuyết thiếu chút mất hồn, kinh hô một tiếng ném gương đi, nói:

- Thế nào lại trở thành dạng này?

Vinh nhi rốt cục nhìn không được nữa, ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất cười liên tục, khuôn mặt Tô Tuyết lúc này đã biến thành một vị phụ nữ trung niên, mang theo rất nhiều nếp nhăn, sắc mặt cũng tương đối thô ráp ngăm đen, so với dung mạo thiên tiên vốn có của nàng quả thực vô cùng đối lập, Tô Tuyết vừa thấy cũng tránh không khỏi suýt chút mất hồn.

Vân Thiên Hà cũng không để ý đến bộ dáng kinh hãi của Tô Tuyết khi bị Vinh nhi trêu đùa, trực tiếp lần thứ hai đội vào chiếc mặt nạ của mình khi này, chỉnh sửa một hồi nghiêm nghị trở thành một vị trung niên đại thúc ăn gió nằm sương hoàn toàn xa lạ, mà bộ dáng Đồ Thất và Đồ Bát vốn cường tráng, trở thành hai gã cận vệ vô cùng ăn khớp.

Chuẩn bị xong xuôi, Vân Thiên Hà nói:

- Trang phục như này hần là không ai có thể nhận ra được, Tô Tuyết tiểu thư còn chuyện gì cần giao cho Vinh nhi xin mời nhanh một chút, sắp đến lúc cửa thành đóng rồi!

Tô Tuyết nghe vậy, lúc này mới nghĩ đến chính sự, liền nghiêm nghị hướng Vinh nhi nói:

- Vinh nhi, sau khi ta đi ngươi phải hảo hảo chiếu cố báo nhi, chuyện này tỷ tỷ nếu như hỏi tới ngươi cứ nói là ta ra ngoài bàn một chuyện trọng yếu, tạm thời không nên tiết lộ chuyện công tử tới đây, hiểu chưa?

- Dạ!

Vinh nhi cũng không nỡ nụ cười, gật đầu nói:

- Tỷ tỷ yên tâm đi, muội sẽ hảo hảo chiếu cố báo nhi.

Nói xong nàng còn tình nghịch cười nói:

- Bộ dáng hiện tại của tỷ tỷ và công tử chân chính là một đôi trung niên đại thúc và đại phẩm phu phụ, nếu không phải biết rõ sự tình, ngay cả Vinh nhi cũng không nhận ra được đâu, hi hi!

Tô Tuyết nghe vậy, sắc mặt lần thứ hai đỏ bừng, len len liếc mắt ngấm Vân Thiên Hà.

Vừa ra ngoài cửa, báo tuyết như cái đuôi theo sát, cảnh thế nào cũng không ra, Vân Thiên Hà đành để Tô Tuyết đi trước, sau vận chuyển cho báo nhi một điểm Tinh Linh Chi Khí, trấn an nó lại một góc trong nhà, lúc này mới cấp tốc ly khai.

Khi Vân Thiên Hà dẫn theo Tô Tuyết và ba người Đồ Thất ra khỏi cửa thành, Sử Trường Đức sớm đã chuẩn bị tất cả hành lý, dẫn Vân Bôn và ba con ngựa khác đứng chờ ngoài thành.

Vân Thiên Hà giao phó vài câu rồi trực tiếp xoay người lên ngựa, đoàn người ngựa vội vã lên đường, biến mất sau màn tuyết trắng.

184. Chương 184: Miên Điều Tửu Phường

Từ Kinh Thành đi được hơn năm mươi dặm đường là tới địa giới Tuyên Châu, nơi này gần sát với trung tâm chính trị thành Đường Kinh, vô luận khách thương từ phương hướng nào chạy tới Tuyên Châu cũng phải đi qua thành này, bởi vậy sinh ý cũng có vẻ rất náo nhiệt.

Bất quá châu này cũng là một châu được Đại Đường quản chế theo kiểu quân sự hóa, ngoại trừ con đường đi tới Kinh Thành cứ cách vài dặm lại có quân danh ngự lâm quân thủ vệ xung quanh, còn lại bốn phương tám hướng đều có một quân doanh phòng giữ, vây quanh toàn bộ thành Đường Kinh thành một pháo đài vững chắc.

Bởi vậy trên quan đạo phụ cận Tuyên Châu, rất ít khi phát sinh chuyện lục lâm cường đạo, sơn trại thổ phỉ liên hợp đón đánh, cho dù có một vài chỗ sơn đạo nhưng nhìn chung địa hình Tuyên Châu tương đối bằng phẳng, đất đai rộng rãi, bách tính nhiều loại nhưng người người có cơm ăn, có áo mặc, sinh hoạt tương đối giàu có, ngoại trừ một số ít phần tử phạm tội bị phát lệnh truy nã, còn có ai thừa hơi thừa sức nguyện ý đi làm cường đạo đây?

Nhóm bốn người Vân Thiên Hà một đêm chạy nhanh được hơn ba trăm dặm, tới khi sắc trời dần sáng đã đi tới Long Sơn Quận của Tuyên Châu, lúc này đoàn người mới dừng lại, đi tới trong thành tìm một khách sạn bình dân chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi trực tiếp đi tới một vùng sơn mạch nguy nga cao lớn gần đó.

Nơi này có một căn cứ luyện bí mật của Viêm Hoàng sát thủ doanh.

Vân Thiên Hà suốt một đêm liên tục chạy nhanh đi nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, thể lực dồi dào, tới khách sạn bình dân để Tô Tuyết cùng với Đồ Thất, Đồ Bát ba người đi nghỉ ngơi còn chính mình lại chuẩn bị rời khách sạn đi dạo một vòng quanh Long Sơn Quận.

Tòa thành này cũng không lớn, cơ bản cũng không phải thành thị trung tâm của Tuyên Châu, bởi vậy dưới trời đầy tuyết người đi lại bên ngoài cũng rất thưa thớt, liếc mắt là có thể nhìn tận đầu cùng tòa thành, tiếp đến đã là vùng núi non hoang dã.

Vân Thiên Hà rời khách sạn, đi được nửa thành cũng không có phát hiện bất luận ám hiệu liên lạc nào của sát thủ doanh, trong lòng thầm kêu kỳ quái vì vậy liền bước tới một tửu quán đông đúc, phía trước cửa còn treo một cây cờ hiệu, bên trên viết "Miên Điều tửu phường" đang tung bay đón gió.

Thấy sinh ý tửu quán vô cùng náo nhiệt, khách nhân ra vào nườm nượp, vì vậy Vân Thiên Hà cũng bước vào bên trong.

- Khách quan, người tới mua rượu hay bao bàn ăn?

Vân Thiên Hà vừa vào tửu quán liền có một vị trung niên nhân da ngăm đen, tuy hơi thấp nhưng thân thể khỏe mạnh, dáng người hờn hậu tươi cười đến bắt chuyện.

- Bao bàn!

Vân Thiên Hà từ lúc bước vào tửu quán mắt đã quét qua một lượt, vừa lúc phụ cận có một bàn trống vì vậy liền đi tới, móc ra nửa khối ngân bính tử ném trên bàn, nói:

- Ta muốn loại rượu tốt nhất cùng vài món ăn ngon nhắm rượu.

Đại hán thật thà chất phác cười tùm tùm, thu nửa khối tiểu ngân bính tử nói:

- Khách quan, chúng ta ở đây có rượu miên điều chia làm ba cấp độ, trong đó loại ưu là tốt nhất, không biết người muốn loại nào?

- Vậy lấy loại ưu đi!

Vân Thiên Hà thản nhiên nói.

- Ách, khách quan, miên điều loại ưu một lượng bạc một hồ, người xem...

Vị đại hán thật thà giải đầu nói.

- Ta muốn nửa hồ!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt đáp một câu, cũng lười nói nhiều cùng hắn, còn không biết miên điều loại ưu này rốt cuộc là tốt đến mức nào, nếu mua xong lại không bằng rượu hắn làm thì cũng chẳng muốn uống, hiện tại Vân Thiên Hà uống rượu cũng sớm trở thành một tay sành rồi.

Hiển nhiên cho dù Vân Thiên Hà muốn nửa hồ, vị đại hán thật thà kia vẫn mười phần vui vẻ, liền cao giọng hô lên một tiếng:

- Miên điều loại ưu nửa hồ, kèm theo hai đĩa đồ nhắm.

Chỉ chốc lát sau đã thấy một vị tiểu cô nương chừng mười một mười hai tuổi đáng vẻ vô cùng khả ái bưng một khay đồ tới trước bàn Vân Thiên Hà, đặt bầu rượu và đồ nhắm xuống bàn rồi đứng sang một bên trông mong nhìn hắn.

Vân Thiên Hà thấy tiểu cô nương kia liếc mắt nhìn lại cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không để ý tới nữa, quay nhìn lại món ăn trên bàn, liếc mắt một cái thấy màu sắc không tệ lắm, ngửi một chút liền cảm nhận được mùi thơm ngát vì vậy nhấc đũa gấp một miếng thưởng thức, nhất thời nhãn tình sáng lên, món nhắm này xác thực không tệ.

Tiểu cô nương thấy Vân Thiên Hà sau khi thưởng thức nhãn thần có vẻ rất hài lòng, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, đôi mắt sáng vẫn như cũ trong mong nhìn lại hắn.

Thấy vậy Vân Thiên Hà xoay người lấy một cái chén, đổ rượu từ trong bình ra nhìn một chút, màu sắc coi như trong suốt, sau đó lại thoang thoang mùi thơm ngát, đặt lên miệng nhấp một ngụm tử mĩ cảm nhận một hồi, thấy hắn nhíu mày, rượu này xác thực nồng độ cao, so với rượu Nhị Oa Đầu hắn nhường chỉ thua kém chút ít thế nhưng vị rượu lại muốn thua xa, hắn là bên trong rượu này vẫn còn thiếu một vài thứ.

Nếu như không có loại rượu hắn tự tay nấu thì có thể nói tại thế giới này đây cũng được coi là hảo tửu loại ưu.

Vị tiểu cô nương đang trông đôi mắt nhìn Vân Thiên Hà uống rượu xong cứ nhiên lại nhíu mày lắc đầu, nhất thời cong miệng nhỏ lên, trừng mắt liếc Vân Thiên Hà một cái, sau mới ôm khay thở phà phò trở về.

Vân Thiên Hà cũng không để ý đến vì sao tiểu cô nương kia lại tức giận, hắn đến tửu quán này chính là muốn nghe ngóng một chút ở đây xem có tin tức gì không, bởi vậy chỉ lẳng lặng ngồi yên một chỗ nghe những tửu khách bên trong bàn tán.

Bất quá những chuyện tửu khách bàn tán đều là một vài thứ bát nháo, căn bản không khơi nổi hứng thú của Vân Thiên Hà, khi hắn chuẩn bị rời đi, lúc này một vị lão nhân có bộ ria mép hoa râm cắt tỉa cẩn thận bước vào tửu quán, thấy vậy chúng tửu khách đều hỏi:

- Chu lão liệt, tuyệt phủ kín núi rồi, có phải đến uống rượu giải sầu không?

Chu lão liệt ôm bộ mặt phiền muộn đi đến, tức giận nói:

- Các người suốt ngày chỉ biết tụ tập uống rượu như những tên vương bát đản, lão phu mà không đi săn được, mùa đông này đừng nói đến thịt rừng, ngay cả thịt lợn cũng không có phần cho các người đâu.

Chúng tửu khách áy náy cười, cũng không tiếp tục trêu đùa lão thợ săn nữa.

Lão thợ săn này rất có tiếng tăm tại Thanh Long Sơn, cũng từng giết qua cả tinh thú, hơn nữa nhi tử ở trong quân cũng là một vị giáo tập vũ quan, bởi vậy một đời sinh sống tại Long Sơn Quận cũng được nhiều người tôn kính, bình thường trong tửu quán mọi người vẫn thường hay vui đùa, nhưng ngấm lại chỉ có lão thợ săn làm ham thích săn thú, chỉ là hiện tại tuyệt phủ kín núi không thể vào, lão nhân này mới phiền muộn trong lòng, bọn họ trêu đùa cũng chỉ mong vui vẻ qua ngày thôi.

Chu lão liệt vào phòng, Tổng Hàm Tử lập tức đi lên đón.

- Chu lão, vẫn dùng miên điều hạng trung sao?

Lão sờ sờ đầu, mũi ngửi lên ngửi ngửi, nói:

- Di, chỗ của ngươi một năm khó có được một người gọi miên điều loại ưu, thế nào ngày hôm nay lại có mùi hương của loại rượu này đây?

Sắc mặt Tống Hàm Tử hơi cổ quái nhìn sang Vân Thiên Hà nói:

- Chu lão, ngày hôm nay có một vị khách nhân tới gọi nửa hồ miên điều loại ưu, vốn muốn vị khách nhân này cho một đánh giá, bất quá...

- Bất quá thế nào?

Chu lão nhìn theo ánh mắt Tống Hàm Tử, quan sát Vân Thiên Hà một phen nhưng cũng không có biểu tình nào, có điều ngay khi Vân Thiên Hà quay đầu lại, trong lòng hẩn lại kinh ngạc, nói:

- Trung niên hán tử này thế nào lại có con mắt trong suốt sáng sủa như vậy?

Lúc này Vân Thiên Hà đứng dậy, bưng bầu rượu và mấy đĩa thức ăn sang trước bàn Chu lão liệt, rót cho lão một chén rồi nói:

- Chu lão, văn bối có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo một phen, không biết Chu lão có thể giải đáp cho văn bối một chút hay không?

Chu lão liệt cũng không khách khí, nhắc chén rượu lên, híp mắt tinh tế thưởng thức một ngụm, một lát sau mới nói:

- Không hổ là miên điều loại ưu, quả nhiên là hảo tửu hiếm có!

Nói xong, Chu lão mới nhìn sang Vân Thiên Hà:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Văn bối muốn biết vùng phụ cận Thanh Long Sơn này trong mùa tuyết phủ có mãnh thú chạy ra hay không?

Chu lão cổ quái nhìn Vân Thiên Hà vài lần, nói:

- Tuyết phủ kín nói, coi như là dã thú cũng sợ xuất hiện tuyết nở, tự nhiên không dám tùy tiện đi ra tìm thức ăn, bất quá lão phu khuyên ngươi một câu, qua Thanh Long Trấn, phía sau núi có một phiến rừng, người hay nhất không nên đi, nơi này bình thường hay có tinh thú lui tới, người đi vào hẳn phải chết không nghi ngờ, lão phu cũng là không dám đến đó, nghe đồn bên trong có cổ tà khí khiến ai đi vào cũng phát hoảng!

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nói:

- Nếu như tuyết phủ dài ngày như vậy dã thú có thể sẽ phải ra ngoài tìm thức ăn, văn bối còn muốn biết phụ cận Thanh Long Sơn này liệu có xuất hiện các loài mãnh thú sống theo bầy như sói không?

Chu lão ngửa đầu cạn sạch chén, cũng chẳng thấy cười, lại nói:

- Sơn lang đã tính là gì, so với bầy sói, Hồ Hùng còn muốn hung tàn hơn gấp chục lần, không may gặp phải nó truy đuổi, có muốn chạy được cũng khó, huống hồ sâu trong Thanh Long Sơn lão phu còn không dám đi vào, bên trong đó không chỉ có rất nhiều tinh thú, hơn nữa chỗ sâu nhất còn có một cốc đầy khói độc, trong cốc nơi nơi đều là độc thú, có người nói loại khói độc này có nguồn gốc từ Độc Long Đàm trong cốc, còn có một con độc giao ngàn năm bên trong, tổ gia gia ta đã từng nói qua, tại hơn một trăm năm trước có một nhóm đại cao thủ đến Thanh Long Sơn này mong hợp sức tiêu diệt đầu độc giao ngàn năm kia, nhưng vừa tiến vào Độc Vụ Cốc đã bị một nhóm độc thú cắn chết phần lớn, cuối cùng tới được Độc Long Đàm chẳng còn lại được mấy người, những cao thủ này liên hợp đánh ba ngày ba đêm cũng không giết chết được đầu độc giao ngàn năm kia, nghe nói còn tổn hại thêm hai vị siêu cấp đại cao thủ, từ đó về sau cũng không còn nghe có người đi vào đó săn độc giao nữa, còn chính Độc Vụ Cốc kia thì người thường không thể bước vào, bởi một khi bước vào đó chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Lúc này những tử khách khác trong quán cũng đều hướng qua đây nghe chuyện, có người nói:

- Chu lão, lão cho tới giờ cũng chưa từng nhắc qua chuyện Độc Vụ Cốc sâu trong Thanh Long Sơn kia a, có phải người ta mời lão miên điều loại ưu nên lão mới bằng lòng kể?

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta sống tại phụ cận Thanh Long Sơn gần nửa đời người, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua chuyện những siêu cấp cao thủ từng tới đây, lão nhanh nói những người này là ai nha?

Chu lão nói:

- Cố sự này có rất ít người biết đến, bởi lần đó đã chết rất nhiều cao thủ, tổ gia gia ta ngày đó chính là thợ săn tại Thanh Long Sơn cũng làm hướng đạo cho bọn họ, sau may mắn sống sót đi ra từ Độc Vụ Cốc nhưng kể từ đó về sau vẫn luôn bị chuyện này ám ảnh mãi, tận tới lúc cuối đời tổ gia gia mới nhấn nhủ lại cho tôn tử Chu gia, vĩnh viễn không nên bước vào Độc Vụ Cốc, về phần những siêu cấp cao thủ kia là ai, ta cũng không rõ ràng lắm!

Bất quá không ai biết, tại lúc Chu lão say xưa giảng cố sự Thanh Long Sơn cũng là lúc Vân Thiên Hà sớm lạng lẽ không một tiếng động rời khỏi tử quán.

185. Chương 185: Huấn Luyện Doanh

Bất quá bách tích sinh hoạt tại phụ cận ngọn núi này nghe mãi đã thành quen, họ cho rằng cái tên Thanh Long cũng chỉ dùng để gọi, kiểu như dãy núi này trải dài, gấp khúc tựa như một con rồng mà thôi, qua bao nhiêu năm mọi người sinh hoạt ở đây cũng không có phát hiện chuyện gì ngạc nhiên cổ quái.

Cũng không phải nghe được chuyện Chu lão vừa mới kể tại tử quán rồi từ đó có người tin tưởng, hiểu kỳ xông thử vào xem.

Nhưng đối với Vân Thiên Hà mà nói, hẳn nghe xong đoạn điển cổ vừa rồi liền nghĩ tới không biết đầu độc giao ngàn năm bên trong Độc Vụ Cốc kia có hay chẳng đã dựng dục ra linh thú kim giao đan, có lẽ cũng chỉ có đan phách giao long mới khiến cho các vị Tông Sư tha thiết mơ ước tìm tới, mà sự thần bí của Độc Vụ Cốc cũng làm cho hắn thấy hiếu kỳ muốn đi tìm hiểu một phen.

Đang nghe Chu lão kể chuyện điển cổ, Vân Thiên Hà theo bản năng cảm giác được bên trong ngọn núi này nhất định có ẩn dấu nhiều chuyện bí mật bị đồng thời gian phủ kín.

Có lẽ Độc Vụ Cốc này chính là một góc thần bí trong Thanh Long Sơn.

Mà một góc này cũng đủ cho hắn tha hồ dụng võ rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà tựa hồ nghĩ tới một ý niệm rất hứng thú trong đầu, vì vậy vội vã chạy tới một tử quán khác trong thành, mặc dù tử quán này không có loại miên điều như trước nên tử khách chỉ có dăm ba người, nhưng Vân Thiên Hà vừa tới, tùy tiện gọi một ít rượu rồi bắt đầu hoa về chuyện Độc Vụ Cốc bên trong Thanh Long Sơn, dùng một loại ngôn ngữ cực kỳ khoa trương đồng thời thêm thắt không ít cảnh sắc ngoạn mục hoa mỹ đầy tân kỳ khiến cho mấy người tử khách nghe tới mê mết.

Mà những tử khách này nghe xong tự nhiên đi tới những nơi khác, lại bắt đầu dùng thuyết pháp huyền diệu tân kỳ mình vừa nghe được khoát lác một phen.

Cứ như vậy, một đoạn cố sự này bắt đầu từ Vân Thiên Hà trong vòng thời gian một ngày được truyền bá khắp vùng Long Sơn Quận, đồng thời với tốc độ vô cùng nhanh chóng như gió lan khuếch tán ra khắp các vùng xung quanh.

Thẳng đến về sau, khi đoạn điển cổ này được truyền bá rộng rãi tận sang những nước khác, mà bí mật vùng Thanh Long Sơn này cũng trở thành tiêu điểm cho không ít những cao thủ lánh đời quan tâm tới gây nên một đoạn bí thuật chấn động đại lục, có điều những chuyện này là về sau, hiện không đề cập tới.

Chạng vạng tối, Vân Thiên Hà trở lại Thanh Long Sơn khách sạn, ba người Tô Tuyết, Đồ Thất và Đồ Bát đã nghỉ ngơi hồi phục toàn bộ tinh thần, Vân Thiên Hà chỉnh sửa lại dụng mạo mấy người một phen sau

đó đoàn người mới ly khai, thẳng hướng Long Môn Trấn tại một vùng sơn cước cách nơi đây bảy dặm về phương Bắc.

Long Môn Trấn, bởi vì nơi đây là con đường nhanh và thuận tiện nhất để tiến vào Thanh Long Sơn nên đã có lịch sử rất lâu đời.

Hiện nay trấn này cũng có trên năm mươi hộ dân, tuy rằng nơi đây nằm sát ngay Thanh Long Sơn nhưng sinh hoạt của bách tính chủ yếu vẫn dựa vào nghề nông là chính.

Bởi vì Thanh Long Sơn vô cùng thần bí, trên đỉnh núi còn có rất nhiều mãnh thú hung dữ, thậm chí còn có rất nhiều tinh thú sinh hoạt sâu trong núi thường lui tới, tuy rằng qua nhiều năm sinh sống gặp phải rất nhiều lần mãnh thú tập kích nhưng người dân vẫn quật cường bám đất tiếp tục sinh hoạt.

Nhóm bốn người Vân Thiên Hà đi tới Long Môn Trấn đã là chạng vạng tối, sắc trời âm đạm, buổi tối người dân trong trấn không dám lên đèn vì sợ hấp dẫn mãnh thú tới cho nên khung cảnh có vẻ mờ mịt tối tăm.

Bất quá đoàn người trước đã nghỉ lại trong thành nên không có dừng chân tại đây, trực tiếp gửi ngựa tại một tiểu viện có tiêu ký của sát thủ doanh rồi đi bộ qua Long Môn Trấn, dọc theo con đường nhỏ đi vào khu rừng phía hậu sơn.

Mảnh rừng phía sau Long Môn Trấn có diện tích vô cùng lớn, tựa như một khu rừng rậm nguyên thủy, đi hết khu rừng này chính là hậu sơn Thanh Long Sơn, nhưng người bình thường rất khó đi xuyên qua khu rừng này, bởi bên trong đây rầy độc trùng, mãnh thú, thỉnh thoảng còn có những tinh thú lui tới.

Viêm Hoàng luyện doanh đặt căn cứ điển ở đây xác thực là địa điểm không sai, dù sao để đảm bảo điều kiện bí mật, hơn nữa nơi này cũng không có người tra xét tới, càng thuận tiện cho những quần thể dị tộc sinh hoạt tiếp cận thiên nhiên.

Ngày trước Lục Vô Yên đưa dị tộc tới đặt căn cứ luyện doanh ở đây cũng là lo lắng trên nhiều phương diện mới đưa ra quyết định như vậy, mặt khác căn cứ luyện doanh tại Lợi Châu có thu nhận một vài cô nhi nhưng đều là những người bình thường lại được Đồ Thị chăm sóc, ngược lại cũng không phải lo lắng kẻ nào gây bất lợi.

Mà những dị tộc luyện doanh này bởi vì thu nhận đều là những thiếu niên dị tộc, tất cả những thiếu niên dị tộc đó sau này sẽ trở thành những thành viên chủ lực nên Vân Thiên Hà và Lục Vô Yên vô cùng coi trọng.

Tô Tuyết đối với hoàn cảnh rừng rậm như này tựa hồ rất quen thuộc, khi vừa tiến nhập bên trong nàng liền sử dụng thiên phú đặc thù, phóng xuất huyền tức bao phủ mấy người, nên dù có thâm nhập sâu trong rừng cũng không hề có mãnh thú hay tinh thú nào tới quấy rầy, bọn họ rất thuận lợi đi xuyên qua.

Đợi tới khi đoàn người đi sâu vào trong rừng khoảng ba dặm liền tới một khu đất trống tương đối rộng, bên ngoài có dựng hai trạm canh gác được ngụy trang bằng cây cối tương đối giản dị, lúc này có hai người Viêm Hoàng chiến sĩ phụ trách canh gác phát hiện đoàn người Vân Thiên Hà, bèn lập tức đề phòng.

- Đô lý, khước lạc, đô mộc đồ bát khán dẫn!

Hai người Viêm Hoàng chiến sĩ nghe được thứ ngôn ngữ cổ quái, cả hai liền thả lỏng đề phòng, đợi Vân Thiên Hà kéo mặt nạ xuống, lập tức hành lễ nói:

- Tham kiến thiếu chủ!

Vân Thiên Hà gật đầu rồi đi theo một vị chiến sĩ Viêm Hoàng dẫn đường đi qua khu đất trống liền tiến nhập vào một tòa mê cung được sắp xếp rất chỉnh tề, căn bản không thể xác định được rõ phương hướng.

Tòa mê cung này được bố trí rất xảo diệu, tất cả những gốc cây đường như có thể di động, nếu như không phải được vị Viêm Hoàng chiến sĩ kia chỉ dẫn, sợ rằng mấy người Vân Thiên Hà chắc chắn sẽ bị lạc lối trong mê cung này.

Tô Tuyết đi trong mê cung cũng có vẻ mười phần kinh ngạc, trong lòng không khỏi thầm nghĩ "Thiên huyền lục ảnh mê cung" này chỉ có trưởng lão Lục Tộc sinh hoạt trường kỳ trong rừng rậm mới có thể bố trí được, nghĩ không ra ngay cả trưởng lão Lục Tộc cũng bị hấn mới tới, rốt cuộc còn có những chủng dị tộc nào khác nữa đây!

Qua chừng một nén hương thời gian, dưới sự chỉ dẫn của vị chiến sĩ Viêm Hoàng, đoàn người rút cục cũng đi ra khỏi tòa mê cung, xuyên qua lối đi nhỏ giữa hai hàng cây, trước mắt nhất thời trở nên quang đăng tràn ngập ánh sáng.

Vân Thiên Hà vốn có thể nhìn được trong bóng tối, mà những người còn lại đều là dị tộc, bóng tối căn bản không ảnh hưởng tới bọn họ, sở dĩ xuất hiện trước mắt bốn người lúc này là một tòa thôn trang được kiến tạo trong rừng.

Chính giữa là một mảnh sân rộng cực kỳ trống trải được cây cối bao bọc xung quanh, cứ cách mỗi đoạn không xa cơ hồ lại có một đạo rào chắn, phía sau đó là những căn nhà gỗ xây dựng rất tinh mỹ, đây cũng là do Vân Thiên Hà thiết kế cho Lục Vô Yên, từ đó về sau có rất nhiều sân luyện trường được xây dựng án theo kiến trúc nơi này.

Trên sân bày rất nhiều đồ dùng luyện tập, tuy rằng bên ngoài tuyết rơi phủ trắng một vùng nhưng có điều kỳ lạ là khắp sân rộng cơ hồ đều không thấy tuyết đọng, chỉ có mấy chỗ sân trước những căn nhà gỗ mới thấy xuất hiện màu tuyết phủ.

Vân Thiên Hà bước vào luyện doanh, vị chiến sĩ Viêm Hoàng liền lấy ra một cây kèn lệnh, đang muốn chuẩn bị thổi báo hiệu lại bị Vân Thiên Hà đột nhiên chặn lại nói:

- Tạm thời không nên kinh động những người khác, trước dẫn ta đi gặp Lục bá!

- Rõ!

Vị chiến sĩ Viêm Hoàng lập tức buông kèn lệnh rồi dẫn mấy người vừa đi vừa giới thiệu một lượt về cách cục bố trí bên trong luyện doanh.

Cuối cùng đoàn người đi tới chỗ một loạt kiến trúc nằm ở chính giữa luyện doanh, nơi đây có vẻ được thiết kế cao hơn một chút, đứng ở nơi này có thể nhìn bao quát toàn bộ khu luyện doanh.

Khi Vân Thiên Hà dọc theo cầu thang, cuối cùng tới một gian nhà gỗ treo trên cây, lúc này cánh cửa đột nhiên mở ra, chỉ thấy Lục Vô Yên mặc một thân quần áo màu xích sắc, cũng không có đeo mặt nạ, vẫn là một khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, hơn nữa cũng để lộ ra dấu hiệu đặc trưng của hậu duệ Phong Tộc, bước từ trong nhà gỗ đi ra, hành lễ nói:

- Thiếu chủ, nghĩ không ra người nhanh như vậy đã tới!

Nói xong, Lục Vô Yên nhìn sang Tô Tuyết bên người Vân Thiên Hà vài lần, dung mạo kinh khủng của lão lập tức khiến cho Tô Tuyết sợ run người. Lục Vô Yên cũng không nói gì, chỉ dẫn Vân Thiên Hà hướng một gian nhà gỗ cao nhất đi tới.

Bước vào gian nhà gỗ cao lớn nhất, Vân Thiên Hà nhìn cách bài biện bên trong, vẫn không có gì thay đổi so với thiết kế ban đầu của hắn, bên trong ngoại trừ một bàn tròn hội nghị thật dài, còn lại tất cả đều án theo tiêu chuẩn ban đầu để bố trí, trông qua cũng có vài phần hiện đại.

Vân Thiên Hà đi vào sảnh, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, lúc này chỉ thấy mấy trưởng lão dị tộc đang lục đục kéo nhau tới, tất cả đều hiếu kỳ nhìn lên vị thiếu chủ mới chỉ nghe tới chứ chưa có duyên gặp mặt.

Lúc này lại có hai nữ tử dị tộc tướng mạo đặc dị đi đến, các nàng bưng ra một bàn nhỏ, bên trên bày một ít hoa quả, mặt khác bên cạnh còn đặt một chén dịch thể màu xanh, không biết là loại đồ uống cổ quái nào, khi các nàng tiến đến liền đặt những thứ hoa quả và đồ uống lên bàn rồi lui lại phía sau đứng yên một bên, hiếu kỳ nhìn Vân Thiên Hà.

Lục Vô Yên thấy người nào tới đều hướng Vân Thiên Hà giới thiệu nói:

- Thiếu chủ, mấy người này đều là những trưởng lão dị tộc được mời tới, chủ yếu phụ trách chỉ điểm dẫn đạo cho những hài tử có thiên phú chủng tộc được thức tỉnh, vị này chính là người Lục Tộc, Lục trưởng lão.

Nói xong, Lục Vô Yên dẫn một vị trưởng lão dị tộc qua đây, chỉ thấy mái tóc vị trưởng lão dị tộc này có màu xanh giống như cây cỏ, nhưng bởi vì tuổi già nên những nếp nhăn trên mặt có điểm giống như những lớp vỏ cây xếp chồng lên nhau, hai tai nhọn, đôi mắt rất lớn tựa như một đôi bảo thạch màu xanh vậy, tại chỗ hơi thiếu ánh sáng còn có thể tản mát ra một cổ quang mang nhàn nhạt, xác thực rất kỳ dị.

- Bái kiến thiếu chủ!

Vị Lục Tộc trưởng lão kia hơi thi lễ, Vân Thiên Hà lập tức đứng dậy đáp lễ, nói:

- Lục trưởng lão không cần đa lễ!

Bất quá tại lúc đáp lễ, Vân Thiên Hà rõ ràng cảm nhận được căn phòng treo trên cây này trong nháy mắt tựa như có sinh mệnh, có vô số con mắt mở ra theo dõi hắn khiến cho hắn không khỏi cảm thấy dựng tóc gáy.

186. Chương 186: Trưởng Lão Dị Tộc

Chỉ là vị trưởng lão Vu Tộc này khi làm lễ chào hỏi, hai tròng mắt màu tro ngụi nhìn thẳng vào hắn phát lên một đạo quang mang quỷ dị khiến cho Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác linh hồn chính mình phẳng phất như muốn thoát ly khỏi thân thể, tránh không khỏi một trận hết hồn, thật đúng là một chủng tộc quỷ dị.

- Có chỗ nào mạo phạm, mong thiếu chủ thứ lỗi!

Vị trưởng lão Vu Tộc thấy vậy liền lập tức thu hồi ánh mắt quái dị kia, ôn tồn nói:

- Thiếu chủ quả nhiên không giống người thường, lại có tinh thần thiên túc chi mệnh!

Vân Thiên Hà không giải thích được lời này nhưng cũng không hỏi nhiều, bởi lúc này Lục Vô Yên đã bắt đầu giới thiệu cho hắn vị trưởng lão dị tộc thứ ba rồi.

Vị trưởng lão dị tộc này là một lão phụ nhân, màu da toàn thân là một loại màu vàng đất, tóc cũng màu vàng, trên mặt đầy những nếp nhăn, dáng vẻ rất quê mùa, hơn nữa vừa bước vào trong sảnh nàng liên tục thở gấp, tựa hồ muốn té lăn ra đất ngay vậy, thần sắc cũng có vẻ không quá tự nhiên.

- Vị này chính là trưởng lão Xích Thổ Tộc, hiện tại trong sảnh được treo giữa không trung, bởi vậy vị trưởng lão này vừa phải cách đất nên cảm giác không được thích ứng!

Lục Vô Yên giải thích.

- Thì ra là thế!

Vân Thiên Hà nhìn lão phụ nhân Xích Thổ Tộc đáp lễ nói:

- Khiến trưởng lão không khỏe khi cách đất, có chỗ đường đột mong được thứ lỗi!

- Không sao, lão thân còn có thể thích ứng được!

Lão phụ nhân vừa cười vừa nói, nhưng thanh âm lại có phần phiền muộn, dường như đang cố che giấu sự khó khăn của mình.

Kế tiếp Lục Vô Yên lại giới thiệu cho hắn hai vị nữ tử bùng nước và hoa quả, cả hai là song sinh trưởng lão trong Thủy Tộc, màu tóc xanh, lông mi xanh đặc trưng, vóc người thùy mị, đôi mắt mọng nước tựa hồ như sắp phát khóc, nhìn qua lại có phần câu hồn mị thái, hơn nữa hình dạng cả hai người giống nhau như đúc, sắc da trong suốt, phổng chừng lưu chuyển trong người các nàng là nước chứ không phải máu huyết bình thường.

Tuy rằng niên kỷ cả hai đã rất lớn nhưng vẫn như cũ có phong thái của những mỹ nhân, thu hút ánh mắt mọi người.

Hai người hướng Vân Thiên Hà cúi chào, sau đó lại nhìn sang Tô Tuyết đang đứng lặng một bên như các trưởng lão khác. Tô Tuyết bị chú ý cảm giác không quá tự nhiên, mặt đỏ hồng cúi đầu.

Lúc này, cuối cùng là một vị trưởng lão sải bước khoan thai đi đến, tại thời điểm hắn bước vào phòng khách những người khác lập tức tránh lui về một bên, vị trưởng lão này thấy vậy liền gãi gãi chiếc đầu trọc có rất nhiều điểm lấm chấm, xấu hổ cười nói:

- Lão phu không tiện cùng mọi người quá mức thân cận, mong được thứ lỗi!

Nói xong, vị trưởng lão với cái đầu như một lão quái vật liền hướng Vân Thiên Hà thi lễ nói:

- Trưởng lão Độc Nhân Tộc bái kiến thiếu chủ!

- Độc Nhân Tộc?

Vân Thiên Hà lấy làm kinh hãi, trách không được khiến các vị trưởng lão khác phải tránh lui, nguyên lai đây lại là một lão độc vật, hẳn thực không nghĩ ra Lục Vô Yên như thế nào lại mời được chủng đệ tộc này vào, bởi vậy vội vàng gật đầu nói:

- Độc trưởng lão, thiên phú tộc người sợ rằng có liên quan tới dụng độc, chỉ là văn bối không biết tại trong sát thủ doanh này, những thiếu niên các tộc ở chung với nhau liệu có ảnh hưởng gì không?

Độc trưởng lão cười cười, làm lộ ra hàm răng với nhiều điểm đốm, nói:

- Thiếu chủ có thể yên tâm, chỉ cần tộc nhân của ta có thể khống chế loại thiên phú này, lúc không chủ định dụng độc công kích, cho dù có tiếp xúc da thịt cũng sẽ không trúng độc, nhưng nếu là không thể không chế mà nói, chư vị còn phải chú ý phòng bị, lúc chúng ta không chí ý miễn cho trúng phải độc dẫn đến tổn thương hòa khí.

Lục Vô Yên nói:

- Trong quá trình tu luyện của thiếu niên Độc Nhân Tộc, do sợ thiên phú thức tỉnh của họ ảnh hưởng tới những hài tử khác nên được bố trí tu luyện ở một khu riêng biệt, mặt khác những thiếu niên của Huyền Vụ Tộc cũng tạm thời được cách ly, bất quá như vậy mà nói tiến độ tu luyện không thể đạt được mục tiêu nhất trí.

Vân Thiên Hà gật đầu, thấy tất cả trưởng lão đệ tộc đều đang nhìn sang Tô Tuyết liền giới thiệu nói:

- Vị này chính là Tô Tuyết, thiếu tộc trưởng Huyền Vụ Tộc, văn bối lần này mời nàng tới chính là giải quyết vấn đề thiên phú thức tỉnh của những thiếu niên Huyền Vụ Tộc.

Tô Tuyết nghe vậy liền lập tức đi lên, tháo mặt nạ của mình xuống, sau đó xung quanh thân thể lập tức được bao phủ bởi một cỗ sương mù, chỉ chớp lát công phu chân diện thực của nàng được hiển hiện, lúc này mới hướng những trưởng lão đệ tộc khác làm lễ:

- Huyền Vụ Tộc Tô Tuyết bái kiến các vị trưởng lão.

- Uhm, quả nhiên cùng với Phong Tộc và Thủy Tộc, Huyền Vụ Tộc là những đệ tộc có những tuyệt đại mỹ nhân, khuôn mặt của Tô cô nương quả nhiên là xinh đẹp khác thường, ha ha!

Độc trưởng lão cường hắc hắc để lộ ra cả hàm răng chấm máu của mình.

Tô Tuyết nghe vậy, mặt cười hơi đỏ lên, mà hai vị song sinh trưởng lão Thủy Tộc cũng rất hài lòng tiếp nhận lời ca ngợi của Độc trưởng lão.

Giới thiệu, nhận thức tất cả mọi người, Vân Thiên Hà liền hướng Lục Vô Yên hỏi xem tình hình những thiếu niên đệ tộc bên trong luyện doanh.

Hiện tại, tiến triển tu luyện của những thiếu niên đệ tộc rất mạnh, đại bộ phận sau khi thiên phú chủng tộc thức tỉnh, bởi được các vị trưởng lão trong tộc chỉ điểm dẫn đạo, hiện nay tạm thời không có tình huống thương vong phát sinh, mà Huyền Vụ Tộc đang được cách ly có tiến độ chậm hơn một chút, rất cần có người tới dẫn đạo.

Có một vài chỗ được các vị trưởng lão đệ tộc bổ xung thêm, Vân Thiên Hà đại khái bao quát được tình hình bên trong luyện doanh, sau đó Lục Vô Yên lại nói:

- Thiếu chủ, hai vị đại trưởng lão tộc ta và Tuyết Tộc đã biết được tình trạng bên trong luyện doanh nên chuẩn bị lên đường tới đây, không biết thiếu chủ sẽ an bài thế nào, nếu hai vị đại trưởng lão tới đây, lão phu sẽ không thể tiếp tục đảm đương chức vụ tổng quản luyện doanh được nữa.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút nói:

- Những thiếu niên tại đây và luyện doanh tại Lợi Châu sau khi kết thúc tu luyện sẽ gia nhập sát thủ doanh, khi đó Lục bá sẽ nhận chức tổng quản sát thủ doanh, về phần tổng quản luyện doanh này có thể đợi khi hai vị đại trưởng lão tới đây, do trưởng lão các tộc cộng đồng đề cử, cứ mỗi năm năm một lần thay phiên tuyển cử, cũng có thể liên nhiệm, vị tổng quản tiền nhiệm có thể tiến nhập trưởng lão doanh, các luyện doanh khác cũng đồng dạng tiến hành như vậy, bất quá sau này khi toàn bộ Viêm Hoàng cực được hình thành còn phải mời dự đại hội toàn cực, đến lúc đó sẽ có những bước an bài điều chỉnh cần thiết!

Tô Tuyết thấy Vân Thiên Hà ngưng lại, chúng trưởng lão đang yên lặng lắng nghe cũng không lên tiếng, lúc này mới đỏ mặt bước ra nói:

- Ta có thể trước tiên đi gặp năm hài tử trong tộc?

Vân Thiên Hà gật đầu đáp ứng, Lục Vô Yên cho một vị chiến sĩ Viêm Hoàng dẫn Tô Tuyết đi xuống.

Vân Thiên Hà lại cùng Lục Vô Yên thảo luận một chút với các trưởng lão trao đổi các điều kiện, cuối cùng tiến hành xác nhận, các vị trưởng lão lúc này mới vui mừng ly khai.

Tới khi trong sảnh chỉ còn lại Lục Vô Yên và Vân Thiên Hà, Lục Vô Yên nói:

- Thiếu chủ, khi lão phu đến nơi các dị tộc sinh hoạt tuyển chọn thiếu niên cũng từng thống kê nhân khẩu của các tộc, hiện nay Độc Nhân Tộc có nhân khẩu ít nhất, Vu Tộc xếp thứ hai, tiếp đến là Huyền Vụ Tộc và Thủy Tộc, nhiều nhất là Xích Thổ Tộc. Hoàn cảnh sinh hoạt của bọn họ đều mười phần ác liệt, tại những vùng núi non hiểm trở, chỉ tốt hơn bộ phận bị khổ dịch bên trong Quỷ Hạp ở chỗ một khi bị phát hiện thiên phú thức tỉnh lập tức sẽ bị giết chết, bởi vậy các trưởng lão dị tộc đối với việc giải cứu đồng tộc khỏi Quỷ Hạp đều có mong muốn mười phần bức thiết.

Vân Thiên Hà tỉ mỉ lắng nghe, cũng không có lên tiếng.

Lục Vô Yên tiếp tục nói:

- Thứ hai, trọng yếu chính là Viêm Hoàng cực hàng năm muốn phải cung cấp rất nhiều vật tư cho họ, nhưng để đảm bảo an toàn, nếu án theo tỷ lệ nhân khẩu phân phối, con số phải chỉ hàng năm chỉ sợ cũng gần nghìn vạn lượng bạc, mà còn những khoản khác phải chi, như vậy phân phối có hay không hợp lý, điều này còn cần thiếu chủ cẩn trọng lo lắng một phen.

Vân Thiên Hà nói:

- Án theo tỉ lệ nhân khẩu bọn họ vận chuyển đến luyện doanh phân phối, đây cũng kết quả lúc trước ta nhiều lần suy nghĩ, giai đoạn đầu việc cung ứng xác thực có chút khẩn trương, bất quá về sau sẽ dần ổn định, ta tính qua hàng năm tối đa có thể cung cấp năm trăm vạn là đủ giải quyết mấy vấn đề này, bọn họ không có khả năng cứ năm mãi chờ chúng ta bao cấp, chờ tới khi sinh hoạt của bọn họ dần an ổn, trong tộc xuất hiện thêm những nhân tài, tất cả đều phải phục vụ cho Viêm Hoàng cực, đây là điều kiện thương nghị ta đã sớm nhắc qua, chờ thêm hai ba mươi năm nữa, khi triều đại bên trong những dị tộc này được thay đổi sẽ triệt để ngưng tụ lực lượng hướng tâm, như vậy đến lúc đó Viêm Hoàng cực cho dù không hề cung cấp bảo hộ cho bọn họ thì bọn họ cũng sẽ tìm đến Viêm Hoàng cực nỗ lực, dốc sức làm việc. Đến lúc đó sự phối hợp giữa các đại doanh được hoàn thiện như vậy toàn bộ Viêm Hoàng cực cũng không còn phải sợ bất kỳ một thế lực nào chi phối và uy hiếp!

- Nếu nói như vậy, trên phương diện hoàng quyền và thế lực triều đình thiếu chủ có dự tính như nào?

Lục Vô Yên nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Hiện tại Viêm Hoàng cực muốn âm thầm phát triển ta chỉ cần cho tình báo doanh trải khắp các châu quận, tạo thành một mạng lưới tình báo hoàn thiện là được, đến lúc đó có tình báo doanh cung cấp tin tức, đủ giúp cho Viêm Hoàng cực có thể ứng đối được mọi biến hóa diễn ra, hiện tại ta dự định tạm thời dựa vào hoàng quyền, bình định tất cả những cản trở trên đường, để tránh chuyện có mối nối cũ, được chim quen nỏ, được cá quen nơm phát sinh, ta còn chuẩn bị sẵn một con đường, khi cần thiết Viêm Hoàng cực có thể chuyển thành những bang phái thế lực ngoại vi, thông qua những thế lực này giúp Viêm Hoàng cực được ẩn dấu tới khi đạt được mục đích cuối cùng.

Sau khi hoàn toàn minh bạch tử tưởng dự định của Vân Thiên Hà, thần sắc Lục Vô Yên có chút phần chấn nói;

- Nếu được như là vậy, tương lai hậu thế chúng ta sẽ không còn phải chịu bất luận cái gì là kỳ thị, cái gì là áp bách nữa!

Vân Thiên Hà đề tỉnh nói:

- Sự tồn tại của Viêm Hoàng cực là nhằm phục vụ cho chúng ta, cũng nhằm đảm bảo cho những dị tộc có được hoàn cảnh sinh hoạt ổn định an bình, nhưng có một điều Lục bá người cần phải thông suốt cũng như luôn luôn ghi nhớ, Viêm Hoàng cực được hình thành nhằm bảo vệ lợi ích các dị tộc, sau này vĩnh viễn không được tiến nhập triều đình, can dự vào bên trong chuyện quân sự hay chính trị. Bên trong triều đình đã có Đồ Thị cùng với Ngự Thị một văn một võ như vậy là đủ, bọn họ sau này bảo hộ Viêm Hoàng, ngược lại Viêm Hoàng cũng vì bọn họ hưởng ứng, bảo đảm sự sinh tồn phát triển của các lớp hậu thế, cho dù triều đại có thay đổi, Viêm Hoàng cực vẫn thủy chung quán triệt theo đường lối phương châm như vậy!

187. Chương 187: Quất Roi.

Vân Thiên Hà nghe một tiếng kèn, phảng phất như nhớ lại những năm tháng còn trong quân ngũ, khiến hẳn có một cổ cảm giác vô cùng thân thiết, nhiệt huyết sôi trào.

Tối hôm qua cùng với Lục Vô Yên nói chuyện thật lâu, tới khi Lục Vô Yên đi nghỉ, Vân Thiên Hà còn tu luyện tại ngay bên trong chủ thính này, tận lúc nghe tiếng kèn lệnh mới thu công đi ra cửa.

Đi tới bên ngoài, chỉ thấy trên sân bên dưới chủ thính tụ tập đông đủ mọi người có hình dạng khác nhau, có nam có nữ, thể nhưng trang phục lại thống nhất một loại của thiếu niên môn.

Những thiếu niên này đến từ các chủng tộc, có chủng tộc nhiều, có chủng tộc chỉ có năm ba người, tổng cộng tất cả có tới hơn bốn mươi người, bất quá nếu kết hợp với bên luyện doanh tại Lợi Châu, như vậy nhân số sau này đầu nhập sát thủ doanh cũng có vẻ khả quan.

Tại lúc Vân Thiên Hà bước ra khỏi chủ thính, lúc này tất cả thiếu niên môn đều hướng ánh mắt lên nhìn Vân Thiên Hà.

Có ánh mắt mang theo phần hiếu kỳ, có ánh mắt lại mang theo tia nghi hoặc, cũng lại có ánh mắt mang theo cả phần khinh ý.

Vân Thiên Hà tiếp nhận toàn bộ ánh mắt những thiếu niên môn này, trực tiếp nhảy từ trên thụ ốc rơi xuống mặt đất cách hai trượng, thông dong bước tới trước mặt đám thiếu niên môn, bộ dáng nhàn nhã phiêu dật như vừa cười mây đáp xuống vậy.

Đúng lúc này, Lục Vô Yên dẫn theo đông đảo các Viêm Hoàng chiến sĩ chạy tới, đứng trước mặt đội ngũ thiếu niên môn, Lục Vô Yên lớn tiếng quát:

- Điểm danh sĩ số!

Đội khi toàn bộ điểm danh hoàn tất, Lục Vô Yên lúc này mới xoay người hướng Vân Thiên Hà, tay vất chéo chào theo nghi thức quân đội nói:

- Bẩm thiếu chủ, luyện doanh sĩ số bốn mươi hai người toàn bộ có mặt!

Vân Thiên Hà gật đầu, nhìn nhóm người thiếu niên nói:

- Ngày hôm nay là lần đầu tiên ta cùng các người gặp mặt, trong các người hẳn có những người còn hoài nghi ta, ta có bản lĩnh gì lại có thể được các người xưng làm thiếu chủ, bất quá vấn đề này ta tạm thời không trả lời các người, hiện tại ta hỏi các người một vấn đề!

Nói xong Vân Thiên Hà dùng ánh mắt lạnh nhìn quanh một vòng, nói:

- Trong các người ai nói cho ta biết tộc trưởng cùng các trưởng lão trong tộc gửi các người tới đây làm gì?

Một vị thiếu niên lên tiếng trả lời:

- Luyện!

Nhưng đại đa số mọi người đều lắc đầu biểu thị không biết.

Vân Thiên Hà lại nói;

- Vấn đề này các người tạm thời cũng không cần trả lời, vậy tiếp tục có ai nói cho ta biết các người trước đây hoặc là tộc nhân các người trước đây làm cái gì?

- Làm tội nô, bị khổ dịch!

Vấn đề này làm cho toàn bộ thiếu niên môn ở đây đỏ mặt, mỗi người đều như chịu đủ ghen ghét hết lớn lên, thậm chí có người còn chảy dài nước mắt.

- Được, như vậy các người lại nói cho ta biết, các người có nghĩ muốn tộc nhân các người, người nhà các người tiếp tục chịu khổ, chịu tội, chịu khi nhục, chịu áp bách, chịu làm tội nô?

- Không muốn!

Lúc này, ngay cả trưởng lão các tộc đứng bên ngoài hàng thiếu niên môn cũng phẫn nộ hết lớn, bọn họ cũng đang có vẻ dần kích động.

Vân Thiên Hà tiếp tục quát lớn:

- Vậy các người có muốn giải cứu tộc nhân cùng người nhà của mình hay không?

- Muốn!

- Ta không có nghe rõ, nói lại xem nào!

- Muốn...

Lần này thanh âm càng thêm phần mạnh mẽ, đám thiếu niên môn hai mắt đỏ bừng, nắm chặt tay, hầu như dùng tới toàn bộ khí lực rống lớn lên.

Vân Thiên Hà lúc này cũng kích động, quát;

- Các người muốn giải thoát tộc nhân cùng người nhà của mình, vậy các người có muốn cho họ có một cuộc sống an bình, cơm no áo ấm hay không?

- Muốn...!

- Nếu đã muốn, vậy các người hiện tại hãy trả lời vấn đề vừa rồi các người tới nơi này là vì điều gì?

- Là vì tộc nhân!

- Mục tiêu đã có, vậy các người có sợ chịu khổ, có sợ chảy máu, có sợ hi sinh?

- Không sợ!

Vân Thiên Hà gật đầu, lại nói;

- Vậy các người nói cho ta biết, những vị giáo quan tiền bối trước mặt các người đây, mỗi ngày dành cho các người những nhiệm vụ hà khắc, nguy hiểm, các người có dám bảo chứng hoàn thành hay không?

- Có thể!

- Đã có mục tiêu, có bảo chứng, vậy các người nói xem, đến chỗ này tiếp nhận hình thức huấn luyện địa ngục, đối mặt với giáo quan, các người trước nhất là phải làm gì?

- Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh!

- Trưởng bối các người có nói cho các người phải thuần phục tổ chức nào, tổ chức nào có thể cấp cho các người cứu thoát tộc nhân của mình, các người nói cho ta biết, đó là tổ chức nào?

- Viêm Hoàng cực!

- Đối với Viêm Hoàng cực, các người phải có một yêu cầu cơ bản là cái gì?

- Tuyệt đối trung thành!
- Vậy các người trong lúc thường ngày cùng đội viên tiến hành luyện tập, thực thi nhiệm vụ, các người phải có yêu cầu cơ bản gì?
- Đoàn kết!
- Đối với địch nhân, các người phải luôn nhớ một điều cơ bản là gì?
- Giết không tha!
- Đối với tộc nhân, chiến hữu của mình, các người phải luôn nhớ điều gì?
- Hữu ái, hỗ trợ!

Vân Thiên Hà hỏi một loạt vấn đề, không ngừng quanh quẩn trùng kích sâu vào trong lòng mỗi vị thiếu niên, cũng từ những vấn đề này họ rút cục cũng minh bạch được mục tiêu lớn nhất của đời mình là gì.

Lúc này đám thiếu niên mỗi người đều thở hổn hển như trâu, hai mắt đỏ bừng, tay nắm chặt, mỗi một câu trả lời bọn họ đều cố gắng dùng hết khí lực, dù cổ họng đã rất khô vẫn không ngừng điên cuồng hét lên.

Trong lòng bọn họ, nhiệt huyết đang sôi trào.

Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên nở một nụ cười thỏa mãn, nhìn quét qua một hồi lại nói:

- Để bảo đảm một cuộc sống an bình, no ấm cho tộc nhân cùng người nhà các người, bởi vậy các trưởng lão trong tộc mới đưa các người tới đây. Các người chính là hy vọng của gia đình, là hy vọng của toàn bộ tộc nhân, các người ở đây phải biết nỗ lực cùng nhiệt huyết, tất cả đều vì sinh tử tồn vong, còn có tương lai hạnh phúc của tộc nhân mình. Số phận của bọn họ cần nhờ Viêm Hoàng cục bảo đảm, còn Viêm Hoàng cục phải nhờ thực lực bản thân các người không ngừng phát huy, không ngừng lớn mạnh, các người gánh vác Viêm Hoàng cục cũng là gánh vác sự kỳ vọng từ tộc nhân của mình.

Đột nhiên, lúc này Lục Vô Yên mang theo niềm kích động, lớn tiếng nói:

- Đám tiểu tử, các người đến nơi đây là để luyện tập, Viêm Hoàng cục có những yêu cầu gì các người đều đã nhớ rõ, hiện tại cũng biết mục tiêu quan trọng nhất của đời mình, các người chỉ biết Viêm Hoàng cục có thể cho tộc nhân của các người một tương lai tươi đẹp, nhưng các người có biết Viêm Hoàng cục này như thế nào thành lập, là do ai gây dựng lên, các người hiện đồng thanh nói ra cho ta, là ai?

- Thiếu chủ!

Đám thiếu niên lại một lần nữa gào khản giọng, gất gao trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, thậm chí muốn đem dung mạo hắc vàng khắc sâu tạc trong linh hồn.

Lục Vô Yên lại nói:

- Hiện tại các người đã được gặp gỡ thiếu chủ, phía sau các người thiếu chủ đã phải lo lắng những chuyện như vậy, so với những chuyện các người đang làm, thử xem chênh lệch lớn cỡ nào, các người hiện cũng minh bạch vì sao hắc là thiếu chủ còn các người là tội nô, hiện tại các người lớn tiếng cho ta biết, các người có phục hay không?

Phục!

Sau khi minh bạch toàn bộ, ánh mắt của mấy chục gã thiếu niên lúc này đều tràn ngập vẻ tôn kính, cùng rống to hơn, thanh âm vang vọng làm rung động cả một vùng.

Vân Thiên Hà nghe được, thanh âm này được phát ra từ tận trong nội tâm bọn họ.

Lục Vô Yên nhìn đám thiếu niên được cổ vũ sĩ khí tới đỉnh điểm, lại quay sang liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà thâm nghĩ:

- Đã có người như vậy thống lĩnh Viêm Hoàng cục, còn lo lắng gì tới tương lai?

Những Viêm Hoàng chiến sĩ đứng bên ngoài, lúc này bọn họ cũng đã quên mất thân phận mình từng là Thiên Đồ chiến sĩ, bọn họ đang cảm thấy kiêu ngạo và tự hào vì được đứng trong hàng ngũ Viêm Hoàng cực, cũng triệt để đặt mọi hoài bão cuộc đời mình gắn với tổ chức này.

Bất tri bất giác vào lúc này, Tô Tuyết đang đứng lẫn với đám người phía dưới, sóng mắt kích động mang theo một dòng lệ, khuôn mặt cười đỏ hồng, đôi mắt long lanh nhìn lên Vân Thiên Hà đứng trước tràng, có chút mê ly.

Nội tâm nàng đã bị một màn hỏi đáp vừa rồi, lại thêm sĩ khí cả đoàn người có mặt nơi đây đưa về một cõi ước mơ.

Vào lúc này vì chính mình đang có mối quan hệ hợp tác với hắn mà cảm thấy xấu hổ, cũng tại thời điểm này trong lòng người thiếu nữ mười sáu tuổi đời đã tìm được một quyết định, một mục tiêu quan trọng nhất của cả đời mình.

Vân Thiên Hà thấy sĩ khí chúng nhân tăng vọt cũng không tiếp tục cổ động thêm nữa, khi những thiếu niên này đã xác định được tư tưởng, kiên định thực hiện mục tiêu của đời mình, hắn cũng tin tưởng cho dù sau này không cần hắn trở lại cổ động, những thiếu niên này vẫn tự động phấn đấu hết mình thực hiện mục tiêu đã chọn.

Bất quá hắn vẫn cao giọng nói:

- Trước đây luyện tập các ngươi có thể sẽ nghĩ khổ cực, nhưng hiện đã có mục tiêu nên hãy dùng hết sức mạnh tiếp tục duy trì, nếu có người không thể làm được, ta cũng xin tuyên bố trước, đầu tiên tu luyện không đạt yêu cầu, loại, tu luyện không hết mình, loại, trong lúc tu luyện phát sinh xung đột hay nội chiến với chiến hữu của mình, người khởi xướng lập tức bị loại, không phục tùng mệnh lệnh, loại, tự ý hành động hoặc không tuân thủ kỷ luật, loại.

Vân Thiên Hà liên tiếp nói ra một trường quy tắc đấu loại, thấy những thiếu niên này đều đang ngưng thần lắng nghe, chuyển lời nói:

- Người bị đấu loại, người ta sẽ gọi hắn là phế vật hèn mọn, không có tư cách hưởng thụ những thứ Viêm Hoàng cực mang đến cho hắn, cho mọi người. Những người bị đấu loại là những người muốn chính mình, người thân của mình, tộc nhân của mình tiếp tục sống cuộc đời tội nô, suốt đời không được giải cứu, suốt đời không được hưởng cuộc sống an bình ấm no, tất cả là do hắn đã không biết nỗ lực, không biết hi sinh bản thân vì người nhà, vì người thân và vì chính mình, từ đó đánh mất đi chính mình, đánh mất đi sự kỳ thác, đánh mất đi lòng tin của mọi người đã gửi gắm nơi hắn.

Nói xong, Vân Thiên Hà thấy tất cả đều trầm mặc, tựa hồ ngay cả một tiếng hít thở cũng không nghe thấy được, lại nói:

- Giải cứu tộc nhân của các ngươi là một chuyện cực độ nguy hiểm, nếu thực lực của các ngươi không đủ đó là tự mình muốn vứt đi sinh mạng, theo đó chôn vùi sự kỳ thác của tộc nhân với các ngươi, hiện tại các ngươi nói cho ta biết, các ngươi có muốn bị loại hay không, có muốn người thân, tộc nhân mất đi lòng tin, sự kỳ vọng với các ngươi hay không?

- Không muốn!

- Vậy các ngươi có muốn mau chóng đi giải cứu họ thoát khỏi cảnh cực khổ lao lung hay không?

- Muốn!

- Tốt, từ giờ trở đi, mỗi ngày nhiệm vụ luyện doanh tăng lên gấp bội, ta muốn các ngươi trong vòng nửa năm tới mỗi người có thể đơn độc đánh chết mười đầu Hồ Hùng, một năm sau đó, mỗi người có thể đánh chết ba đầu tinh thú bình thường, hai năm sau đó có thể đơn độc đánh chết trung đẳng, thượng đẳng tinh thú, ba năm sau nữa các ngươi bắt đầu đi thực hiện mục tiêu của mình, phạm là người trong sát thủ doanh, các ngươi có thể dùng bất luận phương thức nào, chỉ cần có thể đánh chết mục tiêu là được, các ngươi nói cho ta biết, các ngươi có thể làm được hay không?

- Có thể!

Chúng thiếu niên ra sức hống lên, sâu trong nội tâm mỗi người lúc này đều khắc sâu sứ mệnh giải thoát người nhà, giải thoát tộc nhân, từ đó kích phát toàn bộ tiềm năng trong người, không ngừng tiến bộ.

Bởi vì bọn họ không muốn bị đày loại, không muốn bị tộc nhân gọi là hèn mọn, là phế vật. Đã có những sợi roi không ngừng quất lên, không ngừng thôi thúc, liệu bọn họ có thể sáng tạo nên những kỳ tích?

188. Chương 188: Huyết Tinh Diễn Kỳ.

Một bộ là từ kiếp trước hẳn đã tự mình trải qua tập luyện, hiện tại chưa thể áp dụng cho những thiếu niên này, bởi họ chỉ vừa mới bắt đầu, cũng không thể ngay lập tức thích ứng.

Bất quá kinh qua nhiều tháng tu luyện, hiện những thiếu niên này đã hoàn toàn có thể thích ứng được luyện thức địa ngục, chủ yếu nhằm vào kỹ xảo sát nhân, thủ pháp giết người, theo dõi cùng phản theo dõi, ngụy trang ẩn nấp và một vài kỹ xảo đặc biệt dùng để rèn luyện.

Muốn huấn luyện những thiếu niên này trở nên thiết huyết vô tình, trở thành những sát thủ chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, đầu tiên là phải rèn đức cho bọn họ một ý chí kiên định, không bị bất luận ngoại cảnh nào mê hoặc.

Thứ hai là phải cho bọn họ kinh lịch qua máu lửa, luyện cho bọn họ có được bản năng cầu sinh trong tuyệt cảnh.

Khi rèn đức thành công cho bọn họ những tố chất cơ bản đặc biệt của người sát thủ, bước kế tiếp chính là trọng điểm nhằm vào tiến cảnh tu vi võ đạo của bọn họ, kết hợp hoàn mỹ với thiên phú chủng tộc được thức tỉnh rồi tận dụng nó một cách triệt để, hơn nữa muốn rèn đức tiềm năng võ đạo, cách tốt nhất chính là thông qua thực chiến.

Diễn luyện theo kiểu thực chiến là phương pháp thực tế nhất, nguy hiểm nhất, tùy thời có thể dẫn đến khả năng mất đi tính mệnh.

Vân Thiên Hà từ lão thợ săn tại Long Sơn Quận biết được khu vực phân bố các chủng loại mãnh thú có trong Thanh Long Sơn, hẳn muốn thông qua những mãnh thú hung tàn, thậm chí là cả tinh thú để đề cao sức chiến đấu cho đám thiếu niên.

Chỉ có kinh lịch qua khảo nghiệm sinh tử mới có thể chân chính trở thành một thiết huyết chiến sĩ.

Mà trước đó khi Lục Vô Yên tới các dị tộc tuyển chọn những thiếu niên này cũng đã nói rõ cho các vị trưởng lão trong tộc được biết, một khi tiến nhập bên trong sát thủ doanh sẽ phải trải qua hình thức tu luyện tàn khốc, tùy thời đều phải đối mặt với tử vong.

Chỉ có trong hoàn cảnh đối mặt với tử vong mới có thể sản sinh ra những nhân tài, đó mới là những người mà Viêm Hoàng sát thủ doanh cần đến. Muốn giải cứu lượng lớn dị tộc tội nô bên trong Quỷ Hạp, không có thực lực cường đại thì không thể nào thực hiện được, tộc nhân của bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục chịu cực khổ cùng dằn vặt mà thôi, đám người trưởng lão các tộc đại thể đều đã kinh qua cuộc đời tội nô, bọn họ so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng nhất, muốn giải cứu những tộc nhân này cần phải nỗ lực đại giới mới mong hoàn thành.

Nhưng bọn họ lại càng rõ ràng hơn muốn nỗ lực đại giới mong đổi lại cuộc sống an bình sau này, cho dù những thiếu niên kia có phải chết tại trong sát thủ doanh, bọn họ cũng không oán không hận.

Tuy rằng chết đi sẽ làm bọn họ vô cùng đau lòng, thế nhưng đại bộ phận tộc nhân còn bị khổ dịch bên trong Quỷ Hạp, mỗi giờ mỗi khắc đều phải đối mặt với tử vong, so sánh với họ, điểm này khó khăn vẫn có thể chịu đựng được.

Những thiếu niên này được Vân Thiên Hà dẫn đạo một phen, bọn họ đã nhận được ra đâu là mục tiêu của mình, từ đó kiên trì phấn đấu thực hiện mục tiêu đã chọn, tự nhiên sự tích cực trong tu luyện tăng cao chưa từng có.

Trước đây những thiếu niên này vẫn thường có những xung đột và mâu thuẫn nhỏ, nhưng hiện tại đã không còn nữa.

Tất cả đều đoàn kết phấn đấu về một mục tiêu chung.

Những thiếu niên này trước đây đầy một bụng oán khí, có cả bất mãn hoặc là tâm lý phản bội nhưng hiện tại đã không còn, có khi còn đang hi vọng vào một tương lai tươi sáng.

Hơn nữa trong vài ngày Vân Thiên Hà cùng với đám thiếu niên này tu luyện cũng khiến cho họ chân chính nhận thức được con người vị thiếu chủ như thế nào.

Chương trình bọn họ đang thực hành trước đây rất khó hoàn thành, thế nhưng thiếu chủ của bọn họ lại rất dễ dàng thực hiện, hơn nữa mỗi khi bọn họ hoàn thành một nhiệm vụ cơ hồ đều sắp đứng không nổi, thế nhưng vị thiếu chủ này lại nghiêm nhiên có thể đứng nói chuyện vui vẻ với bọn họ.

Mấy ngày tiếp xúc gần gũi khiến cho những thiếu niên này đã bị vị thiếu chủ có thực lực cường đại thuyết phục hoàn toàn, tôn kính tự đáy lòng.

Mà sau này khi tổng quản nói cho bọn họ biết, tất cả lịch trình tập luyện hàng ngày có họ đều do một tay vị thiếu chủ này sáng lập, hơn nữa thiếu chủ gây dựng Viêm Hoàng cục cũng không chỉ có riêng sát thủ doanh, mà còn có thêm tình báo doanh cùng một vài tổ chức khác, những thiếu niên này không khỏi kinh ngạc trước tài trí vô song của vị thiếu chủ, cùng với đó sự kính nể trong lòng lại càng sâu đậm hơn.

Trong suy nghĩ của bọn họ, thiếu chủ đã không còn giống với những người bình thường nữa, mà là thần linh, tựa như Đồ Đằng có vị trí cao nhất trong tín ngưỡng của họ.

Vân Thiên Hà tại mấy ngày tu luyện cùng với đám thiếu niên, chuyên môn nhằm vào những chỗ đặc biệt của họ rồi định ra một phương án tu luyện riêng biệt, từ đó có thể phát huy một cách tốt nhất tiềm năng đồng thời bù đắp những chỗ còn thiếu sót ở từng người.

Thẳng đến khi tiến trình tu luyện của những thiếu niên này thuần thực đi vào quỹ đạo cũng đã qua gần một tháng thời gian.

Tại trời đông giá rét, những loài động vật không ưa lạnh trong núi đều co đầu rút cổ, mà những loài mãnh thú có khả năng chịu lạnh chạy ra ngoài tìm thức ăn cũng ngày một tăng.

Bởi vì đại đa số động vật không thích ứng được thời tiết nên nguồn cung cấp thức ăn cho hung cầm mãnh thú tự nhiên hao hụt một lượng lớn, đói bụng bọn chúng chỉ có thể chịu khó ra ngoài tìm kiếm mà thôi.

Rừng rậm nơi chân núi Thanh Long Sơn, bởi vì trời đột nhiên hừng nắng sau mấy ngày dài tuyết rơi, một phần tuyết trên cây bị hòa tan thành những bọt nước rơi xuống biến mất thành một tầng băng mỏng.

Rừng rậm phương bắc, cứ mỗi độ đông về lá cây thường rơi đầy mặt đất, tiếp đến lại bị băng tuyết phủ kín, bước lên trên liền cảm giác có phần mềm nhũn, cũng có khối băng khi bị dẫm lên phát ra những tiếng âm hưởng như rạn nứt.

Nhưng trên thực tế lớp đất mềm bị băng tuyết đóng băng này dù có hết sức dẫm mạnh cũng không bao giờ sụp đổ.

Hiện tại, sâu bên trong rừng cây, Vân Thiên Hà dẫn theo một đoàn thiếu niên, thân ảnh di chuyển như quỷ mị, không hề phát sinh dù chỉ một chút tiếng động nào, trong chớp mắt công phu đã thấy đi một đoạn rất xa.

Đi tới khu vực Hồ Hùng thường xuyên xuất hiện, Vân Thiên Hà nói với đám thiếu niên phía sau:

- Đây là lần cuối cùng ta hướng dẫn các người, bởi vậy các người cần phải nhìn cho thật kỹ, giết chết Hồ Hùng có rất nhiều phương pháp, các người cần cứ theo đặc điểm thiên phú áp dụng vào trong thực tiễn qua một hồi các người sẽ được phát đầy đủ khí cụ, như chủy thủ, cung tiễn. Tuy rằng có thể dùng những thủ đoạn phụ trợ, đối phó với những hung cầm mãnh thú xác thực rất thuận lợi, thế nhưng có đôi khi trong một số trường hợp đặc biệt không thể thiếu được những khí cụ này, ví như khi đối phó với một võ sư cao thủ chúng ta không thể không cần tới vũ khí, những loại khí cụ này phải dựa vào lúc bình thường luyện tập tích lũy kinh nghiệm sử dụng mới có thể tùy cơ ứng biến, sử dụng một cách linh hoạt, nhưng các người cần phải nhớ kỹ, tại một số trường hợp thiên phú của các người chính là một loại vũ khí giết người thích hợp nhất.

Đám thiếu niên phía sau đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn lên Vân Thiên Hà, tất cả đồng loạt gật đầu ghi nhớ.

- Chú ý!

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà liền cảm ứng được phụ cận có động tĩnh, thấp giọng phân phó một tiếng, đám thiếu niên lập tức ngưng thở ngụy trang, hết sức chăm chú quan sát Vân Thiên Hà sắp sửa sử dụng những kỹ xảo tiêu diệt con mồi, còn cả các phương pháp ứng biến tùy theo hoàn cảnh nhất định.

Vân Thiên Hà lúc này tự thân cũng tiến hành ngụy trang, chỉ thấy phía sau rừng cây có một đầu thú nhảy ra, bộ dáng như một tiểu hồ ly, trên thực tế đây là một đầu Hồ Hùng có thân thể vô cùng cường tráng, vừa rồi nó mới ngửi thấy khi tức của con mồi, bởi vậy mới chạy tới.

Ngay khi Hồ Hùng sắp tiếp cận vị trí của Vân Thiên Hà, chỉ thấy Vân Thiên Hà đột nhiên di chuyển, ngay lúc đầu Hồ Hùng kia nhận thức cảnh giác, thân ảnh Vân Thiên Hà đã như thiểm điện xông tới.

Vũ khí lợi hại nhất của Hồ Hùng chính là đôi móng vuốt vừa cứng rắn lại vừa sắc bén, chỉ khi tới thời điểm giết chết con mồi đã nắm chắc trong tay nó mới sử dụng tới hàm răng nanh sắc bén như một kích trí mạng, sau đó mới thưởng thức con mồi như một món mỹ thực.

Mà giờ khắc này, đầu Hồ Hùng dường như chưa từng được thấy con mồi lại biết giác ngộ chiến đấu, tại lúc nó chuẩn bị đi lên bắt lấy con mồi không thể tưởng được con mồi kia lại nhanh như thiểm điện, thân ảnh cực kỳ quỷ mị đột nhiên né tránh cự thảo với những móng vuốt sắc nhọn của nó.

Vân Thiên Hà cũng không có dùng tới Tinh Linh Khí và Bạo Viêm Kinh Khí, cũng không có sử dụng Thương Hồn Chỉ, hắn muốn chính mình làm ví dụ nên trực tiếp sử dụng phương pháp và kỹ xảo của sát thủ, tại lúc Hồ Hùng vồ tới, hắn bèn cấp tốc tập trung tới các bộ vị trên ngón tay Hồ Hùng, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây đinh sắt, tại lúc Hồ Hùng xoay người đánh tới liền ngay lập tức nhắm chuẩn bộ vị, mạnh mẽ đâm đinh sắt và đầu khớp xương ngón tay của Hồ Hùng.

Đầu Hồ Hùng sau khi kêu lên một tiếng thảm thiết, hung tính cũng lập tức bị kích phát triệt để, nhất là khi nó đã bị đổ máu cuồng tính lại càng mạnh hơn, hung ác nhắm hướng Vân Thiên Hà đánh tới.

Một kích thứ nhất là muốn làm mẫu cho đám thiếu niên, mà lần này Vân Thiên Hà chuẩn bị sử dụng một loại kỹ xảo nhằm tiêu diệt con mồi. Lúc này hắn trực tiếp vận kinh khí, lợi dụng ưu thế linh hoạt, tại lúc Hồ Hùng bộc phát cuồng tính, nhanh như chớp vung quyền đánh ngay chỗ con mồi bị thương, động tác của Hồ Hùng lúc này đã chậm lại, sau lại bị Vân Thiên Hà đánh ngã, tay lập tức rút nhanh chuyển thủ ngang hông, hung hăng đâm thẳng xuống yết hầu Hồ Hùng.

Sau khi đâm vào yết hầu con mồi, Vân Thiên Hà lập tức quay lại nhìn đám thiếu niên nói:

- Đây chỉ là một điểm yếu của nó mà thôi.

Nói xong Vân Thiên Hà lại làm động tác, chờ tới khi Hồ Hùng tát tới, hắn lại xuất kích lần thứ hai, hung hăng đâm vào vị trí trái tim Hồ Hùng.

Hồ Hùng bị Vân Thiên Hà ngược đãi, lúc này sinh mệnh lực đang giảm đi nhanh chóng, Vân Thiên Hà tiếp tục hướng dẫn đám thiếu niên trong quá trình sát nhân có thể dùng bất kỳ loại thủ đoạn nào, trong tình huống không có chủy thủ hắn liền tiện tay nhặt một cành cây tương đối nhọn, làm động tác rồi lập tức đâm thẳng chính giữa con mắt Hồ Hùng.

Thẳng tới khi toàn bộ yếu điểm trên người Hồ Hùng đều bị Vân Thiên Hà sử dụng làm mẫu, lúc này băng tuyết khu vực xung quanh toàn bộ bị đánh vỡ, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Vân Thiên Hà cầm cành cây nhọn trong tay, gõ mấy cái lên đầu Hồ Hùng mấy cái, cũng không để ý vết máu trên người, hướng đám thiếu niên nói:

- Ta vừa mới biến diễn qua kỹ xảo cùng thủ pháp, một phần là sử dụng vũ khí còn một phần là trong tình huống không có vũ khí phụ trợ. Trong một vài tình huống các người có thể sử dụng thiên phú bản thân, chớp thời cơ chọn phương pháp nhanh nhất giết chết mục tiêu sau đó rời xa hiện trường là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nói xong, Vân Thiên Hà chỉ vào đám thiếu niên nói:

- Tựa như các ngươi, có thể dùng phương thức hạ độc, ngưng kết máu, cũng có thể dùng huyền tức, dùng bụi cây hay là quấy rối tinh thần đối phương, tất cả đều có liên quan tới thiên phú chủng tộc của các ngươi, các ngươi chỉ cần nhớ kỹ một điều, tại lúc chân chính đối diện địch nhân, thường thường là người chết ta sống, nên phải dùng bất cứ thủ đoạn gì, miễn là có thể giết chết được mục tiêu mới thôi, nếu đối phương thực sự vô cùng cường đại, các ngươi cũng phải biết cách làm sao chạy trốn mà không bị đối phương truy tung đến, về phần phương pháp chỉ có một, chính là bất chấp thủ đoạn dù là tồi tệ đến mấy, miễn sao hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó Vân Thiên Hà phát lệnh, toàn bộ thiếu niên lập tức phân tán đội ngũ, tiến hành lần thực chiến đầu tiên kể từ khi bọn họ tham gia luyện ngục thức luyện.

189. Chương 189: Có Tình Huống

Tuy rằng suốt một tháng vừa qua chỉ đơn giản tập luyện kỹ xảo thực chiến thế nhưng lại giúp hắn có những tiến bộ rất lớn, dựa trên cơ sở này, võ đạo tu luyện của Vân Thiên Hà cũng có được bước đột phá mới.

Trong quá trình thực chiến, hắn đã đem Tinh Linh Khí cùng với Bạo Viêm Kinh Khí vốn là hai loại có thuộc tính trái ngược nhau hoàn toàn dung hợp. Trong quá trình dung hợp, hai cỗ kinh khí giao thoa sản sinh ra một loại kinh khí vừa có tính cuồng bạo, vừa có tính xuyên thấu, tựa như hai loại khí lưu chuyển động nghịch hướng khi giao nhau sẽ tạo thành một thức dạng xoắn ốc, khi kết hợp lại giống như đạo pháo được tăng thêm một kíp nổ, trong nháy mắt phát sinh công kích, vừa trùng kích lên người mục tiêu sẽ hình thành một loạt hiệu ứng như đóng băng, hủy diệt, bạo phá, xuyên thấu, tác dụng vô cùng cường đại.

Vân Thiên Hà đem loại kinh khí hỗn hợp có đặc tính tinh hàn cùng bạo tạc này đặt tên là Tinh Viêm Kinh Khí.

Hiện tại, tiến trình tu luyện của đám thiếu niên môn đã đi vào quỹ đạo, hơn nữa mấy ngày nay dưới sự chỉ dẫn tận tụy của Vân Thiên Hà về mặt tâm lý, nên tình hình tu luyện của những thiếu niên này bên trong luyện doanh rất cực cũng được khôi phục đầu vào đấy.

Mà Tô Tuyết ở trong luyện doanh chỉ dẫn cùng phụ trợ mấy người thiếu niên Huyền Vụ Tộc, trên cơ bản đã giúp họ có thể không chế được thiên phú thức tinh là huyền tức thuật, hiện tại tuy rằng vẫn còn có chút trục trặc nhưng ít ra cũng không còn xuất hiện tình huống ngộ thương người khác nữa.

Bất quá đối với việc này Vân Thiên Hà vẫn còn có chút không quá yên tâm, để có thể giúp những thiếu niên này vượt qua tiến trình tu luyện. Vân Thiên Hà liền gọi Tô Tuyết vào trong chủ thính, chuẩn bị bàn chuyện một phen.

Tô Tuyết mấy ngày nay ở bên trong luyện doanh, luôn dùng chân diện mạo hòa hợp ở chung một chỗ với các vị trưởng lão, cũng không phải lo lắng phiền lòng về chuyện bên trong tổ chức tình báo.

Mấy ngày này, Tô Tuyết có một cuộc sống phi thường phong phú và vui vẻ.

Khi Tô Tuyết đi tới chủ thính, trên mặt vẫn hiện nên nét cười nhàn nhàn, khiến người nhìn như được đắm chìm trong một đoàn dương quang ấm áp, êm dịu, cực kỳ thoải mái.

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc đối với những biến hóa trên người Tô Tuyết trong một tháng thời gian tại luyện doanh, đồng thời cũng kinh ngạc khi thấy thiên phú chủng tộc của nàng lại một lần nữa tăng mạnh. Bởi vì hắn rõ ràng cảm ứng được lại lúc Tô Tuyết không tận lực không chế, khoảng không xung quanh mang đến một loại ba động vi diệu, nó được phát ra từ trên người nàng, mỗi khi đi nàng đi tới đâu, khối không khí này cũng không ngừng dao động đi theo tới đó.

Thấy Tô Tuyết đến, Vân Thiên Hà liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Chúng ta ở chỗ này cũng được một tháng, hôm nay ta liền dự định dẫn người quay về kinh, ta chỉ là muốn biết những thiếu niên kia sau khi người rời đi, bọn họ có thể hay không xảy ra trường hợp không thể khống chế thiên phú, gây ngộ thương cho người khác?

Tô Tuyết vừa nghe sắp phải rời đi, trong lòng ít nhiều có chút không muốn, đáp:

- Qua thời gian một tháng không ngừng phụ trợ chỉ điểm, bọn họ đã có thể cơ bản khống chế được, bất quá vẫn chưa thể sử dụng linh hoạt, còn phải luyện tập thêm một thời gian nữa, nếu như trong một vài tình huống đặc thù, vẫn không thể khống chế được!

Vân Thiên Hà nghe vậy, lòng mày không khỏi nhăn lại, nói:

- Nếu còn tồn tại những tai họa ngầm, cần phải nhanh chóng giải quyết tận gốc!

Nói xong, hần ngẩng đầu nhìn Tô Tuyết nói:

- Người cũng đã ở bên trong Viêm Hoàng cục một tháng, nói vậy hẳn tự mình cũng có nhận thức và phương pháp, vậy người nói có thể hay không thuyết phục một vị trưởng lão trong tộc đến đây, chuyên môn chỉ dẫn thiên phú chủng tộc cho những thiếu niên này.

Nói xong, Vân Thiên Hà nhìn Tô Tuyết lại nói:

- Hiện tại những chủng tộc khác đều đã nguyện ý thuận phục Viêm Hoàng cục, phục tùng thống nhất an bài, nhưng duy chỉ có Huyền Vũ Tộc hiện nay vẫn còn quan hệ hợp tác, bởi vậy mấy vấn đề này ta vẫn phải trung cầu ý kiến người một chút.

- Ta cũng nguyện ý thuận phục Viêm Hoàng cục!

Tô Tuyết nghe vậy, lúc này cũng lập tức bày tỏ thái độ, vẻ mặt kiên định nói. Vân Thiên Hà lại thần nhiên nói:

- Người nguyện ý thuận phục nhưng cũng không có nghĩa là tỷ tỷ người, tộc nhân của người cũng vậy, vấn đề này người cũng phải suy nghĩ thật kỹ đi!

- Không cần suy nghĩ gì thêm nữa!

Tô Tuyết lắc đầu, vẻ mặt vẫn kiên định nói:

- Từ khi ta tới nơi này, nhìn các vị trưởng lão bên những hải tử, trong lòng liền đưa ra quyết định, ta mặc kệ các tộc nhân khác có đồng ý hay không, cũng chẳng quản tỷ tỷ có hay không phản đối, đây chính là ý kiến của riêng cá nhân ta, thỉnh thiếu chủ tiếp nhận ta được thuận phục Viêm Hoàng cục, sau này mọi sản nghiệp cùng với thể lực đứng tên Tô Tuyết đều thuộc quyền quản lý của Viêm Hoàng cục, cùng có Viêm Hoàng cục thống nhất điều hành.

Vân Thiên Hà trầm mặc không nói.

Tô Tuyết thấy Vân Thiên Hà không nói lời nào, lại nói:

- Chuyện này đợi khi chúng ta về kinh ta sẽ chuyển giao toàn bộ sản nghiệp cùng nhân lực, rồi tự mình quay về trong tộc một chuyến, nói rõ việc này, ta nghĩ có đại trưởng lão tri tri, những tộc nhân khác nhất định sẽ đáp ứng.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lại lắc đầu nói:

- Làm như vậy không thích hợp, người đã muốn thuận phục Viêm Hoàng Cục vậy đợi lúc về kinh thương nghị lại với tộc nhân rồi hãy cho ta câu trả lời thuyết phục, bất quá hiện tại ta rất cần người có thể chọn được một tộc nhân tin cậy của mình tới luyện doanh chuyển môn chỉ dẫn cho những thiếu niên kia, về phần tỷ tỷ của người cùng với người muốn tìm chế nhạo bên kia, đến lúc đó ta sẽ để Lục bá đi trước can thiệp, người chỉ cần tác động thêm một chút là có thể được, người minh bạch ý tứ của ta chứ?

- Ta hiểu được!

Tô Tuyết gật đầu nói:

- Nếu như vậy chúng ta hiện phải quay về kinh sao?

Vân Thiên Hà gật đầu, đứng dậy gọi Lục Vô Yên tới, chủ yếu tổng kết lại tình huống bên trong luyện doanh một chút, sau đó đợi Đồ Thất và Đồ Bát quay trở lại rồi bốn người lại cải trang đi ra khỏi rừng. Đoàn người không có dừng lại tại Long Môn Trấn và Long Sơn Quận mà trực tiếp thẳng đường về kinh.

Lúc đi, tâm tình là một phen vô cùng lo lắng, nhưng lúc quay về cảm giác tinh thần vô cùng thư thái nhẹ nhàng.

Một tháng ở trong luyện doanh, không cần phải nghĩ âm mưu quỷ kế, sóng ngầm tranh đấu trong triều đang bắt đầu khởi động, cũng không cần ưu phiền suy nghĩ tới kẻ này kẻ khác, toàn thân từ thể xác tới tinh thần được buông lỏng, trong đầu luôn luôn vui vẻ thoải mái.

Tuyết ngừng rơi, trời hừng nắng, khi vàng dương ấm áp chiếu những tia nắng vàng trải khắp mặt đất, băng tuyết dần tan, đi trên quan đạo tuyết đã có thể nhìn rõ hơn, thế nhưng chu vi xung quanh vẫn là một mảng sương mù, nhìn qua vẫn không còn được rõ lắm.

Trên quan đạo, sương mù dày đặc không nhìn thấy cuối đường, nhìn về phía xa chỉ thấy một mảng xám trắng mờ mịt.

Tốc độ của Vân Bôn rất nhanh, có đôi khi chạy được một đoạn đường, Vân Thiên Hà phải dừng lại hoặc điều khiển Vân Bôn chạy chậm để chờ ba người phía sau đuổi kịp.

Cáp cáp.

Lúc này một trận tiếng vó ngựa gấp gáp đuổi tới gần, Vân Thiên Hà cho Vân Bôn chạy chậm lại, đợi tới khi ba người Đồ Bát và Tô Tuyết tới mới nhân tiện nói:

- Ngựa của các người chạy không thể nhanh bằng ngựa của ta, chạy vội như vậy sợ rằng đã có chút mệt, không bằng đi chậm một hồi, thông thả tới sớm tối, trước khi cửa thành đóng hẳn là có thể trở về kịp.
- Vậy cứ theo lời thiếu chủ nói.

Ba người Đồ Bát, Tô Tuyết lên tiếng trả lời, sau đó cho ngựa chạy chậm lại, vừa đi vừa trò chuyện.

Vân Thiên Hà nói:

- Thu Dương, Tinh Diệu, các người ở Bắc Hầu Phủ đã được hơn một năm, đã thích ứng được với tính danh Đồ Thất, Đồ Bát chứ?
- Thiếu chủ vẫn còn nhớ tên thật của chúng ta?

Đồ Thất và Đồ Bát vô cùng kinh ngạc, ôm quyền nói:

- Đi theo thiếu chủ, chúng ta học được rất nhiều điều chưa từng được tiếp xúc qua, nếu muốn thích ứng với vai trò hộ vệ của Đồ Thất và Đồ Bát trong phủ, chúng ta tự nhiên cũng phải thích ứng với tính danh này.

Vân Thiên Hà nói:

- Tất cả thiên đồ chiến sĩ các người theo ta nhập kinh, tính danh mỗi người ta đều nhớ kỹ trong lòng, bất quá các người sau này đổi thành Viêm Hoàng chiến sĩ, mà bốn người các người cũng theo ta hơn một năm, cũng lý giải được phương thức xử sự cùng phương pháp quản lý của ta, hiện tại Viêm Hoàng cục luyện doanh đã bắt đầu vận chuyển, sát thủ doanh đang chờ nhóm đầu tiên hoàn thành luyện tập coi như cũng đang bắt đầu vận chuyển, sau này sẽ tiếp tục được bổ xung rồi đi vào vận hành.

Tiếp đến là hậu cần doanh ta đã để Sử Trường Đức trừ bị, trưởng lão doanh là một doanh chuyển về nhân sự cũng sẽ được chậm rãi khởi xướng, tương tác doanh tuy rằng ít nhân sự thế nhưng về sau cũng sẽ được mở rộng. Ta muốn không phải chỉ chế tạo riêng vũ khí, mà còn phải chế tạo một loạt phương tiện khác.

Hiện tại chỉ có thương nghiệp doanh còn chưa được xác lập, bởi vì còn phải chuẩn bị rất nhiều thứ, mà bốn người các người chính là những mắt xích quan trọng, giúp Viêm Hoàng cục có thể vận hành liền mạch.

- Thuộc hạ nhất định không phụ kỳ vọng của thiếu chủ!

Đồ Thất cùng Đồ Bát ôm quyền, kiên định nói.

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Bởi vì tổng quản mỗi một doanh chỉ chuyển môn phụ trách quản lý công việc trong doanh của mình, nên không thể có được cái nhìn tổng quát, sau này khi tình báo doanh được mở rộng, các bộ phận dần hoạt

động độc lập, thế nên tại thời điểm bố trí an bài mỗi doanh ta đều muốn thông qua bốn người các người, cho các người có thể lý giải sâu hơn về chính thể Viêm Hoàng cực.

Bởi vậy gần đây nhất ta một mực lo lắng, giả như ta thỉnh thoảng trong một vài quyết sách không thể đưa ra những quyết định kịp thời, làm lỡ thời cơ, lúc đó rất cần tới bốn người các người đứng ra liên hệ các vị tổng quản bên trong Viêm Hoàng cực, từ đó xâu chuỗi các thông tin tiến hành phối hợp giải quyết kịp thời các vấn đề phát sinh.

Cứ như vậy chính thể Viêm Hoàng cực dần hình thành, ta không muốn Viêm Hoàng cực quá ỷ lại vào ta, như vậy có thể tránh cho những lúc không có ta lại khiến Viêm Hoàng cực rơi vào cảnh thụ lùi, điều này đối với sự phát triển của Viêm Hoàng cực vô cùng bất lợi.

Đồ Bát cùng Đồ Thất suy nghĩ một chút liền minh bạch ý tứ Vân Thiên Hà rồi gật đầu đồng ý.

Nói xong, Vân Thiên Hà nhìn sang phía Tô Tuyết nói tiếp:

- Nếu là sau này sản nghiệp của Tô Tuyết sát nhập vào Viêm Hoàng cực, như vậy thương nghiệp doanh sẽ do nàng tiếp quản, chỉ là trên phương diện thương nghiệp rất thiếu nhân tài, người có người nào thích hợp cứ tiến cử, ta cũng sẽ lấy ra một vài người từ bên trong Đồ Thị tới phụ trách công việc bên thương nghiệp doanh.

Tô Tuyết cũng trừng mắt, nói:

- Thiếu chủ, tiểu nữ trước khi tới Kinh Thành vẫn một mực thay tỷ tỷ chăm lo thương nghiệp, trước đây từng trọng điểm học tập nghiệp vụ về phương pháp kinh doanh.

Vân Thiên Hà sững sốt, nhưng lại nhanh chóng nở nụ cười nói:

- Nghĩ không ra đi mòn gót sắt tìm không thấy, tưởng rằng xa tận chân trời hóa ra lại gần ngay trước mắt a!

Tô Tuyết cười nhem đang muốn nói gì, nhưng đột nhiên thần sắc trở nên ngưng trọng, lập tức kim cương ngựa, mà Vân Thiên Hà đang đi một bên cũng cảm ứng được gì đó, trong lòng khẽ động, lập tức phát tay, quát:

- Dừng lại, phía trước có tình huống.

190. Chương 190: Hổ Nhập Bầy Dê

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, đây không chỉ là tranh đấu bình thường mà thôi, những tiếng binh khí va chạm với âm lượng hỗn hậu, hiển nhiên được phát ra từ những thanh đao.

Tại chung quanh nơi này đều có quân phòng giữ Tuyên Châu của Đại Đường, triều đình quản chế các loại vũ khí như đao kiếm, cư nhiên người có thể dùng đao tranh đấu chỉ có thể là quân sĩ đang sống mái với nhau.

- Sương mù đậm, không thể nhìn rõ tranh đấu phía xa, đi, tới gần xem sao!

Vân Thiên Hà sờ sờ lỗ tai Vân Bôn, nhắm hướng phát ra thanh âm, đoàn người liền chạy thêm nửa đoạn đường.

Khu vực này là một vùng sườn dốc, địa thế hơi trùng, chu vi xung quanh cây cối rậm rạp, là địa phương rất thuận tiện cho việc ẩn phục đối phương, Vân Thiên Hà vừa tới nơi liền nghe thấy những tiếng đánh nhau rất rõ.

Tô Tuyết tại bên trong sương mù dày đặc không chút nào bị ảnh hưởng, đứng tại vị trí của nàng có thể thấy rõ được toàn bộ tràng cảnh, thấy Vân Thiên Hà vận hết thị lực nhìn ngó xung quanh, vì vậy đưa tay khua lên một cái trước mặt Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà chỉ cảm giác trước mắt bị một cổ vũ khí bịt kín, thật giống như đeo một tấm kính mờ, sương mù dày đặc xung quanh không hề tạo thành bất luận ảnh hưởng nào tới hắn, cư nhiên thoáng cái đã nhìn thấy rõ toàn bộ tràng cảnh phía xa, nhãn tình không khô sáng lên.

Chỉ thấy xa xa, tại một chỗ trũng, một đội binh sĩ thân mặc khôi giáp, ước chừng hơn mười người đang cùng với hơn mười vị mặc hắc sắc nhuỳnh giáp, tay nắm trọng đao tiến hành chém giết kịch liệt.

Bên trong cuộc giao phong giữa đám binh sĩ cùng hơn mười vị hắc giáp có một vị thủ lĩnh mặc hắc giáp, áo choàng ngoài màu ngân sắc đang chiến đấu với một vị binh sĩ đội mũ che kín mặt, nhìn không rõ được dung mạo cùng niên kỷ, đôi bên giao phong kịch liệt tương bình, tiếng đao kiếm chém nhau oanh minh, truyền ra rất xa.

Vân Thiên Hà nhìn một hồi cũng cẩn thận quan sát đặc điểm trên y giáp song phương, khôi giáp mà đám binh sĩ mặc là loại khôi giáp được sử dụng thống nhất bên trong quân đội Đại Đường, bất quá từ lam anh trên đỉnh mũ có thể nhận ra, đội binh sĩ này thuộc về biên chế Tây quân.

Mà đám người mặc hắc sắc nhuỳnh giáp kia mỗi người võ công cao cường, trên người cũng không có ký hiệu gì đặc thù nên rất khó có thể nhận biết được những người này là ai.

Bất quá thực lực đám người mặc hắc sắc nhuỳnh giáp này rõ ràng hơn hẳn quân sĩ Tây quân, trường đao trong tay bọn họ huy vũ một cách thành thạo, hơn nữa thân pháp linh hoạt, mỗi một đao chém xuống đều mang theo lực lượng mạnh, ít nhất cũng có cấp bậc Võ Sư, bởi vậy đám binh sĩ Tây quân mặc dù có nhiều người hơn một chút dần dần vẫn không thể chống đỡ được, có mấy người đuối sức bị mấy tên hắc giáp võ sĩ cho một đao mất mạng.

Tràng cảnh chém giết đang diễn ra mười phần kịch liệt.

Nhất là vị quan quân bên phía Tây quân, lúc này khôi giáp trên người đã sắp không chịu nổi, hẳn cùng với vị võ sĩ thủ lĩnh kia giao chiến một hồi, nếu không phải có hai gã binh sĩ liều chết bảo vệ, sợ rằng vị quan quân này nhất định đã mất mạng dưới tay vị võ sĩ thù lĩnh kia.

Vân Thiên Hà nhíu mày, những người này giao tranh tại đây hẳn phải có mưu đồ, vì vậy hắn liền nhìn lại một chiếc xe ngựa dừng cách vị quan quân kia không xa đang được vài tên binh sĩ bảo hộ giao tranh cùng với vài tên võ sĩ, mặc dù thực lực yếu hơn. Cũng có vài binh sĩ đã bị chém giết, cũng có mấy người bị trọng thương nhưng vẫn thè sống chết gắt gao bảo hộ xe ngựa.

Xem ra đầu mối nhất định nằm trên xe ngựa này.

Đúng lúc này, hắc võ sĩ thủ lĩnh bỏ ra một đao, muốn nhanh chóng chém rơi đầu vị quan quân kia, đột nhiên lại có một gã binh sĩ lao đến trước người, dùng thân mình thay vị quan quân kia hứng trọn một đao, máu huyết bay tung tóe, hiển nhiên đầu vị binh lính này đã rời khỏi cổ.

Bất quá đao thức kia phi thường cường đại, đao mang vẫn tiếp tục xẹt qua trên đỉnh đầu vị quan quân. Rắc một tiếng, lam anh trên đỉnh mũ quan đã bị chém rụng, mũ giáp cũng bị rời ra, rốt cục để lộ ra khuôn mặt của vị quan quân này.

Thương Thiếu Dung!

Vân Thiên Hà vừa thấy vị quan quân này, trong lòng lập tức kinh hãi, bất quá hắn cũng không có do dự, quyết định thật thanh liên khê quát một tiếng nói:

- Hỗ trợ, đánh chết gã hắc giáp võ sĩ!

Ra lệnh một tiếng, Vân Thiên Hà đi trước một bước xuống ngựa, như thiểm điện lao xuống dốc, nhặt một thanh trọng đao bên cạnh thì thể một tên hắc giáp võ sĩ, ngay lập tức nhắm tới một gã hắc giáp võ sĩ không phòng bị đứng gần đó, cử đao vận lực, thế công như thái sơn áp đỉnh chém tên này thành hai mảnh, tuôn ra một huyết vụ.

Tại lúc Vân Thiên Hà giải quyết xong một tên hắc giáp chiến sĩ, lúc này Đồ Thất cùng Đồ Bát cũng vọt ra, nhặt lên một cây đao đi theo phía sau Vân Thiên Hà gia nhập chiến cuộc.

Tô Tuyết ngược lại có phần muốn tránh xa tràng cảnh như này, chỉ thấy nàng xa xa ngồi trên lưng ngựa, thể nhưng xung quanh toàn bộ thân thể bị phủ kín bởi một đoàn sương mù dày đặc, mà khi màn sương mù dần di chuyển mở rộng bao phủ lấy một gã hắc giáp chiến sĩ, bên trong sương mù lập tức xuất hiện một thanh vụ đao chặn ngang.

Chỉ nghe "phụt" một tiếng, khi đao mang lướt qua, gã hắc giáp võ sĩ kia còn chưa kịp có bất luận phản ứng nào đã bị cắt mất yết hầu, máu huyết phun ra xối xả.

Khóe mắt Vân Thiên Hà khẽ liếc qua theo dõi phương thức sát nhân này của Tô Tuyết, trong lòng càng cảm thấy khiếp sợ đối với những đặc thù thiên phú dị tộc vô cùng cường đại, trách không được trải qua mỗi đời hoàng đế đều muốn đuổi tận giết tuyệt những chủng dị tộc này, nếu để họ có thời gian rèn luyện thiên phú thành thạo tới lúc cường đại, quả nhiên là sự uy hiếp mười phần kinh khủng.

Tuy rằng chiến cuộc chỉ thêm vào ba người Vân Thiên Hà, thế nhưng Đồ Thất cùng Đồ Bát vốn là dị tộc cao thủ cấp tám đỉnh phong, Vân Thiên Hà đã là cao thủ cấp bảy, hơn nữa khi hấn sử dụng binh khí còn kết hợp cả Tinh Viêm Kinh Khí cùng Thần Ý Quyết, đánh đâu thắng đó, không ai cản nổi. Ba người vừa nhảy vào cuộc chiến, quả thực như hổ nhập bầy dê, hướng hồ bên ngoài còn có Tô Tuyết như thần không biết, quỷ không hay sử dụng Vụ Nhận tiêu diệt tính mệnh từng tên hắc giáp võ sĩ.

Những tên hắc giáp võ sĩ bắt đầu tử vong nhanh chóng, khiến cho vị hắc giáp thủ lĩnh muốn tốc chiến tốc thắng Thương Thiệu Dung trong lúc giao đấu dần dần tâm sinh lo lắng, hấn không biết rốt cuộc ba vị cao thủ kia là từ đâu tới, nếu như nhiệm vụ ngày hôm nay không thể hoàn thành, lúc trở lại cũng khó tránh khỏi tội chết, vị hắc giáp thủ lĩnh nghĩ vậy liền muốn liều mạng, một lần nữa lại công kích liên tiếp tới Thương Thiệu Dung.

Tuy rằng Thương Thiệu Dung có chút không hiểu rốt cuộc ba vị cao thủ kia vì sao lại đột nhiên tiến đến chém giết giúp bên mình, thế nhưng có thêm ba vị cao thủ, tình hình chiến cuộc lập tức xoay chiều.

Binh sĩ Tây quân thấy ba vị cao thủ xông tới chém giết hắc giáp võ sĩ, một đao một mạng, mạnh mẽ, dứt khoát lại có cả tàn nhẫn thống khoái, sức chiến đấu cường đại như lập lập tức khiến cho sĩ khí toàn quân đại tăng.

Vân Thiên Hà quả quyết huy đao, mỗi đao một mệnh, những tên hắc giáp võ sĩ cơ bản không một ai đỡ được quá một đao của hấn.

Dưới áp lực cuồng bạo như thái sơn áp đỉnh, hắc giáp võ sĩ chỉ cần vừa tiếp cận đao mang, cơ hồ đã bị một cỗ kinh khí băng hàn xen lẫn cuồng bạo gây ảnh hưởng, thoáng cái mất đi khả năng phòng ngự, một khi không còn sức phản kháng lập tức bị một đao bổ xuống cướp đi tính mạng.

Thần Ý Quyết phối hợp với Tinh Viêm Kinh Khí, còn có Bạo Viêm Kinh Khí khi được hóa thành đao thể sẽ có sức công kích cường hân, thêm nữa lại được thi triển dưới tay một vị Võ Sư cao cấp, mấy tên hắc giáp võ sĩ này cơ bản chỉ là Võ Sư hạng trung, cũng không có người nào được xếp vào hàng cao cấp, loại công kích cường hân tới mức biến thái của Vân Thiên Hà, huy đao chém tới mấy gã này chẳng khác với việc đi thái rau vậy.

Đây là một hồi chém giết không cân bằng thực lực, tựa như trên chiến trường, cảnh người chết ta sống khiến máu huyết người ta bắt đầu sôi trào.

Vân Thiên Hà lúc này bên trong tràn ngập cảm giác chém giết, cảm giác máu huyết toàn thân sôi trào tới cực hạn, hấn đã quên xuất đao thế nào, chỉ biết sử dụng những đặc tính của một sát thủ, lúc đối địch luôn chú tâm phán đoán nhược điểm mục tiêu, rồi quả quyết bổ đao vào những điểm trí mạng đó một cách tàn nhẫn, dùng khí thể áp đảo mạnh mẽ bài trừ phòng ngự của địch nhân, sau đó áp lực như thái sơn áp đỉnh chặt rúng đầu đối phương.

Trận này là ngoài ý muốn gặp phải nên chém giết không hề cố kỵ, chém giết một cách tràn trề thống khoái.

Vân Thiên Hà khám một đao cảm thấy vô cùng sáng khoái, mà Đồ Thất cùng Đồ Bát cũng không cam lòng yếu thế, vốn họ có thiên phú dị tộc, Đồ Thất có tốc độ nhanh như gió, Đồ Bát có thể lợi dụng hoa tuyết xung quanh tạo thành một tổ hợp tiến công, tốc độ giết địch của bọn họ so với Vân Thiên Hà còn muốn nhanh hơn gấp đôi.

Đám hắc giáp võ sĩ dưới thế tiến công cường hân của Đồ Thất và Đồ Bát, phảng phất như cây bột, chờ lưỡi đao tử thần khảm tới, không hề có một chút lực phản kháng.

Chỉ trong thời gian hơn chục cái hô hấp, hơn mười vị hắc giáp võ sĩ đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại gã hắc giáp thủ lĩnh cùng với hai tên hắc giáp võ sĩ cuối vùng lập thành một tam giác phòng bị.

Nhưng ba người này lại bị một đám binh sĩ Tây quân vũng vằng bao vây lại.

- Ba người là ai, việc công môn không tới đám Võ Sư giang hồ các người can thiệp, các người có biết đây là tội lớn diệt tộc hay không?

Vị hắc giáp thủ lĩnh lúc này hai mắt đỏ ngầu, gắt gao trừng mắt nhìn sang ba người Vân Thiên Hà, trong ánh mắt còn bao hàm hỏa diễm hừng hực, tưởng như có thể thiêu cháy đối phương.

- Người đã muốn tiêu diệt tộc của ta, ta đây trước hết giết người diệt khẩu!

Vân Thiên Hà đạm mạc nói, ngữ khí lập tức trở nên băng lãnh, phun ra một chữ:

- Giết!

Vân Thiên Hà nói xong, đao của Đồ Thất đã giống như thiểm điện từ trên trời đánh xuống, tựa như không có bất luận dấu hiệu gì, chỉ cảm thấy trước mắt mờ đi, khi tàn ảnh biến mất thì đầu của hai trong ba gã hắc giáp võ sĩ đã rụng, thân mình mềm oặt ngã đổ xuống đất.

- Ba vị hiệp sĩ chậm đã, lưu lại một người sống!

Đúng lúc này, Thương Thiếu Dung lập tức bước nhanh ra ngăn lại.

Nhưng Đồ Bát chỉ nghe lời Vân Thiên Hà, khi Thương Thiếu Dung lên tiếng ngăn lại, hấn làm như không nghe thấy, chỉ cần Vân Thiên Hà chưa lên tiếng, hấn vẫn dứt khoát vung đao, đem một tên cuối cùng này đánh gục.

Gã hắc giáp thủ lĩnh là một hỏa cấp Võ Sư, thế nhưng dưới một đao uy lực của Đồ Bát lại cảm giác kinh khí trong người mình như muốn điên cuồng tiết ra ngoài, khiến hấn vô cùng kinh hãi, không biết vì sao lại phát sinh hiện tượng cổ quái như vậy, nhưng một đao này tựa như lưỡi đao tử thần, bất đắc dĩ hấn đành một lần nữa mạnh mẽ vận kinh khí, huy đao ngăn cản.

Keng!

Tiếng binh khí va chạm vào nhau đồng thời phát ra một đoá hoa lửa mỹ lệ, hắc giáp thủ lĩnh chỉ cảm giác cánh tay mình tê dại đi, lập tức truyền đến một cỗ đau đớn, dọc theo cổ tay không ngừng đi xuống.

191. Chương 191: Thất Tung

Chỉ là, tư duy đại não của thủ lĩnh Hắc Giáp cũng chỉ dừng lại tại một đao chém giết này!

Bởi vì sau đó một khắc, cũng chỉ là trong chớp mắt, trước mặt hấn lại xuất hiện một đạo hàng mang xé rách hư không ập tới, thực giống như một đạo sấm sét từ trên không trung mạnh mẽ phủ xuống, không hề có bất cứ dự liệu nào. Hấn cảm giác được cái cổ của chính mình phát lạnh, sau đó hấn thấy được thân thể chính mình không còn đầu, toàn bộ thể giới rơi vào trong tối đen!

Một đao cuối cùng chém đầu mất mạng này chính là thời điểm thủ lĩnh Hắc Giáp va chạm với Đồ Bát không còn dư lực phòng bị, Đồ Thất lợi dụng cơ hội đánh tới như thiểm điện!

Trận chiến này, cuối cùng lấy kết quả toàn quân võ sĩ Hắc Giáp bị diệt kết thúc!

Dùng đao của người khác giết người, loại cảm giác này xác thực đã nghiền.

Vân Thiên Hà buông thanh trọng đao kia, lúc này Thương Thiếu Dung liền lập tức chạy tới ôm quyền nói:

- Ba vị hiệp sĩ viện thủ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Nhưng tiểu tướng muốn biết đại danh ba vị hiệp sĩ, ngày sau báo đáp!

Vân Thiên Hà quay sang nói:

- Lưu lại tên thì thôi, ta muốn biết đám người Hắc Giáp này có địa vị gì? Chết đến nơi rồi mà khẩu khí vẫn rất kiêu ngạo!

Thương Thiếu Dung ôm quyền:

- Nhìn trang phục những người này, hẳn là thuộc về chiến sĩ Hắc Giáp của Hắc Giáp Doanh ngự lâm quân, chỉ là tiểu tướng không rõ ràng lắm, rốt cuộc là vì sao bọn họ nửa đường chặn giết chúng ta, rất cổ quái!

Vân Thiên Hà vừa nghe, trong lòng liền suy nghĩ, những chiến sĩ Hắc Giáp này đại đa số đều chỉ thuộc về Võ Sư sơ cấp và trung cấp, nếu như chiến sĩ Hắc Giáp Doanh ngự lâm quân, ngược lại coi như phù hợp, thế nhưng bọn họ lại quang minh chính đại chặn giết quan quân Tây quân, điều này rõ ràng có chút không bình thường!

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà cũng không dự định hỏi những chuyện liên quan, để tránh khỏi hiểu lầm!

Nhưng Vân Thiên Hà cũng kỳ quái vì sao Thương Thiếu Dung không ở lại trong Tây quân, mà ngày đông giá rét như thế này chạy trở về Kinh Thành, thuận miệng nói:

- Thương tướng quân mới gia nhập Tây quân không lâu, sao lại trở về Kinh Thành nhanh như vậy rồi?

Thương Thiếu Dung biến sắc, trong lòng kinh hãi, dùng sức đánh giá Vân Thiên Hà. Thế nhưng hắn căn bản không nhìn ra được người này hẳn đã từng gặp qua hay chưa, thuận miệng nói:

- Hiệp sĩ có biết tiểu tướng, hỏi đây là?

- Ta có quen biết người, mà người tạm thời không nhận ra a mà thôi, trước cáo từ!

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần sắc Thương Thiếu Dung biến đổi, cũng không dự định ở lâu, ôm quyền từ biệt, liền đi trên sườn dốc.

Lúc này Tô Tuyết bắt đầu tiến lên đón, Vân Thiên Hà xoay người lên ngựa, lại nhìn thoáng qua đội ngũ xe ngựa dưới sườn núi, đoàn người tiếp tục đi trên quan đạo dày đặc sương mù, chỉ chớp lát đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Thương Thiếu Dung ra lệnh cho binh sĩ thanh lý thi thể trên chiến trường, nhìn sương mù bao phủ không gian, lại nhìn phương hướng quan đạo nối thông Kinh Thành không hề xuất hiện bất cứ bóng dáng nào, trong lòng trầm tư:

- Người này rốt cuộc là ai, vì sao khẩu âm hắn nói lại làm cho ta có cảm giác đã từng quen biết, vì sao hắn nói hắn quen biết ta, mà ta tạm thời không nhận ra hắn, mà hắn cũng đã xuất thủ cứu viện!

Nghĩ tới đây, trong lòng Thương Thiếu Dung khẽ động, ngược lại nghĩ tới hai người, nhưng liền lắc đầu:

- Thế nhưng niên kỷ bọn họ khác nhau, còn có hình dạng, so với vị hiệp sĩ này căn bản không tương xứng.

Lúc chạng vạng, gió nổi lên, sương mù dày đặc bao phủ xung quanh Kinh Thành dần dần tan đi.

Gió lạnh thấu xương, trên con đường tuyết trắng trở lại Kinh Thành, ngoại trừ một ít khuôn mặt tiểu hài tử bị đông lạnh tới bỏ bừa đang chơi đùa tuyết trắng bên ngoài, những người khác đều trở về nhà hưởng cái ấm áp gia đình.

Sau khi Vân Thiên Hà trở lại Kinh Thành, tại quán trà Kinh Trấn ngồi lại một hồi, một lần nữa thay đổi y phục và phục sức, liền chia tay với Tô Tuyết, dẫn theo Đồ Thất, Đồ Bát trở lại Bắc Hào Phủ.

Mấy ngày hôm nay Vân Nương nhất định sẽ lo lắng, tuy rằng lão nguyên soái và lão thái thái an ủi nói không có chuyện gì, thế nhưng Vân Nương không nhìn thấy nhi tử một tháng, trong lòng chắc hẳn rối ren, luôn luôn không nhận được miên man suy nghĩ.

Đúng lúc này, nha hoàn Xuân Hương bên người Vân Thiên Hà chạy vào trong phòng, kêu lên:

- Phu nhân, thiếu gia đã trở về!

- A, nhanh nhanh dẫn ta đi nhìn!

Vân Nương vừa nghe, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng được hạ xuống, trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười, lập tức đứng dậy muốn rời khỏi đi đón.

Bất quá còn chưa đi được mấy bước, lúc này cửa liền bị đẩy vào, chính là Vân Thiên Hà vừa mới thay đổi trang phục trở về Hào phủ liền tới vấn an Vân Nương.

Nhìn thấy nhi tử trở về, Vân Nương liền đi tới sờ trái sờ phải một hồi, nhìn ngắm hồi lâu, yêu thương nói:

- Đi ra ngoài lâu như vậy, muốn chết nướng rồi, lại gây nữa, nướng làm cho con cái gì đó ăn!

Cũng sắp tới thời gian ăn tối rồi, Vân Thiên Hà không để Vân Nương bận việc, an ủi Vân Nương vài câu, chỉ là nói đi ra ngoài chơi một thời gian, cũng kể cho Vân Nương một ít chuyện cười thú vị nho nhỏ, chọc Vân Nương cười đến không đuổi thẳng được thất lưng, thậm chí mấy nha hoàn bên cạnh cũng cười run rẩy cả người, nước mắt cũng chảy ra, bầu không khí có vẻ rất hòa thuận vui vẻ.

Đợi tới khi cơm nước đã được chuẩn bị tốt, Vân Thiên Hà dưới sự khuyên bảo của Vân Nương nhét đầy dạ dày, lại nói chuyện hàn huyên với Vân Nương hồi lâu, cuối cùng mới trở về Linh Thiên Các.

Nghỉ ngơi một lúc, Sử Trường Đức trở lại bẩm báo:

- Thiếu gia, lão thái gia gọi người qua đi có chuyện, người muốn hỏi gì đó, Lạc đại nhân hàng xóm cũng tới.

- Lạc Khai Dương đến phủ làm gì? Chẳng lẽ lại vì chuyện lần trước Lạc Như Sương đào hôn mà phát sầu?

Vân Thiên Hà nghĩ, liền đứng dậy bước về phía chủ trạch.

Đi tới chủ trạch, lúc vào phòng, chỉ thấy Lạc Khai Dương ngồi trước bàn uống rượu, nét mặt già nua tràn đầy vẻ phiến muộn, nhìn thấy Vân Thiên Hà bước vào, lúc này mới xốc lại tinh thần một chút.

Khi Vân Thiên Hà hành lễ, Lạc Khai Dương ngăn lại, thuận miệng nói:

- Người và Như Đồ coi như có quen biết, có thể nói cho lão phu biết một chút?

- Lạc đại nhân cứ hỏi là được!

Vân Thiên Hà đáp.

- Vậy thì lão phu đi thẳng vào vấn đề!

Lạc Khai Dương nói:

- Như Đồ thất tung rồi!

- Cái gì? Thất tung rồi?

Vân Thiên Hà kinh hãi, lại mười phần không giải thích được hỏi:

- Thế nào lại thất tung, chẳng lẽ Lạc đại nhân trách phạt hấn?

Lạc Khai Dương tỏ bộ mặt hối hận nói:

- Việc này cũng có một phần sai của lão phu, nó không thích đọc sách, chỉ thích một số thứ đặc biệt, lão phu không đồng ý, liền cấm đoán nó ở nhà đọc sách. Chỉ là gần đây nhân chuyện Như Sương trốn đi, lão phu tức giận quở trách nó vài câu, bao gồm cả một số chuyện trước đây nó không làm ra hồn, hài tử này một mạch lén chạy khỏi phủ, lúc đầu lão phu chỉ cho là tính tình hài tử mà thôi, đi ra ngoài hai ba ngày sẽ trở về, lão phu cũng cho người tìm kiếm khắp nơi, nhưng thủy chung tới tận giờ không thấy tung tích, hiện tại lão phu đã tìm khắp Kinh Thành rồi, nhưng không có chút dấu vết nào, cuối cùng xác định nó đã thất tung rồi!

Nói đến đây, khuôn mặt già nua của Lạc Khai Dương mang theo vẻ u sầu nồng đậm, nói tiếp:

- Chuyện hài tử Như Sương trốn đi, đã làm cho lão phu sốt đầu mẻ trán, lo lắng tầng tầng, mà hài tử Như Đồ cũng thất tung, quả thực là trách nhiệm của lão phu, lão phu muốn hỏi người. Như Đồ tại thời điểm ở cùng người trước kia, có từng nói qua địa phương nào đó, hoặc là suy nghĩ gì, nếu như tìm tại Kinh Thành không được, sợ là đã rời khỏi Kinh Thành rồi, nếu như không có mục tiêu cụ thể, thiên hạ rộng lớn biết tìm nơi nào!

Thấy bộ dáng già nua của Lạc Khai Dương, Vân Thiên Hà ngược lại có chút đồng tình với hấn, suy nghĩ một chút nói:

- Trước đây những lúc chúng ta nói chuyện với nhau, hấn không thổ lộ địa phương hay suy nghĩ gì đặc biệt, có lẽ nếu hấn đi du ngoại, muốn rời khỏi Kinh mà nói, trên người hấn lại không mang theo nhiều đồ đạc gì,

nói vậy chắc hẳn không đi được xa, Lạc đại nhân có từng nhờ tới quan quỷ thông cáo, để quan viên các nơi trợ giúp tìm kiếm?

- Lão phu đã từng phát thông cáo, thế nhưng đến nay vẫn chưa có hồi âm, vì vậy lão phu hoài nghi có phải là có người nào đó bắt cóc Như Đồ!

Lạc Khai Dương nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như bắt cóc, tất có ý đồ, khả năng trả thù không quá lớn, đơn giản chính là tiền bạc quyền lực, chí ít cũng phải có tin tức, mà lâu như vậy rồi, vẫn không có chút tin tức nào, vậy thì nói rõ thực sự đã thất tung, nếu như một người muốn trốn đi, trong lúc nhất thời khó có thể tìm kiếm được, thỉnh Lạc đại nhân không nên vội vàng xao động!

Lúc này Đồ Nguyên Khánh góp lời:

- Lão Lạc, Thiên Hà nói có lý, nếu là bắt cóc, mặc kệ là mưu đồ gì, bọn họ tất nhiên sẽ gửi tin tức tới, chắc chắn không thể xuất hiện tình huống một tháng không động tĩnh gì, hài tử nhà lão có vui thích gì, sao lão không tỉ mỉ ngẫm lại, tìm theo đầu mối này, có thể có chút dấu vết nào đó!

Nghe được hai tiếng ham muốn, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nhưng không nói gì.

Lạc Khai Dương suy nghĩ một chút, nói:

- Ham muốn, tiểu tử Như Đồ kia so với lão phu lúc còn trẻ tương đối giống nhau, đều thích phẩm rượu, những đồ dùng nghịch ngợm trong nhà hầu hết đều là cung cụ nhường rượu.

Nói đến đây, Lạc Khai Dương đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói:

- Hẳn chạy ra ngoài, chi phí đường xá dùng hết, khi trong người hết tiền, nói không chừng sẽ tới tửu phường làm công, vậy thì tới các tửu phường truy tìm!

Tựa hồ đã có chút manh mối, Lạc Khai Dương đột nhiên đứng lên, nói:

- Đồ Suất, lão phu trở về phân phó điều tra trọng điểm tại các tửu quán, nói không chừng sẽ có chút đầu mối nhất định, trước tiên cáo từ, không cần tiễn!

Nói xong, Lạc Khai Dương liền vội vã ra khỏi cửa.

Sau khi Lạc Khai Dương rời đi, Đồ Nguyên Khánh đột nhiên trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Có phải ngươi biết cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Lạc Như Đồ không thích đọc sách, ham thích tửu đạo, Lạc đại nhân lại thường xuyên hạn chế, thậm chí còn muốn hủy diệt tâm huyết của hắn, lấy tính tình của Lạc Như Đồ, khẳng định trong lòng sinh phản nghịch muốn rời khỏi nhà trốn đi, du dương khắp thiên hạ, sinh hoạt thoải mái với niềm đam mê của mình, kỳ thực điều này coi như thỏa mãn một tâm nguyện của hắn!

Đồ Nguyên Khánh nói:

- Vậy sao cháu không nói ra?

- Mỗi người có ý chí khác nhau, nếu như cưỡng cầu, chỉ tọa ra kết quả ngược lại, nếu như Lạc đại nhân còn tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ làm cho Lạc Như Đồ rời nhà càng lúc càng xa, cháu cần gì phải nói rõ, điều này Lạc đại nhân cần phải suy nghĩ cẩn thận mới được!

Vân Thiên Hà thả chén rượu, bỗng nhiên nghĩ tới loại rượu miên diệu trước kia đã từng uống, tựa hồ có chút bóng dáng của nhị oa đầu, cảm thấy kỳ quái.

Thời điểm Đồ Nguyên Khánh vừa tiếp khách, cùng với Lạc Khai Dương uống mấy chén, lúc này thấy Vân Thiên Hà uống rượu, thực sự muốn thưởng thức thêm mấy chén, nhưng thấy thần sắc bất thiện của lão thái thái trong sáng đang nhìn, lão soái không thể làm gì khác hơn là co giật râu mép.

Vân Thiên Hà đột nhiên nhớ tới chuyện trên đường gặp phải võ sĩ Hắc Giáp, liền hỏi:

- Lão gia tử, Hắc Giáp Quân ngự lâm quân đang làm gì?

Nghe lời này, Đồ Nguyên Khánh cổ quái nhìn hắn một cái, nói:

- Ngự lâm quân có ba quân doanh đặc thù. Một là Hắc Giáp Doanh, một là Hổ Uy Doanh, một là Thần Sách Doanh, trong ba đại doanh này, Thần Sách Doanh là do cao thủ tinh nhuệ nhất ngự lâm quân tạo thành, chủ yếu phụ trách hộ vệ hoàng thành, cấm quân thị vệ phần lớn đều xuất thân từ Thần Sách Doanh, mà trang bị Hổ Uy Doanh lại hoàn mỹ nhất, sức chiến đấu binh trận cường hãn, phụ trách thủ vệ trong Kinh Thành, mà Hắc Giáp Doanh, kỳ thực là một cấm tử doanh, chủ yếu làm những chuyện như ám sát, mật thám, các hoạt động tương đối bí mật.

Nói xong, thấy Vân Thiên Hà đang trầm tư, Đồ Nguyên Khánh nói:

- Cháu đột nhiên hỏi chuyện này làm gì? Có phải là gặp chuyện rồi?

192. Chương 192: Hắc Giáp Doanh

Càng suy nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, nhưng trông giống suy nghĩ, thực sự rất hao tổn tâm trí.

Vân Thiên Hà hiện tại trước mặt Đồ Nguyên Khánh cũng không có chuyện gì phải giấu, liền trực tiếp hỏi:

- Gần đây tại Kinh Thành có phát sinh đại sự gì hay không?

- Đại sự?

Đồ Nguyên Khánh nhìn Vân Thiên Hà, hắn hỏi Hắc Giáp Doanh có liên quan gì tới đại sự hiện nay, liền nói:

- Gần đây Kinh Thành xác thực xảy ra một số chuyện, bất quá cũng không coi là đại sự, chỉ là tam hoàng tử giết mấy quan viên nội vụ phủ, niêm phong mấy tòa thanh lâu, hoàng thượng bãi miễn quan công bộ viên ngoại lang.

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nói:

- Vì sao hoàng thượng lại muốn bãi miễn quan công bộ viên ngoại lang?

Đồ Nguyên Khánh cười nhạt, nói:

- Nhi tử và tôn tử của công bộ viên ngoại lang đều là đồ ẻo lả biến thái, chuyện thu dưỡng thiếp đồng bị người vạch trần rồi, nhưng thú vị chính là tôn tử của lão tiểu tử đó còn chơi đùa hành hạ chết một nữ nhân, mà nữ nhân này vừa lúc là thân thích một nha đầu bên cạnh hoàng hậu trong cung, việc này rơi vào trong tai hoàng hậu, sau đó lại thổi gió tới hoàng thượng, cuối cùng một nhà công bộ viên ngoại lang này tự nhiên làm quỷ không may!

- Việc này sợ rằng không đơn giản như vậy!

Vân Thiên Hà nói:

- Có lẽ là hoàng đế muốn động đao rồi, coi như hắn là một vật hy sinh để khai đao mà thôi, mà người nói tam hoàng tử giết chết mấy quan viên nội vụ phủ, còn niêm phong mấy thanh lâu, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Vân Thiên Hà phát hiện sự tình tựa hồ càng lúc càng thú vị rồi, hoàng đế động đao, làm cho người chấp hành hình như có điểm đau nhức, lại có chút điểm hoài nghi.

Đồ Nguyên Khánh mang theo nét tươi cười nghiền ngẫm nói:

- Lý do rất đơn giản, mấy thanh lâu này bị tra ra chuyện bức người lương thiện làm ca kỹ, còn liên lụy tới một ít thế lực hắc ám trong Kinh Thành, mà trong quá trình tam hoàng tử chấp hành, vừa xảo lại không xảo chính là, bắt gặp mấy quan viên nội vụ phủ ngồi trong thanh lâu, tự nhiên bị tận diệt rồi. Mà mấy

quan viên nội vụ phủ này, sau khi bị tra xét, lại phát hiện cấu kết với cung nữ trong cung. Phát sinh loại gièm pha như vậy, tam hoàng tử tự nhiên muốn giết người!

Nghe tới đây, Vân Thiên Hà cũng nở nụ cười nghiền ngẫm, nói:

- Vậy biểu hiện các thế lực khác như thế nào?

- Các đại thần tự nhiên là đứng xem náo nhiệt, chiêu thức này của hoàng đế dùng quá tuyệt, cư nhiên làm cho tam hoàng tử tự mình đi giết mấy quan viên nội vụ phủ, ra lệnh cho đại hoàng tử giết chết binh sĩ trong Thủ Bì Doanh Tây quân.

Đồ Nguyên Khánh có điểm không nhìn được trùng rượu quấy phá, thấy Vân Thiên Hà rót rượu muốn uống, thừa lúc lão thái thái ngủ gật, liền giật lấy chén rượu một ngụm uống hết, lại mở miệng nói tiếp:

- Tam hoàng tử không chút lưu tình giết chết mấy người, được ngợi khen, còn đại hoàng tử lại cầu tình vì đám binh sĩ này, chộc hoàng thượng giận dữ, trước mặt văn võ bá quan trong triều, hung hăng quở trách đại hoàng tử một phen, thực có ý tứ!

- Xác thực có ý tứ!

Vân Thiên Hà nói:

- Vậy sau đó thế nào, hoàng đế có cử động nào khác?

Đồ Nguyên Khánh càng nghĩ càng thú vị, nói:

- Càng thú vị chính là, hoàng thượng để đại hoàng tử và tam hoàng tử lâm triều trong mười lăm ngày, các việc quần thần tham tấu, hoàng đế đều hỏi ý kiến của hai vị hoàng tử này, đồng thời nhằm vào bản tấu có suy nghĩ như thế nào, chờ khi bọn họ nói ra suy nghĩ, tiếp tục để bọn họ tự mình chấp hành, cách làm của hoàng đế như vậy, để quần thần đều cho rằng, hoàng đế đang bắt đầu tiến hành khảo nghiệm đối với hoàng tử trước khi lập trẫm!

Vân Thiên Hà đột nhiên hỏi:

- Vậy trong lúc này, có hoàng tử nào từng vận dụng qua Hắc Giáp Doanh?

- Tiểu tử, người vài lần nhắc tới Hắc Giáp Doanh, rốt cuộc là có chuyện gì đang giấu ta?

Đồ Nguyên Khánh trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói.

Vân Thiên Hà trả lời:

- Lúc cháu trên đường trở về, gặp qua chiến sĩ Hắc Giáp của Hắc Giáp Doanh chặn giết Thương Thiệu Dung.

- Thương Thiệu Dung trở lại Kinh rồi? Mà lại bị Hắc Giáp Doanh chặn giết?

Đồ Nguyên Khánh nghe xong lời này, liền trầm ngâm, nói:

- Nếu như quả thực đúng là người của Hắc Giáp Doanh chặn giết độ ngũ hộ vệ Tây quân Thương Thiệu Dung mà nói, có thể có liên quan tới chuyện lão Vương gia trở lại Kinh?

- Lão Vương gia?

Vân Thiên Hà không giải thích được nói:

- Chẳng lẽ là Vũ Uy Vương?

Đồ Nguyên Khánh thấy bộ dáng mê hoặc của Vân Thiên Hà, giải thích nói:

- Vũ Uy Vương đối với đám tiểu bối các người tự nhiên không quá nổi danh, thế nhưng đối với những người cùng bối phận với người thì không ai không biết vị lão Vương gia Uy Vũ Vương này, người biết bản đồ Tây Nam Đại Đường hiện nay vì sao lại rộng lớn như vậy hay không?

Vân Thiên Hà hình như suy đoán được cái gì, nói:

- Lẽ nào đều do vị Vương gia này đánh hạ được?

- Đúng vậy!

Trong ánh mắt Đồ Nguyên Khánh mang theo vẻ sùng bái, nói:

- Lão Vương gia năm đó thống lĩnh một đội thiết Lang quân đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, thậm chí còn giết tới tận thủ đô Liệt Diễm đế quốc, lúc nguy cấp, bức bách Liệt Diễm Quốc rời đô, đồng thời xưng thần, còn cắt nửa thổ địa quốc gia, vì Đại Đường vương triều sáng lập một công lao sự nghiệp cực lớn, uy danh quả thực chấn cổ thức kim. Liệt Diễm Quốc hiện tại chính là vì sợ hãi uy danh của Vũ Uy Vương nên mới không dám có chút vọng động.

Vân Thiên Hà vừa nghe đoạn chuyện xưa này, không khỏi nghĩ tới đám binh lính Tây quân liều mạng hộ vệ xe ngựa, sắc mặt không khỏi động dung, nói:

- Giả như Hắc Giáp Quân thực sự muốn chặn giết đội ngũ Thương Thiếu Dung mà nói, như vậy động cơ hẳn là vì lão Vương gia này, nếu như lão Vương gia có điều gì bất trắc, như vậy Tây quân tất loạn, thế nhưng lão Vương gia không phải dưỡng lão tại Khai Châu sao, vì sao phải trở về Kinh?

Sắc mặt Đồ Nguyên Khánh lúc này ngưng trọng không gì sánh được, nói:

- Như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là vị Vũ Uy Vương này sắp không được rồi.

Nói tới đây, Đồ Nguyên Khánh lại hỏi:

- Người có nhìn thấy trong đội ngũ này có bốn kiện tướng, chính là bốn người hình dạng rất kỳ quái, mặt đen, rất xấu xí, hơn nữa thân thể to lớn, lực lượng mạnh mẽ, sử dụng binh khí là một đôi cự chùy?

- Không nhìn thấy?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói.

- Không thấy?

Đồ Nguyên Khánh nhíu mày, nói:

- Bốn vị kiện tướng này là bốn cô nhi lão Vương gia thu dưỡng, bọn họ đối với lão Vương gia cho tới bây giờ đều giống như hình với bóng, nếu như không có bên cạnh mà nói...

Vân Thiên Hà nói:

- Như vậy có thể là lão Vương gia qua đời rồi hay không? Lại không phát tang, Thương Thiếu Dung muốn đưa di thể lão Vương gia trở về Kinh bí mật an táng, đối với những chiến sĩ Hắc Giáp Doanh, theo cháu phỏng đoán, bọn họ hẳn là muốn cướp giết di thể lão Vương gia, thế nhưng đoạt thi thể lão Vương gia có lợi ích gì đây?

Đồ Nguyên Khánh nói:

- Nếu như đúng theo suy đoán của cháu, như vậy di thể lão Vương gia bị cướp đi, rất có thể sẽ có người lợi dụng uy hiếp bốn vị kiện tướng, làm cho Tây quân xảy ra náo động, thậm chí còn kích động Liệt Diễm Quốc phát động chiến sinh thu hồi lãnh thổ đã mất!

Chỉ là Vân Thiên Hà không giải thích được nói:

- Thế nhưng vì sao Thương Thiếu Dung lại hộ tống di thể, không thể an bài tướng quân khác được sao?

Đồ Nguyên Khánh sờ sờ cằm râu:

- Thương Thiếu Dung là cháu trai bộ binh thượng thư Thương Tử Kiêu, mà Thương Tử Kiêu thuộc về Bắc phái, xem ra lão Vương gia lo lắng người này, lâm chung giao cho người này hộ tống, đây coi như hẳn dùng di thể của chính mình đánh bạc lần cuối cùng, vị lão Vương gia này trời sinh là hảo đồ, bất quá không phải bài bạc, mà là đồ mệnh số, khi hẳn còn sống, số lần đồ thắng tương đối nhiều!

Vân Thiên Hà nói:

- Xem ra lần này, vị lão Vương gia này lại thắng nữa rồi!

Đồ Nguyên Khánh xua tay nói:

- Việc này tạm thời không nói nữa, về phần Thương Thiếu Dung có thực hộ tống di thể lão Vương gia trở về hay không, tất cả chỉ là suy đoán. Mà việc Hắc Giáp Doanh theo như lời cháu nói lại có chút kỳ quái, ba loại doanh trong ngự lâm quân, bình thường chỉ có hoàng thượng mới có thể điều động, nhất là hành động của Hắc Giáp Doanh từ trước tới nay đều bảo mật, bọn họ không có khả năng quang minh chính đại đi chặn giết Thương Thiếu Dung ngay trên quan đạo được, không thể bài trừ khả năng có người giả mạo!

- Nếu như Hắc Giáp Doanh chủ yếu là hành động ám sát, như vậy ai dám giả mạo Hắc Giáp Doanh đây? Chúng ta đã từng trải qua một hồi chém giết với Hắc Giáp Doanh, những người này cho dù biết rõ đánh không lại, thế nhưng vẫn tử chiến không lùi, mãi cho tới khi bị giết chết hết mới thôi, nếu không phải tử sĩ mà nói, có người nào không nhìn thời thế xem thời cơ đào tẩu, ngậy ngốc chờ người tới giết sạch sẽ đây?

Vân Thiên Hà nói.

- Theo như lời cháu vừa nói, xác thực có chút phong cách làm việc của Hắc Giáp Doanh!

Đồ Nguyên Khánh nhíu mày nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Lão gia tử, người ngày mai lúc lâm trâm, có thể tới nhà Thương Tử Kiều, thuận lợi tìm cơ hội đơn độc hỏi Thương Thiếu Dung về chuyện người trong xe ngựa, xác nhận một chút xem có phải là lão Vương gia hay không, nếu như hắc không chịu trả lời, người hãy nói cho hắc, thời điểm người muốn hắc báo ân tới rồi, hắc nhất định sẽ lặng lẽ nói cho người!

- Tiểu tử thôi, vẫn là kiểu tinh quái như vậy, nguyên lai nói nhiều từ đầu tới giờ là vì chuyện này!

Đồ Nguyên Khánh tức giận trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, liền đuổi hắc rời khỏi.

Vân Thiên Hà tin tưởng mình nói nhiều như vậy, nhất định ngày mai Đồ Nguyên Khánh sẽ tới phủ Thương Tử Kiều, bởi vì trong lòng Đồ Nguyên Khánh cũng muốn biết kia có phải là lão vương gia hay không, vì vậy Vân Thiên Hà nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch rồi rời khỏi chủ trạch.

Đêm đó, trong một nhà dân nào đó tại Kinh Thành.

Một gian nhà tối đen như mực, có vẻ mười phần cũ nát, trong phòng tràn đầy tơ nhện, tựa hồ đã thật lâu không hề có người ở lại.

Nhưng mà, tại lúc đêm khuya như thế này, cánh cửa nhà dân lại bị một bóng đen giống như quỷ mị tiến đến mở ra.

Khi bóng đen này mở cửa ra, liền bước vào trong tòa nhà dân cũ nát, hắc không hề tiến vào trong gian phòng tràn đầy mạng nhện, mà trực tiếp đi tới hậu viện, đẩy ra vách tường đổ nát cứ nhiên có thể di động, sau đó từ khoảng không đen kịt sau bức tường chui vào trong.

Phía sau mặt tường này là một tòa nhà dân khác, thế nhưng cổ quái chính là, lúc bóng đen này tiến vào, liền biến mất không còn dấu vết, nguyên lai là chui vào trong hầm ngầm.

Trong mê cung bên dưới mấy tòa nhà dân, khi bóng đen kia hiện ra, đã đi tới đầu cùng của mê cung, lộ ra một kiến trúc giống như cung điện ngầm, có chút giống bố cục vương cung. Tại vị trí chính giữa tòa cung điện ngầm này, có đặt một bộ bàn ghế dài, trước chiếc ghế là một bức màn vẽ sông núi thiên thiên. Sau bức này chỉ có một bóng lưng người nào đó chấp tay đằng sau.

Khi hắc y nhân tiến vào trong, liền quỳ trước tấm màn, thấp giọng nói:

- Chủ nhân, nhiệm vụ thất bại, toàn quân bị diệt!

Lúc này, người đứng sau tấm màn mạnh mẽ xoay người lại, trên chỉ lộ một khuôn mặt mang mặt nạ quỷ, truyền ra âm thanh phảng phất giống như hỗn hợp âm thanh hỗn tạp, có vẻ mười phần phẫn nộ, nói:

- Một đám phế vật, ngay cả hơn mười gã binh sĩ hộ vệ bình thường cũng không đối phó được sao?

193. Chương 193: Cự Tuyệt

- Chủ nhân, chúng ta đã kiểm tra tỉ mỉ thi thể những người được điều đi, toàn bộ đều bị một đao mất mạng, mà trong đội ngũ kia không có cao thủ như vậy, hẳn là không phải người cùng một nhóm!

- Những người này có công lực như thế nào?

Người mặt quỷ âm u nói.

Hắc y nhân nói:

- Từ độ mạnh yếu trên vết thương nhìn ra, một đao ít nhất cũng phải có thực lực Vô Sư cấp bảy mới có thể đạt được!

- Sẽ là ai?

Người mặt quỷ trầm ngâm hồi lâu, không nhắc lại điều này, lại hỏi:

- Dặn các người giám thị những bố trí của tiểu tử Đồ gia tại Kinh Thành, tiến triển như thế nào?

Hắc y nhân nói:

- Tiểu tử đó quá mức giảo hoạt rồi, chúng ta không thể nào giám thị, hẳn cũng có thể sai hạ nhân trong phủ ra ngoài làm việc, chỉ là mỗi ngày Bắc Hầu Phủ có không ít người ra vào, hầu như đều là nha hoàn gia đình, không thể nào theo dõi điều tra toàn bộ, tiến triển rất chậm, hiện tại chỉ tạm thời điều tra được tiểu tử này cùng với một ít bang phái nhỏ trong Kinh Thành có liên quan, còn những chuyện khác không có tiến triển gì!

- Phế vật, tiểu tử đó và một ít bang phái nhỏ trong thành có liên quan là điều rõ ràng rồi, còn cần phải người nói, chỉ cần thả tin tức rộng rãi, muốn tất cả các thế lực khác chen ép khắc chế hẳn phát triển, việc này không cần chúng ta quan tâm!

Người mặt quỷ âm trầm nói:

- Bản tọa cần phải biết chính là, tiểu tử này tại Kinh Thành, ngoại trừ các bang phái ra còn bố trí bí mật tại những chỗ nào, nếu như không thể để ta sử dụng, vậy thì hãy mau chóng diệt trừ tất cả!

Hắc y nhân nói:

- Tiểu tử Đồ gia đó một tháng trước từng rời khỏi phủ một lần, đi tới Vọng Kinh Trấn ngoài thành Tây, sau đó trên trấn đó phát sinh án mạng, thuộc hạ đã điều tra những người chết, đều là người của gia tộc Giang thị, sau đó không có tin tức gì khác của tiểu tử này!

Người mặt quỷ đối với những nội dung sơ sài này rất không hài lòng, vung tay lên, âm trầm nói:

- Tiếp tục điều tra cho ta, tỉ mỉ nghiêm mật tra xét, mặt khác phát người nghi biện pháp tìm hiểu xem trong xe mà Thương Thiếu Dung hộ tống trở về Kinh Thành rốt cuộc là chết, hay sống!

- Rồi!

Hắc y nhân rất nhanh liền đi ra ngoài. Lúc này, người mặt quỷ đi tới hậu điện, mở một bộ phận cơ quan, phía trước nhanh chóng xuất hiện một cánh cửa, người mặt quỷ tiến vào, không biết đi tới nơi nào.

Khí trời giá lạnh, nhất là thời điểm buổi sáng, ai ai cũng muốn lười nhác nán lại trong chăn ấm.

Mà phòng luyện công tại hậu viên, ngày hôm nay Vân Thiên Hà đã rèn luyện tại chỗ này gần một thời thần rồi.

Mặc cho giá lạnh hay hè nóng bức, Vân Thiên Hà vẫn giữ nguyên tinh thần luyện võ cô cùng kiên định, cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng biến đổi.

Hắn biết, hiện tại vẫn đang trong thời điểm đêm trước khi mưa rền gió dữ ập tới, hẳn còn có thời gian không ngừng tiến hành tu luyện, không ngừng nâng cao thực lực của chính mình.

Bộ công pháp luyện công Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật đã tới giai đoạn tu luyện bộ phận cấp cao, độ khó khi tu luyện tăng lên rất nhiều, dù sao hắn cũng thuộc loại thể chất ngoại viêm phách, trong hàn phách. Đối với tu luyện ngoại công, nếu như vẫn tu luyện Đồ Thị Vô Kinh mà nói, không nói chính xác cảnh giới của Vân Thiên Hà hiện tại, hơn nữa hắn kiên trì không ngừng tu luyện, có thể đạt tới trình độ Vô Sư cấp tám cũng không thành vấn đề.

Thế nhưng công pháp ngoại công Đồ Thị Vô Kinh, tại Vân Thiên Hà tiến vào giai đoạn Vô Sư cao cấp, tiến triển tu luyện mười phần chậm chạp, còn không bằng tu luyện Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật tới cân đối vững bước, vì vậy loại tiến hành theo chất lượng như thế này, hắn có thể điều chỉnh tâm tình, cũng không quá mức vội vàng xao động.

Mà tu luyện ngoại công chậm rãi, nhưng lại làm cho khi Vân Thiên Hà tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh có bước tiến triển mới, hiện tại Vân Thiên Hà đã tu luyện Dẫn Tinh Quyết tới tinh khiêu thứ hai mươi tám trong đệ nhị tinh tú, đã có hai mươi ba tinh khiêu thông qua Dẫn Tinh Quyết, cùng với những vì sao trong vô tận tinh không không hô ứng lẫn nhau.

Khi hoàn thành năm tinh khiêu cuối cùng hoàn toàn thông qua Dẫn tinh quyết hưởng ứng với thiên địa bên ngoài, như vậy Vân Thiên Hà có thể bắt đầu tiến hành khai thác đệ nhị tinh tú rồi.

Trong đệ nhị tinh tú, hiện tại đã có mười hai tinh khiêu lần trước Vân Thiên Hà trùng khiêu thấp sáng, bất quá bởi vì lần đó phát sinh ra dòng xoáy tinh lực ngoài ý muốn, làm cho Vân Thiên Hà không dám mở ra tinh khiêu đệ nhị tinh tú cùng với đệ nhất tinh tú thành lập liên hệ, chỉ khi đệ nhị tinh tú hoàn toàn được thấp sáng, hình thành một chu thiên tuần hoàn, đến lúc đó, đệ nhất tinh tú Vân Thiên Hà thông qua Dẫn Tinh Quyết hoàn toàn, có thể không cần cố kỵ tiến hành tu luyện Dẫn Tinh Quyết nhằm vào đệ nhị tinh tú rồi.

Đệ nhị tinh tú thông qua Dẫn Tinh Quyết hoàn thành, Vân Thiên Hà có thể mở ra đệ tam tinh tú, đến lúc đó có hai tinh tú hậu thuẫn, tốc độ mở ra hai tinh tú sẽ nhanh hơn nhiều, hoàn thành lần tẩy gân phạt tủy lần thứ hai.

Vẫn luyện tới gần buổi trưa, tại lúc toàn thân cốt cách cơ nhục rèn luyện tốt nhất, Vân Thiên Hà cảm giác xương cốt toàn thân vang lên tiếng chấn động vô cùng sáng khoái, lúc này mới thu công định rời khỏi.

Sử Trường Đức chạy tới phòng nguyệt công nói:

- Thiếu gia, tiểu công gia Quốc Công phủ cùng với tam hoàng tử điện hạ lại tới nữa rồi, hiện tại đang ở trong phòng khách!

- Lại nữa rồi?

Vân Thiên Hà nhíu mày nói:

- Bọn họ tới như thế nào, có dẫn theo đội ngũ hoàng tử hay là lạng lẽ tới.

Sử Trường Đức nói:

- Thị vệ bẩm báo lại chỉ có tam hoàng tử, tiểu công gia và một vị cao thủ, tổng cộng ba người, thuộc về lạng lẽ tới thăm, vì vậy không kinh động phu nhân và lão thái thái!

- Người đi chiêu đãi trước, ta trở lại thay quần áo!

Vân Thiên Hà nói, liền lập tức trở về phòng, tẩy trang một lượt, để Thu Hương và Đông Hương giúp hắn thay công phục, lúc này mới tiến đi tới phòng khách.

Sau khi bước vào phòng khách, tam hoàng tử cùng với hai người còn lại đang uống trà, bầu không khí rất trầm mặc. Vân Thiên Hà tiến vào liền lập tức nói:

- Không biết tam hoàng tử điện hạ tới thăm, không tiếp đón từ xa, mong điện hạ thứ tội!

- Không cần đa lễ!

Tam hoàng tử nói:

- Thực ra bản vương mạo muội tới đây, mong rằng người đừng trách!

Khi ngồi xuống ghế, Vân Thiên Hà hơi liếc mắt ngắm nhìn vị trung niên nhân mặt không chút biểu tình đứng bên cạnh tam hoàng tử, quan sát một chút liền nhận ra người này là cao thủ Tiên Thiên. Tam hoàng tử dẫn theo một cao thủ Tiên Thiên tới thăm, sợ là đã mất đi kiên trì rồi, chuẩn bị thi triển đồng thời ân uy đối với chính mình.

Vân Thiên Hà suy nghĩ cẩn thận, tam hoàng tử nhìn thấy hắn không nói lời nào, liền đi thẳng vào vấn đề.

- Gần đây phụ hoàng kiểm tra bản vương cùng với hoàng huynh một ít vấn đề nan giải. Bên cạnh bản vương thực sự khuyết thiếu một vị sư giáo văn võ song toàn, cơ trí tuyệt luân, hôm nay tới quý phủ, chính là muốn khẩn cầu Thiên Hà xuất sơn, trợ giúp bản vương một tay, không biết ý tứ Thiên Hà ra sao?

Vân Thiên Hà còn đang suy nghĩ không đáp, lúc này Đái Kiều Liên chen vào nói:

- Thiên Hà huynh đệ, tam hoàng tử thành tâm muốn bái Thiên Hà làm sư, thỉnh Thiên Hà chia sẻ lo lắng vì điện hạ, bày mưu tính kế, lần trước điện hạ đã tiết lộ ý tứ, hôm nay qua mấy tháng, nói vậy Thiên Hà huynh đệ hẳn là suy nghĩ rõ ràng rồi!

Thấy Vân Thiên Hà thờ ơ, Đái Kiều Liên nhắc chuyện trước kia, trong lòng đã có chút tức giận, âm thầm oán hận vài câu, nhưng trên mặt lại vô cùng bình tĩnh nói:

- Thiên Hà huynh đệ chắc biết, dưới trướng tam điện hạ cao thủ nhiều như mây, tiền tài sản nghiệp lại càng nhiều không thể đếm hết, duy nhất chỉ thiếu một nhân tài có thể vì điện hạ phân chia âu lô, quyết sách nghìn dặm. Mà Thiên Hà huynh đệ rất được điện hạ thưởng thức, hôm nay tam điện hạ lần thứ hai tự mình khẩn cầu. Mong rằng Thiên Hà huynh đệ có thể thức thời, bằng không...

- Bằng không thế nào?

Vân Thiên Hà ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đái Kiều Liên.

Đái Kiều Liên đột nhiên bị Vân Thiên Hà trừng mắt nhìn như vậy, không khỏi lui một bước, môi run run, không nói ra lời.

- Kiều Liên, sao có thể nói ra lời vô lý như vậy!

Tam hoàng tử nhìn thấy biểu tình của Vân Thiên Hà, liền lập tức phát một tiếng, lại nói tiếp:

- Thiên Hà, ngôn ngữ của Kiều Liên có chỗ nào mạo phạm, thỉnh không cần phải chấp nhặt, việc này bản vương mạo muội nói ra, cũng có điểm nóng ruột rồi, mong rằng Thiên Hà người có thể thông cảm!

Trong lòng Vân Thiên Hà cười nhạt, ngày hôm nay một người đóng vai phản diện, một người đến xưng hát tung bồng, trình diễn cho ai nhìn. Nếu như mượn sức không được, liền muốn giở mặt, lấy tính cách thái độ của tam hoàng tử này, quả thực không thích hợp thân cận, chính mình làm sao có thể đồng ý.

Vì vậy Vân Thiên Hà đứng lên nói:

- Thành ý của tam điện hạ, tại hạ tâm lĩnh, chỉ là tam điện hạ hẳn là lo lắng chỗ khó xử của tại hạ một chút. Nguyên soái thân ở trận doanh Bắc quân, nếu ta sẵn sàng góp sức vì điện hạ, đẩy nguyên soái tới chỗ khó xử, mà điện hạ cũng biết gần đây Túc Tĩnh Vương đối với ta công kích, thậm chí bài xích rất mạnh, nếu như để hắn biết được việc này, nói như vậy hẳn tam điện hạ biết rõ tính nết của vị tam hoàng thúc của người kia!

Tam hoàng tử đối với Túc Tĩnh Vương có thể nói vô cùng kính sợ, nghe được lời nói của Vân Thiên Hà, cũng đã hiểu rõ ý tứ của hắn. Rất rõ ràng, tiểu tử này không muốn hiệu lực vì chính mình.

Nghĩ tới đây, tam hoàng tử mở miệng nói:

- Việc này bản vương đường đột rồi, thỉnh Thiên Hà đừng trách, nếu tâm ý Thiên Hà đã quyết, vậy bản vương cũng không bắt buộc, xin cáo từ!

- Cung tiễn tam điện hạ!

Vân Thiên Hà đứng dậy thi lễ, đưa tam hoàng tử ra khỏi phủ.

Đi trên đường, sắc mặt tam hoàng tử có chút âm trầm, hung hăng trừng mắt nhìn Đái Kiều Liên nói:

- Phế vật, người cho rằng tiểu tử kia là người có thể bị uy hiếp, kế hoạch của bản vương toàn bộ đều bị người phá hỏng rồi!

Đái Kiều Liên ngoan ngoãn nói:

- Tam điện hạ thứ tội, ta không nên lảm miệng!

- Không phải là người không nên lảm miệng, mà là người không nên nói ra lời uy hiếp!

Tam hoàng tử hồi hận nói:

- Hiện tại bị tiểu tử kia trực tiếp cự tuyệt, sau này muốn tiếp tục mời chào hẳn đã không còn khả năng rồi!

Đái Kiều Liên oán hận nói:

- Tam điện hạ, nếu như tiểu tử này không thức thời, vậy có nên cho hắn ném thử lợi hại?

- Người nghĩ vẫn còn chưa đủ sao!

Tam hoàng tử chấp tay đằng sau, mặt âm trầm, cũng lời nói thêm, bước đi xa dần.

Mà Đái Kiều Liên nghe xong lời này, suy nghĩ một hồi, trong mắt hiện lên một tia lệ mang lóe qua, liền chạy đuổi theo.

Lúc Vân Thiên Hà trở lại Linh Thiên Các, vẻ mặt bình tĩnh ngồi trên ghế, ngón tay nhịp trên mặt bàn rất có quy luật.

Lúc này Sử Trường Đức không nhịn không được nói:

- Thiếu gia, nếu cự tuyệt tam hoàng tử, vậy tam hoàng tử đó nói không chừng sẽ thẹn quá thành giận, sẽ chèn ép đối phó thiếu gia, thiếu gia có đôi sách gì hay không?

Vân Thiên Hà quay sang nói:

- Người đi thông báo cho Đồ Thất, để hắn lập tức liên hệ với Đồ Ngũ, ta muốn biết rõ mọi hành động cụ thể của huynh đệ Lệ gia đối với Tập Dung Bang như thế nào, càng chi tiết càng tốt. Cần phải tiến hành trước khi tam hoàng tử xuất thủ, triệt để khiến cho Tập Dung Bang hình thành thế tầm ăn rồi, việc này phải đẩy nhanh tiết tấu hơn nữa.

Sử Trường Đức tuân mệnh, liền lập tức đi ra ngoài an bài.

Vân Thiên Hà ngồi trước bàn, trầm tư hồi lâu, lúc này mới ngẩng đầu, trong đôi tinh mâu phóng ra một cỗ tinh mang, lăm lăm nói:

- Cho tới bây giờ đều là người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu như thực sự có người dám chạm vào đầu ta, coi như tam hoàng tử thì thế nào, ta cũng bắt hắn phải trả một cái giá thật nặng!

194. Chương 194: Tầm Ăn Rồi

Nhưng mà ở đây cũng là một địa phương rất vi diệu. Kỳ thực Kinh Thành dưới chân thiên tử, rất nhiều đại thần đều biết ở đây có nhiều bang phái các loại, chính là trong lòng hoàng đế cũng biết rất rõ ràng.

Mà đại đa số những bang phái này, đều là do những người quê mùa khác nhau tới Kinh Thành làm ăn buôn bán, sợ bị người khác khi dễ ăn hiếp nên tụ tập thành một thế lực nho nhỏ, bình thường những môn phái nhỏ này sẽ không làm những chuyện động chạm tới điểm chính trị quan trọng, bởi vậy có thể bình an vô sự.

Nhưng trong đó cũng có một số thế lực tương đối lớn, Tịch Thu Bang và Thốn Bang là hai trong số đó, bọn họ từ rất sớm đã cắm rễ tại Kinh Thành, tạo nên thế lực địa phương sâu rộng, tại Kinh Thành liên quan tới rất nhiều hành nghiệp khác nhau, móc nối liên hệ với các quan viên, tổ chức, thậm chí còn chia hoa hồng với không ít quan lại cấp bậc khác nhau.

Bất quá gần đây tại thành Bắc rất không yên tĩnh, Tịch Thu Bang và Thốn Bang tranh đấu với nhau kịch liệt, đạt tới giai đoạn gay gắt nhất, thương vong thảm trọng, cũng khiến cho bách tính nơi này rơi vào tình trạng khủng hoảng.

Cũng chính là vì nguyên nhân này, hoàng đế liền hạ đạt mệnh lệnh, để hai hoàng tử tham dự xử lý vấn đề này thích đáng, cuối cùng làm cho cuộc phân tranh giữa hai bang phái này tạm thời thả lỏng một chút, bình dân bách tính cũng khôi phục yên ổn.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là sự bình tĩnh biểu hiện bên ngoài, bên trong sóng ngầm bốn bề, các thế lực nhỏ khác vẫn người người cảm thấy bất an. Bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng, khi hai đại đầu xà này nghỉ ngơi xong, sẽ lại bắt đầu tiếp tục tranh đấu, cho tới tận khi một đầu đại xà mạnh hơn cắn nuốt con kia, mà đến lúc đó, những con rắn nhỏ như bọn họ cũng đến thời điểm táng thân bụng rắn lớn.

Chính tại thời điểm rất nhiều bang phái, cá nhân, tổ chức nhỏ cảm thấy nguy cơ bốn bề, lại có một số người lợi dụng thời điểm chỗ trống này bắt đầu phát triển lớn mạnh thế lực từ vị trí rất thấp.

Lệ Vũ sinh ra trong gia đình bần hàn, thời thiếu niên ngẫu nhiên được một vị minh sư chỉ điểm, học được một thân bản lĩnh, vẫn muốn trở nên nổi bật, thế nhưng trong những năm tháng gần đây hắn đã cố gắng hết sức vẫn thất bại, cho dù chạy tới Kinh Thành cũng rất không phải đi theo phải một tên chủ tử biến thái.

Tại lúc hắn tưởng rằng cuộc đời chính mình sẽ trôi qua trong những ngày tháng thất bại không có tiếng tăm gì, nhưng lúc này có người cho hắn cơ hội, để hắn có thể phát huy chính mình, bay cho hắn một ngôi thật cao, tại thời điểm hắn cảm động tới rơi nước mắt, hắn lập tức nắm thật chắc cơ hội này, từng bước từng bước theo đuổi mục tiêu nhân sinh tới đỉnh cao của chính mình.

Tập Dũng Bang nguyên bản chỉ là một bang phái rất nhỏ, chỉ có bảy tám người, cũng không tính là bang phái nhỏ, sau đó được một vị lão bản buôn bán tại Kinh nâng đỡ phát triển, mấy năm nay không có tiếng tăm gì, thế nhưng coi như tụ tập được một nhóm người tương đối lớn dốc sức làm ăn bành trướng dần địa bàn, miễn cưỡng tiến thêm một bậc, trở thành một môn phái tam lưu hạng nhỏ.

Lần trước vụ việc đoạt bảo, Tập Dũng Bang đã tổn thất ba bốn vị cao thủ Võ Sư, nguyên khí thương tổn khó khôi phục lại, tuy rằng cũng đã mời chào được một số người khác thay thế, nhưng tiềm lực nói chung rất thấp kém.

Thế nhưng ngay trước đó không lâu, trong bang đột nhiên có hai vị cao thủ nói là bên ngoài phạm vào chuyện nào đó, bỏ chạy tới Kinh Thành dốc sức phát triển, vừa lúc lão gia của hai người này cùng với đại đa số mọi người là một chỗ, hơn nữa võ nghệ hai người cao cường, từ khi gia nhập vào Tập Dũng Bang, vì bang phái liên tục lập công lớn, làm cho danh tiếng của Tập Dũng Bang thoáng cái đề cao rất nhiều, rất nhanh chiếm được sự tôn sùng và ủng hộ của đại đa số người trong bang, tạo nên uy tín, mạnh mẽ áp bức bang chủ.

Cho nên hai người này rất thuận lợi trở thành tả hữu hộ pháp trong bang được mọi người đề cử, bất quá bang phủ Tập Dũng Bang là một người hay nghi kỵ, mắt thấy uy tín của hai huynh đệ này càng lúc càng cao, càng liên tục chào mời tới mấy vị cao thủ, đồng thời vài ngày trước đó thuận lợi tiêu diệt thu nạp một vài bang phái nhỏ khác, tiếng hoan hô ủng hộ của bang chúng càng lúc càng cao, đã uy hiếp rất mạnh tới địa vị của chính mình, vì vậy liền nổi lên tâm tư ác độc.

Bởi vì mới chiếm đoạt được sản nghiệp bang phái địch nhân, rất nhiều chuyện cần phải xử lý, sau khi Lệ Vũ phân công nhiệm vụ, các quản sự trong bang đều vô cùng bận rộn, chỉ có Lệ Thạch chủ yếu phụ trách công việc tay chân cấp cao thanh nhân, dẫn theo mấy vị huynh đệ, chuẩn bị ra ngoài uống một trận vui vẻ.

Trong các sản nghiệp của bang phái, không thiếu các loại tửu lâu hạng sơ trung, một bộ phận người trong bang đều biết Lệ Thạch rất rượu, vì vậy liền kéo nhau tới tửu lâu chính mình phụ trách.

Khi bọn họ tới nơi, không ai ngờ tới bang chủ cũng có mặt, vì vậy cùng làm một bàn, trong quá trình uống rượu, bang chủ nhiệt tình mời Lệ Thạch, mà Lệ Thạch thì ai đến cũng không cự tuyệt, rất nhanh đã uống có đến say mềm, thậm chí đến cốc cuối cùng không thể giữ tỉnh táo được nữa, ngã gục ngủ vùi. Bang chủ sai người nâng Lệ Thạch tới hậu viện nghỉ ngơi, tiếp tục bắt chuyện với người khác.

Chỉ là ai cũng không ngờ tới, qua mấy canh giờ, có người chuẩn bị tới chỗ Lệ Thạch nghỉ ngơi xem xét, lại phát hiện ra dưới thân Lệ Thạch có một nữ tử xích lôa, nàng ta đã đứt hơi chết rồi, sau đó mọi bang chủ liền dẫn mọi người tới hiện trường điều tra, nói nữ tử mà Lệ Thạch gian giết chính là thân nhân của hắn,

vì vậy bị phần khóc lóc, đạt được sự đồng tình của các bang chúng khác và cừu hận của một vị đường chủ có chút thân thích đối với nữ tử này.

Lệ Thạch không biết xảy ra chuyện gì, khi tỉnh lại biết được mọi chuyện xảy ra, cũng bị kinh hãi chảy mồ hôi lạnh toàn thân, nhưng hắn có miệng không thể giải thích, bang chủ muốn giết người, vì vậy bang chúng một lòng cầu tình muốn bang phủ xử trí Lệ Thạch nhẹ một chút, bang phủ đã quyết định tước đoạt chức vụ hộ pháp của Lệ Thạch, đuổi ra khỏi bang, định tiếp tục sai người đuổi giết, thế nhưng Lệ Thạch được bang chúng che chở, chỉ đành tạm thôi, tiếp tục nghĩ biện pháp khác.

Sau khi Lệ Vũ biết được chuyện này, tức giận tới mức linh hồn nhảy cao, mắng nhiếc Lệ Thạch không ra gì, thậm chí còn đánh một trận to đùng, biểu thị muốn Lệ Thạch tới tạ tội, dưới sự khóc lóc cầu xin của Lệ Thạch, phát huyết thệ sau này không hề mê rượu, nếu như còn dám uống say, sẽ tự sát tạ tội, lúc này Lệ Vũ mới buông tha cho hắn một lần.

Chỉ là huynh đệ Lệ gia không biết, chuyện của Lệ Thạch sớm có người điều tra rõ ràng, thậm chí còn mắt thấy toàn bộ quá trình, chỉ bất quá không nhắc nhở bọn họ, mục đích là muốn để Lệ Thạch vững vàng nhớ kỹ bài học lần này, hắn còn dám mê rượu hỏng việc, lần sau không chỉ là chức vụ hộ pháp đơn giản, mà chính là cái mạng nhỏ.

Bang chủ đã bắt đầu động tâm tư đối với đôi huynh đệ Lệ gia, như vậy tự nhiên cũng sẽ có người không tiếp tục nương tay với hắn, ngày thứ ba sau khi chuyện Lệ Thạch phát sinh, vị bang chủ này cũng bị người khác dùng thủ đoạn giống nhau, mang hai vị thê tử của hai vị đường chủ tới phòng của bang chủ, đánh choáng váng rồi cởi hết quần áo dẫu đi, tại lúc bang chủ còn đang mơ màng không biết chuyện gì xảy ra, có người lén lút tiết lộ tin tức cho hai vị đường chủ mất thê tử tìm kiếm nóng lòng không dứt.

Kết quả khi hai vị đường chủ biết được mọi chuyện, trong lúc giận dữ liền dẫn theo các huynh đệ trong bang phá cửa phòng bang chủ, ngay tại phòng ngủ của bang chủ tìm tòi, quả nhiên phát hiện trong một gian phòng bí mật có hai nữ tử xích lõa, ôm đầu khóc rống, vì vậy hai vị đường chủ trong lúc phẫn nộ, một đao chém đứt đầu vị bang phủ này, để bang phủ làm quỷ hồ đồ.

Tại lúc bang chủ chết đi, lập tức có người nói ra bang chủ sinh long đổ kỵ, muốn hãm hại huynh đệ Lệ gia nên đã tạo chứng cứ phạm tội giả, cũng nói nữ tử xuất hiện trong phòng Lệ Thạch hôm đó kỳ thực chính là nhân tình của bang chủ.

Lúc bang chúng biết được chân tướng sự thực, hơn nữa trong bang có người kích động, cộng thêm uy tín và thực lực của Lệ Vũ trước đó, rốt cuộc thuận lợi đề cử hắn làm bang chủ mới.

Khi Lệ Vũ lên làm bang chủ, liền lập tức bắt đầu chọn dùng các thủ đoạn sấm sét, thanh trừ toàn bộ đám người ngu trung với bang chủ đời trước, đồng thời đề bạt một số người có thực lực, nhân tài có khả năng đảm nhận các chức vị quan trọng, đồng thời đưa ra một loại chính sách mới rất cụ thể, triệt để thu nạp nhân tâm bang chúng, cũng làm cho Tập Dũng Bang nhỏ nhỏ sôi trào sức sống, bắt đầu ngưng tụ thành một khối chặt chẽ.

Bởi vì Lệ Vũ được Vân Thiên Hà âm thầm trợ giúp, còn có một nhóm cao thủ âm thầm tương trợ, khiến cho uy tín bang chủ của hắn tăng vọt, cũng là lúc Lệ Vũ bắt đầu phát huy tài cán của chính mình.

Thừa lúc Thốn Bang và Tịch Thu Bang đánh nhau sống chết, Lệ Vũ xử lý quét sạch các vấn đề trong nội bộ môn phái, liền bắt đầu tầm ăn rồi thôn phệ các thế lực xung quanh.

Mà Vân Thiên Hà đã hạ mệnh lệnh cho Lệ Vũ, muốn hắn đẩy nhanh quá trình tầm ăn rồi thôn phệ thế lực nhỏ xung quanh, Lệ Vũ trải qua quá trình suy nghĩ lên kế hoạch cẩn thận, cũng âm thầm liên hệ với những môn phái nhỏ khác, đưa ra yêu cầu lựa chọn hai con đường, hoặc thần phục hoặc diệt bang.

Bất quá mấy môn phái nhỏ này rất khinh thường Tập Dũng Bang, đối với yêu cầu này coi như không có. Nhưng sau khi Lệ Vũ phát động cao thủ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai một ngày một đêm tiêu diệt liền mấy môn phái nhỏ, làm cho các môn phái khác rốt cuộc ý thức được, Tập Dũng Bang nguyên bản nhỏ yếu không người chú ý tới này, khi mở răng nanh ra, thực sự có tiềm lực vô cùng đáng sợ.

Lệ Vũ lợi dụng chuyện này, liền bắt đầu tiến hành hoặc mượn sức, hoặc chèn ép, thông qua các loại thủ đoạn liên tục thôn phệ mấy thế lực nhỏ khác, Tập Dũng Bang một lần nữa lớn mạnh.

Bất quá, ngay lúc Lê Vũ trong thời gian ngắn liên tục phát triển lớn mạnh Tập Dũng Bang, làm cho Tập Dũng Bang tiến vào hàng ngũ môn phái nhị lưu, lại được Vân Thiên Hà điều động thêm một số chiến sĩ Viêm Hoàng gia nhập, liền có thực lực tiến mạnh phát triển thành bang phái nhất lưu, đồng thời tiếp tục tầm ăn rồi thôn phệ các thế lực xung quanh, rốt cuộc đã đưa tới sự quan tâm của thế lực quan viên chính trị triều đình.

Mà bởi vậy một hồi long tranh hổ đấu bang phái tới lúc này coi như tạm thời lắng lại!

Ngày đông giá rét qua đi, phương bắc vẫn tương đối lạnh giá, mà khí trời Kinh Thành đã dần dần chuyển ấm, băng tuyết tan rã, vạn vật bừng bừng sức sống.

Trong những ngày gần đây, Vân Thiên Hà không rời khỏi cửa, chỉ trong phủ luyện công, cộng thêm quan tâm một chút tới tình hình phát triển Tập Dũng Bang.

Đối với tốc độ phát triển của Tập Dũng Bang hiện nay, hẳn rất thỏa mãn!

Tuy rằng Tập Dũng Bang phát triển rất nhanh, đã đưa tới rất nhiều thế lực khác nhau quan tâm, bất quá Vân Thiên Hà cũng không lo lắng Tập Dũng Bang rất nhanh bị các thế lực khác áp bách, bởi vì Tịch Thu Bang và Thốn Bang sống mái với nhau, còn có hoàng đế can thiệp gián tiếp, làm cho Tập Dũng Bang có một khe hở lợi dụng tiếp tục phát triển lớn mạnh.

Thông qua các thủ đoạn của hoàng đế, để hẳn gián tiếp cảm thụ được, sở dĩ Tập Dũng Bang có thể phát triển nhanh chóng như vậy, trong đó khẳng định có nguyên nhân hoàng đế âm thầm giúp đỡ.

Vì vậy, Vân Thiên Hà tự nhiên muốn mượn làn gió đông này, để Tập Dũng Bang phát triển tốc độ cao hấp dẫn các thế lực khác chú ý, để Tình Báo Doanh của Viêm Hoàng Cục tiến thêm một bước xâm nhập vào sâu trong Kinh Đô.

Mà ngay lúc này, Vân Thiên Hà nhận được tin tức, Tô Tuyết dịch dung đến phủ báỉ phóng.

195. Chương 195 - 196: Đáp Lễ

Sau khi Sử Trường Đức tới thông báo, liền dẫn hẳn dẫn Tô Tuyết tới Linh Thiên Các.

Sau khi Tô Tuyết bước vào cửa, Vân Thiên Hà nhìn thấy hóa trang của nàng có chút sững sốt, lần trước hẳn giúp Tô Tuyết hóa trang thành một phụ nhân trung niên, sau đó nữ tử thông minh này học tập sử dụng, hơn nữa so với hẳn lúc đó vội vàng vàng còn tinh tế hơn nhiều, hóa trang giống như đúc, làm cho hẳn thiếu chút nữa không nhận ra được.

Hóa trang như thế này, nếu như đóng giả làm một phụ nữ hạ nhân có chồng làm việc trong phủ xác thực rất khó thu hút sự chú ý của người khác.

Khi Tô Tuyết vào phòng, ngồi xuống, Tô Tuyết liền mở miệng nói:

- Thiếu chủ, việc lần trước đã nói, ta cùng với tỷ tỷ thương nghị xong rồi, hiện tại đã có kết luận!
- Kết quả như thế nào?

Vân Thiên Hà hỏi.

Lúc này Tô Tuyết để bao quần áo vẫn cầm trong tay lên bàn, sau đó mở ra, chỉ thấy bên trong bao quần áo có một chiếc hộp thường đựng đồ son phấn hóa trang, khi Tô Tuyết mở hộp ra, Vân Thiên Hà liền nhìn thấy bên trong có một số giấy tờ các loại, đa phần là ngân phiếu các định mức.

Tô Tuyết giải thích nói:

- Những thứ này đều là chứng minh khế ước sản nghiệp tại Kinh Thành và một số nơi phía Nam, bao gồm cả danh sách nhân thủ đáng tin trong tay chúng ta, sau này sẽ tiếp thu phục tùng điều phối quản lý của Viêm Hoàng Cục, chúng ta nguyện ý thuần phục Viêm Hoàng Cục.

Nói đến đây, Tô Tuyết có ý tứ liếc mắt ngẫm nhìn Vân Thiên Hà một chút, lại nói tiếp:

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không tiếp tục đến Thịnh Tuyết Lâu tiếp khách, tất cả do thiếu chủ an bài!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Tỷ tỷ nàng đối với chuyện này nói như thế nào?

Tô Tuyết nói:

- Ta đã bàn luận chuyện này với tỷ tỷ, tỷ tỷ vẫn phản đối, sau đó không biết là nguyên nhân gì, tỷ tỷ lại đột nhiên đáp ứng, cũng dẫn ta tiến hành dò xét đối với các thủ hạ, cùng với kiểm kê thận trọng các sản nghiệp một phen, sau đó sẵn sàng góp sức, bất quá tỷ tỷ có một điều kiện đối với thiếu chủ!

- Điều kiện gì?

Vân Thiên Hà hỏi.

Tô Tuyết do dự một chút, nói:

- Trong tay tỷ tỷ có hai người, cũng cùng với ta sẵn sàng góp sức cho Viêm Hoàng Cục, tỷ tỷ yêu cầu phải sắp đặt hai người này tại hệ thống tình báo, dành cho chức vụ tầng quản lý, để cho bọn họ có thể tham dự vào công việc tổ chức điều phối!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, liền nở nụ cười nói:

- Nếu như nàng muốn thuần phục, lẽ nào cho rằng ta sẽ cho các người vào tầng ngoài cùng, sử dụng các người giống như lính hầu, căn bệnh đa nghi này của nàng, có thể là do sinh hoạt trong tình huống đặc biệt lâu ngày sinh ra, những ta cũng mười phần coi trọng năng lực của nàng, bất quá ta vẫn phải nói, nếu như nàng đã nguyện ý sẵn sàng góp sức cho Viêm Hoàng Cục mà nói, ta sẽ an bài cho nàng làm chức vụ phó tổng quản tình báo doanh, người của các nàng có thể thoải mái tự do bố trí, nghỉ ngơi trong lòng nàng có thể hoàn toàn bỏ đi được!

Tô Tuyết nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Vậy không biết thiếu chủ dự định an trí ta như thế nào?

Vân Thiên Hà nói:

- Nàng không tự đề cử chính mình đối với phương diện kinh doanh thương nghiệp sao? Những khế ước này nàng không cần phải giao cho ta, tự mình quản lý là được, sau này ta sẽ đưa cho nàng một bộ phương án kinh doanh thương nghiệp hoàn chỉnh, nàng phải mau chóng quen thuộc, chờ khi bên phía Lợi Châu có người liên hệ, ta sẽ an bài các nàng tiếp nhận một bộ phận sản nghiệp vẫn nằm trong tay Tập Dũng Bang, sau đó tiến hành xác nhập với sản nghiệp hiện có, thông qua bộ phương án thương nghiệp ta tiến hành thực thi, để thương nghiệp vận chuyển thuận lợi, trong lúc này, ta sẽ để các doanh khác toàn lực phối hợp với các nàng!

- Sản nghiệp Tập Dũng Bang?

Tô Tuyết nói:

- Sản nghiệp bang phái nhỏ này đoạt được, đều là những buôn bán nhỏ, thu nạp vào mà nói, chẳng phải bại lộ thương nghiệp doanh hay sao?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Tập Dũng Bang chỉ là một kiện vũ khí ta dùng để đối phó với thế lực các nơi mà thôi, thuộc về tầng xác vỏ ngoài cùng, coi như là là trạm trung chuyển của Viêm Hoàng Cục, người của Viêm Hoàng Cục có thể tùy thời tiến vào trong bang phái này, cũng có thể tùy thời rút lui, chờ tương lai mọi chuyện đi vào ổn định, giả sử phát sinh chuyện được chìm quên nổi, được cá quên nơm, có mới nới cũ, những bang phái này cũng có thể sử dụng như cung và cầu!

- Vỏ bọc ngoài cùng?

Nhân thần Tô Tuyết sáng lên:

- Nói cách khác, hấp thu những sản nghiệp kinh doanh nhỏ của bang phái này, cũng chỉ là công cụ giúp kiếm tiền, đồng thời hấp dẫn ánh mắt người khác, bảo vệ những bộ phận then chốt, đó chỉ là tầng áo khoác bề ngoài, tùy thời có thể vứt bỏ được, đúng hay không?

Vân Thiên Hà gật đầu nhìn nữ tử thông minh này, khen:

- Nàng rất thông minh, chính là ý tứ này.

Hắn cứ nhiên nghĩ tới chuyện lâu dài, chu đáo như vậy, Tô Tuyết có chút sùng bái nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng thầm nghĩ, nếu như Viêm Hoàng Cực phủ thêm một tầng áo khoác, như vậy cho dù sao này tầng áo khoác tổn hại thì cũng không bị tổn tại tới căn bản bên trong.

Hơn nữa có tầng áo khoác này, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể tạo ra chút thời gian giảm xóc. Đến lúc đó, Viêm Hoàng Cực đã phát triển lớn mạnh, trở thành một tổ chức mà bất cứ thế lực nào cũng không thể coi thường, một bộ cục thực tình diệu!

Đúng lúc này, Sử Trường Đức vội vã chạy tới, nói:

- Thiếu gia, Đồ Ngũ có tin tức khẩn cấp truyền tới!

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng bối rối của Sử Trường Đức, liền lập tức tiếp nhận phong thư từ tay hắn, bên trên viết có một nhóm cao thủ tông môn thần bí gia nhập vào Thốn Bang, làm thực lực Thốn Bang tăng mạnh, đối với Tịch Thu Bang tiến hành đánh bất ngờ, Tịch Thu Bang thương vong thảm trọng, chỉ còn chút hơi tàn, bang chúng còn sót lại ẩn ẩn xung quanh, tránh né cơn gió chính diện.

Thốn Bang lại bắt đầu tiến hành bao vây tiêu trừ các thế lực bang phái nhỏ, đứng mỗi chịu sào chính là Tập Dũng Bang, đã xảy ra xung đột, sản nghiệp Tập Dũng Bang tổn thất ba thành, thương vong hơn ba mươi người.

- Tịch Thu Bang nhanh như vậy đã không chịu được rồi?

Nhú mào, tinh thần có chút ngưng trọng nói:

- Bọn họ không phải là răng nanh bên ngoài của Hoàng Môn sao? Địa Môn có cao thủ gia nhập vào, Hoàng Môn lẽ nào giống như một đám gà chó bị tàn sát, hay là Tịch Thu Bang chiếm được tin tức gì đó?

Tô Tuyết nghe xong những lời này, thấy Vân Thiên Hà suy nghĩ, cũng trầm tư, hồi tưởng lại cái gì đó.

Một lúc lâu sau, nhân thần Tô Tuyết đột nhiên sáng lên, nói:

- A, ta nhớ ra rồi!

- Nàng nhớ ra điều gì?

Vân Thiên Hà đang suy nghĩ đối sách, thấy Tô Tuyết cả kinh thốt ra câu này, liền thuận miệng hỏi.

Tô Tuyết nói:

- Lần trước ta và tỷ tỷ đàm luận chuyện thần phục Viêm Hoàng Cực, thấy tỷ tỷ mặt ử mào chau, ta liền hỏi nguyên nhân, tỷ tỷ nói vì chuyện của Tịch Thu Bang vô cùng phiền lòng, tam hoàng tử đã ra lệnh cho nàng, để nàng an bài người của Tịch Thu Bang giữ một số vị trí trong bộ phận nằm trong tay nàng, qua một đoạn thời gian hẳn sẽ có an bài khác, thế nhưng tỷ tỷ rất không tình nguyện để những ngoại nhân này xâm nhập vào trong tổ chức của nàng, nhưng tạm thời cũng không muốn làm trái ý tam hoàng tử, vì vậy vẫn luôn phiền lòng!

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động:

- Nói như vậy, Tịch Thu Bang vốn biết không phải đối thủ Thốn Bang, đã dự đoán tới kết quả bị diệt bang, chuẩn bị âm thầm rút lui, thực hiện kế sách kim thiên thoát xác rồi?

Đúng lúc này, Đồ Lục vội vã về tới Linh Thiên Các, vừa vào trong phòng nhìn thấy người xa lạ, muốn nói lại thôi.

Vân Thiên Hà nói:

- Cứ nói, không sao!

Đồ Lục nói:

- Thiếu gia, trong thành Bắc xảy ra chém giết quy mô lớn, liên lụy tới một số sản nghiệp, bách tính khác, khắp nơi bạo loạn, hoàng thượng tức giận, chém phủ tuần án Kinh Thành, hiện tại đại hoàng tử mang theo ngự lâm quân dẫn Thần Sách Doanh bao vây toàn bộ thành Bắc, mà Hồ Kỳ Bình hộ vệ Kinh Thành cũng do tam hoàng tử dẫn đầu, phong tỏa các cửa thành khác, Đồ Ngũ vừa truyền tới tin tức, nội bộ Tập Dũng Bang hiện tại đã xuất hiện sự khủng hoảng, mấy đường chủ cũng xảy ra chia rẽ, tuy rằng tạm thời được Lệ Vũ trấn áp, thế nhưng tình thế không được lạc quan, thỉnh thiếu chủ định đoạt!

Vân Thiên Hà nghe xong, ngược lại nở nụ cười:

- Nội quỷ trong Tập Dũng Bang, rốt cuộc đã lộ khỏi mặt nước rồi sao, người truyền tin cho Lệ Vũ, phàm có người kích động bang chúng gây khủng hoảng trong lúc hoàng tử bao vây thành, giết toàn bộ! Phàm là người muốn khơi mào nội chiến trong bang, giết! Để chiến sĩ Viêm Hoàng mật thiết chú ý tới hướng đi hành động của các đường chủ, phàm là người có hành động khác thường, giết không cần hỏi! Nói cho Lệ Vũ, bảo hắn không cần lo lắng vì chuyện ngự lâm quân vây khốn, chỉ cần thời cơ hội này tẩy trừ sạch sẽ nội bộ bang phái là được!

Nói đến đây, Vân Thiên Hà tiếp tục căn dặn:

- Còn có, lệnh cho Đồ Ngũ mang theo một ít tư liệu gần đây thu thập được của Tịch Thu Bang và Thốn Bang, thông qua tay Tập Dũng Bang, chuyển giao cho đại hoàng tử, đồng thời lệnh cho Lệ Vũ hoàn thành tẩy trừ nội bộ, tùy thời chuẩn bị tốt hành động tiếp thu một bộ phận sản nghiệp của Tịch Thu Bang và Thốn Bang, lần này, hoàng đế chuẩn bị đưa cho chúng ta một phần lễ vật rồi, chúng ta tự nhiên phải đáp lễ!

- Rõ, thuộc hạ liền đi an bài!

Đồ Thất ôm quyền, lập tức rời khỏi.

Khi Đồ Thất đi rồi, Vân Thiên Hà quay đầu, nói:

- Tô Tuyết, có chuyện muốn nàng đi làm, nếu như nàng thấy khó, có thể cự tuyệt!

- Thiếu chủ cứ dặn dò là được!

Thần sắc Tô Tuyết kiên định nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Ta muốn hành tung hạ lạc của đám người Tịch Thu Bang tam hoàng tử yêu cầu Túc Dao bố trí, mặt khác nói cho Túc Dao, thuyết phục nàng cứ bố trí những người này vào bộ phận không liên hệ quá mức chặt chẽ, lúc nào cũng có thể vứt bỏ được, nói như vậy hẳn là nàng ta có thể hiểu rõ ý tứ của ta, nếu như nàng ta vẫn khư khư cố chấp ý kiến, vậy thì tự gánh lấy hậu quả!

Tô Tuyết nghe vậy cả kinh, nói:

- Lễ nào tam hoàng tử chuẩn bị mạnh mẽ chiếm đoạt tổ chức tình báo của tỷ tỷ rồi?

- Ta đã sớm nói qua, tam hoàng tử có tính cách âm hiểm, hẳn đã quyết định để Túc Dao bố trí người Tịch Thu Bang vào tổ chức tình báo của nàng ta thì đã ám chỉ rất rõ ràng rồi, nếu như nàng ta vẫn tiếp tục do dự, vậy thì tổ chức tình báo của nàng ta cực khổ thành lập nhiều năm sớm muộn cũng trở thành vật trong túi tam hoàng tử!

- Ta lập tức trở về thương nghị chuyện này với tỷ tỷ!

Trong lòng Tô Tuyết lo lắng, cũng không tiếp tục ở lâu, liền lập tức rời khỏi cửa, Vân Thiên Hà để Sử Trường Đức tiễn nàng đi.

Ngồi bên cạnh bàn, Vân Thiên Hà nhìn bao quần áo chứa đựng chứng minh khế ước mà Tô Tuyết đã quên mang theo, khóe miệng nở nụ cười, nói:

- Túc Dao a Túc Dao, đệ nhất tài nữ Kinh Thành nàng bị tam hoàng tử bức tới đường cùng, rốt cuộc cũng phải thuận phục dưới trướng của ta, bằng không không có bất cứ lối ra nào khác cho nàng!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa, lập tức nghe được tiếng kệt kệt mở ra, Vân Thiên Hà ngừng đầu, là Tín bá đi vào.

- Tín bá, có chuyện gì?

Vân Thiên Hà có chút kỳ quái, Tín bá thường ngày rất ít khi tới chỗ hắn, xem ra nhất định có việc.

Tín bá trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, ngươi ngồi trong phòng thực nhẹ nhàng a, đi thôi, nguyên soái và hai vị đại nhân khác muốn gặp ngươi!

- Hai vị đại nhân khác?

Vân Thiên Hà hiếu kỳ, liền đứng lên đi theo sau Tín bá, hỏi:

- Tín bá, hai vị đại nhân này là ai?

- Bộ binh thượng thư Thương Tử Kiêu, còn có nội các phủ Ngự Ky Duẫn, Ngự đại nhân còn mang theo một người, một tiểu cô nương rất đẹp, tiểu tử ngươi cần có tư tưởng chuẩn bị a!

Tín bá tựa cười như không cười nhìn Vân Thiên Hà nói.

- A, không đi không được?

Vân Thiên Hà nhất thời ngây dại.

Ngày đông giá rét tại Kinh Thành so với phương bắc tới chậm hơn nhiều, nhưng lúc đi lại nhanh hơn.

Tại phương bắc, hầu hết đều nằm trong băng tuyết trắng xóa, gió lạnh thường xuyên thổi qua, nhưng tại phụ cận Kinh Thành, băng tuyết đã tan đi, tràn đầy khí tức mùa xuân.

Nhưng trong một ngày khí trời tương đối ẩm áp này, bình dân bách tính trong Kinh Thành không còn những hoạt động nhàn rỗi tới một nơi ít người biết đến phơi nắng, hoàng là tụ tập một chỗ nào đó luận đàm về những đề tài thú vị.

Hiện tại toàn bộ Kinh Thành bị bao phủ trong bầu không khí hoang mang khủng hoảng, nhất là tại thành Bắc, đại đa số thiện dân bách tính đều đóng chặt cửa nhà của chính mình, nhát gan trốn biệt trong góc nhà, thậm chí còn leo lên giường lấy chăn che kín đầu, còn đang run run, đây cũng không phải là do khí trời quá mức lạnh lẽo, mà bọn họ bị một dòng nước lạnh từ tận sâu trong lòng trùng kích, để bọn họ phải sợ hãi.

Kỳ thực cũng phải kể tới một loại khả năng, đó chính là biểu hiện có tật giết mình.

Tối hôm qua, hai đại bang phái trong Kinh Thành, Thốn Bang và Tịch Thu Bang tiến hành một hồi chém giết điên cuồng, khiến cho rất nhiều bình dân bách tính vô tội chịu liên lụy.

Nhưng trên thực tế, cũng bắt quá chỉ chết mấy người và một số vai nhỏ không đáng kể có liên quan tới hai đại bang phái này mà thôi, sau đó người ta phóng đại chuyện này lên nhiều lần, liền tạo thành rất nhiều bách tính bị liên lụy.

Mà mặc kệ sự việc có lớn như vậy hay không, một chuyện ác tính như thế này đã chạm vào điểm mấu chốt trong lòng hoàng đế, tự nhiên giận dữ sắc sét hạ lệnh ngự lâm quân tổ chức bao vây tiêu trừ!

Trên thực tế, cũng có một số người biết rõ ràng, hoàng đế khai đao đối với những bang phái giang hồ này, khẳng định là có dụng ý khác, điều này có thể là hoàng đế có ý hé mở lá bài mới nào hay không, rất nhiều người còn đang lắng lắng quan sát.

Mà lúc này, Thần Sách Doanh ngự lâm quân đã bao vây toàn bộ thành Bắc, đại hoàng tử đã xuất hiện một ít phiền muộn, hẳn để cao thủ Thần Sách Doanh động thủ, đi bắt toàn bộ nhân vật chủ yếu trong sự kiện lần này, thế nhưng bắt trở về đều là những vai nhỏ, căn bản không có quan hệ sâu xa gì, nếu như đám bang phái này cải trang thành bình dân bách tính, như vậy bọn họ không thể nào tùy ý bắt loạn, vạn nhất bắt sai người, vậy thì mọi chuyện càng trở nên phiền phức.

Mà ngay khi tình huống khó xử này giăng co trên dưới một canh giờ, một vị bách vệ trưởng Thần Sách Doanh ngự lâm quân đang mang tới cho đại hoàng tử một phần tư liệu tình báo vô cùng quan trọng, còn có một phần danh sách bao vây tiêu trừ.

Đại hoàng tử xem xong phần danh sách tư liệu này, quả thực giống như nhặt được chí bảo, liền lập tức hạ một loại mệnh lệnh đối với Thần Sách Doanh, mạnh mẽ tiến hành mệnh lệnh bao vây tiêu trừ.

Mà hành động bao vây tiêu trừ lần này, Thần Sách Doanh ngự lâm quân đã đánh trúng vào những điểm mấu chốt nhất, đối với một ít cứ điểm quan trọng của Tịch Thu Bang và Thốn Bang có thể nói đã kích mang tính hủy diệt.

Vốn trong thành Bắc, nơi đây nhà dân tụ tập đông đảo, lại có rất nhiều bách tính, rất nhiều cửa hàng khác nhau. Những bách tính này nhìn thấy ngự lâm quân uy vũ như hổ lang đầu đá lung tung, khí thế như sấm sét, thậm chí trong một số nhà dân còn truyền tới tiếng đánh nhau, tiếng kêu la thảm thiết, chém giết vang trời, trong lòng bách tính đều cảm thấy sợ hãi không thôi, đều tự lo lắng những quan quân này có thể xông vào giết người hay không!

Chỉ là ôm tâm tình sợ hãi như vậy trong thời gian tương đối dài, những thiện dân bách tính đều phát hiện ra, ngự lâm quân chỉ lướt qua trước cửa nhà họ, đều nhằm vào một số địa phương bình thường bọn họ biết được rất sơ lược tiến hành bao vây tiêu trừ đã kích, đối với bọn họ mà nói không động chạm đến một chút.

Vì vậy một số bách tính lớn gan một chút bắt đầu ra khỏi nhà ghé tai báo cáo cho những ngự lâm quân này, mà ngự lâm quân sớm được lệnh của đại hoàng tử, phàm là bình dân bách tính có hành động khai báo, đều ban thưởng tại chỗ, thậm chí trực tiếp đối tiền mặt, vì vậy những ngự lâm quân này đều nhanh chóng ban thưởng bằng tiền mặt.

Mà dưới bầu không khí như thế này, bình dân bách tính bình thường biết một số bí mật nào đó nhưng sợ hãi đưa tới họa sát thân nên giữ kín miệng, trong lòng bắt đầu rục rịch, nhất là nhìn thấy người khác đến khai báo được ban thưởng, những người có bí mật nhỏ nhỏ trong lòng càng cảm thấy khó chịu không thôi, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, đều tự thôi gan cho chính mình, len lén khai báo cho quan binh.

Càng buồn cười chính là, có một số người vốn thuộc về tổ chức bang phái, vì muốn có phần thưởng, liền làm ra chuyện bán đứng tổ chức, khai báo hạ lạc nhân vật đầu não quan trọng.

Kể từ đó, có bách tính bình dân mật báo đầu mối, ngự lâm quân nắm giữ được tin tức ẩn dấu của nhân vật đầu não bang phái càng thêm tinh chuẩn, đại hoàng tử tổ chức một kích sấm sét, dần dần triển khai mở rộng.

Trong thành Bắc, Thanh Dân Nhai, nơi đây coi như một đoạn đường tương đối phồn hoa, tửu lâu, sòng bạc, các loại cửa hàng san sát, từ sau khi thành Bắc bị ngự lâm quân bao vây tiêu trừ, nơi này trở nên khùng hoảng nao động nghiêm trọng nhất, cũng xuất hiện một số trận đánh nhỏ, cộng thêm đập phá, ban thưởng, nhiều sự kiện ác liệt, mà rất nhiều thế lực bang phái bách tính mật báo đều tập trung tại nơi này tương đối đông đảo.

Sau khi cao thủ Thần Sách Doanh tiến vào, một số phần tử biết rõ không có hy vọng đào tẩu, muốn tại thời khắc hỗn loạn cuối cùng tranh thủ làm một số chuyện điên cuồng, dao mổ đã sắp tới cổ bọn họ.

Không may mắn nhất chính là một tòa thanh lâu, những nữ tử thanh lâu bên trong vốn phải bán đứng thân thể chính mình đã đủ thê thảm rồi, thế nhưng khi một số kẻ xông vào, liền giống như dã thú, chỉ cần là nữ nhân, liền xông tới cắn xé...

Thế nhưng khi bọn họ điên cuồng nằm trên nữ nhân, chuẩn bị điên cuồng hưởng lạc lần cuối cùng thì dao mổ đã vô tình lướt qua căn cổ bọn họ, máu tươi nhuộm đỏ.

Càng tàn khốc hơn chính là, trong một sòng bạc nơi này, khi cao thủ ngự lâm quân xông vào bí thất bọn họ tránh nê, những người này tay không tác sát, cứ nhiên muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, kết quả không có tác dụng gì, bọn họ bị tàn sát một cách vô tình tàn nhẫn, toàn bộ bí thất sòng bạc máu chảy thành sông...

Còn có một số tòa nhà dân tại vị trí tương đối bí mật, những người này phát hiện cứ điểm bại lộ, muốn đào tẩu, thế nhưng còn chưa kịp chạy ra khỏi cửa thì đã bị bao vây kín mít, sau một đợt loạn tiễn xuyên tâm

bắn thành con nhím, kết quả cuối cùng của những người khác không phải là bị bắt thì cũng bị gươm đao chém xuống, toi mạng tại chỗ.

Cứ như vậy, cuộc tàn sát bắt bố duy trì nửa ngày, toàn bộ thành Bắc Kinh Thành hoàn toàn bị mùi máu tanh nồng nặc bao phủ!

Mà lúc đó, trong bí thất Định Nam Hầu phủ Kinh Thành.

Khuôn mặt già nua của Mạc Bách Uy đã vặn vẹo tới cực hạn, trong lòng hấn trào lên từng đợt phẫn hận vô cùng, thế nhưng lúc này hấn lại lãnh tĩnh đến thần kỳ, chỉ là con mắt đỏ bừng kia phóng ra sát khí dày đặc, làm cho người khác phải sợ hãi.

- Đám ngu xuẩn chấp hành nhiệm vụ kia lẽ nào chưa từng lo lắng qua nơi này là Kinh Thành, không phải là địa phương mà bọn chúng có thể tùy ý dương oai giết người bừa bãi hay sao?

Mạc Bách Uy giận dữ trừng mắt nhìn một tên thuộc hạ nửa quỳ phía trước.

Tên thuộc hạ này nói:

- Đường chủ, lần này hành động nhằm vào Tịch Thu Bang, người của chúng ta là do mấy vị đường chủ phân phó tham dự chấp hành, rất bí mật, không hề liên lụy tới bình dân bách tính vô tội, chỉ bắt quá đám người Tịch Thu Bang sau khi đào tẩu liền giết qua một số bách tính, mới khơi mào bách tính bạo loạn, mà lần này chúng ta tiến hành tiêu diệt đối với Tịch Thu Bang cũng quá mức thuận lợi, không hề phát hiện ra bất cứ hình bóng cao thủ lợi hại nào trong Tịch Thu Bang!

- Còn có loại chuyện này?

Mạc Bách Uy trầm tư, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đó, một chưởng đánh tan chiếc bàn bên cạnh thành phần mặt, giận dữ nói:

- Khá lắm, dư nghiệt Hoàng Môn, tạo ra một bại cục kéo chân Thốn Bang xa lầy, cuối cùng dẫn tới ngự lâm quân Kinh Thành bao vây tiêu trừ, thực sự tính toán rất tốt!

Khi nói ra những lời này, Mạc Bách Uy sắp bạo phát tới nơi rồi, tên thuộc hạ kia liền nói:

- Đường chủ, một bộ phận người của chúng ta đã bình yên rút khỏi, thế nhưng một bộ phận khác đã bị Thần Sách Doanh ngự lâm quân vây khốn, có muốn nghĩ cách cứu viện hay không?

- Nghĩ cách cứu viện?

Mạc Bách Uy giận dữ thành cười:

- Ngu xuẩn, người cho rằng có thể cứu được sao?

Nói xong, Mạc Bách Uy thở dài, bình tĩnh một chút, lại nói:

- Lần này không chỉ không một lưới bắt hết dư nghiệt Hoàng Môn, ngược lại còn làm cho thế lực tại Kinh Thành của chúng ta đại thương nguyên khí, có thể lão phu cũng nóng đầu rồi!

Đúng lúc này, cửa bí thất bị người đẩy ra, Mạc Bách Uy không xoay người, chỉ thấy Mạc Bách Xuyên mang theo cái trán đỏ mồ hôi thành dòng, nói:

- Đại ca, tiểu đệ mới nhận được tin tức, đại hoàng tử bố trí ngự lâm quân bao vây tiêu trừ thành Bắc, hiện tại máu chảy thành sông, tất cả cứ điểm của Thốn Bang đã bị phá hủy, thậm chí ngay cả một số cứ điểm và dư nghiệt của Tịch Thu Bang cũng không may mắn tránh khỏi!

- Tại sao lại có thể như vậy, bọn họ làm cách nào tra ra được cứ điểm bí thất của Tịch Thu Bang và Thốn Bang?

Mạc Bách Uy kinh hãi.

Mạc Bách Xuyên nói:

- Theo tiểu đệ được biết, lúc đầu đại hoàng tử bao vây tiêu trừ thành Bắc cũng không có manh mối gì, thế nhưng sau đó nhận được một phần tình báo, lại lần nữa nhận được danh sách, sau đó mới thông qua phương

thức treo giải thưởng, dẫn bách tính bình dân chủ động cung cấp manh mối, cứ như vậy cứ điểm hai bang phái bại lộ hoàn toàn!

Đôi lông mày của Mạc Bách Uy co lại thành một đường:

- Có biết kẻ nào cung cấp tình báo hay không?

- Tập Dũng Bang!

Mạc Bách Xuyên cười khỏ nói:

- Đại ca, đệ đã sớm nói qua Tập Dũng Bang khẳng định có quan hệ với tên tiểu tử Đồ gia, huynh còn cho là không đúng, không nên động bọn chúng, hôm nay đại hoàng tử bao vây tiêu trừ các thế lực bang phái tại thành Bắc, duy nhất chỉ có một mình bang phái Tập Dũng Bang nhì lưu còn sống, huynh chẳng lẽ còn cho rằng, Tập Dũng Bang nhỏ nhỏ chỉ cần chúng ta lật tay là có thể tiêu diệt nữa hay không?

Mạc Bách Uy nói:

- Chỉ có thể tạm thời để mặc Tập Dũng Bang kiêu ngạo tại Kinh Thành, sau này chúng ta rất khó tổ chức lại thế lực đối kháng lại Thiên Môn, cần phải thực thi chính sách chèn ép, không thể tiếp tục theo phương pháp phát triển từ trên phủ xuống nữa rồi!

...

Bắc Hâu Phủ.

Vân Thiên Hà đi theo Tín bá tới chủ trạch, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngư Kỳ Duẫn là nội các phụ tương, đại học sĩ, cùng với Đồ thị có mối liên hệ cưới hỏi mười phần chặt chẽ, có thể nói cùng nhau tồn tại, cùng nhau quang vinh.

Bất quá đệ tử Ngư thị làm quan rất đông đảo, hơn nữa hầu như đều có từng qua thi đình khoa cử, theo như hiện tại mà nói, chính là bằng cấp trên đại học, không phải loại dòng dõi thư hương nữa võ nữa văn như Lạc gia có thể so sánh bằng.

Vốn ban đầu Ngư thị và Thiên Môn không có liên quan gì, chỉ là thời kỳ trước đây, Thiên Môn cực kỳ thiếu văn nhân sĩ tử, vì vậy liền mạnh mẽ kéo Ngư thị vào trong vũng nước, Ngư thị lúc đó cũng dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, sau khi đặt cùng một chỗ với Thiên Môn, cuối cùng cho tới bây giờ vẫn bị dính vào trận doanh Bắc phái.

Chỉ bất quá người người trong Kinh Thành đều biết, Ngư Kỳ Duẫn trong phái này không có thực quyền gì, chỉ làm một số chuyện trợ thủ cho Đồ Viễn La, hơn nữa thái độ làm người tương đối hạ thấp, cũng rất ít đi lại với bên ngoài, cho nên người quan tâm tới hắn bình thường rất ít.

Mãi cho tới khi tiến vào chủ trạch, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn còn đang suy nghĩ đối sách, nếu như Ngư lão đầu dẫn theo một nữ tử nào đó tới cầu hôn, loại chuyện phiền phức như thế này, giả như hắn không đề cập tới thì thôi, còn nếu như hắn nhắc tới, như vậy...

Tựa hồ trong lòng đã có đối sách, khóe miệng Vân Thiên Hà nhếch lên, tươi cười tiến vào trong chủ trạch.

Trong chủ trạch, ba người Thương Tử Kiền, Ngư Kỳ Duẫn và Đồ Nguyên Khánh đang ngồi uống rượu, lão thái thái cũng ngồi một bên, đang kéo một tiểu cô nương nói chuyện phiếm, nhìn không khí trò chuyện hình như rất hòa hợp.

Khi Vân Thiên Hà mỉm cười bước vào trong phòng, đang muốn hành lễ, nhưng nhân thần liếc qua nhìn về phía nữ hài tử đang nói chuyện với lão thái thái, nhất thời nụ cười cứng đờ, ngây ngẩn cả người.

Mà nữ hài tử đang nói chuyện với lão thái thái thuận thế nhìn thấy Vân Thiên Hà tiến vào phòng, cũng ngây ngẩn cả người.

Hai người sững sờ hồi lâu, đều đồng thời giật mình trăm miệng một lời la lên:

- Thế nào là người?

196. Chương 197 - 198: Ngư Tử Thiên

Vì vậy quan hệ thúc và chất nhi này, thân như phụ tử.

Mà chuyện lần này Thương Thiếu Dung trên đường trở lại Kinh bị tập kích đã làm cho Thương Tử Kiều rất coi trọng và oán giận, nguyên bản hẳn muốn tới tìm hoàng thượng hỏi chuyện Hắc Giáp Doanh, thế nhưng vừa lúc trên đường gặp phải Đồ Nguyên Khánh chuẩn bị tới phủ, nói có việc cần bàn luận, chỉ đành tạm thời bỏ qua trở lại phủ.

Chỉ là không ngờ tới, Đồ Suất vừa mới vào phủ liền đi thẳng vào vấn đề nói thẳng muốn gặp Thương Thiếu Dung, Thương Tử Kiều liền tưởng tới chuyện ám sát vừa rồi, liền nhanh chóng gọi Thương Thiếu Dung tới đây.

Bất quá khi Đồ Suất hỏi trong xe Thương Tử Kiều hộ tống về Kinh là người nào, Thương Tử Kiều lại thủy chung không chịu nói, cuối cùng lão soái cũng lười tốn thêm nước miếng, trực tiếp theo như lời Vân Thiên Hà, nói việc báo ân.

Kết quả Thương Thiếu Dung vừa nghe, bưng tỉnh đại ngộ, lúc này mới hiểu ra người cứu mình ngày ấy chính là Vân Thiên Hà, vì vậy liền kể qua mọi chuyện đã xảy ra một lần cho Đồ Nguyên Khánh và Thương Tử Kiều nghe.

Cuối cùng Thương Thiếu Dung nói cho Đồ Nguyên Khánh, trong chiếc xe ngựa hẳn hộ tống kia chính là di thể lão Vương gia.

Vũ Uy Vương ra đi tại thời điểm bắt đầu mùa đông không lâu, trước khi lâm chung đã bàn giao hậu sự Tây quân cho cháu nuôi Trữ Dạ, đồng thời lưu lại bốn vị kiện tướng vẫn luôn ở bên cạnh chính mình cho Trữ Dạ, chỉ là sợ hẳn sau này tiếp quản Tây quân sẽ gặp phải nhiều cản trở, đồng thời dặn dò không phát tang và yêu cầu Thương Thiếu Dung hộ tống thi thể của hắn trở về Kinh Thành giao cho hoàng đế xử trí, sau đó mới xảy ra chuyện trên đường Thương Thiếu Dung hộ tống di thể trở về Kinh gặp phải chiến sĩ Hắc Giáp của Hắc Giáp Doanh chặn giết.

Mà Đồ Nguyên Khánh sau khi nghe được lời thuật lại của Thương Thiếu Dung, kết hợp với một số suy đoán của Vân Thiên Hà, âm thầm cảm thấy giật mình. Khi Thương Tử Kiều hỏi Đồ Nguyên Khánh vì sao muốn Thương Thiếu Dung báo ân, Đồ Nguyên Khánh liền nói là Vân Thiên Hà thỉnh cầu hẳn tới truy hỏi việc này, mà Thương Thiếu Dung cũng kể lại chuyện được ba vị hiệp sĩ cứu giúp.

Cuối cùng mới có chuyện ngày hôm nay Thương Tử Kiều tự mình tới Bắc Hầu Phủ, chính là muốn nhìn xem tôn tử Đồ Suất gần đây được bàn luận rất nhiều trong những người còn trẻ tuổi, đồng thời hẳn cảm giác rất hiếu kỳ.

Bất quá làm cho Thương Tử Kiều có chút kinh ngạc chính là, khi Vân Thiên Hà vào cửa, không hề hành lễ bái trướng bồi, mà lại cùng với một vị tiểu cô nương trừng mắt nhìn nhau.

Mà không chỉ những lão đầu này kinh ngạc, kỳ thực ngay chính Vân Thiên Hà cũng mười phần kinh ngạc, hẳn không nghĩ ra được vì sao tiểu nha đầu này thế nào lại bị Ngư lão đầu dẫn tới đây.

Tiểu cô nương này tự nhiên không phải ai xa lạ, chính là nữ hài tử gọi là Thiên nhi mà Vân Thiên Hà gặp mặt hai lần tại quán trà, mà tiểu nha đầu này vẫn luôn đánh rụng hết răng của hắn, nhưng lần nào cũng bị hắn làm tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngư Tử Tiên ngày hôm nay vẫn là tạo hình bộ dáng tiểu loli, lúc này thấy Vân Thiên Hà tiến vào, trợn to hai con mắt nhìn, răng ngứa ngáy, trong ánh mắt nổi lên hỏa diễm, liền xông tới:

- Tên ghê tởm, rốt cuộc cũng để ta bắt được ngươi rồi, ngày hôm nay bản cô nương nhất định phải đánh rụng hết răng của ngươi, ngươi đứng lại đó cho ta!
- Thiên nhi, không được vô lễ!

Ngư Kỳ Duẫn với khuôn mặt lão đầu nho nhã hiền lành, hai bên mai đã hoa râu, lúc này nhìn thấy Ngư Tử Tiên kiêu căng tùy hứng như vậy, không có lễ nghi xông tới Vân Thiên Hà, liền nhíu mày quát lớn.

Ngư Tử Thiên nghe được gia gia mất hứng rồi, lúc này hầu như cắn chặt đôi răng trắng, quệt cái miệng nhỏ nhắn, lại chạy vào trong lòng lão thái thái, ủy khuất chảy nước mắt, mà đôi nhãn cầu lại vòng vo chuyển động liên hồi.

Lão thái thái thấy bộ dáng ủy khuất của Ngư Tử Thiên, yêu thương an ủi nàng một phen, nàng cũng biết tiểu tôn tử của mình là một tiểu hoạt đầu tinh quái, thế nhưng nàng cũng rất hiếu kỳ, không khỏi hỏi:

- Thiên Hà, cháu thế nào để Thiên nhi ôm hận như vậy, làm cho nàng vừa nhìn thấy liền giống như cừu nhân của nhau vậy?
- Cháu không trêu chọc nàng ta, ai biết được nàng muốn cái gì, thậm chí cháu không nghĩ liên quan gì tới mình, cháu chỉ đến một quán trà tại Vọng Kinh Trấn, nói với nàng vài câu mà thôi!

Vân Thiên Hà cười khổ nói.

- Ô ô...

Ngư Tử Thiên vừa nghe, càng ủy khuất vô cùng, liền khóc lên:

- Cô bà, người xem, hẳn lại khi dễ cháu, ô ô!
- Thực sự là một đôi tiểu oan gia!

Lão thái thái cười nói:

- Thiên nhi ngoan, hiện tại các gia gia có chuyện muốn nói với Thiên Hà ca ca của cháu, một lúc nữa cô bà sẽ giúp cháu hết giận, đi, cô bà dẫn cháu đi thăm phủ một lượt!
- Cô bà bà, đây chính là người nói đó!

Ngư Tử Thiên vừa nghe được lời này, nhất thời dừng khóc, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Vậy người phải giúp cháu đánh rụng răng của hắn!

Lão thái thái chảy đầy mồ hôi, nhanh chóng dẫn theo tiểu oan gia rời khỏi cửa.

Thậm chí mấy lão đầu trong sảnh cũng chảy đầy mồ hôi, Ngư Cơ Duẫn trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tổ tông ở nhà bị nãi nãi của nó nuông chiều thành hư, mấy huynh đệ của nó đã bị lấn đi lấn lại không còn răng cửa, đọc sách chung quy mơ hồ, lão phu không có biện pháp. Lúc này mới đẩy nó tới quán trà Vọng Kinh Trấn một thời gian, tiểu tử, người thế nào lại trêu chọc vào tiểu tổ tông này?

Vân Thiên Hà vừa nghe, trong lòng cũng tràn đầy mồ hôi, xem ra tiểu nha đầu này chính là sát thủ răng cửa.

Bất quá từ trong lời nói của Ngư Kỳ Duẫn, Vân Thiên Hà nghe được một chút nghi vấn, thuận miệng hỏi:

- Vậy, Cuồng Dao là ai?
- Khụ...

Nghe xong lời này, Ngư Kỳ Duẫn sững sốt, nhãn thần lơ đãng liếc mắt nhìn sang Thương Tử Kiều bên cạnh, không trả lời, chỉ nói:

- Lão phu hỏi người sao lại chêu chọc vào tiểu tổ tông này, người hỏi những chuyện ngoài đề tài làm gì? Bất quá nếu như người đã trêu chọc vào, như vậy lão phu cũng không hỏi lại, bất quá ta dự định để tiểu tổ tông ở lại Bắc Hâu Phủ một thời gian, người xem làm bạn với nó đi!
- Cái gì?

Vừa nghe tới đây, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bất quá nhanh chóng bình tĩnh lại, liền cúi người thi lễ nói:

- Tiểu tử ra mắt Thương đại nhân!

Thương Tử Kiều sờ sờ chòm râu, từ lúc vào cửa hắn đã quan sát qua, lúc này mỉm cười, gật đầu nói:

- Quả nhiên là một tiểu hài tử nhảy bén, vài lần trước đó Thiếu Dung đã từng đề cập tới người, nói người là một người rất khác biệt, hôm nay vừa thấy, quả nhiên khác hẳn so với người thường!

- Để Thương đại nhân chê cười!

Vân Thiên Hà khách sáo một câu, lại nói:

- Không biết mấy trưởng bối gọi tiểu tử tới đây là có chuyện gì?

Thương Tử Kiều nói:

- Lão phu có một số chuyện muốn hỏi người, hai ngày trước Thiếu Dung trên đường bị tập kích, được ba vị hiệp sĩ giải cứu, lão phu muốn biết có phải là người?

- Chính là tiểu tử, bởi vì tiểu tử ra ngoài một chuyến, không dám dùng hình dáng thực sự, miễn cho người khác chú ý, vì vậy đã cải trang một chút, vừa lúc trên đường gặp phải Thiếu Dung huynh bị mấy chiến sĩ Hắc Giáp tập kích, vì vậy đã để hộ vệ xuất thủ cứu viện!

Vân Thiên Hà biết Thương Tử Kiều đã suy đoán được, cũng không giấu diếm gì.

Lúc này đột nhiên Thương Tử Kiều đứng dậy thi lễ với Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà kinh hãi tiến tới ngăn cản, nói:

- Thương đại nhân đây là vì sao? Thiếu Dung huynh là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, cần phải xuất thủ tương trợ!

Thương Tử Kiều mạnh mẽ thi lễ với Vân Thiên Hà một cái, lúc này mới nói:

- Đối với người mà nói, chỉ là một việc đơn giản nhắc tay nhắc chân, thế nhưng đối với lão phu mà nói, đây chính là ân cứu mạng, lão phu nào có thể không tự mình đăng môn nói lời cảm tạ?

- Đã như vậy, vân bối nhận một lễ này của đại nhân, Thương đại nhân, mời ngồi!

Vân Thiên Hà mời Thương Tử Kiều ngồi xuống.

Thương Tử Kiều nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng âm thầm gật đầu, trách không được Vương gia lại muốn bài trừ người này, bất tri bất giác tạo ra một loại cảm giác muốn thân cận, nguyện ý làm bằng hữu với hắn, đây là một tiềm chất mà người thường khó có, hoặc nói cách khác, chính là người này rất dễ dàng mượn sức nhân tâm!

- Thiên Hà, hôm nay Thương đại nhân và lão phu cùng đi, cũng có một việc muốn hỏi người, nếu người đã muốn để Đồ Suất đi hỏi chuyện thân phận người trong xe ngựa Thiếu Dung hộ tống kia, có phải là căn cứ vào tình cảnh ngày hôm qua, hoặc là nghĩ tới cái gì, chúng ta muốn nghe suy nghĩ của người một chút!

Ngư Ky Duẫn vào thẳng vấn đề nói.

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Đồ Nguyên Khánh, thấy hắn gật đầu, trong ánh mắt cũng mang theo một phần hiếu kỳ, liền nói:

- Vân bối hoài nghi, chiến sĩ Hắc Giáp chặn giết Thiếu Dung huynh không phải giả trang, cũng không phải hoàng thượng hạ thủ dụ, mà do nội bộ Hắc Giáp Doanh, nhất định có người hiệu lực vì một ai đó khác ngoài hoàng đế, mà người này sai chiến sĩ Hắc Giáp Doanh nửa đường chặn giết, mục đích chính là vì di thể Võ Uy Vương trong xe, tiếp tục suy đoán theo hướng này, cũng có thể muốn Tây quân hỗn loạn, do đó dẫn tới Liệt Diễm Quốc phát động chiến sinh phục hồi lãnh thổ, thậm chí xâm chiếm Đại Đường!

- Điều này không nằm ngoài suy đoán của chúng ta, còn có chuyện gì?

Ngư Ky Duẫn và Thương Tử Kiều trầm tư, Đồ Nguyên Khánh biết nhất định còn có bên dưới, liền hỏi một câu.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như theo suy nghĩ này tiếp tục đi xuống, như vậy thay đổi cách nói khác, giả như ta là người kia, Tây quân rối loạn, địch quốc đến xâm phạm, xảy ra chiến tranh, như vậy ta từ đó có thể thu được lợi ích gì? Không nằm ngoài hai khả năng, một là thông qua cơ hội địch quốc đến xâm phạm, đạt tới bình quyền Tây

quân, một nửa chính là chế tạo náo động tại Tây Nam, phân hóa binh lực Nam quân, cuối cùng đạt được một mục đích khác.

Mọi người nghe xong lời này, đều không giải thích được, Thương Tử Kiều nói:

- Nếu như chế tạo bạo động Tây Nam, vậy điều này có quan hệ gì với phân hóa binh lực Nam quân?

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như quân địch xâm phạm biên giới, Tây quân hỗn loạn, như vậy hoàng thượng tất phải điều phối Nam quân cách Tây quân gần nhất tiến vào trợ giúp, mà phòng tuyến phía Nam lại trống rỗng, nếu như sinh ra một điểm nhiễu loạn, hơn nữa vạn nhất Nam quân ném mùi thất bại mà nói, hoàng thượng chắc chắn mượn cơ hội đưa Mạc Bách Xuyên ra khai đao, nếu như từ đó có người gây xích mích ly gián mà nói, vậy thì binh quyền Nam quân sợ rằng không biết rơi vào tay ai rồi!

Nghe xong Vân Thiên Hà phân tích giả thiết, mọi người đều kinh hãi, Thương Tử Kiều khiếp sợ nói:

- Theo như giả thiết người vừa nói, đó chính là muốn từ biến cố hai quân mưu đoạt binh quyền một quân trong đó?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Không phải là binh quyền một quân, mà là binh quyền của cả hai quân Tây quân và Nam quân. Các vị tiên bối có thể tỉ mỉ suy ngẫm lại, hẳn là suy đoán được đại khái, ai có được khả năng và thực lực này?

Ngư Kỳ Duẫn trước hết nghĩ ra cái gì, mạnh mẽ đứng lên nói:

- Điều này không có khả năng, tiểu tử người thuần túy hồ ngôn loạn ngữ, rối loạn chúng ta.

Lúc này Thương Tử Kiều và Đồ Nguyên Khánh mới đồng thời nghĩ tới cái gì, vẻ mặt Thương Tử Kiều không thể tin được nhìn vào Vân Thiên Hà, suy nghĩ tư duy của tiểu tử này quả nhiên không giống người thường. Một chuyện nghĩ tưởng rất bình thường, không nghĩ tới lại dẫn tới chuyện như thế này, xác thực làm cho hắn vô cùng kinh hãi.

Duy nhất chỉ có Đồ Nguyên Khánh trầm mặc không nói, từ sau khi hắn trở về từ Bắc quân, vẫn chịu sự ảnh hưởng của Vân Thiên Hà, hiện nay đối với suy đoán của tiểu tử này, chỉ ít có tới hơn phân nửa tin tưởng được. Bởi vì những việc mà tiểu tử này nghĩ ngờ vô căn cứ, xác thực vô cùng ứng nghiệm.

Vân Thiên Hà chỉ trầm mặc không nói, dù sao đi nữa hắn cũng đã nói hết lời rồi, tất cả đều do bọn họ tự mình suy nghĩ, bọn họ nghĩ thế nào chung quy không liên quan quá nhiều tới mình. Hơn nữa cho dù mọi chuyện thực sự biến thành như vậy, quản chi chuyện ai nắm binh quyền, chỉ cần không động chạm tới hắn, hắn thực sự lười đau đầu suy nghĩ.

Nói hết lời, Vân Thiên Hà ôm quyền thi lễ, liền cho ba lão đầu còn đang suy nghĩ bất định này một đoạn thời gian tiêu hóa!

Thương Tử Kiều mang theo tâm tình vô cùng phức tạp trở về phủ của mình. Ngày hôm nay, những lời nói của Vân Thiên Hà đã làm cho hắn có cái nhìn chính xác hơn rất nhiều đối với tiểu tử gần đây được bàn luận khác nhiều trong vòng tròn những lão đầu như hắn.

Không phải là đại trí nhược ngu, thì cũng là đại trí nhược yêu (yêu nghiệt)!

Người này có tài, nhưng Túc Tĩnh Vương lại muốn bài xích, từ tình huống hiện tại xem ra, không phải là không bài xích được, mà còn gián tiếp khiến cho tiểu tử này làm ra một số chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Đối với một số chuyện, Vân Thiên Hà cũng không hiểu rõ ràng lắm, thế nhưng đối với những lao đầu thân tại địa vị cao, quan cư nhất phẩm, trong triều thuộc hàng lão đại, tự nhiên nghĩ xa hơn nhiều so với Vân Thiên Hà, mà biết được cũng càng nhiều.

Nhưng càng là muốn nhiều, biết nhiều, lại càng có một loại ý thức lo được lo mất gian nan khổ cực. Trước đây bọn họ không dám suy nghĩ quá nhiều, thế nhưng hiện tại bức bách bọn họ bắt buộc phải suy nghĩ.

Thương Tử Kiều phát hiện, tư tưởng của Đồ Nguyên Khánh đã bắt đầu chuyển biến, hiện tại những lúc nói chuyện với bọn họ cũng đã bắt đầu ảnh hưởng tư tưởng chung, mà xét đến cùng, Đồ Nguyên Khánh cũng là do tên tiểu tử trong nhà thời khắc nào cũng dần dần ảnh hưởng chuyển biến.

Xem ra, loại bài xích phong tỏa của Túc Tĩnh Vương, không chỉ không đạt được hiệu quả mà hấn muốn, ngược lại càng thêm thúc đẩy từ chuyện này sinh ra hiệu ứng hồ điệp.

Sau khi Thương Thiếu Dung trở về, liền một mực ở trong phòng không ra. Hoàng thượng không cho hấn bất cứ an bài nào, hoặc là để hấn trở tại Tây quân, mà trong các bằng hữu của hấn, Quách Dự Chương không ở tại Kinh Thành, Lạc Như Đồ thất tung, Đường Linh Vũ bị cấm đoán, Vân Thiên Hà bị bài xích, những người khác chỉ là quan hệ bình thường. Hấn cũng không dự định qua lại nhiều gì đó, vì vậy ở tại Kinh Thành thời gian dài, nhàn rỗi sinh buồn phiền, thẳng thắn tập trung tu dưỡng vào luyện công ngay trong hậu viên.

Luyện một hồi, nhìn thấy Thương Tử Kiều mang theo tâm tự nặng nề từ bên ngoài trở về, khi đi ngang qua hậu viên cư nhiên không phát hiện ra hấn, vì vậy Thương Thiếu Dung liền lớn tiếng nói:

- Thúc phụ, có xác nhận được không? Vị hiệp sĩ đã từng cứu cháu thực sự là Thiên Hà?

Thương Tử Kiều lấy lại tinh thần, nhìn Thương Thiếu Dung nói:

- Thiếu Dung, là hấn không sai, bất quá thúc phụ có một vấn đề, muốn hỏi!

Thương Thiên Hà vừa nghe quả nhiên là Vân Thiên Hà, vui vẻ cười cười, nói:

- Thúc phụ cứ nói thẳng là được!

Thương Tử Kiều nói:

- Thiếu Dung, thúc phụ vẫn muốn cho cháu tiến vào Bắc quân, thế nhưng bố trí thì Hương lại theo đề nghị của Vương gia, tiến cử cháu vào Tây quân, cháu đã ở trong đó mấy tháng, đối với cháu nuôi Trữ Dạ của Vũ Uy Vương cảm thấy như thế nào?

Thương Thiếu Dung nói:

- Trữ đại ca xác thực là một người rất có tài hoa, hơn nữa có phẩm chất giữ bị trí Suất trong quân, bên ngoài phóng khoáng, làm việc quyết đoán, đầu vào đấy, được tướng sĩ kính yêu, đương nhiên, đó cũng có một phần ảnh hưởng của lão Vương gia, cùng với một số tướng quân khác nhiệt tình ủng hộ sau lưng!

- Vậy cháu suy nghĩ cẩn thận, lão Vương gia lâm chung, vì sao lại muốn giao cho cháu hộ tống di thể của hấn trở lại Kinh?

Thương Tử Kiều nghiêm nghị nói.

- Hấn là lão Vương gia tín nhiệm cháu đi!

Thương Tử Kiều không xác định nói.

Thương Tử Kiều cười lạnh:

- Không, điều này không thể dùng hai chữ tín nhiệm, mà là lão Vương gia cùng người khác đánh một ván cờ, cháu chỉ là một quân cờ trong đó, mà cháu lại không biết được người đánh cờ còn lại trong hai người này rốt cuộc là người nào!

- Đánh cờ?

Thương Thiếu Dung tỉ mỉ suy nghĩ một chút, dần dần nhíu mày.

Thương Tử Kiều càng suy nghĩ, sắc mặt càng thêm khó coi, nói:

- Cháu cũng biết, nếu như không có Thiên Hà xuất thủ cứu giúp, ván cờ này cuối cùng sẽ lấy kết quả Vũ Uy Vương lão Vương gia thất bại kết thúc, mà cháu chỉ là một quân cờ, tự nhiên trở thành vật hy sinh, vị lão Vương gia này sắp chết, còn bày ra một cục diện tình diệu tới như vậy, thực đúng là Bách Thắng Vương Gia a, khiến người ta khâm phục!

- Thúc phụ, hài nhi có một chút không giải thích được!

Thương Thiếu Dung nói:

- Lão Vương gia lâm chung giao phó, lẽ nào đối tới cháu là một loại suy tính, cũng đối với người đánh cờ là một lần thử?

- Cháu nói một điểm cũng không sai, hần lợi dụng cháu, thử đối thủ của hần, nếu như không phải cháu trong ván cờ này ngoài ý muốn được người cứu giúp, hần tất nhiên phải thất bại, mà khi hần thất bại, tổn thất chỉ là một di thể mà thôi, nhưng hi sinh lại là tính mệnh của cháu, mà nếu hần thắng lợi, không tổn thất một di thể không đáng nói, cái thắng chính là được thời gian!

Thanh âm Thương Tử Kiều mơ hồ có chút phẫn hận.

Thương Thiếu Dung kinh hãi, nói:

- Thúc phụ, vậy ý người nói chính là, chuyện hài nhi hộ tống di thể lão Vương gia trở về, cuối cùng vẫn sẽ bị tiết lộ?

Thương Tử Kiều nhìn Thương Thiếu Dung nói:

- Đây là chuyện sớm muộn, chỉ cần bảo mật nghiêm ngặt, như vậy cho dù người nọ muốn tra xét thì cũng phải tốn khá nhiều thời gian để tra ra chuyện lão Vương gia sống hay chết, vì vậy trong khoảng thời gian này, chính là dành cho Tây quân một đoạn thời gian giảm xóc chính đốn vô cùng quý giá, vị lão Vương gia cao minh chính là ở chỗ này, cháu đã hiểu chưa?

- Lão Vương gia chính là quân hồn trong Tây quân, mất hần, Tây quân xác thực sẽ đại loạn, nếu như lúc này Liệt Diễm Quốc thừa cơ bỏ đá xuống giết mà nói, hậu quả đích xác không chịu nổi!

Thương Thiếu Dung rốt cuộc suy nghĩ cẩn thận, không khỏi thất thanh thốt lên.

Thương Tử Kiều nghe xong lời này, cũng lắc đầu, than thở:

- Cháu là một hài tử thông minh, thế nhưng không thể nào sánh bằng được tôn tử Thiên Hà của Đồ Suất, chênh lệch giữa hai người, không phải là lớn bình thường a, khi cháu mới suy nghĩ được đến mười bước thì hài tử kia đã nghĩ tới trăm bước rồi!

Nói xong, Thương Tử Kiều đột nhiên có chút thất thần, nhìn Thương Thiếu Dung nói:

- Có thể, Thương thị chúng ta trong tương lai phải đề nặng trên vai cháu, sau này nếu rảnh rồi hãy giao lưu nhiều với hần một chút, tuy rằng hần trẻ hơn so với cháu thế nhưng đã đủ tư cách làm sư phụ cháu rồi...

Thương Thiếu Dung nghe xong vui vẻ, nói:

- Thúc phụ, người đồng ý để ta tiếp tục qua lại với hần sao?

Chỉ là nói tới đây, thần sắc Thương Thiếu Dung cũng có chút buồn bã, nói:

- Thế nhưng hiện tại hần bị Túc Tĩnh Vương bài xích, thậm chí còn phong tỏa, nếu như cháu thân cận giao lưu với hần mà nói...

Thương Tử Kiều ngắt lời:

- Có một số chuyện cháu phải hiểu, cháu hiện tại đã là quan tướng Tây quân, vì vậy người cháu cần phải thuần phục chính là Thống Suất tối cao, là đại hoàng tử, là hoàng thượng, mà không phải Túc Tĩnh Vương, cháu hiểu ý thúc phụ?

Nghe lời ám chỉ này, nếu như Thương Thiếu Dung còn không rõ, vậy thì không bằng đập đầu vào đập hũ chết đi!

Thương Thiếu Dung lập tức gật đầu nói:

- Hài nhi hiểu rõ rồi!

- Cháu đi luyện võ đi, thúc phụ về phòng nghỉ ngơi trước!

Thương Tử Kiều nói xong, liền chấp tay đằng sau rồi khỏi hậu viên.

Chỉ là khi hần đi qua cổng tò vò, lại đột nhiên xoay người liếc mắt nhìn Thương Thiếu Dung, thầm nghĩ:

”Thương gia chúng ta cũng chỉ có một độc đinh chống đỡ tương lai gia tộc mà thôi, lão phu không thể để mất được, cho dù là đánh mất cái đầu này thì đã cao, có thể dành cho cháu một tương lai tốt đẹp, thúc phục cũng cam tâm tình nguyện!”

Tuy rằng Ngư Tử Thiên này xác thực nghịch ngợm điều ngoa, tiểu nha đầu rất thích đánh rưng rưng của người khác làm cho Vân Thiên Hà đau đầu không thôi, thế nhưng Ngư Kỳ Duẫn dẫn nàng tới Bắc Hâu Phủ, đã tiết lộ cho Vân Thiên Hà biết một tin tức mười phần quan trọng.

Ngư lão đầu này và hoàng đế nhất định có chuyện gì đó.

Nhưng những chuyện này Vân Thiên Hà không cố suy nghĩ nhiều, cũng không muốn đi hỏi Ngư lão đầu. Ngư Tử Thiên kia xác thực là một tai tinh, từ ngày đầu tiên tiến vào phủ, vẫn không để hần yên ổn sống qua ngày.

Bởi vì hần lúc nào cũng phải đề phòng sát thủ rằng cửa này, rất có thể đột nhiên bị tập kích, bị một khối gạch ngói hay tâm gỗ nào đó đánh rưng rưng cửa.

Ngay lúc Vân Thiên Hà trong hai ngày vừa qua vì tiểu tổ tông này đau đầu không thôi, Sử Trường Đức lại mang tin tức về, hoàng đế để đại hoàng tử tiến hành đột kích sấm sét đối với những thế lực hắc ám tại thành Bắc, hơn nữa cộng thêm tình báo Tập Dũng Bang, căn cơ tại Kinh Thành của Thốn Bang và Tịch Thu Bang hầu như bị nhổ tận gốc.

Mà thừa cơ hội này, Tập Dũng Bang tiến hành một hồi thanh lý nội bộ mãnh liệt, Lệ Vũ quả đoán tàn nhẫn xử quyết ba vị hương chủ thông đồng với địch, cộng thêm một nội quý đường chủ, còn có hơn mười bang chúng mới gia nhập vào bang phái đã có dị tâm.

Lần thanh lý nội bộ này rất tàn khốc, do cao thủ Viêm Hoàng Sát Thủ Doanh tiến hành, trên cơ bản không hề lưu lại người sống, cũng không lưu lại bất cứ kẻ hờ nào, những người này đều tại thời điểm thần không biết quỷ không hay, dưới tình huống còn chưa phát hiện ra đã thần kỳ biến mất.

Lúc đại hoàng tử kết thúc đợt bao vây tiểu trừ đối với thành Bắc, Lệ Vũ nắm cơ hội, cùng với một số băng phái nhỏ khác trắng trợn chiếm đoạt một bộ phận sản nghiệp của hai bang phái lớn, mãi cho tới khi triều đình lần thứ hai tham gia vào vấn đề xử lý tàn sản này thì Lệ Vũ rất thức thời rời khỏi công cuộc chiếm đoạt sản nghiệp, một lần nữa bắt đầu hạ thấp phát triển.

Tuy rằng không thể hoàn toàn nuốt hết những sản nghiệp lưu lại này vào tay, thế nhưng phần Tập Dũng Bang đã chiếm đoạt được đã đủ để Tập Dũng Bang tiêu hóa một đoạn thời gian tương đối dài.

Ngay lúc Vân Thiên Hà nghe xong tin tức này cảm thấy có chút phấn chấn, đột nhiên Đồ Lục vội vã chạy trở về Linh Thiên Các nói:

- Thiếu gia, hai cứ điểm Tình Báo Doanh tại Kinh Thành bị nhổ!
- Là ai làm, bọn họ làm sao phát hiện được cứ điểm Tình Báo Doanh?

Vân Thiên Hà nghe được tin tức này, cảm thấy kinh hãi.

Hần không tự mình đứng ra, Tình Báo Doanh tự động vận chuyển, bình thường người ngoài cũng không tra xét được có liên quan tới hần, hơn nữa tính bí mật của Tình Báo Doanh được hần vô cùng coi trọng, cư nhiên bị phát hiện nhổ đi, điều này không khỏi làm hần rất khẩn trương.

Đồ Lục nói:

- Chúng ta thông qua huấn luyện nghiêm ngặt, tính bí mật được thực hiện rất tốt, lần này là do người của Tô Tuyệt truyền lại tình báo cho chúng ta bị người phát hiện kẻ hờ, tìm hiểu nguồn gốc phát hiện ra cứ điểm của chúng ta, bất quá hoàn hảo người chúng ta rất cảnh giác, không tiếp xúc với những người đó liền rút lui, mặc dù cứ điểm bị hủy, thế nhưng không xuất hiện tình huống nhân viên thương vong hoặc bắt đi.
- Vậy thì còn tốt, cứ điểm không còn có thể tìm chỗ khác, nhưng người không có thì tổn thất rất lớn!

Vân Thiên Hà nhú mày, nói:

- Có tra được, là ai phát hiện phá hủy cứ điểm của chúng ta?

Đồ Lục nói:

- Sau khi Thu tổng quản biết được tin tức, trước tiên để tình báo doanh tra xét việc này, hiện nay đã có đầu mối rồi, việc này liên quan rất nhiều đối với Đái Kiều Liên quốc công phủ, trong những người đã từng tiếp xúc mà Đái Kiều Liên mang theo, có một người tham dự vào hành động nổ cứ điểm!

Trong lòng Vân Thiên Hà mơ hồ có một cỗ phần nộ lan tràn, cười lạnh nói:

- Tại lúc người nói cứ điểm bị nổ, ta đã hoài nghi có thể là tam hoàng tử bắt đầu động thủ đối với ta hay không, nếu đã điều tra là thực, vậy thì bọn họ cũng phải ném thử đáp lễ chúng ta gửi lại!

Chỉ là Đồ Lục còn chưa rời khỏi, Đồ Thất liền trở về bẩm báo nói:

- Thiếu gia, vừa mới nhận được tin tức, ngay vừa rồi, quan binh Đại Lý Viện mang theo công văn niêm phong Thịnh Tuyết Lâu, cũng bắt đi tổng quản và một vị nữ quản sự của Thịnh Tuyết Lâu!

197. Chương 199: Phản Kích

- Tốt lắm, tốt, nếu đã phạm vào đầu lão tử đây, vậy thì đừng trách lão tử thủ đoạn độc ác rồi!

Khi Vân Thiên Hà phần nộ, rất nhanh liền lãnh tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ một chút, lúc này mới lạnh lùng nói:

- Nếu như bọn họ đã tiến hành hạ thủ đối với Thịnh Tuyết Lâu, như vậy nói rõ Thịnh Tuyết Lâu đã bị hoài nghi rồi, Đồ Thất đi thông báo cho Tô Tuyết, dặn nàng tạm thời dẫn tộc nhân rút lui khỏi Thịnh Tuyết Lâu, cũng nói cho nàng, để Thịnh Tuyết Lâu đặt ra bên ngoài, để những người khác trong Thịnh Tuyết Lâu tới quan phủ nháo sự, mặt khác cũng để người trong Tập Dũng Bang tổ tư thế người biểu thị ủng hộ, kích động bách tính nháo sự, càng ầm ĩ càng tốt!

Nói xong, Vân Thiên Hà trở lại bí thất, lấy ra một quyển sách trong ngăn kéo, từ trong đó chép một phần danh sách, sau đó giao cho Đồ Lục nói:

- Mệnh lệnh cho Sát Thủ Doanh ẩn nấp trong Tập Dũng Bang bắt đầu triển khai hành động, ta muốn làm cho những cái tên này trước sáng sớm biến mất toàn bộ, một người cũng không được lưu lại!

- Rõ!

Đồ Lục tiếp nhận danh sách, liền cùng với Đồ Thất rời khỏi.

Vân Thiên Hà hít một hơi thật sâu, sau khi ngồi xuống, nhìn mặt bàn bị đánh một chưởng hiện rõ chưởng ấn lún sâu, cười khổ nói:

- Hoàn hảo không bị phá đập nát, bằng không lại phải tốn tiền kiếm chiếc mới!

Nói xong, liền cúi đầu viết một phong thư, ra khỏi Linh Thiên Các gọi Vân Tường lại, ra hiệu một hồi, Vân Tường giương to đôi cánh, nhanh chóng bay lên trời cao, chớp mắt không còn thấy bóng dáng.

Rất nhanh liền tới trưa, khí trời có chút ẩm áp.

Mà trên đường phố Kinh Thành có vẻ mười phần náo nhiệt, rất nhiều bách tính đều chạy ra, đứng tại chỗ xa xa, quay về phía mấy vị nữ tử dẫn đầu đoàn người chỉ trở.

Người qua đường Giáp nói:

- Nghe nói Thịnh Tuyết Lâu bị quan phủ niêm phong, những nữ tử này đã không còn chỗ dựa vào, mang theo đoàn người tới nháo sự!

Người qua đường Ất nói:

- Những người này thật lớn gan, cùng quan phủ nháo chuyện có kết quả gì tốt!

Người qua đường Bính nói:

- Di, người xem, trong những người đó, hình như còn có người của Tập Dũng Bang, chất nhi tiểu Hồ của ta hiện tại cũng đang làm việc cho Tập Dũng Bang, nghe nói Tập Dũng Bang không hề kỳ thị người nhà quê, hơn nữa đãi ngộ làm việc rất tốt.

Người qua đường Giáp đột nhiên nói:

- Ngay cả Tập Dũng Bang cũng che chở cho Thịnh Tuyết Lâu, cửa hàng của chúng ta làm việc cũng có thể nằm dưới danh nghĩa Tập Dũng Bang nha, nghe nói gần đây phố xá thành Bắc rất không yên ổn.

Nghe qua đường Đinh nói:

- Thiết, cô lậu quả văn quá, trước đây hàng thượng từng phái ngự lâm quân bao vây tiểu trừ bang phái trong thành Bắc, duy nhất chỉ có Tập Dũng Bang không hề bị liên lụy, nói rõ Tập Dũng Bang này nhất định có thể lực quan phủ bảo hộ.

- Đại Lý Viện cũng quá trắng trợn không kiêng nể gì, người ta có đại nhân vật bảo hộ, bọn họ còn dám tới niêm phong cửa hàng nhà người ta, bắt người của người ta, không bằng chúng ta cũng tham gia giúp vui!

- Đi, đi xem náo nhiệt!

Ngay lúc một bộ phận bách tính buôn dưa lê tính tham gia giúp vui thì có một bộ phận cũng gia nhập vào nhóm này, bắt đầu chỉ có gần trăm người, thế nhưng sau đó có bách tính vào giúp vui, liền biến thành một đoàn mấy trăm người nháo sự ồn ào kêu to.

Lúc này, đoàn người đã vây quanh cửa lớn quan phủ Đại Lý Viện, giương cao lá cờ đầy chính nghĩa: "Quan phủ nô nạng, ức hiếp thiện dân, đưa ta công đạo!"

Đối mặt với bách tính nháo sự, việc này nếu như mạnh mẽ trấn áp, vậy thì khẳng định càng lúc càng nháo lớn hơn, nhưng nếu để mặt kệ, mặt mũi Đại Lý Tự coi như đã mất hết rồi.

Lúc này, chấp sự Đại Lý Viện ngồi trên ghế, cái trán toát mồ hôi hột, mà mặt ghế giống như cấm đầy cương châm, để hấn như ngồi trên bàn chông. Sáng nay Đái Kiều Liên đi tìm hấn, nói làm xong sẽ có không ít chỗ tốt, hấn mới mạo hiểm đi thăm dò niêm phong Thịnh Tuyết Lâu, cũng bắt bớ một người chủ sự, nghĩ không ra cái mông còn chưa ngồi yên ổn thì đã xảy ra chuyện.

Lúc này bên ngoài có một người chạy vào, chấp sự vội hỏi:

- Thế nào, tra được hay không?

Người nọ nói:

- Đại nhân, lần này phiền phức rồi, Thịnh Tuyết Lâu kia hình như có liên hệ với Tập Dũng Bang, trong đám gây chuyện có người của Tập Dũng Bang, bọn họ yêu cầu chúng ta lập tức thả người, khôi phục kinh doanh Thịnh Tuyết Lâu, bằng không bọn họ sẽ tới cửa hoàng cung đòi công bằng! T

- Cái gì, đám người này dám ăn mật báo, cứ nhiên đe dọa tới cửa hoàng cung nháo chuyện, phái người đánh đuổi đám người này đi cho ta, nếu bọn họ không đi liền đánh!

Gã thuộc hạ này vừa nghe, thân thể liền run lên nói:

- Đại nhân, người cần phải suy nghĩ cẩn thận a, nếu như mạnh mẽ trấn áp mà nói, vạn nhất chọc hoàng thượng giận dữ, đây chính là tội rơi đầu a!

- Vậy làm sao bây giờ, vì sao Chính Khanh đại nhân vào triều lâu như vậy còn chưa trở về!

Lúc này chấp sự đi qua đi lại, thần tình vô cùng lo lắng.

Cùng lúc đó, tại Kim Loan Điện.

Trên triều, bởi vì vấn đề qua chức thiếu bổ xung, tuy rằng chỉ là một công bộ viên ngoại lang không tính là chức vị quan trọng, thế nhưng đám triều thần trên điện lại một lần nữa tranh cãi tới mức đỏ mặt tía tai.

Mà lần này hoàng đế cũng không đưa ra quyết định dứt khoát, để vấn đề mở, lúc thảo luận lại nổi lên vấn đề giải quyết hậu quả sau khi bao vây tiêu trừ thành Bắc, còn có vấn đề trấn an bách tính.

- Báo!

Thế nhưng vừa mới thương nghị xong kết quả, đợi hoàng đế hạ chỉ, lúc này đột nhiên một cấm quân cao giọng truyền báo, hoàng thượng liền để thị vệ trưởng cấm quân tiến vào đại điện bẩm báo.

Vị thị vệ trưởng cấm quân vừa vào đại điện liền nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, sáng nay Đại Lý Viện niêm phong một thanh lâu tên là Thịnh Tuyết Lâu, cũng bắt đi hai nghi phạm. Hiện tại người của Thịnh Tuyết Lâu và bách tính đang vây quanh Đại Lý Viện nháo sự, yêu cầu đòi lại công đạo, người Đại Lý Tự không thể khống chế được tình thế, hiện tại bách tính nháo sự càng lúc càng nhiều, đã gần một nghìn người!

Lời vừa nói ra, quần thần ồ lên!

Rầm!

Vừa nghe lời này, hoàng đế phần nộ vô ngữ án, cả giận nói:

- Thế nào mới dẹp xong hoảng loạn bách tính thành Bắc, hiện tại lại xuất hiện bách tính bao vây nháo sự? Quan Đại Lý Viện đâu?

Lúc này một vị quan viên cuống quýt tiến ra nói:

- Có thần!

Hoàng đế nói:

- Người cho trẫm một lời giải thích, đây là có chuyện gì?

Cái trấn Chính Khanh Đại Lý Viện tràn đầy mồ hôi, nói:

- Hoàng thượng, hôm qua có người cử báo, nói Thịnh Tuyết Lâu không kinh doanh hợp pháp, đồng thời còn chứa chấp hung phạm thành Bắc trốn chạy, sáng nay vì thần soạn một thư văn, mang tới Thịnh Tuyết Lâu tiến hành điều tra, vì thần cũng không biết Thịnh Tuyết Lâu hiện tại bị niêm phong, còn có người bị bắt, thỉnh hoàng thượng minh giám!

Hoàng đế quay đầu hỏi thị vệ trưởng cấm quân:

- Có tra được người nào kích động bách tính nháo chuyện?

- Hồi bẩm hoàng thượng, lúc đầu là một ít thương nhân làm ăn Thịnh Tuyết Lâu, sau đó cộng thêm một số nhân vật trong bang phái nhỏ tại thành Bắc không bị bao vây tiêu trừ, bắt quá đại đa số vẫn là bình dân bách tính thông thường!

Nghe lời nói này, quần thần liếc mắt nhìn hoàng đế, trong lòng bắt đầu suy nghĩ, việc này cứ nhiên có quan hệ dính dáng tới một số bang phái nhỏ.

Hoàng đế đột nhiên nhìn sang hai vị hoàng tử đang đứng một bên trầm mặc không nói gì, hỏi:

- Đại hoàng nhi, tam hoàng nhi, các ngươi có ý kiến gì đối với việc này hay không? Phải xử lý như thế nào?

Đại hoàng tử nói:

- Nhi thần cho rằng, bách tính và thương nhân nháo sự, tất có nguyên nhân, Thịnh Tuyết Lâu kia vốn là một nơi phong nguyệt tại Kinh Thành, bình thường có rất nhiều nhân vật tam giáo cửu lưu giang hồ lui tới, cũng thuộc phạm trù doanh nghiệp bình thường, chỉ dựa vào một ít cử báo không hề chứng thực đã niêm phong nơi kinh doanh này, hơn nữa công văn phê chuẩn của hình bộ còn chưa hạ đạt, đã bắt đi người chủ sự, tạo thành tổn thất kinh tế, tự nhiên làm rét lạnh những thương nhân nộp thuế hàng năm, quan viên Đại Lý Viện chưa hết trách nhiệm, đối với việc này xử lý quá mức qua loa!

Nói xong, đại hoàng tử dừng một chút, lại nói tiếp:

- Muốn xử lý việc này, nhi thần cho rằng trước tiên lập tức sơ tán bách tính, không thể dùng phương thức trấn áp, cho thương nhân bách tính một lời hứa nhất định, để bách tính tự động tản đi, đồng thời lập tức thả người chủ sự Thịnh Tuyết Lâu, khôi phục kinh doanh đối với bên ngoài, tiếp tục hỏi tội Đại Lý Viện thất trách, mau chóng thẩm tra việc cử báo nặc danh này!

Sau khi đại hoàng tử nói xong, liền lui trở về, lúc này các quần thần đều gật đầu, mà tam hoàng tử không nói một lời, xem sắc mặt có chút âm trầm, hoàng đế nói:

- Tam hoàng nhi, ngươi có ý kiến và các xử lý gì không?

Tam hoàng tử sững sốt, liền lập tức đi ra nói:

- Nhi thần cho rằng hoàng huynh nói cũng đúng, bắt quá thủ đoạn của hoàng huynh quá mức mềm mỏng, như vậy càng thêm dung túng bách tính sau này tiếp tục nháo sự, nhi thần cho rằng hẳn là nên bắt những đối tượng kích động nháo sự kinh sợ bách tính, tỏ rõ uy nghiêm triều đình, mà việc Đại Lý Viện thất trách, nhi thần và hoàng huynh có ý kiến giống nhau, không có bổ xung!

Đối với lời nói của tam hoàng tử, quần thần liên tục gật đầu, lúc này hoàng đế mới nói:

- Vậy thì làm theo lời tam hoàng nhi, bắt hỏi tội những kẻ kích động nháo sự, ngày mai tra ra một kết quả, mọi việc tiếp tục nghị luận, bãi triều!

Tam hoàng tử chiếm được lời đồng ý của hoàng thượng, sau khi hơi đắc ý nhìn đại hoàng tử, liền vội vã rời khỏi.

Mà đại hoàng tử cũng không nói gì, chỉ chấp tay đằng sau, đảo mắt nhìn thấy Đồ Nguyên Khánh đang đi cách đó không xa, liền lập tức chạy chậm tới kêu lên:

- Đồ Suất dừng chân!

Đồ Nguyên Khánh ngừng lại, hỏi:

- Đại điện hạ, có chuyện gì gọi cụt thần?

Đại hoàng tử chà xát bàn tay nói:

- Đồ Suất, rượu Nhị Oa Đầu kia, phủ ngươi còn tồn trữ hay không?

Nghe xong lời này, Đồ Nguyên Khánh còn chưa mở miệng, một con trùng rượu lâu lắm kích động lỗ tai thính hơn bình thường, cũng liền chạy tới nói:

- Đồ lão đầu, ngươi lần trước đáp ứng tặng lão phu rượu, thế nào vẫn không có động tĩnh a?

Đồ Nguyên Khánh tức giận trừng mắt nhìn Lạc Khai Dương nói:

- Tâm tình tên tiểu tử nhà ta hiện tại không được tốt, không muốn chơi đùa nhượng rượu, lão đầu ta còn không có cái uống, làm sao đưa ngươi?

Trong lòng đại hoàng tử khê động:

- Tâm tình Thiên Hà huynh đệ sao lại không hài lòng?

Đồ Nguyên Khánh cười bất đắc dĩ ngẩng nhìn Ngư Ky Duẫn đang đi ra khỏi cửa nói:

- Đây đây xảy ra một chuyện, hơn nữa trong phủ lại thêm một vị tiểu tử tông, cả ngày muốn đánh rưng rưng cửa của hắn, tiểu tử đó chạy trốn còn không kịp, nào có tâm tình chơi đùa nhượng rượu!

- Nếu tâm tình Thiên Hà phiền muộn, không có lòng nhượng rượu ngon, vậy thì bản vương hôm nào tự mình bái phỏng linh giáo một chút, bắt quá phải đợi xử lý ổn thỏa mọi chuyện bên ngoài, bản vương đi trước!

Đại hoàng tử cười nói, trước hết rời đi.

Đồ Nguyên Khánh có chút suy nghĩ nhìn bóng lưng đại hoàng tử rời đi, lúc này Thương Tử Kiêu đã từng bên cạnh bước tới, bỗng nhiên vỗ vỗ lên vai Đồ Nguyên Khánh, rồi rời đi trước hắn một bước.

Chỉ là một màn này đã hoàn toàn rơi vào trong mắt Túc Tĩnh Vương, thần sắc nhìn Thương Tử Kiều hiện lên một tia lệ mang, liền gọi Đồ Nguyên Khánh lại nói:

- Đại hoàng nhi muốn uống rượu ngon, bản vương còn có dự trữ một ít cực phẩm lâu năm, Đồ Suất có thể mang tặng cho đại hoàng nhi là được, rượu tiểu tử nhà ngươi nhường ra không thể để lên bàn tiệc, chung quy khó thanh nhã!

Nói xong, Túc Tĩnh Vương cũng rời đi trước một bước, Đồ Nguyên Khánh sao không hiểu rõ ám chỉ trong lời nói của Đồ Nguyên Khánh, cũng chỉ nhú mày, thâm nghĩ:

- Lấy tự ngạo của Vương gia, tự nhiên không để loại rượu nhường từ lương thực ngũ cốc này vào trong mắt, thế nhưng chờ ngày nào đó người chân chính ném thử tư vị, sợ là người sẽ hối hận.

198. Chương 200: Giết Chóc Nửa Đêm

Rất nhiều người hiếu kỳ, buổi sáng Thịnh Tuyết Lâu mới bị niêm phong bắt người, buổi chiều quan phủ Đại Lý Viện không chỉ thả người, mà còn để Thịnh Tuyết Lâu khai trương một lần nữa, rốt cuộc là phía sau Thịnh Tuyết Lâu ngoài có sự ảnh hưởng của Tập Dũng Bang, còn có người nào đó làm chỗ dựa cho bọn họ!

Nói đến Tập Dũng Bang, hiện tại trong thành Bắc, thậm chí toàn bộ Kinh Thành, đã không người nào không biết!

Tại lúc Thốn Bang và Tịch Thu Bang tranh đấu với nhau rồi cùng bị tiêu diệt, Tập Dũng Bang liền giống như nấm mọc sau cơn mưa, nhanh chóng phát triển lớn mạnh, hơn nữa Tập Dũng Bang làm việc rất công bình, đãi ngộ đối với thuộc hạ và binh dân bách tính có liên quan đều rất tốt, bởi vậy trong cảm nhận của binh dân bách tính Kinh Thành, Tập Dũng Bang có danh tiếng rất tốt, thậm chí được lòng người.

Bách tính chính là thiện lương như vậy, ai đối với họ tốt, lòng họ sẽ hướng về người đó, cũng không quản phía sau đó có xảy ra giết chóc tinh phong huyết vũ hay không, hoặc tranh đấu người lừa ta gạt.

Đêm nay Thịnh Tuyết Lâu mở cửa kinh doanh trở lại, cũng đã khoản đãi một số nhân vật tăng lãnh đạo như các hương chủ Tập Dũng Bang, còn có một số nơi mở rộng, đại biểu người làm ăn gia nhập vào Tập Dũng Bang, cùng với một ít quan viên lớn nhỏ, huynh đệ Lệ gia tự mình tiếp đãi.

Lệ Vũ ngồi tại ghế chủ tọa, nhìn nhân thần tôn kích nhìn về chính mình của toàn bộ mọi người, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, hẳn có cảm giác tất cả điều này giống như một giấc mộng.

Ba tháng trước hẳn chỉ là một tiểu nhân vật bé nhỏ làm tay chân cho một tên biến thái, mà ngày hôm nay đã trở thành người đứng đầu một môn phái nhất lưu, tại Kinh Thành đã là một nhân vật có danh tiếng, hẳn hiện tại trở nên nổi bật rồi, thế nhưng trong cảm nhận của hắn, người mang lại tất cả những điều này cho hắn, thủy chung được hắn thành kính ghi nhớ trong đầu.

Lệ Vũ biết, người đó có thể cho mình tất cả, như vậy cũng có thể đơn giản đoạt đi, điều này quyết định bởi việc lòng quyết tâm và ý chí của chính mình đối với người đó.

"Kể sī có thể vì người tri kỷ mà chết, Lệ Vũ ta thiếu niên gian khổ, dốc sức làm việc, chí khí không nhỏ nhưng không thành việc, khó có được một người thưởng thức coi trọng ta như vậy, cho dù Lệ Vũ ta có được ngôi cao và cơ hội hơn nữa, ta Lệ Vũ huyết thệ, vĩnh viễn không phản bội!"

Lệ Vũ nâng chén rượu lên uống một hơi cạn chén, âm thầm phát thệ.

Ngồi cùng bàn tiệc ngày hôm nay còn có vị tổng quản hí mắt của Thịnh Tuyết Lâu, vị nữ quản sự vừa mới bị bắt đi, hiện tại được thả ra, thoạt nhìn không phải ăn vị đắng gì, đối với mọi người cười cười nói nói vô cùng vui vẻ.

Lúc này, tiểu nha đầu Vinh nhi bên cạnh Tô Tuyết đã đi tới, mang theo một tờ giấy giao cho nữ quản sự Hoàng di, Hoàng di mở ra nhìn một chút, sau đó lại nói bên tai vị tổng quản hí mắt vài câu, vị tổng quản nghe nói xong, con mắt càng thêm híp lại, nhưng bị che bởi con ngươi khó nhìn thấy tròng mắt, lại đột nhiên phóng ra một mũi hàn mang sắc bén.

Lúc huynh đệ Lệ gia cùng chén uống rượu, vị tổng quản hí mắt này không một tiếng động rời đi.

Cùng lúc đó, tại lúc bầu không khí trong phòng vô cùng náo nhiệt, có người đi tới bên cạnh Lệ Vũ nói vài câu. Lúc Lệ Vũ nghe xong, thần sắc như thường nhẹ nhàng gật đầu, liền đánh mắt về phía mấy vị hương chủ và đường chủ, những thuộc hạ này rất nhanh hội ý, vì vậy ăn uống càng thêm vui vẻ, hơn nữa cộng thêm các tiết mục nữ tử thanh oản trong Thịnh Tuyết Lâu ca múa trợ hứng, làm cho bầu không khí trong Thịnh Tuyết Lâu sôi động lên tới đỉnh.

Trong bầu không khí này, mấy tiểu thị nữ Thịnh Tuyết Lâu bước tới rót rượu cho các khách nhân, cá biệt có mấy người uống xong một chén liền đổ gục, lập tức có người tiến tới nâng dậy rồi sau đó đỡ rời khỏi đây, không bao lâu sau mấy thanh chủ thủ sắc nhọn hiện ra, lặng yên thu hoạch tính mệnh của mấy người say rượu này.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra trong yên lặng, thần không biết, quỷ không hay.

Mà ngoại trừ Thịnh Tuyết Lâu, trong sòng bạc tại Thanh Dân Nhai thành Bắc.

Vương Lục mặt đỏ cảm giác ngày hôm nay vận may tới không thể chống đỡ được, hẳn bình thường đều bài bạc tại chỗ này, thế nhưng lần nào cũng thua, mà ngày hôm nay khi sòng bạc này đổi mới chủ nhân, hẳn phát hiện thời vận của chính mình đã thay đổi, ngày hôm nay ngay tại sòng bạc này liên tiếp thắng mười sáu ván, tổng cộng hơn ba vạn lượng bạc, làm cho dân cờ bạc khác đỏ mắt không ngớt.

Vương Lục mặt đỏ hưng phấn tới mức đầu óc mơ hồ, hẳn không nghĩ tới, vì sao chỉ có hắn mới thắng sòng khoái như vậy.

Đêm nay đi cùng Vương Lục mặt đỏ còn có hai huynh đệ khác, sau khi thắng tiền, mấy người hội họp cùng một chỗ cộng lại, mấy người bọn họ, huynh đệ cư nhiên đều thắng tiền, mà Vương Lục mặt đỏ thắng được nhiều nhất, mấy người trong lúc hưng phấn, quyết định tới thanh lâu tiêu sái hưởng thụ một phen, vì vậy kẻ vai sát cánh rời khỏi sòng bạc.

Ra khỏi cửa, chuyển qua một ngõ nhỏ hẻo lánh, đi hết ngõ nhỏ này sẽ có một thanh lâu, thế nhưng mấy huynh đệ vừa mới bước mấy bước vào ngõ nhỏ, đột nhiên nhìn thấy mấy bóng đen từ bên người họ xẹt qua, tại lúc bọn họ còn chưa phản ứng kịp, một đạo ngân quang sắc bén xẹt qua cổ, hai người phía sau ngay cả một âm thanh nhỏ nhất cũng không phát sinh, liền mềm oặt ngã xuống.

Mà Vương Lục mặt đỏ đi đằng trước không hề phát hiện ra điều gì, thắng nhiều như vậy đủ để hắn hưng phấn tới mức luôn luôn chìm trong trạng thái huyền tưởng mơ hồ.

Mãi cho tới khi đi ra khỏi ngõ nhỏ, tiến vào một con đường khác, Vương Lục mặt đỏ vừa mới tới cửa thanh lâu, lúc này đột nhiên có một người đi ngang đụng nhẹ vào hắn, tiện tay đoạt lấy bọc ngân phiếu trong lòng hắn chạy đi, chỉ riêng tốc độ đã làm người bình thường lóe mắt.

Vương Lục mặt đỏ lớn tiếng chửi ầm ĩ, nhieác mắng đồ không mắt, hẳn rốt cuộc cũng đã từ trong hưng phấn hồi phục lại tinh thần, hẳn không kịp nghĩ tới huynh đệ của hắn sao vẫn chưa đuổi kịp, mà ngân phiếu trong người đã không thấy nữa rồi.

Đến lúc này, Vương Lục phảng phất giống như bị sét đánh tại chỗ, nghĩ tới người vừa mới va chạm vào hắn, Vương Lục mặt đỏ sung huyết đỏ bừng, hẳn còn có thể tha thứ cho kẻ trộm tiền chính mình vừa mới thắng trốn đi, lúc này sờ nắm tay, nhìn thấy tiểu thâu kia cũng chưa chạy ra, cư nhiên tiêu sái tiến vào trong một thanh lâu, lúc này đầu óc nóng bừng không còn cổ kị gì nữa, liền chạy ào vào trong thanh lâu.

Trong thanh lâu vô cùng náo nhiệt, lão Cừ nhìn thấy Vương Lục mặt đỏ xông vào, hiển nhiên nhận ra hắn, cũng không thay đổi sắc mặt, đang muốn phái người tới đuổi tên cùng quỷ này rời đi, thế nhưng nhân thân của Vương Lục mặt đỏ làm cho hắn phải ngậm miệng, mắt mở trừng trừng nhìn Vương Lục mặt đỏ đầu đá lung tung trong thanh lâu, thậm chí còn có một số người đang làm chuyện tốt trong nhà xí, cũng bị Vương Lục mặt đỏ đá cửa xông vào, nhất thời toàn bộ thanh lâu một mảnh gà bay chó sủa.

Mà tại quá trình này, trong một số gian xuân nhã, mấy kẻ dâm đang ôm nữ tử trong lòng liên tục sờ nắn vuốt ve, vừa ve vừa vuốt uống rượu, đặc biệt có một số như củ cải trắng, thậm chí vài kẻ càng bất kham, truyền tới tiếng thở dốc kêu rên vô cùng dâm dăng.

Một gian phong trong số đó, có một hán tử vừa mới đẩy một nữ tử xích lõa toàn thân, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu xuống giường, toàn thân trên dưới bắt đầu khởi động, làm nàng ta kêu lớn dâm dăng

không thôi, hán tử giống như gà chọi xông trận, càng thêm ra sức trùng kích.

Thế nhưng đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện tiến vào, nàng trong lúc mê ly hét lớn một tiếng, nhưng hán tử lại cho rằng nàng sắp tới, trong lòng vô cùng đắc ý, động tác ra vào càng nhanh hơn.

Lúc hán tử dục eo mông đến mức toàn thân tê dại, đến lúc bắn ra ngoài, đột nhiên một đạo phong mang băng lãnh làm tóc gáy của hán tử phải dựng thẳng lên, thế nhưng tại thời khắc quan trọng như thế này, toàn thân thoát lực phun trào làm hán tử căn bản không còn sức phòng bị, chỉ thấy đạo phong mang kia phá không lướt tới, giơ tay chém xuống, hán tử nhất thời dừng lại động tác thể dục, mà trong lúc nữ tử kia hét lớn chói tai, máu tươi phun trào, bắn đầy vào người nàng, cả hai đều mềm oặt ngã xuống tại chỗ!

Mà tại một số gian phòng khác, cũng một màn như thế này, liên tục diễn ra.

Máu, nhiễm đỏ giường xuân.

Trong toàn bộ thanh lâu, mùi máu tanh không ngừng lan tràn.

Những người không biết rõ tình hình, vẫn làm chuyện của riêng mình, Vương Lục mặt rõ xông vào điên cuồng tìm kiếm tên tiểu thủ, rốt cuộc hán tử phát hiện tên tiểu thủ chạy tới hậu đường, khóe mắt mang theo một tia phê huyết sát khí băng hàn, liền nhào tới, hán tử quyết tâm phải bầm thây vạn đoạn tên tiểu thủ này.

Khi hán tử đuổi tới một hành lang nho nhỏ, mắt thấy tên tiểu thủ kia không chạy, lại bước về phía hán tử, Vương Lục mặt rõ đột nhiên cảnh giác, nắm chặt bàn tay, chuẩn bị tiến lên chém giết.

Thế nhưng Vương Lục mặt rõ tối đa chỉ là một Võ Sĩ cấp chín, chỉ nắm tay va chạm vào đối phương, chỉ một lần giao kích này, Vương Lục mặt rõ cảm thấy chính mình giống như bị một ngọn núi lớn đụng phủ, toàn thân vắng ngược ra sau.

Tại lúc hán tử bị đánh văng ngược lại, toàn thân không chút sức lực nằm úp sấp, chỉ thấy một người mặc xích y đi tới, đưa bàn tay tử thần, vòng quanh đầu của hán tử, răng rắc một tiếng nhẹ nhàng, Vương Lục mặt rõ đã phải đến hầu trà diêm vương.

Dưới bóng đêm yên lặng, giết chóc không ngừng diễn ra, tiến hành tưởng chừng không ngừng nghỉ.

Tại thành Tây, nơi này có một ít nhà cửa quan viên nhỏ, bình thường thủ vệ không tính sâm nghiêm, vì vậy đêm nay, trong một số tòa nhà quan viên này, nghênh đón khách không mời mà đến.

Chỉ thấy mấy bóng đen dừng lại tại phụ cận một lúc, rồi nhanh chóng phân tán tới mấy tòa nhà theo mục tiêu định.

Một vị tiểu quan đang trong giấc mộng đẹp, trong mộng hán tử thấy mình được thăng lên làm đại quan nhất phẩm, quyền khuynh triều dã, được nhiều người chạy tới nịnh nọt, làm hán tử hưởng thụ mười phần.

Thế nhưng trong lúc hán tử bất tri bất giác, đột nhiên cảm thấy yết hầu chính mình truyền tới sự lạnh lẽo. Hán tử phát hiện những người trong mộng lộ ra răng nanh, dữ tợn điên cuồng nhào tới hán tử đòi mạng, mà hán tử kêu không được, trực tiếp bị những ác quỷ này xông tới cắn xé.

Mà trong nhà một vị quan khác, tiểu quan lúc này đang trong giấc mộng tiền tài, thấy tình cảnh chính mình nằm trên núi vàng biển bạc, mê mẩn không thôi, bất tri bất giác mất đi tính mệnh.

Thậm chí còn có một vị vừa mới làm xong chuyện đẹp nhất cuộc đời, ôm mỹ thiếp cùng vào giấc mộng, trong mộng hán tử bị một nữ tử một kiếm đâm xuyên qua ngực, vĩnh viễn không thể tỉnh lại được nữa.

Những bóng đen kia đi tới mấy tòa nhà mục tiêu, rất thuận lợi hoàn thành công việc, liền cấp tốc tới khỏi. Mà trong một tòa nhà mục tiêu truyền tới tiếng tranh đấu hỗn loạn, nhưng rất nhanh qua thời gian vài lần hô hấp, thanh âm tranh đấu liền dừng lại, chỉ thấy một đạo bóng đen lảo đảo ra khỏi cửa, nhanh chóng nhảy vào đường phố tối đen không còn hình dáng.

Giết chóc duy trì liên tục tới nửa đêm. Rốt cuộc đêm nay cũng có một đoạn thời gian bình tĩnh ngắn ngủi.

Thế nhưng kế tiếp, đêm toàn bộ Kinh Thành, lại vì một trận giết chóc lặng yên không một tiếng động này, các nơi phát sinh tiếng gào thét chói tai, còn có tiếng âm ỉ xung quanh triệt để sôi trào mãnh liệt.

199. Chương 201: Âm Mưu Thay Đổi

Một cuộc chém giết đầy máu tanh mang đến thanh âm ầm ỹ. Ban ngày kinh thành náo nhiệt dần trở nên yên tĩnh khi trời ngả về đêm lại một lần nữa bị phá tan sự yên tĩnh vốn có của nó.

Ban đêm ở kinh thành lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Ban ngày dân chúng vây xung quanh quan phủ gây chuyện, lúc này mới lắng xuống. Mà buổi tối lại có người bị giết khắp nơi. Những tin tức này được truyền đi nhanh chóng đến tai từng người. Sau khi nghe được những tin tức này ý niệm đầu tiên của mọi người là: rốt cuộc tên khốn kiếp nào đang làm chuyện này. Mọi người đang sống yên ổn thế mà lại gây ra chuyện, bọn họ hận không thể bắt được tên nào đã gây ra chuyện.

Trong thành xuất hiện rất nhiều án mạng, hơn nữa còn có mấy vị tiểu quan bị ám sát làm mấy vị quan trọng trong triều không thể không chú ý. Bất kể đằng sau chuyện này có những âm mưu nào bọn họ cũng phải trước tiên rời giường, đi xử lý đã.

Chết mấy người cũng không đáng ngại nhưng nếu không có sự chuẩn bị lúc lâm triều thì cái đang chờ bọn họ chính là sự tức giận của hoàng đế.

Bởi vì gần đây hoàng đế bãi quan tựa hồ thành thói quen rồi, các vị quan lại tự nhiên không dám chậm trễ sợ hoàng đế nắm được nhược điểm.

Trong bóng đêm rồi ren có những người gánh vác trọng trách đang không ngừng chạy qua chạy lại nhưng cũng có không ít người đang rít gào lên như sấm, lửa giận hừng hực tựa hồ có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ.

- Phế vật ngu xuẩn!

Tam hoàng tử mượn sự cố buổi tối liền đi thẳng đến phủ quốc công, chỉ thẳng vào mũi Đái Kiều Liên hét lên đầy tức giận.

Quả thực hắn bị chọc tức sắp nổi điên lên rồi, sự cố sáng nay ở Đại Lý Viện khiến cho hoàng đế mượn cơ hội bãi miễn mấy vị quan. Mà một số quan viên trong đó là do hắn đưa lên, thế mà tối đến lại chết nhiều người như vậy, hơn nữa những người chết này đều do bọn họ đi tìm hiểu tin tức. Điều này làm tam hoàng tử sao có thể không nổi giận được cơ chứ.

- Nói, là ai sai bảo người đi khiêu khích tiểu tử Đồ gia, bản vương vẫn nhắc nhở người phải ẩn nhẫn, âm thầm làm việc. Lúc nào cũng phải để phòng giám thị tiểu tử kia, không nên đi trêu chọc. Người không nghe lời bản vương nói hử, người cho là người như hắn mà tên đầu óc ngu ngốc như người có thể đối phó sao?

Lúc này Đái Kiều Liên đứng trước mặt tam hoàng tử giống như một con cá gỗ chỉ biết im lặng, như một con chó chỉ biết nghe mệnh xối xả cho đến khi tam hoàng tử mắng đến mức không còn gì để mắng nữa mới bắt đầu nói:

- Tam điện hạ xin bớt giận, mặc dù lần này chúng ta thất bại nhưng lần này chúng ta cũng tra ra được đích thực tiểu tử kia ở kinh thành có một số bố trí bí mật. Lần trước khám phá ra một số cơ cấu thám tử của hắn do đó cũng để lộ ra Thịnh Tuyết Lâu rồi. Thuộc hạ nghĩ chúng ta hạ chút công phu vào Thịnh Tuyết Lâu có thể khám phá ra toàn bộ bố trí bí mật của tiểu tử này ở kinh thành. Lúc đó hắn không còn chỗ dựa nữa để xem chúng ta chơi đùa hắn cho đến chết như thế nào?

Tam hoàng tử cười khẩy nói:

- Ốc lộn, người cho rằng tên tiểu tử kia ngu như vậy sao, nếu như Thịnh Tuyết Lâu để lộ rồi thì người nghĩ hắn còn để lại đầu mối cho người thám dò sao. Sáng nay đích thực Thịnh Tuyết Lâu có phải người đi kích động dân chúng gây chuyện. Cái này cho thấy Thịnh Tuyết Lâu đã lộ ra bên ngoài rồi, người có đầu óc suy nghĩ không vậy.

Đái Kiều Liên bị chửi một hồi nhưng cũng không có tức giận, lúc này đột nhiên nói:

- Tam điện hạ, nếu Thịnh Tuyết Lâu cùng tên tiểu tử kia có liên hệ như vậy Tự Hương Lâu của Túc Dao, có thể hay không...

Nghe nói như thế, chân mày tam hoàng tử nhíu lại, sắc mặt âm trầm lắc đầu nói:

- Túc Dao sẽ không làm ra chuyện phản bội ta, ta tín nhiệm và thích nàng như vậy, nếu như nàng...

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng tam hoàng tử cũng cảm thấy nghi ngờ. Đái Kiều Liên lại nói:

- Tam điện hạ, nữ nhân kia người khác không chạm vào được không lẽ ngài cũng không chạm vào được sao. Ngài vẫn mềm lòng không muốn dùng biện pháp mạnh với nàng, có thể vạn nhất nàng thật sự có quan hệ với tiểu tử kia...

Vừa nói Đái Kiều Liên vừa tiến đến bên cạnh tam hoàng tử nói thầm:

- Không bằng chúng ta thử nàng một lần, nếu như lần này...

Nói xong Đái Kiều Liên lại tiếp:

- Nếu như đến lúc đó thật sự như vậy liền...

Đái Kiều Liên làm động tác như phỉ bụi. Nghe lời này tam hoàng tử hiện lên vẻ do dự nói:

- Bây giờ người đi mời Ưu Hạc và Lộ tiên sinh bí mật đến, nghe ý kiến của hai vị một chút rồi quyết định sau.

Đái Kiều Liên thấy tam hoàng tử động tâm liền quay người, sắc mặt liền trở nên âm trầm, ánh mắt hiện lên quang mang oán độc, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Qua chừng nửa canh giờ, Đái Kiều Liên dẫn một người mặc quần áo bạc màu và một người mặc áo màu lam, chính là Ưu Hạc và Lộ tiên sinh trở về phủ. Ba người trực tiếp tiến vào bí thất, tam hoàng tử vẫn ở đó, lo lắng chờ đợi.

Đợi sau khi hai người làm lễ, tam hoàng tử liền khẩn cấp hỏi:

- Lộ tiên sinh. Ưu Hạc, hai người đối với chuyện tối nay cảm thấy thế nào?

Đôi mắt đẹp của Ưu Hạc đang chăm chú nhìn tam hoàng tử, đây về chân thành, lướt qua mang theo làn gió thơm. Tam hoàng tử nhìn bóng người lướt qua, khóe mắt khẽ giật giật. ngay lập tức dời ánh mắt nhìn sang phía Lộ tiên sinh.

Lộ tiên sinh ngồi xuống rồi nói:

- Tam điện hạ không cần lo lắng, chỉ là chết một số tiểu lâu la không ra hồn mà thôi. Chúng ta cũng không trông cậy vào bọn chúng có thể làm nên đại sự gì.

Ưu Hạc lại nói:

- Lời ấy của tiên sinh ta không đồng ý lắm, nếu những tiểu lâu la ấy bị lộ. Như vậy cũng nói lên rằng đã có người nắm hành tung của chúng trong tay, nghĩ xa hơn một chút, gần đây chúng ta an bài những người đó làm việc có thể hay không khiến cho chúng ta cũng bị hoài nghi. Nếu là như vậy chúng ta đã trở nên bị động, đối với công việc sau này chúng ta làm cực kỳ bất lợi.

Lộ tiên sinh ngưng thần nói:

- Lần này cũng thuận lợi mượn đao hoàng đế nhưng đối với chúng ta cũng không có quá nhiều chỗ tốt ngược lại để cho Tập Dũng Bang lợi dụng thời cơ phát triển lớn mạnh. Tuy nhiên những bang phái này cũng không đáng lo, có rất nhiều cơ hội để thu thập bọn chúng. Đối với điện hạ thì nỗi lo lắng chính vẫn là tổ chức tình báo ngấm trong bóng tối. Chúng ta có thể khám phá ra một cứ điểm vậy tất nhiên bọn chúng không chỉ có một mà còn nhiều cứ điểm khác nữa.

Tam hoàng tử nói:

- Nếu như chúng ta nhanh chóng thành lập một cơ cấu thám tử thì tiên sinh có thượng sách nào không?

Lộ tiên sinh lắc đầu nói:

- Muốn thành lập một tổ chức tình báo cũng không phải là việc một sớm một chiều, trước đây chúng ta không góp sức cho tam điện hạ, ở kinh thành cũng mới chỉ có một cứ điểm nhưng cuối cùng cũng để lộ rồi.

- Bây giờ mặc dù có tam điện hạ ủng hộ, thành lập tổ chức tình báo có thể dễ dàng hơn nhưng vẫn cần thời gian. Mà tam điện hạ ngại thiếu nhất chính là thời gian. Ý muốn lập trừ của hoàng thượng ngày càng mãnh liệt, nếu như ngài không đánh cược một lần, tương lai sợ rằng không còn cơ hội nữa.

Lúc này Ưu Hạc và Lộ tiên sinh liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nói:

- Tam điện hạ, không phải trong tay người có một tổ chức tình báo bí mật, hoàn mỹ sao? Tại sao còn muốn thành lập nữa, chúng ta coi đó là một cột trụ để phát triển thêm có phải tốt hơn không.

- Đích thực cơ cấu thám tử của Túc Dao thần phục ta cũng đã thành hình, tất cả mọi việc đều do Túc Dao xử lý ta căn bản không nhúng tay vào. Cho nên chỉ cần nòng cung cấp thông tin tình báo là được. Ta đã từng cài người vào trong nhưng quả thực cơ cấu của nòng quản lý rất nghiêm mật, rất khó đắc thủ.

Tam hoàng tử lắc đầu nói.

Ưu Hạc nghe vậy liền cười một tiếng, nói:

- Tam điện hạ trù trừ không chịu động thủ sợ là đã có tình cảm sâu nặng với mỹ nhân. Thật ra không phải là khó đắc thủ mà là tam điện hạ do dự không quyết.

Bị nói trúng tâm sự, sắc mặt tam hoàng tử trở nên khó coi.

Lộ tiên sinh nói:

- Chuyện tình trọng yếu ngay trước mắt, tam điện hạ tuyệt đối không thể do dự. Nếu như muốn thành tựu sự nghiệp có nhiều thứ cần phải bỏ qua. Ngài nếu như đã bắt đầu, có một số việc đã làm như vậy cũng chỉ có thể đi về phía trước, không còn đường quay về nữa. Nếu như Túc Dao thần phục tam điện hạ cũng nên có sự giác ngộ hiệu trung. Mà tam điện hạ chậm chạp không nắm giữ tổ chức tình báo của nòng trong tay, nói như vậy người này cũng không thực sự thần phục ngài. Nếu tam điện hạ còn do dự đến lúc thất bại có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Ưu Hạc nhìn thấy thần sắc tam hoàng tử có chiều hướng nghe theo bèn phụ họa:

- Trên đường tiểu công gia đã nói cho chúng ta biết rồi. Bản thân ta cảm thấy kế này có thể thực hiện được. Đến lúc đó tam điện hạ vừa có thể ôm được mỹ nhân trong lòng lại vừa có được tổ chức tình báo trong tay nòng. Nói không chừng điện hạ có được thân thể nòng, từ nay về sau nòng càng thần phục điện hạ. Nhất cử tam đắc điện hạ còn do dự gì nữa.

Suy nghĩ một chút cuối cùng tam hoàng tử nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Lúc mở mắt ra, trong mắt hiện lên quang mang mạnh mẽ:

- Vậy thì kế này thực hiện như thế nào?

Bắc Hầu phủ.

Trong Linh Thiên Các, Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng trong phòng. Trên đỉnh đầu có nhiều tia sáng như huyền vụ tập trung chiếu xuống, phảng phất trông hân giống như một pho tượng Phật đà đang ngồi thiền.

Lúc này trong thân thể của hắn, toàn bộ tinh khiêu trong đệ nhất tinh tú sáng lên, có xu hướng lóe sáng ra ngoài cùng với ánh sao trên bầu trời kia hợp lại, đối ứng cùng tỏa ra quang mang.

Nếu như có người quan sát tỉ mỉ thì có thể phát hiện, lúc này đã là đêm khuya, trên bầu trời giống như một dải ngân hà có hơn mười ngôi sao tỏa sáng hơn so với những ngôi sao khác.

Mỗi đêm Vân Thiên Hà đều tu luyện Dẫn Tinh Quyết. Hôm nay bên trong tinh tú đã có hai mươi lăm tinh khiêu có thể dẫn phát thiên địa cùng ánh sao trên trời đối ứng.

Mà tối nay, sau khi vận chuyển sáu chu thiên Dẫn Tinh Quyết rốt cục cũng thành công dẫn dắt khóa thứ hai mươi sáu cùng đối ứng với ánh sao trên trời. Nói cách khác, trong đệ nhất tinh tú đã có thêm tinh khiêu có thể câu thông với thiên địa, như vậy hắn đã có thể tiến hành bước tiếp theo, đã thông kinh mạch, điểm tinh mở ra đệ nhị tinh tú.

Đúng lúc này, phía ngoài truyền đến dị động, Vân Thiên Hà mở mắt ra, tinh mang trong mắt tán phát rồi thu công, sau khi đứng lên liền thấy Đồ Thất đi đến bẩm báo:

- Thiếu gia, những người trên danh sách đều đã diệt trừ không người nào còn sống.

Vân Thiên Hà thần nhiên gật đầu, nói:

- Giết hết những tên tiểu lâu la, ta không tin những tên đằng sau có thể bảo trì bình tình. Sợ rằng bước tiếp theo bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách hợp nhất tổ chức tình báo của Túc Dao. Người đi báo cho Tô Tuyết, ta cho nàng gia tăng kỳ hạn đến ngày mai, nếu như Túc Dao vẫn không đồng ý, liền lệnh cho nàng rút hết người rời khỏi kinh thành. Ta sẽ để người tình báo doanh tiếp quản các cứ điểm mà Tô Tuyết đã bố trí, điều chỉnh thay đổi lại, hoàn toàn đoạn tuyệt bất kỳ liên hệ nào với Túc Dao, để cho nàng tự mình giải quyết.

Đồ Thất linh mệnh đi ra, Vân Thiên Hà chấp tay sau lưng nhìn lên bầu trời tự nói thầm:

- Túc Dao a Túc Dao, hy vọng ngươi nên biết thức thời, đừng để cho ta thất vọng.

200. Chương 202: Tạo Áp Lực

Đại hoàng tử nắm bắt kết quả xử lý chuyện hôm qua. Chẳng qua là bắt mấy người cầm đầu gây chuyện hiện đã tiến hành hối tội, trừng trị. Rồi sau đó đại hoàng tử phóng thích hai người trong Thịnh Tuyết Lâu, dân chúng tự động giải tán.

Đối với kết quả dạng này hoàng đế cũng chỉ gật đầu rồi hỏi đến án mạng tối qua. Chỉ là các đại thần trả lời lại không giống nhau.

Bởi vì án mạng này để lại đầu mối khắp nơi nhưng lại vẫn chưa tìm được manh mối hung phạm. Mà về phần tên Vương Lục thì hẳn cùng với mấy huynh đệ chơi bạc thắng tiền, rất nhiều người trong sòng bạc đều có thể làm chứng.

Mà khi người này ra cửa, các huynh đệ khác bị giết chỉ có mình hắn đi thanh lâu. Có người truy bắt đạo tặc chạy vào thanh lâu, nhưng trong thanh lâu vừa xảy ra án mạng, cuối cùng người này cũng bị diệt khẩu.

Mà từ trong thanh lâu tìm được đầu mối, ở trong thanh lâu đích thực có một khách nhân là vị thiếu gia của một quan viên nho nhỏ. Đêm đó hắn vui vẻ trong thanh lâu yên ổn, vô sự nhưng người trong nhà của hắn lại bị sát hại. Hắn sau khi về nhà chứng kiến hiện trường cũng không kịp thời báo án mà lại đem thi thể giấu đi. Cùng với một vị tiểu thiếp tư thông gian dâm kết quả là bị bắt tại trận, chẳng qua người này trên đường bị mang đi đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Mà địa phương khác có chết bao nhiêu người thì cũng dính líu một số đầu mối. Nhưng những đầu mối này chỉ có thể chỉ rõ nguyên nhân bọn họ bị giết, không phải vì tài, không phải vì sắc nhưng thoảng cái chỉ trong một đêm chết rất nhiều người, chuyện này thật không hợp với lẽ thường. Nhưng hung phạm phía sau ẩn dấu quá sâu, bọn họ căn bản không thể nào điều tra.

Hoàng đế nghe mấy vị đại thần chịu trách nhiệm chuyện này trình bày nhưng trong lòng cười khẩy, có người muốn tạo cơ hội cho hoàng đế nhờ cái gai trong mắt. Hoàng đế làm sao có thể bỏ qua.

Cho nên hoàng đế cho hình bộ cùng Đại Lý Viện ba ngày phải phá được án bắt được hung thủ, nếu không làm được các quan viên chỉ có một kết quả đó chính là mất chức.

Đối với yêu cầu của hoàng đế, ngẫm nghĩ lại có chút quá mức vô lý nhưng các quần thần đều biết hoàng đế đang mượn những việc liên tục xảy ra trong những ngày gần đây để thay đổi quan viên.

Thông qua chuyện tối ngày hôm qua cuối cùng các quần thần cũng nhìn ra một ít manh mối, hoàng đế đã bắt đầu tính toán muốn đổi lại Hình bộ rồi. Mặc dù hai vị quan lớn thị lang, thượng thư dính líu đến quá nhiều chuyện tạm thời hoàng đế không thể nào đổi được nhưng thuộc hạ của hai quan đều bị thay đổi. Bọn họ không thể nào không chế.

Mấy vị quan lớn như Mạc Bách Xuyên, Mạc Bách Sử và Tiêu Viễn Sơn đều phát giác ra tâm tư của hoàng đế. Trong lòng vừa khùng hoảng vừa tức giận nhưng đối với việc này bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng, chuyện này vốn không có biện pháp phát tác. Một khi phát tác hoàng đế liền có lý do để tiếp tục động đến bọn họ. Không thể nghi ngờ đây chính là việc khiến người ta chịu ghen ghét đến cực khổ.

Nhưng rất nhiều đại thần cũng ý thức được, Tập Dũng bang đang làm mưa làm gió tại kinh thành sợ rằng đã trở thành một thanh kiếm trong tay hoàng đế, ai dám động đến liền gặp xui xẻo.

Mà trong những vị đại thần này lại có một người nghiêng rằng nghiêng lợi tức giận đến cực hạn, đó chính là tam hoàng tử, người ở trên điện im lặng không nói câu nào. Lúc trước hắn đã mất mấy người tâm phúc trong nội vụ phủ, do bị hoàng thượng thay thế Trịnh công công, tâm phúc bên cạnh, cứ như vậy hắn không thể khống chế nội vụ như trước đây được nữa, không thể sai sử như cánh tay.

Rồi sau đó hoàng đế đổi lại mấy thiếu khanh và chấp sự trong Đại Lý Viện, còn có một vị ngự sử trong đốc viện. Không thể nghi ngờ hành động này lại một lần nữa làm yếu đi lực lượng các hoàng tử. Hết thấy hiện tượng đều cho thấy hoàng đế đang dần tước đi quyền lợi của các hoàng tử. Trước kia tam hoàng tử cho rằng hoàng đế tước đi binh quyền to lớn của đại hoàng tử ở Tây quân, trong lòng đã có ý ưu ái hắn, gần đây đang đặc ý, nghĩ các biện pháp tranh thủ.

Nhưng mà kết quả cuối cùng lại làm cho tam hoàng tử có thể suy đoán được vị trí thái tử đối với hắn có khả năng là vô duyên rồi.

Tuy chức vị thái tử không đạt được nhưng không có nghĩa là vị trí đế vương cũng vô duyên, nghĩ đến đây trong lòng tam hoàng tử trở nên kiên định hơn

Sau khi bãi triều tam hoàng tử chưa trở về hành uyển mà trực tiếp đến Tụ Hương Lâu.

Tụ Hương Lâu, Hiên Nhã Các.

Túc Dao bước từng bước ngắn, hai bàn tay nhỏ nắm chặt trong ống áo, đi qua đi lại trong phòng. Xem ra dung nhan tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành đã sớm bị khuôn mặt u sầu thay thế.

Mà Tô Tuyết ngồi ở trên bàn, lúc này đôi mi chớp động, sóng mắt vẫn dõi theo Túc Dao dường như đang chờ đợi.

Nhưng mà lúc này trong lòng Túc Dao đang rối loạn, nàng không biết nên quyết định như thế nào.

Tô Tuyết nhìn thấy bộ dáng lo lắng của tỷ tỷ trong lòng cũng rất là kinh ngạc. Từ trước đến nay tỷ tỷ chưa bao giờ có bộ dáng lo lắng, bất quyết khi gặp khó khăn thế này, rốt cục nàng đang do dự điều gì?

Cuối cùng Tô Tuyết cũng không nhịn được khẽ thở ra một hơi, nói:

- Tỷ tỷ, rốt cục tỷ còn do dự điều gì? Nếu như tỷ không đưa ra quyết định, hôm nay nhất định muội phải đưa một phần tộc nhân rời khỏi kinh thành, hôm nay là kỳ hạn cuối cùng mà thiếu chủ cho muội rồi. Tỷ tỷ cũng nên hiểu rõ, thiếu chủ cho phép muội mang theo tộc nhân rời kinh có ý nghĩa như thế nào.

Nàng lại nói tiếp:

- Tỷ tỷ thường dạy muội cần phải lấy đại cục làm trọng không được dựa theo tư tình nhi nữ. Thế mà bây giờ đại sự liên quan đến tương lai tộc nhân thì tỷ lại do dự không quyết, chẳng lẽ tỷ muốn trở mặt nhìn tộc nhân bị chôn vùi sao?

Nói tới đây đột nhiên Tô Tuyết ý thức được điều gì, trong ánh mắt hiện lên vẻ khác thường, nhìn chăm chăm vào Túc Dao nói:

- Hay là trong lòng tỷ tỷ vẫn còn ảo tưởng với tam hoàng tử cho nên liên tục cự tuyệt tình tình của thiếu chủ?

Nghe vậy đột nhiên thân thể Túc Dao run lên, những lời này giống như là một cái gai đâm vào lòng nàng.

Chẳng lẽ lời muội muội nói là sự thật? Tại sao ta lại khó có thể đưa ra quyết định, không đành lòng phản bội hắn, không đành lòng thương tổn hắn, chẳng lẽ trong lòng ta vẫn còn một chút ảo tưởng, hi vọng về hắn?

Tô Tuyết nhìn thấy sắc mặt Túc Dao, trong lòng nàng đã có đáp án rồi, cuối cùng nàng thở dài nói:

- Tỷ tỷ thường xuyên dạy muội không thể lâm vào tư tình nhi nữ nhưng tỷ lại khiến cho muội rất thất vọng. Nếu tỷ không đành lòng bỏ hắn mà đi, vậy muội đã không còn gì để nói, muội đành dẫn tộc nhân rời khỏi kinh thành.

Nói xong Tô Tuyết liền đứng lên nhìn chăm chăm Túc Dao:

- Tỷ tỷ đã phụ lại sự ủy thác của tộc nhân. Nếu như tỷ vẫn cho rằng tam hoàng tử có thể giúp chúng ta giải cứu tộc nhân ra khỏi khổ lao vậy tỷ tự mình giải quyết cho tốt. Hy vọng cuối cùng tỷ không hại toàn bộ người trong tộc! Muội muội cáo từ.

Tô Tuyết đi tới cửa liền gặp Vinh nhi cuống quýt chạy vào, trên mặt đầy nước mắt liền hỏi:

- Vinh nhi, xảy ra chuyện gì?

- Tỷ tỷ, tam hoàng tử đem người đến chặn cửa, còn có mấy cao thủ đi theo nữa. Báo nhi bị đả thương rồi, muội đi ra ngoài bọn họ cũng không cho. Ô ô ô.

Vinh nhi vừa khóc vừa nói.

Tô Tuyết quay mặt sang có chút giận dữ trừng mắt nhìn Túc Dao một cái rồi nói:

- Vinh nhi, không cần sợ. Chúng ta lập tức rời kinh, ở đây đã không còn bất cứ quan hệ nào với chúng ta nữa rồi.

- Tỷ tỷ, vậy còn thiếu tộc trưởng, nàng?

Vinh nhi nghe thấy Tô Tuyết nói thì giật mình, miệng há to, hồi lâu vẫn chưa khép lại, cũng quên luôn cả việc khóc lóc.

Tô Tuyết kéo Vinh nhi ra ngoài rồi nói:

- Từ nay về sau có lẽ thiếu tộc trưởng chính là địch nhân của chúng ta. Là phản đồ của tộc ta.

- Muội muội!

Túc Dao nghe thấy lời của Tô Tuyết, thân thể mềm mại run lên bần bật, nước mắt chảy xuống như mưa.

Tô Tuyết xoay người lại, ánh mắt mạnh mẽ nhìn thẳng vào Túc Dao nói:

- Trước tiên muội mang một phần tộc nhân đi trước. Muội sẽ tìm những tộc nhân còn lại rồi hỏi ý kiến của mọi người. Nếu như mọi người không muốn đi theo tỷ hi vọng tỷ sẽ không ngăn trở mọi người rời đi. Đây là yêu cầu cuối cùng của muội, chớ để cho muội thất vọng về tỷ thêm nữa.

Nghe thấy lời này ngay cả hai nữ thị vệ bên cạnh Túc Dao cũng nhìn nàng bằng ánh mắt nghi vấn, chẳng lẽ thiếu tộc trưởng thực sự vứt bỏ tộc nhân, không để ý đến mọi người cứ khư khư cố chấp sao?

- Muội muội, muội không nên ép tỷ, tỷ cũng có nỗi khổ trong lòng, cũng không phải là dạng người như muội vừa nói.

Túc Dao vừa nói thì đã thấy Tô Tuyết kéo theo Vinh nhi đi ra ngoài. Hai hàng nước mắt của nàng tuôn rơi, ánh mắt đã trở nên mờ mịt.

Đúng lúc này một cô gái mặc quần áo diễm lệ đi vào, nhìn Túc Dao với sắc mặt cổ quái, nói:

- Thiếu tộc trưởng, tam hoàng tử đã đuổi mọi người đi hết, muốn một mình gặp thiếu tộc trưởng ở phòng khách trong biệt viện.

Mới chỉ nghe thấy lời này, thân thể Túc Dao lại một lần nữa run lên. Khẽ lau dấu vết vừa khóc trên mặt, nàng cũng không lập tức đi ra ngoài mà viết một phong thư giao cho nữ tử vừa mới đi vào:

- Túc Ngọc, nếu ta có điều gì bất trắc. Người đem phong thư này giao cho muội muội, để nàng tùy theo hoàn cảnh, nội dung trong thư mà hành động.

- Thiếu tộc trưởng, người...

Túc Ngọc cả kinh đang muốn nói nhưng Túc Dao sau khi đặt bức thư vào tay nàng liền đi ra khỏi cửa.

...*

Lúc này, Vân Thiên Hà đang luyện quyền cước phía sau vườn.

Quyền qua cước lại, kinh phong gào thét, băng hàn và hỏa nhiệt đan xen vào nhau, làm cho xung quanh dường như nổi lên một trận gió lốc nhỏ nhỏ.

Ý động cốt, cốt động hình, cảm giác giống như một bộ khô lâu đang nhảy múa làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy thập phần sướng khoái.

Gần đây hẳn luyện công cảm giác càng ngày càng thấy tiến triển, càng thuần thực, ngoại công đã đạt đến trạng thái đỉnh phong, tựa hồ đã có dấu hiệu đột phá.

Luyện tập trong chốc lát Sử Trường Đức chạy vào, vẻ mặt buồn rầu nói:

- Thiếu gia, vị Ngự tử kia lại đánh một thị vệ gây mấy cái răng cửa khiến cho bọn thị vệ đang oán hận không ngừng, mà người trong phủ cũng không ai dám động đến.

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói:

- Những chuyện này ta không quản.

Sử Trường Đức lại nói:

- Thiếu gia, còn có một chuyện, gần đây Đồ Ngũ và Đồ Lục làm việc không được thuận lợi. Những người trong phủ ra ngoài làm việc cũng đều bị bài xích khắp nơi, những chỗ giám thị trong bóng tối càng không phải nói. Bên Tập Dũng Bang truyền đến tin tức cũng đồng dạng như thế. Từ việc này mà nói, các thế lực khắp nơi đã bắt đầu chèn ép chúng ta, chuyện này thiếu gia tính sao?

201. Chương 203: Dữ Tợn

Sử Trường Đức lại nói:

- Thiếu gia, vẫn còn có một việc, vị Ngự tiểu thư kia mấy ngày hôm trước chẳng biết tại sao lại len lén đi theo giám thị Đồ Lục, nếu như không xử lý, càng ngày càng lắm phiền phức.

Vân Thiên Hà ngừng lại, nhíu mày nói:

- Cô ta len lén giám thị Đồ Lục để làm gì?

- Tiểu nhân quan sát, nàng chỉ là thấy Đồ Lục mỗi ngày đều vội vàng hơn nữa tới vô ảnh đi vô tung nên đoán chừng là tò mò muốn biết hắn vội vàng để làm gì cho nên lặng lẽ giám thị. Nhưng mà Đồ Lục cũng không để ý đến nàng, chỉ cần ra khỏi phủ thì trăm tiểu thư như nàng cũng không theo kịp Đồ Lục.

Lúc này Tín bá cũng đi vào trong vườn nói:

- Thiếu gia, đại hoàng tử giá lâm. Lão gia và thái thái phu nhân cũng đều chuẩn bị nghênh đón rồi.

Vân Thiên Hà nghe thấy đại hoàng tử đến, trên mặt cũng không lộ ra biểu hiện gì, liền lập tức trở lại Linh Thiên Các thay đổi y phục rồi lại ra ngoài.

Mới vừa bước ra cửa liền đụng phải Ngự Tử Thiên cũng đang đi ra ngoài. Cô gái này vừa thấy Vân Thiên Hà liền giống như trông thấy cừu nhân, hung hăng trừng mắt nhìn, nắm chặt quả đấm nhỏ thị uy với Vân Thiên Hà.

Nhưng mà Vân Thiên Hà biết tiểu nha đầu này là một người hay trêu chọc người khác, đối với việc nàng bày ra dáng vẻ thị uy hẳn cũng không thêm để ý đến.

Ngay lúc hắn rời đi liền thấy nàng đi theo liền xoay người lại đạm mạc nói:

- Ta không biết Ngự lão đầu dẫn ngươi đến phủ với mục đích gì nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất nên an phận một chút. Ngươi đánh người ta cũng mặc kệ nhưng có một số việc không phải ngươi muốn là được, tốt nhất ngươi nên thành thật một chút cho ta. Nếu như để ta phát hiện ngươi có điều gì mờ ám ngươi cũng đừng trách ta tâm ngoan. Kể cả có Ngự lão đầu và thái thái che chở cho ngươi ta cũng đuổi ngươi ra khỏi phủ, hãy nhớ kỹ lời của ta. Gần đây tâm tình ta không tốt không muốn cùng ngươi chơi mấy trò trẻ con.

- Ngươi...

Ngư Tử Thiên nghe thấy lời này đột nhiên đứng lại, môi cong lên nhưng cũng không nói được câu nào, nước mắt đã chảy xuống, đáng vẻ cực kỳ ủy khuất.

Vân Thiên Hà cũng không để ý đến nàng cứ thể đi ra cửa chính.

Đại hoàng tử lại đến chơi, vẫn là giọng trống khua chiêng đến. Sau khi Vân Thiên Hà tiếp đón ở cửa chính Bắc Hào Phủ liền dẫn mọi người đến sau phủ. Bởi vì có Đồ soái đi cùng cho nên Vân Thiên Hà cũng chỉ trầm mặc một bên không nói.

Đại hoàng tử nhìn Vân Thiên Hà, thấy hắn không nói gì liền hỏi:

- Thiên Hà, nghe Đồ soái nói gần đây tâm tình ngươi không tốt, có chuyện phiền não gì sao?

Vân Thiên Hà ngẩng đầu khẽ mỉm cười nói:

- Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là bị ướp lạnh trong phủ vừa không có bằng hữu tri tâm nói chuyện cho nên có chút buồn bực mà thôi.

Trong lòng đại hoàng tử khẽ động nói:

- Nếu như Thiên Hà thấy phiền muộn, muốn đi ra ngoài dạo chơi cho dù bị ướp lạnh thì thế nào? Nếu như Thiên Hà muốn tìm một người tri tâm nói chuyện không biết bổn vương có cái vinh hạnh ấy hay không?

Đồ Nguyên Khánh nghe thấy lời này, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái liếc nhìn Vân Thiên Hà, đứng lên nói:

- Đại diện hạ đến quý phủ, chiều dài không chu toàn xin ngài thông cảm, cự thần cảm thấy không được khỏe xin cáo lui trước.

Vừa nói Đồ soái vừa liếc nhìn Vân Thiên Hà bảo:

- Chiều dài diện hạ cho tốt, không được chậm trễ.

Nói xong Đồ Nguyên Khánh liền quay người rời đi.

Trong phòng khách, Đồ Nguyên Khánh đem theo người của mình rời đi, sau đó đại hoàng tử cũng để người bên cạnh mình rời đi. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hai người Vân Thiên Hà và đại hoàng tử. Lúc này đại hoàng tử mới nói:

- Thiên Hà có chuyện gì phiền lòng, không ngại nói ra để ngu huynh cùng chia sẻ.

Nghe cách xưng hô của đại hoàng tử Vân Thiên Hà hơi sững sốt nhưng suy nghĩ một chút liền thần nhiên nói:

- Nói vậy đại diện hạ cũng biết chuyện Tập Dũng Bang và Thịnh Tuyết Lâu?

Đại hoàng tử vừa nghe liền cười nói:

- Thiên Hà huynh đệ thật là thẳng thắn, như vậy ngu huynh cũng không giấu diếm. Về chuyện Tập Dũng Bang và Thịnh Tuyết Lâu ngu huynh đã biết được là do đệ bố trí. Nhưng mà Thiên Hà có thể hoàn toàn yên tâm mặc dù có người cảm thấy bất bình muốn chen ép nhưng chuyện này tự nhiên có ngu huynh che chở, đệ không cần lo lắng hay cố kị điều gì.

Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc:

- Thế nhưng bây giờ áp lực khắp nơi càng lúc càng lớn. Nhất thời đệ một cây không chống vững được cả nhà. Không đối gạt đại diện hạ, kinh thành nước quá sâu, bất luận là hành động của phương thế lực nào cũng khiến cho mọi người chú ý. Cho dù đệ có những bố trí nhưng bây giờ đều đã lộ ra bên ngoài. Như vậy mọi chuyện sau này cũng trở nên bất lợi.

Lúc này đột nhiên đại hoàng tử đứng dậy hướng về phía Vân Thiên Hà làm đại lễ nói:

- Thiên Hà huynh đệ, ngu huynh cũng không phải là người giả dối, đã biết Thiên Hà đệ có tài năng, nhiều mưu lược. Gần đây đồng dạng ngu huynh cũng gặp nhiều chuyện không thuận lợi không có người nào tham mưu trợ giúp hiển kế. Trong lòng cầu hiền như khát nước mong rằng Thiên Hà có thể giúp ngu huynh một tay.

Vân Thiên Hà lấy làm kinh hãi đỡ lấy đại hoàng tử nói:

- Đại điện hạ làm lễ sâu như vậy tại hạ thực sự không chịu nổi.

Đại hoàng tử vẫn kiên quyết nói:

- Thật ra lần trước đến đây ngu huynh đã có ý đó nhưng không muốn phá hủy giao tình với Thiên Hà huynh đệ. Thế nhưng mọi chuyện hôm nay đều xảy ra nhiều biến hóa, từ lúc phụ hoàng tạm thu binh quyền ngu huynh đã biết phụ hoàng muốn lưu ngu huynh ở lại kinh thành. Thâm ý trong đó ngu huynh vẫn có chút mê mang không hiểu, không cách nào phỏng đoán được dụng ý của phụ hoàng, mong rằng Thiên Hà huynh đệ có thể giúp ngu huynh rõ mây nhìn thấy mặt trời.

Đại hoàng tử quang minh chính địa tới chiêu dụ. Nói như vậy nếu như mình cự tuyệt, bằng tính cách của hắn đoán chừng sẽ không vì chuyện này mà làm ra phản ứng. Hơn nữa kinh nghiệm đi săn bắn cùng các vị hoàng tử năm ngoái, cùng sống vai với vị đại hoàng tử này khiến cho Vân Thiên Hà rất có hảo cảm. Cho dù sau này có làm hoàng đế cũng có thể chung hưởng vinh hoa.

Nghĩ như vậy Vân Thiên Hà vái một vái nói:

- Nhờ điện hạ nâng đỡ, Thiên Hà nguyện cùng đại điện hạ phân ưu.

Đại hoàng tử sững sốt, nhưng ngay sau đó trong lòng đầy mừng rỡ, không nhận được, kích động nắm thật chặt tay Thiên Hà, hồi lâu vẫn không nói được câu nào.

Cùng lúc đó, tại phòng khách Tụ Hương Lâu.

Sau khi Túc Dao vào phòng khách nhìn thấy hai cao thủ canh giữ ở cửa còn tam hoàng tử thì thần nhiên uống trà.

Nhìn thấy nàng đến, ánh mắt tam hoàng tử liền chuyển động lập tức đứng dậy ra đón:

- Hôm nay bốn vương mạo muội đến hy vọng Túc Dao không lấy làm phiền lòng.

- Sao lại phiền lòng được, được tam hoàng tử quang lâm, Túc Dao cảm thấy được sung ái mà lo sợ.

Túc Dao đáp lời tam hoàng tử rồi lập tức hỏi:

- Lần này tam điện hạ đến đây chắc là có chuyện quan trọng muốn giao phó cho Túc Dao?

Tam hoàng tử lấy lại tinh thần, lúc này mới ho khan một tiếng quay trở lại chỗ ngồi, đợi Túc Dao cũng ngồi xuống rồi nói:

- Gần đây mọi chuyện của bốn vương không được thuận lợi. Thủ hạ nhiều lần chịu nhục, khó tìm được bằng hữu tri tâm để giải bày nỗi lòng, liền muốn nghe Túc Dao gảy một khúc nhạc, cùng đối ẩm với giai nhân để hóa giải tâm tình buồn bực trong lòng.

- Đã như vậy, Túc Dao liền đàn một khúc hy vọng có thể giải khai nỗi lòng của điện hạ.

Túc Dao đứng dậy, lúc này hai người thị nữ đã đem đàn đến. Túc Dao đi đến đàn một khúc nhạc. Tam hoàng tử nghe thấy cảm giác như say như si.

Khúc nhạc đã dứt mà tam hoàng tử sững sốt thật lâu mới lấy lại được tâm tình. Trong lòng cảm thấy vui vẻ vỗ tay khen hay, sau đó rót một chén rượu đi tới nói:

- Cầm khúc của Túc Dao quả nhiên như tiên khúc là cho người nghe như đắm chìm trong đó, dư vị đọng lại khó tan. Mọi chuyện phiền muộn đều bay biến, trong lòng cảm thấy sướng khoái. Ta và nàng cùng uống một chén.

Vừa nói tam hoàng tử vừa đưa chén rượu cho Túc Dao.

Túc Dao tiếp lấy rồi cộng ly với tam hoàng tử sau đó ngửa cổ uống cạn.

- Tốt, hôm nay có rượu ngon có giai nhân làm bạn. Nhân sinh cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, thống khoái. Ta và nàng lại uống thêm chén nữa.

Vừa nói tam hoàng tử vừa rót rượu rồi tự mình uống trước. Sau đó nhìn Túc Dao uống cạn chén, tinh mang trong mắt hiện lên.

Sau khi Túc Dao uống hết hai chén tam hoàng tử còn muốn mời rượu nhưng Túc Dao liền cự tuyệt. Tam hoàng tử cũng không cưỡng cầu:

- Túc Dao, gần đây mọi chuyện của bốn vương không thuận lợi. Đối thủ của ta quá mạnh mẽ, có nhu cầu cấp bách về việc bố trí người thu thập tình báo tương trợ. Không biết những người nàng bố trí lúc trước có thỏa đáng hay không?

Túc Dao đáp:

- Hồi bẩm điện hạ đã bố trí thỏa đáng.

Tam hoàng tử đột nhiên cười lạnh, nói:

- Sợ rằng chỉ là một số râu ria bên ngoài mà thôi?

- Điện hạ có gì lại nói ra những lời ấy, Túc Dao giúp điện hạ thu thập tình báo tất nhiên là tận trung tận lực. Sao dám làm trái lời điện hạ.

Đột nhiên Túc Dao cảm thấy thân thể có chút khác thường, trong lòng kinh hãi. Hóa ra tam hoàng tử lại hạ độc nàng thế nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh trả lời.

- Nếu như thần phục, vậy người của ngươi cũng chính là người của bốn vương. Bốn vương bố trí một số người vào mấy vị trí trọng yếu phối hợp công tác cũng là hợp lý. Hôm nay bốn vương muốn Túc Dao đưa bốn vương đi thị tra tình huống công tác của các thủ hạ. Cũng dễ dàng cho việc điều chỉnh, Túc Dao nghĩ như thế nào?

- Điện hạ, công tác tình báo không để lộ nơi hoạt động. Điện hạ đi thị tra vậy thì làm lộ ra mất. Nếu như điện hạ muốn biết rõ Túc Dao có thể sai người phụ trách đến giải thích rõ một lần cho điện hạ.

Tam hoàng tử cười lạnh nói:

- Không cần, bây giờ đoán chừng người của bốn vương đang giao tiếp với người của nàng. Chúng ta không ngại hàn huyên một lúc nữa, cho tới nay chắc nàng cũng đã biết tâm ý của bốn vương đối với nàng?

Túc Dao nghe thấy lời này, sắc mặt biến đổi nói:

- Điện hạ vì sao lại nói ra những lời ấy, chẳng lẽ ngài nghi ngờ Túc Dao?

Tam hoàng tử đứng dậy đi đến nói:

- Bốn vương đối với nàng vẫn luôn ái mộ, nói vậy trong lòng nàng cũng rõ nguyên nhân bốn vương vẫn do dự không bố trí người vào trong nội môn, chỉ vì sợ nàng không vui. Nhưng hôm nay bốn vương thể mỏng, lực yếu, tình thế không ổn, cần hệ thống tình báo của nàng trợ giúp bốn vương phân ưu giải nạn. Nàng sẽ không trách bốn vương tâm ngoan chứ. Từ trước đến giờ bốn vương đối với nàng vẫn luôn chiều theo lời nàng. Lần này không bằng nàng thuận theo lời bốn vương.

Vừa nói tam hoàng tử đột nhiên cầm lấy tay Túc Dao, kéo nàng vào trong lòng, hô hấp cũng trở nên dồn dập nói:

- Túc Dao, bốn vương vẫn luôn yêu nàng, mọi chuyện đều nghe theo nàng. Nàng ở trong Tụ Hương Lâu, gặp gỡ nam nhân nhưng ta có nghi ngờ đâu. Bốn vương vẫn chưa từng cưới vương phi chính là vì nàng, tương lai nếu như bốn vương có thể đạt được đế vị thì nàng sẽ trở thành hoàng hậu.

- Điện hạ, xin người tự trọng.

Túc Dao bị tam hoàng tử đột nhiên xâm phạm, trong lòng bối rối, trở nên khựng hoảng. Nàng biết trong rượu đã hạ độc, nàng cũng có thể khắc chế nhưng lúc này trải qua một hồi kích thích làm cho được lực phát huy khiến cho thân thể nàng dường như nhũn ra.

Mắt thấy tam hoàng tử tiến đến chỉ còn cách một bước nữa là xâm phạm đến nàng. Túc Dao cắn răng lấy một cây thoa trên tóc xuống kẻ sát lên cổ nói:

- Nếu như điện hạ bức bách Túc Dao chỉ còn con đường chết để cảm tạ ân tình xưa của điện hạ.

202. Chương 204: Chờ

Tam hoàng tử thấy cây thoa đã tiến vào trong cổ Túc Dao được nửa tấc, hơn nữa một cổ khí tức kỳ dị xuất hiện quanh thân thể Túc Dao tiến vào trong óc làm cho hắn trở nên bình tĩnh lại.

Tuy nhiên một vị cao thủ tiên thiên cảm giác được cổ khí tức kỳ quái, đột nhiên khẽ chau mày lại nhưng cổ khí tức kia biến mất ngay lập tức làm cho hắn cũng không thể điều tra.

Mà sau khi tam hoàng tử buông Túc Dao ra cổ khí tức chợt biến mất. Tam hoàng tử cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không suy nghĩ nhiều lạnh giọng nói với người bên ngoài:

- Đem người vào đây.

Tiếng nói vừa dứt, cửa liền được mở ra, chỉ thấy thị vệ áp giải hơn mười người tiến vào trang phòng khiến cho căn phòng trở nên chật chội.

Túc Dao vừa nhìn thấy những người đó, đều là mấy nữ tử trong Tụ Hương Lâu, có mấy vị quân sự còn có mấy người liên lạc với ngoại giới, nhất thời sắc mặt đại biến nhìn chăm chăm vào tam hoàng tử cắn răng nói:

- Tam điện hạ chẳng lẽ người không có một điểm lưu tình, định để cá chết lưới rách sao?

Nghe thấy Túc Dao nói tam hoàng tử đột nhiên thấy chột dạ, Túc Dao biết rất nhiều bí mật của hắn, hắn cũng không muốn dùng đến thủ loại đoạn này.

Nhưng bây giờ đã lỡ rồi cũng không còn đường để hối hận nữa liền nói:

- Nếu như nàng đáp ứng điều kiện của bản vương, bố trí người của bản vương vào trong những vị trí trọng yếu cùng nhau phối hợp công tác như vậy bản vương cũng không làm khó nàng và những người này. Nếu không không chỉ có những người này mà còn có những cô nhi mà nàng bảo vệ nữa.

Nghe tam hoàng tử nói, Túc Dao hoa dung thất sắc. Nàng vẫn do dự không hợp tác cùng Vân Thiên Hà chính là bản khoản những hài tử bị hoàng tử điều khiển này. Mặc dù những hài tử chỉ là những cô nhi mà nàng thu dưỡng trong những năm gần đây, cá biệt trong đó cũng chỉ có một vài nhi tử của huyện vụ tộc. Đây là một cổ lực lượng nàng chuẩn bị cho tương lai.

Nhưng hôm nay tam hoàng tử lại lấy những hài tử này ra để uy hiếp nàng. Tuy vẫn chưa bộc lộ ra bí mật của huyện vụ tộc nhưng những hài tử này chính là tâm huyết bao năm của nàng. Nàng từng bước nhìn bọn chúng lớn lên, nếu như bỏ qua không quan tâm đến thì nội tâm của nàng cực kỳ cần rút cho nên nàng vẫn còn do dự.

Chẳng qua trong quá trình này Tô Tuyết vẫn chưa từng nói cho nàng biết trại huấn luyện của Viêm Hoàng. Mà nàng cũng chưa từng nói cho Tô Tuyết biết chuyện nàng thu dưỡng cô nhi rồi bồi dưỡng huấn luyện thể nhưng lại bị tam hoàng tử vô tình phát giác đem chuyện này khổng chế nàng. Cứ như vậy thần xui quỷ khiến làm hai tỷ muội không thể nói rõ với nhau.

Nếu nàng đem chuyện này nói cho Tô Tuyết như vậy Vân Thiên Hà biết được chắc chắn sẽ an bài thỏa đáng cho những hài tử này. Nhưng Túc Dao kiên trì giấu diếm kết quả là cuối cùng nàng tự mua giày buộc mình, nhận lấy quả đắng.

Tam hoàng tử thấy trong mắt Túc Dao hiện lên nét cam chịu, trong lòng cổ cổ khoái ý dâng lên liền nói:

- Bản vương cho nàng thời gian một nén hương để suy nghĩ nếu không hậu quả nàng chắc đã rõ.

Lúc này những người bị bắt đều muốn xuất thủ nhưng Túc Dao lại dùng ánh mắt ngăn lại. Túc Dao nhìn về phía tam hoàng tử nói:

- Nếu tam điện hạ muốn tổ chức tình báo của Túc Dao, Túc Dao liền nghe theo lời tam điện hạ đồng thời giao khẩu lệnh và cứ điểm bố trí còn có cả danh sách thành viên đều ở trong bí thất. Tam điện hạ có thể

sai người đến lấy, bí thất nằm trong sương phòng phía đông, cơ quan mở bí thất nằm trong tường phía sau tủ, chỉ cần dùng chút kinh lực là có thể mở ra được.

Tam hoàng tử nghe nói liền hướng một vị cung phụng cao thủ đánh mắt. Người nọ liền đi ra ngoài. Lúc này tam hoàng tử mới ra lệnh cho thủ hạ:

- Thả bọn chúng ra.

Những người bị bắt sau khi được thả ra lập tức có một thị nữ chạy đến đỡ Túc Dao. Cảm nhận được hơi thở nàng rối loạn, mặt mũi biến ảo rất có thể để lộ ra hình dáng, lấy làm kinh hãi, thừa dịp mọi người không chú ý âm thầm cầm lấy tay nàng vận chuyển huyền tức. Lúc này hô hấp của Túc Dao mới điều hòa trở lại.

Tam hoàng tử nhìn thấy bộ dáng nhu nhược liền sinh lòng thương tiếc nói:

- Túc Dao, sớm biết như thế nàng cần gì phải cố kiên trì. Chuyện xảy ra ngày hôm nay bốn vương cũng là vì bất đắc dĩ, nàng cũng không nên trách ta.

Túc Dao không nói, nàng âm thầm điều tức cố gắng hóa giải hết độc được nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

- Muội muội, đúng là tỷ tỷ sai lầm rồi, muội và công tử đã đúng, tỷ tỷ đúng là đi lộ da hổ. Nhưng quả thật trong lòng tỷ không cách nào dứt bỏ được hắn, không muốn phản bội hắn. Qua kinh nghiệm ngày hôm nay rốt cục tỷ tỷ cũng đã hiểu được bộ mặt thật của hắn. Quả nhiên hắn đã hạ độc ta chẳng những muốn lấy đi sự trong sạch của ta mà còn muốn nuốt trọn tổ chức, tỷ tỷ hối hận vì đã không nghe lời muội.

Thế nhưng, ý niệm của nàng khẽ chuyển, nhìn tam hoàng tử cười lạnh, nghĩ thầm:

- Mặc dù người lấy được danh sách, khẩu lệnh và bố trí cứ điểm nhưng không được tộc ta xâu chuỗi cũng đừng mơ tưởng lấy được cơ mật trong tổ chức tình báo của ta. Người đã bắt nhân vật cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Chỉ trong chốc lát vị cung phụng kia đã mang tới một cái hộp. Sau khi tam hoàng tử mở ra, quả nhiên bên trong đúng như lời Túc Dao nói đều đầy đủ danh sách thành viên, nơi bố trí và khẩu lệnh liên lạc. Lúc này hắn nhìn Túc Dao hài lòng nói:

- Ta sẽ phái người đi chứng thật có đúng hay không, có thể vận chuyển như bình thường hay không? Chuyện hôm nay sau khi ta đi sẽ giao cho nàng giải được. Còn bây giờ nàng cứ thành thật sống ở chỗ này.

Nói xong tam hoàng tử liền dẫn người ra cửa.

Chỉ còn lại Túc Dao ngồi dưới đất nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng tràn đầy hối hận và oán độc.

Bắc Hầu Phủ, Linh Thiên Các.

Lúc này trong lòng đại hoàng tử rất là vui vẻ, uống rượu càng cảm thấy sảng khoái, liên tục mời rượu Vân Thiên Hà.

Sau khi uống được mấy chén, Vân Thiên Hà liền nói với đại hoàng tử bố trí của Tập Dũng Bang và mục tiêu phát triển nhưng đối với bố trí của Viêm Hoàng hắn trước sau vẫn không nói ra chỉ đem bức bình phong Tập Dũng Bang ra che chở.

Đại hoàng tử được một trợ thủ đắc lực, sau này Tập Dũng Bang cũng tự nhiên hiệu lực bằng vào tính cách ngay thẳng của hắn tự nhiên cũng không nghi ngờ đằng sau Tập Dũng Bang còn có bố trí bí ẩn nào nữa. Sau khi biết được bố trí và các vị trí trọng yếu trong Tập Dũng Bang, còn có các sản nghiệp kinh doanh, đại hoàng tử âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Bởi vì hắn cảm nhận được sau này Tập Dũng Bang sẽ trở thành điểm cây nhờ lớn nhất của hắn, cho nên ngay từ bây giờ hắn đã rất coi trọng, muốn duy trì khắp nơi. Gần đây hoàng đế dựa vào chuyện này bãi quan liên tục, những nhân vật mà Tập Dũng Bang lộ ra đều hết sức trọng yếu nếu không cũng sẽ không có nhiều thế lực ra mặt chèn ép như vậy.

Sáng tỏ chuyện này, đại hoàng tử nổi hứng lên liền nói:

- Thiên Hà, thế cục hôm nay chắc hẳn ngươi hiểu rất rõ. Với việc phụ hoàng cho phép ngu huynh và tam đệ tham gia chính sự đồng thời tước bỏ quyền lợi trong tay hai người bọn ta đệ có cái nhìn thế nào?

Vân Thiên Hà nói:

- Đại diện hạ không cần lo lắng những điều này, nếu là của người tự nhiên hoàng thượng cho người nhưng nếu không là của người thì đại diện hạ vạn lần chớ chậm trễ. Hoàng thượng cân nhắc trong hai vị diện hạ đang dần từng bước đánh giá, trước mắt đại diện hạ chỉ cần làm một chuyện là đủ.

- Làm cái gì?

Đại hoàng tử có chút nôn nóng hỏi. Vân Thiên Hà chậm rãi nói:

- Chờ!

Vân Thiên Hà chỉ nói một chữ "Chờ"

- Chờ?

Đại hoàng tử không giải thích được bèn hỏi lại:

- Thiên Hà có thể giải thích cho ngu huynh một hai điều được không?

Vân Thiên Hà nói:

- Nói cách khác hoàng thượng muốn đại diện hạ làm cái gì thì đại diện hạ cứ theo ý của hoàng thượng mà làm là được, không được có ý khác. Hoàng thượng cho gọi điện hạ đến nói chuyện cũng không được nói về vấn đề nhạy cảm hơn nữa trước kia đại diện hạ chiêu dụ quan viên trong triều đình tốt nhất đại diện hạ nên chủ động chuyển giao cho hoàng thượng định đoạt. Người chỉ cần làm một hoàng tử nhân từ, bình thường không có việc gì làm thì cũng chỉ cần đến thăm hoàng hậu là đủ.

Đại hoàng tử càng nghe lại càng cảm thấy mê hoặc nhưng tinh tế nghĩ lại liền cảm thấy lời của Vân Thiên Hà có chút đạo lý, bèn hỏi:

- Đã như vậy liền theo lời Thiên Hà, chẳng qua việc chuyển giao môn khách, cung phụng...vậy còn Thiên Hà?

Vân Thiên Hà lại cười nói:

- Đại diện hạ cũng đừng quên hoàng thượng ngoài việc là hoàng đế chí tôn thì còn là phụ thân của người. Chỉ cần điện hạ nhớ kỹ những lời này là được. Về phần tại hạ, tại hạ đã quyết định giúp đại diện hạ một tay, vì đại diện hạ mà bày mưu tính kế tự nhiên là suy nghĩ cho đại diện hạ. Đại diện hạ cứ yên tâm.

Vừa nghe thấy lời này trong lòng đại hoàng tử giống như sơn dương lạc đường bỗng nhiên tìm thấy mục tiêu bên bờ vực. Trong lòng cảm thấy vui vẻ liền nói:

- Thiên Hà, tính cả tuổi mụ thì năm nay ngươi mới có mười tám phải không?

Vân Thiên Hà vừa nghe đại hoàng tử nói liền hiểu ngay ý liền nói:

- Đại diện hạ, tại hạ đã nói, tại hạ chính là thanh kiếm của điện hạ, vì điện hạ quét sạch chướng ngại trên đường. Nhưng cho dù trưởng thành tại hạ vẫn thích cuộc sống nhàn tản dã hạc, tự do tự tại. Tương lai muốn du lịch thiên hạ, cưỡi ngựa săn thú, việc vào triều làm quan hay vào quân làm tướng xin điện hạ đừng nhắc đến nữa. Huống chi chuyện đó bây giờ đối với đại diện hạ lại đưa tới càng nhiều phiền toái.

Đột nhiên đại hoàng tử nghĩ đến Túc Tĩnh Vương liền không nói gì nữa, mở rộng đề tài hàn huyên những thứ khác.

Lúc này, Sử Trường Đức vội vã đi đến cũng không kịp chú ý đại hoàng tử đang ở đây liền nói:

- Thiếu gia, vừa mới truyền đến tin tức, mấy sản nghiệp kinh doanh của Tập Dũng Bang bị ác nhân chèn ép chống lại. Trà lâu, tửu quán...những nơi kinh doanh có nhiều lãi nhất đều bị chèn ép nghiêm trọng. Nếu còn kéo dài nữa sợ là sẽ bị lỗ đến mức phải đóng cửa.

- Lại có chuyện này?

Đại hoàng tử vừa nghe liền nhíu mày định mở miệng thì Vân Thiên Hà đã nói:

- Đạo buôn bán kinh doanh, cạnh tranh công bằng mới tốt nhất. Nếu như cạnh tranh không công bằng cuối cùng cũng không có kết quả tốt. Người đi nói với người chịu trách nhiệm kinh doanh không cần quan tâm cứ làm theo phương án ta đưa ra là được.

Sử Trường Đức liếc nhìn đại hoàng tử một cái lập tức rời đi.

Đại hoàng tử nói:

- Chẳng lẽ Thiên Hà không lo lắng sản nghiệp của Tập Dũng Bang bị các thế lực khác chèn ép dẫn đến đóng cửa.

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Buôn bán, kinh doanh tốt nhất là nên có cạnh tranh, xúc tiến kinh tế phát triển. Mà những đối thủ thông qua các phương thức cạnh tranh, chèn ép với thủ đoạn mờ ám cuối cùng đều không có kết quả tốt. Chờ đến thời kỳ kinh tế suy thoái cũng là đến thời điểm tử vong của bọn chúng, Cho dù chúng ta phải sớm đóng cửa mấy sản nghiệp cũng là đáng giá. Phá rồi lập còn phát triển mạnh hơn so với việc duy trì việc buôn bán nhỏ thì còn tốt hơn. Tuy nhiên đến lúc đó, những việc này cần phải có sự ủng hộ của đại điện hạ.

Đại hoàng tử cũng hiểu tầm quan trọng của kinh doanh với việc phát triển thế lực liên thân trọng gặt đầu:

- Ta sẽ chú ý đến phương diện này. Sau này Tập Dũng Bang sẽ được bốn vương che chở. Nếu có thể giống như người nói có thể phát triển kinh tế đến cả phía nam ta và phụ hoàng cầu còn không được. Nói như vậy phụ hoàng cũng sẽ giúp đỡ, người có thể yên tâm phát triển kinh doanh.

Có những lời này của đại hoàng tử, còn có sự ủng hộ của hân cuối cùng Vân Thiên Hà cũng cất được tảng đá lớn trong lòng.

Nhưng Sử Trường Đức đi chưa được bao lâu liền quay trở lại cầm một phong thư giao cho Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà nhìn nội dung trong thư, sắc mặt nhất thời đại biến.

203. Chương 205: Giăng Lưới

Vân Thiên Hà cũng không kiêng kị đại hoàng tử, đem phong thư giao cho đại hoàng tử rồi nói:

- Đại điện hạ, chuyện này rất trọng đại, ta cũng không đủ khả năng xử lý, kính xin đại điện hạ và hoàng thượng định đoạt.

Đại hoàng tử cầm lấy phong thư, càng xem sắc mặt càng trở nên âm trầm, cuối cùng nhịn không được trong lòng cảm thấy tức giận cực độ. Sau khi mắng to một tiếng đại hoàng tử cũng không thể ngồi yên được nữa, liền đứng lên:

- Thiên Hà, chuyện này quả thật là rất trọng đại. Ta phải về trước thương nghị với phụ hoàng, cáo từ trước.

Vân Thiên Hà tự mình tiễn đại hoàng tử ra cửa, nhìn đại hoàng tử vội vã đi được quãng xa, lúc này mới lập tức đến bên cạnh Sử Lai Đức nói:

- A Lai, lập tức dẫn người đưa tin đến bí thất gặp ta.

Khi Túc Ngọc rời khỏi Tụ Hương Lâu nguyên bản định đi tìm Tô Tuyết. Nhưng nàng biết Tô Tuyết đã thất vọng về Túc Dao, hơn nữa tỷ muội quan tâm đến nhau, mà chuyện lần này đối với các nàng phi thường trọng yếu. Nàng đã thấy Tô Tuyết rời đi với khuôn mặt tràn đầy thất vọng.

Lúc gần đi Tô Tuyết đã từng nói với Túc Ngọc nhưng Túc Ngọc đã theo Túc Dao nhiều năm tình cảm thâm hậu. Trong lúc nhất thời khó mà quyết định, nàng cũng không đành lòng bỏ đi. Chẳng qua khi Túc Dao đi ra khỏi cửa đã dặn nàng mang tin tức đến cho Tô Tuyết cho nên nàng cũng ý thức được chuyện lần này phỏng chừng đã đến thời khắc nguy cơ.

Ngay lúc nàng thuận lợi rời khỏi Tụ Hương Lâu cũng đã định đi tìm Tô Tuyết nhưng ngẫm lại khi tìm được Tô Tuyết thì nàng ta cũng sẽ tìm thiếu chủ cầu trợ. Cho nên Túc Ngọc liền trực tiếp đến Bắc Hào Phủ đưa tin cho thiếu chủ.

Nàng không biết kết quả cuối cùng thế nào, vị thiếu chủ kia có trợ giúp Túc Dao hay không nhưng Túc Ngọc cũng quyết định phải thử một lần.

Chờ đợi trong phòng khách chừng nửa canh giờ mà vẫn không gặp một người nào, cũng chỉ có hai nha hoàn hầu hạ nàng dùng điểm tâm và dùng trà, đang muốn cáo từ rời đi thì thấy vị quản sự đưa tin đến nói:

- Thiếu gia muốn gặp người. Xin đi theo ta.

Sau khi nghe Sử Lai Đức nói, trong lòng Túc Ngọc có chút thấp thỏm bất an. Nàng cũng đã nghe thiếu tộc trưởng nói người này này có trí tuệ rất phi phạm, hiểu biết mọi thứ rất sâu đậm. Chỉ cần hơi chút lơ đãng có thể nắm được lá bài tẩy sâu trong nội tâm của đối phương cho nên nàng có chút khẩn trương khi theo Sử Lai Đức tiến vào Linh Thiên Các.

Sau khi tiến vào bí thất chỉ thấy một vị thiếu niên phiêu dật, tiêu sái, thoát tục đang tĩnh tọa cạnh bàn. Túc Ngọc giật mình lấy làm kinh hãi, tuổi tác người này còn rất trẻ nhưng lại có khí chất nội liễm của một lão nhân thành thục.

Lúc hẩn ngẩng đầu lên, Túc Ngọc liếc mắt nhìn hẩn một cái trong lòng không khỏi run lên, ánh mắt của người nọ sáng ngời, dù chỉ liếc nhìn một cái nhưng nàng vẫn thấy được nét đậm mạc trong ánh mắt đối phương. Túc Ngọc biết mình đã thất lễ, hai má ửng đỏ, lập tức né tránh ánh mắt hẩn, hơi cúi người:

- Ra mắt công tử.

- Lúc người đưa tin đến Túc Dao đang làm cái gì vậy?

Vân Thiên Hà quét mắt nhìn nữ tử này một cái, trong mắt hiện lên vẻ tinh mang lập tức nhận ra cô gái này là một người huyện vụ tộc.

Túc Ngọc hơi sững sốt nhưng lập tức đáp lời:

- Thời điểm tỷ tỷ giao tin cho thuộc hạ thì đang chuẩn bị tiếp đón tam hoàng tử. Tam hoàng tử muốn gặp một mình tỷ tỷ. Khi thuộc hạ đi cũng không biết bọn họ đang làm gì, tỷ tỷ trước khi đi có dặn nếu vạn nhất nàng có gặp bất trắc gì thì đưa phong thư cho Tô Tuyết tiểu thư. Tuy nhiên thuộc hạ cảm thấy không còn kịp nữa cho nên mới mạo muội đến Bắc Hầu Phủ, xin công tử thứ tội.

Ba!

Nghe vậy Vân Thiên Hà vỗ bàn đứng dậy làm cho thân thể Túc Ngọc run lên, hẩn nói:

- Ta cho rằng nàng là người quyết đoán, có trí tuệ. Thế nhưng đến thời điểm mấu chốt lại trở thành một nữ nhân ngu ngốc, đi làm những chuyện ngớ ngẩn.

Vừa nói Vân Thiên Hà vừa nhìn về phía Túc Ngọc:

- Người có biết hậu quả mà Túc Dao đưa tin là gì không? Nếu người đưa tin đến cho Tô Tuyết thì các nàng sẽ gặp phải hậu quả bị vây đánh đuổi giết, có lẽ ngay cả người của ta cũng bại lộ, hậu quả thật nghiêm trọng. Tuy nhiên còn may là người trực tiếp đem đến cho ta, lúc này mới tránh được đại phiền toái. Nếu không người và Túc Dao sẽ trở thành tội nhân của huyện vụ tộc.

- A, như thế nào lại có thể như vậy được.

Túc Ngọc kinh hãi kêu lên, sau đó cẩn thận suy nghĩ hậu quả phía sau không khỏi giật mình hoa dung thất sắc nói:

- Chẳng lẽ thuộc hạ bị người khác theo dõi?

- Người cũng không quá ngu ngốc.

Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng, nói:

- Tuy nhiên chuyện lần này có thể coi là trong họa có phúc. Nói như vậy người chắc cũng đã biết chuyện Tô Tuyết thân phục ta, bây giờ người có tính toán thế nào?

Túc Ngọc lấy lại bình tĩnh, hướng phía Vân Thiên Hà làm lễ:

- Lúc Tô Tuyết đề cập đến chuyện này Túc Ngọc trong lòng đã muốn theo nhưng chẳng qua không đành lòng để tỷ tỷ ở lại một mình. Mà nay suýt nữa phạm phải sai lầm lớn, Túc Ngọc cũng không biết phải làm như thế nào cho phải. Nếu thiếu chủ chịu thu nạp thì Túc Ngọc nguyện ý thần phục thiếu chủ.

- Đã như vậy ta muốn người đi làm một việc, việc này có thể rất nguy hiểm. Người cứ suy nghĩ đi rồi quyết định.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói.

Túc Ngọc biết nếu như muốn thần phục thì cần bỏ ra chút sức lực nên cũng không suy nghĩ nhiều, cắn răng nói:

- Xin thiếu chủ ra lệnh, Túc Ngọc dù có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Người đang ở bên cạnh Túc Dao, quen thuộc tình huống công tác bên đó. Những điều mà Túc Dao viết trong thư chính là một số bố trí bí mật, trọng yếu của tam hoàng tử. Mà chuyện người cần làm là...

Vừa nói Vân Thiên Hà vừa tiến lại gần Túc Ngọc, ghé sát tai nàng nhỏ giọng nói. Túc Ngọc thấy hần tiến sát như vậy thì hai má đỏ bừng. Sau khi Vân Thiên Hà hóa trang cho Túc Ngọc xong mới để Sử Trường Đức dẫn nàng đi ra ngoài.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Lúc này hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, chỉ là mới phê được mười tấu chương liền ngừng lại, nhíu mày. Việc kinh doanh trong nội thành xuất hiện vấn đề, có người đưa tấu chương tố cáo Tập Dũng Bang kinh doanh trái phép, không theo quy củ thương nhân làm cho các thương gia khác không cách nào sinh tồn vì vậy nhiều thương nhân liên hiệp lại viết một bản tấu lên quan phủ thỉnh cầu tịch thu một số sản nghiệp kinh doanh của Tập Dũng Bang nhằm ổn định lại việc buôn bán.

Nhìn vào tên người dâng tấu chính là hộ bộ thị lang cùng với liên danh các chấp sự, hoàng đế không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Hoàng đệ nha, rốt cục bây giờ người mới ý thức những đám bang phái giang hồ ô hợp đang phát triển lớn mạnh uy hiếp đến lực ảnh hưởng nên phái mấy quan viên đến chèn ép sao. Điều này không giống với phong cách của người a. Muốn để ta nghi ngờ hộ bộ sao, bàn tính này của người không phải gõ sai sao?

Đúng lúc này Trịnh công công đi đến bẩm báo:

- Hoàng thượng, đại hoàng tử cầu kiến, bộ dáng giống như có việc khẩn cấp.

- Ân, mời đại hoàng tử vào đi.

Hoàng đế vừa nói vừa cất các tấu chương sang một bên.

Chỉ chốc lát sau đã thấy đại hoàng tử vội vã đi vào:

- Phụ hoàng, hài nhi có chuyện quan trọng muốn bẩm báo. Xin phụ hoàng xem qua phong thư này.

Nói xong, đại hoàng tử lập tức giao lại tín thư cho hoàng đế.

- Xem bộ dáng bối rối của con, còn ra thể thống gì nữa.

Hoàng đế trách mắng đại hoàng tử một câu, về mặt đại hoàng tử liền bình tĩnh lại, vâng lời đứng một bên. Hoàng đế nhìn thấy vậy trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ sau khi nhìn ngắm hần một hồi mới cầm phong thư lên đọc.

Thế nhưng khi hoàng đế xem phong thư thì sắc mặt càng ngày càng âm trầm đến cuối cùng thậm chí trở nên run rẩy.

Sau khi xem xong phong thư, hoàng đế cũng chưa phát tác nhưng về mặt lại cực độ âm trầm mang theo sự tức giận, liền nhìn đại hoàng tử nói:

- Tin này từ đâu mà con có được?

- Hồi bẩm phụ hoàng, tin này là lúc con và Vân Thiên Hà nói chuyện phiếm ở Bắc Hầu Phủ thì người của hần đưa đến. Sau khi hần xem xong thì chuyển cho hài nhi. Khi hài nhi xem xong liền ngay lập tức đến gặp phụ hoàng.

Đúng lúc này thì Trịnh công công đi vào báo:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Dư công công cầu kiến.

Hoàng đế đang tức giận muốn trách mắng Trịnh công công mấy câu nhưng nghe thấy tên người đến thì trong lòng khẽ động lập tức nói:

- Cho mời.

Hoàng đế cho mời, một lúc sau liền thấy Dư Khánh tuổi già sức yếu đi vào. Sau khi hành lễ, nhìn thấy đại hoàng tử đã ở đây thì không mở miệng.

Hoàng đế nói:

- Có điều gì thì cứ nói thẳng ra.

Lúc này Dư Khánh mới nói:

- Hoàng thượng, lão nô mới nhận được tin tức, mới vừa rồi tam điện hạ dẫn người vây quanh Tụ Hương Lâu, giam lỏng nhân viên trọng yếu của Tụ Hương Lâu. Ngay sau đó lão nô nhận được tin tức, tam điện hạ đã tiếp nhận tổ chức tình báo của Tụ Hương Lâu.

Hoàng đế nghe thấy liền quay mặt sang nhìn đại hoàng tử:

- Hoàng nhi, nếu con biết được chuyện này sao lại không đi bố trí an bài còn chạy đến đây tìm ta. Không phải trong tay con cũng có một số môn khách, cung phụng sao?

Đại hoàng tử vừa nghe lập tức nhớ đến lời Vân Thiên Hà, liền nói:

- Hài nhi trước ở trong quân từng chiêu dụ được những người này. Lần trước trở về kinh liền dẫn theo bọn họ, nghĩ muốn tiến cử với phụ hoàng thế nhưng phụ hoàng muốn con ở lại kinh thành con cũng không dám tự mình an trí những người này, đến nay vẫn chưa dùng bọn họ. Kính xin phụ hoàng định đoạt. Nếu phụ hoàng không thích thì hài nhi liền để bọn họ rời đi.

Hoàng đế nghe những lời này trong lòng cực kỳ kinh ngạc, thế nào mà đại hoàng nhi lại thay đổi giống như hai người khác nhau vậy. Chẳng lẽ tên tiểu tử tinh quái ở Bắc Hầu Phủ lại bày mưu ma chước quỷ gì?

Tuy nhiên hoàng đế cũng không suy nghĩ nhiều, đối với việc đại hoàng tử có thể thay đổi và cả thái độ biểu hiện vừa rồi nữa làm cho hoàng đế rất vừa lòng. Nhưng ngay sau đó lại nhớ đến nội dung trong thư, trong lòng rất tức giận, trầm giọng phân phó:

- Trịnh Hòa, người lập tức dẫn người đến những địa điểm ghi rõ trong thư, tiến hành điều tra chứng thực. Nếu quả thật có chuyện như vậy thì ta muốn bắt sống toàn bộ.

- Tuân chỉ.

Trịnh công công tiếp lấy tín thư mà hoàng đế giao. Nhưng ngay khi liếc nhìn thần sắc liền thay đổi, hành lễ lui ra ngoài.

- Đại hoàng nhi.

- Có hài nhi.

Đại hoàng tử sững sốt lập tức trả lời.

Hoàng đế cười nói:

- Con lập tức triệu tập Thần Sách doanh và Hồ Uy doanh cùng với Ngự Lâm quân phối hợp với Trịnh Hòa tiến hành bố trí vây bắt những địa điểm trong thư. Không được bỏ sót một con cá lọt lưới, nếu có phản kháng cứ giết trước luận tội sau.

Vừa nói hoàng đế vừa giao cho đại hoàng tử một tấm lệnh phù.

Đại hoàng tử tiếp lấy lệnh phù liền lập tức rời khỏi ngự thư phòng.

Lúc này trong ngự thư phòng chỉ còn lại hoàng đế và Dư công công, hoàng đế lên tiếng:

- Dư Khánh, đối với chuyện tam hoàng tử cầu kết với dư nghiệt Hoàng Môn mà trong thư đề cập thấy thế nào?

Dư Khánh nói:

- Với biểu hiện của tam điện hạ, xem ra việc này rất có khả năng xảy ra. Có thể tam điện hạ ý thức được việc không còn cơ hội nữa nên mới làm ra bố trí như vậy. Hoàng thượng, thứ cho lão nô cả gan nói thẳng: Thế lực tông môn không thể khinh thường, một khi tam điện hạ bố trí thành công, như vậy tiếp theo sẽ sinh biến có thể uy hiếp đến đế vị.

- Cái đồ súc sinh, cho hắn cơ hội hắn không biết quý trọng ngược lại còn làm ra chuyện đáng thất vọng như vậy.

Suy nghĩ một chút, hoàng đế âm trầm nói:

- Dư Khánh, ngươi lập tức báo cho Cuồng Dao, lệnh cho Dao Phong doanh chuẩn bị hành động. Chuyện này tiểu tử Đồ gia cũng biết nên nhất định có thể phối hợp hành động với đại hoàng nhi. Ngươi tự mình đi tìm tiểu tử kia nói chuyện một chút. Bằng vào sự thông minh linh hoạt của tiểu tử kia, có thể sẽ có những chủ ý ngoài dự đoán của mọi người. Nghe một chút ý kiến của hắn không chừng có thể tạo ra được hiệu quả kỳ diệu.

Vừa nói hoàng đế vừa viết một bức thủ dụ giao cho Dư Khánh đưa đi.

204. Chương 206: Mượn Dao

Nếu như không cứu thì sẽ làm tộc nhân huyện vụ tộc cảm thấy ngượng lạnh, như vậy sẽ ảnh hưởng đến Viêm Hoàng, đối với việc phát triển của Viêm Hoàng cực kỳ bất lợi.

Nếu như cứu nường thì tổ chức tình báo của Túc Dao đã để lộ như vậy chỉ có thể bỏ qua cơ cấu này, hơn nữa còn phải tìm một người gánh chịu mọi hậu quả thay thế Túc Dao, như vậy mới có thể cứu được Túc Dao, giúp nường thoát khỏi liên quan.

Nhưng kinh thành sẽ không có nơi cho nường đặt chân nữa, chỉ có thể đi đến phía Nam phát triển kinh doanh và tổ chức tình báo cho Viêm Hoàng. Vấn đề cuối cùng là làm thế nào để cho nường có thể hoàn toàn quên đi nỗi nhớ nhà.

Nghĩ đến đây Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thấy tuy nữ nhân này có chút quá cố chấp nhưng dù sao vẫn là một người thông minh, tháo vát, mình đang cần một nhân tài như vậy.

Ra khỏi Linh Thiên Các đang muốn đi ra ngoài thì nha hoàn Xuân Hương đi đến nói:

- Thiếu gia có một vị lão nhân họ Dư muốn gặp ngài, đang đợi trong phòng khách.

- Ta biết rồi.

Vân Thiên Hà trả lời rồi đi đến phòng khách.

Dư Khánh đang ngồi trong phòng khách dùng trà, thấy Vân Thiên Hà đi đến liền đứng dậy nói thẳng:

- Tiểu tử, lần này lão hủ đến là muốn hỏi ngươi. Đối với việc giao thư cho đại điện hạ ngươi có làm ra bố trí nào không?

Vân Thiên Hà biết mục đích đến đây của Dư Khánh nên liền nói:

- Dư công công, đại hoàng tử đã giao thư cho hoàng thượng, nói vậy hoàng thượng cũng đã có hành động. Tuy nhiên thời điểm phong thư này đến tay ta người đưa thư đã bị theo dõi. Mặc dù ta không thể nào xác định được đối phương có để phòng hay không nhưng nếu hoàng thượng hành động sợ rằng tỷ lệ thất bại là khá cao.

- Nga, vậy người có kế hoạch gì?

Dư công công nghe vậy trong lòng lấy làm kinh hãi, thầm nghĩ quả nhiên việc hoàng thượng phái mình đến gặp tiểu tử này là rất đúng.

Vân Thiên Hà nói:

- Ta đã thả ra mỗi câu, như vậy có thể hấp dẫn con cá lớn chú ý. Hoàng thượng có thể phái người trên danh nghĩa đuổi bắt hung phạm trong thành. Nhưng những cứ điểm ngoài thành chúng ta không chiếm được tiên cơ. Tuy nhiên ta cũng có một đề nghị mong rằng Dư công công có thể chuyển đến hoàng thượng.

- Nói đi.

Dư công công đặt chén trà xuống thản nhiên nói.

- Tiểu tử đề nghị hoàng thượng thả ra một số tin tức lập lờ nước đôi, cũng phái Định Nam Hầu mang quân bí mật tiêu trừ cứ điểm bố trí ngoài thành, như vậy nhất định có thể làm cho bọn họ thấy khoái ý.

Vân Thiên Hà nói.

- Tiểu tử thúì, hay cho một kế mượn đao giết người.

Dư công công nheo mắt lại, nếp nhăn dăng đầy trên mặt, lộ ra nụ cười ngoan độc:

- Chó cắn chó, thật là có ý tứ, có ý tứ.

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Dư Khánh khiếp sợ đến tột đỉnh, tiểu tử này nắm chắc lòng người đến như vậy. Hoàng thượng giao cho hắn thủ dụ chính là muốn để hắn đến nói với tiểu tử này, sau đó lập tức đi tìm Mạc Bách Xuyên. Khó trách hoàng thượng lại có thể coi trọng tiểu tử này như vậy, mọi chuyện cũng muốn hỏi qua ý kiến của hắn. Quả nhiên là tuyệt thế thiên tài.

Nhưng suy nghĩ một chút Dư công công lại nói:

- Làm như vậy, người không sợ Nam phái hoài nghi tại sao hoàng thượng lại không sử dụng ngự lâm quân lại phái Định Nam Hầu mang Nam quân đi tiêu trừ sao?

- Ngự lâm quân đi diệt trừ phiến loạn, các doanh khác cũng có nhiệm vụ, chỉ có Định Nam Hầu là không dùng làm gì, một lý do đường hoàng như vậy là đủ rồi. Chẳng lẽ tất cả mọi người trong Nam phái cho rằng tất cả đều là kẻ ngu, không biết bọn chúng có bối cảnh tông môn sao?

Vân Thiên Hà cười nói:

- Theo ta thấy dù Mạc Bách Xuyên không nghĩ ra nhất định cũng có người nghĩ thông suốt giùm hắn. Tất nhiên bọn họ cũng không cam tâm bị hoàng thượng lợi dụng.

Vừa nói Vân Thiên Hà vừa đứng lên:

- Công công, bên trong thành ta sẽ để Tập Dũng Bang phối hợp với đại hoàng tử làm việc. Về phần ngoài thành ta không tiện nhúng tay tham dự, chuyện này nên cần công công tự thân xuất mã. Tiểu tử có việc gấp cần làm, mời công công đi trước.

Dư Khánh mang theo một tâm trạng khác thường lặng lẽ rời khỏi Bắc Hầu Phủ. Trước kia hoàng thượng không chỉ đề cập đến tiểu tử này một lần, nói muốn nghĩ biện pháp sử dụng tiểu tử này, nếu không được thì phải diệt trừ hậu hoạn.

Vừa nghĩ đến việc Túc Tĩnh Vương công nhiên tiến hành tuyệt đối với tiểu tử này. Bây giờ Dư Khánh đã kiến thức được trí tuệ và tâm cơ của Vân Thiên Hà. Quả nhiên ai không được tiểu tử này phụ trợ thì tuyệt đối là một địch nhân đáng sợ. Chỉ trong một chút lơ đãng người đã bị tiểu tử này tính toán, đôi khi bị tính toán cũng cam tâm tình nguyện bị tính toán.

Bất tri bất giác hắn đã đến Định Nam Hầu Phủ, mới vừa đến cửa đã thấy một vị quản gia thập phần cung kính nghênh đón vào phủ. Mới vừa vào phủ Dư Khánh liền nhường mầy âm thầm cảnh giác, trong phủ có cao thủ.

Tuy nhiên cao thủ này dò xét khí tức của hắn rất nhanh rồi thu liễm, Dư Khánh không để ý đến, liền đi theo quần gia tiến vào tiền sảnh đã thấy Mạc Bách Xuyên chờ đón, mang theo nụ cười thân thiết nói:

- Dư công công quang lâm tề phủ đón tiếp có phần chậm trễ mong công công thứ lỗi.

Dư công công cũng không khách sáo với Mạc Bách Xuyên, vừa tiến vào phòng liền nói:

- Hoàng thượng có chỉ, lệnh Hầu gia bí mật mang binh diệt trừ phiến loạn không được chậm trễ. Còn đây là thủ dụ.

Mạc Bách Xuyên cả kinh lập tức quỳ xuống tiếp lấy thủ dụ. Sau khi mở ra liền biến sắc, khuôn mặt đại ra.

Dư Khánh nhìn thấy toàn bộ biểu hiện của Mạc Bách Xuyên, thế nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Trước mắt hoàng thượng đã có lệnh, mong Hầu gia lập tức làm việc cùng với những tướng quân khác trong ứng ngoại hợp, diệt trừ đạo tặc lần dư nghiệt, lão hủ còn có chuyện quan trọng trong người xin phép được cáo từ.

Vừa nói Dư Khánh vừa liếc mắt về phía sau sảnh một cái rồi rời đi.

Sau khi tiễn Dư Khánh ra khỏi phủ Mạc Bách Xuyên lập tức vội vàng vào trong bí thất. Chỉ thấy Mạc Bách Xuyên ở trong bí thất đi qua đi lại suy nghĩ, cảm giận nói:

- Đại ca, đây là hoàng đế muốn lợi dụng chúng ta, sao lại không phái ngự lâm quân mà lại để cho Nam quân chúng ta bí mật đi tiêu trừ phiến loạn.

- Cho ta xem thủ dụ.

Mạc Bách Uy vừa nói liền nhận lấy thủ dụ từ tay Mạc Bách Xuyên. Tuy nhiên sau khi suy nghĩ một chút, Mạc Bách Uy lại cười nói:

- Cơ hội tốt, bảo chúng ta đi giết dư nghiệt Hoàng môn, chiêu thức ấy của hoàng đế quả thực là cao minh. Cho dù bị lợi dụng chúng ta cũng cam tâm tình nguyện a.

Vừa nói Mạc Bách Uy vừa ra lệnh:

- Người lập tức hành động, đến quân doanh điều binh trước. Lão phu sẽ thông báo cho cao thủ nội đường đến quân doanh của người giả trang làm quân sĩ che dấu tai mắt người khác. Lần này nhất định phải diệt gọn dư nghiệt Hoàng môn.

- Đại ca, nhưng nếu như vậy có thể làm lộ người của chúng ta hay không?

Mạc Bách Xuyên có chút chần chờ hỏi.

Mạc Bách Uy cười lạnh:

- Đừng coi kẻ khác là ngu ngốc, ý đồ thủ dụ của hoàng đế rất rõ ràng, hẳn ra ám hiệu cho chúng ta bố trí dư nghiệt của Hoàng môn để chúng ta đi tiêu trừ, người vẫn không hiểu ý tứ trong đó sao. Đây là hắn nói rõ cho chúng ta hắn đã biết chúng ta có bối cảnh tông môn. Đây là việc giải quyết giữa các tông môn, chẳng qua hắn chỉ cung cấp cho chúng ta điểm tiện nghi mà thôi. Trước mắt quả thật chúng ta cần phải giải quyết Hoàng môn nếu không để đến lúc Thiên môn đối phó chúng ta người nghĩ rằng chúng ta có phần thắng không, kinh thành có chỗ đặt chân cho chúng ta nữa không, hôm nay cứ làm vậy đi.

Mạc Bách Xuyên nói:

- Hoàng thượng muốn chúng ta chia cắt thế lực Hoàng môn, đối kháng Thiên môn?

- Người cũng không quá đàn độn.

Mạc Bách Uy gật đầu nói:

- Cơ hội lần này khó có gặp người lập tức hành động, cho dù lần này người có bị thiệt hại nhưng có thể vì tông môn đổi lấy một số chỗ tốt như vậy cũng đáng giá.

Từ trước đến giờ Mạc Bách Xuyên đều là thiên lôi do vị đại ca này sai đâu đánh đó nên liền gật đầu lập tức rời đi. Còn Mạc Bách Uy chấp hai tay sau lưng trầm mặc, thâm nghĩ:

- Hoàng thượng tính toán lợi dụng bọn ta mượn đao giết người, quả là một tính toán tốt. Lần này thỏa mãn người một lần, nếu đến lúc đó người còn tiện nghi cho tiểu tử Đồ gia thì đừng trách lão tử trở mặt chặt đứt cánh tay này của người.

Sau khi lấy được bố trí tình báo và khẩu dụ từ Túc Dao, Tam hoàng tử liền sai tâm phúc của mình đi quanh thành thăm dò chứng thực. Trước mắt còn chưa có kết quả hồi báo. Lúc này hắn đang ngồi trong phòng ở Tụ Hương Lâu tuy nhiên có chút đứng ngồi không yên.

Lần này hắn đã hoàn toàn đắc tội với Túc Dao. Trong lòng khó tránh khỏi buồn bã, nàng có thể trả thù mình hay không.

Hắn lại suy nghĩ, lúc này xuân dược đã phát tác, Túc Dao có phải hay không...đã bị dục hỏa thiêu thân, nhu cầu cấp bách...cần mình đến an ủi.

Nghĩ đến dung nhan tuyệt sắc kia, rồi nghĩ đến sau khi xuân dược phát huy tác dụng thì còn câu hồn đoạt phách xuân tình đến mức nào nữa. Nhất thời tam hoàng tử cảm thấy nóng nảy, cả người nóng lên, một đoàn dục hỏa bùng cháy khắp cơ thể.

Lúc trước, Túc Dao lấy cái chết bức bách khiến hắn không đành lòng. Nhưng ngẫm lại nếu đem những tin tình báo kia hợp nhất, nắm giữ mệnh môn của nàng. Đến lúc đó Túc Dao không có chỗ dựa vào tất nhiên cam tâm tình nguyện đi theo mình. Lúc đó sợ rằng nàng lại van xin hắn, chỉ cần có được thân thể của nàng hắn cũng không sợ không chiếm được phương tâm.

Vừa nghĩ như thế tam hoàng tử liền cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm hẳn.

Đúng lúc này cửa mở ra, một gã thủ hạ tiến vào hồi báo:

- Điện hạ, thành Tây và thành Bắc đã được chứng thực. Những tư liệu kia đều đúng không cần nghi ngờ. Người của chúng ta dựa theo khẩu lệnh đã được an bài tiến vào.

Tam hoàng tử nghe nói liền mừng rỡ trong lòng, hỏi lại:

- Thành Nam và thành Đông thì thế nào?

- Tạm thời còn chưa có tin tức truyền về.

Đang nghe thủ hạ báo cáo thì lại có một gã thủ hạ khác tiến vào:

- Điện hạ, người của chúng ta theo dõi cô gái kia đã truyền đến tin tức. Sau khi ra ngoài, cô gái kia lập tức đi đến Bắc Hưu Phủ.

- Người nói gì?

Tam hoàng tử kinh hãi, vội án đứng lên, lộ ra thần sắc bối rối:

- Bắc Hưu Phủ có động tĩnh gì không?

Tên thuộc hạ kia trả lời:

- Điện hạ, tình huống có chút không ổn, lúc đó đại điện hạ đang ở Bắc Hưu Phủ. Cô gái kia vừa vào phủ không lâu đạo điện hạ đã vội vã hồi cung. Mà sau khi đến Bắc Hưu Phủ cô gái liền đến gặp người Tập Dũng Bang.

- Nguy rồi.

Lúc này sắc mặt tam hoàng tử trở nên trắng bệch, môi không ngừng run rẩy thất thanh nói:

- Tại sao hoàng huynh sớm không ở muộn không ở lại ở Bắc Hưu Phủ ngay lúc đó? Tại sao lại như vậy?

Tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lúc này khuôn mặt tam hoàng tử đã trở nên vằn vẹo biến thành màu xám ngoét. Lập tức đi nhanh đến nơi giam lỏng Túc Dao, thấy gương mặt đỏ ửng, lộ ra vẻ xuân tình không khỏi nuốt khan mấy á, tim đập nhanh hơn. Tam hoàng tử cố lấy lại bình tĩnh tức giận nói:

- Nói, nàng sai người đưa tin đến Bắc Hưu Phủ, trong thư nói cái gì. Nếu không nói tất cả người trong đại sảnh hôm nay đều phải chết.

205. Chương 207: Tụ Hương Lâu Đắm Máu

Tuyệt đối không thể để cho người khác biết thân phận thật sự của các nàng là người dị tộc, dù chết cũng không để lộ.

Nhưng lúc này nghe thấy lời tam hoàng tử nói. Đột nhiên Túc Dao nghĩ đến điều gì, nhất thời sắc mặt trở nên trắng bệch, trong lòng đau xót:

- Ta phạm vào một sai lầm không thể nào tha thứ được, muội muội a. Thiếu chút nữa tỷ tỷ đã hại các người, còn may là Túc Ngọc tự chủ trương tùy cơ ứng biến không đi tìm muội nếu không tỷ tỷ dù có chết trăm lần cũng không chuộc được lỗi lầm này.

- Nói mau.

Lúc này tam hoàng tử như bị thiêu đốt bởi liệt hỏa, nhất định hẳn phải biết trong thư viết cái gì. Vạn nhất là chuyện bất lợi đối với hắn mà bị hoàng thượng biết được thì hắn hoàn toàn xong đời.

Lại nhìn thấy Túc Dao sững sờ tam hoàng tử lập tức quát lên:

- Người...

Lúc này một tên thị vệ tiến vào, tam hoàng tử tùy tiện chỉ vào một người trong đại sảnh lệnh cho thuộc hạ đến bắt giữ.

- Nói, trong thư rốt cuộc viết cái gì?

Tam hoàng tử lại tiếp tục thúc dục, quát lên.

Túc Dao biết mình đã phạm phải sai lầm trí mạng. Nếu lúc này còn nói ra nội dung thì sợ rằng tất cả những người trong sảnh đều phải chết. Còn những thiếu niên bị tam hoàng tử khống chế, nàng tin tưởng nhất định sẽ có người đến cứu.

- Giết.

Nhìn thấy Túc Dao cắn răng không nói, tam hoàng tử giận dữ quát lên một tiếng, tên thị vệ kia liền vung đao lên chém xuống, một đầu người máu chảy đầm đìa lăn đến bên cạnh Túc Dao.

- Thiếu tộc trưởng.

Một người bị giết, tâm tình mọi người trở nên kích động, hai mắt đỏ bừng, sẵn sàng xuất động. Thế nhưng Túc Dao kiên quyết, cắn nát môi dưới dùng ánh mắt dứt khoát ngăn cản mọi người muốn động thủ.

- Giết.

Tam hoàng tử nhìn thấy ánh mắt Túc Dao lại rống lên một tiếng dữ dội nữa. Lại có người giơ đao lên, lại có một đầu người nữa bị chém xuống.

Trơ mắt nhìn hai người bị giết nhưng nàng không thể làm gì được. Lúc này Túc Dao giống như bị một đao đâm xuyên tim đau đến mức làm nàng không muốn sống nữa.

Lúc này tam hoàng tử đã đâm mình trong khoai cầm giết chóc.

Nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc lộ ra vẻ kiêu mị xuân tình, đột nhiên tam hoàng tử thở gấp muốn đánh tới nhưng lại bị một thị nữ cản lại. Tam hoàng tử nổi giận vung quyền đánh về phía thị nữ. Thị nữ kia phun máu, đang muốn thể hiện ý chí liều chết thả ra huyền thuật nhưng một lần nữa Túc Dao lại lên tiếng ngăn cản.

Trong lúc tam hoàng tử chuẩn bị đánh một thị nữ khác, thị nữ kia đang ra quyền chống đỡ thì một thanh âm bỗng rồi truyền đến:

- Tam điện hạ, nguy rồi, nguy rồi.

Nghe được thanh âm này, tam hoàng tử giật mình, nắm đấm đình trệ giữa không trung. Nhưng ngay sau đó lại có một tên thị vệ phá cửa mà vào, khoe miệng lộ ra vết máu, vừa thở vừa nói:

- Tam điện hạ, đại điện hạ mang theo ngự lâm quân và cao thủ thần sách doanh đang bao vây chung quanh đuổi bắt chúng ta, hề có người phản kháng liền giết không cần hỏi, đa số mọi người đã thúc thủ chịu trôi rồi, còn có một số nhóm cao thủ khác đến nơi này nữa. Tam điện hạ chạy mau, đại điện hạ sắp đuổi giết đến đây rồi.

- Thật sự xong rồi sao?

Tam hoàng tử nghe thấy tin liền đứng như trời trồng, giống như bị thiên lôi đánh trúng.

Nhưng sau đó, dường như nghĩ đến điều gì, hai mắt tam hoàng tử đỏ bừng, nhìn Túc Dao đầy oán độc, bật cười nói:

- Rất tốt, ngươi là tên phản đồ, ngươi dám bán đứng ta. Nếu đã như vậy, bốn vương không thể để tiện nghi cho kẻ khác chiếm được.

Vừa nói tam hoàng tử vừa điên cuồng lao đến phía Túc Dao giống như một con sói đói thấy mồi.

Thị nữ không chống lại được tam hoàng tử, bị một quyền của hắn đánh bay. Các nàng vì sợ bại lộ thân phận huyền vụ tộc nên không dám sử dụng huyền tức. Mà tu vị vô đạo lại không bằng tam hoàng tử nên tam hoàng tử có thể dễ dàng đánh bay các nàng.

- Ca.

Thân thể Túc Dao nhũn ra, tam hoàng tử đè lên người nàng. Nàng không còn một tí sức lực nào để chống lại chỉ có thể cố gắng tránh né. Nhưng cũng không thể tránh né được, bị tam hoàng tử nắm hai vạt áo xé toạc một đường hở cả nội y. Nhất thời cảnh xuân đầy hương diễm lộ ra.

Lúc này tam hoàng tử hít thở nặng nhọc, trong ánh mắt tràn đầy dục hỏa, sớm đã quảng lý trí lên chín tầng mây. Lúc này hắn nhìn chăm chăm vào Túc Dao, trong đầu chỉ có một ý niệm: tiền dâm hậu sát.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiến thêm một bước nữa thì đột nhiên trong sảnh từng tiếng ồn ào từ dưới lầu truyền đến, một gã cao thủ cung phụng đi đến nói:

- Điện hạ, nơi này đã bị bao vây, có muốn phá vòng vây hay không?

Tam hoàng tử nổi giận, quay mặt sang quát:

- Cút ngay, phụ hoàng đã sai ngự lâm quân đến bắt ta, nếu dám phản kháng chỉ có con đường chết. Dù sao cũng đã như thế không bằng để bốn vương hưởng hương diễm lần cuối, trước tiên cứ chà đạp nữ nhân dám bán đứng ta đã.

Tên cung phụng kia nghe thấy thế lắc đầu thở dài nói:

- Đã như vậy còn không cố gắng giải quyết tốt hậu quả lại còn muốn phong lưu khoái hoạt, quả thật là bất trị, người tự giải quyết cho tốt đi.

Vừa nói vị cung phụng vừa nhanh chóng lao ra ngoài cửa sổ.

Nhưng hắn vừa mới nhảy ra cửa sổ liền nghe thấy tiếng "hưu, hưu, hưu" truyền đến, vô số mũi tên giống như châu chấu phóng đến phía hắn.

Tên cung phụng muốn tránh né lao xuống nhưng thấy binh lính bên dưới tay cầm vũ khí, tạo thành từng vòng vây đến cả nước cũng không lọt liền rơi vào tình trạng bốn bề thọ địch.

Tuy nhiên đối với một vị cao thủ tiên thiên mà nói thì những mũi tên như vậy còn chưa uy hiếp được tính mạng của hắn. Hắn từ trên cao lao xuống toàn lực bỏ chạy. Nhưng lúc này một đạo đao phong đánh tới, vị cung phụng cảm thấy kinh hãi, còn chưa kịp nhìn thấy người tập kích đã vội vàng tránh né.

Bá!

Tuy nhiên hắn không thể tránh thoát được đao phong bén nhọn kia, khi người rơi xuống đất thì đã thiếu mất một cánh tay.

Sau khi rơi xuống đất, vị cung phụng này nhin đầu quay mặt sang nhìn vị quan quân mặc khôi giáp, chỉ thấy trên tay hắn đang cầm một cây đao sáng loáng, bén nhọn vô cùng, phía lưỡi đao còn đang lẩn xuống từng dòng máu tươi, không để lại vết máu nào, quả nhiên là một thanh tuyệt thế bảo đao.

- Người là ai?

Vị cung phụng kia cắn răng chịu nỗi đau mất tay, cũng không kịp cầm máu, lại chuẩn bị tìm cơ hội chạy trốn. Có nhiều binh lính vây quanh như vậy, lại thêm vị cao thủ dùng đao kia nữa, hắn không có lấy nửa phần thắng.

- Người không có tư cách để biết.

Vị tướng cầm đao kia trả lời lạnh nhạt. Lúc này thanh đao trong tay nhoáng lên, một đạo đao mang bén nhọn, cường đại phóng đến chặn hết đường thoát thân của vị cung phụng. Vị cung phụng thấy không còn đường tránh né đành phải ứng chiến. Bất quá mất đi một cánh tay, chiến lực giảm sút, khi hắn dồn hết công lực vào cánh tay còn lại thì đối phương tránh né không cùng hắn đối chiêu, nhưng ngay sau đó lại là một đạo thần tốc giống như lời đình ập đến.

Chỉ thấy một đạo hàn mang xẹt qua trước mắt vị cao thủ cung phụng, thân thể hắn liền đứng yên, không bao giờ...nhức nhích nữa. Ngay lúc tử trận hắn chỉ kịp xoay người lại phía vị tướng quân thốt ra hai chữ: Cuồng Đao!

Ngay sau đó, thân thể hắn dường như tằm trong máu, đổ xuống đất, máu thịt văng khắp nơi.

- Chết trong tay Cuồng Đao, coi như người chết cũng không oan uổng.

Vị tướng quân vừa chém chết tiên thiên cao thủ chính là Cuồng Đao. Tuy hắn dẫn đầu ngự lâm quân nhưng thật ra hắn đến từ Đao Phong doanh, một chi quân đội bí mật của hoàng đế.

Sau khi giết gã cao thủ cung phụng, Cuồng Đao quát lên:

- Nếu như còn có người lao ra giết không cần hỏi, đội một theo ta đi vào.

Vừa nói Cuồng Đao vừa thu bảo đao vào vỏ, sau đó dẫn một đội Đao Phong Chiến Sĩ tiến vào Tự Hương Lâu.

Tự Hương Lâu, bên trong khách sảnh, tam hoàng tử đã trở nên khủng hoảng. Một vị thị nữ thấy cơ hội vừa đến cộng thêm tam hoàng tử đã sắp cường gian Túc Dao liền không do dự sử dụng huyền tức công kích hắn.

Tam hoàng tử đè Túc Dao lên bàn, xé nát quần áo của nàng, cảnh xuân hé lộ. Nhưng đúng lúc này đột nhiên hắn cảm thấy một cỗ khí tức quái dị. Ngay sau đó trong đại não của hắn dường như bị cái gì đó chặn lại, động tác trở nên trì trệ, lâm vào ảo cảnh, cả người như điên lên rồi co quắp giống như tôm lוע.

Túc Dao nhìn thấy thị nữ cuối cùng cũng không nhin được mà thả ra huyền tức đối phó với tam hoàng tử, trong lòng bi ai, cũng đồng dạng thả ra huyền tức phối hợp cùng thị nữ thi thuật. Lúc này trong phòng tràn ngập mộ cổ sương mù màu lam nhạt.

Mấy người huyền vụ tộc cũng nhân cơ hội này tiến vào sương mù, một vị thị nữ bước nhanh đến. Mắt thấy Túc Dao đã vô lực chống đỡ huyền tức đang phun ra máu tươi liền tung một chưởng đánh bay tam hoàng tử rồi lập tức đỡ Túc Dao lên, mượn màn sương mù che mắt cả tần lầu lạng lẽ mở ra một mật đạo rồi biến mất trong đó.

Mà vị thị nữ còn lại sau khi thấy Túc Dao tiến vào bí đạo, nàng cũng không chạy trốn, trong thâm tâm nàng biết sau khi nàng đã bộc lộ thân phận của mình thì hậu quả là thế nào. Cho nên nàng hét lên một tiếng lộ ra hình dáng huyền vụ tộc, cả người trương lên giống như khí cầu, sau khi đạt đến cực hạn thì sương mù màu lam liền biến mất. Nàng vọt đến vị cung phụng còn lại trong sảnh.

Oanh!

Một tiếng nổ kịch liệt phát ra làm cho cả Tự Hương Lâu rung chuyển. Tên cung phụng còn lại thấy hình dạng dị tộc của thị nữ thì lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng hắn chưa kịp chạy trốn thì đã thấy cả người vị thị nữ tuôn ra một đoàn huyết vụ lan tràn khắp cả phòng. Hắn chỉ cảm thấy thân thể mình bay lên sau đó đụng vào cửa rơi về phía bãi đất trống bên ngoài, trong miệng đầy máu tươi, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mà sau khi vị thị nữ thông qua thiên phú của huyết vụ tộc tự sát nổ tung cả thân thể đã biến khách sảnh Tụ Hương Lâu thành từng mảnh nhỏ, bên dưới cũng xiêu vẹo muốn sụp đổ.

Bởi vì đột nhiên xuất hiện huyết vụ làm cho mọi người kể cả tam hoàng tử cũng bị ảnh hưởng. Lúc Cuồng Dao mang theo một đội đi vào liền thấy đại đa số mọi người trở nên điên điên khùng khùng, nhưng ngay sau đó hắn liền lập tức ra lệnh:

- Bắt sống toàn bộ, ai phản kháng giết tại chỗ.

206. Chương 208: Như Vậy...

Lúc này, Vân Thiên Hà đang ngồi trong bí thất, lật giở xem một ít tư liệu.

Bên kia Sử Trường Đức cũng đang lật giở qua lại giống như đang tìm kiếm cái gì đó, thỉnh thoảng lại cầm mấy tờ giấy chuyển sang trên bàn Vân Thiên Hà.

Sau khi Vân Thiên Hà tìm kiếm một hồi lâu cũng không phát hiện ra tư liệu cơ mật trọng yếu nào, không khỏi nhíu mày, không lẽ Túc Ngọc còn giữ lại điều gì không giao ra?

Đúng lúc này, đột nhiên bí thất truyền đến từng tiếng động, Vân Thiên Hà lập tức cảnh giác.

Hắn đứng dậy tỉ mỉ tra xét xem có gì dị thường hay không, tiếng động truyền đến không phải là từ phía hắn đi vào mà là từ một hướng khác truyền đến...Không lẽ còn có lối thông khác đến bí thất này nữa?

Ngay lúc Vân Thiên Hà đang nghi hoặc thì Sử Trường Đức đột nhiên kinh hãi nhảy lui lại ra phía sau. Hắn đang tìm kiếm khắp nơi thì đột nhiên thấy bức tường vang lên tiếng ca sát mãnh liệt ngay sau đó trượt sang một bên để lộ ra một lối đi:

- Thiếu gia, ở đây còn có một lối đi nữa.

Sử Trường Đức mở miệng thông báo.

Hắn vừa nói xong liền nghe thấy tiếng mở cơ quan, một vị nữ tử vội vàng chạy đến, nhìn thấy Vân Thiên Hà liền hoảng sợ, kinh hô một tiếng:

- Các người là ai, tại sao lại ở chỗ này?

Vân Thiên Hà không để ý đến vị nữ tử huyết vụ tộc này mà nhìn về phía sau nàng, chỉ thấy một mảnh tối đen, vẫn còn có người đang tiến đến, hắn liền nói:

- Các người từ Tụ Hương Lâu thoát ra phải không?

- Người...người...Tại sao người lại biết?

Nữ tử kia lại càng trở nên hoảng sợ, càng đề phòng. Thế nhưng nàng vẫn có thể suy xét, người biết bí mật này không nhiều, không lẽ nam tử này chính là thiếu chủ trong lời Tô muội muội sao?

Nghĩ đến đây, nữ tử huyết vụ tộc thở phào nhẹ nhõm nói:

- Tỷ tỷ trúng độc, trong lúc nguy lâm quân bao vây xung quanh, chúng ta không tiếc bại lộ thân phận một muội muội thân thiết yểm trợ tỷ tỷ chạy thoát.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài khả năng suy đoán của Vân Thiên Hà, hắn lấy làm kinh hãi, lập tức hỏi:

- Các người đã giết chết tam hoàng tử?

- Không, không có.

Nữ nhân này sau khi bình tĩnh lại bèn tìm kiếm xung quanh.

Vân Thiên Hà lại nói tiếp:

- Không cần tìm kiếm, chúng ta đã tìm kiếm một hồi rồi, ở đây căn bản không có giải được. Không phải tộc nhân của người đều dùng huyền tức chi độc sao? làm thế nào mà Túc Dao lại có thể trúng độc được?

Nữ tử kia ngừng lại vội lo lắng nói:

- Vậy làm sao bây giờ, vốn nàng đã bị trúng độc. Vì không muốn bại lộ ra hình dáng thật nên đã dùng huyền tức mạnh mẽ áp chế. Sau đó trong lúc đào tẩu nàng đã chống đỡ không được. Nếu bây giờ mà không có giải được thì tỷ tỷ sẽ chết mất.

- Đưa ta đi xem sao?

Vân Thiên Hà nói.

- A.

Nghe xong lời này, đột nhiên nàng mở to miệng, kinh hô một tiếng, khuôn mặt trở nên đỏ bừng lắp bắp nói:

- Công...công...tử...không...không thể...nào xem...được.

Sắc mặt Vân Thiên Hà trầm xuống nói:

- Mạng người là quan trọng, còn có cái gì mà không được, trúng độc mà chậm trễ tìm giải được, vậy Túc Dao có mệnh gì thì làm sao hả?

- Thế nhưng...

Nàng có chút do dự không quyết.

Vân Thiên Hà không nhịn được nóng nảy nói:

- Nhưng gì mà nhưng, ta tự mình đi xem.

Nói xong Vân Thiên Hà liền bước vào động khẩu phía sau nàng. Nữ tử cắn răng thầm nghĩ:

- Cũng được, chí ít thì vị công tử này cũng đáng tin cậy, là hi vọng cuối cùng của tỷ tỷ.

Sử Trường Đức cũng muốn đi theo nhưng lúc này nữ tử kia nghĩ đến điều gì, lập tức kéo Sử Trường Đức lại nói:

- Người, người không thể vào được.

Nữ tử đỏ mặt nói:

- Bên trong đều là nữ nhân, người đi vào thì không tiện.

Vừa nghe thấy vậy, tự nhiên là Sử Trường Đức không đi vào nữa, liền tiếp tục tìm kiếm xung quanh.

Vân Thiên Hà bước vào động khẩu, nhìn quanh liền thấy một cửa mật đạo mở ra. Vì thế hần liền bước vào, bên trong là một vùng sáng ngời.

Bên trong được bố trí khá đầy đủ, các vật dụng cần thiết đều có, xem ra cũng là một chỗ trốn thích hợp.

Qua bình phong, chỉ thấy bên trong có hai vị nữ tử đang luống cuống chân tay trông nom Túc Dao đang nằm trên giường. Lúc này nhân thân của nàng khép hờ, trở nên mơ màng thiếu sự linh hoạt, cả người đã lộ ra hình dáng huyền vụ tộc, đôi mắt màu lam nhạt, mái tóc cũng vậy, da thịt trắng như tuyết nhưng cũng có từng mảng da thịt đỏ ửng.

Lúc này hai vị nữ tử nhận ra có người lạ đến bèn kinh hô một tiếng, quên cả việc áp chế độc được cho Túc Dao. Lúc này toàn thân Túc Dao nóng lên, hô hấp dồn dập, trong lòng dục hỏa bùng lên. Lại đúng lúc nhìn thấy Vân Thiên Hà đi đến, giống như là phát hiện cọng rơm cứu mạng, đẩy hai vị nữ tử kia ra muốn lao đến.

Vân Thiên Hà chợt thấy quần áo Túc Dao bị xé rách, cảnh xuân lộ ra ngoài, từng mảng da thịt đỏ ửng, lúc này mới hiểu được nàng đã bị trúng loại độc gì. Hiển nhiên đã bị đối phương hạ xuân được, trong lòng thầm mắng nàng kia không nói rõ ràng.

Mắt thấy Túc Dao đã bắt đầu mất đi thần trí, Vân Thiên Hà nghiêng người tránh thoát, một tay đè nàng lại, liền nói với hai vị nữ tử kia:

- Không phải các ngươi cũng dùng độc sao, thế nào mà nàng lại có thể trúng độc được, có phương pháp giải độc không?

Hai vị nữ tử đã vô kế khả thi. Mắt thấy Túc Dao ngày càng bị nặng hơn, không đành lòng để nàng chịu giày vò đang nghĩ ra ngoài tìm một nam nhân về thì lại thấy Vân Thiên Hà đi vào.

Nghĩ đến đây hai vị nữ tử liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi đi đến nói:

- Công tử, tuy rằng chúng ta có thể áp chế độc được, thế nhưng thời gian nàng áp chế quá lâu. Hơn nữa để bảo vệ bí mật, không để lộ ra thân phận nên vẫn cố gắng duy trì hình dạng. Vì vậy ngày càng bị độc xâm chiếm nặng hơn, đến bây giờ thì không có khả năng giải độc rồi.

Nói đến đây, một vị nữ tử tiến đến trước người Vân Thiên Hà:

- Đã không thể làm gì khác được, chỉ có thể đắc tội với công tử vậy.

Vân Thiên Hà nghe xong lời này đang muốn mở miệng thì đột nhiên cảm thấy huyệt tức xung quanh trở nên đậm đặc, không khỏi biến đổi sắc mặt:

- Các người...

Nhưng nàng kia hạ thủ quá mức bất ngờ, hần chỉ cảm thấy một mùi thơm kỳ lạ xộc vào trong mũi, Vân Thiên Hà lập tức ngừng hô hấp nhưng cũng đã hít phải một ít. Mùi thơm này vừa thông qua mũi liền lập tức phát tác, hần đang muốn áp chế thì hai vị nữ tử tiến lên chế trụ hần:

- Công tử, ủy khuất người, tỷ tỷ không thể chết được, tộc nhân còn cần đến nàng.

Mà Túc Dao đã không còn bị Vân Thiên Hà giữ nữa nên đột nhiên ôm chặt lấy Vân Thiên Hà, đôi môi mềm mại chặn đứng lời hần sắp thốt ra.

Nhất thời trong đầu Vân Thiên Hà oanh một tiếng, giống như bị điện giật không còn sức để phản kháng. Trong lòng cũng bùng lên một cỗ dục hỏa, thoáng cái không còn biết nghĩ gì nữa.

Đang muốn cứu người sao, vậy thì cứu đi.

Nghĩ như vậy, Vân Thiên Hà giống như dã thú, gầm nhẹ một tiếng, một tay bế Túc Dao lên giường, một tay xé tất cả những mảnh vải còn sót lại trên người Túc Dao. Toàn thân da thịt như ngọc lộ ra. Dưới ánh đèn dầu trong bí thất lại càng làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp động lòng người, mang theo một cảm giác dụ nhân.

Aaaa

Vân Thiên Hà nhìn tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời của tạo hóa, không nhịn được nuốt từng ngụm nước bọt, ngực phập phồng hít thở khó khăn.

Đúng lúc này Túc Dao đột nhiên quàng chặt cổ Vân Thiên Hà, đôi môi nóng bỏng áp lên môi hần, từng tiếng hít thở nặng nề vang lên...

Lúc này dục hỏa đã bốc lên, Vân Thiên Hà như bị nung trong từng đoàn dục hỏa.

Túc Dao trở mình đè Vân Thiên Hà xuống dưới, nàng không ngừng xé rách quần áo của hần.

Trong lòng Vân Thiên Hà bây giờ chỉ có một cỗ dục hỏa thiêu đốt, không chịu được, nhanh chóng lột bỏ quần áo, đè Túc Dao xuống hôn lên khắp thân thể nàng.

A...ư...

Túc Dao rên lên một tiếng càng làm cho Vân Thiên Hà trở nên gấp gáp, móng tay của nàng đâm sâu vào da thịt hần, nhu cầu phát tiết dục hỏa càng trở nên bức bách. Trong bí thất từng cảnh hương diễm diễn ra...

Cảnh xuân tràn ngập...

...*

Trong thành, bách tính đối với việc ngự lâm quân bao vây bắt người trở nên chết lặng.

Mấy ngày nay tựa hồ kinh thành không yên ổn. Đối với tráng cảnh ngự lâm quân vây bắt người bách tính sớm đã được chứng kiến, trong ba ngày thì có đến hai ngày ngự lâm quân xuất động.

Đại hoàng tử mang theo ngự lâm quân, Thần Sách doanh cùng với thám tử do Tập Dũng Bang đài lĩnh, rất nhanh đã tiếp nhận cứ điểm do Túc Dao chuyển cho tam hoàng tử, chỉ một mẻ lưới đã bắt gọn được nhiều nhân vật.

Mà ở phía Đại Thành Môn, Hồ Uy doanh đang trấn thủ ở đây, bên trong không vào được, bên ngoài không cách nào ra, có thể thấy được tình trạng kinh thành đang trở nên nghiêm trọng.

Các đại thần cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, đều phái người đi tìm hiểu. Nhưng tin tức nhận được lại làm cho bọn họ khiếp sợ đến cực độ, tam hoàng tử lại dám cấu kết với thế lực tông môn, mưu đồ gây rối.

Các đại thần có chút quan hệ với tam hoàng tử biết được tin tức tam hoàng tử đã bị bắt liền trở nên khủng hoảng, muốn phá cửa thành chạy trốn.

Bên trong thành đang bí mật bắt người thì cũng trong thời điểm đó, cách thành Đông mười lăm lý, nơi này có một trấn nhỏ, bình thường rất nhiều người lui đến thập phần náo nhiệt thế mà hôm nay lại trở nên vắng vẻ, trên đường gần như không thấy một bóng người.

Đối với hiện tượng quái dị này người trong trấn không thể nào giải thích được, mà một vài nhân vật đang trốn trong trấn đã ngửi thấy "mùi nguy cơ".

Lúc này, Lộ tiên sinh đứng trên tầng hai một tửu lâu, nhìn về phía xa than thở:

- Xem ra tam hoàng tử đã bị bại lộ, sợ rằng trong kinh thành đã không còn chỗ cho chúng ta, Hoàng Môn đã không còn yên ổn nữa, phải nghĩ biện pháp lập tức rút lui.

Một vị trung niên nhân đứng bên cạnh nhú mày nói:

- Ưu Hạc đường chủ đang ở trong thành, cũng không có tin tức truyền ra sao?

Lộ tiên sinh cười khổ nói:

- Sợ rằng lúc này toàn thành đã bị phong tỏa, phỏng chừng Ưu Hạc cũng đã lành ít dữ nhiều. Chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng rời đi.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên tiếng vó ngựa ầm ầm truyền đến.

Ngay sau đó, binh sĩ từ bốn phương tám hướng lao đến vây xung quanh, bách tính xung quanh trở nên kinh hoảng, hỗn loạn.

207. Chương 209: Kéo Lưới

Mà phía sau hẳn còn có hơn mười người đi theo, kỳ thực đây chính là cao thủ Địa môn mặc trang phục quân lính, lần này cao thủ Địa môn trong kinh thành đều được phái ra hết, mục đích chính là muốn diệt sạch cứ điểm thế lực của Hoàng môn.

Sau khi ra cách tiểu trấn chừng trăm bộ, Mạc Bách Xuyên ra lệnh một tiếng. Lúc này toàn bộ binh sĩ ngừng lại bố trí đội hình nghiêm mật, cung tiễn sẵn sàng nhắm ngay vào tiểu trấn. Nếu có người muốn xông ra liền lập tức bị bắn thành con nhím, vạn tiễn xuyên tâm mà chết.

Sau khi bao vây tiểu trấn, một gã tướng quân kiên hướng về phía dân chúng giải thích, đây là quân đội tiểu trấn đạo tặc, yêu cầu bách tính ở yên trong nhà của mình không chạy loạn xung quanh, đồng thời cũng treo thưởng cho ai chủ động thông báo hay bắt giữ nghi phạm. Nếu dám tự tiện trốn đi, giết không cần hỏi.

Một vị trung niên phía sau Mạc Bách Xuyên mang theo mười mấy tên cao thủ Địa môn tiến vào tiểu trấn, chỉ chốc lát sau từ trong tiểu trấn đã truyền ra tiếng chém giết, tiếng binh khí giao tranh.

Bách tính đã được hạ lệnh không ra ngoài, bất chợt có mấy người từ tiểu trấn lao ra.

- Đến.

- Phóng.

Sau khi tiếng ra lệnh vang lên, tiễn thủ lập tức hướng về phía mấy người đào tẩu, nhất loạt buông tên. Mấy người từ tiểu trấn lao ra còn chưa chạy được bao xa đã bị loạn tiễn biến thành con nhím.

Mà mấy vị trấn thủ Hoàng môn đang ở một nơi bí mật gần đó chứng kiến cảnh này, thần tình trở nên ngưng trọng. Lúc này bên ngoài đã bị binh sĩ vây khốn, xông ra lập tức bị vạn tiễn hỏi thăm, sau đó lại phải đối mặt với mấy nghìn binh sĩ chém giết. Ngay cả bọn họ có thực lực không thấp, đều là cao thủ võ sư nhưng cũng không thể nào có khả năng thuận lợi đột phá vòng vây.

Lúc này thế lực Hoàng môn trong cứ điểm rốt cục cũng xong rồi.

Trong lúc ngoài thành cao thủ Địa môn bao vây thế lực Hoàng môn thì trong kinh thành đội quân bao vây truy bắt cũng đang hoạt động đến giai đoạn cuối.

Đại hoàng tử mang theo ngự lâm quân, binh sĩ Thần Sách doanh, trước sau bắt giữ những người mà tam hoàng tử bố trí. Trịnh công công cũng mang theo người đối chứng, tra hỏi một phen, xác thực không có nhầm lẫn, kể cả những kẻ không có phản ứng gì cũng bị trói đi.

Đái Kiều Liên đã sớm tìm đường lui cho mình, kỳ thực hắn đã nghĩ tam hoàng tử khó có thể thành công. Ngay lúc thấy bí mật bị bại lộ hắn đang định đào tẩu thì gặp phải Ưu Hạc. Rơi vào đường cùng Đái Kiều Liên không thể làm gì khác hơn là mang theo mấy người Ưu Hạc, trốn tránh vào mấy chỗ bí mật trong thành chờ đợi thời cơ thoát khỏi truy bắt.

Vì sự việc xảy ra đột ngột không hề có dấu hiệu báo trước, vì vậy tất cả các thế lực có quan hệ với tam hoàng tử đều bị bắt. Chỉ cá biệt có một ít cá lọt lưới còn lại toàn bộ đều rơi vào tầm lưới giăng sẵn.

Kỳ thực, mọi công lao này đều được tính cho Túc Ngọc. Vốn Túc Dao muốn Túc Ngọc đưa thư đến cho Tô Tuyết, thế nhưng Túc Ngọc đã tự chủ trương đưa thư đến thẳng cho Vân Thiên Hà, giao lại bức tín thư quan trọng cho hắn. Vì vậy mới đạt được thành công như lúc này.

Mà lúc đó đại hoàng tử lại trùng hợp ở ngay Bắc Hào Phủ, hơn nữa Vân Thiên Hà đã chấp nhận trợ giúp đại hoàng tử. Chuyện này dường như đã định trước tam hoàng tử chạy trời không khỏi nắng.

Bất quá dù đại hoàng tử và Trịnh công công đã tóm gọn mẻ lưới nhưng lại không thu được bất kỳ một tin tức tình báo có lợi nào, không thể định tội các quan viên thuộc thế lực tam hoàng tử.

Lúc này hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng, không ngừng xem xét các báo cáo mà đại hoàng tử và Trịnh công công giao lại, nói:

- Các người đã điều tra các cứ điểm chưa, có tìm thấy các chứng cứ, tư liệu nào không?

Đại hoàng tử và Trịnh công công bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, Trịnh công công nói:

- Hoàng thượng, nội dung trong bức thư tín kia là thật, mà lão nô cũng đã bắt một số quan viên, sau khi tra hỏi cũng đã cung khai thừa nhận mọi việc. Thế nhưng những chứng cứ phạm tội cũng không đủ để đưa bọn họ vào tội chết, đã thế lại còn có nhiều điều chưa sáng tỏ cần tiến thêm một bước kiểm chứng nữa.

Đúng lúc này một gã thị vệ chạy vào bẩm báo:

- Khởi bẩm hoàng thượng, ngoài cung có một người đưa đến phong thư, nói rằng là cực kỳ quan trọng cần lập tức giao lên cho hoàng thượng. Tiểu tướng không dám chậm trễ kiểm tra thực hư nên vào đây thỉnh hoàng thượng định đoạt.

- Đưa lên đây.

Hoàng đế vừa nghe lập tức phân phó một tiếng.

Trịnh công công bước nhanh đi ra ngoài, ngay sau đó trở lại cầm một phong thư dâng lên hoàng thượng. Hoàng thượng vừa xem qua, sắc mặt lập tức đại biến, ngay lập tức ra lệnh:

- Hoàng nhi, cấp tốc dẫn người đến một tiểu duyên sơn ở phía Bắc cách Tuyên Châu ba mươi dặm bắt giữ thống lĩnh và tham quân trung vệ doanh về định tội. Mặt khác phong tỏa trung vệ doanh phòng ngừa hai người này kích động tướng sĩ trung vệ doanh làm phản.

Nói xong hoàng đế liền quay sang nói với Trịnh công công:

- Lập tức truyền chỉ lệnh cho Đồ Nguyên Khánh triệu tập Bắc quân thủ bị doanh phối hợp cùng hoàng nhi hành động. Mặt khác lập tức thông tri thừa tướng và các quan viên quan trọng lập tức đến ngự thư phòng.

- Tuân chỉ.

Trịnh công công thấy sắc mặt hoàng đế chưa bao giờ tồi tệ đến vậy liền biết sự tình lần này đã vượt quá tưởng tượng nên lập tức đi làm việc.

Hoàng đế lật qua lật lại phong thư, tâm tình trở nên phiền não, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trầm hận:

- Súc sinh, để xem ta trừng trị người như thế nào, người là con ta, ta cũng không nhẫn tâm giết người. Thế nhưng việc người làm khiến ta cực kỳ thất vọng.

Một căn bí thất trong thành.

Lúc này Vân Thiên Hà đã mặc quần áo chỉnh tề, đang ngồi trước bàn uống trà, nhân thần đảo qua đảo lại trên giường nhìn mỹ nhân đang nằm mang theo dư vị sau khi hoan ái, hô hấp đều đều, quả thật Túc Dao đang ngủ say, khuôn mặt khẽ mỉm cười dường như đang mơ về điều gì đó.

Lúc này một vị nữ tử đỏ mặt đi đến, liếc mắt về phía giường nói:

- Thiếu chủ, tín thư đã giao cho vị quản sự của người, người còn có điều gì phân phó nữa không?

Vân Thiên Hà trừng mắt nhìn nàng, nàng liền ngượng ngùng né tránh ánh mắt của hắn, lúc này Vân Thiên Hà mới mở miệng nói:

- Hiện tại thiếu tộc trưởng của các người đã được giải độc, có một số việc ta không hỏi thì các người cũng không chủ động giao ra sao?

- Giao, giao cái gì?

Nghe thấy lời này nhân thần Vân Thiên Hà lạnh lùng nói:

- Giao cái gì? Ta không nghĩ các người sẽ ngu xuẩn đem toàn bộ tổ chức tình báo, các tư liệu tình báo cơ mật, trọng yếu giao hết cho tam hoàng tử, nhất định các người còn có giữ lại.

- Thiếu chủ, điều này.

Nữ tử có chút nhìn thoáng qua về phía giường.

Nàng đang muốn mở miệng thì đột nhiên một thanh âm vang lên:

- Lam Khiết để ta nói với thiếu chủ. Người đi ra ngoài trước đi.

Lam Khiết quay sang chỉ thấy trên mặt Túc Dao là từng ráng mây đỏ, nhân thần né tránh, bước xuống giường, khép khiêng đi tới. Lập tức Lam Khiết đỡ Túc Dao ngồi xuống rồi đỏ mặt liếc nhìn Vân Thiên Hà, bước nhanh ra cửa.

Sau khi Túc Dao ngồi xuống, thấy Vân Thiên Hà nhìn thẳng vào mắt mình không khỏi nghĩ đến chuyện mây mưa điên cuồng trên giường lúc trước, liền xấu hổ cúi đầu.

Vân Thiên Hà nói:

- Mọi chuyện đã diễn ra như vậy nghĩ nhiều có ích lợi gì phải đối mặt với hiện thực. Nếu đã sớm tỉnh lại vì sao lại chờ đến khi ta kích, người mới chịu đứng dậy.

- Muội...

Túc Dao không dám ngẩng đầu, muốn nói cái gì nhưng lại không thể nào mở miệng được. Trong lòng cảm thấy phức tạp, người trước mặt này là người trong lòng muội muội. Mà nàng lại phát sinh chuyện đó với hắn, nàng không biết sau này đối mặt với muội muội thế nào.

Vân Thiên Hà cũng không để ý đến trong lòng Túc Dao đang nghĩ gì. Hắn nghĩ đến việc tam hoàng tử bị diệt, tổ chức tình báo cũng bị hủy một phần theo hắn, không có khả năng lợi dụng, trong lòng không khỏi khó chịu nói:

- Nàng đã nỗ lực nhiều năm qua, bây giờ tổ chức tình báo của nàng đã triệt để thất bại, mà người của nàng cũng bị bắt một số bộ phận, Tuy nhiên những người đó ta sẽ cứu ra nhưng kinh thành đã không còn nơi để các nàng có thể sống yên ổn được nữa. Nàng có tính toán gì không, cứ đưa ra ý kiến của mình, ta chỉ nói thế thôi.

Túc Dao không thấy Vân Thiên Hà trách cứ mà hỏi dự định của nàng, trong lòng cảm thấy ảm áp nói:

- Lần này Túc Dao phạm phải sai lầm nghiêm trọng, thiếu chút nữa thì làm hại cả muội muội lẫn tộc nhân, cũng suýt nữa thì làm bại lộ thân thủ của thiếu chủ, thiếu chủ còn có thể thu lưu Túc Dao được sao?

Nói đến câu cuối cùng Túc Dao lộ ra vẻ bất lực, cắn chặt môi giống như là một tiểu cô nương phạm phải sai lầm đang chờ trưởng bối giáo dục và trách phạt.

- đương nhiên là có thể, xét cho đúng thì chỉ có lần này nàng từ đầu vẫn ôm một chút ảo tưởng về tam hoàng tử nên mới làm ra hành động ngu xuẩn. Ngoài ra ta rất thưởng thức năng lực của nàng, thông qua việc này cho dù nàng vẫn không chịu hiệu trung làm việc cho ta thì muội muội và tộc nhân của nàng cũng sẽ rời khỏi nàng đầu nhập vào Viêm Hoàng cực.

- Viêm Hoàng cực?

Rốt cục thì Túc Dao cũng ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thấy nàng nhìn mình với ánh mắt dò hỏi thì liền giải thích chuyện tình Viêm Hoàng cực. Túc Dao nghe thấy lời giải thích của Vân Thiên Hà liền kinh ngạc há to miệng, một hồi lâu cũng không khép lại được. Đồng thời trong mắt cũng hiện lên vẻ u oán.

Lúc này nàng mới biết tại sao muội muội khẳng khái thay đổi từ quan hệ hợp tác thành việc thuần phục, nàng hỏi:

- Vì sao thiếu chủ lại không để cho muội muội kể cho ta về Viêm Hoàng cực?

Vân Thiên Hà nói:

- Tâm tư của nàng lúc đó vẫn còn dao động chưa quyết về với ta, vì thế ta không thể kể cho nàng chuyện tình trọng đại như vậy được. Chuyện đó là bí mật liên lụy đến tính mạng rất nhiều người, kỳ thật ta cũng đã để Tô Tuyết ám chỉ cho nàng, nhưng mà lúc đó nàng lại mất đi sự cẩn thận, đánh giá chuẩn xác mọi việc.

Túc Dao thở dài, yếu ớt nói:

- Kỳ thật lần trước muội muội và thiếu chủ phát sinh hiểu lầm thì muội cũng đã nghĩ đến việc này thế nhưng muội cũng có nỗi khổ riêng. Từ lâu muội đã nuôi dưỡng một nhóm cô nhi, bồi dưỡng chúng thành lực lượng trong tương lai thế nhưng trong một lần bất cẩn đã để tam hoàng tử phát hiện ra và hắn dùng những cô nhi này để khống chế muội. Việc muội do dự không quyết đoán là do nhiều năm qua muội đã bỏ ra nhiều tâm huyết trên người những hài tử kia, nên không thể nào dứt bỏ được. Nhưng hôm nay...

Nói xong, Túc Dao nhẹn không được bật khóc nức nở.

Vân Thiên Hà nghe xong vô cùng kinh ngạc, lạnh lùng nói:

- Cho dù là vì nàng bồi dưỡng hài tử, thế nhưng nàng không nên dấu diếm Tô Tuyết, nàng đừng tưởng rằng mình khôn ngoan hơn người có thể lo mọi chuyện. Nếu như nàng nói sớm cho Tô Tuyết chuyện này thì làm gì có hậu quả như ngày hôm nay, bị tam hoàng tử bức đến mức ném chuột sợ vỡ đê. Để đến bây giờ không những nàng không cứu được đám hài tử mà còn mất đi sự trong trắng, đây đều là hậu quả do nàng tự gây ra.

Túc Dao yên lặng khóc thầm, lúc này trong lòng nàng ngoại trừ sự hối hận ra thì không còn điều gì nữa.

- Được rồi, mọi chuyện đều đã qua rồi, có khóc cũng không giải quyết được điều gì, bây giờ ta rất cần những tin tức báo cơ mật mà nàng giữ lại. Hiện tại dù phe đảng tam hoàng tử đã sa lưới nhưng vẫn không đủ chứng cứ để định tội cho bọn chúng. Tuy rằng Lam Khiết đã cung cấp một ít nhưng như thế còn chưa đủ, ta muốn bọn chúng phải chịu tội trạng cao nhất.

Túc Dao ngừng khóc, sau khi lau khô nước mắt liền nghiêm nghị nói:

- Sự việc muối giao cho Túc Ngọc đưa đến chính là một tư liệu cơ mật trong đó và tin tức mà Lam Khiết cung cấp cũng đồng dạng như vậy. Những tin tức cơ mật quan trọng liên quan đến nhiều việc, thiếu chủ có hay không định...đem những tin tức tình báo đó giao cho hoàng đế. Hậu quả sẽ làm cho hoàng đế nghi kỵ thiếu chủ, vì suy nghĩ cho thiếu chủ nên muối cũng không để cho Lam Khiết giao cho hoàng thượng. Bây giờ muốn thiếu chủ chuẩn bị tư tưởng và nói rõ mục đích của mình.

208. Chương 210: Mật Báo

Không biết là những điều kinh hỉ nào đây?

Đương nhiên Vân Thiên Hà cũng không phải là kẻ ngốc, những việc không có lợi thì hẳn tuyệt đối sẽ không làm.

Nhưng thấy thần sắc Túc Dao nghiêm trọng hẳn liền đáp:

- Bất luận là chuyện gì ta đều hướng về sự phát triển của Viêm Hoàng cực, những bố trí có lợi cho tương lai...còn những chuyện khác ta tự có chừng mực.

Túc Dao ngẫm lại, từ trước đến nay Vân Thiên Hà luôn làm việc cẩn thận, ổn trọng, cũng không chán chờ nữa, liền đứng lên. Nhưng đột nhiên nàng kêu lên đau đớn, lập tức ngồi phịch xuống.

Hạ thân truyền đến cảm giác đau rất khiến nàng lại nghĩ đến chuyện tình lúc trước, hai má nóng bừng đỏ đến mang tai.

Vân Thiên Hà nói:

- Nàng hành động bất tiện, vậy cứ nói cho ta, ta tự mình đi lấy.

- Chỗ đó có một cơ quan quan trọng, chính là do một vị trưởng lão bố trí, trừ khi là muối đích thân đến mở nếu không...

- A...

Túc Dao còn chưa nói xong đã bị Vân Thiên Hà bế lên, nàng thất kinh hô lên, hai tay Túc Dao không biết nên để đâu cho phải, hai má đỏ bừng giống như có thể nặn ra nước vậy:

- Thiếu chủ thả muối ra.

- Đã làm chuyện đó rồi thì còn gì mà phải xấu hổ nữa.

Vân Thiên Hà nói, sau đó ôm Túc Dao đến vị trí mà nàng chỉ cho hắn.

Túc Dao đỏ mặt nhưng cũng đành cam chịu, nàng đưa tay khoác lên cổ hắn, trong lòng đập loạn len lén liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà. Trong lòng nàng thầm nghĩ, thân thể của ta đã trao hết cho người, sinh mệnh này cũng đã thuộc về người, người chính là nam nhân duy nhất trong đời ta. Mặc kệ người đối xử với ta thế nào cả đời này Túc Dao tuyệt đối sẽ không thay lòng.

Quả nhiên đúng như lời Túc Dao nói, cơ quan bố trí cực kỳ tinh vi, cần phải dựa vào thiên phú huyền tức của Túc Dao mới mở được. Trách không được nàng có thể bảo mật tin tức tình báo một cách tốt như vậy, có được nơi cất giữ thế này bất luận cất giấu thứ gì cũng không sợ người khác phát hiện.

Sau khi mở cơ quan ra, Vân Thiên Hà liền thấy một cái gương nhỏ bên trong liền cầm lấy rồi ôm Túc Dao trở lại giường, mở gương ra kiểm tra.

Cái rương nhỏ được chế tạo rất tinh xảo, bên trong được chia làm nhiều tầng. Sau khi được Túc Dao giải thích Vân Thiên Hà liền lấy ra tư liệu tình báo bí mật bên trong tầng thứ nhất. Chỉ thấy bên trên ghi lại chuyện tam hoàng tử chế tạo binh khí, hơn nữa những vũ khí này hết sức hoàn mỹ, kỳ lạ.

Thấy không có vấn đề gì Vân Thiên Hà liền mở tầng thứ hai, vừa nhìn liền thấy nguyên lai việc chế tạo binh khí là để cung cấp, chuyển đến quân doanh trong Tiểu Duyên Sơn, mặt khác còn chuyển đi buôn lậu sang La Lan đế quốc.

Vừa nhìn đến đây Vân Thiên Hà kinh hãi, cư nhiên tam hoàng tử lại dám buôn lậu vũ khí sang La Lan đế quốc. Sau lúc ban đầu khiếp sợ Vân Thiên Hà bắt đầu xem xét kỹ thông tin tình báo này, bên trong còn có phong thư của một vị đại thần của La Lan đế quốc, trên đó còn nhắc đến việc năm ngoái La Lan đế quốc xâm phạm Lợi Châu.

Vân Thiên Hà đặc biệt chú ý đến nội dung trong phần tư liệu những ngày hắc ở kinh thành còn có cả việc hắc gặp mặt Tô Tuyết, rồi từng bước quan hệ với tam hoàng tử, đại hoàng tử thế nào. Sau khi xem xong tư liệu Vân Thiên Hà không khỏi hít một ngụm lạnh khí. Vị tam hoàng tử này quả nhiên là phú khả địch quốc, không chỉ riêng việc lén lút buôn bán vũ khí với địch quốc mà còn giữ ba thành lợi nhuận việc kinh doanh ở kinh thành. Mặt khác không chỉ kinh thành mà còn ở Tuyên Châu, Kiền Châu, U Châu, Sở Châu, Khai Châu...hắn cũng có sản nghiệp kinh doanh. Trách không được Túc Dao không muốn Vân Thiên Hà tiết lộ những việc này cho hoàng thượng biết, phải biết rằng đây chính là nơi tạo ra tài phú a...cần phải biết nắm bắt thu vào tay mình.

Vân Thiên Hà đè nén những tham niệm trong đầu chuyển sang những tầng tư liệu tiếp theo. Nhưng lúc này Túc Dao nhìn hắc ý bảo còn có một tư liệu đặc biệt quan trọng, nàng giờ tay kéo khê một ngăn, phía dưới liền lộ ra một tầng ngầm. Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc liếc mắt nhìn Túc Dao sau đó cầm lấy phần tư liệu lên xem.

Vừa nhìn Vân Thiên Hà liền hít một khẩu lãnh khí cả kinh nói:

- Quả nhiên việc ám sát đại hoàng tử lần trước là do tam hoàng tử cung cấp tin tình báo và vật tư thế nhưng không biết rốt cục kẻ chủ mưu là ai?

Túc Dao nói:

- Chuyện ám sát là do hắc tự chủ trương bọn muội cũng không ủng hộ, về phần tư liệu này là do bọn muội mua được từ một thủ hạ tâm phúc của hắc. Tên thủ hạ này nhìn trùng một vị tỷ muội trông Tụ Hương Lâu nên chuộc về làm thị thiếp bất quá nàng cũng không phải là người huyền vụ tộc bọn muội. Giá cả chuộc thân cho nàng chính là phần tin tức này.

Về mặt Vân Thiên Hà cổ quái nhìn Túc Dao, lập tức Túc Dao mở miệng giải thích:

- Huynh đừng hiểu lầm, những nữ tử này đều là tự nguyện bán mình cho Tụ Hương Lâu. Nếu như các nàng muốn chuộc thân để lập gia đình, trở thành thị thiếp hay không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy nữa thì tự nhiên bọn muội sẽ để họ đi. Những nữ tử này không hề có bất kỳ liên quan nào đến tổ chức tình báo chỉ đơn thuần là người làm trong Tụ Hương Lâu.

Khê gật đầu biểu thị đã hiểu, Vân Thiên Hà cầm những tư liệu kiểm tra qua rồi nói:

- Với tội chứng tư thông với địch quốc, buôn bán vũ khí còn có việc ám sát đại hoàng tử cũng đủ định hắc tội chết. Những việc này giao cho hoàng đế cũng không có bất kỳ sự trở ngại nào.

Sau đó Vân Thiên Hà lại tiếp tục kiểm tra các phần tư liệu khác đều là các quan viên thuộc phe phái tam hoàng tử, Vân Thiên Hà cũng chuẩn bị "giúp" bọn chúng cảm nhận tư vị xét nhà diệt tộc.

Đến tầng ô vương ở giữa rốt cục Vân Thiên Hà cũng đã nhìn thấy phong thư liên quan đến Giang thị. Những tư liệu về việc Giang thị trợ giúp tam hoàng tử giao dịch với địch quốc, việc xâm phạm biên giới. Việc bố trí Đồ Chính Đức đi đóng quân ở biên cảnh rồi hảo hảo đâm sau lưng cũng là việc do Giang thị một tay làm ra.

Nghĩ đến Giang Thụ Viễn đang bị giam giữ trong thiên lao, trong lòng Vân Thiên Hà khê động, âm thầm suy tính. Người này còn chưa bị diệt khẩu mà lần này phát sinh chuyện như thế đại khái có thể đổ tội lên

đầu hần, biến hần thành kẻ chết thay giúp Túc Dao thoát khỏi liên quan.

Mặt khắc Vân Thiên Hà lại mở tiếp một tầng tư liệu nữa, kể cả tư liệu về Túc Tĩnh Vương cũng có một ít. Tuy rằng rất ít nhưng làm cho Vân Thiên Hà khó có thể tưởng tượng chính là tiềm lực của tổ chức tình báo do Túc Dao tạo ra thật là lớn, đến cả người có thực lực cường đại, tâm tư kín đáo như Túc Tĩnh Vương cũng có thể dò xét tìm hiểu một ít. Như vậy càng khiến cho Vân Thiên Hà thưởng thức tài năng của Túc Dao hơn nữa, quyết định đưa nàng đến tình báo doanh chính là một quyết định cực kỳ sáng suốt.

Về phần những tài liệu khác, tạm thời Vân Thiên Hà mới chỉ xem một phần bởi vì càng xem lại càng giật mình, hơn nữa sự việc liên quan đến quá nhiều người, quá rộng cũng không phải với thực lực hiện tại của hần có thể quản đến. Hiện tại thế lực của hần vẫn còn yếu. Quả đúng như Túc Dao nói, những phần tư liệu liên quan đến thái tử hay một số đại nhân vật khác với khả năng hiện giờ của hần chưa thể đắc tội được.

Sau khi thu dọn lại đồ đạc một lần, Vân Thiên Hà khép cái rương lại nói:

- Cái rương này để nàng bảo quản là được rồi. Bây giờ nàng chú ý nghỉ ngơi mấy ngày, tạm thời không cần lo lắng chuyện xảy ra bên ngoài. Mọi việc đều có ta giải quyết, đợi vài ngày nữa ta cứu người của nàng ra liền có những an bài khác.

Túc Dao gật đầu, nghĩ tới một việc. Nhưng xấu hổ không dám mở miệng, muốn nói lại thôi.

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần tình của nàng, hiểu ý nói:

- Có chuyện cứ việc nói thẳng ra đi.

Túc Dao cắn cắn môi, cuối cùng quyết tâm nói:

- Chúng ta đã xảy ra chuyện như vậy rồi. Vậy phải đối mặt với muối mặt thế nào đây, muối...

Vân Thiên Hà ngắt lời nói:

- Muối không cần nghĩ nhiều như vậy, ta sẽ nói rõ nỗi khổ của nàng cho Tô Tuyết hiểu rõ miễn cho nàng ta hiểu lầm nàng. Hiện tại nàng đã là người của ta nên ta cũng không muốn để tỷ muội nàng hiểu lầm nhau, có điều gì ngăn cách gây bất lợi cho Viêm Hoàng cực phát triển.

Túc Dao nghe thấy lời này nhất thời trên mặt xuất hiện hai ráng mây đỏ, khuôn mặt nóng lên, khẽ mỉm cười.

Vân Thiên Hà ngẫm lại lời mình nói, rất dễ sinh ra hiểu lầm nên vội nói:

- Ý của huynh là sau này nàng làm việc trong Viêm Hoàng cực nên tự nhiên là người của ta. Tuy nhiên sự việc đã xảy ra ta cũng không có khả năng coi như không có chuyện gì xảy ra nhưng ta cũng không hứa hẹn trước điều gì, chỉ có thể đợi xem tương lai phát triển như thế nào, nàng có hiểu ý tứ của ta không?

Túc Dao đỏ mặt gật đầu nói:

- Người huyền vụ tộc có tộc quy định, sau khi nữ tử hiến thân cho nam tử thì trên người nam tử có mệnh tức của nữ tử. Nếu như nữ tử muốn sinh hài tử thì nam nữ chỉ cần hoàn lại mệnh tức vì vậy xin thiếu chủ hãy coi trọng. Nói đến đây thanh âm của Túc Dao càng ngày càng nhỏ đến mức dường như không thể nghe rõ.

Vân Thiên Hà nghe vậy cũng âm thầm kinh ngạc, đúng là cảm giác trên người luôn có một cỗ khí tức kỳ quái quần lấy, hần càng cảm thấy tò mò với dị tộc.

Mà Túc Dao lại tiếp tục giải thích:

- Muội có một bí mật muốn nói với huynh. Muội và muội muội đều được đề cử làm thiếu tộc trưởng là do: thứ nhất tỷ muội bọn muội có mệnh tức tương đồng, thứ hai là do mệnh tức của bọn muội chính là huyền tức miễn dịch với huyền tức của người trong tộc. Nói cách khác từ nay về sau khi tộc nhân của muội sử dụng huyền tức sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với huynh.

Nói đến đây Túc Dao liền dừng lại, Vân Thiên Hà không muốn bàn lại việc này cũng không có thắc mắc chỉ là khoát tay nói:

- Việc này để sau hãy nói, việc cấp bách trước mắt là bàn về việc cứu người của muối ra. Ta cần một bảng danh sách, người nào đáng cứu người nào không đáng cứu, nàng chú ý đến những người quan trọng nhất thiết phải cứu. Bởi vì chuyện lần này tương đối nghiêm trọng, liên quan đến nhiều người, ta cũng không muốn làm chuyện phiêu lưu.

Túc Dao nghĩ đến việc Vân Thiên Hà vừa mới kiểm tra tư liệu tình báo liền nói:

- Lễ nào huynh cần tư liệu tình báo này để đi cứu người?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta cũng không thể nào nói những tư liệu tình báo này là do người của ta thu được bởi vì điều đó là không thuyết phục. Nhưng thay đổi phương thức đi một ít, chỉ cần giao tư liệu này cho đại hoàng tử, thông qua đó chuyển đến cho hoàng thượng. Có cái này ta cũng dễ dàng hướng hoàng thượng giải thích và yêu cầu thả người. Tuy nhiên bọn muối cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, bọn muối đã không còn khả năng ở lại kinh thành. Ta sẽ an bài bọn muối tiến vào tình báo doanh ở phương Nam, mà chắc là muối cũng quen thuộc phương Nam rồi. Mặt khác ta sẽ an bài cho người của muối tổ chức một hệ thống tình báo chuyên nghiệp, dạy những kiến thức cần có, sở dĩ ta phái bọn muối đến phía Nam là vì để bắt đầu lại từ đầu.

Sau đó Vân Thiên Hà lại tiếp:

- Tuy nhiên trọng điểm trước mắt trước tiên cứ phát triển ở Tây Nam, đến nơi nào làm gì sẽ có người tiếp ứng tạo cơ sở. Sau khi đứng vững liền phát triển ra toàn phía Nam, ta dự định trong vòng ba năm là có thể tạo dựng tình báo doanh ở phía Nam. Khi đó sát thủ doanh cũng đã đủ khả năng hành động, lúc đó sẽ tiến hành bước đầu tiên giải cứu tộc nhân của bọn muối.

209. Chương 211: Kết Thúc

Đêm cuối cùng của năm cũ, kinh thành đã phát sinh một sự kiện làm rung động cả thiên hạ. Tuy ngày đầu tiên của năm mới ánh mặt trời tỏa sáng khắp nơi, trời trong xanh, khí trời dễ chịu nhưng đối với nhiều người thì vẫn đang còn bao phủ trong tầng mây đen.

Tại hoàng cung, trên Kim Loan điện, sắc mặt hoàng đế thập phần âm trầm, quần thần nhìn hoàng đế như vậy đều biết điều im lặng không dám lên tiếng.

Trong lòng hoàng đế đang cực kỳ tức giận, tướng sĩ trung vệ doanh ngự lâm quân trong Tiểu Duyên Sơn không ngờ lại làm phản, cũng may đại hoàng tử kịp thời dẫn Thần Sách doanh cùng Đồ Nguyên Khánh đại lĩnh Bắc quân thủ bị doanh kịp thời ứng phó, lúc này mới ngăn được một hồi binh biến quy mô lớn.

Trung vệ doanh của ngự lâm quân có gần ba vạn người hơn nữa còn được trang bị đầy đủ, thập phần hoàn mỹ. Mặc dù chỉ năm nghìn người tham gia binh biến và đã bị dẹp loạn nhưng thủ bị doanh và Thần Sách doanh cũng bị tổn thất thảm trọng, thương vong gần hai nghìn. Hơn nữa còn có năm nghìn quân tham gia vào binh biến, tổng cộng thương vong đến bảy nghìn người. Đây chính là hung hăng cắt máu của hoàng thượng, vì vậy hoàng thượng tức giận là chuyện đương nhiên.

Hôm nay vừa lên triều việc đầu tiên hoàng đế làm chính là hạ lệnh chém đầu tham quân và thống lĩnh trung vệ doanh với tội danh gây phản loạn, đồng thời hạ lệnh tru di tam tộc. Lúc này mới bắt đầu cùng quần thần nghị sự.

Trọng tâm của lần lâm triều lần này chính là chuyện liên quan đến tam hoàng tử và phe đảng của hắn, chỉ là chuyện liên quan đến tam hoàng tử tương đối miễn cảm. Nam phái tiêu diệt được thế lực Hoàng môn bố trí ở kinh thành, được nhiều chỗ tốt nên hoàng thượng nói gì cũng đều ủng hộ mà các đại thần Bắc phái lại bảo trì sự trầm mặc, trong lòng còn có toan tính khác, chỉ có các đại thần phái trung lập đưa ra các ý kiến, nghị sự thập phần sinh động.

Mà những đại thần về phe phái tam hoàng tử ngoại trừ số ít đã bị định tội bắt giam, còn lại vẫn đang đứng trên điện.

Tuy nhiên điều làm cho đại đa số người kinh ngạc chính là thế lực của đại hoàng tử, chỉ trong vòng một ngày đã có sự chuyển biến vi diệu. Không biết tại sao phe phái thế lực của đại hoàng tử trong triều không còn sót lại một ai.

Lần lên triều này là do thừa tướng Đồ Viễn La chủ trì, chủ yếu là định tội tham quân, thống lĩnh trung vệ doanh cùng với các thế lực cấu kết với tam hoàng tử. Tuy nhiên đại đa số quan viên phe phái tam hoàng tử dù có liên quan nhưng cũng không bị định tội quá nặng. Dù đã điều tra, thẩm vấn nhưng nếu chỉ vì thế mà kết tội tam hoàng tử mưu phản thì còn rất gượng ép.

Nói qua nói lại, ý kiến, tranh luận...nhưng cuối cùng cũng chỉ điểm những việc bên ngoài căn bản là không nói đến trọng điểm. Mà trong lòng hoàng đế cũng có dự nhất định.

Đúng lúc này thống lĩnh cấm quân Sài Tiến đứng ngoài điện xin cầu kiến, hoàng đế liền truyền cho hán vào Kim Loan Điện.

Sài Tiến tiến vào trong điện liền dâng lên một phong thư nói:

- Khải bẩm hoàng thượng, tuần vệ quân trong thành nhận được tin báo của bách tính nên bắt được một vài con cá lọt lưới, đồng thời trong lúc vây bắt có thu được một phong thư. Nhận định đây là chuyện quan trọng nên đặc biệt ủy thác cho thần giao lên hoàng thượng định đoạt.

Hoàng đế sai Trịnh công công nhận lấy phong thư, vừa mở ra nhìn mấy dòng nhất thời sắc mặt đại biến trở nên kinh hoàng, tức giận vỗ án đứng lên nói:

- Tên nghịch tử này, dám tư thông với địch quốc, buôn lậu vũ khí của nước ta trang bị cho địch quốc, quả thực là đại nghịch bất đạo. Thừa tướng!

Đồ Viễn La hơi sững sốt liền đứng ra:

- Có thần.

Hoàng đế giao Trịnh công công đưa phong thư đến cho Đồ Viễn La nói:

- Khanh đọc đi rồi truyền cho quần thần trong điện cùng đọc kiểm tra thật giả trong đó.

Đồ Viễn La tiếp nhận phong thư, mở ra nhìn liền biến sắc, bên trên có tên của trọng thần La Lan đế quốc. Sau khi xem xong liền truyền đến tay các đại thần cùng nhau xem. Tất cả các quan viên sau khi xem qua đều biến sắc. Các đại thần truyền tay nhau đọc, khi đến tay lễ bộ thượng thư Quách Diễn thì hán biến sắc, vội vàng tâu:

- Hoàng thượng, vị thần từng đi sứ La Lan đế quốc, đây đúng là chữ viết của đại thần La Lan đế quốc. Thần đã từng xem qua, vị đại thần này vì mất một ngón tay cho nên chữ viết cũng khác với người thường, người khác muốn giả mạo cũng không được. Cho nên thần có thể cam đoan bức thư này là thật.

Hoàng đế nghe xong lập tức hỏi Sài Tiến:

- Các người bắt được người nọ ở nơi nào? Đã thẩm vấn chưa? Có tìm được tin tức trọng yếu nào nữa không?

- Bẩm hoàng thượng, quân sĩ mới truyền đến tin tức đang thẩm vấn, nếu có tin tức mới thần lập tức bẩm báo ngay.

Ngay lúc Sài Tiến đang nói thì một gã cấm vệ quân chạy vào có việc gấp cần bẩm báo. Sài Tiến liền quay ra tiếp nhận chứng cứ, tư liệu sau đó lập tức tiến vào điện giao lên cho hoàng thượng.

Trước tiên hoàng thượng cầm lấy tư liệu lật qua lật lại xem một lần rồi mới mở ra. Ngay khi thấy chứng cứ việc ám sát đại hoàng tử trong lần đi săn liền cười nhạt nói:

- Tên súc sinh này, có điều gì mà hán không dám làm nữa.

Sau đó khi đọc thêm một đoạn nữa hoàng thượng liếc nhìn Đồ Nguyên Khánh nói:

- Bắc Hầu, khanh xem đi.

Vốn Đồ Nguyên Khánh đang gật gà gật gù, nghe hoàng thượng gọi liền tỉnh táo kinh ngạc tiếp lấy một phần tư liệu mà Trịnh công công đưa đến. Vừa nhìn lướt qua khuôn mặt già nua trở nên phần nộ, vô cùng kích động.

Các đại thần khác thấy bộ dáng của Đồ Nguyên Khánh đều có vẻ thập phần kinh ngạc, nghi hoặc, chỉ thấy đột nhiên Đồ Nguyên Khánh quỳ xuống, lệ rơi đầy mặt nói:

- Nhi tử bị hại, chịu oan khuất, cựa thần khấn cầu hoàng thượng chủ trì công đạo cho Chính Đức.

Lúc này phần tư liệu kia cũng đã được các đại thần truyền tay nhau đọc, rất nhiều người đều thể hiện vẻ cực kỳ oán giận, cũng đều hướng về phía hoàng thượng thỉnh cầu cấp một cái công đạo cho Đồ Chính Đức.

Mà bên phía quan viên Nam phái, sắc mặt lại trở nên thập phần cổ quái. Bọn họ biết Giang Thụ Viễn thiết kế bố cục muốn ám sát phụ tử Đồ soái cũng từng nói bố cục cho bọn họ nhưng bọn họ không ngờ đến hần lại cấu kết với tam hoàng tử, rồi lại tư thông với địch quốc. Loại chuyện này bọn họ nhất thiết phải thoát khỏi quan hệ, nhất là Mạc Bách Sử, lúc này trong lòng hần đang tính toán tìm kẻ chết thay.

- Tiêu Viễn Sơn.

Đột nhiên hoàng đế hét lớn một tiếng, Tiêu Viễn Sơn liền bước ra khỏi hàng. Hoàng đế nói:

- Giang Thụ Viễn trong thiên lao có từng thừa nhận những chứng cứ phạm tội này không?

Tiêu Viễn Sơn nói:

- Khỏi bẩm hoàng thượng, Giang Thụ Viễn chưa từng thừa nhận những chứng cứ phạm tội này. Thần đã từng nhiều lần thẩm vấn nhưng không hề giao ra bất cứ điều gì.

- Lão già gian ngoan kia, lần này đã có chứng cứ xác thực, Đại Lý Khanh, phải định tội như thế nào?

Hoàng đế tức giận nói.

Đại Lý Khanh vội nói:

- Khỏi bẩm hoàng thượng, tư thông với kẻ thù là phạm vào tử tội. Âm mưu hãm hại trọng thần triều đình hơn nữa còn giết nhiều người vô tội, tội lại càng thêm nặng, theo quốc pháp thì dùng cực hình.

Sau đó hoàng đế giao cho Tiêu Viễn Sơn và Đại Lý Khanh một phần tư liệu trên ngự án, đợi hai người bọn họ xem qua rồi hỏi:

- Từ những phần tư liệu, chứng cứ này thì những quan viên kia định tội như thế nào?

Lúc này trấn Đại Lý Khanh đã toát đầy mồ hôi mà sắc mặt Tiêu Viễn Sơn cũng đại biến nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng nếu nội dung trong chứng cứ này được thẩm định là chính xác thì các quan viên kia đều bị xử tử tội.

Hoàng đế ngh vậy liền đứng dậy nói:

- Vụ án này do thừa tướng thẩm vấn, tuy nhiên vụ án lại liên quan đến đốc tra viện nhân đẳng, ngự sử vì vậy tạm thời thu quyền điều tra của Đại Lý Khanh, sau khi kết thúc vụ án xem xét lại.

Nói xong hoàng thượng liếc mắt nhìn Đồ Nguyên Khánh:

- Còn về phần Giang Thụ Viễn thì không cần điều tra nữa. Trưa mai tất cả các quan viên có mặt, hành hình trước mặt mọi người, bêu xác thị chúng. Còn về tam hoàng nhi...

Nhắc đến chuyện này hoàng đế lại cảm thấy đau xót, hai tay nắm chặt nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết:

- Sau khi thẩm tra không có sai lầm, ban thưởng lụa trắng để hần tự mình kết thúc.

Kinh thành, mùa đông giá rét đã qua nhưng khí trời vẫn còn se se lạnh, mỗi lần có cơn gió nhẹ thổi qua người đi đường lại cố thu mình vào chiếc áo.

Bên ngoài mọi việc cơ bản đã an bài thỏa đáng, Vân Thiên Hà lại tiếp tục luyện công.

Gần đây cảm giác thấy tinh kinh, đệ nhất tinh vực đã đạt tới đại viên mãn, cảm giác bức màn chắn tiến cấp ngày càng mong manh.

Khi đã tiến nhập vào giai đoạn võ sư cao cấp, mỗi lần đột phá một tầng thứ đều rất gian nan, không thể cố gắng rút ngắn khoảng cách để thăng tốc độ lên được vì rèn đúc toàn thân làm cho gân cốt rắn chắc như cương thiết nên cần phải kiên trì, không ngừng cố gắng không ngừng nỗ lực, luôn bảo trì một tâm tính vô đạo kiên định, tiến hành theo chất lượng.

Dù sao lúc còn là võ sĩ đã luyện đến lô hỏa thuần thanh mà võ sư bắt đầu đoán cốt nên cần một giai đoạn thành lập cơ sở, sau khi đã luyện cốt thành công thì cơ thể có thể thừa nhận được mức độ cao hơn rất nhiều, khả năng rèn luyện cũng được tăng cao.

Lúc Vân Thiên Hà tấn cấp thất cấp võ sư đã được Lâm Cận Hiền chỉ điểm, chỉ rõ cho hắn con đường tu luyện của cao cấp võ sư, tránh cho việc đi đường vòng. Từ đầu đến cuối hắn vẫn tuân hoàn từng bước theo ý động mà cốt động, cốt động mà hình động tiến hành tu luyện.

Mỗi một lần tu luyện hắn cũng không cố chấp theo một phương pháp mà tùy theo tình huống biến hóa để bắt đầu chú trọng kết hợp hình và ý. Thế nhưng trong thời gian qua hắn đã quên biến hóa của chiêu số, đã quên tập với các dụng cụ chỉ tập trung tu luyện rèn đúc toàn thân. Trong lúc tu luyện Vân Thiên Hà không khác gì một khô lâu đang khiêu vũ, ví dụ như vậy xem ra rất chuẩn xác.

Mà hôm nay khô lâu khiêu vũ lại mang thêm tải trọng để tu luyện, chính xác chính là một khô lâu mang thêm một bao cát để tu luyện, thuần túy chính là ngược đãi mình.

Vân Thiên Hà đang muốn dùng phương pháp này để tạo áp lực cho bản thân, bây giờ trên người hắn, từng bộ vị đều mang theo phụ trọng kể cả từng ngón tay, cứ như vậy khiến cho trọng lực dồn vào toàn thân hắn tăng lên gấp mấy lần.

Bởi vì trong phủ không có hồ hắn không thể như trước đây tu luyện dưới đáy hồ để tạo áp lực vì thế hắn cũng chỉ có phương pháp đeo phụ trọng để tu luyện mà thôi. Tuy nhiên dù phương pháp không giống nhau nhưng hiệu quả cũng không tệ lắm.

Việc tu luyện thế này làm hắn nhớ đến thời gian lúc ở võ đường Lợi Châu. Tuy rằng dưới áp lực lớn tiến hành đoán cốt là rất nguy hiểm hơn nữa còn phải chịu thống khổ gấp mấy lần bình thường nhưng Vân Thiên Hà lại muốn dùng phương pháp này để kích thích, rèn đúc ý chí của mình và tăng khả năng chịu đựng.

Bởi vì hắn tin tưởng thông qua phương pháp này hắn sẽ đột phá!

210. Chương 212: Lại Tiếp Tục Tiến Thêm Một Tầng

Quyền đầu huy vũ, trong lúc lơ đãng tạo thành một tinh viêm kinh khí nổ mạnh, không khí xung quanh như bị xé nát, kinh khí phá không mang đến liệt cương phong làm cho mọi thứ xung quanh tan thành tro bụi, Vân Thiên Hà quyền qua cước lại, từng tắc xương trong cơ thể mang đến từng trận đau nhức giống như có hàng ngàn hàng vạn cây kim cùng đâm sâu vào tạo ra hàng ngàn hàng vạn lỗ nhỏ mà những lỗ nhỏ này dưới trạng thái bị đè ép mảnh liệt từng bước một kết hợp chặt chẽ với nhau.

Người bình thường khó có thể chịu được đau khổ như vậy, bị cương châm đâm vào sau đó lại rút ra, từng lỗ nhỏ lại lần nữa kết hợp với nhau, cứ tuần hoàn như thế.

Mà trong quá trình này, những chỗ xương bình thường hắn không có cảm giác thì đã bắt đầu được cọ rửa, bài xuất tạp chất ra ngoài, từng bước được rèn luyện.

Áp lực bên ngoài rất mạnh, nội tạng, xương cốt bị áp chế mạnh mẽ, những tạp chất từ bên trong thông qua lỗ chân lông dần bị bài xích ra ngoài. Thân thể Vân Thiên Hà từng bước được rèn luyện trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc này từ trên người Vân Thiên Hà chảy ra tạp chất màu tím bốc mùi khó ngửi.

Vân Thiên Hà vẫn không cảm giác được, hắn chỉ cảm thấy dưới áp lực mạnh mẽ từng khớp xương của hắn được áp súc bắt đầu trở nên chặt chẽ.

Mỗi một lần áp bách, từng khe hở bên trong xương lại được thu nhỏ, dần nén lại làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy dường như xương cốt mình được đưa qua một lò lửa từng bước được nung chảy, mật độ ngày càng trở nên dày đặc.

Giống như một khối sắt thông qua thiên chuy bách luyện bài trừ tạp chất sau đó mới chân chính trở thành tinh thiết bởi vì lúc này mật độ đã trở nên siêu cường.

Mặc dù luyện cốt cao thâm hơn rất nhiều so với luyện sắt nhưng nguyên lý cũng đồng dạng như vậy. Người bình thường mật độ xương cốt cũng không quá lớn, nếu người nào quá thấp thì sẽ dễ dàng nhiễm bệnh mà người luyện võ sau mỗi lần tấn cấp là một lần làm cho mật độ xương cốt tăng lên, cứ như vậy cho đến khi mật độ tăng lên đến một giới hạn nhất định thì sẽ giống như cương thiết trải qua thiên chuy bách luyện.

Đúng là luyện cốt như cương.

Lúc này Vân Thiên Hà dưới áp lực mạnh mẽ đang tiến hành luyện cốt, hần đánh ra mấy chiêu sau của Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật liền cảm thấy cốt cách toàn thân trở nên đau nhức kịch liệt từng tiếng "Răng rắc" vang lên không ngừng, giống như tiếng cây khô bị bẻ gãy.

Từng trận đau nhức và từng tiếng răng rắc bên trong cơ thể không ngừng vang lên làm cho Vân Thiên Hà phải chịu đựng cảm giác giống như chịu sự tra tấn thống khổ nhất. Toàn thân hần run rẩy, mồ hôi tuôn ra to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, quần áo của hần sớm đã ướt hết nhưng hần vẫn kiên trì cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng sau khi kiên trì dưới sự tra tấn đau nhức đến khó chịu, cả người Vân Thiên Hà cảm thấy như muốn bạo phát, phát tiết tất cả ra bên ngoài.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm" vang lên, từng bao cát trên người hần rốt cục không chịu được đều bị phá nát, bị kinh khí bạo tạc nổ tung thành từng mảnh. Cát bay đầy trời nhưng cũng rất nhanh rơi xuống biến Vân Thiên Hà thành một người cát.

Nhưng Vân Thiên Hà vẫn không để ý đến điều đó. Sau khi áp lực giảm mạnh hần liền cảm thấy thân thể như nhẹ đi, từng trận đau nhức biến mất và sau đó là một cảm giác sảng khoái làm người ta ngây ngất xuất hiện. Loại khoái cảm này lèm cho hần nhận không được phải mở miệng rên rỉ.

Rắc rắc.

Xương cốt sau khi được thả lỏng lại một lần nữa vang lên tiếng gãy giòn tan, Vân Thiên Hà càng cảm nhận được khoái cảm, nhẹ nhàng. Toàn thân hần nóng lên, chưởng ngại tấn cấp cuối cùng cũng bị đả thông.

Điều này có ý nghĩa Vân Thiên Hà đã đạt đến cảnh giới võ đạo vượt qua rào chắn tiến lên bát cấp vũ sư.

- Hảo tiểu tử, chỉ một thời gian ngắn không gặp đã tấn cấp nhanh như vậy, thật là một tiểu quái vật. Người còn để cho những người khác sống nữa hay không hả?

Đúng lúc này một thanh âm tán thưởng vang lên kèm theo tiếng cười vui mừng quanh quần khắp vườn.

Sau khi bình ổn lại cảm giác thăng cấp, Vân Thiên Hà mở mắt nhìn về phía thanh âm. Chỉ thấy Lâm Cận Hiên quay về phương Nam đã trở lại. Tuy nhiên bên cạnh lão còn có một thanh niên trẻ tuổi đang vỗ tay. Vân Thiên Hà cảm thấy người này rất quen mặt, lúc này Sử Trường Đức cũng đã tiến vào.

Cẩn thận suy nghĩ lúc này Vân Thiên Hà mới nhớ ra vị này trước kỳ thi Hương hần đã gặp qua, chính là thanh niên có khí độ bất phàm Diệp Cương Tiêu.

Vân Thiên Hà lập tức nở nụ cười chạy đến nghênh tiếp:

- Lâm tiên bối sao lại trở về nhanh như vậy?

Nói xong Vân Thiên Hà quay đầu nhìn Diệp Cương Tiêu, ôm quyền thi lễ nói:

- Diệp huynh, lâu ngày chưa gặp.

Diệp Cương Tiêu ôm quyền đáp lễ:

- Nghe Lâm bá nói Thiên hà huynh đệ là người phi thường, văn võ song toàn, thiên phú võ đạo cực cao, tài năng phi phàm. Hôm nay gặp mặt Thiên Hà huynh đệ còn khiến cho người khác phải kinh hãi không thôi. Mới mười bảy tuổi đã đạt đến bát cấp võ sư, thật sự là làm người khác hâm mộ đổ kị không thôi, ha ha.

- Diệp huynh quá khen.

Vân Thiên Hà hơi khách sáo nói:

- Các vị đường xa đến, tạm thời nghỉ tạm một lúc, đợi tại hạ rửa mặt thay đồ sau đó chúng ta lại tiếp tục nói chuyện.

- Tiểu tử, nhanh lên, nhanh cấp cho lão phu một bình xái rượu, lão phu đã nhịn lâu như vậy, đã nhịn không nổi nữa rồi.

Lâm lão đầu khăn cấp nói.

Nghe xong lời này trong lòng Vân Thiên Hà thầm oán hận. Trách không được lão đầu này lại trở về nhanh như vậy, còn tưởng rằng hẳn phải cuối mùa xuân mới quay lại, hóa ra là vì rượu của ta hấp dẫn nên mới vội vàng trở về.

Cười một tiếng, Vân Thiên Hà liền sai Sử Trường Đức:

- A Lai bảo Thu Hương và Đông Hương đến Tây Sương biệt viện chuẩn bị rượu thịt khoản đãi hai vị khách quý.

Diệp Cương Tiêu ôm quyền sau đó theo Sử Trường Đức bước đi.

Vân Thiên Hà trở lại Linh Thiên Các, Xuân Hương và Hạ Hương đã chuẩn bị nước tắm cho hắn.

Sau nửa canh giờ Vân Thiên Hà cũng tắm rửa xong, rửa sạch những bùn đất trên người. Hắn liền đến Tây Sương biệt viện làm tròn tình chủ nhà đãi khách, mà lúc này Lâm Cận Hiên đã cấp bách không nhịn được uống trước mấy chén rồi.

Vân Thiên Hà đi đến nhìn thấy Lâm Cận Hiên đang uống rượu một mình liền quay sang nói với Diệp Cương Tiêu:

- Diệp huynh đến Nam phương nhậm chức cũng chỉ mới mấy tháng đã trở lại kinh chắc là có chuyện quan trọng. Nếu cần tiểu đệ giúp sức xin cứ việc phân phó.

- Không dám, không dám.

Diệp Cương Tiêu cười nói:

- Cũng không giấu Thiên Hà huynh đệ, quả thật lần này vào kinh là có chuyện quan trọng muốn gặp mặt hoàng thượng. Chuyện là thế này, cách đây không lâu vùng duyên hải Hải Châu phát sinh mưa to gió lớn gây ra tai nạn cực kỳ nghiêm trọng. Quan phủ không đủ lương thực dự trữ vì thế Định Hải Vương liền sai chúng tướng sĩ dùng quân lương tiếp tế dân chúng gặp tai họa. Lần này huynh vào kinh là để gặp hoàng thượng xin cấp thêm vật tư quân nhu, còn muốn được trang bị thêm vũ khí mới.

- Lấy quân lương để cứu tế dân chúng?

Vân Thiên Hà nghe nói như vậy liền lấp bắp kinh hãi nhưng trong lòng càng thêm phần kính trọng Định Hải Vương. Dùng quân lương để cứu tế dân chúng đây là một hành động cực kỳ mạo hiểm, vạn nhất dị quốc xâm phạm đúng lúc này thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận Vân Thiên Hà nói:

- Diệp huynh, có mấy lời không biết có nên nói hay không?

Diệp Cương Tiêu nói:

- Lần này vì huynh chưa đến gặp hoàng thượng mà trước tiên đến gặp Thiên Hà huynh đệ chính là muốn thỉnh giáo ý kiến của Thiên Hà huynh đệ, xin được chỉ giáo.

Vân Thiên Hà nói:

- Định Hải Vương sai tướng sĩ dùng quân lương cứu tế dân chúng chính là làm việc thiện làm người khác phải kính nể. Mà Diệp huynh có nghĩ đến hay không nếu hoàng thượng nghe những lời này thì sẽ suy nghĩ thế nào. Dù sao kinh thành cách Hải Châu mấy nghìn dặm tin tức cũng không được linh thông, cho dù dân chúng chịu tai họa thì cũng là do quan phủ phát lương cứu trợ. Nếu quan phủ không đủ vật tư thì cũng phải trình lên hộ bộ rồi sau đó thông qua hoàng đế định đoạt. Mà Định Hải Vương lại sử dụng quân lương như vậy là không đúng. Lại nói tiếp, Định Hải Vương còn sai người về kinh yêu cầu thêm vũ khí sẽ dẫn đến ngờ vực vô căn cứ.

Diệp Cương Tiêu nghe xong, sắc mặt bắt đầu ngưng trọng nói:

- Lời của đệ nói cũng giống như suy đoán của Tiêu đại ca, trách không được hấn khuyên ta khi vào kinh trước hết nên đến gặp Thiên Hà huynh đệ. Quả nhiên là đúng như dự kiến mà sự thật đúng là như vậy. Hiện tại Định Hải quân đang thiếu thốn vật tư, Thiên Hà huynh đệ có biện pháp nào giúp vi huynh xin được vật tư nhanh chóng thì xin được thỉnh giáo?

Vân Thiên Hà cầm chén uống cạn rồi sau đó chuyển đề tài nói:

- Diệp huynh, Định Hải quân thiếu vật tư thì có thể tạm thời điều động lương thực Nam phương, không có khả năng toàn bộ Nam phương đều gặp tai họa chứ?

- Thiên Hà huynh đệ đừng nói nữa.

Diệp Cương Tiêu nghe xong lắc đầu, cười nói:

- Nam phương chỉ có Hải Châu là gặp tai họa nghiêm trọng nhất rồi đến Sở Châu, còn các nơi khác chỉ bị thiệt hại nhẹ. Quả thật Định Hải Vương đã hướng tri phủ Thanh Châu, Trần Châu điều động lương thực thế nhưng bọn họ tìm đủ lý do để từ chối. Định Hải Vương liền nổi giận sai dùng quân lương cứu tế đồng thời lệnh cho vi huynh cùng thúc phụ vào kinh.

- Như thế nào mà thúc phụ của huynh lại không đến tể phủ?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Khụ.

Diệp Cương Tiêu ho khan một tiếng nói:

- Thiên Hà huynh đệ, thúc phụ của ta thân là mệnh quan, quả thật không tiện đến đây mà ta lấy lý do đến thăm huynh đệ...

Vân Thiên Hà gật gật đầu, hẩn hiểu bản khoan của Diệp Cương Tiêu nên nói:

- Vậy xin nhờ Diệp huynh vãn an thúc phụ hộ đệ. Việc điều động quân lương đệ cũng đã nghĩ ra được một kế.

Nhất thời sắc mặt Diệp Cương Tiêu phấn chấn hẩn lên nói:

- Thiên Hà huynh đệ có kế sách thần kỳ nào?

Đúng lúc Vân Thiên Hà định mở miệng thì Sử Trường Đức chạy vào nói:

- Thiếu gia, đại diện hạ đến.

- Ân.

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, hai mắt liền sáng lên nói:

- Diệp huynh xem ra không cần đến biện pháp của đệ nữa, đại hoàng tử chính là kế sách tốt nhất, thần kỳ nhất. Chúng ta cùng đi nghênh tiếp đại diện hạ, ha ha.

Nói xong Vân Thiên Hà liền mang theo Diệp Cương Tiêu đang khó hiểu tiến về đại môn nghênh tiếp đại hoàng tử.

Lần này đại hoàng tử ăn mặc đơn giản, xuất hành cũng không giống trống kua chiêng. Vân Thiên Hà liền cảm thấy thích vẻ hào phóng trực tiếp không chút che giấu nào của đại hoàng tử. Vân Thiên Hà nghiêng tiếp đại hoàng tử tiến vào, vừa nhìn thấy Diệp Cương Tiêu liền hỏi:

- Thiên Hà, vị này là?

Vân Thiên Hà hướng ánh mắt về phía Diệp Cương Tiêu, Diệp Cương Tiêu hiểu ý nói:

- Vi thần Định Hải Quân tiền quân đại hạm doanh Diệp Cương Tiêu tham kiến đại điện hạ.

- Định Hải quân?

Đại hoàng tử có chút nghi hoặc liếc nhìn Vân Thiên Hà một cái gật đầu nói:

- Không cần đa lễ, nếu là bằng hữu của Vân Thiên Hà thì cũng là bằng hữu với bốn vương, chớ khách sáo.

Vào trong phòng khách đại hoàng tử cười nói:

- Thiên Hà mấy thông tin tình báo hôm nay được đưa lên trong buổi lâm triều chắc chắn đến từ tay người. Phụ hoàng hoài nghi người có ý gì nên mới sai ta đến hỏi một chút.

Trong lòng Vân Thiên Hà thầm giật mình. Hắn đã an bài đủ kín kẽ, gián tiếp đưa đến nhưng hoàng đế vẫn hoài nghi đến mình vì thế liền gật đầu nói:

- Điện hạm, những tin tình báo đó có được hơi đặc biệt chính là đến từ tổ chức tình báo mà tam hoàng tử tiếp nhận. Bất quá hiện tại tổ chức tình báo đó đã bị phá hủy, một nhóm người trong đó dâng lên thông tin tình báo này lên hoàng thượng là muốn cầu xin đặc xá cho bọn họ. Hơn nữa những người này đều là nhân tài, tại hạ tính toán để bọn họ gia nhập vào Tập Dũng Bang. Không biết ý của đại điện hạ thế nào?

Đại hoàng tử ngẫm nghĩ rồi nói:

- Ân, những người đó tội không đáng chết. Nếu bọn họ đã có công tổ quốc như vậy việc này để ta nói với phụ hoàng, cùng phụ hoàng thương nghị. Thiên Hà đem danh sách cho ta.

211. Chương 213: Tiên Lễ Hậu Binh

Bất quá lúc hắn rời đi thần sắc cực kỳ phấn chấn.

Đại hoàng tử ngồi chơi đến giữa trưa cũng không trở về mà ở lại Bắc Hào Phủ dùng cơm trưa cùng Vân Thiên Hà rồi sau đó tản bộ trong vườn bàn về chuyện Định Hải Quân.

Vân Thiên Hà cũng không đem toàn bộ lời nói của Diệp Cương Tiêu chuyển cáo cho đại hoàng tử mà uyển chuyển nhắc đến việc một vài quan viên ở Nam phương đang có mâu thuẫn với Định Hải Vương, ám chỉ cho đại hoàng tử cần chú ý đến việc đó.

Đại hoàng tử cũng là người thông minh nghe được lời ám chỉ của Vân Thiên Hà liền hiểu rõ ngay huyền cơ trong đó.

Ngẫm nghĩ một chút đại hoàng tử cười nói:

- Hảo tiểu tử, ý kiến này của người rất tốt a.

Vân Thiên Hà nói:

- Đại điện hạ, Định Hải quân giống như một mũi nhọn sau lưng Nam phương. Nếu như biết cách sử dụng thật tốt sẽ tạo ra hiệu quả kiềm chế cả Nam phương, ngược lại Nam phương cũng có tác dụng kiềm chế Định Hải Vương. Hiện tại song phương đã phát sinh mâu thuẫn vì vậy tại hạ đã thay đại điện hạ thả một mìn mìn vào đó, nhất định đại điện hạ phải nắm chắc cơ hội này.

Đại hoàng tử nói:

- Việc này, có nên để cho phụ hoàng biết không?

- Đại diện hạ, vừa rồi tại hạ đã cho Diệp Cương Tiêu một câu trả lời thuyết phục. Kỳ thật ý tứ việc này rất rõ ràng, đại diện hạ đưa hai người bọn họ đến gặp hoàng thượng nên việc này đại diện hạ nhất định phải nói rõ với hoàng thượng, cứ tùy theo ý hoàng thượng.

Nói đến đây Vân Thiên Hà liền chuyển đề tài nói:

- Đại diện hạ, buổi triều hôm nay hoàng thượng xử lý mọi việc thế nào?

Thần sắc đại hoàng tử hơi chút ảm đảm, nói:

- Việc tam đệ gây ra làm cho phụ hoàng rét lạnh cả tâm can. Phụ hoàng ban cho hấn lựa trắng để tự hấn kết thúc.

- Còn gì nữa không?

Vân Thiên Hà đã sớm dự liệu được kết cục cuối cùng của tam hoàng tử nên hỏi về việc khác.

Đại hoàng tử nhìn Vân Thiên Hà một cái rồi nói:

- Đám người Giang Thụ Viễn đều bị xử tử, bêu xác thị chúng.

Nghe xong lời này trong lòng Vân Thiên Hà chợt động nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi:

- Một khi đã như vậy nhất định tại hạ phải đến xem náo nhiệt mới được. Đại diện hạ, lúc này cũng không còn sớm nữa, nhất định Diệp Cương Tiêu và thúc phụ đang ở khách điểm chờ đại diện hạ, điện hạ dẫn hai người bọn họ đến gặp hoàng thượng đi.

Đại hoàng tử liếc nhìn Vân Thiên Hà với ánh mắt cổ quái, sau đó đứng dậy nói:

- Cứ như vậy đi, ta về trước đây.

Sau khi tiễn đại hoàng tử về, Vân Thiên Hà trở lại Linh Thiên Các thì chợt thấy Vân Tường đang quanh quẩn trên không trung phát ra từng tiếng kêu. Vì thế Vân Thiên Hà liền gọi Vân Tường xuống, lấy ống trúc từ người Vân Tường mở ra: "Dư Châu bắt đầu triển khai hành động, kính thỉnh lưu ý."

Rốt cuộc không nhin được nữa nên động thủ sao?

Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng đang muốn trở về Linh Thiên Các chuẩn bị thay đổi quần áo đi xem cảnh Giang Thụ Viễn bị hành hình thì thấy Tín Bá đến tìm hấn:

- Thiên Hà thiếu gia, lão gia bảo thiếu gia thay quần áo theo lão gia sang phủ Túc Tĩnh Vương.

Nghe thấy lời này Vân Thiên Hà khẽ nhú mày, tìm đập nhanh hơn. Chẳng lẽ Túc Tĩnh Vương đã không thể kiên nhẫn được nữa muốn tiên lễ hậu binh sao?

Vân Thiên Hà vừa trở về Linh Thiên Các vừa suy nghĩ miên man. Sau khi thay đổi quần áo liền đi đến chủ trạch thì thấy Đồ Nguyên Khánh đã ngồi sẵn ở đó với bộ triều phục trên người đang chấp tay sau lưng đi qua đi lại.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà đi đến, Đồ Nguyên Khánh nói:

- Thiên Hà, lần này vương gia gọi chúng ta qua đó chỉ sợ không phải là việc tốt, đằng nào cũng phải đi. Ta và cháu cứ tùy cơ ứng biến không hỏi thì cứ bảo trì về trầm mặc, mọi việc tùy theo ta mà làm.

Vân Thiên Hà gật gật đầu, vừa suy nghĩ vừa theo sát Đồ Nguyên Khánh ra cửa.

Thủ vệ Túc Tĩnh Vương phủ lại đổi mới.

Đã lâu rồi Vân Thiên Hà chưa sang Túc Tĩnh Vương phủ. Trong kinh thành có rất nhiều người kính sợ Túc Tĩnh Vương phủ bởi vì trong phủ có ít nhiều một vài cao thủ thần bí tọa trấn, chỉ cần tiếp cận nơi này liền bị phát hiện.

Có Vương gia và Tuyệt Ông tiên sinh, hai cao thủ cấp bậc tông sư tọa trấn trong phủ, thiên hạ cũng không có nhiều người dám mạo phạm uy vũ của Túc Tĩnh Vương phủ.

Vào phủ cần phải thông qua kiểm tra, Đồ Nguyên Khánh cũng không là ngoại lệ.

Bởi vì có tước vị nên lần này Vân Thiên Hà có thể cùng Đồ Nguyên Khánh tiến vào phủ từ cửa chính. Vừa bước vào phủ hần liền cảm nhận mình bị áp lực, có người đang giám thị.

Trước kia hần cũng từng có cảm giác này nhưng bây giờ Vân Thiên Hà đến phủ với tư thế, ý nghĩa khác nên hần cũng cảm nhận khác. Vào phủ có nghĩa là có thể lại một lần nữa được gặp huynh muội Đường Linh Vũ.

Đối với đôi huynh muội này trong lòng Vân Thiên Hà luôn có cảm xúc phức tạp khó có thể giải thích được. Hần lại nhớ đến lúc còn đang ở Lợi Châu cùng huynh muội Đường Linh Vũ vô tư chơi đùa. Thế nhưng hiện tại thì đã không còn như vậy nữa, nghĩ đến điều đó làm Vân Thiên Hà cảm thấy mọi chuyện dường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua thôi. Nghĩ như vậy làm cho hần cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa thập phần xa xôi.

Ngay cả lúc này hần đang đi trên đường, quẹo qua từng khúc quanh, tiến vào hành lang, tất cả đều như có dấu chân hần lưu lại, nhưng lại giống như đây chỉ là một chuyện dĩ vãng, đã xưa lắm rồi.

Không lẽ dần dần hần với đôi huynh muội này lại trở nên xa cách, trở thành những người xa lạ không hề quen biết nhau sao?

Lần này đã không còn giống như trong dĩ vãng nữa, không cần phải đứng trong phòng khách chờ đợi, vị quản gia của vương phủ trực tiếp đưa Đồ Nguyên Khánh và Vân Thiên Hà đi vào trong phòng tiếp khách chính.

Vẫn là bức tranh chúa sơn lâm oai dũng cùng với khổng tước xinh đẹp, vẫn là những bức tường, trần nhà quen thuộc và xa lạ. Ngay khi tiến vào, Vân Thiên Hà liền quét mắt nhìn xung quanh một lần rồi ánh mắt hần dừng lại trên bức tranh kia.

Tâm trạng không giống nhau nên cũng có cảm nhận khác nhau. Lúc này nhìn lên bức tranh Vân Thiên Hà cảm thấy có một cảm giác gì đó rất lạ không giống như lúc đầu nhìn thấy nó. Mãnh hổ đúng là mãnh hổ, cảm giác cực kỳ uy mãnh mà khổng tước lại tỏ ra quá nhu nhược. Chỉ là lần này Vân Thiên Hà nhìn khổng tước liền cảm thấy khổng tước không giống như một nữ nhân đang khoe vẻ xinh đẹp mà lại có cảm giác có nét gì đó giống hoàng thượng, thật là cổ quái. Đây chỉ thuần túy là trực giác. Chỉ chốc lát sau Vân Thiên Hà liền cảm ứng được một cỗ bá khí vương giả đang từ xa tiến lại vì thế hần liền thu hồi ánh mắt nhìn ra cửa.

Chỉ thấy Túc Tĩnh Vương chấp tay sau lưng từ bên ngoài tiến vào, Đồ Nguyên Khánh lập tức đứng dậy, Vân Thiên Hà cũng đứng dậy theo, đứng phía sau gia gia. Hai người hướng về phía Túc Tĩnh Vương hành lễ. Túc Tĩnh Vương nói:

- Miễn lễ.

Sau đó ánh mắt sắc bén nhưng cũng mang theo nét tán thưởng đảo qua Vân Thiên Hà mấy lần.

Dùng ánh mắt đánh giá Vân Thiên Hà một hồi Túc Tĩnh Vương liền giật mình phát hiện bây giờ tên tiểu tử đứng trước mặt này lại vô cùng bình tĩnh giống như mặt nước hồ thu phẳng lặng, không hề có bất kỳ gợn sóng nào. Xem ra cảnh giới võ đạo và tâm tính của tên tiểu tử này lại có sự đột phá. Mặc dù nhìn không ra cấp độ nhưng Túc Tĩnh Vương có thể cảm nhận rõ ràng một cái tâm võ đạo cực kỳ kiên cường.

Túc Tĩnh Vương trầm nghĩ:

- Bốn vương lần này đã nhìn nhầm, bị hoàng huynh nhật được đại tiện nghi a. Bây giờ cũng không có cách lấy lại chỉ có thể buông tha.

Túc Tĩnh Vương trầm thở dài, sau đó thu hồi ánh mắt, sau khi ngồi xuống liền nói:

- Hôm nay cho mời các người đến thứ nhất là thương nghị việc Bắc quân, thứ hai là...

Vân Thiên Hà cảm nhận được ánh mắt Túc Tĩnh Vương đang tập trung trên người mình, trong lòng căng thẳng nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Túc Tĩnh Vương tiếp tục nói:

- Bắc quân là việc quân sự cơ mật, người bên ngoài tạm thời lui xuống, tiên sinh đưa Thiên Hà đến biệt viện.

Tô Tuyết tiên sinh liếc nhìn Vân Thiên Hà, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Đi theo ta.

Vân Thiên Hà đứng dậy cùng thân Tuyết Ông tiên sinh ra cửa.

Trước đây ấn tượng của Tuyết Ông tiên sinh đối với Vân Thiên Hà vô cùng tốt, cũng rất thương thức hắn. Tuy nhiên vì Túc Tĩnh Vương còn vô duyên cớ khác nên hiện giờ Tuyết Ông tiên sinh đối với Vân Thiên Hà cũng có chút lạnh nhạt.

Sau khi hai người tiến vào biệt viện thì chỉ thấy một mình Đường Linh Vũ đang luyện công. Khuôn mặt cực độ u sầu, thoạt nhìn cả người cảm giác dường như thành thực hơn giống như một khối đá thô ráp bị ném xuống sông, lâu ngày bị mài mòn trở nên nhẵn mịn hơn. Tuy nhiên Vân Thiên Hà vẫn cảm thấy tiếc nuối, Đường Linh Vũ nhanh nhẹn hoạt bát ngày xưa hiện giờ đã biến mất không còn nữa.

- Thiên Hà.

Đường Linh Vũ đang luyện công thì đột nhiên thấy Vân Thiên Hà theo Tuyết Ông tiên sinh vào biệt viện liền kích động hét lên một tiếng rồi im lặng không nói thêm được từ nào nữa nhưng đôi mắt đã đỏ lên.

Lạc Như Đồ mắt tích, Quách Dự Chương đi xa, Vân Thiên Hà bị tuyết tàng (kiểu như vùi dập). Đường Linh Vũ chỉ có vài bằng hữu thì nay cũng đều bỏ hắn mà đi. Mấy ngày nay tại hắn cảm thấy cuộc sống trong phủ giống như là cuộc sống trong lao tù, hắn dường như trở thành một con khôi lỏi hành động không theo cảm xúc.

Đúng lúc này hắn gặp lại bằng hữu tri tâm có thể thổ lộ mọi chuyện. Vì vậy trong lòng Đường Linh Vũ kích động khó có thể tả nổi. Nhưng song song với niềm vui niềm kích động thì còn theo nỗi lo lắng nữa. Hắn đoán rằng phụ thân hắn cho gọi Vân Thiên Hà đến phủ chỉ sợ là đã quyết định tiên lễ hậu binh, chuẩn bị động thủ với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà không để ý đến Tuyết Ông tiên sinh, bước nhanh tiến về phía trước ôm chặt lấy Đường Linh Vũ thấp giọng nói:

- Lâu lắm rồi mới nhìn thấy người, huynh muội các người phải cố nhịn, cố chịu đựng chờ ngày mây mù xua tan lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Đường Linh Vũ ngẩn ra, lập tức hiểu lời Vân Thiên Hà nói. Hai người chỉ đứng ôm nhau thắm thiết, thật lâu sau cũng không nói gì.

Ngay cả Tuyết Ông tiên sinh thấy cảnh này trong lòng cũng không nở, cảm khái, có chút không đành lòng. Có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng của hai người, tương lai bọn chúng khó có thể gặp nhau, khó có thể đối mặt với nhau.

- Khục khục...

Lúc này, Tuyết Ông tiên sinh ho khan một tiếng nhắc nhở. Hai người liền tách nhau ra.

Vân Thiên Hà xoay đầu lại chỉ thấy một thân ảnh cô độc đứng dựa vào nha hoàn, lặng lẽ nhìn hắn. Khuôn mặt tái nhợt, gầy gò, nước mắt không ngừng chảy xuống, đôi môi nàng khô nứt, lúc này đang cắn chặt làm người khác nhìn thấy liền đau lòng.

Đường Linh Toa đã không còn là nữ tử đáng yêu tinh nghịch như ngày xưa nữa. Trong ánh mắt của nàng luôn có một nỗi cô đơn, nỗi đau như đứt từng khúc ruột làm người khác muốn yêu thương, lo lắng.

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng của nàng, trong lòng đau xót, nữ tử hoạt bát đáng yêu khờ dại đã bị biến thành bộ dáng giống như bị tra tấn về mặt tinh thần. Hắn vừa thương tiếc lại vừa cảm thấy tự trách. Nếu không có hắn nữ tử này hiện tại vẫn có thể sống bình thản, khoái hoạt vô ưu vô tư thế nhưng, tất cả là tại hắn, tại mâu thuẫn giữa hắn và phụ thân nàng.

- Đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi.

Tuyết Ông tiên sinh mở miệng nói giống như một cái búa tạ đánh vào lòng hai người. Chỉ thấy thân thể Đường Linh Toa run lên dường như đã không thể tự mình đứng thẳng được nữa. Lập tức nha hoàn vội đỡ

lấy nàng. Trong mắt nàng bây giờ chỉ có hình ảnh thanh niên đang đứng trước mắt, hình ảnh mà nàng ngày đêm mong nhớ. Nàng nhìn hắn hết sức chăm chú phẳng phất như muốn khắc sâu hình bóng của hắn tận trong linh hồn nàng.

Đúng lúc này đột nhiên Vân Thiên Hà tiến nhanh về phía trước làm cho trái tim nàng nhảy lên, đập thành thịch, hô hấp dồn dập.

Khi hắn càng ngày càng đến gần thì chợt nghe tiếng Tuyết Ông tiên sinh ngăn lại nhưng Vân Thiên Hà dứt khoát không để ý đến, đi thẳng đến trước mặt Đường Linh Toa, ôm nàng vào lòng ghé sát tai nàng thấp giọng nói:

- Không nên tiếp tục ngược đãi bản thân, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, hết thấy đều có ta.

Nói xong hắn mặc kệ hai nha hoàn đang hồ hốt mồm kinh ngạc cứ thế ôm chặt lấy Đường Linh Toa, muốn cùng nàng hòa vào một chỗ không chịu tách rời. Một lúc sau hai người mới tách ra, Vân Thiên Hà hôn lên trán Đường Linh Vũ rồi mới chịu buông nàng ra quay người trở lại biệt viện.

Ánh mắt Đường Linh Toa có chút mê ly nhìn theo bóng lưng hắn. Nàng dùng sức muốn nói nhưng môi chỉ mấp máy không thốt nên lời, trên người nàng còn đọng lại hơi ấm của hắn và câu nói kia tiến thẳng vào thế giới nội tâm đang sắp tuyệt vọng của nàng đem lại sức sống cho nó, làm cho nàng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Bệnh tật làm cho nàng cảm thấy khó chống đỡ tưởng chừng như hôn mê thì đã được thần dược xua tan.

Vân Thiên Hà nhìn theo bóng lưng Đường Linh Toa đang được nha hoàn dìu về phòng đến khi khuất khỏi tầm mắt mới quay lại. Ngay lập tức đập vào mắt hắn là hình ảnh Đường Linh Vũ đang cực kỳ kinh ngạc, hai mắt dường như lồi hẳn ra ngoài. Trong ánh mắt mang theo vẻ vui mừng, hướng về phía Vân Thiên Hà giờ ngón tay cái lên tán thưởng.

Còn Tuyết Ông tiên sinh vừa sợ lại vừa giận nhìn Vân Thiên Hà nhưng trong lòng lại cực kỳ phức tạp. Hiển nhiên câu nói của Vân Thiên Hà nhất định có thể giúp Đường Linh Toa đang một mực tìm chết có thêm lòng tin để sống, đem đến cho nàng một luồng sinh cơ. Mà Tuyết Ông tiên sinh cũng không đành lòng nhìn thấy Đường Linh Toa mỗi ngày lại thêm phần tiêu tụy nên cuối cùng cũng mặc kệ Vân Thiên Hà.

Thế nhưng tên kia lại gan to lớn mật dám hôn Đường Linh Toa làm trong lòng Tuyết Ông tiên sinh chấn động. Nếu việc này mà để cho người ngoài biết được sợ rằng tiểu tử này không thể sống được đến ngày mai.

212. Chương 214: Trở Mặt

Tuy nhiên nghĩ lại Tuyết Ông tiên sinh lại lắc đầu, bây giờ có nghĩ gì đi nữa thì cũng đã muộn rồi:

- Linh Vũ người cũng lui ra đi.

Tuyết Ông tiên sinh nói với Đường Linh Vũ, trước khi đi ra hắn vỗ vai Vân Thiên Hà, nhìn hắn thật sâu nói:

- Ta tin tưởng ngươi.

Nói xong Đường Linh Vũ rời khỏi biệt viện.

Vân Thiên Hà đi vào trong đình cầm lấy bầu rượu rót một chén, ngửa cổ uống cạn sau đó mới nhìn về phía Tuyết Ông tiên sinh nói:

- Tiên sinh muốn nói điều gì xin cứ việc nói thẳng?

- Ngươi, rốt cuộc ngươi đang muốn làm gì?

Sau khi ngồi xuống Tuyết Ông tiên sinh nhìn thẳng vào mắt Vân Thiên Hà trầm giọng nói.

Vân Thiên Hà hiểu rõ hàm nghĩa câu hỏi đó, liền đối nhãn với Tuyết Ông tiên sinh nói:

- Ta muốn hỏi tiên sinh một câu. Các ngươi đang làm gì, chẳng lẽ ta đã làm gì sai sao, ta nghĩ mình cũng không làm gì đắc tội Túc Tĩnh Vương.

Tuyệt Ông tiên sinh bị câu hỏi của Vân Thiên Hà làm cho cứng lưỡi không nói được gì, không biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Vân Thiên Hà lại uống một ly rồi nói:

- Ta đang làm gì chắc tiên sinh cũng rõ ràng mà vương gia muốn làm gì, hấn vùi dập ta là có mục đích gì, chẳng lẽ ta uy hiếp hấn cái gì sao. Vẫn là câu hỏi cũ, Túc Tĩnh Vương đang muốn làm gì?

- Nói càn.

Tuyệt Ông tiên sinh nghe thấy lời này, ngay cả hấn hàm dưỡng rất tốt nhưng vẫn nổi giận quát:

- Đừng tưởng miệng lưỡi người lợi hại, người phải rõ ràng lập trường của mình đi.

- Lập trường của ta rất rõ ràng, vương gia muốn vùi dập ta. Đó là hấn không biết trọng dụng người, mà có người coi trọng ta tự nhiên ta cảm ơn ân tri ngộ, việc đó có hại gì đến vương gia sao. Hoặc có thể nói điều đó gây trở ngại cho tiên sinh sao?

- Nhưng trở ngại đến Đồ Soái, trở ngại đến toàn bộ Đồ gia của người.

Một câu nói của Tuyệt Ông tiên sinh nhất thời làm cho Vân Thiên Hà á khẩu không trả lời được. Lúc này hấn đã sáng tỏ quả nhiên Túc Tĩnh Vương không cam lòng thần phục hoàng đế.

Thấy Vân Thiên Hà không nói được câu nào Tuyệt Ông tiên sinh nói tiếp:

- Những việc mà tiểu tử người làm gần đây càng ngày càng khiến cho vương gia sinh lòng nghi kị đối với người. Tam hoàng tử trêu chọc người thế nào mà người làm cho hấn có kết cục phải tự sát. Ngay cả Giang Thụ Viễn có thù oán với Đồ gia cũng đã bị người làm cho chịu cảnh hành hình, con cháu Giang gia cũng đã chết rất nhiều, còn những chuyện khác ta không cần nói ra. Có phải hay không người nên hài lòng, cũng đến lúc buông tay?

- Ta không hài lòng bởi vì ta còn nhiều địch nhân, bọn chúng phải bị giết tộc, lúc đó tự nhiên ta sẽ buông tay.

Vân Thiên Hà nói.

- Người...đứa nhỏ này...

Về mặt Tuyệt Ông tiên sinh thất vọng nói:

- Đó là thế gia võ đạo đã tồn tại cả trăm năm, bối cảnh hùng mạnh, gốc rễ đã đâm sâu lan tỏa nhiều phía, há có thể vì một câu diệt tộc của người là có thể diệt tộc.

- Thành bại đều do con người mà ra.

Vân Thiên Hà nói.

- Chỉ bằng vào tiểu bang phái giang hồ đó sao?

Tuyệt Ông tiên sinh cười lạnh hỏi.

Trong lòng Vân Thiên Hà chợt động, qua lời Tuyệt Ông tiên sinh đã để lộ ra tin tức bọn họ còn chưa biết đến sự tồn tại của Viêm Hoàng cực. Xem ra quyết định tạo ra Tập Dũng Bang để làm tấm áo choàng che mắt là cực kỳ chính xác.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà tiếp tục trầm mặc Tuyệt Ông tiên sinh lại nói:

- Ta nói cho người rõ, sự nhần nại của vương gia đối với người đã đến cực hạn. Lần này để ta gặp người là có mấy chuyện. Thứ nhất là người phải rời kinh, Tập Dũng Bang phải biến mất. Chuyện thứ hai là dựa trên cơ sở chuyện thứ nhất, nếu người không đáp ứng thì vương gia sẽ thu lại binh quyền của Đồ Soái, khiến cho hấn phải từ quan về quê dưỡng lão. Chuyện thứ ba, khi người rời kinh vương gia sẽ không quản đến người nhưng không cho phép người tiếp tục quan tâm đến việc triều chính, nếu không sẽ sai người đối phó người. Hiện giờ thế cục trong triều đã xảy ra biến hóa lớn. Nguyên nhân đều xuất phát từ người ảnh hưởng mà ra, vương gia đã lộ ra sát khí với người. Tuy nhiên do ảnh hưởng của Đồ Soái và thêm vào việc ta khuyên can vương gia, lúc này vương gia mới chịu tha cho cái mạng nhỏ của người. Ta cũng cho người một lời khuyên,

nếu như người không nghe theo lời vương gia, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Người phải suy nghĩ cho thật kỹ càng.

Không lẽ phải trở mặt sao, trong lòng Vân Thiên Hà thầm nghĩ. Hiện tại Viêm Hoàng cực mới đi vào quỹ đạo chưa phát triển trở thành mạnh mẽ. Hắn còn xa mới là đối thủ của Túc Tĩnh Vương. Tạm thời cứ lãnh mũi nhọn đi đã.

Nhưng giải tán Tập Dũng Bang thì Viêm Hoàng cực mất đi tấm bình phong che chắn chỉ sợ sẽ bị phát hiện rất nhanh, sớm sẽ bị tiêu diệt. Vân Thiên Hà há lại có thể chịu tổn thất tâm huyết của mình. Nghĩ vậy hắn liền nói:

- Nếu Tuyết Ông tiên sinh đã nói đến mức này, như vậy ta cũng hiểu được. Ta sẽ lập tức rời kinh cũng có thể không hỏi đến chuyện triều đình nhưng việc giải tán Tập Dũng Bang là không thể bởi vì trước mắt đại hoàng tử muốn tiếp nhận Tập Dũng Bang. Đại hoàng tử đã bố trí người tiến vào trong đó, hơn nữa lại còn được hoàng thượng che chở cho nên Tập Dũng Bang bây giờ cũng không thuộc quyền ta định đoạt.

- Có việc này sao?

Tuyết Ông tiên sinh nhíu mày, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nếu như vậy chuyện của Tập Dũng Bang sau này người cũng không được hỏi đến. Tiểu tử, ta khuyên người một câu nữa, mau chóng rời kinh, chuyện vương gia đã muốn không một ai có thể trái ý được nếu không hậu quả rất nghiêm trọng. Người mà còn làm ra sự tình gì nữa để cho vương gia muốn giết người thì không ai có thể cứu người được nữa đâu.

Vân Thiên Hà tiếp tục trầm mặc ngẫm nghĩ lại lời của Tuyết Ông tiên sinh. Trong lòng hắn đang băn khoăn suy nghĩ. Nếu như mình không rời kinh thì thân mình rơi vào hiểm cảnh, gia gia phải từ quan, giao ra binh quyền. Nếu như Đồ gia mất ngọn núi lớn này thì cừu nhân của Đồ gia sẽ không khách khí nữa, tự nhiên sẽ có hành động trả thù. Mà nếu rời kinh thì mấy ngày qua hắn ở kinh thành trở nên uống phí, tình báo doanh của Viêm Hoàng còn chưa đứng vững chân ở kinh thành.

Cuối cùng Vân Thiên Hà cũng đưa ra quyết định là phải rời kinh, Viêm Hoàng cực có thể chậm rãi phát triển nhưng binh quyền của Đồ Nguyên Khánh không thể mất, nếu không Đồ gia sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa Viêm Hoàng cực đã bắt đầu đi vào quỹ đạo phát triển, dần cũng trở nên thành thực có thể tự bảo vệ chính mình. Sau này, khi đã phát triển đến mức độ nhất định thì lúc đó cũng không phải là do Túc Tĩnh Vương định đoạt. Một khi đã như vậy thì lão tử trước tiên cứ nhận.

Vân Thiên Hà ngẩng đầu nói:

- Nếu vương gia đã muốn tiên lễ hậu binh như vậy ta cũng là kẻ biết thân biết phận, ta chấp nhận rời kinh.

Lúc này Tuyết Ông tiên sinh mới gật đầu nói:

- Sau khi rời kinh không được trở lại, thôi người tự mình giải quyết cho tốt đi.

Vân Thiên Hà ra cửa phòng khách vương phủ chờ chừng nửa canh giờ thì thấy Đồ Nguyên Khánh mang theo vệ mặt âm trầm đi ra nhìn thấy Vân Thiên Hà nói:

- Trở về rồi nói.

Đồ Nguyên Khánh dẫn theo Vân Thiên Hà trở về, một đường trầm mặc không nói câu nào cứ thế đi về.

Sau khi trở lại phủ, Vân Thiên Hà và Đồ Nguyên Khánh lập tức tiến vào bí thất, Đồ Nguyên Khánh nói:

- Tiểu tử, gia gia muốn thông báo với cháu, lần này vương gia muốn tiên lễ hậu binh cũng là đã nể mặt gia gia. Nếu cháu không rời kinh hắn sẽ động thủ với cháu. Tạm thời cháu cứ về Lợi Châu tránh đi một thời gian. Kinh thành còn có việc gì cháu có thể giao lại cho gia gia, gia gia sẽ giúp cháu xử lý. Ai!

Đồ Nguyên Khánh thở dài một tiếng mang theo vài phần oán giận và vài phần bất lực.

Vân Thiên Hà đáp:

- Túc Tĩnh Vương muốn cháu rời kinh thì cháu rời kinh, chỉ là cháu lại không nghĩ đến Túc Tĩnh Vương còn có con bài chưa lật, nhưng cũng sẽ sớm lộ ra mà thôi.

- Lời ấy giải thích thế nào?

Đồ Nguyên Khánh tựa hồ đã nghe ra điều gì đó liền hỏi lại.

Vân Thiên Hà nói:

- Lão gia tử, Túc Tĩnh Vương đã không có lòng thần phục sau này gia gia ở kinh thành nhất định phải làm việc cẩn thận.

- Cái gì? Vương gia không có lòng thần phục?

Đồ Nguyên Khánh khiếp sợ nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Từ đâu mà cháu nói như vậy.

Vân Thiên Hà đáp:

- Trong thính đường vương gia có treo bức tranh, lão gia tử, ông xem lão hổ là ai mà khổng tước là ai?

- Bức tranh kia gia gia cũng đã từng bình phẩm qua. Lão hổ uy mãnh còn bên cạnh lại có khổng tước quá mức nhu nhược giống như nữ nhi nên gia gia từng đề nghị vương gia bỏ khổng tước đi.

Đồ Nguyên Khánh nói:

- Thế nhưng bức tranh kia thì có liên hệ gì?

Vân Thiên Hà lại nói:

- Có phải vương gia đều hỏi qua mỗi người về bức tranh hay không gia gia?

- Đúng vậy, gia gia, lão Lạc còn có lão Thương đã từng bình qua bức tranh này, cũng từng đoán là bức tranh do vương gia vẽ nhưng cũng chưa từng nói ra.

Đồ Nguyên Khánh trả lời.

Vân Thiên Hà cười lạnh nói:

- Lúc cháu mới vào kinh rồi sang vương phủ, Túc Tĩnh Vương cũng đã từng hỏi cháu về bức tranh. Cháu đã nói rằng nên chuyển khổng tước ra phía sau lưng lão hổ, điều đó hoàn toàn khác với mọi người. Sau này xảy ra chuyện vương gia muốn vùi dập cháu, dù sao cũng phải có lý do. Mà hôm nay cháu lại nhìn bức tranh rất cục cựa cũng đã nghĩ ra một đầu mối, bức tranh kia là để vương gia dò xét lòng người nên dùng hay không.

Đồ Nguyên Khánh hỏi tiếp:

- Nhưng như vậy thì liên quan gì đến việc vương gia có thần phục hay không?

Vân Thiên Hà đáp:

- Theo như lời cháu nói. Nhất định câu trả lời của cháu đã phạm vào điều kiêng kỵ của vương gia, khổng tước đưa ra phía lưng lão hổ vẫn rất nguy hiểm. Như vậy nói lên rằng lão hổ chính là vương gia mà khổng tước kia chính là hoàng thượng không phải là nữ nhi đang khoe sắc. Lại tiếp tục kết hợp với điều vương gia kiêng kỵ, kỳ thật việc cháu làm cũng không trở ngại gì cho vương gia nhưng hẳn muốn dùng thủ đoạn kia để đối phó với cháu. Nói như vậy chỉ có một khả năng là hẳn kiêng kỵ cháu, kiêng kỵ việc cháu về phe hoàng thượng, hơn nữa cháu lại kết giao cùng với đại hoàng tử.

Đồ Nguyên Khánh nghe xong lời Vân Thiên Hà giải thích nhin không được hít một hơi khí lạnh. Nếu trước kia Vân Thiên Hà nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy nhất định Đồ Nguyên Khánh sẽ lập tức trách phạt. Nhưng hiện giờ thông qua rất nhiều việc mà Đồ Nguyên Khánh đã rất tin tưởng vào sự phân tích của Vân Thiên Hà.

Đồ Nguyên Khánh nhú mày suy nghĩ, thần sắc ngưng trọng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Nếu quả thật vương gia không có lòng thần phục vậy cháu cảm thấy vương gia đang chờ điều gì, vì điều gì mà còn chưa động thủ. Nhớ ngày đó toàn bộ quân quyền thiên hạ đều do hắn làm chủ, chỉ cần hô một tiếng là có thể động thủ.

Vân Thiên Hà suy nghĩ cẩn thận rồi nói:

- Theo cháu điều mà vương gia kiêng kị đầu tiên chính là quân hồn của Tây quân, Vũ Uy Vương, còn có Định Hải Vương. Vì vậy mà hần mới có thể giao ra binh quyền Tây quân và Nam quân. Còn về việc đến thời điểm mà không động thủ chỉ sợ là có sự nhúng tay của Thiên Môn. Mà lúc đó uy tín của hoàng thượng cũng đang rất cao. Thiên thời địa lợi nhân hoà hần đều không chiếm được nên phải tránh đi mũi nhọn. Mặt khác hoàng thượng cũng đã nhiều tuổi mà hần thì lại còn nhiều thời gian. Hần đang đợi hoàng thượng, Uy Vũ Vương và Định Hải Vương đồng thời mất đi, lúc đó hoàng tử còn nhỏ mới lên ngôi chưa có ảnh hưởng lẫn uy tín. Lúc đó hần mới động thủ thì càng thêm thuận lợi và ít đi rất nhiều phiền toái.

Đồ Nguyên Khánh nói:

- Nếu vương gia đã có ý phản nghịch thì việc này cần xem lại, phải bàn bạc kỹ hơn. Đồ thị gia tộc chúng ta không thể bởi vì chuyện này mà lung lay sụp đổ được. Từ xưa đến nay thời điểm thiên hạ đang cường thịnh thì những kẻ phản nghịch rất khó để đạt được mục đích. Nếu như vương gia muốn chờ hoàng thượng băng hà mới khởi sự như vậy chắc rằng hoàng thượng cũng đã có đối sách nhất định, sẽ không để cho hần thuận lợi mưu phản.

- Đúng vậy.

Vân Thiên Hà nói:

- Vì như vậy nên gia gia cần bắt đầu bí mật loại bỏ những người mà Túc Tĩnh Vương an trí trong Tây quân, nắm chặt lấy quân quyền. Chỉ có như vậy tương lại chúng ta mới có thể nắm được tiên cơ, gia tộc Đồ thị mới có cái để dựa vào.

Đồ Nguyên Khánh suy nghĩ, trong mắt dần hiện lên vẻ quyết tâm, cuối cùng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vậy cháu cứ yên tâm rồi kinh, mọi việc trong kinh đã có gia gia sắp xếp, lập kế hoạch.

213. Chương 215: Rời Kinh

Hần vẫn ở lại bí thất không ngừng viết thư.

Những bức thư này hần đều dùng mật văn của Viêm Hoàng để viết. Thiên hạ này ngoại trừ người Viêm Hoàng cục có thể đọc được, còn người khác đừng mơ tưởng có thể xem hiểu được nửa câu.

Sử Trường Đức ngồi một bên mài mực cho Vân Thiên Hà. Thần sắc cũng mang theo vẻ bất lực không biết làm thế nào, mỗi lần Vân Thiên Hà viết xong một bức thư hần đều đợi cho mực khô rồi theo trình tự cất đi.

Mà ba người Đồ Lục, Đồ Thất, Đồ Bát lẳng lặng đứng trong bí thất trầm mặc chờ đợi.

Mãi cho đến gần sáng, Vân Thiên Hà ngồi liên tục được mấy canh giờ mới viết xong phong thư cuối cùng rồi đưa cho Sử Trường Đức, phân phó:

- Đây đều là thư tín chuyển đến các đại doanh của Viêm Hoàng cục, trong đó đều ghi rõ phương án phát triển, còn có một vài kế hoạch, ta muốn tổng quản các doanh đều phải nắm giữ và làm theo.

- Vân Thiên Hà cầm một phong thư lên giải thích rõ cho Sử Trường Đức.

Sau đó Vân Thiên Hà lại cầm hai phong thư khác nói:

- Hai bức thư này giao cho Tô Tuyết và Túc Dao. Sau khi ta rời kinh liền bố trí cho Túc Dao mang theo người của nàng lập tức chạy đến phía Nam bắt liên lạc với Tinh Đảo. Bảo các nàng cứ âm thầm phát triển, lệnh cho Thu Hàn thống nhất bố trí, ứng phó mọi chuyện. Tạm thời bổ nhiệm Túc Dao làm phó tổng quản tình báo doanh, có chuyện gì quan trọng thì cùng thương nghị giải quyết với Thu Hàn.

Sau khi đem thư và truyền lệnh cho mấy người Vân Thiên Hà ngẫm nghĩ rồi lại nói:

- Sau khi ta đi, có thể Tập Dũng Bang sẽ bị thế lực khắp nơi chèn ép, lệnh cho Đồ Ngũ thường xuyên cung cấp tin tức từ tình báo doanh cho Tập Dũng Bang. Mặt khác tại Vọng Kinh trấn bố trí một chỗ truyền tin.

Có bất cứ sự kiện trọng đại cơ mật nào thì đưa đến điểm truyền tin ta sẽ cho Vân Tường bay đến nhận tin. Lệnh cho Thu Hàn sau khi huấn luyện xong chim ưng thì lập tức đưa vào sử dụng trong tình báo doanh.

- Vâng.

Mấy người liền trầm giọng tuân lệnh, Sử Trường Đức nói:

- Thiếu gia, lúc thiếu gia rời kinh có thể đưa thuộc hạ đi cùng không?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- A Lai, người và bốn người bọn họ không thể đi theo ta, hậu cần doanh cần phải cung ứng cho các doanh khác. Hơn nữa mỗi doanh đều cần tin tức từ trong phủ đưa ra. Thêm nữa người cũng đã thường xuyên giữ liên lạc với Lợi Châu. Chuyện này rất quan trọng, vì vậy lúc ta đi rồi, người phải tiếp tục lưu lại trong Bắc Hầu phủ. Đồ Lục, Đồ Thất cùng Đồ Bát cũng đều lưu lại, phối hợp công tác với A Lai. Mặt khác trước đây ta cũng đã sớm giao phó, các người còn có trọng trách khác, chính là phải gắn kết, xâu chuỗi Viêm Hoàng cực. Bất kỳ lúc nào, bất kỳ doanh nào cũng đều phải nhận được tin tức liên lạc từ trung ương để có thể phối hợp hành động chính xác nhịp nhàng.

Vừa nói xong, Vân Thiên Hà nghĩ tiếp lại tiếp tục dặn dò:

- Lâm tiền bối ở lại phủ làm cung phụng không được qua loa. Lão là người bảo vệ mẫu thân và người nhà của ta. Lão có yêu cầu gì chỉ cần hợp lý liền tận lực thỏa mãn.

- Vâng

Mấy người lại tiếp tục tuân mệnh, ngữ khí kiên định.

- Tốt lắm, các người đều đi nghỉ ngơi đi. Ngày mai chia nhau ra hành động nhưng nhất định làm việc phải giữ bí mật. Ta đi Tây Sương biệt viện một chuyến.

Nói xong Vân Thiên Hà liền đi ra cửa hướng về phía Tây Sương biệt viện.

Lâm Cận Hiên ở trong phòng cảm ứng được có người tiến vào liền từ rời giường khoác áo ngoài rồi đi ra sảnh. Lúc này Vân Thiên Hà cũng đã vào phòng, Lâm Cận Hiên nói:

- Tiểu tử, lui một bước trời cao biển rộng. Quả thật người cần rời kinh thành đi lịch lãm thiên hạ một chuyến. Lão phu ở kinh thành mấy ngày nhưng cũng có thể cảm giác được kinh thành đúng là một hồ nước sâu, cao thủ nhiều như mây. Lấy thực lực của người bây giờ vẫn chỉ là hạng tôm tép, còn quá yếu, chờ người cường đại hơn rồi trở về cũng không muộn.

- Lâm tiền bối, an nguy của mẹ hậu bối, xin kính nhờ tiền bối.

Vân Thiên Hà trịnh trọng hướng về phía Lâm Cận Hiên làm đại lễ.

Lâm Cận Hiên gật gù đầu tiếp nhận sự ủy thác của Vân Thiên Hà, nói:

- Mẹ của người có đứa con hiếu thuận như vậy cũng đáng mừng. Người yên tâm, có lão phu ở đây, cho dù đánh mất tính mạng này ta cũng sẽ bảo vệ mẹ người an toàn. Cuộc đời Lâm Cận Hiên ta rất ít khi hứa hẹn với người khác nhưng đây chính là lời hứa hẹn của ta đối với người.

Rời khi rời Tây Sương biệt viện, Vân Thiên Hà đi đến Tử Vân hiên. Lúc này mẹ của Vân Thiên Hà đang ngủ rất ngon lành, rất an tường. Vân Thiên Hà nhẹ nhàng tiến vào không phát ra bất kỳ tiếng động nào tuy nhiên một nha hoàn đang mơ màng ngủ đột nhiên mở mắt nhìn thấy Vân Thiên Hà. Nàng đang định lên tiếng thì Vân Thiên Hà ngăn lại.

Hắn ngồi bên giường im lặng nhìn Vân nương đang say giấc nồng, trong lòng thầm nói:

- Mẫu thân, có người che chở cho con tại thế giới này, cho con cảm nhận được tình thương, tình mẫu tử, làm cho con cảm thấy mình không hề cô đơn. Mẫu thân chính là người sưởi ấm tâm linh của con, trong lòng con luôn thầm nhắc nhở, hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của con.

Đứng dậy, Vân Thiên Hà nhìn Vân nương một cái, sờ sờ vòng ngọc đang đeo trên cổ thầm nhủ:

- Trước tiên con trở về Lợi Châu, chờ mọi việc trôi qua con sẽ đi du lịch khắp thiên hạ, sẽ tìm kiếm thân nhân cho mẹ. Nhất định một nhà chúng ta sẽ đoàn tụ.

Sau đó Vân Thiên Hà lại nhẹ nhàng đi ra cửa, không gây ra một tiếng động nào. Đúng lúc này Vân nương đang ngủ say đột nhiên mở to mắt, vẻ mặt đầy yêu thương nhìn bóng lưng con trai. Một giọt nước mắt từ từ lăn trên khóe mi.

Cuối cùng Vân Thiên Hà đi đến chủ trạch. Khi hần vào sân thì thấy chủ trạch vẫn còn đang sáng đèn.

Bước vào phòng, chỉ thấy Đồ Nguyên Khánh đang ngồi trong sảnh, hình như là đang đợi hần. Thấy hần tiến vào liền hướng về phía hần khoát tay ý bảo không cần làm lễ rồi ra hiệu cho hần ngồi xuống nói chuyện.

Vân Thiên Hà lấy từ trong lồng ngực ra một phong thư đặt lên trên bàn nói:

- Đây là thư tín cháu viết cho đại hoàng tử, gia gia tìm cơ hội giao cho hần. Đại hoàng tử sẽ hiểu sau này cần làm như thế nào. Còn có một việc cháu muốn nhờ lão gia tử chính là những người cháu lưu lại phủ mong gia gia có thể chiếu cố. Mặt khác cháu muốn biết Tín Bá là người có thể tin cậy hay không?

Đồ Nguyên Khánh bình tĩnh nói:

- Tín Bá từng là phó tướng của gia gia rồi sau này đến Bắc Hâu Phủ làm quản gia vốn có liên quan đến gia thế của hần, cháu đã lo lắng như vậy thì ta sẽ nói cho cháu biết một bí mật. Tín Bá chính là hậu nhân của tiền triều năm đó được trưởng bối của Đồ gia chúng ta khi ra ngoài du lịch thu lưu. Sau này vị trưởng bối đó qua đời hần liền đi theo gia gia. Hai người chúng ta là huynh đệ đồng sinh cộng tử. Sau này ra chiến trường hần bị thương vì thế mới về phủ làm quản gia. Cháu đã biết việc này thì từ nay về sau cũng không cần phải ngờ vực vô căn cứ nữa.

Nghe xong bí mật đó Vân Thiên Hà âm thầm kinh ngạc. Không ngờ rằng Đồ gia lại có thể thu lưu nhiều hậu duệ tiền triều đến như vậy, đã có Lưu thị, Thu thị nay lại thêm Tín Bá. Nếu có người nắm được bí mật này thì đây có thể chính là họa diệt tộc.

Tuy nhiên nghĩ kỹ thì những người này đều tuyệt đối trung thành, mới khiến cho Đồ gia mấy lần vượt qua nguy cơ hóa nguy thành an, có nói là họa phúc đi kèm. Không phải bây giờ Viêm Hoàng cực cũng thu lưu khá nhiều dị tộc đó sao?

Sau khi đã giao phó mọi việc trong kinh thành Vân Thiên Hà tiếp tục đi đến Linh Thiên các, chỉ thấy mấy người Đồ Thất đang chờ. Bất quá trong phòng lại có thêm mấy người, chính là Tinh Mông và Thu Phi.

Vân Thiên Hà hiểu được ý tứ của bọn hần vì thế khi trở lại bí thất hần đã thu thập mọi thứ, lấy Linh Thú Huyền Đan mà lần trước đục nước béo cò kiếm được và mấy viên tinh thú đan, bách thảo đan cùng cầm đến.

Đã chuẩn bị đến lúc xuất phát vì thế hần gọi nhóm người Đồ Lục giao phó việc giám thị mấy người trong phủ tên công tử biến thái, dặn dò nhớ tiếp tục điều tra cẩn thận.

Sau khi thu thập xong tất cả Đồ Lục nói:

- Thiếu chủ, bốn người Tinh Mông, Tinh Diệu, Thu Liên, Thu Phi sẽ cùng xuất hành với thiếu chủ. Trên đường bọn họ sẽ bảo hộ thiếu chủ tránh việc bất trắc xảy ra.

Lúc ở trong phủ Túc Tĩnh Vương Vân Thiên Hà đã được Tuyết Ông tiên sinh nhắc nhở qua vì thế liền gật đầu đồng ý. Hần cũng không sợ có người đến tìm hần gây phiền toái nhưng có nhân thủ trong tay có thể tùy cơ ứng biến, đến lúc đó sợ rằng còn chưa biết được ai đến tìm ai gây phiền toái.

Đến lúc mọi người chuẩn bị xong thì trời đã tờ mờ sáng. Vân Thiên Hà không muốn chứng kiến cảnh tượng thương cảm khi ly biệt nên cũng không nói với Vân Nương mà đi ra theo lối cửa sau, gọi Vân Bôn rồi dẫn theo bốn người ra đi.

Lần này Vân Thiên Hà quang minh chính đại rời phủ. Hần cười Vân Bôn, eo buộc trường kiếm mang theo bốn người chạy chậm chậm trên đường phố. Hần biết từ lúc hần xuất phủ đã có người theo dõi. Thế nhưng hần cũng không để ý, hần cứ đi qua đi lại vài vòng trên đường sau đó đi về phía cửa thành Bắc.

Lúc trước hắn từ nơi này nhập kinh mà bây giờ cũng từ nơi này rời kinh, nói chính xác là Vân Thiên Hà bị đuổi khỏi kinh. Hắn không khỏi lắc đầu cười khổ, điều này thật sự là châm chọc a.

Từ cửa Bắc lao ra khỏi kinh thành, Vân Thiên Hà dẫn đầu đoàn người lao nhanh lên đường.

Sau khi chạy được một lúc Vân Thiên Hà xoay đầu nhìn lại kinh thành phồn hoa, thăm nghĩ:

- Kinh thành, nhất định ngày khác đại gia ta sẽ quay lại.

Vân Thiên Hà quay đầu lại, thúc vào bụng ngựa, năm thốt ngựa lao nhanh như lũ cuốn, giống như một mũi tên lao bắn đi bay nhanh về phía đường lớn trực chỉ Lợi Châu.

Mà ngay lúc Vân Thiên Hà mang theo bốn người rời đi liền có mấy thốt ngựa cũng từ cổng Bắc lao ra khỏi thành nhanh chóng đuổi theo.

- Người nói cái gì? Tiểu tử Đồ gia đã bị Túc Tĩnh Vương đuổi khỏi kinh thành?

Sáng sớm lúc hoàng đế chuẩn bị lên triều đột nhiên Dư Khánh vội vàng đến thì thầm vài câu với hoàng đế, sắc mặt hoàng đế liền trầm xuống.

Gần đây có tiểu tử này ở kinh thành gây rối loạn làm hoàng đế cũng thuận lợi tiến hành bố trí làm cho thế cục phát sinh biến hóa vi diệu. Mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, đều đang phát triển theo sự sắp xếp của hoàng đế.

Mà lúc này lại nhận được tin nhân vật mấu chốt này lại bị Túc Tĩnh Vương ép buộc đuổi ra khỏi kinh làm cho hoàng đế cực kỳ giận dữ thế nhưng hắn vẫn cố nhẫn nại. Tuy tức giận nhưng hắn không biết làm sao vì thế lực của Túc Tĩnh Vương quá mức cường đại, sau lưng còn một Thiên Môn còn cường đại hơn nữa chống đỡ. Bây giờ hoàng đế còn xa mới có thể đối phó được.

Vừa mới chiếm được một "quân sư" lắm mưu nhiều chước thế nhưng lại bị Túc Tĩnh Vương cường ngạnh đuổi ra khỏi thành làm hoàng đế giận dữ đến mức khó có thể nhịn được muốn phát hỏa ngay lập tức.

Dư Khánh nhìn thấy sắc mặt hoàng đế xanh mét đang muốn phát tác liền lập tức nói:

- Hoàng thượng sau chuyện tam điện hạ tiểu tử kia đã trở nên quá mức chói mắt, trở thành mũi nhọn cho tất cả mọi người chĩa vào, làm cho tất cả các thế lực trong kinh thành đều kiêng kị, trong lòng đã lộ ra sát khí. Cho dù có hoàng thượng che chở nhưng ám tiễn khó phòng. Túc Tĩnh Vương buộc hắn rời kinh cũng đã là hạ thủ lưu tình. Nếu không phải cố kỵ hoàng thượng và binh quyền của Đồ Nguyên Khánh thì chắc chắn đã giết chết để trừ hậu hoạn. Vì thế việc tiểu tử kia rời kinh chưa hắn đã xấu. Hiện tại hắn mới chỉ là một cánh chim non còn chưa đủ lông đủ cánh ra ngoài lịch lãm một phen rồi trở về cũng tốt. Đến lúc đó hắn sẽ thành một thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén của hoàng thượng. Hoàng thượng cũng có thể thoải mái đem cơ nghiệp giao cho đại điện hạ.

Nghe thấy lời an ủi của Dư Khánh lúc này hoàng thượng đã bình tĩnh, nén lửa giận trong lòng lại, nói:

- Phái Đào Phong doanh âm thầm bảo hộ chỗ để kẻ khác thừa nước đục thả câu. Việc ở Dư Châu cứ việc để tiểu tử kia làm, khi tất yếu liền lệnh cho Định Châu phủ và Lợi Châu phủ phối hợp.

Hoàng đế ra mệnh lệnh như vậy, Dư Khánh liền lặng im rời đi không một tiếng động.

Hoàng đế vừa đi đến Kim Lan điện vừa thăm nghĩ:

- Hoàng đế, người đã bị tiểu tử kia bức phải bộc lộ ra rồi sao. Bao nhiêu năm nay người sợ "Hữu" của hoàng thúc, sợ "Quyền" của Định Hải Vương, sợ "Thế" của Nguyệt Tông, cố kỵ Địa Môn thừa cơ tiến vào. Rốt cục thì hoàng thúc cũng đã mất, Định Hải Vương bệnh nặng, Nguyệt Tông nội chiến nên không thể nào để mắt đến người. Lúc đó người không còn ước thúc nữa sẽ không cố kỵ gì mà ra tay với hoàng nhi.

214. Chương 216: Giấy Thông Hành

Bọn họ đã muốn triệt để thay đổi, đã dần can thiệp vào chuyện thiên hạ, quân chính, đã trở thành một mối đại họa.

Làm thế nào để có thể phá vỡ thế cục, làm lạc nước cờ, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn vì mục tiêu này mà nỗ lực phấn đấu.

Viêm Hoàng cực tồn tại chính là để đối phó với thế lực tông môn. Bởi vì muốn thực hiện được mục tiêu mà hắn đặt ra thì dựa vào riêng mình hắn là hoàn toàn không thể. Chuyện đó cần phải dựa vào một tổ chức thì mới có thể đối kháng được.

Lần ước hạn năm ngoái với lão khát cái làm cho trong lòng hắn xuất hiện một lý tưởng. Hắn đã biết cuộc đời này, khi hắn còn sống trên thế giới này hắn cần phải làm gì.

Nếu chỉ có luyện công thăng cấp giống như "kiếp sống" trước đây vậy thì cuộc sống ở thế giới này còn có ý nghĩa gì nữa? Kiếp này hắn phải làm việc mà bản thân muốn làm, phải tùy tâm sở dục!

Dẫm bẹp thế lực tông môn khắp thiên hạ dưới chân, đứng trên đỉnh cao cúi nhìn thiên địa, thưởng thức lạc thú nhân gian hỷ nộ ái ố, đây mới chính là cuộc sống mà hắn theo đuổi. So với cuộc sống phóng túng ăn chơi trác táng trước đây thì cuộc sống thế này mới có tư vị.

Đã hơn một năm, lão khát cái không xuất hiện.

Vân Thiên Hà biết từ khi hắn được lão nhìn trúng dẫn đến núi hoang chỉ điểm công pháp, sau đó lại kể cho hắn nghe những chuyện liên quan đến thế lực tông môn thì lão đã đặt kỳ vọng rất cao vào hắn.

Phải biết rằng cho dù là một cao thủ Vô Thánh thì cũng có rất nhiều việc mà bản thân hắn không thể làm được, ví dụ như việc thiên hạ khó khăn loạn lạc, như việc đại họa của tông môn.

Kinh thành là trung tâm của thiên hạ cũng là địa phương mà thế lực thiên hạ tập trung. Có thể ở nơi này tranh đoạt thì không nghi ngờ gì nữa đều là cường giả, không chỉ có thực lực mà còn có cả thế lực.

Vì vậy mà Vân Thiên Hà muốn để Tập Dũng Bang ở kinh thành làm bức bình phong vừa tranh thủ đặt nền móng cho Viêm Hoàng cực. Nhưng muốn phát triển được ngoại trừ thế lực cần phải có thực lực.

Mà dưới tình huống như vậy, Túc Tĩnh vương cường thế bức bách Vân Thiên Hà rời kinh, đây là thể hiện cho thực lực.

Bởi vì lấy cảnh giới võ đạo hiện tại của Vân Thiên Hà, trong mắt Túc Tĩnh Vương cũng chỉ là một con kiến tùy thời có thể dẫm đạp. Tuy rời kinh là do bức bách, cũng có điểm mất mặt nhưng trên thực tế mà nói thì cũng là một xu thế tất yếu.

Tốc độ của Vân Bôn rất nhanh, Vân Thiên Hà lại đang suy nghĩ đến những vấn đề vụn vặt, hắn cũng không cần nhìn đường. Bởi vì Vân Bôn đã từng đi qua lại Lợi Châu nên tự nhiên là nhận biết được đường xá.

Mới đầu xuân, rời kinh đi về phía bắc thời tiết dần trở nên lạnh hơn. Có nhiều chỗ tuyết đọng còn chưa tan, đông lại thành một tầng băng dày. Trên đường, người qua lại cũng thưa thớt.

Năm người, năm thớt ngựa cấp tốc chạy nhanh, đi qua phía nam Tuyên Châu. Nơi này có nhiều nơi là vùng núi, cao thấp bất thường, cây cối chung quanh vẫn còn chưa tan hết tuyết, cảnh sắc xinh đẹp tuyết trần.

- Thiếu chủ, nơi này là đến Diên Sơn trấn, tiếp sau là vùng đất bằng phẳng, nếu cứ tiếp tục ra roi thúc ngựa thì phỏng chừng phải đến nhá nhem tối chúng ta mới tới được Tuyên Châu thành.

Tinh Mông nhìn dãy núi phụ cận, tập trung tinh thần nhắc nhở.

- Tiểu Diên Sơn?

Vân Thiên Hà nghe nói, liền ngẩng đầu lên, quan sát chung quanh một phen rồi nói:

- Nơi này giống như là nơi đóng quân của Ngự Lâm quân trung vệ doanh, phía trước phỏng chừng sẽ có trạm kiểm soát. Chúng ta có giấy thông hành của Bắc quân, không cần để ý đến bọn họ.

- Thiếu chủ, thuộc hạ luôn có trực giác. Dường như vẫn có người đi theo chúng ta!

Thu Phi có trực giác tương đối đúng vì thế liền nói ra.

Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng:

- Cứ để cho bọn chúng đi theo, chúng ta đến Tuyên Châu thành nghỉ tạm một đêm rồi phái tình báo doanh ở Tuyên Châu thành điều tra một phen liền biết được ai đang theo chúng ta. Nếu bọn chúng muốn đối phó ta vậy thì cứ giết hết.

Bốn người gật đầu, tốc độ không giảm, xuyên qua chỗ trũng sơn đạo, liền thấy một trạm gác phía trước. Quả nhiên là có một trạm kiểm soát, một vài người đang qua lại kiểm tra.

- Người tới xuống ngựa, tiếp nhận kiểm tra.

Ngay lúc đoàn người Vân Thiên Hà đi đến, một vị Ngự Lâm quân thân mặc khôi giáp liền đi đến xua tay chặn lại nói.

Vân Thiên Hà ghì cương ngựa, gật đầu với Tinh Mông. Tinh Mông hiểu ý liền đưa ra giấy thông hành. Vị Ngự Lâm quân kia vừa thấy liền lập tức làm ra thế chào đúng tiêu chuẩn quân đội nói:

- Cho đi.

Sau khi mở cổng trạm kiểm soát, mấy người Vân Thiên Hà lập tức giục ngựa băng nhanh qua.

Khi đi qua trạm gác, ánh mắt Vân Thiên Hà lơ đãng nhìn một người trẻ tuổi cũng đang chờ tiến hành kiểm tra, khoe miệng nhếch lên khê cười, sau đó quay lại thúc ngựa đi tiếp.

Người trẻ tuổi cảm thấy khó hiểu xoay người lại nhìn bóng lưng Vân Thiên Hà mấy lần, đến lúc đến lượt hắn kiểm tra thì thân thể hắn chấn động mạnh. Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó liền đi đến cạnh vị quan quân đưa ra một đồng kim bính tử thấp giọng nói:

- Vị quân gia này, vừa rồi những người kia vì sao lại được đi qua mà không cần kiểm tra?

Vị quân sĩ kia nhìn thấy đồng kim bính tử liền nở nụ cười nói:

- Người nọ có giấy thông hành của Bắc quân mặt trên còn có đại ấn của Bắc Soái, chúng ta không dám kiểm tra, chỉ có thể trực tiếp cho đi. Uy, tiểu tử kia người đi nhầm đường rồi.

Quân sĩ kia đang nói thì thấy người trẻ tuổi và ba người phía sau đột nhiên quay đầu ngựa lại lao về phía Bắc không khỏi sửng sốt. Hắn suy nghĩ một lúc rồi nhìn vào đồng kim bính tử trên tay lập tức neho mắt lại.

- Nguyên Mưu biểu ca, chúng ta làm cái gì vậy? Không đi kinh thành nữa sao?

Sắc mặt thanh niên kia âm trầm nói:

- Chúng ta đi kinh thành không phải vì đối phó với tiểu tử Đồ gia, nếu đã chạm mặt nhau nơi này há có thể bỏ qua được.

- Nguyên Mưu biểu ca, huynh nói tiểu tử vừa rồi chính là người đã làm Nọc Tề ca bị thương sao?

Người đang nói chột nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ bừng:

- Như vậy cái chết của Ngọc Thiên biểu đệ nhất định cũng liên quan đến hắn.

- Giết tiểu tử này báo thù cho Ngọc Thiên ca và Ngọc Tề ca.

Một thiếu niên khác nắm chặt tay nói.

Sắc mặt Giang Nguyên Mưu âm trầm nói:

- Ngọc Tề đã từng dặn dò chúng ta không được lỗ mãng làm việc. Tên tiểu tử Đồ gia kia rất狡 hoạt. Vừa rồi hắn còn cười với ta, ta nghĩ có thể hắn làm cho ta ngờ vực vô căn cứ. Chúng ta trực tiếp vòng qua Tuyên Châu đến Bản Diệp trấn. Nguyên Dương, đệ hỏa tốc chạy về Dự Châu đem tin tức này thông báo cho Ngọc Tề, để xem đệ ấy có kế sách chu toàn nào không? Lần này nhất định ta sẽ làm cho tiểu tử kia chết không có chỗ chôn.

- Đệ lập tức trở về.

Một thanh niên khác nói xong liền lập tức ra roi thúc ngựa chạy theo đường khác.

Lộc cộc...lộc cộc...

Vân Bôn lao nhanh trên đường như một cơn lốc. Phía sau Vân Thiên Hà bốn người Thu Phi đều cười xích nhả mã thượng đẳng. Mặc dù tốc độ không theo kịp Vân Bôn nhưng Vân Thiên Hà vẫn tận lực duy trì khoảng cách với bọn họ cho nên bọn họ cũng không mất dấu.

Vừa đi Tinh Mông vừa hỏi:

- Thiếu chủ vừa rồi lúc qua trạm kiểm soát vì sao ngài lại mỉm cười với một thanh niên xa lạ?

Vân Thiên Hà đáp:

- Lúc chúng ta đến trạm kiểm soát ta liền phát hiện có một người nhìn ta với ánh mắt cổ quái. Nếu là người lạ thì hơn phân nửa là hẳn đang đánh giá thăm dò một chút rồi cũng chuyển ánh mắt đi nhưng người này sau đó lại trầm tư suy nghĩ. Điều đó có nghĩa là người này đã từng nhìn thấy ta, rồi sau đó lúc ta rời đi ngẫu nhiên cảm giác được thần sắc hẳn có chút khác thường, rồi còn hồi lộ quan quân như vậy chắc chắn hẳn đã nghĩ ngờ ta.

Nói xong Vân Thiên Hà quay đầu lại tiếp tục:

- Mà người này dường như ta đã từng gặp qua một lần ở Lợi Châu. Sợ là bây giờ chúng đã đuổi theo chúng ta, nhất định bọn chúng sẽ theo kịp.

- Thiếu chủ, bọn họ chỉ có ba người, không bằng chúng ta quay lại chặn giết chúng?

Tinh Mông nói.

Vân Thiên Hà lắc đầu đáp:

- Nếu hẳn đoán được ta nhất định sẽ có đề phòng, cũng sẽ có khả năng phái người về Dự Châu truyền tin, tạo ra cạm bẫy chờ đợi chúng ta lọt vào. Ta muốn nhìn xem Giang Ngọc Tề đang nằm trên giường bệnh làm thế nào có thể đưa ra đối sách cách ngàn dặm.

- Nếu bọn chúng phục kích thì địa điểm nào là thích hợp nhất?

Tinh Mông hỏi tiếp.

Vân Thiên Hà chợt nhớ đến tình cảnh lúc hẳn nhập kinh bèn cười lạnh nói:

- Giao giới giữa Định Châu và Giao Châu chỉ có một đường có thể qua được đó chính là Bản Diệp trấn. Ngoại trừ vùng này ra chung quanh đều là núi rừng hoang dã. Bọn chúng nếu muốn mai phục nhất định sẽ bố trí ở đó. Trước tiên chúng ta cứ để chúng đông thành cây băng còn rồi nói sau.

- Hắc hắc, ý tứ của thiếu chủ là muốn chơi một trò chơi nhỏ?

Tựa hồ Tinh Mông đã hiểu ý tứ của Vân Thiên Hà không kìm được phát ra tiếng cười cổ quái.

Vân Thiên Hà kinh ngạc liếc nhìn Tinh Mông một cái, nghĩ thầm, trước kia bên cạnh hẳn có ba người Đồ Lục, Đồ Thất, Đồ Bát cả ngày im lặng không nói cười, chỉ khi hẳn hỏi hoặc có mệnh lệnh mới trả lời một cách máy móc. Tinh Mông này cũng là một người thú vị, rất thông minh là một nhân tài.

Tuyên Châu thành là một tòa thành hạng trung. Mặc dù không tráng lệ phồn hoa như kinh thành nhưng cũng có phong cách riêng.

Phần lớn kiến trúc nơi này đều là dạng đỉnh tròn ngói nhọn, hơn nữa độ cao cũng không quá ba tầng, thường xây tứ hợp. Diện tích nơi này cũng tương đương kinh thành, cách kinh thành một khoảng tương đối, ước chừng mất ngày rưỡi đi ngựa, còn nếu thúc ngựa phi nhanh cũng phải mất một ngày mới đến được Tuyên Châu thành.

Sắc trời ảm đạm, ánh sáng tà dương chiếu lên mặt băng cũng dần mất đi, mọi vật dần chìm vào trong bóng đêm, có nhiều gia đình đã thấp đèn.

Đúng lúc này lúc này có một đoàn người ngựa lao nhanh như cuồng phong lao qua nhanh các thôn trấn phụ cận tiến thẳng đến Tuyên Châu thành. Khi đến gần tường thành đoàn người ngược đầu nhìn lên, cả tòa thành như một con sư tử đang ngủ say.

Đoàn người ngựa Vân Thiên Hà không ngừng lao nhanh, khi đến Tuyên Châu thành thì cũng vừa lúc trời nhá nhem tối, chỉ là lúc này Tuyên Châu thành sớm đã đóng cửa.

Tuy nhiên Vân Thiên Hà có giấy thông hành của Bắc quân nơi tay tất nhiên là không cần cố kỵ điều gì liền sai Tinh Mông đi gọi cửa.

Thùng thùng!

Một loạt âm thanh vang dội, trên cổng thành một tiểu binh bị tiếng vang này làm kinh động, lúc này mới hùng hùng hổ hổ thò đầu ra dò xét, quát to:

- Người nào, biết rõ cổng thành đã đóng còn muốn gọi cửa, muốn chết hả?
- Lập tức mở cửa thành nếu không kẻ chết là ngươi, chúng ta có giấy thông hành của Bắc quân đây.

Tinh Mông quát lên.

Tiểu binh canh cổng thành liền giật mình không dám chậm trễ liền vội vàng chạy xuống hé mở ra một khe nhỏ. Tinh Mông đưa giấy thông hành ra, những người kia vừa thấy lập tức chấn động liền chào theo nghi thức quân đội sau đó mở cổng thành nghênh đón Vân Thiên Hà đi vào.

Trước khi đi Đồ Nguyên Khánh đã đưa cho Vân Thiên Hà một giấy thông hành của Bắc quân. Lúc đó Vân Thiên Hà còn cảm thấy ngạc nhiên nhưng trải qua mấy trạm gác hắc đã biết công dụng của thứ này thế nào. Quả thật có giấy thông hành này có thể tung hoành ở Bắc phương đi qua mọi trạm gác.

215. Chương 217: Đệ Nhất Tinh Tú Viên Mãn

Vân Thiên Hà chậm rãi đi trên đường nhìn xung quanh một chút, cảm nhận sự phồn hoa náo nhiệt, mọi người cùng kiếm sinh ý. Một lúc sau đoàn người đi đến một cửa hàng.

Lão bản là một lão giả khoảng sáu mươi, ăn mặc giống như một nông gia, trên người đeo tạp dề, hai bên trái phải có hai tiểu nam hài đang rửa bát.

Sau khi đoàn người ngồi xuống, tiểu nam hài hướng ánh mắt to tròn đen nhánh quan sát một phen liền lập tức đi đến dùng khăn lau chùi bàn, rồi nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Quán chúng ta có món cháo ăn khá ngon, khách quan gọi mấy bát?
- Mỗi người hai bát.

Vân Thiên Hà nhìn nam hài mỉm cười nói. Nam hài nhìn thoáng qua bốn người đằng sau Vân Thiên Hà liền quay lại nói với lão nhân:

- Gia gia, mời bát cháo.

Vị lão nhân kia nghe vậy nhìn một cái cười tủm tỉm rồi đi vào làm thức ăn.

Vân Thiên Hà bảo mấy người ngồi xuống nhưng mấy người dứt khoát đứng đằng sau hắn. Toàn bộ khách nhân trong quán nhìn sang với ánh mắt cổ quái rồi vội vã ăn nhanh, thanh toán tiền rồi đi.

Vân Thiên Hà nói:

- Không nên ảnh hưởng sinh ý của người khác, đều ngồi xuống ăn cả đi. Ăn xong rồi còn có việc.
- Vâng

Mấy người thấp giọng đáp ứng, lúc này mới chịu ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau nam hài bưng ra mấy bát đang còn bốc khói nghi ngút đặt lên mặt bàn. Vân Thiên Hà thấy món ăn đưa ra hình thức cũng khá tinh mỹ, mùi thơm bốc lên ngào ngạt.

Sau khi đánh giá và hít sâu một hơi, xác thực là khá ngon hắn liền ăn mấy thìa. Ngẩng đầu lên hắn thấy mấy người Tinh Mông đã sớm ăn gần xong, tốc độ ăn quả là rất nhanh. Hắn mới chỉ ăn mấy thìa mà bốn người đã ăn gần hết bát thứ hai.

Mà tiểu nam hài nhìn thấy tốc độ ăn như vậy cũng bị dọa cho giật mình, nuốt xuống mấy ngụm nước miếng thầm nghĩ thật là quái nhân.

Món cháo quả thật khá ngon, Vân Thiên Hà ăn xong hai bát cảm thấy dạ dày đã được lấp đầy, thật sảng khoái mà mấy người Tinh Mông sau khi ăn xong liền quan sát xung quanh.

Lúc này, cách đó không xa có một thiếu nữ đang đi đến, dung mạo bình thường, mặc một bộ váy màu vàng nhạt, tuy nhiên vóc người tương đối dụ nhân. Nàng cất cất bước rất nhanh, sau đó đi đến bàn đối diện với Vân Thiên Hà nói:

Dung mạo và trang phục nữ tử đều bình thường không có gì đặc biệt nhưng ánh mắt lại không chút kiêng kỵ quan sát Vân Thiên Hà, con mắt mở to đảo qua đảo lại mang theo ý khiêu khích.

Vân Thiên Hà lạnh lùng nhìn nữ tử sau đó đứng lên nói:

- Lão bản, tính tiền.
- Công tử, tổng cộng ba mươi tiền.

Tinh Mông cầm tiền đặt lên trên bàn, chờ sau khi Vân Thiên Hà đi qua mới nói:

- Thiếu chủ, nữ tử kia có điểm cổ quái.
- Ta biết.

Vân Thiên Hà thoáng nhìn qua Tinh Mông nói:

- Lúc nàng nháy mắt giống như là một tín hiệu liên lạc, rất có thể nàng tưởng nhầm chúng ta với người khác. Tuy nhiên tạm thời không cần để ý, Tinh Diệu để lại tín hiệu lệnh cho chủ quản phụ trách tình báo doanh phụ trách Tuyên Châu đến gặp ta, chúng ta đến khách điểm nghỉ ngơi.

Nhìn mấy người rời khỏi vị nữ tử kia cũng đột nhiên đứng dậy để lại tiền rồi ly khai, nam hài bê cháo đến thấy khách nhân chưa ăn đã đi liền kỳ quái hỏi:

- Gia gia, bình thường tỷ tỷ Vạn Hương Lâu đều ăn rất ngon lành vì sao hôm nay lại không ăn mà đã đi?

Vị lão nhân kia trả lời:

- Tôn nhi, chúng ta lập tức đóng cửa, phỏng chừng hôm nay trong thành sẽ không được yên ổn.

Nói xong lão giả liền lập tức thu dọn, đóng cửa hàng. Nam hài sờ sờ đầu không hiểu tại sao gia gia lại đóng cửa khi mà khách đến ăn vẫn còn chưa hết.

Khách sạn Thanh Bình là một khách sạn bình dân nằm tại phía nam Tuyên Châu thành, nằm trên một con đường phồn hoa. Chợ đêm ở Tuyên Châu cũng có điểm đặc sắc, dòng người đi lại không thôi, các cửa hàng san sát. Trên gác cao của thanh lâu từng có nương trang điểm xinh đẹp, từng làn gió thơm thoảng qua, các nàng nhìn khách đi đường như khiêu khích như mời chào. Ở đây giống như một tổ cú ăn đêm, có rất nhiều khách ra vào tấp nập.

Vân Thiên Hà ngồi trong khách sạn chờ một hồi thì thấy Tinh Diệu dẫn đến một người mặc trang phục Viêm Hoàng cực. Đây chính là một vị tổ trưởng Thiên Đồ trước đây đã từng vào kinh cùng Vân Thiên Hà, cũng là tộc nhân của Lục thị, tên là Lục Vô Thương.

- Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ!

Lục Vô Thương vừa vào cửa liền lập tức hành lễ.

Vân Thiên Hà gật đầu, nói:

- Cho người phụ trách tình công tác báo doanh ở Tuyên Châu, khổ cực cho người rồi.
- Thiếu chủ nói quá lời!

Lục Vô Thương ôm quyền đáp sau đó đứng thẳng một bên chờ.

Vân Thiên Hà nói:

- Hiện tại tình báo doanh Tuyên Châu đã dần đi vào quỹ đạo, bây giờ còn điều gì khó giải quyết nữa không?

Lục vô Thường nói:

- Bẩm thiếu chủ bởi vì vị trí trọng yếu, Thu Hàn tổng quản lại phân phối nhân thủ duy trì ở cả hai sơn quận gần Tuyên Châu thành cho nên nhân thủ không đủ.

Vân Thiên Hà ngẫm nghĩ rồi nói:

- Hiện tại chúng ta đã có căn cơ ở Tuyên Châu thành, người cứ thực hiện chính sách đào tạo chiến sĩ hạch tâm, ngoài ra còn thu lưu những người khác làm nhân viên ngoại tuyến. Chỉ có những người hạch tâm mới được tiếp xúc tin tình báo, còn nhân viên ngoại tuyến chỉ để liên lạc làm nhiệm vụ thu thập thông tin. Chú ý những tin tình báo quan trọng thì càng phải bảo mật cho tốt.

- Thuộc hạ biết phải làm thế nào.

Lục Vô Thường gật đầu nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nói:

- Bây giờ có một việc giao cho người. Hiện nay trong thành có một nhóm người đang bí mật theo ta và một cô gái lúc ở quán đã có hành động khác thường, các người hãy thu thập thông tin về bọn họ, chú ý không được dả thảo kinh xà. Mặt khác truyền tin tức đến tình báo doanh ở Định Châu để bọn họ phối hợp với Dư Châu giám thị phương hướng người Giang gia. Tùy thời báo cáo cho ta. T

Vạn Hương Lâu. Đây là một thanh lâu có quy mô lớn trong Tuyên Châu thành, sinh ý cực kỳ dồi dào, khách nhân ra vào tấp nập.

Từng thiếu nữ trang điểm xinh đẹp, ăn mặc tươi mát, mặt mày cười hớn hở chào đón khách không thể câu dẫn toàn bộ khách nhân qua đường.

Nữ tử lúc này quan sát Vân Thiên Hà đang vội vàng trở lại Vạn Hương Lâu, những nữ tử khác gặp nàng đều chủ động chào hỏi, rất là cung kính.

Nữ tử này cũng không để ý đến, vội vàng đi về phía hậu viện Vạn Hương Lâu, sau khi đi vào một gian phòng chợt nghe thanh âm khàn khàn:

- Người tiếp ứng đến chưa?

- Chưa đến.

Nữ tử nói tiếp:

- Ta cùng với người đó nháy mắt nhưng hắn lại không phản ứng lại, nói vậy hắn không phải là người cần tìm. Thế nhưng địa điểm và thời gian hẹn gặp không hề sai lệch, có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn hay không?

- Người này có đặc điểm gì?

Thanh âm khàn khàn lại hỏi.

- Tuổi không lớn khoảng tầm mười bảy. Tuy nhiên ánh mắt lại khá lạnh nhạt đặc biệt là ánh mắt lóe ra tinh quang hẳn là không phải người bình thường.

Nữ tử nói.

- Vậy người đến khách sạn Thanh Bình điều tra một chút nếu có tin tức thì trở về hồi báo.

Thanh âm khàn khàn nói xong, liền không còn tiếng động.

Đêm tĩnh như mặt nước, chợ đêm náo nhiệt đã dần lắng xuống, tiếng ồn ào náo nhiệt cũng dần bị sự im lặng của đêm tối bao phủ, toàn bộ trong thành đều trở nên vắng vẻ.

Ngoài thành còn có mấy người cưỡi ngựa phi đến, cửa thành đã đóng chặt bọn họ không có cách nào để đi qua nên chỉ có thể ở lại ngoài thành.

Một thanh niên mang mặt nạ đứng ở ngoài thành, tay chấp sau lưng nhìn Tuyên Châu thành thấp giọng nói:

- Lộ Thượng Đàm các hạ, bọn họ không đến tiếp ứng kịp chúng ta, nếu không thể an bài kịp thời, đợi sáng ngày mai tiểu tử kia chạy đi thì đã chậm.

Phía sau thanh niên có một lão giả cũng mang mặt nạ nói:

- Công tử, mặc dù chúng ta đến trễ không kịp bố trí nhưng ta nghĩ Hao Nguyên cũng đã bố trí trước. Sáng mai vào thành chỉ cần bọn họ kéo dài thời gian nửa ngày. Chờ tin tức đưa đến như vậy toàn bộ đều xuất động, đến lúc đó tiểu tử Đồ gia chỉ có con đường chết.

- Chỉ hi vọng được như thế.

Thanh niên mang mặt nạ thở dài thề nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Tại sao ta lại có trực giác bất an lo lắng a, mong rằng không phát sinh sai lầm nào.

Khác sạn Thanh Bình.

Cửa sổ mở rộng, ngoài kia ánh sao lấp lánh, từng ánh sao giống như sợi chỉ bạc từ ngoài tiến vào phòng chiếu xuống người Vân Thiên Hà đang ngồi xếp bằng trước cửa sổ, tản mát ra một cỗ quang mang nhàn nhạt.

Dẫn tinh đã vận hành được một chu thiên tuần hoàn. Tinh khiếu nằm giữa thân thể Vân Thiên Hà không ngừng cùng ánh sao tương giao hô ứng, từng ánh sao sau khi được hấp thu vào cơ thể Vân Thiên Hà đại bộ phận đều được chuyển hóa thành linh khí, không ngừng tiến vào tinh tú thứ nhất.

Lúc này linh lực bên trong tinh khiếu đã đạt đến cực hạn, Vân Thiên Hà lập tức vận chuyển dẫn tinh quyết điều khiển hai mươi bảy tinh khiếu trong đệ nhất tinh tú, kích thích tinh khiếu hấp thụ linh lực.

Tinh khiếu bên trong cơ thể phát huy tác dụng cùng hô ứng với tinh mang trong thiên địa. Lúc này Vân Thiên Hà cảm thấy trong thân thể mình vang lên một tiếng nổ lớn, giống như khúc sông đang bị tắc cuối cùng đã được khơi thông, toàn bộ dòng sông trở nên thông suốt, đại lượng tinh linh chi khí vận chuyển linh hoạt giống như cá gặp nước trải rộng khắp tinh tú. Không cần Vân Thiên Hà khống chế chúng bắt đầu tự động vận chuyển tuần hoàn. Đến lúc này rốt cục Vân Thiên Hà đã tu luyện đệ nhất tinh tú đến đại viên mãn.

Bước tiếp theo chính là tu luyện hai mươi tám tinh khiếu của đệ nhị tinh tú, dẫn động dẫn tinh quyết.

Tuy nhiên đệ nhị tinh vực Vân Thiên Hà mới tu luyện được mười hai tinh khiếu còn thiếu mười sáu tinh khiếu nữa. Mỗi lần mở ra một tinh khiếu thông qua tinh vực thứ nhất vận chuyển một vòng tuần hoàn sẽ sản sinh ra đại lượng tinh linh chi khí phụ trợ, do đó tu luyện cũng thuận tiện hơn nhiều.

216. Chương 218: Thà Giết Lầm Còn Hơn Bỏ Sốt

Hàn phách chi linh rất sinh động, nó bị Vân Thiên Hà phong ấn trong tinh khiếu ở đệ nhị tinh vực vẫn bị vây trong trạng thái nửa ngủ say. Mà lần này lúc Vân Thiên Hà mở ra đệ nhị tinh tú, hàn phách chi linh giống như mèo ngủ thấy mùi cá trở nên xao động nhưng cũng không dám nhảy loạn lên mà chỉ hoạt động trong tinh khiếu, có vẻ rất nhu thuận.

Cách một đoạn thời gian Vân Thiên Hà lại rút vào trong tinh khiếu một cỗ tinh linh chi khiếu cung cấp cho hàn phách chi linh hấp thụ. Lúc đầu nuôi dưỡng hàn phách chi linh còn cuồng bạo. Mỗi khi Vân Thiên Hà cung cấp tinh linh chi khí cho nó thì nó nhảy loạn lên khắp xung quanh, ý đồ muốn thu được càng nhiều tinh linh chi khí hơn nữa.

Thế nhưng mỗi lần nó nhảy loạn lên Vân Thiên Hà lập tức cắt đứt luồng tinh linh chi khí cung ứng, dụng ý phong tỏa. Một lúc sau hàn phách chi linh đang cuồng bạo cũng trở nên ngoan ngoãn. Hơn nữa Vân Thiên Hà còn có kỹ xảo nuôi dưỡng vì vậy đến bây giờ hàn phách chi linh đã lớn mạnh hơn rất nhiều và cũng trở nên nhu thuận ôn hòa hơn. Vân Thiên Hà đã bước đầu khống chế được nó.

Hôm nay tu luyện đệ nhị tinh tú, hàn phách chi linh lại phóng xuất, Vân Thiên Hà dự định nuôi dưỡng nó thành chiến tướng đặc lực cho việc trùng khiêu điểm tinh. Hàn phách chi linh vốn có tinh hoa của linh khí sau đó lại hấp thu tinh kinh chi khí mà lớn lên.

Ngay cả Vân Thiên Hà bây giờ là bát cấp võ sư tu luyện vẫn là ngoại công tuy nhiên đây là lúc hần tiến hành củng cố căn cơ. Hần tin rằng khi ngoại công đại thành sau đó tiến vào tu luyện nội công có được tinh kinh cường địa phụ trợ con đường võ đạo của hần sẽ trở nên thuận lợi hơn nhiều.

Sau khi mở ra đệ nhị tinh tú Vân Thiên Hà cũng không nóng lòng trùng khiêu điểm tinh mà đầu tiên hần thích ứng với cường độ của tinh khiêu. Sau đó hần thử dùng đệ nhất tinh tú thành lập liên hệ, lần này không còn phát sinh tình huống tinh lực cuồng loạn, hai tinh tú cũng không còn xung đột nữa.

Thử một lần, Vân Thiên Hà mới yên lòng.

Xem ra Vô Lượng Tinh Kinh cần tiến hành tu luyện theo chuẩn tắc chất lượng, hiệu quả đúng là kỳ diệu, dẫn tinh quyết thông qua đệ nhất tinh tú hoàn thành dẫn tinh sau đó có thể thuận lợi quá độ sang điểm tinh ở đệ nhị tinh tú bắt đầu tu luyện.

Cứ lần lượt như vậy sau này hoàn thành tứ đại tinh tú của Nhân Chi Giới Vực rồi mở ra Địa Chi Giới Vực lại tiếp tục tu luyện tứ đại tinh tú. Sau đó là Thiên Chi Giới Vực rồi thẳng đến Thần Chi Giới Vực...

Vân Thiên Hà tu luyện đến nửa đêm bỗng nhiên cảm ứng được bên ngoài khách sạn có điểm khác thường, còn có âm thanh của Vân Bôn vì vậy liền thu công ngừng tu luyện.

Thính giác của hần rất linh mẫn, hần đứng dậy đi đến cửa liền nghe thấy tiếng bước chân người bên ngoài liền biết ngay là Tinh Mông.

Hần vừa mở cửa ra thì thấy Tinh Mông đã đứng trước cửa, thấy hần liền nói:

- Thiếu chủ, bên ngoài có tiếng động khác thường thuộc hạ đã báo Tinh Diệu với Thu Liên ra ngoài dò xét, đoán chừng sẽ nhanh có kết quả thôi.

Tinh Mông đang nói thì một bóng người giống như linh miêu từ bên ngoài tiến vào, không hề phát ra tiếng động, không hề kinh động bất kỳ khách nhân nào.

Thân thể Tinh Diệu nhẹ nhàng như u linh đi đến trước mặt Vân Thiên Hà sau đó liền thấp giọng nói:

- Thiếu chủ, có người tiếp cận chuồng ngựa của khách sạn nhưng khi nghe thấy tiếng ngựa hí liền bỏ chạy. Tuy nhiên có người trông coi chuồng ngựa có phát hiện một vài cây đậu.

- Ngựa có ăn không?

Vân Thiên Hà thấy trong tay Tinh Diệu có cầm mấy cây đậu trong lòng phát lạnh hỏi.

Tinh diệu nói:

- Thiếu chủ, Vân Bôn rất linh tính, những con ngựa khác định ăn đậu nhưng Vân Bôn liền kêu lên, mấy con ngựa liền dừng lại không ăn nữa.

Nét mặt Vân Thiên Hà trở nên lạnh lùng, lúc này lỗ tai hần chợt động, bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, vì vậy liền nói:

- Thu Liên ngộ địch, Tinh Diệu thăm dò xem có mai phục hay không, Tinh Mông cùng ta đi xem thế nào.

Nói xong Vân Thiên Hà liền lao ra ngoài trước, Tinh Mông lập tức theo sát phía sau.

Bên ngoài, hàn khí bức người, gió lạnh thổi qua cảm giác cắt da cắt thịt.

Hướng mà tiếng đánh nhau truyền đến là một cái hẻm nhỏ, lúc Vân Thiên Hà và Tinh Mông chạy đến thì tiếng đánh nhau đã ngừng lại không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Tinh mông nói:

- Thiếu chủ chắc là bọn chúng muốn đối phó chúng ta. Sợ rằng bọn chúng phân bố ba nơi, hần là dùng phương thức này để phân tán chúng ta.

Vân Thiên Hà cảm ứng chung quanh liền cảm thấy phía đối diện khách sạn lại truyền đến tiếng đánh nhau, đột nhiên cười lạnh:

- Kế sách nhiều loạn sao?

Tinh Mông nhìn về phía ngõ nhỏ đánh giá một hồi rồi thấp giọng nói:

- Chỗ rẽ này là nơi dễ dàng bố trí mai phục nhất mà trước sau khách sạn đều có tiếng chém, giết nếu như chúng ta muốn điều tra hết thì phải chia binh nhiều đường cấp cho đối phương cơ hội.

- Lệnh cho tất cả mọi trở về khách sạn không cần để ý đến.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên ra lệnh, sau đó bước nhanh về phía khách sạn.

Tinh Mông không giải thích được ý Vân Thiên Hà nhưng cũng không có truy vấn, hần kêu lên mấy tiếng ám hiệu rồi cũng theo Vân Thiên Hà trở về khách sạn.

Vân Thiên Hà vào trong phòng sau đó cũng nhận được tín hiệu Tinh Diệu đã trở về.

Tinh diệu nói:

- Thiếu chủ xung quanh đây cũng không có mai phục nhưng tiếng đánh nhau lại cực kỳ cổ quái chỉ nghe thấy âm thanh mà không thấy người.

Vân Thiên Hà nói:

- Các người cứ về phòng nghỉ ngơi đi, lát nữa cho dù tiếng đánh nhau có truyền đến tận cửa khách sạn cũng không cần để ý. Chờ cho bọn chúng thực sự vào trong khách sạn chúng ta mới động thủ. Bất quá theo ta nghĩ bọn chúng sẽ không vào.

- Nếu như bọn chúng đối phó với ngựa thì sao?

Tinh Mông nói.

Vân Thiên Hà khoát tay bảo:

- Cũng không cần quan tâm đến lũ ngựa, cứ về mà nghỉ ngơi.

- Vâng.

Mấy người liền gật đầu rồi trở về phòng nghỉ.

Quả nhiên cứ cách một lúc bên ngoài lại truyền đến âm thanh chém giết. Vân Thiên Hà cười nhạt không để ý đến. Dùng kế sách nhiều loạn này với hần căn bản là không có bất kỳ tác dụng nào. Mỗi tối hần đều tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, tinh lực dư thừa cũng không sợ bọn chúng tiêu hao tinh lực.

Đối với những người khác trong khách sạn thì những âm thanh dị thường liên tiếp truyền đến làm cho mọi người không cách nào ngủ yên. Tất cả đều tức giận. Có vài người đến trước cửa khách sạn chửi ầm lên. Nhưng khách nhân càng la hét thì thanh âm bên ngoài truyền đến lại càng to lên. Vì vậy có những người còn đang ngủ yên giật mình tỉnh giấc thế là lại quay sang chửi bới nhau. Cuối cùng trong khách sạn ồn ào như chợ vỡ.

Đến hừng đông tiếng tranh cãi ầm ĩ rồi cũng ngừng lại toàn bộ khách sạn dần trở nên an tĩnh.

Sáng sớm Tinh Mông đã vào trong phòng Vân Thiên Hà, nói:

- Thiếu chủ, tình báo doanh truyền đến tin tức. Sau khi chúng ta rời thành liền có ba người đi theo chúng ta. Bọn chúng đều mang mặt nạ nên không thể tra được thân phận. Theo tình báo doanh phán đoán thì trên người bọn chúng dường như có khí tức quân nhân, tạm thời ngoài bọn chúng chưa phát hiện có nhóm nào theo dõi chúng ta nữa.

Vân Thiên Hà gật đầu trầm nghĩ nếu như thế lực trong kinh thành muốn đối phó với hần thì khi hần ra khỏi kinh nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Thiên Môn và Mạc thị nhất định là không tha cho hần còn có Giang gia rồi dư nghiệt tam hoàng tử lưu lại đều hận hần đến tận xương tủy, cũng không bài trừ việc các thế lực này câu kết với nhau.

Xem ra có rất nhiều người không muốn hấn trở về phương Bắc, mục đích thì không cần nói cũng biết.

Suy nghĩ một chút Vân Thiên Hà đoán rằng Giang gia đã hoàn thành việc bố trí, hấn nói:

- Tối qua bọn chúng dùng kế sách nhiễu loạn là để kéo dài thời gian. Đã như vậy chúng ta lập tức rời thành bắt bọn chúng phải hiện thân làm tan rã kế hoạch của chúng. Lập tức phát mật lệnh cho tình báo doanh để giám thị bọn chúng.

Tinh Mông tuân lệnh, lập tức thông tri cho những người khác Đoàn người ra khỏi khách sạn liền thẳng hướng Bắc môn Tuyên Châu thành lao đi.

Bên trong Vạn Hương Lâu, trong một căn phòng, ánh đèn dầu leo lắt.

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa gấp gáp, trong phòng vang lên tiếng mở cửa, sau đó một vị hắc y nhân tiến vào cung kính hành lễ với một vị nữ tử, sau đó bẩm báo:

- Mấy người trong khách sạn đã rời thành, chúng ta nên xử lý như thế nào?

- Bọn họ rời thành ở cổng nào?

Nữ tử nhíu mày hỏi.

- Bắc môn!

Lúc này trong phòng truyền đến âm thanh khàn khàn:

- Xem ra kế sách nhiễu loạn đã thất bại, bọn chúng rời thành là muốn bức chúng ta phải hiện thân.

- Vậy phải làm thế nào bây giờ?

Thanh sắc nữ tử trở nên ngưng trọng nói:

- Nếu như chúng ta truy đuổi, tình thế đối với chúng ta sẽ trở nên bất lợi. Nhưng nếu thả bọn chúng rời thành thì lại bỏ qua cơ hội. Xem ra tiểu tử Đồ gia kia cũng là một kẻ giảo hoạt khó đối phó.

- Khó đối phó cũng bắt hấn bỏ xác lại đây. Người bên ngoài còn chưa vào thành, chúng ta cũng không thể nào biết được tin tức chính xác. Cũng không biết tiểu tử kia có phải là người mà chúng ta cần đối phó không, lại càng không biết thực lực chúng ra sao. Nếu có thể bắt sống thì có thể bắt hấn cung khai. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, lập tức động thủ.

Thanh âm khàn khàn nói xong sau đó liền im bật.

Bây giờ mới là hừng đông, bóng đêm vẫn còn chưa bị xua tan.

Vân Thiên Hà thúc ngựa chạy nhanh, phía sau là bốn người Tinh Mông tốc độ cũng không kém hơn là bao, chỉ mất thời gian một nén hương đoàn người đã chạy ra Bắc môn.

Ra khỏi thành được một đoạn Vân Thiên Hà liền cảm ứng được trong thành có dị động, phụ cận có người lao đến bên cười nhạo nói:

- Nghĩ không ra chỉ mới đi được một đoạn mà bọn chúng đã hiện thân, cứ theo kế hoạch mà làm, nếu không thể chống lại liền lập tức rút lui.

Đột nhiên Tinh Mông liền phát ra tiếng báo hiệu cho trạm gác ngầm sau đó liền nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập lao đến.

217. Chương 219: Một Tên Cũng Không Để Lại

- Tăng tốc, giữ vững khoảng cách, dẫn bọn chúng ra phía đất trống, chờ tinh thần bọn chúng suy yếu mấy phần rồi hời mã động thủ.

Vân Thiên Hà nhìn thấy khí thế đám người kia như cầu vòng liền lập tức phân phó.

Mấy người truy đuổi cũng nhanh chóng tăng tốc, rất nhanh khoảng cách giữa hai bên đã được kéo giãn một ít.

Chạy một hơi ước chừng năm sáu dặm đã đến nơi hoang dã.

Thỉnh thoảng Vân Thiên Hà quay đầu lại nhìn nhóm người đang truy kích khóe miệng nhếch lên nở nụ cười, nói:

- Bọn chúng càng nóng lòng lại càng dễ mắc phải sai lầm, chậm lại, trước tiên cứ để cho bọn chúng cảm thấy sắp đuối kịp. Chờ cho bọn chúng đuối kịp liền lập tức động thủ. Ta muốn xem bọn chúng cạy vào cái gì mà dám cất lực đuổi theo như vậy.

Mấy người Vân Thiên Hà liền cho ngựa chạy chậm lại, thần sắc mấy người đuổi theo phía sau trở nên phần chần. Mắt thấy đã sắp đuối kịp nên càng gia tăng thêm sức lực đẩy nhanh tốc độ.

Đúng lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên quay đầu ngựa xoay ngược trở lại. Vị nữ nhân đang dẫn đầu thấy thế sắc mặt đại biến, lập tức rút bội kiếm bên hông ra.

Nhưng khi hai con ngựa song song với nhau, nữ nhân này bỗng nhiên cảm giác được một cỗ hàn mang cực kỳ sắc bén đang hướng phía mình đánh tới, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi khủng hoảng giống như bị bóng ma tử vong bao phủ. Nàng không cách nào tránh né, chỉ cảm thấy dường như thân thể mình bị một cây châm vô cùng sắc bén mang theo hàn khí đâm thủng. Trong cơ thể nàng tựa hồ như bị phá nát.

Phốc!

Chỉ một chiêu, nữ tử liền phun máu, ngay sau đó thân thể lập tức rơi xuống lăn mấy vòng như hồ lô, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa chỉ còn lại con ngựa vẫn đang tiếp tục điên cuồng lao đến.

Một kích kia quả thật quá nhanh làm cho người ta không tài nào phản ứng kịp. Nữ tử cầm đầu cứ vô thanh vô tức ngã xuống làm cho năm người còn lại như bị bóng ma bao phủ.

Cao thủ, cao thủ giết người vô hình!

Vân Thiên Hà vừa ra tay liền sử ngay một chiêu Thương Hồn Chỉ đánh chết nữ tử cầm đầu khiến cho mấy hắc y nhân chấn động, mang theo vẻ sợ hãi, tinh thần suy sụp. Ngay lập tức Vân Thiên Hà hét to:

- Giết!

Tiếng hét vừa vang lên Tinh Diệu liền vọt người lên, ngay lúc Vân Thiên Hà quay đầu ngựa bọn họ cũng lao theo vừa lúc kịp xông lên chiến đấu chính diện.

Tinh Diệu ở trên lưng ngựa sớm đã có sự chuẩn bị, ngay lúc đến gần liền tung người nhảy về phía đối phương. Rút đao vung lên, tốc độ nhanh vô cùng, đối phương đang kinh hoàng căn bản không đỡ nổi một đao. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, một đao vung lên đã thấy huyết vũ tung bay, đầu tên kia lăn lông lốc trên mặt đất.

Chiến đấu đã bắt đầu, nhóm hắc y nhân phản ứng chậm một nhịp vên vện trong nháy mắt đã có ba tên áo đen bị đánh gục.

Còn lại ba tên liền nhanh chóng lùi về phía sau, thấy mấy người Vân Thiên Hà chỉ một chiêu đã đánh gục đồng bọn của mình liền biết thực lực đối phương quá mạnh mẽ, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ nên sinh lòng muốn rút lui.

- Một tên cũng không lưu!

Vân Thiên Hà chọn đúng thời cơ, lại hét lớn một tiếng. Sau đó giục ngựa đuổi theo. Chỉ vừa chiến đấu nhưng hắc y nhân cũng đã biết thực lực của đối phương chỉ là lực cấp hoặc thất cấp võ sư nên muốn giải quyết tất cả.

Mấy người Tinh Diệu sau khi nhận được chỉ thị liền vây ba tên hắc y nhân lại. Bọn chúng thấy đã vô vọng bỏ trốn liền lập tức nhảy xuống ngựa ra chiêu liều chết.

Vân Thiên Hà cũng không muốn dây dưa với bọn chúng, cấp bậc bất đồng nên chiến đấu cũng không có nhiều ý nghĩa nên liền sử dụng mọi thủ đoạn để dồn đối phương vào chỗ chết.

Vân Bôn cùng chủ nhân tâm ý tương thông, sau khi quay trở lại liền tăng tốc, thể hiện ra tốc độ siêu cường giống như một tia chớp bắn đi. Trong lúc bốn người Tinh Mông đang vây lấy mấy tên hắc y nhân Vân

Thiên Hà từ một lỗ hổng vọt qua lao đến bên cạnh một tên hắc y nhân, tiện tay rút kiếm "đình" chỉ nghe một thanh âm vang lên, một kiếm lấy thế lôi đình lao đến.

Hắc y nhân tận lực né tránh thế nhưng tốc độ của kiếm thế quá nhanh lại mang theo cả băng hàn khiến toàn thân hắn tê cứng. Hắn chỉ chậm có nửa nhịp, một kiếm xuất ra hắn chỉ cảm thấy cổ họng của mình lạnh như băng nhưng ngay sau đó một đạo huyết vụ không ngừng bắn ra. Cuối cùng thân thể hắn mềm nhũn ngã lộn xuống đất.

Vân Thiên Hà đã tính toán đúng thời điểm, một chiêu tung ra là dùng hết sức. Một kiếm kia cho dù là bát cấp võ sư cũng phải kiêng kỵ huống hồ tên kia chỉ là lục cấp võ sư. Vân Thiên Hà giết hắn giống như dùng dao mổ trâu giết gà.

Sau khi Vân Thiên Hà một kiếm chém chết một tên hắc y nhân liền thu liêm vào vỏ. Tốc độ Vân Bôn chậm lại lẳng lặng đứng nhìn, đôi mắt lạnh lùng bốn người Tinh Mông giống như hắn vừa đoạt món đồ chơi của bọn họ vậy.

Chiến đấu chẳng qua mới vừa trải qua mười lần hô hấp.

Có thể nói tràng chiến đấu này giống như Vân Thiên Hà đang chơi một trò chơi vậy, đây chính là chênh lệch giữa cao cấp võ sư và võ sư thông thường.

Sau khi bốn người Tinh Mông giải quyết xong hai tên còn lại liền lên ngựa quay trở lại bên cạnh Vân Thiên Hà tò mò hỏi:

- Thiếu chủ nếu như đối phó với chúng ta mà phải những tên như thế này thì khác nào chịu chết?

Vân Thiên Hà sờ vào lỗ tai Vân Bôn, Vân Bôn hí lên một tiếng rồi chạy chậm lại.

Đợi những người khác theo kịp liền nói:

- Rõ ràng bọn chúng đang đợi ba tên cao thủ theo chúng ta từ lúc rời kinh tiếp ứng thế nhưng vì bọn chúng đợi không được lại sợ mất dấu chúng ta nên mới làm thế. Chúng ta cũng không cần để ý đến bọn chúng cứ để tình báo doanh kiếm tra. Bọn chúng muốn giữ chân chúng ta để còn kịp bố trí. Đoạn đường này chúng ta tăng tốc làm bọn chúng ứng phó không kịp phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của chúng.

Vừa nói Vân Thiên Hà vừa thúc vào bụng ngựa, Vân Bôn hiểu ý liền hí lên một tiếng lao nhanh như một mũi tên.

Mấy con ngựa phía sau bị Vân Bôn ảnh hưởng không cần bốn người Tinh Mông thúc đã mở vó chạy như cuồng phong lao nhanh về phía trước.

Từ kinh thành đến Lợi Châu nếu khoái mã chạy không nghỉ mất chừng mười lăm ngày. Vân Thiên Hà mang theo bốn người liên tục rong ruổi trên đường ba ngày đã rời khỏi Tuyên Châu.

Lúc này đã là chạng vạng tối, sắc trời ảm đạm, gió lạnh thấu xương, sau khi ra khỏi Tuyên Châu mấy người đã đến địa phận Định Châu. Mặc dù con người có thể chịu được ba ngày xuất hành không ngủ nghỉ nhưng ngựa thì không thể phi liên tục ba ngày. Vì vậy người đi đường thường tìm đến những hộ dân phụ cận xin nghỉ tạm.

Thôn này tiếp giáp với cửa sông gần Định Châu và Dư Châu nên được gọi là Giang Môn Thôn.

Vân Thiên Hà tá túc nhờ gia đình họ Trương, con đầu đi lính đã hi sinh, con dâu mang theo cháu tá hôn, trong nhà chỉ còn có mình Trương lão hán dựa vào một con thuyền nhỏ chở khách qua sông kiếm kế sinh nhai.

Phương Bắc vẫn còn chưa vào xuân, sông lớn còn đang đóng băng, mặt sông còn một tầng băng dày. Phần lớn thôn dân đều đang ở nhà. Trương lão hán cũng không chở thuyền được nên lương thực trong nhà không nhiều, cuộc sống quần bách. Vân Thiên Hà tìm đến thôn trưởng tìm nơi tá túc, thôn trưởng liền dẫn mấy người Vân Thiên Hà đến nhà Trương lão hán.

Vân Thiên Hà bước ra khỏi cửa mua lương thực của các thôn dân đưa cho Trương lão hán, lại nhờ thôn trưởng thuê cho hai người phụ nữ đến nhà làm cơm. Mấy người cùng ăn sau đó uống nước nghỉ ngơi.

Một đêm không nói chuyện.

Trời mới tờ mờ sáng Vân Thiên Hà đã thức dậy, chỉ thấy Trương lão hán đang ôm một bó cỏ từ bên ngoài cho ngựa ăn. Vân Bôn thấy người lạ cho liền không ăn. Những con ngựa khác muốn ăn nhưng sau khi Vân Bôn hí lên một tiếng liền không dám ăn chỉ nhìn cỏ khô rồi lại liếc nhìn Vân Bôn, thật là thú vị. Trương lão hán nhìn thấy một màn này, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, ngựa thật là có linh tính.

Vân Thiên Hà bước ra cửa, mấy người Tinh Mông cũng đồng thời ra khỏi phòng. Vân Thiên Hà liền đi đến chuồng ngựa nhìn đồng cỏ khô rồi sờ sờ đầu Vân Bôn, cầm cỏ khô đưa lên miệng nó. Lúc này Vân Bôn mới chịu ăn mà mấy con ngựa khác cũng bắt đầu ăn theo. Thấy một màn này Trương lão hán lại lần nữa tròn mắt há hốc mồm.

Sau khi Vân Bôn ăn uống xong Vân Thiên Hà lấy ra năm mươi đồng tiền giao cho Trương lão hán nói:

- Lão bá, chúng cháu phải lên đường, không quấy rầy lão bá nữa.

Trương lão hán thấy Vân Thiên Hà đưa tiền vội vàng từ chối:

- Mấy vị tiểu ca đến nhà lão đã mua cho lão lương thực, lão vô cùng cảm kích đâu dám nhận tiền nữa.

Vân Thiên Hà nói

- Nay sông đã đóng băng lão bá còn phải chờ hai ba tháng nữa băng tan mới có việc làm, cũng không nên từ chối. Tuy nhiên cháu có một chuyện muốn hỏi thăm lão bá.

Trương lão hán cũng không từ chối nữa liền nói:

- Công tử có gì cứ hỏi, lão hán nếu biết sẽ trả lời.

- Lão bá, nước sông đã đóng băng, phía sau chính là rừng núi, chúng cháu muốn đến Định Châu thì ngoại trừ con đường kia thì còn có đường nào khác nữa không?

Trương lão hán suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Nếu mấy vị tiểu ca muốn đến Định Châu thành, ngoại trừ con đường kia thì chỉ đường theo núi nhưng mà trên núi cũng có tuyết rất nguy hiểm, mà phi ngựa đường núi lại càng nguy hiểm hơn. Nếu mấy vị tiểu ca muốn đi đến Dư Châu thì lão hán biết một con đường dễ đi.

Trong lòng Vân Thiên Hà vừa động, nói:

- Đến Dư Châu thì đi đường nào?

Trương lão hán nói:

- Muốn đến Dư Châu thì đi dọc bờ sông theo phía Tây chừng hai mươi lăm dặm, nơi đó có một rừng cây, núi cũng thấp, ngựa cũng có thể đi được, qua núi sau đó đi theo phía Bắc bảy mươi dặm là có thể đến được Thủy Ba quận của Dư Châu. Nếu như từ Tam Thủy quận đến Lợi Châu thành thì đã đi đường vòng, hơi xa một chút.

Trong lòng Vân Thiên Hà hiểu rõ liền ôm quyền từ biệt Trương lão hán rồi sau đó lên ngựa mang theo mấy người rời đi.

Đi đến bờ sông Tinh Diệu hỏi:

- Thiếu chủ, chúng ta có nên đi theo đường kia?

- Đi đường vòng đi Tam Thủy quận.

Vân Thiên Hà nói xong liền lao đi trước về phía Tây.

218. Chương 220: Đông Thành Băng Côn

Lần trước lúc đoàn người Vân Thiên Hà lên đường vào kinh. Khi qua Phong Diệp trấn thì gặp người Giang gia phục kích.

Mà lần này Vân Thiên Hà từ phía bắc về, hẳn biết Giang Ngọc Tề không có khả năng lại phạm phải sai lầm. Ở nơi này bố trí mai phục giết hẳn thì thật sự là không được sáng suốt. Đó là lý do vì sao hẳn có thể yên tâm đi qua.

Mà bọn họ từ phương Bắc về, trên đường nhất định sẽ gặp phải phục kích của Giang thị, tuy rằng Vân Thiên Hà không sợ. Nhưng hẳn cũng không thích dọc đường đi cứ phải đề phòng, như vậy có vẻ rất bị động.

Tại cửa thôn, nghe Trương lão hán nói xong, sau đó chỉ cho hẳn một con đường nhỏ. Vân Thiên Hà lại thay đổi chủ ý.

Bị động đề phòng Giang Thị phục kích, không bằng hóa bị động thành chủ động, tiến nhập Dư Châu, từ Dư Châu men theo đường nhỏ trở về Lợi Châu, tuy rằng lộ trình xa hơn một chút, thế nhưng một đường tiến thẳng, vừa đánh du kích, vừa có thể làm một vài chuyện phá hủy nho nhỏ, coi như một chuyện phi thường có ý tứ.

Cho dù Giang Ngọc Tề tài trí vô song, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Vân Thiên Hà sẽ chủ động tới Dư Châu nơi mà Giang Thị đặt sào huyệt. Cho dù biết, hẳn cũng không có khả năng nắm chắc hướng đi của Vân Thiên Hà, nếu muốn chơi trò lão hổ ăn tiểu kê, như vậy Vân Thiên Hà cho dù là tiểu kê thì lão hổ có muốn ăn cũng phải để lại vài cái răng nanh.

Tam Thủy quận nằm ở phía đông nam Dư Châu, Vân Thiên Hà đi dọc theo đường Trương lão hán đã chỉ, về phía tây đi hai mươi lăm dặm, sau đó quả nhiên thấy ở đây núi non có phần thấp, rừng cây cũng không rậm rạp, lại cũng không thấy hung cầm mãnh thú thường lui tới. Người ngựa có thể dễ dàng đi qua.

Đi qua rừng núi và rừng cây rẽ qua hướng bắc, đó là nơi có đường đi khá tốt, Vân Thiên Hà cùng với bốn người Tinh Mông phóng ngựa như bay. Đến trưa đã có thể thấy bóng dáng thành trì Tam Thủy quận ở xa xa phía trước.

Mới vào thành, cảm giác đầu tiên của Vân Thiên Hà chính là...ở đây khá nghèo nàn.

Các tòa nhà ở đây hết sức lộn xộn về mặt kiến trúc, giống như được xây dựng vội vàng vạy. Liếc mắt một cái có thể thấy đâu đâu cũng có những gian nhà nhỏ bé. Trên đường những gánh hàng bán rong không nhiều lắm. Khách vãng lai rất thưa thớt, các cửa hàng cũng chính vì vậy mà rất ít. Không khí tại đây không được ấm áp cho lắm.

Sinh ý của tửu lâu thập phần vắng vẻ, trong đại sảnh chỉ có một người, xem ra là chủồng quỹ. Năm người Vân Thiên Hà bước vào, vị chủồng quỹ nọ vẫn còn đang trong bộ dáng ngái ngủ.

Vân Thiên Hà đánh tiếng hỏi, chủồng quỹ mới giật mình tỉnh dậy, thấy mấy người trước mặt, biểu tình thật giống như thấy thần tài giá lâm, sắc mặt thể hiện sự nịnh nọt đón mấy người đi vào.

Vân Thiên Hà tìm một bàn ngồi xuống, gọi mấy món đồ nhẹ, còn gọi thêm món Tam Thủy Ngư, là một món ăn nổi tiếng ở nơi này. Chủồng quỹ vừa đi một lúc thì nghe thấy phía trong nhà vang lên tiếng hét to, hình như là tiếng của người phụ nữ thức dậy đi nhóm lửa làm cơm.

Một đầu bếp cũng không có, Vân Thiên Hà không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, việc buôn bán đã đến mức này, không bằng đóng cửa kiếm nghề khác cho rồi.

Bên trong truyền ra một trận lộn xộn của người đang nấu ăn, thấy vị chủồng quỹ chạy ra, Vân Thiên Hà bắt chuyện hỏi:

- Chủồng quỹ, chỗ này không có đầu bếp sao, liệu có làm ăn được không?

Chủồng quỹ vừa nghe lời này liền cẩn thận nhìn ngó chung quanh một chút, vẻ mặt đau khổ nói:

- Mấy vị khách quan là người ở nơi khác đến. Không biết nơi này rất khổ a, ở đây năm ngoái được cử tới một vị quan phụ mẫu, ba ngày hai lần hưởng tới bách tính thu thuế, Việc thu thuế quá nặng khiến cho không ít người dân buôn bán phải tới nơi khác làm ăn. Mà nơi đây chỉ là một cái tiểu điểm nho nhỏ được phụ thân của ta truyền lại, không dám bán mà đi nơi khác, mà không muốn đóng cửa cũng bởi lý do vậy. Vì ta không lo được sinh ý cho tiểu điểm nên đầu bếp và tiểu nhị cũng đều rời đi nơi khác làm ăn. Nơi này chỉ khi nào có khách đến, ta mới kêu bà vợ đi làm cơm, thỉnh các vị lượng thứ cho. Bất quá tiểu thê có tay nghề rất khá, điều này ta có thể đảm bảo với các vị.

- Nếu quan phủ ở đây làm nhiều điều xấu như vậy, tại sao các người không đi Thành Dư Châu tìm châu phủ khiếu nại việc này?

Vân Thiên Hà mắt đang hướng ra phía ngoài cửa sổ ngắm cảnh, thuận miệng hỏi.

- Ài, đừng nói nữa!

Chưởng quỹ lắc đầu nói:

- Mùa thu năm ngoái, thành Dư Châu thay đổi châu phủ đại nhân. Và vị đại nhân này cùng với vị phó quan có chút mâu thuẫn. Đám quân ở đây không chỉ liên hợp lại đánh đuổi vị đại nhân châu phủ kia, ngược lại còn làm cho một vị quan thôi chức, dẫn lửa thiêu thân, có người nói hậu trường phía sau vị đại nhân tân châu phủ kia rất mạnh, lại có Lợi Châu, Định châu, và đại quan tại kinh thành che chở, cho dù là Giang thị giống như bá chủ nơi này cũng không làm được gì, hơn nữa Giang thị gần đây xảy ra vấn đề không may. Nghe nói trong kinh thành có một vị đại quan bị hoàng đế chém đầu. Châu phủ đại nhân thừa cơ để Giang thị gài vào đám quan lại những tâm phúc của mình, chỉ có Tam Thủy quận này không có gì béo bở. Mà vị quan phụ mẫu ở Tam Thủy quận này lợi dụng tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân đem dứt lót, mua chuộc được một người thân thích của Châu Phủ đại nhân, lúc này mới có thể bảo vệ được chức quan. Thế nên bây giờ hấn càng táo tợn hơn, bóc lột dân chúng tới cùng cực, làm cho Tam Thủy quận càng lúc càng nghèo.

Vân Thiên Hà nghe xong những lời này cảm thấy bất bình. Trong lòng khê động, nói:

- Vị tân châu phủ đại nhân kia họ gì?

- Theo như mọi người nói, vị tân châu phủ đại nhân này họ Diệp, trước nhậm chức ở Khai Châu, chỉ là hàm quan tứ phẩm, không bằng chức châu phủ. Đến nơi này lại trở thành một vị châu phủ, thăng quan phát tài thật là nhanh a, nhất định chạy chọt không ít quan hệ, tốn không ít tiền a!

Chưởng quỹ nói hăng say tới mức mức nước bọt văng tứ tung.

Đang mải mê kể chuyện, lúc này một vị phụ nhân đeo tạp dề bưng đĩa thức ăn mang ra đặt lên trên bàn, nhanh chóng liếc nhìn mấy người xung quanh rồi lại quay trở về bếp nấu nướng tiếp.

Vân Thiên Hà nhìn món ăn vài lần, thoát nhìn không được ngon lành lắm, lại hít hít một hơi, sau đó cầm đũa gắp thử mấy món ăn, mùi vị không có gì đặc biệt lắm, bất quá coi như dùng tạm cũng được. Coi như vị phụ nhân này cũng có tay nghề trong việc nấu nướng, bữa ăn như vậy cũng có thể được coi là ngon lành.

Vị chưởng quỹ thấy Vân Thiên Hà nếm đồ ăn xong, cũng không có biểu tình chán ghét gì, rốt cục cũng yên lòng. Thế là đứng chờ mấy món ăn còn lại và cùng Vân Thiên Hà nói chuyện phiếm. Hấn nhìn ra được ở mấy người này thì vị tiểu ca trẻ tuổi ngồi giữa mới là kẻ cầm đầu.

Vân Thiên Hà đang nhàn rỗi nên cùng chưởng quỹ nói chuyện phiếm để giết thời gian, nghe hấn nhiều lần nhắc tới Giang Thị, liền động tâm, hỏi một ít vấn đề liên quan. Vị chưởng quỹ lúc này như máy hát đang chạy nói không ngừng nghỉ, thao thao bất tuyệt nói cho Vân Thiên Hà biết một đồng chuyện về Giang Thị tại Dư Châu.

Cuối cùng thê tử của hấn bưng mấy món còn lại tới, ho khan vài tiếng, tròng mắt nhắc nhở, lúc này chưởng quỹ mới tỉnh lại, không dám bép xép nữa.

Vân Thiên Hà không hỏi thêm gì nữa, cùng bốn người Tinh Mông ăn cơm xong, trả tiền cơm, còn thưởng thêm mười văn tiền, điều này làm phụ nữ chưởng quỹ hết sức vui vẻ, mặt mày rạng rỡ, vị thê tử chưởng quỹ còn đoạt luôn tiền trên tay vị chưởng quỹ chạy vào trong nhà, đáng chừng sợ bị đòi lại tiền thưởng.

Chưởng quỹ cười híp mắt, khom lưng tiễn Vân Thiên Hà ra khỏi tửu lâu.

Vừa nước ra khỏi cửa, Vân Thiên Hà thấy chưởng quỹ dắt ngựa chạy lại, liền hỏi:

- Chưởng quỹ! Từ đây tới thành Dư Châu có con đường tắt nào dễ đi không? Trên đường có chỗ nào nghỉ ngơi không vậy?

Chưởng quỹ nói:

- Đến thành Dư Châu,...ít nhất...phải mất ba tới bốn ngày. Mấy vị khách quan trên đường đi có thể tới quận Giang Nam nghỉ chân. Quận Giang Nam cũng là một thành lớn, so với quận Tam Thủy giàu có hơn nhiều. Phần lớn là người của Giang thị buôn bán ở nơi đó. Chúng tôi bình thường muốn vào đó, đều là đi bằng đường thủy, đây là con đường ngắn nhất rồi. Bất quá hiện giờ sông Hoàng Hà đang đóng băng, đi đường phải mất gần một ngày đêm, di chuyển phải thật nhanh. Mấy vị hiện giờ mới khởi hành, tới quận Giang Nam chỉ sợ cũng là nửa đêm rồi.

Chương quỹ vừa xoa xoa hai tay, mang theo khuôn mặt tươi cười nói:

- Nếu như các vị không vội, không bằng nghỉ tại bản điểm tới rạng sáng ngày mai bắt đầu đi, gần tới là có thể tới quận Giang Nam, ở nơi này chỗ nghỉ cũng có thể coi là khá tốt đó!

Vân Thiên Hà lắc đầu, nửa đêm chạy tới, thuận tiện có thể ngủ tại đó. Nghỉ tại nơi này có thể gặp phục kích. Cùng Giang Ngọc Tề chơi trò trốn tìm, vừa nghĩ Giang Ngọc Tề ở bên kia biết được chính mình là sẽ đi đối phó với người Giang thị, Vân Thiên Hà có chút khẩn trương hẳn lên.

Lúc đi qua Phong Diệp trấn, giữa Định Châu và Dư Châu có một cái quan đạo. Nơi này được gọi là Phong Lâm quan.

Vừa tới lúc gần tới, xung quanh đường một mảnh hoang vắng tĩnh mịch. Xung quanh đây cũng không có người dân sống. Mấy người chèo đò vì sông Hoàng Hà đóng băng nên không còn ở đây.

Lúc này Giang Nguyên Mưu mang theo mấy tên Hắc Sát Chiến Sĩ của Giang thị đang ẩn núp ở gần đây. Biểu cảm trên mặt hắn đã rất lạnh lùng, Hắc Y Chiến Sĩ cũng vậy chỉ là không biết chúng tấn công chỗ nào.

Bọn chúng đã mai phục ở đây cả ngày. Thấy mục tiêu vẫn chưa tới, muốn ly khai khỏi đây, lại sợ mục tiêu đột ngột xuất hiện. Nhưng nếu tiếp tục ở chỗ này toàn thân bọn hắn sắp đóng băng mất rồi. Còn theo như lời Vân Thiên Hà thì muốn không bị biến thành người băng chỉ có thể uống chút rượu để sưởi ấm, không nên di chuyển.

Mãi cho tới khi đêm tới, Giang Nguyên Mưu tức giận vì phải chịu lạnh, trong lòng cũng cực kỳ phẫn nộ, tin tức tới muộn nên Giang Ngọc Tề mới để hắn bố trí mai phục tại Phong Lâm Quan, nhưng tới giờ này mục tiêu vẫn còn chưa thấy. Hắn không biết còn phải mai phục ở nơi đây tới lúc nào nữa.

Một tên Hắc Y Chiến Sĩ thấy việc vẫn phải mai phục ở đây cũng không phải là biện pháp hay nên nói:

- Nguyên Mưu ca, không bằng chúng ta phân ra hai hoặc ba người tới vùng quanh đây kiểm tra một chút. Nếu như tiểu tử Ngọc Tề đoán sai, không phải là chúng ta mai phục ở đây công toi sao.

Giang Nguyên Mưu do dự một hồi, suy nghĩ một chút liền gật đầu nói:

- Được, người phân công hai người tới Phong Diệp trấn và vùng phụ cận gần đó điều tra một chút, nếu phát hiện động tĩnh gì thì lập tức phát tín hiệu.

Chờ ba người đứng dậy đi đến, Giang Nguyên Mưu dùng sức xoa xoa tay, oán hận nói:

- Tiểu tử kia ngoại trừ con đường này có thể trở lại Lợi Châu, thì không thể có đường khác để đi được. Ta cũng không tin hắn còn có thể bay trên trời. Đến lúc bắt được, lão tử muốn chặt tay hắn đem làm thức ăn cho cá

Bỗng dưng một tên bên cạnh Giang Nguyên Mưu nói:

- Nguyên Mưu ca, ban ngày lạnh thế này, nước sông cũng đóng băng mất rồi.

- Không tốt!

Giang Nguyên Mưu nghe được câu nói đó, đột nhiên nghĩ tới một khả năng, nhất thời sắc mặt hắn đại biến, phẫn nộ đến mức trợn tròn mắt như muốn làm rách toạc hai mí mắt ra. Hắn nghiến răng nói:

- Ngọc Tề ơi Ngọc Tề, ngươi lại sai lầm lớn rồi, không nghĩ tới nhân tố thời tiết. Mặc dù sông đóng băng nhưng trên băng cũng có thể di chuyển được. Nếu tên tiểu tử kia đào tẩu qua đường băng, chúng ta đây chẳng phải là phí công ở nơi này chịu lạnh chịu đói mất một ngày. Ngọc Tề, người hại chúng ta phải chịu khổ rồi.

219. Chương 221: Ngoại Thành Giang Nam Quận

Ngoại thành quận Giang Nam, dưới bóng đêm có năm người cưỡi ngựa. Giống như những bóng u linh đang tiến về nơi giàu có này.

Xa xa nhìn lại, mấy cái bóng u linh di chuyển rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, nơi những bóng u linh đi qua, chỉ còn lại vết móng ngựa dày đặc lưu lại.

Vân Thiên Hà đi tới gần thành Giang Nam quận, thấy tường thành dày và rộng, cửa thành đóng chặt thì dừng lại, nơi này là sào huyệt của Giang thị, nếu ở chỗ này dùng giấy thông hành của Bắc quân để thông qua thì sẽ lập tức bại lộ. Mấy người trước tiên cưỡi ngựa dạo quanh chu vi tường thành một vòng, quan sát tình huống nơi này.

Quận Giang Nam so với những địa phương khác cũng không có gì khác biệt lắm, ở ngoại thành không xa những quan đạo phụ cận, đều đã có thôn trấn, những người không kịp vào thành, đều ở lại chỗ này tìm hộ gia đình ở nhờ.

Mà những hộ nông dân ở đây cũng biết làm một số tiểu sinh ý, nhóm mấy người Vân Thiên Hà tới bên ngoài thôn trấn chỉ thấy có mấy nhà còn treo đèn lồng, phía trước còn viết một chữ "Túc" thật to, cho thấy nhà có thể cho ở trọ.

Vân Thiên Hà cũng không có tìm nhà để ở nhờ mà dạo một vòng quan thôn trấn. Hắn phát hiện phía sau thôn trấn có đồng ruộng, nhưng chỉ còn lại cuống rạ, các hộ nông dân chỉ lưu lại chút lương thực, còn lại đều bị buộc lại thành đoàn, ngay ngắn chất đống ở bờ ruộng, bên cạnh còn có từng đoàn xe ngựa, xem ra là chuẩn bị chở đi.

Lẽ nào số lương thực này đã có người thu mua?

Vân Thiên Hà có chút nghi hoặc, cũng không để ý lắm. Nhanh chóng tìm được một gian nhà có chút cổ xưa. Cổng chính đã nhuộm màu thời gian, sớm đã không thể nhìn rõ chữ viết tên chủ nhân của ngôi nhà trên cánh cửa.

Ra mở cổng chính là một lão đầu năm nay ước chừng lục tuần (60 tuổi), cầm theo một cái đựng quả trứng, lưng có vẻ còng hẳn xuống. Lão đứng sau cánh cửa quan sát mấy người Vân Thiên Hà vài lần rồi nói:

- Ở trọ, mỗi người năm mươi văn tiền một đêm.

Thần sắc Vân Thiên Hà có chút cổ quái nhìn lão đầu, nhà khác cho ở trọ, trên đèn lồng đều niêm yết giá là ba mươi văn tiền một đêm, mà gian nhà của lão nhân này, phòng ốc cổ xưa, vị trí không tốt, còn muốn thu năm mươi văn tiền, xem ra hẳn là có chút khác biệt với các nơi khác. Vì vậy liền gật đầu:

- Đồng ý, chúng cháu có thể vào nhà chứ?

Lão đầu cổ quái liếc nhìn Vân Thiên Hà rồi mở cửa để mấy người vào trong.

Vừa vào tới sân, đã ngửi thấy một mùi thảo dược bay tới, Vân Thiên Hà nhìn xung quanh. Sân nhà này chất đầy những tạp vật, trông rất chật chội. Hai bên trái phải sân đều có đặt bếp lửa, trên bếp chính là cái chảo dùng để sao thuốc, mùi vị thuốc đông y chính là từ nơi này bay tới, liền thuận miệng nói:

- Bây giờ đã là nửa đêm rồi mà còn sao thuốc, trong nhà lão bá có người bị bệnh hay sao?

Lão đầu không đáp, dẫn mọi người rẽ trái tới một gian phòng phía sau nhà, nói:

- Các người ở gian phòng này, có thể ngủ tới gần trưa ngày mai thì ly khai, lão phu không phục vụ trà và đồ ăn. Chỉ có nước sôi, những cái khác các người phải tự lo.

Nói xong, lão đầu đi tới bên bếp lò ngồi xuống, tiếp tục quạt lò sao thuốc.

Sau khi vào phòng, Vân Thiên Hà bảo bốn người Tinh Mông tạm thời nghỉ ngơi, hắn không có tu luyện. Ra cửa sau, nhìn về phía lão già đang sao thuốc nói:

- Lão bá, ngựa của chúng cháu chạy một ngày một đêm rồi. Lão biết ở đâu có bán thức ăn cho ngựa, ta muốn mua một chút?

- Rơm rạ có thể làm lương thực cho ngựa, người đến nhà đối diện, hàng thứ ba để mua một chút, nhất thiết không được tự mình đi kiếm, bằng không hậu quả tự gánh.

Ngữ khí lão già có vẻ oán giận.

Nhìn biểu tình của lão đầu, lại nghe được ngữ khí, Vân Thiên Hà suy đoán được chút manh mối, cũng không nói gì. Tới ngôi nhà đối diện, hàng thứ ba, đây cũng là một nhà có thể cho khách ở trọ. Trông cửa trước được trang trí nhiều hoa văn, nhất định là một nhà khá giả. Vân Thiên Hà bước tới gõ cửa, một phụ nhân có hơi mập mạp mở cửa, quét mắt nhìn Vân Thiên Hà từ trên xuống dưới rồi mới nói:

- Tiểu ca muốn ở trọ?

- Cháu muốn mua một chút lương thực cho ngựa, toàn bộ rơm rạ và lúa mì ngoài kia đều thuộc sở hữu của nhà thẩm?

Vân Thiên Hà đáp.

Nghe xong lời này, sắc mặt phụ nhân liền biến đổi, ngay lập tức đóng cửa lại.

Vân Thiên Hà có chút hơi ngần ngại, đang định rời đi, lúc này cánh cửa lại một lần nữa mở ra, người mở cửa là một người đàn ông đứng tuổi, vóc dáng to lớn mạnh mẽ, vừa nhìn là biết đã luyện qua võ công, nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Là tiểu ca thu mua lương thực?

Đơn thuần muốn mua một ít lương thực cho ngựa mà thôi, những người này thật lằng nhằng, Vân Thiên Hà lạnh nhạt nói:

- Chỉ mua một ít lương thực cho ngựa, như vậy cũng phiền phức hay sao? Thúc bán thì nói một câu thống khoái, nếu thúc không muốn bán thì cháu sẽ đến nhà khác hỏi mua!

- Tiểu ca ở trọ nhà Tôn lão đầu đối diện sao? Bằng không làm sao biết lương thực là của nhà ta, tiểu ca chỉ là cần lương thực cho ngựa, vậy người tự đi lấy một chút đi, để lại hai văn tiền là được.

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu muốn thu mua toàn bộ số lương thực này, hết bao nhiêu tiền?

Sắc mặt trắng hán đột nhiên biến đổi, nói:

- Tiểu tử, ta xem ngươi là người nơi khác đến ở trọ muốn mua lương thực cho ngựa. Cho người chút lương thực cũng không sao, nếu như ngươi có ý định đến quấy rối. Thì đừng trách ta không khách khí. Lương thực kia đã được người của Giang gia đặt trước, người tốt nhất đừng nghĩ tới!

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động:

- Người của Giang gia đặt trước nhiều như vậy, không có khả năng dùng để nhóm lửa chứ, cháu đi qua rất nhiều địa phương, những thứ này căn bản không có tác dụng nhiều, như thế nào tới Giang Nam quận này lại cần vậy chứ?

Trắng niên hán tử có vẻ bực mình nói:

- Tiểu tử, Giang gia tại Giang Nam quận này là thế lực đứng đầu không ai dám đối nghịch. Nếu họ đã muốn mua thì không người nào dám nói không bán, bất kể là ai cũng không dám đánh chủ ý tới mặt hàng mà bọn họ đã để ý tới, đừng nói gì nữa xin mời đi thôi.

Vân Thiên Hà đưa hai văn tiền rồi đi đến nơi để lương thực, bê một bó trở về, hán phát hiện đồng lương thực đó đều rất khô ráo, dùng một mũi lửa không nghi ngờ là sẽ cháy sạch. Trong lòng không khỏi nghi ngờ, Giang gia thu mua những thứ này...rất cuộc là muốn làm gì.

Trong khi ngựa đang ăn, Vân Thiên Hà đi xách hai thùng nước mang về cho ngựa uống, về tới sân thấy Tôn lão đầu bưng thuốc đã sao xong đi vào phòng, hán cũng đi theo đến bên cửa sổ nhìn thoáng qua bên trong, chỉ thấy có một vị hán tử nằm úp, sắc mặt tái nhợt, trên lưng đầy những vết da thịt bong tróc, như là bị

gậy gộc đánh vào. Tôn lão đầu đem chỗ thuốc đó cho vào bát tán thành bột, rồi nhúm từng nhúm nhỏ bôi loạn lên những vết thương của hán tử nọ. Hán tử đau đến toát cả mồ hôi.

Trở lại phòng trọ, trong đầu Vân Thiên Hà tổng hợp lại những việc đã xảy ra, cảm thấy có chút kỳ quặc, thấy bốn người Tinh Mông đều đã ngồi dậy, nhân tiện nói:

- Các người phân tán ra ngoại thành phụ cận tìm các thôn trấn điều tra một chút, xem có phải toàn bộ cỏ khô, rơm rạ và lương thực đã được Giang gia thu mua. Nếu có thể tìm hiểu được bọn họ thu mua những thứ này để làm gì thì tốt.

- Vâng.

Sau khi bốn người Tinh Mông nhận mệnh, từng người lần lượt rời đi.

Vân Thiên Hà lần thứ hai tìm tới gian phòng Tôn lão đầu. Tay mở cửa nhân tiện nói luôn:

- Lão bá, cháu muốn mua của lão một ít nước sôi để uống đây. Di, vị đại ca này bị làm sao vậy?

Tôn lão đầu đang bôi thuốc cho nhi tử, thấy Vân Thiên Hà tự nhiên bước vào phòng, tức giận nói:

- Tiểu tử, quá nửa đêm rồi các người con chưa đi ngủ, còn ở bên ngoài mò mẫm lẩn qua lẩn lại. Hi vọng đừng mang tới phiền phức cho lão phu, bằng không đừng trách lão phu không khách khí.

- Cha, người ta là khách, nói những lời này làm gì?

Hán tử kia nói, liền hướng tới Vân Thiên Hà xin lỗi:

- Tiểu huynh đệ, cha ta đang có điểm khó chịu, lời nói có chút mạo phạm, xin đừng để trong lòng.

Vân Thiên Hà đi tới bên giường nói:

- Vị đại ca này, thương thế của người hình như là bị người khác đánh, có phải đã đắc tội với người nào không?

- Nước sôi có trong bầu, tự mình qua lấy, xong rồi ra ngoài đi.

Tôn lão đầu không nhịn được nói một câu, rồi tiếp tục bôi thuốc cho nhi tử.

Vân Thiên Hà cầm lấy cốc nước uống một ngụm rồi nói:

- Cháu vừa tới nhà kia mua lương thực. Bọn họ nói Giang gia đã thu mua hết. Tôn lão bá chỉ cháu tới đó mua. Số lương thực kia có phải hay không hoàn toàn không thuộc về nhà đó, có một phần là thuộc về nhà lão bá?

Nghe xong lời này, Tôn lão đầu dừng tay, quay sang nhíu mày nói:

- Tiểu tử, người tốt nhất không nên đa sự, sẽ dẫn họa tới thân, nhà của ta vô duyên vô cớ đã bị chúng đánh, thực là không có lý lẽ mà.

- Vị đại ca này có phải bị hạ nhận Giang gia đã thương?

Vân Thiên Hà nói.

- Người làm sao lại biết?

Tôn Đại Trụ kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà.

Quả nhiên Vân Thiên Hà đã đoán đúng, liền nói:

- Giang gia kia muốn thu mua hết lương thực, lão bá và nhà đối diện kia có phải là có xung đột về vấn đề phân phối, việc truyền tới Giang gia, kết quả Giang gia phái hạ nhân đến đánh cho vị đại ca này một trận?

- Người làm sao lại biết?

Lúc này biểu tình Tôn Đại Trụ rất kinh ngạc, Tôn lão đầu cũng quay sang nhìn Vân Thiên Hà với vẻ mặt cổ quái, như thể nào những lời nói của tiểu tử này đều đúng sự thật.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Bất quá cháu có một việc không biết, đó là Giang gia thu mua một lượng lớn như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì, lão bá có tới quan phủ cáo trạng không?

- Việc này chúng ta không biết.

Tôn lão đầu thấy nhi tử muốn mở miệng, liền lập tức nói một câu trả lời qua loa. Sau đó tay hơi dụng lực bôi thuốc ở vết thương nhi tử. Tôn Đại Trụ đau đến bật rên lên một tiếng đau đớn, tất nhiên sẽ không còn cơ hội nói chuyện nữa.

Vân Thiên Hà thấy có nói nữa cũng không được. Vì thế lấy ra một lọ kim sang được từ trong người, nói:

- Tôn bá, đây là kim sang được tốt nhất, đối với ngoại thương rất có hiệu quả. Mười ngày có thể làm vết thương liền miệng, người dùng cho Tôn ca đi!

- Thuốc quý như vậy, chúng ta không dùng nổi. Người đi ra ngoài đi, chúng ta cái gì cũng không biết.

Tôn lão đầu đứng dậy, không còn kiên nhẫn, bắt đầu đuổi người. Vân Thiên Hà ra cửa, trở lại phòng trọ, chỉ chờ chốc lát, mấy người Tinh Mông cũng lục tục quay trở về, tin tức bọn họ hỏi báo đều giống nhau. Giang thị đã thu mua toàn bộ lương thực của quận Giang Nam, chỉ là bọn hắn không điều tra ra được Giang gia thu mua lương thực để làm cái gì. Thôn dân các nơi đều thủ khẩu như bình, rất sợ mang họa vào thân.

- Thiếu chủ, có muốn chúng ta vào thành đột nhập phủ đệ Giang gia điều tra một phen?

Tinh Mông nói.

- Không cần!

Vân Thiên Hà xoa tay nói:

- Hẳn là thôn dân các nơi biết cũng không nhiều lắm, cũng không phải tin tức trọng yếu gì, bọn họ im lặng như vậy là sợ mang họa vào thân thôi, chờ sau hừng đông. Chúng ta chỉ cần theo dõi hướng đi của những xe chở lương thực này, tự nhiên là biết rõ được hết, mọi người nghỉ ngơi thôi!

Trời vừa sáng, Vân Thiên Hà cảm ứng được bên ngoài truyền đến ít động tĩnh, ra mở cửa nhìn về phía nơi chứa hàng, chỉ thấy số lượng xe ngựa đứng ở đó đang được chất đầy lương thực.

Vân Thiên Hà chú ý tới, lúc này các xe ngựa chở lương thực đang được ổn định lại, hướng về phía trong thành chạy tới.

Đội những xe ngựa này đi xa, Vân Thiên Hà để Tinh Mông đi thanh toán tiền thuê nhà, rồi mấy người thay đổi trang phục, lặng yên theo xe ngựa vào thành.

220. Chương 222: Gió To Trăng Mờ

Di đạt!

Đúng lúc này tiếng vó ngựa vang lên dồn dập. Mấy người còn tưởng rằng mục tiêu đã đến vì thế cố gắng giữ vững tinh thần.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy mục tiêu mới biết rằng đó chính là tên hắc sát chiến sĩ hôm qua được phái về, Giang Nguyên Mưu nhìn thấy đồng bọn vội vàng thì biết ngay là sự tình có điều không ổn.

Sau khi tên hắc sát chiến sĩ xuống ngựa Giang Nguyên Mưu vội vàng hỏi:

- Đã phát hiện điều gì?

Tên hắc sát chiến sĩ liền nói:

- Vài vị huynh đệ tìm kiếm ở phụ cận Phong Diệp trấn chạy hơn mười dặm đến một thôn nhỏ gần cửa sông. Kết quả là tên tiểu tử Đồ gia kia đã từng ở lại đó một đêm sau đó theo phía tây con sông tiến vào Định Châu, rất có thể bây giờ đã đến Dư Châu rồi.

- Cái gì tên tiểu tử Đồ gia kia đến Dư Châu rồi?

Trong lòng Giang Nguyên Mưu ngập tràn sợ hãi. Khuôn mặt vốn đang mệt mỏi lần trở nên phần nộ, kèm theo đó là cả sự lo lắng vì thế mới đỏ bừng, hô hấp dồn dập hết lớn:

- Tiểu tử đáng giận đừng để ta bắt được ngươi, nhất định ta phải băm ngươi thành vạn mảnh.

Sau đó Giang Nguyên Mưu lập tức lên ngựa lao nhanh về hướng tây.

- Phục kích cái rắm, tiểu tử kia bắt lão gia phải chạy qua chạy lại. Chúng ta như mấy thằng ngốc ở đây chờ còn toan tính phục kích cái đầu. Lưu lại một người về Dư Châu thành báo tin, còn lại tất cả theo ta truy kích tiểu tử kia. Lần này nhất định phải bắt được hắn. Ta muốn cho hắn nếm mùi thiên đao vạn quả.

Giang Nguyên Mưu nghiêng răng nghiêng lợi hét lên một tiếng rồi sau đó dẫn đầu đoàn người đưa theo lộ tuyến mà đoàn người Vân Thiên Hà đã đi, một đường truy kích.

Vân Thiên Hà cùng bốn người Tinh Mông ẩn theo mấy xe ngựa tiến vào Giang Nam quận.

Sau khi xe ngựa vào thành liền nhanh chóng rẽ vào mấy cửa hàng, chỉ chốc lát sau lại thấy mấy người tiến ra xe ngựa.

Ngoại trừ lương thực Vân Thiên Hà còn phát hiện còn có người cẩn thận khâu vá một ít vật phẩm lên xe ngựa.

Vân Thiên Hà kiên nhẫn quan sát, sau đó hắn phát hiện trong xe ngựa đang chở những đồ vật dùng cho viễn chinh.

Cuối cùng khi đến một cửa hàng, hai hán tử khiêng một thùng ra xe ngựa không cẩn thận để thùng nghiêng, lên nghe rầm một tiếng, chỉ thấy những mũi đao lộ ra. Một vị quân sự lập tức quát mắng thậm chí còn dùng roi da quật túi bụi vào lưng hai hán tử.

Nhất thời hai mắt Vân Thiên Hà mở lớn, đồng tử co rút lại hắn đã nhận ra bên trong đều là mũi đao, hơn nữa còn tạo thành từng bộ, hiển nhiên trong thùng chứa toàn binh khí.

Rốt cuộc bọn chúng muốn làm gì, tích trữ thua mua vũ khí và lương thực, bọn chúng định vận chuyển đến đâu?

Sau khi mấy chiếc xe ngựa đã chất đầy hàng hóa liền lăn bánh, rồi lại có những chiếc xe ngựa từ nơi khác chuyển đến, cũng đồng dạng chở lương thực, vũ khí, lều trại, dụng cụ nấu ăn...Toàn bộ đồ vật đều được bọn chúng khâu hết lên xe.

Lại tiếp tục theo dõi một hồi nữa trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên toát ra một ý niệm cổ quái, chẳng lẽ bọn chúng chuẩn bị những thứ này là để chuẩn bị đánh chiếm nơi nào với thời gian dài.

Bọn chúng đang muốn đối phó với Đồ gia nên mới tích trữ những thứ này. Nếu thật sự bọn chúng lặng lẽ tiềm nhập vào Lợi Châu sau đó dựng lên nơi tiếp viện và doanh trại. Tất cả sự chuẩn bị này đều là chuẩn bị cho chiến tranh lâu dài.

Nghĩ đến đây trong lòng Vân Thiên Hà toát ra một ý niệm cổ quái thâm nghĩ:

- Thú vị, nếu bị đại gia phát hiện há có thể để cho các ngươi thoải mái, không làm cho các ngươi loạn lên như vệt lão tử không về Lợi Châu.

Lập tức trong đầu Vân Thiên Hà hiện lên một kế hoạch. Sau đó Vân Thiên Hà dẫn bốn người Tinh Mông tìm một khách sạn nhỏ trong vùng phụ cận thuê hai gian phòng rồi mua mấy chục vỏ rượu. Bây giờ cứ nghỉ ngơi đã, có một số việc phải làm vào ban đêm mới thuận tiện.

Chạng vạng, đoàn người Giang Nguyên Mưu đã tìm thấy dấu tích của Vân Thiên Hà liền chạy đến Tam Thủy quân.

Đi vào Tam Thủy quân những người này đã mệt mỏi không chịu được nữa, lại còn vừa đói vừa khát, đám ngựa cũng mệt mỏi không thể chạy tiếp được nữa. Vì vậy Giang Nguyên Mưu liền tìm đến một túp lều chuẩn bị để cho đoàn người ngựa nghỉ ngơi ăn cơm mà hắn cũng thuận tiện đi thăm dò hành tung của tiểu tử Đồ gia.

Trong thành cũng chỉ có một tử lâu mà Vân Thiên Hà đã từng đến. Vừa nhìn thấy khách vào lão chưởng quỹ mặt mày mừng rỡ, trong lòng thầm hoan hô:

- Mới hôm qua có một vị thần tài ghé thăm. Hôm nay lại có một vị nữa. Nếu mỗi ngày đều có thần tài đến gõ cửa thế này lão tử đã phát tài rồi.

Vẫn mang theo vẻ a dua nịnh nọt mời chào khách vào trong tử lâu. Chưởng quỹ rất nhiệt tình đón đả mời chào. Nhóm người Giang Nguyên Mưu sau khi ăn uống no nê liền hỏi thăm:

- Chưởng quỹ người ở đây có thấy một tiểu tử tầm khoảng mười bảy tuổi, bên cạnh còn có bốn tên hộ vệ đi qua không?

Chưởng quỹ nghe thấy vậy rồi nhìn sắc mặt đoàn người mỗi một phong trần, trong lòng vừa động, cười nói:

- Khách quan, từ trước đến nay tiểu điểm làm ăn không hỏi đến chi tiết lai lịch của khách nhân.

Ba!

Chưởng quỹ còn chưa nói nốt câu thì Giang Nguyên Mưu đã xuất ra một kim binh tử ném lên trên bàn đến nỗi lồm hằm xuống mặt bàn.

Giang Nguyên Mưu âm trầm nói:

- Người trực tiếp trả lời ta, có thấy hay không, bọn họ đi về hướng nào?

Chưởng quỹ thấy kim binh tử phải đến năm lượng lúc này cười híp mắt nói:

- Khách quan cần gì phải gấp gáp. Vừa rồi ta còn chưa có nói hết khách quan đã vội cắt ngang. Mặc dù từ trước đến nay bốn quán không hỏi đến lai lịch khách nhân nhưng gần đây sinh ý tiểu điểm có phần thừa thớt. Cũng chỉ có mấy vị khách nhân giống như ngài vừa nói vậy nên tiểu nhân vẫn còn nhớ rõ. Bọn họ từng hỏi tiểu nhân đường nhanh nhất đến Dư Châu và nơi nào có thể nghỉ chân.

Nói xong chưởng quỹ thấy sắc mặt Giang Nguyên Mưu càng trở nên âm trầm, trong lòng máy động liền nói:

- Tiểu nhân thường xuyên đi đến Giang Nam quận nhập hàng nên rất quen thuộc. Hiện tại sông đã đóng băng cho nên bọn họ chỉ có thể đi bằng đường bộ đến Dư Châu thành. Trên đường chắc hẳn phải nghỉ chân tại Giang Nam quận, cho dù khoái mã chạy nhanh cũng mất hai ba ngày mới đến được Dư Châu thành. Bọn họ vừa đi từ trưa hôm trước nói vậy chắc bây giờ vừa mới rời khỏi Giang Nam quận.

Nghe thấy vậy Giang Nguyên Dương nói:

- Đại ca chúng ta lập tức chạy đến Giang Nam quận nơi đó là nhà của chúng ta. Nếu tiểu tử kia gây ra chuyện gì tại đó thì...

- Lập tức xuất phát chạy đến Giang Nam quận.

Giang Nguyên Mưu nghe vậy trong lòng nhất thời máy động trong lòng cảm thấy bất an vội vàng đứng dậy lao ra khỏi tử lâu. Những người khác cũng bám theo ra cửa.

Sau khi đám người Giang Nguyên Mưu rời đi lão chưởng quỹ vội vàng lấy búa bổ bàn ra lấy đồng kim binh tử.

Chưởng quỹ ném búa xuống nhặt đồng kim binh tử lên cười tủm tỉm thầm nói:

- Kiểm lời lớn rồi, nếu lần sau đám người này đến nữa dù có phá hỏng hết ta cũng cam tâm tình nguyện.

Hoàng hôn qua đi, điểm sáng cuối cùng của ánh tà dương lưu lại cũng dần bị bóng đêm bao phủ. Bầu trời trở nên u ám, toàn bộ rơi vào hắc ám.

Giang Nam quận đã bắt đầu lên đèn.

Bên trong một khác điểm hạng trung trong thành, Vân Thiên Hà đang pha chế mấy bình rượu mua được lúc chiều. Bốn người Tinh Mông cũng đưa đến đủ những đồ mà Vân Thiên Hà muốn dùng.

Bọn họ đều không biết Vân Thiên Hà muốn dùng những bình rượu này để làm gì nhưng thiếu chủ đã phân phó bọn họ nhất định phải hoàn thành.

Sau một hồi bận rộn cuối cùng Vân Thiên Hà cũng đứng dậy. Bốn người thấy Vân Thiên Hà bỏ vào trong đó bột phấn gì đó còn có cả dầu trơn bốc mùi khó chịu cũng cho vào hình rượu thì thấy rất kỳ quái. Tinh Mông không nhận được bèn hỏi:

- Thiếu chủ những thứ này có tác dụng gì?

Vân Thiên Hà hoạt động thân thể một chút rồi âm hiểm cười nói:

- Rượu này vốn có thể bắt lửa nhưng sau sau khi ta thêm vào ít đồ vật nữa thì lại càng dễ cháy và khó dập, thậm chí nếu không biết cách dập có thể còn đốt sạch nhà cửa cũng không biết chừng.

Nghe xong lời này bốn người Tinh Mông đều hai mắt tỏa sáng trăm miệng như một khen:

- Mưu kế hay.

Vân Thiên Hà gật gật đầu nói:

- Những cỗ xe kia đều dừng trong Giang phủ, có thể sáng mai sẽ xuất phát vì vậy tối nay chính là cơ hội ngàn năm một thuở cực kỳ tốt cho chúng ta, lát nữa bốn người các người cứ làm như vậy...

Bốn người Tinh Mông quây lại nghe Vân Thiên Hà bố trí sau đó đều gật đầu rồi nở nụ cười âm hiểm, nóng lòng muốn thử.

Bóng đêm tĩnh lặng như nước, từng đám mây đen u ám bao phủ cả bầu trời không nhìn thấy một ngôi sao nào, toàn bộ đều là một mảnh hắc ám, cho dù giờ tay tra trước mặt cũng không nhìn thấy.

Gió lạnh từng cơn. Mọi người đều rúc vào trong tổ ấm của mình hưởng thụ sự ấm áp tỏa ra từ lò sưởi, thậm chí còn có người đã sớm ôm thê thiếp lên giường vui vẻ.

Ban đêm, toàn bộ Giang Nam quận thập phần yên tĩnh, chỉ có thanh âm của tiếng gió.

Bỗng nhiên. Trong đêm đen xuất hiện mấy bóng đen như u linh xuyên quan từng con đường, đi lại vô tung, những nơi bọn họ đi qua chỉ để lại đạo tàn ảnh.

Giang phủ được làm từ những cây gỗ lâu năm, mỗi khi có gió lạnh thổi qua đều có thể nghe thấy thanh âm của ván gỗ kéo kẹt. Tuy nhiên người trong nhà đã sớm nghe nhiều thành quen.

Ngay khi mấy bóng đen như u linh lướt đến gần tường phủ, mấy tên lính trông coi xe ngựa đột nhiên cảnh giác quát lên:

- Ai?

Nhưng bóng đen chỉ chợt lóe lên rồi biến mất làm tên thủ vệ nghi hoặc không thôi. Chung quanh tối đen như mực mà gia chủ lại ra lệnh cấm bọn họ không được châm lửa thắp đèn, nếu có thì cũng chỉ có từng ánh đèn lồng leo lắt không thể thấy rõ được xung quanh. Mấy tên lính không nhìn rõ người, lại thêm ý vào Giang phủ nên cho rằng đó là con mèo nhà nào đó đi ăn đêm. Tuy nhiên để phòng ngừa vạn nhất liền có hai người trong đó đứng dậy đi tuần tra chung quanh một lần.

Ngay lúc hai tên lính vừa mới đứng dậy thì có hai bóng đen lao đến như tia chớp. Trong đêm tối hai tên thủ vệ thông qua ánh đèn lồng chỉ có thể thấy được hai bóng đen vụt qua rồi có một đạo hàn quang lóe lên. Sau đó bọn chúng chỉ phát ra được một tiếng kêu đau đớn rồi cả người trở nên mềm oặt ngã xuống.

221. Chương 223: Liệt Diễm Đốt Thành

Phụ cận Giang phủ đám thủ vệ tuần tra căn bản không biết rằng tử thần đang lặng im giương hai tay về phía bọn chúng. Chỉ trong một thời gian ngắn đám thủ vệ tuần tra của Giang phủ ngã xuống không một tiếng động.

Trong gió lạnh truyền đến thanh âm châm lửa. Ngay sau đó một mùi khác lạ xộc thẳng vào mũi mang đến hơi rượu nồng nặc xen lẫn mùi máu, lan tỏa trong đêm đen giống như đang tấu lên một khúc nhạc tử vong.

Giang Nam quận chính là nơi tổ tiên Giang gia sinh sống, nơi này còn lưu lại một nhánh của Giang gia trông giữ tổ trạch. Cũng giống như Đồ gia ở đây cũng có một vị trưởng bối định cư, không đem toàn bộ người đến Dư Châu thành.

Bối phận của Giang Thủ Thành trong gia tộc so với tộc trưởng Giang Thụ Hùng còn muốn cao hơn. Hắn là trưởng bối nhiều tuổi nhất trong tộc vẫn luôn sống ở Giang Nam quận. Con cháu của hắn ngoại trừ một vài người có thiên tư tốt được đưa đến Dư Châu tiếp nhận huấn luyện còn lại đều ở lại đây làm ăn, trở thành người thủ hộ tổ trạch Giang gia. Mà con trai của Giang Thủ Thành cũng mới chỉ là một võ sư bình thường, ngoài ra nơi này còn mấy tên hắc sát chiến sĩ chuyên môn bảo vệ.

Lúc này Giang Thủ Thành đang thương nghị với con trai lão là Giang Thụ Đức về vấn đề vận chuyển lương thực, vũ khí. Bởi vì tuổi lão đã cao nhưng cũng vì thế mà kinh nghiệm phong phú, lão nhắc nhở con trai sáng mai lúc khởi hành trên đường cần chú ý đến cả những chi tiết nhỏ nhất. Ngoài ra lão còn truyền cho con trai một ít kinh nghiệm khác nữa.

Nhưng mà đột nhiên bên ngoài sinh ra dị động làm cho lão trở nên cảnh giác. Giang Thủ Thành sợ rằng có tiểu đầu đến ăn trộm vũ khí và lương thực nhưng cũng không quá lo lắng vì mấy tên hộ vệ bên ngoài đều là ngũ cấp, lục cấp võ sư đủ để ứng phó rồi.

Nhưng một hồi lâu sau cũng không thấy có hồi âm, bên ngoài cũng không truyền đến âm thanh cảnh báo nên lão liền ý thức được không ổn, Giang Thủ Thành đứng dậy nói:

- Thụ Đức, ra ngoài xem thế nào, chớ để tiểu đầu thừa cơ trộm đi vật tư bên ngoài. Đây chính là toàn bộ của cải ở Giang Nam quận của chúng ta. Lần này mặc kệ Thụ Hùng hay Ngọc Tề có thành công hay không thì chúng ta cũng đã dồn toàn lực.
- Phụ thân không cần lo ngại, đám mao tặc ở Giang Nam quận này không có đảm lượng đến trộm đồ ở Giang gia ta đâu. Thị vệ bên ngoài ít nhất cũng đã đạt đến ngũ cấp, lục cấp võ sư, đối phó với mấy tên mao tặc cũng thừa đủ rồi.

Giang Thụ Đức tự tin nói.

Trong lòng Giang Thủ Thành có chút bất an nói:

- Thụ Đức, để mấy tên hắc sát chiến sĩ ra ngoài trông chừng vật tư, không thể khinh suất được. Mặc dù ta chỉ là một lão già đã không còn linh hoạt nữa nhưng đối phó với người bình thường cũng không vấn đề, cũng không cần các người bảo vệ.

Giang Thụ Đức nghe phụ thân nói như vậy liền gật đầu quay sang nói với mấy tên hắc sát chiến sĩ:

- Các người ra đối cho mấy tên thủ vệ, trông chừng vật tư tuyệt đối không thể để mất.
- Vâng.

Mấy tên hắc sát chiến sĩ liền tuân mệnh, đang định ra ngoài thì đúng lúc này Giang Thủ Thành ngửi thấy một mùi khác thường không khỏi nhíu mày hỏi:

- Đây là mùi gì? Là mùi rượu, còn có...

Không đợi hắn nói hết câu đột nhiên bên ngoài lửa bốc lên khắp nơi, ánh lửa chiếu rọi xung quanh làm cho sắc mặt Giang Thủ Thành và Giang Thụ Đức đại biến nói:

- Mùi rượu, không tốt, có người phóng hỏa, nhanh chóng ra lệnh cho tất cả người trong nhà toàn bộ đều cứu hỏa, nhanh.

Lúc này trong lòng Giang Thụ Đức cực kỳ phẫn nộ làm cho sắc mặt của hắn trở nên vặn vẹo. Lại có người đủ can đảm dám phóng hỏa đốt vật tư mà bọn họ vất vả chuẩn bị, lúc này hắn hét lên với đám hắc sát chiến sĩ:

- Theo ta, tìm bằng được hung thủ phóng hỏa, giết ngay tại chỗ.

Nói xong, Giang Thụ Đức liền mang theo hắc sát chiến sĩ vội vàng chạy ra cửa.

Bên ngoài Giang phủ gió lạnh từng cơn, sau khi những xe vật tư bị bốn người Tinh Mông tưới đầy rượu mà Vân Thiên Hà đã chuẩn bị lúc chiều sau đó hắt từ một nơi bí mật gần đó đi ra, tay cầm ngọn đuốc ném lên xe chở vật tư. Ngay lập tức lửa bùng lên như gặp hỏa hoạn.

Vân Thiên Hà vừa mới phóng hỏa bốn người Tinh Mông lại nhanh chóng tiếp tục đổ rượu lên những nơi khác, đám cháy gặp gió bốc lên cộng thêm rượu dễ bén lửa nên tất cả xe vật tư đều đã bốc cháy.

Ngay khi xe cuối cùng bắt lửa Vân Thiên Hà thấy từ trong phủ có người đi ra liền quát khẽ:

- Toàn bộ vò rượu còn lại ném hết vào trong nhà, dẫn lửa vào trong đó thiêu rụi cả tòa nhà luôn.

Bốn người Tinh Mông gật đầu, nhấc từng vò rượu lướt nhanh đến cỗ xe đang cháy gần đó, châm lửa, toàn bộ vò rượu liền biến thành hỏa cầu. Tinh Mông giống như không sợ sức nóng của ngọn lửa, cầm lấy vò rượu chạy nhanh đến bên ngoài bờ tường dùng kinh lực ném thẳng về phía khu nhà gỗ.

Chỉ thấy vò rượu sau khi bay đến mái hiên một tòa nhà liền vỡ vụn, rượu, dầu trơn bên trong bắn ra xung quanh bén lửa, bắt đầu thiêu đốt, rất nhanh đã biến mái hiên gỗ thành một vùng lửa.

Từng âm thanh hỗn loạn vang lên: tiếng bước chân dồn dập, tiếng la sợ hãi, tiếng hò hét cứu hỏa...

Vân Thiên Hà cùng với Tinh Diệu, Thu Liên, Thu Phi, mấy người cũng đồng thời mượn cơ hội này chiếu theo hướng gió ném mấy vò rượu còn lại vào bên trong.

Sau khi phóng hỏa Vân Thiên Hà cảm ứng được xung quanh có dân chúng đang lao về phía này trong đó còn có vài tên hắc sát chiến sĩ liền huýt vang một tiếng báo hiệu rồi hét lên:

- Rút lui.

Năm người nhanh chóng lao về phía thành bắc.

Lúc này toàn bộ phòng ốc Giang gia đã bị bén lửa triệt để, sức lửa lan tràn rất nhanh mang theo hơi nóng hùng hực, ánh lửa bốc lên tận trời.

Cổng lớn Giang gia bây giờ đã trở thành một biển lửa ngăn cản người vào cứu hỏa.

Mấy chục cỗ xe đều bắt lửa cháy hùng hực không còn khả năng dập tắt, ánh lửa chiếu sáng toàn bộ Giang Nam quận.

Tất cả bách tính trong thành đều nhìn thấy ánh lửa, cũng không dám chậm trễ sợ lửa liên lụy đến gia đình mình vội vàng cầm lấy xô, chậu, xong nồi...tất cả những thứ nào có khả năng đựng được nước chạy đến cứu hỏa.

Nhóm đầu tiên lao đến dập lửa chính là hạ nhân trong Giang phủ, bọn họ dội nước lên đám cháy thì thấy không những không dập được lửa mà còn làm lửa bốc lên, thể lửa theo dòng nước cũng lan tràn ra khắp xung quanh, càng cố gắng dội nước thì thể lửa lại càng to càng mãnh liệt.

Thấy tình cảnh này, đại đa số người bắt đầu sợ loạn cả lên.

Giang Thụ Đức mang theo vài tên Hắc Sát chiến sĩ đuổi tới cửa phủ thì thấy đám cháy đã bốc hùng hực thiêu đốt mấy chục xe không còn có khả năng dập lửa. Hắn sợ hãi đến mức hồn siêu phách lạc, sau đó tức giận đến hộc máu, ánh mắt đã toàn là tia máu đỏ tươi, con mắt muốn nứt ra hết lớn:

- Chạy nhanh đi cứu hỏa, bằng mọi cách phải đưa toàn bộ dân chúng trong thành đến cứu hỏa, cố gắng hết sức cứu lấy vật tư, sau này đều có thưởng.

Hắn vừa mới rống lên thì có một tên người hầu từ trong nhà lao ra, chạy đến trước mặt hắn, thanh âm run rẩy, cả người run cầm cập sợ hãi lắp bắp nói:

- Lão...lão...gia...gia...cả...tòa...tòa...nhà...nhà...nhà...cũng...đã...đã...bốc cháy...thể lửa rất...lớn...lớn...làm sao...bây giờ...giờ?

- Người nói cái gì?

Giang Thụ Đức vừa nghe, lúc này lại còn thêm cả phủ trạch cũng đều bị thiêu đốt liền nộ hỏa công tâm phun ra một búng máu quát lên:

- Tại sao lại có thể như vậy, rốt cuộc là kẻ nào muốn hãm hại Giang gia ta. Phủ đệ này chính là cơ nghiệp tổ tiên Giang gia lưu lại còn có bài vị của tổ tiên, nếu tất cả bị thiêu hủy ta làm sao còn mặt mũi gặp lại liệt tổ liệt tông Giang gia? Làm sao có thể? Làm sao?

Đúng lúc này, một vị hắc sát chiến sĩ vội vàng báo cáo:

- Lão gia, phát hiện có vài bóng người khả nghi đang chạy trốn về phía thành Bắc, thuộc hạ hoài nghi mấy kẻ đó chính là thủ phạm phóng hỏa.

- Lập tức đuổi theo cho ta, bất kể trả giá thế nào cũng phải giết sạch toàn bộ.

Giang Thụ Đức điên cuồng hét lên một tiếng sau đó liền dẫn người chạy như điên về phía thành Bắc.

Vân Thiên Hà và bốn người Tinh Mông sau khi phóng hỏa liền nhanh chóng chạy trốn. Trên đường thỉnh thoảng hần lại ngoái đầu nhìn lại biển lửa đang ngày càng lan ra phía sau, nhìn thấy cả Giang gia bị vây trong lửa đỏ hần có một cảm giác sảng khoái trước nay chưa từng có.

Đốt, đốt mạnh nữa lên cho ta, đốt sạch tất cả mọi thứ, đốt không để lại thứ gì.

Tinh Mông chạy phía trước tốc độ giống như quỷ mị. Ngay lúc đặt chân lên một nóc nhà, Thu Phi đi phía sau đột nhiên hét lên:

- Nơi này có động mọi người cẩn thận.

- Chuyển hướng.

Vân Thiên Hà cũng cảm ứng được từ trong trạch viện có người đang lao đến, vội vàng quất lên vòng qua tòa nhà kia lao nhanh về phía trước.

Nhưng đúng lúc này từ trong trạch viện đột nhiên truyền đến một tiếng quát:

- Tiểu tặc chạy đâu.

Ngay sau đó chỉ thấy cửa chính trạch phủ bị phá vỡ, một trung niên nhân dẫn theo hai người một hán tử và một phụ nhân lao đến, ngoài ra còn có hai gã thiếu niên cũng từ phía sau vọt ra chặn ngay trước đầu mấy người Vân Thiên Hà.

- Là các người phóng hỏa đúng không, các người là ai?

Sắc mặt vị trung niên nhân âm trầm gắt gao trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Lúc trước khi bên ngoài truyền đến động tĩnh thì hần lập tức lao ra ngoài, nhìn thấy Giang gia gặp hỏa hoạn liền định chạy đi cứu hỏa nhưng nghĩ lại thế lửa lớn như vậy lại thêm gió to dù có đi cứu hỏa cũng không làm nên trò trống gì, còn không bằng ẩn náu chỗ này truy bắt hung thủ phóng hỏa. Mặc dù hần chỉ là con rể Giang gia nhưng vẫn ý thức tận lực.

Vân Thiên Hà thấy mấy tên lao đến chặn trước mặt là người trong Giang gia thì cười lạnh một tiếng nói:

- Là chúng ta thì sao? Các người dám chặn chúng ta thì chỉ có một con đường chết.

Nói xong Vân Thiên Hà lạnh giọng ra lệnh:

- Nhanh chóng rút lui, kẻ nào cản đường giết không tha.

Đám người Tinh Mông đứng phía sau nghe vậy liền tiếp tục lao nhanh về phía thành bắc.

- Chạy đâu, xem quyền.

Đúng lúc này vị trung y nhân kia vọt lên một bước tung ra một chiêu thái sơn áp đỉnh oanh kích về phía Vân Thiên Hà, muốn bức hần phải hạ xuống.

Vân Thiên Hà đảo mắt liếc nhìn thế công của trung niên nhân, thấy kinh khí hần tỏa ra liền nở nụ cười lạnh, tay nắm chặt nhất thời xương cốt toàn thân vang lên tiếng lách cách. Một cỗ tinh viêm kinh khí liền bộc phát mang theo tính hủy diệt cùng với khí thế mạnh mẽ điên cuồng tràn ra.

222. Chương 224: Đường Không Có Lối Về

Chỉ đối chiêu với Vân Thiên Hà có một lần mà sắc mặt trung niên nhân trở nên xám xịt, trong lòng hoảng hốt, thực lực của Vân Thiên Hà hoàn toàn nằm ngoài khả năng tưởng tượng của hắn. Đối phương còn trẻ, tuổi tác cũng chỉ tầm mười bảy mười tám thế mà lại là một cao thủ bát cấp võ sư.

Hơn nữa đối phương lại còn có một cỗ bạo kinh khí bằng hàn chận đứng lại mọi thế công của hắn, lực phản chấn cường đại làm khí huyết trong lòng hắn sôi trào, nhất là cỗ hàn khí kia lạnh như băng làm hắn cảm giác quyền thứ nhất vừa đánh ra đã trở nên trì trệ.

Nhưng chỉ một giây trì trệ đó làm hắn phải hối hận cả đời, à chính xác phải nói là lần cuối cùng trong đời hắn biết hối hận, biết suy nghĩ, sau này không còn cơ hội nữa rồi.

Thế công của trung niên nhân cũng tương đối sắc bén, cũng tương đối linh hỏa thế nhưng Vân Thiên Hà không hề né tránh mà sử dụng cường công ngành kháng, lấy lực phá lực, lấy lực phá xảo. Bởi vì hắn biết thực lực của hắn cao hơn đối phương một tầng, chỉ cần nắm bắt được cơ hội hắn sẽ tung ra một chiêu tất sát.

Cũng chỉ có mấy hơi thở đã trải qua bốn hiệp công phu, Vân Thiên Hà tung ra một quyền cực mạnh mang theo kinh khí cuồng bạo hủy diệt đánh tới. Trung niên nhân bị kinh khí ảnh hưởng động tác đột nhiên chậm lại.

Cơ hội tới!

Vân Thiên Hà nắm chặt lấy cơ hội này, trong mắt hiện lên một tia hàn quang, cước bộ thay đổi nhanh như quỷ mị xẹt qua người trung niên nhân, tinh viêm kinh khí cuồng bạo lập tức bạo xuất. Thức thứ nhất của Phá Thiên Quyền bá đạo, hung mãnh tập trung tất cả kinh khí vào một điểm giống như nước lũ cuộn cuộn cuốn phăng tất cả những thứ ngăn trở, mang theo tính chất bạo tạc xuyên qua khoảng không giữa hai nắm đấm của trung niên nhân, oanh kích lên người hắn.

Một quyền này đã phá vỡ hộ thể kinh khí của trung niên nhân, làm hắn bị nội thương trầm trọng, Vân Thiên Hà được thể không tha liên tục bạo phát tinh viêm kinh khí cuồng bạo hóa thành quyền thể không gì cản được, oanh kích không ngừng.

Yên tĩnh!

Kinh khí bạo tạc xâm nhập vào lồng ngực trung niên nhân rồi phá, giống như đạn pháo nổ tung bên trong làm xuất hiện một lỗ hổng trên người hắn. Trung niên nhân không có năng lực ngăn cản, phun ra một màn huyết vụ bay ra xa, nặng nề đập xuống đất, không nhúc nhích.

- Phụ thân...

Nhìn thấy trung niên nhân bị một quyền giết chết, hai mắt gã thiếu niên đỏ ngầu, ánh mắt mang theo hận ý, sát khí mãnh liệt, đau xót rống lên một tiếng giống như con sư tử đang điên cuồng. Hắn nắm chặt hai tay vọt về phía Vân Thiên Hà mà phụ nhân đứng phía sau hắn cũng cháy lên chiến ý mãnh liệt cùng nhi tử của mình xông đến.

Mà hai gã hán tử còn lại lúc này đang xông đến bốn người Tinh Mông nhưng chỉ một chiêu đã bị Tinh Mông giết chết. Vân Thiên Hà liếc mắt một cái rồi lại đảo qua nhìn hai mẫu tử đang xông đến. Trong lòng hắn không nở nhưng nhìn thấy cừ hận và sát ý mãnh liệt của thiếu niên kia khiến cho hắn lại nắm chặt tay trong mắt cũng hiện lên sát khí.

Giết cỏ phải trừ tận gốc.

Thiếu niên nhào lên đánh về phía Vân Thiên Hà nhưng hắn cũng mới chỉ là lục cấp, thất cấp tiểu võ sĩ, quyền đầu còn chưa có cả kinh lực, Vân Thiên Hà tùy ý phóng thích kinh khí ra ngoài đã đẩy lùi hắn. Ngay lập tức thiếu niên lại nhào lên khiến Vân Thiên Hà không thể nương tay được liền tung ra một chiêu tùy ý nắm lấy cổ thiếu niên. Vân Thiên Hà khẽ dùng sức chỉ nghe một tiếng rắc vang lên, thiếu niên đang điên cuồng đột nhiên thông xuống nhưng ngay cả khi ngã xuống hắn vẫn nắm chặt tay áo Vân Thiên Hà không

Vân Thiên Hà phải xé rách mảnh áo mới có thể thoát khỏi tay thiếu niên. Lúc này phụ nhân với thực lực ngũ cấp võ sư cũng đã tiến đến. Lại một quyền nữa tung ra, phụ nhân giống như viên đạn pháo bay ngược trở lại đập vào bức tường. Cả bức tường sụp đổ chôn vùi phụ nhân trong đó.

- Nhanh chóng rút lui.

Vân Thiên Hà quay sang, thấy mấy người Tinh Mông đã giải quyết xong những người còn lại, khẽ quát một tiếng. Sau đó mấy người liền tiếp tục hướng ngoài thành thối lui.

Nhưng chỉ trong một lát Vân Thiên Hà bị gia đình trung niên nhân trì hoãn Giang Thụ Đức dẫn theo mấy tên hắc sát chiến sĩ đã đuổi kịp.

Giang Thụ Đức nhìn thấy cả nhà con gái ngã xuống, ánh mắt bắn ra sát ý dữ dội, cả người hấn trướng lên như khí cầu. Cả người hấn đã ngập tràn trong sát ý che lấp tất cả tình cảm và lý trí. Tất cả nỗi bi thống, phần hận, bất lực đều được dồn vào một quyền bá đạo, khí thế như muốn đè bẹp tất cả.

Cửu cấp võ sư!

Vân Thiên Hà nhìn khí thế mà Giang Thụ Đức tỏa ra liền cảm nhận được một áp lực cường đại phô thiên cái địa ập đến. Hai mắt hấn nheo lại, nắm chặt quyền đầu, một cỗ tinh viêm khí bạo tạc được hấn đẩy lên mức cao nhất sinh sôi không ngừng áp chế khí thế của Giang Thụ Đức.

- Ân?

Giang Thụ Đức thấy kinh khí của Vân Thiên Hà có thể chống lại uy áp của hấn. Hấn nheo đôi mắt đỏ ngầu đang chứa đầy cừu hận, sắc mặt nhợt nhạt điên cuồng, âm thanh vì tức giận mà trở nên méo mó:

- Chỉ mới từng này tuổi mà đã là bát cấp võ sư, nhất định là thế gia đại tộc. Ở Bắc phương này ngoại trừ Giang gia thì cũng chỉ có Đồ gia. Hừ, bất luận ngươi là ai, hôm nay phải bỏ cái mạng lại đây. Lão phu sẽ cho Đồ gia các ngươi nếm thử cảm giác mất đi một thiên tài võ đạo như thế nào?

Giết người còn nói nhảm, Vân Thiên Hà liếc nhìn Giang Thụ Đức, thừa lúc hấn còn đang nói nhảm liền nhanh chóng phân tích tình thế, ngoài lão già đang nói nhảm kia thì còn có bốn tên hắc sát chiến sĩ nữa. Vân Thiên Hà đảo mắt nhìn quanh không để sót bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Tình thế của hấn đang rất bị động, mà từ trước đến nay Vân Thiên Hà không thích rơi vào cảnh bị động.

Vì thế hấn liền thấp giọng nói với mấy người Tinh Mông phía sau:

- Vây lại, giết ra ngoài.

Bốn người Tinh Mông biết lần này gặp phải địch thủ có thực lực tương đương, số lượng tương đương, đã thế lại còn có một cửu cấp võ sư, sức chiến đấu không thể khinh thường. Nghe xong lời Vân Thiên Hà phân phó bọn họ liền hiểu ý tứ "vây lại", lập tức song song tiến đến tạo thành một tổ xông lên giết địch.

Vân Thiên Hà nhìn thấy bốn người đã hành động mà Giang Thụ Đức thấy Vân Thiên Hà căn bản không để hấn vào trong mắt lại còn quay lại phân phó thủ hạ thì đã không còn nhìn được nữa. Khí thế cửu cấp võ sư cuồng bạo phát ra, cả người giống như lời đình lao đến.

Giang Thụ Đức vừa động, uy áp cường đại cũng tập trung ép đến người Vân Thiên Hà. Giờ phút này hấn cảm thấy mình đang phải chịu áp lực lớn nhất từ trước đến giờ. Hấn đang phải đối mặt chiến đấu với một vị cửu cấp võ sư Trùng chiến đấu mà chỉ có một kết quả người không chết thì ta vong.

Máu huyết toàn thân Vân Thiên Hà sôi trào.

Toàn bộ tinh khiếu trong đệ nhất tinh tú cùng sáng lên, nương theo cỗ nhiệt huyết đang sôi trào, tinh linh chỉ khí cũng phóng ra ngoài tạo thành một cái lồng khí trong suốt như có như không. Giang Thụ Đức oanh kích dữ dội, hấn không thể nào làm được như đối phương, dùng kinh khí bao phủ khắp cơ thể.

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng tiến thoái trong một thước vuông giống như hồ điệp xuyên hoa. Ngay lúc kinh khí Giang Thụ Đức ập đến hấn liền tránh đi mũi nhọn sau đó phát ra tinh viêm kinh khí đối kháng lại đối phương. Kinh khí cường đại, trọng kinh liền miên không dứt. Lúc này tinh thần Vân Thiên Hà tập trung cao độ không dám có chút lơ là để lộ ra sơ hở cấp cho đối phương cơ hội.

Không hổ là cửu cấp võ sư chênh lệch so với bát cấp võ sư thật lớn. Vân Thiên Hà tập trung cao độ, dù tránh được công kích cường đại của đối phương nhưng dư ba giống như sóng biển không ngừng đánh tới cũng làm hần cực kỳ khó chịu.

Lúc này tinh linh chi khí bằng hàn giống như một vòng bảo hộ chống đỡ lại cỗ kinh khí của Giang Thụ Đức. Trên vòng bảo hộ, sau mỗi lần Giang Thụ Đức oanh kích đều để lại vết nứt. Mỗi lần tung chiêu là một kích cực mạnh. Vân Thiên Hà liên tiếp né tránh lùi lại phía sau, trong lồng ngực khí huyết không ngừng sôi trào.

Giang Thụ Đức vẫn điên cuồng tấn công. Hần muốn chỉ trong vài chiêu phải lấy mạng tiểu tử này, nhưng gần mười hiệp trôi qua tiểu tử bằng vào bộ pháp linh hoạt quỷ dị, còn có cỗ kinh khí bằng hàn xen lẫn hỏa điểm làm thành vòng bảo hộ. Từ đầu đến giờ tất cả chiêu thức của hắn đều bị Vân Thiên Hà sử dụng bộ pháp tránh đi mũi nhọn và kinh khí còn lại thì đều bị ngăn bởi tường khí. Giang Thụ Đức cũng chỉ có thể bức Vân Thiên Hà không ngừng lùi về phía sau mà thôi.

Giang Thụ Đức càng đánh càng chán kinh, càng đánh càng phần nộ, càng đánh càng thấy nghẹn khuất. Hần đường đường là một cửu cấp võ sư thế mà lại không làm gì được một mao đầu tiểu tử. Mất thấy Giang phủ càng ngày càng bị hỏa hoạn phá hủy, thiêu đốt, thi thể lạnh băng của cả nhà con gái còn đang nằm bên cạnh, trong lòng Giang Thụ Đức lại càng nóng nảy, khí thế lại một lần nữa tăng vọt.

Lúc này Vân Thiên Hà cũng cảm nhận được thể công của Giang Thụ Đức tăng vọt, hần cảm giác ngày càng cố hết sức. Vừa bước ra ngoài một bước Vân Thiên Hà định sử dụng Thương Hồn Chỉ nhưng mất thấy tình thế không ổn, tình thế căn bản không kịp để hắn sử dụng Thương Hồn Chỉ.

- Chết đi.

Giang Thụ Đức hét lớn một tiếng, khí thế toàn thân tăng vọt từng quyền từng quyền phá không phóng đến.

Chỉ thấy quyền ảnh trở nên dày đặc từ bốn phương tám hướng bao vây Vân Thiên Hà. Mỗi quyền phóng ra đều liên miên không dứt.

Trong lúc bị vây bởi thể công của Giang Thụ Đức trong đại não Vân Thiên Hà chợt hiện lên tình cảnh lúc trước giết Giang Ngọc Thiên, nhớ đến huyền tức của huyền tộc, tuy khác với quyền ảnh này nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Vì thế Vân Thiên Hà cũng không tìm cách chạy trốn mà trong quyền ảnh ngập trời hần vẫn một mực tập trung vào thân ảnh Giang Thụ Đức. Cho dù Giang Thụ Đức phát động chiêu thức nào thì cũng phải lấy thân thể hần làm cơ sở.

Cho dù hần tập trung vào thân thể Giang Thụ Đức thì ngay khi Giang Thụ Đức phát động thể công Vân Thiên Hà cũng không thể nào thoát khỏi kinh khí đang ập đến. Giang Thụ Đức nhìn thấy động tác Vân Thiên Hà chậm lại, dưới ánh lửa khuôn mặt hần trở nên dữ tợn giống như là sứ giả từ địa ngục đến đòi mạng. Hần phát ra ra một tràng cười chói tai, lạnh như băng:

- Nạp mạng đi.

Phốc!

Phảng phất như đồng thời có cả trăm quyền oanh kích trên người, giống như một tảng đá chịu từng đợt sóng to vỗ vào. Lúc này kinh khí trên người Vân Thiên Hà đã bị nghiền nát, trên người hần đang chịu từng nhát búa tạ nện xuống. Dính phải một đòn nghiêm trọng mà thổ huyết.

Hần đã mất đi cảm giác, không còn cảm thấy đau đớn, lúc này toàn bộ tinh thần và ý chí của hần đều tập trung vào đối phương bao gồm tất cả tu vi, chuẩn bị cho một kích trí mạng cuối cùng.

223. Chương 225: Tắt Sắt Quỷ Dị

Chiến kỹ cường đại công đến mang theo hàng ngàn hàng vạn quyền ảnh tạo thành huyền ảnh, Vân Thiên Hà trập trung vào chân thân của Giang Thụ Đức, đó cũng là nơi dữ dội nhất trong một chiêu trí mạng này. Còn đối với các huyền ảnh xung quanh Vân Thiên Hà hoàn toàn bỏ qua không nhìn đến.

Một vài huyền ảnh lao đến oanh kích lên người hắn làm hắn không ngừng bị nội thương, tạng phủ bị chấn động, cảm giác bị xé rách đến đau nhức khiến cho hắn không ngừng thổ huyết, thân thể không ngừng lùi lại. Tuy nhiên những huyền ảnh dù có thể làm hắn bị thương nhưng vẫn chưa phải là chiêu trí mạng. Vân Thiên Hà vẫn hết sức tập trung vào Giang Thụ Đức, nơi phát ra toàn bộ tu vi võ đạo và toàn bộ thể công, không phải là hư ảo mà là chân thân, một kích trí mạng.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này một tiếng nổ vang lên, tiếng không khí bị xé rách trầm đục truyền tới màng nhĩ. Rốt cục thì Giang Thụ Đức cũng đã phát động một kích trí mạng ẩn tàng trong chiến kỹ cường đại này.

Giang Thụ Đức nhe răng cười!

Hắn nhìn thấy Vân Thiên Hà bị chà đạp đùa giỡn liền cảm giác rất thỏa mãn, mỗi lần Vân Thiên Hà tỏ ra một bùng máu là cả tinh thần hắn đều trở nên sung sướng, mang đến một khoái cảm kỳ dị.

Đây là thể hiện của việc cừu hận đã dâng đến tột cùng, thời điểm trả thù có thể tra tấn đối phương càng tàn khốc thì hắn lại càng khoái cảm, khoái cảm khiến cho linh hồn hắn run rẩy. Hắn đã bắt đầu ảo tưởng đến khi một kích trí mạng của hắn đánh bay tên tiểu tử đáng hận kia về phía sau. Hắn đã cảm nhận được khoảnh khắc mà đối phương đối mặt với tử vong trở nên sợ hãi tuyệt vọng đến cùng cực. Mới nghĩ đến đó mà hắn đã cảm thấy thỏa mãn, thỏa mãn đến tột cùng.

Một kích trí mạng đang dữ dội lao đến lại càng làm cho Vân Thiên Hà tập trung hơn nữa, giống như toàn bộ thế giới đều đã biến mất, hắn đã quên đau đớn trên thân thể quên cả tử vong đang dần uy hiếp, hắn tập trung toàn bộ tinh thần, ý chí, tất cả đều tập trung cho một kích trí mạng cuối cùng.

Đột nhiên! Vân Thiên Hà cảm giác được một quyền của đối phương như tòa núi lớn ập đến, tinh thần của hắn bắt đầu vận chuyển, tinh khiếu trong thân thể lúc này đã được sử dụng đến cực hạn. Trong ánh mắt của hắn bắn ra tinh quang tử thần. Một quyền của đối phương đã đến.

Thân thể Vân Thiên Hà theo bản năng bộc phát ra bộ pháp với quỹ tích quỷ dị, rốt cục cũng thành công tránh né một kích trí mạng của Giang Thụ Đức.

Ầm!

Một quyền mang theo toàn bộ tu vi cả đời Giang Thụ Đức tỏa ra kinh khí cuồng bạo oanh kích lên phòng ốc phía sau lưng Vân Thiên Hà, lập tức phòng ốc liền bị phá nát hoàn toàn.

- Cái gì, điều này sao có thể!

Giang Thụ Đức đã sử dụng toàn bộ tu vi võ đạo, công lực bản thân vào một quyền kia thế mà lại để cho đối phương có thể tránh thoát. Hai mắt Giang Thụ Đức như muốn lồi ra ngoài không thể tin được kết quả này.

Ngay lúc hắn đang trờ mắt ngạc nhiên thì đột nhiên Vân Thiên Hà quay lại nở nụ cười quỷ dị. Nụ cười đó phẳng phất như tử thần đang mỉm cười với hắn làm cho hắn trở nên sợ hãi. Hay là tiểu tử kia bị một quyền làm cho choáng váng nên mới hiện ra bộ dáng như thế.

Nhưng mà...

Ngay lúc thân hình đối phương lui lại không đến một trượng thì lại xuất hiện việc cổ quái hơn nữa. Đối phương tự nhiên lại giơ ngón cái hướng về phía hắn, tiểu tử kia muốn làm gì, chết đến nơi mà còn muốn khen ngợi thực lực của lão phu sao, chẳng lẽ hắn muốn lấy lòng lão phu để lão phu tha cho cái mạng nhỏ của hắn sao?

Đúng lúc Giang Thụ Đức đang ngơ ngác trước hành động giơ ngón tay cái của Vân Thiên Hà thì đột nhiên hắn cảm giác được khí tức băng hàn bùng nổ lao đến phía hắn, cảm giác khí tức băng hàn càng ngày càng đến gần, tốc độ thật là đáng sợ, giống như nụ hôn tử thần đang tập trung vào hắn, làm cho hắn dù muốn tránh cũng không được.

Hắn đã bị bóng ma tử vong bao trùm, trong nháy mắt Giang Thụ Đức đã hiểu được nụ cười mà đối phương dành cho hắn là có ý gì, và ngón tay cái kia cũng không phải là bội phục mà là ngón tay đòi mạng, nụ cười và ngón tay của tử thần.

Khoảnh khắc đó Giang Thụ Đức cảm thấy cả người trở nên lạnh lẽo, hắn cảm thấy cả thế giới như đình chỉ vận chuyển, đầu óc trở nên trì trệ. Ngay sau đó hắn chợt thấy ấm áp, ấm nóng, trong mắt của hắn cả thế giới đã nhuộm một màu huyết hồng, cuối cùng tất cả đều chìm vào bóng tối.

Thương Hồn Chỉ không ra thì thôi, một khi đã xuất là phải thấy máu. Một chỉ một mạng.

Vân Thiên Hà tránh được một kích trí mạng của đối phương, tránh về phía sau là lúc thời cơ tốt nhất để tung ra Thương Hồn Chỉ. Hắn đã đợi thời cơ và lúc thời cơ đến là một kích tất sát. Nếu bỏ qua cơ hội thì người nằm xuống chính là Vân Thiên Hà nhưng cuối cùng thì hắn đã nắm bắt chuẩn xác cơ hội hiếm hoi của mình và Giang Thụ Đức đã vĩnh viễn nằm xuống.

Một chỉ đoạt mệnh, thế giới này cũng không có nhiều người biết đến Thương Hồn Chỉ. Cho đến tận bây giờ Giang Thụ Đức không phải là người đầu tiên chết bởi Thương Hồn Chỉ nhưng cũng không phải là người cuối cùng, và hắn cũng không thể để lộ ra ngoài vì hắn đã là người chết.

Trong lúc sinh tử chiến, ngón cái của Vân Thiên Hà dựng lên chính là lúc hắn tiến đưa đối phương đến với cõi chết.

Giết chết Giang Thụ Đức, Vân Thiên Hà cũng không thả lỏng. Bởi vì trận chiến vẫn chưa kết thúc, mấy người Tinh Mông vẫn chưa tiêu diệt được đối thủ.

Mấy quyền mà huyền ảo Giang Thụ Đức oanh kích lên người hắn cũng không tạo nên vết thương nghiêm trọng bởi vì hắn có tinh linh chi khí hộ thể cho nên mỗi quyền oanh kích lên người hắn cũng chỉ làm nội tạng hắn chấn động thổ huyết. Vết thương như vậy Vân Thiên Hà căn bản vẫn chưa để ý đến.

Vân Thiên Hà hít một hơi thật sâu, mặc dù vẫn có chút cảm giác không khỏe nhưng không hề giống trước kia mỗi lần dùng Thương Hồn Chỉ là lại không thể nào tái chiến.

Hắn cẩn thận đánh giá tình hình, mấy người Tinh Mông vẫn dùng phương thức chiến đấu vây công. Dưới tình huống hai đánh một lúc này đã xử lý được hai tên hắc sát chiến sĩ nhưng Thu Phi cũng đã bị trọng thương, đang liều mạng chống đỡ cũng may là có Tinh Diệu phối hợp ăn ý che chở nếu không Thu Phi đã lâm vào tử địa.

Còn lại ba tên hắc sát chiến sĩ lúc này đã rơi vào thế hạ phong, sĩ khí thấp xuống cực điểm bởi vì bọn chúng không cách nào trợ giúp được Giang Thụ Đức chỉ có thể trơ mắt nhìn giữa trán Giang Thụ Đức xuất hiện một lỗ máu, bị trúng một kích tất sát.

Ngay cả cửu cấp võ sư cũng bị một bát cấp võ sư giết chết như vậy vận mệnh của bọn chúng thế nào? Đã không được thì chỉ còn cách tử chiến.

Sau khi Vân Thiên Hà nắm bắt được tình huống, thấy mấy tên hắc sát chiến sĩ tăng cường thế công chuẩn bị gạch đá đều tan liền lập tức lách mình gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu bên cạnh Tinh Diệu, quát lên:

- Thu Phi lui ra sau trợ giúp từ bên ngoài.

Thu Phi không hề do dự vội vàng chấp hành mệnh lệnh, rống lên một tiếng rồi đánh ra một quyền bức đối phương lui lại. Ngay sau đó hắn cũng vội vàng lùi về phía sau, Vân Thiên Hà cũng lập tức lao lên lấp chỗ Thu Phi.

Tinh Diệu có Vân Thiên Hà gia nhập phối hợp hỗ trợ, sức chiến đấu tăng lên rõ rệt. Hắn biết sau khi Vân Thiên Hà gia nhập thì phải phối hợp như thế nào. Ưu thế lớn nhất của hắn là tốc độ vì thế lúc này thân thể hắn giống như u linh căn bản là không để đối phương nhìn thấy bóng dáng.

Đối thủ trước mắt là một thất cấp võ sư, Vân Thiên Hà lại sử dụng tinh viêm kinh khí mang tính hủy diệt cuồng bạo ảnh hưởng đến động tác của đối phương. Ngay lúc động tác của đối phương chậm lại, Tinh Diệu liền nắm bắt thời cơ lách mình đến gần đối phương, một quyền nặng nề dữ dội nện lên lưng tên hắc sát chiến sĩ xấu số.

Tên hắc sát chiến sĩ này phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể bị hất tung lên không, căn bản không thể nào áp chế lao đến trước mặt Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cười một tiếng dữ tợn rồi tung ra một quyền như đạn pháo nện lên ngực đối phương, kinh khí bằng hàn cuồng ép tiến vào làm tên hắc sát chiến sĩ bay lên giống như điều gặp gió, chưa kịp rơi xuống đất đã tắt thở.

Chiến lược của đối phương lại tiếp tục giảm đi, lúc này Tinh Mông và Thu Liên phối hợp lại càng thêm ăn ý. Sau khi Vân Thiên Hà đánh chết một tên hắc sát chiến sĩ nữa, thân hình Tinh Mông nhoáng lên phối hợp với một quyền của Thu Liên đánh trúng ngực một tên hắc sát chiến sĩ làm cho hắn phun máu tươi lui ra ngoài vừa đúng nơi Tinh Diệu chờ sẵn. Lại một quyền tung ra, tên hắc sát chiến sĩ không còn bất kỳ cơ hội nào. Bốn người Tinh Mông đều là thất cấp võ sư đỉnh phong lại có thiên phú của dị tộc nên sức chiến đấu có thể so sánh với bát cấp võ sư mà phần lớn hắc sát chiến sĩ cũng chỉ là thất cấp đỉnh phong. Chỉ còn lại một tên duy nhất là đạt tới bát cấp cho nên mới có thể giằng co lâu như vậy được.

Năm tên hắc sát chiến sĩ đi theo Giang Thụ Đức lúc này đã chết bốn còn lại một tên đang đau khổ chống đỡ.

Tuy nhiên một màn quần đấu diễn ra đương nhiên áp lực tăng hơn rất nhiều so với đơn đả độc đấu. Lúc này Tinh Diệu và Tinh Mông lợi dụng ưu thế tốc độ thình thoảng lại tung ra những chiêu thức đòi mạng mà Thu Liên cũng lập tức áp sát làm cho tên hắc sát chiến sĩ cuối cùng bốn bề thọ địch. Vân Thiên Hà đứng một bên chờ đợi cơ hội tung ra chiêu tất sát.

Ngay lúc tên hắc sát chiến sĩ lực cũ vừa hết lực mới chưa sinh Vân Thiên Hà nắm lấy cơ hội phát chiêu đẩy lùi đối phương.

Tinh Mông không bỏ lỡ cơ hội, hắn cùng Tinh Diệu một trước một sau hạ gục nốt tên cuối cùng.

Chiến đấu kết thúc. Sau khi giết chết tên hắc sát chiến sĩ cuối cùng rốt cục Thu Phi cũng không thể nào chống đỡ được thương thế liền ngã xuống đất.

Vân Thiên Hà quay lại nhìn ánh lửa bốc lên tận trời, chỗ Giang phủ hỏa hoạn đang thiêu đốt hừng hực, thế lửa nung theo chiều gió lan tràn ra các nơi khác, lúc này trong thành đã trở nên cực kỳ hỗn loạn.

- Xem ra thế lửa nung theo gió to phải thiêu cháy nửa tòa thành, không biết liên lụy đến bao nhiêu người vô tội, ai!

Vân Thiên Hà thở dài một tiếng rồi dẫn theo bốn người lao nhanh ra cổng thành.

Thủ vệ cổng thành ngay khi nhận được tin hỏa hoạn cũng đã chạy đi cứu hỏa, thời điểm này không một ai trông coi. Sau khi Tinh Diệu mở cổng thành mấy người liền nhanh chóng lao ra khỏi thành.

Đi ra phía các thôn trấn phụ cận, đoàn người tìm đến một hộ nông dân xin nhờ tá túc. Vân Thiên Hà xuất ra hai viên Tinh Nguyên Đan cấp cho Thu Phi một viên chữa thương một viên thì bản thân nuốt vào rồi chậm rãi dùng tinh linh chi khí hòa tan được lực của Tinh Nguyên Đan. Sau đó lại dùng đệ nhất tinh tú vận hành mấy chu thiên mới triệt để hòa tan được được lực.

224. Chương 226: Giang Thị Điện Cuồng

Hắn liền đứng dậy rồi làm mấy động tác vận động, sự đau đớn đã biến mất không còn bất kỳ cảm giác khó chịu nào. Xem ra một kích cuối cùng của Giang Thụ Đức ngoài huyền ảnh tạo thành một ít thương thế thì cũng không ảnh hưởng quá mức nghiêm trọng.

Chữa thương xong, Vân Thiên Hà đứng dậy tới đi tới một phòng khác thăm thương thế Thu Phi.

Tuy nhiên tốc độ khôi thương thế nhanh kinh người của Thu Phi làm cho Vân Thiên Hà giật mình.

Khi hắn chữa thương xong, Thu Phi dù không sử dụng Tinh Nguyên Đan nhưng thương thế cũng hồi phục bảy tám phần. Thu Phi nhìn thấy Vân Thiên Hà giật mình thì giải thích:

- Thiếu chủ, nguyên nhân tuyệt tặc bọn thuộc hạ có thể sống lâu chính là do thể chất khác với thường nhân. Thiên phú tuyệt dung không chỉ dùng trong chiến đấu mà còn có thể mượn sinh mệnh lực để chữa thương cho nên cho dù không có được vật phụ trợ, thương thế của thuộc hạ cũng có thể khôi phục nhanh chóng.

Lúc này Vân Thiên Hà mới thoả mái, hần nói:

- Đã như vậy chúng ta cũng sớm lên đường, nơi này không nên ở lâu.

Mọi người liền tuân mệnh gấp rút chuẩn bị lên đường, Vân Thiên Hà ra ngoài huýt sáo liền thấy Vân Bôn hí lên một tiếng đáp lại sau đó nhanh chóng chạy đến.

Tinh Mông kinh ngạc nhìn hướng Vân Bôn dẫn theo mấy con ngựa chạy đến nói:

- Thiếu chủ, có Vân Bôn ở đây vậy sau này chúng ta không cần phải lo mất ngựa nữa.

Sau khi Vân Bôn dừng lại trước mặt Vân Thiên Hà thì mấy con ngựa khác cũng dừng lại. Vân Bôn cọ mặt vào cánh tay Vân Thiên Hà, những con ngựa kia cũng học theo cọ mặt lên tay chủ nhân chúng, cảnh tượng cực kỳ thú vị.

Vân Thiên Hà cười cười thân mật vuốt ve Vân Bôn sau đó nhảy lên ngựa nói với mọi người:

- Chuyện xảy ra ở Giang Nam quận truyền đến Dư Châu nhất định sẽ làm cho Giang Ngọc Tề tức đến hộc máu. Nhất định Giang gia sẽ điên cuồng trả thù vì thế trước tiên chúng ta tránh đi phong mang.

- Thiếu chủ, như vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?

Mấy người Tinh Mông sau khi lên ngựa liền hỏi.

- Không đi Dư Châu nữa, chúng ta đi về phía trước mười dặm tạo dấu vết giả như đến Dư Châu sau đó bí mật đi vòng đến phía Tây Thanh Thạch Chủy quận thì dừng lại. Rồi từ đó trực tiếp đi về phía Bắc vòng ra phía sau Dư Châu. Ta muốn chơi trò trốn tìm với Giang Ngọc Tề, ta muốn xem hần làm thế nào có thể nằm một chỗ để ra quyết sách cách ngàn dặm!

- Thiếu chủ, nói như vậy thì hành trình sẽ mất sáu bảy ngày, chúng ta trước tiên phải vào thành tiếp viện. Lương khô và nước uống bây giờ không còn nhiều lắm.

Tinh Mông nói.

- Chúng ta có thể thuận tiện săn thú, coi như là đi dã ngoại. Các người cũng chưa được thử món nê hoàn do ta làm. Chúng ta có thể vừa du ngoạn tại Dư CHâu vừa chờ đợi người chúng ta từ Lợi Châu sang là có thể đánh tan hoàn toàn kế hoạch mà Giang Ngọc Tề bố trí ở đây. Ta đã để Vân Tường trở về trước báo tin. Chờ đến lúc chúng ta đùa giỡn Giang gia đến kiệt sức đến lúc đó Thiên Đồ chiến sĩ cũng đến kịp. Ta muốn bọn chúng ném một thất bại cực kỳ nặng nề.

Vân Thiên Hà sờ sờ lỗ tai Vân Bôn, Vân Bôn hí lên một tiếng sau đó cất vó chạy như bay theo phương hướng Vân Thiên Hà đã chỉ. Gần như cùng lúc bốn con ngựa của mấy người Tinh Mông cũng theo sau. Đoàn người tiếp tục tiến về phía trước.

Trận hỏa hoạn trong Giang Nam quận vẫn tiếp tục lan tràn trong từng cơn gió lạnh thấu xương. Đã có nửa tòa thành bị trận hỏa hoạn lan đến, bách tính trở nên khủng hoảng muốn dập tắt lửa nhưng lực bất tòng tâm. Bọn họ chỉ có thể dọn đồ rời rời nhà mà đi.

Đại hỏa hoạn thiêu đốt hết nhà này sang nhà khác, mặc dù ngoài miệng bách tính không dám nói thế nhưng trong lòng vô cùng thống hận, ánh mắt nhìn về phía người Giang tộc đầy cừu hận, ánh mắt giống như một thanh đao cứa vào lòng Giang gia. Giang gia có nỗi khổ không nói nên lời, trong lòng cũng tràn ngập bi phẫn nhưng không cách nào phát tiết chỉ có thể im lặng thừa nhận nỗi căm phẫn của lê dân bá tánh.

Giang Thủ Thành tiến vào từ đường tổ tông Giang gia mặc cho lửa cháy khắp nơi nhưng vẫn không chịu rời đi. Hần quý gối trước bài vị tổ tông ở từ đường, bi thống khóc lên đau đớn như muốn xin chuộc tội.

Những bài vị xung quanh đã bắt đầu bị ngọn lửa thiêu đốt, hần liều mạng dập lửa ôm toàn bộ bài vị vào trong lòng ngực, cũng không rời đi dù có hạ nhân vào lôi kéo hần ra ngoài nhưng Giang Thủ Thành vẫn gắt gao ôm chặt lấy bài vị. Cuối cùng hần cũng bị ngọn lửa cắn nuốt cùng với bài vị lịch đại tổ tông Giang gia.

Gió vẫn gào thét như phối hợp với thể lửa, dù đã gần trôi qua một ngày nhưng trận hỏa hoạn vẫn chưa được dập tắt dưới những cơn gió lạnh vẫn vô tình thổi qua.

...

Giá!

Trên quan dao dẫn đến Giang Nam quận lúc này vang lên từng tiếng vó ngựa phi nước đại. Người cưỡi ngựa đau đớn như đứt từng khúc ruột, thét lên từng tiếng bi phẫn không ngừng thúc ngựa đã sớm mệt mỏi đến mức khó có thể đi tiếp.

Trên mình ngựa đã xuất hiện vết máu đỏ đều là do chủ nhân chúng dùng roi da quất lên không ngừng thúc dục chúng tăng tốc, càng lúc càng dồn dập hơn.

Cho đến khi chạy đến thôn trấn phụ cận Giang Nam quận đại đa số ngựa đã không thể chịu được nữa liền ngừng lại, mặc kệ chủ nhân có đánh có quất thế nào cũng không thể tiếp tục cất bước. Lúc này hai mắt Giang Nguyên Mưu đỏ ngầu, hai nắm tay siết chặt, xương cốt toàn thân run rẩy, hai cánh môi khô nứt đã bị hằn cấn nát, đang không ngừng rỉ máu.

Mà phía sau hắn là tộc nhân hoặc là hắc sát chiến sĩ đều đã bị phần đến cực hạn, trong ánh mắt chỉ còn lại cừu hận nhìn Giang Nam quận đang bị thiêu đốt trong biển lửa chiếu rọi khắp xung quanh. Giang Nam quận đã trở thành địa ngục, lộ ra vẻ dữ tợn đáng sợ.

Dù cách thành còn đến mười dặm nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn thấy hỏa hoạn trong thành. Trong lòng trở nên nóng nảy, nổi giận, thống khổ, cừu hận...nhiều loại cảm xúc phức tạp hỗn loạn đan xen. Hơn nữa lại chịu một mối may mắn làm cho tinh thần bọn họ căng thẳng nên khi nhìn thấy trận hỏa hoạn gần như tinh thần cả bọn đã hỏng mất.

Giang Nguyên Mưu không thể chịu đựng được sự thật trước mắt, nhịn không được thổ huyết.

Dân chúng cũng đã ra khỏi thành, đại đa số người trong trấn là từ thành đi ra.

Giang Nguyên Mưu vô lực chống đỡ, đã hôn mê bất tỉnh.

Còn Giang Nguyên Dương mang theo vết mặt bị thống, khóe mắt trào ra huyết lệ, cố gắng chống đỡ tìm đến một người trong tộc chạy thoát ra ngoài hỏi rõ tình huống. Biết được hung thủ phóng hỏa không những chạy thoát mà còn giết chết Giang Thụ Đức và nhóm hắc sát chiến sĩ bảo vệ Giang Thụ Thành, rồi cả việc Giang Thụ Thành tự vẫn trong tử đường thì hắn không thể nào chịu được nữa, rống lên một tiếng thê lương rồi cũng lập tức hôn mê. Bất luận kẻ nào chịu phải đả kích như vậy cũng không thể nào chịu được.

Ba ngày sau, Dư Châu thành, Giang phủ.

Ầm.

Cái bàn bị trúng một chưởng nát bươm. Sau đó những thứ bày biện trong phòng cũng bị phá hư. Trong phòng, chủ nhân của nó đang đau đớn phẫn nộ.

Giờ phút này khuôn mặt già nua của Giang Thụ Hùng đã trở nên tái nhợt đến cực hạn. Ánh mắt hắn tóe ra lửa, sắp mất đi lí trí, kinh khí toàn thân tuôn ra phá nát toàn bộ mọi thứ bày biện trong phòng.

Thậm chí ngay cả tên hắc sát chiến sĩ đưa tin cũng bị khí thế của cao thủ cấp tông sư của lão đẩy lui mấy trượng, miệng thổ huyết.

- Ngọc Tề, tại sao lại như vậy, đây rốt cuộc là tại sao?

Khóe mắt Giang Thụ Hùng rơi lệ gắt gao nhìn chằm chằm Giang Ngọc Tề đang nằm lỳ trên giường. Khuôn mặt hắn đã trở nên vằn vẹo, xám như tro tàn, ánh mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ máu.

Giang Ngọc Tề nắm chặt thành giường, sau khi nghe được tin này hắn giống như bị sét đánh trúng, thương thế lại nặng hơn.

Một màn ở Vọng Kinh Trấn làm cả đời hắn khó quên nhưng sau đó lại thêm chuyện Giang Ngọc Thiên bỏ mình, Giang Thụ Viễn bị chém đầu, chịu mọi sự sỉ nhục lại càng làm cho hắn thêm đau đớn.

Thời gian vừa rồi hắn được các trưởng bối trong nhà an ủi, quan tâm khiến cho hắn có thể từ thống khổ sỉ nhục, dựa vào cừu hận để chống đỡ. Hắn luôn tâm niệm hắn sống để báo thù, hắn muốn Đồ gia phải bị diệt tộc. Hắn phải làm cho tên đầu sỏ khiến hắn chịu sự nhục nhã phải nhận sự trả thù kinh khủng nhất, phải bị thiên đạo vạn quả. Chỉ có như vậy hắn mới có thể vơi bớt nỗi đau trong lòng.

Tuy nhiên hần cũng không được trời xanh chiếu cố, lại một lần nữa bố trí của hần thất bại, hần lại thua trong tay Vân Thiên Hà.

Lần này đối phương không chỉ là đánh thẳng vào mặt hần, không phải mang đến đau đớn thể xác cho hần mà là hung hăng đâm một dao vào tinh thần hần. Làm cho tinh thần hần trở nên run rẩy, làm cho hần đau đến nỗi không muốn sống nữa, làm cho hần cảm thấy bất lực, cả người dường như đã hỏng hết.

Giang Thụ Hùng nhìn Giang Ngọc Tề nằm trên giường, mặt cắt không còn chút máu, ánh mắt chỉ là một mảnh tro tàn giống như đã biến thành hoạt tử nhân mà trong lòng đau nhói.

Giang Nam quận, căn cơ của Giang gia đã bị thiêu hủy làm cho một tia lý trí cuối cùng của Giang Thụ Hùng cũng đã bị che lấp. Hần chạy ra khỏi phòng gọi tất cả mọi người trong gia tộc sau đó thông báo tin tức kinh khủng kia. Cả Giang gia giống như bị sét đánh trúng, tất cả đều ngây người trở nên điên cuồng. Bọn họ muốn trả thù, bọn họ muốn tru diệt, bọn họ muốn phát tiết.

Kết quả thế này đã làm cho tất cả người Giang gia mất hết lý trí, chỉ còn lại là sự thù hận, sự điên cuồng, phải tiêu diệt kẻ gây ra tai họa bằng mọi giá.

Sau khi biết được Vân Thiên Hà vẫn đang ở Dư Châu, Giang Thụ Hùng liền triệu hồi tất cả mọi thành viên trong Giang gia bố trí ở Lợi Châu triển khai truy sát toàn diện đối với Vân Thiên Hà, không chết không ngừng khiến cả vùng đất Dư Châu trở nên sôi trào.

225. Chương 227: Tinh Thú Xà Bàn

- Tiểu gia hỏa Thiên Hà quả nhiên là gây ra nhiều náo nhiệt, lần trước là làm cho Giang Thụ Viễn bị chặt đầu, sau đó lại làm cho hai thiên tài của Giang gia một chết một bị thương. Lần này lại bắt tri bất giác cho hang ổ Giang gia một mối lửa thiêu trụi tất cả. Thật là làm cho lòng người phẫn chấn ha ha...

Đồ Chính Huy hưng phấn đến mức đứng ngồi không yên, hoa chân múa tay vui sướng nói:

Đồ Nguyên Tán nghe xong lời này, trên mặt cũng mang theo vẻ tươi cười, gật đầu đồng ý:

- Không thể không nói Đồ gia chúng ta được ông trời chiếu cố. Nhị đệ cũng vừa đưa tin, hiện nay thế cục kinh thành đại biến cũng đều do đứa nhỏ Thiên Hà này gây ảnh hưởng. Rất nhiều thứ lực ở kinh thành rất kiêng kỵ Thiên Hà, đã từng triển khai một ít thủ đoạn muốn đối phó hần. Lần này Thiên Hà trở về Lợi Châu tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió. Trên đường nhất định sẽ có rất nhiều kẻ chặn giết nên nhị đệ đưa tin báo chúng ta phải nhân thủ tiếp ứng ở Định Châu. Thế nhưng không tưởng tượng được tiểu tử này lại tiến vào Dư Châu, Giang Nam quận làm nên một hồi náo nhiệt đến mức như vậy.

Đột nhiên thần sắc Đồ Chính Minh trở nên ngưng trọng nói:

- Phụ thân, nếu như Thiên Hà đang ở Dư Châu cộng thêm việc hần vừa mới thiêu trụi hang ổ của Giang gia thì nhất định bọn chúng sẽ triển khai một cuộc trả thù điên cuồng. Nhất định Thiên Hà đang gặp nguy hiểm, chúng ta cũng phải hành động ngay lập tức mới được.

Đồ Nguyên Tán gật đầu nói:

- Cũng đã đến thời điểm triển khai hành động rồi, mấy bố trí của Giang gia bên Lợi Châu chỉ sợ cũng vì sự kiện lần này mà phải rút khỏi. Chúng ta hành động cũng không cần phải lo lắng cho gia hương quá nhiều.

Đúng lúc này An Bá từ ngoài cửa tiến vào, trong tay cầm một phong thư đưa cho Đồ Nguyên Tán. Sau khi Đồ Nguyên Tán xem qua phong thư kiên đứng phắt dậy, lại nhìn kĩ thư tín một lần nữa rồi cười lạnh nói:

- Nhất định lão phu phải tự mình đi đón tiếp lão thất phu Giang Thụ Hùng một phen, xuất động toàn gia tộc trên diện rộng chỉ để đối phó một đứa trẻ. Loại sự tình này mà hần cũng làm ra được, thật đáng phục, lần này không diệt được người lão phu thế sẽ không quay lại Lợi Châu.

Nói xong Đồ Nguyên Tán phân phó:

- Chính Minh, người đi mời tam thúc trở về. Lệnh cho tất cả Thiên Đồ chiến sĩ ở Lợi Châu cùng xuất động. Chính Huy mang một nhóm cao thủ ở lại Lợi Châu đề phòng kẻ khác thừa cơ tiến vào. Chính Long lập tức

chạy đến Định Châu thông tri Ngự gia phái một nhóm cao thủ đến trợ giúp. Chính Thanh đến phủ thành chủ Lợi Châu thông báo một câu. Chính Thành hỏa tốc bí mật chạy đến Dư Châu bắt liên lạc với thủ phủ Dư Châu là Diệp đại nhân tìm cách giúp đỡ Thiên Hà đồng thời giao một vài chứng cứ mà chúng ta có được giao cho Diệp đại nhân, tố cáo Giang gia tội danh âm mưu tạo phản. Phải đánh cả sau lưng bọn chúng.

Sau khi Đồ Nguyên Tán thông báo từng mệnh lệnh rõ ràng những người được giao nhiệm vụ liền cấp tốc hành động.

Sau khi mọi người đi hết trong phòng chỉ còn lại Đồ Nguyên Tán và An Bá. Lúc này An Bá mới nói:

- Lão gia, lần hành động đối phó với Giang gia này cũng không cần gióng trống khua chiêng như vậy, chỉ sợ thế lực Tông Môn có thể thừa cơ can thiệp vào. Lão gia vẫn cần cẩn thận là trên hết, lần này lão phu hộ tống lão gia đi diệt Giang gia.

Đồ Nguyên Tán nói:

- An lão, người nên ở lại Lợi Châu, lần này chúng ta đi tranh đấu chính là một trận sinh tử chiến người sống ta chết. Mà có thể Tông Môn sẽ nhân cơ hội này sẽ triển khai một vài hành động bí mật ở Lợi Châu. Lợi Châu còn cần có người tọa trấn ta mới yên tâm.

An Bá thấy Đồ Nguyên Tán nói chuyện trịnh trọng như vậy tựa hồ như giao phó cả cơ nghiệp, liền trầm giọng đáp ứng:

- Một khi đã như vậy lão phu dù phải liều mạng già này cũng nhất định bảo vệ con cháu Đồ gia được an toàn.

Ban đêm ở Xà Bàn sơn tại Dư Châu quả giống như tên gọi, cả ngọn núi như một con rắn khổng lồ, chỗ cao nhất so với mực nước biển lên đến gần ngàn thước giống như đầu rắn. Mà chỗ thấp nhất lại tương đối thấp giống như thân hình con rắn cuộn tròn lại.

Nơi này đa số là rừng núi và đầm lầy, không có dấu chân người, sương mù bao phủ khắp nơi, thường xuyên có tinh thú cường đại lui tới. Là một địa phương nguy hiểm gần bằng Thanh Long Sơn Tuyên Châu.

Đoàn người Vân Thiên Hà chạy được ba ngày đường, đến phụ cận vùng Xà Bàn sơn thì người ngựa đều kiệt sức. Mấy người liền dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi và cũng để tìm thêm lương thực.

Sau khi Tinh Mông xuống ngựa liền lấy nước uống và lương khô rồi nhân tiện nói:

- Thiếu chủ, lương khô cũng dùng sắp hết rồi, thuộc hạ và Thu Liên đến bìa rừng săn một vài con mồi được không?

Vân Thiên Hà suy nghĩ rồi nói:

- Cũng được, tuy nhiên không được vào sâu trong núi, chỉ được săn bắt ở gần bìa rừng.

Tinh Mông và Thu Liên tuân mệnh sau đó liền mang theo dụng cụ săn bắt vào rừng. Tinh Diệu và Thu Phi cũng không nhân rồi, mỗi người đi kiểm cỏ khô cho mấy con ngựa.

Vân Thiên Hà đánh giá xung quanh một chút, khẽ nhăn mày nói:

- Xung quanh Xà Bàn sơn không có dấu chân con người, cây cối lại bị sương mù bao phủ, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm. Tinh Diệu, người đuổi theo Tinh Mông nhắc nhở bọn họ không cần vào sâu trong núi. Không săn được cũng không sao quan trọng là phải giữ an toàn.

Tinh Diệu nghe vậy liền để một mình Thu Phi làm rồi lập tức theo sát phương hướng Tinh Mông vừa rời đi.

Sau khi Tinh Mông và Thu Liên vào rừng cây liền nhìn sương mù xung quanh, có rất nhiều đầm lầy. Tinh Mông nói:

- Nơi này quả đúng là hiểm địa, ta và người cần phải cẩn thận, không được đánh động đến mãnh thú.

Hai người đi được một hồi vẫn không kinh động đến thú vật trong rừng, sau đó trốn ở một nơi bí mật quan sát một con Tuyết Chương đang uống nước.

Hừ!

Một tiếng tiếng xé gió vang lên, chỉ thấy một cây thương giống như tia chớp phóng tới. Con Tuyết Chương bị kinh động, liền nhanh chóng bỏ trốn thế nhưng cũng không hoàn toàn tránh được, bị ngọn thương cắm sâu vào đùi. Tuy thế Tuyết Chương vẫn còn có thể tiếp tục chạy trốn.

Tinh Mông nhìn thấy con mồi bị thương đang cố gắng chạy thoát liền phóng ra như một tia chớp cùng với Thu Liên đuổi theo con mồi. Trong lúc truy đuổi hai người đã quên mất lời dặn không được đi sâu vào trong rừng của Vân Thiên Hà.

Khi hai người truy đuổi con Tuyết Chương đến gần đầm lầy sâu trong rừng thì thấy con mồi ngã gục xuống thở hổn hển. Lúc này Thu Liên lại tiếp tục phóng ra một cây thương giết chết con mồi. Tinh Mông hiểu ý lướt đến bên cạnh con Tuyết Chương, rút chủy thủ bên hông đâm vào cổ họng nó. Con Tuyết Chương dãy dụa mấy cái liền bất động.

Tinh Mông lấy ra cuộn dây thừng trói Tuyết Chương lại còng lên lưng, hai người lập tức lao ra khỏi rừng.

Hai người vừa đi được một đoạn, đột nhiên Tinh Mông cảm giác được có dị động. Hai người liền cẩn thận đi đến phương hướng có dị động điều tra thì thấy Tinh Diệu đang chiến đấu với một đầu Tuyết Lang.

Bởi vì Tinh Mông và Thu Liên đều là hậu duệ dị tộc nên bọn họ có khả năng cảm nhận được khí tức của tinh thú. Tinh Mông liếc mắt một cái liền nhận ra đầu Tuyết Lang này chính là tinh thú liền thấp giọng nói:

- Không tốt là lang tinh thú, chúng ta nhanh chóng đến trợ giúp.

Nói xong, thân thể Tinh Mông bắn ra như tia chớp gia nhập vào vòng chiến đấu từ phía sau đánh lén Tuyết Lang giải vây cho Tinh Diệu. Đầu lang tinh thú này cũng rất giảo hoạt, thấy con mồi có hai đồng bọn đến trợ giúp liền lao đến tấn công Tinh Diệu vì nó biết Tinh Diệu đã bị thương, là người yếu nhất. Tuyết Lang cực kỳ thông minh, nó nhắm vào mắt xích yếu nhất để đột phá vòng vây.

Tuy nhiên lúc này Thu Liên đang đuổi tới không buông tha cơ hội đánh lén, một quyền xuất ra trúng ngay lưng Tuyết Lang. Tuyết Lang lão đảo, cả người xoay lại thuận thế giơ móng vuốt lên bổ nhào về phía trước đánh trúng sườn Tinh Mông. Chỉ nghe phốc một tiếng quần áo trên người Tinh Mông bị xé rách, trên người đã xuất hiện một vết cào, máu tươi chảy ròng ròng.

Máu, có thể kích thích chiến lực tăng lên!

Tinh Mông bị một trảo của lang tinh thú đã thương sau, hai người Thu Liên và Tinh Diệu vội vàng xông tới, ba người vây quanh lang tinh thú giáp công.

Lang tinh thú muốn sử dụng quỷ kế như lúc nãy thế nhưng đã bị Tinh Diệu nhìn thấu, ngay lúc nó đang định thi triển kế cũ thì Tinh Diệu tung ra một quyền nhanh như chớp oanh kích lên người nó. Tinh Mông nắm lấy cơ hội vội rút chủy thủ, một đạo ngân mang xẹt qua phá một lỗ thủng vừa sâu vừa rộng trên bụng lang tinh thú.

Gào gào...

Lang tinh thú rống lên một tiếng đau đớn, sau khi rơi xuống cũng không tiếp tục tấn công mà trừng mắt nhìn về phía ba người sau đó lao nhanh về phía rừng bỏ chạy.

- Lập tức rời đi.

Tinh Mông che miệng vết thương, cũng không chú ý băng bó. Hắn biết đầu Tuyết Lang này rất giảo hoạt, nhất định sau khi trở về chắc chắn sẽ gọi cả bầy đến. Vì thế hắn khẽ quát một tiếng. Ba người mang theo Tuyết Chương lao nhanh về phía bìa rừng.

Ngay lúc ba người sắp ra khỏi rừng cây thì không ngờ đầu Tuyết Lang thú vừa mới bị thương đã quay trở lại hơn nữa còn kéo theo ba đồng bọn, đằng sau còn có thêm mấy chục con nữa, tốc độ lao đến cũng không chậm.

Ba người Tinh Mông nhìn ba con lang tinh thú không khỏi hít một hơi, không kịp suy nghĩ mà lập tức tăng tốc bỏ chạy.

Nhưng mà trong lúc ba người còn đang chạy trốn khỏi ba đầu Tuyết Lang thì đột nhiên Thu Liên thở dốc nói:

- Nguy rồi ta có một trục giác không tốt, phía sau còn một con tinh thú cường đại gấp nhiều lần ba đầu Tuyết Lang này đang đuổi theo.

Tinh Mông nghe vậy nghĩ đến Vân Thiên Hà và Thu Phi còn đang ở bìa rừng liền dứt khoát dừng lại nói:

- Tinh Diệu lập tức trở về thông báo cho thiếu chủ, nơi này có nguy hiểm mau chóng rời đi, ta và Thu Liên ở lại chặn hậu sẽ đi sau.

Tinh Diệu biết Tinh Mông nói như vậy là đã chuẩn bị hi sinh. Ánh mắt đỏ lên nói:

- Các người bảo trọng.

Nói xong Tinh Diệu không một chút do dự xoay người lao nhanh về phía Vân Thiên Hà, không dám quay lại nhìn về phía sau dù chỉ một lần.

Tinh Mông và Thu Liên ngừng lại, đối mặt với ba con lang tinh thú đang đuổi theo. Hai người quay đầu lại nhìn nhau, đều thấy được sự kiên định của đối phương.

Lúc này bầy sói cũng đã ngừng lại, ba con lang tinh thú tập trung lên hai người Tinh Mông và Thu Liên nhưng không hề động đậy. Tinh Mông và Thu Liên nhìn nhau không hiểu dụng ý của bọn chúng.

Đúng lúc này đột nhiên bầy sói tránh ra hai bên tạo thành một con đường. Tinh Mông và Thu Liên liền cảm ứng được một cỗ áp lực cường đại đang dần hướng tới hai người. Hai người mở to mắt chăm chú nhìn lại chỉ thấy trong bầy sói đi ra một con sói toàn thân đều là lông trắng, bên ngoài được bao phủ bởi một vòng đậm kim sắc, hình thể gấp đôi con lang tinh thú bình thường, gần tương đương với Cự Lang. Hai con người như hai viên bảo thạch đang chăm chú nhìn hai người rồi chậm rãi bước đến gần. Trên người đầu Tuyết Lang này tỏa ra khí thế của một tiên thiên cao thủ.

Tinh Mông và Thu Liên đồng thời hít một ngụm khí lạnh. Trong ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng, đồng thanh kinh hô:

- Tuyết Lang Vương.

226. Chương 228: Tuyết Lang Vương

Đây là một đầu tinh thú thượng đẳng, độ hung hãn đã đạt đến đỉnh điểm, đã trải qua ba lần tiến hóa, cũng có thể xưng là ngụy linh thú, sức chiến đấu có thể so sánh với một cao thủ thiên thiên võ sư.

Cho dù Tinh Mông và Thu Liên liên thủ cũng không cách nào chạy trốn dưới lợi trao của Tuyết Lang Vương. Huống chi phía sau Thu Liên còn có bầy lang tinh thú nữa.

Lúc này hai cánh mũi Tuyết Lang Vương phập phồng, tựa hồ cũng không có gì vội vàng, đôi mắt lang nhìn về phía hai người hiện rõ sự khinh thường. Tuyết Lang Vương gầm nhẹ một tiếng, từ phía sau vài lang tinh thú liền phóng về phía hai người Tinh Mông và Thu Liên, lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Bên ngoài rừng cây Vân Thiên Hà đang ngồi dưới trời sao, sau khi tinh khiếu trong cơ thể vận chuyển một chu thiên, Vân Thiên Hà liền mở mắt. Hắn thấy hai người Tinh Mông lâu như vậy mà chưa về trong lòng không khỏi lo lắng.

Hay là bọn họ gặp nguy hiểm gì?

Đúng lúc này, hai tai Vân Thiên Hà khẽ nhúc nhích. Ngay sau đó hắn liền nhìn thấy Tinh Diệu giống như là một đóa lưu tinh từ xa xa hướng nơi này chạy đến, bất quá Vân Thiên Hà gặp Tinh Diệu thần sắc có chút ưu thương liền biến sắc. Nhất định Tinh Mông và Thu Liên đã xảy ra chuyện.

Sau khi Tinh Diệu chạy như điên trở về, cố gắng điều chỉnh lại biểu tình, nói:

- Thiếu chủ, trong rừng cây có rất nhiều tinh thú thường lui tới, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này, Tinh Mông và Thu Liên bố trí mấy cái bẫy trong rừng cây rồi theo sau.

- Không cần phải nói, bọn họ gặp phải nguy hiểm, muốn đoạn hậu để ta rời đi trước đúng không?

Vân Thiên Hà ngắt lời Tinh Diệu trầm giọng nói:

- Người căn bản không biết nói dối, ánh mắt của người sớm đã bán rở người!

- Thiếu chủ, đó là một đám lang tinh thú a.

Tinh Diệu thấp giọng nói:

- Nếu thiếu chủ không đi, bọn họ chẳng phải hi sinh vô ích sao?

- Dẫn ta đi đến chỗ bọn Tinh Mông.

Vân Thiên Hà đứng lên. Sắc mặt âm trầm nói:

- Ta nếu mang bọn người đi cùng thì phải cùng tiến cùng lùi, cùng sinh cùng tử, ta như thế nào nhìn huynh đệ mạo hiểm, bản thân lại trốn chạy trước.

- Thiếu chủ.

- Đây là mệnh lệnh, nhanh lên, lập tức chấp hành. Mau dẫn ta đi!

Vân Thiên Hà tiếp tục hét lớn một tiếng. Không đợi Tinh Diệu trả lời đã hướng tới rừng cây lao nhanh đi. Thu Phi cũng lập tức đi theo phía sau Vân Thiên Hà, quay đầu nhìn Tinh Diệu nói:

- Không cần tiếp tục do dự, cho dù ta táng thân trong bụng sói, cũng sẽ giữ an toàn cho thiếu chủ.

Tinh Diệu cắn răng một cái, liền theo phía sau, cũng lao nhanh về phía rừng cây.

Trong rừng cây, lúc này trên người Tinh Mông đã có nhiều chỗ bị móng vuốt sói đã thương, máu tươi đang không ngừng chảy ra. Mà Thu Liên cũng không tốt hơn bao nhiêu đang bị ba con lang tinh thú giảo hoạt vây công, làm cho hai người bọn họ trước sau đều khó khăn. Mà bên ngoài, còn có vài chục con sói đang quây hai người bọn họ làm thành một vòng tròn.

Tuy nhiên lúc này trong đại não bọn họ, chỉ có một ý niệm, đó chính là cố gắng dây dưa bấy sói càng lâu càng tốt, cấp cho thiếu chủ thời gian nhanh chóng rút lui khỏi nơi này, nhất là đầu Tuyết Lang Vương còn ở một bên, chính là một uy hiếp vô cùng lớn. Cho dù Vân Thiên Hà có ở đây lúc này thì hẳn cũng chỉ có đường phải táng thân trong bụng sói.

Xoạc...xoẹt...

Thanh âm quần áo bị xé rách vang lên, một đầu tuyết lang từ phía sau đánh tới, Thu Liên trốn tránh một cách rất chật vật. Một đầu tuyết lang khác lại càng thêm giảo hoạt, từ phía sau lưng tập kích, móng vuốt quét trúng lưng Thu Liên liền mang một mảng lớn quần áo. Phía sau lưng Thu Liên để lại một vết cào thật sâu, máu tươi chảy đầm đìa.

Bên ngoài, bấy sói ngửi thấy mùi huyết tinh, lúc này mỗi con đều nóng nảy muốn động, nhưng không một con nào dám nhúc nhích. Cả bấy sói đều nhìn về phía Tuyết Lang Vương. Trong mắt chúng mang theo sự kính sợ, không dám tự tiện hành động.

Vết thương trên người Tinh Mông đang không ngừng đổ máu. Móng vuốt sói so với cương đao còn muốn sắc bén hơn, chỉ cần trúng một trảo trên người sẽ lưu lại một đạo vết máu. Cho dù ngoại công của hắn cũng đã tu luyện có mấy phần hỏa hầu thể nhưng đối diện với mấy con lang tinh thú vây công cũng không có khả năng chống lại, lượng máu đổ ra cũng rất nhiều. Lúc này sắc mặt của hắn rất tái nhợt nhưng vẫn cắn răng đánh nhau chết sống với lang tinh thú.

Một đầu tuyết lang lao tới, Tinh Mông sử dụng hết ưu thế về tốc độ cố gắng trốn tránh nhưng là ngay khi hắn đạp chân lên một nhánh cây, thân thể đột nhiên lão đảo. Đầu lang tinh thú phía sau phối hợp hết sức ăn ý, Tinh Mông vừa lão đảo sắp ngã tuyết lang liền xông lên, đẩy ngã Tinh Mông xuống đất, cái miệng rộng đầy răng nanh há ta chuẩn bị cắn thẳng xuống cổ Tinh Mông.

Đúng lúc lang tinh thú chuẩn bị cắn đứt cổ Tinh Mông thì Tuyết Lang Vương đột nhiên phát ra dị động, tru lên một tiếng. Con lang tinh thú kia vừa nghe thấy thanh âm của Tuyết Lang Vương, lập tức đình chỉ

động tác, ngừng lại đột ngột, đôi mắt lang gắt gao tập trung vào Tinh Mông, chỉ cần hần hơi có vọng động, liền cắn đứt cổ họng của hần.

Ngay lúc bị con lang tinh thú đẩy ngã, Tinh Mông đã trở nên tuyệt vọng, cũng không cố gắng chống cự, chậm rãi đợi tử vong thể nhưng hần đợi nửa ngày cũng không thấy răng nanh của con lang tinh thú cắn xuống, chỉ thấy một đôi mắt như tử thần tập trung vào hần, răng nanh cách cổ họng của hần chỉ có mấy tấc, hần tin tưởng chỉ cần hần vọng động, kết cục đương nhiên chính là bị cắt đứt cổ.

Mà đồng thời ở bên kia, Thu Liên dưới sự vây công cường lực của hai con lang tinh thú, cũng bị một con lang tinh thú đè lên người. Nhưng khi con lang tinh thú mới chuẩn bị cắn đứt yết hầu Thu Liên thì Tuyết Lang Vương cũng đồng dạng tru lên một tiếng, con tuyết lang này cũng đình chỉ động tác ngay lập tức.

Hiện tượng cực kỳ quý dị, làm cho Tinh Mông và Thu Liên cảm giác cổ quái, cũng chỉ là dã thú thôi, chẳng lẽ Tuyết Lang Vương có trí tuệ thông minh tới mức cũng biết bắt tù binh sao?

Đúng lúc này cái mũi của Tuyết Lang Vương dùng sức đánh hơi khắp nơi giống như đang tìm kiếm cái gì đó rất hấp dẫn.

Trong lòng Vân Thiên Hà lo lắng, hần vừa đến phía trong rừng cây liền cảm ứng được vị trí của Tinh Mông, và lại nghe được tiếng đánh nhau của Thu Liên, còn có tiếng sói tru. Nhưng giờ phút này, hần lại thấy tất cả đột nhiên im bật không còn bất cứ động tĩnh nào nữa.

Trong lòng hần có chút bi thương, cũng có chút phẫn nộ. Chẳng lẽ, mấy người Tinh Mông cùng sống vai bên cạnh mình, giết người rồi lại bị người truy giết nhưng cũng không có việc gì phát sinh. Thế mà hiện giờ lại phải táng thân trong miệng mãnh thú ở Xà Bàn này. Hần tuyệt đối không thể nào chấp nhận được việc đó, nếu Tinh Mông thật sự đã chết rồi, hần cho dù phải liều mạng, cũng phải vì bọn họ trả thù.

Giết sạch tất cả tinh thú trên ngọn núi này!

Lúc này hai mắt Vân Thiên Hà đã trở nên đỏ bừng, tinh linh chi khí phóng ra bao bọc khắp toàn thân hần. Trong cơ thể toàn bộ tinh khiếu cũng sáng lên, cùng ánh sao trên bầu trời tương giao hô ứng. Giống như là một vầng sáng di động, lao nhanh về phía mới phát ra thanh âm của hai người Tinh Mông.

Trong mắt hai người Tinh Diệu và Thu Phi hiện lên một tia bi thống. Bọn họ biết rất có khả năng hai người Tinh Mông và Thu Liên đã gặp nạn. Nhưng mắt thấy bộ dáng của thiếu chủ, trong lòng bọn họ thầm quyết định, nếu thiếu chủ thật sự bất chấp bản thân dính vào nguy hiểm, cũng phải báo thù cho hai người Tinh Mông thì nhất định bọn họ sẽ dùng toàn lực để đưa thiếu chủ thoát khỏi nguy nan trước.

Trong lòng bọn họ suy nghĩ, từ trước đến nay thiếu chủ luôn là người giữ vững lý trí. Nhưng lúc này thiếu chủ lại trở nên điên cuồng, dù cho bọn họ khuyên can thế nào cũng không được, cũng chỉ có thể dùng phương thức khác. Đợi sau khi thiếu chủ tỉnh táo lại sẽ không giống như bây giờ - gần như hoàn toàn mất đi lý trí.

Hai người liếc nhau một cái sau, từ trong mắt đối phương có thể nhận thấy được ý đồ của nhau và cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã có phân công cụ thể. Trong ánh mắt Thu Phi đã hiện lên quyết tâm tử chiến.

Nhưng mà, ngay khi Vân Thiên Hà hoả tốc chạy như điên đuổi tới địa điểm phát ra tiếng động thì hần nhìn thấy một bầy tuyết lang đang đứng vây quanh một vị trí. Vị trí đó chính là nơi hai người Tinh Mông và Thu Liên bị hai con lang tinh thú hạ gục. Nhưng hàm răng sắc nhọn của chúng cũng chưa cắn xuống, hai người Tinh Mông và Thu Liên vẫn chưa chết. Mà bên kia, con Tuyết Lang Vương với hình thể, bộ dáng to lớn hơn hần so với các con lang tinh thú khác đang dùng một loại ánh mắt đánh giá nhìn hần.

Chẳng lẽ Tinh Mông bị bắt giữ sao?

Một màn này, làm cho trong lòng Vân Thiên Hà cảm giác quý dị, ý niệm kỳ quái đó cũng đột nhiên xuất hiện.

Grào...

Ngay lúc Vân Thiên Hà định tiếp cận bầy sói, lúc này con Tuyết Lang Vương đột nhiên tiếp tục gầm nhẹ một tiếng. Bầy sói chung quanh nhanh chóng tản ra tạo hình một lối đi thẳng tắp, cả đàn sói tập trung ánh mắt lên người Vân Thiên Hà.

- Thiếu chủ, không được lại đây, ngài không phải là đối thủ của Tuyết Lang Vương, chạy nhanh lên.

Tinh Mông mắt thấy Vân Thiên Hà chạy lại đây, ánh mắt nhìn Tinh Diệu, hiện lên một chút thất vọng, liền rống lớn nói.

Grào!

Bất quá Tinh Mông vừa giãy dựa con lang tinh thú đang dè lên người hần đột nhiên rống lên một tiếng, răng nanh mở rộng tiến đến gần cổ họng của hần nhưng vẫn không cắn xuống. Tinh Mông biết, con lang tinh thú tựa hồ là đang cảnh cáo hần.

Trái tim Vân Thiên Hà như mắc nơi cổ họng, hần nhìn thấy đầu lang tinh thú kia chuẩn bị cắn xuống thì muốn xông lên trước chém giết, nhưng thấy con tuyết lang không thực sự cắn xuống thì cũng không có vọng động ra tay. Lúc này hần rốt cục cũng đã khôi phục bình tĩnh, chuyển mắt nhìn con Tuyết Lang Vương.

Mà ánh mắt của Tuyết Lang Vương cũng đúng lúc hướng Vân Thiên Hà nhìn lại, ánh mắt một người một thú chạm nhau lập tức xuất hiện một cảnh kỳ dị. Trong lòng Vân Thiên Hà cực kỳ kinh ngạc, chỉ là một Tuyết Lang Vương mà thôi. Tại sao có thể có ánh mắt như thế, kia giống như là một vị trí giả đã sống nhiều năm, nhìn ánh mắt của nó mang theo một ít đánh giá, còn có một chút hưng phấn, cũng không có cảm giác như trong tưởng tượng của Vân Thiên Hà: tham lam và hung tàn.

Lúc này Tuyết Lang Vương hướng về phía Vân Thiên Hà gầm nhẹ một tiếng, liền chậm đi đến gần Vân Thiên Hà. Cái mũi dùng sức đánh gơi.

- Thiếu chủ!

Tinh Diệu lúc này cũng đã đi tới, che trước người Vân Thiên Hà, nhưng một con lang tinh thú khác lại xông lên. Mấy con lang tinh thú cũng lập tức di chuyển vây quanh ba người Vân Thiên Hà làm thành một vòng tròn, chỉ để một đường cho Tuyết Lang Vương đi tới.

Lang, quả nhiên là sinh vật rất có linh tính cùng trí tuệ, hướng hồ là linh thú đã mở ra linh trí, trải qua một lần tiến hóa: tuyết lang tinh thú. Mà con Tuyết Lang Vương trải qua ba lượt tiến hóa, thì càng không cần phải nói.

Trong lòng Vân Thiên Hà khiếp sợ cực độ, đây là bầy dã thú thông minh nhất mà hần đã từng gặp từ trước đến giờ, thậm chí so với Vân Bôn và Vân Tường của hần còn muốn thông minh gấp trăm lần.

Lúc này Tuyết Lang Vương càng ngày càng tiếp cận gần Vân Thiên Hà. Lúc này lòng bàn tay hai người Tinh Diệu và Thu Phi đã ướt đầm mồ hôi, Vân Thiên Hà cũng không khá hơn chút nào. Đây chính là vương giả của bầy tuyết lang a. Trên người nó mang theo uy áp, khí thế của tiên thiên cao thủ làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy áp lực rất lớn.

Dù sao đây là một con dã thú, cũng không phải nhân loại!

Nếu như là nhân loại hần cũng không e ngại cổ uy áp thế này, nhưng dã thú lại bất đồng, bởi vì người không biết làm cách nào để trao đổi với nó. Hoặc là lập tức quyết một trận tử chiến, không địch lại thì bị chúng nuốt vào, hoặc là liên thủ cùng Tuyết Lang Vương câu thông.

Nhưng mà cùng một con Tuyết Lang Vương câu thông? Giờ khắc này trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy rất là cổ quái!

227. Chương 229: Cảnh Kỳ lạ

Mà đầu Tuyết Lang Vương này có trí tuệ của Ngự Linh Thú, há có thể dùng một ít thủ đoạn bình thường câu thông cùng nó sao.

Nhưng nghĩ lại, nếu không muốn hai con lang tinh thú cắn chết Tinh Mông và Thu Liên thì Vân Thiên Hà chỉ còn một cách là cố gắng câu thông với Tuyết Lang Vương, thương lượng với nó mà thôi.

Chỉ có cách cố gắng câu thông mà thôi, trước tiên cứ để xem Tuyết Lang Vương rốt cuộc muốn làm cái gì, chết có gì đáng sợ!

Sau khi suy nghĩ một chút Vân Thiên Hà trở nên bình tĩnh, liền bảo hai người Tinh Diệu:

- Các người tránh ra!

- Thiếu gia!

Hai người Tinh Diệu và Thu Phi vẫn như cũ gắt gao che chắn trước người Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà lớn tiếng quát:

- Tránh ra, nếu Tuyết Lang Vương muốn ăn thịt chúng ta, đã sớm xông lên rồi.

Vừa nói như thế, Tinh Diệu và Thu Phi nhìn thoáng qua Tinh Mông và Thu Liên, ngấm lại cảm thấy cũng đã có đạo lý, liền chậm rãi tránh đường.

Lúc này trong lòng Vân Thiên Hà đã không còn chút sợ hãi nào, hắn nhìn thấy Tuyết Lang Vương liền cũng chậm rãi bước đến.

Đến khi khoảng cách song phương còn khoảng một thước, Vân Thiên Hà liền dừng lại, Tuyết Lang Vương cũng đã ngừng lại theo, ngẩng lên nhìn Vân Thiên Hà, ánh mắt hòa ái, gầm nhẹ một tiếng, không có bất kỳ địch ý nào.

Thần sắc Vân Thiên Hà cổ quái, loại tình cảnh này, làm hắn nghĩ tới lúc trước gặp tuyết báo của Tô Tuyết, chẳng lẽ tinh linh chi khí trên người mình thật sự đối với mấy con tinh thú cấp cao có lực hấp dẫn trí mạng sao? Khiến cho bọn chúng trở nên thân thiện với mình.

Báo tuyết, tuyết lang!

Ngẫm nghĩ lại, đột nhiên trong mắt Vân Thiên Hà chợt hiểu ra, tinh linh chi khí của mình cũng không phải là có lực hấp dẫn trí mạng đối với tất cả tinh thú.

Cho đến bây giờ, hắn tiếp xúc phần lớn đều là hàn phách tinh thú, tất cả mới có công hiệu như thế. Nhưng nghĩ đến năm trước lúc đi săn gặp phải thanh lang, là một con viêm phách tinh thú, liền không có hiệu quả giống như thế này.

Chỉ nghĩ đến như vậy trong lòng Vân Thiên Hà giật mình hiểu rõ ra, lúc này hắn thấy biểu hiện thoải mái hưởng thụ của Tuyết Lang Vương khi đứng cạnh hắn cũng không còn cảm giác kỳ quái nữa.

Nhìn thoáng qua Tinh Mông và Thu Liên, Vân Thiên Hà chậm rãi đến gần Tuyết Lang Vương. Trong ánh mắt Tuyết Lang Vương hiện lên một tia đề phòng nhưng ngay lập tức lập tức liền biến mất vô tung, tùy ý để Vân Thiên Hà đi tới gần, vươn tay đặt lên mũi nó, phóng xuất ra một cỗ tinh linh chi khí cho nó hấp thu.

Lúc này ánh mắt Tuyết Lang Vương nhất thời sáng rõ, ngay khi Vân Thiên Hà phóng thích tinh linh chi khí cho nó thì nó liền liều mạng bắt đầu hấp thu.

Nhưng mà, Vân Thiên Hà phóng ra một chút cho nó hấp thu sau rồi liền ngừng lại. Sau đó dùng ngón tay chỉ vào hai người Tinh Mông và Thu Liên.

Grào...grào...

Tuyết Lang Vương mới hấp thu được một ít tinh linh chi khí còn cảm thấy chưa đã nghiền, lúc này tựa như hút thuốc phiện vậy. Sớm đã lên nghiện, tâm ngứa ngáy, liền vội vàng hướng tới hai đầu tuyết lang phát ra một tiếng hồng. Hai đầu tuyết lang kêu lên một tiếng thuận theo, liền buông tha Tinh Mông và Thu Liên.

Tinh Diệu và Thu Phi lập tức đi tới, giúp hai người băng bó, bôi chữa thương, Tinh Mông mất máu quá nhiều, lúc Tinh Diệu băng bó bôi thuốc cho hắn liền hôn mê. Mà Thu Phi cùng Thu Liên chung sinh mệnh lực nên chữa thương cũng trở nên dễ dàng và hiệu quả, cứ thế chậm rãi khôi phục.

Vân Thiên Hà nhìn thấy một màn này, tảng đá trong lòng rốt cục được đặt xuống, chỉ cần Tuyết Lang Vương có nhu cầu đối với tinh linh chi khí của hắn. Như vậy an nguy của Tinh Mông và ba người khác cũng được đảm bảo. Hắn tiêu hao một ít tinh linh chi khí, cũng không có cái gì quá nghiêm trọng, tu luyện một đêm, là có thể bổ sung đầy đủ.

Tựa hồ cùng Tuyết Lang Vương đạt đến một mức độ ăn ý nhất định, Vân Thiên Hà lại vận chuyển một chút tinh linh chi khí cho nó, liền ra hiệu cho Thu Phi đi dẫn ngựa, Tinh Diệu đưa Tinh Mông đến gần, mấy người và một sói liền hướng về phía trong Xà Bàn sơn đi đến. Một đoàn tuyết lang theo đuôi phía sau bọn hắn. Trong lòng Vân Thiên Hà thủy chung cảm thấy tất cả chuyện này thật sự quá mức quỷ dị, xem ra, bọn họ sắp sửa biến thành thượng khách của bầy tuyết lang.

Ngay lúc Vân Thiên Hà cùng bầy sói đi vào trong lòng Xà Bàn sơn thì cách Xà Bàn sơn khoảng bốn mươi dặm có mười người cưỡi ngựa từ phía quận thành gần đó lao đến.

Mười người đều phong trần mệt mỏi, tiêu tụy. Nhưng ánh mắt của bọn hắn vẫn tràn đầy thống hận, bi phẫn, từng tia sát khí hiện lên rõ rệt như cũ.

Đây chính là đoàn người Giang Nguyên Mưu vẫn theo đuôi Vân Thiên Hà từ đầu đến giờ, từ vết tích hằn để lại mà tìm được đến đây, còn có thêm mấy hắc sát chiến sĩ bọn họ gặp ở Thanh Thạch Chủ Quận trên đường truy đuổi, trong đó có một vị trưởng bối trong gia tộc là Giang Nhất Minh.

Giang Nhất Minh là con cả của Giang Thụ Đức, Giang Thụ Đức bị mấy người Vân Thiên Hà giết chết. Hơn một nửa Giang Nam thành bị đốt, căn cơ bị hủy, gia gia của hắn Giang Thủ Thành táng thân trong biển lửa. Làm con cháu Giang Nhất Minh sao có thể chịu được thống khổ cùng sỉ nhục như thế. Hắn đang ở Dư Châu thành sau khi nghe được tin tức này liền dứt khoát mang theo sáu gã hắc sát chiến sĩ rời Dư Châu thành. Thề rằng cho dù phải tìm kiếm toàn bộ Dư Châu, lật tung từng tấc đất cũng phải tìm được tên thủ phạm đầu sỏ gây nên cái chết của phụ thân và ông nội, thề phải báo thù rửa hận.

Bất quá bây giờ trên toàn bộ Dư Châu, tộc nhân nơi nơi đều đang điên cuồng mà tìm kiếm hành tung mấy người Vân Thiên Hà. Nguyên bản Giang Nguyên Mưu truy theo dấu vết của Vân Thiên Hà. Mà Giang Nhất Minh từ phương hướng khác tìm đến, vừa lúc đến Thanh Thạch Chủ Quận hai phương nhân mã liền gặp nhau.

Giang Nguyên Mưu vừa khóc lóc vừa kể ra chuyện ở Giang Nam. Giang Nhất Minh nghe được liền vong hồn bạo khiếu, cắn nát cả đôi môi khô khốc, hận không thể lập tức chặt Vân Thiên Hà thành từng mảnh thịt vụn.

Bởi vì Giang Nguyên Mưu đã theo đuôi Vân Thiên Hà một đoạn thời gian dài nên cả đoàn người đều mệt mỏi, nhưng không dám trì hoãn. Hắn sợ hãi, sợ lại xảy ra thảm án như ở Giang Nam quận, đến lúc đó hối hận thì đã muộn. Vì thế hắn cùng Giang Nhất Minh nghỉ ngơi ở Thanh Thạch Chủ Quận một canh giờ, liền vội vàng theo một ít dấu vết Vân Thiên Hà để lại đuổi theo về hướng Bắc.

Ngay lúc Vân Thiên Hà đến Xà Bàn sơn, dừng lại nghỉ ngơi. Tinh Mông gặp nạn, Vân Thiên Hà xông vào trong núi cứu người thì đám người Giang Nguyên Mưu lại một lần nữa tiếp cận bọn họ gần thêm vài phần, đã đến Lưu Trùng quận gần đó.

Bất quá đám người Vân Thiên Hà cũng không dừng lại ở Lưu Trùng quận, bọn họ đi vòng qua bên ngoài quận. Giang Nguyên Mưu đến Lưu Trùng quận treo giải thưởng với số tiền lớn muốn hỏi thăm tin tức nhưng lại một lần nữa bị chặt đứt manh mối. Làm cho đoàn người không khỏi tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng chỉ ở Lưu Trùng quận nghỉ ngơi mấy canh giờ, trời vừa hừng đông lại tiếp tục theo phía Bắc truy tìm.

Hiện tại bọn chúng giống như chim sợ cành cong, sợ lại nghe phải tin dữ truyền đến, bọn chúng không thể nào chịu thêm một lần đả kích nào nữa, tinh thần bọn chúng đã mệt mỏi, căng lên như dây đàn.

Xuyên qua chân núi Xà Bàn sơn, tiến vào bên trong rừng rậm, đầm lầy, đoàn người Vân Thiên Hà đã tiếp cận bên trong ngọn núi.

Bởi vì địa thế của Xà Bàn sơn nên nơi này có rất nhiều sơn động. Nhưng nơi này chính là lãnh địa của Tuyết Lang Vương, đại đa số tuyết lang sinh hoạt bên trong mấy sơn động này.

Vân Thiên Hà vừa mới đến đây thì toàn bộ bên trong lòng núi chung quanh liền trào ra một đoàn tuyết lang, số lượng ít nhất có mấy trăm con, nhất là dưới bóng đêm từng đôi mắt của chúng tỏa sáng tập trung vào Vân Thiên Hà, làm cho người ta cảm giác da đầu run lên. Đương nhiên, ngoài tuyết lang còn có "ấu lang", "nữ lang", "lão lang"...mới có trận thế như vậy. Nếu toàn bộ đều là tuyết lang trưởng thành thì với đội hình như vậy thì quả thực so với một cái quân đội thủ bị doanh còn cường hãn hơn.

Vân Thiên Hà theo Tuyết Lang Vương đến đây, hắn không dám để cho mấy người Tinh Mông đơn độc ở một mình mà không có hấn. Vạn nhất bị tuyết lang cắn một phát, cũng không phải là chuyện đùa. Vì vậy vẫn lệnh cho mấy người theo sát sau hấn. Chỉ cần hấn còn ở đây, nói vậy Tuyết Lang Vương cũng sẽ không để bày sói xâm phạm bọn họ.

Nơi này có một sơn động khá lớn, Tuyết Lang Vương vẫn đi trước dẫn theo Vân Thiên Hà đi đến sơn động. Sau đó liền bước vào động trước. Vân Thiên Hà liền bước theo, mấy người Tinh Diệu vốn cũng muốn đi theo vào, nhưng bị hai đầu lang tinh thú chắn bên ngoài động khẩu.

Vân Thiên Hà vẫn không dám tưởng tượng, lãnh địa tuyết lang, quả thực có thể xưng tiểu hình vương quốc được bảo vệ sâm nghiêm. Trong lòng hấn vẫn khó có thể tiếp nhận việc cùng một đầu tuyết lang giao tiếp. Giống như tất cả chuyện này đều là một giấc mộng hoang đường, nhưng hấn vẫn không dám để mấy người Tinh Mông một mình ở lại bên ngoài động khẩu nên cũng không tiếp tục đi tới mà liền đứng ở ngay động khẩu.

Thấy vậy Tuyết Lang Vương liền tru lên một tiếng đuổi hai con lang tinh thú kia ra, bốn người Tinh Mông lại tiếp tục theo sát Vân Thiên Hà cùng Tuyết Lang Vương đi sâu vào trong hang động.

Từ đầu đến giờ Vân Thiên Hà vẫn không rõ rốt cục Tuyết Lang Vương dẫn hấn đến nơi đây để làm gì?

Đây là một sơn động tự nhiên. Bên trong rất rộng, rất nhiều địa phương có dấu vết đã từng qua sử dụng, càng đi sâu vào bên trong, lại càng tối đen, bất quá điểm hắc ám ấy đối Vân Thiên Hà mà nói, không tính là cái gì.

Đi được ước chừng một nén hương, Tuyết Lang Vương dẫn đoàn người đi tới một cái cầu thang rất cục cũng ngừng lại. Vân Thiên Hà nhìn chung quanh một lần, nơi này có một cái cầu thang, cũng là do thiên nhiên tạo ra. Thông qua nơi này, theo cầu thang hướng lên trên xem xét, nơi đó cư nhiên còn có một động thiên nữa.

Tuy rất đặc biệt, là một cầu thang và động thiên được tự nhiên tạo ra nhưng cũng không có gì ngạc nhiên. Sau khi ngẩng đầu lên nhìn một lúc, Vân Thiên Hà cúi đầu, chỉ thấy Tuyết Lang Vương đang dùng đầu hất lên trên ra hiệu cho hấn, tựa hồ là muốn hấn bước lên theo bậc thang, tiến lên động thiên trên kia.

Tuyết Lang Vương làm như vậy càng làm cho Vân Thiên Hà càng thêm tò mò, rốt cuộc Tuyết Lang Vương muốn hấn làm gì đây. Tuy nhiên hấn vẫn theo cầu thang, thật cẩn thận đi từng bước một hướng lên trên.

Đi thẳng đến cuối cầu thang, đi vào động khẩu phía trên, Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua bên trong động, động này nhìn qua tựa hồ tương đối sâu. Hơn nữa còn có một khúc quanh. Vân Thiên Hà cũng không phải là kẻ non gan, hấn chỉ dừng lại một chút rồi lại tiếp tục cất bước đi tiếp.

Tiến vào sâu trong động, liền có một cỗ hơi thở thập phần băng hàn đánh tới, Vân Thiên Hà không khỏi rung mình một cái. Cỗ băng hàn này đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ thoáng cái lại tiêu thất một cách quỷ dị. Nếu như là người bình thường chỉ sợ sẽ bị đông thành băng côn, Vân Thiên Hà có tinh linh chi khí hộ thể, chỉ hàn khí chừng này đối với hấn còn chưa đủ tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào.

Lúc Vân Thiên Hà vòng qua khúc quanh đi thẳng về phía trước, rốt cục cũng đi đến trước một cái cửa động, nhất thời cảm giác trước mắt là một mảnh trong sáng, rộng mở, tựa hồ như bước chân qua đó là rời khỏi nơi này tiến vào một mảnh thiên địa thần kỳ.

Nơi này rất lớn, bên trong là những tượng băng đủ loại, hình thù kỳ quái, giống như là một môn nghệ thuật hoa lệ. Những tượng băng này đều được đặt trong bóng tối nhưng với Vân Thiên Hà thì không có chút ảnh hưởng nào.

Bên ngoài đều là một ít tượng băng hung cầm mãnh thú...Vân Thiên Hà không tin đây là tác phẩm điêu khắc của Tuyết Lang Vương. Trí tuệ của Tuyết Lang Vương không thể nào cao đến tình trạng có thể điêu khắc như thế này được. Vân Thiên Hà âm thầm oán giận, cho dù chính là hấn cũng không có khả năng điêu khắc ra kiệt tác nghệ thuật tinh mỹ như thế huống chi một con tinh thú.

Xem ra, động thiên này nhất định là nơi ở của một vị cao nhân lánh đời lưu lại, Vân Thiên Hà cũng chỉ nghĩ được lý do như vậy mà thôi. Cứ tiếp tục đi về phía trước một hồi, đột nhiên Vân Thiên Hà nhìn thấy một cảnh trước mắt, nhất thời mồm há hốc, sợ ngây người.

228. Chương 230: Thiên Triệu Đoạt Nguyệt

Ngay tại trung ương đại sảnh có một loạt các bức tượng điêu khắc kỳ quái, đa phần đều là giống nhân loại nhưng thân thể lại là thú nhân, hơn nữa thân thể đều không giống nhau, có bức thì thân hổ, có bức lại là thân lang...có cả một vài thân thể hình thù kỳ quái khác nữa.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không khiến cho Vân Thiên Hà kinh ngạc đến mức thế này. Mà điều làm cho hắn không thể tưởng tượng nổi chính là tuy tất cả các bức tượng đều là bằng điêu thể nhưng lại tạo cho người nhìn cảm giác rất chân thật, giống như những bức tượng này đều có hồn, có sức sống. Tất cả đều trừng mắt nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Hà làm cho tóc gáy hắn dựng lên, da đầu tê dại.

Vân Thiên Hà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh bước nhanh qua những bức bằng điêu hình quái vật này, rồi lại tiếp tục đi về phía trước vài bước. Lúc này cuối cùng thì Vân Thiên Hà cũng đã thấy được một bằng điêu bình thường.

Thế nhưng ánh mắt hắn vẫn cổ quái như trước vì bức bằng điêu này chính là một vị nữ tử, là một mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên, gần như hoàn mỹ không có tỳ vết làm cho bất kỳ ai nhìn thấy cũng đều bị hút mất hồn phách. Vân Thiên Hà không dám nhìn thẳng vào trông mắt nữ tử bằng điêu này. Đồng thời trong lòng hắn vừa thầm oán trách lại vừa tán thưởng không ngớt. Vị đại sư nào điêu khắc ra bức bằng điêu này có thể xưng là đại sư bằng điêu kiệt xuất. Cần phải có bao nhiêu tài năng, lịch duyệt mới có thể điêu khắc ra một tác phẩm hoàn mỹ như thế này?

Nơi này phẳng phất như là nơi triển lãm các bức bằng điêu theo một phong cách nào đó. Vân Thiên Hà nhìn những bức bằng điêu mà tâm thần trở nên mê mẩn.

Chẳng qua ngay sau đó Vân Thiên Hà từ từ ngẫm nghĩ lại liền cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm. Bằng điêu này xem ra đã tồn tại rất nhiều năm rồi, đã quá xa xưa thế nhưng lại vẫn có thể bảo tồn hoàn hảo đến bậc này. Như vậy tuyệt đối thạch động này có huyền cơ nào đó mới có thể giữ cho bằng điêu không bị phá hủy theo thời gian.

Nghĩ như vậy Vân Thiên Hà bắt đầu thu hồi ánh mắt không chăm chú đánh giá bằng điêu như lúc đầu nữa. Vân Thiên Hà lại tiếp tục đi sâu vào trong. Bên trong còn có những bức bằng điêu đặc sắc, kỳ quái nữa. Vân Thiên Hà đã kinh ngạc đến mức tê dại. Vân Thiên Hà quét mắt nhìn qua rồi lại tiếp tục đi đến trung tâm thì thấy một bức bằng điêu cao tầm ba thước. Đây là bức bằng điêu khắc một vị tuổi trẻ anh tuấn. Bức bằng điêu này lại có thể thể hiện ra khí chất nam nhân đặc thù.

Theo Vân Thiên Hà nghĩ dung mạo vị nam nhân này có thể nói là làm người khác ngây ngốc cộng thêm một khí chất hấp dẫn người khác tuyệt đối có thể làm điên đảo hàng vạn nữ nhân. Khỏe miệng hắn còn đang nhếch lên mỉm cười, chỉ là khẽ mỉm cười nhưng lại có thể tỏa sáng như vàng mặt trời.

Vân Thiên Hà có cảm giác như lâm vào ảo giác. Tòa bằng điêu to lớn này đứng trên một cái ngọc bàn. Trên đó điêu khắc một ít chữ nhỏ. Vân Thiên Hà nhìn một cái, tựa hồ những dòng chữ đó biểu đạt một mối chân tình. Trừ bỏ điều đó ra, Vân Thiên Hà quan sát lại lần nữa thì cũng không thấy có điều gì đặc biệt.

Hấp!

Vân Thiên Hà vượt qua bức cự đại bằng điêu đi tới mặt trong cùng chợt thấy một nữ nhân, đôi mắt đang mở to nhìn chăm chăm vào mình không khỏi hít một hơi khí lạnh vội vàng nói:

- Tiền bối thứ lỗi, văn bối không cố ý mạo phạm, di...

Vừa nói xong lời này Vân Thiên Hà lại nhìn kỹ một lần thì thấy nữ nhân kia vẫn không nhúc nhích tuy nhiên hai tròng mắt vẫn trợn lên nhưng tịnh không có khí tức của sinh mạng. Có điều khăn đội đầu, quần áo, làn da đều rất chân thật, chẳng lẽ đây chính là chủ nhân của tòa sơn động này?

Vân Thiên Hà kinh ngạc không thôi, liền muốn chạy đến gần xem xét nhưng mới đi hai bước, lại đột nhiên cảm giác như mình đụng phải một bức tường bị bắn ngược trở lại...không có cách nào tiến lên trước dù chỉ nửa bước.

Vân Thiên Hà trợn trong hai mắt, tỉ mỉ quan sát thế nhưng thủy chung vẫn không nhận ra mình vừa đụng phải cái gì. Vân Thiên Hà vội vận chuyển Vô Lượng Tinh Kinh, tinh khiêu trong thể nội cùng sáng lên vận

chuyển đến hai mắt tập trung quan sát lần nữa.

Vừa mới nhìn Vân Thiên Hà đã tìm ra điểm manh mối, xác thực trước mặt hắn có một vách tường, là một vách tường trong suốt, chung quanh nó tràn đầy một cỗ lực lượng thần kỳ. Vân Thiên Hà tăng thêm can đảm chậm chậm giơ tay ra vuốt ve mặt tường.

Sau khi vuốt ve mặt tường trong suốt kia đột nhiên Vân Thiên Hà ngớ người ra, cảm giác mặt tường đem lại rất giống tinh linh chi khí trong cơ thể mình. Quý dị nhất chính là trên vách tường trong suốt bỗng nhiên hiện lên một đồ án là một bộ tinh vực đồ. Vân Thiên Hà nhìn vào bức tinh vực đồ lại càng cảm thấy cổ quái hơn nữa, bộ tinh vực đồ này trông rất quen mắt.

Đột nhiên...

Trong lòng Vân Thiên Hà chợt lóe linh quang, bức tinh vực đồ này không phải là toàn bộ tinh khiếu Vô Lượng Tinh Kinh mà chính mình tu luyện sao. Tại sao trên bức tường này lại xuất hiện?

Đúng lúc này đột nhiên mặt tường phóng ra một cỗ ngân mang chói mắt. Trong lòng Vân Thiên Hà hoảng hốt muốn thu tay về nhưng lại cảm giác hai tay mình bị bức tường kia hút chặt. Toàn bộ tinh khiếu trong thể nội cùng sáng lên tựa hồ không thể nào khống chế được, tinh linh chi khí điên cuồng truyền sang bức tường giống như lũ tràn đê.

Ngân mang trên mặt tường càng ngày càng kịch liệt nhưng Vân Thiên Hà lại càng ngày càng phải chịu nhiều thống khổ. Hắn cảm giác giống như mình đang bị hút khô, toàn bộ tinh khiếu dần trở nên trống rỗng không còn lưu lại một chút nào. Ngay cả hàn phách điểm linh cũng không thể trốn tránh tuy nhiên cũng may là còn chưa bị vách tường kia hút hết. Ngay lúc thể nội Vân Thiên Hà đã bị hút đến tình trạng cạn khô thì lực hút giống như lúc đến bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Tinh linh chi khí bị vách tường cổ quái này hấp thu không thừa lại dù chỉ một điểm nhỏ, Vân Thiên Hà dù muốn phản kháng nhưng căn bản là lực bất tòng tâm, một cảm giác vô cùng mệt nhọc kéo đến. Vân Thiên Hà cảm giác tinh thần mình trở nên uể oải phẳng phất như ngay cả linh hồn cũng bị bức tường kia hút mất, chỉ là hai tay vẫn dính chặt trên tường làm hắn không thể nào ngã xuống.

Sau khi bức tường hút khô tinh linh chi khí trong thể nội Vân Thiên Hà thì quang mang đại phát chiếu sáng tất cả huyết động, dường như cả huyết động đang được tắm mình trong ánh sáng. Mà những băng điều tựa hồ cũng trở nên có linh tính hơn, bên ngoài óng ánh lộng lẫy tựa thực lại tựa như mộng ảo.

Cuối cùng khi Vân Thiên Hà cảm giác cỗ hấp lực kia biến mất thì thân thể hắn mềm nhũn ngã trên mặt đất. Hắn nhìn lên vách tường vẫn đang tỏa ngân mang chói mắt rồi trước mắt tối sầm lập tức hôn mê.

Có điều Vân Thiên Hà không biết ngay lúc hắn hôn mê thì vách tường phóng ra quang mang vạn trượng, tinh đồ như được mở rộng như vô cùng vô tận. Mà càng thêm quý dị chính là nữ nhân ở trong vách tường đang được ngân mang bao chặt xung quanh.

Bỗng nhiên, trông mắt nàng nháy một cái.

Sau đó, hai mắt chớp động mấy cái. Nếu như Vân Thiên Hà tỉnh lại lúc này chỉ sợ sẽ bị này hiện tượng quý dị này dọa đến mức hôn mê lần nữa.

Sau nữ nhân nháy mắt vài lần thì đôi mắt sáng ngời kia dần trở nên có thần thái, dưới ngân mang do vách tường chiếu dọi, đôi đồng tử của nàng bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh trắng non cùng tinh đồ trên vách tường hô ứng. Chỉ trong nháy mắt dường như nữ nhân tỉnh lại sau khi trải qua một giấc ngủ say.

Một lúc lâu sau hình ảnh trắng non trong mắt nữ tử đang hô ứng với tinh vực đồ trên vách tường trở nên ảm đạm một ít, ẩn hiện tại mi tâm của nàng, phẳng phất như muốn xuyên thấu ra ngoài, một cỗ quang mang mãnh liệt từ mi tâm nàng phát xạ.

Nữ tử không tự chủ được ngẩng đầu lên, tất cả quang mang trên tinh đồ hợp với quang mang từ mi tâm nàng phóng xuất ra xông thẳng lên trời xuyên qua hư không, phẳng phất như tỏa sáng khắp tinh không. Ngay lúc này trên bầu trời xuất hiện một Nguyệt ảnh như có như không.

Ngay khi dị tượng xuất hiện bên trong một địa phương thần bí tại đại lục cực Tây, một lão giả giống như một bức thạch điêu, trên người đầy tro bụi dường như lão đã ngồi tĩnh tọa vài chục năm có thể là mấy trăm

năm đột nhiên mở mắt. Trong ánh mắt phóng ra một cổ ngũ thải quang mang. Lão giả ngẩng đầu nhìn lên Nguyệt ảnh trên bầu trời. Một hồi lâu sau mới cất tiếng nói trầm thấp, thanh âm giống như truyền từ thời viễn cổ hồng hoang:

- Nguyệt tôn đoạt nguyệt, tinh chấn thương khung, là hư cảnh sao? Người cuối cùng cũng đã thành công.

Cực Bắc của đại lục tại hải vực mệnh môn, nơi này có một tòa cung điện toả ra thất thải hào quang nằm trên một đảo nhỏ, phẳng phất như thần tiên huyền cảnh. Đúng lúc này trên đảo có một cổ quang mang xông lên trời bao phủ cả đảo nhỏ, một thanh âm đồng dạng giống như truyền ra từ thời viễn cổ hồng hoang:

- Hư cảnh, hư cảnh, Thương Nguyệt a, vận may của ngươi thật là tốt. Ngươi lại có thể gặp được người mang tinh tức thiên mệnh.

Tại cực Nam của đại lục, trên một mảnh đất toàn màu đỏ như lửa nung, từ trong lòng đất truyền đến một thanh âm cũng giống như từ thời viễn cổ nhưng lại mang theo vẻ phần nộ:

- Thương Nguyệt, vì sao ngươi, một nữ nhân ngu ngốc lại đạt hư cảnh trước ta. Vì sao vận may của ngươi lại có thể tốt đến như vậy hả? Vì sao lại để ngươi gặp được tinh tức thiên mệnh chỉ nhân hả? Vì sao? Vì sao hả? Lão phu không cam lòng...

Thiên tượng dị triệu không chỉ kinh động một vài lão quái của đại lục mà ở phái Đông đại lục thiên triệu cũng kinh động đến nhiều lão quái lánh đời.

Rất nhiều người ngẩng đầu lên ngắm Nguyệt ảnh đang huyền phù trên bầu trời. Trong ánh mắt họ sinh ra một cổ cuồng nhiệt. Hư ảnh xuất hiện ở Đông đại lục nói lên rằng tinh thần thiên tức cũng xuất hiện ở đây làm cho bọn họ nảy lên ảo tưởng, hi vọng.

Cho dù thiên triệu xuất hiện ở Đông đại lục nhưng cũng kinh động đến vô số cao thủ lánh đời ở khắp các phương đại lục, Bắc đại lục, Nam đại lục, Tây đại lục. Toàn bộ đại lục đều trở nên sôi trào vì dị tượng phát sinh.

Nhưng chỉ có những cao nhân lánh đời mới có thể hiểu được dị tượng ấy nói lên điều gì còn đối với người bình thường thì bọn họ chỉ cảm giác đêm nay có điểm kỳ quái. Vì sao hôm nay bầu trời hôm nay dường như sáng hơn, lại có cả vầng trăng dù đang là đầu tháng mà kỳ quái hơn nữa vầng trăng kia lại tựa như thật như giả rất khó phân biệt.

229. Chương 231: Thương Nguyệt

Tuyết Ông tiên sinh chấp tay sau lưng, đứng một mình trong đình, có chút xuất thần nhìn ánh sang lung linh huyền diệu của những ngôi sao trên trời, còn nhớ lại một vòng quỹ dị dưới ánh trăng rằm vừa rồi, trong lòng thập phần phức tạp.

- Hiện tượng thiên văn kỳ quái này, chẳng lẽ lại cùng đứa bé kia có liên quan sao?

Tuyết Ông trong lòng không sao xác định rõ, miệng lẩm bẩm.

Lúc này, Túc Tĩnh Vương cũng đi vào trong đình, nhìn lên bầu trời nói:

- Tiên sinh, người thường nghiên cứu tinh tượng biến hóa, cũng biết hôm nay có điềm dị thường, rốt cuộc là do duyên cớ nào?

Tuyết Ông tiên sinh trong lòng phức tạp, nhân tiện nói:

- Vương gia! Hôm nay hiện tượng kỳ dị đúng là nghìn năm hiếm thấy, tối nay vốn không nên có ánh trăng xuất hiện, nhưng hôm nay nay lại có. Xuất hiện một vòng trăng non, mà đổi phiên trăng non. Kỳ thực cũng không phải chân chính là ánh trăng, mà là Nguyệt Tôn đoạt Nguyệt trong truyền thuyết hiện ra, nói cách khác, có cao nhân với tu vi thâm hậu, đã đạt tới cảnh giới có thể can thiệp vào biến ảo của càn khôn. Theo như sự phụ ta nói cho ta biết, đây chính là hư cảnh trong truyền thuyết!

- Hư cảnh?

Túc Tĩnh Vương nhíu hai hàng lông mày, nói:

- Hư cảnh là cảnh giới gì, chẳng lẽ còn tồn tại cảnh giới phía trên Vô Thánh?

Tuyết Ông tiên sinh lắc đầu nói:

- Vương gia! Hư cảnh vốn chỉ là tồn tại trong truyền thuyết. Vô Thánh đối với bọn họ mà nói, nhỏ bé như con kiến hôi. Vương gia đã minh bạch chưa?

Nghe lời nói này, Túc Tĩnh Vương bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt đại biến, nói:

- Người vừa nói Nguyệt Tôn đoạt Nguyệt, Nguyệt Tôn này là ai, chẳng lẽ chính là Nguyệt Tông Bí Chủ?

Tuyết Ông tiên sinh cổ quái liếc nhìn Túc Tĩnh Vương, nói:

- Vương gia, Nguyệt Tông vốn là những nhân vật cực kỳ thần bí của những thượng cổ môn phái, hiếm có ai biết được, nếu Vương gia biết được, tự nhiên sẽ minh bạch. Chỉ có Nguyệt Tông Bí Chủ, mới có tư cách xưng là Nguyệt Tôn.

Nghe xong lời này, nhất thời sắc mặt Túc Tĩnh Vương trở nên trắng bệch, thần tình biến đổi liên tục, trầm mặc một hồi, rồi chấp tay sau lưng rời khỏi.

Tuyết Ông tiên sinh nhìn ra được, Vương gia trong lòng mơ hồ bất an, không khỏi thở dài một tiếng, thầm nghĩ:

- Thiên môn tại trong mắt Nguyệt Tông, tại sao phải vì một con kiến hôi mà thất lễ chứ. Vương gia, nếu lựa chọn con đường này, người sẽ phải chuẩn bị trả giá thật nhiều a!

Tại một khu nhà cao cấp trong quận thành Dư Châu, Giang Nhất Minh nhìn hướng Xà Bàn Sơn đang có một cột ánh sáng phóng lên cao, nói:

- Nguyên Mưu, vì sao Xà Bàn Sơn lại có hiện tượng như vậy? Lẽ nào nơi này sắp có bảo bối xuất thế?

- Chúng ta đã bẩm báo tộc trưởng, hiện giờ chắc tộc trưởng đã trên đường tới đây rồi. Mặc kệ có hay không có bảo bối, nếu chúng ta bày ra thiên la địa võng, kiểu gì chẳng tìm được nơi hạ lạc của bảo bối kia, mà tên tiểu tử này tất nhiên trốn trên Xà Bàn Sơn có bảo bối này, đến lúc đó chúng ta vây quanh Xà Bàn Sơn, tiểu tử kia có chấp cánh cũng khó thoát, đến lúc đó giết hẵn, bảo bối kia cũng tất nhiên thuộc về Giang thị ta!

Giang Nguyên Mưu nói.

Giang Nhất Minh thần sắc có chút lo lắng nói:

- Hiện tượng thiên văn dị thường như vậy, cũng không phải chuyện tốt a, chúng ta có thể phát hiện, không có nghĩa là người khác không phát hiện ra, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều cao thủ lánh đời đến đây đoạt bảo, nếu diễn biến này thành sự thật, chuyện này sợ rằng rất phiền toái.

Giang Nguyên Mưu nói:

- Khu vực Xà Bàn Sơn tại Dư Châu này, cho dù những người đó tìm tới đây, phỏng chừng cũng phải cần một khoảng thời gian, mục tiêu của chúng ta là giết tiểu tử kia, diệt Đồ thị, về phần bảo bối, cứ để cho bọn họ chém giết, chúng ta tạm thời tránh ra.

- Chỉ hi vọng là như thế!

Giang Nhất Minh lẩm bẩm nói.

Lợi Châu và Dư Châu cách nhau bởi Định Châu, nhưng giữa hai châu cũng có một giao giới, đây là nơi mà muốn từ Lợi Châu đi Dư Châu tất phải đi qua.

Cho nên ở chỗ này cũng có một trấn nhỏ, gọi là Châu Trùng trấn.

Lúc này đã muộn, mà lại có một nhóm khách qua đường lớn hướng tới nơi này nghỉ chân, ở đây nhà trọ tương đối ít, nhiều người phải ở tạm trong nhà dân.

Lúc này Đồ Nguyên Tán đứng ở trên mái nhà trọ, nhìn Xà Bàn Sơn đang xuất hiện dị tượng, trầm tư nói:

- Xà Bàn Sơn nhất định sẽ có dị cảnh xuất hiện. Nơi này theo lão phu được biết, cũng không có cao nhân gì ẩn cư, khả năng là có bảo vật xuất thế!

Đồ Chính Minh đứng bên cạnh Đồ Nguyên Tán nói:

- Phụ thân, nếu là có dị bảo xuất thế, sợ rằng sẽ có nhiều cao thủ tới tranh đoạt, mà Xà Bàn Sơn này gần Dư Châu quận. Phỏng chừng Giang thị thế nào cũng tới, phụ thân định tính toán sao?

- Có tin tức của Thiên Hà chưa?

Đồ Nguyên Tán hỏi.

Đồ Chính Minh nói::

- Từ buổi sáng tới bây giờ. Vẫn chưa có tin tức của Thiên Hà truyền về, nếu như hần đi đường vòng ra phía sau Dư Châu thành đi qua Lâm quận, hần sẽ có tin tức cho chúng ta, hiện tại không có tin tức, phỏng chừng là vẫn còn đang trên đường đi.

Đồ Nguyên Tán trầm tư suy nghĩ, nói:

- Người đi hỏi Tam thúc, nghe chút ý kiến của hần, trực giác của hần thường tương đối linh mẫn?”

Đồ Chính Minh nghe nói, liền vào bên trong. Đi tới một gian phòng, cũng không có đi vào, đứng ở ngoài cửa, nói:

- Tam thúc, phụ thân ta hỏi người một chút...

Cũng không chờ Đồ Chính Minh nói hết lời, bên trong liền có một giọng người âm u vọng ra:

- Đi Xà Bàn Sơn!

...

Vân Thiên Hà cảm thấy rất kỳ quái, hần như đang di chuyển trong một tinh không mịt mờ. Trên bầu trời, vài ngôi sao có ánh sáng hết sức chói mắt, hần mỗi lần bước nửa bước, thì có có một ít ngôi sao theo sức mạnh tinh thần của hần sáng rực lên.

Thế nhưng, ngôi sao này...

Không biết trải qua bao lâu, bên tai truyền tới tiếng hô hoán. Âm thanh này phảng phất được triệu hoán từ thời viễn cổ. Cũng phảng phất giống như một đôi tay, rất cực kéo hần trở lại khi hần đang đi trên con đường đầy tinh quang.

Mở mắt, trước mặt hần là một đôi mắt sáng rực trong suốt, phảng phất không điểm một chút bụi trần nào, ẩn chứa một vòng tân nguyệt, mà dung nhan của nàng vừa mờ ảo vừa huyền hoặc, phảng phất như tiên nữ trên trời, làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy mình vẫn như đang trong giấc mộng, bất quá dung nhan của nữ tử này nhìn rất quen thuộc, dường như đã từng gặp qua nơi nào.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, Vân Thiên Hà đột nhiên cầu nhàu từ trên mặt đất đứng lên, nhìn tả hữu xung quanh, cảm giác đâu có người đang nhìn mình, cạnh vách tường quang mang lóe sáng, chỉ có một bức tượng nữ tử đang ngồi lẳng lặng nơi đó. Vân Thiên Hà tập trung nhìn vào, vừa rồi trong mộng lung nhìn thấy dung nhan người con gái đó, không phải chính là nữ nhân này hay sao.

Thật là kỳ lạ, không lẽ gặp quỷ sao?

- Hải tử!

Đột nhiên, trong lòng truyền tới một giọng nói phảng phất đến từ thời xa xưa, Vân Thiên Hà giật mình, nhìn mọi nơi xung quanh, vẫn như cũ không thấy bất luận một ai, liền hỏi:

- Ai đang nói chuyện với ta?

- Dừng tâm của người cảm nhận, người tự nhiên có thể thấy ta!

Âm thanh kia lại một lần nữa từ đáy lòng Vân Thiên Hà vang lên, bất quá âm thanh lần này nghe rất ôn nhu. Giống như là giọng nói của từ mẫu, nghe thật thoải mái.

- Dừng tâm cảm nhận như thế nào?

Trong lòng Vân Thiên Hà kêu lên một tiếng, liền thử tĩnh tâm, vận chuyển Tinh Kinh:

- Di, thế nào lại...?

Vân Thiên Hà vận chuyển Tinh Kinh, không biết từ lúc nào tinh linh chi khí đã tràn đầy thân thể, độ tinh thuần không có gì so sánh được, tối thiểu so với ban đầu cũng gấp mười lần.

Càng thêm kỳ quái chính là Tinh Vị đồ trong cơ thể hần hình như có chút khác lạ, tựa hồ vô cùng cường đại. Nguyên lai chính là Tứ Đại Tinh Vực, hiện tại đã mở rộng gấp đôi, chạy dọc theo cơ thể như ẩn như hiện, hần nhớ kỹ Vô Lượng Tinh Kinh trước đây rõ ràng không có nói tới Tinh Vị đồ này. Lẽ nào?

Việc này có lẽ cùng cô gái trước mắt có liên quan, Vân Thiên Hà lập tức chấn định tinh thần, vận chuyển Tinh Kinh, lúc hoàn thành một chu thiên hần cảm giác Tinh Kinh vận chuyển hết sức trôi chảy, nhưng cùng lúc hần lại có một cảm giác rất cổ quái, hình như bản thân hần đang đứng trong một không gian tinh vực rất nhỏ, chuyển thân một chút cũng thấy khó khăn, tựa như tinh vực này là thuộc về hần và hần chỉ có thể hoạt động trong phạm vi này, nhu cầu cấp bách của hần bây giờ là tiếp tục mở rộng không gian này.

Lúc Tinh Kinh vận chuyển, Vân Thiên Hà lại thông qua Thần Ý Quyết, đem tâm thần toàn bộ tập trung vào đôi mắt. Lúc này đôi mắt hần có một đạo tinh mang hiện lên, hần rút cuộc cũng nhìn thấy được một người nữ tử, đang từ ái nhìn hần.

Nhưng nhìn lại bức tượng nữ tử ở phía sau mặt tường vẫn không nhúc nhích, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên nảy ra một cỗ cảm giác kỳ quái, lẽ nào đây là Linh Phách biến hóa trong truyền thuyết?

Nữ tử như biết trong lòng Vân Thiên Hà đang suy nghĩ gì, liền nói:

- Hải tử, người không cần kinh ngạc. Khôn Nguyệt Bích là thân thể mà ta đã lưu lại một tia linh phách phân thân bên trong đó, ta cũng sẽ lập tức ly khai khỏi nơi này, nhưng trước khi đi, ta còn có lời muốn nói với người!

- Ách, tiền bối có gì cần phân phó?

Vân Thiên Hà nói.

Nữ tử kia nói:

- Người sở hữu Tinh Thần Thiên Túc Chi Mệnh, đây là phúc duyên, nhưng cũng là mối họa, ta là Thương Nguyệt đã ở tại nơi này năm trăm năm, cộng lại chỉ gặp qua hai người có Tinh Thần Thiên Túc Chi Mệnh, coi như là có phúc trạch cơ duyên thâm hậu.

Nói đến đây, Thương Nguyệt đột nhiên hướng tượng đá trong đại sảnh nhìn thoáng qua, trong mắt lộ ra chút đau thương nói:

- Thiên địa mệnh tuần hoàn, trùng thoát khỏi số mệnh vốn là việc vô cùng gian nan, khó khăn, cuối cùng cũng không thoát khỏi mệnh số, lại hóa thành cát bụi trở về với hư vô. Đã có vô số người vì muốn thoát khỏi số mệnh mà ngã xuống thể nhưng lại có lớp người sau tiếp tục, cứ thế tre già măng mọc nhưng vẫn khó có thể thoát khỏi mệnh số.

Thương Nguyệt trầm trọng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Hải tử, ta phải nhắc nhở người, tương lai không được trầm mê trong đó, phải giữ gìn cái tâm trong sáng. Phải nhớ kỹ lời ta nói, ta không muốn người cùng hần có chung một số phận!

- Hần là ai?

Vân Thiên Hà theo ánh mắt Thương Nguyệt nhìn về phía bức tượng nói.

Thương Nguyệt lắc đầu nói: "Người không cần biết hần là ai, hần sớm đã hóa thành tro bụi, thời gian không còn nhiều, ta sẽ nói với người một chút tình trạng tu luyện hiện tại, người cần phải ghi tạc trong lòng!"

Vân Thiên Hà nghe thấy vị tiền bối cao nhân này muốn chỉ điểm phương hướng tu luyện cho hần, trong lòng lập tức phấn chấn lên, cũng đem toàn bộ tinh thần tập trung lắng nghe.

Thương Nguyệt nói:

- Theo ta quan sát, Tinh Vị Đồ trong cơ thể người kỳ thực vẫn chưa hoàn chỉnh. Tuy rằng cũng đã chia thành Thần Thiên Địa Nhân tứ đại giới vực nhưng tương đối miễn cưỡng mà trong từng Tinh Vực lại không có Tinh Mạch, từng biên giới rõ ràng giữa các Tinh Tú. Tinh Khiếu lại chưa hoàn chỉnh, chỉ có thể nói người tu luyện bộ công pháp này có chút đơn giản thô ráp cũng không phải là Tinh Quyết chính thống. Ta tính ra được bộ công pháp này người mang từ tương lai đến. Nếu người muốn tu luyện Tinh Quyết chính thống thì nhất định phải tìm được Tinh Khung Bí Sách.

230. Chương 232: Khôn Nguyệt Bích

Nhưng khiến hắn ngoài ý muốn chính là Vô Lượng Tinh Kinh này cư nhiên chỉ là một bộ bí tịch thô sơ đơn giản trong mắt nhân gia, không phải là một bộ tinh quyết công pháp chính thống. Đây là chiếu theo lý giải của hắn đối với ý tứ của Thương Nguyệt, hơn nữa hắn tự hỏi bộ công pháp tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh này ở trong mắt của Thương Nguyệt quả thật đúng là không đáng một đồng.

Lại nghe Thương Nguyệt nói đến bảo điển thượng cổ Tinh Khung Bí Sách, khiến Vân Thiên Hà không khỏi cười khổ. Cái loại đồ vật mang theo hai từ thượng cổ ở trong cái thế giới rộng lớn này nào dễ dàng tìm thấy đơn giản như vậy, kiểu chỉ điểm như thế còn không bằng cấp cho hắn chút đồ vật thực tế gì đó.

Thương Nguyệt thấy biểu tình của Vân Thiên Hà, cười nói:

- Hải tử, người có số mệnh tinh thần thiên tức, chờ tới khi gặp được cơ duyên sẽ có kỳ ngộ, như ta và người có thể gặp nhau trong Khôn Linh Bí Cảnh của núi Khôn Minh này cũng là nhờ cơ duyên, người cũng coi như có ân với ta, Khôn Nguyệt Bích này liền tặng cho người, sau này gặp nguy hiểm có thể dùng nó mà phòng thân.

Nói rồi, Thương Nguyệt vung cổ tay lên, chỉ thấy hiện lên một bức tường ngân quang kỳ dị, rất nhanh bắt đầu tụ tập lại thành một điểm. Rồi sau mấy cái hô hấp, ngân mang liền bị thu lại. Lúc này giữa không trung có một khối Khôn Nguyệt Bích trong suốt lóa mắt hình bán nguyệt cỡ bằng bàn tay, màu xanh trắng, mặt trên có khắc đồ án mang phong cách cổ xưa hiện ra.

Khi đồ vật nọ rơi xuống, Vân Thiên Hà duỗi tay ra tiếp lấy khối Khôn Nguyệt Bích liền cảm thấy cổ tay truyền đến một cỗ ý niệm lạnh lẽo, xuyên thấu nội tâm, nhưng trên thực tế hắn cũng không có loại cảm giác nắm bắt được trong lòng bàn tay.

Càng cổ quái hơn chính là, một đầu ngón tay của hắn có thể xuyên thấu khối ngọc bích này, nhưng hình dạng của ngọc bích này lại không thay đổi, cũng không biết đồ vật này sử dụng để phòng thân như thế nào, bất quá hắn nghĩ tới nó từ bức tường trong suốt khi này mà ra, trong lòng lại có chút chờ mong.

Thương Nguyệt nói:

- Khôn Nguyệt Bích này vốn là khối linh thạch thượng cổ, hấp thu mấy nghìn năm tinh hoa của nhật nguyệt, mà trở thành linh phách. Đã có linh tính, như hư như thực, người có thể thu nhập vào trong cơ thể, hiện tại ta sẽ truyền cho người phương pháp sử dụng.

Vân Thiên Hà lập tức ngưng thần, liền cảm thấy có một luồng tin tức tiến vào trong đầu mình, hắn tỉ mỉ quan sát những tin tức này, phỏng đoán đó chính là phương pháp sử dụng của Khôn Nguyệt Bích. Hắn có thể dùng tinh linh chi khí trong cơ thể mình kích phát nguyệt hoa chi lực của Khôn Nguyệt Bích này đem nó che chắn khắp cơ thể mình, như thế sẽ hình thành một lớp phòng hộ rất mạnh, đồ vật này quả nhiên thần kỳ.

Rốt cuộc Vân Thiên Hà cũng hiểu được vì sao mình có thể tiến nhập Khôn Linh Bí Cảnh một cách thông suốt, nguyên lai có quan hệ với cỗ khí tức băng hàn tinh khiết trong cơ thể. Xem ra hắn cùng vị Thương Nguyệt tiền bối này quả là có duyên.

Đối với Khôn Nguyệt Bích này, thật ra Vân Thiên Hà rất muốn thử xem, thông qua khí tức băng hàn tinh khiết nuôi dưỡng một thời gian, nguyệt hoa chi lực cùng tinh thần lực kết hợp sẽ hình thành một loại phòng ngự biến thái cỡ nào. Dựa vào tu vi hiện tại của hắn, trước cao thủ cấp bậc tông sư kia có thể bảo trụ hay không?

Thương Nguyệt đoán biết được ý nghĩ trong lòng của Vân Thiên Hà, mỉm cười nói:

- Hải tử, Khôn Nguyệt Bích này vốn là đồ vật ta tế luyện đã lâu, hôm nay tặng lại cho ngươi, linh bích khi đổi chủ thì phần năng lượng nguyệt hoa chi lực trong đó sẽ mất đi, hơn nữa uy lực của nó sẽ dựa theo độ nông sâu tu vi của chủ nhân mà định, hay nói cách khác, tu vi của ngươi càng mạnh, uy lực của Khôn Nguyệt Bích này phát ra lại càng mạnh, bất quá dựa vào ý niệm của ta lưu lại trong đó, sau này khi đối mặt với những cao thủ hơn ngươi hai cấp cũng đủ để khiến họ sợ hãi. Sau này trong lúc tu luyện, ngươi cũng nên bớt chút thời gian tham thấu ý niệm mà ta lưu lại, đối với ngươi có lợi ích đó.

Vân Thiên Hà gật đầu, nhân đó lại hỏi thêm:

- Tiền bối, người tu luyện chính là Nguyệt Quyết, mà ta tu luyện lại không phải là công pháp chính thống, chỉ là Tinh Quyết tương đối đơn giản, không biết chúng tương thông và khác nhau chỗ nào?

Thương Nguyệt gật đầu, nói:

- Tự nhiên là có chỗ tương thông, ta vốn tu luyện Khôn Nguyệt Bí Sách, lấy nguyệt hoa chi lực làm bản chất, một cái nguyệt mạch xuyên suốt từ đầu đến cuối, trong đó cũng chia ra hoàn cảnh như Thần, Thiên, Địa, Nhân bất quá không có phức tạp như Tinh Quyết, từng hoàn cảnh cũng chỉ có mãn nguyệt và bán nguyệt, cũng tương đương với các giới vực trong tinh tú của ngươi, tổng thể mà nói những cái này nói lên bất luận là loại bí sách có phương pháp tu luyện đỉnh cấp gì, đều có những chỗ tương thông như vậy, bởi vì đây là pháp tắc căn bản của số mệnh.

Vân Thiên Hà nghe xong liền hiểu rõ, chiếu theo lời nói này, võ thánh ngoài tu luyện công pháp, đều có bốn loại giới vực phân biệt, đây là hướng đi tự nhiên, chỉ là biểu hiện hình thái và phương pháp tu luyện là không giống nhau mà thôi.

Thấy Vân Thiên Hà lĩnh ngộ nhanh chóng, Thương Nguyệt gật đầu nói:

- Ngươi rất thông minh, chỉ cần chỉ điểm chút là có thể hiểu ra. Tu luyện Nhân Chi Giới Vực, đại thể đều bắt đầu từ bản mạng chủ thể, cũng chính là thân thể của ngươi, lúc đầu là thông qua rèn luyện thân thể không ngừng, để thân thể trở nên cường tráng, cùng luyện sự dẻo dai. Tăng cường sức sống, sinh mệnh lực, linh phách cũng chiếm phần sức mạnh, là căn bản của sức mạnh giới vực. Từ đó mà quyết định cảnh giới Võ Thánh của ngươi sau này, linh phách cùng bản mạng của ngươi sẽ kết hợp mà tạo thành thánh thể. Mà thánh thể này sẽ chống đỡ thiên địa chi lực căn bản. Con người vốn là sinh vật nhỏ yếu nhất trong thiên địa vạn vật, nếu muốn thừa nhận được sức mạnh thiên địa, nhất định phải tự mình rèn đúc bản mạng chủ thể, chờ ngươi có thể thích ứng thì sau này cũng có thể dẫn đạo được thiên địa chi lực cường đại, lại có thể tiến nhập Thiên Chi Giới Vực. Trong Thiên Chi Giới Vực yêu cầu ngươi cần phải nắm giữ vận dụng được cổ sức mạnh thiên địa cường đại này, do đó tiến nhập Thần Chi Giới Vực chính là Hư Cảnh theo lời của ta.

Vân Thiên Hà cẩn thận đem đoạn hội thoại này ghi nhớ sâu trong trí óc, tỉ mỉ trở về chỗ cũ, nguyên lai hẳn đi tới thể giới này là do con đường võ đạo. Những lời này của Thương Nguyệt cũng vì hẳn mà vạch trần tầng mặt nạ thần bí của thể giới này.

Nguyên bản hiện tại hẳn mới chỉ chạm tới một góc băng sơn trên con đường võ đạo dài dằng dặc mà thôi, để đạt tới cấp bậc Võ Thánh còn phải đi một quãng đường rất dài nữa. Hẳn chỉ giống như ếch ngồi đáy giếng, dưới sự chỉ bảo của Thương Nguyệt, cuối cùng cũng nhảy ra khỏi đáy giếng, chân chính nhận thức sự thần kỳ của thể giới này.

Thương Nguyệt chờ hẳn tiêu hóa hết những thứ vừa rồi, lại nói:

- Hải tử, hiện tại ngươi tu luyện Tinh Quyết cũng không hoàn chỉnh, tại Nhân Chi Giới Vực này, sẽ có tác dụng phụ trợ rất lớn đối với ngươi. Thế nhưng tới Địa Chi Giới Vực rồi, ngược lại nó sẽ trở thành mối họa. Thiên địa chi lực bao hàm tất cả, có phong, thủy, thổ, hỏa,..., những thứ này đều là cơ bản của thiên địa chi lực, cũng có nhật nguyệt tinh tú đặc thù của thiên địa chi lực, những thứ cơ bản này tự nhiên là không cần nói. Mà nhật, nguyệt, tinh ba loại đặc thù trong thiên địa chi lực, kiện nhật, khôn nguyệt, tinh thần phân biệt là nhật hoa chi lực, nguyệt hoa chi lực và tinh thần lực làm cơ sở. Nhưng ở giữa chúng, thần bí nhất là tinh thần lực, người có thể bao quát hàng ngàn hàng vạn, tức có thể dung hợp với nhật hoa chi lực, cũng có thể dung hợp với nguyệt hoa chi lực, sở dĩ trong tu luyện, pháp quyết thiên địa chi lực, thì Tinh Quyết

cũng là phức tạp nhất, thần bí nhất, lực lượng do nó sản sinh, có thể bị kiềm nhậ hấp thu, cũng có thể bị kiềm nguyệt hấp thu, cũng có thể chứa nhiều thiên địa chi lực cơ bản sử dụng.

Thương Nguyệt nói đến đây, nhìn Vân Thiên Hà trịnh trọng nói:

- Tên nam tử bằng điều kia, cảnh ngộ bất hạnh của hắn chính là do số mệnh tinh tú của hắn mang đến tai họa. Các bằng điều trong sảnh hắn là người đã nhìn thấy rồi, đây đều là sau khi hắn chết, trong lúc thương tâm, bên ngoài thánh thú tiến hóa Thiên Chi Giới Vực mà sản sinh ra.

Thương Nguyệt nói đến đây, cũng không có giải thích gì thêm nữa. Nàng biết hài tử trước mặt này, cũng vô cùng thông minh, biết có chút không nên nói quá rõ ràng, hắn tự có thể lý giải.

Ngay sau khi Khôn Nguyệt Bích bị thu lại, thân hình Thương Nguyệt cũng bắt đầu hư hóa, từ chân thật dần dần biến thành từng đạo ngân mang.

Thương Nguyệt thấy thể nhân tiện nói:

- Hài tử, ta đã đột phá Hư Cảnh, không còn khả năng ở lại thế giới này nữa. Ghi nhớ lời khuyên của ta, tại hậu kỳ của Nhân Chi Giới Vực, cũng chính là lúc người đạt được cấp bậc Vô Thánh, mau chóng tìm kiếm Tinh Khung Bí Sách, bằng không người phải đình chỉ tu luyện Tinh Quyết, bất quá bản tôn có thể truyền cho người thức thứ nhất của Thiên Khôn Định Ấn có thể phối hợp với khí tức tinh linh của người, uy lực sẽ theo tu vi của người càng ngày càng mạnh hơn.

Nói rồi, Vân Thiên Hà lại cảm giác được trong tâm thần của mình, một lần nữa có một cổ thanh âm như tiếng chuông truyền vào, dư âm không dứt. đây chính là Thiên Khôn Định Ấn mà Thương nguyệt truyền cho hắn.

Thân thể Thương Nguyệt biến thành đạo ngân mang càng ngày càng đậm, nàng lại nói:

- Hài tử, trong sảnh có một cái bí thất, bên trong có một cái hộp, người có thể lấy chiếc hộp ra, tương lai nếu gặp phải kẻ bản tôn truyền thừa, có thể đưa chiếc hộp làm tín vật cho hắn, hắn sẽ truyền cho người Thiên Khôn Bí Pháp càng cao thâm hơn, chúc người may mắn, tạm biệt hài tử.

Nói rồi, thanh âm của Thương Nguyệt triệt để biến mất. Sau khi thân thể nàng hóa thành một đạo ngân mang liền bay thẳng lên trời.

Vân Thiên Hà nhìn về phía ánh trăng non trên khoảng không, chỉ thấy đạo ngân mang cùng trăng non hòa ứng với nhau, ánh trăng non càng lúc càng thêm sáng chói mắt, phảng phất như ánh trăng thật sự, chiếu rọi toàn bộ đại địa.

231. Chương 233: Hình Xăm Quỷ Dị

Phải biết rằng có thể được một nhân vật võ đạo đã đạt đến Thần Cấp tột đỉnh chỉ điểm cho, hắn có thể được coi như là người đầu tiên.

Kỳ ngộ như thế, chỉ có thể ngộ không thể cầu, nói vậy hắn chính là một kẻ rất may mắn.

Tại chỗ Thương Nguyệt tĩnh tọa, lúc này là một khoảng không, lúc lực lượng thần kỳ chống đỡ tại nơi này biến mất, nó cũng trở thành một hang động bình thường, không còn cái cảm giác mờ ám như lúc trước nữa.

Mà lúc này bằng điều trong sảnh kia cũng nứt vỡ ra thành nước.

Ầm!

Một tiếng nổ vang kên, một nửa trước của pho tượng nam tử bằng điều ở giữa liền bị đổ vỡ. Bằng vụn văng ra khắp nơi, bất quá bằng vụn này so với vụn đá cũng không nhau, cứng rắn không gì sánh được.

Vân Thiên Hà thấy những tác phẩm nghệ thuật này bị tổn hại, trong lòng có chút tiếc nuối, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, không để ý tới bằng điều bị vỡ nữa, tìm kiếm chung quanh. Ở phía sau bức tường chỗ Khôn Nguyệt Bích tách ra, xuất hiện một cái động khẩu không lớn.

Nói vậy đây chính là bí thất mà Thương Nguyệt nói với hân.

Vân Thiên Hà đi tới cửa bí thất, vươn tay đặt lên tảng đá màu xanh trắng đặc biệt đặt ở trước cửa, từ từ đem một cỗ tinh linh khí tiến nhập vào bên trong linh thạch này.

”Ầm ầm!”

Lúc này một thanh âm tựa như phần chốt cửa bị mở ra vang lên, từ trong động khẩu bắn ra một đạo ngân mang, sau đó hình thành một cửa động chỉ đủ cho một người tiến vào, Vân Thiên Hà liền bước vào.

Bí thất này cũng không lớn, bên trong cũng chỉ có một cái khung đá, mặt trên có một cây đao được điêu khắc rất hoàn mỹ. Từ đó có thể thấy được kỹ thuật điêu khắc của Thương Nguyệt đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, khiến trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi sinh cảm giác sùng bái.

Vân Thiên Hà cầm cây đao khắc lên, đây mặc dù là đồ vật không đáng một đồng trong mắt người thường, thế nhưng trong đó ẩn chứa một ít ý chí linh hồn của Thương Nguyệt, nên vật này ở trong mắt cao nhân lánh đời lại chính là một kiện bảo vật hiếm thấy.

Trên bàn đá ngoại trừ cây huyền đao này, còn có một chiếc hộp tinh xảo, nói vậy đây chính là cái hộp mà Thương Nguyệt nhắc tới.

Vân Thiên Hà cầm lấy chiếc hộp chỉ cảm thấy hàn ý bức người, đợi khi thích ứng được, liền rút vào đó một cỗ tinh linh khí, mở nó ra. Chỉ thấy trong đó có một khối nguyệt văn ngọc bằng bàn tay, mặt trên có khắc ký hiệu ánh trăng, mặt dưới là một đồ án hoa văn có chút cổ xưa. Còn có một số văn tự mà Vân Thiên Hà căn bản xem không hiểu, ngay cả chiếc dây lưng dùng để đeo nguyệt văn ngọc cũng không biết là do vật liệu gì làm thành, nó tản mát một cỗ khí tức kì dị. Khi cầm trong tay có cảm giác mềm mại, vô cùng thoải mái.

Đồ vật này vô cùng quan trọng, Vân Thiên Hà lấy tín vật kia đem cất vào trong túi, lại sợ không cẩn thận bị mất, vì vậy liền đeo lên cổ.

Khi vừa đem nó đeo lên cổ, đột nhiên thân thể Vân Thiên Hà run lên, hân cảm thấy trên ngực mình truyền đến một cỗ khí tức băng hàn, tựa như muốn đem hân hấp thu vào. Hơn nữa càng quỷ dị chính là khối Huyết Văn trên cổ hân (đi vật để tìm hiểu thân thể của Vân Nương) lúc này đột nhiên phát sáng lên.

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh hãi, cũng vô cùng hối hận, tại sao trước lúc Thương Nguyệt rời khỏi, hân không có hỏi tới lai lịch của khối Huyết Văn Ngọc này, có thể Thương Nguyệt biết một chút manh mối, mà lúc này Vân Thiên Hà cảm thấy từ ngực truyền đến cảm giác đau đớn, giống như bị thứ gì đó đâm vào, đau đến nỗi hàm răng của hân cũng run lên.

Vân Thiên Hà vội vàng cởi áo trên người ra xem, thì thấy Huyết Văn Ngọc lúc này dính sát vào ngực hân, giống như muốn nhập vào trong cơ thể hân vậy. Cổ quang mang nhàn nhạt kia, mỗi lần phát sáng lại khiến ngực hân đau nhức.

Vân Thiên Hà muốn đem Nguyệt Văn Ngọc này mạnh mẽ gỡ xuống, hân mới vừa đưa bàn tay ra, lúc này đột nhiên cảm giác đau đớn bắt đầu yếu dần. Ánh sáng trên dây chuyền Huyết Văn Ngọc cũng dần trở nên ảm đạm, khôi phục hình dáng ban đầu, không còn bất cứ phản ứng gì, mà Nguyệt Văn Ngọc cũng đồng dạng không có bất cứ phản ứng gì nữa.

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh ngạc, không hiểu nổi hai vật này rốt cuộc có mối quan hệ vi diệu gì. Vì vậy liền đem dây chuyền Huyết Văn Ngọc kia nhìn ngắm nhiều lần, nhưng cũng không nhận thấy manh mối gì, lại đem Nguyệt Văn Ngọc nhìn một chút, chỉ là khi Vân Thiên Hà cúi đầu xuống, liền thấy trên ngực mình có một đồ án cổ quái giống như hình xăm, vô cùng rục rờ. Đồ án này cùng với cái trên Huyết Văn Ngọc giống nhau như đúc, bất quá ở trên đồ án lại có thêm một đồ án hình ánh trăng nhỏ, mà Huyết Văn Ngọc cùng với tín vật Nguyệt Văn Ngọc của Thương Nguyệt không biết có sự liên quan như thế nào, lúc này trong lòng Vân Thiên Hà là một mảng sương mù không thể nào hiểu nổi, đáng tiếc Thương Nguyệt đã biến mất.

Bất quá chính là như vậy, Vân thiên Hà càng muốn hiểu được bí mật trên Huyết Văn Ngọc thì trong lòng càng hiếu kỳ đối với thân thể của Vân Nương, người thân của mẫu thân rốt cuộc là thần thánh phương nào, hân nhất định phải điều tra.

Lo lắng mấy người Tinh Mông ở bên ngoài chờ đợi sốt ruột, Vân Thiên Hà lại tìm kiếm trong bí thất một hồi, cũng không có tìm thấy đồ vật đặc biệt gì khác, vì vậy liền chuẩn bị rời khỏi bí thất.

Chỉ là mới đi được vài bước, nghĩ đến cái hộp nhỏ kia, nghĩ đến lúc Thương Nguyệt đạt thành Hư Cảnh, thiên địa sản sinh ra dị tượng, Vân Thiên Hà lại dừng bước. Dem cái hộp nhỏ kia mở ra, rồi lấy một viên tinh thú đan thả vào, lần thứ hai dùng tinh linh chi khí tiến nhập vào trong hộp, thả lại chỗ cũ. Khỏe miệng hắt lộ ra một nụ cười tà dị:

- Ở đây sinh dị tượng, nhất định sẽ có người tới nơi này truy tìm bảo vật, lão tử lưu lại chút đồ vật tốt, cho các người vì một viên tinh thú đan mà chó cắn chó đi, hắc hắc!

Rời khỏi bí thất, Vân Thiên Hà che kín cái động khẩu lại, bố trí xung quanh một phen, đưa hai đầu băng điều tôn thú thủ lĩnh đến, chế tác thành hiện trường một người trấn thủ cửa động, những người lòng dạ tham lam nếu đến đây, nhìn thấy kỳ cảnh này, nhất định sẽ nghĩ bên trong có bảo khố, khẳng định sẽ dẫn đến tràng cảnh người chết ta sống.

Vân Thiên Hà đem huyết động bố trí xong, liền từ nơi hắt đi vào để ra ngoài, thế nhưng khi hắt tới đó, lại kinh ngạc phát hiện cái cửa vào tự nhiên biến mất.

Không có cửa thì mình làm sao ra ngoài đây?

Trong lòng Vân Thiên Hà phiền muộn không thôi, không thể làm gì khác hơn là trở lại trong sảnh, tìm kiếm các nơi khả nghi trong đó. Nghĩ tới tràng cảnh bầu trời đêm trước, đột nhiên trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, lần thứ hai trở lại hắt dùng Khôn Nguyệt Bích chạm vào địa phương đó, từ đây nhìn vào quả nhiên có thể nhìn thấy đỉnh, nguyên lai từ nơi này có thể rời khỏi.

Vì vậy Vân Thiên Hà lại theo cái cửa kia, dọc theo một số tảng đá trên vách động leo lên, mà khi hắt leo đến cửa động sử dụng lượng lớn tinh linh khí mới mở ra tường bích trong suốt thần kỳ kia, đi đến trên một sân thượng nhưng tràng cảnh trước mắt lại khiến hắt triệt để trợn tròn mắt.

Xà Bàn sơn này cao hơn một nghìn thước so với mặt nước biển, càng đi lên cao càng trở lên khó đi hơn, nhưng lúc này trong lòng Vân Thiên Hà muốn nhảy lên vách núi.

Vị trí của hắt lúc này là chỗ cao nhất của Xà Bàn sơn, hắt thực sự không nghĩ ra Tuyệt Lang Vương dẫn hắt tiến vào động khẩu kia, hắt cảm thấy không có cao lắm, mà khi trở lại cái cầu thang kia cũng không có cách xa, nhưng không hiểu sao thoáng cái tới đỉnh núi mất rồi.

Chuyện này thật quá mức quái dị đi, nhưng ngẫm lại Thương Nguyệt nói ngọn núi này vốn gọi là Khôn Minh, mà Khôn Linh Bí Cảnh này tồn tại, nói vậy hắt cũng có một số chỗ đặc biệt thần bí, bằng không mấy trăm năm qua, sợ rằng chỗ này sớm đã bị phát hiện rồi, cũng không đợi đến lúc hắt gặp may tìm được.

Không biết từ đâu có nhiều người như vậy, Vân Thiên Hà chỉ thấy xung quanh sơn lâm có rất nhiều người từ hai hướng đi tới, chỉ ít có hơn mười người, mục tiêu của bọn họ đều là nơi này.

Không tốt, có thể là người của Giang thị đã tìm ra nơi này rồi, nếu như bọn họ vây quanh đây, chính mình có chấp cánh cũng không thể bay ra khỏi ngọn núi này.

Đúng lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên nghe được tiếng kêu lớn của Vân Tường, hướng theo nơi đó nhìn lại, chỉ thấy Vân Tường đang bay lượn vòng quanh trên đỉnh núi, Vân Thiên Hà đánh một thủ thế rồi giơ tay ra, Vân Tường đang bay rất cực cũng nhìn thấy hắt, nhẹ nhàng kêu một tiếng rồi như mũi tên bay xuống.

Lúc Vân Tường hạ xuống, vô cùng thân thiết dùng lông chim mềm mại như tuyết trắng trên đầu cọ vào mặt Vân Thiên Hà, hắt vuốt ve nó, thấy ở móng vuốt của nó có buộc một ống trúc, liền lấy ra xem.

Trong ống trúc có chứa mấy tờ giấy, Vân Thiên Hà xem từng cái, bên trong một nửa là Đồ Nguyên Tấn xác nhận vị trí của hắt, thoát nhìn có vẻ lo lắng, mà sau cùng phần còn lại Đồ Nguyên Tấn nói sẽ đãi lĩnh người ngựa đi tới Xà Bàn sơn, và người Giang Thị đang quyết chiến, hỏi Vân Thiên Hà có sắp xếp gì không.

Xem xong tờ giấy, Vân Thiên Hà nhìn phía dưới chân núi thấy người đông như kiến, lúc này mới hiểu được vì sao nhiều người từ hai phương hướng chạy tới như vậy, xem ra Giang thị tìm khắp Dư châu không thấy mình, hơn nữa đêm đó trên trời xuất hiện dị tượng, tất nhiên nhận định mình trốn ở Xà Bàn sơn. Mà người của Đồ thị cũng không có thấy tin tức của mình, liền cũng chạy tới đây.

Xem ra hôm nay dưới chân Xà Bàn sơn, Giang thị và Đồ thị một đôi túc địch gặp nhau, tất nhiên muốn triển khai một hồi quyết chiến sinh tử.

232. Chương 234: Cuộc Gặp Gỡ Trong Rừng

Bất quá cũng may là có Vân Tường, thỉnh thoảng nó lại đem cho hắn một số sợi dây leo khá dẻo dai. Vân Thiên Hà đem sợi dây đó xuyên qua tảng đá trên vách núi, liền có thể theo dây leo mà trèo xuống dưới một chút.

Hô!

Mất thời gian ba canh giờ, Vân Thiên Hà cũng trèo xuống một bãi đá, khi ngồi trên đó, hắn rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá xuống núi còn tốn khí lực hơn lên núi, đi xuống chút nữa chính là vùng giữa bãi đá, nơi đó không có dốc nhiều như khi này, Vân Thiên Hà hoàn toàn có thể dễ dàng mà đi xuống.

Đúng lúc này, một loạt tiếng đánh nhau kịch liệt truyền đến, trong lòng Vân Thiên Hà căng thẳng.

Không biết là có chuyện gì xảy ra, nên hắn không dám tiếp tục nghỉ ngơi mà đứng lên, tìm kiếm thanh âm kia. Dọc theo một đoạn đường có độ dốc vừa phải, cuối cùng hắn cùng tìm thấy nơi truyền đến tiếng đánh nhau vừa rồi.

Tiếng đánh nhau truyền đến từ một chỗ nằm trong bãi đá, nhưng là cũng cách chỗ của Vân Thiên Hà không xa. Lúc hắn đến đó, chỉ thấy hai người Tinh Mông cùng Thu Liên cùng một vị tiền bối trung niên mặc áo xanh, bên ngoài khoác áo choàng xám giăng co. Nhìn qua thực lực của vị tiền bối trung niên này khoảng võ sư cấp chín. Thương thế của Tinh Mông chưa lành, nên cùng với Thu Liên liên thủ mới giăng co không dứt với hắn.

Khi Vân Thiên Hà tới, liền xuống quan sát chỗ mấy người Tinh Mông, thấy phía sau bọn họ là một sườn dốc, đi xuống tiếp thì tới giữa một giải đất, có thể là nơi trú của Tuyết Lang môn.

Ở giải đất nơi Tuyết Lang ở lại, Thu Phi cùng Tinh Diệu đang cùng nhau đứng sóng vai cảnh giới trên đài. Bọn họ đang bị một đám Tuyết Lang vây công. Bất quá thực lực của hai người đã ngoài cấp tám, Tuyết Lang dựa vào chiến đấu theo đàn, nhờ chiếm ưu thế về số lượng, mới bị giăng co một lúc, nếu như thiếu đi một con mà nói ngày hôm nay đám Tuyết Lang này sợ rằng phải chịu độc thủ rồi.

Vân Thiên Hà nhìn bao quát tình thế lúc này, tình huống mấy người Tinh Mông cực kỳ bất lợi. Bất quá theo hắn suy đoán, những người này hẳn là muốn tiến vào sơn động tầm bảo, nhưng là vì sao lại xảy ra xung đột, thì hắn không thể nghĩ ra được.

- Dừng tay!

Vân Thiên Hà chạy nhanh tới, lập tức hét lớn một tiếng. Đầu tiên là vị cửu cấp Võ Sư ngừng tay, hắn quay sang nhìn Vân Thiên Hà, ánh mắt có chút cổ quái, nói:

- Tiểu tử, ngươi cũng là tới tìm bảo vật nhưng không thành?

- Ta không phải tới tìm bảo vật, bọn họ đều là người của ta, các ngươi là ai, tại sao lại động thủ với bọn họ?

Vân Thiên Hà tiến vào giữa sân Tinh Diệu và Tinh Mông lập tức đứng chắn trước người hắn.

- Tiểu tử, chúng ta đang muốn tìm bảo vật, không muốn đắc tội với các ngươi, ngươi đem thủ hạ của mình rời khỏi sơn động, chúng ta sẽ không làm khó dễ các ngươi, bằng không...

Nói đến đây, trung niên nhân liền hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng Vân Thiên Hà trầm nghĩ, chờ đám gia hỏa các ngươi bị nhốt trong khôn linh bí cảnh, lúc đó kêu trời không thấy, gọi đất chẳng thừa, xem các ngươi có còn kiêu ngạo như vậy được hay không?

Vì vậy Vân Thiên Hà đi tới đài chỗ hai người Tinh Diệu đang cảnh giới, nói:

- Tinh Diệu, các ngươi lui lại, để cho bọn họ qua đi!

Tinh Diệu và Thu Liên thấy Vân Thiên Hà trở về bình yên, tự nhiên cũng không tiếp tục ngăn cản mấy người này, vì vậy bèn làm theo lời Vân Thiên Hà. Tên trung niên kia thấy thế, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà một cái, sau đó nhún người nhảy lên trên nóc sân.

”Ngao!”

Nhưng khi ba người hội họp, đang muốn tiến về phía trước, thì Tuyết Lang Vương lại đột nhiên nhảy từ trong hang động ra, rống to một tiếng, sau đó từ từ tiến lại gần. Đám Tuyết Lang thấy vậy, cũng lộ ra hàm răng nanh sắc bén, rồi lập tức cùng nhau làm thành một vòng tròn vây ba người lại.

Ba người thấy một con Tuyết Lang thân hình cực lớn tiến lại gần, nhất là khi từ trán Tuyết Lang Vương phóng xuất ra cỗ khí thể hung hãn, không khỏi khiến bọn họ biến sắc, kinh hô:

- Nguy rồi! Không ngờ lại là Tuyết Lang Vương.

Tinh Mông thấy ba người tới tìm bảo vật bị đám tuyết lang vây quanh, liền thấp giọng nói:

- Thiếu chủ, nơi đây xuất hiện dị tượng, tất có nhiều cao thủ tìm tới, không tiện ở lâu!

Vân Thiên Hà gật đầu. Bất quá hắn đảo mắt nhìn trên đài, tuy rằng Tuyết Lang Vương có thể đối phó ba tên võ sư kết hợp, nhưng nếu lại có một số cao thủ cấp bậc cao hơn đến, hang động này bất kể thế nào cũng không thể bảo trụ được. Còn không bằng để bọn chúng đi vào, sau đó người chết ta sống một phen, nhất là cửa vào hang động quý dị kia, cỗ khôn hàn chi khí, chỉ sợ cũng có thể đem mấy người này đông lại thành băng điều.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà hướng Tuyết Lang Vương nhìn thoáng qua thật sâu, không nó cùng nhìn về phía hắn. Vân Thiên Hà nhìn con mắt Tuyết Lang Vương rồi lắc đầu.

Ngao lạc!

Lúc này Tuyết Lang Vương đột nhiên rống lớn một tiếng. Bầy sói xung quanh nghe thấy thanh âm này, đột nhiên bắt đầu chạy xung quanh, vền vền chỉ là thời gian một lần hô hấp, liền biến mất vào trong núi.

Nhìn một màn này, trong lòng Vân Thiên Hà thâm cảm thán. Một đám Tuyết Lang thật là thông minh a, xem ra quanh năm tiếp nhận ảnh hưởng của khôn hàn chi khí trong Khôn Linh Bí Cảnh, chúng đã trở nên biến dị, mở ra linh trí rồi. Tuy không thể nói chúng đã hóa thành tinh thú, nhưng lang vốn là sinh vật có trí thông minh, nên khi mở linh trí, trí tuệ so với con người cũng không kém bao nhiêu.

Những con tuyết lang này tuy là dã thú, nhưng vì Tuyết Lang Vương cũng không làm hại mình cùng mấy người Tinh Mông, hơn nữa nhờ Tuyết Lang Vương mà chính mình có được cơ duyên, có thể để bọn chúng tránh được hung hiểm, coi như là Vân Thiên Hà trước khi đi, vì bọn chúng mà làm một việc. Lần thứ hai cảm kích nhìn con Tuyết Lang Vương, Vân Thiên Hà liền xoay người đi.

Rời khỏi bãi đá, rồi đi vào trong rừng núi, lúc này trong đó mây mù lan tràn, trong khoảng cách năm mươi bước cũng sẽ không thấy được bất cứ vật gì.

Bên cạnh đó có một vài ao đầm, xung quanh có nhiều bụi dây gai độc, Vân Thiên Hà cũng không dám đi nhanh. Đang lúc đi đến giữa khu rừng, hắn đột nhiên cảnh giác, ngừng lại nói:

- Phía trước có động tĩnh, phỏng chừng là người tới tìm bảo vật, chúng ta cứ tách ra đã.

Nói rồi, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn xung quanh. lại thấy phía sau hồ nước có một loạt cây, ở giữa có một thân cây thô to, trên cành lá coi như là rậm rạp. Vì vậy liền bước qua hồ nước, linh hoạt như một con báo, rồi tiếp tục leo lên trên cây, mấy người Tinh Mông cũng lần lượt trèo lên theo để tạm lánh.

Trong lúc đứng trên cây, đôi mắt hắn Vân Thiên Hà hiện lên một tia quang mang, cực lực quan sát động tĩnh phía dưới, lại thấy phía trước có mấy đoàn người, thân ảnh đen sì đang đi lên trên núi.

Bất quá khi còn cách ba người ba mươi bước, khoe miệng Vân Thiên Hà lộ ra một nụ cười nhạt, đám người Giang thị này quả thực giống như âm hồn không tan, không ngờ nhanh như vậy đã tìm tới đây rồi.

Ba người lên núi kia chính là Gian Nguyên Mưu cùng Giang Nhất Minh dẫn theo một hắc sát chiến sĩ từ Lưu Trùng Quận đi tới.

Khi bọn đến Lưu Trùng Quận liền dừng lại một ngày nghỉ ngơi, liên liên lạc với thủ hạ các nơi, nhưng cũng không có tìm thấy hình bóng của Vân Thiên Hà, mà trùng hợp Xà Bàn sơn lại xuất hiện dị tượng, nên bọn họ nhận định, Vân Thiên Hà tất nhiên là ở trong Xà Bàn sơn, cho nên chưa thể nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, mà lại vội vàng chạy tới đây.

Vân Thiên Hà thấy hai mắt Giang Nguyên Mưu và mấy tên hắc sát chiến sĩ đều như mắt gấu mèo, thần sắc có chút uể oải, rõ ràng là do nghỉ ngơi không đủ, nghĩ lại một đường vội vàng đi tới đây, bọn họ cũng không thể yên ổn mà ngủ một giấc.

Nếu đã đuổi tới đây, âu cũng là số mệnh của bọn họ, Vân Thiên Hà tự nhiên sẽ không thể nào bỏ qua cơ hội bọn họ đang suy yếu này.

Hiện tại bọn họ cũng không biết mấy người hắc ở gần đây, như vậy quyền chủ động thủy chung vẫn nằm trong tay hắc như cũ.

Vân Thiên Hà nháy mắt với Tinh Mông. Hắc liền gật đầu cùng với Thu Liên yên lặng ở trên cây. Đồng dạng Tinh Diệu cùng Thu Phi cũng chạy lánh sang một phương hướng.

Lúc Vân Thiên Hà trèo xuống, khi đội ngũ mười một người đi lại gần, đột nhiên thân hình bạo khởi, chủ động xuất kích, tập trung theo cự ly gần nhất mà tiếp cận một người, tiện tay rút chủy thủ bên hông, một đạo hàn quang lóe ra. Tên hắc sát chiến sĩ gần nhất, thần sắc uể oải, tính cảnh giác giảm sút, căn bản không kịp phòng bị, liền kêu đau một tiếng, rồi mềm oặt ngã xuống, chỗ yết hầu của hắn tia máu điên cuồng phun ra.

Lúc tên hắc sát chiến sĩ không kịp đề phòng bị Vân Thiên Hà đánh lén, thân hình của hắn cũng bị bại lộ. Bất quá Vân Thiên Hà cũng không có để ý, giết người xong liền bỏ chạy, còn không quên khinh thường liếc mắt nhìn đám người Giang Nguyên Mưu.

Khi Giang Nguyên Mưu và Giang Nhất Minh kinh hoàng phát hiện bị đánh lén, sắc mặt đều trở nên ửng hồng quái dị, hô hấp gấp gáp.

Nhất là lúc ánh mắt của Vân Thiên Hà đảo qua, khiến trong đầu hắn hiện lên hồi ức thống khổ và sỉ nhục, đôi mắt hắn đã giăng đầy tơ máu, hắn hận không thể cắn nuốt trái tim, xương cốt kẻ thù, trông giống như một cặp mắt đỏ máu, tựa như một loài ma quỷ dữ tợn.

Máu, bắt đầu sôi trào, sát ý điên cuồng đang không ngừng tụ lại!

- Lại là tên hỗn đản này, bất kể phải trả giá như thế nào, giết cho ta! Giết! Giết!

Giang Nguyên Mưu điên cuồng rống to lên sau khi thấy Vân Thiên Hà nhảy lên bỏ chạy, đôi mắt đỏ bừng tập trung nhìn hắn, ý chí trở nên điên cuồng, quyết đuổi theo, lúc này sát ý đã kích động một loại dục vọng tàn bạo trong hắn. Trong đầu hắn chỉ có một ý niệm đó là đuổi theo, đem Vân Thiên Hà ngàn đao vạn kiếm xé xác rồi lại xé xác!

Hắc chiến sĩ đuổi tới phía sau hắn, lúc này hắn đang thở gấp, đôi mắt đỏ như máu, giống như một loài dã thú hung tàn, thề phải biến địch nhân thành từng mảnh nhỏ.

Vân Thiên Hà tung người bỏ chạy trong rừng núi.

Trong lòng Giang Nguyên Mưu phẫn hận, truy kích Vân Thiên Hà, bọn chúng không để ý nên bị một số bụi dây gai độc cắt đứt da thịt lúc nào không biết. Mười một người một đường truy đuổi, khiến đất đã bị ép thành bằng phẳng.

233. Chương 235: Đi Xuống Thôi!

Mà ngay sau đó, lại có thêm một tên hắc sát chiến sĩ khác ngã sấp xuống, sương mù dày đặc.

Trong lúc Giang Nhất Minh phẫn nộ và điên cuồng truy kích Vân Thiên Hà, đuổi được nửa đường, hắn càng lúc càng cảm thấy có điều gì đó không hợp lý, cổ cảm giác này rốt cuộc cũng giúp hắn khôi phục lại một chút lý trí.

Khi hắn quay đầu nhìn lại, đám hắc sát chiến sĩ đi theo hắn không ngờ đã mất đi ba tên. Xem ra đối phương chính là muốn dụ bọn họ đuổi theo, rồi đột kích đánh bại từng người một a.

Nghĩ tới đây, Giang Nhất Minh đột nhiên gắt gao giữ chặt vai Giang Nguyên Mưu lại, quát:

- Tất cả mau dừng lại cho ta, không được trúng gian kế của tên tiểu tử kia!

- Mau buông ta ra!

Giang Nguyên Mưu lúc này đã mất đi lý trí, hắn cảm giác phía sau mình bị giữ lại, liền quay đầu dùng đôi mắt đỏ như máu lườm Giang Nhất Minh, âm thanh cực kỳ âm lãnh nói:

- Ai cản ta, kẻ đó phải chết!

”Ba!”

Một tiếng đánh giòn tan, Gian Nhất Minh đã nổi giận, liền vung tay tát vào mặt Giang Nguyên Minh, đồng thời phẫn nộ quát:

- Người xem lại mình đi, có phải là ngay cả ta người cũng muốn giết a, người đã bị thù hận làm mờ mắt rồi. Mau nhìn coi ta là ai! Rống...

- Tứ, tứ thúc!

Lúc này rốt cuộc Giang Nguyên Mưu cũng khôi phục lại được vài phần lý trí, nhận ra người đang nổi giận trước mặt, thất thanh nói:

- Tứ thúc, không giết tên tiểu tử Đồ gia kia, oán hận trong lòng ta khó dứt a, ta phải chém hắn thành trăm ngàn mảnh.

Giang Nhất Minh bạo nộ quát:

- Vậy người thử nhìn lại những người chúng ta mang đến xem, có còn lại được mấy người? Hiện tại không chỉ không đuổi bắt được tên tiểu tử kia, lại bị hắn giết mất mấy người, người cho là chỉ bằng thực lực mới tiến lên cấp tám của người đã muốn lấy tính mạng của tên hỗn đản quỷ kế đa đoan, gian trá không ai bằng kia sao? Đúng là hữu dũng vô mưu, như vậy thì có thể làm được gì?

- Ha ha ha, người nói vô cùng đúng, các người là một đám người hữu dũng vô mưu, ngay cả dã thú trong núi này cũng không ngu xuẩn như vậy, không phải muốn thiên đao vạn quả sao? Gia gia chờ các người, đến đây a, sao không lại đây a, ha ha ha...

Đúng lúc này tại rừng cây cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng cười nhạo cùng nhục mạ, Giang Nguyên Mưu vừa nghe thấy thanh âm này, cảm giác như linh hồn mình lại một lần nữa bị đâm trúng một nhát, hai mắt mới khôi phục lại một chút kia, nhưng lại vì những lời nhục mạ cùng châm chọc này kích phát, một lần nữa trở nên đỏ như máu, gắt gao nhìn vào thân ảnh như ẩn như hiện trong sương mù, hắn mạnh mẽ thoát khỏi tay Giang Nhất Minh, rồi lại điên cuồng đuổi theo. Vân Thiên Hà ở ngay gần đó, hắn thấy Giang Nhất Minh nhận ra mưu kế nhỏ của mình, cũng không có tiếp tục dẫn người đuổi theo, đám người này nếu là muốn khôi phục ý chí, như vậy bọn họ người đông thể mạnh, sẽ trở nên phiền toái a.

Lúc Giang Nguyên Mưu tiến lên, hắn cũng không nhận ra Vân Thiên Hà ngoại trừ nhìn chằm chằm hắn, mà bên trong còn che giấu sát khí. Mà ở phía sau, Giang Nhất Minh đột nhiên hét một tiếng, liền đuổi theo cứu viện.

Giang Nguyên Mưu mới đi được vài bước, lại cảm thấy hai chân mềm nũn, lúc hắn dẫm nát một vài cành cây dưới đất, thân thể lão đảo một cái, rồi ngã vào vũng bùn.

Tinh Mông và Thu Liên phối hợp vô cùng ăn ý. Nơi này là sát bờ ao đầm, hai người đã sớm tới sắp đặt chuẩn bị từ trước, vội vàng bỏ một vài cành cây che chắn, không nghĩ tới Giang Nguyên Mưu lại gặp phải.

Cả người Giang Nguyên Mưu rơi vào cùng bùn, thật không còn chuyện gì hay như vậy. Tinh Mông và Thu Liên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Bọn họ đang trốn ở bụi cỏ gần đó, liền lao ra, thân ảnh giống như quỷ mị, từ hai bên phác sát lao tới.

Giang Nguyên Mưu vô cùng giận dữ, phóng xuất kinh khí toàn thân, hai chân hắn bị hãm trong bùn, đáng lẽ trước tiên phải rút ra, nhưng mắt thấy hai tên địch nhân muốn tập kích, căn bản hắn không kịp thoát ra khỏi đó, chỉ có thể bạo khởi đâm một kích để ngênh địch.

Mặc dù quyền thể công kích của hắn sắc bén, nhưng là thân thể hắn đang bị hạn chế, nên không thể hoạt động thoải mái. Mắt thấy hai người Tinh Mông một trước một sau lao tới, Giang Nguyên Mưu quát lớn một tiếng, đánh một kích về phía Thu Liên, rồi ra sức tụt lui lên đồi, cố gắng thoát khỏi vũng bùn, rốt cuộc hắn cũng rút được chân ra. Nhưng lúc này Tinh Mông cũng tựa như thiểm điện lao tới đánh một quyền vào người hắn.

Phốc!

Giang Nguyên Mưu phun ra một búng máu, thân thể không còn trụ vững được nữa, vừa lão đảo một cái, hắn liền lui về hướng ao đầm phía sau. Mà đúng lúc này, Vân Thiên Hà cũng áp sát tới, nhìn Giang Nguyên Mưu cười lạnh một tiếng, nói:

- Xuống phía dưới đi thôi!

Thiếp!

Đã sớm chuẩn bị tốt, chờ đúng cơ hội liền mạnh mẽ đánh ra một quyền, khí thế lúc này tựa như lôi đình vạn quân, kinh khí cường đại gồm băng hàn cùng nóng cháy đan nhau khiến thân thể Giang Nguyên Mưu đang lão đảo chỉ có thể vội vàng chống đỡ.

Nhưng là một quyền kia mang theo kinh khí băng hàn cực mạnh, có cảm giác như chỉ trong nháy mắt có thể đem linh hồn hắn đóng băng lại, khiến hắn bị nhốt vào thể giới băng hàn vô tận. Cả người bị kiềm hãm.

Thương Nguyệt mở rộng giới hạn của cơ thể Vân Thiên Hà. Sau khi trợ giúp tinh linh chi khí trong người hắn càng thêm tinh thuần, hiện tại khí tức nóng cháy đã không còn thương tổn đến khí tức băng hàn nữa, mà ngược lại còn giúp nó bạo tăng gấp đôi vượt xa khả năng chịu đựng của Giang Nguyên Mưu.

Vù vù!

Lúc này Giang Nguyên Mưu chỉ cảm thấy thân thể ngoài nóng trong lạnh, kinh khí cường đại không ngừng trùng kích xuyên thấu hắn. Khiến tâm thần hắn rung động cực độ là ba tầng kinh khí phòng ngự do hắn phóng xuất lại bị mạnh mẽ phá vỡ.

Lúc một quyền của Vân Thiên Hà như thiểm điện phá vỡ khí kinh hộ thân của Giang Nguyên Mưu, tiếp theo một quyền kia, thốn kinh lại tiếp tục đánh lên người hắn. Giang Nguyên Mưu phun ra một ngụm máu tươi, nhưng là ngay sau đó liền băng thành huyết châu rơi xuống.

Mà sau khi hắn chịu hai kích này, thân thể hoàn toàn mất trọng tâm, cả người rơi vào trong vũng bùn, rồi từ từ chìm xuống, không còn khả năng tiếp tục giãy dụa.

- Nguyên Mưu...

Lúc này rốt cuộc Giang Nhất Minh cũng mất đi lý trí. Hắn trừng mắt nhìn Giang Nguyên Mưu bị Tinh Mông và Thu Liên vây công, sau đó thoát ra, nhưng hắn lại không kịp cứu viện để cho Vân Thiên Hà đánh lên bồi thêm một kích, hoàn toàn đem thân thể Giang Nguyên Mưu táng thân trong đầm lầy.

Sau khi hai người Tinh Mông và Thu Liên giáp công Giang Nguyên Mưu, lại lập tức thối lui tách ra, vây lấy Giang Nhất Minh không cho hắn kịp cứu viện. Nhưng lúc Vân Thiên Hà đánh chết Giang Nguyên Mưu trong vũng bùn, Tinh Mông và Thu Liên cũng bị đám hắc sát chiến sĩ chạy lại bao vây.

Sau khi Giang Nguyên Mưu bị giết chết, Giang Nhất Minh càng trở nên điên cuồng. Do bị tức giận quá mức ảnh hưởng, chiến lực của đám hắc sát chiến sĩ vây quanh tăng lên nhiều, phần lớn thực lực của sáu người bọn họ tương đương với Tinh Mông, hơn nữa còn có cả võ sư cấp tám, đem hai người hoàn toàn vây lại.

Giang Nhất Minh đã là võ sư cấp chín, một kích khi nổi giận của hắn, mang theo khí thế cứu thiên. Khi một gã hắc sát chiến sĩ ngăn cản hai người Tinh Mông và Thu Liên phối hợp, Giang Nhất Minh cũng dùng sức mạnh toàn thân, đánh một kích mạnh mẽ phong kín đường lui của bọn họ. Đồng thời một gã hắc sát chiến sĩ khác thừa cơ điên cuồng tấn công, đánh một quyền nghiêm trọng lên người Thu Liên.

- Thu Liên...

Vân Thiên Hà mới quay lại được vài bước, chuẩn bị tiến lên trợ giúp, nhưng thấy Thu Liên bị đánh bay, lập tức trong lòng nổi giận, hét lớn một tiếng, lao tới tấn công tên hắc sát chiến sĩ kia. Vân Thiên Hà cũng không cùng đối phương du đấu, mà tức giận đánh một quyền mạnh mẽ oanh kích hẳn.

Ầm ầm!

Một trận nổ vang lên, một quyền kia mang theo khí kinh nóng cháy hủy diệt khi va chạm với khí kinh của đối phương, chỉ thấy một cỗ khí thể lấy hai người làm trung tâm rồi lan tràn ra chung quanh, giống như một trận đông đất khiến cây cối xung quanh bị đứt đoạn.

Trong lòng Vân Thiên Hà chấn động, khí huyết nhộn nhạo. Còn tên hắc sát chiến sĩ kia thì điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình bị đánh bay, đụng vào người một gã hắc sát chiến sĩ khác. Dư kinh khiến tên hắc sát chiến sĩ này phải lui về mấy bước mới dừng lại được, mà tên kia thì đã là trọng thương hôn mê rồi.

Lúc này Giang Nhất Minh thừa thế lao lên, mắt thấy một tên hắc sát chiến sĩ bị Vân Thiên Hà đánh cho thừa sống thiếu chết, nên nổi giận đánh một kích mang theo sát khí ngập trời. Lần này Vân Thiên Hà cũng không dám dùng lực, mà dùng bộ pháp hồ điệp xuyên hoa xoay người, tránh khỏi phương hướng của Giang Nhất Minh, rồi chuyển tới bên một gốc cây.

Sau đó lại nghe "răng rắc!", gốc cây bên người Vân Thiên Hà bị nội quyền của Giang Nhất Minh đánh trùng liên chấn nát thành vụn gỗ.

Mà sau đó lại một quyền thể cường đại khác theo hướng Vân Thiên Hà áp bức đến, nhưng lúc này hẳn không dám tiếp tục lùi nữa, phía sau hẳn chính là ao đầm, nếu như cả người rơi vào đó, thì không nghi ngờ là phải chết chắc.

Nhưng một kích cuồng bạo kia của Giang Nhất Minh, khí thể hung mãnh, khiến hẳn muốn tránh cũng không được, hẳn cũng không có thời gian chuẩn bị Thương Hồn Chỉ, nên đành đem tinh linh chi khí trong người kích hoạt Khôn Nguyệt Bích.

Oanh!

Mà khi Khôn Nguyệt Bích mới hình thành còn chưa ổn định, lúc này bị Giang Nhất Minh đánh một quyền cuồng bạo lên, lập tức phát ra tiếng nổ mạnh, khiến thân thể Giang Nhất Minh như bị một loại lực phản chấn thật lớn chấn động, khí huyết nhộn nhạo làm hẳn không nhận được phun ra một ngụm máu tươi, sau đó phải lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Thế nhưng khi hẳn nhìn ánh mắt của Vân Thiên Hà thì sắc mặt đại biến, khiếp sợ cực độ, tiểu tử này rốt cuộc dùng yêu pháp gì, vì sao một quyền kia của ta lại như đụng phải một bức tường mềm mại, sau đó còn phản chấn trở lại làm bị thương mình?

Tâm tư vừa chuyển, đột nhiên Giang Nhất Minh nghĩ đến, không phải là tiểu tử này khi Xà Bàn sơn phát sinh dị tượng mà có được dị bảo, nên mới có năng lực phòng hộ cường đại như vậy chứ?

Nghĩ tới đây hai mắt nồng đậm sát khí của Giang Nhất Minh cũng hiện lên vẻ tham lam!

234. Chương 236: Uy Lực Của Khôn Nguyệt Bích

Thì ngay lúc này, phía xa một gã Thiên Đồ chiến sĩ tham báo ở tiền phương thúc ngựa chạy đến, bẩm báo nói:

- Tộc trưởng, phía trước phát hiện một nhóm nhân mã người nhà Giang thị, sắp hướng bên này đi tới!

- Ừm, xem ra lão Giang Thụ Hùng này rõ ràng cũng không chậm so với chúng ta bao nhiêu a!

Đồ Nguyên Tán hướng sâu về phía trong rừng cây nhìn thoáng qua, nói:

- Phân phó xuống phía dưới, cấp tốc bố trí, bày mở trận địa, ân cừ hai nhà Đồ - Giang, hôm nay kết thúc ở đây.

Đang truyền lệnh thì bỗng một tên Thiên Đồ chiến sĩ khác ra ngoài điều tra chạy trở về bẩm báo:

- Tộc trưởng, trong rừng cây có tiếng tranh đấu, thuộc hạ phát hiện có năm con ngựa sát bìa rừng, trong đó một con là truy vân mã của thiếu gia Thiên Hà, xem ra thiếu gia Thiên Hà đang ở trong rừng rậm!

Đồ Chính Minh ở bên cạnh Đồ Nguyên Tán, thúc ngựa đứng yên, nghe tin này liền nói:

- Nếu Thiên Hà đang ở trong rừng, vì sao vẫn không phát tin ra. Có thể gặp chuyện gì nguy hiểm không, chúng ta...

Vừa nghe Đồ Chính Minh nói chuyện, Đồ Nguyên Tán đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói:

- Tranh đấu trong đó, cũng có thể là Thiên Hà gặp người nhà Giang thị chặn đánh.

- Tộc thúc, vậy ta đi tiếp ứng. Nếu như người nhà Giang thị tới trước một bước, đứa nhỏ kia phỏng chừng sẽ có nguy hiểm!

Đồ Chính Huy giục ngựa bước tới nói.

Đồ Nguyên Tán gật đầu nói:

- Chính Huy đi tiếp ứng. Bất kể trả giá thế nào, nhất định không để đứa nhỏ này phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, số phận tương lai Đồ thị chúng ta gửi gắm trên người nó, không cho phép chuyện gì xảy ra!

Đồ Chính Huy trịnh trọng gật đầu, liền mang theo một đội thiên đồ chiến sĩ tầm mười người cấp tốc lao vào rừng cây. Ngay khi Đồ Chính Huy tiến nhập rừng cây, không lâu sau đó nhân mã Giang thị cũng đã chạy tới đây, đằng đằng sát khí, hai bên vừa gặp nhau, không khí trong sát na bùng lên ngọn lửa cừ hận.

Nhất là kẻ cưỡi ngựa đi đầu Giang Thụ Hùng vừa thấy lão cừ nhân, hai mắt đã đỏ bừng, râu mép rung lên. Hận không thể lập tức đi tới cắn chết đối phương. Nhưng thấp giọng truyền âm nói:

- Phái một đội người lập tức chạy tới trong rừng cây trợ giúp bọn Nhất Minh. Lão tử tự mình xuất chiến, cần phải giết sạch toàn bộ người bên trong rừng cây. Nhất là tên tiểu tử Đồ gia kia!

Quả nhiên là cáo già, tuy trước mắt lửa giận công tâm, nhưng còn không quên bày ra bố trí, người nhà Giang thị phía sau dưỡng thương được hơn một năm rồi, giờ đã khôi phục toàn bộ, nghe Giang Thụ Hùng an bài, liền lặng lẽ lui dần về phía sau, trước mấy người yểm hộ che chắn, cấp tốc lên vào rừng cây.

Trong mắt Đồ Nguyên Tán hiện lên một tia tinh quang, hần phát hiện thấy hành tung một số người nhà Giang thị, trong lòng sát khí nổi lên.

Bất quá hần cũng không nói gì, hần biết tam đệ nhất định sẽ tới trước đó trợ giúp Thiên Hà. Hần chẳng qua vẫn nhìn về mặt già nua phần nộ đầy vụn vụn của Giang Thụ Hùng, trong lòng có chút thoải mái, cười to ba tiếng, nói:

- Giang lão nhi, tư vị bị chặt đứt căn cơ như thế nào, thiên tài Giang gia mấy năm nay được bồi dưỡng, luôn pha trò với người nối nghiệp của Đồ thị ta. Nhưng hôm nay, vị kia ở nơi nào vậy, lão phu thật muốn kiến thức một chút, vậy mà hôm nay làm sao thế. Ah haha...

Tiếp đó, một tràng tiếng cười nhạo vang lên từ người nhà Đồ thị, nhất là khi nghĩ đến Giang thị suốt một năm nay, không nói người bị tử thương đã không ít, lần này thậm chí bị chặt đứt cả gốc rễ, nguyên khí đại thương, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ khoan khoái dâng lên.

Giang Thụ Hùng nghe những lời này, trong lòng đau đớn như bị dao cắt, trừng trừng hai mắt vằn huyết hồng nhìn Đồ Nguyên Tán, nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả:

- Hôm nay, ở đây là nơi người nhà Đồ thị táng thân, nếu ngươi không chết, thì chính là ta vong!

- Buồn cười, Giang thị bị một hài nhi trong nhà của ta chinh sửa, kết quả căn cơ tận diệt, còn đông đặc vọng ngôn muốn tiêu diệt Đồ thị. Hôm nay gặp nhau ở đây, liền muốn xem rõ ràng là nơi táng thân của ai!

- Vậy tiếp chiêu đi, lão phu phải diệt sát lão nhi ngươi, tiếp đó diệt sạch người Đồ thị!

Giang Thụ Hùng vừa nói, cả người liền như một con mãnh hổ, phi thân đến bên kia, khí thế uy áp cường đại của một vị Tông Sư bộc lộ ra khiến cho rất nhiều người Đồ thị cảm nhận được sức ép mạnh mẽ, không khỏi tự lui về sau mấy bước, tâm huyết bất chợt bốc lên, khó lòng kiềm chế.

Đồ Nguyên Tán thấy thế, sắc mặt trầm xuống, khí thế trên người bỗng bộc phát như phong lâm sơn hỏa, như bảo kiếm được rút ra khỏi vỏ, vừa xuất đã va chạm với khí thế của Giang Thụ Hùng, không khí xung quanh tựa như bị xé rách, phẳng phất nổi lên một trận bão. Cây cối hai bên lay động rào rạt, bụi cuốn tứ tung.

Chỉ là giao phong khí thế của hai vị cấp Tông Sư, mà như kinh đào hải lãng, như nước gặp lửa, từng đợt từng đợt không khí bạo nổ, mặt đất chợt rung động, khắp nơi cây cối bị phong quyển cuốn bay bật cả gốc, khiến cho thiên địa biến sắc.

Người Đồ thị sớm đã bày trận, cho nên không bị ảnh hưởng lớn, nhưng một phương nhân mã Giang thị tới vội vàng, lại trùng hợp gặp nhau tại đây, còn chưa chuẩn bị trận thế, lúc này đã bị khí thế hai vị tông sư phát ra ảnh hưởng, chỉ có thể lùi lại tránh phong mang, Đồ Chính Minh thấy cơ hội đã tới, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, quát lớn:

- Sát!

Nhất thanh lệnh hạ, các huynh đệ Đồ thị lập tức rút vũ khí. Đồng thanh hét lớn hướng địch nhân xông lên. Song phương bỗng triển khai một hồi quy mô hỗn chiến.

Cùng lúc đó...

Vân Thiên Hà phóng xuất Khôn Nguyệt Bích, đỡ một kích cuồng bạo của Giang Nhất Minh, vũ khí của hắn kích phát linh khí gặp ngày đầu tháng. Cho nên hình thành một đạo lực lượng phòng ngự còn chưa được ổn định hoàn toàn.

Chịu lực phản chấn của Giang Nhất Minh, Khôn Nguyệt Bích vừa hình thành màng bảo vệ đã có dấu hiệu nứt vỡ, suýt nữa bị phá trừ. Nội tạng Vân Thiên Hà đồng thời bị chấn động, yết hầu nấc lên, khóe miệng đã tràn ra tơ máu.

Tuy nhiên trong sát na Giang Nhất Minh thấy thế bỗng cười gằn, lộ ra sát ý đầy tham lam. Vân Thiên Hà liền nhanh chóng thúc dục toàn bộ tinh khí, dốc hết tinh linh khí để cho Khôn Nguyệt Bích hấp thu, khiến cho màng bảo vệ trong suốt nhanh chóng được tu bổ, ổn định vững vàng.

Có Khôn Nguyệt Bích tạo ra màng bảo vệ cường đại, Vân Thiên Hà mới thả lỏng thân hình một chút, tuy còn có thể duy trì sự phòng hộ này, thế nhưng hắn muốn chủ động xuất kích lại không thể được.

Nếu như một khi hắn phân tâm, tách rời Khôn Nguyệt Bích thì màng bảo vệ do Khôn Nguyệt Bích phóng xuất kia sẽ dần dần biến mất. Cho nên nếu Vân Thiên Hà vẫn ở trong sự phòng hộ này, rõ ràng là không thể đi công kích đối phương. Quả nhiên như lời Thương Nguyệt nói, vật này đơn thuần chỉ là một kiện lợi khí phòng hộ tuyệt hảo mà thôi.

Đối với một kiện phòng ngự đều có thể phản chấn khiến đối phương chịu thương tổn, cao kiến của Thương Nguyệt thật đúng là có tác dụng.

Giang Nhất Minh không thấy Khôn Nguyệt Bích hình thành một đạo phòng hộ kia. Tâm trạng hắn hiện giờ chỉ muốn giết chết Vân Thiên Hà, nên một mực xông lên như hổ điên.

Thế tiến công đầy cuồng bạo hơn lúc trước, tuy từ đầu đến cuối hắn không nhìn thấy Vân Thiên Hà dùng vật gì đỡ được công kích của hắn, nhưng xem vẻ mặt của Vân Thiên Hà khóe miệng có tơ máu chứng tỏ đã bị nội thương, cùng với quyết tâm và ý chí phải giết được Vân Thiên Hà, khiến Giang Nhất Minh càng tỏa ra sát ý mãnh liệt, hùng hổ xông lên không suy nghĩ kỹ càng.

Hiện tại Khôn Nguyệt Bích đã ổn định, Vân Thiên Hà liền nhanh chóng suy nghĩ vấn đề cần xử lý tiếp theo. Hắn đối với Khôn Nguyệt Bích thập phần tự tin, cho nên lúc Giang Nhất Minh tiếp tục xông lên lần thứ hai. Vân Thiên Hà chỉ cười nhạt, khoan tay đứng nhìn nghiền ngẫm Giang Nhất Minh đang xông tới, như đang xem một trò hề.

Giang Nhất Minh thấy nhân thần Vân Thiên Hà đầy quái dị. Trong lòng tự nhiên máy động, tiểu tử này vừa làm cái gì, thật sự cổ quái. Nhưng thế công đã đến, không còn kịp suy nghĩ, một quyền mang theo khí thế lôi đình vạn quân, cuồng bạo phóng ra...

Nhưng ngay lúc tiếp cận tiểu tử kia còn không tới ba thước, hần bỗng nhiên cảm giác được đầu quyền lại một lần nữa như đánh trúng mặt tường mềm mại.

Oanh!

Lần này, Giang Nhất Minh cảm thấy hồi hận!

Hần cảm giác ngay lúc chính mình liều mạng dốc một kích hết toàn lực chạm vào mặt tường không nhìn thấy kia, sự mềm mại của nó như hấp thu hết lực công kích, rồi một lần nữa phản xạ trở lại, mà trong lực phản chấn đó, có một cỗ lực lượng ý chí cực kỳ cường đại hướng hần áp bức xông đến khiến hần phải run rẩy, để hần cảm giác được sợ hãi, làm hần thấy được chính mình nhỏ bé hèn mọn giống như con kiến hôi.

Loại ý chí này, khiến cho tâm thần hần kích chấn, cùng với luồng lực lượng phản chấn, làm cho Giang Nhất Minh lại một lần nữa phun một ngụm tiên huyết, thân thể thoái lui hơn mười bước. Tới cuối cùng còn không thể đứng vững, một chân phải quỳ trên đất.

Sau đó, Giang Nhất Minh liền kịch liệt thở hổn hển, tâm thần hần vừa phải gánh chịu sự ảnh hưởng của ý chí cường đại kia, nên thân thể không ngừng đang run rẩy, cỗ ý chí thiên cảnh vô tôn làm cho hần sợ hãi, cảm giác vô lực như bị xem bằng con kiến hôi.

Vân Thiên Hà vừa đỡ thế tấn công cuồng bạo của Giang Nhất Minh, nhưng xem ra không chịu ảnh hưởng gì, chỉ là đối thủ của hần bạo tập một quyền, dưới sự chống đỡ của Khôn Nguyệt Bích, khiến tinh linh khí trong cơ thể hần phảng phất như bóng cao su bị xì hơi. Xem ra bị công kích càng mạnh, Khôn Nguyệt Bích tiêu hao tinh linh khí lại càng lớn. Một kích kia của Giang Nhất Minh, gần như sắp hấp đi hơn phân nửa tinh linh chi khí trong cơ thể hần.

Bất quá chớp lấy cơ hội, Vân Thiên Hà cũng không dám tiếp tục để tinh linh chi khí kịch liệt tiêu hao, Giang Nhất Minh bị ý chí thiên cảnh vô tôn của Thương Nguyệt phản chấn làm thương tổn tâm thần, đây chính là cơ hội tuyệt hảo để hần phản công.

Kinh khí đề thăng, tâm trí vừa phân thần, Khôn Nguyệt Bích liền đình chỉ tinh lực hình thành màng bảo vệ.

Vân Thiên Hà không phi thân tấn công Giang Nhất Minh, tuy Giang Nhất Minh bị phản chấn thương tổn tâm thần, nhưng kỳ thực thân thể lại không bị thương tổn gì lớn, sức chiến đấu của hần còn rất mạnh, tên này là Võ Sư đỉnh phong gần đột phá Tiên Thiên, thực lực không thể xem thường. Hần thấy ba người Tinh Mông hiện tại đang ở thế hiểm cảnh, vội vàng xông qua cứu viện.

Sáu gã hắc sát chiến sĩ triển khai vây công đối với ba người Tinh Mông. Khiến ba người cực kỳ trầy trật, tuy phối hợp ăn ý, nhưng rõ ràng những chiến sĩ hắc sát này thực lực đều tương đối cường đại, Vân Thiên Hà từ phía sau xông lên, tinh viêm kinh khí tựa như đạn pháo phóng ra, hóa giải thế công của một gã chiến sĩ hắc sát đang tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Tinh Diệu.

Trong một cuộc chiến đấu đồng cấp khác, thực lực Vân Thiên Hà thể hiện rất rõ ràng, cho dù là hắc sát chiến sĩ thực lực bất cấp Võ Sư, nhưng kinh khí gây thương tổn và tác dụng phụ trợ cường hiệu của bọn hần thua xa Vân Thiên Hà, tiếp đón một quyền xong, ảnh hưởng của tinh hàn cực lạnh, khiến động tác của bọn chúng sinh ra cứng nhắc, đã tạo ra chỗ hở trí mạng.

235. Chương 237: Tuyệt Địa Phản Kích.

Tên hắc sát chiến sĩ xuất hiện loại tình hình này, Vân Thiên Hà há có thể bỏ qua, khoe môi nhếch lên, vết máu trên khoe miệng hần không kịp xóa đi khiến nụ cười có vẻ quỷ dị, một quyền Phá Thiên Thức bá đạo mang theo tính chất bộc phát công kích hộ thể kinh khí của đối phương, đem đối phương đẩy lùi.

Ngay lúc đối phương bị đẩy lùi về phía sau, chỉ thấy trên tay kia của Vân Thiên Hà lóe lên, một đạo ngân châm mũi nhọn phá không bay tới, yết hầu tên hắc sát chiến sĩ kia liền xuất hiện một cái huyết tuyến, mọi

hành động của hắn vừa đình chỉ, huyết tuyến kia liền bắt đầu phóng đại. Một mảng lớn huyết vụ từ yết hầu phun ra, đầu ngã ngửa liền thẳng tắp ngã xuống đất.

Phương thức giết người có rất nhiều, chỉ cần bất luận phương pháp kỳ lạ gì, đều có thể lợi dụng, bên hông Vân Thiên Hà tùy thời mang theo một ít thứ lúc trước Đường Linh Toa tặng hắn, mấy món này chém sắt như chém bùn, sắc bén không gì sánh được như chủy thủ, nếu như có cơ hội, chủy thủ cũng có thể giải quyết tính mệnh đối phương, tại hoàn cảnh trước mắt, hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí nhiều tinh linh khí để giải quyết sự việc.

Bởi vì Giang Nhất Minh lúc này lại một lần nữa xông đến tấn công, mà nếu hắn muốn dựa vào tinh linh chi khí dùng Khôn Nguyệt Bích để phòng ngự thì cũng không chống đỡ tốt mấy tên gia hỏa này, hơn nữa Vân Thiên Hà cũng cần đại lượng tinh linh chi khí truyền vào.

Chiến đấu, lúc nào cũng cần phải động não, Vân Thiên Hà luôn tôn trọng chiến đấu có trí tuệ. Thường thường cứ sử dụng phương thức chiến đấu cơ bản là vũ lực, tối hậu đều chết rất thảm.

Thế tấn công lúc này của Giang Nhất Minh so với lần trước rõ ràng đã yếu đi rất nhiều, do bị ý chí cường đại của Thiên Cảnh Võ Tôn ảnh hưởng, tâm thần hắn bị thương phỏng chừng phải mất một đoạn thời gian mới có thể khôi phục lại.

Mặc dù Vân Thiên Hà rất muốn thử xem chiêu thức Thiên Khôn Định Ấn mà Thương Nguyệt truyền thụ cho hắn, thế nhưng hiện tại đối mặt là một cao thủ sắp đột phá Tiên Thiên. Lúc này ở trong chiến đấu muốn chứng thực Thiên Khôn Định Ấn, thuần túy là tìm chết, vạn nhất xuất hiện sai lầm, hậu quả khôn cùng, cho nên Vân Thiên Hà vẫn không dám đi thử nghiệm, tìm cơ hội dùng Thương Hồn Chỉ, rõ ràng có chút chắc chắn hơn.

Giang Nhất Minh vừa rồi bị thương tâm thần, đối với hành động Vân Thiên Hà sử dụng dị bảo cổ quái vừa rồi khiến trong lòng bắt đầu sinh ra có chút nghi kỵ, hắn hiện tại một điểm cũng không dám xem nhẹ thực lực tiểu tử này, mặc dù cảnh giới thấp hơn hắn tận nửa cấp bậc. Cho nên thế tiến công lần này, hắn rất cẩn thận, thập phần nghiêm mật, chặt chẽ.

Trong lòng Vân Thiên Hà trầm tư tìm đối sách, tìm một cơ hội sử dụng Thương Hồn Chỉ. Đúng lúc này, Giang Nhất Minh liền xông tới, Vân Thiên Hà đột nhiên trong lòng càng thêm cảnh giác, trong rừng cây mà lại nghe tiếng có một nhóm người từ đâu tới đây, hơn nữa đã tới rất gần.

Xem ra phải nghĩ biện pháp đào tẩu, Vân Thiên Hà khai bước Phương Thốn Bộ. Đối với mấy người Tinh Mông tiếng hét lớn nói:

- Phỏng chừng là viện binh đối phương tới, tìm cơ hội đào tẩu!
- Thiên Hà chớ hoảng sợ, Hắc Bá đến trợ giúp người!

Ngay lúc thanh âm thâm hậu kia mới từ trong rừng vọng lại, thì Vân Thiên Hà vừa mới tránh né thế tấn công của Giang Nhất Minh, bỗng xuất hiện thân ảnh màu đen phi tới như một đạo thiểm điện, mang theo một uy áp bá đạo sắc bén, hét lớn một tiếng:

- Giang lão nhi. Tự tìm cái chết!

Giang Nhất Minh hiển nhiên không để ý tới đám Đồ Chính Huy tới trợ giúp, trong lòng hắn hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là giết tiểu tử trước mắt báo thù cho người nhà, cho nên thế công chỉ càng tăng chứ không giảm.

Thấy Hắc Bá tới cứu viện, trong lòng Vân Thiên Hà hơi buông lỏng, liền hết sức chăm chú đáp lại thế tiến công của Giang Nhất Minh, hắn tin tưởng Hắc Bá sẽ nhanh chóng chặn đánh Giang Nhất Minh. Chỉ cần dẫn hướng thế tấn công, kế tiếp để Hắc Bá ra trận giết chết tên kia, tính ra lúc đó mới có thời gian nghỉ ngơi một chút. Tinh linh chi khí tiêu hao kịch liệt, khiến hắn cảm giác tinh thần lúc này có chút uể oải.

Ngay lúc Giang Nhất Minh cuồng thế tấn công bạo phát xông tới, thì lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên cả người như đeo chì, thân thể thẳng tắp ngã xuống đất, rồi hướng về bên cạnh lăn người thoát ra.

Thế tiến công của Giang Nhất Minh bỗng rơi vào khoảng không, lại vừa thấy Hắc Bá đã lập tức xông lên, đối đầu với hắn, một cơn tức thì phang tới, kinh khí thật cường đại, hơn nữa lại là cự côn trăm cân huy vũ mang đến quyền phong điên cuồng khiến cho thân hình Giang Nhất Minh liên tục bạo thối.

Giang Nhất Minh tâm thần vừa bị thương, Hắc Bá rõ ràng đã chiếm lợi thế, hơn nữa thực lực hai người tương đương, đều là gần đột phá tới cánh cửa Tiên Thiên mà Hắc Bá cường thế xông đến, trong tay có thêm một cây vũ khí cự côn, Giang Nhất Minh chỉ dùng quyền đầu chọi, rõ ràng...

Hắc Bá vì giải cứu Vân Thiên Hà, nên vội vàng bức lui Giang Nhất Minh.

- Sát!

Tức thì, Hắc Bá hét lớn một tiếng, kinh khí như liệt hỏa chạy khắp toàn thân, cây cự côn cũng phảng phất như biến thành cự trụ chống trời, thêm một lần nữa hướng Giang Nhất Minh điên cuồng oanh kích.

Kinh khí kết nối, thủy hỏa giao phong, dùng sức đối chọi khiến cương phong xung quanh kịch liệt va chạm, phát sinh ra tiếng như xé rách không khí, cự côn nơi tay Hắc Bá điên cuồng phát ra âm thanh rầm rầm, mà Giang Nhất Minh tay không đối địch, không thể chiếm ưu thế, bị Hắc Bá liên tục làm cho bạo thối.

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà phát hiện chỉ cần để Giang Nhất Minh chuyển thân đi sang một bên vài bước, có thể tiến vào vùng bùn, trong lòng khẽ động, lập tức nhào tới, vội hét lớn một tiếng:

- Giang lão nhi, xem chiêu.

Vân Thiên Hà đang phô trương thanh thế, trong lòng Giang Nhất Minh đối với sự cổ quái của tiểu tử này lại không dám có ý coi thường nữa, Vì vậy thoáng phân thần chuyển thân, mà Vân Thiên Hà thừa cơ hội này, quát to:

- Hắc Bá

Hắc Bá thấy Vân Thiên Hà kêu lên, liền minh bạch phần nào ý tứ của hắn, tăng mạnh thế tiến công. Một cơn phủ đầu giáng xuống, nhằm hướng phía thân Giang Nhất Minh phách tới, Giang Nhất Minh rõ ràng không chịu được cơn thế cuồng bạo kia, chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau.

Nhưng một bước lui về phía sau này lại khiến Giang Nhất Minh nhất thời sắc mặt đại biến, trong lòng máy động, nguy rồi!

Nhưng một chân hắn đã dẫm vào trong vùng bùn, bị vây hãm vào, lại thêm uy lực một cơn của Hắc Bá lúc này làm hắn cảm giác thật khó khăn. Cố gắng chuyển động thân thể né tránh, nhưng như thế lại càng lún sâu.

Tức thì Vân Thiên Hà chớp ngay cơ hội, cấp tốc từ bên cánh xông tới, tung một chỉ tử thần, thuận thế hướng mi tâm Giang Nhất Minh điểm tới.

Giang Nhất Minh cảm giác được một cổ khí tức cực độ nguy hiểm, thế nhưng dưới chân hãm sâu vào vùng bùn, hắn căn bản vô lực né tránh, đột nhiên cảm giác mi tâm bị một cổ lãnh ý băng hàn bắn tới, mọi động tác của hắn đồng thời lập tức cứng đờ.

Hắc Bá cũng không biết Vân Thiên Hà vừa làm cái gì, hắn lúc này nhìn thấy Giang Nhất Minh bỗng ngừng hoạt động, há lại buông tha cơ hội. Tức thì một cơn phích lịch tung xuống, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng giòn gầy vang lên, thân thể Giang Nhất Minh bị một cơn này đập thành hai đoạn. Tựa hồ chỉ còn da với thịt, mềm oặt nửa người rồi ngã gập xuống, thân thể hắn dần rơi vào trong vùng bùn.

Lúc Giang Nhất Minh bị đánh gục, Hắc Bá mới nghĩ có điểm không thích hợp, hình như có chút dễ dàng, không khỏi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, mà Vân Thiên Hà lúc này lại quay đầu, chạy qua nhìn tình huống Thu Liên đang nằm trên mặt đất không có động tĩnh này giờ.

Chỉ là khi chạy đến bên người Thu Liên, vừa đưa tay lên mũi xong, khóe mắt Vân Thiên Hà đã ướt, trong lòng dâng lên một cổ phần hận ý, giống như núi lửa bộc phát, đứng dậy xoay mặt thấy đám hắc sát chiến sĩ đã bị người Hắc Bá mang đến vây quanh, liền hét lớn:

- Giết sạch bọn họ cho ta. Vì Thu Liên báo thù.

Tinh Mông cùng Thu Phi, Tinh Diệu ba người bỗng nhiên nghe tiếng Vân Thiên Hà bị phần rống to, lúc này liền ngẩn ra, lập tức trong mắt bọn họ bạo phát ra một cỗ cảm hận cường liệt không gì sánh được. Nhất là Thu Phi, lúc này con mắt đã đỏ hoe, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, thân thể giống như bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại tiến vào, giết địch càng thêm hung ác độc địa, mỗi một chiêu đều như muốn đồng quy vu tận, một quyền đem đối phương phải loạn choạng thoái lui, từ phía sau Thiên Đồ chiến sĩ liền vung đao chém tới, tay nâng đao hạ, một cái đầu người máu chảy đầm đìa liền bay đi ra ngoài.

Vân Thiên Hà trong lòng phần nộ, xông về phía ba gã hắc sát chiến sĩ bị tàn sát còn sót lại thì ngay lúc này Hắc Bá đột nhiên cảm ứng được có điều không ổn, không khỏi quát lớn:

- Thiên Hà cẩn thận!

Vừa hét, Hắc Bá vừa cầm cự côn trong tay vung lên, quăng đi nhanh như một đạo thiểm điện hướng về phía một bóng đen đang xông tới Vân Thiên Hà. Phảng phất như một mũi tên nhọn đang phóng tới.

”Phanh!”

Bóng đen phi thân với tốc độ cực nhanh, trước khi đánh lên tới Vân Thiên Hà thì cự côn đã hướng tới bản đến, khiến hắn phải phòng thủ, thân thể ngừng lại, tung ra một chưởng, đánh lệch khỏi quỹ đạo, đập về phía một cây đại thụ. Thân cây liền bị xuyên thấu. Cành lá ở trên bị gãy gọn rơi xuống.

Vân Thiên Hà vừa nghe được Hắc Bá gọi, cũng đã cảm ứng được có người đánh lên mình, hơn nữa người này thực lực rất cường đại, khí thế như biển rộng cuộn trào mãnh liệt triều dâng, ít nhất là Tiên Thiên cao thủ. Tâm thần kinh hãi, liền theo hướng ngược lại của kẻ đánh lên lùi vài bước.

Kích thứ nhất bị cự côn của đối phương ngăn chặn, lần thứ hai cường tập đã tới, một kích đánh vào trên cây bên người hắn, chỉ nghe thấy một tiếng nổ, thân cây liền gãy ngang, mà Vân Thiên Hà, giống như là bị cuồng phong thổi qua bụi cỏ, thân thể như điều đứt dây bị thổi bay, đụng vào một cành cây ở phía xa, khiến nó gãy ngang, lúc này mới rơi xuống. Cả người khắp nơi đều đau nhức.

Đau nhức toàn thân khiến hắn phải nằm rạp xuống, lúc này lão nhân kia như quỷ my, một lần nữa hướng Vân Thiên Hà lướt qua, xem ra mục tiêu của vị cao thủ Tiên Thiên này chính là muốn giết hắn.

Mà lúc này Hắc Bá cũng chạy qua, hướng tới trước người Vân Thiên Hà che chở cho hắn, hét lớn một tiếng, một quyền phóng ra, cùng đối phương va chạm. Hắc Bá rõ ràng không phải đối thủ, thân hình không khỏi bạo thoái vài bước, khoe miệng tiên huyết tràn ra, nhưng Hắc Bá lại mạnh mẽ khiến chính mình dừng lại, vẫn như cũ đứng trước Vân Thiên Hà, quát:

- Bảo hộ Thiên Hà!

Lúc này ở bên kia, Thiên Đồ chiến sĩ đã giải quyết xong vài tên hắc sát chiến sĩ, nghe được thanh âm Hắc Bá, mọi bộ phận liền đều hướng nơi đây vây tụ lại, bọn họ trước khi đến đây Đồ Nguyên Tán đã giao lệnh, không tiếc bất luận đại giới, phải giữ Vân Thiên Hà được bình yên vô sự, cho dù kẻ đến đánh lên chính là một vị Tiên Thiên cao thủ, bọn họ dứt khoát không được phép sợ hãi.

Vào lúc Thiên Đồ chiến sĩ phòng ngự chặt chẽ vây quanh Vân Thiên Hà thì hắn lúc này cũng đã thấy rõ người đánh lên kia, không khỏi kêu lên:

- Giang Thụ Hành!

Giang Thụ Hành nghe có người gọi tên mình, nhưng chỉ cười lạnh nói:

- Lần trước cho tiểu súc sinh nhà ngươi tránh thoát một kiếp, làm hại lão phu bị Lục Vô Yên kia đả thương tu dưỡng suốt một năm, bây giờ, lão phu muốn giết sạch cầu Đồ thị các ngươi!

- Có đúng không?

Thanh âm cuồng vọng của Giang Thụ Hành vừa dứt, thì bỗng một tiếng nói như sấm bên tai từ trong rừng cây vang lên, khiến mỗi người đều chấn động tâm thần.

Người vừa đến đúng là một vị cao thủ Tông Sư, Giang Thụ Hành nghe vậy, sắc mặt đại biến!

236. Chương 238: Kỳ Lạ

Hắn giống như là một u linh, ẩn giấu ở trong đáy nước Đồ gia.

Mà đệ tử Đồ thị xung quanh cũng chỉ biết đến một điểm, đó chính là tam đệ Đồ Nguyên Tán tên gọi Đồ Nguyên Đồ, bọn họ đều gọi tam thúc bá, chuyện khác lại một mực không rõ. Vân Thiên Hà cũng chỉ biết đến như vậy.

Lúc này từ trong rừng cây, tựa hồ như quỷ ảnh, một vị mặc áo choàng xích sắc (màu đỏ), che đầy diện mạo toàn thân, cả người như bao trùm một cổ khí tức thần bí, hắn phảng phất từ trên ngọn cây cất bước, mỗi lần chạm qua ngọn cây, chỉ thấy phát sinh rung động rất nhỏ.

Con người Giang Thụ Hành kịch liệt co rút lại. Hắn tự nhiên trong lòng kinh hãi, ở đây đã xuất hiện một vị Tông Sư tới trợ giúp, như vậy chiến đấu ngoài bìa rừng có phải là đã kết thúc, kết cục Giang thị ra làm sao?

Đối mặt một vị Tông Sư, trong lòng hắn sinh ra một cảm giác vô lực và bi ai.

Người đến chính là Đồ Nguyên Đồ, hắn bỗng bèn bước đi trên ngọn cây như u linh, toàn bộ thân thể bao phủ một lớp sương mù, giống như đang nuốt vãn thổ vụ.

Vừa tới gần chiến trường, một cổ uy áp phô thiên cái địa liền kéo tới. Luồng lãnh ý băng hàn cực độ, khiến nhiệt độ xung quanh rừng cây chợt giảm xuống, ngoại trừ Vân Thiên Hà không bị ảnh hưởng ra, những người khác bỗng bị lạnh tới mức thân thể tự run lên, động tác không khỏi trở nên cứng ngắc.

Đồ Nguyên Đồ vừa tới liền phóng xuất sát khí, không thể nghi ngờ lời nói của Giang Thụ Hành đã kích giận vị Tông Sư thần bí này, lúc hắn tập trung nhìn Giang Thụ Hành, khí thế bức tới, làm cho Giang Thụ Hành cảm giác được mình giống như một cây khô đứng sừng sững trong trời đông giá rét, tiếp nhận phong sương băng tuyết tàn phá thân mình. Chỉ là khí thế Tông Sư cường đại kéo tới đã khiến hắn sắc mặt tái nhợt, thể xác và tinh thần sợ hãi tuyệt vọng khiến bản thân hắn phải run rẩy.

Một vị Tiên Thiên chênh lệch với một vị Tông Sư như mặt đất so với bầu trời.

Lúc này nếu không ai tới cứu viện Giang Thụ Hành, thì hắn chỉ có thể như một đầu sơn dương đợi người tới giết, làm thịt!

Hắn vừa có ý muốn trốn, nhưng tốc độ Đồ Nguyên Đồ nhanh như quỷ mị, khí thế băng hàn lại bao trùm cả người hắn khiến động tác trở nên cứng ngắc, thi triển không ra.

Khi thân ảnh của Đồ Nguyên Đồ tới gần, khí thế cuồng bạo như mưa rền gió dữ mang đến sóng gió động trời, liên tục không ngừng phóng tới. Giang Thụ Hành ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, cổ cường thế cự áp vừa đập tới, tim nhói lên miệng liền phun tiên huyết, thân thể liên tục bạo thối.

Giang Thụ Hành vừa lui mấy bước, Đồ Nguyên Đồ đột nhiên vươn tay, nhìn qua có vẻ khô gầy, phảng phất chỉ còn có khung xương, nhưng lại như bàn tay tử thần đòi mạng, khi hắn quét quanh một vòng tròn, liền hướng Giang Thụ Hành hạ xuống

Oanh!

Đây là nhất thủ vô hình, sát chiêu mang theo luồng sát khí sắc bén phong duệ, hai người cự ly cách xa gần hai trượng, nhưng một chưởng này lại nặng nề oanh kích quanh thân Giang Thụ Hành, chỉ nghe một tiếng bạo liệt vang lên kinh thiên, đại địa như rung động, cành lá bay tung tóe, giống như một quả đạn pháo nổ, xung quanh Giang Thụ Hành, đều bị phá nát thành bụi cám.

Mà nơi Giang Thụ Hành đứng, bị ngạnh chưởng sinh ra một hố sâu, nếu đổ đầy nước, có thể làm một hồ nuôi cá.

Vân Thiên Hà nhìn một màn này, tự nhiên không khỏi mắt trợn mồm há hốc, dưới sức mạnh của Đồ Nguyên Đồ, Giang Thụ Hành rõ ràng ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ được, đã bị bạo thế.

Một kích này tạo ra lực sát thương thật lớn, quả nhiên cường hãn, đây là thực lực Tông Sư sao!

Đồ Nguyên Đồ một kích giết Giang Thụ Hành xong, liền phi thân đứng giữa không trung, hai tay tung chưởng. Vài tên hắc sát chiến sĩ bên phía Giang Thụ Hành giống như con kiến trên mặt đất, giãy dụa bị bóp chết.

Mỗi một chưởng đánh ra, hai ba gã hắc sát chiến sĩ bỏ mạng. Chỉ mấy nhịp hô hấp, Đồ Nguyên Đồ đã diệt sát hơn mười gã hắc sát chiến sĩ.

Còn sót lại vài tên đang cùng Thiên Đồ chiến sĩ giao chiến, có thể là Đồ Nguyên Đồ sợ ngộ thương người một nhà, mới không đối với bọn chúng trực tiếp giết, bất quá lúc này ưu thế của Thiên Đồ chiến sĩ cực kỳ rõ ràng, dưới sự vây công của mười mấy người tựa như thái rau. Những Hắc Sát chiến sĩ vừa bị phá trừ hộ thể kinh khí, liền bị loạn đao của Thiên Đồ chiến sĩ chém nát.

- Lập tức trở ra trợ giúp đại ca.

Đồ Nguyên Đồ thấy nguy cơ ở đây đã hóa giải, cũng không có dừng lại, thanh âm âm trầm vang lên khắp nơi, thân hình như quỷ mỵ, bay nhanh về phía bìa rừng, trong nháy mắt đã không thấy thân ảnh.

Hắc Bá quét vết máu nơi khoe miệng xong cũng không dừng lại, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, mau theo ta đi ra ngoài.

Vân Thiên Hà gật đầu, xoay mặt hướng Tinh Mông nhìn lại. Chỉ thấy hắc đang công Tinh Diệu bị trọng thương, còn Thu Phi đang ôm lấy thi thể Thu Liên, nhìn thấy Vân Thiên Hà chỉ gật đầu, sau đó liền theo hướng Thiên Đồ chiến sĩ đi tới.

Từ vị trí này nhìn qua, Vân Thiên Hà liền cảm ứng được, lúc này vị trí phụ cận huyết động trong sơn có vài nhóm người đi tìm bảo, nơi nào cũng vang lên tiếng đánh nhau.

Bất quá việc trong núi, hắc đã không còn bận tâm suy nghĩ, vội vàng hướng ngoài rừng chạy đi.

Bên ngoài tình hình chiến đấu Đồ Thị và Giang thị đã đạt đến trình độ thảm liệt, người Giang thị và Đồ Thị giao chiến chỉ có chết. Cừu hận song phương khiến cho bọn hắc trong lúc giết địch, đều dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Trước khi ngã xuống, còn muốn cấp cho địch nhân một vài thương tổn, tạo cơ hội cho người sau lại xông lên bổ sát.

Khắp nơi, máu đã nhiễm hồng!

Mùi tinh huyết nồng đậm cả dậm. Khi Vân Thiên Hà theo Hắc Bá lao ra khỏi rừng cây thì vừa nhìn thấy tràng diện chém giết đầy máu tanh này, trong lòng hắc bỗng trào dâng nhiệt huyết.

Bởi đi lúc trước thanh kiếm mang theo đã đánh rơi tại quận Nam Giang, nên Vân Thiên Hà lúc này tùy ý nhặt một thanh tại chiến trường. Trước tiên quan sát một chút tràng diện.

Lúc này trận quyết đấu của hai đại cao thủ Tông Sư Đồ Nguyên Tán và Giang Thụ Hùng đang ở một mảnh đồi núi, xem ra rất khó phân thắng bại. Bọn họ cường cường quyết đấu, xung quanh như bị thiên lôi địa hỏa tập kích, một mảnh hỗn độn, những người khác cùng không dám tới gần đó, tránh khỏi bị tai ương.

Mà tại phụ cận gần rừng cây, người Giang thị đều bị vây đánh xuống núi. Đối thủ Đồ Chính Minh là một vị nhìn rất bình thường, nhưng thực lực không chút kém hắc. Lão giả này cũng là một vị cao thủ Tiên Thiên.

Đồ Nguyên Đồ vừa quay lại, đã thuận thế đánh chết hai gã Giang thị ở trước mặt hắc. Xong liền thẳng hướng gò đất đi trợ giúp Đồ Nguyên Tán, Giang Thụ Hùng cùng Đồ Nguyên Tán vẫn ở trạng thái giằng co, thế nhưng khi Đồ Nguyên Đồ tiến đến, hai vị cao thủ Tông Sư giáp công, rốt cục khiến Giang Thụ Hùng xuất hiện thế nhược. Không khỏi bạo rống liên tục, mắng to đề tiện.

Ở đây không thể nghi ngờ đều là sinh tử cừu địch, ai rồi hơi giằng võ đức với người, Vân Thiên Hà liếc qua Giang Thụ Hùng, kiếm trong tay run lên, bày ra một đóa kiếm hoa sắc bén, xử lý một tên đệ tử Giang thị muốn đánh lén từ sau lưng hắc, nhân thân đảo tứ phía, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Giang Ngọc Tề đâu.

Người kia lẽ nào bị ta khiến cho tức đến chết, đùa, thế nào còn chưa xuất hiện, hay Giang thị dấu hắc đi?

Vân Thiên Hà nhíu mày, trong lòng nổi lên nghi vấn. Lại quay đầu nhìn đệ tử Giang thị giao thủ chung quanh. Trong những người này, ngoại trừ mười mấy tên Hắc Sát chiến sĩ tinh nhuệ ra thì đồng lứa tới cũng không nhiều. Trung niên cũng chỉ có ba bốn vị, thế hệ trước đã chết có Giang Thụ Hành, còn có cha của Giang Ngọc Tề.

Khả năng trong tộc Giang thị không chỉ có ít người thế này. Vậy những người khác đã chạy đi đâu?

Đột nhiên như nghĩ tới điều gì, Vân Thiên Hà hướng phía Hắc Bá vọt tới, từ bên trong chiến trường bỗng xuất hiện một tên đệ tử Giang thị đồng lứa. Người kia tựa hồ không có nhìn rõ Vân Thiên Hà, chỉ nghĩ hắn là một đệ tử phổ thông nên huy kiếm xông tới.

Vân Thiên Hà cười lạnh, hoa kiếm tung ra, vận dụng Thần Ý Quyết đem tinh viem kinh khí đặt lên thân kiếm, một luồng khí vô hình nhưng tựa như hữu hình ngăn thế kiếm của tên kia lại.

- "Đình! "

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Vân Thiên Hà dựa thế đem kiếm đối phương đẩy bay. Lập tức vùng một nhát đầy sắc bén, nhằm thẳng yết hầu đối phương chém tới, một kích mất mạng ngay tức thì.

Gạt bỏ cản trở xong, Vân Thiên Hà mới tới được bên cạnh Hắc Bá.

Hắc Bá vừa một cơn đánh bạo một đầu tên hắc sát chiến sĩ xong, thấy thực lực Vân Thiên Hà giết địch, trong tâm không khỏi âm thầm giật mình, tiểu gia hỏa này...khoảng chừng mới hơn một năm, đã đạt bát cấp Võ Sư, quả thực là tốc độ tấn cấp của quỷ mà.

Hiện tại mới mười bảy tuổi, Hắc Bá không thể tưởng tượng người này tại Kinh Thành rốt cuộc xảy ra kỳ ngộ dạng gì, nhưng tốc độ đề thăng này...trong đám đệ tử Đồ Thị, đã đem Đồ Thiên Thanh và Đồ Thiên Nhai ném về phía sau, ba tháng trước Đồ Thiên Nhai vừa thành công tấn cấp thất cấp Võ Sư, toàn gia vì hắn ăn mừng một phen.

Nhưng hiện tại thấy thực lực tiểu gia hỏa này, ngẫm lại Giang Nhất Minh tự nhiên mất mạng kỳ lạ, Hắc Bá trong lòng không khỏi hiện lên một ý niệm cổ quái trong đầu, hay là hiện tại ngay cả chính mình cũng không phải là đối thủ của tiểu gia hỏa này đi. Dự định lần tiểu tử này trở về, chính mình chuẩn bị đem bộ Phong Ma Côn truyền thụ cho hắn, nhưng hiện tại xem ra, hình như đã không còn ý nghĩa.

Vân Thiên Hà đến cạnh Hắc Bá, cùng hắn sống vai chiến đấu, Vân Thiên Hà hỏi:

- Hắc Bá, Lợi Châu bên kia có hay không bố trí, để tránh khỏi có người thừa cơ đánh lên?

Hắc Bá một cơn tảo thương một gã hắc sát chiến sĩ. Đưa hắn bức lui, nói:

- An lão tọa trấn tại quý phủ. Thiên Nhai ở võ đường, còn có mấy thúc bá khác của người đều ở Lợi Châu, hắn là có thể ứng phó mọi chuyện có thể xảy ra!

Thực lực An lão Vân Thiên Hà trong lòng biết rõ, thế nhưng hắn tự nhiên cảm thấy mơ hồ, nghĩ có gì không thích hợp, liền lại hỏi:

- Hắc Bá, trước đó tộc trưởng lão gia tử đã bố trí những gì?

Hắc Bá vô pháp chuyên tâm giết địch, nghe Vân Thiên Hà hỏi điều này, hắn biết tiểu gia hỏa này trí tuệ siêu quần, vì vậy nói:

- Trước đó, tộc thúc đã liên hệ Ngự thị ở Định Châu, Diệt đại nhân phủ thủ Dư Châu!

Nói đến đây, Hắc Bá trong lòng cũng không nhịn được nổi lên nghi hoặc, nói:

- Tin tức thì lúc chúng ta ly khai liền phát đi, Ngự thị thế nào đến bây giờ còn không có một người tới, hơn nữa Dư Châu phủ bên kia cũng không có tin tức truyền đến, chuyện này thật quái dị!

Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ tới chính mình trên đường trở về, có một số kẻ theo đuôi, muốn chính mình dừng lại Tuyên Châu, thêm nữa tiến nhập Dư Châu mấy ngày này, cũng không có liên hệ với tình báo doanh Tuyên Châu, có thể hay không xảy ra biến cố gì, dẫn đến Ngự thị không có tới trợ giúp, về phần bên Dư Châu phủ. Nếu như là Giang Thụ Hùng dẫn người Giang thị tới Xà Bàn sơn trước, hắn sẽ biết tin tức. Nhưng ngẫu nhiên lại không hẹn mà gặp Đồ thị tại chân núi Xà Bàn, phát sinh một hồi chém giết.

Nghĩ tới một loại khả năng, Vân Thiên Hà nhân tiện nói:

- Hắc Bá, chúng ta mau chóng giải quyết trận tranh đấu này. Cháu đoán, thể lực tông môn có khả năng cũng sẽ tham gia, tuy rằng Giang thị đến Xà Bàn sơn đều là chủ lực, nhưng cháu nghĩ có chút kỳ lạ!

237. Chương 239: Mệnh Huyền Nhất Tuyền

Không khí quanh Xà Bàn sơn tràn đầy tinh huyết, không ngừng đưa đến nhiều người tới đây tầm bảo, theo đó phát sinh mâu thuẫn, tranh đấu cũng nhiều lên.

Phụ cận cửa động phúc sơn, tranh đấu thập phần kịch liệt, xung quanh rất nhiều người, nhưng Tuyết Lang Vương đứng trước cửa động, khiến bọn họ không dám tiến vào.

Thế nhưng thời gian càng lâu thì càng nhiều người tới, Tuyết Lang Vương cũng không đủ lực uy hiếp, khởi điểm tới chỉ là một ít Võ Sư có thực lực, những người này đều có tâm cảnh giác, bảo tồn thực lực, cũng không muốn liên hợp lại đối phó Tuyết Lang Vương, cho nên một mực cứ giằng co.

Sau đó tới mấy Tiên Thiên cao thủ. Tình huống nơi này liền xảy ra biến hóa, các Võ Sư đến từ lúc đầu đã ý thức được bỏ lỡ thời cơ vào động tâm bảo tốt nhất, hiện tại cường giả lai tập, cơ hội của bọn họ càng thấp, thôi thì cũng chỉ có trông mong nhân gia ăn thịt, bọn họ chỉ xin bát canh.

Tiên Thiên cao thủ tới đây, toàn bộ đều cường đại, khiến Tuyết Lang Vương căn bản không có biện pháp ngăn cản những người tiến nhập huyết động nữa, nhưng Tuyết Lang Vương là sinh vật thông minh, mắt thấy không địch lại, rộng to một tiếng xong, liền buông tha huyết động, chạy vào rừng sâu.

Tuyết Lang Vương vừa thoát đi, thấy đã không còn trở ngại, mọi người liền hùng dũng tiến nhập huyết động, về phần một tràng chém giết ở bên ngoài sơn lâm, những người này đều tránh né chọn đi đường vòng, tranh đấu giữa mấy dòng họ võ gia trong đó, căn bản không phải là nơi những người thường như bọn họ tham dự.

Ngoài sơn lâm, giao phong chém giết giữa Đồ Thị và Giang thị trong lúc đó đã nhanh chóng đến giai đoạn kết thúc.

Giang thị lần này đưa người tới, xét bình quân thực lực không bằng Đồ Thị, mà ngoại trừ vị Tông Sư cấp Giang Thụ Hùng này ra là người đứng đầu, còn có Tiên Thiên đỉnh cấp Giang Thụ Hành, nhưng đã bị Đồ Nguyên Đồ đánh chết trong rừng, lúc này những cao thủ khác, thực lực đều không phải là đối thủ của mấy nhân vật cường đại trong Đồ gia.

Tuy Giang lão đầu đối kháng với Đồ Chính Minh, hai bên đều có thực lực Tiên Thiên xấp xỉ nhau, thậm chí hơi thấp một chút, thế nhưng tại phương diện kinh nghiệm và từng trải, phong phú hơn so với Đồ Chính Minh, cho nên hai người tranh đấu trên trăm hiệp, căn bản vẫn khó phân thắng bại.

Chỉ là sau khi Hắc Bá tiêu diệt người nhà Giang thị đang du đấu xung quanh, liền phối hợp trợ giúp Đồ Chính Minh. Khiến Giang lão đầu bắt đầu trở tay không kịp, mới hơn mười hiệp, hắn đã bị thương tổn, trúng một cự côn đánh lén của Hắc Bá, Đồ Chính Minh chớp lấy cơ hội, Bạo Liệt Thiên Cương quyền liền bùng phát tung ra.

"Ầm" một tiếng vang lên, lão đầu Giang gia lúc này vội vàng đáp trả, trúng một kích cuồng bạo liệt diễm, thân hình liên tục bạo thối, tiên huyết cuồng phun, bản thân bị trọng thương.

Hắc Bá thấy Giang lão đầu trọng thương, nhanh chóng xông tới, tung một chiêu Phong Ma cự côn cường tập, lão nhân kia vốn đã là gỗ mục khó chống, lại phải liên tiếp mạnh mẽ chống đỡ trọng áp bạo tập, Đồ Chính Minh theo sát tiến đến tung Bạo Liệt Thiên Cương quyền, tiếp nối oanh kích, triệt để đánh gục Tiên Thiên cao thủ của Giang gia.

Vân Thiên Hà chạy khắp chiến trường, giết chết mấy người, lúc này liếc mắt nhìn lại, đại đa số hắc sát chiến sĩ đã bị diệt sát, chỉ còn lại một ít đang ngoan cố chống chọi.

Hắn cũng không tiếp tục đồ sát, trước đó quyết đấu với Giang Nhất Minh đã khiến đại lượng tinh linh chi khí tiêu hao, phủ tạng kịch liệt chấn động, khiến hắn nội thương nhẹ, nên lúc này cảm giác tinh thần đã có chút uể oải.

Cho nên Vân Thiên Hà mới cần dành chút thời gian, vận chuyển Vô Lượng Tinh Kinh chậm rãi khôi phục.

Trong cơ thể đệ nhất tinh tú bây giờ tinh khiếu toàn bộ chiếu sáng, trong thời gian vận chuyển chu thiên tuần hoàn luôn tạo ra tinh linh chi khí phong phú không ngừng tiến đến các tinh khiếu, bổ sung đại lượng tổn thất tinh linh chi khí trước đó đối phó với Giang Nhất Minh.

Vừa được bổ sung tinh linh chi khí, Vân Thiên Hà mới cảm giác trạng thái tinh thần có chút uể oải đã giảm bớt.

Lúc này, hai phương nhân mã chém giết đã cơ bản kết thúc, chỉ còn sót lại một số người Giang thị đang ngoan cố chống lại, cuối cùng dưới những cao thủ thực lực cường đại như Đồ Chính Minh và Hắc Bá tiến công, toàn quân bị diệt! Giang Thụ Hùng bị hai vị cao thủ Tông Sư Đồ Nguyên Tán và Đồ Nguyên Đồ vây công, đã thành độc mộc chẳng chống vững nhà, mà hắn càng đánh càng nóng lòng, càng đánh càng phần hận.

Trong lúc chống đỡ, con mắt không khỏi vẫn hướng bên này liếc sang.

Nhưng cứ vừa nhìn, chỉ thấy đệ tử thân gia đã bị người nhà Đồ thị tàn sát hầu như không còn, Giang Thụ Hùng quả thực muốn vong hồn bạo khiếu, tức giận đến cuồng phun một ngụm tiên huyết, đôi mắt trở nên huyết hồng.

Bi phẫn, tuyệt vọng, nổi giận, khiến hắn cảm nhận được một cổ phức tạp khó hiểu tự nhiên đâm xuyên ở trong lòng, cả người càng trở nên thêm điên cuồng!

- Đồ lão nhi, nạp mạng đi.

Rống lên một tiếng bi thống, lúc này Giang Thụ Hùng như cuồng hóa thành sư tử, như kẻ mất đi lý trí, khí thế phóng xuất mang theo một cổ tuyệt vọng, ý chí muốn ngọc thạch câu phần, đầy điên cuồng như gió táp, gầm thét như sóng biển, phô thiên cái địa hướng một phương nhân mã Đồ thị phóng qua.

- Bất hảo, lão đầu này muốn liều mạng!

Đồ Nguyên Tán nhìn thấy Giang Thụ Hùng hiện lên ý chết, khí thế như thủy triều cuốn tới, khiến thân hắn ở giữa trận quyết đấu, trực tiếp cảm nhận được quyền ý Giang Thụ Hùng lúc này thả ra trong đó bao hàm tuyệt quyết, Đồ Nguyên Tán lúc này không dám có chút sơ ý, hướng phía đệ tử Đồ thị quát to:

- Toàn bộ tránh ra.

Lập tức, Đồ Nguyên Tán phóng xuất khí thế như liệt diễm hỏa hải, bên cạnh Đồ Nguyên Đồ cũng không chậm hơn bao nhiêu, dùng sức mạnh kéo đi luồng đại hải triều kia, xé rách cả khoảng không, âm thanh bạo liệt vang khắp nơi, đại địa kịch liệt chấn động. Đối với người quanh đó đều cảm thụ được cổ lực lượng cường hãn của Tông Sư, mà toàn bộ giải đất ngoài sơn lâm, lại càng bị tàn phá nghiêm trọng.

Đồ Chính Minh muốn đi qua trợ giúp, nhưng vừa nghe Đồ Nguyên Tán hét lên, hơn nữa hắn cảm thụ thấy cổ khí thế cường đại không gì sánh được kia, lập tức biến sắc, nhanh chóng mang theo mấy người bên cạnh hướng sâu trong rừng cây triệt thoái.

Đệ tử Đồ thị rút lui rất nhanh, Vân Thiên Hà theo sau Đồ Chính Minh, thỉnh thoảng liếc nhìn phương hướng ba vị Tông Sư quyết đấu, Giang Thụ Hùng đã điên cuồng, hắn tạo ra trận thế như vậy, thật là muốn cùng Đồ Nguyên Tán đồng quy vu tận, tiện thể đem người nhà Đồ thị liên lụy chôn cùng hắn.

Nhưng mà Đồ Nguyên Tán và tất cả mọi người không có lường trước đến trong vẻ điên cuồng của Giang Thụ Hùng, còn mang theo một tia hồ ly giả dối.

Trong lúc Giang Thụ Hùng phát động cuồng bạo chi thể của Tông Sư dưới sự giúp công Đồ Nguyên Tán và Đồ Nguyên Đồ, Giang Thụ Hùng cư nhiên liều mạng bỏ một cái giá đại giới, tuy bị Đồ Nguyên Tán một chưởng trọng thương, thân hắn bị bay ngược lại cực nhanh, kì lạ là trong khi thoái bước, ở giữa đường còn hướng phía Đồ Nguyên Tán nhe răng cười một tiếng.

Đồ Nguyên Tán thấy vẻ cười này, sắc mặt trở nên trắng bệch, hấn tựa hồ minh bạch nụ cười của Giang Thụ Hùng bao hàm âm mưu, lúc này con mắt đỏ lên, dùng hết tu vi lực lượng, hướng Giang Thụ Hùng đang thoái bộ điên cuồng đuổi theo

Phương vị Giang Thụ Hùng lùi lại, chính là góc sơn lâm Vân Thiên Hà và Đồ Chính Minh rút đi, khi Đồ Nguyên Tán ra sức đuổi theo, Giang Thụ Hùng tựa như người thực hiện được âm mưu cứ nhe răng cười, miệng tràn máu, giống như một con quỷ dữ tợn, vừa bị thể tiến công của Đồ Nguyên Tán và Đồ Nguyên Đồ đẩy lùi, lập tức cường hành quay thân, điên cuồng lao hướng phía phương vị Vân Thiên Hà đang thối lui phóng đến.

Vân Thiên Hà hoàn toàn không có ngờ tới, lão đầu Giang Thụ Hùng này dưới tình thế điên cuồng như vậy, cư nhiên mục tiêu tập trung muốn đồng quy vu tận lại là hấn.

Lúc này khí thế Tông Sư uy áp bức tới, Vân Thiên Hà liền như bị bão tố tàn sát phá hoại, hấn cảm thụ chính mình hình như bị một cổ cao áp mấy chục lần đè trên người, khiến cả người hấn bị dồn nén cực độ, như bị ép cho bạo tạc.

Mặc dù hấn đang thối lui, thế nhưng tốc độ rõ ràng không bằng vị Tông Sư Giang Thụ Hùng này, Giang Thụ Hùng chỉ dùng mấy lần hô hấp công phu đã tới gần.

Ở trong loại nguy cơ trước mắt, Vân Thiên Hà liền cảm giác tử vong như tiếp cận đến mình!

Hấn chưa từng e ngại, nhưng hấn cũng không có chạy tiếp, một vị cường giả cấp Tông Sư liều mạng bản thân bị trọng thương mà chiếm được cơ hội, nếu như muốn đánh chết một người còn không đến cảnh giới Tiên Thiên, kết quả ai cũng có thể nghĩ ra.

Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên đứng hấn lại, hấn xoay người, nhìn Giang Thụ Hùng dần dần tiếp cận hấn, khuôn mặt phảng phất như tử thần đòi mạng, lúc này trong đầu hấn bỗng trống rỗng. Thật giống như trước lúc chết, thế giới ký ức đều tại giờ khắc này quay ngược lại một lần nữa!

Con người lúc đối mặt tử vong, đều giây dựa một lần cuối, đây là một loại bản năng!

Vân Thiên Hà cũng không ngoại lệ, khi hấn cảm giác bị một bóng ma tử vong bao phủ, tức thì hấn nghĩ tới Khôn Nguyệt Bích, điều duy nhất có thể có cơ hội mang đến cho hấn một đường sinh cơ.

Vì vậy, Vân Thiên Hà liều mạng đem tinh linh chi khí tụ trong cơ thể đưa vào Khôn Nguyệt Bích, nhất thời một luồng nguyệt lực phóng ra, dưới hành động liều mạng điên cuồng quán thấu của Vân Thiên Hà, ngân mang của Khôn Nguyệt Bích phảng phất như chùm sao vờn quanh, soi sáng một vầng trăng cong, một cổ ngân mang từ trong cơ thể hấn bắn ra, trong nháy mắt hình thành một mặt quang mang, tạo thành màng bảo vệ trong suốt.

Có thể hay không chống đỡ thể tiến công cường bạo đồng quy vu tận này của Giang Thụ Hùng, phải thử một lần!

Lúc này, Đồ Chính Minh ngừng lại. Hắc Bá cũng ngừng lại, bọn họ bất giác cảm thấy âm mưu, loại chuyện đang xảy ra để cho bọn họ cảm giác được khủng hoảng lan tràn.

Bọn họ chẳng bao giờ gặp phải loại cảm giác khủng hoảng này, mà ngày hôm nay, là lần đầu tiên.

Nhân cầu Đồ Nguyên Tán lúc này thật muốn bạo liệt, hấn thấy Vân Thiên Hà đứng lại, này...thuần túy là chuẩn bị muốn tìm chết, nôn nóng và nổi giận để hấn tại giờ khắc này làm ra một quyết định.

Hấn có thể chết, nhưng hài tử này lại vạn nhất không thể có việc tử!

- Lão tam, giúp ta...

Đồ Nguyên Tán điên cuồng hét lên một tiếng, vận dụng cước lực cực nhanh cấp tốc truy đuổi Giang Thụ Hùng, hấn cũng không có truy sát mà phi thân lại chặn trước người Đồ Nguyên Đồ, chỉ có một loại tình huống để hấn trong thời khắc nguy cơ này có thể hóa giải sát chiêu của Giang Thụ Hùng đối với Vân Thiên Hà làm ra việc đồng quy vu tận!

- Há!

Đồ Nguyên Đồ lĩnh hội ý đồ Đồ Nguyên Tán, bởi vì hắn cũng phát hiện nếu muốn cùng truy đuổi Giang Thụ Hùng, bọn họ sẽ chỉ có thể trông mắt nhìn Vân Thiên Hà bị Giang Thụ Hùng giết chết.

Không có bất luận do dự gì, Đồ Nguyên Đồ đột nhiên quát lên một tiếng lớn, đứng ở phía sau Đồ Nguyên Tán, vận công lực bình sinh, nặng nề tung chưởng.

- Ầm!

Một tiếng nổ bạo liệt vang lên, Đồ Nguyên Tán lúc này thân thể nương theo lực đạo Đồ Nguyên Đồ đẩy mạnh, phảng phất như viên đạn nổ mạnh bắn ra, tựa như thiểm điện đánh tới, như lưu tinh phá thiên...

238. Chương 240: Xoay Chuyển

Trong thời điểm đó không chỉ Đồ Nguyên Tán dứt khoát chọn cách tận lực hết lực lượng không tiếc đại giới để muốn tìm kiếm một cái hi vọng cho sinh mệnh mà bọn họ kỳ thác.

Mà những người khác, cũng như vậy.

Vừa phát sinh biến cố, Hắc Bá là người thứ nhất nhanh chóng phi thân chắn trước người Vân Thiên Hà, theo sau là nhóm người của Đồ Chính Minh xông lên không chút do dự.

Khi tốc độ Đồ Nguyên Tán đuổi kịp Giang Thụ Hùng, thấy được cảnh tượng Đồ Chính Minh và Hắc Bá quyết tâm che chắn trước người Vân Thiên Hà, liền không do dự lướt tới đứng trước Đồ Chính Minh.

Sát chiêu của Giang Thụ Hùng vừa đến, Đồ Nguyên Tán bỗng mỉm cười, thầm nghĩ:

- "Tử tôn Đồ thị chúng ta đều nhất tâm đoàn kết, lão phu dầu chết cũng có thể nhắm mắt!"

Ầm!

Một cỗ cự lực cuồng bạo như sóng thần tập kích vào người Đồ Nguyên Tán. Đồ Nguyên Tán liền sử toàn lực đối chọi. Khi hai vị tông sư đều mang tử chí, dùng phương thức đồng quy vu tận toàn lực giao phong, khiến cho thiên địa biến sắc, đất rung núi chuyển.

Ngay chính giữa trung tâm, một cỗ lực lượng kinh thiên động địa bắt đầu lan ra ngoài. Tất cả mọi vật đều hóa thành bụi phấn, người Đồ thị cũng bị cỗ cường liệt chấn động ảnh hưởng, miệng phun máu tươi, đẩy lui mấy trượng.

Thế nhưng mấy người ở trung tâm địa chấn chịu đón nhận trực tiếp luồng sức mạnh va chạm kia đang ngừng lại như pho tượng, giống như thời gian dừng lại xung quanh nơi đó.

Thế rồi cảnh tượng đột ngột thay đổi. Dư âm truyền từ Đồ Nguyên Tán xuyên qua cả Đồ Chính Minh lẫn Hắc Bá. Cuối cùng truyền tới người Vân Thiên Hà, trong sát na liền đẩy hắn bay ra xa.

Vân Thiên Hà chỉ biết chấn động đã làm nội tạng bị tổn thương nghiêm trọng, tinh linh khí thì liên tục bị hút đi như nước lũ, không thể dừng lại!

Màng bảo vệ Khôn Nguyệt Bích sử dụng nguyệt lực tạo ra vừa hình thành đã tan nát thành mảnh vụn.

Tức thì như điều đứt dây, văng ra ngoài, nặng nề đập xuống đất, một ngụm máu tươi phun ra.

Vân Thiên Hà muốn bật dậy, nhưng dường như không cảm nhận được sự đau đớn toàn thân, chỉ cho rằng cơ thể dường như mất hết lực lượng, yếu ớt đến mức huy động một ngón tay cũng không nổi, tuy biết rằng chưa chết, nhưng nếu bây giờ có một người bình thường muốn giết hắn thì...thật đơn giản.

Bên kia Giang Thụ Hùng trong sát na giao phong với Đồ Nguyên Tán, linh hồn hắn bỗng run rẩy như bị cái gì quất mạnh vào. Khi thân thể chịu lực phản chấn văng ra, ý niệm trong đầu hắn hiện lên vô số: bị phản, tuyệt vọng, không cam lòng. Còn có một tia sợ hãi đối với sự uy áp kì lạ kia!

Hắn đến chết cũng không rõ vì sao từ trên người tiểu tử kia lại truyền ra một ý chí cường đại đến như vậy! Xem thường hắn, coi hắn như một con kiến hôi...

Nhưng cũng chính luồng ý chí đó, khiến hần trong nháy mắt mới cảm thụ được lực lượng thiên địa vô cùng vô tận, trước giây phút sắp chết, hần rốt cục lĩnh hội được một phần cảm ngộ võ đạo chi tâm của cảnh giới vô thánh...

Thế nhưng tất cả đều đã muộn, cho dù đã đạt tới sự tinh túy của cuộc đời võ giả, vậy mà sinh mệnh của hần cũng đã đi tới kết thúc!

Phụt!

Đồ Nguyên Tán vẫn kiên định duy trì thế thủ đứng tại chỗ, khi mơ hồ thấy Giang Thụ Hùng rơi xuống đất, hần mới không nhận được nội thương trong cơ thể do chấn động kịch liệt, khiến hần phun máu ra, lúc đó mới mềm oặt người ngã xuống.

Trong khi trọng thương ngã xuống, nhưng hai con mắt vẫn mở trừng trừng, muốn xác nhận Giang Thụ Hùng đã chết thật chưa, vừa lúc thân thể Giang Thụ Hùng bỗng bạo liệt phun máu, hần mới phảng phất an tâm, khẽ nhếch mép cười, hai mắt nhòa đi, tiếp đó cơ thể liền mất đi tri giác.

Do Đồ Nguyên Tán đỡ phần lớn thế công của Giang Thụ Hùng cho nên Đồ Chính Minh cùng Hắc Bá chịu thương thế không nghiêm trọng. Chỉ bị sóng chấn động văng ra ngoài, cả người cảm giác có chút vô lực mà thôi.

Hồi tưởng lại cảnh vừa rồi khiến trong lòng hần đầy nghi hoặc, trước khi va chạm hần bỗng cảm giác được có một cỗ lực lượng thần bí có ý chí cường đại chắn trước bọn họ.

Thế nhưng mắt thấy Đồ Nguyên Tán ngã xuống, hần còn đâu tâm tình suy nghĩ chuyện khác liền vội hét lên:

- Chính Huy, đi xem Thiên Hà có bị nặng không!

Nói xong, Đồ Chính Minh liền lập tức cúi xuống xem xét thương thế Đồ Nguyên Tán.

Khi phát hiện Đồ Nguyên Tán chỉ bị trọng thương, còn có hô hấp. Đồ Chính Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Liền lập tức quay đầu nói:

- Chính Huy, thương thế Thiên Hà ra sao?

- Đại bá, ta, ta không sao, hự.

Vân Thiên Hà nghe được Đồ Chính Minh lo lắng hỏi thăm, liền đáp trả, nhưng vừa nói một tiếng, lại không nhận được miệng liền thổ huyết.

- Kêu mọi người, tức khắc lên đường quay về!

Đồ Chính Minh thấy Vân Thiên Hà cũng chỉ bị thương, trong lòng vui mừng. Cảm giác như được hồi sinh từ trong cõi chết.

Đồ nguyên đồ trợ lực Đồ Nguyên Tán đỡ một kích tự sát của Giang Thụ Hùng, hần vốn đã nghĩ rằng kết cục đại ca cùng Giang Thụ Hùng đồng quy vu tận, trong lòng đầy bi thống.

Thế nhưng bỗng nhiên xuất hiện một cỗ ý chí cường đại. Hần biết, sự tình xảy ra đột biến.

Tuy vậy sự đột biến này lại khiến trong lòng hần xuất hiện bất an, vì ý chí cường đại kia bỗng dưng xuất hiện, quá mức kinh người, quá mức cường đại, chắc chắn sẽ kinh động cao thủ tới đây truy tìm bảo khố, bọn họ nhất định sẽ cho rằng dị bảo đã bị Đồ thị đoạt được! Đường trở lại Lợi Châu thực sự sẽ thông thuận sao?

Dưới xích bào, ánh mắt băng lãnh của Đồ Nguyên Đồ thành linh hướng Xà Phúc sơn nhìn thoáng qua, trong lòng hạ chú ý, ai dám cản trở đường về của Đồ thị, chỉ có chết!

Quả như Đồ Nguyên Đồ sở liệu. Trong quá trình phát sinh giao chiến xuất hiện lực lượng ý chí chấn động khắp nơi. Nhóm người tâm bảo tất nhiên cảm thụ được.

Tất cả hành động đều dừng lại, cước bộ cũng kiềm hãm.

Chỉ là một luồng ý chí quét qua thể nhưng khiến cho mọi người cảm giác được sự khủng bố của nó, cảm tưởng như trời đất sẽ bị lay động, ngay cả võ thánh tuyệt đối không thể có một ý chí cường đại đến vậy. Như thế bài trừ khả năng chính xác nhất này, chỉ có một giải thích: trên cả võ thánh!

Kết quả rất rõ ràng. Đêm đó xuất hiện thiên triệu dị tượng, mọi người thuật lại hư cảnh, cho rằng dị bảo hiện thế, minh chứng là dị bảo sẽ có một ý chí cường đại, mà hiện tại cổ ý chí xuất hiện này lại xuất hiện ở chỗ Đồ thị và Giang thị giao phong. Như vậy có thể chắc chắn, dị bảo đã bị Đồ thị đoạt được.

Vì vậy, một số người mang tâm tư yên lặng hạ sơn, cũng có một số người đang tới, đều không hẹn mà theo sát phía sau đội ngũ Đồ thị, âm thầm nhìn trộm thăm dò người cầm dị bảo. Tìm kiếm một cơ hội.

...

Xe ngựa vừa đi vừa rung, Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng trong xe ngựa, trong thân thể có một dòng nước âm áp dừng mãnh di chuyển làm, giảm đau đớn đi rất nhiều.

Đồ Chính Minh đã trợ giúp Vân Thiên Hà chữa thương một lúc thì thấy thần sắc Vân Thiên Hà tốt lên rất nhiều, lúc này mới yên lòng nói:

- Thiên Hà, thương thế của cháu còn cần một thời gian nữa mới khỏi hẳn được. Sau khi trở về Lợi Châu cháu hãy yên tâm ở trong phủ mà điều dưỡng.

- Thương thế của lão gia tử thế nào ạ?

Vân Thiên Hà gật đầu rồi hỏi về thương thế của Đồ Nguyên Tấn.

Đồ Chính Minh nói:

- Một kích tự bạo của Giang Thụ Hùng đích xác rất mạnh nếu như trước đó hẳn không bị lão gia tử và tam thúc đã thương, vẫn ở trong trạng thái đỉnh phong thì sợ rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn nữa, lão gia tử vội vàng đỡ cho cháu một chiêu này sợ rằng khó giữ nổi mạng. Nhưng cũng may trên người cháu xuất hiện một cổ lực lượng thần kỳ ba động ảnh hưởng đến thể tiến công của Giang Thụ Hùng rất nhiều nên lão gia tử cũng chỉ bị thương mà thôi, chỉ cần điều dưỡng một hai năm là có thể khôi phục như cũ.

Nói đến đây thần sắc Đồ Chính Minh có chút lo lắng hỏi:

- Thiên Hà, có phải cháu đã đoạt được dị bảo được cao nhân tiên bối lưu lại trên Xà Bàn sơn. Lần này cháu có thể thoát khỏi độc thủ của Giang Thụ Hùng là do kiện dị bảo này phụ trợ bằng không sợ rằng cháu đã táng thân ở dưới chân núi Xà Bàn.

Vân Thiên Hà nghĩ đến khi tính mạng lâm nguy những tộc nhân của hắn không chút do dự dứt khoát thay hắn đỡ một chiêu kinh khủng kia nên trong lòng cực kỳ cảm động không còn cổ kỵ điều gì nữa.

Việc gặp được Thương Nguyệt trên Xà Bàn sơn hiện tại cũng đã liên lụy đến an nguy của Đồ gia nên Vân Thiên Hà cũng không hề dấu diếm nói:

- Đại bá, kỳ thực cũng không có dị bảo xuất thế. Nơi đó chính là địa phương tu luyện của Thương Nguyệt tiên bối gọi là Khôn Linh Bí Cảnh. Trong lúc vô ý cháu xông vào bên trong. Dị tượng ngày hôm đó là do Thương Nguyệt tiên bối tu luyện đột phá cảnh giới tạo ra. Sau đó vì thấu hữu duyên nên tiên bối tặng cho cháu kiện bảo bối Khôn Nguyệt Bích do tiên bối đề luyện và còn truyền cho cháu một bộ công pháp.

Đồ Chính Minh nghe vậy trong lòng rung động nhin không được hít một hơi sợ hãi than:

- Hài tử, cháu có thể gặp được kỳ ngộ như vậy đúng là được ông trời ưu ái. Mặc dù có thể vị tiên bối kia cho rằng kiện dị bảo này cũng không phải là nhất đẳng nhưng phải biết rằng Thương Nguyệt tiên bối đã đạt đến một cảnh giới không thể tưởng tượng được. Vì vậy vật mà tiên bối lưu lại đối với người bình thường không thể nghĩ ngờ chính là chí bảo. Đối với cháu mà nói đây chính là phúc duyên mà cũng là mối họa.

Thần sắc Vân Thiên Hà ngưng trọng, trầm tư trong chốc lát sau đó ngẩng đầu nói:

- Đại bá nói như vậy kiện dị bảo mà Thương Nguyệt tiên bối lưu lại làm cho những cao nhân lánh đời cũng động tâm truy tìm bảo bối sao?

Sắc mặt Đồ Chính Minh cũng ngưng trọng gật đầu nói:

- Cổ ý chí hám động thiên địa như vậy, mặc dù chỉ là một cổ ý chí nhưng tuyệt đối đại đa số người xung quanh đều có thể cảm nhận được. Chắc chắn bọn họ cho rằng dị bảo đã bị Đồ gia ta đoạt được và nhất định đang âm thầm tìm cơ hội đoạt bảo.

239. Chương 241: Kinh Lô Chi Kiếp

Giang thị và Đồ thị triển khai một hồi giao phong cuối cùng thì Đồ thị cũng dành được thắng lợi.

Cao thủ của Giang thị là Giang Thụ Hùng và Giang Thụ Hành cùng các nhân vật trọng yếu trong cuộc tranh đấu đã chết đi mà Đồ thị thủ thắng liên phong tỏa tin tức cũng không để bên ngoài biết Đồ Nguyên Tán bị trọng thương. Đó đó một lần nữa thiên hạ lại cảm thấy được sự cường đại của Đồ thị.

Một năm trước đây Đồ thị và Giang thị cũng xảy ra một cuộc giao phong kịch liệt. Kết quả là Đồ thị toàn thắng Giang thị đại thương nguyên khí mà trong lần giao phong này Giang thị không những bị hủy diệt căn cơ mà trong cuộc đại chiến ở Xà Bàn sơn gần như toàn bộ tinh anh của Giang thị đã ngã xuống.

Điều này dẫn đến Giang thị sẽ tụt dốc không phanh, một gia tộc huy hoàng nay đã không còn tồn tại.

Thế nhưng không ai biết rằng tuy lần đại chiến Xà Bàn sơn này Đồ thị đạt được thắng lợi thế nhưng một tầng mây đen cũng dần bao phủ lên Đồ gia, bao phủ từ đầu đến cuối.

Trong lòng Vân Thiên Hà lại nghĩ đến việc Ngư thị chậm chạp không đến trợ giúp, Dư Châu không có tin tức truyền đến, một bộ phận người Giang thị hành tung bất định mà trên đường Đồ gia trở về Lợi Châu còn có vô số cao thủ âm thầm theo dõi chờ cơ hội đoạt Khôn Nguyệt Bích. Nếu không phải có hai cao thủ cấp Tông Sư tọa trấn chỉ sợ hạng người tham lam kia đã sớm không nhận được mà động thủ rồi.

Qua hai ngày hành trình trên đường cũng khá yên ổn. Vân Thiên Hà cảm giác càng tiếp cận Lợi Châu thì sự bất an trong lòng càng tăng lên, kể cả Đồ Chính Minh ngồi chung xe ngựa với hắn cũng thấy vậy.

Có phải Lợi Châu đã xảy ra chuyện gì hay không, tại sao lại không có động tĩnh gì cả, hay là nơi nào đó xảy ra chuyện gì?

Thẳng đến ngày thứ tư đoàn người Đồ gia tiến nhập vào An Nhạc quận thuộc Lợi Châu thì trời cũng vừa chạng vạng.

Liên tục đi ba ngày không nghỉ xa mã cũng mệt nhọc, Đồ Chính Minh liền an bài đoàn người nghỉ một đêm ở An Nhạc quận, sáng sớm ngày mai sẽ trở về Lợi Châu thành. Từ An Nhạc quận đến Lợi Châu thành phải mất một ngày một đêm.

Vân Thiên Hà vừa tiến vào An Nhạc quận liền gọi Vân Tường để nó trở lại Vọng Kinh trấn gần kinh thành lấy tin tức tình báo từ Tình Báo doanh của Viêm Hoàng cực trong ba ngày qua. Hắn cần phải luôn nắm được thông tin tình báo và những sự kiện xảy ra trong từng ngày. Cứ ba ngày Vân Thiên Hà lại để Vân Tường trở lại Vọng Kinh trấn lấy tin tình báo một lần. Để bảo mật và nhanh nhạy hơn nữa thì cần phải lập thêm nhiều trạm chuyển thông tin nữa. Thông qua trạm chuyển thông tin, Tình Báo doanh cũng có thể truyền tin tức đến Sử Trường Đức nhanh hơn.

Vân Thiên Hà không dám để Vân Tường đến kinh thành bởi vì nếu đến kinh thành nguy cơ gặp phải họa sát thân là rất lớn. Cũng chưa cần kể đến các thế lực khác chỉ nói riêng đến Túc Tĩnh Vương cũng đã biết hắn sử dụng chim ưng để truyền tin.

Sở dĩ hắn thiết lập trạm truyền tin ở Vọng Kinh trấn cũng là vì tránh Túc Tĩnh Vương phát hiện, chỉ ít Vân Thiên Hà biết được Vọng Kinh trấn còn có một cứ điểm bí mật của hoàng đế. Hắn tin tưởng nhất định hoàng đế sẽ chiếu cố đến cứ điểm truyền tin cho hắn.

Sau khi chăm sóc Vân Tường một hồi Vân Thiên Hà mới để nó bay đi. Vân Thiên Hà đang định tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh một lúc thì Đồ Chính Minh vào phòng.

Thấy sắc mặt Đồ Chính Minh ngưng trọng, trong lòng Vân Thiên Hà máy động vội hỏi:

- Đại bá, có chuyện gì xảy ra vậy?

Đồ Chính Minh nói:

- Thiên Hà, vừa nhận được tin báo. Khi chúng ta đánh một trận ở Xà Bàn sơn thì cũng tối hôm đó quý phủ ở Lợi Châu bị một thế lực không xác định được xâm nhập.

Vân Thiên Hà nghe vậy kinh hãi hỏi:

- Bọn chúng muốn làm gì, thương vong thế nào?

Khóe mắt Đồ Chính Minh như muốn rách ra căm tức nói:

- An Bá tử trận, Thiên Nhai trọng thương, đại bộ phận Thiên Đồ chiến sĩ tử trận, tinh anh hộ vệ Đồ phủ cũng ngã xuống phần lớn. Bọn chúng cướp sạch Tàng Kinh Lâu, công pháp Đồ thị ta cất giấu trăm năm qua cùng Đồ Thị Võ Kinh đều bị cướp sạch không còn.

- An lão gia tử đã chết?

Vân Thiên Hà như dại ra, nhất thời trong đầu hiện ra tình cảnh cũ như mới ngày nào, một vị lão nhân hiền lành lén dấu được tề cho hắn rồi mỗi ngày đều đưa cơm cho hắn. Thế mà bây giờ vị lão nhân đó đã âm dương cách biệt. Tiếp theo trong đầu hắn hiện lên hình ảnh của một tiểu hài đồng khả ái.

- Điều này, An gia là một cao thủ Tông Sư, làm thế nào mà tử trận được?

Tâm tình Vân Thiên Hà có chút kích động nói:

- Chẳng lẽ trong đám người kia có cao thủ Tông Sư?

Đồ Chính Minh gật đầu nói:

- Cổ thế lực này theo lời Chính Long truyền tin thì cũng không phải là dư nghiệt của Giang gia.

- Chẳng lẽ là thế lực tông môn?

Trong lòng Vân Thiên Hà thâm hận, không ngờ tông môn mà cũng làm ra chuyện thừa gió bẻ măng. Rất có thể là tông môn, thế nhưng động cơ của bọn chúng là gì đây?

Đồ Chính Minh thấy Vân Thiên Hà trầm tư không nói gì nên mở lời:

- Bọn chúng đến cướp sạch Tàng Kinh Lâu nói lên rằng mục đích chủ yếu của chúng chính là thứ được giấu trong Tàng Kinh Lâu.

Nghe Đồ Chính Minh nói Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ đến trong lúc hắn tiến vào Tàng Kinh Lâu đã phát hiện ra một cái hộp được giấu trong một ngăn ngầm bí mật. Ở trong đó có một bộ bí pháp tu luyện của Võ Thánh và một cái bình thủy tinh kỳ quái. Liệu mục tiêu của bọn chúng chính là cái hộp này.

- Đại bá, bên trong Tàng Kinh Lâu ngoại trừ Đồ Thị Võ Kinh thì còn vật nào quan trọng nữa không?

Vân Thiên Hà dò hỏi.

- Bá cũng cảm thấy việc này có điểm kỳ quái, nếu chỉ đơn thuần là vì Võ Kinh thì tại sao thế lực tông môn lại để ý đến mà trong Tàng Kinh Lâu, ngoại trừ Đồ Thị Võ Kinh ra thì cũng không có cái gì đáng để tông môn chú ý.

Đồ Chính Minh cảm thấy nghi hoặc.

Trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, thế mà Đồ Chính Minh lại không biết về cái hộp thần bí kia. Hắn đang muốn mở miệng thì đột nhiên một âm thanh băng lãnh từ bên ngoài truyền vào:

- Trong Tàng Kinh Lâu đích thực có vật để tông môn phải mơ ước.

Nghe thấy thanh âm này thần sắc Đồ Chính Minh cả kinh, liền thấy Đồ Nguyên Đồ bước vào phòng, vẫn là một bộ xích sắc áo choàng bao phủ lấy toàn thân làm cho người khác nhìn không ra hình dáng thật sự của lão. Trong bóng tối buổi hoàng hôn trông như một bóng u linh.

- Tam thúc, thế nào mà cháu lại không biết việc này?

Đồ Chính Minh hỏi.

Đồ Nguyên Đồ khi đi vào liền nhìn Vân Thiên Hà một hồi rồi mới nói:

- Đây là bí mật cao nhất của Đồ gia, ngoại trừ lão phu và phụ thân cháu thì không còn người nào biết được bí mật này nữa.

- Vì sao lại thế?

Trong lòng Đồ Chính Minh khiếp sợ.

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Việc này liên quan đến bí mật diệt môn của Huyền Môn, mà Đồ thị ta vốn mang họ Mãn Sơn - là một trong cửu đại gia tộc của tiền triều cũng có tham dự vào sự kiện diệt môn của Huyền Môn. Chúng ta cũng vì Huyền Môn mà bảo lưu lại huyết mạch truyền thừa. Vì vậy mà Đồ gia chúng ta không gặp phải sự trả thù của Huyền Môn, bình yên vô sự đến nay. Chắc là người cũng biết đến tên Mãn Sơn Hồng Diệp?

- Mãn Sơn Hồng Diệp?

Đồ Chính Minh cả kinh:

- Trong gia phả có ghi lại về chuyện tình của Mãn Sơn Hồng Diệp. Nữ tử đó và chương môn của Huyền Môn yêu nhau rồi cùng nhau bỏ trốn. Vì chuyện này gây ra hậu quả rất lớn nên nàng bị Mãn Sơn tộc trục xuất, sau đó không biết tung tích. Nhưng việc này với bí mật trong Tàng Kinh Lâu có quan hệ thế nào?

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Bên trong Tàng Kinh Lâu có chứa một bảo vật chính là lúc mà Huyền Môn bị tiêu diệt đã được Mãn Sơn Hồng Diệp và trưởng phu mang theo chạy trốn chết hơn mười năm. Mà lúc đó một chi của Đồ gia chúng ta cũng đã đến cắm rễ ở phương Bắc. Lúc Mãn Sơn Hồng Diệp lâm chung đã để tử tôn bí mật đến Lợi Châu giao cho vị tộc trưởng Đồ gia lúc đó để Đồ gia bảo quản. Mà tử tôn của Mãn Sơn Hồng Diệp cũng ở lại truyền xuống một chi hệ. Mà chúng ta đều là đời sau của tử tôn Mãn Sơn Hồng Diệp. Có thể nói chúng ta là hậu thế của Mãn Sơn Hồng Diệp. Chúng ta cũng không thoát khỏi liên quan đến Huyền Môn. Vì vậy mà bí mật này rất ít người biết được.

- Tam thúc vậy lần này Tàng Thư Lâu bị cướp, người nghĩ rằng do thế nào gây ra. Có phải mục đích của bọn chúng chính là bí mật này hay không và vì sao bọn chúng lại có thể biết được?

Đồ Chính Minh khi biết được những bí mật này cũng đã khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh. Hắn biết khi mà tam thúc kể cho hắn nghe bí mật này thì tự nhiên trách nhiệm trên vai hắn càng lớn nên hỏi liên tiếp mấy vấn đề.

Đồ Nguyên Đồ lại nói:

- Tạm thời không xét đến là do thế lực tông môn nào. Đương nhiên Mãn Sơn thị tham gia vào chuyện vây diệt Huyền Môn nên sẽ có rất nhiều kẻ hoài nghi Mãn Sơn thị ẩn dấu bảo vật của Huyền Môn. Vì vậy liên hợp lại ức hiếp, hãm hại. Mãn Sơn thị không thể chống lại được nên mới di chuyển xuống phía Bắc đầu nhập Thiên Môn. Thế nhưng không ai biết rằng lúc đó bảo bối đã được phân thành hai. Một kiện bảo bối được cất trong Huyền Môn bí thất là Băng Long Đan Phách sau đó đã bị cướp đi nhưng hai chỉ bảo của Huyền Môn đã được Mãn Sơn Hồng Diệp lặng lẽ mang đi. Trên thực tế Mãn Sơn thị không hề tư tàng Băng Long Đan Phách nhưng các tông môn khác lại hoài nghi, sau đó tử tôn của Mãn Sơn Hồng Diệp đưa hai kiện chỉ bảo đến Đồ gia cũng trùng khớp với lời đồn.

Vân Thiên Hà nghe xong những điển cố này trong lòng âm thầm suy tính, sự trùng hợp này cũng quá hợp lý đi.

Kỳ thực việc có được chỉ bảo cũng không phải là chuyện tốt. Đồ thị không hề tư tàng Băng Long Đan Phách nhưng vì lời đồn nên khiến cho khắp nơi hoài nghi. Sau đó tử tôn của Mãn Sơn Hồng Diệp đem chỉ bảo của Huyền Môn đến nhờ Đồ gia bảo quản không phải là họa vô đơn chí sao.

Đồ Chính Minh biết được chân tướng của việc này liền nói:

- Nếu Băng Long Đan Phách không bị Đồ gia chúng ta tư tàng vậy rốt cục là ai vu oan giá họa cho chúng ta?

- Kỳ thực lão phu đã sớm hoài nghi Băng long Đan Phách là lời đồn do kẻ tư tàng nó đặt ra chính là gia tộc Sở Châu Bích La Đảo Mộng Thiên thị gây nên. Các thế tộc khác cũng không phải là kẻ ngốc cũng không biết được Mãn Sơn thị chúng ta. Vì vậy chuyện tình lần này khả năng Địa Môn gây nên là thấp nhất.

Đồ Nguyên Đồ phân tích.

Vân Thiên Hà nghe xong lời Đồ Nguyên Đồ phân tích đột nhiên trong lòng khẽ động nghĩ tới một việc nhien không được xen mồm vào hỏi:

- Tam thúc bá, Mộng Thiên thị cùng với thế lực Mạc hệ phía Nam có đầu phục thế lực khác hay không?

Đồ Nguyên Đồ cười lạnh nói:

- Chỉ là những cỏ dại đầu tường. Khi Đồ thị ta chuyển về phía Bắc đồng dạng cũng bị hoàng thất tiền triều hoài nghi bọn họ đầu nhập vào Thiên Môn nhưng đã bị Thiên Môn xa lánh. Chỉ có đầu phục Định Hải Vương mới giữ được chút hơi tàn đến ngày nay.

Đồ Nguyên Đồ lại tiếp:

- Tuy nhiên có một bí mật mà bọn chúng không biết, Định Hải Vương là hậu duệ của Tiêu thị cũng có quan hệ với Huyền Môn. Định Hải Vương cũng chỉ dùng Mộng Thiên thị để trả thù thế lực Địa Môn, cứu đại gia tộc, coi như là con chó mà thôi. Hậu duệ của tiền triều ở phía Nam có năm nhà hiện đã có hai nhà bị Mộng Thiên thị cắn chết. Mà Mãn Sơn thị chúng ta bọn chúng cắn không được, đã thế lại rước cho mình một hồi tao ương.

240. Chương 242: Phòng Bị

Vân Thiên Hà được Đồ Nguyên Đồ kể về diễn tích của tông môn và các gia tộc trước đây càng rõ ràng các mối liên hệ trong đó.

Mâu thuẫn, phân tranh của các thế gia, Huyền Môn bị diệt đều liên quan đến Băng Long Đan Phách mà những mâu thuẫn này vẫn còn kéo dài đến tận đây giờ.

Loại trừ Địa Môn ra, như vậy thế lực đánh cướp Đồ thị chỉ còn lại Hoàng Môn và Thiên Môn.

Xảy ra chuyện lần này, khi Đồ thị và Giang thị phân tranh thì bị thế lực khác thừa gió bẻ măng, có thể nói Đồ thị đại thương nguyên khí.

An lão tử trận có nghĩa là Đồ thị mất một cánh tay đắc lực, một cao thủ cường hãn nếu như việc Đồ Nguyên Tán trọng thương truyền ra ngoài thì Đồ thị sẽ bị nguy cơ tứ bề.

Mà việc Vân Thiên Hà thân mang dị bảo đã đưa đến rất nhiều kẻ tham lam theo chân từ Xà Bàn sơn, như vậy Đồ thị đúng là họa vô đơn chí, bốn bề thọ địch.

Phải nhanh chóng lôi kẻ gây ra mối họa này ra ngoài mới được.

Đồ Nguyên Đồ kể cho Đồ Chính Minh một vài bí mật của gia tộc sau đó lại chuyển lời Đồ Nguyên Tán muốn Đồ Chính Minh lần này trở lại Lợi Châu sẽ lên làm tộc trưởng. Với thương thế của Đồ Nguyên Tán chắc phải bế quan tu dưỡng một thời gian dài.

Sau khi kể rõ mọi chuyện lúc này Đồ Nguyên Đồ mới hướng về phía Vân Thiên Hà nói:

- Theo ta đến đây, đại ca muốn gặp cháu.

Vân Thiên Hà không biết Đồ Nguyên Tán muốn tìm mình có việc gì nhưng cũng không hỏi lại mà lập tức rời phòng theo Đồ Nguyên Đồ sang phòng Đồ Nguyên Tán.

Ngay khi vào phòng Vân Thiên Hà đã thấy sắc mặt Đồ Nguyên Tán rất kém, có thể là do lần này Tàng Thư Lô bị cướp sạch làm cho lão nhân gia nổi giận ảnh hưởng đến thương thế. Thoạt nhìn cả người trở nên già nua hơn giống như một lão già gần đất xa trời.

- Thiên Hà, qua đây ngồi đi.

Đồ Nguyên Tán thấy Vân Thiên Hà vào phòng liền thấp giọng nói, thanh âm có vẻ suy yếu.

Vân Thiên Hà đi đến ngồi gần Đồ Nguyên Tán. Sau khi Đồ Nguyên Tán quan sát Vân Thiên Hà một hồi liền vui mừng nói:

- Đã hơn một năm không gặp, nghĩ không ta cháu đã tu luyện đến bát cấp võ sư. Nếu không phải nhị đệ gửi thư kể về việc này gia gia cũng không tin cháu lại có thể tiến cảnh thần tốc trong thời gian ngắn như vậy.
- Thế nhưng cháu lại bị người ta cưỡng ngạnh đuổi ra kinh thành, đối với người khác mà nói thì vẫn chỉ là một con kiến yếu ớt mà thôi.

Vân Thiên Hà chỉ nói như vậy không hơn một câu.

Đồ Nguyên Tán nhận thấy trong lời nói của Vân Thiên Hà mang theo vẻ không cam lòng, gật đầu nói:

- Dích thực kinh thành là nơi ngọa hổ tàng long, cao thủ như mây. Cháu tạm thời ly khai chỉ là kế tạm thời mà thôi. Hơn nữa kinh thành là nơi tranh đấu quyền mưu kịch liệt, căn cơ của cháu còn thấp, các thế lực lại tập trung đối phó cháu, cho dù cháu có hoàng đế làm chỗ dựa thế nhưng hoàng đế cũng không có khả năng lúc nào cũng ở bên cạnh cháu để che chở. Lão hổ cũng có lúc ngủ gật mà. Tạm thời ly khai địa phương đây thị phi kia đối với cháu cũng có lợi.

Kỳ thực Vân Thiên Hà cũng minh bạch những điều này. Trên đường trở về các bậc trưởng bối nhìn hẩn rất sâu sắc, khuyên bảo hẩn kỳ thực cũng là cổ vũ hẩn, đối với hẩn luôn tán thành.

Đồ Nguyên Tán lại chuyển trọng tâm câu chuyện:

- Hải tử, lần trước tam đệ có kể cho gia gia về chuyện cháu vào trong Tàng Kinh Lâu lần trước khi cháu và Thiên Thanh nhập kinh đã từng phát hiện ra bảo khố. Hàn Huyền Tinh Ngọc Bình bên trong có chứa Khôn Huyền Đan Phách không hề tổn thương đến cháu hơn nữa cháu cũng có thể nhìn thấy Quán Phách Thăng Long Quyết. Điều đó nói lên rằng chí bảo mà Huyền Môn lưu lại đối với cháu là hữu duyên. Cháu có thể nói cho gia gia biết làm thế nào mà cháu phát hiện ra nơi cất dấu bảo khố không?

Vân Thiên Hà nghe vậy trong lòng thất kinh. Cũng may lần đó hẩn không có đánh chủ ý lên hai kiện bảo vật. Hóa ra nhất cử nhất động của hẩn trong Tàng Kinh Lâu đều bị Đồ Nguyên Đồ quan sát.

Bất quá nghe Đồ Nguyên Tán hỏi đến việc này Vân Thiên Hà cũng không dấu diếm liền kể lại chuyện hẩn muốn tìm Đồ Thị Vô Kinh rồi vô ý phát hiện ra dưới nền đất có chứa chiếc hộp kia.

Đồ Nguyên Tán nghe xong lời Vân Thiên Hà giải thích mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Hải tử, cháu đừng có suy nghĩ khác, gia gia cũng không phải nghi ngờ cháu để lộ tin tức mà chỉ muốn xác nhận một việc. Kỳ thực gia gia và tam gia gia cũng không biết vật đó cất dấu nơi nào, qua lời cháu kể gia gia cũng yên tâm. Nơi cất dấu bảo khố là do một vị cao nhân thiết kế nếu như không theo phương pháp của cháu mà tìm kiếm, bọn chúng chỉ đến tìm loạn căn bản là không thể nào tìm ra được cái hộp kia. Nói như vậy gia gia có thể kết luận bảo khố trong Tàng Kinh Lâu vẫn không bị cướp đi.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nghe thấy lời Đồ Nguyên Tán khẳng định cũng cảm thấy thoải mái hơn. Bí thất ngầm kia là sử dụng phương pháp không gian ba chiều nguyên thủy nhất bố trí, nếu như dưới con mắt của người hiện đại thì có thể phát hiện ra một chút mảnh khóc thế nhưng người trong tông môn cũng có khả năng sẽ có nhân vật trác tuyệt có thể khám phá ra cách bố trí bí thất.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không nghĩ rằng sẽ có nhân vật như vậy tiến vào cùng bọn chúng. Nếu như chiếc hộp kia bị mất thì thương thế của Đồ Nguyên Tán sợ rằng khó mà bình phục lại được. Vân Thiên Hà thầm trấn an mình sẽ không xảy ra chuyện xấu nhất đâu.

Thần sắc Đồ Nguyên Tán thả lỏng hơn, lúc này thoát nhìn tinh thần cũng tốt hơn một chút, nói:

- Đồ thị tuy bị đại thương nguyên khí nhưng dù sao cũng đã tiêu diệt được Giang thị. Sau này cũng có thể có thời gian để thở, cũng có thể chuẩn bị để đối phó với tông môn. Trước tiên lão phu sẽ truyền tộc trưởng cho Đồ Chính Minh sau đó sẽ bề quan tu luyện tìm hiểu Võ Thánh chi cảnh. Sau này việc phát triển Viêm Hoàng cục gia gia sẽ giao cho Chính Minh và các gia chủ chi hệ phối hợp với cháu, Đồ thị sẽ tận lực mọi khả năng để giúp Viêm Hoàng cục nhanh chóng phát triển.

Nói xong Đồ Nguyên Tán hướng ra phía ngoài nói:

- Tam đệ, đệ vào đi.

Sau khi Đồ Nguyên Đồ bước vào phòng, Đồ Nguyên Tán gật đầu với Đồ Nguyên Đồ nói:

- Lần này tinh anh Thiên Đồ chiến sĩ chết mất ba thành tuy nhiên cũng đã tiêu diệt hoàn toàn chủ lực của Giang thị. Những người còn lại lão phu định chuẩn bị để họ tiến vào Viêm Hoàng cực làm lớn mạnh thực lực của tổ chức, giúp cho tổ chức mau chóng phát triển, tranh thủ thời gian trong ba năm là có thể bảo hộ được Đồ gia. Gia gia và Lục Vô Yên đã thương nghị với nhau nên hỏi ý kiến cháu xem thế nào?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như đem toàn bộ tinh anh của Thiên Đồ gia nhập vào Viêm Hoàng cực cũng được, vì nguyên bản Viêm Hoàng cực được xây dựng lên từ Thiên Đồ. Nhưng nếu gia nhập Sát Thủ Doanh, chuyển hóa những chiến sĩ này thành sát thủ thì không thỏa đáng lắm.

- Công năng của Sát Thủ Doanh chính là dùng để giải quyết một ít chuyện không thể ra mặt giải quyết, thực thi những vụ ám sát, phải có tính bảo mật rất cao và cũng cần hi sinh rất nhiều.

- Hơn nữa những Thiên Đồ chiến sĩ được cử vào Sát Thủ Doanh hầu như đều là dị tộc bọn họ có thiên phú riêng rất thích hợp để làm sát thủ, làm sát thủ có thể phát huy sở trường của bọn họ đến mức cao nhất. Mà Thiên Đồ chiến sĩ ở Lợi Châu chủ yếu là đệ tử Đồ gia, nếu để cho bọn họ làm sát thủ thì sau này ảnh hưởng sẽ rất lớn, cháu không tán thành.

- Vậy cháu định làm thế nào?

Đồ Nguyên Đồ hỏi.

Vân Thiên Hà đáp:

- Có thể dựa trên cơ sở Thiên Đồ chiến sĩ lập ra một doanh mới là Võ Doanh, doanh này đặt tại Lợi Châu do Viêm Hoàng cực thống nhất quản lý.

- Uhm, kế hoạch như vậy cũng được, biên chế sẽ là toàn bộ tinh anh, cũng có thể bảo hộ Đồ gia an toàn, vậy chọn người quản lý Võ Doanh cháu có đề cử ai không?

Đồ Nguyên Tán gật đầu nói.

- Không bằng để Hắc Bá đến quản lý Võ Doanh đi.

Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Sau khi trở lại Lợi Châu sẽ thành lập luôn.

- Cũng tốt, cứ quyết định như vậy đi, việc này để Chính Huy làm.

Đồ Nguyên Tán suy nghĩ một hồi rồi nói với Đồ Nguyên Đồ:

- Tam đệ, đệ đem việc này nói với Chính Huy một tiếng để nó sớm chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một hai canh giờ rồi khởi hành về Lợi Châu, trong nhà phát sinh chuyện như vậy chúng ta không thể chậm trễ được.

Vân Thiên Hà trở về phòng thì thấy Đồ Chính Minh đang luyện công, trong phòng còn có Đồ Chính Thành đến báo tin.

Đồ Chính Minh cũng không hỏi Đồ Nguyên Tán gọi hắn đến có chuyện gì chỉ nói:

- Thiên Hà, lần này cháu rời kinh, khi ở trong kinh nhị thúc có nhắc đến chuyện Thiên Thanh hay không?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Không thấy gia gia nói qua, lúc cháu rời đi gia gia có nói cho cháu biết gia gia đang có dự định khác.

Đồ Chính Minh nói:

- Sợ rằng bây giờ Túc Tĩnh Vương đã có lòng nghi ngờ với nhị thúc, nhất định muốn làm một vài bố trí ở Bắc quân. Lần trước nhị thúc gửi thư có nói cần tìm mấy người trong gia tộc có thiên phú về quân sự, võ đạo cũng không được kém để nhị thúc an trí. Cháu đối với tình thế kinh thành cũng có lý giải chắc là cũng biết phần nào dụng ý của nhị thúc?

Vân Thiên Hà ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Quân đội chính quy nếu không qua thi hươg mà cứ thế tự mình an trí sẽ dẫn đến ngờ vực vô căn cứ, lão gia tử hẳn là sẽ không an trí vào Bắc quân. Lần trước thủ bị doanh có tham dự vào việc làm phản của tam hoàng tử nên cháu đoán hẳn là gia gia muốn an trí người nhà vào trong thủ bị doanh. Đầu tiên vào trong thủ bị doanh ma luyện ít lâu rồi sau đó sẽ an trí trong quân đội chính quy.

- Đã như vậy thì chúng ta cũng nên sớm chọn người, Thiên Vĩ là một lựa chọn tốt. Chính Thành có ý kiến gì không?

Đồ Chính Minh trầm tư rồi quay sang Đồ Chính Thành hỏi.

Nguyên bản Đồ Chính Thành tu vị võ đạo không cao trong gia tộc cũng không có tiếng tăm gì cũng không được Đồ Nguyên Tấn coi trọng, mà mấy năm qua trong nhà hẳn có Đồ Thiên Vĩ khá nổi bật trong hàng con cháu, rất được các bậc trưởng bối coi trọng. Bởi vậy địa vị Đồ Chính Thành trong gia tộc cũng nước lên thuyền lên theo, cũng đã được tham gia nhiều đại sự.

Đây cũng là một người khá trầm ổn, sau khi suy nghĩ một hồi liền nói:

- Các chi hệ, chọn đời thứ ba.

Lúc này đột nhiên Vân Thiên Hà chen vào nói:

- Đại bá, lẽ nào người không nghĩ đến xem xét mấy đệ tử ưu tú ở ngoại đường sao. Tuy nói bọn họ cũng không cùng huyết thống với Đồ gia nhưng cũng có quan hệ mật thiết, đều là bằng hữu hoặc họ hàng gần xa hay là đệ tử hàn môn, có thể tin được.

- Nếu như có thể cho bọn họ một cơ hội nhất định những người này sẽ rất cố gắng hoàn thành. Thậm chí đối với gia tộc cũng có hiệu ứng tích cực, đối với tương lai gia tộc mà nói rất tốt. Tại sao chúng ta lại không cho bọn họ một cơ hội?

241. Chương 243: Tàng Chỉ Tầm Tích

Đồ Chính Minh cũng hiểu ý tứ của Vân Thiên Hà, chỉ là hẳn đối với việc tỏ khôn có ba hang lại có chút không giải thích được, bất quá Đồ Chính Thành đứng bên cạnh thì hai mắt lại sáng lên tựa hồ như lĩnh hội được điều gì đó.

Vân Thiên Hà nhìn Đồ Chính Minh trầm tư cũng không nói thêm điều gì.

Chỉ một lúc sau Đồ Chính Minh mới nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, mọi chuyện đều có thể suy nghĩ chu toàn, đúng là chúng ta vẫn bỏ qua lực lượng của đệ tử ngoại đường. Ý của cháu là muốn đưa bọn họ lên cùng thuyền với Đồ gia?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Không chỉ như vậy mà còn để cho bọn họ gắn chặt cùng vinh nhục của Đồ gia. Đồ gia quang vinh bọn họ cũng quang vinh, Đồ gia tổn hại bọn họ cũng tổn hại. Về phần trong đó cần phải làm thế nào và sự trung thành của đệ tử ngoại đường thì cần phải xem thủ đoạn của đại bá.

- Việc này không thể chậm trễ được. Đại bá cần thương nghị với các gia chủ chi hệ xem thế nào.

Đồ Chính Minh nói tiếp:

- Hai người cũng chuẩn bị một chút đi, chúng ta sẽ chạy suốt đêm nay, cần phải nhanh chóng trở lại Lợi Châu thành.

Đêm đó vẫn trầm như nước.

Đoàn người Đồ thị nghỉ ngơi ở An Nhạc quận hai canh giờ liền vội vã khởi hành đi ngay trong đêm.

Dù sao trong nhà phát sinh đại sự Tàng Kinh Lâu bị tông môn đến cướp sạch tạo thành một vết thương nặng, ai còn có tâm tình mà nghỉ ngơi nên lập tức quay trở về phủ giải quyết hậu quả.

Cùng lúc đó tại Định Châu thành.

Một đoàn người ngựa vội vã từ trong Định Châu thành đi ra, lao nhanh như một mũi tên về phía Lợi Châu.

Đoàn người này gồm mười một người trong đó dẫn đầu là một vị trung niên thoát nhìn khá uể oải, lại mang thêm nét sầu lo, trầm mặc thúc ngựa lao nhanh.

Mà đi bên cạnh trung niên là một lão nhân, lúc này mở miệng nói:

- Liên Hải, sự tình cũng đã xảy ra rồi, lần này chúng ta không thể đến giúp Đồ thị kịp lúc, cháu đã bị lão phu nhân quở trách vài câu, cũng không nên để việc đó trong lòng. Cháu giải thích với cữu cữu một hồi nói ra nỗi khổ của mình chắc người cũng không trách mắng.

Ngư Liên Hải ngẩng đầu nói:

- Tổng bá, chuyện này Ngư thị chúng ta cùng với tông môn không có liên lụy gì. Cháu nghỉ ngoài Thiên Môn ra không còn ai vào đây nữa. Đúng lúc chúng ta chuẩn bị hạ thủ thì Ưông thị lại ngăn cản chúng ta chạy đến Dự Châu trợ giúp Đồ gia.

Tổng bá trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là có người muốn tọa sơn quan hổ đấu, muốn Đồ thị và Giang thị lưỡng bại câu thương để đục nước béo cò. Chỉ có như vậy bọn chúng mới ngăn trở người khác đến trợ giúp.

- Bọn chúng làm như vậy cũng không biết là có mưu đồ gì, cháu không rõ được mục đích của bọn họ.

Ngư Liên Hải nói.

Đột nhiên Tổng bá nghĩ đến điều gì liền nói:

- Có thể là liên quan đến ấu tôn Vân Thiên Hà của Đồ gia. Hải tử kia ở kinh thành đã lôi Giang Thụ Viễn lên đoạn đầu đài, vạch trần âm mưu tạo phản của tam hoàng tử, thông qua Nam phái Mạc thị thanh trừ thế lực Hoàng Môn ở kinh thành. Hiện giờ rất nhiều thế lực ở kinh thành kiêng kỵ tiểu tử này. Túc Tĩnh Vương cường ngạnh đuổi hắt khỏi kinh cũng không loại trừ những dư nghiệt khác sẽ làm khó dễ. Thông qua việc lần này để Đồ thị và Giang thị lưỡng bại câu thương với mục đích làm suy yếu Đồ thị định cháy nhà hôi cửa.

Ngư Liên Hải vô cùng kinh ngạc nói:

- Tổng bá, ý của bá là mục đích của những thế lực kia cuối cùng cũng chỉ là để đối phó với tiểu tử Thiên Hà kia thôi sao.

- Không phải đối phó, lão phu đoán rằng hắt là muốn bức bách tiểu tử kia lộ ra cái gì đó, từ đó có thể thấy được đầu mối quan trọng là ở tiểu tử này.

Tổng bá nói.

Ngư Liên Hải thúc ngựa chạy nhanh hơn, cả người rơi vào tình trạng trầm tư, sau một hồi suy nghĩ liền nói:

- Lần này Đồ thị và Giang thị đại chiến đều là do tiểu tử kia. Trận chiến ở Xà Bàn sơn, Giang thị toàn quân bị diệt, Đồ thị đại thương nguyên khí. Nếu như bây giờ có kẻ nào tiến vào Lợi Châu thì trong lúc phòng bị Đồ thị lỏng lẻo thì hậu quả khó có thể tưởng tượng. Những việc thế này mà chỉ để bức bách tiểu tử kia lộ ra một điểm gì đó thì có vẻ là quá lớn rồi.

Tổng bá lại nói:

- Liên Hải cháu đừng quên, hải tử kia ở kinh thành có thể bức Giang Thụ Viễn vào chỗ chết, có thể thông qua đại hoàng tử và hoàng đế để bức tam hoàng tử phải tự vẫn, quét sạch thế lực Hoàng Môn, tất nhiên hắt phải có cái để cấy vào. Rất nhiều việc, nhiều tin tình báo mà nếu một mình hắt thì không thể nào hoàn thành được. Nói như vậy trong tay hắt nhất định có nhân mã làm việc rất hiệu quả. Mục đích của

thể lực kia chính là để hài tử bại lộ ra nhân mã mà hắn đang nắm giữ. Vì vậy một khi Đồ thị gặp biến cố nhất định hài tử kia sẽ phải vận dụng lực lượng trong tay mình và sẽ đưa đến sự chú ý của các thể lực.

- Nhưng nếu như hài tử kia vẫn không có hành động nào thì sao?

Ngư Liên Hải hỏi lại.

- Nếu như hài tử kia không có động tĩnh gì thì thiên triệu ở Xà Bàn sơn tất nhiên sẽ được người hữu tâm truyền khắp thiên hạ. Đến lúc đó cao thủ khắp thiên hạ sẽ hội tụ ở Lợi Châu, Đồ gia sẽ gặp phải nguy cơ lớn hơn nữa, một cơ hội nhất tiễn hạ song điều như vậy những người đó làm sao có thể bỏ qua.

Đoàn người Đồ thị cấp bách di chuyển trong đêm. Sắc trời vừa sáng rõ cục cũng thuận lợi trở về Lợi Châu thành.

Đi trên con đường quen thuộc ở Lợi Châu thành, Vân Thiên Hà nhìn khung cảnh mới chỉ xa cách một năm kia qua cửa sổ. Rốt cục cũng tìm được một cảm giác của gia hương, ở đây từng có dấu tích của hắn.

Chỉ là trong không khí truyền đến một cỗ khí tức làm trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy khó chịu, sắc mặt Vân Thiên Hà lập tức thay đổi.

Lúc này Đồ Chính Minh ngồi trong mã xa sắc mặt cũng trở nên tức giận:

- Bầu không khí trở nên khác thường, nếu như cỗ thể lực kia vẫn chưa rời khỏi thành mà vẫn ẩn núp ở chỗ này nhất định là có mưu đồ với dị bảo gây ra thiên triệu ở Xà Bàn sơn, mà những kẻ theo đuôi kia cũng đã chạy trước một bước tiềm nhập vào Lợi Châu.

- Vì sao bọn họ không động thủ trên đường?

Vân Thiên Hà hỏi.

Đồ Chính Minh cười nhạt:

- Trên đường đi có tam thúc tận lực phóng xuất uy áp kinh sợ làm cho bọn người tham lam kia không dám động thủ chỉ có cách là đến Lợi Châu điều tra, thăm dò tình hình Lợi Châu để tìm cơ hội. Tuy nhiên khi chúng ta trở lại Lợi Châu sẽ không cho bọn chúng lấy chút cơ hội nào.

Vân Thiên Hà trầm mặc không nói, trong lòng hắn đang suy tính chính hắn mang dị bảo lại đưa đến nguy cơ cho Đồ gia. Bây giờ vì có tam gia tọa trấn bọn chúng không dám nhưng đợi đến khi các cao thủ chạy đến Lợi Châu. Đến lúc đó bọn chúng sẽ không còn cố kỵ điều gì nữa, thậm chí còn sử dụng mọi thủ đoạn để áp chế, buộc hắn ném chuột sợ vỡ òa. Vân Thiên Hà tuyệt đối không muốn để sự tình phát sinh như thế.

Người tham lam tất có chỗ đáng giận, bọn họ vì đạt được mục đích nhất định sẽ không từ thủ đoạn nào. Xem ra chính mình cũng nên động thủ để những kẻ tham lam kia...nỗ lực bằng mọi giá.

Thế nhưng cần phải bố trí một thế cục thế nào đây?

Trong đầu Vân Thiên Hà không ngừng suy nghĩ. Sau khi mã xa trở lại cửa Đồ phủ, người trong nhà liền đi ra đón.

Vừa vào phủ thì có một cỗ khí tức làm người khác khó chịu, chung quanh tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt. Vân Thiên Hà bị khí tức như vậy làm cho kinh hãi một chút.

Hạ nhân trong Đồ phủ đều mới trải qua một cuộc chiến đẫm máu, từ biểu tình trên mặt có thể suy đoán ra tình trạng trong phủ đêm đó thảm liệt đến cỡ nào, nhất định là cực kỳ kinh tâm động phách.

Các trang viện khác thì gần như không có tổn hại nào. Đồ Chính Minh sau khi hồi phủ liền đi dàn xếp hậu sự cho người bị thương vong còn Đồ Nguyên Đồ thì lập tức đi đến Tàng Kinh Lâu. Vân Thiên Hà hiểu kỳ nên cũng đi theo.

Tàng Kinh Lâu và Đồ phủ cách xa nha. Khi Vân Thiên Hà một lần nữa trở về địa phương trước đây luyện công chỉ thấy còn lại một mảnh hỗn độn các phiến đá lát nền đã bị phá hủy, trên đó còn có những dấu chân in sâu, chứng tỏ rằng công lực của những người này tương đối thâm hậu.

Phụ cận Tầng Kinh Lâu còn có một số vết máu chưa được rửa sạch sẽ, xem ra người nhà mới chỉ xử lý vội vàng. Vân Thiên Hà đi xung quanh một vòng phát hiện ra tràng cảnh chiến đấu chủ yếu là ở sân rộng gần Tầng Kinh Lâu. Kiến trúc Tầng Kinh Lâu bị phá hủy không nghiêm trọng lắm chắc hẳn bọn chúng không muốn Tầng Kinh Lâu bị phá hủy chôn lấp cái mà bọn họ muốn tìm.

Cùng với Đồ Nguyên Đồ đi vào trong Tầng Kinh Lâu, chỉ thấy bên trong Tầng Kinh Lâu còn rõ vết tích bị tàn phá nhất là gian phòng nhỏ. Cửa lớn bị mạnh mẽ phá vỡ bên trong còn có vết tích tìm kiếm. Vân Thiên Hà phát hiện vết tích cơ quan bị phá giải tuy cũng bị hủy hoại một phần nhưng vẫn còn có thể sử dụng được.

Bỗng nhiên thanh âm băng lãnh của Đồ Nguyên Đồ vang lên:

- Bọn chúng không phải mạnh mẽ phá giải những cơ quan này nói lên rằng trong số bọn chúng có cao thủ cơ quan thuật. Hiện nay trong các thế lực tông môn tinh thông cơ quan thuật ngoại trừ Huyền Môn ra không còn bất cứ tông môn khác.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như là người Huyền Môn thì bọn chúng làm vậy không phải là đã bại lộ ra ké hở sao?

Đồ Nguyên Đồ mở ra một cơ quan ý bảo Vân Thiên Hà đi vào trong thông đạo tối om rồi lão cũng theo sát phía sau. Thông đạo mở ra Đồ Nguyên Đồ mới nói:

- Cơ quan này là Huyền Môn thiết kế, kiến trúc của bí thất này tương đối phức tạp. Nếu như mạnh mẽ bài trừ thì bọn chúng cũng cùng diệt vong luôn đi, đừng hòng nghĩ đến muốn tìm bảo vật giấu trong Tầng Kinh Lâu. Tiến vào chỗ này bọn chúng sẽ không dám mạnh mẽ phá hư mà chỉ dám thông qua phương pháp cơ quan thuật bình thường từng bước giải trừ.

Hiện tại cơ quan này vẫn có thể vận chuyển bình thường, điều này có thể xác định là cơ quan đã bị cao nhân dùng phương pháp cơ quan thuật phá giải. Người trong thiên hạ tuy cũng có nhiều người tinh thông cơ quan thuật nhưng nếu không phải là người trong tông môn sẽ không có khả năng trong một thời gian ngắn như vậy có thể phá giải thành công.

Vân Thiên Hà không rõ tông môn ngoại trừ có công pháp cao thâm thì còn có thêm điều gì đặc sắc nữa nên vừa nghe Đồ Nguyên Đồ nói vậy liền ghi nhớ tin tức này.

Lúc này chỉ một tiếng "ca" vang lên, thạch thất trong thông đạo phát sinh một trận rung động sau một lúc thì ngừng lại. Đồ Nguyên Đồ đẩy thạch môn ra rồi tiến vào đại sảnh ngầm bên trong.

Ở đây cũng có vết tích tìm kiếm, trong đại sảnh có rất nhiều nơi bị tổn hại, những ngăn chứa mở ra, bên trong đều trống rỗng không có bất cứ vật nào thậm chí ở gần cửa thạch thất Vân Thiên Hà còn có vết máu.

Những vết máu đã sớm khô từ lâu, thấy Vân Thiên Hà kỳ quái không hiểu, Đồ Nguyên Đồ liền giải thích nói:

- Địa phương này là nơi mà bình thường An lão tu luyện. Về phần vì sao ở đây có vết máu là do có người mạnh mẽ phá vỡ cửa thạch thất bị cửa đá bắn ngược trở lại chấn thương. Cửa thạch thất này chỉ cần người nào mạnh mẽ phá vỡ sẽ bị cửa đá bắn ngược lại tạo thành thương tổn là khó có thể tránh khỏi.

242. Chương 244: Ấn Ký Cao Minh

Nghĩ đến đây trong óc Vân Thiên Hà đột nhiên hiện lên linh quang dường như nghĩ đến điều gì đó nhưng Đồ Nguyên Đồ lại nói làm hắn không tập trung nắm bắt được. Vân Thiên Hà gấp đến độ vò đầu bứt tai nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra được rốt cục là tại sao lại như vậy. Trong lòng không khỏi phiền muộn.

Đồ Nguyên Đồ đã mở ra ba bí thất, Vân Thiên Hà nhớ kĩ khi hắn tiến vào bí thất bên trái thì tìm được bảo khố của Huyền Môn lưu lại. Thấy Đồ Nguyên Đồ vừa tiến vào bí thất bên trái Vân Thiên Hà liền bước theo.

Quả nhiên Vân Thiên Hà vừa vào bí thất liền phát hiện nguyên bản các điển tịch bên trên bây giờ đã trống không, hiện tại thạch thất trống rỗng không lưu lại bất cứ thứ gì, có mấy ngăn ngầm bị mở ra, bên trong cũng là một mảnh trống rỗng.

Vân Thiên Hà đặc biệt lưu ý đến phương vị bí thất dùng một loại không gian ba chiều để đánh lừa thị giác. Sau khi quan sát bí thất hần kinh ngạc phát hiện ra có một điểm khác thường nào đó.

Hắn cúi đầu quan sát sàn nhà liền thấy trên mặt sàn có vết tích dấu chân hẳn là có người muốn dùng cự lực để kiểm tra sàn nhà thì phải... dường như là để tìm một địa điểm ngầm.

Nương theo vết tích để lại Vân Thiên Hà tìm đến một phiến đá ở trung tâm, hắn liền gõ lên đó kiểm tra, thanh âm có vẻ chắc chắn. Vì vậy hắn liền nhờ Đồ Nguyên Đồ đẩy phiến đá đi, liền phát hiện bên dưới không có gian ngầm mà chỉ là một cự thạch bình thường mà thôi.

- Thiên Hà khi cháu tìm được chiếc hộp kia cũng dùng phương pháp như thế này sao?

Đồ Nguyên Đồ thập phần kinh ngạc hỏi.

Vân Thiên Hà gật đầu:

- Lúc đó cháu cũng dùng phương pháp này, sau khi đẩy phiến đá sang thì bên trong có một gian ngầm còn bây giờ lại không có thật là kỳ quái.

- Vậy đến bí thất nhìn một chút xem.

Đồ Nguyên Đồ có chút vội vàng thúc dục tiến đến bí thất ở giữa.

Sau khi mở ra phiến đá tương ứng kia ra cũng không phát hiện ra gian ngầm vì vậy Đồ Nguyên Đồ và Vân Thiên Hà lại sang bí thất thứ ba. Nhưng khi đẩy phiến đá sang thì kết quả vẫn như cũ.

Thật là quỷ dị, chẳng lẽ bảo khối bên trong cùng với gian ngầm cứ thế mà biến mất? Không lẽ thật sự bị cướp đi?

Bất quả sau khi suy nghĩ cẩn thận thì không có khả năng như vậy. Ngay chính hai người bọn họ tìm cũng không thấy nói gì đến những tên kia tiến vào chỉ trong một đêm lại không quen thuộc bài trí ở đây!

Đồ Nguyên Đồ không hiểu được buồn bực nói:

- Bọn chúng vội vội vàng vàng tiến vào trong đêm nếu ngay cả chúng ta cũng tìm không ra thì bọn chúng làm sao có thể. Chỉ là những chỗ trong bí thất lão phu đều đã tìm qua từng nơi một. Chẳng lẽ còn chỗ nào mà lão phu không biết nữa sao?

Nghe xong lời này đột nhiên nhân thần Vân Thiên Hà sáng lên nói:

- Tam thúc bá, người hiểu rất rõ về ba gian bí thất trong Tàng Kinh Lâu, nếu có huyền cơ thì cũng không phải đơn giản như vậy sao?

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Trong ba gian bí thất xác thực có chỗ bất phàm, đây là hạch tâm của toàn bộ Tàng Kinh Lâu, cũng chính là tinh hoa của cơ quan trận thuật. Cháu nhìn vào những tia sáng chiếu vào đây xem, từ nơi mà tia sáng phát ra đều xuyên qua những bức tường kép sau đó phát xạ vào một số thạch bích đặc thù.

Kỳ thực mắt thường chúng ta cũng khó có thể nhìn ra. Những gian bí thất cũng không thông với bên ngoài mà gian đại sảnh này đều ở dưới nền đất. Trên thực tế theo sự thay đổi của thời gian và sự biến hóa của ngoại cảnh mà cơ quan trận bàn sẽ xoay theo có lúc chỉ hướng Đông nhưng cũng có lúc chỉ hướng Bắc.

Phương vị, không gian, thời gian...

Vân Thiên Hà nghe thấy Đồ Nguyên Đồ nói nhất thời nhân thần sáng lên. Sau khi suy nghĩ, hắn nhớ lại lúc phát hiện ra mảnh khối nơi đây là vào buổi chiều:

- Tam thúc bá có phải hướng của bí thất bây giờ là lệch Đông?

- Đợi ta nhìn xem.

Đồ Nguyên Đồ nhìn thấy biểu tình của Vân Thiên Hà liền đoán rằng hắn đã lĩnh ngộ ra điều gì đó, vì vậy liền đi ra ngoài bí thất từ trong đại sảnh lấy ra một thạch bàn. Trên thạch bàn có khắc tiêu kí khi tia sáng chiếu vào, Đồ Nguyên Đồ nhìn thạch bàn chuyển động một lúc. Trong quá trình thạch bàn xoay chuyển vẫn luôn chỉ vào một phương vị, Đồ Nguyên Đồ lúc này mới nói:

- Cháu đoán không sai, hiện tại phương vị của bí thất là lệch Đông.

- Vậy nếu buổi đêm thì sao?

Vân Thiên Hà hỏi.

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Ban đêm thì có tinh quang chiếu vào nhưng cũng không đủ ánh sáng để thạch bàn xoay chuyển, nói một cách khác ban đêm sẽ không có biến hóa. Bí thất sẽ ở vị trí trung gian không chuyển động.

Vân Thiên Hà nghe xong nhất thời trong lòng đã có chủ ý liền ngồi chồm hổm trên mặt đất dùng tay vẽ ra một số hình hình học sau đó tiến hành việc giải toán, bởi vì những hình này có liên quan đến các phương pháp tính toán không gian của hiện đại. Vân Thiên Hà vẫn miệt mài tính toán.

Đồ Nguyên Đồ thấy Vân Thiên Hà ngồi cả buổi, cứ chồm hổm trên sàn rồi tay thì viết viết vẽ vẽ trong lòng buồn bực không giải thích được. Chẳng lẽ tiểu tử kia tính toán được phương vị dấu bảo khổ sao?

- Được rồi.

Một lát sau, đột nhiên Vân Thiên Hà đứng lên chạy đến bí thất mà hắn từng phát hiện ra bảo khổ rồi đo đạc một hồi. Hắn cứ dựa theo tính toán mà định ra các phương vị rồi đi dọc theo các phương vị.

Cuối cùng Vân Thiên Hà chuyển qua một vị trí phía Tây. Đúng là địa điểm này rồi, chỉ thấy ở đây cũng có một phiến đá và bên cạnh phiến đá lại còn một vết chân lưu lại.

- Tám thúc bá, hắn là ở chỗ này.

Vân Thiên Hà nói một câu rồi đẩy phiến đá sang một bên rồi dùng hấp lực nhấc lên.

Ca ca!

Lúc này thạch thất vang lên tiếng chuyển động chậm rãi. Vân Thiên Hà kéo phiến đá dày độ một thước lên chỉ thấy bên dưới phiến đá quả nhiên có một lỗ ngầm, bảo khổ vẫn còn nằm nguyên chưa hề bị mất.

Đồ Nguyên Đồ nghe thấy Vân Thiên Hà nói liền chạy qua, quả nhiên thấy một gian ngầm liền cho tay vào lấy lên một cái hộp được bọc bằng giấy dầu rồi cười vang:

- Trời vẫn chưa tuyệt đường Đồ thị ta, ha ha ha, vật ấy vẫn còn. Đồ Thị Vô Kinh bị mất đi chúng ta có thể kết hợp kinh nghiệm và kí ức của mọi người để làm lại một bộ nhưng nếu như mất đi vật này thì hậu quả thật là nghiêm trọng.

Thấy vật đó vẫn còn, trong lòng Vân Thiên Hà cũng thấy nhẹ nhõm, nhân thần liền chú ý đến vết chân bên cạnh phiến đá kia. Vân Thiên Hà thầm nghĩ vết chân kia không phải là của mình vì vậy liền hỏi:

- Tám thúc bá, lúc cháu và thúc bá tiến vào người có lưu lại vết chân trên phiến đá không? Vết chân này có phải là của thúc bá không?

Đồ Nguyên Đồ đang vui vẻ nghe thấy Vân Thiên Hà hỏi đến vấn đề cổ quái này liền chuyển ánh mắt sang vết chân trên phiến đá nói:

- Vết chân này không phải là của gia gia.

Nhưng sau khi lão nhìn về phía sau liền đột nhiên nói:

- Thiên Hà, ý cháu là có người lưu lại vết chân ở đây? Có thể là người đó muốn để lại ký hiệu hay không?

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng có suy nghĩ như vậy vì vậy di chuyển ánh mắt nhìn đến các nơi khác một chút phát hiện ra các địa phương khác cũng có vết chân như vậy. Tuy rằng những tính toán của người này có khác với hắn nhưng chênh lệch cũng không nhiều.

Thấy những vết chân này trong lòng Vân Thiên Hà thất kinh. Trí tuệ người này thật là đáng sợ chỉ sợ là hắn đã suy đoán ra vị trí của nơi dấu bảo khố nhưng trong lòng Vân Thiên Hà không giải thích được vì sao người này đã tính toán được vị trí nhưng lại không lấy bảo khố.

Lẽ nào bọn chúng không phải cùng một nhóm.

Mà trong giọng nói Đồ Nguyên Đồ cũng mang theo vẻ không thể tin nổi:

- Hiện nay ngoại trừ người của Huyền Môn ra có thể chế tạo, phá vỡ và hiểu biết về cơ quan trận thuật thì các tông môn khác căn bản không có khả năng biết được những cơ quan đã thất truyền từ lâu này, chẳng lẽ là do người Huyền Môn làm.

Vân Thiên Hà nói:

- Tam thúc bá, nếu người này để lại dấu chân ở đây, như vậy nói lên rằng hắn có khả năng biết được nơi dấu bảo khố thế nhưng vì sao người đó lại không lấy đi. Điều này có thể hiểu rằng những người đến đây không phải là cùng một nhóm mà nói không chừng vị cao nhân về cơ quan thuật kia bị bọn chúng bắt cóc đưa đến để phá giải cơ quan cho bọn chúng.

- Có đạo lý, vậy chúng ta tiếp tục tìm xem còn có dấu vết nào lưu lại nữa không?

Sau khi bình tĩnh lại Đồ Nguyên Đồ liền đi tìm xung quanh đại sảnh.

Nhưng Vân Thiên Hà vẫn không hề di chuyển hắn trầm tư nhìn những vết chân kia. Vết chân này rất kỳ lạ là dẫm nghiêng theo một hướng. Vân Thiên Hà khoa tay múa chân tính toán, thử nghiệm, có khi còn dẫm lên bước chân để suy xét, chỉ có co ngón chân lại mới có thể tạo thành dấu vết thế này.

Sau khi nhớ kỹ vết chân Vân Thiên Hà lại nhìn sang những nơi có lưu lại vết chân kia liền phát hiện có hai vết chân là khác các vết chân còn lại, đều là ngón chân co vào trong rồi dẫm xuống, mà phương hướng hai dấu chân này chỉ đến lại là hai phương vị khác nhau.

Vân Thiên Hà ghi những vết chân này rồi lại ngồi chồm hổm trên mặt đất tổ hợp lại các phương vị những vết chân này lại. Sau khi tổ hợp, Vân Thiên Hà đứng lên, trên mặt thể hiện ra biểu tình cổ quái không gì sánh được. Hắn quay sang phía Đồ Nguyên Đồ nói:

- Tam thúc bá, không cần tìm nữa đâu, từ đầu mối mà những vết chân kia để lại thì người đến cướp sạch Tầng Kinh Lâu chính là người Thiên Môn.

Đồ Nguyên Đồ vừa đi tới nhìn thấy Vân Thiên Hà tổ hợp phương vị mấy vết chân thì hỏi lại:

- Tại sao cháu biết là do người Thiên Môn gây nên?

Vân Thiên Hà bố trí lại phương vị những dấu chân kia để lại sau đó giải thích:

- Phương vị những dấu chân này không giống nhau, nếu như án chiếu theo phương vị những dấu chân để lại rồi tổ hợp một lần thì thấy bốn vết chân này tạo thành một chữ "Thiên", vừa đúng với thể lực mà chúng ta hoài nghi đã gây ra chuyện này. Chữ "Thiên" này ngoại trừ Thiên Môn ra thì không còn thể lực nào khác. Chắc chắn những tên kia là người Thiên Môn.

- Thế nhưng vì sao người này lại lưu lại đầu mối cho chúng ta?

Đồ Nguyên Đồ hỏi tiếp.

Vân Thiên Hà đáp:

- Giả như người này bị buộc phải đến để phá cơ quan thì như vậy khẳng định rằng hắn không muốn Thiên Môn lấy được bảo khố. Hắn để lại dấu chân bên cạnh bảo khố là muốn để cho chúng ta chú ý đến động tác của hắn và từ đó để lại đầu mối cho chúng ta mà cũng không khiến cho nhóm người kia hoài nghi.

- Khi chúng ta chú ý những vết chân này nhất định sẽ đi điều tra, nếu như dựa theo những vết chân hắn lưu lại ở nơi khác thì chỉ cần chúng ta bỏ sức ra tìm kiếm, nói không chừng sẽ tìm ra được hành tung của người này và có thể giải thoát cho hắn. Bằng không hắn lưu lại những vết chân này cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩa nào.

243. Chương 245: Tin Tức Trọng Yếu

- Nếu chuyện này là do Thiên Môn gây ra, như vậy lão phu liền cho người đi vào thành điều tra vết chân này.

- Cũng không cần.

Vân Thiên Hà ngắt lời:

- Tam thúc bá, cho dù chúng ta tra được hành tung người đó từ những dấu chân này nhưng sau khi tìm được thì tính sao. Nếu đối phương có thể giết chết An lão và hơn mười vị tinh anh Thiên Đồ chiến sĩ như vậy thực lực của chúng rất cường đại. Lần này bọn chúng thừa cơ hội tiến vào đánh cắp toàn bộ công pháp của Đồ thị và còn lục tung Tàng Kinh Lâu, nếu như bọn chúng làm vài chuyện vu oan giá họa, rải các điển tịch khắp thiên hạ thì chẳng phải chúng ta sẽ phải chống lại cả thiên hạ sao?

Đồ Nguyên Đồ hỏi:

- Vậy cháu có biện pháp nào tốt không?

Vân Thiên Hà đáp:

- Chuyện Tàng Kinh Lâu sẽ không thể nào áp chế hoàn toàn được, ngược lại càng áp chế lại càng làm lớn chuyện. Không bằng chúng ta đem việc này thần nhiên công khai với thiên hạ đồng thời tương kế tựu kế dùng việc này làm loạn kế hoạch của đối phương. Tuy việc này truyền ra ngoài sẽ làm Đồ gia mất mặt nhưng còn hơn là làm mất tiền đồ của gia tộc. Cháu nghĩ tam thúc bá có thể phân biệt được nặng nhẹ.

Lúc này Đồ Nguyên Đồ đột nhiên nói:

- Thiên Hà, cháu định lợi dụng việc này dời sự chú ý của những kẻ tham lam từ dị bảo chuyển sang điển tịch?

Vân Thiên Hà gật đầu:

- Đây là việc bắt buộc phải làm. Hiện tại Lợi Châu thành đã tụ hội không ít người mơ tưởng đoạt bảo hơn nữa nói không chừng còn có thêm một bộ phận người đang tìm kiếm ở Xà Bàn sơn, sau một thời gian không có kết quả sẽ lục tục chạy đến đây. Việc này mà không tránh đi sẽ trở thành một tai họa ngầm.

Nhưng nếu như những người kia biết việc Đồ Thị Vô Kinh bị mất trộm khẳng định sẽ ôm tâm lý may mắn truy tìm vậy sẽ dẫn dắt được sự chú ý của thiên hạ đi chỗ khác. Dù sao trong mắt người thiên hạ thì Đồ Thị Vô Kinh cũng là một bảo điển tu luyện hiếm có, mà thừa cơ hội này lão gia tử cũng có thể có thêm thời gian hồi phục thương thế. Đồ gia chúng ta cũng có thêm thời gian bố trí truy tìm thu hồi điển tịch bị mất.

Hiện tại các trưởng bối trong Đồ gia đều biết Vân Thiên Hà là một người thông minh có mưu tính sâu xa, là một kỳ tài. Mỗi một việc hắn làm đều khiến cho người khác không tưởng tượng nổi, nằm ngoài ý liệu của mọi người.

Rất nhiều sự kiện trọng đại ở kinh thành chính là một minh chứng tốt nhất. Chỉ cần là việc mà hải tử này muốn làm thì sẽ có rất nhiều phương pháp khác nhau để hoàn thành. Hiện tại tất cả các bậc trưởng bối trong Đồ gia đều tín nhiệm và đặt rất nhiều hi vọng lên vai hắn.

Và Đồ Nguyên Đồ cũng không phải là ngoại lệ. Sau khi nghe Vân Thiên Hà phân tích một hồi, lão lại suy nghĩ và suy đoán, trên cơ bản thì không thể thêm được điểm gì và cũng không cần phải lo lắng, cứ dựa theo ý tưởng của Vân Thiên Hà mà thực hiện là được.

Mấy ngày sau việc Đồ Thị Vô Kinh được giấu trong Tàng Kinh Lâu bị mất cấp giống như một cơn gió thổi khắp mọi nơi, được truyền bá nhanh chóng đến từng hang cùng ngõ hẻm khắp phương Bắc. Sau đó lại như hỏa hoạn gặp gió to cấp tốc truyền đi khắp thiên hạ.

Sau đó vài ngày lại tiếp tục có thông tin thứ hai cũng không kém thông tin trước được truyền đi, Đồ thị không những mất Đồ Thị Vô Kinh mà còn mất rất nhiều công pháp điển tịch khác nữa. Thậm chí tại kinh thành còn có người mang Đồ Thị Vô Kinh ra chợ đen đấu giá. Chuyện đó được truyền đi làm rung động cả thiên hạ.

Phải biết rằng thế gia võ học trong thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà trong đó lực ảnh hưởng của Đồ Thị Võ Kinh ngoại trừ không bằng được các mật điển của các tông môn hoặc của một vài thế gia khác còn đối với một gia tộc bình thường mà nói thì đó là một chí bảo. Tự nhiên có rất nhiều người mang tâm lý may mắn đi tìm bảo.

Từ khi tin tức này truyền ra, có rất nhiều người mang theo hi vọng chạy đến kinh thành.

Mà khi cả thiên hạ sục sôi thì ở Lợi Châu thành, bầu không khí đầy áp lực mấy ngày qua cuối cùng cũng được giảm bớt rất nhiều.

Có rất nhiều người mang theo tham niệm đoạt dị bảo không chịu nổi lực lượng cường đại của Đồ gia thể hiện ra mà đánh trống lui quân, ôm theo tâm lý may mắn đổi mục tiêu sang truy tìm công pháp điển tịch.

Mặt khác bọn họ cũng không xác định được việc có phải dị tượng ở Xà Bàn sơn là việc xuất hiện dị bảo hay không và lại càng không thể xác định được nếu đúng là có dị bảo thì có phải Đồ gia đã đạt được hay không? Bọn họ cũng chỉ là nghe tin đồn mà thôi. Thêm vào đó là Đồ gia lại có hai vị Tông Sư tọa trấn cũng làm cho đại bộ phận nhân tâm sinh ra khiếp đảm, ly khai Lợi Châu.

Chỉ có những kẻ còn mơ tưởng đến điều thần kỳ muốn đục nước béo cò mới nán lại Lợi Châu thành. Bọn họ đều là những cao thủ có thực lực tương đối mạnh, muốn nhân cơ hội Đồ thị nguyên khí đại thương mà thừa gió bẻ măng.

Thế nhưng những người này cũng chưa đủ để làm cho Đồ gia phải quá lo lắng.

Bất quá vài ngày sau lại phát sinh một tin tức giống như một quả bom phát nổ nhanh chóng từ Xà Bàn sơn truyền ra khắp phương Bắc rồi lan ra cả thiên hạ. Đó chính là những người tầm bảo ở Xà Bàn sơn đã phát hiện ra một bí cảnh song những người tiến vào trong khi đi ra không còn lại một phần. Trong bí cảnh đã có người tìm được một cái hộp do một vị cao nhân lưu lại.

Có người còn đồn rằng bên trong cái hộp ấy còn chứa đan phách hoặc bảo bối thần kỳ nào đó do vị cao nhân kia lưu lại. Vì vậy việc tranh đoạt bảo vật trên Xà Bàn sơn lại càng trở nên điên cuồng, không ít cao thủ Tông Sư liên tục tiến vào Xà Bàn sơn cướp giật.

Thế nhưng không ai biết rằng bọn họ chém giết đến mức người sống ta chết điên cuồng tranh đoạt cái hộp kia chỉ là một trò đùa của Vân Thiên Hà dựng lên mà thôi. Bên trong chỉ là một khóa tinh thú đan bình thường đến mức không thể nào bình thường hơn được mà thôi.

Không biết cuối cùng có vị Tông Sư hay Võ Thánh nào đoạt được cái hộp kia rồi khi mở ra xem nhìn thấy kết quả mà phải trải qua một phen gió tanh mưa máu mới đoạt được thì sẽ bị đả kích đến mức độ nào?

Mấy ngày nay, Vân Thiên Hà vẫn một mực ở trong Đồ phủ không hề bước chân ra ngoài nửa bước, cũng không hề quan tâm đến chuyện tình bên ngoài mà chỉ ở trong võ đường một mực tu luyện.

Vốn hấn định đợi khi Lợi Châu có tin tức phóng xuất sẽ làm ra một vài hành động thế nhưng đúng lúc đó thì Ngự Liên Hải chạy đến nói rõ nguyên nhân vì sao Ngự thị không đến trợ giúp Đồ thị kịp thời được. Lý do chính là Ngự thị cũng bị một thế lực không rõ lai lịch tấn công nên bị chậm trễ mất mấy ngày.

Sau đó vị Tổng bá kia lại nói một số việc gặp trên đường đi và thương lượng với Vân Thiên Hà một hồi, Vân Thiên Hà mới không làm ra bất kỳ hành động nào mà chỉ tu luyện. Hấn nghĩ việc Tổng bá suy đoán rất có đạo lý. Nếu có người muốn bức hấn phải vận dụng lực lượng Viêm Hoàng cực để điều tra việc này nói không chừng hấn sẽ để lộ ra manh mối.

Túc Tĩnh Vương có đủ lý do để hoài nghi hấn có một thế lực ngầm bố trí phía sau, cũng không phải chỉ có một bang phái nhị lưu như Tập Dũng Bang.

Mà Vân Thiên Hà lại nhận được tin tức từ kinh thành do Sử Trường Đức truyền về. Từ nội dung truyền đến hấn cũng đủ lý do để hoài nghi, lần này Ngự thị chậm trễ, Dư Châu phủ không thể phân thân và Đồ thị bị một cỗ thế lực bất minh đến cướp sạch Tàng Kinh Lâu là do vị Túc Tĩnh Vương kia làm ra. Hấn đang sử dụng chính sách cường chế muốn bức bách Vân Thiên Hà điều động lực lượng Viêm Hoàng cực để truy tìm nơi hạ lạc của Đồ Thị Võ Kinh rồi sau đó bí mật thanh trừ.

Vân Thiên Hà làm sao lại cho Túc Tĩnh Vương một cơ hội như thế. Tuy rằng hắn đáp ứng không can thiệp vào triều cục cũng không hỏi qua sự vụ của Tập Dũng Bang nhưng bí mật về Viêm Hoàng cục hắn lại không để cho Túc Tĩnh Vương xen vào.

Mà từ thông tin Tình Báo Doanh đưa đến cho Sử Trường Đức thì Nam phái Mạc thị lại trở nên ngày càng kiêu ngạo, hung hăng càn quấy.

Bọn họ biết Vân Thiên Hà là người của hoàng đế mà Túc Tĩnh Vương và Vân Thiên Hà lại có mâu thuẫn sâu sắc cho nên bọn họ không còn kiêng kị khi tiểu tử kia đối phó xong Hoàng Môn sẽ quay sang đối phó với bọn họ.

Bởi vì trước mắt Vân Thiên Hà đang bị Túc Tĩnh Vương ngăn trở. Bọn họ cũng rất hi vọng Vân Thiên Hà có thể lật đổ được ngọn núi lớn Túc Tĩnh Vương để bọn họ ở giữa làm ngư ông hưởng lợi. Đối với chuyện xảy ra ở Lợi Châu tự nhiên bọn họ lại xen vào đưa chính mình vào trong phiền phức.

Vì vậy Vân Thiên Hà thông qua những thông tin tình báo này đã có đủ lý do hoài nghi tất cả những chuyện gần đây tuyệt đối là do người Thiên Môn làm ra.

Về phần Giang Ngọc Tề theo tin tức từ bên Dư Châu truyền sang thì sau khi Giang thị và Đồ thị kết thúc trận chiến ở Xà Bàn sơn hắn vẫn một mực ở trong Giang phủ cả ngày giống như một hoạt tử nhân, hắn là tạm thời không tạo ra uy hiếp với Đồ gia.

Nhưng Vân Thiên Hà cũng không dám bỏ qua, hiện tại bộ dáng hoạt tử nhân của Giang Ngọc Tề có thể là do hắn bị đả kích quá lớn nhưng cũng có thể là hắn đang giả vờ để chuẩn bị lui về ẩn nhẫn hoặc là đã có sẵn kế hoạch rồi. Luôn phải tỏ ra thận trọng nhất là với đối thủ không đội trời chung!

Chỉ cần một ngày hắn chưa chết là hắn vẫn còn có thể tạo ra sóng gió và Vân Thiên Hà vẫn luôn phòng bị. Đến khi Sát Thủ Doanh của Viêm Hoàng cục có thể bắt đầu hành động Vân Thiên Hà sẽ trầm tư chờ đợi. Hắn không chấp nhận có một quả bom để sẵn cạnh người.

Mọi việc ở Lợi Châu chỉ cần bàn biao một chút là sẽ có người đi thi hành nên Vân Thiên Hà cũng không cần tự mình đích thân đi làm. Hiện tại việc hắn muốn làm chính là tu luyện, nhanh chóng đề thăng thực lực của bản thân mình.

Từ lúc gặp Thương Nguyệt rồi được "đưa ra khỏi giếng" hắn từ một "con ếch" chỉ biết nhìn trời qua miệng giếng nay đã nhận thức được thế giới rộng lớn đầy thần bí này, tự nhiên kiến thức và tầm nhìn cũng được tăng lên.

Bên trong võ đường lại một lần nữa xuất hiện thân ảnh của Vân Thiên Hà.

Đối với đệ tử võ đường mà nói, Vân Thiên Hà chính là một người thần bí làm cho bọn họ rất hiếu kỳ.

Khởi đầu chậm hơn so với bọn họ nhưng tiến bộ lại nhanh hơn gấp mấy chục lần, đích thực là thiên tài tu luyện. Hơn nữa các bậc trưởng bối trong nhà cũng tạo ảnh hưởng từ Vân Thiên Hà đối với bọn họ làm cho bọn họ thay đổi cách nhìn với người huynh đệ mà trước đây vẫn coi thường này.

Hiện tại các đệ tử trong võ đường đối với Vân Thiên Hà chỉ có một loại mơ ước, sùng bái và thậm chí còn có một chút kính nể.

Khi thấy Vân Thiên Hà cùng tuổi với bọn họ đang phấn đấu, khắc khổ tu luyện để tấn cấp cứu cấp Võ Sư thì những đệ tử đang vì đạt đến tứ cấp, ngũ cấp Võ Sư mà...đắc chí với mọi người cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vân Thiên Hà còn vì gia tộc mà gánh vác thêm nhiều trách nhiệm, làm ra hàng loạt đại sự kinh thiên động địa làm cho chính phụ thân bọn họ cũng phải ngưỡng mộ. Còn bọn họ ở dưới sự bao bọc của phụ thân thì chỉ có thể cảm thấy tự ti mà thôi.

Ngay khi Đồ thị đối mặt với nguy cơ, Vân Thiên Hà lại vì gia tộc mà bày mưu tính kế, bảo vệ những tiểu hài tử như bọn họ làm cho bọn họ càng cảm thấy xấu hổ.

Lần này sau một năm rưỡi Vân Thiên Hà trở lại, Lợi Châu đã trải qua một sự thay đổi vi diệu.

Đã có sự chuyển biến.

Các trưởng bối trong gia tộc phát hiện nguyên bản các đệ tử vẫn thường lười biếng thì nay lại trở nên chăm chỉ, những người vẫn thường xuyên rèn luyện thì nay lại càng chăm chỉ hơn nữa, thậm chí đã có đệ tử tu luyện đến mức liều mạng. Bọn họ cũng không thể giải thích được tại sao đột nhiên hài tử nhà mình lại thay đổi như vậy nhưng đây là chuyển biến vô cùng tốt.

Khi bọn họ được Đồ Chính Minh mời đến dự cuộc họp toàn gia tộc về vấn đề tương lai của Đồ gia, trong lòng mỗi người đều ý thức được nguy cơ.

Mà lần này trong đại hội toàn tộc, Đồ Chính Minh đã tuyên bố cho phép đệ tử ngoại đường có thể tiến vào nội đường học tập và đồng thời đuổi những đệ tử nội đường nào lười biếng ra ngoài. Áp dụng biện pháp ưu tiên nhân tài, đệ tử ngoại đường cũng có thể có cơ hội được tiến cử vào quân đội làm võ quan. Chỉ cần người nỗ lực, chỉ cần người có tài năng, chỉ cần người vì Đồ gia mà nỗ lực...cơ hội sẽ luôn rộng mở với người.

Cứ như vậy không những Đồ gia không bị sự kiện Tàng Kinh Lâu bị mất cắp mà tồn tại bóng ma sợ hãi, ngược lại càng tràn ngập sức sống nhất là các đệ tử ngoại đường lại càng nỗ lực tu luyện. Khi những người này thấy được hi vọng rộng mở hơn, thậm chí có thể mang lại vinh quang cho gia tộc tự nhiên bọn họ lại càng nỗ lực phấn đấu, phải biết nắm giữ thời cơ.

Thậm chí dưới ảnh hưởng của việc này, những đệ tử đích hệ Đồ gia và các đệ tử ngoại đường khác lại trở nên đoàn kết hơn.

Tất cả đều hướng về mục tiêu phát triển Đồ gia phía trước!

244. Chương 246: Thiên Khôn Định Ấn

Bên trong võ đường tiếng động do tu luyện không ngừng vang lên, khắp mọi nơi đều thấy thân ảnh đệ tử Đồ gia tu luyện.

Kể cả những hài tử mới có vài tuổi cũng đến luyện tập quyền cước nâng cao khí lực, mỗi lần bọn họ luyện xong một lần lại quay đầu về hướng về phía thánh đường nhìn một lần, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lại như củng cố thêm ý chí, trong ánh mắt mang theo nét sùng bái.

Bên trong thánh đường lúc này chỉ có một người, thảnh thơi ngồi tĩnh tọa tìm hiểu công pháp thảnh thơi lại đứng lên làm ra vài thủ thế rồi lại thực hiện một vài động tác kỳ quái làm người khác nhìn vào cảm thấy khó hiểu.

Đương nhiên người này chính là Vân Thiên Hà.

Hắn vẫn một mực ở lại trong võ đường luyện công. Lúc này hắn đang tu luyện Thiên Khôn Định Ấn mà Thương Nguyệt truyền thụ cho hắn.

Thiên Khôn Định Ấn là một chiêu thức trong Thiên Khôn Bí Pháp là pháp môn tinh tú. Chủ yếu chú trọng vào tấn công, có lực sát thương cực kỳ đáng sợ.

Lúc Thương Nguyệt truyền thụ Thiên Khôn Định Ấn cho Vân Thiên Hà đã từng nói cho hắn biết, tinh linh chi khí trong cơ thể Vân Thiên Hà cũng thuộc về khôn linh chi tức, phối hợp sử dụng Thiên Khôn Định Ấn sẽ tạo ra hiệu quả kỳ diệu.

Nhưng hiện tại Vân Thiên Hà vẫn còn đang tu luyện ngoại công, đang ở trong giai đoạn tu luyện xương cốt chưa tiến vào giai đoạn tu luyện nội công. Khi bắt đầu tu luyện tạng phủ là đã tiến vào Tiên Thiên cảnh giới. Với thực lực hiện tại của bản thân cộng thêm việc tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh thân thể hắn vẫn còn chưa rèn luyện đến một trình độ nhất định thì chỉ có thể sử dụng sơ cấp đệ nhất giai đoạn - Thiên Khôn Định Ấn mà thôi.

Vì vậy Thương Nguyệt truyền thụ Thiên Khôn Định Ấn cũng chỉ là sơ cấp giai đoạn thứ nhất bằng không cũng không lưu lại tin vật để sau này Vân Thiên Hà đi tìm đệ tử Nguyệt Tông tu luyện Thiên Khôn Bí Pháp càng cao thâm hơn.

Sau khi hiểu được Thiên Khôn Định Ấn, rốt cục Vân Thiên Hà cũng minh bạch vì sao mà Thương Nguyệt lại chỉ truyền cho hần thức thứ nhất.

Khi thi triển Thiên Khôn Định Ấn thì cần có khôn linh chi tức cường đại trong cơ thể mình chống đỡ.

Khôn linh chi tức là tinh hoa tinh linh chi khí trong cơ thể. Mỗi lần thi triển Thiên Khôn Định Ấn thì cần phải biến đổi tinh linh chi khí trong cơ thể thành một cỗ nội kinh sau đó nội tức sẽ ngưng kết thành một đạo khôn ấn rồi thông qua sáu loại biến hóa hình thành sáu đạo khôn ấn, rồi cuối cùng lại tổ hợp sáu đạo khôn ấn lại tạo ra thức nhất Thiên Khôn Định Ấn chân chính với lực lượng cường đại. Đương nhiên ngưng kết càng nhiều khôn ấn thì uy lực của Thiên Khôn Định Ấn lại càng cường đại. Tuy nhiên nếu muốn hình thành nhiều đạo khôn ấn thì nhất định bản thân người thi triển phải đủ tinh lực để chống đỡ, yêu cầu phải đạt đến Nhân Chi Giới Vực mới được.

Vân Thiên Hà đối với phương thức tu luyện Thiên Khôn Định Ấn đã có lĩnh ngộ và thể hội nhất định, cũng không vội vã bắt đầu tu luyện mà nghiên cứu phương pháp tu luyện từng đạo khôn ấn một.

Từng đạo khôn ấn đều là do khôn hàn chi tức trong cơ thể tuần hoàn, chuyển hóa thành một cỗ nội tức, tu luyện một thời gian hội tụ cỗ nội tức lại, sau đó lại tiếp tục phương pháp tu luyện như vậy chuyển hóa thành một cỗ nội kinh, tổ hợp chúng lại với nhau hình thành nên khôn ấn.

Vân Thiên Hà tỉ mỉ thể hội một phen. Hiện tại hần muốn tu luyện Thiên Khôn Định Ấn đến giai đoạn đã có thể thi triển ra nhưng không cách nào sử dụng một cách thuần thực được. Bởi vì hần cảm nhận được bên trong nội tức chuyển hoá thành nội kinh sau đó lại chuyển thành khôn ấn cần phải có đại lượng khí lực và thân thể cùng phối hợp. Không đạt đến cảnh giới Tiên Thiên mà tu luyện Thiên Khôn Định Ấn sẽ ảnh hưởng đến cơ quan nội tạng.

Tuy nhiên hần cũng phải thử một phen để xem bên trong bao hàm bao nhiêu sự kỳ diệu.

Lúc này Vân Thiên Hà đứng dậy bắt đầu tu luyện Bạo Cương Đoán Cốt Công. Sau khi đi mấy đường quyền khởi động toàn thân lúc này mới hít sâu một hơi ổn định cơ thể, bắt đầu thử điều động nội tức.

Điều động nội tức là công việc cần sự khéo léo. Trước đây Vân Thiên Hà tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, tinh linh chi khí đã có thể di chuyển linh hoạt tự nhiên. Hôm nay hần lại chuyển hóa tinh linh chi khí thành cỗ tinh hoa nội tức, việc này đối với hần cũng không quá khó khăn.

Khi cỗ nội tức dọc theo đệ nhất tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà bắt đầu tuần hoàn chạy qua các tinh khiếu, Vân Thiên Hà bắt đầu khống chế cỗ nội tức này bắt đầu chậm lại ngưng kết trong từng tinh khiếu.

Tinh linh chi khí cung cấp cho nội tức, hiện tại đệ nhất tinh tú vẫn cuộn cuộn không ngừng cung cấp. Khi cỗ nội tức ngưng kết trong tinh khiếu dần đạt đến trạng thái bão hòa, Vân Thiên Hà thông qua tinh khiếu phóng xuất dựa theo pháp môn tu luyện Thiên Khôn Định Ấn bắt đầu cấp tốc ngưng kết đệ nhất biến hóa.

Cho đến khi hoàn thành, thân thể Vân Thiên Hà vẫn không hề động dậy chỉ có hai bàn tay làm ra mấy thủ thế cổ quái để cho máu huyết và nội tức bắt đầu tương hỗ dung hợp. Khi cỗ nội tức hấp thụ khí huyết liền hình thành bạo phát chi thế, khôn ấn thức thứ nhất coi như là đã hoàn thành.

Khôn ấn chỉ có thể cảm giác không thể nào đánh giá thông qua trực quan. Khôn ấn không có hình dạng cụ thể mà cùng với tinh thần ý chí và khí lực tương liên chặt chẽ.

Theo như Vân Thiên Hà tư duy và lý giải thì đây là một loại phương thức vô ngã trước khi phát công giống như đang làm công tác chuẩn bị trong cơ thể.

Nói thì dài nhưng kỳ thực không đến một hô hấp công phu, sau khi ngưng kết đạo khôn ấn đầu tiên Vân Thiên Hà lập tức ngưng kết đạo khôn ấn thứ hai.

Khởi thức của đạo khôn ấn đầu tiên hình thành tương đối dễ dàng nhưng đây chỉ là bắt đầu mà thôi. Khi Vân Thiên Hà ngưng kết đạo khôn ấn thứ hai liền cảm giác ngay lúc bên trong tinh khiếu ngưng kết nội tức thì kinh mạch toàn thân, các cơ quan tạng phủ phải chịu một áp lực trùng kích cực lớn.

Bất quá áp lực do hai đạo khôn ẩn lên cơ quan tạng phủ Vân Thiên Hà vẫn có thể thừa nhận được dù sao hần cũng đã từng luyện qua Quy Tức Thuật sau lại trải qua nhiều lần bị chấn thương tạng phủ rồi lại hồi phục nhất là được tiền bối cao thủ trợ giúp cho nên cũng đã quen với áp lực.

Sau một hồi thừa nhận áp lực lên cơ quan tạng phủ Vân Thiên Hà cũng đã ngưng kết ra đạo khôn ẩn thứ hai. Hần cảm giác máu huyết trong cơ thể vận chuyển như nước lũ, bắt đầu sôi trào mà cốt cách toàn thân hần lại giống như trong trạng thái luyện công phát sinh ra thanh âm "ca ca". Sau khi ngưng kết ra đạo khôn ẩn thứ hai Vân Thiên Hà vẫn không dừng lại mà tiếp tục để hai đạo khôn ẩn bắt đầu ngưng tụ cùng nhau.

Xem ra mỗi một lần hình thành ra một đạo khôn ẩn thì đều lấy đạo khôn ẩn trước đó làm cơ sở trong thời gian ngưng kết cũng không cần Vân Thiên Hà tiếp tục chỉnh hợp khôn ẩn.

Vì vậy để tạo ra đạo khôn ẩn thứ ba Vân Thiên Hà cần lấy đạo khôn ẩn thứ hai làm cơ sở tiếp tục điều động càng nhiều nội tức hơn nữa sau đó thông qua tinh, khí, thần trong cơ thể chặt chẽ tương liên. Thế nhưng khi ngưng kết đạo khôn ẩn thứ ba Vân Thiên Hà cảm nhận được đây là bước chuyển ngoặt vô hình thành hữu hình.

Khi ngưng kết đạo khôn ẩn thứ ba mang đến áp lực khiến cho cơ quan nội tạng, các đầu khớp xương, da thịt bao tăng. Đầu khớp xương giống như là bị trọng chùy giã xuống, một cổ đau đớn không thể nào chịu nổi truyền đến mà da thịt toàn thân lại giống như cao su bị bơm căng lên sắp bị nổ tung mang đến cho hần cảm giác đau nhức, chỉ có thể cắn răng cố gắng chịu đựng.

Bất quá ngay từ lúc đầu tu luyện, ở giai đoạn đầu, da thịt xương cốt trong cơ thể trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng cường đại ép xuống Vân Thiên Hà cũng có thể thừa nhận, ngay khi cảm giác "quả bóng cao su" sắp vỡ thành từng mảnh, đầu khớp xương bị trùng kích gần vỡ vụn mang thì đạo khôn ẩn thứ ba theo khí huyết và nội tức không ngừng cung cấp cũng dần được hình thành.

Mỗi lần ngưng kết ra một đạo khôn ẩn Vân Thiên Hà lại cảm thấy được một ít kỳ dị, Thiên Khôn Định Ẩn không hổ là một loại công pháp bí hiểm.

Nhưng khi Vân Thiên Hà ngưng kết ra đạo khôn ẩn thứ ba sau đó chuẩn bị ngưng kết đạo khôn ẩn thứ tư thì cảm thấy lực bất tòng tâm. Không thể nghĩ ngờ đạo khôn ẩn thứ tư mang đến áp lực cho thân thể hần quá lớn, không chỉ yêu cầu đối với da thịt xương cốt mà còn cả khí huyết và tinh linh chi khí nữa.

Khôn ẩn thứ tư hấp thụ tinh huyết và nội kinh cực kỳ kinh khủng, da thịt gân cốt Vân Thiên Hà dù có chịu đựng được nhưng kinh mạch và cơ quan nội tạng đã đến giới hạn không thể nào chịu thêm áp lực được nữa.

Thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn mạnh mẽ cắn răng chống đỡ, tinh tế lĩnh ngộ quá trình thống khổ này, cố gắng tiến đến đạo khôn ẩn thứ năm. Thế nhưng nhu cầu để ngưng kết đạo khôn ẩn thứ năm này quá mức biến thái Vân Thiên Hà không thể nào kiên trì nổi nữa.

Hát!

Thực sự là Vân Thiên Hà không thể nào chống đỡ nổi áp lực mà đạo khôn ẩn thứ năm tạo ra. Khi hần cảm nhận được cỗ nội tức kinh khủng kia bắt đầu phản phệ chuẩn bị tạo thành nội thương thì hần cũng không tiếp tục kiên trì ngưng kết đạo khôn ẩn thứ năm nữa. Ý chí và tinh thần của hần đã đạt đến cực hạn, rốt cục thì hần hét lên một tiếng thì triển ra bốn đạo khôn ẩn vừa ngưng kết xong. Có thể nói bốn đạo khôn ẩn đó chính là dung hợp nội tức và khí huyết toàn thân của Vân Thiên Hà còn có cả tinh hoa của linh pháp. Đây là cực hạn mà Vân Thiên Hà có thể chống đỡ. Khi hần dùng tinh thần và ý chí tập trung phóng ra Thiên Khôn Định Ẩn thì một cỗ lực lượng được hình thành trong cơ thể phóng xuất ra đến một trạng rồi lao nhanh ra ngoài.

Ầm...ầm...ầm...

Khi lực lượng Thiên Khôn Định Ẩn phóng xuất ra giống như lũ lụt đã tích súc lâu ngày như vỡ đê tràn ra mang theo lực lượng bộc phát, trùng kích cường đại làm cho xung quanh rung chuyển như gợn sóng truyền ra xa. Một cỗ băng hàn lạnh thấu xương cũng đồng thời truyền ra làm đóng băng mọi vật xung quanh.

Lúc này toàn bộ nhiệt độ trong luyện võ đường đột ngột giảm xuống, so với ngày đông giá rét còn muốn lạnh hơn.

Các đệ tử đang luyện võ ở bên ngoài cảm thụ được biến hóa, mỗi người đều kinh hãi không thôi, lập tức dừng tu luyện. Mọi người không hẹn mà cùng quay lại nhìn về phía thính đường có một người đang một mình luyện công, đôi mắt tràn ngập sự hiếu kỳ và khiếp sợ.

Mà sau khi Vân Thiên Hà phóng xuất ra bốn đạo khôn ẩn dung hợp thì toàn thân có cảm giác không còn một tia khí lực, cả người mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Trong nháy mắt hắn cảm thụ được lực lượng cả người như nước lũ tràn đê nhưng trong lòng hắn lại rất sáng khoái. Hắn cảm nhận rõ sự cường đại của Thiên Khôn Định Ấn mà hiện nay còn chưa phải là công pháp hoàn chỉnh, hơn nữa hắn mới ngưng kết được bốn đạo khôn ẩn của thức thứ nhất. Mới chỉ như vậy mà uy lực đã cường đại đến mức độ này, nếu như tu luyện hoàn chỉnh thức thứ nhất thì uy lực của Thiên Khôn Định Ấn lúc đó sẽ còn cường đại đến mức nào nữa?

245. Chương 247: Huyền Môn Di Lão

Trong lòng Vân Thiên Hà căng thẳng quay lại phía vang lên tiếng nứt, khi nhìn thấy hắn lập tức đỏ mặt mồ hôi lạnh, cả người lại càng trở nên chật vật hơn vội vàng bò ra phía ngoài sân luyện công.

Ầm ầm!

Ngay lúc Vân Thiên Hà té ngã trên mặt sân gần đó thì toàn bộ kiến trúc, nhà cửa phía sau hắn rốt cục cũng không còn chịu được nữa đổ ập xuống. Toàn bộ thính đường tràn ngập trong bụi bặm, cả người Vân Thiên Hà toàn bụi là bụi.

Nơi này phát sinh ra tiếng chấn động kịch liệt rốt cục cũng đã kinh động đến Hắc Bá đang ở cách đó không xa. Khi Hắc Bá chạy đến nhìn thấy cảnh tượng trước mặt không khỏi hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ:

- Rốt cục tiểu tử này đang tu luyện công pháp gì mà có thể phá hủy toàn bộ kiến trúc cách một khoảng xa như vậy?

Khụ khụ!

Bỗng nhiên một trận ho khan kịch liệt truyền ra, Vân Thiên Hà từ trong đám tro bụi bò ra, chỉ thấy cả người hắn vô cùng chật vật, cả người toàn bụi đất.

Hắc Bá nghe thấy tiếng ho liền giật mình hồi phục lại tinh thần, lại gần đỡ Vân Thiên Hà dậy rồi nói:

- Tiểu tử, rốt cục là ngươi làm cái gì vậy, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy hả?

Vân Thiên Hà nhìn đồng tử nát không khỏi cười khổ một tiếng, đáp:

- Cháu cũng không ngờ lại gây ra hậu quả thế nào, cũng đã đứng cách một khoảng xa rồi không ngờ bức tường kia lại không chịu nổi.

Vừa nói được mấy câu thì thấy Đồ Chính Minh hối hả chạy vào, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng nhưng khi nhìn thấy Vân Thiên Hà cả người đầy bụi đất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đồ Chính Minh khi nghe thấy động tĩnh tưởng là có địch nhân xâm nhập võ đường nên mới vội vàng lao đến.

Tuy nhiên khi Đồ Chính Minh nhìn thấy kiến trúc bị sụp đổ hoàn toàn phía sau, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ hỏi:

- Thiên Hà, đây là do công pháp mà cháu tu luyện tạo ra sao? Công pháp vị cao nhân kia truyền thụ quả là quá mức kỳ lạ, cũng quá mức cường đại, nếu như không chế không được thì đừng có mạnh mẽ tu luyện, luyện công cần phải tuần tự tiến hành mới là đạo lý, chứ có cố gắng quá lại làm mình bị thương.

- Đại bá nói rất đúng, cháu chỉ muốn thử một chút mà thôi, muốn lĩnh ngộ vài thứ, sau này sẽ không xảy ra chuyện thế này nữa đâu.

Vân Thiên Hà gật gật đầu nói.

- Chỉ thử một chút mà đã có uy lực như vậy sao?

Hắc Bá mở to hai mắt về mặt khó tin nói:

- Loại uy lực này còn mạnh hơn cả cao thủ Tiên Thiên vài phần chứ có phải chơi đâu.

Vân Thiên Hà không nói, mặc dù Hắc Bá nói như vậy nhưng hắn lại không cho là đúng. Tuy hôm nay uy lực của Thiên Khôn Định Ấn mạnh mẽ nhưng nếu cùng người khác quyết đấu thì hắn không có thời gian và cơ hội để xuất chiêu. Đầu tiên là chênh lệch hai cảnh giới không thể nhờ uy lực để bù đắp vào hơn nữa hắn ngưng kết ra bốn đạo khôn ẩn cũng là cần rằng chống đỡ, mất gần như toàn bộ sức lực mới có thể tạo ra uy lực như vậy.

Nếu như chính thức giao thủ với Tiên Thiên cao thủ thì làm gì có cơ hội để cho hắn có thể ngồi đó mà vận công, đối thủ cũng không ngốc đến mức để cho người thời gian và đứng im chịu đòn, chỉ khi nào Vân Thiên Hà tu luyện Thiên Khôn Định Ấn đến mức thành thực thì đó mới là sát chiêu trí mạng.

Bây giờ mới chỉ là thức thứ nhất mà thôi, mới chỉ ngưng kết ra bốn đạo khôn ẩn mà đã mất hết toàn bộ sức lực. Vân Thiên Hà cũng biết mình thiếu hụt ở chỗ nào, lấy trụ cột bây giờ của hắn nếu đánh ra ba đạo khôn ẩn thì còn dư lực, muốn thuận thức sử dụng bốn đạo khôn ẩn vậy thì tu vi ngoại công của hắn phải đột phá thêm một cấp độ nữa.

Đồ Chính Minh thấy Vân Thiên Hà không việc gì chỉ là bị thoát lực mà thôi nên cũng yên lòng liền giao lại cho Hắc Bá rồi rời khỏi võ đường.

Hắc Bá đưa Vân Thiên Hà vào bên trong rồi tự mình bơi Thiên Hương Tuyết Hợp Dịch cho Vân Thiên Hà, vừa bơi thuốc vừa hỏi:

- Thiên Hà, Võ Doanh mà cháu giao phó phát triển rất thuận lợi chỉ là bây giờ lại xuất hiện một vấn đề.

- Vấn đề gì vậy, Hắc Bá cứ nói thẳng ra đi.

Vân Thiên Hà đáp.

Hắc Bá nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng nói:

- Cháu muốn ta phải học tập Viêm Hoàng mật văn nhưng có phương pháp học tập nào đơn giản hiệu quả hơn không, ta đối với đọc sách viết chữ không có thiên phú.

Vân Thiên Hà đáp:

- Bây giờ thúc và mọi người trong Võ Doanh học chính là phương pháp đơn giản nhất. Nếu như thêm vào một tí cho phức tạp thêm thì độ khó sẽ tăng cao, cháu cũng không đảm bảo mọi người có thể học được. Hắc Bá, tương lai các đoàn thể của Viêm Hoàng cục muốn phối hợp với nhau ăn ý chủ quản và các chấp sự của các cấp ngành phải biết Viêm Hoàng mật văn. Bây giờ Tình Báo Doanh đã đọc thông viết thạo mật văn và cũng bắt đầu tiến vào học tập sâu hơn nữa các tri thức khác, nếu như các doanh khác mà không biết mật văn thì làm sao có thể truyền tin mà vẫn đảm bảo bí mật được!

Nghe xong những lời này, về mặt Hắc Bá bắt chắc dĩ không làm gì khác hơn được là bơi xong thuốc cho Vân Thiên Hà rồi trở về phòng mình tiếp tục học tập mật văn.

Dù sao thì mấy người Thu Phi, Tinh Diệu và Tinh Mông theo Vân Thiên Hà quay về Lợi Châu ngoài việc dưỡng thương ra thì cũng không có việc gì để làm nên Vân Thiên Hà mới phân công cho ba người đó làm sự phụ dạy người Võ Doanh học tập Viêm Hoàng mật văn.

Thiên Hương Tuyết Hợp Dịch quả thật rất kỳ diệu, sau khi được bơi thuốc và nghỉ ngơi một lúc Vân Thiên Hà cảm thấy thể lực của mình khôi phục lại rất nhiều. Thời gian bây giờ đã là giữa trưa, Vân Thiên Hà cũng không có ý định tiếp tục tu luyện Thiên Khôn Định Ấn mà trở về phủ.

Vẫn là Đông Viện chỗ mà hắn vẫn ở trước kia, ngoại trừ nơi này có một chút thay đổi không đáng kể thì trên cơ bản vẫn giữ nguyên như lúc hắn rời đi.

Tiểu nha đầu Lục Châu đã không còn ở trong quý phủ. Vân Thiên Hà cũng không biết nàng đi nơi nào và cũng không quan tâm. Đồ Chính Minh lệnh cho hai nha hoàn chiếu cố việc ăn uống và các sinh hoạt hàng ngày của hắn.

Tắm rửa xong, thay đổi một bộ quần áo mới, sau khi ăn cơm trưa xong thì thấy Tinh Mông từ ngoài cửa chạy vào.

Vân Thiên Hà cho hai nha hoàn lui xuống cùng Tinh Mông đi vào mật thất, lúc này Tinh Mông mới nói:

- Thiếu chủ, mấy ngày nay thuộc hạ điều tra chung quanh thành thì thấy ở cạnh một nhà dân ở Tây thành phát hiện một dấu chân đúng như thiếu chủ đã giao phó tìm kiếm. Bên cạnh còn có một ấn ký vừa đủ sâu, hình như là của tay phải chỉ đến một phương hướng là tửu phường.

- Thành Tây? Tửu phường?

Vân Thiên Hà nhíu mày nói:

- Nơi đó ngoại trừ Vinh Yên tửu phường ra thì không còn tửu phường nào nữa, không biết là trong đó có huyền cơ nào không?

Tinh Mông nói:

- Thuộc hạ đã điều tra ở xung quanh, phụ cận tửu phường cũng không có bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào, những kẻ mà chúng ta trọng điểm giám thị cũng rất ít đến thành Tây hoạt động, có thể bọn chúng cũng cảm giác được chúng ta đang giám thị bọn chúng cho nên cũng đã có nhóm người rời khỏi Lợi Châu thành nhưng vẫn còn một bộ phận đang ở tại khách sạn Hướng Nguyên nhưng cũng không có động tĩnh nào, không biết bọn chúng muốn làm gì?

- Nếu như đám người kia còn không chịu bỏ đi vẫn ở lại trong thành như cũ thì nhất định là có mưu đồ, tiếp tục giám thị không được qua loa, nói không chừng còn có giá trị lợi dụng.

Đang lúc bàn chuyện thì thân ảnh Đồ Nguyên Đồ đột ngột xuất hiện ở trong viện, Vân Thiên Hà cảnh giác đứng lên thì Đồ Nguyên Đồ cũng đã đi vào phòng rồi.

Tinh Mông nhìn thấy Đồ Nguyên Đồ đến có vẻ rất kính sợ, lập tức thi lễ rồi cáo lui ra ngoài.

Đồ Nguyên Đồ trước sau vẫn mặc một bộ xích bào che mặt. Đến nay Vân Thiên Hà cũng không biết rõ rệt khuôn mặt của tam thúc bá như thế nào. Cho dù có chăm chú nhìn thì cũng không nhìn ra rõ rệt đằng sau tấm che mặt là bộ dạng như thế nào. Tuy nhiên nếu Đồ Nguyên Đồ đã không muốn để người khác nhìn thấy chân diện mục của mình thì Vân Thiên Hà cũng không tò mò đi hỏi.

Sau khi vào phòng, Đồ Nguyên Đồ nói thẳng:

- Thiên Hà, trước lúc lâm chung An lão có để lại một vật bảo một vị Thiên Đồ chiến sĩ nhất định phải giao cho cháu. Thế nhưng vị Thiên Đồ chiến sĩ kia trong lúc giao chiến bị trọng thương sau khi trải qua việc chữa trị mới tỉnh lại. Hắn nói muốn ta đem cái này giao cho cháu, nói là An lão trước khi lâm chung trong miệng nhắc đến tên cháu, chỉ rõ vật này nhất định phải giao cho cháu.

Vừa nói Đồ Nguyên Đồ vừa lấy ra một người cõ bị nhuộm máu giao cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nhíu mày nhìn người cõ rồi nghĩ đến tình cảm chân thành của An lão dành cho tôn nhi An Nhạc Nhi. Hắn cảm thấy dường như người cõ hẳn cầm trên tay nặng tựa ngàn cân. Hắn biết rõ vì sao An lão trước khi lâm chung lại muốn giao lại người cõ này cho hắn.

- An lão, tử tôn của người, chỉ cần cháu còn, Viêm Hoàng cực còn, Đồ gia còn thì nhất định sẽ bảo hộ mọi người bình an, An lão người có thể yên tâm nhắm mắt được rồi.

Vân Thiên Hà nắm chặt người cõ trong tay, trong lòng thầm phát thệ.

Chỉ là, đột nhiên người cõ trong tay Vân Thiên Hà phát ra một tiếng "ca ca" giòn tan. Trong lòng Vân Thiên Hà chợt động liền mở tay ra cẩn thận quan sát người cõ kia, phát hiện người cõ này bên ngoài được bọc bởi vỏ nhưng so với người cõ mà lúc trước An Nhạc Nhi nhờ hắn đưa đến cho An lão thì tinh xảo hơn.

Vân Thiên Hà cẩn thận quan sát một hồi mới phát hiện bên trong người cõ còn có một bộ phận nữa vì vậy liền liền thò tay vào cẩn thận kéo ra thì thấy bên trong là một đoạn trúc mảnh.

Vân Thiên Hà lấy mảnh trúc ra chỉ thấy trên viết: "Nguy thiên xác nhược, huyền dĩ an tàng, tửu trung phương vật, hiển tần thế tình, thác nghiệp vu nhĩ, dĩ minh bản tâm."

Cẩn thận suy nghĩ về ý nghĩa dòng chữ trên nhưng Vân Thiên Hà vẫn cảm giác rất khó hiểu vì vậy liền giao mảnh trúc cho Đồ Nguyên Đồ.

Đồ Nguyên Đồ sau khi xem qua đột nhiên thở dài nói:

- Hảo cho một người trong tửu phường, đã chán trước trò đời hử, nguyên lai là Huyền Môn di lão. An lão ơi là An lão, cho đến lâm chung người mới thổ lộ bí mật này ra cho chúng ta, người ẩn dấu thật sâu a.

- Huyền Môn di lão?

Vân Thiên Hà vẫn khó hiểu nói:

- Huyền dĩ an tàng, chẳng lẽ nói lên rằng An lão là người Huyền Môn sao?

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Nếu như không phải bản thân An lão nói ra sợ rằng đây là một câu đố không có lời giải. Bậc thúc bá của ta đối với lai lịch của An lão cũng không rõ ràng. An lão rất thần bí, từ khi An lão đến Đồ thị vẫn luôn cẩn trọng, trung thành, thành khẩn. Chưa hề có người nào hoài nghi hắn, đến những người như đại gia gia, gia gia và tam gia gia đây lại càng không bao giờ hỏi qua.

- Chỉ khi mấy chục năm sau, An lão có một người con trai rồi lại có một tôn nhi. Đại ca đã muốn để cho hắn trở về nhà an hưởng tuổi già cùng con cháu nhưng An lão nhất định không chịu đi muốn ở lại Đồ phủ. Lúc ấy ta cũng có ý nghi ngờ nên đã bí mật quan sát An lão một thời gian ngắn. Hàng năm cứ đến dịp trung thu là An lão lại về nhà thăm tôn nhi và trong quá trình về thăm nhà này sẽ có một thời gian ngắn An lão biến mất vô ảnh vô tung, không biết trong lúc đó đã làm những gì. Mãi đến trung thu năm trước trong lúc vô ý cháu đi đến tửu phường gặp An lão ở đó, An lão bị chậm trễ thời gian trong chốc lát. Sau khi cháu về thì An lão cũng vội vã gặp mặt một tên khất cái rồi cũng nhân tiện trở về phủ.

Đồ Nguyên Đồ dừng lại một lúc lấy hơi rồi lại tiếp:

- Năm ngoái An lão ước chiến với Lâm Cận Hiên. Qua một hồi quyết chiến mặc dù cả hai cũng đều bị thương nhưng cuộc tỷ thí này lại chấm dứt bằng một phương thức kỳ dị. Lúc ấy khi hai người đang đánh nhau thì An lão dường như vô ý để lộ ra một vết sẹo lớn trên người. Khi Lâm Cận Hiên nhìn thấy vết sẹo đó thì dứt khoát dừng cuộc chiến mang theo hai đệ tử đến kinh thành.

Nói đến đây, Đồ Nguyên Đồ nhìn thẳng vào mắt Vân Thiên Hà nói:

- Càng kỳ quái hơn chính là sau khi Lâm Cận Hiên tới kinh thành lại một lần nữa đến gặp cháu hơn nữa còn đến Bắc Hâu Phủ làm cung phụng. Với sự hiểu biết của lão phu với lão đầu ngoan cố đó thì tính cách làm người của hắn thích tiêu diêu tự tại tuyệt đối không cam nguyện làm cung phụng cho bất kỳ thế lực nào. Thiên Hà, cháu cứ ngẫm nghĩ lại cẩn thận mà xem, chẳng lẽ nguyên nhân chỉ vì cháu cứu cháu gái hắn rồi hắn làm thế để đền ơn hay sao? Việc này giống hệt khi An lão gia nhập vào trong Đồ phủ.

246. Chương 248: Tửu Phường Gặp Cố Nhân

Nếu thực sự giống như Đồ Nguyên Đồ nói thì chuyện tình lần này đã vượt qua tưởng tượng của hắn. Huyền Môn đã bị tiêu diệt mấy trăm năm...nhiều năm như vậy không ngờ thế lực tông môn một thời này đang có dấu hiệu khôi phục.

An lão là Huyền Môn di lão, mỗi việc An lão làm như gặp gỡ tên khất cái rồi quyết chiến với Lâm Cận Hiên, tựa hồ mỗi việc đều có bóng dáng Vân Thiên Hà trong đó. Đây chỉ là một sự trùng hợp hay là An lão đã sớm bố trí kế hoạch từ đầu.

Trong lòng Vân Thiên Hà có chút hỗn loạn, Đồ Nguyên Đồ lại nói:

- An lão là Huyền Môn di lão như vậy sự việc Tàng Kinh Lâu bị cướp sạch, giả thiết rằng cũng có một vị trong Huyền Môn bị Thiên Môn bức bách, như vậy có thể hay không An lão xả thân cứu mạng. Nhìn từ bên ngoài thì thấy An lão hi sinh, tử trận tại chỗ nhưng trên thực tế mục đích của An lão chính là để cứu nhân vật kia. Có thể người nọ là một người có địa vị quan trọng trong Huyền Môn.

Nghe xong phân tích của Đồ Nguyên Đồ rốt cục thì trong lòng Vân Thiên Hà cũng đã khôi phục lại bình tĩnh.

Nghĩ tới kết quả điều tra của Tinh Mông thấy vết chân lưu lại ở Tây thành rồi kết hợp với phân tích của Đồ Nguyên Đồ, Vân Thiên Hà tiện thể nói:

- Tam thúc bá, giả sử đúng như điều đã phân tích, như vậy thúc bá có nghĩ ra được vì sao người của Huyền Môn kia lại làm thế không?

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Đây là nghĩa vụ cũng là trách nhiệm. Đồ gia ta đã vì Huyền Môn mà bảo vệ chí bảo Huyền Môn mấy trăm năm, cũng chưa bao giờ nổi lòng tham. Có thể nói Đồ gia ta có công bảo toàn hương khói cho Huyền Môn bất diệt mấy trăm năm. Với đại ân của Đồ gia cũng đủ đền đáp việc tổ tiên Đồ gia chúng ta tham dự vào chuyện diệt môn năm xưa. Mặt khác chúng ta lại là hậu nhân của Mãn Sơn Hồng Diệp cùng với Huyền Môn có quan hệ. Vì vậy khi Đồ gia đối diện với nguy cơ cũng là lúc mà bọn họ báo ân.

Nghe xong những lời này Vân Thiên Hà mới nhớ đến cuộc trò chuyện giữa An Nhạc Nhi, hắc và An lão ở Vĩnh An tửu phường. Lúc đó Vân Thiên Hà có nói là An lão đang thủ hộ Đồ Thị Vô Kinh thì An lão phủ nhận. An lão nói rằng mình đang thủ hộ ân đức của Đồ gia, thì ra là như thế.

Thế nhưng người đã chết cho dù suy đoán hết nhân quả của việc này cũng không đủ khả năng đi chứng thực. Như vậy chỉ còn mỗi một cách là đi điều tra từ vết chân kia mà thôi. Mấu chốt vấn đề bây giờ vết chân của người Huyền Môn để lại ở Tàng Kinh Lâu kia.

Buổi chiều, trời cao trong xanh, khí hậu ẩm áp.

Khi khí trời chuyển sang ẩm áp, bách tính ở thành Tây đều ra ngoài làm việc hơn nữa đây cũng không phải là khu thương nghiệp phồn hoa.

Trong một ngõ nhỏ sâu trong Vĩnh An tửu phường sinh ý vẫn bình thường, không giống những tửu quán ở trong khu thương nghiệp của thành sinh ý dôi dào.

Vân Thiên Hà và Tinh Mông đi đến phụ cận tửu phường cố ý quan sát vết chân giống hệt trong Tàng Kinh Lâu lưu lại như dấu. Đúng như những gì mà Tinh Mông đã miêu tả lại, phương hướng mà dấu chân để lại đúng là chỉ về phía Vĩnh An tửu phường ở phía thành Tây.

Sau khi tận mắt quan sát một hồi Vân Thiên Hà suy nghĩ tuyệt đối không có sự trùng hợp như vậy. Vì vậy hắc liền mang theo Tinh Mông đi vào trong ngõ nhỏ Vĩnh An tửu phường kia.

Vào trong tửu phường chỉ thấy trong đại sảnh chỉ có mấy vị khách nhân đang lẳng lặng uống rượu nhỏ giọng nói chuyện không hề có tiếng động lớn và bóng người qua lại liên tục.

- Hai vị khách quan đến mua rượu hay bao bàn?

Vân Thiên Hà vừa bước vào cửa liền thấy một vị tiểu nhị đi đến, tuy rằng trên mặt không có biểu tình nhưng lại khuôn mặt lại hài hòa. Vân Thiên Hà có điểm ấn tượng với người này. Vân Thiên Hà nhớ rằng An Nhạc Nhi gọi hắc là Tô.

- Ta muốn gặp An thúc và An thẩm.

Vân Thiên Hà cũng không mong đợi Tô nhớ được hắc. Vừa nói Vân Thiên Hà vừa quét mắt nhìn khắp xung quanh, không thấy tiểu hài đồng khả ái An Nhạc Nhi đâu và cũng không thấy thân ảnh của vợ chồng An thúc. Vì vậy hắc liền nói rõ mục đích đến đây.

- Ách, vị thiếu gia này, mấy ngày trước ông chủ mang theo vợ con trở về quê hương tế tổ rồi, bên trong tửu phường bây giờ chỉ có một vị đồ đệ của ông chủ thôi, thật sự là đến không đúng lúc.

- An thúc thu đồ đệ từ lúc nào?

Vân Thiên Hà âm thầm buồn bực nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, nếu bọn họ không ở đây chỉ sợ là tin tức An lão mất gia đình An thúc cũng biết rồi, không ngờ tha hương như bọn họ lại còn về quê bái tổ, Vân Thiên Hà càng nghĩ lại càng thấy kỳ quái.

- Ách, vị huynh đệ này người có biết gia hương của An thúc ở nơi nào không? Khi nào thì gia đình An thúc trở về, ta muốn mua ít men rượu người có thể làm chủ được không?

Vân Thiên Hà thử hỏi.

Hai con mắt Tô khê chuyển, nói:

- Ông chủ ở phía Nam còn về phần ở địa phương cụ thể nào thì ta không rõ lắm. Khách quan muốn mua men rượu thì đồ đệ của ông chủ có thể làm chủ.

- Vậy phiền huynh đệ đi nói với đồ đệ của An thúc một tiếng.

Vân Thiên Hà nói, hai mắt lơ đãng quét nhìn mấy vị khách nhân đang ngồi trong đại sảnh. Mấy người này khi thấy hắn nhìn qua thì cũng lơ đãng quan sát lại sau đó không còn nói chuyện nữa, trầm mặc uống rượu.

- Xin chờ một chút.

Tiểu Tô liếc mắt nhìn Tinh Mông đang đứng sau lưng Vân Thiên Hà rồi lập tức xoay người đi về phía hậu đường.

Chỉ chốc lát sau Tiểu Tô từ phía hậu đường chạy ra nhìn Vân Thiên Hà với ánh mắt cổ quái nói:

- Vị thiếu gia này, đồ đệ của ông chủ mời thiếu gia vào trong nhà.

Vân Thiên Hà cũng cảm thấy cực kỳ cổ quái, hắn cũng chưa từng gặp qua đồ đệ của An thúc, lẽ nào hắn nhận ra mình. Tuy nhiên không phải gặp là sẽ biết sao, vì vậy hắn liền cất bước đi về phía hậu đường.

Trước đây Vân Thiên Hà đã từng đến đây, đối với hoàn cảnh nơi này khá là quen thuộc, một mình xuyên qua hậu đường, đến một hành lang gấp khúc liền đến cửa tò vò, đây chính là nơi nhướng rượu của Vinh An tửu phường.

Chỉ là khi Vân Thiên Hà vừa tiến vào liền nhìn thấy một bóng người đã đứng sẵn ở đây rồi.

Hắn chăm chú nhìn thì thấy một người da mặt ngăm đen, không mặc áo, mồ hôi nhễ nhại giống như vừa mới đi từ trong nước ra, trên mặt vị thanh niên này lộ vẻ hưng phấn.

Vân Thiên Hà cũng không nói gì, trong lòng thầm ngạc nhiên, vị thanh niên kia liền đi đến ôm chầm lấy hắn.

Lạc Như Đồ, người này đã trốn khỏi kinh thành mấy tháng vẫn không có bất kỳ tin tức nào. Đúng là Lạc Như Đồ.

Vân Thiên Hà hoàn toàn không ngờ đến lại có thể gặp hắn ở Vinh An tửu phường trong thành Lợi Châu, hơn nữa hắn lại còn được An thúc thu làm đồ đệ.

- Thiên Hà, người trở về Lợi Châu từ khi nào vậy?

Lạc Như Đồ thập phần hưng phấn lôi kéo Vân Thiên Hà vào trong phòng còn chưa đợi Vân Thiên Hà ngồi xuống đã vội vàng hỏi.

Mấy tháng không thấy, dáng vẻ thư sinh của Lạc Như Đồ đã dần mất đi làm cho người khác cảm thấy đây là một vị sư phụ nhướng rượu bình thường, giản dị. Nhưng như thế này ngược lại có cảm giác đây mới chính là bản chất của hắn.

- Ta vừa mới về không lâu.

Vân Thiên Hà đáp xong hỏi lại:

- Người tới Lợi Châu, đến Vinh An tửu phường nhận An thúc làm sư phụ thật khiến người khác bất ngờ a.

Lạc Như Đồ nói:

- Kỳ thực trước kia ta cũng làm việc vặt ở Miên Diệu tửu phường Tuyên Châu được nửa tháng. Chỉ là người trong nhà tìm ta, gia gia cũng gửi công văn đến các quan phủ nên ta đành phải rời khỏi Tuyên Châu đi tới Lợi Châu. Đến Lợi Châu ta liền tìm đến Vinh An tửu phường đã có trăm năm truyền thừa. Đây là nơi ta

cực kỳ ngưỡng mộ và chuẩn bị xin vào làm việc. Tuy nhiên An thúc thấy ta có thiên phú những rượu nên mới thu ta làm đồ đệ.

- Người tới Lợi Châu lẽ nào tri phủ Lợi Châu không tới tìm người?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên hỏi.

- Bọn họ có phái người đến tuy nhiên có An thúc che chở, hình như đã nói với phủ thủ đại nhân gì đó nên vị quan phủ kia cũng không có đến nữa. Sự phụ đối với ta rất tốt hầu như đã dốc hết sở đắc truyền thụ cho ta. Ta ở chỗ này cũng cảm thấy vô cùng thư thái.

Lạc Như Đồ nói.

Thấy Lạc Như Đồ vui vẻ, không còn bộ dáng ủ rũ như lúc trước, biểu tình thì vô cùng phong phú, trong lòng Vân Thiên Hà cũng cảm thấy vui mừng liền nói:

- Như Đồ, người ở chỗ này đã thực hiện được mộng tưởng, phát huy được sở trường thế nhưng gia đình người trước sau vẫn rất lo lắng cho người. Người cần phải hiểu cho tình cảm của mẫu thân người còn có người thân của người nữa. Hay là người cứ viết một phong thư kể rõ sự việc cho người nhà báo một tiếng bình an để người nhà người cũng đỡ sốt ruột, lo lắng.

Hai mắt Lạc Như Đồ hiện ra tia cảm kích gật đầu nói:

- Ta đến nơi này sau khi đã yên ổn liền viết một bức thư cho mẫu thân và nãi nãi tuy nhiên ta không nói cho bọn họ biết ta đang ở Lợi Châu. Ta sợ gia gia ta tức giận sẽ gây áp lực cho quan phủ bắt ta trở lại kinh thành.

Vân Thiên Hà nói:

- Kỳ thực sau khi việc này xảy ra gia gia người đã nghĩ thông suốt, hẳn là sẽ không trách móc người nặng nề đâu. Gia gia người luôn muốn người chăm chỉ đọc sách kiếm lấy công danh nhưng gia gia người đã biết tính cách của người không thích hợp với quan trường, sẽ không trông cậy vào việc người đạt được chức vị hay không nữa mà chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện cho người mà thôi.

Lạc Như Đồ nói:

- Thiên Hà, kỳ thực sau khi ta đến Lợi Châu vẫn không hề trễ nải việc đọc sách. Chỉ là ở kinh thành mọi việc đều có áp lực làm trong lòng sinh phiền não, nhiều ràng buộc quá ngược lại đọc sách không thông, khi đến Lợi Châu, tinh thần và thể xác được thả lỏng ta đọc sách lại cảm thấy hứng khởi và thông hiểu nhiều hơn. Con người thật là kỳ quái.

Vân Thiên Hà biết Lạc Như Đồ cũng có mục tiêu sống và truy cầu của chính bản thân hẳn nên cũng không nói thêm gì nữa. Vân Thiên Hà đảo mắt nhìn mấy vại rượu xung quanh sau khi ngửi mùi liền nói:

- Những men rượu này đều là do người điều chế sao, mùi vị hình như có điểm giống Thanh An tửu nhưng lại có điểm khác với Thanh An tửu.

Nhắc đến chuyện những rượu Vân Thiên Hà cũng là người trong nghề, Lạc Như Đồ thì luôn hứng thú liền hào hứng nói:

- Thiên Hà, những men rượu này đều là ta điều chế ra gần đây. Ta đã thêm vào một ít nguyên liệu, người thử xem những men rượu ta vừa tạo ra thế nào?

Nói xong Lạc Như Đồ liền chạy đến ôm tới một bình rượu mở nắp ra rồi lấy một cái chén rót rượu ra đưa đến cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận chén rượu, đầu tiên xoay xung quanh mũi ngửi mùi thơm rồi mới tinh tế cảm nhận một chút. Cuối cùng mở miệng cười cười nói:

- Như Đồ, đây là người muốn học theo xái rượu của ta, nhưng mà mèo không ra mèo a.

Bị nói trúng tim đen trên mặt Lạc Như Đồ nóng lên, hồi sau mới nói:

- An thúc đã dạy ta phương pháp nhưỡng ra Thanh An rượu. Ta tập luyện qua một thời gian dài lại đột nhiên muốn thử một chút phương pháp luyện chế thể nhưng không có gì để tham khảo liền nghĩ đến rượu xái. Sau đó liền căn cứ vào cảm giác lúc phẩm rượu rồi thêm vào ý tưởng của mình nghĩ không ra lại để Thiên Hà chê cười.

Thực ra trong lòng Vân Thiên Hà cũng vô cùng kinh ngạc, kỳ thực xét về mặt hương vị rượu mà Lạc Như Đồ tạo ra cũng gần đạt được như rượu xái chỉ là về mặt độ rượu thì còn chưa đạt, lại thêm có ảnh hưởng của Thanh An tử nên lại biến thành như thế này. Nhưng xét về ngộ tính và tiến bộ của Lạc Như Đồ cũng đã rất cao rồi. Qua một thời gian nữa nếu như hoàn thiện công nghệ sản xuất nhất định sẽ trở thành một vị tửu đạo tông sư.

Lạc Như Đồ nói:

- Thiên Hà thấy ta có vấn đề gì khi tạo ra loại rượu này?

Vân Thiên Hà nói:

- Kỹ xảo nhưỡng rượu không có vấn đề gì nhưng công nghệ lên men người làm còn chưa được. Không bằng ta đem toàn bộ công nghệ lên men xái rượu truyền thụ cho người đi.

- Gì?

Lạc Như Đồ nghe vậy ngẩn ngơ rồi lập tức mừng như điên nói:

- Thiên Hà, người không lừa ta chứ, người thực sự nguyện ý đem công nghệ làm rượu xái truyền thụ cho ta?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Tuy nhiên ta có một yêu cầu nho nhỏ.

247. Chương 249: Đột Phá Cửu Cấp

Lạc Như Đồ lập chí nhưỡng rượu độc sách, kiếm công danh chỉ là phụ. Sau khi giải quyết xong chuyện gia đình hắn sẽ thực hiện tâm nguyện của mình, đây có thể coi như là con đường riêng mà hắn đã lựa chọn.

Mỗi người đều có một con đường riêng do mình lựa chọn. Nếu đã quyết tâm thì mặc dù con đường đó có lắm chông gai thì chỉ cần kiên trì là sẽ thành công.

Cũng giống như Vân Thiên Hà chọn con đường võ đạo tuy cũng cực kỳ gian khổ, con đường mà hắn đi cũng không hề thuận lợi nhưng hắn vẫn không ngừng nỗ lực lại kiên trì, không bao giờ buông tha.

Lúc Lạc Như Đồ được Vân Thiên Hà truyền thụ phương pháp nhưỡng rượu, cả người phảng phất như rơi vào trạng thái cuồng nhiệt, si mê khó có thể tự kiềm chế.

Đúng là điên cuồng không thể nào điên cuồng hơn được nữa.

Vân Thiên Hà khuyên bảo Lạc Như Đồ vài lần nhưng hiệu quả cũng không quá rõ ràng. Từ trên người Lạc Như Đồ Vân Thiên Hà cũng cảm nhận được một ít lời khuyên của Thương Nguyệt lúc trước. Hắn cũng không đi trên con đường như Lạc Như Đồ, con đường hắn đi đầy rẫy nguy hiểm, có thể thất bại vô số lần và tính mạng có thể mất bất cứ lúc nào.

Trên con đường võ đạo đầy chông gai nếu như không giữ được tâm tính luôn thản nhiên trước hoàn cảnh thì một ngày nào đó khi rơi vào hoàn cảnh điên cuồng, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Một lần thất bại liền không có cơ hội làm lại.

Truyền thụ cho Lạc Như Đồ phương pháp sản xuất rượu cũng một phần vì sự nhiệt tâm của Lạc Như Đồ và trong đó cũng có một phần tư tâm. Đó chính là sự nghiệp nắm giữ ngành sản xuất rượu sau này của hắn sẽ được bắt đầu từ Vinh An tửu phường nho nhỏ ngày hôm nay.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua ba tháng.

An thúc mang theo vợ con rời khỏi Lợi Châu trở về phương Nam thăm quê hương đến nay vẫn chưa trở lại. Vân Thiên Hà mấy lần đến Vĩnh An tửu phường chỉ thấy ngoại trừ Lạc Như Đồ như thì không còn ai nữa. Cuối cùng manh mối để điều tra người của Huyền Môn cũng bị gián đoạn.

Ngoại trừ một vết chân đặc thù ra nhưng trên thế gian này cũng không phải là hiếm và biết đi đâu để tìm. Tất cả các manh mối mà Vân Thiên Hà có thể dựa vào để điều tra đều ở trong tình trạng trì trệ, giống như biến mất vô ảnh vô tung trong Lợi Châu.

Nhưng Vân Thiên Hà vẫn không hề sử dụng đến lực lượng của Viêm Hoàng cục để điều tra. Hiện tại Viêm Hoàng cục đã được vào trạng thái bí mật từ từ phát triển, cứ cách một đoạn thời gian Sử Trường Đức sẽ đưa thư tín từ kinh thành đến báo lại hướng phát triển của Viêm Hoàng cục.

Ngoại trừ Tình Báo Doanh hiện nay đã bắt đầu mở rộng với người ngoài, Thương Nghiệp Doanh do Tô Tuyết chỉ huy kinh doanh, dưới sự che chở của đại hoàng tử Tập Dũng Bang cũng đã bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Vân Thiên Hà vẫn một mực quan tâm đến phía Nam. Hiện tại cũng đã có tin tốt truyền đến.

Túc Dao không hổ là một nữ tử có tiềm lực, trong công tác tình báo có thiên phú và điểm độc đáo riêng. Chỉ trong một thời gian ngắn nàng đã nắm giữ Viêm Hoàng mật văn đồng thời cũng đã bắt đầu đi sâu vào nghiên cứu. Hiện nay trong Viêm Hoàng cục ngoại trừ Vân Thiên Hà là người sáng lập ra thì nàng chính là người nắm giữ Viêm Hoàng mật văn tốt nhất.

Hơn nữa đối với bộ khung Tình Báo Doanh mà Vân Thiên Hà đã đặt ra, năng lực học tập và tiếp thu của Túc Dao cũng làm cho Vân Thiên Hà phải giật mình. Chỉ trong một thời gian ngắn Viêm Hoàng cục ở phía Nam đã trải dài khắp Khai Châu đặt nền móng cơ sở vững chắc cho việc phát triển sau này.

Có một nhân tài như Túc Dao, hiện tại Vân Thiên Hà cũng đã có thể tạm thời yên tâm đối với Tình Báo Doanh. Mà Sát Thủ Doanh bên kia, Lục bá vốn là một người cẩn thận, có Lục bá lãnh đạo lại thêm Vân Thiên Hà chuyên môn tu tập chính lý phương pháp huấn luyện. Hiện tại các thiếu niên dị tộc cũng bắt đầu dần thích ứng và học tập nhanh chóng cũng không cần quá quan tâm nữa.

Các doanh khác thành lập sau cũng cơ bản đã hoạt động bình thường. Vì vậy mấy ngày nay Vân Thiên Hà toàn tâm toàn ý tiến vào trạng thái tu luyện, tốc độ tiến bộ cũng rất nhanh chóng.

Ba tháng trôi qua Vân Thiên Hà chủ yếu tu luyện Thiên Khôn Định Ấn, hiện tại hắn đã có thể sử dụng thành thạo ba đạo khôn ẩn.

Tuy rằng đạo khôn ẩn thứ tư còn có chút trì trệ nhưng cũng không còn quá miễn cưỡng như lần đầu. Nếu muốn sử dụng linh hoạt tùy cơ ứng biến thì ba đạo khôn ẩn sử dụng thuận buồm xuôi gió.

Với thực lực hiện tại của Vân Thiên Hà cũng chỉ có thể sử dụng ba đạo khôn ẩn. Với tình hình như vậy hắn chưa từng gián đoạn việc tu luyện ngoại công.

Hồ nước bên trong võ đường.

Lúc này Vân Thiên Hà sử dụng Quy Tứ Thuật ở dưới nước cũng đã được một canh giờ. Đây là cực hạn mà Quy Tứ Thuật mang lại.

Từ lúc Vân Thiên Hà nhập kinh vẫn luôn nhớ đến phương pháp tu luyện này, đáng tiếc ở kinh thành không có hồ nước như thế này để hắn luyện tập.

Lần này trở lại Lợi Châu tự nhiên hắn không thể nào bỏ qua một phương pháp tập luyện tuyệt hảo như thế này.

Ở dưới đáy hồ áp lực cao hơn bên ngoài mấy lần, khi tu luyện dưới đáy hồ hiệu quả tốt hơn hẳn việc Vân Thiên Hà đeo bao cát vào luyện tập, biện pháp tập dưới đáy hồ toàn diện hơn nhiều.

Với lại tập luyện thế này còn tiếp cận gần gũi với tự nhiên cũng giúp ích nhiều cho việc cảm ngộ cảnh giới.

Khi tu luyện dưới đáy hồ, dưới áp lực truyền đến Vân Thiên Hà diễn luyện Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật rõ ràng cảm thấy một lực cản rất lớn, cảm giác đạt đến cực hạn, cảm giác như xương cốt toàn thân đều được rèn đúc mang đến cảm giác đau đớn mà lâu rồi không gặp.

Giống như Vân Thiên Hà thích kiểu tu luyện tự ngược đãi mình, khi cảm giác đau đớn này truyền đến càng kịch liệt Vân Thiên Hà lại càng cảm thấy tốc độ tu luyện càng được đề thăng. Sau mỗi lần rèn luyện như thế hẳn lại có một cảm giác rất tuyệt vời, đáng mong đợi.

Sau khi đạt đến cao cấp võ sư, quá trình đột phá cực kỳ gian nan, bằng không cũng không có nhiều người đình trệ tại giai đoạn võ sư mà không thể nào đột phá tầng bích chương tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Cái gọi là luyện cốt như cương chính là rèn đúc toàn bộ xương cốt trong cơ thể đến một độ cứng rắn nhất định, mật độ càng cao thì độ cứng của xương càng cao, cho đến khi mật độ xương dày đặc không còn một khe hở nào thì chân chính cứng rắn như sắt thép.

Trong lúc đó thì gân cốt và da cũng hình thành kết hợp hữu hiệu. Sau đó cơ thể sản sinh ra ngoại kinh chuyển hóa thành nội kinh tu luyện cơ quan lục phủ ngũ tạng. Cuối cùng hoàn thành việc tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên bắt đầu chuyển qua tu luyện nội công.

Trong ba tháng này ngoài việc tu luyện Thiên Khôn Định Ấn thì thời gian còn lại của Vân Thiên Hà là luyện cốt ở dưới đáy hồ, hiệu quả rất là rõ rệt.

Lúc này hẳn đang ở dưới hồ tiếp tục luyện tập như bình thường.

Bây giờ nhìn Vân Thiên Hà ở dưới nước không khác gì một khô lâu đang huy vũ.

Trước đây xương cốt của hắn đã được tôi luyện rồi lại dưới áp lực của hồ nước được rèn luyện lại một lần nữa. Khi Vân Thiên Hà cảm giác thời gian ở dưới nước đã đến cực hạn liền hét lên một tiếng phun ra một đóa hoa nước sau đó bắn từ dưới đáy hồ lên như một quả đạn pháo.

Ầm.

Bọt nước văng khắp nơi, thân ảnh Vân Thiên Hà phóng thẳng lên mặt nước sớm đã đóng một tầng băng do hắn tu luyện tinh linh chi khí ảnh hưởng. Tầng băng cũng không quá dày, Vân Thiên Hà phá băng lao lên.

Ông

Sau khi đứng trên bờ xương cốt toàn thân Vân Thiên Hà được thả lỏng liền vang lên tiếng kêu "ca ca".

Cốt tủy rung động, cảm giác nóng bỏng đau đớn qua đi, thay vào đó là một cảm giác sảng khoái truyền đến, toàn bộ lỗ chân lông mở ra, từng tạp chất trong cơ thể Vân Thiên Hà được bài xuất ra ngoài.

Lần này lượng tạp chất bị bài xuất ra ngoài khá nhiều, tuy rằng không thể nào so sánh với lần tẩy kinh phạt tủy nhưng đối với một võ sư chỉ đơn thuần luyện cốt mà nói thì kết quả này khiến cho vô số người cảm thấy vô cùng kinh hỉ.

Bởi vì lượng tạp chất bài xuất ra càng nhiều càng thể hiện mật độ xương cốt càng tăng lên, đã tiến gần hơn với cảnh giới Tiên Thiên.

Điều đó cũng nói lên rằng thực lực của Vân Thiên Hà sau một thời gian dài khổ tu rốt cục cũng đã có sự đột phá.

Rốt cục thì hắn cũng đã đột phá, tiến vào hàng ngũ cửu cấp võ sư.

Quá trình của mỗi một lần tấn cấp đều tương đối khổ cực, đến giai đoạn cao cấp võ sư mỗi lần tấn cấp đều mất một thời gian khá dài. Vì vậy mỗi một lần đột phá liền mang đến một sự vui mừng đến mức phát điên.

Loại vui sướng này khó có thể diễn tả bằng lời. Vân Thiên Hà biểu hiện ra sự vui mừng đó bằng cách ngửa mặt lên trời hét một tiếng như muốn phát tiết kích động trong lòng.

Khi tiếng cười này truyền đến luyện võ đường, các đệ tử đang tu luyện liền ngừng lại ngơ ngác nhìn nhau không hiểu vì sao vị đường ca, đường đệ kia lại kích động đến mức như vậy?

Nhưng mà đối với một số cao thủ thâm niên thì trong lòng họ lại rung động, hai mắt hiện lên vẻ ước ao mong chờ. Bọn họ có thể cảm nhận và đồng cảm với Vân Thiên Hà bởi vì bọn họ biết càng về sau càng khó tấn cấp cho nên khi đã thành công tấn cấp thì chỉ có hành động thất thố đến mức điên cuồng hò hét này mới biểu hiện ra hết kích động trong lòng.

Loại vui sướng này cũng có thể cổ vũ nhân tâm, cổ vũ người khác tu luyện tích cực hơn và cũng đáng giá để mọi người đến chia sẻ.

Trong hai năm qua cảnh giới võ đạo của Đồ Thiên Vĩ tiến triển tương đối nhanh. Hắn là người thứ hai sau Đồ Thiên Thanh đột phá thất cấp võ sư và người trẻ tuổi thứ hai sau Vân Thiên Hà đột phá lục cấp võ sư. Hiện tại hắn cũng là trọng điểm bồi dưỡng của các bậc trưởng bối trong gia tộc.

Gần đây hắn thấy Vân Thiên Hà tu luyện trong luyện võ đường, hắn cũng đã từng đứng bên cạnh lặng yên quan sát và hắn đã tìm thấy mục tiêu cần đạt đến của mình. Hắn cũng chẳng bao giờ hi vọng có thể vượt qua siêu cấp thiên tài mà trưởng bối trong gia tộc cũng phải ngưỡng vọng này nhưng hắn có thể nhìn đó để làm gương làm mục tiêu nỗ lực phấn đấu.

Nhưng mà bây giờ khi thấy Vân Thiên Hà ở trong luyện võ đường hưng phấn điên cuồng hét lên thì trong lòng Đồ Nguyên Đồ khiếp sợ, ước ao nhưng nhiều nhất vẫn là vui sướng. Bởi vì trong khoảng thời gian này hắn cũng đã có nhiều tiến bộ, Vân Thiên Hà đột phá là một niềm vui, cổ vũ hắn cùng đột phá.

Một đám con cháu Đồ gia từ bên ngoài luyện võ đường chạy vào trong hồ nước mang theo vẻ phấn chấn vui sướng. Một vị tiểu đệ đệ đột nhiên chạy đến bên người Vân Thiên Hà dùng đôi mắt ngưỡng mộ gần như phát sáng nhìn hắn nói:

- Thiên Hà ca ca, đệ quyết định rồi, đệ nhất định phải giới thiệu vị tỷ tỷ khả ái hàng xóm của đệ làm vợ ca ca.

248. Chương 250: Vị Khách Thần Bí Ở Hoang Trạch

Bất quá lần tấn cấp này đem đến cho hắn niềm vui sướng và phấn chấn cho nên cũng không để ý nhiều. Vân Thiên Hà cũng không để một câu nói của tiểu đệ tử trong lòng, chỉ sờ sờ đầu tiểu đệ đệ nói:

- Đệ cần phải nỗ lực hơn nữa a.

- Vâng.

Tiểu đệ đệ gật đầu nghiêm túc rồi nắm chặt bàn tay nhỏ, nói:

- Thiên Hà ca ca, hiện tại đệ có thể một quyền đánh chết một con lợn rừng.

Thấy dáng vẻ khả ái của vị tiểu đệ đệ này Vân Thiên Hà cười cười ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt Đồ Thiên Vĩ đang phát sáng nhìn mình. Vân Thiên Hà nhìn hắn mỉm cười gật đầu đầy thiện ý rồi hướng đến mọi người xung quanh nói:

- Tất cả mọi người đi luyện công đi, chỉ cần mọi người nỗ lực kiên trì thì sẽ có thể thành công.

Lúc này đám người mới giải tán trở về nơi luyện công chỉ có Đồ Thiên Vĩ vẫn đứng yên tại chỗ đợi mọi người đi hết mới nói:

- Thiên Hà đường ca, ca hơn ta mấy tháng nên đệ gọi vậy có được không?

- Được mà.

Vân Thiên Hà cười thân thiện nói:

- Mấy ngày nay đệ vẫn một mực quan sát huynh luyện công chắc là tu luyện gặp vấn đề trở ngại, đừng xấu hổ cứ nói thẳng ra đi.

Đồ Thiên Vĩ nghe Vân Thiên Hà nói, khuôn mặt nóng lên, có chút không được tự nhiên lúng túng nói:

- Nguyên lai huynh đã biết rồi a.

- Việc này không có gì mà phải xấu hổ cả, trên con đường tu luyện đôi khi cũng cần phải có sự giao lưu học hỏi. Tuy rằng đệ tử trong nhà đều cạnh tranh với nhau không muốn kém hơn người khác nhưng đó cũng chỉ là tâm lý bình thường mà thôi. Hơn nữa cũng không có thể bài xích người trong tộc được như vậy ngược lại sẽ gặp bất lợi. Huynh có thể thấy bình thường đệ quan sát rất chi tiết thế nhưng lại khuyết thiếu việc giao lưu học hỏi.

Vân Thiên Hà nói.

- Đường ca nói rất đúng.

Đồ Thiên Vĩ gật đầu nói.

Vân Thiên Hà nhìn bộ dáng khiêm tốn của Đồ Thiên Vĩ bèn nói tiếp:

- Kỳ thực lúc mà huynh tấn cấp thất cấp võ sư cũng có một thời gian mê man vẫn một mực nghiên cứu uy lực của kinh khí hoặc là kỹ xảo ứng dụng nhưng lại quên mất một chút cơ bản nhất. Cũng may là có một vị tiền bối chỉ điểm sai lầm nên huynh mới thể thoát khỏi bến mê đột phá thất cấp võ sư. Đệ phải nhớ kỹ tinh túy nhất chính là ý động hình động, hãy quên đi kỹ xảo và biến hóa, đệ có thể coi như mình là một bộ xương khô đang luyện công. Đó mới chính là phương thức tu luyện chính xác nhất.

Đồ Thiên Vĩ ngẫm đi ngẫm lại những lời Vân Thiên Hà nói, càng nghĩ hần lại càng hiểu thêm nhiều điều, hai mắt lại càng ngày càng sáng lạn.

Vân Thiên Hà nhìn thấy Đồ Thiên Vĩ đã hiểu ra bèn nói tiếp:

- Kỳ thực trong nhà có nhiều trưởng bối như vậy, đệ không nên sợ hãi, khi tu luyện gặp vấn đề gì thì có thể đến hỏi. Chắc chắn các vị trưởng bối cũng vui vẻ khi thấy các đệ đến hỏi và đương nhiên là sẽ giải thích cặn kẽ. Lần này huynh đột phá bình chương tiến lên cửu cấp Võ Sư cũng là do trao đổi với Hắc Bá nhiều lần rồi tự mình có sự lĩnh ngộ nên mới có thể tăng tiến.

- Đệ đã hiểu rồi, đa tạ đường ca đã chỉ điểm.

Lúc này Đồ Thiên Vĩ đã lĩnh ngộ được một ít liền muốn lập tức tu luyện nên sau khi thi lễ với Vân Thiên Hà liền vội vã chạy đi.

Trong lòng Vân Thiên Hà yên tĩnh, nghĩ lại thì lần đột phá cửu cấp này so với trước đây thì thoải mái hơn nhiều.

Nhưng mà không phải là do Vô Lượng Tinh Kinh mang đến chuyển biến này mà chính là do việc thời gian này hần không ngừng tu luyện ba đạo khôn ẩn trong Thiên Khôn Định Ấn.

Lúc này hần mới hiểu thì ra Thiên Khôn Định Ấn cũng không phải là một loại công pháp chiến đấu thông thường mà bên cạnh đó còn là một pháp môn phụ trợ tu luyện cao thâm. Quả nhiên Thiên Khôn Bí Pháp đúng là vô thượng công pháp tu luyện.

Tuy nhiên hiện tại Vân Thiên Hà đã đạt đến cửu cấp Võ Sư, lại một lần nữa thân thể được cường hóa thôi luyện càng tăng thêm độ dẻo dai và sức sống. Hần vội vàng muốn tìm một địa phương thử một lần khi hần ngừng kết đạo khôn ẩn thứ tư có còn cảm giác không khỏe nữa không, có thể sử dụng linh hoạt như khi ngừng kết ba đạo khôn ẩn hay không.

Nghĩ như vậy nhìn thấy trời còn chưa đến trưa Vân Thiên Hà lại tiếp tục tiến vào luyện công thất.

Buổi trưa đã đến giờ ăn, thủ vệ ở Bắc môn Lợi Châu thành cũng bắt đầu đổi tốp.

Đúng lúc này ngoài thành xuất hiện một cỗ xe ngựa xa hoa, hai bên trái phải còn có hai gã hộ vệ uy vũ. Thành vệ quân vừa thấy xa mã không giống như người bình thường nên cũng không kiểm tra mà trực tiếp cho qua.

Dù sao ở đây cũng không thể so được với kinh thành, ở kinh thành cho dù là vương công quý tộc muốn vào thành thì chí ít cũng phải đưa ra vật nói rõ thân phận của mình bằng không thì thành vệ quân cũng sẽ kiểm tra cẩn thận.

Còn ở Lợi Châu mới chỉ thấy một cỗ xa mã xa hoa đã coi đó là thế gia vọng tộc mà bỏ qua kiểm tra rồi. Chỉ cần nhìn bề ngoài đã đánh giá thân phận. Thành vệ quân cũng có mấy tên ánh mắt sắc bén tự nhiên coi xa mã đó là người nhà của Đồ gia.

Sau khi vào thành lúc này một vị bạch phát lão giả, tinh thần nhanh nhẹn khoác một cái áo choàng rộng thùng thình, thần tình đạm nhiên nói:

- Hồ Dương, trước tiên tìm một khu nhà bỏ hoang đến tá túc.

- Vâng.

Phía trước xe ngựa là vị xa phu râu quai nón, đôi mắt sắc bén, sau khi lên tiếng liền chạy về phía thành Tây.

Thành Tây thuộc về nội thành, bách tính ở đây mỗi nhà cơ bản đều có ít nhất một gian phòng để không. Sau khi đến đây vị Hồ Dương liếc mắt nhìn xung quanh một vòng tựa hồ đang suy tư.

Chỉ chốc lát sau hắn đã đi hỏi thăm các nhà xung quanh một vòng, có rất nhiều người chỉ hắn tới một toàn nhà đã lâu không có người ở.

Phong thủy tòa nhà này không tốt lắm thuộc về âm trạch. Trước đây đã có một hộ gia đình ở tòa trạch viện này nhưng chỉ sau một đêm đã chết toàn bộ. Sự việc phát sinh quá kỳ quái thêm vào việc bọn họ không có thân thích nào khác nên mấy năm nay cũng chưa từng có ai đến ở tòa nhà này. Nghĩ không ra hôm nay lại có người đến nhà tìm người.

Vừa đến cửa Hồ Dương liền lập tức gõ một hồi, sau nửa ngày cũng không có phản ứng gì, Hồ Dương lại tiếp tục gõ cửa thật phần kiên trì.

Lúc này một vị phụ nhân nhịn không được đi đến gần nói:

- Mấy người từ nơi khác đến phải không, tòa nhà này rất nhiều năm trước đã xảy ra thảm án cả gia đình đều chết đến nay vẫn chưa có ai hỏi đến. Vì ở đây phong thủy không tốt lắm nên dù quan phủ đã ra giá thấp, nhưng nhiều năm qua mà vẫn chưa bán được, người có gỗ thế chữ gỗ nữa thì không được gì đâu.

- Toàn bộ đã chết?

Hồ Dương nghe thấy vậy trong ánh mắt hiện lên dị sắc liền đi về phía vị phụ nhân kia móc từ trong người ra một ngân bính tử nói:

- Bọn họ đã chết như thế nào, ta là thân thích của gia đình này, có thể kể cho ta toàn bộ sự việc được không?

Vị phụ nhân kia thấy đồng ngân bính tử chính là năm lượng bạc thì có chút run rẩy, nàng khổ cực một năm cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy nghĩ không ra hôm nay vui miệng nói một câu thì đã được đồng ngân bính tử liền mở miệng nói liên thanh:

- Người nhà này họ Hồ, tổ tông từ bên ngoài đến coi như là một gia đình giàu có nhưng vào một buổi tối cách đây vài chục năm trong nhà bỗng có động tĩnh, còn có tiếng đánh nhau làm kinh động đến hàng xóm xung quanh, hàng xóm cũng không dám đến gần, chỉ thấy mấy bóng người lao nhanh thoát ra khỏi thành. Khi quan phủ đưa người đến điều tra thì thấy toàn bộ người trong nhà đã bị giết sạch.

Nói đến đây thân thể vị phụ nhân run lên, trong mắt hiện lên tia sợ hãi:

- Hơn nữa càng kinh khủng hơn chính là toàn bộ đầu đều bị cắt đưa đi. Quan phủ tra xét một năm nhưng cũng không tìm ra được bất cứ đầu mối nào, sau rồi cũng không giải quyết được gì, thảm án cũng dần chìm vào quên lãng.

- Từ sau khi cả nhà bị giết thì trong nhà vang lên tiếng nữ tử khóc mỗi đêm. tiếng khóc lan xa đến khắp xung quanh làm cho dân chúng quanh đây đều sợ hãi. Cũng đã từng có nhiều nam nhân lớn gan, từng luyện qua võ nghệ vào trong nhà điều tra thế nhưng vừa vào trong nhà thì tiếng khóc im bặt không tìm thấy bất cứ ai nhưng vừa đi ra thì tiếng khóc lại vang lên, chuyện như vậy đều phát sinh liên tục hàng năm.

- Mãi cho đến ba năm trước lão quản gia của Đồ phủ từng đi qua đây nghe thấy chuyện này và thêm vào việc dân chúng xung quanh cầu trợ nên đã vào điều tra nhưng lão quản gia kia đi vào lại không hề đi ra. Có điều từ khi lão quản gia kia tiến vào điều tra thì tiếng khóc kia cũng biến mất luôn, đến tận bây giờ cũng không thấy hiện tượng đó nữa. Chuyện này kể ra cũng kỳ quái, Đồ gia cũng đã từng phái người tiến hành điều tra nhưng cũng không tìm thấy lão quản gia đâu. Sau đó lại có người nói nhà này là âm trạch, có quỷ quái làm vậy vì vậy mà đến tận bây giờ cũng không có ai dám mua tòa trạch viện này.

Phụ nhân kể một hồi lâu mới hết, sau khi nghe xong Hồ Dương liền để nàng rời đi rồi vận sức đẩy cánh cổng của tòa trạch viện này ra. Sau khi cổng được mở ra, bên trong truyền đến một trận gió, chỉ thấy lá khô bay đầy trời, cỏ cây, bụi bặm làm hoang trạch lại càng thêm phần hoang vắng âm u.

Hồ Dương quét mắt nhìn khắp một lượt rồi đi vào trong nhà nhìn một hồi, khoe miệng khê nhếch lên cười nhạt, lúc này mới đi ra khỏi hoang trạch đến bên cạnh mã xa cung kính nói:

- Chủ tử, nguyên bản tòa nhà này là của một người bà con lão nô nhưng đã nhiều năm không có người ở, có chút hỗn độn, phải thu dọn mới ở được, không bằng trước tiên chủ nhân đến khách sạn tạm nghỉ trong chốc lát để lão nô quét dọn qua một lần đã.

Lão giả trong mã xa nói:

- Cũng được tuy nhiên trước đây lão phu có nghe nói Đại Đường quốc có Vĩnh An tử phường sản xuất ra loại An Tư tử nổi danh tứ phương, cũng không biết thật hư thế nào, không bằng lão phu đến đó uống chút rượu nhân tiện chờ đợi luôn.

Hồ Dương lại một lần nữa đến nhà dân hỏi thăm đường đến Vĩnh An tử phường rồi vội vã đánh xe ngựa thẳng hướng tử phường.

Ngay sau khi bọn họ vừa rời khỏi từ trong nhà dân có một người vội vàng đi đến Đồ phủ ở phía Nam thành.

Đang trên đường đến Vĩnh An tử phường lão giả đột nhiên nói:

- Hồ Dương lần này lão phu công nhiên đi về phía Nam tiến thẳng đến Đại Đường quốc Lợi Châu thành, sợ rằng mấy người đối đầu với lão phu cũng đến đây rồi. Trước tiên tạm thời người không liên hệ với Man Nhi, chúng ta cứ ở bên ngoài quan sát tình huống đã.

- Chủ nhân chỉ là Man Nhi đã đến trước chúng ta mấy tháng thế mà cũng không có bất kỳ tin tức nào, không biết tin tức chúng ta nghe được từ Đại Đường quốc có phải là tin giả hay không?

Hồ Dương nghi ngờ hỏi.

Lão giả nói:

- Thiên tượng ngày đó đã kinh động đến tổ sư gia lão nhân gia. Sư tổ cũng đã tính toán vị trí chính là ở Lợi Châu thành này. Chúng ta sao có thể nghi ngờ lão nhân gia được, tuy nhiên việc tìm người cũng không phải là một sớm một chiều mà tìm được, người cứ kiên trì đi.

249. Chương 251: Tẩy Cân Phạt Tử Lần Thứ Hai

Ban đêm bầu trời đầy sao. Từng ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm tỏa sáng diu diu từ chân trời phía xa kia bao phủ cả bầu trời Lợi Châu.

Hậu viện Đồ phủ, tất cả đều chìm trong vẻ yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vi vu.

Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng trong vườn, lúc hẩn tu luyện bên ngoài thân thể mơ hồ tỏa tản mát ra một cỗ ánh sáng nhàn nhạt cùng với ánh sao trên bầu trời hô ứng lẫn nhau, lúc ẩn lúc hiện.

Ý niệm của Vân Thiên Hà đang tiến nhập vào trong tinh tú hải dương bên trong cơ thể mình giống như là một vị tinh không vương giả đang đi kiểm tra hai tinh tú trong Nhân Chi Giới Vực, trong đó đã có bốn mươi một tinh khiêu được thấp sáng.

Đệ nhất tinh tú có hai mươi tám tinh khiêu, Vân Thiên Hà thông qua Dẫn Tinh Quyết tu luyện đã hoàn thành viên mãn.

Hiện tại những tinh khiêu này đều tự hành vận chuyển tuần hoàn, sinh sôi không ngừng đồng thời cùng với ngôi sao trên bầu trời hô ứng lẫn nhau. Một cỗ tinh thần lực không ngừng cuộn cuộn tiến nhập vào trong cơ thể Vân Thiên Hà. Thông qua hai mươi tám tinh khiêu trông đệ nhất tinh tú vận chuyển tuần hoàn kết hợp với tinh khí chuyển hóa thành tinh linh chi khí cung cấp cho nhu cầu tu luyện của Vân Thiên Hà.

Đêm nay Vân Thiên Hà chuẩn bị tiếp tục tiến hành điểm tinh với mười sáu tinh khiêu còn lại trong đệ nhị tinh tú, hoàn toàn mở ra đệ nhị tinh tú.

Bởi vì trước đây có cơ sở vững chắc lại có đệ nhất tinh tú vận chuyển chu thiên tuần hoàn sản sinh ra đại lượng tinh linh chi khí làm hậu thuẫn nên đối với trùng khiếu điểm tinh lần này Vân Thiên Hà tràn ngập tự tin.

Đêm nay ánh sao tỏa sáng hơn mọi ngày, cũng là lúc tinh lực tối thịnh nhất. Tinh linh chi khí trong cơ thể Vân Thiên Hà qua nửa năm tu luyện tích súc đã thập phần tinh thuần hơn nữa cũng đã đạt đến mức bão hòa thúc dục tinh tú trong cơ thể hẳn lại phải được nâng cao lên một tầng nữa.

Đang ngồi đả tọa, nhận thấy cơ hội tốt nhất đã đến, Vân Thiên Hà không hề do dự, thu nhiếp tâm thần, dưới sự chống đỡ cường đại của đệ nhất tinh tú đang vận chuyển Vân Thiên Hà bắt đầu hướng đến các khuyết huyết đang bị phong bế trong đệ nhị tinh vực tiến hành trùng kích.

Đúng lúc này thì Hàn Phách Chi Linh vẫn bị Vân Thiên Hà một mực áp chế trong cơ thể giống như một chiến tướng được trang bị vô trang hạng nặng phục tùng mệnh lệnh tuyệt đối mang theo khí thế kiệt ngạo, bề ngoài dẫn đạo tinh linh chi khí bắt đầu hướng đến tinh khiếu của đệ nhị tinh vực bắt đầu mạnh mẽ trùng kích.

Oanh!

Ngay khi Hàn Phách Chi Linh phát dđoonmgj trùng kích thì thân thể Vân Thiên Hà chấn động, Tinh Vị Đồ trong cơ thể khi trùng kích khiếu huyết giống như bị một cây cương châm đâm vào, lập tức truyền đến cảm giác đau đớn.

Bất quá cảm giác đau đớn cũng chỉ kéo dài một hô hấp, Vân Thiên Hà đã thích ứng với cảm giác này từ lâu, nguyên bản khiếu huyết kia đã có chút yếu đi nay lại bị Hàn Phách Chi Linh trùng kích nên có thể dễ dàng công phá lớp phòng ngự bên ngoài. Đại lượng tinh linh chi khí trong cơ thể Vân Thiên Hà lập tức dừng mãnh tiến vào, chỉ trong chốc lát tinh khiếu này đã được thấp sáng.

Lúc này Vân Thiên Hà vẫn vững vàng khống chế đệ nhất tinh tú cung cấp tinh linh chi khí cho việc trùng kích khiếu huyết còn Hàn Phách Chi Linh đảm nhiệm thể tiến công. Chỉ cần Vân Thiên Hà chưa phát mệnh lệnh tiếp tục trùng kích khiếu huyết thì Hàn Phách Chi Linh vẫn ở trong tinh khiếu chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Thế nên lần trùng kích tinh khiếu, tiến hành điểm tinh này hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Vân Thiên Hà không hề phát sinh việc tinh linh chi khí giống như hồng thủy không thể khống chế được như lúc trước càng không xảy ra tình huống bị động dẫn đến việc hai tinh tú phát sinh bài xích dẫn đến việc tạo ra một cơn lốc tinh linh chi khí.

Vân Thiên Hà tuyệt đối khống chế tinh linh chi khí và Hàn Phách Chi Linh đến mức độc thao túng dễ dàng tùy tâm sở dục. Sau khi Hàn Phách Chi Linh trùng kích khiếu huyết thứ mười ba trong đệ nhị tinh tú Vân Thiên Hà liền tiến hành một phen bồi dưỡng ôn nhuận, tiếp theo mới lại khống chế Hàn Phách Chi Linh hướng tinh khiếu thứ mười bốn tiến hành trùng kích mãnh liệt.

Rầm rầm!

Pháo đài kiên cố cũng dần bị công phá, khi tinh khiếu thứ mười bốn bị trùng kích Vân Thiên Hà vẫn như cũ thần nhiên từ từ tiến hành bồi dưỡng ôn nhuận rồi mới tiếp tục lại quá trình trùng kích.

Mà Hàn Phách Chi Linh trong việc trùng kích điểm tinh với vai trò chiến tướng đã thực sự phát huy ưu thế và tác dụng. Có Hàn Phách Chi Linh làm tướng tiên phong Vân Thiên Hà hầu như là tiến bước như chẻ tre, các huyết khiếu bị phong bế dưới thế công mãnh liệt của binh đoàn tinh khí do Hàn Phách Chi Linh dẫn đầu hoàn toàn bị nghiền nát. Càng tiến hành quá trình điểm tinh quân đoàn này lại càng thể hiện ra sức mạnh của mình.

Lần trùng khiếu điểm tinh này không có bất kỳ một cản trở khó khăn nào. Vân Thiên Hà cảm thụ cảm giác sáng khoái khi chỉ huy một đội quân vô địch đánh đâu thắng đó.

Trong cơ thể hẳn khí huyết sôi trào.

Ngay sau đó khiếu huyết thứ mười tám, mười chín, hai mươi...Lần lượt được thấp sáng

Thẳng cho đến khi Hàn Phách Chi Linh và tleq trùng kích khiêu huyết cuối cùng của đệ nhị tinh tú Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác thấy con đường đang băng băng tiến tới đột nhiên bị chặn lại bởi một cổ sức mạnh vô hình, cường đại, kiên cố cản trở. Vân Thiên Hà biết đó chính là cánh cửa dẫn đến đệ tam tinh tú.

Trước mỗi tinh tú đều có một cánh cửa, một Tinh Môn, chỉ khi nào mở ra Tinh Môn mới có thể tiến hành trùng khiêu điểm tinh trong tinh tú đó.

Vân Thiên Hà thử dùng Hàn Phách Chi Linh trùng kích phiên Tinh Môn của đệ tam tinh tú nhưng lập tức thân thể cảm thấy đau đớn, khó chịu, nội tạng cường liệt bài xích làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy không thích hợp vì vậy liền lập tức dừng lại quá trình.

Nhớ đến lúc trùng kích Tinh Môn đệ nhị tinh tú, trong lúc hấn không hề hay biết thì đã có một cảm giác nhẹ nhàng thư sướng, việc mở ra Tinh Môn đệ nhị tinh tú đã hoàn thành.

Mà lần này không hiểu vì sao muốn trùng kích phiên Tinh Môn đệ tam tinh tú lại có cảm giác lạ thường đến vậy, nhất là cảm giác thân thể bài xích, hiện tượng quả là khó hiểu.

Nhưng hấn cũng không hề suy nghĩ nhiều, hiện tại hai mươi tám tinh khiêu trong đệ nhị tinh tú đều đã được thấp sáng toàn bộ. Vân Thiên Hà còn phải tốn một chút thời gian dùng đại lượng tinh linh chi khí bồi dưỡng ôn nhuận rồi mới khuếch trương mở rộng kinh mạch và tinh khiêu.

Lại trải qua hai canh giờ nữa.

Khi Vân Thiên Hà đã dùng đại lượng tinh linh chi khí tiến hành bổ sung cho đệ nhị tinh tú đồng thời cũng thuận tiện tẩy bỏ các tinh khiêu và kinh mạch có tổn hại trong quá trình trùng khiêu điểm tinh vừa rồi. Đến lúc này đã hoàn thành quá trình tu luyện đệ nhị tinh khiêu đạt đến đại viên mãn làm cho Vân Thiên Hà cảm giác thư sướng không gì sánh được, cảm giác thoải mái tràn ngập khắp toàn thân.

Cảm giác thế này đã lâu rồi hấn không được cảm thụ, kể từ lúc hoàn thành thấp sáng toàn bộ đệ nhất tinh tú đến giờ. Nhưng giờ phút này khi mà tinh linh chi khí đưa thừa tràn đầy khắp hai tinh tú cảm giác thư sướng này giống như bạo phát làm cho đến cả linh hồn hấn cũng thư sướng.

Đương nhiên loại cảm giác này đã có sự biến hóa. Khi Vân Thiên Hà thu công, hai con mắt lấp lánh thần quang dần mở ra nhìn lại thân thể mình, đúng như hấn đã tưởng tượng hấn cũng đã hoàn thành lần tẩy cân phạt tủy thứ hai.

Trong quá trình tẩy cân phạt tủy lần này không có cảm giác đau đớn đến nỗi cả thân thể co quắp như lần đầu mà chỉ có một cảm giác sáng khoái đến cực điểm.

Trong cơ thể bài tiết ra một lớp tạp chất màu đen bốc mùi tanh hôi. Tuy nhiên hiện tại tạp chất cũng đã bị đông thành băng. Khi Vân Thiên Hà đứng lên lập tức vang lên tiếng nứt gãy, từng mảng tạp chất từ trên người rơi xuống.

Lần tẩy cân phạt tủy này bài tiết tạp chất so với lần đầu ít hơn một chút. Thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn còn cảm giác cơ thể vẫn chưa bài tiết hết tạp chất rta ngoài. Đột nhiên trong bụng Vân Thiên Hà truyền đến từng trận co thắt làm cho hấn có cảm giác buồn nôn.

Oa!

Rốt cục một lúc sau Vân Thiên Hà kéo yết hầu há mồm phun ra một ngụm máu đen. Cục máu đen truyền đến một cổ khí tức ác hàn không gì sánh được, lập tức đông thành băng đập xuống mặt đất tỏa ra từng tia vụ khí.

Phun ra cục máu đen kia rốt cục Vân Thiên Hà cũng thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cảm giác sáng khoái hơn.

Đệ nhị tinh tú cũng đã hoàn thành chu thiên tuần hoàn. Hiện tại Vân Thiên Hà chỉ cần tu luyện Dẫn Tinh Quyết để cho hai tinh tú phát huy hết công năng lúc đó chỗ tốt tất nhiên là không cần nói cũng biết.

Cảm giác tinh linh chi khí trong cơ thể còn tương đối tràn đầy nhưng không hề có cảm giác bạo thể. Vân Thiên Hà cảm rất tốt, mà trời cũng đã gần sáng nên hấn không tiếp tục tu luyện mà trực tiếp trở về phòng.

Ngay khi Vân Thiên Hà trở về, hai nha hoàn lập tức chuẩn bị nước cho Vân Thiên Hà tắm rửa. Sau khi tắm rửa sạch sẽ những tạp chất trên cơ thể, Vân Thiên Hà cảm thấy thần thanh khí爽 mà lúc này ngoài trời cũng đã hoàn toàn sáng rõ.

Lúc này Tinh Mông đi vào sân nhìn thấy biến hóa của Vân Thiên Hà trong mắt hiện lên tia dị sắc. Nhưng ngay lập tức đã hồi phục tinh thần cầm lấy một phong thư đưa cho Vân Thiên Hà nói:

- Thiếu chủ, Ứng Bưu do Tình Báo Doanh huấn luyện đã bắt đầu tiến vào giai đoạn thực hành, lần trước đưa đến đây chỉ là một mảnh giấy trắng không có nội dung còn lần này mới chính là thứ được viết bằng mật văn thỉnh thiếu chủ xem qua.

Vân Thiên Hà cầm lấy phong thư, mở ra nhìn một lúc rồi đạm nhiên nói:

- Quả nhiên hoàn đế đã lập đại hoàng tử lên làm thái tử. Điều này sợ rằng đã có người trở nên nóng nảy rồi, không biết hẳn có lời ra cái đuôi cáo hay không.

Phát hiện ra phong thư có hai lớp vì vậy Vân Thiên Hà liền tách ra đọc tiếp. Phong thư thứ hai nói đến việc của Tập Dũng Bang, hiện nay Tập Dũng Bang ở kinh thành ngoại trừ khu vực Bắc thành thì các khu khác rất khó phát triển. Không chỉ như vậy mà còn bị các thế lực khắp nơi chèn ép, không cho phát triển ra ngoài.

Mặc dù có hoàng đế và thái tử ở phía sau ngầm trợ giúp nhưng ám tiễn khó phòng. Hiện nay sản nghiệp ngoại vi của Tình Báo Doanh đã gặp phải trùng kích, kinh doanh trở nên thua lỗ. Tình Báo Doanh hiện tại lại không dám điều động không thể triển khai điều tra nên cũng không tìm được thế lực nào để triển khai đàn áp. Tại kinh thành từng bước đều gian nan nhiều thế lực ngăn trở. Cuối cùng Tập Dũng Bang phải xin chỉ thị của Vân Thiên Hà hướng phát triển sắp tới thế nào.

Xem qua tin tức này một lúc Vân Thiên Hà nói với Tinh Mông:

- Chuyển mật văn đến Thu Hàn, mọi việc ở kinh thành cứ nguyên như cũ mà làm, tạm thời kế hoạch Thương Nghiệp Doanh không có gì thay đổi, kinh doanh thua lỗ cũng không cần để ý, bảo bọn họ phải vững vàng Tập Dũng Bang cũng nên hoãn việc phát triển. Chúng ta không cần phải sốt ruột có người so với chúng ta còn muốn cấp bách hơn, chúng ta cứ ngồi chờ biến hóa tiếp theo.

- Vâng.

Tinh Mông lập tức lên tiếng trả lời nhưng cũng không rời đi ngay. Vân Thiên Hà lại nói:

- Mấy người ở hoang trạch phía Tây có động tĩnh gì không?

Tinh Mông trả lời:

- Những người này sau khi đến hoang trạch vẫn một mực ở trong nhà tạm thời không có hành động gì. Theo như lời kể của người chúng ta ở gần đó thì đám người này và chủ nhân trước kia của hoang trạch là thân thích. Bọn họ nói với bên ngoài là ở lại để điều tra về cái chết của thân nhân.

- Mượn cớ mà thôi.

Vân Thiên Hà đạm nhiên nói:

- Người này lai lịch thần bí thực lực sâu không dò được, cứ tiếp tục quan sát tiếp xem thế nào.

Lúc này Tinh Mông mới rời đi, Vân Thiên Hà chấp tay sau lưng, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu như thật sự vì tinh tú thiên mệnh của ta mà đến thì cũng có thể lợi dụng đối phương một chút.

250. Chương 252: Nhất Tiến Xạ Tam Đâu

Là tộc trưởng của một thế gia đại tộc kỳ thực cũng không khác tri phủ là bao nhiêu. Thế gia sở dĩ được gọi là thế gia tự nhiên là có nội tình trong đó cũng không phải là một gia tộc bình thường có thể so sánh.

Tuy rằng Giang thị sau trận chiến ở Xà Bàn sơn đã xuống dốc nhưng muốn tiêu diệt hoàn toàn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì bởi vì chung quy đó cũng là một thế gia, cần phải trải qua một thời gian dài từ từ triệt tiêu.

Đối với phương diện này kỳ thực cũng không cần Đồ Chính Minh phải quan tâm nhiều nhưng hiện tại Đồ thị còn phải đối mặt với nhiều chuyện phiền toái hơn nữa đó chính là chuyện Thiên Môn đang nhắm vào Đồ gia. Tuy rằng thông qua điều tra của Đồ Nguyên Đồ và Vân Thiên Hà những nhân vật chủ chốt đều biết được việc này là do người Thiên Môn gây nên nhưng cũng không dám công khai bí mật này. Hiện tại Đồ thị và Thiên Môn chưa triệt để xé rách da mặt.

Có thể nói chuyện xảy ra cũng thật là đáng mỉa mai. Khi Thiên Môn tiếp nhận Đồ gia đầu nhập vào, cũng không biết xuất phát từ mục đích nào nhưng nhiều năm trôi qua quan hệ của song phương dần thay đổi. Cho đến hôm nay cũng chỉ còn cách việc xé rách da mặt một khoảng ngắn. Lần này Thiên Môn làm ra chuyện thừa gió bẻ măng nhưng Đồ thị cũng chỉ có thể ỉn nhẫn.

Dù sao thì Thiên Môn cũng là một tông môn cực kỳ cường đại từ xưa không phải là một Đồ gia nho nhỏ bây giờ có thể chống lại.

Hiện tại điển tịch của Đồ thị đang bị lưu lạc bên ngoài, các phương thế lực có thể có được và truyền tay nhau giống như là rải truyền đơn. Mặc dù hiện tại Đồ gia cũng thông qua các phương pháp khác nhau thu hồi lại điển tịch nhưng hiệu quả cực kỳ thấp.

Bản tính của con người là ích kỷ, không ai chấp nhận việc miếng ăn đến miệng rồi lại còn nhả ra.

Nạn đề trước mắt mà Đồ Chính Minh phải đối mặt đó chính là Đồ Thị Vô Kinh đã bắt đầu được lưu truyền bên ngoài. Giả sử đến ngày nào đó cừu địch của Đồ gia nghiên cứu thấu triệt Đồ Thị Vô Kinh như vậy thì Đồ thị đã kéo dài cả trăm năm huy hoàng sẽ bị mất lớp áo khoác ngoài không còn bí mật đáng nói nào nữa cũng không còn lực uy hiếp đến các thế lực khác nữa.

Sự việc ở Xà Bàn sơn và Tàng Kinh Lâu của Đồ gia bị đánh cắp thông qua có người tận lực tuyên truyền ra bên ngoài, càng nói càng khao trương ngược lại làm cho nhiều người còn đang ôm mơ ước đối với dị bảo cũng dần bắt đầu tin rằng đây chỉ là tin giả mà thôi. Vì vậy các cao thủ tụ tập đến Lợi Châu sau một thời gian không thu thêm được đầu mối nào cũng lần lượt rời đi. Đây cũng là cơ hội để Đồ thị và Giang thị nghỉ ngơi chuẩn bị cho tương lai.

Lợi dụng cơ hội này Đồ Chính Minh đặt trọng tâm lên luyện võ đường tiếp theo là tương lai của Đồ thị. Hiện tại Đồ Chính Minh muốn để cho đệ tử Đồ gia ý thức được nguy cơ và áp lực không chỉ giúp nội bộ đoàn kết chặt chẽ cùng nhau phấn đấu mà cũng muốn đệ tử Đồ gia chăm chỉ luyện tập võ công hơn nữa để tương lai có thể bảo vệ chính mình và bảo vệ Đồ gia.

Mang theo vẻ mặt u sầu, trong lòng chất chứa nhiều sự tinhg Đồ Chính Minh đi về phía võ đường, đúng lúc này Đồ Chính Minh nghe thấy tiếng gọi mình.

Thanh âm này thập phần quen thuộc, Đồ Chính Minh lấy lại tinh thần xoay người lại liền thấy Vân Thiên Hà từ phía sau chạy vọt lên. Đồ Chính Minh cảm thấy trên người tieue hài tử này dường như lại xảy ra biến hóa nào đó nên liền tinh tế quan sát một phen.

Vừa quan sát một lúc Đồ Chính Minh lập tức chấn kinh, hắn còn nhớ rõ lần trước hài tử này từng hỏi hắn về vấn đề đột phá bích chương thể nhưng qua một đoạn thời gian hắn bận rộn cả ngày nên không chú ý. Nghĩ không ra tiểu tử Thiên Hà đã đột phá cửu cấp Võ Sư nhanh như vậy. Tuyệt thể thiên tài cũng không có tốc độ tu luyện biến thái đến như vậy a.

Còn chưa đến mười tám tuổi đã là cửu cấp Võ Sư, thế giới này đúng là có nhiều chuyện điên cuồng a, vị thiên tài đệ nhất Đại Đường quốc Tuyệt Ông tiên sinh tốc độ tiến cảnh cũng không hơn được thể này a.

Lịch sử cần phải thay đổi, hôm nay Vân Thiên Hà, tuyệt thể thiên tài của Đồ gia ta phải được xưng là đệ nhất thiên tài võ đạo Đại Đường quốc a.

- Thiên Hà...cháu...cháu...

Trong lòng Đồ Chính Minh đang rất kích động làm cho hần khó nói thành không, dừng lại hít sâu một hơi Đồ Chính Minh nói tiếp:

- Thực sự đã đột phá?

- Đúng vậy đại bá.

Vân Thiên Hà gật đầu xác nhận, nhìn thấy thần tình kích động của Đồ Chính Minh hần cũng không tiếp tục đàm luận về việc này mà chuyển đề tài nói:

- Đại bá, hiện tại sự tình về Đồ Thị Vô Kinh đã không thể nào thay đổi được, rất có thể ngoại nhân đã bắt đầu nghiên cứu Đồ Thị Vô Kinh, không biết đại bá có sách lược gì không?

Nói về đại sự quả nhiên Đồ Chính Minh đã trở lại bình thường, thần sắc ngưng trọng nói:

- Bây giờ đại bá đã hiểu vì sao phụ thân lại muốn bế quan đột phá Vô Thánh Chi Cảnh. Công pháp thành danh trăm năm qua Đồ Thị Vô Kinh của Đồ gia ta bây giờ đã bị thiên hạ lấy được. Quả thực là muốn lấy mạng Đồ gia a. Trước mắt nhất định phải có thực lực mạnh mẽ để chống đỡ lại Thiên Môn để rửa sạch nỗi sỉ nhục này.

Vân Thiên Hà nói:

- Vô Thánh Chi Cảnh cũng không phải một sớm một chiều là có thể đột phá. Đại bá có nghĩ tới việc thực tế chuyện lần này Thiên Môn lên lút thừa gió bẻ măng nhưng cũng đã bị Đồ gia ta biết được. Quan trọng nhất là bọn chúng lại không biết chúng ta đã khám phá ra âm mưu của chúng. Cho dù bọn họ có rải Đồ Thị Vô Kinh cho khắp thiên hạ biết đấy Đồ thị ta trở mặt với thiên hạ thì đó cũng chưa phải là mục đích chân chính của bọn họ vì một tông môn cường đại như vậy nếu muốn diệt một gia tộc là chuyện rất dễ dàng. Vì sao bọn họ lại muốn làm chuyện như vậy?

Tựa hồ Đồ Chính Minh đã hiểu được ý Vân Thiên Hà.

- Có thể Thiên Môn làm thế này là để cảnh cáo, nhưng rốt cuộc bọn chúng muốn cảnh cáo ai?

- Là cháu.

Vân Thiên Hà kết luận:

- Còn một vài thế lực của Bắc phái nữa.

- Nếu như là liên quan đến chính trị thì cũng có thể hiểu được thế nhưng nhằm vào cháu với mục đích nào?

Đồ Chính Minh không thể tưởng tượng được đáp. Hần chưa bao giờ nghĩ rằng việc này lại liên quan đến Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nói:

- Căn cơ của Thiên Môn tại Tuyết Vực mà đối với Đại Đường Quốc thì Thiên Môn tồn tại chính là do Túc Tĩnh Vương và Tuyết Ông tiên sinh đại biểu. Điều này cháu lý giải như sau, Túc Tĩnh Vương đuổi cháu ra khỏi kinh thành thế nhưng trong lòng hần vẫn có lo lắng và kiêng kị cháu. Bởi vì hần một mục hoài nghi thế lực cháu bố trí ở kinh thành không chỉ là một Tập Dũng Bang nho nhỏ. Theo cháu suy đoán thì hần nghi ngờ cháu còn bố trí những thế lực khác nữa mà hần lại không tra ra được Viêm Hoàng cục cho nên hần làm nhiều chuyện nhắm vào Đồ gia như vậy là một hảo mưu kế nhất tiễn xạ tam điều.

- Nhất tiễn xạ tam điều?

Đồ Chính Minh cả kinh nói:

- Ý cháu là sao?

Lúc này Vân Thiên Hà và Đồ Chính Minh đã đi vào luyện võ đường rồi tiếp tục đi đến hậu đường Vân Thiên Hà mới nói tiếp:

- Thứ nhất, giết gà dọa khỉ cảnh cáo những người có dị tâm trong Bắc phái. Thứ hai thông qua Đồ Thị Vô Kinh muốn dẫn động Tình Báo Doanh của Viêm Hoàng cục. Thứ ba muốn qua việc này để thử xem thái độ của hoàng đế và muốn xem thái độ của gia gia có thể dễ dàng tha thứ hay không. Điểm mấu chốt chính

là nếu như gia gia có tâm đề phòng thì hần sẽ nghĩ mọi biện pháp cũng phải thu hồi binh quyền Bắc quân. Nếu như hoàng đế ngăn trở như vậy thì hần sẽ dựa vào sự tồn vong của Đồ gia để bức bách lão gia tử chủ động giao ra binh quyền. Vì vậy mà lần trước cháu kiến nghị đại bá tạm thời không kể chuyện Đồ Thị Vô Kinh bị cướp sạch là do Thiên Môn làm ra cho lão gia tử biết.

Đồ Chính Minh hít một ngụm lạnh khí, trên thực tế những phân tích của Thiên Hà rất hợp logic, hần không thể nào tìm ra bất luận lý do gì để phản bác. Tỉ mỉ ngẫm lại hần cũng nhanh chóng minh bạch dụng ý của tiểu hài tử này nên vội nói:

- Cháu yêu cầu ta không nói nguyên nhân chuyện này là do Thiên Môn gây ra cho nhị thúc biết là sợ khi nhị thúc biết việc này liền lập tức xé rách da mặt với Túc Tĩnh Vương, muốn tranh thủ thời gian nghỉ ngơi chuẩn bị cho Đồ gia?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Chuyện này chúng ta chỉ có thể nhẫn nhịn, Túc Tĩnh Vương đang bức ép cháu cũng đang bức ép lão gia tử. Bởi khi hần bức cháu ra khỏi kinh, cháu đang được hoàng đế che chở nên hần không dám hạ sát thủ mà sau khi cháu rời kinh thì lập tức đại hoàng tử liền trở thành thái tử. Hơn nữa cháu lại có quan hệ với thái tử nếu như cháu lại vẫn can thiệp vào chuyện triều đình tất nhiên hần phải giết cháu mà hiện tại lão gia tử đang nắm quyền Bắc quân nên khẳng định hần lại càng có tâm kiêng kị. Hiện tại việc hần kiêng kị nhất chính là quân quyền to lớn của Bắc quân rơi vào tay hoàng đế hoặc thái tử.

Đồ Chính Minh không nói gì chỉ trầm mặc lắng nghe.

- Gần đây cháu luôn chú ý đến biến hóa thế cục kinh thành. Cho dù bị các thế lực khắp nơi chèn ép nhưng cháu vẫn lấy bất biến ứng phó vạn biến. Mà hiện tại Túc Tĩnh Vương do việc lập thái tử phỏng chừng đã mất kiên nhẫn muốn khống chế toàn cục trong tay và đầu tiên tất nhiên là quân quyền Bắc quân. Việc Thiên Môn đã kích Đồ thị ta lần này cũng đã nói rõ lập trường của hần. Hần muốn bức bách lão gia tử chủ động giao ra binh quyền. Thế nhưng hiện tại Đồ thị, còn có Viêm Hoàng cục đều cần binh quyền trong tay lão gia tử che chở. Bằng không chỉ cần lão gia tử mất binh quyền, một khi cây đại thụ này ngã xuống phỏng chừng kết cục của chúng ta so với Đồ thị còn thảm hại hơn.

Đồ Chính Minh nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vậy cháu có ý kiến nào không?

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu đã có cách nhưng cháu cần phải can dự vào chuyện triều đình một lần nữa. Vì vậy cháu muốn bí mật vào kinh chỉ ít phải giữ được quân quyền Bắc quân trong tay Đồ thị chúng ta.

- Việc này tuyệt đối không thể.

Đồ Chính Minh vừa nghe thấy sắc mặt liền đại biến kiên quyết lắc đầu:

- Khi cháu rời đi Túc Tĩnh Vương cũng đã gửi thông điệp nếu như cháu tiếp tục vào kinh can dự đến thế cục thì sẽ giết chết không tha a.

Vân Thiên Hà nói:

- Thế nhưng, thừa đại bá, hiện tại tình thế có biến hóa, bước tiếp theo Túc Tĩnh Vương sẽ sử dụng tồn vong của Đồ gia để uy hiếp lão gia tử để đoạt binh quyền. Vậy giao hay không giao? Nếu như giao ra binh quyền thì Đồ thị và Viêm Hoàng cục sẽ không còn chỗ dựa vào chỉ có thể người khác mặc sức tàn sát còn nếu như không giao chỉ ít cho dù Thiên Môn có động thủ chúng ta còn có một tia hi vọng. Vì vậy cháu nhất định là phải đi.

- Không được.

Đồ Chính Minh dứt khoát cự tuyệt việc này:

- Việc này không cần nhắc lại nữa, binh quyền Bắc quân đối với Đồ thị đương nhiên là trọng yếu nhưng an nguy của cháu đối với Đồ gia chúng ta thì còn quan trọng hơn. Cho dù nhị thúc bị buộc phải giao ra binh quyền cũng không để cho cháu vào kinh.

Vân Thiên Hà thấy thần sắc Đồ Chính Minh liền biết việc này đã vô vọng nên không nói nữa.

Ồ ô!

Khi Vân Thiên Hà và Đồ Chính Minh đi đến sân luyện công liền nghe thấy tiếng khóc của tiểu hài tử, chỉ thấy mấy thiếu niên quây thành vòng tròn đang tranh luận chuyện gì đó mà rất âm ỉ.

Đồ Chính Minh nhú mào đi tới trầm giọng quát:

- Xảy ra chuyện gì vậy không lo luyện công mà vây thành một chỗ thế này làm gì?

251. Chương 253: Khai Phong

- Đại bá, Thiên Tiến đệ đệ và Thiên Thâm đệ đệ cãi nhau rồi lại còn định động thủ đánh nhau, chúng cháu mới vừa giữ lại, những người khác lại hòa theo muốn hai đệ đệ đánh nhau.

- Hồn trưởng.

Đồ Chính Minh vừa nghe thấy vậy liền tức giận, nhất thời sắc mặt trở nên âm trầm, thất vọng nói:

- Hiện tại gia tộc đang đối mặt với nguy cơ còn các ngươi thì còn đứng đây mà đánh nhau, người trong một nhà lại xảy ra xung đột, các ngươi thật sự quá thua kém so với thế hệ trước a.

Bị mắng té tát, các thiếu niên xung quanh đều cúi đầu im lặng.

Vân Thiên Hà nhìn thấy tiểu hài tử đang nước mắt ngấn nước mắt dài chính là tiểu tử mấy hôm trước còn lập chí muốn trở nên lợi hại hơn nên liền tiến đến nói:

- Thiên Tiến, vì sao đệ và Thiên Thâm lại cãi nhau, huynh đệ mà lại tranh chấp nhau sao, nói cho ca nghe xem thế nào?

Đồ Thiên Tiến lau nước mắt, nước mũi nói:

- Thiên Hà ca, hôm trước đệ có nói sẽ giới thiệu vị đại tỷ bên cạnh nhà đệ cho ca. Tỷ tỷ đó rất tốt nhưng Thiên Thâm lại nói tỷ tỷ kia là người xấu...

- Thiên Hà ca, người mà Thiên Tiến định giới thiệu cho ca cưới về làm vợ tuyệt đối không thích hợp với ca. Vị tỷ tỷ kia ăn mặc không kín đáo để lộ vai hơn nữa trang phục lại quái dị, khẳng định không phải là người tốt, Thiên Hà ca tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Lúc này Đồ Thiên Thâm cũng đã chọt đến trước mặt Vân Thiên Hà biện giải.

Nhìn hai tiểu hài tử vì chuyện chọn vợ cho mình mà cãi nhau còn suýt nữa thì đánh nhau Vân Thiên Hà quả thực là dở khóc dở cười. Dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, hẳn cũng không biết nói gì.

Chỉ có điều qua lời hai tiểu hài tử Vân Thiên Hà cũng lưu ý đến nữ tử ăn mặc kỳ dị kia liền quay đầu nói với Đồ Chính Minh:

- Đại bá, tông thành có một vị nữ tử ăn mặc cổ quái sao? Đã từng điều tra bối cảnh chưa?

Đồ Chính Minh nghe thấy nguyên nhân cãi nhau của tiểu hài tử là vì chuyện chọn vợ cho Vân Thiên Hà cũng cảm thấy dở khóc dở cười, nghe vậy liền nói:

- Nàng ta mới đến Lợi Châu được một thời gian ngắn, đại bá cũng đã sai người điều tra. Tuy nhiên nàng ta lại ở sát vách Lý gia. Tại Lợi Châu mặc dù Lý gia chưa phải là đại tộc nhưng cũng có quan hệ với Đồ gia ta hơn nữa là quan hệ nhiều đời có thể tin nhiệm được. Khi chúng ta điều tra Lý gia cũng đã đảm bảo nói là một ấu tử của nhà họ Lý làm ăn buôn bán tại Bắc Vực sau đó định cư, cưới vợ sau đó sinh ra một đứa con gái. Lần này là cho con gái về thăm Lợi Châu.

Vân Thiên Hà gật đầu hẳn cũng biết Lý gia ở Lợi Châu, cũng là một thế gia chuyên về buôn bán có quan hệ mật thiết với sản nghiệp kinh doanh của Đồ gia, cũng coi như là thế giao, có đám hỏi giữa hai bên nữa có thể coi là trên cùng một con thuyền. Nếu bọn họ đảm bảo cho lai lịch cô gái ấy thì có thể tin tưởng.

Đồ Chính Minh nói:

- Đúng là nhà nữ hài tử kia cũng gần nhà Thiên Tiến nếu như cháu cảm thấy có điều gì không thích hợp ta có thể điều tra thêm nữa. Hiện tại nếu có bất cứ điểm khả nghi nào đều phải điều tra

- Ai, Thiên Nhai ca đến.

Đột nhiên Đồ Thiên Thâm hô lên.

Vân Thiên Hà quay đầu lại chỉ thấy sắc mặt Đồ Thiên Nhai có điểm tái nhợt thoạt nhìn thì thương thể chưa khỏi hẳn bước đi còn chưa vững, hai bên trái phải đều có người hầu đỡ.

Đồ Chính Minh nói:

- Thiên Nhai sao không ở nhà nghỉ ngơi chạy đến vô đường làm gì?

- Hài nhi vừa nghe nói có hai đệ đệ phát sinh xung đột, cãi nhau ở vô đường, trong lòng bất an nên liền đi đến coi thử. Việc này do con quản giáo đệ tử không tốt khiến cho phụ thân phải bận tâm.

Đồ Chính Minh nói:

- Tiểu hài tử không hiểu chuyện phát sinh việc cãi nhau cũng là chuyện bình thường có thể hiểu được tuy nhiên bây giờ là lúc Đồ thị đang gặp nguy nan không cho phép phát sinh nội chiến trong nhà, quan trọng nhất là phải đoàn kết. Bình thường con nên giáo dục tốt những tiểu hài tử này, con phải thường xuyên nhắc nhở.

- Hài nhi nhớ kĩ.

Đồ Thiên Nhai gật đầu quay sang nhìn Vân Thiên Hà, càng nhìn lại càng giật mình, vội hỏi:

- Thiên Hà, lại tấn cấp sao, xem ra Thiên Thâm không có nói dối.

Đồ Thiên Thâm chu cái miệng nhỏ ra nói:

- Đệ vốn không nói dối mà, Thiên Nhai ca ca lại không tin, hiện tại đã tin chưa.

Vân Thiên Hà sờ sờ đầu Đồ Thiên Thâm nói:

- Thiên Thâm, sau này không cần nói về vấn đề tỷ tỷ nữa, miễn cho việc gây ra hiểu lầm, đệ chỉ cần nỗ lực tất cả mọi người sẽ biết. Nếu như đệ có thể một quyền đánh chết lợn rừng con nhất đích mọi người sẽ rất vui, các đệ đệ khác cũng sẽ xem đệ là một tấm gương để học tập. Đệ nhìn Thiên Tiến xem hiện tại đã có thể một quyền đánh chết lợn rừng con.

Được Vân Thiên Hà khích lệ hai tay Đồ Thiên Thâm nắm chặt lại mà cái miệng nhỏ của Đồ Thiên Tiến bên cạnh cũng khẽ mỉm cười. Đồ Thiên Thâm nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà ca, ca cứ chờ xem, nhất định đệ sẽ lợi hại hơn Thiên Tiến, đệ sẽ đánh chết con lợn rừng to hơn để chứng minh.

- Được rồi, nếu muốn chứng minh thì mau quay về luyện công đi, nếu đệ thành công nhất định sẽ có thưởng.

Vân Thiên Hà sờ sờ đầu Thiên Thâm. Đồ Thiên Thâm và Đồ Thiên Tiến không chịu kém nhau cùng chạy nhanh về phía phòng luyện công, vừa đi vừa cười tươi tựa hồ đã sớm quên việc cãi nhau vừa rồi.

Sau khi mọi người giải tán, Đồ Chính Minh sai người đưa Đồ Thiên Nhai trở về dưỡng thương, lúc này mới nói với Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, cháu có cô gái nào trong lòng chưa?

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, sao tự nhiên Đồ Chính Minh lại hỏi cái này, lập tức trong đầu liền hiện lên hình ảnh yếu ớt nhỏ bé của Đường Linh Toa, nói:

- Đại bá, bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện đó, thời gian còn nhiều mà, để sau đi.

Đồ Chính Minh cũng không nhắc lại, hẳn cũng không muốn làm chậm trễ việc luyện công của Vân Thiên Hà nên chuẩn bị đi kiểm tra xung quanh một lần.

Báo.

Mới đi được một đoạn thì Dương quản gia vội vàng chạy vào nói:

- Lão gia, người La gia trang có việc muốn cầu kiến Thiên Hà thiếu gia, hiện đang ở trong phủ, có lẽ là vì việc binh khí mà đến.

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động vội nói:

- Nếu là người La gia trang cầu kiến vậy lập tức dẫn ta đi gặp. Thanh binh khí mà ta nhờ La gia trang làm cũng đã được hai năm rồi, chắc là bọn họ cũng đã chế tạo thành công rồi.

- Ừm, cháu đi đi.

Đồ Chính Minh gật đầu sau đó tiếp tục kiểm tra võ đường.

Vân Thiên Hà thì theo Dương quản gia trở về phủ.

Người La gia trang phái đến đang chờ ở ngoại viện. Sau khi Vân Thiên Hà trở về chỉ thấy một vị hán tử tinh tráng đang ngửa cổ nhìn xung quanh. Người này Vân Thiên Hà có điểm ấn tượng hình như tên là Trần Khánh Bảo.

Thấy Vân Thiên Hà trở về Trần Khánh Bảo lập tức đứng dậy chạy đến đón tiếp, nói:

- Thiên Hà thiếu gia, binh khí mà người muốn chế tạo đã hoàn thành tuy nhiên còn một trình tự cuối cùng, Thiên Hà thiếu gia đã trở về hi vọng thiếu gia có thể đến La gia trang tự mình khai phong là hay nhất.

- Binh khí khai phong là sao?

Vân Thiên Hà hỏi.

Thần sắc Trần Khánh Bảo có phần thay đổi nói:

- Thiên Hà thiếu gia có điều không biết, nhìn chung đa số binh khí đều do thợ rèn khai phong nhưng lần chế tạo binh khí này không giống như những lần trước, là thanh binh khí này khi được chế tạo xong xuất hiện tường quang, La gia không dám chậm trễ lại càng không dám khai phong một mình. Cho nên khi biết Thiên Hà thiếu gia đã trở về liền muốn mời thiếu gia tới khai phong là tốt nhất.

Vân Thiên Hà nghe vậy trong lòng cũng có điều chờ mong vì vậy liền nói với Dương quản gia mấy câu rồi liền đi ra ngoài huýt sáo một tiếng. Chợt nghe thấy tiếng Vân Bôn hí lên sau vườn rồi vội phi nhanh đến, cũng chỉ mất mấy hô hấp công phu đã thấy Vân Bôn phi đến cộ mặt vào người Vân Thiên Hà.

Trần Khánh Bảo nhìn thấy một màn này lập tức mắt tròn ngược mồm há hốc thất thanh nói:

- Hảo mã, thật là khôn.

Chỉ chốc lát sau Tinh Mông cùng với một con Xích Nhã Mã đi đến ngoại viện hơn nữa con ngựa kia cũng không cần người dắt tự biết đi theo chủ nhân nhưng vẫn còn kém hơn Vân Bôn rất nhiều.

- Chúng ta lập tức khởi hành thôi.

Vân Thiên Hà sai một nha hoàn lấy yên ngựa và đồ đạc đến rồi cùng Vân Bôn bước ra sân.

Lúc này Trần Khánh Bảo mới lấy lại tinh thần vội vàng đi theo, khi hắn leo lên ngựa liền nghĩ đến ngựa của mình so với người khác không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Ra khỏi phủ Vân Thiên Hà thấy Trần Khánh Bảo nhìn Vân Bôn có chút xấu hổ, hắn cũng không nói nhiều lập tức để ngựa đi chậm lại chờ Trần Khánh Bảo. Ba người tiến dần ra đường rồi chạy ra khỏi thành.

Mùa hè ở Lợi Châu lại có mưa, con đường lầy lội, những nơi đoàn người đi qua đều để lại vết chân ngựa rõ ràng.

Đi tới chỗ đường giao nhau, con đường trở nên rất lầy lội. Đến chỗ này ngựa của Trần Bảo Khánh mới thể hiện được ưu thế. Nhóm ba người mất một canh giờ mới đến được la gia trang.

Hiện tại đang là ngày mùa, thôn dân trong La gia trang đều đang bận việc trong trang có rất ít người. Vân Thiên Hà theo Trần Bảo Khánh phi đến La gia trang thì có người chạy ra, là một hài đồng thông minh nhanh nhẹn.

Vân Thiên Hà cũng có chút ấn tượng với hải đồng này, thấy hải đồng trừng mắt hiếu kỳ nhìn mình thì liền xoa đầu nó rồi theo Trần Bảo Khánh vào sân.

La Yến Thấy nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền lập tức đi ra ôm quyền nói:

- Thiên Hà thiếu gia, tiểu lão nhi chờ đã lâu.

- La tiền bối không cần phải khách khí.

Vân Thiên Hà theo La Yến Liệt đi vào trong phòng khách, sau khi phân chủ khách liền ngồi xuống, một vị phụ nhân liền đi lên dâng trà. La Yến Liệt nói:

- Đã hơn một năm rồi không gặp, nghĩ không ra trên con đường vô đạo Thiên Hà thiếu gia lại có bước tiến thần tốc thế này, bây giờ tiểu lão nhi đã không thể nào nhìn ra tu vi của thiếu gia.

Vân Thiên Hà cũng chỉ cười rồi trả lời mấy câu hỏi sau đó lập tức đi vào vấn đề chính:

- La tiền bối, lần này binh khí khai phong cần văn bối phối hợp làm những gì?

La Yến Liệt nói:

- Binh khí khai phong, bình thường thì thợ rèn cũng hoàn thành luôn công đoạn khai phong thế nhưng lần này lão phu chế tạo ra thanh binh khí có chút khác với bình thường. Có một lần Đồ gia có đưa đến một khối Thiên Ngoại Vãn Thạch còn có Toại Tinh Thiết, đều là những tài liệu cực kỳ hiếm thấy. Lão phu không dám chậm trễ liền ra lệnh La gia dùng toàn lực để chế tạo binh khí. Mất gần hai năm thời gian cuối cùng thì cũng đã hoàn thành nhưng vẫn chưa khai phong thì thấy có tường quang đại phóng. Dự triệu như vậy chỉ có trước đây tổ tiên La gia khi chế tạo một thanh thần kiếm vô cùng sắc bén mới sinh ra. Nói như thế thì đây cũng là một thanh thần binh nên mới mời Thiên Hà thiếu gia đến đây tự mình khai phong.

252. Chương 254: Vân Tru Và Ý Chí

Thiên Ngoại Vãn Thiết lần trước là một kiện tài luyện cực kỳ quan trọng mà người khác ủy thác Đồ gia, cũng chính vì nó mà thiếu chút nữa La Gia Anh đã mất mạng. Nghĩ không ra Đồ Chính Minh lại cấp Thiên Ngoại Vãn Thiết cho mình chế tạo binh khí còn bỏ thêm không ít tinh thiết hiếm thấy. Tài liệu này có thể sánh với tài liệu chế tạo Âm Tinh Kiếm mà Đỗ Chi Lương đã thua cược mất cho Vân Thiên Hà.

Thanh binh khí này là do Đồ gia bỏ ra những tài liệu trân quý và Đồ gia sử dụng hết tâm lực để chế tạo nên, Vân Thiên Hà trịnh trọng nói:

- La tiền bối, nếu thanh binh khí này có thiên triệu khác thường xuất hiện vậy trong quá trình khai phong cháu phải làm những gì?

- Mời đi theo ta.

Lúc này La Yến Liệt đứng lên dẫn Vân Thiên Hà đi vào nội thất sau đó từ nội thất hai người đi và cửa hông hậu viện, rồi lại tiếp tục qua vài chỗ rẽ nữa, cuối cùng La Yến Liệt mở một cánh cửa đá ra tiến vào trong, bên trong truyền ra cỗ hỏa diễm nóng cháy.

Đây chính là nơi mà La Yến Liệt chế tạo binh khí, tương đối bí mật, những nông cụ bình thường đều được chế tạo ở phía trước việc đối diện với cửa hàng. Sau khi Vân Thiên Hà tiến vào La Yến Liệt liền dẫn hắn đến một lò rèn đang đỏ rực.

Lò rèn này thoát nhìn thì thấy có phong cách cổ xưa, không biết là dùng tài liệu gì để chế tạo, hình dáng cũng tương đối kỳ lạ giống như là một cái hồ lô bị cắt đôi thành hai nửa, hai bên trái phải đang có hai hán tử tinh tráng đang không ngừng kéo bễ, ngọn lửa bên trong lò rèn bốc lên không ngừng. Nhiệt độ bên trong lò rèn cực cao ngay cả Vân Thiên Hà khi đến gần lò rèn một thời gian cũng cảm giác ăn không tiêu.

Chờ một lát cho thân thể thích ứng với nhiệt độ Vân Thiên Hà mới đi đến trước lò rèn, chỉ thấy bên trong lò rèn có một khuôn đúc đang bị đốt đỏ bừng, khuôn mẫu bên trong đã thành hình. Hình thức so với lúc hắn thiết kế cũng không có điểm khác biệt quá lớn, là một thanh binh khí cổ quái. Bên ngoài đúng là một cỗ quang thải kỳ lạ.

Ánh mắt La Yến Liệt nhìn thanh binh khí nóng rực, nói:

- Cuộc đời lão phu chế tạo vô số binh khí, hôm nay tạo ra thanh binh khí này là thanh binh khí đỉnh phong mà lão phu có thể tạo nên. Thiên Hà thiếu gia, thử nhìn một chút binh khí đi, bên trên có khắc hai chữ "Vân Tru" đúng không?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Đúng là Vân Tru.

La Yến Liệt nói tiếp:

- Thiên Hà thiếu gia đối với hình thức có hài lòng không, nếu bây giờ cần sửa đổi thì vẫn còn được, đến lúc thanh binh khí đã ra lò sẽ rất khó thay đổi.

Vân Thiên Hà nhìn chuôi Vân Tru một hồi, đúng là rất giống với bản thiết kế của mình, rất đúng với ý tưởng của mình, có hai lưỡi kiếm, hình dáng lại như đao, lại có mũi nhọn có thể đâm, bề rộng cũng rất vừa tay, bên dưới có một lỗ nhỏ có thể cắm vừa một cây đoản côn dài tám xích, chỉ là không thấy đoản côn đâu.

Nhìn một hồi Vân Thiên Hà mới nói:

- La tiên bối, sao lại không có đoản côn phía dưới?

La Yến Liệt nói:

- Thiên Hà thiếu gia, lúc lão phu chế tạo cũng từng tự mình thực nghiệm khuôn đúc, nếu dùng đoản côn bên dưới sẽ rất dễ bị rời ra vì vậy lão phu mới tự mình quyết định sửa lại thành hộp đĩa tháo rời đoản côn ra, bên trên hai chỗ nổi khắc hình rồng đang vờn quanh thân côn tăng thêm vài phần khí phách. Nếu như Thiên Hà thiếu gia không hài lòng lão phu liền sửa về nguyên dạng.

- Khổ cực cho tiên bối rồi, đối với phương diện này tự nhiên lão tiên bối có kiến giải và công nghệ chế tạo tốt, tiên bối làm rất hoàn mỹ, văn bối phi thường thỏa mãn, không cần sửa chữa gì cả, không biết văn bối có thể xem qua đoản côn không?

Vân Thiên Hà đối với chỗ cải biến này vô cùng thỏa mãn, hẳn đối với phương diện chế tạo vũ khí cũng không hiểu lắm nhưng có vị La Yến Liệt là chuyên gia trong ngành. Nếu như lão đã thực nghiệm qua khuôn đúc như vậy chỗ sửa chữa hẳn là có lý, Vân Thiên Hà không tìm được lý do nghi vấn.

La Yến Liệt liền nhìn thoáng qua Trần Bảo Khánh đang ở phía sau. Trần Bảo Khánh hiểu ý lập tức đi đến một ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp tinh xảo. Vân Thiên Hà nhận lấy rồi mở nắp hộp ra chỉ thấy bên trong có một đoản côn to như cánh tay trẻ em được thiết kế tinh xảo, mặt trên có hoa văn hình rồng khập với hộp đĩa.

Vân Thiên Hà cầm trong tay cảm giác được khá nặng tuy nhiên hiện tại Vân Thiên Hà đã đạt đến cửu cấp võ sư hơn nữa lại trải qua lần thứ hai tẩy cân phạt tử, trọng lượng thể này vẫn có thể nhẹ nhàng cầm được.

Vân Thiên Hà không ngờ được ngoại trừ phía trên Vân Tru có thể tiếp nhận khe cắm, kết hợp chặt chẽ với nhau thì hoàn toàn đặc ruột. Trong lòng Vân Thiên Hà rất kính nể công nghệ chế tạo của La gia, chuyên nghiệp là thế nào? nếu đã chuyên nghiệp liền có thể xưng là đại sư.

Vân Thiên Hà bỏ đoản côn trở lại trong hộp. La Yến Liệt nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của Vân Thiên Hà liền cười nói:

- Thiên Hà thiếu gia, thân côn có sử dụng một chút tinh thiết và văn thạch thiết còn có một ít tài liệu mà La gia tích lũy nhiều năm, nếu như có tài liệu để cải thiện tạo thành uy áp cho Vân Tru thì uy lực tổng thể còn tăng cường gấp trăm lần.

- A, La tiên bối còn có thể cải thiện được nữa? Có thể tăng thêm uy lực?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên hỏi.

La Yến Liệt gật đầu:

- Tổ truyền La gia có một yếu quyết rèn luyện binh khí có nói đến vấn đề dung nhập ý chí, càng là cao thủ khi sử dụng ý chí thì càng cường đại. Nếu như có thể quán nhập ý chí vào trong vũ khí thì uy lực đại tăng. Thanh Vân Tru này có khả năng quán nhập được ý chí vào trong.

Nghe thấy vậy Vân Thiên Hà lập tức nghĩ đến huyền đao, thanh đao đó Vân Thiên Hà không hề sử dụng đến, hẳn không hề có hứng thú với việc điêu khắc mà chỉ giữ lại để làm kỉ niệm mà thôi. Nếu như La tiên bối có thể dung nhập huyền đao vào trong Vân Tru thì sẽ thể hiện được hết giá trị của nó. Phải biết rằng bên trong huyền đao có ý chí cường đại của Thương Nguyệt, cao thủ đã đạt đến Thiên Cảnh.

Mà trùng hợp chính là lần này hẳn định nhờ La gia làm có hẳn một cái giá tinh mỹ để đặt huyền đao đầu giường.

Tuy nhiên hiện tại Vân Thiên Hà đã cải biến chủ ý nên liền bảo Tinh Mông lấy huyền đao, đem huyền đao ra nói:

- La tiên bối, vật này tuy bình thường nhưng hãy dùng nó để dung nhập.

La Yến Liệt thấy Vân Thiên Hà xuất ra một thanh đao dùng để điêu khắc bình thường liền nhíu mày nói:

- Thiên Hà thiếu gia, thanh đao điêu khắc này dùng tài liệu bình thường để chế tạo, nếu như dung nhập vào Vân Tru chẳng phải là sẽ làm giảm uy lực sao?

Vừa nói La Yến Liệt vừa nhận lấy huyền đao, chỉ là vừa mới cầm lấy huyền đao sắc mặt La Yến Liệt nhất thời đại biến, thân thể không ngừng run rẩy giống như hắn đang cầm một thứ cực kỳ đáng sợ, liền vội vàng giao trở lại cho Vân Thiên Hà, trán đầm mồ hôi, kinh ho:

- Hảo đao, thật là quý dị, bên trong có một cỗ ý chí băng hàn, tuy làm bằng sắt thô nhưng trong đó lại không có bất kỳ tạp chất nào so với bách luyện tinh cương thì còn tinh mịn hơn, so với hàn thiết thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Vân Thiên Hà nói:

- La tiên bối, vật này ít nhất đã có từ năm trăm trước là vật của một cao thủ tiền bối. Tiền bối đó đã tặng cho văn bối nhưng văn bối không sử dụng chỉ dùng để bày biện làm vật kỉ niệm nên bây giờ văn bối muốn dung nhập nó vào trong Vân Tru liệu có được không?

- Năm trăm năm tuổi?

La Yến Liệt kinh hãi nhưng thần sắc lại trở nên cực kỳ phấn chấn quay lại nói với Trần Khánh Bảo:

- Người đi gọi Khánh Hòa và những người khác nhanh chóng trở về, hôm nay La gia trang chúng ta sẽ có thần binh xuất thế, a ha ha ha...

Trần Khánh Bảo hơi sững sốt một chút lập tức trở nên vui mừng vội vàng chạy ra ngoài gọi người. Lúc này khuôn mặt già nua của La Yến Liệt đỏ bừng, kích động nói:

- Thiên Hà thiếu gia, người có thể ở đây chờ một ngày được không, chờ lão phu đem thanh huyền đao này dung nhập vào Vân Tru thì sẽ lập tức khai phong. Nếu vật ấy khonog gây ảnh hưởng cho Thiên Hà thiếu gia thì quá tốt rồi. Lão phu cũng chuẩn bị được đại khai nhãn giới, lúc thần binh khai phong không biết sẽ thế nào?

Thấy La Yến Liệt hưng phấn như vậy Vân Thiên Hà cũng phi thường chờ mong, hẳn không biết La gia trang làm thế nào để dung nhập huyền đao vào trong Vân Tru bởi vì huyền đao ẩn chứa ý chí cực kỳ cường đại, người bình thường căn bản không chịu được. Hẳn cũng muốn kiến thức một phen, muốn nhìn xem công nghệ rèn của La gia trang cao minh đến mức nào.

Chỉ một lát sau toàn bộ những thợ rèn có tay nghề cao nhất La gia trang đã tụ tập lại đây. Bọn họ nghe nói hôm nay có thần binh xuất thế, mỗi người đều hưng phấn, kích động không thôi. Là một thợ rèn nếu như có thể chế tạo ra một thanh thần binh lợi khí cũng đủ để bọn họ cảm thấy kiêu ngạo và đáng tự hào.

Trong bất kì nghề nghiệp nào cũng đều có tín niệm của riêng mình, một đại sư nường rượu thì muốn chế tạo ra một loại rượu ngon thượng hạng, đạo lý cũng giống nhau, là thợ rèn ai lại không muốn chế tạo ra một thanh thần binh lợi khí.

La Yến Liệt hăng hái nhanh chóng phân công nhiệm cho mọi người. Đệ tử La gia bắt đầu hành động, bên trong đoàn tọa thất trở nên bận rộn hẳn lên.

Vân Thiên Hà thấy từng người đều bận rộn nhưng lại có trình tự công việc sắp xếp rất rõ ràng, phân công thập phần hợp lý mà La Yến Liệt sai hai người đứng hai bên trái phải lò rèn ra sức kéo bễ điều chỉnh nhiệt độ. Sau khi nhiệt độ đạt đến mức cần thiết La Yến Liệt lại chạy đến một cái giá kỳ lạ đặt trên lò rèn sau đó từ từ đưa huyền đao vào lò rèn.

Vân Thiên Hà càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, đây không phải là một loại hình thức cơ giới hóa sao, Vân Thiên Hà không khỏi thốt lên:

- La tiên bối, tiên bối muốn trực tiếp hoàn thành trong lò rèn, không cần lấy ra ngoài sao?

La Yến Liệt kiêu ngạo nói:

- Tổ tiên La gia ta đã truyền thừa lại tất nhiên khác các phương thức khác hơn nữa lò rèn này cũng là gia truyền chí bảo của La gia, những chỗ thần kỳ ta cũng không nói hết được tuy nhiên bất luận để đồ vật nào vào trong lò đều có thể hòa tan. Tuy chuôi huyền đao này của Vân Thiên Hà thiếu gia lão phu cũng không dám cam đoan có thể hòa tan nhưng có Vân Thiên Hà thiếu gia ở đây thì không còn vấn đề nào nữa, ha ha ha...

Vân Thiên Hà cũng không để ý đến vấn đề có thể hòa tan hay không, lúc này cái mà hắn quan tâm chính là luồng ý chí cường đại có thể biến mất do huyền đao bị hòa tan hay không mà thôi. Nếu như luồng ý chí cường đại đó mà biến mất thì hắn thà đi lấy khối đậu phụ đập đầu vào đó mà chết đi còn hơn là sống trong kiếp trôi nổi.

Vì vậy Vân Thiên Hà trịnh trọng hỏi:

- La tiên bối, đã có biện pháp hòa tan huyền đao, vậy luồng ý chí trong huyền đao có bị mất đi hay không?

La Yến Liệt cười thần bí nói:

- Có Thiên Hà thiếu gia ở đây thì không có vấn đề gì, tiếp theo cần Thiên Hà thiếu gia làm một việc đó chính là xuất ra ít máu, hắc hắc...

253. Chương 255: Thần Binh Xuất Lô.

- Cái gì, chế tạo binh khí mà còn phải lấy máu?

Vân Thiên Hà kinh hãi, nhìn thấy ánh mắt của La Yến Liệt không vẻ gì là đùa giỡn cả không khỏi cảm thấy lạnh gáy nói:

- Cần nhiều hay ít, dùng để làm gì?

- Một chén!

La Yến Liệt giơ một ngón tay ra nói.

Vân Thiên Hà cảm giác ngón tay của La Yến Liệt giống như là một cây đao đang muốn lấy máu hắn vì vậy khẽ cắn môi nói:

- Cầm chén đến đây.

Lúc này một hán tử với khuôn mặt tươi cười, cổ quái bưng một "chén" lớn đặt trước mặt Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà vừa nhìn thấy cái bát kia liền trợn trừng hai mắt, choáng váng tí ngã xuống đất.

- Có thể đổi cái nào nhỏ hơn được không?

Vân Thiên Hà rên rỉ, hắn đoán chừng cái bát kia cũng phải lấy gần hết máu trong cơ thể hắn, đây chính là muốn giết người a.

Bất kỳ ai nếu mà mất đi một lượng máu lớn như vậy cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

La Yến Liệt vừa nhìn thấy cái bát cũng lộ vẻ tức giận nói không nên lời, quát thẳng mặt hán tử kia:

- Ngu xuẩn, cái bát lớn như vậy người muốn lấy mạng người hả?

Hán tử kia lộ ra vẻ mặt đau khổ nói:

- Thúc phụ trong nhà toàn bát lớn hơn như vậy, đây là bát dùng để tiểu hài tử ăn rồi. Bình thường chúng ta ăn cơm còn dùng cái bát to hơn thế này nhiều.

- Đồ vô dụng, đi lấy chén trà đến đây.

La Yến Liệt lại rống lên một tiếng, lúc này hán tử kia mới vỗ trán nói:

- Đúng vậy, sao ta lại không nhớ đến nhỉ.

Sau khi hán tử kia đưa chén trà đến Vân Thiên Hà mới cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, bằng này thì hẳn còn có thể chịu được vì vậy liền lập tức lấy chủy thủ bên hông ra bắt đầu trích máu.

Sau khi thấy chén trà kia đầy máu thì Tinh Mông lập tức lại gần bôi thuốc cầm máu cho Vân Thiên Hà.

Một hán tử lại đến cầm lấy chén máu đưa đến trước lò, La Yến Liệt nhân tiện nói:

- Thiên Hà thiếu gia, máu là tinh hoa trong cơ thể, để cho thanh thần bình này không xảy ra bài xích thiếu gia thì cần phải cùng thiếu gia huyết mạch tương liên. Vì thế để hòa tan vật này cần phải dùng máu của thiếu gia để phối hợp, đây chính là bí pháp tổ truyền của La gia, khi hòa tan huyền đao thì ý chí trong đó cũng không mất đi. Hơn nữa khi hòa tan rồi dẫn nhập vào trong Vân Tru cần có khí huyết của thiếu gia để dẫn đạo.

Vân Thiên Hà gật đầu, La Yến Liệt nói có vài phần đạo lý, máu huyết trong cơ thể hắn và tinh linh chi khí đã sớm dung nhập làm một thể. Đây cũng có thể coi là một biện pháp tốt, hắn chỉ có thể kiên trì chờ đợi rồi xem kết quả ra sao mà thôi.

Ước chừng trải qua hai canh giờ.

Lò rèn kia quả nhiên là một vật thần kỳ, khi La Yến Liệt cẩn thận đem huyền đao vào trong lò rèn liền bị hòa tan hóa thành một "dòng nước thép" hơn nữa phía ngoài còn có một cỗ huyết sắc bao phủ hình như là giữ cố ý chí kia không bị tiêu tan.

Sau đó La Yến Liệt bỏ Vân Tru vào trong lò rèn đồng thời nhanh chóng đổ toàn bộ chén máu vào vào trong chọt nghe "xuy xuy", lò rèn rung động. La Yến Liệt lập tức đóng lò rèn lại, chỉ thấy trong nháy mắt toàn bộ lò rèn đã bị một cỗ huyết sắc bao phủ.

La Yến Liệt kích động, không ngừng làm việc, các động tác đều liên mạch lưu loát không hề dừng lại, ngay lúc khí tức bốc lên còn chưa kịp tiêu tán đã đưa nước thép tiến vào trong Vân Tru sau đó bắt đầu quai búa tôi luyện.

Đình đình đình!

Bỗng nhiên bên trong lò rèn vang lên âm thanh, Vân Thiên Hà nhìn chăm chăm vào cỗ ý chí đang bị bao phủ lại kia không ngừng tăng cường cảm ứng chỉ sợ nó bị tiêu tán. Tuy nhiên hắn vui mừng nhìn thấy cỗ huyết khí ngay từ lúc còn chưa tiêu tán đã bị dung nhập vào trong Vân Tru ở giữa lò rèn, cỗ ý chí đã dần dung nhập vào trong Vân Tru.

Trải qua một thời gian dài chờ đợi nhàm chán, La Yến Liệt đã liên tục thay đổi ba người điều khiển kéo bễ và không ngừng quai búa liên tục không ngơi nghỉ quá trình rèn.

Vân Thiên Hà nhìn ra được những thao tác liên tục này mặc dù có một nửa là cơ giới hóa nhưng cũng cực kỳ hao tổn khí lực và tâm lực mấy người La gia. Tất cả việc này cùng với lò rèn thần kỳ kia đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức một cách phiến diện của Vân Thiên Hà đối với kỹ xảo rèn ở thế giới này.

Nhất là La Yến Liệt, không thể nghi ngờ hắn là người một mặt nhất không giống như các hán tử kia hắn vừa phải điều chỉnh thêm các tài liệu luyện chế lại vừa điều chỉnh ngọn lửa, phân công các nhiệm vụ vận hành nhịp nhàng...

Vân Thiên Hà vẫn một mực chờ đợi cho đến khi mặt trời lặn nhưng lò rèn vẫn như cũ không hề dừng lại, mấy người La gia ăn uống ngay trong đoán tạo thất rồi lại tiếp tục làm việc không hề có một giây ngưng nghỉ, thanh âm "đinh đinh đinh" vang lên không ngừng.

Trong quá trình rèn Vân Thiên Hà cũng không dám rời đi bởi vì La Yến Liệt thường xuyên bảo hấn cùng phối hợp làm một vài việc tỷ như lấy máu chẳng hạn.

Mãi cho đến lúc nửa đêm La gia vẫn khổ công rèn đúc như cũ bất quá từ biểu tình trên mặt có thể thấy họ đang cực kỳ hưng phấn, càng lúc càng hưng phấn, tinh thần càng lúc càng lên cao. Vân Thiên Hà biết quá trình rèn cũng đã sắp sửa hoàn thành.

La Yến Liệt kích động đến mức hai tay run rẩy, ngay lúc Vân Tru thành hình chỉ thấy một đạo ánh sáng phóng xuất hấp dẫn tâm thần người khác vào đó.

Đúng lúc này đột nhiên trong lò rèn xuất hiện âm thanh cộng hưởng bắt đầu chấn động, tất cả mọi người dừng tay hai mắt tròn tròn. Bên trong lò rèn vang lên từng âm thanh, chấn động giống như có một vật nào đó đang bị nhốt bên trong đang tìm cách lao ra, thập phần kỳ dị.

- Chuẩn bị khai phong.

La Yến Liệt lúc này không cách nào khống chế được tâm tình phấn khích, kích động hét lên một tiếng chấn các tiểu bối đang ngưng ngác lập tức lấy lại tinh thần nhanh chóng đi làm việc của mình và hai hán tử khống chế nhiệt độ lò rèn cũng dần điều chỉnh nhiệt độ thấp xuống, rồi bắt đầu dùng phương thức bình thường để làm lạnh.

Lúc này Vân Thiên Hà cảm thấy cực kỳ thấp thỏm mỗi khi lò rèn rung động tâm tình hấn cũng nhảy theo. Hấn cảm giác bên trong lò rèn có một cỗ ý chí cường đại muốn phá nát hết thảy để lao ra hình như bên ngoài đang có vật nào đó hấp dẫn nó.

La Yến Liệt thấy lò rèn ngày càng chấn động kịch liệt lúc này sắc mặt cũng đại biến, lò rèn này chính là gia truyền chí bảo không thể nào bị hủy được vì vậy lo lắng hết to:

- Nhanh lên, tăng tốc độ làm lạnh, Thiên Hà, ngay khi nắp lò rèn mở ra phải nhanh chóng khai phong, tốt nhất là dùng máu của người.

La Yến Liệt lo lắng đến mức độ gọi thẳng tên Vân Thiên Hà.

Hồng hộc!

Lúc này động tác hai vị đại hán phụ trách nhiệt độ lò rèn càng ngày càng chậm nhưng tiết tấu vẫn ổn định bởi vì trình tự, thời gian làm việc cũng cực kỳ quan trọng, để có thể chứng kiến một kiện thần binh ra lò bọn họ không cho phép có bất kỳ sai sót nào.

Rốt cục đến khi tiết tấu trở nên thông thả chậm rãi gần như là dừng lại thì nhiệt độ trong lò cũng đã giảm xuống mãnh liệt giống như đột nhiên bị một dòng nước lạnh thổi qua, muốn đóng băng tất cả.

- Khai lò!

Ngay lúc cổ hàn ý ập vào mặt, thân thể La Yến Liệt run rẩy kịch liệt, ánh mắt tỏa ra quang mang càng thêm nóng cháy. Hấn biết tuyệt đối đây chính là lúc mà thần binh chuẩn bị dẫn sinh, hiện tại nhiệt độ giảm xuống mạnh, không khí trở nên lạnh hơn nếu như không biết nắm chặt thời gian khai lò thì có thể cả lò rèn cũng bị hủy. Khi hấn hét lên một tiếng thì đồng thời hai hán tử cũng nhanh chóng thả tay.

Lúc này Vân Thiên Hà không trích máu vào trong chén nữa mà sử dụng tinh linh chi khí kết hợp với máu huyết trong cơ thể trào lên cổ họng chuẩn bị phun ra bất cứ lúc nào. Cổ hàn khí băng lãnh kia không hề ảnh hưởng đến hấn một chút nào, hấn đã đi đến phía trước lò rèn.

Ca ca!

Ngay sau khi một tiếng vang truyền đến, lò rèn rung động kịch liệt thì La Yến Liệt ra lệnh cho người La gia lần lượt nhanh chóng rút từng tầng ngăn cách trong lò rèn ra.

Ong ong!

Ngay khi tầng ngăn cách được rút ra một âm thanh vang dội truyền đến, Vân Tru bên trong lò rèn càng rung động dữ dội, từ trong lò rèn một cổ quang mang sắc ngân lam phóng xuất chiếu thẳng vào mắt mỗi người làm bọn họ cảm thấy hai mắt đau nhức vô cùng.

Càng làm cho bọn họ kinh ngạc hơn nữa là bên trong khuôn đúc nhiệt độ lại giảm xuống thấp hơn nữa giống như đang ở trong ngày đông giá rét nhất. Bị nhiệt độ băng lạnh ảnh hưởng nhất thời nhiều đồ vật trong đoán tạo thất đều bị nứt vỡ.

- Khai phong.

La Yến Liệt cố gắng chịu đựng hàn lãnh, hai hàm răng đập vào nhau nhưng vẫn lấy hết sức rống to một tiếng.

Vân Thiên Hà nghe thấy tiếng La Yến Liệt liền lập tức tập trung toàn bộ tinh thần lên Vân Tru đồng thời nối tiếp với luồng ý chí kia thế nhưng còn chưa đợi La Yến Liệt động thủ khuôn đúc đã vang lên âm thanh giòn nứt.

Sau một khắc chợt nghe âm thanh "răng rắc" khuôn đúc vỡ ra giống như thủy tinh thành từng mảnh nhỏ. Trong nháy mắt Vân Thiên Hà thấy Vân Tru hiện ra tinh linh chi khí trong cơ thể và máu huyết trong miệng đã súc thể chờ sẵn nhanh chóng phun lên bao phủ Vân Tru.

Ông!

Khi một cổ huyết vụ hàm chứa cả tinh linh chi khí bao phủ lên Vân Tru, đột nhiên Vân Tru phát sinh âm thanh cộng hưởng giống như người đang đói khát gặp nước vậy. Sau đó bỗng nhiên Vân Tru dựng đứng lên, một cổ ý chí cường đại phóng xuất ra mang theo hấp lực hút Vân Thiên Hà tiến lại.

Dưới cổ hấp lực cường đại, Vân Thiên Hà không tự chủ được lao đến nắm chặt lấy Vân Tru.

Ngay khi Vân Thiên Hà cầm lấy Vân Tru, hần liền cảm thấy hai tinh tú trong cơ thể hần đã đạt đến lực lượng cực hạn nhất là đệ nhất tinh tú lại càng trở nên tinh thuần. Sau đó tinh linh chi khí giống như hồng thủy tràn dề điên cuồng trút sang Vân Tru.

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh hãi không thôi, hần cảm nhận được Vân Tru giống như là một hắc động hấp thu đại lượng tinh linh chi khí trong cơ thể hần một cách điên cuồng. Tinh khiếu trong cơ thể Vân Thiên Hà truyền đến cảm giác đau đớn như kim chích. Vân Thiên Hà muốn thả Vân Tru ra nhưng căn bản không được, hần thật sự nhận không được liền cầm chặt kiếm ngửa đầu lên trời hét lên.

Ngay khi bên trong tinh khiếu truyền đến đau đớn thì từ đầu mũi kiếm Vân Tru đột nhiên phóng xuất một cổ ngân lam cường liệt không gì sánh được lao thẳng lên trên đục thủng trần đoán tạo thất.

254. Chương 256: Tứ Phương Động.

Đúng lúc này ánh sáng từ tinh không cũng chiếu xuống, từng đạo tinh quang cùng với quang mang của Vân Tru giao tương hô ứng giống như toàn bộ ánh sáng giữa trời đêm đều hội tụ tại một điểm này tạo thành một bức tranh huyền lệ đầy ánh sáng thần kỳ.

Mọi người trong La gia trang giống như bị hóa đá mềm mớ lớn, trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh thần kỳ do thần binh xuất thế tạo ra, một màn này làm cho bọn họ cả đời khó quên.

Mà lúc này Vân Thiên Hà lại có một cảm thụ kỳ diệu.

Khi tinh mang trên bầu trời phóng xuống chiếu lên Vân Tru, Vân Thiên Hà cảm thấy tinh linh chi khí trong cơ thể mình sắp bị hút hết thì trong nháy mắt đã cảm thấy dường như thăng hoa, Vân Thiên Hà thông qua Vân Tru chuyển hóa lực lượng tinh mang trở thành tinh linh chi khí bổ sung lượng tinh linh chi khí đã bị Vân Tru hút lấy với tốc độ còn nhanh hơn. Không những bổ sung mà lượng tinh khí này còn cực kỳ tinh thuần.

Sau khi cảm giác đau đớn trôi qua Vân Thiên Hà cảm giác cả thân thể đang chìm trong sự ấm áp nhu hòa. Tinh mang, tinh thần lực thông qua Vân Tru chảy vào trong cơ thể Vân Thiên Hà giống như là che chở hần, nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve làm Vân Thiên Hà lâm vào say mê không cách nào thoát khỏi.

Đúng lúc này tại hoang trạch trong Lợi Châu thành lão giả đang nhắm mắt đã tọa thì dường như cảm ứng được điều gì đó, hai mắt đột nhiên mở to, từ giữa mi tâm phóng xuất ra một đạo tinh mang.

- Tiểu tử kia rốt cục người lại lần nữa xuất hiện, người ở nơi nào a?

Tâm tình lão giả lúc này cực kỳ kích động lập tức đứng dậy mở cửa sổ nhìn thẳng tinh mang đang phóng xuất trên bầu trời. Hắn quan sát một hồi, rốt cục không nhìn được hết lớn:

- Xuất hiện phía Bắc ngoại thành, ngay phụ cận hahaha.

Sau khi cười một tràng dài lão giả giống như một tiểu hài tử nhìn thấy kẹo hừng phấn hoa chân múa tay vội vội vàng vàng mặc thêm áo ngoài rồi lao ra ngoài giống như một đạo u linh thiểm điện biến mất khỏi hoang trạch, trong viện bỗng nhiên nổi một trận gió to.

Ngay lúc lão giả trong hoang trạch phát hiện ra dị tượng liền lập tức đuổi theo thì lúc này một cỗ xe ngựa thử phía Nam đang chạy trong đêm tối lao về phía Lợi Châu.

Trong xe ngựa cũng có một vị lão giả, hai mắt khép hờ hình như là đang luyện công hay dưỡng thần gì đó.

Mà bên cạnh lão giả có một thanh niên tuấn nhã với đôi mắt sáng ngời đang tựa cằm lên cửa xe thưởng thức bầu trời đêm.

- Thái sư phụ tối nay sao trên trời sáng a, toàn bộ giống như những viên ngọc đang tỏa sáng vậy, thật khó có được kỳ cảnh như thế này a.

Thanh niên nhìn xuất thần lên bầu trời cảm thán nói.

Đúng lúc này dường như lão giả cảm ứng được điều gì, mai mắt mở ra thét lên một tiếng kinh hãi:

- Không tốt, tinh mang lại tái hiện ngay gần Lợi Châu, rất có thể là tiểu tử mang tinh tú thiên mệnh đang làm đại sự gì đó, tuyệt đối không thể để cho lão già Bắc vực kia đoạt được người mang tinh tú thiên mệnh chúng ta phải nhanh lên. Tinh Nho người đến Lợi Châu thành sau, lão phu đi trước một bước.

Nói xong lão giả có phần cổ quái lập tức nhảy xuống xe ngựa thân ảnh nhoáng lên đã biến mất trong bóng đêm.

Thanh niên trong xe ngựa vẫn nhìn lên bầu trời đêm lẩm bẩm nói:

- Có thể làm cho Thái sư tổ đã bế quan hàng trăm năm phải động dung, người đó nhất định rất bất phàm, nhất định phải kết bạn mới được, ha ha ha.

Mã xa lập tức tăng tốc độ chạy về phía Lợi Châu thành.

Từ phương hướng Khai Châu đến Lợi Châu cũng có một đoàn người ngựa đang đi trong đêm tối, chỉ là những người đi đường này có chút quái dị, hơn nữa phương thức bọn họ đi lại cũng rất khác nhau.

Phía trước đoàn người có hai thị nữ mặc quần áo màu hồng vàng, đầu đội khăn, có mạng che mặt, tay cầm theo lẵng hoa. Bọn họ đi trước dẫn đường và lúc đi cũng thả từng cánh hoa xuống tạo thành hương thơm kéo dài lan tỏa trên cả con đường.

Ở giữa có hai hán tử tinh tráng mặc bộ quần áo kỳ dị khiêng một cái kiệu nhỏ. Trên kiệu có một nữ tử mặc quần đỏ đầu cũng đội khăn và mang mạng che mặt đang ngồi. Đôi mắt nàng sáng lấp lánh như bảo thạch, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao đang tỏa sáng trên bầu trời.

Mà phía sau nữ tử kia còn có một chiếc kiệu nhỏ nữa. Trên kiệu là một lão phụ nhân chỉ mang một cái khăn che mặt, không trùm đầu có thể nhìn rõ mái tóc bạc, thoạt nhìn tuổi tầm trung niên mà lúc này vị phụ nhân cũng đang ngẩng đầu ngắm nhìn trời đê. Sau khi quá sát một hồi phụ nhân lẩm bẩm:

- Xem ra chúng ta chậm chân rồi.

- Mồ mỗ, đã ba tháng hành trình trên đường chưa hề ngừng nghỉ một ngày mới đến được Đại Đường quốc phía Đông này. Thật sự là lão Thái Sư Tôn lão nhân gia cấp thiết vậy sao?

Thiếu nữ ở kiệu phía trước lên tiếng, thanh âm tựa như chim vàng oanh làm người nghe cảm thấy thư sướng.

Phụ nhân nói:

- Hải tử, cháu không biết người mang tinh thần thiên tức rất khó gặp. Lần này Đại Đường quốc ở Đông Vực xuất hiện dị tượng vì thế mà Thái Sư Phó lão nhân gia đã xuất quan sớm muốn ta đi tìm người nọ, cần phải lấy lễ đối xử, thành tâm thành ý mời và quan trọng nhất là không để người khác cướp đi mất. Mà hôm nay lại xuất hiện dị tượng như thế này hẳn những người khác cũng phát hiện ra và đương nhiên tốc độ của bọn họ cũng nhanh hơn chúng ta.

- Thực sự là một tên đáng ghét, tìm được hắn rồi trước tiên phải cho hắn nếm thử sự lợi hại để xem hắn có dám trái lời ta không?

Trong lòng nữ tử thầm nói. Tốc độ đoàn người trở nên nhanh hơn, cánh hoa rải khắp đầy trời, khi đoàn người đã biến mất tại cuối đường mới rơi xuống đất.

Kinh Thành, Túc Tĩnh Vương phủ.

Vẫn là ở trong biệt viện xưa, Tuyết Ông tiên sinh vẫn đứng một chỗ như cũ nhìn tinh không đang tỏa sáng trên đỉnh đầu đến xuất thần, trầm mặc không nói.

Nhưng trong lòng hắn đang nổi sóng, gần đây tinh tượng phát sinh biến hóa kỳ dị khắp nơi bắt đầu hành động mà hắn cũng nhận được mật lệnh của sư tôn muốn hắn sử dụng lực lượng của Túc Tĩnh Vương tìm kiếm người mang tinh tức thiên mệnh. Sau khi tìm được phải lập tức đưa về Tuyết Vực.

Mặt khác sư tôn còn nhắc Nguyệt Tông cũng đã phái cao thủ tiến nhập vào Đại Đường quốc bắt đầu tìm kiếm người mang tinh tức thiên mệnh hơn nữa mấy vị trưởng lão Nhật Tông cũng đồng thời tiến nhập vào Đại Đường.

Mấy tin tức này đều là cơ mật cao nhất mà Tuyết Ông tiên sinh có được nhưng mà lần này sư tôn lại nhắc đến cao thủ khắp nơi: Bắc Vực, Nam Vực, Tây Vực, Thiên Đảo Vực...các cao thủ khắp nơi đều hướng đến Đại Đường tìm kiếm người mang tinh tức thiên mệnh. Sư tôn lệnh cho hắn phải hành động nhanh hơn không được để người này rơi vào các thế lực khác.

Mệnh lệnh của sư tôn Tuyết Ông tiên sinh không dám vi phạm nhưng lúc này đây khi nghĩ đến mệnh lệnh của sư tôn trong lòng Tuyết Ông tiên sinh rối loạn, phức tạp đến cực điểm.

Tất cả những vấn đề, thiên tượng đủ để hắn nhận ra người mang tinh tức thiên mệnh là ai. Hắn ngàn lần không nghĩ đến người trước đây đã từng ở bên cạnh hắn, người mà hắn đã từng rất ngưỡng mộ mà hôm nay song phương đã trở mặt. Không ngờ được rằng tiểu tử Vân Thiên Hà kia chính là người mà sư tôn lệnh cho hắn phải đưa về.

Nghĩ đến đây trong lòng Tuyết Ông tiên sinh kêu khổ không thôi bởi vì lần này Túc Tĩnh Vương, Thiên Môn đã xé rách da mặt với Đồ gia mà tiểu tử kia lại mang họ Đồ.

Ai!

Tuyết Ông tiên sinh thở dài hắn chưa bao giờ vì một việc mà phải lo lắng suy nghĩ nhiều như vậy. Muốn hải tử kia đi theo mình thì cần phải thỏa hiệp nhưng như thế lại đi ngược với tình cảm Túc Tĩnh Vương dành cho hắn, nhưng nếu không làm thì lại trái lệnh sư tôn, thật sự hắn rất khó đưa ra lựa chọn.

Kinh Thành, Định Nam Hầu phủ.

Bên trong bí thất, lúc này sắc mặt Mạc Bách Uy cực kỳ cung kính đứng trước mặt một xích phát lão giả không dám thở mạnh một tiếng, đang chờ đợi đối phương mở miệng.

Vị lão giả đang ngồi kia nhấp một ngụm trà, sau khi buông chén ra lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Mạc Bách Uy nói:

- Lần này chính là thời cơ tuyệt hảo để tông môn chúng ta trở về Nhật Tông. Lần này Vân Hảo Nguyên trưởng lão Nhật Tông có đề cập đến người mang tinh mệnh. Môn chủ muốn ta không tiếc trả giá bất kỳ thứ gì, vận dụng tất cả lực lượng đang có cũng phải tìm được người này. Trưởng lão Nhật Tông đã tính ra phương vị của người mang Tinh Mệnh

- Vâng, đồ nhi lĩnh mệnh.

Mạc Bách Uy lập tức lên tiếng trả lời rồi vỗ vãi xuất phát, sai người đi làm việc, xích phát lão giả lo lắng nói:

- Hi vọng có thể nhanh chân hơn người Nguyệt Tông.

Hoàng thành, bí thất trong hoàng cung.

Lúc này thần sắc hoàng đế nghiêm túc, trong tay cầm một phong mật hàm, sau khi nhìn một hồi lâu liền chấp tay sau lưng đi qua đi lại.

Dư Khánh khép hờ hai mắt dừng một bên không nói câu nào.

Cuối cùng hoàng đế lên tiếng:

- Nguyệt Tông rất ít khi làm việc, tự nhiên là muốn tận lực hoàn thành. Dư Khánh ngươi lập tức khởi hành ngay tối nay tự mình đến Lợi Châu một chuyến. Lúc này tông môn có động tĩnh ngay cả người vực ngoại cũng lục tục kéo đến Đại Đường quốc. Việc này không phải là chuyện đùa mau chóng điều tra những người kia vì cái gì mà cùng tụ hội đến đây, vạn lần không thể để bọn họ làm loạn bố trí của chúng ta.

- Lão nô tuân chỉ.

Dư Khánh tuân mệnh liền nhanh chóng rời khỏi bí thất. Hoàng đế cầm phong mật hàm đi qua đi lại lưỡng lưỡng:

- Tai họa tông môn, tai họa tông môn, không biết ta còn có thể thấy ngày họa tông môn bị diệt trừ hay không?

La gia trang, đoán tạo thất.

La Yến Liệt nhìn thấy thanh thần binh xuất thế kích động đến mức cơ hồ suýt nữa thì ngất đi. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn thấy tròng cảnh thần binh xuất thế, đúng là làm con người khó mà tưởng tượng nổi.

Lúc này Vân Tru trong tay Vân Thiên Hà đã hút no đủ tinh linh chi khí, Vân Thiên Hà vận dụng tinh linh chi khí phản phệ mới ngăn chặn được ý chí của Vân Tru, dần làm cho nó trở nên yên tĩnh, không còn dị động.

255. Chương 257: Hồ Ly.

Trải qua quá trình thói luyện, khai phong lúc này thân kiếm mang theo một cỗ tinh mang màu lam nhạt, còn có hoa văn cổ tinh giống như là khắc lại tinh vực vậy. Hoa văn cực kỳ tinh xảo kỳ diệu chỉ nhìn qua đã biết đây là một kiệt tác nghệ thuật.

Mà càng thêm kỳ diệu chính là khi Vân Thiên Hà cầm lấy chuôi Vân Tru liền cảm thụ dường như nó không hề có trọng lượng, nhẹ tựa lông hồng còn có một cỗ lực lượng nhu hòa cùng với lực lượng trong cơ thể hắn tương giao. Chỉ cần tâm thần Vân Thiên Hà khẽ động là chỉ trong nháy mắt Vân Tru có thể xuất ra phong mang sắc bén.

Đây đúng là vũ khí sinh ra vì Vân Thiên Hà, tâm thần tương liên với hắn.

Cỗ ý chí mà Thương Nguyệt để lại giống như là một tấm khiên che chở cho hắn, khi hắn cầm Vân Tru liền cảm nhận được bên trong cỗ ý chí còn mang theo nét ôn nhu.

Hơn nữa Khôn Nguyệt Bích bên trong cơ thể cũng có ý chí của Thương Nguyệt làm cho Vân Thiên Hà đang đắm chìm trong cảm giác nội ngoại tương giao cực kỳ kỳ diệu, Vân Thiên Hà đắm chìm trong cảm giác ôn nhu thiếu chút nữa rơi vào trầm mê.

Sau đó một hán tử mang phần đoản côn đến, Vân Thiên Hà cầm lấy cầm Vân Tru vào. "Ca" tiếng động vang lên, chỉ thấy hai chỗ nối hai phần khít lại với nhau, kết hợp chặt chẽ giống như một con rồng hoàn chỉnh tựa như thực thể đang hiện ra trước mắt vậy, tăng thêm phần uy nghi và khí phách.

Khi Vân Thiên Hà muốn rút kiếm ra thì chỉ nghe "ca" Vân Tru đã tự động xuất ra, Vân Thiên Hà nhẹ nhàng thoải mái bạt kiếm không hề cảm giác trì trệ. Lúc này Vân Thiên Hà cảm thấy yêu thích Vân Tru đến cực điểm.

Để thực nghiệm một chút uy lực Vân Thiên Hà tìm một khối tài liệu khá cứng rắn trong đống tạo thất đặt lên bàn sau đó vung Vân Tru lên vạch giữa không trung một quỹ đạo hình bán nguyệt hướng về phía khối tài liệu đặt trên bàn.

Chợt nghe rắc, vật kia tựa hồ như miếng đậu phụ bị chia thành hai nửa, vết cắt nhẵn bóng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Càng làm cho người khác kinh hãi là cả chiếc bàn cũng cùng chung số phận bị cắt đôi. Trong lúc huy kiếm Vân Thiên Hà còn cảm nhận được một cỗ phong mang cực kỳ sắc bén.

Mang theo tâm trạng phấn chấn Vân Thiên Hà tìm đến một khối sắt nữa. Lần này hấn huy kiếm nhưng không trực tiếp chém lên khối sắt mà chỉ dừng lại cách khối sắt chừng một ngón tay.

Rắc rắc!

Tuy khối sắt không bị Vân Tru trực tiếp chém đến nhưng vẫn như cũ bị chém thành hai đoạn không chút khó khăn, quả nhiên là thần binh lợi khí, chỉ là kiếm phong mà đã lợi hại như vậy rồi.

- Thiên Hà thiếu gia.

Lúc này ánh mắt La Yến Liệt nhìn chăm chăm vào Vân Tru dường như đang phát sáng, nhìn đến nửa ngày La Yến Liệt mới lắp bắp nói:

- Có thể để lão phu sờ một tí được không?

- Không vấn đề gì, La tiên bối cứ thoải mái xem xét, Vân Tru vốn là do tiên bối chế tạo mà.

Vừa nói Vân Thiên Hà vừa đưa Vân Tru cho La Yến Liệt.

Nội tâm La Yến Liệt cực kỳ kích động, lau tay lên quần áo rồi mới run rẩy nhận lấy Vân Tru.

Nhưng ngay lúc lão chạm vào Vân Tru thì sắc mặt lập tức biến đổi trở nên cực kỳ thống khổ, lão còn chưa kịp kiểm tra trọng lượng, uy lực...thì đã cảm giác một cỗ hàn ý xộc thẳng vào tâm thần, chỉ trong nháy mắt lão dường như cảm thấy không phải cầm một thanh binh khí mà giống như bị nghìn quân ép đến.

Kỳ thực trọng lượng bản thân Vân Tru đã trên dưới bảy mươi cân rồi, La Yến Liệt là một vị thất cấp võ sư nên trọng lượng như vậy cũng không làm khó được lão nhưng đây lại là áp bách về tinh thần, tấn công thẳng vào tinh thần ý chí quả thật quá đáng sợ lão không thể nào thừa nhận nổi.

Vân Thiên Hà thấy thần sắc của La Yến Liệt liên lập tức tiến đến cầm lấy Vân Tru, lúc này sắc mặt La Yến Liệt mới trở nên hòa hoãn không khỏi than thở:

- Quả nhiên không hổ là thần binh mà lão phu đã tốn bao tâm huyết để chế tạo, kết quả thật tuyệt vời. Không ngờ lại còn cực kỳ kiệt ngạo, cỗ phong mang sắc bén, cuộc đời lão phu đúng là không uống, không còn tiếc nuối điều gì nữa.

Lúc này khoe mắt La Yến Liệt có chút ôn thuận nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà thiếu gia, Vân Tru chính là tâm huyết của La gia chúng ta, hi vọng kiếp này thiếu gia có thể đối đãi với thần binh thật tốt. Khi đến cuối đời lão phu cũng đã có thể ngẩng cao đầu đi gặp tổ tiên được rồi.

Nói xong vị lão nhân này không kìm được bật khóc làm tất cả mọi người đều cảm động.

Vân Thiên Hà cầm Vân Tru để tất cả đệ tử La gia cùng được ngắm nhìn một lần rồi mới cất đi. Lúc này tất cả đệ tử La gia còn đang cảm thấy kích động đến mức run rẩy, bọn họ cảm thấy tự hào đã chế tạo thành công một thanh thần binh, dù ít hay nhiều thì bọn họ cũng tham gia, góp sức để hoàn thành công việc. Và điều đáng nói là Vân Thiên Hà thể hiện thái độ tôn trọng, cảm kích với bọn họ và Vân Tru.

Ngay lúc một vị đệ tử La gia đề nghị cần phải ăn mừng thì Tinh Mông từ bên ngoài vội vã chạy vào nói với Vân Thiên Hà:

- Thiếu chủ bên ngoài có động tĩnh, khí tức cực kì cường đại chắc chắn là do thần binh xuất thế hấp dẫn.

Sắc mặt Vân Thiên Hà hơi đổi nói:

- Không ngờ lại dẫn đến phiền phức thế này, chúng ta cần phải đi ngay nếu không người La gia trang sẽ mang họa sát thân.

Nói xong Vân Thiên Hà quay sang ôm quyền hướng La Yến Liệt nói:

- La tiên bối, thần binh xuất thế gây ra động tĩnh lớn như vậy chỉ sợ sẽ đưa nhiều cao thủ đến. Để tránh cho La gia trang gặp phiền phức vẫn bối xin cáo từ trước. Nếu có người đến hỏi các vị cứ nói thật không cần dấu diếm bất cứ điều gì.

- Thiên Hà thiếu gia, làm sao có thể như vậy được. Người có ân với La gia ta ngay cả việc chế tạo thần binh cũng là mơ ước của cả La gia trang chúng ta. Làm sao có La gia có thể làm chuyện bán đứng như vậy được.

La Yến Liệt khôi phục sự lãnh tĩnh trầm giọng nói.

- Đúng vậy, La gia đều là hán tử không thể làm những chuyện như vậy được.

Một thanh niên nói với theo.

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Các vị, tâm ý của mọi người ta xin ghi nhận nhưng nếu như người ta làm khó dễ các người thì cứ nói hết mọi chuyện. Còn nếu như bọn họ chỉ hỏi về chuyện Vân Tru thì không cần nói tính danh của ta, nói hướng đi là được rồi, vạn bất đắc dĩ thì nói ta họ Vân đừng nói họ Đồ.

Nói xong Vân Thiên Hà thi lễ với mọi người trong đoàn tạo thất rồi xoay người rời đi.

Sau khi Vân Thiên Hà rời khỏi La Bảo nói:

- Thúc phụ vì sao Thiên Hà thiếu gia muốn chúng ta nói họ Vân mà không phải là họ Đồ.

La Yến Liệt trầm giọng nói:

- Hải tử này không giống người thường hẳn nhắc nhở chúng ta như vậy chắc chắn có mục đích các người lập tức đi an bài mọi việc, vạn lần không thể để lộ bất cứ tin tức gì về Đồ gia, nếu có người hỏi cứ giao cho ta.

Tất cả đệ tử La gia đều không hiểu được ý của La Yến Liệt nhưng cũng không hỏi nhiều mà lập tức đi an bài mọi việc.

Vân Thiên Hà không theo cửa chính rời khỏi La gia mà đi xuyên qua phía ruộng đằng sau rồi chạy ra đường nhỏ mới huyết sáo báo hiệu.

Chỉ một lát sau đã thấy Vân Bôn mang theo Tinh Mông cưỡi Xích Nhã Mã tìm đến nơi.

Tinh Mông cưỡi ngựa phi đến hỏi:

- Thiếu chủ, chúng ta trở về phủ?

- Vào kinh.

Vân Thiên Hà nói xong liền thúc ngựa lao nhanh về phía trước.

Tinh Mông ở phía sau không hiểu được bèn hỏi:

- Thiếu chủ, vì sao vội vàng vào kinh vậy, có cần báo với người Lợi Châu một tiếng không.

- Không cần.

Vân Thiên Hà nhìn phương hướng La gia trang nói:

- Cao thủ đã đến, mặc kệ là ai tất nhiên đều do ta mà đến. Ta không thể ở lại đây đưa đến tai họa cho Đồ gia. Ta sẽ dẫn dụ tất cả bọn chúng vào kinh rồi ta tự có biện pháp thoát thân.

Nói xong, Vân Bôn bắt đầu gia tốc, Tinh Mông cũng lập tức thúc ngựa nhanh chóng lao theo, hai con ngựa lao nhanh như mũi tên thẳng hướng kinh thành.

Mà lúc này một đạo thân ảnh cũng đang cấp tốc lao ra khỏi La gia trang đuổi theo chỉ nghe thấy tiếng quát phiến muộn:

- Tiểu tử thôi dám chơi trò đuổi bắt với lão phu sao, không lẽ lão phu không bắt được ngươi sao?

Thế nhưng bóng đen kia vừa đuổi không xa thì chợt nghe thấy thanh âm truyền đến:

- Đông Lâm Toại Khê, quả nhiên là lão thất phu ngươi, không nghĩ rằng lại chậm thua ngươi một bước, tiểu oa nhi kia đâu?

Bóng đen đó chính là Đông Lâm Toại Khê, lão cũng từ thanh âm truyền đến mà suy đoán người đằng sau là ai. Vừa nghĩ đến trong lòng từ phiến muộn liền biến thành phần nộ quát:

- Lỗ Cốt A Đạt lúc người đến không thấy tiểu oa nhi kia sao? Lão tử cũng đến chậm một bước đã không thấy tiểu oa nhi kia đâu, lão tử cũng đang muốn hỏi ngươi đây?

- Vậy ngươi có tìm thấy đầu mối nào về tiểu oa nhi kia không?

Lúc này đất dưới chân đột nhiên rung động, một người đột ngột phá đất lao lên xuất hiện trước mặt Đông Lâm Toại Khê.

Đông Lâm Toại Khê trở mình xem thường nói:

- Tự mình tìm kiếm đi lão tử mặc kệ ngươi, mà ngươi cũng quay về đi, tiểu oa nhi kia ta nhất định phải đưa đi, ngươi đừng có mơ tưởng.

- Lão già kia một mình ngươi truy đuổi nếu như không tìm thấy tiểu tử kia bị người khác cướp mất tiên cơ thì sao? Không bằng chúng ta tạm thời hợp tác. Lão thất phu, ý ngươi thế nào?

Lỗ Cốt A Đạt đạm nhiên nói, lúc nói lộ ra hai hàm răng trắng, trong đêm đen lại càng trở nên nổi bật.

Đông Lâm Toại Khê do dự một lúc rồi nói:

- Cũng được, ngươi tìm về phía đông ta tìm về phía nam đuổi được tiểu tử kia thì phát ra tín hiệu. Tên tiểu tử kia họ Vân mang theo một tùy tùng cũng là một tiểu oa nhi, ngoại hình tuấn tú, thân mặc thanh sam, áo choàng màu xám, lão phu chỉ biết có bấy nhiêu thôi, được rồi, ta đi trước.

Nói xong thân ảnh Đông Lâm Toại Khê liền biến nhanh chóng mất tại chỗ, một trận gió nhẹ thổi qua làm áo choàng Lỗ Cốt A Đạt tung bay.

Lỗ Cốt A Đạt cũng chuẩn bị xuất phát nhưng nhìn phương hướng của Đông Lâm Toại Khê trầm nghĩ:

- Lão thất phu này, muốn lừa ta sao, chỉ có phía nam là có khí tức của người ngựa di chuyển ngươi khinh ta là đồ ngốc sao, không có cửa đâu.

Đại địa lại chấn động, thân ảnh lão già cũng biến mất, lao nhanh về phía nam.

256. Chương 258: Dị Khách Long Hồ.

Đến nửa đêm Vân Thiên Hà và Tinh Mông đã ra khỏi Lợi Châu.

Tốc độ Vân Bôn vẫn như cũ không giảm, nhanh như thiểm điện mà Xích Nhã Mã của Tinh Mông cũng không hề bị bỏ lại quá xa. Khi đến Vân Châu Vân Thiên Hà dừng ngựa lại đợi Tinh Mông.

Chờ Tinh Mông đuổi kịp Vân Thiên Hà nói:

- Tinh Mông, ngươi đi về phía bắc đến Định Châu liên lạc với Tinh Báo Doanh ở đó, lệnh cho người của ta dùng ưng bưu thông báo cho các doanh của Viêm Hoàng cực là cho dù phát sinh bất luận việc gì cũng đều phải thực hiện kế hoạch ta đề ra một cách nghiêm ngặt. Về việc Đồ Thị Vô Kinh cứ để người Vô Doanh hiển lộ ra bên ngoài. Mặt khác chuyện ở kinh thành nhất thiết không được hành động thiếu suy nghĩ cũng không cần tiết lộ tin tức ta sắp sửa bí mật vào kinh cho Tinh Báo Doanh, ngươi đã nghe rõ chưa?

Tinh Mông do dự rồi nói:

- Thiếu chủ, thế nhưng người...

Còn không chờ hần nói xong Vân Thiên Hà liền ngắt lời:

- Đây là mệnh lệnh, lập tức chấp hành.

- Vâng.

Tinh Mông ôm quyền rồi nhìn thật sâu vào mắt Vân Thiên Hà sau đó chuyển ngựa chạy về hướng bắc.

Vân Thiên Hà dừng lại chỗ này một lúc, nhìn Tinh Mông đi xa đến khi chỉ còn thấy một chấm nhỏ cuối chân trời mới sờ tai Vân Bôn, quát một tiếng, Vân Bôn liền tung bốn vó giống như một đạo thiểm điện dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía đông.

Trên không trung, thỉnh thoảng có một cánh chim chao lượn cất tiếng lanh lảnh, mỗi lần Vân Thiên Hà nghe thấy tiếng chim ưng, khỏe miệng liền nhếch lên một chút tiểu ý, thầm nghĩ:

- Hai chân mà muốn đuổi theo bốn chân sao, các người cũng chỉ có theo đuôi ta mà thôi, ta có thiên hạ đệ nhất mã, tốc độ cực kỳ kinh khủng lại còn có "con mắt" trên trời, trò chơi này mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Hừng đông, có rất nhiều nhân vật đứng mãnh tiến vào Lợi Châu thành, không chỉ kinh động đến thủ phủ mà còn kinh động đến cả lê dân bách tính.

Khách sạn trong thành thoáng cái đã chật ních người, Triều Nguyên khách sạn là khách sạn lớn nhất, xa hoa nhất trong thành hiện tại chính là nơi kinh doanh của Đồ thị tự nhiên có rất nhiều người lựa chọn trú ngụ tại đây.

Bất quá ngay sáng sớm khi Đồ Chính Minh nhận được tin tức liền gọi chủ sự thân tín đến thỉnh thất trao đổi về việc này.

- Hôm qua Thiên Hà đến La gia trang cho đến bây giờ còn chưa về, ta đã phái người đi thăm dò. Người La gia trang nói Thiên Hà đã rời đi từ sớm. Sau đó lại có nhiều người nữa đến thăm dò về Thiên Hà. Các vị có tin tức nào khác không?

Đồ Chính Minh nói.

Những người đang ngồi trong thỉnh thất đều lắc đầu, Đồ Chính Long nói:

- Tối hôm qua vị khách trong hoang trạch phía thành Tây đã ra ngoài suốt đêm sáng nay vẫn chưa trở về có thể liên quan đến Thiên Hà hay không?

Mọi người mới nói được vài câu thì lúc này Dương quản gia từ bên ngoài chạy vào nói:

- Lão gia, có người đưa tin đến.

Đồ Chính Minh tiếp nhận bức thư mở ra nhìn một chút rồi nhíu mày nói:

- Trong Triều Nguyên khách sạn có nhiều người ngoại quốc đến, đều hỏi thăm về dị tượng phát sinh tối qua nhưng người La gia trang vẫn ngậm miệng không nói chuyện liên quan đến Thiên Hà. Cái này có chút kỳ lạ, lẽ nào những người đều vì Thiên Hà mà đến.

Bất quá sự tình nổi tiếp sự tình, Đồ Chính Minh vừa nói được mấy câu thì bên ngoài lại có một quần sự nữa tiến vào. Dương quản gia tiến ra tiếp nhận tin tức. Một lúc sau khi Dương quản gia quay lại mang theo về mặt cổ quái:

- Lão gia, phủ thủ đại nhân tới, xa giá chuẩn bị đến phủ, chúng ta có phải ra nghênh đón hay không?

- Phủ thủ đại nhân đến bái phỏng?

Đồ Chính Minh suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đi nghênh đón thôi.

Khi Đồ Chính Minh đi đến cửa phủ thì xa giá của phủ thủ đại nhân cũng vừa đến, Đồ Chính Minh chưa kịp hành lễ phủ thủ đại nhân đã nhanh tay nói:

- Chính Minh lão đệ, sáng sớm bản phủ đã đến quấy rầy mong lão đệ bỏ qua, chỉ tại có việc cấp bách cho nên mới đến sớm. Bản phủ nhận được tin tức từ kinh thành, hoàng thượng lệnh cho bản phủ tăng mạnh đề phòng ở Lợi Châu, thỉnh Đồ gia phối hợp. Còn nữa, Tuyết Ông tiên sinh tự mình đưa bức mật báo muốn tự mình gặp Thiên Hà.

- Tuyết Ông tiên sinh muốn gặp Thiên Hà?

Đồ Chính Minh lấy làm kinh hãi, bắt quá lại nói:

- Phủ thủ đại nhân, tối hôm qua Thiên Hà ra ngoài đến bây giờ vẫn còn chưa về ngay cả Đồ gia cũng chưa có tin tức nào, thỉnh đại nhân thứ lỗi.

Phủ thủ đại nhân nghe xong, sắc mặt đại biến nói:

- Vậy không quấy rầy Chính Minh huynh đệ nữa, bản phủ về trước đây.

Nói xong phủ thủ đại nhân vội vã ly khai.

Đồ Chính Minh vừa nhìn bóng lưng phủ thủ đại nhân rời đi vừa cẩn thận suy nghĩ, trong lòng càng thêm khẳng định chuyện xảy ra ở Lợi Châu lần này nhất định có quan hệ đến Thiên Hà, khi bản phủ vừa về lập tức nói:

- Lập tức thông tri cho tất cả mọi người trong phủ bắt luận tin tức nào liên quan đến Thiên Hà cũng tuyệt đối cấm không cho phép tiết lộ với người ngoài nữa câu.

Sau khi làm xong hết thấy, Đồ Chính Minh chấp tay sau lưng, thần sắc có chút ưu sầu, trong lòng trầm nghĩ:

- Hải tử này sợ là không nghe lời ta khuyên can đã đến kinh thành ngay trong đêm rồi.

Năm ngày sau, biên thành Thanh Châu, Hồ Dương quận.

Nơi đây là một thành nhỏ ở nam bộ. Bây giờ đã là giữa trưa, khí trời có chút nóng bức, trên những con đường ở Hồ Dương quận có vẻ rất quanh quẽ, rất nhiều người đang ngồi trú nắng ở những chỗ râm mát.

Lúc này trên đường cái vắng tanh thỉnh thoảng truyền đến tiếng vó ngựa, rất nhiều tiểu nhị, lão bản của các hàng quán ven đường đều ngoái cổ ra nhìn hi vọng đó là một khách nhân đến quán mình.

Chỉ thấy tiếng lọc cọc trên đường cái, âm thanh là do một con ngựa lông màu đen tuyền, thập phần khỏe mạnh, trông qua rất có linh tính phát ra. Trên lưng ngựa là một người hình dáng cực kỳ bình thản, đôi mắt sâu lắm người khác rất ấn tượng. Hơn nữa hắn lại mặc một bộ quần áo màu than chỉ làm cho những tiểu nhị, chủ quán đang nhiệt tình nhìn ra ngoài cảm thấy thất vọng, không khỏi nhỏ giọng bình luận:

- Trời nóng thế này mà lại còn nhàn nhã dạo chơi, nhất định là đầu có vấn đề rồi.

Người đang bị các tiểu nhị đàm tiếu chính là Vân Thiên Hà cải trang đồng thời còn nhuộm lông Vân Bôn.

Vân Thiên Hà cải trang ngay lúc mới đi được một đoạn đường. Khi đang trên đường xuôi nam thì hắn cải biến chủ ý rẽ vào địa giới Thanh Châu.

Tại giao giới giữa Dư Châu và Thanh Châu hắn lại ngẫu nhiên phát hiện ra dấu chân ở Tàng Kinh Lâu mà phương hướng dấu chân chỉ đến chính là phương vị Thanh Châu.

Trên đường đến đây Vân Thiên Hà còn phát hiện ra nhiều dấu chân nữa, phương hướng chỉ đến là ở biên cảnh Thanh Châu, Hồ Dương quận.

Căn cứ vào dấu mỗi Vân Thiên Hà suy nghĩ rất nhiều, mỗi vết chân lưu lại đều rất rõ ràng làm cho người ta không hề nhìn ra manh mối.

Nhưng Vân Thiên Hà chỉ từ những vết chân này rồi căn cứ vào thói quen của người lưu lại dấu chân trong Tàng Kinh Lâu đều để lại dấu chân trên một phiến đá giống như là đánh dấu tọa độ vậy nên từ đó Vân Thiên Hà có thể suy nghĩ rất nhanh hàm nghĩa trong đó và tìm được đường đi.

Vân Thiên Hà không để ý đến ánh mắt và lời đàm tiếu của những người xung quanh mà đang ngồi trên ngựa trầm tư suy nghĩ dấu chân kia có thể lưu lại ở nơi nào. Hắn không hề dừng lại cứ thế đi đến phía Tây Bắc bắt đầu tìm kiếm.

Đi tới Tây Bắc Giác Thiên Nam Vân Thiên Hà liền nhìn thấy một phủ đệ, liền lập tức đi tìm xung quanh xem có phiến đá nào không.

Rất cục sau khi vòng vo một hồi Vân Thiên Hà đã tìm ra vết chân trên một phiến đá. Vân Thiên Hà dừng lại quan sát thì thấy phương hướng mà dấu chân này chỉ đến chính là cửa Đông.

Sau khi ra khỏi thành từ cửa Đông, Vân Thiên Hà liền nhìn thấy một quan đạo bằng phẳng. Tốc độ Vân Bôn ở trên đường cái cũng không phải là quá nhanh. Hiện tại Vân Thiên Hà cũng không còn lo lắng hai lão đầu đang đuổi theo phía sau. Bọn họ nếu muốn đuổi đến đây thì còn phải mất một thời gian nữa.

Trên đường đuổi theo hai lão giả kia chưa hề nhìn thấy mặt hắn, chỉ cần hắn cố ý nội liễm tinh linh chi khí thì cho dù mặt đối mặt cũng chưa chắc hai lão đầu đã nhận ra hắn.

Bất quá đối với hai lão đầu này Vân Thiên Hà vẫn luôn tản mát ra tinh linh chi khí trên đường đi để làm đầu mối cho hai lão già tìm được bằng không kế hoạch dẫn dụ các thế lực đến kinh thành của hắn sẽ phá sản.

Vân Thiên Hà đi dọc theo quan đạo, phụ cận xung quanh toàn là hồ nước, phong cảnh ven hồ ưu mỹ, thập phần xinh đẹp nhưng Vân Thiên Hà cũng không có tâm tình ngắm cảnh. Con mắt hắn vẫn không ngừng quét qua quét lại trên mặt đất cố gắng tìm kiếm xem xung quanh đây có phiến đá nào hay không. Vân Thiên Hà cũng không biết vết chân tiếp theo sẽ ở chỗ nào nên không thể làm gì khác hơn là cứ đi dọc đường mà tìm kiếm.

Đi một hồi Vân Thiên Hà bỗng thấy một trấn nhỏ gần hồ, Vân Thiên Hà nhìn thấy kiến trúc của trấn nhỏ này khác biệt, liếc nhìn qua có thể thấy được trấn này khá giàu có. Ở đây mọi người đều dựa vào sông nước để sinh nhai, rất nhiều nơi có thuyền đánh cá đang đậu ven hồ, còn có những con thuyền đang đi lại giữa hồ thả lưới bắt cá.

Cũng có một vài thuyền lớn thoát nhìn có vẻ rất xa hoa, trên thuyền thỉnh thoảng có người di động, đi đến đâu thuyền giống như là đang ngắm cảnh, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy tiếng đàn hoặc thanh âm ủng hộ thuyền đến. Có thể dễ dàng nhận ra những người trên thuyền đều là tài tử giai nhân đang chơi thuyền du hồ, tận tình thưởng ngoạn phong cảnh.

Thời gian đã quá ngọ, Vân Thiên Hà đã đi trên đường khá lâu, nhìn thấy trước mặt có một tửu lâu liền cảm thấy đói bụng vì vậy liền bước vào tửu lâu.

Sinh ý tửu lâu cũng bình thường, khách nhân cũng không đông lắm. Tiểu nhị nhiệt tình tiếp đón Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà tùy ý lựa chọn một cái bàn gần cửa sổ. Khi Vân Thiên Hà ngồi xuống tiểu nhị vội lau bàn như một thói quen cố hữu, nói:

- Khách quan, đây là lần đầu tiên đến Long Hồ trấn chúng ta phải không. Chiêu bài của Long Hồ tửu lâu chúng tôi là long ngư hấp, khách quan có muốn nếm thử hay không, tại Thanh Châu này thì ở đây món long ngư là ngon nhất.

- Long ngư?

Vân Thiên Hà vừa nghe liền có chút hiếu kỳ hỏi:

- Vậy thì cho ta món đó xem sao, thuận tiện cho ngựa ta ăn uống đầy đủ luôn.

- Vâng, xin ngài chờ một lát,

Tiểu nhị thu hồi khăn lau rồi vắt lên vai đọc món ăn cho một người khác rồi lại tiếp tục ra cửa đón khách.

Lúc này đột nhiên Vân Thiên Hà cảm thấy có một làn gió thơm thổi vào mũi, mùi hương này rất kỳ lạ. Hắn chưa bao giờ ngửi thấy nên vội vàng bế khí nhìn sang.

Chỉ thấy trước mặt là một nữ nhân mặc quần áo màu hồng, đầu đội khăn, trên mặt mang mạng che, vóc người thon thả, đường cong mê người đang đỡ một vị phụ nhân tay cầm quả trượng, tóc đã hai màu đen

trắng lẫn lộn. Phía sau hai người là hai thị nữ dáng dấp không tầm thường cầm theo lẵng hoa đang đi vào tử lâu.

257. Chương 259: Dấu Vết.

Nhưng làm cho hấn vô cùng kinh ngạc chính là mấy nữ tử này tiến vào tử lâu lặng yên không một tiếng động hơn nữa còn không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, Vân Thiên Hà không hề cảm nhận được một chút nào.

Tỉ mỉ ngẫm lại Vân Thiên Hà nhận thấy đó là do khí tức cổ quái kia quấy rầy cảm ứng của hấn thể nhưng cũng có thể thấy được người đến chắc chắn là cao thủ thâm bất khả trắc.

Tiểu nhị cũng cảm thấy mấy vị khách nhân này có chút kỳ lạ nhưng đã là khách nhân thì hấn không hề nghĩ nhiều tiến đến mang theo khuôn mặt tươi cười đón tiếp.

Bất quá khi con mắt hấn thỉnh thoảng liếc nhìn về phía hồng y nữ tử thì một vị thị nữ cầm lẵng hoa bên cạnh hừ lạnh một tiếng làm cho sắc mặt tiểu nhị nhất thời trở nên trắng bệch, thần sắc cả kinh lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu không dám nhìn nữa.

Vân Thiên Hà vẫn bất động thanh sắc ngồi ở bên cửa sổ như cũ, chỉ đơn giản quét qua một lần rồi xoay mặt nhìn ra bên ngoài.

Ở giữa hồ nước xanh thẳm chỉ thấy một con thuyền lớn đang chậm rãi tiến đến trấn nhỏ. Đầu thuyền có một vị thanh niên nho nhã tay cầm chiết phiến giống như là một vị tú tài. Bên cạnh hấn còn có một nữ tử mặc quần áo màu trắng mang khăn che mặt đang ngồi đánh đàn. Tiếng đàn du dương, êm tai lan ra khắp mặt nước, âm thanh làm cho người nghe cảm thấy vui vẻ thoải mái.

- Chúng ta không ăn cá, chỉ cần món chay, một chút thức ăn mặn cũng không được lẫn vào.

Lúc này thanh âm vị nữ tử vang lên trong tử lâu kéo theo sự chú ý của Vân Thiên Hà. Về mặt tiểu nhị nhận nhớ, vẫn cúi đầu nói:

- Bản điểm hầu hết là các món ăn về thịt và cá không hề có món ăn chay, cho dù là thức ăn chay cũng không đảm bảo là không có một tí nào của thức ăn mặn. Các vị có thể lựa chọn thức khác được không.

- Vậy thì mang một ít hoa quả lên đây, chúng ta ăn hoa quả cũng được.

Vị nữ tử tay cầm lẵng hoa sau khi nói xong liền trầm mặc đứng đằng sau hồng y nữ tử là phụ nhân kia.

- Tất cả đều mang khăn che mặt, để xem các người ăn thế nào?

Tiểu nhị thẳm oán hận nhưng cũng lập tức đi chuẩn bị.

Mà lúc này món cá long ngư hấp đã được đưa đến đặt trước mặt Vân Thiên Hà còn đang bốc hơi nóng hổi. Tiểu nhị mỉm cười nói:

- Khách quan, đây là long ngư của ngài, mời dùng.

Tất cả các món ăn hầu như đều có cá. Vân Thiên Hà vừa nhìn liền cảm lấy dưa gắp một miếng ném thử. Vị đạo cũng không giống nhau, tuy rằng đều có cá nhưng lại tạo ra các món ăn có vị đạo khác nhau. Đầu bếp tử lâu có thể coi là hành gia trong việc chế biến các món cá.

Ăn uống một lúc Vân Thiên Hà lập tức tăng tốc độ ăn uống, các món cá cũng không có xương cho dù là có ăn nhanh hay ăn miếng to cũng không sợ bị hóc. Vân Thiên Hà ăn liền năm bát cảm thấy rất ngon lành.

- Thực sự là ngon vậy sao?

Lúc này vị hồng y nữ tử mang khăn che mặt nhìn Vân Thiên Hà ăn uống không khỏi thấp giọng nói tựa hồ có chút bất mãn.

Vị phụ nhân bên cạnh nói:

- Cho dù là mỹ vị nhân gian chúng ta cũng không được phá hư quy củ.

Không đến nửa nén hương công phu Vân Thiên Hà giống như là gió cuốn mây tàn quét sạch thức ăn trên bàn cũng đã ăn uống no nê. Sau khi trả tiền cho tiểu nhị Vân Thiên Hà liền đi ra cửa.

- Thế nào, sao hoa quả của chúng ta còn chưa đưa lên?

Hồng sam nữ tử đợi lâu như vậy rốt cục không nhìn được bèn lên tiếng hỏi.

Lúc này tiểu nhị mới bưng một đĩa hoa quả lên nói:

- Mấy vị khách quan, các người yêu cầu không được dính chút thức ăn mặn cho nên người của bồn điểm phải lấy hoa quả chưa đưa vào phòng bếp, rửa sạch sẽ nên có chút chậm chạp. Từ trước đến nay bồn điểm luôn chú ý đến việc tận lực thỏa mãn yêu cầu của khách nhân. Đĩa hoa quả này tuyệt đối không có dính cho dù một tí thức ăn mặn nào, các vị có thể yên tâm dùng.

Khi đĩa hoa quả được đặt lên bàn, hai vị thị nữ cầm lẵng hoa tiến đến cầm lấy một quả rồi nhìn lão phụ nhân nói:

- Thánh sử đại nhân, quả này sạch sẽ có thể ăn được.

- Ân, Đóa Đóa, cháu ăn trước đi.

Phụ nhân nói với hồng y nữ tử sau đó lại tiếp tục tĩnh tọa, hai mắt khép hờ, không biết đang dưỡng thần hay đang làm gì.

Vân Thiên Hà ra khỏi tử lâu liền cho Vân Bôn ăn uống. Trong lòng không khỏi nghĩ đến vị phụ nhân và ba nữ tử kỳ lạ kia.

Hiện tại hắn đã trải qua hai lần tẩy căn phạt tủy nên tâm thần cảm ứng cũng thập phần linh mẫn, theo lý thì hắn có thể hoàn toàn cảm ứng được xung quanh nhưng khi mấy người kia vào thì hắn lại không cảm ứng được. Hơn nữa khi mấy người kia vào trong tử lâu thì hắn lại cảm giác như họ không hề tồn tại.

Chẳng lẽ đây cũng là một phương thế lực có mục tiêu muốn bắt hắn. Nhưng hắn không hề cảm thấy có hoảng hốt đi sau.

Trong lòng ngờ vực vô căn cứ, Vân Thiên Hà cho ngựa ăn xong liền để Vân Bôn uống chút nước ấm rồi chậm rãi đi về phía trước, Vân Bôn nhu thuận theo sát phía sau.

Khi hắn đi tới phụ cận bến tàu chỉ thấy du thuyền lúc này đã cập bờ, một đội thị vệ oai hùng nhanh chóng xuống thuyền sau đó đứng thành hàng hai bên.

Vân Thiên Hà định đi qua thì một gã thị vệ ngăn trở yêu cầu hắn đi đường vòng tránh sang một bên. Thấy thái độ tên thị vệ tương đối khách khí Vân Thiên Hà liền đáp ứng đi đường vòng.

Đến khi thanh niên kia rời thuyền, hắn nhìn theo bóng lưng Vân Thiên Hà sau đó chuyển ánh mắt xuống Vân Bôn. Ánh mắt không khỏi sáng lên ngạc nhiên nói:

- Di, đây không phải là Truy Vân Mã sao, thế nào mà bộ lông lại màu đen, hiếm thấy a.

Vị thanh sam lão giả đi phía sau thanh niên cũng cười nói:

- Truy Vân Mã sinh trưởng ở Tuyết Vực, là giống ngựa cực tốt. Nhưng chưa từng có Thanh Vân Mã lông đỏ hay lông đen. Phỏng chừng vị tiểu huynh đệ kia vì không muốn để lộ thân phận nên cố ý nhuộm lông ngựa thành màu đen, ha ha, có ý tứ.

Vẫn nhìn Vân Thiên Hà dần đi xa, thanh niên sau khi xuống thuyền liền đến bên cạnh lão giả nói:

- Sư thúc, lần này chúng ta ra ngoài, thái sư phụ lệnh cho chúng ta cứ thế Bắc thượng vì sao bây giờ chúng ta cứ một mực dừng lại ở chỗ này?

Lão giả cười nói:

- Không cần vội, mọi chuyện đều phải tùy duyên, cứ thuận theo tự nhiên là hay nhất, lão phu muốn dừng lại ở đây là có mục đích, rất nhanh thôi con sẽ biết được kết quả. Bây giờ sợ rằng mấy lão gia hỏa kia đã thành công đã trảng, thật là đáng vui mừng.

Thanh niên trẻ tuổi ngồi trên thuyền cùng vị bạch y nữ tử ôm đàn sóng vai cùng đi xuống đến phía sau lão giả nói:

- Sư thúc có an bài gì không?

Lão giả đi dọc trên đường nhìn thoáng qua tửu lâu nói:

- Nếu không ngoài sở liệu của lão phu thì trong tửu lâu hiện đang có một vị cổ nhân đã từng gặp mặt lão phu một lần, không bằng chúng ta vào thăm hỏi.

Vân Thiên Hà tùy tiện đi xung quanh Long Hồ trấn một vòng hề nơi nào có phiến đá hắc đều chú ý quan sát tỉ mỉ nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy dấu chân như ý nguyện.

Muốn đi từ phía Nam hoặc phía Đông Long Hồ trấn thì chỉ có thể dùng thuyền vượt qua hồ nếu như đi theo phía Tây thì có thể quay lại đường cũ trở về Hồ Dương quận.

Đến đây đã hết đường rồi nhưng vẫn không có dấu chân lưu lại, Vân Thiên Hà cảm thấy kỳ quái nếu như bọn họ đi ra giữa hồ thì người nọ nhất định sẽ để lại vết chân gần bến tàu còn nếu như quay trở lại đường cũ vậy thì bọn chúng đến đây làm gì.

Giả như người nọ bị buộc phải đến đây mà dấu chân lại bị đứt quãng ở đây vậy có thể là người nọ đang ở trên Long Hồ trấn không?

Trong lòng nghĩ như vậy Vân Thiên Hà liền đi vòng quang phụ cận vài bến tàu quan sát một hồi. Ngay khi hắc đến bến tàu phía Nam thì thấy một vị trung niên hán tử ngồi trên đầu thuyền đã sớm chú ý Vân Thiên Hà từ lâu nhin không được nói:

- Vị tiểu ca này người muốn tìm thuyền đi Long Hồ Nam sao?

Vân Thiên Hà đã đi tới nhìn vị trung niên hán tử thì nhận ra đây chỉ là một ngư dân bình thường nên nói:

- Đại thúc, phụ cận Long Hồ nhiều bến tàu vậy thì đi đến chỗ nào vậy?

Trung niên hán tử đáp:

- Long Hồ rất lớn trong đó còn có nhiều nhánh sông cũng đổ về, cần phải xem người muốn đi đâu đã. Nếu dọc theo hồ đi về phía Bắc thì có thể đến Tuyên Châu rồi từ đó thẳng đến kinh thành còn đi về phía Đông Bắc là Thanh Châu từ đó có thể đến được Sở Châu, nếu như đi theo hướng Đông Nam cũng có thể đến được Sở Châu và đi theo hướng Tây Nam thì đến Mai Châu, vì vậy ở đây có nhiều bến tàu cũng không có gì kỳ quái.

- Nếu như giao thông ở đây thuận lợi thế vì sao lại vắng vẻ ít khách thế này?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên hỏi.

Vị trung niên hán tử kia lắc đầu than thở:

- Trước đây phát sinh vài lần thiên tai rồi lại sửa chữa nhưng khách thương đã không còn muốn đi lại bằng con đường này nữa mà thay đổi hướng đi về phía đông nam Long Hồ đi bằng đường bộ, khắp nơi trung chuyển ở Long Hồ trấn tiện lợi hơn. Hơn nữa ở phía Bắc Long Hồ còn có một quan đạo đi kinh thành cho nên ai còn nguyện ý đi bằng đường thủy nữa. Vì vậy ở đây mới quanh quẽ thế này.

- Lẽ nào phương hướng mà vết chân chỉ là Long Hồ đảo?

Trong lòng Vân Thiên Hà trầm suy tính. Vân Thiên Hà đang suy nghĩ thì vị trung niên hán tử kia nói:

- Tiểu ca nếu người muốn đi Long Hồ đảo. Ta cũng có việc tiện đường qua đó có thể chở người qua đó, người tùy tiện trả ta mấy văn tiền là được.

- Vậy làm phiền đại thúc.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi trèo lên thuyền, Vân Bôn cũng lên theo. Trung niên hán tử khởi động thuyền nhân tiện nói:

- Tiểu ca, người ngồi cho vững ta bắt đầu xuất phát.

Long Hồ rất là phẳng lặng, bốn bề không có sóng, thuyền lướt trên mặt hồ nhẹ nhàng. Vân Thiên Hà xem xét xung quanh đồng thời tiện thể ngắm cảnh Long Hồ. Nước hồ trong xanh có thể nhìn thấy rõ từng đàn các đang tung tăng bơi lội. Đúng là một địa phương tốt.

Thấy trên thuyền có mấy con long ngư, thân thể thô trông lại có râu, vẩy trên người đều là ngũ quang, quan trọng nhất là đầu con cá vểnh cao lên trông như một con rắn.

Trong lòng hiếu kỳ, Vân Thiên Hà hỏi:

- Đại thúc, tại sao quanh đây đều gọi con cá này là long ngư, không lẽ ở đây thật sự xuất hiện long ngư sao?

258. Chương 260: Long Ngư Truyền Thuyết.

Ở đây xác thực là có truyền thuyết về rồng và long ngư, các trưởng bối trong làng nói rằng long tử long tôn bị bọn họ ăn nên long vương tìm đến trả thù, nhưng rất nhiều người cũng ăn mà qua nhiều năm cũng không có phát sinh sự tình gì, cho nên mọi người cho rằng đây chỉ là lời đồn mà thôi.

Nhưng có một truyền thuyết lâu đời nhất nói về sự đau khổ của một con rồng cái khi đến đây để sinh con. Vùng biển này vốn thuộc về long vương, mà lúc đó trong vùng phụ cận có rất nhiều người ở trong miếu long vương bái tế, hương khói đang lên.

Trăm năm trước, ở đây đã xảy ra một sự kiện quái lạ. Lúc đó trên trời sấm sét bão bùng, mưa rền gió dữ, mọi người mơ hồ có thể nghe được tiếng long ngâm. Ngay sau đó, vùng này phải hứng chịu một trận lũ lụt lớn chưa từng có, ngay cả miếu long vương lẫn ngôi làng đều bị phá hủy.

Rất nhiều người trong làng cho rằng do long vương không có thích mọi người bái tế, cho nên cũng không có dám tu sửa miếu long vương, về sau ở đây cũng không hề bị lũ lụt một lần nào nữa, bất quá mọi người lại phát hiện trong sông hồ ở đây xuất hiện một loài cá lạ, mọi người bảo đây là long ngư.

Lúc đầu mọi người đối với loại long ngư này thập phần kính sợ, liền phóng sinh chúng. Qua nhiều năm sau, phụ cận vùng này loài long ngư tràn lan, dân cư ở đây cũng đã bắt đầu động tâm, một số người gan lớn một chút, cũng không có kiêng nể gì liền bắt long ngư đến địa phương khác đem bán. Kết quả thịt của long ngư rất ngon, dần dần những người này cũng thông qua việc bắt long ngư đem bán mà phát tài trở nên giàu có. Dân cư trong vùng thấy vậy, cũng bắt đầu học theo đi đánh bắt loại long ngư này.

Cho tới hôm nay, long ngư trở thành đặc sản ở nơi đây, tuy truyền thuyết kia vẫn còn được lưu truyền cho tới ngày này, nhưng mọi người đối với long ngư cũng không còn mấy kính sợ như trước nữa.

Bất quá bằng cách này, mà ở đây còn lưu truyền rằng dưới đáy hồ có long cung, hơn nữa có người còn kể lại truyện này theo nhịp điệu hân hoan, giống như một bài hát vậy. Vân Thiên Hà nghe xong cũng chỉ biết cười.

Thuyền đi khoảng chừng một canh giờ thì một hòn đảo dần xuất hiện trước mắt.

Từ xa, nhìn hòn đảo này cũng không có lớn lắm, nhưng với thị lực của Vân Thiên Hà có thể ngồi tại chỗ tính toán được độ rộng của hòn đảo. Hắn cảm thấy kinh hãi, không ngờ diện tích của hòn đảo trong hồ này lại có thể so sánh được với một tiểu quận thành.

Với tốc độ của thuyền hiện giờ thì khoảng hai canh giờ nữa sẽ cập vào bến tàu trên đảo. Nơi này hẳn là có thủ vệ của quan phủ duy trì trị an, trông giống như một thị trấn nhỏ được quan phủ chính thức quản lý.

Vị đại thúc trung niên vui tươi hơn hẳn tiếp nhận mười văn tiền của Vân Thiên Hà. Sau đó Vân Thiên Hà cùng Vân Bốn cùng nhau lên bờ. Thiên Hà chưa đi được mấy bước thì ánh mắt nhất thời dừng lại trên một bậc thang đá.

Thềm đá này có rất nhiều người qua lại, dấu chân của họ dĩ nhiên là không giống nhau. Nhưng Vân Thiên Hà lại rất quen thuộc với dấu chân kia, hắn cũng đem dấu chân đó nhớ kỹ trong đầu, trong lòng suy sết một lúc. Dấu chân kia đi về phía đông bắc. Vì vậy hắn cũng đi về hướng đông bắc tìm kiếm.

Long hồ đảo này thực sự giống như lời kể của vị đại thúc, giao thông ở đây chủ yếu dùng thuyền để đi. So với Long Hồ trấn còn náo nhiệt, phồn hoa hơn gấp chục lần, đại để những khách nhân đến đây hầu hết là thương nhân.

Kiến trúc trên đảo tương đối chặt chẽ, cửa hàng san sát nhau đủ các loại kiểu dáng, nhất là việc kinh doanh tửu lâu, khách sạn cũng trở thành một ngành nghề làm ăn phát đạt, sinh ý cũng rất tốt.

Trên đường đi về phía đông bắc, Vân Thiên Hà lại phát hiện ra ba dấu chân cùng đi về một hướng, hơn nữa dường như người để lại dấu chân này đi qua đây rất nhiều lần.

Hắn đi về phía đông bắc, khi thấy dấu chân cuối cùng thì Vân Thiên Hà cũng nhìn thấy một bến tàu lớn, khắp nơi đều có vệ binh canh gác. Những đội thuyền chở hàng hóa đậu ở bến cảng này hẳn là có lợi ích không nhỏ, cũng có mấy thuyền quan đậu ở bến tàu phụ cận, xem ra đây là quan cảng.

- Người tới dừng lại, nơi này là quan cảng, bách tính không được phép đến đây, mau trở ra!

Khi Vân Thiên Hà mới tới phụ cận bến cảng thì một gã binh sĩ chặn lại lớn tiếng quát.

Nhân thần Vân Thiên Hà cấp tốc nhìn lướt chung quanh, ngoại trừ bậc thang đang đứng không gì có thể lọt qua ánh mắt của Vân Thiên Hà, nhưng hắn không có tìm thấy dấu chân nào nữa, vì vậy nhân tiện nói:

- Triều đình không có quy định, người có tước vị không thể đi vào quan cảng?

Vân Thiên Hà lấy ngọc bội đeo ở thắt lưng đưa về phía binh sĩ kia nói.

Vị binh sĩ kia vừa nhìn thấy ngọc bội, lập tức nghiêm nghị thi lễ nói:

- Có tước vị trong người, có thể thông hành tại quan cảng, đại nhân chỉ cần đăng ký một chút là được!

- Không cần, ta chỉ muốn xem sét một chút xem trên những thuyền kia có vị bằng hữu của ta ở trên đó không, lát nữa sẽ về đảo, phiền huynh đệ giúp ta một chút, mấy người làm việc khổ cực, đây là một chút tâm ý!

Vân Thiên Hà không muốn đăng ký. Vì vậy móc ra mười thỏi bạc vụn cấp cho binh sĩ kia, ban đầu binh sĩ này do dự, nhưng hắn thấy hai bên hai vị huynh đệ đang nháy mắt ra hiệu cho hắn, nên hắn cũng nhận lấy, nói:

- Vậy tước gia cứ tự nhiên!

Sau đó, Vân Thiên Hà đi vào bến cảng, nhìn kỹ một chút, quả nhiên không có phát hiện ra dấu chân quen thuộc. Hắn chỉ có thể giải thích, dấu chân đặc biệt lưu lại đây, nhưng nơi này lại rất hỗn loạn, những dấu chân khác đề lên không có chỉ về một hướng mà tụ tập lại hình vòng tròn. Một chân kia bước xuống, ngón chân gần như là mắc kẹt ở bên trong

Trong lòng không thể giải thích được, Vân Thiên Hà cũng chỉ đi qua, đến gần một cái thuyền làm bộ dáng dạo qua một vòng, rồi lại hô một tiếng.

Tưởng có thể tìm được người mà lại tìm không được, nên Vân Thiên Hà trở lại con đường cũ, đem con đường đi đến quan cảng này ghi nhớ lại, xong rồi tùy tiện vào một quán trà trên Long Hồ Đảo.

Vân Thiên Hà ngồi uống trà, trong lòng thủy chung không rõ, người nọ lưu lại dấu chân này có dụng ý gì, một vòng tròn hỗn loạn, trong vòng tròn dấu chân có một ngón chân in sâu dưới cát, rốt cuộc là có ý tứ gì.

Đem điều nghi hoặc này đặt qua một bên, Vân Thiên Hà cẩn thận hồi tưởng lại quang cảnh xung quanh quan cảng. Phụ cận có mấy đại trang viên, ở giữa có vệ binh mặc khôi giáp đứng canh gác, hẳn đây chính là quan phủ.

Những hình ảnh không ngừng xuất hiện trong đầu Vân Thiên Hà. Hắn tự nhủ không khỏi hồi tưởng lại, khi suy nghĩ ngừng suy nghĩ, hắn vẫn chưa tìm ra đầu mối gì cả, lại nhắc tách trà lên uống một ngụm.

Chỉ thấy trên bàn hắn vẽ ra một đồ án thời gian, trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời bình tĩnh, trong mấy đại trang viên thì trang viên ở giữa là quan phủ, khi đồ án hoàn thành thì xuất hiện một vòng tròn, có phải dấu chân kia ám chỉ điều này.

Lẽ nào bí mật trong Long Hồ Đảo lại ở trong trang viên của quan phủ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà cũng lập ra một kế hoạch, khi hần nâng chén trà lên chuẩn bị uống thì một cỗ hương khí từ bên ngoài nhẹ nhàng bay đến, ngay sau đó Vân Thiên Hà nghe được một âm thanh quen thuộc vang lên: "Cho bốn tách trà nóng!"

Nghe thanh âm này, sắc mặt Vân Thiên Hà biến đổi, trong tửu lâu tại Long Hồ Trấn lại gặp phải bốn nữ nhân kỳ quái, các nàng cư nhiên lặng lẽ không gây ra một tiếng động đi vào trong quán trà.

Chỉ là các nàng cũng chỉ theo đuôi, cũng không có hành động gì, Vân Thiên Hà cũng không có rõ những người này muốn làm gì, hay đây chỉ là sự trùng hợp. Vân Thiên Hà không thể không phục chính mình.

Nhưng lại có điều cổ quái, những người này đi theo hần, hần cũng cố ý không để ý tới bọn họ. Trong lòng hần hiện giờ hết sức nghi hoặc trang viên của quan phủ phụ cận quan cảng, hần quyết định sẽ đi tra xét một chút, không biết có thể phát hiện ra được đầu mối gì không.

Vân Thiên Hà thanh toán tiền trà trước khi đi ra khỏi quán, hần cũng thuận tiện liếc mắt qua những phụ nhân kia, quả nhiên thấy một người mặc hồng sam, hai bên là hai thị nữ mỗi người xách một giỏ hoa, còn mùi hương quen thuộc kia chính là phát từ giỏ hoa đó.

Chỉ là lúc Vân Thiên Hà đi ra khỏi quán trà, mùi hương kia vẫn cứ bay theo, hần đi được nửa đường thì thân thể ngẩn ra. Trong đầu chợt nghĩ ra một khả năng, lẽ nào mùi hương này, chính mình bị mùi hương này ám vào người nên bọn họ có thể dễ dàng tìm thấy mình như thế.

Lần thứ hai đi tới phụ cận quan cảng, Vân Thiên Hà tìm một tửu lâu gần quan cảng nhất. Hần cố ý lên lầu hai, tìm một bàn gần cửa sổ gọi một bình rượu cùng hai món ăn nhẹ. An vị ở trên lầu, thỉnh thoảng ngó ra quan cảng quan sát.

Ở phụ cận có đến mười gã vệ binh, canh phòng nghiêm ngặt, cũng có rất ít người ra vào chủ yếu là binh lính mỗi lần tuần tra trở về thấy mấy vệ binh đứng canh cổng đứng lại chào, xong lại tiếp tục công việc tuần tra.

Tình huống như vậy vẫn duy trì đều đặn, không hề có biến hóa bất thường nào. Nhưng Vân Thiên Hà vẫn kiên trì, tiếp tục quan sát.

Cho đến lúc chạng vạng tối, trong tửu lâu, Vân Thiên Hà đã uống đến sáu bình rượu, tiểu nhị của tửu lâu thấy hần ngồi khá lâu nên lại gần hỏi:

- Khách quan, ngài đã ngồi đây hơn năm canh giờ, hiện tại tửu lâu chúng tôi rất đông khách, rất nhiều người không có chỗ để ngồi, ngài xem có thể hay không cùng những người khác ngồi chung. Mà ngài từ này đến giờ đều nhìn ra ngoài, có phải đang tìm người nào, tiểu nhân có thể giúp được gì không!

Vân Thiên Hà quay lại, không nói không rằng, nhìn thấy một lão giả mang theo một vị thanh niên và một bạch sam nữ tử, lão giả nói:

- Tiểu ca, mặc dù chúng ta cùng người chưa có gặp qua lần nào, nhưng chúng ta cũng không co ngại ngồi chung với người, ha ha!

Vị lão giả và thanh niên, còn bạch sam nữ tử nữ, Vân Thiên Hà nhìn qua một chút, chính là trong thời gian hần ở Long hồ tửu lâu, những người này đã làm gì đó con Vân Bốn của hần.

- Đã như vậy, xin cứ tự nhiên!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt lên tiếng, cũng không có chân chính cùng bọn họ nói chuyện, lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lão giả cùng bạch sam nữ tử ngồi đối diện với Vân Thiên Hà, lão giả vuốt cằm râu, thỉnh thoảng liếc mắt quan sát, mà vị thanh niên thì ngồi cạnh Vân Thiên Hà, đến ôm quyền thì lễ nói:

- Vị huynh đài này, tiểu sinh xin tự giới thiệu tiểu sinh là Vũ Phương Khinh Trần, không biết quý tính đại danh của huynh đài?

- A, ta họ Vân, người cũng không cần khách sáo, cứ tự nhiên!

Vân Thiên Hà đậm bạc nói một tiếng, cũng không thèm để ý đến thanh niên tên là Vũ Phương Khinh Thần này, hiển nhiên tính danh này không giống như các dòng họ bình thường tại Đại Đường, chẳng phải bọn họ tự nhận mình là người của Đại Đường.

- Ách!

Vũ Phương Khinh Thần còn muốn nói cái gì, nhưng thấy thần tình Vân Thiên Hà đậm mạc, căn bản không có ý cùng hắn bắt chuyện, vì thế những điều hắn muốn nói liền thu về.

Nhưng vị bạch sam nữ tử kia, nhìn Vân Thiên Hà đột nhiên nói:

- Vị công tử này chắc hẳn đã thay đổi dung mạo trước khi đến đây phải không?

Một câu nói khiến Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, ánh mắt nữ tử này thật sắc, mình cẩn thận như thế chẳng nhẽ bị nàng phát hiện?

259. Chương 261: Báo Ân Như Vậy?

Nhưng hắn cũng không có trả lời, trên mặt không tỏ vẻ bận tâm, hình như không có nghe thấy câu hỏi của bạch y nữ tử này, chỉ cầm chén rượu lên uống một ngụm, vẫn tiếp tục quan sát bên ngoài.

Vị lão giả cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, đậm đậm nhất tiếng nói:

- Cảnh đêm của Long Hồ đảo cũng có rất phong vị, không biết long ngư trong hồ đêm nay có phát quang hay không, giống như buổi chiều mấy hôm trước vậy. Tinh quang ánh sáng ngọ, trong hồ long ngư liên tiếp nhảy lên mặt nước. Ngoài mặt thân thể phát ra một ít quang mang. Cũng là một nam tử trung niên mà bình sinh ít thấy cảnh này a!

Vân Thiên Hà vẫn làm bộ không nghe thấy gì, vẫn đậm mạc như cũ.

Thanh niên Vũ Phương Khinh Thần thấy Vân Thiên Hà vẫn đậm mạc như vậy, quả thật là du diêm không tiến, hắn cùng với sư muội nói chuyện, thần sắc lúc nào cũng hững hờ nhưng trong lòng lại nổi lên một sự nghi hoặc, chẳng nhẽ sư thúc đang nhìn hắn?

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà rốt cục cũng phát hiện phụ cận quan cảnh kia có động tĩnh, chỉ thấy có hai người phục sức bình thường tay xách rổ được dẫn tới, thủ vệ kiểm tra xác thực một lúc rồi hai người đó đi vào trong trang viên của quan phủ.

Đợi khoảng chừng nửa canh giờ, lúc này mới thấy hai người xách rổ ra ngoài, mà có một người tay không xách rổ đi ra.

Sau khi hai người đi ra, Vân Thiên Hà cũng nhớ kỹ dung mạo hai người này, liền móc tiền ra để trên bàn, nhanh chóng đi xuống lầu.

Lúc Vân Thiên Hà mới đi khỏi, Vũ Phương Khinh Thần, không giải thích được nói:

- Sư thúc, người nói vị Vân huynh đệ kia rất kỳ lạ, cùng với thường nhân có chút khác nhau, ta xem thấy thực sự khác biệt. Bất quá ta thấy hắn là một người lạnh lùng, hắn là không dễ dàng kết bạn. Ngoài trừ...này, còn có cái gì đó đặc biệt?

Lão giả đậm mạc nói:

- Thần nhi. Lúc người chủ động báo tính danh cho hắn biết. Ta thấy hắn dường như biết dòng họ của người, tại phương đông là Đại Đường đế quốc. Còn một chi tiết nhỏ nữa, lúc người ôm quyền thi lễ cũng tập quán của Đại Đường. Hắn cũng là một người cẩn thận nên cũng nhìn ra chút mảnh khoe. Mà Hàn nhi nhìn ra hắn cải trang đã thay đổi dung mạo rồi lại làm trò trước mặt hắn muốn hắn phải kích động, cái này cũng chính là thói quen của người Đại Đường, tự nhiên sẽ không có để ý, các người vẫn còn chưa trải qua sự đời mấy a!

- Nguyên lai là như vậy a!

Vũ Phương Khinh Thần khẽ cười, thần sắc có vẻ xấu hổ nói:

- Sư thúc, nếu hấn đối với chúng ta tâm sinh cảnh giác, nếu lưu lại ấn tượng không tốt, vậy phải làm sao bây giờ?

- Không cần sốt ruột, chỉ cần để hấn biết chúng ta đối với hấn không có địch ý là được!

Lão giả nhàn nhạt nói một câu, đoạn lại nâng chén rượu lên uống một ngụm, không khỏi khen:

- Rượu ở đông vực Đại Đường quả nhiên có thể so với rượu ở Thiên Đảo vực cũng có chút tư vị a!

Bạch sam nữ tử lại nói:

- Sư thúc, nếu không thể xác định là hấn, hay chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, sư tổ giao nhiệm vụ cho chúng ta lên phía bắc, chúng ta không thể dừng lại ở đây được!

Lão giả lại nói:

- Hàn nhi, không nên vội vàng xao động, biết trước lão phu đã dẫn các người đến gặp nhóm nữ tử kia tại tửu lâu Long Hồ Trấn đi a?

Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Sư thúc, bọn họ đều mang khăn che mặt, trang phục cũng là của nữ tử Đại Đường, hơn nữa thủy chung luôn có hai thị nữ xách theo một lẵng hoa, bất quá ánh mắt họ Thần nhi vẫn nhận ra. Rõ ràng họ là người của Hoa Tinh thần giáo trong Bách Tinh Thần Hoa quốc!

Lão giả gật đầu nói:

- Thần nhi nói không sai, nếu người của Hoa Tinh Thần giáo cũng xuất hiện ở đây, chúng ta cũng nên đi lên phía bắc, ha ha?

Vũ Phương Khinh Thần:

- Sư thúc, nếu như có thể xác định được hấn, ta xem hấn tại tửu lâu này cứ nhìn chăm chăm ra bên ngoài, hình như là chuẩn bị hành động, chúng ta có nên giúp đỡ hấn một chút không?

- Không cần!

Lão giả lắc đầu nói:

- Chúng ta chỉ cần theo dõi hấn, chờ đợi thời cơ!

Vân Thiên Hà đi ra khỏi tửu lâu, liền đi đến phụ cận quan cảng tìm hai người khi nãy, theo họ đi tới khu dân cư phía bắc Long Hồ Đảo. Thẳng đến khi hai người đến khu dân cư, Vân Thiên Hà quan sát xung quanh một hồi nhưng cũng không có phát hiện được điều gì, lại trực tiếp đi theo vào khu dân cư.

- Ai?

Người trong khu dân cư thấy có người vào sân, bên trọng truyền đến tiếng quát của một nam tử. Vân Thiên Hà không có để ý đến trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng, chỉ thấy hai người, một nam một nữ, trông như là một đôi phu phụ trung niên.

- Người là ai, đến nhà ta có việc gì?

Trung niên nhân canh gác nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Hà nói.

Vân Thiên Hà tiến đến, quan sát hai người, thản nhiên nói:

- Ta muốn biết hai người các người vừa rồi tiến nhập trang viên của quan phủ làm cái gì?

Nói xong, Vân Thiên Hà hướng mắt về cái rổ bên cạnh hai người, rất nhanh phát hiện, bên trong rổ có một ít bát đĩa, trên mặt còn lưu lại một ít thức ăn, xem ra hai người này mới vừa đi đưa cơm.

- Chúng ta dựa vào cái gì mà phải nói cho người biết, mời người ly khai. Bằng không chúng ta gọi thủ vệ tuần tra của quan phủ đến!

Trung niên nam tử kia lạnh lùng nói.

Vân Thiên Hà thần sắc lạnh lùng, nói:

- Đừng cho là ta không nhìn ra, hai vị một người là võ sư thất cấp một người là võ sư bát cấp, sao lại là bách tính bình thường được...Một khi ta đã đến đây cũng không sợ làm lớn chuyện, các người tốt nhất nên thành thật trả lời, đỡ cho ta phải tự mình tra hỏi. Đến lúc đó các người cũng không có được nhân hạ như bây giờ đâu!

Bị nói trúng tim đen, thần sắc đôi nam nữ biến đổi. Trung niên nam tử đang chuẩn bị hành động, nhưng Vân Thiên Hà đã sớm phát hiện, thân thể khẽ động. Tiên hạ thủ vi cường, lúc này một quyền xuất ra phóng xuất kinh khí đánh trúng ngực trung niên nam tử khiến hắn chật vật lùi lại mấy chục bước đến khi đụng phải vách tường mới dừng lại.

Lúc này Vân Thiên Hà thuận thế xuất ra chiêu thứ hai phá hộ thể kinh khí của phụ nhân, trực tiếp sử dụng phương pháp đơn giản nhất của sát thủ, ba ngón tay đặt lên yếu huyệt, tỳu chế trụ phụ nhân. Phụ nhân chỉ là một võ sư thất cấp căn bản là không có sức phản kháng.

Trung niên nhân thấy Vân Thiên Hà phóng xuất ra thực lực cường đại, sắc mặt đại biến:

- Cứu cấp võ sư!

Vân Thiên Hà, đạm mạc nói:

- Ta chỉ cho các người cơ hội một lần, sau ba lần hô hấp, nếu không nói thì phải có một người chết trước!

- Người...

Trung niên nam tử thấy Vân Thiên Hà nổi nóng gia tăng kinh khí mà phụ nhân kia thật sự khó thở, không các nào phản kháng, nhân tiện nói:

- Người muốn biết cái gì, ta nói, không được giết nàng!

- Không! Không thể!

Phụ nhân giãy giụa muôn ngàn cần.

- Các người vừa đi đến trang viên của quan phủ đưa cơm. Nơi đó rốt cuộc là địa phương như thế nào?

Vân Thiên Hà nói.

Trung niên nam nhân thấy phụ nhân hít thở không thông, nói:

- Nơi đó là một bí lao, chúng ta chỉ là người đưa cơm vào bí lao, còn đưa cơm cho ai chúng ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết có như vậy!

- Ba phần thật, bảy phần giả, người cũng không có nói thật!

Vân Thiên Hà thần sắc lạnh lùng, ba ngón tay siết chặt cổ của phụ nhân hơn nữa, lúc này sắc mặt phụ nhân tái nhợt, việc hô hấp ngày càng khó khăn.

Trung niên nhân gấp đến nổi huyết mắt đỏ bằng, quát:

- Tiểu tử, người rốt cục là ai, có bản lĩnh thì hãy đấu với ta. Khi dễ nữ nhân sao là anh hùng!

Vân Thiên Hà lại cười nhạt nói:

- Ta cho tới bây giờ chưa bao giờ tự cho mình là anh hùng hảo hán. Người đã không nói ra vậy ta đây đề tỉnh giúp người vậy. Trang viên kia không phải là của quan phủ mà là của một tông môn, Thiên Môn hay Địa Môn, các người chọn đi!

Vân Thiên Hà cảm giác được rõ ràng thân thể của phụ nhân đang run rẩy, nhìn chăm chăm vào trung niên nam tử, nội tâm giãy giụa trong chốc lát. Cuối cùng mở miệng nói:

- Thiên Môn!

Phụ nhân nghe trung niên nam tử nói, lúc này dùng một ánh mắt phức tạp nhìn hắn, mà trung niên nam tử kia thì lại cúi đầu.

- Bố trí làm sao, có bao nhiêu cao thủ, giam giữ những người có địa vị gì?

Vân Thiên Hà thấy trung niên nam tử cũng ngập ngừng chưa có mở miệng, liền kết luận người này không phải là người của Thiên Môn, bằng không sẽ một hơi nói ra hết. Nhưng phụ nhân này chắc chắn có liên quan đến Thiên Môn.

Trung niên nam tử lúc này không có dám nhìn mặt phụ nhân nữa, tiếp tục nói:

- Nơi này có một bí lao, chỉ có một gã cửu cấp võ sư và hai gã bát cấp võ sư tọa trấn, bên ngoài đều là thủ vệ của quan phủ!

- Các người không phải là người của tông môn, hay các người nhất thời ly khai, bắt quá nếu ta biết các người lạng lè báo tin, ta nghĩ tiểu nữ khả ái trong bức tranh ở trên bàn sẽ không sống được quá sang năm!

Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua bức tranh ở trên mặt bàn. Sau khi nói xong, liền thả phụ nhân ra, ly khai nơi này.

Phụ nhân lúc này ngơ ngác té xuống mặt đất, nước mắt chảy ra, mà trung niên nam tử lúc này nâng nạng dậy, phụ nhân đột nhiên gạt tay hắn ra, kêu lên:

- Người là người vong ân bội nghĩa, ta thật sự có mắt như mù mới gả cho người!

- Tiểu Hồng, nếu như ta không có nói thật. Người nọ sẽ giết người, ta như thế nào lại nhẫn tâm. Hơn nữa chúng ta ở chỗ này, tuân theo bọn họ giữ bí mật mười năm nay, cũng coi như đủ để báo đáp ân tình. Để con của chúng ta, chúng ta đêm nay lập tức ly khai!

Phụ nhân nghe những lời này. Tâm mềm nhũn, thoáng nhìn qua bức họa trên bàn, đi tới thu lại, nói:

- Phải, hiện tại Tiểu Lâm Nhi phỏng chừng đang chơi ở sát vách Triệu gia. Ta đi kêu Lâm nhi về, người thu thập một chút đến Long Hồ Trấn chờ ta!

Nói xong phụ nhân liền đi khỏi.

Chỉ là phụ nhân đi khỏi, nhưng cũng không có đi đến vách Triệu gia, mà nhằm hướng đông bắc cấp tốc chạy đi, tại trong bóng tối, nàng không có phát hiện một đôi mắt băng lãnh đang tập trung nhìn nàng.

Ngay khi nàng chạy đến một địa phương không xa, một bóng đen chắn trước mặt nàng, chợt nghe thấy: "Ông" nhảy lên không lộn một vòng, tạo ra một đạo hàn quang lợi hại qua.

Phụ nhân muốn tránh nhưng mũi kiếm này quá lợi hại, mang theo ý chí cường đại, khiến hắn cảm giác tâm thần có thiên cùng trọng áp, nàng hầu như không thở nổi, tựa vội vội vàng vàng ngăn lại. Nhưng mũi kiếm quá băng lãnh sắc bén, nàng căn bản không thể ngăn cản, một cánh tay vì thế mà đứt lìa.

Sau đó nàng liền ngã xuống đất, chợt nghe một thanh âm lạ lòng thốt lên:

- Người cho là cố ý làm như vậy, sẽ hấp dẫn sự chú ý của ta sao, ta tự thấy mình là một nam nhân si tình, nên không có hạ sát thủ, nhưng hiện tại lại làm cho ta quá thất vọng rồi.

Phụ nhân tắt thở ngay sau đó. Nghĩ tới nàng bị chính trượng phu của nàng giết chết, nàng biết hối hận cũng đã muộn, chỉ lẩm bẩm:

- Báo ân!

260. Chương 262: Nhất Điều Huyết Lộ!

Địa phương an tĩnh nhất chính là vùng phụ cận quan cảng.

"Đột nhiên"

Một bóng đen giống như u linh, xuất hiện tại phụ cận quan cảng.

Trước cửa trang viên quan phủ có vài ngọn đèn chiếu sáng. Nhưng trang viên ở hai bên chỉ là một mảnh hắc ám. Thủ vệ không ngừng đi tuần tra, nhưng cũng chỉ đứng từ xa quan sát, tựa tụ tập cùng một chỗ với nhau, cùng nhau uống rượu, phòng vệ rất lơ là.

Có lẽ là trong chật ngoài buồng, Vân Thiên Hà tại phụ cận quan sát một hồi, tìm cơ hội nhanh chóng lén vào bên trong trang viên bên cạnh, đám thủ vệ kia không hề phát hiện.

Trang viên ở giữa là khi xế chiều hai phu phụ đến đưa cơm, Vân Thiên Hà yên lặng tiến đến trước cửa. Ngưng tụ tâm thần tỉ mỉ cảm ứng sự tình xung quanh. Trong trang viên rất vắng vẻ, không có gì dị thường. Vì vậy mới rút chủy thủ ra, lặng lẽ mở then của tiến vào bên trong.

Trong phòng ngoại trừ một ít ghế đá, giường đá, cũng không có bài biện thứ gì khác, Vân Thiên Hà tìm kiếm xung quanh phòng cũng không có phát hiện điều gì. Dĩ nhiên tại đây đã có người đi vào mật thất, nhưng dấu chân lại không có rõ ràng nhưng vẫn là dấu chân cũ, dấu chân mà hắn đang truy tìm.

Nhìn dấu chân một chút, trong lòng Vân Thiên Hà có cân nhắc, liền đi đến bên cạnh giường đá, dụng lực điểm một cái. Đem giường đá kia đẩy ra, mơ hồ nghe được một tiếng "cạch" vang lên, cái giường liền dịch ra một chút lộ ra cầu thang đi xuống một thông đạo.

Vân Thiên Hà cẩn thận đi xuống thông đạo, hắn cảm ứng được thông đạo này có người, cũng không biết có cơ quan ám khí trong thông đạo hay không nữa, hắn dùng một viên đá ném thử xuống phía dưới. Chợt, nghe thấy một thanh âm từ trong thông đạo truyền đến:

- Ai, là lão tam đã trở về?

- Uhm.

Vân Thiên Hà tùy ý hạ thấp giọng khiến thanh âm trầm thấp rầu rĩ nói, bên trong lại truyền đến:

- Nếu đã trở về, có mang rượu cho ta hay không, cả ngày ở trong này canh giữ, nữ nhân cũng không có thật khó chịu chết mất.

Vân Thiên Hà thanh sắc bất động, chậm rãi đi vào trong, lúc này bên trong lại truyền đến thanh âm:

- Ta nói lão tam này, người hôm nay uống hơi nhiều thì phải, bình thường nói nhiều như vậy, sao bây giờ chẳng thấy nói gì?

Lời nói vừa dứt thì "cạch" một tiếng, ngay lập tức nghe được tiếng bước chân người truyền đến, Vân Thiên Hà nhân cơ hội này nhảy đến, lúc người này đi ra địa đạo nói:

- Không phải lão tam, là ai. Ách!

Đây!

Người nọ không thấy rõ Vân Thiên Hà, nhưng Vân Thiên Hà lại có thể thấy rõ người này, tại lúc đối mặt, liền rút Vân Tru ra, trực tiếp giơ tay chém xuống. Chỉ thấy một đạo ngân quang tốc độ quá nhanh, người nọ không kịp phản ứng, cơ thể bị xé thành hai.

Chỉ một kiếm, hạ một người. Vân Tru này quả là thần binh lợi khí!

Vân Tru được tra vào vỏ. Vân Thiên Hà tiếp tục đi vào bên trong, chỉ thấy cơ quan mật thất đã được mở ra, bên trong có một cái bàn, bên trên có một ít loạn thất bát tao gì đó, còn có một thạch bàn hình tam giác kỳ quái, chung quanh chất đồng và rượu không, trong phòng cũng không còn gì đặc biệt.

Vân Thiên Hà lần mò trên trường tìm cơ quan mở ra thạch thất. Quả nhiên hắn đã tìm thấy, lúc này thạch môn mở ra.

Bước vào qua thạch môn, hắn thấy một lối đi nhỏ, hai bên có tổng cộng bốn gian tù thất, từng thạch môn đều có một hình tam giác lớn. Vân Thiên Hà lúc này mới nghĩ đến thạch bàn kia. Vì vậy quay trở ra, đem thạch bàn nhập vào bên trong cái lỗ, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, một thạch môn đã mở ra.

Khi đi vào bên trong hắn thấy một cảnh tượng cực kỳ khó coi. Chỉ thấy một nữ tử toàn thân không mặc gì nằm trên một cái giường đá, trên người chỉ chít vết roi mây. Tóc tai bù xù che hết mặt nên không có nhìn rõ diện mạo. Cả người giống như hoạt tử nhân, không hề nhúc nhích, Vân Thiên Hà thực sự không nhịn được, thấp giọng mắng: "Súc sinh!" Tiện tay cầm kiện quần áo trên mặt đất che lại thân thể cho nữ nhân này.

Nữ nhân này đã trở thành một công cụ cung dân, sống so với chết còn thống khổ hơn. Vân Thiên Hà cho dù có cứu nàng đi ra ngoài cũng không có giúp được gì. Tự hít một hơi, rồi xoay người đi ra ngoài.

”Thiên, thiên”

Đột nhiên, nữ tử kia phát ra âm thanh yếu ớt, từ đầu đến cuối gọi tên một người ”Hà” Vân Thiên Hà đột nhiên ngẩn người ra. Nhất thời cảm giác máu huyết trong người không ngừng sôi trào, sống như sắp bắn ra ngoài cơ thể. Thanh âm này tuy yếu ớt, nhưng hần nhớ kỹ, hần dịch dung đi tới bí lao này, hần nhận thức được thanh âm này là của một người hần quen biết mà cũng chỉ có người đó, sẽ không thể có người khác.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà, nắm chặt hai tay xoay người lại đi vào trong thạch thất.

Hiện tại tâm tình hần thập phần trầm trọng. Trên mặt đất cũng xuất hiện từng dấu chân in sâu xuống, hần có chút không muốn đối diện với hiện thức này, nữ nhân này nhận thức được hần. Còn từ thanh âm kia hần có thể nhận biết được nàng là ai, trong lòng Vân Thiên Hà đã có đáp án.

Đi tới trước giường đá, hai tay run run, đem tóc nàng vén lên, Vân Thiên Hà nhìn gương mặt người con gái đang nằm trên giường đá, hai mắt đỏ bừng. Tay nắm chặt, khớp xương không ngừng kêu lên răng rắc. Sâu trong nội tâm hần không ngừng run rẩy, rốt cục hần cũng run run nói ra hai tiếng:

- An Thắm!

Nói ra hai từ này, trên mặt hần hai dòng nước mắt không ngừng chảy xuống, mồm mũi méo sệch, hần không thể chịu được sự thật đau khổ này.

Sự thống hận trong tâm hần ngày càng lớn dần, toàn thân hần như bị lửa thiêu đốt, kịch liệt run rẩy, mà thân thể hần giống như bị đóng băng, nhiệt độ trong thạch thất không ngừng hạ xuống.

- Vì sao lại như vậy?

Vân Thiên Hà không nhịn được rống lên trong sự đau khổ tột cùng, hần nện một quyền xuống mặt đất. Toàn bộ thạch thất không ngừng rung chuyển.

- Thiên Hà!

An Thắm xác nhận người đang ngồi bên cạnh giường chính là Thiên Hà mà nàng quen biết, thanh âm vui mừng nhưng tinh thần suy yếu, chỉ có thể nói một cách yếu ớt:

- Ta biết, ta biết!

Vân Thiên Hà lấy lại tinh thần, giúp An Thắm mặc lại quần áo, nói:

- An Thắm, Nhạc Nhi và An Thúc đang ở nơi nào, có phải cũng ở trong này?

- Nhạc Nhi!

An Thắm lẩm bẩm, nói:

- Thiên Hà. Cứu Nhạc Nhi, cứu hần, sát vách!

Nói đến đây, An Thắm tựa hồ rất cấp bách. Lại nói:

- Cứu Nhạc Nhi, bọn họ dùng Nhạc Nhi uy hiếp chúng ta. Dẫn hần đi, trong bụng ta, trong bụng có...

Nói đến đây, Vân Thiên Hà nhất thời run lên, hần phát hiện, An Thắm đã tắt thở!

Khi chân tướng sự việc dần được sáng tỏ. Vân Thiên Hà không muốn tiếp thu sự thật này. Phụ phụ An Thúc đưa Nhạc Nhi trở lại Hương Nam, nghĩ không ra lại bị bắt đến nơi này. An Thắm nhận hết sự tủi nhục, đến khi hần xuất hiện mới sinh ra một tia hy vọng, nhưng lúc này nàng đã chết, có lẽ như vậy là sự giải thoát tốt nhất.

Thế nhưng những cổ sự gì sẽ xảy ra ngay sau đây, trong lòng Vân Thiên Hà càng ngày càng cảm thấy mơ hồ.

Trước lúc An Thắm chết, nàng nói trong bụng nàng có cái gì đó, kêu hần lấy ra. Nhưng Vân Thiên Hà hạ thủ như thế nào đây, khi nghĩ đến An Thắm ở trong này nhận hết sự dâm nhục, hay là trong bụng?

Nàng không muốn mang trong mình sự sỉ nhục này.

Suy nghĩ rất nhiều, cũng rất lâu sau đó Vân Thiên Hà mới quyết định là theo di ngôn của An Thắm, rút chủy thủ bên hông ra.

Lau đi nước mắt ở khóe mi, Vân Thiên Hà hít một hơi thật sâu, xử lý tốt thi thể An Thắm, sau đó lập tức đứng lên đi ra ngoài thạch thất.

Mở thạch thất bên cạnh ra quả nhiên thấy Nhạc Nhi, lúc này đang ngồi trong góc trong thạch thất, vẻ mặt buồn thiu. Cái vẻ linh động hoạt bát ngày xưa đã biến mất, ngay cả sự ngây thơ cũng không còn.

Khi thấy Vân Thiên Hà tiến lại, trong mắt Nhạc Nhi xuất hiện sự sợ hãi cùng tuyệt vọng, thân thể hần run lên không ngừng, nhưng hần không khóc hay do hần đã khóc khô nước mắt. Hay hần hiểu được có khóc thì cũng không thể làm được gì!

Vân Thiên Hà đi đến góc thạch thất, đem Nhạc Nhi ôm lấy, thấp giọng nói:

- Nhạc Nhi không phải sợ, ta lại đại ca ca, ta tới cứu ngươi, chúng ta ra ngoài!

- Đại ca ca, thật sự là ngươi?

Nhạc Nhi, bị Vân Thiên Hà ôm lấy, muốn giãy giụa, nhưng khi nghe thanh âm sau đó, cũng không có giãy giụa nữa. Khi Thiên Hà nói ra một ít kỷ niệm khi xưa. Nhạc Nhi lúc này ôm chặt lấy hần khóc nức nở, khóc như chưa bao giờ được khó. Có chết cũng không có chịu buông hần ra.

Hai thạch thất khác đều trống rỗng, Vân Thiên Hà ôm Nhạc Nhi trong lòng đi tìm An Thúc nhưng không thấy. Nhạc Nhi muốn đi gặp An Thắm. Vân Thiên Hà sao có thể để cho hần gặp lúc này, vì thế mới mở miệng nói dối.

Ra khỏi thạch thất, lần thứ hai đi vào trong gian phòng, vừa lúc có một hán tử từ bên ngoài trở về, Vân Thiên Hà không khỏi phân trần, vội rút Vân Tru bên hông ra, mặc vàng ngọc thiết toàn ở phía trước hần. Mang theo sát khí phần hận, băng lãnh, một kiếm chém xuống.

Soạt...!

Một tiếng vang lên, một kiếm chém xuống một người ngã phịch xuống đất, chết ngay tức khắc!

Có thần binh lợi khí ở trong tay, có ý chí cường đại trong Vân Tru phối hợp, cho dù thân thể của võ sư có cứng rắn đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể ngăn được một kiếm đầy sát ý!

Chỉ cần có người ở phía trước chặn đường, thì bọn chúng đều phải chết!

Hần đã hứa với An Thắm, sinh thời sẽ cho Nhạc Nhi một gia đình hạnh phúc một cuộc sống an bình. Nhưng giờ An Thắm đã chết, hần không muốn Nhạc Nhi phải chịu bất kỳ một tổn thương nào nữa.

Là một nam nhân, có thể tà ác hung tàn, có thể lãnh huyết vô tình. Nhưng một khi đã hứa hẹn điều gì đó thì tuyệt đối sẽ không vi phạm!

Đây chính là cách Vân Thiên Hà đối nhân xử thế ở kiếp trước, khi hần đến thế giới này hần vẫn luôn giữ nguyên tắc đó không hề thay đổi!

Động tĩnh trong bí lao đã kinh động đến vệ binh ở bên ngoài, khi Vân Thiên Hà từ bí lao đi ra đến đại môn, chỉ thấy bên ngoài ánh đuốc sáng rực chiếu rọi cả một vùng của trang viên.

Một đám binh sĩ tiến đến hướng mũi thương về phía hần

Một người đứng giữa đám vệ binh, dùng nhãn thần băng lãnh nhìn hần nói:

- Lập tức bỏ người xuống thúc thủ chịu tội, bằng không dù ngươi là ai cũng phải táng thân ở nơi đây.

- Giết hần!

Đột ngột thanh âm của một người từ phía sau vang lên. Chỉ thấy trong bóng tối, có một người đi ra phía trước đoàn người, hai mắt huyết hồng của hần mang theo sự căm hần, gắt gao trừng mắt nhìn hần, trung niên nam nhân này chính là người ở khu dân cư hần không có giết.

Nhìn người nọ, trong lòng Vân Thiên Hà minh bạch, vì sao những người này vậy sẵn ở trong sân!

Vân Thiên Hà không có chút do dự, khéo môi nhếch lên một nụ cười băng lãnh, tại giờ khắc này hấn dứt khoát đi về phía trước.

Vị cửu cấp võ sư thấy thế. Khéo miệng nhếch lên rồi buông ra hai chữ:

- Bắn cung.

261. Chương 263: Một Đường Chém Giết.

Khi vô số mũi tên như châu chấu phô thiên cái địa bay đến, ở phía sau, Vân Thiên Hà đột nhiên dừng lại.

Hắn vươn một bàn tay

Tinh khiếu trong cơ thể phóng xuất ra quang mang đến cực hạn, quán thấu tinh linh khí đến khôn cùng nguyệt bích, trong đêm trăng đầy sao, thân thể hắn như ẩn như hiện có vô số ngân mang bao vây xung quanh.

Đình! Đình! Đình!

Bọn vệ binh sợ hãi không thôi, khi vô số mũi tên sắp xuyên thủng người Vân Thiên Hà thì bị hai bàn tay vô hình chặn lại, toàn bộ mũi tên như đụng phải một bức tường sắt, kêu lên một tiếng rồi rơi xuống đất.

Thậm chí.

Có những mũi tên khi đụng phải liền hóa thành tro bụi, có những mũi tên bật ngược trở lại xuyên qua thân thể mấy tên vệ binh!

- Quái vật a!

Có một vài vệ binh nhát gan, thấy tình cảnh quý dị bị dọa đến sợ mất mật, kêu to một tiếng, mà bọn vệ binh trong viện lúc này cũng lâm vào rối loạn. Kỳ thật đại đa số vệ binh ở đây đều biết, vị cao thủ này có thể dễ dàng giết chết bọn họ!

Khi bọn họ rối loạn, thân thể Vân Thiên Hà khẽ động, khôn cùng nguyệt bích trong cơ thể biến mất, chỉ sau hai lần hô hấp hắn một mặt ôm Nhạc Nhi, một mặt sử dụng Phương Thốn Bộ vọt đến.

Vân Tru ra khỏi võ,

Một thanh âm phá không, từ trên cao từng đạo ngân mang xuất hiện giăng đầy trời.

Máu huyết văng đầy trời, đầu, tay, chân những thi thể thiếu hụt các bộ phận của vệ binh nằm đầy trên mặt đất, mà các bộ phận thiếu hụt kia thì văng đầy trời, một cảnh tượng cực kỳ tàn khốc và đẫm máu!

Con đường trước mặt hắn nhiễm đỏ, những vũng máu loang lổ khắp nơi.

Vệ binh bị giết chết một cách tàn khốc, phương thức sát nhân đến dọa người, bọn họ không ngờ hôm nay lại gặp quỷ. Nhanh như gió, mạnh như lửa, sử dụng phương thức tàn khốc nhất tàn sát bọn họ.

Quá nhanh, chỉ trong nháy mắt đầu đám vệ binh rơi xuống, bọn họ đều có hộ thể kinh khí cũng không thể chịu được một kích vừa rồi.

Lúc bọn họ tử vong chính là lúc một bóng ma bao phủ cả trang viên, nó kiêu ngạo nhìn tất cả bọn vệ binh như những con kiến hôi chuẩn bị tử vong chỉ vậy!

Một kiếm vừa rồi, thậm chí có người đầu lia khỏi cổ mà những bộ phận khác trên cơ thể cũng không còn được lành lặn.

Một kiếm oai hung, ngạo nghễ sắc bén, không chỉ đưa đám vệ binh vào con đường tử vong mà lúc này những tên còn sống sót chỉ có một ý nghĩ là chạy trốn, trốn khỏi nơi này để bảo toàn mạng sống.

Bởi vì bọn họ ý thức được, lùi một bước thì sống, tiến một bước thì chết.

Phương thức sát nhân như thế này, chỉ một kích trí mạng, bất kể thủ đoạn hay cách hạ thủ đều rất tàn khốc. Điều khiến cho người chết không toàn thây, thần binh phong mang Gia Thượng Vân Tru quả nhiên âm ngoan xảo nguyệt, Vân Tru phóng ra ý chí cường đại, những người ở đây không một ai có thể ngăn được một kiếm kinh hoàng vừa rồi của Vân Tru.

Đại đa số vệ binh đều lùi lại, không có đứng chắn trước mặt Vân Thiên Hà mà đứng ở phía sau. Chỉ còn lại vị thủ vệ bí lao, cửu cấp võ sư, còn có vị trung niên nam tử vừa tránh khỏi cái chết.

Một kiếm băng lãnh được Vân Tru xuất ra đã khiến tâm thần bọn họ đã kích không thôi, loại giết người tàn khốc như vậy, trong một lần hô hấp thôi cũng đã lấy đi tính mạng của mười mấy người, mà tên cửu cấp võ sĩ kia nuốt nước bọt ừng ực, hắn bây giờ cực kỳ sợ hãi.

Cước bộ Vân Thiên Hà vẫn không đình chỉ, trong đầu hắn hiện giờ là thi thể băng lãnh của An thẩm sau khi chịu biết bao sự sỉ nhục mà tử vong. Còn trong lòng hắn đang ôm một tiểu hài đồng mà hắn đã hứa hẹn sẽ bảo vệ nó!

Thiên Môn! Bất diệt Thiên Môn, hà nhan lập tức vu thử thế!

Vân Tru nằm trong tay Vân Thiên Hà không ngừng rung động, một cỗ hàn khí băng lãnh tỏa ra. Sát khí tràn ngập khắp nơi, mà cửu cấp võ sư kia, thân thể tự động lùi lại, vô pháp đối mặt với sát khí sắc bén này. Hắn chưa từng có loại thực lực như này, vì thế dưới tình huống này hắn sợ hãi lùi lại.

Cước bộ Vân Thiên Hà không hề giảm, cường thế bức bách. Vị cửu cấp võ sĩ kia muốn chạy trốn, hắn chuẩn bị chạy trốn, thì trung niên nam tử ở bên cạnh đánh ra một chưởng đẩy hắn lên phía trước.

Bá!

Ngân mang hạ xuống, vị trung niên nam tử kia bị chém ngang vai, ngã nhào trên mặt đất, huyết nhục chảy ra xối xả, Vân Thiên Hà cũng không có để ý, nhân thân băng lãnh, sát khí vẫn như cũ tập trung vào vị cửu cấp võ sư kia.

Hắn chạy trốn, mà tốc độ truy đuổi của Vân Thiên Hà cũng không có chậm cho dù là đuổi tới dòng người như thủy triều trong phố xá, hắn vẫn dứt khoát truy đuổi, không giết người này, sự phẫn hận trong lòng hắn rất khó tiêu tan.

Vị võ sư kia chạy đến chỗ nào. Đoàn người liền dạt ra tới đó, đối với sự uy áp cường đại của một vị võ sư, không phải người thường có thể chịu được, mà người thanh niên truy sát ở phía sau phóng suất ra sự băng lãnh, tựa như một dòng nước lạnh ào tới, mọi người đều cảm thấy cái lạnh giống như mùa đông, mà cỗ sát khí kia, giống như đưa họ vào trong một hầm băng, chỉ có sự sợ hãi cùng cảm giác tử vong là hiện hữu trong lúc này.

Không một ai dám tới gần. Bọn họ không tự chủ được liền nhường đường cho vị sát nhân đang ôm một tiểu hài tử này. Bầu không khí rất quỷ dị.

Vị cửu cấp võ sư kia chạy đến một bến tàu, nhưng hắn đã không còn đường để chạy thoát, đối mặt với sát khí như vậy hắn chỉ còn cách ứng chiến, không thể tiếp tục chạy trốn được nữa.

Khí thế của hắn không bằng Vân Thiên Hà, hắn cũng bắt đầu phóng xuất kinh khí, lúc này hắn chuẩn bị đối mặt với thanh kiếm quái dị kia, mà hắn luôn bị một cỗ sát khí vây lấy biến hắn thành một con kiến hôi.

Hiện tại nội tâm hắn đang vùng vẫy, đạo hàn mang kia đã xuất ra, nhanh như thiểm điện phong về phía hắn. Lúc này hắn cảm giác được sự vô lực, bạo rống một tiếng, liều mạng đem sở học binh sinh phóng xuất ra, cuồng bạo đánh ra một quyền, kịch liệt mang theo kinh khí, trong phạm vi ảnh hưởng những chiếc thuyền ở xung quanh nát vụn.

Oanh!

Hai nắm tay cứng rắn không gì so sánh được, ngạnh kháng với mũi kiếm Vân Tru, phát sinh ra âm thanh giống như kim loại giao kích, Vân Tru cực kỳ bén nhọn, song chưởng của vị cửu cấp võ sư này kẹp chặt mũi kiếm giống như kim sắt.

Nhưng Vân Thiên Hà lại cười nhạt, Vân Tru lại xuất ra một cỗ cường bạo, mà kinh khí lại bị cỗ cường đại ý chí kia bạo kích, thông qua đôi bàn tay của cửu cấp võ sư này đánh thẳng đến tâm thần của hắn khiến hắn phải chịu thiên cùng trọng áp.

Cửu cấp võ sư này phải dùng hết sức mới có thể chịu được một kích của binh khí quý dị này, mà khi binh khí này phóng suất ý chí cường đại khiến hắn sợ hãi mà buông lỏng hai tay.

Nhưng lúc này, Vân Thiên Hà nhe răng cười trừ một cái, nắm chặt Vân Tru, thân kiếm chấn động, thuận thế hung hăng đâm tới.

Vèo!

Thân thể bị Vân Tru kiếm xuyên qua, cửu cấp võ sư kia chỉ còn biết mở to mắt, không thể tin được. Trước khi chết hắn chỉ biết được một kiếm kia dễ dàng phá đi hộ thể kinh khí của hắn, thống khoái tiến đâm vào ngực hắn. Nội tạng hắn trong nháy mắt đông cứng rồi vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, hắn chỉ kịp nói một câu: "Hảo vũ khí!"

Rút Vân Tru ra, thân kiếm không hề dính một chút tiên huyết nào, vẫn như cũ trong như gương, ngân mang lam sắc bắn ra bốn phía. Hay là hắn ngạo nghễ không cho những huyết ô này vấy bẩn.

Tra kiếm vào vỏ, Vân Thiên Hà thấy Nhạc Nhi đang ngủ say, hô hấp đều đặn, hai tay ôm cổ hắn, có chết cũng không có buông ra. Có lẽ như thế hắn mới cảm thấy an toàn. Có thể do hắn bị ngược đãi nhiều ngày, đến lúc thoát khỏi, có thể chân chính ngủ một giấc ngon lành. Hy vọng khi hắn tỉnh dậy có thể quên đi bóng đen của những ngày cực khổ! Nhưng Vân Thiên Hà biết điều đó không thể xảy ra.

Trong màn đêm tại Long Hồ quận, một lão đầu, hùng hùng hổ hổ đi đi lại lại trong phòng, liên tục truy đuổi nhiều ngày như vậy, lão đầu vốn có tính nhẫn nại nhưng cũng không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

Mà lúc này cách hắn không xa là một lão đầu khác. Tuy trên mặt không có lộ ra biểu tình gì, chỉ khi nào Đông Lâm Toại Khuê cùng với lão giả kia bốn mắt nhìn nhau, hai lão đầu này mới từ nhãn thần của đối phương thấy được một tia sát khí.

- Người, nãi nãi àh, người nhìn cái gì vậy, lão tử không tìm ra được tiểu oa nhi, phỏng chừng đều do lão thất phu người cổ ý làm rồi!

Đông Lâm Toại Khuê, thập phần khó chịu.

Lỗ Cốt A Đạt liếc nhìn rồi lại nói:

- Lão phu không cùng người tranh chấp, người và ta đều có sứ mệnh trong người, ai có thể được tiểu oa nhi xem trọng, mà thủ đoạn...Ấn!

Đang nói, Lỗ Cốt đột nhiên dừng lại nhìn xung quanh một lượt, cảm ứng được khí tức dị thường, đột nhiên cười ha ha nói:

- Lão thất phu, ở phía trước không xa.

Ha ha, thân ảnh Lỗ Cốt A Đạt biến mất trong Long Hồ quận thành.

Đông Lâm Toại Khuê tự nhiên cảm ứng được cỗ khí tức mà nhiều ngày nay hắn truy tìm cũng cấp tốc đuổi theo, trong miệng liên tục mắng to:

- A Đạt, người là cái đồ đàn bà không được phép tranh đoạt với lão tử, lão tử muốn tôn nữ được gả cho tiểu oa nhi, tôn nữ tể của lão tử không ai có thể cướp được!

Trước khách sạn bình dân của Long Hồ Đảo, Vũ Phương Khinh Thần đứng trước cửa sổ, nhãn thần nhìn người đang ôm tiểu hài tử đứng trên bến tàu, trong lòng dâng trào cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

Lão giả đứng cạnh hắn nói:

- Thần Nhi, người đối với hắn có phải có ý kiến gì không?

Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Sự thúc, ta nghĩ sát khí quá nặng, hơn nữa ta cũng không có đoán ra tình hình lúc đó. Khi hấn biến thành sát nhân, đuổi tận giết tuyệt, xuất thủ tàn nhẫn như vậy, mà hấn lại chính là người mà chúng ta muốn tìm, thật sự không giống với những gì ta tưởng tượng

Lão giả lại nói:

- Vậy ngươi muốn hấn thế nào, ngươi không có thấy trong lòng hấn ôm một tiểu hài tử hay sao. Ngươi không có thấy nhân thân hấn khi giết người tràn đầy cừu hận sao. Thế giới này, chỉ có loại sát phạt quyết đoán này, nhưng cũng rất công bình, để tồn tại ngay cả hấn hay các lão quái đều muốn một kích giết chết kẻ địch!

- Ta đánh giá cao hấn!

Bạch sam nữ tử đột nhiên thốt ra một câu, lão giả và Vũ Phương Khinh Thần đều không khỏi quay đầu lại ngạc nhiên nhìn bạch sam nữ tử.

Mà bạch sam nữ tử lại tiếp tục nhàn nhạt nói rằng:

- Các ngươi không nên hiểu lầm. Chỉ là đánh giá cao mà thôi, ta sẽ không thích loại nam nhân như này!

Trong tửu lâu, đồng dạng có một vị hồng sam nữ tử và một vị phụ nhân đứng cạnh cửa sổ, đều nhìn về phía nam tử đang đứng bên hồ.

Phụ nhân mở miệng nói:

- Đóa Đóa, ngươi cho tới bây giờ đều khinh thường nam nhân của Nam Vực Bách Tinh Thần Hoa Quốc. Nam nhân chỉ là phụ kiện của nữ nhân, hiện tại ngươi cũng đã nhìn thấy người này. Ngươi cho rằng người dùng thái độ coi thường đó đối với hấn ở chung một thời gian thì sẽ có kết quả gì!

262. Chương 264: Truyền Kỳ Tử Trung.

- Nam nhân, khi hấn đứng trước địch nhân hấn thực sự cường đại. Chỉ khi nào đối mặt với nữ nhân, hấn cũng sẽ biến thành nhu nhược, bà ngoại người cũng từng trải qua mà, ta xem nam nhân này, cũng không có trốn thoát được sự ôn nhu của nữ nhân, đến lúc đó hấn cũng sẽ không dám trái ý ta mà trở về nam vực gặp Thái sư tổ!

- Haiz...!

Phụ nhân thở dài. Lắc đầu nói:

- Đóa Đóa, ngươi nghĩ như vậy, chỉ có thể khiến khoảng cách giữa chúng ta và hấn ngày càng xa, cuối cùng cũng không có hoàn thành nhiệm vụ, phụ kỳ vọng của Thái sư tổ mà thôi!

Đóa Đóa lại nói:

- Bà ngoại, hiện tại trong đám tân khách ở đây chúng ta có một đối thủ cạnh tranh. Phong chừng đối thủ cạnh tranh của chúng ta cũng sắp sửa hành động rồi. Không bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường, dùng Mê Hoa Thiển.

- Không thể.

Phụ nhân vừa nghe, lập tức cắt đứt, trách mắng:

- Đóa Đóa, cháu nên hiểu rằng, Thái sư tổ cần người này, cho dù chúng ta cường ngạnh đưa hấn về. Khi đối mặt với sư tổ người ta sẽ giao ra sao? Trong lòng hấn oán hận, sẽ có khả năng gây ra điều bất lợi đối với Thái sư tổ, không được hành sự lỗ mãng.

- Đối thủ của chúng ta hiện tại cũng ở trong khách sạn này, không được hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ tự nhiên cũng vì điều này mà lo nghĩ, ai có thể khiến hài tử này ưu ái. Chỉ có thể dùng thủ đoạn để hấn cam tâm tình nguyện mới được. Hơn nữa cao thủ đông vực sao có thể dễ dàng để bản phương tinh mệnh cho ta mang đi. Bọn họ chắc chắn sẽ ngăn lại đến lúc đó cục diện trở thành như vậy, chỉ gây ra phiền phức, người hiểu chưa?

- Thực phiền phức, sớm biết vậy nên để Hương Hương mang Tiểu Hoa Si đến. Nam nhân này không phải có một người tình trong mộng sao, để Tiểu Hoa Si hành động, một ngày cuốn lấy nam nhân này, hẳn muốn không theo chúng ta cũng không được?

Đóa Đóa khó chịu nói.

Vân Thiên Hà bên đường sát nhân, người trên Long Hồ Đảo đều tận mắt chứng kiến. Mỗi khi hắn nhìn đến chỗ nào, những người ở đó đều kinh sợ né tránh, họ sợ chọc phải tên sát nhân này, khiến cho họ gặp phải phiền toái.

Phải biết rằng một vị cứu cấp võ sư bị truy đuổi chạy trốn chết, nhưng cuối cùng vẫn bị tiêu diệt, việc như vậy, ai dám làm.

Hiện tại dung mạo của người này đều được đa số những người ở đây nhớ kỹ. Vân Thiên Hà ôm Nhạc Nhi, việc cấp bách bây giờ là tìm một chỗ bí mật để thay đổi dung mạo lại mới được.

Hắn biết lúc hừng đông sẽ có cao thủ tới bí lao của Thiên Môn tra xét. Hắn trước hết phải ly khai Long hồ đảo, đem Nhạc Nhi đến một nơi an toàn.

Nghỉ ngơi một chút tại bến tàu, Vân Thiên Hà đi đến chỗ bậc thang, có mấy cái thuyền ngừng lại, liền nhảy lên một cái thuyền nói:

- Chở ta đi Nam Ngạn!

- Ah!

Một tiếng hét kinh hãi, ngay sau đó nghe "Ừm" một tiếng.

Người chèo thuyền sợ đến nỗi tự mình nhảy xuống nước. Hiển nhiên là sợ một màn sát nhân của Vân Thiên Hà lúc trước. Người chèo thuyền này rất dễ dàng nhận ra.

Trên một chiếc thuyền khác, những người chèo thuyền khác cũng co rúm người lại định nhảy xuống hồ, Vân Thiên Hà bắt đầu đi, đành đến bến tàu khác.

Khi hắn đến một bến tàu khác, chuẩn bị lên một con thuyền đánh cá, thì đột nhiên một thủy thủ hán tử trên một chiếc thuyền lớn kêu lên:

- Tiểu ca, lên thuyền đi."

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn con thuyền có điểm quen mắt, hắn cũng từng cùng chủ nhân của con thuyền này gặp mặt hai lần. Hắn không nghĩ nhiều liền lên thuyền, thấy vậy thủy thủ hán tử kia liền đánh tiếng với trạm canh gác để thuyền bắt đầu lên đường. Vân Thiên Hà tiện tay triệu hồi Vân Tường trở về, xé góc áo viết mấy chữ, sau đó buộc vào chân Vân Tường, rồi Vân Tường cất tốc bay lên trời cao, chẳng mấy chốc mà không thấy bóng dáng đâu.

Không lâu sau, Vân Bôn rất nhanh phi đến bến tàu trực tiếp nhảy lên thuyền, Vân Thiên Hà chặt đứt mấy vòng bảo hộ. Thấy hán tử thủy thủ nuôi tiếc vô cùng.

Vân Bôn lên thuyền, Vân Thiên Hà nhân tiện nói:

- Lập tức khai thuyền, đi Nam Ngạn!

"A" hán tử thủy thủ kia chợt dạ, lập tức quay trở lại thúc dục các thủy thủ khác, thuyền chậm rãi rời bến.

Lúc này, từ trong khoang thuyền một vị thanh niên đi ra, chính là Vũ Phương Khinh Thần, nhìn tiểu hài tử đang ngủ say trong lòng Vân Thiên Hà, mỉm cười nói:

- Vị huynh đài này, chúng ta lại gặp nhau.

- Đâu có.

Vân Thiên Hà nhàn nhạt ứng lời, cũng không để ý. Vũ Phương Khinh Thần lại nói:

- Huynh đài ôm tiểu hài tử này có phần bất tiện, không bằng để hài đồng này vào trong khoang thuyền ngủ đi ha?

- Cảm tạ, không cần!

Vân Thiên Hà cự tuyệt ý tốt của Vũ Phương Khinh Thần, hiện tại Nhạc Nhi đang ngủ, hơn nữa ôm chặt hẳn không chịu buông. Phỏng chừng có muốn bỏ xuống cũng không được.

Thấy Vân Thiên Hà đứng ở đầu thuyền nhìn về phía trước, rất lạnh mặc, Vũ Phương Khinh Thần cũng không biết nói cái gì.

Lúc này vị bạch sam nữ tử đi ra. Nhìn Nhạc Nhi trong lòng Vân Thiên Hà nói:

- Hải tử này thật đáng thương, trên người lại bị thương, ta có thể giúp nó trị thương!

Nghe vậy Vân Thiên Hà sực tỉnh, hẳn thăm mắng chính mình sơ ý, trên người Nhạc Nhi có không ít chỗ sưng đỏ, đều bị nhiễm trùng, xác thực cần phải bôi thuốc cho hẳn mới khỏi được. Vân Thiên Hà hướng bạch sam nữ tử nói:

- Đa tạ đã nhắc nhở!

Mà lúc này Nhạc Nhi tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon nói: "Nhạc Nhi không sợ đau! Ta không có khóc!

Vân Thiên Hà gật đầu, móc trong người ra Kim Sang được chuẩn bị bôi thuốc thì lúc này một mùi hương bay đến, chỉ thấy một hồng sam nữ tử đi tới, nhìn Nhạc Nhi nói:

- Hảo tiểu đệ đệ khả ái, ta có quả này rất tốt, ngươi ăn vào sẽ không thấy đau nữa.

- Ta không ăn!

Nhạc Nhi không thèm nhìn hồng sam nữ tử trong tay đang cầm một giỏ trái cây tỏa tiên hương ra mê người, một mực ôm lấy Vân Thiên Hà nói:

- Đại ca ca, ta không sợ đau!

Bạch sam nữ tử quay lại nhìn hồng sam nữ tử, nhãn thần song phương lập tức tỏa ra một đóa hoa quỷ dị, nhất thời bầu không khí có vẻ quỷ dị.

Vân Thiên Hà cũng không có để ý đến việc hai người đang giao phong, vẫn như cũ lấy thuốc trị thương ra, cho vào một cái chén nhỏ. Đem gói thuốc cắt đi, lại dùng nước trộn vào. Xong xuôi liền đem quần áo trên người Nhạc Nhi lập tức cởi xuống.

Nhạc Nhi để lộ ra cái mông, trong khoang tàu, nhãn thần của hai nữ tử có chút quái dị, đều quay đầu lại nhìn.

- Các ngươi đều đi ra ngoài, trái cây để lại.

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói với nhị nữ một tiếng, sau đó bắt đầu bôi thuốc cho Nhạc Nhi.

Nhị nữ nghe xong lời này, đều là sững sốt. Người này nghĩ họ như thế nào mà lại ra lệnh. Nhất là Đóa Đóa, đang muôn phát tác thì lập tức trong đầu nàng truyền đến thanh âm:

- Đóa Đóa, không thể hành động theo cảm tình!

Đóa Đóa nghe vậy liền bỏ cái giỏ trái cây xuống, thập phần khó chịu bước ra ngoài khoang, bạch sam nữ tử cũng theo ra. Vân Thiên Hà vẫn tiếp tục bôi thuốc cho Nhạc Nhi.

Trong thời gian bôi thuốc, khi động vào vết thương, Nhạc Nhi dù sao cũng là tiểu hải tử đau đến chảy nước mắt. Trong lòng Vân Thiên Hà cũng không có đành lòng. Vì vậy đem quả trái cây đến, đưa cho Nhạc Nhi nói:

- Nhạc Nhi, đói bụng thì ăn đi, ăn một ít trái cây. Ăn một chút, ngươi kiên nhẫn một hồi là sẽ hết đau!

Nhạc Nhi tiếp nhận trái cây Vân Thiên Hà đưa tới, hẳn ăn một cách ngon miệng, chẳng mấy chốc mà quên đi lúc trước Vân Thiên Hà bôi thuốc cho hẳn rất đau.

Một lúc sau.

Vân Thiên Hà bằng bó lại vết thương, Nhạc Nhi đã ăn hết mười mấy quả trái cây, lúc này bạch sam nữ tử kia bưng một cơm nước vào khoang, để lên trên bàn, Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Đa tạ, người đi ra ngoài đi.

Bạch sam nữ tử vừa sững sốt, vừa trừng mắt liếc, xong vẫn đi ra ngoài khoang, Vân Thiên Hà đem bát đĩa đến cho Nhạc Nhi nói:

- Ăn cơm đi.

- Uhm!

Nhạc Nhi rất nghe lời, cầm lấy bát đĩa bắt đầu ăn cơm.

Vân Thiên Hà cũng cầm bát đĩa lên bắt đầu ăn cơm. Nhạc Nhi trong lúc ăn cơm thỉnh thoảng ngược lên nhìn Vân Thiên Hà, cái miệng nhỏ nhắn ăn nhiều đến nỗi phình ra, ngòm ngòm hỏi:

- Đại ca ca, sao dáng vẻ của người với lúc trước không có giống nhau?

Vân Thiên Hà biết mọi người đang chú ý động tĩnh ở đây, hơn nữa, việc mình thay đổi dung mạo bạch y nữ tử cũng đã sớm vạch trần. Nghe Nhạc Nhi nói như vậy, cũng biết sớm muộn gì cũng bị bại lộ, vì vậy nói:

- Ngày mai, đại ca ca còn muốn đi cứu cha người, nên không có dùng diện mạo thật. Tránh bị người xấu thấy gây điều bất lợi!

Nhạc Nhi là một hài tử thông minh, cũng không có hỏi nhiều, trong lòng hẩn nhớ kỹ thanh âm của Vân Thiên Hà, còn nữa hẩn cũng nhớ rõ cặp mắt, thế gian này không ai có cặp mắt giống như đại ca ca, Nhạc Nhi lại nói:

- Ta cũng muốn đi cứu cha!

Vân Thiên Hà, ngừng lại nói:

- Nhạc Nhi, người nghe ca ca, việc cứu cha người rất nguy hiểm, ngày mai sẽ có một vị đại thúc đến đón người, người ở lại cùng vị đại thúc đó chờ đại ca ca. Đại ca ca nhất định sẽ cứu cha người trở về.

- Ân, Nhạc Nhi nghe đại ca ca!

Nhạc Nhi nhu thuận, cũng không có hỏi tiếp tục vùi đầu vào ăn. Chỉ là Vân Thiên Hà thấy hẩn lơ đãng, nước mắt chảy xuống cũng chỉ len lên lau đi. Hài tử này cũng rất thông minh, cũng hiểu sự lắm. Hay là hẩn biết nhiều sự việc lại chôn giấu ở trong lòng.

Chờ sau khi ăn xong, Vân Thiên Hà, đột nhiên lại hỏi:

- Nhạc Nhi, các người bị người xấu bắt đi ở nơi nào?

Nhạc Nhi nói:

- Ta và mẫu thân, còn có phụ thân nữa, vừa mới đi ra khỏi thành một đoạn không xa, liền có một đám người xấu vây chúng ta lại. Phụ thân cùng mẫu thân cùng bọn họ đánh nhau, sau rồi có người lấy ta ra để uy hiếp phụ thân cùng mẫu thân, những người xấu đẩy mang ta và mẫu thân đi rất xa. Sau đó lại lên thuyền, sau đó ta và mẫu thân bị nhốt lại!

Từ những lời này, Vân Thiên Hà nghe ra một ít mảnh khoe, người lưu lại dấu chân kia, xem ra cũng không phải An thúc, An thúc đi ra ngoài thành một thời gian thì bị bắt đi. Mà mẫu tử Nhạc Nhi đến bí lao trong Long Hồ Trấn... Vì vậy lại hỏi:

- Nhạc Nhi, bọn người xấu bắt các người tới nơi này, có bắt những người khác cùng các người đến đây nữa không?

- Ân, có một lão gia gia, hẩn trên đường đối với ta rất tốt, nhưng hẩn lại bị bọn người xấu dùng vật nặng xiềng xích lại. Chúng ta cùng lão gia gia đều bị nhốt trong thạch lao, được vài ngày thì bị mang đi. Sau đó có vài người đến ép hỏi mẫu thân ta nói ra vật gì, còn đánh ta để mẫu thân ta nói ra, mẫu thân ta nói không biết, bọn họ còn khi dễ mẫu thân ta, sau đó để ta đến một thạch lao khác.

263. Chương 265: Con Bài Chưa Lật

Canh tư, khi trời vừa hừng sáng thì thuyền đến Nam Ngạn.

Vân Thiên Hà ôm Nhạc Nhi đang ngủ say, rồi cùng Vân Bôn xuống thuyền, chỉ tùy ý cảm ơn Vũ Phương Khinh Thần, rồi cũng không có để ý đến những người ở trên thuyền, lên ngựa nghênh ngang rời đi.

Đóa Đóa nhìn Vân Thiên Hà đi như vậy, tức giận cắn răng nói:

- Bà ngoại chẳng nhẽ cứ để tiểu tử này đi như vậy?
- Chủ thuyền cũng không có giữ lại, chúng ta vì sao lại phải làm việc này! Phụ nhân nói tiếp:
- Hải tử này vội vàng vàng, chắc chắn có chuyện quan trọng muốn làm, chúng ta sao không chờ hần làm xong việc rồi sẽ cùng hần nói chuyện!
- Theo ta thấy, tiểu tử này chẳng có việc gì để làm cả, mà cũng không biết đến khi nào hần mới xong việc!

Đóa Đóa nói:

- Còn không bằng dùng Mê Hoa Thiển, tới lúc gạo đã nấu thành cơm, tiểu tử này còn dám trái lời sao.

Phụ nhân nói:

- Chúng ta lo lắng không tìm được hần, người vội làm gì!

Trong chủ thất của chiếc thuyền, bạch sam nữ tử cùng lão giả đang đả tọa, Vũ Phương Khinh Thần, đến nói:

- Sư thúc, hần ly khai đi rồi, chúng ta có nên đi theo hay không?
- Không cần, hần còn trở về, chúng ta cứ đậu thuyền ở đây chờ!

Lão giả nói xong, tịt nhấm mắt, tiếp tục đả tọa.

Thanh niên không hiểu được ý tứ của sư thúc, nghĩ mãi cũng không ra, lúc này lão giả mở mắt, nhíu mày nói:

- Hai cái lão đồ hơi này lại đuổi tới, Thần Nhi đi thu dọn hai khoang tàu, cấp cho hai lão oan gia này đi!
- Ha ha, Triều Đại Nam Minh Khai, người cũng coi như thức thời đi, lão tử cũng đã đi nhiều ngày, vừa lúc cũng cần nghỉ ngơi một chút. Hắc, hắc.

Bên ngoài thuyền vang lên một trận cười to, chỉ thấy Đông Lâm Toại Khuê tùy tiện đi vào trong khoang, trực tiếp đi đến trước bàn ngồi xuống, tịt lấy ra một bầu rượu, uống được một hơi thì hết sạch, lại trừng mắt nhìn Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Tiểu tử, nhanh đi mang rượu tới.

Vũ Phương Khinh Thần biết lão nhân này và sư thúc quen biết nhau, gật đầu rồi đi ra ngoài khoang lấy rượu.

Triều Đại Nam Minh Khai bất đắc dĩ nhìn lão oan gia nói:

- Đông Lâm lão đầu, thất vực thánh các người tại bắc vực sao lại làm náo động lên vậy, người càng già càng trở nên cuồng vọng, già mà không đứng đắn gì cả.

Đông Lâm Toại Khuê cười nói:

- Lão tử trong môn quy giới luật luôn luôn bị ước thúc, nay khó khăn lắm mới phụng mệnh ra ngoài lịch lãm một lần, đương nhiên phải tùy tâm sở dục. Bất quá trên Sư Mệnh Ma, Triều Đại Nam Minh lão đầu người đã thua dưới tay ta. Đương nhiên người kém ta một bậc, ta xem hiện nay người cũng không có đánh lại ta!

Nghe cuồng ngữ như vậy, bạch sam nữ tử ở bên cạnh có chút mất hứng, khẽ hừ một tiếng.

Đông Lâm Toại Khuê quay sang nhìn bạch sam nữ tử vài lần nhân tiện nói:

- Tiểu oa đầu này hẳn là tôn nữ của Triều Đại Nam Minh lão tiểu tử kia sao, đương nhiên hai huynh đệ các người cũng không có đánh lại ta, tiểu nữ oa này ta xem cũng chỉ mới là tiên thiên, so với tôn nữ của lão phu vẫn còn kém một chút!

Nghe thấy vậy bạch sam nữ tử càng mất hứng, đang muốn phát tác, Triều Đại Nam Minh lại nói:

- Tuyệt nhiên, không được vô lễ, lão tiểu tử này chính là ngoài miệng không buông tha cho người, người coi như không nghe thấy gì là được!

Nói xong, Triều Đại Nam Minh lại nói:

- Lỗ Cốt A Đạt lão nhân kia cũng cùng người đến đây sao, lần này sư môn các vực đều phái người tới, đều là người hiểu biết, lão phu cũng không rõ đây là ý gì?

Đông Lâm Toại Khê phụ họa nói:

- Nghe người nói như vậy. Lão phu cũng cảm thấy buồn bực, nếu như lão phu không phải cùng người quen biết, bằng không hiện tại không phải vì tiểu oa nhi kia lão tử đã đi lâu rồi, đâu có nhiều thời gian ngồi đây tán gẫu với người!

- Đông Lâm lão thất phu, người vẫn ba hoa như vậy!

Lúc này một mùi hương từ bên ngoài bay tới, chỉ thấy một vị phụ nhân nam vực và Lỗ Cốt A Đạt bước vào trong khoang.

Đông Lâm Toại Khê quay đầu ngắm phụ nhân này vài lần, không khỏi tấm tắc khen:

- Tinh Thần Hoa Diệu, không hổ là thánh nữ Hoa Tinh Thần Giáo, trứ danh thuật quả nhiên có chút ý tứ, lão phu cảm thấy quái lạ người lên thuyền lại bỏ chạy đi mất tiêu, hóa ra là vì mỹ nhân, thực sự rất quyến rũ a. Sợ rằng lão già kia mà thấy được cũng đủ để khiến lão sắc quỷ này đầu óc mê mang choáng váng. Hắc hắc.

- Uy, lão già này, người cảm miệng không được nói bà ngoại ta như vậy!

Đóa Đóa thập phần khó chịu nói.

- Ha ha, tiểu oa nhi tử này quả nhiên là một tinh thần hoa diệu, ngoại hình cũng rất hấp dẫn a, tinh mệnh tiểu oa nhi kia chắc hẳn các người cũng đã gặp qua, bất quá lần này lão phu đi hơi vội, không thể mang theo tôn nữ. Bằng không những tiểu nữ oa các người có nhiều gấp mười lần đi chẳng nữa thì tôn nữ của ai gia cũng có thể cản dẫn được tiểu oa nhi kia. Ha ha.

Mọi người bạo汗, đều trưng mắt nhìn lão già dở hơi này, Lỗ Cốt A Đạt nói:

- Lão già kia, chúng ta không cùng người khẩu thiệt chi tranh, tất cả mọi người đều là thất vực thánh. Tất nhiên là quen biết đã lâu, đều vì phụng sự sư môn nên mới đến đông vực Đại Đường, hôm nay ở đây gặp nhau, hay là nói chuyện về tinh mệnh tiểu oa nhi kia đi ha!

Lúc này trời cũng đã sáng, Nhạc Nhi rốt cục cũng đã tỉnh lại, lấy tay day day mắt để xua tan cơn buồn ngủ, hai tay vẫn ôm lấy cổ Vân Thiên Hà, nói:

- Đại ca ca, Vân Bôn phi thật nhanh a, người cũng mệt rồi, để ta xuống ta cũng muốn cưỡi ngựa!

Trên đường đi Vân Thiên Hà một mực ôm Nhạc Nhi đang ngủ say. Thấy hân tỉnh dậy, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều, liền đưa hân quay ra phía trước, ngồi trên Vân Bôn, để hân ngồi sát trong lòng, hai người đồng thời cưỡi ngựa.

- Đại ca ca, sao lại không có yên cương ngựa a!

Nhạc Nhi nhìn Vân Bôn đang chạy, hai tay vịn lấy bờm của Vân Bôn hiếu kỳ hỏi.

Vân Thiên Hà:

- Ngựa này của ta không cần yên cương, tự nó biết được cần phải chạy đi đâu!

- Thật tốt, sau này ta cũng muốn có một con ngựa như vậy!

Nhạc Nhi nói.

- Ân, chờ sau này đại ca ca có cơ hội. Nhất định sẽ kiếm giúp ngươi một con!

Vân Thiên Hà lên tiếng, dường như rất hài lòng.

Mặt trời càng ngày càng lên cao, dưới tốc độ của Vân Bôn chẳng mấy chốc mà đi tới một tòa tiểu thành, nơi này là Tuyên Châu biên giới phía nam. Vân Thiên Hà có quen một người ở trong tiểu quận thành này tên là Tập Xuyên Bái.

Lúc hai người đến trước cửa thành thì vừa đúng lúc thành mở cửa. Vân Thiên Hà liền mang Nhạc Nhi vào thành. Chỉ thấy cách đó không xa một người đứng trên vách tường là một tiểu hài tử động tác giống như quỷ hòa phù, người bình thường xem căn bản không hiểu ký hiệu.

Dọc theo chỉ thị của ký hiệu, Vân Thiên Hà, tới khu dân cư ở thành nam, rẽ vào một cái hẻm nhỏ, đến trước một căn hộ liền gõ cửa.

Một vị trung niên hán tử ra mở cửa, nhìn Vân Thiên Hà thấy xa lạ nên hỏi:

- Ngươi tìm ai?

- Ngươi trước gia môn ứng với quả một đôi đèn lồng!

Vân Thiên Hà nói.

- Kia quả hồng đăng lung, đèn xanh lung, hay tử đèn lồng?

Hán tử kia nghe thấy vậy, thần sắc trịnh trọng hẳn lên hỏi.

- Quả hoàng đèn lồng!

Vân Thiên Hà nói.

- Mời!

Trung niên nhân lập tức thở dài thi lễ, mời Vân Thiên Hà vào trong phòng, một bí đạo trong nhà mở ra, bên trong có ba người đi ra nói:

- Xin chào thiếu chủ!

- Không cần đa lễ!

Vân Thiên Hà dắt Nhạc Nhi vào trong phòng nói:

- Thu Diệp, ta còn có chút chuyện quan trọng muốn xử lý, hài tử này các ngươi lập tức hộ tống hẳn về Lợi Châu, trên đường đi ta đã đưa tin cho Thu Phi và Tinh Diệu, bọn họ sẽ ở Lợi Châu giáp ranh đợi các ngươi, đi đường phải bí mật không được quá lộ liễu, bất luận thế nào cũng phải về được Đồ phủ ở Lợi Châu, các ngươi ở đó đợi lệnh. Thu Phi và Tinh Diệu sẽ nói cho các ngươi biết bước tiếp theo phải làm gì. Các ngươi tạm thời không cần phản hồi sát thủ doanh!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Thu Diệp ba người đồng loạt trả lời, Vân Thiên Hà ngồi xổm xuống nói với Nhạc Nhi:

- Ba vị thúc thúc này đều là người mà ta tín nhiệm, bọn họ sẽ bảo vệ ngươi, ngươi trước tiên theo họ về nhà đi ha!

Nhạc Nhi có chút không muốn, nhưng vẫn gật đầu:

- Đại ca ca, ta sẽ nghe lời ba vị thúc thúc, ta tin tưởng đại ca ca nhất định có thể cứu được cha ta ra!

Thu Diệp đến bên cạnh Nhạc Nhi, Vân Thiên Hà nhân tiện nói:

- Được rồi, lập tức xuất phát đi!

- Vâng!

Ba người Thu Diệp tuân mệnh, Thu Diệp ôm lấy Nhạc Nhi rồi đi ra khỏi cửa.

Khi Nhạc Nhi ly khai, không muốn Vân Thiên Hà nhìn thấy cảnh hần khóc. Hần lau nước mắt, vùi đầu vào vai Thu Diệp trầm nghĩ: "Đại ca ca, ta nhất định luyện võ cho thật giỏi, tương lai nhất định vì mẫu thân và gia gia bảo thù!"

Vân Thiên Hà thấy Nhạc Nhi đi rồi lúc này mới rời đi. Hần ở trong dòng người qua lại gây người một canh giờ. Sau đó căn cứ vào trí nhớ, thay đổi dung mạo thành một trung niên hần tử, râu ria xồm xoàm, rồi lại thay đổi một bộ quần áo mộc mạc, lập tức ly khai quân thành đi về phía bắc.

Bến tàu Long Tu Hà.

Trong khoang chính của một chiếc thuyền lớn, lúc này mọi người vẫn đang ở trong khoang tranh luận sôi nổi, đột nhiên Tinh Thần Hoa Diệp đột nhiên biến sắc, nói:

- Triều Đại Nam Minh Khai, người không phải nói tiểu oa nhi kia sẽ trở lại sao. Thế nào hần lại đi về phía bắc?

Triều Đại Nam Minh Khai nghe nói, trầm tư trong chốc lát, nói:

- Lẽ nào tiểu oa nhi này không phải đi về phía nam, mà là muốn vào kinh?

- Nãi Nãi, người không phải thề non hẹn biển là tiểu oa nhi kia sẽ trở về sao, lão phu một mực đi theo tiểu oa nhi, chỉ biết người này rất quỷ quái, lão nhân người làm sao có thể tính được tiếp theo hần sẽ làm gì!

Đông Lâm Toại Khê, có vẻ thập phần khó chịu. Sau đó đứng dậy đi ra ngoài, phía sau Lỗ Cốt A Đạt gọi lại hỏi:

- Lão thất phu, người muốn làm gì, người định đi đâu?

- Lão tử đi nhà xí không được sao!

Đông Lâm Toại Khê vuốt vuốt chòm râu, sau đó ngênh ngang đi ra ngoài.

Triều Đại Nam Minh Khai lại lắc đầu nói:

- Lão gia hỏa này quả nhiên cũng là một lão kẻ dối trá. Hần đâu có đến nhà xí a, lão lạng lẽ ly khai thuyền đi về phía bắc rồi!

- Lão thất phu này thật giả dối!

Lỗ Cốt A Đạt khua chân múa tay mắng to, xong rồi cũng vội vã đi ra khỏi khoang.

Triều Đại Nam Minh Khai cười khổ nói:

- Xem ra chúng ta vừa thương nghị định ra minh ước, còn chưa đến hai canh giờ, đã bị hai người này vứt bỏ, đã như vậy, Tinh Thần Hoa Diệp, người rất tự tin, có vẻ như người không có dự định gì?

264. Chương 266: Gạo Nấu Thành CƠM

Thần Hoa Diệp nói:

- Bọn họ xé bỏ giao ước là chuyện của bọn họ bất quá tự nhiên bốn tọa cũng không làm chuyện như vậy. Cho dù bọn họ có đuổi theo được hài tử kia thì cũng không thể làm nên chuyện gì.

Thái sư tổ của ta sớm đã nói qua, Nguyệt Tôn Thương Nguyệt ngay cả thượng cổ bí bảo Khôn Nguyệt Bích cũng truyền cho người này nói rằng Thương Nguyệt tiên bối đã gửi gắm tình cảm vào tiểu tử này giống như với Nam Cung Thương Tiêu trước đây.

Nam Cung Thương Tiêu cũng là một người mang Tinh Mệnh nhưng cuối cùng cũng chết đi mà người này với Nam Cung Thương Tiêu có rất nhiều điểm giống nhau. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà trước khi đột phá thành công hư cảnh Thương Nguyệt tiên bối mới hướng về phía sư phụ ta giao lại những việc liên quan đến tiểu tử kia.

Bởi vì cảm tình của Thương Nguyệt tiền bối và thái sư tổ của ta rất tốt và cũng đều yêu mến Nam Cung Thương Tiêu. Thái sư tổ cũng như Thương Nguyệt tiền bối đều xem tiểu tử này giống như Nam Cung Thương Tiêu.

Nói đến đây Thần Hoa Diệu nhìn Nam Minh Khai nói:

- Còn Nam Minh Khai ngươi thì tự tin dựa vào điều gì mà cho rằng tiểu tử kia nhất định sẽ quay lại tìm ngươi?

Nam Minh Khai cười nhạt nói:

- Thái sư tổ của ta cũng đồng dạng nói cho ta biết một việc đó chính là bí mật về Tinh Khung Bí Sách. Hải tử này tu luyện cũng là một loại tinh quyết chính thống nhưng cũng không hoàn chỉnh. Nếu hấn muốn tiếp tục con đường tu luyện thì phải nhất định phải tìm lại bộ Tinh Khung Bí Sách mà Nam Cung Thương Tiêu lưu lại.

- Hai phương chúng ta có thể hợp tác.

Thần Hoa Diệu nhẹ nhàng cười nói.

Nam Minh Khai gật đầu nói:

- Đương nhiên, ha ha.

...

Cảnh nội Tuyên Châu, một con ngựa đang lao nhanh về phía trước.

Vân Thiên Hà một người một ngựa chạy qua ngàn dặm đã được nửa Tuyên Châu, còn cách kinh thành không xa.

Buổi chiều, Vân Thiên Hà đã rong ruổi cả ngày có chút uể oải liền chậm lại tiến đến một thôn trấn phụ cận nghỉ ngơi.

Trong trấn có một quán trà là nơi mà người qua đường thường dừng lại nghỉ ngơi, đương nhiên cũng có cung ứng lương thực nước uống cho ngựa. Khi Vân Thiên Hà đi đến quán trà thì một lão hán đi ra nói:

- Khách quan, nước trà miễn phí, nước uống và lương thực cho ngựa có hai loại bình thường và tốt nhất, khách quan muốn chọn loại nào?

Vân Thiên Hà kinh ngạc nhìn lão hán thầm nghĩ người này rất biết cách làm người khác chú ý, nhân tiện nói:

- Bình thường thì thế nào mà tốt nhất thì thế nào?

Lão hán nói:

- Bình thường thì mất mười văn tiền chỉ có một chút cỏ khô còn tốt nhất thì có cả ngũ cốc mất ba mươi văn tiền.

Vân Thiên Hà cầm năm mươi văn tiền đặt lên bàn nói:

- Ta muốn ngựa của ta được đảm bảo ăn uống no đủ, lão hán cho ta xem qua loại cung ứng cho ngựa.

Lão hán cười lên vui vẻ rồi gọi một tiếng liền thấy một hán tử đẩy xe qua đây, trên xe chở cỏ khô và ngũ cốc còn mới. Lão hán lấy một ít cỏ khô và ngũ cốc đưa cho Vân Thiên Hà kiểm tra, Vân Thiên Hà nhìn qua rồi giao ngựa lại cho lão hán, nói tiếp:

- Đưa nước đến đây.

- Chờ chút.

Lão hán lấy từ trong xe ngựa ra một ít nước để cho Vân Thiên Hà kiểm tra rồi mới để cho Vân Bôn uống.

Tạm thời cũng không có thêm khách nhân nào nữa, lão hán tựa hồ cũng là một người biết xem ngựa, vừa nhìn Vân Bôn vừa nói:

- Khách quan đây là ngựa hạng nhất à. Chỉ có điều từ bé đến giờ lão hán cũng chưa từng nhìn thấy truy vân mã có bộ lông màu đen như thế này, thật là kỳ lạ.

Lúc này trên quan đạo có một nhóm người đang chậm rãi đi đến, lão hán vừa nhìn thấy liền không tiếp tục hàn huyên nữa mà lập tức đi đón. Mấy người kia sau khi xuống ngựa liền vào quán chọn chỗ ngồi.

Vân Thiên Hà chờ cho Vân Bôn ăn uống xong, tinh thần cũng trở nên tốt hơn mới nói với lão hán kia một tiếng rồi lên ngựa tiếp tục lên đường.

Mà ở trong quán trà, có một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi nhìn Vân Bôn trầm tư hỏi:

- Lão nhân gia, ngựa của người vừa rồi là truy vân mã thượng đẳng?

Lão hán tuy bận rộn nhưng cũng niềm nở đáp:

- Khách quan nói quả không sai, đúng là truy vân mã nhưng bình sinh lão hán chưa từng thấy một con truy vân mã màu đen như vậy.

- Lập tức hành động, chặn người này lại.

Trung niên nhân vừa nghe thấy vậy liền cảnh giác đứng lên rồi lao ra ngựa đầu tiên. Sau khi ra lệnh liền giục ngựa phi nước đại.

Vân Thiên Hà đang ngồi trên Vân Bôn lao nhanh thì chợt cảm thấy có người truy đuổi phía sau liền quay đầu lại nhìn thoáng qua. Vừa nhìn liền biết ngay nhóm người này là nhóm người ở trong quán trà. Khi này hán cũng đã lưu ý đến, trong nhóm người này có một vị đạt đến tiên thiên cảnh giới.

Vân Thiên Hà suy xét liền đoán được hiện tại mục đích những người này đuổi theo hán là vì chuyện ở Long Hồ Đảo. Phỏng chừng vì màu lông của Vân Bôn mà để lộ ra sơ hở. Lần này lên đường gấp gáp nên Vân Thiên Hà quên không tẩy màu lông cho Vân Bôn. Trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, đôi khi cẩn thận quá lại tạo ra sơ sót.

Chỉ là với tốc độ của Vân Bôn những người đó muốn đuổi theo hán thì chỉ là người si nói mộng. Vân Thiên Hà không hề sợ hãi tuy nhiên hán không thể mấy người này theo phía sau nếu không lần bí mật vào kinh này sẽ có thể bị bại lộ.

Vì vậy khi đi qua một ngã rẽ Vân Thiên Hà liền đổi hướng đi về phía Tây.

Phía Tây Bắc Tuyên Châu có nhiều núi rừng, dãy núi Thanh Long kéo dài đến tận ba châu. Vân Thiên Hà lựa chọn theo đường này mà đi, sau khi phi nước đại tầm mười dặm liền xuyên qua Thanh Long sơn.

Phía sau, đoàn người truy đuổi đến Thanh Long sơn liền cảnh giác giảm tốc độ. Tuy rằng đối phương chỉ có một người nhưng nếu đối phương mai phục trong rừng thì bọn họ rất khó có thể phát hiện.

- Đại sư huynh, chúng ta có nên tiếp tục truy đuổi hay không? Ở đây đều là rừng núi nếu tên kia muốn trốn đi chúng ta rất khó có thể tìm được. Hơn nữa biết đâu hán lại âm thầm bố trí bẫy rập.

Một hán tử trung niên đi trong đoàn lên tiếng nhắc nhở.

Đại sư huynh nhìn trái phải rồi trầm tư nói:

- Tuy rằng người này cười truy vân mã đã cố ý biến bộ lông thành màu đen nhưng lại là một trung niên. Không phải là một thiếu niên như trong tin tức truyền đến. Có thể tình báo có sai lầm hay không?

Một vị sư đệ tiến lên nói:

- Sư huynh, cũng có thể người này muốn dẫn dụ chúng ta đi theo để cho tiểu tử kia từ nơi khác đào thoát.

- Sư đệ nói có lý, truy vân mã cũng không phải quá mức quý hiếm nếu như chúng ta cứ thế đuổi theo thì có phần khinh suất. Không bằng chúng ta quay lại Long Hồ đảo trước kiểm tra một chút tình huống và bảo trì liên lạc với bên phía kinh thành.

Đại sư huynh nói xong liền quay ngựa lại hướng về phía Nam lao đi.

Sau khi Vân Thiên Hà vào núi liền phát hiện ra một dòng suối nhỏ, hần lại cảm ứng được nhóm người phía sau đã không còn đuổi theo nữa bèn ngừng lại bắt đầu tẩy rửa bộ lông cho Vân Bôn.

Vân Bôn cũng rất hăng hái nghịch ngợm. Khi Vân Thiên Hà chải lông cho nó, Vân Bôn liền phun nước lên người Vân Thiên Hà làm cho hần ướt sũng toàn thân.

- Không ngờ người lại nghịch ngợm như vậy, dám đánh lên ta hả.

Vân Thiên Hà cũng rất hăng hái liền khoát nước về phái Vân Bôn. Mà Vân Bôn nghịch ngợm chạy xung quanh thỉnh thoảng lại phun nước về phía Vân Thiên Hà. Một người một ngựa đùa giỡn trong rừng rậm.

Chờ đến khi bộ lông Vân Bôn được tẩy rửa trở về màu nguyên dạng thì Vân Thiên Hà cũng đã ướt sạch, toàn thân ướt đầm, quần áo mang theo cũng vậy. Hần liền cởi quần áo và mang cả quần áo đem theo cùng giặt một lần, thuận tiện cũng giặt luôn cả yên ngựa. Sau đó hần phơi quần áo lên tảng đá gần đó rồi thống khoái tắm rửa.

Mấy ngày nay hần luôn bồn ba chưa hề được tắm rửa nghỉ ngơi. Nên sau khi được tắm rửa trong dòng suối mát lạnh toàn bộ thân thể đều cảm giác thoải mái khoan khoái không gì sánh được. Sau khi nghỉ ngơi một hồi đợi quần áo khô hết, Vân Bôn cũng không còn nghịch ngợm nữa mà đang nhu thuận đứng một bên chờ đợi, lúc này Vân Thiên Hà mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Đội Vân Thiên Hà nhảy lên lưng, Vân Bôn hí lên một tiếng vui sướng, cất vó phi nhanh ra ngoài rừng chuẩn bị lần thứ hai đến kinh thành.

Bên bờ sông Long Hồ.

Trên thuyền lớn, Thần Hoa Diệu đang nói chuyện với Nam Minh Khai thì đột nhiên biến sắc kêu lên:

- Không tốt, thế nào mà cảm ứng với hoa tức dẫn lại bị chặn đứt, không lẽ tiểu tử kia nhảy xuống nước?

Nam Minh Khai giật mình nói:

- Thần Hoa Diệu, người sử dụng thủ đoạn hoa tức dẫn từ khi nào vậy? Không sợ nguy hại đến cái mạng nhỏ của tiểu tử kia sao?

Thần Hoa Diệu trả lời:

- Từ lúc tiểu tử kia từ phía Bắc đi đến, bọn ta gặp hần trên đường. Lúc đó bản tọa cảm giác được hần không phải là người bình thường, sợ bỏ qua nên đã hạ lên người hần hoa tức dẫn để có thể thuận lợi truy tung. Chỉ là sau này lại gặp Đông Lâm Toại Khê từ phía Nam đuổi đến. Vì vậy liền động tâm thông qua hoa tức dẫn đuổi theo tiểu tử kia đến đây. Nhưng bản tọa tự có chừng mực không làm hại đến tính mệnh của hần.

Nam Minh Khai vừa nghe liền thở phào nhẹ nhõm sau đó cười ha ha nói:

- Tuy rằng hoa tức dẫn của người thần kỳ, có thể thông qua cảm ứng khí tức để tìm được tiểu tử kia. Nhưng mà chỉ cần tiểu tử kia tắm rửa thuận tiện đem y phục, yên ngựa, ngựa đều tắm giặt thì toàn bộ bố trí của người đều thất bại.

Thần Hoa Diệu thở dài nói:

- Bản tọa không muốn thương tổn tiểu tử này chỉ hạ trên da hần một ít hoa tức dẫn, chỉ cần hần thay đổi y phục hoặc tiếp xúc với đồ dùng hàng ngày thì khí tức hoa tức dẫn sẽ truyền sang những thứ đó. Nếu như hần tắm rửa thì cũng không sao, nhưng mà hần giặt tất cả đồ dùng của hần thì bản tọa cũng không còn cách nào. Chỉ có thể đến gần mới cảm ứng được hoa tức dẫn.

- Nếu bây giờ cảm ứng của người bị gián đoạn vậy chúng ta cũng nên bắt thượng.

Nam Minh Khai nói:

- Bất quá địa điểm mà hoa tức dẫn mất cảm ứng là chỗ nào?

Thần Hoa Diệu nghi hoặc trả lời:

- Hải tử này một đường đi về phía Bắc. Thế nhưng trên đường lại rẽ về phía Tây, cuối cùng khí tức hoa tức dẫn biến mất lại ở sâu trong Thanh Long sơn.

Nam Minh Khai vừa nghe liền bất đắc dĩ cười khổ:

- Đã như vậy chúng ta liền lên đường thôi. Hải tử này thật đúng như Đông Lâm Toại Khê nói thật là giáo hoạt, cơ trí thông minh. Người như vậy rất dễ dàng lẫn lộn mọi chỗ.

Nam Minh Tuyết đứng bên cạnh nói:

- Nhị thúc cháu và sư huynh có thể theo thúc hay không?

Nam Minh Khai lắc đầu nói:

- Các cháu cứ ở đây chờ đi, có thể hải tử kia sẽ còn quay lại. Tuy rằng lão phu suy tính đôi khi có chút sai lầm nhưng phần lớn đều linh nghiệm.

Nói xong thân ảnh của Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu chợt biến mất trong khoang thuyền. Thần Hoa Đóa Đóa từ phía đuôi thuyền đuổi theo hét lên:

- Nãi nãi, nãi nãi không mang theo cháu sao?

Nhưng Thần Hoa Diệu đã biến mất trên thuyền. Thần Hoa Đóa Đóa chỉ nghe thấy tiếng Thần Hoa Diệu truyền âm nói:

- Đóa Đóa, tạm thời cháu cứ ngoan ngoãn ở lại thuyền đi. Với công lực hiện tại của cháu không thể duy trì được Hoa Hình Độn trong thời gian dài, nãi nãi không muốn bị chậm trễ.

Thần Hoa Đóa Đóa tức giận giẫm chân hét lớn:

- Cái tên tiểu tử đáng ghê tởm kia dám chặt đứt cảm ứng của hoa tức dẫn. Mà nãi nãi cũng không chịu nghe lời của cháu. Lần sau gặp lại nhất định cứ gạo nấu thành cơm trước rồi nói sau.

265. Chương 267: Ba Việc Trọng Yếu. (*)

Trên mảnh đất hoang, một con tuấn mã đang lao nhanh như gió thẳng hướng đến kinh thành. Cuối cùng con ngựa cũng đã phi đến quan đạo cách kinh thành không còn xa.

Mới có mấy tháng không nhìn thấy kinh thành, bây giờ đứng ngoài thành cảm nhận về uy nghiêm, nét phồn hoa trong lòng Vân Thiên Hà sinh ra một cảm giác cảm thán, nguyên lai không nơi nào vượt qua được kinh thành a.

Vân Thiên Hà cũng không vào thẳng kinh thành như dự tính mà vòng đến Vọng Kinh Trấn cách kinh thành năm dặm rồi trực tiếp đi đến quán trà.

Hiện tại quán trà vẫn tiếp tục kinh doanh nhưng cửa chỉ có điều người ở trong đã thay đổi, không còn "nữ tiểu nhị" hoạt bát đánh đá chua ngoa nữa, mà Cuồng Dao cũng không còn ẩn nấp ở chỗ này. Vân Thiên Hà đi vào từ cửa sau, lúc này trong quán trà chỉ có hai vị khách.

Vân Thiên Hà công khai tiến vào nhìn thoáng qua tiểu nhị. Sau khi ngồi xuống liền thoáng quét mắt qua nhìn hai vị khách rồi dùng một thanh âm hơi nặng gọi:

- Cho một ấm trà.

Ấm trà vẫn như cũ không thay đổi vẫn là phong cách cổ xưa. Vân Thiên Hà cũng không phải đến đây lần đầu, vị trà vẫn như cũ, tỏa ra mùi thơm thanh khiết, lại còn có vị đắng nhẹ làm người thưởng trà nhớ mãi.

- Biện lạc hoa hương khứ, nhân tẩu trà vị lương.

Lúc này có một vị khách trong quán trà đột nhiên nói ra một câu như vậy. Vân Thiên Hà quay sang nói:

- Lạc hoa vị phùng thì, chữ trà bất thức quân.

- Xin chào.

Hai vị khách nhân bàn đứng dậy, trong đó có một người nói, chấp tay mời Vân Thiên Hà:

- Xin mời đi theo lối này.

Vân Thiên Hà liền đi theo vị trung niên vào trong mật thất, người còn lại thì tức tốc ra cửa.

Vừa vào trong bí thất người kia liền giới thiệu với Vân Thiên Hà:

- Mật tướng Hạ Lân ra mắt công tử, không biết tại sao công tử lại đột nhiên vào kinh?

Vân Thiên Hà nói:

- Ta muốn yên kiết thái tử hoặc hoàng thượng. Không biết tướng quân có thể thông báo hộ hay không?

Hạ Lân nói:

- Hoàng thượng đã nhận được mật hiệu công tử bí mật tiến vào kinh. Phỏng chừng tin tức đã được đưa vào thành, công tử chờ chốc lát sẽ nhanh có tin tức hồi đáp thôi.

Vân Thiên Hà nghĩ đến vị khách nhân còn lại khi mình đi vào thì lao nhanh ra cửa nên yên tâm ngồi trong bí thất kiên trì chờ đợi, cũng không nói thêm hay hỏi thêm bất cứ câu nào.

Đợi khoảng chừng nửa canh giờ thì có một hạ nhân mặc trang phục trong quán trà đi đến nói thầm vào tai Hạ Lân. Hạ Lân liền gật đầu, người nọ liền đi ra cửa.

Lúc này Hạ Lân mới nói:

- Công tử, lát nữa công tử đi theo xa giá của thái phó đại nhân vào thành. Bây giờ công tử cứ nghỉ ngơi một lúc, khi nào đi sẽ có người thông báo cho công tử.

- Thái phó đại nhân là ai?

Vân Thiên Hà hiếu kỳ hỏi.

- Thái phó đại nhân họ Ngư.

Hạ Lân chỉ nói mỗi họ nhưng Vân Thiên Hà vừa nghe trong lòng đã hiểu.

Dưới sự giúp đỡ của Hạ Lân Vân Thiên Hà lại đổi sang trang phục một hạ nhân, lúc đoàn xe ngựa của thái phó đi qua liền trà trộn vào trong hàng ngũ.

Đoàn người chỉ dừng lại ở quán trà Vọng Kinh trấn chừng nửa nén hương liền khởi hành vào cung.

Mãi cho đến khi nhà nhà lên đèn đoàn người ngựa mới đi đến cổng thành. Binh lính thủ thành chỉ kiểm tra lấy lệ rồi lập tức cho qua. Vân Thiên Hà cũng xen giữa thủ vệ đi vào thành rồi lại tiếp tục tiến vào hoàng cung.

...

Bên trong kinh thành, dưới một bí điện trong lòng đất.

Đây là một cung điện ngầm, một vị nam tử mang mặt nạ quỷ đang ngồi trên bảo tọa, ngón tay không ngừng gõ lên long ý đường thần suy nghĩ.

Một vị hắc y nhân cũng mang mặt nạ nói:

- Chủ thượng, chuyện xảy ra ở bí lao trên Long Hồ đảo lại mới vừa truyền đến tin tức là do một thanh niên cưới một con trư vân mã lông màu đen gây ra. Theo như người trên đảo nói thì tối hôm kia thanh niên đã giết chết thị vệ sau đó ôm một hài đồng rồi lại một đường giết chóc xông ra lao lên một con thuyền lớn xuôi về phía Nam. Trên đường truy đuổi người của chúng ta lại phát hiện một hán tử trung niên cưới một con trư vân mã cũng lông màu đen. Bọn họ đuổi tới Thanh Long sơn thì người nọ biến mất. Người của ta liền quay lại Long Hồ đảo. Đó là tất cả nội dung tin tức truyền đến, thỉnh chủ thượng định đoạt.

- Người này rất xảo trá, mặc kệ hán xuất phát từ mục đích nào thì chuyện cướp bí lao Long Hồ đảo tất nhiên cũng vì mấy tù phạm mà chúng ta mới bắt được. Các người lại áp giải tù phạm quay trở lại Long Hồ đảo, không cần ẩn dấu hành tung, ngược lại cần phải để lộ mục tiêu cho hán đến cứu người. Nếu như hán

đến cứu người thì bày ra thiên la địa võng bắt hần. Còn nếu như hần không đến cứu người thì tên tù nhân đó cũng mất giá trị dụng cụ giết đi cho xong.

Vân Thiên Hà giả làm thị vệ theo thái phó vào trong đông cung của thái tử. Thái phó cho những người khác lui ra rồi dẫn Vân Thiên Hà từ cửa hông tiến vào một bí thất.

Vừa vào bí thất thái phó liền quay lại trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Tiểu tử, ngươi trở lại kinh thành làm gì? Phải biết rằng hiện nay kinh thành rất nguy hiểm, rất nhiều thế lực đang muốn trừ khử ngươi. Nam phái lại càng điên cuồng, suýt chút nữa thì bao vây Bắc Hầu Phủ đòi bằng được ngươi mới thôi.

Vân Thiên Hà biết Ngư Ky Duẫn lên làm thái phó hơn phân nửa là có liên quan đến lão hoàng đế. Lúc trước khi lão nhân này đến Bắc Hầu Phủ Vân Thiên Hà đã nghi ngờ lão nhân này chính là người thân cận bên cạnh hoàng đế, quả nhiên là không sai.

Bất quá việc này bây giờ hoàng đế đã công khai với bên ngoài đề bạt Ngư Ky Duẫn lên làm thái phó, chắc là có ý muốn nói Ngư Ky Duẫn đã thoát ly Bắc phái. Lúc này thái tử vội vàng chạy đến quan sát Vân Thiên Hà một hồi rồi nắm bờ vai hần nói:

- Thiên Hà, thế nào mà ngươi lại trở lại kinh thành, rất nguy hiểm a.

- Điện hạ lần này tại hạ bí mật vào kinh cũng là việc bất đắc dĩ, chủ yếu là có ba sự kiện quan trọng muốn làm, cũng hi vọng điện hạ và hoàng thượng có thể mau chóng định đoạt.

Vân Thiên Hà kéo mặt nạ xuống khôi phục lại tướng mạo thật.

Thái tử thấy Vân Thiên Hà kéo mặt nạ da người xuống rất là hiếu kỳ liền nói:

- Ba sự kiện nào, Thiên Hà cứ nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Chuyện thứ nhất là việc thiên hạ đồn Đồ Thị Vô Kinh mất trộm kỳ thực là do Thiên Môn gây ra. Bọn họ lấy Đồ Thị Vô Kinh rồi rải khắp thiên hạ, dĩ nhiên là đã xé rách da mặt với Đồ gia, việc này tạm thời gia gia còn chưa biết.

Nghe xong lời này thái tử và Ngư Ky Duẫn đều hít một hơi, Vân Thiên Hà lại nói tiếp:

- Chuyện thứ hai là việc Túc Tĩnh Vương có thể dùng an nguy của Đồ gia để bắt ép gia gia giao ra quân quyền của Bắc quân. Sở dĩ tại hạ vào kinh là muốn thỉnh cầu hoàng thượng bí mật điều ngự lâm quân tiến vào Bắc quân phối hợp với gia gia nhanh chóng thanh trừ người của Túc Tĩnh Vương cài vào. Hành động nhất định phải nhanh chóng dứt khoát như sét đánh không kịp bưng tai, không thể cho bọn chúng có cơ hội chuẩn bị.

Không đợi thái tử và Ngư Ky Duẫn kịp suy nghĩ, Vân Thiên Hà lại nói:

- Chuyện thứ ba chính là việc hiện tại nội bộ Bắc phái đã xuất hiện mâu thuẫn đã không còn ổn định nữa. Tại hạ muốn nhắc nhở thái tử và hoàng thượng cân nhắc có thể trước tiên thu lấy binh quyền vào tay. Tất nhiên Thương Tử Kiêu sẽ âm thầm ứng phó nhưng để che dấu mục đích này, việc Túc Tĩnh Vương muốn để Lạc Khai Dương tiến vào nội các, tại hạ kiến nghị hoàng thượng làm bộ đáp ứng. Mà thái tử phải trong một thời gian ngắn nhất khi mà Túc Tĩnh Vương vẫn chưa kịp hành động phải nắm được binh bộ.

Ngư Ky Duẫn nói:

- Hai tử ba sự kiện theo như lời cháu nói thì không có một việc nào là nhỏ cả. Ba việc này không có khả năng cùng hoàn thành một lúc. Tuy nhiên theo như lão phu tính thì hiện nay việc trọng yếu nhất là phải giữ vững quân quyền Bắc quân cho Đồ Nguyên Khánh. Một ngày nào đó để Bắc soái biết được Đồ Thị Vô Kinh bị Thiên môn lấy trộm, với tính tình của Bắc soái chắc chắn sẽ tranh chấp quyết liệt với Túc Tĩnh Vương. Đến lúc đó thì tình thế lại càng trở nên nghiêm trọng, không chỉ không bảo vệ được Đồ thị mà còn làm Bắc quân vĩnh viễn rơi vào nội loạn. Tạm thời các ngươi không thông báo việc Đồ Thị Vô Kinh cho Bắc soái là một quyết định sang suốt.

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Cũng vì thế mà hiện tại chuyện thứ nhất đoạt quân quyền Bắc quân là quan trọng nhất. Cần phải nhanh chóng thanh trừ Bắc quân, việc này cần hoàng thượng ra lệnh cho ngự lâm quân phối hợp hành động. Mà thái tử điện hạ cũng có thể nhân cơ hội này hạ thủ với Binh Bộ, đồng dạng nhất tiễn hạ song điều.

Thái tử không hiểu được hỏi lại:

- Thiên Hà, hai việc này sao lại xâu chuỗi một chỗ với nhau được. Theo như lời người nói thì hạ song điều là chỗ nào?

Vân Thiên Hà nói:

- Muốn xâu chuỗi chuyện này thì dùng thủ bị doanh là công cụ tốt nhất. Các quan doanh trong thủ bị doanh đều lập hồ sơ do Binh Bộ phụ trách điều khiển phân phối. Nếu như thủ bị doanh trong Bắc quân xảy ra vấn đề thì chúng ta có thể mượn cơ hội này thu Binh Bộ vào tay. Thương Tử Kiêu biết việc này sẽ động tâm tất nhiên cũng sẽ đáp ứng mà việc mượn Binh Bộ hoàng thượng cũng có thể đối với sự kiện thủ bị doanh tiến hành điều tra Bắc quân, cứ như vậy thì hai việc đã được gộp làm một.

Ngư Ky Duẫn đột nhiên nói:

- Hải tử muốn để thủ bị doanh trong Bắc quân xảy ra vấn đề là việc không thể nặng mà cũng không thể nhẹ. Nhẹ thì căn bản không hiệu quả mà nặng sẽ làm nguy hiểm đến tính mạng nhiều người.

Vân Thiên Hà đột nhiên nói:

- Lần trước Giang thị và Đồ thị đánh nhau, Giang thị tích trữ lương thực và vũ khí, hơn nữa lại có động cơ tạo phản. Vốn dĩ có thể phản bội chúng tội danh tạo phản nhưng lại có người ép xuống. Nếu đem những thứ binh khí này đến thủ bị doanh trong Bắc quân, đến lúc đó gian tế phản loạn tiến vào trong thủ bị doanh...với lý do đó thử xem còn ai dám đề chuyện này xuống nữa.

Cho dù Túc Tĩnh Vương có thông minh đến đâu cũng phải suy nghĩ đến hậu quả khi bao che cho gian tế gây phản loạn. Cho dù việc này không thể thành công thì cũng có thể hất một bát nước bẩn lên người hắn cũng đủ để cho Bắc phái thêm dao động, làm cho Bắc phái càng trở nên mâu thuẫn, cục diện sẽ phân liệt. Nếu như Túc Tĩnh Vương không nhận được thì chúng ta có thể giống trống khua chiêng còn nếu như hắn có thể nhận được thì chúng ta buộc hắn phải sớm tạo phản.

Hấp.

Nghe xong lời này trong lòng thái tử và Ngư Ky Duẫn kịch chấn, hít một ngụm lạnh khí. Lúc này ngay cả người đang ngồi phía phòng cũng hít một hơi khí lạnh. Do đó để lộ hành tung của mình, liền không thể làm gì khác hơn là đành đi ra, người này chính là hoàng đế.

Hoàng đế sau khi biết tin Vân Thiên Hà bí mật vào kinh, trong lòng cảm thấy nghi hoặc không biết tiểu tử kia vội vã vào kinh muốn bí mật gặp mình hoặc hoàng nhi làm gì? Chắc chắn là có chuyện trọng đại vì vậy hoàng đế rất muốn biết Vân Thiên Hà đưa đến tin tức nào. Do đó liền lệnh cho thái tử đến gặp mặt còn mình thì ở sau bình phong bí mật lắng nghe.

Chỉ là khi nghe thấy lời Vân Thiên Hà đến cả người trầm ổn như hoàng đế cũng chấn động, không tự chủ được hô hấp trở nên dồn dập.

Bức Túc Tĩnh Vương sớm tạo phản. Ngay cả hoàng đế cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến điều này. Ngay cả hoàng đế cũng không dám tưởng tượng ngày mà hoàng đệ của hắn thật sự muốn tạo phản thì hắn có nắm chắc đàn áp được không. Thế nhưng bây giờ Túc Tĩnh Vương còn chưa chuẩn bị hoàn tất nếu sớm tạo phản thì chỉ có tự diệt vong mà thôi, mưu kế của tiểu tử này đủ độc a.

(*) Tên chương do người dịch đặt.

266. Chương 268: Biến Cố Ở Cổng Thành

Mục đích chính trong lòng hắn là thông qua việc này để Túc Tĩnh Vương và Thiên Môn không rảnh nhăm vào Đồ thị, giúp Đồ thị tranh thủ cơ hội nghỉ ngơi chuẩn bị cho những cơn sóng gió tiếp theo.

Vốn sự kiện xảy ra ở Xà Bàn sơn, Thiên Môn thừa cơ tiến vào đã đại thương nguyên khí, lần này Thiên Môn đúng là họa vô đơn chí. Sau khi hoàng đế bắt đầu hành động thì thiết nghĩ hậu quả khó mà chịu nổi.

Mặt khác chính bản thân Vân Thiên Hà nắm giữ Tinh Mệnh, làm cho rất nhiều người, nhiều thế lực chú ý, toàn lực vây bắt. Nếu như lại đem Đồ thị liên lụy vào đó thì Đồ thị chỉ có một kết quả là vạn kiếp bất phục mà thôi.

Vì vậy lần này vào kinh mục đích chính là đem lực chú ý của Túc Tĩnh Vương hướng về phía triều đình để Đồ thị có cơ hội nghỉ ngơi. Hắn cũng thuận tiện dẫn dụ các thế lực cùng tiến đến kinh thành để có thể lợi dụng cơ hội này mà thoát thân.

Mà trước hàng loạt việc do Vân Thiên Hà mưu tính thì Tập Dững Bang chính là nơi đứng mũi chịu sào. Tuy Tập Dững Bang chỉ là bức bình phong, tấm áo choàng bên ngoài nhưng cũng sắm một vai trọng yếu là bảo vệ Viêm Hoàng cục chống lại sự đàn áp của Thiên Môn. Tập Dững Bang đã hoàn thành vai trò làm lá chắn.

Vân Thiên Hà ở lại một đêm trong Đông cung ngồi nói chuyện, thương lượng với hoàng đế, thái tử và Ngư Ky Duẫn đến tận canh tư.

Sau khi hoàng đế và thái tử đi nghỉ ngơi Vân Thiên Hà lại tiếp tục nói chuyện với Ngư Ky Duẫn về lối thoát của Đồ thị và Ngư thị sau này. Còn có mục đích phía sau của Thiên Môn khi làm ra động tác giết gà dọa khỉ.

Đến lúc trời sắp sáng, Ngư Ky Duẫn còn chuẩn bị vào triều không dám nán ná ở lại Đông cung thêm nữa liền bí mật theo cửa sau ra ngoài thành rồi trở lại vào cung chờ buổi triều.

Tự nhiên Vân Thiên Hà ở lại trong Đông cung cũng không hề di chuyển đến nơi nào khác. Hắn phải đợi hoàng đế và thái tử kết thúc buổi triều hôm nay, đưa đến tin tức rồi mới đưa ra suy đoán chính xác được.

Một khi đã xác thực được thông tin chính xác như vậy...kế hoạch hành động còn lại là chuyện của hoàng đế.

Vân Thiên Hà vẫn ở trong Đông cung chờ đợi đến tận buổi chiều thì thái tử vội vã tiến đến bí thất, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay. Vừa nhìn thấy Vân Thiên Hà thái tử đã vội nói:

- Thiên Hà, quả nhiên không ngoài phân tích của ngươi. Đích thực là nội bộ Bắc phái có mâu thuẫn rất lớn. Hôm nay lúc trên triều phụ hoàng có nói ra chuyện ở Dư Châu thì Thương Tử Kiều tỏ thái độ mập mờ còn Lạc Khai Dương thì trầm mặc không nói, Bắc soái thì rất tức giận còn các quan viên khác thì nhìn sắc mặt của Túc Tĩnh Vương.

Phụ hoàng sai lấy lại khai báo của thủ phủ Dư Châu rồi hỏi nguyên do Túc Tĩnh Vương đề xuống chuyện này. Túc Tĩnh Vương chỉ nói chứng cứ không rõ ràng tuy nhiên khi Đỗ thừa tướng và thái phó đại nhân đưa ra một vài chứng cứ bất lợi thì phụ hoàng mượn lời hạ chỉ muốn Thương Tử Kiều phối hợp nghiêm tra việc này, hoạt động bên phía thủ bị doanh Bắc quân cũng âm thầm tiến hành, không ai phát hiện ra, xem ra việc này có thể tiến hành.

Vân Thiên Hà lại nói:

- Điện hạ, kế tiếp là đến việc ngài phải nắm được Binh Bộ còn cần phải phối hợp chặt chẽ với nội các. Xin thứ cho tại hạ cả gan nói thẳng, hiện tại nội các cực kỳ không yên ổn, Túc Tĩnh Vương đã sớm thao túng nội các tuy rằng hoàng thượng vẫn vững vàng nắm giữ mạch máu của nội các thế nhưng việc mà thái tử cần làm chính là nắm trong tay tất cả chỉ mạch trong nội các và đồng thời bắt đầu bồi dưỡng nhân tài thuộc về mình chẳng hạn như Đồ Viễn La cũng là một người đáp ứng được. Hiện tại thái tử không thể hoàn toàn dựa vào bọn họ, phải tổ chức lại từ đầu thành viên của mình. Trong tương lai khi thái tử đăng cơ thì những người này chính là cánh tay đắc lực giúp thái tử ổn định ngai vị.

Thia tử nói:

- Lần này Lạc Khai Dương vào nội các, Túc Tĩnh Vương lại đưa một vài người của hần, hình như hần cũng có ý muốn buông tha Thương Tử Kiều. Một số lão nhân trong Bắc phái đã nhận thấy sự tình không thích hợp xem ra lần này mâu thuẫn lại được đẩy lên, sẽ có một bộ phận hoài nghi Túc Tĩnh Vương.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút rồi đột nhiên hỏi:

- Nam phái có phản ứng gì không?

Nói đến việc này thái tử ngạc nhiên:

- Ta cũng cảm thấy buồn bực, những lần trước mỗi lần trong triều có biến hóa thì Nam phái tranh luận rất sôi nổi thế mà lần này dường như thoát nhìn bọn họ đối với việc này khá thờ ơ, như kiểu không tập trung.

Vừa nói đến đây thì có một vị thái giám từ phía ngoài đột nhiên truyền tin:

- Thái tử điện hạ, thái tử phi và Mộng Phi nương nương còn có An Bình công chúa đến Đông Hoa Hiên muốn mời điện hạ đến.

Vân Thiên Hà nghe thấy thanh âm của vị thái giám thì tỏ ra lơ đãng nhưng lại nhìn thái tử hỏi:

- Điện hạ thành hôn từ lúc nào mà tại hạ lại không biết?

Thái tử nói:

- Việc này kỳ thực trước đây phụ hoàng và Định Hải Vương đã có hôn ước. Thái tử phi là thân thích của Định Hải Vương còn Mộng phi là Mộng thị ở Sở Châu, cùng được sắc phong một ngày. Hiện tại hai người đó và An Bình rất thân nhau.

Vân Thiên Hà nghĩ việc này có chút gì đó không đúng nhưng nhất thời hần cũng không nghĩ ra manh mối liền nói:

- Điện hạ, vậy thì tại hạ cũng không quấy rầy điện hạ nữa, bây giờ điện hạ có thể đưa tại hạ ra khỏi cung?

- Người muốn ra ngoài?

Thái tử có chút ngạc nhiên hỏi:

- Bây giờ bên ngoài rất nguy hiểm. Theo ta được biết không hiểu gần đây trong kinh thành có người nào loan truyền tin tức có rất nhiều người ngoại bang hội tụ ở kinh thành. Cũng không ngoại trừ có người muốn gây bất lợi với người.

Vân Thiên Hà nói:

- Việc này trong lòng tại hạ hiểu rõ, điện hạ cũng không cần phải lo lắng. Chỉ là việc tại hạ bí mật gặp điện hạ thỉnh điện hạ không được đề cập với bất kỳ ai kể cả thái tử phi.

Thái tử vừa nghe lời này thì đột nhiên biến sắc, nói:

- Thiên Hà, việc này là ta sơ ý. Tối hôm qua lúc trở về phòng nghỉ ngơi thái tử phi có hỏi tại sao ta lại về muộn như vậy. Lúc đó ta cũng không có nghĩ nhiều liền nói gặp người có việc.

Vân Thiên Hà nhướn mày nhìn thái tử với hàm ý trách cứ, rồi nói:

- Điện hạ có nói ra việc chúng ta thương lượng với nhau không?

- Việc này thì hoàn toàn không.

Thái tử nói tiếp:

- Ta chỉ nói là gặp Thiên Hà còn về phần chúng ta nói chuyện gì thì không đề cập đến.

Hình như việc mà mình cảm thấy không đúng lắm là chỗ này, trong lòng Vân Thiên Hà dần có một cảm giác như lúc này, nhân tiện nói:

- Điện hạ, đã như vậy thì tại hạ lập tức rời khỏi kinh. Trong bức thư này tại hạ đã an bài kế hoạch cho lần hành động này, sau này điện hạ hành động thì lấy ra tham khảo. Tại hạ có một câu nhắc nhở điện hạ, bức thư này không thể để bất luận kẻ nào thấy được bao gồm cả thái tử phi.

Vân Thiên Hà lấy bức thư để trên bàn giao cho thái tử rồi xin phép cáo từ. Trong lòng thái tử có điều băn khoăn nên sai người bí mật hộ tống Vân Thiên Hà ra khỏi cung.

Ra khỏi cung, lúc đi ngang qua Bắc Hào Phủ Vân Thiên Hà rất muốn ghé qua thăm Vân nương.

Thế nhưng hần nghĩ lại nếu hần vào Bắc Hào Phủ sợ rằng sẽ đưa đến nhiều phiền toái hơn nữa nên cố gắng đè nén ý niệm muốn vào thăm mẫu thân.

Lần này hần đã đạt mục đích vào kinh, Ngự Ky Duẫn cũng biết việc này nên cũng không cần Vân Thiên Hà nói ra thì Ngự Ky Duẫn chắc chắn cũng sẽ báo cho Đồ Nguyên Khánh, gia gia chắc sẽ biết nên làm thế nào.

Mặc kệ Túc Tĩnh Vương có ngờ vực vô căn cứ hay không, một khi hoàng thượng và thái tử triển khai hành động thì việc đầu tiên hần phải làm là thoát ly Thiên Môn.

Thái tử phái hai gã đại nội cao thủ đưa Vân Thiên Hà ra khỏi kinh. Lúc Vân Thiên Hà gần ra đến cổng thành thì cảm ứng được một cỗ khí tức khác thường đang tập trung vào hần. Chắc chắn tin tức hần bí mật vào kinh đã để lộ.

- Người đến xuống ngựa tiếp nhận kiểm tra.

Khi xe ngựa chở Vân Thiên Hà đến cổng thành thì bị binh lính giữ cổng chặn lại.

Tên binh lính kia muốn giữ hai gã đại nội cao thủ lại kiểm tra.

Một gã đại nội cao thủ móc lệnh bài bên hông ra quát mắng:

- Mất các người bị chó ăn rồi hả, xa mã của thái tử mà cũng muốn kiểm tra sao?

- Thuộc hạ không dám chỉ là kiểm tra thành vệ là chức trách của ti chức, thỉnh mời người trong xe ngựa xuống ngựa. Ti chức chỉ làm đúng chức trách, tuyệt đối không dám mạo phạm.

Vân Thiên Hà đang ở trong xe nghe thấy vậy liền biết rằng mấy tên lính này muốn làm khó dễ. Xem ra tin tức mình bí mật vào kinh đã nhanh chóng truyền đi vì vậy mấy tên lính quèn này mới dám chống lại hai gã đại nội cao thủ.

Bất quá bọn họ cố ý muốn kiểm tra nhất định là để kéo dài thời gian, vì vậy Vân Thiên Hà quyết đoán nói:

- Bọn chúng muốn kéo dài thời gian, cứ xông ra khỏi thành. Chúng ta có lệnh bài trong người kẻ nào dám chống lại cứ giết.

Hai gã đại nội cao thủ nghe vậy liền quay lại, hai ánh mắt chạm nhau hội ý rồi rút đao ra dẹp đường:

- Thái tử điện hạ có lệnh người nào dám cản đường giết không tha.

Nói xong hần liền xông ra, đột nhiên hai tên lính canh cổng lại làm khó dễ rút đao ra cản lại. Một tên hoành đao tấn công về phía xe ngựa tên, tên đại nội cao thủ huơ đao cản lại, binh khí chạm nhau từng đốm lửa văng ra. Hai người thực lực ngang nhau.

- Đóng cổng, giết!

Một gã thủ vệ hô to một tiếng. Lập tức có tiếng đáp lại, chuẩn bị đóng cổng thành.

Ban ngày cư nhiên lại dám làm chuyện như thế, những người này căn bản không phải thành vệ quân. Tất nhiên thành vệ quân chân chính chắc là đang đánh bạc với diêm vương.

Vân Thiên Hà ngồi trong mã xa thấy thành vệ quân muốn đóng cổng thành, ý đồ bất thiện, lúc này thần tình trở nên lạnh như băng liền trực tiếp nhảy ra khỏi mã xa, vọt lên phía trước đồng thời rút Vân Tru bên hông ra quét về phía trước. Một gã thủ vệ đứng đằng trước liền bị chặt đứt cổ, tiên huyết cuồng phun.

- Các người thật to gan, dám trước thanh thiên bạch nhật giết người. Đây chính là tội danh tạo phản, khẩn cấp phát tín hiệu, triệu tập hổ uy doanh đến tiêu trừ.

Một gã thị binh lính nói xong liền rút đao ra sát nhập vào vòng chiến. Lúc này bách tính gần đó thấy quan quân chém giết nhau nên nháo nhào tranh nhau bỏ chạy tạo thành một tràng hỗn loạn.

Hừ! Hừ! Hừ!

Một gã lính thủ thành khác lập tức móc pháo truyền tin ra nhanh chóng châm lửa. Pháo truyền tin được đốt lao thẳng lên trời, bạo tạc ra bốn phía. Ngự lâm quân nhìn thấy pháo hiệu lập tức rung động nhanh chóng chạy về phía pháo hiệu.

Mà lúc này trong phủ Túc Tĩnh Vương.

Sắc mặt Túc Tĩnh Vương âm trầm đến cực điểm nhất là khi hắn thấy pháo hiệu được phóng lên. Túc Tĩnh Vương tức giận đến mức muốn lập tức giết người, không rống giận:

- Rốt cuộc là tên ngu xuẩn nào làm ra việc ngu xuẩn đến mức này. Đây không phải là cố ý dả thảo kinh xà phá hỏng kế hoạch của ta sao?

Lập tức Túc Tĩnh Vương quát to:

- Tả vệ lập tức đi thăm dò cho ta là tên hỗn đản nào làm ra chuyện này. Tìm được lập tức bắt giữ. Bản vương muốn nhìn xem là tên ngu xuẩn nào phá rối bản vương.

- Tuân mệnh.

Đằng sau bỗng vang lên âm thanh đáp lại rồi biến mất không một tiếng động.

Sau đó Túc Tĩnh Vương lại nói:

- Tiên sinh, nếu sự tình đã xảy ra, cho dù chúng ta muốn bù đắp cũng không làm nên chuyện gì nữa rồi. Tiên sinh mang theo lệnh của sư môn. Trong lòng ta biết nặng nhẹ, ta có thể buông tha tính mệnh cho tiểu tử này. Tiên sinh tự mình đi thôi, có thể dẫn hắn trở lại Tuyết Vực hay không đều do tiên sinh tự mình giải quyết.

- Tạ ơn vương gia thông cảm.

Thanh âm Tuyết Ông tiên sinh truyền đến sau đó cũng lập tức biến mất khỏi Túc Tĩnh Vương phủ.

Túc Tĩnh Vương chấp tay sau lưng nhìn về phương xa tự nhủ: "Vì sao? Vì sao tiểu tử đó lại mang Tĩnh Mệnh? Sớm biết như vậy...ai...tất cả đều không thể vấn hồi được nữa rồi".

267. Chương 269: Cao Thủ Tụ Tập.

Hắn không rút gào cũng không rống giận nhưng thanh âm của hắn lại lạnh đến mức tận cùng:

- Nếu để ta biết là tên nào làm ra chuyện ngu xuẩn này nhất định hắn sẽ không yên thân. Rốt cuộc là hắn muốn làm gì, cố ý để các thế lực trong kinh thành chú ý sao?

Lúc này một vị xích phát lão giả đột nhiên tiến vào bí thất. Nhìn thấy lão giả, sắc mặt Mạc Bách Uy trở nên căng thẳng cung kính nói:

- Sư tôn.

Xích phát lão giả không đổi sắc mặt nói:

- Hiện tại các lão quái đều đi đến kinh thành, nói lên rằng chắc chắn tiểu tử kia đang ở đây. Mà bây giờ lại có tên làm ra việc dả thảo kinh xà như vậy sợ là cố ý làm rối. Cũng không loại trừ khả năng trả thù. Nếu như chúng ta xuất thủ trước thì Thiên Môn cũng sẽ xuất thủ can thiệp. Nhưng chúng ta lại không thể không ra tay. Hiện tại xảy ra biến động như vậy không ra tay cũng phải ra tay, phải cướp được tiểu tử này trước khi các thế lực khác tiến vào kinh thành.

Nói xong lão giả lại khuyên răn:

- Nghìn vạn lần phải ghi nhớ một điểm, bất luận phát sinh chuyện gì cũng không được thương tổn đến tính mạng. Địa Tông ta muốn là người sống chứ không phải là một cỗ thi thể. Người phải nhớ kỹ điều này.

Lão giả dừng lại một tí rồi lại tiếp tục:

- Các cao thủ ngoại quốc người cũng không cần quá để ý, ở kinh thành mà dám xuất thủ thì tối đa cũng chỉ có thực lực Tông Sư. Võ Thánh chắc hẳn không dám động thủ, nếu có kẻ nào dám động thủ thì lão phu cũng bất chấp cái gì mà quy tắc do Thất Vực Thánh Minh đề ra.

- Vâng, đồ nhi đi làm ngay đây.

Mạc Bách Uy nói xong vội vàng ra cửa.

Cửa thành, bọn thành vệ binh trở nên cực kỳ điên cuồng. Tựa hồ bọn họ không sợ đưa ngựa lâm quân đến đối với thế tiến công cường liệt của ba người Vân Thiên Hà bọn chúng không hề tỏ ra sợ hãi.

Phải bình tĩnh! Thực lực bọn lính cũng không quá mạnh. Như vậy không thể nào chặn giết mình được, Vân Thiên Hà càng nghĩ càng thấy kỳ quái. Những kẻ này căn bản là đi tìm chết, xông lên một người lại bị giết một người, sau đó lại có kẻ khác điên cuồng vọt lên. Hình như mục đích của bọn hắn chính là ngăn không cho Vân Thiên Hà ra khỏi thành, muốn tạo ra hỗn loạn trong thành.

Vân Thiên Hà há có thể để cho bọn chúng được như mong muốn, nhất định hắn phải ra được khỏi thành ngay lập tức. Hắn cảm ứng được khí tức của cao thủ khắp nơi đang đổ dồn về đây. Nếu như còn chậm trễ thì khi những cao thủ đó đến hắn không còn bất cứ cơ hội nào để đào tẩu nữa.

Ngay lúc mấy tên lính thủ thành còn chưa kịp lao đến Vân Thiên Hà liền phóng mình quay trở lại đoạt lấy một con ngựa nói với hai đại nội cao thủ:

- Hai vị ta đi trước một bước. Những tên còn lại giao cho hai vị.

Nói xong Vân Thiên Hà xoay người nhảy lên ngựa phóng về phía trước lập tức có tên kêu lên:

- Ngăn hắn lại không để cho hắn chạy thoát.

Vân Thiên Hà cười nhạt giục ngựa tăng tốc. Ngay khi tên lính sắp đuổi kịp ngựa Vân Thiên Hà liền quay người lại giơ ngón tay, một đạo hàn mang bắn ra, tên thủ vệ kia liền mất mạng.

Thương Hồn Chỉ, một chỉ một mạng.

Tuy nhiên tên thủ vệ kia vẫn kịp đâm vào hông ngựa làm con ngựa kinh hãi lao nhanh về phía cổng thành. Vân Thiên Hà nắm chắc cương ngựa, một kiếm chém chết tên lính đang định đóng cổng thành, rồi vừa chém giết vừa xông ra ngoài.

Khi Vân Thiên Hà lao ra khỏi cổng thành, mấy tên lính đang dây dưa với hai gã đại nội cao thủ thấy Vân Thiên Hà đã thành công trốn ra ngoài, tên nào hai mắt cũng đỏ bừng hét lên một tiếng rồi hoành đao tự sát.

Vân Thiên Hà lao ra khỏi thành thúc ngựa chạy như bay, khi quay đầu nhìn lại thấy một màn này trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Những người này làm vậy là có mục đích gì? Vì sao mình ra khỏi thành bọn chúng lại đồng loạt tự sát?

Nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ về điều này. Tuy nhiên hắn chạy không quá một trăm bộ thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng thả dây cung. Một mũi tên phá không bay đến. Hắn theo bản năng lao nhanh về phía trước kịp thời né thoát.

Hưu! Hưu! Hưu!

Tiếng xé gió liên tục không ngừng vang lên. Trong lòng Vân Thiên Hà cảnh giác. Hắn cảm giác được trên tường thành có vô số mũi tên đang bắn đến, nhất định phải bắn chết hắn mới cam lòng. Vân Thiên Hà cấp tốc bỏ ngựa. Thân thể giống như một cái hồ lô lăn trên mặt đất, từng mũi tên cắm lên bãi đất trống ngay chỗ hắn vừa lăn qua.

Con ngựa thì không được may mắn như hắn bị bắn thành con nhím, máu tươi phun ra thành dòng, hí lên một tiếng đau đớn rồi gãy dựa mấy cái liền tắt thở.

Cũng may đây không phải là Vân Bôn, Vân Thiên Hà âm thầm thấy may mắn. Trong lòng bùng lên cơn lửa giận. Hắn không biết là ai đánh lên hắn nhưng có vô số mũi tên từ trên tường thành bắn xuống hắn cũng không có cách phân biệt được là ai đang bố trí bẫy rập muốn giết hắn.

Chỉ là trong tiềm thức Vân Thiên Hà cảm nhận được những người này mang theo tâm trạng muốn đồng quy vu tận, muốn báo thù cho dù phải trả bằng mọi giá. Nếu không đạt được mục đích những người này sẽ không chịu dừng tay, đến tội cũng người đến là ai?

Vân Thiên Hà nghĩ đến những cừu nhân của hắn một lần rồi lần lượt loại bỏ từng người. Người thứ nhất hắn nghĩ đến là Giang Ngọc Tề.

Tuy vẫn suy nghĩ nhưng chân hắn lại không hề dừng lại. Sau khi đợt mưa tên bắn ra mấy hô hấp hắn tiếp tục lao nhanh về phía trước không hề ngừng lại. Chạy được tầm ba bốn trăm bộ thoát khỏi tầm tên hắn mới dừng lại quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Chỉ thấy trên tường thành lúc này truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, từng cỗ thi thể bị ném xuống. Một lão giả mặc áo choàng màu hồng giống như cây liễu, chỉ trong mấy hơi thở đã giải quyết sạch những tên đứng trên tường thành.

Sau khi giải quyết xong mấy tên trên thành lão giả liền búng mình vọt qua tường thành lao về phía hắn.

Tông Sư cao thủ!

Vân Thiên Hà nhìn thấy hồng bào lão giả thì con ngươi co rút lại. Người này tuy tập trung vào mình nhưng lại không có sát khí xem ra là muốn bắt sống mình.

Nhưng ngay lúc lão giả nọ sắp tiến đến gần Vân Thiên Hà thì trong thành lại truyền ra một tiếng hét:

- Mạc Bách Uy không được đả thương người.

Ngay sau đó lại một vị lam y trung niên lao ra như lưu tinh, tốc độ cũng nhanh không kém đuổi theo hồng bào lão giả.

Người này tự nhiên là Vân Thiên Hà nhận ra, chính là Tuyết Ông tiên sinh. Có điều hắn không ngờ hồng bào lão giả lại chính là Mạc Bách Uy. Vân Thiên Hà tiếp tục chạy trốn mặc kệ rơi vào tay Địa Môn hay trong tay Thiên Môn thì hắn cũng không có kết quả tốt.

Mạc Bách Uy mắt thấy sắp bắt được mục tiêu trong lòng cực kỳ phấn chấn. Thế nhưng đằng sau lại có một cỗ khí cơ tập trung lên người hắn, vì vậy hắn không làm cách nào khác là đành quay người né tránh. Khí thể hai người tương đương nhau.

Chỉ dừng lại có một tíc tắc mà Mạc Bách Uy thấy Vân Thiên Hà đã lại chạy thoát, không khỏi giận dữ quát lên:

- Tuyết Ông, lão phu kính trọng ngươi nên mới nhịn nhưng hôm nay tiểu tử này ai cũng đừng hòng mang đi.

Thiên Môn và Địa Môn chính là tử đối đầu. Tự nhiên Tuyết Ông không hề có hảo cảm với Mạc Bách Uy. Lại càng không thể để cho hắn đưa người đi. Bấy giờ đã ra khỏi thành, hai bên cũng không còn phải cố kỵ điều gì thoải mái ra tay.

Vân Thiên Hà không hề để ý đến Tuyết Ông tiên sinh và Mạc Bách Uy giao phong. Hiện tại hắn đang liều mạng bỏ chạy, hắn cảm giác phía sau có rất nhiều cao thủ đang lục tục kéo đến những cũng có nhiều người đang há miệng chờ sung.

Khi Vân Thiên Hà chạy được một lúc liền cảm giác phía sau có một đoàn nhân mã vọt lên, toàn bộ đều che mặt. Vừa xuất hiện đoàn nhân mã này đã lộ ra sát khí mãnh liệt giống như đang chuẩn bị dồn hắn vào chỗ chết.

Tự nhiên là Vân Thiên Hà nhận ra đoàn người mang theo sát khí này. Bất quá bọn chúng không giống như các nhóm nhân mã khác mà muốn thừa cơ trong lúc hỗn loạn giết chết Vân Thiên Hà cũng không phải là vậy bắt hay truy đuổi...tuy nhiên những người ở đây đều là các lão quái Tông Sư đầu để cho bọn chúng được như mong muốn.

Không cần Vân Thiên Hà động thủ lúc này trên không trung truyền đến tiếng hét lớn:

- Con kiến hôi mà cũng dám làm càn, lão phu muốn tiểu tử này ai dám động đến ta giết kẻ đó.

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, một cỗ lực lượng khổng lồ xé rách không gian lao đến giữa đoàn người ngay lúc bọn chúng sắp đuổi đến phía sau Vân Thiên Hà.

Tràng diện giống như ném một quả bom vào giữa đám người, những tên đó giống như đám kiến hôi đều bị giết chết trong nháy mắt.

- Đông Lâm lão nhi, ngươi cứ bồi tiếp lũ kiến hôi này một lúc đi lão phu đến mang tiểu oa nhi kia đi ngắm cảnh trước đây.

Đúng lúc này, mặt đất bỗng chuyển động, thân ảnh Lỗ Cốt A Đạt đột nhiên xuất hiện trước mặt Vân Thiên Hà sau đó giống như điều hâu bắt gà con, nắm lấy hai vai Vân Thiên Hà nhấc lên rồi cười lớn một tiếng. Hắn đang muốn dẫn người đi thì đột nhiên nụ cười cứng lại.

Vân Thiên Hà cũng cảm thấy rất buồn bực, hắn bị lão nhân này mang theo, nhảy lên từng bước giống như cương thi, sau khi nhảy lên lại đứng im tại chỗ không nhúc nhích, không lẽ lão nhân này lại có thể giống như trực thăng.

Lỗ Cốt A Đạt phát hiện bỗng nhiên địa hình độn của hắn không có tác dụng. Ngay lập tức hắn ngửi thấy một cỗ hương khí không khỏi quát to một tiếng:

- Thần Hoa Diệu, Nam Minh Khai các ngươi dám ám toán lão phu.

Trong lúc hắn hét lên thì chỉ thấy hai bóng người cấp tốc lao đến thoáng cái đã hiện ra trước mặt, chính là Thần Hoa Diệu và Nam Minh Khai.

Lúc này Lỗ Cốt A Đạt tức giận đến mức râu mép dựng ngược lên. Ngay khi hắn cảm giác được một cỗ khí tức khác thường thì thâm kêu không ổn. Thần Hoa Diệu là cao thủ dùng hoa tức mà Nam Minh Khai đã sớm phá địa hình độn của hắn. Hai người này liên thủ hắn cũng không có cơ hội chiến thắng.

Lúc này Nam Minh Khai tiến lên chụp lấy Vân Thiên Hà đang bị Lỗ Cốt A Đạt nắm chặt rồi mỉm cười nói:

- Lão thất phu, ngươi đã vi phạm ước định trước đây. Lão phu vốn tưởng rằng ngươi và tên dở hơi Đông Lâm Toại Khê cùng một loại người thể nhưng hiện tại thoát nhìn qua các ngươi bất quá cũng công cốc mà thôi.

- Lão thất phu A Đạt, lão phu dọn dẹp chương ngại trên đường thể mà lão nhi ngươi lại một mình độc chiếm tiểu tử kia.

Đông Lâm Toại Khê nổi giận dưng dưng chạy vội đến, đang muốn động thủ thì Thần Hoa Diệu tiến lên cản lại trầm giọng nói:

- Đông Lâm lão đầu không nên vọng động, tình thế có điểm không ổn.

Trong lúc mấy người đang tranh cãi thì lại có mấy đạo nhân ảnh nữa xuất hiện, tất cả đều là cao thủ cấp bậc Tông Sư.

Vân Thiên Hà phát hiện. Lúc này ngoại trừ hắn ra không có thực lực đến Tiên Thiên còn lại những người kia toàn bộ đều là lão quái cấp bậc Tông Sư. Mà ánh mắt của tất cả mọi người đang tập trung vào hắn giống như nhìn một con "chuột bạch" vậy.

268. Chương 270: Ngoài Dự Liệu.

- Nam Vực Hoa Thần Chính Giáo, Bắc Vực Sát Sương Thành, Thiên Đảo Vực Nam Minh Quang Thiên, Tây Vực Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn. Các người đều là thái sơn bắc đẩu một phương đến Đông Vực ta tự nhiên là khách quý chỉ có điều các ngươi đến bắt người Đông Vực chúng ta có phải là thiếu lễ độ không.

Đúng lúc này một lão giả mặc áo bào tro từ một hướng khác bất ngờ xông đến mấy người Nam Minh Khai.

Nam Minh Khai vừa thấy vị lão giả này trong lòng không khỏi cười khổ hóa ra là một người đã quen biết từ lâu vì vậy nói:

- Quách Canh Đà lẽ nào sư môn phái ngươi đến đây sao? Ngươi có nghĩ đến khi gặp ta sẽ bị đánh một trận sao?

Quách Canh Đà mở miệng nói:

- Mấy lão thất phu các ngươi không nói thì thôi lại còn làm ra chuyện trộm đạo thể này, người mang Tinh Mệnh xuất hiện trong Đông Vực chúng ta, vậy các ngươi nói bọn ta có nên ngăn cản các ngươi bắt người hay không?

- Mấy người ngoại quốc các ngươi đến Đông Vực chúng ta thì là khách, đương nhiên Đông Vực phải trợn đạo đãi khách. Nhưng nếu các ngươi muốn bắt người mang Tinh Mệnh vậy hôm nay cứ ra tay đi. Nếu các ngươi có bản lĩnh thì các ngươi đưa tiểu tử này đi ta tuyệt đối không nói lời vô ích.

Lúc này hai bên trái phải Quách Canh Đà có hai lão giả trông rất cổ quái, tóc nửa đen nửa trắng đi ra. Hai mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Thần Hoa Diệu, thần tình mang theo chút dị dạng hiển nhiên là lúc còn trẻ đã từng theo đuổi Thần Hoa Diệu.

Mạc Bách Uy cũng nói:

- Hạ sư huynh hà tất phải khách khí với bọn chúng. Nếu người Tinh Mệnh xuất ra từ Đông Vực chúng ta vậy nên để người Đông Vực chúng ta định đoạt còn không đến phiên người ngoại quốc nhúng tay vào.

Quách Canh Đà cũng nói:

- Cũng là người quen biết lâu năm vậy có một biện pháp đó là đầu tiên hỏi qua tiểu oa nhi này thử xem hắn muốn theo phe nào.

Quách Canh Đà vừa nói đến đây đột nhiên thanh âm tắc nghẽn, ngay giữa đoàn người bọn họ, lúc này không có ai phát giác ra mới xuất hiện thêm một lão đầu, nhân lúc mọi người không để ý lão đầu này lao đến nắm lấy Vân Thiên Hà chạy về phía nam.

Mọi người ngẩn ngơ nhìn nhưng lập tức khôi phục, tất cả đều trở nên rất tức giận.

Vân Thiên Hà đang nghĩ cách tìm cơ hội đào tẩu nhưng đột nhiên có người lao đến nắm lấy hắn lôi đi. Vân Thiên Hà lấy làm kinh hãi đang muốn chống lại thì lão nhân kia đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu tử, lão phu trợ giúp ngươi một tay. Ngươi cứ theo hướng Nam mà đào tẩu. Nếu như thực sự không thoát thì nhớ kỹ nhảy xuống Long Hồ.

- Sao tự nhiên không có việc gì lão nhân này lại nói ta nhảy xuống hồ.

Vân Thiên Hà nhin không được trong lòng thầm mắng to. Nhưng trong lòng lại cảm nhận được cổ ấm áp. Khi hắn nghe thấy thanh âm này liền biết được người đến là ai, chính là Lâm Cận Hiên đang làm cung phụng ở Bắc Hâu Phủ. Thật sự hắn không ngờ lão nhân lại linh cơ xảo hoạt đến như vậy, cứ nhiên có thể dưới mắt các cao thủ tụ tập cứu được hắn thoát ra ngoài.

Lâm Cận Hiên mang theo Vân Thiên Hà chạy ra ngoài ước chừng mấy hô hấp thì người phía sau bắt đầu truy đuổi không rời. Vì công lực ngang nhau mà Lâm Cận Hiên còn mang theo một người nên mắt thấy lão sắp bị đuổi kịp.

Đúng lúc này một tiếng ngựa hí vang từ xa truyền lại. Vân Thiên Hà nghe thấy âm thanh của Vân Bôn liền nói:

- Lâm lão, ngựa của cháu đến rồi, lão tiễn cháu một đoạn đường, chỉ cần cháu thoát đi những người này muốn tìm thấy cháu cũng không phải là việc dễ dàng.

Lúc này Lâm Cận Hiên mới lấy ra một tờ giấy nhỏ giao cho Vân Thiên Hà nói:

- Nội dung thì trên đường đi hãy nhìn, lão phu biết tiểu tử ngươi nhiều mưu ma chước quỷ. Tuy nhiên ngươi phải nhớ lời lão phu nói nếu không còn đường thoát nữa thì nhảy ngay xuống Long Hồ.

Vân Thiên Hà nghe thấy thế tí nữa thì dọa ngã xuống đất, thế nào mà lão nhân này lại nhắc đến việc nhảy hồ. Bất quá hiện tại còn không có nhiều thời gian. Mắt thấy mấy người Quách Canh Đà sắp đuổi đến nơi mà lúc này Vân Bôn cũng đang từ phía Tây lao đến với tốc độ cực nhanh.

Lựa chọn đúng thời cơ hét lớn một tiếng:

- Đi!

Sau đó hai tay đẩy ra, Vân Thiên Hà cảm thấy một cổ lực lượng cường đại đẩy hẳn lao nhanh về phía trước giống như đạn pháo ra khỏi nòng hướng về phía Vân Bôn bắn tới.

Vân Bôn cũng rất thông minh, trong quá trình chạy đến thấy Vân Thiên Hà đang bay lại liền vận chuyển thân thể để Vân Thiên Hà vững vàng ôm lấy cổ nó.

Vân Thiên Hà ôm lấy cổ Vân Bôn rồi lập tức nghiêng người ngồi vững vàng lên lưng ngựa. Lúc này Vân Bôn hí lên một tiếng, bốn vó tung bay giống như một cơn lốc lao về phía Nam. Chỉ trong chớp mắt đã dần nói rộng khoảng cách với những người truy đuổi phía sau.

Lâm Cận Hiên thấy Vân Thiên Hà đã lên ngựa ào tẩu mới cười cười, liền ngừng lại, lúc Quách Canh Đà đi đến trước mặt liền mắng to:

- Một đoàn cao thủ Tông Sư đuổi theo một tiểu oa nhi. Tình cảnh như vậy bình sinh lần đầu tiên lão phu mới được thấy a.

- Lão già kia ngươi từ đâu tới dám phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, muốn chết.

Mắt thấy Vân Thiên Hà ngồi trên ngựa phi nhanh, hơn nữa tốc độ của truy vân mã càng lúc càng nhanh mấy người đã từ bỏ ý định đuổi theo, lúc này mới chịu dừng lại vừa thở vừa mắng to.

Quách Canh Đà bị Lâm Cận Hiên cản lại nên hết sức tức giận.

- Đó là Lâm thị huynh đệ ở Nam phương, lão tam Lâm Cận Hiên sao.

- Đúng là lão phu, bất quá hiện tại lão phu là cung phụng trong nhà tiểu oa nhi này, nếu các ngươi muốn bắt hẳn vậy phải hỏi qua lão phu đã. Muốn đánh thì xông lên đi đừng nói nhảm nữa.

Lâm Cận Hiên nói.

Lúc này Mạc Bách Uy cũng đã đuổi đến, vừa thấy Lâm Cận Hiên liền vỗ trán mắng to:

- Lão già ở phía Nam này có tiếng là khó chơi. Lần này chúng ta cũng không cần hơn thua với lão. Sư huynh để đệ cầm chân lão, sư huynh tiếp tục truy đuổi, tiểu tử kia chưa chạy xa được đâu.

Nói xong Mạc Bách Uy tiến lên phía trước quát:

- Lâm Cận Hiên ta và ngươi thử một chút nhìn xem ngươi có tiến bộ gì hay không.

Hai vị Tông Sư chuẩn bị chiến.

Mà lúc Quách Canh Đà lao về phía Nam thì thân ảnh Đông Lâm Toại Khê đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt lão quát:

- Ở lại đây đi, có đuổi cũng không kịp nữa rồi. Quách lão hóa ngươi cũng không cần đuổi nữa. Lần trước hai chúng ta bình thủ lão phu vẫn không phục lần này lại tiếp tục, ra chiêu đi.

Quách Canh Đà bị Đông Lâm Toại Khê dây dưa, trong lòng đã đầy một bụng oán khí vì vậy liền xuất chiêu không kiêng nể.

Mà Lỗ Cốt A Đạt ở phía sau Đông Lâm Toại Khê thấy Vân Thiên Hà bỏ chạy về phía nam liền quay đầu lại thần nhiên, tự đắc không vội nhìn Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu. Sau đó hai trông mắt loạn chuyển, trong lòng thầm có tính toán liền nhắm vào Tuyết Ông tiên sinh nói:

- Tiểu bối, ngươi là đồ đệ của ai, thế nào mà lão phu chưa gặp qua bao giờ, không bằng chúng ta đấu với nhau vài chiêu.

Tuyết Ông tiên sinh biết lão nhân này có ý muốn ngăn cản hẳn tiếp tục truy đuổi. Mắt thấy Vân Thiên Hà cười kỳ mã đã khuất trong tầm mắt liền thở dài cũng không tiếp tục truy đuổi nhưng cũng không muốn đấu với Lỗ Cốt A Đạt nên ôm quyền nói:

- Thứ không thể phụng bồi.

Nói xong thân ảnh Tuyết Ông tiên sinh liền đi về phía Bắc.

Lỗ Cốt A Đạt thấy một người bỏ đi liền đến gần cản một lão giả khác. Lão giả bị Lỗ Cốt A Đạt chặn đường tính tình hết sức nóng nảy, không nói nhiều mà liền lao vào Lỗ Cốt A Đạt.

Những người khác thấy đuổi không kịp nhưng cũng không muốn để người khác đục nước béo cò nên cũng dừng lại chặn đường Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu.

Nam Minh Khai nhìn thấy Vân Thiên Hà bỏ chạy về phía Nam ứng với suy đoán của hắn trong lòng cũng không cấp bách liền gật đầu với Thần Hoa Diệu rồi nói với mấy lão giả chặn đường:

- Nếu các vị muốn đấu một chút vậy thì tại hạ cũng muốn kiến thức cao chiêu của Đông Vực.

Cứ như vậy, vốn là một hồi truy đuổi cuối cùng do Lâm Cận Hiền phá rồi, hiện tại tất cả các cao thủ đã mất đi mục tiêu cũng không có việc gì làm liền quay sang thử chiêu. Sau giờ ngọ ở ngoại ô kinh thành là một màn trời rung đất chuyển.

Vân Thiên Hà thúc ngựa lao nhanh về phía Nam.

Trong lòng hắn cũng tràn ngập nghi hoặc tại sao Lâm lão đầu lại dấn đi dấn lại phải đi về phía Nam và lúc cùng đường thì nhảy xuống Long Hồ, rốt cuộc là trong đó có huyền cơ gì.

Nhưng mà khi đến Tuyên Châu rốt cục thì Vân Thiên Hà cũng biết tại sao Lâm lão đầu lại muốn hắn xuôi Nam. Hắn đi đến mấy nơi kiểm soát thì phát hiện nơi nào cũng bố trí mai phục thập phần nghiêm mật chỉ có trạm kiểm soát phía Nam là có phần lỏng lẻo hơn.

Là ai bày ra thiên la địa võng nhằm vào hắn. Đột nhiên Vân Thiên Hà nhớ đến mảnh giấy mà Lâm lão đầu đưa cho hắn. Vân Thiên Hà liền lấy từ trong lòng ra tờ giấy thì thấy bên trên toàn là mật văn Viêm Hoàng cực.

Đây là một mật báo do tình báo doanh khẩn cấp đưa đến. Tối hôm qua lúc tin tức mình vào kinh bị lộ các thế lực khắp kinh thành cũng đã ngầm bố trí, nhất là với các trạm kiểm soát ở ngoại thành lại càng bố trí chặt chẽ mà trọng điểm là phương Bắc. Mục đích là muốn bắt sống hắn tạo kinh thành, ngăn ngừa hắn trở lại Đồ gia.

Mà bức mật thư này ghi rõ các điểm bố trí mai phục của các thế lực nhất là phía Bắc được bố trí cực kỳ nghiêm mật. Đây hẳn là phương án hai nếu không vậy bắt được hắn ở kinh thành sẽ phong tỏa đường lui...Không chỉ muốn bắt sống hắn mà còn muốn phong tỏa tin tức từ phía Bắc truyền đến, rất có thể là bắt đầu thực thi kế hoạch nhằm vào Bắc quân.

Vốn Vân Thiên Hà cũng dự định đi về phía Bắc nhưng xét thấy tình hình hiện tại thì hắn đi về phía Bắc nửa bước cũng khó khăn nhất là trong thời điểm then chốt này. Cứ tránh đi một thời gian rồi trở về phương Bắc lúc đó chắc sẽ không còn nguy hiểm như bây giờ.

Hạ quyết tâm xong Vân Thiên Hà hủy tờ mật thư dứt khoát thúc ngựa tiếp tục hướng về phía Nam xuyên qua Tuyên Châu thẳng hướng Lợi Châu, như vậy có thể tránh được mai phục.

Chỉ là kế hoạch luôn có sự biến hóa, khi Vân Thiên Hà giục ngựa chạy qua Tuyên Châu đi tới phụ cận Long Tu hà thì đột nhiên xuất hiện tin tức An thúc đang bị áp giả về Long Hồ đảo lại làm quấy nhiễu kế hoạch ban đầu của Vân Thiên Hà.

269. Chương 271: Cẩn Trả

Thế nhưng nếu đã phát hiện ra việc này, cho dù đó là một cái bẫy, đối phương có mai phục thì Vân Thiên Hà vẫn phải cứu An thúc ra.

Nhân thân tín nhiệm của An Nhạc Nhi, giao phó trước lúc lâm chung của An lão còn có những lời mà hắn đã hứa hẹn. Tất cả những điều này, cho dù phía trước là long đàm hổ huyệt thì hắn cũng phải xông vào một lần.

Nhóm áp giải An thúc tổng cộng có sáu người. Vân Thiên Hà trốn ở phía xa đã nhìn thấy tay chân An thúc đều bị mang xích sắt nặng nề, phía sau còn phải kéo theo một quả cầu sắt rất lớn, có thể thấy hành trình của bọn chúng rất thong thả.

Thực lực sáu người này cũng không thấp, hơn nữa lại rất cẩn thận, đi một đoạn lại dừng lại nghe ngóng.

Vân Thiên Hà cũng không nóng nảy trực tiếp lao lên sống mái với bọn chúng để cứu người. Mắt thấy trời sắp tối, hắn theo sau đoàn người cách một khoảng nhất định, quan sát hoàn cảnh để bày ra bố trí.

Phụ cận gần đây cũng không có hộ dân nào, nếu như trước khi trời tối mà bọn họ không đến được bến tàu thì cũng chỉ có cách ngủ lại giữa nơi hoang dã.

Chỉ là sau khi đi theo một hồi Vân Thiên Hà đã thay đổi chủ ý.

Khi trời tối hiển nhiên là có lợi với mình nhưng cũng có lợi với đối phương. Chính mình chờ đợi cũng là đang cấp cho bọn chúng thời gian bố trí. Có thể đối phương suy đoán mình sẽ rất cẩn thận khả năng lớn nhất là chờ trời tối mới hạ thủ. Bọn chúng muốn chờ đến khi ánh sáng ban ngày vừa tắt đó mới chính là thời điểm tốt nhất bố trí bẫy rập mai phục mình.

Suy nghĩ một hồi trong lòng Vân Thiên Hà đã có chủ ý, cả người tiến vào trạng thái sẵn sàng hành động. Nếu như đối phương bố trí đúng như mình suy đoán vậy thì khả năng thành công của mình cao hơn còn nếu như không đúng thì mình đã đánh giá cao người phía sau thiết lập bố trí này.

Nghĩ là làm, Vân Thiên Hà bắt đầu tăng tốc, Vân Bôn giống như một mũi tên lao đi. Ngay lúc Vân Thiên Hà sắp tiếp cận đội ngũ thì Vân Tru đã xuất vỏ, mục tiêu cũng không phải là những kẻ áp giải mà là quả cầu sắt nặng nề kia, trước tiên giải thoát cho An thúc đã.

Keng.

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, quả cầu sắt bị một kiếm trăm thành hai nửa.

Lúc này sau tên áp giải đều sửng sốt. Bọn họ đề phòng có người đánh lén nên nhanh chóng quây thành một vòng tròn vây lấy An thúc thể nhưng Vân Thiên Hà cũng không tập kích bọn chúng mà trước tiên chặt đứt quả cầu sắt.

Khi Vân Thiên Hà xoay ngựa lại những người này mới hồi phục tinh thần, Không ngờ tiểu tử này lại không đợi đến khi trời tối mà động thủ ngay lúc này, vậy những bố trí của bọn chúng đặt ra cũng đã thất bại, kế hoạch có biến.

Mấy tên kia sau khi bình tĩnh lại liền rút binh khí, ngay lúc Vân Thiên Hà thúc ngựa lao qua trong đó có một người liền hoành đao mồn chặt đứt chân ngựa.

Chỉ thấy Vân Bôn hí lên một tiếng dồn toàn bộ sức vào hai chân sau, thân thể nhảy vọt lên lao qua đỉnh đầu những tên kia mà đúng lúc đó Vân Thiên Hà cũng nhảy xuống ngựa. Ngay lập tức có một tên hươ đao xông đến nhưng Vân Tru đâu phải là bình khí bình thường. Chỉ nghe "Ca" một tiếng, đao của tên kia đã bị chém thành hai đoạn. Thế đến chưa tận tiếp tục chém đến tên kia. Tên kia cứ thế đứng bất động, mãi đến khi Vân Thiên Hà chuyển sang mục tiêu người mới chia làm hai đổ ập xuống.

Sau khi thành công giết chết một tên lúc này lại có bốn tên xông đến còn lại một tên thì ở lại canh giữ An thúc. Trong bốn tên vây công thì có một tên hét lên:

- Giết chết tên kia!

Đinh!

Nhưng mà ngay lúc tên kia bổ một đao về phía An thúc thì bởi vì Vân Thiên Hà đã sớm chặt đứt quả cầu sắt cho nên An thúc lập tức giơ tay lên ngăn cản. Một đao kia liền chém vào xích sắt trên tay An thúc nhưng cũng không chém đứt được xích sắt kiên cố này.

Mà An thúc nắm bắt đúng thời cơ dùng xích sắt quấn chặt lấy đao sau đó xoay người lại nhanh chóng tấn công vào yết hầu tên kia. Chỉ một chiêu đơn giản tên kia đã bị chính đao của mình cắt đứt cổ. Xích sắt trong tay An thúc không những không trở thành trở ngại mà lại trở thành vũ khí của hắn.

Vân Thiên Hà liếc mắt thấy An thúc đã kịp thời ứng phó qua cơn nguy hiểm lập tức cũng yên lòng. Tuy thực lực những người này không thấp cũng ngang ngửa với hắc nhữnh có thần binh Vân Tru trong tay hắc nhữnh gần như chiếm hết toàn bộ ưu thế. Trước sự vây công của bốn người Vân Thiên Hà không chút sợ hãi, Vân Tru liên tục huy vũ không có gì có thể cản được, còn tiện thể lấy đi của đối phương một cánh tay hay là cẳng chân...

Bốn người đã bị thần binh trong tay Vân Thiên Hà chấn nhiếp. Bốn chúng vốn tưởng với bốn người liên hợp vây công chắc chắn sẽ bắt được tiểu tử kia. Thế nhưng sự thật lại khác quá xa so với điều mà bọn chúng dự đoán. Mỗi lần tiểu tử kia tấn công bọn chúng chỉ có nước né tránh không dám đón đỡ thần binh trong tay đối phương. Nếu như đón đỡ thì hậu quả chính là cả binh khí lẫn cánh tay đều bị chặt đứt.

Trước mặt Vân Tru kinh khí của Võ Sư cũng như tờ giấy mỏng, Vân Tru có tinh linh chi khí của Vân Thiên Hà chống đỡ lại còn có cỗ ý chí cường đại bên trong nên dễ dàng xuyên phá kinh khí của Võ Sư.

Sau khi một người để lại một cánh tay bọn chúng đã biết rõ sự lợi hại của thần binh trên tay Vân Thiên Hà vì vậy chúng chuyển qua du đấu tránh giao phong chính diện,

Bọn chúng từ thế chủ động đã chuyển sang bị động.

Mà trong quá trình binh khí va chạm càng làm cho bọn chúng tức đến thổ huyết là mỗi khi binh khí va chạm binh khí của bọn chúng đều bị chặt đứt thành hai đoạn, giống như bọn chúng đang cầm cành cây khô đấu với cương đao vậy. Kết quả tràng diện có thể dễ dàng tưởng tượng, bọn chúng muốn bao nhiêu phiền muộn thì có bấy nhiêu.

Khó chịu! Quá mức khó chịu!

- Cẩn thận binh khí của tiểu tử kia, nghĩ biện pháp đoạt lấy!

Trung niên nhân dẫn đầu hét lên một tiếng sau đó huy động kinh khí bao bọc toàn thân tấn công về phía Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà liền huy kiếm lên đón đỡ. Đúng lúc này tên bị cụt tay lao đến lấy thân mình chặn đứng Vân Tru. Khi Vân Tru đâm sâu vào người hắc nhữnh Vân Thiên Hà nhìn thấy hắc nhữnh nở nụ cười điên cuồng.

Nhân cơ hội này trung niên nhân xuất một quyền cương mãnh. Vân Thiên Hà muốn rút đao ra khỏi bụng tên kia nhưng người này lại dùng hai tay gắt gao ôm chặt lấy, chỉ chậm một nhịp trung niên nhân đã áp đến. Vân Thiên Hà đành buông tay, tinh viêm kinh khí phóng ra ngăn một quyền phong bạo của trung niên nhân.

Oanh!

Lúc tinh viêm kinh khí của Vân Thiên Hà va chạm với một quyền của trung niên nhân một tiếng nổ vang lên đẩy lui Vân Thiên Hà mấy bước. Toàn bộ tinh khí trong cơ thể sáng lên, một cỗ tinh linh chi khí phóng xuất, ngay lúc tên kia còn đang lao vào Vân Thiên Hà lập tức lao đến hướng đối phương xuất ra Thương Hồn Chỉ.

Đối với động tác của Vân Thiên Hà người nọ cảm thấy vô cùng sửng sốt. Hắc nhữnh cảm giác được một cỗ băng hàn xuyên qua người hắc nhữnh thẳng về phía trái tim, sau đó khí tức băng hàn lập tức phá vỡ trái tim hắc nhữnh.

Ngay khi Vân Tru rời khỏi tay Vân Thiên Hà một người liền cầm chủy thủ lao đến Vân Thiên Hà.

Thế nhưng tình cảnh quỷ dị trước mắt làm hắc nhữnh ngẩn ra, hai con người như muốn rút ra ngoài. Hắc nhữnh không biết ngón tay kia có điều gì kỳ quái mà chỉ cần giơ lên đồng bọn của mình đã hồn du địa phủ.

Nhưng hắc nhữnh biết ngón tay quỷ dị kia có thể là đối phương dùng để mê hoặc người sau đó là một kích lấy mạng.

Hai người còn lại cũng trở nên kinh hoàng. Vừa mới hi sinh một người để đoạt lấy thần binh bây giờ lại mất thêm một người nữa. Nhưng khi nhìn thấy Vân Tru lòng tham nổi lên hắc nhữnh liền nắm chặt chuôi kiếm rút Vân Tru từ bụng đồng bọn mình ra.

Nhưng ngay khi hắc nhữnh cầm Vân Tru trong tay liền cảm thấy một cỗ ý chí cường đại đang cản trở. Thân thể của hắc nhữnh trong nháy mắt dường như bị đóng băng. Hắc nhữnh sợ hãi hét lên một tiếng thảm thiết muốn ném thanh

binh khí quỹ dị trong tay xuống.

Nhưng thanh binh khí kai lại giống như một hắc động, hấp lực điên cuồng đang dần hút đi kinh khí trong cơ thể hắn. Chỉ trong nháy mắt công phu sắc mặt hắn đã trở nên tái nhợt, rất nhanh cả người hắn đã bị một tầng băng bao phủ. Thanh binh khí quỹ dị kia không những cản trở lại hắn mà có hấp thu linh phách và sinh mệnh lực.

Bá!

Đúng lúc này đồng bọn của hắn thấy vậy liền dứt khoát chặt tay hắn mới kịp thời ngăn ngừa cổ hấp lực kia. Thanh binh khí liền rơi xuống đất.

Ngay khi thoát khỏi Vân Tru sắc mặt tên kia cũng có chút huyết sắc. Cả người giống như bị hư thoát mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, giống như một thư sinh trói gà không chặt.

Nhìn thấy một màn quỷ dị không gì sánh được kia trung niên nhân không dám có bất kỳ tham niệm nào với Vân Tru. Nói đùa sao đó là một thanh ma kiếm có thể hấp thu linh phách lực và sinh mệnh lực, dưới lưỡi kiếm kia đã có ba tên đồng bọn của hắn phải bỏ mạng.

Khi hắn quay đầu lại nhìn thấy vẻ tươi cười của Vân Thiên Hà hắn đột nhiên nghĩ đến nụ cười của ác ma, nụ cười của tử thần.

Vân Thiên Hà thừa lúc trung niên nhân kia đang thất thần liền nhanh chóng lao đến, bàn tay giơ ra, một cổ hấp lực hút Vân Tru vào tay.

Kiểm vào tay Vân Thiên Hà liền có cảm giác huyết mạch tương liên cực kỳ ôn nhu, không chút nào cảm giác cản trở điên cuồng hấp thu và thôn phệ giống như khi tên kia cầm.

Bởi vì Vân Tru là dùng máu huyết của hắn phụ trợ mà tạo ra sau đó lại dung hợp với ý chí của Thương Nguyệt. Hắn còn dùng linh phách lực và tinh linh chi khí trong cơ thể tế luyện qua vì thế chủ nhân duy nhất của Vân Tru chỉ có thể là hắn. Cũng chỉ có hắn mới có thể sử dụng binh khí này, bất luận kẻ nào nếu để tham niệm làm mờ mắt đều bị Vân Tru thôn phệ.

Cuối cùng còn lại một tên trung niên nhân và đồng bọn đang vô lực nằm trên mặt đất. Nhìn thấy thần binh đang nằm trên tay Vân Thiên Hà bọn chúng lại càng thêm điên cuồng, hắn hét lên:

- Tiểu tử, giờ chết của ngươi đã đến.

270. Chương 272: Hà Độn

Đánh nhau một hồi cuối cùng thì viện binh của đối phương cũng kịp thời chạy đến mà lần này địch nhân càng thêm khó giải quyết, Vân Thiên Hà liền quay đầu kêu lên:

- An thúc, thúc lấy ngựa của cháu đi trước đi.

Tựa hồ trong cổ An thúc có cái gì đó nên không thể nói chuyện nhưng đang không ngừng hoa tay múa chân ra hiệu cho hắn nhanh chạy đi, đây là một cái bẫy.

Nhưng trung niên nhân kia đã trở nên điên cuồng, khí thế đại tăng, rõ ràng là muốn níu chân Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà huy kiếm đón đỡ sau đó lại tiếp tục thúc dụ:

- An thúc đi mau, An Nhạc Nhi đang chờ thúc trở về đoàn tụ, thúc ở đây chỉ thành gánh nặng cho cháu mà thôi, đi mau!

An thúc có chút do dự thể nhưng hắn dứt khoát ở lại không đi. Vân Thiên Hà huy kiếm chém đứt cổ tay trung niên nhân. Vân Thiên Hà lập tức thuận thể xoay người huy đao chém xuống xích sắt nơi tay An thúc.

Chỉ nghe "Đang" một tiếng, xích sắt bị giống như là đậu phụ bị Vân Tru chém thành hai nửa, "Rầm" một tiếng nặng nề rơi xuống đất.

Sau khi được giải thoát, An thúc liền nắm lấy cảm mình cổ sức rút một phát, lập tức An thúc rút ra một cái kẹp sắt, mặt trên còn đang không ngừng rung động.

Vừa lấy kẹp sắt ra An thúc đã có thể nói chuyện nhưng cổ hắn đã bị thương nên tiếng nói thập phần không rõ ràng giống như người bị nghẹn vậy nhưng Vân Thiên Hà vẫn hiểu rõ ý. An thúc nói địch nhân đã bày ra thiên la địa võng ở phía trước hiện tại chạy trốn là cơ hội duy nhất nếu như chậm chạp không đi đợi khi cao thủ đối phương đến thì cả hai sẽ không còn bất kỳ một cơ hội nào nữa.

An nói rất nhanh rất cấp bách cũng rất mơ hồ bất quá Vân Thiên Hà có thể minh bạch đại khái ý tứ. Vì vậy quyết định tung ra đòn tuyệt sát với hai tên còn lại điên cuồng dấy đưa.

Vì vậy Vân Thiên Hà liền thu Vân Tru vào vỏ, hai tay không ngừng kết ấn sử ra Thiên Khôn Định Ấn. Một cỗ lực lượng vô cùng cường đại xuất hiện ngay khi Thiên Khôn Định Ấn được ngưng kết, chu vi mấy trượng xung quanh trở nên băng lạnh.

Tên trung niên nhân kia cảm thụ được biến hóa quỷ dị và ngay lúc Vân Thiên Hà ngưng kết ra thủ ấn thì trong nháy mắt công lực bạo tăng. Lúc này sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi muốn lao lên ngăn cản nhưng An thúc lại nhân không cơ hội này.

Chỉ sau hai lần hô hấp Thiên Khôn Định Ấn đã được ngưng kết thành công, Vân Thiên Hà hét lên một tiếng:

- An thúc mau lui.

An thúc nghe vậy lập tức thối lui, ngay sau đó Vân Thiên Hà ngưng kết ra bốn đạo kết ấn giống như đạn pháo, bảo nổ lao về phía trung niên nhân. Trung niên nhân liền cảm thụ thấy một cỗ lực lượng cường đại đang phóng về phía hắn. Trong lòng hắn muốn tránh nhưng lực bất tòng tâm đành mang theo ý niệm liều chết có hết sức chống lại.

Oanh!

Nhưng ngay đến cả cơ hội đồng quy vu tận hắn cũng không có. Ngay lúc hắn vừa làm ra hành động thì một cỗ lực lượng đã bùng nổ ngay trên người hắn, điên cuồng oanh kích lên thân thể hắn, nghiền nát cơ thể hắn thành mảnh nhỏ. Dưới lực lượng hủy diệt trung niên nhân giống như cây khô đứng trước giông bão, sau khi Thiên Khôn Định Ấn xuyên qua chỉ thấy một đoàn mưa máu bay lên, hắn chết không lưu lại xác.

Ngay lúc này tên đồng bọn còn lại ở phía sau hắn mới ý thức được việc tránh né nhưng lực lượng Thiên Khôn Định Ấn quá mức mạnh mẽ, cả thân thể lẫn linh hồn của hắn cũng bị đánh tan.

Lúc này Vân Thiên Hà phóng xuất cũng chưa phải là Thiên Khôn Định Ấn hoàn chỉnh thể nhưng tinh linh chỉ khí tiêu hao rất nhiều. Sau khi giết chết hai người hắn thở dốc liên tục. Mắt thấy viện binh của đối phương sắp đến lập tức cố gắng gượng tinh thần huyết sáo gọi Vân Bôn đến xoay người nhảy lên ngựa. Đợi An thúc cũng nhảy lên mình ngựa liền thúc Vân Bôn tung vó phía nước đại.

- Chết đi, trốn đâu cho thoát.

Đoàn người đuổi theo phía sau nhìn thấy Vân Thiên Hà đang muốn chạy trốn liền phấn nộ quát lên, Thúc ngựa điên cuồng đuổi theo.

Bọn chúng cũng không ngờ được cư nhiên tiểu tử này lại nóng lòng không chờ được đến đêm mà đã vội hành động. Việc này đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch của chúng nên bọn chúng mới vội vã lao về phía này cứu viện. Kỳ thực chỉ cần Vân Thiên Hà đi thêm vài ba dặm nữa là rơi vào trong cảm ứng của đám người này.

Nhưng mà Vân Thiên Hà lại không đi tiếp thêm ba dặm nữa mà đã triển khai tấn công, nhìn thấy đoàn người đang lao đến đã chứng thực điều mà Vân Thiên Hà suy đoán là chính xác. Người đứng đằng sau bày ra bố cục này quả là một kẻ lắm âm mưu hơn nữa lại càng không thể là Túc Tĩnh Vương hay Tuyết Ông tiên sinh. Người này là ai? trong lòng Vân Thiên Hà vẫn là một câu đố chưa tìm được lời giải đáp.

Kỳ mã đuổi theo phía sau cũng là chủ lực của lần phục kích này. Bọn chúng phấn nộ điên cuồng đuổi theo, trên người không ngừng tỏa ra sát khí dày đặc. Vân Thiên Hà có thể cảm ứng được trong đoàn người đang truy đuổi có hai người đạt đến Tiên Thiên, hắn không thể nào chống lại được chỉ có thể cố gắng chạy trốn.

Bất quá nếu so về tốc độ thì hiển nhiên ngựa của bọn chúng không thể nào sánh được với truy vân mã cho dù nó đang chở hai người. Không thể nghi ngờ điều này làm cho những người đang đuổi theo tức đến thổ

huyết, cực kỳ phiền muộn.

Thế nhưng vận khí của Vân Thiên Hà không được tốt lắm.

Con đường mà Vân Bôn đang lao đi bị dòng sông chắn ngang hai bên đều không còn đường nữa mà quay lại thì không có khả năng rồi.

Nhìn con đường phía trước trong lòng Vân Thiên Hà cười khổ, đang lúc cấp bách thì An thúc đột nhiên nói:

- Thiên Hà, chúng ta nhảy xuống sông.

- Gì?

Vân Thiên Hà vừa nghe liền cả kinh nói:

- An thúc, thế nào mà ngay cả thúc cũng nói nhảy xuống sông?

Yết hầu An thúc còn đang bị thương, thanh âm khàn khàn thấp giọng nói:

- Xung quanh đây đã bày ra thiên la địa võng, nhảy xuống sông là con đường duy nhất để chạy thoát. Chúng ta cứ xuôi dòng vụn vụn lần không được để dòng nước tách ra, đến ngã ba nơi đổ vào Long Hồ thúc tự có biện pháp.

Thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn do dự, hẳn có thể nhảy xuống sông nhưng Vân Bôn thì làm thế nào mới tốt. Đang lúc Vân Thiên Hà còn do dự thì An thúc đã nhảy ùm xuống sông.

Mất thấy phía trước đã không còn đường để đi Vân Thiên Hà cắn răng, cũng cùng kệ Vân Bôn có hiểu hay không liền thấp giọng nói:

- Lão bằng hữu, nếu ngươi còn sống thì tự về nhà trước hoặc tìm một địa phương an toàn trốn đi. Ta sẽ trở lại tìm ngươi sau.

Nói xong Vân Thiên Hà xờ tai Vân Bôn, gỡ yên ngựa xuống, lấy bọc quần áo quần quanh người, vỗ mông ngựa một cái rồi cũng lao nhanh xuống nước, biến mất không thấy tăm hơi.

- Gọi cung thủ đến bắn, chạy dọc bờ sông, chỉ cần chúng thò đầu lên liền bắn cho ta.

Tên đầu lĩnh sau khi đuổi tới thấy Vân Thiên Hà đã lao xuống sông liền phẫn nộ rít gào.

Người phía sau bèn nói:

- Đầu lĩnh, chúng ta ra đi vội vàng căn bản không mang theo cung tiễn thủ.

- Trở lại thuyền dùng thiết võng vây khắp sông cho ta. Lão tử không tin hai tên kia có thể chạy thoát khỏi thiên la địa võng.

Đầu lĩnh tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, liền quay đầu ngựa vội vàng lao về hướng ngược lại.

Một người thấy còn con ngựa trên bờ không khỏi kêu lên:

- Đầu lĩnh kia chính là truy vân mã thượng đẳng, không bằng chúng ta cướp lấy.

- Người còn để chạy thoát còn nói gì đến cái loại ngựa vô dụng kia.

Đầu lĩnh tức giận đến thổ huyết rít gào, xoay chuyển đôi mắt nhìn thoáng qua Vân Bôn rồi nhanh chóng phản hồi.

Mà lúc này Vân Bôn vẫn đứng bên bờ sông, nhìn xuống sông hí lên một tiếng bi thiết, tựa hồ muốn lao xuống dòng sông hộ tống chủ nhân. Chỉ là trước khi chủ nhân lao xuống sông đã dặn nó phải trở về nhà. Tựa hồ Vân Bôn đang lưỡng lự không biết quyết định thế nào vẫn đứng bên bờ sông không chịu di chuyển.

Qua một lúc lâu sau Vân Bôn mới lại hí lên một tiếng nữa rồi rút cục cũng lao về hướng Bắc. Chỉ là cứ chạy được một hồi nó lại quay đầu nhìn về phía dòng sông mang theo ánh mắt không rời.

Nước sông chảy rất gấp, Vân Thiên Hà lặn xuống đáy sông cứ để người xuôi dòng, hẳn lo lắng đối phương dùng cung tiễn nên không dám thò đầu lên.

Bất quá hần ở trong nước cũng không cảm thấy ngột thở, trước đây hần đã từng có thời gian dài tu luyện dưới đáy hồ thông qua quy tức thuật hần có thể nhịn thở cả canh giờ mà vẫn bình thường không vấn đề gì.

Nước sông tương đối trong, Vân Thiên Hà ở dưới sông cũng có thể nhìn rõ mọi thứ ngoài trừ một số động vật bơi qua bơi lại thì hần không thấy An thúc đâu cả, hần vẫn một mực tìm kiếm An thúc.

Trong lòng hần thầm tính toán thời gian chênh lệch giữa mình và An thúc khi nhảy xuống sông, Vân Thiên Hà tăng tốc xuôi dòng nhanh hơn, nhìn qua trông hần giống như một con rái cá lao nhanh về phía hạ du. Bơi được một lúc thì hần thấy phía trước có một bóng người, chính là An thúc vẫn đang đợi hần đến.

Tựa hồ kĩ năng bơi lội của An thúc rất tốt, An thúc tìm dưới nước được một cây lau để làm ống thở, vừa nhìn thấy Vân Thiên Hà bơi đến liền dùng cổ ở đáy nước tạo thành một sợi dây buộc hai người vào với nhau như vậy thì dù gặp dòng nước xoáy thì hai người cũng không bị tách khỏi nhau.

Sau khi an bày thỏa đáng, An thúc hướng về phía Vân Thiên Hà làm ra một thủ thế, dẫn Vân Thiên Hà bơi theo một phương hướng về phía hạ du.

Sau khi bơi được ước chừng một canh giờ, bầu trời cũng đã dần về đêm, mặt nước cùng tràn ngập vẻ hắc ám. An thúc không thể giống như Vân Thiên Hà có thể nhịn thở lâu dưới nước nên cứ cách một khoảng thời gian lại trồi lên để thở.

Được An thúc dẫn đường hai người tiếp tục bơi về phía hạ du, đến ngã ba dòng sông phân nhánh, An thúc liền dừng lại cùng Vân Thiên Hà trồi lên mặt nước đổi khí cũng tiện thể trao đổi:

- Phía trước nhất định sẽ có đội thuyền của đối phương. Nhất định bọn chúng sẽ dùng thiết vông chờ đợi chúng ta bất quá ở đây lòng sông được mở rộng chúng ta cố gắng tránh né nghĩ biện pháp tiến nhập vào trong Long hồ.

Vân Thiên Hà hít sâu một hơi rồi nói:

- An thúc vì sao lại phải đến Long Hồ, lẽ nào trong Long Hồ có huyền cơ sao?
- Đúng là trong Long Hồ có huyền cơ đến lúc đó cháu sẽ biết.

An thúc nói xong lại một lần nữa lặn xuống, Vân Thiên Hà nhìn thấy ánh đèn trên con thuyền phía xa, thậm chí còn nghe thấy cả tiếng gầm gừ tức giận truyền đến, hần cũng không tiếp tục nhìn nữa mà lặn xuống theo An thúc.

271. Chương 273: Huyền Cơ Dưới Đáy Hồ

Mà không ai biết lúc này trong khi từng đàn cá đang bơi lội thì dưới đáy hồ có hai thân ảnh không khác gì hai con cá đang bơi qua như là đang tìm kiếm cái gì.

Từ lúc Vân Thiên Hà và An thúc lặn tiến nhập vào hồ thì đã thăm dò dưới đáy hồ được bốn năm canh giờ. An thúc vẫn như cũ thập phần kiên trì tìm kiếm.

Mà Vân Thiên Hà cũng thập phần hiếu kỳ, không biết dưới Long Hồ rốt cuộc có huyền cơ gì. Trong lúc cùng An thúc tìm kiếm dưới đáy hồ đột nhiên Vân Thiên Hà nghĩ đến truyền thuyết về vùng đất này.

Lẽ nào bên dưới thật sự có Long Cung sao?

Lúc này thân thể An thúc đột nhiên chấn kinh bơi nhanh về một phương hướng, Vân Thiên Hà thu liễm tâm thần tập trung theo sát An thúc bơi về phía có nhiều cá bơi tập trung.

Địa phương kia đã bị thực vật và bùn che kín, mặt trên bao trùm một tầng nước, chung quanh còn có một số thực vật kỳ quái. Thần tình An thúc nhìn qua có vẻ rất kích động sau khi bơi lại gần liền gạt hết thực vật, bùn đất ra, chỉ thấy đó là một khối thiết thạch thật lớn.

Khối thiết thạch này trông giống san hô, Vân Thiên Hà nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra chỗ đặc biệt của nó. Mà An thúc chỉ xoa khối thiết thạch trong chốc lát đã xuất hiện một ít hoa văn. Sau đó quay lại gạt đầu với Vân Thiên Hà rồi bơi về hướng khác.

Vân Thiên Hà liền bơi theo An thúc, chỉ bơi khoảng nửa canh giờ tại một nơi khác dưới đáy hồ lại phát hiện ra một khối thiết thạch giống như lúc này.

Ngay khi phát hiện ra khối thiết thạch thì lập tức Vân Thiên Hà cũng nhìn thấy một con rắn nước gần đó, hấn liền rút Vân Tru ra chỉ một kiếm đã chém con rắn thành hai đoạn.

Trong quá trình tìm kiếm dưới đáy hồ hai người cũng không gặp phải nguy hiểm lớn nào, ngoài trừ một vài con rắn nước và cá lớn ra thì cảnh sắc dưới đáy hồ cũng không tệ lắm.

Lại như lần trước An thúc xoa một hồi lên khối thiết thạch. Vân Thiên Hà tỉ mỉ quan sát liền phát hiện nơi mà An thúc xoa đều là nơi có các hoa văn kỳ quái hình như là một dạng văn tự nào đó, bất quá Vân Thiên Hà xem không hiểu.

Xoa một lúc, tựa hồ An thúc đã không thể nhịn thở được nữa liền chậm rãi nổi lên mặt nước.

Vân Thiên Hà cũng nổi lên mặt nước theo An thúc, vừa trôi lên mặt nước, Vân Thiên Hà hiếu kỳ hỏi:

- An thúc, những thứ đó dùng để làm gì vậy?

- Đó đều là dẫn lộ thạch, chúng ta cần thông qua dẫn lộ thạch để tìm thấy hấp khí khẩu, phải cẩn thận đừng để những kẻ đó phát hiện ra.

An thúc nói xong hít sâu một hơi rồi lại tiếp tục lặn xuống.

Vân Thiên Hà nhìn xung quanh một chút chỉ thấy mấy thuyền lớn xung quanh đang thả thiết võng, đã trải qua một đêm mà bọn chúng còn không cam lòng vẫn tìm kiếm chung quanh. Vân Thiên Hà còn mơ hồ nghe thấy tiếng chửi bới phẫn nộ. Trong lòng Vân Thiên Hà bây giờ chỉ muốn nhanh chóng biết bí mật dưới đáy hồ nên lại tiếp tục lặn theo An thúc.

Vùng nước này phải sâu đến năm mươi thước. Lần thứ hai Vân Thiên Hà và An thúc lặn xuống dưới, theo chỉ dẫn của thiết thạch bơi về phía trước, có những nơi cần phải lặn sâu xuống nữa, ước chừng khi lặn sâu xuống mười bảy mươi tám thước thì áp lực lại càng lúc càng lớn.

Nước hồ tương đối trong nên tầm nhìn của Vân Thiên Hà cũng không bị ảnh hưởng mấy nên rất nhanh hấn lại phát hiện ra một khối thiết thạch trông giống san hô. Rồi cứ theo sự chỉ dẫn của khối thiết thạch này An thúc lại dẫn Vân Thiên Hà tìm kiếm những nơi khác. Ước chừng khi tìm kiếm khoảng mười chỗ sau đó lại nổi lên để thở lần nữa An thúc mới xác định được vị trí của hấp khí khẩu.

Lần này Vân Thiên Hà cũng không hỏi nhiều cứ thế lặn sâu dưới đáy hồ theo sau An thúc quẹo trái rẽ phải mộ hồi rốt cục cũng tìm thấy một nơi có diện tích rất lớn chứa toàn đá, giống như là một mảnh phế tích vậy.

An thúc càng bơi thì thần sắc càng kích động, hấn ở xung quanh đo đạc tính toán một hồi liền bơi đến trước một phiến đá muốn nâng nó lên nhưng không đủ sức. Vân Thiên Hà lập tức bơi lại, hai người hợp lực rốt cục cũng dời được phiến đá ấy đi, chỉ thấy phía dưới phiến đá là một động khẩu.

An thúc liền theo cầu thang tiến vào trong động khẩu. Trong lòng Vân Thiên Hà kinh ngạc không nói nên lời, không ngờ ở đây lại có một kiến trúc dưới nước chỉ có điều dường như đã hơi xuôi xuống, còn có vết tích của năm tháng. Kiến trúc và thiết kế đúng là xảo diệu thiên công.

Thế giới này cũng không hề thiếu người đại trí tuệ, rất nhiều nơi vượt quá sự tưởng tượng của con người.

Dọc theo cầu thang đi xuống dưới ước chừng mười lăm mười sáu trượng liền đi đến một thạch bích, phía trên thạch bích có một khối la bàn bằng ngọc. Bất quá la bàn này đã bị tổn hại cũng có dấu vết hủy hoại của con người. Xem ra cũng đã từng có người phát hiện ra nơi này và đi vào, thấy la bàn bằng ngọc nên động tâm lấy đi một góc cũng bán được không ít tiền.

Tuy rằng la bàn đã bị tổn hại nhưng tựa hồ cũng không ảnh hưởng nhiều lắm. An thúc cố định la bàn rồi xoay một góc chín mươi độ rồi lại tiếp tục xoay một góc bốn mươi lăm độ, giống như là xoay tròn theo mặt mã vậy. Vân Thiên Hà thấy một màn này thâm hồ thần kỳ.

Mãi cho đến khi An thúc xoay tròn được năm lần lập tức nghe thấy thanh âm hình như là thanh âm mở chốt, xung quanh liền chuyển động. Trong lòng Vân Thiên Hà chấn động, chỉ thấy An thúc nắm lấy người

Vân Thiên Hà, thạch bích bỗng được mở ra, bên trong truyền đến một hấp lực không gì sánh được hút hai người vào trong.

Hấp lực quả thật là rất mạnh chắc là do áp lực dưới đáy hồ tạo nên, cho dù là một cao thủ Tông Sư đến đây chỉ sợ cũng không thể nào chống lại cổ hấp lực kia chỉ có thể để mặc cho nó hút vào.

Vân Thiên Hà được An thúc nắm chặt lại bị cổ hấp lực kinh khủng kia hút vào nên giống như lọt vào trong một vòng xoáy, cộng thêm áp lực của nước làm Vân Thiên Hà có hơi chút cảm giác choáng váng nhưng hẳn chỉ có mỗi cách nín hơi tùy ý để cổ hấp lực kia hút đi.

Rốt cục thì Vân Thiên Hà cũng cảm giác được cổ hấp lực kia đã dần biến mất. Trước mắt hẳn là một thạch bàn thật lớn, lúc này thạch bàn lại hơi chuyển động, An thúc liền kéo Vân Thiên Hà ngay khi thạch bàn còn đang chuyển động chui xuống phía dưới, An thúc dùng chân đạp lên thạch bàn rồi lại lần nữa tiến vào trong thoát khỏi thạch bàn.

Bất quá ở đây Vân Thiên Hà lại có một cảm giác khác, dường như chỗ này là đầu nguồn có một lực đẩy rất mạnh. Mà bên dưới Vân Thiên Hà lại phát hiện có một thạch bàn đang chuyển động hơn nữa rõ ràng tốc độ quay của thạch bàn này nhanh hơn nhiều so với thạch bàn trên kia.

Lúc này An thúc nhìn Vân Thiên Hà giơ ngón tay chỉ lên thạch bàn, Vân Thiên Hà liền hiểu ý liền từ từ chui xuống phía dưới thạch bàn mới có thể tránh thạch bàn xoay thành bánh thịt.

Vân Thiên Hà cũng không biết rốt cục đây là địa phương nào nhưng đã có nguy hiểm mà An thúc vẫn bất chấp tiến vào mà hiện tại bọn họ cũng không có đường khí để thở chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước không còn đường lùi.

An thúc đi trước đợi lúc thạch bàn xoay chuyển lộ ra khe hở liền nhanh chóng chui qua, Vân Thiên Hà ở phía sau cảm giác có một lực đẩy, thấy An thúc khó có thể tiếp tục đi xuống liền đặt chân lên vai An thúc dùng lực ấn mạnh xuống, An thúc liền rơi xuống đúng lúc thạch bàn quét qua. Vân Thiên Hà thảm hô một tiếng: Nguy hiểm.

Đến lượt Vân Thiên Hà hẳn đã có kinh nghiệm, ngay lúc thạch bàn lộ ra khe hở liền lập tức lặn xuống, khi cảm thấy có lực cản liền rút Vân Thiên Hà vào thạch bàn mượn lực lao xuống dưới. Lúc này An thúc kéo Vân Thiên Hà bơi đến một vị trí có cơ quan. Phía trên có rất nhiều ô vuông nhỏ hợp lại giống như một món đồ chơi.

Tựa hồ An thúc đối với đồ vật này rất quen thuộc, chỉ trong một thời gian ngắn khi Vân Thiên Hà còn chưa có phản ứng thì nghe một tiếng nổ vang hẳn và An thúc liền rơi xuống không trọng lượng.

Ầm!

Sau khi rơi xuống một phiến đá Vân Thiên Hà cảm giác mông có phần đau nhức giống như đã rách mất miếng da. Hắn đảo mắt nhìn trong bóng tối, vừa nhìn không khỏi hít vào một hơi, nơi này có rất nhiều bộ xương khô còn có rất nhiều xương cá xếp chồng lên nhau tạo thành một ngọn núi nhỏ.

Đúng lúc này An thúc nói:

- Rốt cục cũng đi vào ngoại thất, bất quá nơi này cũng chỉ là nơi lắp đặt hấp thủy khâu mà thôi, Thiên Hà đưa vật mà An thúc lưu lại cho thúc.

Nói đến đây thần sắc An thúc có chút ảm đạm, bi thương, tựa hồ An thúc đã biết được kết cục của An thắm.

Vân Thiên Hà nghe An thúc nói liền sững sờ lắp tức hít thở tự nhiên ở đây lại có không khí. Lúc này hẳn mới hiểu được tác dụng của thạch bàn xoay tròn, nguyên lai dưới áp lực lớn của lực ly tâm có thể đẩy nước ra ngoài, quả nhiên là phát minh, thiết kế vĩ đại.

Khi An thắm lâm chung đã bảo Vân Thiên Hà mổ bụng, lúc đó Vân Thiên Hà hiểu sai, sau khi mổ bụng An thắm ra mới phát hiện trong bụng An thắm có dấu một túi gấm. Lúc đó hẳn cũng chưa xem túi gấm mà An thắm cất chứa thứ gì.

Lúc này nghe An thúc hỏi đến Vân Thiên Hà mới nhớ ra liền lấy túi gấm đưa cho An thúc. Chỉ thấy An thúc nhặt một thanh chủy thủ đã rỉ sét từ trong đám xương khô lên.

Ngay lúc An thúc chuẩn bị ra tay Vân Thiên Hà bỗng nhiên ngăn lại rồi rút một chủy thủ sắc bén bên hông ra giao cho An thúc:

- Dùng cái này sẽ bớt đau đớn.

An thúc nhận lấy thanh chủy thủ rồi nhặt một khúc xương lên cắn chặt sau đó dùng chủy thủ mổ bụng rồi móc ngón tay vào tìm kiếm một hoi.

Khóe mắt Vân Thiên Hà giật giật hẳn cảm giác được An thúc đang phải chịu đau đớn đến mức nào nhưng việc này hẳn lại không thể nào hỗ trợ. Sau đó An thúc lấy từ trong bụng ra một túi gấm nhiễm máu, Vân Thiên Hà lập tức nhanh chóng bôi thuốc cầm máu và băng bó vết thương cho An thúc.

Mấy thứ mà hai người giấu trong cơ thể, dùng tính mạng mình để thử hộ tất nhiên là vật cực kỳ quan trọng. An thúc mở hai túi gấm lấy vật trong đó ra Vân Thiên Hà chỉ thấy đó là khối ngọc có hình dạng rất cổ quái. Khối ngọc hình thoi tỏa ra lam quang nhạt.

272. Chương 274: Tàng Long Đại Điện

- Cháu nhìn xem, những bộ xương khô này là của những kẻ đến nơi này tầm bảo, với trí tuệ của bọn chúng có thể tiến vào được nhưng lại không thể ra được, cũng chỉ có thể chịu cảnh chôn sống ở đây mà thôi. Bởi vì bọn chúng thiếu một vật rất quan trọng đó chính là khối huyền lam ngọc này.

An nói xong liền đem khối huyền lam ngọc khảm lên thạch bích chỉ thấy nhất thời huyền lam ngọc phóng xuất một cổ quang hoa chói mắt.

Răng rắc!

Ngay sau đó tại nơi lóe ra quang mang một thanh âm của cơ quan được mở ra vang lên. Lúc này một thạch thất chậm mở ra. Trước mắt Vân Thiên Hà hiện ra một thông đạo hắc ám nhìn không thấy điểm cuối.

- Cửa này chính là dùng thiên cương thạch trải qua năm mươi năm rèn đúc chú tạo mới tạo thành. Cho dù tất cả các bộ phận khác bị hủy thì cửa này cũng sẽ không một chút tổn hại, chúng ta đi vào thôi.

An thúc nói xong liền bước vào trước.

Khi tiến vào thông đạo An thúc vẫn cẩn thận như trước, Vân Thiên Hà theo sát phía sau bước theo từng bước của An thúc. Cứ như vậy hẳn bước trong thông đạo với bộ dáng rất quái dị giống như một con robot vậy.

Thế nhưng nhìn những ô vuông hình thù kỳ lạ dưới chân Vân Thiên Hà biết thông đạo này chính là một tử vong thông đạo, có cơ quan trùng trùng.

Ước chừng nửa canh giờ sau rốt cục cũng đi tới điểm cuối cùng, lại vẫn là một thiên cương thạch môn. An thúc lại tiếp tục sử dụng huyền lam ngọc để mở cửa tiến nhập vào một không gian khác.

Đây chính là một mê cung Vân Thiên Hà khi tiến vào nhìn thấy thông đạo, mới nhìn đã muốn hôn mê nếu như để hẳn tự đi thì không biết sẽ thành ra cái dạng gì. Tuy nhiên may mắn là còn có An thúc dẫn đường nếu như để mình hẳn đi thì có lẽ cả đời cũng chưa chắc ra được.

Chỉ là Vân Thiên Hà vẫn như cũ không thể giải thích được, vì vậy sau khi đi một hồi tổng mê cung Vân Thiên Hà liền hỏi An thúc:

- An thúc rốt cuộc đây là địa phương nào, là Long Cung sao?

- Đây đúng là Long Cung trong truyền thuyết dân gian nhưng trên thực tế đây chính là Tàng Long Điện của Huyền Môn. Cháu cũng có thể hiểu đây là một thiên niên di chỉ của Huyền Môn. So với tổng đàn Chi Bích Uyên của Huyền Môn nơi này còn phải xa xưa hơn gần năm trăm năm.

- Thiên niên di chỉ?

Vân Thiên Hà giật mình hỏi lại:

- Nói như vậy long thật sự tồn tại sao? Thật sự có Long Vương?

An thúc lắc đầu đáp:

- Có long nhưng không phải là Long Vương. Bằng không...đến bây giờ cũng sẽ không truyền lưu lại long đan phách đưa tới ân oán tình cừ, gió tanh mưa máu, xương chất thành núi...

Tỉ mỉ suy nghĩ lại Vân Thiên Hà rất nhanh liền trở lại bình thường, không có long tồn tại thì cũng sẽ không có cảnh người sống ta chết vì bằng long đan phách.

Đi qua mê cung tốn rất nhiều khí lực của hai người. Vân Thiên Hà theo sát An thúc đi một hồi trong mê cung tốn gần hết một ngày mới ra khỏi mê cung. An thúc lại vẫn như cũ sử dụng huyền lam ngọc mở ra đại môn mê cung.

- An thúc, rốt cục Tàng Long Điện có bao nhiêu cơ quan?

Vân Thiên Hà vừa ra khỏi mê cung lại thấy một cơ quan nữa nên không nhịn liền hỏi.

An thúc nói:

- Muốn đến vị trí chính điện của Tàng Long Điện chúng ta phải đi qua chín chỗ cơ quan, sáu đạo sinh môn, một đạo huyền khôn độn môn thì đến Tàng Long Điện mà muốn tới Tàng Long cấm địa thì phải vượt qua mười tám bộ phận then chốt, sinh tử môn, huyền khôn độn môn...vì vậy cần phải kiên trì.

Nói đến đây cước bộ An thúc đột nhiên chậm lại nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, vốn cha thúc muốn đem tất cả chuyện này ủy thác lên người cháu còn phụ phụ chúng ta thì tìm một địa phương sống một cuộc sống vui vẻ, thế nhưng vẫn không tránh khỏi kiếp số. Là hậu duệ của Huyền Môn lưng đeo sứ mệnh chúng ta muốn trốn chạy nhưng cho đến bây giờ thúc mới phát hiện căn bản trốn tránh không được. Đã như vậy thì cứ đối mặt, mặt kệ kết quả tương lai thế nào cứ làm hết khả năng.

Vân Thiên Hà nói:

- Vậy An thúc có tính toán gì cho tương lai không?

An thúc gật đầu nói:

- Thúc muốn trùng chấn lại Huyền Môn, muốn tìm một phương thế lực cường đại để dựa vào không phải chạy Đông trốn Tây nữa. Thiên Hà, cháu có biết tại sao từ trước đến nay đệ tử Huyền Môn phải ẩn cư trốn Đông trốn Tây không?

Vân Thiên Hà trả lời:

- Cháu nghĩ là do bảo khổ mà Huyền Môn lưu lại?

- Cháu nói không sai, kỳ thực cái mà hầu hết các thế lực và cả hoàng đế nhìn trúng Huyền Môn chúng ta chính là trận thuật, cơ quan thuật. Tứ đại tông môn ở Đông Vực xét đến cùng thì thời điểm lúc đầu cũng đồng nguyên, cực kỳ cường thịnh cực điểm nhưng cuối cùng lại phân liệt từ Nhật Tông tạo thành tứ đại tông môn Thiên, Địa, Huyền, Hoàng do tứ đại trưởng lão Nhật Tông nội chiến tạo ra.

Trong lúc An thúc kể lại cho Vân Thiên Hà chuyện xưa thì hai người cũng đã đi qua vài cơ quan.

Trên đường đi An thúc thập phần cẩn thận, tất cả đều thuận lợi thông qua, cuối cùng chỉ còn lại một đạo huyền khôn độn môn cuối cùng là có thể tiến nhập Tàng Long Điện.

Tuy nhiên khi đến trước cửa huyền khôn độn An thúc liền dừng lại tiếp tục nói:

- Từ Nhật Tông phân liệt ra tứ đại tông môn kỳ thực tứ đại tông môn vẫn luôn mâu thuẫn, đấu tranh không ngừng. Xét về nguyên nhân kỳ thực là do Nhật Tông âm thầm gây xích mích mặc dù các tông môn đều hiểu đều tự biết lợi hại nhưng khi mâu thuẫn trở nên gay gắt thì không thể nào vẫn hồi mà Huyền Môn chính là kẻ đứng mũi chịu sào trực tiếp bị diệt môn, bọn chúng muốn chính là Tàng Long Điện này và trận thuật mà Huyền Môn độc bộ thiên hạ.

Những chuyện này đều là bí mật độc hữu của các trưởng lão Nhật Tông. Khi người đứng đầu Huyền Môn tách ra từ Nhật Tông thành lập Huyền Môn, Nhật Tông đã quyết tâm sẽ không bao giờ ngừng việc lấy bằng được bí mật về trận thuật. Vì vậy đến nay chưa từng bỏ qua tham niệm. Đây chính là nguyên nhân mà hậu nhân Huyền Môn ta phải sống chui sống lủi.

Có lẽ mục đích An thúc nói những lời này là muốn hấp dẫn sự chú ý của Vân Thiên Hà. Khi hắn tập trung lắng nghe lời An thúc kể thì bất tri bất giác đã đi qua mấy cơ quan tiến vào bậc tam cấp của một đại điện to lớn, hoa mỹ có.

- Thiên Hà đây là Tàng Long Điện.

Thần sắc An thúc có chút kích động nói.

Vân Thiên Hà nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng rất kinh ngạc.

Đại điện rộng đến mức khó tính toán, do tầng tầng đăm lam thạch xây nên nhưng điều làm người ta chú ý nhất là tòa cung điện trước mắt này và thủy cung trong truyền thuyết tương tự nhau a. Ngói xanh, cung vàng, điện ngọc, trên nóc có hình cự long uy vũ hùng tráng đang ngâm long châu.

Đại điện có mười mai cột trụ lớn giống như là mười hai cây cột chống trời. Đỉnh chóp không biết kéo dài đến đâu. Vân Thiên Hà nhìn không thấy mặt hồ, không lẽ đây là một thế giới khác?

Tất cả cảnh trí đều được kiến tạo xa hoa, tuyệt diệu, xảo đoạt thiên công làm cho người khác phải kinh ngạc, nội tâm sinh ra ý muốn cúng bái. Thật là thần kỳ.

Vân Thiên Hà đang đứng ngẩn ngơ thì An thúc đẩy vào tay hắn ý bảo hắn đi theo. Lúc này Vân Thiên Hà mới lấy lại tinh thần lập tức đi theo, bước lên bậc thang bằng ngọc thạch, mỗi bước chân của hắn đều rất ổn trọng, sợ ảnh hưởng đến sự thiêng liêng của Tàng Long Điện.

Tiếp tục đi thẳng qua cửa Tàng Long Điện Vân Thiên Hà nhìn thấy một cánh cửa đóng chặt, trên cửa có một vòng tròn phát ra quang mang. Trên vòng tròn có một động khẩu, xem ra là nơi để đặt huyền lam ngọc.

An thúc liền đặt huyền lam ngọc vào động khẩu, vòng tròn liền sáng lên bắt đầu chậm rãi xoay chuyển, An thúc nói:

- Huyền lam ngọc chính là chìa khóa để tiến vào Tàng Long Điện, cũng chính là đầu mối then chốt hạch tâm. Kỳ thực nơi chúng ta tiến vào chính là một cơ quan của Tàng Long Điện cũng không phải là chân chính là nơi tiến nhập Tàng Long Điện. Cửa vào Tàng Long Điện đã bị hủy từ rất lâu rồi tuy nhiên nếu có huyền lam ngọc thì không có trở ngại gì cả.

Ca.

Sau khi vòng tròn xoay chuyển một hồi thì dừng lại, một tiếng động trầm thấp vang lên, đại môn liền được mở ra.

An thúc mang theo thần tình nghiêm nghị và kính cẩn gật đầu với Vân Thiên Hà rồi tiến vào Tàng Long Điện thần bí mà trang nghiêm.

Ngay lúc Vân Thiên Hà tiến vào trong đại điện ánh mắt liền nhìn vào hai bên khách sảnh bên trong, giống như là cung phụng trong triều đình vậy, nơi đây có mười hai cây cột thần kỳ, trên mỗi cây cột đều có một con rồng thần thái khác nhau.

Vân Thiên Hà không dám nhìn thẳng vào mắt chúng bởi vì chỉ cần nhìn vào Vân Thiên Hà liền cảm giác dường như chúng đang sống dậy, tỏa ra uy áp mạnh mẽ làm hắn hít thở không thông.

Khi nhìn kĩ về trung tâm đại điện, ở đó có một bích tráo trong suốt giống như làm bằng thủy tinh. Hai bên có hai cây cột xoay xung quanh, hơn phân nửa là che chắn trước mặt thủy tinh bích tráo giống như hai đầu long đang đứng thủ hộ uy nghiêm, tuyệt đối không thể xâm phạm.

Vân Thiên Hà nhìn kỹ xem bên trong đến tận cùng là chứa vật gì vì vậy liền đến gần. Chỉ là khi hắn bước lên trên đài ngọc thì An thúc biến sắc lên lên:

- Thiên Hà, không được lỗ mãng, xuống nhanh.

Rống!

Khi Vân Thiên Hà bước lên ngọc đài một tiếng long ngâm vang lên vang vọng khắp đại điện chấn chấn lỗ tai.

Vân Thiên Hà nghe thấy An thúc cảnh báo liền nhanh chóng lao xuống nhưng lúc này hắn cảm thấy không xong

273. Chương 275: Hối Long Đài

Đúng lúc này đột nhiên thủy tinh bích tráo lộ ra một cái khe, một đạo quang thải kỳ dị phóng xuất bao trùm khắp người Vân Thiên Hà.

Ngay sau đó Vân Thiên Hà cảm thấy thân thể mình như bị chi phối, tinh linh chi khí cũng mất đi liên hệ, trong chốc lát hắn cảm thấy lạnh không gì sánh được rồi lại trở nên nóng rực giống như kim châm.

Nói chung từng cổ cảm giác kỳ quái truyền đến thân thể cùng ý thức tinh thần của hắn tương liên làm cho tinh thần hắn bị trùng kích chịu dày vò thật lớn giống như tất cả thống khổ đều đến từ tận sâu trong linh hồn làm hắn đau đớn muốn chết đi.

Nhưng dưới thống khổ mới thấy được ý chí của Vân Thiên Hà rất kiên định, hoàn toàn có thể chịu đựng được thể nhưng chuyện quỷ dị lại tiếp tục xảy ra.

Trong ý thức tinh thần của hắn phản phát như nhớ đến thời gian quân ngũ trước đây, ngay sau đó trong đầu hắn hiện lên từng thước phim quay chậm của "kiếp trước", trở lại thời quân ngũ rồi lại thiếu niên rồi trở về lúc nhỏ khi sống với gia gia ở nông thôn.

Từng cảnh sinh hoạt âm áp của "kiếp trước" dần hiện lên trong đầu hắn...khi mà hắn cảm nhận được hơi ấm thì lại một lần nữa tràng cảnh phát sinh biến hóa khiến cả người hắn run rẩy.

Gia gia đang đứng trước mặt hắn đột nhiên trở nên điên cuồng trong mắt mang theo sát khí dày đặc. Vân Thiên Hà muốn rống to lên hỏi xem vì sao gia gia muốn giết hắn nhưng dường như gia gia hắn không nghe thấy nhe răng cười tung một quyền lên giữa ngực hắn. Vân Thiên Hà không cảm thấy đau đớn về xác thịt mà là đau đớn từ trong linh hồn.

- Gia gia, vì sao lại làm vậy, vì sao...

Trong lòng Vân Thiên Hà cố gắng gào thét, linh hồn hắn cực kỳ bi thương, hắn không biết tại sao lại xảy ra tình cảnh như vậy nhưng mà lúc này gia gia hắn như một ác ma lại một lần nữa tiến lên tung ra một quyền. Vân Thiên Hà theo bản năng tránh né nhưng đau thương trong linh hồn thì không thể nào tránh khỏi lại tăng thêm hơn nữa.

Phanh!

Đúng lúc này Vân Thiên Hà lại thấy gia gia lao lên lần nữa nhưng đột nhiên hình ảnh gia gia tiêu thất không còn tăm hơi. Thần tình Vân Thiên Hà cực kỳ bi phẫn, sau đó mới phát hiện ra hắn bị một quyền của An thúc đánh rơi xuống ngọc đài.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh ý thức được chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác, thể nhưng ảo giác kia lại giống như thật a.

Oa!

Đột nhiên khí huyết trong người Vân Thiên Hà bốc lên kịch liệt, hắn không nhịn được phun ra một búng máu tươi.

Lúc này An thúc đến gần đỡ hắn lên nói:

- Thiên Hà đây là Hối Long Đài, người có linh phách lực thấp thì không thể nào đứng lên được, nếu miễn cưỡng đứng lên sẽ bị phản phệ rất nguy hiểm. Cũng may ý chí của cháu kiên cường trong cơ thể lại có một

cổ ý chí thần kỳ thủ hộ bằng không thức cũng không có cách nào đưa cháu xuống khỏi Hối Long Đài, lần sau không thể hành sự lỗ mãng.

Tim Vân Thiên Hà đập mạnh sở hãi gật đầu nói:

- An thúc, Hối Long Đài dùng để làm gì?

An thúc liền nói:

- Kỳ thực Hối Long Đài chính là một huyền linh tụ phách trận thần kỳ không gì sánh được. Chính là địa phương tuyệt hảo rèn đúc linh phách lực là nơi các võ giả tha thiết mơ ước để đột phá Tông Sư. Hối Long Đài chính là vô thượng bảo địa, là một trong những địa phương thần kỳ của Tàng Long Điện.

Nói đến đây nhân thần An thúc trở nên nóng bỏng nhìn Hối Long Đài nói tiếp:

- Thiên Hà, kỳ thực bí hạp giấu trong tàng kinh lâu của Đồ thị mới là chí bảo tối quan trọng của Huyền Môn mà không phải là khôn long đan phách hay là Thăng Long Quyết. Trong ghi chép của Huyền Môn thì bản đồ Tàng Long Điện và Bích Uyên tổng đàn Huyền Môn mới là vật mà Nhật Tông bức thiết muốn có.

Trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc nguyên lai cái gì mà bằng long đan phách, khôn long đan phách cũng không phải là chí bảo tối trọng yếu của Huyền Môn mà chí bảo chân chính lại là tấm bản đồ...người nào tung ra hỏa mù này thật là tuyệt diệu.

An thúc nói:

- Thiên Hà đây cũng là lần đầu tiên thúc tiến vào Tàng Long Điện bất quá hơn mười năm qua dưới sự dạy dỗ của phụ thân thúc đã ghi nhớ bản đồ sâu tận đáy lòng. Bây giờ thúc đưa cháu tiến nhập Tàng Long Điện và Tàng Long cấm địa cháu phải nhớ kĩ. Sau khi ra ngoài thúc sẽ hủy tấm bản đồ kia, còn tấm bản đồ là còn khiến cho người ta phải thấp thỏm bất an. Tổ tiên Đồ thị nhà cháu đã từng làm việc có hại với Huyền Môn nhưng lại cũng có đại ân đại đức với Huyền Môn, ân oán trung hòa lại là vừa hết. Vì vậy tổ tông chỉ để lại cho là cần ghi nhớ ân đức của Đồ gia.

Đột nhiên Vân Thiên Hà chợt nhớ đến việc Lâm Cận Hiên giải cứu mình và còn nhắc nhở nhảy xuống Long Hồ nên tò mò hỏi:

- An thúc, Lâm thị ở phía Nam có quan hệ thế nào với Huyền Môn? Vì sao lúc giúp cháu trốn đi lại một mực nhắc nhở cháu nhảy xuống Long Hồ?

An thúc vô cùng kinh ngạc nói:

- Lâm thị phía Nam? Thúc cũng không rõ bọn họ và Huyền Môn có quan hệ hay không. Phụ thân cũng không nói cho thúc biết. Bất quá lúc người đi đến tổng đàn Huyền Môn ở phía Nam đã cùng một lão phụ nhân xảy ra xung đột do lời nói không hợp nhau nên mới bị thương. Lúc đó phụ thân bắt đầu kết oán với Lâm Cận Hiên mà lão phụ nhân kia chính là mẫu thân của Lâm Cận Hiên. Thúc chỉ biết như vậy, sau này phụ thân cũng không kể thêm cho thúc điều gì.

Trong lòng Vân Thiên Hà suy đoán nhất định Lâm thị ở phía Nam có quan hệ với Huyền Môn hướng hồ bọn họ và Tiêu thị ở Hải Châu quan hệ cũng thập phần mật thiết, bằng không Lâm Cận Hiên cũng không vô duyên vô cớ nhắc nhở mình nhảy xuống Long Hồ, mà trong Long Hồ lại có di chỉ của Huyền Môn.

Đúng lúc này trong bụng Vân Thiên Hà truyền đến tiếng kêu cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hắn và An thúc, An thúc cười mỉm nói:

- Đói bụng rồi sao, cũng đã ba ngày không ăn gì rồi, chúng ta cũng nên đi ăn thôi.

- Hả, đã ba ngày?

Vân Thiên Hà giật mình hỏi:

- An thúc, làm thế nào mà thúc biết là ba ngày, cháu chỉ nghĩ là mới có mấy canh giờ mà thôi.

An thúc chỉ lên đỉnh đầu nói:

- Cháu xem đồng hồ trên đỉnh đại điện. Khi kim đồng hồ chỉ về chính Nam nghĩa là đang giờ Ngọ mà từ lúc chúng ta tiến và đẩy hồ tìm kiếm hấp khí khẩu sau đó thông qua các cơ quan rồi đi đến đại điện cũng mất hơn mười một canh giờ vì vậy mà thức có thể suy đoán được thời gian.

- Địa phương thần thánh như Tàng Long Điện mà cũng có phòng ăn sao?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên hỏi.

An thúc dẫn Vân Thiên Hà đến bên cửa hông đại điện nói:

- Dù cho công lực có thâm hậu đến đâu thì cũng cần phải ăn chỉ khác nhau về thời gian ngắn dài chịu đói mà thôi. Tàng Long Điện chỉ có Huyền Môn chỉ chủ và tam đại trưởng lão là có thể tiến vào tu luyện. Mỗi lần bọn họ bế quan đều cần phải ăn uống vì vậy ở đây sẽ có thức ăn dự trữ, chúng ta cũng không cần lo lắng phải đói bụng.

Nói xong An thúc liền mở một cơ quan bên cửa hông đại điện, phía sau là một đình viện, An thúc dẫn Vân Thiên Hà đi từng phòng một nhìn qua một chút, phát hiện bên trong quả thật đã từng có người ở lại.

Đi qua hai cơ quan lúc này Vân Thiên Hà nhìn thấy một bể chứa, bên trong có rất nhiều cá đang bơi qua bơi lại.

Thấy tình cảnh này dạ dày Vân Thiên Hà lại kêu lên hưởng ứng, lập tức hấn và An thúc cùng bắt cá làm mấy món ăn.

Sau khi ăn uống no nê Vân Thiên Hà và An thúc lại tiếp tục thăm quan Tàng Long Điện thần kỳ.

Lần thứ hai trở lại chính điện An thúc lại dựa vào ấn tượng, sử dụng huyền lam ngọc mở ra một cơ quan, bên trong chính là phòng luyện công được bố trí theo kiểu mẫu cũng không có điểm gì kỳ lạ.

An thúc cũng không dừng lại chỗ này lâu, hình như An thúc đang muốn tìm kiếm cái gì. Vì vậy liền dùng huyền lam ngọc mở ra các phòng

Sau khi mở ra rất nhiều phòng cuối cùng hai người cũng đã tiến nhập sườn điện.

Sườn điện có điểm khác biệt, cũng có tượng long trên các trụ đá nhưng lại chỉ có tám cột, vị trí sắp xếp lại có điểm đặc biệt. Vân Thiên Hà có thể nhìn ra được một chút đầu mối.

Từ khi tiến vào sườn điện An thúc không ngừng tính toán phương vị và khoảng cách bố trí các cột trụ cuối cùng cũng tìm được vị trí thích hợp. An thúc liền đem huyền lam ngọc đặt lên một cây cột trụ ngay lập tức trên sườn điện lại chậm rãi trôi lên một thạch trụ nữa. An thúc lấy huyền lam ngọc ra rồi lại đặt lên thạch trụ. Lập tức trên thạch trụ phóng xuất ra một đạo quang mang, sau đó có một ngăn ngàm được mở ra.

Vân Thiên Hà chú ý trên thạch trụ có hai mặt kép, mặt trên bày ra một khối mã não lục ngọc bích, phía trên dày đặc văn tự, mặt dưới là một khối đậm lam ngọc bích, mặt trên cũng có rất nhiều văn tự còn có thêm cả đồ án và ký hiệu nữa.

An thúc lấy hai khối ngọc ra nhìn một chút liền đem mã não lục ngọc giao cho Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, trên này ghi lại huyền linh tự phách trận, cách bày trận và phương pháp tu luyện. Cháu nhớ kỹ nội dung bên trên. Chờ cháu học xong khi ra ngoài cũng có thể tự mình bố trí huyền linh thường phách trận dùng để tu luyện linh phách lực rất có lợi với việc tu luyện võ đạo. Cháu phải biết rằng tu luyện một công pháp không chỉ thuần túy là tu luyện linh phách lực mà đây coi như là một pháp môn đặc biệt mượn ngoại lực tu luyện linh phách lực.

274. Chương 276: Tự Phách Huyền Linh Trận

Tiếp nhận khối ngọc bích, Vân Thiên Hà nhìn một chút văn tự trên đó...hắn cảm giác được những văn tự này có từ rất xưa rồi. Hắn căn bản xem không hiểu.

An thúc thấy thần tình nghi hoặc của Vân Thiên Hà liền giải thích:

- Những văn tự này có từ lâu đời rồi cháu chưa từng tiếp xúc qua, để thúc phiên dịch cho cháu một lần, cháu phải nhớ kĩ.

Nói xong An thúc liền chỉ từng văn tự trên đó rồi giải thích cho Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà tập trung tinh thần lắng nghe, cố gắng ghi nhớ những lời An thúc chỉ dạy.

Sau một thời gian dài An thúc kiên trì giảng giải cho Vân Thiên Hà xong liền quay sang nghiên cứu khối ngọc còn lại, để mặc Vân Thiên Hà tự mình lĩnh hội.

Bởi vì An thúc cũng chưa bao giờ tiếp xúc với Huyền Linh Tự Phách Trận nên chỉ có thể để mặc Vân Thiên Hà tự mình học tập lĩnh ngộ.

Trước khi học tập Huyền Linh Tự Phách Trận cần phải có tri thức cơ sở bày binh bố trận sau đó lại phải hòa mình vào sự vận chuyển huyền ảo của thiên địa tìm hiểu bí mật của Huyền Linh Trận.

Sau khi nghiên cứu Huyền Linh Tự Phách Trận một thời gian Vân Thiên Hà rút ra kết luận trận pháp này với Kỳ Môn Độn Giáp trong Cửu Cung Bát Quái có chút tương tự chỉ là không thêm ảo phức tạp bằng Cửu Cung Bát Quái. Tuy nhiên cũng có một điểm tương tự là tự thành một khối.

Sau khi đã có phương thức lý giải rất nhanh Vân Thiên Hà tìm được một vài bí quyết trong việc bố trí Huyền Linh Trận vì vậy hẳn bắt đầu tìm hiểu nội dung.

Bố trí một Tiểu Huyền Linh Trận chủ yếu là để tạo ra một hoàn cảnh tu luyện mà phương thức bố trí cũng tương đối kỳ lạ, chỉ cần vài loại linh thạch có thể hấp dẫn thiên địa tinh hoa hoặc là linh thú chi phách đều được mà chủ yếu là linh thạch và linh thú chi phách thuộc vào nguyên tố phong, thủy, địa, hỏa...còn những loại thuộc nhật, nguyệt, tinh thì tương đối hiếm thấy.

Sau khi hiểu ra rồi trải qua một hồi suy nghĩ trong lòng Vân Thiên Hà nổi lên một nghi vấn, nếu như nhu cầu chỉ đơn thuần là những vật kia vậy thì độ khó của Tiểu Huyền Linh Trận cũng không quá lớn.

Bất quá sau khi tìm hiểu một số nội dung rất nhanh Vân Thiên Hà đã trả lời được nghi vấn trong lòng mình. Nguyên lai bố trí Huyền Linh Trận cũng không phải đơn thuần là dùng tinh hoa của một loại nguyên tố mà những tinh hoa nguyên tố ẩn chứa trong linh thạch hoặc tinh phách cũng không nhất định là đáp ứng đúng yêu cầu. Trong từng loại khác nhau lại ẩn chứa tinh hoa nhiều ít bất đồng.

Cứ như vậy thì đầu tiên phải tìm linh thạch hoặc linh phách rồi bắt đầu trắc thí kiểm tra hàm lượng tinh hoa bên trong có đạt yêu cầu hay không. Bên trên khối ngọc cũng ghi lại phương pháp kiểm tra hàm lượng tinh hoa, cũng tương đối khó hiểu. Tuy nhiên Vân Thiên Hà án chiếu theo một vài phương pháp khoa học để lý giải đã hiểu được phần lớn nội dung bên trên, không mất quá nhiều thời gian Vân Thiên Hà đã nắm giữ được phương pháp.

Cơ bản nội dung về phương pháp bố trí trận pháp và kiểm tra tài liệu Vân Thiên Hà đã thông hiểu hoàn toàn. Tiếp theo là đến phương pháp dùng Huyền Linh Trận để phụ trợ tu luyện thể nào, trực tiếp rèn đúc linh phách lực ra sao. Phần nội dung này tương đối phức tạp khó hiểu. Vân Thiên Hà mất một khoảng thời gian dài mà cũng chỉ nắm được ý chính còn những nội dung chi tiết bên trong gần như hẳn chỉ nắm được nửa vơi.

Linh phách tồn tại trong cơ thể con người thông qua tinh, khí, thần. Những thứ đó không thể nhìn được bằng mắt thường nhưng có thể sử dụng tâm thần để cảm nhận.

Mà đối với người tu luyện võ đạo khi cảnh giới càng lên cao, thân thể đã được rèn luyện cường đại đến cực hạn, sinh mệnh lực cũng nhiều hơn người thường thì bọn họ sẽ song song rèn đúc ý chí và cường độ tinh thần, hai thứ đó sẽ dần đạt được lực lượng nhất định. Có đôi khi cho dù không cần ngoại lực chỉ cần thông qua tinh thần cường đại là có thể tạo ra uy áp, kỳ thực đây chính là một loại thể hiện của linh phách lực.

Nói trắng ra, lý giải của Vân Thiên Hà đối với linh phách lực kỳ thực chính là rèn đúc tinh thần lực của bản thân và thông qua đó sản sinh ra một loại thần hồn ý chí.

Chỉ là Huyền Linh Trận có công hiệu có thể dùng để rèn luyện thần hồn ý chí, được dùng trong quá trình tu luyện, thông qua phương thức này để rèn đúc thần hồn ý chí của mình. Làm thế nào để các công pháp

không nảy sinh xung đột, làm thế nào để có thể nâng cao khả năng đột phá, đây cũng là chỗ tinh diệu của Huyền Linh Trần.

Bất tri bất giác thời gian cứ thế trôi qua, Vân Thiên Hà đã ngồi trong đại điện không biết bao lâu rồi. Lúc này An thúc tiến vào nhắc nhở:

- Thiên Hà, đừng ngồi cả ngày, ăn một chút đã.

An thúc đã sớm chuẩn bị vài món ăn đưa tới, Vân Thiên Hà cũng cảm thấy trong bụng trống rỗng, trong lòng có chút kinh ngạc vừa ăn vừa nói:

- Căn bản cháu ở chỗ này không cảm thấy thời gian trôi qua a.

An thúc nói:

- Đây chính là một trong những công hiệu của Tàng Long Điện, ở trong này mặc kệ là tu luyện hay lĩnh ngộ công pháp đều có thể làm cho người ta tập trung tinh thần cao độ bởi vì...bản thân Tàng Long Điện chính là một địa phương tu luyện thần kỳ a.

Thì ra là thế, Vân Thiên Hà vừa ăn vừa tỉ mỉ suy ngẫm rồi đột nhiên như nghĩ đến cái gì liền hỏi:

- An thúc, nơi này thường có mấy người tiến vào? Có mấy phòng luyện công? Có sẵn Tiểu Huyền Linh Tự Phách Trần không? Cháu muốn thể nghiệm một chút.

Sắc mặt An thúc có chút cổ quái nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, lẽ nào cháu không cảm thụ được hiện nay cháu đang ngồi ở sườn điện này chính là một Tiểu Huyền Linh Tự Phách Trần sao? Cháu không chú ý đến mấy cây cột hình rồng đều được dùng vô số linh thạch hiếm thấy mạ vào làm hạch tâm sao?

An thúc vừa nói thế Vân Thiên Hà liền bừng tỉnh ngộ, vỗ trán một cái kêu lên:

- Rốt cục thì cháu cũng hiểu được, dưới tác dụng của Huyền Linh Tự Phách Trần trong quá trình tu luyện bất tri bất giác làm cho người ta tập trung tinh thần cao độ giúp cho chúng ta có thể bảo trì loại trạng thái này một cách lâu như vậy. Dưới tình huống như vậy thần hồn ý chí cũng được rèn đúc tự nhiên sẽ dần trở nên cường đại. Nguyên lai chúng ta cũng không cần cảm ứng hay cố gắng liên hệ với trận pháp để tu luyện mà chỉ cần bản thân tiến nhập vào trận là thuận theo tự nhiên, cứ thế mà tu luyện như bình thường.

An thúc suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Điều này cũng phù hợp với mục đích dùng trận thuật để phụ trợ việc tu luyện trong Huyền Môn chúng ta, thúc cũng hiểu rồi. Điều quan trọng là trận pháp có tác dụng, bản thân người là lợi dụng tác dụng của trận pháp mà không phải người ảnh hưởng đến trận pháp, kỳ thực nội dung trên ngọc bích có phần phức tạp.

Vân Thiên Hà cũng hiểu được, bất quá lúc trình bày lại vấn đề đột nhiên Vân Thiên Hà có lĩnh ngộ liền tỉ mỉ suy nghĩ rồi đột nhiên hần nghĩ đến thời điểm tu luyện, tuy rằng hần không tận lực chú trọng đến công hiệu của Huyền Linh Tự Phách Trần thế nhưng nếu thuần túy dùng một loại cảm ứng thành lập liên hệ với trận pháp cũng hô ứng lẫn nhau thì hiệu quả lại càng thêm rõ rệt. Đây chính là điểm khác xa nhau giữa việc đơn độc tu luyện và lợi dụng phụ trợ để tu luyện.

Minh bạch những điều này Vân Thiên Hà vội vàng ăn xong rồi ngay sau đó khẩn cấp lao đến sườn điện để thử xem một chút công hiệu của Huyền Linh Tự Phách Trần. Không biết dưới tình huống phụ trợ thì đối với việc tu luyện công pháp có thể tăng nhanh tốc độ hay không?

Từ khi An thúc đi đến Tàng Long Điện liền một mực chuyên tâm nghiên cứu nội dung ghi trên lam ngọc. Vân Thiên Hà biết phía trên lam ngọc ghi lại bao hàm cơ quan tinh túy trận thuật của Tàng Long Điện. Từ khi An thúc nhìn thấy liền si ngốc, say mê chăm chú vào đó.

Cơ quan trận thuật là một ngành học rất uyên bác, thập phần bác đại tinh thâm cũng không phải một sớm một chiều là có thể nắm giữ được. Trên phương diện cơ quan thuật An thúc đã hao phí mười năm công phu mới có chút thành tựu như bây giờ.

Vì lý do đó mà khi An thúc hỏi Vân Thiên Hà có nguyện ý cùng An thúc học cơ quan trận thuật không Vân Thiên Hà cũng không đáp ứng.

Hắn lựa chọn chính là bỏ thời gian cố gắng tu luyện võ đạo nên căn bản là không dư thừa thời gian, tinh lực để học tập thêm cơ quan trận thuật tinh thâm phức tạp nữa. Tuy hiện nay hắn đã đạt đến cửa cấp Võ Sư trong những người cùng lứa tuổi có thể xem là một võ đạo thiên tài. Nhưng địch nhân của hắn cũng đồng dạng rất cường đại. Trước mặt địch nhân thì với cảnh giới của hắn bây giờ chỉ có thể bó tay chịu trói. Tâm niệm của hắn là cứ loại bỏ hết các tai họa này đi đã rồi tính sau.

Cho nên đối với hắn mà nói cảnh giới cửu cấp Võ Sư cũng chỉ là một người bình thường, trên đời này còn vô số cao thủ.

Nhưng từ khi Vân Thiên Hà vén được bức màn tối võ đạo cũng không làm cho hắn cảm thấy thảo mãn hơn. Mục tiêu của hắn là phải mạnh hơn địch nhân, phải mạnh hơn tuyệt đối. Địch nhân là Tông Sư thì hắn phải là Võ Thánh hoặc kém nhất thì cũng phải là Tông Sư. Địch nhân là Võ Thánh hắn phải đạt đến Võ Tôn. Muốn được như vậy thì hắn cần phải cố gắng nỗ lực nhiều hơn nữa, phải tiếp tục nỗ lực.

An thúc và Vân Thiên Hà đến được Tàng Long Điện, đây là nơi tốt nhất để tu luyện tự nhiên Vân Thiên Hà không thể nào bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Chỉ ít ở chỗ này hắn muốn đột phá cảnh giới võ đạo tiến vào Tiên Thiên.

Sườn điện này cũng là một Tiểu Huyền Linh Tự Phách Trận, lúc An thúc dùng huyền lam ngọc kích hoạt cơ quan Vân Thiên Hà liền tiến và trong trận bắt đầu cảm thụ sự kỳ diệu do Huyền Linh Tự Phách Trận mang lại.

Lúc này thân hắn đang ở trong trận. Hắn cũng không tận lực tu luyện mà chỉ phóng xuất cảm ứng tìm hiểu sự kỳ diệu của Huyền Linh Tự Phách Trận, cảm nhận một chút lực lượng ba động rồi cố gắng tương hỗ với bản thân. Hắn đang tập trung tinh thần cao độ nên càng cảm thụ rõ ràng hơn linh phách bản thân và trong hoàn cảnh đặc thù này cũng đã bắt đầu chịu ảnh hưởng vi diệu.

Mà theo việc tập trung thần hồn ý chí cao độ, Vân Thiên Hà thuận theo tự nhiên bắt đầu tu luyện. Khi trong ý thức của hắn hiện ra Thiên Khôn Định Ấn thì Vân Thiên Hà liền dùng thần hồn ý chí dẫn đạo, rất tự nhiên bắt đầu huy múa hai tay ngưng kết đạo khôn ấn đầu tiên, sau đó tiếp tục là đạo thứ hai rồi đạo thứ ba...

Khi ngưng kết ra đạo khôn ấn thứ tư rồi trong lúc cố gắng ngưng kết ra đạo thứ năm, Vân Thiên Hà liền cảm nhận được thần hồn ý chí đã sản sinh một loại cảm giác áp bách. Nhưng hắn cũng không để ý đến việc có thể ngưng kết ra đạo khôn ấn thứ năm hay không mà hắn quan tâm chủ yếu đến ý chí tinh thần còn có cảm niệm và ngưng kết ra thần hồn.

Dùng ý chí dẫn đạo, thân thể bắt đầu hành động, ý động hình động. Trong cảnh giới Võ Sư, khi tu luyện Vân Thiên Hà để ý rằng bây giờ khi thông qua Huyền Linh Tự Phách Trận toàn bộ thể xác và tinh thần của hắn đều dần nhập vào thần hồn ý chí. Thông qua thần hồn ý chí hắn có thể cảm thụ được sự vi diệu, cảm thụ sâu sắc hơn đối với Thiên Khôn Định Ấn.

Vì vậy mà tự nhiên hình thành biến hóa. Kỳ thực Vân Thiên Hà cũng không biết được trên thực tế đây chính là tinh túy của Huyền Linh Tự Phách Trận, thông qua phương thức này tu luyện mới chân chính là hình và ý kết hợp, không chỉ mình thân thể được rèn luyện mà linh phách cũng được rèn đúc, có thể nói là hai bút cùng vẽ, đây mới chân chính là tu luyện linh phách lực.

275. Chương 277: Tiên Thiên Bích Chương

Nếu không tự mình ở bên trong thì không thể nào hiểu hết được những sự kỳ diệu mang theo màu sắc thần bí của nơi này.

Nhưng chân chính cảm nhận được sự ảo diệu của Tàng Long Điện liệu có được mấy người. Sự thần kỳ ảo diệu của Tàng Long Điện đã được mọi người truyền tụng từ rất lâu rồi và đã trở thành một truyền thuyết, một truyền thuyết bất diệt.

Vân Thiên Hà cũng không biết mình đã ngồi ở chỗ này được bao lâu rồi, hắn chỉ biết số lần An thúc đưa cơm đến cho hắn đã lên đến con số mười. Mỗi lần An thúc đưa cơm đến là hắn lại vội vã ăn và An thúc cũng vội vã trở ra, hai người đều trầm mê trong sự nghiên cứu, cảm ngộ.

Vân Thiên Hà vẫn một mực ở trong sườn điện giống như một người đi trên sa mạc đang sắp chết khát thì đột nhiên nhìn thấy một ốc đảo với dòng suối mát lành liền vội lao đến, vồ vập...và đương nhiên là không chịu rời đi...

Tại sườn Tàng Long Điện Vân Thiên Hà vẫn ở trong trạng thái vong ngã mặc kệ là tu luyện Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật hay Phá Thiên Tam Tuyệt kể cả tu luyện Thiên Khôn Định Ấn, Vô Lượng Tinh Kinh, Thương Hồn Chỉ...hắn đều tận lực nghiên cứu lĩnh ngộ rồi tiến hành thực tiễn.

Dưới sự phụ trợ thần kỳ không gì sánh được của Huyền Linh Tự Phách Trận toàn bộ thể xác và tinh thần của Vân Thiên Hà luôn ở trong trạng thái tập trung cao độ cùng ngưng tụ thần hồn ý chí khiến cho linh phách và thân thể hắn hình thành một sự kết hợp cực kỳ nhuần nhuyễn, phối hợp chính xác.

Đây là một trạng thái tu luyện mà tất cả các võ giả tha thiết mơ ước. Bình thường để đạt được trạng thái này rất khó, có rất nhiều nhân tố ngoại giới ảnh hưởng gây nhiễu loạn. Mà cho dù có thể ngưng tụ được tinh thần muốn sử dụng tinh thần với trạng thái tập trung cao độ là chuyện không hề dễ dàng. Thế nhưng dưới sự phụ trợ của Huyền Linh Tự Phách Trận Vân Thiên Hà đã làm được chuyện đó rất dễ dàng.

Đương nhiên chỗ tốt khi tu luyện dưới trạng thái này không cần nói cũng biết.

Dưới trạng thái vong ngã Vân Thiên Hà có thể tăng cường cảm ngộ, bản thân đắm chìm vào tu luyện, chỉ có tu luyện. Vô luận là Thiên Khôn Định Ấn, Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật hay là Phá Thiên Tam Tuyệt đều là từ tâm phát ra thập phần linh hoạt cho dù đem cả mấy loại cùng tu luyện một lúc cũng không gây trở ngại nào. Cảnh giới võ đạo của hắn tăng tiến theo từng giờ từng ngày, mỗi lần đều có tiến cảnh.

Không biết trải qua bao lâu rốt cục cảnh giới võ đạo của Vân Thiên Hà cũng đạt đến cửu cấp Võ Sư đỉnh phong nhưng lúc này trước mắt hắn là một bức tường vô hình ngăn cách hắn đột phá lên Tiên Thiên.

Vân Thiên Hà không ngừng nỗ lực đột phá thể nhưng dường như có một bức tường cường đại mà hắn không thể nào vượt qua được. Mỗi lần trùng kích là hắn lại cảm nhận được tựa hồ trong thần hồn ý chí của hắn khuyết thiếu một cái gì đó cản trở hắn lại làm hắn thất bại vài lần.

Đến lúc này Vân Thiên Hà tạm thời ngừng lại, suy xét từng giai đoạn lĩnh ngộ xem có điều gì sai sót hay không?

Bên trong sườn Tàng Long Điện hắn gặp trở ngại về mặt võ đạo thì cũng chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ không thể tham khảo người khác. An thúc bắt quá cũng chỉ là cửu cấp Võ Sư vì vậy Vân Thiên Hà muốn đột phá bình chương tiến vào Tiên Thiên cảnh giới thì chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Tu luyện đến cửu cấp Võ Sư là đến một lần ranh giới nữa quá trình đột phá cực kỳ khó khăn. Vân Thiên Hà mất mấy ngày liền liên tục ngồi tham, ngộ, tu luyện, trong quá trình đó cũng thuận tiện rèn luyện thần hồn ý chí đã trở nên quen thuộc không còn bất kỳ sự trở ngại nào như vậy nguyên nhân chỉ có thể là sau giai đoạn luyện cốt là tiến vào một cảnh giới tu luyện mới.

Chỉ là cảnh giới tu luyện tiếp theo rốt cục là như thế nào?

Sau khi tìm được nguyên nhân Vân Thiên Hà lại tiếp tục nghiên ngẫm. Từ lúc hắn tu luyện Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật đến nay cốt cách trong thân thể đã trải qua mấy lần rèn đúc cũng bài trừ đi rất nhiều tạp chất, mật độ cũng đã đạt đến một trạng thái kinh khủng có thể nói là cứng như sắt đá.

Một tầng chướng ngại này Vân Thiên Hà mơ hồ cảm thấy cũng không thể dựa vào ngoại lực để qua cũng không phải đơn giản là hấn cứ tu luyện quyền cước rồi dưới áp lực đó mà đột phá.

Như vậy một bước này có thể là từ tu luyện ngoại công chuyển hóa sang tu luyện nội công. Nói cách khác từ việc tu luyện tứ chi gân cốt bên ngoài chuyển hóa tu luyện lục phủ ngũ tạng bên trong. Tuy rằng cần một bước tu luyện mệnh thể nhưng từ bên ngoài tiến nhập vào nội thể cũng cần có một cơ hội.

- Nếu như có thể đối chiếu một bộ công pháp Tiên Thiên để tham khảo một chút thì tốt rồi.

Vân Thiên Hà trầm nghĩ, hần cảm thấy dường như mình đã nắm bắt được điều gì nhưng vẫn không thể "sờ" đến được không khỏi thở dài chán nản.

Nghĩ không ra thì không bằng nghỉ ngơi thả lỏng một chút cũng tốt.

Nghĩ đến đây Vân Thiên Hà liền rời sườn điện đi vào phòng ăn.

Vừa vào phòng ăn đã ngay lập tức ngửi thấy mùi cá, chỉ thấy trên thạch thớt đã có mấy con cá bị mổ bụng cắt thành khúc, nước trong nồi đã sôi nhưng không thấy An thúc đâu cả.

Mấy ngày nay Vân Thiên Hà một mực tu luyện, An thúc bận việc nghiên cứu cơ quan trận thuật, hai người vẫn chỉ toàn ăn cá. Tuy nhiên ở đây cũng chỉ có thể ăn cá mà thôi, muốn ăn thứ khác thì phải ra ngoài rất tốn thời gian và tinh lực. hai người cũng không chịu bỏ phí điểm đó vì một món ăn.

Vì vậy hai người cũng chỉ ăn cá nướng hoặc canh cá. Ở bên ngoài Vân Thiên Hà từng phát hiện ra một loại cây có thể cho vào làm món canh cá.

Vân Thiên Hà đổ mấy khúc cá vào trong nồi thì thấy An thúc đi đến nói:

- Thiên Hà, vừa rời cơ quan bên ngoài hấp khí khẩu có động tĩnh, thúc đi dò xét qua xem thế nào. Hình như là một chiếc thuyền lớn chìm đúng nơi mà chúng ta tiến vào hấp khí khẩu.

- Lẽ nào những tên đó vẫn chưa bỏ đi vẫn còn đang tìm kiếm trong hồ.

Vân Thiên Hà nói xong đột nhiên cả kinh:

- An thúc, nếu thúc chạy đến đó thăm dò thì làm sao lại có thể trở về nhanh như vậy được?

An thúc lắc đầu nói:

- Nếu trở lại vị trí hấp khí khẩu thì phải tốn khá nhiều thời gian thúc chỉ đến cửa nhập khẩu phía sau Tàng Long cấm địa để quan sát mà thôi.

Nghe thấy vậy Vân Thiên Hà hiếu kỳ hỏi:

- An thúc, vì sao ở đây còn có cấm địa, trong cấm địa có những cái gì?

- Thúc cũng chưa bao giờ tiến vào cấm địa nên cũng không biết trong cấm địa có những gì. Chờ một thời gian nữa sau khi thúc nghiên cứu hoàn toàn nội dung ghi trên lam bích thì chúng ta sẽ vào đó xem xét một lần. Cơ quan trong cấm địa so với đại điện còn tinh thâm phức tạp gấp mấy lần. Thúc phải dưới tình huống nắm chắc mới tiến hành bằng không nếu như gặp phải nguy hiểm mà không thể bài trừ thì rất phiền phức.

Trong lúc nói chuyện thì cá cũng đã chín. An thúc lấy hai bát ra, mỗi người một bát ngồi xỏm trong phòng bếp vừa ăn vừa nói chuyện. sau khi ăn xong Vân Thiên Hà thấy An thúc cầm lấy xương cá bỏ vào trong bể nên hỏi:

- An thúc, thúc bỏ xương cá vào trong đó làm gì?

An thúc nói:

- Bên trong bể cá còn có cả trứng cá nữa, bọn chúng ở trong đó còn có cơ hội ấp trứng. Cho dù trứng không nở được thì cũng thành một món ăn có mùi vị rất tuyệt.

- Điều này cũng đúng.

Vân Thiên Hà gật đầu nói tiếp:

- Không biết là trong cá có tinh phách hay không?

Chỉ là vừa nói đến đây trong óc Vân Thiên Hà xuất hiện một tia sáng. Nhất thời ngẩn ra đột nhiên vỗ trán nói:

- Chết tiệt sao ta lại có thể quên đồ tốt như vậy được nhỉ.

- Vật gì vậy?

An thúc nhìn thấy bộ dáng của Vân Thiên Hà nghi hoặc hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu có cất một khóa linh thú huyền đan ở trong bọc quần áo, có khóa linh thú huyền đan này phụ trợ vậy cháu có thể hoàn thành chuyển hóa viêm phách thành hàn phách thuận lợi đột phá bích chương tiến vào Tiên Thiên.

Vân Thiên Hà vội vàng chạy vào trong sườn Tàng Long Điện cầm lấy bao quần áo mở ra lấy bình sứ chứa khóa linh thú huyền đan.

Bây giờ đúng là thời điểm để khóa linh thú huyền đan này phát huy tác dụng lớn nhất.

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc Vân Thiên Hà liền mở bình sứ lấy khóa huyền đan cho vào mồm. Nhất thời cảm giác trong bụng có một cỗ nhiệt lưu bắt đầu chạy vòng quanh khắp nơi trong thân thể.

Công hiệu của linh thú huyền đan quả nhiên không phải là một tinh thú bình thường có thể so sánh. Khóa linh thú huyền đan này chính là hấp thu tinh hoa của thiên địa và của bản thân mà hình thành nên. Vân Thiên Hà vận chuyển một vòng chu thiên liền cảm giác một cỗ lực lượng dâng trào bên trong tiểu phúc, giống như là một ngọn hỏa sơn bạo phát chạy khắp xung quanh thân thể hắn.

Mà Vân Thiên Hà đang ngồi trong Huyền Linh Tự Phách Trận tâm thần được tập trung cao độ. Hắn không để ý đến cỗ lực lượng đang dâng trào tạo thành đau đớn mà vẫn một mực chuyên chú khai thông cỗ lực lượng này cùng với tinh linh chi khí trong thân thể phối hợp với nhau. Dưới sự thôi động liên tục của tinh linh chi khí hắn đã dần dần dắt được cỗ lực lượng kia tiến nhập vào trong gân cốt. Sau đó hắn lại vận dụng biến hóa của Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật để cho cỗ lực lượng này có thể phát huy hiệu quả cường đại của nó.

Vân Thiên Hà vẫn để cỗ ngoại lực vận chuyển trong tiểu phúc sau đó tiến vào kinh mạch rồi truyền đến tứ chi sau đó lại phát tiết ra ngoài. Sau khi hình thành được mối liên hệ này hắn chuẩn bị tiến vào cơ sở Tiên Thiên.

Sau khi huyền đan hoàn toàn bị hắn dung nhập phối hợp hoàn toàn với tinh linh chi khí Vân Thiên Hà cảm giác trong cơ thể tràn ngập lực lượng. Mỗi quyền hắn tung ra đều giống như xé rách không khí, quyền kinh vang lên.

Theo đó thần hồn của hắn cũng động không ngừng trùng kích bích chương trở ngại mà dưới cỗ lực lượng này toàn thân hắn không ngừng rung động. Thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn không hề hay biết hắn chỉ một mực tập trung tinh thần cao độ, tầng ngăn cách kia từng bước từng bước bị phá vỡ, trở nên yếu nhược.

Oanh!

Rốt cục không biết trải qua bao nhiêu thời gian kiên trì Vân Thiên Hà đã phá tan tầng ngăn cách tiến thẳng lên Tiên Thiên. Đột nhiên hắn cảm thấy toàn thân rung động kịch liệt, xương cốt toàn thân giống như bị thổi lụn đạt đến cực hạn, một chút tạp chất cuối cùng theo lỗ chân lông bài tiết ra ngoài.

276. Chương 278: Hoán Cốt Tiên Thiên

Giờ khắc này Vân Thiên Hà rốt cục mới cảm nhận được ý nghĩ chân chính của sự cách biệt giữa cảnh giới võ sư đại viên mãn và việc mới tiến nhập Tiên Thiên cảnh giới. Dù chỉ là một ranh giới mong manh nhưng lại như cách một trời một vực.

Thế nhưng, như vậy cũng không phải nói là hắn đã tiến vào cảnh giới Tiên thiên võ sư sao!

Đây là cả một quá trình! Một quá trình mà hắn phấn đấu, nỗ lực không ngừng.

Mà Vân Thiên Hà lúc này đang ở giữa quá trình đó, hắn cũng không có bởi vì cốt cách toàn thân kịch liệt rung động mà vui vẻ, bởi vì linh thú huyền đan hoà tan trong cơ thể hắn vẫn còn đang dâng trào gột rửa gân cốt của hắn, giống như một lần nữa tiến hành loại bỏ tạp chất ra ngoài.

Trong lúc này, Vân Thiên Hà còn tiếp tục lợi dụng được lực còn dư của linh thú huyền đan sót lại tiến hành một bước tối quan trọng cho việc tiến vào Tiên thiên võ sư - Hoán cốt.

Hoán cốt cũng giống như thoát thai hoàn cốt. Hiện nay Vân Thiên Hà đã đem toàn bộ tạp chất trong các khớp xương toàn thân bài xuất ra ngoài, hơn nữa các khớp xương của hắn cũng đã đạt tới mật độ nhất định. Như vậy kế tiếp hắn phải dùng tinh linh khí dẫn dắt được lực của linh thú huyền đan chuyển hoá thành một loại lực lượng hàn phách, rồi một lần nữa tiến hành tẩy phạt toàn thân cốt cách của hắn. Chỉ có trải qua quá trình này mới đúng là hoán cốt.

Kỳ thật, những võ sư khác cũng không cần phải trải qua quá trình hoán cốt thống khổ này, nhưng Vân Thiên Hà không giống, hắn là người có tư chất trong hàn phách, ngoài viêm phách. Nếu như hắn muốn tiếp tục đi theo con đường võ đạo thì trong quá trình tiến vào Tiên thiên võ sư này, hoán cốt là một bước cực kỳ trọng yếu.

Hoán cốt cũng tương đương với hoán đổi tư chất. Có lẽ người khác làm không được, nhưng Vân Thiên Hà hắn có thể.

Bởi vì quá trình hắn tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh đã trải qua hai lần tẩy kinh phạt tuỷ. Hai lần tẩy kinh phạt tuỷ này đã giúp Vân Thiên Hà có hai lần cải thiện và tăng mạnh thể chất.

Lần tẩy kinh phạt tuỷ lần thứ hai Vân Thiên Hà đã dự định tại lúc tiến vào Tiên thiên võ sư sẽ lần thứ ba tẩy kinh dịch tuỷ. Nhưng khi hắn muốn mở đệ tam tinh tú ra thì lại phát hiện một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, đó là: mỗi khi hắn tiếp xúc tới đệ tam tinh tú thì thân thể lại phát sinh sự bài xích khó hiểu.

Trải qua nhiều lần thống khổ thử nghiệm, Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng tìm ra được nguyên nhân là do thể chất trong hàn phách ngoại viêm phách của hắn. Mà đệ tam tinh tú sẽ nối thông với cơ, da, gân cốt và các huyết vị có đặc tính viêm phách cho nên dẫn đến việc thân thể có phản ứng bài xích.

Hai năm trước, lúc lão khất cái chỉ điểm cho hắn tại núi hoang có nói: thể chất của hắn trong hàn phách ngoại viêm phách cho nên linh nhục không thể hoàn toàn hợp nhất để trở thành Vô Thánh được. Từ lúc đó, Vân Thiên Hà đã bắt đầu suy nghĩ kế hoạch cải biến số phận của mình, đó chính là dựa vào việc tẩy kinh phạt tuỷ của tinh kinh, và lúc tiến vào Tiên thiên võ sư trợ lực mà định ra việc hoán cốt này.

Nhưng mà, quá trình hoán cốt quả thật rất thống khổ!

Lúc này, toàn bộ tinh khiếu trong cơ thể Vân Thiên Hà đều sáng lên. Nhất là đệ nhất tinh tú, lúc này đang vận chuyển với tốc độ tối đa, đại lượng tinh linh khí phát ra để Vân Thiên Hà dẫn đạo cho lực lượng của linh thú huyền đan một lần nữa gột rửa toàn thân cốt nhục của hắn. Cảm giác này giống như nạo xương vậy, nếu không phải ý chí cực kỳ kiên cường thì căn bản không thể chịu đựng được.

Dưới tác dụng phụ trợ của huyền linh trận, ý chí của Vân Thiên Hà đối với quá trình gột rửa thống khổ này cũng chậm rãi lớn mạnh từng chút!

Quá trình hoán cốt liên tục duy trì trong thời gian rất dài.

Vân Thiên Hà lúc này đã sớm chết lặng, hắn đã không còn biết cảm giác đau đớn là như thế nào nữa. Mãi cho đến khi được lực của linh thú huyền đan tiêu tán và tinh linh khí trong cơ thể hắn tiêu hao gần hết thì hắn mới cảm giác được toàn thân hắn như vừa trải qua ngàn lần phân hợp, cọ rửa từng tế bào vậy. Sau đó hắn dùng khôn hàn chi tức ngâm thật lâu khiến cho xương cốt của hắn nhìn như hàn tinh ngọc cốt, phát ra một cỗ tinh hàn chi tức.

Sau mấy canh giờ, khi Vân Thiên Hà cảm thấy tinh thần của hắn đã tới cực hạn, sắp ngất thì...

Lúc này giống như khổ cực thái lai. Sau khi sự thống khổ dần qua đi thì một dòng nước ấm bắt đầu xoa dịu toàn thân hắn, giống như đang ở nơi băng hàn được ánh dương quang sưởi ấm, rất thư thái, thoải mái.

Lúc này Vân Thiên Hà biết quá trình hoán cốt rốt cuộc đã hoàn thành.

Cùng với hoán cốt hoàn thành, tinh linh khí cũng bắt đầu trở về cơ thể Vân Thiên Hà, dọc theo kinh mạch toàn thân hắn hình thành một vòng tuần hoàn, cuối cùng hợp nhất với cơ quan nội tạng của hắn, trở về trong đan điền, hình thành một vòng đại chu thiên tuần hoàn hoàn chỉnh.

Khi vòng tuần hoàn này đi qua lục phủ ngũ tạng, Vân Thiên Hà cảm nhận được trong tạng phủ truyền đến một cảm giác sáng khoái, như gió xuân dạt dào tràn vào tâm phế hắn. Khiến lỗ chân lông toàn thân hắn mở lớn ra.

Loại cảm giác tuyệt vời khiến Vân Thiên Hà nhất thời như quên đi tất cả.

Nhưng huyền linh trận đã trợ giúp tinh thần hắn thanh tỉnh rất nhanh.

Tiên thiên, ta đã đột phá Tiên thiên võ sư cảnh giới!

Vân Thiên Hà biết, trải qua lần hoán cốt thống khổ này, hắn đã chân chính bước vào cảnh giới Tiên thiên.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác toàn thân đều tràn ngập năng lượng, đây chính là lực lượng Tiên thiên võ sư mà chính hắn nắm giữ trong tay!

Sau khi hồi phục tinh thần, Vân Thiên Hà lại dùng tinh linh khí di chuyển trong kinh mạch, xem sự biến hoá mà hoán cốt mang lại như thế nào.

Hắn phát hiện tinh linh khí sau khi hoán cốt đã thay đổi thể chất viêm phách của hắn trở nên hàn phách ẩn chứa tinh hoa tinh linh khí rất tinh thuần. Nhưng còn một điều kinh hỉ nữa là, tốc độ di chuyển của tinh khí trong tinh tú nhanh hơn gấp đôi, độ tinh thuần cũng tăng gấp đôi.

Đây là cải thiện tư chất, đem viêm phách tư chất thông qua biến hoá của tinh kinh biến thành hàn phách tư chất, mang đến chỗ tốt rất lớn!

Nhưng Vân Thiên Hà biết, đây cũng chỉ là bước đầu chuẩn bị cho lần hoán đổi tư chất thứ hai sau này của hắn - hoán đổi thành tư chất tinh phách. Muốn vậy hắn phải hoàn thành tinh kinh vực giới, hoàn thành lần thứ tư tẩy kinh phạt tủy, lúc đó mới chân chính là mục tiêu của hắn, cải thiện hoàn toàn tư chất thành tinh phách tư chất cường đại hơn.

Hiện nay chỉ cách mục tiêu một bước nên Vân Thiên Hà rất tự tin!

Đứng dậy, thấy quần áo trên người đã sớm ướt đầm và có một mùi hôi thối tanh tưởi, tinh thần cũng có chút uể oải. Hắn không biết lần này mất thời gian bao lâu, nhưng dưới sự hỗ trợ của huyền linh trận, tinh thần của hắn lúc nào cũng ở trong trạng thái tập trung cao độ. Cho nên bây giờ hắn rất muốn đi tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc cho thoải mái, đem cơ thể và tinh thần điều tiết tới trạng thái tốt nhất.

Lúc Vân Thiên Hà vừa đứng dậy thì An thúc cũng đi vào, thấy dáng vẻ của hắn liền cười nói:

- Ta còn sợ ngươi bị làm sao, hoàn hảo. Ta cũng yên tâm rồi, tiểu tử ngươi làm ta trong mười ngày này tâm thần đều bất an, nhưng lại không dám quấy rối sự tu luyện của ngươi. Hiện tại đã đột phá rồi chứ?

- Đúng vậy, làm phiền An thúc rồi!

Vân Thiên Hà vừa nghe nói mười ngày này An thúc vẫn ở bên cạnh thủ hộ cho mình, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đúng lúc này, bụng Vân Thiên Hà quặn lên, thả ra một cái rắm...sắc mặt hắn hơi đỏ, liền ôm bụng nói:

- Nhiều ngày không ăn gì, hiện tại có cảm giác bị tiêu chảy!

Nói xong liền chạy nhanh ra ngoài.

An thúc thấy thế, lắc đầu cười nói:

- Tiểu tử này, tiến vào Tiên thiên cảnh giới, cơ thể sẽ có một lần đại bài tiết, cái này không liên quan tới việc ăn uống, ha ha, chờ tiểu tử ngươi bài xuất xong, chắc cũng đói bụng. Ta đi chuẩn bị một chút thức ăn!

An thúc vừa cười nói, vừa đi ra ngoài.

Vân Thiên Hà bài xuất chất bẩn trong cơ thể ra ngoài mất gần một nén nhang, khiến cả người hắn có vẻ như thoát lực, chỉ muốn nằm ngay trên mặt đất ngủ một giấc. Thế nhưng trên người toàn mùi hôi thối, làm hắn phải cố gắng lên tinh thần.

Đi tới bên cạnh hồ nước trong viện, đem toàn bộ y phục cởi xuống, cả người hắn trần truồng nhảy vào trong đó nhanh chóng tắm rửa.

Sau gần nửa canh giờ, đem chất bẩn trên người tẩy rửa sạch sẽ, hắt lại lấy quần áo giặt một hồi rồi mới leo lên bờ. Lúc này hắt thực sự chỉ muốn ngủ một giấc cho đã, nên cố gắng đi vào trong nội viện, chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành.

Nhưng vừa mới đi được vài bước đã thấy An thúc đi tới, nhìn ngắm hắt vài lần rồi cười nói:

- Tiểu tử, tiền vốn không nhỏ a, mau tới uống chút canh cá đi, bổ sung chút năng lượng rồi hắt đi ngủ!

Vân Thiên Hà bị An thúc nhìn như vậy, không khỏi xấu hổ che tiểu đệ đệ đi vào trù phòng. Uống xong một chén canh cá, mặc dù chưa đủ no nhưng hắt cũng không dám uống nhiều, với lại hắt quá buồn ngủ, nên ráng đi vào phòng ngủ, nằm xuống ngủ.

Trong giấc ngủ, hắt lại không tự chủ trong giấc mơ nghĩ đến tàng long cấm địa, không biết trong đó có cái gì hấp dẫn hắt!

277. Chương 279: Tàng Long Bí Thất

Trên một con thuyền lớn đang dạo chơi trên hồ truyền đến một khúc đàn du dương, sinh hoạt thật tràn đầy mỹ cảnh, thể ngoại đào viên, không màng danh lợi, tinh nhả làm cho người khác phải ước vọng, các thương khách hay những người đi qua đều chú mục ngắm nhìn, nghiêng tai lắng nghe.

Một số con thuyền đi ngang hàng hoặc vượt lên phía trên có thể nhìn thấy ở đầu con thuyền kia là một vị mặc bạch y, mang khăn che mặt làm cho nữ tử này trở nên như mộng ảo. Đôi tay trắng nõn đang lướt nhẹ trên dây đàn, thủ khúc du dương mà mọi người vừa lắng nghe chính là tuyệt tác của nàng.

Những du khách tuổi còn trẻ khi nghe tiếng đàn rồi lại nhìn bóng dáng mỹ nữ không khỏi ngây dại nhìn không chớp mắt.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân để những người này không rời mắt ra được là ở phía sau bạch y thiếu nữ còn có một hồng sam nữ tử cũng mang khăn che mặt đang chống cằm nhìn ra hồ nước, làm cho người khác cảm thấy nàng vì cảm khúc vừa rồi mà lâm vào say mê.

- Ai nha, thôi đừng có đánh đàn nữa phiền chết đi được, làm người khác không tỉnh tâm được.

Đúng lúc này đột nhiên Thần Hoa Đóa Đóa đứng dậy, tâm phiền ý loạn đi đến đầu thuyền kêu lên:

- Nãi nãi, chúng ta đã ở chỗ này không làm gì cả suốt ba tháng rồi, khó chịu đến chết mất, rốt cục chúng ta còn phải đợi đến bao giờ nữa.

Không ai trả lời vấn đề này của Thần Hoa Đóa Đóa bởi vì câu hỏi này nàng đã nhắc lại không dưới trăm lần rồi.

Lúc này Nam Minh Tuyết dừng lại không tiếp tục đánh đàn thản nhiên nói:

- Cơ hội thường đến với người có sự kiên trì và sự chuẩn bị kỹ càng. Tính tình của người ưa náo nhiệt không chịu được tịch tịch giống như Hồ Khả Khả ở Bắc Vực. Nếu như cô ấy ở đây thì chỉ cần vài ngày là các người có thể thành một đôi bạn hữu được.

- Nói cái gì hử, ta mà giống nàng ta hử, ta không giống một tí nào hết, quả thực là một nữ nhân đáng ghét mà đi đến đâu cũng có một đoàn nam nhân theo đuổi, nhìn mấy con ruồi cứ vo ve ta thật muốn phát tác, không bằng để nàng ta sớm rời đi.

Thần Hoa Đóa Đóa vừa nói vừa nhìn về phía một thanh niên tàn bạo nói:

- Nhìn cái gì vậy, xú nam nhân, biến đi.

Thanh niên đứng trên thuyền bên kia thấy Thần Hoa Đóa Đóa như vậy bất đắc dĩ cười khổ chuyển ánh mắt đi nơi khác. Thần Hoa Đóa Đóa lại nói:

- Nam nhân không có tên nào tốt cả, nhất là cái tên đáng ghê tởm kia.

- Đừng nói nữa, nha đầu ngươi đã nói câu đó không dưới trăm lần.

Đúng lúc này, Thần Hoa Diệu và Nam Minh Khai từ trong khoang thuyền đi ra. Thần Hoa Đóa Đóa đang muốn xả giận mấy câu nhưng Thần Hoa Diệu không để ý đến nàng cứ đi lên đầu thuyền rồi quay lại nói:

- Nam Minh Khai, thời gian ngươi suy tính có chính xác không, bảy ngày sau tiểu tử kia sẽ hiện thân sao?

Thần Hoa Đóa Đóa đang muốn làm nũng vài câu nhưng vừa nghe thấy thế liền dựng lỗ tai lên.

Nam Minh Khai khẽ sờ sờ râu mép:

- Thời gian suy tính đại khái hẳn là không sai được có thể sai lệch một hai ngày. Chúng ta cứ kiên trì tiếp tục chờ đợi không như hai người Đông Lâm Toại Khê và Lỗ Cốt A Đạt không chịu được tịch mịch mới đợi nửa tháng đã vội rời đi đến Lợi Châu mang theo tâm lý ôm cây đợi thỏ, sợ rằng bọn họ chỉ thất bại mà thôi.

- Ngươi suy tính có mấy lần chuẩn đâu, nếu như đến mùa đông mà tiểu tử kia vẫn không xuất hiện thì chúng ta cũng đành phải rời đi thôi.

Ngữ khí Thần Hoa Diệu có chút oán trách nói.

- Nãi nãi, người nói tên kia rốt cuộc đang ở nơi nào, chúng ta ngồi trên thuyền lớn dùng thiết vòng đảo qua đảo lại trên hồ đã mấy tháng, hay tên gia hỏa kia chết đuối rồi?

Thần Hoa Đóa Đóa nói.

Vũ Phương Khinh Thần lúc này cầm chén trà đi qua đưa cho mỗi người một chén, nghe thấy Thần Hoa Đóa Đóa nói vậy liền trả lời:

- Đây đều là những con thuyền quy mô lớn, quy mô vậy bắt cũng rất lớn nhưng đều không có kết quả mà chúng ta lúc đến đáy hồ điều tra phát hiện dưới đáy hồ có kiến trúc phức tạp ẩn chứa huyền cơ. Nói không chừng hẳn đang trốn ở dưới đáy hồ.

- Vậy người nói hẳn ở trong nước thì ăn cái gì hả, không có gì ăn trong ba tháng hẳn cũng thành con ma đói rồi.

Thần Hoa Đóa Đóa nói.

Vũ Phương Khinh Thần cười mà không nói cũng không để ý đến lời Thần Hoa Đóa Đóa. Thần Hoa Đóa Đóa thấy thế liền tức giận đi về khoang vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Xú nam nhân, nói với ta thêm mấy câu ngươi sẽ chết sao?

Thần Hoa Đóa Đóa thấy không được liền quay sang quấy rầy Nam Minh Tuyết nhưng Nam Minh Tuyết cũng chỉ nói với nàng có mấy câu rồi thôi. Thấy không ai nói chuyện phiếm với nàng Thần Hoa Đóa Đóa lại càng tức giận thêm vì không có chỗ để xả tức. Nàng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới trong lòng, nguyện rửa hận làm nàng rơi vào hoàn cảnh này nghìn lần.

Bên trong Tàng Long Điện yên tĩnh có cả ngàn năm lịch sử. Sự thần bí của nó cũng đã bị lớp bụi thời gian phủ đầy nhưng mà bất luận lớp bụi thời gian có phủ lên dày như thế nào thì cuối cùng cũng bị phá bỏ.

Vân Thiên Hà tỉnh dưỡng hai ngày, trạng thái tinh thần đạt đến đỉnh điểm. Hắc và An thúc ở trong Tàng Long Điện chuẩn bị hai ngày. An thúc đem cách bố trí cơ quan trong Tàng Long Điện nói lại một lần rồi hai người bắt đầu chính thức thăm dò đường đi đến Tàng Long cấm địa.

Muốn đi đến Tàng Long cấm địa theo như lời An thúc nói thì phải qua mười tám sinh tử môn, yêu cầu cần phải có hiểu biết về cơ quan trận pháp rất cao. Còn có mấy đạo khôn huyền độn môn khác so với lúc tiến vào Tàng Long Điện thì khó khăn hơn nhiều.

Từ cửa sau đi ra ngoài liền đến một nơi có kiến trúc khá kỳ quái, trên đỉnh lại có tạc tượng hai con rồng làm cho người nhìn cảm giác quái dị.

Tuy nhiên điều làm cho hai người kinh ngạc nhất chính là khi An thúc đặt Huyền Lam Ngọc vào trên cửa đá thì không thấy bất kỳ phản ứng nào.

Không lẽ Huyền Lam Ngọc không mở được cánh cửa này.

- Xảy ra chuyện gì, hay là muốn đi vào cấm địa cần có phương pháp đặc thù khác?

Vân Thiên Hà không hiểu kết cấu cơ quan thuật nên hỏi An thúc.

An thúc nhíu mày trầm tư, chính bản thân hắn cũng có điều nghi hoặc. Huyền Lam Ngọc chính là chìa khóa để đi lại trong Tầng Long Điện, đối với các cơ quan đều được thể nhưng đến đây lại không có tác dụng.

Vân Thiên Hà nhìn An thúc trầm tư khổ sở, hắn tưởng tượng, suy nghĩ theo hướng khác rồi nói:

- Có thể là năng lượng Huyền Lam Ngọc hiện tại đã hao bớt nên không đủ dùng, cần quán thấu lực lượng vào đó hay là còn có một tấm ngọc giống như Huyền Lam Ngọc giấu ở đâu đó trong Tầng Long Điện nhưng lại có tác dụng khác?

Tuy Vân Thiên Hà nói theo suy đoán của mình không dựa vào bất cứ căn cứ nào nhưng đột nhiên ánh mắt An thúc sáng ngời nói:

- Cháu nói không sai, thúc lại quên mất chuyện quan trọng nhất, chúng ta đến bí thất Tầng Long Điện.

Nói xong An thúc vội vã quay lại. Vân Thiên Hà cảm thấy buồn bực, bọn họ đã ở lại trong Tầng Long Điện lâu như vậy lại còn đi quanh khắp nơi thế nhưng hóa ra còn một bí thất nữa. Vì vậy Vân Thiên Hà liền đi theo.

Sau khi đến một cơ quan, An thúc thuận lợi dùng Huyền Lam Ngọc mở ra bí thất.

Khi Hối Long Đài vang lên thanh âm rồi chậm rãi di chuyển vị trí, Vân Thiên Hà liền thấy một cầu thang đi vào động khẩu, chỉ là khi hai người bọn hắn mới đến cầu thang thì đột nhiên Hối Long Đài nhanh chóng khép lại.

Bên trong là một mảnh đen kịt tuy nhiên với thị lực của Vân Thiên Hà thì không hề bị ảnh hưởng nhiều, hắn nhìn tương đối rõ ràng liền cứ thế đi dọc theo cầu thang. Ở đây cũng không còn bất cứ thông đạo hay cửa đá nào.

Đây là một không gian khá hẹp. Vân Thiên Hà và An thúc đứng bên trong cảm thấy chật chội.

An thúc sau khi đi xuống liền lục lọi trên một thạch bích, qua một hồi tìm kiếm An thúc liền mượn chủ thủ của Vân Thiên Hà ấn vào một khe hẹp chợt nghe âm thanh cơ quan chuyển động vang lên. Bên trong góc phòng có một ngăn ngầm nhô ra.

Vân Thiên Hà phát hiện trên ngăn ngầm đó có thể đặt một vật gì đó.

Khi An thúc cầm Huyền Lam Ngọc đặt vào trong lập tức trong bí thất phát ra một tiếng nổ vang, Vân Thiên Hà quay đầu nhìn lại thì thấy mặt tường đã lộ ra một cánh cửa có thể dung nạp một người tiến vào.

Thông qua khe hở Vân Thiên Hà cảm giác phía trước là một khoảng không rộng so với bí thất thì lớn hơn nhiều vì vậy chuẩn bị vào đó tìm kiếm một phen.

Chỉ là khi hắn vừa đi được mấy bước liền đập vào một bức tường trong suốt suýt nữa ngã xuống đất. Lúc này An thúc cũng vừa đến liền giải thích:

- Thiên Hà, bí thất này cũng không lớn, những thứ cháu nhìn thấy đều là cảnh tượng huyền ảo.

Nói xong An thúc liền đi đến góc phòng mở một cơ quan dè vào bộ phận nhô ra sau đó đẩy sang một bên. Lúc này mấy cây cột trong bí thất trở nên sáng bóng, Vân Thiên Hà lại ngược nhìn lên mới phát hiện đây là một ngọc bích thập phần trong suốt tựa như một cái gương trơn tuột, trách không được lại gây ra ảo giác như vậy.

Khi An thúc đóng cơ quan này lại liền thấy không gian bí thất nhỏ đi nhiều mỗi một mặt gương đều không có gì. Sau khi An thúc mở ra cơ quan thứ hai thì mặt đất bí thất hơi rung động chỉ thấy một thạch bích đột nhiên mở ra.

Nhìn xung quanh Vân Thiên Hà chợt thấy trên mỗi thạch đài đều có các ngăn kéo nhỏ hình vuông, có đến mười mấy cái.

- Gian bí thất trong Tầng Long Điện này khi Huyền Môn còn chưa bị diệt lão môn chủ và các trưởng lão lúc vào đây đã từng phát hiện đan phách, linh dược bên trong có có và cơ qua trận thuật và công pháp võ

đạo nữa. Tuy không nhiều lắm nhưng không thể nghi ngờ đó đều là chí bảo giống như Thăng long Quyết và Khôn Long Đan Phách mà Đồ thị cất dấu cũng được lấy ra từ đây.

An thúc vừa giải thích vừa mở ra một ngăn kéo thì thấy bên trong trống tuếch không có một cái gì vì vậy liền mở ngăn kéo thứ hai, bên trong cũng trống không.

Liên tục mở ra bảy tám ngăn kéo nhưng bên trong đều trống không, Vân Thiên Hà thấy vậy liền nói:

- An thúc, bí thất này đã từng có người vào thì những thứ trong này đã bị người ta mang đi hết rồi.
- Điều này cũng đúng.

An thúc nói vậy nhưng vẫn mở ngăn kéo thứ mười ra lần này lại phát hiện bên trong có một quyển trục làm bằng da rất cổ quái.

278. Chương 280: Tìm Kiếm Trong Bí Thất

Vân Thiên Hà cũng tương đối hiếu kỳ, nhận lấy quan sát một hồi. Hắn không thể nói đây là loại da gì, kéo thử vài cái thì thấy khá dẻo dai, đưa lên mũi ngửi thử, bất chợt xộc vào mũi một mùi kỳ lạ, tuy khá gay mũi nhưng tựa hồ cũng không có chỗ nào thần kỳ, chẳng trách bị ném trong ngăn kéo bao nhiêu năm cũng chả có ai nhìn đến.

An thúc lúc này lại tiếp tục mở mấy ngăn kéo còn lại, bên trong đều trống rỗng, mãi cho đến khi còn lại một ngăn cuối cùng, An thúc mới thở dài nói:

- Bên trong Tàng Long bí thất nếu như không lưu lại đồ vật gì mà nói, như vậy rất có khả năng tất cả đều ở Bích Uyên Huyền Môn di chỉ, cũng giống như mảnh huyền lam ngọc này vậy, lúc trước là do cha ta vô ý nhặt được một nửa bên trong Bích Uyên di chỉ, vừa khít với một nửa còn lại trong tay ông ấy ghép với nhau thành huyền lam ngọc, về sau để cho vợ chồng ta mỗi người bảo quản một nửa!

Vân Thiên Hà cảm thấy cũng đúng, ngay cả vật trọng yếu như huyền lam ngọc cũng đã bị lấy đi, như vậy phỏng chừng nơi đây cũng chẳng còn thứ gì trọng yếu lưu lại cả. Mà quyển trục không chữ vừa lấy được trong ngăn kéo kia, nhất định các vị tiền bối đã nghiên cứu qua nhưng thủy chung không đạt được kết quả gì, cho nên mới bị coi như đồ thừa vất lại ở đây.

- Vẫn còn một ngăn kéo, An thúc hãy mở nốt xem sao, nếu thực sự không còn thứ gì, vậy chúng ta không đi Tàng Long cấm địa cũng được!

Vân Thiên Hà nói.

An thúc gật đầu, đem ngăn kéo cuối cùng kia kéo ra.

Sau khi mở ngăn kéo, hai người ngó đầu nhìn vào trong, tiếp theo quay sang nhìn nhau, mồ hôi chảy dài, cảm giác như bị tổ tiên trên ghẹo, muốn khóc không được muốn cười không xong.

Ngăn kéo cuối cùng có đồ vật, nhưng lại là một thứ trông giống như đồ chơi của trẻ con, một con tiểu long kích cỡ chỉ bằng ngón tay. Con rồng kia ngoại trừ nhìn có chút sống động ra, căn bản giống y như một món đồ chơi, chẳng trách cũng bị người ta ném lại trong bí thất không thèm lấy đi.

An thúc vô cùng bất đắc dĩ cầm con tiểu long lên quan sát tỉ mỉ một phen, sau đó lắc đầu nói:

- Thứ này được chế tác từ loại đồng phổ thông, bên trong không có dao động năng lượng, cũng không có chỗ nào kỳ lạ, ngoại trừ bề ngoài có đẹp mắt một chút, ngoài ra chả khác gì đồ chơi bán rong bên lề đường cho trẻ con cả!

Vân Thiên Hà ngẩng nhìn con tiểu long tinh xảo, cảm thấy rất yêu thích, bèn nói:

- Nếu đã vô ích, vậy cho ta đi, dù thế nào cũng đã một lần được tới Tàng Long đại điện, coi như làm vật kỷ niệm vậy!

An thúc đem con tiểu long đưa tới tay Vân Thiên Hà, rồi lại đi quanh bí thất một vòng, cũng không phát hiện thêm được điều gì, không khỏi có chút phiền muộn nói:

- Cơ quan trận của Tàng Long cấm địa nếu như huyền làm ngọc không mở ra được, như vậy nhất định phải có thứ khác để mở. Trong bí thất đã không có, vậy chúng ta liền đi ra ngoài đi!

- Ra ngoài?

Vân Thiên Hà nhìn ngắm con rồng nhỏ nghe thấy vậy, có chút kinh ngạc nhìn An thúc:

- Sao chúng ta không nghiên cứu qua quyển trục kia một chút, có thể trong quyển trục có lời giải đáp thì sao?

An thúc lắc đầu, nói:

- Tiểu tử ngươi có lẽ không biết, chúng ta đã ở chỗ này gần ba tháng, nếu không ra ngoài, ta có chút lo lắng về Nhạc Nhi.

- Hả?

Vân Thiên Hà vừa nghe xong thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Ba...ba tháng sao?

- Ngươi cho là bao lâu?

An thúc tức giận nói, nhưng khi nhìn qua bàn tay của Vân Thiên Hà, bất chợt sắc mặt cứng đờ, tựa hồ không thể tin nổi, dùng sức dụi mắt nhìn lại rồi nói:

- Thiên Hà, con tiểu long trên tay ngươi hình như vừa động đấy?

Vân Thiên Hà hơi sửng sốt, lập tức cầm lấy con tiểu long trong bàn tay lật qua lật lại, nhìn rất kỹ nhưng căn bản con tiểu long không có chút biến hóa nào, vì vậy nói:

- An thúc có lẽ hoa mắt rồi, trước đây ta thường kẹp đồng tiền giữa kẽ ngón tay chơi đùa, tay bất động nhưng đồng tiền vẫn chuyển động. Đây chỉ là một thủ pháp khống chế cơ nhục, người nhìn thấy tiểu long chuyển động giữa ngón tay ta, chẳng qua chỉ là thói quen của ta mà thôi!

Vân Thiên Hà liền làm mẫu lại một lần cho An thúc xem, chỉ thấy con tiểu long không ngừng chuyển động giữa những kẽ ngón tay của Vân Thiên Hà, An thúc lúc này mới thở phào một cái, nói:

- Thì ra là thế, ta còn thực sự cho rằng con tiểu long này có thể động đấy. A, vẫn không đúng!

An thúc lúc này lắc đầu một cái rồi nói:

- Không đúng, vừa rồi rõ ràng khi ta thấy con tiểu long kia sắp rơi xuống đất, chính nó tự bò lên tay ngươi, hoàn toàn khác với động tác chuyển động giữa các ngón tay ngươi vừa làm!

Vân Thiên Hà thấy biểu tình An thúc không giống như đang nói đùa, vì vậy chăm chú nhìn lại. Cầm tiểu long trong tay quan sát nhiều lần, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy nó giống một thứ đồ chơi trang sức phổ thông, cho dù hắn đã cảm ứng nhưng cũng không nhận thấy bất kì biến hóa dao động nào, vì sao An thúc lại nói là nó chuyển động.

- An thúc, ngươi nói tiểu long này có phải là chìa khóa đi vào cấm địa hay không?

Vân Thiên Hà không nhìn ra được chỗ nào bất ổn, nhưng cũng cảm thấy cổ quái, bất hợt quay sang hỏi An thúc.

An thúc nghe xong, đột nhiên ánh mắt cũng sáng lên, nói:

- Thiên Hà, ngươi đem theo quyển trục cùng tiểu long kia, chúng ta đi thử thêm lần nữa, nếu quả thực không được mà nói, chúng ta liền đi ra ngoài!

- Được!

Vân Thiên Hà gật đầu, cầm theo cả cuộn da cùng với An thúc đi tới trước cánh cửa đã có kiến trúc hình cây nấm, trực tiếp đem tiểu long bỏ vào chiếc lỗ trên cánh cửa đá.

Quả nhiên vẫn không có động tĩnh gì!

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà có chút thất vọng, nói:

- Vậy thì chúng ta ra ngoài đi!

An thúc không nói, nhưng vẫn đứng nhìn chiếc lỗ trên cửa đá trầm tư, ngay khi Vân Thiên Hà cầm lấy con tiểu long, đột nhiên An thúc nói:

- Chậm đã, thử lại lần nữa xem sao!

Nói xong bèn đi lên, cầm huyền lam ngọc đặt vào kẽ hở rồi tiếp theo lại đem tiểu long nhét vào chiếc lỗ.

Cạch cạch!

Đúng lúc này, cửa đá rớt cuộc cùng đã có phản ứng, sau khi một loạt âm thanh cơ quan chuyển động vang lên, cánh cửa đã bèn chậm rãi mở ra.

Vân Thiên Hà mấp máy miệng, vẻ mặt cổ quái. Như vậy cũng có thể được sao!

Tiến vào sau cửa đá, một cỗ hàn khí ập đến, khiến người ta nhin không được lạnh run. Bên trong dường như là một cầu thang sâu hút thông tới tận cửu u.

Vân Thiên Hà cùng An thúc đi dọc theo cầu thang xuống phía dưới, hai bên vách đã bám đầy loại rêu xanh kỳ quái, phía trên mặt vẫn còn đọng theo băng tuyết, bất quá loại rêu này lại kết xuất ra một loại quả nhìn đáng yêu mê người, bộ dạng rất vô hại.

Nhưng An thúc lại nhắc nhở nói:

- Thiên Hà, trên đường tiến vào cấm địa, bất luận thứ gì cũng ngàn vạn lần không được lỗ mãng động vào, cho dù nó có lõi cuốn đến mức nào đi nữa cũng không được vọng động. Trong mười tám đạo sinh tử môn của cấm địa, sinh môn thì còn tốt, nhưng tử môn lại cực kỳ nguy hiểm, người cần phải bám sát theo ta!

Vân Thiên Hà ứng tiếng gật đầu, theo sát sau An thúc cẩn thận bước đi trong cầu thang tăm tối.

Đoạn đầu của thông đạo vẫn còn khá dễ dàng hành tẩu, An thúc sau nhiều lần suy tính cùng thí nghiệm cũng cho rằng không có nguy hiểm, cho nên hai người đi tới khá nhanh.

Nhưng sau khi vượt qua vài đạo sinh môn và một đạo khôn huyền độn môn, những cơ quan trận kế tiếp có vẻ độ khó đã tăng lên, mặc dù những cơ quan này là thuộc sinh môn, nhưng thực ra cũng vẫn có không ít nguy hiểm, tỷ như nếu không cẩn thận sẽ dẫn động những cơ quan nguy hiểm hạ xuống, như đá lăn hay gai nhọn, gai độc v...v...

Đối với An thúc, những cơ quan trận này dù có mang theo nguy hiểm nhưng vẫn còn dễ đột phá, Vân Thiên Hà cùng với An thúc khi vượt qua sinh môn dù gặp phải những cạm bẫy này đều rất nhanh có thể đi qua.

Nhưng thường thường gặp phải một cửa đá không dễ tìm ra cơ quan để mở cửa, hoặc là những khe ngầm, lỗ ngầm trên cánh cửa vô cùng bí mật, có nhiều khi còn phải kết hợp nhiều mặt như không gian, thời gian, mới có thể tìm được những phương pháp để phá giải cơ quan trận này.

Khi Vân Thiên Hà vượt qua sinh môn, rồi theo một địa đạo khôn huyền độn môn tiến nhập vào tử môn, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm thán, trí tuệ của người thế giới này, quả nhiên không thể dùng lẽ thường để so sánh, những cơ quan thuật bố trí trong Tàng Long đại điện cùng với Tàng Long cấm địa quả thực chỉ có thể dùng từ yêu nghiệt để hình dung.

Vượt qua sinh môn, về sau chính là tử môn, Vân Thiên Hà cùng An thúc phải dừng lại ở chỗ này khá lâu, có lẽ là một ngày đêm, cũng có lẽ là hai ba ngày, ngay cả bọn họ trải qua bao nhiêu lâu cũng không biết.

Tựa như một mảng lửa đỏ rực rõ trước mắt, toàn bộ thông đạo cơ quan trận đều ngập tràn xích diễm, nếu có người nào bước vào nơi này, tuyệt đối sẽ bị thiêu ra tro bụi. Vân Thiên Hà vẫn luôn không nghĩ ra, lửa này rốt cuộc là từ đâu mà có, nếu như là địa hỏa dưới lòng đất mà nói, vậy quả thực là biến thái.

Đối với thông đạo tràn ngập địa hỏa chắn đường này, An thúc đã phải nghiên ngẫm khá lâu, cũng không tìm ra được phương pháp phá giải hợp lý.

Vân Thiên Hà không hiểu gì về những thứ này, trong lòng đã khá sốt ruột, hần thấy An thúc vẫn chưa có được biện pháp giải quyết, buộc lòng phải nói:

- An thúc, nếu không ta đi sát theo rìa thông đạo xem có thể dùng tốc độ vượt qua được hay không, trong mắt của ta, không có tử cục nào khó phá giải, chỉ là chúng ta chưa tìm được phương pháp chính xác thôi!

An thúc lúc này cũng đã có chút bó tay, liền gật đầu nói:

- Vậy người đi men theo rìa thông đạo thử một chút, nếu có nguy hiểm phải lập tức quay về, không được mạo hiểm, an toàn là trên hết!

- Vâng!

Vân Thiên Hà gật đầu, sau đó liền xuất ra Tinh Linh Chi Khí bảo vệ thân thể, tung người lao đi hướng về phía thông đạo đang hùng hực như nham thạch sôi trào, cấp tốc nhảy lên một phiến đá, hần cũng không dám tiếp xúc quá lâu với những phiến đá trong biển lửa này, liền điểm chân lên đó rồi nhảy sang phiến đá khác, giống như một con báo nhảy về phía trước, nhưng càng đi thì áp lực cùng với những luồng hơi nóng rực càng khó chịu đựng, Tinh Linh Chi Khí lúc này cũng tiêu hao vô cùng nhanh chóng.

Mà đúng lúc này, An thúc tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, nhất thời hai mắt sáng ngời, kêu lên:

- Thiên Hà, người hãy nhảy lên những phiến đá có màu sắc nhạt hơn xem sao!

Vân Thiên Hà vừa nghe thấy, rất nhanh quét mắt liếc xung quanh, chỉ thấy trên vài phiến đá quả nhiên có màu sắc nhạt hơn hần, bèn ra sức dẫm mạnh một cái lao về phía đó, sau đó lại tiếp tục mượn lực nhảy sang phiến đá khác. Cứ tiếp tục như vậy, lúc này Vân Thiên Hà cũng đã phát hiện ra mảnh khốe trong đó, chỉ cần dẫm lên những phiến đá này, áp lực của sức nóng sẽ giảm đi rất nhiều, sự tiêu hao của Tinh Linh Chi Khí cũng chậm lại.

An thúc lúc đó lại lập tức kêu lên:

- Thiên Hà, tiếp tục đi về phía trước, giẫm lên phiến đá có màu sắc đỏ đậm, dựa theo phương thức một trái một phải tiến về phía trước, đến khi phát hiện ra một phiến đá bình thường thì hãy dùng chút lực lượng giẫm xuống!

Vân Thiên Hà nghe theo lời của An thúc, cảm thấy tựa hồ đã có phương pháp phá giải, vì vậy án theo chỉ điểm của An thúc lần lượt tiến về phía trước, đến khi tới tận cùng thông đạo, quả nhiên phát hiện ra phiến đá như lời An thúc nói, vì vậy bèn dùng sức giẫm mạnh lên đó.

Cạch!

Lúc phiến đá kia bị Vân Thiên Hà giẫm lên thì lún xuống một chút, toàn bộ mặt đất thông đạo rung động một trận kịch liệt, sau đó dường như là âm thanh của cơ quan hoạt động vang lên, sức nóng nơi này bắt đầu giảm xuống, An thúc thần sắc thoải mái trực tiếp đi xuyên qua thông đạo tràn đầy lửa đỏ.

279. Chương 281: Uy Lực Của Huyền Cảnh

Thế nhưng càng tiếp cận Tầng Long cấm địa, lại càng cảm thấy có một áp lực khiến người ta hít thở không thông.

Vân Thiên Hà có cảm giác bọn họ dường như đã tiến rất sâu vào lòng đất. Sau khi mở ra một đạo không huyền độn môn, phía trước mắt hiện lên một hình ảnh vô cùng kỳ dị.

Hoàn cảnh ở đây thập phần u ám, giống như một hang động trống rỗng dưới lòng đất, diện tích khá lớn, xung quanh sinh trưởng rất nhiều cây cối sắc sỡ màu sắc, lá cây khá lớn, còn cả những thực vật kỳ dị hình răng cưa, nằm bên bờ của một dòng sông không biết thông đến nơi nào.

An thúc quan sát cẩn thận xung quanh, cũng không phát hiện ra có bố trí cơ quan thuật nào, bèn nói:

- Nơi này hẳn là Tầng Long cấm địa rồi, xung quanh không còn bố trí cơ quan trận, hơn nữa nơi này cũng không giống do con người mở ra.

Vân Thiên Hà chú ý tới, vị trí hần cùng An thúc đang đứng, là một bãi đá, lúc này trên bãi đá đang có những luồng ánh sáng kỳ dị mơ hồ lóe lên, đứng ở trên đó, cảm giác áp lực hít thở không thông khó nhọc đi đôi chút.

Mà ngay khi hần cất bước rời khỏi bãi đá, nhất thời một cỗ uy áp cường đại ập đến, phẳng phất như thân thể của hần đang ở trong lòng biển, khiến hô hấp của hần cũng bắt đầu trở nên khó khăn, đến khi hần bắt đầu phải lui về bãi đá, cỗ áp lực cường chế kia mới giảm đi nhiều.

- Thật kỳ quái, trong cấm địa này rốt cuộc có thứ gì, vì sao lại có uy áp cường đại như vậy. Nếu như chúng ta không thể nào giải trừ cỗ uy áp này thì nửa bước cũng khó đi!

Vân Thiên Hà sau khi lui trở về, trong lòng sợ hãi nói.

An thúc bên cạnh không trả lời, Vân Thiên Hà nói xong bèn tự phóng ra một luồng cảm ứng tiếp xúc với cỗ uy áp cường đại kia.

Thế nhưng vừa mới tiếp xúc, tâm thần Vân Thiên Hà kịch liệt chấn động, lập tức thư hồi trở về, thần hồn ý chí cực mạnh, hơn nữa, cỗ ý chí này có tính xâm lược mạnh mẽ.

- An thúc!

Vân Thiên Hà đang muốn hỏi một chút, nhưng thấy An thúc này giờ không nói lời nào, bèn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy An thúc đã hôn mê ngã lộn trên nền đất, lúc này thần sắc mới biến đổi, chạy tới nâng An thúc dậy.

Kiểm tra qua thì hô hấp của An thúc rất bình thường, nhịp tim cũng bình thường, chỉ là hôn mê thiếp đi thôi, Vân Thiên Hà lúc này mới hơi yên lòng, hần nghĩ mãi không ra vì sao An thúc lại đột nhiên hôn mê, chẳng lẽ nguyên nhân bởi cỗ uy áp mạnh mẽ kia.

Lôi túi nước ra cho An thúc uống một ngụm, An thúc rất nhanh đã tỉnh lại, mở mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, nơi này có một cỗ thần hồn ý chí vô cùng cường đại, nếu như ta nhớ không nhầm, đây chính là truyền đến từ Khôn Long Chi Quật trong truyền thuyết của Huyền Môn!

- Khôn Long trong truyền thuyết là loại rồng gì vậy?

Vân Thiên Hà có chút khó hiểu bèn hỏi.

An thúc giải thích:

- Khôn Long, cũng xưng là Bồng Phách Ngân Long, cùng với Xích Hổ Hoang Long đều là một trong những thánh thú truyền thuyết, bọn chúng là long chủng do thần thú Tử Vi Thanh Long sinh ra, trong bí thất Tàng Long đại điện cũng từng có một bộ điển tịch ghi chép về lai lịch của những long chủng này. Còn như một số điển cổ về tứ đại thần thú mấy ngàn năm trước, tại phương Đông chúng ta, mọi người có tập quán coi Long Đồ Đẳng là tượng trưng cho quyền lực tối cao, hơn nữa trên thực tế rất lâu về trước, phương Đông chúng ta chính là địa phương khởi nguồn của loài rồng, mà Khôn Long Chi Quật nằm trong cấm địa phía sau Tàng Long đại điện, hiện nay chính là long huyết duy nhất còn tồn tại ở Đông Vực chúng ta, cũng chính là bảo hộ của Tàng Long điện, vì vậy nó mới có thể tồn tại được đến nay. Bằng không từ ngàn năm trước đã bị đám người tham lam tàn phá tan hoang rồi!

Vân Thiên Hà sau khi nghe xong điển cố này, tựa hồ cũng đã minh bạch vì sao nơi này lại gọi là Tàng Long Chi Địa, ngẫm lại chỉ là long đan phách bình thường đã khiến cho vô số võ giả của thế giới này điên cuồng, nếu như thật sự có rồng, thì bọn chúng cũng không chịu nổi đám người tham lam điên cuồng, trải qua mấy nghìn năm rồi cuối cùng cũng sẽ diệt tuyệt.

Mà sự tồn tại của Tàng Long đại điện, cũng là sự bảo hộ vô cùng tốt giúp Khôn Long Chi Quật tránh khỏi tan nạn họa kiếp.

Nhưng đến hôm nay thực sự có Khôn Long hay không, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn vô cùng nghi hoặc, nếu như hần là người đầu tiên tiến nhập Tàng Long cấm địa từ sau khi Huyền Môn bị diệt cho tới nay, hần đương nhiên cũng tràn ngập tò mò với cái long quật này.

Tại kiếp trước của hần, dân tộc Hoa Hạ cũng là một dân tộc tôn trọng Long Đồ Đằng, bất quá rồng này cũng chỉ là thần thoại truyền thuyết hư cấu mà thôi, nhưng hôm nay ở chỗ này, đã có long quật, như vậy ít nhất cũng có thể chứng minh một điểm, trên thế giới thần kỳ này, thực sự tồn tại rồng.

Toàn bộ Tầng Long cấm địa lúc này tràn ngập một cỗ thần hồn ý chí cường đại, Vân Thiên Hà nghiêng rằng đứng vững trước áp lực tiếp tục thăm dò, nhưng An thúc lại không ổn lắm, mỗi lần bước đi vài bước hần đều kịch liệt thở dốc, cảm giác lúc nào cũng hít thở không thông. Vân Thiên Hà chung quy vẫn cảm thấy, cỗ ý chí cường đại này tựa hồ cũng không phải do Khôn Long gì đó phóng ra, trong thời gian dài như vậy thì ít nhất nó cũng phải giảm đi hoặc tạm ngừng lại một chút, nhưng An thúc cùng hần đi nửa ngày rồi, nhưng cỗ ý chí này thủy chung bất biến, dường như cỗ ý tập trung vào bọn họ vậy.

Hai người đi tới bên một dòng suối nhỏ, Vân Thiên Hà ngồi trên một tảng đá thở dốc vài hơi, còn An thúc thì trán toát mồ hôi, sắc mặt có phần tái nhợt, bọn họ càng tiến tới gần long quật, uy áp càng cường đại, nếu như thực sự có tồn tại cường đại nào đó hướng bọn họ tạo ra uy áp mà nói, thì rất có khả năng chưa đến gần long quật thì bọn họ đã bị ném ra khỏi Tầng Long cấm địa rồi.

- An thúc, nếu như ở đây không bố trí cơ quan trận, vậy loại uy áp cường đại này có thể thông qua phương pháp này để bảo tồn và duy trì liên tục không ngừng hay không?

Vân Thiên Hà nhìn ngó xung quanh, thuận miệng hỏi An thúc một câu.

- Khuếch tán!

An thúc nói:

- Chỉ có thông qua những đồ vật có thể chứa đựng ý chí cường đại của bản thân hoặc là long hồn, dùng một phương thức đặc biệt để phóng đại, như vậy có thể hình thành loại áp lực duy trì liên tục không ngừng nghỉ này, dựa theo suy đoán của ta, đây có lẽ cũng không phải là con người bố trí, mà rất có khả năng là do tự nhiên hình thành!

- Tự nhiên hình thành?

Vân Thiên Hà bật thốt:

- Nếu như nói đây là một loại hiện tượng tự nhiên, vậy cũng không có khả năng không ngừng lại chứ, cho dù đây có là một loại thần hồn ý chí, cũng không có khả năng bảo trì ngàn năm không biến mất, phương diện này hần có thể tìm ra được quy luật!

An thúc tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói:

- Thiên Hà, người đem quyển trục kia lấy ra, xem xem dưới loại áp bách này trên mặt nó có biến hóa gì không, đồ vật không sợ lửa nước, luôn có một vài chỗ không bình thường!

Vân Thiên Hà liền lôi cuộn da kia ra, chỉ thấy cuộn da đã biến sắc, trên mặt hiển hiện một tầng hoa văn, thật giống như một con cá sau khi bị lột đi lớp vảy, trên mặt da vẫn còn lưu lại dấu vết của vảy cá.

Nơi này có chút u ám, không một tia sáng, Vân Thiên Hà cũng không nhìn ra cuộn da sau khi xuất hiện hoa văn có gì đặc biệt, mà An thúc cũng đột nhiên hét lớn:

- Đây là một tấm da rồng, ta nhớ ra rồi, Long Ngâm Thiên Ba Hống!

- Long Ngâm Thiên Ba Hống là cái gì?

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng của An thúc, có chút khó hiểu nói:

- Đây là một môn bí tịch công pháp sao?

- Đúng vậy, chính là nó, tuyệt đối đúng!

An thúc nói:

- Trong bí sách của Huyền Môn có ghi chép, từ khi môn chủ đời thứ nhất thành lập nên Huyền Môn, khi đó có cùng một trưởng lão của Nhật Tông phát sinh xung đột. Lúc đó vị trưởng lão này đứng trước đệ tử Huyền Môn, điên cuồng phát ra một tiếng hét kinh thiên, uy lực kinh người, đã thương tới mấy trăm người,

môn chủ trong cơn giận dữ đã đánh trọng thương vị trưởng lão này, tuy rằng đắc tội với Nhật Tông, nhưng vị trưởng lão này có lưu lại một mảnh da rồng bị môn chủ đoạt được, mặt trên ghi chép một môn công pháp, chính là Long Ngâm Thiên Ba, sau đó môn chủ trước khi tiến nhập một vị khác đại diện, đã đem tấm da rồng này tặng lại cho một vị trưởng lão khác, mà sở trưởng vị trưởng lão kia am hiểu chính là âm luật thuật cùng ảo trận thuật!

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như tấm da rồng này hiện tại nằm trong bí thất Tàng Long đại điện, có thể kết luận vị trưởng lão đó chính là người cuối cùng trong Huyền Môn tiến nhập Tàng Long đại điện, bằng không cũng không chỉ có một tấm da rồng và một con tiểu long được lưu lại!
- Người nói không sai, hơn nữa theo ta đoán, vị trưởng lão này sau khi vào Tàng Long đại điện liền không hề ra ngoài nữa, thậm chí rất có khả năng hắn đã tiến vào Tàng Long cấm địa, đồng thời thay đổi đại bộ phận những cơ quan trận được bố trí trong Tàng Long cấm địa, cũng bởi vì nguyên nhân đó nên chỉ dựa vào huyền lam ngọc của ta cũng không có tác dụng!

An thúc nói.

- Nhưng việc này đối với khốn cảnh chúng ta hiện tại đang đối mặt có quan hệ gì?

Vân Thiên Hà hỏi thẳng vào vấn đề hạch tâm.

Trong ánh mắt An thúc mang theo quang mang tự tin, nói:

- Nếu như hiện tại chúng ta đang đứng ở địa phương không bố trí cơ quan trận, như vậy cũng nói lên nơi này chính là một ảo cảnh, mà cổ uy áp cường đại chúng ta cảm nhận được, chỉ là một loại luật ba động, sau khi thông qua ảo cảnh này truyền bá khuếch tán mới hình thành nên uy lực!
- Ảo cảnh?

Vân Thiên Hà trừng lớn con mắt, không dám tin tưởng nói:

- Vậy phải dùng cách nào để phá?
- Xáo trộn tần xuất của luật ba động này, thì cổ uy áp có thể ngừng lại, chỉ cần cổ uy áp ngừng lại, ta liền có biện pháp tìm được mắt trận hạch tâm để phá bỏ đi ảo cảnh!

An thúc ngừng lại, nhìn xung quanh rồi nói tiếp:

- Thiên Hà, người bây giờ đã là Tiên Thiên cảnh giới, lần này cần nhờ vào người rồi!
- Hả?

Vân Thiên Hà nói:

- Chẳng lẽ muốn ta tu luyện Long Ngâm Thiên Ba Hống, dùng luật ba động phá luật ba động sao?
- Người rất thông minh, đúng là như thế!

An thúc gật đầu nói:

- Những công pháp âm luật đều giống nhau, đả thương người vô hình, thông qua nội tức của bản thân kết hợp với năng lượng dao động trong thiên địa để đạt tới một loại cộng minh, thông qua loại cộng minh này truyền đi là có thể đạt được hiệu quả như mong muốn, nếu như người có thể nhìn ra chân lý trong việc này, học tập Long Ngâm Thiên Ba Hống hẳn là không khó khăn, yêu cầu trụ cột nhất của nó chính là nội tức của Tiên Thiên Võ Sư, nội tức càng mạnh, uy lực của Thiên Ba Hống càng lớn!
- Thế nhưng trên tấm da rồng này căn bản không hề có chút văn tự nào, ta làm sao học được đây?

Vân Thiên Hà bắt đầu nói.

- Đưa tấm da rồng cho ta!

An thúc cầm lấy tấm da rồng từ tay Vân Thiên Hà, kéo theo Vân Thiên Hà tiến về bãi đá lúc đầu bọn họ đứng, cũng giải thích:

- Nếu vị trưởng lão kia đã lưu lại tấm da rồng này ở Tầng Long bí thất, hiển nhiên là có dụng ý, mà trên tấm da rồng này không hề có chút tin tức nào, tuyệt đối là do hắc dùng tiểu ảo thuật che giấu thôi!

- An thúc, lẽ nào người phải quay về Tầng Long đại điện phá giải?

Vân Thiên Hà đi theo phía sau An thúc nói.

An thúc lắc đầu nói:

- Nếu như không biết tính nết của vị trưởng lão kia, sợ rằng vĩnh viễn không thể nào phá giải bí mật trên tấm da rồng này, nhưng ta có thể dễ dàng làm được!

Vân Thiên Hà hiểu kỳ nói:

- Vì sao lại thế?

- Bởi vì vị trưởng lão kia, chính là tổ tiên ta!

An thúc thốt lên một câu kinh người.

280. Chương 282: Long Ngâm Thiên Ba Hống

Trong Tầng Long cấm địa, lúc này đang truyền đến từng đợt thanh âm cổ quái, lúc như là tiếng lang rống, lúc thì như tiếng rồng gầm, lúc thì lại như chó sủa, nói chung là âm thanh hỗn tạp không ngừng quanh quẩn khắp không gian.

Vân Thiên Hà hiện giờ cảm giác như tiếng nói của mình đã nghẹn hẳn, cổ họng như bị sặc khói, những âm thanh này đúng là do hắc phát ra.

Từ khi An thúc dùng một loại phương pháp không ai nghĩ tới để giải khai tiểu ảo thuật trên tấm da rồng, vì để phá giải ảo cảnh trong cấm địa, Vân Thiên Hà đành phải tu luyện công pháp Long Ngâm Thiên Ba Hống vừa hiện lên trên tấm da rồng, cho nên khắp nơi mới sinh ra âm thanh hỗn loạn như vậy. Đó là do Vân Thiên Hà đang tìm hiểu về một loại nội tức truyền âm, để nó cùng với năng lượng dao động trong không khí sản sinh ra một tần suất cộng hưởng.

Không thể không nói, môn công phu Long Ngâm Thiên Ba Hống thực sự là một môn công pháp âm luật vô cùng thâm sâu, thế nhưng môn công pháp này tu luyện lại cực kỳ đơn giản, cũng không hề khó khăn như trong tưởng tượng, Vân Thiên Hà rất nhanh đã có thể nắm bắt được.

Thế nhưng môn công pháp này cũng không phải ai cũng có thể tu luyện, bởi vì mấu chốt trong đó chính là nội tức phải cùng với dao động năng lượng trong thiên địa sản sinh ra cộng hưởng, đây là một loại cảm ứng vô cùng vi diệu, phải là những người có trí tuệ, đồng thời cũng phải hiểu biết về âm luật mới có thể nắm bắt được bí quyết trong đó. Nếu như để một người không hiểu âm luật tu luyện, cho dù hắc có thông minh, cũng đừng mơ có thể nắm bắt được môn công pháp này.

Mà Vân Thiên Hà ở kiếp trước làm qua đặc công, các loại nhạc khí đều đã đạt tới cấp đại sư, chơi đến xuất thần nhập hóa, đối với phương diện âm luật tự nhiên là có những kiến giải độc đáo.

Khi hắc tu luyện Thiên Ba Hống, phương pháp lợi dụng nội tức truyền âm căn cứ theo những giảng giải trên tấm da rồng, hắc chỉ dùng mấy canh giờ là có thể nắm bắt, bắt quá bước tiếp theo là tìm hiểu quy luật chuyển hóa năng lượng, lại tốn rất nhiều thời gian của hắc.

Vân Thiên Hà sở dĩ phát ra những âm thanh hỗn loạn này, đó là do trong nháy mắt khi pháp ra âm luật hắc đã tìm được một phương thức để hình thành cộng hưởng với dao động năng lượng trong thiên địa.

Tựa như lúc này, trước mặt hắc bày ra vài hòn đá nhỏ. Mỗi khi hắc phát ra một tiếng hống là lúc những hòn đá kia đều sinh ra những rung động rất nhỏ. Thế nhưng án theo những giải thích về công pháp ghi chép trên tấm da rồng, đây cũng chỉ là hiệu quả xuất hiện sau khi tu luyện được bước nhập môn của công pháp này, nếu như muốn tiến thêm một tầng, nhất định phải đạt được mức độ ở khoảng cách xa, sinh ra một tiếng hống luật động, lực lượng sản sinh từ tiếng hống phải lay động được hòn đá, thậm chí đạt đến mức một tiếng hống có thể làm cho hòn đá vỡ vụn.

Mà trong quá tình này, Long Ngâm Thiên Ba Hồng yêu cầu chính là bạo phát trong nháy mắt, nói đúng là cần Vân Thiên Hà phải phát ra được một tiếng hồng ngân gọn nhưng mạnh mẽ. Nội tức trong cơ thể hắn phải trong thời gian cực ngắn truyền ra một luật động, cộng hưởng kết hợp với năng lượng dao động trong thiên địa tạo thành một loại lực lượng, rồi sau đó biến lực lượng này hình thành một loại sát lực.

An thúc đã giải thích cho Vân Thiên Hà rất rõ ràng, ảo cảnh trong Tàng Long cấm địa, nếu như bọn họ muốn phá bỏ để tìm kiếm cấm địa huyền bí mà nói, chắc chắn chỉ có một phương pháp này mà thôi.

Tuy rằng yêu cầu có chút hà khắc, nhưng trong lòng Vân Thiên Hà lại có thể khẳng định trong thời gian ngắn có thể nắm chắc Long Ngâm Thiên Ba Hồng, bởi vì trong lúc hắn không ngừng phát ra những tiếng hồng ngân loạn đã tìm được một phương pháp đơn giản tiện lợi nhất, đồng thời hắn cũng căn cứ vào một số kiến giải cùng tri thức về âm luật của bản thân mà tìm ra chỗ tinh túy của môn công phu này.

Gào!

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà sau khi sinh ra một tiếng gống hùng hậu nhưng dứt khoát ngắn gọn, lúc này toàn bộ cấm địa giống như truyền đến một tiếng rống ngân, xung quanh phát sinh hàng loạt những rung động rất nhỏ.

Mà càng thêm trực quan chính là những viên đá An thúc vỗ ý bày cách xa một chút xung quanh Vân Thiên Hà, lúc này đã lẫn loạn trên mặt đất.

- Thành công rồi!

An thúc nhìn thấy tình huống như vậy, quá đổi vui mừng, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên Hà cũng mang theo khiếp sợ, than thở:

- Tiểu tử này, trong một thời gian cực ngắn lại có thể nắm giữ được môn công pháp này, xem ra gọi hắn là tuyệt thế thiên tài, một chút cũng không nói quá, có lẽ tương lai, cuộc sống của những người Huyền Môn còn sót lại như ta, đều phải dựa vào hắn rồi!

Gào!

Vân Thiên Hà cũng không biết ý nghĩ trong lòng lúc này của An thúc, hắn vừa rồi trong sát na phát ra tiếng hồng kia, trong đầu bất chợt linh ngộ ra một số điều càng thêm thâm ảo, vì vậy hắn nắm thật chặt lấy tia minh ngộ này, lần thứ hai vận dụng nội tức, đồng thời cộng thêm hiệu ứng của Tinh Linh Chi Khí, phát ra một tiếng Long Ngâm Thiên Ba Hồng càng thêm hùng hậu vang dội.

Sau khi Vân Thiên Hà sinh ra âm thanh này, toàn bộ cấm địa rung động một trận kịch liệt, mặt đất như đang run rẩy, hơn nữa những hòn đá nhỏ xếp gần Vân Thiên Hà tựa hồ không thể nào chịu đựng được tinh thần chi lực lúc ẩn lúc hiện trong thiên địa, nháy mắt hoàn toàn bị đóng băng, rồi bắt đầu sinh ra hiện tượng nứt nẻ.

Lúc này trong không khí, một âm thanh bạo hưởng toái liệt không ngừng truyền ra, tựa như những rung động đang cùng độ sức với cỗ uy áp ảo cảnh bên trong cấm địa.

Ầm!

Rốt cuộc, sau một tiếng nổ vang phảng phất khiến đất rung núi chuyển qua đi, không khí xung quanh dường như bị luật động cực hạn này bị xé rách, vô vàn cây cối bên trong ảo cảnh bị phá hủy, hóa thành những mảnh vụn như mưa bay đầy trời, mà trong quá trình bay lượn chịu ảnh hưởng uy lực của luật động, trong nháy mắt vỡ tan thành từng đám bột phấn.

Lúc này, An thúc đang ra sức bịt kín hai tai càng thêm chấn kinh, hắn trợn mắt há mồm chứng kiến uy lực của một tiếng hồng này!

Ảo cảnh hiện tại trước mắt hắn, không cần đến sự trợ giúp của hắn đã bị Vân Thiên Hà mạnh mẽ phá tan. Giờ này hắn đã không còn cảm nhận được cỗ uy áp đến khó thở lúc trước, hơn nữa hắn còn phát hiện, những thực vật kỳ dị ở đây sau khi ảo cảnh bị phá vỡ cũng biến mất toàn bộ.

Mà cảnh tượng chân thực của Tàng Long cấm địa lúc này cũng hiển hiện ra, nhìn thấy cảnh trí trước mắt, rất dễ khiến người ta tưởng tượng ra sự thê lương và cô đơn lạnh lẽo của một vùng băng thiên tuyết địa.

Khắp nơi đều là những hồ nước bị đông lạnh thành hàn băng, thỉnh thoảng có một ít thực vật, cũng đều bị sương tuyết bao phủ, nhất là chỗ long quật, thỉnh thoảng lại truyền ra một luồng ánh sáng rực rỡ mà kỳ dị, lộ ra vẻ thần bí quỷ dị.

Ảo cảnh khủng bố này, cứ như vậy đã bị phá giải!

Vân Thiên Hà lúc này đã điều chỉnh trở lại, đem tia minh ngộ vừa rồi hoàn toàn nắm bắt ghi tạc sâu trong lòng, rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, khi hắn nhìn thấy một màn trước mắt, cũng cảm thấy bất khả tư nghị.

An thúc sau khi hoàn hồn, bởi vì đã không còn cổ uy áp kia, thần sắc hắn trở nên kích động và phấn chấn, hướng về một phía vội vã chạy đi.

Vân Thiên Hà bình tĩnh, cho rằng An thúc phát hiện ra cái gì, cảm thấy hiếu kỳ, liền chạy sát theo sau.

Đây là một bức tường được điêu khắc từ hàn băng mà thành. Nơi đó có một bộ xương khô ngồi ở một bên, trên khung xương vẫn còn khoác một chiếc áo choàng ngân sắc, bề mặt có ánh sáng lưu chuyển, tựa như được chế tác từ vảy rồng mà thành. Bên cạnh hắn có một cái bàn bằng băng ngọc, trên mặt bàn có một kiện đồ vật thần kỳ nhìn giống như vỏ ốc biển, phát ra từng luồng ánh sáng màu bạc nhàn nhạt. Ở bốn phía của nó có bày mấy khối linh thạch cũng phát ra quang mang nhàn nhạt hình thành một trận thế, bất quá hiện tại trận thế này dường như đã bị phá hủy.

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà liền minh bạch nguyên lý trong đó, quả nhiên là một phương pháp tốt khiến cho âm luật có thể chấn động kéo dài không suy yếu, nhưng nhìn bộ xương khô kia, trong lòng có Vân Thiên Hà có một cổ phức tạp nói không nên lời, đây là vị trưởng lão kia sao, vì sao hắn lại cố thủ tại nơi đây, rồi phải chết đi trong cô tịch?

Thần sắc An thúc lúc này cũng thập phần kích động, Hắn đi tới trước bộ xương khô, huyếch một tiếng quỳ mạnh xuống, vái liền chín vái, thanh âm bi thương nói:

- Lão tổ tông, tử tôn bất hiếu An Hoài rốt cuộc cũng đã tìm được thi cốt của ngài, xin tha thứ cho tử tôn mấy trăm năm sau mới đến bái tế ngài được!

Thấy An thúc thần tình kích động như thế, liền nhắc nhở nói:

- An thúc, xin nên bi thương, chúng ta trước tiên hãy an táng cho vị tiên bối này đi đã!

An thúc phục hồi lại tinh thần, sau khi gạt đầu, đang định ôm lấy bộ xương khô, nhưng lúc này, bộ xương khô bất chợt vỡ tung ra, nhanh chóng hóa thành một đống cốt phần, bên trong đống cốt phần, một khối ngân sắc lân phiến lập lòe quang mang, khiến người khác thập phần chú ý, mà bên dưới chiếc áo choàng, còn có một túi đồ đã bị phong hóa cũng lộ ra.

An thúc tìm kiếm một chiếc lọ, đem đống cốt phần góp nhặt lại, rồi cầm tấm lân phiến lên, chỉ thấy trên lân phiến có khắc vài hàng văn tự nhỏ bé, An thúc sau khi xem qua, xiết chặt nắm đấm, bi phần hét lớn:

- Nguyên nhân Huyền Môn bị diệt quả nhiên là do nội gián, lại còn là hai vị trưởng lão trong môn, quả là ghê tởm đến cực điểm!

Vân Thiên Hà xem qua nhưng không hiểu văn tự khắc trên đó, bèn nói:

- An thúc, vị tiên bối này vì sao lại cố thủ tại đây?

An thúc sau khi dọn dẹp một hồi, bèn nói:

- Đó là do hắn phát hiện nội gián trong môn, những người đó sau khi tiến vào Tàng Long đại điện, còn muốn mưu đồ tiến đến cấm địa này, kết quả bị phát hiện. Hắn chờ sau khi hai tên đó tiến nhập vào cấm địa, trước tiên hủy đi cửa vào của Tàng Long đại điện, sau đó lại lặng lẽ thay đổi những cơ quan trận bố trí bên ngoài cấm địa. Một đường âm thầm theo đuôi chúng tiến vào tận đây, sau một hồi ác chiến, ông ấy bị trọng thương, nhưng cũng đã đánh trọng thương đối phương. Ông ấy bèn bày ra ảo cảnh, mà hai người kia không phá được ảo cảnh, tất cả đều chết ở trong long quật, bọn họ là đồng quy vu tận!

Nhìn sang túi đồ đã bị phong hóa kia, Vân Thiên Hà nói:

- An thúc, vị tiên bối này đến chết vẫn còn che giấu một túi đồ, chắc hẳn trong túi đồ này có vật trọng yếu, không bằng mở ra xem sao?

An thúc gật đầu, liền đem túi đồ mở ra, chỉ thấy bên trong có chứa một số thứ vụn vặt, đại thể đều là những món đồ chơi của trẻ con, trong đó còn có một con rối hình dáng tiểu long, cùng với con tiểu long mà hai người phát hiện bên trong Tầng Long thất giống nhau như đúc.

Trông thấy món đồ chơi này, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ tới An Bá, An Bá trước khi chết vẫn còn nắm chặt trong tay con búp bê bằng gỗ của Nhạc Nhi đưa lão, xem ra vị tiên bối này, dù đã dự định cô đơn mà chết trong long quật, nhưng trong lòng thủy chung vẫn không quên được tôn tử của hắn, cho nên mới đem những thứ này mang theo bên người, lưu lại làm kỷ niệm.

An thúc nhìn thấy bên dưới món đồ chơi còn có một phong thư bằng da, vì vậy bèn lấy lên đọc qua, bất chợt trên mặt An thúc tuôn đầy lệ, nói:

- Tổ tiên nguyên lai đã sớm phát hiện ra âm mưu này, nên đã có dự định cùng bọn chúng đồng quy vu tận, vì vậy sớm đã lưu lại một số đồ trọng yếu cho tôn tử, hi vọng về sau bọn tôn tử có thể thông qua đồ vật ông ta lưu lại tìm tới đây, mang thi cốt của ông ấy trở về. Cũng không nghĩ tới, khi chúng ta tìm đến thì đã sau mấy trăm năm!

281. Chương 283: Khôn Long Chi Quật

An thúc sau khi gom nhặt tro cốt và những thứ kia, một lần nữa dùng túi đồ bọc lại, không lưu lại thêm chút nào, lập tức cùng Vân Thiên Hà tiếp tục đi về phía long quật.

Sự tồn tại của Tầng Long đại điện, ý nghĩa cuối cùng chính là vì một tòa Khôn Long chi quật này, tạo cho long quật một vỏ bọc bảo hộ hữu hiệu, không đến mức khiến nó triệt để tuyệt tích khỏi thế giới.

Về phần hôm nay tòa long quật này thực sự có rồng hay không, Vân Thiên Hà đã không còn ôm bất kỳ chút mơ tưởng nào, chỉ hy vọng có thể thấy một ít dấu tích của rồng lưu lại cũng đủ thỏa mãn rồi.

Long quật nằm tại trung tâm của cấm địa, hoàn cảnh ở đây thập phần lạnh lẽo, nhiệt độ tối thiểu cũng phải dưới âm bốn mươi độ, Vân Thiên Hà bối vì trong cơ thể có Tinh Linh Chi Khí, cho nên đối với nhiệt độ như vậy hoàn toàn có thể thích ứng.

Nhưng An thúc lại không được như thế, tu vi võ đạo của hắn thấp, khi đi tới đây đã lạnh tới mức răng đánh lập cập, mặc dù cố gắng kiên trì, nhưng Vân Thiên Hà trông thấy sắc mặt hắn tái nhợt, vì vậy liền đem tấm áo choàng ra khoác lên người An thúc.

Chỉ là không ngờ tới, khi khoác áo choàng long lân lên người An thúc tựa hồ lại tạo ra được hiệu quả thần kỳ, An thúc ngạc nhiên nói:

- Áo choàng này quả nhiên có hiệu quả chống lạnh kỳ diệu, hiện tại ta chẳng còn cảm thấy lạnh chút nào!

Nghe An thúc nói như vậy, Vân Thiên Hà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đi tới trước một cái động quật rất lớn, chỉ thấy ngoài cửa của động quật có hai bộ xương khô đã sắp hóa thạch, nhìn giống như đây là hai thủ vệ của long quật.

Vân Thiên Hà đưa một ngón tay chạm nhẹ lên một bộ xương nhỏ nhắn, bộ xương kia trong nháy mắt đổ sụp xuống, hóa thành một đồng cốt phẩn.

An thúc còn bạo lực hơn, trực tiếp giơ chân đạp mạnh một phát lên bộ xương khô khiến nó vỡ nát, xong còn nhỏ thêm một bãi nước bọt, nói:

- Hai kẻ phản bội này, chết không hết tội!

Vân Thiên Hà chú ý tới, sau khi bộ xương khô nhỏ nhắn đổ xuống, trên mặt đất lộ ra một bình ngọc trong suốt, vì vậy liền nhặt lên. Bình ngọc này vừa vào tay, một cỗ hàn ý đã ập đến, Vân Thiên Hà lắc nhẹ, bên trong vang lên âm thanh lọc xọc, xem ra bên trong chính là một ít đan hoàn, vì vậy bèn mở nắp, đổ ra lòng bàn tay nhìn xem.

Chẳng qua sau khi đổ ra, sắc mặt Vân Thiên Hà liền trở nên cổ quái, dựa theo lý giải giới thiệu trong trận thuật Tụ Phách Huyền Linh trận, đây rõ ràng là một viên linh thạch, trên mặt nó có một cổ dao động năng lượng nhàn nhạt hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được, tựa hồ không giống với những loại vật như linh thú đan hoặc đan phách.

An thúc quay đầu, nhìn thoáng qua quả cầu nho nhỏ trong tay hắn, liền nói:

- Thiên Hà, đây chính là linh thạch chi tinh, cũng không phải đan phách, dùng nó bố trí Tụ Phách Huyền Linh trận mà nói, hiệu quả so với linh thạch phổ thông còn tốt hơn mấy lần, người giữ lấy làm đồ dự phòng đi!

- Vậy đan phách có bộ dạng như thế nào?

Vân Thiên Hà cất linh thạch chi tinh vào bình rồi hỏi.

An thúc nói:

- Mặc dù ta chưa từng nhìn qua, nhưng vẫn biết được, đan phách là một loại tinh hạch trong cơ thể cao đẳng linh thú đã được trải qua hơn một lần tiến hóa, từ thực chất dần dần hóa hư, hình thành nên một loại vật chất không phải hư cũng không phải thực, bên trong bao hàm tinh phách của linh thú cùng với những tinh hoa năng lượng mà nó hấp thu, nếu như vừa rồi lỗ măng như vậy, đan phách sau khi được đổ ra, nếu thu hồi lại chậm trễ, vậy đan phách sẽ dần dần biến mất hoặc là nó sẽ trốn đi, vật đó có sinh mệnh lực nên có thể hoạt động được!

Vân Thiên Hà gật đầu, lại có thêm một số kinh nghiệm, tỉ mỉ hồi tưởng lại khi ở trong Tàng Kinh Lâu hẳn cùng Đồ Thiên Thanh phát hiện ra chiếc bình ngọc, lúc đó trong bình ngọc truyền là một cổ dao động ý chí cực mạnh, liền so sánh với những lời An thúc vừa nói, trong lòng liền tiến thêm một bước hiểu biết về đan phách thần bí này.

Hai bộ xương khô ngoài cửa động chính là quý nghèo, ngoại trừ lưu lại một cái bình ngọc, Vân Thiên Hà cũng không phát hiện thêm được thứ gì khác, thăm oán hận vài câu, bèn chuẩn bị tiến vào long quật thăm dò tìm hiểu một phen.

Nhưng đi được vài bước, thấy An thúc vẫn đứng ở cửa động, tay cầm một nửa đoạn xương khô còn chưa hoàn toàn vỡ nát nghiên cứu, mồm lẩm bẩm nói:

- Tính chất đoạn xương tay này thập phần cứng rắn, hơn nữa cũng không hề hóa thạch, vẫn duy trì được trạng thái xương, thực là kỳ quái, không biết người này lúc còn sống dùng bàn tay này để làm gì?

- Có lẽ tên kia không chịu nổi tịch mịch, nên dùng cánh tay này "thăm du" cho nên xương tay mới không có hóa đá!

Vân Thiên Hà tiến lại gần, trong lòng thoáng dâng lên một ý niệm cổ quái, lập tức toàn thân cảm thấy một trận ác hàn, lập tức đem ý niệm này quăng ra sau đầu, bất quá hắn tinh mắt, lập tức phát hiện ra góc ở cửa động quật có một dấu bàn tay.

An thúc lúc này cũng phát hiện ra dấu bàn tay kia, bèn đi tới, nhìn dấu bàn tay nói:

- Dấu tay này lưu lại rất sâu, cũng không giống như cổ ý lưu lại, có lẽ hẳn cần phải dùng toàn lực phá cái gì đó, cho nên mới lưu lại trên vách một dấu chưởng ấn sâu như vậy, phải biết rằng trình độ rắn chắc của thạch bích này, không phải là võ giả có thực lực mạnh, căn bản không thể nào tạo ra một dấu chưởng ấn sâu như vậy!

Vân Thiên Hà tiến lại gần, quan sát kỹ dấu chưởng ấn kia, bên dưới chưởng ấn có khảm một vật rất nhỏ, vì vậy bèn thò bàn tay vào, dùng chút lực lượng, phải mất một hồi mới lôi được thứ kia ra, chỉ thấy là một khối lân phiến màu xanh thật nhỏ, không khối nghi ngờ nói:

- Chẳng lẽ đây là vẩy rồng?

An thúc nhận lấy, tỉ mỉ quan sát một phen, tiện tay đem tấm long lân màu bạch trong lòng ra so sánh, nói:

- Đây quả thực là vẩy rồng, bất quá xem độ nhỏ của nó, chắc là vẩy ở đuôi!

Vân Thiên Hà nghe xong xác nhận của An thúc, lấy làm kinh hãi nói:

- Lẽ nào người kia thấy có rồng thực sự xuất hiện, cho nên muốn động thủ đánh chết, nhưng chỉ đánh được một chưởng vào đuôi rồng, nên trong dấu vết cũng chỉ lưu lại một chiếc vảy như thế?

- Có khả năng!

An thúc gật đầu nói:

- Dù sao rồng cũng là đỉnh cấp linh thú, cũng là thánh thú, nếu như có thể đánh chết đoạt được long đan phách mà nói, việc này đối với một võ giả tuyệt đối là sự mê hoặc trí mạng, huống hồ máu rồng, xương rồng, gân rồng những thứ này, cũng đều là tài liệu tuyệt hảo để chế tác nội giáp hoặc là thần binh lợi khí tuyệt đỉnh. Người tham lam sao có thể bỏ qua cơ hội giết rồng chứ!

- Lũ đáng chết này, rồng mà chúng cũng dám giết, quả thực là muốn chết!

Vân Thiên Hà oán hận mắng một câu.

Trong lòng hấn đối với rồng thủy chung đều có một loại tình cảm khó tả, khi nghe đến đám người tham lam trên thế giới này lại dám lãnh khốc vô tình có hành động giết rồng, một cơn phẫn hận dâng lên trong lòng hấn.

An thúc nói:

- Sự tồn tại của Tàng Long đại diện, kỳ thực chính là vì để bảo vệ Khôn Long chi quật tránh khỏi sự tàn sát tranh đoạt, nhưng cho đến nay, theo ta thấy dù cho rồng không bị thể nhân tàn sát, cuối cùng cũng sẽ chậm rãi tuyệt tích. Ở chỗ này căn bản không có dấu vết rồng từng hoạt động hoặc đi qua, chúng ta tiến vào trong xem sao!

Vân Thiên Hà cũng thấy vậy, hấn không hề nhận được cảm ứng khi tức sinh mệnh hoạt động ở đây, vì vậy bèn tiến vào trong long quật.

Vừa mới tiến vào long quật, đột nhiên một cổ hàn ý ập tới.

Bên trong giống như một huyết động thiên nhiên, vô cùng u ám lạnh lẽo, đồng thời cũng có một cổ khí tức dị dạng bao phủ, hơn nữa mặt đất dưới chân gỗ ghề không bằng phẳng, có rất nhiều tảng đá, nhưng bề mặt những tảng đá này lại trơn tuột sáng bóng, nhìn giống như là hàn tinh.

Vân Thiên Hà đi chưa được mấy bước đã cảm thấy chân mình dường như bị dây leo gì đó quấn phải, bèn vung chân đá đi nhưng không được, vì vậy liền cúi người xuống nhìn, chỉ thấy một sợi dây tính chất tựa như gân động vật quấn vào chân hấn, hai đầu sợi dây bị tảng đá lớn trước mặt đè lên, chỉ lộ ra nửa đoạn thân, hấn phải dùng tay gỡ một hồi mới rút được chân ra khỏi đoạn dây.

Lúc này, An thúc từ phía sau đi đến, thấy Vân Thiên Hà đang rút chân ra khỏi sợi dây, hấn trừng mắt nhìn đột nhiên thất thanh nói:

- Đây là Long Căn Tiên, vì sao lại nằm ở cửa động?

- Long Căn Tiên!

Vân Thiên Hà quay lại nhìn An thúc hỏi:

- An thúc người nói, đây là một kiện vũ khí?

- Đúng vậy, đây quả thật là vũ khí, Thiên Hà, ta và người đem tảng đá lớn này dời đi để nhìn rõ xem sao!

An thúc nói xong, liền tới bên cạnh tảng đá lớn, cùng với Vân Thiên Hà hai người hợp lực, mất rất nhiều khí lực mới đẩy được tảng cự thạch lăn đi nửa vòng. Chẳng qua tảng đá lớn kia nằm chưa vững lắm, Vân Thiên Hà phải ra sức giữ lại, sau khi An thúc nhanh chóng đem vật bị đè dưới tảng đá lấy lên, Vân Thiên Hà bèn thả lỏng sức lực, liền nghe ầm một tiếng, tảng đá lớn liền lăn trở lại chỗ cũ.

Đồ vật An thúc lấy được bên dưới tảng đá, ngoài trừ đoạn Long Căn Tiên ra, còn có một túi đồ khác. Sau khi An thúc đem túi đồ mở ra, chỉ thấy bên trong có một sổ hộp trang điểm bị nát vụn, còn có một chút đồ

trang sức, một ít tinh thạch hình dáng vô cùng xinh xắn, một kiện áo choàng nữ, còn cả một tấm lân phiến ngân sắc mặt trên có khắc văn tự.

An thúc cầm mấy thứ trang sức nhìn kỹ, liên tục lắc đầu thở dài nói:

- Mấy thứ này, đều là dùng xương rồng, hoặc vảy rồng cùng với những bộ phận khác trên thân thể rồng chế thành, đều có hiệu quả đặc thù. Hẳn đây là một phần đồ vật bọn chúng lấy từ Tàng Long bí thất, năm đó trong Huyền Môn cũng có nữ đệ tử được môn chủ ban cho đồ trang sức loại này, trong điển tịch ghi chép những thứ này đều xuất ra từ Tàng Long bí thất, xem ra trong hai bộ xương khô ở cửa động có một nữ nhân, bằng không cũng chẳng có ai mang theo những thứ này đến long quật cả!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ tới bộ xương khô có hình thể nhỏ bé, có lẽ đó chính là một nữ nhân.

Lúc này, An thúc lại cầm lấy tấm lân phiến nhìn qua một chút, nói:

- Chữ ghi trên tấm vảy này là một bộ công pháp có tên "Du Long Vũ", chủ yếu dùng tiên làm vũ khí, chú trọng uyển chuyển, phiêu dật, ôn nhu. Hiển nhiên là một bộ công pháp dành cho nữ tử, như vậy càng có thể xác nhận một bộ xương khô ngoài cửa động là nữ nhân, mà năm đó nữ trưởng lão trong Huyền Môn chỉ có một!

Nói đến đây, ánh mắt An thúc trở nên phức tạp, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Vị nữ trưởng lão này có ba đệ tử, một người trong đó chính là Mãn Sơn Hồng Diệp!

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, nếu như Mãn Sơn Hồng Diệp chính là đệ tử của nữ trưởng lão này mà nói, như vậy cũng có thể nói những thứ chỉ bảo Đồ Thị vì Huyền Môn bảo quản cho đến nay, nhất định là do Mãn Sơn Hồng Diệp biết được bí mật trong môn có kẻ phản bội, cho nên trước khi bị giết đã sớm đem những thứ đó mang đi, qua mấy chục năm sống trong cảnh đào vong, đến khi chết mới để cho tử tôn đem những đồ vật đó giao cho một nhánh của Mãn Sơn Thị là Đồ Thị thủ hộ, hẳn là để cho Mãn Sơn Thị có thể trả được những sai lầm đối với Huyền Môn năm đó.

282. Chương 284: Long Thi Huyền Nghi

Vân Thiên Hà cùng với An thúc từ cửa động thăm dò vào tận sâu trong huyết động, cũng mất khá nhiều thời gian, càng vào sâu, hàn khí càng tăng, cũng không biết huyết động long quật này nối thông với nơi nào, tựa hồ như không có tận cùng.

Hai người thăm dò vào rất sâu, Vân Thiên Hà thủy chung vẫn không cảm nhận được khí tức sinh mệnh tồn tại, đây chỉ là một cái huyết động hoang vắng lạnh lẽo.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cảnh trí bên trong huyết động này thực ra cũng khá đẹp, trên đường đi Vân Thiên Hà đã được chứng kiến những cảnh quan cùng hiện tượng tự nhiên mà hẳn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Thứ tồn tại nhiều nhất bên trong huyết động chính là một lớp vật chất giống như thủy tinh ngưng kết bám trên vách huyết động, An thúc gọi vật kia là "long cầu".

Cho dù Vân Thiên Hà có được một số tư tưởng khoa học cùng với ý thức của người hiện đại, nhưng cũng không phân tích ra được thành phần bao hàm trong thứ này, dù sao rồng ở trong ấn tượng của hắn, thủy chung chỉ là do thần thoại hư cấu mà thành, cho dù tới thế giới này, mặc dù tin rằng có rồng tồn tại, nhưng hiện tại bản thân đang trong long quật mà vẫn chưa được chân chính kiến thức qua.

Cũng không biết đã thăm dò qua bao lâu, khi Vân Thiên Hà cùng với An thúc đi qua một thông đạo u ám, trước mắt nhất thời trở nên rộng rãi sáng sủa, ở đây giống như một căn phòng lớn, trong phòng có rất nhiều hang nhỏ, phía trước có ba cây trụ lớn tựa vào vách đá, trên mặt trụ có rất nhiều dấu vết ma sát, có lẽ là do rồng bay lượn quanh đó va quệt mà thành.

- Đây hẳn là ổ rồng rồi!

An thúc đi lòng vòng xung quanh, bước đến từng cái hang nhỏ nhìn ngó một chút, sau đó hướng về phía một thông đạo nằm chính giữa căn phòng lớn đi tới.

Vân Thiên Hà phát hiện, trong căn phòng lớn này, nhiều chỗ có một số lân phiến màu xanh, còn có cả một vài nhúm lông nhìn như râu, chắc hẳn đó chính là râu rồng.

- Thiên Hà, mau đến xem.

Đúng lúc này, An thúc đột nhiên kêu lên một tiếng. Vân Thiên Hà thần sắc khẽ động, lập tức tiến tới thông đạo mà An thúc vừa đi vào.

Thông đạo dài khoảng chừng hai mươi thước, Vân Thiên Hà chạy một mạch tới tận cùng, chỉ thấy An thúc đứng trước cửa động, vẻ mặt chấn kinh, vì vậy cũng thấy hiếu kỳ, bèn lách người tiến vào huyệt động. Sau khi nhìn thấy cảnh trí trước mắt, hẳn cũng không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

Bên trong huyệt động này, có một bộ xương rồng rất lớn, lân phiến trên thân toàn bộ đã tróc ra, lớp da rồng cũng dán sát vào khung xương, chỉ có đầu rồng cùng với sừng rồng vẫn còn duy trì được hình dáng hoàn chỉnh như trước khi tử vong. Đây chính là rồng chân chính sao?

Vân Thiên Hà trong lòng khiếp sợ, bộ dáng con rồng này cùng với rồng trong tưởng tượng của hắn có chút đối lập, có lẽ loại rồng trong ấn tượng của hắn đã được người đời tô điểm cho đẹp thêm. Mà bộ xác rồng trước mắt này, cũng có sừng rồng, có râu rồng, đầu rồng so với đầu rắn thì khác xa, thân thể cũng không phải là loại thân rắn, hai bên thân vẫn còn dính liền với đôi xương cánh dài chừng bảy thốn, đuôi rồng tương đối dài nhỏ, nhìn qua độ dài của bộ râu rồng, có lẽ tuổi tác của con rồng này đã rất lớn.

An thúc hít vào một hơi, sau khi bình tĩnh lại bèn nói:

- Đây có lẽ đã từng là tồn tại cuối cùng của Khôn Long, hơn nữa niên đại sống của con rồng này có lẽ tương đối xa, người nhìn xem, cánh của nó có bảy thốn, chứng tỏ nó đã trải qua hai lần tiến hóa, chẳng qua không biết vì sao nó lại chết ở chỗ này, thật đáng tiếc!

- Có thể là do người giết chết hay không?

Vân Thiên Hà trong lòng cũng cảm thấy rất đáng tiếc, xuất phát từ loại tình cảm đặc thù với rồng, mặc dù biết rằng phải giết thì mới thể có được đan phách, nhưng trong đầu Vân Thiên Hà cũng không sinh ra một chút khinh nhờn nào với thi thể rồng này cả.

An thúc lắc đầu nói:

- Rồng tiến hóa qua hai lần, người thấy nó có thể bị người giết chết sao, nhìn toàn bộ vảy rồng hoàn chỉnh tróc ra, hơn nữa da rồng, xương rồng vẫn còn đầy đủ, nếu như bị người giết, sợ rằng xương, da và vảy cũng chẳng còn đâu. Như vậy có thể xác định sau khi Tàng Long cấm địa bị phong bế, con rồng này từ nơi khác vào đây, dù sao long quật cũng không phải chỉ có một lối vào từ cấm địa.

- An thúc, người thử nói xem nếu chúng ta tìm thấy cái cửa mà con rồng này tiến vào, có thể trực tiếp ly khai Tàng Long cấm địa mà không cần phải theo đường cũ ra ngoài Long Hồ hay không?

Vân Thiên Hà đột nhiên hỏi.

An thúc nói:

- Hẳn là có thể. Dù sao ở đây không hề có dấu vết của con người dựng nên, hơn nữa cho dù là lúc trước những người kiến tạo Tàng Long đại điện cũng không dám tùy tiện tiếp cận long quật, khi đó ở đây ít nhất vẫn có rồng sinh sống, bằng không xây dựng Tàng Long đại điện sẽ không có ý nghĩa!

Vân Thiên Hà tiến vào trong huyệt động quan sát xung quanh, không biết động khẩu nằm ở một góc chéo phía trên đỉnh đầu sẽ thông đi đâu, đang muốn trèo lên xem, đột nhiên An thúc kêu lớn:

- Thiên Hà, mau nhìn chỗ này!

Ngừng lại, xoay người thấy An thúc đang ngồi xổm trong góc huyệt động. dường như phát hiện được thứ gì đó, vì vậy bèn đi tới, chỉ thấy nơi này có mấy phiến vảy rồng rơi xuống, thể nhưng kỳ quái chính là, vảy rồng này lại là loại xích hoàng sắc, hình như không phải là loại vảy thanh sắc trên cổ thi thể rồng trước mắt!

- Ở đây sao lại có vẩy của Xích Hỏa Hoang Long?

An thúc thất kinh nói:

- Băng Phách Ngân Long chắc chắn không hề có vẩy xích hoàng sắc, trong truyền thuyết chỉ có Xích Hỏa Hoàng Long mới có loại vẩy này!

Nghe An thúc nói càng lúc càng mơ hồ, hiện tại Vân Thiên Hà đối với những hiện tượng kỳ quái này đều đã miễn dịch, cũng có thể tiếp nhận được, hắn cũng lười đoán xem vì sao trong long quật của Băng Phách Ngân Long lại xuất hiện vẩy của Xích Hỏa Hoang Long, lập tức quay trở lại với ý nghĩ khi trước của hắn. Vân Thiên Hà đi tới bên dưới cửa động nằm ở góc chéo trên đỉnh đầu, ra sức nhảy một cú rồi rút Vân Tru đâm mạnh vào tảng đá bên cạnh cửa động để mượn lực, cả người liền đáp lên cửa động kia.

- Thiên Hà, người làm gì vậy?

An thúc thấy Vân Thiên Hà leo lên chỗ cửa động trên đỉnh đầu, bèn lên tiếng hỏi.

Vân Thiên Hà nhìn qua một chút bên trong huyệt động, thấy rất u ám dài hẹp, bèn nói:

- An thúc, rồng đã tuyệt tích rồi, ở đây chúng ta cũng đã thấy được xác rồng, ngoại trừ vài thứ phát hiện được ở cửa long quật cũng không còn gì khác, có lẽ cũng nên suy nghĩ đến việc ra ngoài, ở lại nơi này thêm cũng không có ý nghĩa nữa!

- Vậy người lên đó làm gì?

An thúc nói.

- Ta muốn thử tìm xem huyệt động này có đường khác để ra ngoài hay không, nếu như quay lại theo đường cũ thì quá lãng phí thời gian cùng tinh lực, ta cũng không muốn trở lại Long Hồ, nói không chừng vẫn còn có địch nhân thủ ở đó ôm cây đợi thỏ, có lẽ nên từ nơi này tìm kiếm đường trực tiếp thoát ra thì hơn!

Vân Thiên Hà nói.

An thúc suy nghĩ một chút, bèn nói:

- Cũng đúng, thử tìm xem ở đây có thể ra ngoài hay không, nếu thực sự không được nữa, cũng đành phải quay lại đường cũ thôi!

Nói xong, An thúc liền đứng dậy, thấy Vân Thiên Hà đem Long Cán Tiên trong túi đồ thả xuống, vì vậy bèn tiến đến bên dưới động khẩu.

Thế nhưng khi An thúc đi ngang qua không cẩn thận quệt phải bộ xác rồng, lúc này đột nhiên dị biến phát sinh, trong huyệt động một tiếng rống gầm vang lên, vang vọng không dứt, thiếu chút nữa khiến Vân Thiên Hà chấn động rơi từ trên cửa động xuống.

An thúc cũng bị tiếng rống gầm không biết phát ra từ đâu này chấn động phải liên tục thối lui, giống như người bị lực lượng mạnh mẽ đẩy một cái, một mạch lui lại đến sát vách động.

Gào!

Mà lúc này, lại một trận rống gầm vang lên, toàn bộ huyệt động bất chợt nhiệt độ giảm mạnh, phảng phất thoáng cái đã giảm đến cùng cực, một cỗ uy áp cường đại phô thiên cái địa tràn ngập khắp huyệt động, An thúc bị cỗ uy áp này đột nhiên tập kích, không nhận được phun ra một ngụm máu tươi, máu vừa ra không khí rất nhanh đã đông lại thành băng huyết.

Mà ở Vân Thiên Hà ở trên cửa động lúc này cũng không dễ chịu chút nào, cỗ uy áp này suýt chút nữa khiến hắn lao từ trên cửa động xuống đất, bất quá trong cơ thể hắn có Khôn Nguyệt Bích thủ hộ, ngược lại có thể dần dần thích ứng, nhưng hắn thấy tình huống An thúc không ổn, bèn vội vàng nhảy xuống, chuẩn bị đem An thúc kéo ra ngoài.

Khi Vân Thiên Hà từ trên cửa động nhảy xuống, lúc này cái đầu của bộ xác rồng đột nhiên động đậy, ngay sau đó toàn bộ chiếc đầu đột ngột bay lên. Vân Thiên Hà kinh hãi đến sắc mặt đại biến, nhìn không được kêu lên:

- Mẹ ơi, con rồng này chơi trò xác chết sống dậy sao?

An thúc lúc này cũng đang lau đi vết máu bên khóe miệng, nhìn thấy cảnh như thế liền hét lên:

- Thiên Hà, đây là đan phách do rồng lưu lại bị ta tác động nên tỉnh dậy, bắt lấy nó, đừng cho nó trốn, nếu để nó thoát được ra ngoài, sợ rằng chính là tai họa của muôn dân!

Vân Thiên Hà ngấm lại cảm thấy An thúc nói rất có đạo lý, phải biết rằng thứ long đan phách này, đáng lẽ cực kỳ hãn hữu, nếu như đột nhiên xuất hiện tại thế gian, thiên hạ này sợ rằng thực sự sẽ đẩy lên một màn huyết vũ tinh phong.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà nhìn lại chiếc đầu rồng đang bay lên, cũng không còn cảm thấy quỷ dị kinh khủng nữa, vì vậy liền nhảy tới, muốn đem đầu rồng đè xuống.

Chiếc đầu rồng còn có một tầng da dính liền với thân thể, nên khi nó muốn bay lên vẫn còn có chút trở ngại, Vân Thiên Hà sau khi phát hiện được điều này, liền mang theo tiểu ý có vẻ tiểu nhân âm hiểm, đưa chân dẫm ở đuôi rồng, quả nhiên đầu rồng bay được một đoạn liền bị kéo lại, thủy chung không thể dứt ra được.

Đúng lúc này, đôi mắt rồng đột nhiên sáng lên, cái miệng cũng mở lớn, chỉ thấy một quả cầu nhỏ tản mát quang mang ngân lam nhàn nhạt hiện lên, rồi thoát ly chiếc đầu rồng bay ra ngoài. Lúc này nhiệt độ trong huyết động lại lần nữa giảm xuống, tựa hồ đã đạt đến một điểm giới hạn, hơn nữa còn có một cỗ thần hồn ý chí cường đại dao động, cũng làm cho Vân Thiên Hà bốc lên một trận khí huyết, cảm giác áp bách đến hít thở không thông.

Mà An thúc lúc này sớm đã co quắp nằm dưới chân vách động, thân thể đang không ngừng run rẩy, Vân Thiên Hà vừa thấy tình trạng An thúc như thế, không khỏi nghiêng rằng dùng thần hồn ý chí của bản thân đối kháng lại. Phải nghĩ biện pháp chế phục đan phách rồi nhốt vào bình ngọc mới được.

Ánh mắt Vân Thiên Hà tập trung vào quả cầu bay ra từ chiếc đầu rồng, sau đó thân thể nhảy lên, như muốn chế trụ, nhưng quả cầu nhỏ này tốc độ cực nhanh, Vân Thiên Hà chụp không trúng, quả cầu nhỏ sau khi thoát được liền nhanh chóng chui vào cái xác rồng đang nằm trên mặt đất. Không còn bất kỳ chút bóng dáng, ngay cả uy áp cường đại nơi này, khi đó cũng đột ngột biến mất.

Vân Thiên Hà ngẩn ngơ nhìn chỗ long phách biến mất, cứ như vậy để nó chạy thoát sao?

Lúc này, An thúc sắc mặt tái nhợt bám vách tường đứng dậy, dùng sức thở dốc một hơi, dần dần đi tới nhìn vào chỗ long phách biến mất, nói:

- Thiên Hà, đem cái xác rồng này dời ra xem, ta cảm thấy có chút cổ quái, theo lý thuyết long phách này sau khi thân thể tử vong, nếu như không có người đoạt được nhốt vào một nơi nào đó, thời gian lâu dài sẽ chậm rãi biến mất. Nhưng long phách này lại có thể tồn tại lâu như vậy, còn cả bản năng né tránh cường đại. Nhưng có lẽ người không phát hiện ra, trong lúc người đang bắt nó, nó thủy chung chỉ ở xung quanh huyết động này mà không chạy khỏi, điều này không phải có chút kỳ quái sao?

283. Chương 285: Tiểu Cầu Thần Di

Vì vậy dựa theo lời An thúc nói, liền đem cái xác rồng lật lên. Nhìn về phía long phách chui xuống đất, chỉ thấy nơi này có một tầng long cầu rất dày, nhìn qua tựa như một phiến đá lớn.

- Bí mật nhất định nằm ngay bên dưới lớp long cầu này. Thiên Hà, người dọn dẹp đồng long cầu này đi, nếu phát hiện có dị vật gì, liền lập tức tóm lấy, không thể để nó chạy thoát lần nữa!

An thúc nói xong, liền để Vân Thiên Hà dùng Vân Tru bắt đầu dọn dẹp tầng long cầu dày cộm.

Không biết vật chất tạo thành long cầu gồm những gì, chỉ thấy nó rất cứng rắn, cũng thập phần tinh mịn, may rằng Vân Tru là một thanh thần binh, Vân Thiên Hà mất rất nhiều công phu mới dọn dẹp được hơn phân nửa tầng long cầu.

Sở dĩ chỉ dọn dẹp hơn phân nửa số long cầu, vẫn lưu lại một phần là bởi vì Vân Thiên Hà vẫn sợ khi đem tầng long cầu dọn sạch, vẫn còn chưa chuẩn bị tốt, vạn nhất long phách kia lại một lần nữa đào tẩu, như thế nửa ngày khổ cực dọn dẹp lại thành uổng phí.

An thúc đem chiếc áo choàng trong túi đồ của Vân Thiên Hà ra, sau khi mở rộng áo choàng đứng chờ sẵn, bèn nói:

- Được rồi, dọn nốt phần còn lại đi, nếu có gì dị thường, ta sẽ dùng chiếc áo choàng này phủ lên đó, áo choàng này là chế tác bằng da rồng, bên ngoài còn một tầng vảy rồng rất chắc chắn!

Vân Thiên Hà gật đầu, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu cẩn thận dọn nốt phần long cầu còn lại.

Bàn tay An thúc lúc này cũng có chút run rẩy, trong lòng hơi khẩn trương, bất quá hấn nén chặt hô hấp, hai mắt trừng trừng nhìn thẳng vào lớp long cầu dần dần bị bóc ra.

Ngay khi mảng long cầu cuối cùng bị Vân Thiên Hà dọn sạch, đột nhiên một đạo ánh sáng phóng ra, An thúc khẩn trương trực tiếp đem chiếc áo choàng nhanh chóng chụp tới.

Trong lúc An thúc cầm chiếc áo choàng vảy rồng chụp xuống, Vân Thiên Hà vẫn chưa kịp nhìn rõ thứ sinh ra luồng ánh sáng kia rốt cuộc là thứ gì. Khi An thúc chụp vào thứ đó, trái tim trong ngực hấn cũng khẩn trương đến mức sắp nhảy lên tận cổ.

Hả? Tại sao không có phản ứng? Lúc này toàn bộ thân thể An thúc hầu như đều ghé sát trên mặt đất, nhưng không hề có bất kỳ biến hóa gì phát sinh, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, khiến hai người không khỏi hơi sững sờ.

- An thúc, thử nhấc áo choàng lên xem rốt cuộc đó là thứ gì, nếu như thực sự là vật gì thần dị muốn bỏ chạy, cũng không phải chúng ta có thể ngăn cản được!

Vân Thiên Hà trong lòng hiếu kỳ, bèn lên tiếng đề nghị.

An thúc gật đầu, bèn đứng dậy chậm rãi đem áo choàng vạch ra.

Ngay sát na khi áo choàng nhấc lên, liền thấy một luồng ánh sáng phóng ra, sáng chói lóa mắt, rọi sáng toàn bộ huyết động âm u.

Vân Thiên Hà bị luồng ánh sáng này đâm vào mắt, cảm giác hai mắt có chút nhức nhối, qua một lúc lâu hấn mới có thể thích ứng được với luồng ánh sáng cường liệt đó, liền hướng về phía dị vật phát sáng chăm chú nhìn kỹ.

Chỉ thấy một hạt châu toàn thân trong suốt kích thước cỡ quả bóng bàn, bên trong hạt châu có chín con tôm nhỏ phát ra ánh sáng, nếu như nhìn kỹ mà nói, đó hiển nhiên chính là chín con rồng có màu sắc hình dáng bất đồng. Lúc này chín con rồng ở bên trong hạt châu thật giống như có sự sống, không ngừng chạy quanh bên trong hạt châu, hạt châu có thể phát ra được luồng ánh sáng nhiều màu, đều là do những con rồng này trong lúc chạy bắn ra ánh sáng, thập phần kỳ dị.

Bất quá Vân Thiên Hà còn phát hiện ra hạt châu này có một hiện tượng kỳ quái, đó chính là bên trong hạt châu có một luồng ngân sắc quang mang sáng chói nhất, hơn nữa bên trong hạt châu có một con rồng vô cùng sinh động, còn đem đến cho hấn chút cảm giác quen thuộc.

Chẳng lẽ đó chính là long phách vừa rồi đào tẩu chui vào trong hạt châu này, hoặc là bó bị hạt châu này hút vào?

- An thúc, hạt châu này là vật gì vậy?

Vân Thiên Hà nhìn trái nhìn phải hạt châu thần dị rồi lên tiếng hỏi An thúc, hấn chung quy vẫn cảm thấy bên trong hạt châu này có một cỗ lực lượng thần bí quỷ dị khó lường.

An thúc lại lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết đây là cái gì. Nhưng theo ta thấy, nó có thể phát ra luồng ánh sáng, hơn nữa bên trong còn tụ tập nhiều long phách như vậy, hạt châu này hấn phải là vật bất phàm.

Ngay khi Vân Thiên Hà cùng với An thúc nói chuyện, bất chợt ánh sáng phát ra từ trong hạt châu biến mất, toàn bộ huyết động lại khôi phục lại về u ám, Vân Thiên Hà cả kinh, cho rằng hạt châu này muốn bỏ chạy, vì vậy liền lập tức đưa tay bắt lấy.

Thế nhưng trong khoảnh khắc hấn chụp quả cầu vào tay, sắc mặt Vân Thiên Hà liền lập tức thay đổi.

Hạt châu thần kỳ nằm trong tay cũng không phải hấp thụ lực lượng cơ thể hần, mà khiến Vân Thiên Hà cảm thấy kinh dị chính là, Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể hần vào lúc này giống như đột nhiên gặp được thứ mạnh mẽ hấp dẫn nó, khiến nó rục rịch trong cơ thể Vân Thiên Hà, phảng phất như muốn phá thể mà ra!

Mà hạt châu thần bí trong lúc Khôn Nguyệt Bích rục rịch, một lần nữa phát ra một đạo quang mang màu sắc rực rỡ, quang mang đó thấu hần vào trong thân thể Vân Thiên Hà, khiến Vân Thiên Hà cảm giác dường như bên ngoài cơ thể có chín cái máy khoan đang ra sức đâm vào thể xác và tinh thần hần.

Loại hiện tượng này cũng không gây ra đau đớn, giống như Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể hần đã dẫn phát hiệu ứng thần kỳ của hạt châu, mà hạt châu kia sau đó cũng có một số động tác phản xạ có điều kiện lên thân thể hần.

Phụ!

Đúng lúc này, Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể Vân Thiên Hà tựa hồ rốt cục cũng không nhận được sự mê hoặc của hạt châu thần dị, đột nhiên từ trong cơ thể Vân Thiên Hà vọt ra.

Thân thể Vân Thiên Hà run lên, trong nháy mắt này, hần cảm giác như đánh mất linh hồn, cảm thấy như tinh thần bị lấy đi mất một phần, vô cùng trống trải.

Khôn Nguyệt Bích lao ra bên ngoài cơ thể Vân Thiên Hà liền lộ ra quang mang kỳ dị, đem toàn bộ huyết động u ám chiếu rọi sáng như ban ngày, thậm chí khiến người ta không mở được mắt ra.

Vân Thiên Hà không biết vì sao lại phát sinh ra hiện tượng như vậy, hạt châu hần cầm trong tay phát ra ánh sáng dường như hô ứng với quang mang trên thân Khôn Nguyệt Bích. Có thể do lực lượng bên trong Khôn Nguyệt Bích quá mức yếu ớt so với hạt châu nên lúc này, bề mặt của Khôn Nguyệt Bích đã bị một tầng quang mang nhiều màu nhàn nhạt bao phủ lên.

Vân Thiên Hà liền vận dụng phương pháp để thu hồi Khôn Nguyệt Bích trở về, thế nhưng ngay khi hần chuẩn bị thu hồi Khôn Nguyệt Bích, bất chợt một cỗ lực lượng thần dị chạy thẳng vào tâm thần Vân Thiên Hà, khiến tâm thần hần chấn động kịch liệt, phảng phất như bị một chiếc búa tạ với thể thái sơn áp đỉnh giáng cho một phát, suýt chút nữa khiến hần tâm thần tán loạn.

Lực lượng thật cường đại, hơn nữa mới chỉ là nhẹ nhàng đụng vào đã khiến trán Vân Thiên Hà đổ đầy mồ hôi.

Không dám dám thử lại lung tung, nhưng khi thấy Khôn Nguyệt Bích tựa hồ có dấu hiệu bị hạt châu kia đồng hóa, Vân Thiên Hà trong lòng có chút gấp quá, đây chính là vật kỷ niệm Thương Nguyệt tặng cho hần, giá trị và ý nghĩa vô cùng lớn, nếu như viên tiểu cầu thần dị này mà khiến cho Khôn Nguyệt Bích không chịu theo sự điều khiển của hần nữa, như vậy có thể nói hần đã mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Nghiến răng một cái, Vân Thiên Hà quyết định vô luận như thế nào cũng phải mạnh mẽ đem Khôn Nguyệt Bích thu hồi vào trong cơ thể, vì vậy bèn giữ chặt tâm thần, phóng ra thần hồn ý chí của bản thân, cùng phối hợp với Tinh Linh Chi Khí, bắt đầu tiếp xúc với Khôn Nguyệt Bích.

Mà lúc này, Khôn Nguyệt Bích chịu sự ảnh hưởng của tinh thần ý chí Vân Thiên Hà cùng Tinh Linh Chi Khí, khiến tầng quang mang nhiều màu bao phủ ngoài bề mặt nó yếu đi rất nhiều, tản mát ra ngân mang lóa mắt của bản thân nó, bắt đầu hấp thụ Khôn Hàn Chi Tức trong Tinh Linh Chi Khí mà Vân Thiên Hà phóng ra.

Mà Vân Thiên Hà mượn cơ hội này, ngay khi hạt châu thần dị muốn phóng ra cỗ ánh sáng kỳ dị công kích hần, liền quyết đoán buông tha viên tiểu cầu thần dị, đột ngột vươn tay nắm chặt lấy Khôn Nguyệt Bích, tốc độ của Tinh Linh Chi Khí phát ra cũng nhanh hơn.

Viên tiểu cầu kỳ dị sau khi được Vân Thiên Hà thả ra, lúc này đột nhiên quỷ dị trôi nổi trước mặt Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà lúc này vẫn chưa để ý đến nó, nắm thật chắc Khôn Nguyệt Bích, đến khi cảm thấy Tinh Linh Chi Khí tiêu hao phần lớn thì Khôn Nguyệt Bích rốt cuộc cũng nghe theo sự triệu hoán của hần, hóa thành một đạo ngân mang, vèo một tiếng chui vào tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Trong nháy mắt thu hồi Khôn Nguyệt Bích, thân thể Vân Thiên Hà một lần nữa kịch liệt run rẩy. Dùng tâm thần cảm ứng Khôn Nguyệt Bích, hần kinh ngạc phát hiện, bên trong Khôn Nguyệt Bích dường như có thêm một loại lực lượng thần bí khó lường, hơn nữa loại lực lượng này sau khi tiến nhập vào thân thể hần, dường như cũng không hề bài xích hay công kích tâm thần hần, nhưng cũng không chịu sự điều khiển của hần, thật phần cổ quái.

Lúc này, huyết động lại khôi phục về u ám, Khôn Nguyệt Bích trở về trong thân thể Vân Thiên Hà, viên tiểu cầu thần dị kia vẫn như cũ lẳng lặng lơ lửng trên không trung, chỉ phát ra một luồng quang mang mờ mờ.

An thúc từ trong hoảng sợ hồi thần trở lại, nhìn tiểu cầu thần dị đang lơ lửng trong không trung, nói:

- Thiên Hà, vật này quá mức quý dị, người định xử trí như thế nào đây?

Vân Thiên Hà nhìn qua tiểu cầu thần dị, nói:

- Thể tích tiểu cầu này hơi lớn, không thể cho vào bình ngọc được, nhưng nếu như trực tiếp thu lấy, sợ rằng sẽ lại phát sinh hiện tượng như vừa rồi, hút lấy Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể ta ra ngoài, nhưng nếu không lấy, để lại nơi này cũng có phần đáng tiếc, thứ này thần dị như vậy hẳn là sẽ có phương pháp sử dụng.

Nói xong, Vân Thiên Hà liền cất bước đi đi lại lại bên trong huyết động, suy nghĩ xem làm thế nào để thu hồi viên tiểu cầu kia.

Đúng lúc này, An thúc giật mình nói:

- Thiên Hà, người nhìn tiểu cầu kia xem!

- Hả, làm sao vậy?

Vân Thiên Hà xoay người lại, chỉ thấy tiểu cầu vẫn an tĩnh trôi nổi như cũ, phát ra luồng sáng mờ mờ, dường như cũng không có động tĩnh gì khác, bèn nói:

- An thúc, người phát hiện điều gì sao?

Về mặt An thúc bất khả tư nghị nói:

- Người không nên nhìn tiểu cầu kia, cũng không nên nghĩ tới nó, cứ hướng về phía thông đạo của ổ rồng đi vài bước, quay đầu lại nhìn người sẽ biết!

Về mặt Vân Thiên Hà có chút mê hoặc, nghe lời An thúc đi về phía thông đạo vài bước.

Nháy mắt khi hần quay lại, con người trong mắt Vân Thiên Hà kịch liệt co rút, bởi vì trong sát na khi hần quay người, rõ ràng tiểu cầu phát ra ánh sáng mờ mờ đang đi theo hần, bỗng bành trôi nổi giữa không trung, khoảng cách với hần thủy chung không quá một thước.

Một màn cổ quái này, khiến trong lòng Vân Thiên Hà sinh ra nghi hoặc, thí nghiệm một chút, Vân Thiên Hà nhìn trừng trừng vào tiểu cầu, thân thể không ngừng lui lại phía sau, tiểu cầu kia không hề có chút phản ứng nào.

Nhưng ngay khi Vân Thiên Hà lui lại cách nó khoảng một trượng thì đụng phải vách động nên bị phân tâm, trong nháy mắt đó, tiểu cầu kia liền hiện ra trước mặt hần, khoảng cách không quá một thước.

Vân Thiên Hà trong lòng khiếp sợ, tiểu cầu kỳ dị này chỉ trong khi hần chớp mắt một cái, cũng không nhìn thấy tiểu cầu này di chuyển theo quỹ tích nào, hơn nữa nó cũng không có dấu hiệu dịch chuyển, tại sao lại xuất hiện được trước mặt mình.

Chẳng lẽ mình bị sinh ra ảo giác sao?

284. Chương 286: Rốt Cuộc Chuẩn Hay Không Chuẩn?

Vân Thiên Hà đã thử nghiệm qua, trên người mình thứ có thể hấp dẫn tiểu cầu này, ngoài Khôn Nguyệt Bích có chút phản ứng ra, những thứ khác cũng không có bất kỳ chút dị thường nào.

Mãi cho đến khi Vân Thiên Hà chuẩn bị ra khỏi huyết động long quật mới ngẫu nhiên phát hiện đầu mối trọng yếu trên người mình. Đó chính là miếng ngọc bội huyết văn trên người cũng có cảm ứng với tiểu cầu kia.

Vân Thiên Hà đem miếng ngọc bội huyết văn lấy xuống để qua một bên, sau đó bản thân mang theo Khôn Nguyệt Bích đi ra xa, hần mới phát hiện tiểu cầu kia dừng lại cách miếng ngọc bội huyết văn không quá một thước.

Nguyên lai, bí mật ở đây lại liên quan đến miếng ngọc bội huyết văn trên người mình.

Miếng ngọc bội huyết văn này rốt cuộc có lai lịch gì, trong đó bao hàm những bí mật gì. Vân Thiên Hà quả thực muốn nhanh chóng đi tìm ca ca Vân Sách của mẫu thân để vạch trần câu đố này.

Hành trình đi về miền đất phía bắc của hần bây giờ đã là việc chắc chắn phải làm.

Vân Thiên Hà cùng An thúc không quay lại con đường trở về Tầng Long đại điện, mà thăm dò theo thông đạo Vân Thiên Hà nhìn thấy trên vách huyết động trong ổ rồng.

Hai người dùng rất nhiều thời gian đi dọc theo thông đạo uốn lượn, càng đi ra bên ngoài, Vân Thiên Hà chú ý tới thông đạo bên trong huyết động ngoại trừ một số tinh thạch đặc thù ra, không còn bất kỳ một chút khí tức sinh mệnh nào, trên đường đi học không hề gặp một sinh vật hay linh cầm dã thú nào lui tới.

Đến khi đi tới tận cùng của thông đạo, Vân Thiên Hà và An thúc đã có một phát hiện mới, đó là một cái động khá nhỏ, bên trong động cũng có rất nhiều long cầu tích tụ, hơn nữa còn có một số tinh thể năng lượng mà trong ổ rồng không có.

Khi An thúc gạt đi tầng long cầu trơn tuột như tấm gương làm lộ ra bức tường như ngọc, một màn khiến hai người bọn họ vô cùng kinh ngạc xuất hiện. Ngay khi bức tường ngọc hiện ra, những tinh thể năng lượng ở bên trong động tựa như đồng thời bị kích hoạt, toàn bộ sáng lên, hơn nữa quang mang chiếu ra tất cả đều hội tụ ở trên một tảng đá, Vân Thiên Hà trợn mắt há hốc mồm chứng kiến kỳ tích của một hiện tượng siêu tự nhiên phát sinh.

Trong nháy mắt ngay khi những quang mang này hội tụ lại, vách đá hơi nghiêng bên trong thạch động kín bưng, dưới tác dụng của một cỗ năng lượng kỳ dị tựa hồ có xảy ra biến hóa, dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng hình thành một động khẩu kỳ dị có thể nhìn thấy được bầu trời trong xanh ở bên ngoài.

An thúc thấy một màn như vậy thì kích động hét lên:

- Ta biết rồi, bức thạch bích này chính là "Không Diệu Vân Ẩn Thạch" trong truyền thuyết. Đây là tuyệt thế chí bảo mà cái đại sư cơ quan trận thuật tha thiết ước mơ!

- An thúc, Không Diệu Vân Ẩn Thạch có tác dụng gì?

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng An thúc giống như phát hiện ra được bảo tàng tuyệt thế, cũng có chút hiếu kỳ cất tiếng hỏi.

An thúc nói:

- Thiên Hà, người còn nhớ những ngăn ngầm ẩn giấu để mở ra cơ quan trận bên trong Tầng Long bí thất không, nơi đó chính là sau khi sử dụng một chút Không Diệu Vân Ẩn Thạch sẽ hoàn toàn ẩn giấu đi, nói cách khác, Không Diệu Vân Ẩn Thạch có được hiệu quả ẩn giấu cách ly không gian. Chả trách long quật vẫn còn một lối vào như vậy mà chưa hề bị người ta phát hiện, kỳ thực đó là tác dụng của tảng đá rất lớn kia. Hơn nữa bên trong động này thiên nhiên hình thành nên một ít tinh thạch năng lượng có tác dụng kích phát, cho nên cái động này vẫn luôn được ẩn dấu rất tốt!

Vân Thiên Hà nói:

- An thúc, chúng ta ra ngoài từ động khẩu này, chẳng hẳn sẽ đứng ngay tại vị trí lối ra, khi đó còn có thể nhìn được lối vào này nữa không?

- Việc đó tuyệt không có khả năng!

An thúc lắc đầu nói:

- Một khi chúng ta từ động khẩu này đi ra ngoài, việc này cũng tương đương với chúng ta đã bị cách ly với nó, muốn tìm lại cái động khẩu này chỉ sợ cũng hết sức khó khăn. Trừ khi bản thân người có được năng lực cảm nhận đặc biệt cường đại, hơn nữa còn có thể điều khiển thiên địa nguyên lực thì may ra sẽ tìm được, nhưng những việc này căn bản không phải người thường có thể làm được!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Đã như vậy, An thúc, chúng ta ra ngoài thôi!

Nhưng lúc này An thúc đột nhiên cải biến chủ ý, lắc đầu nói:

- Thiên Hà, có lẽ người ra ngoài một mình đi, An thúc muốn nhờ người một việc, mang một bức thư cho Nhạc Nhi, thuận tiện đem cả bọc đồ này cho Nhạc Nhi, cho nó biết ta vẫn còn sống, cho nó biết trong lòng ta luôn thương nhớ nó, sau này chắc chắn sẽ trở về tìm nó, để cho nó an tâm!

Vân Thiên Hà tiếp nhận bọc đồ, vô cùng kinh ngạc nói:

- An thúc, vì sao người lại không muốn đi ra?

An thúc nói:

- Thiên Hà, hẳn người có thể hiểu được, mỗi người đều có sự truy cầu suốt đời của họ, cũng tựa như người truy cầu theo con đường võ đạo vậy. Tinh lực nửa cuộc đời ta đã hao tổn trên cơ quan trận thuật, trước kia khi chưa phát hiện ra tảng Không Diệu Vân Ẩn Thạch này, có thể ta vẫn còn phải tiếp tục truy tìm, thế nhưng sau khi phát hiện ra nó, trong lòng ta đã có một ý nghĩ vĩ đại!

Trong lòng Vân Thiên Hà hiểu vì sao An thúc lại cải biến chủ ý, mỗi người đều có thứ mà họ yêu thích cuồng nhiệt và ra sức truy cầu, sau khi suy nghĩ một chút bèn gật đầu nói:

- Nếu An thúc đã có chí hướng như vậy ta đây cũng sẽ không cưỡng cầu, bất quá An thúc người yên tâm, Nhạc Nhi ở Đồ Thị, người Đồ gia sẽ coi nó như con của mình mà bảo vệ chiếu cố!

- Thiên Hà, từ nơi này ra ngoài, cũng không biết là sẽ ở đâu, hiện tại bên ngoài có rất nhiều cao thủ tìm kiếm người khắp nơi, mọi việc nhất định phải cẩn thận, nếu như không đánh lại được, tốt nhất hãy rời khỏi Đại Đường Quốc một khoảng thời gian, lịch lãm một chút rồi hãy trở về!

An thúc dặn dò.

Vân Thiên Hà gật gật đầu nói:

- Bây giờ ta ra ngoài, sẽ không quay trở về Lợi Châu. Mẫu thân ta từ nhỏ đã cô đơn thương nhớ người anh trai thất lạc, ta sẽ trực tiếp đi lên phương Bắc để tìm người anh trai duy nhất còn lại trên thế giới này của mẫu thân ta!

Nói xong, Vân Thiên Hà ôm quyền thi lễ cáo biệt với An thúc, hướng về phía cửa ra đi nhanh tới, ngay khi hần đứng ở trên tầng đá kia, thân ảnh lập tức biến mất bên trong huyệt động.

Đã sắp tới cuối thu, khí trời cũng dần dần chuyển lạnh.

Mặt nước Long Hồ xanh xanh, cảnh trí vẫn ưu mỹ như xưa, du ngoạn thưởng thức cảnh hồ thu, ném thử món long ngư thơm ngon, khiến cho Long Hồ trong lúc này cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Nhưng mà...

Trong thời khắc này, bên trong khoang thuyền, dường như ngay cả người có tính tình nhẩn nại như Thần Hoa Diệu, tâm tình cũng dần trở nên buồn bực.

- Nam Minh Khai, tính toán lão thất phu người đến khi nào thì mới chính xác hử, chúng ta đợi ở Long Hồ này vài tháng rồi, vì sao tên kia vẫn không xuất hiện, không phải là tính toán của người mất linh rồi đấy chứ?

- Hừ, không thể tin tưởng được lão già này được, theo ta thấy, cho dù chúng ta có chờ đến bạc tóc thì cái tên đáng ghét kia cũng không xuất hiện đâu!

Thần Hoa Đóa Đóa tâm tình cũng cực kỳ buồn bực, trong mồm không ngừng thấp giọng lẩm bẩm, mà trong lòng này lúc này đối với Vân Thiên Hà đã tới mức hận không thể cắn chết được hẳn.

Đâu chỉ có một mình Thần Hoa Đóa Đóa là người sắp không chịu nổi, mà ngay cả hai người Nam Minh Tuyết cùng Vũ Phương Khinh Thần, trải qua ba tháng chờ đợi, trong lòng cũng đã dần dần nảy sinh một ít nghi ngờ đối với năng lực tính toán của sự thúc mình.

Nam Minh Khai biết hiện tại tất cả mọi người đã sắp không kiên nhẫn được nữa, cũng chỉ đành bất đắc dĩ nói:

- Những việc lão phu tính toán cũng phải có đến bảy phần chuẩn xác, thế nhưng khi đến tiểu tử này thì lại không linh, người mang tinh mệnh, mệnh số chính là thiên cơ, quả thực cũng không phải việc ta có thể dễ dàng tính ra, sợ rằng cũng chỉ có Thái sư tổ mới có thể tính ra được thôi!

- Sư thúc, vậy có thể nào Thiên Hà tiểu huynh đệ đã sớm trở về Lợi Châu hay không, mà chúng ta thì vẫn còn một mối chờ ở chỗ này!

Vũ Phương Khinh Thần nói.

Nam Minh Khai không nói lời nào, chỉ trầm tư!

Thần Hoa Diệu lúc này nói:

- Đông Lâm Toại Khê cùng Lỗ Cốt A Đạt ở Lợi Châu cũng không đạt được bất kỳ tin tức gì, bất quá trong thời gian này bọn họ cũng đã điều tra ra được chút đầu mối, hài tử kia là đệ tử của Đồ Thị Lợi Châu, tuy rằng cháu gái của Đông Lâm Toại Khê cùng với con gái của tộc trưởng Đồ Thị có quan hệ không tệ, nhưng cũng không đạt được bất kỳ tin tức gì từ nơi này, Đồ Thị không hề đề cập gì đến chuyện của hài tử này, luôn có ý giấu diếm, ngay cả hai lão già giáo hoạt Đông Lâm Toại Khê cùng Lỗ Cốt A Đạt cũng không tìm thêm được đầu mối quan trọng nào. Hành tung của hài tử kia, chỉ sợ ngay cả người nhà nó có lẽ cũng không biết được!

Thần Hoa Diệu dứt lời, Nam Minh Khai liền lên tiếng nói:

- Mấy lão già Đông Vực lợi dụng quan phủ Đại Đường cùng với lực lượng tông môn của Đông Vực, gần như đã lật từng tấc đất, nhưng cũng không tìm được hành tung của hài tử kia, điều đó có thể chứng minh hài tử kia chưa hề lộ diện, chắc là vẫn còn ở phụ cận vùng này. Lão phu tuy rằng tính không ra hành tung cụ thể của hài tử kia, nhưng hành tung của mấy lão già Quách Canh Đà cùng Hạ Tà Chi, lão phu vẫn có thể tính chuẩn bảy phần, nếu bản thân bọn họ đã có điều kiện thuận lợi như vậy, chúng ta có thể gián tiếp lợi dụng họ một chút!

- Ý của ngươi là, nếu như Quách Canh Đà cùng Hạ Tà Chi có động tĩnh gì, như vậy chúng ta có thể lần theo đầu mối của họ để lại?

Thần Hoa Diệu hiểu ra ý tứ của Nam Minh Khai. Nam Minh Khai gật đầu nói:

- Đúng vậy! Sở dĩ chúng ta một mực chờ ở đây, chính là đã cho bọn họ một chút tín hiệu rằng chúng ta cũng không có đầu mối, bằng không khi chúng ta có động tĩnh gì đó, mấy lão già này nhất định sẽ nhảy ra ngăn cản. Các người cho rằng trên Long Hồ không có cơ sở ngầm của họ sao, lấy hiểu biết của lão gia hỏa Quách Canh Đà kia với ta, hẳn biết được ta có thuật thôi diễn (tương tự bói toán), sao hẳn lại không cho người giám thị chúng ta?

Thần Hoa Diệu chợt nói:

- Thì ra là thế, lão gia hỏa nhà ngươi quả thực cũng thật giáo hoạt!

Đúng lúc này thần sắc Nam Minh Khai khẽ động, Lập tức trong lòng lặng lẽ tính toán. Đột nhiên đứng lên, thần sắc phấn chấn nói:

- Ra rồi, ha ha ha, tiểu gia hỏa này rốt cuộc cũng đi ra rồi...

- Ở nơi nào?

Mọi người vừa nghe thần sắc cũng phấn chấn, đồng thanh hỏi.

Nam Minh Khai lại nói:

- A, chẳng qua lão phu chỉ tính ra được hai lão cáo già Đông Lâm Toại Khê và Lỗ Cốt A Đạt hướng về phía Đại Đường Định Châu mà đi, chứ không thể nào xác định được vị trí của tiểu gia hỏa kia. Còn là ở nơi nào, ta cũng không biết có chuẩn hay không nữa!

- Vậy rốt cuộc là chuẩn hay không chuẩn?

Mọi người nghe xong, suýt chút nữa thì té xỉu tập thể.

285. Chương 287: Sơn Tặc Dưới Chân Núi

Đây chính là vị trí mà Vân Thiên Hà xuất hiện sau khi đi ra từ cửa bí mật của long quật, bắt quá trong lòng hắc có một loại cảm giác vô cùng cổ quái, ấn theo không gian của Tàng Long cấm địa mà suy ra, long quật phải ở dưới lòng đất mới đúng, nhưng từ nơi đó đi ra, lại là một vùng bán sơn mạch cao hơn mặt nước biển như thế này. Hắc không thể nghĩ ra hai nơi này rốt cuộc tồn tại mối liên hệ vì điều nào.

Đây là một vấn đề rắc rối, chẳng qua trong đầu Vân Thiên Hà chỉ thoáng hiện một chút liên bị hắc vứt ra sau đầu, hiện tại vấn đề hắc phải đối mặt chính là, phải xác định xem đây là núi gì, ở địa phương nào.

Từ trên cao nhìn lại, nơi đây núi non ngút ngàn, chỉ có thể nhìn được những địa phương thấp hơn nơi đây mà thôi, hơn nữa sơn thể hoàng tráng đồ sộ, trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, mơ hồ đoán rằng nơi này hắc là Thanh Long sơn mạch, trong ấn tượng của hắc, cũng chỉ có Thanh Long sơn tú lệ và thần bí mới phù hợp với vị trí truyền tống của ra bí mật của long quật.

Đi thêm một đoạn tiến xuống lưng núi là có thể nhìn thấy cây cối thực vật bắt đầu khô vàng, thỉnh thoảng còn có thể thấy một vài hung cầm mãnh thú hoặc tinh thú ẩn hiện nơi này.

Vân Thiên Hà cảm ứng thấy tinh hung hắc cũng có đến vài con thường qua lại vùng phụ cận, bắt quá hắc cũng không có ý định đi trên chọc những tinh thú này, giết thú lấy đan, hôm nay hắc đã là Tiên Thiên cảnh giới, tinh nguyên đan của tinh thú đối với hắc mà nói tác dụng đã không lớn, ngược lại hắc thực sự hy vọng có thể đụng phải một con linh thú phổ thông để thử qua thân thủ xem sao.

Càng đi xuống dưới chân núi, rừng cây lại càng rậm rạp, chẳng chịt cành khô bụi rậm, còn thêm cả những độc vật ẩn nấp bên trong những bụi cỏ bí mật. Vân Thiên Hà trên đường đi xuống, chỉ cần ngưng tụ tinh thần lực là có thể cảm ứng được rõ ràng những khí tức sinh mệnh tồn tại gần hắc.

Đây là một loại cảm giác thập phần vi diệu, có lẽ là do quãng thời gian ở trong Tàng Long đại điện thông qua Tự Phách Huyền Linh trận tu luyện đã mang đến một loại thăng hoa cho linh phách của hắc.

Vân Thiên Hà rất yêu thích cảm giác có thể nắm bắt rõ ràng mọi vật xung quanh mình. Tuy rằng trong núi này có rất ít những tinh thú có thể tạo thành uy hiếp đối với hắc, nhưng với những tồn tại hung hãn cường đại như linh thú, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn luôn bảo trì thái độ cẩn thận. Có thể gặp được linh thú đương nhiên tốt, hắc sẽ giết thú để lấy linh thú kim đan, còn nếu không gặp được hắc liền trực tiếp hạ sơn, đối với hắc cũng không có ảnh hưởng gì.

Nơi đây tuy là thâm sơn, thế nhưng trên đường đi Vân Thiên Hà không hề cảm ứng được sự tồn tại của linh thú cường đại.

Khi đi ngang qua một con suối nhỏ, thấy nước suối chảy róc rách, trong vắt đến tận đáy, Vân Thiên Hà liền vui vẻ, lấy ra túi đựng nước sớm đã cạn khô bên hông chạy tới cạnh con suối, đầu tiên lấy tay vốc một ngụm nước uống, cảm giác ngọt ngào sảng khoái không gì sánh được, đây là loại nước tự nhiên tinh thuần không hề có chút ô nhiễm. Sau đó bèn đóng đầy túi đựng nước, rồi uống một trận đến no.

Vân Thiên Hà chuẩn bị tiếp tục khởi hành, bất chợt trong rừng truyền đến một loạt âm thanh đánh nhau khiến hắc trở nên cảnh giác.

Âm thanh truyền đến từ chân núi, hơn nữa trong tranh đấu còn có cả tiếng binh khí va chạm, Vân Thiên Hà dựa theo những thanh âm này một đường tìm kiếm, khi đi tới phụ cận liền lập tức nhảy lên một gốc cây cao lớn, nghiêng người liếc nhìn về phía trường tranh đấu.

Nơi này đã gần tiếp cận chân núi, có một con đường nhỏ, ở ngay lối rẽ trên con đường nhỏ đó, có ba gã võ sư đeo khăn che mặt, mặc áo bông thô, tay cầm đao kiếm trông tựa như cướp phỉ, lúc này đang vây đánh một thanh niên võ sư thân mặc giáp mềm, trên lưng có khoác theo lệnh kỳ, tay cầm tước vân đao. Thanh niên lưng khoác lệnh kỳ hiển nhiên là một tiểu tướng truyền tin trong quân đội, vậy mà lại gặp phải cướp phỉ, hơn nữa còn là ở nơi rừng sâu, tình hình như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng cổ quái.

Bởi vì không thể nào phân biệt được tiểu tướng truyền tin là biên chế trong quân đội nào, Vân Thiên Hà vẫn yên lặng ngồi trên cành cây quan sát trường tranh đấu của hai bên. Tiểu tướng truyền tin kia là một võ sư cấp sáu, hiển nhiên không phải là đối thủ của ba gã cướp phỉ, sau mấy hiệp trên người hắn đã bị chém ba đao, đâm một kiếm, vô lực phải kháng.

Sau khi bị chế phục, tiểu tướng truyền tin không bị giết. Trong ba tên cướp phỉ có một gã đi tới lục lọi một hồi trên người tiểu tướng truyền tin. Sau khi từ trên người tiểu tướng truyền tin móc ra một phong thư, không thèm nhìn qua, cũng không mở ra đọc, trực tiếp thấp giọng quát hai tên còn lại:

- Thư đã vào tay, diệt khẩu rồi về núi, đợi trại chủ chỉ thị bước tiếp theo!

Tiểu tướng kia sau khi nghe thấy những lời này liền cuống tiểu nói:

- Đám sơn tặc các ngươi mà cũng dám mưu đồ can thiệp đại sự của hai nước, sớm muộn cũng có ngày bị tru di cửu tộc.

- Sơn tặc, hừ, ngươi có thể chết dưới đao của sơn tặc, cũng không tính là oan uổng, giết!

Gã trung niên cướp phỉ sau khi cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến tiểu tướng truyền tin, quay người đi vào trong núi.

Lập tức chợt nghe xẹt một tiếng, hai gã cướp phỉ còn lại giơ đao chém xuống, chặt bay đầu vị tiểu tướng, rồi nghênh ngang rời đi.

Vân Thiên Hà trông thấy một màn này, trong lòng liền nổi lên chút hiếu kỳ, xem ra những gã cướp phỉ này cũng không phải là sơn tặc, mà có lẽ là người thuộc cứ điểm của một thế lực ẩn núp nơi này. Bọn chúng tựa hồ đang bí mật mưu đồ trừ tính về đại sự chiến tranh giữa hai nước.

Nghĩ vậy, thân thể Vân Thiên Hà nhẹ nhàng hạ xuống đất, theo sát phía sau mấy gã cướp phỉ.

Theo sau khoảng chừng thời gian một nén hương, Vân Thiên Hà đã tới được lối vào của một sơn cốc thập phần thần bí.

Trong đường hầm tiến vào sơn cốc, có hai gã thủ vệ mang khăn che mặt gác ở lối vào, khi ba gã cướp phỉ kia đi tới, thủ vệ liền đưa tay ngăn lại, hỏi:

- Khẩu lệnh!

Vân Thiên Hà lập tức ngưng thần lắng nghe, gã cướp phỉ trung niên nói:

- Tịch bát cật diện, xuân phong thực chúc!

Thủ vệ sau khi nghe liền tránh sang một bên, để ba người kia vào sơn cốc.

Vân Thiên Hà nấp ở gần cửa vào sơn cốc, quan sát trong chốc lát, ngoại trừ thủ vệ sơn cốc kia, sau khi nhập cốc còn phải đi qua cầu treo bắc giữa hai vách núi, hai bên đầu cầu treo đều có thủ vệ vác đao canh gác, thoạt nhìn tương đối sâm nghiêm chặt chẽ.

Suy nghĩ một chút, trong lòng có Vân Thiên Hà đã có chủ ý.

Chờ đến khi trời trạng vọng tối, sắc trời dần dần ảm đạm, trong khu rừng núi đã bắt đầu có một cơn lạnh lẽo phủ xuống, Vân Thiên Hà vẫn ẩn núp trên một thân cây bên ngoài cốc, cuối cùng cũng đã có người đi ra, tựa hồ là ra ngoài làm việc, có đi một mình.

Vân Thiên Hà tập trung theo dõi người này một hồi, sau khi hắn tiến vào trong rừng, Vân Thiên Hà dùng thể sét đánh không kịp bưng tai tập kích hắn, người này không kịp phòng bị, thậm chí còn không có chút phản ứng, Vân Thiên Hà đã phi thân từ trên cao xuống, tóm lấy cổ hắn vận kinh vận một cái, chỉ nghe một tiếng rắc lạnh lẽo vang lên, thân thể người này đã mềm nhũn, đầu vẹo sang một bên.

Sau khi nhanh chóng cỡi y phục trên người hắc, Vân Thiên Hà liền mặc lên người mình, đem khối mộc bài trong lòng người này treo ở bên hông, sau đó lại dùng khăn bịt mặt che kín diện mạo, nhanh chóng biến trở thành một tên sơn tặc.

Đợi chừng nửa canh giờ, bầu trời đã tối đen, Vân Thiên Hà đem túi đồ cùng những vật phẩm trọng yếu trên người giấu đi, liền nghênh ngang hướng về phía sơn cốc đi tới.

Đi tới trước sơn cốc, nhân thần hai gã thủ vệ có vẻ rất cổ quái, một người quát lên:

- Sao trở lại nhanh vậy hử, khẩu lệnh!
- Tịch bát cật diện, xuân phong thực chúc!

Vân Thiên Hà hạ thấp giọng nói.

- Không đúng, đây là khẩu lệnh buổi trưa!

Gã hộ vệ lập tức cao giọng quát.

Ngay sau khi Vân Thiên Hà nói ra khẩu lệnh, hai gã thủ vệ kia hơi sững sờ, lập tức nhân thần của một tên liền trở nên cảnh giác.

Vân Thiên Hà thấy thế trong lòng liền biết không ổn, khẩu lệnh của bọn họ đã thay đổi, vì vậy ngay trước khi một tên chuẩn bị hô lớn cảnh giới, Vân Thiên Hà liền tiên hạ thủ vi cường. Bộc lộ một cỗ uy áp cường đại, vóc người lao bắn đi như một mũi tên, đưa tay chế trụ yết hầu một gã, dùng phương thức sát thủ trực tiếp kết thúc tính mệnh của hắn.

Đồng thời trong cùng lúc đó, tay còn lại của Vân Thiên Hà cũng không nhàn rỗi, trực tiếp vươn ngón tay điểm ra một chỉ, gã còn lại không kêu lên được tiếng nào, cũng không tạo ra được bất kỳ tiếng động nào, dưới Thương Hồn Chỉ, con đường hắc có thể đi chỉ có thể là tử vong.

Hai người này không kịp phát ra được cảnh báo, Vân Thiên Hà sau khi giải quyết xong, liền đem thi thể chúng sắp đặt ở cốc khẩu dựa vào vách đá, dùng thêm cả cành cây để chống đỡ, thoạt nhìn qua chẳng khác gì bọn chúng đang đứng gác ở cốc khẩu. Sau khi sắp xếp xong, Vân Thiên Hà liền tiến vào cốc.

Khi vượt qua cầu treo, thủ vệ ở cầu treo lại một lần nữa chặn Vân Thiên Hà, quát lên:

- Lệnh bài!

Vân Thiên Hà lập tức đem mộc bài đeo bên hông chìa về phía hắn, gã kia sau khi nường theo ánh lửa xác nhận một chút liền nói:

- Thả cầu treo xuống!

Sau khi cầu treo hạ xuống, Vân Thiên Hà lập tức đi qua, quét mắt nhìn hai bên trái phải, trong lòng tính toán độ rộng giữa hai vách núi, hắn hoàn toàn có thể nhảy một cú là vượt qua, lúc này cũng trở nên yên tâm. Sau khi thuận lợi vượt qua cầu treo, bèn đi vào trong sơn cốc.

Chỉ thấy hai bên sơn cốc là hai hàng nhà gỗ, có nam có nữ ra ra vào vào, tựa hồ đang bận bịu chuẩn bị cơm tối.

Đưa mắt nhìn về phía tận cùng, ở phía sau một mảng rừng cây, nơi này có một kiến trúc hoàn toàn bằng gỗ, quy mô kiến tạo cũng lớn hơn một chút và tương đối tinh xảo, ở môn khẩu cũng có vài tên thủ vệ đứng gác, xem ra đó chính là chỗ ở của đầu lĩnh.

Vân Thiên Hà tiến về phía trước trừ phòng.

Trừ phòng ở đây vô cùng dễ tìm, vừa nhìn đã biết, bởi vì ở ngay cửa lúc này đang có vài đại hán ngồi đó, trông coi nội nội. Phía trước đám nội nội là hai người trong tay cầm muôi lớn, đứng phân chia đồ ăn cho mọi người, hiển nhiên đây chính là đầu bếp.

Vân Thiên Hà sau khi tiến tới, trực tiếp cầm lấy một cái bát gần đó, đi tới phía trước đầu bếp, chỉ chìa bát ra chứ không hề lên tiếng. Đầu bếp kia múc cho hắn vài muôi cơm cùng một ít thức ăn rồi không hề để ý tới hắn nữa.

Vân Thiên Hà tìm một góc ít người ngồi xuống. Dem một góc khăn che mặt vén lên lộ ra miệng, sau đó bắt đầu ăn cơm. Gần đây trong long quật chung quy chỉ ăn cá, hết cá tươi đến cá khô, hắn đã thấy rất nhạt miệng rồi, mà lúc này có cơm trước mặt, hắn tự nhiên muốn ăn trước rồi mới nói sau.

Trước tiên ăn cơm của bọn chúng, ăn uống no đủ rồi, sau đó đi giết người của chúng, buôn bán thế này tính ra lời lãi cũng không tệ!

286. Chương 288: Hang Ổ

Trong lúc hắn ăn ngon miệng, nhưng hai mắt sáng ngời vẫn không quên quét xung quanh, hơn nữa tâm thần của hắn cũng đã ngưng tụ ở khắp nơi, tỉ mỉ lắng nghe những động tĩnh cùng cuộc trò chuyện của đám người xung quanh.

Đúng lúc này, trong phòng của đầu lĩnh sơn tặc, một nữ nhân phong tư trác tuyệt, mị nhãn câu hồn tiến vào, nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của đám đại hán đang dùng cơm trong cốc, ngay sau đó tốc độ ăn cơm của đám đại hán này tăng lên, nhưng ánh mắt tham lam thủy chung vẫn không rời nữ nhân này, vừa ăn cơm vừa nuốt nước bọt thèm thuồng.

Ngay sau khi Vân Thiên Hà nhìn thấy nữ nhân này, hắn liền minh bạch đám người này là ai!

Quả nhiên là một đám sơn tặc âm hồn bất tán, chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Lập tức trong lòng liền lập kế hoạch, thu hồi tâm tư muốn giết người phóng hỏa, quyết định ẩn núp trong đám sơn tặc này, xem bọn chúng rốt cuộc có những thủ đoạn gì.

Đến nửa đêm, trải qua thăm dò quan sát, Vân Thiên Hà đối với tình thế trong cốc cũng đã có thêm một phần hiểu rõ.

Đám sơn tặc trong cốc này trang bị thập phần hoàn mỹ, đao cụ nhuần nhuyễn đều đầy đủ, cho dù có vào phòng ngủ cũng không tháo bỏ trang bị, hơn nữa trong nhóm thủ vệ, mỗi tên còn được trang bị một cây Phong Oa Liên Giá. Đây là kết luận về bố trí bên trong cốc mà Vân Thiên Hà đưa ra sau khi nghe được từ miệng của một tên xui xẻo ngủ cùng phòng bị hắn giết cộng thêm quan sát của bản thân hắn.

Bất quá việc ngủ chung phòng với người khác khiến Vân Thiên Hà phi thường phiền muộn, cứ năm người ở một phòng, khi ngủ đều trải chăn đệm nằm dưới đất, như thế cũng không sao, nhưng khiến người ta không thể chịu đựng được chính là có một số tên ngủ ngáy, ngáy như đất rung núi chuyển, thậm chí còn có một số tên chân thối, quả thực khiến người ta khó có thể chịu được.

Có khi những gã này không phải là đang ngủ, mà là do ngứa phải mùi chân thối bốc lên mà ngứa đi.

Vân Thiên Hà sau khi thăm dò qua tình thế trong phòng, còn chưa kịp bước ra khỏi cửa, bên ngoài đột nhiên truyền tới một loạt tiếng keng cùng với một tiếng hô lớn:

- Toàn thể mặc giáp tập hợp!

Sau khi nghe thấy âm thanh đó, đám đại hán trong phòng nhìn như một đám thỏ bị giật mình, ào ào từ dưới đất bò lên, mặc nhuần giáp, xách đao nhanh chóng chạy ra cửa.

Vân Thiên Hà nghe thấy tiếng cảnh giới ở bên ngoài, trong lòng liền hiểu hai tên gác cửa ở môn khẩu chết đi đã bị phát hiện. Bất quá trong lòng hắn cũng không lo, mặc vào nhuần giáp, tiện tay cầm vũ khí và một thanh liên giá rồi ra bãi đất trống bên ngoài tập hợp.

Sau khi mọi người trong cốc tập hợp, Vân Thiên Hà quan sát thấy tất cả có chừng hơn năm mươi người, trong đó thực lực mạnh nhất cũng chỉ là võ sư cấp tám, còn lại yếu hơn một chút đều là võ sư cấp sáu. Nếu như đến lúc thật sự phải đại khai sát giới, hắn ở đây chẳng khác gì hỏ vào đàn dê, cũng không cần quá nhiều chiêu số, thực lực thấp như thế này, chỉ cần một tiếng hống là có thể giết hơn phân nửa.

Nữ nhân yêu mị lúc trước bây giờ cũng đã mặc một thân y phục dạ hàng, đeo khăn che mặt, nhưng vóc người rực lửa vẫn khiến cho đám đại hán đứng phía sau len lén chảy nước miếng. Đồng thời tiến ra cùng

với nữ nhân kia là một người trung niên cũng đeo khăn che mặt, nhưng thoát nhìn rất ổn trọng. Người này quét mắt thấy tất cả đã tập hợp, liền hướng về phía tên đầu lĩnh gật đầu.

Bất có khiến Vân Thiên Hà dự đoán được chính là, sau khi bọn chúng tập hợp, gã đầu lĩnh liền dẫn theo đội ngũ cấp tốc hướng phía ngoài cốc chạy đi, tựa hồ đây là một hành động khẩn cấp.

Trong lúc chạy ra khỏi cốc, Vân Thiên Hà chú ý thấy thi thể hai gã thủ vệ vẫn đứng ngoài môn khẩu, cũng không có dấu vết bị động chạm. Đám người này rất gấp gáp, ngay cả người trung niên cùng với nữ nhân yêu mị tựa hồ cũng không cảm nhận được sự bất thường của hai gã thủ vệ, dẫn đầu đội ngũ hướng về bên ngoài sơn lâm vội vã lao đi.

Đám người này chạy khoảng gần hai canh giờ, sắc trời đã tăng sáng, bọn chúng đi rất gấp, trên đường đi cũng không hề dừng chân, rất nhiều tên đã thở hổn hển như trâu.

Khi tiến đến phụ cận một quan đạo nằm ngoài hai mươi dặm dưới chân núi mới ngừng lại. Đám người này bắt đầu tiến hành bố trí mai phục ở xung quanh.

Sau khi đã mai phục cẩn thận, nơi này nhất thời hoàn toàn lâm vào trạng thái yên tĩnh, Vân Thiên Hà vẫn không nghĩ ra được mục tiêu đánh cướp của những người này rốt cuộc là thứ gì. Đến khi sắc trời dần dần sáng, lúc này trên quan đạo xuất hiện một đội nhân mã. Dẫn đầu đoàn người là hơn chục tên thị vệ mặc ngân giáp cưỡi Truy Vân Mã thượng đẳng, bất quá nhìn phục sức đặc sắc của họ, cũng không phải là quân sĩ Đại Đường Quốc mà giống như quân sĩ La Lan đế quốc ở Bắc Cương.

Hơn chục tên kỵ sĩ ngân giáp dẫn đầu mở đường đi ngang qua, đám sơn tặc này vẫn chưa hề có bất kỳ cử động nào. Theo sau ngân giáp kỵ sĩ là một đội bộ giáp sĩ binh, trang bị của bọn họ đều thập phần hoàn mỹ, hơn nữa thần tình hung hãn như hổ, thoát nhìn thực lực đều là võ sư cấp bảy cấp tám, tuy rằng chỉ có năm mươi người, nhưng cũng không phải dễ đối phó.

Đám sơn tặc vẫn không hề động thủ, chờ đội bộ binh giáp sĩ đi qua, liền thấy đội ngũ trung ương chính là ba chiếc xe ngựa xa hoa như một căn phòng nhỏ di động, còn có cả thị nữ, triều phụng và một đội ngũ cờ quạt theo đúng tiêu chuẩn cung đình đi phía sau. Những người này phục sức cũng không phải là của Đại Đường Quốc, lại thêm trên cờ xí còn có la mang sáng loáng, tất cả những tú này đã có thể xác định rõ, đây là sứ đoàn của La Lan đế quốc tới thăm.

Bất quá nhìn tình thế long trọng như vậy mà nói, nhất định là có đệ tử hoàng thất tới đây, cũng không biết bọn họ muốn làm gì, và đám sơn tặc này muốn làm gì.

- Lắp tên, mục tiêu, xe ngựa!

Ngay khi đội xe đi ngang qua, đầu lĩnh sơn tặc thấp giọng ra lệnh, chỉ nghe xoạt một tiếng, tất cả mọi người đã lắp xong tên, nhắm thẳng vào đoàn xe ngựa đang chậm rãi tiến đến.

- Bắn tên!

Lúc này, gã đầu lĩnh hét lớn một tiếng, giá tiền trong tay đám người vang lên hàng loạt tiếng phản phát, tên lao ra như châu chấu bay rợp trời, hướng về phía ba chiếc xe ngựa mà vọt tới.

Keng! Keng! Keng! Keng!

Nhưng khi những mũi tên bắn lên xe ngựa đối phương giống như bắn lên tấm thép, phát ra hàng loạt tiếng kêu giòn giã, căn bản không thể nào bắn thủng được xe ngựa kia, tối đa cũng chỉ bắn chết một số thị nữ thái giám đứng bên xe ngựa mà thôi.

- Lui lại!

Đầu lĩnh sơn tặc hạ lệnh thêm lần nữa, lúc này đám người lập tức đứng dậy bắt đầu hướng sơn lâm lao đi.

- Một đám tiểu tặc sơn dã mà lại dám làm càn như thế!

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn truyền đến, mang theo một cỗ nhuệ khí ngập trời lao tới, Vân Thiên Hà cảm ứng được người đang lao tới thực lực thấp nhất cũng phải là một tiên thiên, mà cao thủ cấp tông sư bên trong xe ngựa lại không hề có bất kỳ động tĩnh gì. Theo sát phía sau vị cao thủ tiên thiên chính là một

đám bộ binh giáp sĩ La Lan. Vân Thiên Hà vẫn như cũ không hiểu mục đích của đám sơn tặc này rốt cuộc là gì, bất quá hiện giờ đối phương đang đuổi tới, trước tiên chạy thoát rồi nói sau!

Hắn liền gia tăng tốc độ, bỏ lại đám sơn tặc ở phía sau, cũng không quản tới đám sơn tặc đang bị cao thủ tiên thiên đuổi theo chém giết, nhanh chóng biến mất bên trong sơn lâm.

Sau khi Vân Thiên Hà chạy vào trong rừng, hắn càng lúc càng cảm thấy sự tình có chút không ổn. Đám sơn tặc này tập kích sứ đoàn viếng thăm của La Lan đế quốc, rõ ràng cho thấy bọn chúng có ý định khơi mào mâu thuẫn giữa hai nước, mặc dù hành động lần này chẳng qua chỉ là bắn vài mũi tên mà thôi, nhưng đối với Đại Đường Quốc mà nói, La Lan đế quốc hoàn toàn có lý do lấy chuyện này để làm khó dễ.

Còn về phần quan phương của Đại Đường Quốc đối với sự kiện này, tất nhiên sẽ tiến hành mạnh mẽ thanh trừ tất cả sơn tặc xuất hiện ở quanh đây.

Xem ra nơi này không thích hợp ở lâu nữa rồi.

Vân Thiên Hà sau khi quyết tâm, vốn định đổi trang phục rồi rời đi, nhưng ngẫm lại đám sơn tặc này thủy chung vẫn là một tai họa ngầm, trước tiên cứ phá hang ổ của chúng rồi lại nói.

Cước bộ càng thêm nhanh, một lần nữa quay trở lại sơn cốc, lúc này bên trong sơn cốc ngoại trừ mấy người lưu lại thủ vệ thì không còn ai, nhìn có phần vắng vẻ.

Vân Thiên Hà sau khi vào sơn cốc, tìm lấy mấy vò rượu, trực tiếp đem rượu đổ ra xung quanh phòng, sau đó lại kiểm ít củi khô đốt lên ném vào. Một gã thủ vệ chạy tới khó hiểu hỏi:

- Huynh đệ, người muốn làm gì?

- Lẽ nào người không nhìn ra ta muốn phóng hỏa sao?

Vân Thiên Hà nhàn nhạt đáp một câu.

Thủ vệ kia sửng sốt, lập tức trở nên cảnh giác, rút binh khí ra quát;

- Có gian tế!

Ngay khi hắn hô xong, Vân Thiên Hà liền trực tiếp nâng cây giá tiền, một mũi tên bắn thủng yếu hèn của tên này, lại nói thêm một câu:

- Không chỉ muốn phóng hỏa, bây giờ ta còn muốn giết người nữa!

Nghe thấy tiếng cảnh báo của tên này, đám sơn tặc còn lại cũng trở nên cảnh giác, nhưng đám người lưu lại thủ vệ thực lực mạnh nhất cũng chỉ là võ sư cấp bảy, căn bản không đỡ được uy lực một đao của Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sau khi giải quyết hết đám thủ vệ bên trong cốc, liền tiến về phía phòng của tên đầu lĩnh, ở trong phòng lục lọi tìm kiếm một hồi, tìm thấy vài phong thư bèn tùy ý mở ra xem.

Một phong thư trong đó có lẽ chính là thư trên người của tiểu tướng truyền tin, trên thư có nhắc tới sứ đoàn La Lan đế quốc viếng thăm, muốn thủ quân ở các địa phương phải bảo vệ chu toàn, không để phát sinh việc ngoài ý muốn. Còn có một phong thư muốn đám sơn tặc này giữa đường cướp thư của người truyền tin, trên quan đạo Định Châu phục kích sứ đoàn La Lan, sau đó thay đổi cứ điểm chạy về phương bắc, tiếp tục chờ mệnh lệnh.

Đem phong thư trên tay vất đi, Vân Thiên Hà tiếp tục đọc tới phong mật tín cuối cùng, nhất thời sắc mặt hắn âm trầm không gì sánh được.

Xiết chặt nắm tay đem phong thư hủy đi, sau khi bước ra khỏi cửa, dứt khoát châm lửa đốt đi toàn bộ phòng ốc bên trong sơn cốc.

287. Chương 289: Tửu Thương Diên Cuồng

Vân Thiên Hà tuy rằng phóng hỏa giết người nhưng trong lòng cũng tự có chừng mực, sau khi đốt hang ổ của đám sơn tặc bên trong sơn cốc, liền thay đổi y phục, mang theo túi đồ một đường hướng về phương bắc.

Đến khi đám sơn tặc trở về thấy hang ổ bị thiêu rụi, tuy rằng cả đám hận đến nghiến răng nghiến lợi, hai mắt trợn trừng muốn nứt ra, nhưng chúng không biết hung thủ là ai, chỉ có thể buồn bực đến thổ huyết.

Dưới sự hướng dẫn của đầu lĩnh sơn tặc, đám người này quyết định bỏ đi cứ điểm này tiến về hướng bắc.

Mười lăm ngày sau, tây bắc Biên Châu.

Biên Châu là một đại châu của Đại Đường để quốc nối tiếp với Bắc cương, diện tích rất lớn, ngoại trừ một phần sa mạc ở tây bộ, đại bộ phận còn lại là thảo nguyên và đồi núi, hầu như nối liền với bắc bộ Đại Đường và ba châu ở phía Đông, là một tòa pháo đài quân sự, Bắc quân và Đông quân của Đại Đường để quốc phân biệt trú đóng tại vùng đất biên giới hai đầu đông và tây của châu này.

Bởi Biên Châu là một khu vực quân sự chiến lược trọng yếu, nơi đây tuy rằng đất đai rộng lớn, nhưng so với các châu khác của Đại Đường, có vẻ tương đối nghèo nàn và lạc hậu hơn nhiều.

Trên đường đi Vân Thiên Hà đi nhờ xe vận chuyển rượu của một lão hán trong thương đội buôn bán. Chạy hơn mười ngày hành trình trên thảo nguyên mênh mông vô bờ bến, đi qua một phiến đồi núi, bọn họ cuối cùng cũng tới được tiểu thành đầu tiên từ khi tiến nhập vào biên cảnh Biên Châu - Nguyên Dã thành.

Thương đội buôn bán rượu này là do một lão hán tên gọi Mông Trùng dẫn đội, người này ở Biên Châu tương đối có danh vọng. Số rượu lần này họ đem về, chủ yếu là lấy từ hai tửu phường vô cùng nổi danh ở Lợi Châu và Tuyên Châu, đặt hàng với số lượng lớn để đem về Biên Châu kinh doanh.

Bất quá khiến Vân Thiên Hà có chút ngoài ý muốn chính là, vị lão hán tên gọi Mông Trùng kia lần này ở Lợi Châu thiếu chút nữa là chen lấn đến vỡ đầu, bộ xương già đều già cả ra, cuối cùng mới đặt hàng được một ít rượu. Theo như lời kể của Mông lão hán, Vân Thiên Hà mới biết được gần đây xảy ra chuyện gì. Nguyên lai ở Lợi Châu Vĩnh Yên tửu phường mới ra mắt một loại rượu tên là Thiên Hà Lương Dịch, lúc mới đầu cũng chỉ xuất ra ở vùng Lợi Châu, cũng chưa có danh khí gì, các đại tửu lâu ở phương Bắc lúc đầu cũng bởi vì quan hệ quen biết mới đặt hàng một lượng nhỏ đem về bán thử.

Nhưng kết quả khiến toàn bộ lão bản các tửu lâu và thương gia không dự liệu được chính là, loại rượu này khi bán ra bên trong tửu lâu, vөн vẹn chỉ một canh giờ đã tiêu thụ hết sạch, tràn diện sôi động chưa từng có.

Chỉ một ngày đêm sau đó, loại rượu này đã nổi danh toàn bộ phương Bắc.

Không chỉ có vậy, hiện tại trải qua thời gian ba tháng, thiên hạ đều đã nghe tiếng về Thiên Hà Lương Dịch. Nhất là những nơi buôn bán rượu ở phương Bắc, hiện tại mỗi ngày đều có người liên tục chạy tới Lợi Châu để tranh mua loại rượu này, bởi vì lượng tiêu thụ loại rượu này quả thực quá biến thái, dù cho mỗi hũ rượu chỉ lãi được hai ba lượng bạc, nhưng so với bình thường thì lợi nhuận vẫn còn hơn nhiều.

Bất quá khiến Mông lão hán phiền muộn cũng chính là việc đó, cũng bởi vì loại rượu này uống quá ngon, những tửu thương ở phương bắc gần với Lợi Châu chỉ trong nửa ngày đã lấy hết toàn bộ rượu, bọn họ cũng có thể đi tìm mấy đại lý của Thiên Hà Lương Dịch để đặt hàng sớm.

Nhưng như tửu thương của Mông lão hán nằm ở nơi xa xôi, mỗi một lần qua lại đều hơn một tháng, hơn nữa mỗi lần mang rượu về chỉ chưa tới hai ngày đã bán hết, ngay cả Miên Diệu tửu cũng vì tiện nghi từ đó mà bán rất nhanh.

Theo lời Mông lão hán, thương đội bọn họ đây là lần thứ ba phải đi nhập hàng trong tháng này, nhóm thứ tư hiện tại đã trên đường tới Lợi Châu rồi, cũng bởi vì không muốn Thiên Hà Lương Dịch đã bán hết mà lâu không có hàng mới, bằng không đám tửu khách lại gây chuyện, bọn họ sẽ không hứng chịu nổi.

Vân Thiên Hà nghe xong, trong lòng cũng không bởi vì sinh ý loại rượu này thịnh vượng như vậy mà kinh ngạc. Lúc trước khi hắn đem sách lược kinh doanh loại rượu này giao cho Đồ Chính Thanh, Đồ Chính Long và Tô Tuyệt là đã có thể dự liệu được tình huống này sẽ phát sinh.

Chẳng qua khiến hắn vô cùng kinh ngạc chính là, bọn họ lại dùng cả tên hắn để mệnh danh cho loại rượu này. Bất quá hiện tại rượu này thiên hạ đều đã nghe tiếng, cho dù hắn có muốn sửa tên cũng không được, trong lòng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Bản thân Mông lão hán cũng là người yêu rượu, khi nhắc đến loại rượu này thì mặt mày rạng rỡ nói chuyện liên miên không dứt, trong khi bọn họ nói chuyện, bất chí bất giác đoàn xe đã tiến nhập vào Nguyên Dã thành.

Nhưng mà, sau khi thương đội tiến vào Nguyên Dã thành, Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng được chứng kiến một tràng cảnh mà hẳn chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Lúc này phụ cận thành đã tụ tập một lượng lớn người, cả đám đôi mắt đều đỏ lên, sau khi nhìn thấy đoàn xe bọn họ vào thành, giống như là phát điên, hai tay giơ cao "vũ khí" lao xộc tới. Đám người ở thương đội tuy rằng sợ hãi nhưng cũng không bỏ chạy, mà mỗi người đều liều mạng bảo vệ những xe chở rượu giống như lâm đại địch.

Trong số những người lao lên, đại thể đều là hán tử tráng niên, nhưng cũng có một vài nữ nhân cường tráng không cam rút lại phía sau, những người này như lang như hổ nhào tới, toàn bộ "vũ khí" đều nhét vào tay Mông lão hán, không nói hai lời bắt đầu cướp đoạt rượu trên xe ngựa.

Chỉ chưa đến nửa canh giờ, toàn bộ thương đội đã hoàn toàn bị cướp sạch, ngay cả một cái bình rỗng cũng chẳng còn, mà Mông lão hán cũng thiếu chút nữa bị "vũ khí" ngân phiếu đè chết. Những kẻ nào không tranh cướp được rượu liền ngồi ngay tại chỗ mà khóc trời khóc đất, bộ dáng như có ai vừa cướp gia sản nhà hẳn vậy.

Vân Thiên Hà há to mồm, ngây ngốc nhìn một màn này, nửa ngày mà vẫn chưa kịp hồi thần.

Những người trong thương đội lúc này cũng nhìn như gà trội đá nhau bị thua, đều phiền muộn cúi đầu ngồi bệt trên nền đất, tuy rằng những người kia cướp rượu đi, tiền đều trả đủ, thế nhưng bọn họ phiền muộn chính là đám người kia ngay cả một vò cũng không để lại cho bọn họ.

- Con bà nó chứ, chuyến này lão tử lại uống công khổ cực rồi!

Một thanh niên hán tử trong thương đội tức giận bắt bình chửi ầm lên. Mông lão hán tựa hồ đối với việc bị mua như ăn cướp này tập mãi cũng thành quen, lão đem ngân phiếu đếm qua rồi thu lại, nói:

- Đám người ở tửu lâu tửu quán lần này trả ngân lượng so với lần trước còn nhiều hơn hai thành, chúng ta từ đại lý mua về một vò rượu phổ phẩm (loại phổ thông) là mười lăm lượng bạc, vận chuyển về rồi bán hai mươi lượng, trừ chi phí vận chuyển, mỗi một vò Thiên Hà Lương Dịch bán ra chúng ta lời được bốn lượng bạc, thế này là tốt lắm rồi!

- Nhưng chúng ta đến một giọt cũng không có mà uống. Đám gia hỏa kia đều cướp đi hết rồi, kiếm nhiều tiền như vậy thì có ích gì!

Thanh niên hán tử kia vẫn có vẻ vô cùng không vui.

Vân Thiên Hà lúc này rốt cuộc mới hồi phục lại tinh thần, nói:

- Mông lão hán, một vò rượu phổ phẩm giá lấy vào là mười lăm lượng bạc, chưa nói đến những loại giá cao như trung phẩm cùng thượng phẩm, hẳn là người có thể uống được loại rượu này cũng không nhiều lắm, vì sao mọi người lại nóng nảy tranh nhau mua như vậy?

- Tiểu huynh đệ người có điều không biết, hán tử vùng Biên Châu chúng ta đa phần đều yêu rượu, coi rượu như mạng, thậm chí vì một vò rượu mà giết người cũng có. Những tửu quán tranh nhau mua rượu này về, cho dù một bình nhỏ bán mười lượng bạc thì vẫn là lời nhiều mà thiệt ít, cung không đủ cầu a!

Mông lão hán lắc đầu than thở:

- Thiên Hà tửu này có một loại ma lực, đám hán tử kia, ai có thể chống đỡ được sự mê hoặc của nó!

- Huynh đệ người tuyệt đối chưa từng được uống qua loại rượu đó!

Một người trung niên hán tử bên cạnh sau khi phân chia tiền, biểu tình trên mặt cũng vì rượu bị tranh mua hết mà không quá vui vẻ, nói:

- Bởi vì chúng ta đều là buôn bán nhỏ, cho nên chỉ có thể hùn vốn mua loại phổ phẩm mười lăm lượng một vò, người cũng không biết những người hiện tại đang xếp hàng mua rượu ở Lợi Châu là những người nào

đầu. Ngay cả những đại thương gia nổi danh phương Bắc vừa vung tay là hơn trăm vạn lượng bạc đặt hàng loại thượng phẩm năm mươi lượng một vò, cũng còn tranh nhau mua mà không được.

Hơn nữa các đại tửu lâu nổi danh ở các châu phương Bắc, lượng tiêu thụ của loại thượng phẩm còn hơn xa loại phổ phẩm, cũng chỉ có tương đối bần cùng như Biên Châu chúng ta mới đành lòng uống loại phổ phẩm thôi.

Ta đây vốn định mua một vò thượng phẩm về để mình uống, nhưng đại lý người ta căn bản không bán, thấp nhất cũng phải mười vò mới được, mà mua ở trong tửu lâu thì đắt như muốn lấy mạng vậy, nhưng lần nào ta cũng cam tâm tình nguyện bỏ tiền đi tửu lâu uống rượu, người không biết loại rượu này rốt cuộc có sức dự hoặc như thế nào đâu, phàm là người yêu rượu, không ai có thể ngăn trở được sự mê hoặc của loại rượu này!

Nghe thấy vậy, Vân Thiên Hà lúc này mới chân chính ý thức được sự lợi hại khi hắn đem loại rượu kia tới thế giới này sau đó mở màn cho một thời đại thương nghiệp rượu thịnh vượng, không khỏi nói:

- Mông lão hán, nếu các đại thương gia, tửu lâu nhập hàng từ các người với giá hai mươi lượng một vò, một vò năm cân, cũng chính là năm bình, sao bọn họ còn dám bán mười lượng một bình, bán hết một vò chỉ ít bọn họ cũng kiếm được ba mươi lượng, chẳng phải là buôn bán quá đen tối sao?

Mông lão hán cười nói:

- Tiểu huynh đệ người có điều không biết, quan phủ nơi này đánh thuế loại rượu này rất cao, hơn nữa nghe nói loại Thiên Hà Lương Dịch này sau khi được hoàng đế khâm định là quốc phẩm cống tửu (rượu cống nạp cho triều đình), liền ban bố pháp luật, các thương gia trong thiên hạ kinh doanh loại rượu này, bọn họ càng bán đắt, thuế phải nộp cho quan phủ lại càng cao.

Một vò phổ phẩm này nếu bán năm mươi lượng, thì quan phủ đánh thuế ít nhất cũng phải hai mươi lăm lượng, bọn họ tối đa cũng chỉ kiếm được năm lượng một vò, nếu bọn họ bán ba mươi lượng, quan phủ lấy đi năm lượng thì cũng chỉ lãi được năm lượng thôi.

Cho nên các thương gia vô luận là bán bao nhiêu tiền, mỗi một vò phổ phẩm tối đa cũng chỉ kiếm được năm lượng, giới hạn cao nhất của loại trung phẩm là mười lượng, giới hạn cao nhất của thượng phẩm là mười lăm lượng. Muốn kiếm được món lãi kék sù là không có khả năng!

Nghe xong những lời này, Vân Thiên Hà cũng không hỏi lại nữa.

Tuy rằng lợi nhuận hắn kiếm được không quá nhiều, nhưng hoàng đế cũng rất thông minh, thu thuế từ trong tay thương gia cũng đã có thể mang lại khoản tiền lớn, xem ra con đường kết hợp hoàng thương là con đường chính xác.

(kết hợp hoàng thương là thương gia kết hợp với triều đình)

Chỉ cần hắn không phải là một nhà lũng đoạn thị trường, hoàng đế thấy bạc trắng không ngừng chảy vào quốc khố, tự nhiên cũng cần phải bảo hộ hắn.

Huống hồ lúc trước thực ra hắn đã đem bốn thành cổ phần tặng cho hoàng đế, số tiền hoàng đế so với hắn còn nhiều hơn, tự nhiên cũng phải đưa ra một chút sức lực, giải quyết những ưu phiền đằng sau của hắn.

Vân Thiên Hà cũng không muốn dấn vào vết xe đổ của An Tư tửu năm đó!

288. Chương 290: Đạo Khôn Ẩn Thứ Sáu

Vân Thiên Hà còn có việc cần làm, không muốn người lương thiện trung hậu như Mông lão hán bị dính vào nên đã uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của lão.

Lúc sắp rời đi, Vân Thiên Hà đưa cho Mông lão hán một tờ giấy, bảo Mông lão hán nếu như không mua được rượu thì cứ đem tờ giấy này đưa ra, cần bao nhiêu có bấy nhiêu.

Sau khi Vân Thiên Hà rời đi, Mông lão cầm tờ giấy kia, căn bản xem qua không hiểu trên đó viết gì, cũng không đoán ra được tiểu ao nhĩ này vì sao lại đưa cho mình tờ giấy kỳ quái này.

Chẳng qua Mông lão hán là người tương đối trung hậu, tuy rằng chỉ là một tờ giấy, nhưng là hảo ý của người ta, cho nên cũng không tiện vứt đi, liền thu lại, cũng không đem tờ giấy kia đặt ở trong lòng,

Nhưng mãi đến nửa năm về sau, khi Mông lão hán mua hàng vài lần gặp phải khó khăn mà quay về, trong lúc vô tình nhìn thấy tờ giấy này, vì vậy liền mang theo định thử một phen, lúc đó mới biết người mà lão gặp được kia, chính là quý nhân suốt đời của lão!

Vân Thiên Hà sau khi chia tay đám người Mông lão hán, cũng không ngụ lại khách sạn, mà thuê lấy một căn nhà của dân ở một ngõ nhỏ hẻo lánh để ở.

Sau khi thuê căn nhà, Vân Thiên Hà liền khắc một ký hiệu đặc thù khá bắt mắt ở trên nóc nhà, đặt vào đó hai viên đá hắc đã mài đến nhẵn nhụi bóng loáng. Sau đó hán lại lấy bình ra một bình ngọc, dùng hai khối linh thạch chi tinh hán lấy được bên trong long quật bố trí thành một Tụ Phách Huyền Linh trận đơn giản, bắt đầu tu luyện.

Từ sau khi tiến nhập tiên thiên, Vân Thiên Hà đã không còn công pháp chuyên môn luyện tạng để phụ trợ tu luyện, đoạn thời gian này cũng chỉ có thể không ngừng kiên trì tu luyện Thiên Khôn Định Ấn.

Nguyên lai khi ở cảnh giới võ sư cấp chín. Hán tối đa có thể đánh ra bốn đạo Thiên Khôn Định Ấn, đạo thứ năm quá miễn cưỡng, tiếp tục nữa sẽ rất khó duy trì.

Nhưng hiện nay Vân Thiên Hà trải qua hoán cốt, sau khi thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, hôm nay khi đánh ra đạo Khôn Ấn thứ năm và thứ sáu đã không còn trở ngại cùng áp lực đau đớn nữa.

Nhất là khi hán tiến vào Tụ Phách Huyền Linh trận, thần hồn ý chí tập trung cao độ, chỉ cần hán tiến hành diễn luyện hoàn chỉnh sáu đạo Thiên Khôn Định Ấn trong tinh thần ý thức, thì thân thể của hán cũng không tự chủ được theo sát ý thức mà động.

Đạo Khôn Ấn thứ nhất là cơ sở, Vân Thiên Hà dùng ý thức để hình thành vô cùng thoải mái, ba đạo Khôn Ấn sau đó bởi vì thời gian tu luyện đã dài, nên hình thành cũng rất dễ dàng.

Khi tới đạo Khôn Ấn thứ năm mới có một chút cảm giác trúc trắc, nhưng Vân Thiên Hà sau khi trải qua luyện cốt đạt tới cảnh giới Chân Vô Khích của tiên thiên, khi ngưng kết đạo Khôn Ấn này, áp lực mang đến cho nội tạng hầu như đều biến mất.

Chỉ đến khi hán ngưng kết đạo Khôn Ấn thứ sáu, trong nội tạng mới cảm thấy một tia đau đớn, thêm cả cảm giác áp lực huyết mạch bốc lên trong thân thể.

Đây chính là lý do vì sao Vân Thiên Hà muốn thông qua tu luyện Thiên Khôn Định Ấn làm một loại phương pháp phụ trợ để luyện tạng, để khi hán có thể đem Thiên Khôn Định Ấn tu luyện hoàn chỉnh, khiến cho tạng phủ của hán nhận được sự rèn đúc tối luyện, tạo thành cơ sở kiên cố cho việc luyện tạng sao này.

Tạng phủ của con người chính là bộ vị rất then chốt trong mệnh thể, tu luyện tạng phủ cũng là một việc rất nguy hiểm, chuẩn bị không tốt sẽ dẫn đến huyết mạch nghịch chuyển, tạng phủ tổn thương.

Tuy rằng đạo Khôn Ấn thứ sáu của Thiên Khôn Định Ấn có thể rèn đúc cho tạng phủ của Vân Thiên Hà khả năng chịu đựng áp lực, thế nhưng các công năng của tạng phủ như độ mềm dẻo, cường độ, độ phối hợp nhuần nhuyễn giữa các khí quan, thêm cả trình độ mạnh mẽ của nội tức, thì Thiên Khôn Định Ấn cũng không có biện pháp để rèn đúc cho tốt.

Mặt khác Vô Lượng Tinh Kinh tuy cũng là một phương pháp nội tu, nhưng đó chỉ là một pháp môn luyện khí kết hợp giữa tinh thần chi lực và mệnh thể, ngoài việc có thể giúp cho toàn bộ mệnh thể của Vân Thiên Hà đạt được những cải thiện ưu hóa qua các lần tẩy cân phạt tủy, cũng đồng dạng không phải là phương pháp chuyên môn tiến hành rèn luyện những khí quan bên trong mệnh thể.

Dưới sự chỉ điểm cùng nhắc nhở của Thương Nguyệt, Vân Thiên Hà tu luyện đến trình độ ngày hôm nay, cũng đã ý thức được bên trong Vô Lượng Tinh Kinh bao hàm rất nhiều thiếu sót, tỷ như việc tôi luyện cơ thể thành một khối cũng không hề đề cập đến. Vân Thiên Hà lúc này hồi tưởng lại kiếp trước tại sao gia gia lại chờ đến khi cơ thể và trình độ võ thuật của hán đạt được đến tiêu chuẩn mới cho hán tu luyện tinh kinh, đó cũng là bởi vì gia gia lo lắng đến phần thiếu sót của tinh kinh trong việc rèn đúc thân thể.

Cho nên sau khi Vân Thiên Hà nhận thức được rõ ràng vấn đề này, hần quyết định cần phải đi tìm công pháp luyện tạng chuyên nghiệp tinh thâm mới được, đó cũng là nguyên nhân trọng yếu trong hành trình tới phương Bắc lần này. Hần không muốn con đường võ đạo này của mình đang có một mở đầu tốt lại phải trì trệ không tiến ở cấp độ tiên thiên.

Bởi vì có Tụ Phách Huyền Linh trận, thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà trong quá trình tu luyện tập trung cao độ, bất tri bất giác đã qua một đêm.

Đến khi Vân Thiên Hà thành thực đánh xong một bộ Thiên Khôn Định Ấn hoàn chỉnh, bầu trời ban sớm đã sáng rồi.

Tuy rằng vẫn chưa thể sử dụng bộ Thiên Khôn Định Ấn hoàn chỉnh đến mức độ linh hoạt tự nhiên, điều khiển như cánh tay, nhưng sau nhiều lần luyện tập, thời gian ngưng kết Khôn Ấn của Vân Thiên Hà đã giảm xuống rất nhiều, hần tin tưởng uy lực của nó so với trước đây cũng đề cao càng rõ rệt.

Chủ nhân của căn nhà này là một lão bà bảy mươi tuổi, khi Vân Thiên Hà thu lại linh thạch chi tinh vào trong bình ngọc, bước ra khỏi cửa thì lão bà này mới từ trong phòng đi ra, đồng thời còn bưng thêm một ít cơm canh đậm bạc đi tới:

- Hải tử, đói bụng chưa, chỗ này của ta không có đồ ăn ngon để chiêu đãi, chỉ có một ít cơm canh đậm bạc, cháu đừng ghét bỏ!

- Không đâu bà bà!

Vân Thiên Hà nhận lấy đồ ăn, chỉ thấy có một chén cháo gạo kê cùng một đĩa rau dại, còn thêm cả hai chiếc bánh màn thầu, cũng không quá để ý, liền ngồi ăn luôn bên một cái bàn trong tiểu viện.

Lão bà bà kia nhìn thấy Vân Thiên Hà ăn rất ngon miệng thì cười rất vui vẻ, chờ cho đến khi Vân Thiên Hà ăn hết đồ ăn mới hỏi:

- Ăn no không, chưa no thì vẫn còn nữa!

- Cháu no rồi, cảm tạ bà bà!

- Hải tử, sáng nay trên nóc nhà cháu có một con ưng đậu xuống, tiểu hải tử ở đây nghịch ngợm nên đã cầm cung đuổi đi, đó có phải là ưng cháu nuôi hay không?

Lão bà bà sau khi cất chén bát bèn nói.

Khi Vân Thiên Hà ra khỏi cửa đã cảm ứng được trên bầu trời có chim ưng lượn quanh, hần biết đó là Vân Tường dựa theo tiêu ký cùng với tảng đá phản quang hần đặt trên nóc nhà tìm đến. Về phần bị tiểu hải tử nghịch ngợm đánh đuổi thì căn bản không có khả năng, đó là do hần cảm ứng được có người tới liền tạo ra vài thủ thế sai Vân Tường bay đi.

- Bà bà, đó là ưng cháu nuôi dưỡng, bà không cần để ý, nó sẽ không tùy tiện dả thương người đâu!

Vân Thiên Hà nói xong, vẫy tay một cái, chỉ thấy trên không trung một điểm đen sau khi bay quanh vài vòng liền nhanh chóng hạ xuống, đậu ở trên vai Vân Thiên Hà, vô cùng thân thiết cọ đầu vào mặt hần, bộ dáng hết sức hưng phấn hăng hái, chủ nhân biến mất mấy tháng, nó bay khắp nơi tìm kiếm cũng không thấy bóng dáng, nhưng đến hôm nay rốt cuộc cũng phát hiện được tung tích của chủ nhân, Vân Tường sao có thể không hưng phấn cho được.

Lão bà bà thấy chim ưng vô cùng thần thái, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Vân Thiên Hà, sau đó mỉm cười hòa ái quay trở về phòng.

Vân Thiên Hà cũng đã mấy tháng không gặp Vân Tường, lúc này thử ước lượng, thấy thể trọng của Vân Tường nặng hơn rất nhiều, lông mao trên đầu càng thêm tuyết trắng, lộ ra quang mang ngân sắc, mà trên lớp lông trên thân thể nó cũng mang theo một loại sáng bóng màu lam tím, mờ và trảo càng thêm sắc bén, toàn thân toát lên vẻ thần thái uy vũ.

Vượt lên bộ lông mềm mại, Vân Tường rất thoải mái khẽ kêu vài tiếng, Vân Thiên Hà phát ra chút Tinh Linh Chi Khí cho Vân Tường hấp thu, Vân Tường càng thêm tỏ ra hăng hái.

Bất quá khi Vân Thiên Hà dùng ứng mục thuật tiến hành giao lưu với Vân Tường, phát hiện ra tin tức lưu lại trong mắt Vân Tường, tựa hồ đang có người tìm theo tung tích của nó mà đến đây.

Đạt được những tin tức này, trong lòng Vân Thiên Hà cũng đã rõ những người này, xem ra bọn họ cũng thập phần giỏi hoạt, biết lợi dụng sủng vật của hắn mà truy tìm hành tung hắn, điểm này trước đây Vân Thiên Hà cũng không phát giác ra.

Vân Tường sau khi hấp thụ một ít Tinh Linh Chi Khí, thần thái có vẻ càng thêm hào hứng, bất quá Vân Tường cũng không bám dính lấy Vân Thiên Hà mà hướng hắn kêu khẽ vài tiếng, sau đó liền bay lên trời, hướng ra phía ngoài thành.

Vân Thiên Hà biết Vân Tường muốn dẫn hắn rời khỏi thành, xuất phát từ hiếu kỳ hắn liền đi theo.

Sau khi ra khỏi thành, Vân Thiên Hà phát hiện Vân Tường một mực bay quanh đỉnh đầu hắn, sau đó phát ra từng đợt kêu khẽ, rồi tựa như thiểm điện biến mất trong không trung.

Qua chừng thời gian nửa nén nhang, Vân Tường lại bay trở về, lần này nó đậu xuống trên người Vân Thiên Hà, thần nhiên chải vuốt những sợi lông chim xinh xắn.

Hí! Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến từ thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Cộp cộp cộp!

Ngay sau đó là một tiếng ngựa hí, thanh âm rất vang dội, rất vui vẻ, nhưng cũng lộ ra một chút mệt mỏi. Vân Thiên Hà nghe thấy rõ ràng, trong lòng cũng vạn phần kích động, hắn hoàn toàn không ngờ Vân Bôn vẫn còn sống, hơn nữa còn theo Vân Tường tới tận đây.

Đây là một đồng bạn đã theo hắn từ khi hắn còn nhỏ ở thế giới này. Trên thế giới này hắn có thể không có cảm tình với người khác, nhưng đối với một ứng một ngựa này, hắn luôn luôn có một loại tình cảm không thể dứt bỏ.

Tâm tình lúc này có chút phấn khởi, có một cỗ xung động khó tả, khiến Vân Thiên Hà lúc này cũng giống như một chú ngựa hoang, vội vàng lao nhanh vào trong thảo nguyên bát ngát.

Ở đầu kia của thảo nguyên, một vệt bóng màu đen giống như một mũi tên bắn thẳng tới, Vân Thiên Hà thả lỏng ý chí bản thân, không chút do dự phóng thẳng về phía đó.

Trong sát na một người một ngựa gặp nhau, Vân Thiên Hà ngừng lại, Vân Bôn lúc này đang phi nhanh cũng nhấc hai chân trước lên để dừng lại.

Khóe mắt Vân Thiên Hà có chút ướt át, hắn thấy trên người Vân Bôn có thật nhiều vết thương, hơn nữa phần đuôi còn dính thêm vài mũi tên, máu đọng hàng cục, trên cổ vẫn còn một nửa đoạn dây thừng bị nó cắn đứt, xem ra nó còn gặp phải đám người tham lam muốn bắt nó.

Lao người tới trước, Vân Thiên Hà mở rộng hai tay, ôm chặt lấy cổ của Vân Bôn, mà Vân Bôn lúc này cũng vui sướng phát ra những tiếng phì phì trong mũi, dùng mặt cọ vào khuôn mặt hắn, tất cả tình nghĩa, đều thể hiện toàn bộ trong cái ôm của một người một ngựa!

289. Chương 291: Vấn Đề Của Tinh Kinh

Biên Châu tiểu thành giống như một con đại xà nằm ngủ đông, tuy rằng yên lặng trong đêm đen, nhưng nó vẫn có thể tùy thời mà giết chết địch nhân.

Vùng đất phía bắc thu tàn đông tới, nhiệt độ trong một ngày chênh lệch khá lớn, về đêm càng tương đối lạnh lẽo. Bên trong tiểu thành, ngoại trừ một số tửu quỷ lang thang trên những con đường vắng vẻ, còn lại toàn thành một mảnh tĩnh mịch.

Một nơi hẻo lánh bên trong thành.

Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng ở trong tiểu viện, hắn không hề cảm thấy chút lạnh lẽo nào, trên trời ánh trăng như nước, ánh sao rực rỡ, từng cơn gió lạnh thổi qua kéo theo vài lọn tóc dài tung bay theo gió, che đi gương mặt anh tuấn kiên nghị của hắn.

Lúc này hai mắt hắt khép hờ, thần hồn ý chí tập trung cao độ, ở trong tinh hà rực rỡ trên bầu trời, tìm kiếm một ngôi sao cô độc đứng lẻ loi không có nơi quy tụ, hướng về phía nó mở rộng tấm lòng, dung nhập nó tiến vào hải dương tinh tú đang dần dần mở rộng của bản thân.

Hàn phách chi linh trong cơ thể được Vân Thiên Hà không ngừng nuôi dưỡng, hôm nay đã giống như quân lâm vương giả trong phiên hải dương tinh tú trong cơ thể hắt, thay chủ nhân tuần thủ phiên hải dương tinh tú này.

Hàn phách chi linh lúc trước bị buộc đi ra từ trong cơ thể Lâm Nhược Hi, sau đó lại tiến vào cơ thể hắt, thập phần táo bạo trong cơ thể, đã tính khó thuận.

Bảo kiếm muốn sắc phải trải qua ma luyện, sau khi bị Vân Thiên Hà áp chế dạy dỗ một phen, sau đó lại dùng thần hồn ý chí không ngừng thuần dưỡng, hiện tại hàn phách chi linh này mặc dù vẫn duy trì phần hăng hắt như cũ, thế nhưng phần thô bạo sau khi ma luyện đã mất hắt đi, Vân Thiên Hà vẫn một mực dùng thần hồn ý chí của bản thân ảnh hưởng tới nó. Khi cho nó hấp thụ Tinh Linh Chi Khí, đồng thời nó cũng được kế thừa ý chí kiên nghị không biết sợ hãi của Vân Thiên Hà. Thông qua khôn hàn chi tức không ngừng tăng mạnh, nó đang dần dần biến đổi thành một cả thể mới.

Loại chuyển biến này không thể nhìn thấy, nhưng có thể khiến cho Vân Thiên Hà cảm nhận một cách chuẩn xác chính là, tựa như tinh nguyên đan dựng dục trong cơ thể tinh tú, hàn phách chi linh trong cơ thể Vân Thiên Hà dưới sự đào tạo của hắt, nó đã có một loại biến ảo vô hình, từ trạng thái nửa hư nửa thực mà bồi dưỡng được thành hàn phách chi linh lớn mạnh như ngày nay, trở thành tinh phách của Vân Thiên Hà đúng như dự đoán của hắt, cũng khiến hắt phải ngưng tụ thêm nhiều khôn linh chi tức để bồi dưỡng nó.

Đem hàn phách chi linh bồi dưỡng thành tinh phách, đối với người thường mà nói, loại suy nghĩ này thực sự không thể tưởng tượng nổi, nhưng Vân Thiên Hà không phải là một người bình thường, hắt cũng không câu nệ tư tưởng võ đạo nhỏ hẹp, hắt có can đảm khai thác những cái mới, có can đảm ném trái. Hàn phách chi linh kia vốn là hấp thụ tinh hoa hàn khí rồi sau đó theo bản năng mà hình thành một sinh mệnh thể năng lượng. Vì sao hắt không thể sử dụng Tinh Linh Chi Khí ẩn chứa bên trong sao trời vô cùng tinh thuần cường đại để dựng dục nó, khiến cho bản thân nó phát sinh một loại chuyển biến không thể nhận thức được, lại thông qua việc dung nhập ý chí của hắt mà trở thành một phách cường đại hơn.

Vân Thiên Hà đem đệ nhất tinh tú trong cơ thể, thông qua Dẫn Tinh Quyết tu luyện một loại tự chủ tuần hoàn đến cảnh giới viên mãn, đệ nhị tinh tú cũng đã có thể tự duy trì tu luyện liên tục.

Đối với việc tu luyện Vân Thiên Hà cũng có những lý giải khá sâu sắc, hắt cảm thấy mỗi một ngôi sao trong tinh không, hắt là đều có tên của nó, đều có thuộc tính của nó. Mà bên trong Vô Lượng Tinh Kinh không hề đề cập đến, nếu có cũng chỉ là hai phương pháp tu luyện sơ cấp Tinh Thần Quyết cùng Dẫn Tinh Quyết, cộng thêm một tấm tinh vị huyết khiếu đồ, còn những phương pháp tu luyện cao thâm hơn thì không hề trọn vẹn đầy đủ.

Nếu có thể thông qua phương thức tu luyện đặc thù để hình thành cảm ứng liên hệ với những tinh tú trên bầu trời, như vậy hắt cần những tầng công pháp sâu hơn nữa, để hắt có thể mượn dùng được cổ lực lượng tinh tú này, hoặc là pháp môn điều động khổng chế thiên địa chi lực.

Tỷ như đệ nhất tinh tú trong cơ thể hắt đã được thấp sáng tương ứng với hai mươi tám huyết khiếu nằm trên kinh lạc tứ chi của hắt, mà tinh khiếu trong đệ nhị tinh tú thì tương ứng với kinh lạc nửa bụng dưới của hắt, đệ tam tinh tú thì tương ứng với kinh mạch nửa bụng trên của hắt, đệ tứ tinh tú thì không cần phải nói, chính là ứng với kinh lạc ở đầu não hắt.

Loại pháp môn huyết khiếu quanh thân hô ứng được với tinh thần, kỳ thực cũng là một loại pháp môn sơ cấp dẫn mượn thiên địa chi lực đến rèn luyện thân thể, chính vì có sự trợ giúp của công pháp đặc thù này mà con đường võ đạo giai đoạn đầu của Vân Thiên Hà tiến triển thần tốc.

Nhưng vấn đề chủ yếu là ở chỗ, nếu như khi Vân Thiên Hà mở ra toàn bộ bốn tinh tú của đệ nhất tinh vực trong cơ thể, đồng thời thông qua Dẫn Tinh Quyết khiến cho chúng hoàn toàn hô ứng được với quần tinh trên trời, như vậy khi tiếp tục tiến vào Địa Chi Giới Vực thì hắt nên tu luyện thể nào đây?

Sự đối ứng giữa Địa Chi Giới Vực với quần tinh, đã không còn liên quan đến kinh lạc huyết khiếu trong thân thể hắt nữa, nếu như sau khi hắt mở ra, dùng Dẫn Tinh Quyết để dẫn dắt sản sinh ra lực lượng, lực

lượng đó sử dụng như thế nào, chuyển hóa như thế nào. Nếu như tiếp tục rèn luyện mệnh thể mà nói, khi Vân Thiên Hà đạt đến cảnh giới về sau, hiển nhiên đã không còn mấy tác dụng.

Mà những việc đó khuyết thiếu pháp môn, trên tinh kinh cũng không hề giảng giải.

Vân Thiên Hà đã chân chính ý thức được, khi cổ lực lượng này sản sinh thông qua Dẫn Tinh Quyết, nếu như hần không thể lợi dụng được, rất có thể sẽ hình thành phản phệ, dẫn lửa thiêu thân, rốt cuộc hần cũng minh bạch nguyên nhân vì sao Thương Nguyệt tiền bối lại nhắc nhở hần, muốn hần sau khi tu luyện hết Nhân Chi Giới Vực nhất định phải ngừng lại, đi tìm thương cổ tinh quyết Tinh Khung Bí Sách.

Bất quá tu luyện giai đoạn trước chủ yếu là để rèn luyện mệnh thể, mở ra tinh khiếu đối với Vân Thiên Hà mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, hần đến nay mới mở ra hai tinh tú, mà việc tu luyện dẫn tinh của đệ nhị tinh tú cũng đang được duy trì liên tục.

Bắt đầu tu luyện đệ nhất tinh tú tương đối dễ, kinh lạc phân bố trên tứ chi quanh thân đã được Vân Thiên Hà tu luyện từ khi còn bé, nhận được sự rèn đúc mở rộng, những tinh này đều rất linh mãnh, vô cùng có sức sống. cho nên sự dẫn tinh mới tiến triển cấp tốc.

Khi tới đệ nhị tinh tú, kinh lạc ở đây phân bố ở nửa bụng dưới của hần, hơn nữa trong quá trình dẫn tinh, ngay cả tiểu jj cũng cần có ba khóa tinh phải hô ứng với nó, việc này khiến Vân Thiên Hà cảm giác thập phần không được tự nhiên.

Nhất là tinh khiếu gần đây hần đang dẫn dắt hô ứng cùng với tinh thần trên trời, sau khi hoàn thành việc dẫn tinh của khóa tinh khiếu thứ tám, loại cảm giác cổ quái này càng thêm mãnh liệt, bởi vì sao khi tới khóa tinh khiếu thứ chín, kế tiếp đó là bốn khóa tinh khiến nằm phụ cận xung quanh với tiểu jj.

Vân Thiên Hà thực sự không dám tưởng tượng, khi hần tinh khiếu trên tiểu jj của hần hô ứng cùng với tinh thần trên trời sẽ có quang cảnh như thế nào, bởi vì nơi này tương đối yếu đuối, hơn nữa cũng tương đối miễn cảm.

Có thể là do tác dụng tâm lý, sau khi Vân Thiên Hà hoàn thành dẫn tinh cho khóa tinh khiếu thứ chín trong đệ nhị tinh tú, tinh thần cũng không thể tập trung được nữa, ngay cả dưới sự trợ giúp của Tụ Phách Huyền Linh trận cũng không giúp hần tập trung được.

Thấy thế, Vân Thiên Hà cũng lập tức đình chỉ tu luyện dẫn tinh.

Lúc này trời đã tảng sáng, sau khi đứng lên thu lấy linh thạch chi tinh dùng để bố trận, chợt truyền đến một tiếng ưng kêu, Vân Thiên Hà vẫy tay một cái, Vân Tường liền nhanh chóng đáp xuống.

Chỉ thấy miệng Vân Tường ngậm một cái ống trúc, Vân Thiên Hà đem ống mở ra, lấy thư bên trong ra đọc một chút. Mấy hôm trước hần đã cho Vân Tường quay về Lợi Châu báo tin bình an cho người nhà, đây là thư hồi âm từ Lợi Châu gửi đến.

Thư do Đồ Chính Minh tự tay viết, có nhắc tới thành Lợi Châu tụ tập rất nhiều cao thủ, đều âm thầm điều tra hành tung của hần, đồng thời còn thông qua quan hệ khắp mọi nơi để lấy lòng kết giao với đệ tử Đồ Thị, tìm hiểu tung tích của hần, bất quá những người này cũng không có uy hiếp đối với Đồ Thị, ngược lại vô hình trung đã hình thành một sự bảo hộ tạm thời cho Đồ Thị.

Đây cũng là một chuyện tốt lợi nhiều hơn hại. Trong thư, Đồ Chính Minh bảo Vân Thiên Hà trước tiên cứ du lịch khắp nơi một chút, tạm thời không nên quay về Lợi Châu, An Nhạc Nhi hiện tại đã vào võ đường bắt đầu dụng công học võ. Bảo Vân Thiên Hà không cần lo lắng, Đồ Thị sẽ chiếu cố cho nó!

Sau khi xem xong thư, Vân Thiên Hà tiện tay hủy đi, vuốt ve nhúm lông mềm mại trên cổ Vân Tường, sau khi suy nghĩ một chút, trở vào phòng mang tới một phong thư đã viết sẵn từ trước bỏ vào ống trúc, chăm sóc Vân Tường một hồi, sau đó liền nhấc tay lên, Vân Tường vui vẻ kêu một tiếng rồi bay lên, nhanh chóng biến mất trên bầu trời xanh.

Vân Thiên Hà trở về phòng thay đổi y phục, gắn thêm râu ria, hóa trang dung mạo, đến giếng nước bên trong hậu viện múc một thùng nước, đem về trong tiểu viện cho ngựa uống. Sau khi lấp xong yên ngựa, vuốt vuốt mặt Vân Bôn rồi liền xuất môn, Vân Bôn thở phì phì trong mũi, lập tức đi theo phía sau.

Vân Thiên Hà di chuyển lòng vòng bên trong thành, tuy nhiên hần phát hiện ra một số ký hiệu đầu mối của Tình Báo doanh Viêm Hoàng cực, bèn di chuyển theo ký hiệu đó, rất nhanh đã đi tới trước một cửa hàng tạp hóa còn chưa mở cửa bán hàng.

Gõ cửa theo một quy luật, sau khi ba tiếng vang lên, chợt nghe một hán tử trắng niên trong miệng lầm bầm:

- Ai mà tới sớm vậy, còn chưa có mở cửa mà!

Sau khi đi ra, gã hán tử này đưa mắt quan sát Vân Thiên Hà vài lần, nói:

- Người muốn gì?

- ta muốn mua ba xích đá, chín thốn gỗ, một trượng dây thừng.

Vân Thiên Hà nói.

Nghe xong lời này, thần sắc hán tử trắng niên bỗng nhiên trở nên cẩn thận, nhìn xung quanh không có một ai, liền mở cửa nói:

- Tiến vào rồi nói!

Vân Thiên Hà sau khi vào cửa, hán tử trắng niên cẩn thận đóng cửa lại, vẻ mặt không xác định nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Ba xích đá dùng để làm gì, chín thốn mộc dùng để làm gì, một trượng dây thừng dùng để làm gì?

- Lễ thượng vãng lai!

Sau khi Vân Thiên Hà nói xong, hán tử kia liền chấp tay về phía Vân Thiên Hà nói:

- Mời!

Phía sau cửa hàng tạp hóa có một khoảng sân. Bên sân chính là thương khố chứa tạp hóa, Hán tử kia sau khi dẫn Vân Thiên Hà vào thương khố, đem một đồng tạp vật dọn ra, nơi này có một địa đạo.

Địa đạo cũng không dài lắm, đi tới bậc thang cuối cùng có một cánh cửa, hán tử kia sau khi gõ lên cửa vài cái đã có người lên tiếng hỏi, sau khi đáp lại ám hiệu, bên kia mới mở cửa ra.

Người mở cửa mặc trang phục tiểu nhị, bắt quả khi nhãn thần của hần rơi lên người Vân Thiên Hà liền lập tức cảnh giác, hướng về phía hán tử hỏi:

- Người này là ai?

- Lễ thượng vãng lai!

Hán tử đáp lại một câu, gã làm thuê kia cũng đang nghi hoặc, đột nhiên một thanh niên trang phục dân phu từ trong phòng nhanh chóng bước ra, sau khi thấy Vân Thiên Hà liền ôm quyền thi lễ:

- Thuộc hạ không biết thiếu chủ giá lâm. Xin thiếu chủ thứ tội!

Lập tức hần liền nói với gã làm thuê kia;

- Các người lui ra đi!

290. Chương 292: Võ Bộc Mới Của Sơn Tặc

- Thuộc hạ xin cáo lui!

Vân Thiên Hà sau khi vào phòng liền đóng cửa lại, nói luôn:

- Thu Thạch, vừa rồi có phải là những người tuyển dưới ở chi nhánh Biên Châu không?

Thu Thạch đáp:

- Đúng vậy thưa thiếu chủ, những người này đều trải qua lựa chọn và khảo hạch nghiêm ngặt, là người liên lạc đơn tuyến tại Nguyên Dã quận, bất quá gần đây tổng quản có truyền tin đến muốn tôi tạm thời đình chỉ tất cả hoạt động, lưu thủ chờ lệnh, cho nên thuộc hạ tạm thời ở đây khá nhàn rỗi!

- Sứ đoàn La Lam sau khi đi qua Bắc cương tiến nhập Biên Châu, chúng tôi đã lưu ý, sau khi âm thầm điều tra chúng tôi biết được, hai ngày sau khi sứ đoàn đưa ra công văn thông quan tiến nhập vào biên giới Biên Châu, đã có mười vạn đại quân của họ đóng tại Bắc cương biên cảnh, về phần động cơ cùng mục đích của họ, chúng tôi tạm thời chưa rõ, kinh thành bên kia vẫn chưa có tin tức tình báo truyền đến!

- Vậy gần đây Bắc quân trú đóng ở Biên Châu có động tĩnh gì không?

Thu Thạch nói:

- Trong Bắc quân thủ vệ doanh ở Biên Châu tháng trước đã có một lần điều chỉnh, tướng sĩ trong doanh phát sinh xung đột rất kịch liệt, nảy sinh nội chiến, bất quá đã nhanh chóng bị ngăn chặn, hiện tại các võ tướng thống lĩnh trong doanh đều đã là tâm phúc của Thiên Thanh thiếu gia!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút nói:

- Thu Thạch, người lập tức liên lạc với Thu Mộc, để Thu Mộc đem phong thư này giao tới tay đại ca của ta, đồng thời nhất định phải bảo Thu Mộc căn dặn hần, nếu khi sứ đoàn La Lan trên đường quay về phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì bảo hần ngàn vạn lần không nên vọng động, nhất định phải để thống lĩnh các doanh bảo trì cảnh giác, nhiều lần thay đổi khẩu lệnh, tăng mạnh tuần tra đề phòng, không được để gian tế trà trộn vào trong Bắc quân, còn những chuyện khác, trong phong thư này đều đã nói rõ, chắc hần hần tự có kế hoạch!

Sau khi Thu Thạch nhận bức thư, Vân Thiên Hà lại nói:

- Mặt khác, tuyên bố mệnh lệnh cho những nhân viên tuyển dưới của Tình Báo doanh Biên Châu, để cho bọn họ theo dõi mật thiết hướng đi của một đám người do hai tên này cầm đầu, sau khi xác định được hành tung của chúng, lập tức báo cáo!

Nói xong, Vân Thiên Hà lại lấy ra một tờ giấy, phía trên có vẽ hai bức họa, giao vào tay Thu Thạch.

Thu Thạch nhìn một chút qua hai bức họa rồi ra khỏi cửa, chưởng quỹ cùng với gã tiểu nhị của cửa hàng đang chờ ở phía sau.

Gã tiểu nhị thấy Thu Thạch đi ra, liền tiến lên đón:

- Đường chủ, thiếu chủ đại giá đến đây, có phải có nhiệm vụ muốn giao chúng ta thực hiện hay không?

Thu Thạch lấy hai bức họa ra nói:

- Tam Dương, người đem hai bức họa này in lại thành nhiều bản, truyền cho nhân viên hạ tuyến, bảo bọn họ chú ý nghiêm mật một đám người do hai tên này dẫn đầu, sau khi xác định tin tức, nhanh chóng báo cáo!

Tiểu nhị Tam Dương tiếp nhận bức tranh, nhìn qua vài lần nói:

- Nữ nhân này hình dáng đẹp đến kì lạ, tôi cảm thấy nhìn có chút quen mắt!

Thu Thạch nghe vậy, lập tức dừng bước, quay đầu lại nói:

- Người thấy người này ở đâu?

Tam Dương nghe vậy, tỉ mỉ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đúng rồi, chính là chàng vạng ngày hôm trước, tôi mang theo mấy huynh đệ đến tửu lâu Tôn Ký đưa hàng, đưa hàng xong lúc đi ra cửa, liền thấy nữ nhân này cùng một thanh niên công tử từ nhà gian ở trên lầu đi xuống, chỉ vì nữ nhân này dáng dấp đẹp đến yêu mị, bèn nhìn vài lần, cho nên ấn tượng khá sâu!

- Nói như vậy, đám người này đã ở trong Nguyên Dã thành. Tam Dương, người lập tức dẫn người đi thăm dò, nhưng không được thả thảo kinh xà, sau khi xác nhận được nơi dừng chân của bọn chúng liền lập tức báo cáo!

Gã tiểu nhị sau khi nhận lệnh, lập tức cấp tốc đi ra cửa, Thu Thạch hướng đại hán còn lại nói:

- Tam Hổ, người mở cửa đi, hôm nay cứ buôn bán như bình thường!

Tam Hổ gật đầu, không khỏi hướng bí thấy nhìn thoáng qua, nói:

- Đường chủ, còn thiếu chủ thì sao?

Thu Thạch nói:

- Thiếu chủ tự có việc cần làm, chuyện khác người không cần để ý tới, lát nữa thấy hán cứ bắt chuyện như khách nhân bình thường là được!

- Vâng!

Tam Hổ tuân mệnh đi ra mở cửa.

Vân Thiên Hà đợi trong bí thất một hồi, sau khi viết tiếp một phong thư mới đi ra ngoài. Đi tới cửa hàng, Tam Hổ lộ ra dáng tươi cười chào đón, cùng với Vân Thiên Hà hàn huyên vài câu, sau đó Vân Thiên Hà tùy tiện cầm mấy thứ tạp hoá rồi mới đi ra cửa.

Bất quá ngay khi Vân Thiên Hà đi không bao lâu, có một gã hán tử trắng niên tiền vào cửa hàng tạp hóa, Tam Hổ lập tức tiến lên bắt chuyện:

- Khách quan, cần gì vậy?

- Ta cần rất nhiều dây thừng, còn cả đinh sắt, giá đỡ, dầu đốt. Đây là danh sách, người án theo những thứ ta viết bên trên chuẩn bị đi, ta ra ngoài một chút rồi quay lại lấy!

Nói xong, đại hán kia ném ra một tờ danh sách cùng mấy ngân bính tử rồi ra khỏi cửa.

Tam Hổ cầm danh sách lên, chỉ thấy những thứ viết trên đó đều là những tạp vật dùng để bố trí bày rập, liền cầm lấy đi qua tiểu viện, tiến vào bí thất.

Thu Thạch mới dùng ứng bưu để gửi thư đi, vừa vào phòng đã thấy Tam Hổ cầm một tờ danh sách đưa cho hắn.

Nhìn một chút, Thu Thạch nói:

- Những hàng hóa này đa phần đều dùng để bố trí bày rập, người trước tiên không cần để ý tới người này, cứ án theo yêu cầu của hán bán hàng là được. Xong rồi thì cho người chú ý động hướng của bọn chúng!

Vân Thiên Hà sau khi ra khỏi cửa hàng tạp hóa, cũng chưa trở về chỗ ở luôn mà trực tiếp ra khỏi thành, ở ngoài thành cưỡi ngựa đi dạo một vòng để tìm hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh của Nguyên Dã thành.

Toàn bộ Nguyên Dã thành giống như một đầu cô lang trong đại thảo nguyên, xung quanh có những thôn trang phụ cận.

Sở dĩ địa phương xây thành nằm ở vị trí tương đối thấp giữa đồi núi cùng với thảo nguyên, đoán chừng xung quanh không có núi ngăn cản đầu gió, mùa đông đến gió lạnh kéo về không có núi che chắn, khí hậu ở đây e rằng cũng sẽ trở nên cực kỳ hàn lãnh.

Từ vị trí địa lý mà nói, nơi xây dựng Nguyên Dã thành lộ ra sự cổ quái, nơi này là tâm điểm giáp giới giữa giải đất đồi núi và giải đất thảo nguyên, hướng phía đông phần lớn là thảo nguyên, mà hướng phía bắc phần lớn là đồi núi. Thậm chí hướng về phía tây còn là vùng sa mạc.

Nhưng bất luận dựa theo địa hình nào, ở đây xuất hiện một tòa thành trì duy nhất như thế, nằm vừa đúng nơi giao nhau giữa bốn hướng thông hành, mà ngay cả một đội quân trú thủ cũng không có, giống như là một khu vực công cộng, Vân Thiên Hà không hiểu vì sao hoàng đế lại làm ra một bố trí như vậy.

Tra xét qua hoàn cảnh địa lý xung quanh Nguyên Dã thành đã tới giữa trưa, khi Vân Thiên Hà cưỡi ngựa trở về thành đã thấy thủ vệ cửa thành tăng thêm một số người, hơn nữa kiểm tra càng thêm cẩn thận nghiêm ngặt.

Sau khi vào thành, đội tuần tra trên đường so với bình thường cũng nhiều hơn rất nhiều, có nhiều nơi nha môn còn tổ chức quét dọn đường phố, xem ra trong thành sắp có chuyện lớn phát sinh.

Vân Thiên cũng không để ý tới những việc này, đi tới cửa hàng gạo mua vài túi gạo lớn, rồi cưỡi ngựa quay về nơi ở.

Sau khi trở về, lão bà bà kia đã nấu xong cơm nước đang ngồi chờ hần.

Lão bà bà vẫn dùng ánh mắt từ ái cười cười nhìn Vân Thiên Hà ăn cơm, khi thu dọn bát đĩa, Vân Thiên Hà nói:

- Bà bà, ngày hôm nay cháu phải đi rồi, mấy ngày nay quấy rầy bà, cũng không có gì báo đáp, mấy túi lương thực cháu vừa bỏ vào bếp bà giữ lại dùng qua mùa đông, trời có lạnh thì bà dùng số tiền này mua áo bông mặc, đây chỉ là chút tâm ý của cháu, bà không nên từ chối!

Vân Thiên Hà khi trở về đã cố ý đem ngân bính tử đổi thành vài xâu tiền bỏ trên bàn.

Nghe những lời này, dáng vẻ tươi cười trên mặt lão bà bà nhất thời cứng lại, nhưng vẫn nói:

- Cháu đã phải đi, bà bà sẽ không giữ cháu lại, tâm ý của cháu ta sẽ nhận!

Nói xong, khi lão bà bà rời đi, đột nhiên xoay người lại nhìn hần nói:

- Hài tử, có một số việc cháu đã quyết định, thì cứ phóng tay mà làm, bà bà cũng sẽ không ngăn cản cháu, nhưng bản thân ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Vân Thiên Hà sửng sốt, không hiểu vì sao lão bà bà lại nói ra những lời này, khi nhìn bóng lưng lão bà bà rời đi, đột nhiên trong lòng Vân Thiên Hà khê động, trầm nghĩ:

- Lẽ nào lão bà bà vị này là một vị cao nhân thâm tàng bất lộ, có thể đoán ra được tâm tư của ta? cũng biết ta muốn làm gì?

Mang theo nghi hoặc này, Vân Thiên Hà vào phòng, thu thập túi đồ khoác ở trên lưng, đeo Vân Tru bên hông, khoác thêm áo choàng, lúc này mới hướng về phía phòng của lão bà bà bước đi.

Bình thường lão bà bà không có việc gì làm thì ngồi trong phòng thiêu thừa may vá, Vân Thiên Hà đang muốn gõ cửa tạm biệt lão bà bà, thì từ trong phòng đã truyền ra thanh âm của lão bà bà:

- Hài tử, cháu đi đi, không cần nói lời từ biệt với ta đâu!

Tay Vân Thiên Hà đã đưa tới cửa thì ngừng lại, bèn nói:

- Vậy bà bà hãy保重, cháu đi đây!

Nói xong bèn ra cửa rời đi.

Khi Vân Thiên Hà rời đi, lão bà bà trong phòng cũng nói nhỏ:

- Chúng ta còn có thể tái kiến!

Sau khi Vân Thiên Hà rời khỏi, đã thấy rất nhiều con đường trong thành bị giới nghiêm.

Hần đi tới chỗ cửa hàng tạp hóa, cùng với Tam Hồ dùng ám ngữ nói chuyện, Tam Hồ lặng lẽ đưa một tờ giấy cho hần, sau khi mua vài thứ tạp hóa Vân Thiên Hà liền ly khai. Dọc theo đường, Vân Thiên Hà xem qua tờ giấy rồi hủy đi, trước hết đi ra khỏi thành, sau khi trấn an Vân Bôn một hồi liền thả nó ra cho tự do, rồi một lần nữa đổi hành trang quay trở lại trong thành.

Dường như trong thành có đại nhân vật tới, lực lượng tuần tra của quan phủ tăng mạnh, rất nhiều con đường chủ yếu bị giới nghiêm, khiến cho nhân tâm hoảng loạn.

Vân Thiên Hà trở lại trong thành trực tiếp đi tới tửu lâu Tôn Ký, đây là tửu lâu lớn nhất trong thành, khi hần thấy ở đây cũng bị giới nghiêm, người của quan phủ đang đuổi khách đi, liền tiến vào một ngõ nhỏ hướng về phía này quan sát trong chốc lát.

Trong đám khách nhân bị đuổi đi, hẳn chú ý một nữ nhân mặc váy bông, đầu đội khăn bông, cùng với một thanh niên mặc áo xanh cũng đội mũ, hình dạng phổ thông bình thường, hơn nữa trên mặt còn có vết sẹo từ trong đám người đi ra.

Đám khách nhân vẫn còn hùng hống hổ hổ tỏ ra vô cùng khó chịu, nhưng đối mặt với những thủ vệ trong tay cầm đao sáng loáng, bọn họ tuy khó chịu cũng phải nuốt vào trong bụng.

Một nam một nữ này sau khi ra khỏi tử lâu, Vân Thiên Hà chú ý thấy bọn chúng theo dòng người tản ra, bước nhanh về phía tây thành, vì vậy hẳn bèn theo phía sau quan sát đằng xa.

Thành tây ở đây nằm tương đối gần quan phủ, một nam một nữ bước đi rất nhanh, bọn họ đi trên đại đạo đi một đoạn, sau đó lại chuyển hướng, theo một đường đi về phía khu nhà dân ở hướng bắc, có vẻ vô cùng cẩn thận.

Nhưng Vân Thiên Hà đi theo đến đây, liền không tiếp tục theo bọn họ đi về phía bắc, mà rẽ sang con đường đi về phía nam. Khi đi tới môn khẩu của một nhà phú hộ, trông thấy tòa nhà trắng lè như vậy, cũng không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Sơn tặc biến thành phú hào, thật sự là tức cười!

291. Chương 293: Kiểm Cơm Ăn!

Mà ở địa phương phồn hoa nhất trong thành, lúc này lại vô cùng vắng vẻ, đám chưởng quỹ của mấy tử lâu khách sạn mặc những bộ y phục đẹp nhất đất nhất, mang theo vài người đứng ở môn khẩu, ánh mắt mong chờ nhìn hướng cửa thành, thần tình bọn họ còn có chút khẩn trương.

Nơi này đã bị binh sĩ trong quân tới giới nghiêm từ chiều, những người khách nhân nhàn rỗi đều đã bị đuổi khỏi khu vực cảnh giới này, khiến nơi đây có chút vắng vẻ tiêu điều. Đúng lúc này, từ cửa thành hàng loạt tiếng chiêng trống âm ỉ truyền đến, ngay sau đó là một trận pháo nổ. Rất nhiều người vây quanh ở xa xa rướn cổ lên vừa nhìn vừa nghị luận, nhất hời khiến cho cả Nguyên Dã thành trở nên sôi trào.

Lúc này chỉ thấy cửa thành mở rộng, một đội kỵ sĩ y giáp sáng choang, trật tự uy vũ đi trước tiến vào thành.

Sau khi đội kỵ sĩ tiến vào, bách tính trong thành lên tiếng hoan hô:

- Đường quân uy vũ!

Thanh âm tựa như sóng triều trào lên, vang vọng thật lâu không ngừng.

Theo sau đám kỵ sĩ tiến vào thành, đó là kỵ binh tiên phong của La Lan đế quốc, nhưng bất đồng chính là, kkkh những người này tiến vào thành, đám bách tính cũng chỉ hừ một tiếng, thậm chí còn có người núp ở nơi không bị phát hiện cất tiếng nói:

- Đám tôn tử La Lan này luôn thích làm đám hỏi để thực hiện âm mưu, quả thực là dê tiên vô sỉ!

Trong tiếng nghị luận và tiếng hừ lạnh của bách tính, sau khi đám kỵ sĩ La Lan đi qua, theo sau chính là một một hàng bộ giáp binh La Lan cùng một hàng ngự lâm quân Đại Đường, đám người này có lẽ chính là đám người lần trước, nhân số cũng chỉ khoảng ba mươi người, còn số lượng ngự lâm quân Đại Đường khoảng năm mươi người, bách tính vừa nhìn thấy ngự lâm quân liền hoan hô rộn ràng, khí thế như vậy so ra La Lan đã yếu hơn một bậc.

Sau khi ngự lâm quân Đại Đường cùng với bộ giáp binh La Lan tiên phong mở đường vào thành, những thủ vệ dựa theo bố trí trong thành lại một lần nữa tăng mạnh phòng vệ, đem xung quanh bố trí như tường đồng vách sắt, càng thêm nghiêm mật.

Lúc này, đội ngũ danh dự tiên phong đi qua, một chiếc xe trang trí vô cùng hoa lệ chậm rãi tiến vào trong thành, đi theo bên xe là một thanh niên cười Truy Vân Mã, đầu đội tử kim quan, lưng khoác áo choàng kim long, tư thế oai hùng hiên ngang, trước ngực buộc một đoá hoa đỏ thắm, hiển nhiên là trang phục của một tân lang.

Vị tân lang này chính là thái tử mới được hoàng đế La Lan đế quốc sắc phong Hô Duyên Trường Không, người này vốn là nhi tử thứ ba của hoàng đế La Lan đế quốc, vốn được phong Bắc Vương, dũng mãnh thiện chiến, văn thao vũ lược. Nằm trong tay một sư đoàn tinh nhuệ, ở biên giới Bắc vực đối kháng với các nước nằm tại biên cảnh, uy danh truyền xa, vì La Lan đế quốc mà làm nên công lao vô cùng lớn.

Hơn nữa uy vọng của Hô Duyên Trường Không ở La Lan đế quốc dần dần tăng mạnh. Nguyên thái tử đóng giữ ở vùng đất phía Nam cùng với Bắc quân của Đại Đường mấy năm liên tục giao chiến, cũng liên tiếp nếm thất bại, cho nên hoàng đế La Lan liền phế đi nguyên thái tử Hô Duyên Trường Thiên, phong làm Bắc Vương, rồi phái đi Bắc vực của La Lan để giao tiếp cùng với những tiểu quốc ngoại vực, còn tam hoàng tử Hô Duyên Trường Không được lập làm hoàng thái tử, tiếp quản quân đội tinh nhuệ của đại hoàng tử Hô Duyên Trường Thiên. Do đó kẻ này luôn nhìn chằm chằm vào Bắc cương của Đại Đường Quốc.

Bách tính thân ở biên cảnh Đại Đường, thường xuyên giao tiếp cùng một số thương nhân La Lan, đối với vị Hô Duyên Trường Không cũng có chút ấn tượng, chẳng qua khiến bọn họ nghi hoặc chính là, vị Hô Duyên Trường Không này là một người có hoài bão, có thực lực, có dã tâm, sao lại làm đám hỏi với Đại Đường đế quốc.

Điều này không chỉ khiến bách tính ở biên cảnh Đại Đường cảm thấy khó hiểu, mà ngay cả những các đại thần triều đình Đại Đường cũng rất nghi hoặc, bọn họ không đoán được ra vì sao La Lan lại phải cầu hôn hòa giải, ý muốn kết minh, mà Đại Đường hoàng đế vì sao lại đáp ứng đám hỏi kết minh này.

Hai nước kết minh, có ý nghĩa không còn chiến tranh, bách tính biên cảnh hai nước có thể sống tốt hơn một chút, bất quá khiến cho bách tính hiếu kỳ chính là, đám hỏi lần này của Đại Đường cùng với La Lan, tân lang chính là tân thái tử của La Lan, nhưng còn tân nương lại không có bất kỳ chút tin tức nào truyền ra, mọi người không đoán được tân nương này rốt cuộc sẽ là ai.

Cho nên hôm nay đội ngũ đón dâu La Lan quay trở lại Nguyên Dã thành, bách tính đều vô cùng hiếu kỳ muốn biết tân nương này là ai, cho nên số người vây xem mới nhiều đến vậy.

Trong đội ngũ tiến vào thành, cùng đồng hành với thái tử Hô Diên chính là nhị hoàng tử Đại Đường, Đường Linh Thành, được hoàng đế Đại Đường phái đi làm sứ giả tiến thân, phía sau bọn họ là đám thái giám cung nữ của La Lan đế quốc, sau nữa chính là đội ngũ hơn chục chiếc xe chở đồ cưới và hai hàng thị vệ tiến thân cùng đón dâu trùng trùng điệp điệp.

Sau khi đội ngũ này vào thành, đội ngũ quan viên Nguyên Dã quận cùng Biên Châu thủ phủ liền tiến lên dẫn đầu. Những nhân vật trọng yếu của hai nước trực tiếp tiến vào phủ đệ của quận thủ nghỉ ngơi, những người khác thì phân chia đến các tửu lâu cùng khách điểm ở trong thành, còn cả những tòa nhà phú hào gần đó bị trưng dụng làm nơi nghỉ chân tạm thời, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Nguyên Dã thành mới khôi phục lại được vài phần yên tĩnh.

Vân Thiên Hà lên vào sau một tòa nhà phú hào, sau khi tra xét phát hiện, nguyên lai đám sơn tặc ở Thanh Long sơn đại bộ phận đều đóng giả làm gia đình hộ viện của những tòa nhà phú hào này.

Khi hần quay trở ra, thừa lúc sắc trời ảm đạm, liền kiếm một bộ quần áo gia đình thay vào, đóng giả làm gia đình kiếm ăn của một nhà phú hào Trọng gia.

Vân Thiên Hà đã một lần kiếm cơm ăn ở Thanh Long sơn, vì lần đó khi lên vào thì đúng lúc đến giờ ăn cơm, bây giờ khi một lần nữa trà trộn vào Trọng gia, lại trùng hợp vừa đúng giờ ăn cơm.

Bất quá lần này Vân Thiên Hà trà trộn vào, cũng không sợ có người không nhận ra hần mà sinh tâm ngờ vực, bởi vì trong nhà này vốn chỉ có mấy gia phó, sau khi đám người mới tiến vào, dường như cùng với những người cũ không quá quen thuộc, bọn họ không có khả năng đoán ra được, một gã gia đình trong nhà phú hào này đã bị người ta đánh tráo.

Cho nên Vân Thiên Hà tùy tiện theo sát đám gia đình do bọn sơn tặc đóng giả đi ăn cơm, cũng không có ai hoài nghi hần.

Cơm nước lần này so với lần trước càng thêm phong phú, thịt cá không nói, lại còn có cả rượu ngon thượng hạng, Vân Thiên Hà cùng với đám hần tử này mỗi người được một chén lớn, Vân Thiên Hà uống một ngụm,

liền nhận ra rượu này chính là phổ phẩm Thiên Hà Lương Dịch, để cho đám sơn tặc này uống thật đúng là phá của.

Sau khi cơm nước no nê, đám gia đình hán tử này uống rượu vẫn còn thấy thèm thường muốn uống nữa, nhưng lại bị gã đầu lĩnh sơn tặc (đóng giả quân gia) quát tháo ngừng lại, bắt bọn chúng về phòng chuẩn bị để nửa đêm động thủ.

Lá gan đám người kia quả thực cũng đủ lớn, lại dám hạ thủ với đội ngũ tiền thân ở trong thành.

Lúc nửa đêm, bên ngoài gió lạnh thấu xương, toàn bộ Nguyên Dã thành hoàn toàn yên tĩnh.

Vân Thiên Hà chờ mấy canh giờ bên trong tòa phủ đệ này, rốt cuộc sau khi nghe thấy một tiếng khẩu lệnh tập hợp, liền chạy đi tập hợp ở trong sân.

Quân gia (đầu lĩnh sơn tặc đóng giả) sau khi thấy nhân thủ đã đến đủ, phân biệt giao cho mỗi người một nhiệm vụ bất đồng,. Sau khi tỉ mỉ phân phó xong, tất cả liền tự động ra khỏi cửa, phân công nhau hành động.

Nhiệm vụ Vân Thiên Hà được phân công là khi có vài người đóng giả thành đám hán tử say rượu ở bên ngoài náo loạn gây chuyện hấp dẫn sự chú ý của đám người bên phủ đệ quận thủ, hẳn cùng hai người khác sẽ lên vào phủ đệ, trong phủ đệ đã có nội tuyến của bọn chúng tiếp ứng, sau khi lên được vào, nghĩ biện pháp đem xa giá của tân nương cướp ra ngoài, nếu như bị người phát hiện, liền trực tiếp bắt cóc con tin ra khỏi phủ, bên ngoài sẽ có cao thủ của bọn chúng tới tiếp ứng.

Đối với an bài bố trí như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy đây quả thực chính là đưa dê vào miệng cọp, đám người này dường như coi đối phương là lũ ngốc, bày mưu tính kế như vậy, trong lòng hẳn cảm thấy không còn gì để nói.

Thế nhưng dù kế sách có thối nát, thì Vân Thiên Hà cũng đùa giỡn đi theo mạo hiểm chấp hành thử xem, mặc kệ đám người này xuất phát từ mục đích khơi mào chiến tranh giữa hai nước, hay vẫn còn âm mưu kế hoạch nào khác, lần này Vân Thiên Hà cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền, tương kế tựu kế mà hành động. Cũng may là hẳn dự mưu tốt, bằng không lần kia ở Thanh Long sơn, hẳn đã sớm đem đám người này một mẻ giết sạch, cũng không lưu chúng lại đến ngày hôm nay.

Bởi vì những người này vẫn còn có chút công dụng, việc Vân Thiên Hà thích làm nhất từ trước tới giờ chính là mượn đao giết người!

Gió lạnh thấu xương, ở ngã tư đường trong thành một mảnh vắng vẻ yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy âm thanh từng cơn gió gào thét nức nở.

Vân Thiên Hà cùng với hai "đồng bọn" dạo quanh một vòng nhai đạo, thấy khắp nơi đều là thủ vệ đứng gác, xem ra bảo hộ vô cùng nghiêm mật.

- Các huynh đệ, phòng vệ đối phương nghiêm mật như thế, chúng ta làm sao mà lên vào được?

Một gã hán tử lên tiếng, miệng của hắn đã sắp đông cứng lại, hai tay liên tục xoa vào nhau sưởi ấm, thanh âm có chút run rẩy.

- Không phải đầu lĩnh nói trong phủ đệ đã có nội ứng của chúng ta hay sao, hay là chúng ta chờ một chút xem bọn họ có đi ra tiếp ứng hay không, huống hồ những người khác hiện tại còn chưa chuẩn bị hành động mà!

Vân Thiên Hà thấp giọng nói.

- Đúng vậy, lão đại không gấp, chúng ta gấp cái rắm gì, nghe vị huynh đệ kia nói đi, chờ thêm một chút nữa!

Một gã hán tử cũng xoa tay phụ họa nói theo:

- Bất quá thời tiết con mẹ nó lạnh quá, chúng ta uống rượu rồi mà còn sắp lạnh cóng, đám thủ vệ kia vì sao không biết lạnh, chúng còn phải là người nữa không?

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên khê động, có lẽ khi bọn họ đối ca chính là một cơ hội tốt, ngừng người này không có khả năng sẽ thủ cả đêm, bằng không thời tiết lạnh như thế, sẽ khiến bọn họ đông lại thành băng còn mất.

Đúng lúc này, ở phụ cận truyền đến âm thanh tranh cãi chửi bới ầm ĩ, bên này sau khi nghe được, một gã hán tử nói:

- Các huynh đệ chú ý, bên kia hành động rồi, chờ khi có cơ hội, chúng ta sẽ lẻn vào bên trong phủ đệ qua lỗ hổng ở cửa sau tường viện!

Trong tiếng tranh cãi ầm ĩ, quả nhiên Vân Thiên Hà thấy mấy người thủ vệ mượn cơ hội này chạy về phía địa phương có tiếng tranh cãi, hiển nhiên bọn họ đã lạnh đến sắp đông cứng lại rồi, đây chỉ là mượn cơ hội hoạt động cho âm người thôi.

Thủ vệ vừa ly khai được vài bước, Vân Thiên Hà thấp giọng nói:

- Người tuần tra phòng vệ phòng chừng rất nhanh sẽ tới, hiện tại trời đang tối như mực, đám thủ vệ hẳn sẽ không phát hiện được chúng ta. Hành động!

Nói xong, Vân Thiên Hà đi trước một bước nhảy ra ngoài, hai gã hán tử cũng nhanh chóng chạy theo tiến về phía sau phủ đệ, quả nhiên tìm được một lỗ hổng ở góc tường viện.

- Ai?

Ngay khi ba người mới đi tới trước lỗ hổng định tiến vào, đột nhiên một tiếng quát lạnh truyền đến, ngay sau đó cũng truyền đến tiếng bước chân.

- Nguy rồi, bị phát hiện rồi!

292. Chương 294: Tất Cả Đầu Là Giả Mạo

Thấy vậy Vân Thiên Hà đá vào móng móng:

- Người dẫn dụ bọn chúng rời đi, còn có thể chạy thoát hay không thì cần phải nhìn tạo hóa của người.

Hán tử vừa muốn chạy trốn bị Vân Thiên Hà đá một cước, nghe thấy động tĩnh những tên thủ vệ cũng nhanh chóng trở lại. Hán tử kia thấy bại lộ liền bỏ chạy ra ngoài, mấy tên thủ vệ lập tức đuổi theo.

Thế nhưng chỉ trong chốc lát gần đó vang lên tiếng hét thảm.

Hán tử còn lại thấy vậy thì hoảng sợ nhưng đúng lúc này từ trong tường viện truyền đến thanh âm. Nghe thấy thanh âm này Vân Thiên Hà biết nội ứng tiếp ứng bọn họ đã đến.

Vân Thiên Hà chụp lên vai hán tử kia nói:

- Người đi trước đi.

Nói xong liền ném hán tử kia lên đầu tường, đại hán kia suýt nữa thì kinh hoảng hô lên không đứng vững trên đầu tường lập tức rơi xuống dưới, cuối cùng vẫn bị chặn lại.

Lúc này Vân Thiên Hà mới nhún người nhảy lên đầu tường rồi lập tức hạ người xuống nhảy sang phía bên kia. Chỉ thấy bên kia tường viện có hai người vú già tới tiếp ứng bọn họ thế nhưng lại không thấy hán tử vừa mới đẩy qua.

Vân Thiên Hà thấp giọng hỏi:

- Vị huynh đệ vừa rồi ở đâu?

- Ở dưới chân người.

Một vị vú già liền chỉ xuống dưới chân Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cúi đầu nhìn xuống thì thấy hán tử ban nãy đang nằm rạp dưới đất còn bản thân mình thì đang đập lên bụng hán tử. Tên kia miệng thổ huyết, rơi vào trạng thái hôn mê, trách không được không phát ra âm thanh nào.

- Cần phải xử lý thế nào?

- Không cần để ý đến hán tử chúng ta không có nhiều thời gian, đi theo ta.

Đây là hậu viện, chủ yếu là nha hoàn, gia đình tôi ở ở. Vân Thiên Hà đi theo hai người tiếp ứng nhẹ nhàng như một con báo vào trong một gian phòng.

Vừa mới vào nhà chợt nghe thấy bên ngoài có âm thanh:

- Tên vừa nấu nước cho lão nương đã chạy đi đâu rồi. Đang cần nước sôi, còn không mau quay lại.

Phụ nhân lập tức đáp:

- Ách, củi lửa không có, nô tỳ đi tìm người đốn củi.

Nói xong phụ thân dẫn Vân Thiên Hà và nam nhân tiếp ứng còn lại ra ngoài.

Vừa ra cửa Vân Thiên Hà liền thấy một vị phụ nhân đang đứng ở hậu viện, mặc một bộ áo bông dày, đang run rẩy, thấy ba người đi ra liền vén mặt sai khiến:

- Tất cả đều đi làm cho ta, làm tốt có thưởng, làm không xong cẩn thận cái đầu của các ngươi, nhanh lên.

Vân Thiên Hà theo nội ứng ở trong phủ đi ra hậu viện rồi đến trù phòng, chỉ thấy bên trong trù phòng, bếp đã được chuẩn bị đầy đủ chỉ cần nhóm củi lên nữa là được.

Hán tử cùng với hai người tiếp ứng nhanh chóng làm việc bắt đầu nấu nước. Vân Thiên Hà hỏi:

- Việc các ngươi làm đã hoàn thành chưa, đã tìm hiểu được tân nương là ai chưa?

Nam nhân đến tiếp ứng nói:

- Bên cạnh tân nương tử luôn có hai thị nữ đi theo một tác không rời, hơn nữa dọc đường đi tân nương cũng không mở miệng nói một câu, hộ vệ xung quanh rất nghiêm ngặt và đều là cao thủ rất khó điều tra được tân nương là ai. Chúng ta chỉ nghe thấy thỉnh thoảng có người gọi tân nương tử là quận chúa mà thôi.

- Thật sự là Linh Toa sao?

Trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy có chút cổ quái. Muốn hai nước hòa thân thì một bên đã là hoàng thái tử thì bên kia cũng phải là một vị công chúa mới xứng đôi. Còn nếu như thật sự là quận chúa thì cả Đại Đường Quốc chỉ có một đó chính là Đường Linh Toa.

Cũng mặc kệ hoàng đế định gả quận chúa hay công chúa cho hoàng thái tử La Lan hay không thì chuyện lớn như vậy tất nhiên cần phải báo cáo thiên hạ thế nhưng đến cả một chút tin tức cũng không có.

Mặt khác còn có một điểm đáng ngờ nữa là đội ngũ đón dâu hình như không hợp với lễ nghi của hoàng gia Đại Đường Quốc, thời gian còn có chút cấp bách đồng thời tất cả tin tức của tân nương đều bị phong bế hoàn toàn, hiển nhiên là đang cố ý dấu diếm làm người khác có nhiều phán đoán không chính xác.

Có phải hay không chính là một âm mưu? Vân Thiên Hà suy nghĩ một hồi liền nói:

- Một lúc nữa chúng ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn dắt hai thị nữ và hộ vệ của tân nương các ngươi cần phải hành động thật nhanh tiến vào tìm được vị trí chính xác cụ thể của tân nương.

Vị phụ nhân liền gật đầu sau đó dẫn Vân Thiên Hà và nam nhân đi tiếp ứng vòng qua trù phòng tiếp cận phòng ngủ của tân nương.

Không thể ngờ lại có thể dễ dàng tiếp cận như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà nghi ngờ càng đậm, không hề thấy cao thủ La Lan ở đâu, hán tử và nam nhân kia chờ đợi bên ngoài cửa sổ.

Thính giác Vân Thiên Hà rất linh mẫn, rất nhanh liền nghe được bên trong có thanh âm nữ nhân nói chuyện, ngay sau đó hán tử liền nghe được tiếng cốc chén bị vỡ còn có tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân sau đó lại nghe thấy thanh âm cửa bị đẩy ra. Nhất thời trở nên rất âm ỉ.

- Đừng cho hắn chạy, cầu nô tài chết tiệt.

Một thị nữ tức giận la lên gọi hộ vệ bên ngoài bắt người.

Vân Thiên Hà cùng với nam nhân tiếp ứng thấy hai gã hộ vệ bị dẫn chạy đi nơi khác thì lập tức nam nhân kia gật đầu ra hiệu cho Vân Thiên Hà nói:

- Ta dẫn những tên còn lại đi nơi khác người cần nhanh lên.

Sau khi nam nhân tiếp ứng dẫn dụ mấy tên còn lại rời đi Vân Thiên Hà cũng nhanh chóng từ phía sau đi ra, thân ảnh như u linh, một gã thị nữ đang muốn đóng cửa thì Vân Thiên Hà giơ tay chém nhẹ vào cổ, thị nữ liền ngã xuống đất hôn mê, mượn cơ hội này Vân Thiên Hà tiến vào trong phòng.

Ngay khi tiến vào phòng, nội tâm Vân Thiên Hà rất chờ mong người trong phòng chính là Đường Linh Toa hẳn sẽ cứu nàng ra cùng nàng cao chạy xa bay thế nhưng hẳn cũng không hi vọng đó là nàng, nếu như đây là một âm mưu thì khi hẳn chứng thực được sẽ lập tức cướp người, tiến hành kế hoạch của chính hắn.

Vị thị nữ còn lại thấy một người xa lạ mang khăn che mặt đi vào đang định la lên nhưng Vân Thiên Hà xuất thủ so với nàng mở miệng còn nhanh hơn. Thị nữ còn chưa kịp kêu lên đã bị hắn một kích làm hôn mê rồi lập tức tiến nhanh vào phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ có một nữ tử mang khăn che mặt, mặc một bộ đồ ngủ, tóc dài xõa vai, dưới ánh sáng yếu ớt có thể nhìn thấy một bên má phấn, da thịt trắng nõn nà, dù chỉ nhìn thấy một bên mặt nhưng cũng có thể nhận ra đó là một nữ tử xinh đẹp.

Nàng tựa hồ không phát hiện ra có người tiến vào phòng vẫn lặng lẽ ngồi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở dài.

Vân Thiên Hà càng tiếp cận thì tim hắn đập càng nhanh, ngay khi hắn sắp đến gần thì nữ tử kia cuối cùng đã phát hiện ra. Nàng xoay người lại thấy một người bịt mặt liền muốn la to.

Nhưng Vân Thiên Hà mạnh mẽ lao đến không cho nàng cơ hội mở miệng.

Ngay khi nàng ta quay lại Vân Thiên Hà lập tức lấy lại bình tĩnh, vừa nhìn thấy nhan sắc của nàng Vân Thiên Hà đã xác định đây không phải là người trong lòng. Khi nhìn thấy nữ tử này hẳn có chút mất mát nhưng cũng cảm thấy may mắn, Vân Thiên Hà nói:

- Có cái gì mạo phạm mong cô nương thứ lỗi. Ta hỏi gì cô nương trả lời thành thật nếu không ta cũng không ngại sử dụng thủ đoạn độc ác sát nhân diệt khẩu.

Vân Thiên Hà vừa nói xong liền thấy nàng kia gật đầu, ánh mắt kinh hãi rất nhanh bình tĩnh vì vậy liền buông ra, sau đó lấy áo bông cho nàng ta mặc vào rồi đưa ra khỏi gian phòng.

Thế nhưng mới ra khỏi phòng liền thấy mười tên hộ vệ La Lan. Tất cả đồng loạt rút binh khí ra vây quanh Vân Thiên Hà.

Một gã thống lĩnh lạnh lùng nghiêm nghị nhìn trừng trừng Vân Thiên Hà trầm giọng nói:

- Tiểu tử, lập tức buông quận chúa ra bằng không người chỉ có nước chết không có chỗ chôn.

Vân Thiên Hà quan sát thống lĩnh liền nhận ra tu vi của hắn đã đạt đến cửu cấp võ sư, cả người toát ra sát khí mạnh mẽ, hẳn là đã ở trong quân ngũ nhiều năm.

Tuy nhiên Vân Thiên Hà cũng không để ý đến hắn vẫn nắm chặt lấy nữ tử, cũng trầm giọng đáp:

- Người nghĩ ta là kẻ ngu sao, lập tức tránh ra bằng không ta cũng không ngại động thủ với quận chúa, ta đếm từ một đến ba, một...

Toàn bộ thị vệ nắm chặt vũ khí trong tay, Vân Thiên Hà tiến lên nửa bước bọn chúng liền lùi lại nửa bước.

- Hai...

Vân Thiên Hà đếm một tiếng rồi lại gia tăng thêm lực đạo, hô hấp của "quận chúa" trở nên khó khăn, đột nhiên dùng một ngôn ngữ cổ quái quát lên:

- A Xích thống lĩnh lui ra.

Tên đầu lĩnh thị vệ thấy nữ tử mở miệng hai mắt đỏ lên nắm chặt quyền đầu lớn tiếng quát:

- Toàn bộ tránh ra.

Sau khi ra lệnh một tiếng toàn bộ hộ vệ La Lan đều tránh ra. Vân Thiên Hà liền nói lỏng cổ tay chậm rãi đi qua. Tất cả thị vệ La Lan đều nắm chặt vũ khí trừng mắt nhìn nhưng không một ai dám động thủ.

Ngay sau khi Vân Thiên Hà lao ra sân thì hộ vệ trong sân đồng loạt ào ra vây lấy hắn vào giữa, trong những người này Vân Thiên Hà chú ý đến hai người là vị tân lang và Đường Linh Thành. Chỉ có điều khi nhìn thấy Vân Thiên Hà bắt cóc tân nương thần sắc hắn vẫn bình tĩnh giống như đang nhìn một trò chơi mà thôi.

Hoặc có thể nói đây chính là một vở kịch mà bọn hắn chính là đạo diễn. Vân Thiên Hà càng nhìn càng cảm thấy cổ quái.

- Người là ai, thả quận chúa ra, bản vương có thể tha chết cho ngươi bằng không ngươi phải chết không thể nghi ngờ.

Hô Duyên Trường Không và Đường Linh Thành liếc mắt nhìn nhau, ngữ khí nói chuyện của hắn càng làm cho Vân Thiên Hà nghi ngờ. Không lẽ đây chính là hoàng thái tử Lô La quanh năm chinh chiến sa trường, một hán tử sát phạt quyết đoán sao? Hay chỉ là một kẻ giả mạo.

Hơn nữa vào lúc này Vân Thiên Hà đã cảm ứng rất kỹ, bởi lần trước ở Thanh Long sơn hắn đã biết trong sứ đoàn La Lan có hai vị tiên thiên cao thủ, còn cả một đại cao thủ cấp bậc tông sư, mà đêm nay tựa hồ họ cũng không có ở đây, bọn họ đã đi đâu, hoàng thái tử chân chính của La Lan đã đi đâu?

Đây quả nhiên là một cái tròng không biết để nhằm vào ai!

293. Chương 295: Người Rốt Cuộc Là Ai!

- Ít nói nhảm. Mau tránh ra. Nếu như các ngươi xông đến, vị quận chúa này chỉ có thể cùng chết với ta!

Hô Duyên Trường Không giả mạo lúc này không có chủ ý, liếc mắt nhìn Đường Linh Thành bên cạnh, Đường Linh Thành quát lên:

- Toàn bộ tránh ra, thả bọn họ đi!

Ánh mắt Vân Thiên Hà quét qua vị gọi là nhị hoàng tử Đại Đường Quốc Đường Linh Thành cười nhạt trong lòng.

Không nghĩ tới ngay cả nhị hoàng tử Đại Đường Quốc Đường Linh Thành cũng đều là giả mạo, Vân Thiên Hà cùng với nhị hoàng tử đã gặp gỡ qua vài lần, thế nào còn không nhận ra. Bộ phận quân lính thị vệ Đại Đường ở đây đều là giả, chỉ có đám thị vệ La Lan mới là thật.

Mà nữ tử La Lan quốc bị Vân Thiên Hà bắt cóc kia, có thể nàng mới chính là quận chúa thực sự của La Lan quốc, bằng không bọn thị vệ La Lan cũng sẽ không có phản ứng kịch liệt như vậy.

Huống hồ nữ tử này chỉ có chút kinh hoảng khi nhìn thấy hắn xông vào phòng, nhưng sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh, thần sắc không có biểu hiện ra chút hoảng loạn kinh hãi nào cả.

Nếu như là nữ nhân bình thường, chỉ sợ sớm đã bị tràng diện này làm cho sợ hãi, còn nữ tử này biểu hiện rất lạnh tĩnh, điều này càng khiến cho Vân Thiên Hà hoài nghi trong lòng, rất có thể đây chính là quận chúa chân chính của La Lan. Những nữ tử chưa từng thấy qua tràng diện này, cũng chưa từng trải qua những việc thế này, chắc chắn sẽ không có biểu hiện trấn định như vậy.

Khi Vân Thiên Hà uy hiếp cô gái đi tới môn khẩu phủ đệ, tuy rằng đám bộ giáp quân La Lan thủy chung vẫn vây quanh hắn một vòng nhưng bọn họ cũng không dám có chút vọng động.

Thống lĩnh thị vệ lúc này nhân thần như phun ra lửa, hàm răng nghiến chặt như muốn nát vụn, bộc phát một cơn tức giận, khí thế tựa như thiên quân vạn mã muốn lao tới, e rằng đây mới chính là thủ hạ mãnh tướng chân chính dưới trướng của hoàng tử La Lan.

Chẳng qua Vân Thiên Hà trong lòng cảm thấy buồn cười, vị thống lĩnh này biểu tình phần nộ như vậy, sợ rằng ngay cả mình cũng không biết, đây kỳ thực chính là một hồi âm mưu được dàn dựng trước, mà ngay cả bản thân hắn cũng bị lừa trong đó.

Khi Vân Thiên Hà uy hiếp nữ tử kia đi ra khỏi phủ đệ. Đúng lúc này, một tiếng huýt dài vang lên, đám thị vệ vây bắt Vân Thiên Hà lập tức trở nên cảnh giác.

Ngay sau đó, vài đạo bóng đen từ xung quanh nhảy ra, trực tiếp chém giết xông vào trong đám người đó, có một kẻ đến bên Vân Thiên Hà nói:

- Mang người đi trước, đến địa điểm chỉ định trước đó. Đi mau!

Vân Thiên Hà quan sát, đám người tiếp ứng hắn này, thực lực đều là cử cấp võ sư, thị vệ quân La Lan bên kia tuy rằng trang bị hoàn mỹ, nhưng thực lực đều chỉ ở tầm lục cấp, tối đa một ít quan quân mới có thực lực thất cấp, ngoại trừ vị đầu lĩnh thị vệ tên gọi A Xích còn có thể đánh tương đương, còn những thị vệ thực lực không mạnh chỉ vừa giao thủ, qua hai ba hiệp cũng không trụ được, dễ dàng bị đánh ngã.

Hô Duyên Trường Không cùng với Đường Linh Thành giả mạo lúc này đang trốn về phía sau quân thị vệ, phát ra mệnh lệnh có tính tượng trưng, lại càng có nhiều thị vệ nhào tới.

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng, liền mang theo nàng kia nhanh chóng chạy theo lộ tuyến đã sớm bàn bạc từ trước đi ra ngoài thành. Dọc theo đường đi, vị nữ tử từ đầu chưa nói lời nào rốt cuộc cũng lên tiếng:

- Người cùng những người đó không phải một nhóm, người là ai?

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, cũng không trả lời, chỉ đem theo nàng cấp tốc ra khỏi thành. Ở cổng thành đã có một thớt ngựa chuẩn bị sẵn từ trước, nhưng Vân Thiên Hà cũng không cưỡi con ngựa đó, mà chỉ huýt một tiếng.

Cộp cộp cộp!

Chỉ chốc lát sau, Vân Bôn hí lên một tiếng, sau đó từ đằng xa nhanh chóng lao tới trước mặt Vân Thiên Hà như một mũi tên, cọt vào người Vân Thiên Hà vô cùng thân thiết.

Vân Thiên Hà sau khi lên ngựa, cũng nhắc vai nàng kia xách lên theo, thân thể hai người dựa sát vào nhau, tựa hồ rất không tự nhiên, đỏ mặt nói:

- Ta không chạy trốn đâu. Người có thể để ta cưỡi riêng một ngựa hay không. Nam nữ hữu biệt!

- Người phải hiểu bây giờ mình là tù binh, đây không phải là một trò chơi!

Vân Thiên Hà lạnh lùng trả lời một câu, sau đó cũng không để ý tới nàng, trực tiếp thúc vào bụng ngựa, Vân Bôn hí lên một tiếng, như một mũi tên rời cung hướng về phía đại thảo nguyên bát ngát lao đi.

Vân Bôn chạy như bay, Vân Thiên Hà dùng sợi dây bên trong túi đồ trói tay chân nữ nhân kia lại, nữ tử giãy dụa nói:

- Ta không hề phản kháng, vì sao người còn trói ta?

- Bởi vì lát nữa sẽ có chuyện phát sinh mà người không muốn nhìn thấy, vì sợ người chạy trốn nên trói lại cho chắc ăn!

Sau khi Vân Thiên Hà trói chân tay cô gái lại, chân nàng bị trói ở bên người Vân Bôn, tay cũng không thể cử động, chỉ có thể nằm ngửa trong lòng Vân Thiên Hà, nói:

- Người rốt cuộc là ai? Người muốn làm gì?

- Cướp người!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt phun ra hai từ, sau đó không nói thêm nữa, trên thảo nguyên mênh mông chỉ vang lên từng tiếng vó ngựa dồn dập.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, khi Vân Bôn đã chạy trên thảo nguyên tối mịt được chừng mười dặm, Vân Thiên Hà thấy cách đó không xa có chút ánh sáng, ở trên thảo nguyên nhìn rất bắt mắt.

Nơi này chính là vài cái trướng bông đám người đến tiếp ứng hẩn dựng nên.

Ở trước trướng bông có bốn người, Vân Thiên Hà quan sát một chút, hai người trong đó chính là gã thanh niên và nữ tử yêu mị bị hẩn theo dõi sau khi rời khách sạn. Hai người còn lại, một người là đầu lĩnh sơn tặc bên trong nhà phú hộ kia, và vị sơn tặc trung niên trầm ổn hẩn đã thấy ở Thanh Long sơn.

Bất quá những người này hiện tại đều không mang khăn che mặt, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn kỹ thanh niên mặt sẹo, rốt cuộc cũng suy đoán được một chút mảnh khóe của người này, trong lòng cười nhạt.

Những người kia thấy Vân Thiên Hà bắt cóc được vị nữ tử rồi cười ngựa trở lại, thần sắc đều có chút phấn chấn. Gã đầu lĩnh sơn tặc tiến lên trước vài bước, cười to nói:

- Hảo huynh đệ, làm đẹp lắm, công lao của người đã được ghi nhận, về sau môn chủ sẽ tự thân ban thưởng.

Vân Thiên Hà xuống ngựa, nén giọng nói:

- Vừa rồi bị thương một chút, đầu lĩnh, bước tiếp theo làm như thế nào đây?

Đầu lĩnh kia không trả lời, lúc này ba người khác đã đi tới, gã thanh niên mặt sẹo gờ cây đuốc lại nhìn nữ tử bị trói trên mình ngựa vài lần, nói:

- Không sai, cô gái này chính là quận chúa của La Lan đế quốc, nghĩ không ra Hô Duyên Trường Không lại dùng thủ đoạn ám độ trần thương cao minh như thế, có thể rút củi dưới đáy nồi, người như vậy so với tiểu tử Đồ gia kia thực sự là đáng sợ hơn nhiều!

- Lộ tiên sinh, kế tiếp phải nghĩ biện pháp đem nữ nhân này đưa vào trong đại doanh Bắc quân, mới có thể khiến mười vạn đại quân đóng ở biên cảnh cùng với mọi người ở đây nội ứng ngoại hợp dựa theo kế hoạch thực thi!

Nữ tử yêu mị lúc này mở miệng nói với vị nam nhân trung niên.

Lộ tiên sinh suy nghĩ một chút, trước tiên nói với thanh niên mặt sẹo:

- Kiều Liên, hiện tại người lập tức phản hồi xuôi Nam, thông báo tin tức này, chắc hẳn bọn họ sẽ tự lập kế hoạch!

Vân Thiên Hà vừa nghe xong, nhất thời liền minh bạch toàn bộ kế hoạch của đám người này, nguyên lai cái bẫy này là nhắm vào Bắc quân mà thực thi, bắt cóc một vị quận chúa của La Lan đế quốc rồi đưa vào đại doanh Bắc quân, sau đó lại để lộ ra tin tức.

Cứ như vậy, quân đội La Lan hoàn toàn có đủ lý do hướng Bắc quân Đại Đường đưa ra yêu cầu muốn tới Bắc quân tìm người. Nếu như Bắc quân không đáp ứng, như vậy sự đoàn mười vạn quân tinh nhuệ đóng ở biên cảnh sẽ không chỉ là đồ trang trí nữa, mà hoàng thái tử La Lan cùng với vài đại cao thủ chưa chưa hiện thân kia, e rằng giờ này hẩn vẫn còn trong kinh thành Đại Đường Quốc để che mắt hoàng đế.

Trước tiên dùng quận chúa chân chính của La Lan làm mồi câu, khiến Bắc quân khó lòng tranh cãi, khiến hoàng đế lâm vào thế khó xử, sau đó lợi dụng cơ hội này làm cớ để phát động một hồi chiến tranh, sau đó lại cùng với hoàng đế Đại Đường đưa ra điều kiện. Nói như vậy, đối với những nội ứng mưu đồ Bắc quân Đại Đường, đây cũng chính là một cơ hội tuyệt hảo để đoạt quyền.

Nghĩ thông suốt những điểm mấu chốt trong việc này, ngay khi thanh niên mặt sẹo muốn đem nữ nhân trên ngựa xuống, Vân Thiên Hà đứng ở phía sau hẩn, đột nhiên rút chủy thủ ra, dưới đích tình thần không hay quỷ không biết, đem chủy thủ đâm vào trái tim của thanh niên mặt sẹo.

Phập!

Thanh niên mặt sẹo đột nhiên cảm thấy một trận rét lạnh, một cổ hàn ý xâm nhập vào thân thể hắn. Hắn không hề cảm thấy đau đớn, chỉ vô cùng kinh ngạc xoay đầu nhìn lại, thấy tinh quang lóe lên trong đôi mắt Vân Thiên Hà.

Trong sát na hắn ngã xuống đất, hắn tựa hồ nhớ tới thứ gì đó, nhất thời mở to hai mắt, gắt gao nhìn vào Vân Thiên Hà, trong miệng thốt ra hai tiếng:

- Là người...

- Đới Kiều Liên, hiện tại ngươi có thể tiếp tục làm chó cho tam hoàng tử rồi, hắn đang chờ ngươi dưới kia đó.

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói ra những lời này, Đới Kiều Liên trong miệng không ngừng thổ huyết, hắn dùng ngón tay run run chỉ vào Vân Thiên Hà, mấp máy miệng nhưng không nói ra được lời nào, tuyệt khí mà chết.

Chẳng qua khi hắn chết, hai mắt vẫn thủy chung nhìn chăm chăm vào Vân Thiên Hà, chết không nhắm mắt.

Máu trên chủy thủ chậm rãi rớt xuống, cuối cùng rơi trên thảm cỏ, liền đông lại hóa thành một đoàn băng huyết, mà chủy thủ vẫn lóe lên hàn quang như cũ.

Đột nhiên phát sinh một màn này, đều khiến mọi người có chút sửng sốt.

Xoẹt!

Sau khi chủy thủ dút vào vỏ, vị Lộ tiên sinh kia rốt cục cũng lấy lại bình tĩnh đầu tiên, hắn cảnh giác trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, thấp giọng nói:

- Người rốt cuộc là ai?

- Chờ khi ngươi xuống địa ngục, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết ta là ai!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói một câu, ngay sau đó Vân Tru liền rời vỏ.

Gã đầu lĩnh kia trở nên cảnh giác, toàn thân bắn ra kinh khí, gào thét lao lên, nhưng sau đó trong nháy mắt thân thể hắn dừng lại, chỉ thấy một đạo quang mang lam sắc vung lên một đường vòng cung duyên dáng hướng về phía hắn hạ xuống.

Phập!

Đó là một tiếng kêu trầm muộn khi đao phong xuyên vào da thịt, đầu lĩnh sơn tặc ngay cả tiếng kêu cũng không thốt lên, trước ngực đột ngột xé toạc ra một huyết khẩu, huyết phụ phun ra như suối, trong cơn gió lạnh lẽo thổi qua, hóa thành những đốm huyết liên ưu mỹ, nhẹ nhàng rơi trên thảm cỏ.

Chỉ còn lại tiếng nước nở của những cơn gió lạnh thổi qua, tựa hồ đang kéo đi linh hồn nhỏ bé của hắn.

294. Chương 296: Khốn Thú

Ngay lúc này hắn đã mơ hồ suy đoán được người trước mặt là ai.

Người này chính là kẻ làm cho bọn hắn vĩnh viễn đau đớn, làm cho bọn hắn cảm thấy sợ hãi như ma quỷ, là bóng ma trong lòng bọn hắn, chỉ có người này mới có tiền cảnh võ đạo biến thái như vậy.

- Ưu Hạc, ngươi mau chạy đi.

Lộ tiên sinh hét lớn một tiếng, một cổ kinh khí cường đại mang theo tất cả tu vi cửu cấp Võ Sư được hắn phóng xuất ra tấn công Vân Thiên Hà. Lộ tiên sinh đã quyết định hi sinh thân mình.

Vân Thiên Hà cũng không muốn ở chỗ này tiến hành chiến đấu, một hồi chém giết này đối với hắn cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi. Hắn muốn giải quyết vấn đề trong một thời gian ngắn nhất.

Vân Tru trong tay, dưới Tiên Thiên người nào có thể ngăn cản.

Ngay cả vị Lộ tiên sinh trước mặt này cũng chỉ là cửu cấp Võ Sư đỉnh phong mà thôi vẫn chưa hề đột phá lên Tiên Thiên vì thế chênh lệch của hắn với Vân Thiên Hà còn rất xa.

Đây không chỉ là uy hiếp về mặt vũ lực mà là một loại uy hiếp vô hình về mặt tinh thần làm cho người ta phải hoảng sợ, mạnh thì được mà yếu thì chỉ hết không có chỗ chôn.

Lộ tiên sinh mang theo tâm lý muốn đồng quy vu tận với Vân Thiên Hà. Lúc này thần hồn ý chí của hắn đột nhiên được thăng hoa, ngay lúc hắn đối kháng lại Vân Thiên Hà đã dốc toàn bộ lực lượng không giữ lại bất cứ thứ gì.

Trong mắt hắn bây giờ Vân Tru cũng trở nên giống như một binh khí thông thường hắn chỉ có một ý nghĩ là chặn thanh vũ khí này lại còn những thứ khác trong mắt hắn đều không có ý nghĩa.

Cuối cùng mũi nhọn của Vân Tru cũng tiếp xúc với Lộ tiên sinh.

Tuy rằng không tạo thành thương tổn thực chất nhưng ý chí cường đại trên Vân Tru cùng với tinh hàn chi tức phóng ra giống như cương châm không ngừng tấn công vào thần hồn Lộ tiên sinh.

Vân Thiên Hà nắm chặt Vân Tru quán thấu tinh linh chi khí vào trong đó, Vân Tru phát ra tiếng ong ong cộng hưởng.

Trong ý thức của Vân Thiên Hà dùng Thần Ý Quyết xuất động kiếm thể của Vân Tru, một cỗ tinh viêm kinh khí và tinh linh chi khí trong sát na tựa hồ kết hợp thành một chỉnh thể hoàn mỹ. Tựa hồ Vân Tru trở thành nơi kết hợp ý chí và kế thừa sát khí của Vân Thiên Hà phá không mà ra.

Chỉ một kích nhưng tựa hồ có đến mấy đạo kiếm ảnh Vân Tru.

Con người Lộ tiên sinh co rút kịch liệt, dưới mấy đạo kiếm ảnh hắn cảm giác mọi góc độ của hắn đều bị phong bế, từng đạo kiếm ảnh xông đến giống như bóng ma tử vong đang không ngừng áp sát hắn.

Bá!

Vân Tru ngậm dài một tiếng tạo thành một đường cong giữa không trung xẹt qua người Lộ tiên sinh. Hắn chặt vật né tránh để lại phía sau từng khe rãnh sâu.

Nhưng hắn vẫn không hoàn toàn né tránh được, ngay khi mũi nhọn Vân Tru xẹt qua người hắn, một cỗ băng hàn nhập thể làm thân thể hắn run lên, cỗ băng hàn dường như muốn đóng băng cả linh hồn hắn.

Thân thể không cảm giác đau đớn nhưng linh hồn lại run lên phảng phất như bị chấn nát. Lộ tiên sinh tránh thoát được một kích trí mạng của người lẫn trên mặt đất, thân thể gần như cứng đờ, một cánh tay vĩnh viễn rời xa thân thể, tiên huyết nhuộm đỏ cả bãi cỏ.

Vân Thiên Hà công kích lần thứ hai, Lộ tiên sinh nỗ lực trả giá bằng một cánh tay nhưng cũng không thể nào ngăn lại được trường chém giết.

Nói thì dài nhưng kỳ thực cũng chỉ công phu mấy hô hấp mà thôi, trong chớp mắt Ưu Hạc lao vào trong trường bông hoảng loạn dắt một con ngựa rồi lập tức xoay người lên ngựa chuẩn bị chạy trốn.

Vân Thiên Hà huyết một tiếng dài, Vân Bôn lập tức hí lên một tiếng đáp ứng, bốn vó chồm lên, chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp Ưu Hạc. Vân Bôn chặn trước mặt Ưu Hạc nhìn chằm chằm vào nữ nhân đang nắm chặt yên cương này.

- Một con ngựa mà muốn ngăn cản ta sao?

Sau khi lên ngựa Ưu Hạc liền giật cương, con ngựa liền xông về phía trước.

Nhưng mà con ngựa chưa chạy được nửa đường thì Vân Bôn đã lao đến ngăn cản trước mặt con ngựa hí lên một tiếng, khí thế vương giả bề ngênh tràn đầy về uy hiếp, lực lượng từ Vân Bôn tỏa ra chấn nhiếp con ngựa mà Ưu Hạc đang cưỡi làm cho nó vội vàng dừng lại bốn vó trở nên mềm nhũn lập tức quy trước mặt Vân Bôn.

Giá!

Sự thực không tưởng hiện ra trước mắt làm Ưu Hạc trở nên luống cuống, nàng điên cuồng thúc dục nhưng con ngựa kia nhưng vô luận là bị thúc thế nào cũng không chịu đứng lên chạy tiếp. Trong mắt nó tràn đầy vẻ khiếp sợ và thần phục.

Ưu Hạc thấy thế liền xuống ngựa quay vào trong trường bông lại dắt một con ngựa nữa nhưng mà con ngựa kia cũng mặc kệ cho nàng làm thế nào cũng đứng nguyên một chỗ, sợ hãi nhìn Vân Bôn.

Ngựa cũng có vương giả.

Lộ tiên sinh đang cố gắng dây dưa với Vân Thiên Hà nhìn thấy một màn này liền cảm thấy tuyệt vọng, hẳn đã trả giá cả mạng sống để kéo dài thời gian thế nhưng kết quả lại không như ý muốn. Trong mắt Lộ tiên sinh vẻ chết chóc càng trở nên nồng đậm.

Vân Thiên Hà cũng không vội vã giải quyết Lộ tiên sinh nhưng thế tiến công của Vân Tru cùng với ý định đồng quy vu tận của Lộ tiên sinh đã chậm rãi làm hẩn dần trở nên suy yếu.

Vân Tru lại một lần cường thế va chạm với Lộ tiên sinh. Lộ tiên sinh thấy Vân Thiên Hà không có ý định dứt điểm mà thông thả tấn công liền cố gắng tung ra một quyền cuối cùng dồn toàn bộ hơi tàn, đây là cơ hội phản công duy nhất, thành bại đều nằm trong một quyền này.

Nhưng mà ngay lúc quyền ý của hắn vừa mới xuất động, hắn vừa mới xoay người thì thấy Vân Thiên Hà giơ một ngón tay cái về phía hắn. Lộ tiên sinh không hiểu nhìn hành động của Vân Thiên Hà nên động tác cũng trở nên chậm đi một chút.

Thế nhưng chỉ một chớp mắt chậm lại thôi cũng khiến hắn hiểu được tử vong là thế nào.

Ngón tay kia giống như một lưu tinh xẹt ngang qua bầu trời làm cho hắn cảm thấy một cỗ hàn khí không thể nào chống đỡ nổi, một sự chết chóc đang dần đến. Thân thể hắn đã bị xuyên thấu, một cỗ lực lượng cuồng bạo trong cơ thể hắn tràn ngập ra đầu tiên là đóng băng toàn bộ nội tạng sau đó là phá tan mọi thứ.

Không có một giọt máu nào chảy ra bởi vì toàn bộ máu huyết của hắn đã bị đông lạnh, hai mắt hắn mở lớn bởi vì hắn chết không minh bạch. Đến chết hắn vẫn không sao hiểu được chỉ một ngón tay thôi mà đã phong bế toàn bộ cơ thể hắn làm cho hắn không hề có một chút phản kháng nào.

Theo thực lực Vân Thiên Hà ngày càng tăng lên thì khôn hàn chi tức cũng ngày càng trở nên tinh thuần hơn, hoàn toàn trở thành tinh túy của tinh linh chi khí. Dưới sự hỗ trợ của tinh linh chi khí uy lực của Thương Hồn Chỉ ngày càng trở nên kinh khủng.

Hiện nay Thương Hồn Chỉ là một sát chiêu trí mạng của Vân Thiên Hà, tập hợp toàn bộ khôn hàn chi tức và tinh linh chi khí trong cơ thể thông qua Vô Lượng Tinh Kinh mà tạo nên một "ngón tay đoạt mạng"

Thương Hồn Chỉ trong tay Vân Thiên Hà đã không còn là Thương Hồn Chỉ như nguyên bản có thể so sánh.

Bây giờ Thương Hồn Chỉ có thể ngạo nghễ mà tự xưng: một chỉ xuất, định sinh tử.

Sau khi giết chết Lộ tiên sinh Vân Thiên Hà cũng không hề dừng lại mà lập tức tiến đến đuổi theo Ưu Hạc đang cố gắng chạy trốn.

Vân Thiên Hà cười nhạt một tiếng rồi gọi Vân Bôn đến. Sau khi Vân Thiên Hà lên ngựa liền đuổi theo Ưu Hạc giống như đang đuổi một chú cừu nhỏ.

- Nàng chỉ là một nữ tử nhu nhược vì sao người còn muốn đuổi tận giết tuyệt.

Hô Duyên Anh Duẫn nỗ lực muốn chạy trốn nhưng nàng phát hiện căn bản không chế ngự được con truy vân mã rất có linh tính này. Tuy rằng nàng là quận chúa La Lan cũng đã gặp qua nhiều truy vân mã thượng đẳng nhưng một màn này đã làm thay đổi hoàn toàn nhận thức của nàng với truy vân mã.

- Một tiểu nhân vật cũng có thể tiêu diệt được một quốc gia hưởng hồ là một nữ nhân muốn khơi mào ra chiến tranh và thích giết chóc. Sự nhu nhược của nàng chỉ là thể hiện ra trước mắt người mà thôi còn mặt sau của nàng thì cực kỳ tà ác, cái chết của nàng đã được định trước rồi.

Giọng Vân Thiên Hà cực kỳ lạnh lẽo làm Hô Duyên Anh Duẫn cảm thấy lạnh cả đáy lòng, không biết kết cục của nàng có giống như nữ nhân đang chật vật chạy trốn kia không?

Ưu Hạc vẫn cắm đầu chạy, nàng cảm giác mình giống như là một chú cừu nhỏ đang bị một con sói đuổi trên thảo nguyên, kết quả cuối cùng cũng chỉ là bị sói đói cắn nuốt mà thôi, vì vậy nàng tuyệt vọng dừng lại. Vân Thiên Hà cười Vân Bôn dừng lại bên cạnh nàng. Hai con mắt Ưu Hạc nhìn chăm chú vào Vân Thiên Hà mở miệng nói:

- Trước khi người giết ta, ta có một thỉnh cầu, ta muốn biết tại sao người lại phát hiện ra chúng ta?
- Thanh Long Sơn, sơn cốc.

Vân Thiên Hà chỉ nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Vừa nghe thấy lời này Ưu Hạc liền bừng tỉnh, hỏi lại:

- Người đã sớm phát hiện ra chúng ta ở Thanh Long Sơn, sau đó lại phóng hỏa đốt sơn cốc để cắt đứt đường lui của chúng ta tại sao lúc đó người lại không giết chúng ta luôn?
- Bởi vì lúc đó các người còn có giá trị lợi dụng, ta cần phải biết âm mưu phía trên, chân tướng của sự việc mà hiện tại các người đã mất đi giá trị lợi dụng. Ta đã biết các người âm mưu can thiệp quân chính khởi mào chiến tranh giữa hai nước do đó không thể nào để các người Đông Sơn tái khởi. Hiện nay các người đã dần đi ngược lại với mục đích ban đầu của tông môn vì vậy cuối cùng tông môn chỉ có thể diệt vong mà thôi.

Vừa nói Vân Thiên Hà vừa ra ra tay, một đạo hàn mang quét một đường vòng cung trong không khí lao về phía Ưu Hạc biến nàng thành một tượng băng.

295. Chương 297: Hô Duyên Anh Dẫn

Nhưng mà, cái gã nam nhân lạnh lùng kia, thủy chung vẫn trầm mặc không thèm đáp lại nghi vấn của nàng.

Ngựa chạy nhanh trên thảo nguyên, bóng tối ban đêm dần dần lui đi, những tia sáng đầu tiên của ánh bình minh đã lóe lên từ phương Đông.

Một đêm bốn ba, trời đã sáng.

Đáng lẽ cần hành trình vài ngày, nhưng Vân Thiên Hà chỉ trong thời gian một đêm đã tới, Vân Bôn dù cường hãn hơn nữa cũng phải có chút mệt mỏi.

Vân Thiên Hà ngừng lại bên cạnh một ao nước, nới lỏng những sợi dây trên người Hô Duyên Anh Dẫn rồi thả nàng xuống ngựa, móc ra túi nước ném cho nàng, sau đó kéo Vân Bôn đến bên cạnh ao uống nước.

Hô Duyên Anh Dẫn quả thực cũng có phần khát, chẳng qua tay nàng bị trói thời gian quá dài nên đã tê dại cả đi, cầm túi nước trong tay nhưng cũng không mở nút ra được, càng không thể không biết xấu hổ dùng răng cắn, chỉ có thể trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, trên mặt hơi nóng lên, nói:

- Người...người mở giúp ta!

Vân Thiên Hà cầm lấy túi nước, sau khi mở nút rồi giao lại cho nàng. Hô Duyên Anh Dẫn xấu hổ không dám uống trước mặt Vân Thiên Hà, liền xoay người lại, nâng túi nước lên cái miệng nhỏ xinh xắn bắt đầu uống.

Sau khi uống xong, Hô Duyên Anh Dẫn dùng tay áo lau miệng, liền đem túi nước đưa lại cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sau khi nhận lấy cũng không để ý tới nàng, liền trực tiếp đưa lên miệng ngựa cổ uống.

- A, người...

Hô Duyên Anh Dẫn thấy Vân Thiên Hà nhận lại túi nước rồi uống luôn, tựa hồ nghĩ tới trên miệng túi nước vẫn còn lưu lại dấu son môi của nàng, gương mặt không khỏi nổi lên hai đóa hoa đỏ ửng, vốn định quát hấn ngưng lại, nhưng chỉ mấp máy môi, lời không ra được khỏi miệng.

- Ài, rốt cuộc người muốn mang ta đi đâu. Chúng ta đi về phía Nam, không phải người muốn đưa ta quay về kinh thành Đại Đường Quốc các người chứ?

Hồ Duyên Anh Duẩn thấy Vân Thiên Hà nhàn hạ uống nước, vì vậy lại tiếp tục vấn đề nàng chưa có được đáp án.

Nhưng Vân Thiên Hà vẫn chỉ dùng trầm mặc đáp lại nàng, tựa hồ cũng không có ý muốn cùng nàng nói chuyện.

Đúng lúc này, bầu trời truyền xuống một tiếng ưng kêu, Vân Thiên Hà ngẩng đầu, sau đó vẫy tay.

Hồ Duyên Anh Duẩn giật mình phát hiện, một con chim ưng thần tuấn, uy vũ đang bay giữa không trung, sau khi cấp tốc bay quanh một vòng, liền nhanh chóng hạ xuống trên vai nam nhân kia.

Sau khi tỉ mỉ quan sát con chim ưng hùng tráng, Hồ Duyên Anh Duẩn nhận không được che miệng kinh hô:

- Ưng Vương Thú, điều này sao có thể?

Vân Thiên Hà nhận lấy ống trúc trong mỏ Vân Tường, từ trong đó lấy ra một tờ giấy, sao khi xem qua, biểu tình trên mặt ra vẻ hiển nhiên là thế, lập tức đem tờ giấy hủy đi, lấy từ trong ngực ra một phong thư bỏ vào ống trúc, sau đó lại cho Vân Tường ngậm lấy. Sau khi chăm sóc một chút, vuốt ve đám lông trước ngực Vân Tường, liền nhấc tay một cái, Vân Tường giương cánh bay lên trời cao, nhanh chóng biến thành một điểm đen mất thường khó thể nhìn thấy.

Hồ Duyên Anh Duẩn giật mình đến nửa ngày nói không ra được lời nào. Nam nhân trước mắt này quá thần kỳ, chẳng những có được Truy Vân Mã vượt qua đệ nhất thần mã của La Lan đế quốc, hơn nữa hết sức linh tính, có thể giao lưu cùng với con người, lại còn thuần dưỡng được một con Ưng Vương Thú so với Tinh Ưng Thú còn cường đại hơn, phải biết rằng một con Vương Thú cường đại không thể nào dễ dàng thuần phục một con người.

Mà nam nhân trước mắt chỗ nào cũng lộ ra sự thần bí này, mỗi một chuyện của hắn đều khiến người ta cảm thấy kinh ngạc. Điều này đã hoàn toàn phá vỡ những nhận thức và đánh giá lúc trước của Hồ Duyên Anh Duẩn về nam nhân lãnh khốc vô tình kia.

- Vì sao người có thể thuần dưỡng được một con Ưng Vương Thú, cho dù thực lực của nó tương đương với người, nhưng nó là vương giả của bầu trời, tồn tại sự kiệt ngạo của bản thân nó, sao lại có thể dễ dàng thuần phục một con người?

Hồ Duyên Anh Duẩn thực sự nhận không được sự hiểu kỳ, liền hỏi.

Nhưng mà nam nhân thần bí đáng hận trước mắt này, lạnh lùng giống như một khối hàn băng, tuy rằng mở miệng, nhưng lại nói một câu khiến cho nàng vô cùng phiền muộn:

- Lên ngựa đi thôi!

Hồ Duyên Anh Duẩn lòi ra tính tình trẻ con, người muốn ta lên ngựa ta càng không chịu lên ngựa.

Vân Thiên Hà cũng không có nhiều kiên trì để dây dưa cùng với nữ nhân này, bèn trực tiếp lên ngựa, rồi nắm lấy bả vai của nàng xách lên, hai người cùng cưỡi một ngựa, tiếp tục xuôi về phía Nam.

Hồ Duyên Anh Duẩn ngồi ở trong lòng một nam nhân, lúc này phi thường phiền muộn, hận không thể lập tức xoay người cắn chết cái tên ghê tởm này.

Vân Thiên Hà lại giục ngựa chạy nhanh khoảng nửa canh giờ, nơi đây đã là giới tuyến phân cách giữa Biên Châu tiến nhập vào Định Châu. Nơi này có một khoảng sơn lâm, lần trước Vân Thiên Hà đã gặp thương đội Mông lão hán ở đây, sau đó được họ đưa tới Nguyên Dã thành. Hôm nay hắn đã quay trở lại đây.

Ngay khi tới phụ cận sát bên sơn lâm, Vân Thiên Hà một lần nữa ngừng lại, xuống ngựa đi tới bên cạnh một bụi cỏ, trong mắt tinh quang chợt lóe, rút ra Vân Tru chém xoẹt một nhát, một con đại xà đã bị chém rụng đầu.

Nhanh chóng đem da con rắn lột ra, sau đó lại mổ vát đi những nội tạng bên trong, tìm một cây gậy gỗ, trực tiếp xuyên qua thịt rắn, sau đó thu thập củi về nhóm một đồng lửa nhỏ, đem thịt rắn kia nướng trên đó.

- Ài, người tên là gì, rốt cuộc người muốn làm việc gì?

Hô Duyên Anh Duẫn tự mình xuống ngựa, thấy Vân Thiên Hà nướng thịt rắn, không khỏi nuốt nước bọt, quả thật nàng có chút đói bụng, một đường đi tới bây giờ, tuy đói nhưng nàng vẫn kiên trì như cũ không thêm nói ra.

Khi Hô Duyên Anh Duẫn cho rằng đối phương lại sẽ dùng trầm mặc để trả lời mình, Vân Thiên Hà đột nhiên mở miệng nói:

- Ở nơi này chờ một canh giờ, người tự nhiên sẽ biết đáp án!

- Vì sao phải chờ một canh giờ, chúng ta đợi ai à?

Vân Thiên Hà không nói nữa, thêm vài khúc củi vào đống lửa, khi thịt rắn nướng chưa quá chín, liền móc từ trong túi đồ ra một cái gói nhỏ, rắc chút gia vị lên thịt rắn rồi lại tiếp tục nướng, khi thịt đã chín được tám phần mười, liền đem một xiên ném cho Hô Duyên Anh Duẫn, còn mình thì cầm xiên còn lại bắt đầu ăn.

- Đồ đầu gỗ!

Hô Duyên Anh Duẫn mắng hắt một câu, sau khi đón lấy xiên thịt liền đưa lên mũi ngửi ngửi, cảm thấy rất thơm, trừng mắt nhìn nam nhân kia, oán hận cắn một miếng, nhưng sau khi cắn một miếng liền không ngừng lại được, cứ tiếp tục ăn tiếp.

Sau khi đem xiên thịt rắn ăn sạch, Hô Duyên Anh Duẫn vẫn còn có chút thèm thuồng, phát hiện nam nhân kia vẫn còn đang ăn không nhanh không chậm, mà nàng nhanh như vậy đã ăn xong rồi, nghĩ đến bộ dạng thất thố của bản thân, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên lần nữa.

Nhưng còn chưa ăn no, mùi vị thịt rắn kia lại phi thường ngon miệng, nàng vẫn còn muốn ăn tiếp, liền mút mút ngón tay, cắn môi do dự nói:

- Ài, người...ta, ta muốn ăn nữa!

- Hả!

Vân Thiên Hà đang ăn, nghe thấy câu đó, suýt chút nữa thì nghẹn, nhai nhai rồi cố gắng nuốt miếng thịt trong miệng xuống, mới thản nhiên nói:

- Tự mình động thủ đi!

- Hừ, động thủ thì động thủ!

Hô Duyên Anh Duẫn nghe xong, liền quay mặt đi chỗ khác, cầm lấy cây gậy, lại chạy đến chỗ bụi cỏ Vân Thiên Hà vừa bắt rắn tìm kiếm, Vân Thiên Hà vừa thấy hình dạng nữ nhân này ngốc nghếch như vậy, quả thực hết chỗ nói, lẽ nào nữ nhân này chưa bao giờ nghe thấy những lời như đả thảo kinh xà hay sao.

Cả nửa ngày vẫn chưa bắt được cái gì, Hô Duyên Anh Duẫn thấy mình tức cũng đủ no rồi, không muốn ăn uống gì nữa, dứt khoát ném cây gậy đi, chạy đến bên ao rửa mặt, cảm thấy mệt mỏi rồi, an vị ngồi trên một tảng đá, ôm gối cảnh giác nhìn Vân Thiên Hà. Nhưng nhìn thì nhìn vậy, một lúc sau đã lăn ra ngủ.

Vân Thiên Hà cũng có chút ử rũ, muốn chớp mắt một chút, nhưng thấy không thích hợp, vì vậy liền ngồi ở trên tảng đá vận chuyển tinh kinh tuần hoàn mấy chu thiên, nhất thời cảm giác ử rũ hoàn toàn tiêu tán.

Sau khi lấy lại tinh thần, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, liền tiến vào trong sơn lâm, bên trong đó tiến hành bố trí đơn giản một phen.

Khoảng chừng qua gần một canh giờ, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác được có động tĩnh truyền đến, vì vậy bèn đứng dậy, thấy Hô Duyên Anh Duẫn đang ngủ say, lại một lần nữa không biết nói gì, nữ nhân này lẽ nào không hề có một chút ý thức cảnh giác phòng bị, không sợ mình sẽ làm gì cô ta hay sao?

Bất quá phụ cận có động tĩnh truyền đến, Vân Thiên Hà liền cầm lấy sợi dây, trong khi Hô Duyên Anh Duẫn ngủ ngon, một lần nữa đem nàng trời lại.

Hô Duyên Anh Duẫn rốt cục cũng giật mình tỉnh giấc, mở to hai mắt còn ngái ngủ, lồm bồm nói:

- Làm gì mà lại đánh thức người ta. A...

Ngay sau đó Hồ Duyên Anh Duẫn nhớ ra tình cảnh của bản thân, sau khi hét một tiếng kinh hãi rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, cảnh giác trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Người muốn làm gì, tại sao lại trối ta?

- Nếu như ta muốn làm gì, đã sớm động thủ rồi!

Vân Thiên Hà không để ý tới nàng, nắm lấy bả vai lôi đi, sau khi đem nàng xách lên ngựa, lại dùng dây buộc chân nàng vào thân ngựa, rồi hướng về một giải đất có địa thế cao hơn bên trong đi tới, Vân Bôn cũng theo ở phía sau.

Đúng lúc này, trên con đường phụ cận truyền đến một trận tiếng vó ngựa, còn có cả âm thanh bánh xe chuyển động, càng ngày càng gần.

Vân Thiên Hà tiến đến nơi có địa thế cao, sau khi lên trên một thân cây, liền nhìn hướng về phía xa xa, chỉ thấy một đội ngũ ước chừng mười mấy người hành trang đơn giản đang hướng về phía này chạy đến, trong đội ngũ kia còn có một chiếc xe ngựa phổ thông, đánh xe là một vị lão giả áo xám, từ xa mà Vân Thiên Hà đã có thể cảm thụ được khí thế của lão giả này, đây chính là một vị cao thủ.

Đi theo phía sau xe ngựa là một đội người, hai trung niên nhân đi đầu cũng thâm trầm nội liễm, mang theo một cỗ sát khí uy mãnh, có hơi thở của quân nhân thiết huyết, bọn họ trên đường đi cũng không hề nội liễm tu vi, mà cứ vậy bộc lộ ra, dùng để tạo tác dụng gây kinh sợ.

Hai người này, Vân Thiên Hà có thể cảm thụ rất rõ ràng, bọn họ có thực lực tiên thiên.

Phía trước xe ngựa là hai vị thanh niên oai hùng bất phàm, cũng mặt trang phục giản dị, khoác áo choàng màu đen. Nhưng hai người này bộc lộ ra hai cỗ khí chất toàn toàn không giống nhau.

Một gã thanh niên khiến Vân Thiên Hà có cảm giác cơ trí, có chứa vài phần khí độ vương giả, hẳn đây chính là hoàng thái tử chân chính của La Lan đế quốc, Hồ Duyên Trường Không.

Mà vị thanh niên còn lại, Vân Thiên Hà tự nhiên cũng nhận ra được. Thần sắc người này thủy chung luôn mang theo một khí tức ôn hòa lành, tuy rằng thương thế mới khỏi, nhưng càng khiến người ta cảm giác rằng trong đoạn thời gian tĩnh dưỡng này, tựa hồ hắn đã có được một loại trải nghiệm đặc thù, càng trở nên ôn hòa, càng khiến người khác khó có thể ước đoán.

Mà người này, đương nhiên mới là nhị hoàng tử chân chính của Đại Đường Quốc - Đường Linh Thành.

296. Chương 298: Trao Đổi

Chẳng qua hẳn cùng Đường Linh Thành hai người sống vai mà đi, chuyện trò vui vẻ, thế nhưng trong lòng tuyệt đối tồn tại tâm tư khác.

Hồ Duyên Trường Không vốn muốn kéo dài thời gian một chút, ở kinh thành chờ thêm vài ngày, bởi vì thời gian hắn ở lại kinh thành càng dài, tình thế đối với hắn càng có lợi. Đến lúc đó, sự kiện kia một khi phát sinh, hơn nữa người kia đã trong Đại Đường Quốc đạt thành hiệp nghị ủng hộ hắn. Hắn nắm giữ quyền chủ động, lợi thế đàm phán với hoàng đế Đại Đường cũng sẽ tăng thêm.

Trong lòng Đường Linh Thành cũng không muốn Hồ Duyên Trường Không ở lại kinh thành quá lâu, hẳn vội vàng muốn đến Bắc cương, muốn đạt được thành quả của kế hoạch hắn thực hiện đã lâu, đồng thời cũng đã nỗ lực hành động, thành quả ngày hôm nay phỏng chừng đã có thể gặt hái, nghĩ tới đây trong lòng hắn cũng có chút khẩn cấp.

Tuy rằng mục đích hai người đều không khác là mấy, nhưng lòng hoài tâm tư, Hồ Duyên Trường Không dưới sự thúc giục của Đường Linh Thành, chỉ có thể bắt đầu sớm khởi hành, bất quá hành trình trên đường đi chậm lại một chút, hắn có thể thuận tiện bồi dưỡng cảm tình cùng với vị nữ tử trên xe ngựa mà hắn ngưỡng mộ trong lòng kia, quả thực cũng là một việc không hề tệ chút nào.

Ánh mắt Hồ Duyên Trường Không lại liếc nhìn về bóng hình xinh đẹp bên trong xe ngựa, nhưng khi thấy vẻ u buồn trong ánh mắt nàng, còn cả sự thương cảm và tuyệt vọng vô tận, khiến cho người khác thấy vô

cùng thương xót, càng kích phát ý muốn bảo hộ trong lòng nam nhân, hắn muốn biết vì sao nàng lại thương cảm như vậy, muốn biết vì sao từ khi phụ thân đem nàng lên gả cho hắn, nàng liền muốn đi tự sát.

Hô Duyên Trường Không là một nam nhân kiêu ngạo, hắn chưa bao giờ nảy sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt đối với một nữ tử như vậy, mà khi đã sản sinh loại tâm lý này, cũng có nghĩa là, trong lòng hắn đã thích nữ tử yếu đuối kia rồi.

Nữ tử ưu thương ở bên trong xe ngựa, người được Hô Duyên Trường Không coi trọng, chính là Đường Linh Toa.

Đáng lẽ trong lòng nàng vẫn còn một tia hy vọng tốt đẹp, nàng vẫn luôn ảo tưởng nam nhân trong lòng sẽ có một ngày tới cứu nàng ra khỏi lao lung, nàng vẫn một mực ngóng chờ.

Khi sinh mệnh của nàng dần tiêu tụy, lần ly biệt kia hắn lại đem đến cho nàng hy vọng, khiến cho sinh mệnh của nàng lại thêm sức sống, cho nên nàng không kháng cự lại cường thế của phụ thân, nàng yên lặng tu dưỡng, để cho thân thể tiêu tụy của bản thân được tắm bổ khỏe mạnh, sinh mệnh của nàng lại khôi phục mạnh mẽ, nàng vẫn luôn tin tưởng nam nhân của mình sẽ tìm đến, cho nên thời khắc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng...

Nhưng mà, khi nàng đang ở trong một ảo tưởng tốt đẹp để mê hoặc bản thân, để tự an ủi mình, phụ thân của nàng, lại một lần nữa bóp nát tia hy vọng mỏng manh đó, nhất là một đêm kia, trong sát na khi phụ thân nói sẽ gả nàng cho hoàng tử La Lan, nàng như bị sét đánh, hi vọng và ảo tưởng lại một lần nữa bị bóp nát một cách vô tình, còn lại chỉ là sự tuyệt vọng!

Nàng cũng từng nghĩ tới buông tha, mặc cho số mệnh, nhưng khi phụ thân an bài nàng gặp mặt với vị hoàng tử La Lan kia, nàng dứt khoát lựa chọn tự sát, nàng muốn dùng sinh mệnh này để bảo vệ chút mộng tưởng cuối cùng của bản thân.

Hạnh phúc này tuy ngắn, nàng mặc dù chết đi, cũng cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng, số phận tựa hồ đang đùa giỡn với nàng, đã định trước cuộc sống của nàng phải trải qua một đoạn bi kịch thống khổ và giãy dụa, nàng như cái xác không hồn bị đưa lên xe ngựa, nàng bị cầm cổ không thể sử dụng bất kỳ phương thức nào để tự sát, nàng chỉ còn lại một thể xác không có linh hồn, thần thờ bước đi trên con đường tuyệt vọng dài vô tận.

Tim của nàng, linh hồn nhỏ bé của nàng, sớm đã bay về vùng đất mộng tưởng mang lại cho nàng cuộc sống hạnh phúc ngắn ngủi kia, nàng biết nàng rất ngốc, nàng rất si, nhưng nàng nguyện ý vì hắn mà ngốc, vì hắn mà si.

Tuy rằng nàng biết hắn không bao giờ biểu đạt tình cảm gì với nàng, nhưng với sự miễn cảm của mình, nàng vẫn có thể cảm nhận được bên trong trái tim băng lãnh đậm đặc của hắn, có hình bóng của nàng, thế là đủ.

Nam nhân này trong chuyện tình cảm, thường thường chôn kín tận đáy lòng, so với những lời ngọt ngào luôn đọng trên miệng còn chân thành tha thiết hơn nhiều. Đáng để nữ nhân vì hắn mà ngốc, vì hắn mà si!

Dường như số phận đã an bài bọn họ quen biết nhau từ thời niên thiếu, để trong lòng cả hai đều có hình bóng đối phương, rồi lại an bài bắt họ trải qua ma luyện để chứng minh trong nội tâm của cả hai, vẫn luôn luôn có hình bóng của nhau.

Bởi vậy, nàng tin rằng trong lòng hắn, sẽ không bao giờ buông tha, nhưng bây giờ nàng phải bước đi trên con đường giống như hướng tới địa ngục, phải chịu đựng vô tận dằn vặt tinh thần, nàng thực sự sắp không kiên trì được nữa.

Vân Thiên Hà đứng ở trong sơn lâm, nhân thân một mực nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa đang chậm chậm tiến dần về khoảng sơn lâm này, hắn có một loại trực giác kỳ diệu, nữ tử trong xe ngựa kia, chính là người hắn cần phải cứu ra, khiến hắn vô cùng bức thiết, khiến hắn muốn liều lĩnh mà làm!

- A, đó là hoàng huynh, còn có cả Lỗ Khắc bá bá!

Ngay khi đội ngũ tiến đến phụ cận sơn lâm, rốt cục Hô Duyên Anh Duẫn cũng nhìn thấy rõ người ở trên ngựa, đang muốn lớn tiếng la lên.

Vân Thiên Hà từ trên cây nhảy xuống, lập tức bịt miệng Hồ Duyên Anh Duẫn, lạnh lùng nhìn nàng nói:

- Lão giả đánh xe hăn là người có biết, ta muốn người hướng hăn kêu cứu. Lập tức!

- Vì sao lại kêu cứu với Lỗ Khắc bá bá, vậy chẳng phải người rất nguy hiểm sao, Lỗ Khắc bá bá là tông sư đó!

Hồ Duyên Anh Duẫn không giải thích được bèn nói.

- Không lo được nhiều như vậy, lập tức làm theo lời ta!

Vân Thiên Hà lạnh lùng nói.

Mà sự lạnh lùng này, giọng nói này, khiến Hồ Duyên Anh Duẫn cảm thấy nam nhân ở trước mắt vào giờ khắc này tựa hồ trở nên rất xa lạ, rất băng lãnh vô tình, khoảng cách với nàng rất xa xôi.

Nàng mấp máy miệng, nhưng không hô lên. Vân Thiên Hà lúc này lại đột nhiên bóp lấy cổ nàng, quát lên:

- Mau gọi đi!

Hồ hấp của Hồ Duyên Anh Duẫn có chút khó khăn, vành mắt của nàng đã bốc lên hơi nước mờ mờ, nhìn ánh mắt quyết tuyệt của hăn, rốt cục cũng cắn môi, hướng về phía đội ngũ chạy tới chân núi, dùng một loại ngôn ngữ cổ quái la lên:

- Lỗ Khắc bá bá, cứu cháu...

Ngay khi thanh âm này đột nhiên vang vọng bên trong sơn lâm, lão giả đánh xe trong đội ngũ của Hồ Duyên Trường Không đột nhiên sắc mặt đại biến, thần tình Hồ Duyên Trường Không cũng lộ ra vẻ khiếp sợ không dám tin tưởng, vì vậy bèn lập tức vung tay lên, khiến toàn bộ đội ngũ dừng lại.

- Tiếp tục gọi!

Vân Thiên Hà thấy đội ngũ đã dừng lại bèn nói tiếp.

Trên gương mặt Hồ Duyên Anh Duẫn rốt cục cũng chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng không hiểu vì sao nam nhân này lại phải làm như thế, đây là hăn đang cố ý muốn làm Lỗ Khắc bá bá làm tức giận, đây là hăn đang chịu chết.

Nhưng nam nhân này lại toát ra một loại ý chí không cho người khác cự tuyệt, khiến nàng lại tiếp tục phải kêu lên:

- Lỗ Khắc bá bá, cứu cháu...

Lúc này đây, đoàn người dưới chân núi rốt cục cũng nghe rõ ràng thanh âm này.

Sắc mặt lão giả áo xám bây giờ âm trầm không gì sánh được, thấp giọng nói:

- Vì sao ở đây lại có tiếng kêu cứu của Anh Duẫn, Trường Không, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Không phải người nói kế hoạch không hề có sơ hở, vì sao Anh Duẫn lại bị bắt tới tận đây?

Mà nhị hoàng tử Đường Linh Thành bên cạnh lúc này sắc mặt cũng thập phần cổ quái, hăn trầm mặc không lên tiếng, chỉ quay lại nhìn hai người phía sau, hai người kia vẻ mặt cũng vô cùng mê mang.

- Lão sư, hiện tại không phải thời gian truy cứu nguyên nhân, đây quả thật là thanh âm của Anh Duẫn, chúng ta lúc này phải nghĩ biện pháp cứu nàng về mới phải!

Hồ Duyên Trường Không sau khi khiếp sợ qua đi, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

Lão giả áo xám gật đầu, sau đó hướng về phía sơn lâm hét lớn:

- Là kẻ nào bắt Anh Duẫn làm tù binh, rốt cuộc người muốn gì?

Vân Thiên Hà lúc này vận dụng nội tức, hướng phía dưới chân núi nói:

- Quận chúa các người đang trong tay ta, ta muốn các người lập tức đưa xe ngựa vào trong rừng, làm theo lời của ta, bằng không ta sẽ không tiếc trả giá đắt, giết nữ nhân này đi!

Ong ong!

Khi âm thanh từ trong núi truyền ra, người dưới chân núi lần thứ hai biến sắc, một số người tu vi võ đạo thấp lúc này bịt kín lỗ tai, dường như không thể nào chịu được âm ba cường liệt của tiếng hét, máu huyết kịch liệt bốc lên.

- Công phu âm ba hồng của người này thật mạnh. Là tiên thiên cao thủ!

Hồ Duyên Trường Không trên mặt tương đối trấn định, bất quá hẳn chịu ảnh hưởng của Thiên Ba Hồng, máu huyết bốc lên, nhưng vẫn có thể chịu được. Mà nhị hoàng tử bên cạnh công lực yếu hơn, đang bịt kín lỗ tai, sắc mặt vô cùng khó coi.

Lão giả áo xám ở trước xe ngựa không có bất luận chút ảnh hưởng nào, nhưng sắc mặt của hắn đã chuyển sang màu xanh đen, quay sang nhìn Hồ Duyên Trường Không nói:

- Trường Không. Người quyết định đi!

Hồ Duyên Trường Không lúc này cũng lâm vào khó xử. Đối phương rõ ràng hướng về nữ tử trong xe ngựa mà đến, trong lòng hắn không muốn cứ như vậy mà để nàng đi.

Nhưng thấy khuôn mặt lão sư xanh đen, hắn biết nếu như mình không cứu Hồ Duyên Anh Dẫn, sợ rằng danh vọng của hắn ở La Lan sẽ sụt giảm nghiêm trọng, bởi vì muội muội ở La Lan rất được nhân tâm, kế hoạch lần này phải có nàng thực hiện mới được thuận lợi, mà lão sư của mình đối với nàng lại càng bảo vệ, bằng không...

Bất quá Hồ Duyên Trường Không cũng là một người quyết đoán. Trong lòng rất nhanh cân nhắc được mất, liền đưa ra quyết định, nói:

- Đưa xe ngựa bỏ vào trong rừng, trước tiên cứu Anh Dẫn ra, thứ của Hồ Duyên Trường Không ta, không ai có thể cướp được!

Sau khi nói xong, Hồ Duyên Trường Không nhìn vào hướng sơn lâm, ánh mắt lộ ra sát khí.

Lão giả áo xám nghe vậy, liền hô lên một tiếng, đưa xe ngựa vào trong rừng, dần dần tiếp cận vị trí Vân Thiên Hà.

Lúc này Vân Thiên Hà quát to:

- Dừng xe ở chỗ này, thả người bên trong xe ngựa ra!

Lão giả áo xám sau khi ngừng xe ngựa, vận thị lực nhìn thấy Vân Thiên Hà đứng cách đó không xa, còn cả Hồ Duyên Anh Dẫn trong tay Vân Thiên Hà, khi hắn xác định thực sự là Hồ Duyên Anh Dẫn, sắc mặt càng thêm âm trầm khó coi, một cỗ nộ ý ngập trời của cao thủ tông sư phóng ra, tức giận quát lên:

- Tiểu tử, bất luận ngươi là ai, việc hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ phải trả giá đắt. Ngươi sẽ lọt vào sự truy sát vĩnh viễn của đệ tử Thiên môn!

- Lại thêm một tên Thiên môn?

Vân Thiên Hà trong lòng kinh ngạc, bất quá lập tức nở nụ cười, nói:

- Giải cho một lũ lang sói cấu kết làm việc xấu, giải cho Thiên môn!

Ngừng cười, Vân Thiên Hà lạnh lùng nói:

- Ít nói nhảm đi, ngươi xuống xe, mau thả người!

297. Chương 299: Phương Hưởng Trong Lòng

Lúc này tâm tình của hắn đã phần nộ tới cực hạn rồi, hắn chưa bao giờ bị người khác áp chế giống như hôm nay, nhưng dù nổi giận hắn vẫn cố giữ lại một phần lý trí, cuối cùng cũng phải tiến tới thỏa hiệp. Lão giả áo xám xuống khỏi xe ngựa, vén cửa xe lên, Vân Thiên Hà rốt cục cũng nhìn thấy được người đang ngồi ngơ ngác bên trong xe, không khỏi đau xót trong lòng.

Giữ vững tinh thần, hấn vồ vồ vào Vân Bôn, Vân Bôn liền hướng về phía hai con ngựa bên xe hí lên hai tiếng, hai con ngựa tựa hồ bị dọa sợ hãi, không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Mã Vương Thú trước mắt, liền tung bốn vó kéo xe chạy về hướng bên này.

Lão giả áo xám thấy một màn thần kỳ này, trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, lúc này lập tức nhảy lên xe ngựa, giữ lấy Đường Linh Toa đang ngây dại ngồi trong xe, nói:

- Tiểu tử! Đừng có giả trò, bằng không lão phu cũng không ngại cá chết lưới rách, ta và người trao đổi con tin!

Vân Thiên Hà chỉ một ngón tay vào Đường Linh Toa đã không còn năng lực hành động ngồi ngây dại trong xe, cả giận nói:

- Các người đối đãi với nàng như vậy sao?

Nhìn theo ngón tay Vân Thiên Hà đang phẫn nộ, Hồ Duyên Anh Duẫn nhìn nữ nhân bị kéo ra từ trong xe ngựa, nàng đã sắp tiều tụy đến cực hạn rồi, thần tình đờ đẫn, thân thể không thể hành động, chỉ có ánh mắt kia, ánh mắt nhìn thẳng về phía này, nước mắt không ngừng chảy xuống, dường như rơi lệ chính là quyền lợi duy nhất nàng còn giữ được.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Hồ Duyên Anh Duẫn dâng lên một nỗi đau xót khó hiểu, nàng không chỉ đồng tình thương cảm cùng nữ nhân kia, mà trong lòng cũng đột nhiên cảm thấy có chút đổ kỵ. Rốt cuộc nàng đã có được đáp án của nam nhân kia, thứ mà nàng luôn băn khoăn trên suốt quãng đường.

Nguyên lai, nam nhân kia làm tất cả những chuyện này, đều là vì cô gái đó!

Hắn đã nói thật, đây không phải một trò chơi, mà nàng, chính là lợi thế để nam nhân này trao đổi cứu lấy nữ nhân của hắn trở về.

- Lỗ Khắc bá bá, cớ trời cho nàng đi. Chúng ta không thể đối đãi với nàng như vậy được, suốt đoạn đường hắn cũng không làm gì quá phận với cháu đâu!

Hồ Duyên Anh Duẫn sau khi có được đáp án, ngược lại trong lòng nàng cảm thấy nhẹ nhàng.

Lão giả áo xám nghe thấy lời Hồ Duyên Anh Duẫn, có chút giật mình, nhưng vẫn giải khai trói buộc trên người Đường Linh Toa, sau đó lại móc từ trong ngực ra một cái bình, đổ ra một được hoàn.

- Khoan!

Khi lão giả áo xám đang muốn cho Đường Linh Toa uống thuốc, Vân Thiên Hà đột nhiên quát bảo ngưng lại:

- Người cho nàng uống thứ gì?

- Đó là Bách Linh hoàn, là dược vật đặc hiệu của La Lan chúng ta. Nàng ta đã bị dùng Phong Định Hoàn, đây chính là giải dược giúp nàng khôi phục lại thể năng và sức lực!

Hồ Duyên Anh Duẫn giải thích.

- Đem cái bình kia qua đây!

Vân Thiên Hà tóm lấy cổ của Hồ Duyên Anh Duẫn, nói với lão giả áo xám.

Lão giả áo xám lúc này đã tức giận ngập trời, hận không thể lập tức tiến lên xé xác tên tiểu tử kia ra, vì vậy liền ném cái bình trong tay ra, Vân Thiên Hà bắt lấy nắm chặt trong tay, bắt quả từ trên bình truyền đến một cỗ chấn động khiến cho máu huyết của hắn sôi trào, lão già này quả nhiên là một người khó chơi.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không thêm để ý việc này, hắn liền đổ ra hai viên, ngửi ngửi quan sát một phen, thấy trong đó cũng không có thành phần chứa độc tính, liền đưa một viên tới bên miệng Hồ Duyên Anh Duẫn nói:

- Người uống một viên đi!

- Tiểu tử, người muốn chết!

Lão giả áo xám nghe xong, nổi giận rống lên.

Hồ Duyên Anh Duẫn nhìn được hoàn, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Vân Thiên Hà rồi lập tức ăn vào, chờ sau khi Vân Thiên Hà xác nhận không có tác dụng phụ, lúc này mới đem một viên ném về phía lão giả áo xám:

- Cho nàng uống vào!

Bộ râu của lão giả áo xám đã run rẩy kịch liệt, nếu như không phải cố kỵ tiểu tử kia sẽ hạ thủ với Hồ Duyên Anh Duẫn, hẳn thực sự muốn giết cô gái này trước, sau đó lại đem tiểu tử kia bằm thành vụn đoạn, nhưng hẳn chỉ có thể đón lấy viên được hoàn, cho Đường Linh Toa uống vào.

Đường Linh Toa sau khi dùng thuốc, khoảng chừng thời gian một chén trà, hiệu dụng của thuốc được phát huy, ho khan một trận kịch liệt, thân thể tứ chi đã có thể hoạt động trở lại, lão giả áo xám cố nén giận quát lên:

- Tiểu tử, có thể trao đổi con tin rồi chứ?

Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua chân núi, nói:

- Để người dưới chân núi lui ra phía sau, nếu như bọn họ dám mưu toan tiếp cận nửa bước, tự gánh lấy hậu quả!

- Lui ra phía sau, toàn bộ lui ra phía sau cho ta!

Lão giả áo xám thấy người dưới chân núi bắt đầu rục rịch, liền rống to một tiếng, sự nhằn nạy của hắn đã sắp đạt tới cực điểm rồi.

Giờ khắc này trong lòng hắn Hồ Duyên Trường Không cũng đã có một ngọn lửa phẫn nộ trào dâng, hăm xiết chặt nắm tay, khớp xương không ngừng nổ vang, chưa từng có ai có thể cướp được thứ của hắn, nhưng hiện tại...

Đây là một loại sỉ nhục mà hắn buộc lòng phải nuốt vào trong bụng, khi hắn chưa trở thành hoàng đế La Lan, hắn chưa thể từ bỏ Hồ Duyên Anh Duẫn được, hắn không thể bỏ qua cỗ lực lượng có thể trợ giúp hắn leo lên đế vị, trong lòng hắn phát thệ, sau khi cứu Hồ Duyên Anh Duẫn trở về, dù phải trả bất kỳ cái giá nào, cũng phải đoạt lại thứ đó trở về.

Lúc này trong mắt hắn, lửa giận đã bị sự sỉ nhục và cừu hận thay thế.

Vân Thiên Hà lúc này nhìn Đường Linh Toa, nói:

- Linh Toa, muội qua đây!

Đường Linh Toa khi được giải trừ ràng buộc, nội tâm của nàng nhịn không được muốn lao vào lòng hắn, nhưng mà nàng bị lão giả kia khống chế, âm thanh kia vang lên quanh quẩn trong lòng nàng, ánh sáng của hi vọng một lần nữa lại trở về trên người nàng. Tuy rằng hình dạng hắn thay đổi, nhưng hắn thanh âm của hắn, còn cả đôi mắt giống như ánh sao trên trời kia, thủy chung không hề thay đổi, mà một tiếng gọi này, rốt cuộc cũng thức tỉnh linh hồn bé nhỏ của nàng, cũng làm thức tỉnh trái tim si tình vốn đã tuyệt vọng của nàng.

Rốt cục, nàng cũng được Lỗ Khắc lão giả thả ra!

Một bước, hai bước, ba bước...

Càng tiến gần đến hắn, nàng lại càng cảm thấy chịu nhiều đau khổ như vậy, rốt cuộc cũng có kết quả, mỗi một bước tiến lên, thì khoảng cách của nàng đến hạnh phúc lại càng gần thêm.

Dù cho hạnh phúc này rất ngắn ngủi, nhưng chỉ cần có thể ở cùng hắn, nàng cam tâm tình nguyện!

Bước chân Đường Linh Toa rất nhẹ, cũng rất chậm, lão giả áo xám phía sau cũng đã phòng bị sẵn sàng, Vân Thiên Hà lúc này liền nói với Hồ Duyên Anh Duẫn:

- Từ giờ trở đi người được tự do, người qua đó đi!

Hô Duyên Anh Duẫn hơi ngơ ngác, nhìn hấn mấp máy miệng, đột nhiên một sự chua xót dâng lên trong lòng, vì sao được thả ra rồi mình lại không muốn đi, vì sao bản thân vẫn muốn bị hấn bắt giữ, chẳng lẽ, ngay cả trái tim của mình cũng đã bị hấn bắt giữ rồi?

- Anh Duẫn, mau tới đây!

Lão giả áo xám thấy Hô Duyên Anh Duẫn đã được buông ra nhưng vẫn ngây ngốc đứng bất động, trong lòng vừa vội vừa giận, liền lớn tiếng kêu lên.

Ánh mắt Hô Duyên Anh Duẫn có chút mờ lung, khi quay đầu, một giọt nước mắt chảy xuống, từ từ tiến lên phía trước. Khi đi ngang qua Đường Linh Toa, Hô Duyên Anh Duẫn nhin không được nói:

- Đây là quận chúa, nhưng cô so với ta còn hạnh phúc hơn, có được người yêu vì cô lo lắng. Chúc phúc hai người!

Đường Linh Toa hơi thấy nao nao, hai người cứ vậy mà đi lướt qua nhau, Vân Thiên Hà nhanh chóng tiến lên một bước nắm lấy tay Đường Linh Toa, bế nàng lên ngựa rồi cũng nhanh chóng nhảy lên theo, Vân Bôn hí vang một tiếng, liền cất bước phi nước đại, chạy vào trong rừng sâu.

Lão giả áo xám thấy Hô Duyên Anh Duẫn đã trở về, lúc này rốt cuộc cũng bạo phát.

Thấy Vân Thiên Hà muốn dẫn người đào tẩu, ngay khi muốn đuổi theo, Hô Duyên Anh Duẫn đột nhiên kéo cánh tay của hấn nói:

- Lỗ Khắc bá bá, xin bá thả bọn họ đi!

Lão giả áo xám nhìn thấy khuôn mặt Hô Duyên Anh Duẫn nước mắt giàn giụa, cả giận nói:

- Anh Duẫn, tiểu tử kia khi dễ cháu phải không, lão phu nhất định phải tự tay giết hấn!

Nói xong lại muốn đuổi theo.

- Không nên!

Hô Duyên Anh Duẫn nắm chặt lấy cánh tay của lão giả, cầu xin nói:

- Lỗ Khắc bá bá, nếu như không phải có hấn, cháu đã bị người ta bắt cóc đưa vào quân doanh Đường quân, dùng cừ hận của Đường quân đối với chúng ta, kết cục của cháu hấn là bá biết rõ hơn, hấn đối với cháu, đã rất nhân từ rồi!

Đúng lúc này, đoàn người Hô Duyên Trường Không chạy tới, Hô Duyên Trường Không hai mắt phún lửa nhìn Vân Thiên Hà chạy vào tổng rừng, hét lớn:

- Lục soát cho ta. Bất kể phải trả giá thể nào, tiểu tử kia sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

- Vâng!

Hai vị tướng lĩnh phía sau Hô Duyên Trường Không ôm quyền tuân mệnh, sau đó liền mang người cấp tốc đuổi theo hướng Vân Thiên Hà vừa bỏ chạy.

Nhị hoàng tử Đường Linh Thành lúc này xoa cằm, nhìn về hướng trong rừng như có điều suy nghĩ.

Trong sơn lâm, sương khói lượn lờ.

Hai người một ngựa, chậm rãi thả bước trong màn sương mờ ảo.

Đường Linh Toa nằm trong lòng Vân Thiên Hà, ngủ rất say, cho đến bây giờ nàng chưa từng có được một giấc ngủ say như vậy, không còn ác mộng níu kéo, nàng tựa như đang sống trong một hạnh phúc như mơ, nguyện không bao giờ tỉnh lại.

Sương mù dày đặc, trong hoàn cảnh này Vân Thiên Hà cũng không sợ bị lạc phương hướng, Vân Bôn một mực dựa theo phương hướng hấn chỉ từ trước chậm rãi bước đi, tựa như ngay cả nó cũng không muốn nữ tử trong lòng chủ nhân tỉnh giấc mộng đẹp, khi bốn vó cất bước cũng tương đối nhẹ nhàng.

Trong sơn lâm, tuy rằng phía sau còn có người truy đuổi bọn họ như âm hồn bất tán, nhưng Vân Thiên Hà sớm đã bố trí một số bẫy rập trong đó, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy một số tiếng ngựa hí truyền đến, tuy

rằng không thể ngăn cản triệt để bọn họ, nhưng cũng có thể làm chậm chân họ, khiến họ không thể đuổi kịp được Vân Thiên Hà.

Vòng qua tòa sơn mạch này, tiếp đến một mảnh rừng cây thưa thớt, từ nơi này tiếp tục đi về hướng Bắc chính là mảnh thảo nguyên mênh mông của Biên Châu. Mà thảo nguyên, chính là nơi cho Vân Bôn tận tình vui chơi.

Nhìn người ngủ say trong lòng, Vân Thiên Hà ngoại trừ tưởng niệm đến Vân Nương vẫn còn ở nhà, hẳn không hề cảm thấy một chút vướng mắc nào, ánh mắt nhìn về phía Bắc địa mênh mang, trong lòng hẳn, rốt cuộc cũng đã có phương hướng rồi.

298. Chương 300: Gió Tuyết Mờ Áo

Phút chốc.

Khi đội nhân mã này đã thành thạo đi trên đường, thế giới đầy sương xanh hình như bị một trận tiếng vỗ ngựa phá vỡ, cách đó không xa một bóng người xám xanh giống như tuyết mị u linh trong gió tuyết, tốc độ như tia chớp đi ngang qua, khiến mấy con ngựa trong đoàn kinh hoàng.

Dự!

Con ngựa bị giật mình, người ngồi trên lưng nó phải ghì cương thật chặt nút dây mới có thể giữ được nó, nhưng mà xe ngựa bị tạm dừng cấp tốc khiến người trên xe ít nhiều cũng bị va chạm, toàn bộ đội ngũ phải dừng lại.

Lúc này, trong xe ngựa truyền ra tiếng kêu đau nhức của một thiếu niên, tức giận:

- Đau chết ta rồi, chuyện gì xảy ra vậy, tại sao tự nhiên ngừng lại?

- Bẩm, thiếu gia, con ngựa bị hoảng sợ!

Bên ngoài một vị đầu lĩnh đang ghì ngựa, lại lấy ra một túi rượu đưa lên miệng uống để sưởi ấm, sau đó đưa cho một người đồng bạn khác bên cạnh nói.

Chỉ thấy cửa sổ của xe ngựa lúc này bị mở ra, một vị thiếu niên ước chừng mười một, mười hai tuổi, lớn lên khỏe mạnh, khẩu khí, hai mắt lấp lánh có thần nhô đầu ra, hiếu kỳ quan sát khắp nơi nói:

- Ở đây, còn chưa có ra khỏi thảo nguyên, như thế nào con ngựa lại bị kinh sợ, chắc không phải đụng độ quái thú chứ?

Kỵ sĩ đầu lĩnh trấn an con ngựa một hồi, dẹp loạn những con ngựa đang xao động phía sau, cười khổ nói:

- Tiểu thiếu gia, đâu phải là quái thú gì, chỉ là có người cưỡi ngựa đi qua với tốc độ cực nhanh. Chúng ta chỉ nhìn thấy cái bóng của hắn, nhưng là cũng không có thấy người!

Thiếu niên nhú mày, lại có vẻ khả ái nói:

- Gia gia, con cũng muốn cưỡi ngựa!

Lúc này, trong xe ngựa truyền tới một giọng nói lãnh đạm ôn hòa:

- Cho dù người cưỡi ngựa có tốt, cũng không đuổi được ngựa của người kia, đó là ngựa Truy Vân Mã thượng đẳng, cũng đã có khí tức của vua loài ngựa, mà trên lưng nó còn có hai người, một kẻ cao thâm khó dò, ngay cả lão phu cư nhiên cũng không cảm nhận được bất kỳ chút khí tức gì, bất quá có thể khẳng định một điều, người này tuổi còn trẻ, mà người, lại phải như thế nào đây?

Bên trong xe ngựa, một vị lão giả râu tóc bạc phơ, khuôn mặt hiền lành đang ngồi yên lặng, trên người mặc một bộ miên phi, thoạt nhìn như đang ngồi xếp bằng trên ghế đệm, nhưng kỳ thực nhìn kỹ sẽ phát hiện vị lão giả này đã mất hai chân.

Sản Nien tựa hồ bị lòng hiếu kỳ, lúc này rốt cục tựa đầu lúi vào trong xe, chỉ thấy thân thể nhỏ tương đối đơn bạc, cường tráng, nhưng lại không hề có cảm giác lạnh giá, hẳn nhìn lão giả trước mắt:

- Gia gia, vua của loài ngựa là loại ngựa gì?

Lão giả tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, trầm ngâm nói:

- Vua của loài ngựa a, nói đơn giản chính là vương giả trong loài ngựa, đã được thông linh. Bọn chúng kiêu ngạo khó thuần, có thể làm tất cả các loài ngựa khác phải kinh sợ, tạ chỗ sâu trong Tuyết vực, trong một bầy ngựa nọ có một con vua ngựa màu đen, khi gia gia còn trẻ đã từng muốn bắt nó phục tùng, đuổi ba ngày ba đêm, nhưng là thủy chung không thể chế phục, ngược lại bị nó dẫn tới đường cùng, mất đi hai chân, hôm nay nhớ lại vẫn là có chút cảm khái!

- Sau này nhất định ta phải bắt được vua ngựa màu đen kia, rồi thuần phục nó, để bù đắp tâm nguyện của gia gia.

Thiếu niên nắm chặt bàn tay nhỏ lại lập chí nói.

Lão giả vui mừng nhìn cháu của mình, cũng lắc đầu than thở:

- Loài vật đã thông linh giác, dã tính khó thuần, thô bạo hung tàn, nếu là người bình thường có thể thuần phục được, như vậy nghĩa là chỉ tương đương với linh thú, trên đời chỉ có một số thể ngoại cao nhân là có khả năng thuần phục linh thú. Trừ phi nuôi dưỡng từ nhỏ, nhưng thử hỏi trên đời ai có thể đem Truy Vân Mã nuôi dưỡng thành vua của loài ngựa đây hôm nay lão phu quả thật đã được mở rộng tầm mắt!

Nói rồi, lão giả nhìn về hướng thân ảnh mờ ảo đang dần biến mất, lẩm bầm nói:

- Người này, chính là một vị kỳ nhân có một không hai a!

- Gia gia, con muốn bái ông ta làm thầy, muốn ông ta dạy con cách nuôi dưỡng ra vua của loài ngựa!

Thiếu niên nghe xong, trong ánh mắt tràn ngập kỳ vọng nhìn lão giả. Mà lão giả nghe xong cũng chỉ lắc đầu mỉm cười.

Cục cục...!

Đúng lúc này, một loạt tiếng vó ngựa nhảy chồm truyền tới, thần sắc lão nhân khẽ động, để thiếu niên mở rèm cửa sổ ra, chỉ thấy trên đất tuyết, có ba bốn người đồng dạng cười Truy Vân Mã đi về phía bọn họ với tốc độ cực nhanh.

Cũng chỉ khoảng thời gian mười lần hô hấp, bốn người ngựa nọ đã chạy tới đó, rồi dừng lại, một thanh niên mặc áo choàng đen, bên trong áo xanh tiến lên ôm quyền nói:

- Xin hỏi chư vị huynh đệ, có từng nhìn thấy một nam một nữ cưỡi một con ngựa chạy qua không? Bọn họ chạy theo hướng nào?

Kỵ sĩ trung niên đầu lĩnh quan sát thanh niên này, liền ôm quyền nói:

- Ngoài trời đầy tuyết, chúng ta mệt nhọc nghỉ tạm ở đây, cũng chưa từng thấy ai đi qua!:

- Gia gia...

Trong xe ngựa truyền đến tiếng thiếu niên muốn nói gì đó, đột nhiên lão giả nhìn hẩn lắc đầu, lập tức nói với kỵ sĩ đầu lĩnh:

- Trát Thập, chúng ta lập tức khởi hành thôi, không được tiếp tục chậm trễ hành trình nữa!

- Rồi!

Kỵ sĩ đầu lĩnh trung niên ứng một tiếng. Sau đó cũng không tiếp tục để ý tới thanh niên nọ vẫn đang truy hỏi, liền gọi đội ngũ nói:

- Khởi hành!

Thanh niên thấy những người này không để ý tới mình, đang muốn phát tác, thì phía sau một người trung niên mặc áo lam lập tức tiến lên ngăn hẩn lại, nói:

- Không được lỗ mãng, những người này là quý tộc của đế quốc Xuất Vân, không nên trêu chọc bừa bãi!

Thanh niên nghe rồi, lúc này mới ngừng lại, nhìn đội ngũ kia rời khỏi, mới nói:

- Đại sư huynh, người nói Lão trưởng lão vì sao muốn hạ lệnh truy bắt Vân Thiên Hà, muốn ta phải bắt được hai người bọn họ, ta thủy chung vẫn không rõ nguyên nhân trong đó, có muốn bẩm báo việc này với sư tôn hay không?

Người trung niên nói:

- Đây là ý của môn chủ. Chúng ta tuân mệnh chấp hành, người không nên hỏi nhiều nữa, việc lão nhân gia nói vậy cũng là biết được rồi, chờ chúng ta bắt được người nọ, chờ chúng ta hoàn thành nhiệm vụ trở về phục mệnh sẽ biết kết quả!

- Thế nhưng hiện tại mất đầu mối, chúng ta phải đi đâu để tìm a, ở đây dù sao cũng là biên giới của ba nước La Lan, Đại Đường và Xuất Vân, nếu đụng phải quân đội tuần tra của các nước này, sẽ có chút phiền phức!

Người trung niên trầm tư nói:

- Hừ, tiểu tử kia vô cùng giáo hoạt, vốn chúng ta cho rằng hắn sẽ đi đến vùng Tây Bắc của nước La Lan, ai mà ngờ hắn lại đi vòng vèo mang chúng ta theo. Hiện tại đi theo hướng nước Xuất Vân, phỏng chừng có lừa đảo trong đó, không bằng chúng ta cứ dọc theo phương hướng Tuyết Vực truy tìm xem sao, hắn có thể tìm ra đầu mối!

- Tuyết rơi chết tiệt, nếu có thể ngừng lại thì tốt rồi. Chúng ta có thể tìm theo dấu chân ngựa đuổi bắt hắn!

Thanh niên thầm nói một câu, liền theo đội ngựa tiến về hướng bắc, rất nhanh liền biến mất trong gió tuyết mịt mờ.

Khi đội ngũ rời đi, trên xe ngựa đang chạy, vị thiếu niên vẻ mặt nghi hoặc nhìn lão giả bên cạnh hỏi:

- Gia gia, Trát Thập thúc vì sao nói dối, không nói thật cho bọn họ biết hành tung của người nọ?

Lão giả nói:

- Lôi Lâm, người chưa từng trải đời, mấy tên kia là người của Tuyết Vực, mà gần đây Tuyết Vực Thiên Môn tuyên bố với các quốc gia lệnh truy bắt muốn tước đoạt một người Đại Đường, nói vậy hẳn chính là người nọ. Bởi vậy Trát Thập mới giấu diếm sự thực, mà nhiệm vụ của gia tộc chúng ta lần này rất có thể là có quan hệ với người mà Thiên Môn truy bắt!

Thiếu gia nghe xong thì cảm thấy vô cùng hỗn loạn, sờ sờ đầu, cũng không có hỏi lại lão giả, mà ông cũng không có giải thích với hắn, liền nói với người bên ngoài:

- Trát Thập, đẩy nhanh tốc độ, thay đổi tuyến đường nhanh chóng chạy về!

Kỵ sĩ trung niên đầu lĩnh phía trước nghe nói, đoàn người lại tăng tốc độ chạy một lần nữa, rất nhanh cũng biến mất trong biển gió tuyết mênh mông không còn hình bóng.

Trong gió tuyết, ngàn dặm sương mù bao phủ, một thân ảnh giống như quỷ mị liên tục thay đổi, thần bí dị thường.

Khi thoát khỏi đám người bám theo, lúc này thân ảnh của hắn trong gió tuyết mới chậm dần.

Chợt vừa thấy, thân ảnh nọ chính là một nam tử tuấn dật cười một con ngựa vô cùng thần tuấn, khoác một chiếc áo choàng vảy rồng mang khí tức thần bí, cổ xưa. Trên chiếc áo choàng dày đặc vảy rồng, nên rất nổi bật trong gió tuyết, phát sinh u mang màu xanh, tựa như hòa nhập cùng với thiên địa thành một thể...

Mà trong lòng nam tử tuấn dật là một vị mỹ nữ, trên mặt nàng luôn tràn ngập nụ cười hạnh phúc. Tuy rằng thần sắc còn có chút ưu thương nhàn nhạt, nhưng không hề đối lập với nụ cười, khiến người ta nhìn vào có cảm giác vui vẻ, thoải mái.

Lúc này nàng đã bỏ đi một thân trang sức màu đỏ, mặc một chiếc váy hoa mềm màu xanh, thanh nhã chất phác. Mà thanh niên tuấn dật đang ôm nàng mang chiếc áo choàng vảy rồng, khí tức u mang màu xanh tỏa ra khiến thân thể đơn bạc của nàng trong gió tuyết nhưng không hề bị nhiễm chút khí lạnh nào.

Cả người nàng nằm trong sự ôm ấp của nam tử tuần dật, gắt gao ôm âu yếm phần ngực cường tráng, nghe tiếng tim đập của chàng, cảm nhận nhu tình của chàng, hai chiếc áo choàng che đi phân nửa thân hình của con ngựa.

Khi hoa tuyết rơi xuống, chỉ chạm vào áo choàng vẫy rồng, rất nhanh liền rơi xuống, không hề lưu lại bất kỳ vết tích gì, có thể con ngựa trong gió tuyết kia cũng như mộng như ảo, giống như tinh linh đang chơi đùa trong gió tuyết.

Nam tử tuần dật và giai nhân thanh lệ kia chính là Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa.

Lúc này bọn họ nghiễm nhiên trở thành đôi tuyết đại tình lữ du lịch tứ phương, hưởng thụ mỹ cảnh của gió tuyết, tình chàng ý thiếp, dịu dàng thâm thiết.

Mà trong trời đất, có giai nhân làm bạn đi vân du tứ phương chính là một loại tình thơ ý họa, hay đây chính là khổ tận cam lai, có được hạnh phúc mà Đường Linh Toa từng mong muốn. Cảm giác lãng mạn, hạnh phúc nồng nàn này khiến nàng mê đắm, hi vọng nó có thể trở nên vĩnh hằng.

Mà Vân Thiên Hà ôm lấy nàng, tâm linh hai người giao thoa, ở trong gió tuyết mông lung, không có tiếng động, nhưng mà phương hướng bọn họ đang đi lại chưa hề thay đổi

299. Chương 301: Băng Phong Khẩu!

Bởi vì vào ngày này, là ngày công bố kết quả thi hương hai năm tổ chức một lần, ở cửa thành, các sĩ tử cùng với người nhà mình đều đang vây quanh nơi này, ngóng cổ chờ đợi băng niêm yết.

- A, trúng, trúng rồi, thứ mười ba!

Có một sĩ tử nhìn thấy tên của mình trên băng niêm yết thì nước mắt liền rơi như mưa, kích động hét lên, những người bên cạnh thì sôi nổi chúc mừng.

Còn những người không nhìn thấy tên của mình trên băng niêm yết thì vẻ mặt cực kỳ uể oải, rầu rĩ bước đi, lặng lẽ biến mất giữa dòng người chen chúc.

Trong dòng người chen chúc này có một người trẻ tuổi đầu đội nón cỏ, tuy rằng cái đầu của hắn thấp hơn một chút nhưng hắn từ xa nhìn lên băng niêm yết, đứng yên tại chỗ thật lâu không có nói gì. Có thể nhìn ra được, tâm tình của hắn cực kỳ kích động.

- Xếp thứ bảy sao, gia gia, người có thể vui mừng rồi chứ?

Thanh niên sau khi lẩm bẩm một câu liền quay đầu đi về hướng ngoài hoàng thành.

Khi hắn đến một chỗ rẽ ở hoàng thành thì có một chiếc xe ngựa đậu ở chỗ này, vài tên thị vệ thân mặc mặc nội giáp giống như mây thiên tướng bảo hộ ở bốn phía.

Sau khi chờ người thanh niên này lại đây, một thanh âm từ trong xe ngựa kia phát ra:

- Tâm nguyện của ngươi đã hoàn thành, chắc hẳn là Lạc thượng thư nhất định sẽ lực tung kinh thành tìm ngươi, hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một là phản hồi Lợi Châu, tiếp tục làm đại sứ nhượng rợ của ngươi, hai là dựa theo sắp xếp theo cuộc thi hương này vào triều làm quan.

- Ta muốn quay về Lợi Châu!

Thần sắc thanh niên thập phần kiên định nói:

- Xin thái tử điện hạ thành toàn!

- Vậy thì lên xe đi, việc này cô gia sẽ thay ngươi xử lý thỏa đáng, cũng coi như là hoàn thành xong ủy thác thứ nhất Thiên Hà giao cho.

Thanh niên đội nón cỏ chính là Lạc Như Đồ bí mật vào kinh đi thi, nghe xong thái tử nói, Lạc Như Đồ liền lên xe, ôm quyền nói:

- Tạ thái tử điện hạ!

Sau đó, xe ngựa chậm rãi chạy về phía Đông cung.

Cùng lúc đó, phủ của lễ bộ thượng thư Quách Diễm ngày hôm rất là hân hoan, cả phủ đệ đã được bọn hạ nhân quét tước sạch sẽ không dính một hạt bụi, trong phủ, trên khuôn mặt mỗi người đều mang theo vẻ mỉm cười.

Quách Diễm ngày hôm nay cũng khác với ngày xưa, trên cái khuôn mặt lúc nào cũng hắc xì dầu đã lộ ra nét tươi cười, lúc này hắn đang được bọn thuộc hạ liên tục chúc mừng. Còn chưa có xoay người đi vào cửa đã thấy Hồng thái giám hướng nơi này đi đến.

Hồng thái giám là người bên cạnh thái tử, Quách Diễm sau khi ngênh đón hắn vào phủ, đã thấy Quách Dự Chương và muội muội Quách Dự Tước đang cùng với mẫu thân với nụ cười tươi rói trên mặt nói chuyện.

Hồng thái giám cũng không có nhiều lời, sau khi hướng Quách Dự Chương trịnh trọng nguyên, liền lập tức lấy ra một phong thư rồi nói:

- Trạng nguyên gia, phong thư này là thái tử điện hạ muốn lão nô tự thân đến đưa cho ngài, thứ cho lão nô không tiện ở đây lâu, cáo từ!

Quách Dự Chương nói lời cảm tạ rồi nghi hoặc nhận lấy phong thư, sau khi tiến Hồng thái giám ra khỏi phủ, Quách Dự Chương liền đem thử mở ra xem qua một lần. Sau khi xem qua thì không khỏi vui vẻ thở dài nói:

- Thiên Hà huynh đệ quả nhiên là người thủ tín, mặc dù thân ở trong hiểm nguy nhưng vẫn nhớ rõ hứa hẹn, Quách Dự Chương ta có thể có được người bằng hữu này, cuộc đời này thật là may mắn.

Quách Diễm cùng Quách Dự Tước đều rất tò mò, Quách Dự Tước nói:

- Ca ca, trong thư viết cái gì?

Quách Dự Chương nói:

- Trong thư viết chính là phương pháp điều phối phương thuốc trị bệnh của mẫu thân, còn có một vài chỉ tiết dưỡng bệnh, cuối cùng còn nhắc ta một chuyện.

- Chuyện gì?

Quách Diễm thần sắc khẽ động, hỏi.

Quách Dự Chương đưa thư cho Quách Diễm xem, sau khi Quách Diễm xem qua, sắc mặt nhất thời trở nên thập phần cổ quái, nói:

- Tiểu tử này mọi chuyện đều có thể nhìn thấy rõ tiên cơ, quả nhiên là kỳ tài, hèn chi Túc Tĩnh Vương lại lợi dụng chuyện Vĩnh Lạc quận chúa bị bắt truy nã hắn khắp thiên hạ, xem ra vương gia cũng là có ý đồ riêng, đối với tiểu tử này ngày càng kiêng kỵ.

Quách Dự Chương nói:

- Phụ thân đại nhân hôm nay thái giám bên cạnh thái tử tự mình đến đưa phong thư này, ngài hẳn là hiểu rõ dụng ý của Thiên Hà đúng không?

Quách Diễm nghe xong liền nói:

- Hiện giờ có thể trịnh trọng nguyên, lời hứa hẹn kia ta sẽ thực hiện, chuyện sau này của con ta sẽ không can dự nữa, con đường của con, con tự mình lựa chọn.

Nói đến đây, lúc này bên ngoài một hạ nhân vào bẩm báo nói:

- Đại nhân, bên ngoài có một vị thanh niên nói là từ Hải Châu tới, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp thiếu gia!

- Nga, mau mời vào!

Quách Dự Chương nghe xong, liền lập tức bảo hạ nhân ra mời vào trong phủ.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy hạ nhân dẫn theo một vị thanh niên tuấn lãng vào trong phủ, Quách Dự Chương vừa thấy, liền lập tức tiến lên phía trước nói:

- Diệp huynh, sao người lại tới đây?

Người tới chính là Diệp Cương Tiêu.

Diệp Cương Tiêu sau khi đi vào hướng Quách Diễn ôm quyền thi lễ, rồi liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

- Quách huynh, nơi này có một phong thư của lão vương gia, Tiêu đại ca kêu ta tự mình đưa đến tay người, cho nên mới tự mình chạy đến, mặt khác chúc mừng Quách huynh đỗ trạng nguyên.

Quách Dự Chương sau khi nhận thư liền mở ra nhìn xem, chẳng qua là sau khi xem một hồi, sắc mặt nhất thời trở nên có chút cổ quái, nói:

- Như thế nào cùng với chuyện Thiên Hà huynh đệ nhắc tới không hề khác biệt, Thiên Hà huynh đệ thật là thần nhân a!

Diệp Cương Tiêu sắc mặt kinh ngạc nói:

- Ý của Quách huynh là, chuyện này Thiên Hà huynh đệ sớm đã liệu đến?

- Đúng vậy!

Quách Dự Chương gật gật đầu, nói:

- Diệp huynh nếu đã đến đây thì hãy nghỉ tại quý phủ.

Mấy ngày sau, theo sự sắp xếp của hoàng đế qua cuộc thi lần này, khiến cho quần thần đồng loạt ồ lên, trạng nguyên Quách Dự Chương không ngờ lại bị hoàng đế điều tới Hải Châu làm quan, bao gồm cả người xếp thứ hai thứ ba trên bảng cũng bị hoàng đế điều ra ngoài làm quan, không có được ở kinh thành. Vén vén chỉ là cái chức vụ không có giá trị của hàn lâm viện, điều này làm cho các quần thần khó hiểu, tựa hồ vì sự điều phối này sẽ sinh ra sự thay đổi vì diệp trong triều đình.

Bất quá trong quần thần, có một người thủy chung rất buồn bực, nhưng cũng rất là vui mừng, tâm tình cực kỳ phức tạp, đó chính là Lạc Khai Dương, Lạc Như Đồ lần này có thể tham gia khoa khảo, hơn nữa còn xếp thứ bảy, đây là chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn.

Còn nữa là theo như kết quả của cuộc thi hương lần này, hoàng đế sắp xếp cho hắn đến ngự tửu phường, càng làm cho tâm tình của Lạc Khai Dương buồn bực tới cực điểm, hắn hiểu được ý tứ của hoàng đế, cũng hiểu được con đường mà cháu trai mình chọn là gì. Bất quá hắn biết rằng với cái thể cục hay thay đổi thất thường trong triều, cô lẽ con đường mà Lạc Như Đồ lựa chọn là đúng đắn.

Chính là Lạc Khai Dương cũng không biết, đây chỉ là một nước cờ mà ngoại nhân bày xuống, có thể làm cho vận mệnh gia tộc của hắn, sau này lúc gặp phải thời khắc nguy vong sẽ sinh ra biến chuyển vì diệp.

Mà trong sự biến ảo của thế cục triều đình, Ngự, Đồ, Thương ba nhà liên hợp chặt chẽ thành một cái trận tuyến, đang cùng với Túc Tĩnh Vương âm thầm giao phong, cuối cùng bởi vì nguyên nhân Túc Tĩnh Vương âm thầm cùng La Lan hoàng tử diễn một vở kịch thất bại, hơn nữa ba nhà còn có hoàng đế cùng thái tử phụ trợ, khiến cho bắc quân đại quyền triệt để tách rời khỏi tay Túc Tĩnh Vương, đây coi như là Tĩnh Vương mất đi một cái lợi thế chính trị mạnh mẽ.

Mà chút biến ảo của thế cục này, chung quy là bởi vì do có một người bên ngoài can thiệp vào, khiến cho Túc Tĩnh Vương lâm vào hoàn cảnh quần bách, làm cho hắn đã muốn bước đến rìa vực sâu.

Bất quá trong lòng của hắn, những yếu tố này cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn, chính là bởi vì lực lượng trong tay hắn cực kỳ mạnh mẽ. Tuy nhiên Thiên Môn từng trợ giúp hắn nhiều lần, lần này lại bởi vì liên quan đến thế cục, mà vì người hắn muốn nhanh chóng giết chết sinh ra mâu thuẫn với hắn. Hắn phải giết được người này nhưng Thiên Môn lại năm lần bảy lượt nhảy ra cản trở, việc này khiến cho hầu hết kế hoạch của hắn đều thất bại, đây mới là nhân tố có ảnh hưởng nhất trong lòng hắn.

Mà trong lòng hần cũng đang mờ mịt, hần truyền đạt mệnh lệnh đuổi giết người kia khắp thiên hạ, dù cho đã trốn ra khỏi lòng bàn tay của hần, nhưng sự đuổi bắt của thế lực Thiên Môn, lại sẽ mang đến cho hần cái ảnh hưởng sâu xa gì đây.

Biên giới phía bắc, tuyết và gió giao hòa, các mảnh băng trên mặt đất bắn ra bốn phía, làm cho người ta tại trong thế giới băng tuyết trắng xóa này tựa hồ bị lạc phương hướng.

Nhưng hai dãy núi tọa lạc tại vùng đất băng tuyết này, giống như hai lưỡi dao sắc bén, đem cái đông vực này cắt thành biên giới ba nước.

La Lan đế quốc thuộc về vương quốc băng tuyết, ở cái mảnh đất cực lạnh này, có đến mấy nghìn dặm là phủ băng tuyết mờ mịt, từ phiến tuyết vực kia đi qua, đó chính là sáu đường ranh giới của mảnh phiến đại đông cực, nối tiếp với tuyết vực mờ mịt kia, chính là phương tây được người phương đông gọi là vùng đất của man di.

Ngoại trừ một vài con đường giữa núi hiểm trở, Băng Phong khẩu này, chính là con đường đi lại thông dụng giữa Đại Đường quốc và La Lan quốc, cũng là vùng quân sự giao tranh quân sự liên tiếp xảy ra giữa hai nước.

Vị trí địa lý của Băng Phong khẩu tương đối trọng yếu, khe hở ở giữa lớn, nơi này giống như là một cái đại môn để thông hành giữa hai nước, một bên của đại môn là do bắc quân Đại Đường đóng, một bên khác của đại môn thì do quân La Lan đang đóng.

Tuy rằng ở băng phong khẩu này có quân đội trú đóng, nhưng sống ở nơi này cũng có một ít dân chúng, còn có một số thương nhân lui tới giữa hai nước, ở nơi này hoạt động giao dịch, cũng có một số người du lịch từ quốc gia khác. Vì là giao giới giữa hai nước, cho nên khiến nơi này xuất hiện một hiện tượng hết sức đặc sắc. Đó chính là phía bắc băng phong khẩu là do quân La Lan quản hạt thống trị, mà phía nam băng phong khẩu thì do quân Đại Đường quản hạt thống trị.

Vào buổi chạng vạng một ngày nọ, trong băng phong mờ mịt, có hai vị khách nhân xa lạ đến nơi đây, bọn họ hai người cưỡi chung một con ngựa, là một đôi nam nữ, nam thì oai hùng bất phàm, nữ thì tuyệt sắc khuynh thành, mới vừa xuất hiện tại vùng băng phong khẩu này liền đưa tới sự chú ý của dân chúng.

Hai người này không phải ai xa lạ, chính là Đường Linh Toa và Vân Thiên Hà. Vốn Vân Thiên Hà là chuẩn bị từ vùng đất phía đông thảo nguyên vòng đến biên giới Xuất Vân đế quốc xuyên núi mà đi, nhưng mà ở nơi này có đông quân Đại Đường trú đóng. Hần lại bị Túc Tĩnh Vương cùng Thiên Môn hạ lệnh truy nã, cho nên hần không thể không thay đổi tuyến đường mà đi, dọc theo sau nơi biên giới bắc quân trú đóng, vòng qua Hạ Lạp Tề sơn mạch, nhắm thẳng Hạ Gia Lạp sơn mạch phía bắc tiến đến.

Núi Hạ Gia Lạp mới là địa điểm thứ nhất hần tìm manh mối về thân nhân, hần đi vào băng phong khẩu cũng không chỉ vì tránh đi sự truy nã của Thiên Môn và đông quân, cũng là vì có thể ở nơi này lấy những vật dụng cần thiết cho chuyến đi này!

300. Chương 302: Trụ Sở Bắc Quân!

Vốn nơi này không thuộc La Lan quốc, cũng không thuộc Đại Đường quốc, nguyên bản là một mảnh đất chiến lược phi quân sự, do một số dân chúng sinh hoạt định cư ở nơi này giúp hai nước tìm kiếm tình báo đồng thời mang đến nhiều điểm thuận lợi, cho nên hai nước cũng mặc kệ mặc nó phát triển.

Chỉ là trải qua nhiều năm, rất nhiều thương nhân nhìn trúng giá trị thương nghiệp ở nơi này, liền ở nơi này mở cửa hàng kinh doanh, buôn bán một số hàng hóa giữa hai nước, mãi cho tới hôm nay, vùng băng phong khẩu này, nghiêm nhiên có quy mô bằng một tòa thành nhỏ.

Chính là đặc điểm đặc biệt của băng phong khẩu là nằm kẹp giữa hai nước, không có thuế thu nhập, không có quản lý, rong rã lẫn lộn, dân chúng hai nước hỗn hợp, tuy rằng có vẻ có chút hỗn loạn, nhưng mà những năm gần đây lợi ích kinh tế mà nơi này mang đến so với một tòa thành trì thì cao gấp mấy lần, khiến cho hai nước bắt đầu đánh chủ ý lên nơi này mà liên tiếp xung đột với nhau, cuối cùng sau mấy trận đại chiến, mới cùng nhau đề ra sách lược thương giới bên nào bên đó quản, mới khiến cho nơi này duy trì được sự cân bằng tạm thời.

Hiện nay, vùng băng phong khẩu này thực hiện quân sự quản trị (hợp tác cùng khai thác), trị an mặc dù chuyển biến tốt hơn một chút, nhưng mà va chạm giữa dân chúng hai nước diễn ra không ngừng, binh lính hai nước cũng thường xuyên xảy ra xung đột đổ máu.

Nhưng mà tương đối cổ quái chính là, thương nhân hai nước lui tới mậu dịch, quân đội của hai nước cũng không có can dự, ngược lại còn cổ vũ song phương mậu dịch, người bản địa cũng biết, đây là thương nhân ở nơi này mậu dịch kinh doanh thì phải nộp hai lần thuế cho bắc quân Đại Đường và quân La Lan, không cần nộp thuế cho quan phủ hai nước, có thể giúp bọn hắn giảm bớt rất nhiều phiền toái, cũng không cần bất chấp nguy hiểm đi buôn lậu, nhất cử lưỡng tiện. Nhưng mà, những ngày gần đây, sau khi ở băng phong khẩu này nảy sinh một sự tình, liền khiến thương nhân lui tới nơi này mậu dịch càng ngày càng ít, rất nhiều tiểu thương nhân sợ bị chiến tranh có thể xảy ra liên lụy, đều tạm cách xa nơi đây, chỉ có một số chi nhánh có một vài đại thương gia, còn tiếp tục ở nơi này hoạt động buôn bán, bởi vậy người ở nơi đây có vẻ ít hơn một chút.

Nơi này có buôn bán mậu dịch, còn có tồn tại một vài sản nghiệp xung quanh, cho nên khách điểm tửu lâu ở nơi này cũng có thể bắt gặp không ít.

Kỳ thật sự phồn vinh ở nơi này, cũng chỉ là một loại phát triển dị dạng, một khi giữa hai nước nảy sinh xung đột chiến tranh mà nói, nơi này cũng chính là mảnh đất đầu tiên bị chiến tranh lan đến.

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa sau khi đi vào băng phong khẩu, liền trực tiếp ở trong phạm vi bắc quân Đại Đường quản hạt tìm một tửu lâu tạm thời nghỉ chân.

Hoạt động giao dịch nơi này thống nhất đều là kim ngân, cũng không thu tiền đồng, đồng thời giá cả cũng rất đắt đỏ. Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa tại trong tửu lâu gọi vài món ăn, ăn một bữa cơm đơn giản, mà tốn hết ba lạng bạc. Cũng may Vân Thiên Hà xuất môn mang theo bên người không ít tiền, nếu không bọn họ chỉ có thể tiếp tục ăn cơm không.

Có thể bởi vì tâm tình tốt, Đường Linh Toa mấy ngày nay ăn uống rất khỏe. Thân thể gầy yếu của nàng cũng nhận được dinh dưỡng bổ sung, hơn nữa nàng vốn luyện qua võ công, là một lực cấp Võ Sư, cơ sở thân thể còn đang hoàn thiện, hiện tại khôi phục vô cùng mau lẹ, khuôn mặt cũng từ tái nhợt có phần chuyển sang vài phần hồng nhuận.

Sau khi cơm nước xong, Vân Thiên Hà mua thêm một số đồ ăn vặt bỏ vào bao quần áo rồi dẫn theo Đường Linh Toa rời khỏi tửu lâu, hướng trụ sở của bắc quân đi tới.

Zụ sở của bắc quân là do thương nhân bỏ vốn xây dựng, tương đương với một phủ nhân môn của quan phủ, bình thường thương nhân đều đến nơi này để mà nộp thuế. Nơi này cũng là nơi xin chứng từ thông quan, chỉ cần lấy được chứng từ là có thể được cùng thương nhân La Lan giao dịch, nếu muốn nhập vào biên cảnh La Lan để hoạt động mậu dịch khác, thì nhất định phải được sự cho phép của quân La Lan. Chỉ cần giao nộp thuế kim, trải qua kiểm tra đối chiếu đăng kí, là liền có thể giải quyết cho thông quan, làm hoạt động mậu dịch.

Nói cách khác, các thương nhân muốn ở chỗ này buôn bán, thứ nhất là bản thân và gia đình phải trong sạch, thứ nhì là nhất định phải chịu sự giám sát của quân đội, không được làm cái hoạt động khác không liên quan đến buôn bán. Một khi bị tra ra là mật thám, đó xét tình báo quân sự, vậy kết cục sẽ là thập phần bi thảm.

Vân Thiên Hà dẫn theo Đường Linh Toa đi tới cửa trụ sở bắc quân thì trời đã chạng vạng, hắn mới đến đây thì liền nhìn thấy một thanh niên mập đến xin chứng từ thông quan bị thủ vệ cường bức đuổi ra, chỉ nghe thanh niên kia kêu lên:

- Đại nhân, các người vì cái gì không để cho ta công việc này, ta ở nơi này có đăng kí qua thân phận a, vì cái gì ta không thể ở nơi này bán rượu?

Thủ vệ không kiên nhẫn nói:

- Ít nói nhảm, trong quân cấm rượu, người ở nơi bắc quân quản hạt bán rượu chính là không được.

Sau khi bị đuổi đi, thanh niên kia vẻ mặt uể oải, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Bà nội nó, đám thương nhân La Lan kia muốn rượu đến diên rồi, không lấy được chứng từ thì chết ta rồi.
- Đứng lại, người đến báo thân phận, xuất trình chứng minh.

Ngay khi Vân Thiên Hà cùng thương nhân kia đi sượt qua nhau, liền bị hai gã thủ vệ chặn đường lại.

Vân Thiên Hà nghe thế liền từ trong túi áo lấy ra bức quân hành lệnh đưa đến trong tay thủ vệ kia, thủ vệ kia vừa thấy nhất thời biến sắc, sau khi làm ra bài chào theo nghi thức quân đội liền nói:

- Thấy chấp lệnh giả như thấy đại soái, thủ vệ Bắc quân Băng Phong khẩu Trương Bư ra mắt công tử, công tử mời!

Nói xong, hai gã thủ vệ kia liền cung kính đưa Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa mời vào trong trụ sở.

Ngay sau khi Vân Thiên Hà vào trụ sở, cái gã thương nhân mập mạp kia thấy một màn này thì hai con mắt tức thì sáng lên.

Vân Thiên Hà sau khi vào trụ sở, chủ quán nơi này là một vị thanh niên tuổi cũng không nhiều, cao to cường tráng, cũng có vài phần phong thái khí độ của kẻ làm tướng, tên là Dương Trụ Sinh.

Dương Trụ Sinh sau khi tiếp kiến Vân Thiên Hà, liền không khiêm ti không kiêu ngạo hỏi thân phận Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cũng không có giấu diếm, liền nói ra tên của mình, mà nói đến Đường Linh Toa thì chỉ nói là thê tử của mình, Đường Linh Toa nghe vậy thì trong lòng ngọt ngào, âm thầm vui mừng, mặt cười đỏ bừng, có chút mất tự nhiên.

Bất quá khi Dương Trụ Sinh nghe xong Vân Thiên Hà nói ra thân phận cũng cực kỳ giật mình, lúc này liền nói:

- Mạt tướng đã sớm nghe qua sự tích của công tử, đối với tài năng của công tử kính nể vạn phần, lần này công tử mang phu nhân một mình tới đây, mạt tướng cần phải bẩm báo cho thiếu soái, không biết công tử có vội hay không cùng mạt tướng đi tới đại doanh, thiếu soái mấy ngày qua vừa vặn là ở đại doanh băng phong khẩu.

Vân Thiên Hà nghe được Đồ Thiên Thanh không ngờ là ở đại doanh băng phong khẩu, cũng có chút kinh ngạc, liền gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy, thì làm phiền Dương tướng quân dẫn đường, ta quả thật muốn cùng đại ca gặp mặt.
- Công tử cùng phu nhân mời!

Dương Trụ Sinh sau khi thi lễ liền tự mình dẫn Vân Thiên Hà ra cửa.

Chính là mới xuất môn, vị thương nhân mập mạp lúc nãy kia liền lập tức chạy tới, nói:

- Đại nhân a, van xin ngài, hãy cấp cho ta chứng từ đi, tiểu đệ tuyệt đối đảm bảo sẽ không để cho rượu này xuất hiện tại trong trụ sở bắc quân đâu!

Nói xong, mập mạp kia liền dính lên Vân Thiên Hà, nước mũi tèm lem nói:

- Vị đại ca kia, thương nhân không dễ dàng gì, ngài nói giúp dùm, tiểu đệ cảm kích muôn vàn!

Tiếp theo sau thanh niên mập mạp này cứ hướng về Vân Thiên Hà lú lú không dứt...

- Đồ Chi Thâm, người còn càn quấy nữa, đừng trách bản tướng đối với người không khách khí.

Dương Trụ Sinh thấy mập mạp này cứ cù nhây Vân Thiên Hà, lúc này sinh lòng tức giận, nói với thủ vệ:

- Đem tiểu tử này đuổi đi.

Hai gã thủ vệ liền tiến lên, đem mập mạp kia lôi ra ngoài.

Vân Thiên Hà vốn cũng không muốn để ý đến cái tên gia hỏa này, nhưng sau khi nghe thấy lời Dương Trụ Sinh thì trong lòng cũng chợt động, nói:

- Dương Tướng quân, người này có bối cảnh lai lịch gì vậy?

Dương Trụ Sinh nói:

- Công tử, tiểu tử này đến từ Đồ gia đông bộ Liêu Châu, cùng với Đồ Tương trong triều là họ hàng xa, bất quá tiểu tử này cũng không có dựa vào quyền thế của Đồ Tương, ở nơi này nửa năm vẫn luôn làm một số sinh ý nhỏ, cũng kết giao một số bằng hữu. Mặc dù là loại người khó dây dưa, bất quá cũng rất an phận, chẳng qua mấy ngày nay, tiểu tử này không biết từ nơi này lấy được một lô rượu, muốn đến nơi đây bán, nhưng bắc quân là nơi cấm bán rượu, cho nên mặt tướng cũng không cho giải quyết chứng từ cho hắn, nhưng tiểu tử này mỗi ngày đều chạy đến đây cù nhây, đuổi mãi mà không được.

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà trong lòng vừa động, nói:

- Dương Tướng quân, người này ta xem cũng cơ trí thông minh, bản thân ta có một đề nghị, có lẽ hắn đối với việc giúp bắc quân thăm dò quân tình La Lan cũng có chút trợ giúp.

Dương Trụ Sinh vừa nghe liền nhìn ra xung quanh rồi nói:

- Công tử, nơi này nói chuyện không thích hợp, không bằng chúng ta vẫn là nên đi tới đại doanh trước, đến lúc đó thiếu soái tự có định đoạt.

- Cũng tốt!

Vân Thiên Hà gật gù đầu, Dương Trụ Sinh lúc này nói với thủ vệ:

- Đem tiểu tử này đưa vào trong trụ sở đi, đợi ta quay về sẽ có lời muốn nói.

Mập mạp kia vừa nghe, tức thì cao hứng, lúc này lại chạy tới muốn nói thêm vài câu, nhưng mồm còn chưa kịp mở thì đã bị hai người thủ vệ bịt mồm lại, lôi vào trong trụ sở. Hiển nhiên thủ vệ kia mấy ngày nay cũng bị cái mồm luyên thuyên của tiểu tử này giày vò mãi rồi.

Đại doanh của bắc quân cách băng phong khẩu cũng không xa mấy, Vân Thiên Hà và Dương Trụ Sinh cười ngựa cũng chỉ mất nửa canh giờ là tới nơi.

Sau khi thông qua kiểm tra đi vào nơi đóng quân, Dương Trụ Sinh đang muốn dẫn Vân Thiên Hà đi tới soái trưởng thì trùng hợp là Đồ Thiên Thanh lại đang dẫn theo hai gã tướng quân muốn đi ra ngoài, sau khi hai bên gặp nhau, Đồ Thiên Thanh bất chợt nhìn thấy Vân Thiên Hà thì sững sốt hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần:

- Thiên Hà, sao đệ lại đến đây.

Nói xong, ánh mắt của hắn lập tức nhìn thấy Đường Linh Toa ở bên cạnh Vân Thiên Hà, thần sắc hơi hơi kinh sợ, trước hết liền kêu hai người tướng quân kia rời đi, rồi dẫn hai người Vân Thiên Hà vào soái trưởng.

Vừa tiến vào soái trưởng, Đồ Thiên Thanh liền nói:

- Thiên Hà, đệ không phải đi hướng Xuất Vân Quốc à, tại sao lại xuất hiện ở băng phong khẩu này, quận chúa điện hạ thế này là sao, chẳng lẽ tin tức Túc Tĩnh vương truy nã điện hạ là thật, cùng Vĩnh Lạc quận chúa có quan hệ?

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Đường Linh Toa một cái rồi nói:

- Bọn đệ đây là đang bỏ trốn, đại ca cũng không cần thấy kỳ quái, vốn là đệ tính từ biên giới Xuất Vân Quốc rời đi, chỉ là đầu đầu cũng có đông quân, còn có thể lực Thiên Môn, trở ngại trùng trùng, cho nên mới tính là từ băng phong khẩu xuất cảnh.

Nghe xong lời này, khuôn mặt Đường Linh Toa nổi lên hai rặng mây hồng, nhưng trên mặt lại lộ ra chút ý cười. Đồ Thiên Thanh liếc mắt nhìn hai người một cái trong lòng liền hiểu rõ, cũng không hỏi cái khác nữa mà nói:

- Chẳng qua là đệ phải từ băng phong khẩu này quá cảnh, La Lan bên kia cũng là có thể có chút phiền phức, sự việc lần trước, hoàng thái tử La Lan bây giờ đối với đệ hận thấu xương, đệ phải nên cẩn thận a, huynh chỉ là không rõ, Thiên Hà, đệ vì cái gì khăng khăng muốn đi Hạ Gia Lạp sơn.

- Bởi vì nơi đó là nơi có sự vướng bận của mẫu thân đệ, đệ phải đi hoàn thành tâm nguyện của bà, hy vọng đại ca thông cảm.

Vân Thiên Hà nói.

301. Chương 303: Mây Đen Che Phủ!

- Chuyện của cô mẫu đương nhiên là quan trọng nhất, trước kia cũng nghe phụ thân nhắc qua một chút, đệ nếu đã có tính toán, huynh cũng không ngăn trở đệ, hy vọng đệ đạt được ước muốn, ở nơi này huynh sẽ giúp đỡ mọi chuyện, nhưng mà ra khỏi biên giới, huynh cũng lực bất tòng tâm, đệ cần cái gì, cứ mở miệng, huynh sẽ tận lực giúp đệ làm được.

- Đệ cần một phần bản đồ phân bố địa lý quân sự chiến lược vùng này vậy là đủ rồi.

Vân Thiên Hà nói.

Đồ Thiên Thanh vừa nghe, liền hướng bên ngoài nói:

- Mời Bào tướng quân đến trong trướng ta một chuyến.

- Rồi!

Một gã vệ binh lập tức ứng tiếng rồi đi, chỉ chốc lát sau, liền thấy một trung niên râu rậm dáng người vạm vỡ đi vào trong trướng, sau khi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa một cái thì ôm quyền nói:

- Thiếu soái có gì phân phó?”

Đồ Thiên Thanh nói:

- Bào tướng quân, đây là Thiên Hà đệ đệ ta, người hẳn là đã nghe qua, đệ ấy cần một phần bản đồ phân bố địa lý của bắc địa!

Bào tướng quân nghe xong lời giới thiệu của Đồ Thiên Thanh thì thần sắc kinh ngạc, liền xoay đầu lại hướng Vân Thiên Hà ôm quyền nói:

- Bào Đồ Ân ra mắt Thiên Hà công tử, xin công tử đợi một lát, bản tướng sẽ tự mình đi lấy.

Nói xong, liền xoay người ra khỏi trướng.

Đồ Thiên Thanh nói:

- Thiên Hà, vừa rồi Dương tham tướng nói cho huynh biết đệ có kế hoạch gì thì phải?

Vân Thiên Hà nói:

- Bằng phong khẩu cấm rượu, nếu cấm theo như nghiêm lệnh của đại ca, chỉ sợ sẽ xuất hiện tình trạng buôn lậu, vừa rồi tại trụ sở dựng phải một tên thương nhân, liền làm cho đệ nghĩ ra một cái kế sách, có lẽ trong thời gian ngắn thì chưa có tác dụng rõ rệt, nhưng mà qua hai ba năm, chắc chắn sẽ sinh ra hiệu quả nhanh chóng, đây đối việc dò la tình báo La Lan, có sự trợ giúp rất lớn.

Đồ Thiên Thanh nghe thấy như thế, nhất thời sinh ra hứng thú, liền nói:

- Kế sách gì mà thần kỳ như vậy?

- Quân thương buôn lậu! (Quân quân và thương nhân đi buôn lậu).

Vân Thiên Hà nói.

- Buôn lậu?

Đồ Thiên Thanh vẽ mặt mê hoặc:

- Cái gì là quân thương buôn lậu, trong này có cái gì phân biệt sao?

Vân Thiên Hà nói:

- Nói chính xác hơn là, bắc quân bí mật giúp đỡ một số thương nhân nhằm vào thương nhân La Lan tiến hành hoạt động buôn lậu, mà hàng hóa buôn lậu, chính là rượu, thông qua những thương nhân buôn lậu này, xây dựng một mạng lưới tình báo nhỏ. Phải biết rằng thương nhân trọng tiền tài, có đôi khi lấy tình

báo đổi rượu cũng không phải là không làm được, mà nguồn rượu là nắm giữ ở trong tay chúng ta, như vậy sau này...

Qua sự giảng giải của Vân Thiên Hà, Đồ Thiên Thanh cuối cùng hiểu rõ thâm ý bao hàm trong chuyện này, chợt nói:

- Thiên Hà, ý của đệ là huynh âm thầm giúp đỡ thương nhân, thông qua tình thế buôn lậu bán cho thương nhân La Lan, thương nhân La Lan một khi từ trong đó nắm được mật ngọt, tất nhiên sẽ càng thêm điên cuồng, dùng tình báo đổi rượu, đây quả thật là một sách lược cao minh a!

Vân Thiên Hà nói:

- Ở tại trong bắc quân thành lập một tổ chức tình báo, đặc biệt làm công tác phân tích tình báo, những thương nhân này tại mỗi lần giao nộp một phần tình báo, tùy theo giá trị của tình báo mà lượng rượu cung ứng cho bọn hắn nhiều hay ít, tình báo bọn hắn cung cấp càng có giá trị, như vậy chúng ta cung cấp rượu sẽ càng nhiều, như thế nguồn lợi những thương nhân đó thu vào càng lớn, bọn hắn nếu muốn kiếm tiền nhiều hơn, tất nhiên sẽ tìm cho chúng ta càng nhiều tình báo, đệ tin tưởng với sức hút khó cưỡng của nguồn lợi lớn này, sẽ làm cho các thương nhân buôn rượu La Lan điên cuồng, việc này huynh có thể làm một phần báo cáo, truyền tin cho lão gia tử, để cho ngài cùng hoàng thượng âm thầm thương nghị, hoàng thượng dù sao cũng là có một phần cung ứng của nguồn rượu, ắt hẳn là trong lòng ngài so với đệ và huynh rõ ràng hơn giá trị lâu dài của chuyện này.

- Đây quả thật có thể xem là sách lược tuyệt vời để thâm nhập quân tình La Lan a!

Đồ Thiên Thanh khen:

- Tuy rằng trong thời gian ngắn hiệu quả sẽ không rõ ràng, nhưng thời gian càng dài, quả thật có thể sinh ra hiệu quả nhanh chóng, hiện tại nam bộ quân La Lan do Hồ Diên Trường Không nắm trong tay, người này cũng là một vị trí đứng song toàn, giao phong lần trước, huynh thiếu chút nữa là tổn thất nặng trong tay người này, nếu không phải Thiên Hà đệ nhắc nhở đúng lúc, hậu quả thực khó lường.
- Mặt khác, nhị hoàng tử người này, huynh sau này cũng nhất định phải hết sức cẩn thận, đệ có một loại trực giác kỳ quái là người này không phải là hạng đơn giản, nhất là hắn hiện tại được sự tín nhiệm của thái tử điện hạ, đệ cũng không tiện hướng thái tử nhắc đến, nói không chừng một ngày nào đó sẽ xuất hiện biến cố, đến lúc đó huynh nhất định phải thấy rõ tình thế.

Nói tới đây, Vân Thiên Hà không nói nữa.

Đồ Thiên Thanh gật gật đầu nói:

- Huynh hiểu được ý tứ của đệ, năm trước sau khi huynh thi hương xong đệ ở tại trong đình nghỉ chân nói với huynh những lời kia, sau đó đến trong quân trải qua một chuyện, huynh cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy được lời đệ nói quả nhiên có đạo lý, sau lại đượ gia gia gửi thư nhắc cho huynh những việc này, huynh liền minh bạch chúng ta nên làm cái gì, không nên làm cái gì, cho nên Thiên Hà đệ có thể yên tâm.

Lúc này, Bào tướng quân đi vào, lấy ra một cái bản đồ da dê nói:

- Đây là bản đồ một nửa biên giới La Lan và Xuất Vân, cùng với địa lý, phân bố núi non xung quanh Hạ Gia Lạp và Hạ Lạp Tề sơn mạch, cũng là bản đồ quân sự cơ mật và tường tận nhất trong quân.
- Đa tạ Bào tướng quân!

Vân Thiên Hà cầm bản đồ nhìn thoáng quá, quả nhiên là tường tận. Bào tướng quân cũng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Công tử, Chính Đức tướng quân khi còn sống có mang theo mật tướng đi qua một số địa phương, cũng từng vẽ qua một tấm bản đồ, công tử có mang theo trên người không?

Vân Thiên Hà vừa nghe, liền lập tức từ trong túi đồ đeo bên người đem bản đồ Chính Đức lúc lâm chung giao cho hắn lấy ra, nói:

- Bào tướng quân biết địa phương trên bản đồ này?

Bào tướng quân sau khi nhìn thấy tấm bản đồ kia, liền đem tấm bản đồ quân sự gắn thêm vào rồi chỉ vào hai mảnh đất trống không mặt trên bản đồ nói:

- Chính Đức tướng quân khi còn sống, từng dẫn theo tiểu tướng ở tại ba địa phương này thăm dò qua, công tử chỉ cần đem hai tấm bản đồ này ghép lại là có thể tìm ra vị trí của ba địa phương đó. Chính Đức tướng quân cũng từng ở nơi đó lưu lại một vài manh mối còn có một ít đồ vật, bất quá còn có một vật, công tử có thể sẽ dùng đến. Chính là vật này!

Nói xong, Bào tướng quân đột nhiên rút bội kiếm bên hông ra, mọi người cả kinh, Đồ Thiên Thanh đang muốn ngăn cản nhưng đã chậm.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Vân Thiên Hà, Bào tướng quân đâm rách bắp đùi của mình, cắt đứt một khối da, từ bên trong đó lấy ra một vật phủ toàn máu, tiếp đó đem máu bên ngoài lau đi thì liền lộ ra một khối ngọc thạch hình tam giác rất mỏng, đưa đến trong tay Vân Thiên Hà rồi nói:

- Vật này là một món đồ rất quan trọng của Chính Đức tướng quân, khi ngài ấy gặp chuyện liên giao cho mặt tướng, muốn mặt tướng sau này giao cho người của ngài, hiện tại mặt tướng giao vật này cho công tử, chắc hẳn công tử chính là người của ngài.

Vân Thiên Hà tiếp nhận khối ngọc thạch hình tam giác kia, nhìn nhìn một chút thì thấy vật nọ giống như là một cái chìa khóa, nhưng không biết tác dụng là gì.

Bào tướng quân đâm một kiếm vào chân mình, ngay cả cái chau mày cũng không có, tựa hồ cũng không chút để ý mà nói tiếp:

- Công tử, vật này là Chính Đức tướng quân khi còn sống tại trong tàn tích nhà gỗ bị thiêu hủy tìm được, cụ thể có công dụng gì, chúng ta cũng không biết, nhưng mà Chính Đức tướng quân nói vật này bị chôn dấu vô cùng bí mật, chứng tỏ vật này là một vật rất quan trọng, cho nên công tử mang theo, có lẽ sẽ có chút trợ giúp.

- Đa tạ Bào tướng quân!

Vân Thiên Hà sau khi đem khối ngọc thạch hình tam giác cất kỹ thì tự đáy lòng cảm kích nói.

Bào tướng quân nói:

- Công tử không cần phải khách khí, ba địa phương trên thì một nơi thì gần Khắc Nhã Mã Tư Thành của Xuất Vân Đế Quốc, còn hai nơi khác thì đều là trong vùng núi non hoang dã, ở hai nơi đó, công tử khi dò xét nhất định phải cẩn thận, ở đó có một đầu linh thú rất cường đại thường lui tới, năm đó mặt tướng cùng tướng quân chính là ở tại gần sát bên lúc dò xét có đụng qua một lần, cũng may chúng ta không có xâm nhập, kịp thời đào thoát, đầu linh thú kia là một con song đầu xích quan xà, cảm ứng thập phần linh mãnh, tốc độ cũng rất nhanh, công tử nếu mà gặp phải, nhất định phải cẩn thận gấp bội.

Vân Thiên Hà sau khi đem những lời này ghi nhớ kỹ thì Đồ Thiên Thanh lúc này cũng cấp cho Bào tướng quân thuốc trị thương tốt nhất, Bào Đồ Ân ôm quyền nói:

- Công tử, những gì mặt tướng biết, mới vừa rồi cũng đã nói hết, công tử cứ theo bản đồ, rất dễ dàng sẽ tìm được, mặt tướng còn có chuyện quan trọng trong người, xin được cáo lui trước.

Bào tướng quân sau khi rời khỏi, Đồ Thiên Thanh nói:

- Thiên Hà, đêm nay hãy ở lại trong đại doanh nghỉ tạm một đêm, sáng mai rồi lại khởi hành!

Vân Thiên Hà lại lắc đầu nói:

- Mới vừa rồi đệ đi trụ sở, là muốn làm chứng từ thông quan, thừa dịp ban đêm xuất cảnh, chẳng qua là không nghĩ tới huynh cũng ở nơi đây, nghĩ tới chuyện kia cho nên cũng nhân tiện đến xem.

Đồ Thiên Thanh nghe thế, nhìn thoáng qua Đường Linh Toa liền biết Vân Thiên Hà băn khoăn Đường Linh Toa ở trong này sẽ có ảnh hưởng, liền cũng không giữ lại nữa, nói:

- Vậy huynh thay đệ chuẩn bị một số vật dụng cần thiết cho lộ trình, một hồi nữa Dương Trụ Sinh sẽ giúp đệ giải quyết các thủ tục liên quan, đệ cứ ở đây nghỉ ngơi đi.

Nói xong, Đồ Thiên Thanh liền ra khỏi soái trường.

Chỉ còn lại có Đường Linh Toa và Vân Thiên Hà thì Đường Linh Toa nói:

- Thiên Hà, cái tên mập mập vừa rồi tại trụ sở là một gia hỏa rất cơ trí, muội nghĩ hẳn hẳn là có chút môn đạo, có lẽ chúng ta có thể thông qua tên mập mập kia giả dạng thành thương nhân La Lan, trà trộn vào cảnh nội La Lan, chỉ cần vòng qua bằng phong khẩu, sẽ không còn trở ngại nữa, hơn nữa buổi tối chỉ cần chúng ta đổi trang phục, bọn hẳn hẳn là sẽ không dễ dàng nhận ra chúng ta.

Vân Thiên Hà kinh ngạc nhìn Đường Linh Toa một cái, Đường Linh Toa hướng hẳn hẳn là ra cái lưỡi nhỏ xinh, lắc lắc cánh tay của hẳn nói:

- Muội nói không đúng sao?"

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng cười, đem nàng ôm vào lòng, nói:

- Huynh cũng nghĩ như vậy!"

- Khụ khụ!

Đột nhiên, trong trường truyền đến một tiếng ho khan. Đường Linh Toa lập tức nghĩ đến đây đây vẫn là ở đại trường trong quân, nhất thời liền rời khỏi lồng ngực Vân Thiên Hà, đổ bưng cả khuôn mặt, cúi đầu không dám nhìn Đồ Thiên Thanh, xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Đồ Thiên Thanh thì coi như cái gì cũng không thấy, chỉ thấy trong tay hẳn cầm một cái bọc, giao cho Vân Thiên Hà rồi nói:

- Trong này có mấy bộ quần áo ấm, cũng có một số y phục là La Lan quốc và Xuất Vân Quốc, còn có một vài dược vật dự phòng và lương khô, còn có một số thứ vụn vặt nữa, để trên đường mang theo, tự có lúc hữu dụng.

Vân Thiên Hà tiếp nhận lấy, lúc này Dương Trụ Sinh vào soái trường nói:

- Thiếu soái, đã xử lý thỏa đáng, thám báo tiền phương cũng đã truyền đến tin tức, trụ sở quân La Lan đã cho thông qua chứng từ, thương nhân La Lan đêm nay sẽ có một lần giao dịch, lỗ hổng này có thể lợi dụng.

- Tốt lắm, Thiên Hà, huynh đây không giữ đệ lại nữa, đệ hãy khởi hành liền đi, nhất định phải bảo trọng.

Đồ Thiên Thanh duỗi tay ra. Vân Thiên Hà sau khi cầm lấy tay hẳn thì hai người nắm chặt, gật gật đầu nói:

- Đệ xin từ biệt.

Nói xong, liền dẫn Đường Linh Toa đi cùng với Dương Trụ Sinh ra khỏi đại doanh.

302. Chương 304: Giả Dạng Quá Quan!

Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa hai người thay y phục bằng một bộ phục sức của thương nhân La Lan. Sau khi đợi gần nửa canh giờ, Dương Trụ Sinh liền dẫn theo gã mập kia đi ra.

Bất quá gã mập mập họ Đỗ kia nhìn thần sắc tựa hồ có chút cổ quái, vừa mừng vừa lo, Dương Trụ Sinh trừng mắt nhìn hẳn, cái tên mập mập này mới về mặt đau khổ nói:

- Đại nhân, đây chính là ngài nói đó, đến lúc đó ngài nhất định không được chối bỏ a!

Nói xong, mập mập hướng Vân Thiên Hà gật đầu, nói:

- Công tử, chúng ta đi thôi, Đỗ Chi Thâm ta mà làm việc, ngài đại khái có thể yên tâm, chẳng qua là...

- Đùng dài dòng nữa!

Dương Trụ Sinh thấy tên này cứ lải nhải liền đạp một cước vào mông hẳn, đá mập mập kia như quả bóng thịt bay ra khỏi cửa rồi nói:

- Nếu dám có chút sai lầm, ta không tha cho người.

Khi mập mập bị đá ra khỏi cửa, tiếp đó Vân Thiên Hà cũng tiếp nhận hai chứng từ Dương Trụ Sinh chuyển tới, sau khi ôm quyền vái chào, liền dẫn Đường Linh Toa ra khỏi trụ sở.

Đỗ mập mập sau khi bị đá ra khỏi cửa, tựa hồ đối với một cước kia của Dương Trụ Sinh không chút để ý, khi Vân Thiên Hà cùng hắn đi đến một khúc cua, cái gã này mới cầm cái chứng từ ra mà hưng phấn hoa tay múa chân một trận, đồng thịt béo trên người cứ rung bần bật, nhìn thì giống như đang nhảy múa nhưng nói chung là rất quái đản.

Đỗ mập mập đi trên đường vừa luyên thuyên vừa dẫn theo Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đến một tòa nhà là nơi giao giới giữa La Lan quân và Bắc quân.

Mới đi tới trước tòa nhà này thì làm cho người ta có một cảm giác là nó rất đơn sơ, nhưng khi Đỗ mập mập đẩy cửa ra đi vào trong nhà thì một cỗ khí nóng ủa ra, trong nhà không ngờ có vẻ thập phần ồn ào náo nhiệt.

Nơi này là một đại sảnh khá rộng rãi, lúc này đứng ở trong đại sảnh là các thương nhân của La Lan quốc và Đại Đường quốc, tất cả đều đang ồn ã thảo luận vấn đề mua bán.

Đỗ mập mập sau khi bước vào, cũng là có vài phần khí thế như vậy, cái bụng phệ ưỡn ra, bước đi bệ vệ, khuôn mặt thì vênh lên, rất giống như mấy tên thuộc loại dòng dõi quyền quý.

Nhưng làm cho Vân Thiên Hà hơi có chút kinh ngạc chính là, đám thương nhân La Lan tựa hồ đối với bộ dáng vênh vác tự đắc kia của mập mập lại rất là thưởng thức, sau khi thấy mập mập này đi vào liền sôi nổi thân thiết bắt chuyện với hắn.

Mập mập vừa hưởng thụ loại cảm giác này, nhìn Vân Thiên Hà liếc mắt một cái nói:

- Không cần kinh ngạc, ta hiện tại có chứng từ, cũng là vì đám tôn tử này đang có chuyện cầu lão tử, hắc hắc, cảm giác làm một đại gia được một đám tôn tử vây quanh, mục nội nó thật sướng!
- Thâm ca, sao giờ ngươi mới đến a, các huynh đệ chờ mà muốn oải!

Lúc này, một tên thanh niên có đôi mắt nhỏ như mắt mèo, nhưng thoát nhìn lại có vẻ rất cơ trí láu cá, rất có tiền đồ của một gian thương, chạy chậm lên chào đón, sau khi hàn huyên hai câu, liền quét hai mắt đến Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa, chẳng qua là ánh mắt tại trên người Đường Linh Toa thì có lâu hơn một chút.

Bốp!

Mập mập thấy thế, tức thì vỗ một cái lên đầu thanh niên gầy lùn này quát:

- Bà nội ngươi, nhìn cái **** gì đấy, hai người này chính là ân nhân cứu mạng của lão tử, đừng có mà có chủ ý xấu, mấy tên kia chạy đi đâu hết rồi?

Thanh niên gầy lùn bị mập mập quạt cho một câu, lại nhìn thấy mập mập đánh mắt, nhất thời hiểu ý hướng hai người Vân Thiên Hà cúi đầu khom lưng, sau đó liền lập tức quay đầu nói:

- Lão đại, lão tam cùng lão ngũ đang trông coi xe hàng, lão tứ thì lại lên qua biên giới đi tìm con mụ lẳng lơ kia rồi.

Đỗ Chi Thâm nghe xong, cũng không thêm để ý, liền xuất ra mấy tờ chứng từ giao cho thanh niên gầy lùn rồi nói:

- Ngươi đưa cho lão tam và lão ngũ, kêu bọn hắn mỗi người cầm một tờ. Qua biên giới bên kia đi liên lạc với mấy đứa tôn tử kia, mua bán của chúng ta phải thay đổi phương thức, cái này các huynh đệ phải làm nhanh một chút, ta còn có việc khác phải làm, nhanh đi.

Thanh niên gầy lùn tiếp nhận chứng từ cũng có vẻ rất hưng phấn, nhịn không được tăng bốc:

- Lão đại không hổ là lão đại, các huynh đệ đi theo lão đại lần đầu tiên làm buôn bán lớn, quả nhiên có tiền đồ, tiểu đệ đối với lão đại kính...
- Kính cái đầu nhà ngươi, nhanh chóng làm lệ lên cho lão tử, nếu lo liệu không xong, cô em vợ của lão tam, ngươi cũng đừng hy vọng cưới được, lượn nhanh lên!

Mập mạp một cước đá vào trên cái mông thanh niên gầy lùn, đuổi hán đi.

Nơi này giống như là đại sảnh giao dịch, một ít thương nhân trong đại sảnh này thảo luận chuyện mua bán cũng không chút kiêng dè, mập mạp còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị hai tên thương nhân La Lan vây quanh, muốn giao cho toàn bộ con đường, làm mấy việc này nọ.

Bất quá đều là mấy thứ vật vãnh, chưa nói tới giá tiền lớn cỡ nào, bất quá mập mạp hiện tại đang vênh váo, tự nhiên sẽ không để mấy mua bán nhỏ vào mắt, sau khi nói vài ba câu đuổi đi, liền tiến đến trước mặt một đại hán có râu quai nón người La Lan. Sau khi cùng với hán tử râu rậm kia thì thầm vài câu thì hán tử râu rậm người La Lan kia tức thì biến sắc, vẻ mặt thoáng hiện lên một nét phẫn chấn, liền đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, sau khi đánh giá vài lần, liền dùng lễ tiết của La Lan hành lễ.

Mập mạp nói:

- Phí La tiên sinh, thân phận hai vị này ta không tiện tiết lộ với người, bất quá ta theo lời mua bán, bọn họ tuyệt đối có thể bảo đảm, bất quá hiện tại bọn họ muốn quá cảnh bí mật gặp mặt vài người, muốn Phí La tiên sinh giúp chút ít, nếu làm tốt, giao dịch lần này, ta sẽ ưu tiên cung cấp cho Phí La tiên sinh, thế nào?

Hán tử râu rậm cũng là người thông khoái, cũng không nghĩ nhiều, liền vỗ ngực đáp ứng, lập tức liền mang theo ba người ra khỏi tòa nhà, đi tới chỗ quá cảnh, chỉ thấy nơi đó đậu mấy cỗ xe ngựa, sau khi mập mạp cùng hán tử râu rậm này thì thầm vài câu, hán tử râu rậm kia liền gật gật đầu.

- Công tử, lên xe đi, Phí La tiên sinh sẽ mang hai người quá cảnh, chẳng qua là công tử cần chờ một lát nữa, chờ ta cùng hán tử râu rậm sắp hàng lên, bọn hán mới có thể mang hai người đi qua trạm gác của quân La Lan.

Vân Thiên Hà gật gật đầu, liền kéo Đường Linh Toa lên một chiếc xe ngựa. Hán tử râu rậm kia cũng kêu người nhanh chóng điều khiển xe ngựa đi tới biên giới, còn mập mạp thì vòng trở về, mang theo mấy chiếc xe ngựa còn lại đi tới một phương hướng khác.

Vì là buổi tối, thủ vệ tuần tra nơi này cũng không được chặt chẽ, khi hán tử râu rậm qua địa phận La Lan quân quản hạt, cũng không có trình giấy tờ gì, những binh lính kia cũng không kiểm tra, liền trực tiếp để cho mấy người đi qua, xe ngựa cũng liền chạy tới một khu hẻo lánh trong vùng quản hạt của La Lan quân, mà hán tử râu rậm không biết dùng biện pháp gì, mấy cỗ xe hàng đậu tại chỗ quá cảnh cũng theo sau đi theo.

Mấy chiếc xe ngựa chạy nhanh đến một tòa nhà bỏ đi tại một vùng hẻo lánh thì thấy nơi đó có mấy người thanh niên đã chờ tại ở nơi đó, mặc khác có mấy tên tráng hán giang hồ phục sức La Lan cũng ở nơi này.

Người của mập mạp tựa hồ đã sớm cùng với những người này thương nghị, khi xe ngựa của mập mạp chạy tới nơi này, những hán tử La Lan cũng liền nhanh chóng bắt đầu lạng lẹ khuôn vác bình rượu lên trên xe, khác biệt chính là, tầng bên ngoài xe thì một số thì đựng ngũ cốc, hoặc một số thì đựng thức ăn gia súc không đáng giá tiền, điều này hiển nhiên là dùng để che mắt.

Ước chừng không đến nửa canh giờ, những hán tử La Lan này rất nhanh chóng đã sắp xong hàng hóa. Sau khi che chắn kĩ, mấy chiếc xe rượu liền xen lẫn với những chiếc xe khác, hướng về phương hướng La Lan quốc chạy tới.

Mà hán tử râu rậm sau khi ở nơi này vận chuyển hết hàng hóa thì cũng không biết lại từ nơi nào tìm được một số người hộ vệ xen lẫn trong đội ngũ, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa cũng thay đổi trang phục giống như bọn họ, sau khi mập mạp cùng hán tử râu rậm thì thầm một trận, hán tử râu rậm liền mang theo tâm tình phẫn chấn, hướng đoàn xe hạ ra một mệnh lệnh, chuyển này thẳng hướng tới một hướng khác của La Lan quốc.

Vân Thiên Hà thính giác linh mẫn, hán nghe được mập mạp cùng hán tử râu rậm nói những cái gì, trong lòng không khỏi đối với thủ đoạn của tên mập mạp này cũng có một vài thưởng thức, lấy góc độ thương nhân mà nói, cái tên mập mạp này là kỳ tài trong giới thương nhân.

Đêm khuya vắng lặng, khu vực phía đông Băng Phong khẩu, nơi này qua núi có một đoạn đường nhỏ gấp ghe, Vân Thiên Hà theo đoàn xe này đi đã được nửa canh giờ, trên đường có gặp qua ba đồn biên phòng.

Bất quá hán tử râu rậm thật cũng có chút thủ đoạn, đi qua mấy đồn biên phòng này thì thủ vệ nơi đó chỉ là tra xét qua loa mấy cỗ xe, chính là cầm cây đuốc nhìn lướt qua là xong. Đoạn đường này thập phần thuận lợi.

Khi đội ngũ đi qua đồn biên phòng thứ năm, Vân Thiên Hà trong đầu nhớ lại bản đồ vùng này, qua đồn biên phòng rồi tiếp tục đi lên phía trước chừng ba dặm, nơi đó sẽ có một đường phân nhánh, một đường đi hướng đông, còn đường kia là về hướng bắc. Vì là hán tử muốn đi hướng đông cho nên đến nơi này nhất định phải cùng đoàn xe phân khai.

Đồn biên phòng nơi này, là cuối cùng của Băng Phong khẩu, thông qua đồn biên phòng này, sau đó vượt qua một con sông băng nhỏ thì sẽ tới địa phận của La Lan, chẳng qua là phải xuyên qua một số vùng núi nữa.

Đoàn xe của hán tử râu rậm không gặp một chút trở ngại gì, tuy rằng đồn biên phòng cuối cùng có làm chậm trễ thời gian một chút, nhưng do vì buổi tối, bên ngoài lạnh bức người, các thủ vệ La Lan cũng có chút lười biếng, hán tử râu rậm chỉ là lặng lẽ dùng một vỏ rượu, liền đã mua chuộc được thủ vệ nơi này, đoàn xe cứ thế mà nghênh ngang vượt qua sông nhỏ, qua đầu bên kia biên giới.

Sau khi đi quan biên giới, xung quanh đều là đất tuyết, xe chạy ở trên đường cũng hơi có chút chậm lại, đoàn xe dùng ước chừng một canh giờ, mới đi tới đường rẽ nhánh, hán tử râu rậm sau khi tạm cho đoàn xe ngừng lại, lúc này liền xuống ngựa đi đến trước mặt Vân Thiên Hà thấp giọng nói:

- Nơi này đi về phía đông, đi qua một đoạn thì chính là đất bằng phẳng. Nơi đó xung quanh cũng không có thủ vệ đóng quân, tiếp tục đi về phía đông mười dặm, nơi đó chính là giao với Hạ Gia Lạp sơn, đi thẳng theo hướng tây sẽ tới Tát Lan Thành của La Lan.

Nhưng vào lúc này, phụ cận có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, tiếp theo liền nhìn thấy rất nhiều điểm sáng, tốc độ rất nhanh.

Vân Thiên Hà cảm ứng một chút thì đây đều là người trong La Lan quân, nhìn bộ dáng cười ngựa tựa hồ là đi suốt đêm tới Băng Phong khẩu, tại trong đất tuyết mù mịt, giống như là u linh.

Đã đến được nơi này, Vân Thiên Hà sau khi hướng hán tử râu rậm gật đầu, liền điều khiển ngựa nhắm hướng đông mà đi, còn hán tử râu rậm cho cho đoàn xe khởi hành chạy tới phía trước, vừa vặn chạm mặt với đoàn người đang chạy đến.

Mà khi đội nhân mã này đuổi đến chạm mặt với đoàn xe của hán tử râu rậm, những thủ vệ giữ cây đuốc lên đi tới, hán tử sau khi nhìn thấy tướng quân mặc giáp trụ ở trong đoàn nhân mã thì sắc mặt tức thì tái nhợt.

Mà người này đã sớm phát hiện ra có một người cưỡi ngựa đi ra khỏi đoàn xe thì liền quát:

- Người đi phía trước cưỡi ngựa đuổi theo cái người đang đi về hướng đông cho ta, dừng để cho bọn hán chạy thoát, những người này đích thị là gian tế, nếu như phản kháng thì giết chết tại chỗ.

Sau khi đám người phía trước cưỡi ngựa đuổi theo thì tướng quân kia nhìn hán tử râu rậm lạnh lùng nói:

- Phí La, làm ăn không tệ nha, người lại có thể đi qua nhiều đồn biên phòng như vậy. Vì phạm lệnh cấm giao dịch vật phẩm, lén mang theo gian tế nhập cảnh, người mọi thứ đều có, vậy người nói nên trị người cái tội danh gì đây?

- Lý Dạ tướng quân các hạ, xin nghe thảo dân giải thích, là như vậy.

Hán tử râu rậm nhân cầu xoay chuyển, run rẩy quỳ gối xuống đồng tuyết.

303. Chương 305: Xích Nham Báo!

Nhưng mà, mấy điểm sáng phía sau, giống như là quỷ hỏa phiêu đảng tại trong vùng rừng núi, hỏa diễm bị gió mạnh thổi vào liên tục, nhưng cũng không có dập tắt được ngọn lửa.

Đó là dầu lửa đặc biệt trong quân La Lan, có tác dụng chiếu sáng đồng thời chạy nhanh trong gió tuyết cũng sẽ không tắt.

Vân Thiên Hà cười Vân Bôn chạy trong vùng đồi núi, hơn nữa với phụ trọng của hai người nhưng cũng không có chút trở ngại nào.

Đường Linh Toa ngồi ở trong lòng Vân Thiên Hà lo lắng sự truy đuổi của binh lính La Lan, liền nói:

- Thiên Hà, những binh lính La Lan này tuy rằng đuổi không kịp chúng ta, nhưng cứ để cho bọn hần chạy theo như vậy, hành tung của chúng ta e là sẽ bại lộ, thái tử La Lan kia hận chàng thấu xương, nếu biết chúng ta ở nơi này, nhất định sẽ vận dụng quân đội cùng cao thủ tới bao vây, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Vân Thiên Hà vỗ về đầu của nàng, thản nhiên nói:

- Những người đó cho dù đuổi theo chúng ta cũng chỉ là chịu chết thôi. Huynh bây giờ đang suy nghĩ, tên hán tử râu rậm kia có thể bán đứng chúng ta hay không?

- Hần chỉ biết là chúng ta cùng mập mạp kia có quan hệ, cũng không biết thân phận chân thật của chúng ta, cho dù hần nói ra, chúng ta cũng không bị ảnh hưởng gì mà?

- Huynh không phải nói cái đó, huynh là nói việc hán tử râu rậm kia sẽ lộ ra việc buôn lậu, nếu hán tử râu rậm kia chịu không được đe dọa nói ra, đây sẽ là một việc bất lợi với kế hoạch của Đỗ mập. Bất quá Đỗ mập mạp kia cũng là người thông minh, lần đầu tiên làm chuyện này, cũng không có nói tới chuyện giao dịch tình báo kia, cái này phải xem thương nhân La Lan đó có thể trải qua được khảo nghiệm hay không.

Hai người khi nói chuyện, vó ngựa Vân Bôn cũng không ngừng vùn vụt lao đi.

Ở phía sau truy binh đột nhiên ngừng lại, cũng không có đuổi theo nữa, liền theo đường cũ phản hồi.

Sau khi tiến vào trong rừng, Vân Thiên Hà cảm ứng hơi thở chung quanh, lúc này mới biết binh lính La Lan vì cái gì không có tiếp tục đuổi theo nữa, nơi này có tồn tại hơi thở của mãnh thú.

Chỉ bất quá Vân Thiên Hà khi cảm thấy nơi này có hơi thở hung hiểm thì cũng là lúc trong rừng núi mù mịt này, một đạo quang mang yếu ớt trong chớp mắt lướt qua, làm cho người ta có một loại cảm giác như bị biến thành con mồi theo dõi.

- Linh Toa, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được xuống ngựa."

Vân Thiên Hà sau khi nhắc nhở Đường Linh Toa xong thì tâm thần liền đề cao cảnh giác, hần cảm ứng được, hơi thở nguy hiểm này đang tới gần bọn hần.

Ô!

Đúng lúc này, một đạo hắc ảnh từ sau một thân cây trong rừng nhảy lên, trong lòng Vân Thiên Hà cảnh giác, liền lập tức xoay người xuống ngựa.

Ngay khi hần mới xoay người xuống ngựa thì lúc này đạo hắc ảnh kia liền như là quỷ mị đánh tới, đó là một con xích nham báo cả người màu đỏ sậm, da lông có màu xanh nhạt, nhìn giống như là tảng đá.

Xích nham báo này so với con beo bình thường hình thể lớn hơn gấp đôi, hàm răng của nó cực kỳ sắc bén, cặp mắt đỏ như lửa, lộ ra hung quang. Trong cổ họng còn phát ra tiếng gầm theo, cả người giống như mũi tên nhọn phóng về phía con mồi mà nó nhắm.

Vân Thiên Hà tập trung tâm thần, con xích nham báo này là một con quỷ linh thú đang rất đói, thập phần hung tàn, bất quá hần cũng không sợ. Tại vào khoảnh khắc xích nham báo vồ lên, thân thể của hần liền chuyển, bước lên đá ra một cước.

Ba!

Một cước kia trúng vào trên bụng của xích nham báo, thân thể của ác báo kia lập tức quay cuồng trên không trung sau đó rơi xuống mặt đất. Sau một hồi lăn lộn liền lại bò lên, tiếp tục đánh tới Vân Thiên Hà.

Cước trước của Vân Thiên Hà là thử tính công kích, hắn thấy da lông của ác báo này thập phần dày, một cước kia cư nhiên cũng không mang đến cho nó thương tổn gì. Khi ác báo kia lại đánh tới, hắn cũng không dám khinh thường mà ngưng thần phòng bị.

Con ác báo kia bị đánh đến tức giận, đói khát làm cho nó điên cuồng phải bắt cho bằng được con mồi trước mắt, lúc này cả người nó lông dựng hắc lên cực kỳ sắc nhọn, tốc độ của nó cực nhanh, vền vền trong một cái chớp mắt, thân thể khổng lồ kia lại một lần nữa đánh tới, vẫn như cũ dùng phương thức bắt giết nguyên thủy nhất của dã thú đánh tới.

Trong đồng tử Vân Thiên Hà lúc này hàn mang phóng ra, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào con xích nham báo kia. Khi thân thể to lớn như tòa núi nhỏ kia đánh tới, thì Vân Tru đã được Vân Thiên Hà nắm chặt ở trong tay lúc này bất chợt ra khỏi vỏ.

Bá!

Trong bóng tối lóe ra một đạo ngân mang, phản chiếu ánh sáng của các vì sao mà chiếu rọi xuống. Một đạo ngân mang mờ nhạt vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, con xích nham báo kia tựa hồ cảm ứng được nguy cơ trí mạng, khi kiếm quang sắc bén kia chém đến liền dùng móng vuốt đỡ lấy.

Đinh!

Một thanh âm vang lên như tiếng kim loại chạm vào nhau, kiếm quang cùng với lợi trảo của xích nham báo va chạm tạo ra một đóa hoa lửa, lợi trảo của xích nham báo mặc dù vô cùng cứng rắn nhưng mà đối mặt với sự sắc bén của Vân Tru, lợi trảo cũng rắn kia vẫn là bị chặt đứt.

Ngao ngao!

Sau khi một móng vuốt bị Vân Tru chặt đứt, xích nham báo phần nộ cùng thống khổ rít gào, dưới sự kích thích của máu tươi, lúc này bản tính hung tàn của con ác báo này đã hoàn toàn bị kích phát ra.

Vân Thiên Hà để ý thấy, thân thể của ác báo này trong nháy mắt tựa hồ lại to thêm một chút. Trong quá trình thân thể nó biến lớn, da lông cũng theo đó trở nên cứng rắn như nham thạch, khiến cho cả người dày cộm giống như một khối cự nham, hơn nữa còn mang theo khí thế vô cùng nặng nề, lại một lần nữa đánh tới.

Lần này tốc độ của xích nham báo rõ ràng chậm đi nhiều, nhưng bù lại thực lực càng mạnh hơn, quá trình biến dị vừa rồi, Vân Thiên Hà cẩn thận cảm ứng thấy được, nguy linh thú này là lợi dụng huyền đan trong cơ thể kích phát tiềm năng thiên phú của mình, khiến cho da lông của nó biến thành đá, do đó làm cho năng lực phòng ngự của nó càng thêm cường hãn.

Bất quá dù sao cũng là một con nguy linh thú, còn chưa có chân chính tiến hóa đến cảnh giới linh thú, nếu như là một con kim thú thông qua kim đan mà sinh ra loại biến dị này, Vân Thiên Hà e là cũng phải kiêng kị ba phần, nhưng đối với con nguy linh thú trước mắt này thì Vân Thiên Hà cũng chưa có để nó vào mắt.

Khi xích nham báo tiếp tục tấn công tới, Vân Thiên Hà lúc này cũng đã động sát cơ, khí thế cường đại của Tiên Thiên Võ Sư trong nháy mắt phát ra, tinh viêm kinh khí cùng tinh linh chi khí tập trung lên trên thân Vân Tru, thanh thần binh này tựa hồ như là được nhận chất bổ dưỡng, dưới sự phản chiếu của ánh sao, trên thân Vân Tru tán phát quang mang màu bàng bạc.

Hàn ý trong nháy mắt tỏa ra băng tuyết còn muốn rét lạnh hơn, tại lúc mà xích nham báo phi thân tới, cổ hàn ý kia liền làm cho thân thể của nó tức thì cứng đờ.

Tại trong tích tắc đấy, khi Vân Thiên Hà chớp con xích nham báo thì nó cũng cảm nhận được cỗ năng lượng vô cùng cường đại đó, trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi. Tiếng binh khí ông ông xé gió đến, một đạo ngân mang lại phóng ra, mà lần này ngân mang thập phần quý dị, giống như từ phía chân trời mà đến, cùng với quang mang của các vì sao trên trời có sự tương quan với nhau, nương theo ánh sáng của các vì sao chiếu xuống trời đất mà chém lên người xích nham báo.

Ầm

Một tiếng nổ vang, kiếm quang có chứa tinh thần lực vẽ xuống một đường cong màu bạc, sau khi được quán thân thần ý quyết cùng thần hồn ý chí cường đại của Vân Thiên Hà liền lấy một loại cường thể không gì không phá được chém xuống.

Con xích nham báo kia dưới sự uy hiếp của cỗ lực lượng này thân thể cứng đờ run rẩy, căn bản không có bất luận sức phản kháng gì. Đạo kiếm quang kia sau khi hạ xuống, thân thể của xích nham báo tức thì bị chém thành hai nửa mà tính cả trên mặt tuyết trắng trái phía sau xích nham báo, cũng đã bị nứt ra một khe rãnh rất sâu.

Không có máu tươi chảy ra, khí tức băng hàn trong Vân Tru vào lúc đem thân thể xích nham báo chặt đứt thì cũng đồng thời đóng băng cả huyết mạch của nó, khiến cho nó sau khi bị chém thành hai nửa, thì thể giống như một khối băng cứng bị cắt thành hai miếng vậy.

Bá!

Sau khi đứt Vân Tru vào vỏ, Vân Thiên Hà đi đến trước thì thể xích nham báo, rút chủy thủ ra, đâm vào trong thì thể xé ra, sau đó từ bên trong lấy ra một miếng thịt mềm và nóng ấm.

Bất quá miếng thịt đó sau khi bị lấy ra liền trong thời gian ngắn cứng lại, giống như là một khối đá nhỏ, được ánh sao chiếu rọi xuống, tán phát một ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, đồng thời ở trong đó tràn đầy năng lượng tinh thuần, thứ này chính là huyền đan linh thú.

Sau khi hoán cốt tiến nhập vào Tiên Thiên cảnh giới, cũng cải biến tư chất thuần hàn phách, làm cho thực lực của Vân Thiên Hà thăng hoa, quả nhiên rất là rõ ràng, thực lực của một đầu ngụy linh thú có thể so sánh với một vị tiên thiên sơ kỳ, mà Vân Thiên Hà hiện giờ có thể thoải mái đánh chết một con ngụy linh thú, như vậy dù cho có đối mặt với tiên thiên cao thủ mạnh hơn hẳn một chút, hẳn tin tưởng cũng có thực lực để đấu một trận. Thu huyền đan linh thú vào, Vân Thiên Hà đi đến bên người Đường Linh Toa, thấy thần sắc khẩn trương còn chưa hồi phục lại của nàng thì liền phi thân lên ngựa, vỗ về nàng nói:

- Không cần lo lắng, đây chẳng qua là con ngụy linh thú mà thôi, ân?

Ngay khi Vân Thiên Hà lời còn chưa dứt, hẳn đột nhiên lại một lần nữa cảm ứng được một số hơi thở của mãnh thú cường đại như ẩn như hiện tiến gần đến, tựa hồ đang hướng về nơi này.

Thần sắc Vân Thiên Hà khẽ động, suy nghĩ một chút, nhưng chứng kiến Đường Linh Toa nằm ở trong ngực, cuối cùng vẫn là quên đi tính toán tiếp tục giết ngụy linh thú lấy huyền đan, lúc này mới vỗ vào cổ Vân Bôn, Vân Bôn hiểu ý, hí lên một tiếng rồi cất vó lao đi.

Vân Vân tựa hồ cũng có thể cảm ứng được hơi thở của mãnh thú kia, nó chạy như bay cũng không cần Vân Thiên Hà chỉ dẫn mà hướng tới một mảnh đất an toàn chạy tới.

Mà Vân Thiên Hà ở trên ngựa cũng có thể cảm nhận được hơi thở của mãnh thú đang đến ít nhất có hai ba con, hẳn đều là ngụy linh thú, bất quá trong lòng hẳn cũng là cực kỳ kinh ngạc, hẳn không rõ vì cái gì nơi này lại có nhiều ngụy linh thú xuất hiện như vậy.

Tiếp theo sau là đem bản đồ trong ngực ra. Vân Thiên Hà xem xét bản đồ mới biết được nơi này là địa phương nào, vì cái gì số binh lính La Lan đuổi đến nơi đây thì liền lập tức lui về, nguyên lai trên bản đồ đánh dấu địa phương này tên là "Bí Thú Tùng Lâm" hơn nữa mặt trên còn dùng mấy màu đỏ đánh dấu báo hiệu, thuyết minh chỗ này vô cùng nguy hiểm.

Mà theo lộ trình muốn đi Hạ Gia Lạp sơn, theo như kí hiệu trên bản đồ, là trước tiên vòng qua phiến Bí Thú Tùng Lâm này, sau đó tiếp tục đi về phía đông, rồi lên phía Bắc, nhưng Vân Thiên Hà sau khi tính toán phương vị của mình thì không khỏi biến sắc, mảnh đất an toàn Vân Bôn chạy nhanh tới phía trước, chỉ sợ là sẽ càng thêm hung hiểm.

304. Chương 306: Tùng Lâm Lập Nhân!

"Thiên Hà, người xem đó là cái gì?"

Đúng lúc này, Đường Linh Toa duỗi tay chỉ vào một số điểm sáng ở phía xa xa đang chuyển động, thấp giọng nhắc nhở.

Vân Thiên Hà kỳ thật đã sớm phát giác những điểm sáng này, trong lòng hắn đối với những điểm sáng này thật ra cũng không thêm để ý, làm cho hắn băn khoăn chính là, tại trong bí thú rừng thâm thúy có mãnh thú cường hãn, nếu như bọn họ thâm nhập vào sâu hơn một chút, tất nhiên sẽ lọt vào sự vây công của các mãnh thú.

Bất quá hiện tại, Vân Thiên Hà đã cảm ứng được theo đuôi phía sau có một hơi thở của một mãnh thú giáo hỏa tương đối nguy hiểm, từ đầu đến cuối đều tập trung theo dõi bọn hắn.

Vân Thiên Hà thầm kêu vân vân cước bộ nhẹ đi tránh va chạm vào thứ có thể khiến cho gây ra động tĩnh kịch liệt, hắn tin tưởng chỉ cần hắn luôn luôn bảo trì tốc độ chậm chậm này, con mãnh thú phía sau hắn là sẽ không chủ động khởi xướng tấn công, dĩ nhiên có trí không thì cũng hiểu được đạo lý chờ thời cơ mà động. Những đóm lửa mà hai người Vân Thiên Hà nhìn thấy khi tới gần núi rừng thì cũng ngừng lại, có thể thấy được đây là một đội quân thân mặc khôi giáp, mà cưỡi ngựa đi đầu phía trước là một vị tướng lãnh, cùng hai trung niên nhân thân mặc áo bào đen bóng.

"Lý tướng quân, phía trước chính là bí thú rừng thâm thúy, phạm là người vùng biên cảnh ai cũng biết nơi đó hung hiểm vạn phần, nhưng lại có người liều lĩnh tiến vào rừng thâm thúy này như vậy, như thế thuyết minh người này cũng không quen thuộc hoàn cảnh nơi này, chắc chắn là gian tế không thể nghi ngờ, có lẽ cũng chính là người bọn ta muốn bắt, đến lúc đó xin Lý tướng quân phối hợp bắt người."

Một vị trung niên nhân đang nhìn về phía rừng thâm thúy nói với vị tướng lãnh bên cạnh.

Người tướng lãnh này nói: "Thủ vệ biên cảnh là chức trách của bản tướng, có bất kỳ khả nghi gian tế nhập cảnh, đều cũng nhanh chóng được truyền lại, bản tướng nhận được tin tức liền thông tri cho nhị vị tiên sinh, cũng là lo lắng gian tế này chúng ta có thể không phải là đối thủ, cho nên mời nhị vị tiên sinh tiến đến tương trợ, nếu thật là người quý môn muốn bắt, bản tướng tự nhiên phối hợp."

Lúc này, một binh lính dò xét phía trước chạy tới bẩm báo nói: "Tướng quân, vùng rừng núi lân cận phía trước chưa phát hiện bất luận động tĩnh gì, chúng ta có hay không nên vào rừng."

"Ý hai vị tiên sinh thế nào?" Tướng lãnh quay đầu hỏi hai người trung niên nhân.

Một người trung niên vân vân cười nói: "Trước mắt bọn ta tạm thời không thể xác định được hành tung của người này, nếu hắn dám thâm nhập vào bí thú rừng thâm thúy này, tất nhiên thực lực không tầm thường, chúng ta tự nhiên phải cẩn thận làm việc, sau khi vào rừng thì ở tại mép bên ngoài tìm kiếm xung quanh, nếu không có manh mối, cũng không thể lại tiếp tục thâm nhập mà dẫn tới mãnh thú."

Tướng lãnh hiểu ý, liền nói: "Truyền lệnh, tiến vào trong rừng, ở bên ngoài điều tra, không được một mình thâm nhập."

Khi đội ngũ tiếp tục tiến lên, hai người trung niên liếc nhau một cái, nói với tướng lãnh: "Lý tướng quân, bọn người gác ở bên ngoài, chờ hai ta tiến vào bên trong tìm kiếm, nếu có chút phát hiện, chúng ta sẽ phát tín hiệu cho tướng quân."

"Cũng được!" Lý tướng quân đáp ứng, hai người trung niên nhân kia liền cưỡi ngựa lên phía trước, dần dần tiến vào trong rừng thâm thúy.

Cùng lúc đó ở bên trong, vì sợ phát ra động tĩnh đưa tới sự cảnh giác của mãnh thú, Vân Thiên Hà nín thở đi sâu vào bên trong, tại trong rừng cây tìm được một chỗ có thể tránh né mãnh thú tập kích, coi như tương đối an toàn, mới đem Đường Linh Toa bố trí đội ở nơi này.

Động tĩnh người bên ngoài tiến vào rừng thâm thúy, Vân Thiên Hà đã cảm ứng được, sau khi hắn bố trí ổn thỏa cho Đường Linh Toa xong, thì một mình chạy ở trong rừng, cũng đồng thời phóng ra khí tức, khiến cho mấy con mãnh thú bắt đầu cảnh giác đề phòng.

Tốc độ của hắn ở trong rừng nhanh phi thường, thoát ẩn thoát hiện giống như là u linh, mà tốc độ mấy con mãnh thú truy đuổi cũng không chậm, khi hắn chạy ra bên ngoài rừng thâm thúy thì đã bị một gã binh lính phát hiện ra bóng dáng.

Đương nhiên, đây là Vân Thiên Hà là cố ý.

"Ở nơi này!" Có một tên binh lính đã phát hiện ra bóng dáng của Vân Thiên Hà, liền lập tức quát to một tiếng, ngay tức khắc dẫn tới sự chú ý từ các hướng, bọn lính cũng nhanh chóng chạy tới phía này.

Hai người trung niên tiến vào rừng sâu trước đó, khi nghe thấy phụ cận bên ngoài có tiếng binh lính gọi nhau ầm ĩ thì liền lập tức nhanh chóng lui ra bên ngoài.

Mà sau khi bọn hắn rời khỏi, nguyên bản là gần nơi bọn hắn tìm kiếm, Đường Linh Toa đang trốn ở trên cây tìm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, rốt cục cũng đã khôi phục được một chút bình tĩnh, nếu hai người kia tìm kiếm thêm một chút nữa, tất nhiên sẽ phát hiện ra hành tung của nàng.

Tuy rằng trong nội tâm nàng vạn phần lo lắng an nguy của Vân Thiên Hà, nhưng nàng là một nữ tử thông minh, biết là càng vào lúc này, nàng lại càng không thể làm cho Vân Thiên Hà vì nàng phân tâm, nếu không sẽ hết sức bất lợi cho Vân Thiên Hà. Nàng cũng tin tưởng nam nhân của mình có năng lực đối phó với đám truy binh này.

Mà đối với Vân Thiên Hà, hắn tuy rằng tại trong rừng dẫn theo mấy con mãnh thú chơi đùa bịt mắt bắt dê, nhưng tinh thần cảm ứng của hắn luôn luôn chưa rời khỏi địa phương Đường Linh Toa ẩn nấp, vốn là khi hai người trung niên kia sắp phát hiện ra nàng, Vân Thiên Hà nguyên bản là chuẩn bị tính toán trở về, nhưng tiếp theo sau nhìn thấy biểu hiện trấn định của Đường Linh Toa thì mới hơi an tâm một chút, nên mới quyết định đem những binh lính kia dụ hết vào trong rừng làm mồi ngon cho mãnh thú rồi nói sau.

Sau khi cố ý để cho một tên lính phát hiện ra hành tung của mình, Vân Thiên Hà cũng nhanh chóng chạy vào trong rừng cây, sau đó hắn cảm ứng được mấy con mãnh thú vốn là theo dõi hắn sau khi phát hiện ra những con mồi khác thì lập tức có một con bị phân tán sự chú ý.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng thú hồng trầm thấp truyền ra, ngay sau đó tại trong rừng, nương theo sau một tiếng kêu thảm thiết của một tên lính truyền đến, tức thì khiến cả rừng lâm sôi trào lên.

Còn lại hai mãnh thú luôn luôn theo dõi đuổi theo hành tung của Vân Thiên Hà, vào lúc cả rừng lâm nháo nhào lên thì Vân Thiên Hà lúc này dứt khoát hướng về nơi có nhiều binh lính chạy đến.

Ở tại một nơi bên ngoài, khi thân ảnh Vân Thiên Hà triệt để hiện ra trước mắt đám binh lính, thì lập tức mấy tên xung quanh cũng hét lớn: "Gian tặc ở đây, bắt lấy hắn, a, có mãnh thú!"

Vân Thiên Hà khi chạy đến đây thì hai con mãnh thú phía sau đuổi theo Vân Thiên Hà cũng đuổi đến nơi này. Sau khi chứng kiến có binh lính vọt tới, mãnh thú kia như thể nào bỏ qua con mồi chứ, lập tức lại có một con mãnh thú bị những binh lính kia hấp dẫn sự chú ý.

Khi mà con mãnh thú kia thân ảnh như tia chớp hiện ra trước mắt bọn lính thì bọn lính cực kỳ hoảng sợ, mà Vân Thiên Hà cuối cùng đã thấy rõ được diện mạo của con mãnh thú luôn theo dõi hắn.

Đó là một con xích nham báo thân cao chừng một thước ba, hình thể so với một con gấu cũng phải lớn hơn gấp đôi, da lông toàn thân đều hiện lên màu vàng đỏ sáng bóng của kim chúc.

So với con lúc trước bị Vân Thiên Hà đánh chết thì bất đồng. Màu lông của con này càng gần giống với màu đỏ của nham thạch, nếu như là ẩn nấp, rất khó bị người ta phát hiện, hơn nữa từ hơi thở của con xích nham báo nào mà nhận biết so với con bị Vân Thiên Hà đánh chết thì mạnh mẽ hơn nhiều, điều này thuyết minh con ngụy linh thú xích nham báo này đã đạt tới trạng thái đỉnh phong, nếu lại trải qua một lần thăng chức nữa, nó liền có thể tiến hóa thành linh thú chân chính.

Bất quá trước mắt mà nói, cho dù nó chỉ đạt tới ngụy linh thú trạng thái đỉnh phong thì những binh lính kia cũng đủ làm bữa ăn ngon cho nó, khi Vân Thiên Hà chứng kiến những binh lính kia náo loạn mà chạy, thì ngược lại càng khơi dậy tâm tính dã thú vờn mồi của con xích nham báo kia. Vân Thiên Hà cũng không có quan tâm đến mà là tiếp tục dẫn theo con mãnh thú còn lại chạy với địa phương hai trung niên nhân có khí tức cường đại nhất kia.

Thợ săn thường xuyên qua lại trong rừng, bọn họ hiểu được như phương thức nào hữu hiệu nhất để tránh sự tập kích của mãnh thú, nhất là gặp phải số lượng mãnh thú đông đảo thì hoặc là lợi dụng cạm bẫy cùng

mỗi phân tán lực chú ý của mãnh thú, từ đó hạ gục từng con một.

Vân Thiên Hà tuy rằng không phải là một thợ săn, nhưng hẳn vẫn có kinh nghiệm sinh tồn trong rừng.

Sau khi lợi dụng binh lính ở bên ngoài truy lùng hẳn dẫn đi sự chú ý của hai con mãnh thú, còn lại một con, Vân Thiên Hà tính toán lợi dụng nó trở thành vũ khí bí mật của mình.

Khi dẫn theo con mãnh thú này đi được một lúc, rốt cục đã chạm trán với hai vị trung niên nhân kia.

Hai trung niên nhân kia khi nghe thấy binh lính trong rừng đã phát hiện ra mãnh thú cùng Vân Thiên Hà thì liền biết sự tình không có đơn giản như bọn hắn tưởng tượng, sau khi bọn hắn đụng phải Vân Thiên Hà, hai người cũng liền lập tức nâng cao cảnh giác. Bởi vì bọn hắn chẳng những phát hiện ra hành tung của Vân Thiên Hà mà còn chú ý tới phía sau Vân Thiên Hà còn đi theo một con mãnh thú có hơi thở cường đại. Một trung niên nhân râu dài trong liền nói với người kia: "Chấn Nam sư huynh, người này hết sức giáo hoạt cứ nhiên dẫn mãnh thú tiến đến, e là khó đối phó, ta và huynh và hết sức cẩn thận."

"Cẩn thận!" Khi vị trung niên nhân tên Nhạc Chấn Nam kia định nói chuyện thì trung niên nhân râu dài kêu là Lưu Hải quát to một tiếng, chỉ thấy một thân ảnh như u linh hướng về phía bọn hắn đánh tới.

Được sự nhắc nhở của Lưu Hải, Nhạc Chấn Nam nhảy sang một bên, tránh thoát sự đánh lén của u linh kia, tiếp theo kinh khí toàn thân phóng ra, một cỗ khí thế đè áp bốn phía, quát lên: "Sư đệ, người chú ý cảnh giới con mãnh thú kia, chờ ta bắt được tên gian tế này rồi nói sau."

Nhạc Chấn Nam thể công như hổ, khí tức của tiên thiên vũ sư giống như thủy triều ào ào lên.

Vân Thiên Hà nếu đã lộ ra hành tung thì cũng không có trông cậy vào con mãnh thú hẳn đưa tới có thể giết chết được hai người này, bất quá chỉ cần có một người bị chế trụ, như vậy hẳn có thể đối phó với người còn lại. Cho nên tác dụng của mãnh thú kia chính là ở chỗ này.

Nhìn thấy trung niên nhân kia cũng là tiên thiên vũ sư, Vân Thiên Hà lúc này dứt khoát đem tinh linh khí trong thể nội toàn bộ thiêu đốt, sau khi một cỗ tinh linh khí tràn ra ngoài bao vây lấy cơ thể hẳn thì đã hình thành nên một vòng bàng bạc, giống như là một vòng bảo hộ trong suốt, nhất là dưới đêm tối trông cực kỳ quỷ dị.

305. Chương 307: Đánh Chết Tiên Thiên!

Trước kia khi hẳn còn chưa có đột phá, nếu như gặp phải hai cao thủ tiên thiên, hẳn chỉ có thể tạm thời tránh lui bỏ chạy. Nhưng là sau khi đột phá, thực lực của hẳn lớn mạnh vượt bậc, hiện đang muốn tìm một đối thủ tương đương để kiểm tra thành quả tu luyện của mình.

Mà lúc này, trước mắt hẳn có một người như thế, hẳn như thế nào có thể bỏ qua cơ hội này chứ!

Nắm chặt tay, xương cốt kêu lên rắc rắc, tiếp theo là một cỗ tinh viên kinh khí theo ý động của Vân Thiên Hà phóng ra, nhanh chóng đè áp lại khí thế của đối phương.

"Ý chí thật mạnh!"

Bị ý chí cường đại của đối phương đập vào, làm cho tinh thần ý chí của Nhạc Chấn Nam bị chút ảnh hưởng, vên vên là đối kháng khí thế, hẳn dĩ nhiên là đã thua một bậc, trong lòng khí huyết cực kỳ sôi trào, hẳn là vừa sợ vừa giận, lập tức lại phóng ra kinh khí, rồi phóng thân nhào lên.

Gió nổi lên cuộn cuộn, tạo ra một luồng khí xoáy, kéo theo lá vàng trên cây bị chấn nát, cùng với bông tuyết trên trời theo gió mà rụng rơi xuống. Nhạc Chấn Nam mang theo thể công cực mạnh đánh tới, Vân Thiên Hà cũng không chút e ngại, thần sắc vẫn rất bình tĩnh.

Quyền kinh của đối phương mang theo kinh khí rất mạnh, nắm tay chưa tới nhưng quyền phong đã tới trước, Vân Thiên Hà khẽ chuyển thân bước ra nửa bước, nhẹ nhàng như một con bướm, tiếp theo sau hẳn phóng ra tinh viên kinh khí đem quyền phong quanh thân hóa giải đồng thời khiến cho nhiệt độ xung quanh bất chợt hạ xuống.

Mà sau một quyền này của Nhạc Chấn Nam, Vân Thiên Hà theo bản năng vận sườn xoay ngược lại, dồn tinh linh khí lên trên tay rồi tung ra mấy quyền liên tiếp.

Rầm rầm rầm!

Vận vẹn lần giao phong này, Vân Thiên Hà đã cùng với đối phương trong mấy hơi thở chiến qua hơn chục hiệp, quyền qua cước lại tuy rằng không có tạo thành thương tổn gì cho đối phương, nhưng trên phương diện so đấu tinh thần ý chí thì Vân Thiên Hà vẫn là chiếm thượng phong.

Đây cũng là kết quả từ việc Vân Thiên Hà dùng tụ phách huyền linh trận chuyên môn tu luyện linh phách lực.

Mà lúc này, Lưu Hải đang cảnh giới bên kia, hần nhìn thấy sư huynh hơn mười hiệp còn chưa có bắt được người này, hơn nữa người này không ngờ cũng là cao thủ tiên thiên thì hần đã biết đêm nay bọn hần đã gặp phải kình địch.

Không chỉ có như thế, càng làm cho Lưu Hải cảm thấy được có chút không ổn chính là, tinh thần ý chí của sư huynh tựa hồ đang bắt đầu dần dần bị ý chí cường đại của đối phương làm cho suy yếu, nghĩ đến đây thì Lưu Hải liền có ý muốn trợ chiến cho sư huynh thì bỗng. Rống!

Chính là khi Lưu Hải buông lỏng cảnh giác đối với con mãnh thú gần đó mà tập trung về Vân Thiên Hà thì bấy giờ con mãnh thú trong rừng kia tựa hồ cũng rất cuộc tìm được một cơ hội, gầm nhẹ một tiếng rồi nhanh như tia chớp từ sau một thân cây bổ nhào ra.

”Sư đệ cẩn thận phía sau!”

Nhạc Chấn Nam để ý thấy sự đệ muốn đến trợ chiến, nhưng là phía sau có một khí tức mãnh thú cường đại tiếp cận, hần liền nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

Lưu Hải sau khi nghe vậy liền phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy một cái bóng như u linh hướng hần đánh tới, khi hần còn chưa thấy rõ thân ảnh của mãnh thú này thì một cái lợi trảo bằng hàn vẽ một đường cong xuống.

Răng rắc!

Tiếng quần áo bị xé rách truyền ra. Lưu Hải tuy kịp tránh né nhưng vẫn bị lợi trảo bằng hàn kia xé rách quần áo, không chỉ có như thế, da thịt hần cũng bị lợi trảo kia cào đứt, máu chảy ròng ròng.

Lúc này Lưu Hải giận dữ, cũng không thêm để ý vết thương da thịt trên người, buông bỏ ý muốn trợ chiến, kình khí phóng ra, tâm thần tập trung, gắt gao nhìn bào thân ảnh con mãnh thú kia mà đánh tới, cùng với nó giao chiến một chỗ.

Mà bên này, cùng Vân Thiên Hà giao chiến mấy hiệp Nhạc Chấn Nam lúc này càng đánh càng kinh, hần thân là đệ tử Thiên Môn, bên trong kình khí bản thân mang theo khí tức băng hàn, cho nên loại nhiệt độ rét lạnh này đối với hần mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhưng mà, lúc cùng đối phương giao thủ thì cũng đồng thời bị tinh thần ý chí cường đại của đối phương xâm nhập, hần có thể rõ ràng cảm thụ được cỗ ý chí đó so với hoàn cảnh rét lạnh bên ngoài càng muốn rét lạnh hơn, phảng phất muốn làm cho hần lạnh cóng. Cư nhiên có thể làm cho tinh thần của hần bị cỗ hàn ý này thẩm thấu, đây là làm trong lòng hần khiếp sợ nhất, cỗ ý băng hàn này, đã hoàn toàn ra khỏi phạm trù của khí tức băng hàn.

Vào lúc này, Nhạc Chấn Nam ý thức được, chỉ có khí tức băng hàn trong truyền thuyết mới có thể có được hiệu quả cường đại đóng băng được linh phách cùng tâm thần. Hần cũng rất cục đoán được người trước mắt này là ai. Chính là cái người mà Thiên Môn muốn bắt, hần tức thì mừng như điên.

Hai người quyền đối quyền, sau khi kình khí chạm vào nhau, khiến cho không khí xung quanh giống như bị xé rách, một tiếng nổ chói tai vang lên, Nhạc Chấn Nam lui ra phía sau mấy bước tạm thời tách ra, kêu lên: ”Tiểu tử, ta biết ngươi là ai rồi!” Nói xong, lại nhào tới, thế công càng mạnh thêm.

”Nếu ngươi đã biết, vậy thì chết đi!”

Vân Thiên Hà ngôn ngữ lãnh đạm giống như là đang nói chuyện với tảng đá, trước thể công hung mãnh của đối phương, Vân Thiên Hà đột nhiên biến mất.

Không tốt!

Biểu tình vui sướng trên khuôn mặt Nhạc Chấn Nam tức thì cứng đờ. Một quyền hấn đánh ra giống như là đánh vào trong không khí, kinh khí bất quá là chạm vào trên thân cây phía sau Vân Thiên Hà mà nát vụn bay tứ tung.

Mà lúc này đây, thân ảnh Vân Thiên Hà từ mặt bên Nhạc Chấn Nam đánh tới, Nhạc Chấn Nam cho rằng đây là Vân Thiên Hà đánh lên, khi một quyền kia đánh tới thì thân thể hấn lập tức lảng không, khiến cho một quyền kia đánh vào không khí.

Nhưng mà, lập tức Nhạc Chấn Nam cảm thấy được, một quyền kia của Vân Thiên Hà tựa hồ chỉ là một cái bóng hư ảo, khi thân thể hấn hạ xuống đất, hấn phát hiện ra trong ánh mắt lãnh đạm của đối phương toát ra một đạo quang mang sắc bén.

Không tốt, đây mới thực sự là sát chiêu.

Khi mà Nhạc Chấn Nam Nam ý thức được, tinh thần lập tức đề cao phòng bị, nhưng tựa hồ hấn đã có chút chậm.

Vào lúc này, Vân Thiên Hà đã đem thiên khôn định ấn ngưng kết hoàn thành, sau khi sáu đạo khôn ấn hình thành, lúc này không khí chung quanh giống như là trong nháy mắt toàn bộ bị cỗ lực lượng này hút lấy, làm cho người ta có ảo giác bị ngạt thở, bản thân như là đang ở trong một cái lao ngục rét lạnh như băng.

Đây chính là một cái lao ngục có thể đóng băng và giam cầm tâm thần của người khác.

Tinh linh khí trong cơ thể Vân Thiên Hà không ngừng tiêu hao, bất quá sau khi khôn ấn hình thành, áp lực mà hấn thừa nhận cũng càng lúc càng lớn, hấn lúc này cần tìm một đối tượng để mà phát tiết.

Mà cái đối tượng này chính là Nhạc Chấn Nam đang bị phân tâm.

Oanh!

Thiên khôn định ấn đánh ra, dùng mắt thường chỉ có thể nhìn thấy được một đạo quanh ảnh, không thể nhìn thấy quyền thể thực chất. Quyền thể mang theo khí thể hủy diệt, đem mọi thứ trước mắt mà cắn nuốt không ngừng.

Nhạc Chấn Nam dĩ nhiên không chống đỡ nổi đợt tấn công này. Thân thể hấn như điều bị đứt dây bay ra xa. Trong quá trình bị thổi bay, hấn chỉ cảm thấy toàn thân đã muốn biến thành một khối băng lạnh, đã không còn sức sống, mà thần hồn ý chí của hấn đã triệt để bị đánh tan, từng luồng ý chí tinh hàn xâm nhập, làm cho ý thức của hấn trở nên mơ hồ.

Oanh!

Sau một tiếng bạo liệt vang lên, thân thể Nhạc Chấn Nam đem một cây đại thụ đụng gãy nát, nhưng thân thể của hấn vẫn không có dừng lại, tiếp tục đụng vào những thân cây phía sau.

Thẳng cho đến khi đụng gãy hơn mười thân cây, thân thể hấn lúc này mới rơi xuống trên bãi đất trống nơi Lý tướng quân ghìm cương ngựa dừng lại.

Lý tướng quân đuổi tới, vừa hay nhìn thấy toàn bộ một màn Nhạc Chấn Nam bị một kích đánh bay, trên mặt của hấn hiện ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy thụ lâm trước mắt, cây cối bị chấn nát giống như là bị một tảng đá lớn nghiền qua. Mặt tuyết sau khi bị đè ép thành nước thì liền đóng băng lại, hình thành ở ra trước mắt những vũng nước lỗ chỗ.

Phàm là xung quanh nơi Vân Thiên Hà đứng, thì đều bị biến thành đất trũng, chỉ có nơi hấn đứng là có dạng như một cái đài, rất dễ làm người khác chú ý.

Lý tướng quân bị một màn trước mắt đồng thời cũng vì trong rừng xuất hiện một địch nhân cường đại như vậy mà khiếp sợ, nhưng mà sau khi khiếp sợ đi qua, hấn vẫn là lấy lại được tinh thần lập tức xuống ngựa

kiểm tra thương thế của Nhạc Chấn Nam thì phát hiện, Nhạc Chấn Nam sớm đã không có hơi thở, thi thể thì giống như là một khối băng.

”Sư huynh!” Lưu Hải gấp đến độ hai mắt đỏ bừng. Khi hắn nhìn thấy sư huynh bị đạo ánh sáng kia đánh bay thì trong nháy mắt trong lòng hắn liền biết, sư huynh chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Sự cường đại của cỗ lực lượng kia, cho dù hắn ở cách xa cũng đều rõ ràng cảm nhận được, đó vốn không phải là lực lượng sư huynh có thể thừa nhận được.

Ngay cả con mãnh thú dây dưa cùng hắn sau khi cảm nhận được cỗ lực lượng cường đại kia cũng buông bỏ công kích, lúc này mới giúp cho hắn có một cơ hội tạm nghỉ, nhưng hắn còn chưa kịp làm gì khác thì đã nhìn thấy một màn sư huynh bị đánh bay.

Mà sau khi nhìn thấy thân thể của sư huynh hạ xuống phía xa xa đã không còn hơi thở, ánh mắt của Lưu Hải đã ươn ướt.

Cửu hận vô bờ trong lòng hắn khiến cho hắn lúc này đã sớm quên đi nhiệm vụ của sư môn, chỉ muốn đánh giết tên hung thủ đang đứng nguyên tại chỗ vẻ mặt lãnh đạm kia.

Sát khí lạnh như băng, đang không ngừng tràn ra.

Khi tâm thần bị cửu hận che mờ thì chính là điềm báo người đó rơi vào trạng thái điên cuồng, Lưu Hải lúc này hiển nhiên là chuẩn bị bắt đầu hành động báo thù điên cuồng của hắn.

Thế nhưng, ở trong lòng bị cửu hận che mờ khiến cho hắn không còn chú ý tới con mãnh thú cường đại lúc nào cũng đang rình rập phía sau lưng, đó mới là địch nhân càng nguy hiểm hơn.

Ánh mắt Vân Thiên Hà như cũ thấp phần lãnh đạm. Trong phút chốc nhìn thấy Lưu Hải hướng hắn đánh tới, đồng thời cũng nhìn thấy phía sau lưng hắn hiện ra con mãnh thú kia. Mãnh thú mượn cơ hội từ phía sau như tia chớp lao ra, sau khi đem Lưu Hải đụng ngã, thì nhe ra răng nanh huyết tinh cắn xuống...

306. Chương 308: Con Thú Giảo Hoạt!

Lông vàng óng, hình thể cực lớn, con người màu đỏ, còn có một cỗ hơi thở cường đại nội liễm, cùng lấy một loại tư thế cường giả xuất hiện trước mắt Vân Thiên Hà.

Khi Vân Thiên Hà phát hiện con linh thú này hiện lộ ra thân ảnh chân chính phóng ra, hơn nữa còn đem một vị tiên thiên vũ sư không có phòng bị giết chết trong nháy mắt, thì trong lòng đã nhanh chóng hạ quyết định.

Chạy!

Bởi vì hắn ý thức được xích nham báo trong rừng vì sao cứ luôn luôn tập trung truy kích hắn, có lẽ con xích nham báo hắn đánh chết trước đó là một thành viên trong gia tộc của con xích nham báo này, cho nên những con xích nham báo này mới hướng hắn thực hiện hành động trả thù.

Hai người tiên thiên vũ sư của Thiên Môn đã chết, mà vị Lý tướng quân kia lại không hề trốn tránh đi khi hắn phát hiện ra mục tiêu ngay tại trước mắt, mặc dù biết mình không phải là đối thủ của đối phương, nhưng vẫn dứt khoát nhào tới.

Bởi vì, binh lính của hắn toàn quân bị diệt, đều đã táng thân trong miệng mãnh thú, mà người đưa đến mãnh thú chính là người ở trước mắt, là kẻ đầu sỏ gây nên.

Vân Thiên Hà không để ý đến tướng lãnh La Lan này, lúc này trong rừng còn có hai nguy linh thú, cộng thêm với con linh thú chân chính này thì đó chính là một đoàn thể có lực lượng vô cùng cường đại, hắn tạm thời không có nắm chắc giết được hết, chỉ riêng là con linh thú này, đối phó cũng đã có chút phiền phức.

Cho nên Vân Thiên Hà hạ quyết định thì liền bỏ lại tên tướng lãnh La Lan kia, nhanh chóng chạy vào trong rừng.

Nhưng mà con linh thú kia sau khi một nhát cắn chết tên tiên thiên vũ sư, không ngờ là bỏ qua tên tướng lãnh La Lan gần ngay trước mắt, là là đuổi theo Vân Thiên Hà.

Nhìn thấy hành vi này của linh thú, Vân Thiên Hà trong lòng nhất thời nảy ra một ý, nghĩ tới khóa huyền đan nguy linh thú mình để ở trong túi áo.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Hà không có chạy về phía Đường Linh Toa, mà là trực tiếp vận dụng thiên ba hồng lên một tiếng nói: "Linh Toa, cưỡi ngựa đi trước, tại ngã ba bên ngoài rừng chờ ta." Nói xong, thân ảnh của hắn lại hướng về phía một phương vị khác chạy đi.

Thanh âm tại trong rừng cây vang vọng, dẫn theo từng luồng sóng dao động.

Lúc này Đường Linh Toa núp trên thân cây sau khi nghe được thanh âm này, vốn là đang vì hắn lo lắng thì rất cực nhẹ nhõm một chút, chẳng qua là hắn muốn nòng đi trước thì tâm của nòng lại nhói lên, nòng biết hắn nhất định gặp phải nguy hiểm, nếu không chắc chắn sẽ không bảo nòng đi trước.

Nghĩ đến đây, Đường Linh Toa từ trên cây nhảy xuống, mà vân bồn nấp trong đồng tuyết lúc này cũng từ trong đồng tuyết đứng dậy, thân thể rung lên đem bông tuyết cùng lá cây trên người phải rớt xuống, sau đó liền chạy tới trước mặt Đường Linh Toa, hướng nòng hí một tiếng.

Chẳng qua là Đường Linh Toa cũng không có lên ngựa, mà là chạy về phương vị âm thành truyền tới, vào lúc này, nòng không muốn một mình thoát đi, cho dù có nguy hiểm, nòng cũng muốn cùng hắn ở cùng một chỗ, nòng không sợ chết, chỉ là sợ cùng với người yêu mến chia lìa.

Nhưng vân bồn lúc này đột nhiên lại đuổi theo, cắn chặt y phục của Đường Linh Toa, mạnh mẽ kéo nòng lại, như là đang ngăn trở nòng, mà Đường Linh Toa muốn vùng thoát khỏi trói buộc của vân bồn, nhưng vân bồn chính là cắn chặt không buông.

Đúng lúc này, một tiếng gầm nhẹ từ phụ cận truyền đến, Đường Linh Toa trong lòng cả kinh, lập tức nhìn thấy có một đôi mắt phát sáng nhàn nhạt trong đêm tối đang chăm chú nhìn nòng, phát ra tiếng gầm nhẹ, như là sắp xông tới.

Vân bồn lúc này hí dài một tiếng, rồi lập tức buông Đường Linh Toa ra, sau đó nhảy lên chặn trước người Đường Linh Toa, nhìn con mãnh thú kia, móng trước giơ lên, không ngừng phát ra tiếng hí vang, nhưng cũng là liên tục dùng đuôi ngựa quét lấy Đường Linh Toa.

"Thật xin lỗi!" Đường Linh Toa bấy giờ rất cực hiểu được hành động vừa rồi của vân bồn, đây là vân bồn cảm ứng được nguy hiểm tới gần, là muốn kêu nòng lên ngựa, nhưng mà nòng không có hiểu.

Ngay lập tức nòng liền lên ngựa, lấy ra long cân tiên Vân Thiên Hà đưa cho nòng ngưng thần đề phòng.

Con xích nham báo này sau khi cắn chết rất nhiều binh lính thì tiếp tục tìm kiếm trong rừng hung thủ giết đồng bọn của nó, mặc dù chỉ là nguy linh thú, nhưng đối với thực lực hiện nay của Đường Linh Toa mà nói, đây cũng đủ để nguy hiểm đến tính mạng.

Đột nhiên...!

Con xích nham báo này sau khi gầm nhẹ một tiếng, liền nhanh chóng đánh tới, mà vân bồn cũng tựa hồ không chút kinh hoảng, khi xích nham báo đánh đến gần thì nhanh chóng triển khai đá hậu, một cước đá nó văng ra phía sau.

...

Cùng lúc này, tại trong rừng, thân ảnh Vân Thiên Hà giống như quỷ mị, đi xuyên qua từng lâm, mà phía sau hắn, thủy chung một bóng dáng màu vàng kim đang không ngừng đuổi theo hắn.

Tốc độ của con linh thú xích nham báo này cực nhanh, mỗi khi Vân Thiên Hà chuyển hướng hơi hơi có chút tạm dừng thì con linh thú này lại càng tiếp cận một chút, dần dần kéo dần lại khoảng cách giữa nó với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sau khi thử nghiệm vài lần, lúc này trong lòng đã hoàn toàn có thể khẳng định, nguyên nhân nhất định là vì khóa kim đan trên người, mới khiến cho con linh thú này luôn tập trung vào hắn, mà có nhiều lần, tên tướng lãnh La Lan kia đều bị con linh thú này bỏ qua.

Càng là trong lòng lo lắng, lại càng dễ dàng xuất hiện sai lầm. Vân Thiên Hà đã cảm ứng được Đường Linh Toa bên kia có phiền toái, trong quá trình chạy nhanh này, thủy chung không có chiến lược nào tốt để thoát khỏi truy kích của con linh thú này hoặc là tìm được cơ hội giết chết con linh thú này.

Lúc này, khi Vân Thiên Hà chạy đến sau một thân kia, đột nhiên phát hiện sau cái cây kia có một khối đá to, mà tên tướng lãnh La Lan kia lúc này đang tránh ở phía sau khối đá to thở hổn hển.

Thấy vậy, Vân Thiên Hà trong lòng đột nhiên khê động, lập tức từ trong ngực lấy ra huyền đan của xích nham báo, đem viên huyền đan này âm thầm bỏ vào trong túi áo của tướng lãnh này.

Sau khi Vân Thiên Hà đem khóa huyền đan này bỏ vào trong túi áo của tên tướng lãnh thì con linh thú đuổi theo Vân Thiên Hà đột nhiên thân thể hơi dừng lại, phát giác khí tức có gì đó không đúng, cái mũi liên ngửi ngửi, liền phát hiện cái khí tức đó đã đến trên người tên tướng lãnh La Lan kia, lúc này ngừng lại, quay người, tập trung đuổi tới tên tướng lãnh La Lan kia.

Quả nhiên là do huyền đan của xích nham báo đang tác quái.

Vân Thiên Hà sau khi nhìn thấy con linh thú kia buông bỏ việc đuổi bắt hần mà đuổi theo tên tướng lãnh La Lan kia, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng không có để ý đến sống chết của tên tướng lãnh kia, lập tức hít sâu một hơi, nhanh chóng chạy về phía Đường Linh Toa.

...

Vân bên tuy rằng có được khí chất của mã vương, có thể chỉ huy cùng chấn nhiếp đàn ngựa trên thiên hạ, nhưng mà đối mặt với một con ngựa linh thú, nó vẫn là có chút lực bất tòng tâm.

Cơ thể của con ngựa linh thú kia cực kỳ linh hoạt, tấn công từ nhiều góc độ và phương vị khiến cho nó cũng khó lòng phòng bị, tuy rằng một phát đá hậu của nó đã trúng xích nham báo, đá con xích nham báo văng ra, nhưng không cách nào tạo thành thương tổn, mà con xích nham báo kia cũng đã ở tại trên người vân bên để lấy mấy vết thương sâu hoắm, máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Ngay cả Đường Linh Toa lúc này cũng không có tốt hơn chút nào, nàng luôn luôn ngừng thân phòng bị con xích nham báo kia đánh lên, mỗi khi con xích nham báo kia từ mặt bên đánh lên thì nàng liền nhanh chóng dùng long cân tiên đánh ra, tuy rằng long cân tiên rất hữu hiệu, quét trúng con xích nham báo kia đều cũng mang cho nó chút thương tổn, nhưng chỉ là thương tổn trên da thịt, khiến cho Đường Linh Toa đối phó với con xích nham báo này vẫn là cực kỳ cố hết sức.

Đúng lúc này, con xích nham báo kia lại một lần nữa từ mặt bên đánh lên vân bên, Đường Linh Toa lập tức huy vũ long cân tiên trong tay, phát ra một tiếng thanh minh, giống như là long ngâm.

Nhưng mà Đường Linh lại không ngờ rằng, con ngựa linh thú này lại giảo hoạt như thế, sau khi nàng vụt ra một roi thì thể công của con ngựa linh thú về phía vân bên lại đột nhiên ngừng lại, cải biến mục tiêu, cả người dựng lên, trực tiếp vỗ về phía Đường Linh Toa.

"A...!"

Đường Linh Toa thấy con xích nham báo kia đánh về phía nàng, nhin không được kinh hô một tiếng, tiếp theo sau vội vàng thu roi rồi vụt ra, sau một tiếng "bá" vang lên thì một phần ngọn roi cuốn vào trên người con ngựa linh thú này, còn chưa kịp thu hồi, thì con xích nham báo kia mang theo roi quấn trên người đánh ra một trảo.

Răng rắc...!

Trên vai áo Đường Linh Toa đã bị xé nát, lộ ra da thịt trắng như tuyết bị cào rách, máu tươi chảy ròng, mà con xích nham báo kia sau khi mang theo long cân tiên hạ xuống thì Đường Linh Toa thân thể không ổn định liền rơi xuống ngựa.

Con xích nham báo kia bị long cân tiên quấn trên người, vốn muốn cắn đứt, nhưng mà long cân tiên cực kỳ cứng cỏi, xích nham báo dùng răng nhọn cắn bản cắn không đứt, vì thế càng kích phát hung tính của nó, cho nên liền không để ý đến long cân tiên nữa, mở ra miệng máu, cắn về phía Đường Linh Toa.

Đường Linh Toa sau khi ngã xuống ngựa, đang muốn đứng lên, nhưng còn chưa kịp đứng lên thì con xích nham báo kia đã vồ tới, Đường Linh Toa kinh hoàng thân thể liền nằm xuống lăn một vòng trên mặt tuyết, xích nham báo sau khi vồ hụt, liền quay người lại, nhanh như điện, lần này Đường Linh Toa không kịp né tránh, đã bị con xích nham báo kia xô ngã xuống đất.

Mất thấy rằng manh toàn máu cắn xuống, Đường Linh Toa trong lòng tuyệt vọng, nhắm hai mắt lại, trong lòng hồi tưởng lại đắng cay vui sướng nửa đời này, chỉ tiếc nuôi một điều là không có trở thành thê tử của người mình yêu.

Nhưng mà Đường Linh Toa nhắm mắt chờ chết thật lâu sau cũng không có cảm thấy được rằng nhọn của con xích nham báo kia cắn xuống, trong lòng sinh ra một tia hy vọng, vì thế liền mở to mắt, chỉ thấy con xích nham báo kia như cũ hướng nàng gầm nhẹ, mà cái răng nanh kia thì cách nàng phi thường gần, chẳng qua là vẫn không có cắn xuống, tựa hồ là đang giỡn đùa.

Đột nhiên, xích nham báo nổi giận gầm lên một tiếng, như là muốn tránh thoát cái gì, nhưng ngay sau đó, một tiếng hô truyền đến, thân thể của xích nham báo nặng nề bay ra ngoài đụng gãy một cái cây đại thụ.

Đường Linh Toa còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy Vân Thiên Hà lúc này đứng ở trước người của nàng, trong tay cầm lấy chuỗi của long cân tiên, còn đầu kia thì đang quấn lấy con xích nham báo kia.

Con xích nham báo kia sau khi ở giữa không trung bị Vân Thiên Hà quăng đi mấy vòng, thì lúc này Vân Thiên Hà hét lớn một tiếng, lại múa may long cân tiên, dựng thẳng lên đem long cân tiên vung xuống, lập tức con xích nham báo kia nặng nề đập trên mặt đất.

Oanh.....!

Một tiếng nổ vang, con xích nham báo kia sau khi bị nện xuống mặt đất, thì mặt đất chấn động một trận, mà tại trung tâm của chấn động, thân thể khổng lồ của con xích nham báo đã đập phá ra một cái hố to.

307. Chương 309: Chiến Linh Thú!

Nhưng mà, khi Vân Thiên Hà đuổi đến nơi đây, phát hiện ra Đường Linh Toa đã bị con xích nham báo kia bổ nhào vào, đã là vô cùng nguy hiểm, nếu hấn tiến lên công kích con xích nham báo kia mà nói, rất có thể Đường Linh Toa sẽ chết dưới hàm răng nhọn của con xích nham báo này, dù sao đây là một con quỷ linh thú, bị cắn trúng một cái, cũng không phải là người bình thường có thể thừa nhận được, huống chi là vết hầu của Đường Linh Toa.

Vào thời khắc mấu chốt, Vân Thiên Hà phát hiện ra long cân tiên quấn trên người xích nham báo, vì thế liền phi thân tới, nắm chặt lấy thanh long cân tiên, dùng sức kéo, quả nhiên ngăn trở được răng nhọn của con xích nham báo sắp cắn vào vết hầu của Đường Linh Toa.

Nguyên lai Vân Thiên Hà vốn là muốn thông qua long cân tiên quấn trên người báo đem nó lôi ra, rồi tiếp theo lao lên nghĩ cách cứu viện Đường Linh Toa.

Chẳng qua là khi hấn đem long cân tiên cầm trong tay, hơn nữa rút lực lượng vào bên trong thì hấn ngạc nhiên vào phát hiện sau khi long cân tiên được lực lượng rút vào, đột nhiên phát ra một cỗ quang mang nhàn nhạt, lộng lẫy.

Hơn nữa càng thần kỳ chính là, long cân tiên này quấn lên trên người xích nham báo, sau khi được hấn rút lực lượng vào, long cân tiên tựa hồ có linh tính, chủ động co rút bám chặt vào bụng con xích nham báo, còn có một cỗ lực lượng thần kỳ tựa hồ tác dụng lên trên người xích nham báo.

Vân Thiên Hà sau khi đem nó quăng đi vài vòng thì xích nham báo đã hôn mê, nhưng mà khi Vân Thiên Hà lần cuối cùng nâng nó lên khỏi mặt đất, long cân tiên dường như mang theo một sức nặng ngàn cân mà giống như không phải là do tác dụng lực của Vân Thiên Hà mà là do long cân tiên dùng một cỗ ngoại lực, đem con xích nham báo kia nện vào trên mặt đất tạo thành một cái hố to.

Vân Thiên Hà tin tưởng, khi hấn vung vẩy long cân tiên này, lực lượng của bản thân dùng cũng không có hiệu quả lớn đến như vậy, hấn là long cân tiên đem lực lượng của hấn phóng đại lên.

Lúc này trong cái hố to kia đã không có bất kỳ hơi thở nào, Vân Thiên Hà cảm ứng thì ngoài ý muốn phát hiện, con xích nham báo kia không ngờ cứ như vậy chết đi, lúc này hắn mới nhẹ nhàng kéo thanh long cân tiên, long cân tiên lúc này lại chủ động co rút lại, biến trở về chiều dài ban đầu, tự động thoát khỏi cơ thể của xích nham báo.

Lúc này, Đường Linh Toa từ trên mặt tuyết bò lên, nhịn không được chạy tới nhào vào trong lòng Vân Thiên Hà, nước mắt lăn lăn, nói: "Muội cứ nghĩ sẽ không thể ở cùng với huynh được nữa, Thiên Hà, ta thật vô dụng, nước mắt con xích nham báo cũng giết không chết, ô ô."

"Không sao, không cần lo lắng, hết thầy đã có ta." Vân Thiên Hà ôm nàng, vuốt ve mái tóc dài tán loạn của nàng, ôn nhu an ủi.

Bất quá chứng kiến Đường Linh Toa trên vai có thương tích, vì thế liền lập tức từ trong lòng ngực lấy ra kim sáng được, nói: "Linh Toa, nàng chịu khó một chút, ta rịt thuốc cầm máu cho nàng."

"Ân!" Đường Linh Toa gật gật đầu, cắn răng, khi Vân Thiên Hà rịt thuốc cho nàng thì đau đớn khiến cho nàng không nhịn được phải rên lên, nhưng lập tức ngấm lại hắn đối với mình thật ôn nhu, trong lòng một cổ ngọt ngào lại hiện lên, ngược lại cảm thấy được không hề đau, vì thế quay mặt lại, nhìn hắn si ngốc, hồn nhiên quên mất đau đớn sau lưng.

Vân Thiên Hà sau khi đắp thuốc và băng bó xong cho nàng thì thấy Đường Linh Toa không có mang áo choàng, quay đầu thấy áo choàng được gấp cẩn thận bên trong bọc quần trên người vân bốn, vì thế liền đem áo choàng mang ra, phủ thêm cho nàng rồi nói: "Linh Toa, bình thường nên mặc áo choàng này trên người, áo này chẳng những có thể ngăn gió lạnh, hơn nữa long lân kia thập phần cứng cỏi, cũng có thể ngăn cản lợi khí thương tổn, không cần phải cất đi."

"Ân!" Đường Linh Toa nhu thuận gật đầu, nhưng trong lòng là ngọt ngào, những thứ này đều là do hắn đưa cho nàng, nàng hết sức trân quý, áo choàng kia nàng cũng là sợ dơ cho nên cứ mãi không nỡ mặc mà cất đi.

Nhưng nghĩ đến những trang sức tinh mỹ kia, Đường Linh Toa trong lòng không khỏi dâng lên sự ngọt ngào, cái hai kiện trang sức là khi dựng vợ gả chồng mới có thể đeo, nàng thật hy vọng có một ngày có thể đeo lên những món đồ trang sức này, chờ hắn tới cưới nàng, làm thê tử của hắn.

Đúng lúc này, vân bốn phát ra tiếng kêu be be, Vân Thiên Hà cũng cảnh giác, nói: "Nơi này không thể tiếp tục ở lâu, còn có hai con mãnh thú."

Chẳng qua là không có đợi Vân Thiên Hà nói cho hết lời, lúc này trong rừng một cái bóng cực nhanh nhảy đến, Vân Thiên Hà nhanh chóng đem long cân tiên trong tay giao cho Đường Linh Toa nói: "Long cân tiên này có thể là một kiện thần binh, nàng giữ lấy đi, nơi này giao cho ta."

Nói xong, Vân Thiên Hà xoay người, trong ánh mắt lóe ra một đạo quang mang sắc bén, khi cái bóng kia nhào tới, vân trụ ra khỏi vỏ, một đạo hàn mang phản chiếu ánh sao trên bầu trời, vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ chém đến.

Đình!

Đạo ngân mang này phẳng phát như là đánh vào trên miếng sắt, phát ra một tiếng vang giòn, nhưng uy lực của một kiếm này cũng đủ chém đứt một cái lợi trảo của con xích nham báo đánh tới.

Lúc này đây Vân Thiên Hà đã muốn quyết chiến, cũng không có lưu thủ, Vân Thiên Hà lại huy kiếm, lúc này đây trên thân kiếm vân trụ được quán thấu được lượng tinh linh khí, dưới tác dụng của thần ý quyết, kiếm thể phẳng phát như có sinh mệnh, rung lên bản bật.

Vân Thiên Hà đem tinh thần ý chí lúc này cùng kiếm thể tương liên, lúc này tinh quang đầy trời chiếu xuống, lam nhạt ngân mang trên thân kiếm càng thêm mãnh liệt.

Tựa hồ là bị cỗ khí thế vô cùng cường đại kia làm cho kinh sợ, con xích nham báo bị thương kia lúc này đứng dậy, há miệng rộng hướng Vân Thiên Hà gầm thét, nhưng thân thể lại đang không ngừng lui về phía sau.

Thế nhưng Vân Thiên Hà cũng không có bỏ qua cho nó, lúc này vân trụ nơi tay, nương theo một cỗ tinh thần lực kèm theo trên thân kiếm, tại lúc xích nham báo xoay người muốn chạy trốn thì liền hét lớn một

tiếng, huy kiếm chém xuống.

Rống!

Một tiếng xé gió truyền đến, theo một kích này, quang mang trên kiếm thể lúc này tựa hồ cũng huyền ra một đạo kiếm ảnh thật lớn, mang theo khí thể bề ngễ, hướng con xích nham báo kia chém thành hai nửa, mà khoảng cách giữa Vân Thiên Hà và con xích nham báo kia là còn một trượng nữa.

Uy lực một kiếm này cư nhiên có thể đem con xích nham báo cách xa một trượng chém chết, quả thật chính là kiếm ý do tinh linh khí cùng thần ý kết hợp mà hình thành.

Mà kiếm ý, cũng là tinh thần ý chí của Vân Thiên Hà chuyển hóa mà thành.

Sau khi chém chết con xích linh báo cảnh giới ngụy linh thú này, Vân Thiên Hà vốn định mang theo Đường Linh Toa rời khỏi phiến rừng này, nhưng suy nghĩ một chút lại liền đi tới trước thì thể hai con xích nham báo, đem huyền đan trong cơ thể lấy ra, tiếp theo đứng ở nguyên tại chỗ nhìn về một cái phương hướng lắm bầm nói: "Cái gì nên tới thì cuối cùng sẽ tới."

Theo giọng lắm bầm của Vân Thiên Hà, trong rừng lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó một thân ảnh màu vàng óng giống như là thiểm điện lao vút tới, đó chính là con linh thú xích nham báo kia.

"Đêm nay, ta sẽ khiến cho xích nham báo trong rừng này tuyệt chủng."

Vân Thiên Hà sau khi nói nhỏ một tiếng thì ánh mắt lãnh đạm sắc bén lạnh lùng tập trung vào con linh thú đang phi thân tới kia, lúc này vân tru trong tay Vân Thiên Hà nhẹ rung lên, nó tựa hồ có một khát vọng chiến đấu, chính như chủ nhân của nó vậy, máu, cũng bắt đầu sôi trào lên.

Ngao rống.

Linh thú xích nham báo lúc này phần nộ gầm thét, lộ ra răng nanh sắc nhọn, tiếp theo sau nhắm về hướng Vân Thiên Hà đánh thân tới.

Rốt cuộc là vẫn là linh thú, so với ngụy linh thú bình thường thì quả thật cường đại hơn rất nhiều, con xích nham báo này có thể tự mình tiến hóa thành linh thú, tự nhiên có chỗ đặc biệt của nó, hung tàn tựa hồ biến mất khỏi trên người nó, thay vào đó là sự giảo hoạt tinh ranh, bất quá khí thể hung sát mà nó phóng ra, cũng đủ khiến cho người khác phải kinh hồn táng đởm. Vân Thiên Hà lúc này đổ mồ hôi lạnh, không dám có chút khinh thường, mãnh thú này rất mạnh, hơn nữa tốc độ so với mấy con ngụy linh thú kia còn nhanh gấp mấy lần, khoảnh khắc khi nó nhào lên, Vân Thiên Hà tập trung vào nó. lập tức vân tru chém ra, mang theo lực lượng tinh thần, chém về phía con linh thú này.

Đây là một kích mạnh nhất mà Vân Thiên Hà lần đầu tiên tung ra khi đối mặt với cường địch.

Thế nhưng, con linh thú kia cũng là cực kỳ giảo hoạt, nó nhận ra được uy lực của một kiếm này, cho nên vào thời khắc tối hậu, liền xoay người nhảy ra mấy trượng, một kiếm kia trảm vào không khí, ngưng ra bóng kiếm khổng lồ, tại trên mặt đất để lại một cái rãnh sâu.

Rống!

Con linh thú xích nham báo sau khi nhảy ra xa mấy trượng, thì lại gầm thét phần nộ đánh tới, mà Vân Thiên Hà huy vũ vân tru, mỗi một kiếm đều mang theo một cỗ khí tức băng hàn, tiếng không khí bị xé rách vang lên không dứt tại.

Mà con linh thú kia cũng cực kỳ giảo hoạt và linh mãnh, mỗi một kiếm Vân Thiên Hà chém ra đều không thể đánh trúng con linh thú này, tuy rằng con linh thú này một mức trốn tránh, nhưng lợi trào của nó thủy chung vẫn tạo thành uy hiếp cho Vân Thiên Hà.

Đình!

Theo thanh âm giống như tiếng kim thiết chạm nhau vang lên, một kiếm của Vân Thiên Hà rốt cục thành công chém trúng xích nham báo, con linh thú giảo hoạt này liền trực tiếp dùng lợi trào vô cùng cứng rắn của nó đón đỡ một kiếm này, nhưng lực phản xạ cực lớn khiến nó bắn trở về, đồng thời làm cho Vân Thiên Hà phải lui ra sau mấy bước.

Con linh thú kia sau khi lộn mấy vòng về sau, thì lại một lần nữa nhanh chóng bò lên, trên lợi trảo của nó, có lưu lại một vết thương nhàn nhạt, một kiếm kia của Vân Thiên Hà còn chưa có chém đứt được lợi trảo cứng rắn kia.

Bất quá một kiếm này cũng đã triệt để làm cho hung tính của con linh thú này kích phát ra, chỉ thấy xích nham báo bạo rống một tiếng, sau đó thân thể cuồng hóa, phồng lớn lên vài phần, giống như là một con hồng hoang cự thú đến từ viễn cổ, mà da lông trên cơ thể của nó thì tán ra quang trạch nhàn nhạt, bắt đầu hóa đá, cứng rắn như sắt thép, phiến đất tuyết chỗ nó đứng, lúc này bởi vì con linh thú này bắt đầu cuồng hóa biến dị mà bị lồm xướng mấy tấc.

Oanh!

Khi còn mãnh thú này cuồng hóa biến dị xong tiếp tục nhào lên thì tốc độ của nó rõ ràng chậm đi nhiều, nhưng lực lượng thì lại bạo tăng, mỗi bước đi đều khiến cho mặt đất rung chuyển. Vân Thiên Hà quyết đoán xuất kiếm, mãnh thú này sau khi biến dị thì tốc độ trốn tránh sẽ không nhanh.

Nhưng sau khi hấn chém một kiếm lên trên người của nó thì chỉ có một tiếng vang giòn, một đóa hoa lửa xuất hiện đồng thời chặt đứt một nhúm lông cứng rắn như sắt thép, còn con mãnh thú thì không hề gì, vẫn như cũ hướng hấn đánh tới.

308. Chương 310: Kim Đan Linh Thú!

Tại khi con mãnh thú kia lại đánh tới thì thân thể trực tiếp tung lên, một chiêu côn thức "nhất lạc định sơn hà" theo đó mà xuất ra.

Một cơn này Vân Thiên Hà gơ cao hết cỡ, hấn đem tinh thần ý chí của mình đặt trên thân côn, đồng thời tinh linh khí cũng điên cuồng vận chuyển, quang trạch vân trụ sau khi biến thành côn phát ra càng thêm mãnh liệt, giống như là mang theo ánh sáng của các vì sao trên trời, một đường thẳng tắp, mạnh mẽ đánh vào trên thân con mãnh thú.

Oanh!

Côn vốn là thuộc loại độn khí, Vân Thiên Hà sau khi đánh lên trên người con mãnh thú kia thì cảm thấy bị một cỗ lực lượng phản chấn khiến cho cổ tay tê dại, thậm chí còn có sự đau đớn truyền đến.

Mà con linh thú kia sau khi trúng một cơn này, cũng chấn động không nhỏ, thân thể của nó hơi chậm lại, tựa hồ là bị chút thương tổn, sau khi lại gầm lên giận dữ thì một lần nữa hướng về phía Vân Thiên Hà đánh tới.

Vân Thiên Hà để ý thấy trên lưng mãnh thú kia có một cái ngấn, ngoài ra thì bên ngoài cũng không có chút tổn thương gì, hấn là có một đoạn xương cốt bị một cơn cuồng thể kia của Vân Thiên Hà đánh cho vỡ nát, dù sao linh thú này thân thể da thịt có cường hấn đi chăng nữa thì chắc hấn cũng không đến mức xương cốt cũng như thế, nếu không thế giới này hấn là đã bị linh thú hoành hoành.

Một kích này Vân Thiên Hà cũng là có ý đồ, báo là loại động vật họ mèo, lưng của nó bình thường chính là nhược điểm. Cho nên một cơn vừa rồi Vân Thiên Hà mới cố ý đánh vào trên lưng của mãnh thú này, mới khiến cho nó xương cốt bị đánh gãy.

Lúc này con mãnh thú này hung tính đại phát, sau khi bạo rống một tiếng thì liền dụng thân thể cứng rắn của mình ngăn cản tấn công của Vân Thiên Hà, thừa lúc Vân Thiên Hà mất lực thì một cái móng vuốt nhanh chóng cào về phía sau lưng Vân Thiên Hà.

"A, Thiên Hà cẩn thận phía sau lưng!"

Đường Linh Toa đứng đằng xa luôn luôn chú ý đến tình hình chiến đấu ở nơi này. Nàng thấy mãnh thú kia sau khi dùng thân thể của mình cường ngạnh chống đỡ thể công của Vân Thiên Hà thì bất ngờ đánh lên phía sau lưng Vân Thiên Hà, nàng liền lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Mà lời nhắc nhở của Đường Linh Toa vẫn có chút chậm, thân thể của Vân Thiên Hà nhanh chóng lách qua nhưng vẫn bị cái lợi trảo tương đối dài kia của mãnh thú cào trúng bờ vai của hấn, chỉ nghe hai tiếng "rắc

rắc” chói tai vang lên, lợi trảo kia sau khi cào trúng long lân trên áo choàng Vân Thiên Hà thì ma sát ra một đóa hoa lửa.

Có phòng hộ của áo choàng long lân, Vân Thiên Hà may mắn không có bị thương, chỉ là khi bị một trảo đánh trúng thì chịu phải lực lượng chấn động thập phần mãnh liệt. Vân Thiên Hà sau khi trúng phải một trảo, thân thể phải lui lại mấy bước, tiếp theo đó thì cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, rốt cục vẫn là nhìn không được sự nghịch chuyển của khí huyết mà thổ ra một ngụm máu.

Mãnh thú này sau khi biến dị lực lượng thật mạnh, nếu là một vũ sư bình thường chịu phải móng vuốt như vậy, tuyệt đối chỉ có đường chết.

Vân Thiên Hà kinh hãi, cũng không để ý lau vết máu ở khóe miệng. Con mãnh thú kia thấy đánh lâu như vậy mà không có kết quả gì thì lại càng thêm điên cuồng đánh tới. Vân Thiên Hà lúc này trong lòng là đang nghĩ đối sách, vân tru đối với mãnh thú này vô pháp tạo thành vết thương trí mạng, tấn công hai lần cùng chỉ là mang đến cho nó một vài vết thương nhẹ, nếu như cứ dây dưa hoài như vậy, cho dù hẩn tinh lực hao hết, cũng còn chưa giết chết được con linh thú cường đại này.

Cuối cùng khi con mãnh thú kia lại đánh tới thì Vân Thiên Hà quyết định bỏ qua sử dụng vân tru, nhanh chóng ngưng kết thiên khôn định ấn.

Khi kết ấn, tinh linh khí tiêu hao càng thêm kịch liệt, bất quá lực lượng kết ấn sinh ra càng thêm cường đại, không gian xung quanh Vân Thiên Hà chấn động không ngừng, quần áo của hắn không có gió mà tự động tung bay.

Chẳng qua là sau khi đạo khôn ấn thứ năm kết xuất, con mãnh thú kia tựa hồ cảm ứng được nguy cơ, hét lớn một tiếng, tốc độ đánh tới tức thì bạo tăng, hồng cốt đứt đạo khôn ấn thứ sáu hình thành. Vân Thiên Hà ngay tại lúc đạo khôn ấn thứ năm ngưng kết thì liền phóng xuất vào mãnh thú đang tiếp cận tới.

Bình bình!

Thiên khôn định ấn có thể sát thương phạm vi lớn, con mãnh thú kia cho dù có giáo hoạt cỡ nào, cũng sẽ không biết thiên khôn định ấn cho dù chỉ có năm đạo khôn ấn, thì cũng có thể có hữu hiệu đả kích đối với nó, sau khi một kích này đánh ra, mãnh thú căn bản không thể tránh né, lực lượng của khôn ấn này, mang theo thiên địa rít gào cộng với sóng xung kích mãnh liệt oanh kích trên thân thể mãnh thú.

Con mãnh thú kia bị chấn bay ra xa mấy trượng, ngoài những cái cây bị đụng gãy thì còn có một đồng lớn đá tảng bị thân thể của nó đập vào biến thành nát vụn.

Tuy nhiên tuyệt chiêu này của Vân Thiên Hà cũng không thể giết chết được con mãnh thú này, con mãnh thú kia sau khi bị Vân Thiên Hà đánh bay, thì thân thể có lảo đảo một chút rồi lại bò lên, bất quá hình thể trải qua kim đan dị hóa của nó lúc này đã khôi phục lại nguyên dạng, nó hướng Vân Thiên Hà nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó trừng lớn mắt nhìn hắn một cái rồi xoay người bỏ trốn.

Một kích này của Vân Thiên Hà mặc dù không có đánh chết được con mãnh thú này, nhưng nhìn thấy có thể đánh nó về nguyên hình, hiển nhiên là con mãnh thú này bản thân đã bị trọng thương mới muốn chạy trốn. Hắn như thế nào lại bỏ qua cơ hội tiêu diệt tận gốc như vậy chứ.

Mãnh thú kia sau khi bị thương tốc độ cũng không nhanh. Vân Thiên Hà cũng không quản trong cơ thể đã tiêu hao gần như không còn tinh linh khí, hít sâu một hơi, bước nhanh như gió, giống như u linh truy đuổi mãnh thú kia.

Khi tiếp cận mãnh thú thì con mãnh thú kia đột nhiên chuyển hướng, muốn chạy sâu vào bên trong rừng lâm. Vân Thiên Hà theo tình hình thừa thế rút ra vân tru, để cho vân tru đem toàn bộ tinh linh lực còn lại trong cơ thể điều động không còn, hào quang từ trên kiếm thể phóng ra, từng luồng ngân mang vô cùng mãnh liệt xuất hiện, Vân Thiên Hà quán thấu toàn bộ ý chí, dùng toàn bộ lực lượng dồn vào trên một kiếm cuối cùng này.

Bá!

Một kiếm này chém đến, phẳng phất như là ánh sáng của thiên địa một lần nữa bị rút ra, bóng kiếm do một kiếm này huyền thành sau khi chém xuống, làm cho mặt đất chấn động ầm ầm, sau đó chậm rãi nứt

ra, hình thành một cái khe nứt sâu hơn một trượng.

Mà con mãnh thú kia dưới một kiếm cuối cùng này của Vân Thiên Hà, mặc dù không có bị chém thành hai nửa, nhưng mà trên thân thể của nó có một vết thương sâu tới xương, cả bụng cơ hồ bị mở ra, máu tươi phun như suối ra ngoài.

Vân Thiên Hà sau khi đánh ra một kiếm cuối cùng này thì lúc này tinh linh khí cả người tiêu hao không còn, xuất hiện hiện tượng hư thoát, hần vô lực đứng lên được nữa, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, dùng vân tru chống đỡ, miệng thở gấp không ngừng.

Đúng lúc này, mãnh thú kia mang theo thương thể rất nặng, hình như đang thoi thóp, tựa hồ còn muốn đứng lên chạy trốn, còn Vân Thiên Hà thì lại vô lực đánh chết nó.

Lúc này Đường Linh Toa rốt cục từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại xuất ra một kích kinh thiên, nàng không muốn thành quả mà nam nhân của mình cực khổ cứ như vậy chạy trốn, vì thế liền nhanh chóng chạy vội tới, quát lên một tiếng, quán thủ lực lượng mạnh nhất của mình vào trong long cân tiên, ra sức múa may long cân tiên đánh vào trên cơ thể mãnh thú kia. Lần này mới tính là triệt để kết thúc sinh mệnh của con mãnh thú cường hãn này.

Đường Linh Toa thấy giết chết được con linh thú kia, bấy giờ mới chạy đến bên cạnh Vân Thiên Hà đỡ lấy hần, nói: "Thiên Hà, muốn lấy kim đan ra không? Đây là thứ phụ trợ tu luyện tốt nha?"

Vân Thiên Hà gật gật đầu, miệng thở hổn hển, liền ngồi xếp bằng xuống vận chuyển tinh kinh tính toán khôi phục lại một chút. Đường Linh Toa thấy thế thì rút ra chủ thủ bên hông, bước đi đến trước thi thể của mãnh thú kia, tuy rằng đối với việc mổ tử thi có chút khiếp đảm như vẫn là cần chặt rằng đem chủ thủ đâm vào, ngọc thủ thò vào, lục lọi lấy ra một khối kim đan linh thú màu vàng lóng lánh trần đầy năng lượng

"Đây là kim đan linh thú sao?" Đường Linh Toa cầm hạt ngọc quang hoa lấp lánh đi đến phía sau người Vân Thiên Hà, cũng không quản ngọc thủ dính máu, cầm lấy khối kim đan quan sát, có vẻ hết sức tò mò.

Lúc này Vân Thiên Hà vận chuyển tinh kinh tuần hoàn qua mấy chu thiên, đã khôi phục lại được vài phần tinh thần và thể lực. Khi đứng dậy thì cũng đồng dạng tò mò nhìn vào khối kim đan có quang hoa lóa mắt kia, nói: "Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy kim đan linh thú, bất quá so với đan phách khi xuất ra, năng lượng của kim đan này vẫn là rất yếu, xem ra con xích nham báo này cũng chỉ là một con linh thú cấp thấp mà thôi, nếu không chắc là sẽ không dễ dàng bị chúng ta giết chết như vậy." Đường Linh Toa sau khi đem khối kim đan kia giao cho Vân Thiên Hà thì liền đi lấy nước tuyết rửa đi vết máu trên tay, còn Vân Thiên Hà lấy ra bình ngọc, đem khối kim đan này cùng với hai khối huyền đan lấy được trước đó cất vào trong bình ngọc. Tiếp theo sau là gọi vân bốn, đỡ lấy Đường Linh Toa lên ngựa, rồi nói: "Trong bí thú rừng lâm này nguy hiểm trùng điệp, chúng ta không thể tiếp tục ở lâu, nhất định phải nhanh ly khai."

Nói xong, Vân Thiên Hà cũng lên ngựa, vân bốn sau khi hí lên một tiếng, thì liền lập tức hướng phía bên ngoài rừng lâm chỉ đi, để lại bên ngoài và bên trong rừng khối thi thể của xích nham báo và binh lính.

Cảnh tượng này trong rừng cây, không cần Vân Thiên Hà phải bố trí, mặc cho ai đến đây, đều sẽ cho rằng những binh sĩ này là bị mấy con mãnh thú giết chết, về phần mấy con mãnh thú là bị ai giết chết, thì cũng không phải là chuyện Vân Thiên Hà phải quan tâm.

Mười ngày sau, vào một buổi tối, bông tuyết còn rơi rải rác đầy trời, dưới chân núi Hạ Gia Lạp, có một con ngựa đang chạy rất nhanh ở đó.

Nơi này đã là tiếp cận vị trí trung đoạn của Hạ Gia Lạp sơn, Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa bốn tẩu mấy ngày, sau khi đến đây thì khó hậu của nơi này nếu so với La Lan thì đã ẩm áp hơn rất nhiều. Dọc theo đường đi Vân Thiên Hà nhìn qua cũng không còn cỏ héo cây chết, quả thật là cũng có vài phần xanh tươi.

Theo như đánh dấu trên bản đồ, chỉ cần tiếp tục đi qua một chỗ sơn đạo hẹp, rồi từ giữa sơn đạo kia có thể tìm được cái sơn cốc nhập khẩu, nơi đó chính là mục đích chuyến này của Vân Thiên Hà.

Tiếp tục chạy dưới chân núi chừng một canh giờ nữa, sau khi đi lên một chỗ dốc thoải thì rốt cục thấy được cái sơn đạo được đánh dấu trên bản đồ kia.

Sơn đạo tương đối hẹp, trên vách đá dựng đứng xung quang cũng có một số cỏ dại, có thể dùng để tránh mãnh thú tập kích. Vì để cho an toàn, Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa cũng không có cưỡi ngựa tiếp mà xuống ngựa đi bộ.

Khi Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đi được khoảng nửa canh giờ, thì bầu trời triệt để tối tăm, Vân Thiên Hà thì có thể nhìn thấy đường, nhưng Đường Linh Toa chỉ có thể mò mẫm mà đi, Vân Thiên Hà liền kéo tay nàng, chậm rãi ở trong sơn đạo tìm kiếm cái sơn cốc nhập khẩu kia.

Chẳng qua là đi được nửa đường, Đường Linh Toa đột nhiên đạp phải cái gì, không cẩn thận suýt nữa ngã sấp xuống. Vân Thiên Hà kinh hãi, lập tức đem nắm chặt nàng lại, chẳng qua là Đường Linh Toa một tay kia vịn vào một tảng đá, nhưng tảng đá kia không ngờ lại rớt ra, làm cho Đường Linh Toa suýt nữa là té theo.

Phía dưới kia, chính là vách núi vạn trượng.

Vân Thiên Hà lo lắng, liền công nàng lên lưng mà đi, bất quá mới đi được hai bước, Đường Linh Toa đột nhiên chỉ vào chỗ tảng đá bị rớt ra kia nói: "Thiên Hà, ta cảm thấy chỗ này có chút cổ quái."

309. Chương 311: Bí Cốc Dẫn Tinh.

Chỗ mà Đường Linh Toa chỉ vào kia, tảng đá so le tán loạn, lại nghe lời nói của nàng, Vân Thiên Hà thu hồi tinh thần lại, tỉ mỉ quan sát, phát hiện ra nơi này có vết tích con người động tay động chân.

Nói cách khác, nơi đây từng bị người nào đó dùng lực lượng đánh rụng tảng đá bên ngoài, cẩn thận quan sát, không bài trừ khả năng đây chính là cửa vào sơn cốc.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà thả Đường Linh Toa xuống, nói:

- Linh Toa, nàng thối lui sang một bên, ta đến dọn sạch xem thế nào!

Sau khi Đường Linh Toa thối lui, Vân Thiên Hà rút Vân Tru, dưới sự sắc bén của Vân Tru, khối cự thạch coi như lớn một chút tựa như đậu hũ bị cắt thành mảnh nhỏ, sau đó Vân Thiên Hà tiếp tục vận chuyển kinh khí, một quyền đánh mạnh.

Ầm!

Một tiếng nổ, hòn đá bị đánh bay rơi xuống dưới vách núi, lập tức xuất hiện một lỗ thủng rộng ước chừng trên dưới bảy thước. Vân Thiên Hà thò đầu vào lỗ thủng, nhìn vào bên trong một chút, nơi này chính là lối rẽ sơn đạo, từ nơi này vượt qua chính là một con dốc thoải thoải kia có khá nhiều cây cối dây leo che khuất, mà phía sau hẳn là cửa vào sơn cốc.

Vân Thiên Hà đôi mắt nhìn về nơi xa, từ phía dưới con dốc thoải thoải kia có khá nhiều cây cối dây leo che khuất, mà phía sau hẳn là cửa vào sơn cốc.

- Hẳn chính là chỗ này, chúng ta thử đi vào xem!

Vân Thiên Hà nói một câu, hai người một ngựa bước tới lỗ thủng, hướng về phía cửa vào sơn cốc.

Bất quá khi Vân Thiên Hà đi tới phía sau rừng cây lơ lửng, hẳn đã nhìn thấy địa phương trông giống như chỗ cửa vào kia, chỉ là một sơn động bình thường, hẳn dừng lại cảm ứng một chút, ngoại trừ bên trong có một số tinh thú sinh sống ra, cũng không có điều gì đặc biệt. Vô cùng bất đắc dĩ, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa lại tiếp tục đi lại xung quanh, tìm kiếm cửa vào sơn cốc bí mật. Theo đánh dấu trên bản đồ Vân Thiên Hà mang theo, chỗ cửa vào hẳn là tại gần nơi này mới đúng, thế nhưng khi Vân Thiên Hà chân chính đi tới địa phương này liền phát hiện ra, hiện thực so với đánh dấu trên bản đồ tựa hồ có chút khác biệt.

- Thiên Hà, mau tới đây!

Ngay lúc Vân Thiên Hà tìm kiếm không có kết quả, đột nhiên truyền tới thanh âm của Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà liền lập tức chạy tới. Chỉ thấy Đường Linh Toa đứng trước một khối đá lớn, vừa lúc kỳ dị đánh giá phiến đá trên vách.

Vẫn là tâm tư con gái tinh tế, trước đó Vân Thiên Hà đi qua đi lại tại chỗ loạn thạch này, thế nhưng không hề lưu ý, cuối cùng trải qua Đường Linh Toa quan sát tỉ mỉ, Vân Thiên Hà mới phát hiện ra, quả thực phiến đá này có chỗ kỳ quái.

Phiến đá này rất dày nặng, bất quá Vân Thiên Hà vẫn dùng phương thức cũ, mạnh mẽ phá giải, cầm Vân Tru trong tay, núi đá có cứng rắn hơn nữa thì cũng bị nhẹ nhàng gạt đèo như đậu phụ.

Sau khi phá hủy phiến đá trên vách, liền nhìn thấy nơi này xuất hiện một lỗ thủng.

Vân Thiên Hà chú ý tới, nơi này đại thể đều có vết tích trải qua con người xử lý, hiển nhiên là có ai đó không muốn bị người ngoài phát hiện ra mới làm như vậy.

Cứ như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà càng thêm hiếu kỳ, nếu như không phải Đồ Chính Đức làm như vậy thì sẽ là ai? Chẳng lẽ lại là ca ca Vân Sách của mẫu thân hắn đã tới ở đây sao?

Nếu như là Đồ Chính Đức mà nói, như vậy biểu tượng trên địa đồ phải rõ ràng mới đúng, nét vẽ cũng phải rất sinh động. Chỉ có khả năng chính là Vân Sách, bằng không sẽ có người lưu ý tới sơn cốc này.

Tâm tình có chút phấn chấn, Vân Thiên Hà đi đầu tiến vào lỗ thủng, tra xét không có nguy hiểm gì, lúc này mới để Đường Linh Toa cùng vào, khi cả hai bước vào trong lỗ thủng, bên trong là một cái khe tương đối rộng rãi, cảm giác giống như nhất đường thiên.

Đi khoảng thời gian nửa nén hương, khi Vân Thiên Hà ra khỏi cái khe nhất đường thiên này, trước mắt Vân Thiên Hà nhất thời hiện ra một mảnh sơn cốc mỹ lệ sáng ngời.

Trong vạt sơn có một thắng cảnh đào nguyên thế ngoại, không khỏi làm cho con người cảm khái tạo vật thiên nhiên thần kỳ.

Khi Vân Thiên Hà nắm bàn tay Đường Linh Toa chậm rãi tiến vào trong phiến đào nguyên mỹ lệ, tuy rằng hiện tại là buổi chiều, thế nhưng dựa vào tinh quang ánh sáng ngọc, cảnh trí nơi này, càng thêm vẻ lộng lẫy xa hoa, làm cho lòng người say đắm thần mê.

- Thật đẹp nha, Thiên Hà, huynh mau nhìn, nơi này có thật nhiều hoa dại, thơm quá, mau nhìn, nơi này có thật nhiều cây to, trên cây cũng có rất nhiều hoa quả!

Lúc này Đường Linh Toa ngẩng nhìn phiến sơn cốc mỹ lệ, sung sướng giống như một chú ma tước nho nhỏ, huy vũ đôi cánh tay nhỏ bé, tỏ ra rất hưng phấn.

Vân Thiên Hà nhìn thấy trong sơn cốc có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, tỏa hương sắc tuyệt vời, cảnh làm mê lòng người, tâm tình cũng mười phần thư sướng, thấy bộ dáng hài lòng vui vẻ của Đường Linh Toa, lại đảo mắt thấy mấy đóa hoa tươi nở rộ mười phần diễm lệ, trông vô cùng bắt mắt. Trong lòng khẽ động, liền bước tới ngắt một bông hoa đặt vào tay Đường Linh Toa nói:

- Tặng cho nàng!

Đường Linh Toa tiếp nhận bông hoa, vừa nghe, toàn thân phảng phất như chìm đắm trong mật ngọt, triệt để say sưa, nàng thừa lúc Vân Thiên Hà không chú ý, đột nhiên vọt tới, nhẹ nhàng hôn một cái vào khóe môi hắn, rồi giống như chú sơn dương ngượng ngùng linh hoạt chạy vào sâu trong sơn cốc.

Vân Thiên Hà bị Đường Linh Toa tập kích bất ngờ như vậy, sau khi ngẩn ngơ, đưa tay sờ sờ vào khóe môi bị nàng thân mật qua, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười giống như ánh dương quang.

- A, Thiên Hà, mau tới!

Đúng lúc này, chỗ sâu trong sơn cốc truyền tới tiếng kêu lớn của Đường Linh Toa. Trong lòng Vân Thiên Hà cả kinh, liền lập tức xua tan hết cảm giác vui vẻ vừa rồi, vội vàng vọt tới chỗ thanh âm phát ra.

Bất quá khi hắn chạy tới địa phương Đường Linh Toa lớn tiếng hét lên, thân thể liền lập tức dừng lại, trái tim đập nhanh cũng dần dần thả lỏng.

Chỉ thấy Đường Linh Toa đứng trước một gian nhà gỗ, đang dọn dẹp cỏ dại mọc tràn lan xung quanh, nàng tựa hồ đã coi đây như chính nhà của mình, vất vả cần cù, vui vẻ dọn dẹp giống như một con ong mật nhỏ.

Nhìn gian nhà gỗ này, trong lòng Vân Thiên Hà cực kỳ kinh ngạc, dựa theo lời nói của mẫu thân hắc, tại thời điểm nàng rời khỏi nơi này, tất cả mọi thứ nơi này đã bị hủy diệt hết rồi, sau đó Đồ Chính Đức tìm được, cũng chỉ còn một mảnh phế tích. Mà hiện tại cư nhiên khôi phục lại bộ dáng hoàn hảo như chưa từng xảy ra chuyện gì, như vậy càng thêm chứng minh, Vân Sách nhất định đã tới ở đây.

Đi tới trước cửa gian nhà gỗ, Vân Thiên Hà đưa tay đẩy nhẹ, cửa nhà gỗ liền bị đẩy ra, lúc đi vào, bên trong mặc dù có chút tối đen, nhưng không ảnh hưởng tới tầm nhìn của Vân Thiên Hà. Nhà gỗ được ngăn thành hai phòng nhỏ. Một phòng ngủ và một phòng ngoài, phòng ngoài bài trí một số đồ vật đơn giản.

Vân Thiên Hà cầm mấy món đồ nhỏ nhỏ được chế tạo từ gỗ, dụng cụ nơi này đại thể đều được chế tạo từ gỗ, trên tường có treo một bộ cung tên, và một chiếc áo tơi, còn có một ngọn đèn treo cao, hầu như không còn thứ đồ trang trí nào khác.

Dầu trong ngọn đèn đã khô cạn, Vân Thiên Hà đến bên ngoài tìm một ít tảng đá, dùng Vân Thu khắc mấy khuôn đúc, lại tìm đến một ít vỏ cây có chút dầu trơn, dựa vào mấy công thức hóa học có thể tạo nên chất đốt điều phối một chút, sau đó lại đổ vào trong khuôn đúc có bôi dầu trơn, rồi lại tới chỗ cây đèn cũ, lấy ra bắc đèn, châm lửa đốt lên, toàn bộ gian phòng đã được thắp sáng.

Sau khi Đường Linh Toa dọn dẹp sạch sẽ cỏ dại xung quanh tòa nhà, liền ôm một đồng cỏ khô vào trong phòng ngủ, rải đều lên giường, sau đó tiếp tục lấy áo choàng phủ lên trên, có thể ngủ được. Mấy ngày nay liên tục bốn ba, nàng vẫn không có được giấc ngủ ngon, lúc này nàng thực sự muốn ngã đầu ngủ một giấc, thế nhưng suy nghĩ chỗ này chỉ có một chiếc giường, nếu như muốn ngủ cùng một chỗ với hắc mà nói...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Đường Linh Toa bắt đầu phát nóng, trong lòng giống như có một con ếch nhỏ, không ngừng nhảy loạn, có chút khẩn trương, lại có chút chờ mong.

Vân Thiên Hà tìm kiếm xung quanh sơn cốc một lượt, địa thế nơi này chủ yếu là giáp hai ngọn núi, chính giữa hơi thấp, trong cốc cũng không có hung cầm dã thú hung hãn lui tới, cũng không có độc trùng mãnh thú, có thể coi như một địa phương sinh sống tương đối an toàn. Từ một địa phương sườn ngoài sơn cốc, nhảy lên cao quan sát, nơi này có thể nhìn ngọn núi phía sau, Vân Thiên Hà lại sợ Đường Linh Toa gặp phải nguy hiểm gì đó, không tiếp tục tra xét, liền trở về trong cốc.

Hắc tại trong cốc có hái được một ít trái cây, để cho Vân Bôn ăn một ít, còn lại dùng áo choàng bọc lại, tìm thấy khối đá thích hợp, dùng Vân Tru cẩn thận khắc thành một số đồ dùng gia đình và đồ làm bếp, cuối cùng săn hai con thỏ tinh thú béo mập, liền mang theo tất cả trở về.

Bên cạnh nhà gỗ có một tảng đá chế tạo thành lu đựng nước, lật nắp đựng lu nước lên, thấy bên trong có nước, mà nước bên trong trong suốt, có thể dùng được. Vân Thiên Hà lấy một tảng đá khác khắc thành thùng nhỏ, múc nước ra, tìm một ít củi khô châm lửa, lột da bỏ nội tạng thỏ tinh thú, đổ vào trong nồi đá, lúc này mới đi vào trong phòng.

Vừa vào phòng, chỉ thấy Đường Linh Toa đang co người nằm trên giường, tựa hồ đang có mộng đẹp, khoe môi nhếch lên, hiện rõ nét tiêu ý hạnh phúc.

Cởi áo choàng ra, trải lên người nàng, tựa hồ không hề lạnh, Đường Linh Toa ngủ rất ngoan, dần dần thở đều đặn, Vân Thiên Hà không khỏi hiểu ý cười, liền rời khỏi phòng.

Dùng đá tạo thành nồi, thời gian cần dùng để đun nóng cần lâu hơn một chút, Vân Thiên Hà lột da bỏ nội tạng thỏ tinh thú, liền làm muện nê hoàng, đổ vào trong đồng lửa, chắt thêm củi, nhìn lên bầu trời đã xuất hiện rất nhiều sao sáng, vì vậy liền bố trí xung quanh Tự Phách Huyền Linh Trận, bắt đầu khoan chân tĩnh tọa tu luyện tinh kinh.

Mấy ngày hôm nay, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa vẫn sinh hoạt tại nơi hoang vu dã ngoại, mỗi một đêm cơ bản Vân Thiên Hà không ngủ, để Đường Linh Toa nằm bên người hắc, còn hắc thì ngồi xếp bằng một bên tu luyện tinh kinh.

Tuy rằng mấy ngày hôm nay đều tu luyện rất gián đoạn, thế nhưng tại sơn dã hoang vắng, đỉnh đầu là bầu trời ngân hà, đối với tinh thần lực ngưng tụ cổ linh lực tinh hoa thiên nhiên càng thêm thông thuận, cũng càng thêm tinh thuần, hiệu quả tu luyện so với bình thường tại nơi thành thị hỗn tạp náo động, không khí không được thanh tịnh rõ ràng có hiệu quả tốt hơn gấp mấy lần.

Đây là lý do vì sao một ít lão quái thực lực cao cường đều thích tìm đến nơi hoang sơn dã lĩnh, hoặc là địa phương ít người qua lại, khai mở động phủ, lánh đời tu luyện. Vân Thiên Hà phát hiện ra tại những địa phương như thế này, không khí tươi mát, nguyên tố thiên địa tự nhiên tinh thuần, tiến triển tu luyện đích xác rất không tồi.

Hiện tại Vân Thiên Hà thông qua Dẫn Tinh Quyết, đã hoàn thành tinh khiêu hai mươi bốn trong đệ nhị tinh tú.

Trên cơ bản, mấy ngày qua, Vân Thiên Hà mỗi đêm đều có thể hoàn thành bốn đến năm tinh khiêu dẫn tinh. Tiến triển tu luyện rõ ràng nhanh hơn so với trước đây rất nhiều. Mà ngày hôm nay, Vân Thiên Hà dự định tu luyện tiến vào trạng thái viên mãn dẫn tinh đệ nhị tinh tú.

Tại đệ nhị tinh tú còn lại bốn tinh khiêu, bộ vị vị trí chính là tại bụng dưới của Vân Thiên Hà, từ nơi này kéo dài lên trên, tới ngực rồi bụng, mà nơi này cũng chính là tinh khiêu đối ứng với đệ tam tinh tú.

Vì vậy thông qua tu luyện thời gian dài, Vân Thiên Hà đã đại khái tiến hành đối lập so sánh tình trạng đối với từng tinh tú trong cơ thể đối ứng với tinh kinh.

Hắn tại giai đoạn Vô Sư liền có thể điều khiển tu luyện được một tinh khiêu hai tinh tú, mà bởi vì đệ tam tinh tú đối ứng với vị trí ngực bụng, điều này cần phải tới giai đoạn Tiên Thiên, nếu như thân thể không chống đỡ được tinh khiêu mở ra, như vậy sẽ là một chuyện vô cùng thống khổ.

Nói cách khác, Vân Thiên Hà hiện tại đến Tiên Thiên, có thể mở ra đệ tam tinh tú, không có bất cứ cản trở nào, thế nhưng muốn tu luyện mở ra đệ tứ tinh tú, nhất định phải đạt tới cảnh giới Tông Sư. Điều này cần tu luyện ngoại công, đồng thời yêu cầu phải có cường độ thân thể đuổi kịp tiến độ, cả hai phải đồng bộ mới được.

Thiên Hà kinh hãi, thấy vân tru tựa hồ đối với con xích nham báo đã kích phát kim đan linh thú biến dị này không tạo thành được thương tổn nào đáng kể thì liền quyết đoán dứt vân tru vào vỏ, khép lại bàn long tạp tỏa, đem vân tru biến thành một cái đoản côn.

Tại khi con mãnh thú kia lại đánh tới thì thân thể trực tiếp tung lên, một chiêu côn thức "nhất lạc định sơn hà" theo đó mà xuất ra.

Một côn này Vân Thiên Hà giơ cao hết cỡ, hắn đem tinh thần ý chí của mình đặt trên thân côn, đồng thời tinh linh khí cũng điên cuồng vận chuyển, quang trạch vân tru sau khi biến thành côn phát ra càng thêm mãnh liệt, giống như là mang theo ánh sáng của các vì sao trên trời, một đường thẳng tắp, mạnh mẽ đánh vào trên thân con mãnh thú.

Oanh!

Côn vốn là thuộc loại đòn khí, Vân Thiên Hà sau khi đánh lên trên người con mãnh thú kia thì cảm thấy bị một cỗ lực lượng phản chấn khiến cho cổ tay tê dại, thậm chí còn có sự đau đớn truyền đến.

Mà con linh thú kia sau khi trúng một côn này, cũng chấn động không nhỏ, thân thể của nó hơi chậm lại, tựa hồ là bị chút thương tổn, sau khi lại gầm lên giận dữ thì một lần nữa hướng về phía Vân Thiên Hà đánh tới.

Vân Thiên Hà để ý thấy trên lưng mãnh thú kia có một cái ngấn, ngoài ra thì bên ngoài cũng không có chút tổn thương gì, hắn là có một đoạn xương cốt bị một côn cường thế kia của Vân Thiên Hà đánh cho vỡ nát, dù sao linh thú này thân thể da thịt có cường hãn đi chăng nữa thì chắc hẳn cũng không đến mức xương cốt cũng như thế, nếu không thể giới này hắn là đã bị linh thú hoành hoành.

Một kích này Vân Thiên Hà cũng là có ý đồ, báo là loại động vật họ mèo, lưng của nó bình thường chính là nhược điểm. Cho nên một côn vừa rồi Vân Thiên Hà mới cố ý đánh vào trên lưng của mãnh thú này, mới khiến cho nó xương cốt bị đánh gãy.

Lúc này con mãnh thú này hung tính đại phát, sau khi bạo rống một tiếng thì liền dụng thân thể cứng rắn của mình ngăn cản tấn công của Vân Thiên Hà, thừa lúc Vân Thiên Hà mất lực thì một cái móng vuốt nhanh chóng cào về phía sau lưng Vân Thiên Hà.

"A, Thiên Hà cẩn thận phía sau lưng!"

Đường Linh Toa đứng đằng xa luôn luôn chú ý đến tình hình chiến đấu ở nơi này. Nàng thấy mãnh thú kia sau khi dùng thân thể của mình cường ngạnh chống đỡ thể công của Vân Thiên Hà thì bất ngờ đánh lên phía sau lưng Vân Thiên Hà, nàng liền lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Mà lời nhắc nhở của Đường Linh Toa vẫn có chút chậm, thân thể của Vân Thiên Hà nhanh chóng lách qua nhưng vẫn bị cái lợi trảo tương đối dài kia của mãnh thú cào trúng bờ vai của hắn, chỉ nghe hai tiếng "rắc rắc" chói tai vang lên, lợi trảo kia sau khi cào trúng long lân trên áo choàng Vân Thiên Hà thì ma sát ra một đóa hoa lửa.

Có phòng hộ của áo choàng long lân, Vân Thiên Hà may mắn không có bị thương, chỉ là khi bị một trảo đánh trúng thì chịu phải lực lượng chấn động thập phần mãnh liệt. Vân Thiên Hà sau khi trúng phải một trảo, thân thể phải lui lại mấy bước, tiếp theo đó thì cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, rốt cục vẫn là nhìn không được sự nghịch chuyển của khí huyết mà thổ ra một ngụm máu.

Mãnh thú này sau khi biến dị lực lượng thật mạnh, nếu là một vũ sư bình thường chịu phải móng vuốt như vậy, tuyệt đối chỉ có đường chết.

Vân Thiên Hà kinh hãi, cũng không để ý lau vết máu ở khóe miệng. Con mãnh thú kia thấy đánh lâu như vậy mà không có kết quả gì thì lại càng thêm điên cuồng đánh tới. Vân Thiên Hà lúc này trong lòng là đang nghĩ đối sách, vân tru đối với mãnh thú này vô pháp tạo thành vết thương trí mạng, tấn công hai lần cùng chỉ là mang đến cho nó một vài vết thương nhẹ, nếu như cứ dây dưa hoài như vậy, cho dù hắn tinh lực hao hết, cũng còn chưa giết chết được con linh thú cường đại này.

Cuối cùng khi con mãnh thú kia lại đánh tới thì Vân Thiên Hà quyết định bỏ qua sử dụng vân tru, nhanh chóng ngưng kết thiên khôn định ấn.

Khi kết ấn, tinh linh khí tiêu hao càng thêm kịch liệt, bất quá lực lượng kết ấn sinh ra càng thêm cường đại, không gian xung quanh Vân Thiên Hà chấn động không ngừng, quần áo của hắn không có gió mà tự động tung bay.

Chẳng qua là sau khi đạo khôn ấn thứ năm kết xuất, con mãnh thú kia tựa hồ cảm ứng được nguy cơ, hét lớn một tiếng, tốc độ đánh tới tức thì bạo tăng, hồng cốt đứt đạo khôn ấn thứ sáu hình thành. Vân Thiên Hà ngay tại lúc đạo khôn ấn thứ năm ngưng kết thì liền phóng xuất vào mãnh thú đang tiếp cận tới.

Bình bình!

Thiên khôn định ấn có thể sát thương phạm vi lớn, con mãnh thú kia cho dù có giáo hoạt cỡ nào, cũng sẽ không biết thiên khôn định ấn cho dù chỉ có năm đạo khôn ấn, thì cũng có thể có hữu hiệu đả kích đối với nó, sau khi một kích này đánh ra, mãnh thú căn bản không thể tránh né, lực lượng của khôn ấn này, mang theo thiên địa rít gào cộng với sóng xung kích mãnh liệt oanh kích trên thân thể mãnh thú.

Con mãnh thú kia bị chấn bay ra xa mấy trượng, ngoài những cái cây bị đụng gãy thì còn có một đồng lớn đá tảng bị thân thể của nó đập vào biến thành nát vụn.

Tuy nhiên tuyệt chiêu này của Vân Thiên Hà cũng không thể giết chết được con mãnh thú này, con mãnh thú kia sau khi bị Vân Thiên Hà đánh bay, thì thân thể có lão đảo một chút rồi lại bò lên, bất quá hình thể trải qua kim đan dị hóa của nó lúc này đã khôi phục lại nguyên dạng, nó hướng Vân Thiên Hà nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó trừng lớn mắt nhìn hắn một cái rồi xoay người bỏ trốn.

Một kích này của Vân Thiên Hà mặc dù không có đánh chết được con mãnh thú này, nhưng nhìn thấy có thể đánh nó về nguyên hình, hiển nhiên là con mãnh thú này bản thân đã bị trọng thương mới muốn chạy trốn. Hắn như thế nào lại bỏ qua cơ hội tiêu diệt tận gốc như vậy chứ.

Mãnh thú kia sau khi bị thương tốc độ cũng không nhanh. Vân Thiên Hà cũng không quản trong cơ thể đã tiêu hao gần như không còn tinh linh khí, hít sâu một hơi, bước nhanh như gió, giống như u linh truy đuổi mãnh thú kia.

Khi tiếp cận mãnh thú thì con mãnh thú kia đột nhiên chuyển hướng, muốn chạy sâu vào bên trong rừng lâm. Vân Thiên Hà theo tình hình thừa thế rút ra vân tru, để cho vân tru đem toàn bộ tinh linh lực còn lại trong cơ thể điều động không còn, hào quang từ trên kiếm thể phóng ra, từng luồng ngân mang vô cùng

mãnh liệt xuất hiện, Vân Thiên Hà quán thấu toàn bộ ý chí, dùng toàn bộ lực lượng dồn vào trên một kiếm cuối cùng này.

Bá!

Một kiếm này chém đến, phảng phất như là ánh sáng của thiên địa một lần nữa bị rút ra, bóng kiếm do một kiếm này huyền thành sau khi chém xuống, làm cho mặt đất chấn động ầm ầm, sau đó chậm rãi nứt ra, hình thành một cái khe nứt sâu hơn một trượng.

Mà con mãnh thú kia dưới một kiếm cuối cùng này của Vân Thiên Hà, mặc dù không có bị chém thành hai nửa, nhưng mà trên thân thể của nó có một vết thương sâu tới xương, cả bụng cơ hồ bị mở ra, máu tươi phun như suối ra ngoài.

Vân Thiên Hà sau khi đánh ra một kiếm cuối cùng này thì lúc này tinh linh khí cả người tiêu hao không còn, xuất hiện hiện tượng hư thoát, hần vô lực đứng lên được nữa, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, dùng vân tru chống đỡ, miệng thở gấp không ngừng.

Đúng lúc này, mãnh thú kia mang theo thương thế rất nặng, hình như đang thoi thóp, tựa hồ còn muốn đứng lên chạy trốn, còn Vân Thiên Hà thì lại vô lực đánh chết nó.

Lúc này Đường Linh Toa rốt cục từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại xuất ra một kích kinh thiên, nàng không muốn thành quả mà nam nhân của mình cực khổ cứ như vậy chạy trốn, vì thế liền nhanh chóng chạy vội tới, quát lên một tiếng, quán thấu lực lượng mạnh nhất của mình vào trong long cân tiên, ra sức múa may long cân tiên đánh vào trên cơ thể mãnh thú kia. Lần này mới tính là triệt để kết thúc sinh mệnh của con mãnh thú cường hãn này.

Đường Linh Toa thấy giết chết được con linh thú kia, bấy giờ mới chạy đến bên cạnh Vân Thiên Hà đỡ lấy hần, nói: "Thiên Hà, muốn lấy kim đan ra không? Đây là thứ phụ trợ tu luyện tốt nha?"

Vân Thiên Hà gật gật đầu, miệng thở hổn hển, liền ngồi xếp bằng xuống vận chuyển tinh kinh tính toán khôi phục lại một chút. Đường Linh Toa thấy thế thì rút ra chủ thủ bên hông, bước đi đến trước thi thể của mãnh thú kia, tuy rằng đối với việc mổ tử thi có chút khiếp đảm như vẫn là cần chặt rằng đem chủ thủ đâm vào, ngọc thủ thò vào, lục lọi lấy ra một khối kim đan linh thú màu vàng lóng lánh trần đầy năng lượng

"Đây là kim đan linh thú sao?" Đường Linh Toa cầm hạt ngọc quang hoa lấp lánh đi đến phía sau người Vân Thiên Hà, cũng không quản ngọc thủ dính máu, cầm lấy khối kim đan quan sát, có vẻ hết sức tò mò.

Lúc này Vân Thiên Hà vận chuyển tinh kinh tuần hoàn qua mấy chu thiên, đã khôi phục lại được vài phần tinh thần và thể lực. Khi đứng dậy thì cũng đồng dạng tò mò nhìn vào khối kim đan có quang hoa lóa mắt kia, nói: "Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy kim đan linh thú, bất quá so với đan phách khi xuất ra, năng lượng của kim đan này vẫn là rất yếu, xem ra con xích nham báo này cũng chỉ là một con linh thú cấp thấp mà thôi, nếu không chắc là sẽ không dễ dàng bị chúng ta giết chết như vậy." Đường Linh Toa sau khi đem khối kim đan kia giao cho Vân Thiên Hà thì liền đi lấy nước tuyết rửa đi vết máu trên tay, còn Vân Thiên Hà lấy ra bình ngọc, đem khối kim đan này cùng với hai khối huyền đan lấy được trước đó cất vào trong bình ngọc. Tiếp theo sau là gọi vân bốn, đỡ lấy Đường Linh Toa lên ngựa, rồi nói: "Trong bí thú rừng lâm này nguy hiểm trùng điệp, chúng ta không thể tiếp tục ở lâu, nhất định phải nhanh ly khai."

Nói xong, Vân Thiên Hà cũng lên ngựa, vân bốn sau khi hí lên một tiếng, thì liền lập tức hướng phía bên ngoài rừng lâm chỉ đi, để lại bên ngoài và bên trong rừng khối thi thể của xích nham báo và binh lính.

Cảnh tượng này trong rừng cây, không cần Vân Thiên Hà phải bố trí, mặc cho ai đến đây, đều sẽ cho rằng những binh sĩ này là bị mấy con mãnh thú giết chết, về phần mấy con mãnh thú là bị ai giết chết, thì cũng không phải là chuyện Vân Thiên Hà phải quan tâm.

Mười ngày sau, vào một buổi tối, bông tuyết còn rơi rải rác đầy trời, dưới chân núi Hạ Gia Lạp, có một con ngựa đang chạy rất nhanh ở đó.

Nơi này đã là tiếp cận vị trí trung đoạn của Hạ Gia Lạp sơn, Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa bốn tẩu mấy ngày, sau khi đến đây thì khó hậu của nơi này nếu so với La Lan thì đã ẩm áp hơn rất nhiều. Dọc theo đường đi Vân Thiên Hà nhìn qua cũng không còn cỏ héo cây chết, quả thật là cũng có vài phần xanh tươi.

Theo như đánh dấu trên bản đồ, chỉ cần tiếp tục đi qua một chỗ sơn đạo hẹp, rồi từ giữa sơn đạo kia có thể tìm được cái sơn cốc nhập khẩu, nơi đó chính là mục đích chuyến này của Vân Thiên Hà.

Tiếp tục chạy dưới chân núi chừng một canh giờ nữa, sau khi đi lên một chỗ dốc thoải thì rốt cục thấy được cái sơn đạo được đánh dấu trên bản đồ kia.

Sơn đạo tương đối hẹp, trên vách đá dựng đứng xung quang cũng có một số cỏ dại, có thể dùng để tránh mãnh thú tập kích. Vì để cho an toàn, Vân Thiên Hà cùng Đường Linh Toa cũng không có cưỡi ngựa tiếp mà xuống ngựa đi bộ.

Khi Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đi được khoảng nửa canh giờ, thì bầu trời triệt để tối tăm, Vân Thiên Hà thì có thể nhìn thấy đường, nhưng Đường Linh Toa chỉ có thể mò mẫm mà đi, Vân Thiên Hà liền kéo tay nàng, chậm rãi ở trong sơn đạo tìm kiếm cái sơn cốc nhập khẩu kia.

Chẳng qua là đi được nửa đường, Đường Linh Toa đột nhiên đạp phải cái gì, không cẩn thận suýt nữa ngã sấp xuống. Vân Thiên Hà kinh hãi, lập tức đem nắm chặt nàng lại, chẳng qua là Đường Linh Toa một tay kia vịn vào một tảng đá, nhưng tảng đá kia không ngờ lại rớt ra, làm cho Đường Linh Toa suýt nữa là té theo.

Phía dưới kia, chính là vách núi vạn trượng.

Vân Thiên Hà lo lắng, liền công nàng lên lưng mà đi, bất quá mới đi được hai bước, Đường Linh Toa đột nhiên chỉ vào chỗ tảng đá bị rớt ra kia nói: "Thiên Hà, ta cảm thấy chỗ này có chút cổ quái." [/QUOTE]

310. Chương 312: Nhị Túc Viên Mãn.

Sơn cốc hoang dã, Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng tu luyện trong Tụ Phách Huyền Linh Trận, đỉnh đầu có một đường tinh quang ngân hà tụ tập tại một chỗ.

Mỗi một sợi ngân quang trong đó, phẳng phất như nối thông với ngân hà, ngàn sao lấp lánh, quần tinh tương hỗ.

Trong hải dương tinh tú tại cơ thể Vân Thiên Hà, mỗi một khóa tinh tỏa sáng đều có một sợi ngân quang liên kết, tại phiên hải dương tinh tú này tạo thành một thể giới tràn đầy "tinh" vô cùng phức tạp.

Hiện tại chỉ là để những khóa "tinh" này sáng lên, về phần làm sao phát huy được công hiệu của chúng, trong tinh kinh ngoại trừ hai tầng pháp môn Dẫn Tinh Quyết và Tinh Thần Quyết ra, không còn giảng giải nào khác.

Bất quá đối với cơ thể mà nói, mỗi một khóa "tinh" trong tinh tú sáng lên, Vân Thiên Hà dùng Dẫn Tinh Quyết khiến cho chúng và tinh thần trong ngân hà đối ứng kết nối với nhau, hiện tại trong cơ thể hần xuất hiện từng đạo sợi ngân quang mất thường khó có thể phát hiện ra, thông qua sự liên lạc giữa tinh thần, mượn lực lượng tinh thần đến phụ trợ tinh khiêu vận chuyển, do đó tinh khí trong cơ thể Vân Thiên Hà tương hỗ kết hợp, sinh thành một cỗ tinh linh chi khí cuộn cuộn không ngừng.

Mà những tinh khiêu điểm sáng mở ra, trong cơ thể Vân Thiên Hà phụ trợ thông qua Dẫn Tinh Quyết hoàn thành quá trình vận chuyển qua các tinh khiêu hình thành tinh linh chi khí, tương đương với việc tạo cơ sở nền móng, chỉ nổi lên tác dụng vật truyền dẫn, chân chính muốn bản thân hần phát huy công hiệu, cần phải thông qua giai đoạn dẫn tinh quan trọng này.

Đơn giản mà nói, tinh khiêu thông qua dẫn tinh, giống như cơ khí đã vận chuyển, bọn chúng bắt đầu phát huy tác dụng cơ bản nhất. Mà tinh khiêu chưa trải qua dẫn tinh thì chính là cơ khí chưa vận chuyển, bọn chúng không ảnh hưởng gì tới chính thể, nhưng cũng không sinh ra hiệu quả gì, nếu như muốn phát huy được hiệu quả càng mạnh mẽ hơn, như vậy cần phải phát động chúng.

Mà quá trình phát động này, chính là giai đoạn dẫn tinh.

Hiện nay Vân Thiên Hà đang ở giai đoạn tiến hành tu luyện dẫn tinh khóa tinh khiêu thứ hai mươi bảy trong đệ nhị tinh tú, khóa tinh khiêu này tại cơ thể hần gần với bộ vị ngực bụng, tại thời điểm hần tiến

hành dẫn tinh, trong tinh khiêu cần có cung cấp rất nhiều tinh linh chi khí làm động lực, thông qua động lực mạnh mẽ chống đỡ, có thể làm cho tinh khiêu được kích phát tiềm năng lớn nhất.

Mà công việc Vân Thiên Hà muốn làm chính là để tinh khiêu được mở rộng lớn nhất, sau khi kích hoạt kéo dài với sợi ngân ti, giống như người dẫn đường, để sợi ngân ti này chậm rãi kéo dài ra bên ngoài cơ thể, từ đỉnh đầu chỗ mệnh môn chui ra, cùng với ngân quang bầu trời tinh hà chiếu xuống tìm được sự đối ứng lẫn nhau, sau đó Vân Thiên Hà tiếp tục kết nối chúng lại, khiến cho chúng tương hỗ hô ứng, không phát sinh gián đoạn.

Quá trình này chính là bước cuối cùng hoàn thành toàn bộ công việc dẫn tinh, nói thì có vẻ rất dễ dàng, thế nhưng chân chính thực hiện lại vô cùng khó khăn.

Có đôi khi sợi ngân ti nối thông tinh khiêu trong cơ thể Vân Thiên Hà dẫn ra ngoài, nếu như trong một khoảng thời gian nhất định không tìm được tinh thần đối ứng, một lúc sau, tinh linh chi khí tiêu hao, sẽ ép quá trình này bị gián đoạn, như vậy quá trình dẫn tinh coi như thất bại.

Dẫn tinh không kịch liệt giống như trùng khiêu, tựa như công việc chiếm thành đoạt đất, đây là một quá trình rất nhẹ nhàng.

Vân Thiên Hà tĩnh tọa dưới tinh không, tinh khiêu trong cơ thể toàn bộ phát sáng, sẽ phóng ra một đạo chỉ bạc thông qua huyết khiêu hô ứng với tinh thần bầu trời, do đó mượn tinh thần lực tiến vào trong cơ thể kết hợp với tinh khí sinh ra tinh linh chi khí, Vân Thiên Hà tiếp tục thông qua tinh linh chi khí này truyền chuyển đến hoàn thành quá trình dẫn tinh tại tinh khiêu khác, đây là một vòng tuần hoàn.

Nhưng vào lúc này, khi khóa tinh khiêu thứ hai mươi bảy trong cơ thể Vân Thiên Hà bị hấn dẫn đạo ngân ti ra ngoài, bởi vì kinh nghiệm đã tương đối phong phú, Vân Thiên Hà rất nhanh tìm được khóa tinh thần đối ứng với tinh khiêu này.

Cùng với thời điểm khóa tinh thần và tinh khiêu tương hỗ hô ứng lẫn nhau, sẽ có một cỗ tinh thần lực thông qua quá trình hỗ động này tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, hình thành một thông đạo hoàn toàn mới, do đó có thể làm cho tiến độ sinh ra tinh linh chi khí trong cơ thể Vân Thiên Hà tăng lên. Vân Thiên Hà chờ khi quá trình này có thể cuộn cuộn không ngừng duy trì, biểu hiện rất vững chắc. Như vậy tu luyện dẫn tinh khóa tinh khiêu này, coi như cơ bản thành công.

Mà kế tiếp, chính là một khóa tinh khiêu cuối cùng trong đệ nhị tinh tú cần phải dẫn tinh.

Khóa tinh khiêu này, chịu tải sứ mệnh quan trọng nối thông với cánh cửa lớn đến đệ tam tinh tú trong hải dương tinh tú của Vân Thiên Hà. Mỗi một tinh tú đều có một cánh cửa nối thông, mà khóa tinh khiêu cuối cùng chính là chìa khóa mở cánh cửa này, cũng tương đương với một sứ giả tiếp dẫn.

Vì vậy Vân Thiên Hà tại lúc tiến hành dẫn tinh đối với khóa tinh khiêu cuối cùng này, càng thêm cẩn thận, cũng càng thêm chuyên chú.

Tinh linh chi khí trong cơ thể tại năm mươi lăm khóa tinh khiêu của hai tinh tú có tác dụng kích thích cuộn cuộn không ngừng tụ tập tới khóa tinh khiêu cuối cùng này, có thể làm cho độ dung nạp của khóa tinh khiêu này đạt tới cực hạn, Vân Thiên Hà thông qua tinh linh chi khí dẫn dắt, khóa tinh khiêu này nhất thời sáng lên, mười phần chói mắt.

Sau thời điểm này, cần phải chú ý chính là, khóa tinh khiêu cuối cùng Vân Thiên Hà không thể tiếp tục dẫn dắt một sợi ngân ti ra ngoài, mà muốn dẫn dắt tới hai sợi, một sợi là muốn hấn dẫn dắt ra bên ngoài cơ thể, cùng với tinh thần trên bầu trời tương liên, còn có một sợi khác, cần hấn nối thông với đệ tam tinh tú, tìm được con đường, do đó vì hấn sau này mở ra đường lối thông với đệ nhị tinh tú.

Bất quá, quá trình tu luyện này cần Vân Thiên Hà phải tiến hành vô cùng tinh chuẩn, không được phép có sai lầm, nhưng lại muốn hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, bằng không một bên thành công rồi, bên kia lại biến mất, hấn còn phải một lần nữa tiến hành, đây là một quá trình rất dài dòng.

Khoảng chừng trên dưới hai thời thần, khi Vân Thiên Hà đã thất bại hai lần, lúc này hấn đã tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm, đồng thời tìm ra được nguyên nhân thất bại.

Lần trước khi hấn kéo ra được hai sợi ngân ti, bất quá cũng không vội vã dẫn một sợi ra bên ngoài cơ thể, mà vừa dẫn một sợi tới mệnh môn liền ngừng lại, sau đó tiếp tục phân ra một cỗ ý niệm, dẫn sợi ngân ti kia tới gần cánh cửa nối thông với đệ tam tinh tú.

Sau khi quá trình này hoàn thành, lúc này Vân Thiên Hà lại một lần nữa ngưng tụ càng nhiều tinh linh chi khí, một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, tại một cỗ ý niệm nhanh chóng dẫn dắt sợi ngân ti ra bên ngoài cơ thể, tìm kiếm khóa tinh thần đối ứng, mà một đầu khác thì giống như một người thăm dò đường, tiến vào đệ tam tinh tú, thăm dò khai phá đệ tam tinh tú, cuối cùng tìm được đạo tinh môn kia.

Rất cuộc, Vân Thiên Hà tại thời điểm nối thông hô ứng với khóa tinh thần trên bầu trời cao, bầu trời sao lóe lên, một cỗ tinh thần lực dọc theo sợi ngân ti này tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, mà ở một đầu khác, Vân Thiên Hà cảm giác sợi ngân ti kia thông qua quá trình thăm dò, rất cuộc cũng tìm được cánh cửa lớn trở ngại hấn thông qua đệ tam tinh tú.

Ầm!

Ngay khi thành công nối thông với cánh cửa lớn đệ tam tinh tú, lúc này thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên chấn động, tâm thần của hấn cũng theo đó run lên, hấn cảm giác được tinh linh chi khí trong cơ thể tại một tinh khiếu này hội tụ đạt tới cực hạn, tựa hồ muốn tìm kiếm một chỗ nào đó tràn ra ngoài, mà cánh cửa đệ tam tinh tú kia chính là chỗ tràn ra.

Lúc này rất nhiều tinh linh chi khí dọc theo sợi ngân ti Vân Thiên Hà dẫn dắt thành công kia bắt đầu điên cuồng hướng về phía ngoại vi đệ tam tinh tú tràn tới, khi gặp phải tinh môn ngăn cản chúng thông hành, lúc này hàn phách chi linh trong cơ thể Vân Thiên Hà đột nhiên nhanh chóng chui ra, giống như một vị tướng quân đang chuẩn bị công thành, chỉ huy quân đoàn tinh linh chi khí trải rộng tìm hiểu rõ ràng tinh môn đệ tam tinh tú này trước.

Bất quá hàn phách chi linh cũng không lập tức trùng kích đạo tinh môn kia, lúc này Vân Thiên Hà đã thành công hoàn thành dẫn tinh khóa tinh khiếu cuối cùng của đệ nhị tinh tú, cũng rất cuộc thu hồi quyền khống chế đối với tinh linh chi khí.

Đến tận đây, Vân Thiên Hà rất cuộc đã tu luyện tới trạng thái đại viên mãn đệ nhị tinh tú trong cơ thể.

Bất quá hấn tại lúc tu luyện đại viên mãn dẫn tinh đệ nhị tinh tú, cảm giác tinh linh chi khí trong cơ thể xác thực đạt tới trạng thái ăn no bành trướng tới cực hạn, giống như là ăn no tới mức không còn chỗ nào nhét được nữa, chung quy phải tìm ra việc gì đó để làm.

Trải qua một tia ý niệm như vậy xẹt qua trong đầu, Vân Thiên Hà quyết định thừa lúc nóng rên sắt, vì vậy liền thông qua hàn phách chi linh hạ đạt mệnh lệnh công phá cửa thành.

Mà hàn phách chi linh chiếm được mệnh lệnh của Vân Thiên Hà, lúc này liền lập tức chỉ huy đại quân tinh linh chi khí bắt đầu phát động công kích mãnh liệt đối với tinh môn đệ tam tinh tú kia!

Ầm!

Lần trùng kích đầu tiên, tinh môn không bị phá vỡ, nhưng Vân Thiên Hà cảm giác trong cơ thể truyền tới sự chấn động kịch liệt, để khí huyết của hấn không ngừng bốc lên, chờ khi hấn dẹp loạn một chút, lúc này lại bắt đầu tổ chức đợt xung phong thứ hai.

Ầm!

Lúc này đây, thế tiến công của quân đoàn tinh linh chi khí càng thêm cường đại kịch liệt, tại quá trình xung phong qua đi, lúc này tinh môn kia rất cuộc cũng bị công phá một góc, một bộ phận tinh linh chi khí thông qua vết phá vỡ này mạnh mẽ chui vào đệ tam tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Lúc này, thân thể Vân Thiên Hà lại một lần nữa rung động, bất quá hấn không chế cỗ tinh linh chi khí tiến vào trong đệ tam tinh tú cùng với quân đoàn tinh linh chi khí bên ngoài nội ứng ngoại hợp, quay về phía tinh môn đã bị sút mẻ kia trùng kích mãnh liệt.

Ầm ầm ầm...

Trùng kích kịch liệt, một bộ phận tinh linh chi khí tại quá trình công thành này bị tiêu hao mất, thế nhưng, lúc này tinh môn càng lúc càng yếu đuối, tại lúc Vân Thiên Hà cố lấy một hơi thở, thực thì một lần trùng kích hầu như dùng hết toàn bộ tinh linh chi khí còn lại trong cơ thể, lúc này, tinh môn đệ tam tinh tú rất tốt cuộc đã bị công phá.

Lúc tinh môn bị công phá, tinh linh chi khí còn lại giống như là dòng sông mùa lũ bị vỡ đê, điên cuồng hướng vào đệ tam tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Bất quá toàn bộ huyết khiếu trong đệ tam tinh tú đều bị phong bế, quân đoàn tinh linh chi khí thực giống như mở ra được địa đồ, nhưng lại không tìm được bảo tàng. Tại đệ tam tinh tú tiến hành du đăng qua lại vài lượt, liền quay trở lại đệ nhị tinh tú, sau đó tiến hành bổ xung quân lực, lại tiếp tục du đăng qua lại giữa tinh tú xa lạ kia, có vẻ mười phần sôi nổi.

Lúc này, Vân Thiên Hà tu luyện đạt tới tiến trình này, cũng không tiếp tục đẩy mạnh, hẳn không chế tinh linh chi khí tư nhuận bồi dưỡng mạch lạc quanh thân đệ tam tinh tú vừa mới mở ra, tinh linh chi khí trong hai tinh tú đầu tiên được bổ xung đạt tới trạng thái bão hòa, lúc này liền thu công.

Khi mở mắt ra, chỉ thấy trời đã sáng, trước mặt hiện lên một đôi con người trong như làn thu thủy, đang nháy mắt nhìn chính mình, tràn ngập vẻ yêu thương say đắm.

311. Chương 313: Động Thiên Hà.

Chờ khi Vân Thiên Hà thu công, mở mắt ra, nàng kinh ngạc phát hiện, trong đôi con người tinh oánh như sao kia, tựa hồ lóe lên cả một bầu trời sao, làm nàng nhớ lại bầu trời đêm đầy sao chiếu những tia sáng ngọc mỹ lệ xuống nhân gian, mười phần thần kỳ.

- Đói bụng đúng không, sao nàng không ăn trước, thịt này đã nấu cả đêm rồi!

Vân Thiên Hà đứng lên, thấy củi lửa vẫn còn đang âm ỉ cháy, mà thịt thỏ trong nồi đã bị nát vụn ra ngoài, một cỗ mùi thơm tỏa bốn phía.

- Muốn chờ huynh cùng nhau ăn!

Đường Linh Toa phục hồi lại tinh thần, sau khi giúp hắn đứng lên, liền vỗ vỗ bụi bặm trên người, sau đó bưng tới một thau nước bằng đá đã chuẩn bị sẵn.

- Rửa mặt đi, muối tới chuẩn bị thức ăn!

Vân Thiên Hà nhìn Đường Linh Toa, không khỏi sửng sốt.

Trang phục của nàng ngày hôm nay tựa hồ có chút khác lạ. Nàng đã mang mấy thứ đồ trang sức chính mình đưa cho nàng, bộ quần áo rách kia cũng bị nàng thay đổi, một lần nữa mặc phục sức nữ tử Vân Quốc thường dùng. Khi thời điểm nàng chuẩn bị thức ăn, động tác chuyên chú mềm nhẹ kia, giống như một tiên tử lạc xuống phạm trần, hoặc giống như một hiền thê ôn nhu làm công việc quản gia. Trong lúc giờ tay nhắc chân, lộ vẻ thản nhiên thoát tục, trên dung nhan thanh lệ, mang theo vẻ nhu tình chân tình, hơn nữa kết hợp với vẻ tuyệt đại tạo nhã nghiêng nước nghiêng thành vốn có của hai, hai loại mâu thuẫn kết hợp với nhau, ngược lại tạo ra cảm thụ rất khác biệt.

Khi Đường Linh Toa lấy canh xong, thấy Vân Thiên Hà đang nhìn nàng sửng sờ, không khỏi xấu hổ sảng giọng:

- Còn không mau tẩy rửa rồi ăn, phát gốc cái gì nha, gốc tử!

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng vẻ ngọt ngào nhu tình trên mặt nàng, như thế nào cũng không che giấu được. Mỹ lệ của nàng, chỉ vì một mình hắn mà tỏa ra.

- A!

Vân Thiên Hà liền lấy lại tinh thần, lột lớp da mặt vẫn luôn mang trên người, khôi phục lại dung nhan nguyên bản, dùng thau nước bằng đá vẫn còn có chút ấm áp rửa mặt, sau đó xúc miệng vài lần.

Lúc này, Đường Linh Toa trở lại phòng mang theo một bộ quần áo nam tử Vân Quốc thường dùng, để Vân Thiên Hà thay đổi bộ quần áo đã có chút rách nát trên người, liền trực tiếp giúp hắn thay y phục. Sau đó giúp hắn chỉnh lý cẩn thận, lúc này lại nhìn khuôn mặt tuần nhã toát lên vẻ kiên nghị của Vân Thiên Hà, càng lộ rõ vẻ thành thực, trong ánh mắt lạnh lùng không giấu được một cỗ nhu tình. Đường Linh Toa không khỏi ngẩn ngơ, ngọc thủ trắng trẻo mềm mại không nhịn được giờ lên xoa vào khuôn mặt anh tuấn kiên định kia.

Mặt Vân Thiên Hà bị ngọc thủ xoa xoa, cảm giác có một tia mát lạnh thấm vào da thịt, trùng kích thẳng vào nội tâm hắn, tựa hồ thoáng cái đã xúc động một sợi tình cảm tận sâu trong đáy lòng, tạo nên rung động mãnh liệt.

Hắn liền cầm lấy tay của nàng, kéo nàng ôm vào lồng ngực, cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm nhu thuận trong suốt như ngọc.

Khi hai đôi môi kết hợp với nhau, thân thể Đường Linh Toa tựa hồ giống như bị hòa tan, liền mềm nhũn trong lòng hắn, tuy rằng không được lưu loát, thế nhưng lưỡi hai người quấn quýt với nhau, để nàng cảm thấy mê ly, không biết đang ở nơi nào.

Khi ánh sáng vàng thái dương chiếu xuống phiến sơn cốc xinh đẹp, tỏa sáng trên người đôi tình lữ đang mê say, chói mắt, ngay cả những đóa hoa bên trong sơn cốc, lúc này cũng tranh nhau nở rộ, dùng vẻ mỹ lệ của chính mình tôn lên bức tranh nhu tình miên man này.

Hôn nhau một lúc lâu, hai người tự nhiên xa nhau, trên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp rạng người, từ lâu đã hiện lên hai đóa hoa hồng rực cháy, sau khi lấy lại tinh thần, khuôn mặt hồng dần dần lan tràn tới tận mang tai, ngượng ngùng thoát khỏi vòng tay của hắn, liền lập tức chạy vào trong phòng.

Nhìn nàng chạy về phòng, trên mặt Vân Thiên Hà hiện lên nụ cười tỏa sáng, cũng nhanh chóng tiến vào trong phòng, hưởng thụ một bữa sáng bình yên ấm áp khó có được.

Ăn xong, Vân Thiên Hà ngồi trong phòng nghiên cứu lại địa đồ một lần nữa.

Đường Linh Toa giống như một tiểu thê tử hiền thực, thu thập chỉnh lý gian nhà gỗ, nàng thực giống như đã coi nơi này là nhà của chính mình, làm việc vô cùng dụng tâm.

Kỳ thực trong nội tâm của nàng, nàng rất khát vọng sinh hoạt bình yên ấm áp như vậy có thể tiếp tục duy trì, nàng không nguyện ý đối mặt với những chuyện mà nghĩ lại sẽ cảm thấy vô cùng thống khổ, hoặc là trốn tránh đi mới làm nàng cảm thấy dễ dàng hơn một chút. Chỉ là, trong lòng nàng biết rõ, loại hạnh phúc như thế này, đến tốt cùng không thể duy trì liên tục. Một phía chính là phụ thân của chính mình, một phía lại là người nam nhân chính mình âu yếm, hai phía này đã giống như nước với lửa, ở chung với nhau nhất định xuất hiện xung đột, đến lúc đó, nàng nên chọn con đường nào?

Lúc Vân Thiên Hà xem qua địa đồ, chuẩn bị đến phía sau núi nhìn xem có lưu lại đầu mối gì hay không, để Đường Linh Toa lưu lại trong phòng.

Bất quá chạy được một lúc, lại nghĩ tới trên phiến long lân có ghi lại một bộ công pháp Du Long Khí. Vì vậy liền trở về phòng ngủ, lấy ra phiến long lân, giao cho Đường Linh Toa nói:

- Linh Toa, đây là một bộ công pháp tu luyện rất thích hợp cho nữ tử, gọi là Du Long Vũ, cũng là loại công pháp tu luyện phối hợp với cây long cân tiên ta đưa cho nàng, tại thời gian ở trong sơn cốc này, nếu nàng buồn chán có thể tu luyện nó, ta giảng giải nội dung trong bộ công pháp này cho nàng nghe.

Đường Linh Toa tiếp nhận long lân, gật đầu, sau đó cẩn thận tỉ mỉ nghe Vân Thiên Hà vì nàng giải thích nội dung trong phiến long lân.

Qua ước chừng trên dưới nửa canh giờ, Vân Thiên Hà căn cứ vào ký ức giải thích qua một lần nội dung bộ công pháp này cho Đường Linh Toa, sau đó mới rời khỏi phòng gọi Vân Tường, ra hiệu một hồi, liền để Vân Tường bay xung quanh dò xét nơi này, nếu như gặp phải chuyện gì liền lập tức cảnh báo hắn.

Sau khi dặn dò cẩn thận, Đường Linh Toa một mình trong phòng, nhìn theo Vân Thiên Hà đi về phía sau núi, dọn dẹp nhà cửa một hồi, cũng không có việc gì làm, liền nổi lên tâm tư tu luyện Du Long Vũ, giống như tiên nữ ngao du cứu thiên, mỹ lệ xinh đẹp.

Cứ cứ vào lời giảng giải của Vân Nương, Vân Thiên Hà tưởng tượng trong đầu, đi tới phía sau núi, quả nhiên phát hiện tại nơi này một đình tử.

Vân Thiên Hà cảm ứng xung quanh phát hiện nơi này có vài con tinh thú, còn có một ít dã thú bình thường, phụ cận không cảm thấy có điều gì dị thường, vì vậy liền tiến vào trong đình tử, dõi mắt nhìn xa xa, thu hết cảnh tượng nơi này vào trong mắt.

Chỉ thấy quần sơn vờn quanh, cô phong hiểm bích, khói xanh lượn lờ, tại phiến núi non hoang vu trùng trùng điệp điệp này, cảnh trí nơi đây quả thực tạo cảm giác giống như đang trong mộng ảo.

Đưa mắt nhìn xuống bên dưới là một mảnh rừng cây tương đối thưa thớt. Xung quanh có rất nhiều kỳ hoa dị thảo sinh trưởng, còn có rất nhiều đẳng mạn, chỉ là Vân Thiên Hà phát hiện ra có hai cái gò đất nhô lên tại nơi cây cỏ che kín, trong lòng khẽ động, liền lập tức đi tới.

Đứng trước gò đất nhô cao, thanh lý tầng cây cỏ dây leo che kín bên ngoài, Vân Thiên Hà phát hiện ra nơi này cư nhiên chính là hai mộ phần, trước mộ phần có hai chiếc mộ bia.

Khi Vân Thiên Hà thanh lý sạch sẽ cỏ cây dây leo bao phủ mộ bia, thấy trên mộ bia có khắc mấy chữ viết. Một chính là mộ của phụ mẫu Vân Sách, còn có một là mộ Vân Nương, bên dưới là tính danh người lập mộ bia, chính là Vân Sách, mà thời gian khắc trên mộ bia là tại mấy năm trước.

Quét dọn sạch sẽ xung quanh hai mộ phần này, lại đổi mới đất trên mộ phần phụ mẫu Vân Sách, Vân Thiên Hà nhìn mộ phần Vân Nương, nghĩ lại Vân Nương hiện đang còn sống, lập mộ không có ý nghĩa gì, vì vậy liền xóa đi văn tự trên mộ bia.

Bất quá khi Vân Thiên Hà xóa đi văn tự trên mộ bia, liền phát hiện ra manh mối, mộ bia này tựa hồ có hai tầng, bên dưới là một tầng khác, mặt trên hình như cũng có văn tự.

Vì vậy Vân Thiên Hà liền tách tầng bên trên mộ bia ra, chỉ thấy tầng bên dưới quả nhiên có khắc văn tự, nội dung văn tự nhắc tới nếu như là thân nhân Vân Y tới đây, hoặc có người khác tới, có thể tới Ác Xà Phong tìm kiếm.

Nhìn đến chỗ này, Vân Thiên Hà liền lấy ra địa đồ, chỉ thấy tên địa đồ đánh dấu một giải đất nguy hiểm, đồng thời bình thường còn có linh thú cường đại lui tới, gọi là Ác Xà Phong. Nghĩ lại trên người mình có một miếng ngọc thạch hình tam giác, còn có Ác Xà Phong này, Đồ Chính Đức và Vân Sách đều đã nhắc tới, nói rõ nơi này nhất định là một địa phương rất quan trọng, như vậy bí mật của miếng ngọc hình tam giác kia, nói không chừng sẽ tìm được đáp án tại nơi này.

Lại tìm kiếm một hồi tại sau núi, ngoại trừ hai mộ phần ra, không phát hiện được đầu mối nào khác Vân Sách lưu lại. Bất quá trong sơn cốc này, có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, Vân Thiên Hà nghĩ tới một số phương pháp đối phó với linh thú trong Ác Xà Phong.

Vì vậy liền ngắt lấy một ít kỳ hoa dị thảo đặc biệt, sau đó trở lại trong cốc, tìm một ít đá tảng, còn có gậy gỗ, dùng kiếm điêu khắc một số công cụ thô sơ.

Mà Đường Linh Toa có được bộ công pháp Du Long Vũ, lúc này tay cầm Long Cán Tiên, huy vũ diễn luyện, tư thế uy mỹ, trong đó mang theo một cỗ nhu hòa uyển chuyển, nhưng lại không mất đi sự kết hợp giữa lực lượng và mỹ cảm. Quần áo tung bay, giống như một vị tiên tử lạc bước trần gian nhảy múa, mỹ lệ tuyệt luân.

Công pháp này không hổ là công pháp thích hợp cho nữ tử tu luyện, vừa có loại thần thái ngạo du cửu thiên, lại kết hợp với lúc vũ động mang đến phong mang sắc bén ẩn chứa trong sự ôn nhu. Vân Thiên Hà thấy vậy không khỏi thất thần, làm hấn cảm giác như đang hưởng thụ một hồi thịnh yến thị giác.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, ngày tháng tại một mảnh hạnh phúc tràn đầy này qua đi cực nhanh, bất tri bất giác, một tháng lặng yên trôi qua.

Trong sơn cốc, cũng không có vẻ giá lạnh rét buốt mùa đông như bên ngoài, chỉ có sự ấm áp tràn đầy giống như mùa xuân.

Hoa cỏ trong sơn cốc thủy chung duy trì vẻ tiên diễm tỏa hương, trong thảng cả tràn đầy hoa thơm quả ngọt này, Vân Thiên Hà chậm rãi bước đi, trên tay hấn còn có một đầu tuyết lộc vừa mới săn được từ bê

ngoài, mà sau lưng hần, còn có một chiếc sọt, bên trong chứa khá nhiều thảo dược, chậm rãi từ bên ngoài trở về.

Mà trong gian nhà gỗ, lúc này khói bếp lượn lờ.

Đường Linh Toa đeo tạp dề, giống như một hiền thê chờ đợi trượng phu của chính mình trở về. Tại nhà bận rộn thu thập công việc, lại nấu sẵn cơm nước, chỉ chờ người nam nhân của chính mình.

Trong mấy ngày gần đây, mỗi ngày của nàng đều xuân phong đào đạt, trên mặt của nàng, vẻ tươi cười hạnh phúc thủy chung đều vô cùng nồng đậm, không lúc nào mất đi.

Mỗi ngày nàng đều dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, làm một ít dụng cụ gia đình, tất cả đều được nàng sắp xếp ngay ngắn rõ ràng, tuy rằng nàng vốn là thiên kim quận chúa, ban đầu có rất nhiều thứ không biết, thế nhưng nàng lại rất hưởng thụ lại sinh hoạt của người bình thường này, vì vậy rất nỗ lực học tập, tiến bộ cũng phi thường nhanh.

Mà thời gian nhàn hạ, Vân Thiên Hà bận bịu thực nghiệm nghiên cứu cái gì đó, nàng sẽ tại đào hoa lâm bên ngoài gian nhà gỗ luyện tập Du Long Vũ, vì thiên hạ mà nàng âu yếm dâng lên vũ đạo duyên dáng nhất, nàng phi thường thích Vân Thiên Hà dùng nhãn thần hưởng thụ và tán thán ngắm nhìn nàng khi nàng diễn luyện võ đạo, vì thần tình này, nàng càng thêm chăm chỉ nỗ lực luyện tập Du Long Vũ.

Nhưng cũng chính bởi vì tâm tình thả lỏng vui sướng này, làm cho Đường Linh Toa đối với bộ công pháp Du Long Vũ này có tốc độ tiến triển tu luyện mười phần cấp tốc. Có thể chính nàng cũng không phát hiện ra, chính trong trạng thái như vậy, bình cảnh Võ Sư cấp bảy của nàng, trong lúc lặng yên không một tiếng động, cư nhiên đã đột phá rồi.

Chỉ là, Vân Thiên Hà bận bịu công việc một tháng, tất cả công tác chuẩn bị của hần sau ngày hôm nay, coi như triệt để hoàn thành rồi. Tiếp theo, bọn họ sẽ tiếp tục hành trình thăm dò của mình.

312. Chương 314: Xà Phong Tam Lai Khách.

Nơi đây, chính là một địa phương hiểm ác đáng sợ.

Nơi này, xung quanh có rất nhiều ao đầm ẩm thấp, sương mù dày đặc vờn quanh, độc xà hoành hành, chính là một địa phương tử vong. Vân Thiên Hà vốn ban đầu không muốn Đường Linh Toa đi cùng với hần vào chỗ hiểm, để nàng chờ tại sơn cốc, thế nhưng Đường Linh Toa vô cùng kiên trì và chấp nhất, cuối cùng nàng vẫn đi theo cước bộ của Vân Thiên Hà, tiến vào trong địa phương hiểm ác đáng sợ này.

Độc xà bình thường đối với Vân Thiên Hà mà nói cũng không có uy hiếp gì, hần tại sơn cốc bận bịu chuẩn bị một tháng, chế tác một vài thứ, chính là để đối phó với những mãnh thú loại rắn rết.

Khi hần và Đường Linh Toa đi tới rìa ngoài Ác Xà Phong, quần áo trên người mặc đều được Vân Thiên Hà ngâm qua một loại nước thuốc đặc biệt, tỏa ra mùi vị khiến cho rắn rết không dám tới gần, vì vậy gặp phải độc xà bình thường, sau khi cảm nhận được mùi vị này, liền lập tức trốn tránh, không cần bọn họ phải đề tâm đề phòng.

Mà lần này Vân Thiên Hà có chuẩn bị tiến đến, mục tiêu chủ yếu hần muốn phòng bị chính là một loại tinh thú tên là song đầu xích quan xà.

Trước khi xuất phát, Vân Thiên Hà đã nghiên cứu qua hoàn cảnh cơ bản, còn có thuộc tính, tập tính của các loại rắn rết khác nhau.

Nếu như đầu linh thú này là xà vương của vùng Ác Xà Phong, như vậy nơi đây cũng sẽ không có xà vương nào khác, đây là pháp tắc rừng cây cơ bản nhất mà động vật thì hành theo tự nhiên, cũng giống như đạo lý một núi không thể nào dung nạp hai hổ, vì vậy Vân Thiên Hà cũng không lo lắng sẽ có hai loại song đầu xà linh thú cường đại.

Tuy rằng lần này tiêu tốn khá nhiều thời gian để tìm kiếm chế tạo các loại dược vật dung dịch khác nhau để đối phó với rắn rết, nhưng những loại mãnh thú khác cũng cần phải cẩn thận đề phòng.

Đường Linh Toa tuy rằng là một nữ tử dũng cảm, thế nhưng đối mặt với rắn, bản tính của nữ tử hầu hết đều mang theo ý e ngại. Khi bọn họ đi tại ngoại vi Ác Xà Phong, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy rắn độc quần quanh cây cối xung quanh, hoặc là nằm im trong bụi cỏ, hoặc trốn trong chỗ thũng sâu dưới đất. Nói xong, nơi nơi đều là rắn độc, nơi đây giống như một nơi vui chơi dành riêng cho các loại rắn khác nhau.

Trải qua thời gian, đám rắn độc này tiếp xúc phải mùi vị tỏa ra từ quần áo đã được ngâm nước thuốc, hầu hết đều tránh lui, nhưng sắc mặt của Đường Linh Toa cũng vì số lượng rắn độc vô cùng lớn xung quanh trở nên trắng bệch, Vân Thiên Hà phải ôm lấy bờ vai của nàng, cổ vũ và an ủi.

Hai người đi được một đoạn đường không gặp phải trở ngại, sự sợ hãi trong lòng Đường Linh Toa tới lúc này mới chậm rãi mất đi, cũng dần dần thích ứng với hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ rắn độc trải rộng này.

Xì xì...

Nơi nơi đều vang lên âm thanh rắn độc phát ra, còn có một chút động tĩnh rắn đuôi chuông di động với tốc độ nhanh.

Vân Thiên Hà ngưng thần một mực cảm ứng trong hoàn cảnh đàn xà trải rộng này, xung quanh không thấy xuất hiện khí tức cường đại. Rắn bình thường đều sẽ sợ loại mùi tỏa ra từ quần áo đã được ngâm nước thuốc trên người bọn họ, thế nhưng tới cấp bậc tinh thú thì loại mùi này cũng chỉ làm cho chúng cảm thấy chán ghét, không tạo nên được tác dụng khiến cho chúng phải làm động tác tránh lui, huống chi là xà linh thú cường đại, vì vậy cần phải chú trọng đề phòng.

Dọc theo đường đi, Vân Thiên Hà phân tích giảng giải một số loại rắn khác nhau cho Đường Linh Toa, cùng với một ít phương pháp kỹ xảo đối phó với rắn độc. Vân Thiên Hà đưa một kiếm tới điểm bảy tấc liền có thể lấy đi tính mạng của chúng, mà Đường Linh Toa cùng Long Cân Tiên, chủ yếu tìm những bộ vị yếu hại, cho dù một tiên không thể lập tức giết chết mà nói, cũng có thể đẩy lùi.

Đi qua vùng đất ngoại vi dưới chân sơn lâm Ác Xà Phong, càng xâm nhập vào sâu trong rừng cây, càng tiếp cận tới sườn núi Ác Xà Phong, những loại rắn mà bọn họ gặp được thông thường đều lớn hơn một chút so với bên ngoài, mặc dù còn chưa tới mức trở thành tinh thú, thế nhưng đã có khí tức cơ bản của tinh thú.

Đối với những loại rắn còn chưa trở thành tinh thú này, Vân Thiên Hà không có hứng thú giết chết chúng, những con rắn này chưa tạo ra tinh nguyên đan, không có giá trị giết chết.

Chỉ có những con rắn chân chính tiến hóa trở thành tinh thú, giết chết lấy tinh nguyên đan mới có chút giá trị, mà một ít nguy linh thú càng cường đại lại càng có tỉ lệ sản sinh huyền đan linh thú lớn hơn. Có nguy linh thú cũng chỉ ngưng tụ thành tinh nguyên đan thượng phẩm, nhưng dù sao cũng phải xem vận khí.

- Thiên Hà, huynh xem nơi đó!

Khi Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa sắp đi tới giải đất rừng cây, tiến vào gần trung tâm Ác Xà Phong, Đường Linh Toa tựa hồ phát hiện được điều gì đó dị thường, liền hướng về một phía chỉ ngón tay.

Theo phương hướng Đường Linh Toa chỉ nhìn tới, Vân Thiên Hà phát hiện nơi đó có một xác rắn, mà từ thể nhìn ra, đây chính là một xà tinh thú đã tiến hóa qua hai lần, nó đã bị giết chết, mà mật rắn và tinh nguyên đan đã bị lấy đi, lúc này thì thể rắn đang bị một con rắn to chừng một ngón tay trở, trên người có đủ loại màu sắc khác nhau cắn xé.

- Thời điểm con rắn này bị giết cách đây không lâu, cũng không biết là do mãnh thú nào giết chết, chúng ta cần thận mới được!

Vân Thiên Hà dặn dò một câu, hai người tiếp tục tiến lên.

Bất quá khi hai người đi được nửa đoạn, Vân Thiên Hà bắt đầu phát hiện, dọc theo đường đi, thi thể rắn chết bị bọn họ phát hiện ra càng lúc càng nhiều, trong đó có một phần tương đối lớn là xà tinh thú, đều bị lấy đi tinh nguyên đan và mật rắn, nhưng không hề lưu lại dấu mồi gì, rốt cuộc xà tinh thú này bị cái gì giết chết?

Cuối cùng khi hai người đi ra khỏi giải đất rừng cây, lúc này Đường Linh Toa đột nhiên kinh hô một tiếng, quay đầu ôm chặt chẽ ôm lấy Vân Thiên Hà, vùi đầu vào ngực hắn không dám nhìn, có vẻ rất sợ hãi.

Mà Vân Thiên Hà cau mày nhìn lại, rốt cuộc hắn đã phát hiện ra một ít mảnh khốe, phía trước có một bụi cỏ khá cao, nơi này có rất nhiều rắn độc, mà chính giữa đàn rắn độc này có một thi thể con người, lúc này đã bị rắn độc cắn xé hoàn toàn thay đổi hình dạng, vô cùng thê thảm.

Bất quá từ cách ăn mặc của người này, chính là võ giả Vân Quốc, trên người hắn ngoại trừ một thanh kiếm đeo đằng sau ra, cũng không còn gì lưu lại. Hiển nhiên tới nơi này hắn không phải chỉ một người, hắn hẳn còn có đồng bạn. Mà từ tình huống xem ra, có lẽ hắn bị rắn độc cắn trúng không còn cách cứu chữa, đồng bạn của hắn đã lấy đi thứ gì đó hắn tìm được, cuối cùng hắn chết ở đây.

Chỉ là nơi đây hoang tàn vắng vẻ, cách tòa thành biên giới Vân Quốc gần nhất cũng vô cùng xa xôi, cư nhiên cũng có người tới nơi này giết rắn lấy mật và tinh nguyên đan, mục tiêu của những người này có thể là xà tinh thú xông đầu xích quan xà kia hay không? Trong lòng Vân Thiên Hà nổi lên nghi vấn.

- Chúng ta theo sau xem bọn họ muốn làm cái gì, tận lực không để bọn họ phát hiện ra!

Vân Thiên Hà cẩn thận một câu, liền tiếp tục tiến sâu vào trong.

Bất quá phía trước đã có người mở đường, một ít xà tinh thú chỉ còn để lại xác, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa bám theo không hề gặp phải hung xà nguy hiểm nào, bởi vậy tiến trình của bọn họ được đẩy tốc độ lên khá nhanh. Chỉ trong thời gian ngắn đã tiến vào trong lòng núi, phát hiện bên cạnh thủy đàm có một nhóm ba người săn giết rắn.

Ba người đang nghỉ ngơi bên cạnh thủy đàm, là hai nam một nữ, một người là trung niên nhân có chòm râu thon dài, mặc đạo sam cẩm vân, khuôn mặt có chút đỏ, đầu đội mũ. Nếu như không phải cách ăn mặc của người này, Vân Thiên Hà thực sự cảm giác phảng phất như thấy một phiên bản Quan Vũ.

Mà hai người còn lại là một đôi thanh niên nam nữ, nam có làn da ngăm đen, vóc người cường tráng, trông tương đối giống một kẻ gốc quê mùa, nhưng nữ tử lại hoàn toàn tương phản đối lập, nàng vô cùng diễm lệ, vóc người no đủ thon dài, da trắng trẻo, yếm mi mắt hạnh, mũi ngọc môi hồng, chỉ là giữa khuôn mặt luôn phóng ra một cỗ thái độ yêu mị, tạo cảm giác đầu tiên giống như là một nữ tử phóng đảng.

Lúc ba người ngồi bên cạnh thủy đàm nghỉ ngơi, nữ tử yêu mị kia uống một ngụm rượu, trong tay vẫn thường thức thanh thủy thủ tinh xảo, còn thanh niên thì thanh lý mật rắn và tinh nguyên đan bọn họ thu thập được, còn vị trung niên nhân phiên bản Quan Vũ ngồi một chỗ nhắm mắt dưỡng thần, hơi thở mười phần chậm rãi, giống như đang ngủ đông.

Đây là một vị Tiên Thiên Võ Sư, còn có một vị Võ Sư cấp chín, một vị Võ Sư cấp tám đỉnh phong hợp lại thành đội ngũ ba người.

- Nhị Hắc, thu thập được bao nhiêu mật rắn và tinh nguyên đan?

Lúc này, nữ tử yêu mị thu hồi thanh thủy thủ thường thức trong tay, gương mặt ngăm nhìn thanh niên mặt đen hỏi.

Thanh niên mặt đen nói:

- Thu hoạch được hai mươi lăm khóa xà tinh đan và ba mươi sáu khóa mật rắn thượng đẳng, còn kém mười một khóa xà tinh đan và mười ba mật rắn là có thể trở về!

- Đức Khoa thúc thúc, chúng ta còn muốn tiếp tục vào núi hay không, tiếp tục vào sâu có khả năng gặp phải song đầu xích quan vương xà kia, lấy thực lực đội ngũ chúng ta hiện tại, sợ rằng không đối phó được đầu linh xà cường đại này!

Nữ tử yêu mị nhìn về phía trung niên nhân mặt đỏ nói.

Vị trung niên nhân mặt đỏ tên gọi Đức Khoa lúc này rốt cuộc mở mắt ra, hiện lên một tia quang mang, liền lớn tiếng nói:

- Hai bị bằng hữu bên ngoài, các người vì sao lại tới đây? Cũng theo sau chúng ta? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Sao không hiện thân nói chuyện?

Nghe lời này, vị nữ tử yêu mị kia biến sắc. Thanh niên mặt đen cũng nhất thời đứng bật dậy đề phòng, mà trung niên nhân lại nói:

- Không cần khẩn trương, bọn họ chỉ là người đến sau, hẳn không phải cùng một mục đích với chúng ta!
- Cư nhiên bị vị trung niên nhân mặt đỏ này phát hiện ra rồi?

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh ngạc.

Đường Linh Toa cũng cảm giác mười phần kinh ngạc nói:

- Thiên Hà, nguyên lai chúng ta bị người này phát hiện rồi, làm sao bây giờ? Có muốn tới hay không?
- Mặc kệ những người này có mục đích gì, giống như chúng ta hay không, chúng ta cùng tới!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền kéo theo Đường Linh Toa từ trong rừng cây đi ra, chậm rãi bước tới gần thủy đàm, thần nhiên nói:

- Nghĩ không ra tại nơi hoang sơn dã lĩnh như thế này còn gặp được các vị giết rắn lấy mật, cũng coi như một chuyện hiếm lạ!

Nữ tử yêu mị đảo sóng mắt, sau khi quan sát Vân Thiên Hà một hồi, nhất thời nhãn thần sáng lên, liền mang theo vẻ tươi cười phong tình vạn chủng, nói:

- Nói cũng đúng nha, chúng ta thực có duyên nhân, hi hi!
- Hừ, hồ ly tinh!

Đường Tinh Toa vừa thấy nữ tử nhìn Vân Thiên Hà với nhãn thần mê hoặc, trong lòng cảm thấy khó chịu, hừ lạnh một tiếng.

Nhưng vị thanh niên nhân mặt đen nhìn Đường Linh Toa, mặt cư nhiên đỏ lên, sờ sờ đầu cười gượng hai tiếng. Liền lập tức vòng vo bước tới, chỉ có vị trung niên nhân mặt đỏ kia không hề thay đổi, bình tĩnh đáng giá Vân Thiên Hà, thần sắc dần dần chuyển biến thành hiếu kỳ đầy mê hoặc.

- Thú vị!

Vân Thiên Hà thu hết biểu tình của những người này vào trong mắt, sau khi đàm mặc quét mắt liếc nhìn nữ tử yêu mị, ánh mắt rất nhanh rơi vào người trung niên nhân mặt đỏ, liền thẳng thắn nói:

- Chúng ta đến Ác Xà Phong là muốn tìm một thứ, không biết ba vị tới đây vì sao?
- Các người mặc dù mặc y phục Vân Quốc, thế nhưng không phải là người Xuất Vân Quốc!

Trung niên nhân mặt đen rốt cuộc mở miệng, nhưng không nói tới trọng điểm, ngược lại hỏi thân phận hai người.

313. Chương 315: Sương Khói Chín Màu

- Nếu các vị không chịu nói rõ ý đồ đến đây, vậy thì mục tiêu của hai bên tương đồng, như vậy hãy xem thủ đoạn của mỗi người, thứ không phụng bồi, Linh Toa, chúng ta đi!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền nắm bàn tay Đường Linh Toa, chuyển sang một phía chuẩn bị lên núi.

- Ai, người chờ một chút!

Lúc này nữ tử yêu mị bước về phía trước hai bước, gọi Vân Thiên Hà lại, nói:

- Chuyến đi này của chúng ta chủ yếu là để săn tìm ba mươi sáu viên xà tinh đan và bốn mươi chín mật tinh xà, còn có một gốc cây tam điệp ngân liên, là những thứ dùng để cứu người, hẳn là không xung đột với thứ người muốn tìm kiếm gì đó!

Nói xong, con mắt nữ tử yêu mị nháy nháy, mang theo vẻ phong tình vạn chủng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Không bằng, chúng ta kết bạn cùng đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, ý người thế nào?
- Nữ nhân này thực giáo hoạt, Thiên Hà...

Đường Linh Toa thấy nữ tử yêu mị này luôn nhìn Vân Thiên Hà với vẻ câu dẫn, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Mà Vân Thiên Hà lại xua tay áo, nói với nữ tử yêu mị:

- Người đã quên nói trên đỉnh Ác Xà Phong có một con song đầu xích quan xà tồn tại, chúng ta đối với việc săn giết xà vương không có hứng thú!

Dừng lại một chút, Vân Thiên Hà đậm mạc liếc mắt nhìn nữ tử yêu mị, nói:

- Mặc khác, người không cần dùng loại phương thức thấp kém này với ta, có thể sẽ có tác dụng với nam nhân khác, nhưng đối với ta mà nói, chỉ làm ta càng cảnh giác dụng tâm kín đáo của người!

- Hừ!

Đường Linh Toa thị uy liếc mắt nhìn nữ tử yêu mị, liền kéo cánh tay của Vân Thiên Hà, hai người tiếp tục đi lên núi.

Nữ tử yêu mị thấy mị thuật của mình cư nhiên không có tác dụng gì đối với Vân Thiên Hà, lúc này có chút nổi giận, giậm giậm chân đi trở về, lẩm bẩm nói:

- Thực sự là một tên đầu gỗ không biết phong tình, tức chết ta rồi!

- Thần hồn, ý chí của người này cực kỳ cường đại, ngay cả ta cũng cảm thấy không bằng, mị thuật của người đối phó với võ giả bình thường còn có chút tác dụng, nhưng đối với người này, tự nhiên không có kết quả gì, chỉ làm ta cảm thấy kỳ quái chính là, ta cư nhiên không nhìn ra được tu vi sâu cạn của hắn!

Trung niên nhân mặt đỏ vuốt bộ râu dài nói:

- Nếu tương ứng với thần hồn và ý chí thì chỉ có võ giả ngoài Tiên Thiên mới đạt tới, thế nhưng nhìn hắn chỉ tầm mười chín tuổi, thực sự làm người ta không thể tin tưởng!

- Cái gì, mười chín tuổi đã là cường giả Tiên Thiên, hoặc là Tông Sư càng mạnh hơn?

Thanh niên mặt đen nghe được lập tức biến sắc, quả thực không thể tưởng tượng nổi, nhân thần nhìn về phía Vân Thiên Hà rời khỏi, dần dần có chút xuất thần.

Nữ tử yêu mị hít sâu một hơi, nói:

- Ta còn tưởng hắn chỉ là một võ sư bình thường, nguyên lai...

Vừa nói, tròng mắt của nàng vừa vòng vo chuyển động, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Trung niên nhân mặt đỏ nhìn thanh niên nói:

- Hoắc Dương, người hiện tại hắn là kiến thức được rồi, thiên hạ kỳ tài xuất hiện lớp lớp, người hiện tại hai mươi tuổi đạt tới Võ sư cấp chín, cho dù tại toàn bộ Vân Quốc cũng có thể coi như đệ nhất thiên tài thiếu niên, thế nhưng hiện tại người bước vào hàng ngũ thanh niên, còn hơn người kia một tuổi, sự chênh lệch giữa hai người các người, thực sự quá xa rồi, người cần phải nỗ lực nhiều hơn không thể mang theo tâm lý kiêu ngạo tự mãn!

- Rõ, Đức Khoa thúc thúc, xem ra kiến thức của ta thực sự quá nông cạn rồi, ta nhất định phải nỗ lực hơn nữa!

Về mặt Hoắc Dương kiên định nói, thế nhưng nhân thần một lần nữa nhìn về phía Vân Thiên Hà rời đi, trong lòng lại đang suy nghĩ:

- Thực sự đáng tiếc, ta đã mất đi tư cách truy cầu nữ tử mỹ lệ kia!

- Đức Khoa thúc thúc, chúng ta có nên đi theo bọn họ vào trong núi hay không, xem bọn họ không giống như tới nơi này tìm tam điệp ngân liên, cũng không giống như đến tìm song đầu xích quan xà vương kia, rốt cuộc bọn họ tới nơi này làm cái gì?

Nữ tử yêu mị hiếu kỳ hỏi.

- Có thể, bọn họ vì đoạn truyền thuyết Ác Xà Phong kia thuật lại, chúng ta đi xem!

Trung niên nhân mặt đỏ đứng lên, liền bước về phía thâm sơn.

Sau đó Hoắc Dương và nữ tử yêu mị có chút không giải thích được, đuổi theo nói:

- Đức Khoa thúc thúc, Ác Xà Phong này có truyền thuyết gì, thế nào ta chưa từng nghe nói qua?

Trung niên nhân mặt đỏ vừa đi, tựa hồ lại hồi tưởng, nói:

- Điều này cũng là do thúc phụ từng nói cho ta biết, Ác Xà Phong này từng có một đoạn cổ sự, nguyên bản ban đầu nơi đây cũng không gọi là Ác Xà Phong, nguyên nhân vì Cửu Thái Yên Liên trong truyền thuyết mới có cái tên này.

Cửu Thái Yên Liên kia là một loại thần vật được lưu lại từ thời đại thượng cổ, có người nói bất luận người hay linh thú, chỉ cần ăn được tim của yên liên (sen) này sẽ nhận được một lần cơ hội thoát thai hoá cốt, tăng thêm thọ nguyên trăm năm.

Chỉ là sau đó nơi này từng có mấy vị cao thủ Võ Thánh tìm tới, bọn họ muốn trong lúc còn sống phục dụng tim yên liên tía tăng duyên thọ đột phá, vì vậy đã ở lại nơi này một đoạn thời gian, nhưng chỗ sinh trưởng của yên liên, có một con thánh thú ngân long và một con cửu đầu giao hoang xà cường đại thủ hộ, bọn họ liên tục đại chiến mười ngày mười đêm, mấy cao thủ Võ Thánh, còn có một vị Võ Tôn liên hợp lại cũng không địch được hai thánh thú kia, cuối cùng toàn quân bị diệt, mà Yên Liên Phong cũng bị hủy hơn phân nửa, sau đó Cửu Thái Yên Liên triệt để biến mất, ngay cả hai con thánh thú kia cũng biến mất không còn vết tích.

Thẳng cho tới tận khi nơi này xuất hiện rất nhiều rắn độc, sau đó nhiều người nghe được truyền thuyết này muốn tìm tới điều tra nghiệm chứng, nhưng nơi đây dần dần rắn độc quá lớn, hậu nhân không thể nào đếm hết được, mà càng giết rắn độc lại càng xuất hiện nhiều hơn, càng dần càng tràn lan, đại vu sư chúng ta nói nơi này bị hạ trở chú, để tránh cho hung xà tiếp tục sinh sôi nảy nở, nguy hại bách tính Xuất Vân Quốc, sau đó truyền thuyết này đã bị tận lực phủ bụi, dần dần Ác Xà Phong trở thành một nơi rất ít người tìm tới, như vậy truyền thuyết đó cũng theo thời gian dần dần bị quên lãng.

- Nguyên lai nơi này còn có một đoạn truyền thuyết như vậy, chỉ là tam điệp ngân liên xác thực có ở nơi này, vu nữ tử tỷ tỷ muốn chúng ta tới đây tìm kiếm, vậy nàng cũng nhất định biết việc này rồi, chỉ là nàng vì sao lại không nói cho chúng ta biết?

Hoắc Dương không giải thích được hỏi.

Đức Khoa nói:

- Đại vu sư từng nói nơi này bị hạ trở chú, là bởi vì rắn độc tại nơi này càng bị giết nhiều lại càng sinh sôi nhanh hơn, nhưng sau khi truyền thuyết kia bị phủ bụi, ở đây đã có rất ít người lui tới, mà số lượng rắn độc sinh sôi ngược lại bắt đầu giảm xuống, thậm chí số lượng dần dần ít đi, vì vậy điều này càng chứng minh việc đại vu sư nói nơi này bị trở chú, tự nhiên là người biết đến càng ít càng tốt.

- Vu nữ không nói cho các người cũng là vì sợ các người truyền lưu chuyện này ra ngoài, khiến cho rất nhiều người nổi lòng tham đối với Cửu Thái Yên Liên đã biến mất trong truyền thuyết, ngược lại kích thích rắn độc sinh trưởng tràn lan, hại tới bình dân bách tính sinh sống xung quanh khu vực này!

Nữ tử yêu mị suy nghĩ một chút nói:

- Đức Khoa thúc thúc, người nói hai vị kia có thể là nghe được truyền thuyết đó nên mới chạy tới nơi này tìm kiếm Cửu Thái Yên Liên đã biến mất đó hay không?

- Điều này ta cũng không thể xác định được, chúng ta đi xem bọn họ rốt cuộc tìm cái gì?

Nói xong, trung niên nhân mặt đỏ không nói, tiếp tục đi lên núi.

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa càng tiến vào trong thâm sơn, trên đường càng gặp phải nhiều đàn rắn độc hơn, tuy rằng Đường Linh Toa đã thích ứng với hoàn cảnh rắn độc hàng đàn đàn này, thế nhưng nhiều độc xà như vậy, vẫn làm cho nàng cảm thấy bồn chồn.

Thậm chí ngay cả Vân Thiên Hà nhìn thấy đàn rắn độc rậm rạp như vậy cũng không khỏi da đầu tê dại. Mùi tỏa ra từ quần áo trên người bọn họ có thể làm cho rắn độc bình thường tránh lui, thế nhưng những xà tinh thú cường đại một chút sẽ khởi xương công kích đối với bọn họ.

Vân Tru ra khỏi vỏ, trên cơ bản là một kiếm chém chết xà tinh thú lao tới, mà Đường Linh Toa huy vũ Long Cân Tiên, một tiên nếu như không đánh tới điểm bầy tác trên thân rắn, cư nhiên cũng có thể một kích mất mạng, xem ra uy lực của Long Cân Tiên cũng không thể nào coi thường.

Bất quá cho dù số lượng xà tinh thú có nhiều một chút, nhưng cũng không phải bị hai người Vân Thiên Hà hấp dẫn hết, Vân Thiên Hà cảm ứng được, có người theo đuôi bọn họ tới đây, khoảng cách cũng không quá xa, mấy người này đã hấp dẫn một chút lực chú ý của đám xà tinh thú, hướng hồ mục đích của bọn họ tới đây chính là giết rắn lấy tinh nguyên đan và mật rắn.

Đúng lúc này, khi Vân Thiên Hà chém giết một con xà tinh thú, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên có một cỗ khí tức cường đại áp bách tới, trong lòng Vân Thiên Hà cảnh giác, liền nhắc nhở Đường Linh Toa:

- Cẩn thận, gần đây đã xuất hiện nguy linh thú rồi!

Đường Linh Toa nắm chặt Long Cân Tiên, nàng đứng bên cạnh Vân Thiên Hà, hơi nghiêng người quan sát động tĩnh hai bên, chỉ là khi bọn họ đi qua một dãy đại thụ rậm rạp, Đường Linh Toa cảnh giới trên cây có độc xà, lại phát hiện trên thân cây có một ít ký hiệu kỳ quái, không hỏi hiểu kỳ nói:

- Thiên Hà, trên cây kia hình như có một chút ký hiệu, chính giữa còn có đồ án hai hình tam giác, cảm giác rất quen thuộc!

- Hình tam giác?

Vân Thiên Hà vừa nghe, lập tức lưu ý, liền nhìn Đường Linh Toa chỉ vào một vị trí tương đối khó phát hiện, quả nhiên nơi đó có ký hiệu, ở giữa là đồ án hai hình tam giác, dĩ nhiên mười phần tương tự với viên ngọc thạch hình tam giác của chính mình.

- Linh Toa, nàng có phát hiện được nơi nào đó có loại ký hiệu giống như thế này?

Vân Thiên Hà nghĩ ký hiệu này hẳn là khắc vào để nhấn nhủ đầu mối nào đó, vì vậy hỏi Đường Linh Toa.

Đường Linh Toa nói:

- Nơi khác không lưu ý, ở đây cũng là trong lúc vô tình nhìn thấy, chỉ là ký hiệu này khắc vào nơi bí mật trên thân cây như vậy có thể tạo nên tác dụng gì?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút nói:

- Những ký hiệu này rất đặc biệt, thế nhưng đồ án hình tam giác, đồ án...

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên Vân Thiên Hà khê động, lần thứ hai quan sát cẩn thận phương vị hình tam giác. Đây là một đồ án hình tam giác không có quy tắc, vì vậy liền nhìn về phía các góc, một chỉ về tưng vị bên trái, hoàng vị về phía sau, đây liệu có phải là ý tứ chỉ tọa độ hay không đây!

Đường Linh Toa hiểu kỳ nói:

- Thiên Hà, huynh nói xem, nếu như chúng ta theo hướng mũi tên chỉ đi tìm mà nói, có thể phát hiện thứ gì đó hay không?

- Có thể thử xem một chút!

Vân Thiên Hà suy nghĩ thấy Đường Linh Toa nói cũng có vài phần đạo lý, nếu như theo hướng chỉ hình tam giác kia, cho dù không thể phát hiện được thứ gì đi nữa, chí ít cũng coi như một đầu mối, chung quy tốt hơn nhiều so với đi loạn không đầu mối như hiện tại.

Vì vậy, Vân Thiên Hà liền dựa theo mũi tên hình tam giác bắt đầu tìm kiếm vị trí đối ứng, khi bọn họ đi tới địa phương dãy đại thụ liền nhau, cẩn thận quan sát, Vân Thiên Hà phát hiện trên cây này quả nhiên cũng có ký hiệu cùng loại, hơn nữa vị trí đồ án hình tam giác chỉ cần bọn họ tiếp tục thâm nhập vào sâu trong lòng núi.

Tiếp tục tiến vào sâu, ngụy linh thú tuy rằng không phát hiện, thế nhưng khi Vân Thiên Hà tìm được tiêu ký thứ tư, một bóng đen đột nhiên từ bụi cỏ xẹt qua giống như quỷ mị, nhất thời khiến cho Vân Thiên Hà cảnh giác chú ý. Đây không phải là bóng ngụy linh thú mà chính mình vẫn đề phòng, mà là cái bóng của con người.

314. Chương 316: Linh Động Tiểu Bạch Viên

Bất quá có một điều Vân Thiên Hà có thể khẳng định được, kẻ này có thể ẩn dấu khí tức, đồng thời còn làm cho chính mình không cảm nhận được, chỉ sợ không phải là người bình thường, Vân Thiên Hà lên tiếng nhắc nhở Đường Linh Toa, hai người tiếp tục thăm dò, lần này tâm thần Vân Thiên Hà càng thêm tập trung, càng thêm cẩn thận.

Đi xung quanh hình tam giác kia, vị trí tọa độ chỉ chính là tiến vào trong thâm sơn, bắt đầu vào địa phương nham thạch, mà lần này vị trí tiêu ký mới tương đối dễ nhìn thấy, Vân Tiên Hà rất dễ dàng tìm thấy đồ án hình tam giác bất mắt.

Bất quá cũng có một chút kỳ quái, Vân Thiên Hà cảm ứng thăm dò phát hiện ra, khi bọn họ theo tọa độ vị trí đồ án chỉ tìm kiếm, xung quanh tựa hồ không có xà tinh thú, hoặc là ngụy tinh thú xuất hiện, điều này càng làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy nơi này vô cùng cổ quái.

Dựa theo tốc độ của bọn họ, lúc này đã tới vị trí tọa độ thứ năm, thế nhưng ba người vẫn đi theo bọn họ đã sớm bị bỏ lại thật xa phía sau, triệt để không cảm ứng được nữa, nhất thời nửa khắc phồng chừng bọn họ không thể nào theo kịp.

Đúng lúc này, Đường Linh Toa đột nhiên kinh hô một tiếng nói:

- A, Thiên Hà, huynh xem kia là vật gì?

Vân Thiên Hà cảnh giác, lập tức nhìn theo phương hướng ngón tay Đường Linh Toa chỉ, nhưng biểu tình trên mặt nhanh chóng trở nên cổ quái, bởi vì khi bọn họ quay đầu nhìn, cái gì cũng không thấy, vì vậy liền nói với Đường Linh Toa:

- Nàng nhìn thấy gì, ta cứ nhiên không cảm ứng được một chút động tĩnh nào, thực sự kỳ quái!

Đường Linh Toa nói:

- Mọii thấy được cái bóng theo như lời huynh nói là con người, vừa rồi mọii phát hiện cái bóng của hần có đuôi, hình như không phải là con người!

- Không phải người?

Trong lòng Vân Thiên Hà càng cảm thấy kinh ngạc, lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ lại là hầu tử, hoặc là loại tinh tinh nào đó?

Nói xong, Vân Thiên Hà lại bắt đầu nghiên cứu đồ án trên thạch bích, chuẩn bị tìm tiếp tọa độ tiếp theo, nhưng lúc này Đường Linh Toa lại đột nhiên kêu lên nói:

- Thiên Hà, mau nhìn nơi đó, nó lại đi ra rồi, còn hướng về mọii trên đồi!

Vân Thiên Hà cấp tốc quay đầu, rốt cuộc hần đã bắt được cái bóng với tốc độ cực nhanh này, hần thực sự phát hiện được cái bóng này có đuôi, chỉ là trong lòng Vân Thiên Hà mười phần buồn bực nói:

- Linh Toa, nó hướng về phía nàng trên đồi, vậy nàng hần là thấy được nó là gì đúng không?

Đường Linh Toa nói:

- Đó là một con bạch viên, bất quá đầu của nó không quá lớn, lông màu tuyết trắng. Khuôn mặt của nó so với tiểu oa nhi không khác biệt nhiều, nhưng thoát nhìn rất khả ái, mọii cũng không biết vì sao lại trên đồi mọii, nhưng huynh quay lại liền không thấy bóng ảnh nữa, thật kỳ quái!

- Không phải là nó bị mỹ sắc của nàng hấp dẫn chứ?

Vân Thiên đột nhiên cười, lộ ra hai chiếc răng cửa trắng nõn.

Đường Linh Toa nghe xong lời này, không khỏi ngượng ngùng liếc mắt nhìn hắn, trên mặt lộ vẻ phong tình vạn chủng, mê hoặc hút hồn, sáng giọng:

- Đáng ghét, ai hấp dẫn nó chứ!

- Hắc, nghĩ không ra vừa mới thấy một mặt nữ nhân yêu mị, liền học được bản lĩnh câu dẫn của người ta, nếu không phải thân trong hiểm địa, nàng không phải là câu dẫn ta sao?

Vân Thiên Hà cười cười nói, nhân thần lại lưu ý xung quanh.

- Không đứng đắn!

Đường Linh Toa giận dữ thật, quay mặt đi, nhưng nụ cười trên mặt lại bán đứng nội tâm của nàng, đúng lúc nàng không chú ý, lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng một cái.

Coi như lúc Đường Linh Toa muốn phát tác, lúc này đột nhiên Vân Thiên Hà nháy mắt nhìn nàng, Đường Linh Toa theo cái nháy mắt này, không khỏi nhìn theo hướng nhân thần chuyển động của Vân Thiên Hà.

Lúc này đây, Vân Thiên Hà vì động tác đột nhiên này, chân chính thấy đầu tiểu bạch viên kia, chỉ thấy con vật nhỏ này đang ngồi xổm trên thân cây, xèo xèo kêu loạn, vò đầu bứt tai, tựa hồ có vẻ rất mất hứng. Hướng về phía Vân Thiên Hà nhe răng nhếch miệng, phát sinh tiếng hô xuy xuy, bộ dáng thoát nhìn vô cùng khả ái. Đây cư nhiên là một con tuyết viên đã sinh ra linh trí. Trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng hơi yên lòng, con tiểu bạch viên này thoát nhìn còn rất nhỏ, hơn nữa cũng không có địch ý tỏa ra, chỉ là một hài tử nghịch ngợm búng bình mà thôi, nếu như nữ hài tử nhìn thấy nó sợ rằng không thể nào chống đỡ được vẻ đáng yêu này.

Nhưng Vân Thiên Hà cẩn thận quan sát phát hiện ra, mỗi khi tiểu bạch viên này đi đến đâu, những con độc xà nơi đó đều giống như gặp phải thiên địch cấp tốc chạy trốn, thậm chí ngay cả một số xà tinh thú cường đại cũng không ngoại lệ. Trách không được trên đường bọn họ tìm kiếm theo đồ án kia tới nơi này, không hề gặp phải xà tinh thú cường đại nào, nguyên lai là do con vật nhỏ này tác quái.

Suy nghĩ một chút, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên khẽ động, nói:

- Linh Toa, con vật nhỏ này hình như rất có cảm tình tốt với nàng, chúng ta tạm thời không cần để ý tới nó, phỏng chừng nó vẫn đi theo chúng ta, nàng lấy từ trong người một chút thức ăn thử giao tiếp với nó xem sao, có lẽ có tiểu bạch viên này chỉ dẫn, tiến trình thăm dò của chúng ta sẽ có thể tăng tốc lên nhiều.

Đường Linh Toa suy nghĩ một chút, nhìn về phía đầu tiểu bạch viên kia, liền từ trong bao quần áo lấy ra một ít thực vật, hướng về phía tiểu bạch viên vẫy vẫy tay, tiểu bạch viên trên cây đại thủ lập tức nhấp nhồm, hình như đang do dự.

Vì vậy Đường Linh Toa liền tiện tay vứt thực vật tới gần, động tác của tiểu bạch viên lại mười phần linh hoạt nhanh chóng, chớp mắt liền tiếp được thực vật, rồi lại nhảy lên trên một thân cây, trước tiên ngửi ngửi thực vật, sau đó nhìn Đường Linh Toa vài lần, sau đó thử cắn một miếng nhỏ nhai nhai, cuối cùng lập tức một giống như kẻ nhịn đói nhiều này, chỉ vài miếng liền ăn hết sạch sẽ, ăn xong còn quay về phía Đường Linh Toa làm mặt quỷ, nhảy sang một thân cây khác, khoảng cách tới hai người gần hơn một chút.

Đường Linh Toa nhìn kỹ cử động của tiểu bạch viên, cảm giác rất giống với con người.

- Thiên Hà, nó thực đáng yêu, có muốn tiếp tục cho nó ăn hay không?

Đường Linh Toa nhìn thấy tiểu bạch viên nhảy tới một cành cây gần hơn, còn hướng về phía nàng trêu đùa, thỉnh thoảng quệt quệt cái mõng, vô cùng khả ái, nàng biết Vân Thiên Hà có một số biện pháp thuần dưỡng động vật rất hiệu quả, vì liền liền hỏi Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút nói:

- Trí tuệ của loài viên hầu so với tinh thú bình thường còn cao hơn nhiều, bắt quá lòng cảnh giác của chúng theo đó mạnh hơn, nàng cho nó ăn, tuy rằng nó có tình cảm tốt đối với nàng, thế nhưng phương pháp này không thể nào tiếp tục, chúng ta đi về phía trước, nhìn xem nó còn theo chúng ta hay không, nếu như có

theo mà nói, nàng không cần đùa với nó, nếu như nó chán nản bỏ đi, như vậy nói rõ nó chỉ muốn chơi đùa chúng ta mà thôi!

- Uhm!

Đường Linh Toa gật đầu vì vậy liền đi theo bước tiến của Vân Thiên Hà, tiếp tục đi về phía trước, nàng vốn định quay đầu lại nhìn, thế nhưng Vân Thiên Hà nhắc nhở nói:

- Không nên quay đầu nhìn nó, nếu như nó vẫn đi theo chúng ta, ta sẽ cảm ứng được!

Vừa nói, Vân Thiên Hà căn cứ vào tiêu ký trên thạch bích, nhẹ nhàng thả người, liền thoả mái nhảy lên trên một thạch thai, quan sát trên dưới trái phải một phen, liền phát hiện gần đó có một con ngục tinh thú chiếm giữ trong một bụi cỏ, xung quanh chính là đàn rắn. Bất quá hắn không quá tiếp cận địa phương này, ngược lại đàn rắn cũng không phát hiện ra hắn.

Lúc này, Đường Linh Toa cũng đi lên, Vân Thiên Hà phát hiện ra đàn rắn này giống như bị kích động, cấp tốc bỏ chạy tứ tán không còn bóng dáng, cười cười nói:

- Xem ra tiểu gia hỏa kia vẫn đi theo chúng ta!

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không nhắc nhở thêm, Đường Linh Toa cũng khắc chế không quay đầu nhìn tiểu bạch viên, hai người tiếp tục đi về địa phương có địa thế cao hơn.

Qua ước chừng trên dưới nửa canh giờ, Vân Thiên Hà đứng trên một thạch thai, rốt cuộc phát hiện được tiêu ký thứ sáu, bất quá khi hắn muốn dẫn Đường Linh Toa tiếp tục đi về phía trước, lúc này một đạo bóng trắng giống như thiểm điện từ một thân cây nhảy lên chắn đường trước. Chỉ thấy tiểu bạch viên dùng sức nhe răng lắc đầu với Đường Linh Toa, bộ lông tuyết trắng trên người dựng thẳng, hình như phía trước có một địa phương nào đó khiến cho vô cùng sợ hãi, như muốn ngăn cản Đường Linh Toa tiếp tục tiến lên.

Quả nhiên là một tiểu tử thông minh, Vân Thiên Hà nhìn về phía tiểu bạch viên chỉ chỉ, thấy nơi đó sương mù dày đặc, địa thế không thể phân biệt rõ ràng, mà có rất nhiều đại thụ và dây leo các loại lộ ra ngoài, trong đó cũng có thể nhìn thấy rất nhiều độc xà. Hơn nữa xà tinh thú chiếm đa số, còn có mấy ngục linh xà phụ cận, xem ra nơi đó hẳn là một xà huyết, nói không chừng chính là sào huyết của con song đầu xích quan xà vương kia.

Thế nhưng tiêu chí trong khe đá chỉ ngay bên cạnh xà huyết kia, nếu như dừng lại tại chỗ này, trong lòng Vân Thiên Hà chung quy có chút không cam, liền nói với Đường Linh Toa:

- Linh Toa, nàng đùa với nó, tiếp tục lấy chút thức ăn cho nó, nhìn xem có thể tiếp cận hay không?

Đường Linh Toa đã sớm nghĩ tới điều này, vì vậy liền giật một sợi dây leo, chỉ chỉ về phía tiểu bạch viên, nhất thời tiểu bạch viên phát ra tiếng cười hắc hắc vui vẻ, bắt đầu né tránh sợi dây leo, chơi đùa rất vui vẻ.

Chơi một hồi, Đường Linh Toa lại lấy ra thực vật, tiểu bạch viên vừa thấy, lập tức hài lòng, vui vẻ xèo xèo kêu to, càng không ngừng phát tay, Đường Linh Toa liền ném tới, nó nhanh chóng tiếp được, từng ngụm từng ngụm nuốt ăn.

Sau khi tiểu bạch viên ăn xong, Đường Linh Toa lại lấy ra thực vật, nhưng lần này còn không chờ nàng vứt ra, tiểu bạch viên liền nhảy tới giật lấy, rồi ngồi xổm tại gần Đường Linh Toa ăn ngon lành, Đường Linh Toa thử bước vài bước về phía tiểu bạch viên, thấy nó không đề phòng, vì vậy liền vươn tay.

Tiểu bạch viên phát hiện Đường Linh Toa đưa tay tới, đầu tiên là có chút đề phòng, lông trắng toàn thân dựng thẳng lên, nhưng lại nhìn Đường Linh Toa một chút, bộ lông dần dần thả lỏng, đợi khi Đường Linh Toa xoa xoa vào bộ lông trắng mềm mại, thân thể có chút sợ hãi căng cứng, nhưng thấy Đường Linh Toa không có động tác nguy hiểm nào, liền để nàng tùy ý vuốt ve.

Đường Linh Toa xoa xoa vài cái, thấy Vân Thiên Hà lắc đầu nhìn nàng, vì vậy hội ý thu tay lại, quay trở về.

Bất quá tiểu bạch viên trải qua một đoạn thời gian chơi đùa vui vẻ với Đường Linh Toa, cảnh giác đối với Đường Linh Toa đã giảm đi rất nhiều, chờ khi nó ăn xong thực vật trong tay, vỗ vỗ cái bụng, trừng mắt nhìn Đường Linh Toa, giống như bộ dáng còn chưa ăn no, Đường Linh Toa lại lấy ra thực vật đưa cho nó.

Đến khi Đường Linh Toa lấy hơn phân nửa thực vật trong bao quần áo đưa cho tiểu bạch viên, lúc này nó mới thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng căng tròn, hướng về phía Đường Linh Toa làm mặt quỷ chơi đùa. Đường Linh Toa tiếp tục chơi đùa với tiểu gia hỏa một hồi. Vân Thiên Hà kiên trì chờ đợi, mà sự cảnh giác của tiểu bạch viên đối với hai người thả lỏng một lần nữa, tiểu bạch viên đột nhiên nhảy lên trên một cành cây, sau đó hướng về phía bọn họ huy huy cánh tay, hình như muốn dẫn hai người tới một chỗ nào đó.

- Theo nó đi!

Vân Thiên Hà rút cuộc nhìn thấy tiểu bạch viên có điểm hồi báo rồi, hướng về phía Đường Linh Toa cười cười, hai người liền đi theo tiểu bạch viên tới sườn núi, nhưng phương vị lại là lòng núi tạo với xà huyết thành hình bình hành.

Mãi cho đến khi Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đi theo tiểu bạch viên đi tới vị trí mấy cây đại thụ rậm rạp, nơi này có một sơn động, tiểu bạch viên tới trước sơn động liền dừng lại, đột nhiên có một cái bóng lướt qua, Vân Thiên Hà nhất thời cảnh giác.

Lúc này đây, Vân Thiên Hà chân chính phát hiện ra cái bóng này, đây mới chính là hình bóng con người, hơn nữa trong nháy mắt hắn nhìn thấy, bộ dạng người này rất cổ quái, cư nhiên chính là dã nhân!

Tiểu bạch viên thế nào dẫn tới hắn địa phương dã nhân ở lại?

315. Chương 317: Dị Nhân Thần Bí.

So với nói là dã nhân, còn không bằng nói bọn họ là dị tộc, khi tiểu bạch viên huy động cánh tay, tựa hồ là muốn kéo Đường Linh Toa tiến vào trong sơn động, lúc này mới có hai dã nhân không mặc quần áo chặn trước lối đi của tiểu bạch, đồng thời đề phòng cẩn thận.

Hơn nữa làm cho Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc chính là, hai dã nhân không mặc quần áo này cư nhiên lại là nữ nhân. Trước ngực có một đôi song phong chỉ dùng một mảnh lá cây che phủ, động thêm lân phiến che khuất một chút, còn lại toàn bộ hầu như đều bị lộ hết bên ngoài, hơn nữa vật phẩm trang sức trên người hai dã nhân này đều là các loại như khớp xương, chỉ có nơi riêng tư là dùng một mảnh da rắn che giấu, chạy tới trước chắn đường.

Da của hai người này có màu xanh biếc, càng kinh khủng hơn nữa, trong động phủ có thêm hai nữ nhân đi ra, trên cổ bọn họ có màu sắc ban lan, nhưng bộ dáng dữ tợn giống như độc xà, mà độc xà đều hướng về phía bọn họ thè lưỡi.

- Không được nhìn!

Đường Linh Toa thấy đột nhiên xuất hiện mấy quái nhân như vậy, cộng thêm thấy trên người bọn họ hầu như không mặc quần áo, lúc này xấu hổ đỏ mặt, trốn mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, sắc giọng.

Chi chi!

Tiểu bạch viên đối với những quái nhân này hình như rất quen thuộc, nhảy tới trước mặt mấy quái nhân, chỉ chỉ khoa chân múa tay kêu loạn, dùng bàn tay nhỏ bé chỉ chỉ vào Đường Linh Toa. Hai dã nhân chắn trước cửa động cũng dùng đôi con ngươi màu trắng thỉnh thoảng liếc nhìn Đường Linh Toa, từ địch ý ban đầu dần dần trở nên hiền lành. Vân Thiên Hà quan sát mấy người này, vừa quan sát bọn họ vừa thuận tiện chú ý tới hoàn cảnh địa hình xung quanh. Ở nơi này có rất nhiều độc xà, nhất là chính giữa sơn động kia, Vân Thiên Hà cảm giác trong đó còn có nhiều độc xà hơn nữa, chỉ là mấy quái nhân này qua lại giữa đám độc xà, thậm chí chân bước ngay bên cạnh chúng, tựa hồ không có bất cứ ảnh hưởng nào.

Căn cứ vào kinh nghiệm phán đoán, Vân Thiên Hà nghĩ tại thế giới này chỉ có dị tộc mới có hình dạng như vậy, chỉ là những người này rốt cuộc là chủng tộc nào? Hắn còn có chút không rõ ràng, lấy kiến thức của hắn đối với dị tộc cũng khổ nhất, cũng không nguyên thủy tới mức như vậy, cho dù là giao lưu ngôn ngữ cũng chỉ là một vài phát âm giai đoạn rất nguyên thủy.

Trải qua tiểu bạch viên làm kẻ trung gian giao lưu câu thông, một người đeo đầy vật phẩm trang sức bằng khớp xương các loại trong mấy nữ quái nhân bước về phía trước hai bước. Đề phòng trừng mắt liếc nhìn

Vân Thiên Hà, rồi đưa tay lên, chỉ chỉ nói một đoạn ngôn ngữ loạn thất bát tao, bộ dạng vừa nói vừa dùng cánh tay biểu đạt, thực giống như những tên khát cái ăn xin bên đường.

Trong lòng Vân Thiên Hà buồn bực, động tác của những người này, hẳn là muốn hướng về hẳn hỏi về vật gì đó, thế nhưng hẳn cũng không hiểu là cái gì, vô cùng khó hiểu. Lúc này tiểu bạch viên chạy tới, hướng về phía Vân Thiên Hà nhe răng nhếch miệng chỉ chỉ kêu loạn vài tiếng, sau đó liền tìm trên mặt đất một hình tam giác.

Vân Thiên Hà nhìn thấy đồ án hình tam giác kia nhất thời hiểu ra, vì vậy liền lấy từ trong lòng một khối ngọc thạch hình tam giác, đưa lên phía trước để nữ nhân kia có thể nhìn thấy rõ ràng, thế nhưng cũng không giao vào tay nàng.

Lúc nữ nhân này nhìn thấy ngọc thạch hình tam giác, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh hãi, vì vậy liền lập tức quỳ gối trước mặt Vân Thiên Hà liên tục cúng bái, làm cho Vân Thiên Hà ngạc nhiên tới mức hơn nửa ngày cũng không lấy lại được tinh thần.

- Thiên Hà, các nàng đây là đang làm gì nha?

Đường Linh Toa nhìn thấy những nữ nhân dị tộc này đều quỳ xuống cúng bái Vân Thiên Hà, cảm thấy mười phần lẩn lộn.

Chi chi!

Lúc này, tiểu bạch viên lại hướng về phía Vân Thiên Hà làm bộ giả quỷ, rồi trực tiếp lao tới, nhảy lên trên bờ vai hẳn, đôi bàn tay nhỏ bé sờ loạn trên đầu hẳn chơi đùa. Còn kéo lỗ tai, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi liếm liếm, tựa hồ giờ khắc này không hề coi hẳn như một người ngoài. Trong lòng Vân Thiên Hà càng kinh ngạc, tiểu vật này trước đó còn không hiểu hẳn, hiện tại thế nào lại thân thiết thành bộ dạng này, chẳng lẽ là nguyên nhân do ngọc thạch hình tam giác này sao?

Đúng lúc này, bên trong sơn động đột nhiên có một lão giả dị nhân tay cầm quả trượng đi ra, lão giả này lưng còng gầy gò cúi thấp, da mang theo nhiều vết, cổ trần nửa người, chỉ khoác một bộ xà y che lại bộ phận cơ bản, hạ nhân mặc nửa đoạn đoạn bào da rắn, trên đầu đội chiếc mũ điêu khắc hình hình xương sọ, dưới cằm là bộ râu màu xanh, thoát nhìn rất cổ quái.

Lão giả dị nhân này nhìn Vân Thiên Hà vài lần, sau đó ngửi ngửi, nhíu nhíu mày, lập tức nhìn vào ngọc thạch hình tam giác trên tay Vân Thiên Hà, lúc này nhãn thần mới sáng lên, dùng ngôn ngữ lấp bắp, hơn nửa mười phần trúc trắc, Vân Thiên Hà miễn cưỡng có thể hiểu được nội dung cơ bản.

- Tôn, kính, khách nhân, vinh quang, thạch, về, hiến, lễ vật, đến...

Nói xong lão giả vươn tay nhường đường cho Vân Thiên Hà, tựa hồ muốn hẳn tiến vào trong sơn động.

Mí mắt Vân Thiên Hà nhảy lên, nhìn đàn độc xà bên dưới cảm giác da đầu tê dại, mà Đường Linh Toa thì chặt chẽ ôm lấy cánh tay hẳn, tựa hồ đối với sơn động có chút sợ hãi, hai người chậm chạp không chịu vào.

Lúc này, lão giả quay đầu nhìn hai nữ dị nhân nha nha nói cái gì đó, hai dị nữ liền tiến vào trong sơn động phát ra tiếng rít quái dị, rất nhanh nhìn thấy đàn độc xà dần dần rút lui, chốc lát đã không còn bóng dáng, lão giả lần thứ hai thủ thế ý bảo Vân Thiên Hà tiến vào.

Nhìn thấy không còn độc xà, trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vì vậy liền dẫn theo Đường Linh Toa cùng với lão giả tiến vào trong sơn động. Tiểu bạch viên đã đi tới mặt Vân Thiên Hà, tựa như một tiểu hài tử, lúc nhảy bên này lúc nhảy bên kia, lắc lư trái phải, rất nghịch ngợm bướng bỉnh.

Lúc vào trong sơn động, bên trong có chút u ám ẩm ướt, còn có một cỗ mùi vị khó ngửi xộc vào mũi. Đường Linh Toa lấy khăn che mũi, sắc mặt có chút khó coi, bất quá tiểu bạch viên nhìn thấy chiếc khăn tay này, liền thừa lúc Đường Linh Toa không chú ý, đột nhiên đoạt mất, chạy sang bên cạnh đùa nghịch, Đường Linh Toa thấy vậy sắc mặt càng khó coi.

Bất quá Vân Thiên Hà đối với nó rất có hứng thú nói:

- Tiểu vật này rất am hiểu ý tứ nha, nó hẳn rất nhanh sẽ trả lại cho nàng!

Đang nói, chỉ thấy tiểu vật nhỏ cầm chiếc khăn tay mang theo nước miếng của nó trả lại cho Đường Linh Toa, Đường Linh Toa nhú mày, mà Vân Thiên Hà lại nói:

- Nó làm như vậy hẳn là có dụng ý, trong động có một loại mùi ẩn chứa kịch động, hẳn là sợ nàng bị trúng độc nên mới làm như vậy, nàng tiếp nhận thử xem liền biết!

- Vậy huynh thế nào không có việc gì?

Đường Linh Toa nhìn trắng mắt nhìn Vân Thiên Hà không một chút ảnh hưởng, tiện tay cầm lấy chiếc khăn tay sau khi bị tiểu bạch viên dầm nước miếng ngửi ngửi, liền lập tức khịt khịt mũi, hơi chút khó chịu nói:

- Lại có một mùi nhân nhật, hiện tại cảm giác thoải mái hơn, không còn choáng váng buồn nôn như trước nữa rồi, thực thần kỳ!

Vân Thiên Hà nói:

- Ta từ sớm đã phát hiện được khí tức trên người tiểu bạch viên này không bình thường, hơn nữa độc xà rất e sợ nó, cũng bởi vì nguyên nhân có khí tức này, về phần ta, ta cũng không biết vì sao độc khí đối với mình không chút ảnh hưởng, hơn nữa ta còn không cảm giác được.

Tuy rằng nói như vậy, thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà rất rõ ràng, trên người của hắn có mệnh tức của Túc Dao, loại mệnh tức của Huyền Vụ Tộc xác thực có chỗ độc đáo, khí tức dày đặc trong động này tự nhiên đối với hắn không chút ảnh hưởng, hơn nữa sự kiện với Túc Dao kia cũng là ngoài ý muốn, hắn không cần phải nhắc tới.

Sơn động rất sâu, quanh co khúc khuỷu, tới tới lui lui, thực giống như một mê cung, bên trong nhiều độc xà không kể xiết, may mắn có dì nữ đi đằng trước mở đường, đám độc xà này đều nhanh chóng lui lại, Vân Thiên Hà theo lão giả tiến vào sâu trong sơn động, đi một lúc lâu, lúc này mới từ một cửa động đi ra.

Ra khỏi cửa động, trước mặt là một mảnh rộng rãi thoáng đãng, tuy rằng có chút tối, thế nhưng tia sáng bên ngoài có thể chiếu rọi vào trong. Nơi đây chính là một sơn động trong lòng núi, hoặc giống như một thôn trang cỡ nhỏ của người nguyên thủy.

- A!

Lúc này, Đường Linh Toa đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, Vân Thiên Hà cảnh giác, chỉ thấy trong sơn động có hai con cự mãng dài mấy trượng, đường kính thân thể lên tới bắp đùi người lớn, vừa nhìn có thể bị dọa hết hồn, cho dù là Vân Thiên Hà nhìn thấy mặt cũng không khỏi trắng bệch, cự mãng này quả thực quá mức kinh khủng rồi.

Bất quá Vân Thiên Hà cảm ứng khí tức của cự mãng này, cũng đối đa chỉ là tinh thú thượng đẳng, chỉ là hắn không nghĩ ra vì sao cự mãng này có thân hình to lớn tới như vậy mà mới chỉ là tinh thú thượng đẳng, theo như hắn biết thì thể hình song đầu xích quan xà so với nó còn nhỏ hơn vài lần, nhưng đã là linh thú xà vương, điều này có chút kỳ quái.

Hai con cự mãng này tựa hồ tương đối ngoan ngoãn, khi lão giả tiến vào trong, cự mãng liền thả lỏng đề phòng, cúi đầu xuống như nằm ngủ, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Vân Thiên Hà tiếp tục tiến về phía trước, bất quá khi đi qua hai con cự mãng này, trong lòng hắn vẫn có chút bồn chồn. Đường Linh Toa thì vui đùa vào trong lòng hắn, không dám mở mắt ra nhìn.

Trong không gian sơn động rộng rãi này có rất nhiều kiến trúc thấp bé giống như địa huyết, đều mười phần đơn sơ, hơn nữa đại bộ phận là sơ động nhỏ, có một số người đang ở lại. Khi lão giả và Vân Thiên Hà tiến vào, những người này đều nhanh chóng bước ra, hiếu kỳ để phòng nhìn vào hai người xa lạ xông vào gia viên của bọn họ.

Đại đa số người ở đây đều mặc quần áo rất rách rưới, nhất là những nam nhân ôm tiểu hài tử, đại đa số không mặc đồ che hạ thân, Đường Linh Toa vô cùng xấu hổ che kín mắt lại, hoàn toàn tựa đầu vào lòng Vân Thiên Hà không dám mở mắt nhìn.

Oa di mao!

Lúc này, lão giả dị nhân đứng tại chỗ lớn tiếng quát một câu, mọi người đứng xung quanh đột nhiên hoan hô, cả đám đều chạy tới vây xung quanh Vân Thiên Hà rung rung lắc lắc, cảm giác như hung khí rung động, làm Đường Linh Toa sợ đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng không quá tự nhiên, hẳn không biết những dị tộc này rốt cuộc muốn làm gì, bất quá cũng may thoát nhìn không hề có địch ý.

Sau khi những người này hoan hô xong, lão giả còn nói vài câu, những người này đều bắt đầu bận rộn chuẩn bị công việc gì đó, tựa hồ là chuẩn bị nghi thức tế tự.

Vân Thiên Hà chờ đợi tại địa phương cổ quái này ước chừng nửa canh giờ, lúc này lão giả dị nhân đột nhiên lần thứ hai hướng về phía Vân Thiên Hà làm tư thế mời nói:

- Khách nhân, đến!

Nói xong, liền đi về phía một sơn động khá lớn.

Lúc vào sơn động, nơi này không hề có độc xà, bên trong rất ngăn nắp sạch sẽ, mà sơn động này tựa hồ là do tự nhiên hình thành, bên trong có một số cảnh quan rất thần dị, mười phần xinh đẹp. Trên đỉnh còn có giọt nước mưa rơi xuống, phía dưới giống như là dòng suối nhỏ chảy xuôi, Vân Thiên Hà theo lão giả đi qua một tảng đá, liền tới một động thính khác.

Ánh sáng trong động thính này có chút âm đạm, thế nhưng Vân Thiên Hà phát hiện ra nơi này có một cỗ khí tức nguyên thủy mà thần bí, bên trong có một khối thạch thai phát quang, xung quanh thạch thai này có rất nhiều vật phẩm tế tự, hình như nơi đây là địa phương những dị nhân này dùng để tế tự.

Chỉ chốc lát sau, khi những dị nhân đều tiến vào trong động thính, mang lên vật phẩm tế tự, liền thành kính quỳ gối dưới đất, lão giả ngậm xương hời lâu, cuối cùng liền dẫn Vân Thiên Hà tới trước thạch thai.

Khi Vân Thiên Hà đi tới trước mặt thạch thai, thấy đồ án bên trên thạch thai, nhất thời không thể tưởng tượng được trường lớn con người.

316. Chương 318: Giao Nhân Đích Lạ Lễ.

Quỷ dị chính là, bộ đồ án không lồ này chính là đồ án hình tam giác.

Trong lòng Vân Thiên Hà cực kỳ khiếp sợ, hẳn đã nhìn thấy trên sáu chỗ hãm sâu xuống dưới kia đã có khảm năm viên ngọc thạch hình tam giác, tựa hồ chỉ còn thiếu một viên, mà một viên này lại chính là viên ngọc thạch hình tam giác bản thân hắn mang tới đây, bởi vì viên ngọc thạch này so với năm viên đã khảm kia giống nhau như đúc, chỉ có một điểm khác nhau là từng điểm góc của hình tám giác đối ứng với phương vị khác nhau.

Mang theo một loại tâm tình dị dạng, Vân Thiên Hà lấy viên ngọc thạch hình tam giác ra, sau đó ngay trong ánh mắt kích động nóng bỏng của lão giả, cầm lấy khảm vào trong một lỗ hổng cuối cùng trong sáu lỗ kia.

Cạch!

Khi ngọc thạch được khảm vào lỗ hổng, đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ, ngay sau đó toàn bộ động thính run lên nhẹ nhẹ, sau đó một màn càng thần kỳ hơn nữa rốt cuộc đã xuất hiện rồi.

Chỉ thấy thạch thai lúc này tản mát ra quang mang càng thêm chói mắt, theo sự rung động trong động thính, cột đá lúc này đột nhiên bắt đầu chậm rãi hạ thấp xuống dưới đất.

Ầm!

Khi cột đá chìm xuống cùng với thạch thai giữ ổn định lẫn nhau, lúc này toàn bộ động thính kịch liệt rung động, Vân Thiên Hà chỉ thấy một mặt vách động giống như bình thường lúc này giống như bị mở ra cơ quan nào đó, chậm rãi di động.

Khi nơi này xuất hiện một cửa động, bên trong tỏa ra một mùi thơm ngát xông vào mũi, Vân Thiên Hà hiếu kỳ đi tới trước cửa động nhìn thoáng qua, nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Trong động này chính là địa phương giống như một thủy đầm, nước trong thủy đầm này cực kỳ trong suốt, hơn nữa càng thêm thần kỳ chính là trên mặt nước lúc này di động một ít thực vật kỳ lạ, chính là một đóa hoa tỏa ra quang mang tiên diễm.

Tại bên kia thủy đầm, trong một ít khe đá trong suốt có sinh trưởng rất nhiều ngân liên tam diệp, lúc Vân Thiên Hà nhìn thấy những cây ngân liên tam diệp này, liền nghĩ tới ba người chính mình gặp trước đó đến Ác Xà Phong giết rắn lấy mật, tinh nguyên đan và tìm ngân liên tam diệp. Hắn toàn toàn không nghĩ ra trong động này cư nhiên có nhiều ngân liên tam diệp tới như vậy.

Bất quá trong ngân liên tam diệp này, Vân Thiên Hà còn phát hiện ra có chứa vài loại lam liên, tử liên, ngân liên màu sắc khác nhau, có khi là cả ba loại màu sắc, có khi là bốn lại, ngạc nhiên nhất chính là xuất hiện năm màu, chính là màu vàng tại rìa bên ngoài. Trong nhị mang theo năm loại màu sắc khác nhau, quả thực giống như kim kiên đầy vẻ mộng huyền mờ ảo.

Lúc lão giả dị nhân nhìn thấy tòa động thính này, thần sắc có vẻ cực kỳ kích động, hắn lập tức nói vài tiếng với một tộc nhân, người này liền nhanh chóng chạy đi.

Gã tộc nhân này chạy đi một lúc, rất nhanh liền chạy trở về, Vân Thiên Hà phát hiện trong tay hắn cầm một khối vải dầu, lộ vẻ thành kính đưa ra, lão giả tiếp nhận khối vải dầu, liền rất trịnh trọng bước tới giao cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận khối vải dầu nhìn rất bình thường, vô cùng hiếu kỳ, những người này không có khả năng coi một khối vải dầu bình thường như một bảo bối như vậy được, vì vậy hắn liền mở khối vải dầu ra, bên trong có một chiếc vòng tay phong cách cổ xưa cùng với một phong thư.

Trước không quản tới vòng tay, Vân Thiên Hà mở phong thư ra nhìn một chút, không nghĩ tới cư nhiên lại là Vân Sách lưu lại, hắn nói cũng đã từng đi qua địa phương này, thế nhưng hắn chỉ có một chiếc chìa khóa mở ra động thính, một chiếc đã bị đánh rơi, vì vậy lưu lại nơi này một phong thư, chờ sau này có người hữu duyên hoặc là thân nhân mang theo chiếc chìa khóa cuối cùng đến nơi đây, thông qua những giao nhân này trợ giúp mở động thính ra, tìm kiếm một chiếc vòng tay xứng đôi với chiếc vòng tay này, nếu như có thể thuận lợi tìm ra được thủ trạng, liền đến Xuất Vân Quốc tìm hắn. Nguyên nhân vì giữa chiếc vòng tay xứng đôi với vòng tay này còn liên quan tới một câu truyện truyền thuyết lâu đời, còn có chân tướng thực sự vì sao Vân thị lại bị diệt tộc, hy vọng người hữu duyên có thể không phụ sự nhờ vả, Vân Sách chắc chắn hậu báo. Mặt khác giao nhân có thể lấy tặng một tim sen Thất Thủy Yên Liên, nghìn vạn lần không được sinh lòng tham, giao nhân là người thủ hộ đời đời của yên liên, nếu sinh ra lòng tham, ắt gặp phải họa sát thân.

Nhìn hết bức thư, Vân Thiên Hà mới biết được nguyên lai những quái nhân này đều là giao nhân, lại nhìn chiếc vòng tay trong tay, rất cổ, cũng rất nhẹ, không rõ được làm từ chất liệu gì, trên mặt có điêu khắc rất nhiều đồ án hoa văn. Những chỗ khác cũng không có điều gì đặc biệt, vì vậy liền thu lại, gặt đầu hướng về phía lão giả giao nhân.

Lão giả giao nhân liền lập tức dẫn Vân Thiên Hà vào trong động thính sinh trưởng rất nhiều yên liên kia.

Quả nhiên đúng như trong thư Vân Sách đã nhắc tới, khi hắn và lão giả giao nhân vào trong động thính, liền phát hiện có một gian phòng nhỏ, dưới sự dẫn đường của lão giả giao nhân này, Vân Thiên Hà liền bước vào gian phòng nhỏ.

Mới tiến vào phòng, thiếu chút nữa hắn bị dọa giật nảy mình. Chỉ thấy một con giao hoàng hóa thạch bộ dáng dữ tợn, đỉnh đầu có mào, thô to như cây cột trụ, sừng sừng giữa trung ương gian phòng, đôi con mắt quỷ dị theo dõi nhìn hắn, giống như vẫn còn sống sờ sờ.

Phát hiện là hóa thạch, Vân Thiên Hà nửa ngày mới bình tĩnh lại được, chỉ thấy lão giả giao nhân quỳ xuống bên dưới hóa thạch kích động triều bá liên hồi.

Vân Thiên Hà quan sát xung quanh, gian phòng này ngoại trừ hóa thạch giao hoàng ra, tại một góc khác còn có một ít lân phiến màu bạc, hắn nhìn những lân phiến này, nghĩ rất quen mắt, nhất thời nghĩ tới lân

phiến tìm được trong khôn long chi quật, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, ở đây thế nào lại có lân phiến.

Bất quá, trong gian phòng này, hấp dẫn ánh mắt Vân Thiên Hà nhất chính là mấy đóa yên liên, mơ hồ có quang mang bảy màu phát ra, làm hắn không nhìn thấy rõ thực thể, như thực như ảo. Toàn bộ gian phòng cũng chỉ có ba đóa như vậy, dưới một cổ ánh sáng thần bí bao phủ, có vẻ rất lộng lẫy, thần kỳ dị thường.

Nghĩ đến chuyện quan trọng, lập tức rời ánh mắt khỏi mấy đóa thất thủy yên liên này, liền bắt đầu tìm kiếm chiếc vòng tay theo như lời Vân Sách đã nói, bất quá trong gian phòng, nơi yên liên sinh trưởng chính là một cái ao nhỏ, nhìn ao thoát nhìn có vẻ rất sâu, muốn tìm kiếm quả thực tương đối khó khăn.

Nhưng lúc này, lão giả giao nhân kia bái lạy giao hoàng xong, hắn dùng mũi ra sức ngửi ngửi, liền lập tức chạy tới gần cái ao nơi ba đóa yên liên sinh trưởng, tôm một tiếng đã đưa bàn tay vào trong nước ao, tại bên trong ao lục lọi một hồi, rồi nhấc thần nhanh chóng sáng lên, lấy ra một chiếc vòng tay tỏa quang mang yếu ớt. Chiếc vòng tay này so với chiếc vòng tay Vân Sách lưu lại giống nhau như đúc, điểm khác nhau duy nhất chính là nhìn chiếc vòng tay lấy ra từ ao nước có vẻ mới, còn chiếc vòng tay Vân Sách lưu lại mười phần lâu đời.

Bất quá cuối cùng có được sự trợ giúp của giao nhân, thuận lợi tìm được chiếc vòng tay này, nhiệm vụ của Vân Thiên Hà rốt cuộc đã hoàn thành một bước. Vì vậy liền tiếp nhận chiếc vòng tay do lão giả giao nhân kia đưa tới.

Nhưng lúc tiếp nhận vòng tay, nhấc thần Vân Thiên Hà vô tình rơi vào cánh tay ướt đầm nước của lão giả giao nhân, kinh ngạc phát hiện ra nguyên bản cánh tay già yếu khô quắt sau khi ngâm trong nước ao kia, cư nhiên lại khôi phục sinh cơ, tráng kiện khỏe mạnh giống như thanh niên trai tráng, điều này làm cho hắn kinh ngạc với cực điểm. Quả thực là một sơn động thần kỳ, một ao nước cổ quái.

Bất quá thấy trên tay chính mình cũng có dính một ít nước ao, hắn lại không cảm giác được có chút khác bình thường nào. Sau đó lại vào làn da của lão giả giao nhân, Vân Thiên Hà bình thường trở lại, nước ao đối với giao nhân có tác dụng đặc thù, dù sao thì thể chất của bọn họ so với nhân loại bình thường rất khác nhau.

Lúc lão giả giao nhân trợ giúp Vân Thiên Hà tìm kiếm vòng tay, lại đi tới trước hóa thạch giao hoàng cũng bái một hồi. Ngay khi Vân Thiên Hà đang định rời khỏi gian phòng, hóa thạch giao hoàng đột nhiên rung động, Vân Thiên Hà lập tức cảnh giác, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy làn da của hóa thạch giao hoàng bắt đầu phát sinh nứt nẻ, lão giả giao nhân vừa nhìn thấy, sợ đến mức lập tức quỳ gối run run, liền tiếp nói ngôn ngữ nào đó Vân Thiên Hà không hiểu. Vân Thiên Hà tỉ mỉ cảm ứng, hiện tượng da của hóa thạch giao hoàng phát sinh nứt nẻ không phải bắt nguồn từ chính bản thân nó, mà xung quanh ngọn núi này phát sinh một đợt chấn động cường liệt, vì vậy liền hướng về lão giả giao nhân khoa tay múa chân liên hồi, muốn tỏ ý nói xung quanh nơi này có thứ gì đó.

Lão giả kia hình như có thể hiểu được, lúc này tựa hồ nghĩ tới cái gì, vì vậy liền lập tức chạy ra khỏi gian phòng, đến động thính bên ngoài, quay về phía đám giao nhân hét lớn, chỉ thấy những giao nhân này có động tác mười phần linh mẫn cấp tốc, giống như trận gió thổi nhanh chóng ra khỏi động thính.

Lúc Vân Thiên Hà ra khỏi gian phòng, đến động thính bên ngoài, lúc này chỉ nhìn thấy hai vị nữ tử giao nhân đang cầm tấm da rắn, cùng với những giao nhân khác hình thành một vòng, tại thời điểm cử hành tế tự, tiểu bạch viên lôi kéo Đường Linh Toa xoay chuyển, mười phần thú vị.

Nhìn thấy Vân Thiên Hà đi ra, khuôn mặt Đường Linh Toa vẫn đỏ bừng như trước, liền chạy tới nói:

- Thiên Hà, đã tìm được thứ đó rồi sao, chúng ta đi ra ngoài?

- Uhm!

Vân Thiên Hà gật đầu, đang chuẩn bị đi gặp lão giả giao nhân nói lời tạm biệt, lúc này chỉ thấy lão giả giao nhân không biết nói cái gì, hai vị nữ tử giao nhân lúc trước liền lui xuống, chỉ chốc lát sau lại mang theo một chiếc hộp gỗ đi tới giao vào trong tay lão giả giao nhân.

Lão giả giao nhân cầm hộp gỗ, huyền thuyên nói một đồng lớn từ ngữ khó hiểu, sau đó trình trọng mang chiếc hộp gỗ đặt vào tay Vân Thiên Hà, nói:

- Vinh quang, a hiệp, cảm kích, lễ vật, cho người...

Nói xong, liền để chiếc hộp gỗ vào trong tay Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà mở ra nhìn thoáng qua, chỉ thấy bên trong dùng một ít lá cây không biết là cây gì bao bọc một thứ hột gì đó trong suốt tỏa ánh sáng bảy màu diễm lệ. Vân Thiên Hà đoán thứ này rất có thể chính là tim sen của Thất thái yên liên.

Cũng không khách khí, Vân Thiên Hà thu hộp gỗ lại, hướng về phía lão giả giao nhân nói tạ ơn, ý phải rời đi, lão giả giao nhân liền tự mình dẫn Vân Thiên Hà rời khỏi huyết động.

Ngay lúc Vân Thiên Hà ra khỏi sơn động, trong tình huống không có bất cứ kẻ nào phát hiện ra, lúc này, trong gian phòng nơi thất thái yên liên sinh sống, hóa thạch giao hoàng kia đột nhiên rắc rắc một tiếng, từ bên ngoài vào bên trong nứt nẻ vỡ nát.

Bất quá, ngay tại sát na hóa thạch giao hoàng vỡ nát, chỉ thấy một đạo quang mang bảy màu chiếu rọi toàn bộ gian phòng, một quầng quang mang bảy màu đột nhiên từ trong thân thể hóa thạch giao hoàng phập phều thoát ra, ngay sau đó rơi vào trong ao nước, ao nước giống như là bị thả vào một chiếc gậy sắt bị thiêu nóng đỏ bừng, nhất thời phát ra âm thanh xèo xèo...

Ngay sau đó, một cỗ hơi nước bốc lên, nước ao rất nhanh khô cạn, chỉ thấy dưới đáy ao có một quả trứng giống như trứng chim, độ lớn chừng hai bàn tay, lúc này đột nhiên nhảy lên vài cái, lập tức vỡ tan, một cái bóng bao phủ trong quang mang rực rỡ sắc màu từ trong quả trứng này bay ra, rồi lập tức chui vào trong một góc thất thái yên liên, không còn nhìn thấy hình bóng, quý dị không gì sánh được.

317. Chương 319: Xà Thôn Quỷ Dị.

Người này đã trúng độc, Vân Thiên Hà lật lại quan sát, phát hiện ra người này chính là thanh niên nhân tên gọi Hoắc Dương trong ba người bọn họ gặp được bên cạnh thủy đàm.

Bờ vai của hắn có một chỗ giống như bị cự xà cắn qua, nơi vết thương đã tím đen, lúc này toàn thân hắn xám ngắt, trúng độc rất sâu, hơi thở yếu ớt.

Nhìn người này vẫn còn hơi thở, giao nhân không biết mang theo hắn tới đây làm gì, Vân Thiên Hà quay đầu vừa nói vừa ra hiệu với lão giả giao nhân, hỏi han về hai người khác, lão giả giao nhân liền đi ra ngoài hỏi hai giao nhân, cùng với hai người này nhà nhà nói cái gì đó, cuối cùng lão giả giao nhân nói với Vân Thiên Hà hai chữ:

- Đã chết!

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, trung niên nhân mặt đỏ kia ít nhất cũng có thực lực Tiên Thiên, tuy rằng nữ tử yêu mị kia có yếu hơn một chút, thế nhưng cũng không đến mức toàn quân bị diệt, xem ra rất có thể bọn họ gặp phải con song đầu xích quan vương xà kia rồi. Hơn nữa xảy ra tranh đấu kịch liệt, không địch lại xích quan vương xà.

Nếu đã chết, Vân Thiên Hà không có tâm tư nào để ý tới hai người này, nhưng thấy bộ dáng người thanh niên mặt đen đang hấp hối, giao nhân hẳn là có biện pháp giải độc thay hắn, vì vậy liền giao lưu với lão giả giao nhân một hồi. Lão giả giao nhân lập tức để hai giao nhân mang thanh niên mặt đen lại gần, trực tiếp mở miệng vết thương mạnh mẽ hút độc ra ngoài, lại dùng phương pháp đặc thù xử lý vết thương, cuối cùng lấy ra một thứ dịch thể tanh tươi nào đó vẽ loạn vào vết thương trên người Hoắc Dương, cuối cùng cho hắn ăn một ít dược thảo đặc biệt. Phương pháp giải độc này quả nhiên rất hiệu quả, rất nhanh độc tính trong người Hoắc Dương đã hoàn toàn bị trung hòa. Nhưng khi nhìn sang tiểu bạch viên bên cạnh, thấy giao nhân mang tới một thứ gì đó, nó liền bịt mũi kêu loạn một hồi, sau đó vỗ vỗ vào cái bụng của chính mình kêu to. Thần sắc Vân Thiên Hà cổ quái, hẳn hình như đã có chút hiểu ra giao nhân dùng cái gì để giải độc cho Hoắc Dương. Thứ dịch thể tanh tươi kia hẳn là phân và nước tiểu của tiểu bạch viên.

Lúc độc tính được trừ đi, huyết mạch của người thanh niên mặt đen trở lại bình thường, thân thể cũng rất nhanh không còn phù thũng xanh đen, hô hấp cũng dần dần ổn định. Lúc này lão giả giao nhân mới khoa chân múa tay với Vân Thiên Hà một hồi, sau đó che miệng mình lắc đầu. Vân Thiên Hà hiểu ý tứ của hắn, hẳn muốn chính mình vì không tiết lộ bí mật về những giao nhân này, đừng cho người ngoài biết.

Thấy Vân Thiên Hà gật đầu, lão đầu giao nhân không biết còn nói cái gì, phất phất tay, sau đó liền dẫn theo tộc nhân tiến vào trong sơn động. Rất nhanh độc xà lại một lần nữa tụ lại bao vây kín sơn động, giống như là những thủ vệ trung thành của sơn động.

Lúc này, người thanh niên mặt đen rất nhanh tỉnh lại, trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi cảm thán phương thức giải độc của giao nhân quả thực thần kỳ. Vừa rồi còn hấp hối, độc tính tràn lan toàn thân, nhanh như vậy liền có thể tỉnh lại được, vì vậy liền ngồi xổm xuống, thấy hần chậm rãi mở mắt, thuận miệng nói:

- Người tỉnh rồi, các người không phải là đụng chạm với xích quan vương xà?

Lúc Hoắc Dương mở mắt tỉnh lại, chỉ thấy một đôi mắt sáng như sao đang nhìn vào hần, thấy mình còn đang trên núi, lúc này mới mở miệng nói, thanh âm có chút yếu đuối:

- Là người đã cứu ta?

- Coi như vậy đi!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Hoắc Dương lão đảo ngồi dậy, cảm giác độc tính trong cơ thể đã tiêu biến, thể lực dần dần khôi phục lại, lập tức quay trái quay phải nhìn một chút, liền nhìn thấy Đường Linh Toa đang chơi đùa với tiểu bạch viên gần đó, nhất thời trừng lớn con mắt, kinh hô:

- Vu Linh Hương Tuyết Viên, Ác Xà Phong này làm sao lại có Vu Linh Hương Tuyết Viên trong truyền thuyết, lẽ nào ta xuất hiện ảo giác rồi sao?

Vân Thiên Hà cũng cảm giác hiếu kỳ, nhưng không hỏi lai lịch của tiểu bạch viên, chỉ nói:

- Hiện tại không phải nói vấn đề gì hương tuyết viên, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta?

Vừa nghe lời này, Hoắc Dương rốt cuộc nghĩ tới điều gì, lập tức thần sắc buồn bã nói:

- Chúng ta đang trên đường lên núi, xác thực đụng phải con song đầu xích quan vương xà kia, thế nhưng ngay lúc chúng ta giao chiến với vương xà, phía sau vương xà đột nhiên xuất hiện một con rắn ba màu đánh lên Ngã Na, nuốt chửng Ngã Na rồi bỏ chạy vào trong núi không còn bóng dáng, sau đó Đức Khoa thúc thúc vì yểm hộ ta thoát đi, bị vương xà kia cản trướng. Thời điểm ta chạy trốn đi, rất không may mắn lại bị một con ngụy linh xà đánh lên, bị cắn vào sau lưng, nhưng ta vẫn cố gắng chạy trốn, cuối cùng không chạy được xa thì hôn mê. Ta đã cho rằng mình chết chắc, không nghĩ tới là các người cứu ta.

Vân Thiên Hà nói:

- Các người đã chết, xin nén bi thương, chúng ta tốt nhất nhanh chóng hạ sơn thôi, nơi này không thích hợp ở lâu!

Lúc này Hoắc Dương đột nhiên đứng lên nói:

- Không được, ta phải đi cứu thi thể của Đức Khoa thúc thúc, ta muốn mang người trở về an táng, còn muốn tìm lại thuốc dẫn chúng ta cực khổ tìm kiếm được, bằng không chuyến đi này sẽ không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi, huynh đệ, người có thể giúp ta một lần nữa hay không? Hoắc Dương vô cùng cảm kích.

Nói xong, Hoắc Dương dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Vân Thiên Hà.

- Thiên Hà, hay là chúng ta trợ giúp hần đi, hần đã chết mất thân nhân, ngay cả thi thể cũng không mang về được mà nói...

Đường Linh Toa có chút đồng tình với tao ngộ của Hoắc Dương, vì vậy nhìn Vân Thiên Hà nói.

- Vậy được rồi, chúng ta đi xem sao!

Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua tiểu bạch viên, cũng đáp ứng, có tiểu vật này ở đây sẽ không phải lo lắng tới độc xà bình thường. Nói xong, liền theo Hoắc Dương tìm lại địa phương gặp nạn.

Cũng không phải là vị trí xà huyết như trong suy nghĩ ban đầu của Vân Thiên Hà, địa phương mấy người Hoắc Dương gặp nạn, khi Vân Thiên Hà tới nơi mới phát hiện ra, đó là chỗ mà bọn họ đã đi qua trong lúc thăm dò tọa độ thứ năm. Sau khi bọn họ đi tới nơi này, chỉ thấy bên dưới một tảng đá lớn, có một thi thể đã sớm không còn hơi thở, làn da toàn thân xanh đen, chính là người trung niên nhân mặt đỏ.

- Đức Khoa thúc thúc!

Hoắc Dương bị thống hết lớn, lập tức nhảy tới ôm lấy thi thể, Vân Thiên Hà liền kéo hắn lại nói:

- Thi thể của hắn đã bị độc tính khuếch tán toàn thân, nếu như ngươi sờ vào sợ rằng có thể bị trúng độc, chúng ta hãy đưa hắn xuống núi, tìm củi đốt cháy thi thể, người mang theo tro cốt của hắn về là được!

Hoắc Dương chảy nước mắt gập đầu, tìm kiếm túi xà tinh đan và mật rắn rơi xung quanh, còn có một gốc cây tam diệp ngân liên bị trung niên nhân mặt đỏ nắm chặt trong lòng bàn tay.

Vân Thiên Hà tới gần đó chặt một ít khối gỗ, tạo một chiếc cang cứu thương đơn giản, hai người mang thi thể trung niên nhân mặt đỏ lên cang rồi cùng nhau khiêng xuống chân núi.

Chỉ là khi Vân Thiên Hà bước xuống dưới chân núi, trong giây lát đột nhiên cảnh giác được cái gì đó, vừa chuyển đầu, chỉ thấy xa xa có một cự mãng tròn vo với bộ lân phiến điểm lệ bao phủ từ trong khe chui ra ngoài, nhưng rất nhanh liền chui vào trong sơn động, không nhìn thấy hình bóng.

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà đi trên đường cảm thấy nghi hoặc, có cổ quái.

Mà ngay lúc Vân Thiên Hà dẫn theo Đường Linh Toa và Hoắc Dương khiêng thi thể trung niên nhân mặt đỏ xuống núi. Lúc này, trong sơn động giao nhân, một con cự mãng tiến vào, tới trước mặt lão giả giao nhân liền dừng lại, sau đó toàn bộ lân phiến thân thể kịch liệt rung động nhúc nhích, rất nhanh từ trong miệng phun ra một người, người vừa phun ra, chính là nữ tử yêu mị kia.

Toàn thân nữ tử yêu mị xích lõa, ngoại trừ bên ngoài thân thể có một tầng niêm màng dịch thể bao phủ, hoàn hảo không tổn hao gì, lão giả giao nhân nhìn nữ tử này một chút, trong mắt hiện lên một đạo tinh mang và vài phần cuồng nhiệt, lập tức gõ gõ quả trượng. Rất nhanh có hai giao nhân đi tới khiêng nàng vào trong gian phòng có hóa thạch giao hoàng, lúc này liệt hỏa hùng hực đã dần dần tắt đi, chỉ còn một ít hơi nước bốc lên.

Hoắc Dương đốt thi thể trung niên nhân mặt đỏ, sau khi thu dọn tro cốt, lau nước mắt, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà huynh đệ, việc ngày hôm nay, Hoắc Dương vĩnh viễn ghi tạc trong tâm, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?

- Ta dự định tới Xuất Vân Quốc du lịch một thời gian, tìm kiếm thân nhân của ta!

Vân Thiên Hà nói.

Hoắc Dương vừa nghe, liền thuận miệng nói:

- Nếu như Thiên Hà huynh đệ không chê mà nói, không bằng chúng ta cùng đường trở lại thành Ca Lan, nếu như tìm người, ta có thể trợ giúp ngươi một chút!

Vân Thiên Hà đang lo lắng Vân Sách không lưu lại đầu mối, hắn không biết tìm như thế nào, không có mục tiêu cụ thể, vừa nghe Hoắc Dương nói như vậy, liền gập đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, chúng ta cùng nhau khởi hành!

Nói xong, Vân Thiên Hà đứng lên huyết sáo, rất nhanh, chỉ thấy Vân Bốn hí dài, từ trong núi chạy đến cực nhanh, chỉ dùng thời gian mấy lần hô hấp liền chạy tới bên người Vân Thiên Hà, vô cùng thân thiết cọ cọ cánh tay hắn.

Hoắc Dương liếc mắt nhìn Vân Bốn, trong lòng cực kỳ kinh ngạc. Không ngừng suy nghĩ người này quả thực là kỳ nhân, Truy Vân Mã cư nhiên có thể bị hắn thuần dưỡng trở thành mã vương thú, thậm chí còn có Vu Linh Hương Tuyết Vượn trong truyền thuyết đi theo, Khoa Đức thúc thúc nói quả không sai, chênh lệch giữa ta và hắn, giống như trên trời dưới đất!

Kỳ thực Vân Thiên Hà cũng không muốn mang theo tiểu bạch viên lên đường, tuy rằng có thể giải buồn, có thể chơi đùa một chút, thế nhưng nhân thần và ngũ khí của Hoắc Dương làm hắn cảm giác được, nếu như Vu Linh Hương Tuyết Viên là tồn tại trong truyền thuyết, như vậy tất có chỗ giá trị nào đó thể nhân sợ hãi than thở. Nếu như mang theo nó, trong lòng Vân Thiên Hà chung quy có cảm giác mang ngọc có tội. So với việc mang theo tiểu bạch viên ra ngoài để người người mơ ước thêm muốn, không bằng cứ để nó tiếp tục ở lại nơi này tiếp tục sinh hoạt cuộc sống vô ưu vô lự chẳng phải tốt hơn nhiều!

Thế nhưng, Vân Thiên Hà đã bỏ qua trí tuệ trác tuyệt của tiểu bạch viên được một ít dân tộc Vân Quốc tôn sùng là Thần Viên Vu Linh Hương Tuyết Viên. Từ lúc bọn họ vào núi, tiểu bạch viên này đã âm thầm quan sát bọn họ, nếu như không phải là bọn họ phát hiện ra nó, chỉ sợ nó vẫn tiếp tục quan sát như vậy. Mà hiện tại độ thân mật giữa tiểu bạch viên cùng với bọn họ đã phi thường cao rồi, nhất là tiểu vật này đối với Đường Linh Toa tựa hồ hợp ý mười phần, hiện tại muốn đuổi nó rời đi, sợ rằng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Về phần Ác Xà Phong vì sao lại có Vu Linh Hương Tuyết Viên trong truyền thuyết, trong lòng Vân Thiên Hà thực sự vô cùng hiếu kỳ, sau khi khởi hành lên đường liền truy hỏi Hoắc Dương.

Hoắc Dương nghe được Vân Thiên Hà hỏi tới điển cố Vu Linh Hương Tuyết Viên, vì vậy vừa đi vừa nói:

- Vu Linh Hương Tuyết Viên vốn xuất thân từ cực đông Xuất Vân Quốc, trong sơn cốc Vu Linh Sơn Tuyết Hương giáp ranh giữa bắc vực và tuyết vực. Tuyết Hương Cốc trong truyền thuyết Xuất Vân Quốc đã từng là địa phương cư trú của vu tổ, bên người vị vu tổ này có hai thánh thú, một con tam vĩ thụ thú, còn một con chính là Hương Tuyết Viên.

Nghe đến đó, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên khê động, hỏi:

- Như vậy thánh thú trong truyền thuyết Xuất Vân Quốc, ngoài trừ tam vĩ thụ thú có ba đuôi ra, còn có thánh thú nào có ba đuôi hay không?

Hoắc Dương lắc đầu nói:

- Trong truyền thuyết Xuất Vân Quốc, chỉ có tam vĩ thụ thú có ba đuôi, hơn nữa còn được một dân tộc cung phụng là thần thú thủ hộ, nhưng dị thú khác tuy rằng cũng có ba đuôi, thế nhưng bọn chúng không có tư cách trở thành thủ hộ thần thú!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, trong lòng chấn động, bởi vì hình xăm trên người hắn, còn có đồ án trên mặt nửa khối huyết văn ngọc, chính là con vật ba đuôi nào đó, nếu như hắn suy nghĩ không sai mà nói, sợ rằng đó chính là tam vĩ thụ thú rồi.

318. Chương 320: Bi Kịch Ai Là Ai!

Vân Thiên Hà liền tưởng tới hình xăm trên người chính mình, tựa hồ đầu mối này có liên quan trực tiếp tới huyết văn ngọc, vì vậy trong lòng càng thêm lưu ý, liền hỏi Hoắc Dương.

Hoắc Dương suy nghĩ một chút ới:

- Dân tộc này rất thần bí, nhưng tại thật lâu trước kia đã biến mất, cho dù tại truyền thuyết Xuất Vân Quốc cũng có rất ít nói về dân tộc này, bất quá ta biết được một chút, đó chính là những tài nghệ học tâm vụ y được Xuất Vân Quốc tôn kính chính là do dân tộc này lưu truyền tới nay!

Vân Thiên Hà thấy Hoắc Dương cũng không biết nhiều lắm, không tiếp tục dây dưa truy đuổi theo vấn đề này, mà chuyển sang thăm hỏi Hoắc Dương về một ít tình hình phong thổ Xuất Vân Quốc, cẩn thận lý giải một phen.

Đi tới bên ngoài sơn mạch, trên một bãi cỏ trống trải xanh mướt, tại đây có một chiếc xe ngựa, còn có hai con ngựa cùng với hai gã hàn tử nhân rồi vô sự ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

Khi Vân Thiên Hà và Hoắc Dương rời khỏi núi, hai hàn tử tuổi còn tương đối trẻ này quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó liền lập tức đứng lên chạy chậm tới trước chào đón, phát hiện chỉ có một mình một người Hoắc Dương đi ra, không khỏi biến sắc nói:

- Thiếu gia, Đức Khoa tiên sinh và Ngã Na tiểu thư thế nào lại không cùng với người trở về?

- Bọn họ vĩnh viễn không trở về được!

Thần sắc Hoắc Dương âm thầm nói một câu, hai vị hán tử nhất thời trở nên bi thương, sau đó Hoắc Dương kể lại cơ bản mọi chuyện xảy ra trong núi.

Không nghĩ tới hai thanh niên hán tử này vừa nghe xong lời kể, cư nhiên lớn tiếng gào khóc, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm cái tên Ngã Na.

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng hai thanh niên hán tử này, suy đoán hai người bọn họ sợ rằng đều ngưỡng mộ nữ tử yêu mị kia, nhưng không phải người theo đuổi, hẳn vừa mới từ Hoắc Dương lý giải được cơ bản dân phong Xuất Vân quốc, tại quốc gia này, địa vị xã hội của nữ nhân so với địa vị xã hội của Đại Đường quốc cao hơn rất nhiều.

Thế nhưng còn có khác biệt hơn nữa chính là, pháp tắc cá lớn nuốt cá bé bị phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Một nữ nhân xinh đẹp sẽ có rất nhiều người theo đuổi, những người này triển khai sự cạnh tranh mạnh mẽ, chỉ có cường giả mới có thể ôm được nữ nhân trở về, nhưng cho dù hai người kết hôn với nhau, trước khi nữ nhân đó chết đi thì vẫn như cũ có thể bị một cường giả càng mạnh hơn cướp đoạt đi.

Mà trái lại, nếu như một nữ nhân cường đại hơn so với người theo đuổi nàng, như vậy đã định trước người theo đuổi này đã mất đi tư cách theo đuổi nữ nhân. Nói tóm lại, tại quốc gia này, không gian sinh tồn của người yếu rất thấp, bản phú không cùng, nhân khẩu tăng trưởng quá chậm. Cũng là vì nhân tố này, Xuất Vân Quốc vẫn thường là chỗ phát sinh ma sát và chiến loạn giữa các quốc gia đồng vực và Đại Đường Quốc.

Tuy rằng biểu đạt chân tình của hai hán tử trẻ tuổi này cũng không bị người coi thường, nhưng bọn họ cũng không quên đi chức trách của chính mình, tâm tình rất nhanh ổn định lại, liền lập tức điều khiển ngựa vào xe.

Lúc Hoắc Dương lên ngựa, thấy xe ngựa rất rộng rãi, mà hai người Đường Linh Toa và Vân Thiên Hà cười một con ngựa, cộng thêm một tiểu bạch viên, nhìn có chút chật chội, vì vậy liền mời Đường Linh Toa mang theo tiểu bạch viên lên xe ngồi. Bất quá lữ hành nhiều ngày qua Đường Linh Toa vẫn luôn cười một con ngựa với Vân Thiên Hà, nàng rất lưu luyến cảm giác hạnh phúc khi ở trong lồng ngực Vân Thiên Hà, thực sự không quá tình nguyện vào xe ngựa, nhưng Vân Thiên Hà lo lắng dung mạo của Đường Linh Toa có thể bị người Xuất Vân Quốc nhận ra, vì vậy liền thầm nói bên tai Đường Linh Toa mấy câu, lúc này Đường Linh Toa mới mang theo tiểu bạch viên tiến vào xe ngựa.

Hiện tại khí tức mã vương của Vân Bôn càng ngày càng đậm, một khi có ngựa tiếp cận với nó, đều cảm thấy run rẩy, có vẻ rất sợ hãi, nhất là Hoắc Dương, hẳn vốn định cùng đi song song với Vân Thiên Hà tâm sự với nhau, thế nhưng ngựa lại không nghe theo sự điều khiển của hắn, thủy chung không dám đi song song với Vân Bôn, luôn bám sát theo sau móng Vân Bôn, điều này làm cho Hoắc Dương phi thường phiền muộn.

Dọc theo đường đi bởi vì ngựa sợ hãi Vân Bôn, Vân Thiên Hà và Hoắc Dương không thể nào nói chuyện với nhau nhiều. Đoàn người tiến về phía đông, sau khi tiến vào lãnh thổ Xuất Vân Quốc, liền đi về phương hướng tiểu thành đầu tiên.

Xuất Vân Quốc so với Đại Đường Quốc phồn vinh mà nói, chỉ coi như một quốc gia tương đối bình đẳng, thế nhưng họ vẫn còn giàu có hơn La Lan đế quốc, Băng Tuyết Vương Quốc, vì vậy nói tóm lại, thực lực của quốc gia này xếp vào hàng trung bình.

Khi Vân Thiên Hà tiến vào lãnh thổ Xuất Vân Quốc, giải đất nam bộ và tây bộ quốc gia này đã là ngày đông giá rét, băng tuyết bao trùm trắng xóa, nơi nơi có vẻ tương đối hoang vắng, so với sơn cốc đào nguyên trong Hạ Gia Lạp Sơn ấm áp như mùa xuân mà nói, quả thực chính là hai thế giới.

Tòa thành gần Hạ Gia Lạp Sơn nhất trong lãnh thổ Xuất Vân Quốc tên là thành Mã Nhã Tư, từ nơi này tiến lên khoảng thời hai ngày đường sẽ tiến vào giải đất núi hoang, bất quá bình thường nơi đó rất ít khi có bình dân bách tính lui tới, bởi vì có rất nhiều mãnh thú xuất hiện. Thế nhưng đây lại là điều kiện tốt nhất cho những tội phạm bị quan phủ truy nã tới trú đóng làm sơn tặc cướp đường, không quá an toàn.

Khi Vân Thiên Hà và Hoắc Dương dần dần tiếp cận thành Mã Nhã Tư, trên đường đi qua một khu rừng cây, Vân Thiên Hà liền cảnh giác.

Hoắc Dương cũng cảm giác được bầu không khí có chút không thích hợp, liền quay sang nói:

- Thiên Hà huynh đệ, nơi đây bình thường hay xuất hiện thổ phỉ đánh cướp, giống như địa phương rừng cây như thế này bọn chúng phần nhiều bố trí bẫy rập, chúng ta phải cẩn thận!

Vân Thiên Hà gật đầu, hắn cảm giác được, vùng này xác thực là địa phương rất thích hợp cho việc đánh cướp. Chỉ cần trốn trong rừng cây, hoặc là bố trí một ít bẫy rập trên đường mà nói, người qua đường nếu không cẩn thận rất dễ dàng bị mắc bẫy.

Bất quá khi bọn họ đi được nửa đoạn đường, Vân Thiên Hà nhạy cảm phát hiện, những địa phương bố trí bẫy rập tựa hồ đều có dấu vết bị xúc động, có một số nơi trên mặt tuyết hiện rõ vết máu đã đông cứng thành băng.

Chạy tiếp trong thời gian không tới một nén hương, lúc này Vân Thiên Hà có thể cảm ứng được rất rõ ràng phụ cận trong rừng truyền tới tiếng đánh nhau, hơn nữa còn có tiếng nữ nhân thét chói tai.

Theo thanh âm này, Vân Thiên Hà đẩy nhanh tốc độ đi về phía trước nửa đoạn, xa xa, chỉ thấy tại một chỗ đất trống trong rừng cây, một vị thanh niên mặc bố ý, có chút gầy gò, trên mặt mang theo vẻ suy yếu, toàn thân đầy máu, mà trên người còn hiện rõ mấy dấu vết mũi tên đã bẻ gãy. Hắn đang bị ba tráng hán vây công, chỉ là hắn không phải đối thủ của ba người này, mỗi một lần xuất kích đều đối lấy một quyền thương tổn, máu tươi chảy dài. Mà bên cạnh hắn, trong bụi cỏ, chỉ thấy một nữ tử đã bị xé rách quần áo toàn thân, càng không ngừng thét lớn kêu to, ra sức giãy dụa điên cuồng, muốn thoát khỏi người đang đè lên trên người nàng. Mà người đang trên người nàng chính là một gã tráng hán tuổi còn trẻ, trên người có ba vết thương.

Gã tráng hán lúc này có vẻ mười phần điên cuồng và hưng phấn, càng không ngừng hắc hắc cười âm dãng, mỗi khi hắn lột một mảnh quần áo trên người nữ tử, lộ ra một khối da thịt trắng nõn như tuyết, hắn liền giống như chó sói điên cuồng tru lên một tiếng. Trước ngực nữ tử đã thất thủ, trên mặt còn hiện rõ vài vết trảo ngón, nhưng nàng vẫn liên tục thét lớn chói tai tuyệt vọng, ra sức điên cuồng giãy dụa, cố gắng giữ vững một đạo phòng tuyến cuối cùng.

- Súc sinh, cầm thú!

Mà người thanh niên bị vây công nhìn thấy một màn này, máu trong người hắn càng không ngừng tràn ra, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng và thống khổ, để hắn giống như điên cuồng mang theo một cỗ cừu hận, muốn vượt qua ba kẻ đang vây công, thế nhưng ba gã tráng hán vững vàng như núi, mỗi một lần thanh niên liều mạng công kích đều đối lấy vết thương đau đớn sâu trong da thịt, thân thể đau nhức, tâm càng đau đớn hơn.

Nữ tử đang bị cuồng bạo kia, chính là thê tử của hắn, hắn làm sao có thể chịu đựng được loại tình cảnh thống khổ như thế này.

Xoẹt xoẹt!

Mỗi một tiếng xé rách quần áo giống như một chiếc roi sắt muối đánh sâu vào trong lòng hắn, mà tiếng thét chói tai của nữ tử bị đẩy ngã dưới bụi cỏ kia rốt cuộc cũng dừng lại. Khi đạo phòng ngự cuối cùng của nàng bị xé rách, nàng đã triệt để tuyệt vọng, chỉ còn tiếng cười âm dãng từ gã hán tử đang cởi quần áo phát ra.

Vân Thiên Hà nhìn thấy một màn như vậy, không có lý do, nắm tay của hắn đột nhiên siết chặt, máu huyết trong cơ thể hắn giờ khắc này triệt để sôi trào. Một màn tình cảnh này, thực giống như ngọn lửa thống hận thiêu đốt vẫn luôn lưu lại, khắc sâu trong nội tâm hắn.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ cho loại tình cảnh như thế này phát sinh trước mắt mình, cho dù là người thụ hại không hề quen biết gì với hắn!

Vì vậy hắn động rồi, tại lúc gã hán tử đã lấy ra hung khí, chuẩn bị thực hiện động tác tiếp theo. Lúc này Vân Bôn giống như một mũi tên sắc nhọn vọt tới.

Trong lòng gã hán tử bốc lên một cỗ hưng phấn bùng bùng, hưng khí gồng cao, tại lúc hắn chuẩn bị mở hai chân nữ nhân ra, lại đột nhiên cảnh giác, quay đầu sang, chỉ thấy một đạo thanh ảnh giống như thiểm điện lóe lên lướt qua.

Ngay tại thời điểm đạo thanh ảnh kia lướt qua, chợt nghe xoẹt một tiếng, một đạo hàn mang tập kích qua.

Gã hán tử còn chưa hồi phục lại tinh thần, hần chỉ cảm thấy một cỗ băng hàn cực độ phẳng phát như đồng cứng cả linh hồn, để tư duy ý thức của hần dừng lại tại trạng thái đóng băng này. Thân thể hần cứng nhắc, tựa hồ trong sát na đã hoàn toàn mất đi phản ứng.

Có, chỉ là một tia băng lãnh xẹt qua mi tâm của hần, lưu lại trong mắt hần một đạo kiếm quang như thiểm điện.

Rầm...

Sau một khắc, thân thể hán tử giống như bị hàn băng đông cứng, toàn thân cứng ngắc đổ xuống, không còn tiếng động nào khác.

Một màn này phát sinh quá nhanh rồi.

Nhanh đến nỗi chỉ nghĩ tất cả mọi thứ diễn ra rồi dừng lại trong một cái nháy mắt, mà gã hán tử vừa mới muốn cường bạo đối với nữ nhân, chỉ chốc lát đã biến thành một khối thi thể băng lãnh.

Tất cả mọi người ở đây vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần.

- Kể nào, kể nào dám quản chuyện của Hắc Thần Bang!

Trong ba tên đại hán đang vây công người thanh niên kia đột nhiên có người hồi phục lại tinh thần, ngưng thần đề phòng quát lên, khi bọn họ nhìn thấy gần đó có một người thanh niên lẳng lặng đứng thẳng, đôi nhãn thần của người thanh niên này băng lãnh nhìn bọn họ, cả ba người không khỏi run rẩy.

Người này vì sao lại có nhãn thần như vậy?

Đó là nhãn thần coi bọn họ giống như một cỗ thi thể, hoặc nhãn thần nhìn con kiến hôi.

Thế nhưng khi bọn họ phát hiện ra lão đại của chính mình đã biến thành một thi thể băng lãnh, lúc này mới chính thức hồi phục lại tinh thần, quản hần có nhãn thần như thế nào, giết chết là được, ba người đều bỏ lại thanh niên đã toàn thân đầm máu, liền cùng nhau xông lên.

Nhưng mà, bọn họ vô đến là phí công vô ích, ba người nhất tề nhào tới, muốn vây công kẻ mới xuất hiện, thế nhưng người này lại chỉ tặng cho bọn họ nụ cười băng lãnh, tại lúc bọn họ còn chưa tiếp cận, trong mắt bọn họ, nhất thời xuất hiện một đạo ngân mang giống như thiểm điện lóe lên.

Nhanh giống như tia chớp lóe lên rồi biến mất, trong con mắt bọn họ, đạo ngân mang kia còn chưa triệt để biến mất, ba người liền cứng còng ngã xuống. Ngay cả cơ hội xuất thủ bọn họ cũng không có, chỉ để lại ba cỗ thi thể băng lãnh.

Ba Võ Sư cấp bảy cấp tám, đứng trước mặt cao thủ Tiên Thiên, xác thực yếu đuối giống như con kiến, bị kích ai là ai?

319. Chương 321: Người Báo Ân

Chờ khi đám người Hoắc Dương chạy tới gần, chỉ thấy giải đất trống này còn lại bốn thi thể đã cứng ngắc.

Hoắc Dương liếc mắt đảo qua, nhìn người thanh niên đã vô lực ngã xuống mặt đất, trong ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, lại lập tức nhìn về phía nữ nhân vừa bị cường bạo không thành, đang che mặt nức nở tại bãi cỏ không xa, nhãn thần đã trở nên kinh hãi. Nhất là khi nhìn về gã hán tử trần truồng, cả kinh nói:

- Thiên Hà huynh đệ, sợ rằng ngươi sẽ có phiền toái lớn rồi!

Vân Thiên Hà lấy từ trong bao quần áo của Đường Linh Toa một bộ y phục đưa cho nữ tử bị dọa chấn động kinh hãi, lúc này mới xoay người lên ngựa, mặt không chút biểu tình nhìn Hoắc Dương, nói:

- Nếu đã giết, Hoắc huynh đệ cần gì phải nói nhiều lời?

Hoắc Dương nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Vân Thiên Hà, tuy rằng rất bội phục tâm tính của hần, thế nhưng trong lòng cũng lo lắng, nói:

- Thiên Hà huynh đệ có điều không biết, hai người này chính là tội phạm quan trọng do chính hoàng đế Xuất Vân Quốc yết bằng thông tập (lệnh truy nã), mà những kẻ mà người giết chính là người của Hắc Thần Bang, Hắc Thần Bang là một thế lực hắc đạo có bóng lưng rất sâu tại Xuất Vân Quốc, cho dù là một ít võ đạo tông phái cũng phải sợ hãi ba phần, không dám đơn giản trêu chọc.

Vân Thiên Hà quan sát đôi phu phụ tuổi còn trẻ, tựa hồ cũng không phải là dạng người cùng hung cực ác, vậy mà lại là tội phạm bị truy nã.

Lúc này, người thanh niên trên mặt đất được nghỉ ngơi khôi phục lại chút sức lực, hần lão đảo đứng lên, liếc mắt nhìn qua Hoắc Dương, liền đi tới bên cạnh nữ tử, giúp nàng mặc quần áo, hai người ôm nhau khóc rống một hồi. Lúc này mới đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, khom người hành lễ nói:

- Ân nhân cứu vợ ta khỏi cảnh bị vũ nhục, vô cùng cảm kích, ta xác thực là tội phạm quan trọng hoàng thất thông tập, nếu như ân nhân mang ta trở về linh trường, Lô Dịch nhất định dâng đầu lên, đối với vợ đã mang thai của ta, xin ân nhân có thể tha cho nàng một con đường sống!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Vì sao lại bị hoàng đế thông tập?

Lô Dịch nói:

- Phu phụ chúng ta vốn là môn hạ đệ tử một vị y sư, nửa năm trước một vị nhi tử yêu thích của hoàng đế bị bệnh nặng, đã không có cách nào chữa trị, liền chiêu mộ kỳ nhân khắp nơi, lúc đó phu phụ chúng ta vừa lúc nghệ thành xuất sơn, chuẩn bị mở gian y quán, chỉ là Xuất Vân Quốc thông hành vụ y thuật, y quán của chúng ta ít người tới hỏi thăm, lúc đó ta nhìn thấy bảng treo giải thưởng, để y thuật của chúng ta có thể được tán thành, vì vậy ta liền yết bảng, mà bi kịch cũng từ đó bắt đầu. Chứng bệnh của vị hoàng tử kia rất kỳ quái, trong đầu có vật khác thường, lúc đó ta định dùng một phương pháp trị liệu mới mẻ so sư phụ truyền thụ, thế nhưng hoàng đế lại thấy chung không đồng ý dùng phương pháp của ta. Mà dùng được vật để trị liệu căn bản không có hiệu quả, mấy ngày sau đó hoàng tử chết đi, cuối cùng đám Vu sư cung đình nói lời gièm pha bên tai hoàng đế, nói chúng ta là những man y dong sĩ phá hỏng việc hần hạ chú ngữ, dẫn tới hoàng tử bị chết oan!

Vân Thiên Hà nghe xong lời tự thuật này, trong lòng thực sự rất đồng tình với người thanh niên, kỳ thực trong lòng hắn cũng tương đối hiểu rõ phương pháp trị liệu mới mẻ theo lời hắn, không khác biệt gì nhiều so với phương pháp giải phẫu hiện đại, chỉ bất quá tại thế giới này còn không được mọi người tiếp thu, hơn nữa Xuất Vân Quốc hiện hành vụ y thuật, tự nhiên sẽ bài xích những y sư uy hiếp tới địa vị của bọn họ giống như Lô Dịch, đây mới là một bi kịch.

Nếu như đã cứu người, cũng đã đắc tội với hắc bang lớn nhất nơi này, trong lòng Vân Thiên Hà cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn làm việc tùy tâm, làm rồi không hối hận, về phần nghe được đoạn chuyện xưa nguyên nhân bị thông tập của người thanh niên, trong lòng hắn chỉ nghĩ buồn cười. Tại quốc gia này, mọi người không biết được giá trị đích thực của y sư với phương pháp trị liệu mới mẻ này, nhưng trong lòng Vân Thiên Hà lại rất rõ ràng.

Vì vậy sau khi Lô Dịch nói lời tạ ơn, Vân Thiên Hà mở miệng nói:

- Ta tự nhiên sẽ không lấy đầu người tìm hoàng đế đổi lấy phần thưởng, bất quá ta cũng không lừa dối người, người đã muốn cảm ơn, vậy người có thể dùng phương thức gì để báo lại ân?

Nghe xong lời này, Lô Dịch hơi sửng sốt.

Mà lúc này, thê tử của Lô Dịch đã mặc xong y phục chạy tới quỳ gối trước mặt Vân Thiên Hà nói:

- Ân nhân đã muốn chúng ta báo ân, vậy mạng của phu phụ chúng ta là của ân nhân, tất cả mặc cho người phân phó!

Vân Thiên Hà nói với hai người:

- Có thể nói trắng ra, ta cảm thấy rất có hứng thú đối với y thuật của các người, cho nên muốn chiêu mộ phu phụ các người dốc sức cho ta. Các người đồng ý liền gật đầu, không đồng ý lắc đầu, ta sẽ không làm khó dễ các người!

Nghe xong lời này, phu phụ Lô Dịch hơi sửng sốt, liền lập tức quả đoán gật đầu nói:

- Phu phụ chúng ta cơ bản không có đường nào để đi, nếu như ân nhân không chê, tự nhiên tòng mệnh!

Vân Thiên Hà gật đầu, lập tức lấy ra tín vật trong người, giao cho Lô Dịch nói:

- Vật này các người bảo quản, chạy tới Đại Đường Quốc đi, nơi đó tự nhiên sẽ có người tiếp ứng các người!

Lô Dịch cẩn thận tiếp nhận kiện tín vật, Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh Hoắc Dương nói:

- Hoắc huynh đệ, người có thể cho ta mượn một con ngựa hay không?

Hoắc Dương nói:

- Thiên Hà huynh đệ là ân nhân cứu mạng của ta, không cần phải nói, một con ngựa mà thôi. Cho dù người muốn mạng của ta, ta cũng không có nửa câu oán hận!

Nói xong, Hoắc Dương liền phân phó hai gã tùy tùng:

- Tách một con ngựa ra, mặc khác cũng chuẩn bị thực vật đầy đủ cho bọn họ!

Hai gã tùy tùng vốn mang theo một con ngựa không ai cưỡi, nghe xong lời Hoắc Dương phân phó, liền dắt con người đi tới trước mặt phu phụ Lô Dịch, sau đó Vân Thiên Hà lại dặn dò phu phụ này một hồi, cũng bàn giao một số chuyện, liền để hai người cùng nhau rời đi.

Lúc chạng vạng, bóng tối bao phủ đại địa.

Gió lạnh thổi bay, mang theo một cỗ hàn ý, hành trình của đoàn người Vân Thiên Hà và Hoắc Dương dừng lại, cũng không dự định lập tức chạy tới thành Mã Nhã Tư. Thấy sắc trời đã âm đạm, Hoắc Dương đưa ra ý kiến, liền chuyển hướng chạy tới một thôn trang nhỏ gần đó tạm thời nghỉ qua đêm.

Buổi chiều tối, tinh không đã hiện ra, tỏa ánh sáng như ngọc.

Gian nhà tuy rằng đơn sơ, thế nhưng bên trong có đốt bếp lửa, không khí tương đối ấm áp, Đường Linh Toa đã ngủ, mà tiểu bạch viên nhu thuận nằm bên cạnh người nàng, nhẹ nhẹ khò khò.

Lúc này Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng tại đầu giường, hẳn không hề buồn ngủ, mà đang tiến hành rèn luyện linh phách lực.

Tới lúc nửa đêm, Vân Thiên Hà tu luyện xong mấy vòng linh phách lực, chuẩn bị tiếp tục tu luyện tinh linh, nhưng mới phóng ra cảm ứng, lúc này gần tòa nhà đột nhiên hiện ra vài đạo bóng đen, nhất thời khiến cho Vân Thiên Hà cảnh giác.

Tốc độ của bóng đen tương đối nhanh, chỉ nháy mắt đã lướt qua, Vân Thiên Hà vốn định đi ra ngoài xem xét, thế nhưng nhìn thoáng qua Đường Linh Toa đang ngủ say, liền bỏ ý niệm trong đầu này.

Nhưng một lát sau, trong thôn trấn đột nhiên truyền tới thanh âm âm ỉ, ngay sau đó là tiếng vó ngựa chạy dồn dập vào trong thôn, bách tích trong thôn đã bị kích động, một số hán tử đã tỉnh dậy mở ra chạy ra tra xét nguyên nhân.

Đường Linh Toa cũng bị thanh âm này kinh động đánh thức, lúc này lo lắng tỉnh lại, thấy Vân Thiên Hà còn đang ngồi xếp bằng bên cạnh, liền dụi dụi đôi mắt buồn ngủ nói:

- Thiên Hà, xảy ra chuyện gì?

- Không cần để ý tới, chỉ là một đám người hại nước hại dân chạy vào làng, đang bị người ta đuổi bắt!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói một câu, tiện tay lấy áo choàng đắp lên người nàng.

Kỳ thực Đường Linh Toa cũng không cảm thấy lạnh, chỉ là động tác ôn nhu của hắn, làm cho lòng nàng cảm thấy ấm áp mãn nguyện.

Nàng đã có thói quen được hắn thủ hộ ngay bên cạnh, lúc này cũng không còn buồn ngủ, liền ngồi dậy, tựa vào lòng hắn, ôm bờ vai hắn, Vân Thiên Hà nhìn ra cửa sổ vang lên tiếng động âm ỉ, nhẹ nhàng nói:

- Người đến bất thiện, nếu như một lúc nữa cần phải đi ra ngoài mà nói, nàng đội khăn che mặt, tập trung đi theo phía sau ta.

Bất quá thanh âm của Vân Thiên Hà vừa dứt, lúc này bên ngoài lại truyền tới thanh âm thô nặng:

- Người trong thôn nghe ta nói đây, hạn trong vòng một nén hương phải đi ra ngoài tập hợp toàn bộ cho ta, mặc kệ nam nữ lão ấu, bằng không giết hết không cần tra xét!

Sau khi Vân Thiên Hà đứng dậy, Đường Linh Toa cầm lấy áo choàng phủ thêm cho hắn, chính mình cũng mang theo một chiếc khăn che mặt, cả hai ra khỏi gian nhà.

Trong làng, lúc này rất nhiều cây đuốc rọi sáng không gian, hơn ba mươi hộ gia đình trong làng đều đi ra, có một số người ôm tiểu hài tử, cũng có một số lão nhân được nâng đỡ ra ngoài tập trung, biểu tình trên mặt mỗi người đều hiện rõ vẻ sợ hãi, thậm chí có mấy tiểu hài tử lớn tiếng khóc không ngừng, tình cảnh có vẻ ảm ỉ.

Chỉ thấy đầu làng có một đám người đang đứng, thắt lưng mang trường đao, thống nhất mặc quần áo màu đen, lộ áo choàng, bộ dáng tuy rằng không phải là loại cùng hung cực ác, thế nhưng chung quy luôn tạo cảm giác âm trầm. Trong đoàn người, một vị trung niên nhân ăn mặc quần áo màu sắc khác hẳn với người khác, lúc này nhân thần sắc bén nhìn quét qua các thôn dân, sau đó lạnh lùng nói với thủ hạ:

- Chia một đội tới từng nhà cẩn thận truy tìm, một đội tỉ mỉ nhận rõ những đám người này, một khi phát hiện được những kẻ đó, cứ giết chết là được.

Những người này nghe vậy, liền tiến lên phía trước, cầm đuốc lửa, bắt đầu đến từng thôn dân tỉ mỉ nhận rõ.

Hoắc Dương và Vân Thiên Hà đứng bên cạnh, lúc này nhỏ giọng nói:

- Những người này đều là nhân mã Hắc Thần Bang, người kia là một đường chủ phân đà, xem ra hắn đã xảy ra đại sự gì đó, mà hiện tại chắc đang đuổi bắt người khác, không phải mục đích tìm chúng ta, bất quá vẫn phải cẩn thận.

Vân Thiên Hà gật đầu, chỉ thấy hai người đi về phía chính mình, cầm cây đuốc lắc lư trước mặt Vân Thiên Hà và Hoắc Dương, sau khi nhìn qua bọn họ vài lần, nhân thần một gã tráng hán trong đó như ngừng lại trên người Hoắc Dương, vô cùng kinh ngạc nói:

- Người là thiếu gia Hoắc gia tại thành Ca Lan, thế nào lại ở cùng với đám người chân đất này?

Hoắc Dương thần nhiên nói:

- Đi qua nơi này, nghỉ ngơi qua đêm!

Nhân thần người này liền chuyển sang Vân Thiên Hà bên cạnh, Hoắc Dương liền nói:

- Đây là bằng hữu của ta, đi cùng đường!

- Phải không?

Tráng hán nhìn Vân Thiên Hà, trong mắt hiện lên một tia hồ nghi, sau đó nhìn thấy Đường Linh Toa phía sau Vân Thiên Hà, nhất thời nhân thần sáng lên, liền dừng hẳn lại, nói:

- Người, cởi khăn che mặt ra cho ta nhìn!

Đường Linh Toa lạnh mắt quét qua hắn, không hề để ý, trong lòng Hoắc Dương có chút không hài lòng, nói:

- Hắc Thần Bang các người xảy ra chuyện gì, ta không muốn biết, thế nhưng hai người này là bằng hữu của ta, xin tự trọng!

- Hắc, tiểu tử không biết tốt xấu, khuyên người không nên xen vào việc của người khác!

Gã tráng hán này nhìn chằm chằm vào Đường Linh Toa, liền lập tức đưa tay tới, chuẩn bị tự mình động thủ tháo xuống.

Nhưng ngay lúc bàn tay hắn còn đang trong không trung, đột nhiên bị Vân Thiên Hà nắm lại, Vân Thiên Hà đậm mặt nói:

- Nếu nàng không phải là người các người muốn tìm, nàng mang hay không mang khăn che mặt, cùng với các người có quan hệ gì đâu, thứt thời thì cút ngay cho ta, bằng không...

Nói xong, nhân thần Vân Thiên Hà lạnh lùng, tiện tay sờ nhẹ, chợt che rắc một tiếng, xương cốt người nọ đã bị bóp nát bấy.

Ngao ngao...

Xương cốt bị bóp nát, gã tráng hán này liền té ngã trên mặt đất thê thảm gào khóc, giống như lợn bị giết thịt, liền lập tức nghe được một thanh âm lạnh lẽo tới tận xương tủy truyền tới:

- Mặc dù chúng ta không muốn nhiều chuyện, nhưng cũng phải cho người một cảnh cáo nho nhỏ!

Tiếng kêu thảm thiết phát sinh, nhất thời làm cho người khác chú ý tới, mà đám người kia liền dừng lục soát lại, chạy tới, chỉ thấy gã tráng hán té trên mặt đất gào khóc đau đớn không ngừng, liền lập tức bao vây xung quanh ba người Vân Thiên Hà và Hoắc Dương, rút đao ra.

320. Chương 322: Thiếu Niên Mắt Lam

Tiếng gào khóc của gã tráng hán cũng đã đưa vị đường chủ Hắc Thần Bang kia tới.

Trung niên nhân này coi như ổn trọng, đi tới trước mặt gã tráng hán nằm dưới mặt đất gào khóc, nhìn thoáng qua, nhất là khi nhìn thấy xương tay của hắn đã nát bấy, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, nhân thần liền rơi xuống người Vân Thiên Hà.

Dựa vào ánh sáng đuốc lửa, trung niên nhân không chút biểu tình, nói với Vân Thiên Hà:

- Người là ai, vì sao lại bóp nát xương hắn?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Ta là ai người không cần phải biết, người chỉ cần biết rằng chúng ta không phải là người các người muốn tìm là được, về phần bóp nát xương tay hắn, cũng chỉ là một điểm nghiêm phạt nho nhỏ đối với hắn vì dám vô lý với thê tử của ta!

Nghe xong lời này, đôi lông mày trung niên nhân không khỏi nhíu lại, trong lòng hắn tuy rằng rất phẫn nộ, thế nhưng hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hắn không nhìn thấu người trước mắt này, cảm giác giống như một đoàn sương mù dày đặc.

Nhưng hắn có một loại trực giác, người trước mắt này, hắn là một cao thủ, hướng hồ Hoắc Dương bên cạnh hắn cũng đã từng nghe tiếng, hiện tại đã là Võ Sư cấp chín, nếu như trở mặt, bọn họ sẽ rất khó có hội, chính hắn bất quá cũng chỉ đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp chín mà thôi.

Thế nhưng, thủ hạ của chính mình bị người khác tiện tay đánh nát xương tay, trở thành phế vật, đường chủ như hắn nếu không vì người mình chủ trì công đạo, sau này sẽ rất khó phục chúng, trong lòng suy nghĩ, liền trầm giọng nói:

- Ngay cả thủ hạ của ta có cử động vô lý đối với thê tử người, nhưng người vừa ra tay liền bóp nát xương của hắn, biến hắn thành phế nhân, việc này có phải nên cho huynh đệ chúng ta một công đạo?

- Vậy người muốn thế nào?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Người cho rằng cánh tay đã bị chặt đứt còn có thể nối trở lại sao?

- Người!

Lúc này, một thủ hạ dưới trướng trung niên nhân chạy tới nói:

- Đường chủ, không phát hiện được đầu mối kẻ đó trong làng, tất cả thôn dân đã xem xét kỹ, cũng không có!

- Người thanh niên, có đôi khi làm việc quá xung đột, nhất định phải trả giá lớn!

Trong lòng trung niên nhân phần nộ, tiểu tử này rõ ràng không biết tốt xấu, không để Hắc Thần Bang bọn hắn vào mắt.

Trung niên nhân thật sâu liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, lập tức xoay người hạ lệnh nói:

- Phân công nhau truy đuổi, hắn bị thương, không chạy xa được!

Đúng lúc này, phía sau lại truyền tới một tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy có một người lão đạo chạy ra, dừng lại trước mặt trung niên nhân nói:

- Đường chủ, trong phòng có một con bạch viên, nhanh cứu ta, móng vuốt của bạch viên này có độc...

Người này nói tới đây liền đột nhiên sùi bọt mép, lập tức ngất đi.

Nhưng mà sau khi tên thuộc này ngất đi ngã xuống, lúc này một đạo bóng trắng đột nhiên lóe lên, rồi nhảy tới trên vai Vân Thiên Hà, quay về mấy người Hắc Thần Bang nhe răng nhếch miệng, tràn đầy địch ý, hiển nhiên những người này đã quấy rối mộng đẹp của nó, làm cho tiểu bạch viên rất mất hứng.

- Vu Linh Hương Tuyết Viên!

Sau khi trung niên nhân nhìn thấu tiểu bạch viên, suy nghĩ một chút, không khỏi biến sắc, thậm chí hít một ngụm lương khí, kinh hô một câu. Người có thể thu phục được thần viên này, tất nhiên thực lực không thể tầm thường, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, trong mắt hiện lên một tia quái dị, liền quay về phía đám thủ hạ phát tay nói:

- Chúng ta đi!

Những người này đi rồi, trong thôn trấn nhất thời khôi phục lại sự yên tĩnh, tiểu bạch viên vẫn ngồi xổm trên vai Vân Thiên Hà, lấy tay xoa đầu nghịch loạn, rồi lại nhảy lên vai Đường Linh Toa, chơi đùa đồ trang sức trên đầu nàng, có vẻ yêu thích không muốn buông tay.

Chỉ là Vân Thiên Hà nhìn tiểu bạch viên chơi đùa hăng hái với Đường Linh Toa, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, tiểu vật này quả nhiên đưa tới phiền phức, vừa rồi, trong mắt trung niên nhân kia hiện lên vẻ tham lam. Hắn đã cảm nhận được rõ ràng, hắn biết, những người này nhất định còn có thể trở lại.

Sau khi các thôn dân sợ bóng sợ gió một hồi, lúc này cùng tản ra trở về nhà, Hoắc Dương xoay người nói:

- Thiên Hà huynh đệ, Vu Linh Hương Tuyết Viên chính là thánh thú sủng vật của tổ vu, trong Vu Thần Miếu có một pho tượng của nó, tại Xuất Vân Quốc rất nhiều người đều biết rõ, hiện tại đã bị Hắc Thần Bang biết được, nếu chỉ là một Hắc Thần Bang thì cũng thôi, nhưng nếu như Vu Thần Miếu nhúng tay vào mà nói, chỉ sợ nó sẽ mang tới cho người rất nhiều phiền toái to lớn không tưởng nổi!

- Vu Thần Miếu có địa vị gì?

Vân Thiên Hà lần đầu tiên nghe thấy Vu Thần Miếu.

Hoắc Dương nói:

- Vu Thần Miếu kỳ thực coi như một tông phái, phân ra thuật tông và võ tông, đệ tử và tín đồ thuật tông đông đảo, mà cao thủ trong võ tông nhiều như mây. Tại Xuất Vân Quốc được hưởng danh dự và địa vị rất cao, như quốc sư hiện tại của Xuất Vân Quốc, chính là đại trưởng lão Vu Thần Miếu!

Vân Thiên Hà nói:

- Vậy còn Thiên Môn Tuyết Vực, Vu Thần Tông thì như thế nào?

- Thiên Môn Tuyết Vực là một tông phái lịch sử gần nghìn năm, mà Vu Thần Tông mới quật khởi trong vòng trăm năm gần đây, bọn họ không thể nào so sánh được với Thiên Môn Tuyết Vực, thế nhưng nói đến Thiên Môn, ta ngược lại còn nghe thấy nhiều tin tức, có người nói thánh nữ của Vu Thần Tông hình như quan hệ rất mật thiết với Thiên Môn.

Nghe xong những lời này, trong lòng Vân Thiên Hà đã hiểu rõ, vì sao gã tráng hán kia lại muốn vạch khăn che mặt của Đường Linh Toa, vì sao gã đường chủ nhìn Đường Linh Toa lại có nhãn thần quái dị như vậy.

Thời điểm chuẩn bị vào nhà, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, hướng về phía ngách nhỏ phía sau gian nhà lớn tiếng quát:

- Trốn như vậy đủ rồi!

Không có động tĩnh!

Vân Thiên Hà thấy người này còn không chịu đi ra, chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục để ý tới, liền nói với Hoắc Dương:

- Hoắc huynh đệ, xem ra chúng ta nên rời khỏi trong đêm thôi, ta không muốn vì chuyện khác mà liên lụy tới thôn dân bách tính!

Nói xong, Vân Thiên Hà vừa chuyển, nhỏ giọng:

- Bất quá đối với người mà nói, ta cũng không muốn người bị liên lụy vào, có một số việc, không nên để người phải gánh chịu.

Hoắc Dương vừa nghe, cũng có chút không đồng ý, nói:

- Thiên Hà huynh đệ, Hoắc Dương ta có thể là hạng người không sợ chết sao? Người đã cứu mạng của ta, như vậy mạng Hoắc Dương này là của người, cho dù dám Hắc Thần Bang tới tìm phiền phức thì cũng không vấn đề!

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Hoắc huynh đệ, nếu như người lẻ loi một mình, tình nghĩa này của người ta xin nhận, thế nhưng sau người còn có một gia tộc, người nên suy nghĩ vì đại cục gia tộc, nếu vì ta mà đẩy cả gia tộc người rơi vào hiểm ảnh, điều này thực không đáng, hơn ta cũng không hy vọng gia tộc người cũng bị cuốn vào trong chuyện thị phi này!

- Thế nhưng!

Hoắc Dương còn muốn tranh biện, thế nhưng Vân Thiên Hà xuy tay ngắt lời, nói:

- Bất quá ta còn có một thỉnh cầu, hy vọng Hoắc huynh đệ có thể trợ giúp!

Hoắc Dương vừa nghe, lúc này mới nói:

- Thiên Hà huynh đệ có chuyện gì, cứ phân phó là được!

Vân Thiên Hà nói:

- Ta muốn thông qua quan hệ của Hoắc huynh đệ, giúp ta hỏi thăm tin tức đầu mối một người tên là Vân Sách, mà mục đích chính ta với Xuất Vân Quốc cũng chính là vì muốn tìm kiếm người này!

- Vân Sách?

Hoắc Dương thấp giọng trầm ngâm một câu, liền yên lặng ghi nhớ.

Mà đúng lúc này, góc gian nhà đột nhiên có một bóng người đi ra, chỉ là người còn chưa tới, thanh âm đã đến trước:

- Người là ai, người tìm Vân Sách làm cái gì?

Đây là thanh âm của một thiếu niên, khi hắn nhảy tới gần, Vân Thiên Hà thấy rõ người thiếu niên này mới mười bốn mười năm tuổi, quần áo tả tơi, vóc người có chút gầy, trên người còn có vết thương, mặt hiện rõ một khối xanh tím, bộ dạng thoát nhìn giống như thiếu niên nhà nông, thế nhưng hắn có đôi mắt màu lam nhạt, có vẻ rất đặc biệt.

Vân Thiên Hà đã sớm nhận ra thiếu niên này, cũng không lưu ý nhiều, thế nhưng hắn không nghĩ tới thiếu niên vừa mới nghe thấy cái tên Vân Sách liền tự mình chạy ra, lúc này Vân Thiên Hà nói với thiếu niên:

- Người biết tung tích của Vân Sách sao?

Thiếu niên đề phòng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Người còn chưa nói cho ta biết, người vì sao lại nhắc tới cái tên Vân Sách, vì sao muốn tìm, mà tìm người này làm cái gì?

Nghe xong liền tiếp ba vấn đề, tâm tình Vân Thiên Hà có chút kích động, thuận miệng nói:

- Nói như vậy người biết được tung tích của người này, rốt cuộc là ở đâu?

Vân Thiên Hà đi lên mấy bước, nhưng người thiếu niên đề phòng lùi lại mấy bước.

Nương theo ngọn đèn mờ ảo trong phòng, Hoắc Dương đã có thể nhìn thấy dung mạo thiếu niên, lúc này giật mình nói:

- Hình như tại thành Ca Lan ta đã gặp qua người, lúc đó người ăn trộm túi tiền của muội muội ta, đúng rồi, chính là người. Đôi con mắt màu lam này, thế nào người lại ở chỗ này?

Thiếu niên vừa nghe lời Hoắc Dương, tức thì vừa nhìn vừa hồi tưởng bộ dáng Hoắc Dương, nhanh chóng nghĩ muốn chạy trốn.

Mà Vân Thiên Hà tay nhanh mắt lẹ, lập tức nhảy tới, bắt quá hắn cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, công phu chạy trốn của thiếu niên này rất cao, linh hoạt giống như con báo nhỏ, hắn vừa chuyển kinh, liền bắt được cánh tay thiếu niên, thiếu niên ra sức giãy dụa, nhưng không tránh thoát khỏi, liền lớn tiếng kêu:

- Buông, ta sẽ nói cho người biết Vân Sách ở chỗ nào?

Vân Thiên Hà nói:

- Cho dù người có là trộm vặt, ta cũng không tính toán, ta chỉ muốn biết tung tích của Vân Sách, người hãy nói cho ta biết đi, bất quá có một số chuyện tạm thời ta không tiện nói cho người biết!

Dứt lời, Vân Thiên Hà liền thả thiếu niên.

Lúc thiếu niên bị buông ra, sự đề phòng đối với Vân Thiên Hà đã thoáng giảm đi một ít, cũng khẩn trương nhìn Hoắc Dương, Vân Thiên Hà xem thấu tâm tư của hắn, thuận miệng nói:

- Chuyện này hắn cũng sẽ không làm khó dễ người, người hãy mau nói cho ta biết đi!

Hoắc Dương nói:

- Chuyện trước đây, ta sẽ không tính toán, người biết cái gì nói cho hắn. Nếu như sau này sinh hoạt gặp phải khó khăn gì, ta sẽ trợ giúp người một chút, chỉ hy vọng người có thể tín nhiệm chúng ta.

Thiếu niên tựa hồ có biết Hoắc Dương, nghe xong lời nói của Hoắc Dương, lúc này mới yên tâm, thả lỏng cảnh giác nói:

- Tại thời điểm ta mới chín tuổi, có một ngày, buổi tối, mẫu thân dẫn ta chuẩn bị tới thành Ca Lan tìm thân thích nương tựa, ta không biết xảy ra cái gì, theo mẫu thân rời đi. Chỉ là trên đường, chúng ta gặp phải mấy kẻ muốn giết chúng ta, lúc đó có một người che mặt đã cứu chúng ta, cũng tiện đường dẫn chúng ta tới thành Ca Lan. Chỉ là không nghĩ tới vị họ hàng xa kia có quen biết người bịt mặt này, sau đó chúng ta ở lại đó, vị ân nhân cứu mạng chúng ta cũng tạm thời ở cùng với chúng ta vài ngày. Chỉ là có một buổi tối, khi ta ra khỏi nhà, thỉnh thoảng nghe được lão gia gia và một người nói chuyện, liền nhắc tới cái tên Vân Sách này, sau một thời gian rốt cuộc ta cũng biết được người ân nhân cứu mạng mẫu tử chúng ta tên là Vân Sách. Nhưng từ sáng sớm hôm sau đã không còn thấy bóng dáng, người này không hề tiếp tục xuất hiện qua, ta trở về nói chuyện với mẫu thân, mẫu thân muốn ta nhớ kỹ cái tên này, tương lai nếu tìm được hắn, nhất định phải báo đáp!

Vân Thiên Hà nghe được Vân Sách đã đi qua thành Ca Lan, nhưng lại đi tìm thân thích của thiếu niên này, liền hỏi:

- Vậy thân thích của người họ gì?

321. Chương 323: Lệnh Bài Thần Bí

- Cái gì, Bộ Viễn thị?

Hoắc Dương nghe dòng họ này, không hỏi thăm hít sâu một hơi, nói:

- Bộ Viễn thị là một gia tộc có lịch sử rất lâu đời tại thành Ca Lan, chỉ là tại tám năm trước, gia tộc bọn họ trong một đêm đột nhiên bị thế lực thần bí nào đó diệt môn, lúc đó bên ngoài nghe đồn rằng không còn người nào sống sót, người làm cách nào chạy trốn được, mà tên người là gì?

Thiếu niên nói:

- Ngày đó mẫu thân bị bệnh, ta liền rời khỏi nhà tìm thuốc, thế nhưng lúc ta trở về nhà, chỉ thấy tất cả phòng ốc đều bị cháy hết, lúc đó ta liền chạy tới chỗ mẫu thân, thế nhưng một vị lão bá trong phủ đã đánh ta ngất xỉu rồi mang đi, mãi tới lúc ta tỉnh lại, mới biết được gia tộc Bộ Viễn đã bị giết chết hết, mẫu thân cũng đã chết, đối với chuyện này, nhiều năm qua, vẫn như cũ không hề biết được bọn họ rốt cuộc là bị kẻ nào giết chết!

Nói tới đây, người thanh niên không tự chủ được nước mắt chảy xuôi, đồng thời nắm chặt bàn tay.

Hoắc Dương biết chuyện này, lại tiếp tục hỏi:

- Người còn chưa nói cho chúng ta biết, người tên là gì?
- Ta là Vô Thương, đây là cái tên lão bá mang ta đi sửa lại!
- Vậy nguyên danh của người là gì?

Hoắc Dương lại hỏi.

Thiếu niên do dự một chút, trong lòng suy nghĩ, nhìn biểu tình của Hoắc Dương, tựa hồ có điều gì đó, liền do dự nói:

- Nguyên danh của ta là Thiên Mang Ô!

Hô!

Hoắc Dương vừa nghe được cái tên này, lần thứ hai hít một ngụm lạnh khí, không khỏi bật thốt lên nói:

- Người chính là di cô Thiên Mang thị trước khi Bộ Viễn thị bị diệt môn một năm đã bị giết chết toàn gia, đó cũng là một trong những thế gia lịch sử lâu đời a, này rốt cuộc là làm sao chứ? Tại sao lại có thể như vậy? Trong vòng một năm, tại Xuất Vân Quốc lần lượt có ba gia tộc lịch sử lâu đời bị diệt môn!

- Người nói cái gì?

Thiếu niên vừa nghe được lời này, tức thì con mắt màu lam nhạt mang theo vẻ khiếp sợ và bi thương, hỏi:

- Người nói nhà ta cũng là bị diệt môn?

Nói xong, thiếu niên liền đau đớn khóc rống lên, thất thanh nói:

- Ta rốt cuộc cũng biết được mẫu thân lúc đó vì sao luôn gạt ta, ta rốt cuộc biết được Kiên bá vì sao trước khi lâm chung còn gạt ta, nói người thân của ta trừ mẫu thân ra, toàn bộ phụ thân, gia gia, thúc bá đều bị bệnh chết, muốn ta phải sống sót cho tốt, nguyên nhân tất cả bọn họ đều bị người sát hại, đây là vì sao, là ai làm?

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, cũng có chút không nhịn được rung động kinh hãi, trong vòng một năm, ba thế gia có lịch sử lâu đời bị diệt môn, rốt cuộc là thế lực như thế nào mới có thực lực mạnh mẽ tới như vậy, cùng sử dụng loại thủ đoạn tàn nhẫn này, rốt cuộc bọn họ muốn che giấu cái gì?

Bất quá trong sự kiện này, hình như có chút liên hệ với Vân Sách, Vân Thiên Hà đã bị nổi lên lòng hiếu kỳ, liền hỏi Hoắc Dương:

- Ba thế gia bị diệt môn này có bối cảnh gì, hoặc là bọn họ đã từng đắc tội qua thế lực nào?

Hoắc Dương lắc đầu:

- Điều này ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá ba thế gia đều có một điểm chung, đó chính là bọn họ đều là thế gia tại thời kỳ đại tan biến Vu tổ nương nương truyền thừa tới hiện nay!

- Cái gì là thời kỳ đại tan biến?

Vân Thiên Hà lần đầu tiên nghe được cách nói này.

Hoắc Dương nói:

- Thời kỳ đại tan biến, tại truyền thuyết Xuất Vân Quốc vào khoảng năm sáu trăm năm trước đây, thần linh đã đánh xuống thiên phạt, làm cho toàn bộ thiên địa kịch biến. Khắp đại lục, toàn bộ sinh linh đều trải qua một lần hạo kiếp, rất nhiều chủng tộc cường đại từ xa xưa, cùng với thượng cổ Vu tộc và Linh Tộc đều bị diệt tộc, còn có một số chủng tộc mới diễn sinh ra. Từ đó mới có bố cục nhân tộc hiện tại chiếm đại vị trí thống trị đại lục, mà Vu tổ nương nương chính là tại thời điểm này may mắn còn tồn tại, truyền thừa xuống hậu đại Cổ Vu tộc!

Điểm cổ này, để Vân Thiên Hà nghĩ tới thời điểm trước kia tại Xà Bàn Sơn, lời Thương Nguyệt đã từng nói qua, đại tan biến xác thực tồn tại, chỉ là nguyên nhân nó hình thành, cũng không phải là thiên thần nào đó đánh xuống thiên phạt, đó chỉ là một đoạn lịch sử bị phủ bụi, cho tới nay truyền lưu thuật lại, nhưng có bao nhiêu phần chân thật trong đó?

Mà lời nói của người thanh niên trước mắt này, đã làm cho Vân Thiên Hà có được một ít tin tức quan trọng. Vân Sách đi qua thành Ca Lan, sau đó lại rời đi, mà ngay sau đó không lâu Bộ Xa thị bị diệt tộc.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà hỏi:

- Hoắc huynh đệ, như vậy gia tộc cuối cùng bị diệt môn trong ba gia tộc là gia tộc nào, bọn họ ở đâu?

Hoắc Dương nói:

- Trước hết là Thiên Mang thị, bọn họ ở tại thành Hán Tư phía bắc, tiếp theo chính là Bộ Xa thị, bọn họ ở thành Ca Lan, cuối cùng chính là Vệ thị, bọn họ ở tại một tiểu trấn cạnh Hạ Gia Lạp Sơn, tiểu trấn này gọi là Nghênh Tuyết Trấn, rất gần với Tuyết Vực rồi!

- Xem ra ta cần phải đi tới Nghênh Tuyết Trấn một chút rồi!

Vân Thiên Hà nói.

- Có thể mang theo ta cùng đi hay không?

Thiên Mang Ô đột nhiên chen vào hỏi.

- Cho ta một lý do để dẫn theo người đi!

Vân Thiên Hà nhìn thiếu niên này hỏi ngược lại.

Thiên Mang Ô nói:

- Ta điều tra đầu mối những gia tộc này bị diệt, bởi vì hai gia tộc này cùng với gia tộc của ta có sự quan lại thân mật, tuy rằng võ công của ta thấp, nhưng công phu chạy trốn của ta là do một vị gia gia dạy, người bình thường sẽ không thể nào bắt được, ta sẽ không kìm sau chân người!

Nói xong, thiếu niên lại từ trong người lấy ra một bọc nhỏ, nói:

- Mặt khác, ta còn có thứ này, đây là do ta trộm được từ trong phân đà Hắc Thần Bang, bọn họ chuẩn bị mang thứ này tới Vương đô!

- Đó là cái gì?

Vân Thiên Hà nhìn bọc nhỏ nói.

- Ta cũng không biết đây là cái gì, có tác dụng gì, cũng chỉ biết nó là một khối lệnh bài!

Thiếu niên nói, liền mở bọc nhỏ ra, cầm vật trong bọc nhỏ giao cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận quan sát lệnh bài, khối lệnh bài này có vẻ cổ xưa, mặt trái có khắc vài loại đồ án khác nhau. Mà chính diện có khắc một chữ, hình như là "Võ".

- Đây có phải là lệnh bài trọng yếu của Hắc Thần Bang hay không?

Vân Thiên Hà suy nghĩ nói.

- Hắc là không phải, lệnh bài của Hắc Thần Bang ta đã từng nhìn thấy, hơn nữa đồ án của bọn họ phải là hắc lang, khối lệnh bài này rất cổ xưa, hắc là vật của một tông phái nào đó!

Vân Thiên Hà nói:

- Người mạo hiểm sinh mệnh chạy vào trong Hắc Thần Bang cũng chỉ vì muốn trộm một khối lệnh bài không biết là gì như vậy, ta thực sự hoài nghi lời người nói có đúng là sự thực hay không, hơn nữa đây cũng không phải là lý do để ta dẫn người cùng đi tới Nghênh Tuyết Trấn. Còn có, chính người có thể tự mình tới Nghênh Tuyết Trấn, vì sao lại phải theo ta? Người không cảm thấy động cơ kỳ quái như vậy sẽ càng làm cho người khác thấy nghi ngờ hơn sao?

- Được rồi, nếu như ta nói cho người biết bí mật, người có thể mang theo ta đi?

Thiên Mang Ô phát hiện chính mình dấu tâm nhãn, căn bản không thể qua được người này, chỉ đành phải thỏa hiệp.

- Vậy người nói đi!

Vân Thiên Hà nói.

- Hoắc thiếu gia, người có thể lắng tránh một chút hay không?

Thiếu niên nói với Hoắc Dương, Hoắc Dương liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thấy hắn gật đầu, liền lánh sang chỗ khác. Lúc này thiếu niên lại nhìn sang tiểu bạch viên đang chơi đùa với Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà nói:

- Người hiện tại có thể nói rồi, không nên tiếp tục kéo dài thời gian!

- Được rồi!

Lúc này thiếu niên mới nói:

- Thời điểm ta lưu lạc tại Xuất Vân Quốc, ta có đụng phải một vị lão gia gia, người nói cho ta biết, chỉ cần ta có thể tìm được cho hắn một khối lệnh bài, làm được một việc, như vậy sẽ dạy cho ta công pháp cao thâm. Tại Xuất Vân Quốc, bình dân cơ bản khó có thể học được công pháp võ đạo cao thâm, vì vậy ta rất quý trọng cơ hội chỉ có thể ngộ không thể cầu này, sau đó lão gia gia lúc gần đi có truyền thụ cho ta một bộ công pháp chạy trời chết, đã nói trước nếu như ta hoàn thành nhiệm vụ, phải đi Nghênh Tuyết Trấn chờ người!

- Vậy thì chuyện đó cùng với việc ta mang theo người đi có quan hệ gì?

Vân Thiên Hà nói.

Thiếu niên trả lời:

- Bởi vì lão gia gia từng nói một việc khác chính là muốn ta tìm một người có con mắt rất kỳ lạ, giống như tinh không vô tận, sau khi tìm được nói với hắn rằng, sau khi từ biệt núi hoang, hắn không thể thực hiện lời hứa đúng hạn, cảm giác rất xấu hổ, nhưng hành trình Tuyết Vực, thời cơ còn chưa tới, dừng lại Nghênh Tuyết Trấn!

Sau khi thiếu niên nói xong lời này, thuận miệng nói tiếp:

- Vừa rồi tại thời điểm thôn dân tập trung ta đã phát hiện ra người, cũng lặng lẽ quan sát một hồi, phát hiện người so với người mà lão gia gia kia nói rất giống nhau, vì vậy liền dự định thử xem, rốt cuộc người có phải là vị đại ca kia không?

Sau khi Vân Thiên Hà nghe được lời này, sắc mặt hơi đổi, nhưng nghĩ tới chuyến đi lần này còn phải tìm một người khác, liền nói:

- Lão gia gia kia có phải là hình dáng giống như tên khất cái, thế nhưng sau lưng luôn mang theo một hồ lô?

- Đúng vậy, người thế nào biết?

Thiếu niên bật thốt, tựa hồ nghĩ tới cái gì, đột nhiên trừng mắt, kinh hãi nói:

- Lễ nào người chính là vị ca ca kia, thật tốt quá, ta không cần phải tới Đại Đường Quốc rồi!

Vân Thiên Hà không tiếp tục suy nghĩ nhiều, thuận miệng nói:

- Lập tức khởi hành, đi Nghênh Tuyết Trấn!

Dưới đêm tối, gió tuyết thổi mạnh, ba con ngựa có người cưỡi rời khỏi thôn trấn, chạy về phương bắc.

Bởi vì hành trình thay đổi, Vân Thiên Hà muốn tới Nghênh Tuyết Trấn trước, so với Hoắc Dương muốn tới thành Ca Lan theo hai hướng khác nhau, bọn họ phải phân chia hai đường.

Hoắc Dương cũng muốn đi cùng với Vân Thiên Hà tới Nghênh Tuyết Trấn, chỉ là trong người mang theo nhiều vật phẩm làm thuốc dẫn cứu trị người nhà, vì vậy đành phải tự mình dẫn theo hai vị tùy tùng ra đi, chạy về thành Ca Lan.

Lúc Vân Thiên Hà nói chuyện với Vân Thiên Hà, Đường Linh Toa cũng không muốn ngồi xe ngựa, Hoắc Dương liền mang tọa kỵ của chính mình tặng cho Đường Linh Toa, lại cho Thiên Mang Ô một con, chính hắn ngồi xe ngựa cáo biệt rời đi.

Chỉ là nhóm ba người Vân Thiên Hà cùng với Hoắc Dương phân chia hai đường, chạy được không tới mười dặm, trước mặt đột nhiên xuất hiện hơn mười người cưỡi ngựa chặn lối đi.

- Tiểu tử, giao ra Vu Linh Hương Tuyết Viên, còn có nữ tử kia, bằng không chỉ có một đường chết!

Trong mấy người đối phương, Vân Thiên Hà liếc mắt liền phát hiện chính là gã đường chủ Hắc Thần Bang vừa đi giờ quay trở lại, còn có một trung niên nhân khác lớn hơn hắn vài tuổi, khí tức nội liễm, khí thế có hơi chút kiêu ngạo, người này là một cao thủ Tiên Thiên Võ Sư.

Thiên Mang Ô đi theo Vân Thiên Hà đã thay đổi quần áo, đồng thời Vân Thiên Hà còn hóa trang che giấu một chút, những người này nhìn hắn không nhận ra được.

Đám người này quả nhiên tới là vì tiểu bạch viên và Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà cũng không có bao nhiêu ý muốn chơi đùa, chỉ đạm mạc nói:

- Nếu như các người có bản lĩnh thì cứ thoải mái bắt đi tiểu bạch viên này, chỉ là muốn ta giao nữ nhân của mình ra, các người cho rằng có thể sao?

- Cũng không ngại nói cho người biết, một vị hoàng thái tử La Lan Quốc, một vị vương gia Đại Đường Quốc dùng số tiền lớn ủy thác chúng ta muốn lấy đi mạng của người, đồng thời mang đi nữ nhân này, bất quá chỉ cần người giao ra tiểu bạch viên và nữ nhân kia ra, chúng ta có thể bán với cái giá tốt, sẽ trả cho người một cái mạng nhỏ, bằng không, hắc hắc, chờ sau khi chúng ta chơi đùa nữ nhân này, sau đó bắt người cũng vẫn có thể bán được cái giá tốt!

322. Chương 324: Ai Vì Họ Tể Điện?

- Gào...

Lúc này, Vân Thiên Hà giống như cự long viễn cổ đang lúc ngủ say bị giật mình tỉnh giấc, vô cùng phần nộ, một tiếng gầm lớn trầm trọng không gì sánh được liên vang lên, quanh quẩn trong cánh đồng bát ngát, chấn động thiên địa.

Tiếng nổ vang truyền tới từng đợt, lúc này gió tuyết xung quanh đột nhiên dừng lại, tại tiếng rống giận dữ này như bị chấn nát, sau đó hóa thành từng đạo sương tuyết, bắt đầu lan tràn.

- A...

Mà hơn mười kỵ sĩ Hắc Thần Bang đối diện, một số kẻ có tu vi thấp lúc này đều liều mạng che chắn lỗ tai chính mình, khí huyết toàn thân bọn họ không ngừng bốc lên. Cổ âm ba cường liệt không gì chống đỡ nổi liên tục chấn động, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, càng có kẻ thất khiếu chảy máu, thảm thiết kêu lên một tiếng, liền té ngã khỏi ngựa, đã bị nội thương rất nặng.

Mà vị đường chủ kia, lúc này thần sắc kinh hãi tới cực điểm, sắc mặt trắng bệch, hần liền mạng bình ổn khí huyết bốc lên trong cơ thể sau tiếng rống chấn thiên động địa vừa rồi, thế nhưng cổ âm ba này giống như sóng lớn ngập trời, ngay cả hần cũng không thể nào chống đỡ được, rốt cuộc không chịu nổi, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, không ngồi yên trên lưng ngựa, liên tục lắc lư.

Chỉ có vị Tiên Thiên Vô Sư kia là có thể ngồi yên trên ngựa, xem sắc mặt còn giữ được bình thường, thế nhưng nội tâm hần lại vô cùng khiếp sợ, đồng thời khí huyết trong cơ thể cũng đang không ngừng khởi động bốc lên, lỗ tai ông ông chấn động, hần có chút hối hận chính mình đã quá tham lam, đánh chủ ý lên Vu Linh Hương Tuyết Viên kia, vì muốn độc chiếm nên không dẫn theo mấy vị cao thủ khác tới đây.

Lúc Vân Thiên Hà phóng xuất ra một cỗ khí thể cường đại và ý chí thần hồn mạnh mẽ, hần biết được người này có thực lực cực mạnh, sợ rằng ngay cả hần cũng không thể nào đối phó được, đối phương chỉ rống một tiếng như vậy mà bên mình đã tổn thất thảm trọng, thậm chí mấy huynh đệ còn trực tiếp bị tiếng rống này chấn động đến chết.

Thế nhưng trên đời không có thuốc có thể chữa được hối hận, lúc vị trung niên nhân này bình ổn nội tức đang bốc lên trong cơ thể, quyết định tiên hạ thủ vi cường, võ lưng ngựa, mượn lực nhảy lên cao, vừa ra tay liền đánh một kích cực mạnh.

Lửa giận trong lòng Vân Thiên Hà đã sớm bị ngôn ngữ của những người này đốt lên, hần sớm biết rằng hoàng thái tử La La quốc thì cũng thôi, Túc Tĩnh Vương cư nhiên không bỏ qua cho hần, nếu như bọn họ mua được hắc bang Xuất Vân Quốc tới giết hần, như vậy những người này tự nhiên chính là địch nhân của chính mình, không ai có thể cướp được nữ nhân hần yêu quý ngay trong bàn tay hần.

Điều này không cần nghi ngờ đã triệt để động vào khối nghịch lân trong lòng Vân Thiên Hà, xúc phạm chiếc gai nhọn cắm sâu trong xương cốt.

Mắt thấy vị Tiên Thiên Vô Sư kia dẫn đầu đánh tới, trong mắt Vân Thiên Hà hiện lên một tia sát khí sắc bén, thấp giọng nói:

- Linh Toa, Vô Thương, các người phòng bị cẩn thận!

Nói xong, Vân Thiên Hà cúi người áp sát lưng ngựa, Vân Bôn mạnh mẽ nhảy lên, lập tức hai vó giơ cao, mang theo một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ, đẩy bật Vân Thiên Hà ra ngoài.

Tinh khiêu trong cơ thể lúc này giống như bầu trời sao vô tận, từng cỗ tinh linh chi khí ngọn nhọn vận chuyển trong cơ thể Vân Thiên Hà, tại lúc hần được Vân Bôn trợ sức đẩy lên, Vân Thiên Hà ngưng kết Thiên Khôn Định Ấn, một đạo, hai đạo, ba đạo...

Một cỗ lực lượng cường đại, phảng phất như từ bốn phương tám hướng tràn tới, toàn bộ ngưng tụ vào khôn ấn Vân Thiên Hà ngưng tụ trong lúc bật người bay lên.

Lúc này, nhiệt độ trong thiên địa, phảng phất như hạ thấp tới cực điểm, hoa tuyết xung quanh rơi xuống, liền nhanh chóng ngưng tụ thành khối băng, cảm giác giống như xuất hiện mưa đá.

Một kích này, cũng là một kích mãnh liệt nhất của Vân Thiên Hà.

Sát khí trong mắt hần phát ra sắc bén, tự nhiên sẽ không dành cho địch nhân bất cứ cơ hội phản kích nào!

Khi đạo khôn ấn thứ sáu ngưng kết thành, lúc này toàn bộ lực lượng thiên địa phảng phất giống như ngưng kết lại trong sát na, tụ tập vào sáu đạo khôn ấn này, sau đạo khôn ấn có khả năng chịu đựng đạt tới cực điểm.

Mà vị Tiên Thiên Vô Sư muốn chiếm tiên cơ nhảy lên mang theo một kích mạnh nhất tấn công, lúc này trong lòng biến thành khiếp sợ vô cùng, tại lúc cỗ lực lượng cường đại kia bắt đầu lan tràn, hần chỉ biết, đêm nay hần đã gặp phải một quái vật!

Lúc này hần muốn thoát ra, đã chậm!

Ầm...

Hai cỗ lực lượng chí cường mạnh mẽ va chạm với nhau, phát sinh tiếng nổ lớn, tiếp đó là chấn động kịch liệt, phản phát lôi đình vạn quân.

Vị Tiên Thiên Võ Sư muốn rời khỏi dư thế do một kích chí cường này mang lại, hắn chuyển biến tiến công hóa thành thủ thế, nhưng lại bị thương phát hiện ra, cỗ lực lượng chí cường kia tại lúc bọn họ liều mạng công kích, kinh khí hộ thể của hắn đã bị bẻ gãy nghiền nát thành phần toái.

Ầm ầm...

Liên tiếp vang lên hai tiếng chấn động vang vọng, hầu như trong cùng một lần hô hấp, tại khôn ấn bạo cường của Vân Thiên Hà, vị Tiên Thiên Võ Sư phảng phất yếu nhược như một đứa trẻ, tại lực lượng dư ba của khôn ấn, vị Tiên Thiên Võ Sư bị hung hăng đánh văng rơi xuống mặt đất, làm cho mặt đất ngạnh cứng bốc lên biến thành một hố to.

Thiên Khôn Định Ấn, cư nhiên có thể miểu sát một vị cao thủ Tiên Thiên Võ Sư.

Lúc này, dư thế cổ sóng khí kia, lại tiếp tục chấn động tới mấy kỵ sĩ Hắc Thần Bang phía sau, làm người ngã ngựa đổ.

Vị đường chủ kia dưới dư ba của cỗ lực lượng cường đại ảnh hưởng, từ trên lưng ngựa trực tiếp văng ngược lại, trong lòng hắn đã bị sự sợ hãi chiếm đóng, lập tức hiện lên một ý niệm duy nhất theo bản năng, đó chính là chạy!

Thế nhưng...

Tại lúc hắn vừa mới chống người bò dậy, trong mắt hắn, liền nhìn thấy một đạo hàn quang phảng phất giống như u linh tử thần, đạo hàn quang trong mắt này đã tập trung vững vàng vào thân thể hắn.

Ngay sau đó, trong con mắt hắn, đột nhiên thấy được một đạo ngân mang phảng phất như từ chân trời chiếu xuống, lao thẳng tới trước mặt hắn.

Trong bóng ma bao phủ, toàn thân hắn băng hàn tới cực điểm, thần hồn của hắn giống như bị đóng băng cứng ngắc, tu duy của hắn trong nháy mắt trở nên cứng đờ, không thể vận chuyển.

Thế nhưng lúc cứng đờ này, để hắn mở mắt trừng trừng nhìn thấy đạo ngân mang kia hạ xuống đỉnh đầu hắn, giống như u linh tử thần tùy ý thôn phệ.

Tại thời điểm thân thể gã đường chủ cứng ngắc, con mắt hắn mở to, "kỳ" đồng tử hắn tan rã, "thư" sinh mệnh hắn biến mất, "vong" ý thức hắn cũng dừng lại, mắt hắn thấy đạo u linh tử thần kia giờ lên chiếc liềm đao phát ra lạnh lẽo bức người, thu gặt linh hồn không có chút sức phản kháng.

Sau đó, hắn hoàn toàn mất đi ý thức.

Tại lúc thân thể gã đường chủ này lạnh lẽo, đám bang chúng Hắc Thần Bang cũng không còn người nào tiếp tục đứng lên được nữa.

Trên mặt đất còn sót lại chỉ là những thi thể đã lạnh giá.

Vén vén trong thời gian mấy lần hô hấp, đám người hắc bang nguyên bản vô cùng đặc chí, muốn độc chiếm toàn bộ chỗ tốt, tất cả đều bị tử thần thu hoạch mất sinh mệnh.

Một màn này, phát sinh trong thời gian quá ngắn.

Khi Vân Thiên Hà cho Vân Tru vào vỏ, xoay người lên ngựa, lúc này Thiên Mang Ô và Đường Linh Toa ở phía sau rút cuộc cũng hồi phục lại tinh thần. Trong lòng Đường Linh Toa vô cùng kinh ngạc, bởi vì nàng đã một lần nữa tận mắt chứng kiến một màn khiến cả đời này khó quên.

Lúc hắn giận dữ giết người vì nàng, thần tình coi thường tất cả sinh tử, coi sinh mệnh giống như kiến hôi, nhân thần tĩnh lặng lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi, còn có phương thức giết người nhanh chóng làm hít thở không thông, tất cả đều khắc ấn thật sâu trong nội tâm nàng.

Mà một lần nữa chứng kiến hình ảnh này, để Đường Linh Toa phát hiện, một màn tương tự phát sinh tại Lợi Châu năm đó, đã khắc ấn ký thật sâu trong linh hồn nàng!

Thân ảnh hắn trong nháy mắt trở nên mờ ảo, tại nháy mắt cách nàng xa xôi, để nàng muốn vững vàng nắm chặt lấy hắn, không muốn hắn biến mất khỏi linh hồn của chính mình.

Nàng biết, nguyên chính mình phát sinh một màn tương tự tại Lợi Châu trước kia, chính tại lúc đó, lòng của nàng, đã bị hình bóng của hắc vũng vàng chiếm giữ. Tại lúc đó, nàng đã yêu hắc, quyết chí phải theo hắc, mặc kệ chịu đựng bao nhiêu thống khổ, tất cả thủy chung không làm nổi lên bất cứ dao động nhỏ nhất trong linh hồn nàng.

Tuy trong lòng nàng không quá thích giết chóc, thế nhưng nam nhân của nàng vì nàng giận dữ giết chóc, tại giờ khắc này, nàng nghĩ cho dù hắc cầm kiếm trong tay, đồ sát nghìn vạn người, nàng cũng vô cùng hạnh phúc.

- Chúng ta đi thôi!

Vân Thiên Hà xoay người hướng về phía Đường Linh Toa và Thiên Mang Ô, nhàn nhạt nói một câu, liền lên ngựa đi đầu.

Đường Linh Toa sửng sốt, lập tức chạy theo.

Mà Thiên Mang Ô vẫn còn đang sửng sốt tại chỗ, linh hồn nhỏ bé trong lòng hắc vô cùng kinh ngạc, phẳng phất như chìm đắm trong tình cảnh vừa rồi, khó có thể dứt ra được. Trong thời gian mấy lần hô hấp, một chưởng một kiếm, đánh ngã hơn mười người, nhanh, ngoan, một kích mất mạng, đây mới chính là phương thức chiến đấu chân chính mà hắc hướng tới, mà lần này đã vì hắc mở ra một cánh cửa mới, một con đường cuồng nhiệt trở thành cường giả.

Máu tươi của hậu nhân Cổ Vu tộc, rốt cuộc bắt đầu sôi trào!

- Đại ca ca, chờ ta một chút!

Lúc phục hồi lại tinh thần, Thiên Mang Ô phát hiện ra hai người đã cưỡi ngựa đi xa, lúc này quát to một tiếng, giục tuấn mã nhanh chóng đuổi theo, nhưng trong lòng hắc, thân ảnh to lớn trước mặt kia đã trở thành mục tiêu mới, mục tiêu nhân sinh cả đời hắc. Trong đôi mắt màu lam nhạt, tựa hồ nhiều hơn một quang mang mới sinh phẳng phất có thể làm hắc tỏa sáng.

Gió lạnh thét gào, tuyết trắng cuồng phi, trên đại đại băng lãnh, một khúc nhạc tử vong đã hạ màn.

Thứ còn lại, chỉ còn lại thi thể đầy mặt đất, cùng với gió tuyết thổi qua phát ra tiếng kêu rên.

Hai kỵ sĩ lao đi như tia chớp, chạy vội trên đại địa màu trắng, khi bọn họ chạy tới địa điểm phát sinh khúc nhạc giết chóc vừa rồi, nhìn thi thể đầy mặt đất, một vị lão giả dùng nhãn thần âm trầm quét qua thi thể, bất đắc dĩ phát sinh một tiếng thở dài:

- Kết quả của tham lam, không đáng để thương hại!

Một vị trung niên nhân đi cùng lão giả bộ dạng không chút biểu tình.

Trong ánh mắt lão giả lóe lên một cỗ quang mang cừu hận, trầm giọng nói:

- Lão nhị, ngươi có phát hiện hay không, cái chết của những người này, đều là một kiếm mất mạng, so với vết thương của lão tam giống nhau như đúc.

- Ý tứ của phụ thân là, cái chết của lão tam, cùng với cái chết của những người này đều là do một kẻ gây nên?

Trung niên nhân dùng thanh âm âm trầm nói:

- Lão tam háo sắc, gian sát nữ nhân vô số, nhưng hắc mơ ước thi thể man y đã thật lâu rồi, lần này ra ngoài bị giết cũng là báo ứng, thế nhưng trong Hắc Thần Bang chúng ta đã chết nhiều người như vậy, ủy thác bên phía Đại Đường Quốc và La Lan Quốc, có phải là có chút không đáng!

- Vấn đề hiện tại không phải là không đáng giá, mà là chúng ta đã nhận, nếu như thành công, chúng ta có thể nhận được chỗ tốt không thể tưởng tượng, không làm mà nói, tự nhiên sẽ có người khác tới làm, bất luận là người nào, cái giá của thất bại, chính là diệt vong.

- Vậy chúng ta dự định như thế nào?

Trung niên nhân nói.

Trong mắt lão giả hiện lên một tia tinh quang, nói:

- Vu Linh Hương Tuyết Viên hiện thế, chính là một cơ hội tuyệt vời, Vu Thần Miếu tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, mà Thiên Môn Tuyết Vực cuối cùng chỉ có thể làm đá kê chân, lịch sử của bọn họ sẽ bị sửa...

- Thế nhưng, khối lệnh bài kia đã biến mất, chúng ta ăn nói thế nào? Hơn nữa bên ngoài cũng có rất nhiều cao thủ tiến vào Xuất Vân Quốc, đều hình như vì tên tiểu tử kia, thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm!

- Tuyên bố mệnh lệnh, Hắc Thần Bang từ bỏ tất cả các hành động, toàn lực truy sát tên tiểu tử này, sống phải gặp người, chết phải thấy thi thể, mang chuyện Vu Linh Hương Tuyết Viên tiết lộ cho Vu Thần Miếu!

Lão giả nhàn nhạt nói một câu, cười ngựa rời đi.

Mà những thi thể dưới đất, vẫn như cũ lẳng lặng nằm tại nơi này, chỉ có thể nghe được gió lạnh vì bọn họ thổi một khúc rền rĩ, ai vì họ tế điện!

323. Chương 325: Chính Là Một Màn Kia

Đường xa phương bắc, bụi gai giăng đầy.

Trong gió tuyết, máu tươi, giống như là cánh hoa đỏ thắm tô điểm thêm cho màu trắng của đại điện, khiến cảnh sắc càng thêm mỹ lệ.

Xa xa, trên tuyết trắng, một vị nữ tử với thân hình mạn diệu mang khăn che mặt, vũ lòng dáng người mềm mại của nàng, trong ôn nhu, lại mang theo một cỗ sát khí sắc bén.

Một vị hán tử mặc hắc y cầm trường đao trong tay, đao phong quét ngang, bóng hình nữ tử thanh mỹ xẹt qua sát biên giới đao phong giống như du long vờn nhẹ.

Xoạt!

Một tiếng trường tiên va chạm vào da thịt, phẳng phất như cắt nát hư không, tại sát na nữ tử thanh mỹ vũ động đón gió, huy vũ, long cân vô cùng mềm dẻo và đàn hồi, để trên mặt vị tráng hán kia lưu lại một vết máu người khác nhìn thấy mà giật mình.

Tráng hán thảm thiết kêu lên một tiếng, thân thể lão đảo, mang theo khuôn mặt đầy máu dữ tợn, giống như ác quỷ lần thứ hai xông tới.

Chỉ là khi hán tử vừa mới động, một bóng ảnh màu trắng, giống như tinh linh nhảy múa trong bão gió tuyết, trong trảo mang theo phong mang, còn ẩn chứa kịch động trí mạng, tại lúc tráng hán không thể nào phòng bị được, liền mạnh mẽ đánh vào yết hầu bên dưới khuôn mặt dữ tợn.

Kịch độc trong nháy mắt liền phát tác, tráng hán căn bản không kịp phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể cứng đờ, bị mất mạng ngã xuống đất, toàn thân mang theo màu sắc trùng kích độc vô cùng kinh khủng.

Giờ khắc này, tiểu bạch viên và Đường Linh Toa phối hợp với nhau đã trở nên ăn ý không gì sánh được. Tiểu vật này là thần viên có khả năng giải bách động, thế nhưng bản thân nó cũng là một độc vật vô cùng kinh khủng.

Mà tiếp tục đi về phía trước mấy trượng, hai hán tử cầm trường đao trong tay, mang theo một loại khí thế giống như đang bị trêu chọc, hướng về phía một vị thiếu niên điên cuồng khởi xương thể tiến công, chỉ là thiếu niên này lấu cá linh hoạt như một con chạch nhỏ, như đang khiêu vũ trên mũi đao, thân pháp quỷ dị không gì sánh được, làm cho mỗi một kích từ hai gã hán tử mặc hắc y kia đều rơi vào trong khoảng không.

Mà tiếp tục đi về phía trước mấy trượng, ở đây có tới gần mười hắc y nhân, bọn họ nắm trường đao trong tay, nhưng không ngừng run rẩy, bởi vì trái tim bọn họ đang sợ hãi.

Bọn họ đang vây quanh một người thanh niên, người này giống như tử thần thu gặt sinh mệnh!

Nhất là thanh kiếm trong tay hắn, đó rõ ràng là một thanh ma kiếm, mỗi một kiếm chém ra, phẳng phất giống như có thể đóng băng linh hồn con người, tại nháy mắt thân thể bọn họ cứng đờ, liền phải tiếp nhận một đạo ngân quang, lấy đi tính mệnh.

Xung quanh đã có hơn mười người ngã xuống, mà trên kiếm phong của ma kiếm kia, vẫn như cũ không chút dính máu, lóe ra quang mang dày đặc.

Những hắc y nhân này không thể dùng thực lực mạnh mẽ đến đối kháng người nhanh niên giống như ma quỷ giết người kia, chỉ có thể sử dụng thân thể yếu đuối của bọn họ đến bổ khuyết, vì vị trưởng lão trong nhóm bọn họ tìm kiếm một cơ hội xuất thủ một kích tất sát.

Người thanh niên này, chính là Vân Thiên Hà.

Hắn giết người đã có chút chùn tay, cũng đã chết lặng rồi, đây là nhóm địch nhân chặn đánh thứ bốn dọc trên đường đi của bọn họ, tất cả đều là người của Hắc Thần Bang.

Hơn nữa mỗi một đợt địch nhân đến so với đợt địch nhân trước đó đều mạnh mẽ hơn, khó đối phó hơn, không còn dễ dàng như ban đầu.

Lúc này, trước mắt hắn, là một vị lão giả cũng mặc hắc y, mà cấp bậc của vị lão giả này đã là trưởng lão trong Hắc Thần Bang. Bọn họ trước sau tới hai vị đường chủ, còn có hai vị đà chủ, bị Vân Tru trong tay Vân Thiên Hà chặt đầu chảy máu trên đường.

Hắn không biết người Hắc Thần Bang rốt cuộc dùng phương thức gì để tập trung hành tung của hắn, mỗi khi hắn xuất hiện tại địa phương có người, thì lại có một đợt bang chúng Hắc Thần Bang đến bao vây tiêu trừ.

Cho dù hiện tại không đi tới những nơi có người, thế nhưng hắn vẫn như cũ không tránh được sự truy tung của Hắc Thần Bang, hắn biết, mục đích đám người này điên cuồng vây công chính mình, chính là vì muốn giết hắn.

Mà vị trưởng lão trong nhóm người này đã coi như có thực lực địa vị tầng cao nhất trong Hắc Thần Bang, cho nên hiện tại càng thêm khó chơi, vị lão giả này đã đạt tới thực lực Tiên Thiên, thậm chí là Tiên Thiên Đỉnh, chỉ còn kém một bước là hắn có thể đột phá bình cảnh cuối cùng, đạt tới cảnh giới Tông Sư chí cao kia.

Lão đầu này mười phần tàn nhẫn vô tình, cũng mười phần xảo hoạt, hắn tại lúc Vân Thiên Hà huy vũ Vân Tru, mỗi một kích đánh ra, hắn đều xảo hoạt né tránh, đồng thời dùng thân thể thủ hạ dưới trướng chính mình chống đỡ.

Khi Vân Tru phát ra kiếm phong đánh gục kẻ bị lấy ra làm lá chắn, lão nhân kia sẽ lợi dụng thời cơ dừng lại trong khoảng khắc này, phi thân thể, kinh khí tăng tăng lớp lớp.

Ầm!

Kinh khí va chạm, tựa như bộc phát ra một cỗ sóng khí ngập trời, mang theo âm thanh chấn động xé rách không gian.

Khí huyết trong cơ thể Vân Thiên Hà không ngừng bốc lên, chỉ là lui lại hai bước, phía sau liền có hắc y nhân khác lao lên, hắn đành phải tiếp tục một trái một phải chém giết, hoặc là đẩy lui, mà thừa khe hở này, lão đầu lại một lần nữa nhảy tới, công kích mạnh mẽ.

Nếu xét thực lực, Vân Thiên Hà và lão đầu chỉ ngang nhau, nhất thời Vân Thiên Hà có thể giằng co chiến đấu ngang bằng.

Thế nhưng Vân Thiên Hà chỉ có thể không ngừng liên tục tấn công, hắn không dám để lão đầu xảo hoạt này có bất cứ thời gian rảnh rỗi nào, bởi vì vài lần hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của lão đầu xảo hoạt này, có ý tứ muốn bắt giữ Linh Toa uy hiếp, hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho kẻ nào dùng nữ nhân của hắn để uy hiếp áp chế, hắn chưa bao giờ thích bị động.

Chỉ là đám bang chúng Hắc Thần Bang xung quanh, quần xung quanh lão đầu xảo hoạt, giống như những con ruồi phiền nhiễu, hắn giết chết một con, sẽ lại có một con khác lao tới.

Bọn họ thông qua phương thức này cùng với lão đầu kia chiếm ưu thế, bọn họ muốn thông qua trận đánh lâu dài để tiêu hao thể lực của hắn, do đó hắn sẽ lực kiệt chịu chết.

Bất quá, Vân Thiên Hà cũng không sợ theo chân bọn họ chiến đấu lâu dài, hắn không tin lão đầu này sẽ có đủ tính mệnh để đối lấy cơ hội đánh chết hắn, bởi vì những kẻ chết dưới kiếm của hắn càng nhiều, số thân thể dùng làm tấm mộc che chắn càng ít, số người còn lại đã không nhiều.

Bởi vì thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà có một bước tăng mạnh, ý chí của hắn, trong thời điểm chiến đấu lâu dài như thế này, lại có thêm hiệu quả rèn luyện rất tốt, không hề xuất hiện tình cảnh ma diệt tinh thần sa sút.

Vì vậy Vân Thiên Hà đang chờ đợi cơ hội.

Mà lão đầu tuy rằng không tìm được phương pháp hiệu quả để giết chết Vân Thiên Hà, thế nhưng nhìn thấy số lượng thủ hạ bên cạnh chính mình càng lúc càng ít, trong lòng hắn đã có chút nóng nảy rồi.

Tuy rằng ý chí của hắn tương đối kiên cường, nhưng tại lúc đối mặt với Vân Thiên Hà có ý chí thần hồn càng mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, ý chí của hắn không thể nào áp đảo được đối phương, cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm phong phú bao nhiêu năm, còn có từng trải giảo hoạt, cuối cùng là bằng vào thực lực võ đạo thực tế không vượt qua đối phương bao nhiêu.

Trong lòng lão đầu làm sao không thấy khiếp sợ, làm sao không âm thầm kêu khổ, nhưng dù sao cũng là một lão hồ ly bao nhiêu năm, từng trải của hắn giúp hắn không để những khuyết điểm bên trong này lộ ra ngoài.

Mà trong quá trình giao phong, tâm thần lão đầu giảo hoạt một mực chú ý nữ nhân do thủ hạ công kích, còn có thiếu niên kia, hắn tin tưởng hai người này chính là nhược điểm lớn nhất của thanh niên trước mắt.

Không thể không nói, tâm tư lão đầu rất tinh tế!

Thời điểm Đường Linh Toa bị hắc y nhân công kích, càng lúc càng có chút cạn lực rồi, đối phương lấy ba người vây công một người, tại lúc thực lực của nàng mới chỉ đạt tới cảnh giới Võ Sư cấp bảy, ứng phó quả thực rất khó khăn.

Vì vậy Đường Linh Toa hung hiểm tăng tăng, nếu không phải tiểu bạch viên thỉnh thoảng phát động công kích trợ giúp nàng, bản thân mang theo kịch độc làm đối phương sợ hãi, sợ rằng Đường Linh Toa đã sớm bị đối phương bắt giữ trở thành tù binh.

Vân Thiên Hà tất nhiên phân tâm vì Đường Linh Toa, bất quá cũng may thiếu niên Thiên Mang Ô này tương đối thông minh, hắn biết rõ chính mình sở trường chạy trốn, vì vậy lúc né tránh được hai hắc y nhân công kích liền bỏ chạy thật xa, chính là vì không muốn liên lụy Vân Thiên Hà phân tâm.

Đâu chỉ là tiểu bạch viên, kỳ thực ngay cả Vân Bôn cũng đã phát huy đặc tính linh động của nó, ngược xuôi xung quanh, cho dù nó không đối phó được những người kia thì cũng không kẻ nào đuổi kịp nó, mà vương thú có thể thông hiểu lòng người đang suy nghĩ cái gì, Vân Bôn cũng là vì tìm cơ hội giúp Đường Linh Toa có thể thoát khỏi, huống chi lúc này trên bầu trời còn có một ứng vương thú bay lượn vòng quanh.

Tức tức...

Đúng lúc một tên bang chúng Hắc Thần Bang cầm trường đao công kích đánh lên phía sau Đường Linh Toa, lúc này một tiếng ưng minh truyền tới, giống như thiểm điện từ chân trời lóe lên, dùng đôi ưng trảo sắc bén đoạt lấy trường đao trong tay hán tử, cùng với chiếc mỏ mang tới uy hiếp trí mạng, do đó hóa giải vô hình nguy cơ Đường Linh Toa suýt chút nữa phải đối mặt.

Vì vậy đám bang chúng Hắc Thần Bang, vô luận là bầu trời hay trên mặt đất, luôn luôn phải phòng bị, cũng mười phần phiền muộn.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, Vân Thiên Hà mới dám để cho Đường Linh Toa một mình khai chiến với bang chúng Hắc Thần Bang, lợi dụng cơ hội này để tăng thêm ý chí và sức chiến đấu của nàng lúc đối mặt cường địch.

Nữ nhân của hắn, cho dù tại bên người hắn có là bình hoa thực lực thấp kém, thế nhưng bản thân phải có một trái tim không ngại gian khổ, có can đảm chống lại hiểm nguy, bởi vì Đường Linh Toa có sở hữu tiềm chất này, vì vậy hắn tin tưởng nàng có thể làm được.

Khi một gã pháo hôi cuối cùng ngã xuống dưới kiếm của Vân Thiên Hà, lão đầu giáo hoạt kia rốt cuộc cũng đã mất đi ngoại lực có thể lợi dụng để tìm kiếm kẻ hờ giết chết địch nhân.

Mà Vân Thiên Hà lại không dành cho lão đầu giáo hoạt này bất cứ kẻ hờ nào.

Thẳng cho tới khi giết chết tên pháo hôi cuối cùng, Vân Thiên Hà mới cố ý để lộ ra một kẻ hờ mang tới mê hoặc trí mạng cho địch nhân.

Mà lão đầu giáo hoạt đang trong lúc vô cùng nôn nóng, khi phát hiện được kẻ hờ này, tựa như người hành tẩu trong sa mạc lâu ngày tìm thấy nguồn nước, có chút hưng phấn, có chút kích động.

Mặc dù như vậy, lão đầu giáo hoạt này vẫn mười phần cẩn thận, khi kinh khí toàn thân hắn đạt tới trạng thái lớn nhất, thừa cơ hội một gã pháo hôi cuối cùng ngã xuống, giống như gió cuốn mây tan, cuồng bạo kéo tới.

Một lần này, rốt cuộc để Vân Thiên Hà cảm thụ được áp lực vô cùng lớn, bất quá hắn nghiêm nghị không sợ hãi, tinh linh chi khí dày đặc giống như nước biển, cuộn cuộn tuôn ra, Thiên Khôn Định Ấn, lúc này dưới sự ngưng kết cấp tốc của hắn ngưng tụ lại.

Lúc người chưa tới, song phương đã bộc phát ra toàn bộ khí thể thực lực lớn nhất của mình. Khí thể va chạm lẫn nhau, giống như ngọn sóng lớn ngập trời, hoa tuyết bay lượn đã đình chỉ pháp pháp, sau đó bị thôn phệ vô tình.

Nhưng mà, khi Vân Thiên Hà ngưng kết được bốn đạo khôn ấn, tựa hồ lão đầu đã phát hiện ra mảnh khoe, tại lúc lão đầu cảm thụ được lực lượng càng mạnh mẽ bắt đầu ngưng kết lại, nhanh chóng phát động thể tiến công mãnh liệt.

Ầm ầm...

Dưới sự bất đắc dĩ, Vân Thiên Hà ngưng kết thành bốn đạo khôn ấn phun ra, giống như pháo trùng kích cuồng bạo, mang theo tiếng nổ xé rách không khí, rung động không gian, thôn phệ lão đầu.

Chỉ là, lão đầu giáo hoạt đầy từng trải đã giúp hắn không có hành động né tránh, tại lúc lão đầu phóng ra thể tiến công mãnh liệt, lập tức biến thành thủ thế cường hãn, tại lúc lực lượng mạnh mẽ kéo tới, thân ảnh hắn linh hoạt như quỷ mị, khi một kích cuồng bạo đến nơi, lão đầu bị trùng kích vô cùng cường liệt, giống như con thuyền nhỏ trong cơn giông bão ngập trời, miệng phun máu tươi, bạo lui mấy trượng.

Nhưng mà!

Tại thời điểm lão đầu bạo lui, Vân Thiên Hà phát hiện ra trong mắt lão đầu giáo hoạt hiện lên vẻ tươi cười âm trầm giống như thực hiện được âm mưu, một màn này so với một màn hắn gặp phải tại Xà Bàn Sơn trước kia, sao mà giống nhau y hệt.

Lão nhân thừa thời cơ bị đánh trọng thương lui lại, nhanh chóng tiến sát gần Đường Linh Toa, sắc mặt Vân Thiên Hà trong nháy mắt trắng bệch!

324. Chương 326: Nộ Trảm

Thế nhưng, hắn không thể như Đồ Nguyên Đồ và Đồ Nguyên Tấn lại Xà Bàn Sơn đối kháng với Giang Thụ Hùng phát động một kích đánh lên trí mạng, hắn không hề có ngoại lực trợ giúp, chỉ có thể sử dụng lực lượng của chính mình để hóa giải âm mưu có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Đường Linh Toa.

Thế nhưng, hắn vẫn chậm hơn lão đầu giáo hoạt kia!

Vết máu nơi khoe miệng lão đầu giáo hoạt chưa khô, mang theo tiếng cười điên cuồng, thân thể giống như quỷ dị nhanh chóng nhào tới Đường Linh Toa phía sau, tại lúc một gã bang chúng mặc hắc y thực thi công

kích đối với Đường Linh Toa, lão đầu giả hoạt lợi dụng lúc Đường Linh Toa né tránh, đôi bàn tay khô gầy kia đã tiếp cận yết đầu Đường Linh Toa, giống như đôi liềm đao tử thần.

Lúc Đường Linh Toa ý thức được có một uy hiếp trí mạng tiếp cận với chính mình, nàng tại giờ khắc này ngược lại không hề thất kinh, thân thể nàng nhẹ nhàng theo nhịp vũ bộ, lui về phía sau mấy bước.

Chính vì mấy bước lui về sau trong hoàn cảnh uy hiếp trí mạng mà không hề thấy hoảng loạn của Đường Linh Toa đã để nàng chiếm được một chút thời gian quý giá.

Lúc này, một đạo bạch ảnh đang kéo tới chỗ lão đầu giả hoạt cực nhanh, lão đầu giả hoạt điên cuồng kêu to:

- Súc sinh to gan, chết!

Một tay tụ thành chưởng chém ra, mang theo lượng lượng đầy cuồng bạo phun trào, thân thể tiểu bạch viên lập tức bị đánh bay ngược trở lại.

Mà lúc này, dư thế của đầu chưa dừng lại, nhưng trên bầu trời lại có một đạo bóng đen lướt tới, lão đầu cảnh giác, theo bản năng thiểm điện né một chút, một trảo cương mãnh đã hung hăng chụp mạnh vào vai lão đầu, xé rách một mảnh quần áo, để lại trên thân thể khô gầy một vết thương chảy máu tươi.

Chính là tiểu bạch viên và Vân Tường giờ khắc này tiến hành quấy rầy, động tác của lão đầu chậm lại, thế nhưng hắn bị quấy rầy như vậy, khiến cho hắn nổi giận, quên mất ý niệm bắt sống Đường Linh Toa trong đầu, cuối cùng thế tiến công ban đầu trở thành một kích uy hiếp mạnh mẽ tới tính mạng, sớm điên cuồng phun trào về phía Đường Linh Toa, ba gã bang chúng Hắc Thần Bang xung quanh dưới cơn phẫn nộ của lão đầu cũng bị cuốn vào trong.

Ầm...

Trước tiên bị đánh bay chính là thi thể bang chúng Hắc Thần Bang, những người bên cạnh cũng bị lực lượng kinh khủng này liên lụy, mà Đường Linh Toa đối mặt chính diện với một kích cuồng bạo này, nàng muốn tránh cũng không được.

Chỉ là khi khí kinh cuồng bạo oanh kích đi qua cơ thể nàng, nàng liền thoáng nhìn qua Vân Thiên Hà cách đó một trượng, trong ánh mắt bao hàm tình yêu say đắm và không muốn, lập tức thân thể giống như điều đứt dây, theo cơn gió cuồng bạo thổi tung đi.

- Linh Toa!

Giờ khắc này, Vân Thiên Hà phảng phất như đứng dưới bầu trời sấm sét, đã toàn bộ tâm thần hắn run rẩy, hắn phát ra một tiếng bi rống âm vang chấn động thiên địa, tất cả đau đớn và bị thương toàn thân, tại giờ khắc này hóa thành một cỗ lực lượng điên cuồng bạo tạc muốn hủy diệt tất cả mọi thứ, khiến cho huyết mạch toàn thân hắn sôi trào đến mức tận cùng, mạnh mẽ truyền tới thanh Vân Tru kiếm nắm chặt trong tay.

Vân Tru tựa hồ cảm giác được nội tâm bị thương và cố ý chỉ cuồng bạo muốn hủy diệt đất trời của chủ nhân. Nó phát sinh ra sự chấn động cộng hưởng rồi biến thành một loại nổ vang, tại lúc có một cố ý chỉ cuồng bạo không thể gánh chịu truyền tới, trên thân kiếm tỏa sáng quang mang, càng thêm chói lòa nhức mắt, lại làm cho phiến thể giới màu trắng bạc càng thêm nổi bật, càng thêm gai mắt.

Cùng với Vân Thiên Hà bị nội truyền tới lực lượng cường đại, tại sát na lão đầu giả hoạt nhe răng nhếch miệng, một đạo cự nhận phảng phất do thiên địa tự nhiên sinh thành, mang theo một đạo ngân mang cường liệt, hoàn toàn thôn phệ lão đầu đang nhe răng cười, hoàn toàn thôn phệ thân thể hắn.

Lão đầu vốn đã thụ thương, lại dùng toàn lực đánh lên Đường Linh Toa, lúc này căn bản không có bất cứ khả năng phòng ngự nào, dưới một kích này, thân thể bạo liệt thàn vô số mảnh nhỏ bị đóng thành băng, hoàn toàn bị đánh nát bấy.

Mà trên mặt đất băng tuyết mang mang, để lại một rãnh sâu hơn mười trượng, làm người khác nhìn vào liền kinh hãi, tất cả không gian xung quanh đều triệt để bị đóng băng.

Hoa tuyết tại giờ khắc này trong nháy mắt bị đông kết hóa thành hàn băng, dưới ánh dương quan chiếu xuống, lóe ra hàn mang bức người.

Thi thể đầy mặt đất, cùng với bông tuyết hóa thành hàn băng hòa thành một thể, Vân Thiên Hà đứng trong thế giới hàn băng bị hấn đông cứng lại này, thân thể cứng còng, nhân thần thẳng tắp nhìn vào giai nhân ngã xuống mặt tuyết cách đó không xa.

- Nghìn vạn lần không thể có việc gì, không thể có việc gì!

Hắn lẩm bẩm nói, ý thức rốt cuộc đã khôi phục lại một chút, hắn cuộn cuộn chạy về phía trước, trong lòng không ngừng cầu khẩn, thẳng cho tới khi hắn quỵ xuống nâng giai nhân, lúc này liền ngất người.

Khóe miệng Đường Linh Toa có tơ máu tràn ra, hắn vươn tay, cũng không ngừng run rẩy, hắn rất sợ kết quả sẽ làm cho hắn rơi vào vực sâu thống khổ không thoát ra được.

Cuối cùng, kết quả thật may mắn, hắn rốt cuộc đã tìm được một tia sáng le lói trong bóng đêm mịt mờ, tay hắn tra xét toàn bộ thân thể Đường Linh Toa, phát hiện nang còn hơi thở, tim nang còn đập, tuy rằng không quá mức lạc quan, thế nhưng không cần bàn cãi đã mang tới cho hắn hy vọng.

Nâng nang lên, hắn ôm nang vào lồng ngực, liều mạng đẩy nội tức tinh thuần của chính mình vào cơ thể nang, để nang có thể duy trì sinh cơ, hắn rất sợ sẽ lại một lần nữa mất đi nang.

Lúc này, Thiên Mang Ô đứng quan sát xa xa nhìn thấy địch nhân đã bị tiêu diệt, đương nhiên cũng nhìn thấy một màn Đường Linh Toa bị đánh lén. Hắn liền vội vã chạy tới, thấy Vân Thiên Hà truyền nội tức cho Đường Linh Toa, cũng chạy tới bên cạnh, kiểm tra tiểu bạch viên bị đánh trúng một chưởng.

Tiểu bạch viên bị lão nhân kia đánh trúng, lúc này chỗ bờ vai đã bị đánh gãy xương, bất quá hoàn hảo không trí mạng, cẩn thận kiểm tra bộ phận khác, thấy rất rắn chắc, không có vấn đề nào khác, lúc này Thiên Mang Ô mới thở phào nhẹ nhõm, lấy nẹp gỗ băng bó cánh tay cho tiểu bạch viên, rồi ôm lên.

Vân Thiên Hà không dám đưa vào quá nhiều nội tức chữa thương vào Đường Linh Toa, lúc này ôm nang bình ổn lại, chỉ thấy Thiên Mang Ô ôm tiểu bạch viên đã hôn mê tới, thuận miệng nói:

- Tiểu bạch viên có chuyện gì hay không?

- Chỉ là bị gãy xương, bị chút nội thương, vấn đề hẳn là không lớn!

Nói xong, Thiên Mang Ô nhìn Đường Linh Toa sắc mặt tái nhợt, có chút lo lắng, nói:

- Đại ca ca, ở đây không có y sư, cũng không có người nào khác, bất quá cách Nghênh Tuyết Trấn tương đối gần, chúng ta hãy chạy tới đó trước, tìm một địa phương an toàn, rồi trị thương cho Linh Toa tỷ tỷ, nơi này không thích hợp ở lâu!

Vân Thiên Hà gật đầu, phát phát tay!

Lúc này Vân Bôn chạy tới, dùng mặt ngựa cọ cọ cánh tay Đường Linh Toa, phát ra tiếng thở phì phì trong lỗ mũi, lập tức bốn vó quỵ xuống, thân thể ép sát mặt đất, đợi khi Vân Thiên Hà ôm Đường Linh Toa lên ngựa, lúc này mới đứng lên, tê rống một tiếng, bình ổn cước bộ nhẹ nhàng chạy chậm trên con đường phủ đầy tuyết trắng.

Mà Vân Thiên Hà tại lúc Vân Bôn chạy chậm, nhìn Đường Linh Toa trong lòng chính mình, lại quay đầu nhìn hơn hai mươi cỗ thi thể dần dần khuất khỏi tầm mắt xa xa, trong ánh mắt hiện lên một đạo sát khí băng lãnh tới cực điểm:

- Hắc Thần Bang, ta chắc chắn cho các ngươi phải trả giá thật lớn!

Trong tuyết trắng, hai kỵ đi xa.

...

Tuyết, tựa hồ càng lúc càng rơi xuống nhiều hơn, tại phương bắc đóng băng, tất cả vết tích tựa hồ đều bị hoa tuyết băng lãnh nhưng thuần khiết che giấu.

Trong gió tuyết, trên tuyết địa mang mang, lúc này ba chiếc xe ngựa chậm rãi chạy đi, mang đến cho phiến thế giới màu trắng bạc này một tia cảm giác đột ngột.

- Oa, thật lạnh nha, đây là cái địa phương quý quái nào, mờ mờ (bà ngoại), chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu, cháu nhớ nhà!

Trong xe ngựa, Thần Hoa Đóa Đóa mặc bộ áo lông dày, bên ngoài còn có áo tuyết nhưng, lại càng lộ vẻ kiêu mị.

Nàng xoa xoa tay, trong miệng không ngừng phun ra vụ khí, khuôn mặt trắng trẻo trong suốt, nhưng lại không ngừng oán giận lắm lắm. Oán niệm trong lòng nàng, làm cho nàng hận không thể tìm được kẻ nàng muốn tìm, hung hăng phát tiết đối với hắn.

- Đóa Đóa, trên đường cháu lắm nhải không dưới nghìn lần, trải qua thời gian dài như vậy, lòng của cháu vì sao lại càng dần càng táo bạo, mờ mờ vẫn có câu nói kia, người phải có kiên trì mới được!

Trên mặt Thần Hoa Diệu mang theo biểu tình điềm đạm nói.

Thế nhưng, trong lòng Thần Hoa Diệu lại có chút hoài nghi, nhóm phương bắc có phải thực sự có điều thu hoạch nào đó, vì vậy liền hướng về phía người ngồi sát vách xe nói:

- Nam Minh Khai, lão thất phu người không có một lần tính toán chuẩn xác, ta cũng chỉ có một lần nhân lại cuối cùng đối với người, lần này nếu không chuẩn, chúng ta liền tự giải mình ước đi thôi, ta sẽ tự dùng phương thức của chính mình để xử lý chuyện này!

Trong xe ngựa, Nam Minh Khai mở mắt, nghe được lời nói của Thần Hoa Diệu, nhìn về phía Nam Minh Tuyết và Vũ Phương Khinh Trần, không khỏi cười khổ nói:

- Ai, lão phu bình sinh là lần đầu tiên sử dụng tất cả tuyệt chiêu trên người tên tiểu tử như vậy. Bất quá lần này người yên tâm, lão phu dẫn các người tới Nguyệt Miếu Sơn trước, tự nhiên là có thể khẳng định nơi nào là khởi điểm của hắn, chúng ta chỉ cần đợi tại nơi đó là được rồi, tất cả định cục đều sẽ phát sinh hoặc cải biến tại nơi đó.

- Hai lão già Lỗ Cốt A Đạt và Đông Lâm Toại Khê kia nếu nguyện ý đi theo chúng ta hợp tác một lần, người thấy thế nào, bọn họ có thể còn giống như trước đây, lặng lẽ đi theo?

Thần Hoa Diệu hỏi.

Nam Minh Khai lắc đầu nói:

- Hai lão thất phu này trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như bọn họ không chịu hợp tác, chỉ sợ cái gì bọn họ cũng không làm được, lần này bọn họ thực sự không theo tới, lưu lại Đại Đường Quốc đấu với đám người kia!

Thần Hoa Diệu đột nhiên thở dài.

- Ở đây tựa hồ còn có một vị tỷ muội của thái sư tổ năm đó, bất quá nghe đồn người đã tạ thế nhiều năm, ta lại không tin, nhất định người ở nơi nào đó lánh đời, thiên triệu thương nguyệt, ta không tin người không có bất cứ phản ứng nào!

- Cố sự phát sinh nơi này, theo ta được biết, hình như có rất nhiều, đều là về nam tử đa tình kia, chỉ là hắn lưu lại một ít mối họa, rất có khả năng để tên tiểu tử kia đến gánh chịu rồi!

Nam Minh Khai thở dài một tiếng.

- Chỉ là ta nghĩ kỳ quá, vì sao sư tổ lại đề cập tới chuyện tình đã bị phủ bụi nhiều năm, lúc đó rốt cuộc xảy ra cái gì, người tin tưởng là thiên phạt sao?

Thần Hoa Diệu nói.

- Sư tôn đã nói cho ta biết, tin thì có, không tin thì không, đoạn thời gian kia là trống rỗng, coi như là mấy người tham dự còn sống sót, bọn họ cũng không muốn đề cập, huống hồ bọn họ sẽ khẩn trương vì một hài tử còn chưa lớn, như vậy đã nói lên, điều này cũng không phải là duyên cớ thiên phạt gì đó, tất còn có nguyên nhân khác dẫn tới!

- Vì vậy chúng ta phải nhanh nhanh có được tín nhiệm của hài tử này mới được, bằng không một ngày để mồi hỏa tro tàn lại cháy, sợ rằng lần phá diệt tiếp theo sẽ không còn xa nữa rồi, ai!

Thần Hoa Diệu thở dài một hơi, thở than qua lại trên phiến thổ địa này, còn có thần bí nơi đây lưu lại!

325. Chương 327: Nghênh Tuyết Trấn

Dưới chân dãy núi trùng điệp, một trấn nhỏ tọa lạc nơi đây, không gian một màu bạc trắng.

Gió lạnh hiu hiu, trong trấn nhỏ có vẻ hoang vắng, cũng chỉ có hơn mười hộ gia đình, rất nhiều phòng ốc bị tuyết đọng áp thấp, thoát nhìn đã thật lâu không có người ở, mà tại phía nam có một dãy phòng ốc các loại đã thành phế tích, chỉ còn lại có dấu vết cháy xém, thật lâu cũng không có người thanh lý qua.

Phía sau thôn trấn, chính là núi hoang sương khói mịt mờ, bị một tầng mây mù bao phủ, có vẻ thần bí mỹ huyết.

Hai con ngựa đạp tuyết chạy tới, lúc tiến vào trong thôn trấn này, nhìn thấy thôn trấn vô cùng yên tĩnh và hoang vắng, trong lòng người cưỡi ngựa không khỏi trầm xuống, nơi này liệu có người sống?

Dọc theo đường đi, thương thế của Đường Linh Toa tuy rằng được Vân Thiên Hà dựa vào nội tức tinh thuần không chế được, thế nhưng khí tức của nàng vẫn vô cùng yếu ớt như cũ, hình như tùy thời đều có thể chết đi, nàng đã hoàn toàn thu hút sự tập trung của Vân Thiên Hà.

Vốn là một trái tim bình lặng như nước, trong lần ma luyện lo được lo mất này, bắt đầu xuất hiện sự vội vàng xao động.

- Đại ca ca, căn nhà phía trước có ánh đèn, đệ tới hỏi xem trong thôn trấn này có người nào điều trị được thương thế hay không, trong thôn trấn có rất nhiều tòa nhà trống không, huynh trước tiên đưa tỷ tỷ chọn chỗ nghỉ tạm!

Khi Thiên Mang Ô tiến vào trong thôn trấn, nói với Vân Thiên Hà một câu, liền nhảy xuống ngựa chạy về phía tòa nhà phát ra ánh sáng đèn.

Vân Thiên Hà tìm một tòa nhà không người ngay gần đó, ôm Đường Linh Toa đi vào, đơn giản thanh lý bụi bặm một chút, rồi lấy áo choàng của chính mình trải ra, đặt Đường Linh Toa lên trên, lại chuyển vào người nàng nội tức duy trì khí huyết vận chuyển, tìm củ đốt lửa, lại tìm một khối đá bên cạnh mớ ruột đồ nước ra đun nóng.

Tại Ác Xà Phong Vân Thiên Hà đã tìm được một viên tim sen Thất thải yên liên, vốn định để cho Đường Linh Toa ăn vào, thế nhưng hắn còn chưa rõ ràng tác dụng cụ thể của tim sen như thế nào, nên chưa dám dùng loạn.

Đợi khi nước được đúng ấm, Vân Thiên Hà lại lấy ra một viên tinh nguyên đan tốt nhất, trước tiên ngâm tinh nguyên đan trong miệng chính mình làm mềm hóa, sau đó mới nuốt vào miệng Đường Linh Toa, dùng nước ấm cho nàng dễ nuốt vào bụng, tiếp tục vận chuyển nội tức vào cơ thể nàng, nhanh chóng thúc đẩy tinh nguyên đan phát huy hiệu dụng, có thể giúp nội thương của nàng được xoa dịu.

Lúc này, Thiên Mang Ô từ bên ngoài chạy tới, nói:

- Đại ca ca, bách tính trong trấn này nói ở đây không có y sư, ngay cả vu y cũng không có, cho dù là được liệu thì phần lớn đều là mua từ bên ngoài về dùng, bất quá một vị đại thẩm cho đệ một ít gạo, làm sao bây giờ?

Vân Thiên Hà đợi khi hơi thở của Đường Linh Toa bình ổn lại một chút, lúc này mới thấp giọng nói:

- Người ra bên ngoài tìm kiếm xem Lão Cái có ở chỗ này hay không, nếu như không có, vậy thì tỉ mĩ lục soát một chút xem hắn có lưu lại dấu mồi gì hay không. Nếu như không có gì, chúng ta liền lập tức rời khỏi đây, nếu như cao thủ càng mạnh trong Hắc Bang truy đuổi tới nơi, sẽ làm ta phải lo ngại rất nhiều!

Thiên Mang Ô hiểu rõ ý tứ của Vân Thiên Hà, liền cấp tốc rời khỏi cửa.

Vân Thiên Hà nhìn thấy Thiên Mang Ô cầm tới một ít gạo, tìm ngay trong nhà một cái bình, đơn giản dùng nước đun từ tuyết rửa sạch, cho gạo vào, đổ thêm nước, liền đặt lên trên đồng lửa nấu cháo.

Đêm đã phủ xuống, một vầng trăng rằm treo trên bầu trời xa xa, quần tinh vờn quanh, hơn nữa trong thế giới thuần một màu tuyết trắng, đêm cũng không phải rất tối.

Thiên Mang Ô hành tẩu trong trần nhỏ vắng lặng, giống như một tiểu u linh, lắc đồng nhảy tây, lần lượt không ngừng ra ra vào vào khắp các căn nhà đã bị bỏ hoang thời gian dài truy tìm cái gì đó.

Kỳ thực Thiên Mang Ô biết, Lão Cái sẽ không ở trong thôn trần nhỏ này, nếu như có mặt mà nói, tại lúc hắc và Vân Thiên Hà tiến vào trần, Lão Cái đã nhất định nhận thấy được, đồng thời chủ động tới tìm bọn họ.

Vì vậy hắc chỉ tập trung truy tìm xung quanh trần, nhìn xem có đầu mối nào đó lưu lại hay không.

Mãi tới khi lục soát tới đồng phế tích phía nam, Mang Thiên Ô nhìn nơi này, toàn bộ nhà cửa đều đã sụp đổ, coi như là khát cái cũng sẽ lựa chọn một căn nhà không người tương đối hoàn hảo làm chỗ cư trú, vì vậy sau khi dạo qua một vòng nơi này, vẫn như cũ không có thu hoạch gì, dưới sự nổi giận, liền chuẩn bị quay trở lại.

Thế nhưng khi hắc vừa mới bước mấy bước trở về, lúc này đột nhiên một đạo bóng hình quỷ mị thoắt qua bên cạnh, lập tức khiến cho Thiên Mang Ô cảnh giác.

Thiên Mang Ô tỉ mỉ quan sát bốn phía, cũng không phát hiện điều gì, tưởng rằng chỉ là một con chim bay qua, không quá chú ý, xoay người tiếp tục bước đi.

Nhưng mà...

Ngay trong sát na hắc quay đầu lại, con mắt Thiên Mang Ô nhất thời trừng lớn, thấy một thứ gì đó chỉ có nửa thân thể, diện mục xấu xí dữ tợn, như ảo như thực, phập phều lướt qua trước mặt hắc.

Hơn nữa, trong sát na, thứ gì đó giống như ác quỷ kia cư nhiên quay đầu lại, dùng đôi con ngươi huyết hồng kinh khủng trừng mắt liếc nhìn hắc, hắc phảng phất như thấy tình cảnh núi thây biển máu, xương trắng buồn thiu.

- Quái vật a!

Nhất là khi Thiên Mang Ô phát hiện ra thứ đó tiến về phía chính mình, mở đôi răng nanh dữ tợn, trong lòng kinh hãi, quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Dù sao vẫn là thiếu niên tâm tính non nớt, Thiên Mang Ô quát to một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy, lúc này cũng đã kích động tới Vân Thiên Hà trong tòa nhà gần đó.

Vân Thiên Hà nghe được Thiên Mang Ô hét lớn yêu quái, chỉ bước ra khỏi nhà một chút, rồi nhảy lên trên đỉnh, cũng không dám đi quá xa, chỉ thấy cách đó có một cái bóng chạy về phía chính mình rất nhanh, tựa hồ không có điều gì dị thường.

Khi Thiên Mang Ô thở hồng hộc chạy về, Vân Thiên Hà từ trên nóc nhà nhảy xuống, nắm bờ vai Thiên Mang Ô, hỏi:

- Phát sinh chuyện gì rồi?

- A!

Thiên Mang Ô hét to một tiếng, đang muốn giãy dụa chạy trốn, bất quá rốt cuộc cũng thấy rõ là ai, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Đại ca ca, đệ tại phía nam tìm kiếm đầu mối, nhìn thấy một quái vật chỉ có nửa thân thể, nó muốn công kích đệ!

- Quái vật?

Vân Thiên Hà nhíu nhíu lông mày nói:

- Nếu như quái vật tập kích người, như vậy thôn trấn này hẳn là một thôn trấn chết, sẽ không có bách tính lưu lại, người có hỏi đồng phế tích phía nam trước kia là nhà nào, có phải là tòa nhà Vệ thị hay không?

- A, này, đệ đã quên hỏi!

Thiên Mang Ô vừa nghe, lúc này mới lấy lại tinh thần, nói:

- Đệ lại đi hỏi người ta!

Bất quá Thiên Mang Ô chưa đi được mấy bước, lúc này một vị lão giả vóc người gầy gò, râu tóc hoa râm, ăn mặc áo bông thô đầy mụn vá, cầm một chiếc quả trượng, dưới sự nâng đỡ của một tiểu hài đồng đi tới.

Lão giả tỉ mỉ quan sát Vân Thiên Hà, lại nhìn Thiên Mang Ô một chút, liền gật đầu, nói:

- Ta là Mạc tư, là trưởng trấn này, ta nhìn các người không giống như người xấu, vì sao lại đến nơi đây?

- Lão bá, chúng ta cùng với người khác có ước hẹn, cho nên mới đến nơi đây, người có nhìn thấy một Lão Cái lưng mang hồ lô đã từng xuất hiện tại đây hay không?

Thiên Mang Ô hỏi.

Mạc Tư lắc đầu nói:

- Không phát hiện ra!

Nói xong, hắn nhìn Thiên Mang Ô nói:

- Hài tử, tiếng kêu vừa rồi của người đã đánh thức ta, có phải là người đã tới phế tích phía nam rồi?

Thiên Mang Ô gật đầu nói:

- Lão bá, ta tại phế tích phía nam phát hiện quái vật, có chút sợ hãi, vì vậy đã hét lên, ta nghĩ muốn hỏi lão bá, nơi này thực sự có quái vật thường xuất hiện hay sao?

Mạc Tư gật đầu nói:

- Phế tích phía nam xác thực có cổ quái, ta cũng không rõ có phải quái vật hay không, phàm là người tiếp cận phế tích phía nam, thỉnh thoảng sẽ gặp phải, bất quá chỉ cần chúng ta định kỳ mang tới chút tế phẩm, như vậy quái vật đó trong thời gian rất lâu sẽ không quấy rầy chúng ta, nhiều năm trôi qua đã thành thói quen rồi!

Vân Thiên Hà nói:

- Lão bá, tòa nhà phế tích kia, trước đây có phải là tòa nhà Vệ thị?

Nghe xong lời này, Mạc Tư biến sắc, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Hài tử, đó là một đề tài kiêng kỵ, sau này người nhất thiết không được nói lung tung, bằng không sẽ rước lấy họa sát thân a!

Vân Thiên Hà cũng không nói thêm cái gì, trong lòng hắn đã sáng tỏ, phế tích kia xác định chính là tòa nhà Vệ thị rồi, liền hỏi sang vấn đề khác:

- Lão bá, thê tử của ta bị thương, xin hỏi phụ cận nơi này có thể tìm được y sư và dược vật trị nội thương hay không?

Mạc Tư nhìn Vân Thiên Hà vài lần, nói:

- Hài tử, người yêu cầu y sư, phụ cận nơi này căn bản không có, bất quá theo lão phu được biết, thỉnh thoảng có một vị nữ thần y đi qua, đến ngọn núi phía sau thôn trấn hái thuốc, nếu như trong trấn có người bị bệnh, khi vị nữ thần y kia đi qua, nàng sẽ miễn phí trợ giúp dân trong trấn trị liệu, không có bệnh nào nàng không trị hết được, vì vậy thôn trấn đều gọi nàng là nữ thần y!

- A, vậy xin hỏi lão bá, người có biết nơi ở của vị nữ thần y này hay không?

Vân Thiên Hà vừa nghe có hy vọng, liền hỏi.

Mạc Tư lắc đầu nói:

- Không nói gặt người, chúng ta cũng không biết nơi ở của bị nữ thần y đó, hàng năm tối đa nàng tới đây hai lần, hơn nữa cũng không có thời gian cố định, chúng ta đã từng hỏi nàng, nàng chỉ nói là từ trong núi đến, nhưng người trong trấn để cảm kích nàng, mỗi gia đình đều cất giữ dược liệu, chính là muốn khi nào vị nữ thần y đó đến hái thuốc, chúng ta có thể dùng dược liệu này để biểu đạt lòng biết ơn, bất quá năm nay vị nữ thần y kia chưa tới lần nào!

Cũng không hỏi được kết quả gì, chỉ xác được được phế tích phía nam đã từng là tòa nhà Vệ thị bị diệt tộc, Vân Thiên Hà cũng mất đi hứng thú tiếp tục hỏi thăm, nói với Mạc Tư vài câu, ngẫm lại vẫn còn đang nấu cháo trong nhà, liền quay vào trước.

Thiên Mang Ô cùng với lão trưởng trấn nói chuyện một hồi, lão trưởng trấn để đồng tử trở về nhà lấy mấy thứ dược liệu bổ dưỡng có lợi cho thân thể, nói cho vào trong cháo đồng thời cho người bị thương ăn sẽ tốt hơn một chút.

Thiên Mang Ô cảm kích thu lấy dược liệu, sau khi nói lời tạ ơn, lão giả dặn hẩn không nên tiếp tục đến gần phế tích phía nam, lúc này mới quay trở về.

Bất quá Thiên Mang Ô nghĩ tới quái vật gặp phải tại phế tích, chung quy nghĩ có chút cổ quái, trở lại gian nhà, đưa dược liệu cho Vân Thiên Hà.

Sau khi Vân Thiên Hà tiếp nhận dược liệu, tỉ mỉ phân tích nhận rõ, xác thực là có thể bổ xung dinh dưỡng cho cơ thể, liền cho vào trong bình sứ nấu cùng với cháo.

Trong bình sứ toát ra bọt khí, Vân Thiên Hà thấy Thiên Mang Ô tựa hồ có chuyện muốn nói, liền hỏi:

- Có phải là phát hiện đầu mối Lão Cái lưu lại hay không?

- Đại ca ca, đệ nghĩ lão gia gia hẩn là sẽ không gặt đệ, chúng ta có nên ở chỗ này chờ đợi người vài ngày?

- Không cần chờ hẩn nữa, kỳ thực hẩn cho người tìm ta cũng đã nói rõ một đầu mối, cộng thêm vừa rồi ta nghe lão trưởng trấn kia nói một chuyện, đột nhiên liên tưởng đến!

Lúc này, Vân Thiên Hà thấy cháo đã được rồi, còn tỏa ra mùi hương dược liệu, để Thiên Mang Ô tìm một chiếc chén bể, rửa sạch sẽ, đổ một chén, nâng Đường Linh Toa dậy, để nàng tựa đầu vào ngực, thổi nguội cháo, rồi dứt cho nàng ăn.

Thiên Mang Ô thủy chung không nghĩ ra trong lời này rốt cuộc có huyền cơ gì, một câu nói cuối cùng là để đại ca ca dừng lại Nghênh Tuyết Trấn, không nên đi Tuyết Vực, thế nhưng ước định giữa hẩn và lão gia gia lúc đó, lẽ nào lão gia gia đã quên rồi hay sao?

Lúc Vân Thiên Hà dứt cháo cho Đường Linh Toa ăn xong, liền để nàng nằm xuống, lại thấy bộ dáng Thiên Mang Ô uể oải, thuận miệng nói:

- Người không cần uể oải, vừa rồi ta còn chưa nói xong, đáp án mà chúng ta muốn tìm, kỳ thực ở ngay trong phế tích Vệ thị phía nam!

326. Chương 328: Người Xấu

Củi lửa trong phòng đã sớm dập tắt, Thiên Mang Ô ngủ vùi bên cạnh đồng lửa, trong lòng ôm tiểu bạch viên còn đang ngủ say không tỉnh lại.

Lúc Vân Thiên Hà thu công, mở mắt, lập tức dò xét tình huống của Đường Linh Toa, phát hiện thương thế của nàng đã có chút giảm bớt, hơi thở đã tăng mạnh hơn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đứng dậy ra cửa, sắc trời bên ngoài vẫn còn có chút tối đen, Vân Thiên Hà nhìn xung quanh, liền nói với Thiên Mang Ô đã tỉnh lại trong phòng:

- Người ở trong phòng chăm sóc Linh Toa và tiểu bạch viên, nếu có chuyện gì lập tức kêu to cảnh báo, ta tới phế tích phía nam điều tra!

Nói xong, liền bước về phía phế tích nhà cũ Vệ thị.

Diện tích mảnh phế tích này tương đối rộng rãi, Vân Thiên Hà dựa theo đường viền kiến trúc quan sát cẩn thận, nhìn theo vị trí các thôn dân trong trấn để tế phẩm, chỗ này chính là cửa lớn trước tòa nhà.

Kiến trúc nơi này tuy rằng đại đa số đều đã sụp đổ tổn hại, thế nhưng nền móng vẫn coi như hoàn chỉnh, muốn hoàn nguyên toàn bộ nhà cửa như ban đầu đối với Vân Thiên Hà mà nói không hề khó khăn.

Từ chỗ cửa lớn bắt đầu tìm tòi, đạp trên những mảnh ngói vỡ nát, đầu tiên Vân Thiên Hà quan sát đại khái xung quanh, nơi đây đều bị bao trùm trong một tầng tuyết đọng, cũng không có dấu vết khả nghi nào.

Khi hắn đi tới tòa nhà hậu viện, liền phát hiện được một chút manh mối, nơi này có một số địa phương giống như có cành cây lứt qua, sáng nay tuyết mới dừng lại, mà những vết tích này vẫn còn được giữ nguyên.

Dọc theo những vết tích này, Vân Thiên Hà từ địa phương phía hậu viện, đi tới tòa nhà hậu viện, trong vườn có rất nhiều rễ cây đã khô héo, rễ cây còn có một ít phân nhánh mới dài ra, phủ đầy tuyết đọng, thậm chí có một số sừng sững thò hẳn nửa đoạn ra ngoài, thông qua những gốc cây này, Vân Thiên Hà rất dễ dàng hoàn nguyên được con đường tại hậu viện.

Dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, chính là tường bao vây vòng ngoài nhà cửa, bất quá có chút kỳ lạ, bức tường cứ cách mỗi một đoạn nhất định, đều có một chỗ trạm canh gác, cùng với tường xây liền thành một thể, thế nhưng ánh mắt Vân Thiên Hà xem ra, những trạm canh gác này có chút đột ngột không thích hợp, tại không gian bố cục, giống như kiến trúc làm nền, nổi thông những chỗ này lại, liền thành bố cục giống như hình thang.

Căn cứ theo kỹ xảo về cơ quan thuật hán học được từ kiếp trước, Vân Thiên Hà đã có thể phán đoán, nơi này nhất định có bí thất ngầm.

Bình thường có bí thất ngầm mà nói, thông đạo sẽ bố trí nối thông giữa nền và địa phương kiên cố, như vậy mới tránh được tình trạng sụp xuống trí mạng, mà kết cấu hình thang như hiện tại, từ phương vị không gian phán đoán, Vân Thiên Hà bước tới một chỗ cách năm mươi bước trong hậu viện, liền nhìn thấy có một đồng cự thạch.

Nơi này khẳng định trước đây là một hòn giả sơn.

Vân Thiên Hà quan sát xung quanh đồng cự thạch, cũng không phát hiện có ẩn ký gì, bất quá tại lúc hắn muốn thanh lý một khối cự thạch bao trùm dưới tuyết đọng, đột nhiên cảnh giác.

Một bóng đen giống như quỷ mị nhanh chóng từ bên cạnh nhảy tới, lúc Vân Thiên Hà cảm ứng được, khoe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái, cũng không tiếp tục để ý tới, tiếp tục thanh lý tuyết đọng trên đồng cự thạch.

Sau khi thanh lý sạch sẽ tuyết đọng, hắn phát hiện ra dưới đồng cự thạch quả nhiên có một khe hở đủ người tiến vào, giữa lúc hắn chuẩn bị tạo thế muốn đi vào bên trong, lúc này cái bóng vừa mới biến mất đột nhiên đánh tới.

Vân Thiên Hà cảm thụ được, tâm tình cái bóng này hình như mười phần khẩn trương.

Tại lúc hắn cố ý tạo thế muốn đi vào, lưu cho cái bóng kia một khe hở lao tới, kỳ thực trong lòng hắn vẫn tập trung cảm ứng cái bóng này, coi như là thời điểm cái bóng muốn công kích hắn, Vân Thiên Hà bỗng nhiên hơi nghiêng người, lập tức cấp tốc đá lên một cước, rất chuẩn xác đá trúng vào người cái bóng kia.

Phịch...

Lúc cái bóng lao tới bị Vân Thiên Hà đá trúng một cước, lão đảo lui lại rồi té ngã trên mặt tuyết, lập tức chạy trốn, bất quá như vậy cũng đủ để Vân Thiên Hà nhìn thấy diện mục thực sự của cái bóng, đây căn bản là một con người, chỉ bất quá khoác lên một tầng giả trang quái vật mà thôi, đâu phải là quái vật gì đó theo như lời Thiên Mang Ô, bất quá bộ dáng dữ tợn kia, tại buổi tối đi dọa người nhất gan xác thực rất hiệu quả.

Lúc này quái vật đứng lên, sau khi đứng thẳng, cố ý phát sinh tiếng nói như quái thú:

- Nhân loại ti bỉ, ngươi dám xông vào lãnh địa của ta, ngươi sẽ phải trả giá...

Chỉ là không đợi hắn nói hết lời, Vân Thiên Hà liền ngắt quãng nói:

- Tiểu cô nương, thủ đoạn này của muội chỉ dọa được các thôn dân nhát gan trong trấn mà thôi, nếu như muội là đệ tử Vệ thị, vì sao còn phải lưu lại chỗ này?

- A...Người...

Lúc này, quái vật đột nhiên phát ra tiếng hét kinh hãi, tựa hồ đã quên mất đóng giả quái vật, cả kinh nói:

- Người, người làm cách nào thấy được, thế nào biết ta là nữ, người là ai?

- Hiện tại, không phải chính muội tự để lộ mọi chuyện hay sao?

Vân Thiên Hà nhàn nhạt cười.

- A, người ghê tởm, người rốt cuộc là ai? Người cứ nhiên dám trêu đùa ta!

Quái vật đột nhiên cởi tầng hóa trang bên ngoài, chỉ thấy chính là một tiểu cô nương rất khả ái, tiểu cô nương có lông mày lá liễu, mũi ngọc môi mềm, một đôi con mắt màu lam nhạt, nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con hơi béo mập, tuy rằng tướng mạo rất bình thường, thế nhưng nhìn rất đáng yêu, làm người khác không nhịn được muốn xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia.

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên nổi lên cảnh giác, chỉ thấy có một đạo thân ảnh từ phía sau nhảy lên, hơn nữa thân ảnh này còn mang theo sát khí rất nồng đậm. Trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi ngẩn ra, xem ra nhỏ bị lộ diện, lớn liền tới tìm.

Bất quá khí thế của lớn lúc này có thể hù người, thân pháp cũng rất cao minh, thế nhưng xét đến tu vi võ đạo thì cũng chỉ là Võ Sư cấp tám, tại thời điểm hấn nhảy tới, Vân Thiên Hà lập tức hơi nghiêng thân, sau đó đưa một tay ra, liền bắt được vai đại quái vật, cũng kéo tầng hóa trang quái vật dọa người bên ngoài xuống.

Đây cư nhiên là một nữ nhân, xem ra tuổi tác ước chừng ba mươi, da có chút tái nhợt bệnh trạng, dung mạo coi như thanh lệ, tương đối giống so với tiểu cô nương kia.

- A, mẫu thân!

Tiểu cô nương thất kinh, lập tức chạy tới gần, đã đỡ được nữ nhân có chút lão đảo, hai mẫu nữ (mẹ con gái) đề phòng trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nhất là người mẫu thân, trong ánh mắt tràn đầy địch ý, còn có một tia hoảng loạn.

- Vệ phu nhân, chỗ mạo phạm, xin thứ lỗi, ta cũng không có ác ý!

Vân Thiên Hà nhìn thấy đôi mẫu nữ này, trong lòng đã đoán ra được thân phận bọn họ.

- Người, người là ai?

Vẻ mặt nữ tử thất kinh trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, che chở tiểu cô nương lui lại phía sau vài bước.

Vân Thiên Hà nói:

- Ta tới nơi này, chỉ là muốn biết trước khi Vệ thị bị diệt tộc năm đó, có gặp qua một người tên là Vệ Sách hay không, ta muốn biết tung tích của hắn.

Vừa nghe xong lời này, sắc mặt Vệ phu nhân càng thêm trắng bệch, gắt gao trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Rốt cuộc người là ai, sao người lại biết được cái tên Vân Sách này?

Từ trong ánh mắt Vệ phu nhân, Vân Thiên Hà thấy được một tia ưu thương và thống khổ, liền nói:

- Ta cũng không lừa gạt phu nhân, Vân Sách là cữu cữu (cậu) của ta, mẫu thân ta là Vân Y, chính là thân muội muội thất lạc từ nhỏ của người, lần này ta tới đây muốn tìm người!

- Người là nhi tử Vân Y?

Vệ phu nhân nghe xong lời này, càng thêm giật mình, gương mặt lên, tựa hồ quên vẽ bối rối vừa rồi, có chút đại ra.

Qua một lúc sâu, Vệ phu nhân mới hồi phục lại tinh thần, nhưng vẫn hoài nghi trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Dựa vào cái gì để ta tin tưởng ngươi?

- Nói như vậy, Vệ phu nhân có biết Vân Sách, hoặc có lẽ quen thân với người!

Vân Thiên Hà nói, liền lấy một nửa khối huyết văn ngọc ra, đưa cho Vệ phu nhân nhìn một chút, Vệ phu nhân vừa nhìn thấy huyết văn ngọc, đột nhiên thân thể mềm nhũn, liền ngất đi, làm tiểu cô nương kinh hoàng kêu to:

- Mẫu thân, người làm sao vậy, mẫu thân, ô ô...Người là người xấu, người khi dễ mẫu thân ta!

Vân Thiên Hà cũng có chút kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới Vệ phu nhân nhìn thấy huyết văn ngọc lại đột nhiên có phản ứng lớn như vậy, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, hiển nhiên đã phải làm lụng vất vả, nghỉ ngơi không đủ, dinh dưỡng không cân đối tạo thành.

- Người xấu, người không nên qua đây!

Tiểu cô nương nhìn thấy Vân Thiên Hà tới gần, lập tức trừng mắt đề phòng nhìn hẩn.

Vân Thiên Hà nói:

- Mẫu thân muội không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi mà thôi, nghỉ ngơi một chút là được, muội để người ngủ trên mặt tuyết này sao?

- Vậy làm sao bây giờ nha?

Tiểu cô nương còn có chút đơn thuần ngây ngô, tựa hồ rất nhanh quên Vân Thiên Hà là người xấu.

- Ta không phải là người xấu, muội phải tin tưởng ta, để ta mang mẫu thân muội tới một địa phương trước, sau đó ta sẽ tìm cho các người một ít thuốc và thức ăn. Mẫu thân muội ngủ một giấc, ăn thêm vài thứ sẽ không có chuyện gì.

Vân Thiên Hà nói lời này cảm giác có ý tứ lừa tiểu cô nương, làm hẩn nghĩ rất cổ quái.

Bất quá tiểu cô nương ngược lại trong lúc bối rối, đối với Vân Thiên Hà hạ thấp cảnh giác hết mức, Vân Thiên Hà liền tới ôm lấy Vệ phu nhân, để tiểu cô nương dẫn đường, bọn họ dọc theo khe hở dưới hòn giả sơn đi xuống một cầu thang, sau đó tiểu cô nương mở bộ phận cơ quan, tiến vào trong bí đạo.

Đi khoảng chừng không tới thời gian nửa nén hương, tiểu cô nương đã dẫn Vân Thiên Hà tiến vào trong một gian bí thất ngầm.

Gian bí thất này coi như rộng rãi, trong đại sảnh có một chiếc bàn dài, trên bàn bày đặt rất nhiều bài vị, xếp chặt hết bàn. Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn, quả nhiên đều là họ Vệ, hai mẫu nữ này nhất định là người Vệ thị không cần nghi ngờ.

Bên phải đại sảnh bí thất có ba bốn gian phòng, bên trong có một ít dụng cụ gia đình không bị thiêu hủy, hoặc là chỉ chỉ hổng hóc thiêu hủy một phần nhỏ, hẳn là từ bên ngoài mang vào.

Vân Thiên Hà cố ý quan sát gian bí thất này, phát hiện tại chỗ khác cũng có thông đạo, không biết là nối thông tới đâu, hẩn nhìn mấy gian phòng bên cạnh, chỉ thấy bên trong có chút vết tích hình như nhiều người ở qua, có một gian bày đặt rất nhiều đồ dùng tạp vật, còn có một gian trống không, bên trong chỉ có chiếc bàn cũ, còn có một vại nước, trên bàn để một ít thực vật rất lạnh và khô ráo cùng với thịt khô sắp đông lạnh thành băng, xem ra cuộc sống của hai mẫu nữ này cũng rất gian khổ.

Sau khi tiểu cô nương dẫn Vân Thiên Hà vào một gian phòng, nơi này có giường, Vân Thiên Hà liền đặt Vệ phu nhân lên giường, sau đó tiểu cô nương liền lấy chiếc chăn đã vá nhiều chỗ, Vân Thiên Hà mở miệng hỏi:

- Muội ở chỗ này chăm sóc nương của mình, không nên ra ngoài chạy loạn, ta đi ra bên ngoài tìm chút thức ăn và thuốc thang tới đây!

Nói xong, Vân Thiên Hà dùng ánh mắt thiện nhìn tiểu cô nương, sau đó ra khỏi bí thất, Vân Thiên Hà nhìn bóng lưng hẩn đi ra ngoài, lẩm bẩm nói:

- Uhm, mẫu thân, đại ca ca này hẳn là người tốt!

327. Chương 329: Bí Thất Phế Tích

Các cư dân Nghênh Tuyết Trấn đã có một số người ngủ dậy bắt đầu bận rộn công việc hàng ngày, có người mang cung săn bắn trên lưng, hình như muốn đi săn thú, trong nhà đốt lửa chuẩn bị làm cơm. Khi Vân Thiên Hà trở về, Thiên Mang Ô đã từ bên ngoài tìm được một ít củ khô, chuẩn bị nấu nước.

Thấy Vân Thiên Hà tiến đến, Thiên Mang Ô hỏi:

- Đại ca ca, có phát hiện gì không?

Vân Thiên Hà nhìn thương thế của Đường Linh Toa, đã cơ bản ổn định, lúc này mới nói:

- Trong đồng phế tích kia có bí thất, ta phát hiện người nhà Vệ thị còn sống sót, bắt quá tình cảnh của các nàng cũng không được tốt lắm.

Đang nói tới đây, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác được có người tới gần, liền dừng lại không nói thêm gì nữa, ra khỏi phòng, chỉ thấy trưởng trấn Mạc Tư lại đi về phái hắc, phía sau còn dẫn theo một hán tử tương đối hàm hậu, trên lưng mang theo nửa túi gạo.

Vân Thiên Hà không giải thích được, trưởng trấn mở miệng nói:

- Hàn tử, thê tử ngươi có thương tích, ta ở đây cũng không có lương thực gì tốt, bắt quá số gạo kê này tương đối bổ cho thân thể, còn có một ít dược liệu, ngươi hãy giữ lại dùng đi, có chuyện gì khó khăn cứ nói với ta là được!

Vân Thiên Hà nói:

- Lão bá, đây là khẩu phần lương thực của các người, như vậy không tốt lắm đâu, người chỉ cần cho ta mượn một chiếc cung, ta chính mình lên núi săn kiếm chút con mồi!

Mạc Tư lại nói:

- Hàn tử, có một số việc ta cũng không tiện để nói rõ, tuy rằng phía sau núi có rất nhiều thú hoang, mỗi một thôn dân trong trấn đều săn bắn tồn trữ, thân thể bọn họ cường tráng, có thể ăn thịt thời gian dài không ngại, bắt quá đối với người sinh bệnh, cần phải ăn một chút lương thực mới được. Vị nữ thân y kia không biết có thể đi ngang qua đây hay không, nếu như có nàng mà nói, tin tưởng thương thế của thê tử ngươi rất nhanh có thể bình phục trở lại, còn số gạo này, ngươi hãy thu lại đi!

Người gián dị thiện lương cỡ nào a!

Vân Thiên Hà hiểu rõ lời trưởng trấn Mạc Tư nói, cũng không tiếp tục khách sáo, liền nhận gạo và dược liệu, nói lời cảm ơn đối với lão trưởng trấn, sau đó mang gạo trở lại trong phòng.

Khi mang gạo vào phòng, Vân Thiên Hà chỉ lấy ra một chút, sau đó mang số còn lại thu thập cẩn thận cùng với dược liệu, lên tiếng nhắc nhở Thiên Mang Ô rồi đi ra cửa, thừa lúc không ai phát hiện, cấp tốc chạy về bí thất ngậm dưới đồng phế tích.

Lần thứ hai đến bí thất, tiểu cô nương có vẻ tương đối vui vẻ, Vân Thiên Hà buông túi gạo và dược liệu xuống, thấy trong bí thất không có địa phương nào để nhóm lửa, cũng không có bếp nấu, liền hỏi tiểu cô nương:

- Muội còn không nói cho ta biết muội tên gì, các người vì sao không nhóm lửa, hiện tại thời tiết rất lạnh đó!

- Muội là Tư Vân, hai mẹ con muội ở nơi này đã nhiều năm rồi. Mẫu thân nói bên ngoài rất nguy hiểm nên không dám nhóm lửa ban ngày, chỉ có buổi tối mới sinh một chút lửa sưởi ấm, lâu ngày thành thói quen rồi.

Tiểu cô nương nói.

Trách không được thân thể Vệ phu nhân lại kém tới như vậy, Vân Thiên Hà lắc đầu, qua lại xung quanh bí thất, phát hiện một thông đạo, liền hỏi:

- Thông đạo này thông tới đâu?

- Nơi này thông về phía sau núi, mỗi lần chúng ta thiếu thức ăn, mẫu thân đều đến phía sau núi kiếm một ít con mồi trở về, tới mùa hè, người còn có thể đến hái hoa quả trái cây, tất cả đều từ thông đạo này, chúng ta không dám cho người khác nhìn thấy, lại sợ có người phát hiện ra, vì vậy có lúc buổi tối sẽ giả trang làm quái vật hù dọa người!

- Vì sao hai người không tới một địa phương bí ẩn nào đó sinh hoạt mai danh ẩn tích, sao còn ở chỗ này?

Vân Thiên Hà thuận miệng hỏi, ngay khi quan sát cửa vào thông đạo, hần phát hiện có gió thổi qua lại, lúc này trong đầu chợt lóe lên linh quang, nghĩ tới vài thứ.

Nghĩ đến liền làm, vì vậy tìm một ít tảng đá rải rác xung quanh, ngay tại phụ cận cửa thông đạo xếp chồng lên, Tư Vân đi tới, hiếu kỳ nhìn Vân Thiên Hà bận việc.

- Mẫu thân nói, rời khỏi đây, sợ người chúng ta phải đợi trở về không tìm được chúng ta, vì vậy chúng ta vẫn luôn ở lại chỗ này.

Vân Thiên Hà cầm lấy một hòn đá, nghe nói như thế, không khỏi chú ý hỏi:

- Các người đang đợi ai?

- Chờ phụ thân muội!

Tư Vân trả lời.

- Mẫu thân nói phụ thân khẳng định còn sống, hơn nữa nhất định sẽ trở lại tìm chúng ta!

Nghe đến đây, Vân Thiên Hà dừng động tác lại, nhìn tiểu cô nương khả ái này, hỏi:

- Muội tên là Tư Vân, vậy muội có họ hay không, là họ Vệ?

- Mẫu thân nói, muội không thể họ Vệ, phải đợi cha trở về, muội sẽ đổi tên là Vân Tư!

- Cái gì, muội nói là cha muội họ Vân?

Vân Thiên Hà kinh hãi, lúc này hần rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao khi hần nhắc tới cái tên Vân Sách, vệ phu nhân lại có biểu tình quái dị tới như vậy, nhất là khi hần lấy ra nửa khối huyết văn ngọc, nàng thậm chí còn trực tiếp ngắt đi, nếu như không phải chí thân, hoặc là tưởng niệm trong lòng nhiều năm, thấy vật nhớ người, như vậy nhìn thấy thân nhân cũng có một vật giống hệt, tâm tình của nàng không thể khống chế được, tự nhiên sẽ có phản ứng như vậy.

Trong lòng Vân Thiên Hà quyết định, chờ khi Vệ phu nhân tỉnh lại, nhất định hỏi rõ mọi chuyện, bất quá cũng không tiếp tục dừng lại công việc trong tay, Tư Vân hiếu kỳ hỏi:

- Đại ca ca, huynh đang làm gì nha?

- Chỉ là loại bếp thực dụng, như vậy sau này các người không chỉ có thể sưởi ấm, thậm chí ban ngày nhóm lửa nấu cơm nước cũng không phải sợ bị người phát hiện ra.

Vừa nói, Vân Thiên Hà vừa bận rộn công việc, tại trước cửa thông đạo bố trí đơn giản, lại từ thông đạo cho tới mãi sau núi, xếp đặt một ít cây gậy gỗ, móc rồng ruột, sau đó nối lại, cuối cùng cầm đến để trên bếp lò lưu lại một cái miệng nho nhỏ, cứ như vậy, chỉ cần khi đốt lửa lên, sẽ làm tản mát khói bốc lên, hơn nữa khi bay ra bên ngoài sẽ thoát nhìn giống như sương mù trong núi, không ai chú ý tới.

Làm đến đây còn cần phải lấy một ít thứ phụ trợ, Vân Thiên Hà liền đi ra ngoài lấy một ít nước tuyết và bùn đất trở về, đổ bên trên bếp lò gia cố cẩn thận, cuối cùng để khô, lúc này mới đốt lửa thí nghiệm, quả nhiên hiệu quả rất không tồi.

Đồ làm bếp trong phòng đều có sẵn, bát đĩa các thứ đều đầy đủ, hần là do Vệ phu nhân tìm kiếm trong đồng phế tích trở về, Vân Thiên Hà lấy một chiếc nồi để trên bếp lò, thêm chút nữa, thổi lửa cháy to hơn, mở bao gạo lấy một ít đổ vào, lúc này mới vỗ vỗ tay chờ cháo chín.

Đợi khoảng nửa canh giờ, cháo coi như đã nấu xong, Vân Thiên Hà múc một chén lớn đưa cho Tư Vân nói:

- Đang lúc còn nóng ăn đi, trong nồi còn có, một lúc nữa cho thêm được liệu vào, chờ mẩu thân muối tỉnh thì cho người ăn!

Tư Vân cầm chén cháo, có vẻ rất hài lòng, nàng thật lâu chưa hề ăn qua cháo nóng hầm hấp như vậy, bình thường đều là ăn một ít thực vật tương đối lạnh cứng, dùng cái miệng nhỏ nhắn thối thối nhiệt khí bốc lên nghi ngút, vừa thối vừa nghe, tuy rằng rất thèm ăn, thế nhưng nàng cũng rất cẩn thận chờ khi nguội một chút mới tỉnh tể thưởng thức, phẳng phất giống như chén cháo này chính là mỹ vị nhân gian.

Vân Thiên Hà lại lấy một ít thịt lạnh cứng xếp trên bàn để lên trên bếp lửa nướng qua một lần, đến khi thịt bốc mùi thơm, lúc này mới cho thêm đồ gia vị, dùng chủy thủy chia làm mấy phần, đưa cho Tư Vân ăn, cũng căn dặn Tư Vân:

- Tư Vân, mẩu thân muối phòng chừng phải ngủ một lúc lâu mới có thể tỉnh trở lại, muối đừng đánh thức người, đại ca ca còn có một chút chuyện bên ngoài phải làm, buổi tối sẽ quay trở lại gặp muối, muối phải chăm sóc mẩu thân thật tốt, đừng quên cho nàng ăn cháo!

- Uhm, đại ca ca thật tốt!

Tư Vân nhu thuận gật đầu nói, khuôn mặt trẻ con hơi phì lộ nụ cười vô cùng khả ái, Vân Thiên Hà nhin không được ngắt ngang nói:

- Say này đừng gọi đại ca ca, phải gọi là biểu ca.

- Vì sao lại gọi là biểu ca nha?

Tư Vân không giải thích được hỏi.

- Chờ khi mẩu thân muối tỉnh lại hỏi người sẽ biết, ta rời khỏi trước!

Nói xong, Vân Thiên Hà sờ sờ đầu tiểu biểu muối còn chưa xác nhận, nở nụ cười với nàng rồi rời đi.

Vân Thiên Hà từ thông đạo phía sau bí thất rời đi, trực tiếp đi tới chân núi sau thôn trấn.

Phía sau núi tuy rằng bị băng tuyết bao trùm, bất quá cũng có một ít tuyết thổ, hoặc là tuyết lộc, khá nhiều động vật ra ngoài kiếm ăn, vì vậy hắc cũng không tốn bao nhiêu sức lực, liền săn mấy con tuyết thổ và một con tuyết lộc rồi nhanh chóng hạ sơn trở lại thôn trấn.

Bất quá lúc trở lại thôn trấn, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện Vân Tường bay vòng quanh, vì vậy giơ tay lên thử thể, Vân Tường hạ xuống đỗ trên cánh tay hắc, vận dụng ứng mục thuật câu thông với Vân Tương. Là Vân Tường phát hiện ra cách thôn thần này gần trăm dặm có hơn mười người cưỡi ngựa chạy về phương hướng thôn trấn.

Thần sắc Vân Thiên Hà hiện lên nét xóa bỏ, Vân Thiên Hà vừa nhấc vai, Vân Tường liền kêu lên một tiếng bay lên không trung, tiếp tục quan sát động tĩnh phương viên trăm dặm nơi này, Vân Thiên Hà mang theo con mèo trở về, nói vài câu với Thiên Mang Ô đang ôm tiểu bạch viên, Thiên Mang Ô liền cấp tốc theo Vân Thiên Hà ra cửa.

Tới phía sau núi, Vân Thiên Hà thông qua thông đạo bí thất, ôm Đường Linh Toa tiến vào trong bí thất, Thiên Mang Ô theo sát phía sau, thần sắc có vẻ rất kinh ngạc.

Mà Tư Vân nghe được bên ngoài có động tĩnh, còn tưởng là Vân Thiên Hà lại trở về, liền chạy tới thông đạo nghênh tiếp:

- Biểu ca, huynh đã trở về rồi.

Chỉ là mới nói xong, nàng liền nhìn thấy Vân Thiên Hà ôm một người, phía sau còn có một thiếu niên, tức thì đề phòng hỏi:

- Bọn họ là ai?

Vân Thiên Hà ôm Đường Linh Toa vào, đặt nàng lên trên giường một gian phòng khác trong bí thất, lúc này mới nói với Tư Vân.

- Tư Vân, đây là Thiên Mang Ô, lớn hơn mười hai tuổi, hấn với ta đi cùng nhau, hiện tại ta gặp phải chút phiền phức nên mới đưa bọn họ vào đây!

Nói xong, Vân Thiên Hà quay sang Thiên Mang Ô:

- Vô Thương, người hãy ở chỗ này, chiếu cố bọn họ, bất luận bên ngoài phát sinh chuyện gì người cũng không cần lo, giúp ta chăm sóc bọn họ là được!

- Đại ca ca, huynh yên tâm, đệ sẽ chiếu cố Linh Toa tỷ tỷ và bọn họ thật tốt!

Thiên Mang Ô nói.

Có thể là thanh âm trong phòng làm cho Vệ phu nhân giật mình tỉnh giấc, chỉ thấy Vệ phu nhân đột nhiên đi ra, đề phòng nhìn hai người Vân Thiên Hà, nói:

- Các người vào bằng cách nào, muốn gì?

- Mẫu thân, người tỉnh rồi!

Tư Vân đi tới kéo cánh tay Vệ phu nhân, nói:

- Biểu ca là người tốt, huynh ấy chế tạo cho chúng ta bếp lò, lại nấu cháo cho chúng ta ăn!

- Biểu ca?

Vệ phu nhân khiếp sợ nhìn Tư Vân nói:

- Tư Vân, con gọi hấn là biểu ca?

- Đúng vậy, mẫu thân, biểu ca nói chờ người tỉnh lại con sẽ hỏi người!

Tư Vân nói.

Kỳ thực thời điểm Vệ phu nhân nhìn thấy huyết văn ngọc liên xác định được thân phận của Vân Thiên Hà, nàng nhìn Vân Thiên Hà với ánh mắt phức tạp, cũng không biết nên nói cái gì.

Mà lúc này Vân Thiên Hà tiến lên, nói:

- Chết nhi ra mắt cữu mẫu!

Vệ phu nhân bị Vân Thiên Hà đột nhiên tiến tới thì lễ khiến nàng không biết phải làm sao, trên mặt đột nhiên hiện lên hai đóa hoa hồng, nói:

- Ai là cữu mẫu của người, ta và hấn còn chưa bái đường.

Chỉ là nói tới đây, Vệ phu nhân đột nhiên có chút không nói được gì nữa, tựa hồ nghĩ tới chuyện cũ thống khổ thương tâm, thanh âm đã có vẻ nghẹn ngào.

328. Chương 330: Chủ Động Xuất Kích

Nhưng chuyện như thế này đối với nữ tử mà nói, vẫn rất xấu hổ khó mở miệng.

Đối với Vân Thiên Hà, Vệ Thanh Thanh có thể ngay trước mặt hấn nhắc tới chuyện hôn nhân, điều này đã nói rõ một việc, nàng đã thừa nhận quan hệ đối với Vân Sách.

Về phần trong chuyện này đã xảy ra điều gì, vì sao lại liên lụy tới nhân tố Vệ thị bị diệt tộc, Vân Thiên Hà nghĩ nhất thời nửa khắc Vệ Thanh Thanh sẽ không thể nói rõ ràng cho hấn nghe, hơn nữa tâm tình của nàng lúc này quá mức không ổn định, Vân Thiên Hà không dự định vội vàng hỏi chuyện về Vân Sách, ảnh hưởng xấu tới tâm tình của nàng.

Suy nghĩ một chút, trước tiên nên để một đoạn thời gian ổn định, để Vệ Thanh Thanh có thể thích ứng được, sau đó hấn sẽ tìm thời cơ thích hợp nói chuyện với nàng, hơn nữa hiện tại đám âm hồn bất tán Hắc Thần Bang lại phái người đuổi tới, cũng không phải là thời điểm tốt để nói chuyện.

Vì vậy, Vân Thiên Hà đơn giản nói với Vệ Thanh Thanh về Đường Linh Toa nằm trong phòng, đồng thời giới thiệu Thiên Mang Ô.

Nhắc tới Thiên Mang Ô, thần tình Vệ Thanh Thanh rất cổ quái, nhưng đối với Đường Linh Toa nằm trong phòng, nghe Vân Thiên Hà nói nàng là thê tử hắc, đang bị trọng thương, Vệ Thanh Thanh có vẻ rất dễ bụng. Kỳ thực, trong lòng nàng đã chấp nhận người chất nhĩ trước mắt này, tự nhiên đối với chất tức (cháu dâu) tương đối quan tâm nhiều một chút.

Vân Thiên Hà thấy Vệ Thanh Thanh đã triệt để buông tâm tình cảnh giác đề phòng, lúc này mới yên tâm!

Sau đó lại dặn dò Thiên Mang Ô vài câu, nhìn thoáng qua Đường Linh Toa nằm trong phòng, liền bước ra khỏi bí thất ngầm.

Trực tiếp gọi Vân Bôn, xoay người lên ngựa, rồi giục ngựa chạy về phía đám địch nhân cách đó gần một trăm dặm.

Vân Thiên Hà chưa bao giờ thích bị động nghênh địch, lần này, hắc muốn chủ động xuất kích.

Hơn ba mươi dặm, hơn mười hán tử cưỡi ngựa mặc hắc y, sau lưng mặc áo choàng, thêu tiêu chí kim lang, sát khí nghiêm nghị, vây xung quanh hai vị lão giả, cả đoàn người giống như tạt phong chạy về phương bắc.

Nhìn hai vị lão giả này, trừ cách ăn mặc của họ thoáng có chút khác nhau ra, tướng mạo cư nhiên giống nhau như đúc, đều là tóc bạc râu bạc, da hơi có chút tái nhợt, nhãn thần sát khí bức người, tinh quang lóe ra, nhìn qua chính là một đôi huynh đệ song bào thai.

Hai người này chính là Song Lang Trưởng Lão trong Hắc Thần Bang, thực lực đều đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong, nhất là hai huynh đệ này tâm ý tương thông, cho dù đối mặt với một vị cao thủ cấp Tông Sư sơ kỳ cũng không rơi vào hạ phong, thực lực cường hãn, vì vậy địa vị của bọn họ trong Hắc Thần Bang rất cao, được đặt biệt danh Hắc Thần Song Lang, chỉ dưới một mình bang chủ.

Bất quá lần này hai vị Song Lang Trưởng Lão đến phương bắc tìm kiếm một tên tiểu tử làm cho Hắc Thần Bang đau đầu không ngớt, mà trong lòng Song Lang Trưởng Lão cực kỳ không tình nguyện, từ biểu tình luôn luôn ẩn tàng sát khí bất mãn trên đường của bọn họ là có thể nhìn thấy được một ít mảnh khoe.

Đi trên đường, đệ đệ Ngân Lang trong Song Tử Trường Lão mở miệng trước, nói:

- Ca ca, huynh đệ chúng ta thật vất vả mới tìm được một bộ công pháp cao thâm, chuẩn bị bế quan nghiên cứu, đột phá bình cảnh, thế nhưng bang chủ lại sai chúng ta đi đối phó với một tên tiểu tử chưa dứt sữa, việc này huynh thấy thế nào?

Ca ca Kim Lang trong Song Lang Trưởng Lão nói:

- Trong bang hiện tại đã có bốn vị đường chủ, hai vị đà chủ, còn có một vị trưởng lão thực lực không hề thấp hơn từng người trong huynh đệ chúng ta chết trong tay tiểu tử đó, còn có con thứ ba của bang chủ, cừu hận này càng kết càng sâu, trải qua thời gian truy sát dài như vậy, thế nhưng vẫn không thương tổn được một cọng lông của tên tiểu tử đó, đệ cho rằng chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa thôi sao? Không cần đến chúng ta phải đích thân ra tay? Đệ đệ, tiểu tử này không thể coi thường được!

Ngân Lang nói:

- Đại ca, ý tứ của đệ là nói chuyện này đã tiết lộ cho Vu Thần Miếu biết, thế nhưng lão bất tử cư nhiên không có động tĩnh, chỉ cung cấp một chút đầu mối, mắt nhìn chúng ta truy sát tiểu tử kia, bọn họ đây là muốn làm ngư ông a!

- Đệ đệ, đệ đừng quên sau Vu Thần Miếu còn có một Vu Thần Tông, Vu Thần Tông thế mạnh, xa không phải là Hắc Thần Bang chúng ta có thể chống lại được, lần này bang chủ có thể liên lạc được một cỗ thế lực càng mạnh, chỉ cần chúng ta làm tốt chuyện này, đến lúc đó có cỗ thế lực này tương trợ, Vu Thần Tông sớm muộn gì cũng sẽ là vật trong lòng bàn tay chúng ta, chúng ta chỉ cần lấy đầu tên tiểu tử đó xuống là được!

Hí...

Ngay lúc hai huynh đệ đối thoại với nhau, lúc này phía trước có mấy kỵ mã đột nhiên mất móng trước, tựa hồ đã chạm phải cạm bẫy nào đó, ngựa tê rống đau đớn, tiếp tục lao về phía trước, kéo theo người ngồi trên lưng té lăn trên mặt đất.

- Dụ!

Mấy người phía sau nhìn thấy thế, trong lòng hơi kinh hãi, lập tức kim dây cương lại, Kim Lang trưởng lão lớn tiếng quát:

- Vi hương chủ, người đi trước điều tra một phen, xem phía trước còn có cạm bẫy!

- Rõ!

Vi hương chủ lên tiến, liền xuống ngựa, mang theo vài người điều tra cẩn thận trên mặt tuyết, hồi lâu chạy về bẩm báo nói:

- Kim Lang trưởng lão, phía trước không hề phát hiện ra cạm bẫy, các huynh đệ giảm lên bẫy cũng không giống như con người tạo thành.

- Tiếp tục đi về phía bắc, chỉ cần là địa phương có người, đều không thể bỏ qua lục soát!

Kim Lang trưởng lão phân phó một tiếng, bang chúng lần thứ hai khởi hành, chỉ là khi bọn họ chạy được ước chừng năm dặm, lúc có ngựa giống như chạm phải bẫy, mấy thớt ngựa quỵ thân hất văng người cưỡi trên lưng xuống.

- Vi hương chủ, tiếp tục tra xét, nhìn xem rốt cuộc là nguyên nhân gì, lão phu chung quy cảm giác có cổ quái!

Trong lòng Kim Lang trưởng lão lúc này cảnh giác, tinh thần đã có chút giận dữ, còn chưa nhìn thấy mục tiêu mà phe mình đã chịu tổn thất sáu con ngựa.

Tuy rằng chuyện ngoài ý muốn này cũng không mang tới thương tổn về người, không người nào không phải cao thủ, thế nhưng ngựa lại bị chết mất vài con, những người bị chết mất ngựa không thể chạy bộ theo, đành ngồi cùng một con ngựa với người khác, cứ tiếp tục như vậy, tốc độ của bọn họ rõ ràng đã giảm đi rất nhiều. Tại địa phương có cạm bẫy thứ hai, tiếp tục tổn hại mấy con ngựa, như vậy đội ngũ đã tạo thành mấy người không có ngựa, chỉ có thể dùng chân chạy bộ, nhìn có vẻ phi thường ảo não.

Vị Vi hương chủ kia dẫn người tra xét, bọn họ vẫn không hề phát hiện được điều gì dị thường, trong cái cạm bẫy chỉ có một ít nước tuyết, bọn họ không tìm được đầu mối gì, liền quay trở về bẩm báo:

- Trưởng lão, những cạm bẫy này đều bị tuyết đọng bao trùm, trên tuyết đọng cũng không có bất luận vết tích nào, hơn nữa không tìm được đầu mối do con người bố trí, đều là một ít nước tuyết, thuộc hạ phát hiện đất hoang không ổn định, có thể tạo thành bẫy cũng là bình thường.

Kim Lang trưởng lão nhíu mày, trầm ngâm nói:

- Có cạm bẫy là bình thường, thế nhưng xuất hiện nhiều lần như vậy thì cổ quái rồi!

Ngân Lang trưởng lão nói:

- Ca ca, không bằng để một đội mười người đi trước tiên phong, chia làm hai đường tra xét, nếu như đều có cạm bẫy mà nói, như vậy tự nhiên có người nhằm vào chúng ta, chúng ta cẩn thận là được. Thế nhưng nếu chỉ có một đường có, như vậy nói rõ nhất định có chuyện, chúng ta cũng có thể kịp thời phòng bị, mà không rơi vào thế bị động!

- Uhm, như vậy cũng được!

Kim Lang trưởng lão gật đầu, liền lập tức phân phó hai vị hương chủ dẫn theo năm người, chia làm hai đường đi về phía trước tra xét. Đoàn người bọn họ đi phía sau, bởi vì đã có một số người không ngựa phải đi bộ, chỉ có thể chạy chậm.

Nhưng mà...

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, một đội năm người bên trái, khi bọn họ chạy điều tra được bảy dặm, nghĩ không phát hiện điều gì dị thường, liền chuẩn bị quay trở về hồi báo tình huống.

Chỉ là khi bọn họ còn chưa quay đầu ngựa lại, lúc này đột nhiên một đạo hình bóng màu xanh giống như mị ảnh trên tuyết địa mang mang, hành động cực nhanh, thực giống như linh linh bay lượn trên mặt đất tuyết trắng, mạnh mẽ bắn thẳng về phía bọn họ.

- Đề phòng!

Lúc đội ngũ này phát hiện điều dị thường, đều đề phòng, hương chủ hét lớn một tiếng, lập tức rút trường đao ra.

Nhưng mà khi đạo bóng hình màu xanh giống như thiểm điện nhảy tới, tại lúc mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, một đạo ngân mang giống như thiểm điện từ chân trời phóng xuống, sắc bén cấp tốc không gì sánh được, ẩn chứa đầy khí tức tử vong.

Đương...

Trong con người của vị hương chủ kia chiếu rọi một đạo ngân mang lao về phía hắn, theo bản năng mạnh mẽ nâng trường đao trong tay ngăn cản, lúc này liền phát sinh một âm thanh vang vọng, trường đao theo âm thanh đứt đoạn, thân thể vị hương chủ ngồi trên ngựa cứng ngắc, đã giống như một con rối.

Lúc này những người khác hồi phục lại tinh thần, thấy hương chủ cứng đờ người, trường đao trong tay đã bị chặt đứt, đề phòng ngưng thần, tụ thành một đoàn, tại thời điểm một màn vừa rồi phát sinh, bọn họ đã phát hiện được địch nhân, đó là một thanh niên anh tuấn có đôi mắt lạnh lùng, toàn thân phóng ra sát khí nồng đậm. Không ai khác chính là Vân Thiên Hà.

Phịch...

Ngay lúc bốn người còn lại ngưng tụ tinh thần cao độ phong ngự, vị hương chủ kia đột nhiên từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, thân thể giống như một khối băng vỡ thành hai nửa, mọi người vừa thấy, không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh, đã bị phân thần.

Mà ngay tại lúc bọn họ phân thần, lúc này Vân Thiên Hà cấp tốc chuyển mã chạy tới, Vân Bôn phóng đi như điện, Vân Thiên Hà cầm Vân Tru trong tay, thân kiếm Vân Tru lóe lên quang mang màu bạc, quang mang lóe lên đến cực hạn, gai mắt không gì sánh được.

Hình như theo sự biến hóa của tâm tình chủ nhân, Vân Tru tựa hồ cũng trở nên cực độ khát vọng thôn phệ linh phách địch nhân, dưới tình thế chủ nhân huy động, mang theo thanh âm rung động, huyền hóa thành một đạo cự nhận, ẩn chứa uy áp ý chí cường đại, bề ngỗ thiên địa, thôn phệ địch nhân.

Ong...

Một tiếng kiếm rung âm u giống như thanh âm tử vong, ngay tại lúc bốn người phân thần, thanh âm tử vong thình lình vang lên, bọn họ bị uy áp linh phách cường đại không gì sánh được kinh sợ, tựa hồ đã quên mất né tránh, trong mắt chỉ hiện lên một đạo quang ảnh, lập tức hai người thấy được thân thể chính mình bị phân chia thành hai nửa đổ xuống dưới mặt đất, toàn bộ thế giới rơi vào hắc ám.

Một kiếm phân thành hai!

Tại lúc Vân Tru thôn phệ linh phách, quang mang trên thân kiếm càng thêm cường liệt, sau khi Vân Thiên Hà chém đứt đầu hai người, tốc độ vẫn như cũ không hề giảm, thời điểm Vân Bôn chạy tới tốc độ cực cao rồi quay ngược trở lại, nhưng không hề tạo thành đứt đoạn.

Vân Thiên Hà tiếp tục quay trở lại, lúc này hai người còn sót lại đã giãy thoát khỏi sát khí uy áp cường đại, hoành đao che chắn phía trước, nghênh đón một kiếm áp tới như sóng biển cuộn trào.

Keng, phạt!

Bọn họ chống lại hoàn toàn vô ích, cho dù bọn họ đã vận hết toàn bộ kinh lực truyền vào thân kiếm, thế nhưng đối mặt với một vị cao thủ Tiên Thiên cầm thần binh trong tay tấn công mãnh liệt, kinh khí của bọn họ dưới một kiếm này lập tức bị xé nát, liền tiếp vang lên hai âm thanh, trường đao bị biến thành hai nửa, đồng thời hai chiếc đầu lâu bay lên, cùng với thân thể chia đôi đường.

Vân Thiên Hà đánh chết hai người còn lại, chỉ dùng thời gian không tới một lần hô hấp!

Lúc Vân Tru vào vỏ, Vân Thiên Hà thúc Vân Bôn cấp tốc chạy đi. Trên mặt tuyết, gió lạnh thét gào, chỉ để lại năm thi thể đã sớm lạnh lẽo.

329. Chương 331: Bầy Rập Tử Vong

Chỉ là trong hành trình của bọn họ, nhân mã phía trước đã sắp tra xét hết thời gian một canh giờ rồi, nhưng vẫn không thấy có người nào quay trở lại báo cáo, trong lòng Kim Lang trưởng lão càng cảm giác quỷ dị hơn.

- Ca ca, hình như không thích hợp a, cả hai đội ngũ không có người nào quay trở về báo cáo tình huống, lẽ nào phía trước có mai phục?

Trong lòng trưởng lão Ngân Lang cũng nổi lên hoài nghi.

Kim Lang trưởng lão quay đầu nhìn về phía một vị đường chủ phía sau, nói:

- Ứng đường chủ, dùng tuyết ưng của ngươi điều tra một chút!

Vị Ứng đường chủ lúc này hiện rõ vẻ mặt đau khổ nói:

- Trưởng lão, không biết vì sao, tuyết ưng của ta vẫn không thấy quay về, thuộc hạ không biết đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà, những người này căn bản không thể ngờ tới được chính là, trên cao vạn trượng, một đầu ưng vương thú đầu màu trắng tuyết, lông chim thân thể phiếm màu tử kim, thần tuấn phi thường, vương giả bầu trời đang bay vòng quanh một con chim ưng toàn thân màu tuyết trắng không ngừng kêu to, mà con tuyết ưng lúc này nhu thuận giống như chim yến, không dám có một chút vọng động nào.

Tức tức...

Lúc này, ưng vương thú trường minh, liền bay lên, con tuyết ưng không dám động, thân thể co rúm lại run run, tùy ý để vương giả không trung kia nhào vào người nó.

Sau một hồi ngược đãi, cuối cùng Vân Tường dùng cái mỏ sắc bén không gì sánh được, cắn nát cổ tuyết ưng, phát ra một tiếng kêu sáng khoải, thân thể con tuyết ưng bị trước trêu đùa sau giết chết liền từ trên cao vạn trượng rơi xuống.

Mà trên mặt tuyết trắng, vị Ứng đường chủ dưới âm uy của Song Lang Trưởng Lão, cái trán đã đổ đầy mồ hôi, một mực không ngừng triệu hóa tuyết ưng của hắn trở lại.

Bất quá triệu hoán nửa ngày, cuối cùng cũng có chút động tĩnh, mọi người vừa nhắc đầu, liền thấy không trung có một bóng trắng hạ xuống, ứng đường chủ mừng rỡ kêu to:

- Mau nhìn, tuyết ưng của ta tới rồi!

Nhưng mà, giữa lúc Ứng đường chủ chuẩn bị nghênh tiếp tuyết ưng hạ xuống cánh tay chính mình, hắn đã dọn dẹp xong tư thế đón đỡ, chuẩn bị xong chỉ còn chờ đợi, đột nhiên thấy tuyết ưng đang rơi xuống, lúc này sắc mặt không khỏi biến đổi.

Ngay lúc mọi người đang trừng mắt há mồm, chợt nghe phịch một tiếng, đầu tuyết ưng kia rơi thẳng vào mặt vị Ứng đường chủ, sau đó ngã nhào xuống mặt đất, đã chết không thể chết lại được nữa.

Mà trên mặt vị đường chủ kia, lúc này máu tươi loang lổ, hơn nữa biểu tình âm trầm không gì sánh được của hắn, có vẻ cực kỳ dữ tợn.

Mọi người sững sốt nửa ngày, khuôn mặt già nua của Kim Lang trưởng lão lúc này âm trầm tới cực điểm, giận dữ nói:

- Phế vật, đây chính là vương giả vô địch trên không trung ngươi từng khoe khoang sao? Ngươi gọi trở về cho lão phu lẽ nào chỉ là một thi thể cảm thú?

Ngân Lang trưởng lão bên cạnh nhìn thấy tuyết ưng một đường bọn họ thường dùng thông tin qua lại đã bị chết, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Đại ca, điều này càng có thể chứng minh được, nhất định có người bố trí bẫy rập chờ đợi chúng ta rơi vào, hiện tại chúng ta rất bị động!

- Dù là như vậy thì chúng ta cũng không thể nào lùi bước lại được, đẩy nhanh tốc độ về phía trước, lão phu ngược lại muốn nhìn, tên tiểu quỷ đó còn có thủ đoạn nào khác!

Kim Lang trưởng lão phần nộ quát, đẩy nhanh tốc độ.

Mà Ngân Lang trưởng lão nhìn mấy bang chúng chạy theo phía sau đoàn người đã đến mức thở hồng hộc, không khỏi nhíu mày nói:

- Nói như vậy, nếu chờ tới khi chúng ta gặp phải tên tiểu quỷ kia, những người này đã uể oải bất kham, sức chiến đấu giảm mạnh, tình thế tựa hồ rất bất lợi đối với chúng ta!

- Trước mặt thực lực tuyệt đối, bất luận âm mưu quỷ kế gì cũng chỉ là trò đùa, nếu những người này là trói buộc, vậy thì để bọn họ chạy theo sau là được rồi, ta đi đầu!

Kim Lang trưởng lão lạnh giọng nói, liền thúc một người một người đi trước, cấp tốc chạy về phương bắc.

Ngân Lang trưởng lão phân phó một tiếng, nhất thời thúc ngựa chạy đi, bỏ lại một đám bang chúng chạy theo phía sau.

Chỉ là khi chạy được một lúc, Kim Lang trưởng lão đột nhiên giơ tay lên, mấy kỵ sĩ phía sau đột nhiên dừng lại, Kim Lang trưởng lão quay ngược đầu ngựa quát lớn:

- Cấp tốc trở về, lão phu cũng không tin tiểu tử kia vẫn có thể thoát được lần này!

Trong lòng Ngân Lang trưởng lão vừa động, nói:

- Ý tứ của đại ca chính là tiểu tử đó muốn giết từng người một, trước tiên hạ mấy người không có ngựa, sau đó tiếp tục từ phía sau đánh lén chúng ta, mà chúng ta vừa lúc trở về, có thể giết hãn không dậy nổi?

- Tiểu tử đó dùng mưu kế, lão phu lẽ nào lại chịu thua!

Kim Lang trưởng lão cười lạnh một tiếng, cấp tốc thúc ngựa phi nước đại, bất quá chỉ khổ những con ngựa có hai người cưỡi, tốc độ của những con ngựa này bắt đầu chậm lại, đã có chút không theo kịp nữa rồi, dần dần tách ra hãn khỏi hai trưởng lão.

Ngay lúc hai vị trưởng lão quay đầu trở lại chuẩn bị kiếp sát, lưu lại mấy kỵ sĩ không chạy theo kịp bị bỏ lại phía sau thật xa, một đạo thanh ảnh quỷ dị đột nhiên từ trong thiên địa tuyết trắng, tại phía sau mấy cây đại thụ khẳng khiu phóng tới gần.

- Không tốt, trúng kế rồi!

Ứng đường chủ phục hồi lại tinh thần trước tiên, hãn hét lớn một tiếng, lập tức rút trường đao ra, đợi khi thanh ảnh chạy tới nơi, liền lui lại vài bước, quát lớn:

- Lên chặn hãn lại cho ta, ta đi thông báo cho hai vị trưởng lão!

Đương!

Chỉ là những người này đều là một ngựa hai người cưỡi, ngựa của bọn họ vốn đã chịu vượt tải trọng quá lâu, mà tốc độ thanh ảnh mới xuất hiện quá nhanh, một ít người trên lưng ngựa căn bản không thi triển phòng ngự kịp, tại thời điểm thanh ảnh kia phóng ra một đạo ngân mang xẹt tới, mang theo một cỗ uy áp ý chí thần hồn vô cùng cường đại.

Liên tiếp vang lên hai âm thanh chói tai, hai chiếc đầu người nhanh chóng bay đi, tốc độ cực nhanh.

Vân Thiên Hà lợi dụng tốc độ chạy cực nhanh của Vân Bôn, còn có Vân Tường không ngừng bay qua lại truyền tới tin tức, cộng thêm trí tuệ của hãn, tự nhiên có thể chơi đùa đám người này quay vòng vòng, đánh bại từng người một, trước gạt bỏ vây cánh, chỉ để lại hai tên trưởng lão đầu bóng lưng, sau đó đối phó với hai người này sẽ không còn phải quá mức cất lực như vậy nữa.

- Mau xuống ngựa, dùng tên bắt chết hần!

Thời điểm Ưng đường chủ thối lui, bị người khác chặn lại lối đi, liền dùng khữu tay đánh bay một người xuống ngựa, sau đó hét lớn để những người còn lại tụ tập chống đỡ, chính mình cưỡi ngựa muốn chạy trốn.

Chỉ là thời điểm hần vừa mới chuyển đầu ngựa, lúc này chỉ thấy trên bầu trời có một đạo tử ảnh giống như thiểm điện cấp tốc vọt tới, Ưng đường chủ vừa nhìn thấy tử ảnh, kinh hãi kêu to:

- Con mẹ nó, cư nhiên là ứng vương thú!

Bất quá vừa nghĩ lại đầu tuyết ưng vừa chết đi của chính mình, lúc này hai mắt Ưng đường chủ đỏ bừng, ngựa mặt lên trời điên cuồng hét lên:

- Súc sinh chết tiệt này, ta muốn giết ngươi, thay ái ứng của ta báo thù!

Ngay lúc hần ngựa mặt lên trời điên cuồng gào thét, chuẩn bị dùng trường đao trong tay chống đối lại ứng vương thú từ trên trời lao xuống, hần không hề đề phòng một đạo kiếm quang giống như thiểm điện mạnh mẽ xẹt qua, tạo thành hình vòng cung, đầu của hần trong nháy mắt bay lên cao, tại sát na khi hần vẫn còn chút ý thức, hần thấy đầu ứng vương thú kia đổi mục tiêu, một trào oai, liền mạnh mẽ phá nát đầu một tên thuộc hạ.

Vèo vèo vèo...

Ngay lúc Vân Thiên Hà dùng một kiếm chém giết Ưng đường chủ thừa cơ chạy trốn, lúc này những tên bang chúng khác đã lấy ra nỏ tiễn trên lưng ngựa, hơn mười đạo nỏ tiễn giống như châu chấu, bắn thẳng về phía Vân Thiên Hà.

Lúc Vân Thiên Hà nhìn thấy đám người này lấy nỏ tiễn đã có phòng bị, sợ Vân Bôn bị thụ thương, hần cấp tốc vung áo choàng long lân, che trước thân thể Vân Bôn, còn chính mình cấp tốc vận chuyển sử dụng Khôn Nguyệt Lam, tạo thành một bức tường Khôn Nguyệt Bích khắp thân thể phát huy công hiệu phòng ngự.

Lúc này chỉ thấy tinh linh chi khí xung quanh thân thể Vân Thiên Hà tựa hồ bắt đầu biến đổi, tại một đạo quang mang chớp lóe, tinh linh chi khí này bắt đầu theo sự ảnh hưởng của Khôn Nguyệt Bích hình thành một đạo cương trảo trong suốt.

Đình đình đình!

Đến như những nỏ tiễn kia bắn tới, giống như bắn trúng vào tấm bảng thép, đều nặng nề rơi xuống đất, khiến cho đám bang chúng Hắc Thần Bang còn lại kinh hãi gần chết.

Tuy rằng Khôn Nguyệt Bích chỉ có thể phòng ngự, Vân Thiên Hà một khi sử dụng, nếu như phân thần mà nói, hiệu lực của Khôn Nguyệt Bích sẽ giảm đi, thế nhưng lúc này hần đang ngồi trên ngựa, hần không cần phân thần điều khiển, Vân Bôn cũng sẽ chạy vội như điện, không chịu ước thúc.

Vì vậy khi Vân Bôn chạy về phái đám bang chúng Hắc Thần Bang cầm nỏ tiễn trong tay, Vân Thiên Hà lợi dụng thời cơ này, không đợi chúng bắn ra đợt tên thứ hai, phân thần điều khiển, lập tức phi thân nhảy lên, huy vũ phát ra một đạo kiếm quang Vân Tru.

Phập...

Dưới kiếm quang, lại một cái đầu bay lên.

Số người còn lại nhìn thấy Vân Thiên Hà đã xuống ngựa, tới gần người, bọn họ đều rút nỏ tiễn, nhưng một người còn chưa kịp rút trường đao ra chống đối, một đạo kiếm quang phát ra, giống như là một đạo ánh sáng tử thần, cái cổ của hần yếu đuối mềm mại tựa như đậu hũ, liền lập tức rời khỏi thân. Thực lực của những người này đều chỉ là Võ sư cấp bảy hoặc Võ Sư cấp tám, so với Vân Thiên Hà đạt tới cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư, hơn nữa tinh linh chi khí và thần hồn ý chí quán thấu vào thân Vân Tru Kiếm, Thần Ý Quyết sinh ra kiếm ảnh, có chứa uy lực tinh viêm kinh khí cường đại, kinh khí của đám người này dưới kiếm ý Vân Tru xuyên thấu, căn bản không có một chút lực chống lại, liền bị sụp đổ, Vân Thiên Hà chém một kiếm xuống, tự nhiên đơn giản giống như cắt đậu hũ.

Đây chính là sự chênh lệch lớn lao do thực lực mang tới, một kiếm một mạng là chuyện rất bình thường. Loại bang phái giang hồ cấp bậc như Hắc Thần Bang, còn chưa tới trình độ cao thủ nhiều như mây, giết một người là thiếu một người.

Nhanh chóng như gió cuốn mây tan, cũng chỉ trong thời gian hơn mười lần hô hấp, Vân Thiên Hà đã phát huy bản chất cơ bản nhất của sát thủ, đó chính là nhanh, trong thời gian ngắn nhất, không từ thủ đoạn phương thức nào, hết sức dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc tính mạng địch nhân. Đám người trước mắt này, còn chưa đủ tư cách làm bia tập luyện cho Vân Thiên Hà.

Lúc này, trong không trung truyền tới tiếng chim ưng kêu, Vân Thiên Hà nhanh chóng chặt đứt đầu một tên bang chúng Hắc Thần Bang cuối cùng, liền bỏ lại thi thể đầy mặt đất, cấp tốc lên ngựa, nhìn thoáng qua mấy đạo bóng đen chạy vội tới, cười lạnh một tiếng, lập tức cúi người áp sát lưng ngựa, thúc ngựa chạy về phía rừng cây gần đó ba dặm.

Tất cả âm mưu quỷ kế trước thực lực cường đại tuyệt đối chỉ là trò đùa, kỳ thực điều này cũng phải xem trong trường hợp và hoàn cảnh như thế nào.

Khi Kim Lang trưởng lão buông ra câu nói này, hắn đã hối hận rồi.

Đồng thời hắn cũng đã hiểu rõ, khi tên tiểu quỷ giả hoạt đưa bọn họ vào trong cuộc chơi đùa, khiến bọn họ xoay vòng quanh, đám thủ hạ bên người bọn họ lần lượt từng người từng người một tử vong, mà xác thực bọn họ có thực lực vô cùng cường đại, thế nhưng bọn họ nghĩ tới thời điểm thi triển mưu kế, lại thủy chung không nhìn thấy qua một cộng lông của đối phương.

Hai đầu lang dưới sự giận dữ, tại thời điểm một lần nữa nhìn thấy trên mặt đất tuyết trắng hiện rõ mấy thi thể không đầu, rốt cuộc đã để cho bọn họ phát hiện ra một đạo bóng hình màu xanh, bọn họ lộ ra bộ răng nanh dữ tợn, mang theo một cỗ sóng dữ ngập trời đuổi theo điên cuồng.

Nhưng mà, ở nơi nào đó còn có một đạo bầy rập tử vong đang đợi bọn họ!

330. Chương 332: Thôn Thiên Thủ Sáo

Trong gió tuyết, hai kỵ sĩ cưỡi ngựa trắng chạy vội trên mặt tuyết, lại lộ vẻ yên tĩnh như vậy, tựa hồ như bọn họ và nơi băng tuyết này đã hòa hợp thành một thể.

Trên một con ngựa chạy trước là một nữ tử đầu đội mũ, mặt mang khăn che mặt mỏng màu xanh, tuy rằng chiếc khăn đã che mất dung mạo của nàng, thế nhưng đôi con mắt sáng sủa kia lại mang theo khí tức gió xuân ấm áp thổi vào lòng người. Khí chất linh động, hơn nữa nàng mặc bộ quần áo miên sam màu tuyết trắng, cộng thêm áo tuyết nhung, bên ngoài lại phủ thêm một kiện áo choàng tuyết hồ, giống như thiên sứ vũ động trong gió tuyết phiêu phiêu.

Chỉ là tại thắt lưng nàng có một chiếc túi không hề hợp với mỹ cảm, hơn nữa trên lưng ngựa còn có sọt, hai thứ này đã phá hủy đi ý cảnh như mộng như huyền này.

Mà theo sau nữ tử bạch y, một vị phụ nhân niên kỷ ước chừng không đến ba mươi tuổi, phụ nhân mặc quần áo nguyệt sắc, cũng khoác áo choàng tuyết hồ, dung mạo tuy rằng không tính là tuyệt sắc, thế nhưng lại có ý nghị thành thực, tư thế oai hùng hiên ngang, nhất là ánh mắt của nàng, không giống như vẻ ôn hòa ẩn chứa ánh dương quang và linh động của nữ tử đi trước, ánh mắt phụ nhân phát ra nét trầm ổn và nội liễm, thần nhiên thâm trường, cảm giác giống như phong phạm cao thủ tuyệt thế.

Hai kỵ sĩ chạy trong gió tuyết, bọn họ phát hiện ra cách đó không xa có rất nhiều thi thể, nữ tử bạch y chạy phía trước nhìn thấy vậy liền thúc ngựa chạy tới gần rồi dừng lại, nhảy xuống ngựa kiểm tra.

Những thi thể này đều bị chém rơi đầu, bất quá tình cảnh kinh khủng như vậy lại không hề mang tới bất cứ gợn sóng nào nổi lên trong lòng nữ tử bạch y, nàng chỉ dùng thanh âm ôn hòa bình thản nói:

- Nhiên Nguyệt sư thúc, những người này đều bị một kiếm chém rơi đầu, căn bản không có sức phản kháng, từ đồng tử tan rã của bọn họ, cứ nhiên không nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào, chỉ có một đạo bạch quang, thực sự kỳ quái!

Lúc này vị phụ nhân kia đã cưỡi ngựa đi tới, không xuống ngựa, chỉ ngồi tại chỗ quét mắt liếc nhìn, trong ánh mắt không hề bận tâm hiện lên một tia kinh ngạc, nói:

- Tầm nguyệt, con có phát hiện hay không? Vết thương nơi cổ những thi thể này không có một chút máu chảy ra, mà vết cắt cũng rất bằng phẳng, nhất định là do loại thần binh lợi khí nào đó gây nên, thế nhưng thân thể bọn họ cứng đờ, mạch máu và huyết quản đều bị đông cứng lại, có thể tạo thành hiệu quả như thế này, cũng không phải là do giá lạnh nhiệt độ không khí gây ra.

Tần Tuyệt gật đầu nói:

- Thời gian những người này chết cũng không dài, tối đa chỉ tầm hai canh giờ trước, mà từ trình độ cứng ngắc của thân thể bọn họ, còn có nhiệt độ, cho dù nhiệt độ không khí bên ngoài có thấp hơn so với hiện tại gấp hai lần cũng chưa chắc tạo thành hiệu quả này, tựa hồ chỉ có khôn hàn chi tức!

Nói đến đây, Tần Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nhiên Nguyệt nói:

- Nhiên Nguyệt sư thúc, có phải là người trong bản môn gây nên?

Trên mặt Nhiên Nguyệt lộ vẻ hiếu kỳ, lắc đầu nói:

- Binh khí bản môn sử dụng nữ tử là nguyệt hoàn, nam tử là nguyệt thứ, rất ít khi dùng kiếm, đây không phải là đệ tử bản môn gây nên!

- Nếu như không phải là đệ tử bản môn, như vậy vì sao lại tạo thành hiệu quả khôn hàn chi tức? Chẳng lẽ nói, có liên quan tới bản bí tịch công pháp theo như Hạ sư bá Nguyệt Đường kia sao?

Tần Nguyệt hỏi.

Nhiên Nguyệt thần nhiên nói:

- Khả năng này cũng không quá lớn, bản bí tịch công pháp Nguyệt Đường đã mất tích kia chỉ có nhân tài có khôn linh chi tức bẩm sinh mới có thể tu luyện, huống hồ là phải đạt tới cảnh giới Tiên Tiên trở nên mới có thể tìm hiểu được, ngoại trừ đệ tử bản môn, người bình thường không có khôn linh chi tức, lấy được tối đa chỉ có tác dụng tham khảo, không có cách nào lĩnh hội được tinh hoa trong đó!

Nghe lời nói này, Tần Nguyệt tựa hồ nhớ tới cái gì, trong đôi mắt bình thản không một gợn sóng kia rất cuộc lộ ra vẻ hiếu kỳ, nói:

- Sư thúc, có thể là tinh mệnh chi nhân theo như lời sư tổ xuất quan lần trước đã nói?

Nhiên Nguyệt nghe tới đây, sắc mặt hơi đổi, nói:

- Có khả năng này, bất quá hai vị sư thúc tiến vào Đại Đường Quốc tìm kiếm lâu như vậy cũng không có tin tức truyền lại, mà người nọ cứ nhiên xuất hiện nơi này, vậy nhất định có kỳ quái, chúng ta hãy theo vết tích này nhìn xem thế nào!

- Thế nhưng sư thúc, chúng ta cần phải tới Hạ Gia Lạp Sơn hái thuốc, nếu như trở lại chậm, sư phụ sẽ trách phạt chúng ta!

Tần Nguyệt có chút lo lắng nói.

- Nếu như chúng ta có thể kiểm chứng được chuyện hai vị sư thúc không có hồi âm, trở về báo cáo sư tỷ, nói vậy nàng sẽ không trách con, chúng ta đi nhanh thôi!

Nhiên Nguyệt nói, liền chạy trước một bước, dọc theo vết tích thi thể truy tìm, Tần Nguyệt cũng lên ngựa theo sát phía sau.

Tốc độ Vân Bôn chạy trên mặt tuyết trắng cũng không quá nhanh.

Vân Thiên Hà ngồi trên lưng ngựa vận chuyển điều tức khôi phục lại tiêu hao, để Vân Bôn tự do chạy về phía trước, thủy chung để cho song lang phía sau huyền tường mỹ lệ có thể đuổi theo kịp.

Mỗi khi Song Lang Trưởng Lão Hắc Thần Bang giục ngựa chạy nhanh, mắt thấy sắp tới lúc đuổi kịp, Vân Thiên Hà sẽ biểu diễn một chút, để hai vị trưởng lão phía sau tưởng rằng hắc sập không chạy nổi nữa rồi, tiếp tục gia tốc thúc giục ngựa mau chóng đuổi theo.

Chỉ là hai người phần nộ điên cuồng đuổi theo phía sau ước chừng trên dưới một canh giờ, đạo thanh ảnh lưu lại huyền tường mỹ lệ cho bọn họ lúc này đã nhanh chóng chui vào trong một khu rừng đầy cây cối khẳng khiu, mắt thấy sắp không còn hình bóng.

- Ca ca, tiểu tử kia tiến vào trong rừng rồi, có thể có trá hay không?

Ngân Lang trưởng lão đuổi theo tới rìa ngoài cánh rừng, liền thả chậm tốc độ ngựa lại, có vẻ rất cẩn thận.

- Đệ theo sát ta, không nên để tên tiểu quỷ đó dùng kế chia tách ra, lão phu ngược lại muốn nhìn xem hắn có động tác hoa dạng nào!

Kim Lang trưởng lão lại có vẻ vô cùng không cam lòng, hai người cùng nhau tiến vào trong rừng, cưỡi ngựa chạy chậm.

Vèo vèo vèo!

Ngay lúc hai người xâm nhập vào trong cánh rừng, lúc này liền có tiếng xé gió truyền tới, thân sắc Kim Lang trưởng lão bất biến, chỉ thấy mấy chiếc gậy vót nhọn đầu phóng tới, nhưng tốc độ chậm tới như vậy, để hai lão giả vô cùng coi thường đơn giản chém một chưởng, toàn bộ gậy gỗ liền bị đánh nát bấy.

- Chỉ có một điểm thủ đoạn thô bỉ như vậy thôi sao?

Kim Lang trưởng lão cười nhạt, hai ngựa tiếp tục xâm nhập vào sâu, một trái một phải quan sát mọi nơi có thể gặp phải thanh ảnh.

- Đại ca, ở nơi này!

Đúng lúc này, Ngân Lang trưởng lão thấy cách đó không xa có một đạo thanh ảnh cấp tốc chạy về phía sâu trong rừng, đang muốn đuổi theo, lại nhìn thấy Kim Lang trưởng lão không nhúc nhích, vì vậy quay đầu:

- Đại ca, thế nào không đuổi theo?

Kim Lang trưởng lão nói:

- Ta bên này cũng nhìn thấy, tiểu tử này không biết dùng trò quỷ gì, rõ ràng là muốn phân tán chúng ta, không cần để ý tới!

Chỉ là khi bọn họ mới đi về phía trước mấy trượng, lúc này ngựa dưới thân bọn họ đột nhiên giẫm phải một cành cây di động, thân thể quy về phía trước, hai lão giả cả kinh, liền lập tức bật người nhảy lên trời, hạ sang bên cạnh.

Chỉ thấy hai con ngựa đã tiến vào trong cạm bẫy, mà trong cạm bẫy có bố trí gậy gỗ vót nhọn, hai con ngựa bị gậy gỗ đâm thủng khắp người, máu tươi chảy ròng, đã không thể tiếp tục cưỡi.

- Tiểu quỷ ghê tởm, tức chết lão phu rồi!

Kim Lang trưởng lão nhìn thấy tọa kỵ của chính mình bị đâm, rít gào lớn rộng mắng to, nhưng cũng không thể nào gì khác, đành đi bộ truy tìm, chỉ là vừa mới đi được vài bước lại chạm phải một cạm bẫy khác, động tác hai lão giả rất linh mẫn, không bị cạm bẫy ảnh hưởng.

Ầm...

Dưới sự giận dữ, lúc này Ngân Lang trưởng lão đánh một chưởng phá nát một thân cảnh, dùng nửa đoạn thân cây kia ra sức vung, liền rơi xuống con đường phía trước bọn họ, chỉ thấy chỗ thân cảnh rơi xuống, có một ít cành cây che phủ tuyết đọng bên trên bị đè xuống, liền hiện ra cạm bẫy.

- Đổi một phương hướng khác!

Kim lang trưởng lão thấy phía trước có rất nhiều cạm bẫy, hai người liền đổi phương hướng khác, nhưng vẫn như cũ là huynh đệ đồng tâm, căn bản không tách xa nhau.

Vân Thiên Hà ẩn nấp tại một nơi bí mật gần đó, cũng hiểu được có một số chuyện không thể nào tránh được, hai lão giả này thủy chung đi cùng một chỗ, đã không thể tách bọn họ ra, bất quá vẫn thành công chuyển bọn họ sang một phương hướng khác, Vân Thiên Hà đã chuẩn bị phục kích đánh lên.

Khi Song Lang Trưởng Lão thay đổi một phương hướng khác bước đi, lần này bọn họ không hề phát hiện ra cạm bẫy gì, thế nhưng đi thêm mấy bước, Ngân Lang trưởng lão đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, Kim Lang trưởng lão quay đầu lại vừa nhìn, chỉ thấy Ngân Lang trưởng lão đập phải một chiếc cọc gỗ rất nhọn, tuy rằng không có ảnh hưởng gì, thế nhưng hình như đã xé rách một chút da, hơi chút cảm giác đau nhức.

Mà tại lúc Vân Thiên Hà bố trí những thứ này, không hy vọng vào việc chúng có thể làm cho hai người bị thương tổn nặng, nhưng nếu như tạo thành hiệu quả khiến bọn họ đau đớn một chút cũng tốt.

Tại lúc mắt thấy hai lão đầu đã tiếp cận gần vị trí hắc mai phục, lúc này Kim Lang trưởng lão cũng giẫm phải một chiếc cọc gỗ, do đó phân tán tinh thần.

Ngay tại thời cơ hắc mai phân tán tinh thần, Vân Thiên Hà đột nhiên giống như quỷ mị từ phụ cận nhảy phắt ra ngoài.

Kim Lang trưởng lão cảnh giác, chỉ thấy đối phương đã tiếp cận rất gần, nhưng không hề hoảng hốt, cấp tốc ngưng tụ kinh khí, thấy một đạo quang mang màu trắng phóng tới, bàn tay có đao bao tay đầy gai nhọn đột ngột nắm lại, không hề né tránh, trực tiếp nghênh đón kiếm quang.

Dương...

Khi bao tay và kiếm quang Vân Tru tiếp xúc với nhau, phát sinh âm thanh chói tai, còn có một đóa hỏa hoa mỹ lệ, kinh khí lực lượng của hai bên va chạm với nhau, không gian xung quanh giống như có khí lưu bạo tạc, sóng khí mãnh liệt tràn ra xung quanh, cắt nát vài cây đại thụ.

Rắc rắc...

Mà lúc này, mấy chiếc gai nhọn trên bao tay Kim Lang trưởng lão đã bị cắt đứt, mà bản thân bao tay cũng xuất hiện vết tích nứt nẻ, Kim Lang trưởng lão nhìn thấy vậy, lúc này trông mắt sắp lồi hẳn ra rồi. Bộ Thôn Thiên Thủ Sáo này là kỳ ngộ hắc mai đoạt được, một bảo vật trân quý nhất, lực sát thương vô cùng cường hãn, chỉ là hắc mai hoàn toàn không nghĩ ra, cứ nhiên bị đối phương dùng một kiếm đã đánh rách tả tơi.

Trong lòng vô cùng nổi giận, nhanh chóng vận chuyển khí huyết bình ổn cổ tay đã có chút tê dại, thấy Ngân Lang trưởng lão xông tới dây dưa Vân Thiên Hà, Kim Lang trưởng lão giận dữ hét lớn, sát khí bùng phát, lợi dụng chuẩn xác một kẻ hở Ngân Lang trưởng lão tạo ra, liền bổ nhào tới, hai huynh đệ cùng bào thai liên hợp, điên cuồng tổ chức thế tấn công đối với Vân Thiên Hà.

Lúc này Vân Thiên Hà cũng hiểu được chính mình đã có chút coi thường thực lực của đôi huynh đệ cùng bào thai khi liên hợp lại, quả thực vô cùng cường hãn. Quyền cương hai người dày đặc, phối hợp cực kỳ ăn ý, không hề có kẻ hở, hơn nữa trong tay hai người đều đeo bộ thủ sáo vừa cứng rắn lại vừa mềm dẻo không gì sánh được, không quá mức sợ hãi Vân Tru kiếm trong tay hắc mai.

Thời điểm mỗi khi hắc mai chém xuống một kiếm, hai người sẽ dùng quyền bộ và ý chí chống đối, mỗi lần va chạm là một lần bị phản chấn rất mạnh, khí nguyên nghịch lưu, thế nhưng không tạo thành tổn thương đến đối phương, trong lòng hắc mai đã nổi lên sự kiêng kỵ đối với thực lực của Song Lang Trưởng Lão này.

Nếu như đơn độc một người mà nói, Vân Thiên Hà còn có nắm chắc đánh với đối phương mấy hiệp sống chết tìm cơ hội hạ thủ, thế nhưng sau khi hai người liên thủ với nhau đã hoàn toàn đạt tới thực lực cấp Tông Sư sơ kỳ tiêu chuẩn.

Keng!

Khi Thôn Thiên Thủ Sáo và Vân Tru một lần nữa đụng chạm với nhau, ma sát phát ra hỏa hoa mỹ lệ, thân thể Vân Thiên Hà bạo lui hơn mười bước, đã bị kinh lực của hai lão già kia phản chấn, khoe miệng không nhận được chảy máu tươi.

331. Chương 333: Âm Tử Nhĩ.

Kim Lang trưởng lão chỉ thấy trên thủ sáo của chính mình một lần nữa xuất hiện vết tích bị chém rách, lúc này sắc mặt âm trầm giống như quỷ dữ chạy thoát từ địa ngục.

Tuy rằng trong lòng hắn rất kinh hãi thực lực tiểu tử này, nhất là ý chí thần hồn cường đại khiến huynh đệ bọn họ nghĩ mà kinh hãi, phản chấn tạo thành uy hiếp trí mạng đối với bọn họ, thế nhưng nhìn thấy thủ sáo trên tay chính mình bị chém rách, lúc này không kìm nổi tức giận bốc lên ngàn ngạt.

- Tiểu tử, lão phu vốn định chơi đùa với ngươi một lúc nữa, đả kích khí thế của ngươi, lại không nghĩ rằng, ngươi dám chém rách Thôn Thiên Thủ Sáo của lão phu, xem ra cũng chỉ có thể tiễn ngươi tới âm phủ, cất đầu đi về phục mệnh...

Ngay tại thanh âm trầm hậu phát ra, tựa hồ như âm phong thổi bùng lên lửa cháy tâm thần con người. Tuyệt động và khô mộc xung quanh, dưới khí thế và kinh lực cường đại do Song Lang Trưởng Lão phát ra, tất cả đều bị thổi tung bốn phương tám hướng, rồi lan tràn các nơi, thổi quần áo Vân Thiên Hà bay phấp phới.

Khi Song Lang Trưởng Lão mạnh mẽ xác nhập thần hồn ý chí cùng một chỗ, Vân Thiên Hà cảm giác, trong không khí tựa hồ có một cỗ áp lực cực mạnh đang đè ép hắn, để hắn có cảm giác hít thở không thông.

Tuyệt bay và vụn gỗ tán loạn khắp bầu trời rơi xuống là lúc Song Lang Trưởng Lão cùng nhau động.

Bọn họ giống như một con nhện bốn chân, một trước một sau, một trên một dưới, tại thời điểm xông lên, không để Vân Thiên Hà phát hiện ra bất cứ cơ hội kẽ hở nào, một người tấn công thượng bàn Vân Thiên Hà, còn một người thì tấn công hạ bàn, hơn nữa lúc bọn họ bạo phát vọng lại thực lực cường đại, Vân Thiên Hà lộ vẻ rất bị động, chỉ có thể cẩn thận ứng chiến.

Mà kiếm ảnh Vân Tru, lúc này thời điểm vũ động trong tay hắn, mang theo mấy đạo quang ảnh chói mắt, kiếm ảnh phá không, phát sinh vô số tiếng rung động bén nhọn, phảng phất như một kiếm này thực sự có thể xé trời.

Đương đương...

Kiếm ảnh mang theo thần hồn ý chí cường đại, chém vào bao tay Song Lang Trưởng Lão, liên tiếp phát ra mấy tia hỏa hoa, nhưng tại lúc Song Lang Trưởng Lão ứng phó với kiếm ảnh, lại phát sinh biến hóa vi diệu. Tại tình thế Kim Lang trưởng lão dùng bao tay chống lại thế tiến công của Vân Thiên Hà, Ngân Lang trưởng lão mười phần ăn ý quả đoán xuất kích, một quyền đánh thẳng vào thân kiếm Vân Tru.

Đương...

Kiếm thế của Vân Thiên Hà bị hóa giải, khi Ngân Lang trưởng lão bắt đúng thời cơ công kích vào thân kiếm, Vân Thiên Hà cảm giác lúc này bị phản chấn mạnh mẽ, Vân Tru trong tay thiếu chút nữa xảy ra phản phệ, làm hắn vô cùng cả kinh, Vân Tru trong tay bị buông lỏng.

- Hắc hắc, mang đến đây đi, ngươi dùng thần binh như vậy quả thực phí phạm thiên vật!

Thời điểm Vân Tru thiếu chút nữa rời tay, Kim Lang trưởng lão cũng không hề bỏ qua cơ hội này, mang theo thủ sáo không sợ hãi phong mang Vân Tru, tựa như kìm sắt, chính xác không gì sánh được nắm chắc thân kiếm Vân Tru.

Giật mạnh vài cái, cư nhiên không thể thoát ra được, Vân Tru cứ như vậy bị Kim Lang trưởng lão cướp giật.

Vân Thiên Hà mất Vân Tru, trong lòng cũng không hoảng loạn, ngược lại càng thêm lãnh tĩnh, lúc này Song Lang Trưởng Lão liên hợp thực lực quá mức cường đại, nhưng nếu có cơ hội đánh thương một người, như vậy lúc thực lực của bọn họ phân tán liền có cơ hội chiến thắng.

Lúc Kim Lang Trưởng Lão đoạt được Vân Tru, trong lòng hắn không thể kìm chế được mừng rỡ như điên, hắn nắm lấy thân kiếm, hơi chuyển tay một chút, thân kiếm xoay ngược lại, tay kia liền bắt được chuôi kiếm, cười dài nói:

- Tiểu tử, không có thanh kiếm này, nhìn ngươi còn...

Chỉ là nói đến đây, sắc mặt Kim Lang Trưởng Lão đại biến, hắn phát giác được trong thanh kiếm này tựa hồ có một cỗ ý chí cực kỳ cường đại, tại thời điểm hắn nắm lấy chuôi kiếm, tựa hồ thanh kiếm coi hắn như con kiến hôi, thông qua chuôi kiếm nhanh chóng tập kích thẳng vào tâm thần hắn.

Ý chí Vô Tôn!

Trên khuôn mặt tái nhợt của Kim Lang trưởng lão, lúc này đã chuyển thành thần tình sợ hãi, thế nhưng Vân Thiên Hà cách đó không xa rốt cuộc bắt được cơ hội, tại thời điểm Kim Lang trưởng lão bị ý chí Thương Nguyệt trong thân kiếm tập kích thẳng vào tâm thần, thân thể trong thời gian cực ngắn bị cứng đờ, Vân Thiên Hà cấp tốc ngưng kết khôn ắn.

- Đại ca cẩn thận!

Ngân Lang trưởng lão chuẩn bị tiếp tục công kích, nhưng đột nhiên phát hiện tiết tấu phối hợp nhiều năm giữa hai huynh đệ có sai lệch, quay đầu nhìn sắc mặt Kim Lang trưởng lão sau khi cầm thanh kiếm trở nên cực kỳ khó coi, liền biết thanh kiếm có cổ quái, cấp tốc hét lớn nhắc nhở.

Nhưng mà tại thời điểm hấn lớn tiếng hô lên, Vân Thiên Hà dùng tốc độ âm thanh ngưng kết thành năm đạo khôn ắn vô cùng thành thực, hấn cũng không chờ sáu đạo khôn ắn ngưng kết thành công, tại lúc một cổ khôn hàn chi tứ cường liệt cấp tốc vận chuyển xung quanh thân thể, kéo theo một cỗ lực lượng cuồng bạo không gì sánh được bắt đầu khởi động, cũng không công kích Kim Lang trưởng lão cướp mất Vân Tru, mà nhằm vào mục tiêu Ngân Lang trưởng lão, điên cuồng phun ra.

Ngân Lang trưởng lão thấy đại ca không theo kịp tiết tấu, lại thấy Vân Thiên Hà cư nhiên đánh lên hấn, lúc này biến sắc, vận chuyển một cỗ lực lượng cực mạnh, mạnh mẽ đón đỡ cỗ lực lượng cuồng bạo phun trào ập tới.

Ầm ầm...

Lúc này trên mảnh đất phủ đầy tuyết trắng, tựa hồ vang lên tiếng sấm sét rung động đất trời.

Chính giữa Vân Thiên Hà và Ngân Lang trưởng lão, lúc này hoa tuyết rải rác trong không gian bị một cỗ sóng xung kích cường liệt chấn động, tựa hồ hình thành một cỗ mây tuyết hình nấm, mặt đất kịch liệt run run.

Sóng xung kích kịch liệt không gì sánh được, giống như đạn pháp bạo nổ, sản sinh ra một cỗ lực lượng hủy diệt mãnh liệt, ngay tại trung tâm giữa hai người điên cuồng lan tràn ra xung quanh.

Ngân Lang trưởng lão cảm giác bị một cỗ hàn khí rất mạnh xâm nhập vào cơ thể, thân thể xuất hiện hiện tượng cứng ngắc, nhưng dưới sóng xung kích kịch liệt tràn ra từ trung tâm va chạm, hấn giống như con thuyền nhỏ lênh đênh giữa cơn bão tố ngập trời, thân thể bạo lui hơn mười trượng, rốt cuộc không thể chống đỡ được sóng chấn động liên tiếp trùng kích, nửa quỳ trên mặt đất.

Oa!

Nhìn không được cảm giác yết hầu ngứa ngáy, Ngân Lang trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác máu tươi trong cơ thể chạy loạn.

Bất quá khi hấn ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy Vân Thiên Hà cũng bạo lui mấy trượng, máu tươi chảy thành dòng, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ so với hấn cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Nở nụ cười nhàn nhạt, Ngân Lang trưởng lão muốn đứng dậy chuẩn bị giết người chặt đầu, nhưng mới có chút động tác, hấn đột phát hiện thân thể chính mình cứng ngắc, sắc mặt nhất thời biến đổi, khí thể máu huyết bốc lên trong cơ thể tựa hồ đã tìm được chỗ phát tiết, lại một lần nữa dâng trào ra ngoài, hấn lần thứ hai há miệng phun máu tươi.

Lúc này Kim Lang trưởng lão sử dụng hết tất cả ý chí, rốt cuộc đã có thể ném thanh ma kiếm cư nhiên có lực lượng thôn phệ linh phách của hấn xuống đất.

Nhưng khi hấn vừa mới ném xuống, liền phát hiện ra có một cỗ lực lượng cường đại trùng kích áp bách tới, thân thể hấn lập tức bị đẩy lui vài bước, vận chuyển kinh khí cường đại trong cơ thể, trùng hòa cỗ lực lượng trùng kích kia, tuy rằng tâm huyết bốc lên, nhìn không được phun máu tươi, nhưng cũng không lo ngại.

- Đệ đệ, ta đến báo thù cho đệ!

Khi hần quay đầu nhìn, thấy Ngân Lang trưởng lão điên cuồng phun ra máu, hiển nhiên đã bị nội thương rất nặng, lúc này hét lớn một tiếng, phóng xuất lực lượng cường bạo không gì sánh được, công kích thẳng về phía Vân Thiên Hà.

Lúc này khí huyết trong cơ thể Vân Thiên Hà cũng chạy loạn, cảm giác nội tạng như bị xé rách, bất quá cũng may còn có lực chiến đấu, so với Ngân Lang trưởng lão coi như bị thương nhẹ hơn một chút.

Nhưng thoáng bình ổn khí huyết, chỉ thấy Kim Lang trưởng lão mang theo thể phải giết công kích đến, Vân Thiên Hà mạnh mẽ hít sâu một hơi, tinh khiêu trong cơ thể lúc này đã sáng đến cực hạn, hần vận chuyển tinh linh chi khí trải rộng khắp thân thể, vốn định tiếp tục đối kháng công kích của Kim Lang trưởng lão, nhưng lập tức nhìn thấy Ngân Lang trưởng lão chậm rãi bước tới, tuy rằng không thể sánh được tiết tấu cực nhanh của Kim Lang trưởng lão, thế nhưng cũng là uy hiếp trí mạng.

Trong nháy mắt, trong lòng Vân Thiên Hà thay đổi chiến lược, vận chuyển tinh linh chi khí điên cuồng đẩy vào Khôn Nguyệt Bích, Khôn Nguyệt Bích tại lúc hấp thu rất nhiều khôn linh chi tức, nhất thời trong cơ thể Vân Thiên Hà phát ra một cỗ ngân mang chói mắt không gì sánh được, xuyên thấu qua thân thể hần chiếu ra ngoài.

Tại sát na bức tường năng lượng hình thành, Vân Thiên Hà còn chưa dự định thả ra năng lượng phòng ngự của Khôn Nguyệt Bích, mà tại thời điểm Ngân Lang trưởng lão hùng hổ nhảy tới, chân đạp Phương Thốn Bộ, mạnh mẽ đẩy thân thể chính mình sang bên sườn Kim Lang trưởng lão, suýt chút nữa vì thương thế trong cơ thể lại phun máu tươi.

Mà trong mắt Kim Lang trưởng lão lộ vẻ điên cuồng, hần phát hiện Vân Thiên Hà bị thương, đối với hần mà nói, đã là cường nỗ chi mạng, khoe miệng không khỏi nhếch lên nở nụ cười dữ tợn, vận dụng Thôn Thiên Thủ Sáo tung ra một kích chí cường:

- Đi tìm chết đi!

Nhưng mà tại thời điểm hần đánh ra, sắc mặt Kim Lang trưởng lão đại biến:

- Không tốt, chuyện gì xảy ra?

Tại thời điểm câu nói đó phát ra, hần phát hiện một kích chí cường của chính mình tựa hồ đánh vào một vách tường trong suốt cổ quái, điều này ngược lại cũng được, thế nhưng làm hần kinh hãi chính là, bức tường trong suốt kia đột nhiên bắn ngược lại về phía hần một cỗ lực lượng cường đại, tại thời gian cực ngắn hần đánh vào vách tường dừng lại, lực lượng phản chấn cực mạnh đẩy văng hần ra ngoài, nặng nề đụng gãy vài cây đại thụ, khí huyết bốc lên, máu tươi chảy ra.

Ngay tại lúc Kim Lang trưởng lão bị phản chấn bắn ngược lại, nằm úp sấp trên mặt đất, hần chỉ thấy Vân Thiên Hà sau một kích kia cũng bị chấn đến phun máu tươi, thân hình bạo lui.

- Nguy rồi, đệ đệ, cẩn...

Chỉ là phương hướng thối lui dĩ nhiên chính là phía Ngân Lang, hần tựa hồ thấy được khoe miệng tràn tơ máu của Vân Thiên Hà lộ ra nụ cười nhạt, sắc mặt Kim Lang trưởng lão đại biến, ra sức nhắc nhở.

Thế nhưng một kích chí cường của hần đánh vào Vân Thiên Hà, tạo thành tốc độ bạo lui quá nhanh, lúc hần còn chưa nói xong, Vân Thiên Hà đã mượn lực lượng đẩy mạnh kia, cũng bất chấp thương thế của chính mình, bạo lui về phía Ngân Lang trưởng lão, phân thần khẽ động, thừa dịp sát na tinh linh chi khí dày đặc trong cơ thể, vươn một ngón tay về phía Ngân Lang trưởng lão.

Ngân Lang trưởng lão thấy một kích chí cường của đại ca phát động, chỉ biết tiểu tử kia chết chắc rồi, vì vậy rất trấn tĩnh vận công chữa thương, thế nhưng khi hần phát hiện tình huống quỷ dị đại ca phát ra công kích lại bị đánh văng ngược lại, lúc này tâm thần khẩn trương, lập tức đứng dậy mặc kệ xúc động thương thế trong cơ thể, không khỏi tiếp tục phun máu tươi.

Nhưng mà ngay khi hần phun máu, một chuyện càng muốn phun máu hơn theo đó xảy ra, hần thấy tiểu tử bị chấn thương bạo lui phóng về phía chính mình, cư nhiên giơ lên một ngón tay.

"Lẽ nào tiểu tử này tỏ ra trâu bò?"

Nhưng ngay tại lúc tâm thần hấn vì ngón tay gơ lên này sinh ra một tia phân thần, hấn hoảng sợ phát hiện ra, chính mình bị một cỗ khí tức cực độ băng hàn tập trung, cỗ khí tức này giống như bóng ma tử vong, chờ khi hấn nghe được tiếng đại ca nhắc nhở, bóng ma tử thân kia đã hoàn toàn thôn phệ hấn, để ý thức và tư duy của hấn nhất thời đông cứng lại.

Bất chấp thân thể lúc này cũng triệt để cứng đờ, hấn quay đầu, hai con mắt đã đỏ đậm, nhìn một lần cuối cùng Kim Lang trưởng lão rơi vào điên cuồng, rồi triệt để mất đi tri giác, tại sát na khi hấn ngã xuống đất, hấn biết chính mình đã bị giết chết.

Vân Thiên Hà liễu mạng thương thể chính mình sẽ nặng thêm, dùng tới Thương Hồn Chỉ, trước tiên giết chết Ngân Lang trưởng lão!

Thương thể nặng thêm, Vân Thiên Hà khê động, khí nguyên liên phản ngược phụt lên, nếu như hấn không có thời gian dẹp loạn không khôi phục thương thể mà nói, sẽ không thể nào tiếp tục tiến hành phòng ngự phản kích có hiệu quả, lúc này tình huống mười phần không ổn!

Mà Kim Lang trưởng lão điên cuồng rồi, giống như ác ma xông lên.

332. Chương 334: Thu Hoạch

Sau đó bị vách tường trong suốt quai dị tạo thành một kích phản chấn ngược lại cũng chỉ làm cho hấn bị chút thương thể không nặng.

Vân Thiên Hà không có thời gian dẹp loạn khôi phục thương thể, Kim Lang trưởng lão nhìn thấy bào đệ bị giết chết, hấn đã điên rồi, thực giống như trong tâm thần bị hung hăng chém hơn mười đao. Huynh đệ bọn họ tâm thần tương liên, một khi người kia tử vong, người còn lại tuy rằng vẫn có thể sống sót, thể nhưng tâm thần sinh không tránh khỏi bị thương, thậm chí rất nghiêm trọng, huống chi hấn còn bị ý chí trong Vân Tru thôn phệ mất một bộ phận linh phách lực.

Vân Thiên Hà liễu mạng thương thể nặng hơn cũng muốn đánh chết Ngân Lang trưởng lão trước, tự nhiên đã nghĩ tới tình cảnh này, một khi tâm thần Kim Lang trưởng lão rơi vào trạng thái hỗn loạn điên cuồng, tuy rằng không thể tạo thành vết thương trí mệnh, thể nhưng thể tiến công đối với Vân Thiên Hà khẳng định sẽ bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Vì vậy Vân Thiên Hà đánh chết Ngân Lang trưởng lão, tuy rằng tạo thành thương thể tăng thêm, thể nhưng vẫn rất sáng suốt lựa chọn phương pháp này.

Lượng tinh linh chi khí còn dư trong cơ thể không nhiều, Vân Thiên Hà không chuyển chúng thành tinh viêm kinh khí hình phòng tăng phòng ngự, mà vận chuyển toàn bộ cho Khôn Nguyệt Bích hấp thu. Hấn tin tưởng, Khôn Nguyệt Bích hình thành phòng ngự phản chấn ngược lại đòn tấn công của Kim Lang trưởng lão, đồng thời lần thứ hai tổn thương nặng tâm thần hấn, dưới tình huống nhiều lần bị đả kích nặng nề, tinh thần Kim Lang trưởng lão nhất định sẽ bị phân liệt, Vân Thiên Hà liễu mạng một hơi cuối cùng đánh chết hấn, sau đó không còn phải lo lắng nữa rồi.

Vì vậy sau khi kiên định suy nghĩ này, Vân Thiên Hà liền tập trung tinh thần thực hiện từng bước một.

Thời điểm khi tinh linh chi khí sắp khô cạn, cũng rốt cuộc khởi động Khôn Nguyệt Bích phóng ra một vách tường phòng hộ trong suốt, thể trùng kích điên cuồng của Kim Lang trưởng lão đã tới.

Lúc này hai mắt Kim Lang trưởng lão đỏ bừng, tâm thần hỗn loạn, nhưng khi thể tiến công của hấn đánh tới, hấn cũng đã phát hiện ra chính mình một lần nữa đánh vào vách tường phòng hộ trong suốt, mà tử địch trong mắt hấn, chỉ cách hấn không đến ba thước xa.

Cảm giác không cam lòng này, để Kim Lang trưởng lão dưới tình huống bị năng lượng Khôn Nguyệt Bích phản chấn lui lại hơn mười bước, miệng phun máu tươi, tâm thần lại một lần nữa bị thương, vẫn có thể điên cuồng lao tới, nhưng mà lại tiếp tục bị phản chấn.

Bất quá Vân Thiên Hà dưới tình huống đối phương điên cuồng công kích, lúc này hấn cũng cực kỳ khó chịu, hấn cực lực khắc chế tâm thần chính mình không bị dời đi, tinh linh chi khí trong cơ thể tiêu hao với tốc độ phi thường nhanh chóng.

Liên tục chìm trong quá trình thống khổ này, khi Kim Lang trưởng lão một lần nữa nhảy tới tấn công tiếp, tâm thần Kim Lang trưởng lão rốt cuộc tan vỡ, mà lúc này tinh linh chi khí trong cơ thể Vân Thiên Hà đã tiêu hao hết, chỉ còn lại có hàn phách chi linh trong tinh tú.

Thế nhưng...

Hàn phách chi linh tựa hồ cảm ứng được tinh linh chi khí khô kiệt, cũng cảm ứng được tâm thần chủ nhân, đột nhiên phóng xuất ra một cỗ tinh linh chi khí càng thêm tinh thuần của chính mình, giảm bớt trạng thái khô kiệt, rốt cuộc tạo cho Vân Thiên Hà có thời cơ phản kích tốt nhất.

Vân Thiên Hà dưới tình huống được bổ xung bất thành linh, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều, lúc này liền xoay người đứng lên, cố nén thương thế trong cơ thể không ngừng nặng hơn, lại một lần nữa ngưng tụ tinh linh chi khí do hàn phách chi linh cung cấp, tụ thành Thương Hồn Chỉ đánh thẳng vào Kim Lang trưởng lão!

Một đạo khí tức lặng yên không một tiếng động ập tới, tinh thần Kim Lang trưởng lão đã tan vỡ, không thể vận chuyển kinh khí chống đỡ, thân thể chỉ theo bản năng lắc lư, thế nhưng Thương Hồn Chỉ vẫn đánh trúng mục tiêu.

Kim Lang trưởng lão trong lúc điên cuồng rốt cuộc thân thể cũng cứng ngắc lại, không còn trạng thái điên cuồng trước đó, có được sự tỉnh táo trong thời gian ngắn, cuối cùng toàn bộ thể giới toàn yên tĩnh.

Vân Thiên Hà từng ngệm từng ngệm thở hổn hển, lúc này hần nửa quỳ trên mặt đất, hương thể đã vô cùng nghiêm trọng, phun ra mấy ngụm máu tươi, liền lập tức ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển tinh kinh.

Khi Vân Thiên Hà vận chuyển tinh kinh, hoàn thành một chu thiên tuần hoàn, bổ xung được một chút tinh linh chi khí, đột nhiên phát hiện ra trong rừng cây có động tĩnh, Vân Thiên Hà nghe được động tĩnh này rất gần, không thể làm gì khác hơn, đành phải tạm thời thu công, một lần nữa ngưng thần cảnh giác.

Chỉ là thương thế còn chưa bình phục, lúc này lại phun ra một ngụm sương máu.

Hai đạo thân ảnh màu trắng, trong hoàn cảnh thiên địa thuần một màu tuyết trắng giống như tuyết mịn, đường nhìn của Vân Thiên Hà có chút không rõ, hần không dám để chính mình ngất đi, một khi người tới là địch nhân, vậy thì chỉ sợ hần sẽ giống như con kiến tùy ý bị người ta sờ nắm, bị người ta thoải mái đạp chết.

Bất quá, trong tầm mắt nhìn không rõ, khi hai thân ảnh màu trắng tiếp cận gần, Vân Thiên Hà phát hiện đó chính là hai nữ nhân, nhưng mặc kệ là địch nhân hay chỉ là người đi ngang qua, hần đều cần phải bảo trì cảnh giác, đây là một loại bản năng của hần.

Muốn đứng dậy, thế nhưng thân thể tựa hồ không nghe theo điều khiển, không thể nhắc người lên được, chỉ đành nửa ngồi nửa quỳ. Vân Thiên Hà chỉ thấy hai nữ nhân, một vị nữ tử mặc áo trắng chậm rãi tiếp cận, suy yếu vô lực để thanh âm hần phát ra có chút yếu đuối:

- Các người là ai?

Hai nữ tử vừa mới xuất hiện, chính là thúc chất Tầm Nguyệt truy tìm theo vết tích còn sót lại tới đây.

- Người, thương thế của người rất nghiêm trọng, nếu không điều trị kịp thời, hậu họa vô cùng!

Tầm Nguyệt nhìn thấy hai cụ thi thể lão giả gần đó, mà nam tử trước mắt này cũng bị thụ thương, hiển nhiên là đang ngạnh cứng phòng bị hai thúc chất các nàng.

- Nếu như các người chỉ là người đi ngang qua, thỉnh không nên nhiều chuyện, lập tức rời đi!

Vân Thiên Hà nói một câu, lại phun ra một ngụm sương máu:

- Nếu như các người muốn bỏ đá xuống giếng...

- Sẽ không, chúng ta không phải loại người như vậy.

Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà cảnh giác rất nặng đối với hai nàng, liếc lắt đầu nói:

- Để ta giúp người trị thương, tin tưởng ta, ta là Tầm Nguyệt, còn kia là sư thúc Nhiên Nguyệt!

Nhưng mà, lúc này Nhiên Nguyệt lại không có kiên trì lớn như vậy, nàng mắt thấy thương thể của Vân Thiên Hà rất nghiêm trọng, tự nhiên không cần phải giải thích lời vô ích nhiều như vậy, liền lập tức đi tới, cũng không để ý tới Vân Thiên Hà phản kháng yếu ớt, đã đè hấn lại, lập tức vận chuyển đẩy vào cơ thể hấn một cỗ khôn hàn nội tức.

Vân Thiên Hà cảm giác nữ nhân vận chuyển đẩy vào cơ thể mình khôn linh chi tức trợ giúp chính mình chữa thương, lúc này mới dừng phản kháng.

Kỳ thực hấn phản kháng cũng chỉ giống như trẻ con xua tay, căn bản không có bao nhiêu khí lực, sau khi cỗ khôn linh chi tức vận chuyển vào cơ thể, để cầu sinh, cũng không quản hai người này là ai, hấn thuận theo xoa dịu thương thể.

Mà lúc này, Tầm Nguyệt cũng đã đi tới, từ trong túi tiền lấy ra một viên dược hoàn lớn chừng ngón tay cái, có màu xanh nhạt, tỏa ra hương thơm ngát, liền mở miệng Vân Thiên Hà đẩy vào trong, sau đó vỗ vào hai nơi kinh lạc trên cơ thể hấn. Dược hoàn kia được Nhiên Nguyệt vận chuyển khôn linh chi tức thúc đẩy, liền nhanh chóng bắt đầu hòa tan.

Vân Thiên Hà cảm giác được viên dược hoàn này có được tính rất mạnh, vì vậy ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển tinh kinh, mượn khôn linh chi tức bắt đầu khuếch tán dược lực chữa thương.

Tại thời điểm hai tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà bắt đầu vận chuyển tự động, lúc này Nhiên Nguyệt cũng dừng vận chuyển khôn linh chi tức giúp đỡ Vân Thiên Hà, liền đứng lên, nhìn Tầm Nguyệt, nhân thần hai người giao lưu, liền gật đầu, đi sang một bên.

Tầm Nguyệt nói:

- Sư thúc, xác định là hấn sao?
- Xác thực không lầm, chính là tinh mệnh chi nhân, hơn nữa trong cơ thể hấn còn có một cỗ khí tức giống như sư tổ, khí tức này khẳng định chính là Khôn Nguyệt Bích do Thương Nguyệt tổ sư lưu lại!
- Vậy phải làm sao bây giờ, hấn hiện tại bị thương, chúng ta có nên dẫn hấn trở về môn phái hay không? Nếu như người khác phát hiện mà nói, hấn sẽ rất nguy hiểm!

Tầm Nguyệt nói.

- Chỉ là ta rất kỳ quái, mặc dù hấn cũng tu luyện tinh quyết, thể nhưng trong cơ thể cư nhiên không có tinh mạch, hơn nữa hấn mở ra hai tinh tú, từng tinh tú đều có thể vận chuyển độc lập, không có tinh mạch quán thông, nếu như tới cảnh giới Võ Thánh đỉnh phong, hấn tiếp tục tu luyện loại tinh quyết không hoàn chỉnh này mà nói, rất có thể sẽ tạo thành mối họa!
- Nếu như vậy, chúng ta liền dẫn hấn trở về Nguyệt Miếu Sơn trước!

Tầm Nguyệt nói, hai người nhìn về phía Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tại quá trình tinh kinh vận chuyển, sau khi bổ xung tinh linh chi khí trong cơ thể và có thể tự động vận chuyển, đồng thời thông qua viên dược hoàn chữa trị khôi phục, nhất thời cảm giác thương thể giảm bớt rất nhiều, hơn nữa tinh thần cũng khá hơn.

Bất quá viên dược hoàn kia quả nhiên thần kỳ, cũng không biết có thể điều trị được thương thể của Đường Linh Toa hay không, trong lòng Vân Thiên Hà thâm nghĩ.

Đương nhiên, đoạn đối thoại của hai người bên cạnh, Vân Thiên Hà không bỏ sót chữ nào, nghe ngôn ngữ của hai nữ tử này, trong lòng Vân Thiên Hà đã xác định, hai người nhất định là đệ tử Nguyệt Tông.

Lần thứ hai vận chuyển mấy chu thiên tuần hoàn, cảm giác đã khôi phục được trên dưới năm thành, Vân Thiên Hà không dự định tiếp tục chữa thương tại nơi này, vì vậy thu công đứng lên.

- Người cảm giác thế nào?

Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà đã có thể đứng dậy hoạt động, ôn hòa hỏi.

Thanh âm của nữ tử này rất có lực tương tác, tựa như có thể làm cho người khác được tắm mình trong ánh dương quang, Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Đa tạ nhị vị đã tương trợ, ta cảm giác tốt hơn nhiều!

Nói xong, Vân Thiên đi tới bên thi thể Kim Lang trưởng lão, nhặt Vân Tru lên đút vào bao.

Bất quá đảo mắt nhìn thấy Thôn Thiên Thủ Sáo trên tay lão nhân này là thứ tốt, vì vậy thuận tiện lấy ra, khi đứng dậy rời khỏi, khéo mắt phát hiện trong bộ quần áo đã tan nát của lão giả này lộ ra thứ gì đó giống như ngọc thạch, cảm thấy hiếu kỳ, liền lấy lấy xem, chỉ thấy đó chính là một khối ngọc hình dạng như mặt trăng, trên khối ngọc có khắc mấy chữ cổ phác:

”Khôn Linh Thiên Tức Thuật!”

Công pháp luyện tạng?

Vân Thiên Hà nhìn thấy khối ngọc hình ánh trăng này, tim đập nhanh hơn vài phần, giống như một kẻ trộm, vì vậy liền cấp cốc thu lại.

Đi tới bên thi thể Ngân Lang trưởng lão, một bộ Thôn Thiên Thủ Sáo còn hoàn hảo cũng lấy ra, thuận tiện lại từ trong túi tiền cầm lấy một bình ngọc, mở ra nhìn, bên trong có bốn viên huyền đan, còn có hai viên kim đan linh thú, xem ra thu hoạch không tồi, cũng không uổng công hãn bán mạng để giết hai lão già như vậy.

- Trả lại cho ta đi!

Lúc này, Nhiên Nguyệt đi tới, mặt không chút biểu tình vươn tay về phía Vân Thiên Hà, động tác muốn thứ gì đó. Vân Thiên Hà hơi sửng sốt, tiện tay đưa bình ngọc để vào lòng bàn tay nàng, Nhiên Nguyệt nhăn mày, nói:

- Ta nói là khối nguyệt phách ngọc ngươi vừa giấu đi, đó chính là vật của chúng ta đánh rơi, ngươi trả lại cho ta đi!

Muốn kiếm tiện nghi cũng không nên như vậy nha, lão tử liều mạng sống chết mới giết được hai lão đầu này, ngươi chạy tới liền nghĩ muốn chia phần, tuy rằng ngươi đã từng trợ giúp ta, thế nhưng thứ lão tử đã tới tay nào có thể đơn giản trả lại cho người, huống chi hiện tại Vân Thiên Hà có nhu cầu cấp bách cần công pháp luyện tạng.

Vân Thiên Hà không để ý tới Nhiên Nguyệt, giống như không có chuyện gì xảy ra, chuyển người quay đi, huyết một tiếng sáo dài, chợt nghe tiếng Vân Bôn hí, cấp tốc chạy tới.

Bất quá để Vân Thiên Hà thấy cổ quái chính là, phía sau lưng Vân Bôn còn có hai con ngựa trắng có vẻ phi thường nhu thuận, mà hai thúc chất Nhiên Nguyệt nhìn thấy hai con ngựa trắng có bộ dáng vô cùng thân thiết với Vân Bôn như vậy, lúc này không khỏi đỏ mặt lên.

333. Chương 335: Mạo Bài Hồng Vu

Sau khi Tầm Nguyệt lấy lại tinh thần, cảm thấy giật mình vì ngựa của Vân Thiên Hà cư nhiên lại là mã vương thú, cũng khó trách ngựa của hai thúc chất các nàng trước mặt mã vương thú lại nhu thuận nghe lời tới như vậy.

Nhiên Nguyệt cũng lấy lại tinh thần, thu liễm vẻ xấu hổ trong nháy mắt, thấy Vân Thiên Hà tựa hồ không có dự định trả lại nguyệt phách ngọc, rõ ràng là muốn chiếm làm của riêng.

Lập tức thần sắc Nhiên Nguyệt có chút không đồng ý, trầm giọng nói:

- Công tử, lẽ nào ngươi định giữ cho mình, vật bản môn đánh rơi chưa được môn chủ cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được sử dụng, nếu như ngươi không trả,

Trong lòng Vân Thiên Hà dự định tốt xấu thế nào cũng muốn học thuộc bản công pháp luyện tạng này, phải biết rằng công pháp luyện tạng là thứ hiện tại hắn rất bức thiết nhất. Thực lực của hắn đang dừng lại tại giai đoạn Tiên Thiên, nhưng lại không có công pháp tu luyện đối ứng, loại dày vò này hắn đã sớm không thể chịu đựng được rồi.

Mà hôm nay rất may mắn lấy được một bộ công pháp luyện tạng, hẳn tự nhiên sẽ không khách khí với Nhiên Nguyệt, thuận miệng nói:

- Bí chủ hiện tại của Nguyệt Tông, ta nhớ kỹ hình như phải xưng hô ta một tiếng sư đệ, người cũng phải xưng hô ta một tiếng sư thúc tổ, như vậy cho dù khối nguyệt phách ngọc này có là vật Nguyệt Tông, ta hiện tại đã sớm tìm về vật Nguyệt Tông bị mất, sớm muộn gì cũng sẽ trả lời, nhưng vì sao không thể tạm thời xem xét một chút?

- Người...

Nhiên Nguyệt bị những lời của Vân Thiên Hà làm cho á khẩu không trả lời được. Trên thực tế, Vân Thiên Hà nói xác thực không sai, hẳn có Khôn Nguyệt Bích Thương Nguyệt tạng, còn có một khối Nguyệt phù, tự nhiên phải coi như là đồ đệ của Thương Nguyệt, mà môn chủ hiện tại của Nguyệt Tông chính là đồ đệ của Thương Nguyệt, xác thực cần xưng hô hẳn là sư đệ, lời nói này của hẳn, Thương Nguyệt tự nhiên không tìm được bất cứ lý do tranh cãi nào, còn bị hẳn chiếm tiện nghi bồi phận lớn hơn.

Tầm Nguyệt đứng một bên nghe thấy Nhiên Nguyệt sư thúc và Vân Thiên Hà đấu võ môn, lại bị Vân Thiên Hà chiếm tiện nghi, hơn nữa sư thúc còn không có cách nào cãi lại, còn sinh ra hờn dỗi, vì vậy bước tới nói:

- Công tử, việc này còn chưa trải qua sư tổ chứng thực, người vẫn chưa thể tính là sư thúc tổ của chúng ta, vì vậy người không nên chọc sư thúc tức giận được không?

Thanh âm và nhân thần của Tầm Nguyệt, tựa hồ có thể làm cho linh hồn bình tĩnh và ấm áp, xác thực là một kỳ nữ tử.

Vân Thiên Hà gật đầu, cũng không tiếp tục đấu võ mồm với Nhiên Nguyệt, liền ôm quyền nói:

- Việc hôm nay, có hai vị tương trợ, vô cùng cảm kích, bất quá tại hạ còn có chuyện quan trọng, trước tiên cáo từ, ngày khác sẽ ổn thỏa tới cảm tạ và trả lại nguyệt phách ngọc!

- Chờ một chút, không được đi!

Nhiên Nguyệt nghe Vân Thiên Hà muốn chạy trốn, liền gọi hẳn lại nói:

- Người đã muốn đăng môn nói lời cảm tạ, vậy thì hiện tại theo chúng ta trở lại Nguyệt Miếu Sơn đi, chúng ta cứu người, lẽ nào một điểm ân tình này người cũng không thể chịu được hay sao? Ta nghĩ người cũng không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, ta muốn người báo đáp chúng ta ngay hiện tại!

Vân Thiên Hà bị đánh bại rồi, Nhiên Nguyệt này quả đúng thật là một nữ nhân thẳng tính, giống hệt như tên của nàng, rất nhiên (thẳng)!

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà ôm quyền nói:

- Tại hạ xác thực có chuyện quan trọng trong người, thể tử của ta còn có người thân đang chờ đợi ta, hơn nữa bản thân thể tử ta còn bị trọng thương, cần ta phải chở về chiếu cố, nếu như nhị vị cố ý muốn tại hạ báo ân, ta cũng không thể nghe theo, hôm nay cho dù là người vong ân phụ nghĩa cũng được, thỉnh hai vị lượng thứ!

- Người, người có thể tử, còn, còn bị thương?

Nhiên Nguyệt nghe xong lời này, cảm thấy rất kinh hãi, sắc mặt liền nhu hòa lại, xem ra không phải là một nữ tử ăn nói chua ngoa, tâm tình như đậu hũ.

Lúc này Tầm Nguyệt nói:

- Không bằng như vậy đi, ta và sư thúc đều biết y thuật, chúng ta cùng người đi, cũng có thể thay người trị liệu thương thể thể tử người, như vậy tiện cả đôi bên, ý công tử như thế nào?

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, tuy rằng suy đoán các nàng hẳn là có mục đích khác, bất quá ngẫm lại thương thể của Đường Linh Toa, liền lập tức gật đầu nói:

- Đã như vậy, chúng ta liền khởi hành, ta sợ dừng lại một chút thời gian tại nơi này sẽ phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn!

Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, lúc Vân Thiên Hà xoay người lên ngựa, hai nàng cũng lập tức lên ngựa theo, bám sát Vân Thiên Hà cấp bách chạy về phía Nghênh Tuyết Trấn.

Trên Nghênh Tuyết Trấn, hiện tại đã qua chính Ngọ, có mấy người xa lạ tiến vào.

Những người này, mặc trường bào màu xám che đầu, mang khăn che mặt, chỉ lộ đôi con mắt âm trầm kinh khủng. Đây đều là y phục bình thường của Vu sư, khi bọn họ tiến vào trong Nghênh Tuyết Trấn, dân cư trong trấn tựa hồ đều có chút sợ hãi, đại đa số mọi người lập tức chạy vào trong phòng, chỉ có cá biệt mấy người là tín đồ của Vu Thần Miếu đi ra, đến trước một vị trên ngực thêu một đầu khỉ màu hồng, chính là tiêu ký đặc thù của Vu sư, quỳ xuống cúng bái.

Đây là một vị Hồng vu, địa vị trong Vu Thần Miếu thấp hơn Hoàng vu và Lam vu, cùng với Bạch vu. Nhưng cao hơn đệ tử Hôi vu bình thường và các tín đồ, đã có thể coi như cấp bậc lãnh đạo trong Vu Thần Miếu.

Những Vu sư tông miếu này vừa mới tiến vào trong Nghênh Tuyết Trấn, vị Hồng vu này lập tức hỏi mấy tín đồ đang cúng bái:

- Vu tổ ban phúc cho các ngươi, hiện tại các ngươi hãy nói cho bản tọa, trong trấn có một người trẻ tuổi, mang theo một con thần viên, hiện tại bọn họ đang ở nơi nào?

- Hồng vu các hạ tôn kính, tín đồ của người sẽ không nói sáo với Vu thần, người nói thanh niên đó xác thực tới Nghênh Tuyết Trấn, nhưng chúng ta không thấy có thần viên, ngay sáng nay, những người này đã vội vã rời đi, hướng về phía sau núi.

- Đi về phía sau núi?

Hồng vu trầm ngâm một chút, hỏi:

- Bọn họ từng đặt chân tới nơi nào, dẫn bản tọa đi!

- Các hạ tôn kích, xin mời theo ta!

Một vị dân trong trấn đứng dậy, liền dẫn theo đám Vu sư đến gian nhà Vân Thiên Hà đã từng ở.

Sau khi Hồng vu quan sát một lượt gian nhà, trong miệng liền niệm lên một chuỗi chú ngữ cổ quái.

Đột nhiên, tại lúc Vu sư tụng niệm chú ngữ, gầm dưới gian nhà có một con chuột nhỏ bé rất khả ái, lông màu vàng xuất hiện. Vị Hồng vu này lau cái trán đổ mồ hôi, sau đó nắm lấy con chuột, cầm lấy một thứ gì đó Vân Thiên Hà từng dùng qua cho nó ngủ ngủ, lập tức lại buông con chuột ra, tụng niệm một tràng chú ngữ.

Chỉ là, sau khi con chuột được buông ra, lúc vị Hồng vu này còn đang tụng niệm chú ngữ, con chuột nhỏ chít chít hai tiếng, không hề để ý tới hắn, liền chui vào hang gầm, chỉ để lại cho vị Hồng vu này một chiếc đuôi màu vàng xinh đẹp, mọi người ngạc nhiên, trán đầy mồ hôi. (DG: Đuôi chuột xinh đẹp, không tưởng nổi!)

Vị Hồng vu kia nhìn thấy thế, khuôn mặt già nua đỏ bừng, thần sắc rất mất tự nhiên, bắt quả còn may mang theo khăn che mặt, không bị người phát hiện, hơi ho khan hai tiếng nói:

- Ách, bản tọa dùng vu lực truy tung thanh niên đó thời gian dài, hiện tại Vu lực còn chưa hồi phục, xem ra không thể triệu hóa được Vu linh thử tìm kiếm đầu mối, mấy người các ngươi hiện tại đến phía sau núi tìm kiếm một chút đi!

- Rõ!

Mấy Hôi vu lập tức tuân mệnh, liền chia nhau ra cửa, mấy tín đồ còn muốn mời Hồng vu đến nhà bọn họ làm khách, nhưng Hồng vu cự tuyệt, để bọn họ quay trở về.

Tại lúc mọi người đi rồi, lúc này vị Hồng vu mới chửi âm lên:

- Con mẹ nó là con gấu, thế nào Vu linh lại mất linh a, tại thời khắc quan trọng này lại trêu đùa lão tử!

Sau đó, vị Hồng vu liền ngồi xổm trên mặt đất, lấy ra một vật gì đó rất kỳ lạ, tựa như que kẹo để trên mặt đất, chỉ thấy con chuột nhỏ màu vàng lại chui ra, Hồng vu liền nhanh tay bắt lấy, quay về phía con chuột nhỏ tàn bạo mắng:

- Con bà người, mấy năm nay lão tử nuôi dưỡng dạy dỗ người, cho người không ít chỗ tốt, người cư nhiên tại thời khắc mấu chốt chơi lão tử, nhìn lão tử thu thập người thế nào!

Nói xong, vị Hồng vu này liền gõ vào cái đầu con chuột nhỏ, sau đó hung hăng ném nó vào trong một túi tiền dưới lớp áo choàng, tùy ý để cho con chuột nhỏ chít chít kêu to, nhưng không thèm để ý tới nó.

Mà vị Hồng vu này ngồi dưới mặt đất, nhìn vết tích trong phòng trầm ngâm nói:

- Tên chết tiệt Vô Thương này, hoàn hảo người còn chưa bị đám Hắc Thần Bang bắt được, bằng không lão tử lại phải nghĩ biện pháp cứu người. Lão đầu a lão đầu, người là gia gia ta, người thế nào còn chưa xuất hiện a, lão tử giả dạng Vu sư rốt cuộc phải làm đến khi nào?

Đợi trong phòng ước chừng nửa canh giờ, lúc này bên ngoài có mấy Hôi vu tiến vào nói:

- Hồng vu các hạ, phía sau núi không hề phát hiện điều gì dị thường, bắt quá móng ngựa hướng về phương bắc, chúng ta có đuổi theo hay không?

- Ách, phỏng chừng bọn họ chạy không xa, các người lập tức đuổi theo, ta ở chỗ này chờ Hoàng vu Phí Lâm các hạ đến, báo lại tình huống hiện tại, chờ bản tọa khôi phục lại Vu lực xong thì sẽ hội hợp với các người, lập tức hành động!

- Rõ!

Sau khi gã Hôi vu tuân mệnh, liền lập tức dẫn theo nhân mã đuổi về phương bắc.

Chờ ra cửa, thấy mọi người đều đi hết, Hồng vu ra vẽ vòng vo qua lại trong trấn, giữ một người dân hỏi:

- Người hãy thông báo cho mọi người nói bản tọa muốn thi triển Vu lực tiến hành hoạt động tế tự, người khác không thể đến quấy rối bản tọa, bằng không xúc phạm với Vu tổ đánh xuống trời chú, bản tọa cũng không thể nào cứu được các người.

Vị dân trong trấn vừa nghe, sợ đến mức cảm như hén, mạnh mẽ gật đầu như gà mổ thóc, lập tức chạy tới mỗi một nhà thông báo, chỉ có trưởng trấn Mạc Tư tại cửa sổ nhìn thấy cử chỉ hành vi quái dị của vị Hồng vu này, trong mắt lộ ra tươi cười nói:

- Quả nhiên là một hài tử còn chưa lớn, bắt quá cũng là một hài tử thông minh, ha ha!

Lúc người người đều trở về nhà, vị Hồng vu này liền lập tức quay trở lại gian nhà cũ, cởi áo choàng trên người xuống, hiển nhiên chính là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, thoát nhìn có vẻ thành thực và cơ trí. Thiếu niên cởi áo choàng, lăm la lăm lét nhìn ra bên ngoài cửa sổ một hồi, thấy không có động tĩnh gì, liền giống như một con cá chạch linh hoạt, nhanh chóng ra cửa, chạy về phương hướng sau núi.

- Muội cô...

Khi đi tới sau núi, thiếu niên vòng vo chuyển động xung quanh, nhìn thấy trên một hòn đá có ký hiệu, vì vậy liền chấp tay lại, phát ra tiếng gọi quái dị.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Thiên Mạng Ô nhanh chóng từ trong địa đạo chui ra, thấy thiếu niên, liền mừng rỡ kêu lên:

- Tiêm Lâm đại ca, huynh rốt cuộc tới tìm ta, ta còn tưởng huynh giả làm Vu sư vui vẻ, đã quên mất chuyện lão gia gia phó rồi!

- Ta làm sao quên được, ta dựa theo ký hiệu để lại tìm tới nơi này, bắt quá cũng muốn thông báo cho đệ, Thần miếu đã biết được tin tức về thần viên hiện thế, hiện tại đã xuất động rồi, ta lấy lòng một vị trưởng lão mới được phái tới nơi này dò đường, hiện tại tình cảnh của bọn đệ rất không ổn, nếu trốn ở chỗ này, sợ rằng trưởng lão cường đại của Vu Thần Miếu rất có thể tìm ra được, bọn họ phải lập tức rời khỏi nơi này chạy đi!

334. Chương 336: Kỳ Được Chi Phương

Thiên Mang Ô hỏi.

Bốp...

Bộ Viễn Tiến Lâm vỗ vào đầu Thiên Mang Ô nói:

- Người một tên ngu ngốc, lão nhân kia không tới, nhưng người quan trọng trong lời nói của lão đầu có ở đây, như vậy hứa hẹn của lão đầu đó khẳng định sẽ thay lão đầu đổi tiền mặt, người theo hần mấy ngày nay, chẳng lẽ còn không nghĩ thông suốt!

- Đúng vậy, đại ca ca từng nói đáp án ngay trong lời nói của lão gia gia, thế nhưng đệ vẫn chưa lĩnh ngộ ra.

Thiên Mang Ô vừa nghe, nhất thời nhân thần sáng lên:

- Hiện tại, đệ rốt cuộc đã hiểu ra rồi!

- Đệ hiểu ra là tốt rồi, vị đại ca ca kia đâu rồi, ta muốn gặp hần!

Bộ Viễn Tiến Lâm liếc mắt nhìn Thiên Mang Ô, nói.

Thiên Mang Ô đáp lời:

- Đại ca ca nói người Hắc Thần Bang lại tới tìm phiền toái, liền rời đi, bây giờ còn chưa trở về.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, phía sau bắc núi đột nhiên truyền tới tiếng vó ngựa, Bộ Viễn Tiến Lâm giương mắt nhìn động, nói:

- Phỏng chừng đã trở về, người trốn trước, ta đi xem!

Nói xong, Bộ Viễn Tiến Lâm liền cấp tốc leo lên một thân cây cao sau núi, ngưng tụ ánh mắt nhìn xung quanh.

Chỉ thấy sau núi phía bắc, có tam kỵ sĩ cấp tốc cười ngay chạy tới, Bộ Viễn Tiến Lâm phát phát tay về phía Thiên Mang Ô ẩn nấp, Thiên Mang Ô liền cấp tốc leo lên trên thân cây, nhìn ba kỵ sĩ đang đến gần, thuận miệng nói:

- Là đại ca đã trở về, di, phía sau huynh ấy còn có hai nữ nhân, có một người hình như ta đã gặp qua ở đâu đó!

Lúc này, Vân Thiên Hà cười ngựa phi hành trên tuyết trắng, từ xa hần đã phát hiện phụ cận bí đạo sau núi có động tĩnh, trong lòng khẩn trương, bắt quá chạy tới gần một chút, thấy hai thiếu niên ngồi trên thân cây, trong đó có một người chính là Thiên Mang Ô, lúc này mới hơi yên lòng.

Khi mấy người chạy tới gần cửa vào thông đạo ngầm, Vân Thiên Hà ghìm cương ngựa dừng lại, Thiên Mang Ô liền từ trên thân cây nhảy xuống, chạy tới nói:

- Đại ca ca, huynh đã trở về rồi!

- Uhm!

Vân Thiên Hà gật đầu, liền đi sang bên cạnh, nhìn về phía thiếu niên cũng có mắt màu xanh, lớn hơn Thiên Mang Ô một chút, hỏi:

- Hần là ai vậy?

- Đại ca ca, hần là Bộ Viễn Tiến Lâm, cũng là người nhân ủy thác của Lão Cái gia gia, hần hiện tại giả dạng thành Vu sư, điều tra đầu mối trong Vu Thần Miếu, lần này đến đây nói cho chúng ta biết tin tức, Vu Thần Miếu cũng đã bắt đầu triển khai hành động rồi.

Thiên Mang Ô nói.

- Là đệ tử Bộ Viễn thị?

Vân Thiên Hà quan sát người thiếu niên bộ dạng có chút thành thực này, trong lòng ngược lại không hiểu rõ dụng ý chính xác Lão Cái làm như vậy, đẩy ba người nhà ba thị tộc bị diệt môn cho hắn, cuối cùng có mục đích gì đây?

Bất quá nghe được Vu Thần Miếu cũng có động tĩnh, Vân Thiên Hà liền hỏi Bộ Viễn Tiến Lâm nói:

- Người gia nhập trong Vu Thần Miếu, Lão Cái có nói muốn người làm cái gì hay không?

Bộ Viễn Tiến Lâm nói:

- Đại ca, lão nhân kia nói ta và Vô Thương, trong hai người có một người gia nhập vào Vu Thần Miếu, một người thì ở trong dân gian, hắn dặn chúng ta tìm kiếm một khối lệnh bài, rồi đi Đại Đường Quốc tìm huynh, nói ta thông minh cơ trí hơn so với Vô Thương, gia nhập vào trong Vu Thần miếu, tốt nhất điều tra bối cảnh Vu Thần Miếu, sau đó tiếp tục điều tra đầu mối liên quan tới chuyện Vân Ly thị trong năm mươi năm trước tại Xuất Vân Quốc đã bị biến mất một cách thần bí.

Trong lòng Vân Thiên Hà khê động, nhưng không hỏi lại, nhìn thoáng qua Tầm Nguyệt và Nhiên Nguyệt bên cạnh, nói:

- Những chuyện này, chúng ta tìm thời gian thích hợp bàn lại, hai vị này chính là y sư ta mời tới!

Thiên Mang Ô sờ sờ đầu, nhìn Tầm Nguyệt nửa ngày, lúc này mới nhớ tới cái gì đó, nói:

- Ta, ta nhớ ra rồi, người chính là vị nữ thần y thần bí mà nhân gian phương Bắc truyền tụng rất nhiều, thật tốt quá, Linh Toa tỷ tỷ được cứu rồi!

- Nàng chính là nữ thần y?

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, có chút kinh ngạc nhìn Tầm Nguyệt, không nghĩ tới nữ nhân y được người truyền tụng mà hắn đánh bại đánh bại tìm kiếm trở về.

Tầm Nguyệt bị nhìn có chút không quá tự nhiên, mở miệng nói:

- Ta chỉ là tại thời điểm đi khắp nơi hái thuốc, nhìn bách tính sinh bệnh rất thương cảm, thuận tiện giúp bọn họ trị liệu một chút, không nghĩ tới cư nhiên thành cái dạng này!

- Ai, đừng đứng nhiều lời, người mau mau dẫn chúng ta đi xem thương thế thê tử người!

Lúc này Nhiên Nguyệt trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, thản nhiên nói.

- A!

Vân Thiên Hà lập tức hồi phục tinh thần, liền dẫn mấy người vào trong bí thất.

Trong bí thất có mùi hương cháo thuốc tỏa ra, khi Vân Thiên Hà tiến vào, Tư Vân liền vui mừng nhảy tới, kêu lên:

- Biểu ca, huynh rốt cuộc đã trở về rồi, di, hai tỷ tỷ này là ai vậy?

Lúc này, Vệ Thanh Thanh buông bát, vội vàng từ trong phòng Đường Linh Toa chạy ra ngoài, thấy Vân Thiên Hà lại dẫn theo mấy người xa lạ trở về, vì vậy đề phòng nhìn mấy người nói:

- Thiên Hà, bọn họ là ai?

- Thăm thăm, vị này chính là nữ thần y, đại ca mời bọn họ trở về chữa thương cho Linh Toa tỷ tỷ.

Thiên Mang Ô đứng ra giải thích nói.

Vệ Thanh Thanh vừa nghe Tầm Nguyệt chính là nữ thần y, cũng lấy làm kinh hãi, bất quá rất nhanh buông lỏng phòng bị. Lúc này, Bộ Viễn Tiến Lâm đã bước lên, con mắt nhìn Vệ Thanh Thanh có chút ướn ắt nói:

- Thanh Thanh a di, người còn nhớ rõ cháu sao?

Vệ Thanh Thanh có chút nghi hoặc quan sát Bộ Viễn Tiến Lâm, trầm tư trong chốc lát, tựa hồ trong đầu nổi lên cái gì đó, đột nhiên hỏi:

- Người là Tiến Lâm

- Đúng, là cháu!

Bộ Viễn Tiến Lâm dưới sự kích động, chạy ào vào lòng Vệ Thanh Thanh khóc rống lên:

- Thanh Thanh a di, gặp lại được người thực sự quá tốt!

Vệ Thanh Thanh vuốt đầu Bộ Viễn Tiến Lâm, hồi ức nói:

- Năm đó khi ta tới nhà người, người mới...

Vân Thiên Hà nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng vui mừng, người còn sót lại của ba gia tộc bị diệt môn tụ tập lại với nhau, thực không biết đây là phúc hay họa.

- Nhị vị, xin theo ta đi!

Nghĩ đến thương thế của Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà thu hồi tâm tình, hướng về phía Tầm Nguyệt và Nhiên Nguyệt mời vào, rồi dẫn cả hai người đi tới gian phòng Đường Linh Toa đang nằm.

Hồ hấp của Đường Linh Toa coi như bình ổn, thế nhưng thương thế vẫn không thấy khởi sắc, không thấy tỉnh lại. Vân Thiên Hà dẫn Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt vào trong phòng, nhị nữ nhìn thấy Đường Linh Toa, Nhiên Nguyệt trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, không khỏi khen:

- Thực là nữ tử xinh đẹp!

Trên mặt Tầm Nguyệt thực ra không hề mang theo vẻ bận tâm, lúc này đã tiến tới thành thạo xem xét thương thế Đường Linh Toa, trong lòng đã hiểu đại khái thương thế, mở miệng nói:

- Nàng thụ thương xác thực rất nghiêm trọng, hầu như trí mạng, bị thương trong nội phủ có thể không chế, chỉ là não bộ của nàng cũng bị thương, vì vậy không thể nào tỉnh lại, như vậy tương đối phiền phức!

Nghe nói như thế, trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời trầm xuống, nói:

- Vậy có biện pháp trị hết hay không?

Tầm Nguyệt nói:

- Thương thế trên thân thể, trải qua điều dưỡng là có thể trị được hết, thế thương thế phần não bộ, nếu dùng được vật kích thích, cũng có thể trị hết, bất quá cần một hai năm, hoặc có lẽ lâu hơn, còn muốn kháng phục trong thời gian ngắn, tất phải dùng đến kỳ dược.

- Cần kỳ dược gì, cần những thành phần nào? Ta sẽ nghĩ biện pháp đi tìm!

Vân Thiên Hà tự nhiên là muốn Đường Linh Toa có thể nhanh chóng bình phục.

Tầm Nguyệt do dự một chút, còn chưa mở miệng, nhưng Nhiên Nguyệt lại thẳng thắn nói:

- Nói kỳ dược, ý tứ là nói một ít dược liệu cực kỳ hiếm thấy, bình thường kho thuốc của chúng ta cũng có, nhưng đặc biệt có hai loại trên đời thực sự rất khó tìm, ta nói rõ một lần vậy. Một thứ là tim sen yên liên, một là linh mục băng muối noãn.

- Sư thúc, người đừng làm khó dễ hần nữa, kỳ thực hai loại này cũng có vật thay thế!

Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà trầm tư, tưởng hần lo lắng suy nghĩ.

Nhưng mà, lúc này Vân Thiên Hà lấy từ trong bao quần áo bên cạnh Đường Linh Toa một chiếc hộp, mở ra nói:

- Ta nơi này có một viên tim sen thất thải yên liên, còn linh mục băng chu noãn có thể dùng vật thay thế nào? Hoặc là linh mục băng muối ở đâu có?

- Thất thải yên liên?

Nghe nói như thế, Tầm Nguyệt và Nhiên Nguyệt đồng thời kinh hãi, Nhiên Nguyệt trừng mắt nhìn hần, nói:

- Tiểu tử ngươi thực sự may mắn, vốn là tim sen tam thải yên liên là hoàn toàn đủ rồi, nhưng cũng cực kỳ khó tìm, bất quá nếu như dùng thất thải yên liên mà nói, linh mục băng muối noãn có thể tùy ý tìm một

loại máu linh thú khôn linh chi phách nào đó, có thể thay thế, thế hiệu dụng mà nói, chỉ cần thất thải yên liên này cũng đủ làm một người khởi tử hồi sinh, thoát thai hoá cốt rồi!

- Loai linh thú nào mới có khôn linh chi phách?

Vân Thiên Hà không giải thích được hỏi.

Nhiên Nguyệt nói:

- Linh thú khôn phách cũng tương đối hiếm thấy, không phải là linh thú hàn phách có thể so sánh được, ví dụ như khôn long, đây là thánh thú khôn phách, lại ví dụ như linh mục băng muối, đây cũng là linh thú khôn phách, còn có cửu phách thiên viên, cũng là linh thú không phách.

- Chờ một chút, ngươi vừa nói cái gì?

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, đột nhiên trong lòng khẽ động, cắt đứt lời nói của Nhiên Nguyệt hỏi:

- Cái gì là cửu phách thiên viên?

Tầm Nguyệt giải thích:

- Dựa theo cách nói dân gian của Xuất Vân Quốc, cửu phách thiên viên kỳ thực chính là vu linh hương tuyệt viên, là sủng vật vu tổ.

Nghe giải thích, Vân Thiên Hà đột nhiên nở nụ cười, cười đến rất rạng rỡ.

- Ngươi cười cái gì?

Nhiên Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, Vân Thiên Hà đi tới trước giường, vạch chiếc chăn đắp trên người Đường Linh Toa ra, chỉ thấy tiểu bạch viên đang nằm say ngủ bên cạnh nàng, nói:

- Đây là cửu phách thiên viên, hiện tại tài liệu đã có thể thu thập đủ rồi, lúc nào bắt đầu trị liệu?

Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt lúc này đều trừng mắt nhìn tiểu bạch viên đang say ngủ, miệng há lớn đến độ có thể nuốt vừa một quả trứng vịt, làm cho tâm tình vốn dĩ luôn giữ được bình lặng rốt cuộc nổi lên cơn sóng, người trước mắt này làm cho hai nàng thực sự khiếp sợ rất nhiều.

Sửng sốt hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, hai người nhìn Vân Thiên Hà tựa như nhìn thấy quái vật, thúc chất cùng liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt hai người nhìn thấy một tia bất đắc dĩ nho nhỏ, mà Nhiên Nguyệt tựa hồ như có âm mưu nhỏ nào đó không thực hiện được, trên mặt hiện vẻ u oán nho nhỏ.

Bất quá Nhiên Nguyệt là một người thẳng thắn, nàng tại thời điểm không thể tưởng tượng được này, vẫn hiếu kỳ hỏi thăm:

- Điều này quá không thể tưởng tượng được rồi, tiểu tử ngươi thực sự có vận khí quá mức tốt đi, thành thật nói cho ta, thất thải yên liên ngươi lấy được từ đâu, còn cửu phách thiên viên như thế nào lại nhu thuận theo sát các ngươi như vậy?

Vân Thiên Hà nhìn thấy nhãn thần hai thúc chất, cũng có chút nhìn thấu tâm tư hai người, không trả lời lai lịch thất thải yên liên và cửu phách thiên viên, chỉ nói:

- Chỉ cần có thể trị hết cho thê tử của ta, như vậy ta có thể để nàng cùng với các ngươi tới Nguyệt Miếu Sơn tiến hành trị liệu, các ngươi có yêu cầu gì, ta đáp ứng là được, ta chỉ hy vọng nàng có thể sớm ngày bình phục!

Bị nhìn thấu điểm tâm tư trong lòng, khuôn mặt Nhiên Nguyệt không khỏi đỏ lên, thế nhưng vẫn thừa nóng rên sất nói:

- Nếu như vậy, một lúc nữa chúng ta lập tức khởi hành trở về Nguyệt Miếu Sơn, ý ngươi như thế nào?

- Có thể, bất quá ta phải dẫn theo bốn người bên ngoài cùng đi, nói vậy quý môn sẽ không chú ý tới việc có thêm vài cái miệng ăn đúng không?

Vân Thiên Hà nháy nháy cười nói.

Chỉ là trong suy nghĩ của hai người Tầm Nguyệt và Nhiên Nguyệt, dáng tươi cười này tựa hồ có một loại vị đạo thực hiện được âm mưu.

335. Chương 337: Vu Hồn Hàng Linh Thuật.

Đường Linh Toa ăn được hoàn, Vân Thiên Hà dùng nội tức trợ giúp được lực phát huy, dùng thời gian một canh giờ, thương thế của Đường Linh Toa không chỉ thấy khởi sắc, chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều. Tuy rằng tạm thời còn chưa thể tỉnh lại, thế nhưng đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm sinh tử.

Vệ Thanh Thanh có chút không muốn rời khỏi Nghênh Tuyết Trấn, mẹ con hai nàng sống tạm bợ tại trấn này trong thời gian vừa qua, đợi Vân Sách đã nhanh mười năm rồi, cũng có chút luyến tiếc. Nhưng dưới sự khuyến bảo của Vân Thiên Hà, cuối cùng Vệ Thanh Thanh cũng đáp ứng cùng hần rời đi.

Tại Nghênh Tuyết Trấn, hai mẹ con nàng ngày nào cũng phải lo lắng hãi hùng, loại sinh hoạt gian khổ như thế này nếu tiếp tục duy trì sợ là các nàng sẽ không thể đợi được Vân Sách trở về. Chính Vệ Thanh Thanh đã sắp không được nữa rồi, mặc kệ Vân Sách còn sống hay chết, vì suy nghĩ cho Tư Vân, Vệ Thanh Thanh cũng phải thử thay đổi tình trạng sinh hoạt, dành cho Tư Vân một hoàn cảnh sinh hoạt không có lo lắng. Vân Thiên Hà phải rời khỏi Nghênh Tuyết Trấn, hai thiếu niên Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô tự nhiên cũng muốn đi theo, Lão Cái đã nhắc nhở hần chiếu cố hai thiếu niên này, hần thủy chung nghĩ có thâm ý nào đó, nhưng ít ra có một số điều hần biết, hiện tại bọn họ chính là huyết mạch Cổ Vu tộc duy nhất còn may mắn sống sót trên đời này.

Nếu như có một ngày, khi có chút nhân số phát sinh chuyển biến, các thiếu niên này, chính là nhân tố then chốt quyết định...

Trước khi rời đi, Bộ Viễn Tiến Lâm còn giả trang thần côn, lừa dối người dân trong trấn vì bọn họ chuẩn bị một chiếc xe ngựa, hần đánh xe ngựa chạy tới phía sau núi, vân Thiên Hà ôm Đường Linh Toa đặt lên xe ngựa, sau đó lại để hai mẹ con Vệ Thanh Thanh ngồi trong xe, Thiên Mang Ô nhận nhiệm vụ người đánh xe, bốn ngựa một xe chậm rãi rời khỏi Nghênh Tuyết Trấn.

...

Vương Đô, Xuất Vân Quốc.

Vương Đô cũng không có tên thành trì, chỉ là một cách gọi, phàm là người nào đó nhắc tới Vương Đô Xuất Vân Quốc, mọi người đều biết...

Tại phía tây Vương Đô, có một mảnh đất diện tích rất rộng, quy mô lớn, rất nhiều kiến trúc nhà cửa đặc sắc tọa lạc nơi này, làm cho không gian tăng thêm một loại khí tức thần bí. Nơi đây chính là Vu Thần Miếu Xuất Vân Quốc.

Mà lúc này, trong đại sảnh Vu tổ tại Thần Miếu, thần tượng Vu tổ sừng sững ở giữa, mười Bạch Vu mặc trường bào màu xám không nhìn thấy mặt, trước ngực có thêu ký hiệu màu trắng, mà trước đại sảnh có sáu trưởng lão mặc trường bào màu tím, nhưng trước mặt lại thêu ký hiệu màu vàng.

Mà ở giữa những người này, có một lão giả mặc hắc y, khoác áo choàng màu vàng, tựa hồ đang hùng hồn thuyết giáo cái gì đó, thế nhưng có một số trưởng lão tuy rằng nghe nói, nhưng tựa hồ không để những điều này lọt vào tai.

Sau đó lão đầu này không biết nói cái gì, kết quả bị đuổi ra khỏi đại sảnh, chột nghe lão đầu chửi ầm lên:

- Các ngươi nhất định sẽ hối hận, nếu như các ngươi cam nguyện làm nô bộc cho tông môn, vậy không nên làm một ít chuyện tự cho là thần không biết quỷ không hay, kỳ thực các ngươi đã sớm phản bội Vu tổ, giữa các ngươi, không có kẻ nào là người Cổ Vu tộc huyết thống thuần khiết, còn có mặt mũi đứng trước thần tượng Vu tổ, đây quả thực là nhục nhã của Cổ Vu tộc, quả thực chính là một loại tiết độ đối với Vu tổ.

Vị lão đầu này vừa mắng to vừa bị đuổi ra khỏi thần miếu.

Mà lúc này, trong đại sảnh thần miếu, một vị nữ nhân mặc áo choàng trắng, trước đôi song phong phía cao vút có thêu hình đầu khỉ và tam vĩ thủy thú, nhưng lại đeo khăn che mặt, che đi dung mạo vốn có, nàng từ hậu đường đi ra, các trưởng lão Bạch vụ lập tức cung kính hành lễ nói:

- Thánh sứ các hạ!

Nữ nhân này, chính là thánh nữ Vu Thần Miếu, địa vị rất gần với tông chủ Vu Thần Tông, cũng tương đương với người phát ngôn của tông chủ, lúc này sau khi nàng tiến vào trong đại sảnh dừng lại, liền dùng một loại thanh âm ngân dài nói:

- Vị bang chủ Hắc Thần Bang này phỏng chừng đã không còn cách nào hiệu quả rồi mới tiến hành kích động trong thần miếu chúng ta, các vị trưởng lão đối với việc này thấy thế nào?

Một vị trưởng lão trong đó đứng ra khỏi hàng nói:

- Thánh sứ các hạ, thần viên hiện thế, đây chính là một cơ hội tốt thượng thiên ban cho Vu Thần Tông, Vu Linh Sơn bị phong tỏa mấy trăm năm, từ đó không có người nào tiến vào trong Hương Tuyết Cốc, nếu như chúng ta có thể đoạt được thần viên, do thần viên dẫn đạo, nói không chừng có thể tìm kiếm được bảo khố do Vu tổ nương nương lưu lại, khơi dậy uy danh Vu Thần Miếu chúng ta!

- Bản tọa không hỏi chuyện thần viên, chúng ta tất nhiên là muốn tìm thần viên trở về, hiện tại ta muốn nói tới bang chủ Hắc Thần Bang, hắn sao có thể biết được Vu Thần Tông đã làm chuyện gì, các người nói hắn dẫn toàn bộ bang chung tru sát một người trẻ tuổi, tuyên bố đầu mối là do thần miếu cung cấp, lời đồn này là ai thả ra ngoài, có lẽ nói, thực sự có người lên cung cấp đầu mối cho Hắc Thần Bang, mà hôm nay bang chủ Hắc Thần Bang lại chạy tới thần miếu la hét ầm ĩ. Là ai chưa cho phép, để hắn tiến vào trong đại sảnh thần miếu thánh khiết này, hử?

Ngữ khí do thánh nữ nói ra tuy rằng rõ ràng là chất vát, thế nhưng trong ngôn ngữ có bao hàm một cỗ lực lượng thần dị, làm cho thân thể các trưởng lão và Bạch vụ có mặt nơi này đều không khỏi run lên.

Rốt cuộc, một vị Bạch vụ tựa hồ không chịu đựng nổi cỗ lực lượng thần dị ảnh hưởng, rốt cuộc chậm rãi bước ra khỏi hàng, quỳ xuống, run giọng nói:

- Thánh nữ các hạ, thuộc hạ nguyện ý thiên hối nhận tội, đây là do thuộc hạ thu chỗ tốt từ bang chủ Hắc Thần Bang, cũng muốn riêng tư nuốt thần viên, cho nên mới thả tin tức cho hắn, để cho hắn kích động thị phi, cũng là do thuộc hạ gây nên, thuộc hạ nguyện ý tiếp nhận trừng phạt.

Sau khi vị Bạch vụ này nói xong, cỗ lực lượng kia đột nhiên biến mất, hắn tựa hồ tại giờ khắc này bỗng nhiên thanh tỉnh, thấy chính mình quỳ trên mặt đất, chứng trưởng lão đang dùng ánh mắt âm trầm mang theo sát ý nhìn hắn, lúc này hắn mới hiểu rõ chuyện gì, liền mạnh mẽ đứng lên, hét lớn:

- Người tiện nữ nhân, như nhiên dám sử dụng Vu Hồn Hàng Ngôn Thuật với ta, ta muốn giết...

Chỉ là thời điểm hắn còn chưa nói xong, vị thánh nữ vùng quyền trượng trong tay lên, đột nhiên một đạo quang mang bắn ra, bao phủ toàn thân vị Bạch vụ này, thân thể Bạch vụ nhất thời kịch liệt run rẩy, cuộn mình thành con tôm, chỉ một lát sau, đã không còn bất cứ hơi thở nào phát ra.

- Đây là nghiêm phạt hắn phải nhận!

Vị thánh nữ kia hơi hệt như vậy đã giết chết một Bạch vụ, ngôn ngữ vẫn ngân dài như trước, nói:

- Trong bản thần miếu, phạm là người có dị tâm, sẽ không thể tránh thoát được Vu Hồn Hàng Ngôn Thuật, việc của Hắc Thần Bang, mặc hắn tự sinh tự diệt, không cần phải để ý tới. Hiện tại toàn lực truy tìm hạ lạc của thần viên cho ta!

Nói xong, thánh nữ liền chuẩn bị rời đi, lúc này đột nhiên quay đầu lại nói:

- Về phần người thanh niên kia, tạm thời giám thị chặt chẽ, bản tọa muốn nắm giữ nhất cử nhất động của hắn, người này hiện tại không thể giết được. Đám Hắc Thần Bang kia làm quân cờ cho người khác, dám công nhiên thực hiện việc này, như vậy ngày bọn chúng diệt vong đã không còn xa nữa rồi, các người phải tránh khỏi chuyện này!

Sự tồn tại của Nguyệt Miếu Sơn, có vẻ mười phần hư huyền mờ ảo, đối với người bình thường mà nói, ngọn núi này sợ rằng bất luận kẻ nào cũng không thể đơn giản nhận thấy được vị trí của nó.

Cho dù là Vân Thiên Hà đứng trước ngọn núi bị sương khói lượn lờ bao phủ, đều cảm giác có chút mê hoặc, ở chỗ này, làm cho người ta căn bản không thể phán đoán được ngọn núi rốt cuộc là tại vị trí nào, ngay cả hần dùng phương vị không gian lấy một loại cách nhìn lập thể để tính toán, cũng chỉ ra một khái niệm không rõ ràng.

Không thể không nói, ngọn núi này, xác thực tràn ngập thần bí không hề có điểm cuối cùng.

Vân Thiên Hà biết tại lúc bọn họ đi theo hai thức chất Nhiên Nguyệt, tại lúc chạy ra khỏi Nghênh Tuyết Trấn theo hướng đông ba mươi dặm, nhưng mà lại tiếp tục đi hướng bắc, tiếp tục hướng đông mười dặm, cảm giác giống như đi trong mê cung.

Mà thời điểm khi tới chân núi Nguyệt Miếu Sơn, Nhiên Nguyệt cố ý nói một điều khiến cho Vân Thiên Hà chú ý, cắt đứt suy nghĩ của Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà liền triệt để bỏ đi ý nghĩ tính toán vị trí đối với nơi này.

Vân Thiên Hà biết, Nhiên Nguyệt nhất định là cố ý, lần này chỉ sợ vào núi dễ ra núi thì khó khăn, tình cảnh hiện tại làm cho hần có cảm giác giống như bị rơi vào tròng của hai nữ nhân.

Khi tiến vào phạm vi Nguyệt Miếu Sơn, nơi nơi đều là vụ khí tầng tầng, làm cho con người rất khó tìm đến cảm giác phương hướng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đi theo hai thức chất Nhiên Nguyệt tiến vào thâm sơn.

Khi đoàn người cưỡi ngựa và ngồi xe đến vị trí sườn núi, Nhiên Nguyệt liền xuống ngựa, trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Có thể xuống ngựa rồi, tiếp tục đi về phía trước, ngựa và xe không thể qua được!

Lúc Vân Thiên Hà xuống ngựa, chỉ thấy Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt lấy yên ngựa xuống, sau đó vỗ mông con ngựa trắng, hai con ngựa trắng liền giống như có được tự do, vô cùng hân hoan chạy vào trong màn sương mù dày đặc.

Vân Thiên Hà thấy thế, đột nhiên sờ sờ cái cổ Vân Bôn, lắc lắc lỗ tai nó, Vân Bôn xông xáo hí lên một tiếng dài, khí thế như hồng, không ngừng quanh quẩn trong không gian.

Hí hí hí...

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa từ xung quanh truyền tới, ngay sau đó một màn làm cho mọi người trừng mắt há miệng xảy ra.

Chỉ thấy lúc này có chừng hơn trăm con ngựa trắng tranh nhau chạy tới, mà khi chạy đến bên cạnh Vân Bôn, liền vây xung quanh nó thành một vòng tròn dày đặc. Quay sang Vân Bôn liền tục hí dài, có một số ngựa cái còn thẳng thắn phát sinh động dục tê rống, làm cho mọi người ngẩn ngơ không thôi.

Vân Thiên Hà thấy ngựa ở đây có vẻ không tầm thường, hơn nữa đều rất tự do, đại đa số đều kiết ngạo bất tuân, đầy linh tính, xem ra người Nguyệt Tông đối với nuôi ngựa coi như rất có chỗ độc đáo.

Lấy yên ngựa từ trên lưng Vân Bôn xuống, cũng cầm bao quần áo đeo lên người, Vân Thiên Hà vô vô vai nó, cười nói:

- Đi thôi, tiểu nhị, hưởng thụ cho tốt, hắc hắc...

- Vô sỉ!

Nhiên Nguyệt nghe thấy nói như thế, trên mặt không khỏi phát nhiệt, mắng hần một câu rồi chuyển đầu đi, sau đó ôm lấy Đường Linh Toa, đi đầu vượt qua đàn ngựa. Tầm Nguyệt dùng vẻ mặt quái dị nhìn Vân Thiên Hà, dẫn theo Vệ Thanh Thanh, cầm bàn tay nhỏ bé của Tử Vân, liền theo sát phía sau.

Vân Bôn vô cùng thân thiết cọ cọ vào Vân Thiên Hà một hồi, sau khi Vân Thiên Hà vô vô cổ Vân Bôn, Vân Bôn liền hí dài một tiếng, chạy ra ngoài, bảy ngựa xung quanh lập tức giống như ong vỡ tổ, toàn bộ đều chạy theo, mỗi con đều có vẻ hăng hái hưng phấn không gì sánh được.

Mà Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô đứng phía sau Vân Thiên Hà, lúc này còn chưa từ trong kinh ngạc chờ người hồi phục lại tinh thần, bọn họ không biết, ngựa mà bọn họ cưỡi, lúc này đã sớm biết mất không còn bóng dáng.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Vân Thiên Hà quay sang, nhìn thấy hai thiếu niên còn đang ngẩn ngơ, liền nhắc nhở một tiếng, bước vào trong thâm sơn bao phủ sương mù dày đặc.

336. Chương 338: Nguyệt Miếu Sơn

- Đại ca, quá trâu bò rồi, quá lợi hại rồi, huynh làm cách nào thuần dưỡng Truy Vân Mã thành mã vương thú, thậm chí còn có thể tâm ý tương thông với nó, có thể dạy cho ta được không?

Lúc này, Thương Mang Ô cũng hồi phục lại tinh thần, bất quá hẳn cũng không quá cảm thấy hứng thú, mà quần quít lấy Vân Thiên Hà nói:

- Đại ca ca, huynh dạy cho ta cách huấn luyện chim ưng đi, ưng vương thú của huynh mới uy phong lợi hại.

- Đệ nói cái gì, hẳn cư nhiên còn có một con ưng vương thú, lẽ nào hẳn là thần thú?

Bộ Viễn Tiến Lâm nghe xong Thiên Mang Ô nói, lại một lần nữa mở lớn cái miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng, bất quá trong ánh mắt hiện rõ lửa nóng và sùng bái, thế nào cũng không che giấu được.

- Đi nhanh đi, tiếp tục dừng lại sẽ không đuổi theo kịp các nàng, cũng không kịp ăn cơm chiều!

Vân Thiên Hà đi trước, vừa đi vừa nói:

- Thuần dưỡng chim ưng và ngựa, chỉ cần các người kiên nhẫn, kỳ thực cũng có thể làm được, bất quá phương pháp của ta lại tương đối đặc thù, cho dù dạy cho các người, phỏng chừng cũng khó có thể trở thành vương thú, nếu như sau này các người cơ hội, có thực lực rồi, hãy săn lấy một con chơi đùa!

Trong núi sương mù dày đặc, xung quanh hơn năm mươi bước không thể nhìn thấy rõ cảnh vật, bất quá cứ đi theo một ít phiến đá bậc thang, cũng sẽ không bị lạc đường, theo bậc thang đi về phía trước là được.

Vân Thiên Hà mang theo hai thiếu niên đi về phía trước ước chừng năm trăm bước, liền phát hiện ra một mảnh rừng trúc, bên cạnh rừng trúc có một gian phòng nhỏ đầy hương sắc, xung quanh phòng nhỏ có trồng một ít hoa cỏ thực vật kỳ dị, tỏa ra mùi hương thơm ngát xông vào mũi, khiến tinh thần con người vui vẻ thoải mái.

Do sắp tới lúc chạng vạng, bất quá ngọn núi này cho dù là trời nắng, cũng không nhìn thấy ánh dương quang chiếu vào, tất cả đều giống như trong cảnh ảo, có chút mỹ cảm thần bí mơ hồ.

Mà bên cạnh rừng trúc cũng có một dòng suối nhỏ, suối nước chảy róc rách, trong suốt thấy đáy còn có một số con cá đủ màu sắc rất đẹp bơi qua bơi lại.

Lúc này, phía trước gian nhà nhỏ, bên cạnh một phiến đá to lớn đang có một vị lão giả mặc áo choàng có đồ án ánh trắng giao nhau đang ngồi câu cá, thần thái có vẻ rất thản nhiên tự đắc.

Vân Thiên Hà thấy mấy người Nguyệt Miếu đã không ở chỗ này nữa rồi, nhìn quét mắt rừng trúc không xa, cảm thấy khác thường, liền bước tới, ôm quyền nói:

- Tiền bối, trúc trong rừng trúc này rậm rạp, không thể cho người đi qua, có thể chỉ cho chúng ta một đường lên núi?

Vị lão giả kia híp mắt, tựa hồ như đang ngủ, căn bản không nghe lời Vân Thiên Hà nói.

Vân Thiên Hà nhìn căn câu trên dòng suối, đột nhiên nói:

- Cá mắc câu rồi.

- A, phải. Ha ha, rốt cuộc đã mắc câu rồi!

Lão giả vừa nghe lời này, liền mở mắt chuẩn bị kéo cần, nhưng thấy lưỡi câu nào có cá, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử, muốn đi tới, chính mình nghĩ biện pháp qua trùng trúc này!

Nói xong, không còn để ý tới nữa.

- A, đã quấy rầy tiền bối rồi!

Nói xong, Vân Thiên Hà nói với Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô:

- Đi thôi, chúng ta xuống núi.

- Đại ca ca, thế nào mới đến đã xuống núi? Huynh mặc kệ Linh Toa tỷ tỷ sao?

Thiên Mang Ô không giải thích được nói.

Bộp!

Bộ Viễn Tiến Lâm tựa hồ có điểm hiểu rõ ý tứ của Vân Thiên Hà, vỗ vào đầu Thiên Mang Ô nói:

- Ngủ giấc, không nên hỏi nhiều, đại ca ca nói gì chúng ta làm theo là được!

Sau đó, Vân Thiên Hà mang theo hai thiếu niên đi theo phương hướng ngược lại, chuẩn bị xuống núi, thấy lão đầu không gọi bọn họ lại, lúc này cười cười, nói:

- Chúng ta cứ nhiên đi nhầm phương hướng, đường đi thông phía sau rừng trúc kia, kỳ thực không phải là đường chúng ta nên đi!

- Vậy đó là địa phương nào?

Thiên Mang Ô chính là một tiểu bảo bảo hiếu kỳ, tiếp lời hỏi.

Vân Thiên Hà không nói, tại thời điểm trở lại sườn núi, liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện nơi này có bậc thang cách tầng, chỉ cần bước lên vào liền có thể đi thông với một con đường nào đó, bởi vì vừa rồi nơi này có quá nhiều sương mù, nên hắn đã không chú ý tới nơi đây còn có một tầng bậc thang khác.

Dẫn theo hai thiếu niên, Vân Thiên Hà vận chuyển kinh khí, mượn lực giậm mạnh, liền nhảy lên trên một bậc thang cách chừng một trượng, sau đó dọc theo bậc thang đá này, hướng về một phía khác bước đi.

Khi ba người dọc theo con đường nhỏ đi tới lưng chừng núi, chỉ thấy nơi này cũng có một mảnh rừng trúc, bất quá trúc ở đây không giống như trúc lúc trước, là một ít hàn trúc, bên cạnh rừng trúc, cũng có một gian nhà nhỏ, không có suối, trước mặt chỉ có một ngôi cao hình tròn đường kính ước chừng mười bước, trên ngôi cao có một bộ đồ án hình mấn nguyệt, có vẻ rất thần bí duy mỹ.

Trong gian nhà nhỏ bên cạnh rừng trúc không có ai, Vân Thiên Hà dẫn theo hai thiếu niên tiến vào trong rừng trúc, giữa phiến rừng trúc này có một con đường nhỏ, có thể đi thông qua.

Khi ba người đi vào con đường nhỏ, lúc này một vị trung niên nhân mặc áo choàng có đồ án hình ánh trăng giao nhau ôm theo một bao quần áo đi tới, cười tủm tỉm nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Các vị đi theo ta!

Vân Thiên Hà không nói, liền đi theo trung niên nhân từ một thông đạo khác tiến vào, khoảng chừng dọc theo cầu thang đi trong thời gian không đến nửa nén hương, mấy người đi tới bên cạnh một cái ao nhỏ, chỉ thấy cái ao cũng là hình ánh trăng, nước bên trong trong suốt, nhưng lại có hơi nước bốc lên đàng đàng. Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, nước này cứ nhiên là nước nóng.

Đi đến nơi đây, thấy ao, Vân Thiên Hà liền hiểu rõ vị trung niên nhân này có ý gì, dẫn theo bọn họ tới đây mà nói không nói, vì vậy liền chủ động bắt đầu cởi quần áo.

- Đại ca ca, huynh cởi quần áo làm gì?

Thiên Mang Ô hiếu kỳ.

- Tắm a!

Vân Thiên Hà vừa cởi quần áo vừa nói:

- Các người cũng nhanh cởi đi, tắm xong mới có thể lên núi, phỏng chừng là quy củ nơi này!

Nghe nói, hai thiếu niên hoan hô một tiếng, liền hi hi cởi trang phục, rồi nhanh chóng rầm rộ nhảy ào vào trong ao nước, vừa mới nhảy vào Thiên Mang Ô đã không nhịn được nói:

- Nước này thực ấm áp, rất thoải mái!

Vân Thiên Hà cũng cởi y phục, lúc nhảy xuống ao nước, liền hiểu được nước này giống như nước nóng, ở trong xác thực rất thoải mái, hơn nữa bên trong còn có một ít cá nhỏ bơi lội, tạo cảm giác rất thích ý.

Tắm rửa ước chừng trên dưới nửa canh giờ, Vân Thiên Hà liền rời khỏi ao, vị trung niên nhân không khỏi len lén liếc mắt nhìn tiểu đệ đệ người nào đó, đôi lông mày nhíu lại, liền lấy bao quần áo mở ra, lấy một bộ quần áo cười nói:

- Xin mời thay đi!

Quần áo mới, nói mặc thì mặc, chỉ bất quá Vân Thiên Hà tiếp nhận vừa nhìn, chính là một kiện quần áo màu bạc và lam giao nhau, mặt trên cũng có tiêu ký môn phái Nguyệt Tông, suy nghĩ một chút, cũng không thêm để ý, rất nhanh thay y phục, mặc xong coi như rất vừa vặn.

Khi buộc tóc, thắt lưng xong, lại lấy Vân Tru đeo ngang hông cẩn thận, phủ thêm kiện áo choàng long lân, nghiêm nhiên biến thành một vị thanh niên tiêu sái, tư thế oai hùng bất phàm, mang theo một cỗ khí thế linh động siêu nhiên.

Thấy Vân Thiên Hà đã mặc y phục vào rồi, hai người thiếu niên trong ao còn chưa muốn rời khỏi, tựa hồ giống như chơi đùa phát nghiện, nhưng vẫn nhanh chóng rời khỏi. Tiếp nhận quần áo từ trung niên nhân, cười tủm tỉm mặc vào, bất quá y phục của bọn họ chỉ là bạc xám giao nhau. Vân Thiên Hà hơi chút lưu ý, bộ quần áo người trung niên nhân này mặc cũng là bạc xám giao nhau, vì sao chính mình lại mặc quần áo màu sắc không giống như bọn họ đây, xem ra phải lên núi mới biết được đáp án. Sau khi mấy người chỉnh lý quần áo xong, vị trung niên nhân tự giới thiệu nói:

- Ta là Triển Lâm Phong, là đại đệ tử thủ tọa của Phiêu Trung Nguyệt, Tùy Nguyệt Phong, ba vị đã tắm rửa trong Nguyệt Trì, trước hết theo đi đi gặp thủ tọa, bên này, xin mời!

Sau khi tự giới thiệu, thái độ của vị Triển Lâm Phong đối với Vân Thiên Hà có vẻ mười phần cung kính, Vân Thiên Hà ngược lại có chút không thích ứng, vì vậy liền đi theo Triển Lâm Phong lên núi.

Khi ba người theo Triển Lâm Phong lên núi, nơi này hình như là một bình thai giữa lòng núi, nhưng mây mù che lấp, chỉ có thể nhìn thấy đại khái đường viền, mà đối với Vân Thiên Hà mà nói, vẻ vện một cái đường viền đã để trong lòng hấn hơi giật mình, mới vẻ là vẻ ngoài đã vô cùng rộng lớn đại khí, khí thế bàng bạc.

Triển Lâm Phong dẫn ba người Vân Thiên Hà đi theo sơn đạo, sau đó lên tiếng bắt chuyện với hai thanh niên đệ tử, tiếp tục đi vào trong một đình viện, từ cửa sau đình viện đi ra, trước mắt là một đường hành lang vòng tròn gấp khúc, mỗi cách một đoạn nhất định đều có một cây cột điêu khắc đồ án, mỗi cách hai cột sẽ có một cổng vòm hình ánh trăng, bên trong đình viện, thoạt nhìn hẳn là địa phương đệ tử Nguyệt Tông ở lại.

Đại khái đi trong thời gian chừng một nén hương, liền đi tới đầu cùng hành lang gấp khúc, nơi này có một bức tường cao vút không gì sánh được, giống như là vách núi được cải tạo qua. Mặt trên có mở một phiến đại môn, hai cánh cửa dày nặng cao tới mấy trượng, cản ngang đầu lên nhìn mới thấy hết được.

Triển Lâm Phong tựa hồ bình thường ra vào nơi này đã thành thói quen rồi, đối với đại môn hùng vĩ như vậy cũng không thêm để ý tới. Vân Thiên Hà là linh hồn người hiện tại, tự nhiên không kinh ngạc gì nhiều, chỉ có hai người thanh niên đi theo phía sau, khuôn mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Bất quá khi ba người tiến vào trong phiến đại môn này, hầu như đồng thời ngừng lại hô hấp, không hề tin tưởng được tất cả hiện ra trước mắt.

Ở đây lẽ nào chính là thánh cảnh nhân gian trong truyền thuyết?

Chỉ thấy trước mặt là một phiến sân rộng thật lớn, toàn bộ đều là dùng một loại đá màu bạc xếp lại thành. Bạc long lang, dưới ánh sao chiếu rọi xuống, làm cho con người đứng trên phiến sân rộng này, có thể sinh ra cảm giác như đứng trong vũ trụ.

Trung ương sân rộng, mỗi cách mấy trượng sẽ đặt một chiếc cự đỉnh ba chân, tổng cộng ba hàng, mỗi hàng có sáu, chưng bày rất quy củ, chỉ thấy trong đỉnh phát ra một cỗ sương khói nhàn nhạt, mà tâm đỉnh, không biết sắp đặt kỳ vật gì, tản mát ra một cỗ quang mang màu bạc, có thể làm cho không gian xung quanh hơn ba mươi bước rọi sáng rõ ràng.

- Đi sang bên này!

Triển Lâm Phong tựa hồ hiểu rõ tâm tư ba người, trên mặt nở nụ cười, để ba người cẩn thận nhìn ngắm hồi lâu, lúc này mới dẫn bọn họ tiếp tục bước đi.

- Phía trước là cái gì?

Trước mặt Triển Lâm Phong, lúc này Thiên Mang Ô nhìn thấy đầu cùng sân rộng, mưa bụi lất phất, trong đó có quang điểm kỳ quái lập lòe, không hỏi hiểu kỳ hỏi.

- Đó là Bán Nguyệt Tỏa Kiều!

Triển Lâm Phong mỉm cười nói, mấy người bước nhanh hơn, dần dần, Vân Thiên Hà nghe được thanh âm nước chảy, tựa như có tiểu kiều nước chảy, không gian xung quanh còn có một chút âm thanh quái dị truyền tới.

Khi bọn họ càng tiến tới gần hơn, một tòa thiết tỏa thạch kiều chắn ngang trước mặt mấy người. Chỉ thấy đầu chiếc cầu đá tại sân rộng này có hai trụ cầu, kéo dài hướng vào chỗ sâu trong mưa bụi lất phất, đều dùng liên tỏa nối với nhau, mà trong tỏa kiều có một cây cột trụ to lớn không biết từ nơi nào kéo dài tới tận đây, làm cho trung gian tỏa kiều hình thành một hình cung vòng tròn, thoát nhìn quả thực tựa như bán nguyệt, hơn nữa trên bậc tỏa kiều, cứ cách vài thước sẽ có một tảng đá chiếu sáng, khiến toàn bộ thạch kiều này dưới bóng đêm được trang điểm mỹ diệu tuyệt luân.

Thiên Mang Ô và Bộ Viễn Tiến Lâm nhìn thấy liên trường mắt há mồm, trong lòng Vân Thiên Hà cũng kinh ngạc không thôi.

Đây, đây chính là một chỗ thánh cảnh trong Nguyệt Miếu Sơn.

337. Chương 339: Long Sư Thú

Khi cỗ sương mù dày đặc giống như làn sa mỏng dưới một tia ánh sáng ngân nguyệt chiếu rọi xuyên qua, phiến kỳ cảnh trong thâm sơn này giống như một bức họa cuộn tròn mỹ lệ không gì sánh được, từ từ mở ra.

Khi Vân Thiên Hà bước qua tỏa kiều, thỉnh thoảng có thể nghe thấy được tiếng nước chảy tinh tế, giống như vạn trượng phi bột, quanh thân bao phủ một tầng sa mỏng, làm cho con người có một loại cảm thụ kỳ diệu trong sương mù vân vụ.

- Bên này, mời!

Triển Lâm Phong cười cười, trước một bước đi qua tỏa kiều.

Hai người thiếu niên đi lên tỏa kiều, tựa hồ mê luyện thánh cảnh tuyệt vời này, không nhận được lại chuyển mắt nhìn sang tỏa kiều bao phủ trong mây khói kia, nơi đó phẳng phất như mang theo một cỗ khí tức viễn cổ, để hai tiểu bảo hữu kỳ muốn tìm kiếm căn nguyên, lưu luyện không muốn bước đi.

- Dưới tỏa kiều này chính là vực sâu vạn trượng, nếu rơi xuống đó sẽ bị phân thân toái cốt, các người cẩn thận một chút, mau tới đây đi!

Triển Lâm Phong sau khi qua cầu nhìn thấy hai thiếu niên còn đang nghỉ chân trên cầu, liền nhắc nhở.

Hai gã thiếu niên nghe lời này, lại càng hoảng sợ, vội vã trấn định tâm thần, hầu như chạy qua cây tỏa kiều như mộng như huyền kia.

Lại đi một hồi, sương mù dần dần loãng hơn, trước mắt trở nên sáng ngời, chỉ thấy dưới các lỗ hổng, ánh trăng giống như một cái chùm sáng bay vụt, bao phủ dưới phiến hải dương ánh trăng như mộng như ảo.

Nơi đây là một sân rộng, chỉ bất quá đầu cùng sân rộng, cũng chính là phía trước, ngửa đầu lên nhìn, tiếp cận đỉnh núi có một tòa đại điện hùng vĩ trang nghiêm, mây trôi vờn quanh, quả thực giống như thánh cảnh nhân gian, khiến con người phải sinh lòng kính ngưỡng.

Ngửa đầu nhìn đại điện không xa, đi qua sân rộng như mộng như huyền, làm cho đại điện hùng vĩ có chút xa xôi, phẳng phất giống như đầu cùng chân trời, chỉ cần đứng trên đỉnh đại điện, đưa tay liền có thể tháo xuống ánh trăng.

Nhìn đại điện, lúc này Vân Thiên Hà nghĩ đến đại điện cũng phải đi gầy chân, đi đến nửa thời thần vẫn còn chưa tới mục tiêu, quả thực hẳn đã một lần nữa lĩnh hội được sự cường đại của tông phái thần bí Nguyệt Miếu Sơn này.

Tiếp tục đi về phía trước, vượt qua một hồ nước nhỏ, ánh sáng trong tiểu hồ lấp lóe, ánh trăng và tinh quang chiếu rọi, mặt nước gợn sóng, tạo cảm giác biển tĩnh không tiếp cận gần như vậy, phẳng phất chính mình ngay trên ánh trăng.

Ngao...

Bỗng nhiên, ngay lúc mấy người bọn họ từ bên kia chiếc cầu nổi trên hồ nước nhỏ đi qua, tại chỗ sâu đột nhiên phát ra một tiếng rít gào, tựa như một đạo sấm sét bầu trời giáng xuống, hai vị thiếu niên nhất thời giật nảy mình nhảy tới bên người Vân Thiên Hà, không khỏi nắm lấy áo hắn, nhìn trái phải xung quanh.

Chỉ thấy phía trước, cách đó không xa, trong hồ nước nhỏ đột nhiên nổi lên một dòng xoáy thật lớn, sau đó sóng lớn cuộn cuộn, một thân ảnh thật lớn trôi lên trên mặt nước, làm bọt nước tung tóe khắp bầu trời.

Lúc này Vân Thiên Hà cũng cảnh giác lại, đưa tay bảo hộ hai thiếu niên hơi lui bước, giương mắt nhìn một con quái vật lớn đột nhiên xuất hiện trước mặt. Quái vật cao ba trượng, đầu rồng thân sư tử, chòm râu dài ba thước, mắt như chuông đồng, toàn thân trải rộng làn phiến màu xanh, lúc này miệng rộng mở ra, lộ ra bộ răng nanh sắc bén, uy nghiêm dữ tợn khiến người khác phải sợ hãi.

Lúc quái thú nổi lên trên cầu, run run thân thể, bọt nước văng khắp nơi, suýt chút nữa làm cho mấy người trên cầu ướt sũng, liền lập tức dùng cái mũi ngửi ngửi, tựa hồ xác nhận cái gì đó, dùng đôi con mắt to lớn như chuông đồng nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Hà đứng sau Triển Lâm Phong, cũng dần dần tiến lại gần.

Vân Thiên Hà chưa bao giờ gặp qua linh thú lớn tới như vậy, trong lòng cảm thấy kinh hãi, nhưng thấy quái thú quay đầu nhìn mình, hai thiếu niên phía sau sợ đến mức thân thể run run, gắt gao nắm chắc lấy mép áo hắn, mà lúc này tim Vân Thiên Hà cũng đập nhanh, bất quá trong lòng hắn đang suy nghĩ, có Triển Lâm Phong bên cạnh, quái thú này hẳn là sẽ không khởi xướng công kích đối với hắn.

Sự thực đúng như Vân Thiên Hà dự liệu, lúc này Triển Lâm Phong kinh ngạc hồi phục lại tinh thần, lập tức đi về phía trước mấy bước, sau đó từ trong lòng lấy ra một khối giống như ngọc phát quang, hai tay giơ trước mặt quái thú, ngữ khí rất cung kính nói:

- Không biết sao kinh động tới long sư thủ hộ, ba người này là khách nhân của bản môn, thỉnh cho đi!

Chỉ thấy quái thú trừng mắt nhìn Triển Lâm Phong, xịch một tiếng, trong mũi phì phì phun ra một hơi thở, thối Triển Lâm Phong lui lại vài bước. Triển Lâm Phong thấy sau khi hắn dâng lên thanh phách, long sư thú này cư nhiên không nhận tình, trong lòng không khỏi kinh hãi, không biết vì sao long sư thủ hộ này lại đột nhiên trở nên quái dị tới như vậy.

Chỉ thấy một đôi mắt to vòng vo chuyển động, tựa hồ ngại Triển Lâm Phong chắn đường nhìn của nó, liền đưa móng vuốt ra, đẩy Triển Lâm Phong, lần thứ hai tựa đầu tiến sát tới gần Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà kinh hãi, đang muốn đề phòng, Triển Lâm Phong đột nhiên kêu lên:

- Không được phát ra địch ý, long sư thủ hộ hẳn là sẽ không thương tổn các người!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà cảm ứng được đầu long sư thú này cũng không sinh ra địch ý với hắn, khí tức rất ôn hòa, lúc này mới buông lỏng đề phòng, thu liễm địch ý, nhưng trong lòng vẫn còn đang kinh

hoàng.

Chỉ thấy long sư thú tựa đầu đến bên người Vân Thiên Hà, sau khi dùng sức ngửi ngửi, con mắt nhất thời sáng ngời, trong cổ họng phát ra tiếng kêu vui vẻ, lập tức dùng đầu lưỡi liếm liếm mặt Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà bị cái lưỡi to lớn thân mật liếm qua, liền bị nước bọt bao phủ, toàn thân đều bị xối ướt.

Vân Thiên Hà cảm thụ được đại gia hỏa này không có địch ý, dần dần dẹp loạn trong lòng, cũng hiểu được vì sao, không biết như thế nào đột nhiên sờ sờ đầu long sư thú, long sư thú liền ngồi chồm hổm vô cùng hưởng thụ, bất quá cầu nổi lắc lư, thiếu chút nữa làm cho mọi người rơi hết vào trong hồ.

- Có thể để chúng ta đi qua hay không? Vài ngày nữa lại tới thăm người?

Vân Thiên Hà thấy đại gia hỏa này có vẻ rất nhu thuận, cũng không biết có nghe nói hay không, vì vậy thử nói một câu.

Ai biết long sư thú này cư nhiên có thể hiểu được tiếng nói con người, lần thứ hai dùng lưỡi liếm liếm Vân Thiên Hà, một lần nữa xối ướt Vân Thiên Hà, rồi gầm nhẹ vài tiếng lập tức đi tới bên cạnh hồ, nằm úp sấp xuống, trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát đã vào mộng đẹp, phát ra tiếng khò khè như đang ngủ.

- Thần thú, đại ca nhất định là thần thú!

Hai người thiếu niên kinh hãi chưa định thần lại, lúc này toàn thân cũng bị xối ướt, trái tim bọn họ đồng thời nhảy loạn, trong miệng Bộ Viễn Tiến Lâm không ngừng lẩm bẩm.

Lúc này Triển Lâm Phong rất cuộc cũng từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, hắn cũng bắt đầu không hiểu vì sao long sư thú lại có cử động khác thường đối với Vân Thiên Hà như vậy, thế nhưng lập tức nghĩ tới việc sư tôn giao phó, lúc này hắn mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

- Chúng ta nhanh đi thôi!

Triển Lâm Phong thấy long sư thú đã thả đi, Vân Thiên Hà liền lập tức kéo theo hai người thanh niên bước qua cầu nổi.

Sau khi vượt qua cầu, Triển Thanh Nhu quay đầu nhìn thoáng qua long sư thú đang ngủ vùi, liền nói với Vân Thiên Hà:

- Long sư thú này, nguyên bản là một ấu nhi do thượng cổ hoang thú lưu lại, trải qua tổ sư bản môn thu dưỡng mang về trong môn phái, làm thủ hộ thú trấn phái, hiện tại đã có nghìn tuổi rồi!

- Linh thú nghìn năm, lại còn là hậu đại thượng cổ hoang thú?

Vân Thiên Hà kinh hãi, không nhận được nhìn thoáng qua long sư thú, tiếp tục theo bước Triển Lâm Phong.

Khi Triển Lâm Phong dẫn theo ba người dọc theo một thềm đá bước lên, cũng nói:

- Hiện nay trên thế giới, linh thú lưu lại từ thời kỳ thượng cổ không nhiều lắm, hơn nữa trải qua thời kỳ đại tan biến sáu trăm năm trước, còn sống sót đã thiếu lại càng thiếu, long sư thú có tuổi thọ nghìn năm, trải qua mấy lần tiến hóa, từ lâu thông linh, có thể hiểu ngôn ngữ con người, mà bản môn cũng dùng lễ trưởng bối đối đãi, cho dù là môn chủ cũng không ngoại lệ.

Điều này quả thực làm cho người khác không thể tưởng tượng được, một long sư thú đã trải qua nhiều lần tiến hóa, rốt cuộc thực lực sẽ mạnh tới mức nào, Vân Thiên Hà thầm nghĩ trong lòng.

Bốn người cùng nhau bước lên, đi trong thời gian khoảng chừng nửa canh giờ, liền thấy dưới ánh trăng làm nổi bật, một tòa đại điện hùng vĩ trang lệ, tỏa quang huy thần bí hiện ra trước mắt, mà trước cửa chính tòa đại điện này có một tấm biển, nét chữ cứng cáp, phong cách cổ xưa:

”Huyền Nguyệt Điện”!

Đi tới trước đại điện hùng vĩ, chỉ thấy cửa lớn mở rộng, bên trong có một loại tảng đá hình ánh trăng, tỏa ra ánh sáng thần dị, chiếu sáng toàn bộ đại điện. Vị trí chính giữa đại điện có thờ phụng một pho tượng nữ tử thật lớn, phảng phất giống như cửu thiên tiên nữ, linh động xuất thần, thần dị phi phàm, mà bên cạnh pho tượng này còn có hai pho tượng khác nhỏ hơn một chút, một pho tượng là nữ tử lòng bàn tay cầm khối

ánh trăng, mà một pho tượng khác là vị nam tử tay cầm nguyệt thứ, hiện ta tư thái chiến đấu, dung mạo khác hẳn so với người bình thường.

Ba pho tượng này, dưới sự quan sát từ xa của Vân Thiên Hà, pho tượng nữ tử hư huyền mờ ảo, mà nam nhân cầm nguyệt thứ bên trái, nhìn diện mạo hẳn là nam tử dị tộc, hẳn mặc áo choàng phía sau, giống như một đôi cánh, càng tăng thêm một phần thần bí và trang nghiêm.

Thế nhưng nữ tử bên phải đang cầm ánh trăng, Vân Thiên Hà nhìn cảm giác rất quen mắt, rất nhanh trong đầu hiện ra một hình ảnh rất giống nhau, người đó chính là Thương Nguyệt!

Lúc này đây, trước ba pho tượng giữa đại điện, còn có mấy trung niên nhân và thanh niên cả nam lẫn nữ, cùng mặt trường sam Nguyệt Tông bạc xám giao nhau, mà tiếp tục nhìn sâu vào trong, có xếp đặt chín chiến ghế ngọc, trái phải ba ghế, phân biệt có sáu lão giả nam nữ đang ngồi, còn có hai ghế không.

Mà tại chính giữa có một chiếc ghế cao hơn một bậc, ghế này không ai ngồi, bất quá hai bên trái phải có hai chiếc ghế khác, có một ghế không người, mà chiếc ghế bên cạnh lại là có một nữ đồng thoát nhìn ước chừng bảy tám tuổi, mặc nguyệt sam bạc lam giao nhau, dung nhan trẻ con non nớt lại ẩn hiện vẻ uy nghiêm và thành thực không đúng với tuổi tác, làm cho mọi người cảm giác quái dị không gì sánh được.

Khi Vân Thiên Hà bước qua cánh cửa đại điện tiến vào trong, lúc này ánh mắt mọi người đều cùng nhau tập trung về phía hắn, bất quá những người thanh niên và trung niên nhân mặc nguyệt sam màu bạc xám giao nhau nhìn thấy cách ăn mặc của Vân Thiên Hà, cư nhiên thuộc tầng lớp sư tôn bọn họ, cùng với trưởng lão mà tông chủ giống như nhau, nhất thời biến sắc, hiển nhiên rất cổ quái, cùng nhiều là cảm thấy hiếu kỳ.

Nhưng mà trong những người ở đây, người có sắc mặt khó coi cổ quái nhất lại chính là Nhiên Nguyệt. Khi nàng nhìn thấy Vân Thiên Hà mặc Nguyệt sam chỉ có cấp bậc trưởng lão mới có tư cách mặc, liền nghĩ tới thời điểm Vân Thiên Hà đấu võ mồm với nàng, Vân Thiên Hà đã lấy chuyện thân phận để chiếm tiện nghi của nàng, trong lòng không khỏi hiện lên chút phiền muộn nho nhỏ.

”Lẽ nào sau này thực sự phải xưng hô người này là sư thúc tổ sao?”

Nghĩ đến đây, nhân thần Nhiên Nguyệt càng thêm bất thiện.

338. Chương 340: Sư Thúc Tổ

Mà Tầm Nguyệt đứng bên cạnh phía tay trái, lúc này nàng nhìn thấy Vân Thiên Hà mặc nguyệt sam, trong ánh mắt luôn không hề bận tâm gì kia, đột nhiên hiện lên một tia hoạt bát, lại liếc mắt nhìn sư thúc Nhiên Nguyệt của nàng.

Nói xong, lúc này mọi người trong đại điện, mỗi người đều đánh giá Vân Thiên Hà, mà từ cái nhìn và nhận thức lại không đồng nhất.

Bất quá mọi người trong điện nhìn thấy Vân Thiên Hà tuy rằng mặc nguyệt sam màu bạc và lam giao nhau, hiện tại bị ướt sũng, còn có hai thiếu niên bên cạnh cũng giống như vậy, mà ngay cả Triển Lâm Phong cùng đến cũng không khác nhau, những người này không khỏi suy nghĩ, lẽ nào bọn họ bị long sư thú dọa, bị rơi vào trong hồ nước?

Thời điểm Vân Thiên Hà tiến vào trong đại điện, liếc mắt quan sát mọi người một lượt, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Mấy lão giả ngồi tại ghế trên đều mặc nguyệt sam màu bạc và lam giao nhau, cùng một kiểu dáng so với hắn, duy nhất khác nhau chính là, nguyệt bội đeo bên hông mỗi trưởng lão đều không giống nhau, cũng không biết rốt cuộc khác nhau như thế nào, mà dù sao đi nữa hắn không có.

Nhưng hắn biết, bộ quần áo hắn đang mặc hiển nhiên không phải là thứ mà đệ tử bình thường tùy tiện mặc.

Bất quá khiến Vân Thiên Hà kinh hãi chính là, những lão giả ngồi tại ghế trên, hẳn có thể cảm giác khí tức của những người này mười phần nội liễm thâm trường, giống như thanh tuyết thể bảo kiếm đút trong vỏ, không hề có bất cứ phong mang nào, cũng giống như tinh ngọc đã được mài giũa vô số lần, khiến hắn không làm sao nhìn thấu được thực lực của đối phương rốt cuộc tại cấp độ nào.

Tuy rằng những lão nhân thoát nhìn có vẻ như rất bình thường, thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ, những người này tuyệt đối không dưới cấp bậc Tông Sư, thậm chí là đã đạt tới cảnh giới Vô Thánh.

Không nói với những trưởng lão này, cho dù là những trung niên nhân khí độ xuất trủng trong đại điện, ngoại trừ đại đa số thuộc về cấp bậc Tiên Thiên, cũng có mấy người đạt tới cảnh giới Tông sư, bất quá bọn họ còn chưa đạt tới trình độ có thể thu liễm khí tức càng thêm thâm hậu tinh thuần, vì vậy Vân Thiên Hà vận dụng Thần Ý Quyết, đại khái có thể cảm nhận được cảnh giới của những người này.

Tất cả mọi người đứng trong đại điện này, toàn bộ đều đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, nếu như cổ lực lượng này đi ra thế giới bên ngoài, cái này quá kinh khủng rồi, quả thực là một tông môn cường đại từ xa xưa.

Lúc này, những người đứng trong đại điện có tuổi tác tương đối nhỏ một chút có chút không nhịn được bắt đầu nghị luận với nhau, lúc Triển Lâm Phong dẫn ba người Vân Thiên Hà tiến vào đại điện, liền chỉnh lý quần áo, lên tiếng nói:

- Tông chủ, các vị trưởng lão thủ tọa, sư thúc, đệ tử Triển Lâm Phong đã dẫn người tới!

- Lâm Phong, người lui ra đi!

Lão giả ngồi ghế thứ nhất bên trái lúc này mở miệng nhàn nhạt nói.

- Dạ, sư tôn!

Triển Lâm Phong cung kính thối lui qua một bên, đứng bên cạnh một vị trung niên nhân ngồi cạnh lão giả.

Một màn thật nhỏ này để Vân Thiên Hà nhất thời hiểu rõ, xem ra cấp bậc trong tông môn từ xưa này mười phần thâm nghiêm, chỉ là cao thấp như thế nào còn phải đợi quan sát.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà liền chủ động tiến lên ôm quyền nói:

- Tại hạ Vân Thiên Hà, ra mắt các vị trưởng lão, mạo muội tới đây, có chỗ nào quấy rối, mong rằng thứ lỗi!

Lúc này, vị tiểu nữ đồng ngồi trên ghế bên cạnh ghế trung tâm đột nhiên đứng dậy, từ trên ghế xuống, chậm rãi bước trên bậc thang, sau đó các trưởng lão cũng đứng dậy, đợi khi tiểu nữ đồng tới trước mặt Vân Thiên Hà, ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt mười phần sáng sủa nhìn hấn nói:

- Không biết người có tín vật sư tổ lưu lại hoặc là căn dặn gì hay không?

Xem ra, địa vị của tiểu nữ đồng này rất không thấp, Vân Thiên Hà không dám chậm trễ, nghĩ tới Thương Nguyệt lúc đó lưu lại cho hấn một khối nguyệt phù, hình như là tín vật của Thương Nguyệt, vì vậy liền từ trên cổ lấy xuống, giao cho tiểu nữ đồng:

- Thương Nguyệt tiên bối từng lưu lại khối nguyệt phù này, cũng căn dặn ta, nếu như tương lai gặp phải đệ tử của nàng, đưa ra vật này, đệ tử của nàng sẽ biết làm như thế nào!

Khi tiểu nữ đồng nhìn thấy khối nguyệt phù, sắc mặt hơi đổi, lập tức cung kính đưa hay tay tiếp lấy, sau khi cầm trong tay, khối nguyệt phù nhất thời phát sinh một đạo ánh sáng mặt trăng, chiếu rọi toàn bộ đại điện sáng ngời. Mà lúc này các vị trưởng lão cũng đều động dung, duy nhất chỉ có những trung niên nhân và người thanh niên đều lộ vẻ mê hoặc và hiếu kỳ nhìn khối nguyệt phù đang phát sáng.

Khi nguyệt phù được xác nhận, lúc này tiểu nữ đồng đột nhiên khom người thi lễ, nói:

- Đệ tử Lộng Nguyệt, bái kiến sư thúc!

Nhìn thấy một màn này, tất cả những người trẻ tuổi trong đại điện đều kinh ngạc không gì sánh được, há miệng thật to, trong lòng chờ đợi không thôi. Vị tiểu nữ đồng kia chính là tông chủ Nguyệt Tông a, người cư nhiên là hướng về phía một thanh niên còn nhỏ tuổi hơn rất nhiều so với bọn họ thi lễ đệ tử.

Mà lúc này Nhiên Nguyệt cũng triệt để choáng váng, đang đứng tại chỗ chờ đợi không biết suy nghĩ cái gì.

Bất quá trong lòng các trưởng lão đã sớm hiểu rõ, hơn nữa tu vi hàm dưỡng thâm hậu, đối với một màn này ngược lại không thể trách được, điều tiến lên hành lễ, khom người nói:

- Đệ tử bái kiến sư thúc!

Vân Thiên Hà nhìn thấy một màn này, cũng có chút kinh ngạc, thậm chí quên đáp lễ, trong đại điện có người nào đó đột nhiên ho nhẹ một tiếng, lúc này hắn mới hồi phục lại tinh thần, đối với vị tiểu nữ đồng nói:

- Các vị không cần đa lễ!

Tiểu nữ đồng thấy Vân Thiên Hà đã đáp lễ, liền ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Sư thúc tới Nguyệt Tông, cũng là lúc sư tôn xuất quan, bất quá trước do đệ tử giới thiệu một chút về tình hình Nguyệt Tông cho sư thúc nghe!

Tiểu nữ đồng đi tới trước mặt một vị trưởng lão thủ tọa nói:

- Vị này trưởng lão thủ tọa Tùy Nguyệt Phong, tam đệ tử Diệc thị, Phiêu Trung Nguyệt.

- Ra mắt sư thúc!

Phiêu Trung Nguyệt là một lão đầu, hướng Vân Thiên Hà hành lễ sư thúc, hắn chung quy nghĩ không được tự nhiên, có chút xấu hổ gật đầu, Lộng Nguyệt tiếp tục đi tới trước mặt một vị lão phụ nhân, nói:

- Vị này là trưởng lão tam đường Tùy Nguyệt Phong, Tích Trung Nguyệt.

Lão phụ nhân đứng dậy thi lễ, Vân Thiên Hà đáp lễ, bất quá sau khi Lộng Nguyệt giới thiệu, Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, hai lão nhân vừa giới thiệu là một đôi phu phụ.

Vị tiểu nữ đồng giới thiệu người kế tiếp chính là thủ tọa Huyền Nguyệt Phong, còn có trưởng lão tam đường, cùng với thủ tọa Linh Nguyệt Phong và tam đường trưởng lão, những người này đều ngang hàng với nhau, không phải là đệ tử Lộng Nguyệt. Sau khi giới thiệu xong, Vân Thiên Hà bắt đầu chết lặng rồi, bất quá cũng may đệ tử tam đường trưởng lão các phong, bởi quan hệ bối phận, Lộng Nguyệt không giới thiệu tất cả, đã giảm bớt cho hắn không ít chuyện.

Bất quá các đường chủ và tọa hạ đệ tử đều lễ bái, Vân Thiên Hà rõ ràng nhìn thấy biểu tình phiền muộn của Nhiên Nguyệt, còn có lời xưng hô sư thúc rất không tình nguyện, thậm chí hắn cũng có thể cảm nhận được trên mặt các đệ tử trẻ tuổi đều hiện rõ biểu tình có chút không quá chịu phục.

Đối với chuyện này, Vân Thiên Hà cũng không để trong lòng, hắn cũng không ngờ tới trưởng lão Nguyệt Tông và môn chủ sẽ thực sự coi hắn như sư thúc đối đãi, nếu đã như vậy, không có biện pháp, cũng chỉ đành tiếp nhận, dù sao đi nữa chính hắn không ăn thiệt thòi.

Đã đã ra mắt giới thiệu xong, Vân Thiên Hà thấy không còn ai khác, liền nhịn không được hỏi Tầm Nguyệt:

- Không biết người đi cùng với ta...

- Sư...Sư thúc tổ yên tâm, bọn họ đều đã dàn xếp ổn thỏa, tạm thời ở tại Huyền Nguyệt Phong. Sư...Sư thúc tổ có thể tùy thời đến nhìn!

Tầm Nguyệt cảm thấy xưng hô như vậy mười phần không tự nhiên, nhưng có các vị trưởng bối ở đây, cũng chỉ đành xưng hô như vậy.

Lúc này, Lộng Nguyệt tiến lên nói:

- Sư thúc, trong bản môn, Linh Nguyệt Phong đều là nữ đệ tử có hôn giá, sư thúc nếu đi Linh Nguyệt Phong, cần trước tiên thông báo cho hai vị đệ tử trưởng lão Mộng Nguyệt và Trung Nguyệt một tiếng, mà trong Tùy Nguyệt Phong, có một số đệ tử đã lập gia đình, cũng có gia quyến ở lại, nếu sư thúc muốn đi, có thể tùy tiện ra vào, không cần phải thông báo cho đệ tử Phiêu Trung Nguyệt và Tích Trung Nguyệt, cũng là chủ phong bản môn, nơi này có Nguyệt Trì, Tàng Kinh Quyển, Tuyết Nhai, chỗ bế quan, còn có đại điện Huyền Nguyệt nghị sự...Nếu sư thúc đi qua các nơi, cũng cần thông báo cho các đệ tử thủ vệ các đường, bất quá cấm địa phía sau núi bản môn, còn có Khốn Long Cốc, sư thúc thường ngày không có chuyện tốt nhất không nên tiến vào, cần phải có lời của đệ tử mới có thể vào.

Vân Thiên Hà mới đến, còn có rất nhiều chuyện không rõ ràng, nghe Lộng Nguyệt nói những lời này, cũng chỉ lý giải đại khái.

Bất quá tại lúc Đường Linh Toa trị trường, hắn cũng có thời gian để quen thuộc tông môn cổ xưa này, chỉ là hắn vẫn hiếu kỳ vì sao Lộng Nguyệt thể nào lại là một tiêu nữ đồng. Nhìn hành vi cử chỉ của nàng, giống như là một người đã từng trải qua rất nhiều năm tháng, học tập rất nhiều mới làm được.

Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ tới chuyện phản lão hoàn đồng trong truyền thuyết.

Khi tất cả mọi người có địa vị trong đại điện đều ra mắt Vân Thiên Hà, lúc này Lộng Nguyệt mới đuổi một ít đệ tử bối phận thấp trở về, thuận tiện phân phó một vị đường chủ Cung Nguyệt Đường Huyền Nguyệt Phong an bài Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô, bố trí các công việc cho hai cho người.

Chờ khi mọi người đi rồi, chỉ để lại sáu vị trưởng lão trong đại điện, lúc này Lộng Nguyệt mới nói:

- Mới vừa rồi giới thiệu mấy vị đệ tử, có ba người là đệ tử do Lộng Nguyệt thu, còn có ba người là đệ tử Lân Nguyệt sư huynh thu, Lân Nguyệt sư huynh luôn du lịch bên ngoài, mọi chuyện trong môn phái đều do đệ tử của hắn xử lý, sau này sư thúc có điều gì không rõ, có thể hỏi đệ tử, hôm nay vừa lúc trăng tròn, việc sư tôn giao phó đệ tử không dám chậm trễ, còn thỉnh sư thúc cùng đệ tử đi Luyện Nguyệt Động một chuyến, chờ đón sư tôn xuất quan!

Nói xong, Lộng Nguyệt chủ động đi trước dẫn đường.

Vân Thiên Hà cũng không phản đối cái gì, liền bước theo sau, các trưởng lão đều bám sát, đoàn người bắt đầu hướng về phía Luyện Nguyệt Động Lộng Nguyệt đã nói.

Lịch sử của Luyện Nguyệt Động đã rất lâu đời rồi, ở đây từng là nơi bế quan tu luyện của lịch đại bí chủ, sự thần bí trong đó bình thường chỉ có bí chủ tiền nhiệm mới biết được, cho dù là Lộng Nguyệt là tông chủ đương quản nhất phái cũng biết rất ít.

Địa phương thần bí này, ngay tại phía trên Huyền Nguyệt Phong, nhóm người từ con đường nhỏ phía sau đại điện Huyền Nguyệt Phong vượt qua, liền tiến vào lòng núi.

Đi dọc theo con đường nhỏ trong lòng núi, cúi đầu liền có thể nhìn thấy vực sâu dày đặc sương mù, mà sương mù dày đặc xung quanh tạo cảm giác giống như đang ở trong bầu trời, có thể cười mây đập gió.

Đi trong thời gian ước chừng nửa nén hương, đã tới đỉnh núi, Vân Thiên Hà liếc mắt liền nhìn thấy phía trước đỉnh núi, trong màn sương mù, có một ngọn núi nhỏ nhô cao như bị cô lập tọa lạc, tỏa ra màu sắc thần bí.

339. Chương 341: Huyền Cơ Trong Luyện Nguyệt Động

Dưới là vực sâu vạn trượng, tại xung quanh ngọn núi nhỏ này, chỉ có ba sợi xích lớn chùng miêng bát, không biết dùng vật liệu gì chế tạo thành nối thông với bên trong, tạo cảm giác giống như ngọn núi này được ba sợi xích chống đỡ.

Nhưng mà, nếu nghĩ vắn vắn là ba sợi xích chống đỡ một ngọn núi, điều này tuyệt đối không có khả năng.

Vân Thiên Hà bị một màn thần kỳ này làm vô cùng khiếp sợ qua đi, rất nhanh hồi phục lại tinh thần, ở đây nhất định có tồn tại nào đó vượt qua tự nhiên, mới có thể làm cho cả ngọn núi nhỏ có thể huyền phù, nhưng rốt cuộc là cái gì, Vân Thiên Hà cũng không nói rõ được, chỉ sợ là Lộng Nguyệt phỏng chừng cũng không rõ ràng lắm.

Bất quá ba sợi xích kia hẳn là có định với ngọn núi này, nếu có thể huyền phù, như vậy khẳng định sẽ phải rất nhẹ nhàng, không muốn để trôi nổi bên ngoài, chỉ có thể dùng xích, nối thông xung quanh ngọn núi, cố định một chỗ.

Nhưng không thể không nói, đây có thể coi như một cảnh quan kỳ dị cực kỳ hiếm thấy, nếu như ban ngày đến xem, cảnh trí nơi đây, tuyệt đối làm kẻ khác phải kinh ngạc.

Lúc này, Lộng Nguyệt đi tới trên thạch thai trước một sợi xích, lập tức xua xua tay về phía Vân Thiên Hà nói:

- Mau lên đây!

Vân Thiên Hà liền theo đi lên, không biết như thế nào, nhưng tiếp theo thạch thai cứ nhiên trôi nổi di động, Vân Thiên Hà cả kinh, thiếu chút nữa đứng không vững, Lộng Nguyệt liền nắm tay hắn, lúc này mới ổn định được.

Lạch cạch...

Chợt nghe thấy từng đợt thanh âm xích sắt ma sát với cơ quan, Vân Thiên Hà lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy dưới đáy khối thạch thai này cũng mang theo một sợi xích, mà ngọn núi nhỏ kia tựa hồ có lực hút, thạch thai cứ nhiên tự động trôi nổi di chuyển về phía ngọn núi nhỏ, kéo theo xiềng xích, đồng thời kéo theo thân sợi xích.

Ầm...

Thẳng tới khi cự thạch trôi nổi đến một chỗ thủng kết nối trước ngọn núi nhỏ, liền phát sinh một tiếng nổ vang, mà cự thạch mang theo sợi xích cũng bị kéo thẳng.

Lộng Nguyệt nói:

- Những sợi xích này đều là do các tổ sư dùng kim vông thạch vạn năm, dùng thời gian năm mươi năm chế tạo thành, để cố định ngọn núi nhỏ trên đỉnh Nguyệt Miếu Sơn, mà khối thạch thai di động chúng ta đang đứng cũng là do các đời tổ sư dùng thời gian rất dài chế tạo, đời đời tương truyền củng cố bổ xung, bất quá những điều này ta cũng không rõ ràng ngọn nguồn, cũng không thể giải thích được với người!

Khi bước xuống khối thạch thai di động, Lộng Nguyệt dẫn theo Vân Thiên Hà đi tới một mảnh đất trống bên dưới ngọn núi nhỏ, đi khoảng chừng trăm bước, Vân Thiên Hà phát hiện giữa thân núi có xuất hiện một sơn động, mà trước cửa động có một khối thạch đầu, trên mặt có khắc ba chữ: "Luyện Nguyệt Động!"

Đi tới trước động, Lộng Nguyệt không dám tùy tiện tiến vào, đứng ngay ngoài động khom người nói:

- Sư tôn, đệ tử hôm nay đặc biệt dẫn tinh mệnh chi nhân đến đây, thỉnh sư tôn sai bảo!

Chỉ chót lát, chợt nghe trong động truyền ra một thanh âm hồn hậu ngân dài, phẳng phất giống như đến từ viễn cổ:

- Để hắn vào đi!

Lộng Nguyệt hơi có chút kinh ngạc, Luyện Nguyệt Động chỉ có bí chủ Nguyệt Môn mới có tư cách tiến vào, nhưng sư tôn cứ nhiên để Vân Thiên Hà cùng vào động. Bất quá nàng cũng không dám cãi lời sư mệnh, liền quay đầu nói với Vân Thiên Hà:

- Sư thúc, thỉnh đi vào!

Trên mặt Vân Thiên Hà tuy rằng bình tĩnh, thế nhưng trong lòng đã có chút bồn chồn. Sau khi nghe lời Lộng Nguyệt nói, liền tiến vào trong Luyện Nguyệt Động.

Vừa mới đi vào trong động, liền cảm giác có một cỗ khôn hàn chi tức tinh thuần dị thường ập thẳng vào mặt. Thân thể Vân Thiên Hà không khỏi run lên, cỗ hàn ý này so với lúc trước hắn tiến vào trong khôn long chi quật còn mãnh liệt hơn.

Nhưng khôn linh chi tức tinh thuần dị thường này làm cho trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi cảm thán, ở đây quả nhiên là một chỗ tu luyện tuyệt vời.

Đợi vận công dần dần thích ứng với cỗ hàn ý này, Vân Thiên Hà tiếp tục cất bước. Thông đạo trong huyết động này được kiến tạo không rộng lắm, chỉ có thể cung cấp cho một người tiến vào, hơn nữa Vân Thiên Hà nhìn tảng đá hai bên vách sơn động có mật độ phi thường cao, bên trong còn có cỗ năng lượng kỳ dị tỏa ra, không giống như tảng đá bình thường, trước đây hắn chưa từng gặp qua.

Càng đi vào sâu trong huyết động, dần dần xuất hiện một cỗ áp lực do năng lượng kỳ dị hội tụ tạo thành, làm cho thân thể hắn bắt đầu sinh ra cảm giác không khỏe, cảm giác thân thể bị đè ép trước nay chưa từng có, mỗi một bước đi đều phải thở dốc vài hơi.

Khi Vân Thiên Hà đi qua thông đạo, tiến vào trong một gian động thính không lớn, hần biết sự chịu đựng của thân thể chính mình đã đạt tới cực hạn, hơn nữa hần vốn có thương tích trong người, còn chưa hoàn toàn trị khỏi, vì vậy sau khi tiến vào động thính, liền không nhìn được phun máu tươi.

Mà đúng lúc này, một cỗ khí tức đột nhiên ập tới, Vân Thiên Hà cảm giác cỗ khí tức này rất nhanh chóng dừng mãnh tiến vào hải dương tinh tú trong cơ thể. Sau khi tràn ngập nhét đầy hải dương tinh tú trong cơ thể hần, cỗ khí tức này bắt đầu dọc theo kinh mạch dừng mãnh tràn ra vận chuyển khắp toàn thân.

Một khắc kia, Vân Thiên Hà cảm giác giống như trong thân thể tựa hồ có hàng nghìn vạn con kiến cỏ sát trong kinh mạch, đầu tiên là cảm giác ngứa ngáy phi thường, theo đó là cảm giác đau đớn, phảng phất như là con kiến nhỏ trong mạch lạc kia cắn một ngụm, mà cỗ đau nhức này đang không ngừng tăng lên. Toàn thân Vân Thiên Hà run run, hần muốn cắn răng kiên kỳ, thế nhưng loại đau đớn này phảng phất giống như đến từ giữa thần hồn ý chí, hần căn bản không thể chịu đựng được. Thân thể không khỏi giống như con tôm co quắp lại, càng không ngừng run rẩy.

Qua thời gian ước chừng không tới một nén hương, Vân Thiên Hà cảm giác giống như linh hồn chính mình đã bị thôn phệ xong, giống như lập tức bị chết đi, cỗ cảm giác đau đớn kia rốt cuộc cũng biến mất, lập tức cảm giác ngứa ngáy từ lâu để hần chết lặng.

Nhưng mà chết lặng qua đi, tiếp tục tận lực bồi tiếp một cảm giác sáng khoái không gì sánh được bắt đầu khởi động khắp toàn thân, loại sáng khoái này khó có thể dùng lời miêu tả, tràn khắp toàn bộ tâm thần, thân thể run rẩy, linh hồn run rẩy, say mê!

Vân Thiên Hà cũng không tham lam loại vui vẻ sáng khoái cực độ này, khi hần cảm giác thần hồn ý chí chính mình khôi phục lại, liền lập tức nội vị vào thân thể, phát hiện những kinh mạch trong cơ thể bị thương trước đó lúc này đã được những con kiến nhỏ kia chữa trị, hơn nữa càng thêm dẻo dai, thương tổn trong tạng phủ cũng đã rất nhanh được chữa trị, khi hần từng ngụm lớn thở ra hít vào, đã không còn cảm giác đau đớn như trước.

Chỉ một lát như vậy, thương thể trong cơ thể hần cư nhiên được trị liệu hết, hơn nữa hần còn cảm giác thân thể tạng phủ càng thêm dẻo dai, tựa hồ đã có một bước đề cao rất lớn.

Bất quá càng làm cho Vân Thiên Hà khiếp sợ và ngoài ý muốn chính là, cỗ tinh linh chi khí tại hải dương tinh tú trong cơ thể hần phảng phất như bị đè ép, nguyên bản tinh linh chi khí vô cùng nồng đậm trong từng tinh khiếu, cư nhiên bị áp súc thành một loại trạng thái dạng sương mù, lại hầu như sắp cô đọng thành trạng thái dịch, nhưng hần hoàn toàn không nghĩ ra, cũng có chút không quá hiểu rõ, vì sao lại phát sinh tình trạng như thế này.

Đúng lúc này, tại thông đạo kéo dài bên ngoài động thính, khí tức rung động, chỉ thấy dưới một cỗ tinh tinh điểm điểm, tựa như hoa lửa lân quang lóe lên bay lượn, ánh sáng màu ngân bạch chiếu rọi xuất hiện một thân ảnh, mà thân ảnh đang dần dần từ trong quang điểm lập lòe đi ra.

Trong nháy mắt, một nữ tử giống như mộng như huyền xuất hiện trong động thính.

Nàng mặc một bộ nguyệt sam màu lam nhạt, trên mặt có mang khăn lụa mỏng, mà trong đôi con mắt đen kịt kia, lại phảng phất dung nhập vào trong phiến thiên địa thần bí, còn có một loại cảm giác thánh khiết, làm cho người khác xung động muốn bái lạy, để Vân Thiên Hà không khỏi bị đôi mắt này hấp dẫn thật sâu.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng phát phơ nguyệt sam, lộ ra đôi bàn tay giống như bạch ngọc, mười đầu ngón tay mềm mại, trên móng tay nàng giống như lưu chuyển rất nhiều đồ án ánh trắng, bất quá khi nàng chậm rãi bước tới gần, theo quần áo phiêu động, một đầu ngón chân trắng nõn như ngọc bạch dần dần hiển lộ ra.

Nàng đi chân trần, hơn nữa hai chân trần kia lại không hề chấm đất.

Nói cách khác, thân thể nữ tử này di động trong không trung.

Khi đôi chân ngọc kia đi tới trước mặt Vân Thiên Hà liền dừng lại. Nhân thân Vân Thiên Hà rời khỏi cặp chân ngọc kia, cực lực khắc chế cảm giác xung động muốn hôn môi đôi chân trong suốt như ngọc đang dâng lên trong lòng, ngẩng đầu lên.

- Sư đệ, sư tôn lưu lại nguyệt phù cho người, là ý bảo ta truyền thụ người Thiên Khôn Bí Pháp, vậy người còn biết nguyên nhân nào khác?

Thanh âm của nàng thanh mỹ nhu hòa, phẳng phất như thanh âm thiên nữ, Vân Thiên Hà nghe xong lời này, hơi sững sốt, lúc này mới lấy lại tinh thần nói:

- Ta cũng không biết, nàng chỉ nói với ta, để ta mang theo nguyệt phù tìm đệ tử của nàng, đệ tử của nàng sẽ truyền thụ cho ta Thiên Khôn Bí Pháp!

- Vậy người có biết sư tôn vì sao tặng người Khôn Nguyệt Bích?

- Ta không biết, nàng chỉ nói cảm kích ta trợ giúp nàng đột phá Hư Cảnh!

- Sư tôn có phải từng nói với người chuyện liên quan tới một nam tử đa tình, như vậy nàng có tiết lộ người nam tử này là ai hay không? Vì sao cuối cùng lại chết?

- Nàng không nói với ta người nam tử này là ai, chỉ nói hắn đã bị thiên phạt tiêu diệt, đã hóa thành bụi bặm, ta không cần biết!

- Vậy nàng có từng nhắc với người chuyện về Tinh Tông mà nam tử kia đã thành lập?

Vân Thiên Hà ngẩng đầu lên, nhìn người sư tỷ trước mắt này, nói:

- Ta chỉ biết, Tinh Tông người nam tử kia thành lập tại thời điểm hắn chết đi đã theo đó biến mất!

- Vậy sư tôn có từng nói với người, Tinh Tông này vì sao lại biến mất, có nói với người địch nhân đã từng mơ ước người là ai hay không?

- Không có?

Nói đến đây, ngữ khí của nữ tử đột nhiên vừa chuyển, nói:

- Ta là Miên Nguyệt, nếu như sư tôn đã tặng người Khôn Nguyệt Bích và nguyệt phù, như vậy sư tôn đã coi người như thân nhân rồi, sau này người cứ gọi ta một tiếng sư tỷ là được!

- Sư tỷ!

Vân Thiên Hà ôm quyền thi lễ, bất quá trong lòng cảm thấy rất cổ quái, nàng hỏi một đồng lớn vấn đề, lại đột nhiên thay đổi đề tài, làm cho hắn rất khó suy đoán được nàng đang suy nghĩ cái gì, bất quá nghĩ tới vừa mới gọi một nữ nhân ít nhất có mấy trăm tuổi là sư tỷ, trong lòng Vân Thiên Hà cảm giác có chút là lạ.

Miên Nguyệt tựa hồ nhìn ra được trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ cái gì, nói:

- Sư đệ không cần phải kinh ngạc, khi con đường võ đạo của đệ đi tới sau Địa Cảnh, thọ mệnh cũng sẽ đạt tới cực hạn, muốn tiếp tục đi tiếp trên con đường võ đạo, nhất định phải cô đọng linh phách phân thân, phá tử cảnh, bỏ đi bộ xác ngoài già nua đến mức tận cùng, làm cho mệnh thể chính mình có được tân sinh, điều này cùng với đạo lý linh thú tiến hóa tương đối giống nhau. Nhưng so với linh thú tiến hóa còn phức tạp hơn khá nhiều, dù sao thì người và linh thú khác nhau rất lớn.

Nghe xong lời này, cuối cùng Vân Thiên Hà cũng hiểu vì sao Lộng Nguyệt lại là một tiểu nữ đồng bảy tám tuổi, nguyên lai nàng đã phá tử cảnh, trọng sinh lấy một lần tân sinh, bất quá vấn đề đã được mở ra, Vân Thiên Hà tựa như lấy được kỳ bảo, nói:

- Vậy lúc phá tử cảnh, có phải là vẫn tiếp tục tuần hoàn như vậy, trên đời này có người sống mấy ngàn năm, mấy vạn năm?

Miên Nguyệt lại ngắt lời nói:

- Muốn phá tan pháp tắc mệnh lý, lấy được trường sinh, sao có thể dễ dàng như vậy. Trên đời này căn bản không có người nào sống được vạn năm, cho dù đột phá Hư Cảnh cũng không thể nào trường sinh!

340. Chương 342: Thải Vân Trục Nguyệt

Thế nhưng, nhìn từng trái của nàng, còn có đoạn lịch sử đã từng trải qua, đây mới là điều Vân Thiên Hà cảm thấy hứng thú.

Hắn rất muốn biết, khối huyết văn ngọc trên người hắn, vì sao lại sản sinh liên quan tới nguyệt phù Thương Nguyệt lưu lại, vì vậy khi gặp được Miên Nguyệt, Vân Thiên Hà tự nhiên không thể nào bỏ qua được một cơ hội như vậy, liền lấy khối huyết văn ngọc vẫn luôn đeo trên cổ xuống, hướng Miên Nguyệt hỏi lý do.

Miên Nguyệt cũng không tiếp nhận khối huyết văn ngọc, nàng chỉ liếc mắt nhìn huyết văn ngọc, thần sắc có chút động dung, nói:

- Đây chính là huyết phách thanh long ngọc, mà bên cạnh có đồ án thải vân thú, người đứng là hậu duệ Vân Ly!

- Hử, không đúng, trong ngọc này hình như còn cất giấu gì đó, đây là cái gì?

Thần tình của Miên Nguyệt sản sinh một ít ba động, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường. Tâm cảnh của nàng cũng không thể bị vật trong truyền thuyết này làm kinh ngạc, dù sao trăm năm từng trải, dò sóng lớn hơn nữa cũng không thể nào ảnh hưởng tới tâm cảnh của nàng.

Nhưng cũng chỉ một câu nói này, ngược lại phảng phất như ném thẳng một quả bom trong lòng Vân Thiên Hà, tâm thần kịch chấn. Lẽ nào hắn đã suy đoán sai rồi, hình xăm trên người chính mình không phải là tam vĩ thụ thú mà hắn một loại thải vân thú hắn chưa từng nghe nào đó.

Vân Thiên Hà động dung, nói:

- Cái gì là thải vân thú, lẽ nào không giống như tam vĩ thụ thú sao?

- Cởi y phục ra!

- A, cởi y phục!

Vân Thiên Hà sửng sốt.

- A cái gì a, cởi áo mặc ra để ta nhìn ngực đệ!

Ngữ khí Miên Nguyệt mang theo một cỗ uy nghiêm không được phép nghi ngờ, Vân Thiên Hà lập tức hồi phục lại tinh thần, hơi do dự một hồi, vì vậy liền cởi áo ra, để lộ ngực của chính mình.

Khi Miên Nguyệt nhìn thấy đồ án thải vân thú trục nguyệt trên ngực Vân Thiên Hà, trong ánh mắt hiện lên một tia cổ quái, không khỏi cười khẽ, lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là đồ án thải vân trục nguyệt, huyết mạch Vân Ly xác thực không nghi ngờ! Sư tôn a, người sợ rằng không hề dự liệu đến, khi tinh tú thiên mệnh và huyết mạch Vân Ly lại đồng thời xuất hiện trên một người, điều này quả thực là một tổ hợp kỳ tích không thể nào tưởng tượng nổi!

Vân Thiên Hà có chút lẩn lộn, nói:

- Sư tỷ, người có thể giải thích cho ta biết một chút, cái gì là thải vân thú, huyết mạch Vân Ly rốt cuộc là như thế nào?

Miên Nguyệt nói:

- Thải vân thú và tam vĩ thụ thú kia căn bản không thể đánh đồng cùng một chi, cách xa nhau trên trời dưới đất. Thải vân thú là thần thú thời kỳ thượng cổ cũng hiếm thấy, có thể biến ảo thành thải vân phi hành, lấy thải vân là thực, đuôi của nó là ba đạo thần quang rực rỡ sắc màu, mặt khác thải vân thú bình thường đều kết thành đôi xuất hiện!

Nói xong, Miên Nguyệt liếc mắt nhìn ngực Vân Thiên Hà, nói:

- Đệ nhìn kỹ hình xăm trên người chính mình, ba chiếc đuôi và thân thể không nối thông cùng một chỗ, mà bên cạnh hình xăm là đồ án thải vân trục nguyệt, mà bên khác nhất định chính là đồ án thải vân trục nhật!

Vân Thiên Hà cầm kỹ huyết văn ngọc trên tay, nhìn kỹ, ngược lại phát hiện chính mình trước đây không cẩn thận quan sát. Ba cái đuôi quả nhiên không phải nối thông cùng một chỗ với thân thể, nhưng nói đến loại tồn tại đặc thù này Vân Thiên Hà nghi hoặc:

- Vậy chuyện này có liên hệ gì với huyết mạch Vân Ly?

Miên Nguyệt nói:

- Vân Ly thị là một dân tộc phi thường từ cổ xưa, trong thời kỳ thượng cổ, cũng là một dân tộc vô cùng cường đại, còn cao hơn với Linh Tộc và Cổ Vu tộc cùng với rất nhiều chủng tộc khác.

- Trước đại tan biến, bọn họ tại nhân tộc chiếm địa vị chủ đạo tuyệt đối, chính là bởi vì bọn họ có thiên phú thần kỳ, có thể triệu hoán thần thú, cũng có thể nói là đứng đầu nhân loại, lãnh đạo bách tộc đối kháng với mãnh thú cổ hoang.

- Một đoạn truyền thuyết từ xa xưa, Vân Ly thị từng triệu hóa thải vân thú vì hậu đại bọn họ thủ hộ, sau đó vươn tới lúc cường thịnh nhất, còn từng triệu hóa thành công tử vi thanh long.

- Nhưng dị năng thiên phú thần kỳ này của bọn họ khiến cho bọn họ rất nhanh đi lên con đường suy bại cuối cùng, mãi cho tới khi hoàn toàn biến mất, nguyên nhân không cần phải nói để tự nhiên hiểu rõ, tất cả đều xuất phát từ bản tính tham lam của con người, ai lại không ngấp nghé loại kỳ thuật triệu hóa và huyết mạch chảy xuôi trong người dân tộc này.

- Trước đại tan biến, thế gian từng lưu truyền một loại cách nói, là Vân Ly chi căn!

Nói đến đây, khuôn mặt Miên Nguyệt không khỏi hơi đỏ, nói tiếp:

- Chính xác là, các tộc lúc đó đều muốn nghĩ biện pháp để cho người trong tộc chính mình cùng với nam nữ Vân Ly thị giao hợp, hy vọng có thể sinh ra huyết mạch hậu đại Vân Ly, do đó hy vọng có thể mở ra dị năng thiên phú độc hữu của Vân Ly thị, cũng học được triệu hoán thuật, muốn trở nên càng cường đại hơn. Bất quá tại lúc đại tan biến, dân tộc này cùng với các chủng tộc khác nhau đều triệt để mai danh ẩn tích, cho dù hiện tại có huyết mạch Vân Ly may mắn tồn tại, nhưng phòng chừng cũng chỉ có vài người cá biệt mà thôi!

Vân Thiên Hà mở lớn cái miệng, hồi lâu vẫn chưa khép lại được, đoạn cổ sự này để hắn giống như nằm mơ vậy, hắn phi thường khó tin, bất quá hắn nghĩ tới Lão Cái để Bộ Viễn Tiến Lâm gia nhập vào trong Vu Thần Miếu tại Xuất Vân Quốc điều tra đầu mối liên quan tới Vân Ly thị tại năm mươi năm trước bị triệt để diệt sạch, liền hỏi Miên Nguyệt về chuyện này.

Bất quá không nghĩ tới chính là, bình thường Miên Nguyệt luôn bẽ quan không ra, đối với những chuyện này đều không quá quan tâm, năng không rõ ràng lắm!

Mặc dù có một bộ phận làm Vân Thiên Hà vô cùng nghi hoặc, trong những diễn cổ theo như lời Miên Nguyệt nói đã giải thích cho hắn được một số, cho hắn biết được lai lịch hình xăm trên người chính mình, còn có cổ sự về dân tộc Vân Ly thị, cùng với một ít lịch sử đã bị thời gian phủ bụi,

Nhưng kỳ thực những điều này hắn không phải đặc biệt quan tâm, mục đích cuối cùng của hắn cũng chỉ có hai, đó chính là công pháp, giải thích tu luyện tầng cao hơn, một nửa là tìm được Vân Sách để Vân Nương có thể đoàn tụ với huynh trưởng, giải quyết xong tâm nguyện lớn nhất của nàng.

Thế nhưng Miên Nguyệt lúc này đối với khối huyết phách thanh long ngọc trên người Vân Thiên Hà nổi lên hứng thú nồng đậm, tại thời điểm Vân Thiên Hà mặc lại y phục, thuận miệng nói:

- Sư đệ, khối huyết phách thanh long ngọc này nếu như ta suy đoán không sai, hắn là một kiện thánh vật truyền thừa của Vân Ly thị, hiện tại nó bị chia thành hai nửa, cũng là một cách nào rất sáng suốt, bởi vì nếu như hai khối xác nhập lại, sẽ sản sinh một cỗ lực lượng thần kỳ khó lường.

- Nguyên nhân nó sinh ra cảm ứng đối với khối nguyệt phù sư tôn đã đưa cho đệ, kỳ thực bởi vì Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể đệ, Khôn Nguyệt Bích được hình thành từ nguyên hoa chi tinh, tự nhiên sẽ sản sinh phản ứng đối với huyết phách thanh long ngọc, mà hơn nữa bản thân đệ lại có huyết mạch Vân Ly thị kích thích, vì vậy sẽ hình thành nên đồ án thải vân trực nguyệt.

- Nếu như một nửa đồ án thải vân trục nhật kia kết hợp lại một cỗ, có thể kích thích mở ra thiên phú độ môn của Vân Ly thị, nếu như ta suy đoán không sai, trong huyết phách thanh long ngọc này, nhất định có ghi chép lại bộ kỹ thuật triệu hoán thần bí do Vân Ly thị truyền lưu lại.

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà suy nghĩ cẩn thận, hẳn xác thực chưa từng nghĩ tới hai khối huyết văn ngọc xác nhập lại sẽ có bộ đáng gì, bất quá suy nghĩ một chút, cảm thấy lời Miên Nguyệt nói xác thực rất có đạo lý.

Chỉ là giữ ngọc có tội, bí mật này nhất quyết không được để người khác biết được, bằng không phiền phức sẽ xảy ra càng lúc càng nhiều. Chỉ một thứ gọi là tinh tú thiên mệnh nào đó đã làm hắn có chút sứt đầu mẻ trán rồi, nếu như có thêm cái gì gọi là huyết mạch Vân Ly thị và kỹ thuật triệu hoán, như vậy xác thực có thể coi như họa tâm to lớn lấy mạng chính mình.

Vì vậy Vân Thiên Hà không nhắc lại chuyện này, việc cấp bách chính là đề cao thực lực của chính mình. Lần trước, trải qua chuyện giết chết Song Lang Trưởng Lão, hắn càng lúc càng có một loại trực giác gấp gáp khác không được tốt. Hắc Thần Bang chỉ là một vai nhỏ nhỏ, mà bảo tố tiếp theo, nếu như tới mà nói, sợ rằng càng thêm mãnh liệt hơn gấp mười lần, trăm lần.

Miên Nguyệt thấy Vân Thiên Hà không muốn đề cập tới chuyện này, nàng tự nhiên hiểu rõ tâm tư Vân Thiên Hà, cũng không nhiều lời nhắc thêm, cặp chân trần kia di động một chút, đi tới một tảng đá kỳ dị bên cạnh nói:

- Sư đệ, sư tôn để muốn truyền thụ cho đệ Thiên Khôn Bí Pháp, vậy trước đó người có từng truyền thụ cho đệ chút tu luyện cơ sở nào hay không?

Vân Thiên Hà vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo, nói:

- Sư tôn truyền thụ cho ta thức Thiên Khôn Định Ấn, hiện tại ta đã có thể đánh ra được sáu đạo khôn ấn rồi!

Miên Nguyệt trầm ngâm nói:

- Uhm, Thiên Khôn Định ấn chính là cơ sở của Thiên Khôn Bí Pháp, nhưng cũng là chỗ tinh tú. Bất quá Thiên Khôn Bí Pháp chính là một bộ pháp môn bí hiểm tác dụng tự khôn linh, điều này cần bản thân đệ có cơ thể mạnh mẽ mới chống đỡ được, hiện tại tu vi võ đạo của đệ đã đạt tới Tiên Thiên, ngược lại miễn cưỡng có thể học được một ít pháp môn cơ sở tương quan võ đạo.

- Miễn cưỡng học tập, còn chỉ là cơ sở?

Vân Thiên Hà vừa nghe, có chút lú lờ, cũng nói:

- Vậy trong Thiên Khôn Bí Pháp có cái gì hiện tại ta học được, thỉnh sư tỷ chỉ giáo!

Miên Nguyệt nói:

- Sư đệ, nhất thiết không được tham nhiều, kỳ thực Thiên Khôn Định Ấn đệ đã học được đã thuộc vào hàng tinh tú nhất trong Thiên Khôn Bí Pháp, đã đủ để đệ dùng thời gian rất dài để tu luyện rồi, đệ phải biết rằng, Thiên Khôn Định Ấn không phải chỉ có sáu đạo khôn ấn, cực hạn của nó chính là bảy mươi hai đạo khôn ấn, thậm chí có thể càng nhiều hơn. Sư tôn đã từng đột phá cực hạn đánh ra tám mươi một đạo khôn ấn, người chưa để đột phá hơn, thế nhưng cũng đã đủ phá hủy cả một tòa thành trì, hình thành hiệu quả cường đại đồng bằng nghìn dặm rồi!

- Nay, lợi hại như vậy?

Vân Thiên Hà ngẩn ngơ.

Miên Nguyệt gật đầu nói:

- Với tu vi hiện tại của ta, cũng bất quá chỉ có thể đánh ra được bốn mươi tám đạo mà thôi, bất quá pháp môn cơ sở tương quan võ đạo theo như lời ta nói, chính là công pháp rèn luyện cơ thể bản thân. Đệ hiện tại đã rèn luyện gân cốt có hỏa hậu, tiến vào luyện khổ thể Tiên Thiên, cũng chính là nói cơ quan nội tạng và huyết tủy, sẽ trước tiên bắt đầu từ cơ quan nội tạng, mà cơ quan nội tạng của đệ đã từng phải chịu qua quá

hiều trọng thương, mới vừa rồi ta trợ giúp đệ tiến hành chữa trị, điều này có thể làm cho trên con đường tu luyện của đệ giảm bớt chút đường vòng.

- Đa tạ sư tỷ!

- Như vậy hiện tại, đưa khối huyết phách ngọc trên người đệ giao cho ta đi!

Vân Thiên Hà sửng sốt, nghĩ đến huyết phách ngọc có thể vượt qua Nhiên Nguyệt tư tàng cho bản thân, nghĩ không ra Miên Nguyệt cư nhiên cũng biết, lập tức khuôn mặt đỏ lên, liền lấy khối huyết phách ngọc giao ra, giao cho Miên Nguyệt.

Miên Nguyệt nói:

- Khôn Linh Thiên Tức Thuật ghi chép trong khối huyết phách ngọc này kỳ thực là bản không hoàn chỉnh, không tròn vẹn đầy đủ, đây chỉ là do trưởng lão Tuy Nguyệt Phong cho những đệ tử ngoại môn còn chưa chính thức gia nhập môn phái sử dụng để củng cố cơ sở, mà Khôn Linh Thiên Tức Thuật hoàn chỉnh, chỉ có đệ tử nội tông trong bản môn mới có tư cách tu luyện. Giới luật bản môn nghiêm túc, không thể để bí pháp bản môn lưu lạc truyền bên ngoài thế gian, đưa tới mầm tai vạ, vì vậy chỉ có thể sử dụng phương pháp như vậy, đệ có thể lấy được khối huyết phách ngọc này, người khác tự nhiên cũng có thể nhận được, Lộng Nguyệt tất nhiên phải cẩn thận!

Nói xong, Miên Nguyệt lại căn dặn:

- Chỉ là sư đệ, chuyện này là cơ mật Nguyệt Tông, chỉ có trưởng lão và môn chủ mới có thể biết chuyện, đệ chớ nên ngoại truyền!

Vân Thiên Hà gật đầu, bất quá hần rất minh bạch ý tứ trong lời nói của Miên Nguyệt, nguyên lai công pháp luyện tạng trong khối huyết phách ngọc này căn bản không được đầy đủ trọn vẹn, chỉ là dùng để lừa dối người dùng, mà chính bản thân hần nguyên lai cũng chỉ là mừng hụt một hồi mà thôi.

341. Chương 343: Hình Nhân Gõ

Ví dụ như ngay chuyện công pháp võ đạo truyền thụ trong tông môn này, đối với thế gian mà nói, tất cả đều là chỉ có thể ngộ không thể cầu, thậm chí có thể đưa tới huyết vũ tinh phong gì đó, bọn họ tự nhiên phải rất cẩn thận.

Vì vậy những tông môn cổ lão này sẽ dùng một ít phông chế phẩm không đầy đủ trọn vẹn để thay thế cho chính phẩm, cũng là một cách làm rất bình thường, Vân Thiên Hà có thể hiểu được, dù sao thì công pháp đặc biệt như thế này, là căn bản sinh tồn của tông phái. Bất quá việc này, nói chính xác thì trong lòng hiểu rõ là được, Vân Thiên Hà cũng không đi sâu hỏi quá nhiều.

Miên Nguyệt nói:

- Lần này đơn độc gọi đệ đến đây, còn có một chuyện khác muốn nói cho đệ, chuyện này không phải là chuyện đùa, cũng là do sư tôn trước kia từng căn dặn qua.

Vân Thiên Hà nghe nói, lập tức ngưng thần chú ý.

Miên Nguyệt nói:

- Chuyện này chính là về Tinh Khung Bí Sách, tinh quyết đệ hiện tại đang tu luyện cũng không chính thống, tối đa chỉ có thể coi như là một ít da lông, hơn nữa hiện tại đệ đã mở ra hai tinh tú, thủy chung không có tinh mạch, điều này đối với tu luyện thối thể phụ trợ Nhân Cảnh mà nói, coi như rất hữu ích, chỉ là khi tu luyện công pháp này đạt tới Nhân Cảnh đỉnh phong, thánh thể đại thành, tị đoạn liền hiển lộ ra, vì vậy để ngăn chặn hậu họa, đệ hiện tại nên đi tìm bộ Tinh Khung Bí Sách, mà trong quá trình này, có lẽ là ba năm năm, hoặc có lẽ là mười năm, vì vậy đệ phải chuẩn bị tư tưởng cho tốt mới được!

Bản thân Vân Thiên Hà thể hội, tu luyện tinh kinh đã lâu như vậy, tự nhiên biết tị đoạn tồn tại trong tinh kinh, vì vậy gật đầu tiếp tục nghe.

Miên Nguyệt nói:

- Tại đoạn thời kỳ đại tan biến, Tinh Khung Bí Sách thuộc về thánh điện của Tinh Tông, mà sau khi tinh mệnh chi nhân trên một đời của Tinh Tông biến mất, cũng theo đó không còn xuất hiện trong thế gian, cho nên không biết tung tích Tinh Khung Bí Sách, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có bất cứ đầu mối nào!

Nói đến đây, Miên Nguyệt hỏi Vân Thiên Hà:

- Phân thân linh phách của sư tôn tại một nơi khôn linh bí cảnh trong trung nguyên, người đã từng thoát khỏi ưu tư và tâm ma dây dưa, cũng từng tại khôn linh bí cảnh điêu khắc một ít băng điêu, đệ đối với băng điêu này còn có ấn tượng?

Vân Thiên Hà tỉ mỉ hồi tưởng lại, nói:

- Đại khái còn có ấn tượng!

Miên Nguyệt gật đầu nói:

- Uhm, trong những băng điêu này, đệ phải nhớ kỹ, một bức là nữ tử tay cầm cái giỏ, hiện tại hẳn là tại Xích Thảo Chi Nguyên Nam vực, gọi Hoa Tổ Nhan, một bức là nữ tử Cổ Vu tộc nhỏ nhắn xinh xắn cầm đoản trường trong tay, được tông miếu tại Xuất Vân Quốc hiện tại tôn sùng là Vu tổ nương nương, tên gọi Ngã Khả Phạm Ny, hai vị nữ tử này từng là hai người yêu tha thiết người nam tử băng điêu nhất.

- Sư tôn trước kia từng nói qua, trước khi người nam nhân đó chưa bị thiên kiếp tiêu diệt, nam nhân này đã từng tặng cho ba người mỗi người một túi hương, muốn các nàng không nên mở túi hương, nói trong túi hương có ba thứ hấn yêu thích nhất muốn các nàng mang theo bên người, còn phân biệt dặn dò một ít thứ rất kỳ quái đối với mỗi người.

- Sau khi nam tử này bị diệt, sư tôn không hề bị tình ý dẫn dắt, vì vậy liền mở túi hương kia ra, phát hiện trong đó chỉ là một hình nhân gỗ nhỏ, nhưng đó là do người nam nhân kia dùng thời gian ba năm điêu khắc mới thành.

- Sau đó sư tôn từng nghiên cứu qua hình nhân gỗ, phát hiện trong hình nhân gỗ có một cỗ năng lượng áp súc mười phần tinh tế, nhưng cần phải có xúc tác mới mở ra được, vì vậy sư tôn suy đoán con rối khẳng định có công dụng nào khác, mà những lời nói của nam nhân kia đối với sư tôn, cảm tình chính là nhược điểm, nếu như một ngày nào đó huynh đệ hoặc nữ nhân bên cạnh hấn làm sai chuyện gì, bất luận kết quả ra sao, hấn cũng không oán hận bọn họ!

Sau khi Miên Nguyệt nói tới đây, liền ngừng lại, đi tới một góc trong động thính, hình như đang tìm cái gì.

Vân Thiên Hà cũng đang suy nghĩ, nam nhân nói cảm tình chính là nhược điểm của hấn, ngoài ý tứ hấn khẳng định biết ai đó bên cạnh hấn làm chuyện có lỗi với hấn, sau đó không nói không quan tâm kết quả như thế nào hấn cũng không oán hận, điều này đã làm cho người khác phải xúc động, huống hồ lời nói này nói với nữ nhân chung tình nhất đối với hấn.

Lúc này, Miên Nguyệt tại một ô ngậm trong vách tường tìm được một hình nhân gỗ, lấy ra đi tới giao cho Vân Thiên Hà:

- Đây là hình nhân gỗ trong túi hương của sư tôn, nàng để ta chuyển giao cho đệ, nói đệ muốn tìm kiếm Tinh Khung Bí Sách, hình nhân gỗ này rất có thể chính là đầu mối quan trọng, trước tiên đệ nên đi tìm hai nữ nhân khác theo như lời ta đã nói, từ chỗ hai nàng lấy lại hai hình nhân gỗ trong túi hương, đồng thời hỏi thăm những lời nói kỳ quái mà nam nhân kia đã từng nói với các nàng, những lời nói không giống nhau, theo đầu mối này tìm kiếm, hẳn là sẽ có phát hiện!

Vân Thiên Hà tiếp nhận hình nhân gỗ, phát hiện hình nhân gỗ này chỉ dài chừng một ngón tay, trong hình nhân gỗ quả nhiên có một cỗ năng lượng rất tinh tế ba động, ngưng mà không phát, chỉ là biểu tình trên mặt hình nhân, chỉ tay về phía trước, ngửa đầu cười to, tạo cảm giác rất quái dị.

- Hình nhân gỗ này đệ thu lại, nhất thiết không được để mất, mặc khác những lời ta vừa nói, đệ cũng phải nhớ kỹ, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đệ quay trở về đi, chờ khi đệ xử lý mọi chuyện xong, dàn xếp thời gian, hãy một mình tới đây tìm ta, ta sẽ chính thức truyền thụ cho đệ Thiên Khôn Bí Pháp và Khôn Linh Thiên Tức Thuật.

Nói xong, thân thể Miên Nguyệt lúc này đột nhiên giống như hóa thành một đạo tinh mang, dần dần biến mất trước mặt Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thu lại hình nhân gỗ, liền bước ra khỏi động thính.

Lúc ra khỏi Luyện Nguyệt Động, chỉ thấy Lộng Nguyệt còn đang chờ, Lộng Nguyệt nhìn thấy chỉ có một mình Vân Thiên Hà bước ra, không khỏi hỏi:

- Sư thúc, sư tôn có...

Bất quá khi nàng nói ra lời này, đang nói thì lại dừng, khoảng thời gian mấy lần hấp, Lộng Nguyệt mới mở miệng nói tiếp:

- Nếu như sư tôn đã có lời dặn dò, vậy thì sư thúc hãy theo chúng ta trở về!

Vân Thiên Hà có chút buồn bực, cũng không biết Miên Nguyệt nói cái gì với Lộng Nguyệt, đành chờ dẫn dắt đầu.

Khi mấy người trở lại phụ cận Huyền Nguyệt Điện, mấy trưởng lão liền hành lễ rồi cáo từ rời khỏi, lúc này, một gã đệ tử trung niên tiến vào bẩm báo:

- Tông chủ, tất cả mọi chuyện tại Cung Nguyệt Đường đã an bài xong, thỉnh tông chủ ra lệnh!

- Uhm, người hãy dẫn sư thúc đi nghỉ ngơi, nếu như sư thúc có điều gì đó cần, không được chậm trễ.

Lộng Nguyệt dặn dò một câu, liền quay sang nói với Vân Thiên Hà:

- Sư thúc, Lộng Nguyệt xin cáo lui trước, đây là hành dẫn phù Nguyệt Môn, nếu như sư thúc có người ngăn cản, liền đưa nó ra là được!

Nói xong, Lộng Nguyệt giao cho Vân Thiên Hà một khối lệnh phù có đồ án hình ánh trăng, liền nhẹ nhàng rời đi, nhưng nhìn bộ dáng tiểu cô nương của nàng, làm cho Vân Thiên Hà chung quy nghĩ rất cổ quái, khó có thể thích ứng.

- Sư thúc tổ, đệ tử là phó đường Cung Nguyệt Đường, Lạc Hoa, sau này sư thúc tổ có điều gì cứ phân phó, chỗ ở của người đã được chuẩn bị tốt rồi, mời đi theo đệ tử!

- Làm phiền rồi!

Vân Thiên Hà gật đầu, liền đi theo người trung niên nhân niên kỷ lớn hơn hẳn rất nhiều, nhưng phải cung kính gọi hắn một tiếng sư thúc tới địa phương ở tạm. Nguyệt Môn là một tông phái cổ lão, toàn bộ Nguyệt Miếu Sơn chỉ có một tông phái như vậy tồn tại, vì vậy rất nhiều địa phương đều có di tích tương đối lớn, nhất là kiến trúc nơi này, tuy rằng phong cách cổ xưa, thế nhưng không mất đi khí thế bàng bạc.

Lần này Vân Thiên Hà có dẫn theo hai mẹ con Vệ Thanh Thanh, còn có Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô, cùng với Đường Linh Toa, tất cả đều được tạm thời an bài tại một biệt viện trong Huyền Nguyệt Phong.

Kiến trúc nhà cửa nơi này tương đối rộng lớn, cũng tương đối độc lập, bên trong phân bố mười hai gian nhà, mấy người Vân Thiên Hà ở chỗ này rất thoải mái dư dả.

Lạc Hoa dẫn Vân Thiên Hà đi tới trước cửa biệt viện, thấy bên cạnh có một tấm biển, trên tấm biển là mấy đại tự cổ lão rất cứng cáp: "Nhã Hiên Cư".

- Sư thúc tổ, Nhã Hiên Cư này bình thường đều là biệt viện tạm thời ở lại của bản môn chiêu đãi khách, quá nhiều thứ không có, lần này vội vàng vàng bố trí, nếu như mang tới cho sư thúc tổ bất tiện nào đó, thỉnh sư thúc tổ thứ lỗi, đợi ngày mai đệ tử thu mua, sẽ tiếp tục tiến hành sắp xếp!

Vân Thiên Hà cũng không vì chuyện thoáng cái trở thành sư thúc tổ của đại đa số người trong Nguyệt Tông mà trở nên cao cao tại thượng, rất khách khí nói với Lạc Hoa:

- Lạc đường chủ không cần khách khí, tuy rằng môn quý như vậy, nhưng ta xác thực không quen bị mọi người xưng hô là sư thúc tổ, sau này có điều gì cần, ta sẽ chủ động tìm Lạc đường chủ, người về trước nghỉ ngơi đi!

- Đệ tử xin cáo lui!

Tuy rằng Vân Thiên Hà nói như vậy, thế nhưng Lạc Hoa vẫn mười phần cung kính khách khí, Vân Thiên Hà có chút bất đắc dĩ, liền tiến vào trong Nhã Hiên Cư.

Lúc vào cửa, trước tiên đi qua một tiểu viên, trong vườn có trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo, còn có suối nhỏ cầu bắc qua, dòng thác chảy xuôi, phong cảnh rất ưu nhã tự nhiên, phía sau vườn có một cổng tò vò thông qua, nơi đó chính là địa phương ở lại.

Vào biệt viện, chỉ thấy Tư Vân giống như một con chim nhỏ, ở trong sân theo hai người thiếu niên Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô chơi đùa vui vẻ, thoạt nhìn mấy người có vẻ mười phần hưng phấn.

- Biểu ca, huynh đã về rồi!

Tư Vân cũng đã thay đổi y phục đệ tử Nguyệt Tông, càng có vẻ khả ái thanh thuần, lúc này thấy Vân Thiên Hà bước vào, liền chạy tới đón, kéo cánh tay Vân Thiên Hà, khuôn mặt hiện biểu tình hưng phấn, nói:

- Biểu ca, huynh ăn chưa, cơm nước ở đây rất ngon, còn có điểm tâm, hoa quả, muối cho tới bây giờ cũng chưa từng được ăn!

Vân Thiên Hà nheo nheo khuôn mặt trẻ con hơi phì của Tư Vân, cười cười, lúc này Thiên Mang Ô và Bộ Viễn Tiến Lâm cũng đi tới, vẻ mặt sùng bái nhìn hân, Thiên Mang Ô nói:

- Đại ca ca, huynh thực sự quá lợi hại, mọi người ở đây đều phải gọi huynh là sư thúc tổ!

Bốp!

Đầu Thiên Mang Ô lại bị Bộ Viễn Tiến Lâm vỗ một cái, Bộ Viễn Tiến Lâm nói:

- Đại ca, nếu như huynh ở chỗ này có địa vị cao như vậy, huynh có thể bảo vị trưởng lão kia thu chúng ta làm đồ đệ, dạy cho chúng ta công phu Nguyệt Tông cao thâm được hay không? Hay là, huynh trực tiếp làm sư phụ chúng ta là được rồi, chúng ta không phải trở thành sư thúc của những người đó sao, hắc hắc, nghĩ lại thực thấy ngiên.

- Nguyệt Môn thu đồ đệ luôn chú ý tới tư chất, tư chất của hai người các ngươi đều không có yêu cầu cơ bản nhất là có hàn phách, công phu của Nguyệt Tông không phù hợp với các ngươi, cũng giống như vậy, đây chính là lý do vì sao Lão Cái chỉ dạy các ngươi công phu chạy trốn!

- A, vậy làm sao bây giờ?

Hai thiếu niên vừa nghe không thể bái sư, nhất thời trợn tròn mắt.

Thấy bộ dáng uể oải của hai thiếu niên, Vân Thiên Hà thoải mái nói:

- Các ngươi không cần nản lòng, nếu như Lão Cái đã giao phó các ngươi cho ta, ta tự nhiên sẽ tìm công pháp cao thâm thích hợp để dạy các ngươi, bất quá phương pháp pháp chịu đựng khí lực và rèn luyện thân thể cơ bản nhất, ta có thể lập tức dạy cho các ngươi!

Nghe nói như vậy, hai thiếu niên lúc này mới hài lòng, Vân Thiên Hà để bọn họ tiếp tục chơi đùa với Tư Vân, chính mình tiến vào trong gian phòng Đường Linh Toa.

Chỉ là vừa mới vào cửa, thấy một màn trong phòng, Vân Thiên Hà liền ngây ngẩn cả người.

342. Chương 344: Đầu Mối

- Các ngươi đang làm cái gì?

Sửng sốt một hồi, Vân Thiên Hà mở miệng hỏi.

- Thiên Hà, hai nàng đang trợ giúp Linh Toa vận chuyển chân khí mở rộng kinh mạch than thể, vì sợ trong quá trình trị thương có thể sinh ra ách tắc, hai vị thần y nói chuyện này rất cần phải làm, không có việc gì!

Vệ Thanh Thanh đứng dậy, thả chén thuốc đang cầm trong tay xuống bàn, nói với Vân Thiên Hà.

Kỳ thực Vân Thiên Hà đã sớm nhìn ra mọi chuyện, chỉ là nghe Vệ Thanh Thanh giải thích, càng thêm yên lòng, liền đi tới bên giường, cũng không quấy rối Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt, lặng yên quan sát.

Qua thời gian ước chừng nửa nén hương, Nhiên Nguyệt thu công dừng lại, sau khi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, khẽ hừ một tiếng, liền quan sát khí sắc của Đường Linh Toa, mà Tầm Nguyệt cũng hợp thời dừng lại.

- Ba canh giờ trợ giúp thông kinh mạch, hiện tại đã không sai biệt lắm rồi, ngày mai do Tầm Nguyệt tới phối được.

- Vâng!

Tầm Nguyệt lên tiếng trả lời, quay đầu nhìn Vân Thiên Hà, có chút xấu hổ nói:

- Sư...

Nàng còn chưa nói hết, Vân Thiên Hà đã cắt đứt, nói:

- Nếu như các nàng thấy không được tự nhiên, tại thời điểm không có người khác, cứ xưng hô tên của ta là được rồi, kỳ thực ta nghe cũng cảm thấy không quen!

- Như vậy còn tốt, cũng không uống công chúng ta vất vả vì thê tử người!

Nhiên Nguyệt trừng mắt liếc nhìn qua, lại nói:

- Ngày mai bắt đầu chính thức trị liệu, người hiện tại giao tìm sen cho Tầm Nguyệt đi, về phần máu cửu phách thiên viên, cũng chính người tới động thủ, tiểu tử khả ái như vậy, ta thực không đành lòng lấy máu của nó.

Nghĩ tới tiểu bạch viên, Vân Thiên Hà nói:

- Vì sao tiểu bạch viên không thụ thương nặng lắm mà sao đến giờ vẫn chưa tỉnh lại?

Tầm Nguyệt nói:

- Tiểu bạch viên thụ thương đã được ta dùng thuốc điều trị, hẳn là không còn gì đáng ngại, chỉ là nó vẫn chưa tỉnh, theo như ta thấy, đây là bệnh trạng ngũ say thời gian ngắn, nói cách khác, có thể trong khoảng thời gian này nó sẽ sản sinh một lần tiến hóa!

- Linh thú tiến hóa sao?

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, loại sự tình thế này cũng có thể bị hấn gặp phải, cũng không biết tiểu bạch viên sau khi biến hóa sẽ có bộ dạng như thế nào nữa!

Chỉ là lấy máu của tiểu gia hỏa này, Vân Thiên Hà nhìn tiểu bạch viên đang ngủ trên giường, kỳ thực trong lòng hắn có chút không đành lòng, thế nhưng một lần nữa nhìn Đường Linh Toa hôn mê bất tỉnh, hắn cũng chỉ đành cắn răng, đi tới ôm tiểu bạch viên lên, lẩm bẩm nói:

- Tiêu tử, xin lỗi rồi, lấy ít máu của người, hy vọng người không chú ý.

Lúc này, Vệ Thanh Thanh hỏi:

- Hai vị thần y, muốn bao nhiêu máu mới đủ, tiểu bạch viên sẽ không có chuyện gì chứ?

- Nửa bát là đủ rồi, cửu phách thiên niên nếu đúng như danh tiếng, nói cách khác có chín cái mạng, lấy chút máu như vậy cũng không có việc gì, vừa rồi Tầm Nguyệt đã cho nó ăn chút dược liệu bổ dưỡng tạo máu, không có gì đáng ngại!

Vệ Thanh Thanh cầm lấy một cái bát đưa cho Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà tiếp nhận, rút chủy thủ ra, đang muốn động thủ, Tầm Nguyệt đột nhiên ngăn cản nói:

- Người lấy máu nó ở chỗ này, chúng ta nhìn thực không đành lòng, người hãy lánh sang chỗ khác đi, sau khi lấy máu xong thì bôi thuốc này cầm máu cho nó!

Vân Thiên Hà ngẫm lại cũng đúng, cầm lấy thuốc đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Vân Thiên Hà đầu mồ hôi trán bé tiểu bạch viên trở về, chỉ thấy trên cánh tay tiểu bạch viên đã buộc vải trắng, còn tay hắn thì bưng nửa bát máu, trên người hắn cũng bắn vài giọt để chúng nữ trong phòng nhìn thấy không khỏi liên tưởng tới quá trình lấy máu, khuôn mặt khả ái trắng bệch. Vân Thiên Hà buông bát xuống, sau đó lấy thất thải yên liền giao cho Tầm Nguyệt, nói:

- Hiện tại tài liệu đã đủ, tất cả liền nhờ vào hai vị rồi!

Nhiên Nguyệt tiếp nhận yên liên, hiểu kỳ mở hộp ra.

Vừa mở hộp, chỉ thấy có một cỗ quang mang bảy màu tỏa sáng, yên liên quả đúng như danh tiếng, giống như một đóa mây mù bảy màu, tại hạch tâm đóa mây mù có một viên tim sen nhỏ giống như hạt châu, tỏa ra quang mang trong suốt sáng bóng, tạo cảm giác như mộng như ảo.

- Thực thần kỳ, không biết thứ này sinh trưởng trong thánh cảnh mỹ lệ như thế nào!

Nhiên Nguyệt sợ hãi than nhìn yên liên, mà trong lúc nói đã như vô ý như có ý nhìn Vân Thiên Hà.

- Thứ này là bằng hữu biểu tặng, ta cũng không biết sinh trưởng nơi nào!

Vân Thiên Hà thuận miệng tìm đại lý do ứng phó Nhiên Nguyệt thăm hỏi.

Nhiên Nguyệt thấy Vân Thiên Hà thủy chung cũng không chịu nói thất thủy yên liên phát ra từ nơi nào, cũng không truy hỏi nhiều, đóng hộp lại đưa cho Tầm Nguyệt, liền đứng dậy nói:

- Nếu như vậy, chúng ta xin cáo từ trước, ngày mai Tầm Nguyệt sẽ dùng chúng để phối chế dược vật, phỏng chừng cần thời gian một ngày một đêm, các người không thể cho nàng ăn cơm, cũng không được vận chuyển nội tức cho nàng, điều này rất quan trọng, người cần phải ghi nhớ kỹ.

Nói xong, Nhiên Nguyệt gọi Tầm Nguyệt, hai người liền ra cửa.

Vệ Thanh Thanh đỡ Đường Linh Toa, để nàng nằm thẳng, đắp chăn lên, lúc này mới xoay người nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, ta chung quy Nhiên Nguyệt đối với người có chút gì đó kỳ lạ, có thể đối người người...

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Trong lòng nàng chỉ là có chút oán niệm không đối đối với ta mà thôi, sao lại nghĩ nhiều như vậy, cứ mau suy nghĩ nhiều rồi.

Vệ Thanh Thanh vừa nghe Vân Thiên Hà gọi nàng là cứu mẫu, khuôn mặt hơi đỏ, nhưng trong lòng vui vẻ, nói:

- Thiên Hà, Linh Toa là thê tử người, vì sao nàng vẫn giữ tấm thân xử nữ, người cũng chưa từng báỉ đường thành thân với nàng?

- Điều này...

Vân Thiên Hà nghe Vệ Thanh Thanh hỏi như vậy, ngược lại có chút xấu hổ, vốn hấn mang theo Đường Linh Toa thuộc về tính chất bỏ trốn, nói báỉ đường thành thân, phỏng chừng khó khăn tăng tăng.

- Ta nghĩ ta hiểu rõ chỗ khó xử của người!

Vệ Thanh Thanh thấy thần sắc Vân Thiên Hà không được tự nhiên, cũng suy nghĩ tới điều gì đó, không hỏi tiếp vấn đề này, lại nói:

- Thiên Hà, nói về chuyện của mẫu thân người cho ta nghe được không?

Vân Thiên Hà thấy Vệ Thanh Thanh có ý định nói chuyện với hấn về việc này, đưa tay dẫn Vệ Thanh Thanh đến phòng ngoài ngồi xuống, liền kể một ít chuyện đã trải qua của Vân Nương cho Vệ Thanh Thanh nghe. Sau khi nghe Vân Thiên Hà tự thuật, Vệ Thanh Thanh không khỏi lau nước mắt nói:

- Huynh muội bọn họ, từ nhỏ đã mất đi thân nhân, cũng không nghĩ tới Vân Y từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau khổ như vậy, bất quá còn may nàng có nhi tử hiểu thuận như người. Những chuyện người làm mấy năm qua, nàng coi như khổ tận cam lai!

Vân Thiên Hà nói:

- Cứu mẫu, chuyện về cứu cứu Vân Sách, người cũng nói cho ta biết một ít đi!

Vệ Thanh Thanh trầm ngâm suy nghĩ một chút, mới gật đầu, hồi ức nói:

- Vân Sách đầu tiên bị bắt tới Vương Đô, sau đó lại bị đẩy tới phương Bắc, nửa đường trốn thoát, được cha ta cứu trở về, bắt quá khi đó hắn bị trọng thương, ở lại nhà ta tu dưỡng một ít thời gian, cũng tại thời gian này, chúng ta quen biết với nhau. Sau đó thương thế hắn khỏi hẳn, có ý nói muốn đi tìm thân muội muội, chỉ là trong chuyến đi này không có tin tức gì, chỉ tới tám năm trước hắn đột nhiên xuất hiện, mà bản thân bị trọng thương.

- Vậy sau thế nào, vì sao trước đó trước sau người đi thành Hán Tư, thành Ca Lan, còn có Nghênh Tuyết Trần?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Đó là do sau khi hắn ra ngoài hơn mười năm, vẫn không tìm được tung tích muội muội, mà bắt đầu điều tra thân thế chính mình, còn có đầu mối phụ mẫu bị giết hại, vì vậy hắn đi thành Hán Tư, nhưng chỉ là khi hắn tới nơi này điều tra, mới rời khỏi không lâu, đột nhiên Thiên Mang thị bị diệt môn, vì vậy hắn liền cứu một đôi mẫu tử Thiên Mang thị, đưa hai mẫu tử này bí mật tới thành Ca Lan, ai có thể biết được, sau khi khi hắn rời khỏi thành Ca Lan không lâu, Bộ Xa thị cũng bị lọt vào cảnh diệt tộc. Lúc phát sinh hai sự kiện này, hắn nghĩ không phải trùng hợp, khả năng thân phận chính mình đã bị bại lộ rồi, vì vậy hắn lại đi Vương Đô, mà trùng hợp thời gian này ta đang ở trong nhà cô mẫu ta, ngày đó ta ra khỏi nhà, vừa lúc gặp được hắn trên đường, hắn mang ta tới rừng trúc bên ngoài Vương Đô, chúng ta đã trải qua một đêm bên tại rừng trúc này, hắn nói với ta rất nhiều chuyện, sau đó còn nói cho ta biết, muốn ta trở về nhà, chờ hắn làm xong một việc sẽ trở về tìm ta, chỉ là không nghĩ tới, lúc ta trở về nhà, gia tộc của ta cũng đã bị diệt môn, mà một lần chia tay này kéo dài gần mười năm, không còn chút tin tức này của hắn.

Nói đến đây, Vệ Thanh Thanh không nhịn được khóc nức nở.

Vân Thiên Hà an ủi Vệ Thanh Thanh, sau đó thấy tình cảm của nàng ổn định lại, liền hỏi nói:

- Vậy người có từng nói qua trong những năm trước đó đã từng làm gì, sau khi rời khỏi rừng trúc, người đã đi nơi nào, hoặc là làm chuyện gì?

- Hắn nói cho ta biết tại lúc hắn rời khỏi nhà ta tìm kiếm muội muội, từng lọt vào truy sát, lúc đó được một lão giả cứu mạng, dẫn hắn đi nơi nào đó thu dưỡng, cũng thu hắn làm đệ tử, dạy hắn võ công, sau đó hắn có chút thành tựu trong võ đạo, liền cáo biệt sư phụ hạ sơn, tiếp tục tìm kiếm muội muội, nhưng vẫn như cũ không có manh mối gì, sau đó bọn hắn từng trở lại phiến sơn cốc gia đình bọn họ từng ở lại, nói hắn ở nơi đó để lại chút đầu mối. Tiếp theo hắn một mực bôn ba xung quanh Xuất Vân Quốc điều tra nghe ngóng về thân thế chính mình và đầu mối phụ mẫu bị sát hại, mãi cho tới sau này chúng ta gặp nhau tại rừng trúc!

Nói đến đây, Vệ Thanh Thanh lau nước mắt, lại nói:

- Sau một đêm đó, lúc hắn rời khỏi rừng trúc, nói với ta phải sống cho tốt, hắn sẽ tiếp tục điều tra đầu mối phụ mẫu bị sát hại và thân thế chính mình, chờ khi hắn chấm dứt đoạn ân oán này sẽ trở lại tìm ta, thế nhưng đã mười năm rồi, nữ nhi của hắn đã sắp mười tuổi, thế nhưng một điểm tin tức về hắn cũng không có, bắt quá tại thời điểm lúc hắn rời đi, ta có nghe hắn nói, nếu có muội muội hoặc hậu nhân muội muội tìm kiếm hắn, nếu có người tìm được ta hỏi về cái tên Vân Sách, hắn muốn ta bảo mật nghìn vạn lần đừng nói, trừ phi người đó có nửa khối ngọc giống như nửa khối trên người hắn, từ thời điểm hắn rời khỏi nhà ta đã sửa lại tên, gọi là Vân Tùy Y.

Nghe xong Vệ Thanh Thanh kể lại, trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời có suy đoán đại khái, lão nhân cứu Vân Sách kia, cũng thu hắn làm đệ tử, nhất định là Lão Cái, điểm này trong lòng Vân Thiên Hà thậm chí xác định chắc chắn không cần nghi ngờ.

Thế nhưng, sau đó Lão Cái lại giao cho Bộ Viễn Tiến Lâm lẫn vào Vu Thần Miếu tại Xuất Vân Quốc điều tra đầu mối Vân Ly thị bị diệt tộc, còn để Thiên Mang Ô tại dân gian truy tìm hạ lạc một khối lệnh bài, hơn nữa Lão Cái đừng nói với hắn qua một môn phái tên là Thánh Võ Tông, sau đó hắn thu Vân Sách làm đệ tử, điều này làm cho Vân Thiên Hà có lý do suy đoán, khối lệnh bài kia vô cùng có khả năng chính là một lệnh bài trọng yếu của Thánh Võ Tông.

Năm đó, theo như lời Lão Cái đã nói với hắn, địa vị của tông phái này tuy rằng đã xuống dốc hơn xưa, thế nhưng vẫn còn mạnh hơn nhiều so với tứ đại tông môn Thiên Địa Huyền Hoàng do Nhật Tông phân liệt ra. Một Thánh Võ Tông như vậy, rốt cuộc là có dạng lai lịch gì?

Sau khi nói với Vệ Thanh Thanh những chuyện này, trong lòng Vân Thiên Hà đã có thêm một ít manh mối, lại gọi Bộ Viễn Tiến Lâm đến hỏi:

- Tiến Lâm, Lão Cái muốn người trà trộn vào trong Vu Thần Miếu, người có điều tra được đầu mối gì hay không?

343. Chương 345: Khôn Túc Trạng Thái Dịch

- Ngoài Vu Thần Miếu dựa vào hoàng thất Xuất Vân phát triển, tráng phu rất nhiều, trong thần miếu còn có một vị thánh nữ, Vu lực mười phần cường đại, còn có một loại Vu Hồn Hàng Ngôn Thuật mười phần đáng sợ.

- Loại Vu Hồn Hàng Ngôn Thuật này chỉ cần tác dụng trên một người nào đó, như vậy người này sẽ không giấu được bất cứ bí mật nào trong lòng, đều dưới một trạng thái mơ hồ hồ không chút bảo lưu thổ lộ toàn bộ, vì vậy mấy năm nay Vu Thần Miếu thanh lý rất nhiều Bạch vụ sinh dị tâm, đề bạt một ít tín đồ trung thành, xác thực là một cỗ thể lực rất mạnh!

Loại Vu Hồn Hàng Ngôn Thuật này nghe có chút cùng loại với Huyền Cảnh Tội Miên Thuật, bất quá đây cũng không phải là vấn đề Vân Thiên Hà quan tâm, vì vậy nhúu nhúu mày, nói:

- Nói trọng điểm.

Thần sắc Bộ Viễn Tiến Lâm cân thăng, nói:

- Lão Cái chỉ là muốn đề tra xét năm xưa Vân Ly thị bị diệt tộc có liên quan gì tới Vu Thần Miếu hay không, bất quá việc này trong Vu Thần Miếu rất ít người đề cập, hơn nữa một ít tư liệu trong Vu Thần Miếu cũng không phải là một Hồng vụ giả nho nhỏ như đề có tư cách lật xem.

- Bất quá theo đề được biết, Vu Thần Tông và một tông môn trong Tuyệt Vực có liên quan rất sâu, nhưng lại sau lưng làm một ít chuyện bất lợi với tông môn kia, đề đoán chắc bọn họ có thể muốn thoát ly khỏi vòng khống chế của tông môn này.

- Mãi đến lần trước, tin tức Vu linh hương tuyệt viên hiện thế truyền đến, Vu Thần Tông liền muốn các tín đồ đệ tử và Vu sư khắp nơi toàn lực phối hợp với Vu Thần Miếu chú ý giám thị hạ lạc thần viên.

- Có một vị trưởng lão trong lúc kích động đã nói cho đệ biết một bí mật, hắn nói chỉ cần có thần viên, thông qua thần viên dẫn dắt, bọn họ có thể tìm được di tích do Vu Tổ Nương Nương lưu lại trong Hương Tuyệt Côn bị phủ bụi trăm năm, sau đó Vu Thần Miếu nhất định có thể một lần nữa lớn mạnh hơn, trở thành một tông môn ngay cả tông môn trong Tuyệt Vực cũng không thể khinh thường.

Đôi lông mày của Vân Thiên Hà nhúu lại, trước Miên Nguyệt còn nói cho hắn, muốn hắn đi tìm một người tên là Ngã Khả Phạm Ny, được Xuất Vân Quốc coi như Vu Tổ Nương Nương mà hiện tại Bộ Viễn Tiến Lâm lại lần thứ hai nhắc tới Hương Tuyệt Cốc.

Xem ra, Hương Tuyệt Cốc Vu Linh Sơn này, hắn nhất định cần phải có một chuyến đi tìm kiếm rồi.

Đợi hai ngày, Tầm Nguyệt chữa trị thương thế cho Đường Linh Toa, được vật có thể để Đường Linh Toa rất nhanh thanh tỉnh được phối chế thành công.

Để phối hợp trị liệu cho Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà bị Nhiên Nguyệt sai phái xoay vòng, bất quá cũng may bình thường Nhã Hiên Cư này đệ tử Nguyệt Môn không dám đến quấy rối, bằng không để đệ tử trong môn phái thâm nghiêm bậc này nhìn thấy một tiểu bối như Nhiên Nguyệt cư nhiên dám sai phái sư thúc tổ xoay vòng vòng, sợ rằng sẽ rớt cả quai hàm không ngậm lại được.

Bất quá Vân Thiên Hà lại nghĩ bầu không khí tại Nhã Hiên Cư hiện tại cũng không tệ lắm, mọi người thực sự hòa thuận ở chung, không có chênh lệch bối phận, cũng không có chỗ nào không tự nhiên.

Nhưng chỉ khi hắn vừa mới ra khỏi cửa, trong lỗ tai liền quanh quẩn ba chữ "Sư thúc tổ", thực sự làm cho hắn khó có thể thích ứng được.

Lúc này, Tầm Nguyệt sai Vân Thiên Hà chuẩn bị sắp xếp xong, liền để Đường Linh Toa nuốt vào một viên được hoàn màu tím.

Sau khi nuốt viên được hoàn này, nhất thời nửa khắc Đường Linh Toa cũng không tỉnh lại, bất quá cần dùng đến nội tức số lượng lớn để phụ trợ dung hóa được lực phát huy, đồng thời khai thông ứ đọng trong đầu Đường Linh Toa, để kinh mạch trong đầu càng thêm có sức sống, càng thêm thông suốt.

Không thể không nói, công hiệu của tim sen thất thải yên liên quả nhiên cực kỳ cường đại, cũng nằm ngoài dự liệu của mọi người!

Sau khi viên được hoàn Tầm Nguyệt phối chế tiến vào trong thân thể Đường Linh Toa, để Vân Thiên Hà dùng nội tức phụ trợ khuếch tán, có một cỗ năng lượng khí tức từ trong cơ thể Đường Linh Toa mạnh mẽ phát ra, chạy dọc toàn thân nàng, ngay cả Vân Thiên Hà cũng cảm thụ được cỗ được lực kia quá mức cường đại, hần vận chuyển cỗ nội tức khuếch tán trong cơ thể Đường Linh Toa, có nhiều lúc thiếu chút nữa đi ngược chiều.

Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt bên cạnh tỉ mỉ quan sát biến hóa thương thể của Đường Linh Toa.

Chỉ là các nàng đã không dự định được hiệu dụng của tim sen thất thải yên liên quá mức cường đại như vậy, lúc này toàn bộ thân thể Đường Linh Toa bắt đầu phát nhiệt đỏ lên, Nhiên Nguyệt biến sắc, nói:

- Không tốt, được lực hoàn toàn quá dư thừa, nàng sắp không chịu được nữa rồi, phiền phức lớn!

Vân Thiên Hà vừa nghe xong lời này, trên mặt biến sắc, không khỏi kêu lên:

- Vậy làm sao bây giờ?

Sắc mặt Tầm Nguyệt ngưng trọng, nói:

- Để phối hợp hiệu dụng tim sen, ta tận lực giảm bớt phân lượng các dược liệu khác, nghĩ không ra vẫn cường đại quá mức dự liệu như vậy, hiện tại chỉ có thể dùng biện pháp phân tán được lực mà thôi.

- Phân tán được lực như thế nào?

Vân Thiên Hà cảm giác tình huống của Đường Linh Toa càng lúc càng không ổn, vì vậy cấp bách truy hỏi.

Nhiên Nguyệt cũng có chút lo lắng, liền thẳng thắn nói:

- Chính là hấp thu phần dư thừa tiến vào trong cơ thể người, nếu như không thể chịu đựng được cỗ dược liệu này, có thể dùng phương thức chuyển hóa, phóng ra ngoài, mà nàng hiện tại đang hôn mê, không thể vận công, vì vậy tất cả mọi chuyện đều phải nhờ vào người.

Nói đến đây, khuôn mặt Nhiên Nguyệt hơi đỏ lên:

- Người hiện tại ngừng thở, dùng miệng áp chặt miệng nàng, cũng kề sát thân thể nàng, hai tay và hai chân tương đối, vận dụng tạng tức, khi ta bức được lực trong cơ thể nàng đi lên, người liền vận công hấp thu, chờ ta bảo người dừng lại, người liền lập tức dừng, nhanh chóng hành động.

Nói xong, Nhiên Nguyệt liền chậm rãi vận công, vươn bàn tay, đẩy phía sau lưng Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà cảm giác có một cỗ khí tức dưng mãnh trào lên, liền lập tức cởi giầy, ngừng thở, che lại miệng của nàng, sau đó hai chân phân biệt tương đối, bắt đầu hấp thu cỗ năng lượng cường đại do được lực phát huy tạo ra vào trong cơ thể chính mình.

Khi cỗ năng lượng khí tức này tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, cảm giác đầu tiên tạo ra cho Vân Thiên Hà chính là liệt hỏa thiêu đốt, bất quá linh linh chi khí trong cơ thể hần giống như mèo ngủ thấy mùi chuột, nhanh chóng thôn phệ cỗ khí tức này, càng làm cho Vân Thiên Hà cảm giác ngoài ý muốn chính là, hần phách chi linh trong cơ thể hần lúc này cũng nhảy loạn tới, đang không ngừng thôn phệ cỗ năng lượng dư thừa kia.

Nhưng mà, năng lượng cho tim sen thất thải yên liên sinh ra xác thực quá mức cường đại, thực giống như vô cùng vô tận, lúc này tinh linh chi khí trong cơ thể hần thôn phệ năng lượng đã đạt tới trạng thái bão hòa, mà hần linh chi linh điên cuồng thôn phệ mạnh hơn nhiều, lúc này cũng giống như sắp không thể chống lại được, tốc độ thôn phệ bắt đầu chậm lại.

Thế nhưng Nhiên Nguyệt vẫn như cũ không gọi dừng lại, Vân Thiên Hà không thể làm gì khác hơn là tiếp tục hấp thu.

Qua thời gian ước chừng nửa nén hương, khi Vân Thiên Hà cảm giác tinh linh chi khí trong cơ thể chính mình đạt tới cực hạn, hàn phách chi linh cũng triệt để dừng thôn phệ, nhưng vẫn có rất nhiều năng lượng tiến vào trong cơ thể, hần đã cảm giác chính mình phình to.

- Được rồi, có thể dừng lại!

Rốt cuộc, Tầm Nguyệt ta lệnh rồi, Vân Thiên Hà cảm giác thanh âm này không khác gì thần âm, tại lúc Nhiên Nguyệt thu hồi bàn tay, hần cũng lập tức thu hồi tay chân, cùng rời khỏi miệng Đường Linh Toa.

- Nếu như người cảm giác khó chịu, hãy vận công tiến hành chuyển hóa, có thể bài trừ ra ngoài, không nên ngạnh cứng dung hợp!

Tầm Nguyệt cảm thấy sắc mặt Vân Thiên Hà rất quái dị, vì vậy lần thứ hai nhắc nhở.

Vân Thiên Hà xác thực rất khó chịu, khí tức sắp làm hần phình to rồi bạo tạc lúc này đang chạy loạn tại tinh tú trong cơ thể hần. Nghe xong lời Tầm Nguyệt nói, Vân Thiên Hà lập tức đi ra phòng ngoài, khoan tròn ngồi xuống, bắt đầu vận công.

Bất quá Vân Thiên Hà có chút luyến tiếc không muốn lãng phí cỗ năng lượng tinh thuần không gì sánh được này. Lúc này, toàn bộ tinh khiêu trong cơ thể hần đã mở ra, cỗ nén cỗ năng lượng muốn tràn phá ra khỏi cơ thể, Vân Thiên Hà ngưng thần tập trung, dồn toàn bộ thần hồn ý chí quán thấu vào tinh khiêu trong cơ thể, tiến hành áp súc.

Muốn áp súc năng lượng bị linh linh chi khí thôn phệ cũng không phải là chuyện đơn giản, khi Vân Thiên Hà áp súc tinh khiêu thứ nhất trong tinh tú, liền cảm giác phía trước tựa hồ có ngọn núi chắn ngang, bất quá cỗ năng lượng này rất mạnh, thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà quán thấu toàn bộ vào trong đó, giống như là khai sơn phủ, Vân Thiên Hà không hề sợ hãi liền dẫn đạo vọt tới ngọn núi to lớn chắn đường kia.

Ầm...

Lúc này, thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên chấn động, cảm giác giống như một ngọn núi bị bổ ra, khi cỗ năng lượng mạnh mẽ kia tiến vào trong tinh khiêu, tinh khiêu thứ nhất bị lực lượng vô cùng vô tận đè áp, cỗ khôn linh chi tức tràn đầy kia rốt cuộc cũng bị ngưng tụ thành trạng thái dịch.

Mà làm cho tâm thần Vân Thiên Hà vô cùng khiếp sợ chính là, tại lúc ngọn núi chắn trước mặt bị bổ ra, cỗ năng lượng kia giống như nước lũ tràn bờ, một đường thế như trẻ che, khóa thứ hai, khóa thứ ba...

Thẳng đến khi tinh linh chi khí trong tinh khiêu cuối cùng của đệ nhất tinh tú bị cô đọng ngưng tụ thành trạng thái dịch, cỗ năng lượng kia vẫn mười phần cuồng bạo như trước, tiếp tục hùng hổ dũng mãnh tiến vào đệ nhị tinh tú.

Lúc này Vân Thiên Hà đã có chút không thể khống chế được cỗ năng lượng cuồng bạo tập kích, bất quá hần trước đây cũng đã từng trải qua loại hiện tượng như thế này, không hề bối rối, dùng hết toàn bộ thần hồn ý chí khống chế cỗ năng lượng kia tiêu hao qua mỗi tinh khiêu, khiến cho lực lượng của nó dần dần yếu bớt.

Mà cỗ lực lượng tiên phong tiến vào trong đệ nhị tinh tú của Vân Thiên Hà, vẫn là dùng lực mạnh mẽ trùng kích vào mỗi một tinh khiêu, phạm là tinh khiêu bị cỗ lực lượng này tràn qua, tinh linh chi khí đều bị hóa thành trạng thái dịch.

Thế nhưng, mặc dù Vân Thiên Hà đang kiệt lực khống chế cỗ lực lượng cường đại này, thế nhưng hiệu quả không phải rất rõ rệt, sau khi cỗ năng lượng cuồng bạo kia chiếm lĩnh tinh khiêu cuối cùng trong cơ thể Vân Thiên Hà, biến tinh linh chi khí thành trạng thái dịch, lúc này còn chỉ còn lại hàn phách chi linh vốn lưu lại tại tinh môn đệ tam tinh tú. Mà để Vân Thiên Hà ngoài ý muốn chính là, cỗ năng lượng này giống như một tên cường đạo, cư nhiên ngay cả hàn phách chi linh cũng không muốn bỏ qua.

Rất nhanh, hàn phách chi linh bị cỗ lực lượng này cường thế thu nạp trở thành một gã đại trưởng trong quần đoàn của nó, cuối cùng cư nhiên cũng bị ngưng hóa.

Thế nhưng, hàn phách chi linh bị ngưng hóa tựa hồ xảy ra một lần đột phá...

Vân Thiên Hà tiếp tục đến hàn phách chi linh sau khi bị đại quân năng lượng vút bỏ phía sau, đột nhiên tinh thần kịch chấn, khôn linh chi tức ẩn chứa trong hàn phách chi linh, cư nhiên đã đạt tới mức nhiều hơn hẳn so với toàn bộ tinh khiếu trong cơ thể hắn, hơn nữa tại lúc bị ngưng hóa, hàn phách chi linh xảy ra biến chất, dĩ nhiên chuyển biến trở thành khôn phách chi linh.

Chỉ là kế tiếp, Vân Thiên Hà đã không kịp giật mình vì khôn phách chi linh hình thành, tại lúc cổ năng lượng cuồng bạo áp súc toàn bộ tinh linh chi khí trong cơ thể hắn thành trạng thái dịch, Vân Thiên Hà có cảm giác bị bành trướng, cổ quân đoàn năng lượng kia vẫn mạnh mẽ cuồng bạo như trước.

Tại thời khắc này, lúc tinh môn đệ tam tinh tú mở ra, cổ quân đoàn năng lượng này, rốt cuộc nhắm vào đệ tam tinh tú chưa được Vân Thiên Hà mở ra...

344. Chương 346: Điểm Tinh Bị Động

Bởi vì nguyên nhân tinh kinh, còn có nguyên nhân tu vi vô đạo của hắn hiện tại, Vân Thiên Hà không dám mở ra đệ tam tinh tú, mà đến khi mở ra đệ tứ tinh tú, hội ngộ thức chất Thương Nguyệt từng báo cho hắn biết tệ đoan của tinh kinh.

Tại lúc hắn còn chưa tìm được Tinh Khung Bí Sách, rất cần phải thận trọng.

Không nghĩ tới chuyện hôm nay lại xảy ra, tại lúc cổ năng lượng trong cơ thể Vân Thiên Hà không thể khống chế được bắt đầu phát sinh tình huống trùng khiêu điểm tinh bị động, kỳ thực đây cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Lúc này, cổ năng lượng sau khi chạy vào vào trong đệ tam tinh thú, mang theo thể bẻ gãy nghiền nát, bắt đầu tiến hành trùng kích mãnh liệt đối với huyết khiếu chưa mở ra.

Ầm...

Khi tinh khú thứ nhất bị phá tan mở ra, chiếm lĩnh, cổ quân đoàn năng lượng vẫn như cũ, chấp nhất không giảm, dọc theo mạch lạc tinh kinh một lần nữa trùng kích vào huyết khiếu thứ hai.

Đây là một hồi chiến tranh.

Huyết khiếu trong tinh tú là phương phòng chủ, cổ năng lượng không thể khống chế kia là phương tấn công, mà cường thế của nó, dưới loại trùng kích căn bản là cuồng bạo không gì sánh được, phòng tuyến chỉ trong chốc lát liền tuyên cáo tan tác.

Trên người Vân Thiên Hà lúc này đã tràn đầy mồ hôi, quần áo ướt sũng.

Sau mỗi một huyết khiếu bị phá tan, hắn sẽ có một loại cảm giác đau đớn châm chích vào sâu trong tinh thần, lại muốn hắn bị động chịu đựng, hắn thực sự rất không thích loại cảm giác bị động như thế này.

Muốn mạnh mẽ đoạt lại quyền chủ động, khống chế cổ năng lượng cuồng bạo kia, Vân Thiên Hà chỉ có thể tiếp tục kiên trì khống chế vĩ thể, mỗi khi vĩ thể cổ năng lượng kia bị Vân Thiên Hà khống chế một bộ phận phân tán trong tinh khiếu, thể trùng kích của cổ binh đoàn sẽ yếu hơn một chút, dù sao nó đã không có lực lượng tiếp tục bổ xung, mà liên tục bị tiêu hao khăng định sẽ đến lúc suy kiệt hết.

Chiến đấu, cũng phải chú ý tới sách lược, đây là kinh nghiệm Vân Thiên Hà hấp thu được sau nhiều năm tu luyện tinh kinh.

Sự thực chứng minh, loại sách lược này rất thành công.

Khi cổ năng lượng kia trùng kích phá giải huyết khiếu thứ mười ba, rốt cuộc cũng đến lúc không đủ năng lượng bắt đầu chậm lại.

Mà Vân Thiên Hà nhanh chóng nắm lấy cơ hội này, lập tức chuyển hóa bị động thành chủ động, sua khi khống chế được vĩ thể cổ năng lượng này, sau đó dần dần kéo dài về phía trước, đạt tới khống chế hơn phân nửa.

Ầm...

Khi cỗ năng lượng kia giải khai huyết khiếu thứ mười bốn, rốt cuộc bắt đầu suy kiệt, đồng thời cũng mất đi quyền chủ động, bị Vân Thiên Hà mạnh mẽ khống chế.

Phù!

Tại lúc không chế được cỗ năng lượng đã yếu bớt này, Vân Thiên Hà rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền không chế bọn chúng bắt đầu vận hành tới từng kinh khiếu, tu bổ một kích mạch lạc xung quanh tinh khiếu sau khi bị trùng kích mãnh liệt, khiến chúng trở nên êm dịu, tăng thêm phần mềm dẻo.

Thẳng cho tới khi cỗ năng lượng kia bị Vân Thiên Hà thuận lợi giới hạn ngăn lại trong tinh khiếu bị mở ra tại đệ tam tinh tú, lúc này Vân Thiên Hà mới thông qua sự liên hệ giữa ba tinh tú, tiếp tục vận chuyển một chu thiên, tinh linh chi khí trong cơ thể rốt cuộc cũng bắt đầu khôi phục vận chuyển bình thường.

Bất quá lúc này đã tạo thành một hiện tượng kỳ diệu, đó chính là hai tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà, từng tinh hiểu đều biến thành trạng thái hóa lỏng, bọn chúng giống như những tinh hạch, bị khôn linh chi tức vây quanh, tức không rời xa nhau, cũng không tiếp tục gắn kết, giống như là hệ thống tinh lực khu động, làm cho khi Vân Thiên Hà vận chuyển tinh linh sinh ra tinh linh chi khí tăng lên rất nhiều lần.

Mà cỗ được lực lưu lại kia cũng một lần nữa tiến hành tẩy rửa khắp thân thể Vân Thiên Hà.

Khi hần thu công đứng dậy, cảm giác tinh thần lẫn thể chất thư thái, tai thính mắt sáng, thực giống như đã trải qua một lần thoát thai hoán cốt, cũng khiến cho công lực của hần càng thêm tinh thuần dồi dào.

Tỉ mỉ thể hội loại cảm giác này, nếu như hiện tại Vân Thiên Hà bắt đầu tu luyện công pháp luyện tạng mà nói, hần đã có cơ sở cực kỳ vững chắc, tất cả sẽ như thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng trong lòng còn đang thấp thỏm về tình trạng thương thế của Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà lập tức trở lại phòng ngủ.

Chỉ thấy Đường Linh Toa lúc này đang nằm thẳng trên giường, hô hấp bình ổn đều đặn, trên mặt còn mang theo vẻ ửng hồng, Vệ Thanh Thanh ngồi bên cạnh nàng chăm sóc, hai sư đệ đệ Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt đã không còn.

Vệ Thanh Thanh bị tiếng bước chân của Vân Thiên Hà kinh động, kinh hãi tỉnh lại:

- Thiên Hà, kỳ được quả nhiên thần kỳ, Linh Toa vừa mới tỉnh lại một lần, ta giúp nàng lau qua chất bẩn bài tiết, nàng hiện tại đang ngủ. Hai vị nữ thần y nói nàng nghỉ ngơi đầy đủ, hần là có thể tự động tỉnh lại, các nàng vốn nghĩ người ra ngoài không lâu, chỉ là đợi năm sáu canh giờ cũng có chút mệt nhọc, hiện tại đã trở về nghỉ ngơi rồi!

Nghe Đường Linh Toa đã tỉnh lại một lần, Vân Thiên Hà rốt cuộc yên tâm, nhìn sắc trời bên ngoài một chút, đã tới buổi tối rồi.

Thùng thùng...

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, Vân Thiên Hà đi tới phòng khách mở cửa, thấy là hai nữ đệ tử nội môn bưng hộp cơm, cung kính lên tiếng:

- Sư thúc tổ, mời dùng cơm!

- Làm phiền hai vị rồi!

Vân Thiên Hà để hai nàng tiến vào, hai người lấy thức ăn trong hộp để lên trên bàn, liền nhanh chóng thi lễ xin cáo lui.

Vân Thiên Hà nhìn một chút, cơm nước trên bàn xác thực rất phong phú, còn có hoa quả tươi.

Lúc này Vệ Thanh Thanh đến sát vách gọi Tư Vân và hai thiếu niên tới, Tư Vân vừa nhìn thấy cơm nước phong phú, nhất thời con mắt sáng lên, vỗ tay reo hò vui vẻ:

- Lại có ăn ngon rồi, thực thích!

Vân Thiên Hà cũng không ăn nhiều, chỉ ăn một chút đã thấy no rồi, chỉ mỉm cười nhìn hai thiếu niên ăn như hổ đói, Tư Vân Cũng ăn ngon tới mức cái miệng nhỏ nhắn phình lên, vẻ mặt vô cùng hài lòng và thỏa mãn, mà Vệ Thanh Thanh gấp cho Tư Vân và hai thiếu niên ít rau, trên mặt nở nụ cười vô cùng hài lòng.

Nhìn một màn này, Vân Thiên Hà nghĩ, dẫn bọn họ tới đây, không có gì phải lo lắng, mỗi ngày vui vẻ như vậy, đây quả thực là một quyết định sáng suốt, bao quần áo lịch sử lưu lại, không nên coi bọn họ giống như vai nhợt tiểu không đáng để đối đãi.

Ngày hôm sau, lúc bình minh.

Vân Thiên Hà đã tọa luyện công, cũng tiếp tục khai thông tẩm bổ một ít thương tổn do trùng kích khai thông tinh khiếu trong đệ tam tinh tú, lúc này đột nhiên có thanh âm truyền vào tai, tâm thần Vân Thiên Hà khẽ động, liền thu công.

Đứng dậy đi tới phòng ngủ, chỉ thấy Đường Linh Toa ngồi trên giường mở to con mắt tinh quái còn buồn ngủ, con mắt loạn chuyển đánh giá xung quanh.

Khi nàng quay sang phát hiện Vân Thiên Hà tiến vào, con mắt buồn ngủ mơ hồ lập tức sáng lên, mừng rỡ từ trên giường bật hẳn dậy, đi tới trước mặt hẳn nói:

- Thiên Hà, huynh sao lại ở chỗ này, di, thế nào thấy huynh trưởng thành hơn rất nhiều, giống như thay đổi cả con người vậy?

Vân Thiên Hà bị câu hỏi của Đường Linh Toa làm sửng sốt, nhưng thấy bộ dáng đã hoàn toàn khôi phục của nàng, lúc này cười cười nói:

- Nàng không có chuyện gì là tốt rồi, nơi này là Nguyệt Miếu Sơn, lúc nàng hôn mê ta đã mang nàng tới!

- A, muội thế nào lại đến nơi này, muội không phải đang ở Đồ phủ sao? Mà Nguyệt Miếu Sơn là ở đâu?

Nói xong, Đường Linh Toa thấy chính mình chỉ mặc bộ lụa mỏng đơn bạc, cảnh xuân đã lộ ra ngoài, lúc này nha kêu lên một tiếng, khuôn mặt lập tức đỏ hồng nói:

- Thiên Hà, huynh đi ra ngoài trước, chờ muội thay đổi y phục lại vào được không, nam nữ hữu biệt!

Vân Thiên Hà nghe nói, thần sắc trở nên có chút cổ quái, nhưng cũng không hỏi, liền bước ra khỏi cửa.

Lúc ra cửa, trong lòng Vân Thiên Hà lại đang suy nghĩ, sau khi nàng tỉnh lại nói mình tại Đồ phủ, lẽ nào nàng không nhớ rõ những chuyện xảy ra sau này hay sao?

Một lát sau, chợt nghe trong phòng truyền tới thanh âm của Đường Linh Toa:

- Thiên Hà, vào được rồi!

Vân Thiên Hà lại vào phòng, chỉ thấy Đường Linh Toa đã mặt nguyệt sam, biểu tình trên mặt so với trước kia tại Lợi Châu rất giống như, vẫn ngây thơ, linh động như mộng ảo.

- Thiên Hà, thực kỳ lạ, thế nào muội vừa ngủ một giấc liền thấy thực lực của mình thoáng cái đã đột phá trở thành Võ Sư cấp tám. Trở nên lợi hại như vậy, muội có thể sánh bằng huynh rồi, ca ca và Đường Tiên Sinh biết được nhất định sẽ kinh hỉ, hi hi!

- Linh Toa...

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng lắc đầu.

Đường Linh Toa nghe Vân Thiên Hà đột nhiên gọi nàng với cảm tình sâu đậm như vậy, lúc này khuôn mặt thẹn đỏ lên, nói:

- Huynh, huynh thế nào như thay đổi hẳn nha, mấy ngày hôm trước còn không để ý tới người ta đây!

- Linh Toa, nàng thực sự không nhớ rõ những chuyện phát sinh trước đó sao? Bắc quân trì sở, bí cốc núi hoang, còn có Ác Xà Phong...Nàng, nàng thực sự không nhớ rõ hay sao?

- A, huynh đang nói cái gì a, muội không phải đang ở tại Đồ phủ sao?

Đường Linh Toa thấy nhân thân Vân Thiên Hà rất lạ, hình như không phải đang đùa giỡn, không khỏi bắt đầu hồi tưởng, chỉ là vừa nghĩ liền thấy đau đầu, không khỏi nói:

- Ai nha, đau đầu quá, muội không nghĩ được gì hết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha?

- Lẽ nào, đây là mất trí nhớ lựa chọn?

Vân Thiên Hà lẩm bẩm một câu, loại bệnh trạng này của Đường Linh Toa không phải thường thấy.

- Cái gì là mất trí nhớ lựa chọn?

Đường Linh Toa nghe được lời Vân Thiên Hà lẩm bẩm, không khỏi hiếu kỳ hỏi. Vân Thiên Hà ngẩng đầu, nhìn bộ dáng hồn nhiên của nàng, nhẹ nhàng nói:

- Đoạn ký ức kia chính là căn nguyên nàng thống khổ, nàng không nhớ rõ cũng tốt, cũng tốt!

Kết...

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Vệ Thanh Thanh kéo Tư Vân đi vào, thấy Đường Linh Toa đã tỉnh dậy đi lại bình thường, càng thêm linh động xinh đẹp, lúc này kéo tay nàng nói:

- Hải tử, cuối cùng cũng tỉnh rồi!

- Tỷ tỷ, người là ai nha?

Đường Linh Toa có chút không hiểu ra sao, lúc này Tư Vân cũng đi lên kéo cánh tay Đường Linh Toa, ngửa đầu nhìn nàng nói:

- Linh Toa biểu tỷ, tỷ tỉnh rồi, tỷ đói không, ta còn cất một quả táo, một lúc nữa tặng cho tỷ ăn!

- Biểu tỷ?

Đường Linh Toa nghe xong lời này, mở to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng nhìn Tư Vân:

- Các người là ai? Thế nào lại gọi ta là biểu tỷ? Ta, ta còn không...

Nói đến đây, Đường Linh Toa liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, mặt lại đỏ.

Vệ Thanh Thanh gặp Đường Linh Toa đã là lúc nàng bị hôn mê, ngược lại cũng không để ý, chỉ cười cười nói:

- Linh Toa, ta là cữu mẫu của Thiên Hà, Tư Vân là biểu muội của nó, vì vậy Tư Vân gọi người là biểu tỷ, người không cần phải kỳ quái!

Đường Linh Toa vừa nghe, lúc này mặt đỏ tới tận mang tai, nói:

- Tại sao có thể như vậy?

Lúc này, Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô cũng rời khỏi giường, vào trong phòng, Thiên Mang Ô thuận miệng nói:

- Linh Toa tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi!

- Người là ai?

Đường Linh Toa phát hiện mọi chuyện càng lúc càng không thích hợp, lại nhìn Bộ Viễn Tiến Lâm nói:

- Ta từ trước chưa gặp qua các người?

- Linh Toa tỷ tỷ, ta là Vô Thương, cũng gọi Thiên Mang Ô, tỷ thực sự không nhớ rõ ta sao?

Về mặt Thiên Mang Ô mê hoặc.

Vân Thiên Hà nhìn thấy một màn như vậy, đã xác nhận Đường Linh Toa bị mất trí nhớ lựa chọn, liền đi tới nói:

- Nàng hiện tại mất trí nhớ rồi, vì vậy không nhớ rõ người!

- Thiên Hà, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao muội lại mất trí nhớ?

Đường Linh Toa dần dần tin lời nói của Vân Thiên Hà.

Thiên Mang Ô rất khó hiểu nói:

- Thế nào, thế nào Linh Toa tỷ tỷ mất trí nhớ rồi, nhưng còn nhớ rõ đại ca mà!
- Khi một người chịu quá nhiều áp lực tư tưởng và đau khổ tinh thần, hơn nữa cũng chịu qua nhiều kích thích và biến cố, sẽ sản sinh sự mất trí nhớ gián đoạn, nàng chỉ nhớ rõ đoạn ký ức đẹp nhất, cũng hướng tới đoạn hồi ức đó nhất, mà những chuyện khác thì sẽ lựa chọn không nhớ nữa!

Lúc này, bên ngoài có thanh âm đột nhiên truyền tới.

345. Chương 347: Mất Trí Nhớ

- Người à người ở nơi nào?
- Ta không biết, ta chỉ nhớ rõ Lợi Châu!
- Người còn nhớ rõ phụ mẫu của mình hay không?

Đường Linh Toa nghe được những vấn đề này, một mực lắc đầu, nhưng nghe đến thời điểm hỏi đến phụ mẫu, nàng đã có chút mờ mịt rồi, mà khi nàng muốn suy nghĩ cố gắng nhớ lại, nàng cảm giác đầu mình càng lúc càng đau nhức.

- Vì sao, vì sao ta không nhớ rõ phụ mẫu của mình là ai? Chỉ nhớ rõ tiên sinh và ca ca, tại sao có thể như vậy?

Đường Linh Toa ôm đầu, đau đến mức nước mắt chảy ra.

Nhiên Nguyệt còn muốn hỏi thêm, Vân Thiên Hà liền ngăn nàng lại, nói:

- Người không nên hỏi tiếp nữa, trong trí nhớ của nàng, còn có một đoạn là hồi ức thống khổ nhất trong cuộc đời, nàng quên đi cũng tốt, nàng còn nhớ rõ ta, như vậy là đủ rồi!

Nhiên Nguyệt cổ quái liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Lẽ nào người không muốn để nàng khôi phục lại ký ức hay sao? Loại mất trí nhớ này cũng không phải là vĩnh cửu, nếu như trải lại hoàn cảnh nàng từng trải qua, nàng sẽ bị những hoàn cảnh từng quen biết này dẫn dắt, sẽ nhớ lại!
- Ta thà rằng để nàng bảo trì tình trạng như hiện tại!

Vân Thiên Hà thấp giọng nói, đảo mắt nhìn về phía Đường Linh Toa, sờ sờ mái tóc dài của nàng, nói:

- Không nên nhớ tiếp nữa, khi nàng càng muốn nhớ, nội tâm nàng sẽ giãy dụa và đau khổ càng nhiều, làm một người không lo lắng, một lần nữa bắt đầu lại, không phải rất tốt sao?

Đường Linh Toa nhìn thấy Vân Thiên Hà làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lúc này mặt nàng lại trở nên đỏ hồng, trong lòng như con nai nhảy loạn, nàng không biết vì sao, chỉ cảm thấy mình rất hạnh phúc, nhưng khi nghe được lời nói của mọi người, nàng nghĩ lẽ nào chính mình ngủ một giấc, liền thực sự trở thành thê tử hần như trong giấc mộng kia sao?

Nàng đã không phân biệt được, đây rốt cuộc đã cảnh trong mơ hay là hiện thực.

- Linh Toa tỷ tỷ, theo ta chơi đi, ta sẽ lấy táo cho tỷ ăn!

Lúc này Tư Vân lôi kéo cánh tay Đường Linh Toa, nháy đôi con mắt to sáng sủa và hồn nhiên ngây thơ nhìn nàng nói.

Đường Linh Toa nghĩ đến vừa rồi rất đau đầu, cũng không muốn tiếp tục như vậy, nàng nghĩ hiện tại rất hài lòng, vì vậy không nhìn được nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con hơi phì của Tư Vân, nói:

- Thực khả ái, tỷ tỷ mang muội đi chơi!

Nói xong, nàng liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nhìn nàng, khóe miệng không hề nở nụ cười, gật đầu, chỉ là Đường Linh Toa nhìn nụ cười này lại có chút chờ đợi.

Nụ cười này, ấm áp như ánh dương quang, nhu tình như ước, làm cho tâm tình nàng phẳng phất như chìm đắm trong loại ấm áp nhu tình này, không thể tự kiềm chế, nụ cười có thể nhìn xuyên qua tâm linh con người.

Ngay cả Nhiên Nguyệt bên cạnh nhìn khóe miệng hân hỉ nở nụ cười, cũng không khỏi sửng sốt thất thần.

Trong lòng những người khác đều có suy nghĩ tương tự, nhưng là bọn họ đối với nụ cười này cũng không có cách hiểu giống nhau, có người cho rằng nụ cười này thật xấu xa, có người cho rằng đây là nụ cười ấm áp như ánh dương quang, có người cho rằng là nụ cười hài lòng, có người cho rằng là cười đầy nhu tình, có người cho rằng cười đầy thiện lương, càng có người nghĩ, đó là nụ cười vô cùng tà mị.

Nhiên Nguyệt chính là người cho rằng nụ cười đó vô cùng tà mị, nàng phát hiện ra dưới nụ cười như vậy, bao hàm một loại lực lượng nào đó có thể xuyên thấu, làm nổi bật nhâm tâm, sẽ làm cho người ta có cảm giác, người cho rằng đây là loại người gì, hân cười như vậy, có thể phản ánh ra tính cách con người, bởi vì trước đó Vân Thiên Hà đối với Nhiên Nguyệt luôn có một ấn tượng xấu, cho nên nàng cho rằng đây là nụ cười vô cùng tà mị.

Vân Thiên Hà không cảm giác trong lúc hân tự nhiên không chút suy nghĩ, vô tình nở nụ cười, lại tạo ra cho mọi người ở đây một ít cảm giác khác nhau. Hân thấy Đường Linh Toa thất thần trong thời gian ngắn, sau đó ngượng ngịu nhìn hân cười cười, liền dẫn theo Tư Vân đi ra ngoài.

Đường Linh Toa như vậy mới chân chính là con người thực của nàng, đã không có tư tưởng nư hải bao quần áo ràng buộc, nàng lúc này mới là xinh đẹp nhất, cũng là Đường Linh Toa trong lòng Vân Thiên Hà từng yêu thích nhưng chưa từng biểu lộ với nàng.

Lấy lại tinh thần, thấy mọi người đều nhìn hân, không khỏi sờ sờ mũi, ôm quyền thi lễ với Nhiên Nguyệt, nói:

- Linh Toa có thể được hai vị cứu trợ, hôm nay đã khôi phục, Thiên Hà ở đây nói lời cảm ơn!

Nhiên Nguyệt lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn hân một cái, lại nói:

- Theo ta đi, muốn biểu đạt lòng biết ơn, nên bằng hành động!

Đi trên đường nhỏ tại Linh Nguyệt Phong, mỗi khi Vân Thiên Hà gặp phải một nữ đệ tử nào đó, đều cung kính hành lễ xưng hô hân một tiếng "Sư thúc tổ", sau đó ánh mắt liếc nhìn hân vài lần, nở nụ cười đầy ý vị mới rời đi.

Vân Thiên Hà nghĩ có chút không hiểu ra sao, nói:

- Nhiên Nguyệt, nàng dẫn ta tới Linh Nguyệt Phong làm gì?

Nhiên Nguyệt đảo mắt nhìn hân, nói:

- Đi theo ta sẽ biết, có người muốn gặp người!

Nói xong, liền không tiếp tục để ý tới hân, đi trước dẫn đường.

Đây là lần đầu tiên Vân Thiên Hà tới Linh Nguyệt Phong, từ tòa kiêu xa hoa lộng lẫy tại Huyền Nguyệt Phong bước qua, Linh Nguyệt Phong thực đứng như tên gọi, núi non trùng điệp nhấp nhô, sương khói phù mờ, mang theo một cỗ khí tức thanh tú linh động.

Lúc tiến vào trong ngọn núi này, tạo một loại cảm giác chính là vô cùng tự nhiên, vô cùng linh động. Ở nơi đây, chỗ nào cũng có hoa tươi nở rộ, còn có một mảnh nhỏ giống như dược viên, trồng rất nhiều loại thảo dược, thực vật, tỏa ra hương thơm làm say lòng người, dưới làn sương mù nhàn nhạt bao phủ, càng có vẻ tiên diễm và kiêu mị.

- Đệ tử Linh Nguyệt Phong, hầu hết đều là nữ tử, tại tập võ rất nhiều, cũng sẽ học tập y thuật và thuật luyện dược, mỗi người đều có một mảnh dược viên nho nhỏ, chuyên môn trong một ít hoa cỏ và dược liệu,

có thể cung cấp cho sử dụng thường ngày, nếu như được liệu được trồng không thể thỏa mãn nhu cầu, lúc đó sẽ ra ngoài tìm kiếm thu thập!

Sau khi đi qua được viên, Nhiên Nguyệt dẫn theo Vân Thiên Hà dọc theo thềm đá bước lên, đi trên một đoạn sơn đạo vắng vẻ, nơi này có hai ao nước, nước trong ao trong suốt thấy đáy, từ cầu nổi trên mặt nước bước qua là một mảnh rừng tử trúc.

- Tại khu rừng này có linh thú thú hộ, người nhất thiết không được phóng ra địch ý với nó, bằng không rất có thể nó sẽ tấn công người, chính người nhìn xem!

Nhiên Nguyệt nói, liền tiến vào trong. Trong rừng trúc, tử trúc trải rộng, cũng có một cỗ tử khí nhàn nhạt hỗn loạn trong sương mù, mang đến cho nơi này khí tức thần bí.

Vân Thiên Hà phóng xuất cảm ứng, tra xét được linh thú theo như lời Nhiên Nguyệt nói, đó là một con tử nguyệt linh hồ lông màu bạc phiếm điểm nhỏ màu tím, có vẻ rất xinh xắn đáng yêu.

Con tiểu hồ ly lúc này đang trong rừng trúc nhảy loạn, hình như đang đuổi bắt thứ gì đó. Vân Thiên Hà tinh tế cảm ứng phát hiện, đó chính là một con tử mộc thử chui tới chui lui, muốn chạy trốn khỏi tiểu hồ ly truy sát.

Đúng lúc này, tử mộc thử vừa lúc chạy trốn hướng về phía Vân Thiên Hà, tại lúc dưới chân Vân Thiên Hà muốn chạy trốn qua, cước bộ Vân Thiên Hà khẽ động, liền dẫm lên đuôi của nó, chú chuột nhỏ chỉ chi kêu loạn, nhưng không cách nào chạy thoát, lập tức há miệng cắn vào chân Vân Thiên Hà.

Lúc này có một cái bóng nhanh chóng từ bên cạnh chạy tới gần, trực tiếp nhảy lên, dùng hai móng dè lên chú chuột nhỏ, lúc chú chuột nhỏ bị dè bên trên, cũng không dám tiếp tục kêu lên, có vẻ rất sợ hãi.

Mà con tiểu hồ ly chỉ dùng móng vuốt gầy gầy chơi đùa với nó một hồi, sau đó sẽ để tử mộc thử chạy đi, lập tức liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nhanh chóng nhảy vào trong rừng trúc không còn hình bóng.

Vân Thiên Hà có chút buồn bực, hẩn nhìn tiểu hồ ly thực sự có bộ dáng hoàn toàn vô hại, cũng không hung tàn theo như lời Nhiên Nguyệt nói, bất quá đây chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, Nhiên Nguyệt không để ý tới hẩn, tự mình đi phía trước, hẩn cũng không hỏi nhiều, bước nhanh hơn đuổi theo.

Ra khỏi rừng tử trúc, đi trên ngọn núi cao nhất Linh Nguyệt Phong, bố cục kiến trúc nơi này so với các phong khác rất không giống nhau, vốn Linh Nguyệt Phong có khí tức thanh tú linh động, hiện tại nhìn kiến trúc xây dựng nơi đây, đều rất tinh xảo, cũng đều là những gian nhà độc lập, từng tiểu viện đều có khu vườn nhỏ, ngược lại có chút khí tức kiêu mị.

Ở chỗ này, một ít nữ tử nguyệt xam, tuổi tác ước chừng từ mười ba mười bốn tuổi tới ba bốn mươi tuổi, đều đang bận rộn trong khu vườn nhỏ của chính mình, mà có người thì đi đi nha nha luyện tập quyền cước công pháp, mà nhìn cảnh tượng này ngược lại có phong vị rất thoải mái tự nhiên.

Nhiên Nguyệt dẫn theo Vân Thiên Hà bước tiếp, không hề nghỉ chân, đi qua nơi này, tiếp tục vượt qua hành lang gấp khúc, lại qua một phiến tường cao cửa lớn, nơi này có một điện phủ nghị sự, tên là Linh Nguyệt Đường.

Lúc Vân Thiên Hà tiến vào, chỉ thấy trong đại sảnh Linh Nguyệt Đường có một ít nữ nhân đang đứng, Tầm Nguyệt cũng có mặt trong đó, nhân thần bình tĩnh nhìn hẩn, hơi gật đầu, mà những nữ tử khác thì đều lộ vẻ hiếu kỳ quan sát hẩn.

Trung ương đại sảnh, lúc này có một vị nữ nhân trang phục phụ nhân, tuổi tác chừng ba mươi tuổi, trên mặt mang khăn che, nhưng tạo cảm giác ngĩ vô cùng kinh ngạc, rất nhanh phát hiện ra một ít khác thường, tại Linh Nguyệt Phong này, trong đó có một bộ phận nữ tử đều mang theo khăn che mặt, mà một bộ phận khác lại không mang theo khăn che mặt, giống như Nhiên Nguyệt chính là một trong số người không mang theo khăn che mặt, điều này làm cho Vân Thiên Hà cảm giác rất kỳ quái.

Lúc Nhiên Nguyệt dẫn Vân Thiên Hà vào điện, liền hướng hẩn chỉ vào vị nữ tử trang phục phụ nhân đứng đầu đại sảnh, nói:

- Sư tỷ, người đã đưa tới. Tỷ có gì muốn nói thì hãy nói với hẩn đi!

Sư tử Nhiên Nguyệt tên là Mộng Nguyệt, đương nhiên đây là cái tên sư môn kéo dài sau khi gia nhập và Nguyệt Tông, cũng không phải tên vốn ban đầu của các nàng. Chỉ thấy Mộng Nguyệt đi lên phía trước, thì lễ với Vân Thiên Hà nói:

- Đệ tử Mộng Nguyệt ra mắt sư thúc tổ, hôm nay mạo muội thỉnh sư thúc tổ tới đây, kỳ thực cũng là ý tứ của gia sư, thỉnh sư thúc tổ đi theo đệ tử về phía hậu đường!

Vân Thiên Hà nghĩ buồn bực, các nàng muốn làm gì, luôn thần thần bí bí, hẳn tự nghĩ từ trước tới giờ chưa từng gặp qua sư phó các nàng, nếu luận bối phận trong Nguyệt Tông, cho dù sư phụ bọn họ muốn gặp hẳn, tựa hồ phải đích thân dâng môn xin gặp mới được, còn muốn để hẳn đi một chuyến, thực sự là cổ quái.

Vừa nghĩ, Vân Thiên Hà vừa đi theo Mộng Nguyệt và Nhiên Nguyệt, còn có Tầm Nguyệt tới hậu đường, chỉ là sư tôn bọn họ muốn gặp chính mình, Tầm Nguyệt đi theo là có ý tứ gì? Vân Thiên Hà cảm thấy không hiểu, không khỏi suy nghĩ, có phía Linh Nguyệt Phong này không nó bối phận hay không đây?

Bất quá tới hậu đường, nhìn thấy một vị trưởng lão phụ nhân mặc nguyệt sam bạc lam giao nhau ngồi xếp bằng trước một mặt tường, mặt quay vào tường, tại lúc Mộng Nguyệt dẫn Vân Thiên Hà tiến vào, liền lên tiếng nói:

- Sư tôn, đệ tử đã thỉnh sư thúc tổ tới!

- Mộng Nguyệt, Nhiên Nguyệt, các con lui ra đi, Tầm Nguyệt lưu lại!

Vị lão phụ nhân kia không xoay người lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu, ngữ khí mang vẻ hiền lành nhu hòa.

- Dạ!

Nhiên Nguyệt và Mộng Nguyệt khom người liền đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại, nhưng tại sát na đóng cửa lại, thân thể tầm Nguyệt hơi chấn động, nhưng không bị người khác phát hiện.

Vân Thiên Hà hiếu kỳ lão phụ nhân là ai, cũng không lên tiếng chào hỏi, lặng yên nhìn lão phụ nhân.

Chỉ là khi lão phụ nhân xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Hải tử, chúng ta lại gặp mặt!

Sau khi Vân Thiên Hà nhìn thấy khuôn mặt nàng, tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cũng hơi chút kinh hãi, nói:

- Thế nào là người?

346. Chương 348: Vị Tri Túc Địch

Vị lão bà bà kia từng tại thời điểm hẳn rời khỏi, đã nói với hẳn một ít lời làm cho hẳn có chút không hiểu ra sao, để hẳn nghĩ lão bà bà này là một vị cao nhân lánh đời nào đó, vì vậy ẩn tượng trong đầu tượng đối khắc sâu.

Nhưng mà, sự đời khó liệu.

Vân Thiên Hà vô luận là thế nào cũng không thể nghĩ ra được, vị lão bà bà kia hôm nay lại ở trước mặt hẳn, thậm chí còn là trưởng lão Nguyệt Tông, phụ trách Linh Nguyệt Phong.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Vân Thiên Hà, vị lão bà bà kia cười cười nói:

- Hải tử, lão thân nói qua, chúng ta còn có thể gặp lại, hôm nay để hai đồ nhi dẫn ngươi tới đây là có chút điều riêng muốn nói với ngươi!

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà liền hiểu ra, vị lão bà bà lúc này muốn dùng thân phận trưởng bối nói chuyện với hẳn, vì vậy liền thi lễ nói:

- Đã như vậy, bà bà có chuyện gì xin cứ nói thẳng!

- Nếu là trò chuyện chút tục sự, lão thân tự nhận làm trưởng bối của ngươi một lần, ngươi cũng không phải sư thúc tổ bản môn, ta cũng không phải là trưởng lão Linh Nguyệt Phong!

Nói đến đây, nàng bước xuống, thấy Tầm Nguyệt hơi sững sờ, trong lòng càng cảm thấy thần dị, cũng bắt động thanh sắc, để Tầm Nguyệt dẫn tới ngồi xuống, sau đó ý bảo Vân Thiên Hà ngồi đối diện, mới nói:

- Lão thân vốn họ Đường, người có thể gọi lão thân Đường bà bà là được, Tầm Nguyệt là tôn nữ của lão thân. Chuyện này ngoại trừ mấy vị trưởng lão bản môn biết được, những người khác không ai biết!

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Tầm Nguyệt, biểu tình và thần sắc của nữ tử này vẫn như cũ, luôn luôn bình tĩnh, tựa như hồ nước mùa thu, không nổi lên bất cứ gợn sóng nào.

Đường bà bà liếc mắt nhìn Tầm Nguyệt một chút, sau đó liền nói:

- Mấy tháng trước, người từng đi qua biên quan, trên đường cũng đã mang theo chất tôn nữ của lão thân, sau đó nàng lại bị trọng thương, người mới dẫn nàng tới Nguyệt Tông, để Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt cứu trị, lão thân hôm qua trở lại Linh Nguyệt Phong, nghe đồ đệ nói đến việc này, vì vậy hôm nay tìm người, chính là vì muốn nói chuyện với người về hài tử Linh Toa.

Nghe đến lời này, trong đôi mắt Tầm Nguyệt, rốt cuộc cũng hiện ra một tia kinh ngạc.

- Chất, chất tôn nữ?

Vân Thiên Hà ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, nhưng sau đó lấy lại tinh thần, mới trở nên hiểu rõ, nhìn Đường bà bà nói:

- Vậy bà bà là cô mẫu của đương kim hoàng đế Đại Đường?

Đường bà bà gật đầu, sau đó nụ cười trên mặt dần dần biến mất, ngưng trọng lại, nói:

- Hai chất nhi kia của ta cả mặt lẫn tâm đều không hợp, chuyện tình tranh đấu gay gắt ta cũng biết đến, bất quá việc trong hoàng thất thường là tàn khốc như vậy, lão thân cũng không thể nào can thiệp, chỉ là không muốn lay lộng tới người nhà và hài tử vô tội trong nhà, lão thân thực không đành lòng.

- Khi đó việc để hài tử Linh Toa gả cho hoàng tử La Lan quốc, đây là một đám hỏi mang tính giao dịch chính trị, lão thân vốn định can thiệp, chỉ là lúc đó thấy người có cử động khác thường, vì vậy liền đoán được tâm tư của người, cũng không ngăn cản, sau đó người cướp đi La Lan quận chúa, sau đó hoán đổi Linh Toa trốn đi từ Bắc quan, lão thân biết chắc chắn có ngày hôm nay, chỉ là nghĩ không ra người sẽ vì chuyện hài tử Linh Toa thụ thương mới bằng lòng cùng với Tầm Nguyệt trở về Nguyệt Tông, điều này không nằm trong dự liệu của lão thân!

Lúc này Vân Thiên Hà đã bình tĩnh lại, xem ra hẳn tại Biên Châu Đại Đường gặp qua vị Đường bà bà này cũng không phải là việc ngẫu nhiên, nàng sẽ không như những người nào đó luôn theo cái mộng Vân Thiên Hà đi khắp thế giới, mà là thuận theo tự nhiên.

Quả nhiên, chính mình thế nào cũng theo tự nhiên đi tới Nguyệt Tông, cũng có thể nói, chính là tự động đưa lên tới cửa, đây chính là mệnh số.

- Hài tử Linh Toa hiện tại đã mất trí nhớ, lão thân tìm người tới nói chuyện, là muốn thu nàng vào làm môn hạ, không biết ý tứ của người như thế nào?

Đường bà bà nói ra trọng điểm đối với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cũng không biết dụng ý của vị Đường bà bà này làm như vậy, thuận miệng nói:

- Bà bà có thể nói rõ một chút hay không, cho dù ta không ý Linh Toa nhập môn, điều này cũng phải nhìn ý nguyện của nàng, nếu như nàng không tình nguyện, bà bà nói với ta những điều này, cũng không có ý nghĩa!

Đường bà bà nói:

- Lão thân nhìn ra, lòng của người căn bản không dừng lại tại Nguyệt Miếu Sơn này, người sớm muộn cũng sẽ rời khỏi nơi đây, đối mặt với các cường địch, nếu như Linh Toa đi theo bên cạnh người, người có thể đảm bảo sẽ không có chuyện tình tương tự phát sinh? Phải biết rằng phàm là địch nhân của người tuyệt đối sẽ không nhân từ với người, mà nếu như nữ nhân bên cạnh người quá yếu, sẽ chỉ là trói buộc của người, người hiểu rõ ý tứ lão thân nói?

- Ta hiểu!

Vân Thiên Hà gật đầu nói.

Đường bà bà lại nói:

- Người tuy rằng thông minh, nhưng người vẫn không hoàn toàn hiểu, lão thân để Linh Toa ở lại chỗ này, có thể coi như một lo lắng cho người. Nàng đều đã là chất tôn nữ của lão thân, cùng với Tầm Nguyệt là tỷ muội, chúng ta sẽ chiều cổ nàng thật tốt!

Bất quá Đường bà bà vừa chuyển:

- Mà một điểm khác, ta cũng có thể thẳng thắn nói rõ cho người, kỳ thực thu Linh Toa nhập môn, ta cũng đã từng đệ qua qua với tông chủ, ý tứ của tông chủ, chính là hy vọng tương lai tại thời điểm Nguyệt Tông đối mặt nguy cơ, người có thể nghe theo triệu hoán, làm một chút nghĩa vụ, dụng tâm tới giúp đỡ. Bởi vì quan hệ đặc thù giữa người và Thương Nguyệt tổ sư, mạch máu của Nguyệt Tông đã có liên quan chặt chẽ với người, chắc chắn sẽ mang đến cho Nguyệt Tông một ít phiền phức, nói vậy Thương Nguyệt tổ sư nhất định đã từng nói cho người biết, tinh thần thiên tức chi mệnh, có thể là phúc duyên, cũng là mối họa!

- Lễ nào tinh mệnh chi nhân cũng có túc địch?

Vân Thiên Hà đại khái nghe hiểu.

- Tất nhiên là có, chờ khi người có thể điều khiển được lực lượng tinh thần, người nhất định sẽ gặp phải túc địch của mình. Nhưng cụ thể là cái gì, không ai có thể suy tính ra được.

- Tinh mệnh chi nhân trên một đời, tại thời kỳ đại tan biến, nghe đồn là bị thiên phạt tiêu diệt, rất nhiều người đều tổ thái độ nghi ngờ, bởi vì không ai biết được rốt cuộc lúc đó đã xảy ra biến cố gì.

- Nhưng dưới thiên phạt vẫn còn may mắn sống sót ổn định, đều cho rằng đó là túc địch của tinh mệnh, điều này cùng với một túc địch rất mạnh đối lập với Nguyệt Tông từ xa xưa giống nhau.

- Nguyệt Tông cư nhiên cũng có túc địch?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói.

- Túc địch của Nguyệt Tông chính là Nhật Tông, chỉ là bọn họ từng xuất hiện sự phân liệt, cho nên thương tổn tới nguyên khí, vì vậy đã không thể tạo thành uy hiếp đối với Nguyệt Tông, cục diện phân liệt mấy trăm năm qua, không chỉ không khiến cho bọn họ nghỉ lại mà càng thêm điên cuồng, đó chính là một đám người điên mưu cầu danh lợi quyền lực, hiện ở trên đại lục có rất nhiều bộ phận quốc ra, trực tiếp hoặc gián tiếp đều có cái bóng bọn họ trong đó, bất quá bọn họ thông qua phương thức này, xác thực là vơ vét tài nguyên, thực lực ngược lại càng thêm lớn mạnh!

Cục diện phân loạn hiện hôm nay đều có nhân tố chủ yếu tạo thành náo động, nhưng từ khi Vân Thiên Hà tới thế giới này, cùng với kinh lịch và nhận thức, hẳn biết, tất cả nguyên nhân gây náo động đều là họa tông môn.

Bất quá đề cập tới tông môn, Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ tới một việc, liền hỏi:

- Đường bà bà, vậy Tuyệt Vực từng có một Thánh Võ Tông, là có lai lịch gì?

- Lai lịch của Thánh Võ Tông, nói đến cũng có chút kỳ quái, trước kia tại Tuyệt Vực chỉ có một Thiên Môn từ Nhật Tông phân liệt ra, Thiên Môn ở nơi đó cắm rễ phát triển, chỉ là sau này, trong Tuyệt Vực lại xuất hiện một cao thủ Địa Cảnh lánh đời, Thiên Môn biết được tin tức, từng đi mời chào, lại không biết vì sao kích giận vị cao thủ kia, sau đó vị cao thủ kia liền sáng lập Thánh Võ Tông tại Tuyệt Vực, vì vậy khai sơn thu đồ đệ, trong thời kỳ ngắn hình thành áp chế đối với bốn tông môn từ Nhật Tông phân liệt ra, nhưng đối với đối ngoại nói rõ rộng rãi, bất luận thế lực tông môn nào đều không được phép can thiệp vào quân chính quốc gia, bằng không Thánh Võ Tông sẽ xuất thủ áp dụng áp chế.

Bất quá lúc đó vì hoàn cảnh nhân tố đặc thù, sau khi Thánh Võ Tông phát triển lớn mạnh, được vị cao thủ Địa Cảnh chống đỡ, tông phái phát triển mười phần cường đại, lúc đó Nhật tông vì phân liệt nguyên khí đại thương, mà bốn tông môn bị phân biệt thành còn chưa phát triển lớn mạnh, vì vậy bị kinh sợ và áp chế

mạnh mẽ, cho nên rất an phận, mà Nguyệt Tông từ xa xưa đã có môn quy ước thúc, tự nhiên đối với quân chính quốc gia ngày đó không có hứng thú, vì vậy đối với Thánh Võ Tông không có xung đột nào!

Nói đến đây, Đường bà bà dừng lại, cũng thở dài một tiếng nói:

- Chỉ là đáng tiếc, tôn chỉ của tông môn tại lúc cường thịnh có chút quá bá đạo, phạm là quốc gia đều có hoàn cảnh đặc thù cũng không thể vì thiết luật tông môn không được can thiệp vào quân chính quốc gia thiên hạ mà quơ đũa cả nắm, vì vậy bọn họ đã đắc tội với rất nhiều môn phái võ đạo lớn nhỏ. Tại lúc cao thủ Địa Cảnh đột phá tu vi thất bại qua đời, cùng là lúc thất vực thánh hội cử hành, tông môn này từ đó bắt đầu xuống dốc. Nghe nói cho tới cuối cùng, cũng bị hủy trong tay một nữ nhân của Thiên Môn, thực sự là đáng buồn, đáng tiếc!

Lại một lần nữa nghe được danh từ đặc thù thất vực, Vân Thiên Hà nói:

- Thất vực này là cái gì? Vì sao khi thất vực thánh hội lại làm cho Thánh Võ Tông xuống dốc.

Đường bà bà nói:

- Kỳ thực ngay lúc thất vực thánh hội cũng nhiều ít có liên quan tới Thánh Võ Tông. Thất vực thánh hội cũng gọi là thiên tháp thánh hội, lúc đó do ba vị cao thủ đỉnh cao đến từ Bắc vực tuyên bố phát thiệp mời, thỉnh mời tông phái võ đạo bầy đại đại vực trên thế giới này, hoặc là tổ chức, quốc gia, phát đại biểu, vu ti thấp nhất cũng phải đạt tới cảnh giới Tông Sư đỉnh đi tới thiên tháp Bắc vực tham gia lần thánh hội này, mà tôn chỉ của thánh hội chính là định rõ minh ước Võ Thánh thất vực. Trong đó, điều minh ước thứ nhất là võ giả các nơi một khi đạt tới cảnh giới võ đạo Võ Thánh, không thể ra tay tham dự vào tục sự quân chính các quốc gia, cũng không được tham gia phân tranh chủng tộc, chính là hoàng đế cũng phải tuân thủ. Nếu điều kiện thành lập, nhất định phải thoái vị lánh đời. Chính vì Thánh Võ Tông nhân duyên có minh ước này, lại không có người nối nghiệp, cho nên mới bắt đầu xuống dốc, về phần những nội dung chi tiết khác trong thất vực thánh hội ta cũng không nói nhiều với người!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà hiện tại mới hiểu vì sao trong rất nhiều trường hợp, hắn chỉ nhìn thấy thân ảnh Tông Sư, thủy chung không thấy Võ Thánh xuất hiện, nguyên lai đều là vì minh ước thất vực thánh hội.

Bất quá cho dù là minh ước thánh hội hạn chế, dù sao thế giới này rất lớn, cường giả rất nhiều, không ai có khả năng mỗi người làm cái gì đều phải hỏi đến, chỉ bất quá tu vi Võ Thánh đạt tới Nhân Cảnh đỉnh phong, trên cơ bản đều vì đột phá bình cảnh mà bế quan thời gian dài, có ai muốn để ý tới tục sự?

Lúc này Tầm Nguyệt bưng hai chén trà tới, Đường bà bà trò chuyện nhiều với Vân Thiên Hà như vậy, cũng có chút khát nước, liền uống mấy ngụm, khẽ mỉm cười liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thần sắc Tầm Nguyệt đột nhiên hơi hoảng loạn.

Đường bà bà nhìn thấy trong mắt Tầm Nguyệt hiện lên vẻ kinh ngạc, lúc này mới nói với Vân Thiên Hà:

- Hải tử, về việc hải tử Linh Toa, lời đã nói hết, lão thân biết người đối với nàng có tình có nghĩa, bất quá người yên tâm, đệ tử Nguyệt Tông được cho phép thì có thể xuất giá, lão thân là cô tổ mẫu của nàng, tự nhiên có thể thay phụ mẫu, vì Linh Toa làm chủ!

347. Chương 349-350: Sơn Ngoại Lai Khách

Trong gió tuyết bên ngoài núi, ba chiếc xe ngựa giống như sơn dương lạc đường, dừng lại tại địa phương bao phủ trong màn sương mù, tựa hồ thủy chung không tìm được phương pháp vào núi.

- Nam Minh Khai, lão thất phu người có thể cho người khác một chút tín nhiệm và hy vọng? Chúng ta đã vòng vo tại nơi này một ngày một đêm rồi, Nguyệt Miếu Sơn kia rốt cuộc là nơi nào, thôi toán chi thuật của người thực quá làm ta thất vọng rồi!

Thần Hoa Diệu coi như tu dưỡng và tính tình tốt hơn nữa, trong đoạn thời gian này liên tục lẳng quạ lẳng lại, cũng có chút thiếu kiên nhẫn rồi.

Không phải nàng đối với một việc mất đi kiên nhẫn, mà nàng đối với thôi toán chi thuật của lão đầu Nam Minh Khai này thực sự là cực điểm coi thường, vì vậy lão đầu từ khi gặp phải Vân Thiên Hà, thôi toán chi thuật của hắn, không hề chứng minh được chính mình chính xác không sai lầm.

Nam Minh Khai chỉ biết cười khở, hắn biết giải thích cũng đã vô ích rồi, chỉ có nhìn về phía chất nữ và sự điệt của chính mình, hi vọng bọn họ có thể thông cảm.

Nam Minh Tuyết vẫn không chút biểu tình, chỉ có trong đôi con ngươi như thu thủy, có chút điểm nóng nảy. Mà Vũ Phương Khinh Thần sớm đã không có tính tình, hắn cũng lười nói thêm cái gì, ở trong lòng hắn, hắn biết thôi toán chi thuật của sư thúc vô cùng linh nghiệm, thế nhưng những ngày gần đây, hắn bắt đầu nghi ngờ, sư thúc có phải đã gặp khắc tinh.

Mà trong một chiếc xe ngựa khác, Thần Hoa Đóa Đóa cúi đầu, trong đoạn thời gian gần đây, trong phần nóng nảy còn có phần nộ, sớm đã không còn hình bóng nữa rồi. Hiện tại trong lòng nàng, chỉ có một ý niệm, đó chính là tìm được cái tên kia, hung hăng xé nát hắn thành mảnh vụn, tiếp tục nuốt vào trong bụng, để tiết hết mối hận trong nửa năm vừa qua.

Vì một người không hề quen biết, vì một người gọi là tinh mệnh chi nhân gì đó, bọn họ tại phiên thổ địa Đông vực này đã lần qua lần lại nửa năm rồi, cho dù là du ngoạn cũng không dùng tới thời gian lớn tới như vậy.

Thần Hoa Đóa Đóa không rõ, rốt cuộc là cái tinh mệnh chi nhân kia là cái gì, sẽ làm cho nhiều người kiên nhẫn vì hắn như vậy, không ngừng truy đuổi theo cước bộ của hắn.

Mọi người ở đây bắt đầu vì chuyện không tìm được Nguyệt Miếu Sơn mà có chút nôn nóng, đột nhiên trong màn sương mù dày đặc, có năm chiếc xe ngựa chở hàng hóa chạy tới.

Dẫn đầu đội ngũ này, là một vị hán tử trung niên áo khoác da, lưng mặc áo choàng thêu ánh trăng, bên cạnh hán tử còn có một vị thiếu niên lớn lên khỏe mạnh kháu khỉnh, sau khi tiến vào trong màn sương mù, hán tử vẫn chưa hề thay đổi phương hướng, thẳng hướng Nguyệt Miếu Sơn.

Thiếu niên bên cạnh hình như là lần đầu tiên tới, lộ vẻ hiếu kỳ, không giải thích được hỏi:

- Trát Thập thúc thúc, từ bên ngoài nhìn, ở đây căn bản không có núi a, chúng ta có thể lạc đường trong sương mù dày đặc rồi hay không? Người có còn nhớ rõ đường tới Nguyệt Miếu Sơn? Cữu cữu của ta sẽ đến tiếp đón chúng ta sao?

- Lâm Lôi tiểu thiếu gia, Nguyệt Miếu Sơn trước nay đều là nơi thần bí mờ ảo, cho dù nơi đó tọa lạc giữa Xuất Vân Quốc và Tuyết Vực, nhưng người trong Xuất Vân Quốc biết tới không nhiều, Nặc Nhĩ gia tộc chúng ta từ trước tới nay đều có quan hệ mật thiết với Nguyệt Tông, làm thế gia ngoại môn, không chỉ bảo mật, mà còn phải cung cấp vật tư sinh hoạt cho đệ tử Nguyệt Tông cần, chính vì như vậy mà Nặc Nhĩ gia tộc chúng ta hơn trăm năm nay cường thịnh không suy!

Nặc Nhĩ Lôi Lâm nói:

- Trát Thập thúc thúc, như vậy ngoại trừ gia tộc chúng ta, Nguyệt Tông hẳn là còn có thế gia ngoại môn khác đúng không?

Trát Thập gật đầu nói:

- Một tông phái nghìn năm lớn như vậy, đâu chỉ có một gia tộc chúng ta, thân tộc thế gia các trưởng lão và đường chủ đếm không hết, trải rộng khắp nơi thất vực. Nguyệt Tông cứ năm năm chọn lựa đệ tử, đều ưu tiên tiến hành chọn lựa tại các thế gia ngoại môn này, mà chọn lựa đầu xuân năm nay cũng sắp bắt đầu rồi, lần này mang người tới đây, gia gia cũng là muốn người tới tham gia lần khảo hạch chọn lựa này, người cần phải nỗ lực lên, giống như cữu cữu của người vậy, tranh thủ trở thành đệ tử nội môn, cữu cữu người chính là niềm kiêu ngạo của Nặc Nhĩ gia tộc chúng ta!

- Thế nhưng, Trát Thập thúc thúc, ta muốn bá người khác làm sư phụ, vậy làm sao bây giờ?

Trên mặt Nặc Nhĩ Lôi Lâm có vẻ có chút mê man.

Sắc mặt Trát Thập có chút xấu xí, trầm giọng nói:

- Lôi Lâm, người thần bí phi phàm kia, ngay cả gia gia cũng nói là kỳ nhân, người ngay cả mặt người ta còn chưa nhìn thấy, người ta còn không nhất định thu nhận người, người hãy nghe lời gia gia nói, tham gia lần chọn lựa của Nguyệt Tông này đi, bằng không chẳng phải phụ kỳ vọng của mọi người sao? Phải biết rằng mấy ca ca của người đều tranh thủ cơ hội này, tất cả đều hết sức cố gắng!

- Trát Thập thúc thúc, phía trước hình như có người, có thể là cứu cứu ta tới đón!

Đột nhiên, Lôi Lâm chỉ về những điểm đen có chút không rõ ràng phía trước nói.

Trát Thập quay sang, tinh tế quan sát nơi này, chỉ thấy phía trước là ba chiếc xe ngựa, trang phục bên ngoài cũng tương đối kỳ quái, thuận miệng nói:

- Những người này thoát nhìn không giống như người Đông vực!

Có thể đoàn xe ngựa cũng bị đối phương phát hiện ra, lúc này bên kia có một người thanh niên từ trên xe xuống, đi tới gần có lẽ nói:

- Tại hạ là Vũ Phương Khinh Trần, Thiên Đảo vực tới, xin hỏi các vị vận chuyển vật tư tới Nguyệt Miếu Sơn sao?

- Người là ai, người thế nào biết?

- Lôi Lâm, không nên nói lung tung!

Trát Thập lập tức ngăn Lôi Lâm lại, quan sát Vũ Phương Khinh Trần vài lần, nói:

- Chúng ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, hơn nữa cũng chưa từng nghe qua cái gì là Nguyệt Miếu Sơn, ở đây sương mù dày đặc, chúng ta cũng là trong lúc vô ý đi vào!

Vũ Phương Khinh Trần là một người thông minh, hắn nghe được thiếu niên kia bị ngăn lại, đã biết nhất định những người này tới Nguyệt Miếu Sơn, liền mỉm cười nói:

- Chúng ta định tới Nguyệt Miếu Sơn bái phỏng tông chủ Nguyệt Tông, chỉ là không ngờ lạc đường ở đây, cho nên muốn thỉnh giáo một chút, thỉnh không nên hiểu lầm, chúng ta không có địch ý!

Trát Thập dù sao cũng là người từng trải, hắn quan sát Vũ Phương Khinh Trần, nhìn ra là người ôn hòa, thế nhưng cũng không dễ dàng tin lời hắn nói, không tiếp tục để ý tới hắn, đội ngũ bọn họ ngừng lại, trực tiếp ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, ăn chút lương khô.

Vũ Phương Khinh Trần thấy vậy, nhẹ nhàng cười, hắn hiểu đối phương cẩn thận, sau khi khê thi lễ, liền quay trở về nói với Nam Minh Khai:

- Sư thúc, những người này là thế gia ngoại môn tiếp tế vật tư cho Nguyệt Tông, chỉ là bọn họ rất cảnh giác, không chịu nói cho biết, cũng không chịu đi trước, xem ra, chúng ta chỉ có thể đợi Nguyệt Tông hạ sơn tiếp ứng đệ tử rồi!

- Cũng được, vậy thì chờ ở chỗ này vậy, nếu có đệ tử Nguyệt Tông nói, có thể dễ dàng hơn, bằng quan hệ của gia gia người và tông chủ Nguyệt Tông, nói vậy Lộ Nguyệt tiên bối kia hẳn là sẽ tiếp kiến chúng ta!

Nam Minh Khai gật đầu nói.

Mọi người ở dưới chân núi chờ đợi nửa canh giờ, đúng lúc này, trong sương mù dày đặc có hai con ngựa trắng xuất hiện, chỉ thấy hai vị nam tử mặc nguyệt xam bạc xám giao nhau từ trong màn sương mù đi ra, từ xa xa bọn họ đã nhìn thấy ba chiếc xe ngựa đám người Nam Minh Khai, liền nhíu mày, nhưng thấy đám người vận chuyển Trát Thập cũng chờ đợi, trên mặt lộ thần sắc nghi hoặc.

Trát Thập thấy hai người đi ra, nhất thời đứng lên, mà Lôi Lâm lập tức xuống ngựa, có vẻ rất hưng phấn, hoan hô một tiếng kêu lên:

- Cứu cứu, người tới đón chúng ta rồi!

Nặc Nhĩ Duy Kiệt nhìn thấy Lôi Lâm, đôi lông mày nhăn tít lại hơi thả lỏng, trên mặt nở nụ cười, đi tới trước, sờ sờ vào cái đầu nhỏ bé của Lôi Lâm, cười nói:

- Năm nay thế nào tên nghịch ngợm người lại lên núi tham gia chọn lựa a?

Nói xong, hắn chuyển mắt qua nhìn Trát Tháp, nói:

- Biểu huynh, huynh có nhận ra những người phía trước hay không? Bọn họ đang làm gì?

Trát Tháp nói:

- Những người đó đến từ Thiên Đảo vực, nói muốn tới bái phỏng tông chủ Nguyệt Tông, ta sợ có trá, cũng không dám tiếp tục đi về phía trước, việc này Duy Kiệt đệ định đoạt đi!

Nặc Nhĩ Duy Kiệt nói với một đệ tử Nguyệt Tông khác:

- Liên sư đệ, đệ đi thăm hỏi ý đồ những người đó một chút, nhớ kỹ lấy lễ đối đãi, nhất thiết không được xung động, nếu như đối phương có thể đưa ra được tín vật nào đó, đệ liền mang về giao cho sư tôn định đoạt!

- Được rồi!

Liên sư đệ lên tiếng trả lời, gật đầu với Trát Tháp, thân mật sờ sờ vài cái đầu nhỏ bé của Lâm Lô, liền đi về phía Nam Minh Khai.

Vũ Phương Khinh Trần thấy đối phương tới tìm hỏi, liền bước lên mấy bước, hành lễ nói:

- Tại hạ Vũ Phương Khinh Thần, đến từ Thiên Đảo vực Nam Minh Quang Thiên, lần này tới Đông vực Nguyệt Miếu Sơn là muốn bái kiến tông chủ Lộng Nguyệt, vị huynh đệ này có thể truyền lại một chút?

Liên sư đệ mới gặp gỡ Vũ Phương Khinh Thần, đối với vẻ khiêm tốn lễ nghi của hắn có cảm tình rất tốt, thuận miệng nói:

- Các người có tín vật nào hay không, ta sẽ mang lên núi báo cáo gia sư!

- Thỉnh Liên huynh đệ chờ, ta sẽ hỏi lại sư thúc!

Nói xong, Vũ Phương Khinh Thần liền đi tới trước xe ngựa, nói:

- Sư thúc, đối phương muốn tín vật, chúng ta có hay không?

Nam Minh Khai vừa nghe, cũng có chút khó khăn, nói:

- Chuyến này tới đây, cũng không dự định đến Nguyệt Miếu Sơn, sư tôn cũng không dặn dò qua việc này!

Lúc này, Thần Hoa Diệu từ trong xe ngựa bước ra, lập tức lấy từ trong túi của mình một nguyệt hoàn không rõ là tài liệu gì chế tạo thành, đưa cho Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Người cầm vật này giao cho hắn mang lên núi, trưởng lão Nguyệt Tông hẳn là có thể nhận ra được!

- Lãnh Nguyệt Long Hoàn!

Nam Minh Khai hơi động dung liếc mắt nhìn nguyệt hoàn kia, nói:

- Nghĩ không ra, sư tổ của người thực nhìn ra, cứ nhiên phương diện này cũng nghĩ tới!

Thần Hoa Diệu nói:

- Vật này vốn là tín vật Thương Nguyệt tiền bối tặng tổ sư, tự nhiên có giá trị quan trọng!

Vũ Phương Khinh Thần có điểm không giải thích được, nhưng tiếp nhận nguyệt hoàn, lần thứ hai trở lại đưa cho Liên sư đệ nói:

- Huynh đệ, nguyệt hoàn này chính là tín vật, nếu lệnh sư tôn không biết, có thể giao cho tông chủ quý môn nhận rõ, tại hạ tạ ơn trước!

Liên sư đệ tiếp nhận nguyệt hoàn, cảm thấy bên trong có một cỗ năng lượng thần bí bắt đầu khởi động, lúc này cũng không dám sơ ý, sau khi thi lễ, liền cấp tốc cưỡi ngựa chạy đi.

Qua chừng nửa canh giờ, lúc này Liên sư đệ đã cấp tốc trở về, bên cạnh hắn còn có một vị trung niên nhân, vị trung niên nhân này không phải ai khác, chính là Triển Lâm Phong lần trước ghé thăm dẫn dẫn Văn Thiên

Hà vào núi. Triển Lâm Phong mang theo đệ đệ tới chân núi, sau khi xuống ngựa, bước tới truynos mặt Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu nói:

- Hai vị tiền bối, đệ tử vẫn bối có chỗ nào chậm trễ, xin được thứ lỗi, gia sư hiện đang ở trong đại điện chờ đợi, thỉnh các vị theo vẫn bối lên núi!

Nói xong, Triển Lâm Phong liền nói với Nặc Nhĩ Duy Kiệt gần đó:

- Duy Kiêu, người vẫn bọn họ lên sau, Lạc phó đường chủ Cung Nguyệt Đường sẽ bàn bạc, sau khi hoàn tất, người an trí bọn họ tại biệt viện của người nghỉ ngơi là được!

- Dạ, sư tôn!

Nặc Nhĩ Duy Kiệt khom người thi lễ, hướng về phía Nam Minh Khai nhìn thoáng qua, liền dẫn theo đội ngũ xe ngựa Trát Tháp đi sâu vào trong màn sương mù dày đặc, rất nhanh đã không còn bóng dáng.

- Hai vị tiền bối, mời đi theo vẫn bối vào núi!

Triển Lâm Phong lại một lần nữa nhận nhiệm vụ dẫn đường, dẫn đoàn người vào sâu trong núi.

Cương 350: Công pháp tấn cấp

Vân Thiên Hà đợi thương thế Đường Linh Toa khỏi hẳn, sau đó báo cho nàng tin tức Mộng Nguyệt muốn thu nàng làm đệ tử, nhưng làm cho Vân Thiên Hà có chút ngoài ý muốn chính là, không nghĩ tới Đường Linh Toa cư nhiên sáng khoái đáp ứng.

Dưới sự kinh ngạc, Vân Thiên Hà cũng hỏi Đường Linh Toa vì sao không cần suy nghĩ đã đáp ứng.

Mà đáp án của Đường Linh Toa rất đơn giản, nàng nói nàng và Tầm Nguyệt rất hợp duyên, cũng đã từng gặp qua vị Đường bà bà kia, cảm giác bà bà tựa như tổ mẫu của nàng vậy, hơn nữa Mộng Nguyệt đối nàng cũng phi thường tốt, cho nên nàng nguyện ý làm đệ tử Mộng Nguyệt.

Vân Thiên Hà nghe lời giải thích này, tuy rằng cảm giác có chút cổ quái, nhưng hẳn cũng không nhắc tới chuyện Đường bà bà là cô tổ mẫu của nàng, không nghĩ tới Đường Linh Toa ngược lại có sẵn cảm giác này, kỳ thực đó cũng là duyên phận, một hiện tượng tốt.

Dẫn Đường Linh Toa và mẹ con Tư Vân tới Linh Nguyệt Phong, sau khi an bài xong, lại dạy cho Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô một ít phương pháp rèn luyện cơ thể cơ bản, hai thiếu niên cũng bắt đầu chăm chỉ luyện tập.

Xử lý việc vặt hoàn tất, Vân Thiên Hà liền tới Luyện Nguyệt Động sau Huyền Nguyệt Phong, bắt đầu quãng thời gian bế quan tu luyện hẳn đáp ứng Miên Nguyệt.

Bất quá hẳn cũng không biết, tại thời điểm Miên Nguyệt truyền thụ công pháp cho hẳn, mấy người Nam Minh Khai cũng đã tới Nguyệt Miếu Sơn.

Trong Luyện Nguyệt Động, Linh Miếu Sơn.

Vân Thiên Hà kết hôn ẩn, sắc mặt có chút trắng bệch, cái trán chảy mồ hôi, mà Miên Nguyệt tĩnh tọa một bên, phẳng phất đối với việc hẳn đang làm như không thấy.

Đây là trạng thái khi Vân Thiên Hà bắt đầu cố gắng đánh ra đạo hôn ẩn thứ mười.

Tại lúc Miên Nguyệt truyền thụ cho hẳn vài đạo Thiên Khôn Định Ẩn phía sau, Vân Thiên Hà tự tin tràn đầy, nhưng khi hẳn cơ bản nắm giữ được chín đạo hôn ẩn, dựa theo phương pháp Miên Nguyệt đã nói đánh ra đạo hôn ẩn thứ mười, hẳn đã biết được, Thiên Khôn Định Ẩn, càng đi về sau lại càng không phải nắm giữ dễ dàng như hẳn tưởng tượng trước đó.

Đến thời điểm kết hôn ẩn thứ mười, Vân Thiên Hà cảm giác huyết quản trong cơ thể chính mình phẳng phất như sắp bạo liệt ra, mà áp lực tạng tức càng lúc càng lớn. Xương cốt toàn thân lách cách rung động, nếu không phải hẳn luyện cốt và luyện nhục đã có căn bản vững chắc, còn có sự ủng hộ của hôn tức trạng thái dịch tại hai tinh tú trong cơ thể, sợ rằng lúc này hẳn đã không thể kiên trì được nữa rồi.

Nhưng vì không muốn để Miên Nguyệt xem thường chính mình, Vân Thiên Hà vẫn tiếp tục cắn răng chịu đựng, dồn toàn bộ thần hồn ý của mình tập trung vào đạo khôn ẩn thứ mười này.

Từng đợt đau đớn xé rách cơ thể, phảng phất như độc xà cắn xé.

Tốc độ Vân Thiên Hà ngưng kết khôn ẩn càng lúc càng chậm, kỳ thực đạo khôn ẩn thứ mười cần dùng tới khôn linh chi tức cũng không nhiều lắm, nhưng muốn thân thể phối hợp ăn ý lại yêu cầu khí lực cường kiệt, bằng không rất dễ dẫn tới tình cảnh huyết quản bạo liệt, hoặc là phản phệ nội thương, điều này đối với yêu cầu về khí lực xác thực rất cao.

Qua ước chừng mười mấy lần hô hấp, khi thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà cảm giác cổ đau đớn truyền tới từng đợt biến mất, hơn nữa đau đớn do hần ngưng kết khôn ẩn cũng bắt đầu yếu bớt, năng lượng xung quanh bắt đầu mạnh liệt ngưng tụ lại, Vân Thiên Hà biết, đạo khôn ẩn thứ mười, rốt cuộc hần cũng đã ngưng kết thành công!

Oanh!

Khi Vân Thiên Hà ngưng kết thành công, hần cũng không tiếp tục đạo khôn ẩn thứ mười một, mà trực tiếp phóng lực lượng mười đạo khôn ẩn này ra ngoài, lúc trong sơn động đột nhiên run lên nhẹ nhàng.

Rất nhanh, cỗ năng lượng Vân Thiên Hà thả kia kia, đã bị năng lượng thần kỳ ẩn chứa trong sơn động này hấp thu toàn bộ, trong sơn động lại một lần nữa khôi phục lại sự yên lặng bình thường.

Đối với phiên sơn động thần bí này, Miên Nguyệt cũng chưa từng giải thích cho hần biết điều gì, bất quá Vân Thiên Hà phát hiện ra tu luyện trong sơn động này sẽ không sợ phá hư hoàn cảnh, cho dù lực lượng có cường thịnh hơn nữa, phảng phất như không tạo ra được một chút ba động này đối với sơn động này, ngoài bên trong có ẩn chứa năng lượng thần bí, giống như là một hắc động không đáy, năng lượng sau khi bị Vân Thiên Hà hấp thu, phóng xuất ra ngoài, cũng yên yên giống như một giọt nước tiến vào biển rộng, căn bản không làm nổi lên được một gợn sóng nhỏ.

Tại lúc Vân Thiên Hà thành công ngưng kết ra đạo khôn ẩn thứ mười, lúc này Miên Nguyệt rốt cuộc cũng mở mắt, đôi con mắt sáng ngời kia mang theo một tia tán thưởng nói:

- Không tồi, lấy cảnh giới của sư đệ hiện tại mà đã có thể ngưng kết thành đạo khôn ẩn thứ mười, quả thực nhanh hơn sư tỷ năm đó rất nhiều!

Bất quá nói xong điều này, Miên Nguyệt vừa chuyển, nói:

- Chỉ là ngưng kết đạo khôn ẩn thứ mười, sư đệ chỉ bằng vào thần hồn ý chí kiên định mới thành công, điều này nói rõ cơ sở cơ thể của đệ rất kém cỏi, vì vậy đến đạo khôn ẩn thứ mười là dừng lại, hiện tại đệ cần tu luyện Khôn Linh Thiên Tức Thuật trước, đối với cảnh giới võ đạo có thể tiếp tục tiến thêm một bước, khi đó tu luyện đánh ra đạo khôn ẩn thứ hai mươi cũng không hần là không thể!

- Sư tỷ nói đúng, ta cũng hiểu được chính mình đánh ra đạo khôn ẩn thứ mười quá mức miễn cưỡng, vậy thỉnh sư tỷ dạy ta Khôn Linh Thiên Tức Thuật!

Vân Thiên Hà khiêm tốn nghe ý kiến, con đường võ đạo có tiền bối chỉ dạy, cơ hội như vậy rất khó có được, vì vậy hần rất khiêm tốn chăm chú. Lúc này, Miên Nguyệt đưa tay ra, tựa hồ là kích phát một cỗ lực lượng nào đó, chỉ thấy trên mặt vách tường sơn động tản mát ra một đạo quang mang nhàn nhạt màu trắng bạc.

Đạo quang mang màu trắng bạc này càng lúc càng thêm mãnh liệt, rất nhanh bên trong quang mang đột nhiên xuất hiện một đoạn văn tự và đồ án bí tịch võ công, nhìn vô cùng bắt mắt, chính là tâm pháp tu luyện Khôn Linh Thiên Tức Thuật.

Vân Thiên Hà nhìn nội dung bản công pháp, liền phảng phất giống như thấy được thứ gì đó có lực mê hoặc vô cùng khổng lồ, sau đó hần sâu vào trong, không thể rút ra được.

- Khục...

Để Vân Thiên Hà nhìn nội dung phương pháp tu luyện Khôn Linh Thiên Tức Thuật trong khoảng nửa canh giờ, lúc này Miên Nguyệt ho khan một tiếng, Vân Thiên Hà đã cường ngạnh ghi nhớ kỹ nội dung, chuẩn bị

luyện tập một chút, đột nhiên trong não hải nhất thời bị một cỗ trùng kích cường liệt, liền lập tức hồi phục lại tinh thần.

- Sư đệ, tu luyện võ đạo chú ý thận trọng, tiến hành theo chất lượng, Khôn Linh Thiên Tức Thuật này, kỳ thực là một loại phương pháp hô hấp thổ nạp, chẳng lẽ đệ không nghĩ tới chính mình lúc lĩnh ngộ nội dung công pháp này, hô hấp thổ nạp của chính mình liền theo đó vận hành, đây là một hiện tượng tốt, nhưng cũng là một hành cộng rất nguy hiểm!

Vân Thiên Hà có chút xấu hổ, nói:

- Sư tỷ giáo huấn rất đúng!

Miên Nguyệt thấy Vân Thiên Hà khiêm tốn nghe chỉ dạy, gật đầu, nói:

- Phương pháp hô hấp thổ nạp này cũng không như luyện lập rèn đúc gân cốt da thịt, nó trực tiếp quan hệ với cơ quan nội tạng, một khi luyện không tốt, sẽ tạo thành thương tổn cho nội tạng, nội tức phản thương, vì vậy lúc đệ tu luyện, nhất định phải tuân theo bản tâm, để tự nhiên tiến hành quá độ, cơ quan nội tạng tại lúc đệ hô hấp thổ nạp, bảo trì một loại luật động phản ứng tự nhiên, dần dần biến yếu thành mạnh, như vậy hình thành một vòng tuần hoàn, nội tạng chỉ tức vận chuyển, có thể thừa nhận tạng tức lúc yếu lúc mạnh mang đến áp lực!

Nói đến đây, Miên Nguyệt lập lại một câu, hỏi:

- Sư đệ, ta nói luật động phản ứng tự nhiên, đệ có minh bạch?

Vân Thiên Hà vừa luyện qua Long Sư Thiên Ba Hồng công pháp, tự nhiên biết, liền gật đầu nói:

- Sư tỷ, ta từng luyện tập qua một loại công pháp gọi là Long Sư Thiên Ba Hồng, loại công pháp này đối yêu luật động và tạng tức yêu cầu cực cao, vì vậy tại phương diện này có chút tâm đắc!

- A, đệ cư nhiên còn luyện qua long sư thiên ba hồng!

Nhân thần Miên Nguyệt sáng lên, nói:

- Loại công pháp này có một cỗ tốt cực lớn, đó chính luật động tạng tức có thể cùng với luật động thiên địa lực hình thành liên hệ vi diệu, điều này cũng tại lúc đệ đột phá Nhân Cảnh đạt tới Địa Cảnh, cảm ứng luật động thiên địa lực có tác dụng phụ trợ rất lớn, coi như một loại công pháp hiếm thấy!

- Long Sư Thiên Ba Hồng này không phải công pháp Tiên Thiên có thể tu luyện rồi sao? Trình độ Địa Cảnh, ai còn tu luyện?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Sau này Long Sư Thiên Ba Hồng đệ cũng phải chăm chỉ luyện tập, khi công lực của đệ càng mạnh hơn, uy lực của bộ công pháp này càng lớn, khi đệ cảm nhận được cỗ khí thể tiếng hô hồng chấn sơn hà kia, đệ tự nhiên sẽ hiểu rõ. Tuy nói công pháp này tại Tiên Thiên đã có thể tu luyện, thế nhưng khi tu vi của đệ càng cao hơn, tại lúc vận dụng loại công pháp này, hiệu quả lại càng mạnh mẽ, công pháp này cũng có thể coi như một bộ công pháp tuyệt thế độc nhất vô nhị, bởi vì nó có thể phối hợp với tu luyện đến cấp độ Địa Cảnh, tăng thêm uy lực!

- Nói cách khác, loại công pháp này theo tu vi của ta đề cao mà phát sinh biến hóa bản chất tấn cấp?

Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc:

- Thực sự như vậy? Bởi vì phạm là những công pháp tu luyện dựa vào lực lượng thiên địa, tính mở rộng rất mạnh, đều có đặc điểm thay đổi bản chất tấn cấp. Cho dù nó có là công pháp tu luyện giai đoạn đầu thì cũng có thể tu luyện tới giai đoạn Võ Tôn Địa Cảnh tăng thêm uy lực, nó không có sự hạn chế về giới hạn tu vi, tự nhiên cũng sẽ căn cứ vào một đặc tính phát sinh tấn cấp, mà trở thành loại công pháp càng cao thậm chí có thể tu luyện giai đoạn Địa Cảnh!

Cảnh giới võ đạo của con người có thể đề cao thì cũng thôi, không nghĩ tới ngay cả công pháp cũng có thể thăng cấp. Vân Thiên Hà lần đầu tiên nghe thấy điều này, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá trong lòng hắn đã có quyết định, loại công pháp Long Sư Thiên Ba Hống này cần phải gia tăng luyện tập, làm nó thăng cấp trở thành công pháp càng cao thâm hơn. Chỉ là hắn không biết, khi công pháp thăng cấp sẽ biến thành bộ dáng gì.

Miên Nguyệt nhìn ra tâm tư của Vân Thiên Hà, liền giải thích nói:

- Công pháp này có thể thăng cấp, kỳ thực lại nói với năng lực linh ngộ của bản thân có liên quan rất lớn, khi tu vi của đệ đạt tới cảnh giới nhất định, nếu như đệ không thể linh ngộ được một tầng ao diệu càng sâu hơn của bộ công pháp này, như vậy công pháp tự nhiên không thể nào thăng cấp rồi, điểm này đệ cần phải ghi nhớ kỹ!

Trong lòng Vân Thiên Hà suy tư, cũng không biết Thương Hồn Chỉ có thể thăng cấp hay không, xem ra sau này có thời gian cần phải nghiên cứu tỉ mỉ.

- Được rồi, sau này đệ thử tu luyện đi, nhớ kỹ lời ta nói, phương pháp tu luyện nội tức, nhất định phải tiến hành theo chất lượng, không thể tham công liều lĩnh, trong ba tháng ta sẽ trở lại kiểm tra tiến độ!

Nói xong, thân ảnh Miên Nguyệt lập tức hóa thành một đạo quang mang biến mất, tiến vào động thính càng sâu hơn, áp lực năng lượng càng lớn hơn.

Miên Nguyệt đi rồi, Vân Thiên Hà phát hiện văn tự ghi lại nội dung công pháp Khôn Linh Thiên Tức Thuật vẫn còn lưu lại tại chỗ, trong lòng nhớ kỹ cảnh báo của Miên Nguyệt, liền bố trí Tụ Phách Huyền Linh Trận trong động thính.

Chỉ là làm cho hắn ngoài ý muốn chính là, năng lượng thần bí trong động thính cư nhiên bài xích đối với Tụ Phách Huyền Linh Trận. Vân Thiên Hà bố trí hai lần, mỗi khi tới lúc thành công, lại xuất hiện một cỗ năng lượng trùng kích đến, phá tan huyền linh trận, khiến cho bố trí của hắn thất bại.

Vân Thiên Hà không tin tào, cũng không dùng linh thạch trong bình ngọc để bố trí, liền trực tiếp tìm tảng đá ẩn chứa năng lượng thần kỳ trong động thính để bố trí, nhìn xem có xuất hiện sự bài xích hay không.

May mắn chính là, lúc này đây, Vân Thiên Hà rốt cuộc đã bố trí thành công rồi.

Bất quá khi hắn tiến vào trong Tụ Phách Huyền Linh Trận dùng tảng đá thần bí bố trí bắt đầu tu luyện, hắn lại không biết rằng loại chuyện cổ quái hắn làm sẽ mang tới hậu quả như thế nào!

348. Chương 351: Tuần Hoàn Tận

Trong màn khói sương mờ ảo, khi ánh mặt trời chiếu rọi, một tia sáng thần dị nhiều màu chiết xạ, tạo cảm giác nơi đây giống như tiên cảnh nhân gian.

Lúc này, trong rừng bách hoa có một bóng hình xinh đẹp mặt nguyệt sam, dưới ánh sáng chiết xạ nhiều màu chiếu rọi, dáng người mềm nhẹ vũ động, hơn nữa dung nhan tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành, giống như cửu thiên tiên nữ hạ phàm trần, vô cùng linh động ưu nhã, nữ tử thành lệ mặc bạch y như tuyết trắng, đôi mắt như tinh quang, người bình thường nhìn nàng không khỏi tán thán không thôi.

Mà ngay tại bên cạnh nữ tử thanh lệ này, có một tiểu cô nương mười tuổi ngồi trên bãi cỏ, khoan chân dang trước, tay chống cằm, đôi con mắt linh động sáng sủa kia nhấp nháy, một mực quan sát bóng người đang vũ động trong bụi hoa, thần sắc tràn đầy hướng tới.

Lúc này, nữ tử tuyệt sắc rốt cuộc dừng lại, tuy rằng mồ hôi nhễ nhại, thế nhưng trên mặt nàng thủy chung nở nụ cười mỹ lệ linh động, như một bức tranh tiên họa với những bông hoa tiên điểm nở rộ xung quanh. Tiểu cô nương lập tức từ trên mặt cỏ bật dậy, giống như tiểu hộ điệp nhẹ nhàng bay lượn, nhào tới trước mặt nữ tử tuyệt sắc, lôi kéo bàn tay trắng trẻo tinh tế của nàng:

- Linh Toa tỷ tỷ, dạy muội, muội muốn học vũ đạo này, muội muốn học.

- Tháng trước tỷ tỷ dạy cho muội luyện xong rồi sao?

Đường Linh Toa nhéo nhéo khuôn mặt trẻ con khả ái, mỉm cười nói.

- Muội đã sớm học xong rồi, hiện tại muội luyện cho tỷ tỷ xem!

Sau khi tiểu cô nương nói xong, liền bỏ chạy trên đám cỏ, diễn luyện bộ kiếm vũ Đường Linh Toa dạy nàng, tiểu cô nương coi như rất có thiên phú, nàng luyện kiếm vũ đã có vài phần cảm giác mờ ảo.

Bất quá khi tiểu cô nương luyện lên tựa hồ đã quên mất chuyện vừa mới muốn học vũ đạo, có vẻ mười phần nhập tâm vong ngã.

Đường Linh Toa nhìn một chút, mỉm cười, cũng không quấy rầy tiểu cô nương luyện kiếm vũ, liền bước sang bên cạnh cầm khăn lau mồ hôi, một nữ tử thanh mỹ đưa cho nàng chén nước, nói:

- Linh Toa, muội từ đâu học được công pháp này, trong ôn nhu không mất phần kiên quyết và sắc bén, mờ ảo linh động, giống như là dư ngoạn cửu thiên, quá đẹp rồi, ngay cả ta cũng không nhận được muốn theo muội học!

- Tầm Nguyệt tỷ tỷ, muội cũng không biết vì sao lại có vũ đạo này, chỉ là đôi khi cầm long cân tiên trong tay, liền nhận không được muốn vũ động, tại lúc này muội cảm giác giống như là vũ đạo kia tự mình động, chứ không phải muội động, muội nghĩ trước kia mình nhất định đã từng luyện tập qua!

Nói đến đây, Đường Linh Toa đột nhiên nghĩ tới cái gì, kéo kéo sợi tóc của chính mình, khê mở cái miệng nhỏ nhắn.

- Thế nhưng không biết vì sao, Thiên Hà không ở đây, muội chung quy nghĩ thiếu cái gì đó, thực muốn luyện cho hẳn nhìn, muội nghĩ bộ vũ đạo này hẳn là hẳn dạy cho muội!

- Hơn ba tháng không thấy, muội vẫn nghĩ tới hẳn sao?

Tầm Nguyệt đứng lên, trong đôi con mắt bình tĩnh không gợn sóng kia hiện lên một tia ước ao:

- Muội mỗi ngày đều nhắc tới hẳn, ta nghĩ chính mình hiện tại sợ rằng càng hiểu hẳn hơn muội!

Đường Linh Toa nghe thấy, khuôn mặt không khỏi hiện lên một tia ửng đỏ, nói:

- Thế nhưng, tại mỗi lần luyện vũ đạo, muội chung quy không tự chủ được nghĩ tới hẳn, rất muốn biết hẳn đang làm cái gì, rất muốn...

- Cũng rất muốn sớm xuất giá một chút đúng không?

Nhiên Nguyệt đột nhiên đi tới nói.

- Sư thúc, người lại pha trò ta!

Đường Linh Toa vừa nghe lời này, nhất thời mặt đỏ tận mang tay, giận dữ nói.

Trong tay Nhiên Nguyệt cầm hộp cơm đi tới, sau khi buông hộp cơm xuống, vẫy vẫy tay nói:

- Tư Vân, qua đây ăn đi, ngày hôm nay vì sư sẽ cho con ăn thật ngon!

- Oa, sư phụ thật tốt!

Tư Vân vừa nghe, cũng không luyện tiếp nữa, vui vẻ chạy tới, chính mình mở hộp cơm ra, rất thích ăn bên trong rất phong phú, liền nói với Đường Linh Toa:

- Tỷ tỷ, tỷ đã là thê tử của biểu ca rồi, thế nào lại muốn tái giá với hẳn một lần nữa nha! Uhm, chỉ là Tầm Nguyệt tỷ tỷ và sư phụ đều nói với mẫu thân muội như vậy, mẫu thân nói, nếu như biểu ca để sư phụ hoặc Tầm Nguyệt tỷ tỷ đều lấy làm vợ, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi!

- Tư Vân, không được nói bậy!

Nhiên Nguyệt vừa nghe lời này, nhất thời khuôn mặt đỏ lên, Tầm Nguyệt cũng xuất hiện rặng mây đỏ khó thấy, nói:

- Tiểu Tư Vân, thế nào nương của muội lại nói những lời này nha?

Nàng không biết vì sao, trong lòng cũng rất muốn biết, Tầm Nguyệt nghĩ chính mình có chút cổ quái, vì vậy mặt càng đỏ hơn.

Tiểu Tư Vân ăn thức ăn đến cái miệng nhỏ nhắn phình ra, nói:

- Mẫu thân còn nói, biểu ca tương lai nhất định sẽ trở thành đại nhân vật kinh thiên động địa, bên cạnh nhiều hơn mấy hồng nhan tri kỷ, hoặc là nhiều hơn mấy thê tử là chuyện bình thường mẫu thân nói, người tại Linh Nguyệt Phong đã quan sát qua rất nhiều tỷ tỷ, chỉ có sư phụ và Tầm Nguyệt tỷ tỷ thích hợp nhất, sư phụ thì nói là thiện tâm thẳng thắn, Tầm Nguyệt sư tỷ người mặt cứng trong mềm, rất thích hợp để làm thê tử biểu ca.

- Tư Vân, nương của con còn nói những cái gì? Mà thế nào nương của con lại nói tới những chuyện này làm cái gì?

Nét đỏ ửng trên mặt Nhiên Nguyệt đã rút lui, cũng trầm xuống.

Tư Vân thấy sắc mặt Nhiên Nguyệt, nói:

- Mẫu thân nói, huyết mạch Vân gia đã sắp bị đứt đoạn rồi, hơn nữa con và nương chỉ có một người thân như biểu ca là có thể dựa vào mà thôi, vì vậy nương rất muốn để biểu ca nhiều hơn mấy thê tử, mẫu thân nói, biểu ca rất thông minh, nhưng đối với nữ nhân lại rất ngốc, hẳn chỉ tốt với một mình tỷ tỷ Linh Toa, người chuẩn bị sau khi biểu ca trở về, sẽ tìm thời cơ thích hợp khuyên bảo hẳn một chút!

Nhiên Nguyệt và Tầm Nguyệt nghe xong lời này, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, chỉ có Đường Linh Toa là mặt đỏ hồng, kéo cánh tay Tầm Nguyệt nói:

- Tỷ tỷ, hay là theo ta...giới thiệu cho Thiên Hà đi, tên kia đối với nữ hài quả thực chính là một đầu gỗ a!

Tầm Nguyệt vừa nghe, mặt đỏ lên, lại sáng giọng:

- Linh Toa, chuyện này muội cũng lấy ra để chơi đùa!

Nói xong, Tầm Nguyệt liền vội vã chạy ra ngoài.

Đường Linh Toa kinh ngạc, vì sao Tầm Nguyệt tỷ tỷ gần đây trở nên rất lạ.

Nhiên Nguyệt nghiêm mặt nói với Tư Vân:

- Tư Vân, sau này không được nói những chuyện như vậy, bằng không vì sư sẽ đánh cái mông của con!

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng đàn, quanh quẩn trong núi, dài mà êm tai.

Sau khi Đường Linh Toa nghe tiếng đàn, không khỏi khen:

- Tỷ tỷ này lại đang gảy đàn rồi, tiếng đàn của nàng thực là dễ nghe, mỗi lần nghe thấy tiếng đàn, ta đều nhận không được muốn khiêu vũ!

Nhiên Nguyệt cũng than thở:

- Công pháp âm luật của nữ tử này xác thực rất đặc biệt, chỉ là bọn họ tới Nguyệt Miếu Sơn cũng sắp ba tháng rồi, không biết bọn họ vẫn ở chỗ này làm gì? Đang chờ cái gì?

Tiểu Tử Vân đột nhiên nói một câu:

- Mẫu thân nói, nàng từng hỏi thăm qua Triển thúc thúc, những người này có quen biết với biểu ca, bọn họ hẳn là đến vì biểu ca, còn có một tỷ tỷ mỗi ngày đều hung dữ với mọi người, hơn nữa trong miệng chung quy luôn nhắc tới dạy dỗ biểu ca, mẫu thân suy nghĩ, nói tỷ tỷ này nhất định cũng thích biểu ca rồi!

- Tư Vân, sau này không cho nói những lời này nữa, mau trở về luyện công, bằng không vì sư đánh mông!

Lúc này cái trán của Nhiên Nguyệt đã tràn đầy hắc tuyến, mà đôi con mắt linh động của Đường Linh Toa vòng vo loạn chuyển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhã Hiên Cư, trước kia đám người Vân Thiên Hà ở lại đây, tại lúc Vân Thiên Hà bắt đầu tiến vào Luyện Nguyệt Động bế quan, nơi này liền chuyển thành nơi ở cho mấy khách nhân mới tới.

Mấy người Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu ở tạm trong biệt viện này, Thần Hoa Diệu mỗi ngày đều tới chỗ Lộng Nguyệt tìm nàng nói chuyện phiếm, mà Nam Minh Khai thì chạy tới rừng trúc, cùng với Trúc Ông nói chuyện, thậm chí hai người rất hợp duyên, mỗi ngày đều câu cá đánh cờ, có vẻ rất vui sướng.

Vũ Phương Khinh Thần là một người rất có nhân duyên, ở lại nơi này buồn chán, nên đã chạy tới Tuyền Nguyệt Phong, cùng với mấy người Triển Lâm Phong có nhiều đề tài đàm luận, Nam Minh Tuyết thích thanh tĩnh, mỗi ngày tới đỉnh núi Linh Nguyệt Phong, ngồi tại một đình tử xinh đẹp đánh đàn.

Duy nhất chỉ có Thần Hoa Đóa Đóa, mỗi ngày ngồi trong phòng, tựa hồ như ngồi trong tù, mỗi lần ra ngoài chuyển động một vòng cũng không tìm được nữ hài tử hợp ý tâm sự, bởi vậy tính tình càng lúc càng trở nên nóng nảy, nhất là thấy nam đệ tử trên núi, hận không thể ăn sống nuốt tươi bọn họ, rất hung dữ.

Chỉ còn hai người Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô còn ở lại Nhã Hiên Cư, sáng sớm mỗi ngày đều ra cửa, trốn thật xa luyện tập, bọn họ rất sợ ma nữ bắt được bọn họ, đối với bọn họ thực thi cực hành ép hỏi chuyện về Vân Thiên Hà.

Trên Nguyệt Miếu Sơn, mỗi người đều có một chuyện chính mình phải làm, mà có một ít người đang trong cuộc sống chờ đợi, còn có một người lại đang chìm đắm trong cuộc sống khổ tu.

Ầm...

Trong Luyện Nguyệt Động Huyền Nguyệt Phong, thỉnh thoảng lại có từng đợt thanh ma như long sư tử từ trong động thính truyền ra ngoài, giống như viễn cổ cự long giết mình thức tỉnh phát sinh tiếng phản nộ rít gào, có thể làm cho toàn bộ ngọn núi nhỏ huyền phù phát sinh hơi run rẩy.

Các trưởng lão Huyền Nguyệt Phong đã có thói quen đối với những tiếng long sư gầm rống này, bởi vì mỗi ngày ở phía sau đều nghe được tiếng động này, sau đó liền không còn âm thanh nào khác, hình như đã thành một quy luật.

Mà lúc này trong Luyện Nguyệt Động, Vân Thiên Hà tiến vào trong trạng thái tu luyện, cũng hình thành một loại tuần hoàn không thể gián đoạn, xét đến cùng, tại lúc hấn dùng kỳ thạch trong huyết động bố trí Tụ Phách Huyền Linh Trận, năng lượng thần bí tuần hoàn từ huyết động chuyển qua kỳ thạch rồi lại bị hút ngược trở lại sinh ra hiệu quả đặc biệt.

Đối với người tu luyện võ đạo mà nói, loại tuần hoàn này, cũng giống như trạng thái vô tương tri phản, thế nhưng Vân Thiên Hà bố trí Tụ Phách Huyền Linh Trận tạo thành tuần hoàn đã hình thành một tề đoạn, đó chính là Vân Thiên Hà không thể khống chế được vòng tuần hoàn, hấn không để dừng lại được.

Lúc này đây, thần hồn ý chí của hấn cực kỳ tập trung, thậm chí nói là đã tập trung tới trạng thái cực hạn. Tuy rằng điều này đối với rèn luyện linh phách lực có thể tạo thành hiệu quả lớn nhất, nhưng hấn lại lúc tu luyện Khôn Linh Thiên Tức Thuật, mỗi khi hấn tu luyện thổ nạp tạng tức từ yếu đến mạnh hình thành một vòng tuần hoàn, sau đó lại lúc vòng tuần hoàn này hoàn thành, hấn tiếp tục điều chỉnh, trực tiếp rống lên một tiếng, Long Sư Thiên Ba Hồng liền ứng dụng phát ra.

Vì vậy, loại trạng thái tuần hoàn này, phẳng phất giống như hóa thành một trình tự đã bị cố định, trong vòng ba tháng này, vẫn không ngừng liên tục duy trì, dừng cũng không thể nào dừng lại được.

Không phải do Vân Thiên Hà không muốn dừng, mà thần hồn ý chí của hấn tập trung cao độ, hấn căn bản không thể phân thân, nói cách khác căn bản không nghĩ ra dừng lại, điều này làm cho ba tháng gần đây hấn không có một lần tiếp viện, tinh thần và thể lực đã bị tiêu hao nghiêm trọng.

Bất quá cũng may trong sơn động này có một cỗ năng lượng thần bí, ngay tại lúc hấn xuất hiện hiện tượng tinh lực tiêu hao gần hết, nhưng thân thể được năng lượng cung ứng một phần rất nhỏ, vì vậy hấn mới có thể duy trì liên tục đến hiện tại, bằng không đã sớm lún ra hôn mê bất tỉnh. Thế nhưng, tề đoạn chính là ở chỗ này, giả như hấn không dừng lại mà nói, tiếp qua một đoạn thời gian, chỉ sợ hấn triệt để biến thành một bộ xương khô chỉ biết tu luyện.

Tại lúc Vân Thiên Hà tiến vào trong trạng thái tuần hoàn này, không biết Miên Nguyệt vì sao lại thủy chung chưa từng hỏi đến tiến triển tu luyện của Vân Thiên Hà.

349. Chương 352: Phúc Sinh Quy Nguyên

Bất quá trong lòng nàng tự có dự liệu, vì vậy vẫn không mạnh mẽ đi gián đoạn loại trạng thái tuần hoàn này của Vân Thiên Hà.

Cũng không phải nàng tàn nhẫn, mà nàng là một cao thủ Vô Tôn gần đột phá Thiên Cảnh, tự nhiên có thể hiểu rõ, khi một võ gia tại trạng thái tu luyện cực hạn, vô luận là tinh thần, hay là thân thể, sau khi tiêu hao đạt tới mức cực hạn, sẽ xảy ra biến đổi cực lớn, một trạng thái cảnh giới kỳ diệu gọi là "phúc sinh quy nguyên".

Vì vậy Miên Nguyệt vẫn quan tâm tới trạng thái của Vân Thiên Hà, trước đây nàng từng có nghe qua Thương Nguyệt nói có nhắc tới trạng thái tu luyện "phúc sinh quy nguyên" mà võ giả ai ai cũng mơ ước, chỉ là muốn tiến vào trạng thái tu luyện này, bình thường là Nhân Cảnh Vô Thánh đột phá Địa Cảnh, sẽ không tồn tại sinh tử chi cảnh, cũng có thể nói thẳng, không cần phá tử cảnh là có thể thuận lợi đột phá vách chắn Nhân cảnh tiến vào Địa cảnh, đây là trạng thái tu luyện chỉ có ngộ mà không thể cầu.

Nói trắng ra, nếu như Vân Thiên Hà thực sự có thể sớm thành công trạng thái "phúc sinh quy nguyên" trong truyền thuyết này, như vậy thọ mệnh của hắn lại một lần nữa kéo dài, nhưng tại có thể tới thời điểm đột phá Nhân cảnh Vô Thánh đỉnh phong, thuận lợi vượt qua tiến vào cảnh giới Địa cảnh Vô Tôn.

Cứ như vậy, chỗ tốt chính là không cần phải giống như những Vô Thánh đỉnh phong khác, cần trước tiên phá Tử cảnh, nhận được một lần cơ hội linh phách trọng sinh. Nói cách khác, không cần bị biến trở lại thành trẻ con, điều này rất nguy hiểm, xác suất cực cao, một khi biến thành tiểu hài tử, sau này nếu như không thể đột phá Hư Cảnh, như vậy cuối cùng cũng chỉ có một đường chết, sẽ không còn bất cứ cơ hội nào để kéo dài thêm sinh mệnh nữa rồi!

Mà nếu Vân Thiên Hà có thể hoàn thành, hắn không chỉ nhận được một cơ hội kéo dài thêm thọ mệnh, hơn nữa sau này còn có thể tại thời điểm già tới cực hạn đột phá Sinh Tử cảnh, biến trở lại thành tiểu hài tử tiếp tục tu luyện, đây là cơ hội rất khó có được.

Nhưng bình thường võ giả giai đoạn đầu tiên tu luyện đều rất cẩn thận, rất khó đụng phải loại quá độ phúc sinh quy nguyên này, vì vậy sau khi bọn họ đạt tới Nhân cảnh đỉnh, chỉ có thể phá Sinh Tử cảnh, để kéo dài thọ mệnh biến thành trẻ con tiếp tục lớn, đây là quá trình võ giả đỉnh phong tất nhiên phải qua, sau đó tiếp tục thông qua trạng thái trẻ con tân sinh tu luyện thuận lợi tiến vào Địa Cảnh, hơn nữa người bình thường tại lúc đột phá Nhân cảnh đỉnh, có thể tồn tại phiêu lưu cực cao, làm không tốt sẽ bị hình thần câu diệt, chết tại lúc quá độ đột phá bình cảnh tu luyện.

Vì vậy nói ra, loại trạng thái "phúc sinh quy nguyên", đối với bất kỳ võ giả nào mà nói, tới càng sớm càng tốt.

Hiện tại Vân Thiên Hà đang tại cảnh giới Tiên Thiên Vô Sư đỉnh phong, nếu như có thể vượt qua thành công trạng thái "phúc sinh quy nguyên", như vậy hắn không chỉ cso thể nhất cử đột phá vách chắn Tông Sư, hơn nữa con đường võ đạo sau này sẽ càng trở nên thông thuận.

Vì lo lắng tới điểm này, Miên Nguyệt tuy rằng chính mình đã không thể thực hiện được, thế nhưng nàng rất muốn nhìn một chút, Vân Thiên Hà rốt cuộc có thể kiên trì được hay không, hoàn thành "phúc sinh quy nguyên" trong truyền thuyết. Trong lòng Miên Nguyệt tự có dự liệu, hiện tại Vân Thiên Hà ăn chút vị đắng, thế nhưng có thể đổi lấy một mảnh trời tươi sáng tương lai, hiển nhiên vô cùng đáng giá.

Vì vậy Vân Thiên Hà tại trạng thái này vẫn tiếp tục không ngưng duy trì.

Một ngày đêm!

Hai ngày...

Nửa tháng trôi qua...

Đến ngày thứ hai mươi, Vân Thiên Hà trong trạng thái tuần hoàn này, đã tổng cộng giằng co gần bốn tháng rồi. Mà hiện tại hai vành mắt hắn hãm sâu, da khô nứt, thân thể gần đạt tới mức không sai biệt lắm sắp chỉ còn lại bộ xương khô rồi.

Thân thể hần đã tại trạng thái vượt qua cực hạn tiêu hao tinh lực và thể lực, nhưng thần hồn ý chí của hần, vẫn như cũ tập trung cao độ, đồng thời trong khoảng thời gian rèn đúc này, càng lúc càng trở nên cường đại hơn.

Tuy rằng mỗi lần Vân Thiên Hà đều muốn tại trạng thái thân thể không thể chống đỡ được mà sinh mệnh lực bắt đầu trôi đi, cỗ năng lượng trong động thính kia sẽ chia một bộ phận nhỏ tiến vào trong cơ thể hần, duy trì sinh mệnh lực đã dần dần yếu bớt, nhưng loại tình huống này cũng đang dần dần giảm đi.

Miên Nguyệt cũng rất quan tâm tới biến hóa của Vân Thiên Hà, nếu như Vân Thiên Hà thực sự không thể chịu đựng được đến khi tiến vào quá độ phúc sinh quy nguyên, như vậy nàng chỉ có thể mạnh mẽ đánh gãy gian đoạn tuần hoàn này, đồng thời dùng phương pháp hữu hiệu cứu sống hần lại, tất nhiên điều này phi thường cần thiết.

Khi tới ngày thứ hai mươi mốt, lúc này thân thể Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Lúc này, trong động thính, trong cơ thể Vân Thiên Hà, đột nhiên có một cỗ quang mang màu bạc nhạt từ trong cơ thể thẩm thấu ra ngoài. Miên Nguyệt tỉ mỉ quan sát, đó là do Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể Vân Thiên Hà phát ra quang mang.

Một màn này, chính là điềm báo bắt đầu "phúc sinh quy nguyên", con mắt Miên Nguyệt nhất thời sáng ngời.

"Rốt cuộc cũng tới."

Đúng lúc này, cỗ quang mang trong cơ thể Vân Thiên Hà càng lúc càng mạnh, Khôn Nguyệt Bích phát ra quang mang màu bạc, còn có một cỗ khôn linh chi tức trạng thái dịch ngưng tụ thành trạng thái dịch tinh thuần không gì sánh được trong cơ thể Vân Thiên Hà cũng bắt đầu tỏa ra quang mang, phối hợp với quang mang phát ra từ Khôn Nguyệt Bích, hình thành nên một vòng sáng nhàn nhạt hình cầu xung quanh thân thể Vân Thiên Hà, phẳng phất giống như bao bọc hần bên trong.

Khi tầng bên ngoài thân thể Vân Thiên Hà xuất hiện cỗ năng lượng bao phủ hần lại, liền ở phía sau, có một cái bóng hư huyền tựa hồ như muốn từ trong thân thể Vân Thiên Hà phá xác chui ra.

Miên Nguyệt bên cạnh có thể cảm thụ được, thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà đã ngưng hóa thành huyền phách bản thể, cũng tương đương với hồn phách bị biến ảo thành một thực thể như huyền ảo. Nếu như từ ánh mắt người ngoài nhìn vào, sợ rằng sẽ bị dọa sợ, bởi vì loại hiện tượng này, cũng giống như người đã chết, quỷ hồn muốn xuất khiếu.

Thế nhưng có tầng quang mang màu bạc bên ngoài bao phủ, cỗ huyền hồn này của Vân Thiên Hà không thể nào phá xác thoát ra, nhưng lúc đạo quang cường liệt này bùng phát, cỗ huyền phách đã rời khỏi thân thể Vân Thiên Hà.

Mà giữa lúc cỗ huyền phách này rời khỏi thân thể Vân Thiên Hà, đúng lúc này, bản thể khô gầy của hần đột nhiên mở to con mắt, thế nhưng trong đôi con mắt vô thần lại hiện lên một đạo quang mang quỷ dị.

Xuy...

Thân thể giống như không có linh hồn bị biến thành cương thị, phát sinh ra từng đợt âm hưởng quái dị, thân thể Vân Thiên Hà bắt đầu phát sinh hiện tượng héo rút, ngay cả xương cốt cũng đã bắt đầu phát sinh ma sát chấn động, thực giống như là bị một thiết chùy thật lớn gõ xuống, đang không ngừng ngưng thực.

Ngay cả huyết mạch trong thân thể, tốc độ lưu chuyển cũng mười phần chậm chạp, tốc độ tim đập hầu như đã không còn, nhưng mà tại quá trình tạng tức nhảy lên, thân thể hần đột nhiên có một cỗ năng lượng dũng mãnh tiến vào, vẫn như cũ tiếp tục rèn luyện thân thể, từ trong ra ngoài. Quá trình này liên tục giằng co trên dưới một canh giờ.

Tách...

Ngay lúc thân thể Vân Thiên Hà dưới cỗ năng lượng dũng mãnh tiến vào không chế cơ và xương cốt, cùng với nội tạng biến đổi ngưng thực đột nhiên vang lên tiếng vang nhỏ. Lúc này, trong thân thể Vân Thiên Hà lần thứ hai có một cỗ khôn linh chi tức tinh thuần không gì sánh được mạnh mẽ phóng ra, thực giống như

có một đạo quang mang từ trong xuyên thấu ra bên ngoài, khiến cho tầng da khô bên ngoài thân thể Vân Thiên Hà bị tách ra rơi xuống.

Ngay sau đó, lại một mảnh...

Thăng cho tới tận khi da khô toàn thân rơi xuống hết, tầng quang mang màu bạc bao phủ bên ngoài thân thể càng thêm kịch liệt, thực giống như ánh dương quang ban ngày, làm cho hắc không mở con mắt ra được.

Mà ở phía sau, huyết mạch trong cơ thể Vân Thiên Hà đột nhiên bắt đầu tăng tốc độ lưu động, giống như nước sông Hoàng Hà, sau đó tần suất tim đập mỗi lúc một nhanh hơn, mỗi một lần như thiết chùy oanh kích, lực lượng vô cùng, mà làn da trên người Vân Thiên Hà sau khi tách khỏi lớp da chết, tạo cảm giác đầy lực lượng.

Tất cả những điều này, cảm giác mười phần quỷ dị, thực giống như người chết đi, lại một lần nữa thu được tân sinh, có chút nghĩ không thể nào tưởng tượng nổi.

Ngay lúc thân thể Vân Thiên Hà phát sinh quá trình lột xác, mà đạo huyền phách của hắc ở phía sau vẫn không hề dừng lại, tựa hồ vĩnh viễn không dừng trạng thái tu luyện. Đã không còn cực hạn của nhục thể, tốc độ tu luyện của đạo huyền phách kia tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa mỗi một lần đạo huyền phách phát ra tiếng động long sư, tuy rằng không phải do thân thể phát sinh, thế nhưng lại hiệu quả hình thành do cộng hưởng với năng lượng thiên đại phát sinh ra càng thêm cường đại, chấn đến toàn bộ lỗ tai mọi người trong Nguyệt Miếu Sơn bị ong ong rung động.

Trong núi rất nhiều người đều sợ hãi than, cũng đang thâm suy đoán, không biết trong Luyện Nguyệt Động kia đến tột cùng phát sinh chuyện gì?

- Đây là quá trình quá độ "phúc sinh quy nguyên" sao?

Con mắt Miên Nguyệt không một khắc rời khỏi thân thể Vân Thiên Hà, tinh thần của nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái kỳ dị này.

Ngay lúc Miên Nguyệt trầm tư, lúc này, bản thể Vân Thiên Hà đã hoàn thành lột xác "phúc sinh quy nguyên", cỗ năng lượng bao vây lấy thân thể hắc và cỗ huyền phách kia đột nhiên bắt đầu phát sinh cơ rút lại kịch liệt, mang theo áp lực bạo tạc cực mạnh, kéo theo huyền phách của Vân Thiên Hà bắt đầu chậm rãi tiến vào trong thân thể.

Mãi cho tới khi hoàn toàn tiến vào, kể cả cỗ năng lượng cường đại kia, lúc này cũng hình như chim về tổ, nhanh chóng tiến vào dung hợp với cơ thể Vân Thiên Hà.

Ngay lúc cỗ năng lượng cường đại hoàn thành tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà lúc này, năng lượng bên ngoài đột nhiên bắt đầu ngưng tụ đè ép, trong ngoài tiếp xúc, áp lực trùng kích thật lớn, liền làm cho thân thể Vân Thiên Hà chấn động mạnh mẽ, thực giống như là một người đã chết đi chỉ còn lại một chút hồn phách. Nhưng trong ý thức của Vân Thiên Hà, loại trạng thái này, hình như làm cho hắc có thể cảm giác rõ ràng được quá trình một lần xuyên việt.

Bất quá tại lúc hoàn thành quá trình quái dị không gì sánh được này, nguyên bản thân thể giống như bộ xương khô của Vân Thiên Hà, tuy rằng vẫn chưa khôi phục, thế nhưng cơ da xương có được một lần ngưng hóa, ngược lại càng thêm tỉ lệ cân đối, thiếu cũng chỉ là quá tình bổ sung khôi phục mà thôi.

Mà khi hoàn thành quá độ "phúc sinh quy nguyên", Vân Thiên Hà vẫn như cũ không thoát khỏi trạng thái tu luyện tuần hoàn, lúc này tạng tức của hắc đã cường đại đến mức mỗi lần hô hấp thổ nạp đều có một cỗ năng lượng cực mạnh quanh thân thể bắt đầu khởi động, tạo ra từng gợn sóng khí, đồng thời nối thông với huyết mạch trong cơ thể, còn có xương quý, tại mỗi lần tạng tức nhảy lên, đều tràn ngập hoạt tính.

Loại trạng thái này, đã đánh dấu thân thể Vân Thiên Hà sau khi hoàn thành quá độ "phúc sinh quy nguyên" trong quá trình tu luyện tuần hoàn, đã xảy ra lột xác về chất, đạt tới cực hạn Tiên Thiên đỉnh phong, còn chưa đột phá, nhưng đã vượt qua mức tiêu chuẩn, bắt đầu rèn đúc huyết tủy rồi.

Nhưng điều này cũng có ý nghĩa, Vân Thiên Hà tại lúc hoàn thành quá độ "phúc sinh quy nguyên" phát sinh thuế biến, tầng vách chấn đột phá đã bị mài mỏng như tờ giấy, đột phá cũng chỉ trong ý niệm.

350. Chương 353: Đan Bổ

Nhưng mà, mặc dù hắc trong trạng thái hoàn toàn không hay biết chính mình đã vượt qua được thử thách "phúc sinh quy nguyên" thần kỳ, cũng khiến cho cảnh giới võ đạo của hắc tăng mạnh, chỉ còn cách một tầng giấy mỏng là có thể thành công đột phá, nhưng nếu muốn nói chuyện đột phá sau này, hắc phải ngừng lại được thần hồn ý chí của chính mình trong quá trình tuần hoàn mới được. Lại nói, nếu bên cạnh hắc không có người nào, loại tuần hoàn này duy trì thời gian dài sẽ thực sự lấy mạng hắc. Mà hiện tại, Miên Nguyệt rốt cuộc đã chuẩn bị xuất thủ giúp hắc thoát khỏi trạng thái tuần hoàn.

Trước khi xuất thủ, Miên Nguyệt đã chuẩn bị trước một viên dược hoàn màu tím nhạt, sau đó nghiên cứu Tụ Phách Huyền Linh Trộn do Vân Thiên Hà bố trí, cùng với tính toán Vân Thiên Hà trong sát na hoàn hồn sẽ sinh ra cảm giác cực độ không khỏe, cũng có thể lập tức gặp phải tình trạng hôn mê bất tỉnh, các phương pháp ứng đối, cuối cùng mới động thủ.

Ầm...

Miên Nguyệt chỉ dùng phương pháp lực lượng cường ngạnh bài trừ, khi nàng đánh ra một đạo khôn ản vào khối kỳ thạch bố trí Tụ Linh Huyền Phách Trộn, khối kỳ thạch kia không bị phá nát, mà chỉ bị mạnh mẽ đẩy ra khỏi vị trí ban đầu.

Ngay sát na Tụ Phách Huyền Linh Trộn bị Miên Nguyệt mạnh mẽ bài trừ, Vân Thiên Hà cũng đã bị kinh động, lúc này rốt cuộc thu tinh thần trở về.

Mà ngay lúc hắc phân thần, lúc này Miên Nguyệt dùng một ngón tay ngọc, nhanh chóng đặt tại sau gáy hắc, sau đó thấp giọng truyền âm nói:

- Nuốt viên dược hoàn này vào!

Trong lòng Vân Thiên Hà nhận được chỉ thị từ Miên Nguyệt, không tự chủ được liền mở rộng miệng, nuốt viên dược hoàn kia vào trong bụng, nhất thời cảm giác trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng nóng bỏng nhanh chóng lan tràn khắp bốn phía.

- Nhanh, hấp thu dược lực, không nên phân thần!

Lúc này, Miên Nguyệt lại tiếp tục truyền âm nói.

Vân Thiên Hà cảm giác chính mình bị một cỗ thần hồn ý chí vô cùng cường đại dẫn dắt thần hồn ý chí của chính mình làm theo, vì vậy liền theo bản năng vâng lời Miên Nguyệt nói, bắt đầu tập trung tinh thần, hấp thu dược lực.

Tại thời điểm này, Miên Nguyệt cũng không dám chậm trễ, bởi vì một người sau khi trải qua "phúc sinh quy nguyên" tỉnh lại, lập tức sẽ có một cỗ tinh thần ý thức từ thân thể cực độ suy yếu phát tán rộng rãi, như vậy sẽ sinh ra phản ứng không tốt, thậm chí còn có thể tạo thành trùng kích tinh thần kịch liệt dẫn tới kết quả hỗn loạn, thậm chí là không thể khống chế được trở nên điên cuồng.

Cho nên nàng phải thận trọng, một tay đặt trước trán Vân Thiên Hà, chậm rãi vận chuyển từng tia khôn linh chi tức tinh thuần không gì sánh được, phụ trợ Vân Thiên Hà nhanh chóng hấp thu dược lực.

Đồng thời, nàng còn dùng tinh thần ý chí của chính mình, mạnh mẽ trấn áp tinh thần ý chí của Vân Thiên Hà. Tại lúc nàng cảm nhận được dược lực bắt đầu phát huy trong cơ thể Vân Thiên Hà, bổ xung trạng thái trống rỗng toàn thân, bắt đầu chậm rãi khôi phục trở lại, lúc này mới hơi buông ra một chút, cũng dẫn đạo Vân Thiên Hà nói:

- Thân thể đệ hiện tại mười phần suy yếu, hấp thu dược lực cũng chỉ là một chút dẫn đạo quá trình hồi phục như cũ, nhưng không thể nào triệt để khôi phục lại, hiện tại đệ bắt đầu vận công, cho khí tức trong cơ thể đệ bắt đầu chạy khắp kinh lạc toàn thân, dựa theo lời ta nói...

Lúc này Vân Thiên Hà đã có chút ý thức về tình hình chính mình hiện tại, nghe được lời Miên Nguyệt nói, cũng cảm giác được thân thể xuất hiện trạng thái suy yếu cực độ, vì vậy không suy nghĩ nhiều, liền lập tức bắt đầu vận công, điều động cỗ linh tinh khi chí đặc biệt trong cơ thể, đồng thời đưa chúng dẫn phát toàn

thân, bắt đầu bổ dưỡng chữa trị tổn thất của thân thể sau khi quá trình quá độ "phúc sinh quy nguyên" hoàn thành.

Bất quá làm cho Vân Thiên Hà cảm giác mười phần ngoài ý muốn chính là, nguyên bản kinh lạc trải qua loại trạng thái này, cư nhiên thoáng cái mở rộng tới cực hạn, giống như một con đường cái qua lại, nguyên bản ban đầu chỉ có hai chiếc xe ngựa chạy, thoáng cái đột nhiên biến thành đường cái sáu làn xe chạy, làm cho hắn khiếp sợ, ý nghĩ có chút mê hoặc.

Tại lúc vận chuyển liên tục hơn mười lần chu thiên, Vân Thiên Hà đã triệt để hấp thu hết được lực từ viên được hoàn mới nuốt vào, hơn nữa dưới sự phụ trợ của Miên Nguyệt, quá trình dẫn đạo khôi phục cơ thể phi thường thuận lợi.

Mà Miên Nguyệt cũng một mực dùng ngôn từ dẫn đạo, để Vân Thiên Hà chậm rãi tiếp thu quá trình này, cũng không phát sinh loại trùng kích tinh thần do thân thể phản ứng phát sinh, khiến cho hắn có thể lý giải được một phần tình huống cơ thể hiện tại, cuối cùng mới nói cho Vân Thiên Hà về quá trình "phúc sinh quy nguyên" đã xảy ra, để hắn chậm rãi tiếp thu phản ứng chưa lập tức thích ứng được sau khi lột xác.

Chờ khi tinh thần của Vân Thiên Hà hoàn toàn tiếp nhận được những tin tức này, Miên Nguyệt mới bắt đầu thả lỏng ràng buộc tinh thần ý chí đối với Vân Thiên Hà.

Ầm...

Bất quá khi tinh thần ý chí của Vân Thiên Hà bị giải trừ ràng buộc, hắn hoàn toàn cảm ứng được tin tức do chính thân thể mình truyền vào trong đầu, không khỏi run rẩy toàn thân, bất quá Miên Nguyệt khai thông đúng lúc, vì vậy Vân Thiên Hà chỉ là hơi bị chút trùng kích, liền khôi phục bình thường. Đồng thời, hắn thông qua nội thị phát hiện, tinh khiếu trong cơ thể chính mình cũng nhận được một lần mở rộng tại mức độ nhất định.

Càng làm cho hắn kinh hãi hơn nữa chính là, toàn thân cốt cách da màng, còn có nội tạng đều được rèn đúc trở nên rất cường đại, hiện tại hình thành một chỉnh thể hữu hiệu. Sự phối hợp nối thông giữa chúng cũng mười phần ăn ý, thậm chí sơ bộ cùng với huyết tủy trong cơ thể hắn thành lập liên hệ, chỉ là còn chưa đột phá cảnh giới mà thôi.

Bất quá trong ý thức nghĩ tới thời điểm đột phá cảnh giới Tiên Thiên, Vân Thiên Hà lại hơi vận công ném thủ, hắn kinh hãi phát hiện, tầng vách chắn ngăn cản giữa hai cảnh giới Tiên Thiên Võ Sư và Tông Sư cư nhiên trở nên mỏng manh như một tờ giấy, tin tưởng chỉ cần hắn nhẹ nhàng đâm một chút có thể phá rách, do vậy vô cùng thuận lợi tiến vào cảnh giới Tông Sư.

Phát hiện ra hiện tượng này, trong lòng Vân Thiên Hà tràn ngập cảm giác mừng như điên.

Mà lúc này Miên Nguyệt bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Sư đệ, không nên suy nghĩ loạn, cũng đừng vọng tưởng hiện tại lập tức đột phá tầng chắn kia. Đã trải qua "phúc sinh quy nguyên", còn có tu luyện tuần hoàn, tầng chắn này đã rất yếu đuối rồi, đệ tùy thời đều có thể đột phá, nhưng hiện tại việc đệ cần làm chính là không ngừng điều trị khôi phục thân thể, đã hiểu chưa?

- Sư tỷ, vừa rồi tỷ cho ta ăn thuốc gì?

Vân Thiên Hà ngừng tâm tư ném thủ hiện tại đột phá, hỏi Miên Nguyệt.

Miên Nguyệt nói:

- Đó bất quá chỉ là kết mệnh dưỡng sinh hoàn do đệ tử Linh Nguyệt Phong luyện chế mà thôi, chủ yếu dùng cho người tu luyện quá độ, hoặc là thụ thương khiến cho thể lực và tinh lực suy yếu, so với việc người bình thường ăn cơm một tháng còn có hiệu lực khôi phục mạnh hơn nhiều, cho đệ ăn vào viên được hoàn này cũng là viên có được lực cực mạnh.

Nói xong, Miên Nguyệt dừng lại một chút, nói tiếp:

- Đương nhiên, đệ cũng có thể dùng một ít huyền đan linh thú, như vậy sẽ khôi phục nhanh hơn một chút, mấy thứ này, vốn là tinh hoa thiên địa do linh thú hấp thu ngưng tụ trong cơ thể, sau đó dung hợp với máu huyết khí mệnh thể ngưng dục ra, đối với cấp độ của đệ hiện tại, hiệu quả khôi phục phi thường tốt.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, chính mình còn bốn viên huyền đan linh thú, một viên kim đan linh thú, liền hỏi:

- Sư tỷ, nếu như hiện tại ta nuốt vào một viên kim đan linh thú sẽ sinh ra hiệu quả gì?

- Tiểu tử thôi, thuốc cũng không phải tùy tiện ăn bậy là được, kim đan linh thú cũng như vậy, nếu như đệ hiện tại ăn vào, đó chính là thuốc của hổ lang rồi, lấy tình trạng thân thể của đệ hiện tại, tuyệt đối không thể chịu đựng được năng lượng do kim đan linh thú phóng xuất ra, bất quá kim đan linh thú đối với người có tu vi đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong bình thường mà nói, dùng thêm một ít đan dược phối hợp, như vậy khi đột phá cảnh giới tu vi sẽ sinh ra hiệu quả rất không tồi!

- Vậy sư tỷ nghĩ ta tại lúc đột phá xong ăn vào kim đan linh thú hay là chưa đột phá chuẩn bị đầy đủ rồi ăn vào tốt hơn?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Đương nhiên là khi đột phá ăn vào một chút, khi đó tại thời điểm đột phá cảnh giới tu vi, cấp tốc bổ xung khôi phục lực lượng thân thể bị tiêu hao, thậm chí còn có tác dụng củng cố và tăng cường tu vi công lực, nếu như chỉ dựa vào nó phụ trợ đột phá, ta không đề cập tới những người mỗi lần đều dùng vào đan dược để đột phá đề cao tu vi, điều này đối với việc đột phá vách chắn Nhân cảnh sau này cực kỳ không tốt!

Xem ra, đạo lý là giống nhau, chỉ có tự thông qua chính mình tu luyện sinh ra lực lượng đến đột phá vách chắn, đó mới là chính đạo, như vậy sẽ càng trở nên mạnh mẽ, bởi vì thời điểm đột phá vách chắn, cũng là một khảo nghiệm đối với ý chí và tinh thần, còn có kinh nghiệm tất cả các phương diện tổ hợp lại của người tu luyện. Chỉ có thể dựa vào chính mình giải trừ ràng buộc mới có thể càng mạnh mẽ hơn. Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà liền lấy ra một viên huyền đan ngũ linh thú, trực tiếp nuốt vào.

Lúc huyền đan ngũ linh thú tiến vào trong cơ thể, Vân Thiên Hà vận công nhanh chóng dung hòa cỗ năng lượng tỏa ra, bắt đầu lan tràn khắp thân thể, khôi phục thân thể.

Đồng thời trong quá trình khôi phục lại, Vân Thiên Hà lại tu luyện ôn tập lại mấy công pháp Tuyệt Ngọc Tam Thức, còn có Hàn Tinh Ngọc Cốt Công, Phá Thiên Tam Tuyệt, mấy thức đầu Thiên Khôn Định Ấn...

Mỗi khi đánh ra một quyền, hiệu quả của huyền đan sẽ thẩm thấu vào gân cốt da thịt, còn có cơ quan nội tạng của Vân Thiên Hà, tiếp nhận một lần rèn đúc khôi phục và tăng mạnh hiệu quả, rèn luyện thân thể đạt tới trạng thái hoàn mỹ cực hạn.

Miên Nguyệt thấy Vân Thiên Hà dùng đến phương thức này để khôi phục, không khỏi gật đầu tán dương nói:

- Đệ rất thông minh, áp dụng thực chiến, tại trạng thái khôi phục từ yếu biến thành mạnh, điều này sẽ làm cho trạng thái thực chiến của đệ sẽ đạt tới điều kiện tốt nhất, đồng thời trong rất nhiều quá trình khác nhau sẽ tạo thành điều tiết tốt nhất. Người tu luyện có thể tại quá trình thực chiến nhận được sự đột phá về tu vi, đây hiển nhiên là một hiện tượng tốt!

Luyện tập khôi phục gần ba canh giờ, hấp thu toàn bộ dược lực của viên huyền đan kia, thân thể đã khôi phục bảy tám phần. Tuy rằng hiện tại thoát nhìn có chút gầy, nhưng Vân Thiên Hà cảm giác toàn thân, mỗi một phần nhỏ nhất đều tràn đầy lực lượng bạo tạc.

Lúc thu công, Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục dùng huyền đan linh thú. Tuy rằng tinh lực và thể lực thân thể đã khôi phục lại bảy tám phần, thế nhưng hần cảm thấy trong bụng trống không rất không thoải mái, liền thấy trong động tĩnh có đặt một hộp thức ăn, lúc này liền tiến tới mở ra, thấy bên trong có một ít điểm tâm ngon lành, lập tức ăn uống như hổ đói.

Mà Miên Nguyệt nhìn Vân Thiên Hà ăn uống, lại nói:

- Đệ hiện tại đã tu luyện trong Luyện Nguyệt Động gần bốn tháng rồi, cho đệ thời gian tu dưỡng mười ngày, sau đó tiếp tục trở lại Luyện Nguyệt Động bế quan, bất quá lần sau không được dùng bất cứ khối kỳ thạch nào ở đây để bố trí trận pháp kia, nó sẽ lấy mạng người. Mặt khác, trong tông môn có mấy vị khách nhân, đệ cũng nên gặp mặt bọn họ một lần, bọn họ đã theo đệ gần một năm rồi!

Vân Thiên Hà sững sờ, liền há miệng, điểm tâm trong miệng rơi xuống...

351. Chương 354: Huyền Nguyệt Điện Nghi

Ngon núi ngoài Luyện Nguyệt Động, mờ ảo trong vân sơn vụ, hải trên vực sâu vạn trượng, bảy màu lấp lánh, giống như một đạo thải hồng, huyền phù giữa ba ngọn núi hùng vĩ.

Bên ngoài sơn động không thể nhìn thấy rõ cảnh sắc ngoài hai mươi bước. Vân Thiên Hà đi tới trước thạch thai di động trên xích sắt, chạm vào thạch thai di động, lập tức rút vào một cổ lực lượng, thạch thai di động liền hướng về phía đối núi cao nhẹ nhàng trôi đi.

Đứng trên thạch thai di động thưởng thức những đám mây huyền ảo nhiều màu bao phủ toàn bộ Nguyệt Miếu Sơn, càng lộ vẻ mỹ huyền tuyệt luân.

Sau khi đến đài cao trên đỉnh Huyền Nguyệt Phong, Vân Thiên Hà hạ thạch thai di động, chỉ thấy có một vị trưởng lão Huyền Nguyệt Phong tiến lên, hành lễ nói:

- Thái sư thúc xuất quan, đệ tử theo mệnh lệnh sư tôn, thỉnh thái sư thúc đến Huyền Nguyệt đại điện!
- Làm phiền rồi!

Vân Thiên Hà khách khí nói một câu, liền đi theo vị trưởng lão Huyền Nguyệt Phong này dọc theo sơn đạo đi xuống.

Đi được nửa đường, thấy vị trưởng lão này không nói một câu, Vân Thiên Hà liền hỏi:

- Trưởng lão, không biết tông chủ tìm ta tới đại điện có chuyện gì?
- Hồi bẩm thái sư thúc, việc này đệ tử cũng không rõ ràng lắm, sư tôn từng nói đây là chuyện tình thái sư thúc từng giao cho, bất quá trong đại điện còn có mấy khách nhân. Chỉ cần thái sư thúc tiếp kiến một chút, có một số việc sư tôn sẽ giải thích kỹ!

Trong lòng Vân Thiên Hà tự nhiên có thể suy đoán ra được những người đó là ai, trong lòng có hơi chút bất đắc dĩ, những người này đúng là âm hồn bất tán, theo hấn một năm, bất quá tỉ mỉ ngâm lại, những người này cũng chưa từng có ác ý gì đối với chính mình, mà chính mình ngược lại còn thiếu người ta một nhân tình chưa trả, có lẽ nên đi xem một chút bọn họ tìm mình rốt cuộc có yêu cầu gì. Nếu như hợp lý, hoàn trả nhân tình này là được.

Xuống sơn đạo, đi tới đại điện, chỉ thấy lúc này trong đại điện có mấy vị trưởng lão và Lộng Nguyệt, mặt khác còn có người hấn cũng coi như nhận thức, đó chính là Nam Minh Khai, Thần Hoa Diệu cùng với Vũ Phương Khinh Thần, Nam Minh Tuyết và Thần Hoa Đóa Đóa.

Cách thời gian dài như vậy, mọi người một lần nữa nhìn thấy Vân Thiên Hà xuất hiện trước mặt chính mình, trong lòng mỗi người đều hiện lên tâm tình rất phức tạp. Vũ Phương Kinh Trần ngược lại vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa nhìn Vân Thiên Hà, sau khi nhìn thấy hấn bước vào, chỉ khẽ gật đầu ý chào hỏi với hấn.

Mà Nam Minh Tuyết nhìn Vân Thiên Hà, trong con ngươi hiện lên một tia kinh ngạc, trong lòng cũng cực kỳ giật mình. Trong đoạn thời gian ngắn ngủi không gặp, tu vi võ đạo của người này đã đạt tới cảnh giới rất cao.

Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu quan sát Vân Thiên Hà, trong ánh mắt cũng hiện lên sóng gợn, nghĩ lại trước khi bọn họ mới gặp mặt Vân Thiên Hà, hấn mới chỉ là Võ Sư cấp chín, thế nhưng chỉ mới hơn một năm, mắt thấy đột phá Tiên Thiên, quả nhiên giống như lời đồn tại Đại Đường Quốc, chính là kỳ tài võ đạo.

Nhưng mà lúc này, trong mấy người, biểu tình phong phú nhất chính là Thần Hoa Đóa Đóa. Khi nàng nhìn thấy tên ghê tởm khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi hơn một năm rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt chính mình, đầu tiên là có chút kinh hãi, nhưng lập tức trong mắt phun lửa, nếu như không phải có mỗ mỗ và các vị trưởng bối đang đứng ở đây, nàng hận không thể lập tức nhảy tới, cắn chết hấn.

Vân Thiên Hà thu hết biểu tình của mọi người vào trong mắt, đối với nhân thần giống như ăn thịt người của Thần Hoa Đóa Đóa làm như không thấy, lúc đi vào trong đại điện, Lộng Nguyệt liền tiến lên nói:

- Đệ tử ra mắt sư thúc!

- Sư...Sư thúc?

Nghe xong lời này, Thần Hoa Đóa Đóa liền giật mình há to miệng, có vẻ cực độ không thể tưởng tượng.

Mà vẻ mặt của Nam Minh Tuyết và Vũ Phương Khinh Thần cũng động dung giật mình, nghĩ không ra đường đường là người đứng đầu Nguyệt Tông, cư nhiên gọi một văn bối hậu sinh trẻ tuổi là sư thúc, lúc này bọn họ cảm giác tinh thần chính mình tựa hồ có chút hỗn loạn.

Bất quá Thần Hoa Diệu và Nam Minh Khai đối với điều này đã sớm hiểu rõ trong lòng, hai người vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn Vân Thiên Hà một chút, hơi gật đầu.

Vân Thiên Hà đã có thói quen đối với cách gọi sư thúc, sư thúc tổ của các đệ tử trong Nguyệt Tông, liền đáp lễ rồi quay sang nói:

- Nghĩ không ra các vị cũng tới Nguyệt Miếu Sơn, không biết các vị chấp nhất theo ta tới tận đây như vậy, rốt cuộc là có tính toán gì? Tại Đại Đường vì rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, cho nên không thể nói chuyện với các vị sớm, nếu hôm nay các vị đã tới đây, vậy thì hãy công bằng nói chuyện một lần vậy!

Lúc này Lộng Nguyệt đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn nói:

- Sư thúc, đệ tử giới thiệu cho người một chút trước!

Nói xong, nàng chỉ vào Nam Minh Khai nói:

- Vị này là Nam Minh Khai Thiên Đảo vực Nam Minh Quang Thiên, Nam Minh Quang Thiên tại Thiên Đảo vực cũng là một tông phái võ học lịch sử gần nghìn năm, người sáng lập chính là Nam Minh Quang Thiên, là người đồng lứa tuổi với Thương Nguyệt tổ sư, hiện tại chính là một trong những Võ Tôn Thiên cảnh không nhiều lắm trên toàn bộ thiên hạ!

Vân Thiên Hà không biết Nam Minh Khai lại có bóng lưng và lai lịch thâm hậu tới như vậy, ngược lại có chút kinh ngạc, bất quá trên mặt không chút gợn sóng, chỉ gật đầu với Nam Minh Khai, Nam Minh Khai cũng gật đầu ý đáp lễ.

Kế tiếp, Lộng Nguyệt liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, lúc này mới nhẹ nhàng kéo hắn đi tới trước mặt Thần Hoa Diệu, nói:

- Vị này chính là Thần Hoa Diệu đến từ Nam Vực Hoa Thần chính giáo, Hoa Thần Chính Giáo là một tông phái võ học kết hợp với dị thuật tương đối đặc biệt, cũng giống như Nam Minh Quang Thiên, đều là người cùng thế hệ với Thương Nguyệt tổ sư, tổ sư của các nàng cũng là một vị Võ Tôn Thiên cảnh, ta nghĩ tên của người này sư thúc nghe xong sẽ có chút ấn tượng, chính là Hoa Tổ Nhan!

Nghe được cái tên Hoa Tổ Nhan, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, đây chẳng phải là người mà Miên Nguyệt đã từng nói với hắn, để hắn đi tìm hay sao? Nghĩ không ra nguyên lai chính là tổ tôn của Thần Hoa Diệu luôn đi sau môn hạ. Lúc này hắn chỉ có thể cảm thán thế sự khó lường.

Giới thiệu xong, Thần Hoa Diệu mỉm cười với Vân Thiên Hà, nói:

- Trước đây có rất nhiều chuyện không biết căn nguyên, chúng ta cũng không mạo muội đề cập với người ý đồ của chính mình, nhưng trong đoạn thời gian này, cũng đã xảy ra một ít sự tình, vì vậy đã tạo thành một ít hiểu lầm, hôm nay tới đây, nói vậy hắn là có rất nhiều việc người đã rõ ràng hơn nhiều, còn thỉnh buông bỏ cảnh giác đối với chúng ta!

Lộng Nguyệt lúc này lại nói:

- Tinh thần thiên tức mệnh số xuất hiện, bình thường xác thực sẽ đưa tới rất nhiều phiền phức, có một số người mang theo ý thiện tìm tới, chỉ là muốn trợ giúp người. Nhưng cũng có một số người lại mang theo ác ý hoặc là trong lòng có ý muốn chiếm đoạt, muốn lợi dụng người, thậm chí là muốn hại người, vì vậy trong đó sẽ tạo thành rất nhiều hiểu lầm. Hôm nay mọi chuyện đã giải thích rõ ràng, sư thúc tự nhiên sẽ biểu rõ mọi căn nguyên!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, quay sang liếc mắt nhìn Thần Hoa Diệu, lại nói:

- Sự tình lần trước, cách làm của bọn họ cũng có thể coi như không có ác ý đối với ta, chỉ là các phương lần lộn, ta cũng phải cẩn thận, các vị thứ lỗi chỉ là Thần Hoa tiên bối vạn dặm xa xôi đi tới Đại Đường quốc Đông vực, không biết là vì sao?

Thần Hoa Diệu nói:

- Tại lúc Thương Nguyệt thiên triệu xuất hiện, sư tổ đã từng xuất quan tìm gia tổ, nhắc nhở gia gia một việc, nàng rất muốn nhìn thấy người, còn có chút gì đó muốn giao cho người, vì vậy gia tổ phải ta tới đây, chỉ là không ngờ trên đường phát sinh rất chuyện sự tình, ta không thể hoàn thành giao phó của tổ sư, vì vậy chỉ có thể một đường theo đuổi, để chính người có thể tự mình vạch qua sương mù dày đặc tự hiểu ra một ít sự tình, có thể chủ động tìm tới ta, theo ta trở lại Nam vực gặp mặt tổ sư!

Lúc Vân Thiên Hà hiểu ra, gật đầu, sau đó lại nhìn Nam Minh Khai, nói:

- Vậy không biết Nam Minh tiên bối đến đây là vì sao?

Nam Minh Khai cười cười, sờ sờ chòm râu, chỉ nói một câu:

- Gia tổ chắc nhờ chuyện này, là về Tinh Khung Bí Sách.

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà kịch chấn, quả nhiên cũng là nhân tố có liên quan mật thiết tới hắn, liền lập tức nói:

- Như vậy hai vị tiên bối Bắc vực và Tây vực kia, lẽ nào cũng là vì nhân tố này mà đến?

Nam Minh Khai lắc đầu nói:

- Ta đợi là bởi vì thủy chung thủ hộ một ít bí mật, cần tìm được tinh mệnh chi nhân tiếp theo đến kế thừa, mà bọn họ, cũng bởi vì một tông phái, cần tìm kiếm tinh mệnh chi nhân. Môn phái này chính là Tinh Tông đã từng biến mất tại thời kỳ đại tan biến. Nói cách khác, tổ sư của chúng ta đều là người Tinh Tông trước kia, bất quá bọn họ mệnh lệnh cho chúng ta làm việc cũng có sai biệt!

- Sai biệt như thế nào?

Vân Thiên Hà hỏi.

Nam Minh Khai nói:

- Gia tổ Nam Minh Quang Thiên vẫn thủ hộ bí mật về Tinh Khung Bí Sách, việc này cũng là tại lúc trước khi ta đi giao phó, đây là một bí mật trọng đại, bất luận kẻ nào cũng không được biết, mà bọn họ là hậu nhân di lão Tinh Tông, cũng không rõ ràng lắm quan hệ phức tạp bên trong, nhưng gia tổ của bọn họ tới Đông vực tìm người, tự nhiên là bởi vì Tinh Tông. Nhân tố giống như, nhưng về phần nguyên nhân cụ thể ra sao, chúng ta không biết rõ ràng lắm, hoặc là mỗi người đều tự cất giấu một ít bí mật không người nào hay, tự nhiên có mục đích riêng!

Nghe những lời nói của Nam Minh Khai, Vân Thiên Hà rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân đằng sau, liếc mắt nhìn Lộng Nguyệt, thấy Lộng Nguyệt gật đầu với hắn, trong lòng liền có đáp án, thuận miệng nói:

- Nếu là các vị bởi vì bí mật này mà đến, cũng đã thành khẩn thẳng thắn với ta, chỉ là tại hạ có rất nhiều việc vặt chưa hoàn thành, không thể lập tức đi gặp gia tổ các vị, xin thứ lỗi, đợi khi tại hạ xử lý mọi chuyện xong xuôi, nhất định sẽ tới các vực bái phỏng!

Thần Hoa Diệu và Nam Minh Khai liếc mắt nhìn nhau, chỉ hơi gật đầu, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng lúc này Thần Hoa Đóa Đóa rốt cuộc không thể kiên nhẫn được nữa, chống cái eo nhỏ liền vọt ra, oán hận trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Hỗn đản ghê tởm, chúng ta vất vả theo người một năm như vậy, kết quả câu nói đầu tiên của người là muốn đuổi chúng ta, người cho chúng ta là cái gì, người nghĩ rằng chúng ta đang cầu xin người sao?

- Đóa Đóa, không được vô lễ!

Thần Hoa Diệu thấy thế liền lớn tiếng quát bảo ngưng lại, cũng kéo Thần Hoa Đóa Đóa trở về chỗ cũ, vẻ mặt thất vọng, thấp giọng truyền âm:

- Đóa đóa, mỗ mỗ đã nói với cháu bao nhiêu lần, cháu thủy chung không nghe lời ta nói, thực sự làm ta rất thất vọng.

- Mỗ mỗ...

Thần Hoa Đóa Đóa nghe lời này liền luống cuống, vẻ mặt ủy khuất, nước mắt bắt đầu trào trong hốc mắt, không nói thêm một lời, đứng phía sau Thần Hoa Diệu, bất quá cố hận ý trong ánh mắt của nàng nhìn Vân Thiên Hà càng lúc càng đậm.

Trong lòng Thần Hoa Diệu bất đắc dĩ, lúc này xoay người, thấy biểu tình Vân Thiên Hà nhàn nhạt, tựa hồ không để trong lòng, liền nói:

- Đóa đóa không hiểu huyền, chỗ thất lễ, mong rằng người có thể thứ lỗi!

- Không sao, trong lòng nàng có oán khí đối với ta cũng là tự nhiên, ta sẽ không chú ý!

Vân Thiên Hà khách sáo một câu, lại nói:

- Bất quá, tại hạ còn chưa nói xong, ta nghĩ muốn thỉnh giáo hai vị tiên bối, có từng nghe qua cái tên Ngã Khả Phạm Nỵ?

Vừa nghe lời này, trong lòng Thần Hoa Diệu khê động, cùng với Nam Minh Khai liếc mắt nhìn nhau, lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của Vân Thiên Hà, liền nói:

- Chuyện này gia tổ tự nhiên cũng đã đề cập với chúng ta, bất quá theo như chúng ta nghe đồn, người này nhiều năm trước đã biến mất rồi, mà Vu Thần Điện nàng sáng lập trước kia, hiện hôm nay cũng đã rời khỏi tay nàng, từ lâu hoàn toàn thay đổi. Muốn điều tra hạ lạc của nàng, xác thực rất khó khăn. Bất quá địa phương nàng từng ẩn cư qua chúng ta cũng có biết được, có thể trợ giúp người một tay!

352. Chương 355: Tâm Tư Nữ Nhân

Bất quá đại đa số bọn họ đều không biết được rốt cuộc Hương Tuyết Cốc tọa lạc tại phương nào, chỉ biết là muốn tìm được Hương Tuyết Cốc thần bí kia, cần phải có một người dẫn đường, đó chính là hai loại linh thú mà Vu tổ nương nương lưu lại, một loại là tam vĩ thục thú, còn một loại là vu linh hương tuyết viên, đây cũng là truyền thuyết lưu truyền rộng rãi trong Xuất Vân Quốc. Thế nhưng vấn đề là thông qua hai loại linh thú này dẫn đường tới Hương Tuyết Cốc như thế nào, điều này lại càng ít người biết hơn nữa.

Vân Thiên Hà cũng không cho rằng mang theo một bạch viên là có thể dễ dàng tiến vào Hương Tuyết Cốc, nếu đơn giản như vậy thì vị Vu tổ này cũng đã không là tổ sư nhất phái rồi.

Miên Nguyệt nói cho Vân Thiên Hà biết đầu mối về vị Vu tổ nương nương này cũng không nhiều, ngay cả nàng cũng không biết chính xác hướng chỉ là người khác, cho nên đối với Thần Hoa Diệu nhắc tới chuyện bọn họ có thể trợ giúp, liền hỏi:

- Nếu hai vị tiên bối biết chỗ ẩn cư, vậy có biện pháp pháp tiến vào?

- Có hai phương pháp!

Nam Minh Khai nói.

Vân Thiên Hà vừa nghe lão nhân này nói hình như có chút manh mối, liền hỏi:

- Là phương pháp nào?

- Một phương pháp chính là tìm được cửu phách thiên viên, hoặc là tam vĩ thục thú. Hai loại linh thú này thích ăn một loại động vật tên là băng tâm trùng sinh ra trong băng tuyết. Mà loại băng tâm trùng này lại chỉ có phụ cận Hương Tuyết Cốc, chỉ cần có thể xác định được vị trí đại khái của Hương Tuyết Cốc, lão phu có một loại Vu khí Cổ Vu tộc lưu truyền tới hiện nay, thông qua Vu khí này mở ra mê cảnh vo Vu thuật bố trí xung quanh Hương Tuyết cốc, giết chết Vu hồn thú thủ hộ mê cảnh, liền có thể tìm được Hương Tuyết Cốc!

Vân Thiên Hà nghe xong, nghĩ đến cùng với Bộ Viễn Tiến Lâm cung cấp thông tin về phương thức Vu Thần Miếu chuẩn bị dùng cùng loại, liền hỏi:

- Vậy phương pháp khác là gì?

Nam Minh Khai sờ sờ chòm râu, nói:

- Một loại phương pháp khác thì có chút điểm đặc biệt, chính là tìm được nữ tử có loại hình mệnh văn tương đồng với vị Vu tổ nương nương kia, nữ tử này không sợ hãi Vu lực ảo cảnh trong cốc, bản thân có chân thực chỉ nhân, không bị mê hoặc, không sợ hãi Vu hồn thú, có thể đơn giản khám phá tìm được Hương Tuyết Cốc, bất quá thế gian này không ai biết mệnh văn của Vu tổ nương nương là như thế nào, càng không biết được nữ tử nào có mệnh văn tương đồng với Vu tổ nương nương, vì vậy phương pháp này cũng là phương pháp khó khăn nhất, khó có thể thực hiện được!

Ngoại trừ phương pháp thứ nhất, so với phương pháp Vân Thiên Hà biết không sai biệt lắm, ngoài ra, theo như lời Nam Minh Khai nói cũng có thể tin tưởng được, bất quá ngẫm lại thời điểm Miên Nguyệt chỉ cho hẩn thời gian tu dưỡng mười ngày, dùng mười ngày này đi tìm Hương Tuyết Cốc, thời gian có chút gấp gáp, tốt nhất là chờ khi tu vi chính mình đột phá Tông Sư, cũng rời khỏi Nguyệt Miếu Sơn, tiếp tục tìm kiếm hạ lạc của Vân Sách và Hương Tuyết Cốc.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Hà liền nói với Lộng Nguyệt:

- Vì sự tỷ chỉ cho ta thời gian tu dưỡng mười ngày, còn muốn tiếp tục bế quan một lần nữa, có chuyện ta muốn nhờ tông chủ!

Lộng Nguyệt nói:

- Sư thúc có chuyện cứ phân phó là được, Lộng Nguyệt chắc chắn tận lực!

Trong lòng Vân Thiên Hà ảm áp, nói:

- Lần này ta tới Xuất Vân Quốc còn có một mục đích chủ yếu, đó chính là tìm kiếm thân nhân thất tán nhiều năm của mẫu thân ta, muốn nhờ tông chủ có thể thông qua thế gia ngoại môn tại Xuất Vân Quốc lưu ý trợ giúp một chút!

- Không biết vị thân nhân của sư thúc tên là gì?

Lộng Nguyệt hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Nguyên danh của người là Vân Sách, sau sửa lại thành Vân Tùy Y.

- Vân Tùy Y?

Lộng Nguyệt nghe xong có hơi chút trầm tư, nhưng không có ấn tượng gì, nói:

- Việc này đệ tử sẽ cho người đi thăm dò, sư thúc yên tâm!

Nói xong, Lộng Nguyệt quay sang nói với mấy người Nam Minh Khai:

- Các vị, hiện tại mọi chuyện đã sáng tỏ, hiểu lầm tiêu tán, không biết các vị có tính toán gì không?

Thần Hoa Diệu nói:

- Lộng Nguyệt tiền bối, văn bối và Nam Minh Khai đã thương nghị qua, vì việc gia tổ đã dặn dò, hiện tại cũng đã thăng thần giải bày, việc này cũng đã có trật tự, mà vật gia tổ giao cho có thể liên quan tới bí mật về Tinh Khung Bí Sách, cùng với Nam Minh Khai nói hạ lạc của Tinh Khung Bí Sách có thể liên hệ với nhau, vì vậy chúng ta mạo muội muốn chờ tại quý tông một thời gian, chờ khi Thiên Hà làm xong mọi chuyện tại Đông vực, liền cùng với ta trở về Nam vực, sau đó tiếp tục đi Thiên Đảo vực!

Lộng Nguyệt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Việc này do sư thúc định đoạt đi.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, chuyện này tốt nhất nên hỏi Miên Nguyệt một chút, thuận miệng nói:

- Ta tại Đông vực có rất nhiều việc, khả năng cần chút thời gian, cũng không thể cho các vị một câu trả lời xác thực thuyết phục, nếu các vị còn có chuyện quan trọng, có thể lưu lại tín vật và địa điểm, tương lai Thiên Hà nhất định sẽ tới bái phỏng, còn nếu các vị không có chuyện gì, có thể ở tạm nơi này, ý mấy vị như thế nào?

Thần Hoa Diệu gật đầu nói:

- Ta cũng không ngại chờ đợi tại Đông vực thời gian dài, đã như vậy, vậy thì chờ khi người đi Hương Tuyết cốc truy tìm đầu mối Ngã Khả Phạm Nỵ lưu lại, sẽ trở lại phục mệnh, mong rằng người có thể sớm ngày khởi hành, chớ để gia tổ chờ quá lâu!

Khi mọi việc bàn bạc xong, Vân Thiên Hà và mấy người Nam Minh Khai rời khỏi Huyền Nguyệt Đại Điện.

Chỉ là vừa mới ra khỏi đại điện không xa, Vân Thiên Hà nhạy cảm phát hiện ra có một cổ khí tức dị dạng đang lao về phía chính mình, lúc này cảnh giác tinh linh chi khí chấn động, cổ khí tức kia liền bị đánh tan tác, không thể gắn kết, sau đó thấy Thần Hoa Đóa Đóa lùi lại mấy bước, vẻ mặt khiếp sợ.

Mà lúc này Thần Hoa Diệu biến sắc, khoát tay chặn lại, bình tĩnh nói với Thần Hoa Đóa Đóa:

- Đóa Đóa, không được vô lễ!

Thần Hoa Đóa Đóa ủy khuất, nước mắt chảy dài, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, hét lớn:

- Ta hận người, ta hận người...

Nói xong, Thần Hoa Đóa Đóa liền khóc rời đi.

Vân Thiên Hà nghĩ không hiểu ra sao, thế nhưng không để trong lòng, người hận hận quá nhiều, cũng không ngại thêm một người, thấy sắc mặt Thần Hoa Diệu xấu hổ, thuận miệng nói:

- Tiền bối không cần giải thích việc này, tại hạ không tính toán, tiền bối không cần phải lo lắng. Bất quá tại hạ có chuyện quan trọng muốn tới Linh Nguyệt Phong trước, xin lỗi không tiếp được, cáo từ!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền bước tới cây cầu nối thông với Linh Nguyệt Phong.

Mấy người thấy Vân Thiên Hà rời khỏi, Nam Minh Khai vuốt râu mép, cười nói:

- Thần Hoa Diệu, tôn nữ của người giữ mối hận hải tử này trong lòng, sợ rằng không bao lâu có thể phát sinh một số chuyện người không thể tưởng tượng nổi, lão phu cũng đi câu cá, xin lỗi không tiếp được nữa rồi!

Nói xong, Nam Minh Khai liền cười cười rời đi.

Thần Hoa Diệu nghe có chút mơ hồ, nhưng lập tức cẩn thận suy nghĩ ra cái gì, biểu tình trên mặt có chút cổ quái, lẩm bẩm nói:

"Hải tử Đóa Đóa này vẫn rất ghét nam nhân, nhưng còn chưa đến mức hận tới trình độ này, lẽ nào lần này tâm tư của nó đã thay đổi rồi?"

Thần Hoa Diệu nghĩ, liền lập tức đuổi theo Thần Hoa Đóa Đóa.

Lúc này, trên đường chỉ còn lại Nam Minh Tuyết và Vũ Phương Khinh Thần, Nam Minh Tuyết đột nhiên nói:

- Sư huynh, ta từ trên người vị Thần Hoa Đóa Đóa này hình như thấy được cái bóng của Tiểu Hoàn muội muội, nói vậy huynh hiện tại hẳn là hiểu rõ, Tiểu Hoàn đối với huynh có tâm tư như thế nào. Lần này theo sư thúc rong ruổi, trên đường trải qua nhiều chuyện như vậy, huynh cũng có thể có một chút lý giải đối với tâm tư nữ tử!

Khuôn mặt Vũ Phương Khinh Thần đỏ lên hiếm thấy, nói:

- Sư muội nói đúng, ta xác thực không hiểu tâm tư Tiểu Hoàn muội muội!

Thế nhưng trong lòng hắn lại đang suy nghĩ:

"Nàng lại càng không hiểu tâm tư sư muội của mình!"

Nam Minh Tuyết thấy thần tình Vũ Phương Khinh Thần, cũng lắc đầu nói:

- Sư huynh, huynh và Vân Thiên Hà có chung một chỗ, đó chính là không biết nữ nhân, các người đều si mê võ đạo, nhưng giữa hai người còn có một điểm khác nhau rất lớn, hẳn là người quả quyết, yêu chính là yêu, không giấu dối đáy lòng, không yêu liền quả đoán buông tha, đối đãi đậm nhạt, mà huynh, người huynh yêu và một người yêu huynh lại không dám quán quýt, đang trốn tránh!

Biểu tình Vũ Phương Khinh Thần có chút cổ quái nhìn Nam Minh Tuyết, nói:

- Sư muội, khi muội phát hiện, lúc muội càng hiểu rõ người này, muội có phải sẽ nghĩ trên người hẳn tiềm tàng một ma lực có thể hấp dẫn chính mình, cho muội càng muốn tìm hiểu những bí mật của hắn, ngay cả ta cũng có loại tâm tư này, chứ không phải nói sư muội đối với người này có ý gì đó, nhưng đừng lại suy nghĩ một chút đi vậy!

Nói xong, Vũ Phương Khinh Thần lại nhẹ giọng:

- Sư muội, kỳ thực muội cũng đang trốn tránh, trong sư môn có rất nhiều người truy cầu muội, có lẽ trong lòng muội có tình cảm tốt với ít nhất hơn mười sư huynh đệ, thế nhưng muội chung quy để tâm tình chính mình nhốt trong lồng sắt huyền tưởng, muội chung quy muốn tìm kiếm huyền tưởng chân chính trong cảm nhận của mình, thích loại hình nam tử này, thế nhưng kết quả muội lẽ nào không phát hiện ra, muội tìm người như vậy bao nhiêu năm qua, tựa hồ dần dần trùng hợp với người nào đó!

- Vì vậy nói, mọi người trong quá trình từng bước trưởng thành, một mực phát hiện chính mình, hoàn hiện chính mình, cũng một mực tìm kiếm chính mình.

Vũ Phương Khinh Thần mỉm cười, cũng cất bước rời đi, chỉ để lại Nam Minh Tuyết đứng yên trong mảnh sân rộng lớn, nhìn bóng lưng sư huynh, có chút suy nghĩ thất thần.

Trong núi xinh đẹp tuyệt trần, mùi hương hương thơm ngát, hoa tươi nở rộ nơi này, có vẻ phá lệ kiều diễm.

Tựa như giai nhân đang khởi vũ trong bụi hoa kia, tỏa ra một cỗ thần thái hút hồn người, đang duyên dáng nhảy múa say sưa.

Đường Linh Toa vũ tới xuất thần, vũ tới tập trung tinh thần, cũng không biết có một người nào đó đứng xa xa thật sâu nhìn nàng, nàng chỉ là ngẫu nhiên nghĩ trong lòng rất thỏa mãn, rất hài lòng.

Lúc Du Long Vũ tiến vào giai đoạn thứ hai, càng thêm thần bí khó lường, nàng mỗi một vũ bộ, đều cảm giác giống như đạp trên những đóa mây trắng khởi vũ, ngao du trên chín tầng trời, long cân tiên trong tay nàng giống như là một dải lụa mỏng, theo bước nhảy của nàng, bay lượn vờn quanh dáng người mạn diệu, linh động mà mờ ảo.

Thế nhưng bởi vì phần cảm giác thỏa mãn vui vẻ sâu trong lòng nàng, làm nàng đột nhiên ý thức được cái gì, mừng rỡ vui vẻ, đột nhiên quay đầu lại, vũ bộ đứt đoạn, mắt thấy sẽ bị ngã xuống.

Mà một thân ảnh hăng hái lao tới, tại sát na khi nàng ngã xuống, đã ôm nàng vào lòng.

Nhìn đôi con mắt sáng sủa như sao trời, vẻ tuấn dật kia, nhưng lại có chút gầy gò, hình như có một cỗ ngọt ngào từ từ bốc lên, nhưng kỳ thực lại đầy rẫy thương tiếc, để nàng không tự chủ được xoa xoa gương mặt gầy, lẩm bẩm:

- Huynh gầy!

- Khụ...

Đúng lúc này, một tiếng hô khan đột nhiên truyền tới, rất đột ngột phá vỡ bầu không khí lãng mạn vừa rồi. Hai người nhất thời hồi phục lại tinh thần. Khuôn mặt Đường Linh Toa xấu hổ đỏ bừng, nhưng nàng thực luyện tiếc rời khỏi vòng tay rộng rãi có lực kia, trực tiếp vùi đầu vào trong lòng hắn, không dám nhìn người.

353. Chương 356: Bạch Viên Tiến Hóa

Bất quá Vân Thiên Hà ngược lại không cảm thấy xấu hổ gì, vì vậy liền vỗ vỗ vai Đường Linh Toa. buông nàng ra. kéo đôi tay nhỏ bé mềm nhẵn của nàng bước tới.

Hai sư đồ Tầm Nguyệt và Mộng Nguyệt đang muốn hành lễ. Vân Thiên Hà liền mở miệng trước cắt đứt, nói:

- Ở đây không có người khác, nhị vị không cần phải khách sáo lễ nghi bối phận., vì sao không thấy tiểu Tư Vân đâu?

Tầm Nguyệt nói:

- Sư phụ mang theo Tư Vân tới hậu phong học tập hái thuốc và phối dược, còn chưa trở về, sư... Người tìm Tư Vân có chuyện gì quan trọng không?

- Không có việc gì, ta chỉ là hỏi một chút, cũng không quấy rối các vị, ta đi trước xem cữu mẫu, một lúc nữa trở lại, xin lỗi không tiếp được!

Vân Thiên Hà biết đã mạo muội tới đây quấy rối Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa luyện công

- A, người hay là đừng đi nữa. Vệ di đang ở trên núi có chuyện phải làm, nàng cũng muốn học tập y thuật, vì vậy theo Tư Vân tới hậu phong

Trong ánh mắt Tầm Nguyệt lóe lên một tia hoảng loạn, lập tức giải thích nói.

Con mắt Đường Linh Toa cũng vòng vo loạn chuyển, lời kéo cánh tay Vân Thiên Hà, nói

- Thiên Hà. Vệ di có chuyện nói với huynh, huynh đừng nghe tỷ tỷ, Vệ di vừa mới về, muội nhìn thấy được, huynh mau đi đi.

- Linh Toa muội muội ...

Lúc này khuôn mặt dưới lớp khăn che của Tầm Nguyệt hiện lên một rặng mây đỏ, oán trách trừng mắt nhìn Đường Linh Toa.

Có cổ quái!

Lúc này Vân Thiên Hà biết bầu không khí có chút không bình thường, giữa hai người này hình như là có bí hiểm nào đó, liền nhìn Đường Linh Toa nói

- Các người tiếp tục nói chuyện đi. ta đi xem cữu mẫu, sau đó lại đi xem tiểu bạch viên có tỉnh lại hay không!

Lúc này Tầm Nguyệt đột nhiên khẽ động trong lòng, đi tới nói nhỏ :

- Hai ngày nay tiểu bạch viên có dấu hiệu tỉnh lại, cũng có thể phát sinh một lần tiến hóa. chúng ta mới luyện công xong, không bằng hiện tại đi xem, nói không chừng có thể giúp đỡ được cái gì đó?

- A, đã như vậy, đi xem sao!

Vân Thiên Hà ung dung thoát khỏi tầm liếc mắt Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt, liền nói tiếp.

Tầm Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, lập tức hung hăng liếc mắt nhìn Đường Linh Toa, nói với Mộng Nguyệt:

- Sư phụ, người cũng đi xem?

- Vì sư sẽ không đi, hai người các người đi thôi!

Mộng Nguyệt trong ánh mắt mang theo một tia tiểu ý khi nói, rồi ly khai.

Đường Linh Toa thấy thân ảnh Vân Thiên Hà xa dần, liền đi tới trước mặt Tầm Nguyệt, nói:

- Tỷ tỷ, cô tổ mẫu đã nói cái gì đó, tuy rằng người là cô nhi cô tổ mẫu mang trở nên, thế nhưng ta đã coi tỷ như tỷ tỷ, cô tổ mẫu cũng sẽ coi người là tôn nữ, có chút nói chuyện tỷ tỷ người không nên chú ý ta nói quá thẳng thắn!

- Mồ mỗ, nói với người cái gì vậy?

Tầm Nguyệt hơi sững sốt.

- Cô tổ mẫu nói tỷ trước đây đối với mọi chuyện đều luôn đạm nhiên, chung quy làm cho cảm giác tỷ tựa như nhìn thiên hạ thế sự xoay vần, điều này cũng không phải là thứ mà nên xuất hiện trên người trẻ tuổi như tỷ, bất quá từ lúc tâm cảnh của tỷ rối loạn, hiện tại mới giống như bộ dáng một tiểu cô nương, tuy rằng biểu hiện trên mặt không được, thế nhưng nàng có thể hoàn toàn nhìn thấu, cô tổ mẫu cũng rất hiểu kỳ, tâm cảnh của tỷ vì sao đột nhiên rối loạn, kết quả mấy sau đó người đã lên quan sát tỷ và Thiên Hà nói chuyện cùng một chỗ, cô tổ mẫu liền phát hiện ra manh mối, chỉ cần tỷ trước mặt Thiên Hà, tâm tình sẽ bất ổn. có phải như vậy hay không?

Đường Linh Toa nói.

- Kỳ thực ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, từ lần thấy hấn bị thương trong rừng, trong lòng thoáng đã rối loạn nhưng ta không dám biểu hiện ra ngoài, vẫn cố khắc chế lại, kết quả lại bị cô tổ mẫu phát hiện ra.

Ngữ khí của Tầm Nguyệt có phần cổ quái, khổ não nói.

- Tỷ tỷ, lẽ nào tỷ thực sự thích Thiên Hà?

Nét mặt Đường Linh Toa có chút cổ quái nói.

- Không phải, muội muội, muội đừng hiểu lầm, không phải như thế!

Tầm Nguyệt giải thích nói:

- Ta chỉ là đôi khi nổi lòng rối loạn, cảm giác chính mình như không phải là chính mình, là một người khác, ta cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

- Còn có loại quái sự này?

Trong lòng Đường Linh Toa kinh ngạc, nhưng thấy thân ảnh Vân Thiên Hà càng lúc càng xa. liền bước nhanh hơn, nói:

- Tỷ tỷ, mặc kệ thế nào, chuyện này xác thực có cổ quái, không bằng nghiệm chứng một chút đi.

- Sao, nghiệm chứng thế nào?

Tầm Nguyệt hỏi.

Đường Linh Toa kéo sát bên tai Tầm Nguyệt nhỏ giọng nói, Tầm Nguyệt nghe xong, khuôn mặt đỏ bừng, nói:

- Đây, điều này sao được?

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi!

Đường Linh Toa thè lưỡi tinh nghịch, lập tức kéo Tầm Nguyệt nhắm hướng nơi ở của đệ tử Linh Nguyệt Phong đi tới.

Lúc tiểu bạch viên vẫn hôn mê bất tỉnh, đã được bố trí trong tĩnh đường Linh Nguyệt Phong. Khi Vân Thiên Hà đi tới tĩnh đường, hai nữ đệ tử trong coi tĩnh đường hành lễ, liền bước vào trong phòng, chỉ là hấn kỳ quái chính là, Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt không theo kịp, quay lại nhìn thì không thấy người.

Cũng không quá lưu ý, lúc tiến vào phòng, chỉ thấy một tiểu bạch viên nằm trên khối ngọc thai nhỏ, tư thế ngủ chính là nằm cuộn mình, bất quá kỳ quái chính là, lông trắng trên người nó rụng xuống rất nhiều, hiện tại trở nên rất ít, có vẻ không được mềm mượt khả ái như trước đây. Vân Thiên Hà quan sát, phát hiện hô hấp tiểu bạch viên rất yếu, nhịp tim đập hấu như sắp dừng hẳn lại.

Thấy tình huống này, trong lòng Vân Thiên Hà hình như nghĩ tới chính mình từng trải qua hiện tượng này.

Trong lòng khê động, liền áp tay vào kiểm tra khí tức của tiểu bạch viên, thấy khí tức của nó rất yếu, trong cơ thể có một cỗ năng lượng cực kỳ tinh vi liên tục xoay tròn quanh quẩn, thế nhưng trong khí tức này, áp lực từ bên ngoài hình như không đủ, không thể làm cho bộ phận bị xoay tròn áp súc trong cơ thể hình thành quay trở về, điều này giống như nhóm lửa nấu cơm; nếu như lửa không cháy mà nói, như vậy nước trong nồi sẽ rất khó có thể sôi được.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà nghĩ nên giúp bếp lò thêm củi để táng lửa, liền lập tức vận chuyển khôn linh chi tức trong cơ thể chính mình đẩy vào trong cơ thể tiểu bạch viên.

Mà đúng lúc này, dị tượng rồi cuộc xảy ra.

Khi Vân Thiên Hà vận chuyển một ít khôn linh chi tức đẩy vào trong cơ thể tiểu bạch viên, lúc này cơ thể tiểu bạch viên đột nhiên trưởng lớn hơn vài phần, hơn nữa cổ năng lượng trầm lắng trong cơ thể thoáng cái như bị rót vào sức sống, nhanh chóng bắt đầu vận chuyển khắp thân thể.

Vân Thiên Hà phát hiện ra, đoàn năng lượng trong cơ thể tiểu bạch viên sau khi sống dậy, liền nhanh chóng vận chuyển quay xung quanh hạch tâm phiên năng lượng, ngay sau đó, tiền từ trong cơ thể tiểu bạch viên bắn ra một cổ quang mang màu vàng nhàn nhạt.

Khi cổ quang mang này bao phủ toàn bộ thân thể tiểu bạch viên, thân thể tiểu bạch viên bắt đầu chậm rãi mở lớn vài phần, nguyên bản bộ lông còn sót lại không nhiều lắm cũng bắt đầu cấp tốc rụng hết, từng tia chất bắn từ trong cơ thể từ lỗ chân lông của nó bị ép ra ngoài, trong tứ chi tiểu bạch viên bỗng nhiên vang lên âm thanh lách cách, thực giống như thanh âm xương cốt bị bẻ gãy, vang vọng làm người khác nghe có chút kinh hãi.

Nhưng Vân Thiên Hà biết, đây nhất định là một bước trong quá trình thân thể tiểu bạch viên phát sinh biến dị, hẳn chừng to mắt, tuy rằng bên ngoài nhìn không rõ ràng, thế nhưng Vân Thiên Hà có thể cảm nhận được.

Đến ngay cả khi Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt bước vào trong tỉnh đường, Vân Thiên Hà cũng không chú ý tới.

Lúc này thân thể tiểu bạch viên nở rộng ra một vòng, loại thanh âm giống như xương cốt bị bẻ gãy rồi cuộc dừng lại, nhưng cổ quang mang màu vàng nhàn nhạt từ trong cơ thể thẩm thấu ra ngoài bắt đầu trở nên kịch liệt.

Nhất là chỗ mi tâm trên trán tiểu bạch viên, lúc này đột nhiên nứt ra một lỗ hồng, một đạo kim quang từ trong lỗ hồng kia chiếu thẳng ra ngoài, sau đó đột nhiên biến mất, lỗ hồng kia liền lập tức biến thành một con mắt, con mắt kia và hai con mắt bình thường của nó hoàn toàn giống nhau, đều là nhãn cầu màu bạc tím, lóe ra quang mang đầy đặc.

- A, con mắt này của nó thật đáng sợ!

Đúng lúc này Đường Linh Toa giương cái miệng nhỏ nhắn, kinh hãi thất thanh nói. Vân Thiên Hà hồi phục lại tinh thần, liền kéo cánh tay của nàng tới gần, để nàng dựa vào lồng ngực hắn, nhưng chừng mắt nhìn tiểu bạch viên, nhẹ giọng nói:

- Không cần sợ hãi, hiện tại tiểu bạch viên đã tới lúc quan trọng rồi, nếu như nó có thể thuận lợi kiên trì vượt qua, như vậy nó sẽ tiến hóa thành công!

Bất quá lúc Vân Thiên Hà nói, chung quy trong lòng có cảm giác không thể miêu tả thành lời.

Mà lúc này hắn cũng cảm giác được thân thể Đường Linh Toa đang run rẩy, vì vậy liền quay đầu nhìn, lập tức mở lớn hai con mắt, hai tay thả xuống, vẻ mặt ngạc nhiên, lúc này hắn đã phát hiện ra người trong lòng chính mình là Tầm Nguyệt, mà Đường Linh Toa thì đứng bên cạnh nhìn hắn, nở nụ cười xấu xa.

- Tầm Nguyệt, nàng, nàng thế nào lại mặc y phục của Đường Linh Toa, xin lỗi, ta vừa mới..

Tầm Nguyệt lúc này, khuôn mặt đã sẫm đỏ như quả hồng, tại lúc Vân Thiên Hà buông tay ra, trong đôi mắt xuất hiện một tia thần thái mê ly, liếc mắt nhìn hắn thất thần, rồi lập tức tỉnh lại chạy vội ra khỏi phòng. Vân Thiên Hà lúc này đã không còn tâm tư nào quan sát tình huống biến hóa của tiểu bạch viên bên cạnh, thấy Đường Linh Toa cũng muốn chạy, liền cấp tốc chặn nàng ngoài cửa, nói:

- Các nàng làm cái gì, rồi cuộc chuyện này là sao?

Đường Linh Toa giống như một tiểu cô nương mắc lỗi, đứng ở trước mặt Vân Thiên Hà, hay tay xoa lấy nhau, mặt đỏ hồng, thấp giọng nói:

- Thiên Hà, khi người ôm Tầm Nguyệt tỷ tỷ có thấy cảm giác gì...lạ không?

- Nàng đang nói cái gì, cảm giác gì là sao?

Nói đến đây, Vân Thiên Hà đột nhiên có chút không mở miệng ra được, tỉ mỉ suy nghĩ, cử động vừa rồi hình như là không tự chủ được tiến hành. Hơn nữa hắn cũng không cảm giác được loại trực giác kỳ quái không phải Đường Linh Toa, nếu như không phải tâm tình Tầm Nguyệt tỷ tỷ về tâm tình biến hóa trong nháy mắt vừa rồi, bởi vì sau khi tâm tình nàng rối loạn, cần phải có chút thời gian bình phục lại, nàng nói chung quý cảm giác giống như hai người, cảm giác giống như không phải chính mình vậy, muội cũng rất kỳ quái!

Vừa nghĩ đến đó, biểu tình Vân Thiên Hà lại có phần cổ quái, nhìn Đường Linh Toa nói:

- Các người có phải có chuyện gì bí mật gạt ta, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Đường Linh Toa nói:

- Chúng ta làm một thực nghiệm, Tầm Nguyệt tỷ tỷ lại mỗi lúc gặp gỡ huynh, tâm tình liền rối loạn, sau đó cô tổ mẫu phát hiện ra điều này, vừa rồi lúc muội hỏi Tầm Nguyệt tỷ tỷ, nàng nói mình cũng không tự chủ được, vì vậy muội đã đưa ra một chủ ý, bọn muội trao đổi ý phục cho nhau, lúc đó muội còn muốn chế tạo cơ hội cho hai người tiếp xúc thân mật với nhau, chỉ là muội chỉ mới nói một câu, huynh đã ôm lấy nàng, rất tự nhiên xảy ra như vậy, cho nên muội chuẩn bị trở lại hỏi Tầm Nguyệt tỷ tỷ về tâm tình biến hóa trong nháy mắt vừa rồi, bởi vì sau khi tâm tình nàng rối loạn, cần phải có chút thời gian bình phục lại, nàng nói chung quý cảm giác giống như hai người, cảm giác giống như không phải chính mình vậy, muội cũng rất kỳ quái!

354. Chương 357: Dị Trạng Của Tầm Nguyệt.

- Nghe nàng nói như vậy. xác thực có chút cổ quái. Trước trước đây cho dù tu vi của Tầm Nguyệt là Tiên Thiên, thế nhưng tâm tình của nàng hẳn là không nên có tại tuổi tác hiện tại, thế nhưng các nàng cho rằng làm thực nghiệm như vậy thì cũng có thể kết luận được điều gì?

Vân Thiên Hà thấy quá trình thuế biến của tiểu bạch viên vẫn còn đang tiếp tục duy trì, liền quay sang hỏi Đường Linh Toa.

Đường Linh Toa nói:

- Cô tổ mẫu từng nói với muội rồi, Tầm Nguyệt tỷ tỷ là do nàng lúc tìm kiếm kỳ được nhìn thấy mang về từ trên vách núi, lúc đó Tầm Nguyệt tỷ tỷ còn là trẻ sơ sinh, bị mãnh thú ngậm trong miệng, cư nhiên không hề khóc lóc, thời điểm cô tổ mẫu nuôi nấng nàng lớn lên, cũng có thể cảm nhận được Tầm Nguyệt tỷ tỷ quá mức lão thành, hơn nữa trải qua bao nhiêu năm, tựa hồ không có chuyện gì để tâm tình Tầm Nguyệt tỷ tỷ bị rối loạn, cô tổ mẫu từng thử qua vài lần, cho dù là lúc nàng xuống chân núi gặp phải người xấu vẫn luôn như vậy.

Vừa nói, Đường Linh Toa vừa nhìn Vân Thiên Hà:

- Thế nhưng, lúc Tầm Nguyệt tỷ tỷ nhìn thấy huynh, tâm cảnh của nàng liền rối loạn, tuy rằng hiểu hiện của nàng không nhìn ra được, thế nhưng cô tổ mẫu có thể cảm nhận rõ ràng, vì vậy cô tổ mẫu đã nhắc tới chuyện này, để nàng cùng với huynh tiếp xúc, để muội quan sát loại biến hóa kỳ quái này của Tầm Nguyệt tỷ tỷ, rốt cuộc là nguyên nhân gì tạo thành. Người cũng rất hiểu kỳ đối với thân thể lai lịch của Tầm Nguyệt tỷ tỷ, muốn từ trong đó tìm được một ít đầu mối.

Về mặt Vân Thiên Hà cổ quái trừng mắt nhìn Đường Linh Toa nói:

- Linh Toa, đối với loại chuyện này, tuy rằng cổ quái, thế nhưng tâm tình một người đều là do thần hồn ý chí bản thân khống chế, nếu như tâm cảnh của nàng sinh ra rối loạn, khiến nàng biến thành hai loại tính cách khác nhau, cũng nói rõ là thần hồn ý chí hoặc là có chút nhân tố khác ảnh hưởng, các nàng không qua phương thức này để nghiệm chứng, rất khó có thể tìm ra kết luận!

Đường Linh Toa đột nhiên đỏ mặt nói:

- Thế nhưng muội cũng rất muốn biết Tầm Nguyệt tỷ tỷ có phải cũng thích huynh!

- Nàng ghen tỵ?

Vân Thiên Hà không khỏi nhẹ nhàng cười, liền ôm nàng vào trong lòng, nói:

- Kỳ thực ta có thể cảm giác được, loại biến hóa hành vi cổ quái của Tầm Nguyệt, không có khả năng là nguyên nhân động tình đối với ta, nhất định là có nguyên nhân gì khác, nàng không cần phải nghĩ nhiều!

Đường Linh Toa vui đùa vào lòng hắn, trong lòng ngọt ngào, nhẹ giọng nói:

- Huynh thực ngốc, một điểm cũng không tâm tư nữ nhi người ta!

- Người ngốc có ngốc phúc, lời này nàng chưa từng nghe qua sao?

Vân Thiên Hà nhéo cái mũi ngọc của nàng, nhưng trong lòng đã tính toán ra mấy loại khả năng đối với biến hóa tâm tình của Tầm Nguyệt. Khôn Nguyệt Bích, huyết phách thanh long ngọc, còn có khóa tiểu cầu chín màu thần bí trong huyết phách thanh long ngọc trong. Bởi vì những thứ này đều có thể ảnh hưởng tới tâm tình con người.

- Mau nhìn tiểu bạch viên, hình như sắp tỉnh rồi.

Lúc này, chỉ thấy thân thể tiểu bạch viên trên ngọc thai từ vẻ sáng bóng dần dần trở nên nhạt dần, sau đó thân thể nó giật giật, khi toàn thân thả lỏng, liền truyền tới âm thanh chấn động lách cách.

Vân Thiên Hà cảm giác được tốc độ lưu thông máu của tiểu bạch viên đã nhanh hơn mà tần suất hô hấp và nhịp tim đập cũng phi thường cao, cao hơn bình thường mấy lần. Nhất là cái bụng của nó, lúc này co rút hẳn lại, con mắt giữa trán của nó phóng ra quang mang màu vàng chói lọi dần dần tắt đi, con mắt cũng đột nhiên nhắm lại, chỉ còn một đường kẻ!

Chi chi!

Quá trình này giằng co ước chừng thời gian một nén hương, lúc này tiểu bạch viên rên rỉ một tiếng, rốt cuộc cũng tỉnh lại, từ trên ngọc thai ngồi dậy, bắt đầu đảo mắt nhìn xung quanh.

Khi nó nhìn thấy Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa, đột nhiên nhãn thần sáng lên, làm bộ mặt quỷ một cái, liền nghĩ muốn nhảy lên vai Vân Thiên Hà, thế nhưng thân thể rất suy yếu, bật người một chút, thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất, Vân Thiên Hà liền lập tức tiếp được.

Lông trên người tiểu bạch viên đều đã rụng hết, Vân Thiên Hà tiếp được nó, không cảm giác được chút thịt nào. Nhưng xương cốt của nó rất cứng cáp và da màng rắn chắc, còn có nhịp tim đập đầy lực lượng trong cơ thể.

- Thiên Hà, tiểu bạch viên suy yếu như vậy, chúng ta bón cho nó ăn cái gì đó!

Đường Linh Toa nhìn thấy bộ dáng suy yếu của tiểu bạch viên, tâm tình thương yêu nhất thời tràn lan.

- Cũng tốt, thứ quá bổ sợ rằng không tốt lắm, để nó thông qua phương thức tự nhiên chậm rãi khôi phục, chúng ta đi ra ngoài thôi!

Nói xong, hai người mang theo tiểu bạch viên ra khỏi phòng.

Ra khỏi tĩnh thất, đi được một đoạn đã thấy Tầm Nguyệt đứng chờ ra ngắm một bụi hoa bên cạnh, Đường Linh Toa thấy vậy hiểu kỳ liền qua tới, đột nhiên vỗ vỗ vai Tầm Nguyệt nói:

- Tầm Nguyệt tỷ tỷ...

Đúng lúc này, Tầm Nguyệt đột nhiên xoay người lại, trong đôi mắt phóng ra một cỗ quang mang quỳ dị, mang theo thần tình làm cho Đường Linh Toa phải run rẩy, trừng mắt nhìn nàng, Đường Linh Toa thấy vậy, không khỏi kinh hô một tiếng, sợ đến mức lập tức lui lại mấy bước.

Mà ngày cả tiểu bạch viên nằm trong lòng ngực Vân Thiên Hà, lúc này cũng cảm thấy sợ hãi, mạnh mẽ nhảy xổng, trốn phía sau Vân Thiên Hà, có vẻ mười phần sợ hãi.

Vân Thiên Hà phát hiện khác thường, liền lập tức tiến lên trước:

- Tầm Nguyệt, phát sinh chuyện gì?

Đường Linh Toa không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng còn có chút kinh hồn chưa định, nói.

- Tỷ tỷ, người làm sao?

Lúc này, tinh thần Tầm Nguyệt rốt cuộc khôi phục trở lại, nhãn thần thanh minh, thấy bộ dáng Đường Linh Toa kinh hồn chưa định, vẻ mặt thống khổ nói :

- Linh Toa muội muội, xin lỗi, ta cũng không biết vì sao lại biến thành như vậy, ta chỉ nghĩ là trong linh hồn chính mình hình như có thứ gì đó bắt đầu thức tỉnh, để ta không tự chủ được nghĩ đến một vài chuyện...

Hiện tại chuyện này càng có vẻ quỷ dị hơn nhiều, Vân Thiên Hà thấy Tầm Nguyệt đã bình tĩnh trở lại, liền hỏi nói:

- Mới vừa rồi lúc nàng chạy đến có cảm giác gì, hoặc có lẽ nói lúc đó nàng suy nghĩ cái gì, hiện tại nàng còn có thể hồi tưởng lại hay không?

-Ta...

Tầm Nguyệt vừa nghĩ đến ý niệm kỳ dị không gì sánh được trong đầu, lúc này mặt đỏ tạt mang tai, bối rối ngượng ngịu nửa ngày, lại nói không nên lời, đã có chút hoảng loạn liền chạy đi.

- Thiên Hà, làm sao bây giờ, Tầm Nguyệt tỷ tỷ có thể gặp chuyện không may hay không, chúng ta có nên nói cho cô tổ mẫu

Đường Linh Toa có chút lo lắng nhìn theo bóng lưng Tầm Nguyệt chạy đi, hỏi.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Ta trước tách khỏi nàng, muội quan sát nàng cẩn thận, nhìn xem sau khi nàng bình tĩnh lại, còn có thể tiếp tục xuất hiện hiện tượng quái dị như vậy, nếu như còn xuất hiện mà nói, muội hãy nói cho Đường bà bà, chuyện này có chút kỳ hoặc, ta định hỏi Miên Nguyệt sư tỷ một chút.

Cùng lúc đó, tại rừng trúc trong núi.

Bên cạnh dòng suối nhỏ, Nam Minh Khai đang cùng Trúc Ông vừa chơi cờ vừa câu cá, lúc này đột nhiên cánh tay hơi run lên, lập tức đôi lông mày nhíu sát lại, liền lặng yên suy tính trong lòng một phen, thần sắc nhất thời trở nên quỷ dị.

Trúc Ông nói

- Nam Minh huynh, vì sao chậm chạp không hạ cờ?

Nam Minh Khai nói:

- Trúc Ông huynh, trong quý môn có từng thu lưu một ít đệ tử dị tộc?

Trúc Ông nói

- Bản môn sớm nhất tại giai đoạn trước đại tan biến, từng có một vị Hạo Nguyệt tổ sư cùng thể hệ với Thương Nguyệt tổ sư, là người Linh Tộc, chính là vị tổ sư được khắc tượng bên trái trong Huyền Nguyệt Đại Điện, trong Nguyệt Tông cũng đã từng thu lưu qua rất nhiều đệ tử dị tộc, cho tới bây giờ không chỉ một người, Nam Minh huynh vì sao lại hỏi như vậy?

Nam Minh Khai nói:

- Sau đại tan biến, Linh Tộc chết, hậu đại còn may mắn sống sót của bọn họ kết hợp với người bình thường, đã sinh ra dị tộc còn sinh tồn đến nay. Mệnh lý của bọn họ so với người bình thường rất tương tự, hoặc yếu kém hơn một chút, thế nhưng vừa rồi trong sát na, ta lại cảm giác được trong núi xuất hiện một cổ mệnh lý rất mạnh ba động, đây không phải là hiện tượng người bình thường có thể có được, cho nên mới hỏi Trúc Ông huynh!

Trúc Ông nhìn Nam Minh Khai, ngạc nhiên nói:

- Nam Minh huynh làm sao phát hiện ra ba động mệnh lý, vì sao lão phu chưa từng phát hiện?

Nam Minh Khai giải thích nói

- Thực không dám giấu giếm Nam Minh thị từ xưa đã truyền lưu một bộ thôi diễn thuật mệnh lý, thông qua pháp tắc mệnh lý phù hợp với thiên đại, sẽ đối với ba động mệnh lý sản sinh một cổ cảm ứng và biết trước năng lực thiên phú!

- Thế giới này thật rộng lớn, kỳ thuật bí pháp lại càng vô cùng, lão phu ngày hôm nay đã được tăng kiến thức một phen rồi!

Trúc Ông khẽ vuốt nhẹ chòm râu nói.

- Trúc Ông huynh quá khen, thôi diễn chi thuật này lão đệ cũng chưa nghiên cứu được sâu, bằng không cũng không theo tiểu tử kia lần qua lần lại một năm mới tìm được hần.

Nam Minh Khai ngẫm lại đoạn thời gian vừa qua, không khỏi cười khổ.

Trúc Ông nghe xong cũng mỉm cười:

- Nam Minh huynh hần là biết, mệnh lý của tinh tức mờ ảo vô định, giống như bầu trời đầy sao, thường xuyên thay đổi. Cho dù người không thôi diễn được, đây cũng là chuyện thường tình, không nên suy nghĩ mới đúng.

Nói xong, Trúc Ông thấy Nam Minh Khai hạ xuống một quân cờ, hần dĩ nhiên bị thua, cười cười, liền thu cờ lại nói:

- Hôm nay thử đi xem sao, Nam Minh huynh nói vậy hần là vừa rồi phát sinh hiện tượng lạ, lão phu cũng hiểu kỳ muốn tìm nguyên nhân, không bằng chúng ta cùng đi thế nào?

Nam Minh Khai đã sớm nghĩ như vậy rồi, liền gật đầu, hai lão đầu tiến vào rừng trúc, biến mất không thấy. Mười ngày sau, thân thể Vân Thiên Hà trải qua mười ngày điều tiết khôi phục, đã triệt để đạt tới trạng thái tốt nhất.

Mấy ngày nay Đường Linh Toa ngoại trừ cùng với Tầm Nguyệt một chỗ, cũng sẽ luôn tìm hần, vì hần khởi vũ, luyện tập Du Long Vũ, hai người thực sự đã trải qua một đoạn thời gian vô cùng thoải mái.

Bất quá hần đã đáp ứng Miên Nguyệt, cần phải trở lại Luyện Nguyệt Động. Vân Thiên Hà không dám tiếp tục nhỡ tình trường. Kiểm nghiệm tiến độ Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô rèn đúc thân thể, sau đó lại dạy cho bọn họ một ít võ thuật mới và phương pháp rèn luyện thân thể tương đối khoa học để hai thiếu niên tiếp tục luyện tập, sau đó báo cho Vệ Thanh Thanh một tiếng, lần thứ hai trở lại Luyện Nguyệt Động bế quan.

Lần này trở lại Luyện Nguyệt Động. Miên Nguyệt hình như cũng không ở trong động, Vân Thiên Hà hô hoán liền vài tiếng nhưng không hề đáp lại, liền bắt đầu tu luyện những thứ Miên Nguyệt đã chỉ định cho hần.

Lúc này đây, Vân Thiên Hà chuẩn bị đầy đủ.

Hần dự định thông qua lần bế quan này, nhất cử đột phá vách chắn Tông Sư, đồng thời thâm nhập củng cố nghiên cứu Thương Hồn Chi là bộ công pháp Long Sư Thiên Ba Hồng, sau lần bế quan này, hần nhất định phải hạ sơn tiếp tục làm những chuyện hần chưa hoàn thành.

Vân Thiên Hà dùng kỳ thạch bố trí trận lần trước cũng chỉ là một thói quen lâu ngày. Kỳ thạch trong động thánh này có một cổ năng lượng tinh thuần không gì sánh được, lại vô cùng dày đặc. Hơn nữa bên trong không có bất luận người nào quấy rối, đối với bản thân chính là nơi tu luyện tuyệt vời, vì vậy bố trí tụ phách trận quả thực có chút vẽ rắn thêm chân rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chính hành động vô ý lần đó của Vân Thiên Hà đã làm cho hần gặp được kỳ ngộ “phúc sinh quy nguyên”, điều này coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Mà hiện tại Miên Nguyệt tạm thời không có mặt, Vân Thiên Hà có kinh nghiệm lần tuần hoàn vừa rồi, không dám lại tiếp tục dùng kỳ thạch bên trong động thánh bố trí Tụ Phách Huyền Linh Trận, mà trực tiếp ngồi xếp bằng trên ngọc thạch, liền bắt đầu bế quan tu luyện.

355. Chương 358: Kế Hoạch

Trước bàn, một vị nữ nhân mặc Vu bào trắng nõn ngồi một bên, giống như cổ chung, một tay cầm thủ trượng, thỉnh thoảng đầu ngón tay vuốt ve, mà trong đôi mắt bị bao phủ dưới lớp Vu bào, tĩnh lặng sâu lắng giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, muốn thôn phệ mọi thứ vào trong đó.

Trên ghế đối diện với nàng, lúc này có một người mặc tử bào, toàn thân hần đều bị che lấp, chỉ có đôi mắt kia lộ ra, tỏa ra khí thế sắc bén bức người.

Lúc này, người mặc tử bào phát ra thanh âm như trầm chung, trầm thấp mà hồn hậu. nói:

- Thần Cơ, ngươi đến đây đã được mấy năm rồi, trong mấy năm nay ngươi làm cái gì ta đều biết, ta cũng sẽ không tính toán, chỉ là lần này, vì sao lại làm việc không dựa theo yêu cầu của ta?

-

Nghe được nghi vấn của người mặc tử bào, Thần Cơ đạm nhiên mở miệng nói:

- Chủ thượng, thỉnh không nên bị cái ngăn ngại trước mắt choáng váng đầu óc, ngươi biết rõ ràng người kia giết không được, lại có ý ra lệnh, hiện tại rất nhiều thế lực đều quan tâm lưu ý, mà không nói tới việc này, chỉ cần mười vạn Xuất Vân thiết kỵ tại biên cảnh Xuất Vân cũng không nằm trong vòng khống chế của chúng ta, vì vậy cần chậm rãi hành động. Vu Thần Miếu còn chưa chuẩn bị tốt, nếu hiện tại gây ra ảnh hưởng đối với hoàng đế Xuất Vân Quốc, tất sẽ khiến cho bọn họ nghi ngờ!

-

- Lần này là một cơ hội tuyệt vời, hai mươi vạn Liệt Đà đại quân Liệt Diễm đế quốc tấn công Khai Châu Đại Đường, Tây quân Đại Đường tuy rằng có mấy lần chiến thắng nhỏ, thế nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ con hai tuổi ăn chút ngon ngọt mà thôi, bước tiếp theo, bọn họ sẽ có một lần thảm bại, nhất định sẽ làm tức giận hoàng đế Đại Đường thân chinh, để thái tử giám quốc. Hoàng đế Xuất Vân quốc đối với thảo nguyên Kiền Châu đại đường đã thêm nhỏ dần từ lâu, hần làm sao có thể bỏ qua được cơ hội này!

Thần Cơ lại nói:

- Chủ thượng, người dừng quên phía Bắc Đại Đường hiện tại vững chắc giống như bàn đá, vị hoàng tử La Lan quốc kia mặc dù trí dũng song toàn, thế nhưng cũng không làm gì được, một mực giằng co, người lại là một người truy cầu hoàn mỹ, tại họa ngầm không giải trừ trước, nhất định sẽ là hậu hoạn, bố cục của người thủy chung sẽ có tệ đoan!

- Việc này ngươi không cần để ý tới, việc thương nghị lần này, sau khi ngươi trở về tức khắc liên lạc nội đại thần A Đài Mông, dựa theo kế hoạch hành sự!

Người mặc tử bào âm trầm, suy nghĩ một chút, lại nói:

- Hắc Thần Bang này, tiếp tục cho bọn họ hành động như kẻ chết thay, thế nhưng phải cho bọn họ âm thầm ủng hộ nhất định, ta không cho phép bố cục bị bất cứ kẻ nào phá hỏng!

Thần Cơ thu hồi thủ trượng trong tay, vẫn thản nhiên như cũ nói:

- Nếu như thế, thiếp thân xin cáo lui trước!

Bất quá khi nàng vừa mới xoay người, đột nhiên người mặc tử bào vươn người nắm lấy cổ tay nàng, sau đó mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng, vỗ về thân thể mềm nhũn không xương, nói:

- Chuyện đại cục đã nói xong rồi. có phải nên nói chuyện giữa chúng ta hay không?

Thần Cơ nửa ngượng nằm trong lòng người mặc tử bào, đối với đôi bàn tay đang làm trò xấu xa trên người nàng không thêm đề ý, vẫn thản nhiên nói:

- Chủ thượng, nếu như người muốn thân thể thiếp thân, nên lo lắng hậu quả, một nữ tử không tinh khiết là không có tư cách đảm đương thánh nữ, nếu như chủ thượng không ngại, vậy thiếp thân mặc cho chủ thượng.

Nói đến đây, tử bào người đích thủ để lại liểu xuống tới, buông ra nàng đến, xoay người chấp tay sau đít nói:

- Vừa rồi bất quá chỉ là một lần thử, nhìn xem mấy năm nay ngươi có chịu mê hoặc của nam nhân mà rơi xuống, chuyện đêm nay dừng lại tại đây, ta muốn trong vòng nửa năm thấy biên cảnh phía Đông Xuất Vân Quốc xuất hiện thiết kỵ thẳng đạp thảo nguyên Kiền Châu.

Nói xong, người mặc tử bào rời khỏi bí thất, rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng.

Thần Cơ vẫn đứng yên trong bí thất, đi tới một góc tường, mở cơ quan nói

- Báo cáo chuyện này cho A Đài Mông, hắn sẽ biết làm như thế nào, sau đó rút người chúng ta khỏi đó, không cần phải tiếp tục để ý chuyện này, cứ để cho bọn chúng chó cắn chó, các người tiếp tục trọng điểm giám thị hạ lạc thần viên, chỉ cần bọn họ vừa ra khỏi núi, liền lập tức hành động!

Trong bí thất, sau đó không lâu truyền tới một thanh âm sâu thẳm.

Qua một lúc lâu, trong sáng mắt Thần Cơ xuất hiện một tia quang mang cừu hận, lẩm bẩm nói:

- Chỉ cần bàn tạo tìm được bí thuật Vu tổ di lưu, sẽ không phải quỳ gối dưới chân bất luận kẻ nào, các người từng cho ta bao nhiêu thống khổ, ta muốn tặng lại cho các người gấp bội lần.

Đại Đường Quốc, Khai Châu tây nam biên cảnh.

Ở đây đã sớm bị chiến hỏa bao trùm, khói báo động bốc lên cuộn cuộn. Thi thể nằm khắp nơi trên mặt đất, tình hình chiến đấu thảm liệt, một đám binh sĩ dưới bóng đêm, giống như quỷ xoa thu nạp du hồn, vẫn như cũ vô cùng bận rộn!

Trong một lều lớn quân doanh canh gác sâm nghiêm cách chiến trường không xa, Thương Thiếu Dung và Trừ Dạ không rời khỏi khôi giáp trên người, sắc mặt ngưng trọng, đối với là một bộ địa đồ, đang khẩn trương thương nghị kế hoạch kháng địch. Lần này thể công của Liệt Diễm để quốc mạnh mẽ, mặc dù bọn họ giành được mấy trận thắng nhỏ, nhưng tình hình cũng không mấy lạc quan, bởi vì chiến tuyến của bọn họ có chút quá mức kéo dài.

Phía sau bọn họ, bốn dũng tướng giống như tháp sắt, tay cầm binh khí khác nhau, đứng thẳng tắp một chỗ, tựa như cự linh thiên thần, tạo cảm giác kinh sợ.

Đúng lúc này, lều lớn có một gã sĩ quan tiến vào nói

- Khởi bẩm hai vị tướng quân, bên ngoài có một thanh niên trang phục bình dân cầu kiến, nói là có quân tình trọng yếu muốn bẩm báo tướng quân!

Thương Thiếu Dung nghe xong có chút mê hoặc, Trừ Dạ liếc mắt nhìn hắn, thuận miệng nói

- Mời hắn tiến vào!

Sĩ quan rời khỏi, sau đó không lâu liền dẫn vào một người thanh niên, Thương Thiếu Dung vừa thấy người này, trên mặt có chút kinh ngạc nói

- Thiên Vĩ huynh đệ, người thế nào...

Người thanh niên mặc trang phục bình dân này chính là Đồ Thiên Vĩ, sau khi hắn hành lễ với Trừ Dạ và Thương Thiếu Dung, liền lấy ra một phong thư nói

- Phong thư này là từ Kinh Thành truyền đến, mời hai vị tướng quân xem qua.

Trừ Dạ tiếp nhận phong thư, nhìn một chút, liền nhướng mày., sau đó buông ra, đưa cho Thương Thiếu Dung xem. Thương Thiếu Dung hơi đổi sắc mặt, nói:

- Thiên Vĩ, bức thư này đến, vì sao quân ta phải mỗi ngày triệt lui về phía sau mười dặm, một mực thối lui đến phụ cận thành Khai Châu giữ nghiêm?

- Phong thư là do Đông cung phát ra, là ai biết ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá thái tử điện hạ có một chuyện để ta chuyển cáo hai vị tướng quân.

Nói đến đây, Đồ Thiên Vĩ đi tới bên cạnh hai người thì thầm vài câu, hai người vừa nghe, sắc mặt đại biến.

Thương Thiếu Dung nói:

- Nếu việc này có thực, hiện tại chúng ta đã vào vùng lầy, nếu rút quân, tất có hậu họa!
- Không rút quân, vậy thì sẽ gặp phải cảnh toàn quân bị diệt, đến lúc đó hoàng thượng tức giận sai Chinh Bắc quân và Nam quân trợ giúp, càng hậu họa vô cùng, xin hai vị tướng quân nhanh chóng định đoạt.

Đồ Thiên Vĩ nói.

- Tứ kiện tướng

Trữ Dạ lúc này trầm giọng nói.

- Có mặt tướng!

Bốn gã hắc tháp đại hán lập tức cung tay nghe lệnh.

- Truyền lệnh xuống dưới, vứt bỏ bộ phận lương thảo nặng nề đốt cháy, lập tức rút quân, không được chậm trễ, bất luận hậu quả gì, bản soái gánh chịu!

Trữ Dạ trầm giọng phát lệnh, bốn kiện tướng lập tức rời đi, lúc này Đồ Thiên Vĩ lại xuất ra một phong thư nói:

- Nếu tướng quân đã hạ lệnh rút quân, phong thư này mời tướng quân xem qua, mặt khác cho người truyền tin tới Đình Chúc tướng quân, hai vị nhất định phải cẩn thận giới bị, đề phòng địch nhân dùng hành động ám sát, tất cả đã được đề cập trong thư, thuộc hạ cáo từ.

Nói xong. Đồ Thiên Vĩ ôm quyền rồi rời khỏi doanh trường, lúc này bên ngoài có một gã hộ vệ mặc nhụy giáp đang chờ, hai người lên ngựa liền rời khỏi đại doanh, chạy về hướng Đông.

Trên đường, Đồ Thiên Vĩ nói

- Tinh Mông đại ca, những bức thư này là do Viêm Hoàng cục phát từ Kinh Thành, tiếp tục qua tay, lẫn qua lẫn lại. có cần phải sao?

- Cần

Tinh Mông nói:

- Thiếu chủ đã từng nói qua, chúng ta mặc một tầng mã giáp bên ngoài, thủy chung là bảo hộ lợi khí của chính mình. Viêm Hoàng cục không thể can dự trực tiếp vào quân chính, nhưng có thể thông qua tầng mã giáp này, chúng ta tùy thời đều có thể vứt bỏ áo khoác không để lại vết tích, thoải mái bỏ chạy, cũng tùy thời có thể mang áo khoác tặng cho người khác mặc vào, đạt được mục đích bảo hộ chính mình!

- Tinh Mông đại ca, bước tiếp theo có tính toán gì không

Đồ Thiên Vĩ nói:

- Còn muốn theo ta trở lại Kinh sao?

Tinh Mông nói:

- Phía trước chúng ta qua trạm gác sơn khẩu, khả năng sẽ phân chia, tại hạ còn có chuyện khác phải hoàn thành. Thiên Vĩ thiếu gia có thể đi qua Lợi Châu tiếp tục tới Kinh!

Đồ Thiên Vĩ gật đầu không nói, lúc hai người qua khỏi trạm gác sơn khẩu, liền chia đôi đường. Tinh Mông giục ngựa chạy về một chỗ sơn lâm bí mật cách đó hơn mười dặm, phóng ra tín hiệu, liền thấy trong sơn lâm có tín hiệu đáp lại, liền tiến vào sơn lâm.

Bên trong sơn lâm có một chỗ vụ khí lan tràn, trải rộng khắp các bụi gai. Tinh Mông thông qua những ký hiệu đặc thù đánh dấu trên đường tiến vào một khu vực trống trải sâu trong sơn lâm, thấy xuất hiện vài căn nhà gỗ. Tinh Mông xuống ngựa đã thấy có mấy người đi ra đón.

Sau khi Tinh Mông vào một gian nhà, lúc này có một nữ tử mặc xích bào đặc biệt của Viêm Hoàng cục, trên mặt có khăn che, ngồi tĩnh tọa trong phòng. Tinh Mông Ôm quyền nói

- Túc Dao tổng quản, thư thông qua Đồ Thiên Vĩ phát ra, một bộ phận người đã tập kết tại Lợi Châu, sẽ lần lượt tiến vào Khai Châu!

Túc Dao gật đầu nói:

- Lần này chuyện quan trọng, cũng là hành động đầu tiên của sát thủ doanh, mạng lưới tình báo tại đây chúng ta đã bố trí hoàn tất, bước kế hoạch “thông quý” tiếp theo khả năng cũng sẽ tham dự, ta có một phương án hành động tương tạn, người mang về giao cho Lục bá, hẳn tự có bố trí!

Lúc Tinh Mông tiếp nhận thư, ôm quyền định rời đi, Túc Do đột nhiên gọi lại hỏi

- Thiếu chủ có tin tức gì truyền lại hay không?

- Thiếu chủ ngoại trừ lần trước an bài một đôi phu phụ y sư truyền lại tin tức, có hơn nửa năm không tiếp tục truyền về bất cứ tin tức nào khác rồi!

Tinh Mông nói.

-Người đi đi!

Túc Dao đợi Tinh Mông hoàn toàn rời khỏi, trong sóng mắt hiện lên vẻ tường niệm, nhìn bầu trời đầy sao, lẩm bầm nói:

- Người cho ta thời gian ba năm hoàn thành trải rộng hệ thống tình báo, Túc Dao không phụ kỳ vọng, mười lăm tháng đã hoàn thành, bước kế hoạch tiếp theo cũng sớm thực thi rồi, người ở nơi nào?

Nguyệt Miếu Sơn, trong Luyện Nguyệt Động.

Từng cỗ năng lượng tinh thuần tràn đầy trong vòng động thính, Vân Thiên Hà trong động thính, mỗi lần hô hấp thổ nạp tiến thành luyện tàng từ yếu đến mạnh, liên tục tuần hoàn, cỗ năng lượng sẽ tăng mạnh.

Mà tạng phủ của hắn đạt tới một loại trạng thái thối luyện cực hạn, sẽ cùng với gân cốt da thịt hình thành phối hợp ăn ý, ý niệm khê động, toàn thân đều vận chuyển.

Nhưng mà, đây cũng chỉ là một khúc nhạc dạo nổi lên.

Khi Vân Thiên Hà kích phát năng lực giữ tại thân thể, làm cho mỗi một bộ phận đạt tới trạng thái tốt nhất, lúc này toàn bộ lực lượng tại các tinh khiếu trong cơ thể, rất nhiều khôn tức trạng thái dịch phóng xuất năng lượng cường đại, bắt đầu vờn xung quanh kinh mạch toàn thân Vân Thiên Hà, cùng với lúc Vân Thiên Hà thổ nạp mang tới sự rung động, dần dần cường hóa cơ quan nội tạng tới trạng thái tốt nhất, động lực càng mạnh, càng có tính dẻo dai, mà nối thông với bộ phận huyết mạch da thịt, bắt đầu ngưng tụ rất nhiều lực lượng, hướng về phía một tầng vách chắn kia trùng kích mạnh mẽ.

356. Chương 359: Tông Sư.

Cũng tựa như xương cốt bị ngâm trong nồi nước sôi, tại cỗ lực lượng này làm lễ rửa tội. Vân Thiên Hà thổ nạp tạng tức, cơ quan nội tạng chịu tải mạnh mẽ vận chuyển cao tốc, mỗi một lần tim đập lên mạnh mẽ đẩy lực lượng, giống như là lôi cổ đánh vang, kéo theo gân cốt và da màng toàn thân cùng nhau rung động.

Tại lúc Võ Sĩ luyện da thịt, Võ sư luyện cốt, theo sự ma sát rung động giữa xương cốt và da thịt mang tới lực lượng, tạo thành phong mang có tính xuyên thấu cực mạnh, mà tới giai đoạn Tiên Thiên Võ Sư, bọn họ dung hợp hai loại cơ sở, sau đó tiếp tục thông qua sự kết hợp của hai loại cơ sở này, diễn sinh tạo ra một loại lực lượng thuộc tính nào đó. Kỳ thực đi tới một bước này cũng đã coi như bước một chân sơ bộ tiếp xúc với lực lượng thiên đại. Hình thức biểu hiện trực tiếp nhất chính là bọn họ vận dụng lực lượng thiên địa có thuộc tính ngầm đặc biệt.

Chỉ là bình thường khi Võ Sư đạt tới cấp độ này, bọn họ cần phải tu luyện một ít công pháp thối thể cấp bậc càng cao hơn, tạo thành nội ngoại tương hỗ kết hợp, rèn luyện thân thể cả trong lẫn loại đến cấp độ càng cao, cuối cùng hình thành hiệu quả thoát thai hoá cốt

Đối với Vân Thiên Hà mà nói, tinh kinh hắn tu luyện nhiều năm mặc dù chính là pháp môn phụ trợ có hiệu quả đặc thù này, tại giai đoạn tu luyện đầu tiên, tính phụ trợ của tinh kinh rất mạnh, trải qua hai lần tẩy căn phạt tủy, điều này làm cho hắn tại lúc tu luyện nội công, đồng thời tu luyện ngoại công hướng về phía tầng cấp dung hợp càng sâu hơn coi như đã đánh tạo một cơ sở kiên cố vững chắc không gì sánh được.

Đây là một quá trình tất nhiên phải vượt qua trong con đường tu luyện võ đạo tới cảnh giới cao hơn một sự lột xác về lực lượng, nói chính xác hơn là muốn bản thân có thực lực cấp bậc Tiên Thiên chân chính, nhất định phải có khí lực cường hãn cấp độ Tiên Thiên đến chống đỡ mới được, cũng không phải là khí lực lớn, thân thể tráng kiện là được, cần phải đạt tới cấp độ càng cao hơn, phải thông qua không ngừng thối luyện khí lực và thần hồn ý chí của chính mình, phù hợp lĩnh ngộ mệnh thể, mượn dùng thiên địa lực đến phát huy hiệu dụng áo nghĩa võ đạo cường hãn, chỉ có vượt qua được con đường võ đạo gian khổ như vậy mới có thể đi vào một tầng cảnh giới cao hơn.

Đương nhiên, linh phách lực, cũng gọi là thần hồn ý chí, yếu tố này cũng cần vô giả trong quá trình tu luyện phải rất chú trọng, mà bản thân Vân Thiên Hà có Tụ Phách Huyền Linh Trận có tác dụng rèn luyện linh phách lực rất hữu hiệu, đồng thời hắn còn tham khảo ý chí Võ Tôn của Thương Nguyệt lưu lại, làm cho thần hồn ý chí của hắn được rèn luyện mười phần cường đại.

Vì vậy, tổng hợp tất cả những nhân tố này, Vân Thiên Hà đã sớm tập hợp được đầy đủ điều kiện phải có để đột phá cảnh giới cao hơn. Cộng thêm việc Vân Thiên Hà vượt qua kỳ ngộ hiểm có “phúc sinh quy nguyên” đã tạo nền móng vững chắc, con đường hắn tiến vào cảnh giới Tông Sư so với những tu luyện giả bình thường khác thông thoáng hơn vô số lần.

Mỗi một lần đột phá tấn cấp, ngoài nghị lực kiên cường còn cần phải có được lĩnh ngộ. Đột phá bình chương không chỉ ở tại thân thể mà còn phải đánh vỡ cả chương ngại về tâm cảnh.

Khi hai đánh vỡ hai tầng này, như vậy cảnh giới võ đạo có thể tiến vào một bậc thang hoàn toàn mới.

Mà chính lúc này, khi Vân Thiên Hà vận dụng thần hồn ý chí cường đại quán thấu thôi động, thân thể hắn phẳng phất giống như xuất hiện tình huống ảo giác, giống như huyền ảnh tùy ý vận vẹo nữ khúc. Trên mặt hắn, trên cánh tay hắn, còn có chân hắn, phẳng phất giống như xuất hiện từng đợt sóng gợn, vận vẹo ba động, có vẻ quỷ dị không gì sánh được.

Quá trình này, giằng co ước chừng thời gian một nén hương. Khi Vân Thiên Hà lần thứ hai thổ nạp tuần hoàn, biên độ vận vẹo kia mới bắt đầu rơi chậm lại, thân thể Vân Thiên Hà thực giống như quả tượng sợi dây bị chiếu rọi trên mặt kính hiện ra.

Tại lúc lực lượng ba động vận vẹo nữ khúc dần dần tan biến, lúc này Vân Thiên Hà đã triệt để phá giải tầng vách chắn ngăn cản tiến bước lên tầng cao hơn.

Ông ông!

Lúc này huyết mạch thân thể đang rung động, phẳng phất như sông Hoàng Hà chảy xuôi không dứt, mà đồng thời xương cốt trong cơ thể Vân Thiên Hà kịch liệt động tĩnh, cốt tủy kia thực giống như bị kích phát hoạt tính, đã bị cổ lực lượng mạnh mẽ chi phối, bắt đầu rung động.

Không chỉ có như vậy, Vân Thiên Hà cảm ứng tại lúc mạch lạc và huyết mạch trong cơ thể vận chuyển, phát hiện thần hồn và ý chí của chính mình tác dụng lên gân cốt da màng, còn có nội tạng, sẽ hình thành một vòng tuần hoàn khổng lồ chế hữu hiệu, khi ba tầng này trình tự tu luyện chính hợp cùng một chỗ thì sẽ hình thành một chỉnh thể chân chính. Đã không rõ là gân cốt hay là cơ quan nội tạng, chỉ cần ý niệm hắn khẽ động, những bộ vị này đều đồng thời trực tiếp sinh ra phản ứng.

Khi Vân Thiên Hà dùng thần hồn ý chí bắt đầu chuyên chú vào thân thể, đi vào một tầng cấp cao hơn, thần hồn ý chí thăm dò cảm ứng liên hệ đến, đó chính là huyết tủy.

Cứ như vậy. Vân Thiên Hà đã phá tan vách chắn cuối cùng ngăn cản con đường Tiên Thiên Võ Sư tấn cấp. Hắn tu luyện cơ quan nội tạng, đạt được tương hỗ dung hợp với gân cốt da thịt, thành công quá độ tới giai đoạn tu luyện huyết tủy hoàn toàn mới.

Nói cách khác, tại giờ khắc này, cảnh giới võ đạo của Vân Thiên Hà, lại có một lần đột phá thực chất tính!

Tông sư!

Vô số người tha thiết ước mơ, nỗ lực phấn đấu, kính dân nỗ lực vượt qua gian khổ suốt đời, hướng tới mục tiêu này.

Tại giờ khắc này, Vân Thiên Hà tại một loạt kỳ ngộ, hơn nữa chính bản thân hắn không ngừng kiên trì và gian khổ nỗ lực, rốt cuộc cũng đạt được độ cao mà rất nhiều kẻ khác chỉ có thể ngửa đầu ngưỡng vọng.

Tông Sư, đây là cấp độ cường giả đứng trên đỉnh cao nhất đối với người thường thế gian

Mà Vân Thiên Hà hiện tại mới chỉ có hai mươi tuổi, khi thấy cảnh giới võ đạo của hắn dĩ nhiên tăng mạnh tới như vậy, dùng tốc độ khủng khiếp tiến vào cảnh giới Tông Sư, không biết sẽ mang tới cho thế nhân kinh ngạc cỡ nào.

Bất quá đối với một vị Võ Tôn, tu vi đã gần đột phá Thiên Cảnh như Miên Nguyệt mà nói, tiến cảnh của Vân Thiên Hà hiện tại, cũng chỉ vẻn vẹn là vui mừng mỉm cười mà thôi.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác được thân thể chính mình đã cường hãn, tăng lên một cấp độ hoàn toàn mới, đồng thời đối với cảnh giới võ đạo cũng có một tầng lĩnh ngộ càng sâu sa. Thậm chí mạch lạc trong cơ thể hắn nhận được một lần mở rộng, thậm chí ngay cả tinh vị huyết khí cũng được tiến hành một bước tiến thêm mở rộng kéo dài, hắn mới dần dần thu công lại, mở mắt.

Tại sát na sau khi mở mắt ra, trong đôi tinh mâu kia, một bức tinh đồ đã tiến thêm một bước mở rộng trong nháy mắt thoáng hiện qua. Đương nhiên. Vân Thiên Hà biết, ở trong lòng hắn hiện lên, chính là tinh không vô hạn, mà cũng không phải là mỗi một khóa tinh đơn thuần.

Thấy Miên Nguyệt không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong động thính, Vân Thiên Hà đứng dậy, nói:

- Sư tỷ, ta đột phá!

- Uhm, như vậy cũng thoáng ngoài dự liệu của ta, nguyên bản ta nghĩ cũng không nhanh như vậy, xem ra đệ bình thường dùng trận thức kỳ diệu kia rèn luyện linh pháp lực, hơn nữa sư tôn tặng Khôn Nguyệt Bích bao hàm ý chí Võ Tôn dẫn đạo, xác thực là cực kỳ hiệu quả

Miên Nguyệt vui mừng gật đầu, vừa cười vừa nói.

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng có chút phấn chấn, trong lòng khê động, nói

- Sư tỷ, có thể truyền thụ cho ta công pháp luyện huyết tủy Tông Sư cấp hay không?

Miên Nguyệt vừa nghe, lại lắc đầu nói

- Sư đệ, cảnh giới của đệ hiện tại còn chưa được vững chắc, mà phương pháp tu luyện huyết tủy có độ khó lớn nhất trong Nhân cảnh, cũng là giai đoạn nguy hiểm nhất, nó liên quan trọng tiếp đối với tu luyện dung hợp thánh thể của đệ sau này. Hơn nữa giai đoạn Tông Sư còn cần phải hoàn thành linh nhục hợp nhất quá độ hình thành thánh thể, vì vậy công pháp huyết tủy không thể nóng vội nhất thời!

Vân Thiên Hà đã sớm nghĩ Miên Nguyệt sẽ nói như vậy, vì vậy không quá để ý, lại nói

- Sư tỷ, tu luyện huyết tủy sẽ đến dạng trình độ nào mới có thể linh nhục hợp nhất, đủ điều kiện thành tựu thánh thể.

- Điều này cần đệ phải tự mình lĩnh ngộ thể hội rồi, chỉ là bình thường võ giả sẽ mượn kinh khí sinh thành trong nội, chuyển hóa thành chân khí từ ngoài vào trong, dùng phương thức không ngừng kích thích chân khí, đến khi kích phát huyết tủy tuần hoàn thay đổi chuyển hoá, bình thường đạt được trình độ huyết như cống tương, tủy như thủy nhân, như vậy có thể bắt đầu tiến hành tu luyện linh nhục hợp nhất thành tựu thánh thể!

Nói đến đây, Miên Nguyệt dừng lại một chút nhìn Vân Thiên Hà:

- Mà trên cảnh giới tu luyện giả có sự khác nhau, Nguyệt Quyết của Nguyệt Tông cũng không thích hợp với đệ, sau này đệ tu luyện nếu hình thành thánh thể, đột phá tiến vào Nhân Cảnh đỉnh phong, tu luyện tinh quyết mới là chính, những công pháp khác chỉ dùng để phụ trợ, đây cũng là nguyên nhân chính vì sao đệ bức thiết phải đi tìm Tinh Khung Bí Sách. Hiện tại đệ trước tiên tu luyện cũng cố cơ sở một chút, ta lại truyền thụ cho đệ mấy thức Thiên Khôn Định Ấn phía sau, qua chút thời gian, ta lại tiếp tục truyền thụ Ngọc Tủy Khôn Tuyệt Công, còn có một ít công pháp khác nữa!

Nói xong, môi Miên Nguyệt hơi nhúc nhích, trong tâm thần Vân Thiên Hà, lúc này đột nhiên vang lên thanh âm

- Sư đệ, Thiên Khôn Định Ấn, kỳ thực bắt đầu từ cơ sở khôn ẩn, đệ thành thạo nắm giữ mười đạo khôn ẩn đầu tiên, kỳ thực đã là toàn bộ tinh túy trong Thiên Khôn Định Ấn rồi, các đạo khôn ẩn kéo dài phía sau đều lấy mười đạo khôn ẩn đầu tiên làm cơ sở, tiếp tục chất chồng tăng thêm uy lực, nhưng cũng tương đối phức tạp hay thay đổi. Điều này cần đệ đối với khống chế lực lượng trong tay đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh!

-

Miên Nguyệt bắt đầu truyền thụ phương pháp ứng dụng ngưng kết phía sau mười đạo khôn ẩn đầu tiên cho Vân Thiên Hà, còn có một số hạng mục phải chú ý trong thời gian tu luyện sau này, chỉ để lại Vân Thiên Hà lĩnh ngộ, trở về chỗ cũ một lần thứ đi sâu tu luyện, sau đó tiến vào sâu trong động thính.

Miên Nguyệt đi rồi, Vân Thiên Hà vững vàng nhớ kỹ phương pháp ứng dụng tu luyện sau mười đạo khôn ẩn đầu tiên, cũng không nóng lòng lập tức tu luyện, lúc này lấy ra một viên kim đan linh thú, trực tiếp ăn vào.

Lúc kim đan tiến vào thân thể, giống như là dẫn đạo một quả bom nổ tung trong cơ thể Vân Thiên Hà, sau đó một cỗ năng lượng mãnh liệt dâng trào nhanh chóng dọc theo thân thể hần bắt đầu lan tràn ra xung quanh.

Đây vốn là tinh hoa thiên địa do linh thú ngưng kết thành, đồng thời linh thú trải qua hai lần tiến hóa mới sinh thành được kim đan, trong đó ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần. Nguyên bản Vân Thiên Hà dự định giữ lại đến thời khắc mấu chốt tấn cấp Tông Sư sẽ dùng đến, thế nhưng lời nói của Miên Nguyệt đã làm cho Vân Thiên Hà thay đổi chủ ý, dự định sau khi đột phá mới sử dụng.

Hiện tại bắt đầu nuốt viên kim đan vào, Vân Thiên Hà mới chân chính cảm nhận được công hiệu của vật phẩm phụ trợ khi dùng trong các giai đoạn, cấp độ cảnh giới khác nhau.

Tuy rằng kim đan trong cơ thể phóng xuất ra năng lượng vô cùng kinh người, lại đang bắt đầu mãnh liệt cuồng loạn, thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn có thể khống chế được chúng, bởi vì vách chắn đột phá Tông Sư cấp kia đã bị chọc thủng, vì vậy cỗ năng lượng này biến thành đại bổ, Vân Thiên Hà khống chế chúng, không ngừng cường hóa thân thể.

Không hổ là tinh hạch do linh thú thu nạp tinh hoa thiên địa hình thành, cỗ lực lượng này trong thời điểm hoành hành trong cơ thể Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cảm giác được tinh lực và thể lực dư thừa trước nay chưa từng có, lúc này hần cảm giác được cơ thể giống như có một đoàn liệt hỏa đang bốc cháy mãnh liệt, những chỗ đoàn liệt hỏa này chạy qua, cực kỳ thư sướng, khiến cho lỗ chân lông toàn thân hần mở ra.

357. Chương 360: Vân Thể Phong Kinh Thuật

Lúc này, quá trình vẫn giằng co liên tục gần hai canh giờ, Vân Thiên Hà mới cảm giác được năng lượng trong kim đan linh thú mang lại bắt đầu yếu đi, toàn bộ đã bị chuyển hóa hấp thu vào trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng đầy tính bạo tạc, tại thời điểm bộ phận thẳng dư hầu như không còn, Vân Thiên Hà không tiếp tục hấp thu củng cố, mà điều động tạng tức, nổi lên hạ xuống. Một cỗ lực lượng dâng trào liên từ trong cổ họng phun trào ra ngoài.

Ngang!

Phảng phất giống như long sư cửu thiên, Vân Thiên Hà phát sinh một tiếng Long Sư Thiên Ba Hống này là lúc công pháp và tu vi bản thân hần trải qua giai đoạn tăng mạnh phóng xuất ra ngoài, một tiếng rồng này kinh thiên động địa, vang vọng cửu tiêu.

Lúc này, bên trong động rung động âm âm, tại tiếng Long Sư Thiên Ba Hống phù hợp với năng lượng thiên địa theo luật động này đó sinh ra cộng hưởng, làm cho cả ngọn núi nhỏ huyền phù trên đỉnh Huyền Nguyệt

Phong xảy ra rung động kịch liệt.

- Gã gia hỏa đáng ghét, nhất định là hắn đang làm trò quỷ.

Tại Nhã Hiên Cư. Thần Hoa Đóa Đóa nghe được tiếng Long Sư Thiên Ba Hống, phòng ốc hơi hơi rung động, làm cho quá trình đả tọa tu luyện của nàng bị gián đoạn, sau khi mở mắt, không khỏi bật thốt mắng to một tiếng.

- Đóa Đóa, tu luyện ghi nhớ tâm tình không được nóng nảy, Dẫn Tức Thuật của bản giáo có điểm khác so với công pháp môn phái võ đạo, chúng ta muốn mượn linh tính sinh thiên hoa cỏ cây cối trong thiên địa, lấy chúng đến dẫn dắt lực lượng thiên địa, muốn làm được thì tâm cảnh của người nhất định phải bảo trì bình thản, như vậy mới không làm cho trúc câu thông với thực vật bị gián đoạn!

Thần Hoa Đóa Đóa nghe xong, lại trầm nói:

- Thế nhưng mỗi mỗi, cái tên kia rốt cuộc là tu luyện như thế nào, vì sao tu vi võ đạo lại đột phá nhanh tới như vậy, lúc này mới trôi qua hơn một năm, vậy mà hắn cứ nhiên lại tấn cấp rồi, quả thực là một quái vật, siêu cấp biến thái!

Thần Hoa Diệu cười khỏ nói

- Đóa Đóa, bất cứ võ giả nào đi nữa, muốn tu vi có được sự đột phá đều không thể rời khỏi nỗ lực và kiên trì của hắn, đương nhiên, còn có chút vận khí. Cho dù hải tử kia có may mắn hơn nữa thì cũng không rời khỏi nỗ lực của hắn.

- Thời gian chúng ta không nhìn thấy hắn, hắn luôn luôn tu luyện, có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, chẳng có gì là lạ, chỉ là người không biết về hắn sẽ đối với tiến độ tu luyện tiến triển thần tốc như vậy cảm thấy khiếp sợ.

- Phải nghĩ tới khi cháu đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, hắn mới chỉ là Võ Sư, mà hiện tại cháu vẫn còn đang bồi hồi tại cảnh giới Tiên Thiên, mà hắn đã đột phá Tông Sư, điều này không phải công pháp tu luyện của bản giáo kém hơn công pháp hắn tu luyện, mà là Đóa Đóa, tâm tư của cháu không bằng được người ta.

- Hừ, hắn cũng chỉ mới đột phá mà thôi, bản tiểu thư nhất định sẽ vượt qua hắn, lần trước hắn cứ nhiên dám đánh xơ xác Hoa Thiển Dẫn của ta, ta nhất định sẽ không để hắn sống thoải mái!

Thần Hoa Đóa Đóa cảm giận nói, lại một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

Mà Thần Hoa Diệu lại đột nhiên nở nụ cười.

Trên Linh Nguyệt Phong, trên bãi cỏ xanh mượt mà, một thân ảnh linh động đang khởi vũ say sưa.

Lúc Du Long Vũ tiến vào giai đoạn thứ hai, mỗi ngày Đường Linh Toa càng tốn hao nhiều thời gian tu luyện hơn, mà Mộng Nguyệt truyền thụ cho nàng công pháp cơ bản, nàng cũng không hề bỏ không.

Kỳ thực, trong lòng Đường Linh Toa biết, nam nhân trong lòng nàng hiện tại lại đột phá cảnh giới Võ Đạo, mà sau lần đột phá này, rất có khả năng hắn sẽ rời khỏi Nguyệt Miếu sơn, như vậy chính mình nên đi nơi nào?

Theo hắn. con đường phía trước tràn ngập bụi gai, nàng có thể sẽ trở thành gánh nặng cản chân hắn, nhưng không cùng hắn đi, chính mình sẽ không thể chịu đựng được tưởng niệm và đợi chờ tại Nguyệt Miếu Sơn.

Đường Linh Toa là một nữ tử dũng cảm, nàng không muốn chịu đựng loại tưởng niệm thống khổ này, tuy rằng hiện tại hồi ức đứt quãng của nàng chưa hồi phục được, thế nhưng trong cảm nhận của nàng, loại cảm giác chờ đợi này, nàng thực sự không thể nào làm được.

Vì vậy. trong lòng nàng luôn tự nhắc nhở chính mình, nhất định phải nỗ lực, để chính mình biến cường, không thể để chính mình trở thành gánh nặng của hắn, không liên lụy hắn, nhất định phải nỗ lực lên!

Ta muốn vĩnh viễn cùng hắn một chỗ, mặc kệ có bao nhiêu gian nan đi nữa!

Đây chính là câu nói mà Đường Linh Toa một mực nhắc nhở chính mình, tại lúc tín niệm này dần dần chiếm đóng trong đầu nàng, tốc độ tiến triển tu luyện của nàng cũng vô cùng thần tốc.

Có thể chính Đường Linh Toa cũng không biết, sau khi nàng phục dụng phối dược từ Thất thải yên liên và máu của cửu phách thiên viên, trải qua một lần rửa tội, nàng đã hoàn thành một lần thoát thai hoá cốt và tẩy mao phạt tủy, hơn nữa bản thân Đường Linh Toa cũng có thiên phú rất cao, điều này khiến cho tốc độ tu luyện của nàng không hề kém hơn Vân Thiên Hà bao nhiêu.

Tựa hồ là tất cả mọi người ở đây đều nhiều ít bị ảnh hưởng. Khi Đường Linh Toa chăm chỉ tu luyện không ngừng, những người khác cũng đều đang nỗ lực tu luyện.

Từ lúc Tầm Nguyệt xuất hiện qua vài lần dị trạng, thời gian nàng ở cùng một chỗ với Đường Linh Toa, tâm cảnh của nàng đã có xu hướng dần dần bình thản lại, gần đây dị trạng như vậy đã giảm đi rất nhiều, thế nhưng trong lòng Tầm Nguyệt, nàng biết đã có một viên mầm móng bắt đầu nảy mầm, nàng rất sợ hãi loại biến hóa kỳ quái này, chung quy sẽ làm cho nàng biến thành một người như thế nào, thế nhưng có lúc nàng cũng rất hiếu kỳ, vì sao trên người chính mình lại xảy ra một ít tình huống kỳ dị như vậy, nàng rất muốn đi thăm dò một phen.

Vì vậy mấy ngày nay Tầm Nguyệt cũng không tiếp tục ở cùng Đường Linh Toa, bắt đầu bế quan tu luyện và nghiên cứu.

Ầm...

Trong Luyện Nguyệt Động lại vang lên tiếng nổ vang, toàn bộ đất rung núi chuyển, đá vụn bay tán loạn.

Vân Thiên Hà vươn một ngón tay, thân thể hần đĩnh trệ tại tư thế như vậy, toàn thân hần yên lặng, thế nhưng trong tâm thần lại ầm ầm rung động.

Đây là sau khi đột phá cảnh giới, uy lực của Thương Hồn Chỉ đây sao?

Kỳ thạch trong Luyện Nguyệt Động này, Vân Thiên Hà cũng không biết là loại đá gì, độ cứng vượt qua sức tưởng tượng, còn ẩn chứa một cỗ năng lượng thần kỳ. Trước đây cho dù là hần dùng Thiên Khôn Định Ấn đánh một kích toàn lực, cũng không thể nào đánh vỡ được những khối kỳ thạch nơi đây.

Thế nhưng tại giờ khắc này, khi Vân Thiên Hà nghiên cứu Thương Hồn Chỉ, thâm nhập cường hóa Thần Ý Quyết, đồng thời dồn khôn tức sau khi chính mình tăng mạnh dung hợp với tinh linh chi khí sản sinh một loại năng lượng hoàn toàn mới, cùng nhau áp súc phóng xuất ra ngoài, hiện tại chỉ một ngón tay này, đã phá tan được khối kỳ thạch cứng rắn không gì sánh được kia.

Càng sâu hơn, một ngón tay này đã để lại một lỗ thủng rất sâu tại một khối kỳ thạch thất lớn cách hần hơn hai mươi bước trong động thính, làm cho khối kỳ thạch này phát sinh da nứt nẻ rất nhỏ.

Hai mươi bước, cũng tương đương với khoảng cách hai mươi thước, bởi vì diện tích động thính hạn chế, không thể nào xa hơn, thế nhưng Thương Hồn Chỉ thông qua Vân Thiên Hà nghiên cứu khai phát một tầng càng sâu hơn, tu luyện càng tăng mạnh hiệu quả, nếu như có thể tiếp tục xa hơn một chút, như vậy có thể sánh với sử dụng súng lục siêu cấp rồi.

Đây mới chính là súng tay chân chính, bắn ra ngoài không phải là đạn, mà là một loại năng lượng hoàn toàn mới do Vân Thiên Hà vận dụng cường hóa thông qua Thần Ý Quyết, còn có không tức dung hợp với tinh linh chi khí, trải qua áp súc rồi phóng ra tạo thành, có tính xuyên thấu rất mạnh, cùng có chứa lực lượng bạo phát cực cao, nhanh chóng thả ra không một tiếng động, thậm chí so với bắn đạn còn kinh khủng hơn.

Bất tri bất giác, Vân Thiên Hà bế quan trong Luyện Nguyệt Động, củng cố tu vi Tông Sư, cũng nghiên cứu tìm hiểu Thương Hồn Chỉ, còn có Long Sư Thiên Ba Hồng, cùng với công pháp tu luyện mười hai đạo Thiên Khôn Định Ấn, đã ba tháng trôi đi.

Luyện Nguyệt Động tựa hồ không chịu nổi Vân Thiên Hà liên tục chà đạp, một trận nổ vang, làm cho toàn bộ động thính lại xảy ra tình cảnh rung động, hơn nữa vách động trong khoảng thời gian này còn xuất hiện tình trạng bị chấn động rơi xuống kỳ thạch rời rạc, có vẻ một đồng hỗn độn.

Đây là do Vân Thiên Hà dùng thời gian một tháng, cuối cùng thành thạo đánh ra mười hai đạo khôn ẩn biểu hiện ra ngoài hiệu quả cường hần.

Trong nửa năm bế quan, không chỉ tu vi võ đạo của Vân Thiên Hà trải qua một lần lột xác đề cao, hơn nữa càng khiến cho công pháp của hắn cũng được một lần tăng mạnh bay vọt thực chất tính, thuận lợi hoàn thành quá độ Tông Sư cấp sơ kỳ. Tại thời điểm này, Miên Nguyệt hợp thời xuất hiện tại động thính nơi Vân Thiên Hà bế quan.

- Tiểu tử ngươi đúng là có thể lặn qua lặn lại.

Miên Nguyệt thấy động thính có bộ dáng hỗn độn, không khỏi oán trách một câu, ngón tay vung lên, phát ra một cỗ khí lưu quét qua toàn bộ động thính, kỳ thạch lập tức bị quét sạch không còn, chồng chất trong ngõ ngách.

Vân Thiên Hà tu luyện vong ngã, ngược lại không hề phát hiện ra điều này, hiện tại cảm giác có chút xấu hổ.

Miên Nguyệt quan sát Vân Thiên Hà vài lần, nói

- Hiện tại đệ đã củng cố tu vi Tiên Thiên sơ kỳ vững chắc rồi, nhưng vẫn còn tiếp tục không ngừng tu luyện củng cố, tiến hành theo chất lượng. Đoạn quá độ này khả năng sẽ tương đối dài, bất quá ở chỗ này ta cũng không thể tiếp tục lưu đệ lại được nữa!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà sững sờ.

Miên Nguyệt nói

- Ý tứ của ta chính là, đệ phải đi tìm Tinh Khung Bí Sách rồi, lấy hiểu rõ đối với tu vi võ đạo đệ biểu hiện, ngoại trừ Võ Thánh Nhân cảnh ra, người bình thường đã không làm gì được đệ rồi, nhưng con đường võ đạo chậm mà chắc, cũng có đôi lúc gặp phải một ít khúc chiết và nguy hiểm, đệ là một hài tử thông minh, nói vậy hẳn là có thể ứng phó. Ta sẽ truyền thụ cho đệ một môn khinh thân thuật!

- Khinh thân thuật? Khinh công?

Vân Thiên Hà có điểm nghi hoặc nói.

- Công pháp này có thể gọi là Vân Thể Phong Khinh Thuật, đệ tỉ mỉ lắng nghe, nhất định phải nhớ kỹ, ta liền truyền thụ phương pháp.

Nghe nói, Vân Thiên Hà liền lập tức ngưng tụ tâm thần, liền nghe Miên Nguyệt nói

- Công pháp này so với khinh thân thuật bình thường có chút khác nhau, nó có thể mượn luật động lực lượng thiên địa, trong quá trình câu thông với luật động, thông qua khống chế trọng tâm thân thể, để nội tức của chính mình ăn khớp với ba động thiên địa lực, cũng mượn thiên địa lực sinh thành một thể, sau đó...

Sau một phen giảng giải, Miên Nguyệt phân tích một lần đối với công pháp này, sau đó mới bắt đầu truyền thụ bí quyết và phương pháp tu luyện. Vân Thiên Hà ghi nhớ trong lòng, không ngừng suy tư.

Cũng không khó lý giải, bộ Vân Thể Phong Khinh Thuật này, trọng điểm chính là thân thể, mượn dùng lực lượng để khống chế trọng tâm thân thể, mượn thể lực lượng bên ngoài, tác dụng vào thân thể chính mình, làm cho thân thể chính mình nhẹ nhàng giống như lông hồng, sao đó tiếp tục khống chế cỗ thể này, thông qua trọng tâm dựa vào thể, như vậy có thể hình thành khinh thân như yển, kỳ hiệu phi tường tẩu bích.

Miên Nguyệt cho Vân Thiên Hà một ít thời gian lĩnh hội, thấy hắn đã có chút lĩnh ngộ, liền dẫn hắn ra khỏi Luyện Nguyệt Động, chỉ vào ngọn núi đối diện bên ngoài, nói:

- Thử dùng bộ công pháp này nhảy qua xem sao!

Vân Thiên Hà nhìn ngọn núi đối diện, lại tính toán khoảng cách từ Luyện Nguyệt Động tới đó, nhất thời cả kinh, khoảng cách này ít nhất có tới năm mươi bước, bên dưới chính là vách núi vạn trượng a!

358. Chương 361: Khôn Ẩn

Đột nhiên.

Trong ngọn núi nhỏ huyền phù này, một cái bóng giống như phi cầm lưu luyến phong cảnh mỹ lệ nhân gian, trong màn sương khói mờ ảo bay lướt qua, sau một khắc, cái bóng này đã rơi xuống đỉnh một sợi dây xích nối với sơn động, nhìn như tùy ý điểm nhẹ, như chuồn chuồn điểm ướt, lại nhẹ như lông hồng lần thứ hai bắn lên, cuối cùng hạ xuống đỉnh ngọn núi đối diện.

Chờ khi cái bóng mờ ảo kia hạ xuống, mây mù mờ hồ tán đi, lộ ra thân ảnh, đó là một nam tử anh tuấn mặc nguyệt sam, tư thái tiêu sái phiêu dật, đó chính là Vân Thiên Hà.

Lúc này, trên mặt Vân Thiên Hà lộ ra nụ cười thần nhiên, hắn đứng trên đỉnh núi cao nhìn bao quát quần sơn, tâm tình một mảnh thư sướng.

Luyện tập bộ Vân Thể Phong Kinh Thuật này cũng mất một phen công phu.

Lúc đầu Miên Nguyệt để hắn ngay tại đỉnh núi luyện tập, hắn không có chút không rõ dụng ý của Miên Nguyệt, nhưng sau đó hắn liền hiểu ra, trên đỉnh núi cao vạn trượng kia, còn có khoảng cách quần sơn cách xa nhau, đều tạo thành cản trở tâm lý rất lớn, Miên Nguyệt làm như vậy chính là muốn hắn khắc phục cản trở này.

Chỉ khi hắn dùng thời gian một ngày một đêm để khắc phục cố kỵ trong lòng đối với độ cao vạn trượng kia, sau đó lại dùng thời gian ba ngày để tiến hành luyện tập cơ sở, đánh tạo cơ sở vững chắc, lại dùng thời gian mười ngày không ngừng luyện tập nâng cao, rốt cuộc Vân Thiên Hà đã triệt để nắm giữ được Vân Thể Phong Kinh Thuật.

Khi lĩnh ngộ và nắm giữ được bộ công pháp kinh thân thuật này, Vân Thiên Hà mới hiểu vì sao Miên Nguyệt nói bộ công pháp này so với kinh thân thuật bình thường khác nhau, bộ công pháp này giúp cho người tu luyện du thân trong thiên địa, thông qua khí tức của chính mình dẫn dắt, luật động thiên địa cổ trước nối tiếp cổ sau, hỗ trợ thân thể nhẹ nhàng như lông hồng, có thể bay lượn như phi cầm.

Chỉ là bộ công pháp này cũng không thể nào thực sự tạo thành khả năng bay như chim chóc, chỉ là khi hắn không chế trọng tâm của cơ thể, có thể dừng lại trong không trung dài hơn bình thường rất nhiều, sau đó tìm được điểm rơi nhất định, thông qua điểm rơi tiếp tục dựa vào thể đà, liền có thể hình thành tính nối liền, thoát nhìn giống như chuồn chuồn chấm nước, hiệu quả giống như phi độn.

Lúc Vân Thiên Hà nắm giữ được bộ công pháp này, cũng không dừng lại tại đỉnh núi, lúc này chỉ thấy thân thể hắn điểm nhẹ, giống như hùng ưng bay lượn trên bầu trời xanh, sau đó hít sâu một hơi thở, một một điểm rơi nham thạch lấy đà, thông qua lực lượng này, đập nhẹ vào nham thạch, thân thể giống như lông hồng liền nhảy xuống tiếp tục lướt đi trên sợi xích sắt nối liền sơn động.

Bộp bộp bộp...

Trên đỉnh sợi xích sắt điểm nhẹ vài cái, khi Vân Thiên Hà một lần nữa dựa vào thể đẩy lên, thân thể liền nhảy lên cao, sau một khắc, đã nhẹ nhàng hạ xuống phụ cận Luyện Nguyệt Động.

Miên Nguyệt ngồi xếp bằng trong động thính nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi Vân Thiên Hà tiến vào động thính, lúc này nàng mở miệng nói:

- Năng lực lĩnh ngộ của đệ quả nhiên rất mạnh, nghĩ không ra trong thời gian ngắn như vậy mà đã có thể nắm giữ được bộ Vân Thể Phong Kinh Thuật này, bất quá công pháp này vẫn còn có thể tiếp tục thâm nhập tu luyện, cũng thuộc về loại hình công pháp tấn cấp, nhưng đệ cần phải không ngừng luyện tập mới được.

- Rõ sư tỷ, ta đã nhớ kỹ!

Vân Thiên Hà cung kính đáp, Miên Nguyệt nói cho hắn một ít kinh nghiệm, còn có một ít kỹ xảo tu luyện, hiển nhiên cao minh hơn so với chính bản thân hắn lục lọi tìm tòi, lĩnh ngộ, rút ngắn thời gian tu luyện rất nhiều.

Trong hơn một năm này, tốc độ tu luyện tiến triển của hắn hơn xa so với ba năm tu luyện trước đây, quả nhiên có sự phụ chỉ điểm không giống nhau. Vân Thiên Hà cảm thấy chính mình rất may mắn khi thực hiện hành trình tới Nguyệt Miếu Sơn, khả năng chính là một đoạn kinh lịch quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

Vì vậy, trong lòng Vân Thiên Hà, đối với Miên Nguyệt kiên trì chỉ điểm và truyền thụ hần như vậy, cảm giác kính nể sâu sắc, hơn nữa hần cùng với trên dưới đệ tử Nguyệt Tông hòa hợp ở chung, hần đã không tự giác, coi chính mình trở thành một phần tử trong Nguyệt Tông.

Miên Nguyệt tựa hồ cảm giác được biến hóa tâm tình Vân Thiên Hà tại giờ khắc này, chỉ nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười nói:

- Sư đệ, đệ và sư tôn hữu duyên, đã kết một đoạn duyên phận với Nguyệt Tông, sư tỷ không cần đệ phải cảm kích, chỉ cần trong lòng có Nguyệt Tông là đủ. Được rồi, tiếp theo ta sẽ truyền cho đệ năm mươi hai thức Thiên Khôn Định Ấn, còn có Ngọc Tử Khôn Huyết Công, phương pháp tu luyện và kỹ xảo vận dụng.

Nói xong, Miên Nguyệt đưa tay ra, Vân Thiên Hà cảm giác được có một cỗ ba động cấp tốc lan tràn trong động tĩnh, ngay sau đó vách tường động tĩnh vốn trơn nhẵn, lúc này đột nhiên mơ hồ vận vẹo.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, Vân Thiên Hà liền nhìn thấy trên vách tường động tĩnh đã hiện ra một ít nội dung văn tự công pháp, trong đó có một ít giống như là hình vẽ khác nhau, thoạt nhìn rất trực quan sinh động.

Vân Thiên Hà không dám phân tâm, lập tức ngưng tụ tâm thần, toàn bộ tinh thần tập trung vào mặt tường phát sáng, nhờ kỹ nội dung trong đó.

Miên Nguyệt thấy Vân Thiên Hà mười phần tập trung vào nội dung hiện lên trên vách động, cũng không lên tiếng quấy rối liền ngồi một bên, nhắm mắt tĩnh tọa dưỡng thần...

Lúc này Vân Thiên Hà hồn nhiên quên mất thời gian, đã quên chính mình, toàn tâm đầu nhập vào trong bộ công pháp hiện lên trên vách động.

Sau năm canh giờ.

Khi Vân Thiên Hà đã hoàn toàn ghi nhớ kỹ nội dung trên vách động, lúc này nội dung trên vách động đột nhiên dần dần biến mất, thẳng cho tới khi đoạn nội dung cuối cùng trong tâm thần của Vân Thiên Hà qua đi, quang mang chiếu sáng trong động bích lúc này đã triệt để biến mất không thấy.

Miên Nguyệt lại mở miệng nói:

- Sư đệ, đã ghi nhớ?

- Toàn bộ đã nhớ kỹ, sư tỷ!

Vân Thiên Hà gật đầu nói.

Miên Nguyệt gật đầu, sau đó lại nói:

- Sư đệ, tâm pháp tu luyện này có thể sẽ làm bạn với đệ trong một đoạn thời gian rất dài, những điều tinh túy trong đó đều phải nhìn vào cơ duyên và ngộ tính của chính mình, thế nhưng sau này khi đệ tu luyện, cần phải nhớ kỹ, không thể liều lĩnh, phải thận trọng.

- Ví dụ như mấy thức Thiên Khôn Định Ấn phía sau, khi đệ mỗi lần vận dụng thành thực khôn ẩn trước mới được thử nghiệm khôn ẩn sau, mặt khác Ngọc Tử Khôn Huyết Công cũng giống như vậy, huyết tử là mạch máu của con người, nghìn vạn lần không được sơ sẩy sơ ý, sau này khi đệ tu luyện, cần phải tỉnh táo, thành tựu thánh thể cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, cho dù thành tựu thánh thể, đột phá bức tường Nhân Cảnh Vô Thánh, cũng gian nan không gì sánh được, vì vậy đệ phải có sự kiên trì bền lòng!

Vân Thiên Hà gật đầu, ghi nhớ kỹ những lời truyền thụ kinh nghiệm này.

- Được rồi, hiện tại đệ có thể xuất quan, Lộ Nguyệt đã chờ tại Huyền Nguyệt Động, ta biết đệ có chút vấn đề muốn hỏi, bất quá ta đều đã dặn dò với Lộ Nguyệt, nàng sẽ tự cho đệ lời giải thích rõ ràng, đệ đi đi...

Vân Thiên Hà biết lần này xuất quan, chính mình sẽ hạ sơn, vì vậy thật sâu liếc mắt nhìn Miên Nguyệt, tuy rằng nàng vẫn mang khăn che mặt, thế nhưng ánh mắt của nàng, Vân Thiên Hà có thể hiểu.

Ngay lúc xoay người chuẩn bị rời đi, Miên Nguyệt đột nhiên nói thêm:

- Sư đệ, nhớ kỹ những lời sư tôn đã nói, sau khi tìm về Tinh Khung Bí Sách, nghìn vạn lần không được đi cùng đường với nam tử kia. Có đôi khi, sau khi dục vọng của con người đạt tới trình độ nhất định, mới chính là nguyên nhân chính dẫn tới việc thân nhân bằng hữu bên cạnh chính mình phản bội.

Sau khi Miên Nguyệt nói xong câu này, liền biến mất trong động thính, chỉ để lại Vân Thiên Hà lẳng lẳng đứng tại nơi đó, bên tai vẫn còn quanh quẩn những lời này.

Huyền Nguyệt Đại diện, sau thời gian mấy tháng lại đến nơi này, có thể là do tâm tình đã trở nên khác nhau, đối với ba pho tượng trong đại điện, lại nhiều hơn vài phần kính nể không hiểu nguyên do.

Vân Thiên Hà hạ sơn, lúc đi vào đại điện, Lộng Nguyệt đã ngồi một mình chờ đợi bên trong, tuy rằng nàng vẫn có hành dạng tiểu hài đồng, thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà đã không còn cảm thấy cổ quái nữa rồi.

Lộng Nguyệt hành lễ xong, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Sư thúc, sư tôn đã từng dặn dò, người lần này hạ sơn đi Hương Tuyết Cốc, nên dẫn theo một người, nàng có thể làm hướng đạo!

- Dẫn ai?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói.

Lộng Nguyệt trả lời:

- Người này chính là Tầm Nguyệt!

- Là nàng, vì sao là nàng? Lẽ nào sư tỷ cũng biết được Tầm Nguyệt khác thường?

Vân Thiên Hà hỏi.

Tầm Nguyệt nói:

- Chuyện về Tầm Nguyệt, sư tôn xác thực có biết, năm đó khi Đường Nguyệt mang theo hài tử này lên núi, Thương Nguyệt tổ sư đã từng nhìn ra dị trạng, từng nói người này không giống bình thường, nhưng không nói rõ ràng. Sau này sư tôn lại từng suy đoán hài tử này rất có khả năng liên quan với chuyện Ngã Khả Phạm Ny thất tung, mặt khác trong Hương Tuyết Cốc còn có một Huyền Long Trì, sư thúc dẫn theo Tầm Nguyệt tới nơi đó, liền có thể tìm được đầu mối, có một số việc, cũng không phải dùng lẽ thường là có thể suy đoán được, điều này còn phải dựa vào cơ duyên!

Vân Thiên Hà nghĩ đến đã từng ở tại đại điện này, Nam Minh Khai nói qua phương pháp thứ hai, liền nói:

- Lẽ nào Tầm Nguyệt chính là người có mệnh vận tương đồng với Ngã Khả Phạm Ny kia sao?

Lộng Nguyệt lắc đầu:

- Chuyện này cũng không chắc chắn, tại lúc Tầm Nguyệt còn nhỏ, Thương Nguyệt tổ sư đã từng vì nàng thôi diễn qua, thế nhưng kết quả làm biểu tình tổ sư lúc đó rất kỳ quái, không ai biết được lúc đó người suy tính ra điều gì, chỉ là nói nhìn cơ duyên, mãi cho tới khi sư thúc lên núi, Tầm Nguyệt mới xảy ra một ít biến hóa kỳ quái, mà then chốt để cởi quan mê đề này, có thể chính là thứ gì đó giấu bên tông Huyết Phách Thanh Long Ngọc trên người sư thúc!

- Lẽ nào là tiểu cầu thần dị kia sao?

Trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời nghĩ tới tiểu cầu thần kỳ phát hiện trong Khôn Long Chi Quật, cho tới hiện nay hẳn cũng không biết được thứ này rốt cuộc là cái gì.

Lộng Nguyệt cũng không tiếp tục nhắc tới chuyện này, lại nói:

- Hành trình sư thúc hạ sơn, đệ tử đã an bài thỏa đáng rồi, mặt khác Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu cùng với người đồng hành, sư thúc còn có chuyện gì muốn giao phó hay không?

- Mấy tháng trước ta từng nhờ tông chủ điều tra đầu mối về một người, không biết hiện tại có tin tức gì chưa?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Theo như Nặc Nhĩ gia tộc cung cấp tin tức, bọn họ tại nhiều năm trước từng tại phụ cận thành Yên Vân, dưới chân núi Yên Huyết đi qua gặp phải một người thanh niên mang trọng thương trong người nằm hôn mê bên đường, lúc đó bọn họ cứu người thanh niên này, biết được hắn chính là người bị Mã Ước Khắc truy sát, để không mang tới phiền phức cho Nặc Nhĩ gia tộc, người thanh niên chỉ để lại tính danh rồi vội vã rời đi, mà cái tên mà hắn lưu lại, chính là Vân Tùy Y.

- Vậy Nặc Nhĩ gia có nhắc tới phương hướng người này rời đi hay không?

- Điều này Nặc Nhĩ gia không cung cấp đầu mối gì, bất quá đệ tử đã cho người đi thăm dò, nếu có đầu mối nào khác, đệ tử nhất định sẽ thông báo cho sư thúc!

Vân Thiên Hà trầm ngâm, lúc này Lộng Nguyệt lại nói:

- Sư thúc, lần này đi tới Hương Tuyết Cốc, trên đường sẽ đi qua thành Yên Vân, tới đó cũng có thể lưu ý một chút!

- Nếu như tiện đường, vậy thì việc này ta sẽ tự mình điều tra một phen!

Tại lúc Vân Thiên Hà rời khỏi đại điện, Lộng Nguyệt lại nhắc nhở nói:

- Sư thúc, chuyến đi này rất có khả năng gặp phải hiểm trở trên đường, người phải cẩn thận, mặt khác người muốn điều tra núi Yên Huyết mà nói, càng phải cẩn thận hơn nữa, nơi đó là tổng bộ của một tổ chức sát thủ, rất có thể sẽ phát sinh xung đột với bọn họ!

359. Chương 362: Án Móc Tim Tại Yên Vân

Cách thời gian một năm trước đây, khi Vân Thiên Hà đến Nguyệt Miểu Sơn, lần thứ hai bước trên con đường gió tuyết, lại có một phen thể hội hoàn toàn khác.

Tuy rằng núi vẫn là núi, tuyết vẫn là tuyết.

Mà người, cũng đã khác nhau.

Trong gió tuyết, nhóm người rời khỏi địa giới Nguyệt Miểu Sơn, rất nhanh đã bị thiên địa màu trắng bạc hoàn toàn thôn phệ, biến thành những điểm đen thật nhỏ.

Trong đội ngũ, Vân Thiên Hà cười Vân Bôn, nguyệt sam trên người đã bị hắn thay ra, thay vào đó là một bộ thanh sam, Vân Tru thắt ngang eo, trên lưng là kiện áo choàng long lân, càng tạo cho hắn một cỗ khí chất đặc biệt, trên tuyết địa màu trắng, phảng phất như bản thân hắn đã dung hòa hợp nhất với thiên địa.

Mà đi song song với hắn còn có một nam tử, cũng mặc thanh y, tỏa ra khí chất ôn hòa thanh nhã, phong độ phiêu phiêu, chính là Vũ Phương Khinh Thần.

Phía sau bọn họ là Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt, các nàng đều mang sa che mặt, đều mặc bạch y thịnh tuyết, khoác một chiếc áo tuyết nhung tiểu giáp, Đường Linh Toa mặc bộ áo choàng long lân Vân Thiên Hà tặng nàng, Tầm Nguyệt mặc bộ áo choàng tuyết hồ, đi trên tuyết địa mang mang, nhị nữ cười ngựa trắng như tuyết, càng làm nổi bật quang mang, tỏa khắp bốn phía.

Và đi phía trước có bốn kỵ sĩ, còn có hai chiếc xe ngựa, hai chiếc xe ngựa này chính là để Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu ngồi, bởi vì bọn họ không quen với giá lạnh thấu xương nơi này, vì vậy luôn ngồi trong xe ngựa.

Duy nhất Thần Hoa Đóa Đóa ngồi trong xe ngựa cảm thấy cực kỳ hối hận, nàng vốn định cưỡi ngựa bên ngoài, thế nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng thực sự không được tốt lắm, hơn nữa mỗi lúc nàng nhìn thấy Vân Thiên Hà liền nghĩ muốn nhảy tới cắn chết hắn, tức giận nghiêng răng ngựa ngáy, vì vậy thẳng thắn nhắm mắt làm ngơ, ngồi trong xe ngựa chờ đợi.

Lúc này Vân Thiên Hà đi Hương Tuyết Cốc, vốn không định dẫn theo nhiều người như vậy, thế nhưng Đường Linh Toa vô luận hắn khuyên nhủ như thế nào nàng cũng thủy chung không chịu ở lại trong Nguyệt

Miêu Sơn, cố ý muốn đi theo hắn, bất đắc dĩ, Vân Thiên Hà không thể làm gì khác hơn là cùng mang theo nàng lên đường.

Kỳ thực Vân Thiên Hà đáp ứng dẫn theo Đường Linh Toa cùng đi, nguyên nhân chính là bởi vì Tầm Nguyệt.

Mấy ngày gần đây, biến hóa trên người Tầm Nguyệt rất lớn, tính cách cũng đã xảy ra một ít chuyển biến, rất nhiều người không rõ rốt cuộc là nguyên nhân gì, có thể nói Tầm Nguyệt tựa như thay đổi con người mới. Ngoại trừ Đường Linh Toa và Đường bà bà ra, những người khác rất khó tiếp cận, mà Vân Thiên Hà lại là nguyên nhân lớn nhất dẫn phát những chuyển biến của nàng.

Nhưng mà mọi người đều biểu được, những biến hóa của Tầm Nguyệt hiện tại đều có liên quan tới lai lịch thần bí của nàng, trong lòng Vân Thiên Hà cũng rất muốn vạch trần mê đề này, càng muốn biết, tiểu cầu thần bí cất giấu trong huyết phách thanh long ngọc kia rốt cuộc là cái gì.

Vị trí của Vu Linh Sơn tại phía đông Xuất Vân Quốc, giải đất giao giới với Tuyết Vực, Tầm Nguyệt đã từng đi qua nơi này tìm được liệu, vì vậy có nàng làm người dẫn đường, hành trình của đoàn người Vân Thiên Hà rất nhanh.

Một đường đi vội, tại thời gian chạng vạng ngày thứ ba, liền tiến vào một tòa thành trì phải qua trong hành trình lần này.

Thành Yên Vân.

Bởi vì mấy ngày liên tục chạy đi, ngựa đã có chút uể oải, lúc đoàn người đến thành Yên Vân, liền chuẩn bị tìm một khách sạn dừng chân nghỉ tạm.

Quy mô của thành Yên Vân cũng không lớn, nhân khẩu tựa hồ không nhiều, bởi vì nguyên nhân có gió tuyết, trên đường cái có vẻ tương đối quanh quẽ, cũng có rất ít mấy người đếm được đang bận rộn bôn ba qua lại.

Tìm khách sạn nghỉ tạm cũng tương đối dễ dàng, khi đoàn người tiến vào thành, liếc mắt nhìn đường phố là có thể thấy.

Chỉ là khi đi tới phụ cận khách sạn dừng chân, lúc này Nam Minh Khai trong xe ngựa đột nhiên nói:

- Tòa khách sạn này lạnh lẽo vắng người, hình như không có người nào vào ở, nưng lão bản khách sạn lại muốn đóng cửa, cũng không giống như bình thường nguyện làm sinh ý với chúng ta, xem ra chúng ta đến nơi này, sẽ có phiền phức tìm tới!

Vân Thiên Hà ngừng lại, quay đầu nhìn về phía khách sạn, chỉ thấy quả nhiên có một vị trung niên nhân râu quai nón quan sát bọn họ và người đi đường vài lần, rồi vội vã bắt đầu đóng cửa, vì vậy ngạc nhiên nói:

- Tiền bối, ý của người là, nơi đây đã phát sinh chuyện gì đó?

Chỉ là Vân Thiên Hà đang nói, lúc này đột nhiên trên đường cái truyền tới thanh âm ầm ầm, sau đó tiếng bước chân dồn dập nhanh chóng hướng về phía bọn họ tiến tới.

Đợi khi đến gần, chỉ thấy một đội binh sĩ quan viên cấp tốc tản ra, ngay lúc mọi người xung quanh cảm thấy vô cùng lẫn lộn, đội quan binh này đã vây bọn họ vào trong.

- Các người đang làm cái gì?

Lúc đội quan binh này vây xung quanh bọn họ, một vị giáo quan mặc Xuất Vân quan phục đi tới truy hỏi, mà nhân thần lại không nhìn người hỏi, mà đánh giá Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa phía sau Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cũng cười lạnh một tiếng:

- Lê nào vị thượng quan này không nhìn thấy chúng ta đường xa tới đây, đang tìm phòng trọ hay sao?

Vị giáo quan kia quay sang, giương mắt quan sát Vân Thiên Hà vài lần, khi đối diện nhìn vào mắt Vân Thiên Hà, biểu tình thần nhiên, nói:

- Trong những ngày gần đây tại thành liên tiếp xuất hiện huyết án, thủ đoạn của hung thủ vô cùng tàn nhẫn, rất nhiều thiếu niên bị móc tim, thậm chí ngay cả con trai độc nhất của thành chủ cũng không thoát khỏi độc thủ, thành thủ đã hạ nghiêm lệnh, bản thành bắt luận người nào từ bên ngoài vào đều phải trải qua kiểm tra, để phòng ngừa hung thủ một lần nữa lén vào trong thành gây án!

- Thiếu niên bị móc tim?

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, không khỏi có chút động dung, người nào lại có thể làm ra chuyện tình tàn nhẫn tới như vậy, chỉ là những người này không tra ra được, nhiều ít làm cho trong lòng hắn có điểm không hài lòng, trầm giọng nói:

- Vị thượng quan này chặn lại khách nhân bên đường kiểm tra, lẽ nào người cho rằng hung thủ hạ huyết án sẽ quang minh chính đại, nghênh ngang đi dạo trên đường sao?

Nói xong, nhân thần Vân Thiên Hà lạnh lùng:

- Vị thượng quan này không phải là muốn tùy tiện bắt mấy người bên ngoài vào để ứng phó đấy chứ?

- Người...

Vị giáo quan kia nhất thời cứng miệng, cấp bách quát:

- Tiểu tử, nói nhiều lời vô ích, chặn xe lại, những người trong xe lập tức ra ngoài tiếp nhận kiểm tra!

- Cút!

Gặp gỡ loại quan binh càn quấy như thế này, sắc mặt Vân Thiên Hà không tốt đẹp gì, trầm giọng quát lớn. Khí thế Tông Sư liền phóng ra ngoài, nhất thời một cỗ uy áp phô thiên cái địa áp tới, nhất thời hoa tuyết xung quanh giống như bị một cơn cuồng phong gào thét thổi qua. Theo khí thế ẩn chứa khôn tức của Vân Thiên Hà phát ra ngưng kết thành băng rồi lộp bộp rơi xuống.

Phịch...

Chính diện chịu uy áp mạnh mẽ này, thân thể vị giáo quan kia lập tức lão đảo, liên tục lùi lại phía sau mấy bước, cuối cùng không đứng vững được, huyết khí toàn thân bốc lên, nhưng trong lòng hắn lại nổi lên sóng gió ngập trời, mềm nhũn té ngã trên mặt đất, không dám đứng dậy.

Ngay cả đám binh lính vây bắt xung quanh, lúc này cũng vì tiếng quát lớn này, đều lão đảo ngã xuống đất. Có người thậm chí miệng phun máu tươi, tất cả mọi người hiện tại đều kinh hãi gần chết.

Cao thủ tuổi còn trẻ như vậy, khí thế này ít nhất cũng phải trên Tiên Thiên!

Vài tên binh sĩ thấy tình huống không đúng, mà người đi đường không có người nào mạnh hơn Võ Sư cấp chín, vèo một tiếng bỏ trốn mất dạng, những người khác thấy thế, cũng đều bộp một tiếng bỏ chạy.

Lúc này chỉ còn lại vị giáo quan kia mềm nhũn nằm trên mặt tuyết trắng, biểu tình có vẻ mười phần sợ hãi.

Lúc này, Nam Minh Khai nói:

- Thiên Hà, vị giáo quan này là bị người sai phái, cố ý đến thử chúng ta, xem ra chúng ta vừa mới vào thành thì đã có người đánh chủ ý rồi. Mục đích rốt cuộc là cái gì, người hắn là cũng suy đoán ra được.

Vân Thiên Hà gật đầu, cũng không thêm để ý tới vị giáo quan kia, tiếp tục giục ngựa đi trước, truyền âm nói với Nam Minh Khai:

- Lúc ban đầu ta tiến vào Xuất Vân Quốc thì đã có người đánh chủ ý vào tiểu bạch viên rồi, thậm chí còn có người muốn giết ta. Tuy rằng hiện tại đã qua hơn một năm, thế nhưng những người đó chưa hẳn đã chết tâm, lần này chúng ta có nhiều người đi cùng như vậy, Vu Thần Miếu kia lại người đông thể mạnh, chúng ta tự nhiên không thể giấu diếm hành tung!

Thần Hoa Diệu nói:

- Hy vọng hành trình Hương Tuyết Cốc lần này, chớ để làm ách mới cho người.

Trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ, hàn quang trong mắt chợt lóe, thấp giọng nói:

- Như vậy nơi đó sẽ là phần mộ cho những kẻ tham lam!

Kháng sạn ven đường lúc này đều đã đóng cửa, không có chỗ để ở, mấy người Vân Thiên Hà vốn định tìm một khách sạn nào đó trong thành ở tạm.

Chỉ là đoàn người đi qua một khu nhà dân, trong khu nhà dân đột nhiên có một vị phụ nhân trung niên chạy ra, ngăn cản lối đi của mọi người, lập tức đi tới trước mặt Tầm Nguyệt, tựa hồ nhận rõ cái gì, vì vậy liền phịch một tiếng quỳ xuống trước ngựa Tầm Nguyệt hô to:

- Nữ thần y a, rốt cuộc người cũng đã đến rồi. Xin hãy cứu phụ thân ta đi, phụ thân ta bị bệnh rất nặng!

Mọi người cảm thấy kinh ngạc, không khỏi nhìn Tầm Nguyệt.

Chỉ thấy thần sắc Tầm Nguyệt không hề bận tâm, đối với lời cầu khẩn của vị dân phụ này có vẻ rất lạnh nhạt. Vân Thiên Hà nhìn nàng vài lần, trong lòng không khỏi thở dài, cũng không biết những biến hóa này của Tầm Nguyệt, rốt cuộc là tốt hay xấu. Nếu là trước đây chưa gặp phải hắn mà nói, sợ là lúc này Tầm Nguyệt đã không chút do dự nhảy xuống ngựa đi chữa trị cho phụ thân dân phụ kia, thế nhưng hiện tại...

- Tỷ tỷ, không bằng trợ giúp phụ nhân nàng chữa trị một chút đi!

Đường Linh Toa đối với biến hóa của Tầm Nguyệt có cảm xúc sâu nhất, từ lúc tâm tính của Tầm Nguyệt biến hóa, tựa hồ luôn một mực trốn tránh cái gì đó, chung quy tạo cảm giác áp lực cho người khác, không giống như cảm giác áp lực và ám áp như trước đây.

Tầm Nguyệt hơi chút do dự, liền gật đầu đáp ứng, vị dân phụ kia liền lập tức gật đầu, cảm động tới rơi nước mắt, lập tức nghênh đón đoàn người tiến vào trong nhà.

Trượng phu của vị dân phụ này tên là Chu Tử Ngang, là một thương nhân, hay làm việc thiện, trong thành này cũng coi như có chút danh vọng, tại lúc Tầm Nguyệt trị liệu cho phụ thân hắn, hắn đã vì mấy người Vân Thiên Hà tìm được chỗ ở.

Bóng đêm tới gần, trăng tới lúc bóng đèn bật lên, trải qua Tầm Nguyệt cứu trị, bệnh tình của Chu phụ đã dần dần chuyển biến tốt đẹp, một nhà Chu gia vô cùng vui vẻ, vì vậy Chu Tử Ngang ngay tại nhà tổ chức yến tiệc, chiêu đãi mọi người.

Bởi vì tâm tình tốt, Chu Tử Ngang uống nhiều hơn mấy chén, chỉ là trong lúc uống rượu, Chu Tử Ngang trong lúc vô tình nhắc tới chuyện thiếu niên trong thành bị móc tim, nhất thời khiến cho Vân Thiên Hà chú ý, Vân Thiên Hà liền dần dần từng bước hỏi sâu về chuyện này.

Không hỏi không biết, đợi khi Chu Tử Ngang gián tiếp nói ra chuyện tình thiếu niên bị móc tim, tất cả mọi người ở đây đều động dung, mặt của Đường Linh Toa và Thần Hoa Diệu đã sớm tái rồi, thứ vừa mới ăn nuốt chút nữa bị phun ra, hai mắt phun hỏa hung hăng nhìn hắn vài lần, liền trở về phòng.

Trái tim của thiếu niên rõ ràng bị móc đi dùng để luyện công, loại chuyện này quả thực vô cùng tàn ác, cũng là phương pháp cực kỳ bi thảm. Mà tu luyện giả, mục đích chủ yếu chính là vì muốn đột phá vách chắn cảnh giới Tiên Thiên. Phương diện này, Chu Tử Ngang đã nhắc tới một loại vu thuật tà ác, gọi là Tắc Hoán Tâm Thuật!

Việc này đã từng phát sinh vài lần tại thành Yên Vân, cứ cách mỗi ngày đều sẽ phát sinh một lần, nhưng hung thủ đến vô ảnh, đi vô tung, nhiều năm qua vẫn không bắt được, khiến cho nhân tâm bách tính nơi này bị khủng hoảng nghiêm trọng.

Bất quá về sau Chu Tử Ngang uống rượu mơ hồ, buồn ngủ, lúc nói chuyện này, Vân Thiên Hà lưu ý tới một việc, đó chính là Chu Tử Ngang nhiều lần nhắc tới một ân nhân cứu mạng hắn khi còn trẻ, mà lúc đó người này có liên quan tới vụ án móc tim, người này chính là người duy nhất nhìn thấy hung thủ gây ra vụ án móc tim.

Vân Thiên Hà vừa nghe liền nảy sinh ý định, vì vậy hỏi tính danh người nọ, mà lúc Chu Tử Ngang say sưa mơ hồ, chỉ nói ba chữ: Vân Tùy Y!

360. Chương 363: Sát Thủ Không Quá Lạnh

Đột nhiên.

Trong gió tuyết, một cái bóng giống như quỷ mị xẹt qua trên đường, nhanh chóng hướng về phía vị trí khu nhà dân lướt tới, tất cả đều là lặng yên không một tiếng động, thậm chí cả chó mèo trong nhà dân cũng không hề bị kinh động.

Sau khi bóng đen lướt qua mấy hộ nhà dân, rốt cuộc đã tìm đến một gian nhà, liền sau đó thân thể đập nhẹ, hạ xuống sân.

Trong hộ nhà dân này một mảnh tĩnh mịch, có một cỗ khí tức âm trầm ập tới, tại lúc bóng đen kia đi qua sân tiến vào trong phòng, liền không còn tung tích.

Ngay lúc bóng đen biến mất trong tòa nhà dân, lúc này, ngay tại phụ cận, một đạo thanh ảnh phẳng phất như từ trong hư không thoáng hiện ra, đi tới gần tòa nhà dân này.

Người này, không phải ai khác chính là Vân Thiên Hà.

Chỉ là hần quan sát tòa nhà dân một hồi, chính mình đang lúc muốn vào điều tra, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên khê động, lập tức nín thở, toàn bộ thân thể một lần nữa dung nhập vào trong màn đêm, nhưng đôi con mắt tỏa quang mang giống như bầu trời sao lại nhìn chăm chăm vào tòa nhà dân này, vô cùng yên tĩnh.

Đúng lúc này, phụ cận tòa nhà dân, lại có một cái bóng nhảy lên vượt qua tường bao, tốc độ của hần không hề nhanh, trước tiên ở phụ cận quan sát một chút, lúc này mới len vào trong tòa nhà dân, hành động sạch sẽ lưu loát, không hề phát sinh ra bất cứ âm thanh nào.

Chỉ là tại lúc cái bóng len vào trong tòa nhà dân, chỉ chốc lát sau, đột nhiên nghe thấy tiếng vang kịch liệt truyền ra ngoài, đánh vỡ sự yên tĩnh trong màn đêm.

Lúc này, chỉ thấy một người từ trong phòng chạy ra, thân hình có chút lảo đảo, giống như là bị thương, thế nhưng hần còn đang liều mạng bỏ chạy ra bên ngoài.

Phía trước có một người chạy đi, lúc này trong phòng lại có một người chạy ra, liền kêu với người phía trước:

- Đi mau, để ta chặn tên tạp toái này lại!

Nói xong, trong lòng truyền tới một tiếng nổ vang kịch liệt, chợt nghe thấy tiếng hét thảm, một người từ cửa sổ bay ra ngoài rơi xuống tuyết địa, đã biến thành một thi thể băng lãnh không còn hơi thở.

Người vừa mới nhắc nhở chính là một trung niên nhân, Vân Thiên Hà ẩn nấp tại một nơi gần đó quan sát, nhìn hình dạng người trung niên nhân này hiền lành, mà người được trung niên nhân nhắc nhở chạy đi chính là một thanh niên, thần sắc mang theo vẻ lo lắng, trong lòng còn ôm một chiếc hộp, hần cũng không nhìn vị trung niên nhân nhắc nhở hần, một mực cố gắng chạy ra ngoài.

Vào!

Mà đúng lúc này, người thanh niên kia mới chạy được một đoạn ngắn, đột nhiên có một đạo ngân mang phóng tới, người thanh niên không kịp né tránh, đạo ngân mang liền từ trước ngực thò ra ngoài, mang theo vòi máu tươi.

Vào.

Đạo ngân mang kia bay vút tới một thân cây gần đó, cắm phập vào thân cây vài phần, chỉ thấy đó là một thanh tiểu đao cực kỳ sắc bén, xuyên qua cơ thể thanh niên không dính máu, cắm phập vào thân thể vẫn nhu cũ rung lên bần bật, lóe ra quang mang dày đặc.

Phịch...

Lúc này, mới thấy thân thể người thanh niên kia mềm nhũn ngã xuống đất, chiếc hộp hần vẫn ôm trong lòng bị văng đi, phát sinh một tiếng vang trầm muộn.

Trung niên nhân thấy thanh niên bị đánh trúng, sinh tử không biết, lúc này hét lớn một tiếng:

- Tạt toái Huyết Yên Môn, Tà Linh Giáo chúng ta cùng với các người nước sông không phạm nước giếng, các người chỉ cầu tài, chúng ta cho các người tiền là được, người thực sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?
- Từ khi một vị thiếu niên mất đi trái tim rơi xuống sườn núi, trong tay hắn vẫn nắm chắc một văn tiền chia về phía ta, như vậy bút giao dịch làm thuê này đã được ký kết!
- Nguyên lai người chính là phản đồ Huyết Yên Môn, Cô Diệt!

Trung niên nhân nghe được thanh âm băng lãnh vô tình, tựa hồ đã nhận ra sát thủ này là ai, trong ánh mắt hiện lên một tia đùa cợt.

Lúc này, cửa nhà dân cư nhiên bị đá văng ra, chỉ thấy một người mặc hắc y, chiếc khăn che mặt màu máu, nhân thân băng lãnh vô tình chậm rãi từ trong phòng đi ra, trong tay hắn còn nắm một thanh chủy thủ sắc bén, trên mặt chủy thủ còn có một giọt máu chậm rãi từ mũi chủy thủ chảy xuống đất.

Sau khi người bịt mặt bằng khăn che màu máu bước ra, vị trung niên kia đột nhiên vận khởi kinh khí nhào tới, mang theo một quyền xé rách không khí kích thẳng vào ngực người bịt mặt, chỉ thấy tốc độ người bịt mặt cực nhanh, hắn cũng không chính diện giao thủ với trung niên nhân, thanh chủy thủ trong tay hắn giông như là tinh linh đang khiêu vũ, tỏa ra từng đóa đóa ngân mang.

Vân Thiên Hà từ một nơi bí mật gần đó quan sát phát hiện, chỉ thấy trong quyền thế của người trung niên nhân kia mang theo một cỗ khí tức dị dạng, cỗ khí tức hình như có chứa lực lượng gì đó có thể ảnh hưởng tới nhân tâm tinh thần, người bịt mặt một mực du đấu, cũng không chính diện giao thủ với trung niên nhân, xem ra hắn tựa hồ cũng tương đối kiêng kỵ khí tức trung niên nhân phát ra.

Bất quá chính là luận thực lực hai người tương đương với nhau, đều đạt tới cảnh giới Vô Sư cấp chín đỉnh, mà thân pháp của người bịt mặt kia cực kỳ cao minh, trong lúc chiến đấu chạy vòng quanh giống như quỷ mị, làm cho trong nhân thần có chút nhòe nhòe không rõ, trung niên nhân căn bản rất khó bắt được thân ảnh hắn.

Mà trung niên nhân kia chủ yếu là dựa vào cỗ khí tức kỳ dị để ảnh hưởng tới thể tiến công của người mang khăn bịt mặt, mà công lực của trung niên nhân rõ ràng cao thâm hơn so với người mang khăn bịt mặt không ít, mỗi khi thanh chủy thủ sắc bén mang theo khí tức tử vong cắt tới gần, hắn đều có thể hóa hiểm thành an.

Chỉ là thân pháp Cô Diệt mau lẹ, trung niên nhân tuy rằng không thể đột phá, nhưng Cô Diệt cũng không thể làm gì được hắn, hai người giằng co một hồi.

Đúng lúc này, trung niên nhân bị thanh chủy thủ cắt hướng yết hầu, thân thể hơi ngã ra sau, cánh tay trái giấu sau lưng lúc này nổi lên một cổ quyền ý cường đại.

Mà khi chủy thủ cắt qua, đột nhiên thay đổi lộ tuyến, sửa cắt thành đâm, lập tức nghe thấy tiếng phập vang lên, thanh chủy thủ sắc bén đã hung hăng đâm mạnh vào trái tim trung niên nhân!

Có cổ quái!

Vân Thiên Hà cảm thấy trung niên nhân kia đột nhiên lộ ra sơ hở như vậy, hình như đối với một đao này cũng không phải quá lưu ý.

Quả nhiên, lúc này chỉ thấy trung niên nhân bị chủy thủ đâm vào ngực, lập tức phát ra tiếng cười âm hiểm, mà phòng thủ môn hộ của Cô Diệt đã bị mở ra, trung niên nhân kia đã sớm tích tụ lực lượng trong một quyền, liền nặng nề oanh kích ra, kích thẳng vào ngực Cô Diệt. Cô Diệt liền giống như đạn pháo, bị đánh bay ra xa mấy trượng, nặng nề đụng vào tường nhà dân, va chạm đổ sập bức tường.

- Ha ha...Quả nhiên là một tên tiểu tử còn chưa dứt sữa, lẽ nào người không biết Tà Linh Giáo chúng ta kẻ nào cũng có bí mật bất luận kẻ nào cũng không biết sao? Trước khi người chết, lão tử liền nói cho người, kỳ thực chúng ta cho dù bị đâm xuyên qua tim cũng sẽ không chết, ha ha...

Lúc này, vị trung niên nhân kia đột nhiên đứng lên, hắn đắc ý cuồng tiếu liên hồi, khoe miệng còn đang có máu tươi không ngừng chảy ra, chậm rãi bước tới gần sát thủ bị đánh bay, một mặt rút thanh chủy thủ còn đang cắm trong lồng ngực hắn, âm hiểm nói:

- Biết chúng ta nhiều năm như vậy săn tìm trái tim thiếu niên sao? Bí mật chính là ở chỗ này, chúng ta có một trái tim bất tử, ha ha...

Lúc này vị sát thủ kia từ sau đồng phê tích bức tường bị va đổ muốn đứng dậy, thế nhưng thương thể của hắn quá nặng, thân thể hắn lao đảo lần thứ hai ngã xuống, phun ra một ngụm máu tươi, lạnh lùng nói:

- Từ ngày ta làm sát thủ, mạng sống cũng không còn trong tay mình.

- Vậy do bản tọa đến lấy tính mệnh của người vậy, tim của sát thủ, bản tọa cảm thấy hắn là sẽ rất không tồi, ha ha ha...

Nhưng mà, ngay lúc vị trung niên nhân kia chậm rãi bước tới gần sát thủ, hắn bước tới bên người sát thủ, đang muốn chuẩn bị tươi sống móc trái tim sát thủ ra, bàn tay giơ chủy thủ của hắn đột nhiên bị kìm hãm, bỗng nhiên cảnh giác.

Nhưng mà, ngay lúc hắn cảm nhận được nguy hiểm đang ập tới gần liền cảnh giác, mới xoay người lại, đột nhiên một đạo khí tức băng hàn cực đột bắn tới, giống như giá lạnh thổi qua, cũng giống như đao khí băng lãnh phát ra, vờn lướt qua quần áo, thân thể hắn chấn động một chút, liền cứng đờ tại chỗ, tựa hồ đã biến thành một bức tượng băng.

Đình...

Thanh chủy thủ trong tay rơi xuống, trung niên nhân cứ nguyên một chỗ đại ra như vậy, không hề nhúc nhích, thực tế đã sớm không có bất cứ tiếng động nào được phát ra.

- Mặc kệ người là ai, cho dù người giết chết người này, ta cũng sẽ không cảm kích người!

Lúc này Cô Diệt chậm rãi đứng lên, từ trên mặt đất nhặt thanh chủy thủ trung niên nhân vừa làm rơi, đạm mạc nói.

Răng rắc...

Chỉ là thanh âm của hắn vừa dứt, đột nhiên trong đầu trung niên nhân thực giống như có thứ gì đó từ bên trong xuyên thấu ra ngoài, xảy ra hiện tượng da nứt nẻ, liền lập tức bạo liệt, mà thứ tuôn ra không phải là óc, mà là những viên nhỏ nhỏ đông cứng lạnh như băng.

Cô Diệt nhìn thấy một màn như vậy, lúc này trong lòng chấn động:

- Băng tức thuật thật mạnh!

- Cho dù hắn có một trái tim bất tử, thế nhưng hắn lại không có một cái đầu bất tử!

Lúc này, Vân Thiên Hà từ trong bóng tối bước ra, ngữ khí đạm mạc nói:

- Muốn giết cứ tự nhiên!

Lúc này Cô Diệt đứng thẳng người, mắt lạnh nhìn Vân Thiên Hà từ trong bóng tối bước đến gần, dứt khoát không sợ hãi, ngữ khí vẫn băng lãnh như lúc đầu.

- Lê nào sự phụ của người không dạy người, làm một sát thủ, lúc giết người, cơ bản nhất chính là trước khi giết chết địch nhân, trước tiên phải bảo toàn tính mệnh của chính mình, cho dù dùng bất luận dùng phương pháp gì, mà người lại đứng nguyên chỗ này chờ chết, sát thủ mà lại có đức hạnh như thế này, ta ngược lại lười giết người!

- Ta sẽ không nói cho người biết bất luận sự tình gì!

Cô Diệt hơi quan sát Vân Thiên Hà vài lần, thấy Vân Thiên Hà không có ý đồ động thủ, liền biết hắn sẽ không giết chính mình.

Vân Thiên Hà không để ý tới hắn, mà đi tới bên cạnh thi thể người thanh niên, dùng chân đạp chiếc hộp lật lên, sau đó liền mở chiếc hộp ra.

Chỉ là khi mở ra, Vân Thiên Hà liền nhíu mày, chỉ thấy trong chiếc hộp có để hai trái tim con người đầm đìa máu tươi, mà khi dịch thể trong chiếc hộp bị đổ ra, trái tim hơi nhảy lên vài cái, rồi cuộc đời nhảy lên, triệt để đoạt tuyệt sinh cơ.

Nhưng vào lúc này, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, hẳn cảm ứng được có người đang cấp tốc lao về phía chính mình, cách nơi này không còn xa, lúc này liền đứng dậy, liếc mắt nhìn sát thủ, thấy hẳn căn bản không còn chút sức lực đào tẩu, vì vậy lắc đầu đi tới.

Sát thủ kia muốn trốn, thế nhưng căn bản không thể nào né tránh được cánh tay Vân Thiên Hà, lập tức bị nắm bờ vai, theo thân thể Vân Thiên Hà đập mạnh, lập tức giống như chiếc lông hồng, liền biến mất trong màn đêm.

Ngay sau đó, phụ cận tòa nhà dân có hai thân ảnh cấp tốc lao tới, chỉ thấy là hai người trung niên nhân và thanh niên mặc hắc ý, khi bọn họ tiến vào trong sân tòa nhà, phát hiện tại đây có hai cỗ thi thể, còn có một chiếc hộp đựng trái tim đã bị mở ra, sát mặt trung niên nhân nhất thời biến đổi, nói:

- Là ai giết hung thủ móc trái tim?

Lúc này người thanh niên kia đi tới trước thân cây gần đó rút thanh phi đao ra, cũng nở nụ cười nói:

- Xem ra là vị bằng hữu bị truy đuổi kia rồi, lại bắt đầu giả làm chuyện ngu ngốc!

Trung niên nhân đứng dậy, thanh thanh phi đao người thanh niên đang cầm, hai người nhìn nhau cười, trung niên nhân nói:

- Hung thủ đã đền tội, về phần hung thủ giết người, bỏ chạy vô tung, chúng ta không phát hiện ra đầu mối này, có thể trở về phục mệnh rồi.

361. Chương 364: Cô Diệt

Trong một rừng cây thưa thớt bên ngoài thành Yên Vân.

Lúc này, trong rừng cây, một đồng lửa cháy mạnh, bốc lên ngọn lửa hừng hực bốc cao, trên đồng lửa còn có một con thỏ đang nướng, chảy mỡ vàng ruộm.

Vân Thiên Hà nhặt một khối củi gỗ, nắm khối củi ném vào trong đồng lửa, trong đồng lửa nhất thời vang lên tiếng lách tách nho nhỏ.

Sau khi Cô Diệt nuốt vào một viên dược hoàn Vân Thiên Hà đưa cho, lúc này thương thể đã khôi phục rất nhiều, đợi vận công hồi lâu, cảm giác toàn thân không còn đau đớn, lúc này mới thu công.

Lúc này thỏ nước đã chín, Vân Thiên Hà lấy ra, dùng chủy thủ cắt thành hai nửa, ném một nửa cho Cô Diệt, liền cầm phần của mình thoải mái ăn.

Cô Diệt tiếp nhận thịt nướng, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, lập tức tháo khăn che mặt màu máu xuống, không chút khách khí ăn uống ngon lành.

Lúc Vân Thiên Hà ăn thịt thỏ, dùng khoeo mắt hơi liếc nhìn dung mạo Cô Diệt sau khi đã tháo khăn che mặt, xem người này cũng chỉ tầm hai mươi tuổi, bất quá tướng mạo tương đối ôn hòa, cũng không lãnh khốc như trong tưởng tượng, ai có thể nghĩ đến hẳn lại là một sát thủ máu tanh.

Lúc Cô Diệt ăn thỏ, lưu ý tới Vân Thiên Hà đang quan sát hẳn, liền dừng lại, nói:

- Nói mục đích của ngươi, ta chưa bao giờ thiếu nhân tình bất luận kẻ nào!

- Khối thịt kia coi như tiền đặt cọc, ta chỉ muốn biết rằng trong Huyết Yên Môn, có một người tên là Mã Ước Khắc hay không?

Lúc này Vân Thiên Hà nói ra mục đích.

- Ngươi thể nào biết ta xuất thân từ Huyết Yên Môn?

Cô Diệt không chút biểu tình.

Sát thủ này có điểm vờ ngờ ngẩn, Vân Thiên Hà nhìn hẳn một cái, nói:

- Mới vừa rồi đoạn đối thoại giữa ngươi và người Tà Linh Giáo kia, ta đã nghe không thiếu một chữ, ta còn là lần đầu tiên thấy một sát thủ lại nói nhiều lời vô ích đối với mục tiêu phải giết như vậy, hiện tại ngươi có thể lựa chọn trả lời, hoặc không trả lời.

- Mã Ước Khắc là một vị trưởng lão tọa đường Huyết Yên Môn, chỉ làm công việc liên hệ với người thuê sát thủ làm nhiệm vụ!

Cô Diệt lựa chọn trả lời.

Vân Thiên Hà ngược lại có chút kinh ngạc, ngữ khí trả lời của sát thủ này, tựa hồ có chứa chút màu sắc cảm tình, đáng giá nghiền ngẫm, hần liếc mắt nhìn sát thủ này, nói:

- Được rồi, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, xin mời!

Nói xong, Vân Thiên Hà không nói thêm điều gì, tiếp tục cầm thịt nướng trong tay cắn xé.

Cô Diệt cũng không nói điều gì, bắt đầu chú tâm vào thịt thỏ trong tay.

Chỉ là lúc hần ăn xong, lúc này Vân Thiên Hà lại mở miệng:

- Tính mệnh của ngươi là do ta cứu về, ngươi đã không muốn thiếu nhân tình, như vậy ngươi có thể coi đó như tiền thuê làm nhiệm vụ, hiện tại ta muốn biết tư liệu chi tiết về Mã Ước Khắc, còn có địa chỉ Huyết Yên Môn?

- Mã Ước Khắc coi như là tam đại nguyên lão Huyết Yên Môn, thực lực Tiên Thiên đỉnh, bình thường cũng không tham gia làm nhiệm vụ sát thủ trong môn, cũng không tự mình động thủ, chỉ trách nhiệm bàn bạc liên hệ nhận tiền thuê nhiệm vụ, thích nghiên cứu một ít dị thuật quái lạ. Thái độ làm người tương đối hạ thấp, trong môn có được danh vọng nhất định, quyền lực gần với trưởng lão Huyết Sát Đường, Huyết Yên Môn ngay tại bí động Huyết Yên Sơn, tiến vào sau Huyết Vụ Cốc.

Vân Thiên Hà nhìn người thanh niên này, đây đâu phải dáng vẻ một sát thủ cần có, hần hỏi cái gì liền lập tức trả lời đúng sự thực, lẽ nào hần đang vờ ngớ ngẩn sao, vì vậy Vân Thiên Hà bật thốt nói:

- Ngươi là người Huyết Yên Môn, lẽ nào ngươi không nghĩ sau khi ngươi trả lời ta mấy vấn đề này, ta sẽ gây bất lợi đối với môn phái các ngươi sao?

- Ngươi có thể giết Mã Ước Khắc càng hay!

Lời nói Cô Diệt kinh người.

- Trong mắt bọn họ, ta chỉ là một phần đồ mà thôi, vinh diệu Huyết Yên Môn, từ lúc mười năm trước đã bị tổn hại hầu như không còn nữa rồi!

- Mười năm trước, ngươi cũng chỉ trên dưới mười tuổi!

Vân Thiên Hà từ ngữ khí của người này nghe được một tia bi thương, còn có thống hận, vì vậy nói:

- Nói cách khác, ngươi sinh ra tại Huyết Yên Môn, mà ngươi vừa nhắc tới trưởng lão Huyết Sát Đường, mà không nói đến Môn chủ, nói vậy ngươi là con cô của Môn chủ sao?

Lúc này Cô Diệt đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt hần rõ cuộc cũng hiện lên biểu tình kinh ngạc, nói:

- Làm sao ngươi biết được?

Vân Thiên Hà đột nhiên cười nói:

- Ta chỉ là suy đoán mà thôi, bất quá theo như lời ngươi nói, vừa đúng lúc trả lời nghi vấn của ta, dù sao loại sự tình tranh quyền đoạt lợi đâu đâu cũng phát sinh, từ ngữ khí còn có biểu tình của ngươi, kỳ thực cũng không khó suy đoán!

- Niên kỷ của ngươi và trí tuệ của ngươi không tương xứng, ngươi là một cáo già!

Cô Diệt nói xong câu này, liền không thềm mở miệng, ăn chút thức ăn, lấy túi nước dộc ngược, liền tiếp tục vận công điều trị, khôi phục thân thể.

Mà Vân Thiên Hà cũng nói:

- Người cũng không phải là một sát thủ hợp cách, người là một sát thủ mang theo đầy cừu hận, lại không có lực lượng báo thù, người là một sát thủ biết lương tri và tình cảm, người là một sát thủ thiện lương!

Cô Diệt nghe xong lời này, nhưng nhắm mắt lại, trong miệng thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Ta vốn không muốn làm sát thủ, ta không làm được kẻ máu lạnh vô tình, ta cũng không muốn tàn sát đối với người già trẻ con, ta làm không được đồng môn tương tàn!

Vân Thiên Hà nghe được những lời này, lại nói:

- Chính bởi vì người không làm được việc này, vì vậy đến nay người vẫn sống trong giầy dụa, nội tâm của người chịu đủ giày vò, người thành phần đồ trong mắt đồng môn, người thành tội phạm quan trọng bị truy nã, người như trước, vẫn chỉ là một sát thủ thất bại, qua những ngày ngu ngốc, thậm chí người đã không còn mục tiêu của chính mình!

Lúc này Cô Diệt đột nhiên mở mắt, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Không, mục tiêu cuộc đời ta chính là báo thù!

Vân Thiên Hà nhìn thẳng hần, nói:

- Đã như vậy, vì sao không thoát mái giết người trên Yên Huyết Sơn, thống khoái ân cừu, ngay cả chết thì cũng sao, tất cả những việc người làm là đáng giá, mà không phải cuộc sống trôi nổi như chó sói khắp nơi như thế này, không muốn học ném thử, cổ lấy dũng khí liều mạng, bằng không thủy chung cuộc đời người luôn thất bại, dũng khí của người ở nơi nào, máu của người có còn vì thân nhân mà chảy xuôi, đoàn hỏa diễm trong lòng người ở nơi nào, có hay không đã tắt từ lâu?

- Không, ta không có!

Cô Diệt đứng dậy, đột nhiên hét lớn, lúc này hần nắm chặt bàn tay, máu trong người tựa hồ đang sôi trào.

Vân Thiên Hà thấy đã khơi dậy tâm huyết của người thanh niên này, khóe miệng không khỏi nở nụ cười, nói:

- Được rồi, người hiện tại nhanh chóng khôi phục đi, ta nghĩ, hần là chúng ta có cùng trí hướng giúp đỡ nhau, trên núi Yên Huyết, ta sẽ không tịch mịch.

- Vì sao người muốn lên núi Yên Huyết, vì sao muốn tìm Mã Ước Khắc?

Cô Diệt hỏi ngược lại.

- Người này từng truy sát qua một người mà ta muốn tìm.

- Vân Tuy Y?

- Đúng vậy!

Vân Thiên Hà thuận miệng trả lời, đột nhiên tỉnh táo tinh thần, trừng mắt thật to nhìn người thanh niên trước mặt, nói:

- Người làm thế nào biết được cái tên này?

- Vì đây chính là mục tiêu duy nhất mà Mã Ước Khắc từng tiếp nhận xuất thủ, vì người này đã phát hiện ra bí mật của hần, vì người này cũng khiến cho phụ thân ta chết trong tay Mã Ước Khắc, làm cho Huyết Yên Môn ruồng bỏ tôn chỉ đạo nghĩa đã tồn tại bao nhiêu năm, luân lạc thành một công cụ chỉ dùng cho việc giết người!

- Vì sao?

- Bởi vì Mã Ước Khắc tiếp nhận một nhiệm vụ, mà người ủy thác nhiệm vụ này chính là Vân Tuy Y, thế nhưng sau đó Mã Ước Khắc lại ruồng bỏ tía nghĩa, lại muốn quay ngược lại giết chết cố chủ, điều này hoàn toàn ruồng bỏ tôn chỉ đạo nghĩa của tổ chức sát thủ, phụ thân ta lúc đó cực kỳ phẫn nộ, muốn giết chết Mã Ước Khắc, nhưng không ngờ Mã Ước Khắc đã sớm có dự mưu, nhiều năm qua đã hình thành trong môn một cỗ thế lực rất lớn, hần liên hợp với trưởng lão Huyết Sát Đường, chế tạo một sự kiện ngoài ý muốn,

phụ thân ta đã chết trong sự kiện ngoài ý muốn kia, mà mẫu thân ta chịu nhục hầu hạ vài tên cầm thú, tìm được cơ hội mang ta đi trốn biệt, sau đó uống thuốc độc tự sát!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Vân Tuy Y phát hiện bí mật gì của Mã Ước Khắc, người có biết?
- Sau khi ta trốn đi đã tra xét nhiều năm, Mã Ước Khắc có cấu kết với tà giáo móc tìm người Tà Linh Giáo này, kỳ thực nhiệm vụ Vân Tuy Y ủy thác giết người cũng chính là vì giáo chủ Tà Linh Giáo kia, mà giáo chủ Tà Linh Giáo hình như còn là một vị trọng thần trong triều đình Xuất Vân Quốc, nhưng ta chưa tra được đó là ai!
- Vậy người vì sao lại nói cho ta biết nhiều như vậy?

Cô Diệt nói:

- Ta nghĩ người có thể tin nhiệm. Nếu như người có thể giúp ta giết chết Mã Ước Khắc và trưởng lão Huyết Sát Đường A Lỗ Khắc, tính mạng của ta sau này chính là của người, ta sẽ vĩnh viễn làm cái bóng của người.
- A Lỗ Khắc?

Vân Thiên Hà nghe được cái tên này, tỉ mỉ hồi tưởng lại một lúc, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Cái tên này chính là vị tướng lĩnh nhiều năm trước áp giải Vân Sách đến phương bắc kia sao? Đồ Chính Đức đã từng điều tra nhiều năm cũng không hề có bất cứ manh mối nào, vậy mà hiện tại lại biến thành trưởng lão Huyết Yên Môn?

Nhưng mặc kệ người nó có đúng là gã tướng lĩnh kia hay không, Vân Thiên Hà cũng hiểu được phải đích thân đi một chuyến tìm hiểu rõ ràng, vì vậy liền gật đầu nhìn Cô Diệt nói:

- Kỳ thực cho dù không có thỉnh cầu này của người, ta cũng muốn phá tan Huyết Yên Môn!
- Có người tiếp cận!

Lúc này, Cô Diệt đột nhiên cảnh giác.

Vân Thiên Hà nói:

- Người không cần lưu ý, người này là một vị bằng hữu cùng đi với ta điều tra về vụ án móc tìm người, lúc chúng ta phân chia nhau điều tra hành động, đã ước định gặp mặt tại nơi này!

Nghe được lời giải thích này, Cô Diệt buông cảnh giác xuống, thuận miệng nói:

- Tên thực của ta là Đằng Tử Thanh, Cô Diệt chỉ là một danh hiệu sát thủ, từ nay về sau người gọi tên của ta đi!

Lúc này, một thân ảnh nhanh chóng từ trong rừng cây hướng về phía hai người, khi thân ảnh kia tiếp cận nơi này, Đằng Tử Thanh theo ánh sáng lửa nhìn thấy, đó là một vị thanh niên.

Người mới đến chính là Vũ Phương Khinh Thần.

- Vũ Phương huynh, người thế nào đến muộn như vậy, có thể tìm được đầu mối gì khác sao?

Vân Thiên Hà hỏi.

Vũ Phương Khinh Thần liếc mắt quan sát Đằng Tử Thanh, gật đầu với hắn một cái, thuận miệng nói.

- Trong Yên Vân thành này, ta từng âm thầm điều tra qua, tên giáo quan đã từng thử người trên đường, hẳn ban đêm đã từng đi qua mấy địa phương, trong những nơi đó xác thực có người khả nghi ẩn núp, chỉ là bọn họ không áp dụng hành động nào khác, cũng chỉ đợi tại chỗ uống rượu, người điều tra án móc tím có thu được đầu mối gì hay không?

- Mấy hung thủ lần này đã bị Đằng Tử Thanh huynh đệ đây tru sát, mà khi ta theo đầu mối tìm đến, cũng rất trùng hợp cứu sống hắn, liền đưa hắn tới nơi đây.

Nói xong, Vân Thiên Hà hướng Đằng Tử Thanh nói:

- Vị này chính là Vũ Phương Khinh Thần!

Vũ Phương Khinh Thần ôm quyền ý chào hỏi, mà Đằng Tử Thanh sau khi đàm mạc gặt đầu, không tiếp tục để ý tới hắn, đi sang một bên vận công khôi phục thương thế.

Tính cách Vũ Phương Khinh Thần ôn hòa, cũng không thêm để ý, liền quay đầu hỏi Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, bước tiếp theo ngươi có tính toán gì không, hiện tại trở về sao?

- Vũ Phương huynh, không bằng ngươi trở về trước đi, ta còn có một ít chuyện cá nhân muốn làm, ngày mai lúc chính ngọ, chúng ta tiếp tục xuất phát, ý ngươi như thế nào?

Vũ Phương Khinh Thần đã suy đoán được dụng ý của Vân Thiên Hà nói:

- Ngươi đã muốn lên Huyết Yên Sơn, tuy rằng ta không tán thành ngươi đi giết người, thế nhưng nhận thức của ta đối với ngươi, ngươi sẽ không bao giờ vô cớ đi giết người, vì vậy ta tin tưởng ngươi, chúng ta cùng đi!

362. Chương 365: Huyết Vụ Cốc.

Nhưng ngọn núi này được gọi với cái tên Yên Huyết là bởi vì tại sát na khi vầng thái dương chìm sau núi, trong núi bốc lên sương mù nhàn nhạt, dưới ánh tà dương bao phủ, giống như bị một tầng huyết vụ bao phủ, cả không gian màu đỏ hồng.

Đây cũng là một ngọn núi hoang, rừng cây rậm rạp, trên mặt đất có tầng lá cây rụng xuống rất dày, tản ra khí tức tanh hôi, rắn trùng chuột kiến, độc trùng mãnh thú tùy ý có thể thấy được.

Nhất là một ít địa phương bốc lên mùi hôi dày đặc nhất, hầu như không có một ngọn cỏ, tuôn ra một cỗ khí tức gay mũi cực kỳ khó ngửi, nếu như người bình thường ngửi trong thời gian dài, sẽ sản sinh một loại cảm giác mê muội.

Ba người Vân Thiên Hà, Đằng Tử Thanh và Vũ Phương Khinh Thần ghé qua phiến rừng cây này, căn cứ vào kinh nghiệm Đằng Tử Thanh cung cấp, khi vào núi chỉ cần tìm một số loại lá cây ven đường che mũi, như vậy sẽ không chịu ảnh hưởng của loại mùi này.

Bọn họ biết, nếu như chính mình nín thở trong thời gian dài, như vậy sẽ tạo thành hiện tượng thân thể suy yếu vô lực, choáng váng đầu óc, điều này đối với hành động vào núi lần này của bọn họ cực kỳ bất lợi.

Bất quá có Đằng Tử Thanh dẫn đường, rất nhiều địa phương nên phòng bị lưu ý, bọn họ đều có thể tách ra, theo rừng cây tiến vào trong sâu vào trong núi.

Khoảng thời gian trên dưới nửa canh giờ, khi ba người xâm nhập sâu vào trong rừng núi, đến vị trí cách không xa sườn núi, Đằng Tử Thanh liền bảo ngừng lại.

- Phía trước có rất nhiều địa phương bố trí bẫy rập và cơ quan, con đường tiến vào Huyết Vụ Cốc chỉ có một cái an toàn nhất, cũng bí mật nhất, cũng không biết bao nhiêu năm trôi qua, bọn họ có thay đổi đường bộ nào trong đó hay không? Ta phải đi trước điều tra một phen!

Đường Tử Thanh quan sát hoàn cảnh xung quanh nói.

- Ngoại trừ con đường này, tiến vào trong sơn cốc còn có con đường nào khác hay không?

Vân Thiên Hà hỏi.

Đằng Tử Thanh cầm một cây mộc côn, chống vào một thân cây chặn ngang tới cành cây, sau đó liền đẩy mạnh thân cành, thân cành thoáng cái di động vị trí bên dưới.

Đằng Tử Thanh nói:

- Còn có một con đường khác, có thể từ vách núi dựng đứng tiến xuống, cũng có thể vào cốc, hơn nữa nơi đó bố trí phòng vệ không quá nghiêm mật, chỉ là nơi đó có một độc đàm, phải qua được độc đàm với tiến vào trong sơn cốc được, độ nguy hiểm sẽ càng cao hơn một chút!

- Chúng ta vì sao không phân thành cổ chủ dẫn bọn người kia ra?

Vũ Phương Khinh Thần có chút không giải thích được hỏi.

Vân Thiên Hà lắc đầu:

- Thân phận đối phương là trưởng lão, nếu như chúng ta sử dụng loại phương pháp này, cũng chỉ có thể dẫn ra được vài con tôm bên ngoài, căn bản không thể nào tạo ra tác dụng đáng kể, huống hồ còn làm cho đối phương cảnh giác, không bằng chủ động xuất kích, xuất kỳ bất ý!

Đằng Tử Thanh thăm dò lộ tuyến đường, rất thuận lợi quay trở về nói:

- Nghĩ không ra nhiều năm như vậy, bọn họ không hề thay đổi đường bộ, chúng ta có thể thuận lợi thông qua, bất quá phía trước có người trực đêm gác, trước tiên chúng ta cần phải dẫn dắt bọn họ rời đi!

- Ta đi!

Vân Thiên Hà chủ động nói.

Đằng Tử Thanh nói cho hắn phương pháp thông qua, Vân Thiên Hà theo phương pháp này, rất thuận lợi từ đường bộ bí mật kia bình yên thông qua.

Ra khỏi rừng cây, phía trước có một mảnh đất trống, tiếp tục vào trong sương mù có chút dày đặc, bất quá đường viên đại khai có thể thấy rõ, chính là Huyền Vụ Cốc.

Thân thể Vân Thiên Hà nhẹ như yến, lướt qua trên mấy thân cây giống như chuồn chuồn điểm nước, cấp tốc vượt qua, tại lúc tiếp cận một dãy nhà gỗ phụ cận Huyền Vụ Cốc, liền có thể nhìn thấy trước cửa cốc có hai người tuần tra.

Hai người này không hổ đã từng trải qua huấn luyện, tuy rằng không có tính chất đặc biệt của sát thủ, thế nhưng thời khắc luôn bảo trì cảnh giới. Vân Thiên Hà rất khó có thể tiến vào phạm vi tầm nhìn của bọn họ mà không bị phát hiện.

Bất quá hắn lập tức nghe được tiếng kêu cô lỗ, chỉ thấy có hai chú sóc nhỏ nhảy qua bên cạnh thân cảnh, trong lòng nhất thời hiện lên chủ ý.

Số phận của hai chú sóc nhỏ mười phần bị thảm, bọn chúng bị Vân Thiên Hà tập trung, đang ở trên cây chuẩn bị nhảy sang một thân cây mới, lúc này đột nhiên có một bóng đen bao phủ bọn chúng bên trong.

Vân Thiên Hà bắt được hai con sóc nhỏ, lấy một con buộc lên, con còn lại thì bố trí tại vị trí khác, lập tức hai con sóc nhỏ lớn tiếng kêu lên, dùng sức nhảy loạn, muốn giãy thoát khỏi trói buộc.

Bất quá động tĩnh phát sinh nơi này cũng khiến cho hai người tuần tra canh gác trước cửa cốc phát hiện, bọn họ lập tức tách ra, một người tiếp tục canh gác, một người đề phòng đi tới.

Ngay lúc một mình đi tới gần thân cây, lúc này tại bên kia cửa cốc, một bóng đen giống như u linh xẹt qua, trong lúc gã thủ vệ còn lại không hề quan sát tới, hắn vừa mới xoay người, trong mắt đã hiện lên một bóng đen, hắn không kịp cảnh báo thì đã bị che miệng lại, sau đó trước mắt tối sầm, liền mất đi tri giác.

Mà người kia sau khi đến điều tra được là hai con sóc bị dây leo quấn chặt, ngay tại xung quan quan sát một chút, lúc này mới chuẩn bị xoay người trở về.

Thế nhưng ngay tại lúc hắn xoay người, đột nhiên có một đạo bóng đen từ phía sau đánh tới, người này cảnh giác, rút chủy thủ phòng bị, thế nhưng hắn vừa mới rút chủy thủ ra, đầu đã bị gõ một cơn rất mạnh, liền té xỉu tại chỗ.

Sau khi giải quyết xong hai thủ vệ canh gác cửa cốc, lúc này Đằng Tử Thanh và Vũ Phương Khinh Thần đi tới cửa vào cốc, cùng với Vân Thiên Hà hội hợp.

Đằng Tử Thanh nói:

- Những người này không thuộc về Huyền Sát Đường, cũng không phải là người chân chính chấp hành nhiệm vụ, bọn họ chỉ phụ trách phòng vệ, sau khi chúng ta vào cốc, những thủ vệ có thể đánh ngất là được rồi.

- Chúng ta làm sao nhận biết được người nào thuộc về Huyền Sát Đường?

Vũ Phương Khinh Thần hỏi ra một vấn đề rất thực tế.

- Tất cả người thuộc Huyết Sát Đường đều là sát thủ, bọn họ đều mang khăn che mặt màu máu, trên tay trái có tiêu ký hình huyết nhận, người nào có càng nhiều tiêu ký hình huyết nhận, chứng minh thực lực càng mạnh. Đây chính là tổng đường của Huyết Yên Môn. Bình thường sát thủ chấp hành nhiệm vụ chỉ có cuối tháng mới trở về một lần, thời gian còn lại đại thể tại một chi nhánh bí mật nào đó tu luyện, hoặc là đợi nhiệm vụ, bây giờ còn chưa tới cuối tháng, trong tổng đường tại núi này lưu lại sát thủ hẳn là không nhiều lắm, mà những người còn lại đều học đồ tiếp thu huấn luyện, còn chưa tiếp thu nhiệm vụ trở thành sát thủ chân chính, không đủ gây sợ hãi, nhưng còn xin hai vị không nên lấy tính mệnh bọn họ!

Nói đến đây, Đằng Tử Thanh hơi dừng lại một chút, lại nói:

- Mặt khác, trong môn ngoại trừ Luyện Đường, còn có một Huyết Nhận Đường, cánh tay trái bọn họ có tiêu ký huyết vân, cũng xin hai vị có thể buông tha cho bọn họ một con đường, trong bọn họ có rất nhiều là sư huynh đệ với ta!

- Ý ngươi là nói, chỉ cần chúng ta giết chết đầu đảng tội ác, trong Huyết Yên Môn tự nhiên cũng sẽ có người phối hợp hành động thanh trừ với chúng ta?

Vân Thiên Hà nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của Đằng Tử Thanh, liền nói thẳng trọng tâm.

Đằng Tử Thanh gật đầu:

- Trong môn có một ít trưởng lão thực lực mạnh sau khi cha ta chết đã lần lượt rời khỏi Huyết Yên Môn, mà còn lại khiếp sợ thâm uy của A Lỗ Khắc và Mã Ước Khắc, một mực ẩn nhẫn, trong lòng bọn họ vẫn hy vọng ta có thể trở về trọng chấn Huyết Yên Môn, chỉ là thực lực hai người này rất mạnh, hơn nữa nhanh vượt đông đảo, lại cấu kết với Tà Linh Giáo, bọn họ vẫn không hề nắm được thời cơ hạ thủ!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Đã như vậy, lúc chúng ta ẩn vào cốc, người phụ trách liên hệ với những người đó phối hợp, còn Mã Ước Khắc và A Lỗ Khắc kia hãy giao cho ta và Vũ Phương huynh đến đối phó, tại trước hừng đông, lấy tấn hỏa làm ám hiệu triển hai hành động!

- Bất quá người cần phải nói cho chúng ta biết đặc thù tướng mạo của hai người này, còn có thực lực như thế nào?

Đằng Tử Thanh thấp giọng kể lại tư liệu về đặc thù của hai người này, còn có cấp độ thực lực của bọn họ cho Vân Thiên Hà và Vũ Phương Khinh Thần nghe. Vân Thiên Hà nắm giữ xong, cảm thấy có chút kinh ngạc. A Lỗ Khắc tuy là tiến vào Huyết Yên Môn trong thời gian không lâu, thế nhưng thực lực cảnh giới lại đề thăng rất nhanh, trong thời gian ngắn liền có thể ngồi vào vị trí trưởng lão Huyết Sát Đường, xem ra có chút thủ đoạn.

Sau đó, Đằng Tử Thanh lại tiếp tục kể rõ tin tức phân bố và hoàn cảnh xung quanh Huyết Yên Môn. Ba người bàn bạc lập kế hoạch xong, liền lặng yên không một tiếng động tiến vào trong Huyết Vụ Cốc.

Huyết Vụ Cốc trong núi Yên Huyết có vị trí địa lý mười phần bí mật khó tìm, mà lúc tiến vào trong cốc cũng không thông suốt bốn phía như trong tưởng tượng, có rất nhiều đường ngang ngõ dọc hướng về khắp nơi trong sơn cốc, phân bố kết cấu cầu thang tầng tầng lớp lớp.

Không gian một mảnh âm trầm, những mảnh băng tuyết to lớn sừng sững khắp nơi, sương mù dày đặc bao phủ, mỗi một lộ khẩu đều có người canh gác, phía trước phát ra những ngọn đèn, tựa như ma trời, mang theo một cỗ khí thế dữ tợn.

Ba người Vân Thiên Hà, Vũ Phương Khinh Thần và Đằng Tử Thanh lặng yên lên vào trong cốc, ở ngoại vi vòng qua vài tên thủ vệ, ngay sau đó ba người phân chia nhau tiến về hai phương hướng khác nhau. Đằng Tử Thanh tiến về phía tây.

Đằng Tử Thanh sinh sống trong cốc mười năm, đối với hoàn cảnh nơi này quen thuộc mười phần, phía tây phòng thủ rất lơ lửng, nơi này là địa phương Huyết Nhận Đường ở lại, có thể nhận thấy được trong Huyết Nhận Đường từ lâu không bằng trước kia.

Rất nhanh, Đằng Tử Thanh thuận lợi lên vào trong sân phụ cận Huyết Nhận Đường hẳn thấy phía trước, trong quần kiến trúc nhà cửa, có mấy gian nhà có ngọn đèn, trong đó có một gian là nơi ở của trưởng lão.

Hắn đã có hơn mười năm không gặp qua người bá bá khi còn bé đối với hắn rất tốt này rồi, tâm tình khó tránh khỏi có chút kích động.

Thế nhưng, ngay tại lúc hắn lên đi chuẩn bị tiến vào trong gian nhà kia, lúc này một cái bóng đột nhiên từ trong một gian nhà giống như thiểm điện lao ra ngoài, tốc độ cực nhanh, đồng thời không hề lưu thủ chút nào, chỉ thấy một đạo ngân mang mạnh mẽ cắt về phía hắn.

Đằng Tử Thanh cũng không kinh hoàng, hắn biết hành tung của chính mình đã bị người khác phát hiện ra rồi, tại lúc đối phương áp sát tấn công, thân thể hơi ngửa, hầu như nằm thẳng trên mặt đất, đồng thời chân mạnh mẽ đảo qua, thân thể cuộn tròn, liền đứng chống ngược dựng lên, tiện tay rút thanh trủy thủ của bản thân, đánh về phía đối phương.

Đinh!

Lúc này đối phương cũng làm ta động tác tương đồng, hầu như là hành động theo bản năng, nhưng trủy thủ song phương trong nháy mắt va chạm với nhau, phát ra một tiếng vang thanh thúy, ma sát lóe lên một đóa hỏa hoa.

- Tiểu Thanh dừng tay, là ta!

Ngay lúc Đằng Tử Thanh chuẩn bị đánh chiêu tiếp theo, lúc này đối phương đột nhiên thấp giọng nói một câu, Đằng Tử Thanh vừa nghe thanh âm này, liền ngừng lại, đối phương cũng đã ngừng lại, đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Tiểu tử, ngươi thế nào lại trở về, không muốn sống nữa sao?

- Đại sư huynh!

Thanh âm của Đằng Tử Thanh có chút nghẹn ngào, đại sư huynh cảnh giác nhìn xung quanh một lượt, liền lập tức kéo hắn đi, nói:

- Nhanh đi theo ta!

Nói xong, liền dẫn Đằng Tử Thanh tiến vào gian nhà có đèn sáng.

363. Chương 366: Huyết Môn Hiển Uy

Thế nhưng trong Huyết Vụ Cốc bí mật này, bởi vì suốt ngày không thấy ánh dương quang, vẫn là một mảnh đen kịt âm trầm.

Trời đã sắp sáng, hai người Vân Thiên Hà và Vũ Phương Khinh Thần bí mật tra xét trong Huyết Vụ Cốc một phen, đã thăm dò được hoàn cảnh vị trí địa lý xung quanh nơi này, nhất là chỗ ở của hai người Mã Ước Khắc và A Lỗ Khắc.

Hai người này chung quy là loại người cẩn thận giáo hoạt, xung quanh nơi ở của bọn họ phòng vệ nghiêm mật nhất, thỉnh thoảng lại có người tuần tra ngoài sáng, thậm chí không thể bài trừ được có sát thủ đang ở nơi bí mật nào đó giám trị khắp nơi.

Đi tới sào huyệt sát thủ, phải luôn luôn bảo trì cảnh giác cao độ, Vân Thiên Hà đối với nghề này đã rất quen thuộc rồi, chỉ là Vũ Phương Khinh Thần cũng không biết đặc tính của sát thủ, Vân Thiên Hà lành nghề đi trước rồi sau đó bàn giao cho Vũ Phương Khinh Thần một ít hạng mục công việc cần phải chú ý, Vũ Phương Khinh Thần tuy rằng vô cùng kinh ngạc vì Vân Thiên Hà có thể lý giải về sát thủ rõ ràng như vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Trời đã sắp sáng, tại lúc Vân Thiên Hà và Vũ Phương Khinh Thần kiên trì chờ đợi, chỉ thấy một gian nhà phía Tây đột nhiên bốc lên lửa lớn, ngay sao đó có người liền đánh đồng la vang dội, làm cho sơn cốc vắng vẻ này nhất thời sôi trào hẳn lên.

Lúc này, đại đa số phòng ốc phía tay đều đã lên đèn, mà còn có một ít bóng đèn cũng cấp tốc nhảy ra khỏi phòng, không biết tung tích.

Nhưng nơi này xảy ra động tĩnh, ngoại trừ người tuần tra xung quanh nơi này bị kinh động, còn những nơi khác vẫn một mảnh yên tĩnh như trước, hình như không hề có chuyện gì phát sinh, hay là phía tây bị bốc lửa, trong lòng bọn họ lại muốn vui vẻ người trên nỗi đau người khác.

- Bắt đầu hành động, nhớ kỹ những điều ta đã nói, nghìn vạn lần phải cẩn thận!

Vân Thiên Hà một lần nữa dặn dò Vũ Phương Khinh Thần, rồi nhanh chóng nhảy về phía vị chỗ ở của Mã Ước Khắc.

Làm một sát thủ, bọn họ sinh hoạt trong chức nghiệp này, bất luận thời gian nào, có gió thổi cỏ lay, sẽ bị kinh động, vì vậy mặc kệ là ban ngày hay ban đêm, loại người này căn bản không có khả năng trông cậy được vào thời điểm bọn họ đang ngủ lén tiến hành hạ thủ giết chết bọn họ.

Vân Thiên Hà một mực chờ đợi bên phía Đằng Tử Thanh phối hợp hành động, tại lúc hắn cảm nhận được bên phái Đằng Tử Thanh đã triển khai hành động, hắn đã biết ngày hôm nay trong môn phái sát thủ này nhất định xảy ra nội chiến, mà trong lúc các sát thủ đề phòng đối phương, cũng là thời cơ tốt nhất để bọn họ hạ thủ.

Vân Thiên Hà đã thật lâu không trải qua so chiêu với sát thủ, loại chuyện tình giết chết sát thủ như thế này thực sự làm hắn cảm thấy sáng khoái!

Nhảy múa trên lưỡi đao, chém giết với địch nhân trên lưỡi đao sinh tử, điều này đã kích thích cổ nhiệt huyết từ lâu đã lặng yên trong con người này, hiện tại đang bắt đầu sôi trào.

Trước mặt sát thủ, kỳ thực căn bản không cần phải ẩn dấu hành tung, chỉ cần tiếp cận hắn, sẽ khiến cho sát thủ phản ứng theo bản năng.

Khi Vân Thiên Hà tiếp cận tòa nhà nơi Mã Ước Khắc ở, hắn liền cảm ứng được, trong bóng tối, một bóng đen lấy tốc độ nhanh nhẹn không gì sánh được đột nhiên lao về phía chính mình.

Sát thủ này tới rất bất ngờ, tốc độ cũng rất nhanh.

Thế nhưng hắn đã sớm nằm trong phạm vi cảm ứng của Vân Thiên Hà, vì vậy tại thời điểm hắn lén lút tập kích, lập tức phát ra một đạo ngân mang hoa lệ kích tới.

Vân Thiên Hà tiếp tục tiến tới vị trí chỗ Mã Ước Khắc ở, tốc độ cũng không chậm lại, tại thời điểm sát thủ thâm tập kích hắn, hắn liền thăm dò được thực lực của sát thủ này.

Tương đối so sánh với võ giả mà nói, sát thủ này có tốc độ phi thường nhanh, giống như một đạo tạt phong, thế nhưng đối với Vân Thiên Hà có cảnh giới chênh lệch tương đối lớn mà nói, tốc độ của sát thủ này thực sự giống như con rùa, hắn cũng không thêm để trong lòng.

Vèo!

Đạo ngân mang kia bắn ra, đâm vào vị trí yếu hại trên người hắn, Vân Thiên Hà cảm ứng được đó là hai thanh phi đao, khoe miệng hiện lên một tia tiểu ý, tại lúc phi đao phóng tới, hắn vươn ngón tay, trong đôi mắt hiện lên một đạo quang mang, nhìn chuẩn xu thế phi đao, liền hợp ngón tay lại, hai ngón tay lập tức bị ngón tay bắt giữ.

Chỉ là khi bắt giữ được hai thanh phi đao Vân Thiên Hà không hề dừng lại, hắn nương theo lực đạo của hai thanh phi đao, đưa tay đẩy thành vòng tròn, vận dụng khôn tặc và Thần Ý Quyết thôi động, lập tức bắn ngược trở lại phương hướng sát thủ kia, thanh phi đao liền mang theo một cỗ đạo mang giống như xé gió, tốc độ cực nhanh, lực lượng càng thêm mạnh mẽ bay vút trở lại, nhằm thẳng hướng sát thủ.

Phập phập!

Ngay sau đó là thanh âm đao phong đâm vào da thịt vang lên, Vân Thiên Hà cũng không quay đầu lại nhìn, một Võ Sư cấp tám cấp chín chơi phi đao trước mặt cao thủ Tông Sư, thực giống như trẻ con muốn so sánh nắm tay lớn với người trưởng thành, kết quả tự nhiên khôn cần phải nói cũng biết.

Vân Thiên Hà hiện tại đang tranh thủ thời gian, hắn càng tiếp cận với Mã Ước Khắc thì sát thủ ẩn trong bóng tối liên tục triển khai công kích đối với hắn lại càng nhiều, hắn cũng không muốn làm cho lão gia hỏa này chạy trốn.

Lúc này, trước mặt lại có một đạo bóng đen lấy tốc độ nhanh nhẹn không gì sánh được đánh tới, thân pháp của người này cực nhanh, cũng chỉ trong mấy lần hô hấp đã tiếp cận với Vân Thiên Hà.

Nhưng tốc độ của Vân Thiên Hà so với hắn còn nhanh hơn, Phương Thốn Bộ hiện tại đã khắc sâu vào trong bản năng của Vân Thiên Hà, hắn không thể sử dụng phương thức chiến đấu đối với Võ Sư thông thường, bởi vì đối với một sát thủ có cấp độ kém chính mình với vài bậc mà nói, dùng phương thức sát thủ, phương thức hữu hiệu nhất, nhanh nhất giết chết tên sát thủ này mới là thực tế nhất.

Vèo!

Chỉ thấy một đạo ngân mang xẹt qua trước mặt Vân Thiên Hà, sau khi Vân Thiên Hà nghiêng người tránh thoát, sau đó giống như thiểm điện xuất thủ cực nhanh, trực tiếp chế trụ cổ tay sát thủ, mạnh mẽ xoay ngược cổ tay hắn lại.

Chỉ nghe rắc một tiếng, tên sát thủ kia liền bị bẻ gãy cổ tay, thanh trủy thủ đang cầm rơi xuống, Vân Thiên Hà thuận lợi tiếp lấy, trực tiếp giơ tay chém xuống, đâm xuyên qua yết hầu sát thủ.

Toàn bộ động tác này chỉ trong vòng hai lần hô hấp đã hoàn thành, tốc độ cực nhanh.

Tại lúc giải quyết được sát thủ, lúc này một bóng đen lại kéo về phía hắn, cước bộ Vân Thiên Hà không dừng lại, tại lúc bóng đen hơi dừng lại trong sát na, nhất thời trong mắt hiện lên một đạo quang mang sắc bén, liền ném mạnh thanh trủy thủ trong tay!

Vèo!

Thanh trủy thủ dọc theo một đường vòng cung phi hành quỷ dị, tại lúc sát thủ còn chưa tiếp cận, hắn đã cảm giác được một đạo ngân mang thiểm điện phóng tới, nhưng căn bản hắn không thể nào né tránh kịp, tốc độ của đạo ngân mang kia quá mức nhanh, trực tiếp đâm sâu vào yết hầu hắn.

Giải quyết xong ba gã sát thủ ẩn náu nơi bí mật gần đó, lúc này Vân Thiên Hà đã tiến vào sân rộng trước tòa nhà nơi Mã Ước Khắc ở, mà trong sân rộng này, còn có ba tên sát thủ mang theo khăn che mặt màu máu.

Vèo vèo vèo!

Ba gã sát thủ này tại thời điểm Vân Thiên Hà đánh chết những người khác liền cảnh giác, bọn họ vốn dự định ra ngoài trợ giúp, thế nhưng vừa mới định ra khỏi cửa thì phát hiện đối với đã vào sân, vì vậy trực tiếp giơ cánh tay lên, bắn nỏ tiễn.

Nỏ tiễn này đã trải qua gia công đặc thù, có thể giấu trong tay áo, một lần liên tục bắn ra ba mũi tên.

Lúc này chín mũi tên đồng thời bắn tới, Vân Thiên Hà cũng không né tránh, nhìn thẳng vào chín mũi tên, sau khi phóng xuất tinh linh chi khí ra ngoài, tại lúc chín mũi tên bay tới gần, thân thể hắn vừa chuyển, vung áo choàng long lân lên, liền cuốn toàn bộ chín mũi tên vào trong.

Nhưng như vậy còn chưa xong, sau khi chín mũi tên bị cuốn vào trong áo choàng, Vân Thiên Hà lại vung mạnh, chín mũi tên liền bay ngược lại bắn về phía ba gã sát thủ.

Vân Thiên Hà cũng không quản ba mũi tên này có thể bắn trúng ba người kia hay không, thân pháp biến đổi như quỷ mị, dọc theo quỹ tích phi hành của nỏ tiễn, cấp tốc tiếp cận gần, mà tại lúc tiếp cận ba sát thủ, Vân Tru bên hông đã rời vỏ.

Hống...

Một đạo quang mang phảng phất giống như tinh thần từ chân trời chiếu thẳng xuống, giống như thiểm điện lôi động, Vân Tru ra khỏi vỏ liền ơ ơ chần động, mang theo một cỗ âm thanh phá không, thiểm điện xẹt qua bên người, tức thì có một viên tròn tròn bay lên cao.

Toàn bộ động tác mười phần nhanh chóng, thậm chí hai tên sát thủ kia còn chưa kịp phản ứng gì, một người đã bị chém bay đầu.

Mà kiếm thể của Vân Thiên Hà cũng không dừng lại, tại lúc nỏ tiễn bay trở về giết chết một người, lại một đạo thiểm điện xẹt qua cắt thẳng yếu hầu người còn lại.

Hầu như cùng một lúc với nỗ tiến giết người, tất cả chỉ trong vòng một lần hô hấp, ba sát thủ liền nằm dưới chân Vân Thiên Hà.

Trong phạm vi cảm ứng của Vân Thiên Hà, hắn phát hiện ra trong phòng có một cỗ khí tức rất mạnh ba động, lại đến từ bí thất trong phòng, xem ra hành động của hắn đã kinh động tới cao thủ bên trong.

Bất quá mục đích lần này của Vân Thiên Hà tới đây chính là vì cao thủ này, sau khi giải quyết xong ba tên sát thủ ngáng đường, Vân Thiên Hà trực tiếp phá cửa xông vào.

Vèo vèo vèo...

Mà tại thời điểm phá cửa xông vào, trong phòng đột nhiên nghe thấy một trận tiếng xé gió truyền tới, hầu như trên trăm mũi tên đồng thời giống như châu chấu phô thiên cái địa nhằm thẳng phương hướng cửa vào bắn ra.

Vân Thiên Hà tại thời điểm phá cửa ra đã cảnh giác, lúc nỗ tiến rậm rạp phóng tới, hắn lắc mình xoay ngược lại, trực tiếp lui ra ngoài cửa trốn sau mặt tường bên cạnh.

Đình đình đình...

Chỉ nghe thấy thanh âm nỗ tiến bắn thẳng vào tường phát ra tiếng động liên tiếp không ngừng, có một số mũi nỗ tiến còn trực tiếp bắn thủng bức tường bên cạnh, xuyên qua cửa sổ rơi xuống đất, mũi tên còn đang ong ong chấn động, tại lúc cơn sóng nỗ tiến này qua đi, cũng là lúc Vân Thiên Hà tiến vào phòng.

Chỉ là vừa mới bước vài bước trong phòng, đột nhiên dưới chân đạp phải một khối nổi lên trên sàn nhà, tiếp tục nghe thấy tiếng rầm rầm, hình như thanh âm cơ quan nào đó bị tác động, Vân Thiên Hà tỉ mỉ cảm ứng phát hiện dưới chân khác thường, vì vậy liền mạnh mẽ đạp người phi thân về phía trước, chỉ thấy vị trí hắn vừa mới đạp trên sàn nhà kia, khối nhô lên bị dẫm xuống, hiện tại đột nhiên xuất hiện một cái động rất sâu.

Vèo vèo...

Nhưng Vân Thiên Hà còn chưa kịp quan sát bố trí cơ quan bầy rập nơi này, lúc này lại tiếp tục có tiếng xé gió truyền tới, hắn quay đầu nhìn, thấy chính là hai con thoi bay theo hình đỉnh ốc giao nhau hướng về phía hắn lao bay vụt lao đến.

Vân Thiên Hà thấy tốc độ con thoi cực nhanh, trong lòng đã đại khái phán đoán được quỹ tích chuyển động của hai con thoi này, thân thể bật nhẹ, tại lúc con thoi bay qua, nhìn chuẩn không gian bay tới giao nhau, thân thể lần thứ hai bật nhẹ, liền từ giữa hai con thoi giao nhau này xẹt qua.

- Người nào, dám can đảm xông vào chỗ ta ở!

Ngay lúc Vân Thiên Hà tránh được con thoi tập kích tiến vào trong đại thính, lúc này đột nhiên có một thanh âm trầm truyền đến, thanh âm mười phần hỗn hậu vang dội, xem ra thực lực người này không tầm thường, hẳn là đã đạt tới Tiên Thiên đỉnh.

Vân Thiên Hà đứng trong đại thính, lúc này chỉ thấy một vị lão giả tuổi tác ước chừng hơn năm mươi từ phòng sau bước nhanh ra, người này đầu tóc đã bạc, sắc mặt thân thể có chút phiếm hồng, trong con ngươi mang theo một cỗ tức sát chi khí, tại lúc đi ra bên ngoài, lại tạo ra cho người khác cảm giác khí tức máu thanh, hình như vừa mới đi ra từ thi sơn biển máu, sát khí mười phần.

Lúc lão nhân này đi ra, thấy Vân Thiên Hà đứng trong đại sảnh, nhãn thần đánh giá nhìn hắn, lập tức trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, đề phòng:

- Người là ai, đến Huyết Yên Môn làm gì?

- Người chính là Mã Ước Khắc?

Vân Thiên Hà nhìn lão đầu này, đạm mạc hỏi.

364. Chương 367: Ấp Chế Tuyệt Đối

Lão đầu này chính là Mã Ước Khắc, bắt quá sau khi hắn nghe được Vân Thiên Hà trực tiếp gọi ra tên của hắn, lập tức giương mắt nhìn thấy bên ngoài có mấy cỗ thi thể ngã trên mặt đất, liền tăng thêm phòng bị.

- Ta đến đây vì một nhiệm vụ ủy thác, vài người ngoài cửa không hợp tác, vì vậy phải chết!

Vân Thiên Hà vẫn như cũ, đậm mạc nói:

- Mà nhiệm vụ này, chính là giáo chủ Tà Linh Giáo, ta phải biết người này là ai?

Mã Ước Khắc vừa nghe, trong lòng nhất thời cả kinh, nhưng trên mặt không đổi sắc, nói:

- Trả thù lao là cái gì?

- Nếu như người phối hợp, trả thù lao chính là chân tay của người, tối đa ăn chút vị đắng, nếu như không phối hợp, chính là cái đầu trên người người!

- Tiểu tử, muốn chết!

Mã Ước Khắc vừa nghe lời này, nhất thời tức giận, trong lòng nổi lên sát khí, mạnh mẽ bùng phát, tuy rằng hắn không nhìn thấu thực lực của tiểu tử trước mắt, thế nhưng trong lòng hắn lại dứt khoát không sợ hãi, hắn từ lâu đạt tới thực lực Tiên Thiên đỉnh phong, lập tức có thể đột phá, nếu không phải là tên tiểu tử này đến quấy rối, nói không chừng hắn đã đột phá thành công, nhưng đối phó với một tên tiểu tử chưa dứt sữa, đương nhiên không thành vấn đề.

Nghĩ như thế, Mã Ước Khắc liền phóng ra thể tiến công cường đại, trong kinh khí mang theo một cỗ vị đạo máu tanh, liền phác thiên cái địa xông về phía Vân Thiên Hà, trong thần hồn chỉ ý ẩn chứa cỗ tức sát, còn mang theo một cỗ máu tanh cường liệt.

- Nguyên lai là công pháp huyết tể, trách không được mùi vị máu thanh nồng nặc như vậy!

Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng, tại lúc Mã Ước Khắc kéo tới, tinh linh chi khí giống như hồng thủy, tại lúc phóng xuất ra, thần hồn ý chí của hắn liền cường chế hướng về phía cỗ máu tanh ập tới muốn bao phủ toàn thân hắn.

- Không tốt, tiểu tử này cư nhiên là Tông Sư!

Mã Ước Khắc vốn định lao tới một kích liền giết chết Vân Thiên Hà, lúc này cảm thụ được một cỗ thần hồn ý chí cường đại không gì sánh được mạnh mẽ chế trụ huyết phách chi tức của hắn, cũng hình thành một lực lượng khôn tức phản phệ cực mạnh, tâm thần hắn đã bị ảnh hưởng nặng, lập tức tập tành rối loạn, sau khi phát hiện ra thực lực của đối phương, rốt cuộc sắc mặt đại biến.

- Hiện tại mới biết được, đã chậm!

Vân Thiên Hà cười nhạt, hành động của hắn cũng không hề dừng lại, tại lúc trấn áp thể tiến công thần hồn ý chí của Mã Ước Khắc, thân ảnh hắn liền giống như một đạo cực quang, hắn dùng không tức trấn áp thể tiến công thần hồn ý chí của đối phương, tinh linh chi khí phóng ra hàn mang, lúc này nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống cực nhanh, khiến cho nơi này giống như không gian băng lãnh vạn năm, thân thể có chút cảm giác chết lặng cứng ngắc.

Lúc này sắc mặt Mã Ước Khắc có chút trắng bệnh, cỗ thần hồn ý chí Tông Sư cấp đối phương phóng ra với cảnh giới của hắn căn bản không thể nào chống lại, hắn nghĩ muốn chạy trốn, thế nhưng lúc thân thể giống như không chịu nghe hắn điều khiển, có chút cứng ngắc, hành động cũng bị ảnh hưởng rất lớn, tại tình huống như thế này, Mã Ước Khắc thẳng thắn cắn răng một cái, dùng hết tu vi lực lượng toàn thân, ầm ầm bộc phát mạnh mẽ, quyền ý phun trào mang theo một đạo huyết quang nhàn nhàn, ập về phía Vân Thiên Hà.

Tâm thần của Mã Ước Khắc đã bị ảnh hưởng, hành động tự nhiên cũng không lưu sướng như bình thường, tại lúc hắn mang theo quyền ý huyết sát kéo tới, Vân Thiên Hà đã tiện tay ngưng kết sáu đạo khôn ẩn, tại lúc hắn vung chưởng lên, lực lượng thiên địa giống như bị hấp dẫn, đều ngưng tụ đến.

Nhưng mà Vân Thiên Hà còn chưa dự định một kích liền giết chết Mã Ước Khắc, tại lúc hấn cảm giác được lực lượng trong khôn ần đã đủ để đánh trọng thương lão nhân này, cũng không tiếp tục ngưng tụ, tại lúc thể tiến công của đối phương kéo tới, cũng không né tránh, liền trực tiếp đánh lên.

Ầm...

Vân Thiên Hà phát ra lực lượng khôn ần, va chạm với quyền ý của đối phương, giống như quả bom bị giật kíp nổ, vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ gian nhà lúc này bắt đầu lay động kịch liệt, nóc nhà cũng bị ầm ầm đổ sập, mái ngói bên trên góc nhà cũng bị đánh xơ xác liên tục rơi xuống.

Mã Ước Khắc không dự liệu tới, thực lực của đối phương lại cường hãn tới như vậy, chỉ như một kích tùy ý, lúc này không chỉ làm cho tâm thần của hấn bị thương, hơn nữa thân thể giống như bị một lời thần chi chùy hung hăng đánh mạnh, thân thể không đứng vững được, mạnh mẽ văng ngược ra sau hướng về bức tường, triệt để va đổ bức tường, bay thẳng ra ngoài.

Tại lúc Mã Ước Khắc bị đánh bay ra ngoài, lúc này gian nhà cũng bị triệt để đổ sập, mà tại trung tâm vụ sụp đổ, tại lúc bụi mù tan đi, chỉ thấy Vân Thiên Hà vẫn thản nhiên đứng tại chỗ, mái ngói và vụn gỗ xung quanh không hề thương tổn một chút đến hấn.

Thấy Mã Ước Khắc nằm trên mặt đất muốn đứng dậy chạy trốn, nhưng hấn vừa mới đứng dậy liền không nhìn được cổ khí huyết lồng lộn bốc lên trong cơ thể, phun ra một ngụm máu tươi, lần thứ hai ngã xuống.

Kỳ thực trong lòng hấn biết, khi phát hiện ra thực lực đối phương đạt tới cấp độ Tông Sư, hấn đã biết chính mình xong đời, bởi vì Mã Ước Khắc thật sâu hiểu rõ Tiên Thiên Vô Sư và cùng với Tông Sư có bao nhiêu chênh lệch, đó chính là khoảng cách giữa thiên và địa, ngoại trừ những võ giả đã siêu vượt nhân gian, đạt tới Vô Thanh, Tông Sư đã coi như là tồn tại võ giả đứng trên đỉnh núi phạm nhân thể gian.

Vân Thiên Hà chậm rãi từ trong đồng phế tích gia nhân đi ra, bước tới trước mặt Mã Ước Khắc, ngồi xổm nhìn khuôn mặt trắng bệch tái nhợt của hấn, nói:

- Hiện tại lại cho người một cơ hội, nói cho ta biết giáo chủ Tà Linh Giáo là ai, mặt khác còn có hạ lạc cổ chủ Vân Tùy Y năm xưa người nhận nhiệm vụ ủy thác nhưng lại bội bạc truy sát ngược lại năm xưa, có thể ta sẽ tha cho người không chết!

Nghe xong lời này, sắc mặt Mã Ước Khắc triệt để tái mét, nhưng hấn vẫn cứng rắn nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, dù ta nói cũng không thoát chết, người giết lão phu đi, muốn ta nói cho người việc này, vọng tưởng!

Vân Thiên Hà biết những lão già như thế này đều là kẻ lười đời khéo đưa đẩy, từng trải kinh nghiệm phong phú, hấn không chịu có cơ hội có mạng sống, mà Vân Thiên Hà hiện tại xác thực còn không muốn lập tức giết hấn, nhưng cho dù dùng hình ép hỏi, nhưng loại lão đầu ý chí tương đối cường ngạnh như thế này mà nói, sợ rằng sẽ bịa đặt không thực tế, chỉ dùng phương thức khác để mở miệng hấn mới có thông tin chính xác bản thân cần.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà lạnh mặt nhìn Mã Ước Khắc.

- Ta đương nhiên sẽ không giết người ngay, chúng ta đi trước gặp vị lão bằng hữu của người lại nói, có thể ta cùng với vị trưởng lão Huyết Sát Đường kia sẽ trò chuyện tương đối ăn ý một chút!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền đánh xuống một chưởng kích vào bộ vị mệnh môn của hấn, đánh hấn hôn mê, tiện tay nhắc lão nhân này lên, liền bước ra sân, hướng về vị trí chỗ ở của Huyết Sát Đường.

Huyết Sát Đường ở tại phía đông Huyết Vụ Cốc, các địa phương Mã Ước Khắc ở không xa.

Lúc này, xung quanh đã có hơn mười cỗ thi thể nằm trong vũng máu, có một số là quyền chưởng đánh chết, mà có một số là bị chủ thủ sắc bén đánh trúng yếu hại giết chết.

Bên ngoài núi hiện tại đã là trời sáng, nhưng trong cốc vẫn có chút tối mờ, hiện tại cuộc chém giết tại Huyết Sát Đường cũng phần thảm liệt, quyết đấu giữa các sát thủ, bình thường không phải người chết chính là ta vong, không để lại một chút dư địa nào.

Lúc này Đằng Tử Thanh đang chiến đấu với một tên sát thủ có thực lực tương đương với hắn, nhưng kỹ xảo sát thủ của đối phương rõ ràng cao hơn hắn một bậc, nhưng đối với kinh nghiệm né tránh, bản thân Đằng Tử Thanh cũng có chỗ độc đáo, hai người chiến đấu với nhau coi như tương đương, ai cũng không làm gì được đối phương.

Mà bên cạnh còn có một đám sát thủ khác, bọn họ không dùng phương thức bình thường chém giết lẫn nhau, bởi vì hiện tại ở chỗ này đều là sát thủ, tất cả mọi người đều quen thuộc phương pháp giết người của đối phương, cho nên cũng giảm đi một ít chiêu thức kỹ năng, trực tiếp dùng phương thức công kích trí mạng, liều mạng chính mình, xem ý chí của hai kiên cường hơn, ai có năng lực ứng biến tốt hơn.

Tại lúc Đằng Tử Thanh trở lại Huyết Nhận Đường nhận được sự ủng hộ của vị trưởng lão kia, vị trưởng lão Huyết Nhận Đường rất nhanh liền triệu tập một bộ phận người, quyết định ủng hộ hành động trả thù lần này của Đằng Tử Thanh. Bọn họ đương nhiên biết, bằng vào thân phận thiếu chủ của Đằng Tử Thanh, hơn nữa có hai vị trưởng lão ủng hộ, chỉ cần hai tên đầu đảng tội ác Mã Ước Khắc và A Lỗ Khắc bị giết còn có vây cánh của bọn họ, các bộ phận bên ngoài đều là sát thủ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh, bọn họ tự nhiên mặc kệ những chuyện này, bọn họ phục tùng chỉ là mệnh lệnh của môn chủ, mà Mã Ước Khắc mấy năm nay lấy mệnh lệnh đại môn chủ tuyên bố, bọn họ tự nhiên cũng tiếp thu nghe theo, cuộc đời của bọn họ chỉ là một chuyện, đó chính là tiếp nhận nhiệm vụ giết người, loại chuyện tranh quyền đoạt lợi như thế này, không có quan hệ gì đối với bọn họ.

Mà hiện tại, trên sân rộng Huyết Sát Đường, lúc này một vị mặc áo xám, mang theo mặt nạ màu máu, tuổi chừng hơn bốn mươi, vóc người cường tráng mạnh mẽ, thể tiên công mạnh mẽ như núi, đang cùng với Vũ Phương Khinh Thần đánh nhau kịch liệt, loạn thành một đoàn.

Tại vị trí tương đối gần với bọn họ, một vị lão giả tuổi ác ước chừng năm mươi, cùng với người tuổi tác tương đương, vóc người hơi thấp, nhưng thực lực hai người ngang nhau, kịch liệt chiến đấu cùng một chỗ, những chỗ còn lại chỉ là một ít thanh niên chiến đấu với nhau.

Bất quá, trong cuộc chiến đấu của hai lão giả, vị lão giả năm mươi tuổi kia quát:

- Tuyệt Mệnh, người đến bây giờ còn muốn theo hai tên cầu tặc gây họa cho bản môn hơn mười năm sao?
- Tuyệt Thiên lão nhi, người phải xem rõ tình thế, hiện tại Huyết Yên Môn không còn như xưa nữa rồi, lão phu thâm nghĩ qua quãng đời còn lại, để nữ nhân sống những ngày bình yên là đủ rồi, ta mặc kệ ai chửi咒 quản Huyết Yên Môn, nếu hôm nay người dám làm hành động phản loạn, như vậy đừng trách ta không khách khí!
- Lão ngoan cố, nghĩ không ra người khăng khăng một mực, nếu như suy nghĩ vì nữ nhân người, vậy thì hãy dừng tay lại đi, năm đó người cũng trợ giúp qua phu nhân mang theo thiếu chủ bỏ trốn, lão phu cũng không muốn làm khó dễ người!

Tuyệt Thiên nói.

- Ít nói nhảm, nếu như hôm nay lão phu dừng tay, chờ người hành sự thất bại, toàn gia nhà trẻ lão phu cũng khó tránh khỏi ác vận.

Nói xong, hai người lại chiến đấu kịch liệt loạn thành một đoàn.

Vũ Phương Khinh Thần có thực lực Tiên Thiên đỉnh, trong công pháp ý chí của hắn mang theo ý cảnh mềm mại lâu dài như thủy, ám kinh cuộn cuộn không ngừng, như nước lớn biên rộng, một sóng lại tiếp một sóng.

Nhưng người cùng giao thủ với hắn chính là A Lỗ Khắc, người này cũng có thực lực Tiên Thiên Đỉnh, công lực thâm hậu hơn Vũ Phương Khinh Thần một chút, hơn nữa công pháp ý chí của đối phương, là một loại cuồng bạo nhanh chóng, phẳng phát giống như liệt hỏa có thể đốt cháy tất cả.

Kinh nghiệm giết địch của Vũ Phương Khinh Thần rõ ràng không bằng A Lỗ Khắc, tại lúc giao thủ với đối phương, cũng cực kỳ nguy hiểm, nhưng trong ý chí của đối phương mang đến cảm giác nóng rực, để hắn cảm giác nhiệt độ trong cơ thể không ngừng tăng lên, giống như muốn bốc cháy, mặc dù hiện tại hắn dùng ý chí của mình chống lại được cỗ ý chí nóng rực này xâm nhập, thế nhưng trên thể tiến công sẽ yếu hơn một chút.

Thủy hỏa bất tương dung, lúc này ý chí thủy hỏa giao tiếp với nhau, ma sát sinh ra một cổ hỏa hoa, giống như thiểm điện, làm cho vụn gỗ xung quanh bay ngang, cát bụi khắp bầu trời.

Ầm!

Một tiếng vang chấn động qua đi, lúc này thân thể Vũ Phương Khinh Thần lui lại phía sau mấy bước, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, nhưng hắn còn chưa kịp điều tức, thể tiến công cuồng bạo của A Lỗ Khắc lại một lần nữa ập tới.

365. Chương 368: Hối

Hắn là người cuồng nhiệt với võ đạo, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đỉnh đã một thời gian rồi, nhưng thủy chung không tìm được một tia linh ngộ đột phá kia.

Mà vào lúc này, hắn giao chiến với lão tặc A Lỗ Khắc, tại lúc hắn bị lực lượng cuồng bạo của đối phương chấn thương, hắn lại tựa hồ như linh ngộ ra được một vài thứ.

Thủy là nguồn suốt của hàng vạn hàng ngàn sinh mệnh, nó vô hình vô tướng, lưu động miên nhu, cuộn cuộn không dứt, tại lúc tĩnh sẽ yên lặng, nó tại hoàn cảnh bên ngoài biến hóa, trong nhiệt độ cao hình thành vụ khí đặc biệt, nhiệt độ thấp lại hình thành băng cứng, tuy rằng bị đánh tan, nhưng hình tản, tinh thần có nó lại không tan, vẫn như cũ có thể ngưng tụ lại như ban đầu.

Lúc này Vũ Phương Khinh Thần đã quên đi thương thế của chính mình, cũng tựa hồ đã quên đi uy hiếp từ đối phương, nắm lấy một tia linh ngộ này, liền lập tức ứng dụng vào hành động.

Trong ý chí của hắn, hắn để chỗ ý chí của thủy thích ứng thể tiến công cuồng bạo nóng rực của đối phương, dần dần biến thành một loại mờ ảo, giống như mây lại giống như sương mù, đối với ý chí giống như liệt hỏa nóng rực của đối phương tiến hành thẩm thấu.

Một lần thử nghiệm này, quả nhiên tạo thành tác dụng kỳ diệu, tại lúc thể tiến công của A Lỗ Khắc kéo tới, hắn cảm giác trong ý chí của chính mình hình như có một cổ giống như sương mù gì đó thẩm thấu và, đang không ngừng quấy rối ảnh hưởng tới ý chí của hắn, khiến cho thể tiến công của hắn đột nhiên chậm lại một chút, hắn nhất thời hiểu rõ đối phương thông qua thông suốt thẩm thấu, tiến hành tan rã đối với bên trong hắn.

- Hãy a!

A Lỗ Khắc thấy thể tiến công cuồng bạo của chính mình hình như không hình thành uy hiếp với đối phương, lập tức hét lớn, lúc này trong cổ ý chí cuồng bạo của hắn càng thêm tăng mạnh, khí nóng rực do nội khí hình thành phóng xuất, hắn huy vũ cực quyền, lúc này giống như mang theo một đoàn hỏa diễm, thể tiến công càng thêm tăng mạnh, mạnh mẽ thẩm thấu bài trừ ý chí của đối phương, lần thứ hai cuồng bạo oanh kích tới.

Mà Vũ Phương Khinh Thần tại lúc đối địch mới có một tia linh ngộ, nỗ lực hành động liền bị đối phương cường thế phá hư, lúc này đối phương đã mang theo một quyền cuồng bạo ầm ầm đánh tới, một cổ lực lượng cuồng bạo giống như nổ tung, thân thể hắn lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, nặng nề va vào một thân cây, làm thân cây bị nát bấy.

- Ha ha, tiểu tử, chịu chết đi!

A Lỗ Khắc cũng không dừng lại, tại lúc đối phương bị thương, ngay tại chỗ lấy luôn tính mạng của hắn, vì vậy cuồng tiếu một hồi trên mặt mang theo vẻ dữ tợn, xông tới chém giết.

Vũ Phương Khinh Thần cứng cổ chống người đứng dậy, thấy thể tiến công càng mạnh của A Lỗ Khắc kéo về phía hắn, hắn dứt khoát không sợ, tiện tay xóa đi vết máu khóe miệng, đột nhiên trong mắt sáng ngời, lập tức nở nụ cười vô cùng ôn hòa, nói:

- Người đã trở về, nhanh như vậy!

- Lão tử giết người, đương nhiên phải nhanh!

A Lỗ Khắc tưởng rằng tiểu tử này bị dọa choáng váng, đang nói với hắn, không khỏi cuồng tiếu, nhưng sát khí vẫn như cũ không giảm.

Chỉ là tại lúc hắn muốn lấy đi tính mạng tên tiểu tử trước mắt này, hắn đột nhiên cảm giác được không thích hợp, tại phía sau hắn, có một cỗ khí tức lặng yên không một tiếng động, để hắn thiếu chút nữa không hề phát hiện ra, đang tiến gần về phía hắn

Nhưng ngay tại sau đó, A Lỗ Khắc rốt cuộc ừng ý thức được tên tiểu tử kia không phải là đang nói với hắn, mà lúc này phía sau hắn đột nhiên có một cỗ khôn tức băng hàn vô hạn áp bách hướng về phía hắn, giống như là một người bị nhốt trong lồng băng giá lạnh vô hạn, chịu đủ cỗ ý chí cực kỳ cường đại kia tàn phá và hành hạ.

- Cao thủ Tông Sư!

Tại lúc cỗ ý chí cường đại kia kéo tới, lúc này sắc mặt A Lỗ Khắc đại biến, hắn liều mạng dùng ý chí của chính mình đến chống đỡ lại cỗ ý chí khiến hắn triệt để đóng băng kia, thế nhưng cỗ ý chí đó quá mức mạnh mẽ, hắn chưa bao giờ được gặp qua, nếu giống như con gà con bị điều hâu quắp đi, để linh hồn của hắn không chịu nổi bị run rẩy, dần dần bị cỗ ý chí cường đại kia đóng băng, không một chút sức phản kháng.

Không chỉ A Lỗ Khắc lúc này bị cỗ ý chí cường đại phô thiên cái địa áp tới làm kinh sợ, mà tất cả mọi người trong sân đều biến sắc mặt, kinh hô:

- Cao thủ Tông Sư!

Tuyệt Thiên cảm giác được cỗ ý chí cường đại cấp bậc Tông Sư chậm rãi áp tới gần, hắn đã từng nghe Đàng Tử Thanh nói qua, nhất thời trong lòng phần chấn, liền nói với lão đầu đang giao thủ với hắn:

- Tuyệt Mệnh, hiện tại thu tay còn kịp, Mã Ước Khắc đã chịu trời rồi, một vị cao thủ Tông Sư, người cho rằng các người có thể đối kháng được sao, chỉ phí công vô ích mà thôi!

Lúc này, tất cả mọi người ở đây đều bị cỗ ý chí kia kinh sợ, thế tiến công đều giảm xuống, mà Đàng Tử Thanh thừa cơ hét lên:

- Các vị sư huynh, vị cao thủ này tới trợ giúp chúng ta, giết chết phản tặc làm hại Huyết Yên Môn nhiều năm!

Rống...

Nghe được tin tức này, không cần nghi ngờ chính là tin tức vô cùng phần chấn. Lúc này phe Đàng Tử Thanh nhất thời tăng mạnh khí thế, ý chí chiến đấu sục sôi, thế tiến công càng thêm mạnh mẽ, mà đối phương nghe được điều này, sĩ khí đột nhiên giảm mạnh, toàn bộ trận chiến đấu nhất thời xuất hiện tình cảnh nghiêng hẳn về một bên.

Nói thì dài, thế nhưng hàng loạt biến hóa phát sinh chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp.

A Lỗ Khắc bị cỗ khí thế cường đại kia tập kích, ý chí của hắn đã bị trấn áp, không còn chút tâm tư chiến đấu nào, nghĩ muốn chạy trốn, lúc này liền buông tha Vũ Phương Khinh Thần trước mặt, thả người bỏ chạy.

Thế nhưng hắn vừa mới chạy thoát được hơn mười trượng, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nhanh nhẹn hơn hắn tới mấy lần, chỉ trong nháy mắt đã chặn ngang trước mặt hắn nói:

- A Lỗ Khắc tướng quân, sao phải chạy đi đâu a?

Lúc này A Lỗ Khắc đổ mồ hôi toàn thân, tuy rằng ngũ khí của đối phương rất nhẹ nhàng, thế nhưng vào trong lòng hắn lại giống như búa tạ mạnh mẽ đập phá, nhất là thấy trên tay đối phương có mang theo Mã Ước Khắc đã bị đánh nát, sắc mặt liền như tro nguội.

- Người là ai?

Chỉ là lúc mở miệng hỏi, tên giả hoạt nhìn vẫn không quên phân tán lực chú ý của Vân Thiên Hà thừa cơ chạy trốn. Nhân thân Vân Thiên Hà lạnh lùng, đang nhìn hắn chạy thoát nửa đoạn, lúc này rút Vân Tru kiếm ra, lập trung vào chân A Lỗ Khắc, Vân Tru vẫn chưa rời tay, thế nhưng một cỗ kiếm ý mang theo

khôn tíc vô cùng cường đại, giống như từ Vân Tru tách hẳn ra một thanh kiếm hoàn toàn mới, giống như thiểm điện chém tới A Lô Khắc đang chạy trốn.

Phịch...

Kiểm ảnh kia nhanh như thiểm điện, A Lô Khắc căn bản còn chưa kịp né tránh, lúc này kiếm ảnh liền từ sau thân thể hắn xuyên qua đằng trước, hắn chỉ cảm thấy một cỗ khí tức băng hàn cực độ phong ấn toàn thân, chân của bản thân giống như hoàn toàn mất đi tri giác, lập tức không giữ được trọng tâm, liền té ngã trên mặt đất, lăn người mấy vòng.

Tại lúc ngã xuống đất, hắn mới phát hiện một chân của chính mình đã không còn, tại lúc còn chết lặng, một cỗ đau đớn kịch liệt bắt đầu lan tràn khắp thân kinh hắn, thế nhưng tinh mệnh so với một chân, hiển nhiên tính mệnh quan trọng hơn rất nhiều, ý chí của người này coi như kiên cường, cố nén đau nhức lại đứng lên, tiếp tục chạy trốn.

Chỉ là dùng một chân để trốn tránh một vị cao thủ Tông Sư truy kích, hiển nhiên là phí công vô ích, tại lúc hắn còn chưa chạy được nửa đoạn đường, gương mắt liền nhìn thấy Vân Thiên Hà đứng trước mặt, thần nhiên nói:

- Tiếp tục chạy, vậy thì đừng nghĩ còn lại một chân.

- Người rốt cuộc muốn làm gì, muốn giết cứ giết!

A Lô Khắc biết đã không còn hy vọng chạy trốn, trong lòng phẫn nộ, nhưng không có chỗ nào phát tiết, chỉ có thể làm ra hành động điên cuồng hét lên trước khi chết.

- A Lô Khắc tướng quân, đang làm tướng quân tốt không muốn, lại chạy tới hoang sơn dã lĩnh làm một trưởng lão nho nhỏ, ta thực hiểu kỳ, đây là có người cố ý sai phái người làm theo dự mưu nào đó hay sao?

A Lô Khắc vừa mới nghe lời này, giống như bị đánh trúng yếu hại, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, biểu hiện trên mặt vẫn là phẫn nộ, nói:

- Ít nói nhảm, lão tử không thích tham gia quân ngũ không được sao?

- Nói ta cấp trên của ngươi là ai, có thể ta sẽ tha cho ngươi một mạng, phải biết rằng bán đứng một người để đổi lấy cơ hội được sống, điều này hiển nhiên là buôn bán lời, ngươi không nói cũng được, người trên tay ta đây chỉ sợ là ngươi rất rõ ràng, hắn hiện tại sống trước mặt ngươi, hắn nói cho ta biết một ít, bất quá hắn nói phải lấy tính mệnh của ngươi mới chịu tiết lộ cho ta biết một nửa còn lại, vì vậy, ngươi hiện tại quyết định đi!

A Lô Khắc vừa nghe lời này, nhìn Mã Ước Khắc, trong ánh mắt hiện lên một tia mặt sất, nói:

- Hắn đã nói với ngươi những gì?

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Ngươi hẳn là rõ ràng, địa vị trong môn của hắn, làm không ít chuyện tình uy hiếp tới ngươi, hắn muốn độc chiếm môn phái này, đồng thời hoàn toàn nắm giữ môn phái trong tay chính mình, đến lúc đó tính công lao, tự nhiên không có phần của ngươi, mà vị đại nhân mà ngươi hiệu lực, lẽ nào sẽ ngươi cho rằng một tên phế vật còn cần phải tồn tại sao? Chuyện giết người diệt khẩu tự nhiên không cần hắn tự mình đến làm, như vậy ai tới làm? Nói vậy ngươi hẳn là rất rõ ràng rồi!

Nói xong, Vân Thiên Hà dừng lại một chút, đôi lông mày của A Lô Khắc không khỏi nhíu lại.

Vân Thiên Hà thu một màn này vào trong mắt, khoe miệng hơi nhếch lên một độ cung, tiếp tục nói:

- Phải biết rằng, ám sát tướng lĩnh trong quân, có hoặc là quan to trong triều đình, loại chuyện này vị Mã Ước Khắc đây cũng có thể làm được, lúc hắn hoàn toàn chấp chương Huyết Yên Môn chính là lúc hành động diệt khẩu!

Rốt cuộc, A Lô Khắc cũng bị những lời này khơi dậy tức giận, quát:

- Tên cầu tạp toái này quả nhiên đã nói cho người biết bí mật kia, hắc bất quá chỉ là một tên chó săn Tà Linh Giáo mà thôi, cho dù là tên giáo chủ kia cũng chỉ là một con chó A Đài Mông đại nhân nuôi, đều là chó cả, vậy mà dám can đảm cắn ngược lại chủ nhân, quả thực là trò đùa cực lớn!

Nghe xong cái tên kia, trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, nghĩ không ra A Lỗ Khắc trong lúc giận dữ lỗ mãng lại thốt ra bí mật này, vừa rồi kích hấn kích A Lỗ Khắc lỗ mang cũng chỉ là một ít suy đoán cho bản thân hấn từng có xuất thân từ quân đội, cộng thêm một ít suy đoán theo hành động và động cơ trong môn phái sát thủ này, nghĩ không ra chó ngáp phải ruồi, điều này thực sự đã nằm ngoài dự liệu của Vân Thiên Hà.

Bất quá trên mặt Vân Thiên Hà vẫn bất động thanh sắc, nói:

- Nếu như chó, vậy người hà tất phải làm con chó bị giết để bảo thủ bí mật, nói ra tên và hành tung của giáo chủ Tà Linh Giáo kia, người liền có thể rời khỏi!

Con mắt A Lỗ Khắc nhìn quét qua xung quanh, thấy người của chính mình đã tử thương hầu như không còn, chỉ còn lại cá biệt mấy người dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, lúc này mở miệng nói:

- Ta dựa vào cái gì tin tưởng người sẽ tha cho ta một mạng?

- Vậy người hiện tại có thể rời khỏi, bất quá người tại lúc bước ra khỏi cửa cốc, phải viết xuống tư liệu ta cần biết, ta sẽ lấy về kiểm tra, nếu như người dám qua loa lừa ta, như vậy người cũng không ra khỏi Huyết Vụ Cốc này, người nên hiểu rõ ràng thực lực của ta!

A Lỗ Khắc suy nghĩ một chút, vì vậy liền đi về phía cửa cốc, Vân Thiên Hà cũng không đuổi theo, lúc này Đằng Tử Thanh bước đến gần hỏi:

- Người thực sự muốn thả hấn đi?

366. Chương 369: Một Mạng Đổi Một Mạng

- Ta thả hấn cũng không đại biểu các người không tổn hại hấn, đợi khi hấn viết xong thứ ta muốn biết, sau khi ra cốc, có muốn truy sát hay không là chuyện của các người, người cũng không hề hứa hẹn gì sẽ thả hấn ra, không phải sao?

- Người thực sự là một cáo già!

Đằng Tử Thanh liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, cũng lộ ra hai chiếc răng cửa trắng nõn, hấn thấy Tuyết Thiên trưởng lão đã lặng yên tới gần.

Vân Thiên Hà biết Huyết Yên Môn hấn là sẽ không bỏ qua cho A Lỗ Khắc kia, hấn tự nhiên làm cho A Lỗ Khắc kia nói ra bí mật.

Chỉ đợi trong thời gian chốc lát, chỉ thấy vị trưởng lão Tuyết Thiên kia đã trở về, trên tay hấn còn mang theo thi thể A Lỗ Khắc, đi tới trước mặt Vân Thiên Hà nói:

- Trên tường bên ngoài cửa cốc hấn lưu lại năm chữ, Vương Đô, Da Đồ Mạn!

- Da Đồ Mạn này là ai?

Vân Thiên Hà nói.

Tuyết Thiên trưởng lão trả lời:

- Ta biết người này, người này chính là trưởng quan tối cao chương quản ti nhục toàn quốc tại Xuất Vân Quốc, coi như là trọng thân trong triều, tính cách làm người cực kỳ hung trầm ác辣, cũng có chút biến thái, bắt không ít tù oan, trong nhục hành hạ tù nhân tới chết, mấy năm nay liên tiếp có người ủy thác Huyết Yên Môn ám sát người này, thế nhưng có A Lỗ Khắc và Mã Ước Khắc quấy nhiễu, những ủy nhiệm này đều bị ép xuống, nghĩ không ra người này lại là giáo chủ Tà Linh Giáo!

- A Đài Mông kia là chức quan gì?

- A Đài Mông là quân cơ nội đại thần, ở trong triều cầm quyền cao, cung cấp nuôi dưỡng bốn vị cao thủ Tiên Thiên và một vị Bạch vụ, tích cách làm người cũng mười phần âm hiểm giả dối!

Vân Thiên Hà gật đầu, tuy rằng những người này đều là đầu mối liên quan tới Vân Sách, nhưng không có hành tung của Vân Sách hiện tại, vì vậy liền nhìn Mã Ước Khắc, nói:

- Hiện tại cũng nên cứu tỉnh người này, để hắn nói ra sự thật!

Nói xong, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Đằng Tử Thanh, Đằng Tử Thanh liền mang thi thể A Lỗ Khắc đi.

Vân Thiên Hà ném Mã Ước Khắc xuống mặt đất, lập tức đá một cước vào huyệt đau đốn trên người hắn, Mã Ước Khắc đau đốn kinh hô một tiếng, cuối cùng tỉnh lại.

- Lão già này, nghĩ không ra người cũng có ngày hôm nay!

Tuyệt Thiên trưởng lão nhìn Mã Ước Khắc, trong ánh mắt hiện lên một tia đùa cợt.

- Đám chó chết các ngươi, sớm biết các ngươi hai lòng, nếu không phải trong môn chưa thanh lý sạch sẽ đám người các ngươi, có tin vật môn chủ lưu lại, nào có thể cho các ngươi đứng đây ngày hôm nay kiêu ngạo!

Mã Ước Khắc không thèm để ý, chăm chọc một câu.

- Ít nói nhảm đi, A Lỗ Khắc đã nói toàn bộ, hiện tại tới phiên ngươi rồi. Ta nghĩ A Đài Mông nuôi dưỡng một ít chó dám quay ngược lại cắn chủ nhân, loại chuyện này không cần ta phải nói, ngươi hẳn là rõ ràng, bất quá chuyện các ngươi chó cắn chó ta không có hứng thú, hiện tại ngươi hãy nói một chút, người tên Vân Tùy Y năm đó bị ngươi truy sát đi nơi nào, chỉ cần ngươi có thể nói ra đầu mối hành tung của hắn, ta có thể tha cho ngươi một mạng!

Vừa nghe lời này, sắc mặt Mã Ước Khắc đại biến, oán hận mắt:

- Tên lỗ mang không ra hồn kia, hắn cứ nhiên dám bán đứng chúng ta, lão phu nếu còn mạng sống, nhất định phải giết chết cả nhà hắn.

- Chỉ cần ngươi nói ra đầu mối tư liệu về Vân Tùy Y, như vậy nguyện vọng của ngươi có thể thực hiện!

Vân Thiên Hà lại hướng dẫn nói.

- Tiểu tử, điểm thông minh nho nhỏ này của ngươi đi lừa tên lỗ mang A Lỗ Khắc kia đi, đừng tưởng lão phu ngu ngốc!

Trong mắt Mã Ước Khắc hiện lên một tia khinh thường nói.

Đúng lúc này, Đằng Tử Thanh đột nhiên chạy tới trước mặt Vân Thiên Hà, thì thầm nói vài câu, Vân Thiên Hà vừa nghe, lúc này liền ngồi xổm xuống, nhìn Mã Ước Khắc cười nói:

- Nghĩ không ra lão già ngươi đến từng tuổi này rồi, cứ nhiên còn kim ốc tàng kiều, sinh một tiểu tử béo mập, ngươi biết ta không phải là người tàn nhẫn, nói thực sự ta không muốn lấy trên người tiểu tử béo mập kia một cánh tay nào đó, hoặc là cái lỗ tai hoặc con mắt của hắn đền cho ngươi coi, tốt nhất chính ngươi nên suy nghĩ một chút!

Nghe nói như thế, trên mặt Mã Ước Khắc rốt cuộc cũng lộ ra một tia hoảng loạn, cấp bách quát:

- Việc này cùng với người nhà của ta không có quan hệ, bọn họ vô tội, ngươi dám động tới bọn họ, cho dù ta làm quỷ cũng không bỏ qua các ngươi.

- Nói những điều vô dụng này làm gì, chỉ cần ngươi có thể thẳng thắn hợp tác, chúng ta đều vui vẻ. Một mạng của ngươi đổi lấy hai mạng, không phải là rất đáng giá hay sao, ngươi cũng là người thông minh, phải biết rằng không phải tất cả mọi người đều có thể mạnh mẽ như ngươi, coi như là sát thủ có thể bị uy hiếp, ngươi biết nên nói như thế nào mới tốt đúng không?

Nói xong, Vân Thiên Hà quay đầu nhìn mấy sát thủ đã bị trói thành bánh chưng.

Mã Ước Khắc theo ánh mắt Vân Thiên Hà nhìn lại thấy một tên tâm phúc của hắn không bị trói lại, đột nhiên có hướng về phía hắn nở nụ cười, Mã Ước Khắc nhất thời trầm xuống, nói:

- Đã như vậy, chỉ hy vọng người có thể giữ lời, buông tha cho vợ con của ta, tính mệnh này của lão phu giao cho người là được, Vân Tuy Y theo như lời người nói năm đó liên lạc với Huyết Yên Môn muốn ám sát Da Đồ Mạn, giúp hắn tìm một thứ gì đó, mà khi đó chúng ta vừa lúc đạt được hợp tác nhất trí với Da Đồ Mạn, ta dự định đoạt được Huyết Yên Môn, vì vậy nhận nhiệm vụ này cũng không để ý đến.

- Chỉ là sau đó A Đài Mông đại nhân mang tới một phong thư, muốn ta dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải truy sát người này, tuyệt đối không được để hắn lại trên thế gian, lúc đó hẳn sẽ cho Da Đồ Mạn phối hợp, vì vậy ta đã nói với người này đã hoàn thành nhiệm vụ, dẫn người này đến dưới chân núi Huyết Yên, thực hiện hành động ám sát đối với hắn, chỉ là lúc đó bố trí thiên la địa võng, kết quả là môn chủ ngẫu nhiên xuất hiện dưới chân núi ngăn trở, sau đó người này bị thương liền tìm cơ hội chạy thoát, chờ đến khi ta đuổi theo...

Vân Thiên Hà nghe hắn nói không vào trọng điểm, cũng không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Mã Ước Khắc không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói:

- Sau đó ta lại phái sát thủ thực hiện ám sát đối với người này, lúc đó tra được đầu mối Vân Tuy Y cách Vương đô không xa, trong trấn Tất Đặc cách đó ba mươi dặm, chỉ là lần hành động ám sát đó không thành công, Vân Tuy Y được một tên khất cái trẻ tuổi cứu đi, liền vào Vương đô. Nhưng lúc bọn họ vào Vương đô, chúng ta điều tra rất nhiều, mà không hề thu được bất cứ đầu mối tin tức nào!

- Bị một khất cái trẻ tuổi cứu đi!

Vân Thiên Hà nghe đến đoạn tự thuật này, đã đại khái suy đoán được vài chuyện trong lòng, nói không chừng Vân Sách cho đến nay vẫn ẩn núp tại Vương đô, lần này xong hành trình tới Hương Tuyết Cốc, rất có thể cần phải đi Vương đô Xuất Vân Quốc một chuyến!

Mã Ước Khắc thấy Vân Thiên Hà không tiếp tục hỏi, lúc này thuận tiện nói:

- Ta tuy rằng không biết người là ai, thế nhưng người với tuổi còn trẻ như vậy đã có tu vi cấp Tông Sư, nói vậy hẳn cũng không đến mức không giữ chữ tín đối với người không lên hệ, vợ con ta đều là người vô tội, hy vọng sau khi ta chết người có thể bỏ qua cho bọn họ!

Vân Thiên Hà gật đầu, đi sang bên cạnh Đằng Tử Thanh nhìn thoáng qua, cũng không tiếp tục để ý tới việc này, bước tới trước mặt Vũ Phương Khinh Thần, kiểm tra thương thế của hắn.

Vũ Phương Khinh Thần trải qua một hồi điều trị, thương thế đã khôi phục rất nhiều, cũng không lo ngại, thấy Vân Thiên Hà đi tới, thuận miệng nói:

- Thiên Hà huynh đệ, chuyện của người đã xong xuôi hay chưa? Chúng ta nên trở về thành rồi, ta sợ sự thúc ép sẽ sót ruột chờ đợi!

- Uhm, vậy thì trở về thôi!

Vân Thiên Hà gật đầu, hai người cùng nhau bước đi, chỉ thấy Đằng Tử Thanh dùng chủ thủ cắt đầu Mã Ước Khắc xuống, trên mặt còn mang theo hai hàng nước mắt, đi tới gần nói:

- Hiện tại chuyện Huyết Yên Môn đã xong, ta phải đi!

- Ta với người cùng nhau đi, ta đã nói nếu người trợ giúp ta giết chết A Lỗ Khắc và Mã Ước Khắc, ta sẽ làm cái bóng suốt đời của người!

Đằng Tử Thanh nói.

Vân Thiên Hà lắc lắc đầu, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Ta không cần người làm cái bóng của ta, chỉ là nhắc tay nhắc chân mà thôi, người không cần phải để trong lòng. Người là thiếu môn chủ Huyết Yên Môn, cho dù người không muốn làm sát thủ, nhưng người cũng có thể giúp cho những sát thủ này một chút công bình, cũng có thể cho bọn họ có được hoàn cảnh sinh tồn, sát thủ không có cảm tình, nhưng người lại có cảm tình, lòng của người rất thiện lương, mà cảm tình của người và tính thiện lương, lòng chính nghĩa lại có thể khắc chế được những sát thủ lãnh khốc này. Đi làm một ít chuyện hợp lý, đồng thời có ý nghĩ, cũng có thể giúp bọn họ cảm thụ được, cho dù bọn họ có giết người thì bọn họ cũng không phải mang theo gánh vác tâm lý và cảm giác tội lỗi, người hiểu rõ ý tứ của ta?

- Thế nhưng...

Đằng Tử Thanh còn muốn nói, nhưng Vân Thiên Hà đã cắt đứt hần, nói:

- Giống như lời của Mã Ước Khắc, gia đình của hần vô tội, người hãy bỏ qua cho bọn họ, người không có mục tiêu, ta hiện tại có thể cho người một đích nhân, diệt tổ chức tội ác Tà Linh Giáo đi, đó chính là báo đáp tốt nhất đối với ta, cũng coi như là ta giao cho người nhiệm vụ ủy thác chính thức đầu tiên, người có thể giúp ta hoàn thành hay không?

- Đã như vậy, ta Đằng Tử Thanh hứa hẹn với người, bất luận là ta, hay là tôn tử hậu đại của ta, sau này nếu như người cần tới Huyết Yên Môn hiệu lực, Đằng họ tử tôn chúng ta cho dù phải trả bất cứ cái giá nào cũng sẽ giúp người hoàn thành, lấy tín vật làm chứng!

Nói xong Đằng Tử Thanh lấy một chiếc dây chuyền trên cổ mình xuống, giao vào tay Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà biết ý nghĩ của lời hứa hẹn này, cũng không tiếp tục từ chối, nhận sợi dây chuyền kia, nói:

- Đã như vậy, ta cũng không từ chối, người bảo trọng, cáo từ!

Nói xong, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn sang Vũ Phương Khinh Thần, gật đầu một cái, hai người trong mắt Đằng Tử Thanh và Tuyết Thiên, còn có rất nhiều người đưa tiễn, rời khỏi sơn cốc, bóng hình xa dần.

Lúc này, vầng thái dương buổi sáng đã lên cao, chiếu vào trong sơn cốc, bao phủ toàn bộ màn sương mù bên dưới, làm nổi bật cảnh sắc đỏ hồng như máu.

Lúc hạ sơn, Vân Thiên Hà và Vũ Phương Khinh Thần đi bộ, nơi này các thành Yên Vân không xa, cũng chỉ hai dặm đường.

Trên đường, Vũ Phương Khinh Thần thỉnh thoảng liếc nhìn Vân Thiên Hà, lại không nói lời nào.

Mà Vân Thiên Hà lại nói:

- Người có phải đang suy nghĩ, ta cứ nhiên bỏ qua cho người nhà Mã Ước Khắc?

Vũ Phương Khinh Thần bị nói trúng tâm tư, thuận miệng nói:

- Xác thực như vậy, ta phát hiện ra thời gian tiếp xúc với người càng lâu, lại càng không hiểu về người, người làm việc tựa hồ rất tùy tiện!

- Như vậy không tốt hay sao? Mọi việc do tâm, làm những việc chính mình muốn làm, chí ít cũng sẽ làm cho trong lòng thông khoái, không lo nghĩ!

Vũ Phương Khinh Thần lại nói:

- Ta phát hiện, người có thể cho người khác sự trợ giúp, có thể chỉ cho bọn họ một con đường đúng đắn, thế nhưng chính người thì sao đây? Người muốn cái gì, người dự đoán được cái gì? Ta thủy chung không thể nào hiểu được!

- Kỳ thực lúc ban đầu ta chỉ là một một đại thiếu gia gia tộc nào đó, có thể ăn chơi trác táng, cười vợ nạp thiếp, trải qua những ngày phóng túng không chút lo âu, muốn làm một ít chuyện sinh ý kiếm tiền sống tạm, thế nhưng sau này có rất nhiều chuyện phát sinh, suy nghĩ trong đầu này đã bị ta phủ định rồi, bởi vì những điều này không hề có ý nghĩ đáng nói.

367. Chương 370: Ý Nguyện To Lớn

- Nhưng ta cũng không thoải mái, vì ta sợ mẫu thân của chính mình bị người ta khi dễ, ta muốn mạnh hơn, mà trong lòng mẫu thân cũng không vui, người còn có thân nhân lưu lạc bên ngoài, vì vậy muốn để mẫu thân ta hài lòng, ta phải giúp người tìm về thân nhân.

- Mà đối với ta, chỉ có nắm số phận trong tay chính mình, khi đó ta cũng thực hiện được mục tiêu cuối cùng của chính mình, cùng với mẫu thân sống chút ngày thư thái.

Vân Thiên Hà chậm rãi nói.

Vũ Phương Khanh Thần cười khê.

- Suy nghĩ này tuy rằng rất hiện thực, rất không chí khí, thế nhưng lại rất to lớn. Người muốn thủy chung giữ được số phận của chính mình trong tay, đây là một việc vô cùng khó khăn, bởi vì trước mắt người sẽ phải đối mặt với khó khăn tầng tầng lớp lớp, chỉ khi người càng trở nên mạnh hơn, cũng vẫn tiếp tục tuần hoàn như vậy mới có thể thực hiện được, nhưng thực sự có thể thực hiện được sao?

Lúc này, Vân Thiên Hà ngừng lại, cũng nhếch môi cười nói:

- Người đã không tin chúng ta hãy mở mắt trông chờ, ta rốt cuộc có thực hiện được nguyện vọng hay không!
- Người rất tự tin!

Vũ Phương Khanh Thần nhìn nụ cười của Vân Thiên Hà, đột nhiên phát ra một câu:

- Có thể, người có thể thực hiện được, ta không bằng người. Ta hiện tại còn chưa xác định được mục tiêu nhân sinh của chính mình!

Vân Thiên Hà tiếp tục đi trước, nói:

- Người có nữ tử mình yêu mến, nhưng người không dám biểu lộ với nàng, nhưng lại có nữ tử khác yêu mến người, người đang trốn tránh, chuyện tình lưỡng nan như vậy đã làm cho người có vẻ mê man, thậm chí ngay cả mục tiêu cuộc đời người cũng bị mê man, ta nói đúng hay sai?

Biểu tình của Vũ Phương Khanh Thần cực kỳ kinh ngạc, nhìn Vân Thiên Hà, há to miệng, nửa ngày mới phát ra được một câu:

- Đẳng huynh đệ kia nói quả không sai, người thực sự là một cáo già, cư nhiên nắm chặt tâm tư người khác như vậy, làm địch nhân của người thực sự là một chuyện rất đáng sợ.

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, nói:

- Kỳ thực ta cũng không muốn tạo nhiều địch nhân như vậy, nhiều bằng hữu chẳng phải tốt hơn sao. Nhưng lại luôn luôn có người muốn tìm tới ta gây phiền phức, người xem những người tại cửa thành, người cho rằng ta cùng với bọn họ có thể trở thành bằng hữu với nhau sao?

Vũ Phương Khanh Thần ngẩng đầu, phát hiện hai người đã tới gần cửa thành, vì vậy nhìn về phía trước, chỉ thấy một đội xe ngựa đang tập nập từ cửa thành tiến vào.

Mà trong đội ngũ cưỡi ngựa kia, có một số mặc vu bào Hồng vu, mà trên chiếc xe màu trắng đằng trước có tiêu ký thượng hội, nó rõ người trong xe ngựa có địa vị rất cao, chí ít cũng là nhân vật cấp bậc trưởng lão.

Vũ Phương Khanh Thần nhìn Vân Thiên Hà, biết nhất định hắn đã có kế hoạch, liền hỏi:

- Những người này thuộc về Vu Thần Miếu, bọn họ tới thành Yên Vân, hẳn là theo hành tung của chúng ta, người có kế hoạch gì hay không?

Vân Thiên Hà buông tay nói:

- Không có kế hoạch!

Vũ Phương Khanh Thần thiếu chút nữa ngã sắp xuống, nói:

- Huynh đệ, chuyện này chúng ta vốn tưởng thuận lợi một chút, tại lúc người lấy được di vật và di ngôn của Ngã Khả Phạm Ny, chúng ta cũng an tâm về nhà ngồi đợi người tìm tới hoàn thành sứ mệnh mấy trăm năm của Nam Minh Quang Thiên, bất quá cùng người đi trên đường, ta phát hiện chuyện của người căn bản không thể nào thuận lợi xử lý được trong thời gian ngắn, cũng không biết người tìm được cữu cữu kia trong thời gian bao lâu, chờ khi người trở lại Đại Đường xử lý mọi chuyện trong nhà lại muốn bao lâu, lẽ nào người không có một kế hoạch hoàn chỉnh hay sao?

Vân Thiên Hà cười cười nói:

- Dù sao đi nữa thì sứ mệnh này các người đã truyền thừa mấy trăm năm rồi, không ngại chờ thêm một chút thời gian nữa. Lão huynh, người phải biết rằng tình huống thường xuyên biến đổi rất nhanh, ai biết được

sau này sẽ phát sinh chuyện gì, đầu đều là đầu nằm trên cổ người khác, ta cũng không thể cái gì cũng nắm lấy được!

Vũ Phương Khinh Thần tỏ bộ dáng bị người đánh bại, nói:

- Vậy người đối với những người Vu Thần Miếu này có suy nghĩ gì, những người này nếu như cùng chúng ta đi tìm Hương Tuyết Cốc, hoặc là trên đường động thủ với chúng ta, sẽ là phiền toái không nhỏ!

Vân Thiên Hà nói:

- Ta vừa rồi nói không có kế hoạch, nói chính xác chính là để cho đám người này thoải mái đi theo, chỉ cần trên đường bọn họ ngoan ngoãn, không phát sinh chuyện gì bừa bãi. Tới Hương Tuyết Cốc, ta sẽ có biện pháp cho bọn họ ăn chút vị đắng, muốn chiếm tiện nghi từ trong tay ta, tự nhiên phải trả một cái giá không nhỏ.

Thấy bộ dáng tươi cười âm hiểm trên mặt Vân Thiên Hà, trong lòng Vũ Phương Khinh Thần không khỏi suy nghĩ, người này một khi có ý nghĩ muốn chơi đùa gì đó, vậy thì nhất định có người ngã chống ngược rồi.

Vân Thiên Hà và Vũ Phương Khinh Thần đi theo đoàn nhân mã Vu Thần Miếu một hồi, thấy bọn họ vào trong phủ thành chủ, liếc này trong lòng đã biết rõ ràng.

Lúc trở lại nhà Chu Tử Ngang, Đường Linh Toa đã sớm có một chút sốt ruột rồi, một mực nhìn xung quanh.

Thấy Vân Thiên Hà trở về, không khỏi làm nũng oán giận nói Vân Thiên Hà vài câu, lại cho hắn thêm vài cái mắt trắng, chỉ là Vân Thiên Hà nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, trong lòng nàng liền lập tức vui vẻ, nhanh chóng quên chuyện muốn nghiêm phạt hắn lúc trước.

Kết quả Đường Linh Toa làm ra động tác ngược lại này, khiến cho trận tuyết vốn đã thống nhất ban đầu nhất thời tan vỡ, để Thần Hoa Đóa Đóa vô cùng phiền muộn, tức giận dậm chân liên hồi, chạy trở về sân, lấy Chu Tử Ngang trong nhà làm bia trút giận.

Trên người Vũ Phương Khinh Thần có chút thương tích, rất nhanh bị Nam Minh Khai nhìn ra, bất quá Nam Minh Khai quan sát hắn một phen, cũng cười nói:

- Xem ra người lần này đã lĩnh ngộ được một vài thứ, coi như đáng giá bị thụ thương. Mọi thứ lĩnh ngộ được trong thực chiến, xác thực có hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với bình thường tĩnh tọa tu luyện!

- Sư thúc, chúng ta có nên khởi hành ngay lập tức hay không? Đám người Vu Thần Miếu đã tiến vào Yên Vân Thành!

Nam Minh Tuyết ngẩng nhìn Đường Linh Toa, lại chuyển qua Vân Thiên Hà, lúc này mới quay sang nói với Nam Minh Khai.

Nam Minh Khai chỉ cười cười không nói.

Lúc này, Vân Thiên Hà đi tới, nói:

- Nếu như mọi người đã chuẩn bị tốt rồi, vậy hiện tại chúng ta khởi hành, Vu Thần Miếu muốn theo thì để cho bọn họ theo là được rồi!

Tầm Nguyệt để lại cho phụ thân Chu Tử Ngang một phương thuốc, cứ theo phương thuốc nàng lưu lại, tiếp tục điều trị trong nửa năm là có thể hoàn toàn khôi phục.

Người một nhà Chu Tử Ngang mười phần cảm kích, liền chuẩn bị tốt thức ăn nước uống đi đường, còn có một đồng đồ ăn vặt rất lớn cùng với một ít áo bông và vật phẩm cần thiết. Tất cả chất lại có thể đầy một xe ngựa. Vân Thiên Hà vốn định chối từ, thế nhưng thấy Thần Hoa Đóa Đóa xốc mình xe nhìn hắn, nhàn thần phun lửa, trong miệng còn đang ăn gì đó, hình như là biểu tình đồ ăn vặt đó là chuẩn bị cho nàng, lúc này liền hiểu ra. Chỉ sợ cô nàng này chuẩn bị nhận lấy trên đường dùng để giải buồn.

Cũng không muốn tranh cãi nhiều, Vân Thiên Hà cáo từ người một nhà Chu Tử Ngang, chờ Tầm Nguyệt lên ngựa, hướng nàng gật đầu một cái, rồi khởi hành.

Chỉ là Tầm Nguyệt vừa lên ngựa, len lén liếc nhìn Vân Thiên Hà, khuôn mặt trắng trẻo không tự chủ được đỏ lên, giống như quả táo, làm người khác nhìn không được muốn cắn một cái.

Đường Linh Toa phát hiện ra biến hóa cổ quái của Tầm Nguyệt, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tỷ tỷ, mặt của ngươi sao đỏ thế, ngươi biến trở về nguyên dạng rồi!

- Ta, ta không biết là chuyện gì xảy ra, hình như hiện tại không có thứ đó tác quái, tâm tình rất bình thản, chỉ là!

Tầm Nguyệt nói tới đây, cũng không nói tiếp, liền giục ngựa chạy đi.

Nhưng những lời này lại khiến cho Đường Linh Toa càng thêm quan tâm, lúc này vừa chạy lên, cùng nàng đi song song, hỏi:

- Tỷ tỷ, chỉ là cái gì nha, tỷ nói mau mau?

Tầm Nguyệt do dự chốc lát, trong lòng nàng cũng không biết như thế nào, rất muốn tìm một người nào đó thổ lộ hiện tượng này, liền đỏ mặt nói:

- Linh Toa, mấy ngày hôm trước tâm cảnh của ta rất loạn, nghĩ tới rất nhiều sự tình cổ quái ta căn bản không biết, hiện tại loại tâm tình hỗn loạn này đã bình phục lại, thế nhưng ta...ta...Thân thể...

- Thân thể của tỷ khó chịu sao?

Đường Linh Toa thân thiết hỏi.

Tầm Nguyệt đỏ mặt, lén liếc nhìn người khác một cái, thấp giọng nói:

- Linh Toa muội muội, ta hiện tại toàn thân phát ngứa, muốn gãi, thế nhưng...

- Tỷ tỷ, tối hôm qua không phải chúng ta đã tắm qua rồi sao, nếu không, chúng ta đi đâu, tới địa phương không có người khác, tat hay tỷ gãi một chút!

Đường Linh Toa nói.

Tầm Nguyệt hiện tại cảm giác toàn thân chính mình giống như con kiến, xác thực làm nàng vô cùng khó chịu, vì vậy liền đỏ mặt gật đầu, hai người lướt qua trước mặt Vân Thiên Hà và Vũ Phương Khinh Thần, chạy về phía trước.

- Linh Toa, các nàng làm gì?

- Thiên Hà, chúng ta nghĩ đến một địa phương không có người bàn bạc chút chuyện nhỏ, không cho huynh nhìn lén!

Đường Linh Toa quay đầu lại thề lưỡi về phía Vân Thiên Hà, liền cùng với Tầm Nguyệt, hai người hướng về chỗ rừng cây không xa chạy tới.

Vân Thiên Hà nghĩ bọn họ muốn đi tiểu tiện, gật đầu, đội ngũ tiền đẩy nhanh tốc độ hơn, đến gần khu rừng cây nhỏ nhỏ cách hai nàng không xa, liền ngừng lại đứng chờ.

Đợi một hồi, Vân Thiên Hà đột nhiên nghe được trong rừng cây truyền tới tiếng kinh hô sợ hãi của Đường Linh Toa, nhưng sau đó liền bịt kín miệng. Trong lòng Vân Thiên Hà cả kinh, thân thể nhảy mạnh, giống như là phi ưng, cấp tốc tiến vào rừng cây.

Chỉ là lúc hần tiến vào rừng cây, lại thấy không có bất cứ người nào hoặc dã thú, chỉ thấy Đường Linh Toa bịt cái miệng nhỏ nhắn, khiếp sợ nhìn sau lưng Tầm Nguyệt. Mà lúc này sau lưng tầm nguyệt đã cởi áo ra, thân thể trắng nõn lồ lộ, cảnh xuân tiết ra ngoài.

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà ngẩn ngơ, muốn lập tức lui về, thế nhưng con mắt nhìn thấy phía sau lưng Tầm Nguyệt, liền không thể di động được nữa, trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Phía sau lưng Tầm Nguyệt, có một chút hoa văn kỳ quái, giống như là hình xăm, có một tảng đá lớn, tại lúc Đường Linh Toa giúp nàng gãi ngứa, càng gãi, vết tích hoa văn kia lại càng rõ ràng.

Tầm Nguyệt đang đưa lưng về phía hần, Vân Thiên Hà không nhìn thấy phía trước là cái gì, thế nhưng từ hoa văn phía sau lưng không phán đoán ra được đây là nguyên nhân gì tạo thành.

Có thể là Tầm Nguyệt tương đối miễn cảm, đã cảm nhận được cái gì, lúc này nàng kinh hô một tiếng, lập tức mặc lại y phục, quay sang nhìn, chỉ thấy Vân Thiên Hà ngơ ngác đứng trong rừng, mặc dù còn mang khăn che mặt, thế nhưng lúc này đã sớm đỏ bừng giống như quả táo, nhân thần né tránh, không biết làm sao.

Lúc này Đường Linh Toa cũng quay sang, thấy Vân Thiên Hà cư nhiên đứng tại chỗ nhìn lên, lúc này liền che miệng, hàm hừ đi tới, kéo lỗ tai của hắn, đôi mắt hạnh nộ trừng trừng.

- Tên ghê tởm, ta cho ngươi nhìn lên.

- Ta không phải cố ý, nàng vừa kêu to, ta cho rằng xảy ra chuyện gì, vì vậy...Nàng đừng kéo lỗ tai ta nữa, ta không nhìn thấy gì không được sao...

- Thế nhưng, huynh rõ ràng nhìn thấy thân thể Tầm Nguyệt tỷ tỷ, không được, chính là không được!

Đường Linh Toa thực giống như món đồ chơi yêu thích bị Vân Thiên Hà đoạt đi, càng không ngừng kéo cái lỗ tai của hắn, niết mũi hắn, đôi quyền nhỏ bé tinh tế cho hắn ăn no. Lúc này mới buông tha, đuổi hắn trở về.

- Tỷ tỷ, ta giúp tỷ dạy dỗ hắn rồi, tỷ tỷ, a...

Đường Linh Toa đánh đuổi Vân Thiên Hà xong, quay đầu nói với Tầm Nguyệt, đột nhiên thấy nàng hôn mê bất tỉnh, vì vậy sợ hãi kinh hô.

368. Chương 371: Vu Linh Mê Cảnh.

Ở đây, đã là phạm vi địa giới Vu Linh Sơn, nơi này từng được người Xuất Vân Quốc tôn sùng là thánh sơn, ẩn hiện trong trời đất, bị phủ thêm một tầng khăn che, tỏa ra một loại khí tức tang thương và thần bí.

Gió tuyết rất lớn, con người đi lại trên tuyết địa mang mang có chút khó khăn, có chút không được hai mắt, thậm chí ngay cả trên lông mày cũng lạc vài bông hoa tuyết.

Đoàn người Vân Thiên Hà vẫn lầm lũi tiến lên trong gió tuyết. Hai chiến xe ngựa ban đầu đã bị phá đi, thay đổi chế tác thành xe trượt tuyết, do ngựa lôi kéo, lướt thanh trên tuyết địa thuần một màu trắng tinh khôi, cấp tốc tiến vào trong ngọn núi ẩn hiện trong sương mù.

- Thiên Hà, người làm thế nào nghĩ được phương pháp này, nguyên bản ta còn cho rằng tuyết đọng quá dày, chúng ta chỉ có thể đi bộ, không nghĩ tới có xe trượt tuyết này, hoàn toàn giải quyết được vấn đề, đồng thời còn làm cho tốc độ được đẩy nhanh hơn.

Vũ Phương Khinh Thần và Vân Thiên Hà cũng ngồi trên một chiếc xe tuyết, lông mày của hắn treo đầy hoa tuyết, chỉ có thể híp mắt nhắm nhìn xung quanh, nhưng đối với chiếc xe trượt tuyết này, hắn vẫn hiểu kỳ mười phần.

- Đây bất quá chỉ là một kiện công cụ thích hợp với hoàn cảnh địa điểm mà thôi, chúng ta hiện tại đã tiến vào phạm vi địa giới Vu Linh Sơn, thế nhưng muốn tìm được Hương Tuyết Cốc, còn phải tiêu tốn rất nhiều sức lực!

Vân Thiên Hà đội mũ trên đầu, đỉnh mũ đã rơi đầy hoa tuyết, đông lạnh thành băng rồi rơi xuống, ngay cả trên người hắn cũng có một mảnh hoa tuyết, chỉ là gió tuyết kia không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Khi tiến vào cảnh giới Tông Sư, tinh linh chi khí trên người Vân Thiên Hà càng thêm thuần hậu, hơn nữa không tức trạng thái dịch tại tinh khiếu trong cơ thể hắn so với hàn băng vạn năm còn lạnh hơn, cộng thêm chiếc áo choàng lông lân vốn là do lông lân của băng phách ngân long chế tạo thành, điểm gió tuyết và giá lạnh này đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là mưa bụi phát phơ, còn chưa rơi xuống người hắn thì đã tự động đông cứng thành khối băng nhỏ, rơi xuống phía dưới.

Hiện tại trong nhóm người, ngoại trừ Vân Thiên Hà ra, cũng chỉ có Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt không bị gió tuyết biến thành người tuyết.

Đường Linh Toa cũng có một chiếc áo choàng long lân, bất quá lúc này nàng và Tầm Nguyệt hai người cùng nhau chia sẻ, đại bộ phận áo choàng che trên người Tầm Nguyệt.

Trên đường đi Tầm Nguyệt đã liên tục phát sinh hai lần đột nhiên hôn mê bất tỉnh, điều này cũng không phải nguyên nhân do sinh bệnh, nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, Vân Thiên Hà không biết, ngay cả Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu cũng không suy đoán ra được vì sao Tầm Nguyệt lại xuất hiện loại bệnh trạng kỳ quái như thế này.

Nhưng trong lòng Đường Linh Toa ít nhiều biết rõ ràng một chút, bởi vì trên người Tầm Nguyệt xuất hiện hoa văn kỳ dị, lần đầu tiên Tầm Nguyệt cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, Đường Linh Toa đã giúp nàng gãi ngứa một chút, đối với hiện tượng xuất hiện trên người Tầm Nguyệt nàng cảm thấy mười phần kinh dị, cho nên cũng khiến cho Vân Thiên Hà chú ý.

Nhưng lần thứ hai Tầm Nguyệt lại tiếp tục xuất hiện loại bệnh trạng này, Vân Thiên Hà tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, thế nhưng Đường Linh Toa đã dẫn Tầm Nguyệt đến địa phương bí mật, khi trở về mang theo Tầm Nguyệt hôn mê, Vân Thiên Hà bắt đầu hoài nghi hoa văn kỳ dị xuất hiện trên người này chính là nguyên nhân dẫn tới việc Tầm Nguyệt hai lần bị hôn mê.

Nhưng mà loại hiện tượng kỳ quái này, không phải trùng độc, cũng không phải thụ thương, thực giống như là một loại phản ứng tự nhiên. Vân Thiên Hà không nhiều từng trải, cho dù là Nam Minh Khai luôn luôn suy tính cũng nói không nên lời.

Nhưng trong lòng Vân Thiên Hà biết, Miên Nguyệt để hấn dẫn theo Tầm Nguyệt tới Hương Tuyết Cốc, tất nhiên có dụng ý của nàng. Có thể đáp án khiến cho Tầm Nguyệt hôn mê có thể tìm được ngay tại Hương Tuyết Cốc.

- Thiên Hà, người xem phía trước, hình như không còn đường để đi!

Ngay lúc Vân Thiên Hà quay đầu nhìn sang Tầm Nguyệt đang hôn mê nằm trong lòng Đường Linh Toa, lúc này lời nói của Vũ Phương Khinh Thần đã cắt đứt suy nghĩ của hấn.

Vân Thiên Hà giương mắt nhìn phía trước, trong gió tuyết, phía trước một mảnh sương mù nồng đậm, không nhìn thấy rõ đầu cùng, nơi này hình như hình thành một đoạn đứt gãy, tạo cảm giác giống như đến một vách núi đá dựng đứng.

Thế nhưng đang trên mặt đất bằng phẳng, thế nào lại có cảm giác giống như vách núi đá dựng đứng? Tất nhiên là bọn họ đã tiến vào trong ảo cảnh Vu Linh Sơn rồi.

Lúc này, Nam Minh Khai bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ, tiến lên song song với Vân Thiên Hà, cũng nói:

- Không cần để ý tới ảo giác này, gia tốc tiến lên, trực tiếp xông qua ảo cảnh, chúng ta liền tiến vào trong Vu Linh Sơn rồi, khả năng tiếp theo cần phải đi bộ tìm kiếm Hương Tuyết Cốc!

Vân Thiên Hà gật đầu, để Vân Bôn đẩy nhanh tốc độ hơn, mang theo một xe tuyết giống như một mũi tên nhọn, hướng về phía vách đá dựng đứng lao đi.

- A, Thiên Hà, nơi đó là vách núi!

Khi xe tuyết đẩy nhanh tốc độ lao về phía vách núi đá dựng đứng, Đường Linh Toa không nhận được hết lớn một tiếng.

Nhưng lúc này, tiểu bạch viên vẫn rất yên tĩnh từ trong áo choàng của Đường Linh Toa chui ra, vươn tay che kín con mắt của nàng.

Ngay lúc tiếng hét kinh hãi của Đường Linh Toa phát ra, đoàn người giống như mũi tên rời khỏi cung, bay nhanh nhằm về phía tuyết cảnh vách núi, chỉ chớp lát liền biến mất trong ảo cảnh gió tuyết gào thét.

Ngay lúc đoàn người Vân Thiên Hà xông vào trong ảo cảnh hình thành vách núi dựng đứng, lúc này, trên tuyết địa bên ngoài Vu Linh Sơn, có một đoàn người cũng đẩy nhanh tốc độ, theo đuôi tiến đến.

Chỉ là công cụ những người này ngồi tương đối đặc thù một chút, là ròng rọc chuyên môn dùng chạy trên tuyết địa, hiển nhiên so với chiếc xa cải tạo của Vân Thiên Hà tốt hơn nhiều, hơn nữa bọn họ cũng không

dùng ngựa làm vật kéo, mà là dùng một ít tuyết lang, tốc độ không hề chậm, làm Vân Thiên Hà có chút giật mình.

Trên tuyết địa, một vị trưởng lão mặc Vu bào, mang khăn che mặt, híp mắt nhìn ảo cảnh xuất hiện phía trước, thấp giọng nói:

- Xong qua Vu linh ảo cảnh này là tiến vào trong Vu linh sơn rồi, bọn họ tất nhiên sẽ dùng hương tuyết viên để tìm kiếm vị trí Hương Tuyết Cốc, thánh sứ các hạ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Trên một chiếc xe khác, có làm lồng che xung quanh, lúc này cửa sổ xe có một ngọc thủ vén lên, lộ ra đôi con ngươi như mặt nước, khăn che mặt dưới, nhưng thanh âm phát ra lại rõ ràng không gì sánh được, nói:

- Tiếp tục theo bọn họ, tại lúc bọn họ tìm được cửa vào Hương Tuyết Cốc liền triển khai hành động, chúng ta phải giành trước bọn họ tiến vào trong Hương Tuyết Cốc một bước.

- Các hạ, sợ rằng đối phương đã sớm biết rằng chúng ta đi theo bọn họ, chần chẫn có điều dễ phòng, trước đó chúng ta buông tha kế hoạch cướp đoạt thần viên, nhưng hiện tại nếu như chờ bọn họ tìm được cửa vào Hương Tuyết Cốc mới động thủ, có phải là đã mất tiên cơ?

Trưởng lão nói.

- Hương Tuyết Cốc đã phủ đầy bụi mấy năm năm, bên trong tất nhiên có một ít cơ quan bẫy rập do Vu tổ nương nung dùng Vu pháp bố trí, chỉ cần bọn họ có thể tìm được vị trí xác thực, phá đi Vu pháp mê trận, hoặc là đẩy lùi được Vu hồn thú truy sát, chúng ta động thủ một lần nữa, có thể làm ngư ông đắc lợi!

Ngay lúc hai người bí mật nói chuyện, lúc này cũng đã gặp phải Vu linh ảo cảnh vách núi đá dựng đứng. Những người này cũng không có dị trạng gì, trưởng lão điều khiển tuyết lang đẩy nhanh tốc độ hơn, lập tức đoàn người giống như mũi tên liền xông qua ảo cảnh.

Không thể không nói, Vu Linh sơn này quả thực là địa phương thần kỳ.

Khi nhóm người Vân Thiên Hà vượt qua ảo cảnh, lúc này trong một mảnh tuyết địa màu trắng, chỉ có chút hoa tuyết thật nhỏ phiêu đảng, không có gió lạnh xuy phát, tiến vào trong ngọn núi này, tất cả đều hình như bình tĩnh lại.

Hàn tùng màu xanh đậm, thực vật cao ngất, thạch bích kiên linh, còn có tuyết đọng bao trùm màu trắng hình thành một loại cách điệu như mộng ảo, tại ánh dương quang xuyên thấu chiếu xuống, có vẻ kỳ huyền dị thường.

Trong núi có một ít thềm đá do tự nhiên hình thành, cũng không có quy tắc, chỉ có thể đi bộ lên. Vân Thiên Hà trấn an Vân Bôn, mang theo đàn ngựa đi lại ngay trong phụ cận trong núi, liền cùng với mọi người tiến sâu về phía trước.

Lúc vào núi, dọc theo thềm đá bước lên, xung quanh có rất nhiều tuyết đẳng rập rập buông xuống, chỉ là trên mặt đất có một tầng tuyết đọng rất dày, nếu như dùng lực quá mạnh, sợ là tuyết đọng sẽ bị lún xuống.

Khi đoàn người vượt qua nơi này, Vân Thiên Hà nhìn hàn tùng và tuyết đẳng, trong lòng khẽ động, tại lúc người cuối cùng bước qua, ngay tại tuyết địa bố trí một ít kệp, sau đó lại dùng mấy sợi tuyết đẳng, buộc chặt với vách núi đá bên cạnh, làm thành một cơ quan đơn giản.

Cứ như vậy, đám người đi sau muốn chiếm tiện nghi, cho dù không thể thương tổn tới bọn họ, thế nhưng cũng gây một ít phiền toái không nhỏ.

Khi đoàn người đi đến sườn núi, nơi này có rất nhiều đài cao diện tích tích tương đối lớn, bên trên có tuyết đọng, còn có một ít dấu vết móng vuốt mãnh thú khắc sâu vào bên trong, thậm chí cũng có một ít hài cốt động vật cách loại lưu lại xung quanh.

- Nơi này có cổ quái, mọi người cẩn thận!

Nam Minh Khai suy nghĩ một chút, cảm giác không thích hợp, vì vậy liền mở miệng nhắc nhở.

Thế nhưng hần vừa mới nhắc nhở xong, lúc này dị biến nổi lên, chỉ thấy xung quanh đài cao đột nhiên phát ra một cỗ sương mù màu lam nhạt, theo xung quanh con đường bọn họ vừa bước qua, nhanh chóng lan tràn rộng rãi.

- Không tốt, là lam ma lệ tức, nhanh đi về nơi cao phía trước, dừng dừng lại nơi này, nếu như khí tức lan tràn đến, chúng ta sẽ bị giết chết trong đó.

Thần Hoa diệu nhìn màn sương mù màu lam, lập tức biến sắc, kéo theo Thần Hoa Đóa Đóa, thân thể bật nhẹ liền nhảy lên trên một đài cao. Nam Minh Khai cũng mang theo Nam Minh Tuyết và Vũ Phương Khinh Thần song song nhảy lên đó.

Vân Thiên Hà nghe được lời nhắc nhở của Thần Hoa Diệu, liền lập tức giang tay ôm lấy Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt nhảy bật lên, tại lúc hần vừa mới như tên rời dây cung nhảy lên đài cao phía trước mặt, vị trí nơi bọn họ vừa dứt nhất thời đã bị cỗ sương mù màu lam kia phủ kín, càng lúc càng thêm dày đặc.

Mới đứng vững, lúc này Tầm Nguyệt bị ôm vào lồng ngực đột nhiên ưm một tiếng, yếu ớt tỉnh lại, chỉ là khi nàng tỉnh lại thấy chính mình và Đường Linh Toa đều nằm trong lòng Vân Thiên Hà, nhất thời trên mặt nóng lên, nhẹ nhàng đẩy hần ra.

Vân Thiên Hà liền buông nàng xuống, thấy nàng đã tỉnh lại, hỏi:

- Hiện tại cảm giác thế nào, còn có bệnh trạng không khỏe hay không?

Tầm Nguyệt cảm giác cỗ dị trạng trong thân thể chính mình tạm thời không phát tác, liền gật đầu, lại lẩm bẩm nói:

- Nghĩ không ra dọc theo đường đi gây cho mọi người nhiều phiền phức như vậy!

Vân Thiên Hà nói:

- Sự tỷ dặn mang theo nàng chuyển này tới tìm Hương Tuyết Cốc, phỏng chừng là có ý tứ nào đó, ở chỗ này có thể sẽ tìm được nguyên nhân trên người nàng phát sinh những dị biến này, cũng có thể tìm được phương pháp giải quyết, nàng không cần phải lo lắng.

Trong lòng Tầm Nguyệt bắt đầu có chút bất an, nàng có chút không dám nói, bởi vì trong đoạn ý thức lúc nàng hôn mê, nàng căn bản không phải là chính mình, nàng biến thành một người khác, còn làm một ít chuyện mà nàng không thể nào tưởng tượng nổi, nàng có chút sợ hãi những chuyện này có thể thực sự phát sinh.

369. Chương 372: Làm Ngư Ông Không Nhất Định Đắc Lợi.

Đoàn người Vân Thiên Hà vừa mới đi tới sườn núi thì đã có lam ma lệ tức, còn kinh hiểm rất có thể bị tuyết nam sọt lún rơi xuống.

Tại lúc bọn họ đi tới bụng núi, lúc này Nam Minh Khai ý bảo Vân Thiên Hà thả tiểu bạch viên ra, để tiểu bạch viên dẫn bọn họ tìm kiếm băng tâm trùng kia.

Địa phương có băng tâm trùng, chính là tọa lạc của Tuyết Hương cốc, đây là chuyện mà mọi người đều biết rõ.

Bạch viên theo Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đã được một đoạn thời gian rồi, nó đã trải qua một lần biến hóa, càng thêm thông minh linh động, hơn nữa bình thường hơi đùa với tiểu bạch viên, Đường Linh Toa còn dạy nó hiểu một ít ngôn ngữ con người.

Chi chi...

Lúc này tiểu bạch viên vỗ vỗ ngực chính mình kêu lên vài tiếng, hướng về phía Vân Thiên Hà mọi người giả trang mặt quỷ, thân thể giống như một cái bóng màu trắng, hơi bật lên, đã thấy xuất hiện tại một thân cây cách đó mấy trượng, mười phần nhanh nhẹn linh hoạt.

Vân Thiên Hà chú ý tới, tại thời điểm tiểu bạch viên bắt đầu tìm kiếm băng tâm trùng, con mắt thứ ba vẫn khép chặt giữa trán đột nhiên mở ra.

Con mắt này tựa hồ như có thể nhìn thấy một ít thần kỳ gì đó, nó nhảy lên trên thân cây xung quanh quan sát một chút, lúc này lại nhảy trở về, trực tiếp hạ trên vai Vân Thiên Hà, cầm tóc Vân Thiên Hà, chỉ về một phương hướng.

Vân Thiên Hà thấy vậy, liền lập tức di chuyển về phương hướng tiểu bạch viên chỉ.

Có thể là con mắt thứ ba của tiểu bạch viên có thể biết trước được nguy hiểm, tại lúc Vân Thiên Hà dẫn theo những người còn lại theo phương hướng tiểu bạch viên chỉ đi tới, liền phát hiện ra bọn họ không hề gặp phải tình cảnh nguy hiểm nào, dọc đường đi vô cùng thông thuận.

Bất quá Vân Thiên Hà vẫn đi phía trước đội ngũ, tầm mắt của hắn rộng lớn hơn mọi người rất nhiều, liền nói với Nam Minh Khai:

- Có người muốn ôm tư tưởng làm ngư ông đắc lợi, như vậy để bọn họ làm vậy, tiền bối, đám người phía sau đã tới địa phương phát ra lam ma lệ tức rồi, tuy rằng tạm thời bị ngăn cản lối đi, thế nhưng bọn họ vẫn tiếp tục đuổi tới, chúng ta không thể lưu lại đầu mối cho bọn họ rồi!

- Người có dự định gì sao?

Thần tình Nam Minh Khai có chút không xác định nói.

- Đầu mối này là do ta bố trí, thế nhưng chúng ta tìm được Hương Tuyết cốc, thuận tiện chỉ cho bọn họ một lần, làm ngư ông, cũng không nhất định có thể thu lợi.

Nói xong, Vân Thiên Hà tiếp tục để tiểu bạch viên tìm kiếm, để Đường Linh Toa và Vũ Phương Khinh Thần dẫn đường, chính mình đi cuối cùng phía sau đội ngũ, bắt đầu thanh lý vết tích bọn họ lưu lại, cũng bắt đầu chế tạo vết tích mới.

Mà Nam Minh Tuyết đứng bên cạnh quan sát liền nhìn ra ý đồ của Vân Thiên Hà, trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

- Người này lại muốn mang đại họa cho người ta!

Nhưng trong lòng nghĩ vậy, Nam Minh Tuyết hiểu ra ý tứ của Vân Thiên Hà, lúc này cũng đi tới, trợ giúp Vân Thiên Hà bố trí, cứ như vậy, tốc độ tiến triển của bọn họ sẽ nhanh hơn nhiều.

Vân Thiên Hà bố trí nơi này, thấy Nam Minh Tuyết đã ở một bên theo giúp vui, nhưng thấy vết tích đầu mối nàng bố trí cùng với ý đồ của chính mình hoàn toàn ăn khớp, không khỏi vô cùng kinh ngạc trong lòng. Nữ tử này quả nhiên là người thông minh, cư nhiên đoán được dụng ý chính xác hắn bố trí những vết tích này...

Bất quá hắn không thay đổi sắc mặt, có một người giúp đỡ, hắn càng có thể đẩy nhanh tốc độ hơn, vì vậy sau khi hướng về phía Nam Minh Tuyết gật đầu một cái, liền tiếp tục bố trí. Hình ảnh này làm cho Thần Hoa Đóa Đóa đứng một bên quan sát có chút không cam lòng. Trong lòng nàng không phục, liền cũng tự mình chạy tới lần qua lần lại một ít thứ đến, học theo hình dạng bố trí của Vân Thiên Hà và Nam Minh Tuyết.

- Đóa Đóa, không nên hồ đồ nữa!

Thần Hoa Diệu thấy Thần Hoa Đóa Đóa chạy tới giúp vui, thế nhưng nàng căn bản không hiểu rõ ý đồ của Vân Thiên Hà, ngược lại còn phá hư bố trí, liền quát bảo ngưng lại.

- Thế nhưng mờ mờ, người ta vẫn không có chuyện làm, cảm giác chính mình thực vô dụng!

Thần Hoa Đóa Đóa mân mê cái miệng nhỏ nhắn, có chút ủy khuất.

Thần Hoa Diệu và Nam Minh Khai nhìn nhau, đầu tiên là kinh ngạc, lập tức cười cười, nói:

- Giá trị của một người sẽ quyết định tại một ít thời khắc then chốt, bình thường cho dù người không làm chuyện gì cũng không có người nào nghĩ người vô dụng, người có phần tâm tình này, như vậy là đủ rồi!

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên nói với Thần Hoa Đóa Đóa:

- Nàng đã nghĩ chính mình không có việc gì làm, vậy hiện tại có một nhiệm vụ nhỏ muốn giao cho nàng, tiếp tục chuyện vừa rồi của nàng, nhưng không được bố trí chủ yếu chúng ta lưu lại bị phá hỏng là được!

Nghe xong lời này, Thần Hoa Đóa Đóa đầu tiên là sửng sốt, lập tức trung mắt hiện lên một tia kinh hỉ, liền hừ một tiếng, nói:

- Ta mới không cần người đến vung tay múa chân đây, hừ!

Nhưng ngoài miệng nói như vậy, động tác lại rất lưu loát nhẹ nhàng.

Muốn làm chuyện phá hoại đối với Thần Hoa Đóa Đóa mà nói, chính là chuyện tình vui vẻ nhất, nhưng ở dưới tình huống được người cho phép phá hư, lúc này Thần Hoa Đóa Đóa thực giống như tìm được một chuyện chơi đùa vui nhất, đùa đến không biết trời đất.

- Nếu đã bố trí được rồi, người vì sao lại để nàng phá hư một ít?

Nam Minh Tuyết có thể phỏng đoán tâm tư của Vân Thiên Hà, nhưng hành động kỳ quái của Vân Thiên Hà lúc này lại làm cho nàng cảm thấy mê hoặc, nàng phát hiện tâm tư người này thực giống như thiên mã hành không, hần căn bản không thể phỏng đoán nắm bắt.

- Tự nhiên!

Vân Thiên Hà chỉ nói với Nam Minh Tuyết hai tiếng, thấy Đường Linh Toa và Vũ Phương Khinh Thần đã hạ xuống cách bọn họ một đoạn khá xa, vì vậy liền nhanh một bước đi tới, tiếp tục bố trí.

Nam Minh Tuyết lăm bắm hai tiếng này của hần hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu rõ dụng ý của hần, rất nhanh hồi phục tinh thần, lập tức đi theo.

Khoảng chừng ba canh giờ qua đi...

Bạch viên đối quả thực không phụ sự kỳ vọng của mọi người, nó trời sinh tựa hồ đối với băng tâm trùng có sức hút kỳ lạ nào đó dẫn nó đi thăm dò và tìm kiếm, cũng giống như nó đang tìm kiếm một thứ gì đó đẹp nhất thế gian.

Khi đoàn người Vân Thiên Hà theo tiểu bạch viên dừng lại tại một sơn đạo quanh co khúc khuỷu, trước vách đá dựng đứng, rốt cuộc nhìn thấy một cửa sơn động cao ước chừng trăm trượng tại phụ cận, cũng từ chỗ cửa sơn động tiến vào, liền phát hiện ra một tảng lớn băng tâm thụ tồn tại.

Mà tiểu bạch viên tựa hồ tìm được chỗ vui chơi, giống như một con ong mật vất cả vãn cù, nhảy lên trên băng tâm thụ, bắt lấy băng tâm trùng trong thân băng tâm thụ, ăn uống vô cùng thoải mái, ăn rất hưng phấn đã nghiền. Nam Minh Khai nói:

- Nơi đây quả nhiên ẩn dấu sâu đậm, nếu như không có cửu phách thiên viên, sợ là chúng ta phải tìm kiếm liên tục ba ngày cũng không chừng, cửa vào Hương Tuyết Cốc hẳn là ở ngay gần đây, nhưng hoàn cảnh nơi này ác liệt, sương mù dày đặc, còn có một cỗ ba động cổ quái lưu chuyển, sợ rằng muốn tìm được chỗ tiến vào chân chính, cũng không phải là một chuyện dễ dàng!

Lúc này, Thần Hoa Diệu đột nhiên nói:

- Theo ta được biết, cửa vào Hương Tuyết Cốc tổng cộng có ba chỗ, hai nơi là giả tạo, chỉ có một nơi là thật, hơn nữa cả ba nơi này đều có một động thiên hoàn toàn khác nhau!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lại nói:

- Chúng ta trước tiên tìm kiếm một chỗ bí mật nào đó nghỉ ngơi tạm là được, những chuyện phí sức lao động, tốt nhất là giao cho người khác đến làm!

Nam Minh Khai lĩnh hội ý tứ của Vân Thiên Hà, cười nói:

- Tiểu tử ngươi thích âm mưu như vậy, bất quá cũng tốt, hiện tại không biết ý đồ chân chính của đám người đó, xác thực phải cẩn thận đề phòng mới được!

Nói xong, Nam Minh Khai đi xung quanh tìm kiếm một chút, thấy có một huyết động nho nhỏ trên vách núi, lúc này thân thể hơi bật nhẹ, nhảy vào lỗ hổng huyết động kia, tra xét một phen mới nói:

- Ở đây có thể ẩn dấu hành tung rất tốt, chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ này một chút vậy!

Vân Thiên Hà theo sau vào trong huyết động nhìn một chút, xác thực là một địa phương ẩn dấu hành tung rất tốt, có thể trực tiếp quan sát tình cảnh xung quanh, nơi này xác thực là một địa phương không tồi, vì vậy để Nam Minh Tuyết và Thần Hoa Đóa Đóa làm một ít bố trí, mọi người liền tiến vào huyết động nghỉ ngơi, một lúc nữa sẽ có tuồng đặc sắc cho bọn họ xem.

Trong lòng núi, nhóm người Vu Thần Diện vốn là đội ngũ mười ba người, nhưng lúc này chỉ còn lại chín người.

Vị trưởng lão kia tại lúc vào núi, vẫn luôn giữ khuôn mặt bình thản, nhưng những người còn lại thì tức giận tức mức nghiến răng ngứa ngáy, tại lúc rốt cuộc tìm được địa phương có băng tâm thụ, Thần Cơ phân phó nghỉ ngơi chỉnh đốn. Lúc này mọi người có chút uể oải ngồi xuống, uống ăn ăn lương khô.

- Con mẹ nó, những tên đó chính là cáo già giả hoạt mà, dọc theo đường đi có rất nhiều địa phương nguy hiểm, ta nghĩ bọn họ hẳn là chết rồi mới đúng!

Một vị Bạch vụ rốt cuộc không nhịn nổi phần nộ cực độ trong lòng, chửi ầm lên.

Đoàn người từ lúc vượt qua ảo ảnh, bấy rập đầu tiên bọn họ phải vượt qua chính là lam ma lệ tức lan tràn, có một người không kịp phòng bị tránh ảnh hưởng của lệ tức, trực tiếp phát điên, tiến hành công kích chém giết đối với đồng bọn, bọn họ dưới tình huống bất đắc dĩ, đành phải giết chết.

Nhưng đó cũng mới chỉ là bắt đầu bị kịch đối với bọn họ, đoạn đường tiếp theo gặp phải cảnh tuyết nham sạt lở, người bị đồng bọn trước đó dưới ảnh hưởng của lam ma lệ tức đánh trọng thương, không phòng bị được tuyết nham sạt lở, kết quả bị mạnh mẽ đập thành thịt vụn.

Mới chỉ vào núi, bọn họ đã tổn thất mất hai người, bọn họ phải vô cùng cẩn thận.

Nhưng mà, khi bọn họ đã coi thường trình độ âm hiểm của Vân Thiên Hà, hai nơi đầu tiên chính là vì bọn họ không cẩn thận tạo thành thương vong, điều này nằm trong tình lý, bọn họ có thể bình tĩnh đối mặt, dù sao địa phương này Vân Thiên Hà không hề động chân động tay.

Mà trong hành trình phía sau, bọn họ dọc theo vết tích Vân Thiên Hà bố trí, hai người tốc độ nhanh hơn một chút trở thành mục tiêu tiếp theo, đột nhiên có một địa phương hình thành sụp đổ, phía dưới chính là vách đá dựng đứng, lúc thân thể bọn họ rơi xuống, nắm chặt một tuyết đằng vươn tới.

Thế nhưng bọn họ không ngờ tới, chính là tuyết đằng kia cũng bị động chân động tay, bọn họ mượn lực nắm lấy, tuyết đằng liền không một tiếng động đứt đoạn, trong đó có một người không kịp phản ứng, liền rơi xuống núi, mà một người vô cùng vất vả mới leo lên được, nhưng cũng bị một ít đằng mạn gai nhọn có độc xung quanh làm bị thương.

Cứ như vậy, bọn họ một đường đi theo Vân Thiên Hà bố trí tới địa phương có băng tâm thụ, đội ngũ tổng cộng mười ba người đã bị tổn hại bốn người, điều này không khỏi làm cho đám người này vô cùng tức giận trong lòng.

Thế nhưng đối với vị thánh nữ kia mà nói, tuy rằng bọn họ đã phải trả giá rất đắt, nhưng cũng đã tìm được vị trí đại khái của Hương Tuyết Cốc, chết mấy tiểu nhân vật cũng không có vấn đề gì, trong lòng nàng, chỉ cần là thứ nàng cần, cho dù là toàn bộ đám người này chết đi cũng vô cùng đáng giá.

Bởi vậy trên mặt vị thánh nữ này không hề có chút gợn sóng nào, nàng đi tới địa phương Vân Thiên Hà đã tới trước đó quan sát tỉ mỉ bốn phía, sau khi tiến vào trong cửa sơn động nhìn thấy một tảng lớn băng tâm thụ, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn, nói:

- Các người hai người một tổ, lập tức đi vào trong thăm dò, cửa vào Hương Tuyết Cốc hẳn là ở ngay phụ cận. Nhìn xem có vết tích những người đó tiến vào hay không!

Những người đó nghỉ ngơi một hồi, tuân mệnh tiến vào trong rừng băng tâm thụ, thế nhưng vừa mới tiến vào không lâu, chợt nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền tới.

370. Chương 373: Chân Thực Chi Nhân.

Kỳ thực cũng tương đương với có ba đạo môn, một đạo sinh môn, hai đạo tử môn người tiến vào tử môn nhất định cứu tử nhất định, còn nếu như không vượt qua được Vu cảnh vu hồn thú canh gác, cái giá phải trả cũng phi thường nghiêm trọng.

Tám người Thần Cơ còn lại, hai người một tổ, tổng cộng chia làm bốn tổ, phân biệt để ba tổ sáu người tiến vào thăm dò ba đạo môn, chỉ là nàng không nghĩ tới Vu cấm bố trí nơi này đã hàng trăm năm trôi qua vẫn còn hữu hiệu tới vậy, có một tổ hai người vừa mới vào cửa không lâu, liền gặp phải công kích, các nàng bên ngoài chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết, sau đó không còn động tĩnh nào khác.

Hai tổ còn lại còn chưa có động tĩnh nào truyền ra, lúc này bên ngoài chỉ còn lại Thần Cơ và hai vị trưởng lão, bọn họ ước hẹn trong thời gian một nén hương, thế nhưng không nhìn thấy bất cứ kẻ nào ra ngoài hồi báo tình huống, hai vị trưởng lão không khỏi nhẹ giọng nghị luận, thần sắc mang theo một tia đau buồn âm thầm.

Thần Cơ nhíu mày:

- Nếu như đã đến nơi đây, cũng tìm được cửa vào Hương Tuyết Cốc, chúng ta cũng không còn đường lui nữa rồi, mặc kệ là phía trước có người bố trí bẫy rập hay không, hoặc là Vu tổ nương nương từng bố trí Vu cấp, chúng ta cũng phải tự mình đi vào thử một lần. Hai người các người, phân biệt đi hai cửa vào trong rừng và con đường bên trái, bản tọa đi vào con đường bên phải, có thể thuận lợi tiến vào hay không, nhìn vào thiên mệnh!

Hai vị trưởng lão thấy Thần Cơ lựa chọn chính mình tiến vào con đường vừa mới truyền tới tiếng kêu thảm thiết, trong lòng đều tự suy nghĩ cẩn thận, bọn họ cũng không ngốc, con đường có động tĩnh truyền ra như vậy nói rõ con đường này có thể tránh khỏi nguy hiểm, con đường không có động tĩnh nào truyền ra, điều này có ý nghĩa nếu gặp phải nguy hiểm, bọn họ ngay cả cơ hội kêu lên thảm thiết cũng không có.

Do dự một lúc, hai vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, nói:

- Thánh sứ các hạ, chúng ta còn lại ba người, nếu như tiếp tục phân tán mà nói, chỉ gặp phải cảnh từng người bị đánh bại, ta nguyện cùng với thánh sứ các hạ cùng tiến cùng lui, như vậy có thể chiếu ứng tốt lẫn nhau, không biết ý thánh sứ các hạ như thế nào?

Thần Cơ tự nhiên biết rõ tâm tư hai trưởng lão, liền gật đầu nói:

- Đã như vậy, chúng ta cùng nhau đi một đường này vậy!

Nói xong, liền trước một bước tiến về phía con đường đã chọn, rất nhanh không còn nhìn thấy bóng dáng, hai vị trưởng lão lập tức đuổi theo, thân ảnh cũng rất nhanh biến mất trong phiến rừng băng tâm thụ.

Đợi khi mấy người đó đi vào, lúc này Vân Thiên Hà mới đứng từ trên huyết động nhìn xuống, hơi thở người nhảy xuống, tại lúc Nam Minh Khai và những người khác cùng xuống theo, Vân Thiên Hà nói:

- Xem ra vị thánh nữ Vu Thần Miếu này cũng là một người thông minh, để thủ hạ đi trước tiên phong dò đường, cuối cùng mới lựa chọn con đường có khả năng là thật lớn nhất!

Nam Minh Khai lại nói:

- Kỳ thực đau khổ cũng chỉ vừa mới bắt đầu, muốn thuận lợi tiến vào Hương Tuyết Cốc, nếu như không có hướng đạo mà nói, cuối cùng có thể tiến vào cũng phải trả cái giá rất nặng mới thành công!

- Bất quá như vậy cũng có thể tiêu hao thực lực của bọn họ. Chuyển đi này của Vu Thần Miếu, những người khác chỉ đóng vai trò làm pháo hôi, chỉ có hai trưởng lão và thánh nữ mới là chủ lực, hiện tại bọn họ ba người không đồng lòng, đều đã nổi lên dị tâm, ta nghĩ không cần chúng ta làm gì bọn họ, trong bọn họ tồn tại tai họa ngầm như vậy cũng đã đủ để trí mạng rồi!

Đường Linh Toa nghe có chút không hiểu lời Vân Thiên Hà nói, nàng sờ sờ tiểu bạch viên vô cùng nhu thuận chơi đùa bên cạnh nói:

- Thiên Hà, chúng ta nên đi con đường nào, còn muốn để tiểu bạch viên thăm dò sao?

Nam Minh Khai nói:

- Kỳ thực con đường mà thánh nữ Vu Thần Miếu chỉ có hơn phân nửa là con đường tiến vào Hương Tuyết Cốc!

- Phân nửa, tiền bối nói vậy giải thích thế nào?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên hỏi.

Nam Minh Khai vuốt vuốt râu mép, nói:

- Kỳ thực, cả ba con đường này đều có một tác dụng riêng, vị thánh nữ kia lựa chọn con đường bên phải, như vậy các nàng tiến vào trong đến đoạn đường tiếp theo, nàng vẫn phải làm ra lựa chọn, nếu như lựa chọn sai lầm mà nói, bọn họ vẫn như cũ đi vào tử môn!

- Ý tứ của tiền bối chính là, trong ba con đường này, kỳ thực cuối cùng nói thông với nhau, chỉ bất quá là bị vu pháp bố trí, hình thành nhiều hoàn cảnh khác nhau.

Vân Thiên Hà liền nói.

- Nếu như có chân thực chi nhân, có thể nhìn xuyên qua bố trí ảo cảnh vu pháp, thuận lợi tiến vào cốc!

Nam Minh Khai gật đầu, lúc này liền đột nhiên nhìn về phía Tầm Nguyệt có chút trầm mặc bên cạnh Đường Linh Toa, nói:

- Cô nương, tiếp theo phải nhờ tới người và tiểu bạch viên làm hướng đạo rồi!

Tầm Nguyệt nghe lời này, có chút mê hoặc.

Mà Vân Thiên Hà giật mình nói:

- Ý tiền bối chính là, nàng chính là người có mệnh văn tương đồng với Vu tổ nương nương?

Vân Thiên Hà lắc đầu:

- Điều này lão phu không thể suy tính được, nhưng có một chuyện lão phu biết, mệnh lý của nàng gần đây ba động lúc yếu lúc mạnh, mà loại mệnh lý ba động kỳ dị như thế này sẽ làm cho Vu hồn thú trong Vu cảnh không chủ động công kích chúng ta, mặt khác còn có mệnh lý của tiểu bạch viên ba động rất mạnh, có thể khắc chế được Vu hồn thú, hơn nữa tiểu bạch viên còn có con mắt thứ ba, có thể nhìn thấu Vu hồn thú, xem thấu mê cảnh, đồng thời có thể thấy nhược điểm nó, đây mới chân chính là chân thực chi nhân!

- Đã như vậy, chúng ta liền khởi hành thôi!

Vân Thiên Hà hướng về phía Tầm Nguyệt gật đầu, Đường Linh Toa trấn an tiểu bạch viên, để tiểu bạch viên đi trước Tầm Nguyệt.

Trong rừng cây, nơi nơi đều là băng tâm thụ giống như cương châm sắc nhọn, nhưng thân cây này thỉnh thoảng sẽ tản mát ra một ít quang mang sáng bóng nhàn nhạt, nhưng tiểu bạch viên lại có chút thích thú đối với quang mang tỏa ra nơi thân cây, dùng đôi móng vuốt sắc bén không gì sánh được mở thân cây, tìm từ bên trong băng tâm trùng ăn ngon lành.

Khi thân cây không còn băng tâm trùng, liền lập tức mất đi quang mang sáng bóng.

Có vị thánh nữ Vu Thần Miếu và hai vị trưởng lão đi trước mở đường, khi nhóm người Vân Thiên Hà tiến vào, giữa đường cũng không gặp phải nguy hiểm gì, thế nhưng bọn họ cũng phải đề phòng những người vào trước có thể sử dụng âm mưu quỷ kế nào đó.

Đi trong thời gian khoảng chừng nửa nén hương, khi Vân Thiên Hà và Tầm Nguyệt đi tới trước một thân cây tương đối to lớn, thấy nơi này có một thi thể chảy máu tươi đầm đìa nằm dưới gốc, trên thân thể có rất nhiều dấu vết móng vuốt và răng nanh cắn xé, thậm chí ngay cả đầu cũng không thấy, làm người khác thấy mà giật mình, vô cùng thê thảm.

Vân Thiên Hà theo vết máu hình thành con đường, hướng về phía sương mù bao phủ cách đó không ra tập trung quan sát, nhất thời cảm giác được nơi này tựa hồ có một con cự thú vô cùng kinh khủng trợn mắt nhìn hằm, lập tức hướng về phía hằm mở cái miệng đỏ lòm như chậu máu, xông tới cắn xé.

- Thiên Hà, không nên phân thần, đây là mê cảnh, có thể công kích tâm thần!

Thần Hoa Diệu nhắc nhở nói:

- Trong những người vào trước có hai người đã gặp nạn, bắt quá phạm vi bọn họ thăm dò tương đối hẹp một chút, khi ba người Vu Thần Miếu tiến vào, bọn họ vẫn như cũ sẽ phải lựa chọn, có thể còn đồng hành cùng một chỗ với nhau, cũng có thể tách xa nhau, thế nhưng chúng ta nghìn vạn lần không được đi tán!

Vân Thiên Hà hồi phục tinh thần lại, trong lòng còn có chút sợ hãi gật đầu, vừa rồi cái xác kia xác thực là bị công kích tâm thần, để hấn thiếu chút nữa thất thủ, lúc này không dám tiếp tục tùy tiện dùng tinh thần cảm ứng thăm dò hoàn cảnh xung quanh.

Ở chỗ này, dùng tinh thần cảm ứng chỉ có thể làm đối tượng trọng điểm công kích, tất cả phải dựa vào mắt thường đến xem, dùng tâm nhãn phán đoán.

Tiếp tục đi trước một đoạn, nơi này xuất hiện một cỗ thi thể khác, cỗ thi thể này so với cỗ thi thể trước đó không giống, cỗ thi thể này bị kéo đứt tứ chi, tử trạng của người này cực kỳ thống khổ, nhìn thấy không khỏi có chút da đầu tê dại.

Đường Linh Toa nhìn thoáng qua, rất nhanh rút đầu lại không dám nhìn nữa, lúc này nắm chặt cánh tay Vân Thiên Hà, bàn tay nhỏ bé hơi run run, trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi rồi.

Thế nhưng nữ tử sợ hãi những chuyện này là điều bình thường, mà biểu hiện của Đường Linh Toa lúc này lại có chút khác biệt, khi nàng đi theo Vân Thiên Hà nửa đoạn, đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng, cứng ngắc ôm chặt lấy thắt lưng Vân Thiên Hà, vùi đầu vào trong lòng hấn, run rẩy càng thêm mãnh liệt.

Vân Thiên Hà cảm thấy không thích hợp, xung quanh nơi này ngoại trừ cỗ thi thể ra, cái gì không phát hiện, nhưng Đường Linh Toa lại có biểu hiện này, nàng rốt cuộc là nhìn cái gì, vì vậy hỏi:

- Linh Toa, nàng vừa mới nhìn thấy cái gì?

- Thiên Hà, muội nhìn thấy đôi mắt tử kia thật đáng sợ!

Đường Linh Toa run rẩy nói.

- Không tốt, vấn đề chính là bản thân cỗ thi thể này!

Lúc này, Vân Thiên Hà cuối cùng ý thức được nơi nào không thích hợp rồi.

Bắt quá khi hấn ý thức được vấn đề này, đột nhiên cảm thấy có cỗ khí tức máu tanh từ phía sau hấn xông tới, lúc này Vân Thiên Hà cảnh giác, trực tiếp rút Vân Tru ra.

Tại lúc nhìn thấy cỗ thi thể không đầu đột nhiên lao về phía hấn, liền không một chút lưu tình mạnh mẽ dùng Vân Tru chém xuống, mang theo một đạo kiếm ảnh cường liệt, chém thi thể thành hai nửa.

Nam Minh Khai nhận được động tĩnh nơi này, quay người ngược lại thấy Vân Thiên Hà một kiếm chém thi thể thành hai nửa, lúc này rốt cuộc đã hiểu ra cái gì, nói:

- Xem ra Vu hồn thú luôn bên cạnh chúng ta rình rập, nó có thể điều khiển thi thể đến công kích chúng ta, mới vừa rồi thi thể không có tay chân kia, chỉ sợ đã bị Vu hồn thú khống chế, là bị ba người Vu Thần Miếu kí chặt đứt tay chân.

- Chúng ta làm thế nào mới phát hiện được Vu hồn thú?

Vân Thiên Hà nói.

- Vu hồn thú là thứ gì đó vô hình, chỉ là loại hình thái thể ý chí sau khi tan vỡ hình thành, tựa như cái bóng, chúng ta dùng mắt thường không thể nào nhìn thấy chúng được, nếu như dùng tinh thần cảm ứng mà nói, bọn chúng sẽ dựa vào tinh thần chúng ta công kích, vì vậy chúng ta cần phải mượn chân thực chí nhãn của tiểu bạch viên, chỉ có tiểu bạch viên mới có thể khắc chế được đám Vu hồn thú này, bọn chúng sẽ công kích những người có ý chí yếu nhất trong đội ngũ chúng ta, thông qua khống chế người đó để công kích những người còn lại!

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, nhất thời cái trán đổ mồ hôi, lúc này lôi cánh tay Đường Linh Toa, nhanh chóng đi tới bên người Tầm Nguyệt và tiểu bạch viên, để nàng cùng tiểu bạch viên một chỗ, chính mình bảo hộ quanh thân, lúc này mới hơi yên lòng, một khi Vu hồn thú không chế được Đường Linh Toa mà nói, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Thứ đó không thể dùng tinh thần cảm ứng, một khi cảm ứng sẽ bị chui vào chỗ trống, nếu như dùng mắt thường căn bản không thể nhìn thấy, Vân Thiên Hà chưa bao giờ sinh ra cảm giác nghẹn khuất như vậy, suy nghĩ một chút, liền phóng xuất tinh linh chỉ khí ra ngoài, bảo vệ ba người một viên, tiếp tục tiến lên.

Mà đoàn người vừa mới đi trong thời gian một nén hương, sau khi ra khỏi phiến rừng cây bằng tâm thụ, đi tới trước một đài cao, nhìn thấy một màn, lại khiến mọi người trừng mắt há mồm.

371. Chương 374: Vu Hồn Thú.

Thế nhưng nếu có nghìn vạn khóa gì đó giống như thủy tinh ngưng tụ một chỗ, như vậy tia sáng của chúng chiếu xuống, bọn chúng chiết xạ ánh sáng lẫn nhau rồi tỏa ra xung quanh, đó là ánh sáng ngọc nhiều màu sắc khác nhau, một thế giới khiến tâm linh con người phải kinh ngạc.

Phảng phất giống như tiến vào một thế giới mộng ảo, thế giới này ngoại trừ máu trắng của tuyết làm màu nền, còn màu sắc chủ đạo thu hút ánh mắt chính là thế giới ban lan rực rỡ muôn màu muôn vẻ.

Nhưng trên thực tế, đó là chỉ là một vách đá ẩn tượng một thế giới chưa từng có người nào thăm dò qua, trên vách đá có vô số khối thủy tinh màu sắc rực rỡ, khi ánh sáng chiếu rọi vào những khối thủy tinh này, sau đó lại tiếp tục chiết xạ ra, liền hình thành một thế giới khiến người khác phải hoa mắt say mê.

Nhưng mà, những tia sáng này lại cấu thành một thế giới hư huyền, làm cho trong lòng mọi người khó có thể phân được đâu là thực đâu là ảo.

Khi Vân Thiên Hà trước sự vật thần kỳ này lấy lại tinh thần, lại cảm thụ được gần vách núi đá kia mang lại cho hắn một loại hung hiểm khó diễn tả thành lời.

- Không nên tiếp tục đi vào trong!

Vân Thiên Hà muốn tiếp tục đi về phía trước, nhưng lúc này Nam Minh Khai đột nhiên nhắc nhở, cũng nắm bờ vai hắn, nói:

- Tầng đá trên vách núi kia, bản thân nó có một loại năng lượng kỳ dị nào đó, nhưng đã bị hạ Vu cấm. Nói cách khác, vị trí của chúng ta hiện tại đã lạc vào trong Vu cảnh rồi, tất cả đều là giả tạo, thế nhưng cũng là tồn tại chân thực, đặc tính của chúng là phản hiệu quả, cũng là trái với lẽ thường, nếu như người đi về phía trước, kỳ thực chính là đang rút lui, nếu như người lui lại phía sau, kỳ thực chính là đi về phía trước!

- Ý tứ của tiên bối là chúng ta nhìn không thấu loại ảo cảnh này, cũng không thể cảm ứng được một ít tồn tại chân thực trong ảo cảnh?

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc nói:

- Cho dù là một Võ Thánh cường đại tới đây, nếu như không tìm được phương pháp chính xác, khả năng sẽ vị vĩnh viễn vây ở chỗ này, hiện tại nơi đây vô cùng kỳ dị, nếu như dùng bạo lực phá giải mà nói, sẽ phát sinh lực lượng phản phệ, cái được không bù nổi cái mất!

- Nếu như là buổi tối thì tốt rồi!

- Buổi tối?

Nam Minh Khai biết Vân Thiên Hà suy nghĩ cái gì, lắc đầu nói:

- Buổi tối thì lại có ánh sáng tinh thần, cũng có thể là tinh quang ánh trăng chiếu xạ xuống mặt vách đá này, vẫn như cũ phát sinh biến ảo vạn vật, càng thêm hư thực khó dò, chúng ta tại thời gian ban ngày mới có thể ra được ảo cảnh này, nếu như buổi tối vậy thì sẽ càng phiền phức hơn.

- Đã như vậy, tiên bối có phương pháp cụ thể nào hay không?

Vân Thiên Hà tới nơi này cũng không có chủ ý nào, ở nơi đây chỗ nào cũng có hiện tượng vô cùng quái dị, đều là những thứ căn bản hẳn chưa từng kiến thức qua, không cách nào dùng phương thức tư duy của chính mình để giải thích.

Nam Minh Khai nói:

- Ở chỗ này, chân thực chỉ nhân của tiểu bạch viên sẽ có giá trị lớn nhất của nó, bất quá ở đây còn có con đường khác, chúng ta tới đây không thể theo dõi ba tên Vu Thần Miếu kia tiếp tục tiến lên, chỉ có thể dựa vào tiểu bạch viên cho chúng ta chỉ dẫn tiếp tục con đường phía trước, nếu như có thể thuận lợi xông qua được ảo cảnh, tới cửa vào cốc, có thể dùng kiện vũ khí kia mở cửa cốc, tiến vào Hương Tuyết Cốc!

Nghe đến đây, Vân Thiên Hà sờ sờ đầu tiểu bạch viên, nói:

- Tiểu nhị, tiếp theo toàn bộ phải nhờ vào ngươi rồi, hy vọng ngươi có thể thuận lợi giúp chúng ta tìm được nơi vào!

Chi chi...

Tiểu bạch viên kêu lên vài tiếng, hướng về phía Vân Thiên Hà làm mặt quỷ, nó lên ngồi xổm trên vai Đường Linh Toa, lúc này con mắt giữa trán đột nhiên mở ra, bên dưới ánh sáng nhiều màu làm nổi bật, tự nhiên có một đạo quang mang bảy màu hiện lên, lập tức bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Những người khác không dám quấy rối, đều đứng yên một chỗ bất động, kiên trì chờ đợi tiểu bạch viên dò đường.

Tiểu bạch viên nhìn xung quanh khắp nơi, khi hiểu rõ liền từ trên vai Đường Linh Toa nhảy xuống, ngược xuôi nhảy nhót chạy xung quanh một hồi, tựa hồ đã phát hiện ra thứ đồ chơi thật tốt nào đó, liền phát tay vẫy vẫy Vân Thiên Hà, rồi nhảy về một phía.

Vân Thiên Hà nói:

- Đuổi theo nó!

Liền lôi kéo cánh tay Đường Linh Toa chạy theo tiểu bạch viên.

Thế nhưng tiểu bạch viên cũng không biết thói quen đi lại của con người, nó dẫn đường lúc là nhảy bên này, lúc này nhảy bên kia, gặp phải một ít vách tường, hoặc là khe rãnh cách loại, nó giống như có thể nhìn thấu, trực tiếp giống như đi trên đường bằng, mà khi mọi người nhìn thấy là đất bằng phẳng thì tiểu bạch viên lại nhảy qua.

- A!

Tại lúc tiểu bạch viên dẫn đường nhảy phắt một cái tới vị trí cách đó hơn trượng, lại quay về phía Vân Thiên Hà phát phát tay, khi Vân Thiên Hà lôi kéo cánh tay Đường Linh Toa chuẩn bị vượt qua, Đường Linh Toa đột nhiên đập vào khoảng không, kinh hô một tiếng, toàn bộ thân thể giống như từ trên không trung rơi xuống, suýt chút nữa ngã nhào.

Vân Thiên Hà cả kinh, lập tức nắm chặt bàn tay Đường Linh Toa nói:

- Không nên buông tay, ta kéo nàng lên!

Nói xong, Vân Thiên Hà vận lực, liền kéo Đường Linh Toa lên.

Đường Linh Toa kinh hồn chưa định, ôm chặt lấy thắt lưng Vân Thiên Hà, nói:

- Thiên Hà, các ngươi cần phải cẩn thận, phía dưới cái gì cũng không có, hình như là vách núi, nhưng chúng ta lại nhìn thấy là đất bằng phẳng.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, liền nhắc nhở với mọi người phía sau:

- Mọi người chú ý, theo động tác của ta di chuyển, nếu như không an toàn, ta sẽ nhắc nhở mọi người.

Nói xong, Vân Thiên Hà ôm lấy Đường Linh Toa, liền vững vàng đáp xuống địa phương tiểu bạch viên vừa mới đặt chân, Vân Thiên Hà không dám sơ ý, vẫn luôn duy trì trạng thái Vân Thể Phong Kinh Thuật, cảm

giác đập phải một thứ giống như tảng đá lớn, lúc này mới hạ trọng tâm xuống, sau đó cẩn thận dò xét xung quanh, cảm giác nơi đây là một đài cao, lúc này mới quay lại nhắc mọi người.

Lúc mọi người đều đã vượt qua, Vân Thiên Hà mới chú ý tới tiểu bạch viên vẫn tiếp tục đi trước dẫn đường, bất quá lần này Vân Thiên Hà đã tăng thêm kinh nghiệm, phải là thấy tiểu bạch viên chạy động đi trước, nhất định là có thể trực tiếp chạy qua được, còn nếu như tiểu bạch viên gia tốc nhảy lên, vậy nhất định là có khe rãnh, hoặc là vách núi, hoặc là cây cối, hoặc là có vật gì đó.

Bởi vì tiến vào trong ảo cảnh quỷ dị này, trong mắt bọn họ đều là hiện tượng giả tạo, bọn họ không thể bị những hình ảnh trước mắt này lừa bịp, chỉ có thể giống như người mù, theo tiểu bạch viên tiếp tục tiến lên.

Tiểu bạch viên lựa chọn một con đường, đi thêm thời gian một nén hương, nó chỉ chỉ về phía trước, rồi lập tức nhảy lên trên vai Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thử đi vài bước, cảm giác tựa hồ đã đập trên đất bằng, cũng mười phần cứng rắn, nói rõ dưới chân bọn họ là một mảnh đất đai bằng phẳng, vì vậy liền thoải mái đi về phía trước, cảm giác không còn nguy hiểm gì, lúc này mới ý bảo mọi người phía sau theo lên.

Đúng lúc này tiểu bạch viên đột nhiên toàn thân da lông dựng thẳng đứng, nó tựa hồ như nhìn thấy thứ gì đó tồn tại, chỉ về phía trước chỉ chỉ kêu to.

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh dị, bởi vì hắn không nhìn thấy cái gì, nhưng lại nhận biết được có một cổ hung hiểm đang tiếp cận gần bọn họ, lúc này tâm thần đề phòng, nói:

- Mọi người cẩn thận!

- A...

Thế nhưng Vân Thiên Hà vừa nói xong, lúc này Thần Hoa Đóa Đóa đồng hành cùng với Thần Hoa Diệu đột nhiên bật mũi, sắc mặt có chút phát xanh, giống như sắp hít thở không thông, nằng không thể nào phát ra được âm thanh.

Thần Hoa Diệu bên cạnh nhìn thấy thế, lúc này bàn tay lúc lên, truyền tới một cỗ khí tức, liền nhìn thấy trước mặt Thần Hoa Đóa Đóa xuất hiện một cái bóng nhàn nhạt, lúc này lần thứ hai vung lên phát ra một đạo kinh khí, mang theo thần hồn ý chí cấp bậc Tông Sư của nàng đánh về phía cái bóng, lúc cái bóng bị đánh trúng, phát sinh âm thanh chấn động quái dị, tựa như gió lạnh rít gào, tùy theo tán loạn.

Phù...

Thần Hoa Đóa Đóa được giải trừ trói buộc, lúc này mở thở phào nhẹ nhõm, trong lòng còn sợ hãi nói:

- Cái thứ quỷ gì đó, nó giữ chặt cổ ta, còn muốn bóp chết ta!

Nam Minh Khai nói:

- Xem ra, con đường chúng ta đi hẳn là chính xác, cái bóng tấn công người chính là Vu hồn thú, nó đầu tiên là làm cho người hít thở không thông, ý chí trong lúc hoảng hốt, liền xâm nhập vào trong thần hồn ý chí của người, khống chế hành động tay chân tấn công chúng ta, đây chính là phương thức công kích của Vu hồn thú!

Nhưng đang nói, lúc này đôi lông mày của Nam Minh Khai khẽ động, sau đó vung chưởng lực lên, mang theo một cỗ lực lượng ẩn chứa nội tức cường đại, đánh vào giữa không trung.

Gào...

Sau đó chợt nghe được tiếng gào thét đau đớn, so với cái bóng trước đó Thần Hoa Diệu dùng khí tức hiển hiện ra rồi đánh ta mười phần tương tự, xem ra hẳn cũng cảm giác được Vu hồn thú tập kích.

Giải quyết xong một Vu hồn thú, Nam Minh Khai lại nói:

- Chúng ta càng tới gần cửa vào Hương Tuyết Cốc, Vu hồn thú sẽ càng nhiều, mọi người cẩn thận, tập trung thần hồn ý chí của các người, khi các người cảm giác được có một cỗ ba động đến gần, hãy lập tức dùng thần hồn ý chí ngưng tụ nội tức đánh tan nó, chúng ta không thể dùng mắt thường nhìn thấy vu hồn thú,

cũng chỉ có thể dựa vào trực giác phán ứng của chính mình làm ra phán đoán, nhất là Tuyết nhi và Khinh Thần, các người từng trải còn thấp, nhất định phải cẩn thận!

Nam Minh Khai nhìn Thần Hoa Diệu nói:

- Thần Hoa Diệu, muốn đối phó hữu hiệu đối với những Vu hồn thú này, tiếp theo phải nhờ tới dị thuật đặc biệt của Hoa Thần Chính Giáo các người, Vạn Linh Dẫn của các người có thể hiển hiện hình dạng đại khái của Vu hồn thú, hiện tại người phụ trách ba người Thiên Hà, Tầm Nguyệt, Linh Toa và còn ta phụ trách Đóa Đóa, Khinh Thần và Tuyết Nhi.

Sau đó, Nam Minh Khai nói với Thần Hoa Đóa Đóa:

- Đóa Đóa, người ở cùng một tổ với ta, ở phía trước dùng Vạn Linh Dẫn hiển hiện Vu hồn thú tới gần, ta phụ trách đánh tan chúng, không cần sợ hãi, ta sẽ bảo vệ người!

Thần Hoa Đóa Đóa nghe xong những lời này, dần dần có chút lo lắng, liền đi phía trước, thần tình cũng trở nên chuyên chú nghiêm túc, bắt đầu ngưng tụ khí tức, phóng xuất ra một cỗ khí tức đặc biệt, trong màn ảo cảnh, có vẻ có chút không hợp nhau.

Nhưng loại không hợp nhau này, đặc biệt khí tức xác thực có thể tạo được hiệu quả, khi một con Vu hồn thú tiếp cận tới gần, chỉ cần va chạm vào khí tức kia, sẽ bị hiển hiện thành một cái bóng không rõ ràng, Nam Minh Khai nhìn đúng thời cơ, lập tức phát động công kích, liền đánh tan con Vu hồn thú đến gần, đoàn người ngược lại có thể bình an vô sự tiếp tục tiến lên.

Bất quá Vu hồn thú tương đối e ngại tiểu bạch viên, Vân Thiên Hà để tiểu bạch viên dò đường, cứ cách mỗi một đoạn đều để Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt đi sát phía sau tiểu bạch viên, tại lúc bọn họ đi trước một đoạn khoảng cách, sẽ có mấy con Vu hồn thú đột kích phía sau.

Có loại khí tức đặc biệt của Thần Hoa Diệu, năng lực công kích của Vu hồn thú liền yếu hơn rất nhiều, Vân Thiên Hà không cần xuất thủ, trực tiếp dùng thần hồn ý chí công kích, liền có thể đơn giản đánh tan được hình thái ý thức thể của Vu hồn thú, thế nhưng khi bọn họ đi tới đầu cùng ảo cảnh, lúc sắp bước ra khỏi vùng ảo cảnh, lúc này tiểu bạch viên lại một lần nữa kêu to lên, hơn nữa bộ dạng có vẻ cực kỳ sợ hãi.

Không chỉ có tiểu bạch viên, khi Vân Thiên Hà cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại phô thiên cái địa ập tới, nhất thời biến sắc, Nam Minh Khai cũng ngưng trọng nói:

- Không tốt, là Vu linh vương...

372. Chương 375: Khế Ước Giáng Lâm.

Thế nhưng khi người đó đối mặt với một sự tình, một vật thể không biết, nhìn không thấy sờ không được, chỉ có thể bằng cảm giác cảm ứng được thứ đó vô cùng cường đại, như vậy sẽ mang tới cho tâm linh cảm giác kinh sợ.

Thứ gì đó thần bí không biết, cường đại không biết, khi đó sẽ làm cho đối phương không thể nào tìm thấy được nhược điểm của nó, hoặc là hình thái thể của nó, mà chỉ tạo ra trong óc con người một loại cảm giác mơ hồ vô hạn, đó mới là thứ đáng sợ nhất.

Chính là bởi vì mang theo loại cảm giác sợ hãi này, khi Thần Cơ mang theo hai vị trưởng lão, trải qua một loạt gian nan, bọn họ đã dùng hết tất cả mọi phương pháp, tràn đầy chật vật, rốt cuộc cũng bước tới được đầu cùng Vu linh ảo cảnh, thế nhưng đến đây bọn họ phải đối mặt với đối thủ, khi không còn là những Vu hồn thú nữa, loại kinh sợ chèn ép tâm linh này, khiến cho bọn họ bắt đầu cảm giác linh hồn của chính mình đang run rẩy sợ hãi.

Có thể bọn họ cho rằng, đây là do Vu tổ nương nung thực thi một loại nghiêm phạt đối với bọn họ khi bọn họ dám xông vào Hương Tuyết Cốc.

Kỳ thực bọn họ cũng không biết, tại thời điểm bọn họ gặp phải Vu linh vương, một viên mầm móng sợ hãi đã bị Vu linh vương thành công gieo vào trong lòng bọn họ, cũng đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm.

Ý chí của Vu linh vương cực kỳ cường đại, có thể nói là nó đã thôn phệ vô số Vu hồn thú khác dần dần tiến hóa thành, mà nó tại sinh linh trong huyền ảnh, là tồn tại kinh khủng nhất, bởi vì bản thân nó dựa vào tinh thần ý chí làm thủ đoạn tấn công hoặc là phòng ngự, vì vậy tinh thần ý chí của nó có thể so sánh ngang với một vị siêu cấp cao thủ Võ Thánh cường đại.

Nhưng có sự khác nhau chính là, nó có thể khống chế được vô số sinh linh có bản năng ý thức, hoặc là người có ý chí bạc nhược, tuyệt đối phục tùng nó khống chế và điều khiển, mà đối với những sinh linh không thể khống chế được, như vậy trước tiên nó sẽ gieo trong lòng bọn họ một viên mầm móng sợ hãi, để mầm móng sợ hãi mọc rễ nảy mầm, sau đó đạt tới mục đích cuối cùng chính là khống chế bọn họ.

Có thể, đầu Vu linh vương tại Vu linh ảo ảnh này đã buồn chán tới cực điểm, tại lúc nó phát hiện ra có người xông vào trong địa bàn của nó, liền nhanh chóng bố trí một trò chơi vui vẻ.

Đối mặt với cổ uy áp ý chí giống như phô thiên cái địa ập tới, Thần Cơ trên đường tới đây đã liên tục trải qua rất nhiều khó khăn gian khổ, mang theo tinh thần và thể xác uể oải tới cực điểm tới đây, năng đã có chút vô lực không thể chống đỡ được nữa rồi.

Cho dù là năng cũng phải biểu hiện ra trạng thái như vậy, mà hai vị trưởng lão có tu vi thực lực thấp hơn năng một chút càng không cần phải nói.

Thế nhưng Thần Cơ biết, đây là một trạm kiểm soát gian nan không gì sánh được, nếu như năng buông tha mà nói, cuối cùng chỉ có thể lưu lạc trở thành trò chơi vĩnh viễn cho Vu linh vương, chỉ còn lại một cái xác đã không còn linh hồn, mắt thấy Hương Tuyết cốc đang ở trước mặt, năng không muốn quay đầu lại.

Vì vậy tại thời điểm ý thức bị Vu linh vương công kích, Thần Cơ vẫn cắn răng đau khổ chống đỡ, mà hai vị trưởng lão bên cạnh năng, lúc này đã có chút không thể chống đỡ được, lúc này đột nhiên trong mắt một vị trưởng lão hiện lên một tia hồng quang, nhe răng cười quỷ dị, liền nhảy tới đánh một vị trưởng lão còn lại.

Mà vị trưởng lão kia đang tập trung toàn bộ thần hồn ý chí chống lại công kích tinh thần của Vu linh vương, căn bản không hề dự liệu tới chuyện người đồng bọn ngay bên cạnh lại đột nhiên giơ ma trảo về phía hắn.

- Đừng!

Khi vị trưởng lão này ý thức được không thích hợp, nhưng vừa mới quay sang, liền nhìn thấy vị trưởng lão kia mang theo đôi con người đỏ hồng quỷ dị, phảng phất thoáng cái đã đưa hắn vào vực sâu vô tận, hắn căn bản không hề phòng vị, đối phương đánh ra một chưởng, để miệng hắn phun ra máu tươi, ý thức bắt đầu trở nên không rõ, cảm giác có cái gì đó đang mạnh mẽ triệu hoán hắn, muốn hắn phải khuất phục...

Tại lúc Thần Cơ phát hiện ra dị trạng này, vị trưởng lão còn lại cũng đã triệt để biến thành tù binh, thành nô lệ của Vu linh vương. Bị khống chế tâm thần, năng phát giác ra tình thế vô cùng nguy hiểm, lúc này cũng không còn ý tới ai là thuộc hạ, ai trung thành, dứt khoát cầm lấy cây đoản trường trong tay, đánh về phía vị trưởng lão đã mê thất tinh thần.

Vị trưởng lão này bị Thần Cơ công kích, theo bản năng ý thức phòng bị phản kích, thế nhưng thực lực lại thua Thần Cơ, tại kiện vũ khí của Thần Cơ công kích tới, ý thức của hắn đột nhiên bị trùng kích, thân thể bị kiềm hãm, sau đó một cỗ lực lượng vô cùng cường đại léo tới, toàn bộ thân thể liền bay ngược ra ngoài, rơi xuống mặt đất bên trong ảo cảnh, lập tức bị thôn phệ không còn, trên thực tế đã bị rơi xuống vực sâu vạn trượng.

- Thánh...Thánh sư các hạ...

Lúc này, ý thức của vị trưởng lão còn lại hơi có chút thanh tỉnh, trong miệng hắn lẩm bẩm một câu, thế nhưng đôi mắt hắn dần dần đỏ lên, trong ý thức của hắn rất muốn công kích Thần Cơ, thế nhưng một nửa khác lại phản kháng lại nói cho hắn không thể làm như vậy, trong loại giây phút này, vị trưởng lão cuối cùng lựa chọn một con đường, liền nói với Thần Cơ.

- Giết...Ta...

Lúc này Thần Cơ cũng đã sắp tới vạch ngăn bị khống chế, tại lúc năng cảm giác chỉ còn cô độc một người, năng càng thêm sợ hãi, mà ý thức của vị trưởng lão bên cạnh này còn chưa hoàn toàn bị khống chế, chỉ ít còn để năng có một tia hy vọng, năng tự nhiên không thể hạ thủ được, năng do dự rồi.

- A...Ha ha...

Ngay lúc Thần Cơ còn đang do dự, lúc này vị trưởng lão bên cạnh đầu tiên là hét thảm một tiếng, sau đó là trong cổ họng phát ra cuồng tiếu phảng phất như đến từ viễn cổ địa ngục.

- Trong linh hồn người này tràn ngập tham lam, còn có dục vọng nguyên thủy nhất, vừa lúc bị chủ tể, có khôi lỗi phân thân các người, ta liền có thể sống lại, liền có thể rời khỏi trói buộc vĩnh hằng rồi, ha ha...

Trong cụ cười nhe răng điên cuồng, Thủy Cơ biết vị trưởng lão này đã triệt để biến thành khôi lỗi của Vu linh vương, liền phát động công kích đối với vị trưởng lão còn lại.

Nhưng mà vị trưởng lão này bị Vu linh vương khống chế trở thành phân thân, lập tức thực lực bạo tăng, lúc Thần Cơ dùng thủ trượng không những không tạo được thương tổn tới hắn, ngược lại còn bị tinh thần đối phương trùng kích phản phệ, nàng liên tục bại lui, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

- Di, thú vị, lại có người cư nhiên dùng Vu thuật Cổ Vu tộc, bất quá đáng tiếc không phải huyết thống Cổ Vu thuần khiết, bản tôn dùng thân thể người này sống lại, tất nhiên sẽ làm cho thực lực bạo tăng, giết chết đám chết tiệt đó, ta muốn báo thù, ta muốn trả thù...

Thanh âm của vị trưởng lão này hình như không phải phát ra từ miệng hắn, mà giống như một loại phúc ngữ, làm người khác nghe xong nghĩ vô cùng âm trầm quái dị, mười phần đáng sợ.

Nói xong, vị trưởng lão kia dùng đôi con ngươi huyết hồng đánh giá Thần Cơ nằm trên mặt đất, sau đó lấy một tay nhắc bổng nàng lên. Thần Cơ không có bất cứ sức phản kháng nào, nhưng lúc này trong lòng nàng ngược lại vô cùng bình tĩnh nói:

- Người rốt cuộc là thứ gì vậy, vì sao lại ở trong Vu linh ảo cảnh do Vu tổ nương nương bố trí?

- Hắc hắc, tiểu cô nương thú vị, không nghĩ tới người cư nhiên lại là tín đồ của bản tôn, vậy bản tôn hiện tại lấy danh nghĩa Vu tổ, trao tặng cho người sứ mệnh thánh sứ vĩ đại, người nguyện ý làm cho bản tôn mấy chuyện, chỉ cần người trung thành với bản tôn, như vậy bản tôn sẽ dạy cho người Cổ Vu thuật chính thống, đến lúc đó, ngoại trừ bản tôn, không còn ai có thể khu sử người, người có thể làm bất cứ điều gì người muốn làm!

- Người chính là Vu tổ nương nương?

Trong lòng Thần Cơ cực độ khiếp sợ, nàng nhìn đôi con ngươi huyết hồng kia, trong lòng hơi chút thất thần, nàng hoàn toàn không ngờ, nàng tín ngưỡng Vu tổ, cư nhiên lại lấy loại hình thức như thế này xuất hiện trước mặt nàng, nhưng ý thức của nàng lại nói cho nàng biết, đây không phải là Vu tổ nương nương chân chính.

Thế nhưng, điều kiện của Vu linh vương quý dị này đưa ra, không cần nghi ngờ chính là mê hoặc vô cùng to lớn, nàng đến Hương Tuyết Cốc là vì cái gì, chính là vì Cổ Vu thuật cường đại kia, không phải chính là vì nàng không có lực lượng đối phó với những người nào đó sao, nếu như vị Vu tổ trước mắt này có thể làm được điều đó, chỉ cần có thể giúp nàng thực hiện được nguyện vọng của nàng, vậy thì hắn có phải là Vu tổ nương nương hay không, nào có ngại gì?

Nghĩ tới đây, Thần Cơ đã động tâm rồi.

- Ta đáp ứng người, người muốn ta làm cái gì?

Vị trưởng lão bị khống chế đột nhiên phát ra một trận cuồng tiếu nói:

- Tốt, người phải nhận được hồi báo của bản tôn, nhưng để biểu thị lòng trung thành đối với bản tôn, người và bản tôn phải ký kết khế ước hàng linh, như vậy người có thể sử dụng và học tập được một ít lực lượng của bản tôn, sau đó bản tôn muốn người đến Huyền Long Trì trong Hương Tuyết Cốc, hủy diệt Thiên Long trấn linh trụ trong đấy Huyền Long Trì, đến lúc đó Vu linh ảo cảnh sẽ không thể nào khống chế được bản tôn và linh phách chỉ thân dung hợp, thành tựu Tổ vu chân chính, chỉ cần người có thể trợ giúp bản tôn tìm được một thi thể nữ tử Cổ Vu tộc thuần khiết, bản tôn liền có thể sống lại rồi, đến lúc đó, bản tôn muốn làm cho toàn bộ thế giới này đều phải chịu sự trả thù của bản tôn, hắc hắc...

Thần Cơ nghe lời này, trong lòng biết Vu tổ nương nương chân chính tuyệt đối không tà ác như vậy, đồng thời mang hỏa diễm cừu hận giận chó đánh mèo đi khắp thế gian, thế nhưng hiện tại nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác, đối mặt với mê hoặc vô cùng to lớn kia, nàng khẽ cắn môi, nói:

- Con dân trung thành của người, nguyện ý cùng với Vu tổ nương nương ký kết khế ước hàng linh.

...

Cùng lúc đó, tại lúc Vân Thiên Hà đi đến đầu cùng của Vu linh ảo cảnh, chân chính bước tới lối vào Hương Tuyết Cốc, lại cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại phô thiên cái địa lan tràn áp bách tới, liền ngưng lại.

Lời nhắc nhở của Nam Minh Khai để trong lòng Vân Thiên Hà nổi lên nghi vấn:

- Ý chí Vu linh vương cường đại như vậy, rốt cuộc là vật gì?

- Kỳ thực, đây là một cỗ thần hồn ý chí mặt trái bị tách ra, sau đó thôn phệ thần hồn ý chí của những Vu linh thú trong Vu linh ảo cảnh này hình thành nên, nếu như lão phu suy đoán không ai, đây rất có thể là do Ngã Khả Phạm Ny trước khi thất tung, mạnh mẽ tách ra một cỗ phân thân linh phách chứa cừu hận cực đoan, chỉ bất quá sau này nó đã thôn phệ rất nhiều Vu linh thú, dần dần trở nên cường đại.

Thần Hoa Diệu nghe được lời này, liền có chút suy nghĩ.

Chỉ chớp lát, nàng rốt cuộc đã nghĩ tới cái gì, đột nhiên nói:

- Trước khi tới đây, gia tổ đã từng đề cập một chuyện đối với ta, là nói lúc đại tan biến diễn ra, vị Ngã Khả Phạm Ny này thương tâm gần chết, từng muốn báo thù, bất quá trải qua nàng và Thương Nguyệt trấn an, mới lựa chọn nơi này làm nơi ẩn náu.

Chỉ là sau đó xảy ra một quái sự, vị Ngã Khả Phạm Ny kia biến mất vô tung, lúc đó hình như tại Đông vực có Cửu thái yên liên xuất thế, rất nhiều cao thủ đều đến nơi đó cướp giết, kết quả không địch lại được thủ hộ thú bên cạnh yên liên, rất nhiều người vong mạng trên Yên Liên Phong.

Lúc đó một đệ tử của gia tổ cũng từng tham gia việc này, sau đó may mắn tránh được một kiếp, trở lại hướng gia tổ nhắc tới tin tức Ngã Khả Phạm Ny lúc đó cũng từng hiện thân tranh đoạt Cửu thái yên liên.

- Chỉ là lúc đó trạng thái của Ngã Khả Phạm Ny không được như trước kia, gia tổ suy đoán nàng trong lúc luyện công, rất có thể vì cừu hận dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, vì vậy đã mạnh mẽ cắt đứt ý chí cừu hận chuyển dời sang một linh phách phân thân, hy vọng có thể mượn Cửu thái yên liên đột phá tu vi.

- Nhưng bởi vì bản thân Cổ Vu tộc có một loại thần dị thuật niết bàn, chỉ là lúc nàng bị thất tung, linh phách phân thân bị chuyển hóa ý chí mặt trái và cừu hận cư nhiên bị nàng giam giữ bao vây trong Vu linh ảo cảnh không hề bị tiêu diệt, hiện tại trải qua tiến hóa, đã trở thành Vu linh vương, xem ra Ngã Khả Phạm Ny thất tung cũng không phải là do nhân tố luyện công dẫn đến, nhất định còn có nguyên nhân nào khác.

373. Chương 376: Càn Khôn Thủ Trạc.

Bởi vì Miên Nguyệt tận lực để hấn dẫn theo Tầm Nguyệt đến, hẳn đã suy đoán có dụng ý khác.

Mà tiếp tục nghe được Thần Hoa Diệu nhắc tới chuyện tình Cửu thái yên liên và Yên Liên Phong, cùng với suy đoán Ngã Khả Phạm Ny thất tung, trong lòng Vân Thiên Hà đã có hoài nghi, Tầm Nguyệt có thể hay không chính là Ngã Khả Phạm Ny niết bàn chuyển thế đây?

Không chỉ trong lòng Vân Thiên Hà nổi lên một nghi vấn này, ngay cả Nam Minh Khai nghe được lời tự thuật của Thần Hoa diệu, cũng không khỏi ngay đầu nhìn thoáng qua Tầm Nguyệt, trong lòng cũng đang dần dần hiện lên suy đoán này.

Thế nhưng tâm cảnh thông linh của Tầm Nguyệt, không nổi lên một chút gợn sóng nào, hình như theo như lời Thần Hoa diệu, là một chuyện cùng với nàng không quá liên quan, khi những người khác đều đang ngây người, Tầm Nguyệt thản nhiên nói:

- Nếu như Vu linh vương cường đại như vậy, chúng ta làm sao đối phó, làm sao tiến vào Hương Tuyết Cốc.

Vân Thiên Hà lấy lại tinh thần, thấy biểu tình của Tầm Nguyệt, trong lòng càng thêm cổ quái, hần phát hiện, gần đây tâm tình của Tầm Nguyệt rất ít khi tiếp tục xuất hiện loại hiện tượng rối loạn như trước, nhưng thân thể lại phát sinh một ít biến hóa kỳ quái.

Tuy rằng trực giác của hần cho rằng, Tầm Nguyệt sẽ không có khả năng là Ngã Khả Phạm Ny niết bàn chuyển thế, thế nhưng trong lòng lại không nhận được để hai người này liên hệ cùng một chỗ, bởi vì bên trong đó có quá nhiều điểm đáng ngờ, tương đối phù hợp.

Bất quá lúc này, Tầm Nguyệt có thể bảo trì phần tâm tính thanh minh, cũng nói rõ hiện trạng của mọi người trước mắt. Vân Thiên Hà rất nhanh ý thức được vấn đề này, đối mặt với một linh phách phân hóa ra phần mặt trái và cừu hận của Thiên Cảnh Vô Tôn, trải qua trăm năm thôn phệ tiến hóa trở thành Vu linh vương, như vậy nó sẽ cường đại tới mức nào, bọn họ làm cách nào mới có thể chống lại được.

Nhưng thời gian quá ngắn, Vân Thiên Hà đã không kịp tự hỏi đối sách nữa rồi, bởi vì hần cảm giác được một cỗ ý chí rất mạnh đang lan tràn ập tới rất gần.

- Các người mau nhìn, nơi đó là cái gì?

Đúng lúc này, Vũ Phương Khinh Thần phát hiện ra phụ cận con đường phía trước truyền tới một trận quang mang quỷ dị, quang mang kia thực giống như từ trên trời rơi xuống, hấp dẫn lực lượng trong Vu linh ảo cảnh xảy ra lệch hướng, làm cho ảo cảnh nơi đây trở nên lập lờ, có một ít địa phương thỉnh thoảng hiện ra diện mạo chân thực.

Nam Minh Khai hướng về phía xa xa nhìn thoáng qua, thần sắc có chút khổ não nói:

- Tuy rằng ta không biết đám người Vu Thần Miếu kia dùng phương pháp gì để tới điểm ra Vu linh ảo cảnh, cũng tìm được cửa vào Tuyết Hương Cốc, thế nhưng đối mặt với Vu linh vương, bọn họ chỉ sợ cũng không phải đối thủ, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Vu linh ảo cảnh này, mặc kệ phía trước có xảy ra chuyện gì, Vu linh vương không phải là chúng ta có thể đối phó được, đi mau!

Nói xong, Nam Minh Khai đi trước một bước, cấp tốc hướng về phương hướng đầu ra chạy đi.

Lúc này Vân Thiên Hà nắm tay Đường Linh Toa, cũng theo Nam Minh Khai bước đi, những người khác đều không dám dừng lại, nhanh chóng theo sau.

Càng tiếp cận tới địa phương đầu ra, nơi này sản sinh một cỗ lực lượng tinh thần càng mạnh mẽ. Nguyên bản Vân Thiên Hà cho rằng ý chí Đường Linh Toa bạc nhược, là người trước tiên không chịu nổi thần hồn ý chí cường đại kia trùng kích, thế nhưng mọi người hoàn toàn không ngờ chính là, người thứ nhất không chịu nổi cự nhiên lại chính là Vũ Phương Khinh Thần.

Lúc này sắc mặt Vũ Phương Kinh Thần trắng bệch, tinh thần của hần cũng biến ảo bất định, tự thống khổ, mà trong vận vẹo, mang theo vẻ mặt cừu hận và phẫn hận, nhiều loại tâm tình phức tạp biến ảo, để hần tựa hồ như đã thay đổi một con người hoàn toàn khác.

Đây là do bị cỗ thần hồn ý chí mặt trái của Vu linh vương ảnh hưởng tạo nên.

Nam Minh Khai thấy thế, sắc mặt đại biến, hần biết xảy ra chuyện gì, lúc này nắm chặt bàn tay Vũ Phương Khinh Thần, lớn tiếng quát:

- Thần nhi, không nên nghĩ tới sự tình trước kia, tập trung tinh thần, không nên vì cỗ tình tự cừu hận kia ảnh hưởng tới tinh thần, hay quên đi, quân đoạn trải qua lúc còn nhỏ, phải kiên trì.

Lúc này thần sắc Vũ Phương Khinh Thần biến ảo, khẽ cắn răng, nắm chặt bàn tay, đang tự chống lại, mà trong mắt hần cũng có một tia máu nhàn nhạt lóe lên, có vẻ vô cùng thống khổ.

Tại lúc tiếp cận với cỗ quang mang kia, lúc này Đường Linh Toa đột nhiên ôm đầu, thần sắc có vẻ thống khổ, nói:

- Thiên Hà, muội đau đầu quá, hình như có ý niệm nào đó trong đầu muội không ngừng đào khoét, thực sự khó chịu!

- Linh Toa, kiên trì, cái gì cũng không cần phải suy nghĩ.

Vân Thiên Hà lúc này cũng cảm giác được cỗ ý chí mặt trái kia tạo thành lực ảnh hưởng, tựa hồ đã bắt đầu hiểu thấu đáo ý chí của hắn, thế nhưng ngay khi cỗ ý chí kia muốn xâm nhập vào tổng, trong cơ thể hắn đột nhiên phóng xuất ra một cỗ ngân mang bùng phát, lực lượng của Khôn Nguyệt Bích tại giờ khắc này không tự chủ được bắt đầu kéo lên, hấp thu khôn tức trong cơ thể hắn, làm cho ý chí ẩn của Thương Nguyệt ẩn chứa trong Khôn Nguyệt Bích bắt đầu phóng xuất, bài trừ toàn bộ cỗ ý chí kia ra ngoài.

Cảm giác được loại biến hóa này của Khôn Nguyệt Bích, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, tinh khiếu trong cơ thể hắn theo tâm niệm chuyển động, toàn bộ bắt đầu sáng lên, dồn cỗ khôn tức trạng thái dịch phóng xuất tinh linh chi khí tinh thuần dựa vào Khôn Nguyệt Bích, làm cho Khôn Nguyệt Bích nhận được tầm bổ và kích phát tối đa hóa, quang mang phát ra trong cơ thể hắn càng thêm mạnh mẽ tỏa sáng.

Ở phía sau, Vân Thiên Hà kéo Đường Linh Toa đến bên người, sau đó cấp tốc tới bên cạnh Vũ Phương Khinh Thần, lập tức phóng xuất ra lực lượng của Khôn Nguyệt Bích, thúc đẩy Khôn Nguyệt Bích hình thành một tầng bảo hộ trong suốt bao phủ mấy người vào bên trong.

Tại lúc Khôn Nguyệt Bích bao phủ, sắc mặt Đường Linh Toa lập tức trở nên khá hơn, mà Vũ Phương Khinh Thần cũng rút cuộc từ trong gian nan giây dựa thoát ra khỏi, hồng quang trong mắt biến mất, khôi phục lại trạng thái thanh minh, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà huynh đệ, đa tạ!

Lúc này Vân Thiên Hà cảm giác được cỗ ý chí cường đại bên ngoài càng thêm trùng kích mạnh mẽ, cũng không có sức lực phân thần, nói:

- Ta dùng Khôn Nguyệt Bích có ẩn chứa thần hồn ý chí của Thương Nguyệt lưu lại để chống đối Vu linh vương tập kích, không thể nào phân thần, thế nhưng ta nghĩ tới một phương pháp có thể chống đối được cỗ ý chí mặt trái kia xâm lấn, nhưng vẫn như cũ phải nhờ tới hai vị tiền bối phối hợp!

Thần Hoa Diệu thấy sắc mặt Thần Hoa Đóa Đóa lúc này cũng bắt đầu trở nên rất khó coi, biết Thần Hoa Đóa Đóa cũng sắp không thể nào kiên trì được nữa rồi, lập tức thuận miệng nói:

- Thiên Hà, người có phương pháp gì cứ nói là được!

Lúc này Vân Thiên Hà móc từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ, nói:

- Chúng ta không thể tiếp tục đi về phía trước rồi, nhưng ở đây cũng không quá an toàn, ta bố trí một trận pháp có thể trợ giúp bọn họ tập trung thần hồn ý chí, để tránh khỏi Vu linh thú đánh lên, chỉ là nhị vị tiền bối có một phải lưu lại chiếu cố bọn họ, cũng dẫn đạo bọn họ tập trung thần hồn, chúng ta trước tiên giải quyết ba người Vu Thần Điện, nếu như Vu linh vương không chế ba người này đến tấn công chúng ta, chúng ta sẽ rất bị động, vì vậy chúng ta tốt nhất nên chủ động xuất kích.

- Nam Minh Khai, người lưu lại đi, Vu linh vương kia tuy rằng chỉ là một tia linh phách phân thân diễn biến thành, thế nhưng dù sao cũng sẽ lưu lại một ít ý chí và ý niệm của Ngã Khả Phạm Ny, có thể ta thông qua một ít sự tình kích thích hắn, tạo nên một chút tác dụng!

Nam Minh Khai gật đầu, nói:

- Cũng tốt, như vậy tiến hành đi, mang theo cái vòng tay này, tìm cơ hội dùng nó mở cửa vào Hương Tuyết Cốc!

Nói xong, Nam Minh Khai liền từ trong lòng lấy ra một chiếc vòng tay kỳ dị giao cho Thần Hoa Diệu.

Vân Thiên Hà đi phía sau, cấp tốc bố trí Tự Phách Huyền Linh Trận, chỉ là khi hắn ngẩng đầu lên, thấy Nam Minh Khai giao cho Thần Hoa Diệu một chiếc vòng tay, đột nhiên nghĩ tới chính mình đã từng tại Ác Xà Phong được giao nhân giúp tìm kiếm trong động thính kia hai chiếc vòng tay, hai chiếc vòng tay này mười phần tương tự, liền tiến lên nói:

- Nam Minh tiền bối, chiếc vòng tay này người lấy được từ nơi nào?

Vân Thiên Hà liền cầm hai chiếc vòng tay chính mình luôn luôn mang theo bên người đưa ra, cùng với chiếc vòng tay Thần Hoa Diệu đang cầm đối lập so sánh.

Lúc này Nam Minh Khai thấy Vân Thiên Hà lấy ra hai chiếc vòng tay, nhìn kỹ, vẻ mặt khiếp sợ nói:

- Thiên Hà, Càn Khôn Thủ Trạc? Đây là Càn Khôn Thủ Trạc?

Về mặt Vân Thiên Hà mê man nhìn ba chiếc vòng tay, hình dáng giống hệt nhau, chỉ là đồ án khắc trên mặt vòng tay có chút khác nhau, trước kia hẳn tại Ác Xà Phong nhận được bức thư của Vân Sách lưu lại, trong đó nhắc tới muốn hẳn cần phải tìm được chiếc vòng tay như thế này.

Thế nhưng bình thường mà nói, vòng tay chỉ có một đôi, cho dù gọi là Càn Khôn Thủ Trạc, cũng có thể là một đôi, không có khả năng có ba chiếc, Vân Thiên Hà mười phần mê hoặc, nói:

- Tiền bối, vòng tay này thế nào lại có ba chiếc, chỉ là hình dáng tương đồng, nhưng đồ án khác nhau?

Nam Minh Khai nói:

- Thiên Hà, người có điều không biết, Càn Khôn Thủ Trạc hai đối với hai, cũng chính là bốn chiếc. Và xứng đôi với nó còn có một đôi Càn Khôn Tạo Hóa Giới (nhẫn). Càn Khôn Tạo Hóa Giới kia chỉ có hai chiếc, một chiếc là Càn Giới, một chiếc là Khôn Giới. Mà vòng tay có bốn chiếc, là hai chiếc Càn Trạc, hai chiếc Khôn Trạc, bất quá hiện tại lão phu cũng không có thời gian giải thích cho người biết những chuyện này. Đợi khi chúng ta ra khỏi Vu linh ảo cảnh, lão phu sẽ cùng người nói chuyện rõ ràng, bất quá nếu như trong tay chúng ta có bốn chiếc Tạo Hóa Thủ Trạc mà nói, như vậy có thể trực tiếp phá ảo cảnh này, các người mau đi, không nên tiếp tục dừng lại.

Vân Thiên Hà gật đầu, đang muốn bước đi, lúc này Tầm Nguyệt lại nói:

- Ta với người cùng đi!

- Nàng đợi ở chỗ này...

- Ta và người cùng đi!

Vân Thiên Hà còn chưa nói xong đã bị tầm Nguyệt cắt đứt, trên mặt Tầm Nguyệt mang theo một loại biểu tình không thể nghi ngờ, Vân Thiên Hà cảm giác vô cùng kinh ngạc, Tầm Nguyệt lúc này tựa hồ như đã biến thành một người khác, để hẳn thấy rất xa lạ, rất mờ ảo, hẳn không tự chủ được gật đầu.

Xác nhân xong, trong đôi mắt không hề bận tâm của Tầm Nguyệt hiện lên một tia vui mừng, nhưng cũng không bị Vân Thiên Hà nhận thấy được, liền đi tước một bước hướng về phía nguồn sáng, Vân Thiên Hà và Thần Hoa Diệu chăm chú đuổi kịp.

Nhưng là một việc bọn họ không thể ngờ tới được chính là Tầm Nguyệt tới tình huống bị ý chí cường đại của Vu linh vương trùng kích áp bách, tựa hồ như không hề có bất cứ ảnh hưởng nào, so với bất luận ai đều có vẻ dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là khi bọn họ rời đi, Nam Minh Khai đột nhiên nghĩ tới điều này, đôi con ngươi thâm thúy kia trừng lớn nhìn bóng lưng Tầm Nguyệt, trong lòng có chút suy nghĩ, nàng rốt cuộc có phải là Ngã Khả Phạm Ny niết bàn chuyển thế, hay là nói lai lịch của nàng sẽ càng thêm ly kỳ?

Tại chỗ nguồn sáng phát sinh, cũng chính là lúc quá trình Vu linh vương đã thành công khống chế một vị trưởng lão, cùng với Thần Cơ ký kết khế ước hàng linh diễn ra.

Thời điểm Thần Cơ tiếp thu khế ước hàng linh, trong lòng của nàng liên hồi hận rồi, nàng muốn bỏ dỡ, thế nhưng đã không còn kịp, không thể dừng lại.

Nàng rốt cuộc biết, ký kết khế ước này có ý nghĩ gì, chính là nàng đã mang linh hồn của chính mình bán đứng cho vị Vu tổ nương nương trước mặt, còn có tất cả của nàng, sau này vĩnh viễn chịu sự khống chế của Vu linh vương, trở thành người phát ngôn của nàng, triệt để trở thành một kiện công cụ.

Mà chỗ tốt có thể nhận được, chính là nàng có thể chia xẻ mượn dùng lực lượng chí cường của Vu linh vương, còn có phương pháp tu luyện nàng vốn thiết tha mơ ước từ lâu, cùng với tà ác và cừu hận của nàng!

Bất quá ở phía sau, tại lúc tiến trình của vị tà ác trưởng lão kia sắp kết thúc, ba đạo bạch quang đột ngột xuất hiện trong phiên thiên địa này, giống như tạt điện bắn tới.

374. Chương 377: Một Mình Gánh Chịu Hậu Quả Xấu.

Từ lúc Vân Thiên Hà nhận được vẫn chưa hề dốc lòng nghiên cứu qua công dụng của vòng tay, mà hôm nay được Nam Minh Khai chỉ ra đó chính là Càn Không Tạo Hóa Thủ Trạc, lại được Thần Hoa Diệu nhắc tới phương pháp sử dụng vòng tay, Vân Thiên Hà liền thử nghiệm sử dụng một lần, liền phát hiện được sự ảo diệu ẩn chứa trong đó.

Giữa Tạo Hóa Trạc tự thành một thể, có một cỗ lực lượng thần dị không bao dung trong thế giới này, muốn kích hoạt nó, nhất định phải cố sức tác dụng lực lượng nên mặt ngoài, làm cho vòng tay hình thành lực lượng bản ngược lại, như vậy cỗ lực lượng thần dị bên trong kia sẽ phóng xuất ra ngoài.

Đương nhiên điều này cũng chỉ là phương pháp sử dụng cơ bản nhất, đơn giản nhất, sự thần bí của Tạo Hóa Trạc còn cần hẳn tìm kiếm được một đôi Càn Khôn Giới mới có thể khai thác hết được chỗ thần kỳ của chúng.

Mà ở phía sau, khi Vân Thiên Hà tiếp cận phát hiện ra Thần Cơ và một vị trưởng lão thực hiện một nghi thức nào đó, Thần Hoa Diệu biết đó chính là một loại phương pháp khế ước hàng linh, vì vậy Vân Thiên Hà liền xuất thủ ngăn lại.

Thế nhưng lúc ném ra ba chiếc vòng tay kia lại không thu được kỳ hiệu, Vu linh vương vẫn còn đang tiếp tục khế ước, bất quá ngược lại cũng làm cho Vu linh ảo cảnh xuất hiện ba đạo ngân quang lóe ra tạo thành lỗ hồng.

Ở phía sau, vị trưởng lão mắt hồng kia tựa hồ đã hoàn thành khế ước hàng linh, hần đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào ba người mưu toan cắt đứt nghi lễ của hần, dùng thanh âm âm trầm nói:

- Bất luận kẻ nào dám ngăn cản bản tôn đều là địch nhân của bản tôn, các ngươi đã không biết tự lượng sức mình mạo phạm bản tôn, vậy cũng giống như bọn chúng, trở thành khôi lỗi của bản tôn đi, hắc hắc...

Đột nhiên, một cỗ thần hồn ý chí giống như phô thiên cái địa liên ập tới áp bách.

Lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên đi tới trước người Thần Hoa Diệu và Tầm Nguyệt, Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể hần từ lâu đã được tích tụ khôn tức rồi kích phát ra một tầng quang mang trạng thái mạnh nhất, tạo thành một vách tường vô hình chống lại cỗ ý chí cường đại kia xâm nhập.

- Hử?

Khi Vu linh vương cảm ứng được ý chí của chính mình cư nhiên bị một cỗ ý chí nó quen thuộc ngăn cản, không khỏi phát sinh ra một thanh âm kỳ lạ, chỉ thấy trong đôi mắt màu hồng của vị trưởng lão kia phát ra một đạo tinh mang, lại một thanh âm truyền đến:

- Ý chí của Thương Nguyệt sao? Nàng thủ hộ vật gì vậy, để bản tôn đến xem, mở cho ta!

Tại lúc nó hét lớn một tiếng, lúc này lại một cỗ ý chí cường đại giống như mũi tên bay khỏi cung mạnh mẽ áp bức tới, phẳng phất giống như mang theo lực lượng thiên đại, Vân Thiên Hà phóng xuất vách ngăn kỳ thực cũng chỉ là dùng ý chí Thương Nguyệt lưu lại để chống đối lại cỗ ý chí cường đại kia trùng kích, nhưng mà ý chí mà Thương Nguyệt lưu lại trong Khôn Nguyệt Bích dù sao cũng không phải toàn bộ thần hồn ý chí của Thương Nguyệt, căn bản không thể nào chống đối lại được phản kích của Vu linh vương.

Khi một cỗ ý chí cường đại một lần nữa ập tới, lúc này Vân Thiên Hà rút cuộc phân thân, Khôn Nguyệt Bích mất đi hiệu lực, hần cũng bởi vậy bạo lui lại mấy bước, lập tức ngưng tụ tâm thần, cường lực chống lại cỗ ý chí cường đại kia muốn xâm lấn tinh thần.

Ý chí của Vu linh vương xác thực vô cùng cường đại, cho dù là Thần Hoa Diệu cũng có chút không chịu nổi, thế nhưng nàng tại lúc kiên trì chống đỡ, cũng song song phân thân lưu ý thức nói:

- Ngươi là mặt trái cảm tình và cừu hận do Ngã Khả Phạm Ny tách ra lưu lại, khi ngươi công kích chúng ta, lẽ nào giữa ý chí của ngươi sẽ không có một tia cảm ứng mặt trái, hổ thẹn và tội ác, ngươi luôn mồm nên vì người nam nhân kia báo thù, thế nhưng ý chí của ngươi đã bị cừu hận che mờ, xác thực càng trở nên ngu muội, càng trở nên dã man và tà ác, nếu như giữa ý thức của ngươi còn tồn tại một tia cảm ứng đối

với người nam nhân kia mà nói, Ngã Khả Phạm Ny lưu lại cho người, nhất định còn có ái cực lúc đó hình thành cừu hận, hắn đã từng nói với người cái gì, lại muốn người tuân thủ nghiêm ngặt cái gì. Mà người lại đang làm cái gì, sự tồn tại của người căn bản chỉ là một bi kịch!

Đúng lúc này, khi được trong ý thức của Thần Hoa Diệu truyền ra những lời này, Vân Thiên Hà phát hiện, cỗ lực lượng ý chí xâm nhập vào tinh thần hắn đột nhiên bắt đầu chậm lại, hình thành một cỗ lực lượng tìm kiếm, giống như đưa hắn ra khỏi hết quần áo rồi nhòm trộm quan sát, bất quá Vân Thiên Hà cảm giác lúc này so với vừa rồi rõ ràng tốt hơn nhiều.

Nhưng ngay tại lúc cỗ ý chí lực lượng kia chuyên chú tập trung vào Tầm Nguyệt, lúc này lại bắt đầu trở nên cuồng bạo, nó giống như là đã chạm đến một thứ gì đó khiến cho Vu linh vương cảm giác được sự thống hận tồn tại, ý chí của nó lại một lần nữa cường ngạnh tập kích đến, cỗ ý niệm trong đầu tràn ngập điên cuồng rít gào:

- Ta muốn giết người, người hại ta bị vứt bỏ, tất cả đều là do người tạo thành.

Đúng lúc này, vị trưởng lão mắt hồng kia đột nhiên hướng về phía Tầm Nguyệt đánh tới, mang theo sát khí vô cùng cường liệt, cũng quay đầu nói với Thần Cơ bên cạnh vừa mới tiếp thu khế ước, thần tình có chút đại ra, nói:

- Giết hắn!

Thần Cơ đột nhiên ngừng đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia hồng quang, nhìn chăm chăm vào Tầm Nguyệt, trong sát na lực lượng toàn thân bắt đầu bùng phát, liền phẳng phát giống như một tôn thiên thần, kéo tới đánh về phía Tầm Nguyệt.

Mà một màn này đối với Tầm Nguyệt lại không tạo thành một chút ảnh hưởng nào, lúc này nàng đột nhiên quay sang nói với Vân Thiên Hà:

- Lập tức mang theo mọi người tiến vào trong cốc, tìm được Huyền Long Trì, lấy linh hạch trong Thiên Long Trấn Linh Trụ đưa cho ta, đó chính là phương pháp duy nhất để tiêu diệt cỗ ý chí tà ác này, đi mau!

Vân Thiên Hà sửng sốt, lúc này Thần Hoa Diệu lại phản ứng cực nhanh, nói:

- Thiên Hà, Tầm Nguyệt đã hấp dẫn toàn bộ ý chí mặt trái cừu hận tập trung chuyên chú vào nàng, hiện tại Vu linh vương đối với chúng ta không hề tiếp tục gây ra chút ảnh hưởng nào, nàng muốn chúng ta phải nắm chặt cơ hội duy nhất!

- Thế nhưng Tầm Nguyệt...

- Lập tức đi!

Lúc này Tầm Nguyệt tựa hồ như đã hoàn toàn thay đổi một người khác, tại lúc nàng phóng xuất ra một cỗ ý chí, Vân Thiên Hà nhất thời cảm giác được vẻ uy nghiêm không được phép xúc phạm từ Tầm Nguyệt tỏa ra, làm cho hắn kinh ngạc, nàng đã không còn là Tầm Nguyệt mà hắn từng quen biết.

Thần Hoa Diệu lại nhắc nhở Vân Thiên Hà một câu, liền mượn thời cơ này, lập tức thối lui trở về tìm mấy người Nam Minh Khai, kéo theo Vân Thiên Hà còn có chút thất thần.

Hắn không biết vì sao Tầm Nguyệt lại biến thành như vậy, nhưng nếu đã xảy ra, cũng đã tạo cho bọn họ một cơ hội thuận lợi tiến vào trong cốc, mà để Tầm Nguyệt lưu lại chỗ này, lương tâm hắn khó yên, sau này trong lòng hắn sợ rằng sẽ mãi mãi mang theo nỗi lòng chịu tội, nếu như hắn dẫn Tầm Nguyệt tới đây, cũng đã đáp ứng Lộng Nguyệt và Đường bà bà chiếu cố nàng, hắn có trách nhiệm bảo đảm an nguy của Tầm Nguyệt, cùng nàng tiến lùi.

Lúc này vị trưởng lão vị Vu linh vương khổng lồ chế mang theo vẻ mặt cừu hận ý chí, đánh về phía Tầm Nguyệt, hơn nữa còn có Thần Cơ sau khi cùng với Vu linh vương ký kết khế ước hàng linh, thực lực đột nhiên tăng mạnh, tình cảnh của Tầm Nguyệt mười phần nguy hiểm.

Tại lúc Thần Cơ và khôi lỗi trưởng lão phát động công kích cực mạnh đối với Tầm Nguyệt, Vân Thiên Hà cũng không do dự, thả người giạt lại lao tới, liền tiếp được thể tiên công của vị trưởng lão mắt hồng kia.

Đối mặt với vị trưởng lão mắt hồng, hắn tuy rằng đã bị Vu linh vương khống chế trở thành khôi lỗi, công lực đạt tới tiêu chuẩn Tông Sư cấp, như vậy Vân Thiên Hà không sợ hãi, tiếp được công kích, liền sau đó là mười đạo khôn ẩn đánh ra.

Khôn tức bạo phát lực lượng, làm cho thân thể vị trưởng lão mắt hồng kia cứng đờ, hắn bị Vu linh vương khống chế trở thành khôi lỗi, cũng không được linh hoạt giống như bình thường, không còn cơ sở từng trải phong phú, ngang cứng đối cứng chống lại lực lượng ẩn chứa trong mười đạo khôn ẩn, thân hình bạo lui, điên cuồng phun máu tươi, ngược lại càng khơi dậy thêm hung tính điên cuồng.

Nghĩ đến trước gặp phải chuyện thi thể đột nhiên công kích, Vân Thiên Hà biết, chỉ cần vị trưởng lão mắt hồng này còn có một tia sinh mệnh lực, như vậy hắn sẽ liên tục khởi xướng công kích. Thấy một đòn vừa rồi không đánh gục được đối phương, trưởng lão hồng mâu vẫn như cũ điên cuồng nhào tới.

Lúc này Vân Thiên Hà nhướng mày, nhân thần lạnh lùng, cuối cùng rút Vân Tru ra.

Xoẹt!

Lúc Vân Tru rời khỏi vỏ, quán thâu Thần Ý quyết huyền hóa thành kiếm ảnh, mang theo ý chí cường đại do Thương Nguyên lưu lại dung nhập vào trong thân kiếm, tức thì tỏa ra vô số ngân mang huy vũ.

Không gặp một chút trở ngại nào, thực giống như đánh vào đầu gỗ, vị trưởng lão kia tuy rằng có bản năng muốn tránh né, thế nhưng hắn tốc độ của hắn không thể nào so sánh được với tốc độ Vân Tru xuất kiếm, lập tức bị một kiếm chặt đứt yết hầu, trưởng lão mắt đỏ ôm lấy cổ của chính mình ngăn cản không cho máu tươi phun ra, liền mềm oặt rồi ngã xuống, đầu hắn ngã nhào rơi xuống dưới, nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng dưới vách núi.

Nhưng mà...

Đúng lúc Vân Thiên Hà chuẩn bị trợ giúp Tầm Nguyệt, lúc này thi thể vị trưởng lão không đầu lại một lần nữa đứng lên đánh về phía Vân Thiên Hà, mà lần này động tác giống như một cương thi, tâm trạng Vân Thiên Hà buồn nôn, lần thứ hai huy vũ Vân Tru, liên tục ba kiếm chém qua, vị trưởng lão này liền bị chặt đứt tứ chi, cũng không thể tiếp tục đứng lên công kích, đã hoàn toàn không còn giá trị để Vu linh vương điều khiển, rốt cuộc đã triệt để chết đi!

Chỗ đáng sợ của Vu hồn thú, không chỉ như thế!

Ngay lúc xoay người chuẩn bị trợ giúp Tầm Nguyệt, chỉ là biểu hiện của Tầm Nguyệt khi đối mặt với thể công của Thần Cơ lại để Vân Thiên Hà thất kinh, bản thân Thần Cơ đã có thực lực cấp Tông Sư, nhưng từ lúc nàng ký kết khế ước hàng linh với Vu linh vương, thực lực của nàng đã tiếp cận tới Tông Sư đỉnh rồi, nhưng lúc này Tầm Nguyệt đối phó lại vô cùng thành thạo, xem ra nàng chủ yếu là cố kỵ Vu linh vương công kích đánh lén vào tinh thần.

Mà trước đó, thực lực Tầm Nguyệt biểu hiện ra ngoài cũng mới chỉ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, nhưng tại giờ khắc này, Vân Thiên Hà không thể tin được, Tầm Nguyệt gần nhất phát sinh biến hóa kỳ dị, mà ngay cả thực lực cũng xảy ra biến hóa, quả thực làm người khác không thể nào tưởng tượng nổi. Còn chưa chờ Vân Thiên Hà tiến lên xuất thủ, lúc này trước ngực Thần Cơ liền bị Tầm Nguyệt đánh trúng một chưởng, thân thể bạo lui, miệng phun máu tươi, nhưng lúc này dưới sự ảnh hưởng của Vu Linh Vương, thực lực của nàng vẫn như cũ tiếp tục tăng cường, chỉ là nàng cũng rất giảo hoạt, tại lúc Tầm Nguyệt chuẩn bị thừa thắng xông lên, tựa hồ nàng cùng với Vu linh vương đã đạt được sự ẩn ý nào đó, tại lúc Vu linh vương tiến hành công kích quấy nhiễu tinh thần đối với Tầm Nguyệt, Thần Cơ liền cấp tốc đánh ra hai chưởng về phía Tầm Nguyệt, rồi lập tức chạy ào tới cửa vào Hương Tuyết Cốc, biến mất không còn hình bóng.

- Mau đuổi theo, không được để nàng trước một bước tìm được Huyền Long Trì, hủy đi Thiên Long Trấn Thiên Trụ, phóng xuất ra linh phách chân thân, một khi Vu linh vương bị thả ra, hậu họa vô cùng!

Tầm Nguyệt nhắc nhở Vân Thiên Hà một câu, lúc này thân thể đột nhiên run rẩy, thấy Vân Thiên Hà còn chưa có động tĩnh, liền lạnh lùng nói:

- Ta đến ngăn cản Vu linh vương, nó hiện tại chỉ là một cỗ hình thái ý thức thể, mặc dù có thể ngưng hóa, thế nhưng thủy chung không có thực thể, chỉ cần ý chí của ta trấn áp được nó sẽ không có việc gì, người còn không mau đi, lo lắng cái gì?

Ngay tại lúc này, Thần Hoa Diệu mang theo Nam Minh Khai cùng với những người còn lại chạy tới nơi, thấy Thần Cơ đã không còn liền hỏi Vân Thiên Hà, khi Vân Thiên Hà nói chuyện vừa mới xảy ra, Thần Hoa Diệu và Nam Minh Khai đồng thời biến sắc, hầu như cùng lời với Tầm Nguyệt, nói:

- Không thể dừng lại, chúng ta nhanh chóng vào cốc, phải ngăn cản quân cờ kia lại, không được để nàng tìm được Huyền Long Trì trước, đi mau!

Nói xong, hai người mang theo mọi người cấp tốc vào trong cốc.

Cuối cùng chỉ còn lại Vân Thiên Hà, hần quay sang Tầm Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Nàng bảo trọng, ta sẽ nghĩ biện pháp trở lại cứu nàng!

Nói xong, Vân Thiên Hà dứt khoát xoay người, rời khỏi Vu linh ảo cảnh, tiến vào trong cốc.

Nhưng tại lúc thân ảnh Vân Thiên Hà biến mất trong ảo cảnh, lúc này Tầm Nguyệt lại đột nhiên nhoẻn miệng cười, mờ ảo thanh nhã, nhẹ giọng nói:

- Năm xưa ta hạ nhân quả, không thể để cho các người đến gánh chịu, hiện tại, ta đã không còn lo lắng, để ta đơn độc đến giải quyết hậu quả xấu này đi!

375. Chương 378: Di Tích Vu Tổ.

Nơi đây, cũng chính là một sơn cốc bị phủ bụi nhiều năm, cảnh sắc đơn giản đến cực điểm, cỏ dại mọc tràn khắp nơi trên mặt đất. Trên cỏ bao trùm một tầng tuyết đọng, nhưng cung có một chút hoa cỏ nhỏ tỏa ra mùi thơm ngát thanh nhã. Xuyên thấu qua tuyết đọng bao trùm trên mặt, càng có một loại cảm giác tươi mát và sức sống tiềm tàng, tạo cảm giác thần thanh khí sảng.

Nếu như đây đích thực là Hương Tuyết Cốc, như vậy thực cũng không thần bí mờ ảo như nghe đồn.

Diện tích sơn cốc này không lớn, so với Huyết Vụ Cốc Vân Thiên Hà từng đi còn nhỏ hơn một ít. Nơi này có hoa cỏ, đều là hoang dại, rất nhiều băng tâm thủy và hàn trúc tán loạn khắp nơi, không hề có vết tích con người từng ở qua, có lẽ là do nguyên nhân đã bị phủ bụi trăm năm.

Lúc Vân Thiên Hà vào cốc, chỉ là thô sơ giản lược nhìn quét qua hoàn cảnh xung quanh, nơi này có khí tức tự nhiên rất đậm, cũng không hề bố trí các loại ảo cảnh và cơ quan bẫy rập gì đó, vì vậy không cần phải lo lắng tầng tầng, có thể buông tâm thần, cảm ứng tình huống xung quanh.

Đều là lần đầu tiên tiến vào Hương Tuyết Cốc, giống như con nai ngơ ngác không có mục tiêu húc đầu chạy loạn. Lúc Thần Cơ vào cốc liền bắt đầu bốn tẩu sáu tầm xung quanh, Nam Minh Tuyết và Thần Hoa diệu đuổi theo không bỏ, không để cho nàng một chút không gian thời gian trước một bước tìm được Huyền Long Trì.

Lúc Vũ Phương Khinh Thần vào cốc, cảm giác trong cốc cũng không có gì nguy hiểm, liền đề nghị Vân Thiên Hà phân công nhau thăm dò, vì vậy hiệu suất sẽ đề cao hơn một chút, Vân Thiên Hà vui vẻ đáp ứng.

Vì vậy Vũ Phương Khinh Thần mang theo Nam Minh Tuyết và Thần Hoa Đóa Đóa hướng về phía rừng băng tâm thụ, Vân Thiên Hà thì mang theo Đường Linh Toa và tiểu bạch viên tiến vào rừng hàn trúc.

Cây trúc sinh trưởng trong rừng trúc sinh trưởng không hề có quy tắc, tại lòng núi ngoại trừ trung gian tụ tập một tầng lớn, còn các địa phương khác tương đối thưa thớt. Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa trong rừng trúc tìm kiếm một hồi, cũng không phát hiện ra chỗ nào ngạc nhiên.

Bởi vì trong sơn cốc này không hề có vết tích từng mở qua, năm đó Ngã Khả Phạm Ny ẩn cư nơi đây, hẳn là sẽ ở trong một hang động do thiên nhiên hình thành nào đó, không có khả năng tại sơn cốc dựng gian nhà gỗ các loại.

Dựa theo ý nghĩ này tìm kiếm, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa sau khi vượt qua rừng trúc, rất nhanh phát hiện ra phía sau hai hàng gậy trúc không có quy tắc có một cửa sơn động.

Cửa sơn động kia cũng không tính là bí mật gì, Vân Thiên Hà đi tới trước cửa sơn động, dùng Vân Tru chém đứt mấy cây trúc don dẹp đường đi, tìm nửa đoạn gậy trúc ném vào trong sơn động liền truyền ra

thanh âm va chạm, sau đó không còn cảm ứng được động tĩnh nào khác, vì vậy liền yên tâm tiến vào sơn động.

Vừa mới vào sơn động, liền cảm giác có khí lạnh ập tới, thân thể Đường Linh Toa có chút run rẩy nói:

- Huyết động này thật lạnh, vị tiền bối kia năm đó thể nào lại sinh hoạt tại nơi như thế này!

Vân Thiên Hà lại nói:

- Một vị thể ngoại cao nhân thực lực đạt tới Thiên Cảnh, có thể dùng với thiên địa hòa hợp thành một thể, sao lại sợ điểm lạnh lẽo này!

Nói xong, Vân Thiên Hà trợ giúp Đường Linh Toa nắm thật chặt áo choàng.

Đường Linh Toa cảm thụ được động tác tỉ mỉ quan tâm yêu thương này, trong lòng ấm áp, cũng không thấy quá lạnh, theo Vân Thiên Hà tiếp tục xâm nhập vào sâu hơn.

Càng đi vào trong, tia sáng lại càng có chút ảm đạm, bất quá đối với Vân Thiên Hà mà nói không hề tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào, khi bọn họ đi tới một nơi tương đối trống trải, Đường Linh Toa đột nhiên kêu lên:

- Thiên Hà, nhìn như có cái gì trong sơn động này?

Vân Thiên Hà gật đầu:

- Ta biết, nàng không cần sợ hãi, chỉ là một con tuyết hồ mà thôi, nói vậy chúng ta đã xông vào nhà của nó quá nhiều, huyết động này sạch sẽ ngăn nắp, khí tức lưu thông, nếu như không có linh thú cư trú, như vậy mới là kỳ quái.

- Nhưng không dễ linh thú phát động công kích, Vân Thiên Hà phát ra ý chí và khí thế Tông Sư, liền thu được kỳ hiệu, chỉ cảm thấy trong động có vài bóng trắng nhoe lên, cấp tốc chạy ra ngoài sơn động, tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ trong nháy mắt, cư nhân trong động đã có một bộ phận chạy ra ngoài.

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa tiếp tục xâm nhập vào sâu trong sơn động hơn.

Đi trong khoảng thời gian ước chừng nửa nén hương, tựa hồ cũng nhanh đến đầu cùng sơn động, khi Vân Thiên Hà vượt qua một chỗ rẽ, trước mắt liền trở nên sáng ngời. Tiểu bạch viên tựa hồ phát hiện ra cái gì, chỉ chỉ kêu to một tiếng, trước một bước chạy vào trong động thính.

Lúc Vân Thiên Hà tiến vào trong động thính, ánh mắt nhất thời bị một pho tượng băng hấp dẫn. Đây là một pho tượng nam nhân, có thể nói Vân Thiên Hà đối với người này rất quen thuộc, bởi vì trước kia tại Xà Bàn Sơn, trong Khôn Linh Bí Cảnh, cũng có một bức tượng băng khắc nam tử y như vậy.

Duy nhất có một chút khác nhau chính là pho tượng của nam nhân này cũng không điêu khắc cao to giống như của Thương Nguyệt. Ngoại trừ cái bệ bên dưới ra, người này hầu như cao tương đương với Vân Thiên Hà, mà thần tình của pho tượng băng nam nhân này chính là nét cười không đồng ý, tạo cảm giác tựa hồ trong lòng chính mình như bị hấn cảm nhiễm, thoải mái ấm áp.

Đường Linh Toa nhìn pho tượng này, hơi có chút ngây người, lẩm bẩm nói:

- Thiên Hà, pho tượng nam tử này, muội cảm giác cùng với huynh rất giống nhau!

- Phải sao?

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, bất quá cũng không để ý nhiều.

Hống...

Lúc này, một tiếng thú rống từ một động thính phía sau pho tượng truyền tới, ngay sau đó là tiếng kêu chi chi của tiểu bạch viên. Vân Thiên Hà bị kinh động, liền lập tức vòng qua tượng băng nam tử, bước nhanh tới trước cửa động thính phía sau.

Chỉ thấy trong động thính kia, có một linh thú ba đuôi dài, cao chừng ba thước, đầu sư tử, nhưng thân thể lại hoàn toàn bao phủ trong lớp lân phiến, đang canh gác giữa huyết động, giương cái miệng rộng tràn đầy

răng nanh, đề phòng nhìn chăm chăm vào tiểu bạch viên. Tại lúc Vân Thiên Hà đi vào cửa động, ánh mắt mang theo địch ý mãnh liệt đề phòng.

Đột nhiên, tiểu bạch viên khác thường động thân, giống như sợ nó sẽ xông tới vậy.

- Nay...

- Tam vĩ thụ thú!

Vân Thiên Hà quan sát đầu linh thú này, liếc mắt liền nhận ra nó chính là tam vĩ thụ thú, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút phần chấn, địa phương có tam vĩ thụ thú thủ hộ nhất định là Ngã Khả Phạm Ny lưu lại vật trọng yếu. Hơn nữa thoát nhìn đầu tam vĩ thụ thú trước mặt, tựa hồ cũng không có địch ý quá lớn đối với tiểu bạch viên, chỉ là phòng bị không cho hấn tiến vào trong động thính mà thôi.

Vốn tam vĩ thụ thú và cửu phách thiên viên tại Hương Tuyết Cốc đều là sủng vật thuộc về Ngã Khả Phạm Ny, tuy rằng hiện tại không biết là sinh sôi mấy đời, thế nhưng vì có quan hệ huyết thống, giữa hậu đại của chúng tự nhiên có vài phần cảm giác thân mật, vì vậy tiểu bạch viên đối với đầu tam vĩ thụ thú này cũng không hề e ngại, hướng về phía nó làm mặt quỷ, dùng sức kêu to, tựa hồ đang biểu đạt cái gì đó.

Vân Thiên Hà tựa hồ có chút hưng thú nhìn tiểu bạch viên cùng với tam vĩ thụ thú giao lưu với nhau, sau một lúc lâu, chỉ thấy ánh mắt đầu tam vĩ thụ thú kia nhìn tiểu bạch viên đã nhu hòa hơn rất nhiều, phát ra vài tiếng gầm nhẹ,

Tiểu bạch viên thấy thế, nhất thời hài lòng kêu lên mấy tiếng, vì vậy thử tiếp cận với tam vĩ thụ thú. Ban đầu tam vĩ thụ thú có vài phần phòng bị, nhưng sau khi tiểu bạch viên dần dần tiếp cận, xoa xoa lân phiến của nó, sau đó lại sờ vào đầu vuốt ve, tam vĩ thụ thú tựa hồ đã chấp nhận làm quen của tiểu bạch viên, cũng bắt đầu dùng lưỡi liếm liếm tiểu bạch viên vài cái, tiểu bạch viên nhảy lên trên lưng tam vĩ thụ thú, cùng nó chơi đùa vui vẻ.

Quả nhiên là linh thú cao đẳng có trí tuệ, so với nhân loại càng thêm đơn thuần, khả ái, dễ dàng sinh ra cảm tình tốt và tín nhiệm với đối phương! Vân Thiên Hà nhìn thấy tam vĩ thụ thú rất nhanh buông cảnh giác với tiểu bạch viên, hai con linh thú lẫn lộn thành một đoàn. Vân Thiên Hà cẩn thận quan sát, đầu tam vĩ thụ thú này mới chỉ là ấu thú, cùng với tuổi tác của tiểu bạch viên không sai biệt lắm.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân có tiểu bạch viên, hoặc có lẽ là nguyên nhân nào khác, đầu tam vĩ thụ thú này nhìn Vân Thiên Hà nửa ngày, sau đó nhìn lại pho tượng tại động thính bên ngoài, dần dần buông cảnh giác đối với Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà thử vào động, nó cũng không tiếp tục để ý ngăn cản, liền mang theo tiểu bạch viên chạy ra ngoài động, chơi đùa vui vẻ.

Tam vĩ thụ thú đi rồi, Vân Thiên Hà tìm kiếm trong động thính một phen, động thính này có một đài cao bằng băng ngọc, mặt trên còn có đệm, tại phía sau đài cao có đặt hai chiếc hộp nhỏ, giống như là hộp đựng dụng cụ sơn phấn hóa trang.

Vân Thiên Hà hiếu kỳ, liền cầm một chiếc hộp trong đó mở ra, bên trong có một loạt trúc phiến, lấy ra một khối trúc phiến nhìn một chút, phát hiện ra trên mặt của nó đều có vết tích chữ viết, ghi lại một ít chuyện tình niên đại thật lâu trước kia.

Vân Thiên Hà nhìn vài khối, phát hiện loạt trúc phiến này giống như là Ngã Khả Phạm Ny viết nhật ký, bất quá trong đó phần nhiều đều là viết về một số tình có liên quan với một tiểu nam tử.

Lúc này, Đường Linh Toa cũng đi vào trong huyết động, nhìn thấy Vân Thiên Hà đang cầm một trúc phiến nhìn, liền hiếu kỳ nói:

- Thiên Hà, huynh đang nhìn cái gì?

- Những thứ này hẳn là nhật ký do Ngã Khả Phạm Ny viết, đều là những sự tình trước đây nàng trải qua, ta đang tìm bên trong một ít thông tin cần phải biết!

Vân Thiên Hà nói, tiếp tục lật xem.

- Thực ghê tởm, chưa được người ta cho phép đã nhìn tư ẩn của người ta!

Đường Linh Toa đánh mắt nhìn, thấy bên cạnh còn có một chiếc hộp nhỏ, liền hiếu kỳ mở ra.

Chỉ thấy trong hộp có một túi gấm và một khối ngọc thạch lớn chừng hai ngón tay. Đường Linh Toa lấy khối ngọc nhìn một chút, bên trên đều là những đồ án hoa văn gì đó cổ xưa, tựa hồ cũng không có gì hiếm lạ, vì vậy nàng liền cầm lấy túi gấm chuẩn bị mở ra xem.

- Không nên mở!

Ngay lúc Đường Linh Toa chuẩn bị mở ra túi gấm, Vân Thiên Hà quay sang nhìn thấy, liền lập tức lên tiếng nhắc nhở, đưa tay gạt rơi túi gấm, ngăn cản cử động của Đường Linh Toa.

Đường Linh Toa đang buồn bực, lúc này chỉ thấy túi gấm rơi xuống chiếc thảm bên dưới, đột nhiên phát ra một cỗ khí tức nhàn nhạt bốc lên, trong khí tức này hình như có một hình vẽ viễn cổ hoang thú nào đó dần dần hiển hiện. Bộ dáng dữ tợn kinh khủng, phảng phất giống như thôn phệ cả con người, Đường Linh Toa nhìn thấy liền kinh hãi.

Thế nhưng nàng quay sang, chỉ thấy cánh tay Vân Thiên Hà đã chảy máu, không khỏi kinh hô một tiếng, nắm tay hấn nói:

- Thiên Hà, chuyện gì xảy ra, ta huynh thế nào lại thụ thương?

Nói xong liền lập tức giúp hấn băng bó.

Vân Thiên Hà nói:

- Túi gấm này nếu không bị mở, Ngã Khả Phạm Ny sẽ không bảo tồn kỹ như vậy, tất nhiên đã bố trí Vu cấp, nếu như nàng vừa rồi liều lĩnh mở ra, vậy thì Vu cấp sẽ bị xúc động, lúc đó sợ rằng tương đối phiền phức, vừa rồi cổ hơi thở kia, tựa như lưỡi dao vậy, có thể phá vỡ chân khí hộ thể của ta, tạo ra một vết thương trong da thịt, như vậy nàng biết Vu cấp này có bao nhiêu sắc bén?

Vân Thiên Hà nói đến đây, Đường Linh Toa giúp hấn băng bó, nhưng vào lúc này, khối ngọc trên đài cao trong lúc đột nhiên có một đạo quang mang quỷ dị nổi lên, thất thời hấp dẫn sự chú ý của Vân Thiên Hà.

Chỉ thấy trên khối ngọc có một giọt máu của Vân Thiên Hà vừa rồi rơi xuống, thế nhưng tại lúc hiện tượng quái dị nổi lên, giọt máu kia liền rất nhanh bị hấp thu, sau đó quang mang chiếu rọi lên vách tường động thính, hiển hiện ra một ít ký tự đồ án các loại, cũng chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp liền biến mất, khối ngọc kia lại khôi phục nguyên trạng.

Thế nhưng Vân Thiên Hà lại chú ý với những ký tự hiển hiện trên vách tường kia, tuy rằng nhất thời hấn không hiểu rõ cho lắm, thế nhưng bốn chữ "Cổ Vu Bí Sách", đã khắc thật sâu trong đôi mắt của Vân Thiên Hà.

376. Chương 379: Cổ Vu Bí Sách.

Đối với người bình thường mà nói, không có huyết mạch Cổ Vu tộc, muốn luyện bộ công pháp trong Cổ Vu Bí Sách này thực sự không quá thực tế, thậm chí ngay cả một bộ công pháp tu luyện võ đạo cơ bản nhất cũng không giống nhau.

Bộ công pháp này chỉ có trong mắt của tộc nhân Cổ Vu tộc mới là chí bảo vô thượng, Vu Thần Miếu hao tổn nhiều tâm cơ như vậy, chính là vì muốn chiếm bằng được bộ bí pháp vô thượng này.

Chỉ là bọn họ không ngờ tới, bộ bí pháp trong mơ của bọn họ, lại bị Vân Thiên Hà trong lúc vô ý, dễ dàng lấy được, nhưng cô công pháp này cũng không thích hợp cho hấn tu luyện.

Về phần vì sao cổ ngọc kia lại đột nhiên phát sinh phản ứng, Vân Thiên Hà nghiên cứu cẩn thận, hấn lại trích một giọt máu lên trên cổ ngọc, tối đa chỉ có thể tạm thời mở ra cổ ngọc, chiếu rọi nội dung công pháp, nhưng thời gian dừng lại không dài, điều này khiến Vân Thiên Hà rất nhanh cho ra một kết luận, đó chính là nội dung trong công pháp này, sợ rằng chỉ có huyết thống Cổ Vu thần huyết mới có thể hiển hiện ra.

Nếu đã không thích hợp cho hấn tu luyện, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lập tức thu lại khối cổ ngọc, hấn dự định mang về cho Thiên Mang Ô và Bộ Viễn Tiến Lâm, còn có tiểu Tư Vân, ba thiếu niên niên này là người Cổ Vu tộc, nếu như bọn họ có thể tu luyện được, như vậy quá thích hợp rồi, hấn còn đang vì

chuyện Tư Vân không thể tu luyện công pháp Nguyệt Môn, chỉ có thể theo Nhiên Nguyệt học tập một chút ý thuật mà phát sầu, hiện tại vừa lúc giải quyết được vấn đề này.

Mà túi giấu trong chiếc hộp khác kia, Vân Thiên Hà đối ứng với lời kể lại của Miên Nguyệt đối với hắn, chính là thứ mà hắn cần tìm kiếm trong chuyến đi này, chỉ là Vu cấm bố trí tại túi giấu có chút phiền phức. Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, liền thu cả chiếc hộp lại, dự định mang trở về tìm Miên Nguyệt nghĩ biện pháp mở ra, bài trừ Vu cấm, lấy thứ bên trong.

Sau khi thu hết mọi thứ lại, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa cũng không rời khỏi sơn huyết, hai người lần lượt mở ra toàn bộ trúc phiến trong hộp, cùng nhau kiểm tra nội dung bên trong, bởi vì có hình nhân gỗ trong tay, thế nhưng những đầu mối tương quan với hình nhân gỗ, còn cần phải tìm trong nhật ký.

Qua thời gian ước chừng trên dưới nửa canh giờ.

Khi Vân Thiên Hà đang tỉ mỉ đọc nội dung ghi trong trúc phiến, Đường Linh Toa tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, liền lấy một trúc phiến giao cho Vân Thiên Hà, nói:

- Thiên Hà, trên mặt các trúc phiến các điều ghi về một nam nhân nào đó, thế nhưng trên trúc phiến này lại ghi lại những lời nói của nam nhân đó đối với nàng, huynh xem có phải là cái này?

Vân Thiên Hà tiếp nhận trúc phiến, nhìn kỹ, chỉ thấy trên mặt trúc phiến có nhắc tới thời điểm bọn họ còn ở bên nhau, người nam nhân kia từng đưa cho Ngã Khả Phạm Ny một chiếc túi giấu, lúc đó còn cùng với nàng nói một ít lời kỳ quái, nói trong túi giấu có thứ hắn ái mộ thủ hộ gì đó, tựa hồ như đối với người vợ, cũng hy vọng Ngã Khả Phạm Ny có thể bảo quản túi giấu cẩn thận.

Sau đó, trong nhật ký có lưu lại câu nói kia, là nói: Một tổ chức, hoặc là một cá nhân khi năng lực có hạn, thông qua năng lực có hạn của hắn, bảo hộ người có hạn, nếu như tham lam và dã tâm, như vậy tổ chức này cũng không cần phải tiếp tục tồn tại sau này nữa rồi, sau khi tổ chức đã không có, vậy thì cá nhân cần gì phải kiên trì?

Suy nghĩ nửa ngày, Vân Thiên Hà cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói này, hình như là tôn chỉ của một môn phái tổ chức nào đó, nhưng hắn lại nói với một nữ nhân những lời này, làm Vân Thiên Hà nghĩ rất quái dị.

Cũng thu lại toàn bộ trúc phiến, mặc kệ như thế nào đi nữa, mấy thứ này đều là đầu mối có quan hệ với Tinh Khung Bí Sách, đến một lúc quyết định thành bại nào đó, nói không chừng những thứ này lại phát huy công dụng.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung động, trên đỉnh huyết động đã xuất hiện đá rơi xuống, Vân Thiên Hà liền kéo Đường Linh Toa về phía mình, hòn đá từ trên đỉnh liền rơi xuống địa phương Đường Linh Toa vừa đứng.

Đường Linh Toa kinh hãi, nói:

- Thiên Hà, có thể là nguyên nhân chúng ta động vào những thứ này, đã tác động phải vụ cấp nào đó, tốt nhất chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này đi thôi!

- Uhm, mục đích chuyến đi này của ta đã đạt được, chúng ta ra ngoài, vừa rồi ở đây rung động, hẳn là cuộc tranh đấu bên ngoài gây ra, bây giờ còn có một vấn đề về Huyền Long Trì cần phải giải quyết, chúng ta đi mau!

Nói xong, Vân Thiên Hà lôi cánh tay Đường Linh Toa, nhanh chóng rời khỏi sơn động!

Trong sơn động, lúc này càng thêm rung động kịch liệt.

Khi Vân Thiên Hà kéo theo Đường Linh Toa tiến tới rừng trúc đằng trước sơn động, có thể nghe được tiếng thú rống âm âm, khí thế kinh thiên động địa, xa không phải là tiểu tam vĩ thụ thú kia có thể vọng lại, xem ra trong sơn cốc này, còn có một linh thú càng cường đại hơn nhiều tồn tại.

Hướng về địa phương phát ra động tĩnh kịch liệt, Vân Thiên Hà rời khỏi rừng trúc, tiến vào trong rừng Băng Tâm Thụ, chỉ thấy trong rừng một mảnh hỗn độn, nơi nơi đều có lưu lại vết tích tranh đấu, phá hủy rất nghiêm trọng, cũng không thấy thân ảnh mấy người Vũ Phương Kinh Thần, vì vậy tiếp tục tiến vào sâu hơn.

Khi đi tới phía sau rừng Bằng Tâm Thụ, Vân Thiên Hà mới nhìn thấy thân ảnh mấy người Nam Minh Khai.

Phía sau rừng cây, bốn phương vây tụ một ít núi đá, tại trung ương núi đá có một cái ao bị đóng băng, giống như một mặt hồ nước nho nhỏ, chỉ thấy lúc này Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu đang đứng trên mặt băng, theo một băng động đã bị kích phá, cùng với Thần Cơ chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Mà phía sau cái ao kia, còn có một huyết động, lúc này trước cửa huyết động có một đầu tam vĩ thụ thú hình thể thật lớn, đang mở cái miệng to lớn như chậu máu, răng nanh sắc nhọn nhìn mấy người Vũ Phương Khinh Thần đang trước phát sinh tiếng gầm rú phẫn nộ, nhưng cũng không tiến hành công kích đối với bọn họ. Vân Thiên Hà chú ý tới tiểu bạch viên và tiểu thụ thú lúc này đang ở phía sau một con tam vĩ thụ thú thể hình so với tiểu thụ thú lớn hơn gấp hai lần, liền đi tới trước cửa huyết động, tiểu bạch viên thì tỏ bộ dạng lắc đầu vẫy tay hướng về phía mọi người.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi cảm thấy kỳ quái, liền cấp tốc chạy tới hỏi:

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Thiên Hà, nghĩ không ra nơi đây cư nhiên còn có tam vĩ thụ thú thủ hộ, chúng ta trước tìm được, gặp phải tam vĩ thụ thú phát động công kích, không ngờ yêu nữ Vu Thần Miếu kia thừa cơ lên vào huyết động, kết quả tam vĩ thụ thú buông tha công kích chúng ta, tử thủ trước huyết động, xem ra trong huyết động này nhất định có thứ gì đó Ngã Khả Phạm Ny lưu lại!

- Huyết động, cái ao? Đây có phải là Huyền Long Trì?

Vân Thiên Hà nhìn Nam Minh Khai đang tranh đấu với Thần Cơ hỏi.

Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Khi yêu nữ kia tới đây, trước chúng ta phá vỡ mặt băng, có thể là phát giác không đúng, liền muốn tiến vào trong huyết động điều tra, vừa lúc sư thúc đuổi tới ngăn cản, kết quả gặp phải tam vĩ thụ thú canh giữ trước cửa huyết động công kích ngăn cản chúng ta, sau đó tiểu bạch viên lại dẫn theo một tam vĩ thụ thú nhỏ chạy tới, tam vĩ thụ thú lớn mới không tiếp tục công kích chúng ta, nhưng chúng ta cũng không vào được, ta nghĩ Huyền Long Trì có thể ở bên trong huyết động kia!

Vân Thiên Hà nhìn lại trên mặt băng, Thần Cơ dưới thế giáp công của Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu, đã bị rơi xuống hạ phong, ngay cả nàng chiếm được một bộ phận lực lượng của Vu linh vương, thế nhưng dù sao lực lượng này cũng không phải chân chính thuộc về nàng, nàng có thể giằng co được dưới sự giáp công của hai cao thủ cấp Tông Sư, chính là vì dựa vào Vu thuật quỷ dị, nhưng cũng chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi!

Nếu như Huyền Long Trì trong huyết động tam vĩ thụ thú đang canh gác kia mà nói, Vân Thiên Hà nhất định phải tiến vào, Tầm Nguyệt hiện tại khả năng còn đang giằng co với Vu linh vương trong Vu linh ảo cảnh, hẳn phải nhanh chóng lấy được Thiên Long Trấn Linh Trụ, sau đó trở lại Vu linh ảo cảnh tiêu diệt Vu linh vương, cứu Tầm Nguyệt ra.

Cũng không suy nghĩ nhiều, Vân Thiên Hà nói với Vũ Phương Khinh Thần:

- Hiện tại cho dù tam vĩ thụ thú không đáp ứng, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp tiến vào trong Huyền Long Trì, thực sự không được, ta dùng tiểu thụ thú dẫn dẫn tam vĩ thụ thú lớn, người tìm được Huyền Long Trì, cấp tốc thu hồi Thiên Long Trấn Linh Trụ, ý người như thế nào?

Vũ Phương Khinh Thần nhanh chóng đáp ứng, Nam Minh Tuyết lúc này đột nhiên mở miệng nói:

- Không thích hợp, Huyền Long Trì cực độ băng hàn, sư huynh căn bản không thể nào chịu đựng được, còn chưa lặn xuống dưới đáy nước thì đã bị đông cứng rồi, việc này còn phải tự người đi vào, chuyện dẫn dắt tam vĩ thụ thú lớn đi, giao cho chúng ta làm đi!

- Thế nhưng thực lực của con tam vĩ thụ thú này rất cao, nếu là...

Nam Minh Tuyết không nghe lời Vân Thiên Hà nói, liền nhìn Đường Linh Toa:

- Linh Toa muội muội, muội gọi tiểu bạch viên trở về, để nó dẫn tiểu thụ thú qua đây, sư huynh bắt được tiểu thụ thú, kích nộ thụ thú lớn, liền dẫn theo nó rời đi. Đóa Đóa, người dùng Vạn Linh Dẫn đối với thụ thú lớn, bám trụ nó, ta sẽ dùng an hồn khúc để trấn an đầu thụ thú lớn này, khiến cho nó ổn định phần nộ, bình tâm lại.

Nói đến đây, Nam Minh Tuyết quay sang nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Đợi chúng ta dẫn dắt thụ thú lớn rời đi, sau đó người hành sự tùy theo hoàn cảnh, được rồi, chúng ta bắt đầu đi!

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Nam Minh Tuyết, trong lòng ngầm đồng ý, nàng có thể phân phối như vậy đã làm cho tính phiêu lưu giảm xuống thấp nhất, hơn nữa mỗi người đều có nhiệm vụ của mình, phân công chính xác, bình thường trầm mặt, tại giờ khắc then chốt lại có thể đưa ra được trù tính bố trí tốt như vậy, quả nhiên là một nữ tử cơ trí, không khỏi khiến cho Vân Thiên Hà có vài phần kích động đối với nàng.

Bị Vân Thiên Hà nhìn chằm chằm có chút không quá tự nhiên, Nam Minh Tuyết trừng mắt nhìn hẩn, nói:

- Chúng ta hiện tại bắt đầu, người phải lưu ý!

Nói xong, quay đầu sang nói:

- Linh Toa muội muội, muội gọi tiểu bạch viên thử xem!

Nói xong, nàng liền lấy cây cầm tùy thân xuống, ngồi xếp bằng, đặt trên đùi, làm tốt công tác chuẩn bị.

Thần Hoa Đóa Đóa liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, cũng rất phối hợp, vận chuyển nội tức, bắt đầu khởi động Vạn Linh Dẫn.

- Tiểu bạch, qua đây!

Lúc này Đường Linh Toa hướng về phía tiểu bạch viên vẫy vẫy, nhưng Vân Thiên Hà nghe lời xưng hô như vậy liền nổi da gà, vẻ mặt cổ quái nhìn Đường Linh Toa nói:

- Nàng lúc nào lại nổi hứng cho tiểu bạch viên cái tên như vậy?

- Như vậy thì có gì không tốt, tiểu Bạch, muội rất thích gọi nó như vậy!

Đường Linh Toa không giải thích được nhìn Vân Thiên Hà, lập tức nói:

- Nếu huynh không thích, như vậy muội một lần nữa đổi một cái tên khác cho tiểu bạch viên là được rồi!

- Nàng thích, vậy thì gọi như vậy đi!

Có thể là nghe được gọi chính mình, lúc này tiểu bạch viên đang chơi đùa với tiểu thụ thú liền nhảy tới gần, sau đó lại nhảy lên trên vai Vân Thiên Hà ngồi chồm hổm hướng về phía tiểu thụ thú làm mất quý, sau đó lại nhảy vào trong lòng Đường Linh Toa, thưởng thức nghịch ngợm quần áo Đường Linh Toa.

Chỉ là tất cả mọi người không ngờ tới, khi tiểu bạch viên chạy trở về chơi đùa với Đường Linh Toa, tiểu thụ thú tựa hồ cũng không e ngại mọi người, liền chạy tới dưới chân Đường Linh Toa, dùng cái mũi liên tục ngửi ngửi Đường Linh Toa.

Vân Thiên Hà chú ý tới, khi tiểu thụ thú chạy qua đây, đầu thụ thú lớn lập tức trừng mắt nhìn chằm chằm vào Đường Linh Toa, tập trung đề phòng.

- Sư huynh, động thủ!

Lúc này, Nam Minh Tuyết nhắc nhở, Vũ Phương Khinh Thần thừa lúc tiểu thụ thú không chú ý, liền nắm lấy tiểu thụ thú, tiểu thụ thú bị kinh sợ gầm lên một tiếng, quả nhiên đã kích giận đầu thú thú lớn, thụ thú lớn liền kích động rít gào, do dự một chút liền rời khỏi huyết động, đánh về phía Vũ Phương Khinh Thần.

- Vũ Phương huynh, người phải cẩn thận, đầu thụ thú này không dễ dàng đối phó!

Vân Thiên Hà nhắc nhở một câu, thừa lúc đầu thụ thú lớn rời khỏi cửa huyết động, thân thể khê động, giống như một cái bóng mờ, cấp tốc nhảy tới cửa động, tiến vào bên trong.

377. Chương 380: Long Nữ Đáy Huyền Long Trì.

Vũ Phương Khinh Thần nắm lấy tiểu thụ thú cũng không quá lâu, thấy Vân Thiên Hà đã vào động, liền thả tiểu thụ thú ra bỏ chạy, nhưng đầu thụ thú lớn vẫn tập trung về phía hấn đuổi theo không bỏ.

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng đàn, linh động mờ ảo, Đường Linh Toa thấy thụ thú lớn đuổi theo Vũ Phương Khinh Thần, liền nói:

- Đóa Đóa tỷ tỷ, mau ra tay, không nên để thụ thú lớn đuổi theo Vũ Phương đại ca!

Nói xong, nàng buông tiểu bạch viên ra, để tiểu bạch viên mang theo tiểu thụ thú đuổi theo ngăn cản thụ thú lớn.

Thấy Thần Hoa Đóa Đóa đã sớm phát động Vạn Linh Dẫn, tại lúc thụ thú lớn đuổi theo Vũ Phương Khinh Thần không rời, nàng liền cấp tốc gỡ vòng hoa bên hông, hướng về phía thụ thú lớn ném đi, liền thấy xung quanh bằng tâm thụ đột nhiên ong ong rung động, cành cây lắc lư, có một cỗ ba động thần kỳ. lúc này, tại xung quanh cấp tốc lan tràn, vòng hoa kia giống như đột nhiên sống dậy, khi bay tới gần thụ thú lớn, đột nhiên quán chặt, ràng buộc thụ thú lớn.

Thụ thú lớn truy đuổi tới rừng bằng tâm thụ, lúc này đột nhiên bị vòng hoa trói buộc, sau đó một cỗ mùi vị từ vòng hoa cấp tốc phát ra chui vào trong mũi, tốc độ đại thụ thú chợt giảm, phần nộ rít gào, nghĩ muốn thoát khỏi vòng hoa đang tỏa mùi hương kỳ dị, mà lúc này tiếng đàn của Nam Minh Tuyết cũng hình thành một loại ba động, cùng lúc đánh tới thụ thú lớn, cước bộ của thụ thú lớn rốt cuộc chậm rãi dừng lại, nó không cam lòng hướng về phía Vũ Phương Khinh Thần đang chạy trốn chết trong rừng cây, sau đó quay đầu nhìn huyết động một chút, lại cấp tốc chạy về phía huyết động, chậm rãi nằm úp sấp tại chỗ, trừng mắt đề phòng nhìn xung quanh, canh gác trước cửa huyết động không chịu rời nửa bước.

Lúc này, tiếng đàn của Nam Minh Tuyết chậm dần rồi dừng lại, Đường Linh Toa thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói:

- Công pháp của hai tỷ tỷ thực là lợi hại a, thực làm người ta ước ao!

Nam Minh Tuyết nghe được tiếng lẩm bẩm của Đường Linh Toa, lúc này thấy tiểu thụ thú cũng đã chạy tới bên người, tiếp tục cùng với tiểu bạch viên chơi đùa vui vẻ, thụ thú lớn rốt cuộc đã bị trấn an, liền thu đàn đứng lên, đi tới gần Đường Linh Toa, nói:

- Linh Toa muội muội, muội không cần phải ao ước chúng ta, Du Long Vũ của muội đạt tới trình độ như chúng ta, sẽ không kém hơn bao nhiêu, vũ đạo này có thể ảnh hưởng tới tâm thần người khác, đồng thời có công phòng nhiều mặt, cùng với khúc âm của ta có hiệu quả tương đối giống nhau, nhưng còn có phần càng thực tế hơn so với khúc âm của ta!

- Thật vậy chăng?

Nghe được Nam Minh Tuyết cổ vũ, trong lòng Đường Linh Toa nhất thời hài lòng, lúc đầu là nàng muốn Vân Thiên Hà nhìn ngắm nàng nhảy, bộ dáng say sưa mê mẩn của hấn, lòng nàng phảng phất ngọt như mật, tràn đầy hạnh phúc, thật muốn hiện tại lại nhảy cho hấn nhìn.

Thấy biểu tình hạnh phúc của Đường Linh Toa, còn có dung nhan tuyệt sắc kia, lúc này nàng phóng xuất ra một loại mỹ lệ cuốn hút, thậm chí ngay cả Nam Minh Tuyết nhìn thấy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ước ao.

Mà Thần Hoa Đóa Đóa nhìn thấy biểu tình của Đường Linh Toa, cái miệng nhỏ không khỏi chu lên, bộ dạng đồ kị, nhỏ giọng nói thầm:

- Tên đầu gỗ ghê tởm, hận chết hấn!

Huyết động là do thiên nhiên hình thành, rất sâu, cũng có chút tối đen.

Lúc Vân Thiên Hà đi vào, vẫn theo thông động tiến sâu, thỉnh thoảng nghe được thanh âm động tĩnh bên ngoài gián đoạn truyền tới, trong lòng hấn tính toán, khoảng chừng thâm nhập vào sáu năm trăm mét, nhưng vẫn còn chưa nhìn thấy đầu cùng.

Có tam vĩ thủy thú thủ hộ huyết động này, bên ngoài cũng không có linh thú nào khác, quanh thân vách động có một ít thực vật kỳ dị sinh trưởng, có một số Vân Thiên Hà chưa từng gặp qua, lúc hắn đi qua cũng không dám động chạm, để tránh khỏi bị trúng độc.

Tiến vào sâu trong thời gian khoảng chừng nửa nén hương, mới thấy đỉnh đầu có một động thính mở rộng. Bên trong cũng tương đối rộng rãi thông thoáng, trên vách có một số địa phương giống hình thành như thạch, thực giống như thủy tinh.

Nhưng ở đây cũng không có cái gì là Huyền Long Trì tồn tại, Vân Thiên Hà quan sát xung quanh một chút, ở đây ngược lại giống như là nơi ở của tam vĩ thủy thú. Bất quá khi hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy bên trong động thính, trên góc bên phải có một cửa động khác, vì vậy thân thể bật nhẹ, giống như long hồng, tiến vào cửa huyết động kia.

Mới tiến vào cửa huyết động liền cảm thấy có hơi lạnh tràn ra, còn có một cỗ ba động rất kỳ dị liên tục lan tràn.

Đi vào trong động khoảng chừng mười mét, liền nhìn thấy có hai con đường trái phải, Vân Thiên Hà trực tiếp lựa chọn con đường bên phải tiến vào, đi thêm được vài chục mét, mới phát hiện ra hai con đường nối thông với nhau.

Lúc tiến vào trong huyết động, hoàn cảnh bên trong không giống như bên ngoài, vách đá nơi đây phẳng phất như băng cứng, rất trơn trượt, tựa như thủy tinh có chứa tạp chất. Vân Thiên Hà có thể nhìn thấy hình ảnh của chính mình in trên vách động. Đi thêm ước chừng khoảng hai mươi mét, liền thấy phía trước có rất nhiều sương trắng lạnh lẽo bao phủ, không thấy rõ đầu cùng là gì.

Bất quá nhiệt độ của màn sương trắng này cực thấp nhưng lại không ngưng kết thành băng, có vẻ mười phần thần kỳ.

Khi đi qua sương mù, bên trong tuy rằng sương trắng mờ mờ, nhìn không rõ xung quanh, thế nhưng coi như sáng đường.

Xoạt...

Ngay lúc Vân Thiên Hà đi ra khỏi sương trắng, đột nhiên dưới chân hụt hẫng đập vào khoảng không, thân thể vừa trượt, liền rơi xuống dưới.

Lúc ngã xuống, lúc này Vân Thiên Hà mới nhìn thấy quanh thân, nơi đây là một động thính rộng mở, chỉ bất quá ngẩng đầu nhìn trên đỉnh, thậm chí có thể xuyên thấu qua sương trắng bốc lên, tuy rằng không rõ, thế nhưng có thể nhận ra được đó chính là bầu trời xanh thẳm.

Mà cúi đầu xuống dưới, liền thấy phía trước hơn mười bước, có một hàn đàm, còn có sương trắng, sương trắng dày đặc nơi đây chính là do hàn đàm bốc lên.

Bất quá nhìn xa hơn một chút, chú ý chính là phía sau hàn đàm, nơi này sinh trưởng một loại cây mười phần kỳ dị cổ quái, lá cây màu lam nhạt, chỉ có hai phiến, lá dài nhỏ, kéo dài tới tận thân cây, giống như là nụ hoa kéo vào trong đóa hoa, chỉ mở ra mấy cái khe, nhưng bên trong phóng xuất ra một cỗ quang mang thần dị, mười phần thần kỳ.

Chỉ là thực vật bên ngoài còn chưa chắc nở hoa kết quả, huống hồ là sinh trưởng trong khe đá hàn đàm, thoát nhìn vô cùng yếu ớt, Vân Thiên Hà cũng không có hứng thú nghiên cứu, bởi vì hắn căn bản không biết đây là loại thực vật gì, có lợi ích ra sao.

Lúc đến gần, chỉ thấy nước hàn đàm không bị kết băng, mà hàn khí tỏa ra làm hắn có chút cảm giác lạnh, nước tại hàn đàm trong suốt, thỉnh thoảng bên dưới còn có một chút điểm ngân quang chiếu xạ ra, tổ hợp nên một bức tranh, giống như bên trong ẩn chứa một chân long tinh xảo mỹ lệ, tỏa ra một cỗ mị lực thần bí.

Đây hẳn là Huyền Long Trì rồi, Vân Thiên Hà nhanh chóng cởi y phục trên người ra, một mình một người lặn xuống dưới Huyền Long Trì, hướng về phía sâu dưới đáy.

Chỉ là nước trong ao lạnh tới cực điểm, cho dù Vân Thiên Hà dùng tinh linh chi khí hộ thể, tại lúc càng lặn sâu xuống bên dưới, cỗ hàn khí kia xâm nhập vào trong cơ thể, hận không chui vào trong tâm thần hắn,

làm hần không khỏi rùng mình liên tục.

Bằng hàn cực độ, Vân Thiên Hà khe cấn môi, ngược lại có thể chịu đựng được, chỉ là hần không ngờ tới, tại lúc sắp lặn tới đáy áo, một cỗ lực lượng thần bí cấp tốc bắt đầu hướng về phía hần, lan tràn quanh thân, khi cỗ lực lượng kia áp bách tới gần, tại đáy áo sinh ra một cỗ bọt nước, muốn mạnh mẽ áp súc thân thể hần.

Vân Thiên Hà cảm giác bị cỗ lực lượng thần dị kia đè ép thắm thấu, bụng dưới có chút sưng trướng, lập tức cảm thấy, lỗ chân lông toàn thân chính mình đột nhiên mở ra, phun ra một cỗ khí bắn, trong ao nước sinh ra rất nhiều bọt nước bốc lên trên.

Mà lúc này bụng dưới sưng trướng làm hần cảm giác có chút khó chịu, sau khi Vân Thiên Hà thực sự không thể chịu được nữa, liền nghe ồm một tiếng, cái miệng của hần đột nhiên phun khí (đánh rắm đó), càng nhiều bọt khí bắt đầu bốc lên.

Cảm giác sau khi bài trừ khí bắn ra bên ngoài cơ thể, cảm giác thư sướng, mười phần sảng khoái, Vân Thiên Hà thử vận dụng tạng tức, đột nhiên phát hiện, cỗ lực lượng thần dị trong ao nước tại lúc hần vận dụng tạng tức, liền từ các lỗ chân lông chui vào trong thân thể hần, lập tức tiến nhập vào hải dương tinh tú trong cơ thể, bồi dưỡng tinh khiêu tại các tinh tú.

Vân Thiên Hà nghĩ không ra, nước ao này cứ nhiên còn có công năng cường hiệu giống như tinh lọc, mà ao nước đã không còn đơn giản là nước nữa rồi, bên trong ẩn chứa khôn linh chi tức, so với lúc hần bình thường tu luyện tinh quyết thu nạp tinh thần lực chuyển hóa thành khôn linh chi tức còn tinh thuần hơn gấp mấy lần. Khôn tức trạng thái dịch trong cơ thể hần sau khi nhận được cỗ khí tức tinh thuần này bồi dưỡng, tựa hồ mang theo hoạt tính, tạo cho hần thể nghiệm một loại luật động vô cùng thích thú.

Nhưng chuyện càng làm cho Vân Thiên Hà không thể tưởng được chính là, trải qua tác dụng cường hiệu của nước ao, gân cốt da thịt thân thể hần, còn có các khí quan khác nhau càng thêm mềm dẻo co dãn, tràn ngập cảm giác lực lượng.

Từng cỗ cảm giác tuyệt vời truyền tới, khiến Vân Thiên Hà hồn nhiên quên mất chính mình đang ở trong nước ao, thực giống như bên ngoài có một đoàn mây mù nhẹ nhàng bao phủ xung quanh hần, linh hồn bé nhỏ của hần cảm giác như đang trên chín tầng trời.

Bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần, đột nhiên nghĩ chính mình còn có chuyện quan trọng phải làm, vì vậy không thể tiếp tục lưu luyến loại cảm giác ngay cả linh hồn nhỏ bé đều được tẩy rửa này, liền tiếp tục lặn xuống.

Rốt cuộc lặn xuống đáy áo, lúc này Vân Thiên Hà lại đột nhiên mở to hai mắt nhìn, há miệng, thiếu chút nữa sặc nước, hần thấy được một thứ làm cho trong lòng kinh ngạc không gì sánh được.

Đó chính là một cụ giống như làm từ thủy tinh tạo thành, dài bảy thước, bề rộng chừng bốn thước, bốn đỉnh thủy tinh quan huyền phù giữa đáy ao, trên bốn góc có bốn vòi nước chỉ thẳng lên trên, thỉnh thoảng sẽ phun ra một chút bọt nước.

Mà trong thủy tinh quan kia có một người đang nằm!

Một nữ nhân có dung nhan tuyệt thế, vóc người ma quỷ, lãnh thanh ngọc khiết, không thể khinh nhờn dù chỉ một chút!

Mà nữ tử này toàn thân xích lỏa, tựa như đã chết nghìn năm, nhưng thân thể da dẻ lại giống như trẻ con mới sinh, tràn đầy hoạt tính, giống như một người đang say ngủ.

Nàng là ai? Ngã Khả Phạm Ny?

Lập tức trên đầu Vân Thiên Hà chú ý tới trên đầu nàng có hai chiếc long giác mọc dài ra, nhưng không một chút phá hư đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại càng phụ trợ tạo cho nàng một loại cảm giác mỹ lệ thần thánh.

Đây không phải là Ngã Khả Phạm Ny, nàng là một long nữ!

Vân Thiên Hà hăm sâu vào trong cảm giác kinh ngạc chờ đợi, nhân thần hần mở to nhìn chăm chăm vào long nữ, có chút không thể rút ra được.

Không phải là bị dung nhan tuyệt thế của nàng làm kinh sợ, không phải là bị sự mỹ lệ thánh khiết của nàng hấp dẫn, mà là chuyện quỷ dị kỳ kỳ như thế này đã phủ định đánh vỡ nhận định của hắn đối với thế giới này.

Không chỉ có như vậy!

Lúc này, bên trên thủy tinh quan, có một cây cột trụ dài chừng một cánh tay, giống như đoản côn, tản mát ra quang mang chín màu, bên trong trần thụ có một không gian trống rỗng bị bao phủ trong màn quang mang chín màu, bên trong lại có huyền phù một viên cầu tựa hư mà thực, giống như ảo như mộng.

Bên trong viên cầu, có một con người nhỏ bé, cuộn mình thành một đoàn, chỉ lớn chừng bàn tay, giống như vừa mới dựng dục thành hình, có đầu có thân thể, có mắt có mũi, cũng giống như thực như ảo!

378. Chương 381: Bàn Long Trần Trụ.

Không biết nếu như lấy đi sẽ có biến hóa như thế nào, long nữ trong thủy tinh quan kia có thể tỉnh lại hay không, loại hiện tượng kỳ kỳ quỷ dị như thế này đã hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của Vân Thiên Hà.

Rốt cuộc lý trí cũng phải thích ứng với chuyện xảy ra trước mắt, Vân Thiên Hà lặn xuống phụ cận thủy tinh quan, từ nơi đó có truyền ra áp lực cực mạnh, phảng phất như muốn đè ép hắn, cho dù có dùng tạng tức cũng dần dần có chút khó khăn.

Vươn tay, muốn nắm lấy bàn long trần trụ, thế nhưng lại gặp một lực lượng cản trở cường đại, làm cho hắn cảm giác không thể nào đến gần được trần trụ kia.

Đột nhiên Vân Thiên Hà dùng lực lượng mạnh mẽ cường ngạnh muốn đưa tay cầm lấy bàn long trần trụ, lại đột nhiên phát hiện ra, thứ mà hắn nắm được chỉ vờn vờn là một huyền ảnh không có thực.

Tay hắn, trực tiếp xuyên thấu qua bàn long trần trụ kia!

Mà hình dạng của bàn long trần trụ lại không hề sinh ra một chút biến hóa nào.

Đây nhất định là một kiện ẩn chứa thiên đại thần bí biến ảo!

Cũng giống như Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể hắn, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, trong lòng hiểu rõ, nếu muốn chân chính nắm vào tay kỳ vật này, cần phải dùng tới thần hồn ý chí, dùng linh phách lực đến để thu nó.

Cũng tốt, tại lúc không có ai tranh đoạt với chính mình, Vân Thiên Hà ngưng tụ tinh thần, không có bất luận lo lắng gì bắt đầu tụ tập linh phách lực, giống như khu động Khôn Nguyệt Bích, chậm rãi dẫn đạo khôn tức, bắt đầu tác dụng vào bàn long trần trụ, thành lập liên hệ cảm ứng.

Thế nhưng, khi tâm thần của Vân Thiên Hà vừa mới tiếp xúc đến bàn long trần trụ, đột nhiên thân thể run lên, khối huyết phách thanh long ngọc vẫn đeo trên cổ hắn bỗng nhiên tỏa ra một cỗ quang mang màu máu dày đặc, tại nơi quang mang màu máu này chiếu tới, lại lộ ra quang mang chính màu từ bên trong thanh long huyết ngọc thẩm thấu bắn ra.

Mà lúc này, hiện tượng quái dị đã xảy ra.

Tâm thần Vân Thiên Hà cùng với bàn long trần trụ liên hệ với nhau, mà thanh long huyết ngọc trên cổ lại phát sinh ra phản ứng bắn tới quang mang chín màu càng lúc càng thêm rực rỡ. Lúc này bàn long trần trụ kia tựa hồ đã có chút ảnh hưởng, bắt đầu rung động.

Ngay sau đó, khôi hình xăm trên cơ thể Vân Thiên Hà, dưới quang mang do huyết phách thanh long ngọc phát ra kích thích, lúc này cũng hơi nổi lên một tầng sáng bóng.

Vân Thiên Hà theo bản năng đưa một tay, lại đột nhiên thấy bàn long trần trụ kia giống như có linh tính, tự động bay tới rồi rơi xuống trên lòng bàn tay hắn, nhưng trên thực tế Vân Thiên Hà cũng không nắm lấy nó, nó rất tự nhiên rơi vào trong tay Vân Thiên Hà, phát ra một cỗ lực lượng thần bí, lúc này cùng với khối huyết phách thanh long ngọc hô ứng kêu gọi lẫn nhau.

Lẽ nào huyết phách thanh long ngọc có liên quan gì đó với bàn long trần trụ này sao?

Đối với một màn này, Vân Thiên Hà bình phục lại sau kinh hãi, trong lòng khê động, trong ý thức truyền tới một ý niệm, muốn bàn long trấn trụ kia tiến nhập vào hải dương tinh tú trong cơ thể hần.

Nhưng ngay lúc ý niệm này vừa mới sinh thành, lúc này bàn long trấn trụ đột nhiên rung động kịch liệt, liền tiến vào bên trong cơ thể Vân Thiên Hà, nhưng khi tiến tới chỗ rỗng ruột kia, lại có một lực lượng nào đó sản sinh ra lực bài xích vô cùng mạnh mẽ.

Đối với điều này, trong lòng Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao Tầm Nguyệt lại muốn hần đích thân đi lấy linh phách chi thần trong bàn long trấn trụ, chính là nguyên nhân vì tiểu nhân nhi (người bé nhỏ), đây nhất định là chìa khóa quan trọng mở ra sự bí ẩn cổ quái phát sinh trên người Tầm Nguyệt.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục muốn dung nhập bàn long trấn trụ vào trong cơ thể, hiện tại ý niệm hần vừa động, bàn long trấn trụ tự nhiên rơi vào lòng bàn tay hần, hần quyết định lập tức quay trở lại Vu linh ảo cảnh tìm Tầm Nguyệt, lúc đó tự có định luận.

Chỉ là sau khi lấy đi bàn long trấn trụ, Vân Thiên Hà không khỏi hướng về phía thủy tinh quan, nhìn thoáng qua long nữ giống như đang ngủ say kia, thấy trong thủy tinh quan cũng không hề có bất cứ phản ứng gì, vẫn bình thường như cũ, long nữ cũng không có động tĩnh gì, lại không tự chủ được nhìn quét qua thân thể căng tròn cân đối cùng với dung nhan tuyệt mỹ kia.

Lập tức nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên giật mình một cái, Vân Thiên Hà thu hồi nhãn thần lại, không hề nhìn long nữ kia nữa, trong lòng thầm nói:

- Xin lỗi, ta không phải có ý định mạo phạm, dùng xong bàn long trấn trụ, nhất định sẽ trả!

Nói đến đây, thân thể dưới đáy nước mượn lực, dưới chân phóng xuất ra một cỗ khí tức, thân thể giống như du long, bơi lên trên mặt nước.

Ào ào...

Giống như cự long thoát khỏi mặt nước, khi Vân Thiên Hà lợi dụng lực lượng thật lớn vọt lên trên mặt nước, tức thì bắn ra từng đóa thủy hoa, xung quanh thủy đầm liền bị xối ướt, ngay cả cây cỏ bên cạnh cũng không tránh khỏi.

Lúc này, sau khi Vân Thiên Hà ra khỏi Huyền Long Trì, thân thể phát ra một cỗ hơi nước đờng đờng, thực giống như dùng với sương trắng bên ngoài hợp nhất với nhau, lộ vẻ như ẩn như hiện, nhưng hần không cảm nhận ra.

Mặc y phục, thu thập xong, Vân Thiên Hà tiếp tục xác nhận một chút, thấy bàn long trấn trụ nổi trên mặt nước, quang mang liền biến mất, nhưng còn theo chính mình, lúc này mới vẫy vẫy gọi bay vào tay, tựa như nắm một đoàn mây khói, mềm nhẹ không gì sánh được, khiến cho tâm tình hần thư sướng.

Sau khi yên tâm, liền nhanh chóng trở lại đường cũ!

Chỉ là khi Vân Thiên Hà rời khỏi, lúc này trong thủy tinh quan dưới đáy nước, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của tiểu long nữ kia, đột nhiên sinh ra ai đóa hoa hồng kiều diễm.

Càng quỷ dị chính là, cây cỏ bên cạnh Huyền Long Trì lại đột nhiên nở hoa, sau đó lặng yên hiện ra một đóa hoa thần dị chín màu, quang hoa tỏa khắp bốn phía, vô cùng mỹ lệ, thần bí, duy mỹ.

Lúc Vân Thiên Hà rời khỏi huyệt động, thấy tam vĩ thụ thú vẫn canh giữ tại động khẩu như trước.

Khi nó cảm giác được Vân Thiên Hà đột nhiên từ bên trong động đi ra, liền xoay người lại thủ thế tấn công.

Thế nhưng khi đầu thụ thú này nhìn thấy bàn long trấn trụ cầm trong tay Vân Thiên Hà, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, cúi đầu, thối lui qua một bên, để lộ cửa động.

Vân Thiên Hà đối với hành động kỳ quái của tam vĩ thụ thú có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, nếu như địch ý của nó đã tiêu trừ, đồng thời để lộ ra cửa động, vậy thì Vân Thiên Hà cũng không dự định đối phó với nó, dù sao đây cũng là sủng vật của Ngã Khả Phạm Ny, hần đối với vị tiền bối này rất tôn kính, cũng không đành lòng thương tổn tam vĩ thụ thú, một linh thú linh tính như thế này, trên đời này thực sự không nhìn thấy nhiều!

Lúc ra khỏi huyết động, cuộc chiến bên ngoài đã kết thúc từ lâu, Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu ngồi xếp bằng một chỗ điều tức khôi phục, nhưng người khác ngồi chờ bên cạnh.

Thấy Vân Thiên Hà đi ra, tiểu bạch viên đạp nhẹ trên mặt đất, liền nhảy lên trên vai Vân Thiên Hà, nghịch ngợm đầu tóc của hắn. Đường Linh Toa nhoẻn miệng cười, liền đi lên, kéo cánh tay hắn, nhìn bàn long trấn trụ trong tay, hiểu kỳ nói:

- Thiên Hà, đây chính là thứ đó sao? Chúng ta nhanh nhanh đi cứu Tầm Nguyệt tỷ tỷ?

Vân Thiên Hà gật đầu, cũng không thấy Thần Cơ đâu, lúc này Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu cùng đứng lên, nhìn thoáng qua bàn long trấn trụ trong tay Vân Thiên Hà, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Nam Minh Khai cười khê nói:

- Thì ra là thế, hiện tại lão phu đã hiểu ra rồi, ha ha!

- Tiền bối, người hiểu ra cái gì?

Vân Thiên Hà hiểu kỳ hỏi.

Nam Minh Khai nói:

- Người nhanh nhanh tới Vu linh ảo cảnh đi, tới nơi đó, người tự nhiên sẽ chứng kiến đáp án cuối cùng, cởi tấm màn thần bí phát sinh trên người Tầm Nguyệt.

Thấy Nam Minh Khai không nói, Vân Thiên Hà tự nhiên không truy vấn nhiều, tự nhiên chính mình chứng kiến là hay nhất, vì vậy nói:

- Tiền bối, vậy thánh nữ Vu Thần Miếu kia đâu?

Thần Hoa Diệu nói:

- Nữ tử này mượn dùng Quỷ vu thuật của Vu linh vương, lúc nàng không địch lại hai người chúng ta liên thủ, lại nhìn thấy người tiến vào huyết động, đồng thời bị thương, liền dùng vu động thuật chạy trốn rồi, chúng ta vẫn canh gác chỗ này, bất quá nữ tử này phỏng chừng sẽ không bỏ qua, hiện tại nàng ẩn nấp, chúng ta cần phải đề phòng mới được!

Hai vị Tông Sư liên thủ, cư nhiên cũng không giải quyết được Thần Cơ, để nàng chạy thoát, Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc đối với thực lực hơn người của nàng ta, tại lúc mượn lực lượng của Vu linh vương, cư nhiên lại mạnh mẽ tới như vậy.

”Vu linh vương này phải tiêu diệt!”

Nghĩ như vậy, Vân Thiên Hà dừng không dám dừng lại tiểu viện, lập tức hướng phía cửa cốc bước đi.

Tại chỗ cửa cốc, nơi này có một chỗ giống như mặt gương, khi Vân Thiên Hà đứng trước mặt tiến ra ngoài, lúc này cảnh trí xung quanh đột nhiên biến ảo, Vân Thiên Hà cảm giác giống như cả không gian bị một lực lượng nào đó hoàn toàn thôn phệ, cảnh sắc xung quanh trở nên không rõ ràng, như sương mù ẩn hiện, hắn lại một lần nữa tiến vào trong Vu linh ảo cảnh.

Chỉ là lần này tiến vào trong Vu linh ảo cảnh, cũng không thấy chỗ cửa vào cốc trước kia, hơn nữa cảnh trí xung quanh cũng không giống như lúc ban đầu Vân Thiên Hà đã trải qua. Hắn quan sát hồi lâu vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Tầm Nguyệt nơi nào.

Bất quá sau đó, bàn long trấn trụ nằm trong lòng bàn tay Vân Thiên Hà lại một lần nữa sáng lên, nó phóng ra một cỗ quang mang rực rỡ, chiếu rọi trong phạm vi xung quanh Vân Thiên Hà mấy trượng, lập tức cảnh trí trở nên rõ ràng minh xác không gì sánh được.

Thậm chí Vân Thiên Hà còn cảm giác được một cỗ ba động mới tới gần đây, liền đột nhiên phát sinh ra một tiếng rít gió kinh khủng, rồi lập tức biến mất.

Xem ra bàn long trấn trụ đã phát sinh tác dụng.

Vân Thiên Hà cầm trấn trụ trong tay, dựa theo quang mang nó tỏa ra, tập trung nhìn vào vị trí gần dưới chân, liền bắt đầu thăm dò tung tích Tầm Nguyệt.

Khi hắn dò xét đại khái trong thời gian một nén hương, lúc này đột nhiên cảm giác được một cỗ ý cường liệt ba động ngay gần đó, liền lập tức tìm tòi, rốt cuộc hắn đã phát hiện ra thân ảnh Tầm Nguyệt, nàng ở ngay bên cạnh, mà Thản Cơ thì nằm bên dưới đất, không rõ còn sống hay đã chết.

Chỉ thấy sắc mặt Tầm Nguyệt lúc này có chút trắng bệch, bất quá thần tình của nàng vẫn rất trấn định như cũ, đôi mắt khép hờ. Tại lúc Vân Thiên Hà tiếp cận bên cạnh nàng, lúc này nàng đột nhiên mở mắt, một tia quang mang màu hồng nhàn nhạt từ đôi mắt nàng xẹt qua.

Mà lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác được một cỗ ý chí cường đại không gì sánh được ập tới tập kích hắn, trong đầu truyền tới thanh âm cực độ phẫn nộ, nhưng mang theo vẻ sợ hãi:

- Tiểu tử, ta mệnh lệnh cho ngươi lập tức hủy đi trấn trụ linh hạch, bằng không ta sẽ khiến ngươi trở thành khôi lỗi của bản tôn vĩnh viễn, vĩnh viễn!

- Mau đưa trấn trụ cho ta!

Lúc này, Tầm Nguyệt đột nhiên mở miệng nói, ngữ khí lộ vẻ lo lắng, hơn nữa khẩu âm của nàng giống như là hai thanh âm khác nhau tổ hợp thành, làm cho người nghe cảm thấy là lạ, hình như hai người song song.

- Không nên đưa cho nàng, hủy diệt nó!

Khi cỗ uy áp ý chí kia càng lúc càng tăng mạnh, Vân Thiên Hà phải một lần nữa vận dụng Khôn Nguyệt Bích ẩn chứa ý chí của Thương Nguyệt để đối kháng, thân thể đã chậm rãi tiếp cận Tầm Nguyệt.

Nhưng lúc này thanh âm lo lắng và sợ hãi bắt đầu gián đoạn, chỉ thấy sắc mặt Tầm Nguyệt càng thêm tái nhợt, phỏng chừng là nàng đang mạnh mẽ trấn áp ý thức của Vu linh vương.

Tại lúc gần như tiếp cận Tầm Nguyệt, lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên phân thần, tâm thần liên hệ với trấn linh trụ, lúc này quang mang từ trấn linh trụ tỏa ra, mười phần kịch liệt, xung quanh vang lên tiếng gào thét dữ dội, càng lúc càng thêm bén nhọn, giống như tử linh gặp phải thánh quang tịnh hóa.

Vân Thiên Hà không để ý tới, bắt đầu chậm rãi dùng ý niệm đẩy trấn linh trụ về phía Tầm Nguyệt.

Nhưng đúng lúc này, Thản Cơ vốn nằm một bên đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt hiện lên hồng quang quỷ dị, thân thể giống như quỷ mị liền xông tới...

379. Chương 382: Thôn Phệ Ý Chí.

Thế nhưng Thản Cơ lại đột nhiên tập kích, làm cho Vân Thiên Hà có chút trở tay không kịp.

Mắt thấy trấn linh trụ chậm rãi tới gần Tầm Nguyệt, mà sắc mặt Tầm Nguyệt lúc này càng thêm tái nhợt, nàng mạnh mẽ ngăn chặn Vu linh vương tập kích, tại lúc trấn linh trụ tiếp cận, đột nhiên hét lên một tiếng, thanh âm chấn động mãnh tai, vang vọng cửu tiêu.

Tại sát na Tầm Nguyệt nhận được trấn linh trụ, Vân Thiên Hà mới thu hồi tinh thần trở lại, thế nhưng Thản Cơ lúc này đã tập kích tới nơi, Vân Thiên Hà cảm giác giống như chính mình bị một thanh cự chùy hung hăng đánh một kích nặng nề, khí huyết toàn thân chảy ngược bốc lên, thân thể lão đảo, phun ra một ngụm máu tươi.

Mà Thản Cơ hiện tại cũng bị tiếng hét chói tai vừa rồi giống như một cỗ lực lượng phản chấn làm tâm thần của nàng bị trong thượng, nhưng cỗ hồng quan trong đôi mắt nàng lại càng tăng thêm, phảng phất giống như ma quỷ dữ tợn nhất, phát sinh thanh âm hỗn hợp tạo thành:

- Bất luận kẻ nào dám ngăn cản bản tôn báo thù, đều phải trả giá thật lớn!

Thản Cơ một lần nữa xông tới, lần này hình như nàng đã bị Vu linh vương phụ thân, trong đôi mắt tỏa hồng quang còn ẩn chứa một cỗ ý chí thôn phệ tất cả, giống như phô thiên cái địa ập tới.

Tâm thần Vân Thiên Hà đã bị tập kích cường liệt, nhưng lúc này chính diện đối mặt với nguy hiểm, hắn không dám có một chút sơ ý nào, tại sát na thân thể bị tập kích, hắn liền cấp tốc điều động khôn tức trong cơ thể truyền vào Khôn Nguyệt Bích, mượn ý chí trong Khôn Nguyệt Bích để chống lại tinh thần ý chí cường đại không gì sánh được kia ập tới.

Ầm...

Ong ong...

Vân Thiên Hà cảm giác giống như có một cỗ sóng âm thật lớn muốn đâm sâu vào trong tâm thần của hắn, bên tai xuất hiện tiếng nổ vang, Vu linh vương lúc này đã dùng toàn bộ tinh thần trùng kích hắn, ngay cả khi hắn mượn ý chí do Thương Nguyệt lưu lại trong Khôn Nguyệt Bích chống lại, thế nhưng vẫn mười phần chật vật.

Hắn quay sang, hướng về phía Tầm Nguyệt nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tầm Nguyệt lấy được bàn long trấn trụ, đã nhanh chóng lấy thứ bên trong ra, chính lúc đang tiến hành dung hợp, lúc này thân thể nàng tỏa ra quang mang chín màu, giống như bị một chiếc lồng trong suốt bao phủ bên trong.

Quang mang tỏa ra trên cơ thể Tầm Nguyệt càng lúc càng kịch liệt, lúc này tiếng thét chói tai từ Vu linh vương càng thêm mạnh mẽ, phảng phất giống như ma quỷ đang thét gào giữa lần cuối cùng trong cuộc đời, thế nhưng nó vẫn tiếp tục trùng kích vào tâm thần Vân Thiên Hà, càng lúc càng thêm mạnh mẽ, Vân Thiên Hà đã sắp không thể chống đỡ được.

Sau đó, quang mang do Khôn Nguyệt Bích tỏa ra dần dần yếu ớt, mặc dù Vân Thiên Hà đã dùng hết toàn bộ tinh thần mượn Khôn Nguyệt Bích chống lại, thế nhưng dưới ý chí uy áp Vô Tôn cường đại không gì sánh được, đã làm cho tầng phòng hộ do Khôn Nguyệt Bích hình thành bị ép tới bên bờ tan vỡ.

Liên tục bị thần hồn ý chí cường đại không gì sánh được tập kích, lúc này Vân Thiên Hà ngoại trừ cắn răng kiên trì, đợi Tầm Nguyệt hoàn thành bước dung hợp cuối cùng, hắn đã không còn phương pháp nào khác.

Nhưng mà trong đôi mắt của hắn đã có một cỗ quang mang màu hồng hiện lên, đột nhiên lóe qua, Vu linh vương hiển nhiên là muốn chiếm tâm thần hắn, đạt tới mục đích cuối cùng hoàn toàn không chế hắn thành khôi lỗi.

Tầm Nguyệt nhìn thấy tất cả mọi việc phát sinh, tâm thần của nàng đang tiến hành dung hợp với một cỗ ý chí cường đại vô cùng của linh phách chi thần do tiểu nhân nhi phóng xuất ra, nàng đã nhìn thấy Vân Thiên Hà sắp không thể chống đỡ lại được xâm lấn tinh thần của Vu linh vương, lúc này đột nhiên lần thứ hai hét lớn một tiếng, mạnh mẽ đẩy nhanh tốc độ, muốn cưỡng ngạnh dung hợp!

Một tiếng động kịch liệt vang lên, giống như thiên bị đâm thủng, lúc này, bên trong Vu linh ảo cảnh có một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được, giống như nước lũ tìm được con đê vỡ, điên cuồng tụ tập tràn qua lỗ hổng.

Trong lúc nhất thời, thiên địa biến sắc, thậm chí ngay cả Vu linh ảo cảnh cũng không thể nào chống đỡ được cỗ lực lượng thiên địa mạnh mẽ kinh người này, rất nhanh đã bị đẩy tới bên bờ tan vỡ hoàn toàn.

Thân thể Tầm Nguyệt tỏa ra quang mang chín màu, lúc này giống như ánh dương quang rực rỡ mãnh liệt, cùng với cỗ lực lượng thiên địa bắt đầu bùng mạnh tụ tập hướng vào trong thân thể của nàng, đồng thời cỗ ý chí vô biên vô hạn giống như hồng thủy lan tràn, bắt đầu tạo nên cuồng phong tạt bạo bên trong Vu linh ảo cảnh, lấy thân thể nàng làm trung tâm, điên cuồng mở rộng ra, giống như long quyển phong bạo do thiên địa hình thành, khổng lồ, cường đại không gì ngăn cản nổi, bất cứ thứ gì dám ngăn cản đường đi của nó đều bị mạnh mẽ thôn phệ vào trong.

- Ô ô...

Trong cơn lốc năng lượng cường đại ẩn chứa thần hồn ý chí như vô biên vô hạn, lúc này Thần Cơ liên tục phát ra tiếng tiêng thảm thiết sợ hãi, giống như ác gặp phải thánh quang tập kích, lập tức không còn sức lực phản kháng, lại có một loại cực độ không cam lòng, khi nàng bị cỗ quang mang kịch liệt kia thôn phệ vào trong, tiếng kêu thảm thiết lại chuyển biến thành tiếng nức nở.

Lúc này Vân Thiên Hà cảm giác được cỗ ý chí cường đại vừa xâm lấn tinh thần chính mình đột nhiên bắt đầu giảm mạnh, thế nhưng tâm thần của hắn đã bị ảnh hưởng không nhỏ, trong lòng hắn có một cỗ hỏa diễm cừu hận đang điên cuồng thiêu đốt bốc lên, hắn biết đây nhất định là do Vu linh vương kia xâm nhập vào trong tâm thần hắn đã lưu lại chút gì đó, và hiện tại đang bắt đầu tác quái.

Để áp bách cổ ý chí do Vu linh vương lưu lại, Vân Thiên Hà một lần nữa sử dụng hết toàn bộ linh pháp lực, bắt đầu khu trục cổ ý chí Vu linh vương lưu lại này.

Nhưng hiện tại cổ ý chí này lại liên tục khuấy động điên cuồng trong tâm thần Vân Thiên Hà, thoáng cái đã tiến vào trong hải dương tinh tú, mỗi khi nó dẫn tới một tình huống nào đó, Vân Thiên Hà lập tức khống chế tình huống, chặn lại cả hai đường, thế nhưng vẫn để cổ ý chí kia chạy thoát, tiếp tục nhảy loạn sang tinh tú khác.

Tại lúc nhảy sang đệ tứ tinh tú, bởi vì nơi này có rất nhiều huyết khiếu vẫn còn đang bị phong bế chưa khai thông, cổ ý chí kia không có chỗ nào đào thoát, cuối cùng đành phải nhắm về phía không pháp chi linh đang ngủ say tại đệ tam tinh tú.

Nguy rồi!

Vân Thiên Hà cảm ứng được ý đồ của cổ ý chí kia, lúc này tâm thần kịch chấn, nếu như để cổ ý chí Vu linh vương lưu lại kia chiếm được không pháp chi linh mà nói, như vậy sẽ giống như mồi lửa, đủ để đốt cháy toàn bộ tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà, trở thành một biển lửa, sẽ không thể nào khống chế, đến lúc đó, cổ ý chí này một lần nữa lớn mạnh, Vân Thiên Hà liền bị triệt để khống chế.

Sau đó, dưới tình huống bất đắc dĩ, Vân Thiên Hà lập tức mạnh mẽ hoán đổi không pháp chi linh, đồng thời đưa thần hồn ý chí của chính mình quán thấu vào trong đó, bắt đầu né tránh cổ ý chí lưu lại kia tập kích xâm lấn.

Ngay từ đầu, trong bản thân không pháp chi linh có một cỗ ba động phản khách theo bản năng nguyên thủy, thế nhưng tại lúc Vân Thiên Hà mạnh mẽ quán thấu thần hồn ý chí, cỗ ba động kia rất nhanh liền bị đánh tan, hơn nữa bình thường chịu sự ảnh hưởng của Vân Thiên Hà quá sâu, rất nhanh, không pháp chi linh hoàn toàn để Vân Thiên Hà tự do khống chế, lúc ý chí của Vân Thiên Hà chui vào, phảng phất như thị giác của hắn biến thành không pháp chi linh, bắt đầu nhảy loạn lên trong hải dương tinh tú.

Cuối cùng, Vân Thiên Hà rốt cuộc thấy được Khôn Nguyệt Bích lẳng lặng bồng bềnh trong hải dương tinh tú, Vân Thiên Hà không dám suy nghĩ nhiều, lập tức chui vào bên trong Khôn Nguyệt Bích, giống như nhảy vào lòng ôm ấp của mẫu thân, bỏ rơi cổ ý chí Vu linh vương lưu lại bên ngoài.

Để không pháp chi linh giấu bên trong Khôn Nguyệt Bích, Vân Thiên Hà liền chặt đứt liên hệ với không pháp chi linh, lần thứ hai dồn ý chí quán thấu vào mỗi một tinh khiếu trong hải dương tinh tú, tại nơi ý chí Vu linh vương lưu lại chạy tới, liền mạnh mẽ đóng lại, dần dần xua đuổi đẩy ra khỏi hải dương tinh tú của bản thân.

Mà cổ ý chí Vu linh vương lưu lại kia bị Vân Thiên Hà bức ra ngoài, lúc này bên ngoài đột nhiên có một cổ ý chí cũng tiến nhập vào trong ý chí của Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cảm nhận được cổ thần hồn ý chí này cường đại vô cùng, nhất thời cả kinh sợ hãi.

Nhưng cổ ý chí này lập tức truyền tới tin tức ôn hòa, trấn an nỗi khiếp sợ trong lòng Vân Thiên Hà, rồi tập trung vào cổ ý chí Vu linh vương lưu lại kia, rất nhanh liền thôn phệ hoàn toàn.

Đến tận đây, cổ ý chí Vu linh vương lưu lại trong ý thức của Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng được tiêu trừ.

Phân ra tâm thần, thở phào nhẹ nhõm, lúc mở mắt ra, thấy trước mắt là ánh sáng rực rỡ, Vu linh ảo cảnh nơi này đã hoàn toàn biến mất, chính mình nằm trên một hòn đá lớn nhô cao, bất quá lại nhìn thấy Thần Cơ cũng trên hòn đá hắt đang nằm, lúc này Thần Cơ ôm đầu lão đảo thăm thiết thét gào, trên thân thể nàng có một cỗ hắc khí bốc lên, giống như là ác ma bị tinh lực tiêu diệt.

Nhưng sau đó, thân thể Thần Cơ đã lão đảo tiến sát biên giới hòn đá, chân trượt vào khoảng không, liền ngã lún xuống vách đá vạn trượng.

Vân Thiên Hà đứng dậy, lúc này cảm giác đầu đầu như sắp nứt ra, bất quá hắn vẫn có thể chịu đựng được, chỉ thấy lúc này Tầm Nguyệt ngồi bên cạnh, mà quang mang trên thân thể nàng đã ảm đạm, nhưng trên làn da của nàng lại xuất hiện những phiến hoa văn vô cùng quái dị, giống như là một bộ đồ án viễn cổ.

Mà trên đỉnh đầu nàng, bàn long trấn trụ lẳng lặng huyền phù, tỏa ra quang mang chín màu, bao phủ nàng bên trong, nhưng tiểu nhân nhi như hư như thực bên trong bàn long trấn trụ đã mờ nhạt hơn rất nhiều,

sau đó liền biến mất không còn.

Vân Thiên Hà chậm rãi đến gần, muốn nhìn trạng thái của Tầm Nguyệt, nhưng mức đi đến gần, đột nhiên quang mang từ bàn long trấn trụ kia càng thêm mãnh liệt.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác trước ngực chính mình giống như là bị bàn ủi lướt qua, sau đó là cảm giác đau đớn mãnh liệt truyền tới toàn bộ tâm thần, thân thể hắn hiện tại hoàn toàn bị đau đớn chiếm giữ.

Quang mang từ bàn long trấn trụ phát ra đột nhiên bao phủ cả Vân Thiên Hà vào trong đó, lập tức tâm thần Vân Thiên Hà nghe được thanh âm:

- Nhanh, nhanh lấy cừu thải vân long châu bên trong huyết phách thanh long ngọc ra, cho vào bên trong bàn long trấn trụ!

Thanh âm này có điểm xa lạ, Vân Thiên Hà vừa phải chịu đựng đau đớn xâm chiếm tâm thần, có chút khó khăn nói:

- Ta không phải sử dụng huyết phách thanh long ngọc như thế nào. Ta nên là sao mới có thể lấy được hạt châu kia ra?

- Dựa theo phương pháp ta chỉ, nhanh!

Thanh âm kia có chút lo lắng, lúc này lại có một cỗ ý niệm tán loạn truyền vào trong ý thức của Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà theo cỗ ý chí kia dẫn đạo, liền kích hoạt huyết phách thanh long ngọc đeo trước ngực, chỉ thấy huyết phách thanh long ngọc đột nhiên phóng ra quang mang huyết sắc, trong màn quang mang huyết sắc này, có một đoàn quang mang chín màu nho nhỏ từ bên trong thẩm thấu phát ra.

Vân Thiên Hà dẫn thần hồn ý chí vào, theo đó huyết khí tinh hoa cũng đồng thời tiến vào tổng huyết phách thanh long ngọc, hắn liền cảm giác được tiểu cầu thần dị ẩn dấu bên trong thanh long ngọc tỏa ra quang mang chín màu, cùng với bàn long trấn trụ bên ngoài tương hỗ kêu gọi lẫn nhau.

Vù vù...

Lúc này bàn long trấn trụ rung động kịch liệt, mà huyết phách thanh long ngọc cũng rung động theo, mà toàn thân Vân Thiên Hà cũng theo tiết tấu rung động nảy lên không ngừng, hắn cảm giác được tinh huyết chi khí trong thân thể tựa hồ như bị huyết phách thanh long ngọc kia rất nhanh hút khô.

380. Chương 383: Quá Độ Thay Máu Không Thể Tưởng Tượng Nổi.

Khi huyết khí càng lúc càng đậm, lúc này quang mang bên ngoài bàn long trấn trụ lại hấp dẫn cỗ huyết khí này, đột nhiên liền co rút, cộng thêm bị ý niệm của Vân Thiên Hà bức bách, tiểu cầu trong thanh long ngọc liền bay ra ngoài, bị hút vào bên trong bàn long trấn trụ, lơ lửng tại chỗ rỗng ruột.

Quang mang chín màu kia, phẳng phất như bao trùm cả phiên thiên địa xung quanh.

Lúc hoàn thành được quá trình thống khổ này, quang mang chín màu phát ra từ huyết phách thanh long ngọc cũng từ từ ảm đạm, nhưng cỗ quang mang huyết sắc thì lại mười phần rực rỡ.

Tiếp đó, Vân Thiên Hà cảm thấy thân thể thiếu thốn huyết khí tinh hoa, sau đó tựa hồ đi qua huyết phách thanh long ngọc, nhanh chóng bổ xung bồi dưỡng phần thiếu mất trong cơ thể hắn, phẳng phất giống như dành cho hắn một quá trình thay máu mới.

Mà trong quá trình thay máu này, Vân Thiên Hà cảm giác huyết khí trong cơ thể so với ban đầu tinh thuần hơn gấp mấy lần, nhưng lại càng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là, nguyên lai màu máu của hắn ban đầu chính là màu hồng, thế nhưng sau khi trải qua quá trình chuyển hoá, lại biến thành màu sắc hỗn hợp của chín loại màu khác nhau hình thành nên màu tím, mà máu màu tím này hỗn loạn trong cơ thể, nhưng lại không hề chuyển hoá toàn bộ, hắn không biết được điều này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Quá trình này duy trì trong thời gian không dài, huyết phách thanh long ngọc hoàn thành quá trình thay máu, quang mang liền triệt để biến mất, trở về nguyên trạng. Khi Vân Thiên Hà cảm giác được số máu thay mới dần dần dung hợp với cơ thể, với lượng máu còn lại, cường độ huyết khí của hắn hiện tại so với

trước đó còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, để Vân Thiên Hà cảm giác lực lượng dùng không bao giờ hết, toàn thân tràn ngập tính bạo tạc, tràn ngập lực lượng, thậm chí, để tu vi cấp Tông Sư sơ kỳ của hắn thoáng cái quá độ tới trung kỳ.

Nhưng...những biến hóa kỳ quái này để Vân Thiên Hà nghĩ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là hắn cũng không có thời gian đi nghiên cứu những điều này, trong đầu đã truyền tới thanh âm:

- Nhanh, mang ta đi Huyền Long Trì!

Vân Thiên Hà quay sang, thấy xung quanh thân thể Tầm Nguyệt lúc này bao trùm một tầng quang mang lúc sáng lúc tối, nàng cũng không tỉnh lại, nhưng lại tạo cho hắn cảm giác giống như đang lướt lờ tại đường ranh giới giữa sinh và tử, mà bàn long trấn trụ kia hiện tại nằm trong tay Tầm Nguyệt, cũng lúc tối lúc sáng.

Không một chút do dự, thân thể Vân Thiên Hà đã không còn cảm giác không khỏe, liền cấp tốc ôm lấy thân thể Tầm Nguyệt, hắn cảm giác giống như đang ôm một đám mây, tựa như cùng loại so với bàn long trấn trụ, bất quá hiện tại là lúc quan trọng, hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều vì sao lại phát sinh tất cả những hiện tượng như vậy, sau khi ôm lấy Tầm Nguyệt, giống như một cơn gió mạnh, cấp tốc lao về phía Huyền Long Trì.

Trên đường lao đi, gặp được mấy người Đường Linh Toa, bọn họ nhìn thấy Vân Thiên Hà ôm lấy Tầm Nguyệt lao nhanh. Đường Linh Toa đang muốn tới gần tầm hỏi, nhưng Thần Hoa Diệu lại chặn nàng lại nói:

- Không nên quấy rối bọn họ, hiện tại đang là lúc quan trọng, không có thời gian. Tầm Nguyệt và Ngã Khả Phạm Ny có thể đều chết đi!

Đường Linh Toa đột nhiên dừng bước lại, trợn mắt nhìn Vân Thiên Hà giống như một cơn cuồng phong xẹt qua bên cạnh các nàng, chạy thẳng về phía huyệt động chứa Huyền Long Trì.

Vẫn nhìn cho tới khi Vân Thiên Hà tiến vào trong huyệt động, lúc này Đường Linh Toa mới lấy lại tinh thần hỏi:

- Tiền bối, đây rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta có thể đi xem sao?

Những người khác đều rất hiếu kỳ, Thần Hoa Đóa Đóa cũng phụ họa nói:

- Mồ mỗ, chúng ta cũng đi nhìn!

- Không thể!

Thần Hoa Đóa Đóa quát bảo nhưng lại, nói:

- Khi các ngươi gặp được một số sự tình không thể nào tưởng tượng được, sợ rằng sẽ quấy rối tới bọn họ, chúng ta chỉ cần ở bên ngoài cửa động, kiên trì chờ đợi là được rồi, đến lúc đó các ngươi tự nhiên sẽ biết đáp án!

Nghĩ đến lời Thần Hoa Diệu vừa nói, lúc này Nam Minh Tuyết tựa hồ cũng đã suy đoán được cái gì, liền nhìn Nam Minh Khai đang vuốt vuốt chòm râu nói:

- Sư thúc, lẽ nào đây là Thần Phách Cộng Thể Đại Niết Bàn trong truyền thuyết theo như lời gia tổ đã nói sao? Nói cách khác, trong thân thể Tầm Nguyệt có hai linh phách chi thân, một người là Ngã Khả Phạm Ny, nhưng người còn lại rốt cuộc là ai?

Nam Minh Khai ngẩng đầu lên, vuốt vuốt chòm râu nói:

- Chuyện này hôm nay, sợ rằng sẽ nằm ngoài dự liệu của gia tổ và mọi người, một đoạn lịch sử đã bị phủ bụi, phỏng chừng sẽ bị hai hài tử kia vạch ra diện mạo chân thực ngày hôm nay, cứu thả vân long châu xuất thế, cũng không biết là tốt hay xấu.

Nói xong, Nam Minh Khai nhìn mấy con mắt hiếu kỳ, ngưng trọng nói:

- Các người nhớ kỹ, chuyện ngày hôm nay, ngoại trừ mấy người chúng ta, sau này không được nhắc với bất kỳ ai, cho dù là người thân nhất bên cạnh các người cũng không nên nói đến, các người phải để bí mật này vĩnh viễn chôn sâu dưới đáy lòng, bằng không sẽ gây cho hài tử Thiên Hà kia mối họa vô cùng to lớn!

Thần Hoa Diệu gật đầu nói:

- Xác thực là không thể để nhiều người biết, nhưng việc này sau khi trở về, có lẽ cần phải nói riêng với gia tổ, nói vậy bọn họ có thể lập kế hoạch, mau chóng thương nghị kế sách tương lai!

Hai người Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu nói như vậy, lúc này trong lòng mấy tiểu bối càng thêm hiếu kỳ, bọn họ thực sự rất muốn biết rốt cuộc là chuyện gì, cư nhiên để bọn họ phải thận trọng tới như vậy, nhưng cũng chỉ đành phải chờ đợi, đến lúc đó sẽ rõ ràng.

Vân Thiên Hà ôm Tầm Nguyệt thông qua huyết động, một lần nữa tiến vào trong Huyền Long Trì, nhưng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc, sững sờ trong chốc lát.

Nhưng ngay sau đó, trong ý thức của hắn lại truyền tới âm thanh vừa rồi.

- Lấy đóa nhị tâm của Huyền thần thải liên kia cho ta ăn vào, nhanh!

Vân Thiên Hà tâm động, tức thì thân thể nhảy lên, tới trước đóa hoa thần dị, liếc mắt liền nhìn thấy bên trong có nhị tâm tỏa ra quang mang chín màu huyền lệ, lúc này liền nhanh chóng hái xuống.

Chỉ là khi Vân Thiên Hà tháo khăn che mặt chưa bao giờ rời khỏi mặt của Tầm Nguyệt, chuẩn bị đưa nhị tâm tỏa quang mang thần dị vào trong miệng Tầm Nguyệt giúp nàng nuốt vào, lúc này đột nhiên nhìn thấy dung nhan chân chính của Tầm Nguyệt, triệt để ngăn ngắt cả người.

Tầm Nguyệt cư nhiên giống y như đúc so với long nữ bên dưới Huyền Long Trì kia, duy nhất có sự khác nhau chính là trên đầu Tầm Nguyệt không có chiếc sừng trong suốt thần dị.

- Nhanh cho ta ăn vào, mang ta xuống đáy ao!

Thanh âm kia một lần nữa lên tiếng nhắc nhở, để Vân Thiên Hà hồi phục lại tinh thần, liền lập tức đưa liên nhị cho nàng ăn.

Khi đóa hoa bên ngoài bị Vân Thiên Hà bỏ đi, đóa hoa liền lập tức bị héo rũ, nhanh chóng hòa tan sinh ra một cỗ bọt khí, bọt khí sôi sục tỏa hơi nước bao phủ toàn bộ Huyền Long Trì.

Vân Thiên Hà cố gắng không nhìn những hiện tượng kỳ dị này, hắn ôm lấy Tầm Nguyệt nhảy vào trong ao, bắt đầu lặn sâu xuống đáy nước.

Vừa vào Huyền Long Trì, cổ áp lực trước đó như đã hoàn toàn biến mất, ngược lại có một cỗ lực hút, không cần Vân Thiên Hà phải dùng sức, lúc này hắn đã bị hút xuống dưới đáy ao, mà Tầm Nguyệt trong tay hắn lúc này lại đột nhiên tỏa ra quang mang chín màu một lần nữa, càng lặn xuống sâu hơn, quang mang lại càng mãnh liệt.

Khi lặn xuống dưới đáy ao, Vân Thiên Hà nhìn thấy thân thể của long nữ bên trong thủy tinh quan lúc này cũng có một cỗ sáng bóng lấp lờ, thủy tinh quang tỏa ra quang mang mười phần chói mắt, từ dưới đáy áo chiết xạ ra ngoài, thẳng hướng chân trời.

Chỉ là tiến hành tới bước này, Vân Thiên Hà không biết bước tiếp theo nên làm cái gì, thanh âm kia không tiếp tục nhắc nhở hắn như trước, Vân Thiên Hà nghĩ lại tình cảnh thời điểm lần đầu tiên tới đây lấy đi trấn trụ, vì vậy liền lấy bàn long trấn trụ trong tay Tầm Nguyệt ra, dùng ý niệm thôi động nó di chuyển lên trên thủy tinh quan, trở về chỗ cũ.

Nghĩ không ra làm như vậy lại có tác dụng, nơi lúc bàn long trấn trụ bị thả trở lại chỗ cũ, bởi vì hạch tâm của nó đã biến thành cửu thải vân long châu, lúc này thủy tinh quang dưới cổ ánh sáng chín màu bao phủ, dần dần bắt đầu vụ hóa.

Lúc này, Vân Thiên Hà ôm thân thể Tầm Nguyệt đột nhiên thoát ly khỏi tay hắn, chậm rãi phiêu phù di chuyển về phương hướng thủy tinh quan, tại lúc tới phía trên thủy tinh quan và bàn long trấn trụ, lập tức kể cả bàn long trấn trụ kia đều bị thủy tinh quang dần dần biến hình bao vây bên trong, hình thành một hiện tượng vô cùng thần kỳ.

Chỉ thấy thân thể Tầm Nguyệt bên trên bàn long trấn trụ, bị cổ quang mang chín màu bao phủ, mà bàn long trấn trụ bên dưới, còn có thân thể long nữ, tất cả đều nằm trong sự bao phủ của quang mang chín màu, tại lúc quang mang chín màu từ bàn long trấn trụ càng lúc càng mãnh liệt, một cổ ba động kỳ dị bắt đầu giữa hai người tuần hoàn qua lại với nhau.

Sau đó, nước trong Huyền Long Trì tựa hồ bắt đầu sôi trào, từng cổ bọt khí từ dưới đáy ao bốc lên, mà từng bọt nước mang theo quang mang chín màu làm nổi bật sáng bóng lại lúc dần dần nổi lên trên mặt nước, sau đó không hề tan vỡ biến mất, mà bắt đầu hấp thu bao trùm màn vụ khí ẩn chứa lực lượng thần dị trên mặt ao.

Khi mỗi một bọt nước hấp thu đầy vụ khí trên mặt ao, liền giống như hòn đá bắt đầu chìm sâu xuống dưới đáy nước hạ trên mặt thủy tinh quang đã dần dần vụ hóa bao phủ nhị nữ, mà các bọt nước khác cũng giống như vậy, quá trình này liên tục không ngừng, bọt nước từ dưới đáy nước bốc lên, giống như ngàn vạn những con ong nhỏ chăm chỉ cù bay qua bay lại, tràng cảnh vô cùng thần kỳ.

Vân Thiên Hà không biết quá trình này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng vẫn như cũ nhìn chăm chăm quan sát như vậy có chút không thích hợp, nhất là toàn thân long nữ đang xích lõa, càng thêm xấu hổ, vì vậy liền trực tiếp ngoi lên trên mặt nước.

Cởi y phục đã ướt đầm trên người ra, sau đó lại phóng xuất tinh linh chi khí, ướp lạnh và làm khô, rồi lập tức rung lên, từng viên băng tinh rất nhỏ bị hất đi, lúc này y phục liền giống như vừa mới giặt sạch, liền có thể mặc được rồi, mà áo choàng long lân sau khi ngâm nước lạnh, càng hiện ra một phần khí tức mờ ảo. Chờ đợi có chút buồn chán, Vân Thiên Hà lại không dám rời khỏi, thấy vụ khí tràn ngập xung quanh Huyền Long Trì ẩn chứa một cổ khí tức lực lượng thần kỳ, vì vậy liền ngồi xuống, dự định khôi phục tại thương tổn tâm thần sau khi đối kháng với Vu linh vương vừa rồi.

Khi toàn bộ tinh khiếu trong cơ thể bị hấn thúc đẩy sáng lên, Vân Thiên Hà liền dồn tâm thần xâm nhập vào trong tinh tú, bắt đầu tiến hành để ý bồi dưỡng, chữa trị.

Khoảng chừng tiến hành mấy lần tuần hoàn, tâm thần Vân Thiên Hà cảm giác được trong Khôn Nguyệt Bích tựa hồ như có một cổ ý chí đang muốn rời khỏi Khôn Nguyệt Bích, cùng với chủ ý chí của hấn hội hợp với nhau, nhưng lại bị ý chí của Thương Nguyệt lưu lại trong Khôn Nguyệt Bích cản trở.

Cảm ứng được điều này, tâm thần Vân Thiên Hà khẽ động, mới nghĩ tới là thời điểm chính mình đối kháng với Vu linh vương vừa rồi, đã mạnh mẽ quán thấu ý chí của chính mình vào khôn phách chi linh. Để tránh né ý chí của Vu linh vương lưu lại ăn mòn, vội vội vàng vàng tiến vào trong Khôn Nguyệt Bích, mà cổ ý chí hấn phân ra lúc đó cũng đã lưu lại bên trong khôn phách chi linh, đánh ra cổ ý thức nguyên thủy hình thành trong khôn phách chi linh, hoàn toàn bị ý chí của hấn thay đổi.

381. Chương 384: Cộng Sinh Long Tử.

Ý chí của Thương Nguyệt lưu lại trong Khôn Nguyệt Bích, dưới tình huống Vân Thiên Hà liên tục sử dụng Khôn Nguyệt Bích nhiều lần, đặc biệt là lần này đối kháng kịch liệt với Vu linh vương, cổ ý chí này liên tục tiêu hao đến mức suy yếu cực độ, thậm chí là có dấu hiệu biến mất, mà Vân Thiên Hà cảm giác được khôn phách chi linh cùng với ý chí của chính mình dung hợp, dưới sự áp bách của ý chí do Thương Nguyệt lưu lại, đang chậm rãi hấp thu, mà cổ ý chí này cũng tựa hồ như rất nguyện ý bị hấp thu, điều này đã tạo thành một hiện tượng kỳ quái như vậy.

Vân Thiên Hà phát hiện, cổ ý chí của chính mình và khôn phách chi linh triệt để dung hợp, tiếp tục hấp thu ý chí của Thương Nguyệt, cơ thể tạm thời thoát ly khỏi hấn tồn tại trong thời gian ngắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà mừng như điên. Điều này có ý nghĩa, hấn gần như có một hình thức ban đầu của linh phách phân thân. Khôn phách chi linh sau khi hấp thu ý chí của Thương Nguyệt, chỉ cần tiếp tục tu luyện khôn phách chi linh này, đồng thời rèn luyện lớn mạnh, tiếp tục trải qua một lần chuyển hóa, như vậy sau này hấn có thể sớm hơn một bước so với người khác bắt đầu tu luyện linh phách phân thân rồi.

Phải biết rằng, tu luyện linh phách phân thân, chỉ khi cảnh giới đạt tới cấp độ Vô Tôn Thiên cảnh mới có thể phân ra thực lực ngưng hóa tâm thần bản thân, đồng thời tẩm bổ một linh phách tu luyện chuyển hóa thành linh phách phân thân. Mà Vô Tôn Thiên cảnh trên con đường đột phá Hư Cảnh, tu luyện linh phách phân thân là một phần vô cùng quan trọng.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao Vân Thiên Hà nhằm lần tiến vào khôn linh ảo cảnh, đồng thời gián tiếp trợ giúp linh phách phân thân của Thương Nguyệt đạt tới viên mãn, Thương Nguyệt liền có thể nhất cử đột phá tiến vào Hư Cảnh. Mà hiện tại, Vân Thiên Hà từ lúc tu luyện hàn phách chi linh nguyên thủy ban đầu, trải qua một lần tiến hóa trở thành khôn phách chi linh. Hiện tại khôn phách chi linh lại triệt để dung nhập với ý chí của hắn, cũng hấp dẫn ý chí của Thương Nguyệt, lần thứ hai trải qua chuyển hóa, như vậy nó đã hoàn toàn tập hợp đầy đủ điều kiện cơ bản nhất để trở thành linh phách phân thân.

Xem ra, Vân Thiên Hà trong lúc vô ý dùng ý chí dẫn khôn phách chi linh tiến vào trong Khôn Nguyệt Bích, điều này ngược lại là do Vu linh vương gián tiếp thúc đẩy tạo cho hắn một chuyện tốt.

Hiện tại, khôn phách chi linh này sống nhờ trong Khôn Nguyệt Bích, chỉ cần tiếp thu tinh linh chi khí tại tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà không ngừng tẩm bổ là được. Vân Thiên Hà sau này sẽ không cần phải chuyên môn vì linh phách phân thân mà tổn hao rất nhiều tinh lực và thời gian tu luyện. Sau này chỉ cần cảnh giới của hắn có thể đạt tới Địa cảnh đỉnh phong, liền có thể chuyển hóa thành phân thân phóng xuất ra ngoài, tiếp thu lực lượng thiên địa tẩy rửa rèn đúc.

Bất quá muốn đạt tới cảnh giới Vô Tôn Địa Cảnh đỉnh phong, còn phải đi một đoạn đường rất dài, Vân Thiên Hà đã có tiền đề cơ sở, nhưng tâm tình ngược lại càng thêm bình thản tự nhiên, không hề cấp thiết.

Cũng chính là tác dụng của tâm tình bình thản tự nhiên này, trong bất tri bất giác, tâm thần của Vân Thiên Hà lúc này được lực lượng kỳ dị ẩn chứa trong vụ khí xung quanh phụ trợ liền rất nhanh khôi phục lại, đồng thời vì vậy mà tâm tình Vân Thiên Hà gặp kỳ ngộ thăng hoa, cuối cùng làm cho thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà tiếp tục tiến thêm một bước.

Không biết trải qua bao lâu.

Khi Vân Thiên Hà tại quá trình tu luyện bị cỗ ba động cường liệt bên ngoài kinh động, liền giật mình tỉnh lại đình chỉ tu luyện.

Vụ khí dày đặc bên ngoài Huyền Long Trì đã tan hết, trong ao cũng không còn bọt nước nổi lên hấp thu, bất quá đáy ao hiện tại không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này thực giống như nước ao bỗng nhiên hơn muốn tràn ra, lại đang tiếp tục không ngừng bốc lên.

Theo nước ao bốc lên, còn có một cỗ quang mang chín màu từ đáy ao thẩm thấu chiếu ra ngoài, rọi sáng toàn bộ động thiên nổi bật như mộng ảo.

Ào ào...

Lúc này, một cột nước phóng lên cao, cùng với quang mang chín màu bắn ra, hai thân ảnh giống như liên hoa nổi trên mặt nước trong nháy mắt nở rộ, chậm rãi từ trong ảo hiển hiện ra bên ngoài.

Vân Thiên Hà trừng mắt thật to, chỉ thấy hai nữ tử có dung mạo tuyệt thế, lại càng giống nhau như đúc chậm rãi dưới sự phụ trợ của rất nhiều bọt khí từ dưới mặt ao nhô lên cao. Xung quanh các nàng có một tầng quang mang bao phủ, giống như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, mang theo vẻ mộng ảo mỹ lệ, còn ẩn chứa một loại khí tức thần bí kinh ngạc nhân tâm, khiến người khác phải trừng mắt há mồm.

Vân Thiên Hà không rõ, các nàng rốt cuộc là hư huyền hay là hiện thực, nhưng các nàng hiện tại giống như hai nữ thần đứng sừng sững trước mặt hắn, để hắn nhìn không được muốn tiến lên hôn đầu ngón cái các nàng, muốn quỳ xuống cúng bái.

Khi tầng quang mang kia tan hết, đột nhiên một nữ tử trong đó cởi áo khoác của chính mình, phủ lên người vị long nữ xích lô bên cạnh, che đi cảnh xuân tiết lộ của nàng. Bọt nước trong suốt bao phủ bên ngoài, giống như bồi bổ ôn nhuận thân thể đầy đặn mềm mại của nàng, nhưng rất nhanh liền bị hấp thu, không có chút cảm giác ẩm ướt nào.

Long nữ mỹ lệ đột nhiên mở con mắt, đôi lông mày nháy đều, lúc nhãn thần của nàng đảo qua Vân Thiên Hà đang ngơ ngác nhìn, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi hiện lên hai đóa hoa đỏ ửng kiêu diễm động lòng người.

Vân Thiên Hà tự biết xấu hổ, không dám nhìn nữa, nhãn thần lập tức thu về nói:

- Thất lễ rồi, hai vị không biết xưng hô như thế nào, hoặc là nói, hai vị là cùng một người?

Kỳ thực khi hỏi câu này, trong lòng Vân Thiên Hà cũng không xác định các nàng là cùng một người, bởi vì hai nàng giống nhau như đúc, thực sự làm hắn khó nhận rõ, hơn nữa chuyện ly kỳ như thế này, trong lòng Vân Thiên Hà thủy chung cảm thấy ẩn ẩn một đoàn bí ẩn mơ hồ nào đó.

Lúc này, thân thể nữ tử trên đầu không có sừng hạ xuống, đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, khẽ mở đôi môi anh đào nói:

- Chúng ta là hai người, nhưng cũng là cùng một người!

Nghe xong những lời này, trong lòng Vân Thiên Hà càng thêm mơ hồ, bất quá hắn có thể nhận ra thanh âm này, chính là thanh âm đã nhiều lần phân phó nhắc nhở chính mình, mà hiện tại nghe rõ ràng bên tai, cảm giác rất thanh linh, mờ ảo, mười phần linh động.

- Ta hiện tại không có tên, nàng mới là Tầm Nguyệt!

Lúc này vị nữ tử này đột nhiên chỉ vào long nữ có sừng dài nói một câu khiến cho Vân Thiên Hà cảm thấy khiếp sợ.

Long nữ vẫn đỏ mặt, lúc này quang mang trên người nàng cũng dần dần tan đi, sau khi nàng hạ xuống, nàng nhẹ nhàng đưa tay ra, tức thì bàn long trấn trụ hóa thành một đạo quang mang chín màu từ đáy bao bay về tay nàng, rất nhanh liền hiển hiện thành hình.

Lập tức, long nữ cầm bàn long trấn trụ đưa tới, nói:

- Trấn trụ này cũng không phải cùng một thể với cửu thải long vân châu, nó và huyết phách thanh long ngọc trên người người mới là một thể, ta chỉ là mượn lực lượng của cửu thải vân long châu và nó, hiện tại long châu đã thành, ta cũng phải sống lại, trấn trụ này liền tặng cho người, hy vọng người có thể sử dụng cho tốt!

- Nàng là Tầm Nguyệt!

Vân Thiên Hà nghe được thanh âm long nữ, trong lòng khiếp sợ, nhin không được liền thốt ra, vì thanh âm này hắn rất quen thuộc, chính là thanh âm vốn có của Tầm Nguyệt, tạo cảm giác rất ấm áp, có thể làm tâm tình người nghe yên lặng bình tĩnh, rất đặc biệt, hắn có ấn tượng rất sâu.

Chỉ là, hắn lại quay đầu nhìn sang nữ tử bên cạnh:

- Vậy nàng không phải Ngã Khả Phạm Ny sao?

- Ta không phải Ngã Khả Phạm Ny!

Nữ tử này một lần nữa nói ra lời kinh người, nàng đã hiểu rõ nghi vấn của Vân Thiên Hà, tiếp tục nói:

- Ta tuy rằng không phải là Ngã Khả Phạm Ny, thế nhưng dung mạo và thân thể của chúng ta đều tham khảo bộ dáng nguyên bản của Ngã Khả Phạm Ny, kỳ thực Ngã Khả Phạm Ny từ lúc chém xuống bộ phận ý chí linh phách trong Vu linh ảo cảnh, đồng thời phong ấn tại nơi đó, sau này liền niết bàn chuyển thế rồi!

Vừa nghe xong những lời này, quả thực muốn phát cuồng rồi, không chỉ sự tình không rõ ràng thêm mà hắn ngược lại còn càng lúc càng thấy mơ hồ, nói:

- Các nàng cũng không phải Ngã Khả Phạm Ny, vậy nàng niết bàn chuyển thế mà nói sẽ là dạng tình thế như thế nào xuất hiện, mà các nàng lại có lai lịch ra sao? Vì sao hai người giống nhau như đúc, nhưng thân thể của nàng là người bình thường, mà Tầm Nguyệt lại là long nữ, thân thể của nàng nguyên bản ban đầu là của Tầm Nguyệt a, hiện tại thế nào đổi cho nhau, ta càng lúc càng thấy hồ đồ rồi?

- Tỷ tỷ, đừng tiếp tục trêu cợt hắn nữa!

Long nữ muội muội thấy bộ dáng sắp phát cuồng của Vân Thiên Hà, liền giải thích nói:

- Ngã Khả Phạm Ny xác thực niết bàn rồi, cũng không ở đây, nàng tại Yên Liên Phong đã bị trọng thương, không thể chạy về, cho nên đã niết bàn tại Yên Liên Phong, chỉ là lúc đó không biết đã xảy ra biến cố gì đó, hiện tại không còn tung tích!

- Yên Liên Phong?

Vân Thiên Hà nhăn mày lại, nghĩ tới Ác Xà Phong, chuyện về cứu thả yên liên, còn có giao nhân quỷ dị, cộng thêm rất đột ngột có cứu phách thiên viên xuất hiện tại Ác Xà Phong, hiện tại hồi tưởng cẩn thận, hoàn toàn có khả năng, hơn nữa tiểu bạch viên gặp được tại địa phương này, xác thực có chút kỳ quái.

Bất quá việc này, hẳn có thể điều tra một lần nữa về Ác Xà Phong là có thể hiểu rõ ràng, hiện tại hẳn cảm thấy mê hoặc nhất chính là, lai lịch của hai nữ tử trước mặt, liền hỏi:

- Nhưng các nàng thế nào lại xuất hiện tại Hương Tuyết Cốc, mà Tầm Nguyệt vì sao biến thành trẻ con xuất hiện tại vách đá núi hoang được Đường bà bà thu dưỡng mang về Nguyệt Miếu Sơn?

Thần tình của Long nữ muội muội lúc này có chút âm đảm, nói:

- Kỳ thực tỷ muội chúng ta chỉ là cộng sinh long tử bị vứt bỏ, cũng chính là trong một thân thể có hai long hồn, trước kia chúng ta bị bộ tộc Tử Vi Thiên Long vứt bỏ, tỷ tỷ không đành lòng bị vứt bỏ, nàng đã giúp ta lâm vào ngủ say, đồng thời trộm đi một chỉ bảo cứu thả vân long châu của bộ tộc Thiên Long, muốn để long hồn chúng ta chia lìa nhau, không ngờ chúng ta còn chưa hoàn thành, liền gặp phải truy sát của Viêm tộc hoang long, tỷ tỷ mang theo ta chạy trốn, nhưng khi chạy tới Hư Giới thì đã không còn chỗ nào trốn, sau đó cùng nhau ngã xuống!

Vân Thiên Hà nghe được cổ sự kỳ này, phảng phất tất cả đều như mộng ảo, tuy rằng trong lòng có nhiều nghi vấn, thế nhưng cũng không cắt đứt lời kể của Long nữ muội muội, tiếp tục lắng nghe.

Long nữ muội muội tiếp tục kể:

- Lúc chúng ta ngã xuống bị trọng thương, lúc đó được một thanh niên nhân loại cứu giúp, hẳn an trí chúng ta tại Tầng Long đại điện dưới đáy hồ, chúng ta ở chỗ này sinh sống tu dưỡng!

- Chỉ là sau đó hành tung của chúng ta bị phát hiện, lúc đó nơi chúng ta tu dưỡng có chi nhánh bộ tộc Khôn long, mà chúng ta lại bị Viêm tộc hoang long truy sát, ngạt cả chi nhánh bộ tộc Khôn long kia cũng bị tàn sát diệt tộc, cũng may chúng ta vẫn chạy trốn được, nhưng bị rơi mất cứu thả vân long châu, không thể tìm về, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chạy trốn tới Tuyết Vực.

- Lúc đó phát hiện ra Huyền Long Trì này, tỷ tỷ khi đó cũng đã đến lúc dầu hết đèn tắt, vì vậy nàng lâm vào ngủ say vĩnh cửu, trao quyền chủ đạo thân thể cho ta, mà ta lại không muốn tỷ tỷ cứ vĩnh viễn ngủ say như vậy, lúc đó tại nơi này ta vừa vặn gặp được Ngã Khả Phạm Ny, nàng đã dạy cho ta một bí pháp Cổ vu Thần Phách Cộng Sinh Đại Niết Bàn, Ngã Khả Phạm Ny giúp chúng ta lấy ra toàn bộ lực lượng và thần hồn ý chí, còn có toàn bộ ký ức tư duy tách ra, dùng bàn long trấn trụ để niêm phong dựng dựng, cũng để chân thân của chúng ta vào trong Huyền Long Trì, sau đó nàng bỏ đi một cục niết bàn thân trọng tố, cũng dựng dựng thành hình thức thai nhi, chúng ta lấy linh hồn không có bất cứ thần hồn lực lượng, không có bất cứ tư tưởng và ký ức nào, hoàn toàn là thần hồn tinh khiết tiến vào thân thể thai nhi trọng sinh.

- Nhưng vì lúc đó tỷ tỷ vẫn trong trạng thái say ngủ, vì vậy thai nhi thủy chung là do một linh hồn làm chủ đạo, chỉ là lúc Ngã Khả Phạm Ny dùng bí thuật Cổ vu giúp chúng ta thực thi tẩy lễ xong lại xuất hiện biến cố, tâm thần hỗn loạn, lọt vào phản phệ, vì vậy đã thả ta tại một vách núi, kết quả ta bị một đầu mãnh thú mang đi, nhưng may là trùng hợp Đường bà bà du lịch đi qua, đã cứu được ta từ trong miệng đầu mãnh thú này, cuối cùng mang ta tới Nguyệt Miếu Sơn.

382. Chương 385: Muốn Người Phụ Trách.

Mãi cho đến khi Long nữ muội muội nói đến chỗ nàng được Đường bà bà cứu, cũng mang trở về Nguyệt Miếu Sơn, toàn bộ chân tướng cổ sự hẳn cũng đã có thể kết nối lại với nhau rồi.

Không cần phải suy nghĩ nhiều hẳn cũng đã có thể đoán ra được, Long nữ muội muội được đưa lên Nguyệt Miếu Sơn, một vực sinh hoạt trên núi, cùng với người bình thường lớn lên, kinh lịch còn nhỏ, thiếu niên, đến thành niên, quãng thời gian này cũng như Đường bà bà đã nói, nàng sinh hoạt vẫn rất bình tĩnh, không có gợn sóng nào, hơn nữa tâm cảnh của nàng cũng không thể bị bất luận sự tình nào làm kinh hãi nổi sóng, cho nên không thể tỉnh lại Long nữ tỷ tỷ đang ngủ say.

Thế nhưng, Vân Thiên Hà đã trải qua Tàng Long đại diện, đồng thời tại Khôn Long chi quật cơ duyên xảo hợp phát hiện ra cửu thải vân long châu, cũng vì duyên cớ vì huyết phách thanh long ngọc, đưa tới cửu thải vân long châu chui vào trong huyết phách thanh long ngọc, thẳng đến khi hẳn tới Nguyệt Miếu Sơn, cùng với Tầm Nguyệt lần đầu tiên gặp mặt nhau, bởi vì có nguyên nhân cửu thải vân long châu, Long nữ tỷ tỷ vốn đang ngủ say có dấu hiệu dần dần tỉnh lại.

Cũng là đoạn thời gian này, vì thần hồn Long nữ tỷ tỷ bắt đầu thức tỉnh, vì vậy tâm tình Tầm Nguyệt trở nên đại loạn, có lúc sẽ tạo ra cảm giác hai người trong một thân thể.

Mãi cho tới khi Long nữ tỷ tỷ hoàn toàn thức tỉnh, Tầm Nguyệt trải qua chuyển biến tâm lý, tỷ muội có thể cùng tồn tại, tâm tình Tầm Nguyệt có thể lần thứ hai khôi phục, nhưng vì nguyên nhân hai nàng vốn là cộng sinh long tử, vì vậy sau khi đến gần thân thể chân chính lại vì long hồn mà phát sinh một ít phản ứng dị thường, cũng là lúc Đường Linh Toa giúp nàng giải ngũ, dị trạng trong lúc vô ý Vân Thiên Hà thấy được.

Đi tới Hương Tuyết Cốc, bọn họ càng tiếp cận với thân thể ban đầu, còn có bàn long trấn trụ tràn ra ý chí bắt đầu ảnh hưởng, tỷ muội hai nàng thông qua ký ức thần hồn ý chí lưu lại biến bắt đầu có hiện tượng trọng sinh, cũng là lúc Vân Thiên Hà tại Vu linh ảo cảnh nhìn thấy được Tầm Nguyệt sản sinh hai loại cảm giác bất động, biến hóa đột ngột cảm giác rất xa lạ.

Thẳng cho tới khi Vân Thiên Hà đến Huyền Long Trì lấy đi bàn long trấn trụ, cũng trở lại Vu linh ảo cảnh giao cho Tầm Nguyệt, Tầm Nguyệt đến lúc đó mới chịu tải thần hồn ý chí của hai tỷ muội các nàng trước kia, còn có lực lượng long hồn phủ bụi nhiều năm cũng được các nàng mạnh mẽ hấp thu, bởi vì tỷ muội hai nàng không thể chịu đựng được phụ tải quá lượng, vì vậy sau khi tiêu diệt Vu linh vương, Long nữ tỷ tỷ liền lo lắng yêu cầu Vân Thiên Hà mang nàng tới Huyền Long Trì.

Mà sau khi Vân Thiên Hà mang nàng tới Huyền Long Trì, bởi vì trên người nàng có cửu thải vân long châu, vì vậy Long nữ tỷ tỷ liền mượn cửu thải vân long châu, tiếp tục tiến hành quá trình chia lìa long hồn mấy trăm năm trước vẫn chưa hoàn thành.

Cuối cùng, hai nàng đã hoàn thành việc chia lìa long hồn.

Chỉ là đến đây, Vân Thiên Hà còn có một nghi vấn, liếc mắt nhìn Long nữ tỷ tỷ không có sừng, hỏi:

- Vậy vì sao khi tỷ muội hai nàng tại lúc chia lìa, vì sao lại chuyển hoá long hồn?

Long nữ tỷ tỷ lúc này đột nhiên trắng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Chúng ta vốn là cộng sinh long tử, chính là một thân thể, đồng thời tâm linh tương thông, vì sao lại đổi thân thể, chỉ bất quá lấy ánh mắt của người đến xem, khác nhau chính là thân thể muội muội có long giác khả ái kia mà thôi, mà sau khi thân thể của ta hoàn toàn thành công dung hợp tu luyện đột phá, như vậy trên đầu của ta cũng sẽ sinh ra long giác giống y như của muội muội, lúc đó người còn phân rõ ai là tỷ tỷ ai là muội muội sao?

- Đã như vậy, sau này các nàng làm sao phân biệt tỷ tỷ và muội muội?

Vân Thiên Hà lại hỏi.

Long nữ tỷ tỷ nói:

- Bởi vì ta và muội muội trước kia cùng chung một thân thể, thời gian ta làm chủ đạo thân thể dài hơn nhiều, từng trải cũng nhiều hơn, hơn nữa cũng tương đối cường thế một chút, vì vậy ta chính là tỷ tỷ, như vậy muội muội cũng sẽ không bị người khi dễ, chỉ đơn giản như vậy!

- Ta, khi dễ nàng?

Vân Thiên Hà trừng to mắt, chỉ vào cái mũi của chính mình kinh ngạc nói.

Khuôn mặt Long nữ muội muội lúc này lại hiện lên rặng mây đỏ, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, cúi đầu.

Mà Long nữ tỷ tỷ lại nhìn thẳng Vân Thiên nói:

- Thân thể chúng ta người đều nhìn qua hết rồi, cũng ôm qua, lẽ nào người không định phụ trách đối với tỷ muội chúng ta hay sao?

- Ta...nàng...

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, nhất thời giương mắt lú lười, triệt để tắc tị, không biết nên nói cái gì.

Vân Thiên Hà rốt cuộc đã hiểu rõ lai lịch thân phận chân chính của Tầm Nguyệt, bọn họ là cộng sinh long tử, nói cách khác chính là dùng chung một thân thể, một cái tên. Tại lúc chưa chia lìa cũng chỉ là một thân thể, mà vừa rồi tại Huyền Long Trì, Vân Thiên Hà tại đáy ao xác thực đã nhìn qua thân thể các nàng, đồng thời trên đường tới đây, thân thể Tầm Nguyệt cũng xem qua, thậm chí là thời điểm cứu các nàng, cũng đã ôm qua, nghĩ một ít đoạn ngắn quãng này, Vân Thiên Hà không khỏi nhức đầu, lại nhìn thấy hai tỷ muội nhà này, một người đỏ mặt cúi đầu, một người tuy cũng đỏ mặt nhưng nhìn thẳng vào hắn, tựa hồ muốn hắn có lời bàn giao rõ ràng, do dự nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Có hai biện pháp, thứ nhất chính là người đã xem qua thân thể muội muội, vậy thì lấy xuống một con mắt. Mắt khác người cũng ôm qua ta, vậy chặt đứt một cánh tay. Mà biện pháp thứ hai chính là, cùng chúng ta kết thành bầu bạn song tu, chúng ta có cứu thải vân long châu, là bộ tộc Thiên Long, mà người có huyết phách thanh long ngọc, vừa vặn là hậu duệ Vân Ly thị, càng là tinh tú chi mệnh, vì vậy có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng người phải giúp tỷ muội chúng ta trở lại báo thù!

Long nữ tỷ tỷ nói.

- Báo thù? Trở lại nơi nào?

Vân Thiên Hà bật thốt lên hỏi.

Nghe lời này, Long nữ tỷ tỷ đột nhiên nhoẻn miệng cười, nghiêng nước nghiêng thành, quả thực có tiền vốn họa quốc ương dân, nói:

- Vậy người đã đáp ứng cùng với chúng ta kết thành bầu bạn song tu, nhưng sau khi chúng ta đột phá đến Phá Hư cảnh mới có thể trở lại!

- Phá Hư cảnh?

Vân Thiên Hà kinh hãi, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói:

- Nói cách khác, hai nàng vốn không thuộc về thế giới này, mà các nàng thuộc về thế giới sau khi Phá Hư cảnh, cũng chính là thế giới mà Thương Nguyệt rất mê hoặc?

- Hẳn là như vậy, thế giới trước kia của chúng ta gọi là Di Sinh Giới, bách tộc san sát, cường giả như mây, không giống như thế giới này, do nhân tộc thống trị, nhưng đại đa số đều yếu đuối giống như con kiến hôi!

Long nữ tỷ tỷ nói, không hề chết người không bỏ qua, nghe được trong lòng Vân Thiên Hà kinh hoàng.

Tâm linh Long nữ tỷ tỷ và muội muội tương thông, nàng tựa hồ biết được lúc này muội muội đang suy nghĩ cái gì, không khỏi thở dài nói:

- Kỳ thực người cứu chúng ta kia, hẳn đối với long tộc chúng ta bảo vệ như vậy, xây dựng Tàng Long điện bảo hộ long quật, chúng ta rất kính nể cảm kích hắn, cũng có thể là nguyên nhân người cùng ân nhân trước đây của chúng ta có dung mạo giống nhau, coi như điều này chính là số mệnh!

- Ân nhân của các nàng?

Vân Thiên Hà nghi hoặc nói:

- Người cứu hai nàng, đồng thời mang hai nàng an trí tại Tàng Long điện, người đó là ai?

- Hắn tên là Vân Ly Huyền Thiên, cũng là hậu duệ Vân Ly, bất quá hắn có một vị đồ đệ, cũng là một tinh mệnh chi nhân, chỉ là khi hắn tại Tinh Tổ giết Vân Ly Huyền Thiên, chuẩn bị báo thù vì sư phụ, cũng đã lọt vào Tinh Tổ ám toán, ngay cả cơ hội niết bàn sống lại cũng không có, thực sự rất đáng tiếc!

Vân Thiên Hà hoàn toàn bị những lời nói của Long nữ tỷ tỷ chấn động, trong lòng hắn bốc lên sóng gió ngập trời. Tại giờ khắc này hắn rốt cuộc cũng từ trong lời nói của nàng phát hiện ra một ít đầu mối quan trọng, tinh mệnh chi nhân trên một đời, cũng chính là nam nhân của Ngã Khả Phạm Ny, cư nhiên bị người ta bán đứng, do Tinh Tổ Di Sinh Giới ám toán hại chết, cũng không phải cái gì là thiên phạt!

Tỉ mỉ ngẫm lại, thực sự buồn cười, kết hợp với những lời hắn lưu lại cho mấy phụ nhân, còn có những lời Thương Nguyệt đã nói với Vân Thiên Hà, trong lòng Vân Thiên Hà đã có một phen thể hội mới, có thể người nam nhân này là bị người thân cận và tín nhiệm bán đứng.

Vân Thiên Hà đối với những thứ quá xa xôi này, cũng không muốn quá nhiều suy tư, nhìn hai tỷ muội, nói:

- Vậy tên ban đầu của hai nàng là gì?

Long nữ tỷ tỷ nói:

- Nguyên lai chúng ta chỉ có một tên, là Quyên Ly, bất quá cái tên này chịu tải quá nhiều thống khổ và sỉ nhục, từ nay về sau, muội muội gọi Tầm Nguyệt, ta là Mộng Ly!

- Đã như vậy, chúng ta ra ngoài thôi, bất quá chuyện hai nàng là cộng sinh long tử, chuyện này không thể để quá nhiều người biết!

Nói xong, Vân Thiên Hà nhìn cái sừng trên đầu Long nữ muội muội nói:

- Nhất là long giác này, nếu như cứ để như vậy ra ngoài, sợ rằng sẽ đưa tới rất nhiều phiền phức!

Lúc Vân Thiên Hà đang nói, lúc này Long nữ muội muội đột nhiên nhấc mắt, chỉ thấy đáy Huyền Long Trì có một đạo quang mang chiếu xạ, cũng bốc lên một đoàn vụ khí, trong đoàn vụ khí này, thủy tinh quan trước đó như ẩn như hiện, mà cửu thải vân long châu chính giữa tỏa ra quang mang thần dị.

Lúc này, Mộng Ly và Tầm Nguyệt nhất tề đi vào trong đoàn vụ khí, chỉ thấy cửu thải vân long châu phát ra quang mang bao phủ hai tỷ muội các nàng, lập tức phân tán hai tỷ muội ra, hình thành một thể giới độc lập, chỉ là tỷ muội hai người phân thủy tinh quan vụ hóa vô cùng thần kỳ kia, quang mang liên phai nhạt rất nhiều.

Chỉ chốc lát sau, ngoại vi tự thân tỷ muội hai người đều có một cỗ vụ khí phân tách nhau, cửu thải vân long châu huyền phù giữa hai tỷ muội, tỏa quang mang vạn trượng, dưới một cỗ ba động lực lượng thần dị, đoàn vụ khí bên ngoài dần dần ngưng hóa, hình thành một tấm lụa mỏng vừa mềm vừa nhẵn.

Sau khi hoàn thành quá trình này, Mộng Ly và Tầm Nguyệt liền phát nhẹ tay, điều khiển tấm lụa mỏng ngưng hóa bay tới trước mặt, sau đó lại quấn lên đầu. Cực kỳ xảo diệu sử dụng long giác thành một kiện vật phẩm trang sức đẹp mắt, tạo cảm giác long giác vốn không phải là sinh trưởng trên đầu, ngược lại càng tăng thêm một loại mỹ diệu khác biệt.

Thấy Vân Thiên Hà ngơ ngác nhìn các nàng, lúc này Long nữ tỷ tỷ Mộng Ly mang lụa mỏng trên đầu xong, giải thích nói:

- Đây là Long hồn thiên tinh bích, cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ cần phân ra một điểm tinh thần phách tế luyện thời gian lâu, nó thể thể vụ hóa, cũng có thể kiên cố hóa, chỉ làm thành đồ phòng hộ, kỳ thực không khác biệt gì nhiều so với Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể người, chỉ là người chưa luyện hóa Khôn Nguyệt Bích tới hỏa hậu, còn chưa thể vận dụng linh hoạt, chỉ cần tế luyện thời gian dài, khi nó cùng với tinh thần phách liên hệ chặt chẽ với nhau, người tự nhiên sẽ phát hiện ra công dụng khác của nó!

Vân Thiên Hà nghe lời này mới biết, nguyên lai Khôn Nguyệt Bích trong cơ thể, ngoại trừ chỉ có tác dụng phòng hộ ra, còn có hiệu dụng khác, cuối cùng cũng là chính mình kiến thức ít.

Thấy trong tay Vân Thiên Hà còn cầm bàn long trấn trụ, Mộng Ly lại nói:

- Huyết phách thanh long ngọc của người chỉ có nửa khối, còn chưa hoàn chỉnh, không thể tế luyện nội hạch trong bàn long trấn trụ, bất quá người cạo thể hấp thu bàn long trấn trụ vào trong cơ thể, đồng thời dùng

thần phách bồi luyện, chờ khi người tìm được nửa khối huyết phách thanh long ngọc còn lại, có thể hợp hai làm một, đặt bên trong bàn long trấn trụ, đến lúc đó, khi bàn long trấn trụ có huyết phách thanh long ngọc làm hạch tâm, nó có thể phát huy ra uy lực vô cùng!

383. Chương 386: Biến Hóa Của Long Nữ Tỷ Muội.

Lúc mang theo Long nữ tỷ muội ra khỏi huyết động, chỉ thấy một đám người canh giữ bên ngoài, hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Chính là tam vĩ thủy thúy kia cũng ôn thuận nhu thuận như hai con mèo nhỏ, nhưng tiểu thủy thú hiếu kỳ nhìn bọn họ kêu lên hai tiếng, bị tiểu bạch viên vỗ vỗ vào đầu, còn trong ánh mắt của đại thủy thú nhìn Long nữ tỷ muội tràn ngập vẻ kính nể.

- Tầm Nguyệt tỷ tỷ!

Đường Linh Toa mang theo vẻ mặt hiếu kỳ đi tới, nàng có chút không dám xác định nhìn nhị nữ, nàng đối với quần áo Tầm Nguyệt mặc có ấn tượng, lúc này liền đi tới trước mặt Mộng Ly.

Nhưng mà, mặc y phục Tầm Nguyệt hiện tại chính là Mộng Ly, Đường Linh Toa hiển nhiên đã lẫn lộn rồi.

Long nữ muội muội bước lên, kéo cánh tay nhỏ bé của Đường Linh Toa nói:

- Linh Toa muội muội, ta mới là Tầm Nguyệt!

- Vậy nàng là ai?

Đường Linh Toa có chút không xác định được nhìn Tầm Nguyệt và Mộng Ly giống như như đúc.

- Nàng là tỷ tỷ của ta!

Lúc này, Vân Thiên Hà đi lên phía trước, thì thầm bên tai Đường Linh Toa vài câu, Đường Linh Toa liền giương to miệng, nhìn Mộng Ly và Tầm Nguyệt, vẻ mặt giật mình, sau đó nàng gật đầu, cầm bao quần áo tới, kéo cánh hai nhị nữ nói:

- Hai tỷ tỷ, chúng ta đi vào thôi, ta cho các tỷ ăn diện một chút, Đóa Đóa tỷ tỷ, Tuyết tỷ tỷ, các người cũng lên hỗ trợ!

Nam Minh Tuyết và Thần Hoa Đóa Đóa không biết Vân Thiên Hà đã nói cái gì bên tai Đường Linh Toa, cũng cảm thấy hiếu kỳ, vì vậy bước theo vào trong động, để lại mấy người Vân Thiên Hà.

Lúc mấy nữ đi vào, Vũ Phương Khinh Thần thực sự không nhận được sự hiếu kỳ trong lòng, liền hỏi:

- Thiên Hà, Thần Phách Cộng Sinh Đại Niết Bàn sẽ có hai người xuất hiện là điều bình thường, chỉ là trong hai nàng có một người là Tầm Nguyệt, còn một người kia có phải là Ngã Khả Phạm Ny?

Nam Minh Khai vuốt cằm râu, nói:

- Mệnh lý của hai nàng ba động hoàn toàn tương đồng, tạo cảm giác giống như một người, xem ra chúng ta đã đoán sai rồi, người đó không phải là Ngã Khả Phạm Ny!

- Suy tính của người cho tới bây giờ không hề chuẩn xác!

Thần Hoa Diệu liếc mắt nhìn Nam Minh Khai.

Vân Thiên Hà nói:

- Đúng vậy, các nàng xác thực là một người, bất quá chuyện này rất phức tạp, nhưng Ngã Khả Phạm Ny chân chính thật lâu trước đây đã từng tại Yên Liên Phong trong dãy Hạ Gia Lạp Sơn niết bàn rồi!

Nghe xong lời này, vẻ mặt Nam Minh Khai động dung.

Thần Hoa Diệu cả kinh nói:

- Vậy chuyện xảy ra tại Yên Liên Phong trước kia là sự thực?

Nói đến đây, Thần Hoa Diệu lại quay sang Nam Minh Khai:

- Nam Minh Khai, việc này trải qua xác nhận, tầm quan trọng rất lớn, chúng ta phải nhanh chóng trở về báo cáo việc này cho gia tổ, Ngã Khả Phạm Ny nhất định đã phát hiện ra bí mật nào đó, nàng nếu như đã niết bàn tại Yên Liên Phong, ta nghĩ nhất định không phải là vì tẩu hỏa nhập ma đơn giản như vậy, tất nhiên là có người thừa lúc nàng suy yếu hạ thủ, cũng không sẽ không đến mức tới tận giờ vẫn không có bất cứ dấu hiệu tung tích hình bóng nào!

Nam Minh Khai trầm ngâm chốc lát, nói:

- Trên đường chúng ta trở lại, có thể đến Yên Liên Phong tra xét một phen, năm đó chuyện phát sinh tại Yên Liên Phong, mấy cường giả cấp bậc Võ Tôn, kể cả giao hoàng và ngân long thủ hộ yên liên kia, tất cả hiện ở nơi nào, hoặc táng thân nơi đâu, ảnh hưởng rất lớn. Nếu như có liên quan tới Ngã Khả Phạm Ny trong đó, xem ra sự tình càng lúc càng không đơn giản rồi!

Nghe được lời nói của Nam Minh Khai, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nghĩ tới chính mình tại huyết động nơi các giao nhân đã tìm được Càn Khôn Tạo Hóa Trạc, không khỏi nói:

- Nam Minh tiên bối, vậy lai lịch Càn Khôn Tạo Hóa Trạc và Giới Chỉ như thế nào?

Nam Minh Khai nói:

- Càn Khôn Tạo Hóa Trạc hình thành như thế nào, không thể truy ra được đầu nguồn, nhưng lão phu biết, trước giai đoạn đại tan biết, bốn chiếc Càn Khôn Tạo Hóa Trạc này phân biệt nằm trong tay bốn người đứng đầu bốn chủng tộc, phân biệt là Cổ Vu tộc, Man tộc, Nhân tộc và Linh tộc, mà Càn Khôn Tạo Hóa Giới Chỉ kia là do Vân Ly thị nắm giữ, tại lúc bốn chiếc vòng tay tề tụ, trong đó giữa tác dụng chủ đạo chính là Càn Khôn Tạo Hóa Giới Chỉ, chúng có thể sinh ra lực lượng thần bí khó lường.

- Chỉ là trong truyền thuyết từ xưa truyền lại tới nay, có rất nhiều đoạn lịch sử đã bị phủ bụi, rất ít tài liệu đề cập tới tác dụng của Càn Khôn Tạo Hóa Giới Chỉ, nhất là lúc đại tan biến, Man tộc triệt để diệt sạch, Linh tộc và Cổ Vu tộc cũng gần lâm vào cảnh tuyệt chủng, chỉ có Nhân tộc tồn thất ít nhất, đồng thời cũng rất nhanh sinh sôi nảy nở, những truyền thuyết này càng bị bao phủ trong đó!

- Vậy chiếc vòng tay của tiên bối lấy được từ nơi nào?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Chiếc vòng tay lão phu mới tới, chính là trước khi chuyển đi này diễn ra, gia tổ đã giao cho ta, nói người đã từng du lịch khắp nơi trong Thiên Đảo vực, phát hiện ra nó tại phế tích của một bộ lạc cổ tộc, mà phế tích bộ lạc kia, trải qua người kiểm chứng phát hiện được, chính là một di chỉ của bộ lạc Man tộc, sau đó người đã giao cho ta chiếc vòng tay này, muốn ta tìm kiếm vết tích hậu duệ Man tộc còn sót lại, nếu như có thể tìm được mà nói, hãy đưa vòng tay này trả lại cho bọn họ.

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói:

- Vậy tiên bối có phát hiện hay không?

Nam Minh Khai lắc đầu:

- Man tộc tại trước giai đoạn đại tan biến chính là một chủng tộc tương đối yếu thế, trí tuệ của bọn họ thua xa chủng tộc khác, hơn nữa lại nói thổ ngữ hoang dã, bị lịch sử thay thế đầu loại là điều không thể tránh khỏi, ta từ Thiên Đảo vực đến Đông vực, qua biển rộng, đi nghìn dặm đường, tất cả những chỗ từng đi qua cũng không hề phát hiện ra bất cứ vết tích Man tộc sinh tồn!

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động nói:

- Tiên bối, người nói Man tộc dùng hoang dã thổ ngữ, nếu bọn họ tại trước giai đoạn đại tan biến cũng là một chủng tộc tương đối lớn, như vậy hoang dã thổ ngữ này có thể chủng tộc khác cũng biết. Theo như ta được biết, tại hai ba trăm năm trước, hoang dã thổ ngữ này từng được người khác sử dụng qua!

- A, còn có loại sự tình này?

Nam Minh Khai ngạc nhiên nói:

- Hoang dã thổ ngữ là một loại ngôn ngữ ký hiệu, cũng là ngôn ngữ thông linh nguyên thủy nhất, bình thường Cổ Vu tộc, hoặc Linh tộc, còn có Nhân tộc đều có ngôn ngữ văn tự của chính mình, hơn nữa đều là văn minh đã tiến hóa tương đối cao, bọn họ không nguyện ý đi học man ngữ nguyên thủy nhất như vậy, nhất là sau khi đại tan biến, nhân tộc quật khởi, sau này văn tự và ngôn ngữ trên đại lục trên cơ bản là thống nhất sử dụng ngôn ngữ và văn tự của nhân tộc, nếu có nhân tộc sử dụng loại hoang dã thổ ngữ này, như vậy nói rõ bọn họ khẳng định đã từng tiếp thu qua Linh Tri Man tộc truyền thụ!

- Cái gì là Linh Tri?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Linh Tri của Man tộc, cũng tương đương với học giả hoặc người có tri thức và văn hóa tu dưỡng cao trong Nhân tộc, bất quá người từ đâu biết được hoang dã thổ ngữ còn đang truyền lưu, là ai đang sử dụng?

Vân Thiên Hà liền nói ra chuyện những bang phái ngoại vi tông môn tại thành Đường Kinh sử dụng những hoang dã thổ ngữ này làm tiếng lóng. Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu nghe được chuyện này, bỗng nhiên hai mặt nhìn nhau, Nam Minh Khai nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Nếu nói như vậy, bốn tông môn phân liệt từ Nhật Tông ra này xem ra đều phi thường không đơn giản, bọn họ nhất định là đơn độc nắm giữ một ít bí mật nào đó chưa lật, mà ở phụ cận Tuyết Vực cũng khó bảo tồn được động tĩnh tại Hương Tuyết Cốc này, chắc sẽ không tránh khỏi đám Nhật Tông này biết được. Hải tử, xem ra phiền toái của người càng lúc càng lớn hơn rồi. Lần này, sau khi hạ sơn, người nên ngàn vạn lần đề phòng cẩn thận những môn phái này!

Ngay lúc mấy người Vân Thiên Hà đang nói chuyện, lúc này Đường Linh Toa và mấy nữ khác đều từ trong động đi ra, còn ríu ra ríu rít nghị luận một ít vấn đề của nữ nhân. Bầu không khí có vẻ tương đối náo nhiệt.

Vân Thiên Hà quau đầu sang, thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly lúc này đã thay đổi hai bộ y phục khác nhau, mà màu sắc và kiểu cách của hai bộ y phục đều khác hẳn nhau, không khỏi làm trước mắt sáng ngời.

Long nữ muội muội mặc là một bộ quần áo thuần màu trắng giống như Đường Linh Toa, trang phục có đặc sắc văn hóa của Đại Đường Tuyết Vực, đoan trang tinh nhã, dịu dàng động lòng người, cùng với dung nhan tuyệt sắc của nàng tương ứng sáng ngời.

Mà Long nữ tỷ tỷ Mộng Ly mặc chính là bộ y phục màu hồng nhạt của Thần Hoa Đóa Đóa, mang theo đặc sắc văn hóa của Nam vực, hơn nữa trên trang phục cũng thể hiện tính cách cường thế của nàng, vóc người nóng bỏng, cộng thêm dung nhan tuyệt sắc, không khỏi để Vân Thiên Hà nghĩ tới những nữ nhân thông minh tháo vát hiện đại, trong thành thực ẩn chứa đẹp đẽ và khéo léo dí dỏm.

Tướng mạo tỷ muội hai người tuy rằng tương đồng, thế nhưng thông qua mấy nữ tử mỹ hóa trang thay đổi trang phục, liền biến hai hai loại phong cách hoàn toàn khác biệt, cứ như vậy, có thể làm cho mọi người rất dễ dàng nhận ra được trong bọn họ ai là tỷ tỷ ai là muội muội.

Mộng Ly rất thỏa mãn bộ trang phục hiện tại, nhất là thấy ánh mắt của Vân Thiên Hà, làm nàng cảm thấy rất hưởng thụ. Sau khi từ trong động đi ra, phiêu phiêu liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Chuyện của chúng ta, ta đã nói với Linh Toa muội muội, bất quá ta còn phải nhắc nhở người, bầu bạn song tu cùng với thê tử khác nhau, chúng ta cùng với người song tu, không có nghĩa vụ gả cho người, vì vậy người tốt nhất không nên có chủ ý biến thái gì đối với tỷ muội chúng ta, bất quá chuyện mà người đã hứa hẹn, người cũng đừng quên!

- Ta hứa hẹn qua cái gì?

Trong lòng Vân Thiên Hà suy nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ đến chính mình đã từng hứa hẹn điều gì đối với Long nữ tỷ muội, thế nhưng lập tức nghĩ tới chuyện vừa rồi tại Huyền Long Trì, liền bừng đại ngộ. Nghĩ không ra trong lúc bất tri bất giác hắn lại bị tiểu âm hiểm Long nữ tỷ tỷ Mộng Ly tính toán mưu kế, liền trừng mắt nhìn Mộng Ly nói:

- Người tính kế ta?

- Tính kế người thì thế nào, dù sao đi nữa thì người cũng đã cam chịu rồi. Đối với chúng ta, ách, tộc ta mà nói, điều này tương đương với một loại khế ước, người cam chịu đó chính là đáp ứng. Hiện tại khế ước đã

thành, người muốn đổi ý cũng không được!

Nói đến đây, Mộng Ly lại đổi trọng tâm câu chuyện, nói tiếp:

- Bất quá đây cũng chỉ là chỗ tốt của cả hai bên. Người đều đã chiếm tiện nghi lớn đối với hai tỷ muội chúng ta, người còn muốn thế nào?

Vân Thiên Hà bị lời nói này triệt để làm tắc tị, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, nàng nói thế nào thì như vậy!

Nói xong, ánh mắt Vân Thiên Hà không khỏi đảo qua nhìn Đường Linh Toa. Đường Linh Toa thì biết tặng hẳn một cái mắt trắng, hừ nhẹ một tiếng, quay mặt đi, có chút điểm ghen tuông nho nhỏ.

Thấy bộ dáng ăn đắng của Vân Thiên Hà, trên mặt Mộng Ly có chút đắc ý nhỏ, lúc này còn nói thêm:

- Bất quá Linh Toa muội muội đối với việc tu luyện Du Long Vũ hiện tại, chính là do tỷ muội chúng ta từng lưu lại trong Tàng Long Điện, cùng chúng ta hợp ý, sau đó Linh Toa muội muội lại tu luyện nó, chúng ta sẽ phụ trách giúp đỡ chỉ điểm nàng, chỉ nàng trước đó đã phục dụng qua Thất thải yên liên, nhưng chưa hoàn toàn phát huy công hiệu cường đại của yên liên kia, sau này có chúng ta phụ trợ, thành tựu tu luyện của Linh Toa muội muội tuyệt đối sẽ không kém hơn người bao nhiêu!

Vân Thiên Hà có điểm hoài nghi Mộng Ly đang nói mạnh miệng, bởi vì hẳn căn bản không cảm thụ được sự cường đại của Mộng Ly, làm sao chỉ điểm Đường Linh Toa, nhưng Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu quan sát Mộng Ly và Tầm Nguyệt một hồi, cũng có suy nghĩ riêng.

Lúc này, Vũ Phương Khinh Thần nói:

- Thiên Hà, việc này đã xong, chúng ta khi nào hạ sơn?

384. Chương 387: Hợp Tuyệt Song Tu.

Mà lúc này Mộng Ly đột nhiên nói:

- Hiện tại chúng ta còn có một chút gì đó cần phải tiêu hóa, vì vậy chúng ta còn muốn ở nơi này một đoạn thời gian, nếu các người có chuyện thì có thể hạ sơn trước!

Vân Thiên Hà nghe ra lời nói của Mộng Ly là nhằm vào mấy người Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu, tựa hồ muốn để bọn họ rời đi trước, có chút không thể giải thích được.

Nam Minh Khai minh bạch Mộng Ly đối với mấy người bọn họ có một ít tâm lý đề phòng, nói lời nào cũng lưu ý ba phần, hẳn không thêm để ý.

Vốn ban đầu bọn họ dự định sau chuyến đi này liền lập tức trở về Thiên Đảo vực, vì vậy liền nói với Vân Thiên Hà:

- Có một số việc chúng ta phải trở về hồi báo với gia tổ, đã như vậy, chúng ta hạ sơn trước rồi!

Thần Hoa Diệu gật đầu, nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Thiên Hà, lần này sau khi hạ sơn, chúng ta cũng phải trở về Nam vực, việc gia tổ đã giao phó, phỏng chừng sẽ vì mọi việc biến hóa, trở về báo cáo lại với gia tộc, sau đó gia tổ tự có dự định, hy vọng người vạn sự cẩn thận!

Lúc này, Thần Hoa Đóa Đóa cắn răng, vành mắt có chút hồng, Thần Hoa Diệu thấy biểu tình muốn nói lại thôi của nàng, trong lòng khẽ lắc đầu thở dài, liếc mắt nhìn Nam Minh Khai.

Nam Minh Khai hội ý, hai người liền chấp tay sau lưng, trước một bước đi ra ngoài, để bọn tiểu bối ở lại nói lời từ biệt.

Vũ Phương Khinh Thần biết sau chuyện Hương Tuyệt Cốc, bọn họ sẽ phải trở về, chỉ vỗ vỗ bờ vai Vân Thiên Hà, cũng không nói câu gì, hai người nắm tay nhau.

Nam Minh Tuyệt yên lặng không nói, nàng nhìn sang Thần Hoa Đóa Đóa bên cạnh nói:

- Đóa Đóa, người có chuyện gì thì nói đi, nếu không nói sẽ không có cơ hội nữa rồi, ta đi trước!

Sau đó nàng liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa một chút, nói:

- Cáo từ!

Liền cùng với Vũ Phương Khinh Thần bỏ đi trước.

Thần Hoa Đóa Đóa tặng cho Đường Linh Toa một món đồ trang sức chính mình rất yêu thích, hai người nói lời từ biệt với nhau, nàng cần môi quay sang, nhưng chỉ thật sâu trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, lời nói lên cổ nữa này, cuối cùng mới thốt ra:

- Ta hận ngươi!

Nói xong, nàng liền cấp tốc xoay người chạy đi theo hướng cửa cốc, chỉ là lúc nàng xoay người đi, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, dọc theo bước chân xa dần.

Tình cảm cáo biệt, thường thường sẽ có chút thương cảm, chỉ là bất quá hiện tại cuối cùng trở lại hiện thực rất thần nhiên, tại câu nói của Thần Hoa Đóa Đóa quanh quẩn biến mất, khôi phục lại bình tĩnh.

Đường Linh Toa nhìn Thần Hoa Đóa Đóa rời đi, đột nhiên nói:

- Thiên Hà, huynh có từng biết tâm tư của Đóa Đóa?

Thích chính là thích, không thích Vân Thiên Hà cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình, hắn chỉ nhận nhậ đáp:

- Vì sao chính mình phải suy nghĩ quá nhiều ưu phiền, sống như vậy chẳng phải mệt chết đi, trước mặt một số chuyện nào đó, ta tình nguyện làm người ngu si, nàng hiểu không?

- Huynh vốn là một đại ngốc!

Đột nhiên, trong lòng Đường Linh Toa tại giờ khắc này tràn đầy ngọt ngào.

Tâm tư nữ nhân linh lung biến hóa, có đôi khi là không cần lý do gì.

Giống như tâm tư Mộng Ly và Tầm Nguyệt lúc này, Vân Thiên Hà không hiểu, trong lòng hắn rất hiếu kỳ, để hắn phải tầm hỏi:

- Hiện tại bọn họ đều đã rời đi, hai nàng có chuyện gì cứ việc nói thẳng!

Mộng Ly nói:

- Từ thời khắc đầu tiên ta ra khỏi cửa động, liền cảm thấy có người một mặc thôi diễn ba động mệnh lý của ta, vì vậy ta rất để ý đề phòng người này, hơn nữa thân phận cộng sinh long tử của tỷ muội chúng ta, chúng ta cũng không muốn người thứ tư biết, dù sao chúng ta cũng từ Di Sinh Giới chạy trốn tới thế giới này, tất nhiên không thể bài trừ được có người sẽ đánh chủ ý lên người hai tỷ muội chúng ta, càng không bài trừ có người muốn từ chúng ta tìm hiểu đầu mối tình tức về Di Sinh Giới, mang đến vô số mầm tai vạ cho tỷ muội chúng ta!

- Đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu đúng không?

Vân Thiên Hà hỏi.

Tựa hồ bị nói trắng ra tâm tư, Mộng Ly giận dữ liếc mắt, nói:

- Trên thực tế, quá trình chia lìa long hồn của tỷ muội chúng ta còn chưa triệt để thành công, lúc gặp phải Vu linh vương, ta mạnh mẽ dung hợp với ký ức và linh pháp lực, hiện tại chỉ áp chế trong cơ thể, cũng không tiến hành sắp xếp cẩn thận, hơn nữa công lực của chúng ta mới chỉ khôi phục ba thành, vì vậy chúng ta cần có chút thời gian để điều trị khôi phục, đồng thời triệt để hoàn thành quá trình phân chia long hồn, như vậy không thích hợp có quá nhiều người bên cạnh, bởi vì chúng ta rất có khả năng sẽ hấp thu linh pháp lực tán tóai của bọn họ, điều này đối với chúng ta rất không có lợi, mặt khác chúng ta còn khuyết thiếu một quá trình hợp huyết quan trọng nhất, mà quá trình này không thể nào bị quấy rối, vì vậy ta muốn bọn họ rời đi trước!

- Quá trình hợp huyết, đó là cái gì?

Đường Linh Toa nghe được rất mê hoặc, không khỏi hỏi.

Mộng Ly nói:

- Nguyên bản huyết khí trong cơ thể ta căn bản không thể nào chịu tải được Long hồn ý chí mang đến phụ hà cường đại, lúc ta và muội muội tiến hành chia lìa long hồn, tuy rằng sẽ tương đối yếu hơn một ít, thể nhưng dù sao thân thể này vẫn như cũ không thể nào chịu đựng được, vì vậy ta phải mượn long huyết tại chủ thể làm dẫn, tiến hành một lần hợp huyết, đánh vỡ cường sĩ trên thân thể, mà quá trình này cần phải có huyết phách thanh long ngọc và bàn long trấn trụ phụ trợ!

Vân Thiên Hà nghĩ tới trước đó tại bên cạnh Huyền Long Trì tu luyện, cộng thêm quá trình hoán huyết không thể tưởng tượng nổi, trong thân thể chính mình đột nhiên thông qua tác dụng của huyết phách thanh long ngọc, do có tạo thành một bộ phận tử huyết (máu tím) vô cùng kỳ dị lẫn vào dòng máu đỏ ban đầu, cuối cùng thu lợi không nhỏ.

Lần này lại nghe được quá trình hợp huyết theo như lời Mộng Ly nói, trong lòng liền quan tâm, nói:

- Hợp huyết cần phải có huyết phách thanh long ngọc và bàn long trấn trụ để hoàn thành, như vậy dựa theo lời nàng nói sẽ lấy Tầm Nguyệt là chủ thể chất dẫn, có phải là nói cần huyết phách thanh long ngọc tương hỗ với bàn long trấn trụ hút lấy huyết tinh trong cơ thể, sau đó thông qua cửu thải vân long châu tiến hành dung hợp một lần, cuối cùng mới phân phối chia đều một lần nữa?

Mộng Ly kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Người thế nào lại biết phương pháp này?

- Khi các nàng tại đáy ao, ta bên ngoài bị quang mang do cửu thải vân long châu vây quanh, tiến hành tu luyện, bởi vì có huyết phách thanh long ngọc ảnh hưởng, nó hút rất nhiều máu huyết trong cơ thể ta, rồi lại một lần nữa bổ xung một loại tinh huyết tinh thuần, linh động hơn truyền ngược trở lại vào trong cơ thể ta, vì vậy nàng nói đến hợp huyết ta liền nghĩ ngay tới chuyện này.

Nghe xong lời Vân Thiên Hà nói, lúc này không mặt long nữ muội muội Tầm Nguyệt đột nhiên lại đỏ hồng lên.

- Trời ạ!

Long nữ tỷ tỷ Mộng Ly cũng trợn tròn mắt há hốc miệng nhìn Vân Thiên Hà thất thanh nói:

- Thời điểm đó không phải là quá trình chúng ta chia lìa long hồn phân chia thân thể hay sao, vậy chẳng phải là...

Nói đến đây, khuôn mặt Mộng Ly cũng đột nhiên thoáng cái đỏ hồng tận mang ta, oán hận trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Tên ghê tởm, trách không được lúc đó chúng ta lại cảm giác có một cỗ khí tức chí cương chí cương tiến vào trong thân thể chúng ta, để chúng ta...

- Tỷ tỷ, đừng nói nữa!

Long nữ muội muội nghe được Mộng Ly ngay cả lời như thế này cũng nói ra được, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Nhưng Mộng Ly vẫn không hề để ý tới muội muội, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tại lúc trước khi chúng ta đưa ra chuyện song tu, người trước hết đã tiến hành một hợp giao tu hợp thân với chúng ta, hiện tại chứng cứ xác thực vô cùng, người muốn chống chế cũng không được.

Nghe nói như vậy, vân Thiên Hà kinh ngạc không nói lên lời, hắn cũng hoàn toàn không ngờ được chính mình cứ nhiên gián tiếp cùng với tỷ muội hai nàng từ thân thể và tinh thần làm cái gì...

- Mộng Ly tỷ tỷ, tỷ đang nói cái gì nha, muội thể nào càng nghe càng hồ đồ?

Đường Linh Toa mười phần không giải thích được hỏi.

Mộng Ly cũng không chút kiêng kỵ nào nói:

- Thông tục mà nói cũng rất đơn giản, cái này cũng gần giống như quá trình nam nữ giao hoan, âm dương điều hòa, theo như nhu cầu.

- A!

Đường Linh Toa nghe được lời này, triệt để mở lớn miệng, ngây dại, thế nhưng khuôn mặt trắng trẻo cũng đỏ hồng.

- Linh Toa muội muội, đây chỉ là xét theo một mặt khác, sự thực cũng không giống như muội tưởng tượng, muội nghìn vạn lần không nên hiểu lầm!

Tầm Nguyệt đối với một ít đạo lý đối nhân xử thế tương đối am hiểu, liền giải thích với Đường Linh Toa nói:

- Lúc đó chúng ta ở dưới đáy áo, hắc ở bên ngoài, quá trình này phát sinh cũng chỉ là thông qua cửu thải vân long châu chia xẻ long hồn truyền lại khí tức chí dương của hắc mà thôi!

Mộng Ly lại không quanh co lòng vòng giống như Tầm Nguyệt, uyển chuyển giải thích cho Đường Linh Toa, nói:

- Linh Toa muội muội, muội không nên hiểu sai, ta mới vừa rồi là nói, chúng ta cùng với người trong lòng của muội không hề phát sinh quan hệ cơ thể gì, chỉ là thông qua cửu thải vân long châu và huyết phách thanh long ngọc trong lúc phụ trợ ý chí tương hỗ và năm niệm truyền lại, muội hiện tại hiểu rõ chưa?

Mà lúc này Vân Thiên Hà cũng mười phần xấu hổ, nhưng nghe được lời giải thích của Long nữ tỷ muội với Đường Linh Toa, nhất thời đầu to ra.

Có một số chuyện càng giải thích, đen lại càng đen, liền ngắt lời nói:

- Được rồi, không cần phải giải thích thêm nữa, Linh Toa đương nhiên sẽ hiểu rõ, hiện tại hai nàng nói phải hoàn thành triệt để quá trình hợp huyết long hồn chia lìa, cũng muốn khôi phục lại công lực, sẽ mất thời gian bao lâu, chúng ta khi nào hạ sơn?

Mộng Ly thần nhiên nói:

- Chậm thì ba năm ngày, lâu thì một hai tháng, nhưng tiền đề là huyết phách thanh long ngọc phải hoàn chỉnh, mà hiện tại huyết phách thanh long ngọc chỉ có nửa khối, như vậy quá trình này sẽ tương đối chậm hơn một chút, phỏng chừng phải ở lại một hai tháng mới có thể hoàn thành quá trình hợp huyết, nhưng còn thực lực của chúng ta muốn khôi phục hoàn toàn, hai tháng tuyệt đối không thể làm được, tối đa khôi phục bảy thành công lực, bất quá bảy thành công lực cũng đủ để chúng ta ứng phó được những cường giả nhân tộc rồi!

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà lại một trận không nói gì, rốt cuộc là thực lực đôi tỷ muội này sau khi khôi phục có bao nhiêu mạnh mẽ, thực tiễn mới là thước đo kiểm nghiệm chính xác nhất.

Dọn dẹp bố trí lại động phủ trước kia Ngã Khả Phạm Ny ở lại một phen, tạm thời dùng làm địa phương ở lại của bốn người.

Do tiểu thụ thú dẫn đường, Vân Thiên Hà đánh một ít con mối trên núi và lấy lương khô nguyên bản mang theo trên người làm đồ dự bị, tiểu bạch viên không biết từ nơi nào hái được ít trái cây trở về, sau khi mọi người ăn xuống xong, liền một lần nữa tiến vào Huyền Long Trì.

Nước trong Huyền Long Trì có một loại công hiệu rất thần kỳ, bên trong ẩn chứa nguyên tố năng lượng cực kỳ dư thừa, đối với tu luyện xác thực rất có ích lợi.

Đương nhiên, lần này không cần phải xuống đáy ao, Mộng Ly và Tầm Nguyệt ngay bên cạnh Huyền Long Trì bố trí một phen, vì nghĩ Đường Linh Toa chờ đợi bọn họ khô khan buồn chán, hai nàng đã chỉ điểm cho Đường Linh Toa một ít phương pháp tu luyện Du Long Vũ, lại dạy cho nàng một bộ phương pháp ngưng thần tụ khí thoải thể Long Ngưng Thiên Hoa Thuật.

Bộ công pháp Long Ngưng Thiên Hoa Thuật này không hổ là pháp môn cao thâm đến từ Di Sư Ông Giới, xác thực không giống bình thường, tuy rằng Đường Linh Toa hiện tại mới chỉ đạt tới Vô Sư cấp chín, thế nhưng phối hợp với công pháp tu luyện Du Long Vũ, quả thực uy lực không nhỏ.

Tại lúc Đường Linh Toa tiến vào trạng thái tu luyện, Vân Thiên Hà liền bố trí Tụ Phách Huyền Linh Trận để phụ trợ Đường Linh Toa tiến hành rèn luyện tăng cường linh phách lực, vì nàng đột phá vách chắn tiến vào Tiên Thiên, làm trước giai đoạn chuẩn bị.

Có Vân Thiên Hà cổ vũ, còn có Mộng Ly bên cạnh phụ đạo, Đường Linh Toa đương nhiên tu luyện nhiệt tình, hưng phấn tăng vọt.

Sau khi dàn xếp xong, Vân Thiên Hà và Long nữ tỷ muội ngay bên cạnh Huyền Long Trì, tiến vào quá trình hợp huyết giao tu cải biến cũng như ảnh hưởng rất lớn đối với số phận bọn họ sau này.

385. Chương 388: An Nguy Xã Tắc.

Nhưng mà, tại mùa vạn vật đâm chồi, sinh cơ dào dạt này, bao phủ trong lòng toàn bộ Đại Đường Quốc lại là đám mây đen dày đặc, thậm chí càng ngày càng dày hơn.

Chiến sự tại Tây Nam đang trong trạng thái giằng co, hiện tại đã qua nửa năm rồi, thế tiến công của Liệt Diễm để quốc mạnh mẽ, hai mươi vạn Liệt Diễm thiết kỵ thẳng bức dưới thành thủ phủ Khai Châu Đại Đường, thế cục cực kỳ khẩn trương, bách tính vùng Khai Châu nhân tâm hoảng sợ.

Tây Nam mất đi rất nhiều lãnh thổ, điều này không cần nghi ngờ chính là sỉ nhục lớn nhất trong lòng hoàng đế Đại Đường trong thời gian hãn chấp chính. Nhưng hoàng đế đã tự mình ngự giá thân chinh, mặc dù có vài lần giao chiến nhỏ với Liệt Diễm Quốc, cũng có vài lần thắng nhỏ, thế nhưng đối với phần đất đã mất và thôi động toàn bộ thế cục chiến tranh vẫn như cũ không có tác dụng gì.

Thế nhưng, trời không báo trước phong vân, thời thế đột nhiên chuyển biến nằm ngoài dự liệu.

Ngay lúc Hoàng đế đại đường ngự giá thân chinh một lần nữa tại Tây Nam không có kết quả, tháng đầu tiên sau khi trở lại Kinh thành, Bắc cương đại Đường và La Sát để quốc lại tăng mạnh ma sát, khinh kỵ La Lan để quốc tập kích quân doanh Bắc quân, dù chưa thành công, thế nhưng chiến hỏa tại Bắc cương đã bị châm lên.

Không chỉ có như vậy, thậm chí ngay cả phía Đông cũng bắt đầu xuất hiện kỵ binh Xuất Vân Quốc áp sát vùng thảo nguyên Đại Đường Quốc, liên tiếp có từng nhóm nhỏ kỵ binh tập kết tại biên cảnh, tình thế rục rịch, hiện tại chỉ còn tìm một cái cớ để xua quân tiến lên.

Đối mặt với ba cổ thế lực ba mặt áp sát gây chiến, Đại Đường Quốc đã gặp phải nguy cơ và khiêu chiến lớn nhất trong lịch sử từ trước tới nay, dưới một loại tin tức đã kích như vậy, hoàng đế Đại Đường rốt cuộc cũng không thể chịu nổi áp lực, bị bệnh không dậy nổi, cũng từ từ chuyển giao quyền lực cho thái tử, triều cục cũng dần dần để cho thái tử chú ý chủ trì.

Nhưng mà, dưới tình thế nguy cơ bốn bề như thế này, rất nhiều cự thần cáo lão đã nghĩ tới nhân vật sát sá phong vân, ngang dọc vô địch năm xưa, chính là Túc Tĩnh Vương, muốn hoàng thượng một lần nữa để Túc Tĩnh Vương chưởng quả quyền to thiên hạ tứ đại quân, tiến hành trừ tính bổ cục chung, nỗ lực ứng phó tình thế nguy hiểm của Đại Đường Quốc lần này.

Chỉ là tất cả các thần tử không thể ngờ tới chính là, tuy rằng hoàng đế bệnh nặng, nhưng đối với chuyện thả quân quyền, thủy chung chỉ giữ yên lặng không đề cập tới, cho dù đám cự thần này có quỳ ngoài cửa hoàng cung mấy ngày, hoàng đế cũng một mực bỏ mặt, cho nên các cự thần bắt đầu mắng mỏ đây là hoàng đế chôn vùi giang sơn Đại Đường, hôn quân vô loại, nhưng hoàng đế vẫn như cũ không để ý đến.

Mặc bên ngoài mọi người mắng hoàng đế ngu ngốc, không sử dụng người tài, nhưng trong lòng hoàng đế phi thường rõ ràng, một loại chiến quả hiện tại là do nhiều nguyên nhân gây ra, tại mỗi lần thái tử tới bẩm báo quân tình, hoàng đế chung quy không nhận được bị thương cảm thán:

- Họa tông môn, họa tông môn!

Thái tử Đường Linh Sơn mỗi lần bẩm báo đều nghe được lời cảm thán này, trong lòng hẳn đương nhiên rõ ràng hoàng đế đang chỉ cái gì, mà hắn nắm giữ triều chính trong hai năm gần đây cũng đã hiểu ra rất nhiều điều, dần dần thành thực hơn.

Rất nhiều sự tình là do nguyên nhân lịch sử tạo thành, cho dù Đường Linh Sơn nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn cũng không thể thay đổi được cục diện, tông môn giống như ngọn núi lớn, vô cùng nặng nề đặt trong lòng hai phụ tử, tổ tông bọn họ dựa vào tông môn mới đoạt được giang sơn, thế nhưng tới thời đại hậu bối như bọn họ lại thống hận tông môn tới như vậy, nói ra có chút mâu thuẫn, thế nhưng trên thực tế lại không hề mâu thuẫn. Hoàng đế nằm trên giường bệnh, sau khi thở dài, liền tự nhiên đứng dậy, tại trong lòng thông thả đi lại suy nghĩ, nhưng lại lại tạo thành trùng kích tâm linh rất lớn đối với thái tử Đường Linh Sơn.

”Phụ hoàng không phải là bệnh nặng sao, thế nào...”

Hoàng đế chấp tay sau lưng, nhìn những chồi non mới nhú tại những cây khô bên ngoài cửa sổ, lại nói:

- Cây khô mới nhú, nó cần phải có một hoàn cảnh thích hợp mới có thể trưởng thành khỏe mạnh, mới có thể trở thành đại thụ che trời, suốt đời người phạm tục, sống như con kiến hôi, tuy rằng phiền thiên trên đỉnh đầu của con kiến hôi này vô cùng rộng lớn, càng thêm thần bí khó lường, đời người nhỏ bé ngắn ngủi như vậy, nhưng cuộc đời của con người có thể sống rất có ý nghĩa, bởi vì con người đã chống lại, con người đã phấn đấu, kết cục như thế nào không quan trọng, quan trọng chính là quá trình!

Thái tử tuy rằng không rõ ràng vì sao hoàng đế lại phát sinh cảm khái như vậy, mà hoàng đế lại quay sang nhìn hắn, nói:

- Nói những điều này là ta muốn con hiểu rõ, tuy rằng trên đỉnh đầu chúng ta có một phiền thiên vô cùng thần bí, vô cùng rộng lớn, con dưới phiền thiên này, chỉ cần ngẩng đầu ưỡn ngực, không cần kính nể nó, con người sinh ra đều có ý nghĩ, thiên ý không phải là nhân ý, mà nhân ý không phải là dân ý, con làm quân vương, con cần phải thường xuyên suy trí quan hệ trong đó, một lúc nào đó con sẽ tự có linh ngộ!

- Ý tứ của phụ hoàng là nói, hiện tại ba quốc gia cộng đồng phát động chiến tranh, đã định trước là thất bại?

Thái tử tựa hồ đã minh bạch được một chút đạo lý bên trong.

Hoàng đế cũng không trả lời chính diện, chỉ nói:

- Con phải nhớ kỹ, nhân dân là đa số người, khi số ít người muốn áp đặt ý nguyện lên đa số người, kết quả sẽ bị đa số người bao phủ lên mà thôi, mà con cần phải làm, chính là quân vương đại biểu cho đa số người này, là dân ý, là xã tắc thần khí!

Thái tử suy nghĩ có chút hiểu ý tứ Hoàng đế, nói:

- Con hiểu được, điều này ví dụ như xã tắc thần khí và võ đạo thần khí trong lúc tương đối với nhau. Xã tắc thần khí rất nặng, đại biểu cho ý chí đại đa số nhân dân. Mà võ đạo thần khí sắc bén, nhưng chỉ đại biểu cho ý chí một số ít người, khi hai thứ này đối diện xung đột với nhau, mặc dù cả hai bên đều có thể bị tổn thương, thế nhưng xã tắc lại có thể cuộn cuộn khôi phục không ngừng, mà võ đạo, khi bị thương rất có thể không còn trở lại, hoàng đế cuối cùng tiền triều tại lúc lâm chung đã cảm thán, hình như cũng là ý tứ này!

- Con hiểu rõ là tốt rồi!

Hoàng đế gật đầu, nói:

- Kỳ thực hoàng đế đời thứ hai của Đại Ngụy tiền triều chính là đế vương mà ta kính nể nhất, hắn có thể tại tình thế hoàng đế đời trước lưu lại biến cố tai họa ngầm cầm võ và tai nạn tông tộc mà vẫn sừng sững không ngã, đồng thời còn dần dần tiêu trừ được những tai họa ngầm này. Ngoài trí tuệ và sách lược còn có lòng dạ to lớn, không so sánh nhỏ với cái tâm thường, nhưng con không biết, hắn có thể đồng thời nắm giữ xã tắc thần khí và võ đạo thần khí!

- Thế nhưng, đây là hai ý chí khác nhau, hắn sao có thể làm được, theo như ghi chép trong ”hoàng tộc bí sách”, nhân tộc từ thời kỳ đại tan biến tới nay, trên lịch sử chưa bao giờ xuất hiện một đế vương nào đó có

cảnh giới võ học vượt qua cấp độ Võ Thanh. Như vậy hẳn làm sao có thể chấp chưởng được võ đạo thần khí, chính là khai quốc hoàng đế Đại Ngụy cũng không thể đột phá vượt qua được cảnh giới Võ Thánh này!

Hoàng đế đột nhiên khẽ cười nói:

- Nhưng mà con lại không biết, kỳ thực có thể biến báo, hoàng tổ phụ của con, đã từng nỗ lực như vậy, thế nhưng người vẫn chưa thành công. Kỳ thực phương pháp của người không sai, người đang đưa muối muối của chính mình tiến vào trong một tông môn tồn tại từ trước thời kỳ đại tan biến tới nay, nghĩ muốn thông qua tông môn này ảnh hưởng gián tiếp chấp chưởng võ đạo thần khí, thế nhưng chuyện này rõ là điều không tưởng.

- Phụ hoàng nói chính là Nguyệt Tông?

Thái tử cả kinh nói.

- Không sai!

Hoàng đế gật đầu nói nhỏ;

- Hoàng tổ phụ của con nhằm vào đối tượng sai rồi, vì vậy người đã thất bại, mà hoàng đế tiền triều đời thứ hai lại nhằm vào đối tượng chính xác, phương pháp cũng xác thực, vì vậy hẳn đã thành công, đây chính là điều khác nhau cơ bản nhất!

- Vậy hoàng đế tiền triều đã nhằm vào đối tượng nào?

- Thiên Tháp!

Hoàng đế nặng nề phun ra hai chữ.

Thái tử nhiều lần lẩm bẩm hai tiếng này, mê hoặc nói:

- Thiên Tháp này theo như một ít ghi chép tạp ký, nguyên là một tổ chức thần bí Đông vực, sau đó không biết là nguyên nhân gì Thiên Tháp tới Bắc vực tổ chức thánh hội triệu tập tinh anh võ đạo các quốc gia trong thiên hạ thất vực, cũng đã đề ra rất nhiều quy tắc, mỗi cách năm mươi năm một lần, đến nay đã hình thành nên một thông lệ cũ, sau này mới có cái gọi là thất vực thánh hội đại danh鼎鼎! Ý tứ của phụ hoàng là, vị hoàng đế tiền triều đời thứ hai chính là lợi dụng Thiên Tháp tổ chức thất vực thánh hội này, mới khiến cho hẳn có thể nắm giữ được võ đạo thần khí trong nước?

- Chính là như vậy, nhưng hoàng nhi, từng thời kỳ đều có những nguyên nhân đặc thù tồn tại, ví dụ như thời kỳ đối với Thiên Tháp kia, hoàng đế tiền triều có thể mượn Thiên Tháp thành công nắm giữ được võ đạo thần khí, thế nhưng hiện hôm nay, điều này không thể nào thực hiện được!

- Vốn hoàng tổ chúng ta đã từng nghĩ muốn lợi dụng đến Thánh Võ Tông Tuyệt vực, thế nhưng tông môn này lại vì chuyện Thiên Tháp mà suy sụp, vì vậy người đã lựa chọn Thiên Môn.

- Chỉ là người không ngờ tới, Thiên Môn sẽ tại lúc Đại Đường kiến quốc, đưa tay nhúng vào quyền to quân chính Đại Đường Quốc, thậm chí trong hoàng tộc cũng không chịu buông tay, muốn chúng ta trở thành công vụ hy sinh cho cuộc tranh đấu giữa bọn họ và Địa Môn, vì vậy mấy đời tiên hoàng đều từng nỗ lực muốn thay đổi cục diện thoát khỏi Thiên Môn, cuối cùng đã làm cho Địa Môn và Hoàng Môn cũng tham dự vào.

- Cứ như vậy, tuy rằng có thể duy trì cân đối, thế nhưng họa tông môn lại càng thêm nghiêm trọng, điều này ngược lại hình thành nên sự ỷ lại trong chúng ta đối với tông môn, hoàng tổ phụ của con muốn thay đổi hiện trạng này, cho nên mới phát sinh chuyện đưa hoàng cô tổ của con vào trong Nguyệt Tông, kết quả ta đã nói với con trước đó rồi!

Nói đến đây, hoàng đế đột nhiên hạ giọng, cảm hận nói:

- Thế nhưng hôm nay có người không chỉ không hiểu ra tính nghiêm trọng của họa tông môn, ngược lại còn dựa vào lực lượng tông môn để làm những chuyện có lỗi với tổ tông, hẳn nghĩ chính mình có thể làm kín đáo chặt chẽ được như hoàng đế Đại Ngụy đời thứ hai, nhưng kỳ thực đây là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, Liệt Diễm Quốc và La Lan đều mang lòng muông dạ thú, Xuất Vân cũng há có thể để hẳn đơn giản nắm giữ trong tay!

Thái tử nghe xong lời này, không còn nói gì nữa, trong lòng hẳn biết người hoàng đế nói là ai, gần đây hẳn thông qua một ít phương thức đặc thù, chiếm được tương đối nhiều đầu mối khác nhau, việc này hẳn hướng hoàng đế báo cáo cẩn thận, hoàng đế thở dài một tiếng, nhìn thái tử nói:

- Tình báo của con từ nơi nào có được, ta sẽ không hỏi đến, thế nhưng hoàng nhi phải nhớ kỹ, phải lợi dụng cho tốt tài nguyên quý giá này, tuy rằng có chúng ta ủng hộ đằng sau, thế nhưng hai năm nay tổ chức kia phát triển mười phần nhanh chóng, đây cũng là kiện lợi khí tốt nhất con cần dùng sau này, con hẳn là rõ ràng!

- Phụ hoàng, lần này việc hài nhi bẩm báo có tầm quan trọng tương đối lớn!

- Nói thẳng là được!

Thái tử rung mình, tiếp tục nói:

- Hoàng thúc có ý đồ động thủ với Đồ thị rồi, hẳn đã biết được tổ chức thần bí này có liên quan tới Đồ thị, thậm chí không thoát khỏi quan hệ với Thiên Hà, hiện tại đã đánh chủ ý lên tổ chức này, chỉ là ngày hôm trước chiều muộn, hẳn triệu kiến Đồ Nguyên Khánh không biết nói cái gì, mà khi chia tay không khí không tốt, Bắc Hầu phủ đã bị một ít cao thủ bí mật âm thầm quản chế!

Hoàng đế vừa nghe, sắc mặt cực kỳ âm trầm, cười lạnh nói:

- Muốn hạ thủ đối với Đồ thị, do đó ảnh hưởng tới Bắc quân hiện đang được Đồ thị vững vàng nắm trong tay, ảnh hưởng tới chiến cuộc Bắc cương, tính toán thật tốt a!

Nói xong, hoàng đế lại trầm ngâm một chút, nói:

- Hoàng nhi, Hắc Giáp Doanh và Thần Sách Doanh hiện tại giao cho con làm chủ, con cứ buông tay làm!

Nói đến đây, nhân thần hoàng đế hơi chuyển, nặng nề nói:

- Khi tất yếu, cho dù hy sinh hai quân tinh nhuệ và cao thủ trong tay chúng ta cũng phải bảo trụ cho được Đồ thị, hiện tại trước mắt, an nguy Đồ thị trực tiếp quan hệ với Bắc quân và chiến sự với La Lan, thậm chí có khả năng ảnh hưởng rất lớn tới mạch máu xã tắc Đại Đường, trăm triệu lần không được để mất!

386. Chương 389: Công Thành!

Trong Hương Tuyết Cốc, hoa tuyết vẫn như cũ tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, trong rừng trúc, hàn trúc đứng thẳng, không sợ hãi giá lạnh, kiên định khỏe mạnh trưởng thành!

Một con tiểu bạch viên và một con tiểu thủy thú chơi đùa chạy khắp sơn cốc, tự đánh tự nháo, nhưng mỗi lần bọn chúng chạy tới rừng trúc, đều không tự chủ được lặng yên xuống, sau đó lặng yên không một tiếng động phủ phục tiến vào rừng trúc, tựa hồ như đang định rình coi cái gì.

Mà trong rừng trúc, trên tuyết địa trống trải, có một thân ảnh mạn diệu, tay cầm long cân, dáng người linh động mờ ảo, như cửu thiên tiên nữ, du long giữa mây, nhẹ nhàng, hào hiệp, duy mỹ, phối hợp với dung nhan phong hoa tuyết đại, phảng phất giống như đang diễn dịch một khúc nhạc ưu mỹ nhất, hoa lệ nhất.

Nàng đầu nhập như vậy, vong ngã như vậy!

Nàng không biết, mỗi một động tác của nàng đều giống như một đoàn mây mềm mại, dưới ánh mắt hai khán giả, khiến cho bọn chúng không dám phát sinh một tiếng động nhỏ nhất nào ảnh hưởng tới nàng, để hai khán giả cũng say sưa trong đó, tuy rằng bọn chúng là linh thú.

Đây là lúc Đường Linh Toa tu luyện Long Ngưng Thiên Hoa Thuật có chút thành tựu, tiền đà tu luyện Du Long Vũ đột phá nhị giai đoạn cuồng sĩ, tiến vào giai đoạn Du Long Vũ thứ ba biểu hiện vẻ đẹp hoàn mỹ. Nàng có thể thông qua điệu này ưu mỹ mạn diệu của chính mình để ảnh hưởng tới vạn vật xung quanh, thậm chí là tâm tình biến hóa của linh thú.

Thế nhưng trong ý niệm của nàng, nàng vẫn huyền tưởng vì người đó mà nhảy, huyền tưởng người nàng yêu mến say sưa biểu diễn cho hẳn xem. Trên gương mặt trong suốt xinh đẹp rạng ngời của nàng, thủy chung

nở nụ cười ấm áp và ngọt ngào, thủy chung lộ một tia tiểu ý tạo cảm giác giống như đang tắm trong gió xuân, trong lực lượng mệnh mệnh của tình ái, trong ấm áp và trong cảm động.

Tâm tình thâm trầm và ưu thương, còn có tiểu tụy, tại lúc nàng mất đi trí nhớ, đã hoàn toàn lột xác tiêu trừ, Đường Linh Toa của ngày hôm nay đã trở lại thời điểm một thiếu nữ rực rỡ như hoa mùa xuân, nếm thử tư vị luyện ái hạnh phúc, thậm chí, thiếu nữ tư xuân còn huyền tưởng qua một ít sự tình nàng chính bản thân nàng phải đổ mắt, tim đập nhanh!

Mà trong huyền tưởng này, tại lúc giai đoạn Du Long Vũ thứ ba hoàn thành tới cuối cùng, cũng dần dần trôi qua, vũ điệu của nàng dần dần chậm lại, cuối cùng tĩnh lặng đứng yên trên mặt tuyết trắng.

- Tiểu Bạch, các người còn nhìn lên, còn không mau đi kiểm trái cây!

Đường Linh Toa quay sang, phát hiện ra tiểu bạch viên và tiểu thủy thú đang định chạy trốn, liền nhẹ nhàng cười nói.

Đợi khi hai tiểu tử này chạy thật xa, Đường Linh Toa liền đi tới Huyền Long Động phía sau rừng băng tâm thụ, nhìn tiến triển của Vân Thiên Hà và Long nữ tỷ muội.

Bên cạnh Huyền Long Trì, lúc này có một cổ quang mang chín màu tỏa ra, bao phủ toàn bộ Huyền Long Động trong màn ánh sáng rực rỡ, bên trong lại có một ít bụi mưa lấp phát, tầm nhìn không rõ.

Mà ở lúc này, trong đoàn mây mù, Vân Thiên Hà khoanh chân ngồi, đối diện bên cạnh hắn, phân biệt là Long nữ tỷ muội Mộng Ly và Tầm Nguyệt đang ngồi xếp bằng.

Lúc này đỉnh đầu giữa ba người, có một cổ khí tức lưu chuyển lẫn nhau, quán quanh bàn long trụ huyền phù giữa trung ương bàn long trấn trụ, giống như một cổ long quyển phong nho nhỏ, hạch tâm của nó kéo dài từ tinh thần tới cửu thải vân long châu và huyết phách thanh long ngọc bên trong bàn long trấn trụ, một hình thành vòng tuần hoàn kỳ diệu.

Mà thực tế, trên người Vân Thiên Hà, hình xăm thải vân trục nguyệt cũng đang tỏa ra một cổ quang mang huyết sắc, một cổ khí tức huyết sắc từ nơi nào đó thẩm thấu ra, chậm rãi truyền vào giữa huyết phách thanh long ngọc bên trong bàn long trấn trụ, sau đó thông qua mối liên kết chuyển hóa qua lại với cửu thải vân long châu tạo ra một cổ khí huyết tương dung kết hợp với nhau, cuối cùng lại chậm rãi truyền vào trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Giữa thân thể Vân Thiên Hà, khi cổ khí tức huyết sắc truyền trở lại, hắn giống như ăn một thứ đại bổ nào đó, khiến cho huyết mạch toàn thân sinh ra cảm giác sáng khoái không nói lên lời.

Nhưng hắn cũng không say mê loại sáng khoái vui vẻ này, mà nhanh chóng lợi dụng phương pháp tu luyện trong Ngọc Tử Khôn Huyết công, không ngừng kích thích cường hóa cổ tinh hoa huyết tủy này, khiến cho chúng tiếp tục sinh thành huyết khí tinh thuần linh động hơn, khi tiến vào trong huyết phách thanh long ngọc, cùng với khí huyết của Long nữ tỷ muội tương dung kết hợp, hình thành quá trình tuần hoàn qua lại.

Vận dụng điều kiện song tu như vậy, Vân Thiên Hà cảm giác trong quá trình tu luyện hai tháng vừa qua, chính mình lại nhận được một lần đề thăng, lúc này huyết tủy toàn thân hắn trải qua quá trình cường hóa tăng mạnh, huyết khí của hắn càng thêm tinh khiết, tủy càng thêm tinh túy. Tuy rằng còn chưa đạt tới mức huyết tủy như cống tương, tủy như thủy ngân, thế nhưng cách cảnh giới này đã càng lúc càng gần rồi, cảnh giới vô đạo của hắn bất tri bất giác từ Tông Sư trung kỳ đã quá độ tiến vào Tông Sư hậu kỳ.

Vân Thiên Hà hiện tại, chỉ còn thiếu một chút tu luyện, còn có linh ngộ thực tiễn, giúp tâm tình và thần hồn chỉ ý được thăng hoa, đạt tới cảnh giới Tông Sư đỉnh chân chính, tiến vào giai đoạn sơ bộ tu luyện dung hợp thành thể.

Bất quá thành tựu như vậy, đối với đôi song sinh tỷ muội, cộng sinh long tử Tầm Nguyệt và Mộng Ly mà nói lại có chút bé nhỏ tới mức không đáng để nhắc tới.

Trong đoạn thời gian phối hợp song tu này, Vân Thiên Hà đã chân chính thể hội cảm thụ được ý chí và lực lượng ẩn chứa trong long hồn của đôi Long nữ tỷ muội này cường đại tới mức nào.

Trong nhận thức của hắn, Miên Nguyệt đạt tới cảnh giới Vô Tôn Địa cảnh đỉnh phong, hắn đã cho rằng mười phần cường đại rồi, hắn cũng đã từng cảm thụ qua Miên Nguyệt lúc phóng xuất ý chí và thực lực

cường đại của chính mình.

Nhưng mà hôm nay, khi cảm giác được lực lượng và ý chí trong long hồn của đôi Long nữ tỷ muội này, hẳn mới phát hiện ra, phần thành tựu của Miên Nguyệt kia, tại lúc đôi tỷ muội cộng sinh long tử này chia lìa long hồn, tùy tiện một người nào trong hai người, chỉ cần tốn chút thời gian tu luyện vài năm để củng cố đã có thể tiếp cận rất nhanh, thậm chí là vượt qua.

Đây chính là sau khi chia lìa long hồn, nhị nữ điều hòa và phân phối lực lượng thần hồn và ý chí nguyên bản tại thời gian vẫn còn tồn tại cộng sinh a, cứ suy tính như vậy, nếu hai người phối hợp lại với nhau mà nói, Vân Thiên Hà tin chắc hai nàng tuyệt đối có đủ thực lực để hoàn thành các điều kiện cần thiết đột phá tiến vào Hư Cảnh.

Chỉ bất quá hiện tại hai nàng muốn hoàn thành kết quả mục tiêu quá trình chuyển hóa, chính là muốn triệt để chia lìa long hồn, để hai tỷ muội có thể tách nhau ra, trở thành hai cá thể độc lập, bản thân mỗi người đều có một long hồn độc lập, cùng với thần hồn và ý chí phát triển độc lập với nhau.

Cho nên chỉnh thể thực lực của hai nàng sau khi chia lìa long hồn đã bị giảm xuống rất nhiều, suy giảm tới cấp độ tu vi cùng loại với cảnh giới Vô Tôn Địa cảnh, tất nhiên cũng phải trải qua một đoạn thời gian tiến hành tu luyện khôi phục, điều này trong lẽ thường.

Mà trải qua thời gian hai tháng giao tu thần hồn, đồng thời gián tiếp tham gia vào quá trình hai tỷ muội hợp huyết, tuy rằng Vân Thiên Hà chỉ làm một người đứng xem và dẫn đạo, chỉ là vận dụng huyết pháp thanh long ngọc và bàn long trấn trụ, phối hợp với cửu thải vân long châu của hai nàng, trợ giúp hai nàng triệt để hoàn thành quá trình chia lìa long hồn, cùng với điều hòa chịu tải trong quá trình phân chia dung hợp lực lượng thần hồn ý chí niệm phong trước kia.

Thế nhưng hiện tại trong quá trình Mộng Ly và Tầm Nguyệt hợp huyết với nhau, Vân Thiên Hà cho dù không tận lực hấp dẫn nhưng cửu thải vân long châu trong thể nội của hai nàng cùng với huyết pháp thanh long ngọc của chính mình lại tương hỗ kêu gọi lẫn nhau tiến hành dung hợp điều tiết khí huyết tinh thuần, mỗi lần huyết pháp thanh long ngọc đều tự động hút lấy một ít tinh hoa khí huyết trong cơ thể Vân Thiên Hà tham gia vào quá trình này rồi truyền trở lại huyết mạch dần dần lớn mạnh hơn, đồng thời cũng là do cửu thải vân long châu hấp dẫn một ít huyết khí trong cơ thể Vân Thiên Hà để bổ dưỡng phần thiếu mất trong cơ thể nhị nữ, cuối cùng đạt được quá trình bổ xung theo nhu cầu.

Kỳ thực quá trình này phù hợp với quy luật tự nhiên âm dương điều hòa, cũng chính là chỗ tốt lớn nhất trong quá trình song tu mang lại.

Chiếm được bổ xung, Vân Thiên Hà tiếp tục lợi dụng công pháp tu luyện huyết tủy, đối với huyết mạch tiến hành tu luyện cường hóa. Dưới tình huống phù hợp với quy luật tự nhiên này, càng có vẻ thông thuận hiểu rõ không gì sánh được, do đó tránh được một ít nguy hiểm có thể xảy ra trong quá trình tu luyện huyết tủy.

Mà Mộng Ly và Tầm Nguyệt kỳ thực đã hoàn thành xong quá trình điều chỉnh và dung hợp sau khi chia lìa long hồn.

Chỉ là Mộng Ly lợi dụng tình thế tương hỗ bổ xung tốt đẹp theo quy luật tự nhiên như hiện tại, tiến thêm một bước rèn luyện cường hóa điều trị đối với thân thể của chính mình, do đó khiến thân thể nàng biến hóa theo chiều hướng đã định, cũng để cho Vân Thiên Hà vì nàng mà mừng mồm.

Lúc đầu thân thể Mộng Ly biến hóa, đầu tiên là từ ngoài vào trong, thân thể nàng tại lúc chia lìa long hồn sau đó điều chỉnh dung hợp huyết mạch, sinh ra rất nhiều vân theo đường lân phiến, thực giống như là toàn thân đều xuất hiện hình xăm, đồng thời tạo ra cho nàng một loại cảm giác đau đớn giống như muốn xé rách thân thể. Mà Mộng Ly trong lúc tiến hành quá trình vô cùng thống khổ, mồ hôi chảy toàn thân, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng.

Khi giai đoạn quá độ hoàn thành, dấu vết trên làn da của nàng cũng theo đó dần dần biến mất, mà nàng bắt đầu lột da, từng tảng da lớn rơi xuống, thoát nhìn có chút kinh khủng ghê tởm, giống như là làn da bị hư thối bị rơi xuống, ngay cả ý chí kiên cường như Vân Thiên Hà cũng không dám nhìn.

Đây là một quá trình lột xác tương đối then chốt, Vân Thiên Hà tại thời điểm trải qua quá độ phức sinh quy nguyên, cùng với cảnh ngộ của Mộng Ly không kém hơn là bao nhiêu, thế nhưng đây vốn vẹn chỉ là

một đoạn quá trình nhỏ ban đầu mà nàng phải trải qua mà thôi.

Quá trình lột xác tiếp theo chính là từ ngoài vào trong, quá trình này sẽ càng thêm đau đớn thống khổ, thân thể Mộng Ly bắt đầu nứt khúc, đồng thời quần áo trên người nàng đang dần dần bị một khí tức bên ngoài tràn ra cắt thành vô số sợi tua nhỏ rơi lả tả xuống, bắt đầu bài tiết ra rất nhiều chất bẩn trong cơ thể, xương cốt của nàng cũng phát ra những tiếng kêu răng rắc giống như bị cự chùy đập xuống rèn luyện, thậm chí còn có chút máu đen rất khó bài trừ ra cũng bị bức ra ngoài.

Mà tiếp sau đó, tại lúc Mộng Ly hoàn thành quá trình này, thân thể nàng liền cuộn tròn lại, trạng thái luyện tạng của nàng đã rất khó có thể duy trì liên tục, để quá trình tuy thống khổ nhưng không thể đứt đoạn này, thông qua Tầm Nguyệt phụ trợ tiếp tục tiến hành, nàng biết đã tới bước cuối cùng, cũng là thời khắc mấu chốt khấn trương nhất.

Vân Thiên Hà chú ý tới, trong thân thể Mộng Ly phát sinh quá trình lột xác, hình thể bên ngoài của nàng đang dần dần biến hóa, thoảng có chút khác biệt so với người bình thường, nhưng biến hóa bên trong lại càng thêm nghiêng trời lệch đất, nhất là mạch lạc và huyết khiếu, càng cực kỳ khác nhau so với người bình thường, quả nhiên không hổ là Thiên Long tộc, trời sinh bọn họ đã có ý chí và khí lực vô cùng cường hãn. Quá trình biến hóa diễn ra, giống như là giải phẫu quy mô lớn toàn bộ thân thể, nhưng nàng vẫn có thể kiên trì chịu đựng được.

Thẳng cho tới khi thân thể Mộng Ly đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng chữa trị khôi phục lại, Vân Thiên Hà biết nàng đã vượt qua được bước gian nan nhất, đánh vỡ cuồng sĩ của thân thể, mà biểu hiện rõ ràng nhất trên cơ thể nàng chính là đầu nàng đã nổi lên hai cục bướu nho nhỏ, rồi nhanh chóng phá xác nhô ra, hiện rõ thành long giác.

Đến tận đây, sau hơn hai tháng liên tục song tu, cuối cùng Mộng Ly đã hoàn thành được bước lột xác quan trọng, thuận lợi thành công viên mãn, ba người không hẹn mà cùng nhau thu công.

Nhưng lúc thu công, Mộng Ly thấy toàn thân chính mình cư nhiên xích lửa, cảnh xuân tiết ra ngoài, lại bị Vân Thiên Hà nhìn thấy hết, lúc này đỏ mặt, quát to một tiếng, liền tòm một tiếng nhảy vào trong Huyền Long Trì. Nhưng mà trong nháy mắt sau tiếng quát to của nàng, rồi lại sợ hãi nhảy xuống Huyền Long Trì, Vân Thiên Hà đã vô ý giật mình nhìn thấy hai bờ mông tuyết trắng, đầy đặn mà mềm mại kia.

387. Chương 390: Dạ Ảnh!

Tiểu bạch viên giống như là muốn tranh công, mang theo một ít trái cây, thân thể bật nhẹ liền nhảy lên trên vai Vân Thiên Hà, cầm trái cây lắc lư trước mặt, lại cầm một quả chính mình ăn trước.

Thấy tiểu bạch viên có hành động như vậy, Đường Linh Toa cắn đôi môi đỏ mọng, mắt hạnh trừng lớn nhìn tiểu viên nhét trái cây vào tay Vân Thiên Hà. Sau đó lại nhảy xuống chạy trốn, tựa hồ như rất sợ bị ngược đãi gì đó, mười phần khả ái nghịch ngợm.

Vân Thiên Hà cầm trái cây, đưa lên mũi ngửi một chút, cảm thấy thơm ngát sáng khoái, liền cắn một miếng, quả nhiên hương vị mười phần thơm ngon, sau khi tiến vào bụng còn có cảm giác thanh lương, không trách được tiểu bạch viên lại thích ăn như vậy.

Lúc này Đường Linh Toa liếc nhìn Vân Thiên Hà, thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly còn chưa đi ra, cũng không hỏi nhiều, giống như tiểu cô nương yêu đương vùng trộm, liền chạy tới, ôm lấy cánh tay Vân Thiên Hà, tựa đầu vào trong khuỷu tay, phe phẩy tay hất, làm nũng nói:

- Thiên Hà, muội sắp đột phá cảnh giới Tiên Thiên rồi!
- Ta còn tưởng rằng nàng lười biếng đây!
- Vân Thiên Hà nhíu cái mũi ngọc, cười nói:
- Khen ngợi một chút, đây là phần thưởng của nàng!
- Mở miệng...

Vân Thiên Hà đưa trái cây dứt cho nàng ăn, Đường Linh Toa mở cái miệng nhỏ nhắn cắn một miếng.

Lúc nuốt xuống bụng, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng không khỏi đỏ bừng, kiễng đầu ngón chân, thừa cơ in trên mặt Vân Thiên Hà một dấu son môi hồng hồng mờ nhạt, liền cấp tốc cúi đầu, vùi vào trong lòng hắn.

Bộ dáng tiểu nữ nhân hạnh phúc này, cực kỳ kiều mỵ động lòng người, rặng mây đỏ trải rộng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn thực muốn cắn một cái, giống như thủy mật đào giữa mùa hè, hấp dẫn người ngất lầy. Vân Thiên Hà cảm thấy trong tâm cảnh chính mình có chút điểm viên mãn, không khỏi kỳ quái.

- Khụ, khụ...

Ngay lúc hai người tình chàng ý thiếp, lúc này phía sau đột nhiên truyền tới tiếng ho khan, chỉ thấy Mộng Ly và Tầm Nguyệt nhất tề bước ra, rặng mây đỏ trên gương mặt Mộng Ly chưa tan, thấy ánh mắt Vân Thiên Hà nhìn chính mình, không khỏi oán hận trừng mắt nhìn lại, nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh vừa rồi, thân thể không khỏi nóng lên.

Mà trên khuôn mặt Tầm Nguyệt cũng trải rộng nét đỏ hồng, vân vê ngón tay nhỏ bé, cúi đầu, có vẻ rất an tĩnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này bầu không khí giữa mấy người không khỏi có chút mập mờ, cũng hơi có điểm xấu hổ, Đường Linh Toa tương đối miễn cảm, cảm giác được không khí không thích hợp, liền ngẩng đầu lên, nhìn Tầm Nguyệt và Mộng Ly, nói:

- Tỷ tỷ, Thiên Hà lại khi dễ các người?

- Hừ, đâu chỉ khi dễ chúng ta, quả thực...

Nói tới đây, Mộng Ly phát hiện ra chính mình đã lỡ miệng, liền chuyển đổi trọng tâm câu chuyện nói:

- Linh Toa muội muội, muội sắp tới thời điểm đột phá, vì sao ngưng lại?

Không thể không nói, vị Long nữ tỷ tỷ Mộng Ly này thực giao hoạt, lực chú ý của Đường Linh Toa quả nhiên bị dời đi, liền nói:

- Tỷ tỷ, muội cuối cùng nghĩ lại động tác Phi Thiên không bắt được trọng điểm, cảm giác chính mình thực ngốc, căn bản là không thể bay được! Trong Long Ngưng Thiên Hoa Thuật có giải thích Túng Phi Long Giá, muội có chút không quá hiểu rõ.

Đường Linh Toa nói, đột nhiên kinh hô một tiếng, chỉ thấy Vân Thiên Hà ôm nàng, thân thể bật lên, lập tức ôm nàng hai người cùng bay lên, nàng ôm chặt lấy thắt lưng Vân Thiên Hà, cảm giác chính mình rất nhẹ nhàng, tựa hồ như tất cả mọi thứ trong đầu đã quên hết.

Vân Thiên Hà ngừng lại trong không trung một chút, nhẹ giọng nói:

- Nàng hiện tại có thể tử mị thể hội một phen, đây chính là cảm giác nháy mắt bay lên trời, tuy rằng ta không quá hiểu rõ Du Long Vũ và Long Ngưng Thiên Hoa Thuật, nhưng nguyên lý so với Vân Thể Phong Khinh Thuật ta tu luyện cũng không sai biệt lắm.

Đường Linh Toa trong nháy mắt cảm giác bị một cỗ hạnh phúc ấm áp bao phủ linh hồn, cái gì cũng không muốn, nghe được lời nói của Vân Thiên Hà khuôn mặt không khỏi lại một lần nữa đỏ lên, bất quá tựa hồ nàng đã quên chính mình còn đang ở trong không trung, chỉ là theo bản năng vân khí, nhưng nàng không hề phát hiện ra, Vân Thiên Hà đã sớm buông nàng, mà nàng vẫn như cũ ngưng lại giữa không trung.

Nhưng chỉ trong mấy lần hô hấp, Đường Linh Toa cảm thụ được ảo diệu trong sát na chính mình bay trên cao, lúc này trong đầu chợt lóe linh quang, không khỏi hưng phấn kêu lên:

- Ta hiểu được, a...

Đường Linh Toa đã quên chính mình còn đang ở giữa không trung, lúc này thoát khí, bỗng nhiên thấy nặng, lúc này mới ý thức được chính mình còn đang dừng lại trong không trung, liền thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Vân Thiên Hà thấy thế, liền kéo nàng lại, tại lúc nhẹ nhàng hạ xuống, nói:

- Nàng hiện tại tiếp tục cảm thụ một chút nhẹ như lông hồng là như thế nào!

Nhẹ nhàng hạ xuống, khi chạm đất, Đường Linh Toa dừng lại, tử mĩ thể hội cẩn thận, không khỏi nhẩn thần sáng lên, mừng rỡ kêu:

- Muội rốt cuộc biết là chuyện gì xảy ra rồi, là muội đột phá cản trở tâm lý, chỉ cần Thiên Hà huynh ở đây, muộn cái gì cũng không còn sợ nữa.

Quả nhiên thông minh, Vân Thiên Hà vui mừng cười, nói:

- Chúng ta tiếp tục ở lại Hương Tuyết Cốc hai nàng, ta vẫn ở cùng nàng, khi nàng đột phá thành công, chúng ta mới rời khỏi cốc!

- Uy uy, chuyện Linh Toa đột phá, có bản tử tử là đủ rồi, chúng ta đói bụng, muốn ăn cái gì đó, người còn không mau đi chuẩn bị!

Đúng lúc này, Mộng Ly đi tới, trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, đối với hắn có chút điểm oán hận nho nhỏ, mọi biểu tình đều hiện rõ trên khuôn mặt.

- Hay là, tử tử giúp Linh Toa muội muội, còn muội đi làm cơm!

Tầm Nguyệt nói, nhấp mím môi, lại nhìn Vân Thiên Hà, đỏ mặt thấp giọng nói:

- Chỉ là người phải dạy ta!

Nhìn thấy vậy, nhất thời Mộng Ly kéo cánh tay Tầm Nguyệt ra sau chính mình, nói:

- Chúng ta cùng một chiến tuyến, muội không được đầu hàng, tính tình của muội quá ôn nhu, nhất định sẽ bị hắn khi dễ, muội giúp Linh Toa, ta cùng hắn đi học làm cơm, nếu như hắn không tận tâm dạy, hừ hừ!

Vân Thiên Hà nhất thời nhức đầu, đối với tính tình tùy tiện của Mộng Ly, nếu như học làm cơm, nói không chừng còn khiến cho cơm loạn thành một đoàn, về mặt đau khổ nói:

- Chúng ta đến nơi này chỉ định ở trong thời gian ngắn, lại không có phòng ở, càng không có phòng bếp và đồ dùng nấu cơm, chuyện học làm cơm, sau này nói lại, hơn nữa cũng chỉ là một ít món ăn nướng đơn giản, hoặc là muộn nề hoàn và mấy thứ giản đơn, dù sao thì cũng nhàn rồi, để ta làm cho các nàng ăn là được rồi!

- Hừ, vậy còn không sai biệt lắm, còn không mau đi làm!

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng bực tức của Mộng Ly, hình như hắn không đi thì sẽ động thủ, không khỏi cười khổ hai tiếng, hướng về ba người gạt đầu, liền xoay người tiến vào trong rừng trúc, chuẩn bị sẵn ít con mồi.

Nhìn bóng lưng Vân Thiên Hà rời đi, Đường Linh Toa hơi ngẩn ngơ, không khỏi nói:

- Thực muốn có một gia đình!

- Hừ, ta xem muội đến thời kỳ phát tình rồi, muốn gả cho người ta sao?

Mộng Ly không một chút lưu tình, đả kích nói.

- Tỷ tỷ!

Đường Linh Toa vừa nghe, mặt nhất thời nóng lên, giận dữ nói một câu, mà lúc này, Tầm Nguyệt cũng phụ họa thấp giọng nói:

- Kỳ thực có một gia đình, qua cuộc sống yên ổn cũng rất tốt!

Mộng Ly hết nhìn Đường Linh Toa lại chuyển sang Tầm Nguyệt, cảm thấy kinh ngạc, nguyên lai sau khi long hôn chia lìa, muội muội triệt để có chút thái quá rồi.

Chiều tối, tinh quang khắp bầu trời.

Khó có được một ngày không cần tu luyện, không cần phải suy nghĩ quá nhiều chuyện, nhàn nhã hưởng thụ một buổi tối tuyệt vời như vậy.

Lúc chiều, Vân Thiên Hà mang theo tiểu bạch viên và tiểu thụ thú tại bên ngoài cốc sẵn về một ít con mồi béo mập, sau một lúc bận rộn, xử lý sạch sẽ con mồi, mấy con bị treo lên nướng, còn một ít hắt làm nôi đá giản dị, muốn làm ít canh.

Khói bếp lượn lơ mọc lên, không bao lâu đã có một cỗ hương khí mê người tỏa ra, lan tràn khắp sơn cốc.

Vân Thiên Hà ngồi bên cạnh đồng lửa, cho thêm chút củi, bắt quá tiểu bạch viên nghịch ngợm tranh công việc của hắc.

Mà tiểu thụ thú thì nằm một bên, híp mắt, thỉnh thoảng nhìn vài lần con mồi đang chảy mỡ trên bếp lửa, liếm liếm đầu lưỡi, tựa hồ rất chờ mong, chính là ngay cả đại thụ thú, hôm nay cũng đứng trong cốc tiết để bỏ đi mọi đề phòng, nằm sát gần đồng lửa, thỉnh thoảng nhìn con mồi tỏa hương thơm ngát, có vẻ mười phần nhu thuận, đầu giống như một con linh thú cao đẳng cường hãn như lúc đầu.

Tràng cảnh người và linh thú hài hòa ở chung như vậy, chỉ có số ít những người như Vân Thiên Hà hoặc là Long nữ tỷ muội mới có thể thực hiện, nếu như để người khác thay thế, tràng cảnh như vậy, căn bản không có khả năng phát sinh.

Đúng lúc này, đại thụ thú đột nhiên ngẩng đầu cảnh giác, nhìn ra phía ngoài rừng trúc, Vân Thiên Hà cũng ngẩng đầu, nhìn về phương hướng bên ngoài, chỉ thấy một cái bóng từ trong rừng trúc nhảy qua, vền vền trong thời gian chớp mắt liền biến mất không thấy.

Đại thụ thú đột nhiên đứng lên, cái mũi linh mẫn ngửi ngửi một chút, rồi quay về phía rừng trúc gầm lớn một tiếng, cấp tốc đuổi theo.

Vân Thiên Hà cúi đầu, thấp giọng nói:

- Trong cốc bình thường rất yên tĩnh, ngoại trừ một ít linh thú ôn thuận, đồng thời cùng với thụ thú hài hòa ở chung, cũng không có loại linh thú hình rắn nào khác, thế nào hôm nay lại đột nhiên xuất hiện nhiều rắn tới như vậy?

Suy nghĩ một chút, thấy có điểm không thích hợp, liền đứng dậy, căn dặn tiểu bạch viên nói:

- Tiểu Bạch, xem lửa, không được ăn vụng, ta đi Huyền Long Động xem xét!

Nói xong, liền bước về phía Huyền Long Động.

Chỉ là trên đường đi, Vân Thiên Hà nhạy cảm phát hiện được, liền tiếp có từng nhóm linh xà tiến vào trong cốc, cũng du đãng xung quanh, nhất là phụ cận bằng tâm thụ, xung quanh có càng nhiều linh xà qua lại, thậm chí còn có mấy linh xà cao cấp xuất hiện.

Lúc Vân Thiên Hà tách khỏi linh xà, cấp tốc tiến về phía Huyền Long Động, chỉ thấy đại thụ thú lúc này đứng canh gác trước cửa động, thỉnh thoảng trong cổ họng lại phát sinh thanh âm gầm gừ, tràn ngập địch ý.

Trước mặt nó mấy trượng, có một con đại xà dài chừng hai trượng, đường kính bằng bắp chân người, cá hai đầu riêng biệt, đỉnh đầu là xích quan, đang liên tục phun lưỡi, cùng với đại thụ thú đối diện.

Song đầu xích quan linh xà!

Con người của Vân Thiên Hà co rút lại, trong lòng nhất thời khả nghi, ở đây thế nào lại xuất hiện song đầu xích quan linh xà, nhìn bộ dáng hiện tại, tựa hồ như muốn tiến vào trong Huyền Long Động, chỉ là bị đại thụ thú trở về sớm một bước ngăn cản bên ngoài.

Nghĩ tới Đường Linh Toa và Long nữ tỷ muội còn đang trong Huyền Long Động, cũng không biết đã có linh xà nào tiến vào hay chưa, trong lòng Vân Thiên Hà căng thẳng, liền lập tức chạy vào Huyền Long Động.

Lấy tu vi Tông Sư hậu kỳ của hắc hiện tại, song đầu xích quan linh xà bất quá chỉ tương đương với Tiên Thiên đỉnh phong, Vân Thiên Hà không đặt trong mắt, khi đi tới cửa Huyền Long Động, song đầu xích quan linh xà chuyển một đầu nhìn Vân Thiên Hà, miệng phun lưỡi, đôi mắt tập trung đánh giá nhìn hắc, rồi nhanh như chớp phun nọc độc kéo về phía hắc.

Vân Thiên Hà thấy vậy, nhân thần lạnh lùng, tùy ý nghiêng thân, tránh thoát được nọc độc công kích, sát khí nổi lên, liền rút Vân Tru định giết chết!

Nhưng ngay lúc hắn đang rút Vân Tru ra, trong động đột nhiên truyền ra thanh âm:

- Thiên Hà, dừng tay!

388. Chương 391: Xuân Sắc Trong Động

Thấy song đầu xích quan xà lúc này đột nhiên thu đầu lại, không tiếp tục phun độc về phía hắn, đồng thời hạ cả hai đầu về phía cửa động, đối với thanh âm vừa phát ra có vẻ mười phần sợ hãi.

Lúc này, Mộng Ly từ trong Huyền Long Động bước ra, nàng hướng về phía đại thụ thú xua tay, đại thụ thú liền lui lại một bên rồi nằm úp sấp xuống, nhưng con mắt vẫn đề phòng nhìn chăm chăm vào linh xà.

Vân Thiên Hà nghi hoặc, hỏi:

- Mộng Ly, đây là có chuyện gì, thế nào lại xuất hiện nhiều linh xà như vậy?

Mộng Ly nói:

- Vừa tiến vào có một đầu thất thái thôn thiên giao, đúng là cũng làm cho chúng ta hoảng sợ, đầu thất thái thôn thiên giao này đã đạt tới thời điểm hóa hoàng rồi, vì vậy nó muốn tiến vào trong Huyền Long Trì hoàn thành duệ biến, tiến hóa thành giao hoàng, bất quá đối với chúng ta cũng không có địch ý gì, thậm chí còn sợ tỷ muội chúng ta, vì vậy ta liền cho hắn xuống Huyền Long Trì, bên ngoài có chút linh xà như vậy, coi như là hộ vệ của thất thái thôn thiên giao, tất cả đều đến từ Yên Liên Phong!

- Đến từ Yên Liên Phong, bọn chúng muốn đến Hương Tuyết Cốc làm gì?

Trong lòng Vân Thiên Hà lúc này rất hiếu kỳ.

Mộng Ly trừng mắt nói:

- Muốn truyền đến ta một tin tức, Ngã Khả Phạm Ny đã xuất thế rồi, đồng thời thất thái thôn thiên giao mang theo đàn xà đến Hương Tuyết Cốc, cũng là vì muốn lấy đi thứ gì đó Ngã Khả Phạm Ny lưu lại Hương Tuyết Cốc, còn có Huyền vụ thiên liên trong Huyền Long Động!

Nói đến đây, Mộng Ly liếc nhìn Vân Thiên Hà:

- Có khối Cổ Vu Thiên Ngọc, người không dùng được, nhưng người thu lại, cũng nên trả lại cho người ta đi!

- Thời gian đã trôi qua mấy trăm năm, Ngã Khả Phạm Ny mới niết bàn xuất thế?

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh hãi:

- Hơn nữa những hộ vệ xà này cũng quá mức đi!

Mộng Ly nói:

- Như vậy cũng không có gì, trong Cổ Vu bí thuật có phương pháp Mộng Xà Hồi Khống, bọn họ có thể dùng Vu thuật điều khiển sinh vật! Mà hiện tại những linh xà này đều bị hạ Vu cấp, làm ra việc này có tính là gì, người cũng đừng quá ngạc nhiên. Theo đi vào đi, Linh Toa đã đột phá, muội muội đang trợ giúp nàng củng cố vững chắc, qua đêm nay, chúng ta chỉ sợ có rất nhiều việc cần phải hoàn thành!

Mặc dù có chút không thể tưởng tượng nổi, bất quá Vân Thiên Hà đã trải qua rất nhiều chuyện lạ kỳ, vì vậy lần này cũng không mang tới cho tâm tình hắn bất cứ gợn sóng đáng kể nào, liền đi theo Mộng Ly tiến vào Huyền Long Động.

Có Tầm Nguyệt phụ trợ, Đường Linh Toa trải qua quá trình đột phá Tiên Thiên rất thuận lợi, thân thể trải qua một lần tẩy mao phạt tủy, tiếp tục củng cố vững chắc cảnh giới, coi như là chân chính trải qua một lần thoát thai hoán cốt!

Khi Vân Thiên Hà tiến vào, Đường Linh Toa mới dùng nước ao vệ sinh toàn thân, đang mặc quần áo lên người.

Đột nhiên thấy Vân Thiên Hà xuất hiện, Đường Linh Toa có chút cảnh xuân tiết ra ngoài, đỏ mặt kinh hô một tiếng, hướng về phía Mộng Ly sáng giọng:

- Mộng Ly tỷ tỷ, tỷ lại trêu đùa ta, không phải tỷ nói chờ ta mặc y phục xong mới dẫn Thiên Hà vào sao?
- Yêu yêu, tiểu nương tử người trước đó đã bị hấn nhìn qua rồi, hướng hồ trước đó tại Nguyệt Miểu Sơn, muội đã là tiểu thê tử rồi, vậy còn ngại cái gì! Cùng lắm thì muội lột hấn ra nhìn trả lại không phải là hòa nhau sao?

Về mặt Mộng Ly đắc ý, sau đó liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, cười xấu xa nói.

Lúc này Đường Linh Toa vừa thẹn vừa vội, thân thể nóng lên, cũng không quản được nhiều như vậy, cắn răng cấp tốc mặt quần áo, liền đánh về phía Mộng Ly, cùng với Mộng Ly loạn thành một đoàn, không tập kích ngực thì là thọc lét, nhị nữ kinh hô liên tục.

Mà Vân Thiên Hà đứng đó, cái trán mướt mồ hôi!

Hấn phát hiện, từ khi long hồn triệt để chia lìa, trên người cả hai nữ nhân này bất luận là ưu điểm hay là mao bệnh nho nhỏ trên cơ bản đều tập trung vào Mộng Ly, mà Tầm Nguyệt an tĩnh đứng một bên, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên nhìn hai nàng đùa nháo, tâm linh thuần khiết không hề có một điểm tỳ vết, đối với tích cách của đôi tỷ muội cộng sinh này, đã hình thành hai thái độ hoàn toàn khác biệt.

Đường Linh Toa và Mộng Nguyệt đùa qua giỡn lại hồi lâu rốt cuộc cũng ngừng lại, lúc này Mộng Ly mới nói:

- Ta có chút đói bụng, chúng ta đi ăn cái gì đi, thất thải thôn thiên giao tiến vào Huyền Long Trì, chúng ta cũng không nên quấy rối, đêm nay phải ngủ một giấc thật tốt, ngày mai hạ sơn!

Nói xong, quay sang nhìn Vân Thiên Hà:

- Uy, đã làm xong thức ăn chưa, bản tiểu thư đói bụng!
- Nếu như các nàng tiếp tục dừng lại một hồi, sợ là bị Tiểu Bạch và tiểu thụ thú ăn trộm hết rồi!

Vân Thiên Hà cười cười nói.

- A, vậy còn chờ cái gì, chúng ta nhanh nhanh một chút!

Đường Linh Toa đối với mao bệnh ham ăn của tiểu bạch viên mười phần lý giải, vừa nghe lời Vân Thiên Hà nói, lúc này liền đi đầu lôi kéo Tầm Nguyệt ra khỏi động.

Mà Mộng Ly là người đi sau cùng, đột nhiên dừng lại, phong tình vạn chủng liếc nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tên ghê tởm, đừng cho là ta không biết trong lòng ngươi đang suy nghĩ cái gì, hừ hừ.

Thân ảnh xẹt qua trước mặt Vân Thiên Hà, để làn làn gió thơm.

Vân Thiên Hà sững sốt, lại toát mồ hôi hột, vừa rồi hấn nhìn thấy Đường Linh Toa phát tiết cảnh xuân, vóc người đầy đặn mê người, âm thầm nuốt một miếng nước bọt, nghĩ thầm có nên ngắt lấy quả thủy mật đào thành thực này hay không, vậy mà không ngờ tới Mộng Ly lại cảm ứng được tâm tư dâm dăng trong sát na vừa rồi của chính mình, quả nhiên là một tiểu hồ ly trêu người mà!

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, thực sự không nghĩ ra vì sao chính mình lại đột nhiên có phản ứng sinh lý mãnh liệt như vậy, không khỏi cười khổ một tiếng, xoay người rời khỏi Huyền Long Động.

Chỉ là lúc hấn rời khỏi động, trong Huyền Long Động đột nhiên lộ ra một cái đầu rắn có chút như ẩn như hiện, mười phần quỷ dị, đôi con ngươi màu xanh kia tập trung quan sát xung quanh vài lần, sau khi thật sâu hít vào một ngụm khí tức, lập tức hạ xuống đáy nước, xô lên một chút thủy hoa.

Trước động Hàn Trúc, trên đồng lửa vẫn còn tỏa ra một ít khói xanh, lúc này Đường Linh Toa và Mộng Ly đều ngồi bên cạnh đồng lửa, hướng về phía con thỏ trên bếp lửa người tranh ta đoạt, không có một chút ý vị rụt rè của nữ tử, cắn từng ngụm lớn.

Vân Thiên Hà trở về, thấy thịt nướng trên giá cơ bản đã sắp bị chia cắt xong, tiểu thụ thú nằm bên cạnh, trong miệng còn đang gặm một miếng thịt lớn tỏa mùi hương ngào ngạt.

Mà tiểu bạch viên đối với thịt nướng tựa hồ không có bao nhiêu hứng thú, nhưng lại dùng thìa vụng trộm uống canh trong nồi, uống đến mức phát ngiên, chỉ là khi thấy Vân Thiên Hà liền sợ hãi thiếu chút nữa quẳng thìa đi, chui ra phía sau Đường Linh Toa, len lén nhìn hắn, còn liếm đầu lưỡi, phe phẩy đuôi, mười phần khả ái.

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà không khỏi mỉm cười, sau khi đi tới, Đường Linh Toa lấy khối thịt Mộng Ly cướp được trong tay phân cho Vân Thiên Hà, lại tiếp tục ăn thịt trong tay, mà lúc này Tầm Nguyệt từ trong động đi ra ngoài, cầm mấy chiếc bát gỗ Vân Thiên Hà tỉ mỉ dùng gỗ khắc thành, phân biệt mức cho mỗi người một bát canh, tựa như một tiểu thê tử ôn nhu hiền lành. Tình cảnh này không khỏi làm cho Vân Thiên Hà sửng sốt.

- Uy, nhìn cái gì vậy?

Mộng Ly cảm giác được Vân Thiên Hà đang nhìn Tầm Nguyệt, lúc này mắt hạnh nộ trừng, hung ác liếc nhìn hắn, cầm thịt nướng, hung hăng cắn một ngụm thật lớn.

Mà lúc này Tầm Nguyệt vừa mặt mang bát canh qua đưa cho Vân Thiên Hà, nghe được lời Mộng Ly nói, trên mặt tức thì hiện lên hai đóa hoa ửng hồng, vội vã giao bát vào tay Vân Thiên Hà, liền xoay người, đưa lưng về phía hắn và Đường Linh Toa, tự cầm bát của chính mình, không biết đang ngẩn ngơ suy nghĩ cái gì.

Vân Thiên Hà uống ngụm canh, ăn thịt nướng, trong lòng không khỏi nghĩ đến một màn diễn ra trong Huyền Long Động, trong lòng chung quy cảm thấy cổ quái, vì sao chính mình lại sinh ra tâm tư như vậy, không khỏi ngẩng đầu lên, lại vừa lúc Đường Linh Toa nhìn hắn, bốn mắt giao lưu, Đường Linh Toa lập tức cúi gằm đầu xuống dưới, nhưng khuôn mặt của nàng đã hồng thắm mang tai.

Một cỗ khí tức kiêu diễm tựa hồ bắt đầu tỏa khắp không gian, lúc này, cả bốn người đều lâm vào trầm mặc, không ai nói câu nào, Mộng Ly cũng an tĩnh khó có được.

Đợi khi Đường Linh Toa và Mộng Ly ăn đến mức cái bụng căng tròn, tiến vào trong động nghỉ ngơi, Tầm Nguyệt nán lại thu thập đồ dùng ăn uống.

Vân Thiên Hà nói:

- Bộ đồ ăn này phỏng chừng sau này không dùng đến nữa rồi, có lẽ không cần phải thu thập nữa, nàng đi nghỉ ngơi sớm đi!

- Uhm!

Tầm Nguyệt thấp giọng đáp một tiếng, nhưng vẫn tiếp tục thu thập tốt và cất vào chỗ cẩn thận, nhưng khi nàng đi vào trong động, vốn định nói với Vân Thiên Hà điều gì đó, nhưng muốn nói lại thôi, không biết mở miệng như thế nào, cuối cùng nói:

- Khi đi ngủ, hãy để tiểu bạch viên và tiểu thụ thú canh gác bên ngoài cửa động!

Nói xong, Tầm Nguyệt liền vội vã chạy vào động, Vân Thiên Hà có vẻ rất không giải thích được những lời này của Tầm Nguyệt, thế nhưng hắn chung quy cảm thấy bầu không khí ngày hôm nay luôn luôn có gì đó là lạ, nhưng rốt cuộc là chỗ nào lạ, hắn lại không nghĩ ra.

Khi không thể nghĩ ra được, Vân Thiên Hà không suy tư quá nhiều, liền gọi tiểu bạch viên và thụ thú tới giao cho công việc canh giữ cửa động, chính mình tiến vào trong, đến một động thính độc lập nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, Vân Thiên Hà nằm trong động thính, lật qua lật lại không làm sao ngủ được, chung quy cảm thấy có chút tâm phiền ý loạn.

Nhưng bên ngoài động thính có một cỗ động tĩnh hơi lạ, Vân Thiên Hà cảm ứng một chút, phát hiện ra chính là tiểu bạch viên và tiểu thụ thú không ngủ được chạy ra ngoài chơi đùa, cũng không để ý tới.

Một lát sau, có mấy linh xà đột nhiên chiếm giữ bên ngoài cửa động, phảng phất giống như đã coi nơi này trở thành địa bàn sau này ở lại, thỉnh thoảng phun ra lưỡi rắn, phát sinh tiếng tê tê quái dị.

Lúc này Vân Thiên Hà nghĩ âm thanh có điểm kỳ lạ, hình như là loại tín hiệu đặc biệt nào đó của loài rắn, đang chuẩn bị nghiên cứu một phen, thì đột nhiên phụ cận động thính truyền tới động tĩnh, hơi cảm ứng một chút, phát hiện ra chính là Đường Linh Toa tiến vào.

- Linh Toa, nàng làm sao vậy?

Vân Thiên Hà nhìn thấy sắc mặt Đường Linh Toa đỏ hồng, vân vê tà áo, lúc tiến vào có chút mất tự nhiên, liền hỏi.

Lúc này toàn thân Đường Linh Toa khô nóng khó dừng, nhưng thiếu nữ rụt rè để nàng xấu hổ không nói ra lời, vì vậy liền tới bên người Vân Thiên Hà, thân thể dán sát vào thân thể hắn, vùi đầu vào lòng hắn, thấp giọng nói:

- Thiên Hà, muội muốn.

Vân Thiên Hà cảm thấy thân thể Đường Linh Toa hiện tại khô nóng không gì sánh được, hơi thở như lan, đôi tay nhỏ bé mềm mại kia đang rất không an phận vuốt ve khắp người hắn. Lúc này, hắn đã hoàn toàn hiểu ra Đường Linh Toa muốn cái gì, trong lòng không khỏi có chút cổ quái, đang muốn mở miệng hỏi, nhưng cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Đường Linh Toa đã đưa lên đặt vào môi hắn.

Bốn bờ môi tiếp xúc, một kích như điện giật lửa nóng, để cổ hỏa diễm trong lòng Vân Thiên Hà phút chốc bị bốc cháy ngùn ngụt, lập tức đưa tay ôm chặt nàng vào lòng, thân thể khẽ lật, liền đẩy nàng đặt dưới thân, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, đồng thời bắt đầu du ngoạn khắp nơi trên thân thể non mềm của nàng.

Đôi mắt Đường Linh Toa hiện rõ sự mê ly, hô hấp gấp gáp, toàn thân lửa nóng khó ngăn lại, nàng dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng hắn, hận không thể đưa hắn tiến vào trong thân thể mình.

Thẳng cho tới khi một tia cảm giác lạnh lẽo truyền đến, nàng hơi mở mắt, thấy chính mình đã hoàn toàn xích lõa, hai thân thể như lửa nóng dán sát vào nhau, nàng cảm giác hạ thân chính mình có thứ gì đó chạm vào, thân thể không khỏi miễn cưỡng run lên, nàng biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ là nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Thiên Hà, vào đi!

Sau khi động tình, Vân Thiên Hà vuốt ve khắp toàn thân, mỗi một chỗ nhỏ nhất trên cơ thể nàng, rồi tìm được giải đất thánh địa đào nguyên kia, liền phá cửa xông vào.

Nàng đau nhức hô lên một tiếng, cảm giác xé rách truyền khắp toàn thân, nàng nắm chặt bờ vai hắn, nàng cảm giác toàn bộ thân thể như căng tràn, nhưng sau khi đau nhức trôi qua, liền chuyển biến thành xung động cần an ủi...

Trong động tĩnh, bầu không khí xuân diễm không ngừng lan tràn, xuân sắc vô biên.

389. Chương 392: Phía Sau Xuân Diễm

Nhưng thực sự là như vậy sao?

Trong một gian động tĩnh khác, tỷ muội Mộng Ly và Tầm Nguyệt cùng ngồi một chỗ, hai nàng không hề buồn ngủ.

Nghe được bên vách tường truyền tới thanh âm, Tầm Nguyệt đỏ hồng mặt, nhìn về phía Mộng Ly mở miệng nói:

- Tỷ tỷ, bọn họ ân ái, loại chuyện này sẽ tự nhiên phát sinh, tỷ vì sao lại muốn can thiệp, để bọn họ làm loại chuyện này?

Thái độ Mộng Ly lúc này có chút khác thường, nhưng thần sắc ngưng trọng nói:

- Muội muội, trong lòng muội hẳn cũng rõ ràng, cũng không phải ta muốn can thiệp vào chuyện này, mà chính là thất thải thôn thiên giao tới thời kỳ động dục, nó vào động là lúc Linh Toa muộn muộn tiến hành đột phá, do đó đã bị cổ khí tức kia ảnh hưởng, mà cổ khí tức dâm mỹ này, Linh Toa muội muội phải phát tiết, bằng không hậu họa vô cùng!

Tầm Nguyệt nói:

- Nhưng thất thải thôn thiên giao muốn độ động dục kỳ, lại vì sao ảnh hưởng tới Linh Toa muối muối, giao này là do Ngã Khả Phạm Ny dùng Mộng Xà Vu Pháp khống chế được, tỷ tỷ làm như vậy, chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác?

Mộng Ly ôm chân, gật đầu nói:

- Mặt khác ta còn lo lắng đến, tại thời điểm bọn họ làm chuyện này, mấy con linh xà bên ngoài sẽ thu thập cổ khí tức này đến giao cho thất thải thôn thiên giao, sau khi nó hoàn thành quá độ lột xác, ta chúng sẽ rút phân thân linh phách bên trong cơ thể nó, dùng cửu thải vân long châu khôi phục hóa thân linh phách chỉ thân của Ngã Khả Phạm Ny, đây là chuyện chúng ta tất nhiên phải giúp nàng thực hiện tại lúc nàng niết bàn chuyển sang kiếp khác, chỉ có làm như vậy thì thực lực của nàng mới có thể khôi phục lại rất nhanh, bằng không lại muốn tiêu hao hơn mười năm thời gian tu luyện lại.

- Tuy rằng làm như vậy đối với Linh Toa muối muối quả thực có chút không công bình, để nàng mất đi tám thân thuần khiết cho tên kia, nhưng Ngã Khả Phạm Ny trước kia đã hy sinh chính mình để linh thú mang chúng ta đi, lại bảo vệ tính mạng tỷ muội chúng ta, ân tình này nhất định phải báo, đối với Linh Toa muối muối điểm hy sinh này chúng ta sẽ dùng một phương pháp khác để bồi thường nàng, ngày mai qua đi, ta sẽ tự mình giải thích cho bọn họ chuyện này!

Tầm Nguyệt nghe xong, chỉ là thở dài, nói:

- Hy vọng hần không trách chúng ta mới tốt!

- Muội khẩn trương như vậy làm gì? Lẽ nào muội cũng phát xuân rồi sao?

Mộng Ly cổ quái nhìn Tầm Nguyệt, Tầm Nguyệt đỏ mặt tận mang tai, lập tức cúi đầu.

Nhưng nghe được thanh âm bên động thính sát vách vẫn còn đang tiếp tục diễn ra, ngay cả Mộng Ly cũng không khỏi đỏ mặt, thẹn thùng mắng:

- Đã lâu như vậy rồi, gia hỏa đó vẫn còn đang lăn đi lăn lại Linh Toa muối muối, thực sự là một cảm thú!

Tầm Nguyệt có chút xấu hổ, không đành lòng nghe động tĩnh xuân tình kiều diễm bên kia, lúc này đứng lên nói:

- Tỷ tỷ, bên phía Huyền Long Trì có động tĩnh truyền tới, hẳn là đầu giao kia đã hoàn thành rồi, chúng ta đi nhìn xem sao!

Mộng Ly đứng lên, cả hai tỷ muội cùng nhau ra khỏi động thính, khi đi qua gian động thính bên cạnh, nhị nữ không khỏi đỏ mặt lên, Mộng Ly phun phì phì trong miệng, cấp tốc rời khỏi, không phát sinh ra bất cứ âm thanh nào.

Mà bên trong động tĩnh, xuân diễm vẫn còn đang diễn ra.

Lúc này, Đường Linh Toa nhu thuận giống như một con mèo nhỏ dễ thương, cuộn mình nằm trong lòng Vân Thiên Hà, toàn thân nàng phiếm hồng, dư vị cao trào chưa tan, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Vân Thiên Hà nằm dưới đất, dùng chân đắp lên thân thể Đường Linh Toa, ôm thân thể mềm mại của nàng, nhìn đỉnh trần, trong lòng một mực suy nghĩ chuyện phát sinh ngày hôm nay.

- Thiên Hà, huynh đang suy nghĩ cái gì vậy?

Đường Linh Toa từ trong mê ly tỉnh táo lại, tuy rằng nàng cũng hiểu được chuyện này có cổ quái, thế nhưng nàng cũng không suy nghĩ quá nhiều, giao chính mình cho hần, nàng cam tâm tình nguyện, lúc này trong lòng nàng đã chân chính bị cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn sau khi trở thành nữ nhân chân chính của hần lan tràn nhét đầy.

- Quên đi, việc này ngày mai hẳn là tự có câu trả lời. Mộng Ly chắc sẽ giải thích rõ ràng cho chúng ta!

Vân Thiên Hà nói câu này, Đường Linh Toa nghe được rất mê hoặc. Vân Thiên Hà kéo áo choàng, nhẹ giọng nói:

- Không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, ngủ một lúc đi, tuy rằng chúng ta chưa trải qua nghi thức hôn lễ, cũng không có bằng hữu chúc phúc, không có trưởng bối phụ mẫu, cũng không có hôn phòng, nhưng hôm nay có thể để địa làm chứng, tinh thần làm môi, nàng nguyện chính thức làm thê tử của ta?

- Uhm!

Đường Linh Toa cảm giác chính mình bị một cổ hạnh phúc tràn đầy vây quanh, không khỏi ôm thật chặt thân thể vô cùng to lớn trong lòng nàng, coi hẩn như bến cảnh, nhắm hai mắt lại, hạnh phúc đi vào mộng đẹp.

Nhưng lúc này Vân Thiên Hà không một chút buồn ngủ, hẩn nghĩ tới vị phụ thân cường thế phía sau Đường Linh Toa, hiện tại cùng với hẩn thủy hỏa bất dung.

Chung quy có một ngày, sẽ xảy ra chuyện tình quyết đấu với người đó, phía sau hạnh phúc, nữ tử trong lòng hẩn bị chen vào chính giữa, chắn chắn nàng sẽ phải chịu nhiều thống khổ, có chút quá trầm trọng rồi.

Vân Thiên Hà nhìn Đường Linh Toa say ngủ, thầm nghĩ:

- Thực sự sau khi mất trí nhớ để nàng quên đi mọi hồi ức thống khổ, thậm chí nàng quên mất phụ thân mình là ai, chỉ mong nàng vĩnh viễn không nhớ lại, người này thực sự phải giết sao?

Bình minh, Đường Linh Toa ngậy thơ tỉnh lại, nhìn xung quanh tìm kiếm, thấy trong động thính không có người, cũng thanh tĩnh hơn rất nhiều, lập tức đứng dậy mặt quần áo.

Chỉ là sau khi đứng dậy, có chút đau đớn, bất quá dù sao nàng cũng là người luyện võ, điểm đau đớn đấy có thể dễ dàng chịu đựng được, nghĩ đến sự ngọt ngào tối hôm qua, ngược lại rất nhanh giảm nhẹ đau đớn.

Thu thập quần áo cẩn thận, lúc ra động, chỉ thấy bên ngoài có một đồng lửa cháy, trong núi đá có nước nóng, bên cạnh còn bày đặt một ít trái cây và thực vật, cũng không thấy bất cứ hình bóng người nào.

Đường Linh Toa đi ra, cho thêm củi vào đồng lửa, dùng tuyết bên cạnh đun nóng làm nước rửa mặt, rất nhanh tiểu bạch viên sôi nổi chạy trở về, ngay sau đó thấy Vân Thiên Hà cũng từ trong rừng trúc xuất hiện, trên tay hẩn cầm theo hai con tuyết nhỏ béo mập mới săn được.

Thấy trang phục của Đường Linh Toa hiện tại đã biến hóa, Vân Thiên Hà hơi sửng sốt, Đường Linh Toa nhìn hẩn, hai người nhìn nhau cười, đều không nói câu nào.

Hai người cùng nhau động thủ, mổ bụng thỏ rồi rửa sạch, bỏ một con vào trong nồi đá, một lúc sau Mộng Ly và Tầm Nguyệt cũng từ Huyền Long Động trở về.

Nhân thần Mộng Ly có chút mập mờ nhìn Đường Linh Toa, Đường Linh Toa ngượng ngùng cúi đầu:

- Mộng Ly tỷ tỷ, có cái gì đẹp sao?

- Yêu yêu, tóc đã vấn lên, không biết làm thê tử của tên ghê tởm nào rồi, thực sự quá tiện nghi cho hẩn rồi, ta cũng không có rượu mừng để uống đây!

Tuy rằng ngoại miện Mộng Ly không buông tha người, thế nhưng nhân thần nàng nhìn cả hai có chút là lạ.

Vân Thiên Hà thêm chút củi, thản nhiên nói:

- Nàng làm bà mai lặng yên không một tiếng động, rượu mừng sợ là tự mình đã sớm uống qua rồi!

Nghe xong lời này, sắc mặt Mộng Ly có chút xấu hổ, Tầm Nguyệt đi tới, đang muốn giải thích, Mộng Ly lại kéo nàng lại, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Lê nào người không dự định cảm tạ bản tiểu thư sao?

- Nói ngược lại cũng được nha?

Vân Thiên Hà tựa cười mà như không cười nhìn Mộng Ly.

- Muốn bản tiểu thư cảm tạ người?

Mộng Ly trừng mắt to, tựa hồ có chút không thể tin tưởng, cũng có chút chột dạ, không xác định nói:

- Người đều đã biết?

- Nhân thần của nàng đã tự bán đứng chính mình rồi, nàng tốt nhất đừng để ta phải nói, tự mình giải thích đi!

- Được rồi, ta thừa nhận chuyện tốt phu thê các người tối hôm qua cũng có nhân tố ta khéo tay đưa đẩy, còn nguyên nhân quan trọng nhất chính là vì để con thất thải thôn thiên giao chết tiệt kia thuận lợi vượt qua kỳ động dục hoàn thành duệ biến, ta có thể từ trong cơ thể nó lấy ra hình thức ban đầu linh phách phân phân của Ngã Khả Phạm Ny, một lần nữa giúp nàng cô động linh phách chi thần, trợ giúp nàng cấp tốc khôi phục công lực!

Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Vì vậy thời điểm Linh Toa đột phá, sau khi thất thải thôn thiên giao thiến vào Huyền Long Động các nàng sớm đã biết, nhưng lại không hề ngăn cản, để nàng bị khí tức thất thải thôn thiên giao kỳ động dục phát ra ảnh hưởng, sau đó càng làm ta tiến vào trong động, gián tiếp làm cho cả hai chúng ta đều bị một chút ảnh hưởng, sản sinh ra tình dục không thể ức chế, cuối cùng là sự kiện kia xảy ra, đúng hay không?

- Chính là như vậy!

Mộng Ly không thể làm gì khác hơn là thừa nhận nói:

- Tâm tư của người thực đáng sợ, dĩ nhiên đã bị người đoán ra hết rồi!

- Thiên Hà, tỷ tỷ làm chuyện này cũng là bất đắc dĩ, để báo đáp Ngã Khả Phạm Ny trước kia phụ trợ đối với chúng ta, để Linh Toa muối muối mất đi thân thuần khiết, người không nên trách tỷ tỷ được không?

Tầm Nguyệt thấy thần sắc Vân Thiên Hà bình tĩnh, nhưng nàng chung quy nghĩ chuyện này tựa hồ tạo ra chút ít ngăn cách trong lòng hần, cảm thấy lo lắng, liền lập tức giải thích nói.

Đường Linh Toa biết nguyên do, liền vội vã kéo cánh tay Tầm Nguyệt nói:

- Tỷ tỷ, muối sẽ không trách các người đâu, kỳ thực các tỷ nói cho bọn muội biết chuyện này, muội...

Nói đến đây, mặt Đường Linh Toa nóng lên, trộm liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, có điểm không nói được nữa.

Lúc này Vân Thiên Hà đứng lên, nhìn Mộng Ly:

- Chuyện này ta sẽ không tính toán, thế nhưng ta rất lưu ý một chuyện khác, các nàng chưa nói thực sự với ta, trước kia vì sao Ngã Khả Phạm Ny lại liều mình cứu hai nàng, mà vì sao Ngã Khả Phạm Ny tại Yên Liên Phong lại không thể thuận lợi niết bàn. Trước kia tại huyết động giao nhân thủ hộ tại Yên Liên Phong ta đã phát hiện ra Càn Khôn Tạo Hóa Trắc, đó chính là chiếc mà Linh Tộc nắm giữ trước kia, vì sao lại gặp được tại nơi đó, mà động thính kia vì sao lại phải phong bế, cuối cùng chìa khóa của động thính kia lại do hai thân nhân của ta giữ hai chiếc?

Mộng Linh nhìn Vân Thiên Hà, trương cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng rốt cuộc nổi lên gợn sóng, tâm tư người này thực tinh tế, từ những việc tưởng chừng rất đơn giản lại có thể suy đoán phức tạp sâu xa như vậy!

Nàng phát hiện, chính mình trước mặt hần, chỉ cần đủ lâu, nàng căn bản không thể giữ được bất cứ bí mật nào.

Tầm Nguyệt thấy sự tình đã không thể giấu diếm được nữa, đành nói:

- Kỳ thực chuyện xảy ra tại Yên Liên Phong còn là do chúng ta gián tiếp tạo thành, Cửu thải yên liên hoa kỳ thực không phải là thứ vốn tồn tại trên thế giới này, đó chính là một loại thần liên đặc biệt trong Di Sinh Giới.

- Trước kia chúng ta dựa vào nhị của thần liên này mới vượt qua được tầng vách ngăn đi qua Hư Giới, mà sau khi vượt qua được thì thần liên lại bị rơi xuống ngọn Yên Liên Phong tại dãy Hạ Gia Lạp Sơn. Do đó nở ra một đoan Cửu thải yên liên, kinh động người tu hành lánh đời tại thế giới này, cũng bao gồm thủ lĩnh các tộc trong thiên hạ lúc đó.

- Khi ấy, rất nhiều người tìm tới Yên Liên Phong tranh đoạt thần liên, có người phát hiện ra hành tung của hai tỷ muội chúng ta cùng với một ít bí mật, vì vậy chúng ta tại thế giới này lại tiếp tục bị lọt vào sự giả Di Sinh Giới phát tới truy sát, sau đó dẫn tới chuyện được Vân Ly Huyền Thiên cứu đi.
- Mà Vân Ly Huyền Thiên bởi vì cứu chúng ta, đã làm Tinh Tổ tức giận, vì vậy Tinh Tổ đã phát sứ giả tới sát hại, cũng để đồ đệ hấn sau này báo thù, kết quả là chuyện tình bên người hấn bán đứng phát sinh.
- Chỉ là bí mật của tỷ muội chúng ta khi đó bị rất nhiều người biết, lúc đó tại Yên Liên Phong đã xảy ra một hồi đại chiến, đã chết rất nhiều cường giả lánh đời, ngay sau đó là đại tan biến xảy ra, rất nhiều chủng tộc bị tiêu diệt, kỳ thực nguyên nhân chính là vì thủ lĩnh các tộc đã biết một số bí mật không nên biết tới, vì vậy bị tai họa diệt tộc phủ xuống!
- Lúc chúng ta chạy trốn đi qua Hương Tuyết Cốc, Ngã Khả Phạm Ny đã giải cứu chúng ta, cũng dạy chúng ta phương pháp Thần Phách Cộng Sinh Niết Bàn, nhưng nàng biết được tin tức nam nhân của nàng bị người thân bán đứng hại chết, bởi vậy tâm sinh cừ hận, tâm thần đại loạn, phải bức bách mặt trái tâm tình và cừ hận ra, đẩy cỗ linh phách phân thần kia dùng Vu linh ảo cảnh phong ấn, sau đó tiếp tục đi tìm Cửu thải yên liên hy vọng có thể thu được sự trợ giúp của chúng ta, tiến hành báo thù.
- Nhưng tại thời điểm này có người làm hoàng tước phía sau đánh lén Ngã Khả Phạm Ny cướp đi yên liên, bọn họ biết Ngã Khả Phạm Ny có thượng cổ vu thuật niết bàn sống lại, bởi vậy đã phong tỏa nàng vĩnh cửu tại Yên Liên Động, Yên Liên Phong, để nàng không thể thuận lợi niết bàn.

390. Chương 393: Dòng Xoáy Lịch Sử

Bất quá những điều Tầm Nguyệt nói ra lại không nhắc tới trọng điểm mà Vân Thiên Hà muốn hỏi.

Vân Thiên Hà liền nói:

- Vậy bên ngoài Yên Liên Động xuất hiện cơ quan trận là như thế nào, còn chuyện Càn Khôn Tạo Hóa Trắc cũng vì sao xuất hiện trong động?

Vì vậy Tầm Nguyệt lại tiếp tục kể:

- Đó là một đoạn thời gian sau đó, hậu nhân Vân Ly Huyền Thiên tìm được Yên Liên Phong, thông qua phương pháp khổng chế rất nhiều linh xà tới tìm cách mở Yên Liên Động, muốn thả Ngã Khả Phạm Ny ra để tìm lời giải đáp cho chân tướng lịch sử thời kỳ đại tan biến.
- Cuối cùng bọn họ tìm được một địa phương yếu nhất, cũng ở địa phương đó bố trí một bộ cơ quan trận, chỉ là khi bọn họ mở ra bộ phận cơ quan trận, bọn họ mới biết được Ngã Khả Phạm Ny đã niết bàn, cũng y phụ trên thân một con thất thải thôn thiên giao, bọn họ còn chưa kịp làm cái gì, sau đó đột nhiên bị một nhóm người thần bí tập kích sát hại.

Lúc đó một bộ phận người chết trong Yên Liên Động kia, có mấy người trốn thoát được, cho nên bộ cơ quan trận kia lần thứ hai phong bế, thất thải thôn thiên giao bên trong cũng bị một loại dị thuật biến thành hóa thạch, mà chìa khóa để mở ra bộ phận cơ quan trận kia, trước khi mở ra, hậu nhân Vân Ly Huyền Thiên tại thời điểm thiết kế đã làm dư và để lại hai chiếc cho tôn tử bảo quản, vì vậy cho dù chìa khóa không đủ nhưng hai thanh cũng có thể mở được Yên Liên Động kia, còn Càn Khôn Tạo Hóa Trắc theo như lời người nói, cũng chính là do thân nhân của người nghĩ cách cứu viện thả ra Ngã Khả Phạm Ny chết trong Yên Liên Động thất lạc!

- Vậy các nàng có biết, những người phía sau tập kích Ngã Khả Phạm Ny cướp đi yên liên, đồng thời tập kích hậu nhân Vân Ly Huyền Thiên, rốt cuộc là kẻ nào?

Vân Thiên Hà bắt được đầu mối này, lại không biết chủ mưu đằng sau tất cả sự kiện này là ai, có mục đích gì, vì vậy liền thử hỏi Tầm Nguyệt.

Tầm Nguyệt lắc đầu nói:

- Bộ phận những chuyện xảy ra sau này ta kể cho người nghe chính là do Ngã Khả Phạm Ny thông qua Mộng Hồi Vu Pháp để thất thải thôn thiên giao thuật lại cho chúng ta, ta cũng chỉ là nói cho người biết

những chuyện nguyên bản ban đầu không định nói, mà Ngả Khả Phạm Ny cũng không nói cho chúng ta biết kẻ chủ mưu đứng sau kia rốt cuộc là ai!

- Bất quá trước đó những chuyện trước đó chúng ta có tham gia thì không phải là do Ngả Khả Phạm Ny nói cho chúng ta biết, khi đó chúng ta biết được Vân Ly Huyền Thiên là bị ai giết chết, đồ đệ hắn bị chết như thế nào, tất cả những chuyện xảy ra sau khi chúng ta cộng sinh niết bàn đều là do Ngả Khả Phạm Ny thuật lại mới biết!

Tuy rằng vẫn có điểm không rõ, thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà căn cứ vào đoạn lịch sử bị phủ bụi này có một chút xâu chuỗi đại khái rồi, Vân Ly thị bị diệt tộc rất có thể là do quan hệ với chuyện này, còn có chuyện phát sinh tại Xuất Vân Quốc, sự kiện hàng loạt hậu duệ Cổ Vu tộc bị diệt môn, tự nhiên không thoát khỏi quan hệ, nhất định là có người muốn che giấu cái gì đó.

Mà chủ yếu chính là, Vân Thiên Hà suy đoán phụ mẫu Vân Nương bị giết hại cũng có một ít nguyên nhân đặc thù trong đó, chỉ cần theo hành tung của Vân Sách điều tra, nhất định sẽ tìm được đầu mối càng tiếp cận với lịch sử bị phủ bụi còn lại.

Tầm Nguyệt nói ra rất cả những điều này, trong lòng nàng cũng có chút lo lắng, bởi vì việc này cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì, biết càng nhiều, đưa tới phiền phức càng nhiều, vốn là tỷ muội các nàng không muốn ngay lập tức nói cho Vân Thiên Hà biết nhiều như vậy.

Nhưng sự kiện tối hôm qua đã để trong lòng Vân Thiên Hà nổi lên ngăn cách đối với các nàng, vì vậy Tầm Nguyệt nhất định phải thông qua phương pháp này để loại bỏ nghi ngờ vô căn cứ của Vân Thiên Hà, nếu như giữa bầu bạn song tu có mẫu thuẫn chia rẽ gì đó mà nói, vậy thì chính là một chuyện đáng buồn nhất.

Lúc này, canh đã nấu xong, thịt nướng trên giá cũng đã tỏa ra nhiệt khí mùi thơm nồng đậm, Vân Thiên Hà cầm giá thịt quay quay đi quay lại vài vòng, nói:

- Được rồi, ăn uống xong, thu thập một chút rồi chúng ta bắt đầu hạ sơn.

Tầm Nguyệt len lén liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thấy thần tình hắn bình tĩnh, hình như không có chuyện gì phát sinh qua, lập tức thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng không khỏi nhếch lên nở nụ cười hút hồn, nàng biết Vân Thiên Hà không trách cứ các nàng, trong lòng liền cảm thấy hài lòng.

Mộng Ly tiếp nhận thức ăn do Đường Linh Toa đưa cho, vừa ăn vừa len lén liếc nhìn biến hóa thần tình trên mặt Vân Thiên Hà, đột nhiên Vân Thiên Hà ngẩng đầu, nàng lập tức né tránh, nhưng trong lúc không cẩn thận đã cắn phải đầu lưỡi, không khỏi kinh hô một tiếng, oán hận cắn xé thịt nướng trong tay, trong lòng nói thầm:

- Tên ghê tởm, cắn chết người!

Ăn xong, Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa trở lại động tĩnh thu thập quần áo, lúc này Vân Thiên Hà và Mộng Ly đang ở bên ngoài động, Mộng Ly nói:

- Chuyện Ngả Khả Phạm Ny xuất thế, nếu như Nam Minh Khai và Thần Hoa Diệu tới Yên Liên Phong muốn điều tra, nhất định không điều tra được điều gì, những chuyện này có thể đưa tới rất nhiều phiền phức to lớn, lúc chúng ta hạ sơn, phỏng chừng rất nhanh sẽ đụng phải!

- Ý nàng nói là có người ở bên dưới chân núi ôm cây đợi thỏ?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Đây chỉ là một suy đoán trong lòng ta mà thôi, bất quá cho dù có người đang ôm cây đợi thỏ, cũng không thể làm gì được chúng ta, con kiến hôi mà thôi, tiếp theo người có tính toán gì không?

- Trước tiên tới Vương Đô Xuất Vân Quốc làm một chuyện, sau đó đi Tuyết Vực!

Vân Thiên Hà nói.

- Ở đây cách Tuyết Vực rất gần, vì sao lại phải đi Vương Đô trước, rồi quay ngược trở lại, chẳng phải chậm trễ hành trình?

Mộng Ly không giải thích được.

Vân Thiên Hà lại nhớ tới lời nói của Mộng Ly vừa rồi.

- Nàng vừa nói Nam Minh Khai tới thăm dò Yên Liên Phong, sẽ không thể điều tra được cái gì, lời này có ý tứ gì? Lẽ nào lúc Ngã Khả Phạm Ny xuất thế, sẽ không tiếp tục ở lại Ác Xà Phong?

- Đúng vậy, lúc Ngã Khả Phạm Ny xuất thế, liền trực tiếp đi Nguyệt Miếu Sơn, bọn họ tự nhiên không thể điều tra được gì rồi!

Nghe xong, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, liền nói:

- Đã như vậy, rất tốt, sau hành trình tới Vương Đô lần này, tiện đường trở về Nguyệt Miếu Sơn một chuyến, xử lý điểm chuyện nhỏ!

Lúc này, Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt đã thu thập xong mọi thứ, thấy các nàng đã thay y phục đi đường, cũng mang theo khăn che mặt, Mộng Ly nói:

- Chuyện tình giao hoàng, khả năng còn cần làm một chút xử lý, ta đã lấy linh phách phân thân trong thân thể nó tạm thời tồn trữ trong cửu thải vân long châu, đầu giao hoàng này coi như có công lao rất lớn, để nó và thụ thú tiếp tục thủ hộ tại Hương Tuyết Cốc, sau này Ngã Khả Phạm Ny khả năng còn trở lại đây, bất quá kiện Cổ Vu thiên ngọc, người thực sự muốn lấy đi?

- Thứ này sau khi ta mang về Nguyệt Miếu Sơn, tự nhiên sẽ giao cho Ngã Khả Phạm Ny, mặt khác Vu cấm trên túi gấm cũng cần nàng giải trừ, nếu như để lại nơi này, vạn nhất có người tiến vào lấy đi mà nói, vậy thì phiền phức rồi!

- Thực giao hoạt!

Mộng Ly tựa hồ đã đoán được tâm tư của Vân Thiên Hà, cau giận liếc mắt nhìn hắn, bất quá nàng cũng không nhắc lại chuyện này, liền đi tới Huyền Long Động.

Vân Thiên Hà dẫn theo Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa chờ bên ngoài cửa cốc.

Qua ước chừng nửa canh giờ, sau khi Mộng Ly trở về, Đường Linh Toa không nhận được hiệu kỳ, hỏi:

- Mộng Ly tỷ tỷ, tiểu thụ thú hình như lưu luyến tiếc tiểu bạch, muốn theo chúng ta đi, tỷ định an trí bọn chúng thế nào?

Mộng Ly thần nhiên nói:

- Trấn an mấy con linh thú này dễ như trở bàn tay mà thôi, giao hoàng kia ở lại trong cốc, phụ trách trông coi Huyền Long Động, đại thụ thú và tiểu thụ thú phụ trách trông coi động phủ tại rừng trúc, Vu linh ảo cảnh đã bài trừ, vậy để song đầu linh xà xấu xí trông coi bên ngoài cửa cốc, cho dù có người tiến vào mà nói, chỉ sợ không thể nào tiến vào trong cốc được, ba đầu linh thú này cũng không phải dễ đối phó như vậy, chúng ta khởi hành thôi.

Nói xong, Mộng Ly liền trước một bước ra khỏi cốc, bất quá thoạt nhìn nàng có vẻ như rất khẩn cấp, làm cho ba người Vân Thiên Hà theo phía sau nghĩ rất vô cùng kinh ngạc.

Thời gian cách mấy tháng, lúc xuống Vu linh sơn, bên ngoài vẫn như cũ là gió lạnh thét gào, tuyết trắng mênh mông, toàn bộ thiên địa một mảnh trắng bạc.

Nhưng mà tâm tình hiện tại tuyệt nhiên khác nhau, bình thần mà tự nhiên.

Điều này cùng với thời điểm rời khỏi Nguyệt Miếu Sơn không giống nhau.

Điều này cũng có ý nghĩa tâm tình Vân Thiên Hà theo sự đề cao của cảnh giới tu vi, đã dần dần thăng hoa, tất cả mê hoặc mỹ lệ trong thế gian này, hoặc có lẽ là cảnh trí sự vật hoang vắng, tất cả đều không thể ảnh hưởng tới tâm tình của hắn nữa rồi.

Sau khi hạ sơn, hét lớn một tiếng thật dài, vang vọng khắp sơn lâm, phảng phất như trong thiên địa nơi nơi đều có hồi âm.

Không bao lâu, đã nhìn thấy trong tuyết địa lát phất hoa tuyết, một thanh ảnh, có vài bóng trắng, phảng phất như quang mang điện xạ, lao vùn vùn tới đây với tốc độ cực nhanh.

Tại lúc sắp tiếp cận, tiếng hí vang hưng phấn không gì sánh được vang lên, Vân Thiên Hà nhìn thấy xa xa, Vân Bôn giống như một vị mã trung vương giả, dẫn theo bốn con ngựa trắng, mang theo vẻ kiết ngạo đầy dã tính và linh động, theo sát sau Vân Bôn chạy phi nước đại tới gần đều là những tuần mã thần tuần nhất.

Vân Thiên Hà nhìn mấy thốt ngựa nhu thuận theo sau Vân Bôn, không khỏi bật thốt khen:

- Mấy thốt ngựa này tựa hồ không nằm trong danh sách thiên hạ ngũ đại danh mã, thế nhưng bọn chúng lại mười phần linh động thần tuần, hoàn toàn khác nhau so với những danh mã kia, cũng không biết là Vân Bôn từ đâu lừa được gải tới!

Nghe xong lời này, Mộng Ly trắng mắt liếc nhìn hần nói:

- Mấy thốt ngựa này đều là Phi Tuyết Mã ít thấy trong Tuyết Vực, có điểm huyết thống Thiên Mã, nhưng so với Phi Long Câu tại Di Sinh Giới, kém hơn không chỉ vạn dặm!

Vân Thiếu Hà thiếu chút nữa tắc khí, nhìn Mộng Ly nói:

- Sau này từ Di Sinh Giới nàng ít nói đến tốt hơn, những thốt ngựa này trong mắt nàng không đáng nhắc tới, thế nhưng đối với người thế giới này mà nói, bọn chúng chung quy được coi như cực phẩm hảo mã khó có được rồi, ánh mắt nhìn sự vật, tốt nhất nên theo tiêu chuẩn của thế giới này, bằng không sẽ mang tới nhiều phiền phức không đáng có, họa là từ miệng mà ra!

- Ghê tởm, người cư nhiên dám dạy bản tiểu thư?

Nghe xong lời này, đôi mắt hanh của Mộng Ly trừng trừng nhìn Vân Thiên Hà, rất có bộ dáng bưng hấn của đàn bà chanh chua.

Bất quá thời điểm nàng đang muốn phát tiết, Tầm Nguyệt đột nhiên nói:

- Tỷ tỷ, đừng đùa nữa, ta nghĩ có cái gì đi sau mấy thốt ngựa này, mọi người cẩn thận một chút!

- Không phải chỉ là hai tiểu lão hồ thôi sao, vừa lúc bắt về coi như mèo ngoan chơi đùa!

Mộng Ly cũng không để những lời này trong lòng, vốn nàng định trêu đùa Vân Thiên Hà một chút, thế nhưng bị Tầm Nguyệt phá hủy bầu không khí, làm nàng không còn hứng thú gì nữa.

- Tỷ tỷ, hai tuyết hồ thế nào lại đuổi theo mấy thốt ngựa này, có thể là đang theo dõi chúng hay không?

Đường Linh Toa nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Không cần để ý tới, mặc kệ là ai để tuyết hồ theo dõi ngựa của ta, như vậy nhất định là có mục đích, hần không hiện thân thì thôi, nếu như lộ ra đuôi, chung quy phải trả một cái giá xứng đáng!

391. Chương 394: Mượn Cơ Hội Giết Người.

Mà mấy thốt Phi Tuyết Mã phía sau mông Vân Bôn, thoảng thoảng đánh mắt nhìn Vân Thiên Hà, trong mũi phát ra tiếng phì phì, cực kỳ hữu hảo, chỉ là những thốt ngựa này đối với Long nữ tỷ muội lại có vẻ rất sợ hãi.

Vân Thiên Hà lưu ý, hai tuyết hồ chỉ đến phụ cận cách đó không xa liền dừng lại không tiến thêm nữa.

Bất quá cũng không để ý đến, từ một thân cây phụ cận tìm được yên ngựa trước khi lên núi đã cưỡi ra tạm thời để lại, sau khi lấy xuống đeo lên lưng Vân Vân, Vân Thiên Hà nhìn mấy thốt ngựa phía sau, cười cười nói:

- Vừa lúc mỗi người một con, con còn lại để tiểu bạch viên cùng với nó chơi đùa!

Mộng Ly đã sớm tung tăng chọn lấy một con trong bốn thốt ngựa, liền nhanh chóng đi lấy yên cương tới trước mặt, mà ngựa đối với Mộng Ly có vẻ rất sợ hãi, không dám động, đứng yên một chỗ để Mộng Ly cài yên cương cẩn thận, Tầm Nguyệt cũng giống như vậy.

Thế nhưng tới lượt Đường Linh Toa thì lại xảy ra chút vấn đề nhỏ. Khi Đường Linh Toa muốn tiếp cận con Tuyết Phi Mã kia, nhất thời ngựa phun khí trong mũi phì phì, kiệt ngạo và dã tính của nó căn bản không để Đường Linh Toa tới gần. Đường Linh Toa cấp bách cắn chặt răng, thế phải thuận phục!

Chỉ là Mộng Ly thấy thế, đột nhiên hung hăng liếc mắt một cái, tức thì có một cỗ ý chí mạnh mẽ ảnh hưởng, Phi Tuyết Mã không liền nhu thuận, không dám tiếp tục bất kính với Đường Linh Toa. Tùy ý để Đường Linh Toa đặt yên cương lên, thuận lợi ngồi lên lưng, bốn người năm ngựa trong tuyết vực chạy như bay, chỉ trong chớp mắt đã ẩn mình vào trong gió tuyết phát phơ, không thấy hình bóng.

Hai con tuyết hổ sau khi mấy người cưỡi ngựa rời đi, cũng không tiếp tục theo dõi, tại gió tuyết rống lên hai tiếng, liền hướng về phía Vu linh sơn chạy đi. Ngay sau đó, phía sau hai tuyết hổ này xuất hiện một nhóm người mặc áo bào trắng, trông giống như tang phục, đồng thời cấp bách chạy về phía Vu linh sơn.

Mấy ngày sau, bên ngoài Vương Đô Xuất Vân Quốc, trấn Tát Đặc.

Trấn này tương đối giàu có và đông đúc, cùng loại với Vọng Kinh Trấn bên ngoài thành Đường Linh, nó là một nơi tất nhiên phải qua nếu muốn tiến vào Vương Đô, rất nhiều thương nhân đi qua đây đều ở lại lưu trú, cũng có một ít mậu dịch Vương Đô cấm, đành phải chọn nơi này làm địa phương giao dịch tập kết hàng hóa, các loại người muôn hình muôn vẻ, tấp nập phồn vinh.

Vân Thiên Hà không ngờ tới, hẳn cùng với tam nữ đi tới trấn này liền nhanh chóng tạo ra không ít oanh động. Bọn họ vừa mới tiến vào trấn Tát Đặc đã bị một đoàn thương nhân vây xung quanh chặt như nêm cối.

Không phải là đám thương nhân này háo sắc, nhìn ra tam nữ đi bên cạnh Vân Thiên Hà đều có nhan sắc tựa thiên tiên, mà là đám thương nhân này nhìn thấy nhóm năm ngựa mấy người Vân Thiên Hà đang cưỡi, quả thực con mắt đều lác hết rồi.

Nhất là bọn họ còn mang theo một sủng vật tiểu viên, cư nhiên cũng chiếm một con Phi Tuyết Mã vạn kim khó cầu, nhìn điều này quả thực khiến cho đám thương nhân này phát cuồng rồi. Chuyện lãng phí tài nguyên như vậy bọn họ tuyệt đối không thể nào chịu đựng nổi.

Bởi vậy, đám thương nhân nhìn thấy Phi Tuyết Mã, tựa như một nhóm ngựa lang liền xông tới, có người tâm hỏi muốn mua con Tuyết Phi Mã không người cưỡi còn lại, cũng có người biểu thị nguyện ý ra giá rất cao để mua tin tức hành tung của những con Phi Tuyết Mã.

Thậm chí còn có người trực tiếp ra giá hai vạn lượng hoàng kim mua Phi Tuyết Mã không người cưỡi, hơn nữa rất nhiều đều đến xem náo nhiệt, hoặc là những người thích ngựa muốn quan sát Phi Tuyết Mã, nhất thời đường cái trấn Tát Đặc bị tập trung quá nhiều ách tắc nghiêm trọng, thậm chí so với giao thông chợ còn muốn sôi động hơn vô số lần.

Vân Thiên Hà tùy tiện hỏi một lão nhân bên cạnh mới biết được, nguyên lai trấn Tát Đặc là khu chợ giao dịch ngựa lớn nhất Xuất Vân Quốc, ngựa khắp các quốc gia trong thiên hạ, bất luận là danh mã nào, hoặc là ngựa thuần chủng hiếm thấy đều có thể tìm được tại nơi này, tuy nhiên hẳn ngày hôm nay cưỡi năm con ngựa, bốn con Phi Tuyết Mã chính là cực phẩm trong cực phẩm, rất nhiều Bá Nhạc nhìn ra lai lịch của bốn con ngựa này, đám thương nhân không điên cuồng thăm hỏi mới là lạ.

Bị đám thương nhân vây quanh, Vân Thiên Hà đang muốn mở đường đi, đúng lúc này, một thanh âm hùng hậu đột nhiên vang lên:

- Đám sâu mọt chết tiệt các ngươi, đều tránh ra cho lão tử!

Một tiếng rống này như muốn làm người nghe rách màng tia, để đám thương nhân đều nhanh chóng yên tĩnh lại, không khỏi quay đầu nhìn ra phía sau, chỉ thấy mấy chiếc xe ngựa có gắn tiêu chí hoàng tộc Xuất Vân bị chặn đường không thể thông hành, một nhóm hộ vệ mặc ngân giáp hung thần ác sát đang tiến tới gần.

Đám thương nhân này đều là những người kiến thức rộng rãi, thấy trận thế như thế này đều sợ đến mức co rụt lại đầu, nhanh chóng tách ra nhường đường, nhất thời đường cái có vẻ yên tĩnh không gì sánh được. Mà nhóm Vân Thiên Hà đang định mở đường thấy phía trước rốt cuộc đã thông thoáng, Vân Thiên Hà ngược lại muốn xong việc, liền nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nói xong, bốn người chậm rãi chạy về phía trước.

Trong mấy đoàn xe ngựa, lúc này có một vị tướng quân mặc khôi giáp râu quai nón dày rậm, sắc mặt trầm xuống, đang muốn tiến lên quát lui mấy kẻ có mắt không có trông, nhưng trong xe ngựa phía sau lại truyền tới một thanh âm nhàn nhạt:

- Hách Mông tướng quan, lui ra, để bọn họ tiến lên!

Hách Mông tướng quân không thể làm gì khác hơn là tuân mệnh, đi theo phía sau đoàn người Vân Thiên Hà.

Chỉ là những người xung quanh nhìn thấy tình cảnh này, đều bắt đầu nghị luận, người qua đường Giáp nói:

- Người thanh niên này rốt cuộc có địa vị gì a, mang theo thê thiếp, cưỡi ngựa tốt nhất thiên hạ, dĩ nhiên ngay cả xa giá của Vương tử điện hạ nhiều năm chinh chiến bên ngoài, nắm trong tay hơn mười vạn quân Bắc bộ, cũng không để trong mắt, phảng phất như không thấy, hẳn là thiếu gia quần áo lụa lạt của quý tộc đại thần nào đó, có mắt mà không có trông?

- Tiểu tử này chết chắc rồi!

Người qua đường Bính đổ kỵ, có chút vui vẻ nhìn tai họa của người khác.

- Người xem ba thê thiếp kia, mặc dù mang khăn che mặt, nhưng mỗi người đều muốn lấy cái mạng già, nhất định đều là tiểu thiếp, cho dù lão nhân cũng có thể câu hồn đi mất, lão tử ngày nào đó có thể đặt dưới chân thì chết cũng không tiếc.

Lúc đám người bên đường bình phẩm đường con đầy ắp của Mộng Ly có chút dâm đang chảy nước miếng, đột nhiên Mộng Ly trừng con mắt, làm cho thân thể người bên đường này giống như bị một cỗ đại chùy vô cùng hung hăng đập mạnh, toàn bộ thân thể đều văng ra xa, va đổ mấy hàng rong bên đường, miệng phun máu tươi, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mọi người xung quanh nhìn thấy một màn này, càng kinh hãi gần chết, lập tức ngậm miệng lại. Mới chỉ trừng mắt đã bị hất văng đi, đây là thủ đoạn chỉ có tuyệt thế cao thủ mới có, còn ai dám mạo phạm võ miện, quả thực chính là muốn chết.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, Đường Linh Toa thấp giọng nói:

- Mộng Ly tỷ tỷ, tỷ thế nào tùy ý đã thương người nha!

Lúc này Mộng Ly tức giận đến cắn chặt răng, oán hận nói:

- Bản tiểu thư là thê thiếp như vậy thôi sao, bản tỷ tỷ không đánh nát miệng đám kiến hôi này đã là khai ân rồi, hừ!

Đường Linh Toa đột nhiên cười cười nói:

- Ai bảo vóc người tỷ tỷ tốt như vậy, ngay cả người ta cũng còn đổ kỵ đây!

- Người muốn như vậy sao? Nhìn đêm nay ta sẽ dạy dỗ tiểu nương tử người như thế nào, hắc hắc!

Mộng Ly cười xấu xa nhìn Đường Linh Toa, Đường Linh Toa đột nhiên nghĩ tới sự kiện Mộng Ly tập kích ngực mông, sắc mặt lập tức biến đổi, thúc ngựa đuổi theo Vân Thiên Hà, tìm kiếm cứu tinh, chỉ còn lại có Mộng Ly đi theo sau cười xấu xa.

Vân Thiên Hà cũng không có dự định lập tức tiến vào Vương đô, đi tới cuối trấn liền tìm một khách sạn tạm thời ở lại.

Ngay lúc bọn họ vào trong khách sạn, lúc này đội nhân mã phía sau đi qua trước cửa khách sạn bình dân, người trong xe đột nhiên nói:

- Đêm nay cắm trại tại đây, ngày mai tiến vào Vương đô!

- Điện hạ, hoàng đế bệ hạ đã vài lần giục ngài trở về, điện hạ chậm trễ trở về Vương Đô như vậy đã thất trách rồi, ngày hôm nay nếu không yết kiến, sợ rằng sẽ ảnh hưởng không tốt đối với điện hạ!

Trong xe ngựa phát ra thanh âm một vị lão nhân, trong ngữ khí có vẻ sầu lo.

Ngữ khí vương tử trong xe lại có vẻ có chút phiền chán nói:

- Bản vương cho tới bây giờ luôn cực độ chán ghét chiến tranh không có nguyên do, hướng hồ là chiến tranh giậu đổ bìm leo, nếu như bệ hạ muốn tập kết binh mã trong tay bản vương đến biên cảnh Đại Đường Quốc, người phải cho ta một lý do thích đáng, bằng không bản vương kiên quyết sẽ không cuốn vào trong trận thị phi này!

Lão giả trong xe lại nói:

- Vậy điện hạ vì duyên cớ nào mà lại dừng tại đây, chẳng lẽ là vì mấy người phía trước kia, hoặc là điện hạ nhìn trúng một vị nữ tử trong đó?

- Lão sư người tinh thông quân lược, từng trải phong phú, lẽ nào không cảm nhận ra những người này không giống bình thường hay sao? Bọn họ nhìn như người bình thường không có gì khác nhau, thế nhưng cảnh giới võ đạo đạt tới trình độ nào đó, loại khí thế thu liễm vào trong như thế này, bất luận là người nào có cảnh giới thấp hơn bọn họ đều không thể nhìn ra được manh mối, những người này theo như suy đoán của bản vương...Uhm, bọn họ vô cớ xuất hiện phụ cận Vương Đô, bản vương thực sự muốn biết, ý đồ của bọn họ như thế nào?

Lão giả nói:

- Đã như vậy thì theo ý điện hạ vậy!

Sau đó lão giả liền nói với vị tướng quân phía trước:

- Hách Mông tướng quân, hạ lệnh cho nhân mã đóng quân bên cạnh trấn, phụ trách cảnh giới, lại phái người truyền tin tới Vương Đô, nói Điện hạ đi đường mệt nhọc, sẽ nghỉ lại một đêm, ngày mai trở về!

Ngay lúc đoàn người Vương tử dừng lại trong trấn Tát Đặc, lúc này trong một gian tương đối rộng rãi tiện nghi tại lâu ba, một phiến cửa sổ cấp tốc bị người đóng lại.

Lúc chàng vạng cầm đèn, lúc này trấn Tát Đặc càng có vẻ náo nhiệt phi phàm ban ngày thương nhân bận về việc sinh ý, mà tới buổi chiều chính là thời khắc thả lỏng, cho nên bên ngoài mười phần náo nhiệt.

Dân phong Xuất Vân Quốc tương đối bảo thủ một chút, tông miếu cấm tín đồ hát hò, vì vậy trong dân gian Xuất Vân Quốc phi thường thiếu kinh doanh đại loại như thanh lâu kỹ viện, mọi người thiếu những nơi tiêu khiển này, nhưng các phương diện sống phóng túng khác lại ùn ùn, có nét đặc sắc riêng.

Buổi chiều Vân Thiên Hà mang theo tam nữ rời khỏi khách sạn, đi tới một túl lâu dừng bữa rồi ngay bên trong trấn tùy tiện dạo chơi, mua một một ít tạp vật y phục thay đổi, sau đó mới trở về khách sạn.

Mộng Ly thủy chung không giải thích được Vân Thiên Hà muốn làm gì, lúc trở về khách sạn, liền giữ lại hỏi:

- Người rốt cuộc là muốn làm gì?

- Lẽ nào nàng không cảm thấy sao, bầu không khí trong trấn đêm nay rất khác thường!

Vân Thiên Hà thu thập đồ dùng quần áo, tạp vật các loại vừa mới mua, nhàn nhạt nói.

- Có điều gì không bình thường? Hình như không có quan hệ gì với chúng ta!

Vân Thiên Hà nói:

- Đương nhiên là có quan hệ, ngày hôm nay chúng ta tới đây, không ngờ vì mấy thớt Phi Tuyết Mã làm người khác chú ý, đây chính là một thời cơ rất tốt để một ít người nhằm vào tiến hành thực hiện bố cục!

- Lẽ nào có người muốn hạ thủ đối với chúng ta?

Mộng Ly có chút không rõ, nàng đối với những hoạt động âm mưu bố cục trong thế tục thực sự không hiểu gì, tuy nàng thông minh, thế nhưng những việc này nàng đều coi thường, không từng trải.

Vân Thiên Hà cũng lười giải thích, thu thập quần áo và đồ dùng xong, liền cởi áo đang mặc ra thay đổi bộ khác, cũng nói:

- Một lúc nữa nàng tỉ mỉ quan sát một chút sẽ hiểu ra là chuyện gì!

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà cứ nhiên làm trò thay đổi quần áo trước mặt tỷ muội nàng, khuôn mặt liền đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn hấn nói:

- Vậy người thay đổi y phục muốn đi làm gì?

Vân Thiên Hà thay đổi y phục xong, thu thập tạp vật, sau đó mới nhàn nhạt nói:

- Mượn cơ hội này, ngược lại đi giết người!

392. Chương 395: Vượt Qua Hồng Môn Yến.

Buổi chiều, từng làn gió nhẹ thổi lay, hơi lộ vẻ hiu quạnh.

Ngẫu nhiên có vài người đơn độc đi lại trên đường, nhưng cũng vội vã lướt qua, thậm chí có lúc gặp phải vệ đội đi tuần tra, sẽ gặp phải câu hỏi nghi vấn, ở đây thực thi luật cấm đi lại ban đêm.

Trung tâm vương đô, nơi đây là địa phương hoàng thất Xuất Vân Quốc, diện tích cực kỳ rộng rãi, mà xung quanh địa phương này đều là phủ đệ của các đại thần quan trọng trong triều, mà thời điểm buổi chiều, ở đây càng thêm thâm nghiêm, và nghiêm túc.

Ví dụ như một tòa phủ đệ quy mô xa hoa cách hoàng cung gần nhất, diện tích rất rộng, vô cùng tráng lệ, đêm tối vẫn như cũ đèn đuốt sáng rực. Tòa phủ đệ này xoa hoa lãng phí và rộng rãi, điều này có ý nghĩa đây là phủ đệ của một trọng thần tay nắm quyền to.

Mà đây chính là phủ đệ của nội đại thần quân cơ, thường ngày tới buổi chiều muộn, bên trong bên ngoài phủ đệ liên tiếp từng tốp tuần tra vệ đội qua lại, năm bước một tốp, thủ vệ cực kỳ thâm nghiêm, thậm chí tại một ít chỗ tối có sắp xếp rất nhiều cơ nổ tính xuyên thấu cực mạnh, nếu như có người mưu toan tiến vào, chắc chắn sẽ bị bắn thành con nhím.

Chỉ là đêm nay, vì một nguyên nhân nào đó, thủ vệ tuần tra nơi này so với bình thường tựa hồ thoáng qua loa hơn một chút.

Tại cửa hông phía sau tòa phủ đệ, một con phi điểm toàn một màu đen tối không biết từ nơi nào lướt qua, nhưng không kể nào nhìn thấy được.

Sau đó.

Đầu phi điểm này từ bên bầu trời rơi xuống, giống như kinh hồng hạ phàm, dừng lại trên một nóc nhà phủ đệ, tiếp tục bật nhẹ, lại nhẹ nhàng bay xa, rơi xuống một nóc nhà cách chỗ cũ chừng trăm bước. Thẳng cho tới khi hạ xuống nóc nhà quan trọng nhất, nghiêm trọng nhất trong tòa phủ đệ thì đầu phi điểm này mới dần dần hiện rõ thân hình, nguyên lai không phải là một con phi điểm, mà là một người.

Người này, không phải ai khác, chính là Vân Thiên Hà.

Lúc Vân Thiên Hà hạ xuống nóc nhà sát vách, thấy trong phòng bên dưới, ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng rực rỡ, thủ vệ thâm nghiêm, chỉ là cảm ứng trong gian phòng này có một ít tiếng nói chuyện tiếng cười nói, còn có một ít thanh âm ca vũ truyền ra ngoài.

Trong phòng, tựa hồ tổ chức một hội yến hội.

Khi Vân Thiên Hà định có chút động tác, đột nhiên trong lòng khẽ động, lúc này có một cỗ thần hồn ý chí lan tỏa ra hướng về phía gian nhà hấn đang ở trên đỉnh dò xét, thần hồn ý chí này đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Bất quá Vân Thiên Hà đối với loại thăm dò của thần hồn ý chí này cũng không để trong lòng, ngược lại theo cổ ý chí này truy tìm phát hiện người này đang ở trong một gian phòng cách đó chừng năm mươi bước.

Mà ngay khi cổ ý chí kia va chạm, Vân Thiên Hà bỗng nhiên nghịch lưu đẩy mạnh, nhằm thẳng vào người trong phòng kia, phóng xuất một cổ ý chí tinh hàn càng thêm mạnh mẽ, đánh thẳng vào người trong phòng.

Phụt...

Lúc này, trong gian phòng gần đó, một vị trung niên nhân đang ngồi xếp bằng, đột nhiên thân thể mạnh mẽ run lên, cảm giác tâm thần bị một cổ thần hồn ý chí vô cùng mạnh mẽ phản phệ, khiến cho tâm thần của hắn bị thương, huyết mạch trong cơ thể nghịch lưu, phun ra một ngụm máu tươi.

Cao thủ Đại Tông Sư!

Tinh thần bị chấn thương, sắc mặt vị trung niên nhân này trắng bệnh, trong tình huống khiếp sợ bao phủ tinh thần, đã để hắn không còn muốn tra xét là nguyên nhân gì công kích hắn, mà thân thể khê động, giống như một mũi tên nhọn, liền muốn lao ra khỏi phòng chuẩn bị thông báo cho những người khác phòng bị.

Chỉ là ngay khi hắn vừa mới lao tới cửa phòng, vừa mới mở cửa ra, đột nhiên có một đạo ngân quang phẳng phát từ chân trời ập xuống, trong đạo ngân quang kia có bao hàm một cổ ý chí ẩn chứa tinh hàn vô cùng cường đại, khiến cho tâm thần và thân thể của hắn trong nháy mắt bị đóng băng cứng đờ.

Thứ còn có thể động đây chỉ còn có đôi con mắt của hắn, nhưng trong đôi con mắt này thấy được cũng chỉ là một đạo bạch quang lạng yên không một tiếng động, tốc độ nhanh như thiểm điện phóng ra ập vào người hắn.

Khi đạo bạch quang kia biến mất, trong sát na hắn thấy được thân thể của chính mình.

Chỉ là thân thể hắn nhìn thấy đã bị chém đứt đầu, bởi vì trong lòng hắn, sau khi tinh thần bị đả thương, đối mặt chính là ý chí cường đại của cao thủ Tông Sư, cộng thêm thần binh lợi khí tất sát, vì vậy hắn chết không oan.

Khi Vân Thiên Hà một kiếm chém giết vị cao thủ Tiên Thiên đỉnh này, đưa thi thể hắn trở lại phòng, phát hiện bên trong có một bộ quần áo và yêu bội (ngọc bội đeo tại eo), trong lòng khê động, liền thay vào người, lúc này mới nghênh ngang bước ra khỏi cửa, hướng về phía tòa nhà đang tổ chức yến hội.

Lần này, mục tiêu Vân Thiên Hà muốn giết chính là chủ nhân của tòa phủ đệ này, cũng là nội đại thần quân cơ Xuất Vân Quốc A Đài Mông.

Nhưng hắn chưa bao giờ gặp qua hình dạng người này, hơn nữa vừa hôm nay A Đài Mông tổ chức yến hội tại nhà, nếu như hắn mạo muội trực tiếp giết vào, hắn rất có thể sẽ thừa loạn chạy trốn mất, vậy thì hành động lần này coi như đã hoàn toàn thất bại rồi.

Vì vậy để bảo đảm thành công, Vân Thiên Hà quyết định trước tiên xác nhận một chút dung mạo bộ dáng của A Đài Mông, sau đó mới động thủ.

Khi đi tới trước cửa gian nhà đang tổ chức yến hội, bị một thủ vệ Võ Sư cao cấp quát dừng lại:

- Đang làm gì, phòng bếp đưa thức ăn sao, hãy xưng tên ra?

- Hồn trưởng!

Vân Thiên Hà phun ra hai tiếng trầm thấp độc địa, liền lấy yêu bài ra đưa tới trước mặt tên thủ vệ muốn hắn quan sát, kết quả tên thủ vệ vừa mới nhìn thấy yêu bài, liền sợ tới mức lập tức quỳ xuống nói:

- Tiểu tướng có mắt không có trông, thỉnh cung phụng các hạ thứ tội, tiểu tướng lập tức nhường đường!

Nói xong, vị tiểu tướng kia nhanh phóng phát tay cho đám thủ hạ tránh đường!

Vân Thiên Hà vào đến sân, nhạy cảm phát hiện trong góc khuất hành lang, cũng bố trí đại lượng cơ ngao. Phương hướng chuẩn đều là chủ ốc ở giữa.

Nhưng lại có chút làm cho Vân Thiên Hà quái dị chính là, thủ vệ trong phủ hình như không giống đang phòng vệ những kẻ bên ngoài xâm nhập, mà đề phòng cao độ đối với động tĩnh trong phòng, cả đám vận sức chờ phát động, đồng thời mười phần yên tĩnh, hình như đang chờ đợi mệnh lệnh.

”Chẳng lẽ yến hội ngày hôm nay lại chính là Hồng Môn Yến mà A Đài Mông dành cho những người khác, mà chính mình cũng đã lọt vào trong.”

Trong lòng Vân Thiên Hà thầm suy đoán, nhưng hắn cũng không lập tức đi vào trong gian phòng đèn đuốc sáng trưng, mà chuyên môn đi lại tại một ít địa phương ánh sáng mờ mờ, làm cho thủ vệ trong viện không nhìn thấy rõ dung mạo của hắn.

Lúc từ ngoại viện vào cửa, Vân Thiên Hà không từ cửa chính tiến vào chủ trạch, mà là đi tới một chỗ quan sát cẩn thận, thấy gia phó nha hoàn ra ra vào vào bưng rượu đưa thức ăn, bọn họ đều từ một cánh cửa hông bên cạnh chủ trạch ra vào, xung quanh cửa cũng có thủ vệ, đồng thời còn có một vị quản sự đang điều hành lớn tiếng quát to.

Mặt khác, Vân Thiên Hà phát hiện ra cửa chính phủ trạch vẫn luôn đóng kín, các khách nhân bên trong cho dù muốn đi nhà xí cũng đều do người dẫn đi qua cánh cửa hông, sau khi hiểu ra một ít manh mối trong đó, liền tiến vào cửa hông tân khách ra vào. Chỗ cửa hông này có quản sự và thủ vệ đông đảo, Vân Thiên Hà đang suy nghĩ như thế nào mới trà trộn được vào, nhưng lúc này phía sau có một vị trung niên nhân sắc mặt đỏ bừng đi tới, con mắt mông lung lơ đãng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Huynh đài, đứng ở đây làm gì, chúng ta đi vào uống vài chén vui vẻ, hai tiểu thiếp đêm nay của ta, huynh đài có thể chọn một người hưởng dụng!

Nói xong, hán tử say liền ôm lấy Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cũng nhân cơ hội này cầm lấy cánh tay hán tử kia chuyển qua trước mặt, để hán tử say hơi che trước mặt chính mình, lúc đi tới chỗ quản sự và thủ vệ, bọn họ còn rất cung kính cười cười hành lễ, Vân Thiên Hà liền thuận lợi trà trộn vào.

Sau khi trà trộn vào trong chủ trạch, được hai thị nữ dắt vào trong, đi qua hai hành lang gấp khúc, cuối cùng tiến vào một gian phòng rất rộng rãi.

Lúc này chính giữa đại sảnh, vài vị nữ tử mặc y phục cực kỳ tiết kiệm vải, hầu như chỉ che hai bộ phận quan trọng nhất của nữ nhân, hướng về phía những khách nhân trong phòng biểu diễn dáng người hút hồn và kỹ thuật nhảy của chính mình.

Hai bên trái phải đại sảnh, có hai hàng ghế, trước mỗi ghế có một bàn dài, trên bàn bày đặt thức ăn rất phong phú, cũng có một thị nữ thường xuyên túc trực rót rượu, cũng không tránh khỏi vị những khách nhân đang xem vũ đạo thỉnh thoảng ăn đậu hũ, thậm chí còn có thị nữ đã sớm bị khách nhân kéo vào lòng giở trò đùa giỡn, mà thị nữ này còn rất hưởng thụ lấy lòng, toàn bộ bầu không khí trong đại sảnh mười phần hương diễm náo nhiệt.

Sau khi tiến vào, vị đại hán say kia bị Vân Thiên Hà coi như bụi bặm chồng chất ném qua một bên ngủ vùi, Vân Thiên Hà trọng điểm quan sát vị trí chủ tọa trong yến hội.

Chỉ thấy chủ tọa có hai bàn, trong đó một bàn chính là một đôi phụ nữ trung niên nhân, người nam chỉ tỏa ra cỗ chính khí dương cương, khuôn mặt kiên nghị, ngồi thẳng thắt lưng, có cỗ khí tức mà người khác rất ngưỡng mộ mà phụ nhân thì thành thực quyến rũ, phong tư yếu điệu, khí chất ôn nhu ưu nhã, gờ tay nhắc chân đều hiện rõ khí chất cao nhã đặc thù của tầng lớp vinh qua phú quý, danh môn vọng tộc, chỉ là thần tình của nàng nhìn xuống những tân khách bên dưới đã hiện ra một chút tâm tình chán ghét.

Đây hẳn là chủ tân được mở tiệc chiêu đãi rồi.

Vân Thiên Hà nghĩ, lại quay sang quan sát một chủ tọa khác, chủ tọa này cũng có một đôi trung niên nhân và một vị thiếu phụ đang ngồi, trung niên nhân ước chừng hơn bốn mươi tuổi, lớn lên coi như anh tuấn thành thực, khí thế ổn trọng, nhưng nhân thân không hề rời khỏi vị phụ nhân chủ tân ngồi tại chủ tọa bên cạnh, thần sắc càng có chút hèn mọn.

Mà vị thiếu phụ bên cạnh hắn thì càng thêm phóng đãng phong tao, càng làm trò trước mặt nhiều người, quay về phía những vị công tử còn trẻ gửi mị nhãn hút hồn, mắt đưa mày liếc, không một chút kiêng kỵ nam nhân bên cạnh chính mình.

Loại mặt hàng này, vừa nhìn liền biết là nữ nhân thường dùng để chiêu đãi khách nhân trong giới quý tộc Xuất Vân Quốc, cũng tùy ý làm sủng thiếp chơi đùa, mà đây cũng là tập tục của quý tộc Xuất Vân Quốc.

Thấy người trên ghế chủ tọa này, trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi nghi hoặc, trên ghế chủ tọa hẳn không phải là nội đại thần quân cơ A Đài Mông, nếu là con hắc thì còn có thể.

Vậy con cáo già A Đài Mông kia chạy đi đâu rồi?

Đúng lúc này, sau khi vũ khúc giữa đại sảnh hoàn tất, phụ nhân ngồi trên ghế chủ tọa liền đứng dậy nói:

- Á Lỗ Mông các hạ, rất cảm kích người đêm nay nhiệt tình chiêu đãi, chỉ là thời gian không còn sớm nữa rồi, phu phụ chúng ta phải trở về phủ, mong rằng thứ lỗi!

- Phụ nhân A Y Na tôn kích, yến hội cũng chỉ vừa mới bắt đầu, ta còn có chuyện quan trọng cần tuyên bố, phu nhân A Y Na thế nào lại mất hứng như vậy, huống hồ trượng phu Cát Cố Ô các hạ còn đang ngồi, phu nhân A Y Na có thể không thích bầu không khí này, có thể tới hậu đường nghỉ ngơi trước!

Nói xong, Á Lỗ Mông nhìn về phía trung niên nhân Cát Cố Ô cười nói:

- Cát Cố Ô các hạ, tiếp theo còn có càng nhiều tiết mục đặc sắc hơn nữa, hai vị ngày hôm nay làm chủ tọa, há có thể bỏ qua, nhị vị có thể suy nghĩ một chút, không biết ý các hạ như thế nào, hử?

Vân Thiên Hà nghe ra được, trong câu nói của Á Lỗ Mông, tựa hồ có chứa chút ý tứ uy hiếp trong đó.

Quả nhiên sắc mặt vị Cát Cố Ô kia liền âm trầm xuống:

- Á Lỗ Mông các hạ, đêm nay không thấy lệnh phụ A Đài Mông trình diện hiện thân, do các hạ mang theo một vị sủng thiếp chiêu đãi phu phụ chúng ta, đây đã là thất lễ rồi, nếu như các hạ còn muốn cường ngạnh lưu lại phu phụ chúng ta mà nói, ngày mai trên triều, ta sẽ bẩm tấu với bệ hạ, A Đài Mông đã trẻ như vậy, vẫn còn đang bận rộn đại sự quân quốc, nếu như mời phu phụ chúng ta, lại không thể đến tiếp kiến, hẳn là được khen ngợi mới đúng!

- Sợ rằng, người không đợi được sáng mai gặp bệ hạ, bởi vì sáng mai bệ hạ rất có thể đã băng hà rồi, ta nghĩ đến lúc đó, so Sách vương tử diện hạ kế thừa vương vị nghe lời đệ nghị này của người hẳn là nghĩ rất không tồi, bất quá ta nghĩ, người vĩnh viễn không có cơ hội này nữa rồi, ha ha...

Á Lỗ Mông âm âm cười lớn, lúc này đột nhiên ném vỡ cái chén trong tay, sau một tiếng nổ tan, tân khách bên dưới đều bắt đầu lộ ra tướng mạo sẵn có, lấy binh khí, cấp tốc bao vây phu phụ này vào chính giữa.

393. Chương 396: Nhìn Tận Mắt.

Hiện tại Vân Thiên Hà chỉ có thể dùng bốn chữ "thời gian không đúng" để hình dung tâm tình của chính mình.

Bất quá màn hí kịch này hẳn cũng muốn quan sát một chút, bởi vì hẳn từ trong lời của phu phụ trung niên kia có thể nghe được một ít thông tin liên quan tới A Đài Mông.

Lúc một bộ phận người trong đại sảnh bắt đầu rút binh khí ra vây quanh phu phụ trung niên, sắc mặt phu phụ Cát Cố Ô lại không hề biến đổi, Cát Cố Ô cười lạnh nói:

- Á Lỗ Mông, người dám can đảm động thủ với một vị lý chính đại thần sao?

Lúc này, trên mặt Á Lỗ Mông đột nhiên nở nụ cười vô cùng hèn mọn, nhìn sang phu nhân A Y Na bên cạnh cười nói:

- Tại hạ có chức tước thấp hơn, đương nhiên không dám giết người, bất quá bắt nhốt lại, làm một ít chuyện quỷ không biết thần không hay, mà loại việc này ta lại rất sở trường, huống hồ ta đối với phu nhân A Y Na thực sự ngưỡng mộ đã lâu, đêm hôm nay ta có thể thay người an ủi vị tiểu mỹ nhân này một chút rồi, ha ha...

- Nếu người dám vượt một cái móng tới xâm phạm ta, gia tộc Tề Á Nặc chúng ta tuyệt đối không bỏ qua cho phụ tử các người!

A Y Na nghe được ngôn ngữ ô uế của Á Lỗ Mông, sắc mặt âm trầm.

Nghe xong lời này, vẻ tươi cười trên mặt Á Lỗ Mông nhất thời cứng đờ, cười gượng nói:

- Đúng vậy, nàng nói không sai, chúng ta xác thực có chút kiêng kỵ Tề Á Nặc gia tộc, bắt quá đó cũng chỉ thành lập trên cơ sở được quốc vương bệ hạ tín nhiệm, chờ sáng mai hoàng đế băng hà, Kiên vương tử bị giết, Sách vương tử lên kế vị, tin tức này truyền đến thì chắc chắn rất nhiều gia tộc sẽ quy thuận chúng ta, mà Tề Á Nặc gia tộc bị cô lập, sớm muộn cũng phải chịu số phận bị chia cắt, mà người, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đồ chơi của ta!

Cát Cố Ô cũng lạnh lùng nói:

- Đám phần tử chủ chiến các người, đừng tưởng rằng phát động bức vua thoái vị chính biến cung đình, tiếp theo trợ giúp Sách vương tử lên kế vị, cũng tại lúc Đại Đường Quốc trong nguy nan, thừa cơ chiếm nuốt thảo nguyên Đại Đường rộng lớn là có thể cùng với La Lan Quốc và Liệt Diễm Quốc cùng thôn phệ chia cắt Đại Đường quốc, đừng mơ mộng hão huyền, hiện tại Đại Đường Quốc tuy yếu thế, nhưng bách tính không đáp ứng, các người phát động chiến tranh xâm lược, chỉ có kết quả bị bại vong!

Nói đến đây, trong thần tình của Cát Cố Ô lộ ra một tia đùa cợt trào phúng, nói:

- A Đài Mông tay cầm quân quyền nam bộ, tại bản quốc diều vô dương oai, dưới một người, trên vạn người, rất uy phong, nhưng bắt quá hẳn chỉ là tay sai cường giả khác, hẳn cho rằng làm việc này không có người nào biết, trước tiên tìm một khôi lỗi kế vị, sau này lại tiếp tục soạn vị chính mình làm hoàng đế, tính toán thực tốt!

Đôi lông mày của Á Lỗ Mông nhíu lại, nhưng vẫn cường tiểu nói:

- Hiện tại người nói những điều này đều đã muộn, đêm nay bày ra thiên la địa võng, muốn chạy đi, đừng vọng tưởng nữa, tốt nhất nên thúc thủ chịu trời, có thể được miễn một ít đau khổ, bắt lấy bọn họ!

Đám người xung quanh lập tức tuân mệnh, nhào tới, bắt quá tại lúc Á Lỗ Mông ra lệnh xong, lại trở về chỗ ngồi của chính mình, uống một ngụm rượu, để Vân Thiên Hà từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy, trong lòng nhất thời lưu ý, chỉ thấy tay hắn hơi chạm vào một chỗ nhô lên, hình như là ấn vào cơ quan trận nào đó, nhất thời cả người có vẻ rất khí thế, mà lúc này thần hình giống như đang xem một hồi biểu diễn.

Trong lòng Vân Thiên Hà kết luận, bộ phận cơ quan này nhất định có liên quan rất lớn đối với những nỗ lực được bố trí ngay bên ngoài.

Bởi vì đôi phu phụ Cát Cố Ô tại lúc đối diện với đám người xông tới vậy công lại không hề bị rơi xuống hạ phong. Thủ pháp công kích của Cát Cố Ô rất sạch sẽ lưu loát, công phu của A Y Na thì trong ưu nhã không mất phần sắc bén.

Tuy rằng một người chỉ là Võ Sư cấp chín, một người là Võ Sư cấp tám, thế nhưng những người trong đại sảnh đại thể đều là cấp bậc Võ Sư, chỉ có một Tiên Thiên, hai phu phụ bọn họ ứng phó cũng không phải vất vả mười phần, mà những người đang vây công bọn họ, mục đích chính là muốn bắt sống, lại còn cố kỵ không thể lập tức giết chết bọn họ, vì vậy tay chân có chút bó buộc, nhưng có một vị Tiên Thiên uy hiếp, phu phụ hai người không thể nào chạy thoát được.

Xem ra những cao thủ từ Tiên Thiên trở nên, ngoại trừ tên vừa rồi chính mình đã đánh chết cộng với một Tiên Thiên sơ cấp trong đại sảnh hiện tại, những người khác nhất định đã bị A Đài Mông triệu tập tham gia chính biến cung đình.

Trong lòng Vân Thiên Hà suy đoán tới đây, chỉ thấy đôi phu phụ kia đang muốn phá cửa thoát ra, nhưng tại lúc Cát Cố Ô mở rộng cửa thì A Y Na bị cao thủ Tiên Thiên Võ Sư mạnh mẽ bắt lấy lui sang một chỗ, cũng đúng lúc này, bàn tay Á Lỗ Mông đặt trên chốt khởi động cơ quan chuẩn bị nhấn xuống, khoe miệng lộ ra nụ cười gian âm hiểm tàn nhẫn.

Nhưng ngay lúc Á Lỗ Mông thấy Cát Cố Ô phá cửa chạy ra sân, đang muốn nhấn vào bộ phận khởi động cơ quan, đột nhiên hắn cảm giác cái cổ của chính mình bị mãnh mẽ chế trụ đề lên, để hô hấp của hắn có chút gấp gáp, thậm chí sắp hít thở không thông, dùng sức duỗi chân giãy dụa.

Ngay lúc Á Lỗ Mông sắp đứt hơi mà chết, trong ý thức của hắn đột nhiên nghe được thanh âm nói:

- Muốn lưu lại mạng, vậy thì hãy mang ta tới bí thất A Đài Mông để lại tư liệu, bằng không trước sáng mai, ta sẽ biến nơi đây thành địa ngục nhân gian!

- Khụ...

Á Lỗ Mông tại thời điểm tử vong tiếp cận gần như vậy, trong lòng quá mức sợ hãi và dục vọng cầu sinh mãnh liệt làm hắn cảm bản không dám suy nghĩ nhiều, liền dùng toàn bộ sức lực gạt đầu, bàn tay chỉ về phía cửa hông.

Vân Thiên Hà quay đầu thấy Cát Cố Ô bên ngoài sân rộng đã bị vây quanh, lại bị bại lui tới cửa, mà thê tử của hắn sau khi bị vị Tiên Thiên Võ Sư bắt được bắt đầu tiến về phương hướng Á Lỗ Mông chỉ, Vân Thiên Hà kéo theo Á Lỗ Mông, thuận tiện nhả cơ quan.

Lúc này trong sân tức thì vạn tiễn cùng bay, tiếng kêu rên thảm thiết không dứt, rất nhiều người không tránh được trúng tên, thậm chí ngay cả hộ vệ đứng gần đó cũng không tránh khỏi, bị bắn thành con nhím, mà Vân Thiên Hà không tiếp tục để ý một màn này, thừa lúc loạn không ai chú ý tới, liền cấp tốc hướng về phía Á Lỗ Mông đã chỉ.

Vị trí Á Lỗ Mông chỉ trong phủ là một địa phương tương đối lệch, Vân Thiên Hà đuổi theo vị Tiên Thiên Võ Sư kia, sau khi đánh chết, để cho phu nhân A Y Na chạy thoát, liền mang theo Á Lỗ Mông cùng vào bí đạo.

Bí đạo thông ngầm này cũng không phải rất dài, khoảng chừng trên dưới ba mươi bước, Á Lỗ Mông dẫn đường cùng với Vân Thiên Hà đi tới trước một gian bí thất.

Gian bí thất này bị đóng kín, Vân Thiên Hà để Á Lỗ Mông thử dốc vài hơi, nói:

- Mở!

- Ngoại trừ phụ thân ta, không ai có thể mở được bí thất này, ta cũng không biết rốt cuộc bên trong đó có những gì!

Á Lỗ Mông nhận được cơ hội thử dốc, từng ngụm từng ngụm thử ra hít vào nói.

Ầm...

Vân Thiên Hà tự thành trào nắm đầu Á Lỗ Mông, sau đó dùng sức đẩy mạnh vào cánh cửa bí thất, đầu rách máu chảy, khi máu tươi tươi đỏ một chỗ lún vào trong cánh cửa, nhất thời chỗ lún này liền sáng lên.

Lúc này Vân Thiên Hà mới lạnh lùng nói:

- Đừng vọng tưởng kéo dài chút thời gian, đây chỉ là điểm tâm khai vị mà thôi, nếu như sau một khắc cánh cửa này không mở, ta sẽ dùng đến đầu của người để phá nó!

Á Lỗ Mông nghe được, tức thì run run lấy từ trong người một khối ngọc nhỏ, hắn đưa khối ngọc vào chỗ lún, sau đó đẩy mạnh, lập tức nghe được tiếng răng rắc giống như bộ phận cơ quan bị kích hoạt, cánh cửa này liền bị mở ra.

Sau khi vào bí thất, Vân Thiên Hà nhìn quét xung quanh một vòng, nơi này trông giống như thương khố, xung quanh tùy ý cất giữ rượu ngon, trân bảo quý giá, một giá giá cao còn có binh khí và dược liệu quý giá, nhưng không nhìn thấy thứ hắn muốn tìm.

Tuy rằng không học qua phương pháp phá giải cơ quan trận, thế nhưng Vân Thiên Hà dựa theo cấu tạo những cơ quan trận hắn từng vượt qua, đối với cơ quan trận coi như có năng lực nhận biết nhất định. Hắn biết nơi này chắc chắn có những ô ngầm nào đó, vì vậy tỉ mỉ tìm tòi một phen, ánh mắt tập trung vào một chiếc ghế đá rất không bắt mắt.

Thấy Vân Thiên Hà nhìn ghế đá, Á Lỗ Mông hoảng hốt nói:

- Lần này ta thực sự không có cách nào tiếp tục mở sâu hơn trong bí thất này rồi, cha ta cũng không để cho bất cứ kẻ nào tiếp xúc bí thất, nói động chạm linh tinh hắn phải chết, trong bí thất trải rộng vô số kích động và ám khí các loại...

Lúc này Vân Thiên Hà cũng không trông cậy vào hắc đến phá giải, bởi vì hắc cảm giác được người này đang nói thực, vì vậy liền chuẩn bị dùng bạo lực phá giải.

Ầm...

Một tiếng nổ vang, Vân Thiên Hà hướng về phía vách tường mạnh mẽ đánh một chưởng, đất rung nói chuyển, toàn bộ thạch thất bắt đầu rung động kịch liệt. Chỉ thấy trên vách tường cứ như vậy bị Vân Thiên Hà mạnh mẽ đánh vỡ một lỗ thủng, sau đó hiện ra một lỗ ngầm, bụi mù khắp trời.

Vèo vèo vèo!

Lúc này, trong màn bụi mù đột nhiên xuất hiện độc tiễn giống như châu chấu bắn ra, bất quá Vân Thiên Hà đã sớm tránh sang bên cạnh, số độc tiễn kia bắn ra, căn bản không thể vượt qua được góc đứng của hắc.

Vân Thiên Hà đợi khi độc tiễn hoàn toàn bắn xong, bụi mù tan hết, chỉ thấy đằng trước là thông đạo ước chừng vài chục thước, bên trong còn lan tràn màn vụ khí màu xanh nhạt.

Sau khi lấy cây đuốc đốt lên, Vân Thiên Hà cầm lấy một vò rượu, ném mạnh vào trong thông đạo, sau khi vò rượu vỡ tan, lập tức ném mạnh cây đuốc vào trong thông đạo, chỉ thấy một đoàn hỏa diễm phóng lên cao, kể cả ngọn lửa bùng cháy cũng biến thành màu xanh nhạt.

Vân Thiên Hà thấy mật độ khói độc rất lớn, vì vậy lại tới cầm lấy vò rượu khác, ném vào trong thông đạo đang bốc cháy, ước chừng thời gian nửa nén hương, ngọn lửa chuyển sang màu lam nhạt rồi dần dần tắt đi. Lúc này mới chuyển sang A Lỗ Mông, lôi hắc tới trước thông đạo, giơ chân đá mạnh một cước vào mông, Á Lỗ Mông liền bị đá vào bên trong.

- A...

Á Lỗ Mông sợ hãi phát ra tiếng kêu lớn, khi thân thể mạnh mẽ lao vào trong thông đạo, phát hiện cũng không xúc động bộ phận cơ quan trọng, lúc này mới dừng lại, phát hiện chính mình đã đứng tại đầu cùng thông đạo rồi.

Vân Thiên Hà bước theo tiến tới đầu cùng thông đạo, lại phát hiện một cánh cửa, trực tiếp giơ chân đá mạnh vào cánh cửa, mà cánh cửa có vẻ rất yếu, trực tiếp bị đá vỡ đi, nặng nề va chạm dưới mặt đất, rồi lại tiếp tục lấy thân Á Lỗ Mông đá vào trong bí thất.

Mà lần này sau khi Á Lỗ Mông bị đá vào bên trong, đã không còn vận khí như lúc đầu, hắc vừa vào liền xúc động cơ quan, chỉ thấy bốn phi toa xoay tròn từ bốn phương hướng đồng thời bắn tới, Á Lỗ Mông chỉ tránh được ba phi toa, nhưng một chiếc cuối cùng lại đâm sâu vào chân hắc, nhất thời toàn bộ da thịt liền chuyển thành màu xám ngắt, hiển nhiên là trong phi toa có chứa kích độc.

- Cứu ta... Cứu ta...

Đồng thời Á Lỗ Mông lớn tiếng thảm thiết kêu gào, hắc quỳ rạp dưới mặt đất, liều mạng hướng về phía Vân Thiên Hà kêu cứu, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, khí tức dần dần yếu đi, sau đó không còn động tĩnh.

Vân Thiên Hà chỉ lạnh lùng liếc mắt hắc một cái, cũng không để ý nhiều, lúc vào trong bí thất, tỉ mỉ quan sát xung quanh một phen, lúc này mới thỏa mãn gật đầu.

Gian bí thất này mới là bí thất chân chính hắc muốn tìm kiếm.

394. Chương 397: "chính Trị".

Vân Thiên Hà kéo mấy ngăn kéo này ra, chỉ thấy bên trong có mấy phong thư, khi mở ra nhìn một chút, đều là mật tín qua lại giữa A Đài Mông và Vu Thần Miếu, nội dung chủ yếu là chuyện tình bình biến và chính biến.

Không có lòng quan tâm tới những chuyện này, Vân Thiên Hà nhét thư trở lại vút sang bên cạnh, mở phong thư tiếp theo, vẫn là thư của Vu Thần Miếu, vút qua một bên, tiếp tục mở...

Thẳng cho tới khi nhìn hết toàn bộ thư từ bên trong, đều là liên hệ qua lại giữa A Đài Mông và Vu Thần Miếu, cùng với một ít thư từ qua lại với những thế lực nhân vật khác trong nước, nhưng đều có đề tài chung là phương diện chính trị.

Những thứ này căn bản Vân Thiên Hà không có hứng thú, vì vậy liền tiếp tục mở ngăn kéo, bên trong nếu có phát hiện thư tín bí mật hay là tờ giấy các loại gì đó, Vân Thiên Hà kiên trì tiếp tục mở ra đọc lướt qua, nhưng hần lại phát hiện ra tin tức quan trọng, thư từ trong ngăn kéo này không phải liên hệ qua lại giữa Vu Thần Miếu, mà là thư tín tương quan với Đại Đường Quốc.

Đại khái nhìn hai phong, trong lòng Vân Thiên Hà đã đại khái suy đoán được những ngăn kéo khác nhau là do A Đài Mông tự mình phân loại, nói vậy toàn bộ ngăn kéo này là quan hệ bí mật với Đại Đường Quốc.

Có suy đoán như vậy, Vân Thiên Hà lại mở ngăn kéo thứ ba ra, bên trong có rất ít thư từ, bất quá nội dung đại thể là danh sách thủ hạ của hắn, Vân Thiên Hà thành linh phát hiện ra trong danh sách có cái tên Da Đồ Mạn, còn có Tà Linh Giáo.

Tiếp tục mở ngăn kéo bên dưới, bên trong chính là những bí mật phương diện thương nghiệp.

Tiếp tục mở ngăn kéo khác, bên trong là danh sách tên những người cần đối phó, còn có một ít danh sách cự thần có ảnh hưởng lớn tới quân đội, có muốn giết, cũng có mượn hơi, toàn bộ đều được ghi chép rất rõ ràng.

Mở ra ngăn kéo thứ năm, Vân Thiên Hà vẫn chưa phát hiện ra thứ mình cần, bất quá hắn vẫn rất kiên trì, vì vậy mở ra một ngăn kéo cuối cùng.

Khi mở ra ngăn kéo này, Vân Thiên Hà lập tức cảm giác trước mắt sáng ngời.

Chỉ thấy trong ngăn kéo có đặt một ít cổ ngọc, nhìn đồ án và hoa văn, cùng với đồ đằng thì đây chính là Cổ Vu tộc, thậm chí còn có một thứ gì đó thuộc về Linh Tộc, mặt khác bên cạnh những khối cổ ngọc này là vài mảnh da thú có nội dung văn tự, bên trong có một ít địa danh, còn có linh thú thủ hộ, thoạt nhìn giống như địa phương chôn giấu báu vật, nhưng cũng không phải địa phương thuộc Đông Vực.

Không có đầu mối Vân Thiên Hà muốn biết, liền lướt qua những thứ này, thẳng cho tới khi Vân Thiên Hà cầm lấy một quyển do cấm trừ thượng đẳng viết chữ, liền bị nội dung bên trong hoàn toàn hấp dẫn.

Đây là một phần bí chỉ của hoàng đế, có nhắc tới công chúa vào một người thanh niên tên là Vân Ly Thương Hải bỏ trốn, đã tra ra được đang ẩn cư tại Hạ Gia Lạp Sơn, đồng thời lúc đó sinh ra một hài tử, liền phái A Đài Mông đang nắm giữ chức vụ thống lĩnh nội vệ bí mật đến bắt về, bắt sống Vân Ly Thương Hải, mang công chúa và hài tử đó trở về Vương Đô.

Vân Thiên Hà liền cầm bí chỉ thu vào trong người, tiếp tục tìm kiếm trong ngăn kéo, từ bên dưới lại tìm được một phần mật tín có vẻ tương đối lâu năm.

Trong phong thư này có nhắc tới tin tức do A Đài Mông hồi báo đã qua thương nghị, sẽ phái cao thủ trong môn tới hội họp với A Đài Mông, tới Hạ Gia Lạp Sơn truy sát phụ phụ Vân Ly Thương Hải, cũng nghĩ cách mang hài tử Vân Ly Thương Hải tới một trấn nhỏ tại Tuyết Vực giao cho một thương nhân tên là Thành Tùng Thiên, sau khi hoàn thành, A Đài Mông tùy tiện tìm một tiểu nam hài mang về Vương Đô giao cho hoàng đế phục mệnh là được, hậu duệ của Vân Ly thị, chỉ có thể giết, không thể lưu.

Phía dưới bức thư có ký tên là hai chữ "Chính Trị!"

Lúc nhìn xong phong thư này, trong lòng Vân Thiên Hà đã rõ ràng, người nói trong đó chính là phụ thân Vân Sách, nguyên lai gọi là Vân Ly Thương Hải, mà mẫu thân chính là công chúa Xuất Vân, hoàng đế Xuất Vân muốn bắt sống mang về Vương Đô, nhưng A Đài Mông đã liên lạc với một tổ chức, muốn giết chết hai người, mang tiểu nam hài tới Tuyết Vực, chỉ là giữa đường Vân Sách đã chạy trốn, mà A Lỗ Khắc lúc đó áp giải Vân Sách đi quá sợ hãi, không dám trở lại Vương Đô, gia nhập vào Huyết Yên Môn. Liên hệ tới đây, Vân Thiên Hà nghi hoặc, thế nào lại không nói đến mẫu thân Vân Y của hắn. Vì vậy tiếp tục từ trong ngăn kéo lấy ra một phong thư mật, trong phong thư này quả nhiên nhắc tới tình báo của bọn họ không chính xác, Vân Ly Thương Hải có hai người con, một nam và một nữ, nam hài trên đường tới Tuyết Vực đã trốn thoát, nữ hài bị một lão giả Cổ Vu tộc bí mật mang đi, hạ lạc không rõ, yêu cầu nghiêm tra toàn bộ gia tộc Cổ Vu trong Xuất Vân Quốc, nhất định phải truy sát nữ hài tử kia, khi cần, có thể thực hiện diệt tộc!

Vân Thiên Hà đọc xong, tiếp tục nhìn ký tên, vẫn là hai chữ "Chính Trị". Ngày ghi trong hai bức thư này cách nhau thời gian nửa năm.

Xem xong mấy bức thư, Vân Thiên Hà tiếp tục tìm trong ngăn kéo còn có hai phong thư khác, vì vậy lấy ra xem, thấy là do mười năm trước viết, bên trong nói đã thu được tin tức A Đài Mông hồi báo, yêu cầu hẳn phải phối hợp, cấp tốc triển khai hành động, phàm là những Cổ Vu tộc Vân Sách đã từng tiếp xúc, bọn họ sẽ trực tiếp tiến hành diệt tộc, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, để phòng ngừa tiết lộ một ít bí mật, ký tên phía sau vẫn là hai chữ "Chính Trị".

Liên tục vài phong thư đều là ký tên Chính Trị, cùng một người. Vân Thiên cầm phong thư cuối cùng, thấy phong thư này không phải là do "Chính Trị" viết, mà là A Lỗ Khắc có nói Vân Sách trải qua hành động truy sát của Huyết Yên Môn đã thụ thương chạy trốn tới Vương Đô, thỉnh A Đài Mông tra sát trong Vương Đô.

Đến tận đây, Vân Thiên Hà mới đọc xong toàn bộ thư tín trong ngăn kéo, tuy rằng hẳn cũng không quá hiểu rõ vì sao A Đài Mông lại không tiêu hủy những bức thư này, tất cả đều giữ lại hòa hảo, thế nhưng ý niệm giết chết A Đài Mông trong đầu Vân Thiên Hà càng thêm kiên định.

Thu lại các phong thư mật, cũng không dự định ở lại quá lâu trong bí thất này, thời điểm xoay người định rời đi, thấy toàn thân Á Lỗ Mông đã tím tái, sớm khí tuyệt bỏ mình, phun ra một ngụm nước bọt, trực tiếp ra khỏi bí thất.

Sau đó, toàn phủ đệ lộng lẫy bốc lên lửa lớn hùng hực, giống như địa ngục nhân gian!

Trần Tát Đặc!

Đêm nay, cả con trấn nhỏ phồn hoa này đều bị một cỗ sát khí bao phủ, máu tanh lan tràn.

Lúc này, trên trấn một mảnh hỗn loạn, thỉnh thoảng sẽ gặp phải một ít chiến sĩ hắc giáp qua lại trong trấn, từ hướng đông chạy đi.

Mà phía đông trấn, phụ cận một khách sạn, lúc này có hơn mười cỗ thi thể vệ binh mặc ngân giáp ngổ ngang tại chỗ.

Thăng cho tới tận cửa khách sạn, mới thấy một ít thủ vệ mặc ngân giáp càng siết chặt phòng tuyến, lúc này bọn họ đang bị rất nhiều binh lính mặc hắc giáp vây công, rơi vào cảnh khổ chiến.

Trong khách sạn, chỉ thấy một vị tướng quân mặc ngân giáp, râu quai nón rậm rạp, cầm kiếm đứng một chỗ, chăm chú thủ hộ bên người một vị thiếu niên nhìn có vẻ thành thực, mà thần sắc vị thanh niên này thông dong trấn định, không chút rối loạn, chỉ là bàn tay trên mặt bàn đang không ngừng gõ gõ theo tiết tấu nhất định, đang tự suy nghĩ cái gì đó.

Bên cạnh hắn có một vị lão giả khuôn mặt nhỏ gầy, tóc hoa râm, chòm râu dài ba tấc, vẻ mặt vị lão giả này cũng rất bình tĩnh, hình như thế tiến công của đám chiến sĩ mặc hắc giáp bên ngoài không mang đến cho tâm tình của hắn một chút gợn sóng nào.

Chỉ chốc lát, bên ngoài chạy vào một vị giáo quan toàn thân đầy thương tích, bầm bả nói:

- Kiên vương tử điện hạ, thế tiến công của những binh sĩ hắc giáp này rất mạnh, chúng ta không thể ngăn cản được nữa rồi, thỉnh điện hạ trước tiên rời khỏi, chúng ta ở phía sau yểm hộ điện hạ!

Biểu tình Kiên vương tử giống như đã định trước, cười lạnh nói:

- Nếu A Đài Mông không phái cao thủ tới giết ta, như vậy hiện tại sợ rằng đều đang tụ tập tại Vương Đô, hẳn rõ ràng muốn quang minh chính đại phát động chính biến, những binh sĩ này cũng chỉ là đang kéo dài thời gian mà thôi!

Lão giả ngay bên cạnh nói:

- Điện hạ, nếu như chúng ta ở đây thành công hấp dẫn sự chú ý của những cơ sở ngầm do A Đài Mông bố trí, như vậy ba đường binh mã phòng chừng đã tới dưới thành Vương Đô, nếu như Cát Cổ Ô đại nhân không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn cũng đã an bài xong trong Vương Đô, cùng với chúng ta nội ứng ngoại hợp, hiện tại, nếu viện quân không tới, chúng ta phải nghĩ biện pháp đột phá vòng vây mới được!

Đúng lúc này, trong trấn đột nhiên truyền tới tiếng kèn lệnh phát dài, sau khi nghe được thanh âm này, vị tướng quân râu rậm mới thở phào nhẹ nhõm, mở cái miệng rộng nói:

- Viện quân rút cuộc chạy tới, xem ra chúng ta sau khi giết chết đám binh sĩ hắc giáp này là có thể giống trống khua chiêng trở lại Vương Đô rồi!

Lúc này vương tử Xuất Vân đứng dậy, nói:

- Chỉ mong lần loạn Vương Đô này có thể thuận lợi thu phục!

Sau đó, vị vương tử này có ý như vô ý, đột nhiên hướng về phía trên lầu khách sạn nhìn thoáng qua, sau đó mới ra khỏi cửa.

Trong một gian phòng lầu hai, sau khi Mộng Ly đóng cửa lại, vẻ mặt Đường Linh Toa lo lắng nói:

- Tỷ tỷ, Thiên Hà đã đi lâu như vậy rồi, sẽ không có việc gì chứ? Chúng ta đi tìm được không?

Mộng Ly trắng mắt liếc nhìn Đường Linh Toa nói:

- Nhìn xem muội cấp bách chưa kìa, nam nhân của muội hiện tại có tu vi gì, hơn nữa tâm tư của hần giáo hoạt hơn cả hồ ly, nếu như không phải võ giả đã ngoài cảnh giới Vô Thánh Nhân Cảnh, không còn ai giữ được hần lại, muội yên tâm!

Tầm Nguyệt nói:

- Chúng ta cứ ở đây chờ đợi tới khi hần trở về sao?

Mộng Ly lại nói:

- Chuyện đêm nay, ta đến bây giờ mới chân chính hiểu rõ kế hoạch của tên kia, còn có những lời hần nói trước kia đi, tâm tư của hần quả thực cẩn thận đáng sợ, nguyên lai trong thời điểm đi lại trong trấn, hần đã phát hiện ra rất nhiều điều kỳ quái, chúng ta bị thương nhân vây quanh cũng là có người kích động, tại lúc chúng ta vừa mới vào thành thì đã có người tại chỗ bí mật gần đó bố trí, hơn nữa cộng thêm vị Vương tử Xuất Vân Quốc cũng đi qua trấn này, chúng ta bị người ta lợi dụng một lần, trở nên nổi bật gây sự chú ý cho người khác, tự nhiên cũng sẽ gây chú ý đối với vị Vương tử kia, nảy sinh hiếu kỳ và ngờ vực vô căn cứ đối với chúng ta, do đó sẽ dừng lại gần đây quan sát!

Đường Linh Toa nghe được, mơ hồ nói:

- Vậy sau đó thế nào đây?

Tầm Nguyệt nói tiếp:

- Nhưng tỷ tỷ người đã quên nói một điểm, vị vương tử kia hình như cũng là người lành nghề bố cục, hần dừng lại ở đây quan sát cũng là có ý, mà chúng ta bắt quả chỉ là cái có nhỏ nhỏ hần thuận thể mượn dùng mà thôi, đây là một bố cục mưu kế liên hoàn, rất trùng hợp, nhưng cũng rất xảo diệu. Xem ra vị Vương tử điện hạ kia cũng là một người trí tuệ trác tuyệt!

- Ai, không thể trách được Nhân Tộc có thể trong thời gian ngắn như vậy liên phát triển lớn mạnh, cũng thống trị thế giới này, trí tuệ của bọn họ, còn có thủ đoạn, xảo hoạt, quả nhiên các chủng tộc khác không thể nào so sánh được. Ngày hôm nay ta chính thức thể nghiệm rồi, có một số việc, ngoại trừ vũ lực, dùng trí tuệ cũng có thể giải quyết hoàn mỹ!

Mộng Ly không khỏi thở dài nói.

- Hi hi, tỷ tỷ, người hiện tại không nên phản đối Thiên Hà nữa, nên bội phục hần mới phải!

Đường Linh Toa hài hước nhìn Mộng Ly nói:

- Sau này tỷ tỷ khẳng định sẽ thích hần!

- Phi phi, muội hiện tại đều đã là vợ có chồng rồi, thế nào còn nói những lời này, muội không ăn giấm? Muội sẽ không sợ nam nhân của muội trong một đêm nào đó bị người ta đoạt mất hay sao?

Mộng Ly trợn mắt nhìn Đường Linh Toa.

- Hừ, đoạt đi thì có làm sao? Tâm tư của hần, muội so với hai tỷ đều hiểu rõ hơn nhiều!

Đường Linh Toa hiện rõ vẻ mặt hạnh phúc nói.

Về mặt Mộng Ly không có bao nhiêu biểu tình, nhưng ngoại việc lại ê ẩm nói:

- Yêu, xem ra ta cũng nhìn lầm rồi, muội muội ngươi cũng là một tiểu hồ ly giả hoạt!

Tầm Nguyệt đột nhiên nhìn Đường Linh Toa nói:

- Muội muội, vậy muội nói chúng ta hiện tại nên thế nào?

- Ở chỗ này chờ hần trở về!

Về mặt Đường Linh Toa có chút mê giai nói.

Thấy biểu tình này, Long nữ tỷ muội triệt để hết chỗ nói.

395. Chương 398: Một Đêm Đỏ Rực!

Đêm, bị giật mình tỉnh giấc, bắt đầu sôi trào.

Vương Đô bắt đầu hỗn loạn, rất nhiều quân sĩ nghe được tiếng trống quân kịch liệt vang vọng, vội vã mặc khôi giáp chạy ra khỏi cửa, đây chính là hiệu lệnh tập trung của tướng quân, tuyệt đối không được chậm trễ.

Trong thành có chút hỗn loạn, bách tính không biết đã xảy ra chuyện gì, đều trốn trong nhà đóng chặt cửa sổ. Đường phố vốn vắng vẻ tĩnh lặng nhưng hiện tại có thể thấy được binh sĩ thủ vệ dồn dập chạy quanh, bọn họ đều hướng về một chỗ tập trung, chính là Vương cung Xuất Vân Quốc.

Trong một đêm hỗn loạn này, tiếng sát phạt và mùi vị máu tanh dần dần lan tràn khắp nơi trong vương cung, nơi này giống như một mảnh Tu La tàn sát tràng, rất nhiều binh lính Xuất Vân Quốc, tại lúc ban ngày còn là chiến hữu, thế nhưng trong một đêm hỗn loạn như hôm nay lại biến thành địch nhân sống chết, tại đêm hôm nay điên cuồng tàn sát lẫn nhau.

Mà trong cuộc chiến sát phạt khắp cung đình này, không một ai cảm thấy được, một bóng u linh, giống như tử thần thu gặt sinh mệnh, nơi nào hần đi qua, kẻ nào ngăn cản hần, rất cả đều bị thu đi sinh mệnh, mục đích của bóng u linh này chính là hạch tâm, nơi khởi xướng và lan tràn của cuộc tàn sát đầm máu này.

Trận chém giết bên trong vương cung còn kịch liệt thảm thiết hơn hần so với cuộc chiến đoạt thành bên ngoài, bởi vì tới nơi đây, binh sĩ đã biến thành tồn tại như kiến hôi, ngoài trừ tuân lệnh ra ngoài thành ra, đã không còn một chút tác dụng ảnh hưởng tới tình hình chiến đấu nơi đây, bởi vì tập trung tại hoàng cung đều là những cao thủ tinh nhuệ nhất trong Vương Đô Xuất Vân Quốc.

Sở dĩ Vân Thiên Hà có thể ra vào phủ đệ A Đài Mông giống như chỗ không người, nơi bình thường vốn vô cùng sâm nghiêm, phá hủy bí thất của hần, giết con hần, đây cũng là do sự trùng hợp do A Đài Mông phát động chính biến hôm nay, cũng là kết quả mang theo cao thủ tới bức vua thoái vị.

A Đài Mông chưa từng biết, tại lúc hần còn đang mộng tưởng trở thành hoàng đế, thành lập khôi lỗi nắm chính quyền, có một khách nhân từ bên ngoài tiến vào xào huyết của hần, chặt đứt tử tôn hần, để hậu viện của hần bốc lên liệt hỏa hừng hực. Mà ở phía sau, A Đài Mông còn đang đắc ý cười lớn điên cuồng. Tâm tư của hần đã bị hành động giành ngai vị quá mức dễ dàng sinh ra cảm giác hưng phấn cường liệt, trở nên có chút điên cuồng, thậm chí có chút biến thái.

Trong trung ương hoàng cung to như thế này, khắp nơi đều là thi thể thị vệ, một nhóm hắc y nhân che mặt đã bị quyền thế hoàng tâm ảnh hưởng, thu hoạch sinh linh cản đường. Tại nơi nào bọn họ đi qua, lưu lại chỉ là những thi thể thị vệ cung đình, còn có máu tươi và chân tay cụt đứt, còn có những thi thể xích lôa, bị chà đạp vô cùng thê thảm.

Giết chóc còn đang tiếp tục, điên cuồng trình diễn vũ đạo đầm máu.

Trong Quần Lạc cung, nơi này có ba tiếng nổ rung trời không ngừng vang lên, có thanh âm phòng ốc sụp đổ, tại chân chính cường đại giống như cự chùy khổng lồ ép xuống, sản sinh tiếng nổ vang trời, có tiếng rít gào gầm thét của kinh phong cường đại do tuyệt thế cao thủ quyết đấu phát ra.

Những cao thủ tinh nhuệ nhất Vương Đô, phần lớn đều tụ tập hết nơi này, một bộ phận lấy danh nghĩa bảo vệ hoàng đế, mà một bộ phận khác cũng đang tiến hành chức tranh giết chóc bức vu thoái vị, song phương chiến đấu kịch liệt, thảm liệt chưa từng có. Tính phá hủy nghiêm trọng tràn ngập khắp nơi.

Lúc này, trong khắp ngõ ngách, có một lão giả, còn có hai trung niên nhân nghiêm mật hộ vệ một vị lão giả nhân tuổi gần sáu mươi tuổi, anh khí lộ, pha vẻ uy nghiêm hoàng giả. Người này chính là hoàng đế Xuất Vân Quốc. Trên mặt hắn mang theo vẻ phần nộ cực độ, mà trong đôi mắt cũng không ngừng lộ ra vẻ bi ai vô cùng bất đắc dĩ.

Trong lòng hắn vô cùng thống khổ, nhưng biểu tình hắn lúc này vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ là gắt gao trừng mắt nhìn về phía trước hơn năm mươi bước, một vị chất tử đã mặc hoàng bào, đầu mọi hoàng quan, không mang theo chút cảm tình nhìn vào chính mình, chỉ chờ chính mình bị giết chết rồi nổi nghiệp vị.

Đúng vậy, người này chính là cháu trai hắn, là hài tử của muội muội hắn, hắn đối với kẻ này vô cùng từ ái, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với nhi tử thân sinh của chính mình.

Nhưng mà cho tới bây giờ hắn không ngờ tới, sự quan ái của hắn lại đổi lấy sự phản bội, còn có thống khổ vô tận.

Mất thấy cao thủ hộ vệ chính mình tử thương thảm trọng, đại thế đã mất đi, lúc này trong ánh mắt hoàng đế lộ ra vẻ bi ai nồng đậm, nhìn chất tử của chính mình, thanh âm cũng rất bình tĩnh nói:

- Sách nhi, vì sao cháu phải làm như vậy, năm đó cháu ngộ sát Đại vương tử, ta cũng không trách tội, sau đó nhị vương tử cũng đột nhiên bệnh chết, ta cũng chưa bao giờ hoài nghi, ngày hôm nay, cháu nói cho ta, cái chết của nhị vương tử có phải là do cháu làm hay không?

- Ha ha ha, lão già kia, ngươi hiện tại nói gì cũng đã muộn rồi, không sai, là ta làm! Ta không phải là người sinh ra, tự nhiên không có duyên với ngôi vị hoàng đế, chỉ khi bọn họ chết đi, ta tự nhiên có cơ hội rồi, giặc ngộ đi lão già! Sau khi ngươi chết, ta sẽ hậu táng ngươi!

Lúc này, nụ cười của Sách vương tử có chút dữ tợn.

- Người!

Thân thể hoàng đế lão đảo một cái, ngón tay rung động chỉ vào người chất tử đã có chút điên cuồng vặn vẹo, thất thanh nói:

- Ta đã yêu thương ngươi như vậy, đối đãi với ngươi giống như nhi tử thân sinh của mình, lẽ nào ngươi làm ta loại chuyện này, không cảm thấy một chút áy náy trong lòng sao?

Lúc này, đứng bên cạnh Sách vương tử, một vị lão giả khuôn mặt gầy, ẩn chứa vẻ thâm trầm, trong đôi con mắt lóe lên tinh quang, đột nhiên ha ha cười nói:

- Bệ hạ, tại lúc ngươi băng hà, ta sẽ nói cho ngươi một bí mật to lớn, lúc ngươi nghe xong bí mật này, rất có thể sẽ trực tiếp ngã xuống bất tỉnh rồi, ha ha ha...

- Vì sao phải ngã xuống bất tỉnh?

Sách vương tử bên cạnh hí hửng cười nói.

Lão giả cười nói:

- Bởi vì sau khi bệ hạ nghe được bí mật này, nhất định sẽ tức giận tới phun máu mà chết, tự nhiên ngã xuống bất tỉnh, ha ha...

- A Đà Mông, ta đã sớm biết ngươi lòng muông dạ thú, nguyên lai tất cả những điều này là do ngươi bày ra, Sách nhi của ta cũng là người dạy dỗ, ngươi sẽ không thành công đâu, con dân Xuất Vân sẽ không nhận thức tên phản đồ như ngươi!

Lúc này hoàng đế nhìn lão già kia, có chút phần nộ kích động nói.

Nguyên lai, lão giả đứng bên cạnh Sách vương tử, chính là A Đài Mông.

Về mặt A Đài Mông vô cùng đắc ý, điên cuồng cười lớn, nói:

- Bệ hạ, năm đó ta đưa muối muối hiến cho ngươi, thậm chí ngay cả một vị sủng thiếp bên cạnh chính mình cũng hiến cho ngươi, nếu không phải ngươi vì sắc hồng đầu, hơn nữa cộng thêm công phu của nàng ta rất cao, tại trên giường giúp ta thổi chút gió thì sao có hôm nay...Quả thực không uổng công ta khổ công bố trí bao nhiêu năm như vậy!

Nghe xong lời này, hoàng đế tựa hồ chịu phải đả kích cực lớn, thân thể lão đảo, được hộ vệ đỡ lấy, thất thanh run run chỉ vào A Đài Mông nói:

- Nghịch thần, nguyên lai ngay cả thân muối muối của mình mà ngươi cũng, trách không được hoàng nhi, phụt...

Vừa nói, hoàng đế phun ra một ngụm máu tươi.

- Ha ha, năm đó nếu như không bí mật khống chế nàng, vậy thì nàng sẽ không làm theo ta nói, giúp ta làm một ít chuyện như vậy hay sao, oa ha ha...

Hoàng đế lại phun ra một ngụm máu tươi, lúc này, vị hộ vệ trung niên đỡ hoàng đế, cuộc tranh đấu trong sân đã bắt đầu nghiêng về phía A Đài Mông, các cao thủ bên phía hoàng đế đã bị lần lượt đánh gục, mà bên phía A Đài Mông ngoại trừ mấy người bị thương, một người đã chết, thực lực vẫn còn rất mạnh.

Thấy bộ dáng hoàng đế phun máu tươi, đại thế đã mất, tâm lý của A Đài Mông lúc này còn có sự vui vẻ, sự vụn vặt cực độ lan tràn, trong lúc đắc ý cười điên cuồng, hắn lại nói:

- Bệ hạ, trước khi giúp ngươi đi, ta còn có một bí mật nói cho ngươi nghe, kỳ thực chất tử mà ngươi vẫn thương yêu giống như nhi tử thân sinh cũng chỉ là một hàng giả mà thôi, là năm đó ta tùy tiện tìm một nam hài tại sơn thôn giả dạng, một nhà muối muối và muối phu của ngươi, từ hơn hai mươi năm trước đã bị giết khẩu, a ha ha...

- Cái gì, ngươi!

Hoàng đế vừa mới nghe lời này, cảm giác thiên địa xoay tròn, tại giờ khắc này, khí lực toàn thân hắn tựa hồ đã hoàn toàn biến mất, hắn tại chỗ kinh hồn bạt vía, thống khổ và bị thương liên tục trùng kích, để hắn đã sắp tới mức dầu hết đèn tắt rồi.

Ầm...

Nhưng đúng vào lúc này, trong tiếng cười điên cuồng của A Đài Mông vang vọng không gian, có một thân thể nặng nề bay qua rơi xuống, nằm yên không nhúc nhích dưới chân A Đài Mông. A Đài Mông vừa thấy, nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại.

Hắn biết, người vừa ngã xuống trước mặt hắn, chính là cao thủ cung phụng của hắn, thực lực võ đạo ít nhất cũng là Tiên Thiên đỉnh phong, là do hắn phái đi thanh trừ dư孽 hoàng thất, thế nhưng hiện tại giống như một đồng bùn nhão nằm thẳng cẳng trước mặt hắn, đã là một thi thể không còn chút hơi ấm, thấy một màn này, sắc mặt A Đài Mông đại biến.

Ầm...

Ngay sau đó, lại một thân thể bay qua rơi xuống dưới chân hắn, người này cũng là cao thủ cấp bậc Tiên Thiên đỉnh, vị cao thủ này vừa mới bị đánh thương nặng hất văng tới đây, lúc này trong miệng hắn phun máu tươi, ôm chân A Đài Mông nói:

- Đại nhân, Đại Tông Sư, một người, chúng ta không phải đối thủ!

Nói xong, liền khí tuyệt bỏ mình.

Ầm...

Lần này xung quanh đột nhiên vang lên tiếng nổ chói tai, không gian xung quanh rung động kịch liệt. A Đài Mông nghe được thanh âm này, thân thể hắn cũng theo đó run rẩy, bởi vì hắn thấy được một thi thể

lại tiếp tục bay tới, giống như một viên cự thạch, nặng nề nện dưới mặt đất trước mặt hắn, tạo dưới mặt đất một hố thật sâu thật to, từ lâu đã khí tuyệt bỏ mình.

Cao thủ Tiên Thiên Đỉnh, hiện tại chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, đã bị giết chết ba người rồi, rốt cuộc là ai, không ai thấy động thủ như thế nào, nhưng mấy cỗ thi thể chảy máu đầm đìa lại xuất hiện trước mặt hắn.

Ý niệm điên cuồng đặc ý trong lòng A Đài Mông lúc này lại bị sự sợ hãi run rẩy thay thế, hi vọng của hắn không khỏi ký thác lên người hai cao thủ cấp Tông Sư đang quyết đấu với cao thủ hộ vệ của hoàng đế, nhưng hai người này đang bị người của hoàng đế bám trụ, căn bản không có khả năng phân thân đến đối phó một cao thủ Đại Tông Sư ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó.

Tông Sư và Đại Tông Sư, một bên là trung kỳ, một bên là hậu kỳ, cảnh giới vẫn chỉ là Tông Sư, thế nhưng sự khác biệt về thực lực, vẫn như cũ không thể so sánh được.

- Là ai, rốt cuộc là ai tới phá hỏng chuyện tốt của ta?

Cục diện chuyển biến như vậy, làm cho A Đài Mông ý thức được không ổn, hắn điên cuồng gào thét.

- Người tới lấy tính mệnh của người!

Lúc này, trong bóng tối truyền tới thanh âm lạnh lùng bình tĩnh, thanh âm này mang theo một cỗ luật động, phẳng phất như làm cho thiên địa phát ra ba động hưởng ứng rung động này, làm cho tâm thần mọi người nơi đây đều bị rung động theo.

Sắc mặt A Đài Mông trầm xuống, cỗ khoái ý và điên cuồng ngay vài hơi thở trước đây, hiện tại đã sớm trôi sạch sẽ, còn lại bây giờ chỉ là sợ hãi và sợ hãi!

Một vị cao thủ cấp Đại Tông Sư, hoàn toàn có năng lực xoay chuyển cục diện hắn vô cùng vất vả mới làm được, có thể làm cho bên phía hoàng đế lật mình phản kích ngược lại.

396. Chương 399: Diệt Môn

- Ngăn cản người này, bất luận trả giá bao nhiêu, trước tiên giết chết hoàng đế!

Chỉ là, thanh âm của hắn vừa mới dứt, lúc này một gã thủ hạ chạy vội tới, toàn thân nhiễm máu đỏ tươi, run giọng nói:

- Đại nhân, đại sự không ổn, Kiên vương tử chia quân ba đường vây quanh Vương Đô, quân ta tổn thất thảm trọng, Cát Cố Ô triệu tập người của gia tộc Tề Á Nặc, giết phòng vệ chúng ta, mở cửa thành, hiện tại Kiên vương tử đã giết tới hoàng cung, chúng ta sắp đỡ không được nữa rồi!

- Cái gì!

A Đài Mông vừa nghe lời này, sắc mặt lần thứ hai vắn vẹo, hắn điên cuồng rống to hơn:

- Cát Cố Ô thế nào còn sống, đây là vì sao?

- Đại nhân, phủ đệ của người hiện tại đã bị lửa lớn thiêu trụ, người trong phủ không còn một ai còn sống trốn đi!

Vị thủ hạ kia tiếp tục nói.

Phụt!

A Đài Mông vừa nghe lời này, máu tươi chảy như điên, ngửa mặt lên trời rống to hơn:

- Là ai, rốt cuộc là ai? Vì sao hắn muốn làm như vậy?

- Khi người mang đến cho người khác thống khổ diệt tộc, người chưa từng nghĩ đến báo ứng, máu tươi nhiễm đỏ tay người, người sớm muộn gì cũng phải trả lại!

Lúc này, thanh âm trong bóng tối đã tiếp cận nơi này rất gần.

A Đài Mông mở to con mắt huyết hồng nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy trên đỉnh một gian nhà, lúc này có một thân ảnh người trẻ tuổi đang lẳng lặng đứng đó, gió đêm thổi qua, áo choàng sau lưng hắn bay phất phới, nhưng qua con mắt A Đài Mông lại giống như tử thần thu hoạch sinh mệnh, bởi vì A Đài Mông nhìn thấy được, tử thần đang nở nụ cười thôn phệ linh hồn về phía chính mình.

- Giết hắn, giết hắn cho ta!

A Đài Mông gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh trên nóc nhà, giống như bệnh tâm thần điên cuồng gào thét.

Chỉ là, bốn vị cao thủ Tiên Thiên thủ hạ của hắn đã chết sạch, hai vị Tông Sư bị người bám trụ, những người còn lại chỉ đạt tới cấp bậc Võ Sư, lúc này đã sớm bị sự sợ hãi trong lòng chi phối, thậm chí bảo toàn tính mệnh của chính mình, còn ai nghe theo mệnh lệnh của hắn, thấy đại thế đã mất, giống như chim mất tổ bay đi tứ tán.

Đây là kết cục của những kẻ phản loạn khi thất bại, nhân tâm con người, khi hắn còn uy thế thì sẽ có người phất cờ reo hò, nhưng tại thời điểm hiểm nguy lại bỏ rơi chạy tứ tán, căn bản không có bất cứ lực ngưng kết nào.

Hiện tại A Đài Mông đã sớm bị rơi vào tình cảnh bỏ rơi, hắn giống như một con ngốc điên đã bị vật hết lông cánh, cũng chỉ có thể kêu lên vài tiếng thảm thiết.

Lúc này, hắn nghĩ muốn chạy, vì vậy liền bỏ chạy đi!

Nhưng điều này thực sự phí công, hắn giống như một con gà con, bị liệt ưng bắt lấy, kết quả chỉ có một...

Lúc này, thân ảnh trên đỉnh tòa nhà giống như một mũi tên nhọn, tại thời điểm hắn mới chạy được vài bước đã nhảy tới gần, tốc độ chạy trốn của hắn mặc dù nhanh, thế nhưng tốc độ của liệt ưng lại càng nhanh hơn, mà trong lúc hắn bỏ chạy cứ nhiên còn mang theo một tia giảo hoạt, tại lúc thân ảnh kia nhảy tới gần, liền xoay ngược lại nặng nề phát ra một quyền, đến gần thân ảnh kia.

Nghĩ không ra lão già này cứ nhiên cũng có thực lực Tiên Thiên Võ Sư!

Vân Thiên Hà chỉ cười nhạt, quyền ý dần dần vận chuyển, không hề né tránh, ba đạo khôn ẩn phụt ra, mang theo một cỗ ý chí tinh hàn phô thiên cái địa ập tới, một kích của A Đài Mông cũng chỉ giống như trẻ con học quyền, không có một chút lực lượng uy hiếp nào.

Ầm...

Một tiếng nổ, tại lực lượng trong khôn ẩn nặng nề đè ép, ngay cả một hiệp A Đài Mông cũng không thể chống đỡ được, thân thể giống như điều đứt dây bị Vân Thiên Hà đánh một chưởng văng đi mấy trượng, nặng nề va vào một vách tường, tường ầm ầm sập đổ.

Vân Thiên Hà không dự định trực tiếp giết hắn, bởi vì hắn còn có chút chuyện muốn hỏi. Hắn chậm rãi tới gần, A Đài Mông trọng thương muốn đứng dậy, thế nhưng lại vô lực nửa quỳ xuống đất, máu tươi tràn ra.

Vân Thiên Hà đi tới, ngồi xổm trước mặt A Đài Mông nói:

- Dù sao ngươi cũng chỉ là dùng bị người người khác lợi dụng làm tay sai mà thôi, nếu muốn chết, hà tất không thoải mái một chút nói ra những kẻ đã lợi dụng ngươi là ai, bọn họ không cho ngươi đảm bảo sinh mệnh, ngươi cũng không cần phải vì bọn họ tiếp tục cống hiến hết mình, nói đi, năm đó người sai người truy sát cả nhà Vân Ly Thương Hải là ai, còn sai người phối hợp diệt những gia tộc Cổ Vu tộc Bộ Viễn Thị, Thiên Mang Thị, còn có Vệ thị là môn phái nào tổ chức nào? Cái tên Chính Trì là tên thực hay chỉ là danh hiệu?

Vừa nghe những lời này, A Đài Mông mở to hai mắt, gắt gao trừng lớn nhìn Vân Thiên Hà:

- Ngươi tới bí thất của ta?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Ngươi đã không phá hủy những bức thư này, nhất định là muốn dùng mật tín này giữ một mệnh cho chính mình, hoặc là tìm một tổ chức càng mạnh hơn nương tựa, dùng mấy thứ này làm nước cờ thất thế trong

tương lai, ta nói không sai đúng không? Người hiện tại đã ra nông nổi như vậy rồi, ngay cả ta không giết người, Kiên vương tử kia, hoàng đế, còn có bách tính Xuất Vân Quốc cũng sẽ giết người, đại trượng phu muốn chết cũng nên lừng lẩy một chút, người hần là đã nghĩ tới ngày hôm nay, so với việc chết uất ức giống như con chó bị người ta vứt bỏ, không bằng lấy ra một chút khí khái kiêu hùng, kéo theo bọn hần làm cái đệm lưng cùng người đi con đường bên kia, chẳng phải khoái hoạt?

A Đài Mông nghe được mấy câu nói này, như bị khơi dậy tâm huyết, đột nhiên phá lên cười, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Cuộc đời này của lão phu, vẫn bị người ta coi như con chó, công cụ, chẳng bao giờ được người cho là kiêu hùng. Người là người thứ nhất, tốt, ta nói cho người, người kia tên là...

Thế nhưng, giữa lúc A Đài Mông muốn nói ra, lúc này hai vị cao thủ Tông Sư giao thủ với hộ vệ hoàng thất đột nhiên bỏ rơi đối thủ.

Cấp tốc không gì sánh được hướng về phía hai người. Mục tiêu của bọn họ không phải là Vân Thiên Hà, mà chính là A Đài Mông đang muốn nói ra bí mật.

Vân Thiên Hà cảm ứng được biến hóa đằng sau, lập tức quay ngược người lại, tại lúc một cao thủ Tông Sư đánh về phía A Đài Mông, trực tiếp ngưng tụ sáu đạo khôn ẩn, va chạm với thể tiến công cường hãn của người nọ, lập tức không gian rung động kịch liệt.

Người nọ bị Vân Thiên Hà chấn bật ngược lại, Vân Thiên Hà mắt thấy A Đài Mông bị sóng khí chấn động ảnh hưởng, hấp hối, lúc này tâm trạng lạnh lẽo, quát lớn:

- Nói mau, người xem, người ta đã muốn giết người diệt khẩu rồi!

- Vưu...Vưu...

Khí tức của A Đài Mông lúc này mười phần yếu ớt, nói ra được một chữ liền nghẹn lại.

- Vưu là cái gì?

Vân Thiên Hà thấy cao thủ Tông Sư kia lại nhảy tới, trong lòng tức giận bốc cao, hét lớn một câu, liên tục mười đạo khôn ẩn phun ra, mang theo một cỗ lực lượng kết nối thiên địa, cuồng bạo mãnh liệt đánh thẳng về phía cao thủ Tông Sư áp sát tới gần.

Lực lượng không ẩn giống như lời bạo cửu thiên đánh xuống, tại lúc trong lòng Vân Thiên Hà bốc cao lửa giận, lúc này đại địa rung động kịch liệt, xung quanh nhất thời bị khí lạnh băng hàn bao phủ, vị cao thủ Tông Sư kia dưới ý chí cuồng nộ và lực lượng cường đại của Vân Thiên Hà tập kích, không duy trì nổi hai lần hô hấp, toàn bộ thân thể giống như đứt dây, văng ngược trở lại rơi xuống, không còn phát ra tiếng động, kể cả những kiến trúc nhà cửa phía sau, toàn bộ bị va chạm xô đổ.

Nhưng cứ như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà mười phần phần nộ, hần không cam lòng, thật vất vả mới từng bước từng bước chế tạo được một bầu không khí tốt đẹp như vậy, A Đài Mông đã sắp nói ra bí mật, thế nhưng lại bị người khác ngăn cản phá hủy, vì vậy hần lại nhắm thẳng vào cao thủ Tông Sư đang bị vây khốn quần chân.

Cao thủ Tông Sư này cũng đang muốn thoát khỏi đối thủ tới giết người diệt khẩu, hiện tại Vân Thiên Hà đã trút hết lửa giận lên người hần, liền nhảy tới, hét lớn:

- A Đài Mông muốn nói nhất định là cái tên Vưu Chính Trì, mặc kệ đây là tổ chức môn phái gì, ta nhất định phải khiến nó diệt môn, đêm nay, bắt đầu từ người!

- Tiểu tử không biết tự lượng sức mình, muốn diệt bản môn! Hừ!

Người này cười lạnh một tiếng, nhân thần mang theo vẻ đùa cợt liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, đánh một chưởng đẩy lui đối thủ, xoay người bật nhẹ, định chạy ra ngoài.

Vân Thiên Hà thấy hần muốn chạy, nhân thần lạnh lùng. Ý chí Đại Tông Sư vững vàng tập trung vào người này, thân thể giống như chim ưng vô môi, Vân Thể Phong Khinh Thuật đã được hần phát huy tới cực hạn.

Cao thủ Tông Sư còn lại bị Vân Thiên Hà phóng ra thần hồn ý chí tập trung đồng thời bị công kích, để chống lại cố ý chí tập kích này, thân thể không khỏi hơi lão đảo, mà cùng lúc Vân Thiên Hà giống như mũi tên ngọn nhảy tới, khi khoảng cách rút ngắn xuống còn hai mươi ba mươi bước, vươn thẳng một ngón tay cái về phía người này.

Một cỗ khí tức tử vong băng lãnh lặng yên không một tiếng động, nhưng mang theo lực lượng cuồng bạo so với đạn pháo còn kinh khủng hơn rất nhiều, áp súc thông qua một ngón tay, bắn mạnh về phía sau lưng cao thủ Tông Sư đang chạy trốn.

Người này mới xoay người, nhưng hần cảm giác được một cỗ khí tức cực độ băng hàn vững vàng tập trung vào chính mình, trong lòng không khỏi hơi kinh hãi, hần phát thiện cỗ khí tức tử vong băng lãnh này, dĩ nhiên còn có ý chí rằng buộc cường đại khiến hần muốn tránh cũng không thể tránh được, thế nhưng, hần lại không nhìn thấy khí tức này đến từ nơi nào.

Xoẹt!

Cũng vền vền chỉ là ý niệm lướt qua trong đầu, người này liền cảm giác được khí tức băng hàn xâm nhập vào cơ thể, lực lượng cuồng bạo không gì sánh được, làm thân thể hần giống như bạo tạc nổ tung, nghiêm trọng phá hủy cơ quan nội tạng của hần. Từ trước ngực tới sau lưng, bị phá tung một lỗ thủng thật nhỏ, nhưng không có bất cứ giọt máu tươi nào chảy ra.

Thân thể người này rơi xuống đất, hần cố gắng chống mình đứng dậy đi về phía trước hai bước, nhưng lại vô lực ngã xuống.

Thực lực cao hơn hần một tầng, hơn nữa một chỉ Thương Hồn, khoảng cách trên dưới hai mươi bước, nếu như không giải quyết xong, vậy thì Vân Thiên Hà đã uống phí khổ luyện nhiều năm rồi!

- Nói bắt đầu từ người, ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời!

Nhìn người vừa bị Thương Hồn Chỉ đoạt mạng, Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói một câu, lần thứ hai trở về bên người A Đài Mông.

Vân Thiên Hà nâng hần dậy, cái mũi tham lam của hần hít vào thật nhiều, cực độ yếu ớt, thấy không còn hi vọng, liền thả hần xuống, đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Nghĩ không ra cuối cùng cũng bị người diệt khẩu, chết uất ức như vậy, uống công ta xưng người một tiếng kiêu hùng, cuối cùng xem ra người không xứng với hai chữ này!

- Khụ...

Ngay lúc Vân Thiên Hà chuẩn bị rời đi, đột nhiên A Đài Mông lại ho khụ một tiếng, Vân Thiên Hà nghe được thanh âm này, cước bộ kìm hãm, quay đầu nhìn, chỉ thấy A Đài Mông đột nhiên chậm rãi đứng lên, trên mặt mặc dù đầy máu, thế nhưng thần tình thoát nhìn cư nhiên mang theo vẻ kiêu ngạo, trong ánh mắt hần mang theo vẻ tro nguội, nhưng vẫn mở miệng kiên cường nói:

- Cũng là chết, lão phu muốn lừng lẫy một hồi, lão phu muốn vào trong quân, chết trong vạn tiễn!

Nói xong, cước bộ của hần lão đảo bước đi, lúc này tình hình chiến đấu bên ngoài đã sớm kết thúc, thứ chờ hần, chỉ chỉ trăm nghìn tướng sĩ vây kín xung quanh mà thôi.

- Vưu Chính Trì là ai?

Vân Thiên Hà thấy thế, không bỏ lỡ cơ hội hỏi.

A Đài Mông chậm rãi bị tướng sĩ vây tròn xung quanh, không quay đầu lại, thẳng tới khi đi vào giữa đội quân, bị vây chặt, đã mất đường có thể đi, lúc này mới nói:

- Thiên Môn!

397. Chương 400: Răng Nanh Ấc Ma

Mưa tiễn qua đi, A Đài Mông coi như mạnh mẽ, vẫn đứng thẳng người, chết có chút cốt khí!

- Thiên Môn, lại là Thiên Môn a!

Vân Thiên Hà vừa lẩm bẩm hai chữ này vừa cười khê, chỉ là trong nụ cười của hắn lại tràn ngập ý tứ hàm súc người bình thường không thể nào lĩnh hội được.

Thời điểm quay sang, đột nhiên phát hiện có một vị trung niên nhân mặc hoàng bào co rúm người tại một góc không xa, muốn lặng lẽ bỏ trốn, Vân Thiên Hà tiện tay bước tới đè cổ hắn lại.

- Anh hùng, người buông tha ta đi!

Vị Sách vương tử giả mạo này đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Vân Thiên Hà, lộ ra dáng vẻ hèn mọn yếu đuối, lên tiếng cầu xin.

Đúng lúc này, Kiên vương tử mang theo một đội nhân mã hỏa tốc chạy tới, nhìn đông nhìn tây nơi này, hơn nữa đều là thi thể cao thủ, bất quá lúc đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, đôi mắt nhất thời sáng lên, sau khi nhìn thấy rõ dung mạo Vân Thiên Hà, trên mặt đột nhiên cả kinh:

- Là người!

- Hoàng nhi!

Lúc này, hoàng đế yếu ớt kêu to hai tiếng, Kiên vương tử lập tức bước nhanh tới, nắm bàn tay hoàng đế, vành mắt có chút hồng hồng nói:

- Phụ hoàng, hài nhi đến chậm, thỉnh phụ hoàng thứ tội!

Lúc này hoàng đế không để ý tới Kiên vương tử, quay sang chỉ vào Vân Thiên Hà hỏi:

- Người là tử tôn của hắn?

Vân Thiên Hà lộ tên giả mạo Sách vương tử tới trước mặt hoàng đế, thấy bộ dáng gần đất xa trời của hắn, liền ném thẳng Sách vương tử giả mạo xuống mặt đất, thản nhiên nói:

- Những điều này không quan trọng, người chỉ cần biết rằng, vị Sách vương tử này bất quá chỉ là khôi lỗi do A Đài Mông và một tổ chức thần bí tìm tới chuẩn bị mưu đồ giang sơn của người mà thôi. Chuyện đêm hôm nay, là ta tới giết A Đài Mông, vừa lúc gặp phải hắn, ta không cần các người phải cảm kích!

Đúng lúc này, lại có một đội ngũ nhân mã hỏa tốc chạy tới, là mấy đại thần, sau khi đi tới trước mặt hoàng đế, liền quỳ xuống thỉnh tội.

Nhưng một người trong đó xoay mặt nhìn thấy Vân Thiên Hà, liền thất kinh:

- Là người, trong phủ Quân cơ, người thần bí đã cứu phụ phụ chúng ta là người, nàng đã miêu tả dung mạo của người với ta, tuyệt đối không sai được!

Vân Thiên Hà không để ý Cát Cố Ô, chỉ nhìn hoàng đế nói:

- Bất quá, nếu thực sự muốn cảm kích vậy thì hãy rút kỵ binh Xuất Vân khỏi đại thảo nguyên phía đông Kiền Châu Đại Đường Quốc, đổi lại đóng quân đến biên cảnh Tây Nam giáp giới La Lan Quốc, hình thành mục đích kinh sợ La Lan Quốc là được, ta không cần các người và La Lan quốc giao chiến, các người chỉ cần làm bộ dáng là được, lời đến đây là hết, các người cũng không cần quan tâm ta tính toán như thế nào, cáo từ!

Nói xong, thân thể bật nhẹ, liền biến mất trong bóng đêm mịt mù, trong nháy mắt đã không còn hình bóng.

Hoàng đế nhìn bóng lưng rời đi, xuất thần lẩm bẩm:

- Là hắn, là tôn tử của hắn, bọn họ rất giống!

Kiên vương tử nghi hoặc không giải thích được, nói:

- Phụ hoàng, người nói "Hắn" là ai vậy?

- Mọi phụ của ta, bằng hữu tri kỷ của ta, cữu của con!

Hoàng đế khụ một tiếng, thần tình vui mừng, lại nói:

- Bất quá bọn họ còn có tử tôn trên đời, ta cũng an lòng, hoàng nhi, Cát Cốc Ô!

- Có thần!

Cát Cốc Ô và Kiên vương tử đồng thời lên tiếng trả lời, hoàng đế nói:

- Trải qua chuyện ngày hôm nay, ta cũng không sống được bao nhiêu nữa rồi, sau khi xử lý phản loạn biến cố lần này, trong mấy ngày tới sẽ do Cát Cốc Ô chủ trì đại diện đăng cơ cho hoàng nhi, hoàng nhi, lời nói của hài tử kia, con cứ theo đó mà làm đi, A Đài Mông làm ra loại sự tình này, chúng ta cần phải bồi thường quan hệ hòa bình với Đại Đường, có cơ hội ta sẽ giảng với con về cổ sự về cữu cữu con!

Ánh bình minh xua tan hắc ám, mặt trời le lói tia sáng đầu tiên.

Khi phương đông xuất hiện ánh sáng mờ ảo, Vân Thiên Hà đã về tới trấn Tát Đặc, trong trấn trải qua chiến loạn, tại lúc dẹp loạn xong, nhưng khói báo động vẫn còn chưa tắt, rất nhiều binh sĩ vẫn còn đang tiếp tục qua lại trên trấn thanh lý thi thể và đồng hỗn độn, có vẻ rất chỉnh tề ngăn nắp.

Khi Vân Thiên Hà trở lại khách sạn, cùng với tam nữ Mộng Ly, Tầm Nguyệt, Đường Linh Toa hội hợp, Mộng Ly chỉ là đơn giản nói mấy sự tình xảy ra nơi này, liền không để yên bắt Vân Thiên Hà kể lại chuyện của hắn.

Đợi khi Vân Thiên Hà đại khái nói ra chuyện đêm vừa rồi, Tầm Nguyệt đã chuẩn bị một ít thức ăn, Vân Thiên Hà không tiếp tục kể, bắt đầu giải quyết mỹ thực trước mắt, thấy vậy Mộng Ly phiền muộn thốt:

- No chết người!

Đợi khi Vân Thiên Hà ăn xong, mấy người thu thập đồ đạc, liền ra cửa, đi về phía Bắc.

Mấy ngày hôm sau, vây quanh liên quan tới A Đài Mông bị tiểu trừ, phản loạn Xuất Vân Quốc triệt để bình định, Vương tử Kiên kế thừa ngai vị hoàng đế Xuất Vân.

Khi tân nhậm hoàng đế kế vị, thu hồi lại binh quyền nam bộ, ngoài dự đoán của mọi người chính là, hắn không những rút quân đội nguyên bản đóng quân tại biên cảnh đại thảo nguyên Kiền Châu Đại Đường, chỉ giữ lại một bộ phận đóng tại cảnh nội, mà phần lớn binh lực hội hợp với kỵ binh bắc bộ, tạo thành hai mươi vạn thiết kỵ, công nhiên tiến vào chiếm giữ biên cảnh giáp tới tây nam La Lan quốc.

Tân hoàng đế Xuất Vân Quốc có hành động này, làm cho La Lan đế quốc kinh hãi, không rõ ý đồ của hắn, không thể không chậm lại chiến sự với Bắc quân Đại Đường quốc.

Nhưng đối với việc này, tại Đại Đường quốc không những nhắc lên ngọn sóng đáng kể nào, mà sóng ngầm tình thế nguy hiểm bắt đầu khởi động trong nước thoáng cái đã dẹp loạn hơn rất nhiều.

Dưới tình huống kỳ quái như thế này, tự nhiên là có người thích thú, có người phẫn nộ.

Àm...

Một tiếng nổ vang, bàn bị đập nát thành phần mảnh, lúc này, trong một tòa nhà nào đó tại Kiền Châu Đại Đường Quốc, một vị lão giả râu mép dựng ngược, giận không thể kìm chế, nhìn một trung niên nhân phía dưới, trên người còn dính đầy vết máu, trong ánh mắt hầu như sắp phun lửa ra ngoài.

Hắn rít gào như sấm nói:

- Vì sao hai vị đường chủ xảy ra chuyện, không có người nào còn sống trở về, nhưng người lại chạy thoát được, nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, là ai làm?

- Trưởng lão, vốn ban đầu chúng ta cùng với A Đài Mông tiến hành rất thuận lợi, thế nhưng đột nhiên xuất hiện một tên tiểu tử giết người của chúng ta trở tay không kịp, lúc đó tiểu tử kia đã bắt sống A Đài Mông, ép hắn nói ra một ít bí mật về bản môn, A Đài Mông cũng đang định nói ra, kết quả hai vị đường chủ muốn giết người diệt khẩu, nhưng không địch lại được tên tiểu tử kia, đều bị hắn giết chết, ta phải giả chết mới tránh thoát được một kiếp!

Trung niên nhân bất đắc dĩ nói.

- Một tên tiểu tử, giết chết hai cao thủ cấp Tông sư, mà người phải giả chết mới chạy thoát trở về, ha ha...

Vị trưởng lão này âm trầm cười lớn:

- Bị một tên tiểu tử phá hủy đại cục, ngươi còn mặt mũi trở về nói với ta những câu này, đây trách nhiệm không còn một mảnh!

- Trưởng lão, lời nói của thuộc hạ là thật, tu vi võ đạo của tên tiểu tử kia rất mạnh, đã đạt tới cảnh giới Đại Tông Sư hậu kỳ, chúng ta căn bản không phải đối thủ, người cũng biết hai vị đường chủ bất quá chỉ là Tông Sư sơ kỳ!

- Có biết lai lịch của tên tiểu tử kia như thế nào?

Trưởng lão nhíu mày, thần tình ngưng trọng hỏi.

Trung niên nhân nói:

- Tiểu tử này đang điều tra việc ba gia tộc Cổ Vu tộc tại Xuất Vân Quốc bị diệt môn, mà A Đài Mông làm việc không sạch sẽ, để lại đuôi, tại thời điểm hắn chết đi, vẫn nói ra bí mật, bản đứng bản môn, tên tiểu tử kia còn tuyên bố muốn tiêu diệt bản môn!

- Ha ha, một tên tiểu tử chưa dứt sữa, dám phát ngôn bừa bãi muốn tiêu diệt bản môn, lão phu ngược lại muốn nhìn xem hắn có cái năng lực ấy hay không!

Trưởng lão này cười lớn, trong ánh mắt hiện lên một tia giễu cợt.

Đúng lúc này, bên ngoài có một vị thanh niên tiến vào bẩm báo nói:

- Trưởng lão, bên phía Kinh Thành nhận được tin tức, Vương gia mời lập tức vào Kinh một chuyện, Vương gia nói lần này thất bại, phía Đông đã không có kiềm chế, kế hoạch bản môn khống chế chư quốc Đông vực chỉ có thể biến hóa, không thể làm gì khác hơn là mưu đồ phía Tây nam và Bắc cương, thỉnh trưởng lão vào thương nghị!

Trưởng lão nghe xong, nhíu mày suy nghĩ một chút, liền nói với trung niên nhân bên dưới:

- Ngươi lập tức trở lại Tuyết Vực, bẩm báo chuyện này với đại trưởng lão phó tông, việc này hắn tự có định nghị, còn chuyện về tiểu tử kia, để hắn xử lý!

Chờ sau khi ra ngoài, vị trưởng lão này cười lạnh nói:

- Một tên tiểu tử, dám đối kháng với cả một Tông môn, quả thực là không biết tự lượng sức mình, đừng để bản trưởng lão tra được lai lịch của ngươi!

Đại Đường quốc, thành Đường Kinh, Túc Tĩnh Vương phủ.

Lúc này Túc Tĩnh Vương ngồi bên cạnh bàn, thần sắc thản nhiên bình tĩnh uống trà, Tuyết Ông tiên sinh cầm một khối ngọc trong tay thưởng thức, đang tự suy nghĩ cái gì đó.

Một lúc lâu sau, quần sự tén và hội báo:

- Vương gia, đây là tình báo mới đưa tới!

Túc Tĩnh Vương tiếp nhận tình báo, mở ra nhìn, cũng cười lạnh nói:

- Sách lượng xao sơn chấn hổ thật tốt a, La Lan hiện tại án binh bất động, bắt đầu do dự rồi!

Nói như vậy, nhưng trong ánh mắt của Vị vương gia này lại hiện lên một tia cuồng nộ không nhìn thấy rõ, hắn đứng dậy, nói với vị quần sự:

- Bắc Hầu Phủ gần đây có động tĩnh gì? Đồ Nguyên Khách đang làm gì?

Quần sự nói:

- Hai ngày trước, Bắc Hầu Phủ có mấy khách nhân tới bái phỏng, bọn họ ở lại hai ngày liền rồi đi, đã nhiều ngày Bắc Hầu Phủ vẫn không có động tĩnh gì, Đồ Nguyên Khách sau khi vào triều, liền trở về nhà không ra khỏi cửa!

Nghe xong những lời này, trong lòng Túc Tĩnh Vương nghĩ có điều gì không đúng, nói:

- Vị cung phụ Nam Lâm thị trong phủ còn ở lại?

Quản sự nói:

- Vị Lâm Cận Hiên kia một mực ru rú trong Bắc Hầu Phủ, mấy ngày trước còn thấy hoạt động, gần đây thì không có động tĩnh gì!

Túc Tĩnh Vương nhướng mày, nói:

- Vậy khách nhân ngày hôm trước tới bái phỏng có lai lịch gì, bọn họ tới mấy người, đi mấy người?

- Đây là một nhóm năm người, hai nam ba nữ, cũng không giống như người Đông vực, hai năm trước đến Đại Đường Quốc sau đó biến mất không còn tung tích, gần nhất lại trở về, không biết làm cái gì, bất quá thời điểm bọn họ rời khỏi Bắc Hầu Phủ là sáu người!

- Đi về phương nào?

Hai bàn tay Túc Tĩnh Vương đã nắm chặt, nhưng trên mặt vẫn rất lãnh tĩnh.

- Bọn họ ra cửa nam, đi về phía nam, trong sáu người này, hai vị lão giả có tu vi Đại Tông Sư, bốn người thanh niên đều là Tiên Thiên, còn có một thư sinh mặt trắng, căn bản không có võ công, người của chúng ta chỉ theo bọn họ tới cửa nam liền bị bọn họ bỏ rơi, vì vậy không biết đi đâu!

- Khá lắm, thư sinh mặt trắng nhu nhược, ha ha...

Túc Tĩnh Vương đột nhiên nở nụ cười:

- Một tiểu tử giao hoạt quyết sách thiên lý a, cứ nhiên ngay dưới mí mắt bản vương đưa mẫu thân của hắn lặn yên không một tiếng động rồi đi, không còn lo lắng người nhà, hắn càng không kiêng nể gì, bản vương năm đó không giết chết hắn, nghĩ không ra đúng là dưỡng hổ thành họa, nơi chốn phá hỏng đại sự của bản vương. Người này, không chết không được!

Tuyệt Ông nghe xong lời này, đôi lông mày không khỏi nhíu lại, nhưng không mở miệng nói nời nào.

Trong lòng hắn hiện tại đã triệt để chán ghét những chuyện tình tranh quyền đoạt thế này, càng đối với hành vi của tông môn tận đáy lòng có chút căm thù tới tận xương tủy, nếu như không phỉ báng vì quan hệ sư huynh đệ với Túc Tĩnh Vương, cũng có giao tình trước kia, còn có nhiệm vụ sư phụ tự mình giao phó, hắn đã sớm rời khỏi nơi thị phi làm hắn chán ghét này rồi, lánh đời du lịch thiên hạ, tiếp tục tìm kiếm tung tích phụ thân mới là cuộc sống mà hắn muốn.

Vì vậy trong thời gian gần đây, về những hành vi của Thiên Môn, Tuyệt Ông Tiên Sinh luôn hờ hững, chỉ làm một tiên sinh thanh nhàn trong Vương phủ, thuận tiện điều tra nghe ngóng hạ lạc phụ thân, cuộc đời này không thể tận hiếu, chính là tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn.

Túc Tĩnh Vương trầm ngâm chỉ chốc lát, trong ánh mắt hiện lên một tia âm ngoan, cuối cùng nói với quản sự:

- Thông báo cho những người đó, hành động đối với Đồ thị, có thể triển khai rồi. Nếu như một ngày một đêm Đồ thị không giao ra căn nguyên tổ chức kia và những bí mật nắm giữ liền giết một người, thẳng cho tới khi chúng diệt tộc mới thôi!

398. Chương 401: Vấn Vương Của Vu Tổ.

Tại phiên thành địa tông môn từ xa xưa này, mọi người sinh hoạt trong cuộc sống tu luyện không tranh giành, một lòng muốn đột phá cực hạn lực lượng của thân thể, cảm ngộ thiên địa, cầu được trường thọ.

Tại sườn núi, có một lão nhân thả câu bên dòng suối nhỏ, thản nhiên và nhàn nhã.

Trên ngọn núi, đám thiếu niên, mỗi người đều có một vị sư phụ tuổi còn trẻ dẫn đạo, đang luyện tập công pháp cơ bản nhập môn, tiếng hát cấp vang lên liên tục không ngơi tai.

Mà phía sân rộng bên trái, nơi đây có rất nhiều tạ đá, hai gã thiếu niên đang ở nơi này liên tục rèn luyện khí lực thân thể, nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía các thiếu niên đang tu luyện xa xa, về mặt tràn đầy ước ao.

- Bộ Viễn ca, đại ca ca bao giờ mới trở về?

Thiên Mang Ô một mặt nâng tạ đá, một mặt lẩm bẩm nói.

Bộ Viễn Tiến Lâm tức giận nhìn Thiên Mang Ô nói:

- Gấp cái gì, Thiên Hà đại ca là người nói sẽ giữ lời, chuyện hần đã hứa hẹn, chưa bao giờ giờ nuốt lời!

Luyện qua một hồi, Thiên Mang Ô lại nói:

- Dù sao đi nữa chúng ta cũng không có chuyện gì, không bằng đi tìm Tư Vân muối muối và Vệ di học trộm chút y thuật, sau này hạ sơn rồi, bản thân có thể chế được, cứu sống người khác, cũng rất không tồi!

- Đùa giỡn vừa thôi, ta sẽ không học trộm cái nghề này!

Bộ Viễn Tiến Lâm dừng lại, cởi túi tiền buộc tại đùi của chính mình, nhất thời lấy từ trong đó một tiểu kim thử khả ái, sờ sờ vào đầu tiểu kim thử.

Tiểu kim thử nhìn xung quanh một chút, sau đó liền quay tròn từ trên đùi Bộ Viễn Tiến Lâm bò lên, sau đó ngồi xổm trên bờ vai của hần, hết nhìn đông lại nhìn tây, mũi càn không ngừng ngửi ngửi, chít chít kêu lên hai tiếng.

- Có người tới, chúng ta đi thôi!

Bộ Viễn Tiến Lâm nghe được thanh âm của tiểu kim thử, lập tức thu nó lại cất vào trong túi.

Bọn họ vừa mới đi được vài bước, chỉ thấy cách đó không xa có một gã thiếu niên khỏe mạnh kháukhinh, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ, nhất thời nhãn tình sáng lên, bước tới đón nói:

- Tiến Lâm ca, Vô Thương ca, các huynh còn ở chỗ này nha, ta tìm các huynh hơn nửa ngày rồi!

- Nặc Nhĩ Lô Lâm, đệ không tu luyện, tới tìm chúng ta làm gì?

Tiểu kim thử nghịch ngợm từ trong túi bò lên trên vai Bộ Viễn Tiến Lâm, Bộ Viễn Tiến Lâm bắt được nó, ôm trong bàn tay xoa xoa, thái độ đối với Lô Lâm rất lạnh nhạt, trên thực tế hai người bọn họ rất hâm mộ Lô Lâm, có một sự phụ rất lợi hại dạy công pháp, thế nhưng hần lại không chịu quý trọng cho tốt, cả ngày dây dưa với hần muốn học tuần thú thuật gì đó.

Lô Lâm vừa mới thấy tiểu kim thử của Bộ Viễn Tiến Lâm, con mắt nhất thời sáng hần lên, nói:

- Tiến Lâm ca, tiểu kim thử của huynh thuần dưỡng như thế nào vậy? Thực đáng yêu, ta cũng muốn thuần dưỡng một con, dạy cho ta được không?

- Không rảnh, chúng ta còn muốn tiếp tục rèn luyện thân thể!

Bộ Viễn Tiến Lâm tức giận nói, liền tiếp tục bước về phía Nhã Hiên Cư.

Nặc Nhĩ Lô Lâm tựa hồ đối với thái độ lạnh nhạt của Bộ Viễn Tiến Lâm cũng không thêm để ý, ngược lại càng như keo dán dính sát người, chuyển sang Thiên Mang Ô nói:

- Vô Thương ca, các huynh mỗi ngày rèn đúc thân thể, khí lực rất lớn rồi, thế nào không học công pháp nha, nếu không ta len lén dạy cho các huynh công pháp ta đã học!

- Xì, ai học pháp môn của đệ, chính đệ còn học không xong, còn muốn dạy chúng ta, huống hồ đại ca ca nói, chúng ta không thích hợp tu luyện công pháp của Nguyệt Môn, chúng ta phải đợi đại ca ca trở về dạy chúng ta thứ tốt hơn!

Nghe xong lời này, về mặt Nặc Nhĩ Lô Lâm nhất thời ước ao, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói:

- Ta cũng rất muốn bái vị đại ca ca kia làm sư phụ, ta từ rất sớm đã nghĩ muốn học thuần thú thuật của đại ca ca rồi, ta cũng muốn thuần dưỡng một ưng vương thú và mã vương thú đây, chờ một chút, các huynh có nghe ta nói không vậy...

Về mặt Lôi Lâm vô cùng ước ao nói, nhưng nhìn thấy Bộ Viễn Tiến Lâm và Thiên Mang Ô đã nghiêm mặt bỏ đi rồi, lúc này liền cấp tốc đuổi theo.

Ngay lúc ba thiếu niên bỏ đi, lúc này, trên đỉnh Huyền Nguyệt Phong, thân ảnh Miên Nguyệt lẳng lẳng đứng đó, nàng vẫn như cũ để trần đôi bàn chân ngọc, mà nàng cũng không chạm đất, bên cạnh nàng lúc này, có một tiểu nữ đồng hơi chút béo mập, nhìn qua ước chừng khoảng hai tuổi, mái tóc bện hai bên, chỉ mặc một chiếc yếm đỏ màu phấn hồng, cánh tay đôi chân nhỏ bé, khả ái tới cực điểm.

Khác biệt chính là, tiểu nữ đồng có một đôi mắt thâm thúy, thâm trầm, lại lộ ra màu lam nhạt vô cùng mờ ảo và linh động. Trong đôi mắt của tiểu nữ đồng nhìn vào thân ảnh ba thiếu niên bên dưới ngọn núi, đang tự trầm tư.

Lúc này, Miên Nguyệt mở miệng nói:

- Ba thiếu niên này, có hai người là huyết mạch Cổ Vu tộc, tương khối thuần khiết một chút, người còn lại là nửa huyết thống Linh Tộc, từ phẩm tính bọn họ xem xét, hài tử Bộ Viễn Thị tâm trí thành thực thông minh, hài tử Thiên Mang thị hàm hậu giản dị, hài tử Nặc Nhĩ thị kiên nghị chấp nhất, đều có tư chất học Cổ Vu thuật rất tốt, tiền bối có dự định gì?

Tiểu nữ đồng theo thói quen vuốt vuốt tóc của mình, thanh âm non nớt, nhưng lại làm ra vẻ nói:

- Hài tử Bộ Viễn thị này có thể học tập phương pháp Vu linh, hài tử Thiên Mang thị có thể học phương pháp Vu thể, mà hài tử Nặc Nhĩ thị có thể học phương pháp Vu không, bất quá ta hài lòng nhất chính là hài tử Tư Vân có nửa huyết mạch Vân Ly và nửa huyết mạch Cổ Vu, ta nghĩ muốn truyền thụ cho nó bí thuật Thiên Vu, để nàng mau chóng lớn lên!

- Chúng ta chỉ còn thời gian mười năm mà thôi!

Miên Nguyệt thấp giọng nói, nhân thần lại nhìn về phía ngọn núi xa xa, nói:

- Mà sư đệ còn chưa tìm được Tinh Khung Bí Sách, không biết cần phải mất bao lâu!

Tiểu nữ đồng nói:

- Những hài tử này đều có tư chất thượng giai, thời gian mười năm, như vậy là đủ rồi, chỉ là việc này khả năng muốn liên lụy tới Nguyệt Tông.

- Kỳ thực lúc sư tôn gần đi, đã mơ hồ nhìn thấu chuyện này, Nguyệt Tông sẽ gặp phải một trường họa kiếp, không thể nào tránh khỏi, thế nhưng có thể khẳng định được, Thiên Vu Nam Vực, người đã không thể nào thực hiện được điều đã từng suy nghĩ, muốn từ nội loạn, chúng ta phải đồng tâm hiệp lực mới được!

Lúc này, tiểu nữ đồng nhìn về phía bên ngoài núi, thấp giọng nói:

- Bọn họ đã trở về, bất quá lần này ta còn muốn cùng hắc đi mở một nút buộc trong lòng, không mở được nút buộc này, tâm cảnh của ta thủy chung khó có thể thăng hoa!

Miên Nguyệt lộ ra biểu tình kinh ngạc, nói:

- Tiền bối, nếu như người tham dự việc này mà nói, sẽ sớm đưa tới phiền toái lớn!

- Từ ngày ta niết bàn rời khỏi Yên Liên Động, phiền toái lớn cũng đã quan tâm tới chúng ta rồi, thông qua Mộng Xà Hồi Không quan sát hài tử kia, ta rất thưởng thức tác phong của hắc, làm việc quả quyết, chưa bao giờ khiến chính mình rơi vào trạng thái bị động, mỗi lần hành sự đều là chủ động xuất kích, thường thường có thể tạo được hiệu quả ngoài dự liệu mọi người, vì vậy ta nghĩ, lần này cũng thử thay đổi một chút, hướng hồ khúc mắc kia không giải quyết xong, ta thủy chung không thể tìm hiểu được chân lý đột phá Hư Cảnh!

- Nếu tâm ý tiền bối đã quyết, vậy thì chuyện tình sau này, văn bối sẽ tự mình an bài!

Dùng thời gian hai ngày, Vân Thiên Hà mang theo tam nữ một lần nữa trở lại Nguyệt Miếu Sơn, khi tới chân núi đã sớm có người đứng chờ.

Lần này người tới đón bọn họ chính là một vị trưởng lão Áo Nguyệt Phong.

Đợi khi Vân Thiên Hà tới gần, vị trưởng lão này liền hành lễ nói:

- Thái sư thúc trở về núi, bí chủ đã sớm chờ tại Luyện Nguyệt Động, còn thỉnh thái sư thúc theo đệ tử tới Huyền Nguyệt Động trước!

Vân Thiên Hà gật đầu, quay sang nói với Đường Linh Toa:

- Linh Toa, nàng tới Linh Nguyệt Phong trước, một lúc nữa ta trở lại!

- Uhm, muội đi xem Vệ di và Tư Vân!

Đường Linh Toa gật đầu, nhìn Tầm Nguyệt nói:

- Tầm Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có muốn cùng muội trở lại Linh Nguyệt Phong hay không?

Mộng Ly nói:

- Muội muội cần cùng với ta tới Luyện Nguyệt Động trước, Linh Toa, một mình muội trở về Linh Nguyệt Phong đi, chúng ta trở lại sau!

- Vậy được rồi!

Đường Linh Toa gật đầu, lúc này vị trưởng lão Áo Nguyệt Phong gọi tới một nữ đệ tử dẫn Đường Linh Toa trở về Linh Nguyệt Phong, Vân Thiên Hà đi theo vị trưởng lão này trực tiếp tới Luyện Nguyệt Động.

Đi tới trước di động thạch Luyện Nguyệt Động, vị trưởng lão Áo Nguyệt Phong đứng bên ngoài lớn tiếng bẩm báo, sau đó hành lễ với ba người Vân Thiên Hà rồi trở về.

Mà Long nữ tỷ muội tiến vào trong Luyện Nguyệt Động, chỉ thấy Miên Nguyệt đã sớm đứng chờ bên trong động, bất quá đứng cùng một chỗ với nàng còn có một tiểu nữ đồng nhìn qua chừng hai ba tuổi, đáng vẻ béo mập cực kỳ đáng yêu.

Bất quá trong lòng Vân Thiên Hà từ sớm đã biết được tiểu nữ đồng này là ai, liền ôm quyền về phía tiểu nữ đồng nói:

- Ra mắt Vu tổ tiên bối!

- Khách khí rồi!

Tiểu nữ đồng gật đầu, khuôn mặt béo mập cùng với thanh âm phát ra vô cùng non nớt, để trong lòng Vân Thiên Hà chung quy cảm giác rất cổ quái, thế nhưng cũng không có bao nhiêu không thích ứng, dù sao có Lộ Nguyệt là một ví dụ trước đây, vì vậy biểu tình có vẻ rất tự nhiên.

Miên Nguyệt đánh giá hai Long nữ tỷ muội, gật đầu nói:

- Xem ra chia lìa linh phách chi thần rất thành công, cũng tương đối độc lập, nhưng có thể kết hợp thành một thể, đúng là không tồi nha!

Mộng Ly liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, gật đầu nói:

- Bất quá lần này coi như là tỷ muội chúng ta gặp vận khí tốt, hơn nữa một ít trùng hợp, cho nên mới có thể thuận lợi như vậy!

Tiểu nữ đồng nói:

- Xem ra không chỉ có chia lìa thành công, thậm chí ngay cả tính tình cũng rất khác nhau, là hai thái cực, a...Người đang làm cái gì...

Tiểu nữ đồng đang nói, đột nhiên cảm giác chính mình bị người ta bế lên, không khỏi kinh hô một tiếng.

Mộng Ly ôm lấy tiểu nữ đồng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, nói:

- Người hiện tại đã niết bàn sống lại rồi, nên có bộ dáng của tiểu hài tử nha, còn làm ra vẻ, biểu tình nghiêm túc, một điểm cũng không như nguyên bản, tiểu Phạm Ny, mau gọi tỷ tỷ!

Thấy một màn như vậy, mọi người ngạc nhiên, cái trán Vân Thiên Hà đổ mồ hôi hột, cô nàng Mộng Ly này cũng quá chơi ác đi!

- Lão quái nghìn năm người, ai kêu tỷ tỷ người, a, không nên đánh mông ta!

Thời điểm Mộng Ly chơi đùa với tiểu nữ đồng, lại nghe được tiểu nữ đồng gọi nàng là lão quái nghìn năm, lúc này trộm liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà một cái, trên trán hiện hắc tuyến (đường đen), ôm lấy cái mông tiểu nữ đồng ba ba hai tiếng vỗ, trách mắng:

- Cho người nói, ta cho người nói...

Cái trán Vân Thiên Hà cũng không khỏi hiện lên hắc tuyến, đã biến thành đen kịt.

Miên Nguyệt cũng cười khanh khách nói:

- Sư đệ, nếu như đệ xem xét theo quan niệm tục thế, quá quan tâm đến tuổi tác mà nói, đệ sẽ làm cho chính mình rơi vào trong vòng luẩn quẩn, nhân sinh một đời, cây cỏ một thu, người phá mệnh lý, nếu như có thể độ Tử cảnh, liền có thể sống thêm một đời, cây cỏ mọc rễ, sau khi héo rũ lại trọng thổ đâm chồi, cũng có thể tiếp tục một mùa thua, điều này chính là mệnh lý vạn vật tuần hoàn, cần đệ phải tìm hiểu, thích ứng mới được!

Vân Thiên Hà gật đầu, tỉ mỉ ngẫm lại, chuyên tình chính mình xuyên qua cũng tồn tại, tuổi tác thân thể này mới hai mươi, nhưng trên thực chất lại không phải như vậy, nếu như muốn nói về thực giả, xác thực sẽ làm cho chính mình rơi vào trong một vòng tuần hoàn suy lý, mà đây hiển nhiên không phải là đẳng thức một cộng một bằng hai, tuyệt đối không thể dùng tuổi kiếp trước và kiếp này để so sánh.

399. Chương 402: Đi Vào Giác Mộng.

Tiểu nữ đồng tuy rằng là Ngã Khả Phạm Ny niết bàn chuyển thế, nhưng trong mắt Long nữ tỷ muội, nàng hiện tại chung quy mới chỉ là tiểu hài tử, đối với các nàng mà nói, điều này cũng không phải là đùa ác gì.

Miên Nguyệt nhìn Mộng Ly, trong lòng âm thầm gật đầu, suy nghĩ:

- Quả nhiên là người đến từ Di Thương Giới, ánh mắt và quan điểm đối với sự vật xác thực không giống với người bình thường.

Bầu không khí bắt đầu trầm xuống, Mộng Ly cũng không tiếp tục trêu đùa tiểu Phạm Ny, thần sắc của nàng đột nhiên nghiêm túc, nói:

- Tiểu Phạm Ny, ngươi có biết vì sao khi thần phách của chúng ta chia lìa, công lực có thể khôi phục nhanh như vậy chứ?

Tiểu Phạm Ny lắc đầu.

Mộng Ly nói:

- Đó là bởi vì ta trải thời niên thiếu hoàn chỉnh, vượt qua những giai đoạn tất nhiên này, ta từng để chính mình tại mỗi giai đoạn thời gian khác nhau, dùng ánh mắt trong giai đoạn này để xem sự phát triển và diễn biến sự vật, vì vậy tại lúc ta tiếp thu ký ức nguyên bản, còn có linh phách chi thần và long hồn, ý chí không hề gặp phải trở ngại đáng kể nào, rất tự nhiên trải qua quá độ pháp tắc mệnh lý, đối với sinh linh mà nói, đây là một quá trình tất nhiên, ngươi có hiểu không?

Phạm Ny bị Mộng Ly ôm vào trong ngực, có chút trầm tư suy nghĩ gật đầu.

Mộng Ly thấy bầu không khí quá nghiêm túc, lại nhin không được bật cười nói:

- Được rồi, người đã suy nghĩ cẩn thận rồi, vậy thì đừng làm ra vẻ nghiêm túc như vậy, tự nhiên một chút đi, đến, cười với tỷ tỷ xem nào.

Nói đến đây, liền đẩy tay tiểu Phạm Ny thọc lét.

- Hi hi...

Tiểu Phạm Ny rốt cuộc không nhin được, liền nở nụ cười, lúc này biểu tình trên mặt mọi người đều lộ vẻ hiểu ý tươi cười, mọi người có thể cảm giác được thời điểm tiểu Phạm Ny nở nụ cười, mới chính là thiên chân vô tà rất tự nhiên, thuần khiết rực rỡ, giống như một tiểu hài đồng chân chính.

Chỉ là lúc này Vân Thiên Hà và Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, bọn họ phát hiện ra, ngay lúc tiểu Phạm Ny trong quá trình nở nụ cười ngây thơ thuần khiết, Mộng Ly liền động tay động chân, tự nhiên đẩy một đạo ảnh hưởng mộng ảo do cửu thái vân long châu bao vây lấy, đánh vào trong thân thể nhỏ bé của tiểu Phạm Ny.

Bọn họ biết, đó chính là linh phách phân thân do tiểu Phạm Ny đã từng ký thác vào thân thể thất thái thôn thiên giao, đã bị Mộng Ly và Tầm Nguyệt một lần nữa trợ giúp cô động.

Đúng lúc này, chỉ thấy thân thể tiểu Phạm Ny đột nhiên bị một cỗ quang mang nhàn nhạt bao phủ, trong màn quang mang nhàn nhạt này, thân thể nàng giống như ảnh như huyễn, thực giống như cái bóng do ánh sáng chiếu rọi muốn thoát thể mà ra, nhưng bởi vì có chút nhân tức ràng buộc, khi thì chia lìa, khi thì tụ hợp, thực giống như là phân ra một ảnh hưởng hoàn toàn khác từ bản thể chính, mười phần huyền diệu.

Lúc này Miên Nguyệt chạm nhẹ vào cánh tay Vân Thiên Hà, đánh nhãn thần ra hiệu, Vân Thiên Hà hội ý, liền dẫn theo Miên Nguyệt lặng yên đi tới một động thính khác.

- Sư tỷ, có phải tỷ có điều gì muốn nói với ta?

Vào động thính, Vân Thiên Hà trước hết mở miệng hỏi.

Miên Nguyệt gật đầu nói:

- Lần này lúc đệ trở về, có phải sẽ tới Tuyệt Vực?

Thấy Vân Thiên Hà gật đầu, Miên Nguyệt lại nói:

- Lần này tiểu Phạm Ny có thể sẽ đi cùng đệ, chỉ là ta lo lắng thể lực năm xưa phong ấn nàng sẽ nhân việc nàng niết bàn xuất thế ngóc đầu trở lại, mà cỗ thể lực này có khả năng mang tới cho đệ phiền phức vô cùng lớn, lấy thực lực hiện tại của đệ, rất khó có thể chống lại với chúng, sư tỷ nói với đệ những điều này, cũng chỉ là vì muốn nhắc nhở đệ nên chuẩn bị tâm lý trước!

Vân Thiên Hà ngắc nhiên nói:

- Sư tỷ, kia là thể lực gì, tỷ nói người trước kia đánh lén Ngã Khả Phạm Ny cùng với những kẻ nghĩ cách phong ấn nàng lại trong lúc có người nghĩ cách cứu viện đều cùng là một?

Miên Nguyệt ngưng trọng nói:

- Chuyện này Ngã Khả Phạm Ny cũng không tiết lộ với ta, ta cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng sư tôn đã giao cho ta một số chuyện tình liên quan. Bởi vì tại thời điểm nghĩ cách cứu viện Ngã Khả Phạm Ny, sư tôn cũng đã từng tham dự vào việc này, cũng là một người chạy trốn trong đó, mà thể lực khi đó ngay cả sư tôn cũng không phải đối thủ, trải qua bao nhiêu năm phát triển tới giờ, đệ hẳn là rõ ràng sẽ thành thể lực cường đại tới mức nào, vì vậy cần phải thận trọng!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, ngắc đầu nói:

- Sư tỷ, cỗ thể lực này, nếu như ở tại Đông vực mà nói, chung quy có thể tìm ra được, chẳng lẽ bọn họ không phải ở Đông vực?

- Đúng vậy! Nếu như là cỗ thể lực này ở Đông Vực, sợ rằng Nguyệt Môn cũng không còn sinh tồn được tới nay. Toàn bộ thiên hạ, diện tích rộng lớn vô cùng, tổng cộng có bảy đại địa vực, Đông Tây Nam Bắc bốn vực bị vây tại trung tâm phiến đại lục này, theo bốn phương hướng kéo dài ra, còn có ba địa vực đặc thù.

- Một là phía cực Đông Nam Đông vực, tại đầu cùng Đông Nam Hải rộng lớn mênh mông, tên là Thiên Đảo vực, một tại cực Tây Nam Nam vực, đầu cùng mênh hoang vạn dặm, tên là Tử Lưu vực, cuối cùng chính là phía cực Tây Bắc Tây vực, sau Tử Vong Chi Địa mấy vạn dặm, tên là Âm Tinh vực.

- Trong ba địa vực này, Thiên Đảo vực bởi vì cách biển rộng, vì vậy thỉnh thoảng vẫn có người qua lại giữa các địa vực khác, còn hai địa vực kia, bởi vì cách một ít tử địa, vì vậy rất ít qua lại lại vắng với các địa vực khác.

- Nếu xét trên góc độ lớn của lịch sử mà nói, có thể coi như ba địa vực này thành ngoại vực, còn Đông Tây Nam Bắc bốn vực thành nội vực, vì vậy có rất truyền thuyết liên quan truyền lưu trong nội vực. Nhưng tại

ngoại vực này cũng có một số tông môn lịch sử lâu dài, trong đó thực lực của các võ giả tuyệt đối không thể coi nhẹ!

Vân Thiên Hà biết Mộng Ly và tiểu Phạm Ny muốn hoàn thành quá trình kia cần phải có một chút thời gian, vì vậy lợi dụng thời gian này hỏi:

- Sư tỷ, tỷ nói cho ta biết những điển cố từ xa xưa này được không, theo như ta biết, trên thế gian ngoài trừ Nguyệt Tông, Nhật Tông ra, cũng không còn môn phái cổ lão nào sánh vai cùng tồn tại?

Miên Nguyệt nói:

- Kỳ thực trên lịch sử đại lục, tông môn võ đạo lịch sử lâu đời chỉ có hai tông Nguyệt Tông và Nhật Tông, trong đó bao hàm nhân tài tinh anh nhiều chủng tộc tụ hội, rất cường thịnh. Chỉ là sau đó theo những ma sát và chủng tộc giữa các chủng tộc khác nhau liên tục xảy ra, để điều hòa những mâu thuẫn này, hai tông phái lâu đời này đã sản sinh ra rất nhiều chi nhánh nhỏ, mà trong quá trình diễn biến này, có một số chi nhánh phát triển lớn mạnh, tự thành một hệ thống riêng, dần dần thoát khỏi Nhật Nguyệt lưỡng tông, kỳ thực đây là một quá độ tất nhiên, Nguyệt Tông cũng không ngăn chặn loại chuyện này sản sinh, vẫn hành động thuận theo tự nhiên.

- Mà Nhật Tông thì lại không giống, dục niệm khống chế của Nhật Tông rất mạnh, bọn họ không cho phép những chi nhánh này phát triển lớn mạnh sau đó thoát ly tông môn, cho nên đã thực hiện các loại thủ đoạn khác nhau để khống chế những thế lực chi nhánh này.

- Bất quá trải qua thời gian tương đối lâu dài sau này, rất nhiều chủng tộc bộ lạc đã tự tổ kiến xây dựng tổ chức thế lực của riêng mình, tự trở hết tài năng phát triển, tự thành hệ thống. Mà tổ chức phát triển nhanh nhất, cường thế nhất chính là Tinh Tông, trong khoảng thời gian cực ngắn đã có thể đủ sức chống lại lực lượng của Nhật Tông, nhưng môn phái thế lực này lại bị Nhật Tông ra sức chống lại và chèn ép.

- Cứ như vậy, bọn họ làm trái với quy luật phát triển tự nhiên, tất nhiên phải trả một cái giá cực lớn, cuối cùng bị phân chia thành bốn chi nhánh cường đại nhất Thiên, Địa, Huyền, Hoàng thoát ly khỏi Nhật Tông ban đầu, theo sát đó là một ít thế lực chủng tộc phân biệt, trực tiếp dẫn tới việc Nhật Tông đại thương nguyên khí, đến nay còn chưa thể khôi phục trở lại.

- Mà trong những môn phái thế lực thành lập tại thời điểm này, Tinh Môn lý kỳ nhất, tổ chức môn phái này tại lúc phát triển vô cùng lớn mạnh, đột nhiên xuất hiện sự phân liệt, rải rác khắp các địa vực, không còn người nào tiếp tục sử dụng cái tên này, thẳng cho tới thời kỳ đại tan biến, được một người tinh mệnh chi nhân thành lập tổ chức thế lực, một lần nữa lấy cái tên Tinh Tông.

- Thế nhưng tại thời điểm người này chết đi, sau đại tan biến, tổ chức này liền biến mất khỏi thế gian, thẳng cho tới hiện nay cũng chưa từng xuất hiện, mà gần đây sau khi Ngã Khả Phạm Ny niết bàn chuyển thế mới nhắc tới chuyện Tinh Tông biến mất có liên quan cực lớn tới Di Sinh Giới. Mỗi một vị tinh mệnh chi nhân đều nhận được mệnh số thiên thần tinh túc, cũng chia sẻ khí số Tinh Tổ, cho nên sẽ làm hấn tăng thêm độ khó khi độ mệnh kiếp, không thể sống mãi, cho nên mới làm một ít chuyện tình trái chuẩn tắc.

Miên Nguyệt giảng tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà nghĩ, tựa hồ rất cả đều tương đối tiếp cận với những đầu mối mà chính mình biết được. Từ những lời phân tích điển cố tông môn với hấn, trong lòng hấn đã có một ít suy đoán đại khái.

Hành trình tới Tuyệt vực lần này, phải chú ý những gì, cần phải suy nghĩ tỉ mỉ một chút, trong lòng Vân Thiên Hà cũng có định liệu riêng.

Miên Nguyệt quan sát thần tình của Vân Thiên Hà, thấy hấn tựa hồ không có lo lắng gì trong lòng, ngược lại càng tự hồ có suy nghĩ tính kế nào đó, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu.

Lúc này, Mộng Ly đã từ động thính bên cạnh di tới, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Đến lượt người lên sân khấu rồi!

- Ta?

Vân Thiên Hà không giải thích được.

- Muốn ta làm cái gì?

Ai biết mất hạnh của Mông Ly đột nhiên trỗi lớn, trực tiếp đi tới kéo cánh tay hắn lôi sang động tĩnh bên cạnh.

Vân Thiên Hà chỉ thấy tiểu Phạm Ny ngồi trên một bãi đá, vẫn không nhúc nhích, giống như đang ngủ say. Tầm Nguyệt bên cạnh nàng, giống như mẫu thân đang ru bảo bảo đi vào giấc ngủ, làm ra những động tác vô cùng kỳ quái, liền mở miệng hỏi:

- Nàng đang làm gì vậy?

- Nàng dùng Hồi Mộng Tâm Pháp, hiện tại đang trong cảnh mơ, nhưng không biết là nguyên nhân gì không về được, nên cần người hỗ trợ!

Mộng Ly nói.

Vân Thiên Hà nghe được kỳ quái, liền hỏi:

- Vậy ta phải làm như thế nào thì nàng mới có thể trở về?

- Ta sẽ giúp người tiến vào trong mộng của nàng, người phụ trách nghĩ biện pháp kéo nàng trở về, ai bảo người cùng với tên ghê tởm kia lớn lên giống nhau, hừ!

Mộng Ly nói, liền lôi Vân Thiên Hà tới gần, ý bảo Vân Thiên Hà cũng ngồi trên bãi đá cạnh tiểu Phạm Ny, cùng với tiểu Phạm Ny mặt đối mặt.

- Tập trung thần hồn, nhìn con mắt của nàng, tự bản thân tiến vào trạng thái trầm miên.

Trong lỗ tai truyền tới thanh âm của Mộng Ly, Vân Thiên Hà liền nghe theo, nhìn con mắt tiểu Phạm Ny, rất nhanh liền tự mình tiến vào một loại trạng thái trầm miên.

Trong không gian mộng lung, Vân Thiên Hà cảm giác tựa hồ như có một cỗ lực lượng lôi kéo linh hồn của chính mình phấp phều trôi nổi, tựa hồ rất nhanh đã trôi tới một địa phương kỳ quái, xung quanh một mảnh mộng lung, toàn bộ hể giới đều là một màu xám trắng.

Ở nơi này, hắn đột nhiên thấy thân ảnh tiểu Phạm Ny xuất hiện trong thế giới xám trắng, có vẻ vô cùng cô đơn thương cảm, hắn muốn tiếp cận nàng, thế nhưng vô luận muốn tiếp cận trôi nổi như thế nào đi nữa cũng không thể nào đến gần tiểu Phạm Ny.

Hơn nữa càng cố quái chính là, hắn càng muốn tiếp cận thì tiểu Phạm Ny lại càng xa hơn, hình như đang muốn trốn tránh hắn. Vân Thiên Hà thử hô hoán nàng, muốn khiến cho nàng chú ý tới mình.

Thế nhưng vô luận nỗ lực như thế nào đi nữa cũng không làm nên chuyện gì. Vân Thiên Hà thử tiến vào vai nam nhân mà Ngã Khả Phạm Ny từng yêu mến, nói một câu mà Ngã Khả Phạm Ny đã từng ghi lại trong nhật ký của chính mình.

Rốt cuộc tiểu Phạm Ny đã quay đầu nhìn hắn, nhưng trong con mắt nàng lúc này mang theo một cỗ đau thương nồng đậm. Nàng đột nhiên mạnh mẽ hướng về phía hắn đánh tới, tựa hồ muốn ôm hắn vào ngực, nhưng bọn họ giống như là huyền ảnh, liền xuyên qua người đối phương.

400. Chương 403: Trấn Nhỏ Tuyết Vực.

Diện tích Tuyết vực vô cùng rộng lớn, cũng có người cư trú. Con nơi đây sinh hoạt trong phiến băng thiên tuyết địa quanh năm suốt tháng, rất tự nhiên có bản lĩnh sinh tồn trong cái giá lạnh khủng khiếp này.

- Đi qua phiến Tuyết vực đằng trước, tiếp tục về phía bắc gần nghìn dặm là có thể đến cực bắc, nơi giá lạnh khủng khiếp nhất trong thiên địa. Phiến Tuyết vực này thuộc về tuyết phân cách, vô số tuyết lâm, nhưng không thuộc về bất luận quốc gia nào, chỉ có một ít tông phái võ đạo đặt chân nơi này, lại chiếm giữ rất nhiều thổ địa rộng lớn. Đám vương giả nhân tộc ngu ngốc bên ngoài chưa từng kẻ nào biết nơi đây chính là điểm phát nguyên của vô số dược liệu quý giá, kỳ trân dị bảo!

Bước đi trên Tuyết Vực, đôi lông mi thật dài lộ ra khỏi khăn che mặt của Mộng Ly bao phủ một tầng băng sương, nàng mặc bộ quần áo bó sát người, phụ trợ tôn thêm vóc dáng thon dài, lưng mặc một chiếc áo choàng tuyết hồ. Nàng lúc này tựa hồ không chịu ngồi yên, cùng với Vân Thiên Hà song song đi trước, chậm rãi nói.

- Địa phương nào có người thì sẽ có tranh đấu, địa phương có tranh đấu thì có quốc gia, cho dù Tuyết vực này không thuộc sở hữu của bất kỳ quốc gia nào, thế nhưng nơi đây lại có những môn phái to nhỏ khác nhau, cũng có thể so sánh được với quốc gia rồi. Hơn nữa tranh đấu giữa bọn họ lại càng kịch liệt hơn, mặc dù là những đế vương bên ngoài kia cũng không có lực nhẫn nại và thực lực để tham dự vào trong trò chơi này!

Vân Thiên Hà nói, cảm giác tiểu gia hỏa trong lòng tựa hồ đã tỉnh ngủ rồi, liền thả nàng xuống ngồi trước người hắn.

Một đường liên tục ôm nàng trong lòng tới giờ, cánh tay của Vân Thiên Hà đã sớm đau nhức, nhưng tiểu gia hỏa lại ngủ tới vô cùng thoải mái, thỉnh thoảng lọt vào mắt Đường Linh Toa bên cạnh, nhãn thần không khỏi toát lên vẻ cần răng đồ kỵ.

Tiểu Phạm Ny đã có một giấc mộng đẹp, lúc này sau khi tỉnh lại, cánh tay nhỏ ro rứt vào trong lòng, thanh âm non nớt nói:

- Thực lạnh nha, chúng ta còn chưa tới Tuyết Vực sao?

- Tiểu gia hỏa, người ngủ quên, chúng ta đã sớm vào Tuyết vực, hơn nữa còn đi hai ngày rồi!

Mộng Ly tức giận trắng mắt liếc nhìn tiểu Phạm Ny, nhưng vẻ trù mến trong nhãn thần cũng không giảm.

Lúc này, tiểu Phạm Ny chà sát đôi bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng lại, biến thành hồng hồng, chỉ là nàng xoay mặt nhìn thấy tiểu bạch viên trốn trong áo choàng của Đường Linh Toa, liền mừng rỡ vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé nói:

- Tiểu Bạch, qua đây!

- Chi chi...

Tiểu bạch viên nghe được tiếng gọi của tiểu Phạm Ny, sau khi vò đầu bứt tai nhìn Đường Linh Toa một chút, liền chui ra khỏi áo choàng, vèo một tiếng đã nhảy lên trên vai Vân Thiên Hà, sau đó trốn vào trong áo choàng của Vân Thiên Hà, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ bé, cùng với tiểu Phạm Ny chơi đùa vui vẻ.

Tựa hồ là số mệnh, tiểu bạch viên và tiểu Phạm Ny tuy rằng đều là trẻ con, thế nhưng khi bọn họ vừa mới gặp nhau lần đầu, tiểu bạch viên liền vô cùng thân thiết với tiểu Phạm Ny, thậm chí vượt quá xa so với Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa. Lúc này, tiểu bạch viên nhìn thấy tiểu Phạm Ny, lại một lần nữa trở thành bạn chơi đùa của tiểu Phạm Ny.

Bất quá điều này đối với những người khác mà nói cũng không hề kỳ quái, dù sao cửu phách thiên viên cũng từng là sủng vật của Ngã Khả Phạm Ny trước kia, coi như nó ruồng bỏ người chủ cũ Đường Linh Toa mà đầu nhập vào vòng ôm ấp của tiểu Phạm Ny, trong lòng Đường Linh Toa cũng không thêm để ý.

Nhìn tiểu Phạm Ny và tiểu bạch viên chơi đùa, những người khác đều hiểu ý cười cười, hiện tại tiểu Phạm Ny mới có bộ dáng của một tiểu hài tử chân chính.

Nhưng mà mọi người đều biết, trong thân thể bé nhỏ của nàng còn cất giấu một linh hồn có mấy trăm năm kinh nghiệm từng trải và kỷ ức hoàn cảnh tạm thời rơi vào ngủ say.

Tiểu Phạm Ny biến thành bộ dáng tiểu hài tử thiên chân vô tà như ngày hôm nay, hoàn toàn là bởi vì thời điểm còn tại Nguyệt Miếu Sơn, tiểu Phạm Ny đã không thể dùng Hồi Mộng Tâm Pháp tiếp thu và dung hợp với linh phách chi thần nàng từng ký thác trên người thất thải thôn thiên giao, sau đó được Mộng Ly và Tầm Nguyệt một lần nữa trợ giúp ngưng tụ lại, cảnh trong mơ của nàng thủy chung không thể cởi bỏ được nút thắt mà lâm vào bóng đè, sau đó được Vân Thiên Hà tiến vào trong mơ của tiểu Phạm Ny, dùng hết các phương pháp mới lôi nàng ra khỏi giấc mộng.

Mà lúc tiểu Phạm Ny ra khỏi giấc mộng, khi linh phách phân thân và nàng dung hợp chặt chẽ với nhau, có thể tự do nắm trong tay, nàng lại dồn toàn bộ ký tức trước khi chính mình niết bàn chuyển thể vào trong linh phách phân thân, cũng khiến cho Ngã Khả Phạm Ny chân chính tạm thời ngủ say, mà nàng lúc không có ký ức đã hoàn toàn biến thành một tiểu hài đồng chân chính, một lần nữa bắt đầu trải nghiệm nhân sinh đời người của nàng sau khi niết bàn.

Chỉ là sau chuyện này, trong lòng mọi người đều có một nghi vấn, mấy người Mộng Ly đã hỏi Vân Thiên Hà dùng phương pháp gì lôi tiểu Phạm Ny ra khỏi giấc mơ, nhưng Vân Thiên Hà không chịu nói.

Cho dù Mộng Ly uy hiếp, Vân Thiên Hà cũng vẫn giữ thái độ đánh chết không nói, hỏi tiểu Phạm Ny đã không có khả năng nữa rồi. Ký tức của tiểu Phạm Ny đã bị phủ bụi, Mộng Ly không khỏi hận tới nghiến răng phát ngứa, các nàng không biết tại quá trình vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Đi vào Tuyết Vực, khí trời tuy rằng giá lạnh, thế nhưng trên những ngọn núi và cánh đồng tuyết hoang vu xa xa, vẫn còn có thể nhìn thấy một chút màu xanh đậm xen lẫn màu trắng của băng tuyết mang mang.

Chân trời xa xori, tuyết sơn trắng bạc kéo dài mấy nghìn dặm, nghìn trượng cao, thẳng đâm vào mây, bao la hùng vĩ to lớn, tạo ra một loại ý cảnh trong thiên nhiên khắc nghiệt vẫn luôn ẩn hàm sinh ý.

Ngay lúc mọi người đang nói chuyện, đi qua một con dốc thoải, chỉ thấy đường chân trời cách đó không xa, xuất hiện một trấn nhỏ bằng tuyết tọa lạc.

Tất cả nhà cửa nơi đây đều do gỗ chắc dựng thành, tương đối thấp bé, thậm chí như hầm ngầm, xung quanh bao lấy từng tầng băng tuyết dày nặng, tựa như thủy tinh, sắc sở lóa mắt, thoạt nhìn giống như là gian nhà xây từ những khối băng.

Diện tích trấn băng tuyết nhỏ này cũng không rộng lắm, bên cạnh là một mảnh sơn lâm, bên cạnh là một mảnh sơn lâm, vừa lúc có thể dùng để chống đỡ tuyết bạo tập kích, kiến trúc phòng ốc trong trấn nhỏ hỗn loạn không quy luật, mà nhìn nhìn con người ở đây không hề thiếu.

Có thể là phòng ngừa mãnh thú trong Tuyết vực tập kích, bốn phía xung quanh trấn đều có hàng rào, chỉ có phía nam kiến tạo thành một cánh cửa lớn cao ước chừng hơn trượng, trước cửa có hai hán tử mặc áo da, đầu đội mũ da thú, cả hai đang vây xung quanh một đồng củi lửa sưởi ấm, bên cạnh đồng lửa còn có một nồi thức ăn đang tỏa hơi nghi ngút, trong nồi tỏa ra mùi thịt thơm ngát.

Vân Thiên Hà đi tới trước cửa trấn, chỉ thấy bên cạnh có một khối đá lớn cao chừng nửa thân người sừng sững, tảng đá tựa như khối băng lạnh lẽo cứng rắn nhất, bên trên không có một chút băng tuyết nào, nhưng lại không có vết tích được quét dọn, còn có bốn chữ lớn dùng mực màu đỏ tươi viết lên:

”Khách đến xuống ngựa!”

Vân Thiên Hà xuống ngựa, lúc này hai hán tử tráng kiện liền đứng dậy, liếc mắt quan sát mấy người, ngữ khí có vẻ rất khách khí nói:

- Các vị lai khách đến đây không biết có chuyện gì? Hãy xưng tên ra, bản trấn không tiếp đãi người đi đường lai lịch không rõ ràng!

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà hơi chút kinh ngạc, nói:

- Chúng ta tới từ Xuất Vân quốc, một đường bốn ba tới tận đây, muốn tá túc một đêm, tiếp tế vật phẩm cần thiết, ngày mai liền rời đi!

- Đi theo ta!

Một vị tráng hán trong hai người nhìn thấy đằng sau Vân Thiên Hà là ba nữ nhân, trong đó có một người còn ôm tiểu cô nương trong lòng, đoán rằng có thể là người một nhà, liền hạ lòng cảnh giác, dẫn mấy người vào trong trấn.

Lúc mấy người tiến vào trong trấn, kiến trúc trong trấn giống như đào hầm, thỉnh thoảng có người mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đánh giá mấy người Vân Thiên Hà, có vẻ rất hiếu kỳ.

Vị tráng hán dẫn đường nói:

- Ta là Thạch Lão Lục, người có thể xưng hô ta Thạch Lục là được. Cửa hàng và nhà dân trong trấn không thu hoàng kim gì đó, người nếu muốn vào trấn tiếp tế mà nói, chỉ có thể dùng vật phẩm đồng giá để trao đổi, nếu như không có, vậy thì chỉ còn cánh tự mình đi săn trong cánh đồng tuyết bên ngoài, nhưng những con mồi săn bắn được, trong trấn sẽ lấy đi bốn thành, dụng cụ săn bắn chúng ta sẽ cung cấp miễn phí!

Đường Linh Toa nghe được cảm giác rất mới mẻ, thuận miệng nói:

- Nếu không thu vàng bạc, vậy vật phẩm ngang giá bao gồm những cái gì?

- Tinh thú đan, thảo dược, khoáng mạch, binh khí, ngựa...Chỉ cần là thứ trong trấn cần dùng, hoặc là thứ thực dụng gì đó, tất cả đều có thể lấy ra trao đổi thức ăn nước uống tiếp tế!

Trong lúc Thạch Lục giải thích, rất nhanh liền đưa mấy người tới trước một chuồng ngựa, để mấy người dắt ngựa vào trong chuồng, liền dẫn theo bọn họ đến trước một gian nhà khá rộng rãi trong trấn.

Trên đường, Mộng Ly truyền âm với Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, trong trấn có ẩn chứa mấy người thực lực không kém, ngoài hai người đại khái có thực lực trên dưới Tông Sư, một người đạt tới Vô Thánh Nhân cảnh, còn những trấn dân khác, phần lớn đều biết võ công. Xem ra trấn nhỏ này cũng không hề đơn giản!

- Uhm, ta đã biết, tạm thời không cần để ý tới!

Vân Thiên Hà chỉ nhẹ nhàng gật đầu, đáp lại một câu.

Lúc vào phòng, gian nhà tương đối kín đáo, bên trong ngược lại rất ấm áp, trong phòng chỉ có một chiếc bàn dài, một chiếc giường, ngoài ra không còn bài biện gì khác, trên vách tường có treo vài dụng cụ săn bắn và áo da. Chỉ thấy trong nhà có một vị lão giả tuổi chừng lục tuần, khuôn mặt khô gầy, có cổ khí tức nho nhã, hiện đang ngồi tại phòng chính uống trà, chính giữa gian phòng có treo một bức tranh tuyết sơn ý cảnh cao nhã, phong cách nhẹ nhàng.

Sau khi Thạch Lục dẫn mấy người vào trong phòng, liền hướng về phía lão giả cung kính nói:

- Triệu bá, mấy người này tới đây ký túc và tiếp tế!

Triệu bá gật đầu, ánh mắt lướt qua mấy người Vân Thiên Hà, chỉ là khi nhìn thấy tỷ muội Mộng Ly và tiểu Phạm Ny, không khỏi nhíu nhíu lông mày, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa nói:

- Các vị đường xa tới trấn nhỏ đơn sơ, có chỗ chậm trễ xin thứ lỗi, bất quá bản trấn bình thường không tiếp đãi những người không có lai lịch rõ ràng, còn thỉnh tới đây đăng ký một chút, lão phu sẽ an bài tốt!

Nói xong, Triệu bá liền từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, cũng lấy ra một chiếc bút, mỉm cười nhìn Vân Thiên Hà.

Nhập gia tùy tục, quy trình nho nhỏ này Vân Thiên Hà cũng không bài xích, thuận miệng nói:

- Bỉ nhân Vân Thiên Hà, từ Xuất Vân Quốc đến, bọn họ đều là thê thị của tại hạ!

Nghe nói như thế, Triệu bá cười cười, liền viết vào trong tờ giấy cái gì đó, mà lúc này Mộng Nguyệt và Tầm Nguyệt đứng sau Vân Thiên Hà thẹn đỏ mặt, Mộng Ly oán hận trừng mắt liếc nhìn tên ghê tởm dám chiếm tiện nghi của tỷ muội các nàng, nhưng không nói thêm lời nào. Sau khi vị Triệu bá kia ghi chép xong mới ngẩng đầu lên nhìn Vân Thiên Hà, cười nói:

- Họ Vân tại Xuất Vân Quốc cũng không phổ biến, lão phu ngược lại từng nghe nói tới dòng họ Vân Ly, tiểu huynh đệ còn trẻ như vậy mà đã có ba vị kiều thê xinh đẹp tựa thiên tiên, mà thực lực cũng không tầm thường, càng có một nữ nhi không tầm thường!

- Uy, lão đầu, nếu đã đăng ký rồi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm cái gì?

Mộng Ly nghe lão nhân này càng nói càng quá mức, sắc mặt liền trầm xuống quát lên, đối với Tầm Nguyệt đỏ mặt kéo góc áo, Mộng Ly không thêm để ý tới, vẫn ngang bướng trừng mắt nhìn lão đầu.

Bị Mộng Ly hung hăng nói như vậy, sắc mặt lão giả hơi đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, vẫn nở nụ cười ôn hòa như cũ, nói:

- Lão phu thất lễ rồi!

Triệu bá nói xong, liền hướng về phía hán tử bên cạnh, căn dặn:

- Thạch Lục, dẫn bọn họ tới hai gian nhà không có người ở tại Lục Bân gia, về chuyện tiếp tế, người hải giải thích cho bọn họ một chút, xong việc đến đây để ta ghi lại là được!

- Rồi!

Thạch Lục cung kính lên tiếng, gật đầu với Vân Thiên Hà, dẫn mấy người rời đi.

401. Chương 404: Địa Thính Dạ Nghi.

Thần tình của hán tử lúc này có vẻ mười phần ngưng trọng, vuốt vuốt chòm râu, chậm rãi đi lại trong phòng, càng không ngừng lẩm bẩm nói:

- Đội ngũ thực lực mạnh như vậy, cũng không phải là một nhà năm người bình thường, thậm chí ngay cả đứa bé mà lão phu cũng không thể nhìn ra được manh mối, nhất định đều là những người lãnh đời, chỉ là không biết bọn họ rốt cuộc tới Tuyệt vực làm cái gì?

Triệu bá cảm thấy lo lắng, vì vậy đi tới cạnh bàn, đẩy bàn di động sang bên cạnh, sau đó bên dưới bàn có một chỗ nhô lên, lập tức xoay mạnh, liền nghe được tiếng răng rắc vang lên, một khối sàn nhà sau ghê liền tụt xuống bên dưới, hiển hiện một cầu thang mật đạo. Sau khi Triệu bá vừa mới vào trong mật đạo, liền vang lên tiếng động nhỏ, trong phòng khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Vân Thiên Hà được Thạch Lục dẫn tới một tiểu viện do Triệu bá phân phối, tòa tiểu viện này có ba gian nhà, một gian chủ ốc, hai gian phòng khách. Chủ nhân của hộ nhà dân này là một phụ nhân ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, còn mang theo một tiểu cô nương mười tuổi, trong nhà chỉ có mẹ con hai người.

Thạch Lục đơn giản giới thiệu với Vân Thiên Hà những điều cần thiết, hỏi Vân Thiên Hà có gì cần.

Vân Thiên Hà hiểu rõ ý tứ của Thạch Lục, muốn ở trong nhà này thì cần phải giao nộp một ít phí dụng nhà ở, nghĩ đến vật phẩm ngang giá, hán tử liền lấy ra một ít dược liệu do Tầm Nguyệt thu thập dọc trên đường đi.

Sau khi Thạch Lục tiếp nhận dược liệu, nhìn một chút rồi gật đầu nói:

- Các người lưu lại số dược liệu này hẳn là đủ phí dụng ở tạm trong một đêm rồi, bất quá tốt nhất các người không nên ra ngoài, nếu như có điều gì cần thì có thể nói cho Lục thẩm một tiếng là được rồi!

Nói xong, liền rời đi.

Lục thị giúp mấy người Vân Thiên Hà thu xếp chỗ ở, sau đó bắt đầu làm cơm, Đường Linh Toa nhàn rỗi không có việc liền đi theo giúp làm bếp.

Nữ nhi của Lục thị là một nữ hài tử rất hoạt bát vui vẻ, nàng lớn như vậy rồi nhưng đây mới là lần đầu tiên thấy nhiều người ở trong nhà nàng như vậy, nhất là nhìn thấy tiểu bạch viên và tiểu Phạm Ny, lộ ra vẻ hiếu kỳ, liền chạy đi lấy một ít thức ăn ngon chơi đùa với tiểu bạch viên và tiểu Phạm Ny. Chỉ trong thời gian ngắn liền hỗn loạn thành một đoàn, hai tỷ muội Tầm Nguyệt cũng vô cùng yêu thích tiểu cô nương khải ái này.

Lúc cơm tối, trời đã triệt để buông tấm màn đen che phủ, trong trấn nhỏ có vẻ tương đối yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh thét gào, bên ngoài chậm rãi phiêu đảng hoa tuyết.

Phía đông của trấn nhỏ là một cánh rừng tuyết, thường ngày thôn dân trong trấn thường tới nơi này săn bắn động vật và thu hoạch một ít thực vật, tới buổi chiều, nơi đây một mảnh vắng vẻ, ngẫu nhiên có tiếng thú rống vang vọng trong sơn lâm, đây là tình cảnh trên mặt đất.

Nhưng mà không ai biết, bên dưới mặt đất cánh rừng tuyết lại có một động thiên, bên trong có rất nhiều thạch thất và thông đạo khác nhau, xen kẽ liên hoàn, làm cho nơi này giống như một trấn nhỏ ngầm dưới mặt đất.

Lúc này, trong một động tĩnh rộng lớn dưới mặt đất, đuốc lửa cháy rừng rực phát ra ánh sáng chiếu rọi không gian. Động tĩnh này được bố trí giống như một gian phòng dùng để nghỉ ngơi, bên trong hai bên trái phải có xếp hai hàng ghế, trên những chiếc ghế này có ba lão nhân đang ngồi. Mà một chiếc ghế chính giữa đằng trước đã có một vị lão giả tóc bạc trắng, lông mi buông dài, thân thể có chút câu lữ, dựng quải trường bên cạnh, thần tình có vẻ ngưng trọng.

- Triệu trưởng lão, những người này tới trần nhỏ, lão phu vẫn luôn lưu ý, hiện tại mấy trưởng lão và hậu bối đều tụ tập nơi đây, ngươi lại kể sơ qua một lượt cho mọi người cùng nghe!

Triệu trưởng lão gật đầu, nói:

- Tuổi tác người này không lớn nhưng lão phu cơ hồ có chút nhìn không thấu, mà bên cạnh hắn có mang theo ba vị cô nương và một tiểu hài tử, một người là Tiên Thiên, mà hai người còn lại không giống bình thường, lão phu không nhìn ra bất cứ dị dạng nào, nhưng các nàng làm cho lão phu có trực giác hoàn toàn khác người bình thường. Vì vậy lão phu kết luận hai người này thậm chí đã đạt tới cảnh giới trên Vô Thánh, về phần bọn họ còn mang theo một tiểu hài tử, đứa bé này làm lão phu có cảm giác càng kỳ quái, lão phu từng đoán rằng đứa bé này chính là kết quả của một vị cao nhân nào đó độ Tử cảnh trùng sinh, thế nhưng kỳ quái nhất chính là, trên người đứa bé này không hề có chút cảm giác phá Tử cảnh nào, mà cổ khí tức kia làm cho ta không chút nào nhìn thấu, giống như một đám mây mù, khẳng định không đơn giản, vì vậy đã quấy nhiễu các vị tới đây thương nghị.

Một vị trung niên nhân nói:

- Triệu bá, những người này tới trần có nói có ý đồ gì hay không?

Một vị trưởng lão khác lại nói:

- Nếu như là người thanh niên có tâm cơ thâm trầm, mặc dù đang nói dối cũng không theo thăm dò, lão phu từng học qua một ít về tướng thuật, trước đó đã quan sát những người này. Trong ba nữ tử, có hai người là tỷ muội song sinh, xác thực giống như Ngôn Chí huynh nói, không nhìn ra một chút đầu mối nào, bất quá từ người thanh niên kia thực ra lại làm cho lão phu nhớ tới một việc.

- Chuyện gì?

Những người khác không khỏi đồng thanh hỏi.

Trần trưởng lão bỗng nhiên nở nụ cười, nói:

- Tại năm năm trước, Hành Thu đi du lịch khắp thiên hạ, sau khi trở về, chúng ta từng cùng một chỗ uống rượu, Hành Thu nói hắn đã gặp một người thiếu niên rất đặc biệt, cũng từng quan sát thiếu niên này một thời gian, sau đó còn kết thành bạn vong niên với thiếu niên này. Hiện tại đã năm năm trôi qua, thiếu niên này hẳn cũng đã trưởng thành, ha ha...

Những người khác nghe xong lời này, đều nghĩ tới cái gì, Triệu trưởng lão nói:

- Trần lão, ý ngươi là nói, người thanh niên này chính là thiếu niên trước kia Hành Thu đã từng gặp phải?

Vị trung niên nhân kia không giải thích được, nói:

- Nếu là người thiếu niên Hành Thu sư bá gặp phải, vậy hiện tại người thanh niên này chạy tới Tuyết Vực làm cái gì, đi tìm Hành Thu sư bá sao, vừa lúc bọn họ đang ở trong nhà ta, có muốn ta trở về hỏi thê thị một chút?

Triệu trưởng lão suy nghĩ, nhất thời nhãn thần sáng lên, nói:

- Nếu như dựa theo ý nghĩ của Trần trưởng lão suy đoán, lão phu nghĩ người thanh niên này tới đây chỉ sợ là muốn tìm một người. Các vị trưởng lão có từng nhớ kỹ, tại mười tám năm trước, Hành Thu từng du lịch qua Xuất Vân Quốc, cũng từng thu nhận qua một đệ tử ký danh tên là Vân Tùy Y, người thanh niên kia lúc ta đăng ký cho hắn, hắn tự xưng là họ Vân.

- Mà ba năm trước đây, Hành Thu từng đến Xuất Vân Quốc làm việc, thu lưu qua hai hài tử có huyết mạch Cổ Vu tộc, cũng nhắc nhở bọn họ một việc, một chuyện là hạ lệnh của thánh vô lệnh, còn một chuyện là tìm người thanh niên này, hiện tại xâu chuỗi lại với nhau, kết quả hẳn là mọi người đã rõ ràng rồi.

Nghe đến đây, vị lão giả lông mày dài vẫn trầm mặt không nói gì đột nhiên có động tĩnh, làm cho mọi người trong sảnh đều quay sang nhìn.

Nghe vị lão giả lông mày dài nói:

- Triệu trưởng lão phân tích rất thấu triệt, việc này Hành Thu đã từng báo cáo với ta, bản môn đã từng có một việc, nói vậy các vị đều nhớ kỹ, đó chính là tìm về Càn Khôn Tạo Hóa Trắc đã thất lạc mấy nghìn năm, trước kia nằm trong tay người đứng đầu Nhân tộc.
- Chỉ là bản môn trải qua nhiều thời đại hưng suy, cho tới bây giờ lánh đời ẩn thế, tuy rằng vẫn một mực quán triệt chấp hành, thế nhưng về hạ lạc của chiếc vòng tay này, Hành Thu từ khi bản môn suy sụp, nóng lòng thoát khi du lịch khắp thiên hạ, cũng chưa từng thu được bất cứ tin tức gì về Càn Khôn Tạo Hóa Trắc.
- Mà ngay tại mười tám năm trước, hần phát hiện ra huyết mạch Vân Ly thị vẫn còn lưu lại thế gian, trải qua một đoạn thời gian điều tra, cũng đã biết được một ít bí mật bị phủ bụi, lão phu vẫn chưa từng nói cho các vị một việc, cũng là lo lắng có người thiếu kiên nhẫn, nóng lòng báo thù, phá hủy đại sự. Bất quá hiện tại cơ hội đã đến, chuyện này cũng đến lúc nói cho các vị rồi.

Nghe xong lời này, trong mọi người ở đây, có một trưởng lão vẫn trầm mặt không nói, thần sắc đột nhiên có chút kích động, nhưng hần cũng không nóng lòng lập tức truy hỏi, chỉ lẳng lẳng lắng nghe, tuy nhiên bàn tay đang nắm tay ghế, đang hơi run rẩy!

Một màn này đều bị người khác nhìn vào trong mắt, cũng đều có thể cảm nhận được tâm tình của vị trưởng lão huyết mạch Cổ Vu tộc này.

Lão giả lông mày dài nhìn lão nhân này, dành cho hần một nhãn thần thoải mái, nói:

- Tân Lặc, quá khứ đã trôi qua nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không buông bỏ hy vọng, ta nói ra chuyện này, ngươi nhất định phải áp chế tâm cảnh, không được làm ra những chuyện cực đoan gì đó!
- Xin nghe sư tôn giáo huấn!

Tân Lặc lập tức dẹp loạn tâm tình, lúc này mới bình tĩnh nói.

Lão giả lông mày dài gật đầu, lúc này mới nói:

- Từ khi Vân Ly thị bị diệt tộc cho tới gần trăm năm trở lại đây, một ít chủng tộc sinh hoạt tại Đông vực, lần lượt không hề thiếu bị diệt tộc, cho tới hôm nay hầu như bị diệt sạch, kỳ thực đều cùng với sự kiện nghị cách cứu viện tại Yên Liên Phong trong dãy Hạ Gia Lạp Sơn thật lâu trước đây có liên quan.
- Chân tướng và bí mật phía sau đại tan biến, lúc này trên thế gian chỉ có vài người ít ỏi biết đến. Những người này tại lúc đó đều đã chết, chỉ có một người còn sơ hoi sống sót, đó chính là đóa kỳ hoa thiên tài Cổ Vu tộc, tinh thông bí thuật Thiên Vu, Ngã Khả Phạm Ny.
- Sau đó những người còn may mắn sống sót sau đại tan biến, người của Vân Ly tộc tụ họp lại, thực hiện một lần hành động nghị cách cứu viện Ngã Khả Phạm Ny, thế nhưng lần nghị cách cứu viện đó đã lấy thất bại kết thúc, mà lúc đó chỉ có ba người sống sót tới hiện nay, một người là Thương Nguyệt, một người là Hoa Tổ Nhan Hoa Thần Chính Giáo Nam vực, còn một người khác là Nhan Phong Lục Lục của Linh tộc, sau đó sửa họ thành họ Lục, mà hậu thế của nàng không được xã hội hiện tại dung nạp, gọi là dị tộc Phong tộc!

Triệu trưởng lão nghe những lời này, có chút động dung nói:

- Lão tông chủ đời trước của bản môn đã chết, đây cũng là mê đề Hành Thu điều tra hơn mười năm, từng nhắc với ta về việc Nhật Tông phân liệt thành bốn môn, có thể liên quan tới người đứng sau sự kiện này và bốn tông môn phân liệt kia?

Lão giả lông mày dài nói:

- Chúng ta âm thầm điều tra nhiều năm như vậy, trong bốn tông môn này, chỉ biết là có liên quan tới Huyền Môn bị tiêu diệt sớm nhất, nguyên nhân chủ yếu của Huyền Môn bị tiêu diệt, kỳ thực chính là bọn họ biết một ít bí mật có liên quan tới đại tan biến, cũng thủ hộ bí mật này, chứ không phải là nguyên nhân ân oán tông môn gì đó.

- Lúc này, một đệ tử Huyền Môn tên là Mãn Sơn Hồng Diệp không ngại vạn dặm xa xôi, tới Tuyết vực tìm được lão bang chủ, muốn được bang trợ, lão môn chủ lúc đó cùng với nàng mật đàm với nhau, chỉ qua thời gian không tới một tháng liền ly kỳ chết đi, phía sau chuyện này nhất định có người muốn che giấu điều gì đó.

- Nhưng bản môn cũng vì sự kiện kia, bị liên lụy vào trong sự tranh đấu của tứ đại tông môn, cuối cùng vì trợ giúp Thiên Môn mà đi vào con đường xuống dốc, kỳ thực trong chuyện này, làm sao không thoát khỏi nhân tố Thiên Môn qua sông đoạn cầu, mượn đao giết người!

Nghe xong những lời này, mọi người trong sảnh đều nhú mày trầm tư.

Cuối cùng, Tân Lạc trưởng lão đánh vỡ cục diện yên lặng, lạnh lùng nói:

- Nói như vậy, tất cả những chuyện này, bao gồm cả sự kiện chủng tộc bị diệt sạch, đều có cái bóng Thiên Môn, hoặc là Nhật Tông từng cường thịnh một thời?

- Theo như lão phu suy đoán, Nhật Tông và những sự kiện này không thể đánh đồng, thế nhưng cái bóng sau lưng Thiên Môn nhất định là có, mà tại lúc đó ta nghĩ có thể sánh bằng hai tông môn cường đại Nhật Tông và Nguyệt Tông!

Triệu trưởng lão suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói, nhưng mà lão giả lông mày dài nói ra lời kinh người.

- Không sai, tông môn kia, chính là Tinh Môn, một môn phái hùng mạnh sau đại tan biến đã mai danh ẩn tích!

402. Chương 405: Thử.

Đường Linh Toa mở to đôi mắt còn ngái ngủ, cánh tay sờ sờ sang bên cạnh, lại sờ vào khoảng không, thấy bên cạnh ấm áp an toàn chính mình dựa vào đã không còn nữa, liền tỉnh táo tinh thần, sau đó đứng dậy mặc quần áo, vệ sinh buổi sáng.

Lúc này, cửa bên ngoài bị đẩy ra, lộ một tiểu cô nương với cái đầu nho nhỏ thắt bím tóc, khuôn mặt mệm mội nhưng vô cùng khả ái, bưng một chậu nước tỏa hơi nóng hừng hực đi vào:

- Linh Toa tỷ tỷ, muội giúp tỷ trang điểm!

- Cảm ơn muội, tiểu Song Song!

Sau khi Đường Linh Toa rửa mặt, ngồi lên trên ghế, tiểu cô nương liền từ trong lòng lấy ra một chiếc lược hình dáng rất đặc biệt tới giúp nàng chải đầu.

Nhìn làn da trắng hồng mềm mại, còn có mái tóc như tỏa quang mang như ánh sao bầu trời đêm, còn có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, trong ánh mắt tiểu cô nương lóe lên tia sáng kỳ dị:

- Linh Toa tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp!

- Tiểu nha đầu ba hoa!

Đường Linh Toa tức giận nói một câu, nhưng trên mặt luôn nở nụ cười.

Tiểu cô nương giúp Đường Linh Toa chải tóc, lại hỏi:

- Tỷ tỷ, các tỷ ngày hôm nay muốn đi rồi sao?

- Uhm!

- Thực muốn các tỷ tỷ có thể ở thêm vài ngày, các tỷ tỷ có tiểu bạch viên và tiểu muội muội đáng yêu như vậy, thực luyến tiếc các tỷ tỷ rời đi, các tỷ tỷ rốt cuộc muốn đi đâu nha, bên ngoài Tuyết vực có rất nhiều mãnh thú, có thể ăn thịt người đó!

Trên mặt tiểu cô nương hiện lên một tia không muốn và lo lắng.

- Tỷ tỷ muốn đi tìm một chỗ, tiểu Song Song, muội giúp ta lấy một chiếc hộp nhỏ trong bao quần áo lại đây!

Đường Linh Toa kéo tóc, thuận miệng nói với tiểu cô nương.

Tiểu cô nương gật đầu, liền đi tới bên dưới lấy một cái bọc quần áo mở ra, chỉ thấy bên trong có một chiếc hộp nhỏ, liền cầm lên, chỉ là nàng phát hiện bên dưới chiếc hộp nhỏ có một khối lệnh bài.

Tiểu cô nương lưu ý, cầm lên nhìn một chút, hỏi:

- Tỷ tỷ, lệnh bài này dùng làm gì nha?

- Ta cũng không biết!

Đường Linh Toa vắn tóc lên, sau đó nhìn về phía tiểu cô nương, tiểu cô nương liền lập tức buông lệnh bài, mang theo chiếc hộp đặt trước bàn.

Lúc này, Vân Thiên Hà từ bên ngoài tiến vào, Lục Song Song nhìn hẩn một cái, thuận miệng hỏi:

- Tỷ tỷ, muội còn đi lấy nước cho hai vị tỷ tỷ bên phòng bên, một lúc nữa mẫu thân làm tốt điểm tâm muội sẽ mang cho tỷ!

- Uhm, đi đi!

Tiểu cô nương nghe nói, hướng về phía Vân Thiên Hà nở nụ cười khả ái, rồi bước ra khỏi cửa.

Sau khi Đường Linh Toa mở hộp, lấy ra một kiện trang sức bên trong, đang muốn đeo lên, đột nhiên bị người khác cướp mất, quay sang nhìn, thấy Vân Thiên Hà cầm trang sức của nàng trong tay, giúp nàng đeo lên đầu, Đường Linh Toa nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Mỗi một cử động nhỏ nhất của tiểu cô nương từ lúc vào phòng, kỳ thực Vân Thiên Hà đã sớm nhìn vào trong mắt, chỉ là hẩn tiến vào phòng cũng không vạch trần.

Giúp Đường Linh Toa mang đồ trang sức chỉnh lý xong, Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Tâm tư tiểu cô nương rất đơn thuần, thường thường sẽ làm cho người khác không sinh lòng dè phòng đối với nàng, chỉ là nàng lại phải tuân theo sự sai bảo của người lớn, nhưng như vậy có trăm ngàn chỗ hở!

Đường Linh Toa nghe câu này, đột nhiên quay sang hỏi:

- Thiên Hà, huynh nói là tiểu Song Song tiếp cận muội là có mục đích!

- Bọn họ cũng không có ác ý, nàng không cần phải tính toán những chuyện này, vừa rồi lúc ta ra ngoài cho ngựa ăn, trùng hợp nghe được người lớn nói chuyện với tiểu hài tử mà thôi, một lúc nữa ăn sáng, hẩn là sẽ biết rõ ràng, ha ha!

Cùng một sự tình như vậy đã xảy ra trong phòng Mộng Ly và Tầm Nguyệt. Tiểu cô nương bừng nước nóng vào trong phòng, cũng đã hỏi Mộng Ly những câu hỏi giống hệt nhau.

Thế nhưng Mộng Ly lại cười tủm tỉm hỏi ngược lại tiểu cô nương:

- Tiểu Song Song, sáng nay cha muội bảo muội hỏi chúng ta những cái gì, có phải trước đó muội đã hỏi Linh Toa tỷ tỷ trong phòng nàng rồi hay không?

Về mặt tiểu cô nương kinh ngạc:

- Đúng nha tỷ tỷ, tỷ làm sao biết được?

- Có phải Linh Toa tỷ tỷ không nói cho muội biết là địa phương nào?

Lúc này Mộng Ly tựa như một lão hồ ly lừa gạt tiểu cô nương.

- Uhm!

Tiểu cô nương ngây thơ gật đầu.

- Vậy muội có muốn biết chúng ta đi đâu hay không?

Lúc này Mộng Ly giống như bắt đầu nở nụ cười ra giá thật tốt nói.

- Muốn!

Thanh âm trong phòng quả thực hơi lớn một chút, mà hiện tại Lục Bàn trong phòng bên cạnh dựng thẳng tai nghe ngóng, cái trán đã sớm hiện rõ hắc tuyến, không khỏi trầm nghĩ:

- Nha đầu Song Song thực sự là, người ta hỏi cái gì nó cũng trả lời cái đó!

Nhưng nói thầm một câu, kế tiếp nghe được câu nói của Mộng Ly, làm Lục Bàn lập tức dựng thẳng lỗ tai.

Chợt nghe Mộng Ly nói:

- Kỳ thực Linh Toa tỷ tỷ cũng không biết chúng ta muốn đi địa phương nào, tìm người nào, tỷ tỷ sẽ nói cho muội biết. Chúng ta muốn đi tìm di chỉ một tông môn đã xuống dốc, tông môn này tên là Thánh Võ Tông, còn muốn tìm một lão khất cái lưng đeo hồ lô rượu chạy khắp nơi và một vị đại thúc!

Tiểu cô nương nghe được lời này, vẻ mặt kinh ngạc, không nghi ngờ, hỏi lại:

- Tỷ tỷ, các tỷ muốn tìm Thu gia gia làm cái gì nha?

Trên mặt Mộng Ly nở nụ cười đã thực hiện được âm mưu nhỏ, nói:

- Còn nhớ rõ muội nhìn thấy chiếc lệnh bài trong phòng Linh Toa tỷ tỷ không, chúng ta chỉ muốn trả lại lệnh bài, cũng muốn mời Thu gia gia của muội đi giúp chúng ta một việc, hi hi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương mang theo vẻ nghi hoặc, nói:

- Thế nhưng tỷ tỷ, Hành Thu gia gia năm nay chưa về, phỏng chừng vẫn đang ở trên Tuyết Long Sơn, người ta cũng muốn Thu gia gia kể chuyện xưa để nghe đây!

Nghe được câu này, Mộng Ly tủm tủm cười, cũng không tiếp tục hỏi thêm.

- Song Song, nha đầu con đang làm gì trong phòng người ta, còn không mau trở về bưng cơm!

Lúc này, sát vách truyền tới thanh âm của Lục thẩm, tiểu cô nương vừa nghe, liền lập tức rời khỏi phòng, sau đó lại nghe được thanh âm của tiểu cô nương bên ngoài:

- Cha, người muốn đi đâu?

Cái trán Lục Bàn tràn đầy mồ hôi hột, chỉ là sờ sờ đầu nữ nhi, cũng không trả lời, liền vội vã rời khỏi nhà.

Tầm Nguyệt thu thập chỉnh lý xong, cũng giúp tiểu Phạm Ny tết tóc hai bên, lúc này mới nhìn Mộng Ly còn đang giữ vẻ mặt xấu xa nói:

- Tỷ tỷ, tỷ lại lừa tiểu cô nương đơn thuần người ta!

Mộng Ly nói:

- Tối hôm qua một đám lão già trốn dưới đất tổ chức đại hội, ta đã sớm nghĩ những người này có cổ quái, sáng nay lại để tiểu cô nương đến thử, ta chỉ là tương kế tựu kế mà thôi. Bất quá thông qua tiểu cô nương thực ra đã để chúng ta biết được một ít tin tức quan trọng, ngược lại làm chúng ta tiết kiệm được không ít thời gian, chúng ta hẳn là phải cảm ơn tiểu cô nương đơn thuần này mới đúng, hắc hắc!

- Tỷ tỷ người càng lúc càng giảo hoạt rồi, nhất định là học cái tên tử gia hỏa kia!

Tầm Nguyệt giận dữ nói với Mộng Ly.

Lúc này, tiểu Phạm Ny đứng dậy, đột nhiên nói:

- Không cho nói xấu hắc.

Hai tỷ muội kinh ngạc nhìn tiểu Phạm Ny, không nói được gì.

Mộng Ly ôm tiểu Phạm Ny, thời điểm cùng với Tầm Nguyệt ra cửa, trùng hợp Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa cũng mở cửa ra ngoài, đôi bên đánh mắt nhìn nhau, nở nụ cười hội ý, liền tiến vào chủ ốc ăn sáng.

Lục Thị làm một ít cháo gạo kê, hơn nữa còn có thêm một ít dưa muối, mấy chiếc bánh màn thầu và thịt khô, coi như khá phong phú.

Lúc ăn cơm xong, Vân Thiên Hà chuẩn bị đi gặp hai mẹ con Lục thị cáo biệt rồi đi, chỉ thấy vị Triệu bá ngày hôm qua giúp bọn họ đăng ký, còn có một vị lão giả khác và Lục Bân vội vã tiến vào phòng.

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng vội vội vàng vàng của ba người này, không khỏi cùng với Mộng Ly liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng vênh lên.

Sau khi Triệu Ngôn Chí vào phòng, quả nhiên đi thẳng vào vấn đề, ôm quyền nói:

- Các vị đường xa tới đây, làm quý khách của bản trấn, nghe nói ngày hôm nay các vị phải rời khỏi, chỉ là thái thượng trưởng lão của bản trấn muốn gặp các vị nói chuyện, không biết có thể dừng lại một chút thời gian, chỗ đường đột xin được thứ lỗi!

Vân Thiên Hà nói:

- Chúng ta cũng không vội vã, nếu thái thượng trưởng lão của quý trấn đã có thịnh tình như vậy, chúng ta từ chối thì quả thực bất kính rồi!

- Mời!

Triệu Ngôn Chí vừa nghe lời này, tiểu ý trên mặt càng thêm đậm, làm thủ thế dẫn đường, mấy người cùng nhau ra cửa.

Triệu Ngôn Chí dẫn theo mấy người Vân Thiên Hà không phải đi theo mật đạo trong phòng của hắn, mà dẫn theo mấy người đi dọc theo phía đông trấn, trực tiếp tiến vào rừng cây, đi sâu vào bên trong.

Trên đường, Triệu Ngôn Trí giới thiệu vị Trần trưởng lão bên cạnh.

Trần trưởng lão chào hỏi mấy người Vân Thiên Hà, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn vào tiểu Phạm Ny, chỉ là tiểu Phạm Ny tỏ ra nét thiên chân vô tà, nhân thần hồn nhiên chất phác, chung quy làm cho tâm thần Trần trưởng lão hoảng hốt, không nhìn ra một chút manh mối nào trong đó.

Chỉ là cử động này lọt vào trong mắt Mộng Ly, Mộng Ly rất trực tiếp nói:

- Trần trưởng lão này nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương nhà người ta, sẽ làm cho người ta thẹn đó!

- Thất lễ rồi!

Trần trưởng lão mặc dù đã khá nhiều tuổi rồi, nghe nói như thế, khuôn mặt già nua không khỏi đỏ lên, liền cười gượng che giấu xấu hổ.

Rất nhanh, Triệu Ngôn Chí dẫn mấy người tiến vào chỗ sâu trong rừng cây, tại một địa phương mười phần bí mật mở ra một cửa đá, từ cửa đá tiến vào trong bí đạo, đi thêm thời gian khoảng chừng nửa nén hương, mấy người liền tiến vào một đại sảnh rất rộng rãi.

Lúc vào đại sảnh, chỉ thấy trong đại sảnh đã sớm có một vị lão giả lông mi dài chống quải trượng, còn có một vị trưởng lão râu rậm, con mắt màu lam nhạt, cùng với hai vị trung niên nhân đang chờ.

Mộng Ly thấy trận thế này, ngữ khí không khỏi đùa cợt nói:

- Ủa, ở đây quả nhiên là địa phương tụ họp thật tốt nha!

Nghe xong lời này, mấy vị trưởng lão càng thêm xấu hổ, nguyên lai chuyện tối hôm qua đã sớm bị người ta phát hiện ra.

Vị trưởng lão lông mi dài quan sát Mộng Ly và Tầm Nguyệt, trong hai mắt hiện lên một đạo tinh mang, lại nhìn sang tiểu Phạm Ny, lúc này mới có một chút động dung, cho dù tâm tình của hắn đã tu dưỡng rất sâu, thế nhưng lúc này cũng không nhịn được bật thốt!

- Niết bàn phục sinh, linh phách phản hư!

Nghe xong lời này, đến lượt Mộng Ly cảm thấy kinh ngạc, nàng liếc mắt nhìn vị lão giả lông mi dài, nói:

- Lão đầu, người làm thế nào nhận ra được nàng niết bàn phục sinh, linh phách phản hư?

Lão giả đối với lời nói vô lễ của Mộng Ly không một chút để ý, cảm thấy chính mình vừa rồi đã thất thố, trên khuôn mặt già nua nở nụ cười ôn hòa nói:

- Thế gian này kỳ môn dị thuật hàng vạn hàng nghìn, có người có mệnh lý thô diễn chi thuật, có người có phương pháp càn khôn dịch tương, cũng có người linh phách niết bàn thuật...Nhưng pháp môn này tuy rằng chỉ là phụ trợ, bị coi như đi vào đường nhỏ, thế nhưng lại rất nhiều thời điểm, chính những tiểu đạo chi thuật này lại phù hợp nhất đối với sự phát triển diễn biến của vạn vật tự nhiên, ha ha!

- A, nghĩ không ra lão nhân ngươi cư nhiên biết Càn Khôn Dịch Tương thuật, trách không được!

Mộng Ly vừa nghe, lúc này mới thoải mái.

Lão giả lông mi dài giới thiệu nói:

- Lão phu là Phiêu Vô Diệp, đây là đồ đệ của lão phu, Tân Lạc, hai vị bên cạnh đây là trưởng lão trong trấn, các người đã gặp qua.

Mộng Ly nghe xong lời này, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thấy hắn gật đầu, chỉ cười mà không nói.

Sau khi hưng hăng trừng mắt liếc nhìn hắn, Mộng Ly thản nhiên nói:

- Lão đầu, ngươi đã biết chúng ta đến là có ý đồ, như vậy mọi người hãy đi thẳng vào vấn đề, thống khoái một chút vậy, các ngươi chính là những di lão còn sống sót sau khi Thánh Võ Tông đã xuống dốc, như vậy các tiền bối Thánh Võ Tông các ngươi có từng nhắc tới đầu mối gì về người đứng đầu nhân tộc trước đại tan biến diễn ra, người giữ Càn Khôn Tạo Hóa Trắc, mặt khác chúng ta còn muốn biết, hạ lạc của Vân Tùy Y ở chỗ nào?

403. Chương 406: Tiểu Oa Nhi

Phiêu Vô Diệp đối với vấn đề này không lập tức trả lời chính diện, vẫn bộ dáng nở nụ cười ôn hòa như trước, xoay người lại, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Người thanh niên, thỉnh đưa ra Thánh Võ Lệnh.

Vân Thiên Hà nghĩ tới lệnh bài kia, liền lấy từ trong bao quần áo của Đường Linh Toa ra, giao cho Phiêu Vô Diệp.

Lúc Phiêu Vô Diệp tiếp nhận khối Thánh Võ Lệnh, rót vào một cỗ lực lượng kiểm tra, chỉ thấy lệnh bài lập tức phóng ra một cỗ quang mang kỳ dị.

Tựa hồ là đã xác nhận không lầm lẫn, Phiêu Vô Diệp mới nói:

- Khối Thánh Võ Lệnh này chính là lúc Thánh Võ Tông sáng lập, tông chủ tặng cho một người bằng hữu của mình, người đã từng hứa hẹn đối với vị bằng hữu này, hậu nhân của hắn, nếu như tương lai mang khối Thánh Võ Lệnh này tới Thánh Võ Tông, mặc kệ Thánh Võ Tông có bị diệt hay không, thậm chí là chỉ còn một truyền nhân, cũng sẽ dốc hết khả năng hoàn thành ủy thác.

Phiêu Vô Diệp thu hồi lệnh bài, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Người thanh niên, hiện tại ngươi có thể nói ra yêu cầu của chính mình rồi.

Vân Thiên Hà không xác định nhìn Phiêu Vô Diệp nói:

- Tiền bối, ý của ngươi là, người bằng hữu năm xưa của tông chủ là hậu duệ Vân Ly? Khối lệnh bài này vì sao lại lưu lạc?

- Tại thời điểm đó, bản thân Vân Ly thị có thực lực vô cùng cường đại và thiên phú đặc biệt, khối lệnh bài này năm đó chỉ là một loại quà tặng hứa hẹn đối với bằng hữu mà thôi, khả năng đối với Vân Ly thị mà nói, hứa hẹn này cũng không trọng yếu, nhưng đối với Thánh Võ Tông mà nói, hứa hẹn này tương đương với di nguyện của bậc tiền bối tông!

- Khối lệnh bài này tại thời điểm Vân Ly thị bị diệt tộc trăm năm trước bị lưu lạc bên ngoài, thế nhưng bọn họ còn có hậu duệ may mắn tồn tại, nhưng vẫn không thể tìm được khối lệnh bài này tới yêu cầu trợ giúp, lần này ngươi mang theo lệnh bài về nguyên chủ, mà bản thân ngươi cũng có huyết mạch Vân Ly thị, Thánh Võ Tông tự nhiên vàng theo bậc tiền bối!

Vân Thiên Hà không nói, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Lúc này Phiêu Vô Diệp nhìn Tân Lạc bên cạnh có vẻ có chút lo lắng, lại đột nhiên nói:

- Người thanh niên, người cần phải suy nghĩ cẩn thận, nếu như đơn thuần tìm hạ lạc một người nào đó, như vậy người sử dụng khối lệnh bài này đã hoàn toàn mất đi giá trị của nó!

- Tân Lạc không được nhiều lời!

Phiêu Vô Diệp quát dừng Tân Lạc, Tân Lạc không thể làm gì khác hơn là phần nộ lui trở về, thế nhưng trong lòng của hắn cũng rất muốn Vân Thiên Hà nói ra một khả năng mà bọn họ đã từng suy đoán ra, vậy thì hắn có thể thuận lý thành chương tham dự vào trong đó. Ngay lúc các vị trưởng lão đang lặng yên chờ đợi, lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, nói:

- Đã như vậy, ta muốn Thánh Võ Tông đi thực hiện tôn chỉ của bản môn, cùng ta tới Thiên Môn, dùng võ cấm đoạn!

Nghe nói như thế, sắc mặt Phiêu Vô Diệp không chút biểu tình, nhưng các trưởng lão khác lại biến sắc mặt, Tân Lạc nắm chắc bàn tay, trong lòng rục rịch.

Triệu Ngôn Chi nói:

- Dùng võ cấm đoạn, sự tình này so với diệt môn cũng không khác biệt gì nhiều, người thanh niên, người phải suy nghĩ cẩn thận a, Thiên Môn đã có lịch sử tương đối lâu đời rồi, không phải chỉ bốn chữ dùng võ cấm đoạn là có thể đơn giản giải quyết vấn đề!

Nhưng mà, Phiêu Vô Diệp đang trầm mặt một bên lại đột nhiên nói:

- Dùng võ cấm đoạn cũng không phải là không có khả năng, các người chỉ biết Thiên Môn có lịch sử lâu đời, có từng biết bọn họ tham dự vào quân chính các quốc gia khắp thiên hạ, tham dự vào nhiều cuộc tranh đấu giữa các tông môn, trong môn hiện tại đã trống rỗng một mối. Lão phu đã nói cơ hội tối hôm qua, có thể là hiện tại!

- Sư tôn, người đã đáp ứng rồi!

Nghe xong những lời này, Tân Lạc đại hỉ, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Lúc này Phiêu Vô Diệp lại chuyển trọng tâm câu chuyện, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thế nhưng người thanh niên, hậu quả dùng võ cấm đoạn vô cùng nghiêm trọng, người muốn làm chuyện này, phải chuẩn bị tâm lý trả giá rất nặng!

Mộng Ly nghe được lời cảnh báo của Phiêu Vô Diệp, chỉ coi thường bĩu môi nói:

- Trách không được Thánh Võ Tông lại xuống dốc tới như bây giờ, chính là một Thiên Môn mà thôi, những lão đầu các người lại luôn lo đầu lo đuôi, không có các người, bản tiểu thư vẫn có thể để bọn chúng hôi phi yện diệt!

Nghe được khẩu khí của Mộng Ly, việc diệt môn cũng giống như trò đùa, các trưởng lão toát mồ hôi hột, nhưng trong lòng cũng có chút xấu hổ, xác thực bọn họ có quá nhiều lo lắng, không có nhiệt huyết xung động như những người thanh niên.

- Một câu nói, rốt cuộc trợ giúp hay không, không giúp thì thôi xong!

Lúc này Mộng Ly đảm nhận vai trò quyết định bên cạnh Vân Thiên Hà, sau khi nói xong lời này, oán hận trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, nói:

- Các vị tiền bối, tính tình của Mộng Ly táo bạo, thỉnh không nên lấy làm phiền lòng, bất quá vân bối đã quyết định làm việc này, sẽ nhận hậu quả như thế nào, tự nhiên đã suy nghĩ cẩn thận!

Kỳ thực, trong lòng Vân Thiên Hà, hắn đến Tuyệt Vực tìm kiếm Lão Cái trong Thánh Võ Tông cũng là vì muốn cùng Lão Cái chứng cứ một việc, còn chuyện về Thiên Môn, hắn chưa từng có ý định muốn Thánh Võ Tông xuất thủ, bất quá nếu như đã mở lời rồi, nhiều hơn một sự giúp tự nhiên là tốt.

Đúng lúc này, Lục Bân vội vàng vàng chạy vào trong đại sảnh, có chút thở dốc nói:

- Các vị tiền bối, lão phong tử tiền bối truyền tin tức, người của Thiên Môn đến di chỉ bản môn trên Tuyết Long Sơn, ý đồ bất thiện, lần này ngay cả thánh thú thủ vệ Khôn Sương Thiên Chu bọn họ cũng mang tới, sợ rằng chính là vì thứ niệm phong từ lâu của bản môn!

- Đám tiểu tặc chết tiệt này, sư tôn, để đệ tử lên núi!

Tân Lạc trưởng lão oán hận mắng to, hướng Phiêu Vô Diệp chờ lệnh.

Các vị trưởng lão khác đều không chút biểu tình, nhưng vị trung niên lại hiện rõ biểu tình phẫn nộ trên mặt.

Mộng Ly hiểu kỳ hỏi:

- Các người niệm phong thứ gì nha, thế nào Thiên Môn lại muốn tới tìm?

- Hồn khí Tuyết Nguyên Cự Linh Tê!

Phiêu Vô Diệp mở miệng nói.

Mộng Ly hơi động dung, nói:

- Tuyết Nguyên Linh Tê thú chính là thượng cổ hoang thú, các người niệm phong đại gia hỏa này lại làm gì, có thứ sắc bén như vậy, vì sao lại không cần?

Phiêu Vô Diệp lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, nói:

- Từ khi đệ nhị tông chủ nhậm chức bản tông, hồn khí Tuyết Nguyên Cự Linh Tê đã không còn ai có thể khống chế được nữa rồi, sau này đệ tam tông chủ sợ thả hoang thú này ra sẽ khiến cho sinh linh đồ thán, ngộ thương đệ tử bản môn và người nhà, dưới sự giúp đỡ của một vị bằng hữu, đã rút hồn khí của nó ra niệm phong lại, mà lúc đó khi niệm phong đã lưu lại hai vật làm chìa khóa mở ra, Thánh Vô Lệnh chính là một trong số đó!

Vân Thiên Hà không giải thích được, nói:

- Nếu như chìa khóa để mở ra nằm trong tay các người, một thứ khác hiện tại cũng vật quy nguyên chủ, Thiên Môn làm như vậy rốt cuộc là muốn gì?

- Sau khi bản môn xuống dốc, cùng với Thiên Môn phát sinh xung đột, hiện tại vẫn không ngừng nghỉ, Thiên Môn cũng rất muốn có đầu hoang thú kia, cũng dự đoán được kiện hồn khí có thể khống chế được đầu hoang thú kia, đã từng nhiều lần phát sinh xung đột, bọn họ đã vài lần muốn mạnh mẽ phá vỡ phong ấn, nhưng đều thất bại trở về, sau đó liền thẳng thắn đánh chủ ý vào đầu hoang thú đang ngủ say trong sơn động tại Tuyết Long Sơn, muốn dùng các loại thủ đoạn kích nộ nó tỉnh lại, ra ngoài tàn sát sinh linh, san bằng bản môn, dụng tâm cực kỳ ác độc.

Nghe xong lời này, Mộng Ly mang theo vị đạo khinh thường nói:

- Người ta đã tới cửa khi dễ các người vài lần, vậy mà đám lão già các người lại mềm yếu như vậy, không biết báo thù đánh trả lại, cứ nhiên chỉ dẫn người nhà tới trấn nhỏ này, ta thực sự mất mặt thay cho các người!

- Mộng Ly, không được làm càn, chú ý ngôn từ của nàng!

Vân Thiên Hà nghe Mộng Ly nói có chút quá mức, liền bình tĩnh quát bảo ngưng lại!

- Người, người dám làm hung với ta?

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà dĩ nhiên dám quát tháo nàng, lập tức phát bực, lúc này Tân Nguyệt kéo cánh tay Mộng Ly, khuyên nhủ:

- Tỷ tỷ, tỷ bớt tranh cãi, lời nói vừa rồi của tỷ xác thực làm cho mọi người khó chịu, có chút quá phận rồi!

Phiêu Vô Diệp đối với những lời nói này vẫn như cũ không hề để ý, vẫn bình tĩnh nói:

- Vị Mộng Ly cô nương này nói không sai, Thiên Môn mấy lần xâm phạm, chúng ta sợ bọn họ thực sự kích tỉnh Linh Tê hoang thú, vì vậy đã dẫn đệ tử bản môn cùng với người nhà tới sinh hoạt tại trấn nhỏ này, thời điểm then chốt cũng có thể cho bọn họ chạy trốn sinh tồn!

- Hừ!

Mộng Ly hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, giận dữ quay sang một bên không nói.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu Thiên Môn đến phạm, vậy thì chúng ta nên đến Tuyết Long Sơn trước đáp lại, lúc chấm dứt việc này, sau đó tiếp tục thương nghị an bài dùng võ cấm đoạn cụ thể, ý tiền bối như thế nào?

- Vậy thì theo như người nói đi!

Lúc này Phiêu Vô Diệp quay sang những người khác dặn:

- Ngôn Chí, người và Lục Bân, mấy tiểu bối lưu lại bảo vệ trấn, Bá Á và Tân Lặc cùng ta lên núi.

Triệu trưởng lão muốn nói cái gì, nhưng Phiêu Vô Diệp thật sâu liếc nhìn hắn một cái, Triệu trưởng lão muốn nói nhưng cũng không thoát khỏi miệng, chỉ gật đầu, nhìn theo mấy người rời đi, Lục Bân có chút phiền muộn.

- Triệu bá, vì sao thái thượng trưởng lão không cho chúng ta lên núi!

Triệu Ngôn Chí nói:

- Những người thanh niên này tới đây, cũng thúc đẩy thái thượng trưởng lão quyết đoán lần cuối cùng, muốn kết liễu với Thiên Môn, mặc kệ kết quả như thế nào, chúng ta phải đảm bảo các đệ tử nội môn cùng với người nhà bọn họ được chu toàn, người nên hiểu rõ, có một số việc cuối cùng vẫn phải đối mặt, mà hiện tại cũng là lúc chúng ta đối mặt rồi, chúng ta không thể tiếp tục trốn tránh!

Long Tuyết Sơn cách trấn nhỏ Tuyết vực cũng không xa, chỉ khoảng chừng trên dưới năm dặm đường. Vân Thiên Hà dưới sự dẫn đường của Trần trưởng lão và Tân Lặc, không đến nửa canh giờ đã tới chân Tuyết Long Sơn.

Tuyết Long Sơn đúng như tên gọi, nhìn tổng thể giống như cự long đang say ngủ, mà nơi Thánh Võ Tông trước kia tọa lạc, chính là tại đầu của cự long.

Nhưng mà, thời điểm Vân Thiên lên bụng núi, để Mộng Ly mang theo Đường Linh Toa và tiểu Phạm Ny, đi phía sau Phiêu Vô Diệp lên núi.

Hắn cùng với Tầm Nguyệt, Tân Lặc, Trần trưởng lão thì trực tiếp tới đỉnh đầu cự long trước, nơi đây chính là di chỉ phế tích Thánh Võ Tông.

Nơi di chỉ này đã từng trải qua một hồi tai nạn mang tính hủy diệt nghiêm trọng, từng suýt chút nữa hóa thành đất bằng, sau đó tuy rằng đệ tử Thánh Võ Tông tiến hành chữa trị, nhưng bởi vì công trình quá mức to lớn, tổn hao quá nhiều, vì vậy phải di chuyển tới địa điểm mới, nơi này trở thành di chỉ.

Khi đoàn người Vân Thiên Hà và Tân Lặc tới chỗ di chỉ, hiện tại vẫn có thể nhìn thấy một ít vết tích cảnh tượng rách nát đổ vỡ.

Bất quá làm cho mấy người chú ý nhất chính là, ở phía hậu sơn truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt, còn có tiếng cự thú tê rống, muốn phá vỡ màng tai con người.

Khi nhóm người đến hậu sơn, chỉ thấy tại hậu sơn có một bình thai rộng lớn, phía sau bình thai có một sơn động cao ước chừng ba trượng, trước cửa động bị băng tuyết bao trùm, kết thành từng tầng băng cứng, tựa hồ đã thật lâu không có người tiến vào trong động, Vân Thiên Hà suy đoán, sơn động này hẳn là Linh Tê động.

Nhưng hiện tại, trên bình thai, có một con nhện hình thể vô cùng to lớn, ước chừng cao ba trượng, tám trảo như cương kiếm, diện mục dữ tợn xấu xí, con nhện to lớn này đang án giữ trước cửa động.

Mà lúc này, con nhện đang đối chiến với một vị lão giả, mỗi một chân của đại băng chu (nhện băng) đánh xuống đều mang theo tiếng xé gió kịch liệt, giống như cương chùy nện mạnh, cả bình thai mạnh mẽ rung động, đá vụn bay ngang.

Mà sau khi Vân Thiên Hà nhìn thấy vị lão giả này, tâm tình nhất thời giao động.

Tựa hồ vị lão giả kia cũng đã phát hiện ra Vân Thiên Hà, bật người tránh thoát khỏi cự thảo của đại băng chu, bỗng nhiên hướng về phía hắc nỏ nụ cười:

- Tiểu oa nhi, chúng ta rốt cuộc lại gặp mặt!

404. Chương 407: Dê Và Sói!

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Vân Thiên Hà tựa hồ nghĩ lại ước hẹn nơi núi hoang năm năm trước, hẳn cùng với vị Lão Cái này đã có một chuyến kinh lịch coi như rất vui vẻ.

Cũng chính là vị Lão Cái này đã biến đổi nhân sinh quan và thế giới quan của hắn khi tới thế giới này, vì vậy, hắn đối với Lão Cái có một loại tình cảm đặc thù trong lòng.

Bất quá hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm để ôn chuyện, Lão Cái hiện tại đang phải giao đấu với đầu đại băng chu, còn có mấy vị trung niên nhân và một vị lão giả thoát nhìn điên điên dở dở đang tranh đấu với mấy người mặc quần áo màu than chì, ống tay áo có thêu tiêu ký hình dạng hoa tuyết năm màu. Bên phía Thánh Võ Tông đã có một người thụ thương, hai người tử vong.

Trang phục của những người này, Vân Thiên Hà tự nhiên nhận ra được, chính là người Thiên Môn.

- Đám cầu tặc Thiên Môn, các người khinh người quá đáng!

Tân Lạc nhìn thấy giữa hai người bị chết, có một người chính là đệ tử nhập môn của chính mình, trong lòng tức thì giận dữ, hét lớn một tiếng rồi nhào tới, đón đỡ thế tiến công của một vị cao thủ Thiên Môn nhằm vào đệ tử bản tông.

Lúc Trần trưởng lão tới nơi này, cũng không nói hai lời, lập tức gia nhập vào đoàn chiến, từ trong tay một gã trưởng lão Thiên Môn cứu đệ tử bản môn, cùng với gã trưởng lão này hỗn chiến thành một đoàn.

Có Tân Lạc và Trần trưởng lão gia nhập vào vòng chiến, tình huống bên phía Thánh Võ Tông lập tức chuyển biến tốt đẹp, có thể đánh ngang tay với Thiên Môn, không còn tiếp tục xuất hiện thương vong.

Vân Thiên Hà cấp tốc quan sát, trong đám người Thiên Môn tới lần này, có ba lão giả, thực lực của bọn họ thông qua bản thân vận chuyển Thần Ý Quyền có khả năng nhìn thấu, đều là cao thủ cảnh giới Tông Sư hậu kỳ.

Mà mấy vị trung niên nhân và thành niên rìa ngoài, thực lực của bọn họ đại khái vào khoảng Tiên Thiên đỉnh phong, xét về mặt chính thể, tuy rằng bên phía Thánh Võ tông có một Lão Cái cấp bậc Võ Thánh, thể nhưng rõ ràng bọn họ còn mạnh hơn phe Thánh Võ Tông một chút, dù sao Lão Cái còn đang phải ứng phó tới khôn lường thiên chu cường hãn, căn bản không thể phân thân đến trợ giúp những người khác.

Sau khi có cái nhìn đầu tiên, Thiên Hà liếc mắt nhìn Tầm Nguyệt, thấp giọng nói:

- Nàng tới ứng phó đầu đại băng chu kia, khiên chế nó, ta đến chơi đùa với đám người Thiên Môn.

Tầm Nguyệt hiểu rõ ý tứ của Vân Thiên Hà, sau khi gạt đầu, thân thể bắn lên, giống như một đoàn mây mù, hóa thành một đạo hư ảnh, chớp mắt đã xuất hiện phía sau đại băng chu, giống như ôn nhu vô vẻ, hướng về phía đại băng chu đánh ra một huyền ảnh ngưng hóa, mà đạo huyền ảnh này, lại ẩn chứa long ảnh vô cùng cường hãn.

Ầm...

Phía sau đại băng chu bị trúng một chưởng, thân thể lão đảo một cái, thiếu chút nữa lật ngửa người, một vóng vuốt cũng đã bị thương, nhưng lại không mang tới cho đại băng chu này bao nhiêu thương tổn, có thể

thấy được thân thể đầu đại băng chu này cường hãn hoàn toàn so sánh được với thánh thể của một vị cao thủ Võ Thánh đỉnh phong rồi.

Bất quá một chưởng này cũng triệt để kích giận đại băng chu, nó lập tức phát ra tiếng rít cuồng nộ, liền hướng về phía Tầm Nguyệt phun ra mấy sợi băng ti lạnh bức người, Tầm Nguyệt nghiêng sang một bên né tránh, băng ti liền mạnh mẽ va chạm vào vách đá, ầm ầm nổ vang, tạo thành một động khẩu khoét sâu vào trong lòng vách núi.

Vân Thiên Hà thấy Tầm Nguyệt có thể thông dong ứng phó được đại băng chu, trong lòng đối với thực lực của Tầm Nguyệt rất yên tâm, cũng không tiếp tục phân thần quan sát tình hình chiến đấu của nàng, đảo mắt thấy một vị đệ tử Thánh Võ Tông bị hai đệ tử Thiên Môn giáp công, đã tới tình thế cực kỳ nguy hiểm, uể oải bất kham, lúc này nhần thần lạnh lùng, thân thể bật nhẹ, giống như một mũi tên nhọn bắn thẳng đi, cùng với cái bóng này còn có quang mang huyền tạt.

Tật quang phóng tới, một gã đệ tử Thiên Môn bị một cỗ thần hồn ý chí vô cùng cường đại tập trung, trong lòng hoảng hốt, hần mới quay sang, trong đôi mắt chỉ hiện lên một đạo kiếm quang.

Kiểm quang tán đi, cái cổ lạnh lẽo, ngay sau đó liền mất đi tri giác.

- Sư đệ!

Tên đệ tử Thiên Môn này không có bất cứ lực chống đỡ nào, đã bị Vân Thiên Hà từ phía sau công kích, một kiếm chém đứt đầu, khi một vị trung niên nhân khác nhìn thấy, đôi mắt như muốn nứt ra, bị rống một tiếng, con người đỏ bừng, chỉ là lúc hần bị rống phân thần, vị trung niên nhân đang giao chiến với hần không bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp, cười lạnh một tiếng, song chưởng mang theo tiếng sấm nổ rền vang, kinh phong mạnh mẽ không gì sánh được, nặng nề đánh vào sau lưng vị trung niên nhân này.

Vị trung niên nhân Thiên Môn bị trúng một chưởng này, giống như cả một chiếc cự chùy không lồ đập mạnh, miệng phun máu tươi, thân thể lão đảo lao về phía Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nhìn thấy, khoe miệng lộ ra nụ cười nhạt, Vân Tru trong tay hần lập tức xoay mạnh chém tới.

Thời điểm vị trung niên nhân này ý thức được nguy hiểm, thấy đối phương sử dụng kiếm thức muốn chính mình phải chủ động đón nhận, mà nụ cười trào phúng kia để trong lòng hần vô cùng cuồng nộ, trong lúc lao về phía trước hần lấy lại không chế cơ thể, liền chuyển người lộn ngược, hướng về phía Vân Thiên Hà đánh ra một đạo kinh phong cuồng bạo.

Đánh ra một kích tự bảo vệ mình trong thời gian ngắn ngủi như vậy, đối với Vân Thiên Hà mà nói, không có bất cứ lực uy hiếp nào, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười lạnh lùng, sát khí trong mắt không một chút suy giảm.

Chém ra Vân Tru ứng dụng Phá Thiên Kiếm Thức kiếp trước hần tinh thông nhất, giống như một chương nhạc nổi lên khúc hát hoa lệ duyên dáng, phân biệt đánh trúng ngực, sườn thất lưng, cánh tay và chân nhỏ trên người trung niên nhân, để lại mấy vết kiếm sâu tận xương cốt, một kiếm trí mạng cuối cùng trực tiếp kích thẳng vào yết hầu trung niên nhân.

Trước mặt chiến lực cao hơn vài cấp độ như Vân Thiên Hà, vị trung niên này đã bị Vân Thiên Hà chế tạo nhiều vết thương xâm thực vào sâu trong linh hồn, đã không còn chút lực lượng chống đỡ nào, tại lúc kiếm cuối cùng đâm thẳng vào yết hầu hần, hần chỉ còn cảm giác duy nhất, đó là tuyệt vọng, hai mắt mở trừng trừng kiếm cảnh như cánh tay tử thần, ôm hần vào trong lòng.

Một kiếm này không lưu lại máu tươi, trung niên nhân có thực lực Tiên Thiên đỉnh phong đã bị hành hạ tới chết.

Nhưng mà tiếp theo, mấy đệ tử Thiên Môn tuổi còn trẻ không thể nào tránh thoát khỏi ác vận bị Vân Tru kiếm thôn phệ, Vân Thiên Hà giống như con sói hung ác tiến vào trong đàn dê non, mỗi một kiếm mang theo khí thế sát phạt, không mang theo một chút thương hại nào, mỗi kiếm đều như tử thần đòi mạng

Một kiếm, một gã đệ tử Thiên Môn bị gục gã trong vũng máu.

Lại một kiếm, lại một gã đệ tử Thiên Môn nắm chặt yết hầu điên cuồng phun trào máu tươi, không cam lòng đối diện với tử thần thu gặt, trong sự tuyệt vọng chết đi!

Sát phạt như vậy, trên cơ bản đối với đệ tử Thiên Môn mà nói, chính là một cuộc hành trình tàn nhẫn mà tuyệt vọng không gì sánh được.

Trong số bọn họ, có một số được xưng là kỳ tài ngút trời, cùng với Vân Thiên Hà có tuổi tác tương đương nhau nhưng thực lực đã đạt tới Tiên Thiên đỉnh phong, nhưng Vân Thiên Hà so với bọn họ càng thiên tài hơn, đứng trước mặt thiên tài có thể xưng là yêu nghiệt, thành tựu võ đạo của bọn họ trong nháy mắt buồn bã thất sắc.

Trong bản môn bọn họ có thể kiêu ngạo, thế nhưng trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ đã bị ma diệt chà đạp vô tình mà tàn khốc, trong cảm giác bị thương không cam lòng chết đi.

Vân Thiên Hà thu hết vào mắt nhân thần của mấy người tuổi còn trẻ trong sát na tử vong, mà trong ánh mắt của hắn, chỉ có sự vô tình giết hoặc bị giết, và lạnh lùng, không có một chút thương hại đồng tình và nương tay, đó chính là một mặt tàn khốc của sát thủ!

- Tên tiểu tử cuồng vọng kia, ngươi là ai, ngươi chỉ dám sinh uy trước những kẻ yếu thôi sao, đến đây, lão phu chơi đùa với ngươi!

Một vị trưởng lão Thiên Môn nhìn thấy môn hạ đệ tử chính mình bị một tên tiểu bối tuổi còn trẻ tàn sát vô tình giống như giết lợn giết chó, những đệ tử của hắn trước mắt tiểu tử này dĩ nhiên không chống đỡ được một kiếm, rốt cuộc làm cho trong lòng hắn bốc lên một đoàn liệt hỏa hùng hực dữ dội.

Mang theo cuồng nộ vô biên, vị trưởng lão Thiên Môn nổi giận xuất ra một quyền tiến công mạnh mẽ, sau khi đẩy lùi Trần trưởng lão, liền nhanh như chớp lao về phía Vân Thiên Hà.

- Để mạng lại, mặc kệ ngươi là ai, ta muốn ngươi cùng với bọn họ chôn cùng!

Chỉ là trong thời gian vài lần hô hấp, đệ tử bản môn chết trong tay hắn đã lên tới mấy người, mà trong đó có đệ tử đắc ý nhất được hắn tận tâm bồi dưỡng, trong lòng hắn như đang vấy máu, đồng thời một cổ cừu hận vô biên bốc lên, để hắn trong nháy mắt tiếp cận với Vân Thiên Hà, tiếng tê rống khàn khàn mang theo khí thế nuốt chửng thiên hạ, một cỗ lực lượng cuồng bạo phô thiên cái địa tập kích tới.

Vân Thiên Hà cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại mà băng lãnh tập trung, cũng chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, cỗ ý chí này đối với hắn mà nói, không tạo thành bất cứ cảm giác khó chịu nào, ngược lại càng kích phát hỏa diễm khát vọng chiến đấu trong lòng hắn, càng lúc càng mãnh liệt.

Trước mặt cỗ lực lượng cường đại này, máu huyết của hắn, lúc này đang sôi trào!

Công kích ý chí trước đó tập kích tới, để trong lòng Vân Thiên Hà bị thiêu đốt khát vọng chiến đấu mãnh liệt, để thần hồn ý chí của hắn giống như sóng biển cuộn trào, theo công kích của trưởng lão Thiên Môn mạnh mẽ phun ra, như nước triều dâng vô tận, hung hăng oanh kích về phía đối phương.

Đây là một hồi đối kháng trực tiếp giữa thần hồn ý chí và thần hồn ý chí. Mà đây cũng là một phương thức quyết đấu kỳ diệu khác cao thâm hơn ngoại trừ dùng công pháp chiến đấu với nhau giữa các cao thủ cấp bậc Tông Sư. Bình thường rất nhiều người có thể trong loại phương thức quyết đấu này tìm được hoặc tổng kết ta ưu thế hoặc nhược điểm, cũng lĩnh ngộ được một ít chân lý, khiến ý chí của chính mình lớn mạnh trong chiến đấu, bởi vì như vậy càng có thể phát hiện ra tu vi cảnh giới sâu cạn của võ giả, đó cũng là linh phách lực, mà đây cũng là một nhân tố quan trọng của võ giả tại cảnh giới Nhân Cảnh hậu kỳ.

Vị trưởng lão Thiên Môn này tiên phát chế nhân phát ra cỗ ý chí cường đại, tuy rằng quả thực chiếm được tiên cơ, thế nhưng Vân Thiên Hà khát vọng có được một hồi quyết đấu chân chính, một hồi quyết đấu thực lực tương đương, vì vậy tại thời điểm cỗ ý chí này tập kích tới, hắn lập tức phóng ra cỗ ý chí của chính mình trải qua bao nhiêu giai đoạn tu luyện từ trước tới nay chống lại sự xâm phạm của ý chí đối phương.

Hắn muốn biết, trải qua thời gian tu luyện linh phách lực vừa qua dưới sự trợ giúp của Tụ Phách Huyền Linh Trần thúc đẩy chí ý tăng mạnh rốt cuộc đã đạt tới loại cảnh giới nào.

Thế nhưng, tại lúc va chạm với cỗ ý chí tập kích của vị trưởng lão Thiên Môn kia, Vân Thiên Hà lại thất vọng rồi.

Nếu như vị trưởng lão này thả ra ý chí giống như hồng thủy chạy chồm thì Vân Thiên Hà phóng ra thần hồn ý chí chuẩn bị chống lại tựa như sóng lớn ngập trời biển rộng mênh mông vô hạn.

Cỗ ý chí của vị trưởng lão Thiên Môn kia, tại lúc bị cỗ ý chí sóng lớn chống lại liền nhanh chóng bị thôn phệ, cho đến khi cỗ chí ý biển rộng trào dâng kia nghịch lưu áp bách ngược trở lại, thôn phệ ý chí của chính mình hình thành phản công chính mình.

Vị trưởng lão Thiên Môn phát hiện ra ý chí của chính mình bị một cỗ ý chí càng mạnh mẽ hơn thôn phệ, đồng thời thần hồn ý chí cường đại của đối phương phản kích chính mình tạo thành thương tổn tâm thần không nhẹ, lúc này sắc mặt của hắn nhất thời trắng bệch.

- Ý chí thật mạnh, đây là ý cảnh Vô Thánh sao?

Phụt...

Cũng vền vền trong chớp mắt, cỗ chí ý phản kích ngược lại làm tâm thần vị trưởng lão Thiên Môn bị kích thương, dẫn phát khí huyết toàn thân chảy ngược, tâm huyết sôi trào, khiến hắn không nhịn được phải phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lui lại mấy bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người thanh niên trước mắt, thần tình không thể tưởng tượng nổi.

- Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thực lực vô cùng cường đại. Tiểu tử, người rốt cuộc là ai, sao lại muốn đối địch với Thiên Môn chúng ta?

Tâm thần vị trưởng lão Thiên Môn bị trung kích thương tổn, hắn rống to quát hỏi, muốn dời đi lực chú ý của Vân Thiên Hà, âm thầm tìm kiếm thời cơ khôi phục tổn thương.

Tại lúc hắn cho rằng, cho dù tiểu tử kia có lực lượng ý chí cường đại, thế nhưng từng trải, còn có kinh nghiệm chiến đấu và tâm tình, hoàn toàn không thể sánh bằng chính mình được, hắn hoàn toàn có thể tìm cơ hội khôi phục, sau đó giết chết, đó chỉ là một tên tiểu tử chưa dứt sữa mà thôi.

405. Chương 408: Quỷ Địch

Cỗ ý chí tinh hàn cực độ này, phẳng phất như có thể đóng băng cả tư duy lẫn thân thể hắn, đóng băng tâm thần hắn, để trong lòng hắn rốt cuộc đã bị một tầng bóng ba sợ hãi bao phủ.

Hắn rốt cuộc ý thức được chính mình sai rồi, hơn nữa là mười phần sai lầm.

Đây mới là sát chiêu thực sự sau khi tiểu tử giảo hoạt này phóng ra cỗ ý chí như sóng triều dâng tràn, mà lúc tư duy của hắn bị ảnh hưởng, lại để đối phương thừa cơ chui vào trong chỗ trống tâm thần của hắn không tập trung cao độ, do đó một kích của đối phương đã thành công, trong lúc hắn ý thức được chính mình khinh địch thì đã chậm.

Tại lúc cỗ ý chí tinh hàn của đối phương đóng băng tinh thần, hắn thấy được khóe miệng đối phương nở nụ cười tươi, phẳng phất như như cười nhạo hèn mọn, đó là một loại châm chọc cực độ đối với hắn.

Tại lúc đối phương tiến công như sấm sét áp bách tới, thân thể cứng đờ của hắn phẳng phất như không còn nằm trong sự khống chế của tư duy, hiển nhiên không thể theo kịp thân pháp như lôi điện cuồng bạo của đối phương, cùng với một kích tất sát.

Ầm...

Mặc dù trưởng lão Thiên Môn nghĩ muốn phòng bị, thế nhưng hắn thủy chung chậm chạp, cuối cùng sau khi cảm giác thân thể như bị một ngọn núi lớn nghiền áp tới, nội tạng vốn cứng rắn như sắt thép, trước mặt cỗ lực lượng cuồng bạo của đối phương, liền phẳng phất giống như giấy mỏng, không kham nổi một kích, trong nháy mắt liền bị nát bấy, toàn bộ thân thể hắn giống như điều đứt dây, kể cả linh hồn nhỏ bé văng ngược đi xa, không có điểm cuối.

Ánh mắt Vân Thiên Hà lạnh lùng nhìn vị trưởng lão Thiên Môn bị hắn phóng ra mười lăm đạo khôn ắn ắn chứa lực lượng chí cường trực tiếp đánh gục văng ngược ra sau, trong mắt không mang theo một chút ba động tình cảm.

Đây là cái giá của những kẻ cuồng đại tự phụ khinh địch.

Vân Thiên Hà chưa bao giờ coi thường bất cứ đối thủ nào, cho dù người đó có thực lực vô cùng yếu, vì vậy hắn đã sống, mà kẻ địch nhân vốn kiêu ngạo tự phụ trước mặt hắn đều đã chết, hơn nữa chết rất thảm!

Lúc này, tất cả mọi người xung quanh đều bị một kích mười lăm đạo khôn ẩn ẩn chứa lực lượng chí cường làm khiếp sợ không thôi!

Ngay cả Lão Cái có tu vi Vô Thánh kia, khi nhìn thấy Vân Thiên Hà trong khoảng thời gian ngắn như vậy có thể trưởng thành tới bậc này, cho dù là tâm cảnh vốn không còn bận tâm tới mọi việc cũng không tránh khỏi kinh ngạc, cảm thán một câu tiểu hoa nhi yêu nghiệt trong lòng.

Nhất là hai vị trưởng lão Thiên Môn còn lại, đồng bọn đã chết hết, trong lòng bọn họ, không cần nghi ngờ chính là búa tạ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập mạnh, tạo nên rung động mãnh liệt, tâm tình pháp phòng khó định.

Một vị trưởng lão Thiên Môn tựa hồ đối với Thiên Khôn Định Ấn Vân Thiên Hà đánh ra xuất hiện sự nghi hoặc, lúc cổ rung động kịch liệt trong lòng đẹp loạn xuống, cũng khôi phục lại lãnh tĩnh, hắn tách đối thủ ra, một mực trầm tư, tại lúc tiếp tục giao chiến với một lão giả giống như kẻ điên lưu lạc khắp nơi, vị trưởng lão Thiên Môn này rốt cuộc đã nhớ tới điều gì đó, nhãn thần nhìn thẳng sang phía Vân Thiên Hà, mang theo một cổ dao phong sắc bén, hầu như là cắn răng, dùng thanh âm âm thầm nói:

- Tiểu tử, phương thức ngưng kết lực lượng vừa rồi, chắc là Thiên Khôn Bí Pháp của Nguyệt Tông, ngươi là người của Nguyệt Tông?

Thế nhưng, Vân Thiên Hà đối với suy đoán của vị trưởng lão này không thêm để ý tới, tại lúc hắn đặt câu hỏi, Vân Tru ra khỏi vỏ, chém ra một kiếm trong lúc tất cả mọi người ở đây không dự liệu được, mạnh mẽ vào đầu một tên đệ tử Thiên Môn tuổi còn trẻ trong cuộc chiến.

- Tiểu tử hỗn trưởng, ngươi dám!

Thế nhưng, ngay khi vị trưởng lão Thiên Môn này rống giận ngăn lại, Vân Tru kiếm trong tay Vân Thiên Hà vẫn tiếp tục lướt qua, ngay tại thời điểm tên đệ tử Thiên Môn trẻ tuổi kia còn chưa lấy lại tinh thần, giống như một đạo tạt quang, từ căn cổ của hắn xẹt qua.

Khi thanh âm Vân Tru trở lại vỏ vang lên, theo đó chỉ là một đầu người rơi xuống cùng với một thân thể đã lạnh cứng như băng.

Tại lúc địch nhân còn chưa giải quyết triệt để, nói nhiều lời vô ích như vậy, chỉ có thể chuốc lấy kết cục bại vong, hoặc là địch nhân nắm lấy cơ hội phản kích.

Hiện tại trên núi, những đệ tử tuổi còn trẻ, ngoại trừ một bộ phận cực nhỏ do đệ tử Thánh Võ Tông đánh chết, đại đa số đều bị Vân Thiên Hà vô tình tàn sát.

Hiện tại phe Thiên Môn còn lại cũng chỉ có hai vị trưởng lão Thiên Môn đang đau khổ chống đỡ, cùng với một đại băng chu bị Tầm Nguyệt và Lão Cái hoàn toàn ngăn chặn, trên người xuất hiện càng nhiều vết thương, dần dần mất đi hung tính và thô bạo.

Hai vị trưởng lão Thiên Môn mở mắt trừng trừng nhìn một gã đệ tử bản môn cuối cùng đau khổ chống đỡ bị chém đứt đầu, trong lòng vô cùng phẫn nộ và khuất nhục, đã đạt tới điểm cực hạn.

Trong đó một vị trưởng lão Thiên Môn vẫn như cũ kiên nhẫn rống giận truy hỏi:

- Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi có phải là đệ tử Nguyệt Tông? Việc ngày hôm nay, nếu như Nguyệt Tông muốn xen một chân vào, Thiên Môn chúng ta và Nguyệt Tông sẽ không đội trời chung!

- Lão đầu, trước tiên quan tâm tới an nguy của chính ngươi đi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì, hôm nay ngươi có thể toàn thân trở ra còn là một câu hỏi khó, phàm là người Thiên Môn, ta nhất định tiêu diệt!

Vân Thiên Hà lạnh lùng nói.

- Cuồng vọng tới cực điểm, nguyên lai ngươi chính là tên tiểu tử từng phát ngôn bừa bãi muốn tiêu diệt bản môn!

Tại lúc Tân Lạc và một vị trưởng lão tóc trắng khác nghe xong lời này, hần cười lạnh một tiếng, tựa hồ đã suy đoán được lai lịch của Vân Thiên Hà, lạnh lùng nói:

- Trước đó đệ tử bản môn báo lại, chuyện tại Xuất Vân quốc từng bị một tên tiểu tử không biết trời cao đất dày quấy phá, nghĩ không ra chúng ta còn chưa tìm tới người mà người đã tự động đưa tới cửa rồi!

Vân Thiên Hà gần như là đang thưởng thức hầu tử bé nhỏ đang diễn trò, cười lạnh nói:

- Một đám người vì quyền lực làm hỏng đầu, cả ngày luôn bận về việc tranh quyền đoạt lợi, trong môn hần là không có người có thể phái đi đúng không, bằng không làm sao hôm nay tới phạm Thánh Võ Tông chỉ có ba trưởng lão các người, các cao thủ khác đi nơi nào, Võ Thánh đi nơi nào, còn Võ Tôn Địa cảnh thì sao? Nói như vậy hần là các người cũng không có một gia đình hạnh phúc, nếu như các người cuồng vọng cho rằng chỉ bằng vài móng như vậy có thể đối phó được Thánh Võ Tông cho dù đã xuống dốc, quả thực là trò cười lớn của thiên hạ!

- Tiểu tử, người dám khi nhục Thiên Môn chúng ta?

Trong lòng trưởng lão Thiên Môn đã giận dữ không thể kìm chế, trên thực tế lời nói của Vân Thiên Hà đã điểm trúng vào nỗi đau lớn nhất của bọn họ, vì vậy thẹn quá thành giận.

Trong môn hiện tại xác thực không có người nào có thể phái đi, ba vị Võ Thánh, một vị luôn bất mãn với hiện trạng tông môn, rồi tới địa phương khác du lịch, một vị tới Bắc vực còn chưa về, chỉ còn có một vị phó môn chủ tọa trấn bản môn không thể nào phân thân ra ngoài được.

Mà còn một vị cao thủ lão môn chủ tu vi Võ Tôn Địa Cảnh, vì muốn đột phá tử cảnh nên đã bế qua năm mươi năm, bọn họ căn bản không dám quấy nhiễu, bằng không để vị lão môn chủ biết được hiện trạng một mảnh hỗn độn trong môn hiện nay, còn có những hành vi không ra gì của các đệ tử trong môn, không cần tới người khác, chính hần trước tiên muốn thanh lý môn hộ rồi.

Đây là hiện trạng của Thiên Môn, để tranh quyền đoạt lợi, các đệ tử đều bị phái ra ngoài, mà trong môn hiện tại hình thành trạng thái miệng cộp gan thỏ theo lời Phiêu Vô Diệp.

Chính vì điều này, ba vị trưởng lão không muốn để cho Thánh Võ Tông nghi ngờ thực thi thủ đoạn trả thù, nên đã mang theo linh thú thủ hộ tông môn khôn lường thiên chu, muốn kích tỉnh hoang thú Linh Tê trong động, tạo thành náo động trong nội bộ Thánh Võ Tông, khiến cho Thánh Võ Tông không rảnh phân tâm để ý tới bọn họ, do đó bọn họ có thể hoàn thành việc khống chế bố cục hoàng quyền chư quốc Đông vực, sau đó không cần phải lo lắng tới một tông môn đã xuống dốc như hiện tại.

Nhưng mà, hiện trạng của Thiên Môn không thể để người ngoài biết lại bị một tên tiểu tử nói toạc ra, làm sao không khiến cho vị trưởng lão Thiên Môn này không tức giận, nhưng ngày hôm nay bọn họ đã tổn thất thảm trọng như vậy, bọn họ còn phải vì chính mình tính sai mà thu hồi chút vốn liếng, hần làm sao có thể cam tâm!

Trưởng lão Thiên Môn dưới sự cuồng nộ, nóng lòng muốn tìm cách đột phá vòng vây, liếc mắt nhìn sang đại bằng chu đã bị Tầm Nguyệt áp chế, cộng thêm ưu thế nhân thủ phe đối phương, thậm chí là biểu tình của mấy tên tiểu tử kia đang hí mắt coi kịch, hần càng tức giận không có chỗ nào phát tiết, quả thực muốn tam hồn thoát thể, lửa giận bốc cao bảy trượng, cho dù không thể giết chết tên tiểu tử kia, cũng phải đột phá vòng vây lao ra ngoài, sau đó tuyên bố lệnh triệu tập, triệu hồi một bộ phận đệ tử trở về tông môn đối phó với tên tiểu tử liên hợp cùng Thánh Võ Tông hình thành uy hiếp thật lớn đối với Thiên Môn.

Bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, khi bị đối phương khi nhục như vậy muốn liều mạng với đối phương, đó thuần túy là tìm chết, vì vậy hai vị trưởng lão Thiên Môn ăn ý liếc nhau liền có quyết định.

Hai vị trưởng lão Thiên Môn trong lúc đánh mắt ăn ý với nhau, cả hai đều nở nụ cười quỷ dị, một vị trưởng lão đánh mạnh một chưởng về phía đối phương, thừa thế mạnh mẽ lui lại mấy bước, lập tức từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó trong giống như chiếc kèn hiệu, hướng kèn hiệu về phía sơn động, dùng sức thổi một hơi dài, phát sinh âm ba ong ong vang vọng.

Xuy xuy...

Ngay khi âm ba vang vọng kia đột nhiên phát ra, đầu khôn sương thiên chu tựa hồ bị thứ dị dạng nào đó kích thích, đột nhiên hai tròng mắt to như chuông đồng phát ra luồng hồng quang quỷ dị, tám chiếc cự trảo vũ động, đột nhiên linh hoạt như tám con báo nhỏ, linh hoạt mau lẹ không gì sánh được.

Tầm Nguyệt bị đại băng chu phun ra một cỗ băng vụ ảnh hưởng, không thể tiếp cận công kích, sau khi thả người né tránh, đại băng chu đã nhảy đi cách mấy trượng.

Tại lúc đại băng chu rơi xuống đất, nhất thời đất rung núi chuyển, trong lòng núi tựa hồ có tiếng động ầm ầm bắt đầu lan tràn khắp nơi.

Khi Vân Thiên Hà nhìn thấy một màn này, đột nhiên trong đầu nghĩ tới cái gì, không khỏi sắc mặt biến đổi, hai lão gia hỏa này quả thực giáo hoạt ác độc, bọn họ cư nhiên thông qua khôn sương thiên chu chế tạo tuyệt lộ!

- Mọi người cẩn thận, tốc chiến tốc thắng, nơi này sắp phát sinh tuyệt lộ rồi!

Vân Thiên Hà hét lớn, quay sang bên cạnh nói:

- Cấp tốc giải quyết hai người này, không thể để cho bọn họ chạy thoát, Triệu trưởng lão, cấp tốc mang người trong môn tìm địa phương né tránh tuyệt lộ, nhanh!

Lúc Vân Thiên Hà rống to, thanh âm trong lòng núi càng thêm kịch liệt, đất rung núi chuyển, chỉ thấy trên đỉnh núi tràn xuống từng đợt sóng tuyết dữ dội, giống như dòng nước lũ chảy xiết lan tràn xuống dưới, thế tới hung mãnh.

Lúc Lão Cái đối phó với đại băng chu, đã từng lo lắng đại băng chu này sẽ chế tạo động tĩnh lớn kích động Linh Tê hoang thú trong sơn động, nhưng hắn lại không ngờ tới hai tên trưởng lão Thiên Môn cư nhiên giáo hoạt như vậy, lại dùng thể trọng to lớn nặng nề của đại băng chu để chế tạo một hồi tuyết lộ.

Thế nhưng, sau trận tuyết lộ này, nhất định sẽ làm cho đầu hoang thú Linh Tê đang ngủ say trong sơn động kia giật mình thức giấc.

Nghĩ đến đây, Lão Cái biến sắc, trong lòng vô cùng phẫn nộ, vốn cục diện vô cùng tốt đẹp lại biến thành nát bét như thế này. Trước khi tuyết lộ ập tới, lão quyết không buông tha cho hai kẻ gây họa này, lập tức đánh ra một kích kinh thiên, mang theo uy thế vô cùng cương mãnh, hướng về một gã trưởng lão Thiên Môn.

406. Chương 409: Hoang Thú Thức Tỉnh.

- Chấn Thiên huynh, đi mau, lão phu cản đường cho người!

Nói xong, vị trưởng lão này đột nhiên bạo rống một tiếng, dùng hết tu vi suốt một đời của chính mình, hắn không hề chống đỡ công kích của Lão Cái, cũng không phòng bị đối thủ hiện tại, mà mang theo khí thế kinh thiên, ầm ầm đánh mạnh xuống bình thai dưới chân.

Ầm...

Dưới cỗ lực lượng cường đại này, bình thai tại hậu sơn rung động kịch liệt, cũng dần dần sinh ra tình trạng nứt nẻ tràn ra xung quanh, mà đồng thời lúc này, bị một kích kinh thiên của Lão Cái đánh trúng, thân thể trưởng lão Thiên Môn trong nháy mắt ầm ầm nổ tung thành một đoàn huyết vụ.

Chấn Thiên trưởng lão được đồng bọn yểm hộ, tuy rằng trong lòng hắn cực độ cuồng nộ đau đớn, thế nhưng tại thời điểm khôn sương thiên chu điểm điện chạy tới trước mặt hắn, hắn đột nhiên thả người nhảy lên trên lưng đại băng chu, quay ngược lại hét lớn.

- Tiểu tử, ta sẽ không bỏ qua cho người!

Trưởng lão Thiên Môn thật sâu liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, buông lại một câu, thối nhẹ kèn hiệu, đại băng chu tức thì đậm mạnh tám chân, rất nhanh đã nhảy xuống vách núi, dùng tám cự trảo đâm vào vách núi bám trụ, phun ra băng tì, rất nhanh liền rơi xuống dưới.

”Thực sự là tính sai, không nghĩ tới đại băng chu còn có bản lĩnh này, càng không nghĩ tới lão đầu này lại giảo hoạt tới cực điểm như vậy!”

Vân Thiên Hà thấy gã trưởng lão Thiên Môn còn sót lại chạy trốn, trong lòng hối hận không thôi, nhưng mắt thấy tuyết lở đã ập tới, bình thai rộng rãi này cũng đã xuất hiện vết tích bị sụp xuống, không còn suy nghĩ được nhiều nữa, hướng về phía Tầm Nguyệt hét lớn một tiếng, thân thể liền bật nhẹ, hướng về phía điểm cao hơn trên đỉnh vách núi.

Lực lượng tự nhiên vô cùng cường đại, đối mặt với trận băng tuyết lở gần tới này, làm cho tất cả mọi người ở đây, cho dù là cường giả Võ Thánh cũng phải tạm thời tránh né.

Mấy trưởng lão Thánh Võ Tông cũng không do dự, lập tức mang theo đệ tử trong môn cấp tốc chạy lên cao, hướng về phía đỉnh sườn núi xa xa.

Ầm ầm...

Khi đại đa số người đã đến được đỉnh vách núi cao, lúc này cả ngọn núi rung động kịch liệt, mọi người chỉ thấy tuyết lở mang theo uy lực thiên địa gào thét ập xuống, nhưng có một vị đệ tử Thánh Võ Tông chậm chân, tại lúc mắt thấy hắn sắp bị cỗ tuyết lở này bao phủ, Vân Thiên Hà gào thét lớn, bảo hắn nhảy lên cao, người thanh niên này còn có chút kinh hoàng, nghe được như vậy, liền cấp tốc nhảy thật mạnh.

Vân Thiên Hà dựa vào cơ hội này liền nhanh chóng nắm được cánh tay hắn, để thân thể hắn lơ lửng giữa không trung, tuyết lở trào qua dưới chân hắn, người thanh niên trẻ tuổi đã tránh thoát được tuyết lở thôn phệ.

Rất nhanh, tuyết lở đã hoàn toàn cuốn trôi tất cả những gì ngăn cản, bất kỳ là cây cối hay cự thạch, tất cả hình thành một con nước lũ cuồn cuộn. Trong mắt tất cả mọi người ở đây, tuyết lở ầm ầm trút xuống khe vách núi, một màu trắng bạc, khí thế mãnh liệt, cuộn trào sôi sục!

Chỉ trong thời gian không tới một nén hương, tuyết lở dừng lại, mọi người nhìn chỗ trước mắt, tất cả đã bị một tầng băng tuyết thật dày bao trùm, nếu như con người bị chôn bên dưới, hậu quả có thể nghĩ.

Vừa nghĩ tới để hai tên trưởng lão Thiên Môn giảo hoạt tới cực điểm thực hiện được âm mưu, thậm chí là một người chạy thoát, trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng phiền muộn, âm thầm tự trách chính mình tại thời điểm nắm chắc phần thắng trong tay lại có chút sơ sẩy sơ ý.

Lão Cái tựa hồ nhìn ra tâm tư của Vân Thiên Hà, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Hải tử, tâm tư con người người không có khả năng lúc nào cũng nắm chắc trong tay, ai có thể ngờ tới, đám trưởng lão Thiên Môn lại có thể giảo hoạt tới như vậy, cứ nhiên dùng phương thức cực đoan để chế tạo tuyết lở, đồng thời hi sinh tính mệnh chính mình để kẻ còn lại có cơ hội đào tẩu, người có thể báo động trước tuyết lở phát sinh cũng đã làm cho mọi người ở đây cảnh giác không gặp tổn thương tính mạng, như vậy đã coi như rất không tồi rồi, không cần tự trách!

Nhưng mà, ngay sau đó, cả ngọn núi vẫn còn đang rung động, mọi người trên đỉnh vách núi cũng cảm thấy dưới chân run rẩy.

Lão Cái nhớ tới cái gì, không khỏi biến sắc:

- Không tốt, Linh Tê cự thú đã bị giật mình tỉnh giấc rồi, trước cửa sơn động đã bị tuyết lở bao trùm, nó bị kích nộ, khả năng muốn phá băng thoát ra!

Chỉ là lời Lão Cái vừa nói xong, lúc này cả ngọn núi rung động kịch liệt. Tại lúc rung động mãnh liệt, chỉ thấy trong tầng tuyết trắng thật dày bên dưới, đột nhiên có một cột trụ băng tuyết phóng lên cao, ngay sau đó bình thai bị tuyết đọng bao trùm, tựa hồ lại tiếp tục hình thành một trận tuyết lở, hoặc hình như là bị cự vật phía sau thôi động, rất nhanh liền bắt đầu trượt xuống dưới vách núi.

Tại vách núi, ở đây hầu như đã bị vô số tuyết trắng nhét đầy.

Ồ...

Lúc này, một tiếng rống dài vang lên, giống như một đạo oanh lôi từ chân trời đánh xuống, đó chính là tiếng phản nộ gầm rú của hồng hoang cự thú.

Cùng với toàn bộ ngọn núi bị rung động kịch liệt, chỉ thấy một cái đầu phiếm quang mang lân phiến màu bạc, mạnh mẽ đẩy tầng tầng băng tuyết thật dày bên ngoài chui ra, nhất là tê ngư giác trên đỉnh trán tỏa quang mang trong suốt, hàn ý bức người.

Chỉ là một cái đầu lớn bằng một con linh thú bình thường, thế nhưng sau đó đó thân hình Linh Tê thú cũng dần dần chui ra khỏi sơn động, dùng lực lượng thật lớn đẩy mạnh tuyết động tràn xuống dưới khe nứt, thân thể dần dần xuất hiện, thể tích của nó làm cho Vân Thiên Hà không khỏi giật mình.

Xác thực mà nói, đây chính là một thân thể to lớn giống như một ngọn núi khổng lồ, khác với những tê ngư bình thường, đầu linh tê này có lân phiến màu trắng bạc cứng rắn bao phủ toàn thân, nếu chỉ cuộn mình nằm một chỗ, giống như một đoàn thủy tinh cự thạch thật lớn, mà tại thời điểm chuyển động, băng lân bắt đầu ma sát với nhau, phát ra một ít âm thanh quái dị, mười phần chói tai.

Ồ...

Lúc đầu viên cổ cự tê này chui ra khỏi sơn động, lại một lần phá sinh tiếng rống to cuồng bạo, toàn bộ ngọn núi rung động mãnh liệt, cùng với thân thể to lớn mỗi một lần di động, cả ngọn núi phảng phất như sắp bị sụp đổ, từng khối đá lớn liên tục rơi xuống.

Hơn nữa càng cảm giác kinh hãi rớt cảm chính là, lực lượng của đầu cự thú này giống như vô cùng vô tận, tựa hồ có cái gì đó bất mãn với sơn động ngăn cản đường đi của nó, liền dùng cái đầu và sừng, trực tiếp đẩy mạnh nửa đoạn vách núi cùng với bình thai và tuyết động ra xa mấy trượng, giống như là một chiếc xe lu khổng lồ, hầu như nghiền nát đất đá đằng trước, thanh lý tạo thành một bình thai càng rộng rãi hơn trước rất nhiều.

Hoang thú viễn cổ có lực lượng cường đại di sơn đảo hải như thế này, bình sinh đây là lần đầu tiên Vân Thiên Hà nhìn thấy. Nếu như mang một đầu cự thú khủng bố như thế này vào trong thành thị, đủ để nó đạp mạnh vài cái, cả tòa thành thị lập tức trở thành đất bằng, thậm chí có thể trực tiếp sụp xuống thành hố to.

Nhưng lúc này đầu cự thú bị giật mình tỉnh giấc, không có hồn khí trấn an, đang trong trạng thái vô cùng nổi giận. Sau khi nó đẩy nửa đoạn vách núi đi, đột nhiên phát hiện trên đỉnh cao có mấy người Vân Thiên Hà đang đứng, tức thì nổi giận điên cuồng hét lên, hướng về phía mấy người nghiền áp tới, mỗi khi di động một bước, toàn bộ ngọn núi đều rung động kịch liệt!

- Không tốt, mau lui lại!

Lão Cái thấy cự thú đang bị vây trong trạng thái cuồng bạo, nghiền áp hướng về phía bọn họ, khí thế vô cùng mạnh mẽ, liền hét lớn cùng mọi người cấp tốc rời đi. Dọc theo sườn núi tương đối bằng phẳng di chuyển tới sau núi, bọn họ không dám thối lui về phía trước ngọn núi, nếu như dẫn đầu cự thú đang tức giận này tới trước núi, vậy thì chắc chắn sẽ tạo thành một hồi tai ương khủng khiếp.

Ầm...

Lúc mọi người ở đây dần dần lui lại, Linh Tê cự thú mang theo lực lượng vô cùng khủng khiếp, dùng chiếc sừng sắc bén không ngừng đâm thủng vách núi, san bằng mọi thứ cản đường.

Trong đá vụn bay loạn, Lão Cái và Vân Thiên Hà vừa di chuyển vừa xoay mặt nhìn về phía cự tê, thấy đầu cự thú này đang không ngừng đuổi theo bọn họ. Tuy rằng tốc độ của nó không nhanh, thế mỗi một bước di động, nơi nó đi qua, tất cả đều bị cái sừng sắc bén không gì sánh được phá hủy toàn bộ.

- Như vậy không phải biện pháp, phải nghĩ cách trấn an đầu hoang thú này, hơn nữa hiện tại nó đối với con người tồn tại địch ý vô cùng to lớn, nếu như một khi nó chạy ra bên ngoài, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Lão Cái than thở:

- Đáng tiếc không ai có thể khống chế được hồn khí của đầu hoang thú này, mấy tên trưởng lão Thiên Môn giáo hoạt lần này thực sự để lại cho bản môn một phiền phức vô cùng to lớn!

- Điều này chưa chắc!

Trong quá trình rút lui, Tầm Nguyệt vẫn trầm mặt không nói gì đột nhiên phát ra một câu như vậy, làm cho mọi người không khỏi quay sang nhìn nàng.

Bị nhiều người chú ý như vậy, khuôn mặt Tầm Nguyệt tức thì hiện lên hai đóa hoa đỏ ửng, cúi đầu nói:

- Ý ta là, tỷ tỷ có biện pháp đối phó với đầu hoang thú này!

- Mộng Ly có biện pháp, nàng và Mộng Ly tâm linh tương thông, hẳn cũng có biện pháp mới đúng!

Vân Thiên Hà nghi hoặc nói.

Tầm Nguyệt nói:

- Ý ta là, tỷ tỷ đã lấy hồn khí của hoang thú, sắp chạy tới!

Thùng...

Ngay lúc Tầm Nguyệt vừa nói xong, lúc này lại đột nhiên có tiếng trống trầm trọng vang lên, giống như tiếng trống trận từ viễn cổ truyền lại, vang vọng khắp thiên địa tuyết phủ.

Ồ...

Lúc này, đầu Linh Tê cự thú nghe được tiếng trống này, đột nhiên ngừng lại, trong mắt hiện lên một đạo quang mang quỷ dị, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, quay đầu nhìn về phương hướng tiếng trống phát ra, không ngừng rống giận.

Thùng thùng thùng thùng thùng...

Tiếng trống càng lúc càng trầm trọng, lúc này ngay cả Vân Thiên Hà cũng cảm giác màng nhĩ của chính mình như bị phá vỡ, trong lỗ tai ông ơng rung động, đồng thời tâm huyết cũng bắt đầu nghịch lưu bốc lên.

Bất quá trong tiếng trống dày đặc này, đầu Linh Tê cự thú đầu tiên rống lên những tiếng táo bạo, thế nhưng sau đó dần dần tiếng trống mang theo âm luật đặc biệt nào đó ảnh hưởng, sự tức giận cuồng bạo trong tiếng rống của nó rốt cuộc cũng tan đi, lập tức dừng lại tại chỗ, nằm úp sấp xuống, phảng phất giống như đang chờ đợi cái gì đó, có vẻ rất ôn thuận.

Đúng lúc này, một đạo bóng hình xinh đẹp chậm rãi từ tiền sơn cấp tốc tiếp cận, chỉ thấy Mộng Ly dẫn theo Phiêu Vô Diệp nhanh chóng từ đại diện tiền sơn tới gần. Lúc này trong tay Mộng Ly còn cầm một chiếc tiểu cổ (trống nhỏ) hình dạng rất đặc biệt, giống như tiểu hài tử đang chơi đùa nghịch đánh trống, liên tục lay động có quy luật. Tiểu cổ tuy nhỏ nhưng mỗi một lần phát ra thanh âm tiết tấu, đều dẫn động âm ba lực lượng thiên địa hưởng ứng, giống như búa tạ gõ vào trái tim con người, không khỏi điên cuồng đập nhanh hơn.

Nhưng khác nhau ở chỗ, tiếng trống dày đặc này khiến cho trái tim con người càng lúc càng đập nhanh hơn, nhưng đối với Linh Tê cự thú mà nói, thanh âm này giống như thanh âm thiên địa có thể trấn an, Linh tê cự thú nghe được tiếng trống này, gương mặt nhìn Mộng Ly, không hề mang theo một chút phản kháng nào, chỉ là hướng về phía nàng gằm nhẹ hai tiếng, rồi lập tức hạ đầu, có vẻ mười phần ôn thuận nghe lời.

407. Chương 410: Dừng Võ Cấm Đoạn

Phiêu Vô Diệp đi theo phía sau nàng, lúc này thỉnh thoảng hướng về phía nàng nói cái gì, Mộng Ly dựa theo lời nói của Phiêu Vô Diệp, tiếp tục lay động tiểu cổ, nhưng tiết tấu đã biến hóa thành một loại khác, lần này có vẻ mười phần thông thả, mỗi cách mấy lần hô hấp mới vang vọng một lần.

Cô nàng này cư nhiên là vừa học vừa thực hiện, Vân Thiên Hà nhìn thấy, quả thực vì hành động của Mộng Ly mà toát mồ hôi hột.

Cũng may đã thành công trấn an được cự thú, tại lúc tiếng trống trở nên bình thản, hơn nữa rất nhẹ nhàng, lúc này cự thú chỉ nhẹ nhàng rống lên hai tiếng, rồi bắt đầu đứng dậy bước về phía huyệt động của chính mình sinh sống.

Thăng cho tới khi đầu Linh Tê cự thú hoàn toàn tiến vào trong sơn động không còn hình bóng, Mộng Ly lắc lắc tiểu cổ vài lần, lúc này mới chậm rãi dừng lại, chỉ thấy nàng lau cái trán đã ướt đầm mồ hôi, thở ra một hơi dài nói:

- Hoàn hảo vượt qua rồi, hồn khí này quả thực không giống bình thường, bên trong có ẩn chứa lực lượng tinh thuần cường đại, thực đúng là người bình thường không thể nào khống chế được, hơi có chút sai lầm sẽ bị phản phệ!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Vậy đầu Linh Tê cự thú kia có thể đột nhiên nổi điên chạy đến hay không?

Phiêu Vô Diệp đi tới, giải thích nói:

- Vừa rồi lão phu đã nói cho cô nương sử dụng một loại phương pháp kích thích ngủ say, có thể làm cho đầu hoang thú này rơi vào trạng thái ngủ say, chỉ cần không tận lực dùng hồn khí này làm tỉnh lại nó, trong vòng mười năm bình thường không thể nào tỉnh lại được.

- Vậy trước đây các người làm thế nào trấn an được đại gia hỏa này?

Mộng Ly trả hồn khí lại cho Phiêu Vô Diệp hỏi.

Phiêu Vô Diệp nói:

- Trước đây chúng ta luôn cử đệ tử thường xuyên túc trực canh gác, chỉ cần thời điểm nó tự động tỉnh lại, chúng ta sẽ chuẩn bị đầy đủ thực vật để trước cửa động, đồng thời để thêm một ít dược vật giúp nó an thần kích thích giấc ngủ, sau khi nó ăn xong sẽ một lần nữa rơi vào ngủ say, vì vậy đều bình an vô sự, lần này bị người quấy rối làm giật mình tỉnh giấc, làm đầu hoang thú này bộc phát hung tính, nếu như không phải cô nương có thể sử dụng hồn khí trấn an nó, sợ rằng lần này bản môn sẽ phải rơi vào phiền phức vô cùng to lớn.

- Đám cẩu tặc Thiên Môn thực sự quá mức ghê tởm rồi, hiện tại thực muốn trực tiếp tới giết chết!

Một tên đệ tử tuổi còn trẻ oán hận mắng.

Bất quá người thanh niên này cũng đã nhắc nhở Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nói:

- Lần này gã trưởng lão Thiên Môn kia chạy thoát, sợ rằng lần sau sẽ triệu tập đệ tử trở về rồi kéo quân tới đối phó chúng ta, hiện tại trong môn bọn họ trống rỗng, không bằng chúng ta tiên phát chế nhân, tại lúc bọn họ chưa kịp tuyên bố mệnh lệnh triệu tập trở về Thiên Môn, chúng ta tới giết một lần thoải mái, ý các vị tiền bối như thế nào?

- Ta đồng ý, cũng là thời điểm tặng cho đám ghê tởm đó một ít vị đắng, để phát tiết oán khí của bản môn bị chúng ức hiếp nhiều năm qua!

Tân Lạc trưởng lão tựa hồ là một phần tử hiếu chiến, lập tức phụ họa đề nghị của Vân Thiên Hà.

Lão Cái nghe lời này, gật đầu nói:

- Lần này xác thực là một cơ hội khó có được, việc này không nên chậm trễ, ý của thái thượng trưởng lão như thế nào?

Phiêu Vô Diệp nói:

- Việc dùng võ cấm đoạn lúc Lục Bàn lên núi đã nói với người rồi, hiện tại người là tông chủ bản tông, người đã quyết định thì buông tay mà làm, không cần lo lắng!

Lão Cái cũng là một người tính tình sáng khoái, nghe được thái thượng trưởng lão cho phép, lúc này liền lập tức hạ quyết đoán, nói:

- Đệ tử Thánh Võ Tông nghe lệnh!

- Có đệ tử!

Mọi người liền đồn dập hô lớn.

Lão Cái nói:

- Lần này đánh một trận với Thiên Môn sẽ liên hệ với sinh tử tồn vong của bản môn, cũng là lúc kết thúc ân oán giữa bản môn và Thiên Môn bao nhiêu năm qua, Tân trưởng lão, Trần trưởng lão, Ngụy trưởng lão!

- Có!

- Ba vị trưởng lão mỗi người dẫn theo ba đệ tử tọa hạ đi cùng, trong môn do Triệu trưởng lão và thái thượng trưởng lão lưu thủ, Lục Bàn phụ trách công việc qua lại trong môn, hiện tại đều trở về chuẩn bị, ngày mai đúng giờ xuất phát!

- Lĩnh mệnh!

Lúc mọi người nghe được lời này, đều có vẻ hưng phấn, những năm gần đây bị Thiên Môn đến tận nhà ức hiếp, nhưng bọn họ vẫn phải tiếp tục nhẫn nhịn, mà lần này rốt cuộc có cơ hội quang minh chính đại đánh một trận với Thiên Môn, làm một lần kết thúc, bất luận thành bại, chỉ cần có thể phát tiết cổ oán khí nhiều năm qua, cho dù chết bọn họ cũng không hối hận!

Nhưng khi mọi người chuẩn bị rời đi, Vân Thiên Hà lại đột nhiên ngắt lời nói:

- Tiền bối, hành trình Thiên Môn lần này, Thánh Võ Tông cũng không cần phải lao sư động chú, chỉ cần ba người đi là đủ rồi, vân bối có một kế sách, khả năng cần Thánh Võ Tông phối hợp thực thi!

Tân Lạc trưởng lão không giải thích được hỏi:

- Thiên Môn hiện tại tuy rằng trống rỗng, thế nhưng đệ tử đông đảo, người đông thế mạnh, chỉ ba người đi, sao có thể thành công?

Lão Cái nói:

- Người có kế sách gì, không ngại nói ra một chút!

Vân Thiên Hà nói:

- Trước khi đến đây vân bối đã có an bài, Thiên Môn mặc dù muốn tuyên bố lệnh triệu tập đệ tử từ bên ngoài trở về núi phòng bị chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng, nhưng vân bối cũng không muốn để tro tàn lại cháy, vì vậy nếu đã muốn giết, liền khiến bọn chúng đại thương nguyên khí, chỉ ít trong vòng trăm năm không thể khôi phục, mà nếu...

Vân Thiên Hà để mấy trưởng lão tụ tập lại, kể rõ kế hoạch của chính mình.

Nghe kế sách của Vân Thiên Hà, Tân Lạc trưởng lão tức thì đỏ bừng khuôn mặt, không khỏi nhìn Vân Thiên Hà khen:

- Tiểu tử, mưu kế hung ác thật tốt, bất quá lão phu thích, muốn giết vậy thì hãy giết một lần cho thống khoái, ta đồng ý với kế sách này!

Nhưng Phiêu Vô Diệp nghe xong kế sách này lại nhíu mày nói:

- Kế sách này, thực sự có chút quá độc ác rồi, sẽ tổn thương tới thiên hòa!

Lão Cái cũng hiểu được có chút độc ác âm ngoan, đang muốn nói cái gì.

Nhưng Mộng Ly nhìn hai lão đầu này đang do dự, không khỏi nổi xung lên nói:

- Ta đã sớm biết mấy lão đầu các ngươi do dự, quả nhiên ta đã đoán đúng, Thánh Võ Tông các ngươi đã lớn tiếng nói vì thiên hạ thương sinh, vậy thì không nên có lòng dạ đàn bà như vậy, thời điểm cần phải quyết đoán, vậy phải quyết đoán, ta ngược lại bội phục thủy tổ khai sơn các ngươi, những người đó mới là những người sát phạt quyết đoán, làm cho uy tín sức mạnh của Thánh Võ Tông vững vàng áp chế trước cửa bốn đại tông môn, khiến cho bốn đại tông môn này phải lánh đời không dám can thiệp vào hoàng quyền quân chính trong thiên hạ.

- Thế nhưng các người nhìn, Thánh Võ Tông hiện tại tới tay các người đã thành cái bộ dạng gì? Nguyên nhân là do đâu, nếu như mọi chuyện cứ tiếp tục do dự như vậy, còn không bằng giải tán đi cho xong, hừ!

Vân Thiên Hà thừa dịp rên rỉ khi còn nóng, nói:

- Mộng Ly nói thẳng, các vị tiền bối thứ lỗi, bất quá lời của nàng vẫn bối cũng rất tán thành, uy tín của Thánh Võ Tông thật lâu trước đây đã mất, tới hôm nay chỉ còn chút hơi tàn, nếu như không thể lập lại uy tín, ngày đó họa tông môn giống như mảnh hổ, bách tính nhân dân rơi vào trong cảnh tranh đấu chiến loạn, Thánh Võ Tông đã từng quyết đoán ước thúc tông môn không được can dự vào hoàng quyền quân chính thiên hạ, vậy hiện tại vì sao không thể lập lại uy tín đã mất đi, vững vàng đứng trên đầu các tông môn này, ràng buộc bọn họ không được làm hại thiên hạ thương sinh?

Trải qua Vân Thiên Hà và Mộng Ly kể xướng người họa, các đệ tử Thánh Võ Tông đã bị kích động tới nhiệt huyết sôi trào, tất cả đều xoa tay, trong đôi mắt hiện rõ sự chờ mong nhìn vào mấy vị trưởng lão và tông chủ.

Mà Lão Cái suy nghĩ sâu xa một lát, rốt cuộc hạ quyết định, nói:

- Ngẫm nghĩ quãng đường Thánh Võ Tông xuống dốc, xác thực đúng như các người nói, phần nhiều là từ nguyên nhân bản môn hành sự thiếu quyết đoán, lão phu trước đây chung quy để những sai lầm này đặt trên người kẻ khác, hôm nay ngẫm nghĩ cuối cùng chính là ta đã sai, nhưng chúng ta vẫn không từ bản thân tìm ra nguyên nhân này!

Phiêu Vô Diệp lúc này cũng không khỏi than thở:

- Đúng vậy, lão phu cũng chẳng bao giờ tìm nguyên nhân từ chính bản thân, hài tử người nói quả thực đã cảnh tỉnh chúng ta, để lão phu nhìn thấu rất nhiều sự tình, cũng được, từ nay về sau, chuyện tình trong môn do Hành Thu và ba vị trưởng lão thương nghị quyết đoán đi, có thể nhìn thấu bản thân, điều này cũng có nghĩa giúp tâm tình thăng hoa, lão phu cũng đã tới thời điểm bế quan đột phá sinh tử chi cảnh rồi!

Nói xong, Phiêu Vô Diệp chậm rãi rời đi, nhưng bóng lưng khô gầy của hắn hiện tại lại đột nhiên thẳng hơn trước nhiều.

Ban đêm, tinh thần tràn đầy.

Trên đỉnh Tuyết Long Sơn, một tòa Quan Vân Đài, đứng tại nơi này ngửa đầu ngắm nhìn tinh không, cảm giác bầu trời sao cách chính mình gần như vậy, phẳng phất như đưa tay là có thể nắm được.

Nhìn phiến tinh không này, trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi nhớ tới một câu danh ngôn.

Trên thế giới có hai thứ có thể thật sâu chấn động tâm linh con người, một thứ chính là quy chuẩn đạo đức cao thượng, còn một thứ khác chính là tinh không xán lạn trên đỉnh đầu.

Lúc này, một thân ảnh mềm mại đột nhiên xuất hiện phía sau Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Có phải nàng có chuyện gì muốn nói?

- Ta muốn biết, tiêu chuẩn hành vi và tiêu chuẩn đạo đức trong lòng người đến tột cùng như thế nào? Rất nhiều thời điểm, ta không hiểu trong lòng người đang suy nghĩ cái gì, tỷ tỷ lại càng không hiểu, nàng chỉ là chịu ảnh hưởng của người, quy chuẩn hành sự tựa hồ càng vô cùng tùy tính rồi. Ta cũng không biết như vậy rốt cuộc là tốt hay là xấu!

Vân Thiên Hà quay đầu lại, nhìn Tầm Nguyệt nói:

- Kỳ thực trong lòng mỗi người đều có một quy chuẩn nhất định, chỉ là điểm mấu chốt quy chuẩn kia sâu cạn khác nhau mà thôi. Tựa như tinh không trên đỉnh đầu, chúng ta nhìn như nó rất tiếp cận, kỳ thực nó vô cùng xa xôi, nhưng khi trong lòng chúng ta cho rằng nó gần, vậy thì nó cách chúng ta rất gần. Nếu như chúng ta nghĩ nó vô cùng xa xôi, như vậy vĩnh viễn trong lòng người không thể vươn tới đó.

- Ta đã hiểu!

Tầm Nguyệt cúi đầu suy nghĩ sâu xa nửa ngày, chỉ là đột nhiên hướng về phía hắc nữ cười, rồi đột nhiên lặng yên rời đi.

Vân Thiên Hà ngẩng đầu nhìn phiến tinh không vô hạn nửa ngày, rốt cuộc nhìn thấy một điểm hắc lam xoay tròn vờn quanh trên cao, lập tức cấp tốc nhảy xuống, chỉ thấy đó là một cầu chim ưng uy vũ hùng tráng, từ không trung hạ xuống, đỗ trên cánh tay Vân Thiên Hà. Trong miệng chim ưng có ngậm một ống trúc, mở ra, chỉ thấy bên trong có một tờ giấy nhỏ, liền mở ra đọc, trên tờ thấy cũng chỉ viết một câu nói:

”Kiếm phong đã thành, trước ánh bình minh, có thể rời khỏi vỏ!”

Hủy diệt tờ giấy, ra hiệu cho Vân Tường một hồi, để nó tiếp tục cất cánh bay lên trời cao, Vân Thiên Hà một mình một người chấp tay sau lưng tiếp tục ngửa đầu nhìn phiến tinh không, thật lâu trầm mặc không nói.

Lúc này, lại có một thân ảnh chậm rãi đi lên quan vân đài, cười cười nói:

- Lão phu sợ quấy rối tình thú của ngươi và vị cô nương kia, cố tình chậm chạp không đến, không nghĩ tới tiểu cô nương đã đi nhanh như vậy!

Vân Thiên Hà quay đầu, thấy Lão Cái mang theo một bầu rượu đi tới, ngồi vào trong đình, bắt đầu đọc ẩm (uống một mình), vì vậy liền bước tới, cầm lấy bầu rượu uống từng ngụm lớn, nói:

- Di, vị đạo của rượu này rất quen thuộc, thật lâu chưa được uống qua rồi!

- Chính là tiểu tử ngươi chơi đùa nhường ra!

Lão cái cười, đoạt lại bầu rượu uống một ngụm lớn, nói:

- Hôm nay uống vào, vị đạo bao nhiêu?

- Có một cỗ tư vị trong lòng, so với bình thường không giống nhau!

Vân Thiên Hà thể hội dư vị nói.

- Đúng vậy, tâm tình khác nhau, cảm giác tự nhiên khác nhau, cái này cũng giống như trước kia lão phu cùng với một người thanh niên hai lần đối ẩm, hắc hai lần nói ra cảm giác của chính mình, cả hai lần đều không giống nhau, một lần là khổ lạt (cay), một lần là ưu sâu.

- Hắc ở nơi nào?

Vân Thiên Hà hiểu ý tứ trong lời nói của Lão Cái.

Lão Cái uống một ngụm rượu, nói:

- Cũng chính là lời ngươi vừa nói với tiểu cô nương kia, khi ngươi tận lực đi tìm kiếm hắc, muốn gặp hắc nhưng hắc lại cách ngươi càng xa, nhưng khi ngươi thuận theo tự nhiên, có thể một ngày nào đó, hắc ở ngay bên cạnh ngươi!

- Ta đã hiểu!

Vân Thiên Hà đột nhiên nhếch miệng cười, tinh không chiếu sáng hàm răng trắng nõn.

408. Chương 411: Cự Thú Khai Sơn

Trong bóng tối, trên núi có điểm điểm tinh quang lóe ra, làm cho ngọn núi như một chiếc đèn dầu, lại giống như nhiễm hồn trong nhân gian.

Thiên Môn, mấy trăm năm qua, tọa lạc tại ngọn núi to lớn hùng vĩ này, hàng rào sâm nghiêm, sơn đạo hiểm yếu ngoắt ngoéo, trên ngọn núi khí thế hoành vĩ, chằng chịt kiến trúc tinh xảo, bố cục phòng vệ nghiêm mật, làm cho cả ngọn núi chặn ngang giống như một thanh bảo kiếm chân chính có chứa phong mang, ẩn hiện một cỗ hàn ý lạnh thấu xương, cản người nơi xa.

Đây chính là một tông môn đã có lịch sử nghìn năm, nó đã từng huy hoàng, đã từng rống lớn một tiếng kinh thiên hạ, cùng với hôm nay quyền thế bốn phương Tuyệt vực, cùng với sâu trong nhân tâm đối với nó kính nể sợ hãi.

Mà trên thực tế, thịnh cực tất suy, hết cùng lại thông, đây chính là quy luật diễn biến của tự nhiên, một quá trình mà bất cứ thứ gì đó đều phải trải qua, thời điểm cường thịnh của Thiên Môn đã sắp qua, cũng giống như Thánh Võ Tông thời điểm cường đại, tại lúc bọn họ ngênh đón một lần tan biến, trong mấy trăm năm sinh tồn giãy dụa, có thể đổi lên một lần quật khởi mới. Mà hòn đá tảng để đổi cho Thánh Võ Tông một lần nữa quật khởi, chính là Thiên Môn hiện tại cường thịnh tới cực điểm, nhưng đã bắt đầu đi hướng tới bước suy bại.

Không tự nghĩ bản thân, Thiên Môn vẫn còn đang chìm đắm trong quyền lực dục vọng che mờ, trong dã tâm cuồng nhiệt, cũng cũng có lẽ là sự sợ hãi sâu trong nội tâm bọn họ, lại có lẽ là dùng điên cuồng để che giấu hành vi ấu trĩ buồn cười của chính mình.

Trong đại điện Thiên Môn, vị Chấn Thiên trưởng lão đánh một trận tại Thánh Võ Tông phải chạy trốn chết trở về, lúc này ngồi trong đại điện, trong lòng hắn đang phát lạnh, máu của hắn đang sôi trào, vô tận phần nộ, trong đáy lòng hắn, phẳng phất như có một biển lửa lớn, bắt đầu lan tràn.

Bên trái phải hắn, có gần mười cái ghế, nhưng hôm nay lại trống rỗng, ngoại trừ đệ tử nhị đại mới được đề bạt nên, trưởng lão cũng chỉ có một mình một người cô độc ngồi trên chiếc ghế cao cao tại thượng, nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng hắn không khỏi sinh ra cổ bi thương.

Nhưng mà, làm hắn phát lạnh trong lòng nhất chính là, sau trận chiến vừa rồi trở về, báo cáo tình thế Thiên Môn đối mặt với nguy hiểm cho Phó môn chủ, phó môn chủ lãnh đạm đáp lại, còn có nụ cười trào phúng xem thường, cùng với dã vọng của hắn đối với việc khống chế thiên hạ Đông vực.

Hắn dĩ nhiên còn chưa thanh tỉnh.

Miệng thì đối thủ như vậy, phó môn chủ với nội tâm điên cuồng thối nát tới mức như vậy, đã không còn là thủ tịch đại trưởng lão đầy quyết đoán, đầy tài năng trước kia từng được bọn họ kính trọng sâu trong lòng nữa rồi.

Người này, chính là người đang đứng thẳng trước mặt Chấn Thiên trưởng lão, mang mặt che khuất nửa bên mặt, mặt nạ bằng kim chúc sáng bóng làm cho làn da già nua của hắn đối xứng với nhau, có vẻ dữ tợn không gì sánh được. Vị này chính là phó môn chủ hiện tại của Thiên Môn, cũng là thủ tịch đại trưởng lão Thiên Môn.

Trầm mặc thời gian dài, để trong nội tâm Chấn Thiên trưởng lão bị thay thế từng cỗ lạnh lẽo đau đớn trong lòng, chỉ còn vô tận thất vọng và bi thương, hắn rống giận:

- Vụ Chính Trì, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì? Ngươi còn muốn khăng khăng một mực tới khi nào, chẳng lẽ ngươi muốn mở mắt trừng trừng nhìn Thiên Môn đi tới bại vong, ngươi nhìn xem trong đại điện này, các trưởng lão đi nơi nào, đều đi tranh quyền đoạt lợi cho ngươi, đệ tử tinh anh đi nơi nào, đều đi tranh quyền đoạt lợi cho ngươi, trong đại điện hiện còn cái gì, ngươi lấy cái gì để bảo vệ đại điện Thiên Môn đã gần như trống rỗng hiện tại?

Một lúc lâu, vị môn chủ mang mặt nạ mới phun ra một câu:

- Chấn Thiên, vài chục năm trước, lão môn chủ bế quan, chúng ta tham dự một việc, từ khi sự kiện đó xảy ra, chúng ta đã sai rồi, mà một mực sai, chúng ta đã không còn cơ hội để quay đầu lại, con đường phía trước tự chúng ta đã làm đứt đoạn rồi, chúng ta tìm kiếm chỉ có thể là đường lui, ngươi còn không rõ sao?

Một câu nói này, để Chấn Thiên trưởng lão dừng lại, bi thương và phần nộ mới sinh ra trong lòng hắn đã bị một câu nói này triệt để hòa tan đi.

Sự kiện kia hắn cũng đã từng tham dự qua, có lẽ là chợt dạ, hắn há miệng hồi lâu, cuối cùng mới nói:

- Ngay cả như vậy, trong môn hiện tại đang trống rỗng, lẽ nào chúng ta không triệu hồi đệ tử về phòng vệ sao?

- Có tác dụng sao? Gần nhất cũng là La Lan đế quốc, xa một chút càng không cần phải nói, người cho rằng triệu tập lệnh có thể trong một đêm truyền khắp thiên hạ sao? Nước xa không thể cứu được lửa gần, hôm nay có thể bảo vệ điểm mấu chốt cuối cùng này, cũng chỉ còn ta và người, nhưng người cho rằng bằng vào mấy trưởng lão Thánh Võ Tông rất sợ chết như Phiêu Vô Diệp, gặp chuyện không quả quyết sẽ làm được một quyết định quyết đoán như vậy hay sao? Nếu như không phải lo lắng đầu hoang thú trong tông môn của hần, trăm năm trước bọn họ đã bị triệt để diệt vong rồi, hiện tại chúng ta có thể tranh thủ, chỉ là thời gian!

Chấn Thiên trưởng lão nói:

- Không bằng, thỉnh lão môn chủ xuất quan chủ trì!

- Hồn trưởng!

Vưu Chính Trì trầm giọng quát:

- Nếu như lão môn chủ xuất quan, người cho rằng chúng ta đã làm những chuyện như vậy, sẽ giấu được hần sao? Chúng ta tranh quyền đoạt lợi hần có thể không để ý tới, thế nhưng chúng ta đã từng thực hiện tàn sát diệt tộc, hần sẽ tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, người cũng biết, thứ chảy xuôi trong người lão môn chủ chính là huyết mạch Cổ Vu tộc, đây là một bí mật cực ít người biết đến!

- Cái gì?

Chấn Thiên trưởng lão cả kinh, triệt để mềm nhũn ngồi trên ghế, liên tục lẩm bẩm:

- Tại sao lại có thể như vậy, Thiên Môn lẽ nào xong rồi sao?

Lúc này, Vưu Chính Trì đột nhiên phát ra nụ cười nhạt, nói:

- Bất quá người cũng không cần phải lo lắng, tại trước lúc các người hành sự, ta đã gửi một phong thư tới Đại Đường quốc, nếu như Thánh Võ Tông thực thi hành động với bản môn, như vậy cái bí mật kia đủ khiến bọn họ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

- Bí mật gì?

Chấn Thiên trưởng lão nhìn vị trưởng lão mang mặt nạ thần bí:

- Người rốt cuộc là làm sao biết được nhiều bí mật như vậy?

- Điều này người không cần phải hỏi nhiều, đến lúc đó tự sẽ hiểu!

Vưu Chính Trì cười lạnh nói.

Ầm...

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, lúc này đại diện vắng vẻ đột nhiên vang lên tiếng nổ vang, cả toàn đại điện rung động kịch liệt.

- Xảy ra chuyện gì?

Chấn Thiên trưởng lão đứng dậy, lớn tiếng quát hỏi đệ tử thủ vệ tuần tra bên ngoài.

Lúc này, bên ngoài có một vị đệ tử quần áo lộn xộn, dáng vẻ chật vật, run giọng báo cáo nói:

- Bẩm phó môn chủ, núi, dưới chân núi...

- Dưới chân núi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lẽ nào người Thánh Võ Tông tới đánh lén?

Vưu Chính Trì lao tới nhắc bóng tên đệ tử đang như bị dọa tới choáng váng đầu óc, tức giận quát lớn.

- Nói mau!

- Là hoang thú, dưới chân núi có hoang thú phá cửa sơn môn, rất nhiều đệ tử bị đánh rơi xuống dưới vách núi!

Tên đệ tử dẹp loạn tinh thần, rốt cuộc nói ra tin tức để Vưu Chính Trì và Chấn Thiên trưởng lão nghe xong giống như oanh lời đánh thẳng vào người.

Ầm...

Lại một trận đất rung núi chuyển, lúc này đại diện lay động kịch liệt, người trong điện suýt chút nữa đứng không vững. Vưu Chính Trì trực tiếp ném tên đệ tử trong tay sang một bên, khuôn mặt mang mặt nạ càng thêm vận vẹo âm trầm, vô cùng kinh khủng:

- Bọn họ dám dùng cổ hoang cự thú đến phá sơn môn chúng ta, đây rõ ràng là muốn san bằng căn cơ bản môn, thực hung ác a!

Chấn Thiên trưởng lão nói:

- Theo chúng ta được biết, bọn họ căn bản không chế ngự được hồn khí của Linh Tê cự thú này, vì sao hiện tại lại không chế hoang thú tới tấn công sơn môn chúng ta?

- Vừa rồi còn báo cáo!

Vưu Chính Trì hít một tiếng, cấp tốc đi ra ngoài, vừa nói:

- Dưới gót sắt và cự giác của đầu cổ hoang cự thú này, những cơ quan bẫy rập và mê cung sạn đạo chúng ta bố trí chỉ giống như trò cười, Chấn Thiên, người đi phóng xuất thủ hộ linh thú khôn sương thiên chu của bản môn đi đối phó địch nhân!

Vừa nói Vưu Chính Trì vừa cấp tốc hướng về phía hậu điện chạy đi, mười phần vội vội vàng vàng, đảo mắt liền biến mất tại hậu sơn.

Chấn Thiên trưởng lão thấy Vưu Chính Trì dĩ nhiên không tới phía trước cùng đệ tử bản môn đối phó địch nhân, ngược lại chạy về hậu sơn, lúc này sắc mặt âm trầm, cả giận nói:

- Chỉ mong người không phải chạy trốn, bằng không hôm nay bản trưởng lão cho dù chết cũng muốn thanh lý môn hộ trước!

Dưới Thiên Trụ Sơn, một đầu băng tuyết cự thú to lớn không gì sánh được đang dùng cái đầu với chiếc sừng vô cùng sắc bén cộng thêm đôi bàn chân nặng nề không gì sánh được, chậm rãi đẩy mạnh về phía trước.

Phạm là những gì ngăn cản đường đi của nó đều bị lực lượng khủng khiếp đến từ thân thể to lớn cường ngạnh dễ dàng đẩy ngã, sau đó tại lúc thân thể khổng lồ của nó di động lướt qua, tất cả đều hóa thành đất bằng.

Mà những đệ tử Thiên Môn đang đi lại xung quanh núi, lúc này so sánh với đầu Linh Tê cự thú to lớn mà nói, bọn họ thực giống như những con chim sẻ nhỏ nhỏ đứng cùng với hùng ưng thần tuần, hoàn toàn kém xa.

Đối mặt với một đầu cổ hoang cự thú khổng lồ như thế này, hiện tại bọn họ hoàn toàn là phí công phòng vệ, những cơ quan phòng vệ của bọn họ liên tục bắn ra vô số mũi tên ngọn, nhưng sau khi bắn trúng thân thể giống như tường sắt của cự thú, chỉ lóe lên số đoàn hoa lửa, phát ra tiếng đing đing giống như mũi tên sắt va chạm với tấm thép dày.

Nhưng mà như vậy lại càng chọc giận hung tính của đầu cự thú này.

Ồ...

Một tiếng rống lớn rung trời, cuồng phong gào thét, cự thú hung mãnh dùng một đôi mắt lớn phiếm quang mang màu hồng tập trung vào những phương vị phát ra nổ tiễn, dùng cái sừng sắc bén không gì sánh được trên đỉnh đầu, căn bản không cần gia tốc, trực tiếp hung hăng đẩy mạnh.

Ầm...

Chỉ thấy một trận sơn băng địa liệt, từng tảng đá lớn rơi xuống, rất nhiều đệ tử Thiên Môn không kịp chạy trốn cứ như vậy bị đá lớn vùi lấp, hoặc là bị đập nát nhừ.

Linh Tê cự thú húc mạnh vào vách núi, vô số đá vụn sụp xuống, lại tiếp tục đẩy ra, sau đó thân thể tiến lên san bằng, mà mê cung sạn đạo dưới chân nó, cùng với những bộ phận cơ quan tại gót sắt và cự giác, một đường lướt qua, tất cả đều bị đập thành bột mịn, đầu cự thú đang tức giận này, đang dùng khí thế cường ngạnh không gì sánh được, tạo thành một con đường máu tanh thông thẳng tới đại diện Thiên Môn.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, hệ thống phòng vệ bên ngoài của Thiên Môn đã bị phá hủy toàn bộ, cũng giống như một kẻ vẫn được coi là cường giả bọc bởi lớp áo khoác ngoài, hiện tại đột nhiên bị người khác cường đạo mạnh mẽ vạch trần lộ ra bộ phận bên trong, nguyên lai mặt ngoài bị xúc phạm lại bao vây lấy một thân thể nhu nhược bất kham, dễ dàng sụp đổ mục nát.

Khi đại diện Thiên Môn trần truồng lộ ra trước đầu cùng con đường máu tanh do một đầu cổ hoang cự thú một đường xây nên, lúc này đầu cổ hoang cự thú lấy tư thái của cường giả, đứng đằng trước đại diện, nó cũng không tiếp tục đi tới, chỉ là phát sinh một tiếng rống lớn rung trời, phảng phất như đang cười nhạo nhưng con kiến hôi nhỏ yếu đang ở trong đại diện lạnh lẽo run rẩy.

Cái gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, những đệ tử đời mới của Thiên Môn hiện tại, mang theo vẻ kiêu ngạo và đắc ý gia nhập sơn môn, bọn họ càng là bảo bối được ôm ấp trong lòng bàn tay ấm áp, được người người tán thưởng là thiên tài, bọn họ thuận buồm xuôi gió lớn lên, không hề trải nghiệm trắc trở, không hề trải nghiệm qua cực khổ.

Thế nhưng tại giờ khắc này, bọn họ chứng kiến qua lịch sử, cũng tự mình trải qua một màn kinh khủng như vậy, trải qua hình ảnh cả đời họ khó quên!

409. Chương 412: Phá Thiên Môn

Thế nhưng trong ngày hôm nay, tất cả đắc ý và kiêu ngạo của bọn họ đều bị hung hăng vô hình phá hỏng, một chút cũng không còn.

Trong nội tâm bọn họ chỉ còn nỗi sợ hãi, không còn ý chí chiến đấu, muốn tìm được một chỗ dựa để tránh gió mưa, cho dù đã lui vào trong đại diện thường ngày uy nghiêm không gì sánh được, làm bọn họ vô cùng kính nể, nhưng trái tim đang đập bình bịch sợ hãi kia lại vẫn như cũ không thể nào bình phục được, bởi vì đại diện này, trước mặt cự thú, vẫn vô cùng yêu đuối đến đáng thương.

Thẳng đến khi Chấn Thiên trưởng lão cùng với một đầu đại băng chu xuất hiện trước mặt cự thú kia, tạm thời chống đỡ bước tiến cự thú, đám đệ tử Thiên Môn trắng trẻo béo mập này mới phát ra tiếng hò hét hoan hô hưng phấn.

Nhưng đây không phải là một hồi biểu diễn hí kịch cho bọn họ xem xét.

Kế tiếp, tiếng cười lớn, tiếng hò hét hoan hô của đám đệ tử Thiên Môn này đột nhiên tắc nghẽn, bởi vì bọn họ lại chứng kiến được hình ảnh làm cho bọn họ nhanh chóng rơi vào trong tuyệt vọng mãnh liệt.

Tại thường ngày, đầu khôn sương thiên chu có thể là tồn tại làm bọn họ kính nể và sợ hãi, thậm chí trong lòng bọn họ, toàn bộ Thiên Môn, ngoại trừ lão môn chủ và vị Chấn Thiên trưởng lão luôn bên cạnh thuận đường đầu đại băng chu này ra, sẽ không có bất cứ kẻ nào đối phó được với sức mạnh khủng khiếp của nó.

Nhưng mà, khôn sương thiên chu cũng chỉ là một đầu khôn phách linh thú, mà Linh Tê cự thú lại là hoang thú đến từ thời thượng cổ, giữa chúng có khoảng cách vô cùng to lớn, căn bản không thể nào so sánh được.

Trước mặt đầu cự thú cổ hoang này, đầu đại băng chu vẫn có vẻ yếu đuối không sức lực như vậy, băng ti vốn vô cùng lợi hại của đại băng chu phát ra, vậy mà hiện tại Linh Tê cự thú trực tiếp không thèm nhìn đến.

Tại lúc băng ti lẳng lơ như đao mới phóng vào thân thể Linh Tê cự thú, liền bị một cỗ lực lượng khổng lồ hất văng ra, cho dù có thể bám vào thân thể Linh Tê cự thú, nhưng rất nhanh liền bị thân thể Linh Tê cự thú phóng xuất ra khí tức băng lãnh, đông lạnh thành băng cứng, hơi rung mình liền vỡ tan rơi lả tả.

Tê...

Pháp bảo đắc ý nhất của đại băng chu đã mất đi hiệu quả, nó liền nhảy lên, lấy tốc độ quỷ dị không gì sánh được, thả mình một cái lao tới bên cạnh Linh Tê cự thú, cũng đồng thời mở những cự trảo mạnh mẽ, muốn kiềm giữ cự giác hoành hàng ngang ngược, không cho tiếp tục hành hung.

Nhưng mà, Linh Tê cự thú vô cùng bình tĩnh liếc mắt nhìn đại băng chu, hiện ra một tia coi thường, tại lúc đại băng chu sắp sửa lao tới gần, nó đột nhiên quay đầu lắc mạnh cự giác, thân thể ầm ầm chuyển động,

trong tiếng động đất rung núi chuyển, dùng cái đuôi thần bí phía sau vung mạnh, liền đánh bay đại bàng chu văng ngược ra xa.

Đây cũng chính là một màn khiến cho đám đệ tử Thiên Môn cảm giác tuyệt vọng dâng tràn.

Ngay cả thánh thú hộ sơn Thiên Môn cũng bị đại gia hỏa kia dùng một đuôi đánh văng đi không còn nhìn thấy hình bóng, như vậy hiện giờ bọn họ có thể dùng cái gì để chống đỡ nó tiếp tục tàn phá không kiêng nể?

Tựa hồ chỉ có một biện pháp, đó chính là trốn!

Tại một bóng ma thật lớn mạnh mẽ ập vào trong linh hồn đám đệ tử Thiên Môn, làm cho phòng tuyết tâm lý của bọn họ rất nhanh bị triệt để đánh tan, bắt đầu hốt hoảng chạy trốn.

Ầm...

Lại một tiếng nổ ầm ầm, thánh điện vốn to lớn trang nghiêm, biểu tượng của Thiên Môn, trong lúc đầu đại quái thú hoành hành ngang ngược, một góc bị đánh sụp, rồi nhanh chóng bị thân thể khổng lồ kia đẩy đi, bị đập thành đất bằng.

Chấn Thiên trưởng lão lúc này triệt để ngây dại, hấn ngăn người đứng tại chỗ, nhãn thần thẳng tắp trừng mắt nhìn đại điện Thiên Môn bị san bằng, trong lòng hấn chân chính bị thương, hấn biết, đại điện Thiên Môn tại lúc vô tình bị húc đổ, căn cơ của Thiên Môn rốt cuộc bị hủy diệt, mà toàn bộ Thiên Môn cũng đã bắt đầu đi vào con đường suy sụp diệt vong.

Chỉ là, địch nhân ở nơi nào, còn vị phó môn chủ kia ở nơi nào, trong tình cảnh sinh tử tồn vong trước mặt này, lão môn chủ bé tử quan cũng có thể bị gián đoạn mới đúng, hấn phải bị buộc ra ngoài mới đúng!

Nhưng mà, Chấn Thiên trưởng lão bị ai phát hiện ra, tại lúc này đệ tử Thiên Môn người chạy được thì chạy, người chết cũng đã chết, toàn bộ sân rộng Thiên Môn chỉ còn duy nhất một mình hấn, làm bạn với hấn cũng chỉ là cổ hoang cự thú đang hoành hành ngang ngược, dẫm đạp phá hủy phòng ốc kiến trúc!

Chỉ là trong lòng Chấn Thiên trưởng lão bị thương, lúc này một thân ảnh đột nhiên chậm rãi dọc theo con đường máu tanh do Linh Tê cự thú dẫm đạp xây nên, đôi con mắt đỏ bừng của Chấn Thiên trưởng lão vững vàng tập trung vào người hấn, hàm răng nghiến chặt, hầu như phát ra thanh âm âm trầm điên cuồng:

- Diệp Hành Thu, ngươi điên rồi!

Vị lão giả đang chậm rãi bước tới chính là Lão Cái, cũng chính là Diệp Hành Thu trong lời xưng hô của Chấn Thiên trưởng lão. Lúc này hấn chấp tay sau lưng, nhìn cảnh thượng Thiên Môn thê thảm giống như địa ngục nhân gian, chỉ lắc lắc đầu, nói:

- Ta đến thực hiện lời hứa năm xưa phụ thân ta lưu lại, Thiên Môn, cũng nên trả lại cho ta thứ mà ta đã mất đi!

- Ha ha, trước tiên hỏi nắm tay của lão phu rồi nói!

Chấn Thiên trưởng lão tự biết không phải đối thủ của Lão Cái, thế nhưng tâm của hấn đã chết, cho dù thân thể này tiếp tục tồn tại thì cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi, vì vậy điên cuồng nhảy tới.

Ầm...

Chiêu thức trong cuộc chiến đấu giữa cường giả mười phần giản đơn, Lão Cái ra chiêu cũng mười phần giản đơn, hấn chỉ là vươn tay ra, giống như là hữu hảo bắt tay cùng với đối phương, tại lúc kinh khí của hai nười giao tiếp với nhau, một cỗ năng lượng vô cùng cường đại, lấy hai người làm trung tâm, nhanh chóng lan tràn ra, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị hất tung, đá vụn tung bay, thế nhưng hai vị lão giả vẫn lẳng lặng đứng tại sân rộng, thân thể bọn họ phẳng phất như dừng lại tại hình ảnh này, thất khiếu của Chấn Thiên trưởng lão đã đồng thời chảy ra máu tươi, ánh mắt lại nhìn về phía những thân thể không còn hình dạng xung quanh, khóe miệng nhếch lên nói:

- Chết trong tay ngươi, lão phu cũng có thể nhắm mắt rồi!

Sau đó, Chấn Thiên trưởng lão liền mềm nhũn ngã xuống.

Thế nhưng cánh tay Lão Cái vẫn giữa tư thế bình thản như cũ, cũng lắc đầu nói:

- Người muốn tự sát tuần môn, lão phu sẽ thành toàn người, thế nhưng người lại tự sát trong tay lão phu, lão phu làm sao muốn nhiễm máu tươi này!

Lúc này, Tân Lạc trưởng lão và Trần trưởng lão đã nhanh chóng bước lên, Tân Lạc trưởng lão nhìn cảnh tượng Thiên Môn hiện tại thâm trầm như chìm trong địa ngục, không khỏi cười ha ha:

- Đám dư nghiệt dưới chân núi kia, lão phu giết thực thống khoái, nghĩ không ra một màn trên núi này, càng làm cho lão phu khuây khỏa chưa từng có, Thiên Môn, các người cũng có ngày hôm nay!

Trên mặt Trần trưởng lão mang theo vết máu, lúc này nói với Lão Cái:

- Tông chủ, đệ tử Thiên Môn lẻ tẻ trong núi đã bị chúng ta thanh lý sạch sẽ, tiếp theo có muốn tiến thành bước thứ hai hay không?

Về mặt Lão Cái vô tình, chỉ là tay chấp sau lưng, nói:

- Tiến triển của hài tử kia, phỏng chừng không thuận lợi hơn so với chúng ta, hần muốn đổi mặt, chính là vị lão môn chủ phía sau Thiên Môn, cùng với người ẩn dấu thao túng sau màn Thiên Môn bao nhiêu năm nay, chúng ta trước tiên tìm Vưu Chính Trì!

Phía sau núi Thiên Trụ Sơn, đây chính là cấm địa Thiên Môn.

Trong bí thất Tầng Thiên Các tại cấm địa, lúc này đèn đuốc sáng rực, hai bóng ảnh lặng yên trong phòng theo ánh lửa bập bùng không ngừng lay động.

Vưu Chính Trì đứng trong phòng, thân thể cong oằn, vẫn cúi đầu, lẳng lặng chờ đợi cái gì đó.

Mà trước mặt hần có chút tối đen, ánh sáng ngọn đèn không thể chiếu tới nơi, nơi đó có một hình bóng đang lặng yên ngồi xếp bằng tĩnh tọa.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cái bóng cũng nhúc nhích, phát sinh thanh âm âm trầm giống như từ cửu u địa ngục truyền đến:

- Nghĩ không ra huyết mạch Vân Ly, trên đời này còn có một, Ngã Khả Phạm Ny cũng đã bị thả ra khỏi Yên Liên Động, thuận lợi niết bàn rồi, người còn có tin tức xấu nào muốn nói cho bản tọa, một lượt nói ra hết đi!

- Tôn sư, việc tàn sát diệt tộc nhiều năm trước, bí mật đã bị tiết lộ, hiện tại căn cơ Thiên Môn bị hủy, diệt vong cũng là chuyện sớm muộn, không biết Tôn sư có tính toán gì không, đệ tử nguyện dốc sức khuyến mãi!

Lúc này, cái bóng kia lại dùng một loại ngữ khí cổ quái nói:

- Hiện tại bên ngoài có mấy vị tiểu bằng hữu tới, người trước tiên giúp bản tọa bắt chuyện một chút, vị lão môn chủ của các người cũng có thể bị kinh động xuất quan rồi, bản tọa còn có chút chuyện muốn nói với hần, đợi bản tọa làm xong sự tình kia, sau đó giải trừ cái mặt nạ của người!

Nói xong, cái bóng nhất thời hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất trong gian bí thất, mười phần quỷ dị.

Gương mặt dưới lớp mặt nạ của Vưu Chính Trì, hiện tại vạn vạn biến ảo bất định, hần không biết vị tôn sư hần đã hiệu lực hơn mười năm, thế nhưng hần lại hoàn toàn không biết vì về người ta, cuối cùng có thực hiện lời đã hứa với hần hay không.

- Lão phu đã bán mạng làm việc như vậy, kẻ đó chắc hẳn không lừa dối ta!

Mang theo một tia hy vọng cuối cùng, Vưu Chính Trì rời khỏi bí thất, tại lúc Mộng Ly sau khi dùng hồn khí khống chế Linh Tê cự thú tàn phá bờ bãi Thiên Trụ Sơn, không kiêng nể phát huy toàn bộ thần uy của nó, nâng và Tầm Nguyệt, còn có Đường Linh Toa ôm tiểu Phạm Ny, theo Vân Thiên Hà lặng yên đi tới cấm địa hậu sơn.

Bất quá khi Vân Thiên Hà mới tiến vào hậu sơn vài bước, hần cảm ứng được phía trước có một cỗ ý chí cường đại chăm chú tập trung, lập tức tâm thần rung mình, gương mặt nhìn lên. Chỉ thấy trong sương mù dày đặc, một thân ảnh chậm rãi bước tới gần.

Chờ khi thân ảnh kia đến gần, hiển hiện ra một gương mặt mang mặt nạ dữ tợn, liền ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét qua Vân Thiên Hà:

- Người chính là tên tiểu tử cuồng vọng kia?

- Người chính là Vũ Chính Trì?

Vân Thiên Hà không đáp mà hỏi ngược lại.

- Không sai, chính là lão phu, bất quá trước ánh bình minh, người vĩnh viễn không có khả năng tiếp tục nhìn thấy ánh sáng nữa rồi!

Trong lúc Vũ Chính Trì nói, không có bất cứ dự liệu nào, nhất thời phóng ra một cỗ sát khí, một cỗ ý chí Vô Thánh cường đại, hướng thẳng về phía Vân Thiên Hà ập tới.

- Ý chí thật mạnh!

Lúc Vân Thiên Hà cảm thụ được cỗ ý chí cường đại kia ập tới, sắc mặt hơi đổi, lập tức phóng ra thần hồn ý chí của bản thân ra chống đối lại cỗ ý chí cường đại không gì sánh được tập kích đến.

Chỉ là về mặt cảnh giới tồn tại chênh lệch nhất định, mặc dù thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà có thể so sánh được với Vô Thánh sơ kỳ, thế nhưng đối với một cường giả Vô Thánh đã dừng lại tại cảnh giới này nhiều năm, cơ sở cực kỳ hùng hậu mà nói, hẳn mặc dù có thể chống lại, thế nhưng khi cỗ ý chí kia tập kích đi qua, tùy theo đó chính là thể tiến công như mưa rền gió dữ ập tới.

Cỗ khí thể cuồng bạo này, mang theo tính xé rách xuyên thủng, giống như là đặc tính công phá cảm ngộ lực lượng thiên địa, dẫn động lực lượng thiên địa hình thành công kích độc đáo, trong thể tiến công của Vũ Chính Trì có đặc tính băng giá và tính phá hư cường liệt, cũng tại đại địa mệnh mang, giống như một ngọn núi lớn ập tới, thẳng hướng Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cảm giác hô hấp của chính mình có chút gấp gáp, quần áo của hắn bị Vũ Chính Trì thả ra khí thể Vô Thánh ẩn chứa kinh phong ba động thổi phất náo vang. Vân Thiên Hà liền nhanh chóng thôi động Viêm kinh hình thành cơn lốc sóng nhiệt đối kháng lại với thể tiến công mãnh liệt này.

410. Chương 413: Vô Thánh Điên Cuồng

- Tiểu tử không biết tự lượng sức mình, chỉ chút thực lực như vậy cũng dám cuồng vọng, chịu chết đi!

Vũ Chính Trì cười nhạt, mỗi một bước hắn đi, cũng như là đang dễ dàng bước chậm, mà trong lúc hắn bước từng bước chậm rãi, lòng bàn tay hắn đã ẩn chứa lực lượng một kích trí mạng.

Nhưng Vân Thiên Hà một mực thối lui, hắn biết chính mình không phải là đối thủ của Vũ Chính Trì, nhưng trong lòng hắn không sợ hãi, hắn cần một đoạn thời gian qua lại giữa ranh giới sống chết, từ trong chiến đấu để thể ngộ tầng cản trở hắn gặp phải trên con đường vô đạo, thể nghiệm rốt cuộc đó là cái gì.

Tại lúc Vũ Chính Trì đồng thời tỏa ra khí thế và lực lượng Vô Thánh cường đại, Vân Thiên Hà dồn hết toàn lực ngăn chặn kinh khí và ý chí không ngừng tập kích, hắn cũng điên cuồng ngưng kết khôn ẩn.

Mười đạo, mười một đạo, mười ba đạo, mười lăm đạo...

Tốc độ ngưng kết khôn ẩn trong thời gian khổ luyện vừa qua đã làm hắn đạt tới mức một lần hô hấp có thể ngưng kết thành công mười đạo khôn ẩn, tại thời điểm Vũ Chính Trì bắt đầu ép tới đã trôi qua hai lần hô hấp, mà hiện tại Vân Thiên Hà đã thành công ngưng kết được mười tám đạo khôn ẩn.

Lúc này, lực lượng trong thiên địa mãnh liệt tụ tập vào mười tám đạo khôn ẩn ngưng kết ra, giống như coi mười tám đạo khôn ẩn ngưng kết thành công này là hạch tâm có thể hấp thu năng lượng.

Vũ Chính Trì nhìn thấy một màn như vậy, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và tham lam:

- Đúng là Thiên Khôn Bí Pháp của Nguyệt Môn!

Nhưng mà thể tiến công sắc bén của hắn lại không chút nào giảm đi, ngược lại còn ẩn chứa một loại cảm giác cuồng nhiệt, làm cho Vũ Chính Trì càng tăng mạnh thể tiến công, bắt đầu kích động rống to:

- Lão phu chưa bao giờ lĩnh giáo qua Thiên Khôn Bí Pháp thần bí của Nguyệt Tông, ngày hôm nay sẽ từ tên tiểu tử ngươi, nhìn xem vô thượng bí pháp của tông môn cổ lão này rốt cuộc là có chỗ nào thần kỳ, tiểu tử, chết đi!

Vưu Chính Trì tại lúc kích động, một cỗ lực lượng dân trào tại lúc hấn vừa dứt lời, giống như sóng biển ngập trời, kéo theo thân ảnh giống như tạt phong, ẩn chứa lực lượng do vô số cỗ khí tức ngưng kết thành, cường đại không gì sánh được, nghiền áp thẳng về phía Vân Thiên Hà, khí thế kinh thiên như có thể phá nát mọi thứ cản đường.

Khi Vân Thiên Hà ngưng kết ra đạo khôn ẩn thứ hai mươi, đây đã coi như tốc độ cực hạn của hấn tại cảnh giới của hấn hiện giờ có thể làm được, hấn không thể làm được như Miên Nguyệt nhẹ nhàng phát tay một cái là có thể đánh ra được thủ pháp kinh khủng ba bốn mươi đạo khôn ẩn, nhưng lực lượng ẩn chứa trong hai mươi đạo khôn ẩn này cũng không phải là người bình thường dám xem nhẹ.

- A...

Tại lúc Vưu Chính Trì dùng lực lượng cường đại của mình bức áp tới, Vân Thiên Hà hét lớn một tiếng, giống như cự long đang ngủ say đột nhiên thức tỉnh, phát sinh một tiếng long ngâm chấn động thiên địa, ẩn chứa khí thế bàng bạc mãnh liệt chưa từng có từ trước tới nay, mạnh mẽ đẩy lực lượng hai mươi đạo khôn ẩn về phía thể công cuồng bạo của Vưu Chính Trì đang kéo tới.

Ầm ầm ầm...

Tiếng chấn động chói tai, giống như là lợi khí sát nhân trong lúc va chạm sinh ra thanh âm bạo tạc, lúc này toàn bộ hậu sơn bắt đầu kịch liệt rung động lắc lư, cự thạch rơi rụng, thậm chí còn có một số địa phương bãi đá bị chấn động nứt nẻ.

Phụt...

Vân Thiên Hà chịu đựng cỗ lực lượng Vô Thánh cường đại của Vưu Chính Trì phản chấn ngược lại, thân thể mạnh mẽ lui lại sau mấy trượng, thân thể hấn giống như vừa bị một cây búa tạ đập thẳng vào người, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng mà, khoe miệng đang chảy máu tươi của hấn, lại đột nhiên lộ ra một nụ cười làm người khác nghĩ cổ quái.

Lực lượng trong hai mươi đạo khôn ẩn, trong đó còn bao hàm cả một cỗ ý chí bằng hàn cường đại, khi Vưu Chính Trì vừa mới tiếp xúc, sắc mặt không khỏi biến đổi. Lập tức biến đổi thể tiến công thành thủ thế, đồng thời cỗ lực lượng và ý chí phản chấn ngược lại sau vù và chạm kinh thiên, thân thể hấn cũng không tránh khỏi lui lại mấy trượng.

Tuy rằng hấn đã đỡ được thể tiến công của cỗ lực lượng cường đại này, thế nhưng cơ thể hấn hiện tại cũng mười phần khó chịu, huyết mạch đang bốc lên phảng phất như bị đóng băng, xuyên thấu qua kinh lạc phá thể bộc phát ra ngoài, không khỏi làm hấn sinh ra một cỗ đau đớn phiến muộn không thể bình phục.

- Quả nhiên là bí pháp vô thượng trong truyền thuyết, xác thực rất mạnh, bất quá đáng tiếc chính là, cho dù ngươi lĩnh ngộ cao thâm hơn nữa, bí pháp này có cường thịnh hơn nữa, chênh lệch cảnh giới quá lớn, ngươi không thể chống đối lại lão phu, ha ha...

Sau khi bình ổn được khí huyết bốc lên và đau đớn trong người, Vưu Chính Trì đột nhiên nở nụ cười điên cuồng.

Nhưng trong nụ cười điên cuồng này, sát khí cũng không ngừng tăng lên, hấn thấy Vân Thiên Hà sau khi va chạm lực lượng với chính mình, cũng chỉ bạo lui mấy trượng, vết thương nhẹ phun một ngụm máu tươi mà thôi, nhất là nụ cười kia, giống như châm chọc hấn, như gai đâm vào đáy lòng hấn. Tuy rằng miệng hấn thừa nhận Thiên Khôn Bí Pháp rất mạnh, thế nhưng trong lòng hấn lại bị một cỗ đồ kị đỏ mắt cường liệt dần dần diễn biến thành cuồng nộ, để sát cơ trong mắt càng đậm hơn.

Dựa vào cái gì tiểu tử kia có thể học được Thiên Khôn Bí Pháp vô thượng, dựa vào cái gì hấn bán mạng cho người ta giống như con chó, cuối cùng vẫn chưa nhận được thứ hấn muốn, hấn đồ kị, hấn cuồng hận

thể đạo bất công. Hắn điên cuồng, hắn muốn giết tên tiểu tử vận khí tốt đến mức hắn phải đổ mắt đổ kị, đến mức hắn không thể chịu đựng được trước mắt.

Vân Thiên Hà vừa mới cười, cũng là bởi vì hắn so chiêu với cường giả Võ Thánh càng mạnh hơn so với chính mình, hắn đã tìm được một tia thể ngộ trong nháy mắt mà hắn cần, lực lượng ý chí của hắn, kỳ thực cũng không kém hơn Vũ Chính Trì bao nhiêu, thế nhưng lực lượng thân thể thủy chung không thể cường hãn bằng Vũ Chính Trì. Nếu không phải Thiên Khôn Định Ấn vô cùng kỳ lạ và cường đại, sợ rằng dưới một kích cường đại của Vũ Chính Trì, hắn không chết cũng phải thụ thương nặng.

Mà hiện tại, chính vì có Thiên Khôn Định Ấn, bản thân hắn chỉ bị một chút thương nhẹ, nhưng đã để hắn thể ngộ được một ít tinh túy đột cực hạn mệnh thể. Hắn tại lúc đối phương thả ra lực lượng mệnh thể trong nháy mắt, đã cảm thụ được phương pháp vận chuyển của thân thể, huyết tủy, toàn bộ mệnh thể, đồng thời cảm thụ được luật động hành công.

Đây là một phương thức luật động mười phần kỳ lạ, cũng là kinh nghiệm mười phần quý giá trên con đường võ đạo của Vân Thiên Hà đang khuyết thiếu.

Thế nhưng, Vũ Chính Trì trong lúc đổ kị bắt đầu điên cuồng tiến công. Vân Thiên Hà căn bản không thể tiếp tục thông dong chống lại, tại lúc ba động lực lượng cường đại của đối phương kéo tới, thân thể Vân Thiên Hà lập tức bạo lui mấy trượng, đụng phải một khối cự thạch, đụng khối cự thạch nát bấy.

- Thiên Hà!

Đường Linh Toa thấy Vân Thiên Hà không địch lại được Vũ Chính Trì, nàng muốn xông lên, nhưng Tầm Nguyệt lại giữ nàng lại, không cho nàng đi.

Đường Linh Toa đã gấp đến độ nước mắt chảy xuôi, Tầm Nguyệt khuyên nhủ nói:

- Yên tâm, thương thế của hắn nằm trong phạm vi chúng ta dự liệu trước!

Mộng Ly giống như một khán giả đang xem biểu diễn hí kịch, nói:

- Uhm, hắn hình như đang trong đối chiến thực tế tổng kết kinh nghiệm, kinh nghiệm này không thể thiếu được nếu như muốn tiến xa hơn trên con đường võ đạo.

Vân Thiên Hà chịu đựng đau đớn truyền khắp thân thể, lau vết máu nơi khóe miệng, Vân Thiên Hà đảo mắt nhìn sang Mộng Ly đứng một bên quan chiến, còn chỉ trở bình luận, nói:

- Đại tỷ của ta, còn không mau hỗ trợ, mắt mở trừng trừng nhìn ta bị lão nhân này giết chết sao?

- Như vậy còn không sai biệt lắm, hừ hừ!

Lúc Mộng Ly nghe được lời này, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà một cái, thấy thương thế của hắn đã đạt tới điểm máu chốt dự tính trong lòng nàng, lúc này mới vung cánh tay lên, chỉ thẳng vào Vũ Chính Trì nói:

- Lão đầu, trò chơi kết thúc, sứ mệnh làm vật thí nghiệm của ngươi đã hoàn thành, cũng nên rút đi rồi!

- Ngươi, ngươi nói cái gì?

Vũ Chính Trì thấy một tiểu nha đầu dĩ nhiên chỉ thẳng vào mũi của chính mình nói ra lời như vậy, không khỏi sửng sốt, tức giận hóa cười nói:

- Lại một tiểu búp bê cuồng vọng tới cực...

Ngay lúc Vũ Chính Trì chưa nói xong, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, thất thanh kinh hô:

- Võ Tôn Địa Cảnh?

Đó là một cỗ uy áp đến từ lực lượng thiên địa, lấy trung tâm từ tiểu cô nương mạnh miệng kia bắt đầu mạnh mẽ áp tới gần, khi cỗ lực lượng kinh khủng nhất trong thiên địa kia đột nhiên ập tới, làm hắn nghĩ mình giống như đang nằm trong cũi sắt, phảng phất như đối phương chỉ tùy tiện dùng một đầu ngón tay cũng có thể giết chết chính mình.

Nhưng trên thực tế, một đầu ngón tay này, xác thực so thể dồn hấn tới chỗ chết, tại lúc bị một cỗ lực lượng ý chí cường đại áp bách tới, tâm tình của hấn sản sinh vẻ nhỏ bé và tự ti, để hấn không còn một chút dũng khí nào phản kháng lại, lực lượng ập tới đối với hấn mà nói, quả thực mang tính hủy diệt thiên địa.

Trong cỗ lực lượng uy áp mãnh liệt này, hấn cảm giác chính mình giống như bị cắt thành nhiều mảnh, sinh mệnh lực của hấn rất nhanh bị xói mòn, mà linh phách của hấn, trong ý thức xuất hiện một tia dục vọng dây dưa, tất cả dần dần bị chôn vùi.

Ầm...

Thân thể Vu Chính Trì bị đánh văng lên, hung hăng đập vào vách đá phía sau. Khi thân thể hấn một lần nữa nặng nề rơi xuống, đã không còn bất cứ động tĩnh nào nữa.

Mộng Ly thấy thế, chỉ phe phẩy bàn tay ngọc, tỏ rõ bộ dáng vô hại, thậm chí có chút phiến muộn nói:

- Dễ dàng như vậy đã chết mất rồi, vốn định cùng với hấn chơi đùa thật vui vẻ, thực không ra gì!

Khụ...

Vân Thiên Hà ho khụ một tiếng, lúc này mới chậm rãi đi tới, tức giận nhìn nàng nói:

- Đương nhiên hấn đối với ngươi chỉ là một chút điểm tâm nho nhỏ, ngay sau đó sẽ có kẻ càng mạnh hơn, để tiểu Phạm Ny của chúng ta thu hoạch đi, ta phải nghỉ ngơi một chút, tới lúc làm khán giả rồi!

Nói xong, bắt đầu vận công chữa thương.

- Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của lão phu, Ngã Khả Phạm Ny đã niết bàn trọng sinh, cũng đã đích thân tới Thiên Môn rồi!

Đúng lúc này, một thanh âm giống như tiếng trầm chuông vang vọng trong không gian, chỉ thấy tại vị trí ánh mặt trời chiếu rọi xa xa, một thân ảnh mờ ảo xuất hiện trước tầm mắt, thân ảnh dần dần rõ ràng.

Đây là một quái nhân một bên lông mày là màu đen, một bên lại là màu trắng, tóc cũng nửa trắng nửa đen, vóc người chỉ tầm một thiếu niên bình thường, nhưng nhãn thần lại bao hàm tang thương và lọc lõi.

Xác thực là một quái nhân, nói hấn có bộ dáng tiểu hài tử, nhưng hấn lại mang theo thái độ già nua khô khốc, nói hấn là một lão đầu, nhưng diện mục của hấn lại là một thiếu mập mạp, đầy sức sống. Nói cách khác, đây rất có khả năng chính là một người bán thành phẩm sản sinh ngoài ý muốn.

Lúc này, quái nhân đi chừng mười bước liền dừng lại, nhãn thần của hấn, vẫn dừng lại tại tiểu Phạm Ny được Đường Linh Toa ôm trong ngực, trong đôi con mắt màu lam nhạt kia, mang theo một ý tứ hàm xúc khó nói thành lời, vô cùng phức tạp.

Đúng lúc này, con mắt tiểu Phạm Ny vẫn luôn nhắm chặt, đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo quang mang quỷ dị.

Lập tức nàng hướng về phía Đường Linh Toa khoát tay áo, thoát khỏi vòng tay của nàng, thân thể giống như đang pháp phênh trôi nổi giữa không trung.

Nhìn quái nhân trước mặt, nàng dùng một loại ngữ khí nhìn thế sự xoay vần nói:

- Chư Vô Vũ Nhai, bản tôn lần này tới đây, chính là muốn từ ngươi tìm chứng cứ một việc, ngươi nói cho ta biết, ngươi thân là một trưởng lão mang trong mình huyết mạch Cổ Vu tộc, năm xưa vì sao lại làm ra chuyện phản bội ta? Hôm nay người Cổ Vu tộc cũng bị các người hầu như diệt sạch, rốt cuộc là người muốn làm cái gì?

411. Chương 414: U Tà Chi Ảnh

Chư Vô Vũ Nhai vừa nghe lời này, sắc mặt đại biến, nhìn thẳng tiểu Phạm Ny nói:

- Người nói đệ tử bản môn thực thi hành động tàn sát diệt tộc đối với Cổ Vu tộc?

- Cho dù người không biết chuyện gì này, nhưng ta muốn biết nguyên nhân năm đó người phản bội ta?

Tiểu Phạm Ny lúc này nghiêm nhiên là một người hoàn toàn khác, khi linh hồn trong cơ thể nàng thức tỉnh, ý cảnh đạt tới cảnh giới Vô Tôn Thiên Cảnh hầu như có thể làm cho toàn bộ thiên địa xung quanh chuyển động xung quanh nàng, phảng phất như làm nổi bật biến hóa tâm tình nàng lúc này. Ánh rạng đông vốn nên mang tới ánh sáng của sự sống, lúc này lại chậm chạp không tới, khắp bầu trời đầy mây mù che khuất.

Chư Vô Vũ Nhai đột nhiên cười nói:

- Có một số việc, nếu như đã làm, cũng coi như là sai rồi, ta không hối hận, nếu như hôm nay Vu tổ nương nương đã tới tìm ta trả thù, như vậy tính mệnh này người tự lấy đi!
- Người vẫn không chịu nói, rốt cuộc là vì sao? Vì sao nằm đó trong Yên Liên Động, những người tìm cách cứu ta chỉ có ba người Hoa Tổ Nhan, Thương Nguyệt và Nhan Phong Lục Lục chạy trốn được, mà nếu người phản bội, vì sao không để cho bọn họ cũng táng thân trong Yên Liên Động, là muốn để bản tôn hoài nghi ba người các nàng sao, còn có người biến ta thành hóa thạch, trước khi U Sĩ Tiểu Linh tộc chết đi, lúc để Càn Khôn Tạo Hóa Trắc vốn nằm trong tay Linh Tộc, sau đó lại còn có ấn ký trên Liên Hoa Trì kia đã có tên của người, tất cả những điều này rốt cuộc là vì sao?

Nghe được những lời này, Chư Vô Vũ Nhai lại nói:

- Việc này đã trôi qua hơn hai trăm năm rồi, người hãy buông tay đi, nếu như tra xét mà nói, đối với người không có chỗ nào tốt!
- Lời này của người là có ý tứ gì, có thể là phía sau người có tồn tại kẻ nào đó đối với người làm gì đó, hoặc là dùng thứ gì uy hiếp người, vì vậy người không chịu nói ra chân tướng?

Nghe xong lời nói này, sắc mặt Chư Vô Vũ Nhai khê biến, đã bị Ngã Khả Phạm Ny nắm được điểm mấu chốt, tiếp tục ép hỏi.

- Năm đó Chư Vô Vũ Nhai người chính là nhất mạch cường thịnh nhất trong Cổ Vu tộc, các người từng nắm giữ phương pháp Huyền Vu, thế nhưng theo ta được biết, tộc nhân ngày hôm nay, toàn bộ đều đi Âm Tinh Vực, tộc nhân của người có thể được hưởng thụ sinh hoạt không lo lắng, mà những người Cổ Vu tộc khác lưu lạc tại Đông vực, lại phải chịu sự thống khổ diệt tộc, lẽ nào trong lòng người không có một tia áy náy?

Nghe xong lời này, trong thần tình của Chư Vô Vũ Nhai, giống như hiện lên một tình tự phức tạp khó hiểu nào đó, hần hơi hé miệng, nhưng không nói câu nào.

Ngã Khả Phạm Ny đột nhiên hít một hơi nói:

- Nếu như ngay cả dũng khí cho ta biết chân tướng người cũng không có, làm Vu tổ do Vu Thần Cổ Vu tộc chọn ra, ta nghĩ thực bi ai. Ta còn tiếp tục phải đánh giá những người chảy xuôi huyết mạch Cổ Vu tộc nhưng đã phản bội tộc nhân hay sao? Bọn họ còn có tư cách hưởng thụ bí pháp Cổ Vu truyền thừa hay sao?

Những lời nói cuối cùng này, không cần bàn cãi giống như một chiếc búa tạ nghìn cân nặng nề nện vào trong lòng Chư Vô Vũ Nhai, lúc này hần đột nhiên rống lớn:

- Không, không phải như thế, Chư Vô thị sẽ không phải bội Thần Minh của mình, sẽ không phải bội Vu tổ nương nương của mình, chuyện tình năm đó, ngô...
- Không tốt, có người muốn diệt khẩu!

Ngay lúc Ngã Khả Phạm Ny và Mộng Ly đồng thời cảm thụ được một cỗ khí tức quỷ dị quấn quanh người Chư Vô Vũ Nhai, cũng đồng thời lên tiếng nhắc nhở, nhưng lúc này Chư Vô Vũ Nhai không thể nói thêm câu nào, hần đã hoàn toàn bị cỗ khí tức màu đen tím này chặt chẽ quấn quanh, lập tức thân thể hần giống như bị mất nước, bắt đầu héo rũ cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn hần đã chỉ còn lại một bộ xương khô có da bọc bên ngoài.

Nhân thần Ngã Khả Phạm Ny đột nhiên tập trung vào một phương vị gần đó, lập tức vung cánh tay nhỏ bé lên, một cỗ quang hoa từ lòng bàn tay nàng bắt đầu lưu chuyển, chợt nghe trong không khí phát sinh tiếng rung động âm vang, giống như có linh hồn nào đó đột nhiên sống lại, liền hướng về phía nàng đã tập trung đánh tới.

Chỉ thấy phương hướng nào tập trung đột nhiên có một bóng người nhảy lên, đạo bóng đen này mang theo lưu quang nhàn nhạt, tại lúc bị u linh truy kích, cấp tốc bỏ chạy ra ngoài, sau đó là một thanh âm âm trầm u lãnh truyền đến:

- Bất luận kẻ nào vọng tưởng ngăn cản Ngô chủ đại nghiệp đều sẽ gặp phải kết quả bị hủy diệt, Ngã Khả Phạm Ny, người mặc dù dùng Vu linh đánh thương ta, nhưng sau này nhất định chúng ta còn có thể gặp lại!

Lập tức, thanh âm dần dần biến mất trong khoảng không, không còn tiếng động.

Lúc này, Mộng Ly đã đi tới, nói:

- Tiểu Phạm Ny, cái bóng vừa thoát đi rốt cuộc là cái gì, cho dù là ở Di Sinh Giới cũng chưa từng gặp qua!

- Là U Tà Chi Ảnh, cũng là kết quả của Tà Ác U Sĩ Linh tộc đạt tới Thiên Cảnh sau đó phân ra ý niệm tà ác luyện hóa. Loại phương pháp này, kỳ thực phần lớn học trộm từ phương pháp Huyền Vu, cấm kỵ tà pháp Quỷ vu phân phách, kết hợp với bí pháp Linh tộc tương dung diễn biến thành, không nghĩ ra trước khi chúng ta tới đây Chư Vô Vũ Nhai đã bị hạ tà thuật!

Ngã Khả Phạm Ny xoay người lại, chỉ thấy Chư Vô Vũ Nhai đã bị hút khô, giống như một ác ướp, hình dáng kinh khủng mười phần, thế nhưng hãn vẫn còn một chút sinh mệnh lực ba động.

Ngã Khả Phạm Ny nhìn không đành lòng, đang định chuẩn bị tinh lực thì lúc này đột nhiên có một thanh âm từ xa truyền tới:

- Tiền bối tạm thời chưa động thủ!

Mọi người quay sang, chỉ thấy Lão Cái vội vã chạy tới, hãn tựa hồ đối với bộ dáng kinh khủng của Chư Vô Vũ Nhai không hề để ý, trực tiếp đi tới bên người, ngồi xổm xuống kêu lên:

- Mau nói cho ta biết, hài tử năm đó rốt cuộc là ai? Hãn ở nơi nào? Ta đã thực hiện lời hứa của cha ta, Thiên Môn đã bị diệt, chính là lúc ngươi thực hiện lời hứa, hiện tại ngươi nên nói cho ta biết rồi?

Chư Vô Vũ Nhai hiện tại căn bản không thể nói, chỉ là cánh tay khô đột nhiên nhúc nhích, rất cật lực đưa lên ngực của mình, liền nhanh chóng rơi xuống, thế nhưng nơi đầu ngón tay hãn chỉ có một thứ gì đó nhỏ ra.

Lão Cái thấy thế, lập tức cố ý phục của Chư Vô Vũ Nhai ra, chỉ thấy trong ngực của hãn có một khối ngọc bội nho nhỏ, hãn gỡ khối ngọc bội xuống, liền nhìn thấy trên ngọc bội có khắc chữ.

Xem qua chữ khắc trên ngọc bội, Lão Cái đột nhiên phá lên cười:

- Cư nhiên là hãn, vì sao lại như vậy, ha ha...

Vân Thiên Hà đứng bên cạnh nhìn Lão Cái, cảm giác trong nụ cười của hãn tràn ngập một loại vị đạo khổ sáp phức tạp không nói lên lời. Bất quá trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, ánh mắt hãn nhìn Lão Cái hiện tại liền sinh ra cảm giác thương hại và bất đắc dĩ thật sâu.

Xa rồi, mây đen tan đi, tia sáng đầu tiên chiếu rọi, nhân thần Vân Thiên Hà không khỏi nhìn phương xa, trong lòng thâm trầm trầm:

"Việc Thiên Trụ Sơn lần này, có thể vì xuất kỳ bất ý giành thắng lợi, thế nhưng cơn lốc tại Đại Đường Quốc kia, rốt cuộc có thể thuận lợi dẹp loạn hay không?"

Xa rồi hiện ánh rạng đông, thế nhưng tại một phương đại địa rất xa vẫn còn đang chìm trong bóng tối.

Đại Đường Quốc, thành Đường Kinh.

Tại thời khắc hắc ám này, vốn dĩ là lê dân bách tính hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi, thế nhưng cũng là lúc một cơn bão nổ nổi lên khắp Kinh Thành, một đêm vốn dĩ rất yên lặng đã bị triệt để đánh vỡ.

Trong một ít nhai đạo Kinh Thành, chém giết đang trình diễn vũ điệu đẫm máu của nó. Rất nhiều thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi dùng khăn tím che mặt, chỉ lộ một đôi mắt không hề mang theo chút tình cảm nào, con đường vô cùng đẫm máu.

Đối thủ trước mắt hẳn là một vị cao thủ Võ Sư cấp chín, thế nhưng hai mắt của vị Võ Sư cấp chín này đã bị bột phấn màu trắng bao trùm, triệt để không nhìn thấy gì, hẳn phải sờ soạng trong bóng đêm, tiến hành phản công điên cuồng lần cuối cùng.

Nhưng mà, trong tay thiếu niên kia tựa hồ có rất nhiều thủ đoạn dùng không hết, tại thời điểm vị Võ Sư cấp chín này không nhìn thấy gì, thiếu niên đã dùng thiên phú dị tộc đặc biệt của mình, dưới mặt đất đột nhiên nhô lên mấy cây địa thứ, để thân thể vị Võ Sư kia mất đi cân đối, lập tức một tia hàn mang lóe lên, tại lúc vị Võ Sư không phân biệt được vị trí của người thanh niên, người thanh niên đã cắt đứt yết hầu hắn.

Tại lúc vị Võ Sư cấp chín điên cuồng phun ra máu tươi, lập tức ngã xuống đất co giật, thân ảnh người thiếu niên đã nhanh chóng biến mất trong đường phố tối đen, căn bản không để ý tới vị Võ Sư bị kịch độc từ vết thương lan tràn toàn thân, cùng với vết thương trí mệnh mang tới thống khổ vô hạn.

Cũng một màn như vậy, tại khắp nơi trong Kinh Thành liên tục diễn ra, chỉ là có những thiếu niên gặp phải đối thủ rất mạnh, bọn họ chỉ có thể làm đối phương bị thương nặng, nhưng không thể trở về.

Mà có thiếu niên, trong quá trình bọn họ đánh chết mục tiêu, bản thân cũng bị trọng thương, thế nhưng mục tiêu còn chưa giết chết, bọn họ đã dứt khoát dùng chính máu tươi của chính mình để đổi máu tươi của đối phương, thẳng cho tới khi đối phương không thể đứng dậy được nữa, tình hình chiến đấu vô cùng thảm liệt.

Đêm nay, là một đêm bao phủ trong màu sắc của máu.

Trong hoàng cung, hoàng đế tại bí thất đi qua đi lại, thái giám tâm phúc bên người hẳn thỉnh thoảng lại trở về báo cáo tin tức mới nhất.

Trong lần hành động giết chóc này, tuy rằng hoàng đế không hề biểu thị bên ngoài điều gì, thế nhưng ngầm bên trong, hẳn đã để cảm vệ ẩn núp trong bóng tối, hết sức hỗ trợ hành động lần này, cũng thúc đẩy hành động giết chóc tiến triển. Các thiếu niên căn bản không cần phải tận lực đi tìm các mục tiêu, bọn họ chỉ cần dựa theo ám hiệu tiêu ký các nơi, trực tiếp ẩn núp vào, giết chết mục tiêu rồi cấp tốc rút lui là được.

Tuy rằng hành động sát thủ của các thiếu niên lần này tổn thất không nhẹ, nhưng đối với một ít bố cục của Thiên Môn mà nói, tổn thất của bọn họ xác thực không tính là cái gì.

Túc Tĩnh Vương Phủ.

Choang...

Một tiếng nổ vang, chén trà bị mạnh mẽ ném xuống mặt đất, tan thành từng mảnh vụn, quần sự đứng một bên cảm như hén, thân thể run run, lập tức tới thay một chiếc mới.

Thế nhưng chỉ trong chốc lát, chén trà thay mới lại bị hung hăng đập xuống dưới mặt đất vỡ nát, toàn bộ mặt đất lúc này rải rác toàn là mảnh nhỏ chén trà vỡ.

Nhưng mà vị sư tử đang nổi giận kia, cuồng nộ trong lòng hẳn lại thủy chung không thể nào phát tiết ra ngoài. Hẳn đã mất đi sự lãnh tĩnh thường ngày, chuyện tập kích đêm hôm nay hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, cũng đã hoàn toàn quấy rầy kế hoạch hắn khổ tâm bố trí.

Hắn muốn áp dụng hành động, hoàng đế cũng đã chuẩn bị tốt đồ đao, ngay cả tình huống thân thể mỗi ngày một kém, thế nhưng thủy chung vẫn như lập ưng giám thị hắn, nếu như hắn có động tác, hoàng đế hoàn toàn có thể để hắn phải gánh chịu tội danh phản loạn trên đầu, sẽ tiến hành đả kích vô cùng tàn khốc đối với hắn, cứ như vậy, hẳn thật vất vả mới tích tụ được uy tín và dân tâm trong lòng Đại Đường quốc sẽ hoàn toàn bị hủy, hắn không chịu đựng được cái giá lớn như vậy.

Càng chủ yếu hơn nữa là một người đã từng cảnh cáo hắn:

- Nhân sinh trên đời, sinh lão bệnh tử, tất cả đều tương ứng và thuận theo quy thuật tất yếu của tự nhiên. Nếu như ngươi dám làm ra chuyện thí huynh đoạt vị, lão thân cũng không ngại thực hiện thanh lý môn hộ đối với hoàng tộc Đường thị.

Chính vì nguyên nhân này, vì đại cục, hắn đã cố gắng chờ hoàng đế bệnh chết, vị Vương gia trong lòng tràn ngập nổi giận và oán hận hiện tại, chỉ có thể đè nén ngồi trong vương phủ, chờ bắt tay vào xử lý tình huống

thông báo tổn thất cuối cùng.

Trong lúc đợi chờ, khi ánh bình minh hiện ra, thời điểm hừng đông, vị vương gia với tâm tình táo bạo tới mức cực điểm này, rốt cuộc cũng đã chờ đợi được đệ tử Thiên Môn truyền tới tin tức.

Người vào là một vị trung niên nhân, trong Thiên Môn giữ chức đường chủ, chỉ thấy trên người hắn đầy vết thương, có mấy địa phương chưa được băng bó, còn đang chảy máu, nhưng hắn cũng không để ý tới điều này, vừa vào bí thất đã nói:

- Vương gia, cao thủ ngoài Tiên Thiên trong Kinh Thành đã bị thương vong hai người, nhưng đệ tử dưới Võ Sư cấp chín của bản môn bị thương vong mười phần trăm trọng, có hai mươi tám người bị vô sỉ ám sát, thậm chí còn sử dụng các thủ đoạn hạ lưu. Đám sát thủ thiếu niên kia giết người không từ thủ đoạn nào, phạm là những phương pháp có thể giết người, bọn chúng đều đã dùng hết, dù là thủ đoạn tồi tệ nhất, mười phần hung ác độc địa!

412. Chương 415: Một Đêm Xáo Động

Vị trung niên nhân nói:

- Không một người nào sống, những sát thủ thiếu niên kia một khi bị bắt, liền uống thuốc độc tự sát hoặc tự bạo, thậm chí ngay cả thi thể cũng không lưu lại cho chúng ta một cụ, hơn nữa theo như chúng ta được biết, những sát thủ thiếu niên này lần đầu tiên xuất hiện, hẳn là do một tổ chức thần bí nào đó huấn luyện ra.

- Thủ đoạn giết người và tự sát hung tàn như vậy, không lưu lại cho chúng ta bất luận đầu mối nào để điều tra, nhưng mục tiêu của bọn chúng rõ ràng là đệ tử Thiên Môn, nói không chừng cùng với tổ chức thần bí chúng ta đang điều tra có liên quan rất lớn, tình huống Bắc Hắc Phủ như thế nào rồi?

Trung niên nhân nói:

- Vương gia, xem ra chúng ta đã xem thường quyết tâm của hoàng đế bảo hộ Đồ thị, đêm nay Bắc Hắc Phủ đã bị cao thủ Thần Cơ doanh bao vây chặt như nêm cối, người của chúng ta căn bản không tìm được cơ hội hạ thủ tru sát Đồ Nguyên Khánh, tại phương diện này, tổn thất tương đối trầm trọng, thủ hạ cải trang thành Vệ Giáp quân tử thương gần trăm người!

- Ngoại trừ Kinh Thành, những nơi khác có tin tức truyền về hay không?

Trung niên nhân nói:

- Thuộc hạ tạm thời chưa thu được tin tức.

Đúng lúc này, bên ngoài có một vị trung niên nhân vội vội vàng vàng tiến vào, xem ra hắn cũng không bị thụ thương, nhưng sắc mặt cực kỳ tái nhợt, con mắt cũng xuất hiện tia máu hồng, vừa tiến vào liền quát:

- Vương gia, đệ tử trong môn chúng ta phân công đi các nơi phương bắc đều bị sát thủ tập kích, vừa rồi thuộc hạ thu được tin tức, đệ tử nội môn ẩn núp tại Lợi Châu, toàn quân bị diệt, ngoại trừ giết được mấy người thuộc chi nhánh Đồ thị ra, chúng ta không hề tạo thành đả kích trí mạng cho Đồ thị, chúng ta cũng không ngờ tới, Đồ Nguyên Tấn tại một tháng trước cư nhiên đột phá Võ Thánh thành công.

- Cái gì?

Túc Tĩnh Vương vừa mới thả lỏng tâm tình một chút, vừa nghe được tin tức này, lập tức sợ hãi cả kinh,

- Làm sao có thể, lão già kia chỉ bế quan hai năm đã đột phá rồi?

Ngay lúc vị vương gia này còn chưa bình ổn được sóng lớn nổi lên trong lòng lúc này lại truyền tới thanh âm ầm ĩ, Túc Tĩnh Vương nhú mày.

Chỉ thấy một vị lão giả bừa bãi tiến vào, hai con mắt của hắn huyết hồng, khuôn mặt già nua đã vạm vỡ, hắn vừa vào cửa đã trừng mắt thẳng tắp nhìn Túc Tĩnh Vương:

- Phó môn chủ tuyên bố triệu tập Thiên Môn, người vì sao không thông báo cho lão phu, vì sao để Tuyết Ông một mình một người chạy về, người rút cuộc là muốn làm gì?

Túc Tĩnh Vương không giải thích được, nói:

- Tàn trưởng lão, xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì? Ha ha, uống công ta ở chỗ này bán mạng cho người, trợ giúp người mưu đồ đoạt giang sơn Đại Đường! Người có biết, đệ tử bản môn vừa mới truyền tin đến đây, bản môn đã bị một tiểu tử từng phát ngôn bừa bãi muốn tiêu diệt bản môn liên hợp với Thánh Võ Tông san thành bình địa, sơn môn hủy diệt, bốn vị trưởng lão tử vong, Vưu phó môn chủ chết trận, lão môn chủ sau khi phá quan ra ngoài cũng đã bỏ mình rồi, ha ha ha...

Vừa nói, hai mắt trưởng lão này chảy ra huyết lệ, thất thanh cuồng tiếu nói:

- Nói cách khác, bản môn quả thực đã bị một tên tiểu tử cuồng vọng vốn chúng ta rất xem thường diệt môn, chỉ còn lại mấy cô hồn dã quỷ chúng ta ở lại nơi này làm những chuyện tình vô cùng ngu xuẩn, ha ha ha...

Nghe xong lời này, trong sảnh một mảnh tĩnh mịch, mọi người giống như bị sét đánh, triệt để ngây dại, chỉ còn từng đợt thanh âm hô hấp gấp gáp.

Mà Tàn trưởng lão vẫn tiếp tục cuồng tiếu như trước:

- Hiện tại, là một trong những đệ tử của lão môn chủ, khi người biết được tin tức này, lão phu muốn biết người sẽ dùng phương pháp gì để rửa sạch sỉ nhục diệt môn?

Lúc này tâm tình Túc Tĩnh Vương ba động kịch liệt, có thể hẳn đã bị những đả kích trầm trọng qua đi, tâm tình ngược lại có vẻ mười phần bình tĩnh, hẳn hít một hơi thật sâu, qua một lúc lâu, trong miệng mắt chậm rãi phát ra một thanh âm trầm trọng không gì sánh được.

- Giết!

Kinh Thành, thành Tây, trong một tòa nhà dân bí mật, một đầu báo tuyết toàn thân màu trắng, giống như một con mèo nhỏ dễ thương cuộn mình nằm trước cửa, tựa hồ đang hưởng thụ mộng đẹp, nhưng thực thể tâm thần của nó đang chăm chăm vào động tĩnh xung quanh tòa nhà này.

Đúng lúc này, cửa tòa nhà bị đẩy ra, báo tuyết bỗng nhiên mở mắt, thấy là một vị nữ tử mặc hoàng sam thanh lệ tiến đến, lúc này mới lại cúi đầu, nhắm mắt.

Lúc vị nữ tử mặc hoàng sam này tiến vào sân, liền bước tới một gian nhà bên sườn.

Trong phòng rất trống trải, thứ gì cũng không có, nữ tử mặc hoàng sam này bước tới trước giá đèn trên tường xoay mạnh, liền hạ bí đao, tiến vào bí thất bên dưới.

Trong bí thất, tay ngọc của Túc Dao cầm bút, thần tình chuyên chú ghi chép điều gì đó, bên cạnh nàng, Tô Tuyết đang tỉ mỉ phân loại một ít tờ giấy nhỏ, lúc phân loại xong, để trước mặt Túc Dao, Túc Dao liền đọc nội dung trong những tờ giấy nhỏ.

Thần tình nhị nữ vô cùng chuyên chú, sau khi nữ tử mặc hoàng sam tiến vào bí thất, Tô Tuyết mới ngẩng khuôn mặt đẹp lên, sóng mắt mang theo vài phần chờ mong, hỏi:

- Lam Khiết, Tình Báo Doanh có tin tức mới nhất gì truyền đến?

Lúc này Lam Khiết từ trong lòng lấy ra một tờ giấy nhỏ giản đơn, giao cho Tô Tuyết, nói:

- Đây là nội dung còn nguyên do thiếu chủ gửi được tình báo doanh truyền cho chúng ta!

Sóng mắt của Tô Tuyết hiện lên một tia kinh hỉ, lập tức tiếp nhận tờ giấy mở ra nhìn, tinh tế đánh giá, bên trong chỉ là một đoạn nội dung ngắn, thế nhưng nữ tử mỹ lệ này nhìn nhìn một lúc thật lâu.

Túc Dao cảm thấy được dị trạng của Tô Tuyết, liền ngừng lại, tiện tay đoạt tờ giấy kia đọc qua, lại tiện tay đưa tờ giấy lên giá đèn hủy tiêu hủy, nhàn nhạt nói:

- Nếu thiếu chủ ba tháng sau trở về, muốn chúng ta dời mục tiêu đến phía nam, như vậy nhanh chóng gửi tin cho nhân thủ thuộc bộ phận thương nghiệp doanh của chúng ta mau chóng xử lý, thu thập lại phần lớn

tài chính, giao lại những sản nghiệp nơi đây cho Tập Dũng Bang, nghìn vạn lần không được chậm trễ, lần này thiếu chủ muốn chúng ta chuẩn bị ẩn nấp rút lui khỏi Kinh Thành rồi!

Tô Tuyết băng quơ gạt đầu, hiển nhiên còn chưa hồi phục lại tinh thần.

- Tỷ tỷ, hành động lần này của Sát Thủ Doanh, chúng ta còn muốn tiếp tục tiến hành theo dõi tình báo hay không?

Lam Khiết hỏi.

Túc Dao nói:

- Hành động lần này của sát thủ doanh, tổn thất còn đang trong tầm khống chế, Lục bá và Thu tổng quản sẽ thống kê và tiến hành bước tiếp theo, tạm thời chúng ta không cần quan tâm nhiều, mặt khác thông báo cho La tổng quản Khí Luyện Doanh và Sử tổng quản Hậu Cần Doanh, hành động dời đi phía nam lần này của chúng ta nhất định phải cẩn thận, không được phép lộ ra một chút vết tích nào, trước khi Thiên Môn thực thi hành động trả thù phải hoàn thành nhiệm vụ dời đi, trong Tập Dũng Bang có thể thông báo cho huynh đệ Lệ Vũ một chút, để bọn họ phòng bị cẩn thận, tin tức tình báo không nên tiết lộ cho bọn họ quá nhiều!

- Muội hiểu được!

Lam Khiết gạt đầu, nhanh chóng rời khỏi bí thất.

Túc Dao lại tiếp tục bận rộn vào công việc, thấy Tô Tuyết vẫn còn đang dờ ra, đôi mi thanh tú nhếch lên, trầm giọng nói:

- Muội muội, bây giờ không phải thời điểm hoa si, làm tốt công tác muội nên làm, lần này nội dung thiếu chủ đã đề cập tựa hồ rất quan trọng, nếu như thiếu chủ đã nhắc chúng ta ba tháng sau trở về, nói rõ hiện tại hẳn còn đang có chút chuyện phiền phức, nhưng chúng ta cũng nghìn vạn lần không được sơ ý!

- Uhm, muội đã biết!

Lúc này Tô Tuyết rút cuộc hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng nhập tâm vào công việc.

Nhìn muội muội, trong lòng Túc Dao không khỏi đột nhiên xúc động, xuất hiện ý niệm cổ quái trong đầu, nghĩ thầm:

"Sau khi hắn trở về, ta nên làm như thế nào đây?"

Sau khi trong đầu đột nhiên xuất hiện ý niệm có chút hoang đường, khuôn mặt tiều tụy của Túc Dao không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng, thấy muội muội không phát giác, len lén che giấu qua, tiếp tục bận rộn.

Thành Lợi Châu, Đồ phủ.

Trải qua một đoạn thời gian Thiên Môn liên tục ám sát và tập kích Đồ thị, tại buổi tối vừa qua đi, rốt cuộc có thể tạm thời xả cơn tức giận.

Nhưng mà trong Đồ phủ, Đồ Chính Minh, Đồ Nguyên Đồ, Đồ Nguyên Tấn cùng với Đồ Chính Huy và Đồ Chính Long, những thành viên chủ yếu của Đồ thị vẫn như cũ thường xuyên tụ tập tại một chỗ, khẩn trương thương nghị công tác phòng bị thời gian tiếp theo.

Đồ thị trải qua đoạn thời gian kinh tâm động phách vừa rồi, tuy rằng mỗi người đều mang theo một tia uể oải, thế nhưng đối với an nguy của Đồ thị thời gian tới, hiển nhiên điểm uể oải như vậy không tính là cái gì.

Trong bí thất gia chủ, Đồ Nguyên Tấn ngồi thẳng chính giữa, trầm trọng nói:

- Tuy rằng lần này chúng ta được nhóm người kia trợ giúp mới có thể tiêu diệt được toàn quân Thiên Môn tại Lợi Châu, thế nhưng giấy không thể nào bọc được lửa, Túc Tĩnh Vương và Thiên Môn mưu đồ với Viêm Hoàng cục hiện tại càng lúc càng rõ ràng rồi, nếu như Đồ thị ta đã nỗ lực tính mệnh tử tôn hai chi hệ, như vậy trận chém giết này vẫn sẽ tiếp tục duy trì, các đệ tử trong gia tộc hôm nay đã ý thức được nguy cơ, đều rất khắc khổ, điểm này ngược lại làm cho lão phu rất vui mừng!

Đồ Chính Minh nói:

- Phụ thân, tin tức người đột phá Võ Thánh truyền tới lỗ tai Túc Tĩnh Vương, cũng không biết hẳn có thể tin tưởng hay không, hiện tại người Thiên Môn còn chưa tiến thêm một bước động tĩnh, chúng ta vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất mới được!

Đồ Nguyên Tán gật đầu, đang muốn nói tiếp, đột nhiên trong lòng khẽ động, lập tức nói với Đồ Chính Minh:

- Chính Minh, người đi ra xem, Thiên Nhai vội vàng vàng chạy tới đây là vì chuyện gì?

Đồ Chính Minh lập tức đứng dậy rời khỏi bí thất.

Chỉ trong chớp lát, thấy Đồ Chính Minh với vẻ mặt cổ quái, mang theo Đồ Thiên Nhai với vẻ mặt vô cùng hưng phấn tiến vào bí thất, vừa mới vào bí thất, Đồ Thiên Nhai liền khẩn cấp nói:

- Gia gia, tin tức tốt, nội môn Thiên Môn tại Tuyệt vực đã dẹp yên, căn cơ hủy diệt, các trưởng lão cùng với môn chủ đều đã chết, nói cách khác, Thiên Môn tối hôm qua đã bị diệt môn rồi!

Lời này vừa nói ra làm cho mọi người đều cả kinh.

- Cháu nói cái gì?

Đồ Nguyên Tán cả kinh, đứng dậy, thần sắc có chút cổ quái nói:

- Thiên Nhai, tin tức này là do ai truyền về, Thiên Môn cường thế như vậy, cư nhiên bị diệt môn, quá không thể tưởng tượng rồi!

Đồ Thiên Nhai hưng phấn tới đỏ bừng mặt, nói:

- Gia gia, vốn tin tức này là do Thiên Hà truyền tin cho Thiên Thanh đang chinh chiến bắc cương, nhưng Thiên Thanh lập tức dùng chim ưng truyền tin trở về, tin tức này tuyệt đối chân thực, hơn nữa cháu tin tưởng, chuyện này tuyệt đối có liên quan tới Thiên Hà, thực sự làm Đồ thị chúng ta xấu được ác khí trong lòng mà!

- Tốt!

Đồ Nguyên Đồ đột nhiên đứng lên cười ha ha, nói:

- Dùng tin tức Thiên Môn bị diệt để tế điện anh linh đệ tử Đồ thị đã chết đi, những tử tôn có thể nhắm mắt rồi!

Lúc này mọi người cũng từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, cũng đều có vẻ rất phấn chấn kích động, chuyện này đối với Đồ thị vẫn luôn bị vây chặt trong tình thế buộc chặt tinh thần cao độ mà nói, không cần nghi ngờ chính là một tức cực kỳ tốt đẹp.

- Thiên Nhai, thư đâu đưa ta cho ta xem!

Thần sắc Đồ Nguyên Tán lúc này cũng thả lỏng hơn nhiều.

Đồ Thiên Nhai chỉ lo vui vẻ, nghe được lời này, lập tức từ trong lòng lấy ra bức thư giao cho Đồ Nguyên Tán. Sau khi Đồ Nguyên Tán đọc xong, nhất thời sắc mặt rạng ngời, lúc này mới ha ha cười:

- Thiên Hà tuy rằng đóng một vai nhỏ không lọt vào mắt, thế nhưng đây cũng chính là một cách làm vô cùng sáng suốt, xem ra Thánh Võ Tông đã xuống dốc hơn trăm năm lại đột nhiên làm ra đại sự oanh động thiên hạ như vậy, thực đúng là muốn bỗng nhiên nổi tiếng, một lần nữa quật khởi rồi!

413. Chương 416: Đến Đây Đi.

Tin tức này, giống như sấm sét giữa trời quang, khiến cho đệ tử Thiên Môn trải rộng khắp các quốc gia thiên hạ nỗ lực tranh quyền đoạt lợi giống như bị bổ trúng, triệt để gây ra như phồng.

Nhà đã bị diệt rồi, căn cơ bị hủy, bọn họ còn đang ở bên ngoài như cô hồn phiêu đảng, còn có ý nghĩa gì?

Thánh Võ Tông từ trăm năm trước đã đi vào con đường xuống dốc, đến nay hầu như đã bị người ta quên đi, thậm chí còn là tông môn không được đặt trong mắt. Trải qua chuyện lần này, lại một lần nữa mãnh liệt ập vào trong tầm nhìn khắp thiên hạ, làm nhân tâm kinh ngạc sợ hãi không thôi.

Đối với những người biết được lịch sử Thánh Võ Tông nhiều hơn đã bắt đầu ý thức được, tông môn đã từng cường thịnh một thời này, sau hơn một trăm năm không ngừng xuống dốc, hiện lại một lần nữa quật khởi.

Nhưng mà chỉ có một bộ phận người biết, Thánh Võ Tông chế tạo ra cơn lốc này, Tuyệt vực chỉ là tâm của nó, tiếp theo cơn lốc này sẽ rất nhanh lan tràn toàn bộ thiên hạ.

Cừu hận, mầm mống của nó đã bắt đầu nảy sinh, cũng cấp tốc bắt đầu khỏe mạnh trưởng thành.

Trần nhỏ Tuyệt Vực, mới mấy ngày trước nơi đây là một mình bình hoa, mà hôm nay ở đây đã biến thành một cảnh tượng mới, cảnh tượng rách nát bất kham, nó đã bị lửa giận cừu hận đốt cháy trở thành một mảnh phế tích.

Máu, đã làm cho mặt tuyết nơi trần nhỏ này nhiễm hồng, toàn bộ thế giới vốn là màu trắng bạc, hiện tại đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sẫm, lại chói mắt như vậy.

Đương nhiên, máu này cũng không phải là do những trần dân sinh hoạt nơi đây lưu lại, đây chính là do những người mang theo đây cừu hận tới để trả thù, tất cả đều đã táng thân tại chỗ lưu lại vết tích.

Cũng giống như thời điểm bọn họ thực hiện hành động diệt tộc, kẻ lạm sát người vô tội, tất vong!

Dưới Tuyệt Long Sơn, sát phạt và tranh đấu vẫn đang tiếp tục trình diễn.

Đám du hồn dã quỷ sau khi căn cơ Thiên Môn bị hủy, đang mang cừu hận tràn ngập và phần nộ không chỗ nào phát tiết, vì vậy đều đến trút hết nơi này.

Chỉ là thời điểm bọn họ mang theo cừu hận, mang theo lửa giận định trút xuống nơi đây, cũng có những người mang theo cả tính mệnh lưu lại.

Hiện tại mặc dù nhân khẩu Thánh Võ Tông ít ỏi, thế nhưng bọn họ ngay tại thời điểm ra quyết định tiêu diệt Thiên Môn, bọn họ vẫn từng chịu hạ thấp, chịu đủ nhân thần miệt thị coi thường, đều rất cố gắng.

Sau khi diệt Thiên Môn, khiến cho bọn họ bùng cháy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt, vinh quang của Thánh Võ Tông, tại thời khắc vùng dậy, không ai có thể tùy ý chà đạp!

Người phạm Thánh Võ Tông ta, tất tru!

Dưới chân núi một mảnh đỏ sẫm, hai ba đoàn người báo thù, tại cừu hận và phần nộ thúc đẩy, giết tới dưới chân núi sơn môn Thánh Võ Tông, thế nhưng bước bộ của bọn họ thủy chung không thể đặt được lên núi, cũng không thể nào mang được ngọn lửa cừu hận kia đốt vào bên trong Thánh Võ đại điện.

Trưởng lão Tân Lạc cùng với Thiên Môn có thù không đội trời chung, trưởng lão hiểu chiến hãn tại lúc đoàn hỏa diễm kia bị đốt lên, mang theo đệ tử nhất mạch của chính mình, gắt gao chặn đám người với ý định trả thù bên ngoài sơn môn, cũng cho bọn họ phải trả giá bằng sinh mệnh.

Mà lúc này, Quan Vân Đài trên núi, ở đây không chỉ buổi tối có thể nhìn được tinh không xán lạn, mà hôm nay cũng có thể quan sát được trăng chém giết kịch liệt dưới chân núi kia.

- Chúng ta châm lên ngọn lửa báo thù, không biết rốt cuộc là đúng hay sai?

Tâm Nguyệt nhìn trận chém giết dưới chân núi, tâm linh thuần khiết của nàng, nhiều ít có chút không đành lòng nhìn máu tươi rơi đầy mặt đất, trăng cảnh thì thể vương vãi khắp nơi.

Mộng Ly vẫn ngồi bên cạnh nàng trầm mặc không nói, liếc mắt uống rượu nhìn Vân Thiên Hà, lại quay sang nói:

- Muội muội, muội đừng nên dùng loại ánh mắt thương hại này nhìn bọn chúng, những người này vì sao bị diệt tông môn, còn đang chạy đi tìm cái chết, muốn tới báo thù, ngay cả bọn họ có một bầu nhiệt huyết, thế nhưng tâm của bọn họ lại thủy chung không ngộ ra, vì sao tông môn của bọn họ lại bị diệt, bọn họ chưa từng tìm kiếm qua nguyên nhân trên người chính mình, những người này, ta thấy bọn họ cảm thấy bị ai, vì sao phải giữ cái trái tim khăng khăng một mực không chịu giác ngộ kia?

Một mặt khác của tiểu Phạm Ny đã lâm vào ngủ say, nàng hiện tại giống như một tiểu nữ đồng nhỏ bé đáng yêu ngồi xõm trên bàn, đôi con mắt to đen hiếu kỳ nhìn Vân Thiên Hà uống rượu, đôi bàn tay nhỏ không ngừng quơ quơ đằng trước, cũng muốn nếm thử.

Nhưng nàng vừa mới đưa tay, lại bị Vân Thiên Hà đẩy đi, trách mắng:

- Tiểu hài tử không được uống rượu!

- Ô...

Tiểu Phạm Ny nghe được lời này, khuôn mặt ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, bất quá nàng cũng rất nghe lời, không tiếp tục nhìn bầu rượu, liền hướng về phía tiểu viên, chơi đùa cùng tiểu viên.

Cánh tay Đường Linh Toa nâng cằm, nhìn một màn này, linh hồn nhỏ bé của nàng không biết đã rơi về đâu, tựa hồ nghĩ tới một số sự tình tuyệt vời nào đó, khóe miệng của nàng không khỏi nhếch lên nở nụ cười hạnh phúc.

- Uy, lẽ nào ngươi không quan tâm một chút tới tình hình chiến đấu dưới chân núi hay sao?

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà tỏ bộ dáng không liên qua, liền đi tới chặn ngang trước mặt hấn nói.

Chỉ là quay sang thấy Đường Linh Toa đang chờ người tự cười mỉm, tựa hồ suy đoán được nàng đang nghĩ cái gì, liền tới đẩy tỉnh nàng, nói:

- Mê trai, lại phát ngốc cái gì nha, muốn sinh cục cưng phải tìm nam nhân của muội, suy nghĩ trong đầu có ích gì!

- Mộng Ly tỷ tỷ!

Đường Linh Toa bị nói trúng tâm sự, e thẹn khó dừng, nhất thời khuôn mặt đỏ thắm tận mang tai, tựa hồ như quả đào mật đã tới hồi chín muồi, kiều diễm mà ướm át.

Thấy Vân Thiên Hà vẫn trầm mặc như cũ, tâm tư Tầm Nguyệt cẩn thận, liền hỏi.

- Ngươi đang suy nghĩ gì?

- Chờ một người!

Vân Thiên Hà uống cạn hồ lô rượu, rốt cuộc cũng mở miệng nói, Tầm Nguyệt cũng không hỏi nhiều, liền ôm lấy tiểu Phạm Ny, nói với Mộng Ly:

- Tỷ tỷ, chúng ta tránh mặt một chút!

Mộng Ly nhìn xa xa một chút, nói:

- Xem ra, người hấn đang chờ tựa hồ là một địch nhân xâm phạm sơn môn, quên đi, dù sao đi nữa thì ý cảnh thực lực của người này cao hơn người một chút, nhưng người có thể ứng phó được! Tiểu tử, đến lúc đó đừng có nóng đầu lên đánh mất cái mạng nhỏ!

Nói xong, Mộng Ly trắng mắt nhìn hấn, liền rời khỏi Quan Vân Đài.

Đường Linh Toa không giải thích được, nói:

- Thiên Hà, huynh vì sao phải chờ hấn, hấn là ai vậy?

- Tuyệt Ông!

Thần tình của Vân Thiên Hà có chút phức tạp nhìn Đường Linh Toa.

- Là tiên sinh, tiên sinh sẽ đối phó huynh sao?

Đường Linh Toa kinh hô một tiếng, thần sắc có chút lo lắng hỏi.

Vân Thiên Hà đứng dậy, nhẹ nhàng nói:

- Mặc kệ như thế nào, lần phân tranh này chỉ hần mới có thể dẹp loạn được, cũng là muốn tìm kiếm đáp án mà thôi, nếu nói chuyện không được, vậy thì đánh một hồi!

- Tiên sinh có thể dẹp loạn?

Đường Linh Toa hỏi ra then chốt.

Vân Thiên Hà nhìn Tuyết Ông Tiên Sinh vẫn mặc quần áo màu lam như cũ, vẫn bộ dáng phiêu dật tuấn nhã, dần dần bước lên Quan Vân Đài, nửa ngày mới nói:

- Bởi vì, hần chính là Thiếu môn chủ Thiên Môn!

Vừa mới nói xong, thân ảnh màu lam kia đã bước vào trong Quan Vân Đài. Đường Linh Toa thấy Tuyết Ông, có chút kinh hãi, liền tiến lên nghênh đón:

- Tiên sinh!

Tuyết Ông thấy Đường Linh Toa cũng không ngoài ý muốn, chỉ là hần có chút kinh ngạc, nữ hài hần đã nhìn nàng lớn lên này tựa hồ đã thay đổi hoàn toàn, biến thành một hài tử đơn thuần rực rỡ trong lòng hần vẫn yêu thương mấy năm trước kia, lẽ nào nàng đã quên đi đoạn thời gian thống khổ vừa rồi, hay là người thiếu niên đang lẳng lặng đứng trước mắt kia đã thay đổi nàng?

Vỗ về đầu của nàng, trên mặt Tuyết Ông tiên sinh mang theo một nụ cười ôn hòa, bất quá nghĩ đến người phụ thân chân chính của nàng, trong lòng Tuyết Ông khẽ thở dài, bước tới mấy bước.

Vân Thiên Hà thủ thế mời, Tuyết Ông ngồi xuống, sau khi quan sát người thanh niên trước mắt, biểu tình trên mặt mười phần bình tĩnh, trong lòng thủy chung lặng yên như nước mùa thu.

Đợi khi Vân Thiên Hà rót rượu, hần nâng chén rượu, cùng cụng chén với Vân Thiên Hà, liền một hơi cạn sạch, giống như là lão bằng hữu đã nhiều năm không gặp nhau, tròng cảnh và bầu không khí vô cùng quái dị.

Vân Thiên Hà mở miệng trước tiên nói:

- Tiên sinh, việc này, ta không cần phải giải thích, nói vậy ngươi đã suy đoán là ta, vì vậy ta cũng không cần phải biện giải, tiên sinh muốn tìm đáp án, ta chỉ có thể tiếc nuốt nói một câu, việc này không có quan hệ với ân oán cá nhân!

- Đại nghĩa trong lòng ngươi?

Tuyết Ông tiên sinh lại uống hết một chén rượu, ngữ khí không mang theo một gợn sóng nào.

- Quy luật phát triển tất nhiên của sự vật, cùng với phán xét của những anh linh vô tội!

Vân Thiên Hà rót thêm cho hần một chén.

- Vì sao?

- Điều này liên quan tới chiến tranh, bách tính, còn có những chủng tộc thất lạc, tiên sinh không tham dự, nhưng vị tất không biết việc này, ngươi thử hỏi trái tim chính mình, ngươi lúc đó có cảm thụ gì? Ta nghĩ ngươi so với những kẻ khăng khăng một mực dưới chân núi kia rõ ràng hơn, minh bạch hơn!

- Ngươi khơi mào một cơn lốc lớn quét ngang thiên hạ, đây là chuẩn tắc của ngươi, đại nghĩa của ngươi?

- Tiên sinh, ngươi có thể đã quên một câu nói ta đã từng nói, ta chỉ làm những chuyện ta muốn làm, chỉ đơn giản như vậy mà thôi!

Tuyết Ông trầm mặc, sau khi uống hết chén rượu, đứng dậy, đi tới trước Quan Vân Đài, nhìn trận tranh đấu còn đang tiếp tục diễn ra dưới chân núi, hần đột nhiên nở nụ cười:

- Đúng vậy, làm chuyện ngươi muốn làm, xác thực rất đơn giản!

- Hiện tại trong lòng tiên sinh hần có đáp án, như vậy ta hỏi tiên sinh, tiếp theo ngươi định cho ta đáp án như thế nào?

Lúc này Vân Thiên Hà cũng uống hết chén rượu, đứng dậy bước ra khỏi đình.

Tuyết Ông tiên sinh quay sang, nhìn Vân Thiên Hà, lẳng lặng nói:

- Lấy thiên tư yêu nghiệt của ngươi, trong vòng năm năm ngắn ngủi, một vị thiếu niên bị người khi nhục, đã trưởng thành tới Tông Sư võ đạo hôm nay, đủ để thế nhân sợ hãi than rồi, trước khi cho người đáp án, trong lòng ta còn có một mê đề chưa giải, hy vọng ngươi có thể trả lời đúng sự thực!

Vân Thiên Hà trầm mặc không nói, như đang đợi Tuyết Ông đặt câu hỏi.

Tuyết Ông nói:

- Năm đó tại Lợi Châu, thời điểm bắt ửng ngươi đã nói cho ta người kia, đoạn cổ sự đó rốt cuộc là thật hay giả?

Vân Thiên Hà nói:

- Người ta nói, đoạn cổ sự kia xác thực là giả, sau đó, đoạn cổ sự này đã biến thành sự thực!

- Đến đây đi, đánh một hồi, đây là đáp án ra muốn đưa cho ngươi!

- Tiên sinh!

Đường Linh Toa vẫn trầm mặc bên cạnh, lúc này cắn chặt môi, muốn nói cái gì, nhưng lời đến miệng lại thôi.

Vân Thiên Hà đối với đáp án như vậy, ngược lại cũng không ngoài ý muốn, Tuyết Ông muốn đánh với hắn một hồi, kỳ thực đáp án đã rất minh xác rồi, đây là một hồi chiến đấu nghi thức cáo biệt, không quan hệ thắng bại, không quan hệ sinh tử!

Vân Thiên Hà vui vẻ tiếp thu trận đánh này, tại lúc thần hồn ý chí của hắn kéo theo lực lượng thân thể ào ạt xô tới, Vân Thiên Hà nói với Đường Linh Toa:

- Linh Toa, nàng tránh sang bên cạnh một chút, nghe lời!

Đường Linh Toa cắn môi mềm, vành mắt có chút đỏ lên, trong lòng nàng mười phần không hy vọng lấy phương thức cuối cùng này để giải quyết, thế nhưng nàng biết không thể thay đổi cái gì, đành phải gặt đầu, rời khỏi Quan Vân Đài.

414. Chương 417: Khác Biệt Ý Cảnh.

Đây là một loại cảm thụ phi tuyết khắp bầu trời, làm người khác cảm thấy ý cảnh lên xuống của hắn, mang theo vẻ cô tịch, nhưng trong mờ ảo lại ẩn chứa phong mang, cũng mười phần sắc bén, giống như là hàn mang từ băng tuyết chiết xạ ra.

Đây xác thực là một loại ý cảnh võ đạo rất đặc biệt, cũng rất cường đại. Tuyết Ông tại ý cảnh võ đạo của mình tạo nên được một nét đặc sắc rất riêng, cũng khiến cho phương thức ngưng kết lực lượng và cỗ khí thế cường đại cấp Tông Sư phóng ra đều có vẻ khác biệt không giống người bình thường như vậy.

Vân Thiên Hà hiện tại còn chưa hình thành ý cảnh võ đạo chân chính thuộc về chính mình, lúc đầu do hắn có thể kết hợp được nét cương mãnh cùng với liệt diễm, hình thành một loại bạo viêm, tiếp tục do tinh linh chỉ khí và không tức kết hợp, hình thành nên tinh viêm sau cùng, đây cũng chỉ được coi như một loại chuyển hóa sơ bộ trong võ đạo, bởi vì tinh kinh có tị đoạn, chỉ là pháp môn phụ trợ rất tốt trong giai đoạn Nhân cảnh, vì vậy tinh viêm của hắn đã tới trình độ này, không thể chuyển hóa trở thành ý cảnh võ đạo đặc biệt của riêng bản thân mình, cùng với ý cảnh và lực lượng linh phách của hắn tương hợp.

Đây cũng là cản trở đối với hắn khi hắn bước vào cảnh giới cần phải lĩnh ngộ ý cảnh võ đạo, đúc kết ra một ít kinh nghiệm cần tiến thêm, một bước lĩnh ngộ và thực tiến cũng như đột phá.

Lúc này, tại lúc đối mặt với ý cảnh võ đạo đặc biệt của Tuyết Ông, Vân Thiên Hà chỉ dùng ý chí đơn thuần để chống đối lại lực lượng ý chí bao hàm ý cảnh tập kích đến, mà tại lúc Tuyết Ông hình thành một cỗ lực lượng mệnh thể băng hàn ập tới, tinh viêm do Vân Thiên Hà phát ra chống lại có vẻ tương đối non nớt.

Chính là bởi vì tồn tại sự chênh lệch này, Vân Thiên Hà tại thời điểm Tuyết Ông phát ra ý cảnh bao trùm hẳn bên trong, tại phương diện đối kháng ý cảnh, kỳ thực hẳn đã rơi vào hạ phong.

Mà lực lượng võ đạo mệnh thể, Tuyết Ông chỉ đơn giản sử dụng Hàn Ngọc Thủ, nhưng thủ pháp này kết hợp chặt chẽ với ý cảnh của hắn thực giống như phi tuyết bay trong bầu trời, mỗi một phiến hoa tuyết đều mang theo huyền ảnh thủ pháp, làm cho Vân Thiên Hà có cảm giác không biết chỗ nào phòng bị.

Tại hoàn cảnh chiến đấu bị rơi vào hạ phong này, Vân Thiên Hà liên tiếp bại lui, có vẻ tương đối chật vật.

Tuyết Ông không lưu thủ, nhưng là hắn cũng không hạ sát thủ, mỗi lần công kích đều là thực lực cực mạnh của hắn, nhìn thấy Vân Thiên Hà liên tục bại lui, hắn hết lớn:

- Người hãy tung hết thực lực cực mạnh của mình đi, ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu!

Công kích cực mạnh của Vân Thiên Hà hiện tại chính là Thiên Khôn Định Ấn, còn có Thương Hồn Chỉ. Chỉ là Thương Hồn Chỉ cần phải kết hợp với ý cảnh võ đạo mới có thể phát huy được uy lực chân chính của nó, hơn nữa Thương Hồn Chỉ vô cùng bá đạo, tuy rằng hắn cũng muốn lấy hết thực lực ra quyết đấu với Tuyết Ông, thế nhưng trong lòng hắn, Thương Hồn Chỉ không muốn sử dụng trên người Tuyết Ông.

Như vậy, Thiên Khôn Định Ấn liền ứng dụng phát sinh.

Thế tiến công của Tuyết Ông tương đối nhanh, Vân Thiên Hà lấy tốc độ nhanh nhất ngưng kết ra chín đạo khôn ẩn để chống đối, loại bí pháp đặc thù của Nguyệt Tông này, đối kháng với thế tiến công của Tuyết Ông, cũng có thể tạo thành tác dụng kỳ diệu.

- Thiên Khôn Bí Pháp Nguyệt Tông, tiểu tử, tốt lắm!

Thế tiến công của Tuyết Ông tiên sinh bị ngăn trở, thấy bí pháp Vân Thiên Hà sử dụng rất đặc biệt, nhất thời nhãn thần sáng lên, liền bỏ qua Hàn Ngọc Thủ, sử dụng Khôn Ba Động càng mạnh mẽ hơn, hắn ngưng kết lực lượng quanh thân, giống như là mưa đá từ trên bầu trời rơi xuống, nhanh chóng mà hung mãnh, loại trạng thái tiến công từ cực tĩnh chuyển sang cực động như thế này, rất dễ quấy rối tiết tấu của đối phương, phải thích ứng với tiết tấu của nó.

Tệ đoạn trong tiết tấu của Vân Thiên Hà chính là ở chỗ thời gian ngưng kết lực lượng khôn ẩn, hắn còn chưa làm được tới mức cảnh giới tùy tâm sở dụng, lấy lực lượng tinh viêm ba động, tại lúc cổ mưa đá bắn tới, tiết tấu hoàn toàn rối loạn.

Ầm...

Vân Thiên Hà đã bị trúng một đòn Khôn Ba Động, thân thể bạo thối.

Nhưng Khôn Ba Động từ phía Tuyết Ông vẫn mười phần dày đặc như trước, tại tình huống khó khăn như thế này, ép buộc Vân Thiên Hà phải dùng Phương Thốn Bộ tới cực hạn, nương theo nét nhẹ nhàng của Vân Thể Phong Kinh Thuật, lúc này mới tránh thoát được Khôn Ba Động dày đặc của Tuyết Ông.

Nhưng mà, thời điểm ý cảnh của Tuyết Ông một lần nữa ập tới cực nhanh, Vân Thiên Hà phát giác ra chính mình căn bản không thể nào quấy rầy được tiết tấu cực nhanh của đối phương, tại lúc Khôn Ba Động mạnh mẽ như nước thủy triều ập tới, Vân Thiên Hà rốt cuộc ý thức được, nếu như vẫn tiếp tục bị tiết tấu thế tiến công cực nhanh của Tuyết Ông quấy rầy, như vậy thực lực của hắn căn bản không thể nào phát huy thuận lợi.

Hống...

Cực tĩnh tới cực động, lấy nhanh chế nhanh, Vân Thiên Hà không có thể tiến công càng mạnh so với Tuyết Ông Tiên Sinh, thế nhưng đối với luật động âm ba quấy rầy cùng với lực lượng âm ba cộng hưởng truyền lại tốc độ, Long Sư Thiên Ba Hống có thể làm cho tiết tấu của đối phương bị quấy rối đồng thời tìm được điểm cân đối.

Từng đạo Long Sư Thiên Ba Hống kết nối luật động lực lượng thiên địa làm cho hoa tuyết trong không gian bắt đầu dừng khởi vũ, Long Sư hống hồn hậu không gì sánh được giống như một thanh cự chùy khổng lồ, mạnh mẽ oanh kích vào tâm thần đối phương.

Bị Long Sư Thiên Ba Hồng bất thành linh quấy rầy, thế tiến công của Tuyết Ông có hơi chút đình trệ, nhân thần Vân Thiên Hà nhất thời sáng lên, cơ hội đã tới rồi.

Vân Thiên Hà lợi dụng thời gian ngắn ngủi này điều chỉnh tiết tấu, lúc này hắn đã ngưng kết thành công hai mươi đạo khôn ẩn, lực lượng trong khôn ẩn dẫn động lực lượng khôn hàn trong thiên địa ngưng tụ tại Quan Vân Đài, làm cho không gian phẳng phất giống như xuất hiện một dòng xoáy thôn phệ cả thiên địa.

- Hảo tiểu tử, một chiêu rất hay!

Thần sắc Tuyết Ông ngưng trọng, hắn nhìn ra được lực lượng trong khôn ẩn lần này đã đạt tới mức hắn không thể nào coi thường.

Bị tiếng Long Sư Thiên Ba Hồng mang tới lực lượng âm ba chấn động quấy rầy, hắn đã bị đình trệ trong thời gian ngắn, đã sớm biết mất đi tiên cơ, Vân Thiên Hà đã có được thời gian quý báu cấp tốc ổn định tiết tấu, Tuyết Ông liền nhanh chóng phóng xuất ý cảnh tiến công cực mạnh của hắn, tịch diệt phi tuyết!

Khi Thiên Khôn Định Ẩn và tuyết chiêu cực mạnh Tịch Diệt Phi Tuyết của Tuyết Ông va chạm với nhau tức thì bộc phát ra một cỗ lực lượng phun trào mãnh liệt, giống như một viên đạn pháo nổ tung mang tính hủy diệt trên Quan Vân Đài.

Ầm...

Một tiếng nổ vang kinh thiên, cỗ lực lượng ba động kia va chạm trực tiếp với nhau, khiến một mỏm núi trước Quan Vân Đài bị phá hủy, đá vụn bay tán loạn, giống như linh linh khắp bầu trời.

- Hai người này đang làm cái gì nha, phát ra động tĩnh lớn như vậy, không cần phải liều mạng người chết ta sống như vậy chứ?

Lúc này trên Quan Vân Đài, Mộng Ly phát hiện đã vượt qua phạm trù luận bàn thông thường, hoàn toàn đến cấp độ quyết đấu sinh tử, không khỏi nhăn lại đôi mi thanh tú.

- Tỷ tỷ, tỷ thử tới gần gần một chút đi, cứ tiếp tục đánh như vậy, chỉ sợ là tới tình cảnh lưỡng bại câu thương nha!

Thần tình Đường Linh Toa lo lắng, nhưng Mộng Ly lại nói:

- Tự sẽ có người ngăn lại, muội gấp cái gì!

Trên Quan Vân Đài, đình tử trên đỉnh núi đã bị lực lượng va chạm cường đại ảnh hưởng thổi sập, Tuyết Ông và Vân Thiên Hà tranh đấu, ai cũng không ngờ diễn biến thành loại sinh tử chi chiến như hiện tại.

Tại lúc hai cỗ lực lượng cường đại va chạm với nhau, Tuyết Ông và Vân Thiên Hà đã không thể dừng lại được nữa rồi, lực lượng hai mươi đạo khôn ẩn đủ để lấy đi tính mệnh của cao thủ Đại Tông Sư, mà lực lượng Tịch Diệt Phi Tuyết cũng giống như vậy, nếu như bọn họ không thể tìm được một điểm cân đối mà nói, như vậy chỉ có kết cục lưỡng bại câu thương.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn vang lên, ngay sau đó một người giống như thiểm điện bất ngờ lao tới, mang theo cỗ ý cảnh và ba động lực lượng cường đại, chặn tại trung gian giữa hai người.

Ầm...

Lại một tiếng nổ vang, một cỗ lực lượng Vô Thánh cường hãn chia lìa hai cỗ lực lượng cường thế của Vân Thiên Hà và Tuyết Ông, thân thể hai người lập tức lao đảo thối lui lại mấy bước, lúc này mới dừng lại được, thế nhưng khéo miệng đã có dòng máu tươi chảy ra, hiển nhiên đã bị thụ thương.

Vân Thiên Hà chậm rãi dẹp loạn, lau do vết máu khóe miệng, nhìn Lão Cái đang đứng chắn trước mặt và Tuyết Ông Tiên Sinh xa xa, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác bất đắc dĩ, đây có thể coi như là số phận trên cột.

Lúc này Lão Cái quay đầu đi, nhìn Tuyết Ông, thật lâu không nói.

Tuyết Ông nhìn Lão Cái, thần tình mừi phần lạnh lùng, nói:

- Diệp Hành Thu, nghĩ không ra người lại là người Thánh Vô Tông.

Nghe nói như thế, trên mặt Lão Cái đột nhiên hiện lên vẻ thống khổ và bất đắc dĩ, hẩn nhìn chăm chú vào Tuyết Ông, cuối cùng chậm rãi nói:

- Hải tử, xin lỗi!

- Người nói cái gì?

Tuyết Ông sửng sốt, lập tức cười nhạt:

- Một tiếng xin lỗi là có thể bù đắp khuyết điểm năm xưa của người sao? Nỗi đau mất vợ, kiếp này không quên, hôm nay cho dù chết cũng muốn báo thù cho thê tử!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, cảm giác cổ bất đắc dĩ trong lòng tăng mạnh, số phận trêu đùa con người, không nghĩ ra lại tàn khốc như vậy, đây quả thực chính là một hồi bi kịch!

Lúc này vẻ thống khổ trên mặt Lão Cái càng đậm, nhắm hai mắt lại, nói:

- Nếu như có thể giảm bớt đau đớn và thống hận, người, động thủ đi!

Thần sắc Tuyết Ông băng lãnh, quyền đầu của hẩn đã nắm chặt lại, một cổ sát khí bắt đầu lan tràn toàn thân.

- Tiên sinh, dừng tay, người không thể giết chết phụ thân chính mình!

Giữa lúc Tuyết Ông chuẩn bị tung đòn tấn sát đối với Lão Cái, Vân Thiên Hà đã không thể nhịn được nữa rồi, mạnh mẽ hét lên một tiếng, Tuyết Ông dừng cánh tay giữa không trung, cũng đã triệt để ngưng đại, hẩn chậm rãi quay đầu, khiếp sợ nhìn sang Vân Thiên Hà:

- Người, người nói cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Ông ấy chính là phụ nhân người vẫn đau khổ tìm kiếm, ông ấy chính là người trong cổ sự ta kể trước kia, nếu như người biết được sự thực này, vẫn còn muốn giết ông ấy mà nói, như vậy mới suy nghĩ rõ ràng, hoặc là cái chết của thê tử người năm đó là một sai lầm, người sẽ không để cho hẩn một cơ hội giải thích hay sao?

Tuyết Ông ngây người, lúc này trong thần tình của hẩn hiện rõ vẻ thống khổ, để hẩn sắp tan vỡ, người phụ thân mà hẩn tìm kiếm nửa cuộc đời cũng chính là cừu nhân giết chết thê tử chính mình.

Bất quá, nghĩ tới một việc, Tuyết Ông ngẩng đầu nhìn khuôn mặt già nua kia, trong lòng tự hỏi, chính mình hình như vẫn không cho hẩn cơ hội giải thích.

Vân Thiên Hà thấy Lão Cái tựa hồ cũng không có ý tứ muốn giải thích, lại nói:

- Lão Cái tiên bối, tuy rằng ta không biết năm xưa cụ thể xảy ra chuyện gì, thế nhưng ta nghĩ các người hẩn là nên ngồi xuống nói chuyện với nhau, khi người gỡ xuống khối ngọc bội trên ngực Chư Vô Vũ Nhai, trong lòng tiên bối hẩn là đã có đáp án, nhưng tiên bối lại dùng loại phương thức cực đoan này, trong lòng tiên bối tuy rằng rất thống khổ, thế nhưng dù sao tiên bối cũng phải nói ra!

Lập tức, Vân Thiên Hà nhìn Tuyết Ông, nói:

- Trong lòng tiên sinh, sợ rằng càng không thể dễ chịu, mặc kệ trước đây phát sinh cái gì, Lão Cái đã làm điều gì, thế nhưng ông ấy xác thực là phụ nhân của tiên sinh, tiên sinh nhẫn tâm giết chết người phụ thân chính mình đau khổ tìm kiếm nửa cuộc đời sao, nếu như là hiểu lầm, ngồi xuống nói chuyện một lần, có thể giải trừ tự nhiên là vui mừng to lớn, thực sự không được mà nói, hai vị đều là người lý trí, hẩn là sẽ có phương thức xử lý của chính mình, làm một văn bối, ta cũng chỉ có thể nói như vậy mà thôi!

Dứt lời, Vân Thiên Hà hít sâu một hơi, chậm rãi rời khỏi Quan Vân Đài.

Đối với đôi phụ tử này, lấy phương thức gặp lại như vậy, xác thực làm người thứ ba như hẩn cảm giác được bi kịch đầy bất đắc dĩ!

415. Chương 418: Ý Cảnh Tinh Khung.

Lúc Tuyết Ông từ trên Quan Vân Đài đi xuống, vãn bình tĩnh hạ sơn, mang theo một bộ phận đệ tử Thiên Môn rời đi, hắn không trở lại Thiên Môn, cũng không trở lại Đại Đường Quốc, càng không ở lại Võ Thánh Tông, cũng giống như tên của hắn, biến mất trong phong tuyết mang mang.

Mà Lão Cái vẫn đứng trên Quan Vân Đài, lặng lẽ một đêm, lấy rượu làm bạn.

Ngày thứ hai, Lão Cái đã hồi phục được bản tính hào hiệp trước đây, tại lúc Vân Thiên Hà tới tìm tới hắn, hắn chỉ nói với Vân Thiên Hà một câu:

- Hải tử, trước đây ngươi nói rất đúng, buông, chính là giải thoát!

Vân Thiên Hà biết, hiện tại đôi phụ tử này đã kết thúc được một đoạn ân oán, thế nhưng kết cục cũng không như ý con người.

Lúc Tuyết Ông ly biệt, Thánh Võ Tông xử lý công việc Thiên Môn tiếp theo, dập tắt ngọn lửa báo thù, nghênh đón một đoạn thời gian bình tĩnh ngắn ngủi.

Sau trận chiến, người trong thiên hạ đánh giá tông môn bỗng nhiên nổi tiếng này như thế nào đã không phải là chuyện mà Vân Thiên Hà quan tâm nữa rồi, hắn cũng không lập tức trở về nhà, mà lựa chọn ở lại cắm địa phía sau núi Thánh Võ Tông, tiến hành bế quan tu luyện trong thời gian ba tháng.

Lần này đánh một trận với Thiên Môn, tuy rằng so với trong tưởng tượng thuận lợi hơn rất nhiều, thế nhưng thu hoạch trên phương diện võ đạo của Vân Thiên Hà lại rất lớn.

Chiến một trận với cao thủ hơn hắn một đẳng cấp như Vưu Chính Trì để Vân Thiên Hà tự mình cảm ngộ được ý chí Võ Thánh và lực lượng cơ thể tại lúc đột phá cực hạn cường hãn như thế nào.

Mà đánh một trận với Tuyết Ông, Vân Thiên Hà thể ngộ càng sâu, đây là một loại đồn ngộ đối với ý cảnh võ đạo.

Ý cảnh võ đạo đặc biệt của Tuyết Ông khiến cho Vân Thiên Hà khắc sâu ấn tượng, giữa loại ý cảnh này, thần hồn ý chí của hắn giống như chủ thể của ý cảnh, hơn nữa khi lực của hắn đã gần hình thành thánh thể, từ điều này có thể nói cảnh giới Đại Tông Sư của Tuyết Ông rõ ràng cao hơn Vân Thiên Hà một bậc.

Cùng là Đại Tông Sư hậu kỳ, mà trận chiến ấy nếu không phải Vân Thiên Hà sử dụng Thiên Khôn Bí Pháp truyền thừa cao nhất của Nguyệt Tông, đối mặt với Tuyết Ông, hắn chỉ có thể chuốc lấy một hồi thảm bại.

Vì vậy lần này Vân Thiên Hà lựa chọn bế quan tại cắm địa sau núi Thánh Võ Tông, cũng là muốn từ cảm ngộ ý cảnh võ đạo, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu trong dĩ vãng, tìm kiếm một loại ý cảnh võ đạo chân chính thuộc về chính mình.

Loại ý cảnh này, cũng không phải đến từ Thiên Khôn Bí Pháp, mà là đến từ bản mạng của Vân Thiên Hà cùng với hải dương tinh hà trong cơ thể.

Đêm tối, quần tinh lấp lánh, ngân hà trong như tẩy.

Tinh quang giống như thác nước xả xuống, giống như từng sợi chỉ bạc, mãnh liệt từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, đi qua kinh mạch huyết khiếu của Vân Thiên Hà, chui vào trong cơ thể hắn.

Mà lúc này, sau khi tinh thần hội tụ lực lượng tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, toàn bộ tinh khiếu tại các tinh tú trong cơ thể đều bắt đầu sáng lên, từng cỗ tinh linh chi khí tinh thuần không gì sánh được ngưng kết hình thành nên khôn tức trạng thái dịch, giống như bị huyết khiếu quanh thân hắn bao dung tinh thần, lấy một lại phương thức thần bí tuần hoàn qua lại.

"Nếu như mỗi một khiếu khổng đều đại biểu cho một viên tinh thần, như vậy trong nhân thể chính mình có vô số khiếu khổng, hẳn là mỗi một khóa đều có một tinh thần đối ứng, thế nhưng trong tinh kinh, mỗi một tinh tú ngoại trừ hai mươi tám khóa tinh ra, cũng không có mạch lạc trung tâm kết nối, khiến cho bọn chúng xâu chuỗi với nhau hình thành thành một chỉnh thể, đây lẽ nào chính là tinh mạch như lời Thương Nguyệt, Miên Nguyệt cùng với Mộng Ly đã từng nói với chính mình hay sao?"

Thời điểm Vân Thiên Hà dò xét tinh tú vận chuyển động lập trong cơ thể, cảm ngộ từng quy luật vận chuyển tuần hoàn cùng với biến động tinh khiêu trong các tinh tú, ngày càng sâu sắc cảm nhận được sự quan trọng của tinh mạch.

Mà hần muốn hình thành ý cảnh võ đạo đặc biệt của chính mình, nhất định phải nắm giữ quy luật vận hành quanh thân của mỗi một tinh khiêu một cách lô hỏa thuần thanh, phối hợp với phương thức ngưng kết lực lượng và hành công biến hóa, thông qua thần hồn ý chí và chặt chẽ khâu chuỗi lại, từ tầng cảm ngộ này tìm được ý cảnh vi diệu mơ hồ kia.

Vân Thiên Hà tinh tế thể ngộ quy luật vi diệu lúc Tuyết Ông phát ra ý cảnh võ đạo, phát hiện ra trong quá trình hình thành loại ý cảnh đặc biệt này, Tuyết Ông và ý cảnh thủy chung đều là một chỉnh thể, mà chính mình thông qua thần hồn ý chí và linh phách mệnh thể kết hợp dần dần diễn biến ra, chỉ là đơn thuần và mỗi một tinh khiêu trong các tinh tú.

Điều này cũng cói rõ, hần hiện ra chỉ là những cá thể hoàn toàn độc lập với nhau, không hề hình thành một chỉnh thể thông suốt với nhau một cách hữu hiệu.

Sau khi nghĩ tới đây, con mắt của Vân Thiên Hà đột nhiên sáng ngời, không khỏi lẩm bẩm:

”Lòng ta trong lúc kính úy tinh không xán lạn kia, vận chuyển cũng chỉ là mỗi một tinh thần cá biệt, trong lòng ta chưa hề dung nạp với toàn bộ chỉnh thể tinh không...”

Dòng suy nghĩ tựa hồ càng lúc càng rõ ràng rồi, Vân Thiên Hà tiếp tục lẩm bẩm:

”Nếu như tất cả các tinh khiêu trong cơ thể ta đều tương ứng vận hành với tinh thần trên bầu trời, hình thành một chỉnh thể, đó là toàn bộ đại dương tinh không, như vậy ý cảnh của ta nên là đại dương tinh không kia, mà mỗi một khỏa tinh trong đại dương tinh không, đều là một huyết khiêu trong thân thể của ta, ta khống chế mỗi một khỏa tinh vận chuyển tương ứng với tinh không, nó sẽ biểu hiện ra ngoài lực lượng khôn hàn, hoặc là lãnh và nhiệt thời điểm soi sáng một phương, quang và ám, đều hần là cùng một chỉnh thể đối ứng với cá thể ảnh hưởng trong ý cảnh của ta!”

”Nói cách khác, khi lòng của ta có thể dung nạp vận chuyển toàn bộ tinh không, như vậy ý cảnh của ta có thể bao dung cả thiên địa, ta chính là tinh khung thiên địa bao phủ toàn bộ vạn vật, như vậy ta sẽ là chủ tể...”

Sau khi nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà cảm giác tâm tình và ý nghĩ của chính mình nhất thời trống trải hơn rất nhiều, hơn nữa có một loại cảm giác tùy ý trước nay chưa từng có.

Khi hần không hề đơn thuần cực hạn trong mỗi một tinh khiêu tại đại dương tinh tú, mà là để chính mình dung nhập vào toàn bộ đại dương ngân hà, Vân Thiên Hà phát hiện ra, tại biến tinh không bao trùm cả vạn vật thiên đại, tất cả bất quá đều nằm trong vòng bao dung của chính mình, vô luận là quang hay ám, vô luận là sống hay chết, tâm của hần tự thành càn khôn!

Nhưng mà, tại lúc tâm tình chuyển hóa và thăng hoa này, Vân Thiên Hà cũng không ý thức được, hần dưới trạng thái tu luyện này, tiến hành cảm ngộ đối với ý cảnh, sự vận chuyển của các tinh khiêu trong cơ thể đã phát sinh một loại chuyển biến thần kỳ nào đó.

Điều này thực giống như quy tắc trò chơi bị thay đổi, và quy tắc trò chơi tương ứng với quá trình vận chuyển, đều phải theo sự chuyển biến thành vận hành quy luật thích ứng pháp tắc.

Ầm...

Ngay sau đó, trong thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên phát sinh một cỗ rung động cường liệt, tâm thần của hần lập tức từ trạng thái bao dung toàn bộ biến tinh không hồi phục trở lại.

Nhưng lúc hồi phục lại, Vân Thiên Hà lại cảm giác được một cỗ đau đớn như xé rách thân thể truyền tới, liền lập tức tiến vào trong hải dương tinh tú của chính mình xem xét kỹ rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì.

Chỉ là lúc hần tiến nhập vào trong hải dương tinh tú của chính mình, Vân Thiên Hà không khỏi trợn mắt há hốc mồm phát hiện ra, tinh tú đang tiến hành dung hợp.

Tại trước đây, đệ nhất tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà đều chuyển động theo một căn cơ riêng biệt, thời điểm nó vận chuyển sẽ do Vân Thiên Hà dẫn dắt tinh thần lực xen lẫn tinh linh chi khí tiến nhập vào tinh tú, trải qua hần vận chuyển tuần hoàn và chuyển hoá hình thành tinh linh chi khí, tiếp tục truyền đến các tinh khiếu khác trong tinh tú, nó giống như một trung tâm khu động, cuộn cuộn không ngừng cung cấp tinh linh chi khí cho Vân Thiên Hà khai thác tinh vực cần thiết, nhưng mà hiện tại, sau khi tâm tình và tâm cảnh của Vân Thiên xảy ra biến hóa thật lớn, theo thần hồn ý chí của hần tác dụng và thúc đẩy, tinh tú trong cơ thể hần giờ khắc này tựa hồ như đã bị triệt để kích hoạt, hai tinh tú trước đây Vân Thiên Hà đã hoàn thành quá trình dẫn tinh viên mãn, hiện tại trong lúc lặng yên không một tiếng động, bắt đầu phá tan đạo tinh môn ngăn cách giữa hai bên, dần dần phát sinh xác nhập dung hợp với nhau.

Mà trong thân thể Vân Thiên Hà truyền tới cảm giác đau đớn giống như xé rách cơ thể, chính là do hai tinh tú phá tan đạo biên giới trung gian ngăn cách thời điểm vận chuyển, phần tinh vị đồ nguyên bản ban đầu do Vân Thiên Hà tu luyện tinh kinh giờ khắc này cũng đã không còn tồn tại, nhưng hai mạch lạc bị cách ly tắc nghẽn lại bị mạnh mẽ dẫn thông truyền đến.

Trong lòng Vân Thiên Hà khiếp sợ, cũng không biết đây là tốt hay xấu!

Tinh vị đồ ban đầu do tu luyện tinh kinh, hiện tại sau khi tâm tình của hần phát sinh chuyển biến, thần hồn ý chí tác dụng thúc đẩy, tinh tú trong cơ thể dĩ nhiên bắt đầu nhảy ra khỏi con đường tinh vị đồ trước đây, bắt đầu khơi thông một con đường mới không hề liên quan tới mạch lạc tinh vị đồ trước kia.

Nói cách khác, nguyên lai Vân Thiên Hà vẫn dựa theo tinh vị đồ trước kia tu luyện, tinh tú cùng với tinh khiếu đã bị phá vỡ quy luật vận chuyển bình thường, hiện tại hai tinh tú phát sinh sự dung hợp, đã đánh vỡ luật động vốn có kia, sản sinh một loại luật động hoàn toàn mới, một quy luật tuần hoàn Vân Thiên Hà chưa bao giờ nghĩ tới.

Lúc này, cổ đau đớn như xé rách cơ thể từng đợt từng đợt truyền tới, lần này cũng không thua gì quá trình Vân Thiên Hà lần đầu tiên khai phá tinh khiếu, thời điểm hoàn toàn không còn quy luật thứ tự tinh vị trước đây, sản sinh một phương pháp tự hành vận chuyển tinh tú hoàn toàn mới, hần chỉ có thể chịu đựng sự mở động dẫn thông giữa hai tinh tú mạch lạc vốn không liên quan gì đến nhau trước kia.

Bất quá...

Cũng may Vân Thiên Hà đã hoàn thành quá trình dẫn tinh giữa hai tinh tú này đến trạng thái viên mãn, sau khi hai tinh tú hợp lại cũng bắt đầu giống như kẻ xâm lược hướng về phía lãnh địa vốn không thuộc về chúng tiến hành mở rộng, tinh vị tinh khiếu ban đầu cũng tựa hồ thoáng cái mở rộng ra một không gian vô cùng rộng lớn, tại không gian rộng lớn này, những tinh khiếu dưới sự khống chế của Vân Thiên Hà, vẫn vận chuyển bình thường như cũ, nhưng khả năng dung nạp tinh linh chi khí so với trước kia càng thêm khổng lồ, thậm chí vượt qua trước kia tới mấy lần.

Đau đớn một mực duy trì liên tục, toàn thân Vân Thiên Hà đều đổ mồ hôi hột, ngay cả thần hồn ý chí của hần hiện tại hoàn toàn có thể chịu đựng được cơn đau nhức này, thế nhưng thời gian quá dài, cũng là sự tiêu hao vô cùng to lớn.

Không biết trải qua bao lâu.

Khi Vân Thiên Hà cảm giác hai tinh tú này xác nhập, cũng mở ra một không gian vô cùng rộng lớn, đưa tới việc toàn bộ mạch lạc liên quan trong thân thể hần khai thác và dung nạp mở rộng, cổ đau đớn từng đợt từng đợt truyền thẳng vào tinh thần Vân Thiên Hà rồi cuộc cũng bắt đầu giảm đi.

Chỉ là, giữa lúc Vân Thiên Hà đang chuẩn bị thở ra một hơi, chuẩn bị tư nhuận những mạch lạc mới khai thác vốn không thuộc về tinh vị đồ ban đầu, lúc này lại có điều ngoài ý muốn xảy ra.

Tinh tú sau khi xác nhập là một chỉnh thể hoàn toàn mới, vô cùng thần bí và tràn đầy mới mẻ, đợi Vân Thiên Hà khai phá và thăm dò đoàn thể khổng lồ, bọn chúng đã không có phân chia đệ nhất và đệ nhị tinh tú ban đầu.

Mà dưới trạng thái kỳ lạ này, Vân Thiên Hà giật mình phát hiện, đoàn thể thần bí này không ngờ lại nhắm vào đệ tam tinh tú trong cơ thể mà hần mới chỉ khai phá được phân nửa.

Hầu như không bị Vân Thiên Hà khống chế, tinh đoàn này tại lúc khai phá nhưng mạch lạc ngăn trở đường đi của chúng, đã bắt đầu có khuynh hướng tiến vào hành tinh thôn phệ đệ tam tinh tú.

416. Chương 419: Tinh Tú Xác Nhập

Lần đó, trong lúc vô tình hắn đã hình thành nên một dòng xoáy tinh lực, thiếu chút nữa làm cho cả Bắc Hầu Phủ bị hủy diệt.

Mà lần thứ hai chính là tình huống không khống chế được, lần tu luyện tại Hạ Gia Nạp Sơn, bắt quá lần đó Vân Thiên Hà thông qua nỗ lực của chính mình, đã có thể khống chế được quá trình trùng khiêu điểm tinh.

Nhưng mà lúc này đây, tinh đoàn thần bí tại lúc khai thác lãng đại vốn không thuộc về chính mình, bắt đầu lớn mạnh, cộng thêm tâm tình Vân Thiên Hà chuyển biến, bọn chúng tại thần hồn ý chí của Vân Thiên Hà kích hoạt, khí thể càng không thể vẫn hồi, Vân Thiên Hà cũng một lần nữa không thể khống chế được.

Lộ tuyến tinh vị đồ của đệ tam tinh tú, Vân Thiên Hà cũng mới chỉ thấp sáng được mười tám tinh khiêu, mà mười tám tinh khiêu này cùng với những tinh khiêu khác trong tinh vị đồ có liên hệ, tinh linh chỉ khí vận chuyển trong đó, chính là dựa vào đệ nhất tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà vận chuyển tới.

Mà lần này sau khi hai tinh tú đầu tiên trong cơ thể Vân Thiên Hà bắt đầu hình thành dung hợp xác nhập thành một chỉnh thể, khí thể càng không thể vẫn hồi, rất nhanh đã bắt đầu thôn phệ tinh khiêu trong đệ tam tinh tú thu nạp dưới trướng, đồng thời còn tiếp tục cần quét tới những huyết khiêu mà mạch lạc phong bế vẫn chưa được Vân Thiên Hà trùng khiêu điểm tinh mở ra.

Ầm...

Mạch lạc và huyết khiêu phong bế liên lục bị mở ra, thân thể Vân Thiên Hà kịch chấn, khi cổ khí thể này đã hoàn toàn mất đi sự khống chế, tâm tình Vân Thiên Hà đã xuất hiện sự rối loạn, một loại mê man và sợ hãi không biết như thế nào, bắt đầu điên cuồng tràn lan khắp linh hồn hắn.

- Thiên Hà, giữ chặt tâm thần, thuận theo tự nhiên, đừng cho mặt trái tinh thần này xâm nhập vào thần hồn ý chí của người, bằng không người sẽ tẩu hỏa nhập ma, nhanh theo lời ta nói...

Ngay lúc trong tâm tình Vân Thiên Hà có một cỗ mặt trái giống như đốm lửa bùng lên cháy lan ra trong đồng cỏ khô hạn, lúc này trong tâm thần của Vân Thiên Hà, đột nhiên truyền tới thanh âm thanh thúy ngọt ngào của tiểu Phạm Ny, mặc dù có chút non nớt, thế nhưng trong ngữ âm có bao hàm một cỗ lực lượng thần bí, giống như là tiếng chuông thanh tịnh, dập tắt đốm lửa mặt trái vừa bùng lên trong tâm thần hắn.

Lúc tiểu Phạm Ny nói cho hắn một loại phương pháp định thần, tâm cảnh của Vân Thiên Hà đã xuất hiện sự hỗn loạn, liền lập tức dùng phương pháp định thần này, dồn hết toàn bộ ý niệm mặt trái trong đầu và ý thức bài trừ toàn bộ ra ngoài, mới làm cho tâm tình của hắn dần dần bình tĩnh lại, giống như một hồ nước mùa thu không nổi sóng. Tại lúc dùng phương pháp định thần giữ tâm thần bình tĩnh, Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục để ý tới tinh đoàn thần bí đang tung hoành bữa bãi trong cơ thể hắn, hắn biết nếu như không thể khống chế được nữa rồi, vậy thì chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Bắt quá tinh khiêu và mạch lạc trong thân thể bị cỗ tinh đoàn thần bí với lực lượng cường đại kia mở ra, chúng đã bị tổn thương rất lớn, những mạch lạc và huyết khiêu này không hề trải qua quá trình rèn đúc và mở rộng, cùng với những tinh khiêu mà mạch lạc đã được khai thác và rèn đúc mà nói, chúng thực sự quá mức yếu đuối.

Tinh đoàn ngưng kết nên lực lượng mười phần cường đại, khi những mạch lạc và huyết khiêu này bị phá tan, cũng đã có tổn thương đáng kể, có chút không chịu nổi, đã hình thành nên tổn hại nghiêm trọng.

Mà Vân Thiên Hà tại lúc không thể khống chế được quá trình mở ra, vì vậy cũng không thể khống chế trước tiên tiến hành chữa trị những kinh lạc và huyết khiêu bị tổn hại nghiêm trọng, điều này khiến cho thân thể hắn giống như bị hàng nghìn lưỡi dao nhỏ cắt nát, thương thể vẫn không thể nhận được sự khống chế, đây là một tình trạng rất nguy hiểm.

Hiện tại Vân Thiên Hà phải chịu đựng thống khổ, so với bất cứ lần nào trong dĩ vãng đều kịch liệt hơn nhiều, kinh mạch mỗi một lần chịu đựng lực lượng tinh đoàn thần bí mạnh mẽ mở ra, đều thêm càng thêm thương, mà loại đau đớn như thấu tận xương tủy này, để Vân Thiên Hà luôn có một loại xung động muốn lấy dao cắt cổ chính mình.

Thế nhưng Vân Thiên Hà lại không thể làm như vậy, cho dù muốn cắt cổ, hắn cũng không có cách nào, hắn phải giữ chặt tâm thần, không được phép để tinh thần chính mình lần thứ hai rơi vào tình trạng hỗn loạn dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

So sánh với tẩu hỏa nhập ma, điểm đau đớn này, Vân Thiên Hà vẫn chịu đựng được!

Kỳ thực đây cũng là vì Vân Thiên Hà trong quá trình tu luyện đối với một thứ gì đó không biết, không thể nắm giữ, khiến cho tâm tình của hắn sinh ra gợn sóng, hắn cho tới bây giờ không thích bị động, nhất là loại hiện tượng hắn không thể khống chế, đồng thời không thể biết trước, tinh tú trong cơ thể tu luyện mấy năm nay, đột nhiên xảy ra hiện tượng xác nhập và ngấm chiếm địa bàn, đây là một hiện tượng hắn không giải thích được, cũng có chút cảm thấy lẩn lộn.

Bởi vì loại hiện tượng bị biến đột phát này, tại lúc hắn không thể dự đoán được đến cuối cùng nó sẽ diễn biến thành điều gì, sẽ sản sinh ra một ít ngờ vực vô căn cứ, mà loại ngờ vực vô căn cứ này sẽ làm cho tâm tình Vân Thiên Hà rơi vào hỗn loạn, đây là một điều tất nhiên.

Nhưng kỳ thực biến hóa đột phát dưới tình huống không biết, không dự đoán được này, đối với Vân Thiên Hà mà nói rất có lợi ích.

Lúc này tinh đoàn sau khi xác nhập, lấy một loại khí thể bẻ gãy nghiền nát cuốn theo tất cả tinh khiếu mạch lạc tại đệ tam tinh tú trong cơ thể Vân Thiên Hà, hơn nữa khí thể dĩ nhiên không giảm, không ngờ tiếp tục hung hổ tiến vào đệ tứ tinh tú Vân Thiên Hà chưa từng đặt chân tới.

Mà đệ tứ tinh tú, trong một tinh vực của Vân Thiên Hà, đó là một chỗ đầu mối mệnh môn thuộc về cơ thể hắn, nói cách khác, tại vùng cổ và các bộ vị mạch lạc và huyết khiếu khác đều thuộc về đệ tứ tinh tú.

Thế nhưng hiện tại, cỗ tinh đoàn này với khí thể mười phần cường đại, tại lúc chiếm giữ được ba tinh tú hợp thành một mảnh, dĩ nhiên ngay cả một tinh tú cuối cùng này cũng không hề buông tha.

Vân Thiên Hà tại thời điểm giữ chặt tâm thần, cũng không phải không cảm ứng được hành động của cỗ tinh đoàn thần bí kia, thế nhưng tại thời điểm cỗ tinh đoàn kia trùng kích vào chỗ xung yếu đệ tứ tinh tú, tâm tình hắn không khỏi lại một lần nữa xuất hiện sự hỗn loạn.

Đệ tứ tinh tú này liên quan tới mệnh môn, còn có đại não, nếu như cỗ lực lượng này khiến cho huyết khiếu mạch lạc trong đầu hắn bị tổn thương nghiêm trọng mà nói, hậu quả thiết thương không thể chịu nổi.

- Không nên vọng động, cúng ta sẽ trợ giúp ngươi một tay, tiếp tục dùng định thần pháp giữ chặt tâm thần!

Ngay lúc Vân Thiên Hà dự định hành động cố gắng chặn lại thì thanh âm của Mộng Ly và Tầm Nguyệt đột nhiên vang lên trong tâm thần Vân Thiên Hà, ngay sau đó, hắn cảm giác trong cơ thể tuyền tới một cỗ khí tức kỳ dị, trong thanh lương lại có điểm nóng rực, lại có chút trầm trọng, nói chung nhiều loại nguyên tố không cùng loại dũng mãnh tụ tập vào, tại thân thể hắn hình thành một loại tác dụng tương hỗ hấp thu bổ xung vô cùng thần kỳ.

Đương nhiên, nội tâm của Vân Thiên Hà cảm thụ được như vậy.

Thế nhưng bên ngoài, lúc này Mộng Ly và Tầm Nguyệt để hắn chính giữa, chỉ thấy đỉnh đầu Vân Thiên Hà, một viên cầu thủy vân long châu đang tỏa ra quang mang chín màu mãnh liệt, bao phủ cả Vân Thiên Hà và nhị nữ bên trong.

Mà bàn long trấn trụ trong cơ thể Vân Thiên Hà, ngay tại thời điểm này cũng tự động pháp phênh trôi qua, tỏa quang mang chói mắt, cộng thêm nữa khối huyết phách thanh long ngọc bên trong bàn long trấn trụ đang hô ứng với cầu thủy vân long châu, phóng ra một cỗ năng lượng thần dị, truyền vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, trợ giúp hắn nhanh chóng chữa trị mạch lạc và huyết khiếu tổn thương nghiêm trọng.

Ngay lúc Long nữ tỷ muội trợ giúp Vân Thiên Hà tu bổ kinh mạch bị tổn thương nghiêm trọng, lúc này trong cơ thể Vân Thiên Hà, cỗ tinh đoàn thần bí kia rốt cuộc cũng dồn lực lượng vào trùng kích mạch lạc

và huyết khiếu đệ tứ tinh tú, chuẩn bị chiếm lĩnh mảnh thánh địa cuối cùng này.

Ầm...

Khi cỗ lực lượng kia trùng kích mãnh liệt, tại thời điểm mở ra mỗi một mạch lạc và huyết khiếu, Vân Thiên Hà đều cảm giác như đầu chính mình bị một cự chùy mạnh mẽ đập xuống, đầu ong ong chấn động, để hần hần như bị chết ngất tại chỗ.

Nhưng lúc này đã tới thời điểm quan trọng nhất, làm không tốt rất có thể không chết cũng biết thành ngu ngốc, Vân Thiên Hà càng không dám có chút sợ ý, vẫn như cũ chặt chẽ bảo vệ tâm tình chính mình, trong lòng tiếp tục huyền tưởng tới tình không vô hạn, thân thể chính mình là một phiền tinh không, mà lưu tinh lưu động va chạm với nhau, tuy rằng có thể ma sát tạo ra hỏa hoa sáng lạn, hình thành lực lượng hủy diệt, nhưng điều này cũng không thể nào ảnh hưởng tới hần, bởi vì trong phiền tinh không vô hạn này, một viên tinh thần so sánh mà nói, quả thực nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Có thể nói, Vân Thiên Hà dùng phương thức này để dẫn dắt tâm thần chính mình, xác thực là trước nay chưa từng có. Kỳ thực hần cũng không biết, chính là do loại tâm tình này, tác động kích thích thần hồn ý chí của hần, mà thần hồn ý chí của hần lại thúc đẩy tinh tú trong cơ thể hần rục rịch, cuối cùng sản sinh ra động lực thúc đẩy tứ đại tinh tú ban đầu phải tiến hành xác nhập vào nhau, trở thành một chỉnh thể, không có sự phân chia lẫn nhau, trở thành một tinh vực thật lớn không gì sánh được.

Không biết đã qua bao lâu, trong tâm tình của Vân Thiên Hà, đột nhiên bị một cỗ cảm giác ám áp như nằm trong trứng, lúc này tinh khiếu trong cơ thể hần mới chân chính trở thành một đại dương tinh không, nhưng khóa tinh ma sát với nhau, hần dứt khoát không để ảnh hưởng tới tâm tình.

Sau khi thu hồi loại tâm tình này, Vân Thiên Hà kinh ngạc phát hiện ra, cỗ lực lượng tinh đoàn vốn hoàn hảo hành trong cơ thể hần không biết từ lúc nào đã ngừng lại rồi.

Thân thể hần giờ khắc này giống như từ đầu đến chân được quét sạch một lần, toàn bộ mạch lạc và huyết khiếu trong cơ thể hần đã hoàn toàn bị cỗ lực lượng tinh đoàn kia mở ra, sớm đã không còn sự phân chia thứ tự tinh tú nào khác, hoàn toàn hình thành một chỉnh thể.

Có thể nói, hiện tại toàn bộ thân thể Vân Thiên Hà, giống như một tinh không vô hạn, mỗi một mạch lạc huyết khiếu trong cơ thể hần, phẳng phất như đều đối ứng với mỗi một tinh thần trên bầu trời bao la.

Hiện tại, một cỗ lực lượng thần dị từ bên ngoài dần dần xâm nhập vào trong cơ thể hần, giúp hần chữa trị toàn bộ mạch lạc và huyết khiếu bị tổn thương nghiêm trọng vừa rồi, Vân Thiên Hà cũng phát hiện ra tinh tú xác nhập phát sinh biến hóa mới.

Hai mươi tám tinh khiếu nguyên bản thuộc về đệ tứ tinh tú, sau khi bị dung nạp hình thành một chỉnh thể, bọn chúng vẫn như cũ nằm nguyên vị trí, chỉ là không gian xung quanh chúng biến thành to lớn vô hạn. Hơn nữa Vân Thiên Hà còn chú ý tới, những tinh khiếu này đều không thuộc về tinh đồ mới mở mạch lạc và huyết khiếu rậm rạp vây xung quanh trung tâm, hình như chúng chính là vương giả thống trị khu vực nhất định.

Khi hần thử để tinh linh chi khí trong từng phiền tinh tú chạy qua lại giữa các tinh khiếu khác nhau, sẽ phát hiện ra tinh linh chi khí cũng không theo như hần tưởng tượng trước đó bị hoàn toàn vây tại các tinh khiếu, mà ngoài ra có một số đại phương, cỗ tinh linh chi khí này sẽ phát sinh ngưng tụ lại, bị chủ tinh khiếu hấp thu.

Loại cảm giác này giống như là mạng lưới internet, toàn bộ đều là chi nhánh, lại không có một thân cây rõ ràng có thể để những chi nhánh này xâu chuỗi với nhau, điều này có thể tưởng tượng như mỗi một chi nhánh đều hình thành một hình thái tương đối độc lập, điều này cùng với tình trạng tứ đại tinh tú không xác nhập trước kia vẫn tương đồng như cũ.

Xem ra tề đoàn của tinh kinh này phi thường nghiêm trọng, cho dù Vân Thiên Hà trong quá trình tu luyện xảy ra biến hóa trọng đại như vậy, thậm chí đã làm cho tứ đại tinh tú xác nhập làm một thể, mà tề đoàn này vẫn tồn tại như cũ.

417. Chương 420: Chung Cực Phạt Thủy

Thương Nguyệt đã từng nói tinh kinh tồn tại tai họa ngầm, yêu cầu Vân Thiên Hà tu luyện tới đệ tứ tinh tú liền lập tức dừng lại.

Hôm nay Vân Thiên Hà tại lúc cảm ngộ ý cảnh vô đạo, vô ý xác nhập tứ đại tinh tú thành một chỉnh thể, biểu hiện bên trong bản thân cũng không có chỗ nào không thích hợp.

Thế nhưng đối với năng lực chịu đựng của nhân thể mà nói, Vân Thiên Hà đã hoàn toàn đánh giá thấp lúc tứ đại tinh tú xác nhập đối với kinh mạch và huyết khiếu tạo thành trùng kích. Chỉ là có Tầm Nguyệt và Mộng Ly thông qua cứu thả vân long châu và bàn long trấn trụ phối hợp giúp hắn chữa trị tự tổn hại mạch lạc huyết khiếu nghiêm trọng này, tuy rằng trạng thái tinh thần của hắn rất sung mãn, thế nhưng trạng thái thân thể của hắn lại hoàn toàn không được lạc quan.

Lúc Tầm Nguyệt và Mộng Ly giúp hắn chữa trị, cũng không khỏi nhíu đôi mi thanh tú lên.

Khi Vân Thiên Hà rút thần hồn ý chí từ trong ý cảnh ra ngoài, hắn không hề xem kỹ mạch lạc và huyết khiếu bị mở ra toàn bộ trong cơ thể, mà tập trung tinh thần điều động tinh linh chi khí phối hợp với Long nữ tỷ muội phụ trợ chữa trị kinh mạch, lúc này hắn rốt cuộc đã ý thức được không đúng.

Hắn phát hiện khi bản thân muốn vận chuyển tinh linh chi khí tiến vào chữa trị kinh mạch bị tổn hại, tinh linh chi khí bình thường không làm gì không được giờ khắc này giống như một thanh đao, khi tiến vào tinh khiếu và mạch lạc không thuộc đánh dấu tên tinh vị đồ liền trở nên hỗn loạn, không chỉ không thể nổi lên tác dụng chữa trị kinh lạc, mà còn bởi vì khí tức sắc bén kia, có thể càng làm cho kinh lạc vốn bị tổn hại càng trở nên yếu đuối hơn.

- Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng Vân Thiên Hà nổi lên gợn sóng, hắn không dám lại tiếp tục dùng tinh linh chi khí đi chạm đến kinh lạc đã tổn hại, chỉ tùy ý ở bên ngoài truyền đến một cỗ năng lượng đến chữa trị.

Nhưng nếu cứ như vậy tốc độ chữa trị sẽ trở nên chậm rãi hơn rất nhiều, chỉ là Vân Thiên Hà không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì tạo thành hiện tượng kỳ quái tới như vậy, chẳng lẽ là bởi vì tệ đoan của tinh kinh không có tinh mạch hay sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Vân Thiên Hà càng lúc càng thêm mê hoặc.

Lúc này thanh âm của tiểu Phạm Ny đột nhiên truyền tới.

- Người lĩnh ngộ ý cảnh vô đạo quá mức khổng lồ hạo hãn, tại lúc tâm cảnh của người xảy ra biến hóa, ý cảnh của người cũng theo đó phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hiện tại tinh tú trong thân thể người đã xác nhập, đây là một chuyện tốt, thế nhưng mệnh thể của người lại không cách nào chịu đựng được cỗ ý cảnh kia mang tới ảnh hưởng, vì vậy khi người nỗ lực tiếp xúc với những mạch lạc yếu đuối này, ngược lại sẽ trở thành mầm tai vạ!

- Ta nên làm gì bây giờ?

Vân Thiên Hà hiện tại không có chủ ý nào, hắn cho tới bây giờ vẫn là một mình một người chậm rãi mò đường tu luyện, cho dù có những cao nhân như Thương Nguyệt nhìn ra tệ đoan nhắc nhở hắn, thế nhưng các nàng cũng không thể nào suy đoán được cụ thể tệ đoan ở chỗ nào, chỉ có chính bản thân Vân Thiên Hà trong quá trình tu luyện mới biết được.

Hiện tại xảy ra hiện tượng mệnh thể của hắn không thể chịu đựng được sự kích thích và ảnh hưởng của ý cảnh vô đạo khổng lồ mang tới. Kinh lạc của hắn tuy đã mở ra nhưng lại không được rèn luyện trở nên yếu đuối như vậy, tự nhiên không thể nào chịu đựng được áp lực do tinh hà hạo hãn mang tới.

Ngã Khả Phạm Ny suy nghĩ sâu xa, lúc này mới nói với Vân Thiên Hà:

- Bởi vì thần hồn ý chí và ý cảnh của người vượt quá cực hạn thân thể có khả năng chịu đựng, mà ý đạo vô cảnh và thần hồn ý chí này lại có thể sử dụng phân ly pháp, ký thác vào trong Vu linh phách, sau đó tiếp tục tạm thời phong ấn nó lại, chờ khi mệnh thể của người thành tựu thánh thể, đạt tới mức có thể chịu

đứng được ý cảnh vô đạo và lực lượng khổng lồ của nó, người sẽ tiếp tục tiến hành linh nhục hợp nhất dung nạp với nhau, đây là một phương pháp thỏa đáng!

- Vậy ta nên làm như thế nào?

- Chỉ là người hiện tại chưa đạt tới thực lực và cảnh giới tách ra linh phách chi thần, đây là một nan đề rất lớn, nếu như điều kiện thành lập mà nói, tự mình ta có thể trợ giúp người giải quyết vấn đề này!

Vân Thiên Hà nghe xong, tâm thần liền lập tức phân tán vào trong đại dương tinh tú tỉ mỉ sưu tầm, cuối cùng phát hiện ra tinh phách chi linh nguyên bản nằm trong hải dương tinh tú của hắn không biết từ lúc nào cư nhiên đã chạy tới một tinh khiếu mệnh môn trong đầu hắn.

Dưới sự ảnh hưởng của ý cảnh và lực lượng thần hồn, tinh phách chi linh đã trở nên mười phần cường đại, nó cư nhiên chiếm chủ động trong tinh khiếu, ở trong đó tùy ý hấp thu tinh linh chi khí, giống như một quân vương chỉ ngồi một chỗ ăn cơm, tinh linh chi khí tiến vào liền lập tức bị hấp thu, tựa hồ cũng không cần qua sự ảnh hưởng của ý chí Vân Thiên Hà, phảng phất như nó đã trở thành một cá thể độc lập.

Điều này tựa hồ không phải là một hiện tượng tốt, Vân Thiên Hà thử để ý chí của chính mình một lần nữa tiến vào trong đại dương tinh tú, mới phát hiện ra thông qua cỗ ý cảnh này mới có thể chi phối được kẻ cường hân kia, nếu như nó có thể từ trong ý cảnh tinh khung đi ra ngoài bờ bãi, như vậy nó sẽ không còn chịu ảnh hưởng chi phối của hắn.

Vốn là muốn bắt tinh phách chi linh ra, hiện tại cư nhiên xuất hiện loại tình huống này, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ lại nan đề Ngã Khả Phạm Ny vừa nói, trong ý thức đột nhiên lóe linh quang, nhớ tới cái gì, vì vậy nói:

- Trong tinh khung ý cảnh của ta có một tinh phách hình thành ý thức sinh mệnh được bồi dưỡng đã lâu, không biết nó có thể dùng để ký thác linh phách chi thần?

Nghe nói như thế, nhân thần của tiểu Phạm Ny nhất thời sáng lên, thanh âm mang theo một tia kinh ngạc:

- Người cư nhiên có thể bồi dưỡng ra được tinh phách của chính mình, như vậy quả thực quá hoàn mỹ rồi, dùng nó để thay thế linh phách chi thần sẽ mang tới cho người chủ tốt thật lớn, cứ như vậy, người hiện tại phát ra ý cảnh, dựa theo phương pháp ta nói vận chuyển...

Vân Thiên Hà nghe được có biện pháp giải quyết, tinh thần lập tức phấn chấn, trong lòng liền suy ngẫm ghi nhớ thật kỹ phương pháp tiểu Phạm Ny nói, sau đó mới tiến nhập vào trong ý cảnh tinh khung vừa mới lĩnh ngộ của chính mình, dùng ý chí vô cùng chuyển vào hải dương tinh tú, khiến cho tinh phách bắt đầu chạy xuống hạ phúc trong cơ thể.

Khi cỗ tinh phách này vận chuyển tới tinh tú tại hạ phúc của Vân Thiên Hà, lúc này Vân Thiên Hà liền cảm giác được có một cỗ quang mang chín màu từ rốn chính mình xâm nhập vào cơ thể, ngay sau đó Vân Thiên Hà cũng dung nạp bản long trấn trụ vào trong thân thể, đi tới vị trí này.

Mà ở bên ngoài, Tầm Nguyệt và Mộng Ly nhìn thấy cái trán hắn đỏ đầy mồ hôi, thần sắc các nàng cũng vô cùng ngưng trọng, không dám có một chút chậm trễ và sơ ý. Hai tỷ muội không chế cửu thải vân long châu, vẫn suy trì liên hệ với bản long trấn trụ, giúp đỡ Vân Thiên Hà hoàn thành bước tiếp theo.

Vân Thiên Hà tại lúc bản long trấn trụ tiến vào, liền dựa theo phương pháp tiểu Phạm Ny đã nói, dồn ý cảnh tinh khung của chính mình tập trung vào hạch tâm bản long trấn trụ, sau đó tiếp tục quán thâm thần hồn ý chí vào, hấp dẫn tinh phách tiến nhập vào trong hạch tâm của bản long trấn trụ.

Tại lúc hắn rời khỏi ý cảnh tinh khung đồng thời có một cỗ ý chí cường đại muốn nghịch hướng phản phệ, lúc này đột nhiên có một cỗ lực lượng thần bí từ bên ngoài tiến vào tham gia trong tâm thần Vân Thiên Hà, trấn áp cỗ ý cảnh này.

Vân Thiên Hà biết đây chính là do Ngã Khả Phạm Ny bắt đầu hành động rồi, vì vậy tức khắc dựa theo phương pháp đã ghi nhớ, làm cho ý thức của chính mình tiến vào trạng thái ngủ say ngắn hạn, triệt để chia lìa với cỗ ý cảnh kia, tùy ý để Ngã Khả Phạm Ny thi thuật.

Lúc chủ ý thức của Vân Thiên Hà tiến vào trạng thái ngủ say, hắn tựa hồ như đã chết đi, cái gì cũng không còn biết nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu.

Khi Vân Thiên Hà cảm giác trong tiềm thức của chính mình có cái gì đó đang triệu hoán, vì vậy Vân Thiên Hà liền từ trạng thái ngủ say tỉnh lại.

Lúc ý thức của hắn thức tỉnh lại, hắn trước tiên cảm giác thiếu chút cái gì đó, liền nghe được thanh âm giải thích uể oải của Ngã Khả Phạm Ny:

- Nghĩ không ra tình phách của người được người bồi dưỡng tới mức cường hãn như vậy, vì phong ấn nó cư nhiên đã làm ba người chúng ta tổn hao tâm thần rất lớn. Bất quá cũng may đã thành công niêm phong cất giữ trong bàn long trấn trụ rồi. Hiện tại người thử chữa trị kinh mạch thân thể xem có xuất hiện tác dụng phản ngược lại hay không?

Vân Thiên Hà theo lời làm theo, vì vậy liền triệu tập cỗ tinh linh chi khí trong cơ thể một lần nữa bắt đầu chữa trị kinh mạch đã bị tổn hại.

Để Vân Thiên Hà cảm giác rất mừng rỡ chính là, tinh linh chi khí sau khi mất đi sự ảnh hưởng chi phối của ý cảnh cường hãn kia, tuy rằng không còn sắc bén như trước, nhưng coi như mười phần ôn hòa.

Khi tinh linh chi khí tiến vào mạch lạc bị tổn hại, thực giống như trở lại trạng thái trước kia khi Vân Thiên Hà dùng tinh khí để tư nhuận bồi dưỡng chữa trị thân thể, hơn nữa bên ngoài vẫn còn đang tiếp tục truyền tới cỗ lực lượng mang tính phụ trợ, kinh lạc bị tổn hại trong cơ thể hắn không ngừng được chữa trị.

Mà trong quá trình được chữa trị, Vân Thiên Hà một lần nữa cảm nhận được sự sáng khoái tới cực hạn, để mỗi một lỗ chân lông toàn thân hắn đều tựa hồ như đang rên rỉ thống khoái.

Sau khi chữa trị phần lớn mạch lạc và tinh khiếu đã bị tổn hại, thời gian tiêu tốn tương đối dài.

Không biết trải qua bao lâu, khi Vân Thiên Hà hoàn thành chữa trị kinh lạc cuối cùng bị tổn hại, cũng nhận được sự rên dục và lớn mạnh. Đến tận đây, toàn bộ mạch lạc và huyết khiếu trong cơ thể hắn đã nhận được tính khôi phục và cường hóa.

Dần dần...

Vân Thiên Hà từ trạng thái tu luyện tinh thần nội liễm này rút lui ra, thu công, mở mắt, chỉ thấy Mộng Ly và Tầm Nguyệt một trước một sau có vẻ rất uể oải, bất quá khuôn mặt nhị nữ lúc này đỏ như táo chín, kiều diễm ướt át, lúc Tầm Nguyệt thu công lại, trong ánh mắt hiện rõ vẻ e thẹn khó擋, cúi đầu lập tức đứng dậy chạy đi, còn suýt chút nữa lao đảo ngã xuống.

Mà Mộng Ly thì mặt hồng tận mang tai, ánh mắt mười phần lớn mặt nóng bỏng, còn hướng về nơi nào đó trên người hắn nhìn vài lần, mở miệng cười khanh khách vài tiếng, lúc này mới đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài.

Vân Thiên Hà có chút không hiểu ra sao, nhìn khắp xung quanh không thấy thân ảnh tiểu Mộng Ly, vì vậy liền đứng dậy.

Oẹ!

Chỉ là sau khi mới đứng lên, trong bụng truyền tới cảm giác nhộn nhạo, vì vậy ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Chỉ thấy trong ngụm máu kia còn tỏa ra hàn khí, còn có một ít vật chất màu đen tím nào đó, nghĩ không ra lần tu luyện này, thân thể hắn lại một lần nữa được tẩy kinh phạt tủy, rốt cuộc đã triệt để bài trừ những thứ chất bẩn trong người ra rồi.

Đột nhiên cảm giác thân thể hơi lạnh lẽo, vì vậy cúi đầu vừa nhìn, nhất thời con mắt trừng lớn, chính mình cư nhiên không có một mảnh vải che thân, hơn nữa trên thân thể còn có một tầng vật chất màu tím hồng giống như vỏ trứng, cứng rắn bao trùm khắp toàn thân, tựa hồ giống như lân phiến, bản thân hơi chuyển động một chút liền có một khối lớn rơi xuống, lộ ra làn da trắng trẻo béo mập.

"Y phục từ lúc nào bị người cởi?"

Đánh giá thân thể chính mình, Vân Thiên Hà không khỏi bất đắc dĩ cười cười, lại muốn một lần trở thành mặt trắng nhỏ rồi, trách không được Mộng Ly lại dùng nhãn thần kỳ lạ kia nhìn hấn!

Bất quá...

Vân Thiên Hà lập tức nghĩ đến, chính mình xích lôa toàn thân, vậy chẳng phải là bị Long nữ tử muội kia nhìn thấy hết toàn bộ rồi sao?

418. Chương 421: Thiên Thập Lai Khách

Hiện tại trải qua ba lần tẩy căn phạt tủy, trạng thái thân thể của Vân Thiên Hà tốt chưa từng có.

Chỉ là muốn đạt tới trình độ mở ra cỡ ý cảnh và lực lượng thần hồn kia dung hợp lại, Vân Thiên Hà nhất định phải hoàn thành rèn đúc dung hợp mệnh thể chung cực, đó chính là thành tựu thánh thể. Lần này trải qua quá trình tẩy căn phạt tủy, hơn nữa mạch lạc toàn thân đã được đả thông, Vân Thiên Hà cũng không buông tha một cơ hội thừa lúc nóng rèn sắt tốt như vậy.

Lúc hấn hoàn thành lần thứ ba tẩy căn phạt tủy, cũng không lập tức đi ra ngoài, mà tiếp tục ở lại tiến hành tu luyện củng cố, thổi luyện mệnh thể của chính mình, một lần nữa đạt tới cao độ mới.

Tại sau núi, tuy rằng băng tuyết phủ trắng, gió lạnh thấu xương.

Thế nhưng lúc này Vân Thiên Hà vẫn để trần thân trên, trên người từng giọt mồ hôi trong suốt không ngừng hiện ra, rơi xuống mặt nước, hóa thành từng đóa thủy hoa bắn tung.

Hai tháng vừa qua, hấn một mực tiến hành tu luyện Đồ Thị Tinh Ý Quyền, Phá Thiên Tam Tuyết, Bạo Cương Đoán Cốt Công, tiếp tục đến Thiên Băng Ngọc Cốt Thuật, Khôn Linh Thiên Túc Thuật, Ngọc Tủy Khôn Huyết Công, Thiên Khôn Định Ấn, tu luyện những công pháp này mười phần tinh tú.

Mỗi một quyền một cước đều không có một chút động tác dư thừa nào.

Vận dụng mỗi một thức đều kéo theo cơ da màng toàn thân Vân Thiên Hà, cộng thêm cơ quan nội tạng, còn có huyết tủy và các khí quan mệnh thể tiến hành dung hợp rèn luyện càng sâu hơn, do đó hình thành một chỉnh thể hoàn mỹ.

Tình huống như vậy, trong quá trình Vân Thiên Hà tiến hành rèn đúc vong ngã, dần dần quên đi thời gian trôi qua, cũng đã quên bản thân, lại một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện vô đạo vô tương tri phản.

Một ngày đêm, hai ngày, ba ngày...mười ngày trôi qua!

Trong thời gian mười ngày này, Đường Linh Toa đã lên lút tới đưa cho hấn một ít dược vật, Vân Thiên Hà dùng bồi bổ cơ thể, tiếp tục tiến hành thổi luyện mệnh thể, đồng thời đối với công pháp cơ sở trước kia của hấn tiến hành hòa hợp quán thông.

Thẳng cho tới khi hơn một tháng trôi qua...

Trong gian đoạn tu luyện này, Vân Thiên Hà thông qua trạng thái tu luyện vô đạo vô tương tri phản hoàn hảo phụ trợ, cộng với những công pháp cơ sở trước đây hấn đã từng tu luyện, đối với việc rèn đúc mở rộng gân cốt da màng, cốt cách nữu khúc cơ ruỗi, nội tạng nhúc nhích, còn có huyết tủy thẳng đường, chân chính hoàn thành thông hiểu đạo lý, phối hợp mười phần hoàn mỹ.

Đó là một loại cảnh giới chỉ cần Vân Thiên Hà ý động, khí quan toàn thân hấn đều theo đó chuyển động, dưới ý niệm chỉ huy, từng khí quan đều có thể ứng dụng như thường, coi như là phù hợp phức tạp hơn nữa cũng không tiếp tục cản trở hoặc là hiện tượng đau đớn. Hơn nữa càng không vì xuất lực mạnh mẽ mà tạo thành chấn thương gãy xương, thổ nạp trở nên hỗn loạn...

Mỗi khi tiến hành phối hợp tu luyện hoàn mỹ, huyết tủy của Vân Thiên Hà lại phóng xuất ra khí huyết rèn đúc, cũng đang không ngừng sôi trào, khí huyết càng thêm tràn đầy, giống như nham thạch nóng chảy kịch liệt bốc lên, mà tinh tú cũng càng thêm tinh khiết, cốt tủy như thủy ngân.

Vân Thiên Hà chưa từng hiểu rõ và nắm chặt từng tắc nhỏ nhất trong cơ thể chính mình như hiện tại. Hắn biết, hắn thôi luyện mệnh thể, đã hoàn thành được một lần tu luyện quá độ hoàn mỹ.

Khi hắn vận dụng lực lượng, phản phát như toàn thân tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận, chỉ cần tùy ý phát lực mỗi một tắc nhỏ nhất trong cơ thể, sẽ có một cỗ ba động lực lượng mạnh mẽ phát ra.

Nếu như theo lời Miên Nguyệt nói, tùy như thủy ngân, huyết như công tước, như vậy đại biểu cho cảnh giới Đại Tông Sư quá độ linh nhục hợp nhất thành tựu thánh thể, như vậy Vân Thiên Hà lợi dụng cơ hội tẩy căn phạt tùy cuối cùng này, rèn luyện mệnh thể của hắn đột phá trình tự cực hạn, tại lúc hoàn thành toàn bộ khí quan thông suốt với nhau, hắn đã thực hiện được mục tiêu này rồi.

Nói cách khác, tiếp theo Vân Thiên Hà có thể tiến hành tu luyện sơ bộ linh nhục hợp nhất, thành tựu thánh thể.

Bất quá khi mệnh thể hoàn thành tùy như thủy ngân, huyết như nham thạch nóng chảy, Vân Thiên Hà mang theo loại tâm tình đột phá cực hạn mệnh thể vô cùng dễ dàng, chuẩn bị ném thử tu luyện sơ bộ linh nhục hợp nhất, thì quá trình tu luyện của hắn đột nhiên bị cắt đứt.

Để Vân Thiên Hà ngoài ý muốn chính là, người tới lần này không phải là Đường Linh Toa, mà là Tân Lạc trưởng lão.

Tân Lạc trưởng lão tới phía sau núi, vẫn không có cơ hội quấy rối Vân Thiên Hà, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Bất quá để Tân Lạc trưởng lão kinh ngạc chính là, hắn phát hiện ra cảnh giới võ đạo của Vân Thiên Hà lại một lần nữa có bước đột phá mới. Trong lòng không khỏi nói thầm:

”Quả nhiên không hổ là một tiểu biến thái a!”

Vân Thiên Hà phân thần, thu công, liền hỏi:

- Tân trưởng lão, có việc sao?

Tân Lạc trưởng lão lấy lại tinh thần, lúc này mới nói:

- Hải tử, quấy rối người tu luyện, thỉnh không nên phiền lòng, tông chủ có chuyện quan trọng muốn mời!

- Không sao, Tân trưởng lão, không biết tông chủ muốn tìm văn bối có chuyện gì?

Vân Thiên Hà đứng lên, cầm lấy y phục, thu thập đồ dùng cá nhân, đồng thời thuận miệng hỏi.

- Hôm nay Thiên Sơn có mấy tiểu nhân thích hù dọa người khác tới, đám chết tiệt này muốn mời Thánh Võ Tông tham gia đại hội gì đó, chỉ là bản tông cũng không có đệ tử nào phù hợp với điều kiện của bọn họ, ý tứ của tông chủ rất rõ ràng rồi, thế nhưng đám người này lại không đi, dưới sự bắt bớ, tông chủ muốn mời người tới hỗ trợ giải vây!

Vân Thiên Hà nghe xong, trong lòng suy nghĩ một chút, cũng không nói lời nào, thu thập quần áo đồ dùng cá nhân xong, liền theo Tân trưởng lão tới tiền sơn.

Khi Tân Lạc trưởng lão dẫn theo Vân Thiên Hà tới Thánh Võ đại điện tại tiền sơn, chỉ thấy trước cửa đại điện đang có hai trung niên nhân mặc trang phục kỳ dị, thể trạng cường kiện, nội tức thâm hậu nội liễm, mắt lộ tinh quang, thần tình lại mang theo vẻ ngạo nghễ.

Hai trung niên nhân này đều có thực lực cấp bậc Tông Sư.

Bất quá ánh mắt của bọn họ từ đầu đến cuối đều đặt lên người Vân Thiên Hà, cũng dùng một loại tư thái bao quát cao ngạo, không một chút kiêng nể nhìn quét qua quét lại Vân Thiên Hà.

Lúc Vân Thiên Hà quét mắt nhìn qua hai người này, liền đi tới đại điện, bất quá hắn vừa mới định bước vào trong, liền đột nhiên có hai cỗ thần hồn ý chí cực mạnh ập tới hướng thẳng về phía hắn, còn mang theo khí thể trầm trọng, phản phát như muốn đâm thủng thần hồn ý chí của hắn, nhìn thấu bản chất hắn.

- Hử?

Cảm thụ được hành động cuồng vọng vô lễ của hai người này, Vân Thiên Hà không khỏi nhướng mày, trong ánh mắt hiện lên một đạo hàn quang, quay mặt lại, trừng mắt liếc nhìn hai trung niên nhân, nhất thời một

cổ ý cảnh hàn tinh mang theo ý chí khôn linh cực kỳ bằng hàn mạnh mẽ phun trào bắn thẳng về phía hai trung niên nhân.

Vân Thiên Hà phóng ra cổ ý cảnh này, là bởi vì ý cảnh tinh khung quá mức cường đại to lớn, mang tới áp lực quá nặng, vượt quá sức chịu đựng của mệnh thể, hấn dùng thời gian ba tháng vừa qua để chính mình có thể tạo thành ý cảnh võ đạo đặc biệt của riêng bản thân, đồng thời thích ứng được cổ ý cảnh tinh khung cường đại không gì sánh được kia, trải qua tổng kết linh ngộ, đã có thể lấy ra được một phần nhỏ trong chính thể ý cảnh tinh khung phối hợp ý chí của chính mình.

Cũng là nói, cổ ý chí hàn tinh Vân Thiên Hà hiện tại có thể áp dụng cũng vền vẹn chỉ là một bộ phận trong ý cảnh tinh khung cường đại giống như đại dương tinh tú bị hấn bảo lưu lại mà thôi.

Nhưng chỉ cần một phần ý cảnh tinh khung diễn biến thành ý cảnh hàn tinh cũng đã đủ để hai trung niên nhân cảm thụ được chính mình bị một cổ tinh hàn tới cực điểm áp tới, đồng thời lực lượng thần hồn ý chí cường đại ràng buộc khiến thân thể cứng đờ, rốt cuộc lúc này sắc mặt bọn họ không khỏi đại biến.

- Ý cảnh thật mạnh!

Lúc hai trung niên nhân cảm thụ được ý chí tinh hàn trong ý cảnh bao phủ chính mình ập tới tấn công, đồng thời sắc mặt bọn họ biến đổi, bọn họ liền dùng ý chí trầm trọng như núi lớn của mình cố gắng chống đỡ lại, thế nhưng bọn họ kinh hãi phát hiện ra, lực lượng thần hồn của bọn họ tựa hồ bị ý chí tinh hàn kia trói buộc lại, căn bản không có cơ hội phản kích.

Nếu như hiện tại đối phương chủ ý công kích bọn họ mà nói, thần hồn ý chí của bọn họ khẳng định sẽ bị thương nặng, thương tổn tinh thần không nhỏ.

Ý thức được chính mình đã đụng phải một khối sắt cứng, hai trung niên nhân lập tức vứt bỏ vẻ bề ngoài kiêu ngạo trước đó, dưới sự áp bức của cổ ý chí tinh hàn kia, bọn họ rốt cuộc hạ thấp cái đầu cao ngạo kia, trong ánh mắt nhìn về phía Vân Thiên Hà đã nhiều hơn một phần kính nể.

Lúc này Vân Thiên Hà cũng rất hợp thời thu lại cổ ý cảnh kia, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rồi bước vào trong Thánh Võ đại điện.

Mà một màn vừa rồi, Tân Lạc trưởng lão có thể cảm thụ được rõ ràng nhất, thời điểm hấn bước qua hai người trung niên nhân, lạnh lùng trừng mắt nhìn một chút, không chút khách khí nói:

- Đến Thánh Võ tông ta, các ngươi tuy rằng là khách, thế nhưng tốt nhất nên quy củ một chút, lần sau còn phát sinh hành động cuồng vọng vô lễ như vậy, đừng trách lão phu không khách khí, hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Tân Lạc trưởng lão tiến vào đại điện, chỉ thấy hai vị trung niên nhân kia đỏ mồ hôi hột, hai người bọn họ sau khi liếc mắt nhìn nhau, một người truyền âm nói:

- Nghĩ không ra trong tông môn rách nát này lại có một cao thủ tuổi còn trẻ như vậy, hấn bắt quả chỉ tầm hai mươi tuổi, thế nhưng bản thân đã có thực lực tiếp cận Võ Thánh, tiền đồ tương lai không thể nào hạn lượng, xem ra, tông môn này quả thực như lời đồn đại, đã một lần nữa quật khởi rồi!

Một vị trung niên nhân khác lau cái trán đầy mồ hôi, trong lòng còn sợ hãi nói:

- Hoàn hảo vừa rồi tên tiểu tử đó còn hạ thủ lưu tình đối với chúng ta, bằng không đụng vào khối sắt cứng không nói, sợ rằng tâm thần chúng ta còn bị thương nặng, không có một năm cũng khó khôi phục lại.

Nói xong, hai người không còn một chút thần sắc ngạo mạn trước đó, cũng nhanh chóng tiến vào đại điện.

Lúc Vân Thiên Hà tiến vào đại điện, chỉ thấy một lão giả mặc bộ trường sam màu tro đỏ giao nhau, rất chính thức, hơn nữa mái tóc có trải qua chải vuốt, đỉnh đầu mang mũ trắng, rất có uy nghiêm của một Đại Tông Sư và vị đạo của cao nhân thể ngoại.

Nghĩ không ra Lão Cái lại có bộ trang phục và bộ dạng như vậy, lúc vừa nhìn qua, thiếu chút nữa Vân Thiên Hà không nhận ra. Thấy Lão Cái hướng về chính mình gật đầu cười ôn hòa, lúc này Vân Thiên Hà mới gật đầu đáp lại, ánh mắt liền chuyển qua nhìn lên người vị lão giả ngồi bên cạnh Lão Cái.

Lão giả này mặc trường sam có thêu rất nhiều hoa văn kỳ quái, ống tay áo cũng có đồ án và hoa văn, đầu đội xà đầu qua, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt rộng, hai mắt hữu thần, cầm trong tay một long đầu trượng

có khảm một viên ngọc thạch trong suốt màu lam, càng lộ vẻ uy nghiêm khí độ, nhất là đôi nhãn thần kia, mang theo cảm giác lỗi đời và khôn khéo tinh thâm nội liễm. Lão giả này nhìn thấy Vân Thiên Hà vào, hai mắt nhất thời hiện lên một tia tinh quang.

Đây là cao thủ thực lực tu vi đạt tới cấp bậc Vô Thánh!

Nhãn thần của Vân Thiên Hà chỉ dừng lại trên người lão giả này một lúc, sau đó lại chuyển sang một người thanh niên đứng ngay bên cạnh lão giả.

419. Chương 422: Hung Hăng Cự Tuyệt

Nhất là đôi con ngươi của hắn, long lanh nước, mang theo vẻ kiêu mị nam nhân không nên có, làm cho người đối diện nhìn thấy liền phảng phất muốn hăm sâu tiến vào trong đó, hình như có một loại ý vị xiêu hồn lạc phách.

Cứ như vậy, làm cho khí chất của hắn toát lên vẻ vô cùng âm nhu, tạo một loại vị đạo cảm giác ảo ảo.

Vân Thiên Hà cho tới bay giờ đối với loại nam nhân có vị đạo ảo ảo không có cảm tình tốt đẹp gì, lúc này người thanh niên kia cũng đang quan sát hắn, nhãn thần của hắn chỉ hơi đảo qua, trực tiếp bỏ qua nhãn thần long lanh tràn ngập nước, dưới ý Lão Cái mờ ngời, liền đi tới khoảng không bên cạnh Lão Cái lặng yên ngồi xuống, thần tình vô cùng đậm đặc, không có có ý tứ mở miệng nói chuyện.

Nhưng lúc vị lão giả quan sát Vân Thiên Hà, trong thần sắc hiện rõ vẻ hiếu kỳ, lúc này liền quay sang hướng về phía Lão Cái hỏi:

- Diệp tông chủ, nghĩ không ra quý tông còn có một vị trưởng lão tuổi còn trẻ như vậy, theo như lão phu xem ra, quý tông nếu không có người nào phải đi được, như vậy vị tiểu trưởng lão này rất phù hợp tiêu chuẩn tham gia thánh hội, chọn hắn đi!

- Trưởng lão?

Trong lòng Vân Thiên Hà không giải thích được nhìn Lão Cái, chỉ thấy Lão Cái hướng về hắn mỉm cười gật đầu, hơi nháy mắt ra hiệu, Vân Thiên Hà lập tức hội ý, vì vậy quay sang lão giả có phong cách dị vực nói:

- Vị tiền bối này, không biết thánh hội theo như lời người nói là cái gì?

- Đương nhiên là thiên tháp thánh hội năm mươi năm một lần rồi!

Lão giả rất tự nhiên nói một câu, thấy Vân Thiên Hà nhướng mày, vì vậy lại giải thích:

- Nói vậy thiên tháp thánh hội vị thanh niên này hẳn là biết được, nội dung của thiên tháp thánh hội lần này chủ yếu có liên quan tới Tà Ác U Sĩ, mà theo như lão phu được biết, chiến dịch tiêu diệt Thiên Môn vừa qua của Thánh Võ Tông, diệt căn cơ Thiên Môn, nhưng có phát hiện ra thân ảnh U Tà Chi Ảnh của Tà Ác U Sĩ ẩn núp trong Thiên Môn, vì vậy các chủ Thiên Tháp cố ý ủy thác lão phu tới Thánh Võ Tông Tuyệt vực, muốn Thánh Võ Tông phái đại biểu tới tham gia Thiên tháp thánh hội, cùng với đồng đạo các giới Thất vực tường giải một phen, bất quá theo như thông lệ cũ của Thiên tháp thánh hội, trong Thánh Võ Tông phải có người trẻ tuổi, dưới ba mươi tuổi đạt tới cảnh giới Tông Sư, nếu như Thánh Võ Tông không có người nào có thể phải đi, như vậy liền do người tới dự họp rồi!

- Ta?

Vân Thiên Hà nhìn vị lão đầu có chút ngạo nghễ, chỉ đậm đặc nói:

- Xin hỏi vị tiền bối này, đây xem như là mời sao?

- Đương nhiên!

- Nếu như là mời, vậy ta cũng có thể có lý do cự tuyệt, không phải sao?

- Đương...

Còn chưa chờ lão giả nói xong, Vân Thiên Hà lại nhàn nhạt cười một tiếng nói tiếp:

- Nói như vậy, sợ rằng để tiền bối thất vọng rồi, hiện tại tại hạ có thể nói cho tiền bối, Thiên tháp thánh hội gì đó, ta không có hứng thú, mời tiền bối về đi!

- Hử, người, người nói cái gì, người cự tuyệt tham gia Thiên tháp thánh hội?

Lão giả bị cự tuyệt ngay mặt, không khỏi sững sốt, nhưng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, nhân thần nhìn Vân Thiên Hà trở nên sắc bén:

- Tiểu tử, làm trưởng lão Thánh Võ Tông, lẽ nào...

- Hạ Thác các hạ!

Lúc này Lão Cái đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời lão giả nói:

- Hạ Thác các hạ, lão phu hi vọng người có thể hiểu rõ một việc, người thanh niên này chính là vong niên chi giao của lão phu, khi nào lão phu đã nói với các hạ hần là trưởng lão bản tông?

- Người...

Hạ Thác nhất thời nghẹn lời, lúc này râu mép dựng ngược, trừng mắt nhìn Lão Cái vẫn mỉm cười ôn hòa như cũ, môi rung rung nửa ngày, không biết nên nói cái gì. Lão Cái cũng xác thực không nói với hần, hần chỉ là thông qua quan sát Vân Thiên Hà rồi tự chủ quan ước đoán, bình thường tại một tông môn bất kỳ, khi thực lực đạt tới cảnh giới Đại Tông Sư, tất cả đều nhận chức trưởng lão, làm dự bị tiếp theo cho chức vị tông chủ!

Lúc này, người thanh niên bên cạnh Hạ Thác dùng con mắt ngập nước nhìn vào Vân Thiên Hà nói:

- Vị huynh đệ này, người phải biết rằng, Thiên tháp thánh hội năm mươi năm mới tổ chức một lần, không phải người nào cũng có cơ hội tham gia, hơn nữa tại Thiên tháp thánh hội cũng sẽ có không ít đồng đạo dùng võ, luận bàn võ học, thu hoạch không ít. Đây cũng có thể coi như một lần kinh lịch rất có ý nghĩa, sao người lại không muốn tham gia đây? Cơ hội rất khó có được nha!

Quả nhiên như Vân Thiên Hà dự liệu, người thanh niên có đôi mắt đào hoa này nói lời có vị đạo ảo lả, Vân Thiên Hà nghe xong trong lòng càng khó chịu, chỉ là mắt lạnh nhìn hần đáp:

- Nếu ta không có hứng thú tham gia, như vậy cần lý do sao?

- Ách!

Người thanh niên có đôi mắt đào hoa nghe xong lời này, liền nghẹn lời, đúng lúc này, Hạ Thác đột nhiên đứng dậy, một cỗ khí thế Võ Thánh cường đại phát ra, trừng mắt nhìn Lão Cái nói:

- Diệt tông chủ, nếu như hần không phải là đệ tử Thánh Võ Tông, trong tông của người cũng không có người nào phải đi được, như vậy chẳng phải là trêu đùa lão phu, không để Thiên tháp vào mắt?

Vân Thiên Hà đối với khí thế Võ Thánh không một chút sợ hãi, chỉ nhìn lão đầu đang tức giận này, nhàn nhạt nói:

- Vị tiền bối này, người hỏi các vị trong đại điện đây, có ai nói cho người biết là ta không phải đệ tử Thánh Võ Tông đây?

- Làm càn!

Lão đầu Hạ Thác nghe xong, tức thì tức giận quát lạnh Vân Thiên Hà.

- Tiểu tử, người đang trêu chọc lão phu sao?

Vừa nói, một cỗ khí thế Võ Thánh liền ập tới áp bách Vân Thiên Hà, muốn cho Vân Thiên Hà ăn chút giáo huấn.

Nhưng bộ dạng tươi cười trên mặt Lão Cái biến mất, thay Vân Thiên Hà đỡ cỗ khí thế Võ Thánh này, lạnh lùng nhìn hần nói:

- Hạ Thác các hạ, lão phu đã sớm nói trước, bản tông không có người nào có thể phái đi, các hạ cố ý yêu cầu trông thấy vị tiểu hữu này của lão phu, hiện tại người người đã gặp được, nếu hắn đã không muốn tham gia Thiên tháp thánh hội, Hạ Thác các hạ định ép buộc sao?

Dừng lại một chút, Lão Cái tiếp tục nói:

- Hơn nữa có một chuyện lão phu vẫn chưa nhắc tới, năm đó bản tông có một đệ tử tham gia Thiên tháp thánh hội, nhưng lại không chút lưu tình quét sạch mặt mũi trở về, gia phụ thủy chung đối với chuyện này canh cánh trong lòng, như vậy Hạ Thác các hạ hãy cho lão phu một lời giải thích, nếu như gia phụ đã dẫn đệ tử tham gia Thiên tháp thánh hội, cũng chưa từng trái với bất cứ quy định nào Thiên Tháp định chế, vì sao lại bị đuổi ra khỏi cửa?

- Ách...

Hạ Thác nghe xong lời này, trong đầu đột nhiên nhớ tới một việc, không khỏi nói:

- Sự kiện năm xưa có lẽ là hiểu lầm!

- Hiểu lầm?

Lão Cái cười nhạt:

- Chỉ sợ không phải là cái gì hiểu lầm, nội dung Thiên thái thánh hội thương nghị lần đó chính là phương pháp Huyền vu của Cổ Vu tộc vô cùng nghịch thiên, yêu cầu hạn chế Cổ Vu tộc sử dụng loại Vu pháp nghịch thiên này, mà vừa lúc đó tên đệ tử gia phụ dẫn đi chính là người Cổ Vu tộc, Tân trưởng lão?

Lúc này, Tân trưởng lão đứng dậy, mắt lạnh nhìn Hạ Thác, lạnh lùng nói:

- Lúc đó lão môn chủ dẫn theo một đệ tử tới tham gia Thiên Tháp thánh hội, mà đệ tử Cổ Vu tộc đó chính là lão phu, lão phu đã từng chứng kiến những người đó chế nhạo Thánh Võ Tông lụn bại như thế nào, chế nhạo đệ tử Thánh Võ Tông rách nát như thế nào, thậm chí tới nông nổi tuyển nhận đệ tử ngoại tộc, thậm chí nhục nhã lão phu. Lúc đó lão môn chủ phần nộ, che chở cho ta, chỉ nói những người đó vài câu, những người đó liền đưa ra yêu cầu luận bàn tỉ mỉ một hồi, nhưng lúc lão môn chủ đánh thắng, vị Các thủ Thiên Tháp kia lại lấy lý do quấy rối thánh hội, trục xuất ta đi, các người cho rằng, bản tông hôm nay còn có đệ tử Cổ Vu, còn có thể tham gia cái gọi là thánh hội, để bị người chế nhạo sao?

Lão Cái thấy Hạ Thác xấu hổ không nói, thuận miệng nói:

- Hạ Thác các hạ, nếu như đều đã nói ra, các hạ đã rõ ràng thái độ của bản môn, gia phụ đã từng lập thế ngôn, Thánh Võ Tông chỉ còn một ngày tồn tại sẽ vĩnh viễn không tham gia bất cứ thánh hội nào do Thiên Tháp tổ chức, ý tốt của Các chủ Thiên Tháp, bản tông tâm lĩnh, lời chỉ đến đây, mời các hạ rời đi!

- Các người...

Hạ Thác trừng mắt nhìn Lão Cái, lại nhìn bộ dáng thần tình đậm mạc của Vân Thiên Hà, thậm chí không thèm nhìn đến hắn, trong lòng tức giận dâng trào, hung hăng nói:

- Tốt, tốt, nghĩ không ra sau khi Thánh Võ Tông diệt Thiên Môn đã trở nên có khí phách như vậy, có cốt khí, không để Thiên Tháp ta vào mắt, sớm đã nghe Diệp tông chủ từng là một vị thiếu niên thiên tài, như vậy lão phu muốn lĩnh giáo bản lãnh của Diệp tông chủ, Diệp tông chủ có dám tỷ thí một chút hay không?

- Đâu tới lão già quấy rối bản tiểu thư ngủ, cút đi cho bản tiểu thư!

Lão Cái đang muốn trả lời, nhưng vào lúc này, một thanh âm trầm trọng thâm hậu không gì sánh được, giống như trăm chuông vang lại từ viễn cổ, làm cho cả đại điện, thậm chí là cả ngọn núi bị ong ong chấn động, mà toàn bộ người có mặt trong đại điện càng cảm giác khí huyết trong cơ thể bốc lên không ngừng, lập tức vận công chống lại.

Lúc Hạ Thác ngăn chặn cố thiên địa chi thế hỗn loạn này, thần sắc vốn vô cùng giận dữ nhất thời biến đổi, nhưng trong lòng hắn cũng đã nổi lên sóng gió ngập trời, lạnh mắt trừng trừng nhìn Lão Cái nói:

- Nghĩ không ra trong Thánh Võ Tông rách nát tự nhiên còn có Võ Tôn Địa cảnh tồn tại, trách không được đơn giản tiêu diệt Thiên Môn như vậy, thực sự lão phu đã xem thường Thánh Võ Tông rồi!

- Lão già này, bản tiểu thư phi thường tức giận, còn không mau cút đi cho ta!

Ngay lúc Hạ Thác còn đang nói, thanh âm của Mộng Ly lần thứ hai vang lên, lần này ý chí Võ Tông Địa Cảnh càng thêm cường thế, mà cũng chuyên tâm nhằm vào Hạ Thác. Hạ Thác liền cảm thấy khí huyết nghịch lưu, bốc lên khó dừng, rốt cuộc không nhịn được cổ khí thế này, lão đảo lui lại mấy bước, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Vị thanh niên mắt hoa đào thấy thế, quá mức sợ hãi, liền lập tức tiến tới đỡ Hạ Thác. Lúc Hạ Thác bình ổn được khí huyết bốc lên trong người, ngược lại không dám tiếp tục dừng lại, chỉ là trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà và Lão Cái, lúc này mới vung tay áo, trầm giọng nói:

- Chúng ta đi!

Đợi lúc Hạ Thác dẫn theo ba người xuống núi, lúc này chỉ thấy Mộng Ly với bộ dáng thản nhiên tự đắc, ngọc thủ chấp sau lưng, biểu tình hoạt bát, chậm rãi đi vào trong đại điện nói:

- Thực sự là một tên lảm chuyện, không mắng không chịu rời đi!

Đôi lông mày của Lão Cái nhíu lên, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng đắc ý nhỏ kia, không khỏi bất đắc dĩ cười khổ, nói:

- Nàng rộng lớn như vậy, rốt cuộc đã triệt để đắc tội với Thiên Thập rồi, nếu như nàng đã ngủ, sao không ngủ thêm một chút nữa?

- Còn không phải là vì tên không có lương tâm người làm hại, lẩn qua lẩn lại người ta thực nhiều ngày?

Mộng Ly đột nhiên trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, tựa cười như không cười nói.

- Phụt...

Nghe xong lời nói có chút mờ ám này, những đệ tử tuổi còn trẻ thực sự không nhịn được phì cười thành tiếng, ngay sau đó Tân Lạc trưởng lão nhìn Vân Thiên Hà, há miệng ha ha cười to, khiến cho Vân Thiên Hà đỏ mặt xấu hổ không thôi, thủ đoạn trêu chọc người khác của cô nàng Mộng Ly này càng lúc càng âm hiểm rồi.

Bất quá Lão Cái lý giải Vân Thiên Hà là loại người như thế nào, nhưng không hề cười ra tiếng, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Kỳ thực đắc tội Thiên Thập cũng không có gì, then chốt là động cơ Thiên Thập tổ chức thánh hội lần này, lại để lão phu lo lắng!

- Ý tiền bối là sao?

Vân Thiên Hà bị hấp dẫn lực chú ý, không giải thích được hỏi.

Lão Cái ngẩng đầu lên, nhìn Vân Thiên Hà:

- Hải tử, kỳ thực Thiên Thập phái Hạ Thác đến, cũng không phải là cần mời Thánh Võ Tông tham gia Thiên Thập thánh hội đơn giản như vậy, theo như lão phu nhìn, mục tiêu chủ yếu của bọn họ chính là người, còn có Vân Sách.

Lúc này Mộng Ly đột nhiên hỏi:

- Kỳ thực Thiên Thập này chính là một con chó sói đột lột da dê!

420. Chương 423: Suy Đoán Phía Sau

Khi Mộng Ly nói ra lời này, Vân Thiên Hà càng cảm thấy buồn bực, hẳn đối với Thiên Thập không có bao nhiêu lý giải, mà vừa rồi Lão Cái nói có liên quan tới hắn và Vân Sách, điều này càng làm trong lòng hắn tăng thêm một đoàn bí ẩn.

Lão Cái đối với những lời nói của Mộng Ly như thềm chấp nhận, hắn tự suy nghĩ trước đó Hạ Thác đã nói qua, chủ đề Thiên Thập thánh hội lần này cộng thêm một số chuyện liên tưởng xung quanh.

Vân Thiên Hà không giải thích được nói:

- Tiền bối, nếu như chỉ đơn thuần là cử động Thiên Tháp thánh hội, mà động cơ phía sau là vì ta và Vân Sách, còn có các đại biểu tham gia từ khắp các thế lực thất vực, không có khả năng không bị người khác cảm thấy, nhưng ta không giải thích được, ý tứ của tiền bối là như thế nào?

Lão Cái nói:

- Một câu nói vừa rồi của Mộng Ly đã nhắc nhở lão phu, để lão phu nhớ tới một số việc kỳ quái đã phát sinh năm xưa!

Thần sắc Mộng Ly lúc này cũng bắt đầu nghiêm túc, nói:

- Nếu như để chuyện này liên hệ cùng với Thiên Hà và Vân Sách, điều này rõ ràng chính là vì huyết mạch Vân Ly, Lão Cái, ý của người không phải là nói chuyện Vân Ly thị bị diệt tộc có liên quan tới Thiên Tháp này?

Lão Cái lắc đầu nói:

- Chuyện này hầu như không có điểm liên hệ nào đáng ngờ, lão phu cũng không dám suy đoán không căn cứ, thế nhưng đề tài thảo luận lần này của Thiên Tháp thánh hội chính là nhằm vào Tà Ác U Sĩ chế tạo ra U Tà Chi Ảnh, điều này khiến cho lão phu liên tưởng tới đề tài thảo luận của Thiên Tháp thánh hội lần trước.

- Không phải người vừa nói đề tài thảo luận trong Thiên Tháp thánh hội trước đó chính là chuyện tình liên quan tới Cổ Vu tộc hay sao? Như vậy có liên quan gì tới đề tài lần này?

Lão Cái nói:

- Kỳ quái chính là ở chỗ này, năm đó Thiên Tháp thánh hội nghị luận thương thảo bí pháp Cổ Vu tộc, chỉ là tại khởi điểm do một vị trưởng lão Thiên Tháp nói ra, bất quá trong quá trình thương thảo, vì xuất hiện một ít thanh âm phản đối, vì vậy chuyện này không nhắc tới nữa, mà thương thảo sang một ít quy tắc định giá đối với võ giả phải tuân thủ, mà nội dung trong đó được các tông phái có lợi hưởng ứng tương đối đồng ý, cho nên ký kết minh ước, vì ảnh hưởng của chuyện này làm cho chuyện thương thảo về Cổ Vu tộc bị quên đi, thế nhưng sau khi Thiên Tháp thánh hội trôi qua năm năm, phụ cận Bắc vực tại một Cổ Vu tộc xảy ra sự kiện dịch bệnh ly kỳ, mà sau đó vài năm, những địa phương khác cũng lần lượt xuất hiện bệnh tật do Cổ Vu tộc truyền nhiễm ra, không có thuốc nào chữa trị được!

- Trong đoạn thời gian đó, bởi vì ảnh hưởng của tật bệnh này, có một số người bộ lạc Linh tộc cũng lần lượt bị nhiễm, chuyện này gây ảnh hưởng rất lớn. Để phòng ngừa tật bệnh lan rộng phạm vi truyền nhiễm, lúc đó một bộ phận Cổ Vu gia tộc của người đã chết và Linh Tộc đã di chuyển tới khu vực khác, sau đó không còn bất cứ động tĩnh gì nữa, rất nhiều người cho rằng tật bệnh này là do Cổ Vu tộc mang tới, cho nên vô cùng bài xích bọn họ. Thậm chí tại thời điểm đó hậu nhân Cổ Vu tộc và Linh tộc cũng đã xảy ra một ít mâu thuẫn không thể nào hòa giải, thẳng cho tới hai mươi năm trước, trong Cổ Vu tộc xảy ra một cuộc nội chiến, mà lần nội chiến đó khiến cho vài bộ tộc diệt vong một cách ly kỳ, ngay sau đó lại tiếp tục xảy ra thảm án vài gia tộc hậu duệ Cổ Vu tộc bị diệt môn, giằng co năm năm, thẳng cho tới khi mười năm trước, ba gia tộc hậu duệ Cổ Vu tộc lớn nhất tại Đông vực bị diệt tộc, những chuyện tàn sát chủng tộc như vậy đã không còn tiếp tục xảy ra!

Vân Thiên Hà nghe xong những chuyện này, tựa hồ nghĩ tới cái gì, nói:

- Tiền bối, ý của tiền bối chính là, giả như chuyện này có liên quan tới Thiên Tháp mà nói, như vậy, nếu như lần này bởi vì sự kiện Thiên Môn bị tiêu diệt đã xuất hiện U Tà Chi Ảnh của Tà Ác U Sĩ Linh tộc, không chế Thiên Môn tham dự vào sự kiện tàn sát hậu duệ gia tộc Cổ Vu. Mà lần này Thiên Tháp thánh hội thảo luận cũng đi vào sự kiện này, bề ngoài rõ ràng là vì chính nghĩa, muốn thay Cổ Vu tộc đòi lại công đạo, thế nhưng trên thực tế lại không phải như vậy, sau lần Thiên Tháp thánh hội này, hậu duệ Linh tộc phân bố khắp nơi rất có thể sẽ lọt vào sự kiện bị diệt tộc giống như Cổ Vu tộc?

- Vô cùng có khả năng!

Mộng Ly trầm ngâm nói.

Lão Cái nói:

- Vu tổ tiên bói quay trở về Nguyệt Miếu Sơn, việc này ta sẽ phái đệ tử tới Nguyệt Miếu Sơn thông báo cho nàng một tiếng, mà chuyện về Nhan Phong Lục Lục, khả năng Thiên Hà người còn phải tự mình đi một chuyến, báo lại chuyện này cho Nhan Phong tiên bói, để nàng phòng bị mới được.

Vân Thiên Hà gật đầu, nhìn Lão Cái nói:

- Tiên bói, Vân Sách đang làm cái gì?

Lão Cái sừng sốt, nhìn Vân Thiên Hà, do dự chốc lát, nói:

- Hải tử, kỳ thực lão phu đã sớm nói với người rồi, thời điểm người tận lực tìm kiếm hần, các người sẽ càng lúc càng xa, nhưng khi người thuận theo tự nhiên, hần có thể ở ngay bên cạnh người, trong lòng người đang suy nghĩ cái gì, hần làm sao không nghĩ như vậy?

- Nói như vậy hần vẫn biết hành tung của ta?

Lão Cái gật đầu, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Người nên hiểu rõ, vì sao mỗi lần Vân Sách chung quy gặp thoáng qua, kỳ thực có chuyện cũng nên nói cho người rồi, còn nhớ rõ năm đó lão phu xuất hiện tại Lợi Châu gặp người tại đầu cầu, trước lúc đó Vân Sách đã điều tra được hạ lạc của mẫu tử các người rồi, chỉ là hần vẫn chưa thể đoàn tụ cùng với mẫu thân người, lúc đó hần còn có chuyện vướng tay vướng chân không dứt ra được, hần sợ mẫu tử các người gặp phải nguy hiểm, liền ủy thác lão phu tại Lợi Châu ở lại một thời gian!

Nghe nói như thế, trong lòng Vân Thiên Hà kinh hãi.

Lão Cái nói:

- Mặt khác năm đó lão phu tặng người bản công pháp Thiên Bạng Ngọc Cốt Thuật cũng là do Vân Sách ủy thác.

- Như vậy rốt cuộc là vì sao, vì sao hần không đi tìm mẫu thân, còn có hạ lạc của hai mẫu tử Tư Vân, hần có phải cũng biết, nhưng vẫn không chịu ra mặt gặp bọn họ, đây là vì sao?

Lão Cái hít một hơi, nói:

- Kỳ thực, năm đó Vân Sách tìm được hạ lạc của mẫu tử các người tại Đại Đường Quốc, hần sao lại không muốn đoàn tụ nhận thức với mẫu tử các người, chỉ là phía sau hần thủy chung có một cái bóng bám đuôi, hần không thể làm như vậy, bao gồm cả lần trước người tới Yên Liên Động Hạ Gia Lạp Sơn, lần đó người và hần cũng đã gặp thoáng qua rồi, người còn nhớ rõ một người thanh niên tên là Hoắc Dương sao, sau khi Vân Sách từ hần biết được các người đi tới Ác Xà Phong, hần vẫn chờ Ngã Khả Phạm Ni niết bàn xong, sau đó mới đưa nàng tới Nguyệt Miếu Sơn!

- Nói như vậy, chuyện này Miên Nguyệt và Ngã Khả Phạm Ny đều đã biết, nhưng các nàng vì sao không nói cho ta biết?

Lão Cái nói:

- Kỳ thực có rất nhiều sự tình bọn họ không hy vọng người biết quá sớm, bởi vì những chuyện này đối với người mà nói trăm hại không có một lợi, đây cũng chỉ là một hành động bảo hộ đối với người. Người phải biết rằng, địch nhân của bọn họ vô cùng cường đại, mà người còn chưa đủ để thò chân vào đó!

Vân Thiên Hà bừng tỉnh hiểu ra.

Lời nói Lão Cái sâu lắng.

- Khi người biết càng nhiều chuyện, người cũng phải hiểu rõ, con đường đi sau này của người nên đi như thế nào, con đường đo không phải là ai đó bày sẵn cho người, mà chính là số mệnh của người dẫn đạo, mặc kệ nhân sinh quan và thế giới quan của người thay đổi như thế nào cũng không thể thay đổi được huyết mạch đang chảy xuôi trong cơ thể người chính là của Vân Ly thị. Vân Ly thị trước đại tan biết đứng đầu thiên hạ bách tộc, mà sau thời đại tan biến, bọn họ đã đi vào con đường diệt vong, nhưng bọn họ trong lòng các thiên hạ bách tộc vẫn đủ phân lượng như cũ. Chính như tổ chức Viêm Hoàng cục người từng thành lập

kia, người biết vì sao Dị tộc lại vì người kính dâng trung thành và sinh mệnh, kỳ thực nguyên nhân chủ yếu không phải là người vì bọn họ làm cái gì, bọn họ mang ơn người, mà là trên người người đang chảy huyết mạch Vân Ly, như vậy đã đủ cho bọn họ nguyện ý kính dâng trung thành và sinh mệnh, mang theo trái tim kính nể, xưng người là thiếu chủ, nguyên nhân không phải xa lạ, người là hậu đại Vân Ly, người đã mang tới cho họ hy vọng!

Trong lòng Vân Thiên Hà lúc này đã nổi lên sóng gió ngập trời, hần nhìn Lão Cái khiếp sợ nói:

- Tiền bối, như thế nào mà tiền bối lại biết về Viêm Hoàng cực?

Lão Cái nói:

- Hải tử, người hần là biết về Nhan Phong Lục Lục, nàng là hậu duệ Linh tộc, mà hậu duệ của nàng phần lớn chính là Phong tộc hiện tại, nếu như năm xưa không phải nàng đã tự mình âm thầm tiến hành khảo sát đánh giá đối với người, nhưng dị tộc này làm sao có thể cam tâm tình nguyện hiến dâng sự trung thành và sinh mệnh của mình đây. Mà Nhan Phong Lục Lục chính là Linh Tổ Linh tộc hôm nay. Mà Thiên Tháp thánh hội lần này có liên quan tới Linh Tộc, người cũng cần phải tới Tuyệt Phong Cương, bái kiến vị Linh tổ này một chút, nàng tự nhiên sẽ giải thích cho người biết một số chuyện!

- Tiền bối, trong Thiên Môn xuất hiện U Tà Chi Ảnh của Tà Ác U Sĩ Linh tộc, theo như Ngã Khả Phạm Ny nói, U Sĩ Linh tộc đạt tới Thiên cảnh, sao chép phương pháp Huyền Vũ Cổ Vũ tộc dung hợp thành hình một loại vật thể tà ác, mà Linh tộc hiện tại điều linh, U Tà Chi Ảnh này có liên quan tới Linh tổ hay không?

Lúc này Mộng Ly rất cuộc tìm được cơ hội xen vào, nhìn Vân Thiên Hà tức giận nói:

- Trước đại tan biến, Linh Tộc và Cổ Vũ tộc có quan hệ rất thân mật, có người là người hoài nghi chuyện ba gia tộc Cổ Vũ tại Xuất Vân Quốc bị diệt tộc có liên quan tới Nhan Phong Lục Lục này, nếu như thực sự có liên quan, như vậy tiểu Phạm Ny tới Thiên Môn tìm Chư Vô Vũ Nhai vừa rồi phát hiện ra U Tà Chi Ảnh đã không phải chỉ đã thương hần rồi để hần đào tẩu rồi!

Vân Thiên Hà trừng mắt nhìn Mộng Ly:

- Người nói là U Tà Chi Ảnh kia chỉ bị đã thương đào tẩu cũng vì Ngã Khả Phạm Ny thả đi.

Mộng Ly bĩu môi nói:

- Nếu như U Tà Chi Ảnh kia bị tiểu Phạm Ny tiêu diệt mất, như vậy sau này chúng ta làm sao theo dấu mối này truy tìm hung phạm phía sau, ngu ngốc!

Lão Cái nói:

- Thiên Hà, việc này cũng không chậm trễ, nếu như đúng theo suy đoán của chúng ta, mục tiêu của Thiên Tháp thánh hội này này có khả năng liên quan tới Linh Tộc, người tốt nhất nên tới Tuyệt Cương Phong Bắc vực trước, nói rõ chuyện này với Nhan Phong Lục Lục, bất quá trên đường phải vượt qua La Lan quốc, người phải vạn phần cẩn thận mới được!

Vân Thiên Hà gật đầu, nhìn Mộng Ly:

- Đã như vậy, chúng ta tức khắc khởi hành thôi!

- Uhm, mọi người đưa tiểu Phạm Ny trở lại Nguyệt Miếu Sơn hần là cũng sắp trở lại rồi, không bằng sáng mai chờ mọi người trở về, chúng ta bắt đầu khởi hành!

- Sao vậy, có phải nàng có chuyện gì muốn làm?

Vân Thiên Hà thấy nhần thần Mộng Ly có vẻ né tránh, giọng nói có chút gương ép, vì vậy nhìn nàng hỏi.

- Ai nha, dù sao đi nữa cũng chỉ là một đêm thôi mà, người gấp gấp cái gì, hơn nữa người hiện tại thối chết mất, còn không mau đi tắm, người thối như vậy, ta mới không muốn đi cùng đường đây, hừ!

- Ha ha, tiểu nha đầu, nếu như muốn hần đợi một đêm, sợ rằng đêm nay hần lại lăn qua lăn lại khiến cho người không ngủ ngon giấc!

Tân Lặc trưởng lão mờ ám cười đùa nói.

- Xú lão đầu, mặc kệ người!

Mộng Ly trắng mắt liếc nhìn Tân Lạc trưởng lão, nhưng khuôn mặt trắng trẻo lúc này sinh ra hai đóa hồng, lập tức bước khỏi cửa.

Vân Thiên Hà có chút suy nghĩ nhìn bóng lưng Mộng Ly rời đi, cũng đang suy nghĩ, vì sao lại muốn đợi một đêm!

421. Chương 424: Cảm Ngộ Hình Thành Thánh Thể

Bất quá ngẫm lại thời điểm ăn tối thần tình nhị nữ vô cùng thần bí, không biết đang âm mưu cái gì, buổi tối không còn thấy bóng dáng, không biết đang làm gì. Vân Thiên Hà vốn dự định đi tìm, nhưng ngẫm lại đành thôi.

Giữa các nữ nhân có chút bí mật nho nhỏ, đây cũng là điều bình thường.

Trở về phòng ngủ nhàn rỗi vô sự, thừa lúc tinh lực tràn đầy, Vân Thiên Hà bắt đầu tu luyện huyết tủy, tiếp tục củng cố vững chắc căn cơ cơ thể.

Luyện xong hai lần, cảm giác huyết tủy toàn thân sôi trào trầm trọng, loại vị đạo toàn thân sảng khoái như thế này, so với ban đầu càng thêm nồng hậu, mà đối với quá trình tạo huyết, tạo cốt hỷ, trải qua mạch lạc và khí quan toàn thân phối hợp vận chuyển rền đúc, cũng càng thêm nồng đậm, mỗi lần lưu chuyển trong thân thể, đều tạo ra một cỗ cảm giác lạnh lạnh.

Vân Thiên Hà tỉ mỉ thưởng thức cảm giác kỳ diệu này, hẳn biết huyết khí trong cơ thể chính mình hiện tại rất trầm ổn, ngưng trọng, điều này đại biểu cho con đường võ đạo đã đi tới cấp độ Đại Tông Sư đỉnh phong, dần dần rảo bước tiến vào cảnh giới Võ Thánh.

Mà loại trạng thái toàn thân sảng khoái như thế này, cũng là lúc sơ bộ hình thành thánh thể, mệnh thể chịu đựng lực lượng càng lúc càng cường đại.

Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là có cơ sở vững chắc là có thể thành tựu thánh thể.

Nếu muốn thành tựu thánh thể, đầu tiên yêu cầu đối với võ giả phải có lĩnh ngộ chân lý, giống như lĩnh ngộ dung hợp ý cảnh, cùng với thánh thể chặt chẽ tương dung, thông qua loại phương thức từ trong ra ngoài này, hoàn thành lĩnh ngộ hợp nhất, tiến hành thân thể thành thánh, lúc đó mới chân chính bước vào cảnh giới Võ Thánh.

Trong thời gian vừa qua, Vân Thiên Hà thông qua chỉ điểm của các cao thủ, cộng thêm chính mình tự cảm thụ đối với cảnh giới Võ Thánh qua giao chiến thực tế, hẳn càng cảm nhận được đột phá Võ Thánh gian nan như thế nào.

Trong quá trình đột phá Võ Thánh, gian nan nhất chính là tu luyện dung hợp thánh thể, rất nhiều võ giả Đại Tông Sư đỉnh phong, dùng tinh lực suốt đời, thậm chí dùng tất nhiều thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược cũng không thể đột phá thành công cực hạn cuối cùng thân thể, thành tựu thánh thể, thậm chí tại quá trình vừa mới dung hợp thánh thể, mệnh thể đã không thể chịu đựng được ý cảnh và linh phách lực tạo áp lực quá lớn, sản sinh tự bạo.

Vì vậy trong quá trình dung hợp và tu luyện, đây cũng là một bộ phận then chốt để thành tựu thánh thể. Ngày hôm nay Vân Thiên Hà đã được Lão Cái giải thích rất chi tiết về quá trình hình thành thánh thể và một điều cần lưu ý, nhất là tu luyện thân thể trước khi dung hợp thánh thể, để Vân Thiên Hà nhận được lợi ích không nhỏ.

Năm xưa khi Lão Cái tiến hành tu luyện hình thành thánh thể, hẳn đã từng đi khắp danh sơn thắng cảnh thiên hạ, thậm chí vượt qua rất nhiều địa phương lạnh khủng khiếp, trong những địa phương tuyệt cảnh như vậy, thông qua cảm ngộ đối với tự nhiên, lợi dụng lực lượng này tiến hành rèn đúc cực hạn mệnh thể của bản thân.

Mà võ giả chịu đựng phương thức tu luyện này sẽ làm cho thân thể tương hợp với lực lượng thiên địa, lực lượng thiên địa tiến vào cơ thể bản thân, không ngừng cải thiện tăng mạnh tính dẻo dai và cường độ mệnh thể, để thân thể cùng với bất kỳ hiện tượng tự nhiên nào đó hình thành một mối quan hệ qua lại rất vi diệu.

Chỉ khi hoàn thành quá trình tương hợp với thiên địa, cũng hoàn thành đột phá cực hạn mệnh thể, như vậy mới thành tựu thánh thể, tiếp tục cùng với ý cảnh võ đạo dung hợp hoàn mỹ, tự nhiên có thể cùng với lực lượng thiên địa càng thêm phù hợp, đây là con đường phía sau Thánh đạo chi cảnh, thân thể nối thông thiên địa chi kiều, hô hấp tinh hoa vạn vật, tu dưỡng tự thân, củng cố Võ Thánh chi cảnh.

Lão Cái giảng giải ý cảnh và thánh thể phù hợp dung nạp lẫn nhau, Vân Thiên Hà căn cứ vào tình thế chiến đấu tự nhiên quan sát phát hiện và đối lập cùng với Võ Thánh chi cảnh của Vưu Chính Trì, ý cảnh của hắn là một loại khí thể vô cùng trầm trọng.

Nói cách khác, mệnh thể của hắn tại lúc cảm ngộ lực lượng thiên địa tự nhiên cùng với đại địa phóng xuất thuộc tính lực lượng tương dung phù hợp, Vưu Chính Trì không ngừng thông qua hô hấp loại lực lượng mang tính đại địa này tiến vào thân thể, rèn luyện thân thể của chính mình càng thêm chắc chắn và dẻo dai, sẽ cùng với cố ý cảnh võ đạo hậu trọng kia tương dung, cuối cùng đã hình thành Võ Thánh chi cảnh với thuộc tính đại địa hậu trọng.

Vân Thiên Hà nhiều lần tỉ mỉ thể hội loại khế ước giữa mệnh thể cùng với thuộc tính thiên địa tự nhiên này, cùng với những lời giải thích của Lão Cái, cũng đã phát hiện ra một phương thức kỳ diệu, đó chính là mệnh thể tại lúc Tiên Thiên sản sinh một tia dung hợp với thuộc tính thiên địa tự nhiên, như vậy sau khi tới Đại Tông Sư hậu kỳ, dung hợp thánh thể và ý cảnh võ đạo linh ngộ, thành tựu thánh thể cùng với thuộc tính thiên địa tự nhiên có liên quan rất lớn đối với võ giả cảnh giới Tiên Thiên sinh ra một tia ràng buộc liên hệ với lực lượng thiên địa, cho dù đột phá cảnh giới tiến vào Võ Thánh, như vậy sau này tiếp xúc với lực lượng thiên địa, thuộc tính lực lượng thiên địa cùng với điều này có thể diễn biến với tia kết nối dung hợp này.

Cứ như vậy, Vân Thiên Hà thông qua tổng kết phát hiện, nếu như hắn muốn tại lúc đột phá thành tựu thánh thể dung hợp tu luyện một bước cuối cùng kia nhất định phải dựa vào khi trước đó đột phá cảnh giới Tiên Thiên, tư chất thân thể phát sinh một lần triệt để từ hành phách chuyển biến đến thân phách, sinh ra một tia thuộc tính lực lượng, dựa vào đó để tiến hành tu luyện phối hợp thánh thể.

Mà loại lực lượng thuộc tính này, chính là lúc Vân Thiên Hà tiến hành tu luyện dung hợp thành tựu thánh thể, hoàn thành linh nhục hợp nhất, hiện rõ nhân tố thuộc tính Thánh Thể, mà địa phương có thuộc tính năng lượng dày đặc nhất, thích hợp đối tu luyện đối với Vân Thiên Hà nhất có tới ba địa phương.

Một chính là Luyện Nguyệt Động thần kỳ Miên Nguyệt vẫn bế quan, hai là khôn long chi quật, mà ba chính là địa phương Thương Nguyệt từng lựa chọn tu luyện.

Mà trong ba địa phương này, lựa chọn tốt nhất không cần bàn cãi chính là Khôn Long chi quật, nơi đó rất an toàn bí mật, hơn nữa lại ở ngay trong Đại Đường Quốc.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, trong lòng cấp tốc quyết định nơi bế quan tu luyện đột phá Võ Thánh tốt nhất đối với hắn.

Đêm đã khuya, Vân Thiên Hà tu luyện một lúc lâu, vẫn chưa thấy Đường Linh Toa và Mộng Ly trở về.

Tuy rằng biết Mộng Ly và Đường Linh Toa sẽ không gặp phải điều gì ngoài ý muốn, thế nhưng trong lòng hắn chung quy vẫn không yên, Vân Thiên Hà quyết định đi ra ngoài xem xét một chút.

Trong Tuyết Long Sơn, buổi tối mười phần yên tĩnh vắng vẻ, không nghe được bất cứ thanh âm côn trùng động vật nào.

Vân Thiên Hà vòng vo vài lần trong núi cũng không phát hiện ra điều gì, liền đi tới di chỉ Thánh Võ Tông sau núi.

Di chỉ này đã từng một thời là đại điện Thánh Võ Tông uy nghiêm, sau đó không biết là nguyên nhân gì, trong một đêm biến thành đất bằng, nhưng môn nhân đệ tử Thánh Võ Tông tổn thương cực nhỏ, càng kỳ quái hơn nữa chính là nơi này không hề trùng tu xây mới, mà tại chọn tại một địa phương khác, nơi này vẫn lưu lại nguyên dạng cho tới bây giờ, về phần vì sao biến thành phế tích, vẫn là một mê đề chưa có lời giải, chính là thái thượng trưởng lão Phong Vô Diệt Thánh Võ Tông cũng không biết rõ nguyên nhân là gì.

Nơi phế tích này vẫn duy trì được một ít nguyên mạo trước đây, tuy rằng đã từng bị Linh Tê cự thú tàn phá qua vài lần, thế nhưng bản thân nó ngoại trừ bên ngoài bị bao trùm bởi băng tuyết, nền móng bên trong vẫn tương đối hoàn chỉnh.

Vân Thiên Hà vòng vo qua lại mấy địa phương, vẫn như cũ không tìm thấy bất cứ điều gì khác lạ, ngoại trừ động huyết Linh Tê cự thú ra, sẽ không còn địa phương thần kỳ nào khác.

Mộng Ly và Đường Linh Toa rốt cuộc là chạy đi nơi nào rồi?

Vân Thiên Hà vòng vo sau núi một vòng, vẫn như cũ không hề phát hiện ra bóng dáng nhị nữ, bất quá nghĩ tính nết của Mộng Ly, Vân Thiên Hà rất muốn tiến vào trong động huyết Linh Tê cự thú nhìn một chút, thế nhưng lại sợ hãi làm kinh động tới đại gia hỏa đang ngủ say này, sẽ đưa tới phiền phức không nhỏ. Vân Thiên Hà chỉ đứng tại phụ cận cảm ứng, cũng không phát hiện ra điều gì dị thường, không thể làm gì khác hơn là trở về phòng ngủ.

Trở về phòng, đợi hồi lâu vẫn không thấy Đường Linh Toa trở về. Vân Thiên Hà nằm trên giường mơ mơ màng màng mãi cho tới tận canh tư, lúc này mới phát hiện ra bên ngoài có một động tĩnh rất nhỏ.

Kẹt...

Tiếng vang nhỏ phát ra, Vân Thiên Hà phát hiện cánh cửa bị mở, hần bất động thanh sắc, theo đó ngửi được mùi hương rất quen thuộc, hần biết Đường Linh Toa đã trở về.

Cổ ý giả bộ ngủ, cảm giác góc chăn bị Đường Linh Toa rất nhẹ nhàng nhấc lên, cảm giác giống như một con mèo nhỏ chui vào trong, cuộn tròn trong lòng hần, lẳng lặng nằm yên, rất nhanh đã chìm vào trong giấc ngủ.

Vân Thiên Hà đợi hô hấp của nàng đều đều nhẹ nhàng, lúc này mới mở mắt nhìn, chỉ thấy chóp mũi Đường Linh Toa còn mang theo một chút mồ hôi, còn có mùi hương thơm ngát kỳ dị từ cơ thể của nàng phát ra.

Nhìn khuôn mặt trong suốt trắng trẻo như tuyết, giống hệt như làn da của hần ngay sau khi trải qua tẩy cân phạt tủy, mềm mại, trơn truột, vô cùng ro dãn, cảm giác giống như một mỹ nhân vừa mới tắm rửa xông hương, nhất là dung mạo ngọt ngào an tường lúc ngủ của nàng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, giống như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, Vân Thiên Hà không khỏi có chút ngây dại.

Bất quá Đường Linh Toa chui vào trong chăn, bàn tay nhỏ bé vòng qua người hần ôm sau lưng, lúc này Vân Thiên Hà thả lỏng tinh thần, hần không biết Mộng Ly cùng với Đường Linh Toa làm cái gì mà về muộn như vậy, nếu như nàng đã không muốn nói cho hần biết điểm bí mật nho nhỏ này, như vậy hần cũng không cần phải truy hỏi quá nhiều, nên để cho nàng một điểm không gian tự do.

Nghĩ như vậy, Vân Thiên Hà liền đi vào giấc mộng.

Một đêm trôi qua, ánh bình minh dần dần lộ dạng

Có người trong một đêm này an tường đi vào giấc mộng đẹp, mà cũng có người, trong một đêm này, thức trắng đêm không ngủ.

Đại Đường quốc, thành Đường Linh, Túc Tĩnh Vương phủ.

Vẫn là gian phòng có treo bức tranh lão hổ và khổng tước, Túc Tĩnh Vương đã lặng yên ngồi trong đại sảnh tròn một đêm, lúc này dưới ngọn đèn nền lay lắt, khuôn mặt hần không có bất cứ biểu tình gì, có vẻ rất bình tĩnh, chỉ là giữa trán hần lại mang theo một chút gì đó lo lắng không yên.

Đột nhiên có một đạo thân ảnh tiến vào phòng, lúc này Túc Tĩnh Vương mới ngẩng đầu lên:

- Lấy được thứ đó rồi sao?

Khi đạo bóng đen đi tới trước mặt Túc Tĩnh Vương liền dừng lại, chỉ thấy đây là một người mặc y phục dạ hành, diện mạo hoàn toàn bị chiếc khăn che mặt che kín, chỉ lộ ra đôi con mắt sáng ngời tỏa sát khí mười phần.

Nghe được câu hỏi của Túc Tĩnh Vương, người này lấy từ trong lòng một chiếc túi vải, cũng không hé răng, trực tiếp đưa tới cho Túc Tĩnh Vương.

Túc Tĩnh Vương nhìn thấy bao vải này, thần sắc hơi có chút động dung, vì vậy liền mở bao vải đen ra, từ bên trong rút ra hai quyển trục, tùy tiện mở một quyển trục trong đó, sau khi nhìn quét qua vài lần, liền cười một tiếng.

- Nguyên lai, vị Vô Thánh vẫn rất ẩn mật trong cung kia quả nhiên từ năm năm trước đã thất tung rồi, bắt quả thủ vệ trong cung sâm nghiêm, nhất là bí thất có hai vị Tông Sư thường xuyên thủ hộ, người vẫn như cũ có thể đơn giản lên vào lấy ra vật này, quả nhiên không hổ là Đạo Thánh lừng lững đại danh năm xưa!

422. Chương 425: Phách Hoàng Thiên Kinh.

Thanh âm của người bịt mặt mười phần âm lãnh, tựa hồ là dùng một loại phúc ngữ nào đó để nói chuyện, cảm giác mười phần quỷ dị.

Túc Tĩnh Vương lấy được thứ mình muốn, lúc này tâm tình vô cùng thư sướng, vì vậy liền đi tới gần bức tranh, chuyển bức tranh sang một bên, chỉ thấy đằng sau bức tranh lộ ra một ô nhỏ thẳm bên trong.

Sau khi mở ô nhỏ, Túc Tĩnh Vương lấy ra một chiếc hộp, liền giao cho người bịt mặt nói:

- Đạo Thánh tiên sinh, tiên sinh có thể không nói cho bản vương nó rốt cuộc có tác dụng gì, cứ nhiên lại làm cho tiên sinh quan tâm như vậy, theo như bản vương nghĩ, đây là một thứ lỗi thời bình thường mà thôi!

- Lỗi thời? Hừ!

Người bịt mặt hừ lạnh một tiếng, cũng không giải thích, tiếp nhận hộp, mở ra nhìn một chút, sau khi xác nhận liền thu lại, nói:

- Nếu như ta đã nhận được vật này, như vậy việc còn lại ta sẽ thay Vương gia làm thỏa đáng, Vương gia cứ yên tâm là được, cáo từ!

Nói xong, thân ảnh người bịt mặt chợt lóe, trong chớp mắt đã biến mất trong phòng

Túc Tĩnh Vương nhìn bóng đen biến mất, trong lòng lẩm bẩm nói:

- Bản vương nghiên cứu thứ đó đã hơn mười năm, chưa từng nhìn ra được manh mối nào, nghĩ không ra nhiều năm trôi qua như vậy, người kia còn muốn có thứ này, giao cho hắn có phải là bản vương đã chịu thiệt rồi hay không?

Bất quá nhìn hai quyển trục trong tay, thần sắc tiếc nuối trên mặt Túc Tĩnh Vương liền bị một cỗ kiệt ngạo thay thế, hắn chăm chú xiết chặt quyển trục trong tay, trầm nghĩ:

- Có bản Phách Hoàng Thiên Kinh này, bản vương nhất định có thể dung hợp với ý cảnh võ đạo Phách Hoàng, thành tựu Thánh Võ Phách Hoàng thứ hai từ xưa tới nay, thậm chí là Thánh Hoàng Địa cảnh, thiên hạ Đại Đường, thậm chí là thiên hạ Đông vực, sớm muộn gì cũng sẽ nằm trong tay bản vương!

Lập tức, Túc Tĩnh Vương quay ra bên ngoài khẽ quát:

- Ảnh Tử!

- Có!

Bên ngoài có một bóng đen chớp động, truyền tới thanh âm phẳng phát như mờ ảo.

- Người lập tức đi Thiên U Ám Điện, mang bức thư này giao cho Ám Sư các hạ, hắn tự có định nghị, mặt khác, bản vương trong mấy ngày tới sẽ rời Kinh, người nghiêm mật giám thị hướng đi của những người đó, nếu như người người đó dám có nhị tâm, giết chết là được!

- Rõ!

Trong bóng tối truyền tới thanh âm, sau đó không còn động tĩnh.

Túc Tĩnh Vương thu quyển trục vào trong túi vải, lúc này liền mở bộ phận cơ quan trong phòng, tiện tay gõ vào một hòn đá nhỏ.

Qua thời gian ngắn, chỉ thấy một người mang mặt nạ quỷ từ trong bí đạo bên dưới cơ quan bước ra, Túc Tĩnh Vương trực tiếp phân phó nói:

- Hiện tại Thiên Môn thất thế, bản vương lại mất đi cánh tay Tuyết Ông trợ giúp, Nam phái trong triều một lần nữa bùng lên, người tiếp tục cùng với Mạc thị bảo trì qua lại mật thiết, Định Hải Vương chết không phát tang, cư nhiên còn muốn giấu diếm bản vương, tên tiểu bối Tiêu Dũng Tuấn hẳn là người có thể đối phó được, ghi nhớ kỹ, hành động nhất định phải ẩn mật!

- Rõ!

Người mặt quỷ lên tiếng, Túc Tĩnh Vương lại hỏi.

- Việc dư nghiệt Hoàng Môn, điều tra như thế nào rồi?

Người mặt quỷ nói:

- Cơ quan chi thuật của Hoàng Môn kỳ tuyệt thiên hạ, những dư nghiệt này mỗi lần xuất hiện liền biến mất không còn bóng dáng, cho dù phát hiện ra một ít vết tích, nhưng Cơ quan chi thuật của bọn họ, chúng ta không dám đơn giản đụng vào, vì vậy tiến triển rất chậm rãi.

- Việc này người không cần phải quản nữa, tự sẽ có người khác tới xử lý việc này, hiện tại hoàng đế bảo hộ đối với Đồ thị rất nghiêm mật, chúng ta không thể nào hạ thủ, việc này bản vương cũng sẽ giao cho người khác làm, người chỉ cần xử lý tốt chuyện phía Nam là được rồi, những chuyện khác chờ bản vương trở về lại thương nghị, người đi đi!

- Rõ!

Người mặt quỷ rất lưu loát xoay người trở lại bộ phận cơ quan bên dưới.

Túc Tĩnh Vương đóng bộ phận cơ quan lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, trong ánh mắt hiện lên một tia băng hàn, thấp giọng nói:

- Lần này bản vương đã bố trí tám lưới thật lớn, bản vương ngược lại muốn nhìn người còn có cái năng lực đảo trời hay không!

Trong Tuyết vực, quanh năm đều là hình ảnh băng thiên tuyết địa, rất khó nhìn thấy một tia màu xanh cây cỏ.

Vân Thiên Hà sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy hơn hai năm, đối với cảnh sắc một màu tuyết trắng bên ngoài đã không còn bao nhiêu hứng thú xem xét.

Tuy rằng cảnh trí băng thiên tuyết địa không đổi, thế nhưng con người lại biến đổi.

Không chỉ có Vân Thiên Hà đã thay đổi rất nhiều, cho dù là Đường Linh Toa cũng đã xảy ra biến hóa rất lớn, đây là cảm giác đột nhiên xuất hiện trong lòng Vân Thiên Hà đối với Đường Linh Toa sau buổi tối hôm qua.

Trên tuyết địa mang mang, mỗi lần nhìn nhân thần kia, Đường Linh Toa có mấy lần muốn nói cho hắn biết bí mật, nhưng đều bị Mộng Ly mạnh mẽ ngăn lại. Mà Tầm Nguyệt từ Nguyệt Miếu Sơn trở về, tựa hồ cũng đã xảy ra một ít biến hóa vi diệu, tâm tình của nàng tựa hồ tốt hơn rất nhiều.

Vân Thiên Hà phát hiện ra những biến hóa này, tuy rằng trong lòng rất hiếu kỳ, thế nhưng mấy nữ tựa hồ đã đạt được nhất trí, dự định bảo vệ bí mật này cho riêng các nàng, Vân thiên Hà biết sẽ không khỏi ra được kết quả gì, nên cũng không dây dưa vào vấn đề này, thế nhưng lại thấy Mộng Ly mang theo một cái bao thật lớn theo, vì vậy hỏi:

- Chúng ta cũng không phải đi du ngoạn, nàng mang theo nhiều thứ như vậy làm cái gì?

Mộng Ly trắng mắt nhìn hắn nói:

- Người biết cái gì, mấy thứ này đều là thứ tốt thu được từ Thiên Môn, chính là tài liệu quý hiếm và nguyên đan linh thú, trừ người tại thời điểm bế quan dùng một ít, Thánh Võ Tông lưu lại phần lớn, đây chỉ là một phần nhỏ trong số đó mà thôi.

Nói đến vật phẩm thu được từ Thiên Môn, Vân Thiên Hà thực ra vẫn không lưu ý trong lòng, vì vậy vừa nghe được lời này, Vân Thiên Hà nhanh chóng mất đi hứng thú.

Trải qua Mộng Ly lưu loát nói nửa ngày, Vân Thiên Hà mới biết, trách không được đám đệ tử Thiên Môn giống như lũ điên tìm Thánh Võ Môn gây phiền phức, xem ra cũng có một phần nguyên nhân này trong đó.

Nguyên lai lần đó hành động đối với Thiên Môn, Trần trưởng lão mang theo một đám đệ tử cướp đoạt sạch sẽ bí thất Thiên Môn, không chỉ thu hoạch được linh đan diệu dược, có thể chất vào vài chiếc rương lớn, mặt khác còn có rất nhiều khoáng thạch quý hiếm, tài liệu chú tạo thần binh lợi khí, cùng với một ít công pháp điển tịch cao thâm, đã khệ nệ ôm lấy toàn bộ tài phú tích lũy mấy trăm năm của Thiên Môn trở về thành của riêng trong thương khố Thánh Võ Tông.

Mà Mộng Ly chuyến này chỉ là muốn Lão Cái để lại một ít linh đan diệu dược trong kế hoạch nhỏ của nàng, bất quá Vân Thiên Hà nhìn Mộng Ly với biểu tình giống như phát hiện bảo tàng, vô cùng mừng rỡ cười toe toét liền biết được, lần này trong những tài phú Thiên Môn, nhất định là có bảo bối thần kỳ nào đó bị Mộng Ly đoạt mất, bằng không Mộng Ly cũng sẽ không đến mức ôm cái bao kè kè bên người như vậy, Vân Thiên Hà cho dù sờ vào một chút cũng không được.

Thứ được Mộng Ly nhìn trúng, cũng giữ chắc bên người như vậy, Vân Thiên Hà biết, chắc chắn có chỗ bất phàm.

Bất quá Vân Thiên Hà đối với tiến cảnh tu luyện võ đạo của chính mình đã không còn để ý tới một ít linh đan diệu dược thông thường, cho tới nay hắn vẫn luôn dựa vào chính bản thân mình đột phá tấn chức.

Hướng hồ đối với người có tu vi càng cao thâm, nhu cầu đối với đan dược lại càng thấp, ngoại trừ một ít đan dược rất nghịch thiên ra, bọn họ căn bản khinh thường sử dụng, căn bản không tạo ra được bao nhiêu tác dụng đối với bọn họ. Tất nhiên cũng có những đan dược thuộc cấp bậc nghịch thiên, ngoại trừ hi hữu hiếm thấy không nói, nhưng cũng phải căn cứ vào một số tình huống khác nhau để xử dụng, bằng không liền trở thành đan dược hổ lang, không chỉ không tạo thành tác dụng tốt, ngược lại trở thành tệ đoạn.

Vì vậy, Vân Thiên Hà đối với tài phú và công pháp Thánh Võ Tông thu được từ Thiên Môn cũng không lưu tâm cho lắm, nói về công pháp hắn đã có Thiên Khôn Bí Pháp vô thượng của Nguyệt Tông, chỉ là một bộ công pháp này đã đủ cho hắn dùng tinh lực cả đời rồi, mặt khác hắn còn phải tìm và tu luyện Tinh Khung Bí Sách, cho nên đối với công pháp khác, hắn không quá mức để ý trong lòng.

Bất quá ngẫm lại sau khi Thánh Võ Tông chiếm được lượng tài phú này, say này nếu muốn tuyển chọn một nhóm đệ tử có tư chất tốt, một lần nữa quét khởi lớn mạnh, coi như rất có hy vọng.

Xuất phát từ Tuyết Long Sơn tới Tuyết Cương Phong Bắc vực, cần phải đi qua dãy Hạ Gia Nạp Sơn, tiếp tục vượt qua La Lan đế quốc, sau đó hướng về phía tây bắc khoảng chừng hành trình hai mươi ngày, lúc đó là có thể tới được giới tuyết Bắc vực nối thông với Tuyết Cương Phong.

Kỳ thực địa phương Tuyết Cương Phong thuộc về một đoạn cuối dãy Hạ Gia Lạp Sơn, hướng về phía Tây, đông, Bắc, tam đại địa vực, trong dãy núi gọi là Hạ Lạp Tề Sơn.

Luận về độ hiểm trở thì Hạ Lạp Tề Sơn còn hơn so với Hạ Gia Lạp Sơn, hơn nữa nơi đây còn có một số địa phương tử vong rất khó có thể vượt qua, rất ít người qua lại, thậm chí còn có cự thú cổ hoang trong truyền thuyết, đại thể sinh hoạt trong chỗ sâu Hạ Lạp Tề Sơn.

Vân Thiên Hà, Đường Linh Toa và Long nữ tỷ muội, bốn người đi qua dãy Hạ Gia Lạp Sơn, lúc tiến vào La Lan đế quốc, sau khi nghỉ ngơi tại một thành thị gần Hạ Gia Lạp Sơn một ngày, liền tiếp tục khởi hành đi về phía Tây Bắc.

Lúc Vân Bôn tiến hóa thành mã vương thú, cước trình của nó đã vượt qua mấy lần Truy Vân Mã bình thường, mà phía sau Vân Bôn còn theo mấy thất Phi Tuyết Mã, trải qua Vân Bôn dạy dỗ, cũng đã có một lần lột xác hoàn mỹ, tuy rằng tốc độ và sức chịu đựng không thể nào so sánh được với Vân Bôn, thế nhưng cũng đã vượt qua Phi Tuyết Mã bình thường hai ba lần.

Mộng Ly trong nhiều ngày cưỡi ngựa vừa qua đã từng nói, mấy thất Phi Tuyết Mã này đều sinh hoạt và lớn lớn trong hoang dã, bản thân bọn chúng có huyết thống Thiên Mã, vì vậy có cơ hội rất lớn tiến hóa trở

thành Thiên Mã, hiện tại thấy trên lưng mấy thớt Phi Tuyết Mã này đã có hai khối thịt nho nhỏ nhô lên, tựa như bướm lạc đà, rất có thể sẽ dựng dựng thành cánh.

Mà Vân Thiên Hà nghe được điều này, mỗi lần nhìn thấy khối thịt nhô cao của Phi Tuyết Mã, lại nhìn Vân Bôn cái gì cũng không có, trong lòng không khỏi có chút ước ao. Nếu như Vân Bôn cũng có thể dài ra một đôi cánh, có thể bay mà nói, như vậy chính là một chuyện phong cách cỡ nào.

Tuy rằng hẳn rất ước ao tư chất của Phi Tuyết Mã, thế nhưng đối với Vân Bôn mà nói, cho dù là chúng có tốt hơn nữa, nhưng luận về cảm tình giữa Vân Thiên Hà và Vân Bôn, chúng tuyệt đối không thể nào so sánh được.

Hắn tin tưởng Vân Bôn còn có cơ hội tiến hóa rất lớn, về phần sẽ biến thành bộ dáng gì, trong lòng hắn cũng mười phần chờ mong.

Nếu như dựa theo cước bộ của Truy Vân Mã bình thường, Vân Thiên Hà muốn vượt qua La Lan đế quốc tới giải đất núi non phía Tây Bắc, không có thời gian hai mươi ngày tuyệt đối không được. Thế nhưng tốc độ của Vân Bôn và mấy thớt Phi Tuyết Mã hiện tại quá mức nhanh, bọn họ chỉ dùng thời gian bảy ngày tới tới thành Tuyết Trúc phụ cận biên cảnh Tây Bắc La Lan đế quốc.

Thành Tuyết Trúc là một tòa thành trì cuối cùng nằm trong địa phận phía Tây Bắc La Lan quốc, vượt qua tòa thành trì này có thể tiến vào giải đất Hạ Lạp Tề Sơn, vì vậy Vân Thiên Hà và tam nữ liên tục chạy vài ngày đường, lữ đồ mệt nhọc, quyết định nghỉ ngơi một ngày đêm trong thành Tuyết Trúc.

Nhưng mà, ngay khi bọn họ chuẩn bị đi qua một mảnh rừng tuyết trúc lựa thừa tiến vào thành Tuyết Trúc, lại bị một vệ binh mặc khôi giáp La Lan quốc chặn lối đi.

423. Chương 426: Đại Hội Vây Săn.

Nhất là vùng biên cảnh Tây Bắc, bởi vì ở đây rất gần dãy Hạ Lạp Tề Sơn, bình thường có rất nhiều hung cầm linh thú cỡ lớn thường lui tới, mà dân cư ở đây sinh sống chủ yếu bằng nghề săn bắn, mỗi người từ lúc nhỏ đã luyện được một thân bản lĩnh săn bắn rất cao, có thể tự mình chế tạo cung tiễn, lực sát thương cực lớn, đây cũng là lý do vì sao đội kỵ binh cung tiễn thủ của La Lan đế quốc là cường đại mạnh mẽ có tiếng trong các nước Đông vực, cũng làm cho quốc gia này trở thành một trong bốn quốc gia lớn nhất.

Vân Thiên Hà một đường lướt qua, mặc dù đại đa số địa phương La Lan đế quốc tương đối bần cùng, thành trì thậm chí ngay cả một trấn nhỏ giàu có của Đại Đường quốc cũng không bằng, nhưng dân phong rất bừa hãn mạnh mẽ, đứng hàng đầu tiên trong bốn quốc gia, nhất là quân đội La Lan đế quốc đặc biệt thiên hướng kỵ binh là cung tiễn thủ. Khi Vân Thiên Hà vượt qua nơi biên cảnh La Lan đế quốc, cũng đã từng tận mắt chứng kiến tốc độ và thủ pháp của đội kỵ binh quốc gia này, không hổ là quân chủ mạnh nổi tiếng. Bọn họ xác thực có chiến pháp thay đổi rất linh hoạt đặc sắc, cộng thêm lực lượng cường đại, chỉ ít tại sức chiến đấu có thể nói như vậy.

Bất quá Vân Thiên Hà đã trải qua ba quốc gia, đối với lực lượng quân sự so sánh giữa La Lan đế quốc, Đại Đường Quốc và Xuất Vân Quốc cũng coi như có vài lý giải đại khái. Luận hành quân bày binh bố trận, còn có chiến lược chiến thuật, Đại Đường Quốc mạnh nhất Đông vực, lực chiến đấu đoàn thể cực mạnh, mà năng lực tác chiến đơn thể thì La Lan đế quốc đứng đầu. Còn Xuất Vân Quốc chiếm ưu thế quân đội tại lực lượng dẻo dai và phương diện tính cơ động. Về phần Liệt Diễm đế quốc bị vây trong giải đất xa mạc, bọn họ có thể liên tục tác chiến với cường độ rất cao, cũng thích ứng với ưu thế địa lý hoàn cảnh. Chính vì bốn quốc gia này hình thành được lực lượng quân sự cũng như phong cách chiến đấu riêng biệt đặc sắc, cũng rất mạnh mẽ, vì vậy trong mấy trăm năm gần đây, coi như đã từng xuất hiện qua nhiều lần chiến tranh quy mô lớn, rất nhiều tiểu quốc dần dần bị chiếm đoạt, nhưng bốn quốc gia này thủy chung sừng sững không ngã, duy trì bộ cục tứ đại đế quốc Đông vực.

Vì vậy luận về lực chiến đấu đơn thể của binh sĩ La Lan đế quốc, ấn tượng đầu tiên của Vân Thiên Hà đó là khí lực bừa hãn của những người này.

Mà vệ binh ngăn cản bọn họ, Vân Thiên Hà nhìn chế thức khôi giáp, còn có thực lực của những người này, đều thuộc về cấp độ Võ Sư cấp chín trở lên, hơn nữa tại thời điểm ngăn cản mấy người Vân Thiên Hà, thái

độ thần tình rất khách khí, nói rõ những vệ binh này không phải là binh sĩ tầm thường, hẳn là binh sĩ tinh nhuệ đã từng trải qua huấn luyện rất nghiêm khắc.

Sau khi Vân Thiên Hà xuống ngựa, chỉ thấy rừng trúc phía trước có bố trí vài đạo rào chắn, còn có các binh sĩ rải rác canh gác xung quanh, mà vệ binh phụ trách chặn đường, trong đó có một vị đại hồ tử, thân thể giống như một con tinh tinh, thể trạng mười phần cường hãn, nhìn qua có vẻ là đầu lĩnh vệ binh, hắn bước lên dùng thanh âm hờn hậu nói:

- Hôm nay ở đây tổ chức đại hội vây săn, các hạ nếu muốn vào thành thỉnh đi vòng đường cái Đông Nam, chỗ bất tiện mong rằng thứ lỗi!

Vị đầu lĩnh vệ binh này có thể hình tuy lớn, nhưng tiếng nói lại không thô giống như tướng mạo, ngữ khí rất khách khí, Vân Thiên Hà nghe xong, cũng không do dự nhiều, liền xoay người nói với mấy người Mộng Ly.

- Chúng ta chuyển sang đường khác đi!

Tựa hồ lòng chơi đùa của Mộng Ly nổi lên, rất hứng thú nói với vị đầu lĩnh vệ binh.

- Uy, to con, người nói ở đây tổ chức đại hội vây săn, chúng ta không được tham gia sao?

Vị đầu lĩnh vệ binh này nghe ra thanh âm của nữ tử, ngược lại không lưu ý tới xưng hô của Mộng Ly, chỉ nói:

- Khách nhân qua lại bản thành, bất luận thân phận và thực lực cao thấp, chỉ cần tự nhận là thuật cung tên không kém đều có thể báo danh tham gia, người thắng lợi không chỉ có phần thưởng phong phú, hơn nữa còn có một kinh hỉ đặc biệt!

- Oa, nghe ra hẳn là không tồi, bốn người chúng ta báo danh tham gia!

Mộng Ly nghe được lời này, tựa hồ đã bị kinh hỉ đặc biệt câu dẫn hứng thú, liền nhảy xuống ngựa đi tới trước mặt to con.

Nhưng mà, to con lại lắc đầu nói:

- Xin lỗi, đại hội vây săn nữ tử không được tham gia, nếu như muốn báo danh, vị tiểu ca này mới được!

- A, vì sao nữ tử lại không được tham gia, điều này quá mức không công bình!

Mộng Ly đã bị câu dẫn ra hứng thú, nhất thời như bị dội một bát nước lạnh, không khỏi oán giận nói.

Đầu lĩnh vệ binh kiên trì giải thích:

- Vị tiểu thư cao quý này, chỉ sợ các người không phải là người bản quốc, không biết phong tục của chúng ta. Hàng năm ở đây sẽ tổ chức một lần đại hội vây săn, nhưng là mỗi năm sẽ có quy chế khác nhau, đại hội vây săn năm ngoái là mở rộng rãi, không hạn chế tuổi tác nam nữ, bất luận người nào cũng có thể báo danh tham gia, mà năm nay bản quốc tổ chức đại hội dũng sĩ, nhưng lại có chút đặc thù, vì vậy chỉ hạn chế các dũng sĩ tại mười tám tới hai mươi lăm tuổi, trong bốn người tiểu thư, ta xem có vị huynh đệ này tuổi tác phù hợp, có thể báo danh tham gia, về phần ba vị tiểu thư, chỉ đành xin lỗi rồi!

Lúc này, một vệ binh khác có chút không nhịn được nói:

- Á Lỗ đại nhân, nếu như bọn họ không phải con dân bản quốc, đuổi đi là được rồi, nói dài dòng với bọn họ làm cái gì.

- Hồ Lâm, thủ vững cương vị của ngươi, tuy rằng bọn họ không phải là con dân bản quốc, nhưng người tới là khách, hơn nữa thành chủ đại nhân đã từng giao phó qua, nếu như khách nhân muốn báo danh tham gia, không được phép chậm trễ, đây là chức trách của chúng ta!

Vân Thiên Hà nghe xong lời người này nói, đối với tính cách của hắn ngược lại sinh ra vài phần cảm tình tốt, lại nhìn bộ dáng không cam lòng của Mộng Ly, cũng biết điểm tâm tư của nàng, liền nói:

- Nếu như nàng đã không thể tham gia, chúng ta đi đường vòng vào thành thôi, chuyến đi này chúng ta cũng chỉ ngang qua, không nên nhiều chuyện!

Tầm Nguyệt nói:

- Tỷ tỷ, đi thêm một chút đường đối với chúng ta không sao hết, chúng ta hãy đi đường vòng thôi!
- Được rồi, đi đường vòng thì đi đường vòng, thực sự là phiền phức!

Mộng Ly nhảy phắt lên ngựa, hướng về phía đường cái bên cạnh bước đi.

Vân Thiên Hà biết hành trình lần này có chút buồn chán, mà Mộng Ly là một nữ tử hiếu động, có trò chơi thú vị như vậy lại không thể tham gia một chút, xác thực là buồn bực, loại tâm tình này hẳn cũng rất lý giải, vì vậy chỉ cười cười, mấy người cùng lên ngựa rời đi.

- Đội trưởng đại nhân, ta xem mấy người này rất có thể là gian tế, chúng ta có nên báo cho thành chủ đại nhân hay không? Dù sao đại hội lần này có mặt quốc vương bề hạ, không được phép sơ sẩy a!

Ngay lúc mấy người Vân Thiên Hà rời đi, vệ tinh tên gọi Hồ Lâm tiến đến bên tai Á Lỗ nói:

Á Lỗ nhíu mày, trừng mắt nhìn Hồ Lâm nói:

- Làm kỹ sĩ hoàng gia, cũng là một quý tộc, ta biết kiến thức của ngươi rất rộng, nhưng chúng ta cũng không nên làm những chuyện mất đi phong độ kỹ sĩ hoàng gia La Lan, ta nhìn những người này cũng không phải loại người không nói lý, hơn nữa thực lực sâu không thể dò, nếu như bọn họ đã đi đường vòng vậy thì chứng minh bọn họ chỉ đi ngang qua, nếu như đều đối đãi với người qua lại như gian tế mà nói, chúng ta sẽ chỉ tự tìm phiền toái, Hồ Lâm, ngươi hẳn là ngẫm lại, ngươi tại hoàng gia kỹ sĩ vệ đội có tư lịch nhiều hơn cả ta, nhưng thủy chung không lên chức là vì nguyên nhân gì, ta nói lại một lần nữa, lập tức trở lại cương vị của ngươi đi!
- Hai người các ngươi, ở đây nói thầm cái gì?

Lúc này, một vị quan quân có chòm râu rậm, mặc khôi giáp, sát khí nghiêm nghị, chậm rãi cưỡi ngựa đi qua, thấy hai người đang thì thầm nói chuyện, liền lên tiếng trách mắng.

Á Lỗ và Hồ Lâm vừa thấy vị quan quân râu rậm này, nhất thời biến sắc, đứng thẳng thân thể, vẻ mặt cung kính nói:

- Báo cáo A Xích thống lĩnh, thuộc hạ vừa mới chặn lại một nhóm bốn người muốn đi qua nơi này, để bọn họ đi đường vòng từ đường cái Đông Nam vào thành!
- A, Á Lỗ, bốn người có lai lịch gì, ngươi có thẩm hỏi?

Vị A Xích thống lĩnh là một người thận trọng, Á Lỗ là do hắn đề bạt nên, vì vậy nghe được nguyên do, sắc mặt dễ coi một chút.

Á Lỗ nói:

- Báo cáo thống lĩnh, là một nam ba nữ, nam tử trên dưới hai mươi tuổi, nữ tử đều che mặt, nhưng theo thuộc hạ nhìn thì bốn người này có lai lịch bất phàm, hơn nữa thực lực sâu không lường được, vì vậy đã giải thích cho bọn họ về chuyện đại hội vậy sẵn, khuyên bọn họ đi đường vòng, lai lịch cụ thể của bọn họ, thuộc hạ cũng không tầm hỏi!

A Xích thống lĩnh gật đầu, nói:

- Các ngươi tiếp tục dò xét ở đây đi, nếu có người có động cơ đáng ngờ, hoặc là hiện tượng người dự thi dám làm bừa, lập tức bắt lại bẩm báo với ta!
- Rồi!

Á Lỗ và Hồ Lâm hành lễ, lúc này A Xích thống lĩnh mới cưỡi ngựa vượt qua, chỉ là đi nửa đoạn, A Xích thống lĩnh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu ngựa lại nói:

- A Lỗ, ngươi miêu tả lại với ta về hình dạng đặc thù bốn người vừa rồi!

Á Lỗ nói:

- Một nam ba nữ này, ba vị nữ tử che mặt, không nhìn thấy rõ dung mạo, nhưng người thanh niên thuộc hạ có ấn tượng khá sâu, người này có tướng mạo anh tuấn, hấn mặt một bộ thanh sam, lưng khoác áo choàng long lân, cưỡi một con mã vương thú, bên hông còn đeo một thanh đoản côn có khóa!

Nghe đến đó, A Xích thống lĩnh đột nhiên cắt đứt hỏi:

- Người vừa nói, người này cưỡi một con mã vương thú, thắt lưng đeo đoản côn có khóa, lưng khoác áo choàng, người xác định là người này?

- Thuộc hạ hoàn toàn có thể xác định!

Về mặt Á Lỗ kiên định đáp.

- Bọn họ chạy đi đâu, có nói qua điều gì?

Á Lỗ có chút kỳ quái nhìn thần sắc A Xích thống lĩnh có chút kích động, liền đáp:

- Trong mấy người bọn họ, có một nữ tử tựa hồ rất muốn tham gia đại hội vây săn, bắt quá sau khi thuộc hạ giải thích, bọn họ đã bỏ qua dự định tham gia, nói chỉ là đi ngang qua nơi đây, không muốn nhiều chuyện, sau đó đi đường vòng, theo như thuộc hạ suy đoán, khả năng bọn họ sẽ vào thành ở tạm.

- Á Lỗ, người làm rất tốt!

A Xích thống lĩnh nói một câu, lập tức huy vũ roi ngựa, nhắm thẳng về phía Đông Nam chạy đi.

A Xích thống lĩnh đi rồi, Á Lỗ có chút không hiểu ra sao, Hồ Lâm bên cạnh có chút ước ao nói:

- Sợ rằng lần này đại nhân lại có thể lên chức rồi!

Chỉ là đột nhiên thấy ánh mắt sắc bén của Á Lỗ nhìn mình, Hồ Lâm mới nói:

- Ách, thuộc hạ lập tức trở lại cương vị.

- Thực náo nhiệt a, thế nào lại có nhiều người như vậy!

Đi trên đường cái, Mộng Ly thấy trên quan đạo có rất nhiều xe ngựa và người đi đường nối liền không dứt, thậm chí có chút chật chội, tựa hồ điểm phiên muối không được tham gia đại hội vây săn vừa rồi đã sớm bị nòng vút khỏi đầu.

Hiện tại hình như khuyết điểm của Mộng Ly lại bắt đầu quấy phá, tâm tình của nàng vô cùng thư sướng, bởi vì nhóm bốn người nàng đi trên đường cái, vô luận là đến đâu đều bị người chú mục quan sát thành tiêu điểm.

Vưu Kỳ vốn là một trong những thanh niên vội vã đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy vóc người căng tròn của Mộng Ly, còn có khuôn mặt mang khăn che, lộ vẻ mông lung mỹ lệ, tạo cảm giác mê hoặc cường liệt, làm cho người thanh niên này sớm trừng lớn con mắt rồi, không còn chú ý tới đường đi, cùng với những xe ngựa và các thanh niên khác cũng đang ngăn người, tạo thành tình trạng tắc đường xưa nay chưa từng có.

Thậm chí, có một số thanh niên cố gắng tiếp cận gần hơn, mong muốn có thể chiếm được vị trí tốt để ngắm nhìn mỹ nhân mà vùng tay.

Mà những người này càng náo nhiệt, Mộng Ly lại càng hài lòng.

Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly có bộ dạng hài lòng khi chế tạo hỗn loạn như vậy, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ, xem ra Long nữ tỷ tỷ này thực sự rất có tiềm chất phát triển theo phương hướng tiểu ma nữ e sợ thiên hạ không loạn.

Chỉ là đi thêm một đoạn, Vân Thiên Hà đột nhiên cảnh giác, có người đang theo dõi hẩn!

424. Chương 427: Bà Bà Thần Bí.

Mà những ngày gần đây, dựa theo truyền thống La Lan đế quốc, nơi này tổ chức một lần đại hội vây săn tương đối đặc thù, vì vậy quý tộc khắp La Lan đế quốc cùng với các thanh niên, đại thần, đều nườm nượp đổ về thành Tuyết Trúc.

Lúc mấy người Vân Thiên Hà vào thành, mới phát hiện đại hội vây sẵn rồi cuộc có bao nhiêu náo nhiệt, bao nhiêu rầm rộ, bởi vì lúc bọn họ tiến vào thành, tất cả các khách sạn trong thành đều đã chật ních, thậm chí là rất nhiều nhà dân có thể ở tạm cũng không còn nữa rồi.

Mà hiện tại vẫn còn có rất nhiều thanh niên đến tham gia đại hội, không sợ khí trời giá lạnh, ngay tại trong thành dựng trường bằng, giống như là xếp hàng, dọc theo đường cái lớn nhỏ trong thành đều có thể dễ dàng nhìn thấy hàng loạt dãy trường bằng lớn nhỏ các loại, có vẻ mười phần lộn xộn.

- Ghê tởm, đây là cái đại hội gì, bản tiểu thư khó có được dự định nghỉ ngơi một ngày đêm thật tốt, nhưng hiện tại bị cái đại hội ghê tởm này phá hủy rồi.

Tìm rất nhiều khách sạn, từ lâu, thậm chí là nhà dân, mấy người Vân Thiên Hà vòng vo suốt hai canh giờ cũng không tìm được địa phương nào có thể đặt chân, chỉ đành tiếp tục du dương trên đường, mà trong lòng Mộng Ly càng thêm bất mãn, thỉnh thoảng oán giận nói vài câu.

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng có chút bất đắc dĩ, tòa thành thị này thuộc về rất gần Hạ Lạp Tề Sơn, cũng là tòa thành thị cuối cùng trước khi tới Tuyết Phong Cương, Phong Nham Chủy, tiếp tục đi về phía trước sẽ có rất ít địa phương có người sinh sống, vì vậy bọn họ phải tiến hành tiếp viện, nghỉ ngơi và hồi phục nơi đây, thế nhưng đúng lúc gặp phải đại hội vây sẵn, điều này xác thực không phải là một chuyện nằm trong dự định của bọn họ. Kỳ thực cũng không phải là không nên ở chỗ này một ngày đêm, lấy tinh lực và thể lực của bốn người Vân Thiên Hà và Long nữ tỷ muội, còn có cước lực của Vôn Bôn và Phi Tuyết Mã, liên tục chạy bảy ngày đường cũng không có gì là quá sức, chỉ là một đường phong trần, dù sao cũng là ba nữ tử, chuyện vụn vặt tương đối nhiều, Vân Thiên Hà tự nhiên phải thông cảm chiếu cố các nàng hơn.

- Thiên Hà, không bằng chúng ta hóa trang một chút, cũng đi tham gia cái đại hội vây sẵn gì đó, ta mới nghe nói người tham gia đại hội vây sẵn được ưu tiên cung cấp chỗ ở tạm!

Đi trên đường, không biết Mộng Ly vĩnh tay nghe trộm được tin tức nho nhỏ này từ đâu, vì vậy lập tức đề nghị Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà nói:

- Những người một mực theo dõi giám thị chúng ta hẳn đều là quân nhân, hai năm trước ta cùng với hoàng tử La Lan quốc từng phát sinh xung đột, chỉ sợ bọn họ có người nhận ra ta, bắt quá những người này không đủ sức uy hiếp, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là được, về phần đại hội vây sẵn, nếu chúng ta bị người theo dõi, tham gia hay không tham gia cũng giống như nhau thôi!

Đang nói chuyện, khi mấy người Vân Thiên Hà đi qua một tòa nhà dân, lúc này trong tòa nhà dân đột nhiên có một vị lão phụ nhân đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, nhìn vào hắn nói:

- Người thanh niên, muốn chỗ ở tạm? Lão nhân còn có một gian nhà trống, có muốn hay không?

- Một gian?

Vân Thiên Hà đang muốn mở miệng, lúc này Mộng Ly lại đột nhiên nói:

- Tốt tốt, chúng ta đang muốn tìm địa phương ngủ trọ, cảm tạ bà bà rồi!

- Tiểu cô nương thực ngoan!

Lão phụ nhân nhìn bộ dáng nhu thuận đáng yêu của Mộng Ly, cười tủm tỉm nói.

Thấy Mộng Ly lúc này giả bộ dáng nhu thuận đáng yêu, cái trán Vân Thiên Hà không khỏi nổi hắc tuyến.

Hắn lập tức quan sát vị phụ nhân, thấy người này ăn mặc không giống như dân phụ bình thường, mơ hồ còn có một cỗ khí chất cao quý, thế nhưng thấy người này ở lại một tòa nhà rất bình thường, căn bản không thể nào phụ trợ ma luyện ra loại khí chất quý tộc như vậy, hơn nữa hắn nhìn ra được, lão phụ nhân này không luyện qua võ công, là một người rất bình thường, trong lòng Vân Thiên Hà thâm nghi hoặc.

Có thể nhìn thấu nghi vấn của Vân Thiên Hà, lão phụ nhân cười nói:

- Hài tử, lão thân cũng không phải là chủ nhân của tòa nhà này, chỉ bất quá cùng chủ nhân quen biết, tòa nhà này của hắn vẫn để trống, mà lần này tới đây lão thân cũng chỉ muốn quan sát biểu hiện của đám hài

tử trong đại hội vậy sẵn, chỉ là không ở hết, lão thân thấy các người đang tìm khách sạn ở tạm, vì vậy thử ra ngoài hỏi xem, người không cần phải suy nghĩ, cứ vào ở là được!

- Đúng vậy đúng vậy, tuy rằng chỉ có một gian, người nằm dưới đất ngủ là được rồi, bản tiểu thư và muội muội đều không ngại, người một đại nam nhân còn lo lắng cái gì, muội nói đúng không, muội muội!

Mộng Ly trừng con mắt nhìn Đường Linh Toa nói.

Đường Linh Toa gật đầu như gà mổ thóc, ánh mắt tầm hổ nhìn Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà thấy các nàng tựa hồ có bí mật nhỏ nào đó, cũng chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Lúc mấy người vào nhà, Mộng Ly liền kéo theo lão phụ nhân vào chủ ốc, Vân Thiên Hà thì dẫn ngựa tới hậu viện, quan sát xung quanh một chút, thấy không có chỗ nào khả nghi, liền đi theo vào chủ ốc.

Trong chủ ốc được quét dọn sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, bài biện tương đối cổ xưa, cũng rất giản đơn bình dị, tam nữ Mộng Ly ngồi trước bàn, lão phụ nhân bưng lên mấy chén trà sữa tỏa hơi nghi ngút triêu đãi, trên mặt nở nụ cười ôn hòa nói:

- Hải tử, các người muốn chút điểm trà sữa, lão thân giúp các người làm cơm!

- Bà bà, ta giúp người cùng làm!

Tầm Nguyệt thấy lão bà bà bận việc, trong lòng băn khoăn, vì vậy liền tới trợ giúp một tay.

- Muội muội, chúng ta đi thu dọn gian nhà ở đi!

Lúc Mộng Ly uống xong trà sữa, thông báo cho Đường Linh Toa một tiếng, hai người hội ý gật đầu, bí mật nho nhỏ đều không nói khỏi miệng.

Khi đứng dậy, Mộng Ly đột nhiên nhìn về phía Vân Thiên Hà nói:

- Người thành thật chờ chỗ này cho ta, chúng ta đi dọn dẹp phòng ở cho tốt, không được đi vào, nghe rõ hay chưa, nếu như là người dám nhìn lên, hừ hừ...

Mộng Ly hướng về phía Vân Thiên Hà ghéech cằm nhỏ thị uy, liền nhanh chóng lôi kéo Đường Linh Toa bước đi.

Vân Thiên Hà đối với bí mật nhỏ giữa Mộng Ly và Đường Linh Toa đã sớm nhìn rõ nhưng không quá chú tâm, lần trước thấy bọn họ xảy ra một ít biến hóa vi diệu, hẳn đã nghĩ có thể là Mộng Ly phụ trợ Đường Linh Toa luyện tập nâng cơ ngực (hải vĩ - đầu óc thẳng này đen tối quá), nếu như các nàng đã không muốn nói, Vân Thiên Hà tự nhiên không hỏi nhiều.

Hương vị của trà sữa rất không tồi, ngoại trừ có vị của trà và sữa, còn có một mùi vị nhàn nhạt của tỉnh thân thảo, lúc Vân Thiên Hà xuống xong, nhân rồi vô sự, thông báo Tầm Nguyệt một tiếng, liền ra khỏi nhà vào thành chuẩn bị đồ tiếp viện.

Mà lúc Vân Thiên Hà đi rồi, vị lão bà bà đang bận rộn công việc trong nhà bếp đột nhiên hỏi Tầm Nguyệt:

- Hải tử, ba người các người đều là thê tử của người thanh niên kia?

Khuôn mặt Tầm Nguyệt nhất thời đỏ lên, chần chờ một chút nói:

- Có một, ta và tỷ tỷ không phải!

Lão bà bà ngạc nhiên nói:

- Ta thấy các người thân mật khăng khít như vậy, thế nào lại chỉ có một, người cũng thích hẳn đúng hay không?

Tầm Nguyệt cúi đầu, đỏ mặt không nói lời nào.

Lão bà bà nhìn biểu tình Tầm Nguyệt, chỉ là cười cười, nói:

- Kỳ thực hẳn đã ngầm đồng ý người theo hẳn, làm sao trong lòng không nhận người, căn cứ vào cái nhìn của ta, hải tử này căn bản là một người mặt lạnh lòng nóng, cũng là một người yêu hận phân minh, thích

hoặc không thích liền dùng hành động để biểu đạt, không giống như các nam nhân bình thường khác thích đồ ngon đồ ngọt, ta nói đúng hay sai?

Tầm Nguyệt có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn lão phụ nhân, nói:

- Bà bà, người vì sao lại lý giải hần như vậy?

Lão bà bà cười nói:

- Người thanh niên này không giống người thường, để nhiều cô nương ngày nhớ đêm mong với hần như vậy, buồn bã thương tâm, lão thân thực sự hiếu kỳ, vì vậy đã quan sát hần một chút, ha ha!

- Bà bà, người theo dõi chúng ta?

Tầm Nguyệt cả kinh, thần sắc đề phòng, nói:

- Người tốt cuộc là ai, vì sao ngay cả ta cũng không cảm ứng được bất cứ khí tức gì của người, mà người lại chỉ là một lão bà bà rất bình thường?

- Hải tử, không cần khẩn trương, lão thân đối với các người cũng không có ác ý, về phần thân phận của ta, người cũng không cần phải suy đoán, đến lúc đó người tự nhiên sẽ biết, bất quá chuyện này, người cũng không nên nói cho người thanh niên kia!

Tầm Nguyệt cảm thụ được vị bà bà này xác thực không có ác ý, hơn nữa tâm linh cũng mở rộng đối với nàng, để nàng cảm thụ được một cỗ quan tâm ấm áp, liền buông nhẹ cảnh giác, nói:

- Bà bà, người vì sao hiện thân ở chỗ này?

Lão bà bà nói:

- Vốn ban đầu lão nhân muốn chờ hải tử này đi tìm ta, chỉ là đã xảy ra một ít biến cố, lão thân không đợi được hần tới tìm ta, vì vậy đã sớm tới Nguyệt Miếu Sơn, nghe được các người đã lên đường, cuối cùng đã lặng lẽ theo sau, ha ha!

Tầm Nguyệt trầm tư một chút, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói:

- Ta đã biết, người là...

Giữa lúc Tầm Nguyệt định nói ra, lão bà bà lại cắt đứt lời nàng, nói:

- Trong lòng người biết là được rồi, chúng ta cùng làm cơm thôi!

- Uhm!

Tầm Nguyệt gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục cùng với lão bà bà bận rộn nấu ăn.

Vân Thiên Hà vòng vo trong thành vài lần, phát hiện vẫn có vài ánh mắt đang giám thị hướng đi của chính mình như cũ, chỉ là những người này không áp dụng hành động gì, hần cũng lười không để ý đến.

Chọn mua vài thứ, thấy sắc trời đã âm đạm, Vân Thiên Hà chuẩn bị trở lại, lúc này, mấy đạo thân ảnh rất cuộc xuất hiện chặn giữa đường đi của hần.

Dưới sắc trời hôn ám, mấy đạo thân ảnh đột nhiên lao ra, đây là một lão đầu đáng vẻ có điểm hèn mọn, một vị trung niên nhân, một người thanh niên, ba người tạo thành một tổ hợp kỳ quái, bọn họ giống như là cột trụ, cứ như vậy lẳng lẳng đứng sừng sững trên đường cái.

Một trận gió lạnh thổi qua, quần áo tung bay, râu tóc lay động, mọi người xung quanh thấy tình thế không đúng, đều tránh qua một bên.

Ba người này hình thành một cỗ khí tràng kỳ dị, Vân Thiên Hà đi trên đường cũng không cảm ứng được thực lực của bọn họ, nếu như những người này đứng chắn giữa đường cái không phải nhằm vào hần, vậy không cần để ý tới là được. Khi Vân Thiên Hà bước qua, thấy bên cạnh trong làn gió thổi lạnh run, có một tiểu cô nương cầm theo rổ bán trứng gà, vì vậy liền bước tới hỏi:

- Tiểu cô nương, trứng gà bán thế nào?

- Mười phương tiền một quả, đại ca ca muốn mấy quả?

Tiểu cô nương thấy rốt cuộc đã có người đến mua trứng gà của nàng, trên mặt nở nụ cười mỉm ngọt ngào, hạnh phúc trả lời.

- Ta muốn mua hết, cả rổ cũng bán luôn cho ta đi!

Trên người Vân Thiên Hà không có tiền lẻ, vì vậy móc ra một khối ngân bính tử đưa cho tiểu cô nương, tiểu cô nương tính toán một chút, liền nói.

- A, đại ca ca, tổng cộng ba trăm phương tiền, ta không có nhiều tiền lẻ như vậy, bán cả rổ đi cũng không đủ, làm sao bây giờ?

- Không cần thôi lại, mau trở về nhà đi!

Vân Thiên Hà tiếp nhận rổ, thấy tiểu cô nương cầm ngân bính tử trong lòng bàn tay, cũng không chịu đi, vẫn nhìn hẩn, Vân Thiên Hà sờ sờ đầu nàng, nói:

- Về nhà đi, đây không phải là bố thí, chỗ tiền này coi như đặt trước, sau này có trứng gà cứ trực tiếp mang tới nhà vị lão bà bà trong ngõ bên kia là được, thẳng cho tới khi đủ số mới thôi, mau mau thu tiền vào đi, đừng cho người ta nhìn thấy!

Tiểu cô nương suy nghĩ một chút, lúc này mới gật đầu:

- Đại ca ca là người tốt!

Nói xong liền hoạt bát rời đi.

Bất quá vị tiểu cô nương kia vừa rời đi, liền có hai tên đại hán quần áo rách nát bám theo phía sau, Vân Thiên Hà lấy ra hai quả trứng gà, hung hăng ném vào hai tên đại hán này, hai tên đại hán trực tiếp ngã chổng vó, gào thảm không ngừng, dẫn tới mọi người xung quanh nhìn thấy cười vang, thuận tiện nhìn về phía ba người đứng giữa đường.

Mà ba người vẫn như khúc gỗ đứng giữa đường, cái trán nổi lên hắc tuyến, khóe miệng co giật.

425. Chương 428: La Lan Tam Kiệt

Hẩn đảo mắt nhìn thấy một vị đại thẩm đang bán đồ nướng, liền qua tới, cầm mấy quả trứng nói:

- Đại thẩm, ta dùng trứng gà đổi năm củ khoai nướng được không?

- Được!

Vị đại thẩm cười ha hả, nàng vừa thấy Vân Thiên Hà mua trứng gà của tiểu cô nương, hẩn người này tương đối tốt bụng, vì vậy rất sẵn khoái gói lại năm củ khoai nướng cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận khoai nướng, để vị đại thẩm kia dựa theo giá bán khoai của chính mình lấy trứng, vị đại thẩm này chỉ lấy năm quả trứng liền gật đầu, Vân Thiên Hà tiện tay cầm lấy năm quả trứng, kín đáo đưa cho vị đại thẩm kia, rồi để khoai nướng vào rổ, sau đó rời đi.

- Tiểu ca, người đây là...

Vị đại thẩm kia thấy Vân Thiên Hà dĩ nhiên đưa cho nàng mười quả trứng, nhất thời kinh hãi, đang muốn gọi trở lại, nhưng thấy Vân Thiên Hà đã bỏ đi rồi, không thể làm gì khác hơn là lẩm bẩm nói:

- Thực sự là người tốt, dùng phương thức này khiến cho mọi người không nghĩ hẩn bố thí!

Vân Thiên Hà dạo quanh phụ cận một vòng, chỉ thấy ba người kia vẫn tiếp tục giữ tư thế cũ, còn có biểu tình ngáp ngáp dài, trong lòng nghĩ buồn cười, lập tức hướng về phía một cụ ông bán hàng rong.

Trải qua hồi lâu đi qua đi lại như vậy, ba người đứng giữa đường kia, rốt cuộc người thanh niên không nhịn được nữa, thấp giọng nói:

- Ta nói, tên tiểu tử kia hình như không để ý chúng ta, chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục đứng giữa đường như khi diễn xiếc cho mọi người nhìn sao?

Trung niên nhân không khỏi thấp giọng mắng:

- La Lan tam kiệt tốt xấu cũng là nhân vật có danh tiếng, người ở đây ai thấy mà không đi vòng qua, chắc là tiểu tử kia sợ chúng ta rồi!

- Câm miệng, hai tên ngu xuẩn các ngươi, còn ngại mất mặt ít hay sao, tiểu tử kia biết rõ chúng ta tới là vì hắn, lại để chúng ta đứng ở chỗ này nửa ngày trời, nếu như chúng ta chủ động đi tới, chẳng phải là sẽ bị người chế nhạo hay sao?

Lão đầu hèn mọn nhíu mày, nhưng vẫn duy trì tư thế, thấp giọng quát.

- Nếu như hắn không đến, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng như khi diễn xiếc ở chỗ này?

Người thanh niên thầm nói.

- Sau này chuyện không có phong độ tốt nhất đừng tìm lão tử, bảo bối Nữ nhi của ta còn đang ở trong chốn chờ đây!

- Nhưng dù sao cũng phải tìm một lý do thích hợp, chẳng lẽ chủ động đi gây sự với tên tiểu tử này sao?

Lúc này, Vân Thiên Hà đã từ chỗ cụ ông kia dùng trứng gà đổi lấy một ít thứ lật vật, ba người thấy hắn an vị tại ven đường, sau đó lấy ra một củ khoai nướng, cứ như vậy thản nhiên tự đắc ăn ngon lành, còn thoải mái hơi, thiếu điều ăn đến ngien.

Ba người thấy một màn như vậy, khóe miệng giật giật liên hồi.

Lúc này, người thanh niên rốt cuộc không nhịn được nữa, vì vậy liền bước tới, đứng trước mặt Vân Thiên Hà quát:

- Tiểu tử, La Lan tam kiệt chúng ta thấy ngươi rất thuận mắt, muốn so với ngươi vài chiêu, ngươi cho La Lan tam kiệt chúng ta chỉ để trang trí thôi sao?

- Cái gì La Lan tam kiệt, ta ăn khoai nướng của ta, quản ngươi đánh rắm?

Vân Thiên Hà quét mắt nhìn người này, không phản ứng, tiếp tục ăn khoai nướng, bắt quả hương vị xác thực không tồi.

- Tốt, có dung khí!

Khóe mắt người thanh niên cũng giật giật, bắt đầu phun lửa, lần thứ hai bày tư thế, chỉ vào Vân Thiên Hà nói:

- Ngươi đã dám không coi La Lan tam kiệt chúng ta vào mắt, có gan chiến đấu với ta?

Vân Thiên Hà ăn khoai nướng, không liếc mắt nhìn người thanh niên này một lần, vừa ăn vừa nói:

- Uhm, vị đạo không tồi!

Bị làm lơ rồi!

- Tiểu tử, ngươi đây là tự rước lấy nhục!

Tâm hỏa của người thanh niên này đã bị kích lên, đã tới mức không nhịn được nữa, lúc này liền phóng xuất kinh khí, nắm tay xiết chặt, liền nhảy tới.

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn thế tiến công của người thanh niên này, cũng chỉ là mặt hàng Võ Sư cấp sáu, trong lòng thất vọng, hắn vốn tưởng rằng có nhân vật lợi hại nào đó tới tìm hắn, hắn có thể làm nóng người, kết quả là mấy tên ngu ngốc, lúc này tiện tay cầm lấy một quả trứng như thiểm điện nhắm vào bàn chân người thanh niên.

Rầm...

Người thanh niên vốn rất hùng hổ nhảy tới, kết quả phát hiện ra lòng bàn chân không biết đạp phải thứ gì đó, lúc này sắc mặt cứng đờ, thứ dưới chân làm thân thể hắn không ổn định, lao đảo một cái, liền té lộn trên mặt đất.

Lúc này, Vân Thiên Hà đã ăn xong khoai nướng, vỗ vỗ tay đứng dậy, nhìn cũng không thèm nhìn người thanh niên, cầm lấy vỏ trứng, chỉ thản nhiên nói:

- Sau này bước đi cẩn thận một chút, hoàn hảo đạp phải trứng gà, nếu như không cẩn thận bị thứ gì đó phá "trứng", vậy thì không tốt rồi.

Người thanh niên cảm giác dưới móng ẩm ướt, vươn tay sờ sờ, chỉ thấy bàn tay chính là lòng đỏ trứng gà, khuôn mặt nhất thời tái mét.

Đang muốn đứng dậy tiếp tục, nhưng hắn kinh hãi phát hiện, không biết đối phương sử dụng thủ pháp gì, hắn căn bản không thể đứng dậy nổi, chân hắn giống như bị đông cứng thành băng, không còn nghe điều khiển.

Đối phó với loại mặt hàng tam lưu như thế này, Vân Thiên Hà chỉ dồn một chút khôn tức vào trong trứng gà, khi người thanh niên kia đạp trúng quả trứng, khôn tức liền xâm nhập vào chân hắn đông cứng lại, nếu như muốn lấy mạng, vậy thì chỉ cần một quả trứng kia cũng đã đủ rồi.

Nhưng Vân Thiên Hà vẫn giữ lại tính mệnh người thanh niên này, hắn không muốn bị người nào đó coi như diễn xiếc, mục đích thử thực lực của hắn như thế nào.

Lúc bỏ đi, chỉ thấy trung niên nhân và lão giả cũng không nhận được nữa, cả hai nhảy tới, trung niên nhân nói:

- Tiểu tử, đã thương người rồi bỏ chạy sao?

- Đạp vỡ trứng của ta, ta còn chưa bắt hắn bồi thường đã coi như nể mặt rồi, hơn nữa, con mắt nào của người thấy ta đã thương hắn?

Vừa nói, Vân Thiên Hà liền nhìn xung quanh lớn tiếng nói:

- Mọi người đến phân xử, ai thấy ta đánh người?

Đại thẩm bán khoai nướng mở miệng đầu tiên:

- Hải tử này là người tốt, những kẻ này thế nào khi dễ người tốt, đây là thế đạo gì a?

Cụ ông bán hàng rong cũng nói:

- Báo quan, chúng ta giúp người thanh niên làm chứng, ba kẻ này vốn không phải người tốt!

Người qua đường cũng nói:

- Rõ ràng là cái tên kia đạp vỡ trứng của người ta, chính mình ngã lộn một bên, cứ nhiên bị cắn ngược một cái, thật vô sỉ.

- Đúng vậy, đúng vậy, lý do không biết xấu hổ như vậy cũng có thể lấy ra được, xem ra La Lan tam kiệt càng sống càng đốn mạt, đứng ở đây làm xấu hổ!

- Ai, các người chẳng lẽ còn không biết sao, bọn họ đâu là La Lan tam kiệt, rõ ràng là La Lan tam bao, ba tên chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, giả bộ thương thế, nhưng không biết là nùng bao (vô tích sự) trải qua một chuyện đại sự kinh thiên động địa, ha ha...

Trung niên nhân và lão giả nghe được lời nghị luận của mọi người xung quanh, hai khuôn mặt hết co giật lại hồng hồng rồi tím tái.

Vân Thiên Hà quét mắt nhìn hai người này, thản nhiên nói:

- Lần sau tìm người phiền phức, hay nhất là tìm một lý do tốt một chút, ta có nhiều người làm chứng như vậy, các người cố ý khơi mào một hồi sự cố, để quan phủ có thể chụp mũ lên đầu ta, thuận lý thành chương bắt người, do đó hoàn thành nhiệm vụ của các người. Ta coi các người chỉ là tay sai, hãy trở về nói cho chủ

tử các người, không nên khiêu khích sự nhẫn nại của ta, bằng không lần sau sẽ không phải chỉ võ trướng gà thôi đâu!

Nghe được thanh âm bằng lãnh tận xương tủy như vậy, hai người không khỏi co rụt thân thể, kẹp chặt hai chân, cứ như vậy nhìn Vân Thiên Hà trong tầm mắt hai người xa dần.

Chờ khi Vân Thiên Hà đi ra, lúc này hai người mới phát hiện ra người thanh niên đã hoạt động bình thường trở lại, lão đầu hèn mọn toát mồ hôi lạnh, nói:

- Lão tam, chúng ta nhanh chạy trốn thôi, nhiệm vụ này chúng ta không thể làm được, bằng không mạng nhỏ của chúng ta khó bảo toàn, tiểu tử này là một cao thủ, không phải chúng ta có thể chọc vào!

Trung niên nhân nói:

- Thế nhưng nếu chúng ta không tìm tiểu tử này gây phiền phức, thử thực lực của hắn, như vậy sẽ có người tới tìm chúng ta gây phiền phức, làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao, chạy trốn a!

Lão đầu hèn mọn nói xong, dưới chân lập tức cuộn cuộn lao đi, trung niên nhân cũng sốt, liếc mắt nhìn người thanh niên, cũng chạy theo.

Ngay lúc La Lan tam kiệt bỏ chạy, tại lầu hai một tửu lâu gần đó, một phiến cửa sổ đóng lại.

Một vị lão giả mặc quần áo trắng, tướng mạo có chút uy nghiêm, ngồi bên cạnh bàn, nhả mỳ lại, nói:

- Là ai tìm ba tên phế vật ngu xuẩn này?

- Vương gia, ba người này vốn là kẻ trộm bị bắt được tại đại hội vây săn, kết quả vừa lúc gặp được thái tử điện hạ từ khu vực săn bắn trở về, tâm tình của thái tử lúc đó tựa hồ không tốt, liền phái ba người này đi thử tên tiểu tử vừa mới vào thành!

- Người thanh niên này đã đắc tội với thái tử khi nào?

Lão giả hỏi.

- Theo thuộc hạ được biết, hình như hai năm trước, lần đó thái tử điện hạ tới Đại Đường Quốc mang theo một vị quận chúa Đại Đường trở về, quận chúa Đại Đường đã bị một tên tiểu tử cướp mất, từ sau chuyện đó, thái tử điện hạ vẫn coi như sỉ nhục rất lớn, hai năm nay tâm tình phi thường táo bạo, thường xuyên phát tiết trên bức họa người thanh niên này, mà hiện tại nghe có người hồi báo phát hiện hành tung của hắn, vì vậy thái tử phi thường giận dữ, quyết định trả thù, trước tiên muốn thử thực lực của tiểu tử kia, sau đó mới mời cao thủ xuất thủ, một kích tất sát!

- Thái tử là một người khôn khéo, thế nào lại làm ra sai lầm ấu trĩ tới như vậy, nếu như hắn muốn trả thù, hà tất phải dùng loại thủ đoạn thấp kém như thế này, chẳng phải là đả thảo kinh xà hay sao?

Trong đôi mắt của lão giả mang theo một tia đùa giỡn, nói:

- Xem ra cừu hận có thể làm cho một người mất đi lý trí, năm đó sự kiện hắn vẫn vẫn vương kia, bị người thanh niên này phá hỏng, hơn nữa trong nước còn có người trợ giúp, để uy vọng của hắn tại thủ đô La Lan giảm đi, hoàng thượng đối với chuyện hắn lợi dụng Anh Duẫn tồn tại sự bất mãn, theo như bản vương nhìn, hắn sẽ không vì một nữ nhân hận người thanh niên hai năm, sợ rằng đối với chuyện bị cướp đoạt vẫn canh cánh trong lòng.

- Vương gia, nếu như thái tử ghi hận đối với người này như vậy, muốn giết thật nhanh, thậm chí mất đi lý trí bình thường, như vậy tại sao chúng ta không lợi dụng cơ hội này để đánh một ván, có thể làm cho vương tử điện hạ lại một lần nữa đoạt lại vị trí thái tử!

- Nhất lao vĩnh dật là hay nhất!

Lão giả đột nhiên thấp giọng trầm trầm.

- Chỉ là Vương gia, Anh Duẩn quận chúa từ lần kia trở về, hình như vẫn nhắc tới người này, bình thường hay dờ ra trước bức họa người này, tâm sự nặng nề, cứ thế sinh bệnh hai năm vẫn không thấy kang phục, hôm nay tiểu tử kia đột nhiên xuất hiện nơi đây, không bằng...

- Không cần phải nói, chuyện người thanh niên này xuất hiện trong thành trăm triệu lần không được để Duẩn nhi biết, lần này hoàng thượng đã vì Duẩn nhi kén phò mã trong cuộc vây săn, chuyện liên quan tới hạnh phúc cả đời Duẩn nhi, không thể phức tạp!

- Rồi!

Trong phòng yên tĩnh lại, lão giả gõ gõ mặt bàn, lại thấp giọng lầm bầm:

- Năm đó người thanh niên này bắt Duẩn nhi làm tù binh, cũng đã bắt trái tim của nó làm tù binh. Chuyện vừa rồi, bản vương cũng nhìn ra được người thanh niên này như thế nào, là người rất thông minh cẩn thận, hơn nữa thực lực khó dò, xác thực là một nhân tài hiếm có, chỉ là...

Dứt lời, lão giả thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc...

426. Chương 429: Thứ Tập

- Thiên Hà, người mua những thứ này làm gì?

- Không có gì, tiện đường thấy liền mua, những quả trứng gà này thì, được rồi, chúng ta có thể làm lương khô trên đường!

- Vậy vật phẩm trang sức nho nhỏ này là làm cái gì?

Tầm Nguyệt nhìn vật phẩm trang sức, lông mi nháy nháy nhìn hẩn hổi.

- Nếu như nàng thích vậy thì chọn mấy thứ đi, đây hình như đều là vật phẩm trang sức nữ hài tử đeo!

Tầm Nguyệt vừa nghe, trong ánh mắt hiện lên một tia rục rịch, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, lập tức nhìn trúng một chiếc kẹp tóc, còn có một chiếc trâm, cầm lấy, chăm chú nắm chặt trong tay, giống như là chiếm được bảo bối thần kỳ nào đó, trên mặt cũng nở nụ cười vô cùng hài lòng.

Vốn ban đầu Vân Thiên Hà mua mấy thứ này cũng là vô tâm, bất quá lại nhìn thấy biểu tình hài lòng của Tầm Nguyệt hiện tại, chỉ thấy vị lão bà bà kia cười tủm tỉm nhìn hẩn, hơi lúng túng sờ sờ mũi, nói:

- Chúng ta đi ăn cơm, không cần chờ Mộng Ly và Linh Toa nữa, ta vừa mới mua khoai nướng, nàng ăn trước một củ xem sao, đang nóng, hương vị rất không tồi!

Tầm Nguyệt tiếp nhận một củ khoai, tại lúc ăn, nàng chỉ cúi đầu, cầm củ khoai vẫn còn tỏa hơi nóng tinh, miệng nhỏ tinh tế thưởng thức, tựa hồ đã quên trên bàn còn có cơm nước, nụ cười trên khóe miệng càng thêm xán lạn, để nàng giống như một đóa hoa xuân kiều mị tỏa hương bốn phía.

Lão bà bà nhìn thấy một màn này, chỉ mỉm cười, thuận tiện gấp vài món ăn vào bát Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà cũng không khách sáo, sau khi nói tạ ơn, liền cầm bát lên bắt đầu bữa cơm.

Mãi cho tới khi Vân Thiên Hà ăn xong bữa cơm, Tầm Nguyệt vẫn còn đang cầm khoai nướng thưởng thức, lão bà bà đột nhiên cười nói với Tầm Nguyệt:

- Nếu không thừa lúc còn nóng ăn nhanh, lạnh rồi có thể không ăn được nữa!

Lời này một ngữ hai nghĩa, Tầm Nguyệt tựa hồ hội ý, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, cấp tốc ăn hết củ khoai trong tay, cũng không dám nhìn Vân Thiên Hà, bắt tay vào thu dọn bát đĩa.

- Hài tử, người không ăn chút cơm nào sao, chỉ ăn một củ khoai nướng, sẽ đói bụng đó!

Lão bà bà lại nhắc nhở Tầm Nguyệt một câu, khuôn mặt Tầm Nguyệt càng đỏ hơn, lập tức cầm lấy bát đĩa chạy ra khỏi phòng bếp.

Mà lúc này, Mộng Ly trong phòng sát vách, khuôn mặt cũng hồng hồng, sắp chảy nước ra tới nơi, nhưng ngoài miệng lại phần nộ lắm bầm nói:

- Tên ghê tởm, lại hại muối muối động tình rồi, xem ta một hồi nữa thu thập hần như thế nào!

Tại lúc Vân Thiên Hà ăn cơm xong, lão bà bà châm đèn trong phòng.

Lão bà bà vốn định nói chuyện với Vân Thiên Hà, nhưng vừa quay đầu lại liền thấy cửa phòng bị mở ra, thấy Mộng Ly trốn mất hất hàm, hùng hổ đi vào, trực tiếp tới trước mặt Vân Thiên Hà, hung hăng trừng mắt nhìn hần nói:

- Tiểu tử, ngươi vừa mới làm gì muối muối?

Vân Thiên Hà có chút không hiểu ra sao, một ngón tay chỉ khoai nướng trên bàn, nói:

- Ta mua khoai nướng, bây giờ còn nóng, nàng có muốn ăn một chút hay không, vị đạo không tồi, Tầm Nguyệt đã ăn xong rồi!

Ánh mắt Mộng Ly bị Vân Thiên Hà dẫn tới mặt bàn, nàng thấy trên bàn còn có một ít vật phẩm trang sức nho nhỏ, cầm lên nhìn một chút, quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Những thứ này là ngươi mua cho muối muối?

- Nếu như nàng thích, cũng có thể chọn vài món, dù sao đi nữa cũng còn nhiều, Linh Toa cũng có phần!

Vân Thiên Hà cười ha hả giả ngu nói.

- Tên ghê tởm, ngươi...

Mộng Ly đang muốn phát tác, đột nhiên lại nói:

- Ngươi, ngươi vừa nói cái gì, cũng có phần của ta?

Dứt lời, Mộng Ly tựa hồ bị thành công dời đi lực chú ý, liền chọn trên bàn vài món trang sức khác nhau.

- Uhm, cái này đẹp, cái kia cũng không tồi, Linh Toa muối muối mang hợp nhất...

Vân Thiên Hà thấy lực chú ý của Mộng Ly đã bị chuyển dời sang vật phẩm trang sức rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, vừa lúc đụng phải Đường Linh Toa, thấy Đường Linh Toa giống như một mỹ nhân vừa tắm xong, kiều diễm ướt át, chóp mũi còn có mồ hôi hột, hỏi:

- Thiên Hà, huynh đi đâu?

- A, Linh Toa, cơm nước vẫn để trên bàn cho nàng, còn có khoai nướng ta mua cộng thêm một ít vật phẩm trang sức, nàng đi chọn vài món đi, ta có chút việc cần ta ngoài một chút!

Nói xong liền cấp tốc rời đi.

Sau đó, Đường Linh Toa vào cửa, chợt nghe Mộng Ly kêu lên:

- Tên ghê tởm, muốn dùng mấy thứ này để lấy lòng bản tiểu thư, không có cửa đâu, đêm nay đừng nghĩ tiến vào phòng ngủ chúng ta, hừ...Oa, Linh Toa, muối qua đây, giúp ta nhìn xem vòng đeo tay này thế nào, ta nghĩ rất thích hợp, nha, muối đừng có cố ăn khoai nướng a, chờ cho ta một chút...

Vân Thiên Hà ở bên ngoài chuẩn bị cho ngựa ăn, nghe nói như thế không thốt được lời nào.

Nữ nhân!

Lắc đầu, đi cho ngựa ăn.

Đi tới hậu viện, thuận lợi lấy nửa túi ngũ cốc vừa mới mua được từ bên ngoài, cấp một tấm ván gỗ, đổ ngũ cốc lên tấm ván gỗ, để Vân Bôn và Phi Tuyết Mã ăn, Vân Thiên Hà còn lấy một thùng nước, ra cửa, đến giếng nước bên cạnh múc nước.

Mang thùng nước múc nước đổ đầy thùng, khi mới chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên thấy trong mặt nước có in hình một cái bóng, ngay sau đó trong lòng Vân Thiên Hà cảm ứng được dị thường, liền cảnh giác.

Tốc độ hiện lên của cái bóng kia cực nhanh, Vân Thiên Hà bất động thanh sắc, coi như không có chuyện gì phát sinh, xách thùng nước trở lại chuồng ngựa cho ngựa uống nước, lại tiếp tục xách thùng tới giếng nước bên cạnh.

Lúc này đây, hắn mới khom người hạ thắt lưng định đổ nước vào trong thùng, bỗng nhiên cảm giác được một tia hàn quang lao vút về phía hắn, Vân Thiên Hà sớm có phòng bị, xoay người một cái liền né tránh được.

Ong ong!

Chỉ thấy một mũi tên giống như thiểm điện bắt tới, cắm sâu vào cái giá giếng nước, xuyên thấu qua giàn khoan, mũi tên cắm vào ba tắc, còn đang rung động bần bật.

Vèo!

Lúc Vân Thiên Hà tránh thoát được mũi tên, lúc này bên cạnh lại có một mũi tên nhọn như tạt điện bắn tới, lần này Vân Thiên Hà không để ý tới mũi tên, mà cấp tốc cảm ứng khí tức, tập trung vào một người trốn trong góc tối, trong ánh mắt hiện lên một tia hàn quang băng lãnh.

Khi mũi tên kia phóng tới nơi, Vân Thiên Hà nhanh tay lẹ mắt, mặt hơi nghiêng, cấp tốc vươn hai ngón tay, kẹp lấy thân mũi tên, sau đó chuyển một vòng, vận ám kinh, hướng về phía góc tối bí mật phản xạ trở lại.

- A...

Tốc độ mũi tên phản xạ ngược lại so với thoát ra từ dây cung vừa rồi còn nhanh hơn nhiều, không tới thời gian một lần hô hấp, người trong góc tối bí mật tựa hồ không kịp né tránh, chợt nghe tiếng rên ngã xuống đất vang lên.

Vèo vèo vèo...

Bất quá chỉ trong một lần hô hấp, khi Vân Thiên Hà giải quyết xong kẻ nấp tại góc tối bí mật, lúc này vừa lúc vang lên tiếng xé gió từ bốn phương tám hướng, liên tiếp xuất hiện mũi tên giống như mưa rơi, bay nhanh dày đặc chum thẳng về phía trung tâm Vân Thiên Hà.

Trong những mũi tên này có ẩn chứa kinh lực mười phần sắc bén, còn mang theo một cỗ khí lực xuyên thấu cực mạnh, tuy rằng không thể mang tới cho Vân Thiên Hà thương tổn trí mệnh, thế nhưng nhiều mũi tên đồng thời bắn tới như vậy, cho dù là cao thủ cường thịnh hơn nữa cũng không cảm thấy dễ chịu.

Trong mắt Vân Thiên Hà chợt hiện hàn quang, hắn cảm ứng được khí tức từ bốn phương tám hướng, có chỉ ít năm mươi người mai phục khắp các vị trí góc nhà khác nhau cùng bắn tên về phía hắn.

Bất quá trong lòng Vân Thiên Hà lưu ý nhất chính là hai cỗ khí tức nội liễm tại phương vị chính nam, hầu như không thể tra xét ra người. Hai người này mới là cao thủ chân chính, những kẻ bắn tên mặc dù có thực lực không tồi, nhưng tối đa cũng chỉ là Võ Sư cấp chín, cùng với ít ỏi mấy người Tiên Thiên Võ Sư, hắn ngược lại không để trong lòng.

Thời điểm mũi tên như mưa rơi bắn tới, tuy rằng hiện tại Vân Thiên Hà không mặc áo choàng long lân, thế nhưng thân hình hắn cũng không động, lúc này quang mang Khôn Nguyệt Bích tỏa sáng không gì sánh được, một cỗ khôn tức từ trong kinh lạc cơ thể Vân Thiên Hà tiến vào Khôn Nguyệt Bích, Khôn Nguyệt Bích rất nhanh hình thành một tầng quang mang trong suốt bảo hộ quanh thân thể Vân Thiên Hà.

Đình đình đình...

Khi mũi tên bắn tới gần Vân Thiên Hà không tới ba trượng, đột nhiên phát sinh thanh âm giống như va chạm vào sắt thép thanh thúy chói tai, những mũi tên này còn chưa chạm tới góc áo Vân Thiên Hà đã rơi hết xuống.

- Chuyện gì xảy ra, tiểu tử này xử dụng yêu pháp gì?

Lúc này, những cung thủ thấy chính mình dồn kinh lực bắn tên dĩ nhiên không tổn thương được một cọng lông của đối phương, đều kinh hãi không ngớt, đôi mắt thiếu chút nữa lồi ra, biểu tình không thể tin tưởng được.

- Giết hần, trên người tên tiểu tử này nhất định có bảo vật thần kỳ nào đó!

Lúc này, đột nhiên vang lên một thanh âm tham lam, tại lúc mưa tên qua đi, đám cung thủ lại bắt đầu lấy tên định bắn đợt tên mới, đồng thời hai cổ khí tức cao thủ kia cũng lấy tốc độ nhanh nhất ập về phía Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà chỉ đứng yên một chỗ bất động, duy trì tầng bảo hộ do Khôn Nguyệt Bích phát ra, nếu như trước đó hần phóng lực lượng Khôn Nguyệt Bích sẽ tiêu hao rất nhiều khôn tức, nhưng hiện khôn tức trong cơ thể Vân Thiên Hà đã đạt tới mức cuộn cuộn không dừng, tiêu hao chút điểm khôn tức này đối với hần mà nói, căn bản là chín trâu mất một sợi lông!

Đình đình đình.

Lại một đợt mưa tên mới bắt tới, so với một màn trước đó hoàn toàn giống nhau, vẫn không chạm được vào góc áo của Vân Thiên Hà những mũi tên này đã rơi xuống, mà lúc này hai cổ khí tức kia đã tiếp cận Vân Thiên Hà tầm hơn chục bước.

Lúc này, Vân Thiên Hà mạnh mẽ mở mắt, trong mắt bùng lên một đạo quang mang, hần tại nháy mắt khi hai cổ khí tức cường đại hơn hần so với những khí tức xung quanh tập trung lại, thân thể hần đột nhiên động rồi.

Như quỷ mị, lại như một cơn gió nhẹ thổi qua.

Tại lúc đám cung tiễn thủ tiếp tục kéo cung bắn ra đợt tên thứ ba, bọn họ bỗng nhiên phát hiện, mục tiêu vừa tập trung đã biến mất không còn bóng dáng.

Một hơi thở dốc tiếp theo, Vân Thiên Hà tại lúc hai đạo thân ảnh mang theo hai cổ khí tức thủy và hỏa tương giao ập về phía hần, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười trêu tức.

Một người có ý cảnh võ đạo mệnh mông như sóng biển cuộn trào, đạt tới Tông Sư trung kỳ, một người có ý cảnh võ đạo liệt diễm bùng cháy mãnh liệt, Đại Tông Sư hậu kỳ, cũng không đạt tới đỉnh bắt đầu thoái luyện thánh thể, ý cảnh võ đạo như vậy đối với hần mà nói không tạo thành bất luận đả kích trí mạng nào.

Trong lòng cấp tốc phán đoán ra thực lực của hai người này, ngay sau đó, tại lúc hai người tiếp cận chỉ còn năm bước, Vân Thiên Hà phát ra một cổ ý cảnh tinh hàn, hô ứng với tinh thần xán lạn trong tinh không, phô thiên cái địa ập tới bao vây hai người vào bên trong.

- Ý cảnh khôn hàn thật mạnh!

Hai vị cao thủ cấp bậc Tông Sư đột nhiên cảm giác được ý cảnh võ đạo của chính mình gặp phải một ý cảnh tinh hàn cực đồ ập tới đẩy bật ngược lại, lại cảm ứng được trong đó ẩn chứa ý chí vô cùng cường đại, sắc mặt rốt cuộc đại biến:

- Cường giả Đại Tông Sư đỉnh phong!

Chỉ là khi bọn họ ý thức được chính mình đã đụng phải một khối thiết bản mà thực lực hiện tại của bọn họ không thể nào lay động được, cổ thần hồn ý chí tinh hàn kia đã sớm tập trung bao vây chặt chẽ, đồng thời theo đó là một cổ lực lượng khôn hàn phảng phát giống như do thiên địa tụ tập lại, mang theo ý chí đóng băng tất cả, dồn dập mạnh mẽ lao về phía bọn họ.

427. Chương 430: Cái Gọi Là Đại Nghĩa

Giữa hai người, có một lão giả cảm thấy thế tiến công cường đại như vậy đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của bọn họ, bọn họ cũng thầm khiếp sợ tiểu tử tuổi còn trẻ trước mắt lại sở hữu thực lực cường hần tới như vậy.

Tại lúc cổ lực lượng giống như lực lượng cả thiên địa ngưng tụ lại mang tới ám bách khôn hàn, để bọn họ như bị tiến vào thế giới đóng băng, bắt buộc phải liên thủ chống đối.

Ầm...

Tại lúc lực lượng thủy và hỏa mới ngưng kết thành một đạo phòng tuyến, cổ lực lượng không tức tỉnh hàn kia liền giống như đạn pháo bắn ra khỏi nòng như thiểm điện nặng nề oanh kích vào lực phòng ngự của hai người, phát sinh thanh âm chấn động vang vọng thiên địa.

Vân Thiên Hà thấy hai người liên thủ để chặn lại sáu đạo khôn ẩn hấn cấp tốc ngưng tụ vừa rồi, trong lòng cười nhạt, thể tiến công vẫn như cũ không giảm, cấp tốc lần thứ hai ngưng kết ra mười đạo khôn ẩn, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai, mang theo ý chí đóng băng thôn phệ tất cả, lại một lần nữa oanh kích về phía hai người.

Ầm ầm...

Lúc này đây, dưới thể công kích cường đại, phòng tuyến ngưng tụ từ thủy và hỏa rốt cuộc đã xuất hiện vết rách, hai người phun ra một ngụm máu tươi.

Vị lão giả tu vi thâm hậu hơn một chút mười phần giáo hoạt, hấn thấy cổ lực lượng cường đại phóng tới đã không thể chống lại, lúc này thân thể đột nhiên co rút, cấp tốc trốn ra phía sau người đồng bọn, để vị đồng bọn này thay hấn chống đỡ trùng kích mạnh mẽ của cổ lực lượng kia.

- Người, đề tiện...

Vị đồng bọn này đột nhiên ý thức được lão giả giáo hoạt đã dùng hấn như khiên chắn đỡ đòn, hấn theo bản năng giật dử quay đầu trừng mắt nhìn lão giả.

Thể nhưng thân thể của Vân Thiên Hà đã giống như quỷ mị tới gần, hấn còn không kịp chống đối lực lượng cường đại mang tính hủy diệt trực tiếp đánh trúng ngực, thân thể giống như điều đứt dây, nặng nề bay ra ngoài, va sập một khu nhà dân bên cạnh, liền không còn tiếng động nào phát ra.

Vị lão giả trốn phía sau cũng không may mắn thoát khỏi toàn bộ ảnh hưởng, chịu thể trùng kích của người đồng bọn phía trước, thân thể cũng lão đảo lui lại mấy trượng mới quỳ xuống đất dừng lại, nhưng mặt đất trước mặt hấn đã bị kéo dài thành một khe rãnh thật sâu.

Lão giả tuy rằng đề tiện giáo hoạt, thể nhưng phần lớn lực công kích đã do tên quỷ không may kia chống đối hộ hấn, hấn mặc dù bị trọng thương, thể nhưng coi như giữ lại được tính mệnh.

- Bắn tên, bắn chết hấn cho ta!

Lúc này, tại phụ cận đột nhiên tiếng rống to hơn, nhưng ngữ khí lại có chút lo nghĩ và sợ hãi.

Vèo vèo vèo...

Mũi tên giống như thiểm điện bắn về phía Vân Thiên Hà, sát khí trong lòng Vân Thiên Hà đã bùng phát, hấn cảm ứng phương vị thanh âm phát ra, thân thể lại một lần nữa giống như làn gió thổi, cấp tốc biến mất tại chỗ.

Khi những mũi tên vèo vèo bắt qua đi, chỉ là bắt tới một chỗ đất trong, cắm cùng một chỗ, chụm lại thành một đồng.

Vân Thiên Hà hướng về phía thanh âm phát ra, người nọ cảm giác được chính mình bị một cỗ ý chí băng hàn đóng băng tập trung lại, thân thể như hãm sâu vào hầm băng, theo bản năng kêu to:

- Đại bá phụ, cứu ta...

Thể nhưng hô lớn, công kích sợ hãi trong lòng hấn hồi lâu vẫn chưa thấy tới.

Vị lão giả kia thụ thương không nhẹ, hấn biết không kịp khôi phục lại thương thể, chỉ nuốt vào một viên dược hoàn, nhưng chợt nghe được tiếng kêu cứu, trong lòng quỳnh lên, liền lập tức hướng về phía phát ra âm thanh đánh móc gáy.

Thể nhưng tại lúc lão giả chuẩn bị đánh móc gáy, hấn bỗng nhiên cảm giác được cỗ sát khí băng lãnh đằng trước, trong nháy mắt quay lại tập trung vào chính mình, lúc này trợn tròn mắt:

- Không tốt, trúng kế rồi!

Điều này giống như một pháo hôi chuẩn bị nhảy vào bể, nguyên bản Vân Thiên Hà muốn nhanh chóng giải quyết cao thủ cấp Tông Sư có điểm uy hiếp này trước, chỉ cần giải quyết được người này, những kẻ còn lại bất quá là chút gà đất chó sớm, không đủ nhét kê răng cho hắn.

Lợi dụng sự an nguy của kẻ phát ra thanh âm thành công thu hút sự chú ý của lão đầu này, Vân Thiên Hà quay ngược lại, trực tiếp đâm nát một mặt tường, khiến cho bức tường sụp đổ hàng loạt.

Nương theo cổ phản lực này, thân thể giống như đạn pháo, ý cảnh của Vân Thiên Hà tập trung vào lão giả, phóng xuất ra thần hồn ý chí tập kích.

Lão giả cảm thụ được cổ ý cảnh tinh hàn kia, để thân thể hắn như bị ràng buộc, có cảm giác không lựa lựa được thoát, nhưng thời điểm còn sống, thân thể hắn theo bản năng hành động, cấp tốc làm ra phòng bị.

Nhưng thân thể hắn đã bị cổ ý chí tinh hàn đông cứng, quyền ý của Vân Thiên Hà cũng ngay theo sau áp tới, song quyền lão giả nắm lại, muốn ngăn cản.

Phá Thiên quyền thức vốn bá đạo, cộng thêm cảnh giới võ đạo của Vân Thiên Hà hiện tại, người có cảnh giới thấp hơn hắn làm sao có thể chống đối lại!

Phá Thiên Nhất Quyền giống như một cự chùy kinh thiên, mang theo một cỗ trùng kích hồn hậu, nặng nề kích vào ngực lão giả, lão giả cảm giác toàn thân cứng ngắc, giống như bị đóng băng, kinh lực hộ thể của hắn chỉ nổi lên được một chút tác dụng phòng vệ vô cùng nhỏ bé, Vân Thiên Hà đánh một quyền trực tiếp nghiền nát hộ thể của hắn, lại tiếp tục đánh thêm một quyền như thiểm điện, không cần nghi ngờ chính là tiếng chuông đòi mạng, ầm ầm vang vọng trong lòng ngực.

Ầm...

Cảm giác nội tạng trong cơ thể đã hoàn toàn bị chấn nát, huyết quản bị một cỗ khôn tức đóng băng lại, cũng bị cỗ khôn tức cuồng bạo này tàn phá khắp nơi, muốn bạo tạc xông ra ngoài cơ thể, trong miệng lão giả điên cuồng phun ra máu tươi, tại lúc bị đánh bay đi, tính mệnh đã kết thúc.

Giải quyết xong hai cao thủ Tông Sư, ánh mắt Vân Thiên Hà lạnh lẽo đảo qua, trong lòng đám cung tiễn thủ xung quanh lúc này sợ hãi tới cực điểm, lập tức ném vũ khí lại tranh nhau chạy trốn.

Mà trong đại quân đang chạy trốn, Vân Thiên Hà đã phát hiện ra người vừa mới ra lệnh trước đó, thấy người này tựa như chó nhà có tang, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh không rõ hàm nghĩa, thân thể như chim yến, nhẹ nhàng nhảy tới.

- Anh hùng, không nên...

Người này tại lúc Vân Thiên Hà nhảy tới, khí cơ tập trung, sợ đến mức chân tay mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, dập đầu như già gạo.

Vân Thiên Hà nắm tóc người này, kéo mặt lên nhìn, chỉ thấy đây là một khuôn mặt rất xa lạ, tuổi tác tương đối trẻ, coi như một khuôn mặt anh tuấn. Vân Thiên Hà hoàn toàn không có bất cứ ấn tượng gì với hắn.

Nhưng nếu như người này đã muốn ám sát hắn, không phải là bị người sai phái, vậy thì chắc chắn có động cơ khác, vì vậy lạnh lùng hỏi:

- Ai sai phái ngươi?

Thùng thùng...

Ngay lúc Vân Thiên Hà hỏi người thanh niên này, đột nhiên trong thành vang lên tiếng động rất ầm ĩ, Vân Thiên Hà rất nhanh cảm ứng được không ít vệ binh đều cấp tốc chạy về phía mình, khóe miệng nở một nụ cười nhạt:

- Xem ra không cần ngươi cung khai rồi, ta đã biết là người nào!

- Anh hùng, ngươi buông tha ta đi, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự!

Người thanh niên tiếp tục cầu xin.

- Không hỏi ai sai sử người, cũng không có nghĩa là không hỏi mục đích cuối cùng của người là gì, muốn sống, thành thật trả lời!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói một câu, quay đầu nhìn sang những đóm lửa sáng cấp tốc tới gần, dần dần hình thành thể bao vây xung quanh.

- Bọn họ muốn giết hoàng thượng, giá họa cho người, để thiên...

Người thanh niên chỉ nói nửa câu, đột nhiên trong miệng phun máu đen, tiếp sau đó là sắc mặt tím tái, chớp mắt đã khí tuyệt nhân vong, xem ra đã sớm ăn độc được, nhưng chính bản thân hẳn lại không biết.

- Thủ đoạn thực đủ độc!

Vân Thiên Hà ném thi thể người nọ, nhìn về phía những đoàn ánh sáng xa xa, tiếng vó ngựa vang lên càng lúc càng gần, xung quanh đã có những vệ binh mặc áo giáp vây quanh, tình thế này rất nhanh đã chấn kinh bình dân bách tính, tất cả đều nhanh chóng sợ tán khỏi nơi này, theo sát đó là một đội nhân mã đã xuất hiện đầu đường.

Chỉ thấy dẫn đầu là một người thanh niên mặc đồ tang màu trắng, con mắt sưng đỏ, trong ánh mắt mang theo một cỗ cừu hận ngập trời, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói với một lão giả tinh khí thần nội liễm, thần tình lặng lẽ, con mắt khép hờ bên cạnh.

- Chủ mưu chính là hắn, phụ hoàng chính là những người này giết chết, thỉnh thiên sứ chủ trì công đạo cho ta!

Vị lão giả nghe xong, con mắt bỗng nhiên mở to, tinh quang trong mắt bắn ra, chỉ nhàn nhạt liếc mắt quét qua Vân Thiên Hà, nói:

- Người chính là người đã giết chết hoàng đế La La quốc?

Vân Thiên Hà nhìn ra thực lực của lão giả này, tinh như nước mùa thu, nhưng động như núi lửa, chính là một cao thủ thực lực đạt tới Vô Thánh thánh cảnh, ý cảnh của hắn giống như vô số đạo liệt hỏa, trong lúc nói chuyện, để Vân Thiên Hà có cảm giác như bản thân chìm trong biển lửa thiêu đốt.

Bất quá những người này cũng không hành động biểu diễn một cách chuyên nghiệp, lưu ý tới mấy người mặc hắc bào ẩn nấp tại bóng tối phía sau, hắn không nhìn ra thực lực của bất cứ người nào, Vân Thiên Hà cười lạnh, nói:

- Hí kịch vụng về như vậy, phối hợp biểu diễn một cách nát vụn như vậy, thông qua một cái cố vớ vẩn để đường hoàng tới đối phó ta, các người muốn chủ trì công đạo cho một tên súc sinh giết cha oán vị?

Dứt lời, Vân Thiên Hà nghiêm nghị không sợ hãi lão đầu đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn mình, lại nói:

- Không cần ở trước mặt ta che giấu diện mục và sắc mặt chân thực, chỉ là một La Lan hoàng đế nhỏ nhoi, chỉ sợ các người còn chưa để vào mắt. Tìm một cái chết tới vậy tới đối phó ta, cái gì là đại nghĩa, các người căn bản không cần thiết tốn công, muốn giết ta, cần gì phải diễn một màn hí kịch nhằm chán như vậy?

- Câm miệng!

Tựa hồ bị nói trúng yếu hại, thái tử La Lan có điểm chột dạ, trầm giọng hét lớn một câu, quay sang biện hộ:

- Thiên sứ các hạ, thỉnh không nên tin tưởng lời nói của tên cầu tặc này, người này phải giết, thỉnh thiên sứ chủ trì công đạo cho ta!

- Ha ha...

Vân Thiên Hà cười nhạt, nhìn khuôn mặt quen thuộc này, lãnh đạm nói:

- Hô Duyên Trường Không, nghĩ không ra người cư nhiên trở nên ngu xuẩn như vậy, thành một quân cờ phế vật, phần quyết đoán và cơ trí năm xưa của người chạy đi đâu rồi, phần anh khí bừng bừng năm xưa đi đâu rồi, bất quá người không đáng để ta thương hại, đến lúc này, người chỉ là một quân cờ phế vật đáng vị vứt đi mà thôi!

Lão giả nghe xong lời này, đột nhiên ha ha cười nói:

- Tiểu tử, ngươi quả nhiên giáo hoạt như trong báo cáo lại, tâm tư tinh tế đáng sợ, ngươi nói không sai, cái vớ nát vụn như vậy, lão phu tự nhiên coi thường dùng đến, bất quá quân cờ này đã cho chúng ta một lý do thoái thác đại nghĩa, biết thời biết thế, ai cũng không chê ít, mà ngươi, cũng bất quá cùng với hần làm quân cờ mà thôi, người trong thiên hạ rất dễ lừa dối, ngươi cho rằng người trong thiên hạ sẽ tin tưởng ngươi hay là tin tưởng chúng ta, chờ sau này bọn chúng trở thành anh linh có lẽ sẽ tin tưởng ngươi đúng!

- Thiên sứ các hạ, ngươi...

Hô Duyên Trường Không nghe xong lời này, đột nhiên không thể tin tưởng được quay sang nhìn lão giả bên cạnh:

- Nguyên lai các ngươi hợp tác cùng với hần rồi?

Lão giả quay sang nói:

- Đúng vậy, tiểu tử, ngươi đã vô dụng rồi, sau này trở thành một hoàng tử thanh nhàn, có thể sống lâu hơn một vài ngày, ha ha...

- Không có khả năng, điều này không có khả năng...

Hô Diên Trường Không bị đả kích nặng nề, thất thanh rống to hơn:

- Điều này không có khả năng, hần hiện tại đã thất thế, trong tay không có binh quyền, các ngươi vì sao lại hợp tác với hần, vì sao?

- Bởi vì ngươi quá non, thiếu mạnh mẽ, một điểm vấp vấp nho nhỏ đã bị kích động, loại sắt rỉ như ngươi, chúng ta còn có thể dùng làm gì?

Lão giả không chút lưu tình, mạnh mẽ đả kích Hô Duyên Trường Không, nói:

- Ngươi hỏi thủ hạ của ngươi một chút, còn có ai thuần phục ngươi?

Hô Duyên Trường Không quay sang trừng mắt nhìn những thuộc hạ vốn giúp đỡ chính mình, chỉ thấy nhân thần những người này nhìn hần vô cùng đăm đăm, không còn vẻ kính nể trước kia.

Điều này không cần nghi ngờ chính là một kích nặng nề vào linh hồn hần, để tìm gan Hô Duyên Trường Không triệt để lạnh lẽo.

Nghĩ không ra kết quả cuối cùng, chính mình giết chết phụ hoàng lại làm áo mới cho người khác, hần hận, hình như không người nào đáng trách, chính là do hần đã dẫn sói vào nhà, hần đau, lúc này hần nghĩ chính mình giống như một tên ngốc, bị lừa dối thương tích đầy mình.

Cuối cùng, Hô Duyên Trường Không đã không thể nào tiếp thu được loại sự tình này, hần rốt cuộc đã tan vỡ, đôi mắt của hần huyết hồng, muốn bóp chết lão đầu trước mắt này, thế nhưng tay hần còn chưa tới trước mặt đối phương, hần mới phát hiện, một thanh lợi kiếm đã đâm xuyên qua lồng ngực hần...

Người xuống tay kia chính là một tên thủ hạ mà thường ngày hần tín nhiệm nhất, Hô Duyên Trường Không không cam lòng ngã xuống, trong tay vẫn gắt gao nắm chặt một mảnh góc áo của lão giả trước mặt...

428. Chương 431: Huyền Cương Chân Tàm Ti

Chính như lời nói của lão đầu có thực lực Võ Thánh kia, nếu như một điểm vấp vấp cũng không thể nào chịu đựng được, ngay cả điểm ẩn nhẫn tối thiểu cũng không làm được, bị vứt bỏ là kết quả hần chắc chắn phải nhận.

Kỳ thực nói trắng ra, thực lực của Hô Duyên Trường Không không đủ mạnh, hần thiếu thông minh, vì vậy hần bị coi như quân cờ vứt đi.

Nhanh chóng nhìn liếc mắt những kẻ mặc hắc bào phía sau, Vân Thiên Hà biết những người này tuy rằng tìm một cái cớ rất ấu trĩ, thế nhưng dù sao đối với bọn họ mà nói vẫn có một chút lợi nhất định.

Chụp một cái mũ can thiệp vào cuộc tranh đoạt của hoàng thất cho Vân Thiên Hà, dùng một chút khôi lỗi để che giấu mục đích chân thực của chính mình, mà mục đích cuối cùng, chính là lợi dụng tay người khác để giết hần, phòng ngừa rắc rối sau này.

Mà khôi lỗi bị lợi dụng này, chính là thái tử La Lan quốc Hô Duyên Trường Không, còn có những người khác chiếm được cái lợi làm việc vì đại nghĩa, mà những người thần bí trước mắt này, chỉ cần giơ cao cái cờ hiệu lợi người kia, tiến hành một hồi tru sát dư nghiệt, sau đó bỏ tầng áo khoác bên ngoài ẩn dấu thế gian, thiên hạ ai biết được phía sau chuyện này như thế nào, làm sao biết được có cái bóng của bọn họ, mà lúc giết chết hần, người đứng ra vẽ nên bức họa này, tự nhiên chính là người nắm giữ quân cờ đằng sau.

Thủ đoạn như vậy, tựa hồ có chút tương tự với năm xưa hần thành lập Tập Dũng Bang biến thành áo khoác ngoài bảo vệ, thế nhưng bọn họ lại càng thêm độc ác âm ngoan, quân cờ mà bọn họ đã lợi dụng qua, khi không còn giá trị lợi dụng, bọn họ đều coi như con kiến tiêu diệt không nương tay, Hô Duyên Trường Không chính là một ví dụ tốt nhất.

Đây là một thế lực cực kỳ âm hiểm và đáng sợ. Trong lòng Vân Thiên Hà hoài nghi đến Thiên Tháp, tựa hồ tại giờ khắc này, hoài nghi trong lòng hần bị chính hần phủ định rồi.

Mà điều này làm cho Vân Thiên Hà liên tưởng tới một bóng ma càng sâu hơn, bóng ma so với Thiên Tháp càng thêm thần bí đáng sợ, hay là, Thiên Tháp cũng chỉ là một khôi lỗi mà bóng ma đằng sau khi bày ra ngoài mà thôi.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà đột nhiên không nhịn được phá lên cười.

- Tiểu tử, chết tới nơi rồi còn cười được?

Lão giả nhìn Vân Thiên Hà tùy ý cười to, khóe miệng hơi co giật, sau đó lại nhìn về phía Hô Duyên Trường Không đang nắm góc áo của chính mình, hướng về phía mấy người mặc hắc bào xua xua tay.

Khuôn mặt mấy người mặc hắc bào kia không có bất cứ biểu hiện nào, hầu như là lặng yên không một tiếng động, giống như những quỷ mị lướt qua trong màn đêm đen, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Vân Thiên Hà, không lưu lại một chút động tĩnh và hình bóng nào.

- Di hình hoán ảnh?

Vân Thiên Hà ngừng cười, thần sắc đột nhiên trở nên ngưng trọng, thực lực bày ra trong nháy mắt của những người mặc hắc bào này, tuy rằng chỉ là Đại Tông Sư hậu kỳ, thế nhưng tốc độ của bọn họ đã phát huy được tới cực hạn, hơn nữa một loại cảm giác vô cùng quen thuộc, tại giờ khắc này bao phủ trong lòng Vân Thiên Hà.

Những người mặc hắc bào che đầy diện mạo này đều là sát thủ vô cùng cường đại.

Vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây, lại đột nhiên biến mất, bọn họ làm cái gì?

Nhưng mà ý niệm này cũng chỉ vền vẹn lóe lên trong đầu Vân Thiên Hà mà thôi, những người này đã bày ra bố cục muốn giết hần, chỉ trong thời gian vài lần hô hấp, lúc này lão giả nhe răng cười, lớn tiếng hạ đặt mệnh lệnh:

- Ta lấy danh nghĩa của đại hoàng tử La Lan quốc, đối với Hô Duyên Trường Không và dư đảng thực hiện việc ám sát phụ hoàng oán vị, thực thi hành động tiêu diệt tru sát, giết!

Ra lệnh một tiếng, vài người đã sớm cải trang thành thủ vệ, phân biệt chia thành bốn góc, áp dụng thế vây quanh đối với Vân Thiên Hà, cũng phóng ra sát khí được huấn luyện rất bài bản sâu trong xương cốt.

- Lão giả kia, ngươi khinh thường ta sao, phát bốn Đại Tông Sư tới đối phó ta, nếu muốn giết ta, hà tất phải lãng phí thời gian, lãng phí tài nguyên, chính ngươi tự mình động thủ, chẳng phải là sáng khoái?

Vân Thiên Hà nhìn ra bốn người này có thực lực Đại Tông Sư, chỉ là cười lạnh một tiếng, dư quang khóe mắt nhìn quét qua xu thế vây kín của bốn người này, thân thể giống như chim yến, hơi chút đập nhẹ, nhảy lên trên đỉnh một nóc nhà.

- Muốn chạy trốn?

Lão giả cười lạnh một tiếng, đột nhiên hét lớn:

- Kết trận!

Chỉ thấy bốn cao thủ Đại Tông Sư tuân mệnh, đột nhiên thay đổi phương vị bao vây, thân pháp cực nhanh nhảy tới bốn phương vị khác nhau xung quanh Vân Thiên Hà, tuy rằng không tiếp tục tiếp cận hắn, thế nhưng thủy chung giữ khoảng cách khoảng hai mươi bước lấy hắn làm trung tâm.

Những người này phối hợp mười phần ăn ý, bọn họ giống như một chỉnh thể, như là một hình bốn phương di động, khi Vân Thiên Hà nhảy sang một tòa nhà khác, bọn họ thủy chung duy trì một thể trận kỳ quái như vậy, vẫn bao vây hắn tại chính giữa. Vân Thiên Hà liên tiếp nhảy sang các tòa nhà khác nhau, thế nhưng hắn phát hiện thủy chung không thể nào thoát được khỏi vòng vây của bốn người này.

Xem ra, những người này đều là đối thủ rất khó coi, trách không được vị lão đầu này lại không lo ngại gì như vậy.

Chỉ là những người này chỉ dừng lại tại thể trận vây công, nhất thời Vân Thiên Hà không nhìn ra được bọn họ muốn đùa giỡn trò gì. Khi nhìn quét qua bốn người, phát hiện ra phía dưới khu nhà có một ngõ nhỏ, lúc này, trong lòng khẽ động, làm bộ muốn dẫn bốn người tiến vào.

Mà đúng lúc này, bốn người kia tựa hồ phát hiện ra ý đồ của Vân Thiên Hà, bọn họ không chờ Vân Thiên Hà nhảy vào ngõ nhỏ, lập tức từ trong lòng lấy ra một thứ gì đó hình đoản côn rất nhỏ, tiện tay bắn ra.

Chỉ nghe tiếng xé gió vang lên, một sợi tơ màu trắng, từ hai chiếc đoản côn như tạt điện bắn ra, quấn chặt lẫn nhau, bọn họ tại hình bình hành bao vây Vân Thiên Hà chính giữa đột nhiên di động xen kẽ nhau, mang theo tiếng chấn động quái dị.

- Muốn trói ta thành bánh tét sao?

Vân Thiên Hà nhìn thấy bốn sợi tơ màu trắng từ bốn chiếc đoản côn hầu như mắt thường không nhìn ra, bọn họ trông trống rỗng ngang mà tối, mười phần quỷ dị, Vân Thiên Hà không dám sơ ý.

Ngay khi sợi tơ tiếp cận hắn, hắn cảm giác thấy có chấn động ong ong truyền tới, một sợi đến từ đỉnh đầu, một sợi bắn ngang, hắn cũng không hạ người xuống, mà trực tiếp thân thể ổn định dán sát vào nóc nhà, liền cảm giác được một cỗ phong mang sắc bén từ đỉnh chóp mũi của hắn xẹt qua, chặt đứt một chút tóc và quần áo, thậm chí ống khói bên cạnh hắn cũng giống như đậu hũ bị dao nhọn cắt qua, đứt thành hai đoạn, chậm rãi đổ xuống phía dưới.

- Sợi tơ thực sắc bén!

Nhìn thấy mảnh quần áo bị cắt đứt, còn có mấy sợi tóc của chính mình phiêu đảng rơi xuống, tiếp tục nhìn vết cắt tại ống khói bằng phẳng không gì sánh được, trong lòng Vân Thiên Hà cả kinh. Lấy thực lực của bốn cao thủ Đại Tông Sư, cộng thêm sợi tơ sắc bén như thần binh, cho dù không cắt hắn thành mười tám khối, nhưng nếu như bị chút quấn lại, muốn giãy thoát, chỉ sợ phải lột một tầng da, cái giá phải trả cực lớn.

Bốn người di động bình hành, thủy chung hai người cố định trong một phạm vi nhất định vây hắn tại trung tâm, muốn dùng sợi tơ tạo thành ràng buộc đối với hắn.

Mặc dù không nói là thiên la địa võng, thế nhưng hai sợi tơ giăng khắp nơi như vậy, lại có thể tạo thành rào chắn bó buộc phương hướng trước sau, thủy chung vây hắn tại trung tâm, để hắn không tìm được điểm đột phá, hơn nữa bốn vị cao thủ Đại Tông Sư phối hợp, quả nhiên vô cùng lợi hại.

Vân Thiên Hà thử từ hai phương vị muốn làm xáo trộn tiết tấu kết võng của bốn người này, thế nhưng hắn mới di động, bốn người này cũng đồng thời di động, nếu hắn thả người đột phá, hai sợi tơ như lưới sao sắc bén hướng về phía hắn lao tới vây chặt, mười phần khó chơi.

Dưới tình huống như vậy, Vân Thiên Hà có chút không thể thích ứng được với tiết tấu phương thức chiến đấu này, lần qua lần lại, có vẻ rất chật vật.

Nhưng dù đối thủ có lợi hại khó chơi hơn nữa thì cũng phải giải quyết, không thể có chút sơ sẩy, bằng không chỉ còn con đường chết.

Mà không thể thay đổi, vậy chỉ có thể thích ứng với tiết tấu chiến đấu như thế này, để từ đó tìm kiếm một đường sinh cơ.

Xem ra, những người này đã tiến hành nghiên cứu khá sâu đối với hắc, muốn dùng loại phương pháp này để ép chết hắc!

Mà cuộc chiến đấu này vẫn tiếp tục giằng co hồi lâu...

...

Cùng lúc đó, trong nhà dân.

Vẻ mặt Tầm Nguyệt khấn trương, nắm chặt đôi tay nhỏ bé, thỉnh thoảng nhìn về phía Mộng Ly, mà vành mắt của Đường Linh Toa đã đỏ hồng, cắn chặt răng, cũng nhìn Mộng Ly.

Mộng Ly ở phía sau, còn đang ăn khoai nướng, đôi môi căng tròn đỏ mọng mân mê, tinh tế thưởng thức, khuôn mặt tinh tế nồn nà kia không có bất cứ biểu tình gì, còn vừa ăn vừa hàm hồ lầm bầm nói:

- Khoai nướng này ăn ngon thật!

- Tỷ tỷ, lúc này là lúc nào rồi, tỷ còn có tâm tình ăn uống!

- Gấp cái gì, tuy rằng sợi tơ bốn người sử dụng là Huyền Cương Chân Tầm Ti, chỉ bất quá là lấy hai sợi từ rễ Phục Long Huyền Cương Vồng mà thôi, tuy rằng sẽ làm cho cái tên kia chịu chút mệt nho nhỏ, nhưng tên kia rất thông minh, đồ chơi này còn chưa thể lấy được tính mệnh hắc, để hắc cùng với mấy người kia vui đùa, cũng là một loại tôi luyện rất tốt!

- Lớn lên trong tôi luyện, dần dần cường đại, điều này không sai, thế nhưng vạn nhất lão đầu kia đánh lén, hơn nữa chúng ta còn phải cẩn thận chú ý tới mấy sát thủ thực lực rất mạnh kia, nếu là...

Lão bà bà tĩnh tọa bên cạnh, thấy bộ dáng nồn nóng sốt ruột của Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, mang theo nụ cười ôn hòa ấm áp, thoải mái nói:

- Nàng nói không sai, cường giả phải trưởng thành trong chiến đấu mới là cường đại chân chính, nếu như mọi chuyện đều cần tới các người xuất thủ tương trợ, vạn nhất có một ngày các người không ở bên cạnh hắc, hắc gặp phải địch nhân càng mạnh hơn, vậy thì sẽ biến thành nhược điểm trí mạng!

Thanh âm của lão bà bà tựa hồ mang theo lực lượng nào đó có thể xoa dịu tinh thần. Tầm Nguyệt nghe xong lời này, rất nhanh liền bình tĩnh lại, từ lúc nàng suy đoán ra thân phận của lão bà bà này, cũng đã biết được lão bà bà này tại thời điểm Vân Thiên Hà gặp nguy hiểm, tuyệt đối không ngồi yên làm ngơ.

Đường Linh Toa cũng bị ảnh hưởng, tâm tình bình phục lại, đột nhiên nhìn lão bà bà hỏi:

- Những người này rốt cuộc là ai, lão bà bà nhất định biết?

Nghe vậy, lão bà bà nhìn bộ dáng chăm chú của Đường Linh Toa, hơi sửng sốt, lập tức cười cười nói:

- Nguyên lai, lão thân nhìn lầm rồi, trí tuệ của tiểu cô nương cũng không thấp nha!

- Bà bà, từ lúc bắt đầu nhìn thấy bà bà ta đã nghĩ người không giống bình thường, chỉ là bà bà đối với chúng ta rất tốt, vì vậy ta cũng không muốn hoài nghi nhiều, bất quá phạm là những việc có liên quan tới an nguy của Thiên Hà, ta nhất định phải biết rõ ràng, bà bà hãy nói cho ta biết đi, sau này chúng ta cũng có chuẩn bị tốt!

Lão bà bà nhìn Đường Linh Toa, cũng không trả lời vấn đề này, chỉ nói:

- Hải tử, người có phải đang tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh?

Lúc này, rốt cuộc đến lượt Mộng Ly giật mình rồi, nàng liền ngừng ăn khoai nướng trong tay, quay sang nói:

- Bà bà làm thế nào thấy được Linh Toa muội muội tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh, đây là môn công phu đã thất truyền hơn một nghìn năm trên phiên đại lục rộng lớn này rồi!

Mà kể tiếp, lời nói của lão bà bà càng làm cho Mộng Ly và Tầm Nguyệt giật mình.

Lão bà bà nói:

- Huyền Nữ Thiên Kinh là một bộ phận bị vứt bỏ do các người tìm được tại một góc bí mật nhất trong Thiên Bảo Khố Thiên Môn, là một tàn trang bị người ta tùy ý vứt một góc, bởi vì văn tự cổ đại trong đó, trên khắp đại lục, không người nào có thể hiểu được!

429. Chương 432: Tàn Trang Thứ Ba Của Huyền Nữ Thiên Kinh

Lão bà bà cười nói:

- Các người không cần phải kinh ngạc, lão thân đã từng một lần tới Thiên Môn điều tra, cũng trong lúc vô tình phát hiện qua phiến tàn trang này, chỉ là thời điểm lão thân còn trẻ, đã học tập cổ văn từ một vị Linh Tri Man Tộc, cũng đã tiếp xúc với một bộ phận văn tự cổ đại trong Huyền Nữ Thiên Kinh, nhưng lúc đó hành sự vội vội vàng vàng, chỉ nhìn qua vài lần đại khái, nhưng một bộ phận cơ bản trong đó, lão thân đã nghiên cứu khá nhiều, cũng từ đó có chút linh ngộ, vì vậy lần đầu tiên nhìn thấy tiểu cô nương này, trong lòng liền phán đoán, mà vừa rồi hỏi các người, đã có được đáp án chính xác!

- Thực sự là một bà bà giáo hoạt!

Mộng Ly vừa nghe, không khỏi tức giận thốt một câu, nhìn sang Tầm Nguyệt, nói:

- Bất quá chuyện Linh Toa muội muội tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh, tốt nhất đừng nên cho cái tên kia biết, bởi vì công pháp này không được đầy đủ, chỉ có hai phiến tàn trang, chúng ta phải tìm được hai phiến tàn trang khác mới nói Linh Toa muội muội học cho hần biết, bằng không gia hỏa kia lại muốn hung hăng với ta!

- Nguyên lai tỷ tỷ người cũng sợ hần hung hăng nha!

Tầm Nguyệt đột nhiên bật cười.

Mộng Ly phát hiện mình buột miệng, đôi mắt hạnh hung hăng trừng mắt nhìn Tầm Nguyệt, nhưng trên khuôn mặt kiều mị đã nhiều hơn hai rặng mây hồng.

Lúc này, lão bà bà thu lại nụ cười, cũng nhìn Mộng Ly nói:

- Hải tử, Huyền Nữ Thiên Kinh này không được trọn vẹn đầy đủ, người cũng dám để cho Linh Toa cô nương tu luyện, vạn nhất xuất hiện sai lầm, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Dứt lời, lão bà bà đột nhiên giống như làm ảo thuật, trong tay xuất hiện một tảng đá mười phần cổ phác, đưa cho Mộng Ly.

Mộng Ly nghi hoặc tiếp cận, chỉ thấy trên mặt tảng đá có một ít ký hiệu tối nghĩa, bất quá nàng vừa nhìn, con mắt liền trừng lớn, không thể tin tưởng nói:

- Thế nào, thế nào bà bà cũng có một phiến tàn trang, đây chính là phiến tàn trang thứ ba của Huyền Nữ Thiên Kinh a!

- Phiến tàn trang này là do lão thân lúc còn trẻ được một vị lão Linh Tri Man tộc tặng cho, hần từng nghiên cứu phiến tàn trang này hơn mười năm, cũng đã cho ra một kết luận, hoàn chỉnh của nó phải là một hình tròn, sau đó bị vỡ thành bốn miếng, đây chỉ là một trong bốn miếng. Lão Linh Tri cũng đã cảnh báo ta, công pháp ghi chép trong phiến tàn trang này, tuy rằng là một bộ công pháp thượng cổ rất thần kỳ, thế nhưng còn chưa trọn vẹn, không thích hợp để tu luyện, phải tập hợp được đủ bốn phiến, sau từ phiến đầu tiên bắt đầu mới có thể tu luyện, vì vậy lão thân có được phiến tàn trang này đã rất lâu, chỉ tại thời điểm gặp bình cảnh từ trong đó tìm hiểu một ít thâm ảo ứng dụng, đối ứng với công pháp của chính mình, hình thành nên phong cách riêng của chính mình, từ đó mới đạt tới cảnh giới như ngày hôm nay!

Nghe xong những lời này, Mộng Ly nói:

- Thế nhưng bà bà vì sao lại tặng nó cho chúng ta?

Lão bà bà vừa cười vừa nói:

- Ta cùng với hải tử Linh Toa coi như có duyên, hơn nữa từ sau khi lão thân hình thành được hệ thống công pháp riêng biệt, phiến tàn trang này đã không còn bao nhiêu tác dụng nữa rồi, nếu như Linh Toa cô nương

đã tu luyện, vậy thì tặng cho các người là được, hưởng hồ thời điểm nha đầu Tầm Nguyệt đưa Ngả Khả Phạm Ny trở lại Nguyệt Miếu Sơn, không phải là từ chỗ Nguyệt Tông lấy phiến tàn trang thứ hai hay sao?

Mộng Ly vừa nghe lời này, con mắt nhất thời sáng ngời, nói:

- Hảo bà bà, hiện tại chúng ta đã thu thập được phiến thứ ba rồi, vậy người cũng biết tung tính phiến thứ tư?

Lão bà bà lắc đầu nói:

- Tuy rằng lão thân biết được Nguyệt Tông có một phiến, năm đó lão thân cũng từng mượn Thương Nguyệt để tham ngộ một thời gian, mà phiến tại Thiên Môn, kỳ thực ban đầu là do Nhật Tông giữ, bất quá sau đó Nhật Tông bị phân liệt, bị người khác đánh cắp, sau đó tự nhiên rơi vào trong tay Thiên Môn, về phần phiến thứ tư, lão thân cũng đã từng tốn công điều tra qua, nhưng không có được bất cứ đầu mối nào!

Nghe xong lời này, tâm trạng tam nữ vốn có chút hưng phấn, nhất thời liền trầm xuống.

Mộng Ly nổi giận nói:

- Bộ công pháp này, tại Di Sinh Giới cũng lừng lẫy đại danh, nhưng không ai có thể tu luyện viên mãn, sau đó thất lạc tới thế giới này. Kỳ thực vẫn có người đang tìm kiếm, lần đó ta phát hiện được phiến tàn trang tại bảo khố Thiên Môn, ta vốn cũng không dự định để Linh Toa muội muội tu luyện, thế nhưng sau khi xem xong phần cơ sở, ta phát hiện ra yêu cầu của bộ công pháp này cư nhiên hoàn toàn phù hợp với Linh Toa muội muội, ta nghĩ đây có lẽ là cơ duyên, vì vậy đã để cho muội muội tu luyện, sau đó tiểu Phạm Ny tại thời điểm Linh Toa muội muội tu luyện cũng nhìn ra được mảnh khóa, cũng đã từng cảnh cáo chúng ta y hệt, bất quá sau nàng lại nói cho ta biết, Nguyệt Tông có phiến tàn trang thứ hai, phiến tàn trang thứ ba nằm trong tay một người quen tại Nam vực, vì vậy thời điểm Thiên Hà bế quan, ta đã để muội muội đi Nguyệt Tông lấy về phiến thứ hai, dự định theo Thiên Hà tới Nam vực, thuận tiện tìm kiếm phiến thứ ba, nhưng không nghĩ tới người quen trong miệng tiểu Phạm Ny, cư nhiên chính là Hoa Tổ Nhan người. Hừ, người cư nhiên dám chiếm tiện nghi của hai tỷ muội chúng ta, để chúng ta gọi người là bà bà lâu như vậy.

Lão bà bà cười cười nói:

- Nha đầu, người vẫn miệng lưỡi như trước đây, thích chiếm tiện nghi ngoài miệng, nếu như không giấu được các người, vậy các người muốn xưng hô ta thế nào cũng được!

- Thế nhưng bà bà, người vẫn chưa nói cho ta đáp án mà ta biết, những người bên ngoài, rốt cuộc là ai?

Đường Linh Toa biết công pháp nàng đang tu luyện không trọn vẹn, cũng dự định muốn lén gạt Vân Thiên Hà, bất quá hiện tại Vân Thiên Hà đang gặp phải phiền toái lớn, nàng không hy vọng chính mình là đối tượng phải bảo hộ.

Thần sắc của Hoa Tổ Nhan bắt đầu nghiêm túc, nhìn Đường Linh Toa nói:

- Nha đầu, việc này ta nói cho người, nhưng người nhìn vạn lần đừng nói cho hài tử kia. Lấy tính tình thích chủ động mọi việc của hần, ta rất lo lắng hần sẽ sớm hơn một chút tự rước cho mình một ít địch nhân vượt quá năng lực hiện tại, ta nghĩ các người hần đều là hài tử thông minh, biết nặng nhẹ!

Tam nữ gạt đầu, lúc này Hoa Tổ Nhan mới ngưng trọng nói:

- Kỳ thực những người này bất quá chỉ là thế lực thành viên bên ngoài của Thiên U Âm Điện, các người cũng đã kiến thức được thực lực của bọn họ rồi, có thể nghĩ Thiên U Âm Điện là loại thế lực như thế nào, ngay cả tông môn siêu cấp Nguyệt Tông và Nhật Tông từ xưa cũng phải kiêng kỵ ba phần, vì vậy trước khi hài tử đó đủ cường đại, tốt nhất không nên nói cho hần biết chuyện này!

Mộng Ly bình tĩnh nói:

- Trách không được, nguyên lai đám chết tiệt này còn chưa từ bỏ ý định, dĩ nhiên còn ở lại thế giới này, muốn diệt tuyệt một giọt huyết mạch cuối cùng của Vân Ly thị!

Tầm Nguyệt suy nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đối với Thiên Thập này, người thấy thế nào?

Hoa Tổ Nhan nói:

- Thiên Tháp bất quá chỉ là một phần bày ra ngoài ánh sáng của Thiên U Âm Điện mà thôi, từ khi bọn họ thành lập tới nay, vẫn luôn lấy mở miệng giữ gìn thiên hạ đại nghĩa, thương nghị vì thương sinh, cùng với cân đối pháp võ, xác thực đã tạo được uy tín tương đối cao. Đồng thời bọn họ còn thông qua Thiên Tháp thánh hội mỗi năm mười năm một lần, đã đưa ảnh hưởng của mình rộng rãi khắp thiên hạ, khống chế đại bộ phận thế lực tông môn và nhân vật trong yếu trong các quốc gia, tất cả đều hiệu lực vì bọn họ, nhưng mục đích cuối cùng là cái gì, chúng ta cũng không biết!

Mộng Ly nói:

- Vì vậy bọn họ muốn tiêu diệt sạch sẽ huyết mạch Vân Ly thị, thậm chí tại thời kỳ thượng cổ đã ra tay với ba chủng tộc trung thành nhất với Vân Ly thị là Cổ Vu tộc, Man tộc và Linh tộc. Nhưng vì sao bọn họ muốn làm như vậy, nói kỳ thị chủng tộc, ta nghĩ không có khả năng, cho dù tại Di Sinh Giới bách tộc san sát, cường giả như mây cũng không có người nào dám kỳ thị chủng tộc nha?

- Rất nhiều chuyện, kỳ thực đều có nguyên nhân của nó, cũng giống như chuyện Vân Ly Huyền Thiên bị giết, bọn họ hẳn không phải chủ yếu vì chuyện các người sau khi trốn tới thế giới này, được Vân Ly Huyền Thiên cứu nên mới giết chết Vân Ly Huyền Thiên, thậm chí còn thực hiện tàn sát chủng tộc. Phía sau tất cả những chuyện này nhất định có nguyên nhân nào khác, chỉ là nguyên nhân này không ai biết được. Mà hiện tại, hài tử kia và mẫu thân hẳn cùng với Vân Sách đã là hậu duệ duy nhất còn sót lại của Vân Ly thị trên đời này rồi, vì vậy chúng ta cần phải dùng hết khả năng ủng hộ bọn họ, vạch trần bí mật này, bảo hộ chủng tộc đến nay đã gần như diệt sạch!

Ầm...

Ngay lúc ba người nói chuyện, lúc này đột nhiên vang lên một tiếng nổ.

Đường Linh Toa kinh hô một tiếng, định chạy ra ngoài, Mộng Ly liền giữ nàng lại nói:

- Đừng lo lắng, tên kia chỉ là cùng với kẻ đó tiêu hao chút thời gian mà thôi, tạm thời còn chưa thụ thương, chúng ta hãy tiếp tục nghe tiểu Hoa Hoa nói về chuyện vừa rồi, điều đó đối với nam nhân của muội sau này rất quan trọng, đến lúc đó sẽ có nhiều thời điểm cần tới tác dụng của mưu trí!

- Tiểu Hoa Hoa?

Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa sửng sốt, lập tức không nhận được nở nụ cười, mà trong lòng Hoa Tổ Nhan cũng toát mồ hôi hột, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Mộng Ly, nói:

- Thực không có biện pháp đối với cái miệng không tha người của người!

Ngoài phòng, chiến đấu vẫn tiếp tục giằng co như cũ.

Vân Thiên Hà tiêu tốn khá nhiều thời gian và tinh lực, rốt cuộc cũng dần dần thích ứng được với tiết tấu chiến đấu của bốn vị cao thủ Đại Tông Sư.

Tuy rằng hắn không thể trong thời gian ngắn phá vỡ được phối hợp và quán chân ăn ý của bốn người, mà mỗi lần có thể né tránh được đòn tấn công ẩn chứa sát khí, tuy rằng bốn người không tiêu hao kịch liệt như Vân Thiên Hà, thế nhưng chiến thuật của bọn họ đã bị Vân Thiên Hà dần dần nắm vững.

Nếu như lão đầu cấp bậc Võ Thánh kia không xuất thủ thì Vân Thiên Hà có thể bằng vào khôn tức sinh sôi không ngừng trong cơ thể chính mình dây dưa thời gian rất dài cùng với bốn người này.

Hai sợi tơ giống như thần binh sắc bén nhất, bất cứ thứ gì ngăn cản đường đi của nó đều bị cắt nát như đậu hũ. Vân Thiên Hà liên tục đập mạnh trên mặt đất tránh thoát khỏi đòn quán thân, cũng có thể cảm nhận được ý chí kiên nghị giống như cương trên sợi tơ.

Xoẹt!

Lúc này, Vân Thiên Hà một lần nữa thông qua ống khói của một tòa nhà dân tránh thoát được đòn quấy của hai sợi tơ, khi một trong hai sợi tơ lướt qua sườn thắt lưng, vạt áo của hắn đã bị cắt đứt, ống tay áo và một mảnh vải tung bay, cũng đã chạm vào da thịt, gió lạnh thổi qua, có chút sinh đau.

Trong lòng Vân Thiên Hà kỳ lạ, tính dẻo dai của da màng thân thể hần rất mạnh, đao kiếm bình thường chém qua tới đa chỉ để lại một lỗ thủng, thế nhưng sợi tơ này rốt cuộc tạo thành từ thứ gì, dĩ nhiên sắc bén tới mức có thể cắt đứt một mảnh da thịt bằng lòng bàn tay.

Xoẹt!

Lúc này, lại vang lên một tiếng động nhỏ, làm tinh thần vốn tập trung của Vân Thiên Hà hơi chút rung lên.

Hần quay sang nhìn, chỉ thấy túi đựng trên quần áo chính mình đã bị sợi tơ kia cắt đứt, một đôi bao bay dưới ánh sáng tinh quang nổi bật lên quang mang nhàn nhạt, rơi xuống mặt đất.

- Bao tay này?

Lúc này Vân Thiên Hà mới nhớ tới, đây chính là đôi Thôn Thiên Thủ Sáo hần lấy được sau khi giết chết đôi huynh đệ sinh đôi, từ đó vẫn mang trên người. Trong hai bộ bao tay có một bộ bị Vân Tru cắt thành lỗ thủng, Vân Thiên Hà chỉ dùng tới bộ bao tay này trong những thời điểm rèn luyện thể lực, khai sơn đoạn thạch, rất kiên cố dẻo dai.

Thấy hai bộ bao tay này, trong đầu Vân Thiên Hà lóe lên một đạo linh quang, muốn đối phó với sợi tơ cổ quái gì, có thể dùng tới hai bộ bao tay này, nghĩ lại rất thích hợp.

Bất quá tại thời điểm Vân Thiên Hà hơi chút phân thần, trong mắt bốn người cùng hiện lên một đạo tinh mang, bọn họ biết, cơ hội tới rồi!

Ngay lúc Vân Thiên Hà chuẩn bị xoay người nhất lại đôi bao tay dưới đất, bốn người đột nhiên phát động tấn công bất ngờ, hai sợi tơ tinh tế kia, lặng yên không một tiếng động từ hai phía khác nhau lao tới định quần chặt Vân Thiên Hà.

430. Chương 433: Bộ Lược Giả

Khi sợi tơ sắp tiếp xúc với cơ thể Vân Thiên Hà, bàn tay vươn xuống nhặt bao tay, lúc này cũng cấp tốc đình trệ.

Bất quá cũng may, đôi bao tay kia cũng đã được hần nhặt lên.

Phong mang từ sợi dây, có một cỗ khí tức băng hàn, hần không dám có một chút vọng động, bởi vì hần biết một khi để sợi tơ này kéo qua người chính mình, bốn người kia nhất định sẽ rót lực lượng vào sợi dây phá nát lực phòng hộ của chính mình, tiếp theo giống như thanh đao sắc bén, để lại trên người hần vết thương sâu tận xương.

Nhân thần Vân Thiên Hà nhìn chằm chằm vào tiết tấu của bốn người, tại lúc bốn người tạo thành động tác giật mạnh dây kéo lại, thân thể hần liền theo hướng sợi dây đã kẻ sát vào người hơi nghiêng sang một bên di động.

Cảm giác băng lãnh lướt qua da thịt, để quần áo trên người Vân Thiên Hà bị sợi tơ cắt nát, mà thời điểm hần di động theo quy tính của sợi tơ, thủy chung vẫn duy trì vị trí tiếp xúc bất động, điều này cũng giống như đạo lý đi dựa vào dựa sát vào đao phong sẽ không bị đả thương.

Cộng thêm thân thể Vân Thiên Hà có chân khí tinh viêm phòng hộ, trong sợi tơ truyền tới phong mang, tạm thời còn chưa thể phá vỡ được phòng hộ bên ngoài cơ thể hần.

Mà bốn người tại lúc thành công nắm bắt được cơ hội điều khiển sợi tơ áp sát thân thể Vân Thiên Hà, phương hướng ngang dọc giao nhau cực nhanh của bọn họ bắt đầu xảy ra biến hóa.

Bọn họ biết phải phá được phòng ngự hộ thể của tên tiểu tử kia, lúc đó cương ti mới có thể tạo thành thương tổn đáng kể, mà bọn họ cũng phải làm ra biến hóa tại bốn phương vị khác nhau, tựa như dây thừng, quần chặt tiểu tử này, khi đã thành công thì quyền lớn sinh sát hoàn toàn nằm trong tay bọn họ.

Mà hiện tại, tuy rằng bọn họ đã thành công lợi dụng cơ hội tốt điều khiển hai sợi tơ chạm được vào người Vân Thiên Hà, thế nhưng vị trí vẫn như cũ là hình bình hành, bọn họ phải di chuyển phương vị mới có thể tạo thành thế buộc chặt.

Dư quang khoe mắt Vân Thiên Hà liếc qua, tại lúc thấy bốn người muốn giao nhau biến hóa phương vị, lúc này chỉ kẻ sát một sợi tơ, theo phương vị đối thủ biến đổi tạo thành một lỗ hổng nhỏ, lập tức tiến tới.

Tại thời cơ lỗ hổng này, Vân Thiên Hà đồng thời mang bộ Thôn Thiên Thủ Sáo vào trong tay.

Sau khi rút vào chân khí, thực giống như lực lượng toàn thân đều mạnh mẽ tập trung lại, một cảm giác giống như hai bàn tay cầm nặng lượng thực thể hóa để Vân Thiên Hà không cảm thụ được chính mình đang mang bao tay. Thôn Thiên Thủ Sáo sau khi được rút lực lượng vào tiền dần sát vào da tay, mềm nhẵn dễ chịu.

Vân Tru không ở bên người, địch nhân sẽ không cho hắn thời gian trở về lấy kiếm, vì vậy tại lúc có Thôn Thiên Thủ Sáo, Vân Thiên Hà cũng không cần phải sợ hãi sợi tơ cổ quái của đối phương, khi bốn người hoàn thành động tác giao nhau, Vân Thiên Hà cảm ứng được sợi tơ tạo thành một độ cung thích hợp, liền trực tiếp đưa tay bắt lấy sợi tơ mắt thường hầu như không thể phân biệt.

Cấp tốc rút vào khôn hàn chỉ tức vào sợi tơ, sau đó cả người hắn lợi dụng lực lượng trong sợi tơ từ trên đỉnh nhảy xuống dưới, mà sợi tơ bị kéo mạnh, tiết tấu của đối phương rốt cuộc đã bị xáo trộn.

Xẹt xẹt...

Giống như là sắt thép ma sát với nhau vang lên âm thanh chói tai, chấn động mạnh mẽ, Thôn Thiên Thủ Sáo và sợi tơ ma sát với nhau tạo thành âm thanh hầu như có thể phá vỡ màng nhĩ, còn mang theo một cỗ hỏa hoa huyền lệ.

- Đó là bao tay gì, cứ nhiên có thể đỡ được Huyền Cương Chân Tầm Ti?

Lão giả vẫn đứng một bên quan chiến, lúc này đột nhiên biến sắc.

Vốn ban đầu hắn thấy Vân Thiên Hà bị sợi tơ hoàn toàn ép vào thế hạ phong, cộng thêm bốn tên thủ hạ lược bộ giả phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, cho dù là Võ Thánh cũng có chút kiêng kỵ, nhất định có thể bắt được tên tiểu tử này, thế nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới trên người đối phương lại có kỳ vật như vậy.

Mắt thấy hai gã thủ hạ bị Vân Thiên Hà kéo mạnh sợi tơ cùng nhau từ trên đỉnh nhảy xuống, làm hai thanh đoản côn hai người khổng chế suýt chút nữa tuột khỏi tay, nhưng bọn họ muốn ra sức khổng chế sợi tơ, sẽ bị đòn bất ngờ của Vân Thiên Hà phá hỏng tiết tấu, nhưng điều này phát sinh quá mức đột nhiên, khiến cho hai người còn lại hoàn toàn bị cô lập.

Vân Thiên Hà nắm chặt một sợi tơ kéo theo hai người cùng nhau nhảy xuống, mắt thấy trận thế của bọn họ đã bị loạn, liền tận dụng thời cơ.

Tại lúc hắn rút vào một cỗ khôn tức vào sợi tơ, đồng thời dưới tình thế ý cảnh hàn tinh bao phủ, đồng thời hai người đối phương bị kéo xuống, một tay cấp tốc xoắn tròn, bỗng nhiên kéo mạnh một đầu, khiến cho một người trong đối phương lao đảo lao về phía trước, mà tay kia cũng từ sợi tơ quấn tròn rút mạnh ra.

- Không tốt, cẩn thận quỷ kế của tiểu quỷ này!

Lão giả thấy một gã thủ hạ rơi vào tình thế nguy cấp, liền lớn tiếng nhắc nhở.

Chỉ là tại lúc hắn thấy tình thế bắt đầu phát triển sang phương hướng không tốt, đang muốn tiến lên trợ giúp, nhưng lúc này, một thanh âm giống như trầm chung (chuông nặng) ầm ầm truyền vào trong lỗ tai của hắn:

- Vốn bốn người đối phó một người đã đủ đề tiện rồi, hiện tại ngươi còn muốn lấy lớn hiếp nhỏ, thực không thể tha thứ!

Thanh âm này, giống như một mê hồn âm, để tâm thần lão giả lập tức đại loạn, đồng thời sắc mặt hắn bắt đầu xanh tím, trong lòng vô cùng kinh hãi, phụ cận nơi này cứ nhiên có cường giả Võ Tôn, mà hắn vẫn không hề cảm ứng được.

Ngay lúc lão giả bị kinh sợ nhất thời dừng lại, đột nhiên một tiếng vang chấn động kinh thiên động địa truyền đến, cùng với một cỗ phong bạo cực độ tinh hàn nhanh chóng từ trung tâm cuộc chiến mãnh liệt bạo phát lan tràn, hướng về bốn phía, chỉ thấy một thân thể con người từ trung tâm vòng ba động kia bay

ngược ra ngoài, tựa như đạn pháo rời khỏi nòng, bay ra xa đụng vào một mặt tường phụ cận, mạnh mẽ xô sập cả một dãy tường dài.

- Lão Tam!

Ba người còn lại không kịp cứu viện, thấy lão tam đã bị một quyền của đối phương đánh gục, đồng thời bị rống một tiếng, trận võng của bọn họ đã bị phá, lúc này trong lòng cả ba người cực kỳ bị thương, ba đôi con mắt đỏ bừng, đồng thời vứt bỏ thể trận lao lên.

Vân Thiên Hà nắm bắt được cơ hội đối phương thiếu mất một người, không thể nào tiếp tục hình thành trận võng khó chơi vừa rồi, khoe miệng phát ra một tiếng hừ lạnh. Trận võng đã bị phá, hẳn không cần phải cố kỵ sợi tơ khó chơi, cũng là lúc bắt đầu đại khai sát giới.

Một tay vẫn còn cầm sợi tơ, mà vị Đại Tông Sư lao tới mất đi đồng bọn phối hợp, không có cách nào không chế sợi tơ này một cách hữu hiệu.

Vân Thiên Hà khê động linh cơ, nắm chặt một đầu, liền lao về phía trước, tại lúc hai vị bộ lược giả trên đỉnh nóc nhà nhảy xuống chuẩn bị cấu thành kết võng trận thể ba người, nhưng không hề cho ba người bọn họ cơ hội kết võng, Vân Thiên Hà đã tập trung tấn công người mất đôi phối hợp, ý chí tinh hàn trong nháy mắt phát động, khiến cho động tác của hắn trong nháy mắt bị đình trệ, thân thể cứng đờ.

Mục đích của Vân Thiên Hà chính là cơ hội một người cứng đờ trong thời gian ngắn này.

Xoẹt...

Sợi tơ mang theo một tia chấn động, dưới tay Vân Thiên Hà ra sức huy vũ, giống như sợi dây thừng uốn khúc, quấn quanh cổ đối phương.

Mà hai bộ lược giả lúc này đồng thời công kích tới, Vân Thiên Hà không kịp dùng sợi tơ trong tay kéo đứt cổ đối phương, lại thấy hai người kia kết thành trận võng triển quanh, không thu hồi trận võng thiếu người phối hợp, muốn dùng thủ đoạn chiến đấu đã bị hắn quen thuộc đến tấn công, khoe miệng liền nở một nụ cười nhạt.

Tại lúc sợi tơ còn lại áp sát gần người, thân thể Vân Thiên Hà cấp tốc làm động tác ngựa người nhìn trời cao, từ lúc sợi tơ trên đầu lướt qua, liền dậm mạnh chân bên dưới, bàn tay lôi mạnh, sợi tơ vẫn cầm trong tay chặn ngang sợi tơ của đối phương, kết thành mối buộc lẫn nhau.

Hai bộ lược giả thấy sợi tơ trong tay bị sợi tơ của huynh đệ mình buộc chặt, mà đầu sợi tơ bên kia lại là cái cổ của đồng bạn, không khỏi sắc mặt đại biến.

Lão đại trong ba bộ lược giả còn lại cấp tốc cầm đoản côn trong tay tiếp cận đồng bọn, muốn cởi bỏ sợi tơ quấn cổ lão tứ, dù bọn họ cũng là người chơi loại trận võng này chuyên nghiệp, đối với sợi tơ cũng như các phương pháp ứng dụng linh hoạt rất nắm chắc, chỉ cần tới tay một người trong số họ, thông qua người còn lại quấn chân Vân Thiên Hà, chỉ trong thời gian ngắn là có thể giải thoát được đồng bọn.

Một bộ lược giả bỏ qua sợi tơ lao về phía Vân Thiên Hà công kích tới, Vân Thiên Hà cũng đã biết được ý đồ của bọn họ, hắn chỉ nhếch miệng cười nhạt, nếu như bọn họ muốn giải cứu đồng bọn mà nói, như vậy chỉ có một người quấn chân hắn, điều này tuyệt đối không có khả năng, hắn vừa lúc có thể đánh bại từng người một, nếu như bọn họ không cứu đồng bọn, như vậy người vừa bị quấn cổ chỉ có kết quả bị hắn siết chết tại chỗ.

Bất quá hai người này đã lựa chọn cứu giúp đồng bọn, Vân Thiên Hà không một chút khách khí, người công kích về phía hắn mà không có đồng bọn phối hợp, mà hình thành công kích đối với hắn mục đích chỉ là giữ chân hắn, nhưng người này mới chỉ có thực lực Tông Sư trung kỳ đỉnh, so với cảnh giới Đại Tông Sư đỉnh của Vân Thiên Hà mà nói, muốn thành công quấn chân cũng khó khăn.

Vân Thiên Hà vẫn sử dụng phương pháp cũ, tại lúc đối phương tiếp cận chuẩn bị triển đấu, lợi dụng thần hồn ý chí tinh hàn ảnh hưởng người này, phát động tập kích mãnh liệt, dưới tình thế bị cô ý chí tinh hàn bao phủ, tinh thần bộ lược giả bị chấn động cứng đờ, chỉ có thể vận kinh lực hộ thể chống đỡ.

Nhưng mà hắn cũng không biết, đây là một chiến thuật đơn giản nhưng lúc nào cũng thu được hiệu quả rất tốt của Vân Thiên Hà, thần hồn ý chí trùng kích để tinh thần đối phương bị ảnh hưởng, không thể cấp tốc

phán đoán được tình thế đưa ra phương án phòng ngự thích hợp, Vân Thiên Hà lợi dụng khoảng thời gian cực ngắn này, cấp tốc phát động công kích mạnh nhất.

Thiên Khôn Định Ẩn đã sớm ngưng tụ thành công mười đạo khôn ẩn, lực lượng giống như sóng biển ngập trời, tại sát na tiếp cận bộ liệt giả vừa mới hoàn hồn tỉnh lại, giống như phong lâm sơn hỏa mạnh mẽ phun ra, bao phủ thôn phệ hắc bên trong.

Trực tiếp miêu sát!

Giải cứu động bọn, lại phải trả một cái giá cực lớn, đó chính là tính mạng của người còn lại, hai bộ lực giả xa xa vừa mới quay đầu lại nhìn thấy một hình thành bi thống khiến hô hấp của bọn họ như bị tắc nghẽn lại.

- Tiểu tử, ta phải bầm thây ngươi thành vạn đoạn!

Hai huynh đệ liên tục bị giết, thân là lão đại của bộ lực giả thế lực ngoại vi của Thiên U Âm Điện, lúc này đôi con mắt như nứt ra, hỏa diễm trong ánh mắt hắc đã để hắc kích động như rơi vào cảnh điên cuồng!

Báo thù, đây là việc duy nhất hắc có thể làm được cho huynh đệ!

- Lui lại!

Vân Thiên Hà đánh chết được hai gã bộ lực giả, cũng chỉ trong thời gian gần tàn một nén hương, mà lão giả thủy chung bị một lực lượng thần bí mà cường đại áp chế, mắt thấy hai thủ hạ đắc lực bị giết, hắc biết trận tập kích đêm này đã hoàn toàn thất bại, cộng thêm có cao thủ càng mạnh tại phụ cận, cũng đã can thiệp vào việc này, bọn họ có thể rời đi được hay không cũng còn khó nói.

Mà cái giá thất bại nặng nề như thế nào hoàn toàn quyết định bởi vị cao thủ Võ Tôn Địa cảnh kia có xuất thủ hay không, tuy rằng trong lòng lão giả sợ hãi, thế nhưng hắc cũng sáng suốt hạ mệnh lệnh rút lui, bỏ lại tất cả, chính mình đi đầu chạy trốn cực nhanh.

Lão đại bộ lực giả thấy thủ lĩnh đã bỏ chạy trước tiên, thế nhưng hắc cũng không chạy thoát, lúc này trong lòng hắc đã bị cừ hận và đau đớn nhét đầy, hắc chỉ còn suy nghĩ được một việc, đó chính là giết chết tên tiểu tử giáo hoạt tới cực điểm trước mắt.

Thế nhưng, số phận đã định trước đoạn cừ hận này không thể báo được!

Vân Thiên Hà căn bản không để ý tới lão giả vừa chạy trốn, người trước mắt có thể đào tẩu hay không hắc không quan tâm, chỉ cần uy hiếp còn tồn tại, hắc sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào giết chết địch nhân uy hiếp chính mình.

Sau khi nhận được mệnh lệnh rút lui của lão giả, tại lúc lão đại bộ lực giả còn đang ngây người thù hận, Vân Thiên Hà xuất thủ như thiểm điện, nhanh chóng ngưng tụ thành mười đạo khôn ẩn, thông qua Thôn Thiên Thủ Sáo, giống như gió thổi lá rụng, miêu sát người này.

Mà một bộ lực giả cuối cùng, thời điểm chính mình nhìn thấy tình cảnh giết chóc vô tình, cộng thêm Vân Thiên Hà đã tiến cận trước mặt không tới ba bước chân, lập tức lui lại nhưng không còn kịp, đã bị một sợi tơ lặng yên không một tiếng động quấn chặt cổ.

431. Chương 434: Tha Tâm Trung Tàng Long

Nếu như bọn họ có thể hình thành được một chỉnh thể trận võng mà nói, sức chiến đấu sẽ trở nên vô cùng cường hãn.

Đây cũng là lý do vì sao Vân Thiên Hà dưới sự phối hợp ăn ý xảo diệu của bốn bộ lực giả hoàn toàn rơi vào hạ phong, lúc đầu không thích ứng được với đoàn đội phối hợp tinh diệu, bốn phía bị quân chế chặt vật không chịu nổi, mãi cho tới khi quen thuộc nắm bắt phương thức chiến đấu của bọn họ, cộng thêm bảo vật Thôn Thiên Thủ Sáo, cuối cùng là lợi dụng một cơ hội trong sát na, phá hỏng trận võng của đối phương, do đó thực hiện được nghịch chuyển đánh bại từng người.

Nhưng trong đó cũng không bài trừ hẳn lợi dụng ưu thế hoàn cảnh, cùng với việc mấy người Mộng Ly ngồi trong phòng vừa nói chuyện vừa xem hí kịch vừa ngăn cản lão đầu với thực lực Võ Thánh, như vậy hẳn mới có được cơ hội trong cuộc triển đấu với bốn bộ lược giả, phân tích lý giải phương thức chiến đấu của đối phương, từ đó tìm kiếm được phương pháp chế địch.

Có hậu thuẫn cường đại, không cần mới là đứa ngốc, tựa như lão đầu thủ lĩnh bộ lược giả kia, hẳn nhận thức bốn thủ hạ của mình hoàn toàn đủ sức để đối phó với Vân Thiên Hà, chính mình chỉ đứng một bên quan chiến, nhưng mà chính sự kiêu ngạo tự tin này đã để hẳn phải trả giá rất lớn.

Khi một bộ lược giả cuối cùng bị Vân Thiên Hà quán chặt bằng Huyền Cương Chân Tầm Ti, đối phương liền áp dụng thủ đoạn tự sát, muốn đồng quy vu tận với đối phương, nhưng cũng không kịp, Vân Thiên Hà đẩy nhanh tốc độ, sử dụng sợi tầm ti sắc bén không gì sánh được trong tay, mạnh mẽ thắt đứt đầu đối thủ.

Chiến đấu đến đây kết thúc, lão đầu thủ lĩnh đã dẫn đội ngũ chạy trốn, số còn lại chỉ là một ít thủ vệ La Lan quốc, tuy rằng trong lòng bọn họ sợ hãi, thế nhưng bọn họ vẫn phải kiên trì thanh lý thi thể của Hồ Duyên Trường Không và bộ lược giả.

Tựa hồ đối với Vân Thiên Hà, người mà lão giả tuyên bố phần tử loạn đảng đã tru sát hoàng đế La Lan quốc, trong cảm nhận của những binh sĩ La Lan ở đây, sự cường đại của đối phương, khiến cho bọn họ trở nên mười phần yếu đuối.

Vân Thiên Hà để những vệ binh này tùy ý thanh lý thi thể, thuận tiện thu lại hai sợi Huyền Cương Chân Tầm Ti của bốn gã bộ lược giả sử dụng, đây chính là thứ tốt, coi như là chiến lợi phẩm.

Sau khi trở về tòa nhà dân, chỉ thấy lão bà bà cười tủm tỉm nhìn hẳn, hướng về hẳn gật đầu, Mộng Ly thì liếc mắt một cái, hừ nhẹ, tiếp tục ăn, tựa hồ như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Tâm tư Đường Linh Toa cẩn thận, thấy quần áo Vân Thiên Hà đã bị rách nát, chỗ sườn thắt lưng còn đổ máu, hơn nữa trên tay cũng có vết thương nhẹ, đồng thời có một vết thương sâu tới tận xương, nàng nhìn vô cùng lo lắng, liền lập tức lấy thuốc trong bao quần áo của Mộng Ly, trước tiên bôi thuốc băng bó cho Vân Thiên Hà.

Tầm Nguyệt phối được, Vân Thiên Hà cởi quần áo trên người, Đường Linh Toa cẩn thận giúp hẳn rịt thuốc vào vết thương sườn thắt lưng. Tầm Nguyệt thấy vết thương trên tay hẳn, là do bị Huyền Cương Chân Tầm Ti tạo thành, vì vậy liền cầm bao tay của Vân Thiên Hà xem xét, chỉ thấy trong bao tay có rất nhiều vết ma sát hiện rõ, trong đó còn có một đạo cắt thủng bộ bao tay.

- Di, đây là Thôn Thiên Thủ Sáo, thế nào lại ở trong tay người?

Mộng Ly thấy Tầm Nguyệt cầm bao tay, nhất thời nhãn thần sáng lên.

Bất quá nhìn thấy vết rách trên bao tay, tức thì lông mày nhướng cao.

- Thực đáng tiếc, đồ tốt như vậy cư nhiên bị tên bạo lực dã man người dùng thành cái dạng này, nếu như tiểu Phạm Ny nhìn thấy mà nói, không hung dữ với người mới là lạ!

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói:

- Bộ bao tay này ta đã từng nghiên cứu qua, tài liệu chế tác không biết là thứ gì, ngoại trừ cứng cõi, mang thoải mái, có thể làm cho lực lượng của ta tăng mạnh, hình như không còn tác dụng đặc thù nào khác, nàng biết tác dụng của nó sao?

- Bản tiểu thư đương nhiên biết, bao tay này kỳ thực là vũ khí chuyên dụng cho Chiến Vu Cổ Vu tộc, cần có Vu lực thôi động, kích phát tiềm năng ẩn dấu trong bao tay này, có thể làm cho sức chiến đấu của Chiến Vu tăng mạnh, nhưng tên ngu ngốc người lại dùng cây mạnh đối với nó, thực tức chết ta rồi!

Đôi mắt đẹp của Mộng Ly trừng lớn nhìn hẳn, giống như biểu tình dạy dỗ tiểu đệ đệ, để Vân Thiên Hà cảm giác bất lực.

- Vũ khí chuyên dụng của Chiến Vu?

Vân Thiên Hà cười khổ:

- Sớm biết rằng đây là Vu khí, nàng đã nói bao tay này có kỳ hiệu, trong tay ta không phát huy được uy lực chân chính, ta nên đưa cho Thiên Mang Ô dùng!

- Cũng có thể dùng Huyền Cương Chân Tâm Ti đến tu bổ một chút, uy lực của nó có lẽ càng mạnh, tuy rằng bao tay này nếu được Chiên Vu sử dụng thì hiệu quả tăng nhiều lần, không sợ ngũ độc, không thấu phong mang, nhưng kết hợp với Huyền Cương Chân Tâm Ti, thời khắc mấu chốt có thể tạo thành hiệu quả kỳ diệu, để bao tay và chân tâm ti cho ta đi, ta tới sửa chữa!

Sau khi lão bà bà từ trong tay Tầm Nguyệt tiếp cận bao tay, liền cắt đoạn hai đầu nối liền với đoản côn, mang tới một cây châm dài chừng một tấc, thoát nhìn trong suốt sáng bóng, hình dạng kỳ lạ, lặng yên ngồi một bên may vá tu bổ lại.

- Vì sao lại để lão đầu kia chạy trốn, mà những sát thủ này vì sao xuất hiện tại đây liền rời khỏi, bọn họ đi nơi nào?

Trong phòng trở nên an tĩnh, Vân Thiên Hà lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

Mộng Ly ăn xong một củ khoai nướng cuối cùng, mút ngón tay một chút, lúc này mới nói:

- Hiện tại những người tới đối phó với người còn chưa tính quá mạnh, thỉnh thoảng buông tha một hai con cá lọt lưới, chúng ta có thời gian để giảm xóc, nếu như giết sạch rồi, sợ rằng địch nhân lần sau tới sẽ càng mạnh!

Vân Thiên Hà nhú mày, trầm giọng nói:

- Lời này không đúng, nếu như lão nhân kia biết các nàng ở chỗ này, cũng biết được thực lực của các nàng, đây không phải là bại lộ con bài chưa lật cho bọn họ, sau này chúng ta sẽ càng thêm bị động, đây không phải là cho chúng ta thời gian giảm xóc, mà là cho cường địch nhân thời gian giảm xóc!

Mộng Ly nghe ngữ khí của Vân Thiên Hà trầm trọng, trong lòng quýnh lên, nói:

- Thế nhưng, bọn họ sẽ đối phó người, biết thực lực của người hiện tại, cho dù cũng biết thực lực của chúng ta, nhưng chúng ta cũng không hề hiện thân, vẫn chỉ ẩn trong bóng tối, hướng hồ bọn họ chủ yếu nhằm vào người, lão đầu kia chỉ là một Võ Thánh, nếu như ngay cả người cũng không đối phó được, hẳn còn mặt mũi nào trở về khẩn cầu viện thủ càng mạnh, sẽ chỉ làm cho Thiên U Âm Điện nghĩ hắn là một phế vật!

- Tỷ...

Nghe được Mộng Ly trong lúc lo lắng nói hớ một chuyện không nên nói, Tầm Nguyệt đột nhiên nhắc nhở, Mộng Ly phát hiện đã lỡ lời, không khỏi thề lưỡi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mà vị lão bà bà vẫn lẳng lặng may vá sửa chữa bao tay, lúc này ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mộng Ly, cũng chỉ lắc đầu, bất đắc dĩ cười khổ, nha đầu này vừa mới nói muốn bảo chứng không được tiết lộ, hiện tại đã bị Vân Thiên Hà hơi kích một chút, nàng đã lòi đuôi ra rồi.

Tuy rằng Mộng Ly ngậm miệng không nói, nhưng Vân Thiên Hà đã nghe được mảnh khóe, đột nhiên nhìn Mộng Ly nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Kỳ thực ta đã sớm đoán ra có một tổ chức nào đó càng sâu hơn so với Thiên Thập, Thiên Thập là thể lực biểu hiện bên ngoài của cỗ thể lực này, giống như hành động ám sát vừa rồi, bọn họ không dám chính diện làm bên ngoài, phá hư cảm nhận và uy tín của người trong thiên hạ đối với bọn họ, như vậy nhất định có một thể lực ẩn giấu trong bóng tối làm thay, nguyên lai thể lực này tên là Thiên U Âm điện, ha ha!

- Người, người...Tên giáo hoạt ghê tởm, tức chết ta rồi!

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà nở nụ cười thực hiện được mưu kế, liền biết chính mình đã bị gia hỏa ghê tởm này tính kế, lúc này nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt hận nộ trừng trừng, hận không thể một ngụm cắn chết hắn.

Chỉ là tuy trong lòng nàng tức giận, nhưng cũng không thể không nhận thức tâm tư người này quả thực rất đáng sợ, thường thường từ một việc đơn giản có thể suy đoán ra được một tầng càng sâu hơn rất nhiều, kỳ thực cho dù nàng không nói, người này cũng sẽ chậm rãi đoán ra được, tối đa chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mộng Ly không khỏi bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Hoa Tố Nhan.

Lúc này Đường Linh Toa đã trợ giúp Vân Thiên Hà bằng bó xong, nàng liền nhanh chóng chạy đi lấy một bộ quần áo mới cho hần thay.

Được bôi thuốc tốt nhất, Vân Thiên Hà liền cảm giác mấy chỗ vết thương tỏa nhiệt bừng bừng, thậm chí còn có chút nóng lên, tại lúc mặc quần áo, không khỏi nói:

- Đây là thuốc gì mà có hiệu quả chữa thương thần kỳ như vậy?

Nghe nói như thế, trên mặt Mộng Ly mới lộ ra biểu tình đắc ý nho nhỏ.

Vân Thiên Hà bưng tỉnh hiểu ra, thuốc này nhất định là do cô nàng Mộng Ly này đoạt được từ Thánh Vô Tông, cũng không nói cái gì, chỉ là liếc nhìn lão bà bà thần bí gần đó, chuyển sang nói với tam nữ.

- Ta không sao rồi, các nàng về phòng nghỉ ngơi đi, ta có chút chuyện muốn nói với tiền bối. Ba canh giờ sau, chúng ta sẽ lên đường tới Phong Nham Chủy!

Mộng Ly bĩu môi, liếc mắt nhìn Hoa Tố Nhan, nhưng muốn nói lại thôi, kéo theo bàn tay nhỏ bé của Đường Linh Toa và Mộng Nguyệt, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà một cái mới trở về phòng.

Mấy người đi rồi, Vân Thiên Hà ngồi cạnh bàn, lẳng lặng nhìn lão bà bà thần bí cẩn thận tỉ mỉ may vá sửa chữa Thôn Thiên Thủ Sáo, nhìn bộ dáng an tường ôn hòa kia, để hần không khỏi liên tưởng tới tình cảnh nãi nãi kiếp trước may vá quần áo và làm giày cho hần và gia gia.

Trong phòng rất yên tĩnh, Vân Thiên Hà trầm mặc hồi lâu, thấy lão bà bà đã may vá sửa chữa xong bộ Thôn Thiên Thủ Sáo, lúc này mới hỏi:

- Tiền bối, người ở chỗ này chờ ta sao, lẽ nào người không có chuyện gì muốn nói?

Hoa Tố Nhan ngẩng đầu, nhìn Vân Thiên Hà, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, nói:

- Người là một tiểu hài tử thông minh, có một số việc xác thực không thể gạt được ánh mắt và tâm tư của người. Ta xác thực đã theo người từ Nguyệt Miếu Sơn tới nơi này, chính là muốn nhìn một chút, người là người như thế nào, vì sao khi hài tử Đóa Đóa kia trở về sau chuyển đi vừa rồi đã hoàn toàn thay đổi một con người mới!

Vân Thiên Hà từ những lời nói này liền bưng tỉnh hiểu ra người trước mắt này là ai, vì vậy liền thẳng thắn nói:

- Tiền bối, người đã biết ta là người như thế nào, như vậy xin thứ cho ta vô lý, ta cần kiện khôi lỗi trong tay người, còn có một câu quan hệ với khôi lỗi đó, mà về chuyện Thần Hoa Đóa Đóa, xin thứ cho vãn bối nói thẳng, chuyện cảm tình, ta chưa bao giờ miễn cưỡng chính mình!

Hoa Tố Nhan nói:

- Như vậy người đối với Long nữ tỷ muội, trong lòng đối với mỗi người có cảm nhận gì?

- Tiền bối hần là biết, bọn họ là cộng sinh long tử, tâm linh tương thông với nhau, cũng biểu hiện tính cách lại hoàn toàn khác nhau, các nàng như vậy cũng chỉ là vì có thể để chúng ta phân biệt được ai là tỷ tỷ, ai là muội muội, muốn nói đối với ai, kỳ thực các nàng đều giống nhau cả, đều bình đẳng, ta đã từng kính nể các nàng, lý do trong đó ta không tiện nói ra, nhưng sau khi kết thành bầu bạn song tu, ta nên tín nhiệm các nàng, lý giải khoan dung các nàng, điều này không có quan hệ gì tới cảm nhận và cách nói, mà ta là muốn làm gì!

- Vậy lúc đầu vì sao người kính nể các nàng, mà hiện tại lại thay đổi cảm nhận?

- Tiền bối, vấn đề này ta không tiện trả lời, mà cũng không cần lý do!

Vân Thiên Hà tự nhiên không thể nói hần là người xuyên qua mà đến, hơn nữa trong cảm nhận ban đầu của hần, Long vốn là tượng trưng cho văn minh Hoa Hạ, cũng là một loại tồn tại mà hần kính nể.

Mà sau khi tới thế giới này, Long trong truyền thuyết không hề ngạc nhiên và xa xôi, đồng thời hần cũng tự mình trải qua và kiến thức một vị Long nữ, hần cũng không phải kính nể các nàng trên quan niệm, mà

là nỗ lực hành động thực tế, bất quá nàng nhỏ yếu hoặc cường đại, hắn đều sẽ bảo hộ nàng, đây là một loại tình cảm đặc biệt sâu trong linh hồn hắn mang lại.

Hoa Tổ Nhan nhìn Vân Thiên Hà, ngưng thần tư lự một lúc lâu, mới nói:

- Xác thực không cần lý do, tựa như hắn đã từng nói với ta, "tha tâm trung tàng long, khước y sắc vi nhi cú, tha thân nạp tình khung, khước tâm hệ cố tiêm nan miên".

432. Chương 435: Mong Chờ Kiếp Sau!

Nếu đứng trên đỉnh núi nhìn về đại địa mang mang, dòng sông như dải lụa trắng, kiến trúc thành thị giống như một loại bài xếp gỗ, mà đi lại trên phiên đại địa thiên hạ kia, con người thực giống như những con kiến nhỏ nhỏ, thông thả tiếp cận thân thể to lớn của nó, nhìn như rất gần, trên thực tế lại vô cùng xa xôi. Bầu trời có chút u ám, tuyết rơi phơ phất, rơi xuống tuyết địa, rất nhanh bao phủ lên những vết chân ngựa đọng lại trên mặt tuyết.

Cộp...

Móng ngựa phi nước đại mang tới thanh âm đập trên mặt tuyết, trong thiên địa màu trắng bạc này phát sinh trận trận chấn động, truy tìm theo dấu vết móng ngựa bị tuyết rơi bao trùm, đã có chút không rõ ràng, thẳng phương xa phía trước.

Trên ngựa, một vị nữ tử mặc quần áo lông tuyết hồ, sau lưng là áo choàng màu tím, thanh lệ nhả chất nhưng hiện tại thần sắc trên mặt có chút trắng bệch, nàng đôi mắt nhìn về phía trước, nơi xa xôi không có bóng hình con người, linh hồn nhỏ bé tựa hồ cũng tùy theo bay đi.

- Dẫn nhi, con tội gì phải như vậy?

Bên cạnh nữ tử là một vị lão giả đầu tóc bạc trắng, mặc mặc thanh y, lúc cưỡi ngựa, khí tức phảng phất như dung hợp thành một thể với thiên địa gió tuyết rít gào, nhưng trên mặt hắn lúc này lại mang theo vẻ đau đớn thật sâu và vô cùng bất đắc dĩ.

Cưỡi ngựa chạy phía trước hắn chính là Hồ Duyên Anh Dẫn, trong lòng tràn đầy triu mến, nhưng lại vì sự si tình của nàng mà khổ não. Hai năm đã trôi qua, trái tim của nàng từ lúc bị bắt làm tù binh, đã không có thứ gì chuộc lại được, nàng đã không còn là Hồ Diên Anh Dẫn trước kia hắn vẫn thương yêu.

Đã có lúc lão giả cho rằng trời cao đối với Dẫn nhi bất công, vì sao lại để nàng gặp gỡ tên tiểu tử kia, nếu như có thể giết chết tiểu tử đó, liệu Anh Dẫn có thể trở lại như xưa hay không?

Thế nhưng hôm nay hắn đã biết, hắn vốn không phải là đối thủ của tên tiểu tử kia, tên tiểu tử kia thực sự vô cùng yêu nghiệt!

Cứ thế tới hôm qua hắn cùng với thân vương nói chuyện, trong lúc vô ý bị Hồ Diên Anh Dẫn nghe được, do đó biết người bắt đi trái tim của nàng làm tù binh cách nàng hiện tại gần tới như vậy. Tuy rằng trong lòng nàng hai năm qua vẫn thăm huyền tưởng có thể có một ngày đêm gặp lại hắn một lần nữa, thế nhưng nàng cũng biết, nàng trong mắt hắn chỉ là nữ nhân từng bị hắn bắt làm tù binh không hơn, rất có thể hắn đã quên nàng từ lâu.

Nhưng mà, nàng không không chế được chính mình, nàng đã yêu người nam nhân đã bắt nàng làm tù binh kia!

Mặc kệ trong lòng hắn có từng nhớ kỹ nàng hay không, thế nhưng thời gian hai năm qua để đổi lấy một cơ hội cùng hắn gặp thoáng qua, nàng phải nắm bằng được, nàng muốn gặp mặt hắn, cho dù hắn vẫn lạnh lùng như vậy, chỉ cần thấy mặt hắn là tốt rồi, một lần cũng được, một lần nàng cũng đã thỏa mãn!

Vì vậy nữ tử chấp nhất này, trong làn gió tuyết thét gào, dứt khoát đi theo vết tích nhàn nhạt kia, cứ như vậy thả hồn truy đuổi.

Lão giả biết hắn không thể ngăn được chấp nhất của Hồ Diên Anh Dẫn, cũng biết bệnh của nàng đã tới mức không thể chữa được, nhưng hắn suốt đời không con cái, hắn đối với nàng vô cùng thương yêu, tình cảm so với gia tôn thông thường còn sâu đậm hơn nhiều. Nếu như đã không thể ngăn cản, như vậy hãy giúp

nàng thực hiện nguyện vọng, để nàng nhìn thấy mặt tên tiểu tử kia một lần cuối cùng, chỉ là có thể là một lần cuối cùng sao?

Nghĩ đến đây, lão giả không khỏi đau lòng, khóe mắt chậm rãi rơi xuống một giọt lão lệ, bị hắt lạng lẽ lau đi.

Rốt cuộc, trong tình huống nàng cấp bách chạy như điên cuồng, bọn họ đã nhìn thấy tại một cổ vách núi thấp bé xa xa, có mấy đạo bóng hình chạy chậm trong làn gió tuyết lạnh lẽo.

Vẫn kiên áo choàng kia, vẫn kiên thanh sam kia, vẫn là khuôn mặt để ai đó phải nhớ thương.

Còn có thanh đoản côn mang theo bên hông, kỳ thực nàng biết, đó là một thanh thần binh kỳ lạ, hẳn từng trước mặt của nàng dùng thanh thần binh này, uống qua máu tươi của địch nhân.

Con ngựa liên tục thờ phì phì trong lỗ mũi.

Hô Duyên Anh Duẫn cứ như vậy lặng yên đứng trên vách núi, nhìn đạo thân ảnh kia, trên khuôn mặt bệnh trạng tiêu tụy của nàng mang theo một nụ cười nhàn nhạt thỏa mãn.

Mà tại lúc này, bóng lưng từng bước xa dần kia, tựa hồ phát hiện ra sự tồn tại của nàng, trong lúc đột nhiên, hướng chỗ nàng nhìn thoáng qua.

Chỉ một cái liếc mắt này, để trái tim Hô Duyên Anh Duẫn bắt đầu đập nhanh hơn, giống như bên trong có một chú ếch nhỏ nhún đang nhảy loạn, nhưng nàng dứt khoát ngắt đầu, muốn cùng với ánh mắt kia va chạm với nhau.

Thế nhưng, ánh mắt đó lại không va chạm với nàng, bắt quá trong lòng nàng đã nhận được sự thỏa mãn, nàng không xa vời cầu hẳn có thể nhớ kỹ nàng, nàng chỉ hy vọng kiếp sau có thể một lần nữa gặp mặt hẳn, như vậy đối với nàng là quá đủ rồi!

- Khụ...

Một tiếng ho khan kịch liệt, để khuôn mặt nàng càng thêm hồng, tay nàng nắm chặt cương ngựa, nhưng nàng cũng không để ý tới bàn tay nhỏ bé đang dần dần biến thành đỏ sẫm, nàng chỉ ngẩn ngơ nhìn thân ảnh kia dần dần biến mất trong gió tuyết mịt mờ.

Lập tức, nàng cảm giác trời đất như xoay chuyển, từ trên ngựa té ngã xuống mặt tuyết trắng, lão giả cấp tốc ôm nàng trong lồng ngực, bị thương hô to:

- Duẫn nhi, Duẫn nhi!

Nàng cảm giác linh hồn nhỏ bé của mình như bị lôi đi, nàng nỗ lực giương mắt nhìn lão giả trước mặt, thanh âm suy yếu nói:

- Lão Khắc bá, đừng hận hẳn, con đi rồi, xin hãy mang con tới an táng tại đỉnh núi, con muốn canh gác cho kiếp sau, hẳn có thể tiếp tục từ dưới chân núi kia đi qua!

Dứt lời, nàng chỉ về đỉnh núi xa xa, chậm rãi hạ tay xuống, nàng đã không còn nghe được tiếng thét gào bi thương tê tâm liệt phế chí thân kia nữa.

Tuyết, càng lúc càng lớn.

Chạy chậm trong làn gió tuyết gào khóc, tâm cũng không mê lạc phương hướng, nhưng nghĩ có chút trầm trọng.

Vân Thiên Hà quay đầu nhìn lại phía sau, kỳ thực hẳn đã nhìn thấy hình bóng Hô Duyên Anh Duẫn, người nữ tử đã từng bị hẳn bắt làm tù binh dùng để giải cứu Đường Linh Toa, thế nhưng hẳn cũng biết, trong lòng hẳn chẳng bao giờ lưu lại đoạn ký ức cùng với nữ tử kia, mà nữ tử này lại dùng chính đoạn hồi ức đó để mai táng chính mình.

Đường Linh Toa cũng cảm nhận được một nữ tử lặng yên đứng trên đỉnh núi, thậm chí nghe được câu nói cuối cùng trước khi nữ tử ấy đi ra, bắt quá nàng chỉ nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Nếu như huynh đã không lưu lại đoạn hồi ức đối với nàng, như vậy người sẽ không phải đau thương vì nàng hương tiêu ngọc vãn, đây là số mệnh của nàng, cũng không phải là do huynh tạo thành!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Đường Linh Toa:

- Linh Toa, nàng nhớ kỹ việc này?

Đường Linh Toa biết chính mình lại nói lỡ rồi, nàng nhìn nhân thần trầm trọng của hắn, lòng của nàng, tựa hồ như bị cái gì đó cắn xé, thật đau, thật đau, cuối cùng mở miệng nói:

- Kỳ thực, từ lần kia trở về từ Vu Linh Sơn, muội đã nhớ lại tất cả rồi!

Vân Thiên Hà không nói, trầm mặc bước đi.

Mộng Ly và Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, Mộng Ly gương mặt đẹp định nói cái gì, nhưng cuối cùng lại đè nén trong lòng, vô luận trong lòng hắn có hình bóng nữ tử kia hay không, nhưng cái liếc mắt nhìn cuối cùng trước khi lâm chung của nữ tử này, đồng thời mang theo nụ cười và hi vọng đi xa, nàng cũng không có tư cách để đánh giá cái gì.

Dù sao, đó là một sinh mệnh rất trẻ, như vậy hương tiêu ngọc vãn, xác thực là một chuyện làm cho con người nghĩ tiếc hận, mà lời nói lỡ miệng của Đường Linh Toa, mặc kệ là trong lòng nàng muốn cái gì, đây cũng không phải là điều nàng nên can thiệp vào.

Trong lòng Vân Thiên Hà, đối với cái chết của Hồ Duyên Anh Duẫn, hắn chỉ có một chút oán thán trời cao bất công đối với nữ tử này, dù sao hắn cũng coi như có quen biết với nàng, có chút trách nhiệm, có chút nặng nề, và cuối cùng cũng nên có chút biểu hiện mặc niệm vì nàng.

Điều làm trong lòng hắn chân chính cảm thấy trầm trọng chính là, Đường Linh Toa đã hồi tỉnh lại đoạn hồi ức trước kia, hắn tỉnh táo ngẫm lại, kinh lịch của Hồ Duyên Anh Duẫn và Đường Linh Toa rất tương tự, chỉ có một chút khác nhau chính là, trong lòng hắn có thể chịu tải thống khổ cho Đường Linh Toa, dốc sức vì nàng, còn Hồ Duyên Anh Duẫn thì không, tất cả nguyên nhân thống khổ của các nàng chính là vì đã sinh ra trong gia đình vương thất.

...

Rời khỏi thành Tuyết Trúc tiếp tục đi phía tây bắc, khắp nơi một màu tuyết trắng, hơn nữa cộng thêm trận tuyết rơi khá lớn, làm cho đường đi có chút khó khăn.

Dọc theo đường đi, ngay cả Mộng Ly bình thường luôn sôi động cũng trầm mặc không nói, vì vậy chỉ lặng yên chạy đi, hành trình ngược lại nhanh hơn một chút.

Tại thời điểm sắc trời âm đạm, tuyết lớn còn chưa dừng lại, mấy người đã rời được một miệng núi bên dưới Hạ Gia Lạp Tề Sơn.

Muốn tới Phong Nham Chủ, phải vượt qua Hạ Gia Lạp Tề Sơn, Vân Thiên Hà dẫn đầu đoàn người, vừa đi vừa ghi nhớ hoàn cảnh địa lý xung quanh.

Nơi miệng núi này, là một chỗ tương đối gần cộng thêm khá nguy hiểm, cũng không tính cao lắm. Nơi này thường có nhiều hoang tuyết u lang hung hãn và linh thú thượng đẳng lui tới, thậm chí là xuất hiện thành đàn, vì vậy phải cẩn thận, nhất là thời điểm buổi tối.

- Mọi người nhanh một chút, trước khi trời tối hẳn, chúng ta tốt nhất nên vượt qua địa phương này, sau khi tới Tuyết Cương, nơi đó hầu hết đều là cánh đồng tuyết bằng phẳng, chúng ta có thể tạm thời nghỉ ngơi trên đồng tuyết!

Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly luôn sôi nổi cũng không nói lời nào, liền lớn tiếng phá vỡ bầu không khí, nhanh chóng thúc đẩy hành trình, lao lên núi trước tiên, Mộng Ly đi theo phía sau, nàng nhìn xung quanh, nói:

- Xung quanh nơi này có chó sói, ngược lại không đủ gây sợ hãi, nhưng vấn đề là nơi này luôn có một đám ngựa hoang, đồng thời đám chó sói này không mấy may chú ý, thực sự rất kỳ lạ!

Lúc này Vân Bôn cũng bất an phì phì trong mũi, bao gồm cả Phi Tuyết Mã mấy nữ đang cười cũng như vậy, Vân Thiên Hà cảm giác được hiện tượng cổ quái này, suy nghĩ nói:

- Trừ phi là trong đàn ngựa hoang này có một mã vương càng mạnh mẽ hơn so với hoang tuyết u lang, hoặc là chúng nhìn qua có vẻ như ngựa hoang nhưng thực chất không phải ngựa chân chính, như vậy mới có khả năng dám chó sói kia không để ý tới!

Tầm Nguyệt suy nghĩ sâu xa chốc lát, nói với Mộng Ly:

- Tỷ tỷ, tỷ còn nhớ hay không, tại Di Sinh Giới có một cổ tộc từng chuyên môn nuôi dưỡng một loại ngựa nhưng không phải ngựa, mười phần hung tàn, thích ăn huyết nhục, thực lực gần tương đương với phi long câu, gọi là địa liệt hắc giác thú, nhìn đám ngựa hoang giống như mãnh thú này, có thể là biến chủng từ địa liệt hắc giác thú hay không?

- Rất có thể, bất quá bản tiểu thư không hy vọng tọa kỵ của chúng ta trở thành bữa ngon trong miệng đám mãnh thú này, mà chúng lại cách miệng núi không xa, chúng ta nên cẩn thận một chút, đừng nên kinh động tới chúng!

Vân Thiên Hà đi trước, nghe được lời nói của Mộng Ly, cũng bắt đầu đáp lời:

- Chúng ta sử dụng tốc độ nhanh nhất tiến lên, chúng ta đã bị phát hiện rồi, hiện tại bày sói đã ngừng được khí tức, đang dần dần tiếp cận!

- Giá!

Mấy nữ nghe nói, lập tức khê thúc giục ngựa phi nước đại, Vân Thiên Hà cảm thụ được Vân Bôn đang bắt an, bàn tay liền đặt lên chuỗi kiếm Vân Tru.

Bốn ngựa phi như điện, khi bọn họ tới trung tâm miệng núi, quả nhiên nhìn thấy có hai ba mươi con chó sói lông dài đang cấp tốc chạy tới gần.

Những đầu hoang tuyết u lang này có tốc độ không phải rất nhanh, thế nhưng thể lực và sức chịu đựng lại tương đối cường hãn, là loại mãnh thú cực kỳ khó chơi.

Chính yếu là hàm răng của chúng có ẩn chứa một loại băng lang chi độc rất đáng sợ, bị cắn một ngụm mà nói, nhất định sẽ bị băng độc xâm nhập, đủ để biến một người thành thường thành tượng băng, là tồn tại cường hãn nhất trong lang linh thú thượng đẳng.

- Ngao...

Khi mấy người Vân Thiên Hà muốn thúc giục ngựa lấy tốc độ nhanh nhất vượt qua đàn sói này, xuyên qua miệng núi, đám hoang gia u lang đột nhiên dừng lại ngựa đầu rồng dài, theo đó là phụ cận sơn cốc rung động kịch liệt.

Vân Thiên Hà phát hiện ra phía trước đường đi đang có một nhóm điểm đen, không khỏi cười khổ:

- Lần này phiền phức rồi, nguyên lai đám chó sói này chỉ giữ vai trò đội quân tiên phong, đối thủ chân chính của chúng ta chỉ sợ là đám địa liệt hắc giác thú biến chủng!

433. Chương 436: Địa Liệt Hắc Giác Thú.

Nguyên nhân chính là nơi này có rất ít người tiến hành thăm dò, mà xung quanh giải hoang sơn này cũng có rất nhiều thực vật kỳ dị, cùng với mãnh thú linh cảm, chủng loại vô cùng đa dạng. Nơi đây có thể coi như một bảo khố, cũng là một hung địa.

Miệng núi tại gần biên cảnh La Lan quốc, kỳ thực là một sơn cốc cắt đoạn dãy núi này, người La Lan quốc gọi nó là Lang Yên Cốc.

Hiện tại đã tới lúc chạng vạng, gió tuyết đã dừng lại, một vòng mặt trời tàn tạ đọng lại nơi xa vời, hoàng hôn bao phủ đại địa, xuyên thấu qua sương mù dày đặc, để nơi đây phảng phất như bị bao phủ trong một mảnh huyết sắc.

Trong Lang Yên Cốc, từng tiếng hô rít gào không dứt tai, kinh hãi những đàn chim di trú trong sơn lâm, dọa chạy một ít linh cảm dị thú tương đối nhất gan.

- Hồng!

Đột nhiên, một tiếng long ngâm nổ vang thiên địa, giống như là viên cổ cự long bị giạt mình tỉnh giấc, trong cơn cuồng nộ rống to điên cuồng, hội tụ một cổ sóng triều luật động kích thích lực lượng thiên địa cường đại, liên tục quanh quẩn không ngừng trong phiến sơn cốc vắng lặng.

Dưới một tiếng Long Sư Thiên Ba Hồng, từng đám từng đám hoang tuyết u lang giống như chó nhà có tang, khóc thét rít gào chạy trốn trong sơn cốc, mà những đầu hoang tuyết u lang không kịp chạy trốn, tại lúc âm ba sóng triều mạnh mẽ lan tới, giống như bị một thanh cự chùy đập mạnh, thân thể giống như tờ giấy, văng ngược ra xa, đập vào vách núi đá, thở nhiều hít ít.

Nhìn vào chỗ sâu trong sơn cốc, có thể thấy trên đường, lác đác có thi thể hoang tuyết u lang ngã xuống, còn có những đồng bọn phía sau trực tiếp coi như thức ăn điên cuồng tranh giành.

Máu tanh lan tràn sơn cốc, Lang Yên Cốc vốn bao trùm trong một màu trắng tinh khôi, hiện tại đã bị máu tươi nhuộm hồng.

Càng đi sâu vào bên trong, có thể nhìn thấy một ít thi thể cự thú khổng lồ, tựa ngựa nhưng không phải ngựa, bốn vó giống như chân to cự tượng, trên đầu còn có một chiếc sừng màu đen, hàm răng sắc bén như cá sấu, hình thể kinh khủng dữ tợn. Những thi thể cự thú này chính là địa liệt hắc giác thú cùng với những cự thú biến chủng sinh sôi nảy nở từ chúng bị giết chết!

Ầm...

Tiến vào chỗ sâu trong Lang Yên Cốc, lúc này có hơn mười con địa liệt hắc giác thú giương răng nanh đỏ hồng, mỗi khi bọn chúng di động một bước, đập xuống mặt đất đều cảm giác đại địa như run run, đất rung núi chuyển.

Tại lúc rất nhiều đá lớn rơi xuống, chỉ thấy bốn ngựa như điện, dọc theo miệng núi ra sức chạy cuộn cuộn, ngay sau đó, những đầu địa liệt hắc giác thú vẫn như cũ đuổi theo không bỏ.

Vân Thiên Hà chạy phía sau đội ngũ, chỉ thấy cái trán của hắn tràn đầy mồ hôi, thanh sam đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Vân Tru kiếm đã ra khỏi vỏ, trong quá trình phi ngựa chạy nhanh, phát ra tiếng ong ong chấn động.

Nếu như chỉ là một vài địa liệt hắc giác thú, Vân Thiên Hà có thể dễ dàng giết chết, thế nhưng hiện tại có tới hơn mười con hắc giác thú vây công, thậm chí còn có một đàn phía sau, cho dù Vân Thiên Hà và Long nữ tỷ muội có cường thịnh hơn nữa, nhưng lực lượng của đám hắc giác thú này rất cường hãn, hơn nữa da lông cứng rắn như sắt thép, lại không hề kém dẻo dai.

Trong quá trình Vân Thiên Hà tê sát, mỗi một kiếm chém xuống đều để lại trên người đám hắc giác thú này vết thương nhìn thấu xương cốt.

Thế nhưng đám hắc giác thú tựa hồ như không biết đau đớn, đồng thời còn kích phát hung tính sâu trong huyết mạch của chúng, mang theo cỗ lực lượng khai sơn phá thạch, dã man xông tới, cũng làm cho từng khối nham thạch trên mặt đất bị va chạm tới nát bấy.

Trong quá trình chém giết để tại bảy tám thi thể hắc giác thú, Vân Thiên Hà cảm giác giết những dị thú này so với giết người còn mệt hơn nhiều!

Vì vậy bọn họ thẳng thắn buông tha đám dị thú này tề giết dây dưa, vừa đi vừa chạy trốn, như vậy mới để lại tình cảnh một cường lưu lại rất nhiều thi thể u lang và hắc giác thú, máu tươi nhuộm đỏ như vậy.

Rầm rầm...

Đại địa rung động mãnh liệt, đá lớn từ trên vách núi không ngừng rơi xuống, có nhiều lúc suýt chút nữa rơi vào giữa bốn ngựa đang chạy trên đường, mà những hắc giác thú mang tới trang cảnh núi đá tồn tại rơi rụng lại như không chút để ý.

Nhưng đối với mấy người Vân Thiên Hà mà nói, tuy rằng bọn họ có thể tránh thoát được hiểm thế từ đá tảng rơi xuống, thế nhưng ngựa dưới thân, bọn họ cũng phải bảo vệ cẩn thận, vì vậy tại thời điểm đá lớn rơi xuống, đều mạo hiểm vọt phần.

Thậm chí, Đường Linh Toa được ba người còn lại cười ngựa vây quanh, khi Mộng Ly và Tầm Nguyệt nhanh chóng lướt qua, một tảng nham thạch cực lớn rơi xuống, Vân Thiên Hà liền thúc Vân Bôn cấp tốc lao tới, cả người lẫn ngựa dùng lực lượng mạnh mẽ kéo qua, cuối cùng mới thanh thoát được nguy hiểm.

Nhưng mà cuối cùng trong quá trình chạy cuộn cuộn, tiếng đá sứt lở nổ xuống âm âm càng lúc càng gần, càng lúc càng nhiều cực thanh bị hắc giác thú kích động nặng nề rơi xuống, cùng với gót chân đạp trên đại địa mang tới rung động mãnh liệt, bốn phía hình thành khối băng tuyết đọng, trong lúc cự thú chạy nhanh, lại rất có tiết tấu nhảy lên.

Nếu như nhìn từ xa, trên cánh đồng tuyết miệng núi, lúc này xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị.

Bốn người như bốn điểm nhỏ màu trắng, phẳng phất như dung hợp một thể với thiên địa tuyết trắng, mà bọn họ giống như bốn mũi tên tuyết mịn, nhưng phía sau bọn họ vẫn còn có hơn mười hư ảnh màu đen, một đám hắc giác thú giống như điên cuồng theo sát phía sau, cả đại địa không ngừng run rẩy, núi đá không ngừng rơi xuống, phẳng phất như muốn lấp đầy miệng núi.

Bốn người Vân Thiên Hà thúc ngựa chạy nhanh hồi lâu, trong lễ rửa tội một sóng lại một sóng đất đá không ngừng rơi xuống, bọn họ thủy chung không thể giạt được khoảng cách đối với đám hắc giác thú.

Mộng Ly thấy thế, không khỏi nhíu đôi lông mày đẹp, nói:

- Đám hắc giác thú này truy đuổi chúng ta lâu như vậy, tựa hồ không biết mệt mỏi rồi, cứ tiếp tục kéo dài cũng không phải là biện pháp!

- Cần thận!

Vân Thiên Hà phía sau đảo mắt nhìn thấy một viên cự thạch rơi trên đỉnh đầu Mộng Ly, liền lập tức lớn tiếng nhắc nhở, chỉ thấy Mộng Ly với vẻ mặt buồn chán giơ lên tay ngọc, khẽ xoay chuyển, hóa cứng thành quyền, mang theo một cỗ ba động chân long chỉ khí khổng lồ, quyền ý giống như hóa thành cự long, hung hăng đánh mạnh vào viên cự thạch.

Ầm...

Sau một tiếng nổ vang, cự long mang theo lực lượng và ý chí thôn phệ tất cả, lúc oanh kích vào cự thạch, liền trực tiếp bạo liệt trong không trung, hóa thành một đồng mảnh vụn, lác đác rơi xuống giống như mưa đá.

- Thực sự là ghê tởm, còn tiếp tục như vậy, chờ khi chúng ta ra ngoài, cho dù không bị đập chết thì mỗi người cũng thành tượng đất rồi, lại không có địa phương nào tắm, tức chết bản tiểu thư rồi!

Mộng Ly bị bụi đất bám đầy người, không khỏi tức giận quát to, âm hưởng chói tai, càng không ngừng quanh quẩn trong sơn cốc.

Vân Thiên Hà trong lúc bồn bả, thỉnh thoảng quan sát hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy trên vách núi, có một đài cao thật lớn nhô lên, trong lòng khe động linh cơ, nói:

- Vậy hai tỷ muội các nàng liền thủ, đánh cổ đài cao kia xuống, chặn đường đám hắc giác thú phía sau.

Mộng Ly theo ánh mắt của Vân Thiên Hà nhìn lại, trên vách núi không xa xác thực có một đài cao nhô hẳn ra ngoài, nàng thực sự vô cùng phiền chán đám hắc giác thú truy đuổi tạo thành tràng cảnh đất đá không ngừng rơi xuống, vừa nhìn thấy đài cao nhô ra, độ lớn đủ để cản đường đám hắc giác thú, lúc này liền lập tức gật đầu đồng ý đề nghị của Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly đã đồng ý, liền tiến lên đuổi theo Đường Linh Toa nói:

- Linh Toa, nàng với ta cùng một con, tốc độ của Vân Bôn hẳn là có thể chạy qua được địa phương ảnh hưởng, còn mấy thất Phi Tuyết Mã, nếu như bọn chúng không thể theo kịp, chúng ta chỉ đành buông tha!

- Thế nhưng Thiên Hà, ngựa này...

Đường Linh Toa có chút không muốn bỏ rơi tọa kỵ của chính mình, nhưng thấy ánh mắt của Vân Thiên Hà, liền vỗ vỗ mặt Phi Tuyết Mã, thả người nhảy sang Vân Bôn cùng với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận Đường Linh Toa, ôm sát nàng trong lồng ngực, lại ép sát lưng ngựa, Vân Bôn và chủ nhân tâm ý tương thông, nó lập tức biết phải hành động như thế nào, vì vậy liền giơ cao móng trước, lớn giọng tê rống, nhìn thoáng qua mấy thất Phi Tuyết Mã phía trước, sau đó nhanh chóng triển khai bốn vó, tốc độ giống như thiểm điện, điên cuồng phi nước đại về phía trước.

Mộng Ly và Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà đã đi đầu, nàng và Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn hai, hai tỷ muội rất ăn ý nhảy khỏi lưng ngựa, giống như hai con chim én nhỏ bay lên cao, thân thể trực tiếp nhảy lên, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống đài cao trên vách núi, chậm rãi vận kinh khí chờ đợi.

- Thiên Hà, nghìn vạn lần không được dừng lại, chúng ta muốn động thủ rồi!

Mộng Ly nhắc nhở Vân Thiên Hà một câu, liền cùng với Tầm Nguyệt hơi liếc mắt nhìn hai, hai nàng đồng thời khép hờ hai mắt, tâm bàn tay hạ xuống dưới, lòng bàn tay còn lại chạm vào mu bàn tay trước.

Trong lúc này, lực lượng trong thiên địa giống như bị một lời triệu hoán nào đó, nhanh chóng điên cuồng ngưng tụ như thủy chiều vào giữa lòng bàn tay của hai tỷ muội, lúc này toàn bộ miệng núi đều rung động kịch liệt. Thân thể hai nàng sau khi bị cỗ lực lượng cường đại này bao phủ, chậm rãi bỗng bành khỏi mặt núi đá.

Chỗ lòng bàn tay của bọn họ, khi cỗ lực lượng kia đã ngưng tụ tới cực hạn, tựa như hình thành một cơn lốc lực lượng, sau khi bị hai nàng áp súc lại, cỗ lực lượng thiên địa này tại lúc còn chưa phát động đã mang tới tính hủy diệt chí cường, lòng núi xung quanh lay động, theo một cỗ lốc xoáy bay lượn khắp bầu trời.

Đúng lúc này, nhị nữ đồng thời mở mắt hạnh, trong đôi mắt hiện lên tinh quang, hành động của bọn họ giống hệt nhau, trôi nổi giữa không trung, lòng bàn tay ngưng kết cỗ lực lượng thiên địa chí cường kia, liền mạnh mẽ hướng xuống đài cao bên dưới oanh kích.

Ầm...

Long nữ tỷ muội tựa hồ có thể nắm vững được lực lượng mượn từ thiên đại này, tại lúc lực lượng oanh kích mạnh mẽ, vốn bản thân đã có tính hủy diệt cường đại, lại được ngưng tụ thành một điểm, đủ để phá vỡ cả một mảnh vách núi nứt nẻ.

Cỗ lực lượng này được bọn họ khống chế một cách chính xác oanh kích vào đài cao nhô hẳn ra ngoài, giống như là một thanh tuyệt thế bảo kiếm ngưng tụ từ lực lượng thiên địa, từ chỗ đài cao nhô ra kia, trực tiếp cắt đứt một mảnh vách đá thật lớn, để lại một vết tích trơn nhẵn không gì sánh được, giống như cả ngọn núi bị sụp xuống, vang lên tiếng ầm ầm vang vọng không gian.

Đồng thời với tiếng động vang lên không dứt, một mảng vách núi thật lớn bị hai nàng đánh đổ ầm ầm, trượt dài xuống miệng núi bên dưới, giống như bị bằm một cỗ cơn lốc núi đá. Vô số mảnh vụn và cây cỏ, đều theo mảnh vách núi thật lớn, thật nặng không gì sánh được này nện xuống.

Mà hiện tại, trong miệng núi, tốc độ của Vân Bôn đã phát huy tới cực hạn, thế nhưng nó vẫn dứt khoát tiếp tục dồn sức gia tốc, tựa hồ như muốn phá vỡ cực hạn, đạt tới một cảnh giới nào đó.

Mà Vân Thiên Hà cũng cảm nhận được một cỗ lực lượng thiên đại vô cùng cường đại tác dụng vào vách núi, hẳn biết vách núi đá bị trôi xuống sẽ mang tới tính hủy diệt vô cùng khủng khiếp, tựa như long trời nổ đất, bọn họ bên dưới lòng núi khổng lồ, thực sự vô cùng nhỏ bé.

Đồng thời lúc đại địa run rẩy, hẳn cũng không ngừng truyền một cỗ tinh linh chi khí vào trong cơ thể Vân Bôn, giúp nó có thể duy trì tốc độ cực hạn như thiểm điện, tiếp tục lao về phía trước.

434. Chương 437: Tọa Kỵ Tiên Hóa.

Ngay lúc tốc độ của Vân Bôn đã đạt tới cực hạn, nhưng nó vẫn tiếp tục liều mạng gia tốc chạy trốn, lúc này vách núi đá thật lớn từ trên cao đổ ập xuống, từng khối cự thạch khổng lồ cũng văng tung tóe tới bốn phương tám hướng.

- Thiên Hà cẩn thận!

Tầm Nguyệt trôi nổi giữa không trung nhìn thấy Vân Thiên Hà bị một khối cự thạch thật lớn lao tới, lo lắng lớn tiếng nhắc nhở, nàng khẩn trương hô lớn, cổ họng như sắp bị phá vỡ rồi.

Nhưng ngay sau đó, một màn thần kỳ đã xảy ra.

Chỉ thấy thời điểm Vân Thiên Hà sắp bị cự thạch đập trúng, thân thể hắn dĩ nhiên trong tình thế chạy trốn tới cực hạn này bắt đầu hư hóa, dần dần, mang theo một loạt lưu quang quỷ dị, nháy mắt sau đó, chợt thấy được thân ảnh của Vân Bôn đã xuất hiện cách đó rất xa, mà trong nháy mắt tiếp theo, không ngờ nó đã xuất hiện bên ngoài một dặm.

- Trời ạ, mã vương thú lại đột phá cực hạn, tiến hóa rồi!

Tầm Nguyệt vẫn một mực khẩn trương quan tâm an nguy của Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa, nhìn thấy bọn họ đã thoát khỏi hiểm cảnh, không khỏi thốt lên sợ hãi than.

- Thuần di, đây là thuần di, không nghĩ tới mã vương thú của hắn sau khi đột phá tốc độ cực hạn lại có được bản lĩnh thuần di!

Mộng Ly chứng kiến toàn bộ quá trình rõ ràng không gì sánh được, lúc này nàng đã không còn quan tâm tới cả một mảnh núi đá cực lớn nặng nề rơi xuống, cũng đã vứt khỏi đầu hình ảnh hắc giác thú bị chôn chôn bên dưới vốn khiến nàng vô cùng sợ hãi, con mắt vẫn chăm chăm nhìn vào thân ảnh Vân Thiên Hà, cũng giống Tầm Nguyệt không khỏi phát ra tiếng sợ hãi than.

- Tỷ tỷ, tỷ mau nhìn!

Lúc này, Tầm Nguyệt lại thét lên kinh hãi.

Mộng Ly nghe được thanh âm, liền quay đầu lại nhìn, nhất thời hai con mắt mở to.

Tại lúc vách núi đá thật lớn sắp sửa lấp đầy miệng núi, mấy thất Phi Tuyết Mã vốn chăm chú chạy theo phía sau Vân Bôn, nhưng đã bị bỏ cách một đoạn rất xa, lúc các "nàng" không thể theo được cước bộ của Vân Bôn, mắt thấy cả một ngọn núi nhỏ mai táng bên dưới, lúc này đồng thời phát ra tiếng tê rống mãnh liệt.

Mà ngay theo sau, có lẽ là một loại bản năng thúc đẩy, mấy thất Phi Tuyết Mã trong lúc tê rống, đều hướng về phía không trung nhảy vọt lên, cũng tựa hồ chịu đựng thống khổ vô cùng to lớn.

Sau đó nhìn thấy trên lưng của chúng, hai khối thịt nhô lên trước kia dần dần rách ra, một đôi nhục sí (cánh thịt) tinh tế chậm rãi từ bên trong dần dần lộ ra, chỉ dài không tới một thước.

Khi vách núi đá khổng lồ nặng nề nện xuống, triệt để lấp đầy cả miệng núi, lúc này Phi Tuyết Mã đã bay lên không trung, theo bản năng vỗ đôi nhục sí mãnh liệt, dĩ nhiên cứ như vậy bay đi, sau đó dọc theo vách núi đã lấp đầy mặt đất, chậm rãi nhảy tới sườn núi bên cạnh, sau đó tiếp tục chạy dọc theo sườn núi, vừa chạy vừa bay theo sườn núi cao, cuối cùng vung văng rơi xuống tuyết địa, theo chân đuổi theo Vân Bôn. Tại lúc có thể phi hành trong thời gian ngắn, vách núi kia đã không còn là cản trở của bọn chúng. Nhìn thấy một màn này, Mộng Ly thất thanh lắp bắp:

- Nghĩ không ra trong tình cảnh nguy hiểm vạn phần như thế này, thậm chí Phi Tuyết Mã cũng có thể tiến hóa, dài ra một đôi cánh nho nhỏ. Ông trời ạ, ngày hôm nay chúng ta thực sự quá mức may mắn đi!

Tầm Nguyệt thở dài, lại nhắc nhở nói:

- Tỷ tỷ, tuy rằng Phi Tuyết Mã cũng sản sinh tiến hóa, thế nhưng chỉ có hai thất còn sống, còn lại đều bị chôn dưới vách núi kia rồi!

Trong lúc nói chuyện, Tầm Nguyệt nhìn quét qua cuối vách núi, phát hiện chỗ mở rộng ra hiển hiện một thông đạo nho nhỏ, muốn nghĩ tới xem như thế nào, nhưng không biết tình huống bên phía Vân Thiên Hà, quyết định tốt nhất đuổi theo là hơn.

Sau khi Mộng Ly lấy lại tinh thần, cũng hít vào một tiếng, nói:

- Vạn vật trong thiên địa, không sống cũng chết, nhưng linh thú này cũng giống như con người, chỉ có người thích ứng được hoàn cảnh mới có thể tiếp tục sinh tồn, đi thôi, chúng ta đi tìm Thiên Hà!

Dứt lời, Mộng Ly và Tầm Nguyệt phiêu phù trong không trung, thân thể cấp tốc như thiểm điện, chậm rãi hạ xuống, đập nhẹ mượn lực, giống như chuồn chuồn điểm nước, lần thứ hai lao đi, rất nhanh đã biến mất khỏi đồng đất đá hỗn độn, lúc này đã triệt để lấp đầy miệng núi.

Lúc Vân Thiên Hà thoát khỏi hiểm cảnh, thẳng cho tới khi Vân Bôn trong nháy mắt duy trì tốc độ cực hạn, cũng lần thứ hai hình thành đột phá, có thể trong nháy mắt thuần di khoảng cách trên dưới một dặm, dừng ngựa lại, trong lòng Vân Thiên Hà kinh hồn chưa định.

Thân thể Đường Linh Toa lúc này vẫn đang run rẩy như cũ, nàng chặt chẽ ôm vòng eo của Vân Thiên Hà, dụi mặt vào lòng hắn, vừa rồi Vân Bôn trong nháy mắt đột phá cực hạn, nàng cảm giác linh hồn của mình giống như bị một cỗ lực lượng kỳ dị nào đó lôi ra khỏi thân thể.

Vân Thiên Hà chậm rãi dẹp loạn tâm tình, lúc này vỗ vỗ vai Đường Linh Toa, ôn nhu nói:

- Không có chuyện gì nữa rồi!

- Thiên Hà, vừa rồi sao vậy, muội cảm giác như linh hồn bị thổi đi vậy, thực đáng sợ!

Đường Linh Toa nghe được lời Vân Thiên Hà, trong lòng liền an tâm không ít, nhưng lúc mở miệng hỏi, thanh âm vẫn có chút run run.

Kỳ thực loại cảm giác như thuần di này, Vân Thiên Hà đã sớm thể hội qua một lần, lúc đó là thời điểm hắn xuyên qua, linh hồn hắn giống như bị một cỗ lực lượng thần bí nào đó hút đi trong nháy mắt, quý dị mà khiếp sợ.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, tiếp tục tinh tế thể hội cảm giác thuần di kia, Vân Thiên Hà không nhận được nhiệt huyết sôi trào.

Hắn biết, Vân Bôn đã có một lần đột phá cực hạn thiên phú tốc độ, lại một lần nữa sản sinh tiến hóa, mà lần tiến hóa này, để hắn sở hữu bản lĩnh thuần di.

Nghĩ tới đây, lập tức ôm Đường Linh Toa xuống ngựa, tỉ mỉ quan sát Vân Bôn.

Chỉ thấy lúc này trên người Vân Bôn tỏa ra mồ hôi nhễ nhại, trong mồ hôi còn mang theo vật chất màu tím đen, giống như nó tại thời điểm bức bách tiềm năng chảy ra chất bẩn, trải qua một lần tẩy cân phạt tủy, tứ chi càng thêm cứng rắn đầy lực lượng, thân thể có cảm giác hoàn mỹ như giọt nước.

Hơn nữa, bộ lông nguyên bản màu xanh của nó hiện tại trở nên phiếm màu bạc nhàn nhạt sáng bóng, giống như là bên ngoài cơ thể có một bộ lỗ ống kính quý dị, tiếp tục phối với đôi con mắt trong suốt như thủy tinh, càng thêm phần linh động, giống như thần mã hạ phàm, làm cho hắn cảm giác yêu thích không muốn rời tay.

Xoạt xoạt...

Cảm thụ được ánh mắt chủ nhân, Vân Bôn liền đưa mặt ngựa sát người Vân Thiên Hà, thân thiết cọ cọ vào thân thể hắn, càng không ngừng phe phẩy lỗ tai, trong mắt ngựa toát ra tâm tình, lại để Vân Thiên Hà nghĩ có chút quái dị. Lúc này, Vân Bôn đột nhiên quay mặt đi, chỉ thấy hai cái bóng màu trắng nhanh chóng chạy tới gần, Vân Bôn phát sinh một tiếng tê rống vui vẻ, cũng chạy về phía hai cái bóng màu trắng kia.

Lúc này Vân Thiên Hà mới bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai tâm tình vừa toát ra của Vân Bôn chính là lo lắng cho an nguy của Phi Tuyết Mã, lúc này thấy Phi Tuyết Mã đã bình yên trở về, tâm tình của Vân Bôn cũng tự nhiên tốt lên.

Chỉ thấy sau khi Vân Bôn nghênh đón, hai thất Phi Tuyết Mã vây quanh Vân Bôn, thân thiết cọ sát mặt nhau, trong mắt ngựa, toát ra lưu luyến bịn rịn không muốn xa rời nồng đậm.

Nguyên lai, giữa Vân Bôn và Phi Tuyết Mã đã tồn tại cảm tình vô cùng thâm hậu.

Bất quá, Vân Thiên Hà ngẫm lại tình cảnh vừa rồi, hai thất Phi Tuyết Mã cũng không đuổi kịp Vân Bôn, thế nhưng chúng vẫn sống sót theo tới đây, nghĩ kỳ quái, vì vậy quan sát hai thất Phi Tuyết Mã này, lập tức nhận thần như ngưng tụ lại tại hai đôi nhục sí nhỏ nhỏ xinh xắn giấu ở phía sau yên cương ngựa.

Nghĩ không ra ngay cả Phi Tuyết Mã cũng tại tình cảnh nguy hiểm vừa rồi xảy ra tiến hóa.

Bước nhanh tới trước mặt hai thất Phi Tuyết Mã, Vân Thiên Hà gần gũi quan sát đôi nhục sĩ kia, tuy rằng chỉ dài trên dưới một thước, cũng chỉ có khung xương mà chi nhánh thịt cánh hơi mỏng, nhưng tuyết đối có không gian tiếp tục lớn hơn, cho đến lúc này, bay lượn không còn là giấc mơ.

Mà lúc này, Mộng Ly và Tầm Nguyệt cũng lần lượt chạy tới.

Mộng Ly là người thứ nhất chạy tới trước mặt Vân Bôn, kêu la nói:

- Thiên Hà, nhanh để ta cưỡi ngựa của người, cảm thụ một chút thuận di là như thế nào, nó sau khi tiến hóa cư nhiên có thể thuận di, quá thần kỳ rồi, tại Di Sinh Giới, cho dù là Phi Long Cầu nhanh nhất cũng không thể thuận di!

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Tốt nhất để một thời gian nữa, Vân Bôn vừa mới tiến hóa, phỏng chừng nó còn cần một đoạn thời gian để thích ứng, hơn nữa vừa rồi nó tiêu hao rất lớn, sắc trời cũng đã tối, chúng ta hãy tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm rồi mới tính tiếp!

Mộng Ly nghe nói, nghĩ cũng có lý, tạm thời bỏ qua.

Tầm Nguyệt đi tới, nói:

- Từ chỗ này đi ra ngoài, chính là cánh đồng tuyết, nhưng cánh đồng tuyết cũng có một ít cự thú tồn tại, vừa rồi đoạn miệng núi kia bị tắc rồi, thế nhưng tại lúc chúng ta chặt đứt vách núi phát hiện một sơn động khá lớn, không bằng chúng ta tạm thời qua đêm tại sơn động đó!

- Di, muội muội, ta thế nào không cảm thấy nơi đó có một sơn động nha?

Tầm Nguyệt nói:

- Trước khi chúng ta chưa làm vách núi kia đổ xuống, nơi đó xác thực có một sơn động, hẳn là bị phong kín, mà sau khi chúng ta đánh đổ vách núi, sơn động đó mới hiển lộ ra, bất quá một bên còn bị tảng đá chèn giữa, nếu như là phong bế, nói vậy bên trong hẳn không có dị thú nào, có lẽ tương đối an toàn một chút!

Mộng Ly có chút khẩn cấp nói:

- Nếu Thiên Hà và Linh Toa không có việc gì, như vậy, chúng ta tiếp tục trở lại, trên người bản chết rồi, nếu như có một hồ nước tắm rửa thì tốt rồi!

Vân Thiên Hà ngẫm lại, nơi này phát sinh động tĩnh lớn như vậy, linh thú phi cầm xung quanh hẳn là đã bị dọa sợ chạy mất rồi, so sánh mà nói hẳn là an toàn hơn so với cánh đồng tuyết, liền gật đầu đồng ý.

Vì vậy, mấy người dắt theo ngựa, lần thứ hai trở về chỗ cũ, tới chỗ bị vách núi lấp đầy, quả nhiên nhìn thấy nơi đó có một sơn động nửa lấp kín.

Vị trí sơn động này tương đối hẻo lánh, Vân Thiên Hà bước tới nhìn một chút, vị trí cũng không cao, liền nhảy lên, đến chỗ động khẩu, phát ra tinh thần cảm ứng bên trong một chút.

Cảm ứng bên trong, có chút khoảng cách, cũng có chút chiều sâu, bên ngoài coi như rộng rãi, vừa lúc có thể để cho mấy thất ngựa cùng nghỉ tạm.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà rút ra Vân Tru, tại bên trong vách đá khoét thành hai lỗ hổng tương đối lớn, sau đó đánh mạnh một quyền, vang lên tiếng ầm ầm, cự thạch ngoài cửa động sụp đổ xuống.

Mộng Ly chờ Vân Thiên Hà thanh lý cửa động, liền khẩn cấp tiến vào bên trong thăm dò.

Vân Thiên Hà để Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa theo vào, cũng để cho Vân Bôn dẫn theo hai thất Phi Tuyết Mã nhảy vào bên trong sơn động, ngay tại bên ngoài, chỗ khá rộng rãi nằm úp sấp nghỉ ngơi, hẳn một lần nữa ra khỏi động, tìm bên ngoài một ít cỏ dại tươi mới, lại cho vào trong đồng cỏ một ít thảo dược khôi phục thể lực, để lên trên tảng đá cho mấy thất ngựa ăn, cuối cùng khoét một tảng đá lớn tạm thời che chắn trước cửa động, xong xuôi mới tiến vào trong chỗ sâu huyệt động.

- Da, da, thật tốt quá!

Ngay lúc Vân Thiên Hà đi vào chỗ sâu trong huyết động, đột nhiên nghe được tiếng reo vui sướng hưng phấn của Mộng Ly, không biết các nàng đã phát hiện ra cái gì, vì vậy liền đẩy nhanh bước tiến.

Huyết động này có chút uốn lượn, cũng mười phần tối đen.

Vân Thiên Hà đi chừng hơn ba chục bước, tiến vào chỗ sâu nhất trong huyết động, bất quá khi hần tiến tới nơi này, đột nhiên bị một tia sáng kỳ dị chiếu thẳng vào mắt.

Chờ khi con mắt của hần có thể thích ứng được tia sáng kỳ dị này, thấy rõ cảnh trí trong huyết động, nhất thời con ngươi tròng lớn.

435. Chương 438: Huyền Hư Tinh Phách

Lại nói tiếp những thứ này cũng không có chỗ nào thần kỳ.

Nhưng mà, khi mấy thứ này, bao hàm cả vách đá trong huyết động, toàn bộ đều biến thành một loại thủy tinh bảy màu, trong suốt như hổ phách, tỏa ra màu sắc kỳ dị rực rỡ, như vậy đã trở nên thần kỳ rồi.

Đây là một loại hiện tượng kỳ dị của tự nhiên, trong đầu Vân Thiên Hà nhớ tới tri thức khoa học mang tới từ kiếp trước, căn bản không thể nào giải thích được, trong huyết động cũng có một cỗ năng lượng thần bí vô cùng dồi dào, khi hần tiến vào huyết động liền có cảm giác thư sướng thoải mái, lỗ chân lông toàn thân nở ra.

Trong huyết động tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, không hề tối đen, Vân Thiên Hà đi tới trước mặt một chiếc ghế tinh thạch hóa, muốn chạm vào chiếc ghế này, cảm giác một chút, xem có phải là thực sự do thủy tinh hóa thạch tạo thành.

- Thiên Hà, không nên di chuyển chiếc ghế!

Mộng Ly vô cùng vui vẻ, thấy Vân Thiên Hà muốn chạm chiếc ghế, liền lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà, khi bàn tay của Vân Thiên Hà chạm tới chiếc ghế, hần chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng cường đại chui vào trong cơ thể chính mình, chiếc ghế liền lập tức sụp xuống, hóa thành một đồng phẩn mạt.

Chỉ còn cánh tay Vân Thiên Hà đã để nguyên vị trí tay vịn chiếc ghế như trước, giống như hình ảnh bị dừng lại.

Mà cỗ năng lượng xâm nhập vào trong cơ thể hần, giống như một thứ gì đó đại bổ, khiến cho tinh khiêu toàn thân Vân Thiên Hà đột nhiên sáng lên, giống như đèn cuồng, bắt đầu liều mạng thôn phệ cỗ năng lượng thần bí này.

Rất nhanh, cỗ năng lượng này đã bị thôn phệ sạch sẽ không còn, mà những tinh khiêu thôn phệ được năng lượng này, khôn tức ẩn chứa trong đó bắt đầu cấp tốc lớn mạnh, rất nhanh liền xảy ra ngưng kết thành trạng thái dịch, mật độ lớn hơn, sau đó toàn bộ tinh vực mới khôi phục lại bình thường.

Mà lúc này Vân Thiên Hà cũng đã hồi phục lại tinh thần, cảm giác thân thể giống như là hưởng thụ một thứ đại bổ nào đó, khí huyết tràn đầy, tinh lực dư thừa, trong lòng kinh ngạc.

Hần thấy Mộng Ly cẩn thận quan sát xung quanh, liền hỏi:

- Đây là chuyện gì, nhưng tinh thạch hóa nơi đây có ẩn chứa năng lượng kỳ dị, có thể bị ta hấp thu!

Mộng Ly phảng phất như đang tìm kiếm cái gì đó, nghe lời Vân Thiên Hà, tức giận liếc mắt nhìn hần, nói:

- Vận khí của ngươi luôn luôn tốt như vậy, nơi đây chính là địa phương tổ tiên ngươi từng ở lại!

- Tổ tiên của ta?

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, lập tức suy nghĩ, nói:

- Nàng nói là, ở đây là một sơn động từng có người Vân Ly thị ở qua?

Mộng Ly vẫn không dừng thăm dò như cũ, nói:

- Không chỉ có như vậy, ở đây hẳn là một mật thất bị phong bế tại chỗ sâu nhất, được chúng ta trong lúc cơ duyên xảo hợp mở cửa vào, người có biết vì sao đồ dùng bày biện trong này đều bị tinh thể hóa?

Vân Thiên Hà lắc đầu, đảo mắt nhìn thấy Tầm Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào một kiện đồ vật cổ quái như ấm trà, nhưng cũng không phải ấm trà, dùng để đựng thứ gì đó, tập trung nghiên cứu, mà Đường Linh Toa thì hết nhìn đông lại nhìn tây, đứng trước mặt vách tường không biết đang làm cái gì, bất quá vách tường tinh thể hóa rất trơn truột, tựa như một mặt gương, có thể chiếu rọi khuôn mặt tinh tế kiều mị của nàng, cùng với dáng người thành thực mận diêu.

Mộng Ly thấy bộ dáng ngây người của hắn, mang theo một cổ phong tình dị dạng, tà mị liếc nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Đồ vật nơi này bị tinh thể hóa, đồng thời ẩn chứa năng lượng, nói rõ nơi đây nhất định cất giữ huyền hư tinh phách hiếm thấy, đó là thứ mà thái vận thú và tử vi long yêu thích nhất, tổ tiên Vân Ly thị các người có thể triệu hoán được hai loại thần thú này, có thể nói công lao lớn nhất là của huyền hư tinh phách!

- Huyền hư tinh phách, đây là thứ gì?

Vân Thiên Hà hiểu kỳ hỏi.

- Huyền hư tinh phách là một loại tinh hoa năng lượng do vạn vật thiên địa tự nhiên dựng dựng ra, cũng là lực lượng thiên địa ngưng kết lại, tiếp tục một lần nữa dựng dựng sinh thành, ngoài việc ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh thuần, còn có thể được bất cứ linh phách vạn vật tự nhiên hấp thu, do đó sản sinh một lần tiến hóa, mặt khác nó còn có một tác dụng cực kỳ trọng yếu khác!

Nói tới đây, Mộng Ly ẩn vào một chỗ gò lên, con mắt chớp chớp nhìn Vân Thiên Hà, ẩn chứa chút chờ mong.

Vân Thiên Hà đang nghe hăng say, bỗng nhiên thấy Mộng Ly không nói nữa, liền hỏi:

- Còn có tác dụng gì?

Mộng Ly có chút ngập ngừng, khuôn mặt đột nhiên đỏ lên, lộ ra thái độ e thẹn, chậm chạp mới mở miệng xinh trả lời:

- Thông qua huyền hư tinh phách, hoàn thành một lần luân chuyển cần khôn năng lượng, thiên địa giao thái điều hòa, sẽ chậm lại tốc độ già yếu của sinh mệnh, cường hóa mệnh thể đạt tới trạng thái đỉnh cao nhất, bảo trì dung nhan không thay đổi.

Mộng Ly còn chưa nói xong, lúc này Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt thính tai đột nhiên chạy tới, Đường Linh Toa kinh hỉ kêu lên:

- Tỷ tỷ, tỷ nói là thứ này có thể làm cho dung nhan vĩnh trú không đổi?

Tầm Nguyệt nói:

- Đại khái chính là như vậy, tỷ tỷ mỗi lúc tới thời điểm then chốt đều thích thừa nước đục thả câu khiến mọi người sốt ruột, hay là do ta nói đi, huyền hư tinh thạch là một thứ thần kỳ hiếm thấy thậm chí còn hơn so với cửu thái yên liên. Nó có thể làm cho sinh linh sản sinh một lần tiến hóa tự nhiên, không chỉ có công hiệu làm dung nhan vĩnh trú, cũng có thể làm cho con người tăng trưởng cực hạn năm trăm năm mệnh lý, nếu như mệnh lý của một vị Võ Thánh cực hạn là một trăm bốn mươi tám năm, như vậy mệnh lý của một vị Võ Tôn Địa Cảnh cực hạn là hai trăm sáu mươi tám năm, Võ Thánh Thiên cảnh chính là năm trăm lẻ chín năm, còn nếu như sử dụng huyền hư tinh phách này, nói cách khác, một vị Võ Tôn Thiên cảnh sẽ có mệnh lý cực hạn là một nghìn lẻ chín năm, tiền đề tất nhiên là không bị giết chết!

Vân Thiên Hà bừng tỉnh, hỏi tiếp:

- Vậy nếu là Hư Cảnh thì sao?

Tầm Nguyệt trả lời:

- Người tiến vào Hư Cảnh đã đánh vỡ mệnh lý bản thân rồi, sẽ có được một lần trọng sinh mệnh lý, nếu như sử dụng huyền hư băng hoàn kết hợp, cũng có thể kéo dài năm trăm năm mệnh lý, tiền đề vẫn là không bị giết chết!

- Lúc Hư Cảnh còn có vị giai khác, không phải thành thần rồi sao?

Vân Thiên Hà nghe xong vẫn như cũ, cảm thấy lẩn lộn.

- Thành thần? Hi hi!

Mộng Ly nghe được lời này, đột nhiên không nhận được khách khác nở nụ cười, nói:

- Ngủ ngốc, người cho là sau khi vượt qua Hư cảnh liền thành thần, như vậy bản tiểu thư không phải là thần sao, còn không mau cúng bái, ta sẽ phù hộ cho người, hi hi!

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, cuối cùng cũng là thêm một chút kiến thức, hẳn nguyên bản tưởng rằng đột phá Hư cảnh liền thành thần rồi, hiện tại thoát nhìn, tựa hồ không phải là như vậy.

Cũng không tiếp tục dây dưa trong vấn đề thọ mệnh này, Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như ngay cả mệnh lý đều có thể bảo trụ, nhưng có mệnh lý lớn như vậy thì lại có tác dụng gì? Nàng đã nói huyền hư tinh phách thần kỳ như vậy, có thể tăng cường thực lực, chúng ta không ngại ở chỗ này tu luyện một thời gian, hay nhất là trực tiếp dùng luôn, lấy ra ngoài cũng là tai họa cho thương sinh, rước phiền toái cho chính mình!

Thiên tính nữ nhân thích hoàn mỹ, Đường Linh Toa tuy rằng không rõ đến tột cùng có thể tăng cường thực lực như thế nào, nhưng có thể trú nhan, lập tức vui vẻ đồng ý đề nghị.

Thế nhưng lúc này khuôn mặt Tầm Nguyệt và Mộng Ly đỏ bừng, thần sắc có chút bối rối, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đồ dùng trong huyết động này đại đa số đều đã bị tinh thể hóa, cũng có một ít tinh thể hóa chưa triệt để, Vân Thiên Hà quan sát một hồi, cũng từ đó phát hiện ra một ít mảnh khé.

Thời điểm tìm kiếm, thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly còn đang chờ người ra, cúi đầu vãn về góc áo, hình như trong lòng thủy chung có nan đề nào đó khó giải, Vân Thiên Hà liền hỏi:

- Các nàng làm sao vậy?

- A, không, không có việc gì!

Mộng Ly lấy lại tinh thần, trong nhãn thần có chút né tránh, lập tức quay đầu bỏ đi, Tầm Nguyệt lại có vẻ e thẹn vô hạn, liếc mắt nhìn hắn, liền đi tìm Đường Linh Toa.

Vân Thiên Hà nghĩ có chút không hiểu ra sao, cũng không để ý tới, tiếp tục tìm kiếm.

- Thiên Hà, mau đến nhìn!

Lúc này, hình như Đường Linh Toa phát hiện ra cái gì đó, đột nhiên lớn tiếng hô lên, Vân Thiên Hà liền chạy tới, chỉ thấy Đường Linh Toa đứng trước một vách tường trong suốt như thủy tinh, dùng sức chỉ chỉ vào mặt thủy tinh.

Vân Thiên Hà hiếu kỳ, cũng tỉ mỉ xem xét trên mặt vách tường, phát hiện ra trong mặt vách tường này còn có một không gian rất chật hẹp, nếu như không phải là vách tường đã bị tinh thể hóa, thực đúng là rất khó phát hiện.

Đang muốn thử đẩy vách tường, lúc này Mộng Ly lại nói:

- Không nên đụng vào vách tường đó!

Lần này Vân Thiên Hà đã kịp thời dừng lại, quay sang nhìn Mộng Ly bước nhanh tới, hỏi:

- Nếu như không đụng vào, làm cách nào di dời được?

- Người xem, chỗ dưới cùng của vách tường này còn có một lỗ nhỏ, chính giữa có đường nối thông tinh xảo, nhất định nối thông với nơi nào đó, mà chỗ này hẳn là có phương pháp mở đặc thù, lấy chủ thủ của người cho ta!

Vân Thiên Hà rút trủy thủ bên hông giao cho Mộng Ly, nhưng Mộng Ly tiếp nhận trủy thủ, lập tức giơ tay chém xuống, tạo thành một vết thương khá sâu trên đầu ngón tay Vân Thiên Hà, máu tươi chảy ra!

- Tỷ tỷ, tỷ...

Đường Linh Toa kinh hô một tiếng.

Mộng Ly biết đúng mực, chỉ gạt đầu với Đường Linh Toa, sau đó nói với Vân Thiên Hà:

- Để máu chảy vào trong lỗ nhỏ kia, khi nào chảy tới đường ống nhỏ bên dưới mới thôi!

Vân Thiên Hà nghĩ đây có thể là phương pháp mở ra, vì vậy tại lúc vết thương còn chưa khép lại, vận chuyển khí huyết trong cơ thể, bức bách tới đầu ngón tay, từng giọt từng giọt máu tươi chảy xuống lỗ hồng bên dưới.

Khoảng chừng hơn mười giọt máu chảy ra, Mộng Ly nhìn thấy vách tường đã xuất hiện một ít hiện tượng dị thường, liền quát bảo ngưng lại:

- Được rồi, không cần tiếp tục lấy máu nữa!

Đường Linh Toa lập tức bước tới, cầm đầu ngón tay Vân Thiên Hà cho vào miệng hút nhẹ, lại bôi thuốc cho hẳn, thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly đỏ mặt thẹn thùng khó giấu lại.

Sau khi băng bó xong, Đường Linh Toa còn tiếp tục thất nơ bướm trên đỉnh. Vân Thiên Hà bất đắc dĩ, đảo mắt nhìn máu tươi chảy tới cái ống bên dưới, vách tường nhất thời tỏa ra quang mang màu máu, ngay sau đó nghe được tiếng vang lách cách nho nhỏ, chỉ thấy vách tường chậm rãi hạ xuống, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, trực tiếp tụt xuống dưới lòng đất, lộ ra một không gian chật hẹp bên trong.

Chỉ thấy trong không gian, có một đài cao ngọc thạch, đài ngọc kia không bị tinh thể hóa, tỏa ra vẻ sáng bóng thần kỳ, mà trên đỉnh đài ngọc có đặt một chiếc hộp gỗ tinh xảo không biết chế tạo từ loại gỗ gì.

Chiếc hộp đại khái lớn chừng bàn tay, hình vuông, trên mặt không có đồ án hoa văn, nhưng lại tỏa ra khí tức sinh mệnh mờ nhạt.

Mộng Ly muốn đưa tay lấy chiếc hộp xong, nhưng khi nàng vừa mới tiếp xúc với chiếc hộp, phát hiện ra chiếc hộp chỉ là hư huyền, nàng căn bản không lấy được, không khỏi có chút nổi giận, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà.

- Người tới thử xem!

Vân Thiên Hà theo lời, liền đưa tay tới, hẳn đã thành công chạm được vào chiếc hộp, thế nhưng cảm giác giống như cầm đám mây nhỏ, mềm nhẹ như huyền, vì vậy liền chậm rãi giữ trong lòng tay rút ra khỏi đài ngọc.

Thế nhưng khi mới rời khỏi đài ngọc, Vân Thiên Hà phát hiện ra chiếc hộp đã biến mất, trong nháy mắt một lần nữa trở về đài ngọc.

- Tại sao có thể như vậy, vì sao không thể lấy được?

Mộng Ly suy nghĩ một chút, mới nói:

- Người và Linh Toa cùng nhau thử xem!

436. Chương 439: Tạo Hóa Giới

Đường Linh Toa và Vân Thiên Hà gỡ xuống, lần này chiếc hộp thần kỳ rời khỏi đài ngọc, cũng không lập tức trở lại chỗ cũ, chỉ là khi Vân Thiên Hà muốn mở chiếc hộp ra, chiếc hộp dĩ nhiên lại một lần nữa biến mất, trong nháy mắt đã trở về đài ngọc.

Một màn này, để Mộng Ly có chút phát điên rồi.

- Tổ tiên của người rốt cuộc dùng đến phương pháp gì để trói buộc chiếc hộp này trên đài ngọc, vì sao ngay cả người cũng không thể lấy được?

Tầm Nguyệt có chút chần chờ, nói:

- Tỷ tỷ, không bằng chúng ta cũng thêm vào, cùng nhau thử xem!

Khuôn mặt Mộng Ly nhất thời hiện lên đóa hoa hồng xinh đẹp, phun phì phì nói.

- Đi, muốn thử muối tự thử đi, ta vừa thử qua rồi!

Tầm Nguyệt biết Mộng Ly suy nghĩ cái gì, nàng bước tới, bàn tay nhỏ bé có chút run run nắm lấy bàn tay của Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa, ba người lại thử một lần nữa.

Nhưng kết quả vẫn như cũ, tuy rằng chiếc hộp có thể lấy ra được, thế nhưng căn bản không có cách nào mở.

Mộng Ly suy nghĩ cẩn thận, đột nhiên hỏi Vân Thiên Hà:

- Sau khi người cầm hộp, đang suy nghĩ cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Ta chỉ là hiếu kỳ, muốn biết thứ bên trong rốt cuộc là vật gì, có thể là hư huyền tinh phách, làm sao vậy?

Mộng Ly lại hỏi Đường Linh Toa:

- Muội thì sao?

- Muội...

Đường Linh Toa cúi đầu, mặt đỏ hồng nói:

- Muội đang suy nghĩ...Giả như sau này chúng ta có bảo bảo...

- Được rồi, muội không cần phải nói nữa, muội muội thì sao?

Mộng Ly lại hỏi Tầm Nguyệt.

- Muội có chút khẩn trương, cái gì cũng không nghĩ tới!

Tầm Nguyệt như thực chất đáp.

- Xem ra vấn đề ở chỗ này rồi!

Mộng Ly bưng tỉnh thông suốt cái gì đó, nói:

- Rất có thể là các người không nhất trí suy nghĩ, thứ bên trong đó không cảm nhận được sự đồng tâm hiệp lực của người người, do tâm hình thành, các người có tâm tư riêng, tự nhiên không thể mở chiếc hộp ra!

- Đã như vậy, chúng ta cũng có thể bảo trì suy nghĩ một chuyện trong đầu, tiếp thử lại một lần xem sao?

Vân Thiên Hà nói.

Đường Linh Toa và Mộng Ly đều điều chỉnh tâm trạng của chính mình, sau khi hít sâu một hơi, lần này cả ba người đều lấy chiếc hộp ra, nhưng khi mở hộp, chiếc hộp chỉ mở phân nửa, bên trong có một cỗ quang mang thần kỳ bắn ra ngoài, sau đó liền tự động khép lại, nhanh chóng trở về đài ngọc.

Lại thất bại rồi!

- Tại sao lại có thể như vậy, vừa rồi ai động ý niệm trong đầu?

Vân Thiên Hà nhìn nhị nữ nói.

Đường Linh Toa ngơ ngác lắc đầu.

Tầm Nguyệt lại quay sang, đôi mắt xinh đẹp trừng lên nhìn Mộng Ly, nói:

- Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc đang làm cái gì, tỷ thế nào, thế nào lại nói đến những cái này?

Tầm Nguyệt có chút buồn bực, không nói được nữa.

Vân Thiên Hà không hiểu ra sao, thẳng thắn không để ý tới chiếc hộp, nói:

- Quên đi, nếu như không lấy được, vậy thì nói rõ chúng ta không có duyên phận với nó. Chúng ta tới địa phương khác tìm kiếm, không có phát hiện gì thì nghỉ ngơi một đêm, sáng mai tiếp tục lên đường!

Dứt lời, Vân Thiên Hà bắt đầu chuyển sang địa phương khác.

Mộng Ly cúi đầu, tựa như một tiểu cô nương phạm phải sai lầm, mềm mại đáng thương, kéo kéo tay, vành mắt có chút hồng, cắn môi đẹp, cuối cùng mở miệng xinh nói:

- Xin lỗi, là ta quá tham lam rồi!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, chỉ trầm mặc, cái gì cũng không nói, tiếp tục tìm kiếm bên trong huyết động.

Đường Linh Toa đi tới an ủi.

- Tiểu tử tử, mặc kệ tử muốn cái gì, mọi người cũng sẽ không trách tử, tử đừng tự trách mình nữa!

- Linh Toa!

Vành mắt hồng hồng của Mộng Ly lúc này đã có chút ướt át, nàng kinh ngạc nhìn Đường Linh Toa, rốt cuộc cùng nàng ôm nhau một chỗ, thấp giọng khóc thầm.

Vân Thiên Hà nhìn xung quanh một chút, trong huyết động này ngoại trừ chiếc hộp trên đài ngọc kia, không còn thứ gì khác hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Nhất là nghe được tiếng khóc của Mộng Ly, để hắn bỗng nhiên có chút tâm phiền ý loạn, muốn đi an ủi nàng, nhưng không biết nói cái gì, đi đi lại lại bồi hồi, vì vậy liền tung cước đá mạnh vào cây cột bên cạnh, muốn phát tiết tâm tư bức bối đột nhiên bộc phát trong lòng.

Chỉ là chỉ đá vào cây cột, cây cột đột nhiên lay động, Vân Thiên Hà cảm giác có vật gì đó rơi vào đầu chính mình, sau đó tiếp tục rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng đing đing vang vọng.

Cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy một chiếc nhẫn hình dạng cổ phác.

Trong lòng hiếu kỳ, vì vậy liền cúi người nhặt chiếc nhẫn lên quan sát kỹ. Chiếc nhẫn này không biết là loại vật liệu gì chế tạo thành, có một loại cảm giác rất tự nhiên, hơn nữa cầm trong tay, còn có một loại khí tức thanh lương thấm đậm vào tâm thần, tâm tình vốn vô cùng bức bối của hắn trong nháy mắt liền bình tĩnh trở lại.

- Thiên Hà, người phát hiện ra vật gì vậy?

Tầm Nguyệt nhìn thấy Vân Thiên Hà khom người nhặt lên một thứ gì đó nghiên cứu, không khỏi hiếu kỳ đi tới hỏi, Vân Thiên Hà đưa tay trước mặt Tầm Nguyệt, nói:

- Là một chiếc nhẫn!

Nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay của Vân Thiên Hà, Tầm Nguyệt quan sát một phen, nhất thời nhãn thần sáng lên, nói:

- Là Càn Khôn Tạo Hóa Giới, không nghĩ tới nó lại ở chỗ này!

- Đây là Càn Khôn Tạo Hóa Giới? Thế nào lại không có một chút cảm giác tương tự như Càn Khôn Tạo Hóa Trạc?

Vân Thiên Hà nhìn ngang nhìn dọc chiếc nhẫn, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Lúc này Mộng Ly trải qua một hồi phát tiết, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, cũng bị chiếc nhẫn câu dẫn lòng hiếu kỳ, liền chạy tới xem xét, nói:

- Càn Khôn Giới do Vân Ly thị chuyên dụng, mà Càn Khôn Tạo Hóa Trạc là do Nhân Tộc, Cổ Vu tộc, Linh tộc và Man Tộc, bốn chủng tộc mỗi một chủng tộc giữ một chiếc, cũng phân biệt có những công hiệu khác nhau!

- Chỉ là nghe cái tên Càn Khôn Tạo Hóa này đã rất thần bí, không biết rốt cuộc chúng có tác dụng cụ thể gì, nếu như có thể thu thập đủ bốn chiếc vòng tay và hai chiếc nhẫn lại sẽ phát sinh tình huống gì?

Tầm Nguyệt nói:

- Theo như chúng ta biết, thế giới này trăm nghìn năm qua, còn chưa có người nào tề tập đủ sáu kiện Càn Khôn Tạo Hóa khí này lại, bởi vì mỗi một thứ đều dành riêng cho các chủng tộc khác nhau, hơn nữa trong

các chủng tộc đó chỉ có một số rất ít người mở được thiên phú đặc biệt, có lực lượng mở ra khí linh mới có thể sử dụng, mà chiếc giới chỉ trong tay người còn chưa thức tỉnh khí linh!

- Đây là một chiếc nhẫn bên trái, vậy người thử đeo nó vào ngón trỏ bên trái xem có phản ứng gì không?

Mộng Ly nói.

Vân Thiên Hà theo lời, liền đeo chiếc nhẫn vào ngón tay trỏ bên trái.

Lúc vừa mới đeo vào, đột nhiên có cảm giác thanh lương truyền khắp toàn thân, Vân Thiên Hà thử phát ra thần hồn ý chí rót vào trong chiếc nhẫn này, nhưng rất nhanh phát hiện ra một cỗ ý chí thần bí cực mạnh đẩy bật hẳn ra ngoài.

- Lấy máu nhỏ vào nhẫn thử lại!

Mộng Ly lại nói.

Vân Thiên Hà một lần nữa tích một giọt máu lên mặt chiếc nhẫn, chiếc nhẫn thần bí rốt cuộc đã xảy ra biến hóa, chỉ thấy một cỗ quang mang kỳ dị từ đồ họa khắc trên mặt nhẫn bắt đầu lan tỏa phát ra.

Lập Vân Thiên Hà cảm giác như cánh tay chính mình tựa hồ như không khống chế được, do một cỗ lực lượng thần bí trong nhẫn kéo mạnh, để thân thể hẳn không tự chủ được di chuyển, mãi cho tới khi cánh tay ổn định, trên chiếc nhẫn phóng xuất một đạo quang mang, chiếu rọi vào mặt vách tường.

Chỉ thấy trên vách tường tại lúc bị đạo quang mang này chiếu rọi lên, liền hiển hiện ra một ít đồ án và ký hiệu nhưng Vân Thiên Hà xem không hiểu là cái gì.

Mộng Ly nhìn ký hiệu này, trong miệng lẩm bẩm:

- Càn khôn thất hành, trật tự băng loạn, tạo hóa di lạc, thiên địa hoang vu!

- Chiếc nhẫn này chỉ có mười sáu ký tự kỳ lạ này sao, rốt cuộc có ý tứ gì?

Vân Thiên Hà không giải thích được hỏi.

Tầm Nguyệt nói:

- Ta nghĩ, mười sáu chữ mà chiếc nhẫn này phát ra, đây chỉ là một nửa câu, nói vậy nửa câu còn lại phải tìm được chiếc nhẫn bên phải mới biết được!

- Vậy giới linh của chiếc nhẫn này đã mở ra rồi sao?

- Chúng ta cũng không biết khi giới linh mở ra sẽ có bộ dáng gì nữa, chỉ là nó không phản ánh, cũng không có nghĩa là không mở ra, nếu như chân chính mở ra mà nói, chắc hẳn người phải có một ít thể hội kỳ diệu mới đúng, dù sao thì đây cũng là thứ từ thời đại thượng cổ lưu lại, khẳng định có điều thần kỳ đặc biệt!

Tầm Nguyệt không xác định nói.

Vân Thiên Hà nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay đã không còn phản ứng gì khác, cảm giác cẩn thận cũng không có biến hóa, vẫn như cũ bị hất văng trở lại, trong lòng hẳn suy đoán, giới linh nhất định còn chưa mở ra, nếu như mở ra mà nói, tâm thần của hẳn hẳn phải thuận lợi tiến vào bên trong tiến hành thăm dò một phen.

Lực chú ý của mọi người bị dời đi, thấy tâm tình của Mộng Ly đã tốt hơn nhiều, trong lúc vô ý tìm được chiếc nhẫn, tâm tình Vân Thiên Hà lúc này cũng rất thư sướng, thuận miệng nói:

- Mọi người nghỉ ngơi đi thôi, cái bụng cũng có chút đói rồi, Linh Toa, nàng đi lấy chút lương khô tới đây!

Đường Linh Toa không hề động, mà lúc này Mộng Ly cần môi, sau khi liếc mắt với Tầm Nguyệt, nói:

- Chúng ta tiếp tục thử một lần nữa được không? Lần này nhất định có thể lấy được huyền hư tinh phách tới tay!

Vân Thiên Hà nhìn thấy thần tình mong chờ của tam nữ, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy thì thử lại một lần nữa!

Tam nữ vui vẻ, lúc này Tầm Nguyệt hướng về phía Đường Linh Toa gật đầu, lại nhìn hướng Mộng Ly, các nàng tựa hồ đạt thành điều gì đó, để Vân Thiên Hà cảm giác có chút kỳ quái, nói:

- Các nàng định dùng phương pháp gì để mở hộp?

Mộng Ly nói:

- Lần này chính người động thủ, chúng ta từ bên cạnh phụ trợ sẽ thành!

Vân Thiên Hà cũng không hỏi lại, sau khi đi tới phía sau vách tường, chỉ thấy tam nữ hình thành một vòng vây, cúi đầu, hai tay chấp đàng trước, tạo thành động tác tín đồ cầu khẩn, Vân Thiên Hà nhất thời cảm thụ được một cỗ niệm lực kỳ quái.

Cỗ niệm lực này thực giống như là từ trong ý thức nhả ra, Vân Thiên Hà thể hội một phen, bưng tỉnh hiểu ra dụng ý của các nàng.

Lần này khi hấn nắm vào chiếc hộp, không trực tiếp mở ra, mà thu thập niệm lực của tam nữ lại, bản thân cũng phóng ra một cỗ niệm lực, dùng bốn cỗ niệm lực này nỗ lực mở hộp ra.

Lần này, các nàng đã thành công rồi!

Chỉ thấy chiếc hộp chậm rãi mở ra, bên trong có một cỗ quang mang thần dị phóng ra ngoài, chỉ thấy trong hộp có một khối gì đó trong suốt như chân không, tựa như thực mà cũng tựa như huyền ảo, bên trong khối trong suốt này ẩn chứa năng lượng thiên địa tinh thuần không gì sánh được, nhất thời lan tràn khắp huyết động.

Trong hộp chính là huyền hư tinh phách, tựa hồ là tinh hoa năng lượng dựng dựng ra sinh mệnh, bất quá khi nó cảm thụ được mấy cỗ niệm lực tiếp xúc đột nhiên bắt đầu xao động, huyền hư tinh phách sau khi gặp phải sinh linh, nếu như không ở trong trạng thái bị phong kín, như vậy phải lập tức hấp thu ngay, nếu không hấp thu sẽ bị tiêu tán.

Nói như vậy, chính là lãng phí vô cùng to lớn!

437. Chương 440: Thánh Thể Sơ Thành.

Có thể nói, nó chính là một cá thể thần kỳ, là hạch tâm của thiên địa, được cả thiên địa dựng dựng bồi dưỡng tạo thành.

Mà mấy người Vân Thiên Hà trong lúc vô ý phát hiện ra huyết động Vân Ly thị từng di lưu lại, cũng vô ý phát hiện ra một khối huyền hư tinh phách vô cùng hiếm thấy. Vân Thiên Hà không muốn mang ra ngoài tạo thành một hồi gió tanh mưa máu, chỉ có thể sử dụng hết để nâng cao thực lực bản thân, đây mới là hành động sáng suốt nhất.

Mà trong lúc này, thậm chí không cần Vân Thiên Hà tận lực dẫn đạo, hấn cảm giác được một cỗ năng lượng tinh hoa thiên địa tinh thuần không gì sánh được, giống như nước thủy triều dâng mãnh tiến vào tinh vực trong thân thể chính mình, khi gặp được khôn tức giữa tinh khiếu, lập tức bắt đầu điên cuồng vận chuyển, không ngừng hấp thu dung hợp với luồng năng lượng tinh thuần của thiên địa này.

Thế nhưng kỳ quái chính là, cỗ năng lượng này chỉ xâm nhập vào trong cơ thể một mình hấn, Vân Thiên Hà cảm giác tất cả các tinh khiếu trong linh vực đã hấp nạp cỗ năng lượng tinh phách này đến mức bão hòa, nhưng cỗ năng lượng này vẫn điên cuồng xâm nhập vào sâu trong thân thể hấn.

Thậm chí Vân Thiên Hà nghĩ chính mình giống như một tên mập mập ăn nhiều tới mức không thể chống đỡ được, năng lượng dâng mãnh tiến vào cơ thể hấn làm hấn cảm giác như sắp căng phồng nổ tung, thế nhưng năng lượng tinh phách này vẫn tiếp tục không ngừng vọt vào trong cơ thể, hấn không nghĩ được biện pháp nào khác hơn là không ngừng áp súc cỗ năng lượng này lại.

Thế nhưng tại thời điểm áp súc cỗ năng lượng này, rốt cuộc Vân Thiên Hà đã hiểu ra vì sao trước đó Mộng Ly lại có biểu tình kỳ quái như vậy.

Khi cỗ năng lượng này tiến vào trong cơ thể hần, chỉ rải rác du dương trong các tinh khiếu và tinh mạch, hỗn hợp khôn tức không có gì dị thường, thế nhưng khi cỗ năng lượng này quá mức khổng lồ, khôn tức không thể tiếp tục điều hòa hấp thu, liền bắt đầu xảy ra một loại biến hóa cực đoan. Bởi vì huyền hư tinh phách ẩn chứa năng lượng tinh hoa thiên địa, tập trung tất cả các loại năng lượng khác nhau thành một thể duy nhất, khi khôn tức trong cơ thể Vân Thiên Hà không thể chịu đựng được cỗ năng lượng này, như vậy sẽ bắt đầu sinh ra hiện tượng đồng hóa, thậm chí còn dần dần bị chuyển hóa.

Điều này cũng giống như một chén nước lạnh, nếu như cho vào một lượng nước nóng tương đối nhỏ, nó sẽ chuyển dần sang ấm hơn, thế nhưng khi pha quá nhiều nước nóng, như vậy nước lạnh sẽ bị triệt để đồng hóa, biến thành nước nóng, thậm chí là nước sôi càng nóng bỏng hơn.

Mà sinh linh vạn vật thiên địa, phân căn khôn âm dương, chỉ có thiên địa giao thái, âm dương điều hòa, mới thuận theo một loại quy luật tất nhiên của thiên địa tự nhiên, mà cỗ năng lượng đơn thuần này ở trong cơ thể hần, không nhận được sự điều hòa, tất nhiên sẽ sản sinh hiện tượng phản phệ.

Lúc này, Vân Thiên Hà không đã không thể chịu đựng được cỗ năng lượng cường đại không gì sánh được kia mạnh mẽ đè ép, hần cảm giác chính mình sắp nổ tung.

Mà tam nữ Đường Linh Toa đứng một bên, lúc các nàng đột nhiên mở ra, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ e thẹn không thể khống chế, liền bắt đầu cởi quần áo trên người.

Chỉ chớp lát, ba thân thể xích lôa toàn thân, mềm mại đứng trước người Vân Thiên Hà.

Mộng Ly và Tầm Nguyệt ngược ngược khó dừng, toàn thân bắt đầu đỏ bừng, không ngừng run lên.

Lúc này Đường Linh Toa cũng không có biện pháp nào khác, không thể làm gì khác hơn là kiên trì, bắt đầu giúp Vân Thiên Hà cởi quần áo ra, thẳng cho tới khi toàn bộ quần áo và đồ dùng cá nhân của hần bị vứt ra ngoài, lộ ra thân thể cường tráng, Đường Linh Toa e thẹn hỏi:

- Tỷ tỷ, còn muốn làm thế nào?

Mộng Ly nói:

- Đả tọa ngay tại chỗ, để một tay của hần dán sát vào bụng muội, tay kia dán sát vào ta, muội muội thì áp chặt sau lưng hần, sau đó chúng ta sẽ tể ra cửu thái vân long châu, muội cũng cũng tể ra huyền la thiên nữ châu, tiếp tục để hần tể ra bàn long trấn trụ, chúng ta lần lượt vận công, cùng với hình thành một vòng quá trình âm dương điều hòa, để năng lượng huyền hư tinh thạch chạy vòng giữa chúng ta, hoàn thành một vòng tuần hoàn, cứ như vậy, cỗ năng lượng kia trải qua vòng âm dương điều hòa, sẽ căn cứ vào từng thuộc tính khác nhau của chúng ta, phân hóa chảy vào cơ thể mỗi người, đồng thời có thể giảm bớt được thống khổ không thể khống chế được cỗ năng lượng quá mức khổng lồ trong cơ thể hần, đây là một bộ phận phiên toái nhất trong phương pháp song tu!

Dứt lời, Mộng Ly và Tầm Nguyệt ngược lại rất nhanh bài trừ tạp niệm, cấp tốc tiến vào trạng thái ngưng thần tu luyện.

Đường Linh Toa lần đầu tiên tham dự vào quá trình song tu như thế này, nhất là thấy mấy người xích lôa ngồi sát ngay, tâm thần không thể bình tĩnh được, lúc này thanh âm của Mộng Ly đột nhiên truyền vào trong tâm thần của Đường Linh Toa:

- Muội muội, không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, mau nhanh chóng ngưng tụ tâm thần, chỉ cần dựa theo lời ta nói là được, những việc còn lại sẽ do chúng ta tới dẫn đạo, không nên tiếp tục dừng lại nữa, Thiên Hà sắp không chịu nổi nguồn năng lượng kia rồi!

Nghe nói như vậy, Đường Linh Toa cũng không dám tiếp tục suy nghĩ linh tinh, lập tức gạt bỏ tạp niệm, nhanh chóng tể ra huyền la thiên nữ châu đoạt thiên địa tạo hóa chính mình tu luyện một đoạn thời gian, nhưng chưa bao giờ để Vân Thiên Hà nhìn thấy, trôi nổi trên đỉnh đầu bốn người.

Mà lúc này, sau khi cửu thái vân long châu được tể ra, tâm thần Vân Thiên Hà cũng cảm thụ được tam nữ đang làm cái gì, vì vậy cấp tốc tể ra bàn long trấn trụ, khiến cho ba chí bảo thiên hạ hình thành một vòng tròn trao đổi năng lượng, dẫn nguồn năng lượng khổng lồ trong cơ thể vận chuyển truyền vào trong thân thể Đường Linh Toa.

Cổ năng lượng trong cơ thể Vân Thiên Hà sau khi được đẩy ra một phần tiến nhập vào thân thể Đường Linh Toa, Đường Linh Toa tiêu hóa hấp thu một bộ phận trong đó, nhưng phần còn lại vẫn vô cùng mạnh mẽ, năng liền đẩy cổ năng lượng này với phương thức giống nhau, truyền vào cơ thể Tầm Nguyệt.

Chỉ có chút khác nhau chính là, cảnh giới của Tầm Nguyệt so với Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa cao hơn nhiều, năng một mặt chủ động hấp thu cổ năng lượng cuồng bạo trong cơ thể Vân Thiên Hà vào trong cơ thể chính mình, sau đó điều hòa một bộ phận, tiếp tục đẩy bộ phận còn lại vào trong cơ thể Mộng Ly. Mộng Ly tiếp nhận chuyển hóa, tiếp tục chia sẻ truyền vào giữa cửu thải vân long châu, do cửu thải vân long châu tuyền vào huyền la thiên nữ châu, cuối cùng truyền vào bản long trấn trụ, sau một hồi chuyển hóa liền trở lại cơ thể Vân Thiên Hà, cứ như vậy hình thành quá trình bổ xung tương hợp với nhau.

Mà trong quá trình này, cần tâm thần bốn người tương liên, bất luận kẻ nào cũng không được phép có tạp niệm, như vậy mới hình thành được quá độ tuần hoàn.

Lúc trước tâm thần Mộng Ly trải qua một lần khúc chiết, lúc này năng mười phần nhập tâm, khiến cho quá trình tuần hoàn thuận lợi không gì sánh được.

Bởi vì có tam nữ chia sẻ năng lượng khổng lồ trong cơ thể, áp lực đối với Vân Thiên Hà giảm đi rất nhiều.

Trải qua âm dương điều hòa, cổ năng lượng tinh thuần trong huyền hư tinh phách kia truyền trở lại cơ thể hần, lúc này mới bắt đầu không ngừng tăng mạnh mệnh thể toàn thân, đồng thời cũng khiến cho năng lượng trong tinh vực không ngừng mở rộng, càng thêm tinh thuần.

Trong huyết động, bốn người tâm thần tương liên, tiến hành quá trình tuần hoàn chuyển hóa sử dụng năng lượng trong huyền hư tinh phách.

Không biết đã giằng co bao lâu, năng lượng ẩn chứa trong huyền hư tinh phách kia rốt cuộc cũng bị Vân Thiên Hà hấp thu toàn bộ.

Mặt dù cổ năng lượng này vận chuyển trong cơ thể hần, làm hần có cảm giác căng phồng, nhưng chỉ hấp thu một bộ phận trong đó, truyền lại bộ phận quá sức mình sang Đường Linh Toa, loại cảm giác không khỏe này cũng dần dần ngừng lại.

Sau mỗi một lần hoàn thành quá trình tuần hoàn, thông qua bản long trấn trụ truyền tới năng lượng tinh thuần, có thể làm cho thân thể hần nhận được một lần cường hóa, hơn nữa tinh vực trong cơ thể hần cũng mạnh mẽ mở rộng và rèn đúc tăng cường.

Đương nhiên, không chỉ có một mình hần, thực lực của cả bốn người, tại thời điểm cổ năng lượng do thiên địa dựng dựng thành không ngừng tư nhuận bồi dưỡng, đang không ngừng tăng mạnh.

Không biết đã trải qua bao nhiêu vòng tuần hoàn.

Khi Vân Thiên Hà cảm giác năng lượng từ bản long trấn trụ truyền năng lượng đã điều hòa trở lại thân thể, lúc này thanh âm của Mộng Ly đột nhiên truyền vào trong tâm thần mỗi người.

- Hiện tại tất cả năng lượng ẩn chứa trong huyền hư tinh phách đã bị điều hòa xong, bây giờ tâm thần của mọi người có thể chuyển chú vào chính mình, dựa theo phương pháp tu luyện của chính mình, bắt đầu tu luyện tiêu hóa chúng!

Nói xong, tâm thần của Mộng Ly đi đầu rút khỏi, ngay sau đó là Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa lần lượt rời khỏi, bắt đầu tự tu luyện.

Vân Thiên Hà cảm thụ được ba cổ tâm tình rời đi, lúc này hần liền bắt đầu chuyển chú vào quá trình tu luyện của chính mình.

Lần trước hần đối với hình thành thánh thể đã có một phen cảm ngộ, cơ sở võ đạo hần đã được rèn luyện mười phần bền chắc, đồng thời các công phu sở học trước đây đã thông hiểu đạo lý một tầng sâu hơn, thiếu chỉ là quá trình hợp thành thánh thể, cố ý niệm thông suốt kia, còn có nơi phát ra động lực chỗ đỡ quá trình hình thành thánh thể.

Mà lần này trải qua quá trình hấp thu điều hòa năng lượng thiên địa tinh thuần ẩn chứa trong huyền hư tinh phách, một loại cảm giác thần kỳ không thể nói rõ thành lời, làm cho Vân Thiên Hà cảm giác mệnh

thể chính mình chiếm được một lần tăng mạnh chưa từng có, hiện tại đã có thể tiến hành tu luyện sơ bộ hoàn thành dung hợp thánh thể rồi.

Sau khi vận công vài lần, Vân Thiên Hà sơ bộ thử cỗ năng lượng kia dung nhập vào trong ý cảnh của chính mình.

Lúc đầu không cảm giác được điều gì đặc biệt, thế nhưng khi cỗ năng lượng kia lưu lại trong ý cảnh, bắt đầu dung hợp với thân thể, Vân Thiên Hà cảm giác thân thể bốc lên một cỗ tinh hàn cực độ, lại bao hàm bên trong một cỗ hỏa diễm nhiệt độ cực cao.

Đúng, nó chính là cảm giác băng hỏa nhị trọng thiên mang lại, để Vân Thiên Hà lúc thì lạnh run người, trong mỗi một lỗ chân lông cơ thể hẳn đã có vụ khí không ngừng bài tiết ra ngoài, đây là một loại hiện tượng mười phần cổ quái.

Ngay sau đó, lượng lớn mồ hôi cũng từ trong lỗ chân lông chảy ra ngoài.

Cỗ năng lượng bao hàm ý cảnh kia, đầu tiên bắt đầu từ da màng thân thể Vân Thiên Hà, nhưng mà tiếp tục trải qua nội tạng bên trong, để hẳn mỗi một lần thổ tức đều có thể cảm thụ được thổ tức của thân thể, thực giống như phun ra đồng thời hai cỗ khí thể vừa băng lạnh thấu xương, lại vừa liệt hỏa bốc cháy ngàn ngút, cỗ thổ tức này đủ để hình thành lực lượng trùng kích cực mạnh.

Cơ quan nội tạng bởi vì nhiều lần được Vân Thiên Hà cường hóa, vì vậy lần này ý cảnh và năng lượng tinh thuần tiếp xúc dung hợp, tất cả quá trình diễn ra phi thường thuận lợi.

Tại lúc hoàn thành dung hợp với cơ quan nội tạng, Vân Thiên Hà để cỗ ý cảnh lực lượng lần thứ hai ở trong chỗ sâu, mãi cho tới khi tiếp xúc với huyết tủy thân thể hẳn, lúc này Vân Thiên Hà mới có một loại cảm giác hư thoát truyền đến.

Mệnh thể và ý cảnh dung hợp với nhau, trong quá trình hợp thành thánh thể để huyết mạch sản sinh một loạt thay đổi tấy kinh phạt tủy, mà trong quá trình này, rất nhiều lúc sản sinh nhân tố mặt trái mệt mỏi và suy yếu, Vân Thiên Hà phải áp chế được nhân tố mặt trái này xuống, bằng không sẽ tạo thành tẩu hỏa nhập ma, có lẽ hậu quả xấu thân thể tan vỡ, chỉ là Vân Thiên Hà trải qua một loại rèn đúc thần hồn ý chí, còn có quá trình tinh tú dung hợp càng thêm nguy hiểm hơn nhiều, vì vậy ảnh hưởng của nhân tố mặt trái này không tạo thành bối rối đối với Vân Thiên Hà.

Dần dần, trong lỗ chân lông của Vân Thiên Hà bài tiết ra mồ hôi và máu đen, mà trong toàn bộ khiếu khổng cũng có một bộ phận phần tử màu đen tím và khí tức bắn bị bài tiết ra ngoài cơ thể.

Quá trình này liên tục giằng co hơn mười phần hô hấp, Vân Thiên Hà cảm giác trong cơ thể ầm một tiếng, lực lượng và thân thể tựa hồ trong quá trình dung hợp đã được đả thông một cửa ải tắc nghẽn nào đó, Vân Thiên Hà nhất thời cảm giác toàn thân thông thuận không gì sánh được, ý niệm thậm chí có thể tùy ý tiến nhập vào mỗi một khiếu khổng nhỏ nhất.

Qua được một cửa này, Vân Thiên Hà biết, quá trình tu luyện hợp thành thánh thể, rốt cuộc đã hoàn thành sơ bộ rồi.

Tiếp theo, hẳn còn một việc quan trọng cần phải làm.

438. Chương 441: Võ Thánh.

Vân Thiên Hà tại lúc tu luyện hoàn thành thánh thể sơ bộ, vẫn như cũ cảm thụ được cỗ năng lượng tràn đầy trong cơ thể qua lại bắt đầu khởi động, so với ăn một viên đan dược đại bổ còn muốn bá đạo hơn nhiều, thậm chí là hổ lang chi dược cũng chỉ có thể đứng nhìn thất lực.

Đây là một loại năng lượng thuần túy, là lực lượng thiên địa tự nhiên dựng dựng thành, sau khi nó tiến nhập vào trong linh phách sinh linh, bản thân đặc tính kỳ hiệu hoàn mỹ dung hợp với sinh linh, phụ trợ sinh linh hoàn thành một lần tiến hóa.

Đương nhiên, quá trình tiếp theo Vân Thiên Hà muốn tiến hành không phải là tiến hóa, mà là đột phá quan ải, thoát khỏi mệnh thể, tiến hành tu luyện linh nhục hợp nhất, thành tựu Võ Thánh.

Trước khi tiến hành một bước này, hần mới chỉ để ý chí và thân thể hoàn thành dung hợp, mà đó cũng vãn vẹn chỉ là dung hợp cơ sở nhất để thành tựu Vô Thánh.

Tiếp theo, tại lúc ý chí dung hợp với từng bộ phận khí quan cơ thể nhỏ nhất, phối hợp ý chí hình thành một chỉnh thể duy nhất, Vân Thiên Hà một lần nữa tiến hành thông hiểu đạo lý đối với những công pháp vũ đạo đã học, để những công pháp này dung nhập vào trong thần hồn ý chí của hần, do đó để ý cảnh vô đạo có thể hoàn toàn dung hợp với thần hồn ý chí và mệnh thể một cách hoàn mỹ.

Vân Thiên Hà vận công một lần nữa, tiến vào cảnh giới tu luyện kỳ diệu vô tương tri phải, chính thức bắt đầu tiến hành tu luyện linh nhục hợp nhất, thành tựu thánh thể.

Không biết trải qua bao lâu.

Tại lúc Vân Thiên Hà tiến hành linh nhục hợp nhất, máu và mồ hôi trong cơ thể hần chảy ra càng lúc càng nhiều, mà năng lượng trong huyền hư tinh phách kéo theo ý cảnh và thần hồn, tiến vào huyết mạch đầu đá lung tung, cũng đẩy cỗ năng lượng không tinh thuần trong máu huyết ra ngoài, mà cỗ năng lượng này phát động trong cốt tủy, một lần nữa hoàn thành trọng tạo huyết.

Máu tươi tân sinh, khí huyết càng thêm tràn đầy, hơn nữa bên trong cũng ẩn hàm năng lượng càng thêm tinh thuần.

Mà Vân Thiên Hà lúc này, thực giống như xác ướp bị bao phủ trong lớp huyết kén.

Bên ngoài cơ thể có một tầng huyết sắc nồng đậm, bao phủ thân thể hần bên trong, giống như nhộng đang chuẩn bị phá kén hóa蝶.

Kỳ thực lại nói tiếp, Vân Thiên Hà đang tiến hành tu luyện linh nhục hợp nhất hình thành thánh thể, thể nhưng năng lượng trong huyền hư tinh phách, phụ trợ Vân Thiên Hà hoàn thành quá trình linh nhục hợp nhất, căn bản là một việc đơn giản tới cực điểm.

Vì vậy sau khi Vân Thiên Hà tiến vào cảnh giới tu luyện kỳ diệu vô tương tri phản, hần cũng không biết rằng, hư huyền tinh phách dưới tình huống hần không phát hiện ra, bắt đầu tiến hành một lần ưu hóa và cải tạo chung cực đối với mệnh thể của hần.

Nói cách khác, Vân Thiên Hà dưới tình huống không hay biết, thân thể hần, đang trong lộ trình thần kỳ lặng yên tiến hóa.

Mà lộ trình tiến hóa này, mang tới cảm giác đau đớn kịch liệt không gì sánh được.

Đây là cảm giác đau đớn mà nhân loại căn bản không thể nào chịu đựng nổi, ngay cả Vân Thiên Hà đã trải qua một quá trình phúc sinh quy nguyên từ chết tìm kiếm sống lại, đã từng chịu đựng cảm giác đau đớn như vậy, nhưng hiện tại đối mặt với quá trình nhân thể tiến hóa, thống khổ phải chịu đựng trước đây lại có vẻ rất thiếu thốn, có chút nhỏ bé không đáng kể.

Bởi vì chính Vân Thiên Hà hiện tại đã hoàn toàn không thể khống chế, tiến trình linh nhục hợp nhất của hần diễn ra mười phần chậm rãi, đều theo quá trình nhân thể tiến hóa duy trì liên tục, vì vậy cảm giác thống khổ ngược đãi này, hần chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Lúc này, tầng huyết kén bao phủ bên ngoài cơ thể, quang mang huyết sắc càng lúc càng trở nên đậm liệt, đột nhiên bắt đầu phát sinh biến hóa vi diệu, huyết sắc đơn thuần bắt đầu biến thành ba màu, tiếp tục tới năm màu, bảy màu.

Thẳng cho tới khi cỗ huyền sắc biến thành chín màu, hoàn toàn bao phủ thân thể Vân Thiên Hà bên trong, da màng trên cơ thể Vân Thiên Hà, lúc này bị hấp thụ thoát đi, dung nhập vào trong huyết kén, để hần giống như biến thành da bọc xương, bộ dạng mười phần kinh khủng.

Da bọc xương, cảm giác thống khổ này có thể nghỉ.

Cũng may quá trình này duy trì trong thời gian không quá dài, Vân Thiên Hà chịu đựng được thống khổ không thể kêu ca, bên ngoài thân thể hần dần dần bắt đầu phát ra một cỗ quang mang chín màu, đó là một loại năng lượng thần kỳ, nhanh chóng bị làn da Vân Thiên Hà hấp thụ, hình thành da màng hoàn toàn mới mẻ.

Thậm chí ngay cả cơ nhục của hân, đã bắt đầu phát sinh biến đổi, tổ chức kết cấu vi diệu, có vẻ càng thêm rắn chắc, mỗi một tế bào đều tràn ngập hoạt tính và tràn đầy năng lượng.

Rắc rắc.

Tại lúc hoàn thành cải tạo da màng và huyết nhục, cốt cách thân thể Vân Thiên Hà bắt đầu phát ra tiếng chấn động, giống như là gãy xương nát bấy, vẫn là loại đau đớn khó nhin lan tràn khắp toàn thân.

Tại giờ khắc này, Vân Thiên Hà cảm giác như xương cốt toàn thân chính mình thoáng cái bị một cỗ năng lượng cường đại đập thành từng mảnh vụn.

Mà lúc xương cốt bị đập nát, một cỗ năng lượng tiến vào trong những khớp xương bị đập nát, vẫn cùng một quá trình giống như cải tạo da màng thân thể một lần nữa, các khớp xương dần dần sắp hàng, sau đó tiếp tục hình thành trở lại, cùng với da thịt huyết nhục dung hợp hoàn mỹ.

Mà những khớp xương được cải tạo mới, bởi vì tổ chức kết cấu đã được xảy ra biến hóa theo phương thức tối ưu, coi như sùan sụn rất mềm mại, sau khi cải tạo xong liền biến thành cứng rắn như sắt thép, đồng thời cũng rất dẻo dai.

Quá trình cải tạo gân cốt da màng qua đi, năng lượng huyền hư tinh phách tồn trữ trong ý cảnh của hân, bởi vì tiêu hao trong hai quá trình cải tạo mới vừa rồi rất lớn, vì vậy cần thời gian ngưng tụ lại, hơn nữa chữa trị tổ chức cơ thể bị cải tạo qua, vì vậy Vân Thiên Hà rút cuộc từ trong đau đớn dần vật tạm thời buông ra một hơi thở.

Bất quá Vân Thiên Hà biết, bước tiếp theo sợ rằng càng thêm phức tạp, thậm chí nếu hân không bảo trì được tâm thần rất có thể sẽ mất mạng nhỏ, vì vậy cấp tốc điều chỉnh tâm tình, làm tốt chuẩn bị cho bước cải tạo tiếp theo, ngay sau đó là thống khổ từ trong nội tạng cũng theo sau truyền tới.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác trái tim của chính mình không biết đập nhanh hơn bao nhiêu lần, cơ quan nội tạng trong cơ thể cũng chịu tải siêu lớn, mỗi lần chúng thổ tức đều cấp tốc gấp gáp, từng cỗ đau đớn xé rách cơ thể kéo tới.

Bất quá cải tạo nội tạng tựa hồ có một ít khác nhau, chúng không bị phá hủy toàn bộ rồi một lần nữa sinh thành, mà bị một cỗ năng lượng kích thích tiến hành vận chuyển chịu tải cực cao.

Trong quá trình này, tổ chức tế bào trong cơ quan nội tạng không thể chịu đựng được tiết tấu vận chuyển cao độ này mà sản sinh tan vỡ và tổn tại, sau đó bị cỗ năng lượng tinh thuần kia tiến hành cải tạo.

Điều này thực giống như quá trình đào thải tự nhiên, những tổ chức tế bào không thể chịu đựng được vận chuyển cường độ cao, đều bị đầu loại vứt bỏ, sau đó sinh thành tổ chức tế bào càng thêm mạnh mẽ, làm cho cơ quan nội tạng trong cơ thể Vân Thiên Hà càng thêm mềm dẻo, coi như là cường độ vận chuyển cao tới đâu cũng không thể ảnh hưởng tới chúng mấy may.

Cải tạo một mực duy trì liên tục.

Vân Thiên Hà liên tục trải qua từng đợt chết đi sống lại, liên tục lượn qua vòng luân hồi thống khổ, tại lúc hoàn thành hệ thần kinh và tổ chức đầu não mệnh thể cũng được ưu hóa, một lần nữa trở lại cùng với huyết mạch tương thông, cốt tủy tạo huyết, dung nhập cỗ năng lượng tinh thuần, tuần hoàn liên tục, toàn bộ quá trình cải tạo rốt cuộc đã hoàn thành thuận lợi rồi.

Tầng huyết kén bao phủ bên ngoài cơ thể Vân Thiên Hà lúc này biến thành một tầng xác trứng dày không gì sánh được, có một cỗ quang mang chín màu phóng xuất ra ngoài, càng lộ vẻ thần bí.

Mà ngay sau đó, Vân Thiên Hà cảm giác thần hồn ý chí của chính mình đang muốn suy nghĩ sống động, tựa hồ không hề bị hân chi phối, đã bị mệnh thể trải qua quá trình cải tạo triệt để hấp thu.

Lúc thần hồn ý chí bị hấp thu, kể cả võ lực lượng ý cảnh võ đạo và linh phách kết hợp, tiến hóa thông qua cơ thể, từng cỗ lực lượng mãnh liệt chuyển biến thành khí huyết, nhanh chóng chạy khắp ngõ ngách cơ thể, đối với thân thể sau khi trải qua tiến hóa, bắt đầu tư nhuận và tu bổ, tăng cường sức sống và tính dẻo dai.

Mà từng tinh khiếu mạch lạc trong cơ thể Vân Thiên Hà, tại lúc thần hồn ý chí tiến nhập, chúng đã hấp thu thần hồn ý chí, do đó từ ngoài tiến vào trong tinh khiếu, sử dụng quang mang trong tinh khiếu giống

như ánh sáng phía chân trời đầy sao.

Quá trình tu bổ này cũng đồng bộ tiến hành linh nhục hợp nhất.

Sau khi trải qua quá trình tiến hóa vô cùng thống khổ, quá trình này có vẻ tương đối nhẹ nhàng, Vân Thiên Hà thậm chí còn cảm giác mỗi một tổ chức tế bào trong cơ thể tràn ngập sức sống, phối hợp với hô hấp của chúng mà rên rỉ thư sướng, liều mạng hút vào cỗ năng lượng dững mãnh dung nhập không ngừng kia, giống như là trẻ mới sinh đòi bú sữa.

Thế nhưng, tuy rằng hoàn thành quá trình linh nhục hợp nhất, năng lượng trong huyền hư tinh phách đang không ngừng tư nhuận bồi bổ thân thể hần, nhưng về mặt tinh thần truyền tới cảm giác suy yếu và uể oải, không ngừng lan tràn, khiến cho Vân Thiên Hà ngay tại quá trình này nặng nề đi vào giấc ngủ.

Bầu trời đầy sao, tinh quang giống như làn sóng nhẹ nhàng, cùng ngưng tụ vào một điểm, thực giống như không có khoảng cách, đều chiếu lên một xác quả trứng chín màu.

Vân Thiên Hà từ trước tới giờ chưa bao giờ ngủ say tới vậy, cũng chẳng bao giờ có một giấc ngủ đầy hương vị ngọt ngào tới vậy.

Hắn đã tiến vào một giấc mộng, chỉ thấy chính mình đi khắp bầu trời ngân hà mênh mông, đệ nhất khóa tinh tự động xếp hành đội ngũ, vì hắn đẹp đường, để hắn giống như là tinh khung đế vương giá lâm ngân hà, mỗi một lần hô hấp của hắn, đều là lực lượng tinh thần, mỗi một ý chí nhỏ nhất của hắn đều có một khóa tinh thần vì hắn mà run, loại cảm giác này mười phần tuyệt vời.

Đương nhiên, đây chỉ là một giấc mộng, một chút ý cảnh tinh không tác động vào ý thức của hắn, sinh ra ý niệm trong đầu, khi hắn mộng tỉnh lại, trước mắt một mảnh tối đen, không có ánh sáng, không có tinh thần.

Chỉ là, khi hắn mở hai mắt ra, trong phiên không gian tối đen này, một tia tinh quang lóng lánh, thực giống như là một đạo thiểm điện tinh khung sinh ra từ trong hư không.

Cảm giác toàn bộ thân thể thư thái, tinh lực tràn đầy trước nay chưa từng có, Vân Thiên Hà di động chân tay trong phiên không gian tối đen này, nhưng lập tức đụng phải cái gì đó.

Chợt nghe tiếng động rầm rắc vang lên, phiên không gian tối đen này bị tan vỡ rồi, từng tia sáng kỳ dị nhất thời bao phủ trên người hắn.

Nguyên lai là thân thể hắn vẫn bị bao vây trong quả trứng chín màu, hiện tại đã tan vỡ rồi, Vân Thiên Hà từ trong xác trứng chui ra ngoài, hắn quan sát thân thể chính mình, sau khi hoàn thành tiến hóa, mỗi một thứ cơ bắp đều hiện ra đường cong hoàn mỹ, lưu sướng tự nhiên, không còn biểu hiện lỗi lồm như trước kia, mà toàn bộ nội liễm, khiến cho Vân Thiên Hà thoát nhìn không khác gì người bình thường, nhưng trên thực tế, trong thân thể hắn, mỗi một thứ cơ nhỏ nhất đều ẩn chứa lực lượng vô cùng kinh khủng.

Mỗi một lần hô hấp, cảm giác hơi thở ngát mùi thương, khí dịch sinh tân, nhẹ nhàng khoan khoái, cũng ngọt ngào không gì sánh được.

Nội thị vào cơ thể, máu trong cơ thể, có một loại quang huy xán lạn tỏa ra, xương cốt toàn thân một màu trắng bạc, cốt tủy như xương, không chứa một tia tạp chất. Ý niệm khẽ động, huyết tủy cuộn cuộn, toàn thân cấp tốc ngưng tụ một cỗ lực lượng tràn đầy không gì sánh được.

Đây chính là lúc hoàn thành linh nhục hợp nhất, hình thành thánh thể chân chính sao? Đây là, cảnh giới Võ Thánh sao?

439. Chương 442: Hắc Thần Mã Khiêu Khích.

Khi hần nội thị thân thể, ngoại trừ những biến hóa rất rõ ràng từ cơ thể, thần hồn ý chí và linh phách của hần cũng có bước thăng hoa trước nay chưa từng có, hoàn mỹ dung hợp thành một thể.

Đây là tại lúc hoàn thành linh nhục hợp nhất, để mỗi một tế bào nhỏ nhất trong thân thể hần, mỗi một kinh lạc, mỗi một huyết khiếu đều mang theo một cỗ ý chí cường hãn.

Loại cảm giác này, chỉ cần gơ tay nhắc chân, hoặc là một ánh mắt, một động tác rất nhỏ, trong đó chất chứa lực lượng nội liễm, có thể tạo thành một loại kinh sợ cường đại và cảm giác áp bách, đó chính là Vô Thánh.

Bất quá, càng làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy mừng rỡ hơn nữa, hần thông qua nội thị tinh khiêu và mạch lạc tại tinh vực trong cơ thể, phát hiện ra khôn tức trong mỗi một tinh khiêu đều đã ngưng thực rồi.

Loại ngưng thực này, chính là một loại tinh hạch, tinh chi tinh hạch có thể rung động lực lượng tinh thần.

Cũng có ý nghĩa, sau này Vân Thiên Hà không cần phải tiếp tục thông qua chuyển hóa tinh thần lực trở thành tinh linh chi khí, sau đó chuyển hóa thành khôn tức đến tiến hành tu luyện, hần có thể thông qua thánh thể cường hãn, trực tiếp dẫn năng lượng tinh thần hùng hồn lớn mạnh kia đến để tu luyện rồi.

Đây chính là do mạng thể của hần xảy ra cải tạo tiến hóa, cũng là lúc hình thành thánh thể, biểu hiện trực quan cường hãn nhất, cũng trực tiếp nhất.

Vân Thiên Hà căn cứ vào nội dung ghi chép trong tinh kinh, tỉ mỉ thể nghiệm một chút, hiện tại đã tới giai đoạn cuối cùng mở ra đệ tứ tinh tú, mở ra biên giới đệ nhị tinh vực, cũng chính là giai đoạn địa chi tinh vực.

Thế nhưng trải qua một lần tinh tú trong cơ thể hần ngoài ý muốn xác nhập thành một thể, hiện tại loại tình huống dung hợp tinh vực này hần đã không thể nào trải qua, mà những điều này đã vượt qua khỏi phạm trù ghi chép trong Vô Lượng Tinh Kinh rồi.

Luận thánh thể thông qua cải tạo cường hóa hình thành, Vân Thiên Hà nghĩ lấy khí lực hiện tại của hần, hần có thể dung hợp cố ý cảnh tinh khung phong ấn tinh phách chi linh giữa bàn long trấn trụ.

Thế nhưng, hiện tại có một vấn đề rất phiền phức, đó chính là sau khi chính hợp với cố ý cảnh tinh khung kia, lấy cảnh giới Vô Thánh và thánh thể hiện tại của Vân Thiên Hà, kinh mạch, huyết khiêu trong cơ thể hần thông qua cường hóa, có thể hoàn toàn chịu tải được cố ý cảnh tinh khung kia dẫn dắt lực lượng tinh thần dày đặc, cường hãn, thế nhưng khi cố gắng năng lượng này tiến vào cơ thể cần phải tiến hành dẫn đạo như thế nào, còn có làm sao khiến chúng hình thành một vòng tuần hoàn hữu hiệu trong cơ thể, lại chung quy phải có một đầu mối thu thập chúng, trừ tính chung điều phối, như vậy mới có thể hình thành vòng tu luyện lưu hiệu, bằng không nếu Vân Thiên Hà dẫn cố gắng năng lượng kia vào cơ thể mà nói, nếu như không thể khống chế cố gắng năng lượng hành tẩu theo con đường nhất định, một khi hình thành phản phệ, tất nhiên là kết quả tẩu hỏa nhập ma.

Xét đến cùng, trong tinh kinh vẫn tồn tại một tề đoạn mười phần nghiêm trọng, nguyên nhân không có tinh mạch, vì vậy hiện tại Vân Thiên Hà còn chưa dám dung hợp tới ý cảnh tinh khung phong ấn trong bàn long trấn trụ cùng với cố gắng năng lượng tinh thần càng cường đại hơn rất nhiều.

Tuy rằng tề đoạn này còn chưa giải quyết được, nhưng cũng không ảnh hưởng tới các phương diện tu luyện khác của Vân Thiên Hà, mà lần này có thể hấp thu được năng lượng huyền hư tinh phách, thúc đẩy tiến hóa và một ít chỗ tốt khác, trực quan nhất chính là thể hiện trên mặt biến hóa thân thể.

Dựa vào cơ hội này, Vân Thiên Hà ném thử tu luyện Thiên Khôn Định Ấn.

Dựa theo lời Miên Nguyệt đã nói, Vân Thiên Hà sau khi đột phá tiến hành theo phương thức chất lượng, từ đạo khôn ấn đầu tiên bắt đầu ngưng kết, sau đó đạo thứ hai...Đạo thứ mười...Đạo thứ hai mươi...

Khi ngưng kết thành công ba mươi đạo khôn ấn, Vân Thiên Hà mới cảm thụ được cố gắng năng lượng khôn hàn trong cơ thể kia, phẳng phất lấy hần làm trung tâm, hầu như có thể hình thành một vòng xoáy kinh khủng, mà thánh thể hần mới hình thành, tại thời gian ngắn chịu đựng lực lượng trong ba mươi đạo khôn ấn này, đến đạo khôn ấn thứ ba mươi một mới dần dần có cảm giác lực bất tòng tâm.

Bất quá Vân Thiên Hà biết, còn có thể tiếp tục.

Vì vậy tăng thêm áp lực, lúc Vân Thiên Hà ném thử ngưng kết đạo khôn ấn thứ ba mươi lăm liền triệt để không thể chịu đựng nổi nữa rồi, hơn nữa quá trình này cũng mười phần gian khổ, nếu như dùng trong thực chiến, tốc độ rùa bò như vậy, căn bản không thể nào vận dụng linh hoạt.

Trải qua thử nghiệm, Vân Thiên Hà liền buông tha truy cầu nghiêm khắc đối với bản thân, bắt đầu chuyển sang nghiên cứu tu luyện về mặt thời gian ngưng tụ khôn ắn.

Một canh giờ qua đi...

Đợi khi Vân Thiên Hà thành thạo ngưng kết thành ba mươi đạo khôn ắn, khống chế trong thời gian năm tức hoàn thành, lúc này mới thỏa mãn thu công, lại chuyển sang tiến hành thích ứng và tiến thêm một bước ngưng luyện đối với Thương Hồn Chỉ.

Bất quá đối với Thương Hồn Chỉ, Vân Thiên Hà phát hiện, tại lúc chính mình có cơ sở hình thành thánh thể, môn công phu này vận chuyển càng thêm thuận buồm xuôi gió, hầu như không cần hẳn phải tốn hao bao nhiêu thời gian tu luyện, khoảng cách tổn thương và uy lực của Thương Hồn Chỉ, theo tu vi của hắn đề cao tăng mạnh đã phát sinh biến hóa vi diệu.

Nếu như nói trước đây khoảng cách thương tổn khi Vân Thiên Hà thi triển Thương Hồn Chỉ vào khoảng hai mươi bước, như vậy hiện tại khoảng cách thương tổn hữu hiệu đã đạt tới năm mươi bước, hơn nữa uy lực tăng mạnh hơn mấy lần, đây là một tiến bộ không nhỏ.

Bất quá trong lòng Vân Thiên Hà vẫn rất bức thiết.

- Uhm, đây tuy rằng là một chuyện tốt, thế nhưng khi tới cảnh giới Vô Thánh, nếu như trực tiếp dẫn lực lượng tinh thần đến tu luyện, như vậy Vô Lượng Tinh Kinh đã không thể tiếp tục tu luyện nữa rồi, phải mau chóng tìm kiếm "Tinh Khung Bí Sách" mới được!

Vân Thiên Hà nhiều lần lẩm bẩm nói, đối với tề đoạn trong tinh kinh thường xuyên nhắc nhở chính mình, hiện tại mới bước vào cảnh giới Vô Thánh, còn chưa thử dẫn tinh thần trực tiếp đến tu luyện, thế nhưng tính nghiêm trọng của tề đoạn càng lúc càng gần, trong lòng Vân Thiên Hà cũng càng lúc càng gấp gáp, không dám có một chút sơ ý nào.

- Lòng ta trong tàng long, y cây tường vi mà nghĩ, ta thân nạp trời cao, lại tâm hệ cỏ cỏ mà miên!

Vân Thiên Hà nhiều lần lẩm bẩm những lời nói Hoa Tổ Nhan đã nói với hắn trước khi rời khỏi Tuyết Trúc Thành, sau đó liền cười khổ. Số phận có đôi khi thực đúng là trêu người, rõ ràng thoáng qua nhưng không được, không cho người trải qua một phen khúc chiết.

- Hay là bởi vì trân quý, khi mất đi mới hiểu được phải quý trọng như thế nào, người này, có thể nói dụng tâm lương khổ a!

Vân Thiên Hà lẩm bẩm nói.

Trong động bởi vì mấy người Vân Thiên Hà thu nạp năng lượng thiên địa ẩn chứa trong huyền hư tinh phách, vì vậy những đồ vật xung quanh nguyên bản bị tinh thể hóa cũng bị mấy người Vân Thiên Hà hấp thu toàn bộ năng lượng bên trong, hiện tại toàn bộ đều biến thành một đồng phần bột.

Tia sáng có chút lờ mờ, nhưng đôi mắt của Vân Thiên Hà trong bóng tối như hiện tại, cho dù không có tia sáng, nhưng vẫn hiển hiện ra cảnh trí như trước, không khác ban ngày bao nhiêu.

Sau khi đứng dậy, từ trong bao quần áo tìm một bộ khác thay vào, chỉ thấy trong huyết động ngoại trừ cái kén sau khi chính mình tiến hóa xong đã bị phá vỡ, còn Đường Linh Toa, Mộng Nguyệt và Tầm Nguyệt vẫn ở bên trong ba chiếc kén tỏa quang mang nhàn nhạt.

Cũng không biết chính mình trải qua quá trình tiến hóa, đồng thời hoàn thành quá độ đạt tới cảnh giới Vô Thánh mất thời gian bao lâu, Vân Thiên Hà cũng không muốn quấy rối ba người, đi tới trước cửa động, chỉ thấy cự thạch trước cửa động đã bị đẩy ra, Vân Bôn và hai thất Phi Tuyết Mã đã không thấy đâu nữa rồi.

Lẽ nào trong lúc bọn họ tu luyện có thứ gì đó từng đến?

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà chợt căng thẳng, liền ra khỏi huyết động, thân thể giống như hùng ưng bay lượn, điểm nhẹ mặt đất nhảy lên một tảng đá giữa sườn núi, rồi điểm nhẹ một bước nữa nhảy lên đỉnh núi cao.

Đôi mắt Vân Thiên Hà như điện, từ trên đỉnh núi nhìn xung quanh.

Chỉ thấy sắc trời đã chuyển sang màu trắng, trời sắp sáng, mà xung quanh tuyết sơn vẫn một mảnh vắng vẻ.

Tê luet luet...

Đúng lúc này, lỗ tai Vân Thiên Hà khẽ động, hần bỗng nhiên ngưng thần nghe được tiếng ngựa hí dài, trong lòng căng thẳng, lúc này dưới chân điểm nhẹ, trực tiếp từ trên đỉnh núi tuyết nhảy xuống, nhẹ nhàng phiêu nhiên như chim hạ cánh, lòng bàn chân tinh tế điểm nhẹ vào một cành cây, thân ảnh tiếp tục như thiểm điện bay về phía tiếng ngựa hí phát ra.

Thanh âm từ cánh đồng băng tuyết truyền đến, nghe có vẻ rất xa xôi, thế nhưng trong lòng Vân Thiên Hà lo lắng an nguy của Vân Bôn, sau hơn mười lần hô hấp liên tục nhảy đi, rốt cuộc đã nhìn thấy một đám điểm đen trên cánh đồng băng tuyết hoang vu.

Khi càng lúc càng tới gần, chỉ thấy hình thể của đám điểm đen này giống như những con ngựa, điều này không khỏi làm hần liên tưởng tới liệt địa hắc giác thú, vì vậy tốc độ lần thứ hai nhanh hơn, cảnh trí xung quanh hần bắt đầu có cảm giác mờ ảo không rõ ràng. Khi cách những điểm đen không xa, Vân Thiên Hà thấy được đó là một đám ngựa hoang chân chính, cũng không phải liệt địa hắc giác thú, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, lúc này đám ngựa đen hình thành một đàn, Vân Thiên Hà nhìn xa xa, Vân Bôn và hai thất Phi Tuyết Mã bị vây tại trung ương, mà đối lập với nó là một con ngựa thân thể uy vũ cao to, cơ thể tràn ngập lực lượng, kiệt ngạo bất tuân, thậm chí có chút hung thần, trên đỉnh đầu có một chiếc sừng nhọn.

Đây là Hắc Thần Mã, Vân Bôn thế nào lại chọc vào một vai phiền phức như vậy?

Hắc Thần Mã là kết quả của giao phối biến chủng giữa ngựa và mãnh thú, trong truyền thuyết cũng là một loại thần mã thống lĩnh thiên hạ, mã hoàng chân chính, thực lực không hề thua kém so với linh thú thượng đẳng, mà phiên đại lục này đã từng xuất hiện một con, sau đó không còn nghe tới truyền thuyết về loại Hắc Thần Mã này nữa.

Vân Thiên Hà thế nào cũng nghĩ không xa, tại phiên Băng Tuyết hoang vu như thế này, cư nhiên có một mã hoàng xuất hiện, đồng thời còn để Vân Bôn gặp gỡ.

Bất quá lúc này Vân Bôn bị vây tại trung ương đàn ngựa, mặc dù trên người có chút thương thế, nhưng thoát nhìn nó không hề sợ hãi, hai thất Phi Tuyết Mã phía sau, không ngừng dùng mặt ngựa cọ cọ vào thân thể hần, giúp hần liếm vết thương, không thềm liếc mắt nhìn mã hoàng kia, vẻ không muốn xa rời thật sâu, Vân Bôn thì nhìn thẳng vào đầu mã hoàng đối diện, thỉnh thoảng cào cào móng trước, phát sinh tiếng thò phì phì trong mũi, chiến ý dày đặc.

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà bình tĩnh hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hai thất Phi Tuyết Mã kia coi như là mỹ mã tuyệt sắc, nhất định Hắc Thần Mã đã coi trọng chúng, muốn kết nạp chúng, kết quả cùng với Vân Bôn xảy ra xung đột kịch liệt.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà không tiếp tục tới gần can thiệp, đi tới một ngọn đồi cao ngồi xuống, hần muốn nhìn sức chiến đấu của Vân Bôn sau khi tiến hóa đạt tới mức nào.

- Hí...

Đúng lúc này, Hắc Thần Mã tựa hồ không còn kiên trì giằng co với Vân Bôn, phát sinh một tiếng tê rống rít gào, liền mang theo cái đầu với chiếc sừng dài, chạy cực nhanh về phía Vân Bôn.

Tại thời điểm Hắc Thần Mã chạy nước rút tới gần, thân thể Vân Bôn kịch liệt gia tốc, giống như một bóng ảnh màu bạc, cấp tốc vòng qua phía sau Hắc Thần Mã, Hắc Thần Mã đã đâm vào khoảng không, muốn xoay người, thế nhưng thân thể Vân Bôn lúc này giống như thiểm điện, trực tiếp nhấc hai chân sau, làm động tác cúi đầu nhấc chân, hung hăng đập mạnh vào bụng Hắc Thần Mã.

Ầm ầm...

Liên tiếp hai tiếng nổ vang lên, Hắc Thần Mã bị Vân Bôn đá trúng, trực tiếp ngã lăn trên mặt đất.

Bất quá Hắc Thần Mã cũng mười phần cường hãn, chỉ đảo người cuộn cuộn một cái liền thuận thể đứng lên, lần thứ hai dùng chiếc sừng nhọn lao tới, chung quy vẫn là thần mã thông minh, thời điểm nó dùng chiếc sừng nhọn, lần này đã có kinh nghiệm, tại thời điểm Vân Bôn muốn vòng qua sau hãn, Hắc Thần Mã đột nhiên đổi hướng, trực tiếp dậm chân trước, ngựa móng nặng nề đã bật ngược lại Vân Bôn.

Vân Thiên Hà ngồi cách đó xa xa có thể cảm thụ được, lực lượng ẩn chứa trong một đòn này, tuyệt đối không thấp hơn một vị Tông Sư ngưng tụ lực lượng phóng ra, nếu như Vân Bôn bị đá trúng bụng, phỏng chừng chỉ có một kết quả chính là bị đá thủng.

Tại lúc nguy hiểm cận kề này, trong lòng Vân Thiên Hà vẫn bình tĩnh như cũ, hãn tin tưởng trong mấy năm sớm chiều ở chung, trải qua thời gian dài huấn luyện và ảnh hưởng, trí tuệ của Vân Bôn hẳn không kém hơn so với Hắc Thần Mã kia.

Quả nhiên, Vân Bôn đã không làm cho Vân Thiên Hà thất vọng, tại lúc Hắc Thần Mã chuyển thân làm động tác tung sát chiêu, lúc này Vân Bôn gia tốc trong nháy mắt, thân thể nhoáng lên liền biến mất tại chỗ, sau một khắc đã xuất hiện phía sau đàn ngựa, nó dĩ nhiên có thể sử dụng thuận di được rồi!

Tại lúc Hắc Thần Mã đá ngược vào khoảng không, Vân Bôn tựa như một đạo thiểm điện, cấp bách lao tới, thời điểm sắp tiếp cận, Vân Bôn đột nhiên dậm mạnh nhảy cao lấy đà, thân thể vượt lên không trung cao mấy trượng, sau đó không ngừng hướng về phía Hắc Thần Mã bên dưới đập mạnh.

Ầm...

Chợt nghe tiếng bao tạc kinh khủng, lực lượng ẩn chứa trong đòn vừa rồi của Vân Bôn đâu chỉ có nghìn cân, hung hăng đập mạnh lên người Hắc Thần Mã, thân thể Hắc Thần Mã cứ như vậy bị Vân Bôn trực tiếp dẫm đập dưới mặt đất.

Nhưng Vân Bôn cũng không bỏ qua, lập tức giơ cao móng trước, hướng về phía mã hoàng nằm bẹp dưới mặt đất, một lần nữa hung hăng đập mạnh, chỉ nghe tiếng ầm ầm vang lên, đã tạo thành một lỗ thủng lớn trên bụng mã hoàng, máu tươi điên cuồng phun ra.

- Vân Bôn, làm tốt lắm!

Vân Thiên Hà thấy một màn như vậy, cũng không nhịn được trầm trồ khen ngợi Vân Bôn, để kẻ thất bại dẫm đập dưới chân chứng minh sự cường đại của nó, bất luận là người hay thú đều tuân hoàn quy tắc này.

Tại lúc Vân Bôn đập mạnh, lúc này Hắc Thần Mã đã không thể nào đứng dậy, máu tươi trên người điên cuồng phun ra, phát sinh tiếng rống to giận dữ, mang theo một cỗ không cam lòng, tựa hồ muốn phát động một kích trí mạng đồng quy vu tận với Vân Bôn.

Chỉ thấy lúc này Hắc Thần Mã đột nhiên há miệng, một cỗ quang mang từ trong miệng của nó phóng ra ngoài, theo đó là một hạt châu như hư như thực bay ra, bắt đầu ngưng tụ hấp thu lực lượng thiên địa xung quanh vào bên trong nó, chỉ thấy hạt châu dần dần bành trướng, có xu thế sắp bạo liệt nổ tung.

- Không tốt, mã hoàng này muốn tự bạo đan phách cùng với Vân Bôn đồng quy vu tận.

Vân Thiên Hà nhìn thấy thủ đoạn tan nhãn của mã hoàng, lúc này biến sắc, cũng không dám chậm trễ, cả người đứng bật dậy, giống như một đạo thiểm điện, từ phía sau đàn ngựa trôi nổi trên không trung, điểm nhẹ vào lưng một con ngựa trong số đó, giống như tát điện mạnh mẽ lao về phía hạt châu đang lớn dần.

Tại lúc tiếp cận với hạt châu, Vân Thiên Hà hét lớn một tiếng, phóng ra một cỗ ý chí đóng băng áp chế hạt châu, làm hạt châu bị đông cứng tại chỗ, sau đó không chút khách khí, trực tiếp ngưng tụ lực lượng sau đạo khôn ẩn đánh mạnh vào đầu Hắc Thần Mã.

Ầm...

Vân Thiên Hà hiện tại có thực lực Võ Thánh, sáu đạo không ẩn quá nhanh lại vô cùng cường đại, lực lượng khổng lồ đánh úp vào Hắc Thần Mã, chỉ nghe một tiếng nổ tung vang lên, trên cánh đồng tuyết rơi, lấy trung tâm đầu Hắc Thần Mã, đã bị Vân Thiên Hà cứng rắn oanh kích xuất hiện một hố thật sâu.

Về phần Hắc Thần Mã kia, khẳng định là thập tử vô sinh.

Vân Thiên Hà không để ý tới sự sống chết của Hắc Thần Mã, lúc này chỉ thấy hạt châu tại lúc Hắc Thần Mã tử vong bắt đầu tiêu tán, chỉ là nó đang bị đóng băng, không thể phá vỡ phong ấn.

Vân Thiên Hà không một chút buông tha cơ hội để Vân Bôn có thể tăng cường thực lực, vì vậy lập tức nắm lấy đan phách của mã hoàng kia, hướng về phía Vân Bôn quát lớn:

- Nhanh, há miệng!

440. Chương 443: Mã Hoàng.

Vân Thiên Hà thấy Vân Bôn đã mở miệng, liền tiện tay bắn ra, dùng một cổ ý chí thôi động, đẩy viên đan phách kia vào trong cơ thể Vân Bôn.

Lúc đan phách mã hoàng tiến nhập vào cơ thể Vân Bôn, liền bắt đầu phát huy hiệu dụng, lúc này chỉ thấy Vân Bôn thoát nhìn có vẻ rất thống khổ, thân thể cấp tốc sung trưởng lên, càng không ngừng chạy loạn, dậm mạnh trên mặt đất, cả không gian run lên âm âm.

Vân Thiên Hà biết, bản thân Vân Bôn hẳn là hiểu nên tiêu hóa hấp thu lực lượng ẩn chứa trong đan phách kia như thế nào, hẳn cũng không tới trợ giúp, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm Vân Bôn.

Trong quá trình chạy loạn, Vân Bôn liên tiếp phát sinh tiếng hí dài, kích động thiên địa, tiếng hí dài này, khiến cho đàn ngựa hoang xung quanh nó đều bị chấn kinh, ngay sau đó liền phủ phục trên mặt đất, thực giống như triều bái một mã hoàng mới đã đánh bại Hắc Thần Mã, chỉ có kẻ càng mạnh hơn mới có thể trở thành mã hoàng của bọn chúng.

Quá trình hấp thu thống khổ giảm bớt ước chừng nửa canh giờ, bầu trời cũng dần dần sáng lên.

Chỉ thấy trên cánh đồng tuyết, Vân Bôn chạy nhanh, cuộn cuộn hí dài, Vân Thiên Hà thỉnh thoảng chứng kiến trong thời điểm Vân Bôn chạy nhanh tới cực hạn, thân thể đột nhiên thoáng cái biến mất, không biết trong nháy mắt đã chạy tới nơi nào, mà ngay sau đó đột nhiên xuất hiện tại phụ cận, thực giống như một quang điểm liên tục lấp lóe, càng không ngừng biến hóa vị trí.

Điều này cũng có ý nghĩa, Vân Bôn đối với ứng dụng thiên phú thuần di, càng lúc càng thành thạo rồi.

Mắt thấy trời đã sáng, Vân Thiên Hà lo lắng thời điểm này sẽ có một số dã thú ra ngoài kiếm ăn phát hiện ra sơn động kia, liền chuẩn bị quay trở về.

Bất quá lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được một cỗ ba động nữ khúc thần dị bắt đầu khởi động xung quanh, còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Vân Bôn đã đột nhiên xuất hiện bên người hắn, thực sự làm Vân Thiên Hà kinh hãi.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy Vân Bôn lúc này có vẻ rất an tĩnh, vô cùng thân thiết cọ cọ vào thân thể hắn, trong mũi phát ra tiếng phì phì, bất quá để Vân Thiên Hà có chút kinh hãi chính là, Vân Bôn sau khi thụ nạp lực lượng đan phách của Hắc Thần Mã, tựa hồ đã xảy ra biến hóa rất khác biệt.

Thân thể càng thêm cường hãn, càng thêm đầy lực lượng, rõ ràng nhất chính là trên đỉnh đầu Vân Bôn, lúc này đã có thêm một chiếc sừng màu bạc trong suốt, xung quanh chiếc sừng còn có quang vầng nhàn nhạt bao phủ, tuy rằng không dài như Hắc Thần Mã, thế nhưng tỏa ra quang mang thần dị, càng có vẻ thần bí, đây chính là đặc thù chủ yếu của mã hoàng sao?

Lúc này, đàn ngựa xung quanh đều hí dài đứng lên, bắt đầu xoay xung quanh Vân Bôn, sau khi Vân Bôn tê thấp một tiếng, hướng về phía hai thất Phi Tuyết Mã phì phì trong mũi, hai thất Phi Tuyết Mã lúc này càng có vẻ hưng phấn, sau khi chạy tới, không ngừng thân thiết với Vân Bôn, tựa hồ chúc mừng nó đã tấn cấp trở thành mã hoàng.

Vân Thiên Hà nhìn thấy hình ảnh này, cũng không khỏi mỉm cười, Vân Bôn là bằng hữu cùng hắn lớn lên, hẳn có thể tận mắt nhìn thấy Vân Bôn trưởng thành tới mã hoàng hiện tại, trong lòng tự nhiên vui mừng và tự hào.

Tiếp tục ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên bầu trời cao có một đầu hùng ưng phát ra tiếng ưng minh thanh thúy, tựa hồ cũng vì Vân Bôn tấn cấp mà hoan hô.

Trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi suy nghĩ, Vân Tường tuy rằng trưởng thành rất nhanh, nhưng vẫn như cũ chỉ là ứng vương thú, không mạnh bằng Vân Bôn, không biết Vân Tường có thể tiếp tục lớn mạnh trở thành thần ứng hùng vĩ!

- Sủng vật của Vân Thiên Hà ta tuy rằng đều rất bình thường, thế nhưng trải qua thời gian dài bồi dưỡng, cuối cùng trưởng thành, nhất định sẽ không kém hơn so với thần thú!

Vân Thiên Hà trầm nghĩ trong đầu.

Một lần nữa trở lại huyết động, Mộng Ly và Tầm Nguyệt đã phá kén chui ra, cũng đã thay một bộ quần áo mới.

Huyền hư tinh phách kia tựa hồ cũng đã tiến hành một phen ưu hóa đối với thân thể nhị nữ, lúc này thân thể nhị nữ càng thêm mềm mại no đủ, thon dài đầy ắp, tuy rằng hai nàng đã mang khăn che mặt, che khuất dung nhan, thế nhưng Vân Thiên Hà đoán được, khuôn mặt phía sau kia, nhất định có thể câu đi hồn phách.

Nhị nữ thấy Vân Thiên Hà đang quan sát chính mình, trong lòng nhất thời trào lên cảm giác ngượng ngùng khó ngăn cản, còn có chút khẩn trương, dù sao vừa rồi các nàng đã xích lõa song tu với hắn, vừa nghĩ lại, mặt liền nóng bừng bừng.

Để thoát khỏi bầu không khí xấu hổ này, Mộng Ly quét ngang liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Người đã tấn cấp Vô Thánh rồi!

Kỳ thực đây là một câu vô nghĩa, Vân Thiên Hà nghe xong, chỉ nhàn nhạt cười, quan sát nhị nữ, cũng nói một lời vô ích.

- Huyền hư tinh phách quả nhiên có tác dụng khác nhau!

Nhị nữ hồng thấu mang tai, Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, thẳng thắn không để ý với hai nàng, đi tới bên cạnh Đường Linh Toa, không giải thích được nói:

- Theo lý thuyết, Linh Toa hẳn là ra trước chúng ta, thế nào bây giờ còn đang tiến hành, có xuất hiện sai lầm gì hay không?

Nghe được điều này, Mộng Ly và Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn nhau.

Mộng Ly liền đi tới, chắn trước mặt Vân Thiên Hà nói:

- Chuyện của Linh Toa muội muội, chúng ta tự có chừng mực, ta đói bụng, người nhanh chuẩn bị thức ăn, mặt khác đun một ít nước, còn không mau đi!

Vân Thiên Hà nhìn tư thế của Mộng Ly, biết khẳng định có liên quan tới bí mật nhỏ của các nàng, cũng yên lòng, rời khỏi huyết động, đi chuẩn bị.

Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà rời khỏi huyết động, lúc này thấp giọng nói:

- Tỷ tỷ, có huyền hư tinh phách, nếu như Linh Toa muội muội chỉ tấn cấp cảnh giới Tông Sư, hẳn là sẽ không phức tạp như vậy, có phải là đệ nhất biến trong tu luyện thiên nữ tam huyền biến?

Mộng Ly gật đầu nói:

- Muội muội phải biết rằng, huyền hư tinh phách là thứ mà cho dù ở Di Sinh Giới cũng chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, nếu như Linh Toa có thể tấn cấp cảnh giới Tông Sư, tiếp tục nhờ năng lượng tinh khiết hoàn thành đệ nhất biến trong thiên nữ tam huyền biến, như vậy quá độ thành tự Vô Thánh sẽ không cần phải trải qua bước đi thành thánh thể, chỉ cần hoàn thành đệ nhị biến, có thể dễ dàng hoàn thành quá độ cảnh giới Vô Thánh, còn nếu có thể đạt được đệ tam biến, chỉ sợ là gia hỏa kia cũng không thể so sánh với tốc độ tu luyện sau này của Linh Toa, bộ công pháp thượng cổ này, quả thực không phải là công pháp khác có thể so sánh được.

- Nếu như có thể mỹ mãn như vậy, gia hỏa đó không tìm được Tinh Khung Bí Sách mà nói, theo như ta nghĩ, Linh Toa hoàn toàn có thể trước hắn một bước đột phá Nhân cảnh, tiến vào Địa cảnh, hừ hừ, đến lúc đó, nhất định sẽ làm cho hắn rối cả mắt, ngấm lại thực chờ mong a!

Tầm Nguyệt nhắc nhở nói:

- Thế nhưng tỷ tỷ, tỷ chớ quên, chúng ta chỉ có ba phiến tàn trang huyền nữ thiên kinh, nếu như không tìm được đệ tứ phiến tàn trang mà nói, tỷ ngấm lại sau khi Linh Toa hoàn thành đệ tam huyền biến sẽ thành bộ đáng gờ, nếu như lúc đó không nói cho hần biết, hần sẽ oán hận chúng ta!

- Ách, này...

Mộng Ly không nghĩ được lâu dài như vậy, nghe được Tầm Nguyệt nhắc nhở, mày liễu cau lại, trầm ngâm nói:

- Muội nói thế cũng đúng, so với để hần lúc đó hung ác với ta, cũng hận chúng ta, còn không bằng hiện tại nói cho hần, lấy thông minh tài trí của hần, nói không chừng sẽ tìm được trước chúng ta!

- Vậy tỷ đi nói với hần hay là muội đi?

Tầm Nguyệt hỏi.

- Cũng là muội đi thôi, gia hỏa đó lúc hung ác, rất đáng sợ!

Mộng Ly có chút sợ hãi nói.

Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn nàng, liền rời khỏi huyết động, Mộng Ly bước tới bên cạnh Đường Linh Toa phóng xuất cửu thái vân long châu, trực tiếp quan sát tình huống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Hoàn hảo, rốt cuộc cũng thuận lợi hoàn thành đệ nhất biến.

Chế tác một ít dụng cụ đơn giản, đối với Vân Thiên Hà mà nói, chỉ cần có tảng đá, trên cơ bản dễ như trở bàn tay.

Phong mang của Vân Tru mười phần sắc bén, còn có một cỗ ý cảnh điêu khắc do Mộng Nguyệt lưu lại, lúc này tiến hành trên tảng đá, dựa vào ý tưởng của Vân Thiên Hà, tâm động thủ động, rất nhanh đã tạo thành chiếc nôi tiêu chuẩn.

Vân Thiên Hà lại dùng đá hơi chút điêu khắc qua tạo thành kiềng đơn giản, tìm cỏ khô và củi, lại thêm một tuyệt để vào trong nôi, châm củi đốt lửa, một mặt chế tác bát đĩa bằng đá, một mặt ngồi chờ đợi nước nóng.

Điêu khắc là một môn nghệ thuật, mà bình thường Vân Thiên Hà chỉ làm một ít đồ dùng gia đình, nhưng lại dùng để dung hợp Vân Tru kiếm khắc đao, nếu như Thương Nguyệt có ở đây, chắc chắn sẽ cho hần một lời bình tán thưởng, lúc này mới là vật tấn kỳ dụng (đại khái là dùng hết tác dụng).

Trong Vân Tru có dung hợp khắc đao Thương Nguyệt dùng để điêu khắc, đối với ý cảnh điêu khắc có tác dụng hỗ trợ, chỉ là mỗi người đều có phương thức lý giải khác nhau.

Vân Thiên Hà thường xuyên dùng Vân Tru để làm một ít dụng cụ như bát đĩa, kỳ thực cũng là phỏng theo ý cảnh giống như của Thương Nguyệt, đối với Vân Thiên Hà mà nói, như vậy mới càng thêm tiếp cận sinh hoạt đời thường, cũng không khắc những thứ hư vô mờ mịt gì đó, chỉ tiếp cận với sinh hoạt hiện thực mới có thể tĩnh ngộ được chân lý ẩn chứa trong đó.

Bát đĩa là những thứ trong sinh hoạt hay được sử dụng tới nhất, căn cứ vào cảm giác sử dụng để khắc, nếu như có thể làm giống như đúng, cũng có thể hợp tâm lý, loại ý cảnh như vậy, đối với ma luyện tâm tình mà nói, mười phần hữu ích.

Sau khi khắc xong hai chiếc bát, cảm giác phía sau có người.

Quay sang, chỉ thấy Tầm Nguyệt lặng lẽ đứng yên nhìn bát đĩa trong tay hần.

Đỡ bát xuống, lại lấy một khối đá khác, tiếp tục công việc, hỏi:

- Có việc sao?

- Bí mật nho nhỏ giữa tỷ tỷ và Linh Toa vốn không muốn nói cho người, chỉ là đến lúc đó muốn người có một kinh hỉ, nhưng sau này rất có thể sẽ sinh ra chút phiền phức, vì vậy chúng ta quyết định, tốt nhất nên nói cho người biết!

Trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, kỳ thực hần cũng đoán ra được bí mật nhỏ nhỏ của Đường Linh Toa có liên quan tới tu luyện, nhưng vẫn chưa từng hỏi qua, hiện tại Tầm Nguyệt chủ động nhắc tới, nói rõ các nàng gặp phải một ít phiền toái nhỏ.

Thấy Vân Thiên Hà không hỏi, Tầm Nguyệt bước tới, ngồi sang một bên, nói:

- Kỳ thực Linh Toa đang tu luyện một loại công pháp thượng cổ đã thất lạc mấy nghìn năm, tên là Huyền Nữ Thiên Kinh, cũng là do lần trước chúng ta vô ý phát hiện ra một phiến tàn trang trong bảo khố Thiên Môn, phiến tàn trang này chỉ mới có một ít giới thiệu ban đầu, tỷ tỷ phát hiện mệnh cách và thể trạng của Linh Toa hoàn toàn phù hợp với yêu cầu nhập môn của bộ công pháp này, vì vậy quyết định để nàng tu luyện!

Vân Thiên Hà nói:

- Như vậy hiện tại, bởi vì quan hệ với phiến tàn trang, trong lúc tu luyện có thể gặp phải một ít tệ đoạn, trong lòng các nàng bất an, sợ ta oán hận các nàng, vì vậy quyết định nói cho ta biết.

Tầm Nguyệt lộ ra biểu tình quả nhiên bị người đoán ra, cổ quái liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, sau khi chúng ta lấy được phiến tàn trang thứ nhất, để Linh Toa thử luyện, tiến triển mười phần cấp tốc.

- Tại lúc người bế quan tại Thánh Võ Tông, tiểu Phạm Ny cũng phát hiện ra một ít biểu hiện kỳ lạ khi Linh Toa tu luyện bộ công pháp này, nói cho chúng ta biết Nguyệt Tông cũng có một phiến tàn trang, vì vậy sau đó ta đưa nàng trở về Nguyệt Tông, thuận tiện tìm Miên Nguyệt lấy phiến tàn trang đó, cộng thêm phiến đầu tiên, chúng ta đã phát hiện đó là phiến tàn trang thứ hai.

- Bởi vì tìm kiếm rất thuận lợi, cho nên đã quyết định để Linh Toa tu luyện công pháp có thể cấp tốc đề cao cảnh giới tu vi trong phiến tàn trang thứ hai, tên là Thiên Nữ Tam Huyền Biến, lần này nàng chậm hơn chúng ta, là bởi vì đang tiến hành tu luyện đệ nhất biến!

441. Chương 444: Thiên Nữ Tam Huyền Biến.

Vân Thiên Hà tu luyện tinh kinh bởi vì tồn tại một tệ đoạn cực lớn, vì vậy hần vẫn luôn cẩn thận bước từng bước một, không dám có một chút sai lầm trong tu luyện.

Mà hiện tại, Mộng Ly lại dành cho Đường Linh Toa một bộ công pháp không trọn vẹn để tu luyện, nếu như vận khí tốt có thể tìm được một phiến tàn trang cuối cùng thì cũng thôi, nếu như không tìm được mà nói, như vậy không cần bàn cãi chính là một phiền toái cực lớn.

- Vậy các nàng không phải cũng đã lấy được phiến tàn trang thứ ba mới có thể để cho Linh Toa tu luyện công pháp tam huyền biến trong phiến tàn trang thứ hai?

Vân Thiên Hà nhàn nhạt hỏi.

- Người này, tâm tư thật cẩn thận, cư nhiên đã đoán ra tám chín phần mười!

Trong lòng Tầm Nguyệt càng thêm kinh ngạc.

Nhưng nếu hần đã có thể suy đoán ra được một ít mảnh khoe, Tầm Nguyệt cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lại nói:

- Đúng vậy, lần trước khi tới thành Tuyết Trúc gặp được Hoa Tổ Nhan, nàng cũng đã nhìn ra được chỗ khác biệt trên người Đường Linh Toa, vì vậy sau khi hỏi chúng ta và nhận được đáp án, đã tặng chúng ta phiến tàn trang thứ ba, nhưng chúng ta ghép ba phiến tàn trang lại phát hiện ra, thiên nữ tam huyền biến nếu như tu luyện hoàn thành, cộng thêm không tìm được phiến tàn trang thứ tư sẽ gặp phải tệ đoạn trí mạng.

- Tệ đoạn trí mạng?

- Sẽ rất nhanh già yếu, quá một ngày, là một năm so với bình thường, hơn nữa tu vi cũng cấp tốc suy yếu, trong thời gian nhất định trở về người bình thường, thậm chí càng thêm yếu đuối, cho dù lần này thông qua huyền hư tinh phách có thể kéo dài được năm trăm năm mệnh lý, nhưng năm trăm năm đối với nàng mà

nói cũng chỉ tương đương với năm trăm ngày, hơn nữa cộng thêm kéo dài mệnh lý sau khi nàng đề thăng cảnh giới, vì vậy trong vòng hai năm chúng ta phải tìm được phiến tàn trang thứ tư!

- Nàng nói là lúc hoàn thành đệ tam biến tam huyền biến, hay là từ khi bắt đầu sẽ có tậ đoạn này?

Vân Thiên Hà trầm tư, đã hỏi tới trọng điểm trong đó.

- Tại lúc hoàn thành đệ tam biến, cảnh giới của nàng có thể đạt tới Nhân cảnh đỉnh phong, mà phương pháp để quá độ tam huyền biến trong thiên kinh có ghi chép tại phiến tàn trang thứ tư!

- Chẳng lẽ không thể tạm dừng tu luyện, đợi khi tìm được phiến thứ tư rồi tiếp tục tu luyện?

- Chỗ kỳ lạ của bộ công pháp này, rất nhiều địa phương chúng ta không thể nào tưởng tượng nổi, một khi hoàn thành đệ nhất biến, như vậy thời gian tu luyện tiếp theo không thể dừng lại được, nếu như tiến cảnh của nàng quá nhanh mà nói, như vậy sẽ hình thành tậ đoạn trọng đại, vì vậy chúng ta mới quyết định sớm nói cho người biết chuyện này!

- Nói cho ta biết một ít chuyện xưa về Huyền Nữ Thiên Kinh này, cùng với xuất xứ và tình huống bối cảnh của nó, ta nghĩ hẳn các nàng có biết một ít mới để cho Linh Tu tu luyện, đúng không?

Vân Thiên Hà lại khắc xong một chiếc bát đá, buông bát xuống, không tiếp tục khắc, quay sang nhìn Tầm Nguyệt.

Tầm Nguyệt nói:

- Huyền Nữ Thiên Kinh, sớm nhất đến từ thời đại thượng cổ phiến đại lục này, lúc đó có một nữ tử Nhân tộc tên là Huyền Nữ, thiên tư cao tuyệt, thông minh phi thường, bảy tuổi bắt đầu tu luyện, mười lăm tuổi đã bước vào Địa cảnh, hai mươi tuổi tiến vào Thiên cảnh, hai mươi sáu tuổi phá Hư, nàng cũng là người thứ nhất bước vào Di Sinh Giới.

- Khi tới Di Sinh Giới, vị Huyền Nữ này thấy nhân tộc tại Di Sinh Giới cực kỳ thưa thớt, đại đa số đều là một ít hoang thú Thiên vị, Cổ tộc, Long tộc, cùng với một ít dị linh sinh hoạt trong thế giới này, hầu như chỉ có nàng cô đơn một mình, mà nơi đó nàng thường xuyên chịu cảnh khi dễ, cho nên nàng đã tiếp tục khổ tu, tại Di Sinh Giới một trăm năm, cuối cùng chiến thắng vô số cường giả, đạt tới Thần vị.

- Tại lúc nàng đạt tới Thần vị, nàng không muốn tiếp tục cuộc sống tu luyện khô khan như trước, vì vậy quyết định ở lại Di Sinh Giới, cũng sáng lập ra hai bộ công pháp chỉ thích hợp cho Nhân tộc tu luyện, một bộ tên là Thánh Hoàng Thiên Kinh, một bộ tên là Huyền Nữ Thiên Kinh, cùng khắc vào Hư Giới Bi, đây trở về nơi nàng đã sinh ra, để người hữu duyên có thể nhận được tu luyện.

- Chính là bởi vì tại Di Sinh Giới, Huyền Nữ có danh khí rất lớn, hơn nữa công pháp nàng tu luyện mười phần kỳ lạ, vì vậy hai bộ công pháp nàng sáng lập ra cũng trở thành chí bảo rất nhiều chủng tộc tranh giành chém giết lẫn nhau, cũng bạo phát một lần náo động cực lớn. Sau đó, đoạn diễn cổ này vẫn khắc sâu trong ký ức một số chủng tộc tại Di Sinh Giới, trong đó bao gồm cả Thiên Long tộc chúng ta!

- Lúc ta cùng với tỷ tỷ phát hiện ra phiến tàn trang Huyền Nữ Thiên Kinh đầu tiên, mới xem qua bối biết bộ pháp này trong mấy nghìn năm qua vì sao không có một chủng tộc nào tu luyện thành công, bởi vì Huyền Nữ sáng lập Huyền Nữ Thiên Kinh phải là nữ tử Nhân tộc có một số điều kiện nhất định mới có thể tu luyện, các chủng tộc khác căn bản không thể tu luyện được, vì vậy danh khí của bộ công pháp này tuy lớn, nhưng không có người nào hỏi thăm, mà một bộ Thánh Hoàng Thiên Kinh khác, tại Di Sinh Giới đến nay vẫn là tiêu điểm quan tâm, thậm chí vì nó mà dẫn phát gió tanh mưa máu, ta cũng không biết quá nhiều, nên không lắm lời nữa!

Vân Thiên Hà nghe xong đoạn chuyện xưa này, suy nghĩ một chút, nói:

- Các nàng tìm được phiến tàn trang thứ nhất tại bảo khố Thiên Môn, sau đó tại Nguyệt Tông cũng tìm được một phiến, mà lần này gặp được Hoa tiên bối, nàng cư nhiên có một phiến, vậy nàng có biết Hoa tiên bối lấy được phiến thứ ba ở chỗ nào?

Tầm Nguyệt nói:

- Hoa Tổ Nhan nói cho chúng ta biết, phiên của nàng là do lúc nàng còn nhỏ được lão Linh Tri Man tộc tặng cho nàng!

- Theo lời nói này, vậy Man tộc từ đại tan biến cũng chưa bị diệt sạch, đến nay còn có hậu duệ trên đời?

Vân Thiên Hà đột nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, để Tầm Nguyệt sững sốt, lập tức suy nghĩ một chút, nói:

- Người không nói, ta cũng không lưu ý tới chuyện này, nếu như Hoa Tổ Nhan học từ chỗ lão Linh Tri Man tộc cổ văn, hơn nữa sau đại tan biến bọn họ đã tới Nam vực, đồng thời mọc rễ tại nơi đó, thành lập Hoa Thần Chính Giáo, nói như vậy...

Vân Thiên Hà bừng tỉnh, nhớ tới trước đó Miên Nguyệt tại Luyện Nguyệt động đã từng nói với hắn một số chuyện, lúc đó nàng nói Hoa Tổ Nhan vốn là nữ tử Đông vực, từ sau khi đại tan biến, dứt khoát tới Nam vực, cũng không từng giải thích nguyên nhân gì với các nàng, các nàng vẫn không giải thích được vì sao Hoa Tổ Nhan lại làm như vậy.

Mà hiện tại, Vân Thiên Hà liên hệ tới chuyện này, đối chiếu so sánh cẩn thận, xem ra, Hoa Tổ Nhan trong Hoa Thần Chính Giáo, nhất định có hậu duệ man tộc được bảo hộ bí mật.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà trầm ngâm.

Tầm Nguyệt cũng cẩn thận suy nghĩ chuyện này, nàng đang muốn mở miệng, Vân Thiên Hà lại nói:

- Chuyện về Man tộc, sau này chúng ta cũng không cần phải nhắc lại, về hạ lạc phiên tàn trang thứ tư Huyền Nữ Thiên Kinh, sau khi chúng ta tới Phong Nham Chủy, ta sẽ gián tiếp hỏi thăm đầu mối với Nhan Phong Lục Lục, cũng lấy được Tinh Khung Bí Sách, tiếp tục toàn lực tìm kiếm!

- Người đã biết được hạ lạc của Tinh Khung Bí Sách?

Tầm Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

- Đây cũng chỉ là một suy đoán trong lòng ta mà thôi, còn chưa thể xác định được, vốn ta định sau khi tới Phong Nham Chủy, trên đường trở lại xử lý chút chuyện nhỏ, tiếp tục tới Nam Minh Quang Thiên tại Thiên Đảo vực, thế nhưng lần trước Hoa Tổ Nhan tiên bối có nói vài điều để ta suy nghĩ tới một số chuyện, vì vậy dự định trên đường trở lại sẽ chứng thực suy đoán này!

Trong lúc nói chuyện, nước đã đun sôi, Vân Thiên Hà rửa sạch bát đĩa mới làm, đưa cho Tầm Nguyệt một ít nước nóng, sau đó thấy Mộng Ly và Đường Linh Toa cùng bước ra khỏi cửa động. Đường Linh Toa tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh, sau khi thuận lợi thông qua đệ nhất biến, khí chất toàn thân có biến hóa cực lớn, Vân Thiên Hà vừa nhìn, tức thì ngẩn ngơ trước vẻ đẹp tươi tắn rạng ngời, phảng phất như tiên nữ trên trời không nhiễm khói bụi nhân gian, có thể cảm nhận được từ nàng một loại khí tức ẩn chứa năng lượng cực kỳ tinh khiết, so với cảm thụ của hắn trước kia hoàn toàn khác nhau.

Bất quá để Vân Thiên Hà cảm thụ sâu sắc nhất chính là khí thể hàm súc mà nhu hòa đặc biệt của cao thủ Tông Sư trên người Đường Linh Toa, nhìn như nhu nhược, tạo thành dục vọng muốn bảo hộ nàng cường liệt, nhưng trên thực tế, bên trong loại nhu nhược bề ngoài này lại bao hàm một cố ý chí thánh khiết cường đại, không cho phép khinh nhờn.

Quả nhiên không hổ là công pháp thượng cổ, tiến triển tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh cường đại xác thực tạo cảm giác kinh khủng, hắn chỉ dùng thời gian một năm rưỡi để từ Tiên Thiên bước vào cảnh giới Tông Sư, điều này đối với người thường mà nói chính là yêu nghiệt trăm phần trăm.

Mà Đường Linh Toa lại chỉ cần dùng thời gian nửa năm đã từ Tiên Thiên bước vào cảnh giới Tông Sư, nếu như nàng hoàn thành đệ nhị biến, dựa theo lời Tầm Nguyệt nói, sẽ cấp tốc tiến vào Võ Thánh, đuổi theo bước chân tu luyện của hắn cũng là chuyện hoàn toàn bình thường, tiếp tục so sánh như vậy, tốc độ của luyện của Đường Linh Toa sẽ càng thêm yêu nghiệt so với hắn.

Bất quá dù sao đây là chuyện tốt, chỉ ít Đường Linh Toa đạt tới cảnh giới Tông Sư, cho dù nàng không muốn tiếp tục tu luyện, lấy thực lực hiện tại của nàng đã đứng trên giai tầng đỉnh trong giới võ giả bình thường, đã đủ để ngạo thị quần hùng rồi.

Mà Vân Thiên Hà bắt quá chỉ vừa mới bước vào cánh cửa lớn võ giả giai tầng trung cấp, miễn cưỡng có thể tiểu ngạo một phần Đông vực, con đường tu luyện sau này càng thêm dài dằng dặc và gian khổ.

Đường Linh Toa thấy biểu tình Vân Thiên Hà nhìn nàng, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Tuy rằng nàng chưa từng nhìn qua gương chính mình sau khi tiến hóa lột xác một lần đã biến thành bộ dáng gì, thế nhưng thời điểm nàng phá kén chui ra, thông qua lời ước ao tán thán của Mộng Ly, nàng đã biết được đáp án rồi, cho nên chuyện thứ nhất sau khi nàng đi ra chính là để một mặt đẹp nhất sau khi biến hóa hiện ra dành cho người quan trọng nhất trong lòng nàng.

Nhưng Mộng Ly lại mạnh mẽ phá hủy bầu không khí này, nàng thấy nước đã đun nóng, lúc này liền hoan hô một tiếng:

- Rốt cuộc có thể tắm rửa rồi!

Dứt lời, Mộng Ly liền đi tới trước nồi nước to, bê chạy đi mất, trừng mắt nhìn Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt, sau đó lại hung hăng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiếp tục đun một nồi, không được nhìn lên!

Đường Linh Toa thấy nồi nước lớn chùng vòng tay người lớn, không giải thích được nói:

- Mộng Ly tỷ tỷ, chút nước nóng như vậy, sao đủ tắm a, dùng để uống còn thừa một chút!

- Bản tiểu thư tự có biện pháp, các muội theo ta vào trong động, ta đã phát hiện ra một bí mật nho nhỏ, lúc nữa sẽ tiết lộ, hi hi!

Mộng Ly nói xong liền chạy vào trong động, Đường Linh Toa liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, cũng bước vào theo, khuôn mặt Tầm Nguyệt đỏ bừng, trộm ngắm Vân Thiên Hà, cũng cấp tốc đứng dậy bước vào động.

Vân Thiên Hà cười khổ, bí mật nhỏ của Mộng Ly vĩnh viễn không thể biết hết.

Bất quá trong lòng hẳn cũng hiểu kỳ, hẳn đã từng thăm dò trong huyết động, cũng không phát hiện ra địa phương đặc thù gì đó, các nàng chỉ dùng một chút nước nóng như vậy, ba người làm thế nào tắm?

Đúng lúc này, trong huyết động đột nhiên nghe vèo một tiếng, chỉ thấy chiếc nồi đá bay ra ngoài, lại nghe thanh âm của Mộng Ly quanh quẩn không gian.

- Tiếp tục đun một nồi cho mọi người uống, nếu như người dám nhìn lên, hừ hừ...

Vân Thiên Hà gơ tay tiếp nhận nồi đá, để lên trên kiềng, lấy tuyết sạch đổ vào nồi tiếp tục đun lên, cũng lười suy nghĩ việc này, lợi dụng thời gian rảnh rỗi an vị một chỗ bắt đầu nghiên cứu ba mươi đạo Thiên Khôn Định Ấn đầu tiên và Thương Hồn Chỉ.

442. Chương 445: Phong Nham Chủ

Nơi này trong mắt đại đa số người trong thiên hạ, coi như một tử địa thần bí hoang vu.

Trên cánh đồng băng tuyết mênh mông, ba con tuần mã phi nước đại, sau khi Vân Bôn tiến hóa trở thành mã hoàng, tốc độ đạt tới mức kinh khủng, quả thực tạo cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Chỉ một chữ nhanh đã không thể nào hình dung được loại ưu thế thiên thú này, tốc độ của nó trải qua tiến hóa đã mang tới thể nghiệm vô cùng ngạc nhiên.

Dựa theo hành trình thường ngày, mấy người Vân Thiên Hà từ băng tuyết hoang nguyên (cánh đồng băng tuyết) tới Phong Nham Chủ phải mất ít nhất bảy ngày, thế nhưng hiện tại bọn họ chỉ tốn thời gian ba ngày đã tới ngoại vi rừng rậm rìa núi.

Rìa núi nơi này là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, trong đó các loại cây lá nhọn chiếm đại đa số, tuyết đọng trên cành cây xanh đậm, tỏa ra sinh cơ bừng bừng, trong phiến thiên địa tuyết trắng này làm nổi bật, càng có một phen phong vị khác lạ.

- Thiên Hà, Phong Nham Chủy là một địa phương tương đối không rõ ràng, vị trí hiện tại của chúng ta kỳ thực chính là phạm vi địa giới Phong Nham Chủy rồi, chúng ta nên tìm kiếm Nhan Phong Lục Lục như thế nào?

Hiện tại bốn người chỉ có ba ngựa, Đường Linh Toa và Vân Thiên Hà một con. Ngồi trong lòng hắc, Đường Linh Toa cảm giác như chính mình như đang cùng bay với hắc, loại thể nghiệm tuyệt vời như thế này, để nàng luyến tiếc xa rời không thôi.

Vân Thiên Hà đi tới ngoại vi phiến rừng rậm này liền ngừng lại.

Sau khi hắc xuống ngựa, nhìn xung quanh một chút, nói:

- Thói quen của hậu duệ Phong tộc ta khá rõ ràng, bọn họ thích cư trú tại những nơi đầu gió, phiến rừng cây này rất rậm rạp, lại dựa sát vào Hạ Lạp Tề Sơn, tuy rằng ở đây cũng gọi là Phong Nham Chủy, nhưng trên thực tế, nơi đây chỉ là chỗ vào ngọn núi, hắc không khó tìm kiếm!

Mộng Ly từ trên ngựa nhảy xuống, nhìn xung quanh hồi lâu, nói:

- Ta chung quy nghĩ nơi đây tựa hồ có điểm quá mức hoang vu vắng vẻ!

- Uhm, xác thực là như vậy, chúng ta dọc theo cánh đồng tuyết đụng phải không ít mãnh thú, thế nhưng tới vùng phụ cận nơi này lại không gặp bao nhiêu, rừng rậm phạm vi lớn như vậy, dựa theo lẽ thường mà nói hắc phải có mãnh thú sinh hoạt mới đúng, trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Trừ phi mãnh thú ở đây đã bị thanh toán không còn nữa rồi, hai là ở đây có mãnh thú càng mạnh mẽ hơn chiếm giữ, khiến cho các mãnh thú khác không dám tới gần, còn có khả năng thứ ba, chính là xung quanh nơi này bố trí bẫy rập hoặc một ít kết trận nào đó, đã hoàn toàn che giấu khí tức!

Mộng Ly nói:

- Nếu như Phong Nham Chủy có hậu duệ Phong tộc sinh sống, ta tương đối nghiêng về loại khả năng thứ ba!

- Nếu như có hậu duệ Phong tộc ở đây, chúng ta đã tới nơi rồi, hắc là bọn họ phát hiện ra mới đúng, bất luận là địch hay bạn, chung quy bọn họ phải phát sinh cảnh báo, chứ không phải im ắng như thế này!

Tầm Nguyệt nói.

- Mặc kệ thế nào đi nữa, chúng ta cứ vào trong xem là được!

Trong rừng cây, cây cối sinh trưởng hỗn động không thứ tự, bất quá cũng may cành lá tươi tốt, mấy người cưỡi ngựa vượt qua, phạm vi nhìn tương đối trống trải.

Một đường lướt qua, trên mặt tuyết đọng cũng không có vết tích bị dẫm đạp qua, mấy người càng đi sâu vào trong rừng lại càng vắng vẻ, không cảm ứng được bất cứ tiếng động gì bên trong.

- Kỳ quái thực, vì sao ngay cả khí tức chim bay cá nhảy cũng không cảm nhận được?

Mộng Ly nói.

Lúc này, Đường Linh Toa chỉ vào một gò đất trong rừng cây, bật thốt:

- Thiên Hà, mau nhìn kia là thứ gì vậy?

Vân Thiên Hà theo phương vị Đường Linh Toa chỉ, thấy nơi đó là một gò đất bị tuyết trắng bao trùm, bất quá bên ngoài còn nhô ra một ít tảng đá, trên tảng đá có vết tích kỳ quái, vì vậy liền xuống ngựa bước tới xem xét.

Đi tới trước gò đất, Vân Thiên Hà bẻ một cành cây, đẩy tuyết bên trên gò đất ra, mới phát hiện đây là một bếp lửa dựng lên, ngoại trừ trên mặt có một ít vết tích cháy xém, xung quanh không có thứ gì khác liên quan.

- Trong rừng rậm có một bếp lửa, đây là muốn làm gì, có người làm cơm ở đây sao?

Mộng Ly đứng bên cạnh nhìn một chút, vẻ vẻ mười phần không giải thích được.

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng hiếu kỳ không giải thích được, nhìn bếp lửa này hẳn không thấy được manh mối gì, vì vậy nói:

- Chúng ta tới địa phương khác xem còn có bếp lửa hay không!

Mấy người đi về phía trước hồi lâu, không phát hiện ra bếp lửa nào khác, nhưng lại phát hiện ra trong rừng rậm có một rào chắn phạm vi nhỏ được dựng lên nhưng đã bị phá hủy.

Những rào chắn này không cao, tại một ít chỗ rách nát còn có vết máu.

- Những vết máu này đã bị đông lạnh và làm khô, thoạt nhìn có từ lúc dựng rào chắn lên, mà xem độ dày tuyết đọng, thời gian có chút lâu, lại không biết dùng để làm gì!

- Thiên Hà, người tới nhìn mấy cây đại thụ này, trên cây có một ít vết tích, hình như là thứ gì đó giống như sợi tơ tạo thành, cùng với Huyền Cương Chân Tâm Ti rất giống nhau!

Vân Thiên Hà nghe vậy, liền đi tới trước cây Tầm Nguyệt chỉ, thấy mấy cây này có khá nhiều cọc xung quang, nhưng nửa đoạn cọc đã gãy xuống, hẳn từ bên trong lấy nửa đoạn Huyền Cương Chân Tâm Ti sau khi Hoa Tổ Nhan dùng để vá Thôn Thiên Thủ Sáo, đối chiếu so sánh với vết tích trên thân cây, phát hiện ra vết tích rất phù hợp với Huyền Cương Chân Tâm Ti.

- Lê nào đã có bộ lược giả khác tới đây?

- Mặc kệ ở đây đã phát sinh những chuyện gì, những đầu mối này cũng không phải đầu mối chúng ta cần, hiện tại xem ra nơi này có hạ lạc của Linh tộc, chúng ta thử tiến vào bên trong chỗ đầu gió xem sao!

Vân Thiên Hà không tiếp tục để ý tới những vết tích này, càng đi tới địa phương gần miệng núi, càng thấy được nhiều vết tích tranh đấu, còn có bầy rập bị phá hủy, nhưng không hề thấy bất cứ thi thể nào, cho dù là dã thú.

Trên đường đi hoàn toàn là cảnh tượng hỗn loạn, để trong lòng mấy người thoáng trầm xuống. Tiếp tục đi sâu vào trong rừng rậm, khi đi tới chân núi, cảnh tượng đổ nát nơi đây càng thêm rõ ràng, có một số địa phương còn hiện rõ những hố sâu, nơi nơi đều thấy nham thạch thật lớn đổ nát vương vãi khắp nơi.

- Có thể tạo ra thương tổn lớn như vậy, thực lực ít nhất cũng phải Võ Thánh trở lên mới có thể làm được!

Tầm Nguyệt đi tới trước một vách đá, thấy nơi đây có một quyền ấn cực sâu, ước chừng đường kính gần một thước, đây là do chân khí mạnh mẽ huyền hóa thành cự quyền đánh vào vách đá tạo ra.

- Xem ra, ở đây nhất định từng phát sinh chém giết kịch liệt, chúng ta đã tới chậm!

Mộng Ly nói.

- Nếu như phát sinh chém giết, nhưng lại không có cỗ thi thể nào lưu lại, nàng không cảm thấy kỳ quái hay sao?

Vân Thiên Hà nhìn xung quanh, tiếp tục đi sâu vào trong miệng núi, ba người lập tức đuổi kịp.

Vân Thiên Hà đi tới miệng núi, chỉ thấy nơi này giống như cái miệng cự thú mở ra, phía trước còn có mấy tảng đá lớn nhô cao, giống như hàm răng cự thú.

Phía sau những tảng đá lớn, có một ít bộ phận cơ quan bầy rập bị phá hủy, tiếp tục đi sâu vào trong một chút, Vân Thiên Hà nhìn thấy phía sau miệng rộng lộ ra một cửa động, giống như thông đạo tiến vào trong bụng cự thú, Vân Thiên Hà không chút do dự, liền trực tiếp tiến vào cửa động.

Chỉ là mấy người thông qua cửa động rộng mở sáng sủa, đi tới trung ương lòng núi, từ một cửa động khác đi ra, đứng trên đài cao nhìn bao quát cảnh tượng dưới chân, đều mở to hai mắt nhìn.

Xác thực mà nói, trong lòng ngọn núi, diện tích mười phần rộng rãi, bên trong có một thôn trang nhỏ tọa lạc.

Mà lúc này, thôn trang nhỏ đã bị san thành bằng phẳng, nơi nơi đều là gạch ngói khô cằn, mà trung tâm thôn trang có một cây cột thật lớn, lúc này trên cây cột có treo hơn mười thi thể đã bị cháy đen khó phân biệt.

- Tại sao có thể như vậy, người ở đây bị giết chết hết rồi sao?

Vân Thiên Hà nhìn tràng cảnh dưới chân, thất thanh nói.

Mộng Ly nhìn quét qua, lại nói:

- Ta xem không phải, nếu như đây là địa phương hậu duệ Linh tộc từng cư trú, hẳn là có lão nhân và tiểu hài tử, hơn nữa cũng không chỉ có mười mấy người trưởng thành, những thi thể này đều là nam nhân, hẳn là kẻ xâm lược tới.

- Tỷ tỷ, tỷ thể nào biết được họ đều là kẻ xâm lược?

Đường Linh Toa hiểu kỳ hỏi.

Mộng Ly đột nhiên đỏ mặt, phun ra một ngụm, nói:

- Hỏi nhiều như vậy làm cái gì, muội chỉ cần biết những thi thể này không phải là hậu duệ Linh tộc là được, cái khác không nên hỏi nhiều.

Những lời này đã nhắc nhở Vân Thiên Hà, hắn tỉ mỉ quan sát đặc thù trên các thi thể, lại nhìn xung quanh một chút, đột nhiên thân thể điểm nhẹ, phiêu nhiên rơi xuống dưới cây cột lớn trung ương phế tích.

Trên cây cột có một ít đồ án ký hiệu đặc biệt của Linh tộc, còn có một ít đồ đẳng thần bí, Vân Thiên Hà xem không hiểu, hắn đi dạo qua một vòng mảnh phế tích này, ngoại trừ có mấy thi thể treo cổ trên cây cột, không còn phát hiện ra thi thể nào khác.

Lúc Tầm Nguyệt lồi ra một cây cột gỗ, nhìn trong phòng còn vết tích thiêu hủy chưa hoàn toàn, nói:

- Trong phòng không có thứ quan trọng gì đó lưu lại, hơn nữa còn có vết tích đã từng thu thập qua, như vậy nói rõ, Linh tộc từng sinh hoạt nơi đây, biết nơi đây đã bị bại lộ, sau đó đã dẫn tộc nhân di chuyển, trước khi di chuyển đã đốt hủy toàn bộ.

- Nhìn, nơi đó còn có một cửa động!

Đường Linh Toa nhảy xuống, liếc mắt liền nhìn thấy một cửa động bên vách đá được che đậy.

Vị trí cửa động là đi sâu vào trong lòng núi, mấy người theo cửa động tiếp tục bước đi, qua thời gian ước chừng nửa nén hương mới đến đầu cùng thông đạo.

Trước mắt một mảnh rộng mở sáng ngời, ở đây là địa phương từng có người ở, nhưng rất cả đều đã bị phá hủy rất nghiêm trọng, cũng không có vết tích bị đốt cháy, mà trực tiếp dùng lực lượng mang tính hủy diệt, đánh tan nơi này thành từng mảnh nhỏ.

Mấy người Vân Thiên Hà dò xét một hồi, vẫn như cũ không thu được bất cứ đầu mối nào.

Xuống chút nữa sẽ không còn cửa động nào nữa rồi, đang lúc bọn họ chuẩn bị theo đường cũ trở lại, đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng nổ ầm ầm...

Mộng Ly biến sắc, nói:

- Không tốt, chúng ta nhất định đã kích thích phải bộ phận cơ quan nào đó, cửa động bên ngoài bị phá hỏng rồi!

Ầm ầm...

Đúng lúc này, toàn bộ lòng núi rung lên kịch liệt, mấy người Vân Thiên Hà đứng trong động thính, bắt đầu có rất nhiều cự thạch rơi xuống, ầm ầm đập trên mặt đất, cát đá vụn khắp nơi.

- Có thể nơi đây vốn là một cái bẫy, kết quả chúng ta không may gặp phải!

Vân Thiên Hà tránh thoát một khối đá lớn mắt thấy vách động xung quanh bắt đầu xuất hiện hiện tượng nứt nẻ, trên đỉnh còn có rất nhiều khối đá lớn rơi xuống, thoát nhìn như muốn hoàn toàn lấp đầy động thính này.

443. Chương 446: Nhan Phong Lục Lục

Vân Thiên Hà nhìn chăm chăm vào địa phương phát sinh nứt nẻ trên vách động, thấy có một phía có hiện tượng nứt nẻ rất nghiêm trọng, mà những địa phương khác chỉ kịch liệt lay động, giữa khe đá sản sinh khe nứt tự nhiên, vì vậy liền thả người, rút Vân Tru kiếm ra, hung hăng đâm mạnh vào vách động phát sinh nứt nẻ.

Cảm giác phía sau có đất mềm rời rạc, lúc này liền có chủ ý.

- Mấy người chúng ta liên thủ, từ phía vách động này mở ra một lỗ thủng, bên ngoài có đất mềm, như vậy bên kia là giải đất bằng phẳng, nếu như huyết động này muốn sụp đổ, cũng sẽ sụp đổ từ nơi này, ở đây là nơi nguy hiểm nhất, nhưng cũng là cơ hội duy nhất để chúng ta thoát khỏi huyết động này!

Vân Thiên Hà đáp xuống, thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly đã làm tốt công tác chuẩn bị, vì vậy sau khi cất Vân Tru vào vỏ, bắt đầu cấp tốc ngưng kết khôn ấn, một cỗ lực lượng thiên địa cường đại mãnh liệt ngưng tụ lại.

Đội ba người trong thời gian mấy lần hô hấp làm tốt công tác chuẩn bị, Vân Thiên Hà liền hét lớn một tiếng, mấy người ngưng kết lực lượng, mang theo khí thể cực kỳ mãnh liệt, cấp tốc đánh thẳng về phương vị Vân Thiên Hà vừa chỉ.

Ầm...

Chỉ nghe tiếng nổ vang vọng, phẳng phát giống như một viên đạn pháo bạo tạc từ bên trong, lực lượng đánh sâu mãnh liệt, làm cho vách động tương đối bạc nhược giống như xác trứng bị mở ra, rất nhiều nham thạch và bùn đất trôi xuống rào rào, sau đó lộ ra một cửa động rộng rãi.

Bất quá lực lượng của bốn người vô cùng cường đại, sau khi cửa động này được mở ra, toàn bộ sơn động tựa hồ đã mất đi điểm tựa, rất nhiều đất đá tăng mạnh lún sụt, hiện tượng nứt nẻ tại vách động xung quanh càng thêm nghiêm trọng, rất nhanh sẽ bị sụp thấp xuống.

- Nhanh!

Vân Thiên Hà thấy cửa động vừa mở rất yếu đuối, rất nhanh sẽ bị sụp thấp, lúc này ôm lấy Đường Linh Toa, thân thể mạnh mẽ bật lên, đâm nát một viên cự thạch dưới chân mượn lực, giống như viên đạn pháo, tốc tốc từ chỗ cửa động kia xông vào.

Vân Thiên Hà ôm theo Đường Linh Toa phi nhanh vào cửa động, phát hiện ra nơi này là sườn một ngọn núi trong dãy Hạ Gia Lạp Tề sơn, địa thế tương đối dốc.

Nhưng đang muốn chuẩn bị hạ xuống một hòn đá lớn sừng sững nhô ra giữa sườn núi, lúc này đột nhiên xuất hiện một bóng đen quỷ dị đánh về phía hắn.

- Thiên Hà cẩn thận!

Mộng Ly và Tầm Nguyệt đồng thời từ trong cửa động đã bắt đầu lún sụt lao ra ngoài, chỉ thấy một quỷ ảnh đang muốn đánh lên Vân Thiên Hà, Tầm Nguyệt lập tức lớn tiếng nhắc nhở, cũng đồng thời đánh ra một chưởng, quyền ý hóa thành long đầu, mang theo khí thể rít gào đánh về phía quỷ ảnh.

Vân Thiên Hà còn ở giữa không trung, còn chưa hạ xuống, hắn cảm ứng được tập kích quỷ dị, vì vậy liền đẩy Đường Linh Toa về phương vị chỗ Mộng Ly, đồng thời hét lớn một tiếng, xoay người đánh ra mười lăm đạo khôn ấn.

Ầm...

Lực lượng khôn ấn kia đánh thẳng vào quỷ ảnh, đồng thời một kích của Tầm Nguyệt cũng đã tới đích, cùng với quỷ ảnh va chạm vào nhau, phát sinh tiếng nổ vang kịch liệt.

Bất quá lực lượng của quỹ ảnh kia rất mạnh, lực lượng khôn ẩn của Vân Thiên Hà rõ ràng yếu hơn so với đối phương, một cỗ lực lượng bao hàm tính xuyên thấu không gì cản nổi mạnh mẽ ập tới, Vân Thiên Hà chịu ảnh hưởng của cỗ ba động kia, cảm giác thân thể giống như bị đao cắt nát, nhưng cỗ sóng xung kích giống như khí cầu bị bạo tạc, thân thể Vân Thiên Hà vốn sẽ nhẹ nhàng hạ xuống tảng đá, nhưng cuối cùng là nằm bẹp bên trên, làm tảng đá bị nát bấy thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng Vân Thiên Hà vừa mới va nát tảng đá, lúc này lại cảm giác được quỹ ảnh mang theo lực lượng càng thêm cường đại đánh về phía hắn.

Mà trong thế tiến công lúc này, để hắn cảm giác giống như có một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa tạo thành long quyển phong ập xuống. Đó là một loại lực lượng thiên địa ẩn chứa tính hủy diệt cực mạnh và tính tai nạn khủng khiếp, căn bản không phải là ý cảnh cường giả cấp bậc Vô Thánh bình thường có thể làm được, mà có thể khống chế lực lượng thiên địa tự nhiên hình thành công kích, như vậy chứng minh lực lượng quỹ ảnh này phóng ra, ít nhất cường giả Vô Tôn Địa cảnh trở nên mới có được.

- Nhan Phong Lục Lục, còn không ngừng tay!

Ngay khi cỗ lực lượng kia đánh tới Vân Thiên Hà, lúc này Mộng Ly đột nhiên quát lạnh truyền đến, vang tận mây xanh, không ngừng vọng lại trong phiến sơn lâm.

Lúc này Vân Thiên Hà cảm giác được, cỗ lực lượng áp bách ập về phía chính mình, tại giờ khắc này đột nhiên biến mất không còn một chút dấu vết.

- Thực lực của tiểu gia hỏa này gần đây tiến triển rất nhanh nha, bản tôn chỉ là muốn thử hắn mà thôi, nha đầu ngươi gấp cái gì, phá hỏng cả hứng thú, thôi vậy!

Lúc này, một thanh âm giống như chim hoàng oanh ca xướng vang lên trong sơn lâm, chỉ trong thời gian chớp mắt, quỹ ảnh đã xuất hiện trước mặt Vân Thiên Hà, dần dần lộ ra thân ảnh của một vị nữ tử tuyệt sắc.

Hình dạng của nữ tử này có điểm nhìn không rõ ràng, cảm giác rất mờ mịt lung, bất quá để Vân Thiên Hà càng thêm giật mình chính là, nữ tử này hiện hóa ra không phải là thân thể, không hề thực chất, mà là một loại thân thể hư huyền, thực giống như thiếu nữ u hồn du đăng thế gian, lại bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ.

Đây rõ ràng là một phân thân linh pháp.

Thấy Vân Thiên Hà một mực đánh giá nàng, lúc này Nhan Phong Lục Lục tiến gần hơn một chút, dung mạo có chút hư huyền kia cũng dần dần rõ ràng hơn, chỉ thấy đây là một khuôn mặt tuyệt đại giai nhân, kinh linh tựa như phù quang lược ảnh, rõ ràng là tiên tử trong bức họa cuộn tròn bước ra.

- Người chính là Nhan Phong Lục Lục tiền bối?

Vân Thiên Hà nhìn khuôn mặt nữ tử, còn có đôi mắt tỏa vẻ kinh diễm, ngay cả hắn cũng có chút không khống chế được hô hấp, bắt đầu xuất hiện vẻ không thông thuận.

- Tiểu tử, ngươi nhìn chăm chăm vào người ta như vậy, ba cô nương bên cạnh ngươi sẽ ghen đó nha, lặc lặc...

Thanh âm giống như hoàng oanh xuất cốc vang lên bên tai, tươi mát tự nhiên, nhưng so sánh với loại mê hoặc biểu hiện bên ngoài của nữ tử này, hoàn toàn là hai cực đoan.

Làn da nõn nà, con mắt như thu thủy, mũi quỳnh hơi vểnh, môi mọng trơn bóng, hàm răng như ngọc, ảo mộng nghiêng nước nghiêng thành, đẹp tới mức hít thở không thông.

Mà khí chất mê hoặc mờ ảo vô định kia, mang theo một cảm giác vừa chính vừa tà, làm người ta mê hoặc lẫn mơ màng vô hạn, giống như ma quỷ và thiên sứ kết hợp thành một thể, để Vân Thiên Hà cảm giác rất tự nhiên, lập tức thu ánh mắt trở lại, không dám tiếp tục nhìn vào nữ nhân có lực mê hoặc cực lớn, ngay cả định lực ý chí như hắn cũng sụt chút nữa thất thủ.

Tại trước đây hắn chỉ biết hậu duệ Phong tộc dị tộc, nam anh tuấn, nữ tuyệt sắc, nhưng hôm nay lần đầu tin nhìn thấy Linh tổ Linh tộc Nhan Phong Lục Lục, quả nhiên là một yêu tinh có thể gây tai họa nhân gian.

Lúc này, Tầm Nguyệt và Mộng Ly, kéo theo Đường Linh Toa tam nữ hạ xuống, đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, trên khuôn mặt thanh lệ của Đường Linh Toa lộ vẻ hiêu kỳ, ánh mắt vẫn không thể nào rời khỏi dung nhan tuyệt đại diễm lệ của Nhan Phong Lục Lục.

Sắc mặt Tầm Nguyệt rất bình tĩnh, mang theo một cỗ điềm nhã, lại có vẻ yên tĩnh, giống như dòng ước chảy nhẹ nhàng.

Chỉ trên gương mặt kiều mị của Mộng Ly lộ một tia ửng đỏ uất nộ, hung hăng trừng mắt liếc nhìn vóc người nữ nhân so với nàng còn hoàn mỹ hơn mấy lần trước mắt, lần gặp mặt đầu tiên đã có hành động mê hoặc Vân Thiên Hà.

Nhan Phong Lục Lục thấy thần binh tam nữ không giống nhau, cũng đột nhiên nhoẻn miệng cười, mê hoặc mỗi khi giơ tay nhắc chân, cho dù là nữ tử thanh tái uyển ước, tuyệt sắc khuynh thành như Đường Linh Toa cũng không tránh khỏi có chút thất thần.

Mà Vân Thiên Hà vẫn chỉ cúi đầu, không dám nhìn trực tiếp vào nhan thần tràn ngập tính xâm lược mà mê hoặc kia!

Lúc này Mộng Ly rốt cuộc không nhịn được hừ lạnh một tiếng, một cỗ ý chí lạnh lẽo xâm nhập vào tâm thần Đường Linh Toa và Vân Thiên Hà, nhất thời hồi phục lại tinh thần.

Nhan Phong Lục Lục thấy bộ dáng tức giận của Mộng Ly, nghĩ thực đáng yêu, lông mi xòe ra như vàng trắng, con mắt như phiến điệp, môi anh đào khê mở, nói:

- Được rồi, nha đầu thích ăn dấm chua, không nói giỡn với các người nữa, nói cho ta biết, các người chạy tới đây làm cái gì?

Nói đến chính sự, lúc này tâm thần Vân Thiên Hà nhanh chóng bình tĩnh lại, nói:

- Chúng ta được người ủy thác đến đây tìm tiền bối, muốn tiền bối nhanh chóng chuẩn bị phòng ngừa, để tránh khỏi dẫm phải vết xe đổ diệt tộc như Cổ Vu tộc năm xưa, hiện tại thoát nhìn tựa hồ chúng ta chậm một bước!

- A, vì cái gì có thể khẳng định?

Nhan Phong Lục Lục nháy nháy lông mi, nhìn Vân Thiên Hà, lại nói:

- Bất quá, bản tôn rất không thích người khác gọi tiền bối, người trực tiếp gọi Lục Nhan là được, gọi Nhan tỷ tỷ cũng tốt!

- Người đều đã mấy trăm tuổi rồi, người không có chút đứng đắn nào sao, lão thái bà ghê tởm!

Mộng Ly thấy Nhan Phong Lục Lục nhìn Vân Thiên Hà, lại bày tỏ thái độ mê hoặc, mắt hạnh nộ trừng, không chút khách khí nói.

Nhan Phong Lục Lục nhẹ nhàng cười, đối với lời nói móc của Mộng Ly không thèm để ý, tiếp tục nhìn Vân Thiên Hà, bộ dáng lắng nghe.

- Được...

Vân Thiên Hà nghe lời Mộng Ly nói, toát mồ hôi đột, nhưng vẫn tiếp tục giải thích:

- Lần trước Thiên Thập thánh hội, Cổ Vu tộc đã từng phát sinh rất nhiều sự tình ly kỳ, sau đó lại liên tục phát sinh sự kiện gia tộc Cổ Vu tộc bị diệt môn, mà đề tài thảo luận lần này của Thiên Thập thánh hội là Tà Ác U Sĩ trong Linh tộc, rất rõ ràng có mục đích hướng về Linh tộc, việc này mặc kệ thật hay giả, Linh tộc cần phải có hành động phòng bị mới được.

- Nói vậy các người cũng đã thấy được chuyện phát sinh nơi này, bất quá bản tôn đã sớm biết được từ lâu, vì vậy để tộc nhân rời khỏi nơi đây nghìn dặm, linh phách phân thân của ta còn ở lại cũng chỉ là vì đợi các người đến, nói cho các người một việc!

- Nói cho ta biết một việc?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên, nói:

- Xin nói rõ ràng!

Nhan Phong Lục Lục nói:

- Ta đã thông báo cho các bộ lạc Linh tộc thất vực, toàn bộ bí mật di chuyển tới Đông vực, Cổ Vu tộc cũng trong vòng ba năm, toàn bộ trở lại Đông vực, việc này các người không cần phải làm nữa, đã có người giải quyết, mà người, tốt nhất không nên tiếp tục chạy loạn, trở về làm việc của người đi, về phần thể lực phía sau Thiên Thập, tự sẽ có người ứng phó, người cũng không cần quan tâm, chúng ta chỉ cần người cung cấp cho tộc nhân chúng ta một hậu phương ổn định, người hiểu chưa?

- Toàn bộ trở lại Đông vực?

Vân Thiên Hà không giải thích được, hỏi:

- Lễ nào các người muốn được ăn cả ngã về không?

Nhan Phong Lục Lục nói:

- Lễ nào trên đường các người gặp được Hoa Tổ Nhan, nàng không nói với các người, Hoa Thần Chính Giáo phía nàng cũng chuẩn bị di chuyển quy mô lớn chiếm giữ Đông vực, lần này chúng ta định mạnh mẽ liên hợp, xác thực theo như lời người nói, là muốn tự cắt đứt đường lui, được ăn cả ngã về không!

- Thế nhưng, vì sao lại muốn làm như vậy?

Vân Thiên Hà vẫn không rõ.

- Việc này người không cần hỏi nhiều, đến lúc đó người sẽ biết được, hiện tại một bộ phận tộc nhân của ta đang hiệu lực cho Viêm Hoàng cục kia, theo ta được biết, diễn biến tình thế Đông vực càng lúc càng phức tạp, thể lực các nơi thất vực đều lần lượt đổ về Đông vực, đều là vì một đại sự quan trọng sắp tới, vì vậy người phải mau chóng quay về, làm tốt công tác chuẩn bị mới được!

444. Chương 447: Khôn Lam Chi Diễm

Trong lòng Mộng Ly mười phần hiểu kỳ, ngoài miệng lại tức giận nói:

- Mấy kẻ gạt người các người có rất nhiều chuyện gạt chúng ta không chịu nói, lễ nào không tới thời khắc mấu chốt vẫn không chịu nói cho chúng ta, coi chúng ta là tiểu hài tử sao?

- Thực không có biện pháp với cô nàng này!

Nhan Phong Lục Lục thở dài, nói:

- Kỳ thực, nói cho các người biết cũng không có chuyện gì, điều này có liên quan tới tinh long thiên tàng nghìn năm một lần, hơn nửa lần tinh long thiên tàng sắp tới có khả năng xuất hiện tại Đông vực rất lớn, tất cả các thể lực tiềm tàng trong thất vực khắp thiên hạ đều đang bắt đầu rục rịch, vì vậy chúng ta cũng phải nhanh chóng chuẩn bị!

- Tinh long thiên tàng?

Mộng Ly nghe lời này, thần sắc có chút thất thần, lẩm bẩm nói một câu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vân Thiên Hà vẫn đang không hiểu vì sao, nói:

- Cái gì là tinh long thiên tàng?

Tầm Nguyệt nói:

- Thiên Hà, người còn nhớ tới Luyện Nguyệt Động tại Nguyệt Miếu Sơn hay không, kỳ thực ngọn núi di động đó chính là kết quả lưu lại từ lần tinh long thiên tàng nghìn năm trước xuất hiện sau đó lưu lại, đó cũng chỉ bất quá là một góc nhỏ của tinh long thiên tàng rơi xuống, tinh long thiên tàng, chỉ là xưng hô kính nể của người trên phiên đại lục này đối với nó, bởi vì nó là cả một lục địa di động khổng lồ, xuất hiện khi thời điểm tinh thần hồng thác, do sáu mươi tư đầu thượng cổ lưu ly tinh quang long có tình lân kéo,

bản thân có lực lượng thần bí phi phàm, mỗi một lần tinh long thiên tàng xuất hiện, đều có ý nghĩa dị bảo thần kỳ hiện thế, cũng có thể coi như một bảo khối di động, vì vậy được gọi là tinh long thiên tàng!

- Vậy trên phiến đại lục này có sinh linh?

Vân Thiên Hà nói:

- Điều này chúng ta cũng không rõ lắm, bất quá có truyền lưu nói, nơi đó là địa phương thần cư ngự, phàm là người có thể leo lên phiến đại lục thần bí kia đều có cơ hội thành thần, thu được vĩnh sinh!

Mộng Ly đột nhiên bĩu môi nói:

- Quả thực là ăn nói linh tinh, nếu như leo lên được phiến đại lục kia là có thể thành thần, vậy còn muốn tu luyện làm cái gì? Huống hồ cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào nhìn thấy thần là bộ dáng gì, coi như là Huyền Nữ năm xưa, nàng tuy rằng đã đăng bài vị đỉnh, thế nhưng nàng vẫn lưu lại Di Sinh Giới, trải qua sinh hoạt người bình thường, qua hai nghìn bốn trăm năm sau, sống thọ và chết tạ nhà, cũng chưa từng được vĩnh sinh!

- Tuy rằng tỷ không tin truyền thuyết này, thế nhưng cũng không phải ai cũng giống như ngươi. Chỉ cần hai chữ "vĩnh sinh" này đã đủ cho vô số người điên cuồng rồi, hơn nữa lần này, việc tinh long thiên tàng nhất định sẽ bị thế lực tà ác lợi dụng để hành động một ít việc tà ác, đến lúc đó chúng ta cũng khó lòng phòng bị!

- Nàng nói thế lực thần bí Thiên U Âm Điện này?

Vân Thiên Hà nói:

- Mặc khác, ta còn có một việc không rõ, Linh tộc có U Sĩ tồn tại, nhưng U Tà Chi Ảnh là do đâu, ách, Lục Nhan, người cũng biết chuyện này?

- U Tà Chi Ảnh?

Mi phượng của Nhan Phong Lục Lục cau lại, suy nghĩ cẩn thận chốc lát, trầm giọng nói:

- Trong U Sĩ Linh tộc từng xuất hiện một phản đồ, nếu như có u tà chi ảnh xuất hiện, nhất định là tên súc sinh kia không cần nghi ngờ, nhờ thôn phệ ý chí tà ác, thông qua phương pháp tế luyện linh pháp phân thân đặc thù, điều này không có tu vi Thiên cảnh không thể làm được, mà tên phản đồ đó hẳn là không dễ dàng tiến nhập Thiên cảnh như vậy, chuyện này có chút kỳ quái, bản tôn cần phải tự mình đi tra mới được!

- Được rồi, nếu nói chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút lại quay trở về, như vậy chúng ta có thành ý chạy từ xa tới, kết quả lại có người không một chút điểm thành ý nào, trước tiên cho chúng ta một hạ mã uy, hử!

Mộng Ly bĩu môi nói.

Nhan Phong Lục Lục đối với cái miệng ăn nói đánh đá chua ngoa của Mộng Ly thực sự bất đắc dĩ, nói:

- Thực đúng như theo lời bọn họ nói, nha đầu ngươi luôn há miệng như vậy, nếu như để trong lòng, còn không bị người phá hỏng!

Vân Thiên Hà chú ý tới hoàn cảnh xung quanh nơi này cùng với vùng xung quanh Hạ Gia Tề Sơn không giống nhau, sương mù dày đặc tầng tầng, màu xanh đậm dào, giống như đào nguyên trong núi, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Đây là địa phương gì?

- Nơi này là mộ trủng của các trưởng lão Linh tộc, trước khi bọn họ chết, thời điểm biết được thọ mệnh của chính mình sắp kết thúc, bình thường sẽ lấy ý cảnh và lực lượng bản thân phong ấn trong mộ trủng, để cho ý cảnh và lực lượng này truyền thừa cho một hậu bối thích hợp nào đó, mà lần này bởi vì đi quá mức vội vàng, tránh cho việc ý cảnh và lực lượng của một số trưởng lão truyền thừa xuống bị ác tặc lấy đi, vì vậy bản tôn đã để linh pháp phân thân chờ ở chỗ này!

Mộng Ly nói:

- Nếu như các người đã buông tha cho nơi này, vậy thì còn giữ mộ trùng làm cái gì, chẳng lẽ không thể biến báo một chút, người sao không thể cho các đệ tử có tư chất ưu tú sớm kế thừa cho xong, như vậy có thể lớn mạnh chính mình, hơn nữa cũng không tiện nghi cho người khác, thực sự không được thì hủy diệt, chẳng phải sạch sẽ hay sao?

- Nha đầu kia, nói thì dễ, nhưng đây là ý chí của các trưởng lão, không có khả năng tìm một cá nhân nào đó đến kế thừa, mà đây cũng là tài phú bọn họ lưu lại cho hậu đại, há có thể đơn giản liền hủy diệt, cho dù chỉ còn lại một vị cũng phải chờ được người thích hợp tới kế thừa, khi không còn gì nữa ta mới có thể phong bế vĩnh cửu nơi này rồi rời đi!

- Tỷ tỷ, tỷ xem trong sương mù dày đặc có một hỏa cầu kỳ quái phiêu phù, đó là vật gì nha?

Đường Linh Toa phát hiện một cảnh tượng kỳ quái, hiểu kỳ nói:

Vân Thiên Hà theo lời Đường Linh Toa chỉ lại, quả nhiên thấy trong màn sương mù dày đặc, bên trong chỉ thấy một đoàn hỏa cầu nho nhỏ, tỏa ánh sáng lạnh lẽo, phiêu diêu xung quanh, rất cổ quái.

Mộng Ly vừa thấy đoàn hỏa cầu nho nhỏ, trên dung nhan thanh lệ đột nhiên hiện lên một nụ cười trộm, nói:

- Xem ra người cũng làm cho ý cảnh lực lượng của các trưởng lão cuối cùng này một chút khó khăn, hậu duệ của người là Phong tộc, cho dù có Tuyết tộc cũng không kỳ quái, thế nhưng ở đây lại xuất hiện ý cảnh lực lượng cổ quái như vậy, người trong tộc người có thể kế thừa được mới là lạ, ta xem người đợi đến sông cạn đá mòn cũng không có người nào, hắc hắc...

Bị nói trúng tâm sự, trên khuôn mặt diễm lệ của Nhan Phong Lục Lục phóng ra một tia bất đắc dĩ, nói:

- Xác thực, trong mộ trùng này có di chí một vị trưởng lão lưu lại, mà vị trưởng lão này lại là người có tư lịch già nhất trong Linh tộc, thậm chí là một vị trưởng lão già hơn so với tổ tông của ta, nhưng hẳn cũng phi thường quái thai, bản thân có hai loại thiên phú, một thiên phú của người đã được kế thừa, thế nhưng ý cảnh lực lượng khác lại là khôn lam chi diễm, trong Linh tộc chúng ta xác thực cực hiếm hậu bối có tư chất để kế thừa, đến nay cổ khôn lam chi diễm đã ở đây gần nghìn năm rồi!

Mộng Ly nghe nói, đột nhiên lông mi nháy nháy, đôi mắt đẹp đảo quanh, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, người đi thử xem, trợ giúp tiểu Nhan nhi giải quyết một cái cọc tâm sự này, nói không chừng nàng sẽ báo đáp người a!

- Tiểu Nhan nhi?

Mọi người lại nghe Mộng Ly xưng hô loạn, mồ hôi tuôn rơi.

Vân Thiên Hà nói:

- Ta cũng không phải Linh tộc, tuy rằng tư chất của ta có thể dung hợp được khôn viêm, thế nhưng khôn lam chi diễm này, sợ rằng...

- Chờ một chút, người nói cái gì, tư chất của người là cái gì?

Nhan Phong Lục Lục đối với tính tình của Mộng Ly đã sớm lĩnh giáo rồi, cũng không quá để ý, thế nhưng nghe được lời nói của Vân Thiên Hà, đột nhiên nhãn thần sáng lên, đôi con mắt đẹp lưu chuyển quang mang, nhìn Vân Thiên Hà vội vã hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Thời điểm trước đây, khi ta còn chưa tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đã là tư chất ngoài viêm phách, trong hàn phách, mà tới lúc Tiên Thiên, trải qua chuyển biến hoán cốt, lại thành tư chất khôn phách, mà lần này tiến vào cảnh giới Võ Thánh lại thành tinh phách, chỉ là bởi vì lúc đầu ta tu luyện công pháp Đồ thị, bản thân cũng có thiên phú liệt diễm huyết khí đặc thù của Đồ thị, vì vậy sau khi ta lục lợi tu luyện thiên phú của chính mình, đã từ bạo viêm chuyển thành khôn viêm, tiếp tục chuyển biến thành tinh viêm!

- Oa, thật tốt quá!

Nhan Phong Lục Lục vừa nghe, nhất thời mừng rỡ, hoan hô một tiếng:

- Theo như vậy xem ra, ý cảnh lực lượng khôn lam chi diễm này, người hoàn toàn có thể kế thừa hấp thu dung hợp vào trong tinh viêm của người!

- Thế nhưng, ta không phải Linh tộc!

Vân Thiên Hà nói.

- Ngu ngốc!

Mộng Ly giận hấn liếc mắt, nói:

- Ai quy định lực lượng trong thiên địa này có phân chia chủng tộc, chỉ cần người có tư chất phù hợp với cỗ lực lượng này liền có thể kế thừa, quản gì Linh tộc hay Vu tộc, tại Nhân cảnh, thiên phú chủng tộc đối với người không có vấn đề gì hết!

Nhan Phong Lục Lục gật đầu nói:

- Nha đầu nói không sai, thế gian tuy rằng có chủng tộc khác nhau, cũng có cách nói thiên phú chủng tộc, kỳ thực tại lúc Nhân cảnh, nhưng khi đột phá Nhân cảnh tiến vào Địa cảnh đều chuyển sang tu luyện lực lượng thiên đại, cuối cùng trăm sông đổ về một biển, không còn phân chia chủng tộc gì nữa, tư chất của người vừa lúc thích hợp với khôn lam chi diễm vị trưởng lão này lưu lại, vậy thì người hãy giúp ta giải quyết cái cọc tâm sự này vậy!

- Nếu như vậy, ta thử xem sao!

Nhan Phong Lục Lục nói:

- Người trực tiếp tiến vào trong phiến rừng sương mù đó là được, nếu như khôn lam chi diễm phù hợp với người, nó sẽ tự động tìm tới người, không cần người phải tận lực thu hút, chỉ cần người trấn định tâm thần, tại lúc nó tiến vào thân thể người, cũng giống như lúc tu luyện bình thường, bảo trì trạng thái vận công điều tức bình ổn là được!

Dứt lời, Nhan Phong Lục Lục lại cảnh báo nói:

- Bất quá, người cần phải ghi nhớ kỹ, khôn lam chi diễm vị trưởng lão này lưu lại, bản thân có lực lượng ngoài Địa cảnh, vì vậy sau khi người dung hợp với nó, nghìn vạn lần không được mạnh mẽ dung hợp với tinh viêm của người, chỉ cần để nó tiến vào trong cơ thể, người ném thử hấp thu một bộ phận nho nhỏ tương ứng với tu vi hiện tại của người, ta sẽ trợ giúp một tay phong ấn đại bộ phận, đợi khi tu vi thực lực của người tăng lên, tiếp tục tiến hành dung hợp cỗ lực lượng này theo chất lượng là được!

Lúc này Mộng Ly lại nói:

- Không cần phiền phức như vậy, kỳ thực với ý cảnh tinh khung người lĩnh ngộ trước đây, hoàn toàn có thể thôn phệ sạch sẽ cỗ khôn lam chi diễm này, chỉ bất quá lúc đó hẳn còn chưa hình thành thánh thể đã bị tỷ muội chúng ta cùng với tiểu Phạm Ny đưa cỗ ý cảnh lực lượng này cùng với linh pháp phân thân của hẳn phong ấn trong hạch tâm bàn long trấn trụ!

Nhan Phong Lục Lục nghe xong lời này, có chút động dung, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử này cũng thật lớn mật, còn chưa hình thành thánh thể cũng dám tiếp xúc với cỗ ý cảnh cường đại như vậy, nếu như làm không tốt rất có thể bị phản phệ ngược trở lại, người không chịu nổi chỉ có thể chết, hoàn hảo có tiểu Phạm Ny ở đó!

Chỉ là nói tới đây, Nhan Phong Lục Lục đột nhiên ngừng lại, quay sang giật mình nhìn Mộng Ly:

- Người vừa nói, bản thân hẳn đã có tinh pháp phân thân, điều này sao có thể, tại lúc tu vi chưa đạt tới Thiên cảnh không có khả năng sở hữu linh pháp phân thân của chính mình?

445. Chương 448: Hấp Thu

Nhan Phong Lục Lục đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá Vân Thiên Hà xuất hiện tình huống như vậy cũng thuộc về tình huống đặc thù, kỳ thực ngay bản thân hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có một ngày hàn phách chi linh trong thân thể hắn trải qua trường thành điên cuồng lại tiến hóa trở thành tinh phách chi linh.

Mà cứ như vậy, đối với con đường tu luyện tinh phách phân thân của hắn có thể nói là một chuyện hiển nhiên giống như nước chảy thành sông, đây là một loại tồn tại bất cứ kẻ nào nghe xong cũng đều ước ao và khiếp sợ.

Mộng Ly liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Ai bảo tên này là một quái thai đây? Trong cơ thể bản thân hắn trước đây đã nuôi lớn một hàn phách chi linh, sau đó hàn phách chi linh này thông qua hắn bồi dưỡng sản sinh tiến hóa, trở thành khôn phách chi linh, chỉ là khôn phách chi linh này quá mức cường đại so với tu vi cảnh giới của hắn, tại lúc một lần nữa tiến hóa hình thành tinh phách chi linh trong cơ thể hắn, hắn đã không khống chế được rồi, vì vậy lúc đó tiểu Phạm Ny đã giúp hắn biến tinh phách chi linh này trở thành một linh phách phân thân, đưa cố ý cảnh tinh khung không thể khống chế được kia cùng với lực lượng quán thấu vào linh phách phân thân của hắn, sau đó chúng ta tiếp tục hợp lực phong ấn lại!

Về mặt Nhan Phong Lục Lục kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử, lần này không nên tu luyện lỗ mãng tới như vậy nữa, tuy rằng người tu luyện chính là tinh quyết, không ai có thể chỉ điểm người, thế nhưng trước thời điểm người tiếp xúc với thiên địa chi lực, rất nhiều thời điểm cùng với những phương pháp tu luyện khác có chỗ chung, hướng hồ đến nay người còn chưa hình thành được tinh mạch, tiếp xúc với cố ý cảnh lực lượng không thể khống chế này quá sớm đối với người trăm hại mà không có một lợi!

Vân Thiên Hà gật đầu, từ lúc hắn biết tinh kinh có tồn tại tệ đoạn, mỗi lần tu luyện đều rất thận trọng, mà lần đó trong lúc vô ý hình thành diễn biến cũng không nằm trong dự liệu của hắn, may mắn có cao thủ Thiên cảnh bên cạnh tạm thời giúp hắn áp chế tệ đoạn này, sau đó hắn mới có thể dùng phương pháp tu luyện bình thường tiến vào cảnh giới Võ Thánh, bằng không mà nói, tại thời điểm đó cái mạng nhỏ của hắn đã chơi xong rồi!

Mộng Ly nói:

- Được rồi, không nói những chuyện này nữa, hiện hôm nay hắn đã có chút thành tựu, chúng ta lại tiếp tục liên thủ, giải phong một bộ phận ý cảnh lực lượng trong bàn long trấn trụ, tại lúc khôn lam chỉ điểm tiến vào cơ thể hắn, đợi khi hắn điều chỉnh tới trạng thái thích hợp nhất, chúng ta lại tiếp tục để ý cảnh lực lượng khôn lam chỉ điểm đồng thời phong ấn trong trấn trụ, cứ như vậy, con đường tu luyện của hắn sau này sẽ giảm được rất nhiều phiền phức!

- Nhìn không ra, nha đầu điêu man người cũng quan tâm hắn nha!

Nhan Phong Lục Lục thần nhiên cười nói.

Nghe vậy, trên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của Mộng Ly hiện lên hai đóa hoa hồng, phun phì phì nói:

- Chỉ nói vậy, chúng ta vạn dặm tới tìm người, thông báo cho người biết tin tức trọng đại, người lẽ nào không có một chút hồi báo nào, muốn cho chúng ta trở về tay không hay sao?

- A, các người, hi hi!

Tiểu Nhan Phong Lục Lục cười cợt đùa Mộng Ly!

- Hi hi!

Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa lúc này cũng đột nhiên cười trộm, nhưng khuôn mặt đều đỏ hồng.

Mộng Ly e thẹn khó dừng, sau khi chà chà chân, hai tay chống eo thon, đôi con mắt hung hăng trừng lớn nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tên ghê tởm, người còn lo lắng cái gì?

- A!

Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, thấy chiến hỏa chuyển sang đốt chính mình, lập tức chạy vào trong rừng sương mù, mà Mộng Ly và Nhan Phong Lục Lục bắt đầu đùa giỡn truy đuổi, bầu không khí nhất thời trở nên sôi nổi vui vẻ hơn rất nhiều.

Khi tiến vào trong rừng sương mù, xung quanh đều là cảnh tượng sương mù rơi lất phất, cái gì cũng không rõ ràng, chỉ có một tiểu cầu ẩn chứa khôn lam chi diễm du đang trong phiên sương mù dày đặc này.

Theo như lời Nhan Phong Lục Lục nói, muốn có được tiểu hòa cầu này, đều cần phải có cơ duyên nó tự tìm tới.

Sau khi Vân Thiên Hà vào trong rừng sương mù, cũng không tận lực tiếp cận tiểu cầu, chỉ đi lại vòng vo xung quanh, phát hiện trong màn sương mù dày đặc có một tòa thạch thai tỏa quang mang thần bí.

Đi tới trước mặt thạch thai, Vân Thiên Hà dựa theo lời Nhan Phong Lục Lục, trực tiếp ngồi trên đỉnh, theo như thời điểm tu luyện bình thường, tĩnh tâm điều tức, bắt đầu tu luyện, khi hần phóng ra ý cảnh, quan thân tỏa ra một cỗ ý cảnh lực lượng khôn hàn đào đạt, lúc này tiểu cầu ẩn chứa khôn lam chi diễm vẫn phiêu đảng khắp nơi hình như đã phát hiện ra hần, liền bắt đầu bay tới gần.

Khi tiểu cầu kia tiếp cận, Vân Thiên Hà cảm giác được một cỗ băng hàn lạnh thấu xương, hỏa diễm màu lam lạnh tới mức cực hạn từ trong tiểu cầu chui ra, sau đó liên tục quấn chặt xoay tròn bên người hần.

Quả nhiên là khôn lam chi diễm thiên địa chí hàn, khi đoàn hỏa diễm này xoay tròn xung quanh cơ thể Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà nhất thời có cảm giác như chính mình lâm vào lao ngục, gặp phải cảm giác dị dạng như bị khôn hàn băng lãnh châm chích toàn thân.

Khôn lam chi diễm hoàn toàn khác so với hỏa diễm nhiệt độ cao bình thường, loại hỏa diễm này có thể đốt cháy linh hồn sinh linh, đóng băng ý cảnh sinh linh, tại thời điểm bị bao phủ trong một loại nhiệt độ cực thấp đốt cháy, trong huyết mạch, tất cả huyết khí đều biến thành gai nhọn khôn diễm.

Đây là một cỗ khôn diễm bất diệt, một cỗ ý cảnh băng lãnh có thể đốt hết mọi thứ.

Tựa hồ như một lần khảo nghiệm, khi Vân Thiên Hà chịu đựng được ý cảnh lực lượng chất chứa trong khôn hỏa, sau đó, khôn lam chi diễm đột nhiên cuộn cuộn không ngừng thoát ly khỏi tiểu cầu, theo thổ tức và huyết mạch của Vân Thiên Hà mạnh mẽ lưu động dung nhập vào thân thể hần.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác giống như chính mình là một khối băng đã tồn tại mấy vạn năm, khi vạch trần khối hàn băng bao phủ bên ngoài, trong thân thể hần, sẽ theo huyết khí bắt đầu khởi động thiêu đốt. Mà hỏa diễm băng hàn cũng như hóa thành rất nhiều gai lửa sắc bén, tất cả những địa phương nó chạm tới đều bốc lên hỏa diễm băng lam.

Nhưng đây cũng vẫn vẹn là biểu hiện thân thể bên ngoài tại lúc khôn lam chi diễm tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, hần chịu đựng được cỗ ý chí băng hàn cực độ ý.

Mà tại tinh vực trong cơ thể hần, lúc này toàn bộ tinh lực đã bị thiêu đốt, tốc độ lan tràn của cỗ khôn lam chi diễm kia cực kỳ biến thái, mỗi khi một tinh khiếu trong cơ thể hần được đốt sáng, khôn tức trạng thái dịch tại tinh khiếu trong cơ thể hần bị cỗ khôn lam chi diễm này châm chích, giống như một viên "tinh" thiêu đốt hỏa diễm màu lam, chỉ trong vòng mấy tức, cấp tốc chạm vào trong tinh hạch những tinh khiếu này, tràng cảnh đồ sộ, nhưng lại tạo ra cảm giác thống khổ vô hạn.

Khi lực lượng ẩn chứa trong khôn lam chi diễm cũng tiến vào trong thân thể Vân Thiên Hà, xác thực giống như lời nói đã nhìn ra bản chất của Mộng Ly, cỗ lực lượng ẩn chứa trong khôn lam chi diễm dung mãnh tiến nhập chiếm đóng tất cả tinh khiếu, cũng hình thành hoàn mỹ phù hợp với thân thể Vân Thiên Hà.

Mà cỗ lực lượng ý cảnh khôn diễm này, lúc tiến nhập, phạm là những nơi khôn diễm lướt qua, lại được cỗ lực lượng bản thân bồi dưỡng, từng tinh hạch càng thêm thiêu đốt rừng rực, ý cảnh lực lượng không ngừng cuộn cuộn tiến vào.

Trong quá trình Vân Thiên Hà dần dần tu luyện, khi hần điều chỉnh trạng thái tới mức tốt nhất, đạt tới thời điểm có thể hấp thu được cỗ lực lượng này, hần đã phát hiện ra áp lực càng lúc càng lớn, thống khổ càng lúc càng trầm trọng, hần đã không thể nào thừa nhận được nữa rồi.

- Dùng phương pháp định thần tiểu Phạm Ny đã dạy người, giữ chặt tâm thần, giống như lần đó, chúng ta sẽ trợ giúp người một tay!

Ngay lúc Vân Thiên Hà sắp không thể chịu đựng nổi lực lượng quá mức cường đại ẩn chứa trong khôn lam chi diễm không ngừng bành trướng trong cơ thể, lúc này trong tâm thần truyền tới thanh âm của Mộng Ly.

Vì vậy hắn liền lập tức vận dụng phương pháp định thần, làm cho tâm tình chính mình tiến vào một loại cảnh giới không linh, phẳng phất như ý thức thoát khỏi thân thể, tĩnh lặng như mặt hồ mùa thu, không nổi lên bất cứ gợn sóng nào.

Lúc này, Mộng Ly và Tầm Nguyệt, còn có Nhan Phong Lục Lục, ba người đi tới bên cạnh Vân Thiên Hà, cũng một mực quan sát biến hóa bản thân hắn.

Khi các nàng thấy Vân Thiên Hà hấp thu một bộ phận lực lượng ý cảnh bao hàm trong khôn lam chi diễm đã có dấu hiệu không thể chịu đựng được, Mộng Ly lập tức nhắc nhở, cùng với Nhan Phong Lục Lục đối diện gập đầu, ba người ngồi xếp bằng bên cạnh Vân Thiên Hà, để hắn ở trung tâm, sau đó Mộng Ly và Tầm Nguyệt cùng té ra cửu thải vân long châu, phủ lên đỉnh đầu Vân Thiên Hà, chậm rãi hấp dẫn bàn long trấn trụ trong cơ thể Vân Thiên Hà thoát ra.

Khi bàn long trấn trụ bị hấp thu ra, chỉ thấy xung quanh bàn long trấn trụ cũng mang theo một cỗ băng diễm màu lam, hàn ý bức người.

Nhan Phong Lục Lục nhìn đúng thời cơ, tại thời điểm bàn long trấn trụ thoát ra ngoài, liền cấp tốc đánh vào một cỗ lực lượng cường hãn đến hạch tâm phong ấn trong bàn long trấn trụ, tiếp xúc với cỗ tinh phách phân thân của Vân Thiên Hà, cùng với cỗ ý cảnh lực lượng tinh khung bạo hãn.

Thời điểm tiếp xúc với cỗ lực lượng này, cũng có cảm giác bị hút đi lực lượng, có thể so sánh với hắc động, để trong lòng Nhan Phong Lục Lục vô cùng khiếp sợ, thân nạp tinh khung, hấp thu lực lượng, nếu như thân thể không thể chống đỡ được mà nói, rất có thể sẽ bị tự bạo, trước đó phong ấn lại, quả nhiên là hành động sáng suốt.

Không dám sơ ý, Nhan Phong Lục Lục tiến vào hạch tâm bàn long trấn trụ, thử giải khai một bộ phận nhỏ tiểu Phạm Ny trước đó đã phong ấn, liền cảm giác được một cỗ lực lượng mãnh liệt dâng trào, phẳng phất như sóng triều biển rộng, nhanh chóng điên cuồng ào ra, bắt đầu hướng về các tinh vực trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Tinh vực trong cơ thể Vân Thiên Hà hiện tại đã biến thành một biển lửa, khi cỗ ý cảnh tinh khung bị phong ấn kia tiếp xúc với tinh vực, lam diễm nguyên bản đang thiêu đốt hùng lực thực giống như là sóng lớn kinh thiên sau khi trào đi, bắt đầu dần dần yếu bớt.

Thế nhưng thời điểm băng diễm yếu đi, ý cảnh lực lượng khôn lam chi diễm không ngừng dũng mãnh tiến vào không chịu lạc hậu, đồng thời nhanh chóng tiến vào tinh vực, muốn đem cỗ ý cảnh lực lượng hỏa diễm bị rửa sạch kia mạnh mẽ châm lại.

Nhất thời, trong cơ thể Vân Thiên Hà xảy ra cuộc chiến tranh giữa hai cỗ lực lượng thôn phệ và bị thôn phệ.

Bất quá cỗ ý cảnh lực lượng tinh khung vẫn chiếm thượng phong, khôn lam chi diễm sau khi bị thôn phệ dần dần, thanh thể càng lúc càng yếu, tiếp sau đó lực lượng khôn lam chi diễm bổ xung đột nhiên càng thêm cường hãn, nhanh chóng tỏa ra khôn tức muốn phá tan cỗ ý cảnh tinh khung, băng diễm màu lam, một lần nữa lan tràn trong khắp tinh vực.

Nhan Phong Lục Lục thấy đạo lực lượng phong ấn thứ nhất dĩ nhiên chưa thể đồng hóa hấp thu toàn bộ lực lượng khôn lam chi diễm, trong lòng cảm giác kinh hãi, lại thấy Vân Thiên Hà có thể chịu đựng được, không hề chần chừ, cấp tốc mở ra đạo phong ấn thứ hai trong bàn long trấn trụ.

Ầm...

Khi đạo phong ấn thứ hai bị mở ra, một cỗ ý cảnh lực lượng càng thêm bạo hãn, mãnh liệt cuộn trào bùng lên, lúc này thân thể Vân Thiên Hà chấn động, theo đó là toàn bộ tâm thần của hắn, lúc này như bị một lần trùng kích mãnh liệt, trong sát na có chút hỗn loạn.

- Không tốt, cỗ lực lượng này thực mạnh, nghìn vạn lần không được mở ra đạo phong ấn thứ ba, nếu như phóng xuất tinh phách phân thân, cỗ lực lượng chí cường này, sợ rằng chúng ta dốc hết toàn lực cũng không thể nào phong ấn lại được!

Mộng Ly đột nhiên hét lớn.

446. Chương 449: Khôn Diễm Kết Hợp

Khôn lam chi diễm này chính là cỗ ý cảnh lực lượng được lưu lại một nghìn năm trước.

Trong một nghìn năm này, khôn lam chi diễm vẫn du đang trong rừng sương mù mộ trùng, tuy rằng vẫn chưa tìm được người thừa kế thích hợp, thế nhưng lực lượng ẩn chứa trong khôn lam chi diễm lại không hề tiêu tan, vẫn tiếp tục hấp thu tinh hoa lực lượng thiên địa, trải qua năm tháng dài đằng đặc rửa tội, đã ngưng tụ tinh thuần, cường đại không gì sánh được.

Mà Nhan Phong Lục Lục tại lúc để Vân Thiên Hà hấp thu cỗ ý cảnh lực lượng bao hàm trong khôn lam chi diễm tinh thuần kia, nàng đã quên mất một điều, đó là khôn lam chi diễm trải qua một nghìn năm rửa tội đã phát sinh một ít biến hóa vi diệu.

Thời điểm nàng phụ trợ Vân Thiên Hà mở ra đạo phong ấn thứ hai trong bàn long trấn trụ, tốc độ Vân Thiên Hà đồng hóa hấp thu cỗ khôn lam chi diễm kia có nhanh hơn, thế nhưng tiến trình khôn lam chi diễm phản phệ cũng không hề chậm lại, có thể nói là ngang sức ngang tài.

Với tình trạng như thế này, cộng thêm thánh thể của Vân Thiên Hà mới thành lập, không thể chịu đựng được hai cỗ ý cảnh lực lượng thuộc về cấp độ cao hơn hẳn so với cảnh giới võ đạo của hắn hiện tại.

Vốn là Vân Thiên Hà có thể tác động làm cho hai cỗ lực lượng này phát sinh dung hợp hình thành chủ tể, thế nhưng khi đạo phong ấn thứ hai bị mở ra, hắn đã không thể nào khống chế được hai cỗ lực lượng tranh đấu kịch liệt với nhau, cơ thể hắn hiện tại đã biến thành chiến trường cho hai phương tranh đấu sống mái, từ chủ biến thành phụ.

Xuất hiện tình huống như vậy, nên Mộng Ly cũng lo lắng, nhắc nhở Nhan Phong Lục Lục không được mở ra đạo phong ấn thủ hộ thứ ba của Vân Thiên Hà, nếu như một đạo phong ấn cuối cùng trong bàn long trấn trụ này mở ra, Vân Thiên Hà liền hoàn toàn bị cỗ ý cảnh tinh khung cường đại bạo hãn chi phối, khiến cho tể đoạn không có tinh mạch càng thêm phức tạp, đến lúc đó không thể nào vãn hồi được nữa. Hiện tại, Vân Thiên Hà chỉ có thể dùng hết sức mạnh cố gắng tiến hành điều chỉnh.

Lực lượng thần bí bao hàm trong khôn lam chi diễm, tuy rằng có thể phù hợp với cỗ ý cảnh lực lượng trong cơ thể chính mình, thế nhưng hai cỗ lực lượng này đều rất mạnh, muốn phân ra chính và phụ, vì vậy thôn phệ và phản thôn phệ lẫn nhau, tranh đấu mười phần kịch liệt.

Khi đạo phong ấn thứ hai được mở ra, ý cảnh tinh khung trong cơ thể Vân Thiên Hà dừng mãi tiến ra cũng càng thêm sắc bén, tại lúc khôn lam chi diễm phát sinh phản phệ, mà khôn lam chi diễm cũng muốn đốt lên cỗ lực lượng này, trở thành một bộ phận trong hỏa diễm băng lam của nó. Dưới tình huống như thế này, Vân Thiên Hà có thể làm chính là để hai cỗ lực lượng tinh ra một loại dung hợp tính cân đối, khiến chúng không phân biệt bên nào là chính, bên nào là phụ.

Nhưng quá trình này quả thực mười phần gian khổ.

Bất quá cho dù thống khổ hơn nữa cũng phải hoàn thành, tại thời Nhan Phong Lục Lục thủ hộ đạo phong ấn cuối cùng, lúc này Mộng Ly và Tầm Nguyệt cũng mạnh mẽ khởi động cửu thải vân long châu, thông qua lực lượng trong cửu thải vân long châu phóng ra tiến hành áp chế hai cỗ lực lượng tranh đấu, trợ giúp Vân Thiên Hà hoàn thành quá độ dung hợp.

Không biết đã qua bao lâu.

Vân Thiên Hà dưới sự giúp đỡ của Mộng Ly và Tầm Nguyệt, phối hợp áp chế hai cỗ lực lượng đang tranh đấu, rốt cuộc cũng thu hồi điều tiết được quyền hạn tối cao đối với hai cỗ lực lượng này.

Mà khi hai cổ lực lượng này đan xen vào nhau, Vân Thiên Hà nghĩ ra một biện pháp rất thỏa đáng, chính là trong mỗi một tinh hạch của chính mình, mở thêm một không gian đặc thù dành riêng cho khôn lam chi diễm, cũng thông qua tiếp xúc tinh thần lực sản sinh khôn tức cung cấp phụ trợ cho khôn lam chi diễm, để khôn lam chi diễm thủy chung bảo trì bất diệt.

Cứ như vậy, khôn lam chi diễm sẽ sản sinh một loại ý lại đối với khôn tức trong tinh hạch, mà tinh hạch lại dựa vào tiếp xúc tinh thần lực để thu lấy khôn tức, cùng với ý cảnh lực lượng tinh khung, cộng thêm lực lượng khôn lam chi diễm vừa mới tiến vào, sản sinh trạng thái hỗ trợ lẫn nhau.

Mà đây cũng là kết quả mà mọi người cùng nhau phối hợp nỗ lực muốn thấy.

Nhan Phong Lục Lục thấy Vân Thiên Hà dùng một loại phương pháp kỳ dị, nhưng rốt cuộc hoàn thành cân đối hai cổ lực lượng trong cơ thể, hơn nữa bản thân tiến hành một phen ưu hóa, Mộng Ly và Tầm Nguyệt giúp ấn áp chế cổ lực lượng trùng kích bắt đầu yếu bớt đi, ba người rất ăn ý tiếp tục tiến hành một lần phối hợp, hết sức dồn cổ lực lượng còn lại mà Vân Thiên Hà không thể nào chịu đựng được, phong ấn bên trong hạch tâm bàn long trấn trụ.

Khi thành công phong ấn được hai cổ lực lượng, thấy thần sắc Vân Thiên Hà đã khôi phục lại bình thường, đồng thời bắt đầu vận chuyển tu luyện bình thường, lúc này Mộng Ly và Tầm Nguyệt đồng thời thu công.

- Hô, mệt chết ta!

Lúc Mộng Ly thu công, cái trán và mũi ngọc đều đầy mồ hôi hột, tuy rằng hai nàng tiếp xúc chính là hai cổ lực lượng cực hàn, thể nhưng tinh thần và thể lực của hai nàng đều tiêu hao cực lớn, mang tới mệt mỏi, thân thể toát mồ hôi, đây cũng là một loại phản ứng bình thường.

Đợi khi Linh Toa bước tới, trợ giúp Tầm Nguyệt và Mộng Ly lau mồ hôi, thấy bọn họ đã thả lỏng rất nhiều mới nói:

- Tỷ tỷ, Thiên Hà không có việc gì sao?

- Có bản tỷ tỷ ra tay, đương nhiên là không có chuyện gì rồi, lần này tiện nghi cho tên ghê tởm rồi, có được khôn lam chi diễm kia, cho dù thánh thể của hắn còn chưa tới mức đại thành, thể nhưng trong cấp độ Vô Thánh mà nói, hắn coi như đứng trên đỉnh!

- Vì sao nha, Thiên Hà vốn rất lợi hại?

Đường Linh Toa không giải thích được nói.

Lúc này Tầm Nguyệt cũng đã điều tức khôi phục lại, liền nói:

- Khôn lam chi diễm kia thật đáng sợ, thậm chí so với một loại âm hỏa mười phần đáng sợ còn khó chơi hơn nhiều, chúng ta có thể cảm thụ được, trong khôn lam chi diễm có tính liên tục và tính khuếch tán rất cao, nếu như huyết khí bị cổ khôn lam chi diễm này đốt cháy mà nói, khôn lam chi diễm sẽ bất diệt, thẳng cho tới khi huyết khí tiêu hao hết, nội tức đình chỉ mới thôi! Khôn lam chi diễm so với hỏa diễm thông thường quả thực khác biệt trời đất!

Thân thể hư huyền không rõ của Nhan Phong Lục Lục, lúc này dần dần rõ ràng hơn, liền trôi nổi tiến tới, nói:

- Theo ta được biết, vị trưởng lão bản tộc kia đã từng dùng một quyền triệt để đóng băng cả một ngọn núi lớn, chính là dùng loại khôn lam chi diễm này, mà đây bất quá là một bộ phận người lưu lại, tương đương với ba thành tu vi đỉnh cao mà thôi, vừa rồi suýt chút nữa ngoài ý, cũng là do ta quên mất một vấn đề, khôn lam chi diễm này đã ở trong mộ trứng nghìn năm, hấp thu tinh hoa năng lượng thiên địa nghìn năm, ít nhất đã đạt tới sáu thành tu vi đỉnh phong của vị trưởng lão kia, cũng may ý cảnh tinh khung của tiểu tử này hạo hãn khổng lồ, có kỳ diệu bao dung thiên địa vạn vật, vì vậy lực lượng khôn lam chi diễm mới bị hắn không chế thành công, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, đây là sai lầm của ta!

Mộng Ly vừa nghe lời này, con mắt đột nhiên nháy nháy, nói:

- Tiểu Nhan Phong, người đã biết sai rồi, vậy lấy cái gì bù đắp tổn thất cho tỷ tỷ?

- Cút, tiểu nha đầu tham lam, người trong lòng người có được khôn lam chi diễm, người còn không biết đủ?

Nhan Phong Lục Lục tức giận mắng to.

- Tiểu Nhan Phong ghê tởm, ngươi còn nói nữa ta đánh cái mông ngươi!

Mộng Ly bị Nhan Phong Lục Lục trêu chọc, khuôn mặt đỏ lên, liền nhào tới cùng với Nhan Phong Lục Lục truy đuổi âm ỉ.

Tầm Nguyệt nhìn tình cảnh này, bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Nhan Phong Lục Lục quả thực không khác gì một tiểu cô nương nghịch ngợm!

Đường Linh Toa nói:

- Tỷ tỷ, có phải là đến Nhân cảnh đỉnh phong, đột phá Tử cảnh tiến vào Địa Cảnh sẽ có được một lần luân hồi, ta đã nhìn qua mấy vị lão tiền bối biến thành hài tử rồi?

Tầm Nguyệt nói:

- Muội muội, tử cảnh cũng không phải là khi Nhân cảnh đỉnh phong mới tồn tại, nó tại lúc ngươi trong lĩnh vực Nhân cảnh, vô luận là trình tự nào đều có thể gặp được, chỉ là có một số người không có dũng khí, cũng có người sợ thực lực thiếu, có người không muốn tìm hiểu Tử cảnh quá sớm, bọn họ đối với mệnh của mình rất quý trọng, không muốn quá sớm đi phá Tử cảnh có thể làm cho thần hồn bản thân cụ diệt, kỳ thực tại bất cứ thời kỳ nào sau khi tiến vào Thiên Tiên đều đã có thể tìm hiểu phá Tử cảnh rồi, giống như Thiên Hà tại thời điểm quá độ cảnh giới Tông Sư, hắn đã trải qua quá trình phúc sinh quy nguyên mà tất cả các võ giả đều mơ ước, quá trình này so với kinh lịnh Tử cảnh còn khó tìm hiểu thấy hơn nhiều, vì vậy sau này hắn tại thời điểm Nhân cảnh đỉnh phong quá độ đạt tới Địa cảnh, sẽ không cần phải lo lắng về cản trở Sinh Tử cảnh nữa rồi!

- Tử cảnh này, có phải nói là chết một lần sau đó sống lại?

Tầm Nguyệt lắc đầu nói:

- Không hẳn là như thế, nó chỉ là một quá trình gặp phải trong lúc tu luyện, một lần tuần hoàn không có chừng mực, nếu như ngươi không thể từ trong quá trình tuần hoàn này tỉnh ngộ thoát ra, như vậy quá trình tuần hoàn sẽ triệt để lấy đi mạng nhỏ, còn nếu như có thể thuận lợi thoát ra khỏi quá độ, như vậy có ý nghĩa phá được Tử cảnh, khi đó tâm cảnh và tu vi của người đó sẽ đề cao hơn hẳn một bậc thang, đây cũng chính là điều kiện chuẩn bị cần có để tiến vào Võ Tôn Địa cảnh!

- Vậy chuyện các tiền bối bị biến thành tiểu hài tử là sao?

- Kỳ thực, nếu như có thể thuận lợi đột phá Tử cảnh, ai còn muốn tiếp tục biến trở lại thành hài tử, vượt qua suy yếu kỳ nguy hiểm nhất, một lần nữa thành tựu thánh thể, nguyên nhân chính là vì bọn họ tại thời điểm đột phá Tử cảnh, tại lúc kéo dài mệnh lý phát sinh ngoài ý muốn trọng đại, cho nên mới phải một lần nữa ngưng tạo thân thể, một lần nữa hợp thành thánh thể để chịu tải ý cảnh và lực lượng cấp độ Võ Tôn, bình thường lúc đột phá Tử cảnh, thường thường đại đa số người sẽ rất dễ dàng phát sinh ngoài ý muốn, có lúc hơi phân thần đều không được, vì vậy muội tại Nguyệt Môn thấy Lộng Nguyệt, còn có Thiên Môn thấy Chư Vô Vũ Nhai, đó là như vậy, hơn nữa sau này chúng ta có thể gặp được địch nhân càng mạnh mẽ trong bộ dạng thiếu niên, hầu hết đều là nguyên nhân này, bất quá muội nghìn vạn lần không được khinh thường địch nhân hình dáng tiểu hài tử mà nhân từ nương tay!

Trong lòng Đường Linh Toa sáng tỏ, gật đầu, chỉ thấy lúc này thần sắc của Vân Thiên Hà càng thêm đầy sức sống, sau khi vận công vài chu thiên tuần hoàn, liền thu công lại, dừng nói chuyện, tiếp tục chuyên chú vào người hắn.

Lúc này Vân Thiên Hà xác thực đã an trí cổ khôn lam chi diễm trong cơ thể thành công, đồng thời cũng khiến cho nó cùng với lực lượng nguyên bản trong cơ thể hình thành một loại phối hợp tuyệt vời.

Hiện tại từng tinh khiếu trong cơ thể hắn đều giống như những viên lam thạch thiêu đốt hừng hực khôn diễm màu lam, mười phần tráng quan, thế nhưng đối với Vân Thiên Hà không chút ảnh hưởng, cũng không còn phát sinh xung đột với lực lượng nguyên bản.

Sau mấy tức, Vân Thiên Hà cảm thụ được có thể linh hoạt khống chế cỗ lực lượng hoàn toàn mới do khôn lam chi diễm và lực lượng tinh khung dung hợp thành, lúc này mới thu công.

Khi hần mở mắt ra, trong đôi con mắt như tinh không vô hạn bắt ra quang mang sáng ngời, dĩ nhiên còn bao hàm một cỗ hỏa diễm màu lam sắc bén, mười phần quỷ dị thần kỳ.

Đứng lên, cảm giác thân thể thoải mái chưa từng có, nắm tay thật chặt, khi lực lượng ngưng kết lại, đột nhiên xèo một tiếng, một cỗ khí tức tinh viêm phóng ra cùng với hỏa diễm màu lam đồng thời bao phủ toàn bộ nắm tay Vân Thiên Hà.

- Bây, cháy rồi...

Đường Linh Toa vừa thấy Vân Thiên Hà nắm bàn tay lại, dĩ nhiên bốc cháy một đoàn hỏa diễm màu lam, không khỏi bật thốt kinh hô.

Mà Vân Thiên Hà cười cười với nàng, thân thể nhảy lên một hòn đá lớn, chỉ dùng một quyền đơn giản đánh xuống, làm cho mọi người xung quanh không khỏi trừng mắt há miệng!

447. Chương 450: Yên Tĩnh Trước Khi Trở Về

Nhưng trên thực tế, khi Vân Thiên Hà có thể khống chế chính xác cỗ ý cảnh lực lượng khôn lam chi diễm này, như vậy hỏa diễm sẽ không còn là phạm trù ma thuật, mà là một loại sát khí cực kỳ kinh khủng.

Nắm thật chặt tay lại, khi vận khí, bùng một tiếng, một cỗ hỏa diễm màu lam bắt đầu thiêu đốt xung quanh nắm tay hần, thế nhưng như vậy lại không hề tạo thành bất cứ thương tổn nào tới thân thể cũng như quần áo Vân Thiên Hà.

Mà khi Vân Thiên Hà nắm bàn tay thiêu đốt lam diễm, tìm kiếm một khối đá lớn, khi một quyền nhìn như tùy ý chạm vào khối đá lớn bên dưới, một màn thần kỳ đã xảy ra.

Chỉ thấy khối đá lớn bị Vân Thiên Hà dùng một quyền tùy ý nghiền nát, nhập sâu vào lòng đất, mặt đất xung quanh một trượng giống như mặt nước bị một cỗ cường khí tập kích bắt đầu tạo ra hiệu quả đóng băng, mặt đất xung quanh cấp tốc cứng lại, từ trung tâm tảng đá lan tràn, sau khi đất đá bị đóng băng, đọng lại biến thành màu lam nhạt, nhưng mặt ngoài lại có một cỗ lam diễm không ngừng thiêu đốt lay động.

Vền vền là một quyền nhẹ nhàng, đã đóng băng đất đá xung quanh, đồng thời còn khiến cho uy lực khôn lam chi diễm không ngừng lan tràn ra, lực lượng đáng sợ như vậy, xác thực khiến đủ khiến người khác phải kinh hãi.

Cho dù là Vân Thiên Hà thấy chính mình ném thử tung chiêu đơn giản như vậy cũng bị kiệt tác của bản thân dọa sợ ngây người.

Rắc...

Một thanh âm truyền đến, Vân Thiên Hà rút cuộc lấy lại tinh thần.

Khi Vân Thiên Hà thu hồi lại nắm tay, cỗ hỏa diễm bao trùm nắm tay mang theo ý chí của hần biến mất, lúc này đột nhiên mặt đất phát sinh nứt nẻ, giống như tiếng quả trứng bị vỡ vỏ ngoài, ngay sau đó Vân Thiên Hà cảm giác dưới chân tựa hồ đã tới điểm cuối cùng, liền diễm nhẹ, rời khỏi tảng đá lớn.

Rầm...

Khi hần vừa mới rời khỏi, chỉ thấy mặt đất trong phạm vi một trượng, đột nhiên tại trung tâm tảng đá lớn, toàn bộ sụt xuống ước chừng một bàn chân, mà bùn đất tại chỗ sụt xuống này, giống như biến thành từng viên băng nhỏ, vỡ tán tán loạn.

- Thế nào, thế nào lại có uy lực biến thái như vậy nha?

Mộng Ly nhìn kiệt tác của Vân Thiên Hà, thất thanh lẩm bẩm nói.

Lúc này vẻ mặt của Nhan Phong Lục Lục cũng tràn đầy vẻ khiếp sợ, nói:

- Cho dù là vị trưởng lão kia một quyền nện xuống dưới, đất đá cũng chỉ dừng lại ở mức đóng băng mà thôi, sẽ đông lạnh thành khối băng, so với tảng đá còn cứng hơn, thế nhưng hẳn lại có thể tạo được hiệu quả kinh khủng như vậy, lẽ nào đây chính là khôn lam chi diễm dung hợp với lực lượng tinh khung mang tới một loại biến dị kiểu mới hay sao?

- Thiên Hà, huynh thật lợi hại!

Đường Linh Toa ngược lại không vị tình cảnh này làm cho khiếp sợ, Vân Thiên Hà càng cường đại, trong lòng nàng càng thêm hài lòng, nam nhân mà nàng yêu phải quyền rung trời, khí nhiếp đại địa, cái thể anh hùng như vậy!

Vân Thiên Hà nhìn thấy biểu tình hạnh phúc của Đường Linh Toa khi kéo kéo cánh tay chính mình, trên mặt nhất thời lộ nụ cười ôn hòa ấm áp, đưa bàn tay lên vuốt vuốt mái tóc dài đã có chút lộn xộn của nàng.

- Tên ghê tởm!

Mộng Ly thấy đôi tình lữ này trước mặt mọi người làm trò, trong lòng nghĩ có điểm ê ẩm, không khỏi mân mê cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng trừng mắt liếc nhìn, thì thầm vài câu trong miệng.

Nhan Phong Lục Lục cũng mang theo nụ cười mê người, nhìn đôi tiểu tình lữ này, trên mặt cũng hiện lên vẻ ước ao, nhưng vẫn trắng mắt liếc nhìn Mộng Ly.

Hai người có chút xấu hổ, mà Tầm Nguyệt mặc dù cũng có chút ước ao, thế nhưng trên khuôn mặt thanh lệ điềm nhã lộ nụ cười nhạt nhạt, trong ánh mắt mang theo vẻ chúc phúc, đi tới trước mặt Nhan Phong Lục Lục nói:

- Lục Nhan, khôn lam chi diễm đã tìm được chủ nhân mới, hiện tại người coi như đã được giải tỏa một cục tâm sự rồi, linh phách phân thân của người còn dự định thủ hộ nơi này hay không?

Nhan Phong Lục Lục nói:

- Nếu như việc này đã xong, ta dự định tới các nơi thất vực nhìn tình huống di chuyển các bộ tộc khác, thuận tiện trợ giúp Vân Sách giải quyết cái đuôi vẫn theo sau giám thị hắn!

Nói đến chuyện này, Mộng Ly ngược lại nghĩ tới một chuyện, nói:

- Tiểu Nhan Phong, người đã muốn đi du ngoạn khắp nơi, như vậy có chuyện cần phiền phức người!

- Cứ nói là được!

Lúc này Mộng Ly lấy từ trong túi một tảng đá cổ xưa, xòe tay để trước mắt Nhan Phong Lục Lục, nói:

- Loại tảng đá này, chúng ta thiếu mất một khối tương ứng cuối cùng, người đi du ngoạn khắp nơi giúp chúng ta lưu ý một chút, đối với chúng ta rất quan trọng!

Nhan Phong Lục Lục nhìn tảng đá, cười nói:

- Loại tảng đá này ta đã gặp qua tại chỗ Hoa Tổ nhan, hẳn là tàn phiến Huyền Nữ Thiên Kinh, được rồi, ta sẽ giúp các người lưu ý!

- Đã như vậy, chúng ta thay mặt Linh Toa cảm ơn trước!

- Tỷ tỷ, nếu là trợ giúp chuyện của muội, thế nào lại cho tỷ nhận ân nha, muội hẳn phải tự mình biểu thị tạ ơn mới đúng!

Mộng Ly trắng mắt nhìn nàng nói:

- Nếu như nàng tìm được rồi, muội tự mình tạ ơn không muộn, nếu như tìm không được, hừ hừ, muội cũng đừng để ý tới nàng, để nàng một bên đi hóng mát!

Mọi người toát mồ hôi hột!

Nhan Phong Lục Lục ngược lại không để ý tới những lời này, chỉ cười cười nói:

- Thực không có biện pháp với cô nàng tính cách tình quái người!

Dứt lời, thần sắc Nhan Phong Lục Lục nhất tời ngưng lại, lặng yên truyền âm nói:

- Tiểu ny tử, chuyện tình tỷ muội các ngươi, phỏng chừng chúng ta không giấu được bao lâu, bọn họ đã phát hiện ra điều gì đó, trên đường các ngươi phải nghìn vạn lần cẩn thận, ta nghĩ có một số việc, các ngươi tự cho chừng mực!

Nghe vậy, Tầm Nguyệt và Mộng Ly biến sắc, bất quá lập tức khôi phục trở lại.

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà không chút biểu tình, tựa hồ không cảm nhận được tâm sự của các nàng, liền nói:

- Thiên Hà, chuyện nơi này xong rồi, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?

Vân Thiên Hà cười khổ nói:

- Đối với nàng mà nói chỉ là một cuộc du ngoạn, đối với ta mà nói, ta đã du đãng bên ngoài hơn ba năm rồi, tiếp theo tự nhiên là về nhà!

Nghe lời nói này, thần sắc Đường Linh Toa đột nhiên buồn bã, bất quá nàng cũng rất nhanh thu liễm lại, tựa như không có chuyện gì.

Nhưng biểu tình thoáng qua này vẫn bị Tầm Nguyệt bắt được, Tầm Nguyệt nói:

- Ngày hôm nay chúng ta cũng có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút, ngày mai hãy khởi hành!

Mộng Ly biết Tầm Nguyệt đang suy nghĩ cái gì, vì vậy nhìn Nhan Phong Lục Lục, nói:

- Tiểu Nhan Phong, nơi này của ngươi có thứ gì ngon hay không? Đều lấy ra hết đi, mặt khác chúng ta muốn tắm, trước tiên ngươi dẫn chúng ta đi tắm cái đã!

Dứt lời quay sang nhìn Vân Thiên Hà, lần này thực ra thần kỳ không phát sinh cảnh cáo gì nhiều với hắn, chỉ liếc nhìn một cái, khẽ hừ một tiếng, liền xoay người đi trước.

Nhan Phong Lục Lục nói với Vân Thiên Hà:

- Nơi này coi như là một vùng đất bị phong bế, trong cốc có dã quả, còn có một dòng suối nhỏ trong suốt, nước suối rất ngọt, nếu muốn săn thú, đi tới cánh rừng phía đông là được!

- Ai nha, đi thôi, hắn một đại nam nhân, hà tất phải lè mề với hắn!

Mộng Ly không nhịn được bật thốt, Nhan Phong Lục Lục bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dẫn tiểu nha đầu lắng chuyện này tới địa phương tắm rửa.

Lương khô mang theo trên đường cũng đã dùng gần hết rồi, Vân Thiên Hà vòng vo một lượt trong sơn cốc, xác thực phát hiện trong sơn cốc không hề thiếu dã quả.

Thưởng thức một chút, cảm giác vị đạo mười phần không tồi, vào miệng liền tan, còn chứa vị ngọt kỳ dị, vì vậy há nhiều hơn một chút.

Bởi vì ở đây từng là mộ trường Linh tộc, hiển nhiên có người thủ hộ, cũng có một gian nhà tranh, trong nhà tranh có đầy đủ các thứ thường dùng hàng ngày, Vân Thiên Hà không cần phải lãng phí thời gian chính mình động thủ chế tạo.

Sau khi rửa sạch dã quả, lại xách mấy thùng nước về, thấy trong phòng có sẵn dụng cụ sẵn sẵn, vì vậy theo như lời Nhan Phong Lục Lục, đi tới cánh rừng phía đông, quả nhiên ở đây có rất nhiều con mồi béo mập.

Khi mang theo vài con mồi sẵn được trở lại gian nhà tranh, chỉ thấy Tầm Nguyệt cũng mang theo hai con cá khá lớn trở về, tóc nàng còn ướt đầm, không mang theo khăn che mặt, lộ ra dung nhan trắng trẻo như tuyết, trên khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh thành hiện rõ hai đóa hoa đỏ ửng, còn đôi long giác khả ái, giống như thủy tinh, tỏa ra một loại sáng bóng thần dị, Vân Thiên Hà nhìn thấy không khỏi ngẩn người thần thờ.

Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà đang nhìn nàng, nhất là khi thấy đôi long giác trên đỉnh đầu, nơi đó là địa phương ẩn cảm nhất của nàng, lập tức khuôn mặt càng thêm đỏ, cảm giác ngứa ngáy, trong lòng có cảm giác kỳ quái nóng lên, trong sát na này, thân thể phát sinh dị dạng, nàng phát hiện ra thân thể chính mình tựa hồ mềm nhũn, thậm chí bước chân đi tiếp cũng không nổi.

Vân Thiên Hà thấy Tầm Nguyệt có dị dạng, lập tức hồi phục lại tinh thần, có chút xấu hổ cười cười nói:

- Nàng thể nào trở về nhanh như vậy, còn con cá này là sao?

- Ta sợ người một người không làm hết, vì vậy trở về hỗ trợ, chỉ là tiện đường!

Bình thường nhìn Tầm Nguyệt và Mộng Ly, bởi vì bọn họ luôn mang theo khăn che mặt do thứ gì đó trạng thái sương mù biến ảo thành, cảm giác mờ lung, lâu thành thói quen ngược lại không cảm giác gì, thế nhưng thỉnh thoảng nhìn thấy chân dung hai nàng, xác thực tạo cảm giác kinh ngạc, do đó xuất hiện thất thần thời gian ngắn.

Sau khi sửng sốt, liền cầm theo con mồi đi lột da moi nội tạng, lại rửa sạch, ở bên ngoài làm một bếp lửa đơn giản, cho nồi đổ nước, đi vào trong phòng, chỉ thấy Tầm Nguyệt đang bắt đầu bận rộn chuẩn bị công việc.

Bởi vì Tầm Nguyệt mới học làm cơm không lâu, có một số công việc hơi chút mới lạ, thời điểm thanh lý vảy cá, suýt chút nữa còn làm tay bị thương, Vân Thiên Hà nhàn rỗi vô sự, vì vậy liền đi tới, nói:

- Cứ để ta làm cho!

Bất quá đang muốn tiếp nhận cá trong tay Tầm Nguyệt, mà Tầm Nguyệt muốn tự mình làm, kết quả Vân Thiên Hà bắt phải tay Tầm Nguyệt, Tầm Nguyệt hoảng hốt, liền buông tay ra, cá liền rơi xuống.

Nhưng thời điểm nhặt lại cá, Tầm Nguyệt cúi đầu, Vân Thiên Hà cũng muốn đưa tay nhặt cá, cả hai người đồng thời có động tác, Tầm Nguyệt đối diện, đụng phải mặt Vân Thiên Hà.

- A...

Cô nam quả nữ cùng trong một phòng, trong lòng Tầm Nguyệt vốn đã e thẹn khó dừng, tại thời điểm long giác trên đầu nàng đụng phải mặt Vân Thiên Hà, đột nhiên run giọng bật thốt nhẹ một tiếng, thân thể lão đạo, Vân Thiên Hà đỡ nàng, liền mềm nhũn ngã trong lòng hắn.

- Tầm Nguyệt, nàng sao vậy?

Vân Thiên Hà đỡ Tầm Nguyệt, cảm giác có chút là lạ, thấy long giác trên đỉnh đầu nàng có dính vảy cá, liền đưa tay lấy vảy cá trên long giác xuống.

- Ừm...

Nhưng cử động này lại làm cho Tầm Nguyệt đột nhiên run giọng ưm một tiếng, thân thể càng mềm nhũn, cũng nóng lên, sau khi ngã vào trong lòng Tầm Nguyệt, hô hấp nhanh hơn, nhãn thần mê ly, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc đã tràn ngập vẻ dục tính.

- Thiên Hà!

Tầm Nguyệt nhẹ giọng thốt một tiếng, lúc này thổ khí như lan, thân thể vốn run run trong lòng Vân Thiên Hà, đột nhiên ôm chặt lấy hắn.

- Nàng khó chịu sao? Nếu vậy ta đưa nàng đi nghỉ...Ngô...

Nhưng ngay lúc Vân Thiên Hà còn chưa nói hết lời, một đôi môi anh đào đột nhiên phủ lên đôi môi hắn, Vân Thiên Hà giống như bị điện giật, trong đầu trống rỗng...

448. Chương 451: Trong Thành Ngân Thản

Trong bầu trời có chút âm trầm, ngẫu nhiên có thể thấy được trong màn mây đen có điện xà chớp lóe, lưu lại âm thanh đinh tai nhức óc.

Trong khí trời gió tuyết rít gào lại xuất hiện thiểm điện chớp lóe, quả thực vô cùng quỷ dị.

Một số góc cây bị sét đánh có bùng cháy, tỏa ra hoa lửa, sau khi bị sét đánh trúng, cả thân cành lớn bị cắt thành hai nửa, những cành lá khẳng khiu, theo gió thổi bay, phiêu diêu, rất nhanh đã biến thành bụi bặm nhỏ bé trong thiên địa.

Thậm chí, bên dưới một thân cảnh chọc trời, một người không may bị một gốc dây leo quở dìm quẩn quanh cổ, toàn bộ thân thể của hắn treo lơ lửng giữa không trung, sau một hồi giãy dụa điên cuồng, cuối cùng hít thở không thông mà chết, rất nhanh biến thành một khối băng đông lạnh tương liên với thân cây.

- Vận khí người này thực kém, không bị mãnh thú giết chết, lại bị cây cối siết chết!

Mộng Ly thở dài, nắm chặt mép áo choàng của chính mình, quét tầng hoa tuyết rơi trên đầu Phi Tuyết Mã, trên con đường trải dài một màu trắng thuần khiết, chăm chú đi theo phía sau Vân Thiên Hà.

Dọc theo đường đi, những thợ săn tiến vào băng tuyết hoang nguyên đều không tránh khỏi bị mãnh thú, quái thú tàn sát, đội ngũ cùng nhau tiến vào cánh đồng băng tuyết hoang vu này đã lưu lại cả thi thể mãnh thú lẫn thi thể con người, tình cảnh như vậy, đã nhìn thành quen mắt.

- Lộ tuyết bộ lạc Linh tộc di chuyển quá mức ác liệt, ta có chút hoài nghi tiểu Nhan Phong kia có ý để chúng ta đi đường này!

- Trên đường từ đầu tới giờ luôn có gió tuyết thét gào, không hề dừng lại dù chỉ một chút!

Vân Thiên Hà đi phía trước, quay sang nhàn nhạt nói:

- Đối với chúng ta mà nói quả thực rất ác liệt, nhưng đối với Phong tộc mà nói, hoàn cảnh như vậy chẳng phải rất có ưu thế?

- Điều này cũng đúng!

- Thiên Hà, ta thủy chung không rõ, vì sao Nhan Phong Lục Lục lại để Linh tộc chệch sang vùng Hạ Gia Lạp Sơn, mà Cổ Vu tộc lại chệch sang vùng Hương Tuyết Cốc tại Tuyết vực?

- Trải qua nghiên cứu quen thuộc của ta đối với hoàn cảnh địa lý bắc bộ Đông vực, dụng ý của Nhan Phong Lục Lục làm như vậy rất rõ ràng, Hạ Gia Lạp Sơn và Hạ Lạp Tề Sơn đã chia đôi Đông vực, hơn nữa cũng là một giải đất giảm xóc rất tốt cho Tuyết vực, bọn họ dẫn tộc nhân di chuyển tới tận đây, nếu như gặp gỡ tai nạn, vậy thì hai ngọn núi lớn kia là lá chắn tốt nhất. Mặt khác Hoa Tổ Nhan cũng có ý tưởng đưa Hoa Thần Chính Giáo tiến vào Đông vực, các nàng kỳ thực muốn liên kết lại thành một chỉnh thể thế lực đủ sức chống đối lại cỗ thế lực cường đại kia, mà trong đó cũng có bao gồm chúng ta, trong thời gian tới, tai biến phỏng chừng rất nhanh sẽ xảy ra!

Mộng Ly và Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, thần kỳ không nói lời nào.

Đường Linh Toa hỏi.

- Tai biến sẽ là cái gì? Là thiên tai sao?

Vân Thiên Hà nói:

- Có thể là thiên tai, cũng có thể là nhân tai, tất cả đều liên quan tới tình long thiên tàng!

Dứt lời, Vân Thiên Hà quay sang nhìn Mộng Ly hỏi:

- Còn bao nhiêu thời gian?

Mộng Ly biết Vân Thiên Hà đang hỏi cái gì, trả lời:

- Tám năm!

- Tám năm à!

Vân Thiên Hà hít vào một hơi.

- Hi vọng bị kịch giống như đại tan biến sẽ không tái diễn!

Một đường nam hạ, nhóm bốn người Vân Thiên Hà từ bắc cương tới băng tuyết hoang nguyên, thông qua hoàn cảnh ác liệt trong băng tuyết băng nguyên, sau đó vượt qua dãy núi Hạ Lạp Tề Sơn sẽ tới vùng đất bằng phẳng.

Bởi vì tốc độ ngựa cực nhanh, bọn họ chỉ dùng hai mươi lăm ngày đã tới biên cảnh Tây vực giáp ranh với một nước phụ thuộc xa xôi nhất phía Tuyết Châu Đại Đường quốc, Ngân Thần quốc.

Ngân Thần Quốc là một tiểu quốc phụ thuộc khá xa xôi, đông giáp với Tuyết Châu Đại Đường, bắc tiếp giáp Hạ Lạp Tề Sơn, nam là nơi đất hoang, phía tây tiếp giáp với biên cảnh Tây Vực, vị trí địa lý tương đối hẹp dài, tựa như trái dưa chuột, kỳ thực nơi đây nguyên bản ban đầu chỉ là một thành thị trung chuyển do các thương nhân thành lập ra để nối thông với Đông vực và Tây vực, làm nơi tập kết thương phẩm mậu dịch qua lại, thuộc về quyền quản lý dưới tay Tuyết Châu Đại Đường Quốc.

Sở dĩ xưng quốc, chính là lúc đầu khi Đại Đường lập quốc, bởi vì trong thành thị này có một siêu cấp phú hào giúp đỡ Đường thị khởi binh phương bắc, đối với việc bình định Đại Ngụy vương triều lập được công lao hân mã rất lớn, có thể nói là công lao khai quốc, vì vậy được khai quốc hoàng đế Đại Đường cho ban cho công tước vị thế tập, đồng thời để tòa thành này làm lãnh địa thế tập, phong làm nước phụ thuộc, hàng năm tiến cống.

Ngân Thần quốc chủ yếu làm một vùng đất trung chuyển tập hợp hàng hóa và phân tán thương phẩm mậu dịch đi khắp nơi, cũng có thể xưng là một tiểu công quốc thuần túy làm thương nghiệp, tuy rằng nhân khẩu rất thưa thớt, thế nhưng lại tương đối giàu có, nếu như có thể tập trung tài phú nơi này, có thể dùng bạc trắng để phủ kín chính thể lãnh thổ quốc gia, giống như là một chiếc thảm màu bạc, danh hiệu Ngân Thần Quốc.

Liên tục di chuyển gần một tháng trên đường, tuy rằng tinh lực vẫn dư thừa no đủ như cũ, thế nhưng lữ đồ khô khan về mặt tinh thần chung quy cần phải nghỉ ngơi giải tỏa. Dưới lời đề nghị của Mộng Ly, lúc này đoàn người Vân Thiên Hà thông quan vào thành, dự định nghỉ ngơi hai ngày mới trở về từ Tuyết Châu.

Ngân Thần Quốc chỉ có một tòa thành thị như vậy, trong thành tương đối giàu có, phong cách kiến trúc đều dùng một loại tinh thạch rất cứng kiến tạo, so với nhà cửa Đại Đường quốc bình thường thấp hơn một chút, cho dù gặp phải gió tuyết tập kích cũng không ảnh hưởng nhiều.

Đi trên đường cái trong thành, xung quanh tương đối phồn hoa ẩm ỉ, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những cửa hàng đặc sắc đến từ Tây vực, còn có rất nhiều người bán hàng rong hoặc qua lại trên đường, hoặc bày bán sạp hàng nhỏ, tiếng rao hàng rộn rã, trên đường ngựa xe như nước, cảnh tượng nhất phái phồn hoa.

Nữ hài tử bất luận biến hóa như thế nào, tựa hồ đối với việc đi dạo phố luôn có hứng thú vô cùng lớn. Mộng Ly và Đường Linh Toa vừa mới vào thành đã hết nhìn đông lại nhìn nhìn tây, đoàn người bọn họ còn chưa tìm được khách sạn, mà nhị nữ đã mua theo một đồng thứ lớn chất lên ngựa, cả bao quần áo tràn đầy căng phồng.

- A, mọi người mau đến xem kìa!

Ngay lúc Vân Thiên Hà cười Vân Bôn đi qua một con phố, đi tới trước cửa khách sạn định nghỉ tạm, lúc này trong khách sạn đột nhiên có người nhận ra chỗ bất phàm của Vân Bôn, liền thất thanh đứng lên hô to.

Tiếng hô to như vậy làm cho mọi người xung quanh đều hiếu kỳ, sau khi chạy ra khỏi khách sạn, liền vây xung quanh hai người Vân Thiên Hà và Tầm Nguyệt chật như nêm cối, đều tán thán xem Vân Bôn.

Vân Thiên Hà rất chán ghét loại tràng diện như thế này, hình ảnh như vậy làm hắn nhớ tới tình cảnh lúc đi qua Xuất Vân Quốc, những người này rốt cuộc là chưa thấy qua biểu hiện thể diện, hay là bọn hắn vừa mới vào thành đã có người chú ý tới, sau đó cố ý nhắc lên một đợt sóng dò xét nhỏ nhỏ?

Thầm nghĩ như vậy, nhân thần Vân Thiên Hà cấp tốc nhìn lướt qua những gian tử lâu xa hoa xung quanh, trong lòng có định nghĩ.

Tầm Nguyệt nói:

- Thiên Hà, chúng ta vừa mới vào thành đã có người chú ý chúng ta, những người này tham lam hay là có mục đích riêng?

- Nếu là tham lam bọn họ còn chưa đủ tư cách, chỉ có thể là mục đích khác, ta phát hiện ra mỗi lần chúng ta tới một thành thị nào đó, hoặc là địa phương có người ở đều bị người giám thị lưu ý, năng không cảm thấy điều này giống như ôm cây đợi thỏ hay sao?

- Nếu như đúng như vậy, mặc kệ là mục đích gì, vậy thì tổ chức này quả thực trải rất rộng, chỉ cần chúng ta tiến vào tòa thành thị nào đó đều bị người giám thị, điều này xem có vẻ rất bị động!

- Tạm thời không cần để ý tới, mặc kệ là ai, đến lúc đó sẽ hiểu được rõ ràng, là hô ly luôn luôn muốn lộ ra đuôi!

Bị người vây xem như vậy, Vân Bôn lại không có tính tình tốt cho lắm, rống lớn một tiếng, chân trước nhấc cao, một cỗ khí thế vô cùng cường hãn phát ra khiến cho đám người xung quanh cấp tốc tản ra tạo thành đường đi.

Vân Thiên Hà lạnh lùng nhìn thoáng qua một gian tử lâu không xa, sau đó dẫn theo Tầm Nguyệt vào khách sạn.

Trong nhà gian lầu hai tử lâu, hai nam nhân lẳng lặng nhìn một màn vừa rồi, cửa sổ rất nhanh đóng lại, trong phòng nhất thời có chút tối đen.

- Thế nào?

Một nam nhân mặt gầy ngồi trên ghế, vừa uống trà vừa hỏi.

- Điều này không rõ ràng lắm, bất quá nhìn ánh mắt tiểu tử vừa rồi, sợ là hắn đã phát hiện ra chúng ta quan sát hắn!

Nam nhân bị hỏi đang thưởng thức một thanh tiểu đao sắc bén trong tay, lại nói:

- Thực lực của tiểu tử này căn bản ta không nhìn thấu, cảm giác rất kỳ quái!

- A, có loại chuyện này, người cũng không nhìn thấu thực lực của hắn?

Trong đôi mắt nam nhân gầy gò thoáng hiện lên một tia hàn mang, trong gian phòng hôn ám xẹt qua thiểm điện hắc ám.

- Xem ra tiểu tử này không dễ dàng đối phó, cư nhiên ngay cả người cũng không nhìn thấu được?

- Thông báo cho Mật giáo tông giả đi, nếu như ngay cả chúng ta cũng không đối phó được tiểu tử kia, như vậy hai nữ tử bên người tiểu tử kia càng vương tay vương chân!

Trên mặt nam nhân nghịch tiểu đao mang theo thần tình cười cợt thế gian nói.

Khuôn mặt nam nhân gầy gò trầm xuống, nhìn hắn một cái, nói:

- Không thử một lần, thế nào biết, Mông Tô, không phải là người sợ?

Mông Tô vẫn biểu tình cười cợt như trước, thần nhiên nói:

- Mục đích của các người là muốn đối phó tiểu tử kia, mà chúng ta cùng với hắn lại không có thù hận gì, huống hồ mục tiêu của chúng ta là hai nữ tử bên cạnh hắn, thỉnh Thân Tuần đại nhân phải rõ ràng, tuy rằng là quan hệ hợp tác, thế nhưng Tông giả sao có thể dễ quyền thế và tài phù thế tục bình thường vào trong mắt, người có thể cho các người vinh quang, cũng có thể hủy diệt tất cả!

Khóe miệng nam nhân gầy gò co rút, tuy rằng đối với ngôn ngữ cuồng vọng của kẻ đối diện rất bất mãn, thế nhưng trong lòng hắn lại rất rõ ràng, bọn họ cần phải dựa vào thế lực kinh khủng phía sau Mông Tô ủng hộ.

Thân Tuần là một người từng trải, trong lòng rất nhanh bình tĩnh lại, nói:

- Hiện tại tiểu tử này đã vào thành, vậy người có tính toán gì hay không?

- Đương nhiên là trước tiên đi tìm hai nữ tử kia nói chuyện một chút!

Mông Tô thưởng thức tiểu đao trong tay, lại lay động cánh tay, thanh tiểu đao trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, lập tức đứng lên bước ra khỏi cửa.

Thân Tuần ngồi trước bàn, sắc mặt âm trầm nhấp một ngụm trà, thấp giọng nói:

- Thiết lão, Mông Tô này tựa hồ không quá nguyện ý giúp chúng ta đối phó với tiểu tử kia, Thiết lão nghĩ, Mật giáo Tông giả phía sau hắn có ý tứ gì?

Lúc này, trong góc tối, một người mặc hắc bào, thân thể hơi còm, chậm rãi bước ra, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Những người này không thuộc về Thiên Tháp, cũng không thuộc về Thiên U Âm Điện, lai lịch của bọn họ cực kỳ thần bí, nhưng lại chỉ có mục đích với hai nữ tử đi theo tên tiểu tử kia mà thôi, còn lại không quan tâm, vừa rồi ý tứ trong lời nói của Mông Tô đã rất rõ ràng, mục tiêu của bọn họ là hai nữ tử kia, mặc kệ bọn họ tìm hai nữ tử này làm gì đi nữa, dù sao thì cũng có bọn họ kìm chân hai nữ tử đó, chúng ta đối với với tên tiểu tử kia tự nhiên không cần phải thêm nhiều lo lắng.

Nghe vậy, trong mắt Thân Tuần hiện lên một tia tinh quang, nói:

- Đã như vậy, Thiết lão có nhìn ra thực lực của tên tiểu tử này?

- Tiểu tử này chính là một khối băng bị bao phủ trong sương mù dày đặc, lão phu cũng không thể nhìn thấu!

Bàn tay khô gầy của lão giả càng nâng chung trà lên, chỉ hơi ngửi mùi vị, sau đó lại buông xuống, nói:

- Bất quá Thân Tuần, lão phu muốn biết, Thiên Môn đã diệt vong, chiếm được bảo ứng vốn có, người lại hao hết tâm tư trả thù tiểu tử này, rốt cuộc vì sao?

Thân Tuần nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia thống khổ và cừ hận, nói:

- Thù giết con, không đội trời chung!

Thiết lão thở dài, cuối cùng nói:

- Mà thôi, lão phu dùng tính mệnh này báo lại ân tình của người năm xưa, đêm nay, lão phu sẽ tự mình động thủ!

449. Chương 452: Thiên Long Cửu Biến

Trời còn chưa tối, rất nhiều địa phương đã bắt đầu châm đèn làm cho tòa thành trì bị vây trong tuyết địa này rực rỡ hẳn lên, tỏa sáng năm màu ban lan.

Mộng Ly và Đường Linh Toa đi dạo một hồi, đùa vui coi như hài lòng tận hứng, sau khi mua một ít y phục thay đổi, liền trở về khách sạn.

Vừa mới vào cửa, Mộng Ly liếc mắt nhìn thấy cây cột bên cạnh có khắc ký hiệu kỳ quái, đồng thời cũng cảm giác được có chút dị dạng, liền để Đường Linh Toa về phòng trước, đi tới trước cây cột, Mộng Ly quan sát đồ án, thần sắc có vẻ rất cổ quái.

Vèo!

Ngay lúc nàng đan suy nghĩ, đột nhiên có thanh âm xé rách không gian truyền tới.

Mộng Ly vừa chuyển mặt, chỉ thấy đó là một thanh tiểu đao, thế bay tới lại mang theo một long đầu hư huyền.

Tại lúc long đầu tiếp cận, Mộng Ly nhẹ nhấc tay, bàn tay khép lại, liền tinh chuẩn không gì sánh được bắt được tiểu đao trong lòng bàn tay, sau đó mở ra nhìn thoáng qua.

Chỉ là khi mới nhìn thoáng qua, thần sắc Mộng Ly khẽ biến, cũng không tiến vào khách sạn, chỉ bước về phía trước vài bước, thân ảnh rất nhanh trở thành hư huyền, chớp mắt đã biến mất không còn tung tích.

Trong khách sạn.

Sau khi Đường Linh Toa trở về, cất những thứ mua được vào trong phòng, còn lấy ra vài bộ quần áo để Vân Thiên Hà thay đổi, Vân Thiên Hà không muốn từ chối, chiều lòng nàng, khi thay vào quả thực rất vừa vặn.

Vốn định cởi ra, nhưng Đường Linh Toa lại nói:

- Không được cởi ra, đây là muội đặc biệt mua cho huynh!

Vân Thiên Hà đưa tay kéo eo thon của nàng tiến vào trong lòng, cười nói:

- Không cởi ra, lẽ nào một lúc nữa đi ngủ cũng mặc sao?

Trên khuôn mặt thanh lệ của Đường Linh Toa rất thời hiện lên hai đóa hoa hồng, vỗ vỗ lồng ngực hần, nói:

- Thiên Hà, lần đó tại sơn cốc, huynh và Tầm Nguyệt tỷ tỷ đã như vậy rồi, vì sao cuối cùng không muốn Tầm Nguyệt tỷ tỷ?

Nghe vậy, thần sắc Vân Thiên Hà cứng lại, nói:

- Lần đó muội và Mộng Ly chậm chạp không trở về là do cố ý hay sao?

Đường Linh Toa dùng đầu ngón tay ôn nhu quay tròn lồng ngực hần, thần sắc buồn bã, nói:

- Thiên Hà, huynh biết, từ khi muội tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh, trước khi luyện thành tam huyền biến không thể nào sinh bảo bảo, muội thực hối hận trước kia đã chấp nhận tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh!

- Nàng oán Mộng Ly sao?

Đường Linh Toa lắc đầu:

- Muội không oán tỷ tỷ, nàng tốt với muội, muội nhớ tận đáy lòng, kỳ thực lúc đầu các nàng cũng không biết chuyện này, chỉ là sau đó Hoa tiền bối đưa cho chúng ta trang tàn phiến thứ ba, chúng ta mới biết được, còn có một chuyện khác nữa!

- Linh Toa, có một số việc nếu như bọn muội không muốn nói, ta cũng không truy hỏi nhiều!

- Thế nhưng, cho dù là huynh không muốn truy hỏi, nhưng muội lại muốn nói cho huynh!

Đường Linh Toa thoát khỏi vòng tay của Vân Thiên Hà, đứng trước mặt hần, nói:

- Thiên Hà, nếu không huynh hãy cưới tỷ tỷ, mau chóng sinh ra một tiểu hài tử, cho dù sau này trở về, huynh nạp thiếp muội cũng không oán trách!

- Vì sao?

Về mặt Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, hỏi:

- Lẽ nào đây là một việc khác Hoa tiền bối nói sao?

- Uhm, Hoa tiền bối nói, điều này có quan hệ với đặc thù huyết mạch Vân Ly trong người huynh, Vân Ly thị là một chủng tộc thần bí đặc thù, mệnh lý nam tử chỉ có tám mươi một tuổi, ngoại trừ một ít nguyên nhân đặc thù không muốn người biết, cho dù là được vật thần kỳ kéo dài sinh mệnh, thủy chung cuối cùng cũng chỉ có thọ mệnh tám mươi một tuổi, tại lúc thiên phú của bọn họ mở ra sẽ dần dần mất đi năng lực sinh dục, Vân Sách thúc thúc vẫn không muốn đưa nửa khối huyết phách thanh long ngọc cho huynh mở ra thiên phúc cũng là vì hy vọng huynh có thể sinh hài tử trước mới mở ra!

Vân Thiên Hà trầm mặc không nói, việc này cho tới bây giờ không người nào nói cho hần, hần không rõ vì sao bọn họ lại giấu chuyện này đối với hần.

Lúc này vành mắt Đường Linh Toa có chút đỏ lên:

- Thiên Hà, vốn muội cũng không thể sinh bảo bảo rồi, thế nhưng lần trước chúng ta sử dụng huyền hư tinh phách, mệnh lý của muội kéo dài thêm năm trăm năm, nhưng huynh lại không như vậy, mấy ngày nay mỗi lần muội nghĩ tới việc này luôn hối hận chính mình, không thể thực hiện nghĩa vụ thê tử, muội...

- Muội không cần phải nói nữa, chỉ cần chúng ta vui vẻ cùng một chỗ, cho dù chỉ có thể sống tám mươi một năm thì cũng không có gì tiếc nuối, hưởng hồ, chỉ cần nỗ lực, thiên phú huyết mạch kia cũng không phải là quá cần thiết, chờ khi muội luyện thành công công pháp đó, chúng ta lại sinh cũng không muộn, đến lúc đó chúng ta cũng có năng lực để bảo hộ con cái chính mình không bị bất cứ điều gì khi dễ!

- Không!

Đường Linh Toa nhào vào lòng hần, khóc lên, nói:

- Cho dù chỉ có tám mươi mốt năm, khi đó huynh cũng không thể bỏ lại muội, muội sẽ đi cùng với huynh, nhưng huyết mạch tử tôn của huynh phải kéo dài xuống, Thiên Hà, huynh để muội tác chủ một lần được không?

Đường Linh Toa khóc rất thương tâm, lời nói chân thành, Vân Thiên Hà không muốn nhìn bộ dạng này của nàng, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

- Đã như vậy, muội làm chủ đi vậy, ta nghe lời muội!

- Như vậy còn không sai biệt lắm!

Lúc này Đường Linh Toa mới dừng khóc, rạng rỡ mỉm cười.

Dưới hoàng hôn, gió tuyết đã ngoại hoang vu đã dừng, xa vời xuyên thấu một tia hồng quang ngày tàn, khiến cho đại địa nổi bật một mảnh huyết sắc.

Lúc này, hai đạo thân ảnh kéo dài trong dưới ánh mặt trời hoàng hôn, sừng sững trên một ngọn núi hoang cách thành Ngân Thần không xa, giống như hai tuyệt thế cao thủ chuẩn bị quyết đấu, tạo cảm giác thần bí mờ ảo.

Nhưng trên thực tế lại không như vậy, Mộng Ly đứng sừng sững trên ngọn núi cao, nhìn chăm chăm vào nam nhân thưởng thức tiêu dao trong tay, thần sắc ngưng trọng, nhân thần một mảnh băng hàn, nói:

- Không cần phải nói lời vô ích, người hẹn ước ta tới đây rốt cuộc là muốn làm gì?

- Mông Tô chỉ là một người hầu mà thôi, sao dám bất kính đối với tiểu thư, chỉ là đại nhân rất tưởng niệm tiểu thư, hi vọng có thể cùng tiểu thư nói chuyện một lần!

- Ta với hắn không có điều gì để nói chuyện hết. Các người có thể đã biết hết chuyện của ta, từ ngày đầu tiên bị tộc nhân vứt bỏ, ta với Thiên Long tộc đã nhất đao lưỡng đoạn!

- Đoạn được sao?

Đúng lúc này, một thanh âm giống như trầm chung từ trong hư không truyền đến, chỉ thấy phía chân trời xuất hiện một đạo điện quang quỷ dị, sau đó là một đạo thân ảnh quỷ dị, giống như u linh xuất hiện bên cạnh Mộng Tô, dần dần từ hư huyền trở nên chân thực.

Đây là một vị nam nhân nhìn không ra tuổi tác, nhưng tương mạo có chút anh tuấn, mặc một bộ bạch sam, đầu đội bàn long quan, trên đỉnh bàn long quan có địa phương giống như hai đầu, nhưng trên thực tế chính là chỗ để che đôi long giác đặc biệt của Thiên Long tộc.

- Thương Giáo đại nhân!

Mông Tô nhìn thấy vị nam nhân này, lập tức khom người hành lễ.

Nam nhân không nhìn Mông Tô một lần, chỉ hơi đưa tay lên trên đầu của hắn, chỉ thấy một đạo thanh quang nhàn nhạt từ đỉnh đầu Mông Tô lóe lên, sau đó truyền vào trong cánh tay nam nhân, dần dần biến mất trong thân thể.

Mà Mông Tô lúc này toát mồ hôi hột, thân thể một mực run run, có vẻ rất thống khổ.

Mộng Ly nhìn một màn này, nhân thần lạnh lùng, có chút coi thường nói:

- Nghĩ không ra người lại dùng tới Hồi Long Phệ, loại phương pháp bỉ ổi hấp thu nguyên lực của người hầu để duy trì cực hạn mệnh lý của chính mình!

Lúc Thương Giáo dừng tay lại, Mông Tô mềm oại ngồi phịch dưới đất, hắn cũng không để ý tới tên người hầu này, vẫn dùng loại nhân thần ái mộ nhìn Mộng Ly.

- Tiểu thư, nghĩ không ra người cư nhiên thành công chia lìa long hồn rồi, nếu như tộc trưởng biết việc này, nói vậy chắc chắn người sẽ không ngại để thuộc hạ mang tiểu thư trở về đoàn tụ với người nhà, tiểu thư cần gì phải chống cự lại ý tốt của thuộc hạ đây?

- Hãy bớt nói lời nhảm nhí đi, từ khi đám cẩu trê các người từ Di Sinh Giới truy đuổi tới đây, ta đều biết rõ ràng, không nên bày ra loại bộ dáng như vậy trước mặt ta!

- Đã như vậy, tiểu thư có phải cũng nên lấy cửu thải vân long châu ra trả lại?

- Vọng tưởng, trừ phi giết ta, bằng không tuyệt đối không có khả năng!

- Tiểu thư, tiểu thư phải biết rằng, thọ mệnh của mẫu thân tiểu thư đã sắp đến điểm cuối, lẽ nào tiểu thư không định trở về nhìn người một lần hay sao, trả lại cửu thải vân long châu, nói không chừng tộc trưởng sẽ ban cho mẫu thân tiểu thư một khối huyền hư tinh phách để kéo dài sinh mệnh, tiểu thư cần gì phải cố chấp như vậy?

- Ha ha, hoang đường, nếu như ta giao ra cửu thải vân long châu, mẫu thân căn bản không thể sống tới bây giờ, tên súc sinh ghê tởm đó từ khi rời bỏ mẫu thân ta, ta đã từng phát thệ, nhất định sẽ trở lại trả thù, mà cửu thải vân long châu bất quá chỉ là một điểm bắt đầu nho nhỏ mà thôi!

Thương Giáo tựa hồ đã mất đi kiên trì, lúc này rốt cuộc lộ ra nụ cười dữ tợn, nói:

- Tiểu thư, theo như thuộc hạ biết, tiểu thư đã thích một tiểu tử nhân tộc trong cái thế giới hoang dã này, có đúng hay không?

Mộng Ly vừa nghe lời này, trong lòng nhất thời căng thẳng, nhưng thần sắc không đổi, lạnh lùng nói:

- Cầu trệ ngươi muốn uy hiếp bản tiểu thư?

- Uy hiếp tự nhiên thuộc hạ không dám, bất quá tiểu thư cần phải rõ ràng, sau khi chia lìa long hồn, công lực tất nhiên sẽ giảm xuống, sợ rằng hiện tại tiểu thư còn không có thực lực Phá Hư, thuộc hạ sao lại dùng thủ đoạn uy hiếp đây, nếu như tiểu thư không muốn trả lại cửu thải vân long châu, hoặc là cùng thuộc hạ trở lại, như vậy thuộc hạ chỉ có thể đắc tội rồi!

Dứt lời, chỉ thấy đỉnh núi chợt lóe điện quang, một cái bóng đỏ đậm giống như mũi tên nhọn, mang theo tàn ảnh quỷ dị, cốc tốc biến ảo thành một đạo hư ảnh hỏa long, nhào thẳng về phía Mộng Ly.

Mộng Ly không chút sợ hãi, cười lạnh một tiếng, tại lúc hỏa long ập tới, thân thể đạp nhẹ, nhảy lên cao, tại lúc đuôi hỏa long lướt qua, bàn tay ngưng tụ, giữa chưởng cấp tốc ngưng hóa thành một long đầu màu xanh, rít gào đánh thẳng về phía hỏa long.

Ầm...

Hỏa long do Thương Giáo đánh ra đã bị Long Ảnh Tập của Mộng Ly trong một tiếng nổ vang vọng khắp ngọn núi, giống như một đoàn pháo hoa bị đập nát vụn, lóe lên hỏa hoa rồi tắt lịm.

Mà huyền ảnh hỏa long sau khi bị tán loạn biến mất, lúc này đột nhiên ngưng tụ lại thành một huyền ảnh hỏa long mới, rít gào một tiếng, tiếp tục đánh ngược về phía Mộng Ly.

Theo sau là thanh âm của Thương Giáo truyền đến:

- Tiểu thư, tiểu thư không phải là đối thủ của thuộc hạ, hãy thúc thủ chịu trời đi, thuộc hạ thực không đành lòng thương tổn tiểu thư!

- Cho dù chết ta cũng không để ngươi thực hiện được mục đích!

Mộng Ly lạnh giọng nói một câu, bắt đầu cấp tốc ngưng kết lực lượng, chỉ thấy xung quanh thân thể nàng lúc này có một loại lực lượng chín thuộc tính khác nhau, lấy trung tâm lòng chưởng của nàng tụ tập lại, đủ để hủy thiên diệt địa.

- Thiên Long Cửu Biến!

Thương Giáo cảm thụ được cỗ lực lượng cường đại này bắt đầu ngưng tụ lại, thần sắc hơi đổi, cả kinh nói:

- Tiểu thư cư nhiên đã lĩnh ngộ được tinh túy Thiên Long diễn tụ trong cửu thải vân long châu, như vậy thuộc hạ cũng không khách khí nữa!

Lúc này, trong thiên địa phẳng phất như ngưng kết toàn bộ lực lượng về một chỗ, Thương Giáo phóng ra phân thân hóa thành hỏa long, tại lúc Thương Giáo rút vào cỗ năng lượng thiên địa càng mạnh, hỏa long liền bành trướng lớn hơn, khiến cho tuyết xung quanh bắt đầu hòa tan, thậm chí cây cối cũng bắt đầu héo rũ, có một số bốc lên liệt hỏa hừng hực, giống như luyện ngục xích hỏa.

Mộng Ly cảm thụ được cổ ý áp thiên hỏa ập tới, càng có vẻ cật lực, khó có thể chống lại.

Thực lực của Thương Giáo là Thiên Cảnh, mà thực lực của nàng hiện tại là Địa cảnh hậu kỳ, chênh lệch vô cùng rõ ràng, cho dù ý cảnh thiên long cửu biến chiếm ưu thế cực lớn, có thể khắc chế được đối phương, thế nhưng cấp độ chênh lệch quá lớn, không thể bù đắp nổi.

Nguy cơ, đang ở trước mắt!

450. Chương 453: Lam Diễm Quỷ Di

Ầm...

Cuối cùng, tại lúc hỏa long đột phá phòng hộ của Mộng Ly tiếp xúc với cơ thể, hỏa long liền bạo tạc nổ tung, Mộng Ly bị đánh văng ra xa, nặng nề va đập vào vách núi, vách núi ầm ầm sụp đổ.

Mộng Ly cố gắng điều hòa khí huyết nghịch lưu bốc lên trong cơ thể, cùng với cổ ý cảnh thiên hỏa và hỏa long một lần nữa ập tới, không thể làm gì khác hơn, miễn cưỡng lau vết máu khóe miệng, nhanh chóng ngưng tụ ý cảnh lực lượng thiên long cửu biến chống lại.

Thế nhưng ngưng kết ý cảnh lực lượng thiên long cửu biến, với thực lực của nàng hiện tại hiển nhiên không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, mà khi hỏa long ẩn chứa ý cảnh thiên hỏa một lần nữa ập tới, tuy rằng hỏa long phân thân của Thương Giáo cũng không phải muốn lấy tính mệnh của nàng, thế nhưng hỏa long xoay tròn công kích, khiến cho nàng giống như bị hãm long lao ngục xích hỏa.

- Tiểu thư, không nên tiếp tục chống lại vô ích, tiểu thư không phải đối thủ của thuộc hạ, hãy theo thuộc hạ đi thôi, thuộc hạ nhất định sẽ thương tiếc tiểu thư!

Thương Giáo dùng hỏa long phân thân ngăn chặn dòng chống lại của Mộng Ly, nhìn vóc người căng tròn no đủ có lực mê hoặc cực lớn, hiện tại đã phát tiết chút cảnh xuân ra ngoài, còn có dung nhan tuyệt sắc kia, cổ ý niệm dâm dục không khỏi bốc lên trong đầu Thương Giáo, cũng đã sắp không thể khắc chế được.

Lúc này, bản tôn của hắn rốt cuộc thoát ly khỏi huyền ảnh hỏa long, giống như sắc lang tham lam nhìn con mồi, đánh về phía Mộng Ly.

- Cầu tặc, người dám!

Mộng Ly thấy Thương Giáo dám sinh ra ý niệm dâm dục với nàng trong đầu, đồng thời nỗ lực thành hành động, lúc này nàng đã có chút hoảng loạn, liều mạng giãy thoát khỏi áp chế của đầu hỏa long kia.

Bất quá ngay lúc Thương Giáo cho rằng thực hiện được, muốn xông tới thực hiện một số hành động đối với Mộng Ly, lúc này đột nhiên một cổ lực lượng băng hàn tới cực điểm giống như nước thủy triều mạnh mẽ ập tới bản tôn hắn.

Thương Giáo chịu ảnh hưởng của cổ ý chí băng hàn kia, nhất thời tỉnh táo tinh thần, xoay mặt vừa nhìn, chỉ thấy một nữ tử có dung mạo giống Mộng Ly như đúc lúc này dùng tốc độ thiểm điện chớp mắt trợ giúp tấn công, mà cổ lực lượng khôn hàn theo đến kia, Thương Giáo muốn phòng bị đã có chút chậm trễ, chỉ có thể ngưng hóa thành một đạo hỏa long, vội vã chống đối với cổ lực lượng khôn hàn cường đại kia.

Ầm...

Băng và hỏa va chạm, có thể nói trời rung đất chuyển, trong tiếng bạo tạc vang vọng kịch liệt, Thương Giáo đã phải chịu thiệt thòi lớn, thân thể bị cổ lực lượng khôn hàn trùng kích, bạo thổi mấy trượng, nặng nề va vào vách đá đằng sau, oanh kích núi đá thành bột phấn.

- Muội muội ngốc, muội chạy tới làm gì, ta đã nhắc nhở muội rồi, thế nào lại không chịu nghe lời, muội không nên tới a!

Mộng Ly thấy Tầm Nguyệt đã tới, có chút hối hận hết lớn.

- Biết rõ tỷ tỷ gặp nạn, muội há có thể bỏ mặc!

Về mặt Tầm Nguyệt bình tĩnh, lúc này cấp tốc phiêu phù, trong lúc nói chuyện đã ngưng kết một chường, mạnh mẽ đánh ra, chỉ thấy một long đầu màu bạc mang theo khí thể rít gào đánh thẳng về phía hỏa long đang rằng buộc áp chế Mộng Ly.

Ầm...

Lại một tiếng nổ, hỏa long bị đánh tan thành vô số hỏa hoa, nhưng lại cấp tốc ngưng tụ lại, bất quá Mộng Ly thừa cơ hội này, rốt cuộc đã thoát khỏi áp chế rằng buộc của đầu hỏa long.

- Nghĩ không ra nhị tiểu thư cũng chạy đến, hắc hắc, vừa lúc, thuộc hạ ngay cả nhị tiểu thư cũng có thể đồng thời hưởng dụng rồi, sau đó lấy lại cửu thải vân long châu trở về!

Thương Giáo chỉ bị chút vết thương nhẹ, định thần lại thấy người đến là Tầm Nguyệt, lúc này nhãn thần sáng lên, cười đậm đang, một lần nữa ngưng tụ thành hỏa long, lần thứ hai mang theo thể rít gào cường đại ập tới.

- Muội đã tới rồi, bọn họ làm sao bây giờ?

Mộng Ly kêu to, nhưng cánh tay không nhàn rỗi, tiếp tục ngưng tụ ý cảnh lực lượng Thiên Long Cửu Biến.

- Bọn họ biết cách bảo vệ chính mình!

Tầm Nguyệt cũng cấp tốc ngưng tụ ý cảnh lực lượng tương đồng với Mộng Ly, rất nhanh dung hợp một chỗ.

Lúc lực lượng của hai tỷ muội xác nhập lại, trong nháy mắt thực lực bạo tăng!

Khi hỏa long phân thân ập tới, Tầm Nguyệt và Mộng Ly kết hợp lại, một cỗ lực lượng thiên địa vô hình mạnh mẽ lan tràn, hỏa diễm trên người hỏa long nhất thời ảm đạm hơn vài phần.

Nhị nữ thấy thế, cấp tốc đánh ra hai chường, mang theo long lạnh ngưng hóa rít gào mạnh mẽ, tập kích vào thân thể hỏa long, đẩy bật ngược lại.

Thương Giáo thấy hỏa long phân thân bị đẩy lùi, thân thể nhất thời chấn động, một tia máu tươi nghịch lưu trong cơ thể phun ra ngoài, hắn biết khi đôi tỷ muội này xác nhập lực lượng có thể chống lại hắn, liền thu lại tâm tư dâm dục, cấp tốc thu hồi hỏa long trở về kết hợp với thân thể bản tôn.

Sau khi hỏa long phân thân dung hợp thành một thể với bản tôn, trong nháy mắt tỏa ra một cỗ lực lượng chí cường, bắt đầu lan tràn khắp thiên địa, xung quanh thân thể Thương Giáo bị một cỗ hỏa diễm cường liệt bao phủ.

Giờ khắc này, Thương Giáo đã hoàn toàn có lực lượng cường đại Vô Tôn Thiên Cảnh, bị hắn tỏa ra ngoài.

Hai tỷ muội thấy thế, liếc mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt thấy được sự kiên quyết, Mộng Ly rốt cuộc té ra cửu thải vân long châu.

Thành Ngân Thần, trong khách sạn.

Sắc trời có chút ảm đạm, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa ngồi trong phòng núi chuyện, thủy chung không thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly trở về.

Trong lòng Vân Thiên Hà chung quy nghĩ không ổn, tựa hồ có chuyện gì không tốt muốn phát sinh, loại trực giác này khiến cho hắn ngồi trong phòng có vẻ rất khó chịu.

Đường Linh Toa nhìn ra thần tình của Vân Thiên Hà, trong lòng cũng có chút lo lắng về Tầm Nguyệt và Mộng Ly, thuận miệng nói:

- Thiên Hà, hay là huynh ra ngoài tìm hai tỷ tỷ xem sao!

Thực lực của Tầm Nguyệt và Mộng Ly, trừ phi gặp phải cao thủ Thiên cảnh, Vân Thiên Hà ngược lại không phải đặc biệt lo lắng.

Nhưng loại trực giác không tốt lắm này để hắn nghĩ nên đi ra ngoài thăm dò một phen, thế nhưng trong lòng càng lo lắng sau khi chính mình rời khỏi, Đường Linh Toa có thể xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, vì vậy rất khó xử.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói:

- Linh Toa, chúng ta không cần nghỉ ngơi nữa, nàng cùng với ta ra ngoài, để nàng lại một mình ta càng thêm lo lắng, ta chung quy nghĩ bầu không khí hôm nay không quá thích hợp!

Trong khách sạn, một mảnh im lặng.

Thời điểm Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đi xuống lầu, cũng gặp được tiểu nhị khách sạn đang ngủ gật, bọn họ bước đi rất nhẹ nhàng, khi đi tới đại sảnh, tiểu nhị nhất thời tỉnh táo lại, hỏi:

- Quý khách, đã trễ thế này các người muốn ra...

Tiểu nhị còn chưa nói xong, lúc này đột nhiên có một mũi tên sắc nhọn từ bên ngoài cửa bắn vào, hướng thẳng về phía Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà kéo theo Đường Linh Toa hơi nghiêng cười, mũi tên kia không trúng mục tiêu, bắn thẳng vào yết hầu tiểu nhị khách sạn.

Vèo vèo vèo...

Đúng lúc này, bên ngoài liên tục truyền tới tiếng xé gió, càng nhiều mũi tên giống như châu châu phô thiên cái đại ập thẳng vào trong đại sảnh khách sạn.

Vân Thiên Hà vẫn như cũ đứng trong phòng khách, tùy ý để những mũi tên này bắn vào, hắn cũng không né tránh, sau khi thánh thể thành công, những mũi tên bình thường này căn bản không thể tạo thành thương tổn đối với hắn, thậm chí ngay cả tầng khôn tức phòng ngự bên ngoài cơ thể cũng không thể phá được, dễ dàng chấn gãy những mũi tên thành hai đoạn, thế nhưng cũng đã khơi dậy sát ý trong lòng Vân Thiên Hà.

- Linh Toa, bên ngoài có người dùng cung đối phó chúng ta, những người này muốn đưa chúng ta vào chỗ chết, không được nương tay, toàn bộ giết chết là được, ta tới đối phó lão đầu kia!

Dứt lời, Vân Thiên Hà dậm nhẹ chân, mang theo khí thế giống như sóng biển ngập trời, thời điểm ra khỏi cửa, cánh cửa không thể chống đỡ được khí thế này, oanh một tiếng mạnh mẽ văng ra bên ngoài, theo đó là đợt sóng tên mới.

Có khối ván cửa chống đỡ một phần, sau khi mưa tên bắn vào ván cửa, thân thể Vân Thiên Hà giống như quỷ mị từ trong khách sạn phiêu nhiên bay ra ngoài, chỉ thấy có hai gã hắc y nhân đi đầu vọt tới.

Nhân thần Vân Thiên Hà lạnh lùng, tốc độ của hắn không hề dừng lại, hắn tập trung vào lão đầu có khí tức cường đại nhất xa xa, phương hướng cũng không biến đổi, tại lúc hai người còn chưa tiếp cận hắn, Vân Tru đã ra khỏi vỏ.

Xoẹt!

Một đạo ngân mang, mang theo tàn ảnh màu lam quỷ dị, chỉ trong sát na giống như tia thiểm điện hình thành trong hư không, vền vẹn chọt lóe lên như vậy, hai cái đầu giống như quả bóng, rời khỏi thân thể rơi xuống đất.

Chỉ còn lại hai thân thể không đầu cứng ngắc đứng tại chỗ, tại lúc thân ảnh Vân Thiên Hà xẹt qua, lúc này mới nặng nề đổ ụp xuống, giống như hai khối băng.

Đây chỉ trong thời gian chớp mắt, hai gã hắc y nhân gã xuống, tại lúc những người còn lại còn chưa phản ứng kịp, thân ảnh Vân Thiên Hà giống như hư huyền.

Tại lúc tiếp cận đám hắc y nhân còn chưa tiếp tục lấp đợt tên thứ hai không tới hai mươi bước, nắm chuôi kiếm Vân Tru, Vân Tru phát ra một tiếng chấn động, hay sau đó thân kiếm tỏa ra một đạo khôn lam chi diễm.

Xoẹt!

Chỉ trong thời gian một lần hô hấp, động tác của Vân Thiên Hà vẫn như cũ, không hề dừng lại, đáp hắc y nhân trong lúc hoảng loạn bắn ra một đợt mưa tên mới, Vân Thiên Hà cầm Vân Tru đảo qua, mang theo cỗ ba động khí thế lan tràn, mà cỗ ba động khí thế mang theo đuôi hỏa diễm màu lam, giống như bán nguyệt trầm, mưa tên vừa mới tiếp cận, liền cấp tốc hóa thành từng đoàn phân mảnh.

Mà kiếm ảnh ba động giống như bán nguyệt vẫn như cũ tiếp tục tiến lên, mang theo khí thế bẻ gãy nghiền nát tất cả mọi thứ cản đường, sau khi ập vào đoàn người phía sau, giống như cắt qua đậu hũ, cắt đám người này thành hai nửa, nửa người trên của bọn họ giống như tảng đá cứng ngắc, ầm ầm đổ xuống.

Mà trong phương viên chừng năm mươi bước, ngoại trừ một đạo kiếm ảnh kéo lê tạo thành vết chém thật sâu, cùng với hỏa diễm băng lam, rất nhanh bắt đầu nứt nẻ, sau đó toàn bộ phòng ốc đều bị đổ sập, hỏa thành mảnh vụn đầy mặt đất.

Thân Tuần từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng hắn bùng phát sợ hãi kinh hoàng, loại lực phá hoại khủng khiếp này, khiến cho linh hồn hắn cũng phải run rẩy.

Nếu như cổ hỏa diễm băng lam kia đốt trên người chính mình, như vậy sẽ thành tình cảnh như thế nào, vừa nghĩ tới đây, cổ ý niệm báo thù dần dần bị sự sợ hãi chiếm đóng, một cổ lạnh lẽo thấu tận xương tủy dần dần lan tràn, hắn chỉ là một vị Tông Sư, trước mặt một tồn tại càng mạnh mẽ, hắn chỉ giống như một con kiến hôi vô cùng nhỏ bé.

- Để những người này chạy trốn đi, bọn họ đối mặt với Võ Thánh, chỉ bó tay chịu chết mà thôi, cung tên có mạnh mẽ hơn nữa cũng không tạo nên bất cứ tác dụng gì!

Thiết lão thở dài, nói xong một câu, thân thể bật lên, liền từ nóc nhà rất nhanh hạ xuống.

Thế nhưng vừa mới hạ xuống, liền cảm thụ được một đạo kiếm ảnh cực mạnh ập về phía hắn, Thiết lão cảm thụ thân thể phát lạnh, một cổ hàn ý thấu tận xương tủy phảng phất như đóng băng hắn tại chỗ, nhất thời trong lòng rung mình, âm thầm kinh hãi, ý cảnh bao hàm trong kiếm thể này có tính thôn phệ và tính hủy diệt cực mạnh, mà lam diễm quỷ dị kia rốt cuộc là cái gì?

Thiết lão phòng bị cẩn mật, khi tiếp xúc với cổ lam diễm này, hắn phát hiện lam diễm cư nhiên muốn thôn phệ nội tức của hắn, thậm chí còn mang theo tính kết nối dính liền rất mạnh, trong lòng kinh hãi vạn phần.

Nhưng Thiết lão đã thành tựu thánh thể, tiến vào cảnh giới Võ Thánh đã nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu đối địch cực kỳ phong phú, trong lòng tuy khiếp sợ cổ khôn lam chi diễm kia, nhưng cũng khôi phục bình tĩnh cực nhanh, phòng bị đúng lúc.

Một đạo kiếm ảnh mang theo tàn ảnh lam diễm, giống như thiểm điện chớp lóe, ầm ầm ập tới!

451. Chương 454: Chém Giết Cương Diễm Võ Thánh

Thiết lão vận chuyển kinh lực, thân thể phát ra một cổ hỏa quang, khi kiếm ảnh kia tiếp cận tới gần, song chưởng hợp lại, mang theo một cổ chưởng thể như liệt hỏa oanh lôi, biến ảo thành cự chưởng, nghênh tiếp đạo kiếm ảnh mang theo đuôi lam diễm băng hàn.

Ầm...

Va chạm kịch liệt, vang vọng thiên địa.

Hai cổ quyền ý mang theo thể tiến công và thủ thể cường đại đối kháng với nhau, tỏa ra hỏa hoa sáng lạn, một cổ sóng xung kích bạo tạc phát tán trong không gian, kiến trúc phòng ốc xung quanh bị san thành đất bằng.

Mà trong lúc giao thủ điện quang nảy lửa, Vân Thiên Hà đã có đánh giá bước đầu đối với thực lực lão giả này.

Đây là một người dung hợp thánh thể ý cảnh cương thiết và liệt diễm chí nhiệt, sau đó hình thành nên một loại ý cảnh võ đạo đặc biệt cương thiết chi diễm, càng là ý cảnh mạnh mẽ hiếm thấy đối thủ.

Nhưng ý cảnh lực lượng tinh khung càng có thể bao dung hàng vạn hàng nghìn, mà lực lượng khôn lam chi diễm có thể đóng băng hủy diệt hàng nghìn hàng vạn, khi hay cổ lực lượng cực đoan này dung hợp cùng một chỗ, coi như là xích kiên chi diễm chí cương chí cương tràn đầy tính cuồng bạo và hủy diệt, một khi đối chọi liền có vẻ tái nhợt vô lực, huống chi là cương thiết chi diễm thấp hơn vài đẳng cấp như thế này.

Một vị Võ Thánh thành tựu thánh thể nhiều năm cùng với một vị Võ Thánh mới tấn cấp, tuy rằng có chênh lệch về kinh nghiệm và từng trải, thế nhưng về mặt Tiên Thiên đã quyết định con đường võ đạo, tiềm chất và trưởng thành của bọn họ, lão đầu này so sánh với Vân Thiên Hà căn bản cách nhau trời vực, không thể nào bằng được.

Nếu như nói một vị Võ Thánh tư chất yêu nghiệt cùng với một vị Võ Thánh chỉ coi như tư chất không tài, như vậy tồn tại chênh lệch giữa tư chất và năng lực sẽ ảnh hưởng, quyết định với sự thành bại của bọn họ khi đối chiến với nhau.

Luận về kinh nghiệm chiến đấu, luận trí mưu tâm cơ, Vân Thiên Hà cũng không thiếu, vì vậy khi đối mặt với vị Võ Thánh này, Vân Thiên Hà hoàn toàn có nắm chắc đánh chết.

Mà khi ý cảnh võ đạo của bản thân chính là dung hợp ý chí Võ Thánh, đồng thời sơ bộ kết nối với lực lượng theine đại, cùng với lực lượng thánh thể.

Loại ý cảnh lực lượng tam vị nhất thể này, có thể làm cho một vị Võ Thánh thông qua ý cảnh võ đạo bày ra một mặt cường đại nhất của hắn.

Ý cảnh Võ Thánh cương thiết chi điểm của Thiết lão tại lúc phóng xuất ra ngoài, hắn phát hiện ra cỗ ý cảnh lực lượng này dưới sự áp chế, cư nhiên có vẻ rất thần nhiên dễ dàng, tựa hồ như cỗ ý cảnh lực lượng kia giống như không hề tồn tại, điều này làm cho Thiết lão có một loại xung động muốn phun máu tươi.

Nhưng trong lòng Thiết lão cũng hiểu rõ thật sâu, đối với không hề sợ hãi ý cảnh cương thiết chi điểm của chính mình, đó là bởi vì đối phương còn có con bài vô cùng hùng hậu mạnh mẽ chưa lật, trong mấy tức giao thủ vừa rồi, đối với căn bản chưa hề thả ra con bài chân chính của chính mình, chỉ là lam điểm kỳ quái kia đã đủ cho hắn kiêng kỵ không gì sánh được, đau khổ chống đỡ.

Xoẹt!

Vân Tru bị bám theo tàn ảnh lam điểm, lúc này một lần nữa kéo tới, quả thực mỗi một kiếm ảnh đều rất trực tiếp, ẩn chứa thế tiến công đều là một kích trí mạng, phương vị và góc độ, hình như đã trải qua tính toán cực kỳ tinh tế, khắc sâu tinh tú ba chữ:

Nhanh, chuẩn, độc!

Nhưng mà, Vân Tru khác với binh khí thông thường, nó cũng có đặc tính bá đạo của đao, tại lúc kiếm thể ập về phía Thiết lão, Vân Thiên Hà chuyển đổi thành chém trầm trọng mà bá đạo không gì sánh được, hắn phóng xuất ra ý cảnh võ đạo, triệt để quấy rầy tiết tấu phòng bị của Thiết lão đối với kiếm ảnh.

Giống như lưu tinh từ trên trời cao ập xuống, nhưng trong lưu tinh còn mang theo đuôi lam điểm quỷ dị, đây là một loại ý cảnh tràn đầy tính hủy diệt, tại lúc tiết tấu của Thiết lão bị quấy rầy mạnh mẽ đột kích.

- Ý cảnh tinh khung!

Thiết lão kinh hãi, lúc này đối phương đột nhiên tại lúc cường thế phóng ra con bài chưa lật, tiết tấu của hắn bị quấy rầy, lại cảm giác được cỗ ý cảnh tinh khung hạo hãn kia bao phủ, hắn thực giống như một viên tinh thần nhỏ bé bị bao phủ trong biển tinh hà mệnh mông, trong cỗ ý cảnh to lớn kia, một viên lưu tinh mãnh liệt ập về phía hắn, làm cho trong lòng hắn không khỏi run rẩy.

Dưới tinh khung bao phủ, hắn muốn chạy trốn cũng không thể chạy trốn.

Điểm lực lượng hỏa điểm nho nhỏ ẩn chứa trong cương thiết hỏa điểm so với loại thương điểm hủy diệt do lưu tinh rơi xuống mang lại, đồng thời hắn thủy chung có cảm giác không thể nắm bắt được loại lam điểm quái dị kia, khôn hàn tới cực hạn, để linh hồn hắn như bị đóng băng, da thịt trên cơ thể trong nháy mắt đã bị trì trệ.

Cũng chỉ trong thời gian nháy mắt, khi viên lưu tinh ẩn chứa thương điểm rơi xuống phía hắn, phảng phất như toàn bộ quân tinh trên bầu trời phát ra lực lượng, toàn bộ ngưng tụ vào một viên lưu tinh này, trong nháy mắt đã thôn phệ hỏa điểm của Thiết lão.

Xoẹt...

Lưu tinh lam diễm hung hăng đập thể về thủ thể của thiết lão, mang theo khí thể bẻ gãy nghiền nát mọi thứ cản đường, lúc phá tan phòng ngự có vẻ tái nhợt của hắn, cùng với phong mang phát ra từ Vân Tru, mạnh mẽ bổ xuống cánh tay Thiết lão, toàn bộ đại địa xung quanh phương viên trăm trượng cũng bị bổ thành một đạo khe rãnh sâu hơn một trượng, giống như đã xảy ra động đất nứt nẻ.

Thánh thể của cao thủ Võ Thánh vốn cực kỳ cường hãn, một kích này của Vân Thiên Hà vền vẹn chỉ chặt đứt cánh tay đối phương mà không chém vào bên trong, dù sao Thiết lão cũng có tu vi Võ Thánh, nếu như chém như chặt rau, vậy quả thực còn không đáng để Vân Thiên Hà lấy ra con bài chưa lật. Bất quá Vân Thiên Hà phóng ra con bài tinh khung ý cảnh, động thêm Vân Tru đi sau chặt bỏ cánh tay Thiết lão, hắn đối với diễm thành tích này cũng không hài lòng, vẫn như cũ không chút hạ thủ lưu tình.

Khi Vân Tru còn chưa thu hồi kiếm thể, tay kia lập tức xoay ngược tự thể, một chỉ thiết đốt hừng hực lam diễm quái dị, lực lượng thiên địa như ngưng tụ toàn bộ vào trong một chỉ này, mang theo tính hủy diệt và tính thôn phệ của khôn lam chi diễm, thiểm điện đánh thẳng về phía Thiết lão.

Thiết lão trọng thương tránh né, tại lúc thân ảnh Vân Thiên Hà tập kích tới gần liền nghiêng người, thể nhưng lúc này khoe miệng Vân Thiên Hà lại lộ ra một nụ cười nhạt cổ quái, quyền ý của hắn đột nhiên biến đổi quyền thành trảo, một đôi bàn tay to biến ảo nắm lấy chân Thiết lão, lập tức theo đó là cổ khôn lam chi diễm ập vào thân thể Thiết lão, khiến cho toàn bộ thân thể Thiết lão lập tức bùng lên khôn lam chi diễm mãnh liệt.

Thiết lão phát hiện ra chính mình bị lam diễm bám chắc vào người, mà khôn diễm bắt đầu khuếch tán toàn thân hắn, thiết đốt khí huyết và nội tức, hắn cũng đã mất một tay, không còn hy vọng chạy thoát, hắn biết hắn phải chết không cần nghi ngờ, lúc này hắn ngừng lại, tùy ý để khôn diễm thiêu đốt mang đi sinh mệnh lực của hắn, cái miệng đã bị đóng băng cứng ngắt gian nan phát ra một câu nói:

- Lão phu đã báo ân, không thẹn rồi!

Dứt lời, thân thể hắn cứng ngắt ngã xuống đất, tại lúc khôn lam chi diễm đốt cháy một tia sinh mệnh lực và khí huyết cuối cùng của hắn, thân thể Thiết lão rất nhanh liền biến thành một bức tượng băng, sau đó hóa thành từng mảnh băng vụn.

Vân Thiên Hà đánh chết Thiết lão, không chút để ý xoay người bước đi hai bước, lúc này đột nhiên lay động, thân hình liền biến mất không còn tung tích.

Chớp mắt sau lại xuất hiện cách đó không xa, một thân thể bị hắn nặng nề ném dưới chân, chỉ còn lại khí tức mười phần yếu ớt, chính là Thân Tuần. Đường Linh Toa cũng cầm theo long cân tiên đi tới, trên khuôn mặt hiện rõ sát khí, bước tới gần Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, chính người này đã bố trí mai phục ở chỗ này, muốn giết chết chúng ta!

- Nàng có chuyện gì hay không?

Vân Thiên Hà không để ý tới, thấy trên người Đường Linh Toa loang lổ vết máu, lập tức thân thiết hỏi tình huống của nàng.

Trong lòng Đường Linh Toa ngọt ngào, lắc đầu nói:

- Đây không phải là máu của muội, đây toàn bộ là cái giá phải trả cho kẻ dám dùng ngôn từ ô nhục muội, người này muốn chạy trốn, bị muội ngăn chặn, hắn thấy muội nhu nhược, hình như rất dễ ăn hiếp, nghĩ muốn đánh lén muội. Hừ, nếu không sợ huynh còn có chuyện muốn hỏi, muội đã sớm giết chết hắn.

Vân Thiên Hà giúp nàng lau vết máu trên mặt, lập tức xoay người, Vân Tru ra khỏi vỏ, một kiếm chém xuống đầu Thân Tuần.

Sau khi Vân Tru vào vỏ, Vân Thiên Hà tiếp tục giúp nàng lau vết máu, nói:

- Sau này đối với loại địch nhân này cứ trực tiếp giết chết là được, kỳ thực ta không có gì muốn hỏi, người muốn giết ta, ta hà tất phải hỏi nguyên do, kết quả chỉ có một, đó là bị ta giết hoặc là ta chết!

- Huynh đã nói sau này do muội làm chủ, muội không cho huynh chết!

Đường Linh Toa mạnh mẽ che miệng hắn.

Vân Thiên Hà nắm lấy bàn tay của nàng, nhìn xung quanh một chút, xung quanh đầy một mảnh hỗn độn, cũng không còn tâm tư nào đi để ý tới bình dân bách tính vô tội, nói:

- Chúng ta mau chóng rời khỏi thành, đi tìm Mộng Ly và Tầm Nguyệt!

Đường Linh Toa theo sát bên cạnh Vân Thiên Hà, nói:

- Thiên Hà, huynh biết tỷ ở chỗ nào?

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn xa xa, nói:

- Trong thiên địa có cổ ba động lực lượng cực mạnh lan truyền cách nơi này khoảng hơn mười dặm, còn có quang mang chín màu phóng ra, nhất định là Mộng Ly và Tầm Nguyệt đã gặp phải địch nhân càng mạnh!

- Thế nhưng, nếu như ngay cả các tỷ tỷ cũng không đánh thắng, Thiên Hà, huynh...

- Không cần nói nữa, các nàng gặp nạn, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn, ngay cả địch nhân rất mạnh thì ta cũng phải đi!

- Đã như vậy, muội đi cùng huynh, cho dù không đánh lại, cùng các tỷ tỷ một chỗ coi như chết cũng không có gì nuối tiếc!

Đường Linh Toa hiện rõ thần tình kiên định nói.

Nói xong, Vân Thiên Hà huyết sáo dài, chỉ trong vài lần hô hấp, Vân Bôn đã xuất hiện bên cạnh Vân Thiên Hà.

Mà lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên xoay người, điểm nhẹ vào huyết đạo hôn mê trên người Đường Linh Toa, Đường Linh Toa không một chút phòng bị, liền hôn mê bất tỉnh.

Để Đường Linh Toa lên lưng ngựa, Vân Thiên Hà vuốt ve Vân Bôn, nói:

- Tiểu nhị tốt, nếu như ta có gì bất trắc, người hãy đưa nàng trở về nhà!

Dứt lời, thân thể Vân Thiên Hà nhảy cao, giống như con gió thổi, cấp tốc đi xa, Vân Bôn nhìn theo thân ảnh chớp mắt đã không còn bóng dáng, cao giọng hí một hơi dài, liền mang theo hai thất Phi Tuyết Mã cùng đi.

Núi hoang dã ngoại.

Nơi đây chìm trong một biển lửa xích diễm, băng tuyết phạm vi lớn bị hòa tan, lộ ra một mảnh đất khô cằn, khói xanh bốc lên nghi ngút.

Thỉnh thoảng có chỗ lòng núi bị nghiền nát, gần như bị san thành đất bằng, rất nhiều khối đá lớn rơi xuống, khắp nơi một mảnh hỗn độn.

Khóe miệng trào ra dòng máu tươi, không ngừng chảy xuống, Mộng Ly nửa quỳ trong một cái hố sục sâu đường kính mấy trượng, nàng kịch liệt thở dốc, nàng đã có chút không thể chống đỡ được nữa rồi, nhưng mỗi khi nàng nhìn sang muội muội bên cạnh đã hôn mê bất tỉnh, trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện rõ ý chí kiên định, để nàng dùng ý chí chống đỡ thân thể tàn tạ của chính mình.

Không thể ngã xuống, cho dù là dùng hết một tia lực lượng cuối cùng cũng phải để muội muội sống lại.

Đây là một tín niệm mãnh liệt trong đầu Mộng Ly, chống đỡ nàng còn thanh tỉnh tới giờ!

Lúc này, viên cầu thủy vân long châu huyền phủ trên đỉnh đầu nàng nổi lên một tầng quang mang tàn phá, trong hô hấp của Mộng Ly dần dần ngưng tụ năng lượng thiên địa, thông qua cầu thủy vân long châu, một lần nữa hội tụ hướng về phía nàng.

Trong lòng nàng đã đưa ra quyết định, muốn đồng quy vu tận với đối phương!

452. Chương 455: Hỏa Long Quyết Đấu.

Lúc này Thương Giáo lau đi vết máu khoe miệng, sắc mặt có chút tái nhợt, hẳn đã bị lực lượng thần kỳ ẩn chứa trong cửu thải vân long châu đã thương tâm thần, hơn nữa trong lòng hẳn còn cố kỵ phương thức chiến đấu muốn động quy vu tận của Mộng Ly, cho nên hẳn không tránh khỏi bị thương nặng.

Bất quá hẳn hiển nhiên vẫn hơn Mộng Ly, còn có chiến lực chiến đấu.

Nhưng cửu thải vân long châu mới là mục đích cuối cùng của hẳn, hẳn không thể để thánh vật Thiên Long tộc này bị hủy đi, càng không thể giết chết Mộng Ly, bằng không sau này trở về sẽ là tử tội, dưới tình huống lưỡng nan như thế này, hẳn thấy Mộng Ly lại một lần nữa ngưng tụ lực lượng Thiên Long Cửu Biến, không thể làm gì khác hơn là lựa lời khuyên nhủ.

- Tiểu thư, thuộc hạ luôn một mực khiêm nhường, thỉnh không nên khiêu khích cực hạn nhẫn nại của ta, tiểu thư đã liều chết không từ, vậy chớ trách thuộc hạ thủ đoạn độc ác, Mông Tô!

- Đại nhân!

Lúc này Mông Tô xuất hiện bên cạnh Thương Giáo, vẫn là thần tình cung kính như trước, chỉ là hẳn cúi đầu, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang quỷ dị.

Mệnh lý của Thương Giáo đã tới điểm cực hạn, hẳn cần nguyên lực để tiếp tục duy trì mệnh lý, hẳn vẫn dựa vào hấp thu nguyên lực của người hầu để duy trì.

Những người hầu bên cạnh hẳn đã có năm người bị hút khô rồi, chỉ còn lại một mình Mông Tô cung cấp cho hẳn nguyên lực cuộn cuộn không ngừng, cộng thêm hẳn có chút yêu thích, vì vậy đã truyền cho Mông Tô bí pháp càng cao thâm, khiến cho hẳn có thể thu được càng nhiều nguyên lực hơn.

Lần này đối mặt với cửu thải vân long châu và Mộng Ly liều mạng đánh một trận, hẳn cần phải có mười phần nắm chắc cửu thải vân long châu, vì vậy lúc gọi Mông Tô tới gần, đưa một tay lên, chạm vào đầu Mông Tô, chuẩn bị một lần nữa hấp thu nguyên lực.

Nhưng đúng vào lúc này, trong ánh mắt Mông Tô hiện lên một đạo hàn quang băng lãnh, tại lúc bàn tay Thương Giáo chạm vào đầu hẳn, đồng thời có lực hút phát ra, quang mang trên người Mông Tô đột nhiên rực bùng phát, một cỗ quang mang trải rộng toàn thân, trực tiếp tập kích thẳng về phía Thương Giáo.

- Nô tài lớn mặt, ngươi dám phản bội ta!

Thương Giáo phát hiện ra tên người hầu thường ngày vốn luôn khúm núm trước hẳn tại thời điểm này cư nhiên dám tập kích, trong lòng giận dữ, nhưng hồi long phệ đã bắt đầu vận chuyển, không thể mạnh mẽ gián đoạn, bằng không mệnh lý của hẳn dưới tình huống không thể duy trì liên tục sẽ cấp tốc héo rũ mà chết.

Thế nhưng Mông Tô phát động tập kích về phía hẳn, còn muốn phản thôn phệ cỗ nguyên lực bàng bạc trong cơ thể hẳn, trong lòng hẳn nổi giận, sát khí tỏa ra bốn phía, không còn để ý tới kết quả cuối cùng khi mệnh lý không duy trì liên tục, hẳn quyết định phải giết chết tên nô tài dám phản bội trước mắt.

- Tiểu thư, mau ra tay!

Mông Tô phản phệ Thương Giáo, hẳn rõ ràng cảm thụ được Thương Giáo phát ra sát khí đối với hẳn, cũng biết rõ Thương Giáo liều mạng hậu quả mệnh lý gián đoạn cũng muốn giết chết hẳn trước, vì vậy liền quay sang Mộng Ly la lớn.

Chỉ cần Mộng Ly có thể giết chết Thương Giáo, như vậy hẳn còn cơ hội sống sót.

Mộng Ly ngưng tụ Thiên Long Cửu Biến, năng đã dùng hết một tia lực lượng cuối cùng, lúc này quang mang cửu thải vân long châu bùng phát phảng phất như xuyên thấu cửu tiêu, từng cỗ năng lượng thiên địa bắt đầu khởi động, cuồng lôi trận trận, cuồng phong thổi mạnh, bụi bặm tung bay, thiên địa biến sắc.

Nghe được lời nói vừa rồi của Mông Tô, Mộng Ly thấy Thương Giáo sử dụng Hồi Long Phệ, lại bị người hầu phản phệ, lúc này biết cơ hội đã tới rồi, tinh quang trong mắt hiện lên, cấp tốc đứng dậy ngưng hóa thành một đầu cự long màu xanh, cùng với cỗ quang mang chín màu phát ra từ cửu thải vân long châu, chính

nàng cũng ở trong đó, mang theo khí thể cuồng bạo trước nay chưa từng có, đánh thẳng về phía Thương Giáo.

Thương Giáo trước thời khắc nguy cơ, trong lòng đã không còn tập trung vào người hầu phản bội, tại lúc hấn bị Mông Tô phản phệ, bởi vì chênh lệch cảnh giới quá lớn, phản phệ từ Mông Tô rất nhanh liền bị áp chế, hấn cấp tốc phóng ra hỏa long phân thân, mang theo khí thể rít gào mãnh liệt, nghênh hướng một kích kinh thiên của Mộng Ly.

Ầm...

Hỏa long phát ra tiếng rít gào cuồng bạo, thiên địa xung quanh phẳng phất như một lần nữa bị đặt trong luyện ngục xích hỏa, áp lực Thiên Cảnh để thế tiến công của Mộng Ly bị yếu đi vài phần, quang mang cứu màu cùng với hỏa long đan xen cùng một chỗ, liền phát sinh chiến đấu kịch liệt.

Ầm ầm ầm...

Tiếng bạo tạc nổ vang khi hai cự long chiến đấu với nhau truyền đến, kinh thiên động địa.

Hỏa long là phân thân do Thương Giáo ngưng hóa ra, thực lực Thiên cảnh chênh lệch so với Địa cảnh hậu kỳ của Mộng Ly, cho dù Mộng Ly được lựu lượng cứu thải vân long châu hỗ trợ cũng không thể bù đắp được, hai cự long giao chiến, hỏa long mỗi một lần rít gào trùng kích đều khiến cho thế tiến công của Mộng Ly yếu bớt vài phần, bất quá hỏa long cũng chịu ảnh hưởng của bản tôn, lúc này cũng bắt đầu yếu bớt.

Trái lại giữa Mông Tô và Thương Giáo, quang mang trên người Mông Tô càng thêm rùng rục, phản phệ từ hấn sau khi bản tôn Thương Giáo phóng ra phân thân suy yếu vài phần, Mông Tô càng thêm mạnh mẽ.

Thương Giáo mười phần không cam lòng với kết cục mệnh lý gián đoạn sau đó héo rũ tử vong, lúc này hấn đã buông tha ý niệm trước tiên đoạt cứu thải vân long châu sau đó giết Mông Tô.

Tại lúc hỏa long tiêu hao một bộ phận lực lượng của Mộng Ly, tại lúc gần như dầu hết đèn tắt, đột nhiên quát lớn một tiếng, hỏa long tê rống một tiếng, cấp tốc một lần nữa trở lại thân thể hấn, cùng với bản tôn dung hợp, mà một kích có vẻ mệt mỏi của Mộng Ly lúc này cũng nặng nề oanh kích lên người hấn.

Ầm...

Tiếng nổ vang vọng, Thương Giáo phun ra một ngụm máu tươi, bản thân bị trọng thương, nhưng hấn đã phòng bị một kích cuối cùng của Mộng Ly, còn chưa chết.

Mà Mộng Ly thấy một kích vừa rồi không thể giết chết được Thương Giáo, lúc này nàng cũng không thể chống đỡ được nữa, liền nặng nề té ngã trên mặt đất, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, viên cứu thải vân long châu cũng theo đó rơi xuống người nàng, tản ra quang mang mờ nhạt.

- Ha ha, nếu như giết không được ta, vậy toàn bộ các người đều đi tìm chết!

Hấn điên cuồng cười to, lúc này bàn tay trên đỉnh đầu Mông Tô bỗng nhiên tăng mạnh Hồi Long Phệ, lực lượng ập tới, phản phệ từ Mông Tô tại một khắc này bị mạnh mẽ dừng lại, mà một bộ phận nguyên lực hấn vừa mới phản phệ được, lúc này đột nhiên cấp tốc trôi qua, chậm rãi tiến nhập vào cơ thể Thương Giáo.

Lúc này sắc mặt Mông Tô xám ngắt như tro tàn, hấn biết, đại thế đã mất, triệt để không xong!

- Kết quả của phản bội chỉ có một con đường, chết!

Lúc này Thương Giáo điên cuồng cười lớn, lúc hấn một lần nữa nắm được quyền chủ động trong tay, hấn điên cuồng hút mạnh nguyên lực từ Mông Tô, lúc này hấn quyết định muốn triệt để hút khô tàn phần đồ này, sau đó lấy đi cứu thải vân long châu đã có, cuối cùng hưởng thụ thân thể hai nữ nhân hấn ngưỡng mộ đã lâu, lúc này đều hôn mê bất tỉnh dưới đất.

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Thương Giáo càng thêm dữ tợn vặn vẹo, quang mang từ trên thân thể hấn càng thêm kịch liệt, thậm chí thân thể bị trọng thương của hấn lúc này cũng vì sự kích động kia, tình tự hưng phấn mà run rẩy.

Nhưng mà, ngay lúc Thương Giáo huyền tường một màn tuyệt vời ngay sau ngày hôm nay, đột nhiên có một cỗ lực lượng khôn hàn cường bạo tập kích về phía hắn, nụ cười điên cuồng của Thương Giáo mạnh mẽ dừng lại, sắc mặt đại biến.

Ầm...

Tại lúc hắn vừa mới hoàn hồn lại, cỗ lực lượng băng hàn như đông cứng lại thân thể vốn trọng thương của hắn, một cỗ lực lượng ý cảnh tinh khung hạo hắn, để hắn tại giờ khắc này hiện rõ vẻ kinh hồn táng đảm trên mặt.

Nhưng mà, sai biệt cảnh giới quá mức xa, khi cỗ lực lượng khôn hàn kia kéo tới, sắp sửa bài trừ được phòng hộ trên người Thương Giáo, lại đột nhiên suy yếu đi.

Thương Giáo thấy thế, lại cuồng tiếu quay sang nhìn một tên tiểu tử cách đó không xa, lúc này đang gấp rút lao tới, phát ra một tiếng hừ lạnh coi thường.

- Tiểu tử không biết tự lượng sức mình, chỉ là Nhân cảnh đã nghĩ muốn đối phó bản tôn?

Người tới chính là Vân Thiên Hà.

Tại lúc hắn thấy Mộng Ly té ngã, trong lòng hắn bùng phát lửa giận, phóng xuất ra toàn bộ lực lượng của hắn hiện tại, thực thi đánh lén đối với Thương Giáo.

Chỉ là kết quả nằm trong dự liệu của hắn, một vị cường giả Thiên cảnh, tuy rằng bản thân trọng thương, thế nhưng phòng hộ của đối phương vẫn như cũ, không phải là một Vô Thánh Nhân cảnh có thể bài trừ được, đồng thời đánh chết.

Lúc này đây tuy rằng công kích không có kết quả, nhưng Vân Thiên Hà cũng đã biết được nguyên nhân Thương Giáo vì sao bị đánh lén nhưng không lập tức phản kích lại. Hắn bị trọng thương, nhưng lại dùng một loại phương pháp quỷ dị hấp thu nguyên lực từ Mộng Tô, như vậy nói rõ, quá trình này không thể nào gián đoạn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Vân Thiên Hà nở nụ cười nhạt quỷ dị.

Cho dù không giết chết hắn, chính mình cũng có thể dùng hết thủ đoạn quấy rối hắn thôn phệ nguyên lực Mộng Tô, hoặc có lẽ mạnh mẽ gián đoạn quá trình Hồi Long Phệ, trong lòng Vân Thiên Hà cấp tốc lập ra kế hoạch.

Tập trung vào bàn tay của Thương Giáo đặt trên đầu Mộng Tô, lúc này Vân Thiên Hà đưa tay lên, một cỗ khôn lam chi diễm trong nháy mắt bùng phát, hùng hực thiêu đốt trong lòng bàn tay hắn.

- Khôn lam chi diễm! Tiểu tử, ngươi thế nào lại có khôn lam chi diễm!

Thương Giáo trong lúc đang điên cuồng cười to, biểu tình coi thường cực điểm nhìn con kiến hôi bên cạnh, lại đột nhiên nhìn thấy lòng bàn tay Vân Thiên Hà nổi lên khôn lam chi diễm, nhãn thần hắn nhắm vào Mộng Tô, sắc mặt nhất thời cứng đờ. Trong thanh âm hét lên điên cuồng, không ngờ mang theo một tia nôn nóng, hiển nhiên hắn biết được chỗ bá đạo kinh khủng của khôn lam chi diễm.

Tốc độ của Vân Thiên Hà không chậm, chỉ trong thời gian chớp mắt liền cấp tốc tiếp cận Mộng Tô, trên mặt vẫn như cũ hiện rõ nụ cười nhạt băng lãnh.

Thần sắc Thương Giáo biến hóa, hắn toàn bộ nhìn trong mắt, nếu như hắn đã cố kỵ khôn lam chi diễm, vậy thì dùng khôn lam chi diễm này đến dần vật hắn, cho dù không thể giết chết hắn nhưng đối với việc gián đoạn quá trình Hồi Long Phệ vẫn có vài phần cơ hội.

- Vị bằng hữu này, xin lỗi rồi!

Nhãn thần Vân Thiên Hà nhắm vào Mộng Tô đã không thể chịu nổi Hồi Long Phệ, nhàn nhạt nói một câu, khôn lam chi diễm trong lòng bàn tay càng thêm kịch liệt bùng cháy.

- Tiểu tử, ngươi dám, muốn chết, đừng...

Tại lúc Thương Giáo còn chưa dứt lời, Vân Thiên Hà bỗng nhiên chuyển thành cự quyền, nhảy tới, dùng khôn lam chi diễm mạnh mẽ đánh vào thân thể Mộng Tô

Hừng hực...

Khôn lam chi diễm tại lúc tiến vào trong cơ thể Mông Tô, bởi vì Mông Tô đã không thể chống đối, nhất thời khí huyết toàn thân và nội tức đều bị khôn lam chi diễm châm lên, đều hừng hực thiêu đốt.

Mà khôn lam chi diễm thiêu đốt hừng hực tại lúc Thương Giáo không dám mạnh mẽ bỏ dỡ tiến trình Hồi Long Phệ, càng có một bộ phận theo Thương Giáo hấp thu nguyên lực Mông Tô tiến vào trong cơ thể hắn.

Ầm...

Khi khôn lam chi diễm theo nguyên lực chảy vào cơ thể, thân thể Thương Giáo chấn động mãnh liệt, hắn thấy quá trình Hồi Long Phệ sắp hoàn toàn thành công lại bị tên tiểu tử trước mắt mạnh mẽ phá hỏng, trong lòng nổi giận, sát khí tỏa ra bốn phía, hắn vẫn như cũ tiếp tục hoàn thành quá trình cuối cùng.

Lúc này, tại lúc Thương Giáo tạm thời ngăn chặn khôn lam chi diễm lan tràn khắp thân thể hắn, quá trình thôn phệ lại không thể kết thúc, hắn liền dùng hỏa long phân thân đánh thẳng về phía Vân Thiên Hà.

Ầm ầm...

Vân Thiên Hà nắm chắc cơ hội này, một lần nữa đánh vào cơ thể Thương Giáo một cỗ khôn lam chi diễm mãnh liệt, thế nhưng không thể nào phá hủy được phòng hộ của hắn, tại lúc hỏa long kéo tới, ngược lại tại lúc hắn đánh hai kích nặng nề vào Thương Giáo, hắn bị cỗ lực lượng cường đại phản chấn ngược lại, thân thể bạo lui mấy trượng, phá nát vách núi đá, miệng phun máu tươi.

453. Chương 456: Tiến Ngao Đích Đại Giới

Nhưng lúc này, đầu hỏa long kia mạnh mẽ tập kích về phía hắn, thế tiến công của phân thân cao thủ Thiên cảnh để hắn cảm giác hít thở không thông, chính mình phảng phất như lâm vào trong luyện ngục xích diễm không thể giải thoát ra.

Nhưng tại tình thế nguy cơ trước mắt như thế này, Vân Thiên Hà cũng không còn suy nghĩ được nhiều, lúc này một lần nữa phóng xuất ra cỗ ý cảnh lực lượng tinh không chống lại, đồng thời khôn lam chi diễm cũng cấp tốc trải rộng toàn thân hắn, lúc này Vân Thiên Hà giống như là một hỏa nhân bốc lên hỏa diễm màu lam hừng hực.

Khi đầu hỏa long kia muốn mạnh mẽ tập kích giết chết Vân Thiên Hà, thế nhưng khi nó tiếp xúc với tầng khôn lam chi diễm vẫn thủ hộ xung quanh thân thể Vân Thiên Hà, cỗ khôn lam chi diễm bị áp chết trong cơ thể Thương Giáo bắt đầu rục rịch, dần dần lan tràn tỏa ra.

Trong lòng Thương Giáo kinh hãi, hắn phải giảm bớt thế tiến công của hỏa long phân thân, tăng mạnh lực lượng đến áp chế cỗ khôn lam chi diễm đang ngang dọc tàn phá trong cơ thể.

Mà lúc thế tiến công của hỏa long phân thân bị chậm lại, một kích kia cũng không tạo thành thương tổn trí mạng cho Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà bị một kích đánh văng thân thể va vào vách đá, vách đá bị đung ầm ầm nát bấy.

Chịu được khí nguyên nghịch lưu bốc lên trong cơ thể, Vân Thiên Hà cũng bất chấp thương thế, hắn biết được đây là một cơ hội khó có thể gặp lại, không có khả năng buông tha, vì vậy dùng hết toàn bộ lực lượng còn lại, cấp tốc đứng lên, nhặt cừu thả vãn long châu, thu thập vào trong cơ thể, một tay ôm lấy Mộng Ly đang hôn mê, sau đó lại xoay người chạy tới ôm lấy Tầm Nguyệt, tại lúc hỏa long một lần nữa kéo tới tấn công, dùng hết toàn bộ lực lượng của bản thân, điên cuồng chạy trốn.

Ầm...

Hỏa long lao tới, cùng với sóng xung kích ba động cuồng bạo, Vân Thiên Hà cảm thụ được phạm vi thế tiến công của hỏa long, trong quá trình lẩn trốn, thân thể cúi xuống từ bên cạnh một tảng đá lớn che chắn chạy qua, hỏa long lướt qua tảng đá phá tan thành phần mảnh. Vân Thiên Hà dùng tảng đá để tránh thoát được đòn tập kích của hỏa long, hỏa long dứt khoát theo đuôi truy kích, Vân Thiên Hà chọn một ít giải đất có nhiều cự thạch to lớn che chắn, điên cuồng chạy trốn, mỗi lần hỏa long công kích đến, chỉ thấy những cự thạch bên cạnh nó, phần thân đuôi dài hơn chuyển qua, tất cả đều bạo tạc, đá vụn tung tóe.

Hỏa long phân thân cực kỳ hung hãn, thời điểm Vân Thiên Hà chạy trốn, hắn căn bản không kịp phân biệt phương hướng, khi hỏa long mạnh mẽ truy đuổi, tại lúc Vân Thiên Hà dùng cự thạch tránh thoát, tiếp tục chạy về phía trước, cứ phát hiện ra nơi đó là vách núi.

Mắt thấy hỏa long một lần nữa cường thế đột kích, cái đuôi cực lớn mang theo lực lượng oanh kích cường hãn, đánh vào núi đá bên dưới chân Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà liền nhảy lên tránh thoát, hỏa long cực kỳ giảo hoạt tiếp tục vẩy đuôi quét ngang, Vân Thiên Hà dứt khoát cắn răng, thân thể hơi nghiêng, cấp tốc nặng nề hạ xuống một khối thạch bích, vận hết toàn bộ lực lượng xuống chân bắn ra, thân thể giống như đạn pháo bắn ra khỏi nòng, nhảy thẳng về phía vách núi đối diện.

Chỉ là khi sắp sửa rơi xuống vách núi đối diện, bởi vì Vân Thiên Hà còn ôm theo hai người, hơn nữa không có cách nào mượn lực, lúc này chỉ còn không tới một trượng là có thể hạ xuống vách núi bên kia, nhưng hắn phát hiện thân thể đã bắt đầu rơi xuống.

Hí...

Ngay lúc thân thể Vân Thiên Hà rơi xuống, đột nhiên có tiếng ngựa hí truyền đến, Vân Thiên Hà chuyển đầu nhìn, chỉ thấy dốc thoải đối diện có hai con ngựa mạnh mẽ lao về phía hắn.

Mà lúc hai con ngựa lao tới, hai thất Phi Tuyết Mã đột nhiên xòe rộng đôi cánh thịt, tại thời điểm chạy tới vách núi, dùng sức bật mạnh, đôi cánh thịt vỗ vỗ điên cuồng.

Vân Thiên Hà rơi xuống, vừa lúc Phi Tuyết Mã cũng bay ra đón đỡ, Vân Thiên Hà thấy thế, cấp tốc khống chế phương hướng rơi xuống, khi Phi Tuyết Mã bay ra hạ xuống bên dưới hắn, Vân Thiên Hà dùng sức đẩy mạnh, đẩy Mộng Ly lên trên lưng ngựa, ngay sau đó hắn xoay người lại, toàn bộ thân thể ngưỡng về phía trước, đẩy Tầm Nguyệt tới lưng một thất Phi Tuyết Mã còn lại.

Hai thất Phi Tuyết Mã đột nhiên chịu sức nặng, thân thể cũng bắt đầu rơi, bất quá chúng có đôi cánh thịt điên cuồng vỗ mạnh, giống như lướt đi, dọc theo vách núi theo một đường vòng cung, liền bay tới một chỗ đất bằng cách đó không xa.

Chỉ là Vân Thiên Hà không tạo thêm gánh nặng cho hai thất Phi Tuyết Mã, thời điểm hắn buông Tầm Nguyệt và Mộng Ly ra, chính mình vẫn như cũ tiếp tục rơi xuống.

Lúc này xung quanh đột nhiên có một cỗ ba động vận vẹo không gian truyền đến, Vân Thiên Hà cảm ứng được dị trạng, lập tức chuyển đầu, chỉ thấy Vân Bôn đã xuất hiện bên dưới hắn, trong lòng Vân Thiên Hà cả kinh, Vân Bôn không thể bay, khi nó nhảy xuống dưới vách núi như vậy, nhất định sẽ cùng với hắn té ngã.

Nhưng lúc này Vân Bôn đã nhảy tới, tại lúc Vân Thiên Hà rơi xuống, liền vững vàng tiếp nhận được Vân Thiên Hà trên lưng, lập tức tê rống một tiếng, thân thể cứ nhiên bắt đầu gia tốc rơi xuống, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên vô cùng bình tĩnh, hắn chỉ là không rõ vì sao Vân Bôn lại đuổi tới đây, nó đã để Đường Linh Toa nơi nào rồi?

Nhưng mà đúng lúc Vân Thiên Hà cho rằng Vân Bôn sẽ té ngã xuống vách núi, lúc này hắn đột nhiên cảm giác được một cỗ ba động nữa khúc không gian, tại quá trình Vân Bôn gia tốc rơi xuống dưới, thân ảnh Vân Bôn đột nhiên bắt đầu trở nên hư huyền, Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng biết được chuyện gì xảy ra.

Vân Bôn cứ nhiên lợi dụng tốc độ cực hạn, tiến hành thuận di.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, khi Vân Thiên Hà còn đang trợn mắt nhìn, chỉ thấy Vân Bôn rơi xuống vách núi, vẫn tiếp tục như cũ, nhưng hiện tại chỉ còn cách mặt đất trên người một trượng.

Bất quá lúc này nó thần kỳ tính toán cực chuẩn xác, bốn vó rất có tiết tấu liên tục đập mạnh, tại lúc rơi xuống đất, Vân Bôn tiếp xúc mặt đất, cứ nhiên vững vàng chạy thêm vài bước giảm thể lao đi, bốn vó vẫn như cũ cao tốc cuộn cuộn, sau khi chạy về phía trước vài dặm, lúc này mới chậm rãi giảm tốc độ, tới trước một cửa động tương đối bí mật mới dừng lại.

Lúc Vân Thiên Hà hạ xuống vách núi, hỏa long không còn tiếp tục đuổi theo, hắn biết đã tạm thời chạy trốn thành công, mà hai thất Phi Tuyết Mã đã dừng chờ trước huyệt động, Vân Thiên Hà thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly đều bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xuống ngựa, Vân Bôn dùng miệng cắn y phục Vân Thiên Hà, kéo hẳn vào trong huyết động, Vân Thiên Hà thấy Đường Linh Toa đang hôn mê nằm bên trong, lúc này Vân Thiên Hà mới sờ sờ mặt ngựa, khen ngợi.

- Tiểu nhị tốt, các người làm đẹp lắm!

Vân Bôn phì phì trong mũi, hoan hỉ hí lên một tiếng.

Sợ Thương Giáo sẽ đuổi theo, không dám dừng lại quá lâu, Vân Thiên Hà nhanh chóng tiến vào trong huyết động, nâng Đường Linh Toa dậy, điểm huyết vị trên người nàng, sau đó vận chuyển một cỗ chân khí, lúc này Đường Linh Toa mới lo lắng tỉnh lại.

- Ngô, Thiên Hà, không nên bỏ lại muội, không nên!

Lúc Đường Linh Toa mông lung tỉnh lại, liền thất thanh khóc lớn.

Vân Thiên Hà ôm lấy nàng, thấp giọng an ủi nói:

- Linh Toa, không có việc gì rồi, ta đang bên cạnh nàng!

Đường Linh Toa hoàn toàn tỉnh táo, thấy chính mình đang trong lòng Vân Thiên Hà, nhất thời ôm chặt lấy hẳn, khóc lóc nói.

- Thiên Hà, vì sao huynh lại quyết định như vậy, vì sao muốn đổi với muội như vậy, ô ô...

- Linh Toa, hiện tại không nên chậm trễ, chúng ta tìm một địa phương an toàn, trước tiên cứu tỉnh Mộng Ly và Tầm Nguyệt, sau đó muội muốn đánh mắng ta như thế nào cũng được.

Vân Thiên Hà an ủi nói.

Đường Linh Toa nghe vậy, lập tức ngừng khóc, cấp tốc đứng lên, nói:

- Chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi!

Vân Thiên Hà ra động, từ trong bao quần áo trên người Phi Tuyết Mã, lấy ra dược phẩm Mộng Ly mang theo, từ bên trong chọn hai viên, giao một viên cho Đường Linh Toa nói:

- Giúp Tầm Nguyệt nuốt vào!

Đường Linh Toa tiếp nhận dược hoàn, dò xét thương thế của Tầm Nguyệt, hô hấp coi như bình ổn, thương thế không quá nghiêm trọng, vì vậy hơi yên lòng, liền mở miệng Tầm Nguyệt giúp nàng nuốt vào, tiếp tục vận công trợ giúp nàng tiêu hóa dược lực.

Nhưng tình huống của Mộng Ly lại có chút không ổn rồi, Vân Thiên Hà dò xét nội tức của nàng, phát hiện mười phần yết ớt, thời điểm giúp nàng uống thuốc, căn bản không thể nào nuốt vào được, Vân Thiên Hà quýnh lên, để dược hoàn vào trong miệng chính mình, dùng nước bọt hòa tan mềm, sau đó dùng lưỡi mở đôi môi trắng bệnh của Mộng Ly, chậm rãi giúp nàng nuốt vào.

Sau khi vận công hóa giải dược lực, Vân Thiên Hà tiếp tục tể ra cửu thải vân trong châu, thoát khỏi bàn long trấn trụ, tiếp tục dẫn độ vào trong cơ thể Mộng Ly, đồng thời vận chuyển rất nhiều nội tức tiến vào cơ thể Mộng Ly, kích hoạt cửu thải vân long châu, nhất thời cửu thải vân long châu bắt đầu thông thả vận chuyển trợ giúp cơ thể Mộng Ly chậm rãi khôi phục.

Chờ khi thương thế của Mộng Ly đã giảm bớt, Vân Thiên Hà liền ôm lấy Mộng Ly, nói:

- Linh Toa, muội và Tầm Nguyệt cùng ngồi một con, chúng ta mau rời khỏi đây!

Đường Linh Toa nghe vậy, lập tức ôm lấy Tầm Nguyệt, chỉ là khi nàng muốn lên ngựa, lúc này Vân Thiên Hà vỗ vỗ cổ Vân Bôn, Vân Bôn liền đi tới trước mặt Đường Linh Toa, Vân Thiên Hà ôm Mộng Ly lên lưng một con Phi Tuyết Mã, sau khi ôm lấy cổ Phi Tuyết Mã, Phi Tuyết Mã liền cấp tốc chạy nhanh.

Đường Linh Toa cũng không do dự nhiều, nàng biết thời điểm như thế này, Vân Thiên Hà để nàng cưỡi Vân Bôn, nhất định là có dụng ý, vì vậy liền cấp tốc leo lên lưng ngựa, không cần ra lệnh, Vân Bôn liền nhanh chóng đuổi theo, rất nhanh đã theo kịp Vân Thiên Hà đằng trước.

Ngay lúc mấy người Vân Thiên Hà cấp tốc rời khỏi nơi núi hoang không tới nửa nén hương.

Lúc này, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại phụ cận sơn động trước đó Vân Thiên Hà vừa ở lại, khi thân ảnh dần dần rõ ràng, lộ ra một khuôn mặt dữ tợn kinh khủng, giống như một lão già gầy gò lưng còng sắp xuống mồ, không phải ai khác, chính là Thương Giáo.

Thương Giáo hấp thu một tia nguyên lực cuối cùng của Mộng Tô, dùng khí lực rất lớn mới hoàn thành được Hồi Long Phệ, thế nhưng lại bị Vân Thiên Hà quấy rối, khiến cho thời điểm tốt nhất để hấp thu nguyên lực trôi qua, tại lúc hỏa long truy đuổi theo Vân Thiên Hà, hắn cũng cấp tốc héo rũ già yếu.

Trong tình huống như vậy, Thương Giáo không thể làm gì khác hơn là để hỏa long truy sát Vân Thiên Hà thu thập trở lại dung hợp với bản tôn, trợ giúp hắn khống chế khôn lam chi diễm tàn phá khắp cơ thể, mà hắn cũng gia tốc hấp thu nguyên lực, tại lúc triệt để hút khô Mộng Tô, mệnh lý sắp bị ngưng hãm rốt cuộc cũng được kéo dài thêm, thế nhưng hình dạng của hắn lại biến thành hình tượng lão giả xấu xí khô cằn, gần đất xa trời.

Điều này trở thành một nỗi đau vĩnh viễn khắc ghi trong lòng hắn!

Càng làm cho hắn cừ hận hơn nữa chính là, hiện tại cổ khôn lam chi diễm vẫn đang tàn phá ngang dọc trong cơ thể hắn, chỉ bị hắn mạnh mẽ áp chế lại.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt dữ tợn kinh khủng của hắn lại hiện lên một cỗ cuồng nộ, rống to rít gào nói:

- Tên tiểu tử ghê tởm, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, chờ khi bản tôn khôi phục hoàn toàn, bài trừ được khôn lam chi diễm, bản tôn khiến cho ngươi phải trả giá thảm trọng!

454. Chương 457: Sống

Cũng giống như La La quốc, nhân khẩu nơi này rất thưa thớt, bách tính nơi đây đại thể đều sinh sống bằng nghề săn bắt thú hoang, nếu như không phải nơi này có dãy Hạ Lạp Tề Sơn cách trở, sợ rằng Tuyết Châu đã sớm trở thành lãnh thổ La Lan để quốc.

Từ Tuyết Châu thẳng hướng đông bắc, đó là Biên Châu Đại Đường, mà đi về phía tây nam, có thể tới địa giới Khai Châu, nơi này thuộc về Bắc quân và Tây quân Đại Đường đồng thời quản lý.

Hoang dã nghìn dặm, hiếm thấy người ở, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa phóng ngựa cấp bách phi nhanh trên đại địa Tuyết Châu mang mang, mãi cho tới khi gần tiếp cận Khai Châu mới nhìn thấy một chút màu xanh cây cỏ, cũng gặp được một ít thôn xóm bách tính sinh hoạt tại nơi hẻo lánh.

Trong hai ngày liên tục chạy nhanh vừa qua, thương thế của Mộng Ly không thấy chuyển biến tốt đẹp, Vân Thiên Hà chỉ dựa vào bàn long trấn trụ và cứu thả vân long châu kết hợp dẫn độ nội tức tinh thuần vào cơ thể nàng, một mực duy trì như vậy.

Mà thương thế của Tầm Nguyệt đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn không thấy tỉnh lại, lúc này càng làm cho trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy lo lắng cấp thiết, bọn họ chạy tới nơi giao giới giữa Tuyết Châu và Khai Châu, nhìn thấy một số địa phương có người ở nhưng Vân Thiên Hà vẫn chưa từng ngừng lại.

Đường Linh Toa cũng không giải thích được Vân Thiên Hà vì sao lại phải vội vội vàng vàng như vậy, rốt cuộc là muốn đi đâu, khi nàng tới một địa phương vắng bóng người, cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Thiên Hà, rốt cuộc chúng ta muốn đi đâu? Chúng ta hãy tìm một chỗ nào đó giúp tỷ tỷ chữa thương!

Vân Thiên Hà nói:

- Càng là những địa phương có người ở càng phải cẩn thận, chúng ta trải qua bất cứ thành thị hay địa phương có người nào, chung quy đều có người giám thị hành tung, vì vậy dừng lại ở đây không thích hợp, ta dự định chạy tới Quỷ Hạp cách nơi này không xa lắm!

- Đi Quỷ Hạp?

Đường Linh Toa kinh hô:

- Thiên Hà, vì sao lại muốn tới địa phương này, nơi đó là một tử địa, thậm chí còn có một cỗ thể lực thần bí nằm trong vòng khống chế của hoàng đế, chúng ta tới đó sẽ an toàn hay sao?

- Địa phương này trước đây đối với ta mà nói quả thực tương đối nguy hiểm, thế nhưng hiện tại lại là địa phương an toàn hơn những chỗ khác rất nhiều, những địch nhân vẫn giám thị chúng ta tuyệt đối không nghĩ ra chúng ta sẽ tới nơi đó!

Nói tới đây, Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Đường Linh Toa hỏi:

- Linh Toa, nàng vừa mới nói cái gì, một cỗ thể lực bí mật nằm trong vòng khống chế của hoàng đế?

Đường Linh Toa trả lời:

- Cỗ thể lực này từ khi Đại Đường khai quốc đã tồn tại, muội từng trong lúc vô ý nghe được phụ vương nói chuyện với một vị trưởng lão Thiên Môn nhắc qua, trước kia bọn họ đã từng muốn chiếm đoạt cỗ thể lực này, nhưng vị trưởng lão Thiên Môn hình như rất cố kỵ cỗ thể lực này, vẫn không đáp ứng, vì vậy phụ vương không còn tiếp tục nói đến nữa!

- Ngay cả Thiên Môn cũng phải cố kỵ, rốt cuộc đây là cỗ thể lực như thế nào, bọn họ tại địa phương hiểm ác như Quỷ Hạp lánh đời không ra, rốt cuộc có mục đích gì, huống hồ trong Quỷ Hạp còn có rất nhiều dị tộc bị nô dịch, lẽ nào cỗ thể lực này trói buộc những hậu duệ Linh tộc kia?

Trong lòng Vân Thiên Hà mười phần nghi hoặc.

Nhưng bất luận như thế nào, giúp Tầm Nguyệt và Mộng Ly chữa thương vẫn quan trọng nhất, Vân Thiên Hà tiếp tục thẳng phương hướng Quỷ Hạp điên cuồng phi nhanh.

Đại Đường Quốc hiện tại đã là vào xuân rồi, phương bắc tuy vẫn còn có chút lạnh lẽo, thế nhưng các hộ nông dân đã bắt đầu bận rộn vụ mùa xuân, mà các đại gia tộc cũng bắt đầu dự định đầu năm.

Khác nhau chính là, trong thành Lợi Châu, tại thời khắc mùa xuân tràn về này lại không có chút khí tức mùa xuân nào, vẫn một mảnh không khí trầm lặng như cũ.

Trên đường cái có chút rách nát, rất ít người qua lại, có vẻ mười phần quanh quẽ, thỉnh thoảng cũng có người đi ra làm việc, nhưng đều một cảnh tượng vội vội vàng vàng, hết nhìn đông lại nhìn tây, giống như những kẻ trốn sợ bị bắt, rất sợ người nào lưu ý phát hiện.

Lúc này, có một trung niên nhân với thân hình cường tráng khiêng theo một bao gạo vượt qua, rất nhanh đã đi tới cửa Đồ phủ.

Sau khi gõ cửa ba lần, sau khi cánh cửa lớn cực kỳ rách nát mở ra, một vị thanh niên trên người có băng vải, băng bó băng gạc mở cửa ra, nói:

- Hắc bá, người thế nào đã trở về, đám sát thủ có động tĩnh gì?

Hắc Bá nhìn trái nhìn phải một chút, trước tiên vào cửa, đóng cửa lại, nói:

- Thiên Nhai, thế nào cháu bị thương thành như vậy rồi còn dám ra đây, mau mau vào mật thất đi, bọn hài tử hiện tại đang trong thời điểm trưởng thành, không thể để chúng bị đối.

Sắc mặt Đồ Thiên Nhai có chút ảm đạm nói:

- Sát thủ lần này cường đại tới đáng sợ, hoàn hảo có các vị tiền bối trợ giúp chúng ta hoàn thiện một ít cơ quan bấy rập, Đồ thị chúng ta lúc nào cũng có thể bị diệt môn, nhưng chúng ta lại không có bất cứ đầu mối gì. Hắc bá, lẽ nào chúng ta cứ phải uất ức trốn chui trốn nhủi trong cơ quan trận, trong bí thất như vậy hay sao?

- Hồn trưởng, người chỉ cần sống, chung quy sẽ có hi vọng!

Sắc mặt Hắc bá trầm xuống, sau khi phản nộ quát lớn một tiếng, liền vác bao gạo cấp tốc cùng Đồ Thiên Hà vượt qua mặt đất đã sớm bị hủy thành một đồng hỗn độn, cả một mảnh phủ đệ bị suy bại, đi tới địa phương từng là tàng kinh lâu, trực tiếp tiến vào trong tàng kinh lâu.

Kỳ thực dưới tàng kinh lâu cũng không có bí thất gì, khi hai người tiến vào trong, thông qua bộ phận cơ quan trong tàng kinh lâu, từ trên mặt đất dần dần truyền tống đi, rất nhanh hai người đã được truyền tống vào trong một bí thất ngầm bên dưới tường thành sừng sững.

Sau khi trở lại bí thất, Đồ Chính Minh đi ra, liền hỏi nói:

- Chính Huy, tam thúc bên ngoài có tin tức gì?

Hắc bá nói:

- Tam thúc đã để lại mật hiệu, nói có rất nhiều hậu duệ Linh tộc tiến vào Đông vực, tựa hồ đã hấp dẫn sự chú ý của cỗ thế lực này, Linh tổ của bọn họ cũng theo tới, tam thúc lần này cùng với Lục Vô Yên tự mình mang theo rất nhiều vật tư tới tiếp ứng, tất cả thuận lợi!

Đồ Chính Minh vẫn là trung niên như trước, nhưng mái tóc đã có chút chuyển bạc, hơn nữa trong gia tộc đã trải qua vài lần sự kiện, bộ dáng có vẻ như già hơn rất nhiều, bất quá tinh thần vẫn tràn đầy như cũ. Từ lần trước Đồ thị gặp phải nguy cơ nghiêm trọng nhất, trước nay chưa từng có, thậm chí suýt chút nữa hoàn toàn diệt môn, may mà bọn họ có các di lão Huyền Môn trợ giúp xây dựng bí thất này, để những thành viên quan trọng và toàn bộ hài tử trốn trong bí thất, lúc này mới miễn cưỡng giúp Đồ thị vượt qua kiếp nạn, nhưng cho dù là như thế, nguyên khí vẫn đại thương như cũ, mấy chi nhánh Đồ thị hiện tại đã triệt để đứt đoạn huyết mạch.

Làm một tộc trưởng, Đồ Chính Minh có trách nhiệm bảo hộ một thế hệ thanh niên Đồ thị, còn có an nguy của các thiếu niên, cho dù cả ngày trốn trong mật thất, cũng không hề cảm thấy mất tôn nghiêm.

Hắc bá vác bao gạo vào trong phòng bếp, nữ quyền tiếp nhận bao gạo, liền bắt đầu làm cơm. Đồ Thiên Nhị mặt một bộ quần áo mộc mạc, mang khăn quàng cổ, tuy rằng trên mặt có vết bẩn, nhưng không thêm để ý, ngay tại một bên nấu nước.

Các thái thái, phu nhân, tiểu thư thường ngày sống trong cảnh an nhàn sung sướng, hiện tại gia tộc gặp phải tan rã chưa từng có, nhà đầu người hầu hoặc chết hoặc chạy trốn, tự bản thân lo liệu việc nhà, cũng không có một câu oán hận.

Những thiếu niên tuổi tác tương đối nhỏ cũng đều tương đối hiểu chuyện, biết Đồ thị hôm nay phải đối mặt với nguy cơ diệt tộc vô cùng nghiêm trọng, đều nỗ lực luyện công nâng cao thực lực trong phòng luyện công bí thất.

Tuy rằng loại nỗ lực tu luyện này đối với những địch nhân bên ngoài mà nói, có vẻ rất vô ích, thế nhưng các thiếu niên vẫn rất phấn đấu, không khí vô cùng kiên định, tại thời điểm trường thành này, đối với con đường của bọn họ sau này có trợ giúp rất lớn.

Huống hồ bọn họ nỗ lực như vậy, cũng có thể làm cho người lớn cảm thấy an tâm hơn một chút, chí ít không mất đi hi vọng.

Bất quá trong các thiếu niên, có một vị thiếu niên, tuy rằng tu luyện mười phần khắc khổ, nhưng trong miệng của hắn thường xuyên nhắc tới cái gì đó.

Thiếu niên này chính là An Nhạc.

Thời điểm Đồ Nguyên Tán dò xét, chung quy thấy An Nhạc nhắc tới cái gì, vì vậy liền hỏi:

- Nhạc nhi, cháu không luyện công cho tốt, lại nhắc tới cái gì?

- Đại gia gia, ta nghĩ chúng ta nhất định sẽ nhận được cứu trợ, rất nhanh có thể đi ra, Thiên Hà đại ca nhất định sẽ trở về cứu chúng ta, hắn nhất định sẽ giết chết hết đám người xấu này!

Đồ Nguyên Tán nghe được, liền mở miệng cười cười, nhưng sau khi cười vài tiếng, bởi vì xúc động tới vết thương, không khỏi ho khan, Đồ Chính Minh chạy tới, đỡ hắn nói:

- Phụ thân, thương thế của người mới chuyển biến tốt đẹp, nhất định không được động khí.

Đồ Nguyên Tán xoa tay nói:

- An Nhạc nói, Thiên Hà sẽ trở lại cứu chúng ta thoát khốn. Bất quá hài tử Thiên Hà đã du đãng bên ngoài hơn ba năm rồi, cũng không nói sẽ trở về khi nào, An Nhạc mỗi ngày đều nhắc tới hắn, bất quá An Nhạc nhắc tới, ngược lại làm ta nghĩ tới một việc!

- Là chuyện gì?

Đồ Chính Minh nói.

Đồ Nguyên Tán nói:

- Năm ngoái tại thời điểm Thiên Môn bị tiêu diệt, Bắc Hầu phủ có mấy người nước ngoài tới, dẫn theo mẫu thân Thiên Hà bí mật rời đi, sau đó Túc Tĩnh Vương toàn lực điều tra nhưng không tìm được manh mối hạ lạc, cuối cùng Viêm Hoàng Cục thoát khỏi Tập Dũng Bang, đưa trọng tâm chuyển về phương nam, sau đó ẩn nấp trong bóng tối, vẫn không qua lại tình báo với những tổ chức khác, tiến vào trạng thái ngủ đông, lão phu đến hiện tại vẫn không rõ ràng Thiên Hà làm như vậy rốt cuộc là có dụng ý gì?

Đồ Chính Minh nói:

- Lần này Đồ thị gặp phải kiếp nạn, Viêm Hoàng Cục cũng không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ có Lục bá chọn từ trong Sát Thủ Doanh và Võ Bị Doanh một ít tinh anh tới đây trợ giúp, những người khác đều ẩn nấp, theo con thấy, Thiên Hà làm như vậy, ngược lại là bảo hộ Đồ thị!

- A, sao lại nói như vậy?

Đồ Chính Minh nói:

- Phụ nhân, người ngấm lại, Túc Tĩnh Vương thêm muốn Viêm Hoàng Cục không phải là ngày một ngày hai, thậm chí cho tới bây giờ vẫn thầm nhớ thương, bên phía Bắc Hầu phủ có hoàng đế che chở, hiện tại tạm thời an toàn.

- Mà bên phía Lợi Châu chúng ta, nhiều lần gặp phải ám sát, đầu tiên là những đệ tử nhi nhánh, cho tới hiện tại thực thi hành động ám sát toàn tộc chúng ta, nhưng bọn họ vẫn như cũ không chém tận giết tuyệt, điều này không cần nghi ngờ chính là tiếp tục tạo ra cho nhị thúc và Thiên Hà áp lực, mà Thiên Hà tại thời điểm trước mắt này, để Viêm Hoàng Cục đình chỉ tất cả vận chuyển, giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không cần nghi ngờ chính là chặt đứt mọi đầu mối truy tìm của Túc Tĩnh Vương.

- Cho dù lần này chúng ta gặp phải tập kích vô cùng nghiêm trọng, thế nhưng chúng ta cũng có phòng bị, thường tổn rất nhẹ, đơn giản là một ít vật tư bên ngoài mà thôi, chỉ cần Viêm Hoàng Cục không áp dụng bất cứ hành động gì, Túc Tĩnh Vương tạm thời không có cách nào đối với chúng ta, như vậy hẳn không có khả năng tiếp tục kiên trì tiêu hao lớn như vậy đối với chúng ta!

- Dù sao hẳn cũng đã lộ ra dã tâm muốn thượng vị, mà bên phía hoàng đế cũng tự có thủ đoạn ứng phó, cứ như vậy, Đồ thị chúng ta có thể chuyển nguy thành an, nếu như chúng ta có thể mượn cơ hội này rời đi, được sự trợ giúp của các di lão Huyền Môn, cũng có thể khiến cho thần không biết, quỷ không hay...

Đồ Nguyên Tán gật đầu, chỉ là trong miệng lẩm bẩm:

- Cũng không biết hài tử Thiên Hà này hiện đang làm cái gì, lẽ nào hẳn muốn để Đồ thị rời khỏi nơi đây?

Đồ Chính Minh suy nghĩ một chút, nói:

- Có thể Thiên Hà đúng là ý tứ này, mẫu thân Vân Nương của hắn chính là một người đầu tiên!

455. Chương 458: Quỷ Hạp

Ầm ầm...

Bên dưới mây đen cuộn cuộn, bầu trời vang lên từng tiếng sấm sét rít gào vang vọng, một đạo thiểm điện hạ xuống, đánh thẳng vào một gốc cây to lớn, so với thân thể còn lớn hơn, gốc cây này trong nháy mắt liền bốc lên liệt hỏa hùng hực..

Một trận mưa to, cuộn cuộn đổ xuống.

Hạt mưa rơi trên mặt đất, gốc cây khô kiệt liệt thiêu đốt, bị nước mưa rơi xuống, bắn ra tạo thành từng đóa hỏa hoa quỷ dị.

Gió, mang theo khí tức lạnh lẽo, lúc này cũng có một cỗ mùi vị tanh tưởi đập thẳng vào mặt mà đến, gay mũi khó ngửi.

Đây là một sơn cốc nối thông với chỗ sâu trong quần sơn hùng vĩ, dưới đáy trống trải bằng phẳng, lại có vẻ rất thê lương.

Từ trong cốc vượt qua, có một hồ nước nhỏ, nước trong hồ có chút không sạch sẽ, ánh lên màu xanh đen, rất nhiều con cá trở mình phập phều trôi nổi trên mặt nước.

Khắp tới đều là tử thị, mùi hôi xung thiên, cây cỏ héo rũ, sinh cơ diệt sạch, tựa hồ ngay cả chim chóc cũng không muốn đậu tại nơi này, mà dưới màn mưa to hạ xuống, vẫn như cũ không thể nào cọ rửa được mùi tanh tưởi từ đồng thi thể cực lớn mang tới.

Nhưng thi thể này đều là binh sĩ, có Tây quân Đại Đường, cũng có quân sĩ Liệt Diễm đế quốc, bất quá nhìn tình cảnh cũng không phải là do bọn họ do chém giết đồng quy vu tận tại nơi này, mà giống như bị thứ thần bí gì đó hung tàn giết chết, từ trạng thái đặc thù của thi thể lưu lại có thể phán đoán ra được vài điều.

Để tránh né trận mưa to này, Vân Thiên Hà vượt qua một chiến trường hoang vu hình như đã có chút lâu đời, từ một cổ khe núi vô ý đập vào một mảnh khoảng không, nhất thời bị một cỗ lực lượng thần dị hấp dẫn, cả người lẫn ngựa đều rơi vào trong sơn cốc này.

Mà khi tiến vào trong sơn cốc, đầu tiên mắt thấy chính là những thi thể đầy mặt đất, ngay sau đó là mùi vị tanh tưởi buồn nôn, hiển nhiên là những binh sĩ trong lúc vô ý tiến vào trong sơn cốc này, do đó toàn bộ đều mất mạng tại đây.

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa tiến vào địa phương có mùi tanh tưởi ập thẳng vào mũi, tiếp tục đi sâu vào một đoạn, nơi này có ít thi thể hơn, nhưng lại nhìn thấy xương trắng um tùm, hơn nữa hoàn cảnh âm trầm xung quanh, tạo cảm giác như lâm vào trong địa ngục tu la.

Không để ý tới những thứ này, Vân Thiên Hà vượt qua hồ nước nhỏ, từ phía sau hồ nước nhỏ tìm được một sơn động coi như rộng rãi sạch sẽ nghỉ tạm.

Trong động có một ít cỏ dại, phát ra mùi vừa lúc có thể át được mùi tanh tưởi bên ngoài, không khí trong động này ngược lại có vẻ tương đối tươi mát, bất quá trên cây cỏ còn có một ít vật phẩm vụn vặt, thậm chí còn có thảo dược lung tung chất đống, xem ra nơi này đã từng có người ở lại.

Đống cây cỏ khô tương đối mềm mại, Đường Linh Toa để Mộng Ly và Tầm Nguyệt nằm thẳng bên trên, Vân Thiên Hà dò xét tình trạng của Tầm Nguyệt, thấy thương thế của nàng đã khôi phục, hô hấp bình ổn bình thường, nhưng lại không thấy tỉnh lại, tựa hồ như lâm vào ngũ say, để trong lòng Vân Thiên Hà không thể giải thích được, thử nhiều cách thức tỉnh Tầm Nguyệt nhưng thủy chung không có hiệu quả gì.

Thương thế của Mộng Ly cũng tương đối bình ổn, không hề chuyển biến xấu, cũng không chuyển biến tốt đẹp, các nàng thụ thương, mặc dù đều là nội thương, mặc khác còn có công lực tiêu hao quá độ dẫn tới suy yếu.

Nhưng Mộng Ly lấy được một ít đan dược từ Thánh Võ Tông có hiệu quả chữa thương rất tốt, hiện tượng suy yếu của bọn họ đã giảm bớt nhiều, dọc đường trải qua nhiều lần hấn vận chuyển nội tức cũng đã chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng vẫn như cũ không thấy tỉnh lại, hiện tượng như vậy làm cho Vân Thiên Hà thúc thủ vô sách, nhiều lần suy nghĩ nhưng không thể tìm ra nguyên nhân cụ thể.

- Linh toa, nàng ở trong động chiếu cố bọn họ, ta ra ngoài xem, thuận tiện tìm một ít con mồi tẩm bổ thân thể về!

Dặn dò Đường Linh Toa một câu, Vân Thiên Hà ra khỏi động.

Thế dốc trong sơn cốc này cũng không tính quá lớn, tuy rằng bên ngoài mưa to, nhưng khi tiến vào trong cốc lại biến thành mưa phùn.

Vân Thiên Hà dọc theo con đường trải dài xương trắng, tiến sâu vào trong sơn cốc, xung quanh có chút u ám, cũng không có hung cầm dị thú nào thường lui tới, nhưng khi tiến vào chỗ càng sâu hơn, số lượng xương trắng đã giảm nhiều, nhưng tia sáng cũng theo đó giảm đi, đồng thời còn có khí tức âm hủ lan tràn.

Ở đây quả thực là một tử địa tốt, xem ra không có dã thú có thể săn bắn qua lại, Vân Thiên Hà không phát hiện con mồi, cũng không muốn tiến vào quá sâu, vì vậy liền theo đường cũ trở về.

Tê tê...

Ngay lúc Vân Thiên Hà dọc theo đường cũ trở về, mới xoay người lại, bên tai hần đột nhiên khê động, cảm thấy một thanh âm rất nhỏ, cực kỳ khó phân biệt từ trên đỉnh đầu chính mình truyền đến.

Tâm thần cảm ứng, Vân Thiên Hà không ngẩng đầu, chỉ là khóe miệng hiện ra nụ cười nhạt không hiểu ý nghĩa, nguyên lai là một đầu huyền thụ linh xà ẩn dấu nguy trang chính mình mà thôi, vừa lúc có thể bắt nó mang về nấu canh rắn cho Mộng Ly và Tầm Nguyệt bồi bổ.

Bất động thanh sắc, Vân Thiên Hà coi như không phát hiện ra đầu huyền thụ linh xà kia, tiếp tục theo đường cũ trở về.

Ngay lúc hần mới bước được hai bước, đột nhiên huyền thụ linh xà trên đỉnh đầu phát động đánh lén đối với hần, vì thế lao xuống, tốc độ phi thường nhanh!

Nhưng Vân Thiên Hà cũng không xoay người, tại lúc huyền thụ linh xà lao tới, nói thì chậm, thực tế cực nhanh, Vân Tru ra khỏi vỏ, một đạo kiếm cảnh phát ra.

Phịch...

Khi Vân Tru trở lại vỏ, chỉ thấy một đầu rắn thật lớn rơi xuống, theo sau là thân rắn vẫn quấn chặt trên thân cây cũng rơi xuống.

Vô luận là linh xà hay gốc cây, chỗ bị cắt qua, sạch sẽ lưu loét, không mang theo một chút trì trệ nào, một kiếm cắt đứt đôi thân thể.

Đầu huyền thụ linh xà này cũng chỉ là một linh thú bình thường mà thôi, đối với Vân Thiên Hà mà nói, quả thực không có một chút lực ụ hiếp.

Hần thấy trong đầu linh xà còn có một linh thú kim đan, dùng thủy thủy móc lấy linh thú kim đan trong đầu và cắt bộ phận ngon nhất trên mình con rắn lớn, sau đó trở về sơn động.

Khi đi tới gần hồ nước nhỏ, bỗng nhiên nghe được thanh âm kêu gọi của Đường Linh Toa.

- Người cút ngay, không được đụng vào nàng, bằng không ta sẽ không khách khí!
- Uy, ta nói nha đầu, người chiếm động phủ của lão phu, lão phu còn chưa nói cái gì, hiện tại lão phu chỉ muốn nhìn tiểu cô nương này một chút, cũng xuất phát từ ý tốt, người thế nào không cảm kích?
- Bỏ cái tay bẩn của người ra, còn có biểu tình vừa rồi, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt, quỷ mới tin người!
- Ha ha, có ý tứ, xác thực chỉ có quỷ mới tin tưởng lão phu!

Nghe được thanh âm như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà rung mình, mới đi ra ngoài không phát hiện ra điều gì dị thường, chính mình chưa rời khỏi không lâu đã có một lão đầu xuất hiện, cổ quái!

Vừa nghĩ, Vân Thiên Hà cấp tốc vào động, chỉ thấy một lão đầu ăn mặc lôi thôi, tóc tai rối bù, râu ria xồm xàm, lôi thôi lếch thếch, khuôn mặt mười phần kinh khủng, đang dùng một loại nhãn thần cổ quái đánh giá hần.

Làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy giật mình chính là, nửa bên mặt của lão nhân này hầu như sắp thành bộ xương, máu thịt đều đã khô quắt, mà bên mặt còn lại không giống người bình thường, xác thực rất kinh khủng, duy nhất tạo cảm giác quái dị chính là, một đôi mắt tam giác của lão nhân này chung quy có cảm thụ hèn mọn, cho nên chỉ liếc mắt đã sinh ra khúc mắc đối với hần.

Đường Linh Toa thấy Vân Thiên Hà đã trở về, liền chạy lên nói:

- Thiên Hà, lão quỷ này không đứng đắn, giả quỷ làm muội sợ!
- Uy, tiểu nha đầu, lão phu không khi dễ người, lại không làm gì người, nhưng người lại cáo trạng ác nhân a, hơn nữa, lão phu vốn có bộ dạng này, sao lại nói là giả quỷ dọa người!

Vân Thiên Hà quan sát lão đầu mặt quỷ này, thấy con mắt tam giác của hắn quay tròn loạn chuyển, thoát nhìn rất giảo hoạt, lại hèn mọn, xác thực tạo cảm giác chán ghét, nhưng càng là người cổ quái lại càng khác với người bình thường, hắn bình tĩnh nói:

- Chúng ta tránh mưa, trong lúc vô tình tiến vào trong sơn động sơn cốc này, nếu như tiền bối nói đây là động phủ của người, có bằng chứng gì hay không?

- Bằng chứng?

Con mắt lão đầu vòng vo loạn chuyển, nhìn tạp vật bốn phía xung quanh, nói:

- Tất cả những vật phẩm nơi đây đều là thứ ta thường dùng hàng ngày, có thể làm bằng chứng!

Vân Thiên Hà nhìn quét qua sơn động, lại nhìn hình dạng lôi thôi của lão đầu, nói:

- Tiền bối, những thứ kia đều rất sạch sẽ, bố trí ngay ngắn rõ ràng, cỏ khô trong động còn có một mùi thơm ngát, hơn nữa cây cỏ cũng rất thư thích mềm mại, nói rõ chủ nhân động phủ này là người sạch sẽ, mà bộ dáng của tiền bối hiện tại, so với hoàn cảnh động phủ hiện tại hoàn toàn không hợp nhau. Lời nói của người, sợ rằng đúng là quý mới có thể tin tưởng!

- Tiểu tử, động phủ này rõ ràng là của lão phu, người lại chiếm lấy phần có lý a, tin hay không lão phu lập tức đuổi các người ra ngoài.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có thanh âm một phụ nhân giận dữ truyền đến.

- Tử lão quỷ, người dám tiến vào động phủ lão nương, lão nương đã nói bao nhiêu lần rồi, lập tức rút ra ngoài cho lão nương!

- Ách...

Lão quỷ vừa nghe được thanh âm này, tựa như gặp quỷ, sợ đến mức lập tức lật đật chạy ra ngoài, thế nhưng vừa mới xoay người đã bị một vô ảnh cước đá tới, cả người giống như con cóc nhảy chồm hồm, tồm một tiếng, liền rơi vào trong hồ nước nhỏ.

Trong lòng Vân Thiên Hà âm thầm giật mình, chính mình cũng không thấy rõ, lão phu đã bị đá vào trong hồ.

Lúc lấy lại tinh thần, trong nháy mắt nhìn thấy một phụ nhân quái dị niên kỷ ước chừng bốn mươi tuổi xuất hiện trong động phủ.

Chỉ thấy nàng mặc một bộ bạch sam sạch sẽ, sắc mặt có chút bệnh trạng, tái nhợt như tuyết, một bên hoành mi, một bên yên mi, đôi con mắt hơi tro nguội, mũi cao gầy, môi anh đào tím hồng, hình dạng thoát nhìn có vẻ mười phần yêu dị, giống như một nữ quỷ.

Đường Linh Toa vừa nhìn được hình dạng phụ nhân này, có vẻ sợ hãi, ôm lấy cánh tay Vân Thiên Hà. Mà phụ nhân kia vừa thấy Đường Linh Toa, nhãn thần sáng lên, lông mày bên trái nhếch cao, đôi con mắt tro nguội cười tủm tỉm, nói:

- Tiểu cô nương thực xinh đẹp nha!

Nói xong, ánh mắt phụ nhân này lại đảo qua Tầm Nguyệt và Mộng Ly đang nằm trên đồng cỏ khô, đột nhiên biến sắc, ngón tay run run chỉ các nàng, nói:

- Đây, đây, cộng sinh song tử!

Trong lòng Vân Thiên Hà kinh ngạc, hắn không biết phụ nhân quỷ dị này rốt cuộc là ai, thế nhưng câu đầu tiên đã nói ra được bí mật của Long nữ tỷ muội, xem ra lão đầu và phụ nhân yêu dị này không phải là người bình thường.

Vì vậy nói:

- Tiền bối, người dùng cái gì nhìn ra các nàng là cộng sinh song tử?

- Một tử bà nương, thiếu chút nữa làm lão phu chết đuối rồi!

Đúng lúc này, vị lão đầu lúi cúi từ trong hồ nước bò lên bờ, phun ra một ngụm nước lớn, oán giận trách mắng một câu, sau đó một lần nữa đi tới trước cửa sơn động, đôi con mắt tam giác thỉnh thoảng ngăm tới ngăm lui Tầm Nguyệt và Mộng Ly, tầm tắc nói:

- Lão phu đã sớm nhìn ra chỗ kỳ dị của hai tiểu cô nương này, bọn họ hình như không phải người đứng không?

- Người mới không phải người!

Đường Linh Toa vừa nghe lời này liền mất hứng, trợn mắt nhìn lão đầu mắng một câu.

Mà ánh mắt của phụ nhân lúc này rất cuộc rơi lên người Vân Thiên Hà, nhân thần vô cùng kinh ngạc, nói:

- Các người thế nào lại tới Quỷ Cốc?

- Nơi này là Quỷ Cốc?

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đồng thời cả kinh.

456. Chương 459: Quỷ Y

Mà Quỷ Cốc thì có chút thần bí rồi.

Trước đây Vân Thiên Hà thỉnh thoảng cũng nghe được một ít truyền thuyết kể lại, nói thời kỳ Đại Đường khai quốc, gia tộc Đường thị vốn chỉ là một gia tộc vùng biên tái, sau đó một vị thanh niên trong lúc du lịch, xông lăm vào Quỷ Cốc, đã được cao nhân dị sĩ trong Quỷ Cốc tương trợ, học được một bộ kỳ công có một không hai, còn có một bộ binh thư tinh tuyệt.

Sau đó, người thanh niên này rời khỏi cốc trở lại gia tộc, thông qua công pháp có một không hai của hắn, còn có bộ binh pháp tuyệt diệu kia, rất nhanh làm cho gia tộc phát triển lớn mạnh, chiếm đoạt và mượn hơi rất nhiều hào kiệt nghĩa sĩ và đại gia tộc thế gia, lấy khí thế gió mạnh sóng lớn, đạt được thiên hạ.

Vì vậy lúc đó, truyền thuyết về Quỷ Cốc được người đời ca tụng thành nơi ở thần thánh, nói Quỷ Cốc là cái nôi thiên tử, là đất ấm để vương, thế nhưng từ lúc người thanh niên kia làm hoàng đế, truyền thuyết về Quỷ Cốc đã bị tận lực xóa đi.

Từ thời điểm đó, Quỷ Hạp nhốt dị tộc liền xuất hiện một loại tin tức khác nhau, do đó làm lẫn lộn tầm nhìn người đời, bởi vì đều là truyền thuyết, độ tin cậy không cao, vì vậy Quỷ Cốc cũng không được nhiều người nhắc tới nữa.

Đường Linh Toa sinh ra trong gia tộc Đường thất, tự nhiên biết được truyền thuyết này.

Chỉ là nàng hoàn toàn không ngờ tới, bọn họ chỉ né tránh một hồi mưa to, trong lúc đánh bậy đánh bạ, cư nhiên xông vào Quỷ Cốc trong truyền thuyết, vì vậy nhất thời ngẩn người tại chỗ.

Thấy hai người sưng sờ, vị phụ nhân kia cười nói:

- Có thể gặp người trong Quỷ Cốc, coi như là một loại cơ duyên, các người đã tới đây, nhưng lại rất may mắn sống sót, như vậy hãy yên tâm ở lại chỗ này đi!

- Chờ một chút!

Vân Thiên Hà lấy lại tinh thần, nói:

- Tiền bối, còn chưa thỉnh giáo xưng hô như thế nào?

- Người gọi là Bạch Nương Tử là được, lão đầu kia là Diệp Tiên Kiềm, trong Quỷ Cốc chúng ta đều gọi hắn là Quỷ Y, trước kia ta cũng xông lăm vào Quỷ Cốc, được lão đầu này cứu, sau đó lại bị lão đầu làm phiền, tạm thời vì lợi ích toàn cục gả cho hắn, ai...

- Các người là phụ?

Đường Linh Toa trừng mắt to nhìn hai người, lão nhân hiện tại có chút nhăn nhó, Đường Linh Toa không khỏi thất thanh nói:

- Quả nhiên rất xứng đôi!

- Hắc hắc, vẫn là tiểu cô nương tinh mắt...

Diệp Tiên Kiều vừa nghe được lời này, nhất thời mặt mày sáng rỡ, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Bạch Nương Tử, lập tức cảm như hén, không dám nói thêm lời nào.

Vân Thiên Hà nói:

- Các vị tiền bối, các người đều xông lăm vào Quỷ Cốc, vậy thế nào lại biến thành bộ dáng này, các người đều là y sĩ, lẽ nào...

- Tiểu tử, người có điều không biết, Quỷ Cốc này rất khó ra ngoài, năm đó phụ phụ chúng ta vì tưởng niệm người nhà, từng nỗ lực rời đi, nhưng cuối cùng đã thất bại rồi, cũng bởi vậy biến thành bộ dạng hiện tại, bất quá mọi người trong Quỷ Cốc đều là quái nhân dị sĩ, tướng mạo đặc dị, mặt mũi của chúng ta ngược lại không có gì đáng sợ, thời gian lâu, mọi người dần dần thành thói quen!

Rất khó thoát ra?

Vân Thiên Hà kinh hãi, nghĩ tới thi thể bên ngoài, nói:

- Vậy binh sĩ bên ngoài là chuyện gì xảy ra, các người giết?

- Những binh sĩ này sau khi xông vào trong cốc, bọn họ đến Quỷ Hoàng Điện làm càn, vừa lúc đó Quỷ Hoàng luyện công tới thời điểm quan trọng, kết quả bị những kẻ này quấy rối, hơn nữa Quỷ Hoàng trời sinh tính cực kỳ ghét quân nhân, kết quả trong lúc giận dữ đã giết chết toàn bộ tại nơi đây!

- Ở đây còn có Quỷ Hoàng?

Vân Thiên Hà nghe được càng thêm kinh ngạc.

Đường Linh Toa nói:

- Vậy một vị thanh niên đã từng tới đây, cũng có được một bộ binh pháp kỳ tuyệt sau đó rời khỏi cốc...

- Nha đầu, việc này sau này người ở trong cốc tốt nhất không nên đề cập tới, bằng không sẽ rước về họa sát thân!

Diệp Tiên Kiều vừa nghe được Đường Linh Toa nói tới đây, liền lập tức ngăn cản.

- Vì sao?

Đường Linh Toa không giải thích được.

Bạch Nương Tử nói:

- Cô nương, đây là một đoạn chuyện cũ kiêng kỵ nhất trong Quỷ Cốc, người thanh niên năm đó chính là đồ đệ của Quỷ Hoàng, chỉ là sau khi hắn rời khỏi cốc đã bội bạc, liên hợp với rất nhiều cố thế lực thần bí phong bí lỗ hổng các dị sĩ trong cốc tốn công sức cực lớn mới mở ra được, tương đương với việc đóng cửa vĩnh viễn nhốt mọi người ở trong này, vì vậy cho tới nay, rất nhiều tiền bối rất kiêng kỵ nhắc tới đoạn chuyện cũ này, hơn nữa tính tình của các vị tiền bối này đều rất cổ quái, nổi giận giết người là chuyện bình thường, vì vậy sau này các người sinh sống trong Quỷ Cốc, chớ nhắc tới chuyện này!

- Chỉ là, ta...

Đường Linh Toa còn muốn nói, Vân Thiên Hà đã cắt đứt lời nàng.

- Linh Toa, chuyện này không nên nhắc lại nữa, sau này nàng ở trong cốc cũng tốt nhất không nên đề cập tới họ của chính mình, nàng hiểu ta nói cái gì hay không?

Đường Linh Toa suy nghĩ một chút, bưng tỉnh hiểu ra ý tứ của Vân Thiên Hà, vì vậy gật đầu.

Bạch Nương Tử hiểu kỳ nói:

- Vị tiểu cô nương này họ gì, vì sao không để nàng nói đến họ của mình?

Vân Thiên Hà nói:

- Hai vị tiên bối nếu đã nói việc kiêng kỵ trong cốc cho vãn bối, như vậy vãn bối cũng không giấu diếm, thế tử của vãn bối họ Đường, chính là hậu nhân của người thanh niên kia, thỉnh hai vị tiên bối không nên đề cập tới!

- Thì ta là thế!

Bạch Nương Tử gật đầu, liếc nhìn Diệp Tiên Kiều, quát lớn:

- Tử lão quỷ, có kết luận hay không, nếu như không có, hãy mau rút cho lão nương!

Diệp Tiên Kiều lau cái trán đầy mồ hôi, đứng trước cửa động, con mắt nhanh trừng thẳng rồi, sau một lúc lâu mới nói:

- Hai vị cô nương này là cộng sinh song tử, bọn họ hiển nhiên là do công lực bị hao tổn hết dẫn tới hư thân, nhưng còn có mệnh phách của một vị cô nương kết nối lại, không thể xa nhau, vì vậy hai người đều không thể nào tỉnh lại!

- Như vậy còn không sai biệt lắm!

Lúc này Bạch Nương Tử mới thỏa mãn gật đầu, Diệp Tiên Kiều lại nở nụ cười hèn mọn, có ý tứ hàm xúc lấy lòng.

Vân Thiên Hà nghe đôi phu phụ này đốp chát với nhau, đã nói ra nguyên nhân cả Mộng Ly lẫn Tầm Nguyệt đều không tỉnh lại, trong lòng biết y thuật của hai người này siêu phàm, liền nói:

- Nhị vị tiên bối, không biết có thể cứu tỉnh các nàng hay không?

Bạch Nương Tử cổ quái liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Tiểu tử, hai tiểu cô nương này là gì của ngươi nha?

- Ách, này...

Đường Linh Toa đột nhiên véo hấn một cái, tiến lên nói:

- Hai người này cũng là thế tử của phu quân, hai vị tiên bối có gì cần cứ phân phó, có một số việc ta có thể thay phu quân tác chủ!

- Lạc lạc, tiểu cô nương thực có ý tứ, ta thích...

Bạch Nương Tử đột nhiên nở nụ cười tươi, nói:

- Nhà của ta, cũng do ta tác chủ, lão quỷ kia chung quy nói ta ngược đãi hấn, để hấn không còn tôn nghiêm, hừ hừ, nhưng hấn cũng không dám phản đối!

Khóe miệng Diệp Tiên Kiều co giật, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, ẩn chứa vẻ ước ao và đồng tình. Thấy vậy trong lòng Vân Thiên Hà nghĩ cổ quái lại buồn cười, một đôi phu phụ vô cùng có ý tứ.

Đường Linh Toa thấy Bạch Nương Tử vui vẻ, liền kéo kéo cánh tay của nàng, ngọt ngào kêu lên:

- Bạch di, người nhất định có biện pháp cứu tỉnh hai tỷ tỷ, người nhất định trợ giúp ta nha...

- Tiểu nha đầu giảo hoạt, bọn ta có thể làm tổ nãi nãi ngươi rồi!

Diệp Tiên Kiều nghe xong lời này, nhỏ giọng nói thầm một câu.

- Cút...

Nhưng Bạch Nương Tử vừa nghe, trợn mắt nhìn, lại một vô ảnh cước, đã đá văng Diệp Tiên Kiều vào trong hồ nước, lúc này mới tổ vẽ mặt hài lòng quay sang kéo bàn tay nhỏ bé của Đường Linh Toa nói:

- Chất nữ thực ngoan, Bạch di nhất định sẽ cứu tỉnh hai tỷ tỷ của ngươi, hi hi!

Thấy Đường Linh Toa nở nụ cười giảo hoạt với hấn, cái trán Vân Thiên Hà toát mồ hôi hột, trong lòng nói thầm, quả nhiên là nữ nhân hiểu nữ nhân a!

...

Bạch Nương Tử thi thuật chữa bệnh không thích có người bên cạnh, có điểm cổ quái.

Bất quá Đường Linh Toa khiến nàng hài lòng, đã cho phép ngoại lệ, lưu lại trong động, mà Vân Thiên Hà thì bị Bạch Nương Tử không chút khách khí đuổi khỏi sơn động.

Lúc này ngoài động đã tạnh mưa, Vân Thiên Hà đi tới bên hồ, thấy Diệp Tiên Kiều cởi quần áo chỉnh mình, dùng sức vắt mạnh sau đó mặc vào, bất quá mùi tanh tưởi lan tràn, hẳn thực sự không thể chịu đựng được, vì vậy nói:

- Tiên bối, người có thể chịu được mùi tanh tưởi này?
- Như vậy tính cái gì, trong cốc cả năm không thấy ánh mặt trời, mùi âm hủ so với mùi này còn khó ngửi hơn gấp bội, đã sớm thành thói quen rồi!
- Thi thể này tiên bối cũng không dự định xử lý?

Diệp Tiên Kiều nói:

- Những thi thể này đều là chúng ta cố ý để tại chỗ nghiên cứu, quan sát quá trình chúng hư thối, hướng hồ lão phu từ trên thi thể bọn họ lấy được không ít da thịt tươi mới, qua một đoạn thời gian lão phu có thể khôi phục lại diện mạo ban đầu, nhìn xem lão thái bà kia còn dám mắng ta là lão quỷ, không cho lão tử lên giường, bằng không lão tử ra ngoài tìm một nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo trở về, hừ, trong cốc này này còn nhiều mỹ nữ mà!

Cái trán Vân Thiên Hà hiện rõ hắc tuyến, lão nhân này nói chung quy rất không đứng đắn, trách không được Bạch Nương Tử lại thường xuyên ngược đãi hắn.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng muốn lý giải tình huống nơi này một chút, nhân tiện nói:

- Tiên bối, người đến đây hẳn là đã nhiều năm rồi, Quỷ Cốc ta xem là một thâm cốc rất sâu, hoàn cảnh xung quanh chỉ có một vài ngọn núi giao nhau, nếu như ở đây có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, hẳn là cũng có người thực lực mạnh mẽ, thế nào lại không ra được đây?

Diệp Tiên Kiều hít một hơi, nói:

- Tiểu tử, mỗi người vừa mới vào cốc đều có suy nghĩ giống như ngươi, nhưng trên thực tế lại không giống như vậy, ngươi còn không biết lai lịch của Quỷ Cốc, đến nay cũng có hơn nghìn năm rồi, từ nghìn năm trước, trong cốc đã chết đi không ít người, cũng đã tiến vào không ít người, vẫn tuần hoàn liên tục như vậy, thậm chí đã truyền tới hơn mười thế hệ rồi, hiện tại cường giả cũng có không ít, nhưng bọn họ thủy chung không rời khỏi Quỷ Cốc thành công, những điều này đều có nguyên nhân của nó, bởi vì bản thân Quỷ Cốc là một không gian dị độ, do một cỗ lực lượng thần bí trói buộc, cho nên muốn ra ngoài, trừ phi có thực lực Phá Hư, hoặc là bản thân có đồ vật mở ra được Quỷ Môn!

Vân Thiên Hà còn muốn hỏi thêm một ít vấn đề, nhưng lúc này phát hiện tiếng âm ĩ truyền đến, ngay sau đó Vân Thiên Hà nghe được thanh âm thét chói tai của một nữ tử.

- Là ai? Là ai giết tiểu Nhiều của ta?

Nghe được thanh âm này, vẻ mặt Diệp Tiên Kiều cổ quái nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử, ngươi vừa mới trở về mang theo mấy khối thịt rắn, còn có xà đan và xà đả?
- Đúng vậy, con rắn này công kích ta, kết quả là bị ta giết, có gì sai nha?
- Hồng rồi, lần này tiểu tử ngươi gặp rắc rối rồi...

Diệp Tiên Kiều nói, thần sắc có chút bối rối, vì vậy liền đứng dậy bỏ chạy, vừa chạy vừa nói:

- Tiểu tử, lão phu còn có việc muốn làm, đi trước một bước, lúc khác chúng ta lại nói chuyện...

Chưa dứt lời, lão đầu đã không còn hình bóng.

- Ta kháo, lão nhân này rõ ràng là sợ hãi!

Vân Thiên Hà nói thầm một câu, chuẩn bị đứng dậy quay về động nhìn Bạch Nương Tử cứu trị Tầm Nguyệt và Mộng Ly như thế nào, nhưng lúc này có tiếng bước chân rất nặng từ phụ cận truyền đến, mặt đất có chút run rẩy, chỉ thấy một đầu cự thú giương nanh vuốt dữ tợn rất nhanh xuất hiện bên cạnh hồ nước.

Mà trên lưng cự thú còn có một thiếu nữ ôm nửa đoạn thân rắn đang ngồi.

457. Chương 460: Loan Dao Vô Thánh

Thiếu nữ buộc tóc hai bên, trên đầu cài vòng trang sức có tua đỏ nho nhỏ, mày liễu mắt to, mũi ngọc miệng nhỏ nhắn, vóc người xinh xắn lạnh lợi, mặc bộ trang phục mộc mạc bó sát người, ẩn lộ đùi đẹp thon dài đầy đặn, chân đi giày cỏ tinh xảo, hai bên hông phân biệt có đeo một thanh loan đao và một bộ câu hoàn, tựa như tiểu chiến sĩ bước ra từ trong bức tranh, tạo cảm giác đầu tiên cho cái nhìn chính là rất bồng bồng sức sống.

Nhưng trên thực tế, tọa kỵ của thiếu nữ là một đầu sư thú cổ hoang cực kỳ hung hãn, thân hình to lớn hơn sư tử bình thường tới mấy lần, con người đứng trước mặt nó cũng chỉ bằng một chân.

Càng kinh khủng hơn nữa chính là, phía sau mông của đầu đại sư thú này còn có hơn mười con linh cầm hoang thú thượng đẳng, thậm chí còn có những con nhỏ nhỏ và sóc nhỏ khả ái tới cực điểm, tất cả đều sắp thành hàng lối chính tề, tình cảnh như thế này, có thể nói thành một binh đoàn mãnh thú rồi, nếu như người bình thường nhìn nhất, nhất định kinh hồn táng đảm.

Thiếu nữ này rõ ràng là vì Vân Thiên Hà giết chết đầu huyền thụ linh xà kia mà dẫn binh tới hồi tội.

Vân Thiên Hà vừa thấy thiếu nữ ôm nửa đoạn thân rắn đã đông lạnh thành khối băng liền biết được thiếu nữ hung hăng tới đây với mục đích gì.

Mà thiếu nữ nhìn thấy một người xa lạ mặt không chút biểu tình đáng giá chính mình, không khỏi bất mãn mân mê cái miệng nhỏ nhắn, mắt hạnh trợn trừng liếc nhìn hắn.

- Tiểu tử, nhìn cái gì? Người mới tới đây đúng không?

Vân Thiên Hà quan sát nàng vài lần, cũng không lên tiếng trả lời, không muốn cùng với thiếu nữ này nói cái gì đó, xoay người liền cho nàng một lần lạnh nhạt.

- Tiểu tử, người đứng lại đó cho ta, hiểu quý củ hay không, ta đang hỏi người, người...

Nhưng người này thủy chung không thèm quay mặt lại, lúc này thiếu nữ tức giận tới mức sắc mặt đã có chút tím tái, lập tức vỗ vỗ đầu sư thú, đầu sư thú liền rất nhu thuận ngồi xổm, để thiếu nữ từ trên lưng nó nhảy phắt xuống mặt đất.

Thiếu nữ nổi giận dùng dùng mạnh mẽ đi về phía động phủ.

Vân Thiên Hà vào trong động phủ, chỉ thấy Đường Linh Toa đang lau mồ hôi trên thái dương cho Bạch Nương Tử, hắn quan sát Mộng Ly và Tầm Nguyệt nằm trên đồng cỏ khô, thấy y phục của nhị nữ đều đã cởi ra đặt một bên, nhưng nhị nữ lại bị một loại lá cây màu trắng nào đó bao phủ toàn thân, giống như hai xác ướp vậy.

Càng thần kỳ hơn chính là, Vân Thiên Hà phát hiện, những lá cây màu trắng có một loại dịch thể trong suốt bám trên mặt, thậm chí còn hơi nhúc nhích, chậm rãi từ trong lá cây thẩm thấu vào thân thể.

Lúc này, Bạch Nương Tử cầm hai chiếc kim châm có chút cong cong, tựa như lưỡi câu cá, chậm rãi đâm vào bộ vị phía sau đầu Tầm Nguyệt và Mộng Ly, xuyên qua lá cây, sau đó là bộ vị xung quanh lông mày, Vân Thiên Hà cảm giác được, Bạch Nương Tử đang vận chuyển một cỗ năng lượng kỳ dị thâm nhập vào trong tế bào, có vẻ mười phần cẩn thận.

- Tiểu tử kia, người lăn ra đây cho ta!

Đúng lúc này, thiếu nữ đột nhiên rống to lớn, thanh âm vang vọng trong động phủ, cánh tay Bạch Nương Tử hơi hơi run lên, thiếu chút nữa xuất hiện sai lầm trong quá trình thi thuật, lập tức thần sắc âm trầm xuống, nhưng không phân thần để ý tới, vẫn như cũ tiếp tục quan sát.

Đường Linh Toa trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, nhú mày, thấp giọng nói:

- Thiên Hà, đánh đuổi người nọ đi, đừng cho người đó tới quấy rối chúng ta!

Lúc này sắc mặt Vân Thiên Hà cũng có chút âm trầm, hẩn nhìn ra được Bạch Nương Tử đang thi thuật tới chỗ quan trọng, thiếu chút nữa thất thủ, tuy rằng hẩn không biết hậu quả như thế nào, thế nhưng quá trình thi thuật như vậy nếu như có người tới quấy rối, hẩn tuyệt đối không thể tha thứ, thiếu nữ kia nhất định phải hung hăng giáo huấn một chút.

Lập tức quay người lại, bước ra khỏi cửa!

Thiếu nữ đang nổi giận dùng dùng muốn xông vào trong động phủ, thấy Vân Thiên Hà đi ra, suýt nữa đánh lên, nhưng Vân Thiên Hà ra khỏi động phủ, không lời phân thân, rút Vân Tru ra, không một chút lưu tình mạnh mẽ chém thẳng về phía thiếu nữ.

Vân Thiên Hà không dám tạo ra động tĩnh quá lớn quấy rầy quá trình thi thuật của Bạch Nương Tử, một kiếm này chỉ là một chiêu rất bình thường, khi chém xuống, thiếu nữ cũng tương đối linh mẫn, nghiêng người vừa chuyển, tiện tay rút ra loan đao bên hông, chặn ngang một kiếm này.

- Ngô...

Tuy rằng chỉ là một đòn chém rất bình thường, thế nhưng lực đạo và kiếm thế vô cùng sắc bén, để thiếu nữ đỡ một kiếm này, toàn bộ thân thể hầu như ngã người ngã xuống.

Thiếu nữ cho tới bây giờ còn chưa bị người nào bức tới mức này, vô cùng giận dữ, nàng bị một kiếm này chấn động, cổ tay tê dại, kêu lên một tiếng đau đớn, đôi mắt nhỏ trước ngực phập phồng, thân thể trơn trượt xoay người, lảo đảo một chút, tiện thể hướng Vân Thiên Hà chém mạnh.

Thời điểm Vân Thiên Hà cầm kiếm ngăn lại, thiếu nữ dùng loan đao lấy công làm thủ, thuận lợi đứng vững vàng thân thể, đôi mắt hạnh trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, đang muốn mở miệng, nhưng Vân Thiên Hà đã không cho nàng cơ hội nói chuyện, một kiếm nhanh như thiểm điện đâm tới, chỉ thẳng yếu hại.

Lúc này thiếu nữ vừa thẹn vừa giận, cái tên kia dám đâm thẳng vào bộ ngực nàng, không thể tha thứ, lập tức sắc mặt trầm xuống, loan đao huy vũ, tỏa ra từng đạo phong mang vô cùng sắc bén, sau khi đỡ một kiếm, lần thứ hai lấy công làm thủ.

Vân Thiên Hà dựa theo thế đạo công của nàng, lúc này thân thể hơi lách sang một phương hướng, tại lúc thiếu nữ tổ chức thế tiến công, thân thể cấp tốc lui về phía sau, lập tức quay người chạy ra xa.

- Tên ghê tởm, cứ nhiên dám chạy!

Thiếu nữ thấy Vân Thiên Hà chạy ra ngoài, lập tức thân thể giống như chuồn chuồn đập nước, nương theo đà diểm nhẹ trên mặt đất, hối hả đuổi theo.

Vân Thiên Hà chạy đằng trước, mãi cho tới địa phương thiếu nữ để huyền thụ linh xà tấn công hẩn, khoảng cách từ nơi này tới chỗ Bạch Nương Tử coi như tương đối xa, lúc này mới không tiếp tục chạy, mà cầm kiếm đứng yên.

Thiếu nữ đuổi theo, thấy Vân Thiên Hà cầm kiếm đứng yên, lập tức không phân trần, giơ loan đao lên xông tới, một chiêu một thế đều mười phần hung hãn linh xảo.

Luận tình diệu loan đao, thiếu nữ xác thực đã đạt tới cảnh giới hỏa thuần thanh rồi, thanh loan đao vô cùng khéo léo, được nàng vũ động vô cùng tinh diệu, hơn nữa thuận đao thế tấn công, Vân Thiên Hà thử Phá Thiên Kiếm Pháp, chủ yếu lấy công làm thủ, tại thời điểm này, tựa hồ đã gặp phải đối thủ tương đối chú trọng tới chiêu thức kỹ xảo.

Vì vậy, một bộ Phá Thiên Kiếm Pháp được Vân Thiên Hà đánh ra giống như xuất phát từ bản năng, trong lúc đối chiếu với thiếu nữ, kiếm chỉ thẳng yếu hại, sắc bén lại cực nhanh, giống như thiểm điện, đều là đấu pháp lấy công làm thủ.

Thiếu nữ vốn muốn Vân Thiên Hà nhụt chí, thế nhưng đánh hồi lâu cũng hiểu được kiếm thế của đối phương đều là lấy công làm thủ, cùng với phong cách đao pháp của nàng có thể nói tương đồng, lúc này nhân thân

không khỏi sáng lên, liền thuận theo đầu pháp tấn công, hai người tranh đấu với nhau, người đi ta lại đã được mấy trăm hiệu, nhất thời không phân ra được thắng bại.

Vân Thiên Hà đánh xong hoàn chỉnh một bộ Phá Thiên Kiếm Pháp, phát hiện thiếu nữ xác thực mười phần thông minh, tại lúc hấn thăm dò đường đối chiêu thức thì đối phương cũng đang thăm dò đường lối công kích của chính mình, hai người trong trạng thái giằng co, cũng là vì nguyên nhân này.

Thấy như vậy, Vân Thiên Hà đột nhiên thay đổi lộ số chiêu thức, biến đâm thành chém, sắc bén và bá đạo, thiếu nữ thấy đối phương biến đổi đường lối chiêu thức, cũng không bối rối, loan đao vòng vo chuyển động, cư nhiên thẳng tắp sắc bén đâm về phía Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà không thể làm gì khác hơn là hoành kiếm ngăn lại, trực tiếp phá đi thế tiến công của đối phương, hai người lui lại sau mấy bước.

Thiếu nữ có hứng khởi, lúc này vọt lên.

Mà lúc này Vân Thiên Hà đã dứt Vân Tru vào vỏ, rút cây côn quái dị vẫn đeo bên hông, biến kiếm thế thành côn, mang theo côn thể cường ngạnh bá đạo, vừa xuất chiêu đã hiện rõ sự uy mãnh định sơn xà, đánh về phía thiếu nữ.

Phá Thiên Côn Pháp uy mãnh bá đạo, khí thế trầm trọng như núi, thiếu nữ dùng đao pháp hiện tại đã không thể thích ứng được Vân Thiên Hà đột nhiên biến đổi võ công chuyển thành công pháp, tại lúc một côn đập xuống, thiếu nữ liên tục bại lui, thân thể liên tiếp đụng ngã vài cây đại thụ phía sau, thật vất vả mới không chế được thủ thế của chính mình.

Sau đó, Vân Thiên Hà một lần nữa dùng côn thể uy mãnh bá đạo đánh tới, khí thế quét ngang nghìn quân.

Thiếu nữ thấy vậy, cũng không hoảng loạn, lúc này rút cuộc nhanh chóng lấy câu hoàn bên hông, loan đao nhanh chóng thu lại, cấp tốc tra vào vỏ, câu hoàn liền thành đoản côn, lấy một loại phương thức lực lượng miên nhu, tan rã đại bộ phận lực lượng của Vân Thiên Hà, sau đó hóa giải hoàn toàn thế tiến công uy mãnh bá đạo của Vân Thiên Hà.

Mà đoản côn bị lực lượng miên nhu quá nhiều, một cỗ lực lượng mềm mại từ câu hoàn truyền đến, để thế công uy mãnh bá đạo nhanh chóng suy yếu.

Lúc này Vân Thiên Hà đẩy mạnh côn về phía trước, thiếu nữ vờn quanh đẩy đi cỗ lực lượng này, Vân Thiên Hà lập tức chuyển côn thành chưởng, một bàn tay nhiễu loạn trong không gian, thông qua đoản công hư ảo một kích, nhanh chóng đánh ra Phá Thiên Quyền Pháp.

Thiếu nữ một lần nữa thấy Vân Thiên Hà chuyển đổi thành chưởng, lúc này rút cuộc cũng luống cuống, cũng không đơn thuần dùng hoàn câu nghênh địch, lúc này thân thể chợt phóng ra một cỗ khí thế và ý cảnh cường đại giống như cuồng phong bão táp, trong cỗ ý cảnh này, trong sát na thực giống như có hàng nghìn vạn loan đao và câu hoàn, toàn bộ trong nháy mắt tụ hợp lại cùng nhau, biến thành sơn hà trầm trọng, nhưng linh xảo như cơn gió, cũng mang theo một rằng buộc xoay tròn, hướng về phía Vân Thiên Hà ập tới.

Ý cảnh loan đao quỷ dị, trong đó dĩ nhiên còn mang theo một cỗ miên nhu ràng buộc, vị thiếu nữ này đã đạt tới cảnh giới Võ Thánh, hơn nữa là một Võ Thánh dùng loan đao.

Thực cường đại!

Thấy đối phương đã phóng xuất ra ý cảnh Võ Thánh tới đối địch, lúc này Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục khách khí, khí thế toàn thân bùng phát, Vân Tru một lần nữa thoát khỏi vỏ.

Mà trong sát na Vân Tru ra khỏi vỏ, một cỗ lực lượng khôn lam chi diễm đóng băng theo Vân Tru vẽ thành một đường cong đẹp mắt, lan tràn xung quanh sơn cốc, làm cho toàn bộ không gian như biến thành luyện ngục hàn băng, dày đặc không gì sánh được.

- A, là khôn lam chi diễm, ra chịu thua rồi, không chơi nữa!

Thiếu nữ thấy Vân Thiên Hà tỏa ra ý cảnh lực lượng khôn lam chi diễm, sắc mặt nhất thời biến đổi sợ hãi.

Mà trong cỗ ý cảnh lực lượng này còn bao hàm một loại ý cảnh lực lượng mười phần cổ quái, nàng không đoán ra được rút cuộc là cái gì, nhưng ý cảnh lực lượng cổ quái này, hơn nữa cộng thêm sự kinh khủng của

khôn lam chi diễm, để trong lòng nàng có chút sợ hãi, vì vậy liền thu hồi ý cảnh lực lượng Loan Dao Vô Thánh, thẳng thắn chịu thua.

Vân Thiên Hà thấy thiếu nữ thu hồi ý cảnh lực lượng của mình, có thể thu phóng như thường, nói rõ thành tựu Vô Thánh đã được một đoạn thời gian rồi, chỉ là thiếu nữ vừa thấy khôn lam chi diễm liền chịu thua, ngược lại làm hấn hơi sững sốt.

Bộp bộp bộp...

Đúng lúc này, thanh âm tiếng vỗ tay vang lên, ngay sau đó là thanh âm già nua âm u từ trong chỗ sâu sơn cốc truyền đến:

- Không nghĩ tới khôn lam chi diễm của lão gia hỏa Nhan Ma Ước sau một nghìn năm cư nhiên tìm được một người thừa kế so với hấn càng thêm mạnh mẽ!

458. Chương 461: Quỷ Hoàng

- Lão tổ tông, người thế nào đi ra rồi?

Đợi khi thân ảnh kia bước tới gần, thiếu nữ tựa hồ tìm được cứu tinh, liền lập tức mạnh mẽ chạy tới làm nũng:

- Lão tổ tông, tên tiểu tử mới đến này dĩ nhiên dám dùng khôn lam chi diễm khi dễ con, người giúp con dạy dỗ hấn!

Vèo! Vèo! Vèo!

Đúng lúc này, trong thâm cốc u ám, lại có mấy đạo thân ảnh thoáng hiện ra.

Đích xác, những thân ảnh này xuất hiện rất không giống người bình thường, bọn họ giống như u linh, trôi nổi phập phênh tiến tới, hơn nữa tốc độ của bọn họ làm Vân Thiên Hà hơi giật mình.

Toàn bộ đều là cao thủ! Nhất là lão giả mà thiếu nữ ôm cánh tay làm nũng, khi hấn tới gần, Vân Thiên Hà liền cảm giác được phong phạm hoàng giả, một loại uy nghiêm để vương giống như quân vương giá lâm, tạo cho hấn cảm giác xung động không nhịn được muốn quỳ xuống thần phục.

Loại khí độ này, thậm chí so với khí vương bá còn khiến cho người khác sinh kính sợ hơn.

Trong lòng khiếp sợ khí độ lão giả tỏa ra mỗi khi nhắc tay nhắc chân, nhưng thần tình lão giả lại rất bình thản, mặt mang hồng quang, mày kiếm xé cao, trên mặt lộ nụ cười thản nhiên, tuy rằng hấn ăn mặc rất mộc mạc, thể nhưng dáng người cân đối, tạo cảm giác hài hòa.

Vân Thiên Hà biết, lão giả này nhất định là vị Quỷ Vương trong Quỷ Cốc!

Nhân thần tiếp tục quét qua mấy người xuất hiện phía sau lão giả, họ là ba vị lão giả râu tóc bạc trắng khác, hai đôi trung niên nhân, tựa như hai đôi phụ phụ, hai vị thanh niên tầm hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tất cả đều có khí độ bất phàm.

Những người này, vô luận là lão giả hay là thiếu niên đều có một loại khí độ phi phàm, thiếu niên và thanh niên hơi nhạt một chút, nhưng mấy vị lão giả tỏa ra loại khí thể hoàng giả rất tự nhiên, khiến trong lòng Vân Thiên Hà một lần nữa cả kinh. Đây hiển nhiên là một gia đình, tuyệt đối có liên quan tới công pháp để vương, điều này không khỏi làm hấn nghĩ tới một bộ công pháp thượng cổ Thánh Hoàng Thiên Kinh nổi danh song song với Huyền Nữ Thiên Kinh.

- Uy, tiểu tử mới tới, người...

Thiếu nữ thấy Vân Thiên Hà quan sát người nhà nàng, thần tình đạm mạc, cũng không có ý tứ thăm hỏi, nũng nịu một tiếng, đang muốn nói cái gì đó, vị lão giả liền sờ sờ đầu nàng, cười nói:

- Trình nhi, không được vô lễ, người thanh niên này mới vào Quỷ Cốc, người hấn là phải đối đãi lễ nghĩa mới đúng, vì có gì lại khi dễ người ta, khiến người ta coi thường chúng ta?

- Cháu, cháu khi dễ hấn?

Thiếu nữ từng mắt to, lập tức mân mê cái miệng nhỏ nhắn, bắt mân lôi léo ống tay áo lão giả, dùng sức làm nũng, nói:

- Lão tổ tông, người thế nào giúp người ngoài nói chuyện, tiểu tử này mới vào cốc đã giết chết Nhiều nhi của cháu, hơn nữa cháu tới động phủ Bạch Nương Tử tìm hắc hủi lý lẽ, hắc lại dùng kiếm giết cháu, lão tổ tông, rõ ràng là hắc khi dễ cháu!

- Trinh nhi, không được hồ đồ!

Lúc này, một vị lão giả phía sau liền bước tới, quát lớn một câu, lại nói:

- Nếu người thanh niên này là người bình thường, hắc mới vào cốc gặp phải con rắn của người còn không bị giết chết sao? Ta xem hắc không phải cố ý, người không nên càn quấy nữa, lão tổ tông có chuyện muốn nói với người thanh niên này, người qua đây!

- Tổ gia gia, người, ngay cả người cũng giúp đỡ tiểu tử mới tới này!

Lúc này thiếu nữ ủy khuất, vành mắt ướt át, lập tức nhào vào lòng một mỹ phụ ngay bên cạnh, khóc lóc kể lẽ không ngừng:

- Mẫu thân, gia...

Phụ nhân thấp giọng truyền âm nói:

- Trinh nhi, gia gia sao lại trách mắng con, chỉ là người thanh niên mới vào cốc này so với người bình thường có chút khác nhau, mới vừa rồi Quỷ Y đến bẩm báo chuyện về hắc, lão tổ tông nghe nói, mười phần coi trọng, liền muốn tự mình tới gặp người thanh niên này, hướng hồ Bạch Nương Tử đang chữa thương cho thê tử hắc, con xông vào, lỡ như làm cho Bạch Nương Tử thất thủ, con có biết mình thiếu chút nữa hai thê tử hắc, mà vừa rồi hắc giao thủ với con, sớm đã phát hiện ra chúng ta quan sát hắc tại phụ cận, chỉ là kéo dài thời gian, cũng không hạ sát thủ với con, hắc đã hạ thủ lưu tình rồi, con không nên tiếp tục hồ đồ nữa!

- A, con!

Trinh nhi nghe nói, há miệng vênh môi, nửa ngày mới lẩm bẩm:

- Hắc, hắc...

Lúc này, thân ảnh lôi thôi của Diệp Tiên Kiều cũng vội vã xuất hiện, bước tới trước mặt Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử, chuyện vừa rồi, ta xem người cũng không nên chấp nhặt với Trinh tiểu thư, mọi người giải thích rõ ràng sẽ không còn chuyện gì nữa, kỳ thực bình thường Trinh tiểu thư có chút nghịch ngợm, nhưng thái độ làm người tương đối thiện lương, nếu như nàng biết thê tử người đang chữa thương thì sẽ không tùy tiện quấy rối, hơn nữa người cũng đã giết chết sủng vật của nàng, mọi người nói lời xin lỗi với nhau, để đoạn hiểu lầm này biến mất được không?

Thần tình Vân Thiên Hà vẫn đạm mạc như cũ, mới vừa rồi nếu như không phải hắc phát hiện có người một bên âm thầm quan sát chú ý hắc, như vậy hắc tuyệt đối sẽ cho thiếu nữ một bài học khắc sâu.

Nghe được lời giải thích của Diệp Tiên Kiều, Vân Thiên Hà chỉ quét mắt liếc nhìn qua mấy người xung quanh, bèn cho Diệp Tiên Kiều một bậc thang, liền nói:

- Nếu như Diệp tiên bối đã nói vậy, chuyện vừa rồi coi như thôi, vẫn bối còn có chuyện quan trọng, cáo từ!

Dứt lời, xoay người rời đi!

- Ai, tiểu tử, người...

Diệp Tiên Kiều thấy Vân Thiên Hà cứ như vậy liền rời đi, đang muốn gọi hắc lại, nhưng lúc này Quỷ Hoàng lại nói:

- Tiểu Kiều, chúng ta kín đáo quan sát vừa rồi đã làm trong lòng hắc vương mắc, hòng hồ lần này Trinh nhi hành sự quá mức lỗ mang, suýt chút nữa làm cho thê tử hắc phát sinh ngoài ý muốn, hắc đã không so đo chuyện vừa rồi coi như rất thoải mái, người cũng không cần phải dùng cấp bậc lễ nghĩa trong Quỷ Cốc đến ước thúc hắc!

- Điện hạ, phàm là có người mới vào cốc đều phải tới Quỷ Hoàng Điện đăng ký, do Quỷ Hoàng Điện trù tính an bài chung, hài tử này vừa mới đến đây đã xảy ra chút chuyện không thoải mái với Trinh nhi, chuyện này thực đúng là phần lão phu thất trách!

Quỷ Hoàng xua xua tay nói:

- Tiểu Kiều, chuyện này không cần phải nhắc lại nữa, chúng ta hay tới xem tình huống của đôi cộng sinh long tử kia, nếu như thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để trong lòng người thanh niên đó sinh oán hận đối với chúng ta, như vậy sau này Quỷ Cốc sẽ không còn được bình an, lão phu chỉ có thể tận lực ngăn chặn, tất nhiên là hy vọng giải quyết mọi chuyện viên mãn!

Dứt lời, Quỷ Hoàng nói với mọi người phía sau:

- Hi Nhân, người dẫn bọn nó quay trở về trước, Trinh nhi thường ngày quá mức kiêu căng ngang ngược rồi, mới chỉ xảy ra một chút gió thổi vậy mà cả nhà cùng tới, còn ra thể thống gì?

- Dạ, tôn nhi liền dẫn bọn nó trở về!

Trong đám người, một lão giả cung kính hành lễ, sau đó trầm giọng nói với mấy người phía sau:

- Đều trở về trước thôi!

- Lão tổ tông, cháu muốn đi xem!

Lúc này Trinh nhi vịn vào mép áo, cúi đầu nói.

- Trinh nhi, không được tùy hứng nữa, theo ta trở về!

Lão giả tên gọi Hi Nhân vừa nghe, nhất thời nhú mày, quát lớn một tiếng, kéo theo Trinh nhi đi trước một bước, những người khác đều không nói lời nào, liền đi theo lão giả vào thâm cốc, rất nhanh đã không còn thấy hình bóng.

Quỷ Hoàng và Diệp Tiên Kiều trên đường tới động phủ Quỷ Y, Quỷ Hoàng thấp giọng truyền âm nói:

- Tiểu Diệp, chuyện hài tử này là hậu duệ Vân Ly, trước lúc chúng ta đánh tan vương mắc trong lòng hài tử này, đồng thời chữa trị thương thế của thê tử hấn lại như cũ, nhớ không được nhắc tới trước mặt mấy vị trưởng lão Linh Tộc và Cổ Vu tộc. Mấy năm nay ta thật vất vả mới đã thông được vương mắc của bọn họ đối với ta sau sự chuyện kia, nhất thiết không để vì hài tử này lại xảy ra tình huống phức tạp. Phải biết rằng huyết mạch Vân Ly xuất hiện trong Quỷ Cốc để các trưởng lão biết đến mà nói, chắc chắn có người sẽ trở nên điên cuồng. Việc này phụ phụ các người phải xử trí cẩn thận mới được!

Diệp Tiên Kiều trịnh trọng gật đầu, nói:

- Điện hạ, bản thân hài tử này có đặc thù huyết mạch Vân Ly, nhưng hấn còn kế thừa khôn lam chi diễm của Nhan Ma Ước Linh tộc, càng tụ tập mệnh lý tinh tú vào thân, điều này quả thực là một hiện tượng vô cùng hiếm thấy, nói không chừng lần này hài tử vào cốc, chính là thời cơ để chúng ta thoát khỏi, thoát khỏi Quỷ Cốc!

Quỷ Hoàng lắc đầu nói:

- Hiện tại nói những chuyện này còn quá sớm, chúng ta trước tiên xem tình huống của đôi cộng sinh long tử này đã, chỉ mong có thể thuận lợi một chút, vì di chí của tử tôn, tổ phụ, lão phu cũng không muốn đợi thêm năm trăm năm nữa!

Sau khi Vân Thiên Hà trở lại động phủ một lần nữa, Bạch Nương Tử đã kết thúc quá trình thi thuật.

Vừa vào động phủ, thấy Đường Linh Toa đang bơi lên người tắm Nguyệt và Mộng Ly một tầng nước thuốc từ loại lá thần kỳ màu trắng, liền thấp giọng hỏi:

- Linh Toa, có thuận lợi hay không?

Đường Linh Toa gật đầu, nói:

- Coi như thuận lợi, chỉ là...

Trong lòng Vân Thiên Hà căng thẳng:

- Chỉ là cái gì?

Căn căn môi, Đường Linh Toa nói:

- Bạch di nói, thực lực của hai vị tỷ tỷ quá mạnh mẽ, mà mệnh phách đan xen, phương pháp của người chỉ là tạm thời tách ra, cũng ký thác vào cơ thể một người, nhưng không thể trợ giúp hay tỷ tỷ khai thông mệnh phách tự hút vào trong cơ thể chính mình, điều này cần phải có người thực lực càng mạnh hơn hai tỷ tỷ phụ trợ mới được, Bạch di không dám cứu tỉnh bất cứ một người nào, bởi vì một khi một người tỉnh lại, nếu như trong lúc vô ý phân thân vận công, rất có thể sẽ khiến cho mệnh phách của người khai chuyển biến trở thành linh phách phân thân, nói cách khác sẽ có một tỷ tỷ trở thành phân thân của người kia, hai người biến thành một người!

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà hồi hận, vỗ vỗ trán nói:

- Sớm biết sẽ phiền phức như vậy, ta hẳn là dẫn các nàng trở về Nguyệt Miếu Sơn tìm tiểu Phạm Ny, nhưng hiện tại bị nhốt trong Quỷ Cốc, chúng ta mới đến, phải tìm được một người có thể tín nhiệm được, bằng không ta thà rằng để hai nàng hôn mê bất tỉnh như vậy một đoạn thời gian!

Đường Linh Toa cả kinh nói:

- Thiên Hà, lẽ nào chúng ta thực sự không ra được sao?

- Uhm, Quỷ Cốc này rất khó rời khỏi, ta còn chưa có thời gian tiến hành nghiên cứu cẩn thận, chỉ nghe Diệp tiên bối nói đại khái!

Vân Thiên Hà gật đầu nói.

Đường Linh Toa suy nghĩ một chút, nói:

- Thiên Hà, nếu như vậy, không bằng chúng ta tìm một chỗ nào trong đó có cọc làm nhà ở tạm trước, một mực ở đây quấy rầy Bạch di cũng không tốt lắm, huynh nghĩ như thế nào?

Vân Thiên Hà suy nghĩ cẩn thận, nói:

- Cũng tốt, bất quá trong Quỷ Cốc còn có Quỷ Hoàng tồn tại, như vậy nhất định có kỷ luật quy tắc và lễ pháp ước thúc, ta cần phải tìm Diệp tiên bối hỏi thăm một chút mới được!

- Tiểu tử, ngươi không cần phải tìm, ta tới rồi!

Lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm của Diệp Tiên Kiều, Vân Thiên Hà quay sang, chỉ thấy Bạch Nương Tử bưng một chén thuốc tiến vào, phía sau nàng còn có Diệp Tiên Kiều và vị lão giả trong lòng Vân Thiên Hà đã suy đoán là Quỷ Hoàng!

Vân Thiên Hà nói:

- Diệp tiên bối, vừa rồi sốt ruột gấp gấp trở về, còn chưa giới thiệu, vì này chính là?

Diệp Tiên Kiều nghe nói, lúc này vẻ mặt trịnh trọng giới thiệu.

- Vị này chính là Quỷ Hoàng điện hạ được trưởng lão các tộc cộng đồng đề cử. Vừa rồi vốn định giới thiệu cho tiểu tử ngươi, nhưng ngươi lại vội vã bỏ chạy rồi, hiện tại đã biết, còn không mau chào!

Nguyên lai thực sự là Quỷ Hoàng!

Chỉ là lúc Vân Thiên Hà đang muốn chào hỏi, vị Quỷ Hoàng lại trừng thẳng con mắt nhìn chăm chăm vào Đường Linh Toa, không một lần nháy mắt, sắc mặt Vân Thiên Hà nhất thời trầm xuống.

459. Chương 462: Phong Ba Lúc Đăng Ký

Đường Linh Toa bị nhìn có chút mất tự nhiên, trốn phía sau Vân Thiên Hà.

Lúc này Quý Hoàng đã lấy lại tinh thần, thấy Vân Thiên Hà có khả năng hiểu lầm, vì vậy liền giải thích nói:

- Người thanh niên, thỉnh không nên hiểu lầm, lão phu thấy vị cô nương này tương đối đặc biệt, mạo muội hỏi một câu, nàng tu luyện công pháp thượng cổ Huyền Nữ Thiên Kinh sao?

- Đúng thì thế nào?

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói.

Quý Hoàng thấy Vân Thiên Hà đã có chút vướng mắc đối với chính mình, trong lòng cười khổ.

Nhưng thần sắc của hắn vẫn ôn hòa như cũ, nói:

- Người thanh niên, lão phu cũng đã có từng này tuổi rồi, chỉ là ngẫu nhiên thấy truyền nhân Huyền Nữ Thiên Kinh, trong lòng nghĩ tới vài chuyện, chỗ thất lễ, xin đừng để trong lòng!

Đường Linh Toa đẩy đẩy cánh tay Vân Thiên Hà, thì thầm hai câu, lúc này thần sắc Vân Thiên Hà mới hòa hoãn vài phần, nói:

- Chúng ta mới đến, không hiểu quy củ nơi đây, Quý Hoàng tới tận nơi, không biết có chuyện gì chỉ giáo?

Diệp Tiên Kiều thấy bầu không khí có chút cứng nhắc, lúc này đi ra nói:

- Hải tử, điện hạ cũng là xuất phát từ ý tốt, hắn nghe nói thương thế của thê tử ngươi có chút đặc thù, vì vậy cùng lão phu tới đây muốn trợ giúp chúng ta một tay, đồng thời hóa giải một số hiểu lầm nhỏ giữa ngươi và Trình nhi tiểu thư, hi vọng ngươi không nên để tâm sinh ách tắc mới được!

Bạch Nương Tử đưa cho Đường Linh Toa chén thuốc, phân chia cho Mộng Ly và Tầm Nguyệt uống, lúc này mới đi tới nói:

- Nếu như điện hạ có thể tương trợ, như vậy lần này thi thuật có mười phần nắm chắc cứu tỉnh được hai vị cô nương đây, tiểu tử, Trình nhi tiểu thư có chút sai lầm nhỏ, Quý Hoàng điện hạ đã tự mình tới bù đắp, người cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa, tất cả đều là ý tốt, người trong Quý Cốc này đại đa số đều có tâm địa thiện lương, sau này ngươi ở cùng một chỗ với bọn họ sẽ tự hiểu rõ!

Lúc này Diệp Tiên Kiều nói:

- Tiểu tử, nếu như ngươi tin phụ chúng ta, vậy yên tâm giao hai vị cô nương đây cho chúng ta trị liệu, nếu chữa trị không tốt, phụ chúng ta mặc cho ngươi xử trí!

Đã nói đến mức này, Vân Thiên Hà cũng không phải người không hiểu lý lẽ, vì vậy nói:

- Nếu Diệp tiên bối đã nói như vậy, vân bối cũng không phải người cố chấp, tất cả nhờ tới các vị tiên bối vậy, xin nhận một bái của vân bối trước!

Dứt lời, Vân Thiên Hà đang muốn khom người, lại cảm giác được một cỗ lực lượng tác động khiến hắn đứng thẳng tắp, căn bản không thể cúi được, Quý Hoàng ôn hòa nói:

- Người thanh niên, ngươi rất khí độ, đã lựa chọn tin tưởng lão phu, vậy lão phu sẽ dốc hết toàn lực cứu tỉnh hai thê tử của ngươi!

- Trước có chỗ thất lễ, thỉnh điện hạ thứ lỗi!

- Không sao!

Lúc này, Bạch Nương Tử kéo Đường Linh Toa qua một bên, thì thầm nói vài câu, đưa cho nàng một khối mộc bài cổ quái, sau khi Đường Linh Toa tiếp nhận, liền tới kéo theo cánh tay Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, chúng ta ra ngoài trước, không nên ở đây quấy rối các vị tiên bối và Bạch di thi thuật!

Nói xong, liền kéo theo cánh tay Vân Thiên Hà rời khỏi động phủ.

Sau khi ra khỏi động phủ, Đường Linh Toa liền kéo cánh tay Vân Thiên Hà tiến sâu vào trong cốc, vân Thiên Hà không giải thích được hỏi:

- Linh Toa, chúng ta đi đâu?

- Đi đăng ký!

Về mặt Đường Linh Toa linh động nói:

- Bạch di nói cho muội biết, người mới tiến vào Quỷ Cốc đều phải tới Quỷ Hoàng Điện đăng ký, chúng ta một nhà bốn người, có thể lựa chọn một địa phương rất lớn để làm nhà ở!

- Một nhà bốn người!

Vân Thiên Hà toát mồ hôi.

Đường Linh Toa đột nhiên ngừng lại, đôi mắt hạnh trường lớn, mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

- Huynh đã nói sau này chuyện trong nhà do muội làm chủ, lẽ nào giờ lại hối hận sao?

- Được rồi, được rồi, muội làm chủ, chúng ta cùng đi thôi!

Vân Thiên Hà bắt đầu đi.

- Như vậy còn không sai biệt lắm!

Về mặt Đường Linh Toa đắc ý tươi cười, kéo cánh tay của hắn tiến tục tiến sâu vào trong sơn cốc.

Có thể nói toàn bộ mãnh thú linh cầm trong sơn cốc này đều bị con người khống chế, có vẻ tương đối ngoan ngoãn, Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa đi lại trong cốc hồi lâu tuy rằng thỉnh thoảng gặp phải một ít mãnh thú, thế nhưng mãnh thú đối với bọn họ lại không một chút ý tấn công, ngay tại sơn cốc nhân nhả qua lại.

Diện tích sơn cốc rất lớn, nguyên lai địa phương Bạch Nương Tử và Diệp Tiên Kiều đang ở chính là vùng đất rìa ngoài Quỷ Cốc.

Khi Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa theo con đường mòn tiến vào trong một giải đất tương đối cao ráo, rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ toàn cảnh sơn cốc.

Toàn bộ sơn cốc đều có quần sơn vờn quanh, nhìn không thấy bầu trời, có chút u ám, mơ hồ có một cỗ lực lượng kỳ dị ba động trên bầu trời sơn cốc, mà trong quần sơn, rất nhiều sơn động giăng khắp nơi, giữa lòng núi có ruộng bậc thang, rất nhiều địa phương đều trồng cây cối nông nghiệp, cũng có dòng suối nhỏ, còn có hồ nước.

Tại những sơn động giăng khắp ngọn núi xung quanh, rất nhiều gian nhà gỗ giống như xếp hàng, lại rất có quy tắc trật tự đứng sừng sững thành một loạt, giống như cầu thang xếp thành hàng dài tới lưng chừng núi, nơi này được con người mở đường, phân chia đông tây nam bắc rất rõ ràng, đồng thời còn có một loại tảng đá rất thần kỳ tỏa ra ánh sáng, không tạo thành cảm giác mê thất phương hướng.

Giương mắt nhìn lên, tại giữa trung tâm sơn cốc giao nhau, có một điện phủ được kiến tạo rất đại khí, xung quanh có mấy cây cột lớn làm bằng loại đá chiếu sáng, chiếu rọi không gian xung quanh, nơi này hẳn là Quỷ Hoàng Điện rồi.

Vân Thiên Hà không rõ, ở đây cũng không hề tạo thành cảm giác quỷ khí um tùm, vì sao lại gọi là Quỷ Cốc.

Trong cốc, rất nhiều kiến trúc chứa phong cách trần nhỏ nòng đậm, không hề dính dáng gì tới nghĩa đen của danh từ Quỷ Cốc, ngoại trừ tia sáng ở đây tương đối u ám, có một cỗ âm hủ khí, sắc mặt con người sinh hoạt nơi đây thời gian dài sẽ tạo thành vẻ tái nhợt, tất cả tạo thành một thành thị loại nhỏ nhắn cách với thế giới bên ngoài giữa quần sơn.

Dọc theo tầng tầng cầu thang bước xuống dưới, có thể bởi vì Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa có khuôn mặt rất xa lạ, làm cho mọi người xung quanh đều hiếu kỳ đánh giá bọn họ, thậm chí còn có mấy tiểu hài tử leo theo sau mông, kêu lên:

- A a, lại có người mới tiến đến rồi, nhất định sẽ có chuyện xưa hay để nghe!

Vân Thiên Hà đi trên đường, phát hiện nơi đây có rất nhiều chủng tộc khác nhau cùng chung sống, có Linh Tộc, có Cổ Vu tộc, còn nhiều chủng tộc khác, mặc dù tướng mạo dị tộc rất đặc dị, bất quá có thể là mọi người chúng sống thời gian dài, tập mãi thành thói quen, nhìn bầu không khí có rất rất hòa hợp.

Người của Linh Tộc và Cổ Vu Tộc, Vân Thiên Hà đối với tướng mạo đặc dị của bọn họ đã tương đối quen thuộc.

Trong ấn tượng của hắn, thế giới bên ngoài tại lúc đại tan biến diễn ra, Man tộc đã bị diệt sạch, thế nhưng ở chỗ này, Vân Thiên Hà dĩ nhiên có thể nhìn thấy mấy người Man tộc có tướng mạo rất khác so với người bình thường.

Đặc thù rõ ràng nhất của những người này chính là hình thể thật lớn, giống như một người to lớn, thân cao gấp đôi người bình thường, da màu xanh, trời sinh có một cổ hoa văn ẩn hiện, cái miệng của bọn họ khá lớn, môi tương đối dày, hàm răng sắc bén, đều nhô ra ngoài, thoạt nhìn bộ dạng có chút dữ tợn xấu xí.

Hình thể của những man tộc này tuy rằng tương đối xấu xí dữ tợn, bất quá đại đa số bọn họ đều hàm hậu thành thật, cảm giác hơi ngốc nghếch, nhất là khi Vân Thiên Hà gật đầu chào hỏi, mấy đại hán Man tộc đều nhìn Vân Thiên Hà, vuốt vuốt đầu, ngây cô cười, lộ ra hàm răng kinh khủng.

Vân Thiên Hà không biết những đại hán cao to này đang cười cái gì.

Khi đi tới đại điện Quỷ Hoàng Điện, diện tích điện thánh rất lớn, có vẻ rộng rãi, bên ngoài rất ít bày biện, chỉ thấy một ít người trong đại điện xếp hàng đoàn đội, mỗi người cầm một bài trong tay.

Trước mặt những đội ngũ này có bốn chiếc bàn, trên bàn có bày đặt rất nhiều mộc giản. Sau chiếc bàn đều thống nhất một lão giả và một vị tiểu cô nương, lão giả ghi chép, tiểu cô nương tiếp nhận mộc bài trong tay đám người đang xếp hàng, đồng thời hỏi han các vấn đề, có vẻ rất trật tự.

Hơn nữa danh sách đội ngũ xếp thành hàng có dài có ngắn, Vân Thiên Hà chú ý tới, người trong từng đội ngũ này đều thuộc một chủng tộc đồng nhất, người Man tộc cao to chỉ có ba bốn người, cũng xếp thành một đội, không có chủng tộc nào khác xếp xen lẫn vào đội ngũ này.

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa tiến vào, đều hiện rõ vẻ mặt hiếu kỳ, lập tức có một người thanh niên đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, dùng lời lẽ ôn hòa, nói:

- Các người mới vào cốc, chính là muốn đăng ký sao?

- Đúng vậy!

Đường Linh Toa gật đầu nói.

Người thanh niên thấy Đường Linh Toa, đột nhiên nhãn thần sáng lên, nhìn nàng có chút thất thần, đã quên mất chỉ dẫn bọn họ.

Không để ý tới người thanh niên này, Vân Thiên Hà kéo theo cánh tay Đường Linh Toa, nói:

- Chúng ta tới bên kia xếp hàng!

- Uhm!

Đường Linh Toa thấy người thanh niên cũng có vẻ cực kỳ mất tự nhiên, hai người tiến tới phía sau đội ngũ nhiều người nhất.

Tại lúc người thanh niên hồi phục lại tinh thần, phát hiện ra chính mình đã thất thố rồi, nói:

- Nhị vị, mới vào cốc không cần ở chỗ này xếp hàng, xin mời đi theo ta!

Dứt lời, người thanh niên khom người, nhưng nhìn Đường Linh Toa, lại một lần thất thần.

Đường Linh Toa có vẻ khó chịu, ôm cánh tay Vân Thiên Hà tiến về phía chiếc bàn không có ai xếp hàng, tới trước mặt một vị lão giả và một vị tiểu cô nương.

Vị lão giả ngồi sau bàn, Vân Thiên Hà đã gặp qua tại lúc xung đột với thiếu nữ tên gọi Trinh nhi, hắn cùng tới với Quỷ Hoàng. Khi hai người Vân Thiên Hà tới gần, lão giả hướng về phía Vân Thiên Hà gật đầu cười cười, cầm một khối mộc bài lên.

Mà vị tiểu cô nương đứng bên cạnh có tướng mạo khá xinh đẹp đáng yêu, đôi mắt to tròn, thần sắc lại có chút hăm hừ cầm lấy một khối mộc bài, cầm chiếc bút nói:

- Trước khi đăng ký, trong Quỷ Cốc, từng gia đình chỉ có thể có một mộc bài, nếu như là độc thân, hai phu thê các người đăng ký chỉ cần đăng ký một người là được rồi, tiếp sau ta hỏi người người trả lời! Tính danh?

- Vân Thiên Hà!

- Giới tính?

- Nam?

- Tuổi?

- Hai mươi mốt!

- A?

Tiểu cô nương há cái miệng nhỏ nhắn, mặt kinh ngạc.

- Như vậy thì sao?

Vân Thiên Hà không chút biểu tình nói.

- A, không sao, tiếp theo, chủng tộc?

- Hán tộc!

- Uy, nào có chủng tộc Hán tộc gì đó, theo như đặc thù của người hắc là Linh tộc hoặc Nhân tộc, rốt cuộc là tộc nào?

- Vì sao lại không thể có Hán tộc, nếu như người không muốn đăng ký, vậy không cần làm là được!

- Người!

Tiểu cô nương tức giận trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, lão giả bên cạnh cũng cười cười nói:

- Hàm nhi, theo như lời hắc nói đi, ghi là Hán tộc, hắc xác thực là một người đặc biệt!

- Hừ!

Tiểu cô nương hăm hừ viết trên mộc bài, lại hỏi:

- Hôn nhân?

- Đã kết hôn!

Nghe nói như thế, tiểu cô nương len lén nhìn về phía người thanh niên thường thường liếc mắt nhìn len, lúc này thần sắc mới thả ra một chút, trên mặt hiện lên một tia vui mừng, nói:

- Thê tử tên là gì?

- Linh Toa!

Nghe vậy, Đường Linh Toa âm thầm véo hắc một cái, lập tức nói tiếp:

- Linh Toa, Tầm Nguyệt, Mộng Ly, tổng cộng ba người!

- A!

Tiểu cô nương vừa nghe lời này, há to miệng.

- Người lại có ba thê tử, thế nhưng...

Về mặt Vân Thiên Hà không chút biểu tình, Đường Linh Toa trừng mắt nhìn nàng nói:

- Tiểu muội muội, người hỏi nhiều như vậy làm cái gì, nhớ đăng ký hay không?

Tiểu cô nương nhìn về phía lão giả ngay bên cạnh, nói:

- Trưởng lão, hẳn dĩ nhiên có ba thê tử, bây giờ làm sao nha? Quy củ trong cốc là không được lấy nhiều thê tử như vậy!

Đường Linh Toa cũng bất mãn nói:

- Tiểu muội muội, chúng ta ở bên ngoài là phu thê bốn người, tiến vào trong cốc này, lẽ nào lại bị chia rẽ?

- Ba thê tử, điều này tuyệt đối không được!

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện có một vị lão giả râu màu lam, mặt xanh nói:

- Nếu như đã tiến vào trong cốc, như vậy nhất định phải làm theo quy củ, ba người chỉ có thể đăng ký một người, sẽ đăng ký một lần nữa!

Vân Thiên Hà quan sát lão giả này, thấy hắn râu tóc màu lam, chỗ mi tâm có một điểm ẩn ký trông giống như con mắt, da lại có chút xanh, lúc này vẻ mặt hắn rất bình tĩnh bước tới, sắc mặt hiện ra vẻ xanh đen, đây rõ ràng là một vị trưởng lão linh tộc.

Lúc này Đường Linh Toa cũng không nghe theo, phương diện này nàng làm chủ, thật vất vả mới để cho Vân Thiên Hà đáp ứng tiếp nhận Tầm Nguyệt và Mộng Ly, lão đầu này lại tới phá hỏng, không khỏi trừng mắt nhìn hắn nói:

- Vị trưởng lão này, nếu như ngươi có hai nữ nhi, không may mắn tiến vào trong Quỷ Cốc, một người là nữ nhi ngươi, còn một người có thể từ bỏ?

- Ngươi nói cái gì, làm càn!

Nghe xong lời này, vị lão giả nhất thời giận dữ, một cỗ khí thế phóng ra, xung quanh bắt đầu ngưng tụ hơi nước đậm đặc, tựa hồ muốn bao phủ Đường Linh Toa chính giữa.

Sắc mặt Vân Thiên Hà trầm xuống, đẩy Đường Linh Toa ra phía sau, khí thế toàn thân biến đổi, nhiệt độ xung quanh liền giảm xuống, hơi nước xung quanh nhất thời bị hóa thành từng đoàn băng vụn rơi xuống đất.

Vị trưởng lão thấy Vân Thiên Hà cư nhiên dám đối kháng hắn, tâm tình giận dữ, giận dữ quát lớn một tiếng, lần thứ hai ngưng tụ thành hơi nước dày đặc, ập về phía Vân Thiên Hà, trong màn hơi nước này ít nhất cũng có khí thế Võ Tôn Địa cảnh, khiến Vân Thiên Hà bắt đầu có chút hít thở không thông, dần dần không thở nổi.

Lão nhân không một chút kiêng nể như vậy, trong đại sảnh lại không có người nào ngăn cản, khiến trong lòng Vân Thiên Hà giận dữ, tại lúc cỗ khí thế này áp bức ập tới, Vân Thiên Hà không còn cố kỵ gì khác, bỗng nhiên xoay người, bàn tay nắm chặt, toàn thân nhất thời bốc lên một cỗ khôn lam chi diễm hùng hục thiêu đốt.

- A, khôn lam chi diễm!

Vị lão giả nhìn thấy không lam chi diễm, rốt cuộc sắc mặt biến đổi, mạnh mẽ hít sâu, bỗng nhiên thu loại khí thế, nhãn thần sắc bén nhìn vân Thiên Hà.

- Tiểu tử, ngươi không phải là người Linh tộc, thế nào lại kế thừa khôn lam chi diễm của Nhan Ma Ước?

Trong đại sảnh liền ồ lên, người Linh tộc cũng bắt đầu nghị luận sôi nổi.

- Đều câm miệng cho ta!

Lão giả liền quát lớn một câu, trong đại sảnh im ắng lại.

Lúc này, những vị trưởng lão đang ngồi đăng ký bên các bàn khác đều đã đi tới.

460. Chương 463: Thần Mạch Chi Huyết

- Lam trưởng lão, bọn họ vừa mới vào Quỷ Cốc, là người mới, cũng không biết ngươi là ai, mời không nên mang tính tình của ngươi đến đây ức hiếp người, hài tử này có thể kế thừa khôn lam chi diễm của Nhan Ma

Ước cũng là cơ duyên, không phải hậu duệ Linh tộc các ngươi thì đã sao?

Vị Lam trưởng lão kia không nói lời nào, nổi giận đùng đùng đi tới bên cạnh bàn, đoạt lấy lệnh bài trong tay Hàm nhi, nhìn thoáng qua, tiếp tục quay sang trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Hán tộc, lão phu chẳng bao giờ nghe qua trên đời này có chủng tộc Hán tộc này, ngươi rốt cuộc là ai, đi vào trong cốc dám giấu diếm sự thực, nói đúng sự thật đi, bằng không lão phu sẽ không khách khí!
- Lam trưởng lão, có chuyện đợi Quỷ Hoàng điện hạ trở về, chúng ta cẩn thận thương nghị, thỉnh không nên ở chỗ này cố tình gây sự!
- Làm một trưởng lão, lão phu có quyền biết sự thực, bằng không, chính là ngươi có chuyện gì đó giấu diếm lão phu!

Vị trưởng lão đằng ký giật giật khóe miệng, lại không biết phản bác như thế nào.

Lam trưởng lão cười lạnh một tiếng, không để ý tới, dứt khoát trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Chuyện lão phu không rõ, tự nhiên muốn tìm hiểu rõ ràng, phạm là người có động cơ không tinh khiết, Quỷ Cốc không dung nạp, tiểu tử, ngươi có nói hay không?

Lúc vô tình lâm vào địa phương quỷ quái này, vốn đã là một chuyện vô cùng phiền muộn rồi, nhưng hiện tại lại bị người hoài nghi có động cơ không tinh khiết, cho dù tâm tình Vân Thiên Hà có trầm ổn hơn nữa cũng không khỏi dâng lên máu nóng.

Hắn nắm chặt bàn tay lại, không buông ra, tâm tình ba động kịch liệt, lúc này khôn lam chi diễm thiêu đốt toàn thân càng lên hừng hực, nhiệt độ xung quanh một lần nữa giảm xuống, giống như hàn băng luyện ngục, những người xung quanh có thực lực thấp hơn Vân Thiên Hà, lúc này đều run rẩy toàn thân, có chút đứng không vững.

Đường Linh Toa thấy Vân Thiên Hà đã nổi giận, nàng biết Vân Thiên Hà không phải đối thủ của lão đầu trước mắt này, sợ hắn xung động làm ra chuyện tình đáng sợ nào đó, lúc này liền hướng về phía vị Lam trưởng lão kia hét lớn:

- Phu quân ta không phải Linh tộc, cũng không phải Cổ Vu tộc, chỉ có phân nửa huyết mạch nhân tộc, hắn đằng ký Hán tộc không hề sai lầm, hắn có ba thê tử các ngươi e ngại cái gì, ngươi vì sao phải ép hắn?

Vân Thiên Hà muốn tiến lên, Đường Linh Toa ngăn cản lại, mềm giọng cầu xin:

- Thiên Hà, không nên!

Lam trưởng lão cười nhạt:

- Ha ha, nửa huyết mạch nhân tộc, như vậy tính cái gì, năm xưa tên phản đồ kia cũng là nửa huyết mạch Nhân tộc và Linh tộc, lại làm ra chuyện không bằng cảm thú, đã như vậy, để tránh cho bị kích lần thứ hai phát sinh, lão phu sẽ thanh lý thành phần có khả năng phản bội này trước!

Dứt lời, lúc này Lam trưởng lão có vẻ có chút vắn vẹo, khí thế toàn thân bùng phát, thiên phú Linh tộc độc hữu của hắn sau khi phóng ra, lúc này trong đại điện bắt đầu bốc lên vô số bọt nước màu lam nhạt, mỗi một viên thủy châu đều ẩn chứa một cỗ ý chí cường đại tới đáng sợ.

- Được rồi, Lam La U, ngươi đã muốn biết nguyên nhân vì sao chúng ta đối đãi với hài tử này đặc thù, vậy lão phu sẽ nói cho ngươi, nửa huyết mạch khác chảy xuôi trong cơ thể hắn chính là Vân Ly chi huyết, nếu như ngươi dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, Quỷ Cốc sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho ngươi!

Lão giả đằng ký lúc này rốt cuộc không nhịn được phần nộ, hét lớn một câu, thân ảnh chợt lóe đã xuất hiện trước mặt Lam trưởng lão, đồng thời hắn cũng phóng xuất ra ý cảnh lực lượng của bản thân, một cỗ uy nghiêm hoàng giả bắt đầu tràn ngập đại điện.

Thế nhưng, một câu nói này khiến cho toàn bộ đại điện bắt đầu sôi trào mãnh liệt.

Lúc này, có một vị trưởng lão Man tộc và một vị trưởng lão Cổ Vu tộc đột nhiên nhảy lên, trưởng lão Cổ Vu tộc kích động hét lớn:

- Vân Ly, Vân Ly chi huyết, Quỷ Cốc xuất hiện Vân Ly huyết mạch, đây là Vu Thần còn chưa vứt bỏ chúng ta a!

Mà vị trưởng lão Man tộc kia lại càng có vẻ tức giận, toàn bộ thân thể đột nhiên bành trướng mãnh liệt, dùng thanh âm đã dần dần biến đổi, hét lớn:

- Lam La U, ngươi dám bất kính đối với thần mạch chi huyết, làm người hầu của thần mạch chi huyết, Da Bách ta muốn giết ngươi!

Nói xong, vị trưởng lão Man tộc này sải bước rộng áp tới, toàn bộ đại sảnh run lên ầm ầm, phảng phất như sắp đổ sụp tới nơi.

Những vị trưởng lão khác thấy trưởng lão Man tộc đã tức giận bị kích phát điên cuồng, đều biến sắc, bọn họ biết, nếu như Man tộc nổi giận sẽ tiến vào trạng thái cuồng hóa phệ huyết, không ai có thể ngăn cản, một vị trưởng lão lập tức tiến lên ngăn cản nói:

- Da Bách, bình tĩnh, nghìn vạn lần không nên lỗ mang, nhanh, hít sâu, hít sâu!

Phù!

Da Bách theo tiếng hô thở ra một hơi.

Hít...

Vị trưởng lão dẫn đạo hần hít khí vào.

Sau khi Da Bách hô hấp sâu vài lần, chỉ thấy thân thể bành trướng của hần, từ cốt cách da thịt kêu lên lách cách, lúc này mới chậm rãi khôi phục nguyên trạng, tinh thần cũng đã bình tĩnh lại.

Thấy thế, mọi người trong đại điện đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Vân Thiên Hà cũng bình tĩnh lại, chỉ là đối với cử động của vị trưởng lão Man tộc kia thâm kinh ngạc không thôi, nghĩ không ra chỉ một câu nói đã khiến cho trưởng lão Man tộc gần như tiến vào cuồng hóa muốn giết chết Lam La U, người trong Quỷ Cốc xác thực rất cổ quái.

Lúc này Lam trưởng lão đã sớm ngậy đại, khí thế của hần từ lâu đã tan hết.

Sửng sốt nửa ngày, cuối cùng vẻ mặt không thể tin tưởng, trừng mắt nhìn lão giả đăng ký trước mắt, thất thanh nói:

- Cơ Trường Không, ngươi nói hần là huyết mạch Vân Ly, ngươi không nói dối lão phu chứ?

Lúc này, một vị trưởng lão Cổ Vu tộc tiến lên, nói:

- Cơ trưởng lão, việc này rất quan trọng, ngươi thực sự có thể xác nhận hài tử này là hậu duệ Vân Ly?

Trưởng lão Man tộc Da Bách sau khi bình tĩnh lại, ánh mắt lửa nóng không gì sánh được, nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Hà nửa ngày, sau đó quay sang nhìn Cơ Trường Không, vẫn dùng ngôn ngữ trúc trắc như trước, nói:

- Cơ trưởng lão, theo như những người bên ngoài tới nói thì thần mạch chi huyết đã sớm bị diệt tuyệt rồi, ngươi nói ra lời này, nhất định phải có được chứng cứ xác thực!

Lúc này, mọi người trong đại điện đều tụ tập tới gần, bên ngoài đại điện cũng có rất nhiều người vây quanh, thậm chí trên bờ vai cao to của mấy người Man tộc đều có hai ba người ngồi, tất cả đều dùng ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm vào trung tâm đại điện.

Cơ Trường Không bị rất nhiều ánh mắt tập trung, hần biết chuyện này dù không muốn công khai cũng không có cách nào nữa rồi, lúc này xoay người lại, thấy Vân Thiên Hà không chút biểu tình, mười phần bình tĩnh, thuận miệng nói:

- Hài tử, ủy khuất ngươi một chút, cởi áo ra đi!

Vân Thiên Hà nghe vậy, lại thấy những ánh mắt lửa nóng xung quanh nhìn chằm chằm vào chính mình, hô hấp của mọi người trong sảnh lúc này đều bình tĩnh lại, tất cả một mảnh im ắng!

Sự tình đã phát triển tới mức này rồi, Vân Thiên Hà liền cởi áo ra, lại cởi cả nội y bên trong, để xích lõa thân trên, trước ngực của hắn có đồ án nửa ánh thải vân trực nguyệt, còn tỏa ra quang mang kỳ dị sáng bóng.

Hít...

Sau khi thấy đồ án trên người Vân Thiên Hà, lúc này mọi người trong sảnh đều thầm hít một hơi, thần tình không giống nhau.

Vị trưởng lão Man tộc càng kích động phủ phục trên mặt đất, trong miệng huyền thuyên đọc một loạt từ ngữ với ngôn ngữ vô cùng khó hiểu, những người Man tộc to lớn khác cũng đều quỳ xuống sát mặt đất, ông ông một mảnh, cũng lẩm bẩm trong miệng thổ ngữ làm Vân Thiên Hà nghe không hiểu!

Bất quá, trong bầu không khí này, Cơ trưởng lão nhìn đồ án, lại lẩm bẩm nói:

- Cửu thải càn khôn đồ này vì sao chỉ có phân nửa?

Đường Linh Toa giúp Vân Thiên Hà mặc quần áo vào, nói:

- Hoa tiền bối này, huyết mạch Vân Ly đã nhanh đoạn tuyệt rồi, vài chục năm trước có một vị tiền bối sợ hậu đại Vân Ly triệt để đứt đoạn, vì vậy dùng công lực suốt đời để phân huyết phách thanh long ngọc thành hai nửa, để hai tử tôn mỗi người giữ một phần, không được mở thiên phú ra quá sớm, có thể làm cho huyết mạch Vân Ly tiếp tục truyền thừa sau này, sẽ không bị ảnh hưởng bởi tệ đoạn không thể nào sinh dục, chỉ cần có tử tôn kéo dài, như vậy sau khi hai khối huyết phách thanh long ngọc xác nhập cũng sẽ không gây ra hậu quả đáng tiếc!

Cơ Trường không nghe xong, lúc này quay sang nhìn Lam La U, trầm giọng nói:

- Hiện tại ngươi đã hiểu rõ mọi chuyện, ngươi còn gì muốn nói hay không? Nếu như huyết mạch Vân Ly muốn kéo dài, làm hậu đại của thần mạch chi huyết, lấy ba thế tử sinh nở tử tôn, cho dù càng nhiều cũng là tình huống đặc thù, Quỷ Cốc vì sao không thể đối đãi đặc thù, huống hồ năm đó bộ lạc các tộc không phải đều tranh nhau gả nữ tử trong tộc, kính hiến cho Vân Ly thị hay sao?

Rầm...

Lúc này, Lam La U đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu nói:

- Vừa rồi lão phu bất kính đối với thần mạch chi huyết, suýt chút nữa gây ra đại họa, thỉnh các vị trưởng lão dựa theo quy củ trong Quỷ Cốc xử trí, Lam La U tình nguyện chịu phạt!

Cơ Trường Không nói:

- Đã như vậy, chính ngươi tự tới kho tâm động diện bích suy nghĩ, xử phạt như thế nào, chờ khi điện hạ trở về, tiếp tục thương nghị!

Lúc này Lam La U trịnh trọng thi lễ với Vân Thiên Hà, sau đó đứng dậy rời khỏi đại điện, rất nhanh liền không còn hình bóng.

Lúc này, trong đại điện có vẻ rất yên lặng, thấy rất nhiều ánh mắt xung quanh đang nhìn mình, Vân Thiên Hà sờ sờ mũi, hướng Cơ Trường Không nói:

- Cơ trưởng lão, ta có chút vấn đề muốn hỏi!

Cơ Trường Không hướng về phía người thanh niên thần sắc có chút cổ quái, nói:

- Viễn Hàng, giải tán mọi người đi, mặt khác người đi thông báo cho ba vị trưởng lão tới phòng nghị sự, thuận tiện bẩm báo một tiếng với điện hạ trong động phủ Quỷ Y!

Cơ Viễn Hàng sửng sốt, thần sắc có chút ảm đạm, sau khi liếc mắt nhìn Đường Linh Toa, nhàn nhạt đáp một tiếng, liền tới giải tán mọi người.

Bất quá biểu tình của Cơ Viễn Hàng đều bị mấy vị trưởng lão và Vân Thiên Hà bắt được, trong lòng Cơ Trường Không hít sâu một hơi, lúc này mới khom người nói với Vân Thiên Hà:

- Các ngươi theo ta vào phòng nghị sự!

Phòng nghị sự ngay bên cạnh cửa hông đại điện, rất mộc mạc, chỉ đặt mấy chiếc ghế gỗ, còn có một chiếc bàn dài. Sau khi Vân Thiên Hà tiến vào, Cơ Trường Không giới thiệu cho hẳn mấy vị trưởng lão trong sảnh.

Da Bách là trưởng lão Man tộc, Vân Thiên Hà đã biết được, sau khi chào hỏi, Cơ Trường Không giới thiệu một vị trưởng lão Cổ Vu tộc, gọi là Cách La Lục, một vị trưởng lão Linh tộc dâu đỏ tóc đỏ, gọi là Xích Ma Đô.

Sau đó tới ba vị trưởng lão khác, để Vân Thiên Hà có chút ngạc nhiên, tất cả đều là nữ.

Sau khi giới thiệu phân biệt, Vân Thiên Hà đang có vấn đề muốn hỏi, lúc này chỉ thấy Quỷ Hoàng từ ngoài cửa bước vào, mọi người đang định đứng dậy hành lễ, Quỷ Hoàng xua xua tay áo, ngồi xuống, lúc này mới nói với Vân Thiên Hà:

- Hai vị cổ nương kia đã không còn chuyện gì nữa rồi, nghỉ ngơi vài ngày là có thể tỉnh lại!

Nghe được tin tức này, trong lòng Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa vui vẻ, Vân Thiên Hà đang muốn nói lời cảm tạ, Quỷ Hoàng lại xua xua tay áo, nói:

- Nhắc tay nhắc chân mà thôi, không đáng nhắc tới, chỉ hy vọng người đối với chuyện phát sinh ngày hôm nay không nên mang vướng mắc trong lòng là được!

Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục khách sáo, thuận miệng nói:

- Vãn bối từ sau khi tiến vào Quỷ Cốc, trong lòng có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo, điện hạ cùng các vị trưởng lão có thể giải đáp?

- Nói thẳng, không có việc gì!

Vân Thiên Hà nói:

- Vãn bối muốn biết, ở đây vì sao lại gọi là Quỷ Cốc, nếu như là một không gian dị độ, các vị trưởng lão có phải là đều xông lăm tới, có biện pháp ra ngoài hay không?

Nghe được vấn đề này, các vị trưởng lão trong sảnh đều lâm vào trầm mặc.

461. Chương 464: Ba Thánh Vật

Bất quá, sự tồn tại của Quỷ Cốc nhất định là có nguyên nhân lịch sử của nó.

Không ai nói lời nào, Vân Thiên Hà nhìn Quỷ Hoàng, cũng trầm mặc, nhanh chóng tinh giản một số vấn đề trong lòng, sau đó hỏi vấn đề hẳn quan tâm nhất, nói:

- Thế nào mới có thể ra ngoài?

Chúng trưởng lão còn đang trầm mặc.

Cuối cùng, Quỷ Hoàng đánh vỡ cục diện trầm mặc, hỏi ngược lại Vân Thiên Hà:

- Người thanh niên, người vì sao phải vội vã ra ngoài?

- Người thân của ta đang gặp nguy hiểm, đợi ta về cứu viện, còn có một ít nguyên nhân đặc thù, ta phải ra ngoài!

Dứt lời, Vân Thiên Hà đột nhiên nhìn Quỷ Hoàng, nói:

- Mặt khác, tám năm sau, tinh long thiên tàn sắp xuất hiện, thời gian của ta không còn nhiều lắm rồi!

- Tinh long thiên tàng?

Lời nói này rốt cuộc đã làm nổi lên một cơn sóng trong chúng trưởng lão, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng, thấp giọng nghị luận.

Quỷ Hoàng cau mày, cuối cùng thần sắc ảm đạm thở dài một tiếng:

- Mỗi một lần tinh long thiên tàng xuất hiện đều có ý nghĩa một lần tai nạn, một lần đại tan biến a!

Lần thử dài này làm cho Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hỏi:

- Các vị tiền bối, không phải là Quỷ Cốc này chính là kết quả còn sót lại sau lần trước tinh long thiên tàng xuất hiện đấy chứ?

Chúng trưởng lão trong sảnh cũng hiếu kỳ, cùng dồn ánh mắt về phía Quỷ Hoàng.

Quỷ Hoàng suy nghĩ chốc lát, cuối cùng ngắt đầu nói:

- Tổ phụ ta từng trải qua thời kỳ đại tan biến, lần tinh long thiên tàng xuất hiện trước đó, trên phiên đại lục hoang dã này đã từng để lại ba kiện thánh vật, một là Thiên Tháp, hai là Quỷ Cốc, còn lại là Địa Phù, theo thời gian gần nghìn năm trôi qua, chúng ta từ khi tiến vào Quỷ Cốc đã liên tục thu thập các tin tức lý giải khác nhau, mà ba kiện thánh khí này đang ở nơi nào, nói vậy hẳn người cũng đã biết!

Vân Thiên Hà kinh hãi, Quỷ Cốc là một kiện thánh vật sao?

- Nếu là thánh vật, vậy vì sao lại biến thành loại tình huống chỉ có vào nhưng khó ra như hiện tại?

Vân Thiên Hà hỏi:

- Bên ngoài đang có một tổ chức tên là Thiên Tháp, nếu như đúng với cái tên của nó mà nói, như vậy hẳn là kiện thánh khí kia, bất quá Địa Phù là cái gì?

Quỷ Hoàng gật đầu nói:

- Người nói không sai, Thiên Tháp sau khi rơi xuống Bắc vực hình thành nên một tòa linh tháp thông thiên, mà Quỷ Cốc thì rơi xuống U Âm vực, hình thành một mảnh U Âm minh ngục, mà Địa Phù kỳ thực là một ngọn núi trôi nổi phập phênh, nguyên bản sau khi Nam vực xuất hiện, lại bị Nguyệt Môn đoạt được, hiện tại đổi tên thành Nguyệt Miếu Sơn!

- Nếu Quỷ Cốc vốn rơi xuống U Âm vực, vậy vì sao lại xuất hiện tại Đông vực, đồng thời trở thành một tử cảnh chỉ địa chỉ có tiến vào mà không ra được?

Quỷ Hoàng nói:

- Người chỉ biết thứ nhất, không biết thứ hai, ba kiện thánh vật kia còn có một cái tên khác, Thiên Tháp gọi là Thiên Nhiếp Thánh Hoàng Tháp, mà Quỷ Cốc này là Minh Trấn Thực Linh Cốc, Địa Phù kia là Địa Nhạc Tự Diễn Phù. Ban đầu ba kiện thánh vật không ai biết làm từ đâu, sau đó trải qua Vân Ly Huyền Thiên nghiên cứu, mở ra Thiên Tháp Thánh Hoàng Tháp, phát hiện một ít bí mật về ba kiện thánh vật này, chúng đều là phong giới trấn thần chi vật, có thể mở ra một mảnh địa vực thần kỳ, có thể quấy rối quy tắc trật tự thiên địa, tự thành một thể, nhưng sau đó bí mật này bị tiết lộ, đưa tới một ít thế lực khác nhòm ngó, tạo nên họa sát thân cho Vân Ly Huyền Thiên, sau đó lại vì một nguyên nhân nào đó không ai biết đến, dẫn phát một hồi thiên tai nhân họa đại tan biến!

Vân Thiên Hà nghĩ tới một ít đầu mối về lần đại tan biến trước kia chính mình tìm hiểu được, cộng thêm đoạn tự thuật Quỷ Hoàng kể hẳn chưa bao giờ nghe qua, xâu chuỗi lại, trong lòng đối với chuyện xảy ra trước và sau thời kỳ đại tan biến đã càng thêm rõ ràng hơn.

- Quỷ Cốc mở ra tại thời kỳ đại tan biến, Thiên Tháp từ Đông vực bay về phía Bắc vực, khiến cho trật tự quy tắc thiên địa đại loạn, Quỷ Cốc di lạc tới U Âm vực hình thành, kỳ thực tại thời gian này, Vân Ly thị đã lọt vào một cỗ thế lực thần bí hãm hại tàn sát. Vân Ly thị làm lãnh tụ tinh thần của các bộ lạc, vì bảo hộ bọn họ nên thế lực khắp nơi đã đứng lên liên hiệp lại đối kháng với cỗ thế lực kia, nhưng đó cũng là một hồi âm mưu lớn hơn. Lúc đó, trong quá trình các thủ lĩnh bộ lạc đứng lên bảo hộ Vân Ly thị, bọn họ gặp phải cảnh dần mất thú cổ hoàng vây sát, do đó tiến vào trong Quỷ Cốc này, cũng sử dụng lực lượng hoang thú, phong ấn lại cửa ra vào duy nhất của Quỷ Cốc, khiến cho toàn bộ thủ lĩnh và tộc nhân tinh anh đều bị vây khốn trong cốc, trong số đó cũng bao gồm cả tổ phụ ra, vì vậy người thấy các tộc trong cốc ngày hôm nay, tất cả đều là hậu nhân của các thủ lĩnh bộ lạc còn sót lại!

- Cho dù là bị phong ấn cửa vào, nhưng với lực lượng của thủ lĩnh các tộc, hẳn là có hi vọng để thoát khốn ra ngoài, đúng không?

Đường Linh Toa hỏi.

Quỷ Hoàng gật đầu nói:

- Xác thực là như vậy, chỉ dựa vào phong ấn của hoang thú thì không thể nào vây khốn được bọn họ, lúc đó bọn họ từng thử hợp lực với nhau, đã thành công mở cửa được một lần, một bộ phận tộc nhân đã thành công chạy thoát ra ngoài, nhưng sau khi rời khỏi đây lại bị cổ thể lực kia truy sát, sau đó bọn họ lại thực hiện một lần phong ấn khác đối với cửa ra, mà lần phong ấn kia, thủ lĩnh của cổ thể lực hùng mạnh tự mình động thủ, không chỉ khiến cho nguyên khí bọn họ đại thương, tổn thất thảm trọng, hơn nữa cửa ra khỏi cốc cũng triệt để bị phá hủy, chỉ có thể vào không thể ra!

- Sau đó như thế nào?

Vân Thiên Hà hỏi.

Thần sắc Quỷ Hoàng lúc này có chút ảm đạm, những trưởng lão khác có vẻ kích động, thậm chí có một số trưởng lão hăng giọng, nhãn thần nhìn Quỷ Hoàng tràn ngập oán giận.

Nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng Vân Thiên Hà nhanh chóng liên tưởng tới cái gì, hẳn biết chuyện phát sinh lúc đó, cũng chính là trọng tâm câu chuyện mà người trong Quỷ Cốc hiện nay rất kiêng kỵ.

Nhưng nếu đã nói tới đây, trong lòng các vị trưởng lão mặc dù có oán niệm sâu đậm, nhưng tất cả đều tự khắc chế tình cảm của chính mình.

Lạc La Lục nói:

- Mỗi lần nhắc tới sự kiện kia đều làm cho người ta oán khí khó ổn định, nhưng nếu đã xảy ra, lần này so với trước kia khác nhau, diện hạ cứ nói cho hẳn biết đi!

Những trưởng lão khác đều gật đầu.

Quỷ Hoàng quét mắt nhìn chúng trưởng lão, liền tiếp tục nói:

- Kỳ thực trong một bộ phận tộc nhân chạy thoát ra ngoài đã có một số thành công tránh khỏi nanh vuốt cổ thể lực hùng mạnh kia, bọn họ tiến hành hội báo tình huống trong cốc đối với bên ngoài, sau khi cửa vào bị phong ấn một lần nữa liền nhanh chóng có người tới trấn thủ, sau đó lại dần dần hình thành một cổ thể lực nhỏ. Tổ phụ, phụ thân ta cùng với những tiên bối đồng lứa các bộ tộc thông qua nỗ lực, dùng thời gian hai trăm năm thành công đã thông được một khe hở nhỏ ra ngoài, chúng ta cùng dùng thời gian gần trăm năm, đã sắp đã thông tới chín thành cửa ra, nhưng sau đó, trong cốc có một vị thanh niên lầm đường lạc vào...

Nói tới đây, thần sắc Quỷ Hoàng có vẻ cực kỳ phức tạp, sắc mặt các trưởng lão cũng rất khó nhìn, Đường Linh Toa đã cúi đầu, lặng lẽ xóa nước mắt chảy xuống, thần sắc có vẻ mười phần hổ thẹn.

Quỷ Hoàng hít một hơi thật sâu, nói:

- Lúc người thanh niên này tiến vào cốc, chăm chỉ hiếu học, thái độ làm người coi như chính trực, lão phu nhìn hẳn có thể đào tạo thành tài, liền thu thành quan môn đệ tử, truyền thụ công pháp sở học suốt đời. Hẳn cũng từ chỗ nhị đệ ta học được một bộ binh pháp, tiến bộ của hẳn xác thực kinh người, lúc hẳn đưa ra phương pháp có thể đẩy nhanh tốc độ mở cửa ra, lại được chúng ta nể trọng, hiệu quả mười phần rõ rệt, vì vậy quyền định một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, triệt để mở cửa, nhưng ngay lúc chúng ta liền thủ mở thông đạo, còn chưa kịp rời cốc, liền bị cổ thể lực trấn thủ Quỷ Cốc tập kích, mà tên súc sinh kia sau khi chạy thoát riêng bản thân mình, càng liên hợp với cổ thể lực đó, một lần nữa phá hỏng thành quả mấy trăm năm của các vị tiên bối và chúng ta khổ cực tạo ra, nhưng đành phó mặc, sau đó chúng ta điều tra được nguyên nhân hẳn phản bội, trong chúng ta ai cũng không ngờ tới, nguyên nhân chính là vì hẳn cùng với tiểu nữ, còn có hai nữ nhi của Lam trưởng lão sinh ra gút mắc tình cảm, từ đó chôn xuống mầm mống oán hận đối với Quỷ Cốc trong lòng hẳn từ rất sớm, dần dần phát triển!

Nghe xong đoạn cổ sự này, trong lòng Vân Thiên Hà cảm khái, đây xác thực là một hài kịch khiến người ta phải thở dài thương tiếc.

Bất quá nỗ lực của mấy thế hệ mới đã thông được cửa ra, khiến cho Vân Thiên Hà chung quy nghĩ không thực tế, nhất định là bọn họ còn chưa tìm ra phương pháp đúng đắn.

Vân Thiên Hà trầm nghĩ, nếu như Quỷ Cốc đã là thánh vật từ tinh long thiên tàng di lưu lại trên phiến đại lục hoàng dã này, là một vật nghịch thiên có thể quấy rối pháp tắc, lực lượng vận chuyển thiên đại, cũng có thể tự thành căn khôn, mà theo như lời bọn họ thì đây là một không gian dị độ, như vậy nhất định có liên hệ với lực lượng không gian.

Chỗ mấu chốt chính là, lực lượng biến hóa trong không gian, chỉ cần tìm được quy luật vận chuyển trong đó, Vân Thiên Hà tin tưởng không cần phải dùng lực lượng mạnh mẽ khơi thông, nhất định có phương pháp càng hữu hiệu hơn để mở cửa ra.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà nói:

- Vãn bối mạo muội hỏi một câu, trước kia điện hạ đều dùng phương pháp nào để mở cửa ra bị phong kín, mà trong quá trình khơi thông, có xuất hiện biến hóa dị thường nào hay không?

Quỷ Hoàng có chút kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà:

- Hải tử, người hỏi chuyện này làm cái gì, cửa ra bị phong kín, mất thời gian mấy trăm năm mới đả thông, lấy thực lực của người hiện tại, tốt nhất người nên tĩnh tâm lại, yên ổn sinh hoạt tại nơi này trong thời gian tương đối dài!

Trong lòng Đường Linh Toa hiểu Vân Thiên Hà đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên chen vào nói:

- Tiền bối, thực lực cường đại cũng không nhất định có thể giải quyết vấn đề, một ít tư tưởng và trí tuệ không tầm thường, nói không chừng có thể tạo thành kỳ hiệu, ta nghĩ Thiên Hà nhất định có thể nghĩ ra được biện pháp rời khỏi cốc!

Vân Thiên Hà nghĩ tới một việc, nói:

- Điện hạ, thời điểm vãn bối vừa mới vào cốc, Diệp tiền bối đã từng nói với ta, muốn mở cửa ra, ngoại trừ có thực lực Phá Hư ra, nếu như có thể mượn dùng một ít đồ vật thần kỳ cũng coi như có hy vọng, điều này nói rõ, các người đối với Quỷ Cốc đã có một phen nghiên cứu càng sâu hơn, như vậy những đồ vật này nói không chừng chính là then chốt!

Quỷ Hoàng đang muốn nói, Vân Thiên Hà đột nhiên xua xua tay, ý bảo còn chưa nói ra suy nghĩ của mình, Quỷ Hoàng trầm mặc, Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Mới vừa rồi tiền bối nói thời kỳ đại tan biến trước kia, lắm xông vào Quỷ Cốc đều là tử tôn thủ lĩnh các chủng tộc, bộ lạc?

Quỷ Hoàng nói:

- Đúng vậy, các vị trưởng lão ngồi đây hôm nay đều là hậu đại của thủ lĩnh các tộc trước kia!

Vân Thiên Hà nói:

- Vậy gia tộc của điện hạ chính là hậu đại thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc sao?

Cơ Trường Không nghe xong lời này, cũng không hiểu ra sao, nói:

- Hải tử, người hỏi chuyện này làm cái gì, Cơ thị chúng ta xác thực là hậu đại thủ lĩnh Nhân tộc công chọn, tại thời kỳ Đại Chu hoàng triều, một nhánh Cơ thị chúng ta không bị nhốt trong Quỷ Cốc, coi như là hoàng tộc!

Nghe nói thế, Vân Thiên Hà có chút phấn chấn, nói:

- Vậy Càn Khôn Tạo Hóa Trắc do thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc năm xưa, hôm nay có ở trong Quỷ Cốc?

Nghe nói như thế, các vị trưởng lão đều biến sắc.

462. Chương 465: Tạo Hóa Trắc Linh

Mà lúc này lại bị Vân Thiên Hà một lần nữa nhắc tới, sắc mặt các vị trưởng lão ngồi trong đại sảnh lúc này đều có vẻ cực kỳ phức tạp.

Năm xưa, các tộc thủ hộ vật này, ngoài tính thần bí, để các vị thủ lĩnh cũng không biết công dụng cụ thể của nó, thế nhưng chúng đều là thánh vật truyền thừa luôn được đặt trong thần miếu thờ phụng của các tộc.

Mà thời điểm đại tan biến phát sinh, bởi vì các tộc đều phải đối mặt với nguy cơ diệt vong, thời điểm các thủ lĩnh ra ngoài đối địch, vật Càn Khôn Tạo Hóa vẫn để trong thần miếu chưa từng mang theo, sau đó tai nạn diệt tộc và họa loạn xảy ra khắp nơi, những thủ lĩnh chủng tộc đều bị nhốt trong Quỷ Cốc không thoát thân được, việc này vẫn là bóng ma canh cánh trong lòng bọn họ.

Sắc mặt Quỷ Hoàng có chút động dung, nhìn Vân Thiên Hà, cả kinh nói:

- Hải tử, người hỏi chuyện về Càn Khôn Tạo Hóa Trắc là có dụng ý gì, có phải là người biết được tác dụng của những Càn Khôn Tạo Hóa Khí này, trước kia, khi tổ phụ ta lâm chung đã từng giao cho ta, Cơ thị nắm giữ Càn Khôn Tạo Hóa Trắc, cho dù tử tôn có đoạt tuyệt thì vòng tay này cũng không thể nào lạc vào tay người khác, vì vậy Cơ thị chỉ có một mình tộc trưởng mới hiểu biết bí mật, bất quá Càn Khôn Tạo Hóa khí trong tay các tộc đã thất lạc, bí mật của Cơ thị chúng ta đã không coi là bí mật gì, nói cho người cũng không sao, thủ trắc này để giấu trong thân thể tộc trưởng tùy thân bảo tồn, thẳng cho tới khi đời tộc trưởng tiếp theo kế thừa sẽ lấy từ trong thân thể ra, lại một lần nữa đẩy vào cơ thể tộc trưởng mới cất giữ!

- Như vậy chính là nói vòng tay này hiện tại đang ở ngay bên trong thân thể điện hạ?

Nhân thần Vân Thiên Hà sáng lên nói.

- Đúng vậy!

Lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên đứng dậy, các trưởng lão đều sửng sốt nhìn, không biết hắn muốn làm cái gì.

Chỉ thấy lúc này Vân Thiên Hà bắt đầu cởi y phục ra, các nữ trưởng lão tuy đều có vẻ không giải thích được, nhưng trên mặt cũng hiện tia cổ quái.

Đường Linh Toa đỏ bừng mặt, sắc giọng nói:

- Thiên Hà, huynh cởi quần áo ra làm gì?

Vân Thiên Hà trong vẻ mặt lẩn lộn của mọi người ở đây, lần lượt cởi quần ra, bên trong chỉ còn một kiện quần đùi ngắn, hắn cũng không tiếp tục cởi, mà xóc một chỗ nổi lên bên cạnh, tương đối rõ ràng nhô cao, sau đó cầm lấy thanh chủy thủ.

- Thiên Hà, huynh muốn làm gì?

Đường Linh Toa thấy Vân Thiên Hà cầm lấy chủy thủ, dĩ nhiên muốn cắt vào người chính mình, hoa dung thất sắc, đồng thời trong lòng vô cùng kinh hãi, sợ đến mức hô lên một tiếng, liền chạy tới ngăn lại.

Chỉ là nàng còn chưa kịp hành động, chỉ thấy Vân Thiên Hà đã giơ tay chém xuống.

- Thiên Hà!

Đường Linh Toa bị thiết hô lên một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, một vị trưởng lão bên cạnh đỡ lấy, cười tủm tỉm khuyên nhủ nói:

- Hải tử, nếu như tiểu tử này thực sự muốn làm chuyện như vậy, chúng ta sẽ ngăn cản lại, không cần kinh hoàng!

Các vị trưởng lão thấy Vân Thiên Hà chém một đao xuống, sắc mặt không có vẻ dị thường, thần sắc đều buông lỏng, cười cười nói:

- Tiểu tử này thực sẽ trêu đùa người...

Chỉ là khi các vị trưởng lão mới nghĩ bầu không khí buông nhẹ vài phần, chờ khi bọn họ thấy Vân Thiên Hà gỡ mấy thứ để lên trên bàn, con mắt mọi người đều trừng lớn, trong sảnh chỉ còn thanh âm hít vào thở ra gấp gáp, một mảnh tĩnh mịch.

Quỷ Hoàng cho dù có tâm tình tốt hơn nữa, nhưng nhìn thấy mấy thứ vừa xuất hiện trên bàn, con mắt không khỏi trừng thật to, vẻ mặt không thể tưởng tượng, trong lòng đã nổi lên sóng lớn ngập trời.

Trên bàn kia, chính là ba kiện Càn Khôn Tạo Hóa Trạc bị thất lạc từ lâu.

Cho tới bây giờ Vân Thiên Hà vẫn cất giữ ba chiếc Càn Khôn Tạo Hóa Trạc trong quần đùi của chính mình, mới vừa rồi dùng chủy thủ bắt quả là cử động mở túi quần, lấy ra ba chiếc vòng tay mà thôi.

Lúc này, hắn cấp tốc mặc quần áo vào, ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt mọi người đều bị ba chiếc vòng tay phong cách cổ xưa hấp dẫn, mở to hai mắt nhìn không chớp, thở mạnh một hơi cũng không dám, toàn bộ không gian vô cùng yên tĩnh.

Sau đó Vân Thiên Hà cầm lấy một chiếc vòng tay, nhìn một chút nói:

- Chiếc vòng tay này là do một vị tiền bối tìm được trong đồng phế tích Man tộc tại nơi hoang dã, sau đó đã để hậu bối đệ tử tới Đông vực thẩm tra, cuối cùng chuyển tới tay ta, còn hai kiện kia, một phát hiện trong Yên Liên Động trong dãy Hạ Gia Lạp Sơn, một là do cữu cữu của ta lưu lại, hơn nữa cộng thêm chiếc còn lại do điện hạ cất giữ, như vậy toàn bộ Càn Khôn Tạo Hóa Trạc đã thu hồi đầy đủ rồi, chỉ còn thiếu một chiếc nhẫn bên phải mà thôi!

- Mông lỗ, đích tra, nga kính thổ nê...

Lúc này, vị trưởng lão Man tộc Da Bách đột nhiên quỳ xuống, phủ phục dưới đất, trong miệng lẩm bẩm nói điều này đó tương đối khó nghe, Vân Thiên Hà đang muốn hỏi một chút, nhưng lại bị động tĩnh trên bàn hấp dẫn.

Chỉ thấy trong ba chiếc vòng tay trên bàn, có một chiếc sau khi trưởng lão Man tộc đọc một loạt thổ ngữ quái dị, đột nhiên đọc theo đồ án khắc trên thân, phòng xuất ra quang mang màu vàng đất, cũng bắt đầu rung động.

Chiếc vòng tay cư nhiên có phản ứng rồi.

Ngay lúc Vân Thiên Hà còn chưa kịp cảm thán thần kỳ, lúc này chiếc vòng tay trong màn quang mang màu vàng đất chậm rãi bay lên cao, mà theo vẻ mặt phần chân và kích động của vị trưởng lão Man tộc, chiếc vòng tay huyền phù trong không trung lúc này bỗng nhiên xoay tròn, tầng quang mang bao phủ bên ngoài huyền hóa thành một đầu mãnh thú kỳ dị nào đó, sau khi đầu mãnh thú này xuất hiện, rít gào một tiếng khiến cho toàn bộ đại sảnh rung lên kịch liệt, mọi người cũng bị một cỗ lực lượng cuồng bạo tập kích, không khỏi giật thót mình.

Thân thể Da Bách trưởng lão kịch liệt run rẩy, khi đoạn thổ ngữ trong miệng hắn hoàn thành, toàn thân hắn phóng xuất ra một cỗ lực lượng cảm giác như muốn khai thiên tích địa, một cỗ quang mang màu vàng nhạt bao phủ toàn thân hắn, chỉ thấy đầu mãnh thú huyền hóa ra sau khi rít gào mấy tiếng, rất nhanh lao về phía Da Bách, thoáng cái đã tiến vào trong thân thể hắn.

- Ngao...

Tại lúc đầu mãnh thú tiến vào trong thân thể, Da Bách rống dài một tiếng, chỉ thấy đầu mãnh thú vừa rồi lại bắt đầu huyền hóa phía sau Da Bách, theo đó thu thân của Da Bách cũng bắt đầu huyền hóa, hoàn toàn ăn khớp với đầu mãnh thú, hình thành một chỉnh thể duy nhất.

Quỷ Hoàng thấy một màn như vậy, thất thanh nói:

- Trạc linh Man tộc đã mở ra rồi, cũng thức tỉnh trong cơ thể Da Bách, cư nhiên là một đầu tạo hóa chi thú!

Vân Thiên Hà cũng trừng mắt thật to nhìn lực lượng thần kỳ của trưởng lão Man tộc sau khi thức tỉnh, trong lòng cực kỳ không thể tưởng tượng.

Chỉ chớp lát, Da Bách thu thập đầu tạo hóa chi thú vào trong cơ thể, tại lúc tầng quang mang bên ngoài cơ thể hắn dần dần ảm đạm, chỉ thấy chiếc vòng tay vốn huyền phù trong không trung, lập tức hóa thành một hư ảnh, bay tới cổ tay Da Bách, hợp với lỗ hổng trên cổ tay hắn, gắn liền tại chỗ.

Lúc này Da Bách đứng dậy, đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, một lần nữa phủ phục xuống, sau khi lẩm bẩm nói một tràng thổ ngữ không hiểu rõ nghĩa, lúc này mới ngẩng đầu, kích động dùng ngôn ngữ trúc trắc nói:

- Người hầu của thần mạch chi huyết, tại lúc thức tỉnh lực lượng, chính là thời khắc chuẩn bị kính dâng sinh mệnh cho ngô chủ!

Vân Thiên Hà không quen với những lời lẽ kiêu như thế này, chỉ là khổ người Da Bách quá lớn, Vân Thiên Hà muốn kéo cũng không nhúc nhích, chỉ đành thừa nhận nói:

- Da Bách trưởng lão, ta tiếp thu thành ý của người, thỉnh đứng lên trước đi!

Nghe được lời này, Da Bách mới từ trên mặt đất đứng lên.

Bất quá một chiếc Càn Khôn Tạo Hóa Trạc có thể phát sinh phản ứng, coi như là một chuyện khiến tâm tình phấn chấn, Vân Thiên Hà thấy chiếc vòng tay đã nằm trên cánh tay vị trưởng lão Man tộc, cũng cầm lấy hai chiếc vòng tay còn lại, chỉ về phía trưởng lão Cổ Vu tộc và Linh tộc, nói:

- Mấy vị trưởng lão, không bằng đều đến thử xem, xem có thể thức tỉnh trạc linh hay không?

Sau khi mấy vị trưởng lão đều hồi phục lại tinh thần, thần sắc đều có vẻ rất phấn chấn kích động.

Lúc này, hai vị trưởng lão Cổ Vu tộc Lạc La Lục và Ngã Nhã Na đã đi tới, Lạc La Lục giữ vẻ mặt thành kính tiếp nhận chiếc vòng tay trong lòng bàn tay Vân Thiên Hà, thử rót lực lượng vào bên trong, sau đó tụng niệm một ít ngôn ngữ thần kỳ chuyên chú của Cổ Vu tộc.

Bất quá trong ánh mắt trong mong của mọi người nhìn Lạc La Lục và chiếc vòng tay nửa ngày, cũng không phát sinh bất cứ phản ứng nào, cái trán Lạc La Lục đã bắt đầu đổ mồ hôi rồi, chiếc vòng tay chỉ rung động vài cái, sau đó không còn chút động tĩnh nào khác.

Hoán tỉnh thất bại rồi?

Lạc La Lục dừng lại, vẻ mặt thất vọng, cũng không tiếp tục thử, trịnh trọng đặt vào tay Ngã Nhã Na, nói:

- Ngã Nhã Na, người tới thử một lần đi!

Ngã Nhã Na tiếp nhận, cũng dùng phương pháp giống như vậy ném thử một phen, kết quả giống nhau, thất bại rồi.

Thần sắc hai người có vẻ có chút mất tự nhiên.

Quỷ Hoàng suy nghĩ một chút, nói:

- Càn Khôn Tạo Hóa Trạc, từ thời kỳ thượng cổ đại lực hoang dã đã truyền lưu, cho tới bây giờ không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, mặc dù mỗi một kiện từ xưa đều nằm trong tay các thủ lĩnh chủng tộc, nhưng theo lão phu lý giải, bản thân Tạo Hóa chi trạc tự hình thành một trạc linh thần kỳ, muốn hoán tỉnh nó, không nhất thiết phải là thủ lĩnh bộ lạc, mà là chú ý vào mệnh lý, lão phu từng suy đoán, chỉ cần người phù hợp với trạc linh đều có thể hoán tỉnh lại, nếu như nhị vị trưởng lão không thể hoán tỉnh trạc linh, như vậy thử để cho các trưởng lão kế thừa đời tiếp theo đến hoán tỉnh xem sao?

Lạc La Lục gật đầu, nói:

- Ta đi gọi Tạp Dương tới thử một lần!

Nói xong, liền ra cửa.

Lúc này trong sảnh chỉ còn hai vị trưởng lão Linh tộc chưa thử, Xích Ma Đô hướng về phía nữ trưởng lão bên cạnh, nói:

- Lão phu nói thế nào đi nữa cũng chỉ là con rẻ thủ lĩnh, Ô Lan, nàng tới thử một lần!

Nữ trưởng lão Linh tộc Ô Lan bên cạnh giận dữ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đều đã có từng này tuổi rồi, phu thê với nhau còn nói như vậy!

Bất quá Ô Lan cũng không cưỡng cầu, đứng dậy tiếp nhận chiếc vòng tay Linh tộc từ tay Vân Thiên Hà, trong miệng cũng tụng niệm một đoạn ngôn ngữ quái dị người nghe không hiểu, sau đó rót vào một cổ lực lượng ném thử.

Đúng lúc này, khi Ô Lan rót lực lượng vào, theo quá trình đoạn ngôn ngữ quái dị phát ra, chiếc vòng tay nhất thời sáng lên, theo đó, từ hoa văn khắc trên vòng tay, một cổ quang mang màu xanh nhạt bao phủ vòng tay, dần dần huyền phù bay lên.

Theo đó, tại thời điểm trạc linh bắt đầu thức tỉnh, chỉ thấy trong đoàn quang mang màu xanh, bốc lên một hạt châu màu xanh nhạt, còn có một hư ảnh tiểu thụ, hạt châu xoay tròn xung quanh tiểu thụ hình thành vòng tròn, bao phủ tiểu thụ, đồng thời sau đó tiểu thụ bắt đầu lớn mạnh trưởng thành, dần dần biến thành đại thụ, lưu quang tỏa ra bốn phía.

Tạo Hóa Trạc của Linh tộc sau khi mở ra trạc linh, cư nhiên là Tạo Hóa Chi Mộc!

463. Chương 466: Thủy, Mộc, Thạch, Thú

Bất quá so với Da Bách có điểm khác nhau chính là, sau khi Ô Lan mở ra trạc linh thu công lại, chiếc vòng tay không tự động đeo lên cổ tay nàng, mà khi quang mang màu xanh nhạt xung quanh mơ hồ tán đi, liền rơi vào lòng bàn tay Ô Lan.

Lúc Ô Lan cầm vòng tay, thả lại trên bàn, lúc này Quỷ Hoàng có hứng thú nhìn Xích Ma Đô nói:

- Xích trưởng lão, người cũng thử xem!

Xích Ma Đô không xác định nói:

- Điện hạ, Ô Lan đã mở ra trạc linh rồi, lão phu thử lại, tất nhiên sẽ thất bại!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, đã có điểm hiểu ra ý tứ của Quỷ Hoàng, vì vậy nói:

- Xích trưởng lão, người thử một chút đi, xem có biến hóa gì khác hay không?

- Vậy lão phu cũng thử xem!

Xích Ma Đô gật đầu, rất thành kính bước tới cầm chiếc vòng tay lên, dùng phương pháp giống hệt như Ô Lan tiến hành, thử nghiệm một phen.

Làm cho mọi người ngoài ý muốn chính là, Xích Ma Đô cư nhiên cũng có thể hoá tỉnh được trạc linh, nhưng tình cảnh của hắn và Ô Lan có chút khác nhau, tuy rằng đều là Tạo Hóa Chi Mộc, thế nhưng thời điểm hai người hoá tỉnh trạc linh, vòng tay phóng ra quang mang không giống nhau, Ô Lan là màu xanh nhạt, mà Xích Ma Đô lại là màu cam nhạt.

Quỷ Hoàng thấy một màn như vậy, có chút suy nghĩ gật đầu, tựa hồ đã chứng thực được suy đoán nào đó trong lòng hắn.

Lúc này, Lạc La Lục dẫn theo một trung niên nhân khí chất trầm ổn, lông mày rậm mắt to bước vào, giới thiệu với Vân Thiên Hà, Tập Dương trình trọng hướng Vân Thiên Hà thi lễ.

Sau khi Vân Thiên Hà đáp lễ, để Tập Dương tiếp nhận Cổ Vu trạc thử nghiệm.

Hoá tỉnh trạc linh này, xem ra có quan hệ với công lực hồn hậu như thế nào, khi Tập Dương đọc lại ngôn ngữ Lạc La Lục dạy hắn, đồng thời rót vu lực vào, thoát nhìn có vẻ rất cật lực, có điểm không thể nào chịu nổi.

Bất quá Tập Dương vẫn kiên trì được, cũng thuận lợi tỉnh lại trạc linh, đó là một tảng đá lớn xích sắc, tỏa quang mang sáng bóng.

Lúc trạc linh Cổ Vu tộc được thức tỉnh, là Tạo Hóa Chi Thạch.

Sau khi mở ra, Tập Dương có chút không thể kiên trì nổi, Lạc La Lục để hắn dừng lại thu công, bất quá hắn vẫn rất vui mừng, tuy rằng chiếc vòng tay không hề tự động bay tới cổ tay Tập Dương.

Sau khi ba chiếc vòng tay đã được mở ra trạc linh, Vân Thiên Hà chuyển hướng sang Quỷ Hoàng, nói:

- Trạc linh tam tộc mở ra phân biệt là Tạo Hóa Chi Thạch, Tạo Hóa Chi Mộc và Tạo Hóa Chi Thú, như vậy tiền bối đã từng mở ra trạc linh hay không, trạc linh Nhân tộc là cái gì?

Quỷ Hoàng không nói gì, mà đột nhiên há miệng, thật sâu hít vào một hơi, bụng co rút lại, một cỗ lực lượng vận chuyển trong cơ thể hắn, lập tức thấy một chiếc vòng tay từ trong miệng của hắn chậm rãi phiêu phù bay ra.

Lúc chiếc vòng tay hạ xuống, Quỷ Hoàng lại dùng một loại âm tiết cổ quái tụng niệm vài câu, sau đó rót lực lượng vào trong vòng tay, chỉ thấy chiếc vòng tay nhất thời nổi lên một quang mang màu lam nhạt, trong quang mang này, Vân Thiên Hà có thể thấy có hơi nước mờ mờ ngưng tụ lại, cuối cùng biến thành một quả cầu nước.

Là Tạo Hóa Chi Thủy.

Thấy Vân Thiên Hà trầm tư, Quỷ Hoàng vừa thu lại trạc linh, lúc này mới nói:

- Trạc linh của bốn chiếc vòng tay này phân biệt là Mộc, Thạch, Thủy, Thú, tất cả đều đại biểu cho những nguyên tố nguyên thủy nhất trong thiên địa, cũng là một nguyên tố chủ yếu trong quá trình vạn vật tự nhiên không ngừng tiến hóa, nhưng ta chung quy vẫn nghĩ, trong này hình như còn khuyết thiếu cái gì đó, có thể là ở giữa hai chiếc Tạo Hóa Giới!

Cơ Trường Không hỏi:

- Thiếu cái gì đây?

- Tạo hóa khí!

Quỷ Hoàng đáp lời.

Nghe nói như thế, trong đầu Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ tới vài thứ thường thức trong kiếp trước, đột nhiên ngẩng đầu hỏi:

- Các vị tiền bối, không biết các vị có thể dẫn ta tới xem chỗ cửa ra Quỷ Cốc nhìn được không?

Quỷ Hoàng đột nhiên nhìn Vân Thiên Hà hỏi:

- Người muốn xem cái gì?

- Cảm thụ hoàn cảnh nơi đây một chút!

Vân Thiên Hà đáp lời.

Quỷ Hoàng bình tĩnh thoáng nghĩ tới cái gì, nhất thời hai mắt sáng lên, nói:

- Trạc linh của Tạo Hóa Chi Trạc đã được mở ra, chúng biểu hiện đặc thù ra bên ngoài có thể không bị lực lượng thiên địa nơi đây ước thúc, nói không chừng mấy thứ này thực sự có thể tạo ra được tác dụng không thể tưởng tượng, trợ giúp chúng ta một lần nữa mở ra cửa ra ngoài, hiện tại chúng ta cùng nhau đi xem!

Nói xong, thần sắc Quỷ Hoàng có chút khẩn cấp, liền trước một bước tiến ra khỏi phòng nghị sự.

Những người khác vừa nghe, cũng lập tức phản chấn, nhanh chóng đuổi theo.

Trong Quỷ Cốc, tại một địa phương tương đối cao ráo, giống như là quần sơn vờn xung quanh.

Nhưng trên thực tế, cảnh trí nơi này hình thành cũng là do trước kia khi Quỷ Cốc hạ xuống, hoàn toàn chiếu rọi địa hình hoàn cảnh nơi này bên trong, nó có thể nói là tồn tại, nhưng đối với thế giới bên ngoài mà nói, cũng coi như không tồn tại.

Vân Thiên Hà đi trên đường, cảm thụ tinh tế đối với hoàn cảnh Quỷ Cốc, cảnh trí xung quanh xác thực là chân thật, nhưng đối với thế giới bên ngoài mà nói, bọn họ chỉ là tồn tại trong một không gian thần kỳ nào đó, cũng có thể là một hình thiếu của thế giới bên ngoài.

Cũng giống như người nơi đây, sinh hoạt trong một chỗ hình chiếu của thế giới bên ngoài, một địa phương giống nhau, thế giới bên ngoài và Quỷ Cốc, tình cảnh biểu hiện ra ngoài, lại tuyệt nhiên khác nhau.

Ví dụ đơn giản, giống như một cây đại thụ bên ngoài, bên trong Quỷ Cốc cũng có một đại thụ, hai cây đại thụ đều sinh trưởng trên một vị trí, nhưng bởi vì tác dụng thần bí của không gian khiến cho nó biến thành hai cây đại thụ, nhưng trên thực tế, chúng là một.

Trong Quỷ Cốc, cửa ra duy nhất chính là nơi bị phong ấn sát biến giới, bắt quá theo bước chân mọi người dần dần tới gần, sẽ cảm thấy không gian xung quanh càng lúc càng tối đen, đồng thời càng đi tới gần, cổ

âm hủ khí càng lúc càng nồng đậm. Khi đi tới đầu cùng, cần phải có chút ánh lửa mới có thể nhìn thấy rõ cảnh trí xung quanh.

Vân Thiên Hà đốt lên một cây đuốc, quan sát xung quanh cẩn thận, phát hiện hoàn cảnh địa lý nơi đây có chút đặc biệt, phụ cận cửa ra có một hồ nước nhỏ, bên cạnh cũng có một ít cây cối thưa thớt, mặt trái chính là vách núi không nhìn thấy đầu cùng.

Vân Thiên Hà cầm đuốc lắc lư trước đám cây cối, đồng thời cẩn thận cảm ứng, phát hiện hồ nước phía trước hẳn tạo cho hẳn cảm giác giống như hư vô mờ ảo, vì vậy liền tiếp cận gần hơn.

Quý Hoàng bước tới vị trí kia trước, sau đó giải thích với Vân Thiên Hà:

- Ở đây là cửa ra, xung quanh có ẩn chứa một cỗ năng lượng thần bí, có thể cảm ứng được rất cường liệt, người muốn ra ngoài sẽ hư không tiêu thất, nhưng trong thời gian ngắn lại hiện thân trong cốc, mỗi lần chúng ta mở bên trong đều tìm kiếm một vị trí cảm ứng yếu nhất, nhiều lần thử nghiệm biến mất rồi lại hiện thân, chúng ta có thể tiến về phía trước một đoạn khoảng cách, thế nhưng càng đi ra ngoài áp lực lại càng lớn, người bình thường căn bản không thể chịu đựng nổi.

Vân Thiên Hà dọc theo địa phương Quý Hoàng chỉ, một mình đi thẳng về phía trước, phía trước đã không có đường, nhưng hẳn vẫn tiếp tục đi tới, trong lòng đồng thời cảm ứng cẩn thận loại lực lượng thần bí tỏa ra đè ép chính mình, rất nhanh, thân thể hẳn biến mất trước mắt mọi người trong cốc.

Mà khi hẳn tiến vào trong một thông đạo thần bí, trên mặt thị giác, Vân Thiên Hà phát hiện tiến vào trong thông đạo này, cảnh trí xung quanh thoát nhìn đều là sự thực, thế nhưng không cảm giác được, sờ cũng không tới, phẳng phất như không có điểm tận cùng, mà đi sang bên cạnh sẽ cảm giác được một ít cản trở.

Như vậy chỉ có thể đi tới hoặc lui về phía sau, tiếp tục đi tới sẽ cảm thụ được một cỗ áp lực rất mạnh, còn có một cỗ lực lượng quỷ dị tác dụng, làm cho hẳn cảm giác có chút không khỏe.

Mà khi hẳn xoay người nhìn lại mọi người trong cốc, hẳn có thể nhìn thấy bọn họ vô cùng rõ ràng, phẳng phất như bọn họ đang ở trước mặt, nhưng khi bước vài bước mới phát hiện, khoảng cách giữa bọn họ vô cùng cách xa, vì vậy Vân Thiên Hà quay trở lại hơn trăm bước, chờ khi cảm giác đè ép lên thân thể chính mình biến mất, mới phát hiện ra vị trí chính mình đi ra cùng với vị trí mấy người trong cốc căn bản không hề phát sinh biến hóa gì.

Xác thực là một lối đi không gian quỷ dị.

Suy nghĩ cẩn thận, nhất thời cũng có chút không rõ manh mối, lại dùng kiến thức về không gian ba chiều quay trở lại nghiên cứu cửa ra, xem xem có tìm được manh mối gì hay không.

Cơ Trường Không bên cạnh nói:

- Trước kia chúng ta mở cửa ra đều là do mấy vị trưởng lão bên ngoài liên hợp bố trí một trận pháp, dùng lực lượng bản thân cố định cỗ lực lượng ba động ẩn chứa trong cửa ra, sau đó do hai vị trưởng lão tiến vào bên trong thông đạo, dùng lực lượng bản thân công kích vào màn chắn cường liệt kia, tất cả mọi biện pháp cũng chỉ là lực lợi tiến hành nghiên cứu từng chút một, vì vậy tương đối cẩn thận, khống chế lực lượng tuyệt đối chính xác, muốn bảo đảm lực lượng thần bí trong thông đạo tạm thời biến mất mà không phải tan vỡ, nếu như tan vỡ mà nói, sẽ có một cỗ lực lượng mạnh mẽ bắn ra, toàn bộ nỗ lực trước đó liền biến thành uổng phí, lại phải làm từ đầu!

Vân Thiên Hà nghe xong, không khỏi cổ quái nói:

- Nếu là như vậy, sao không luyện tập phương thức khống chế lực lượng tốt nhất.

Cơ Trường Không nói:

- Người nói không sai, từ sau khi sự kiện kia, lúc hi vọng cuối cùng của chúng ta bị hủy, tâm tư mở cửa thoát ra ngoài của mọi người đều phai nhạt, cho tới bây giờ đều không ra được, đã không còn bao nhiêu hi vọng nữa rồi, vì vậy một ít tiểu bối bình thường đều mượn cỗ lực lượng thần kỳ nơi này tiến hành tu luyện.

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nói:

- Cơ trưởng lão, nếu như nhất thời nửa khắc không có manh mối gì, sau này ta có thể ở ngay phụ cận, cẩn thận quan sát?

- Ở đây có âm hủ khí quá nặng, thời gian quá lâu dài sẽ khiến cho da thịt bị hoại tử, nếu như người muốn thường xuyên tới quan sát nghiên cứu, vậy nên làm nhà tại giải đất trống phía sau núi kia!

Lúc này Quỷ Hoàng thoáng hiện ra khỏi thông đạo, chỉ tay về một phía nói.

Cơ Trường Không nghe xong còn có chút chần chờ, nói:

- Lão tổ tông, sau Bán Nhai Pha là chỗ người bình thường hay tu luyện, người lại không thích bị ai khác quấy rối, hơn nữa gần đó chính là Khô Tâm Động, Lam trưởng lão và mấy người kia đều có tính tình tương đối hỏa bạo, nếu như thiếu minh chủ ở đó, thỉnh thoảng sẽ gây ra tranh cãi động tĩnh, như vậy không hay lắm!

Xích Ma Đô nghe xong, lúc này đi tới, nói:

- Cùng lắm thì để mấy lão giả đó rời nhà là được, nói vậy bọn họ hẳn sẽ không có bất cứ oán hận gì, việc này ta và Lạc La Lục tự mình đi nói với bọn người Lam La U, lão Lạc, ý người thế nào?

Lạc La Lục gật đầu, lại đảo mắt nhìn thoáng qua Ngã Nhã Na, Ngã Nhã Na hội ý, liền nói:

- Hay là ta cùng các người đi, có một số việc nên rõ ràng, tránh khỏi hiểu lầm!

Lúc này Quỷ Hoàng giải quyết dứt khoát, nói:

- Việc này cứ định như vậy, tất cả mọi công việc Cơ Trường Không tự mình chủ trì!

Nói xong, Quỷ Hoàng để mọi người giải tán, còn Vân Thiên Hà lưu lại chỗ này, đi tới bên cạnh hồ nước nhỏ, Quỷ Hoàng chấp tay sau hông, nói:

- Hài tử, ta nghĩ muốn nói chuyện về thê tử ngươi, thỉnh không nên phiền lòng!

Vân Thiên Hà nghe vậy, lại ngây ngẩn cả người.

464. Chương 467: Thực Nghiệm

Dưới sự chủ trì của Cơ Trường Không, tất cả mọi người trong cốc đều rất nhiệt tâm, nhất là mấy người cao to Man tộc, từng người từng người khiêng đá chặt gỗ, bận rộn giúp Vân Thiên Hà dựng một căn nhà nhỏ, trên mặt bọn họ thường xuyên nở nụ cười ngây ngô hàm hậu.

Trải qua mấy ngày lao động hăng say, một gian nhà đơn giản mộc mạc phía sau núi, phân chia thành mấy căn phòng khác nhau đủ cho một nhà bốn người sinh sống, trong phòng có đầy đủ đồ dùng sinh hoạt thường ngày, Cơ Trường Không an bài mười phần chu đáo.

Khi trời đã tối, mọi người vẫn nhu cũ không cảm giác mệt mỏi.

Trên bầu trời không nhìn thấy một tia ánh sáng trăng sao, hình như ánh sáng trăng sao bên ngoài đều đã bị phiền không gian Quỷ Cốc thần bí này che đậy, rồi tới buổi chiều, tạo một loại cảm giác áp lực.

Đây là lần đầu tiên Vân Thiên Hà vượt qua một đêm không có ánh sáng trăng sao trong Quỷ Cốc, để hẳn có chút không quá thích ứng đêm tối.

Một gian nhà mới, trải qua xảo tượng Linh tộc xử lý, không hề tỏa mùi gỗ mới, trong phòng cũng bố trí rất nhiều tảng đá kỳ dị phát sáng giống như trong Quỷ Hoàng điện, vì vậy ban đêm không cần đèn đuốc cũng có thể khiến cho toàn bộ gian nhà tương đối sáng sủa.

Đồ dùng trong nhà đều là do Cơ Trường Không mang từ nơi ở chính mình tới đưa cho Vân Thiên Hà, còn có một ít lương thực do các trưởng lão đưa tới, đầy đủ mọi thứ, xác thực có bộ dáng một gia đình.

Có nhà, tại lúc Đường Linh Toa đến ở, liền vô cùng vui vẻ chạy qua chạy lại, dọn dẹp chỉnh lý, tựa như một con ong mật chăm chỉ.

Tại lúc Vân Thiên Hà nấu nước, chính mình làm một ít đồ dùng nấu nướng và bát ăn, còn có bàn ăn, Đường Linh Toa bận rộn thu thập chỉnh lý gian nhà, lại lấy những đồ dùng gia đình Vân Thiên Hà chế tạo xấp xếp gọn ghẽ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Vân Thiên Hà ngồi một bên chờ ra, Đường Linh Toa xếp giường cẩn thận, sau đó tới ngồi bên cạnh hắn, tựa đầu lên bờ vai hắn, ôn nhu nói:

- Thiên Hà, nhà cửa dọn dẹp xong rồi, hừng đông là chúng ta có phải sẽ tới tiếp đón hai vị tỷ tỷ trở về nhà?

Vân Thiên Hà lấy lại tinh thần, nắm bờ vai của nàng, nhìn màn hắc ám đưa tay không nhìn thấy năm ngón bên ngoài, thấp giọng nói:

- Linh Toa, nàng thích như bây giờ, sinh hoạt ổn định, bình yên như vậy?

Đường Linh Toa dán mặt vào lồng ngực hắn, nói:

- Vô luận là sinh sống lại nơi nào, chỉ cần có thể ở cùng huynh một chỗ, muội đều rất thỏa mãn rồi!

- Đi tới Quỷ Cốc, ta xem mọi người ở đây đều sinh sống rất yên ổn hài hòa, không hề lục đục với nhau, không có kỳ thị chủng tộc, tựa như một đại gia đình, bọn họ cũng có truy cầu, bọn họ muốn thoát khỏi âm u, được tắm rửa trong ánh tinh quang, ánh trắng và ánh dương quang ấm áp. Nhưng mà những thứ đó tại bên ngoài chúng ta căn bản chưa từng lưu ý qua, mà ở nơi này lại trở thành một hy vọng xa vời, một lý tưởng giản đơn. Vì lý tưởng này khiến cho mọi người đã truyền thừa nghìn năm nơi đây vẫn duy trì được phần chất phác đáng quý!

Đường Linh Toa ngẩng đầu, ngưng thần nhìn hắn, nói:

- Thiên Hà, huynh đang suy nghĩ cái gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Ta đang suy nghĩ, chung quy ta không tin số phận an bài, chung quy muốn số phận chính mình phải nằm trong tay chính mình, nhưng rất nhiều lúc ta cũng cảm thấy chính mình rất bất lực. Gần đây ta lại đột nhiên phát hiện, từ lúc chính mình đi tới thế giới khác, kỳ thực đây đều là do số phận an bài như vậy, ví dụ như hành trình tới Tuyệt vực của chúng ta, còn có kinh lịch tới Quỷ Cốc, để ta phát hiện chính mình trong cuộc hành trình này tồn tại hình như là để hoàn thành một sứ mệnh lịch sử nào đó, mà truy cầu ban đầu của ta đã trở thành một loại hy vọng xa vời và lý tưởng!

- Thiên Hà, con người chung quy luôn có lý tưởng, phải có phấn đấu, mặc kệ trên đường tìm tới lý tưởng có bao nhiêu gập ghềnh, đau đớn và chua xót, chỉ cần chính mình nỗ lực vượt qua, có thể thực hiện hay không, kết quả đã không còn trọng yếu gì nữa rồi. Huynh đã từng nói, làm việc chính mình muốn làm, bất luận kết quả như thế nào, muội vẫn sẽ làm bạn với huynh!

Vân Thiên Hà nắm chặt tay nàng, lại nói:

- Linh Toa, nàng cố ý muốn ta tiếp nhận Tầm Nguyệt và Mộng Ly, chẳng lẽ là bồi thường vì nàng không thể sinh dục, không thể kéo dài huyết mạch cho ta sao? Nếu như đáy lòng của nàng áy náy, vậy nàng làm như vậy, sao không khiến cho trong lòng ta hồ thẹn đối với nàng?

Lúc này Đường Linh Toa đột nhiên giãy khỏi lòng hắn, nói:

- Thiên Hà, muội từ nhỏ đã sống trong gia đình vương thất, thấy trong giới quyền quý năm thê bảy thiếp, đại bộ phận bọn họ bởi vì kéo dài huyết mạch mà nạp thiếp, cũng không có tình cảm, mà nữ tử sau đó dần dần sinh ra cảm tình. Mà cũng có một chút là bởi vì có cảm tình nên mới ở cùng một chỗ, những nữ tử bọn họ cũng giống như vậy. Còn nữa, muội từng chứng kiến qua rất nhiều cường giả khác nhau, bên cạnh bọn họ có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, bọn họ ở cùng một chỗ đều rất hạnh phúc!

- Còn như chuyện Tuyệt Ông Tiên Sinh, một trái tim si tình thủy chung, nhưng kết quả cuối cùng như thế nào, bản thân người vô cùng thống khổ, cũng khiến cho người yêu của tiên sinh mang theo thống khổ, huynh biết không, mẫu thân của muội trước kia cũng rất thích tiên sinh, thế nhưng người vì thê tử cũ của mình, dứt khoát đẩy mẫu thân vào trong lòng ôm ấp của người khác, tuy rằng mẫu thân không biểu hiện trên

mặt, cũng chưa từng hiển lộ qua điều gì với người khác, thế nhưng trong lòng của người vẫn lưu lại một vết thương khó có thể khép lại!

Nói tới đây, Đường Linh Toa dừng lại trước mặt Vân Thiên Hà, lại nói:

- Mà bên cạnh huynh cũng từng phát sinh chuyện Hồ Duyên Anh Duẫn vì huynh mà đau thương tới chết, ta nghĩ nàng thực đáng thương cảm, sau đó lại nghĩ tới chuyện Thần Hoa Đóa Đóa, muội cho tới bây giờ vẫn rất không vui vẻ.

- Có thể còn có những nữ tử khác thích huynh mà muội không biết, huynh có thể vì ta mà không thêm để ý tới các nàng, đối với các nàng đậm mật tuyệt tình, thế nhưng trong lòng muội luôn cảm thấy hổ thẹn, vì muốn có huynh mà ta đã khiến cho rất nhiều nữ hài tử yêu huynh phải thống khổ, hạnh phúc của muội được thành lập trên thống khổ của vô số người khác như vậy, Thiên Hà, huynh có thể không màng tới các nàng, nhưng muội lại không thể tuyệt tình lạnh lùng như vậy, mỗi khi muội ngẫm lại, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Mộng Ly và Tầm Nguyệt tỷ tỷ, các nàng đối đãi với muội như thân muội muội, ta cũng rất thương yêu các nàng, mà khi các nàng đã coi huynh như chỗ dựa, coi là thuộc sở hữu, trong lòng muội bắt đầu sợ hãi, muội sợ hãi huynh có thể vì muội mà tiếp tục buông tha các nàng, như vậy muội nghĩ càng thêm thống khổ. Thiên Hà, có thể đừng làm cho muội thêm tội lỗi, muội không đành lòng để chính mình có được hạnh phúc, mà các nàng lại sống trong đau khổ!

Vân Thiên Hà nắm tay nàng, giúp nàng lau đi khóe mắt ướt át, thở dài nói:

- Nàng quá thiện lương rồi, có vài thứ, khi chúng ta không thể làm ra lựa chọn cả hai mặt, nhất định phải học được cách buông tha, điều này đối với cả hai bên mà nói chính là một loại giải thoát!

- Thế nhưng, muội sẽ không cho huynh buông tha Tầm Nguyệt và Mộng Ly tỷ tỷ, muội thực thích các nàng, muội không muốn các nàng phải không vui, huynh đã đáp ứng muội, muội đã cướp thêm vợ cho huynh, huynh nhất định phải tiếp thu. Muội mới không tin trong lòng huynh không có một điểm cảm tình đối với hai tỷ tỷ, bằng không thời điểm tại thành Ngân Thần huynh đã không liều mạng vì họ, hừ hừ, còn có...Ngô...

Tại lúc Đường Linh Toa còn chưa nói xong, đôi môi anh đào của nàng đột nhiên bị môi Vân Thiên Hà ngăn lại. Đường Linh Toa từ chối vài cái, sau đó liền mềm nhũn trong ngực hắn, động tình đáp lại hành động xâm phạm của hắn.

Chỉ chốc lát, trong căn phòng mới vẽ, không còn có thanh âm gì khác, chỉ còn lại động tĩnh thở dốc và xuân sắc lan tràn của thời điểm phu thê hưởng thụ ân ái triền miên, cá nước vui vậy.

Màn đêm dài hơn hẳn bình thường qua đi.

Mộng Ly và Tầm Nguyệt được Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa tiếp nhận từ Quỷ Y động trở về, các nàng vẫn còn đang trong trạng thái ngủ say, bất quá thương thế của hai nàng đã hoàn toàn khôi phục, lúc này mới khiến cho Vân Thiên Hà hoàn toàn yên lòng.

Sau khi giải quyết xong vấn đề cứu trị cho Mộng Ly và Tầm Nguyệt, tinh thần lẫn thể xác đều thả lỏng, lúc này Vân Thiên Hà mới tĩnh tâm, bắt đầu nghiên cứu ảo diệu lối ra khỏi Quỷ Cốc, tìm kiếm phương pháp thoát khỏi.

Gian nhà mới của bọn họ cách cửa ra tương đối gần, khi Vân Thiên Hà lần thứ hai tới bên cạnh hồ nước nhỏ, chỉ thấy Quỷ Hoàng và Cơ trưởng lão, còn có Xích Ma Đô đã có mặt đang nghiên cứu cái gì đó, thỉnh thoảng thấp giọng thương lượng.

- Tiểu thiếu minh chủ, người tới rồi?

Mấy người thấy Vân Thiên Hà qua đây, liền ngừng lại hỏi thăm.

Vân Thiên Hà lại nói:

- Các vị tiền bối, xưng hô thiếu minh chủ này ta thực không quen, các tiền bối hãy trực tiếp xưng hô tên của ta đi.

Ba người mỉm cười gật đầu.

Lúc này Vân Thiên Hà mới đưa nghi vấn trong lòng chính mình nói ra:

- Các vị tiền bối, thời gian ban ngày và ban đêm trong Quỷ Cốc rất dài, khác hẳn so với thời gian thế giới bên ngoài, các tiền bối đã từng tính toán qua?

Cơ Trường Không nói:

- Điều này chúng ta ngược lại chưa bao giờ lưu ý qua, bất quá chúng ta ở trong Quỷ Cốc đã khá nhiều năm rồi, không biết thời gian bên ngoài là bao nhiêu, xác thực chưa từng tiến hành tính toán cẩn thận!

Vân Thiên Hà nói:

- Vậy trong Quỷ Cốc có vị tiền bối nào am hiểu phương diện tính toán, các tiền bối ở đây tính toán thời gian như thế nào?

Cơ Trường Không nói:

- Trong Quỷ Cốc, xác thực có người tinh thông tính toán, là phụ thân Cơ Hi Nhân của ta, người dùng một loại đồng hồ cát để tính toán thời gian ban ngày và ban đêm trong Quỷ Cốc!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Đêm nay ta có thể bái phỏng Hi Nhân tiền bối một chút, muốn giải đáp nghi hoặc trong lòng?

Lúc này Quỷ Hoàng nói:

- Trường Không, người tự mình dẫn hắn đi gặp Hi Nhân đi, hôm nay do ta và Xích trưởng lão dò xét là được!

Vân Thiên Hà đang muốn cùng Cơ Trường Không rời đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại quay trở lại, nói:

- Điện hạ, trong Quỷ Cốc đã từng có người đo đạc qua, mặt khác văn bối còn có một đề nghị, muốn mời mấy vị tiền bối tham khảo?

Quỷ Hoàng nghe xong, có chút hứng thú nói:

- A, vậy người cứ nói xem!

Vân Thiên Hà nói:

- Lực lượng khởi động tại nơi cửa ra này có liên quan tới không gian, nhưng theo văn bối suy đoán cũng có liên quan tới thời gian, hơn nữa hoàn cảnh bên trong Quỷ Cốc như chiếu hình của thế giới bên ngoài, tất cả bên trong đều là chân thật, quy luật sinh hoạt trong cốc cũng cần phải có, mặt khác văn bối còn muốn làm mấy thực nghiệm, muốn mời các vị tiền bối hỗ trợ!

Quỷ Hoàng gật đầu, nói:

- Người nói quy luật sinh vật lớn lên, chúng ta đã từng có nghiên cứu, mặt khác hoàn cảnh trong Quỷ cốc, chúng ta cũng từng tiến hành đo đạc dò xét, những nội dung tư liệu này người có thể tới chỗ Hi Nhân nghiên cứu, mà mấy thực nghiệm mà người nói, một lúc nữa ta sẽ cho người đi chuẩn bị!

Dứt lời, Quỷ Hoàng có chút hiếu kỳ nói:

- Người đã muốn làm thí nghiệm, sẽ là thực nghiệm gì?

Vân Thiên Hà nói:

- Phóng Hỏa, Cung Lưu, Phi Thạch!

465. Chương 468: Phóng Hỏa, Cung Lưu, Phi Thạch

Lúc Cơ Trường Không mang theo Vân Thiên Hà vào cửa, Vân Thiên Hà liền nhìn thấy có ba bốn đệ tử Cơ gia đang luyện công trong sân, thấy hắn tiến vào, mấy thiếu niên tuổi còn nhỏ này đều lộ vẻ hiếu kỳ, quan sát qua lại.

- Nhìn cái gì vậy, chuyên tâm tu luyện cho ta, bằng không đừng nghĩ có cơm ăn!

Đột nhiên vang lên thanh âm một nữ hài tử, chỉ thấy lúc này Cơ Trinh từ trong một gian nhà bước ra sân, trừng mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, hừ một tiếng rồi quay mặt đi.

Mấy thiếu niên và hài đồng xung quanh lập tức câm như hến, không dám nhìn xung quanh, tiếp tục luyện công.

Vân Thiên Hà không để ý tới Cơ Trinh, tại lúc bước qua, thấy công pháp những thiếu niên này rất bình thường, không giống như công pháp thần kỳ gì đó hắc từng suy đoán, không khỏi hỏi Cơ Trường Không ngay bên cạnh:

- Cơ trưởng lão, công pháp cơ sở của Cơ thị các người hẳn là có liên quan tới công quyết để vương đúng không?

Cơ Trường Không có hứng thú vừa đi vừa nói:

- Dựa vào cái gì có thể biết rõ được?

Vân Thiên Hà nói:

- Trong Cơ thị, người có thành tựu nhất định đều tạo thành loại khí thể đặc trưng của đế quốc, nếu như không phải là một loại công quyết mà nói, loại khí thể này bình thường tuyệt đối không thể bồi dưỡng được trong cuộc sống nhân sinh bình thường. Thứ cho vấn bối vô lễ suy đoán, bộ công pháp này hẳn là Thánh Hoàng Thiên Kinh thượng cổ truyền xuống?

Cơ Trường Không nghe xong, cũng không hề giật mình, cười nói:

- Người nói không sai, kỳ thực điều này cũng không cần phải giấu diếm, công pháp truyền thừa của Cơ thị chúng ta xác thực là Thánh Hoàng Thiên Kinh do Huyền nữ lưu lại, bất quá thời kỳ đại tan biến, công pháp này quá lợi hại, vì vậy đã bị tổ tiên hủy diệt đi mọi bí tịch thực thể, chỉ dùng truyền thụ qua miệng, đây cũng là lý do vì sao khiến cho rất nhiều chi hệ Cơ thị chúng ta trong thời gian vừa qua chưa bị họa diệt môn!

- A, vậy chi hệ các người cũng có công pháp này truyền thừa xuống?

Cơ Trường Không nói:

- Từ thời kỳ đại tan biến, tổ tiên Cơ thị chúng ta bị nhốt trong Quỷ Cốc, truyền thừa trong các chi hệ càng lúc càng không rõ ràng chính xác, vì vậy đã trở nên không trọn vẹn đầy đủ, trong đó có một chi hệ dùng công pháp trọn vẹn không đầy đủ này, thành lập ra Đại Chu vương triều thứ nhất sau đại tan biến, sau thời gian đó, bộ công pháp này đã bị thất truyền bên ngoài rồi!

Đang lúc nói chuyện, Vân Thiên Hà theo Cơ Trường Không đi tới hậu viện, trực tiếp gõ cửa một gian phòng giản dị, rất nhanh nghe được trong phòng truyền ra thanh âm lão giả nói:

- Vào đi!

Cơ Hi Nhân đã từng gặp qua Vân Thiên Hà một lần, còn có chút ấn tượng, Cơ Trường Không đơn giản giới thiệu.

Sau khi Vân Thiên Hà chào hỏi, Cơ Hi Nhân cười ha ha nói:

- Hài tử, người tới tìm lão phu có chuyện gì?

Vân Thiên Hà hơi quan sát bày biện trong phòng một chút, thấy nổi bật nhất giữa gian phòng chính là một đồng hồ cát chế tác tinh xảo, cát bên trong màu lam, còn tỏa qua một tầng quang mang sáng bóng nhàn nhạt, khi lưu động sẽ phát sinh âm thanh tinh tế, phía sau đồng hồ cát và một cái giá, bên trên bày đặt rất nhiều thẻ tre.

Sau khi Cơ Trường Không nói rõ ý đồ tới đây, Cơ Hi Nhân nghe nói, chỉ cười cười.

- Người muốn biết thời gian tương ứng giữa Quỷ Cốc và thế giới bên ngoài, nhưng lão phu không biết được thời gian thế giới bên ngoài như thế nào!

Vân Thiên Hà nói:

- Điều này vẫn bối nhớ tương đối rõ ràng, lúc đó mặc dù trời đang mưa, thế nhưng là thời điểm buổi trưa!

Cơ Hi Nhân nghe xong, liền nhìn đồng hồ cát, vạch trên một khối ván gỗ trên bàn, lẩm bẩm nói:

- Nếu như vậy suy tính mà nói, thời gian trong Quỷ Cốc sẽ chậm hơn thế giới bên ngoài bốn mươi độ, đối thời gian bên ngoài là bốn canh giờ!

Vân Thiên Hà gật đầu, suy nghĩ cẩn thận, nói:

- Nếu như vậy, động thực vật trong cốc sẽ có chu kỳ sinh trưởng chậm hơn bên ngoài bốn canh giờ, mà quy luật diễn biến trong không gian này sẽ xảy ra biến hóa tại thời điểm kết thúc bốn canh giờ này, tiếp tục tính toán cẩn thận như vậy, cứ mỗi nửa canh giờ sẽ đối ứng với bốn canh giờ thế giới bên ngoài, mà thời gian mỗi một tức sẽ đối ứng với sai biệt bốn tức bên ngoài!

Nghĩ tới đây, con mắt Vân Thiên Hà đột nhiên sáng lên trong đầu cấp tốc tính toán, dần dần hiện lên một ý niệm để hấn vô cùng phần chắn.

Có chút khẩn cấp, lúc này thuận miệng nói:

- Tiền bối, ta còn cần phải làm mấy thực nghiệm để chứng minh một số suy nghĩ của mình, sẽ không quấy rầy nữa!

Sau khi rời khỏi gian nhà Cơ Hi Nhân, Cơ Trường Không nhìn thần sắc Vân Thiên Hà có chút khác thường, liền hiếu kỳ hỏi:

- Thiên Hà, có phải ngươi có suy nghĩ gì hay không?

Cước bộ Vân Thiên Hà tương đối nhanh, vừa đi vừa nói:

- Những suy nghĩ này còn cần phải thông qua thực nghiệm để chứng thực, xin thứ lỗi chưa thể nói ra, chờ khi vẫn bối có căn cứ xác thực sẽ báo lại cho tiền bối!

Cơ Trường Không nghe nói, cũng không hỏi lại, liền theo Vân Thiên Hà ra sân.

Bất quá bọn họ vừa mới tới cửa, lúc này Cơ Hi Nhân đuổi tới, nói:

- Nếu như muốn thực nghiệm, lão phu cũng có chút hiếu kỳ, có thể đi xem?

- Đương nhiên có thể!

Vân Thiên Hà lên tiếng, ba người cùng tiến về phía địa phương cửa ra.

Ngay lúc Vân Thiên Hà khuất bóng, lúc này Cơ Trinh lặng lẽ từ trong nội viện đi ra, phía sau cũng hiển lộ mấy cái đầu nhỏ bé, tất cả đều rất hiếu kỳ, nhưng lại bị Cơ Trinh hung hăng cho ăn vài cái gõ, lập tức chạy trở về luyện công. Cơ Trinh nhìn thoáng qua phương hướng mấy người Vân Thiên Hà rời khỏi, rất nhanh liền lặng yên theo sau.

Khi Vân Thiên Hà một lần nữa xuất hiện tại phụ cận hồ nước nhỏ nơi cửa ra Quỷ Cốc, chỉ thấy mấy vị trưởng lão đều đã tập trung đầy đủ.

Mấy người Man tộc cao to đều ôm những cây gỗ lớn trong tay, còn có mấy tảng đá và một số thứ Vân Thiên Hà yêu cầu, sau khi thấy Vân Thiên Hà bước tới, tất cả đều ngây ngô cười cười.

Vân Thiên Hà gật đầu mỉm cười đáp lại, nghĩ không ra mấy người cao to lại lập tức sờ sờ đầu, có vẻ rất kích động, để Vân Thiên Hà cảm thấy có chút buồn bực không giải thích được.

Quỷ Hoàng thấy Vân Thiên Hà dẫn theo Cơ Trường Không và Cơ Hi Nhân tới, thuận miệng nói:

- Những thứ mười muốn đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, ngươi dự định lúc nào thực nghiệm?

Vân Thiên Hà nói:

- Trước tiên đốt lửa lên xem.

Nói xong, Vân Thiên Hà dẫn mấy người Man tộc cao to bẻ gãy những thân cây lớn, tại bốn phương hướng khác nhau xếp hành bốn đồng nhỏ, sau đó lấy cây đuốc, trước tiên châm lửa đốt một đồng.

Sau khi đồng lửa bị đốt lên, Vân Thiên Hà quan sát cẩn thận, thấy tốc độ cháy của ngọn lửa có hơi chút chậm chạp, liền lập tức lấy một ít khối gỗ tươi bỏ vào trong, nhất thời khói lửa tỏa dày đặc.

Sau đó Vân Thiên Hà châm đồng lửa thứ hai, lại dùng phương pháp cũ quan sát tình hình lửa cháy, sau đó cho thêm gỗ tươi chế tạo khói mù.

Các trưởng lão xung quanh thấy Vân Thiên Hà liên tục châm liền bốn đồng lửa, nhưng vẫn đang quan sát cái gì đó, đều có chút không giải thích được.

Sau khi đồng lửa thứ tư cũng tỏa ra khói mù dày đặc, Cơ Hi Nhân nói:

- Hải tử, bốn đồng lửa này tỏa ra khói mù, theo thời điểm người châm lửa từ từ bốc lên, khói lửa tại không trung dừng lại mấy tức mới bắt đầu tiêu tan, trong đó rốt cuộc là có ảo diệu gì?

Vân Thiên Hà không giải thích, lúc này lại lấy mấy khối đá lớn đặt tại các vị trí khác nhau, tại chỗ lõm sâu trong các khối đá được chế tạo từ trước đổ đầy nước, sau đó phân biệt đổ thêm nước vào mỗi khối đá, để nước bên trong tràn ra, Vân Thiên Hà cẩn thận quan sát tình huống nước bị tràn ra, phát hiện nước cũng có hiện tượng dừng lại một tức, không hề đều đặn.

Cuối cùng là thực nghiệm phi thạch, Vân Thiên Hà dẫn mấy người Man tộc phân biệt đứng tại mấy vị trí khá cao, mỗi người giữa một đồng đá với trọng lượng tương đồng, sau đó để bọn họ cứ cách một thời gian lại thả một tảng đá xuống bên dưới.

Trong lần thực nghiệm này, Vân Thiên Hà phát hiện, tại lúc mấy người đồng thời thả đá xuống, dưới tình huống trọng lượng, độ cao, thời gian bằng nhau, nhưng khi những tảng đá rơi xuống đất tại chênh lệch với tính toán, vẫn là một tức, cứ như vậy tạo thành tình cảnh trước sau có điều khác nhau.

Làm xong những thực nghiệm đơn giản này, thấy mọi người đều có vẻ mười phần hiếu kỳ, đều đang nhìn hẩn, lúc này Vân Thiên Hà mới nói:

- Mấy thực nghiệm vừa rồi, ta chỉ là muốn chứng thực một ít hiện tượng tự nhiên nơi đây, có thể tồn tại sai biệt về thời gian, thế nhưng trải qua thực nghiệm đã phát hiện, xác thực tồn tại sai biệt, mà sai biệt này đại khái là thời gian một tức!

- Những điều này có thể chứng minh cái gì đây?

Cơ Trường Không không giải thích được hỏi.

- Xác thực còn chưa chứng minh được cái gì!

Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh hồ nước nhỏ, cầm lấy cây đuốc, giơ trên mặt hồ, yên lặng quan sát hồi lâu, quan sát hình ảnh cây đuốc dưới mặt nước biến hóa, sau đó lại huy vũ cây đuốc, quan sát độ nhiễu khúc của hình ảnh cây đuốc trên mặt nước, phát hiện hình ảnh ngược này xuất hiện cảm giác khác nhau.

Trong lòng dần dần có chút manh mối, Vân Thiên Hà một lần nữa thử tiến vào trong thông đạo, cảm thụ biến hóa bên trong, phát hiện ra biến hóa sản sinh trong thông đạo cùng với biến hóa tại hồ nước bên ngoài tồn tại sự khác nhau, đại khái vào khoảng hai tức.

Vì vậy Vân Thiên Hà một lần nữa thử tiến sâu hơn nữa, tiếp tục cảm giác biến hóa mãnh liệt bên trong, phát hiện biến hóa càng lớn hơn một chút, khoảng bốn tức, nhưng tiếp tục đi về phía trước, liền cảm giác rõ ràng có một cỗ lực lượng cản trở cường đại.

Lúc này Vân Thiên Hà phát ra một cỗ lực lượng, dùng lực lượng bản thân để chống lại cỗ lực lượng cản trở kia, sau khi tiến vào sâu hơn, liền triệt để bị cách trở, không thể tiếp tục đi sâu vào hơn nữa, nói rõ tiếp tục đi về phía trước đã bị một cỗ lực lượng phong ấn, mà cỗ lực lượng kia ẩn chứa trong thông đạo, biến hóa mười phần cường liệt, giống như một loại ba động vận vẹo thời không nào đó.

Khi ra khỏi thông đạo, Quỷ Hoàng tới trước hỏi:

- Sao rồi?

Vân Thiên Hà cũng hỏi:

- Trong Quỷ Cốc, có vị tiên bối nào dùng chân khí để sản sinh chấn động, mà cổ ba động này phải hoàn thành trong một tức?

Quỷ Hoàng nghe vậy liền lắc đầu, nói:

- Loại phương pháp này lão phu đã từng nghe nói, dùng phương pháp bình thường lão phu cũng có thể miễn cưỡng làm được, nhưng không có phương pháp hệ thống rèn luyện cụ thể, như người nói, trong một tức có thể làm được rất khó khăn, trong cốc chưa có người nào thử qua, hơn nữa cực độ nguy hiểm, chấn động huyết khí và nội tức, thậm chí là tủy chất, lực lượng trong cơ thể cũng sẽ tùy theo sản sinh ba động kịch liệt, nếu không cẩn thận có thể tạo thành nội thương nghiêm trọng, thậm chí kết quả tự bạo mà chết!

Vân Thiên Hà nói:

- Vậy điện hạ có biết loại phương pháp này?

Cơ Hi Nhân đột nhiên đi tới, nói:

- Người không đề cập tới, chúng ta thực sự đã quên một việc, tổ phụ, người có từng nhớ kỹ nữ nhân điện đã từng muốn tự bạo đồng quy vu tận với ta nhưng không thành công, hình như nàng biết loại phương pháp này!

Quỷ Hoàng nhất thời nghĩ tới, có chút động dung nói:

- Người đang nói tới nữ nhân điện tên gọi Liên Tinh bị nhốt vĩnh viễn trong Khốn Thần Động, lẽ nào nàng còn chưa chết?

Cơ Hi Nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy, nàng còn sống!

- Ta có thể gặp nữ nhân này hay không?

Lúc này Vân Thiên Hà chen vào hỏi.

- Trăm triệu lần không thể!

Lời này vừa nói ra, mấy trưởng lão ở đây đều biến sắc, cùng lên tiếng ngăn cản.

466. Chương 469: Liên Tinh

Liếc mắt thấy Vân Thiên Hà đi theo sau chính mình, thấy mặt hắn không chút biểu tình, đạm nhiên trầm mặc đi theo đuôi, trong lòng không khỏi dấy suy nghĩ, một lúc nữa còn phải nghe theo lệnh bản tiểu thư, muốn người làm cái gì, người phải làm cái đó, hừ hừ...

Khốn Thần Động tại một khe hẹp tiếp giáp với quần sơn phía tay Quỷ Cốc, nơi này là một tử điện duy nhất trong Quỷ Cốc, xung quanh không một ngọn cỏ, sinh cơ đoạn tuyệt, nhiều năm trôi qua, trong cốc vẫn cực kỳ có ít người đặt chân tới nơi đây.

Tại lúc Cơ Trinh vừa mới bảy tuổi, khi đó nàng là một tiểu cô nương hoạt bát nghịch ngợm, bình thường thích chạy lung tung khắp nơi trong Quỷ Cốc. Một lần nàng cùng với hai ca ca chơi trốn tìm, trong lúc vô ý phát hiện địa phương này, đồng thời đã phát hiện một huyết động bí mật.

Khi nàng trốn trong huyết động, hai người ca ca không thể nào tìm được nàng, chỉ là khi nàng ở trong huyết động thời gian dài, đang muốn trở về, tại chỗ sâu nhất trong huyết động phát hiện ra một nữ nhân điện không sắp chết tới nơi, toàn thân bị trói chặt bằng xích sắt.

Thời điểm nàng phát hiện ra nữ nhân này, nữ nhân đã khô gầy chỉ còn lại đầu khớp xương, bộ dáng cũng mười phần dọa người. Cơ Trinh thấy nữ nhân này rất đáng thương, tuy rằng nàng không biết vì sao bà ta lại bị trói ở đây, thế nhưng nàng vẫn quyết định cứu nữ nhân này.

Vì vậy Cơ Trinh đã lặng lẽ trở về nhà, lấy trộm ít thuốc, lại mang theo thức ăn trở về huyết động cho nữ nhân kia ăn, chỉ là không ngờ nữ nhân kia sau khi tỉnh lại, cứ nhiên nổi cơn điên muốn giết chết nàng, Cơ Trinh sợ hãi bỏ chạy khỏi huyết động.

Nhưng vài ngày sau, Cơ Trinh chạy ra ngoài chơi đùa, lại nghĩ tới nữ nhân đáng sợ kia, liền lặng lẽ mang theo thức vật tới, tuy rằng nữ nhân kia cứ mỗi một lần nhìn thấy nàng đều phát cuồng, thế nhưng trải qua thời gian dài, nữ nhân cũng đã bình tĩnh lại, có thể thỉnh thoảng nói chuyện với Cơ Trinh, cũng kể cho nàng một ít chuyện xưa.

Từ đó tới bây giờ, cứ rảnh rỗi là Cơ Trinh lại mang theo thức ăn tới sơn động đi chơi đùa, nữ nhân gọi Liên Tinh kia đối với Cơ Trinh tựa hồ đã không còn địch ý, thậm chí tại thời điểm thanh tỉnh còn chỉ điểm nàng tu luyện, cứ như vậy trải qua mười năm, Cơ Trinh chậm rãi trưởng thành, cùng với nữ nhân thương cảm kia đã nảy sinh một loại tình cảm nào đó rất vi diệu.

Tuy rằng Cơ Trinh rất muốn lặng lẽ thả Liên Tinh ra, thế nhưng xích sắt không biết là dùng loại tài liệu này chế tạo, căn bản không thể nào phá hủy, hơn nữa Liên Tinh cũng không có dự định để Cơ Trinh giúp nàng thoát khỏi, cứ như vậy đã trôi qua hơn mười năm.

Mà ngày hôm nay, tại lúc Cơ Hi Nhân cùng với Quý Hoàng nhắc tới nữ nhân tên gọi Liên Tinh này, trong lòng Cơ Trinh khẩn trương tới cực hạn, nhất là khi nghe thấy Vân Thiên Hà có ý muốn tới gặp Liên Tinh, trong lòng Cơ Trinh liền hận hận muốn chết.

Sau đó các trưởng lão đều ngăn cản Vân Thiên Hà tới Khốn Thần Động, Cơ Trinh liền nghĩ thầm, lúc này người không đi không được sao?

Thế nhưng ngay lúc nàng nghĩ như vậy, Quý Hoàng đột nhiên gọi nàng tới, Cơ Hi Nhân nói với nàng:

- Trinh nhi, người dẫn Thiên Hà đi Khốn Thần Động gặp nữ nhân kia một lần, ta biết người nhất định có biện pháp!

Khi Cơ Trinh nghe được câu này, trong lòng nhảy loạn.

Thấy nhân thần ý vị thâm trường của Cơ Hi nhân, trong lòng nàng biết được, chuyện tình hơn mười năm qua nàng lên tới sơn động tìm Liên Tinh đã sớm bị tăng tổ phụ phát hiện.

Rơi vào đường cùng, Cơ Trinh không thể làm gì khác hơn là nói ra bí mật này, cũng đáp ứng dẫn Vân Thiên Hà tới gặp Liên Tinh, nhưng nàng lại đưa ra một yêu cầu cổ quái, đó chính là lúc dẫn Vân Thiên Hà đi, chuyện gì hắn cũng phải nghe theo lời này, theo lời nàng an bài.

Vân Thiên Hà cảm thấy Cơ Trinh có cổ quái, nhưng Cơ Hi Nhân lặng lẽ truyền âm với Vân Thiên Hà, liền khiến cho lòng nghi ngờ của Vân Thiên Hà mất đi, vui vẻ đồng ý.

Vì vậy, trong sự lo lắng của các trưởng lão, Cơ Trinh một mình một người dẫn theo Vân Thiên Hà tới Khốn Thần Động.

Thông qua khe núi rất sâu, khi Vân Thiên Hà tiến vào trong động khẩu, Cơ Trinh liền dừng lại.

Vân Thiên Hà không biết thiếu nữ này đang suy nghĩ cái gì, cũng chỉ bảo nàng ngừng lại, chỉ thấy Cơ Trinh từ trong động cảm ra một kiện da thú, đưa cho Vân Thiên Hà nói:

- Mặc vào!

Tiếp nhận kiện da thú kia, chỉ thấy trên da thú còn mang theo từng đốm nho nhỏ, nếu như mặc dù liền giống như cầu hừng, Vân Thiên Hà không giải thích được:

- Vì sao muốn mặc cái này?

- Bảo người mặc thì cứ mặc, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì, bằng không bản tiểu thư sẽ không mang theo người đi gặp Liên Tinh!

- Cơ Trinh tiểu thư, nếu như là nàng muốn trêu cợt ta mà nói, ta cũng không thêm để ý, thế nhưng nàng đừng lấy mộng tưởng của mọi người trong Quý Cốc này ra để đùa giỡn!

Nói xong, Vân Thiên Hà liền mặc bộ da thú lên người.

Vừa nhìn qua, thực đúng như một đầu đại cầu hùng, Cơ Trinh thấy vậy, cười đến run rẩy cả người, ba đào cuộn trào mãnh liệt, thậm chí thất lưỡng không thể nào đuổi thẳng nổi.

Cười cợt hồi lâu, thấy thần sắc Vân Thiên Hà đậm mạc, cũng không có cảm giác sáng khoái như nàng đã nghĩ, thay vào đó là biểu tình giận dữ, Cơ Trinh thấy không tốt để nở nụ cười, không khỏi lăm bằm trong miệng:

- Thực không vui, theo ta vào đi!

Sau khi vào động, chỉ thấy một tảng đá màu trắng trên đỉnh tỏa ánh sáng, trong động không hề âm u như trong tưởng tượng, còn có vết tích bị con người chinh lý qua, có mùi hương nhàn nhạt xông vào mũi.

Sau khi đi vào chỗ sâu trong huyết động, nơi này còn có một động trong động, Cơ Trinh ngừng lại, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Một lúc nữa đi vào, nghìn vạn lần không được hé răng, ta cùng nàng nói cái gì, người đừng xen miệng vào, Liên Tinh rất ghét nam nhân, nếu như điên cuồng lên, ngay cả ta cũng sợ hãi!

Vân Thiên Hà gật đầu, nói:

- Nếu như người có thể hỏi được phương pháp tu luyện chân khí chấn động từ nàng, kỳ thực ta tới đây hay không cũng không quan trọng, bối cảnh của Liên Tinh, các vị trưởng lão không chịu nói cho ta, nói vậy hẳn người cũng biết?

- Ta đương nhiên đã biết!

Về mặt Cơ Trinh có chút đắc ý nho nhỏ, nói:

- Liên Tinh là một tiền bối đồng lứa với lão tổ tông Quỷ Cốc năm xưa mở cửa ra, trước khi thế lực bên ngoài phong kín cửa ra, bị lão tổ tông đánh rơi vào trong cốc, mà khi biết được không còn hi vọng ra ngoài liền phát hiện, muốn cùng tăng tổ tông đồng quy vu tận, kết quả lại bị lão tổ tông phong tỏa tại đây, để nàng tự sinh tự diệt, chỉ là nàng vẫn chưa chết đi!

- Nàng nói là Liên Tinh là một người thuộc về thế lực bên ngoài trông coi cửa ra Quỷ Cốc?

Vân Thiên Hà hỏi:

- Vậy vì sao lúc đó không giết chết nàng, phong tỏa nàng ở đây làm gì?

Lúc này Cơ Trinh đột nhiên phun đầu lưỡi, hừ một tiếng nói:

- Không nói cho người, hừ!

Thấy Cơ Trinh không muốn nói, Vân Thiên Hà không hỏi lại, liền đi theo nàng vào bên trong động, vừa vào động, Vân Thiên Hà liền cảm giác được một cỗ khí tức tinh thần nồng đậm, cũng tập trung vào người hắn, lỗ chân lông toàn thân nhất thời mở ra, hắn có cảm giác cổ quái như chính mình là con mồi bị thợ săn tập trung ngắm bắn.

Lúc này, Cơ Trinh đột nhiên đi lên, ngăn Vân Thiên Hà lại sau người, nói:

- Liên Tinh, là ta!

Sau khi đang nói xong, cỗ khí tức kia nhất thời biến mất vô tung.

Cơ Trinh đi tới một bên đặt tay lên một khối đá, sau khi nàng vận chuyển lực lượng vào bên trong, tảng đá nhất thời sáng lên, Vân Thiên Hà dựa vào cơ hội này, cũng thấy được phía trước có một nữ quần áo rách nát ngồi xổm, tay chân bị trói chặt.

Tóc nữ nhân này tuyết trắng, được chải vuốt qua, đơn giản buộc đằng sau, dài chấm mặt đất, sắc mặt ngoại trừ mười phần tái nhợt, nhìn qua tương đối còn trẻ, chỗ mi tâm còn có đốt tam điểm như chu sa, mũi ngọc trắng tấp, tuy rằng bị nhốt trong động tối thời gian dài, nhưng cũng không hề làm mất đi tư sắc xinh đẹp của nàng.

Bất quá đôi mắt nữ nhân này mang theo một cỗ tinh mang hàn băng, giống như đông cứng xương tủy, làm người khác liếc mắt nhìn phảng phất như cảm giác chính mình bị rơi vào trong hàn băng luyện ngục.

Khi con mắt băng lãnh của nữ nhân này nhìn vào người Vân Thiên Hà, bị Cơ Trinh ngăn cản, ánh mắt nhìn Cơ Trinh lúc này mới nhu hòa hơn rất nhiều, mở miệng phát ra thanh âm khàn khàn nói:

- Tiểu Trinh nhi, ngươi đã đến rồi!

Cơ Trinh thấy thần sắc Liên Tinh tương đối bình tĩnh, đối với đầu cầu hùng bên cạnh nàng không quá lưu ý, lúc này mới cười cười, nói:

- Liên Tinh, ngày hôm nay ta dẫn theo một đầu cầu hùng tới thăm ngươi, ngươi sẽ không chú ý chứ?

Liên Tinh vẫy tay bảo Cơ Trinh bước tới, ngồi bên cạnh nàng, vuốt vuốt đầu nàng, nở nụ cười nhạt nhạt, nói:

- Rõ ràng là người, ngươi cố gì nói là cầu hùng, ta còn chưa tới mức không phân biệt được người và thú!

Cơ Trinh thấy tâm tình Liên Tinh ngày hôm nay tương đối tốt, con mắt nháy nháy, nhìn Vân Thiên Hà trầm mặc đứng một bên, liền hỏi:

- Liên Tinh, gần đây trên phương diện tu luyện ta có chút không rõ, ngươi có thể chỉ điểm cho ta một chút hay không?

- Nói đi!

Cơ Trinh do dự một chút, mở miệng hỏi:

- Liên Tinh, làm thế nào mới có thể khiến cho khí huyết và lực lượng trong cơ thể ba động tạo thành chấn động?

Nghe vậy, lúc này Liên Tinh đột nhiên rơi vào trầm mặc, thần sắc âm tình bất định, bắt đầu phát sinh biến hóa, xích sắt trên người lúc này bắt đầu ào ào rung động.

Cơ Trinh thấy thế, biết là điềm báo Liên Tinh phát cuồng, nhất thời quá sợ hãi, nói:

- Liên Tinh, ngươi không nên tức giận, coi như ta chưa hỏi gì!

Cơ Trinh còn chưa nói xong, lúc này con ngươi đột nhiên trở nên trắng bạc, có vẻ mười phần đáng sợ, lập tức kinh hô một tiếng, liền tụt lui về phía sau.

Mà con mắt Liên Tinh biến thành trắng, lúc này khí tức cũng bắt đầu chuyển gấp, lực lượng toàn thân cũng bắt đầu chuyển động điên cuồng, lúc nàng ngẩng đầu, thấy được Vân Thiên Hà trầm mặc đứng một bên, đột nhiên từ trên ghế đá nhảy tới, giống như là nổi cơn điên, rít gào:

- Giết, ta muốn giết tên phụ lòng người, ta muốn giết người!

- Liên Tinh, không nên!

Cơ Trinh thấy Liên Tinh đã nổi cơn điên đánh thẳng về phía Vân Thiên Hà, liền lo lắng quát lớn:

- Đồ ngốc, ngươi còn không mau chạy, nàng thực sự sẽ giết người!

Vân Thiên Hà không chút động tĩnh, đứng nguyên tại chỗ, tại lúc Liên Tinh nhảy tới, cách hần chưa đủ một thước, trong lòng Vân Thiên Hà tính toán, hơi lùi lại hai bước.

Lúc Liên Tinh điên cuồng nhảy tới, chiếc xích trói trên thân nàng đã bị kéo tới đầu cùng, thẳng tắp căng cứng, Vân Thiên Hà lùi lại hai bước, nàng đã không thể nào tiếp tục tiến tới, đôi bàn tay tái nhợt của nàng bắt lấy khoảng không trước mặt Vân Thiên Hà, thần sắc trên mặt tràn đầy oán hận và thống khổ, vẫn điên cuồng gào thét:

- Ta muốn giết tên phụ lòng người, giết người!

467. Chương 470: Thức Tỉnh

Kỳ thực đây chỉ là một nữ nhân đáng thương từng bị người nào đó tổn thương tình cảm mà thôi.

Sau khi rời khỏi Khốn Thần Động, vẻ mặt Vân Thiên Hà bình tĩnh, giống như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Nhưng Cơ Trinh lại có vẻ rất không vui, trừng mắt nhìn hấn, oán hận nói:

- Uy, người nói, vì sao ta nhắc tới chuyện này liền phát cuồng, Liên Tinh không để ý tới ta rồi!
- Nếu như ta biết nguyên nhân, vậy còn muốn nàng tới làm cái gì, nếu như vừa rồi Liên Tinh thực sự muốn giết ta, tuy rằng bị ràng buộc, thế nhưng với thực lực Võ Tôn, nàng cho rằng có thể ngăn được?

Cơ Trinh đột nhiên ngẩn ra, nói:

- Vậy vì sao nàng lại đánh người, nhưng không giết người, ta muốn đi chặn lại, nàng càng suýt chút nữa công kích ta, hoàn hảo chúng ta chạy nhanh!
- Ta không biết!

Vân Thiên Hà cũng thấy buồn bực, khi đi trên đường, hấn thủy chung suy nghĩ rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho nàng phát cuồng. Trong lòng hấn trầm nghĩ, hấn không phải là chuyện tình Cơ Trinh hỏi nàng ta phương pháp tu luyện chân khí chấn động.

Cơ Trinh vô cùng khó chịu đi theo phía sau Vân Thiên Hà, lại không biết đang suy nghĩ cái gì.

Suy nghĩ cẩn thận, thấy đã tới sườn núi, thời điểm Vân Thiên Hà chuẩn bị về nhà, thấy Cơ Trinh còn đi theo, liền xoay người nói:

- Ta đã về đến nhà rồi, người không cần phải tiễn!
- A!

Cơ Trinh hoàn hồn, phát hiện chính mình cứ nhiên đi theo hấn tới gần nhà, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, nói:

- Ai muốn tiễn người, ta chỉ là muốn tìm lão tổ tông hỏi chút chuyện, tiện đường mà thôi, hừ!
- Được rồi, cũng không phải đi đường này đâu, hình như đã vượt qua rồi!
- Ta vui vẻ, ta tự nguyện, người quản ta?

Lúc này, Đường Linh Toa từ trong phòng đi ra, liếc mắt nhìn Cơ Trinh, hơi quan sát một chút, gật đầu với nàng, nói:

- Thiên Hà, sự tình có tiến triển hay không?

Vân Thiên Hà lắc đầu, cũng không nói chuyện, thấy Cơ Trinh vẫn còn đang ở chỗ này, con mắt thẳng tắp nhìn Đường Linh Toa, cũng không để ý tới nàng, liền ôm bờ vai Đường Linh Toa, nói:

- Chúng ta vào nhà trước, Tầm Nguyệt và Mộng Ly tỉnh chưa?

Đường Linh Toa nghĩ cổ quái, liếc mắt nhìn Cơ Trinh, cũng gật đầu, theo vào trong phòng.

Cơ Trinh thấy Vân Thiên Hà không có ý tứ giới thiệu Đường Linh Toa với nàng, tức giận chu miệng, nhìn bóng lưng hai người vào nhà, oán hận mắng thầm, lúc này mới xoay người bỏ đi.

Nhưng vừa tới chỗ rẽ, thiếu chút nữa bị ngã xấp, trong lòng Cơ Trinh khó chịu, đang muốn mở miệng mắng lớn vài câu, nhưng phát hiện thấy người va vào mình, lại nghi hoặc hỏi:

- Đại ca, huynh ở chỗ này làm cái gì?

Thần sắc Cơ Viễn Hàng vốn vội vàng vàng, sau khi đụng phải Cơ Trinh, lại nghe được lời nàng hỏi, liền lúng túng nói:

- A, không có chuyện gì, ta chuẩn bị tới cửa ra tìm muội, nếu như đụng phải, vậy theo ta trở về đi!
- Huynh tìm muội làm cái gì?

Về mặt Cơ Trinh vẫn nghi hoặc.

- Mấy tên tiểu tử trong nhà lại chuồn êm ra ngoài chơi, ta tìm mãi không thấy, vì vậy ta muốn tới hỏi muội một chút.

Cơ Trinh bán tín bán nghi, cổ quái nhìn Cơ Viễn Hàng, vừa đi vừa nói:

- Đại ca, ngày hôm nay ta nghĩ hình như có chỗ nào không đúng nha!

Đang đi, Cơ Trinh đột nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn Cơ Viễn Hàng, kêu lên:

- Đại ca, huynh sẽ không...

Cơ Viễn Hàng vốn có chút xấu hổ, thấy muội muội bắt đầu miên man suy nghĩ, vì vậy liền chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thấp giọng nói:

- Muội muội, không nên nói lung tung, không phải như muội nghĩ đâu!

- Vậy rốt cuộc là như thế nào, thành thật nói ra, huynh xuất hiện gần nhà người ta nhất định là có mưu đồ gây rối, nếu như huynh không nói, hừ hừ...

Về mặt Cơ Viễn Hàng bất đắc dĩ, thấp giọng nói:

- Muội muội, ta chỉ là muốn quen biết với nàng một chút, thế nhưng nàng là người đã có trượng phu, ta cũng không thể đường đột hành sự, đưa tới một ít hiểu lầm, cho nên mới...

Cơ Trinh vừa nghe, nhất thời trương lớn cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc trừng mắt nhìn Cơ Viễn Hàng:

- Đại ca, huynh thế sao có thể như vậy, Hàm nhi làm thế nào bây giờ, huynh không phải phụ tình ý của Hàm nhi đối với mình?

Lúc hai huynh muội vừa đi vừa nói chuyện, lúc này đột nhiên gần đó phát ra âm thanh, có chút nghiêm nghị:

- Trinh nhi, Hàng nhi, các người tới chỗ ta một chút, ta nói ra suy nghĩ của mình!

Nghe được thanh âm của Quỷ Hoàng, đôi huynh muội hai người nhất thời giật nảy mình, liếc mắt nhìn thấy Quỷ Hoàng tiến vào trong động luyện công, liền vào theo, chỉ thấy Quỷ Hoàng sớm đứng chấp tay sau hông trước một vách đá, Cơ Trinh tiến lên nói:

- Lão tổ tông, người tìm chúng ta?

Quỷ Hoàng xoay người lại, nói:

- Trinh nhi, các người tới Khốn Thần Động, tình hình như thế nào?

Cơ Trinh liền kể lại một lần đối cho Quỷ Hoàng nghe.

Quỷ Hoàng gật đầu, nói:

- Việc này cũng không nóng lòng nhất thời, về phần bối cảnh của Liên Tinh, còn có nguyên nhân vì sao nàng lại phát cuồng, chúng ta cũng không quá rõ ràng, nếu như nàng không địch ý đối với người, sau này người chậm rãi dẫn dắt, thăm dò nàng, xem có thể khiến nàng thổ lộ nỗi lòng hay không. Thực nghiệm ngày hôm nay Thiên Hà làm, còn có chuyện tình chân khí chấn động hắc đã nhắc tới, như vậy nói rõ trong lòng hắc đã có suy nghĩ hoặc phương pháp nào đó, sau này nên phối hợp tốt với hắc, tâm nguyện chúng ta không thể thực hiện được bao nhiêu năm, rất có khả năng phải dựa vào hắc để hoàn thành!

Dứt lời, Quỷ Hoàng quay lại, thấy Cơ Viễn Hàng phía sau, sắc mặt trầm xuống, nói:

- Viễn Hàng, chuyện tình người rình coi ngày hôm nay, ta không hy vọng có lần sau tái diễn, người nhớ kỹ, nàng đã là thê tử người ta, ta không cho phép người còn suy nghĩ gì khác, người cũng là người thông minh, ta không muốn người ngu ngốc rơi vào tình cảnh phức tạp, khiến cho hắc sinh vướng mắc đối với chúng ta một lần nữa, người hiểu rõ ý tứ của ta?

- Hải nhi hiểu rõ!

Cơ Viễn Hàng lên tiếng trả lời, mặt đỏ xấu hổ cúi đầu.

Cơ Trinh hiểu kỳ nói:

- Lão tổ tông, thê tử của gia hỏa này vừa rồi hài nhi đã gặp được, rất đặc biệt, cũng rất xinh đẹp, ta vừa nhìn nàng liền thấy thích, rất kỳ quái!

Quý Hoàng nghe nói, cũng đành bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Đâu chỉ là người, trước kia ngay cả lão phu lần đầu tiên thấy cũng đã từng thất thần, nhớ tới tổ mẫu các người năm đó, ai...

Cái miệng Cơ Trinh mở lớn, vẻ mặt không thể tin tưởng nói:

- Lão tổ tông, vì sao lại như vậy, nàng có thể khuấy rối tâm cảnh của người sao?

Quý Hoàng thở dài, nói:

- Nữ tử này tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh, chính là bầu bạn song tu tốt nhất đối với những người tu luyện Thánh Hoàng Thiên Kinh chúng ta, tâm tình của Viễn Hàng còn chưa tới cảnh giới nhất định, không thể khắc chế được bị nàng hấp dẫn, biết ta vì sao để nàng ta ở lại phụ cận nơi ta luyện công sao? Chính là vì ta sợ những đệ tử còn trẻ trong nhà nhìn thấy, không khắc chế được chính mình, sẽ bị hấp sâu vào, như vậy sẽ làm cho Quý Cốc sau này bị rối loạn!

Dứt lời, Quý Hoàng nhìn Cơ Viễn Hàng, trịnh trọng nói:

- Vì vậy các người nhớ thật kỹ cho ta, hậu đại thần mạch chi huyết, từ xưa đã là người đứng đầu thống lĩnh các chủng tộc đại lục hoang dã, hôm nay Quý Cốc có một người tiến vào, các trưởng lão mười phần coi trọng, hơi có chút gió thổi cỏ lay đều dẫn tới sự chú ý của các trưởng lão, ta đã giao phó cho Cơ Trường Không, sau này đệ tử Cơ gia, ngoại trừ Trinh nhi, thường ngày không cho phép bất cứ người nào tiếp cận nơi này nửa bước, càng không cho phép các người đơn độc tiếp xúc với thê tử hần, bằng không làm mấy vị trưởng lão tức giận, bọn họ muốn động thủ với các người mà nói, ngay cả lão phu cũng không thể nào ngăn cản được!

Cơ Viễn Hàng nghe xong, cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, thế nhưng trong lòng chung quy không thể nào quên được hình bóng kia, nhất thời lâm vào tình cảnh mê man.

Quý Hoàng thu hết thần tình này vào trong mắt, trong lòng bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Hiện tại tâm cảnh của người đã rối loạn, hãy trở về bế quan đi, qua một đoạn thời gian, Cơ Trường Không sẽ chủ trì hôn lễ, cưới Hàm nhi cho người!

Sau sườn núi, trong nhà Vân Thiên Hà.

Đường Linh Toa nấu cháo xong, phân biệt bón cho Mộng Ly và Tầm Nguyệt ăn, Vân Thiên Hà cũng sắp xếp cho mấy thất ngựa xong, bước vào trong phòng.

Mới vào nhà, Đường Linh Toa liền khẩn cấp bưng tới cho hần một bát cháo, nói:

- Thiên Hà, muội tự mình nấu cháo, huynh mau nếm thử xem, các tỷ tỷ ăn rất nhiều đó!

Vân Thiên Hà tiếp nhận, ngồi xuống ăn, nuốt một ngụm, nhất thời vẻ mặt cổ quái.

Đường Linh Toa kéo tay, vẻ mặt khẩn trương nói:

- Vị đạo như thế nào, ăn ngon không?

Vân Thiên Hà cười cười với nàng, nói:

- Lần đầu tiên có thể làm ra được vị đạo như thế này đã rất không tồi rồi, lần sau nấu cháo nghìn vạn lần không được cho thêm gia vị khác, như vậy đã không còn là cháo nữa rồi!

Nghe vậy, vẻ mặt Đường Linh Toa đỏ bừng, cúi đầu, kéo tạp dề, bất an nói:

- Muội nhớ kỹ, nếu như vị đạo không tốt, huynh cũng đừng ăn!

Vân Thiên Hà cầm bát, dốc ngược, một ngụm nuốt hết bát cháo vào bụng, Đường Linh Toa lấy khăn giúp hần lau khóe miệng, trên mặt nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

- Phi phi, ai cho ta ăn thứ khó nuốt như thế này, ta muốn uống nước!

Đúng lúc này, trong buồng truyền tới thanh âm rất quen thuộc.

Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa liếc mắt nhìn nhau, nao nao, lập tức Đường Linh Toa hoan hô một tiếng chạy vào trong buồng.

Chỉ thấy Mộng Ly đã tỉnh lại, ngồi trên giường, nhìn xung quanh một chút, có vẻ rất mê hoặc, thấy Vân Thiên Hà và Đường Linh Toa chạy vào, lúc này thần sắc mới có vẻ kinh hãi, lập tức từ trên giường nhảy xuống, ôm lấy cánh tay nhỏ bé của Đường Linh Toa, kêu lên:

- Linh Toa muội muội, chúng ta thế nào lại ở chỗ này, đây là địa phương gì nha?

Đường Linh Toa có vẻ rất hài lòng, kéo tay Mộng Ly, ngọt ngào nói:

- Tỷ tỷ, hiện tại chúng ta ở trong Quỷ Cốc, hai tỷ đã hôn mê nhiều ngày rồi!

- Quỷ, Quỷ Cốc?

Mộng Ly vừa nghe, thấy thời tròng mắt to, có vẻ không thể tưởng tượng:

- Thế nào chúng ta lại ở chỗ này?

Thấy vậy, Đường Linh Toa liền kể loại toàn bộ sự tình xảy ra cho Mộng Ly nghe.

Lúc Mộng Ly nghe kể, sóng mắt loạn chuyển, đảo mắt liếc nhìn, thoáng qua Vân Thiên Hà bên cạnh, thế nhưng nghe được đoạn Đường Linh Toa đăng ký cùng hai nàng ở một chỗ, khuôn mặt Mộng Ly nhất thời đỏ bừng, không dám ngẩng đầu nhìn người, xinh đẹp không gì tả nổi.

Chỉ là lúc hai nàng còn đang nói chuyện, Tầm Nguyệt vẫn còn đang nằm trên giường, trên khuôn mặt xinh đẹp lúc này cũng nở hai đóa hoa hồng diễm lệ, hơi nửa khóe miệng còn nở nụ cười không để người khác cảm thấy.

Bất quá Đường Linh Toa đang nói hăng say, khi Mộng Ly nghe được tiến vào Quỷ Cốc khó có thể trở ra, thần sắc Mộng Ly cổ quái nói:

- Đám người trong Quỷ Cốc cứ bị nhốt nghìn năm trong Quỷ Cốc như vậy, mà cửa ra cũng không mở được, như vậy thực quá ngu ngốc đi!

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nhìn Mộng Ly hỏi:

- Lê nào nàng biết phương pháp mở ra?

- Điều này sau nói tiếp, người chiếu cố muội muội, giúp nàng uống nước, ta và Linh Toa còn có chuyện khác muốn nói!

Mộng Ly đột nhiên cười thần bí, kéo Đường Linh Toa chạy sang một gian phòng khác.

468. Chương 471: Thánh Thể Chung Cực Mục Tiêu.

Tu luyện trong Quỷ Cốc sẽ tạo thành áp lực rất lớn đối với thánh thể, thể nhưng mỗi một lần khắc phục thành công lại có thể tạo thành đề cao vô cùng rõ ràng.

Mà thứ cần khắc phục lớn nhất chính là cảm giác lực lượng mang tới áp bách tồn tại trong Quỷ Cốc.

Mà loại ba động của lực lượng này có lợi rất lớn, nhưng cũng không tránh khỏi tệ đoan.

Chỗ tốt chính là khiến cho Vân Thiên Hà vận dụng nắm giữ lực lượng thánh thể càng thêm lô hỏa thuần thanh, về mặt biến hóa, giống như loại công pháp Thiên Khôn Định Ấn, cùng với Long Sư Thiên Ba Hống, loại lực lượng áp bách này sẽ tạo thành hiện tượng chống chọi trong thời gian ngắn, uy lực càng thêm cường hãn.

Mà tệ đoan chính là khuyết thiếu tính lưu sướng tự nhiên, nhất là thời điểm tu luyện trong thông đạo cửa ra, loại áp bách lực lượng này sẽ khiến cho hần cảm giác được hiện tượng trệ tắc.

Chỉ khi nào khắc phục được những cản trở này, công lực tu vi đề cao mới mười phần rõ ràng. Vân Thiên Hà ở chỗ này tu luyện trong thời gian một tháng, thánh thể đã rèn luyện càng lúc càng cường đại, cứng cỏi, đã hoàn thành giai đoạn sơ kỳ, hướng thẳng tới bước quá độ trung kỳ.

Mà cách cảnh giới thánh thể đại thành thủy chung khuyết thiếu một ít hỏa hậu, Vân Thiên Hà một mừng không ngừng tu luyện tổng kết, nhưng vẫn không chạm được điểm cảm ngộ này.

Ngày hôm nay, Vân Thiên Hà hoàn tất quá trình tu luyện hàng ngày sau sườn núi, hẳn đối với ngưng luyện thánh thể đại thành không tìm được manh mối, không thể tỉnh ngộ, thu công rời khỏi huyết động, chuẩn bị trở về hởi Mộng Ly một chút.

Mới rời khỏi huyết động vài bước, tâm thần liền truyền tới thanh âm:

- Hải tử, có phải quá trình tu luyện đã chạm phải bình cảnh rồi?

Vân Thiên Hà kinh hãi, sau khi phân rõ đó là thanh âm của Quỷ Hoàng, liền chuyển sang chỗ Quỷ Hoàng tu luyện.

Quỷ Hoàng ngồi ngay ngắn trên một bệ đá, Vân Thiên Hà chào hỏi, liền thản nhiên nói:

- Mấy ngày nay vẫn bối rối với phương pháp rèn luyện thánh thể, thủy chung có mê hoặc không thể giải thích, không thể đột phá, còn thỉnh tiên bối chỉ ra sai lầm!

Quỷ Hoàng đứng dậy, chấp tay sau hông, tới trước mặt một vách tường, nhìn vách tường, nói:

- Trong Nhân cảnh, công pháp đặc dị và khác biệt, cùng với thiên phú huyết mạch đều là nhân tố then chốt ảnh hưởng hậu thiên, trong giai đoạn này cần phải đột phá sinh tử chi cảnh, nếu muốn vượt qua được Nhân cảnh, đầu tiên cần phải dung hợp tất cả những yếu tố tích lũy được thành một thể, bao hàm cả cố ý cảnh người đã dung nhập vào khí huyết trong giai đoạn sơ thành thánh thể, như thế vậy sau khi hình thành thánh thể, căn cứ vào nhân tố tiên thiên ảnh hưởng mà có biến hóa không giống nhau!

Thấy Vân Thiên Hà có chút suy nghĩ, Quỷ Hoàng tiếp tục nói:

- Mà trong quá trình người tu luyện, hình thành nên loại thánh thể này, chủ yếu là do hai nhân tố, một căn cứ vào thuộc tính tư chất tiên thiên của người, cộng thêm ý cảnh võ đạo người lĩnh ngộ được, khi hai yếu tố này kết hợp với nhau, chính là một phương hướng mục tiêu rất rõ ràng!

Vân Thiên Hà gật đầu, cũng trầm ngâm nói:

- Trước kia ta vẫn dựa theo phương pháp này để tu luyện, thể nhưng khôn linh thánh thể muốn đại thành, ta thủy chung không thể tìm được điểm then chốt.

- Khôn linh thánh thể không phải là mục tiêu của người hiện tại, hải tử, mục tiêu chung cực của người phải là tinh long thánh thể a!

Quỷ Hoàng nói.

- Tinh long thánh thể?

Vân Thiên Hà không giải thích được hỏi:

- Tiên bối, ý tứ của người ta cũng hiểu rõ, chỉ là tinh long thánh thể làm sao tu luyện, ta không tìm được phương pháp, còn nữa hiện tại ta còn chưa có tinh mạch, đồng thời không có phương pháp tinh quyết chính thống, rèn luyện tinh long thánh thể sẽ khó khăn tới mức nào?

Quỷ Hoàng vừa nghe, liền nở nụ cười:

- Hải tử, người suy nghĩ như vậy, đối với tư chất của người sẽ sản sinh cùng loại nguyên lý chuyển biến tiến hóa, bởi vì sau này thiên phú bản thân người mở ra, nhất định phải có một thánh thể vô cùng cường hãn để chống đỡ lực lượng thiên phú thân kỳ kia, mà người lại có đặc thù mệnh lý tinh mệnh chi nhân, hai thứ đồng thời xuất hiện trên một cá nhân, nói như vậy, cộng thêm ý cảnh tinh khung người lĩnh ngộ được, người nhất định phải rèn luyện một thánh thể cường hãn nhất thế gian mới được!

- Thánh thể cường hãn nhất thế gian?

Vân Thiên Hà lẩm bẩm nói.

- Vì vậy theo như lời lão phu, tinh long thánh thể mới là mục tiêu chung cực của người, bởi vì thân thể của long đã là tồn tại cường hãn nhất thế gian, mà lưu ly tinh long thuộc về thân thể cường hãn nhất trong lĩnh vực thần thú, tương lai của người đã định trước không phải là người bình thường, vì vậy tại thời điểm thối luyện thánh thể, lựa chọn của người nhất định phải chuẩn bị sẵn cho tương lai!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Thế nhưng, chúng ta tạm thời không nói tinh long thánh thể như thế nào, chỉ hiện tại mà nói, ta làm sao có thể thối luyện thánh thể chính mình cường đại giống như thân thể của long đây?

Quý Hoàng cười cười, lắc đầu nói:

- Người trở về hỏi thê tử của người một chút, hẳn là các nàng có thể cho người đáp án hoàn mỹ nhất, lão phu nhìn ra trong quá trình tu luyện của người xuất hiện mê man, vì vậy khai thông đúng lúc, cũng là sợ người xuất hiện chứng ngại tâm ma, người hiện tại đã biết phương hướng chính mình cần nỗ lực, làm như thế nào, chỉ có thể dựa vào chính bản thân người mà thôi!

- Đa tạ tiên bối chỉ điểm!

Sau khi Vân Thiên Hà nói lời cảm tạ, lại hàn huyên với Quý Hoàng vài câu, sau đó rời khỏi Quý Hoàng Động.

Trên đường trở về nhà, Vân Thiên Hà từ trong cuộc nói chuyện với Quý Hoàng đã hiểu rõ được một số điểm then chốt quan trọng, cảm giác vui sướng giống như vén mây mù nhìn thấy mặt trời.

Tu luyện, quả nhiên có tiên bối chỉ điểm hơn hẳn so với một mình tự nghiền ngẫm mò mẫm từng chút một.

Sau khi về đến nhà, không thấy bóng dáng Đường Linh Toa và Mộng Ly đâu, không biết hai người đã chạy đi nơi nào, chỉ còn lại một mình một người Tầm Nguyệt dọn dẹp nhà cửa, hoàn toàn có bộ dáng ôn nhu thành thạo của hiền thê lương mẫu.

Trong thời gian vừa qua, từ khi Tầm Nguyệt tỉnh lại, trên cơ bản rất ít khi rời khỏi nhà, lúc nào cũng dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ quần áo...

Mà Mộng Ly cả ngày mang theo Đường Linh Toa không biết làm cái gì, có đôi khi vài ngày liền không thấy bóng dáng, có đôi khi trở về nhà, toàn thân đầy bụi bặm, hình như là dân chạy nạn chạy trốn từ một hơi phá hỏng nào đó.

Bất quá mỗi lần thấy Mộng Ly và Đường Linh Toa trở về đều có bộ dáng rất hài lòng, Vân Thiên Hà cũng không tính toán nhiều, không hỏi các nàng làm gì, nếu như các nàng muốn giấu hẩn, chỉ cần các nàng vui vẻ là được, cho các nàng một chút không gian tự do là cần phải có.

Sau khi vào trong nhà, Tầm Nguyệt thấy hẩn trở về, liền bước tới, giúp hẩn cởi áo choàng treo một bên, sau đó lấy cho hẩn một chén nước.

Vân Thiên Hà tiếp nhận chén nước, chỉ thấy Tầm Nguyệt mặc trang phục nữ nhân ở nhà, vóc người đầy đặn xinh đẹp, dung nhan thanh lệ tĩnh nhã, thời điểm đối mặt nhìn hẩn, còn mang theo thần tình xấu hổ, giống như quả mật đào chín mọng, mê người không gì sánh được.

Tầm Nguyệt bị Vân Thiên Hà nhìn có chút mất tự nhiên, ngượng ngùng cúi đầu, vẩn về góc áo.

Vân Thiên Hà cũng hiểu bầu không khí có chút không ổn, ho khan một tiếng, nói:

- Mới vừa rồi luyện công, từng được Quý Hoàng tiên bối chỉ điểm, hẩn dẫn ta trở về hỏi các nàng một chút, làm sao có thể thối luyện thánh thể cường hãn như long?

Tầm Nguyệt tiếp nhận trọng tâm câu chuyện, lúc này mới ngẩng đầu, ngồi một bên, nói:

- Lấy tư chất của người, nếu tu luyện khôn long thánh thể, muốn tại giai đoạn Nhân cảnh đạt tới đại thành mà nói, nhất định phải mượn ngoại vật, bằng không bình thường không thể nào thối luyện được thân thể cường hãn giống như long, đây không phải là tu luyện có thể làm được!

- Mượn ngoại vật?

Tầm Nguyệt nói:

- Kỳ thực mượn ngoại vật chỉ nổi lên tác dụng dẫn đạo mà thôi, nó phải có một ít đặc tính thông dụng của thân thể khôn long, giúp người trong quá trình thói luyện đạt tới trình độ dẻo dai kiên nhẫn như ý muốn, lấy trạng thái hiện tại của người, lấy đan phách khôn long làm vật dẫn là tốt nhất, thông qua đan phách khôn long và long huyết dẫn đạo, liền có thể thành tựu khôn long thánh thể!

Muốn khôn long đan phách sao?

Nghe được lời nhắc nhở này, trong đầu Vân Thiên Hà đột nhiên nghĩ tới cái chai nhỏ nhỏ có chứa dịch thể màu lam và một bộ công pháp Quán Phách Thăng Long Quyết. Tầm Nguyệt thấy Vân Thiên Hà trầm tư, cho rằng hẳn đang khó khăn, thuận miệng nói:

- Tuy rằng hiện tại đan phách khôn long rất khó tìm, khôn long cũng đã gần như diệt sạch, nhưng mà không phải là không có đan phách lưu lại. Ta và tỷ tỷ có biết một chỗ, nơi đó có đan phách khôn long, chờ khi chúng ta rời khỏi Quỷ Cốc, liền tới nơi đó tìm kiếm, xem có thu hoạch gì hay không!

Vân Thiên Hà ngẩng đầu lên, nói:

- Kỳ thực cũng không cần phải tận lực tìm kiếm, tại lúc ta còn thiếu niên, đã từng phát hiện một chai đựng long huyết và một bộ Quán Phách Thăng Long Quyết tại Lợi Châu, trở về nhà trực tiếp đi lấy là được!

- Quán Phách Thăng Long Quyết?

Tầm Nguyệt nghe vậy, cũng hơi kinh hãi, nói:

- Nhà của người thế nào lại có bộ công pháp này, Quán Phách Thăng Long Quyết và công pháp đặc biệt của Hoang Viêm Long tộc Di Sinh Giới, từ trước tới nay không truyền ra ngoài nhà?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Công pháp này hẳn là do các vị tiền bối được người nào đó nhờ vả bảo tồn, mà người đó hẳn thuộc về Huyền Môn đã từng bị diệt môn, nhưng Huyền Môn đoạt được công pháp này là do thu được từ tàng long đại điện, cứ như vậy mà nói, công pháp này có thể là do Hoang Viêm Long tộc đánh rơi trong tàng long đại điện!

Tầm Nguyệt nghe xong lời này, sắc mặt đại biến, nghĩ tới một khả năng kinh người, nói:

- Nếu phân tích như vậy, năm đó Viêm tộc truy giết tỷ muội chúng ta cũng chỉ là nguy trang, bọn họ có thể âm thầm cấu kết với thế lực Tinh Tổ, không chỉ giết chết thầy trò Vân Ly Huyền Thiên, còn muốn tiêu diệt Vân Ly thị, mục đích cuối cùng của bọn họ rốt cuộc là gì đây?

Vân Thiên Hà nghĩ tới một việc, hỏi:

- Tầm Nguyệt, nàng có biết thần mạch chi huyết là cái gì?

- Thần mạch chi huyết?

Lúc này Tầm Nguyệt càng giật mình nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Đơn giản mà nói, chính là hậu đại thần di lưu lại trên thể gian, trong người bọn họ chảy xuôi huyết mạch của thần, được xưng là thần mạch chi huyết, mà Vân Ly thị các người xác thực là hậu đại của thần, từ thời kỳ hồng hoang thượng cổ đã tồn tại, ta cũng không rõ ràng lai lịch Vân Ly thị cho lắm, bởi vì từ khi Di Sinh Giới tồn tại tới nay, chưa bao giờ xuất hiện qua một vị tộc Vân Ly thị!

Vân Thiên Hà có chút giật mình, nói:

- Đã như vậy, Vân Ly thị từng xuất hiện cường giả, sau khi Phá Hư, cuối cùng đi nơi nào?

- Đây là một bí ẩn không người nào biết được!

Tầm Nguyệt nói, nhưng trong thần sắc như suy nghĩ tới chuyện gì đó.

Mà Vân Thiên Hà cũng một lời nói toạc ra:

- Như vậy có một bố cục âm mưu nghìn năm, hai tỷ muội các nàng bị đuổi chạy tới đây chỉ bất quá là bị người lợi dụng nguy trang mà thôi, vô luận là thể lực Tinh Tổ, hay thể lực Viêm Long tộc, bọn họ đều muốn tiêu diệt Vân Ly thị, có thể bọn họ biết được một ít bí mật của Vân Ly thị có thể uy hiếp tới bọn họ, đối với người tham lam, chỉ có lợi ích đủ lớn mới có thể dă động bọn họ đi bố trí bố cục nghìn năm!

469. Chương 472: Huyền Diễm Liệu Pháp.

Trong Quỷ Cốc không có năng lượng tinh thần có thể thu, nhưng bên trong lại có một cỗ lực lượng không gian thần bí dày đặc, giống như tu luyện tại Luyện Nguyệt Động trên đỉnh Nguyệt Miếu Sơn trước kia, chung quy mà nói, mang tới chỗ tốt lớn hơn nhiều so với tệt đoan.

Nắm giữ được cách vận dụng trọng điệp lực lượng kia, để những công pháp Vân Thiên Hà đã từng luyện đều đều có được bước đề thăng thực chất tính.

Từ khi thành tựu cảnh giới Vô Thánh tới nay, Vân Thiên Hà vẫn luôn rất chú trọng tới thoỉ luyện thánh thể, đây là giai đoạn rèn luyện chịu tải lực lượng Thiên cảnh tại giai đoạn Nhân cảnh, cũng tạo cơ sở kiên cố để hần có thể đột phá tiến vào cảnh giới Vô Tôn.

Bất quá con đường đã rõ ràng, mục tiêu cũng được xác định, hiện tại cũng chỉ còn thiếu một chuyện mà Vân Thiên Hà phải chú trọng tâm lực và thời gian hoàn thành.

Đó chính là nghĩ biện pháp đả thông cửa ra Quỷ Cốc, rời khỏi địa phương này.

Vân Thiên Hà không biết Mộng Ly đến tột cùng có phương pháp đả thông cửa ra hay không, hần đã tiến hành khá nhiều thí nghiệm khác nhau trước cửa ra, vô luận là một ít biện pháp từ thể giới này, hay là các phương pháp đo đạc tính toán khoa học từ thể giới trước kia hần mang tới, lần lượt thực nghiệm, đã có được kết luận nhất định.

Cửa ra Quỷ Cốc này, chỉ cần ứng dụng lực lượng chấn động, thông qua biến hóa không gian ba động trong vòng một tức là có thể đơn giản ăn khớp với lực lượng áp bách từ cửa ra, do đó mở được cửa ra ngoài.

Mà muốn học được phương pháp tu luyện chân khí chấn động, then chốt là ở trên người vị nữ tử Liên Tinh bối cảnh thần bí bị vây khốn bên trong Khốn Thần Động kia.

Vì vậy, Vân Thiên Hà đã vài lần tìm tới Cơ Trinh, dự định để nàng nghĩ biện pháp lấy được phương pháp tu luyện chân khí chấn động từ nàng ta. Gần đây Cơ Trinh tập trung tu luyện, bất quá nàng cảm giác có chút nặng nề, sinh hoạt trong Quỷ Cốc rất buồn chán, nàng đã sớm khó chịu, khi nàng thấy Vân Thiên Hà tìm tới nàng, nhiều ít có điểm kinh hỉ nho nhỏ, hình như rốt cuộc tìm được một thứ gì đó chơi đùa vui vẻ.

Bất quá khi nghe được Vân Thiên Hà nói là muốn gặp Liên Tinh một lần nữa, sắc mặt Cơ Trinh liền âm trầm lại, thần tình có chút oán giận nói:

- Muốn đi tìm Liên Tinh, chính ngươi tự đi đi, ta gần đây có trở lại gặp Liên Tinh rồi, từ sự kiện lần trước, nàng vẫn không để ý tới ta nữa, đều là do gia hỏa ngươi làm hại, hừ!

Vân Thiên Hà cũng không ngờ tới sẽ có kết quả như vậy, không dự định mượn sức Cơ Trinh, một mình một người tới Khốn Thần Động.

Bất quá khi tới Khốn Thần Động, Vân Thiên Hà cảm giác bên trong Khốn Thần Động có động tĩnh gì đó, vì vậy liền dấy nhanh bước tiến, cấp tốc vào trong.

Còn chưa tiến vào trong động, Vân Thiên Hà đã nghe được thanh âm đang nói:

- Liên Tinh, nha đầu người thế nào lại nghịch ngợm như vậy, nếu không thành thật chút, tỷ tỷ sẽ đánh cái mông nhỏ của ngươi!

Nghe được thanh âm quen thuộc này, trong lòng Vân Thiên Hà toát mồ hôi, không phải Mộng Ly còn là ai?

Nhưng trong lòng Vân Thiên Hà cũng có chút hiếu kỳ, nghe được thanh âm bên trong, tựa hồ Mộng Ly cùng với Liên Tinh tương đối hòa hợp, hiện tại tựa hồ rất vui vẻ, lẽ nào trong thời gian hơn một tháng vừa qua, Mộng Ly và Đường Linh Toa có bí mật nhỏ là ở chỗ này?

Mang theo nghi vấn này, đang muốn tiến vào động xem xét, nhưng đột nhiên trong động hiện ra một cái đầu, nở nụ cười với hắn.

Vân Thiên Hà tập trung nhìn vào, đợi khi khuôn mặt kia rõ ràng, chính là trưởng lão Ô Lan, trong lòng không khỏi càng thêm nghi hoặc, nói:

- Ô Lan trưởng lão, người thế nào cũng ở chỗ này?

Ô Lan khẽ cười nói:

- Bên cạnh thiếu minh chủ có một người vợ thông minh như vậy, lẽ nào nàng lại không nói cho thiếu minh chủ hay sao, hiện tại chúng ta đã đạt được tín nhiệm và hòa hợp của Liên Tinh rồi!

Trong lòng Vân Thiên Hà hơi kinh ngạc, hỏi:

- Vậy các người dùng phương pháp gì?

Ô Lan cười nói:

- Kỳ thực loại phương pháp này chúng ta cũng không hề ngờ tới, lần trước Mộng Ly cô nương tìm tới ta, nói muốn giúp nàng một chút, ta liền đáp ứng, đó là dùng thuật ảo cảnh, khiến cho khuôn mặt của chúng ta trở nên mờ ảo không rõ, sau đó tiến vào, bất quá hình như Mộng Ly cô nương cũng có quen biết với Liên Tinh, chúng ta tiếp xúc với nàng đều là những khuôn mặt Liên Tinh từng biết, Mộng Ly đối với bệnh trạng của Liên Tinh có phương pháp trị liệu đặc thù, hơn một tháng trôi qua, hiện tại đã cực kỳ ít thấy Liên Tinh bị phát cuồng!

- Đã như vậy, ta sẽ không xuất hiện chỗ này nữa, Liên Tinh nhìn thấy ta đã phát cuồng một lần!

Nói xong, Vân Thiên Hà định rời đi, nhưng lúc này lại có một thân ảnh từ bên trong huyết động chạy ra, là Đường Linh Toa.

Thấy Vân Thiên Hà, Đường Linh Toa có điểm ngoài ý muốn nho nhỏ, liền chạy lên đón, nói:

- Thiên Hà, sao huynh lại tới đây?

- Ta muốn đến xem có biện pháp gì đối với Liên Tinh hay không, nghĩ không ra các nàng đã làm được chuyện này rồi, hiện tại đã có tiến triển, ta sẽ không tham gia vào nữa!

- Khó mà làm được, mới vừa rồi tỷ tỷ nói, kỳ thực chuyện này còn thiếu một ít yếu tố, chỉ là huynh không thể đùa bỡn quá hóa thật!

Trong giọng nói của Đường Linh Toa mang theo chút vị đạo làm nũng, Vân Thiên Hà nghe xong, càng không hiểu ra sao, nói:

- Thế nào các nàng vẫn không nói cho ta biết, hiện tại gặp được ta rồi, đã bắt tráng đinh làm việc, ta có thể làm gì?

- Tỷ tỷ muốn huynh phối hợp với chúng ta, diễn một màn kịch, triệt để chữa trị chứng cuồng loạn của Liên Tinh!

Đường Linh Toa nói.

- Diễn kịch?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói:

- Diễn như thế nào?

- Tỷ tỷ nói cần phải chuẩn bị trước, Ô Lan trưởng lão giúp huynh thay đổi khuôn mặt, huynh sẽ trở thành sư huynh của Liên Tinh, sau khi huynh tiến vào ảnh cảnh, phải làm như vậy...

Đường Linh Toa kề sát tai Vân Thiên Hà, dặn dò hắn một lượt, lúc Vân Thiên Hà nghe xong, thần sắc cổ quái, nói:

- Nàng đã đủ đủ thương cảm rồi, này không...

Đường Linh Toa trợn đôi mắt hạnh, nói:

- Liên Tinh thường xuyên phát cuồng, nguyên nhân cũng là vì ở chỗ này, đây là do ý niệm mê thất tác quái, khiến cho nàng không thể từ trong ảo tưởng thoát ra ngoài, gần nhất tỷ tỷ đã khai đạo nàng rất nhiều, thế nhưng khúc mắc lớn nhất trong lòng nàng thủy chung không thể nào giải được, chúng ta tuy rằng nỗ lực lừa dối nàng, thế nhưng cũng vì muốn tốt cho nàng, chỉ cần nàng có thể thoát khỏi ảo tưởng, nàng tự nhiên sẽ hiểu rõ dụng tâm của chúng ta!

- Nếu như vậy, được rồi!

Vân Thiên Hà thở dài nói, thả lỏng tâm thần.

Ô Lan hiểu ý, lúc này chậm rãi vươn tay trước mặt Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà liền cảm giác trước mặt mình như có một cỗ khí lưu tụ tập bao phủ, cảm giác rất mát lạnh thoải mái.

Quá trình này duy trì trong thời gian không dài, cũng chỉ trong vòng hai tức đã hoàn thành, lúc này Ô Lan tiếp tục đẩy một tia quang mang nhàn nhạt sáng bóng, Vân Thiên Hà đã hoàn toàn biến thành bộ dáng khác, nhưng tướng mạo lại hơi có chút mờ lung.

Vân Thiên Hà cảm thụ biến hóa này, trong não hần đột nhiên nghĩ tới hai nữ tử Huyền Vụ tộc, không khỏi hỏi:

- Ô Lan trưởng lão, trong các hậu duệ Linh tộc bên ngoài, có thể dùng ảo thuật che giấu chân dung chính mình, hơn nữa hậu duệ biến loại phương pháp ảo thuật này trở thành thiên phú của chính mình, đây là tốt hay xấu?

Ô Lan cười nói:

- Linh tộc là hài tử của tự nhiên chi thần, hậu đại hầu hết là do Linh tộc kết hợp với Nhân tộc, hoặc là các tộc khác kết hợp với nhau tạo thành một quần thể đặc thù, từ đó thiên phú của bọn dần dần biến đổi, kỳ thực đây là chuyện tốt, coi như là hậu đại huyết thống thuần khiết nhất, năng lực thiên phú của bọn họ rất mạnh, hơn nữa lại rất nhiều, nhưng cuối cùng bọn họ cần phải lựa chọn một lĩnh vực nhất định, dốc lòng khiến nó trở nên cường đại hơn, theo như lời người nói, thiên phú huyền vụ cư nhiên có thể hình thành chuyên nhất, thực sự khó có được!

- Chờ khi chúng ta ra khỏi Quỷ Cốc, những người này người nhất định có thể nhìn thấy!

Vân Thiên Hà nói, liền tiến vào trong động.

- Chỉ hi vọng như thế!

Ô Lan mỉm cười, cũng theo sau vào động thính.

Khi Vân Thiên Hà lấy một hình tượng mới, khuôn mặt mờ lung tiến vào trong động thính, chỉ thấy xích sắt trên người Liên Tinh đã được cởi ra, đang ngồi bên cạnh Mộng Ly chơi trò chơi trẻ con, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng không mở miệng.

Mộng Ly liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nhãn thần sáng lên, đột nhiên hướng về phía Liên Tinh thốt:

- Tiểu tinh tinh, người xem ai tới kìa?

Liên Tinh nghe vậy, liền ngừng động tác trong tay, lúc quay sang nhìn Vân Thiên Hà, đột nhiên con mắt đỏ lên, nước mắt bắt đầu ào ào đổ xuống, ngây ngốc nhìn Vân Thiên Hà nửa ngày, mới lẩm bẩm nói:

- Sư huynh, là huynh sao?

Vân Thiên Hà không trả lời, lúc này Đường Linh Toa thấp giọng ho khan một tiếng nhắc nhở.

Vân Thiên Hà lập tức hồi phục tinh thần, nhìn Liên Tinh, nhẹ giọng nói:

- Sư muội, ta rốt cuộc tìm được muội rồi, muội biến mất nhiều năm như vậy, thế nào vẫn không có tin tức?

- Sư huynh!

Liên Tinh nghe vậy, lúc này rốt cuộc không nhịn được chạy tới, nhào vào lòng Vân Thiên Hà khóc lên:

- Sư huynh, xin lỗi, là muội không tốt, muội không nên bỏ lại huynh, là muội tùy hứng hại huynh, sư huynh có biết...

- Sư muội, chuyện đã trôi qua, muội không nên suy nghĩ nhiều được không?

Liên Tinh ngẩng đầu, mang theo đôi mắt ướt đầm lệ, nhìn hắn nói:

- Sư huynh, muội đã từng phụ cảm tình của huynh, muội không nên bỏ lại huynh tin tưởng hắn, muội thực hối hận, muội từng muốn tự sát, thế nhưng muội thực sự rất muốn gặp lại huynh một lần nữa, xin lỗi với huynh, cầu xin huynh tha thứ sư huynh, huynh có thể tha thứ cho muội sao?

Vân Thiên Hà giúp nàng lau nước mắt, nhẹ giọng nói:

- Khi đó muội đối với cảm tình còn rất ngây thơ, trải qua lần này, muội sẽ thành thực hơn, không cần phải chấp mê hồ thẹn và hối hận nữa, sư huynh không trách muội, sư phụ cũng không trách muội.

- Sư huynh!

Liên Tinh nghe nói, một lần nữa ôm chặt Vân Thiên Hà khóc lóc.

Vân Thiên Hà có thể cảm thụ được, trong tiếng khóc này mang theo một chút tươi tắn, một chút kinh hãi, còn chất chứa một chút giải thoát...

Thế nhưng hắn một điểm cũng không biết trên người nữ tử này rốt cuộc đã xảy ra chuyện này, chỉ là nếu đã muốn diễn kịch, vậy chỉ có thể tiếp tục diễn cho hết.

Vì vậy Vân Thiên Hà đợi Liên Tinh khóc lóc một hồi, cảm thụ tâm tình của nàng đã ổn định lại, mới nói:

- Sư muội, sư huynh muốn hỏi muội một việc!

- Uhm!

Liên Tinh gật đầu nói:

- Sư huynh hỏi đi!

Lúc này Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua Mộng Ly, thấy Mộng Ly nháy mắt với hắn, trong lòng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Sư muội, muội có từng gả cho người nọ hay không?

Thần sắc Liên Tinh lập tức trở nên kích động, thân thể càng không ngừng run rẩy, xem ra muốn phát cuồng, Vân Thiên Hà liền lập tức nói:

- Sư muội, mặc kệ muội có gả cho người khác hay không, hiện tại mọi chuyện đều đã qua đi, muội nguyện ý gả cho sư huynh, trở thành thê tử của sư huynh hay không?

- Sư huynh!

Liên Tinh vốn có vẻ cực kỳ kích động, lúc nghe được lời này, nhất thời giật mình.

Tâm tình của nàng nhất thời từ bi thương tới kinh hãi, loại chuyển biến cực lớn này, động thêm lời nói giống như trái bom oanh kích trong trái tim nàng, khiến cho nàng không hoàn toàn thích ứng với sự chuyển biến hóa lớn này, cuối cùng phun ra một ngụm máu đen lớn, hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng trong lúc hôn mê bất tỉnh, cánh tay vẫn ôm chặt tay Vân Thiên Hà, chưa hề buông tay ra.

Lúc này Mộng Ly mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Thành công rồi!

470. Chương 473: Định Ngày Hẹn.

Chứng bệnh điên cuồng của Liên Tinh được điều trị kích thích, vẫn đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, Vân Thiên Hà nhân rồi luyện công, thỉnh thoảng tìm Quỷ Y Diệp Tiên Kiều và Bạch Nương Tử nói chuyện.

Bất quá người Vân Thiên Hà tìm tới nhiều nhất vẫn là các trưởng lão trong cốc.

Từ khi Tào Hóa Trạc được mở ra, Vân Thiên Hà vẫn cùng với các trưởng lão nghiên cứu biến hóa đặc thù do trạch linh tạo ra và phương pháp ứng dụng.

Đúng như Quỷ Hoàng suy đoán, Tào Hóa Trạc lúc bị các thủ lĩnh bộ tộc mở ra, phân biệt lộ ra thuộc tính là thạch, mộc, thủy, thú.

Các trưởng lão đã để cho các tộc nhân trong cốc lần lượt thử nghiệm, sau đó bọn họ đại khái làm công tác thống kê, tộc nhân trong các tộc có thể mở ra được trạch linh, ngoại trừ các vị trưởng lão ra cũng có hai ba vị khác.

Hơn nữa khá đặc biệt chính là, những người này đều được các tộc chọn ra chuẩn bị làm người kế thừa chức vị trưởng lão đời tiếp theo, đều có thực lực không tồi.

Trên tay Vân Thiên Hà hiện tại chỉ có một chiếc Tào Hóa Giới, sau khi trải qua một thời gian nghiên cứu cùng với các trưởng lão, đã đại khái suy đoán được giới linh là tạo hóa khí, nhưng bởi vì khuyết thiếu chiếc nhẫn bên phải, hơn nữa thiên phú Vân Ly huyết mạch trên người Vân Thiên Hà còn chưa mở ra, vì vậy giới linh cũng không cách nào tỉnh lại.

Tuy rằng chưa thể thức tỉnh được giới linh Tào Hóa Giới, thế nhưng cũng không trở lại Tào Hóa Giới phối hợp với các Tào Hóa Trạc cộng thêm huyết mạch được thức tỉnh các tộc mang tới một ít thể nghiệm lực lượng thần kỳ.

Mượn Man tộc đến giảng, trưởng lão Da Bách tại lúc thức tỉnh trạch linh, nếu thúc đẩy ý cảnh của chính mình vào, sẽ làm cho thực lực của hắn đề cao tới mấy lần, lực lượng do Tào Hóa Chi Thú mang lại, trong quá trình Da Bách trưởng lão thử nghiệm cuồng hóa, cứ nhiên làm cho thần trí và tư duy của Da Bách trưởng lão rõ ràng trước nay chưa từng có.

Nói cách khác, Da Bách trưởng lão sau khi sử dụng trạch linh Tào Hóa Trạc, có thể linh hoạt khống chế được trạng thái cuồng hóa của bản thân, điều này đã biểu hiện được một mặt thần kỳ của Tào Hóa Trạc.

Đối với trạch linh của Linh tộc thì có chút phức tạp hơn, sau khi bọn họ thức tỉnh được Tào Hóa Chi Mộc, độ lớn của Tào Hóa Chi Mộc sẽ căn cứ vào thiên phú thuộc tính của người thức tỉnh khác nhau dẫn tới tự động điều chỉnh biến hóa, sinh ra lực lượng nguyên tố phụ trợ thích hợp, có thể làm cho Linh tộc khống chế nguyên tố tự nhiên và ứng dụng mười phần tinh túy chặt chẽ.

Có thể nói, trạch linh của Linh tộc có tác dụng phụ trợ cực kỳ cường đại, ví dụ như một vị Linh tộc tỉnh thông công pháp phong thuộc tính, sau khi mở ra trạch linh, Tào Hóa Chi Mộc sẽ lấy tinh hoa thiên đại, phóng ra một loại lực lượng thần kỳ mang thuộc tính phong cung cấp cho người sử dụng hấp thu, đề cao thực lực.

Cũng tương tự như vậy, Tào Hóa Chi Thạch của Cổ Vu tộc, chủ yếu thể hiện tại phương diện khống chế của bọn họ, thông qua Tào Hóa Chi Thạch hình thành lực lượng Vu linh, có thể khiến cho bọn họ tăng mạnh tinh thần khống chế, tại phương diện triệu hoán khôi lỗi có kỳ hiệu rất tốt.

Mà Tào Hóa Chi Thủy của Nhân tộc, kỳ thực cũng không cần tiếp tục tiến hành nghiên cứu thực nghiệm, Cơ Trường Không liền giải thích với mấy người Vân Thiên Hà thành quả nghiên cứu nhiều năm qua.

Lực lượng của Tào Hóa Chi Thủy sẽ khiến cho ý cảnh của người sử dụng biến hóa đề cao rất rõ rệt. Tào Hóa Chi Thủy sẽ cung cấp lực lượng bản nguyên sinh mệnh cuộn cuộn không ngừng, ngoài đề cao thực lực của người sử dụng, nó còn có tính phụ trợ, mà tính phụ trợ này lại rất mạnh, sẽ làm cho người sử dụng có năng lực hồi phục cường đại và tinh lực dư thừa không cạn.

Khi Vân Thiên Hà đã có chút lý giải đối với lực lượng thần kỳ ẩn chứa trong bốn chiếc Tào Hóa Trạc, tuy rằng hắn còn không rõ Tào Hóa Chi Khí rốt cuộc là cái gì, thế nhưng hiện tại bốn vị trưởng lão sử dụng trạch linh cung cấp lực lượng gia trì lẫn nhau, phối hợp bốn người sẽ tạo ra năng lượng thiên địa cực kỳ cường đại.

Mà cỗ lực lượng thần bí mà cường đại này mang tới cho các trưởng lão lòng tin vô cùng to lớn, nhất định có thể đã thông được cửa ra Quỷ Cốc bị phong bế.

Hiện tại bọn họ đang nỗ lực tiến hành tu luyện phối hợp tương hỗ, đợi khi bên phía Vân Thiên Hà giải quyết được vấn đề then chốt, tâm nguyện của các tiền bối bọn họ có thể được thực hiện.

Tiếp sau, Mộng Ly tự mình tìm tới Vân Thiên Hà, nói Liên Tinh đã tỉnh lại, muốn thấy hắn.

Nghe được tin tức này, Vân Thiên Hà nghĩ có chút vui mừng, lại rất ngoài ý muốn, bất quá bị Mộng Ly mạnh mẽ lôi kéo vào trong Khốn Thần Động.

Trên đường, Mộng Ly kéo cánh tay Vân Thiên Hà, tại lúc mọi người trong cốc đều rất kính trọng chào hỏi bọn họ, luôn tỏ bộ dáng đương nhiên tiếp thu, thực sự khiến Vân Thiên Hà toát mồ hôi hột, không biết người này lại làm cái quỷ gì!

Mà Mộng Ly thấy biểu tình của Vân Thiên Hà, giận dữ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Hiện tại ngươi cũng coi như là người của ta rồi, sau này trước mặt người khác, ta sẽ dành cho ngươi đủ mặt mũi, thế nhưng ở nhà, hừ hừ...

Vân Thiên Hà vừa nghe, có chút tâm tình muốn bôn cọt, cười nói:

- Hình như ta còn chưa chính thức lấy nàng làm thê tử, hơn nữa luận về bối phận, sau này nàng còn cần phải nghe lời Linh Toa, nghe Linh Toa làm chủ!

Mộng Ly vừa nghe, khuôn mặt đỏ lên, cho hắn một lần trắng mắt đủ phong tình, lại hung hăng cắn véo hắn, nói:

- Hai tỷ muội chúng ta bị nha đầu chết tiệt kia bán không, bị ép lên thuyền với kẻ trộm người, người cho là có chuyện tiện nghi như vậy hay sao? Ta đã sớm nói trước, coi như là phu thê, ngươi cũng đừng mơ tưởng được chạm vào một ngón tay của ta, hừ!

Vân Thiên Hà kéo bàn tay trơn mềm nhỏ nhắn của nàng, cười nói:

- Hiện tại là nàng chủ động đưa tới cửa, ta không hề cưỡng cầu nha?

Mộng Ly bỗng nhiên thiem điện rút bàn tay lại, khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ khó có thể giữ, quét mắt nhìn hắn, trước một bước chạy vào trong Khốn Thần Động.

- Nữ nhân a!

Vân Thiên Hà thở dài, cũng bước theo vào trong động.

Sau khi Mộng Ly và Vân Thiên Hà vào trong động, Mộng Ly cũng không bố trí tràng cảnh hư huyền, cũng không để Ô Lan giúp bọn họ biến đổi thành khuôn mặt mộng lung mờ ảo, mà trực tiếp đi gặp Liên Tinh.

Liên Tinh tỉnh dưỡng mấy ngày, lúc tỉnh lại, thần sắc có vẻ rất bình tĩnh, đang nói chuyện với Đường Linh Toa.

Sau khi Mộng Ly và Vân Thiên Hà vào trong động, Liên Tinh dừng nói chuyện với Đường Linh Toa, quay sang, đôi mắt đẹp nhìn Vân Thiên Hà, quan sát vài lần mới thản nhiên nói:

- Nếu như ta nhớ không sai, lần trước người giả dạng thành cầu hùng cùng với Trình nhi tới chính là người đúng không?

Trong ánh mắt Liên Tinh đã không còn mê loạn như trước, rất trong suốt, cũng rất thâm thúy, Vân Thiên Hà có chút xấu hổ, gật đầu:

- Chính là tại hạ!

- Ngươi tu luyện chính là Tinh Quyết, lại nói tiếp, ngươi phải xưng hô ta một tiếng Thanh sư tỷ mới đúng, chỉ là...

Nói tới đây, trên mặt Liên Tinh hiện lên một tia đỏ ửng, nhưng vẫn thản nhiên như trước nói:

- Trước kia ta vẫn bị vây trong trạng thái mộng yểm tẩu hỏa nhập ma, không thể tự thoát khỏi, thường xuyên cuồng loạn tinh thần, làm ra một ít chuyện mà chính mình không thể nào khống chế được, vì vậy sự kiện kia, ngươi không nên để trong lòng!

Tính tình Mộng Ly lại bộc phát, trêu ghẹo nói:

- Vậy tiểu Tinh Tinh người đã biết được lần trước chúng ta chỉ dùng ảo thuật và ảo cảnh, giúp người thoát khỏi cảnh bị mộng yểm kéo dài, cộng thêm ta thi triển Long Diễn Trấn Hồn Thuật phụ trợ, thoát khỏi cảnh tâm tình thất khống, thể nhưng hiện tại người nhờ kỹ mọi chuyện phát sinh, vậy vị sư huynh này biến thành sư đệ, hân cầu hôn với người, người rốt cuộc có đáp ứng hay không nha, hì hì?

- Nói bậy!

Khuôn mặt tái nhợt của Liên Tinh hiện lên rặng mây đỏ, giận dữ mắng Mộng Ly một câu, lại nói:

- Ta đã sống mấy trăm năm rồi, có thể xưng là tiền bối các người, có thể nói giỡn như vậy hay sao? Nhưng ta biết nha đầu người miệng lưỡi không tha người, vì vậy cũng chỉ vui đùa, sẽ không để trong lòng!

Đường Linh Toa và Liên Tinh đã tương đối quen thuộc, lúc này cũng trêu ghẹo nói:

- Nói như vậy, tỷ tỷ đã sống gần nghìn năm rồi, cũng đã làm thê tử tướng công nhà ta!

Mộng Ly vừa nghe lời này, liền xông tới nghịch ngợm cắn xé với Đường Linh Toa thành một đoàn.

- Nha đầu chết tiệt người, ta còn chưa tìm người tính toán chuyện người bán tỷ muội chúng ta, người lại dám pha trò với ta, xem đây!

Liên Tinh nhìn Mộng Ly và Đường Linh Toa đùa giỡn, cười cười, nói:

- Mệnh lý của Long tộc so với người bình thường khác nhau, hơn nữa mệnh lý của bọn họ cực hạn cũng gấp mấy lần so với người thường, huống hồ các người lại từ Di Sinh Giới tới đây, trải qua một lần cộng sinh niết bàn, tương đương với một lần sống lại bảo lưu ký ức, vì vậy đã không thể dùng bối phận thế lực lẽ thường tại thế giới này suy đoán, kỳ thực hiện tại nói tiếp, người bất quá chỉ là một tiểu cô nương mười chín tuổi mà thôi, đây mới là tuổi tác thực tế dựa vào Tầm Nguyệt muội muội người!

- A, trước đây ta còn gọi các nàng là tỷ tỷ lâu như vậy, không được, không được, sau này phải gọi ta là tỷ tỷ!

Đường Linh Toa nghe được lời Liên Tinh giải thích, nhất thời nghe theo, tiếp tục đùa giỡn với Mộng Ly.

- Mau gọi tỷ tỷ...

- Tiểu Tinh Tinh ghê tởm, người dám phá hư địa vị đại tỷ ta tạo ra, ta với người thề không để yên!

Mộng Ly thoát khỏi Đường Linh Toa, lại nhảy tới đùa giỡn với Liên Tinh.

Lúc này hắc tuyến trên trán Vân Thiên Hà rậm rạp, đột nhiên nói:

- Được rồi, không nên náo loạn nữa, các nàng gọi ta tới đây không phải chỉ để nhìn đùa giỡn đấy chứ?

Mộng Ly nghe vậy, lúc này mới ngừng lại, nói:

- Tiểu Tinh Tinh, người có cái gì muốn nói với hân, hiện tại nói đi!

Lúc này cả ba người mới yên tĩnh lại.

Thần sắc Liên Tinh thu liễm, ý bảo Vân Thiên Hà ngồi xuống, nói:

- Thời kỳ thượng cổ man hoang thế giới, kỳ thực so với Di Sinh Giới hiện tại không sai biệt lắm, đều là cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, cường giả Phá Hư tiến vào Di Sinh Giới vô số, nhưng lúc đại tan biến lại lực đực với nhau, tranh quyền đoạt lợi, chuyện người lừa ta gạt rất phổ biến, cường giả kịch liệt giảm mạnh, thế giới này không chỉ không tiến hóa mà thực lực càng lúc càng giảm mạnh, xác thực là một chuyện khiến người ta bất đắc dĩ!

Vân Thiên Hà nói:

- Điều này tất có nguyên nhân đúng không?

- Đúng vậy!

Liên Tinh gật đầu nói:

- Có nguyên nhân chủ quan, cũng có nguyên nhân khách quan, tại thời kỳ thượng cổ, cường giả đều có nghĩa vụ và trách nhiệm liên hợp các tộc chống lại hoang thú uy hiếp, mà sau khi hoang thú bị tiêu diệt, tiến vào thời kỳ phát triển hòa bình, nhân loại không còn uy hiếp, liền phát sinh biến hóa, đây là một nhân tố ảnh hưởng, nhưng cũng không phải chủ yếu, mà chính là vì có một thể lực bí mật sau lưng trợ giúp, khiến bọn họ có thể nô dịch thế giới này, từ đó nhận được lợi ích cực lớn, từ đó rất dễ dàng bị mê hoặc và khống chế, các chủng tộc trí tuệ lỗi lạc và Nhân tộc từ lúc đó bắt đầu phát sinh tranh đấu.

471. Chương 474: Linh Chấn Bí Pháp.

Theo như lời nói của Liên Tinh, tất cả đều bao hàm mặt trái của thế giới này, coi những người nhỏ yếu như nô lệ khống chế nô dịch, còn dương dương tự đắc, một loại tiểu ý nhếch nhếch đối với những kẻ lừa mình dối người.

Vân Thiên Hà đối với cái được xưng là man hoang thế giới cũng đã có nhận thức rất sâu, theo như hắn được biết, man hoang thế giới này có số lượng cường giả mười phần thừa thớt, chết một người sẽ thiếu một người.

Đối với người bình thường mà nói, một vị cao thủ cảnh giới Tông Sư đã đứng trên đỉnh cao, mà tới cảnh giới Võ Thánh, chính là tồn tại bọn họ ngưỡng mộ và sùng bái.

Đó là bởi vì tương quan con người, bản thân bọn họ mười phần yếu đuối.

Về phần các cường giả Võ Tôn Địa cảnh trở nên, theo như Vân Thiên Hà biết được, số lượng thiếu thốn tới thương cảm, thậm chí Vân Thiên Hà chỉ gặp được mấy người đếm trên đầu ngón tay, mà tương quan thể lực bên phía đối địch, hiện tại Vân Thiên Hà mới chỉ tiếp cận với cường giả cấp bậc Võ Thánh, cường thịnh hơn nữa cũng chính là Thương Giáo kia, thế nhưng hắn lại không phải cường giả của Man hoang thế giới, cũng không thể tính trong danh sách.

Vì vậy cho tới nay, trong lòng Vân Thiên Hà tồn tại một nghi vấn rất lớn, cường giả thế giới này ngoại trừ Phá Hư cảnh, bản thân liền tiến vào Di Sinh Giới ra, những cường giả từ Võ Tôn Địa cảnh trở nên rốt cuộc là có bao nhiêu?

Bất quá hắn biết, rất nhanh Liên Tinh sẽ cho chính mình đáp án.

Liên Tinh nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Bản thân ngươi có thần chi huyết mạch, lại có đặc thù tinh mệnh chi nhân, khi hai yếu tố này kết hợp với nhau sẽ sản sinh ra năng lượng cực kỳ to lớn, có thể nói, ngươi có thể thôi động một lần đại tan biến khác đối với thế giới này, hình thành thời đại mới phá rồi lập, cũng chỉ có ngươi mới có tư cách và thực lực trùng kiến Man hoang thế giới đã tan vỡ trật tự và pháp tắc, vì vậy hiện tại ngươi không tiếp xúc với những thể lực đối địch thần bí, đó là bởi vì phía sau ngươi có rất nhiều người chú ý bảo hộ!

Điều này Vân Thiên Hà đã sớm biết rõ, gật đầu, bất quá hắn cũng không chen lời, tiếp tục lắng nghe.

Liên Tinh hồi ức hồi lâu, thở dài, nói:

- Hồi tưởng lại việc làm ngốc nghếch năm xưa, ta nghĩ chính mình thực buồn cười, rất ngốc, rất ngây thơ, khuyết điểm của ta chính là quá mức dễ tin tưởng người khác, dễ bị lừa dối, vì vậy trong mắt người đời, kỳ thực ta chỉ là một phản đồ có thể phỉ nhổ!

Mộng Ly nói:

- Tiểu Tinh Tinh, ngươi cũng không cần phải tự trách, kỳ thực nếu như không có cử chỉ căm phẫn của ngươi năm xưa, sợ rằng tất cả hậu đại thủ lĩnh các tộc trong Quỷ Cốc đã sớm bị diệt sạch rồi!

Vân Thiên Hà không giải thích được, nói:

- Vậy ngươi rốt cuộc có thân phận gì?

Mộng Ly giận dữ liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngu ngốc, tiểu Tinh Tinh chính là một đồ đệ cuối cùng Vân Ly Huyền Thiên bí mật thu lưu, không bị mọi người biết đến, tại lúc nàng bị mộng yểm đè nặng, gọi người một tiếng sư huynh, người hẳn là có thể suy đoán ra được rồi!

- Đồ đệ cuối cùng của Vân Ly Huyền Thiên?

Vân Thiên Hà nghe được lời nói mâu thuẫn này, có vẻ mười phần không giải thích được.

Mộng Ly tỏ biểu tình bị đánh bại, nhìn bộ dáng ngẩn ra của Vân Thiên Hà, hận không thể cho hắn một quyền, nói:

- Vậy theo như người nói đi, Vân Ly Huyền Thiên không chỉ là một vị tuyệt thế cường giả, hẳn còn có một thiên phú cực kỳ thần kỳ, đó chính là năng lực tiên đoán, hẳn có thể đoán trước tương lai sẽ bị Tinh Tổ giết chết, hẳn cũng không thể thay đổi được kết quả, chỉ có thể lưu lại vài bố cục cho sau này, từ bên sườn ảnh hưởng tình thế, tiểu Tinh Tinh chính là một quân cờ trong đó hắn lưu lại, chỉ là tiểu Tinh Tinh nằm đó quá mức đơn thuần, bị người ta lừa gạt, cuối cùng dẫn tới phản ứng dây chuyền thủ lĩnh các tộc bị nhốt trong Quỷ Cốc, cuối cùng là sự kiện chủng tộc bị diệt sạch phát sinh!

Dứt lời, Mộng Ly thấy thần sắc Liên Tinh buồn bã, liền an ủi nói:

- Kỳ thực tiểu Tinh Tinh người cẩn thận ngẫm lại, nếu như Vân Ly Huyền Thiên có thể biết trước chuyện này phát sinh, lúc linh phách phân thân của hắn tan biết, lại không nói cho người bất cứ sự tình gì, điều này nói rõ hẳn biết được tương lai người có thể phạm vào sai lầm nghiêm trọng, nhưng hắn lại thuận theo tự nhiên, điều này tất nhiên có dụng ý bên trong, tựa như người để những người đó phong kín cửa ra Quỷ Cốc, lại ngoài ý muốn và trùng hợp lưu lại Quỷ Cốc, chính là vì ứng với chuyện hiện tại Thiên Hà tiến vào Quỷ Cốc!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, trong lòng kinh hãi, nói:

- Lẽ nào Vân Ly Huyền Thiên biết trước chuyện xảy ra một nghìn năm sau, cũng biết trước sự tồn tại của ta?

Liên Tinh nói:

- Sư phụ tại lúc phân thân không thể duy trì, sắp tan biến đã nói với ta một câu, trong tương lai sẽ có một biến số vô cùng quan trọng phát sinh, biến số người không thể biết được cụ thể, nhưng người biết, biến số này sẽ có tác dụng xoay chuyển càn khôn, vì vậy lúc thấy người ta đã biết, người nhất định là biến số theo như lời nói của sư phụ!

Vân Thiên Hà trầm tư suy nghĩ.

Lúc này Mộng Ly kéo cánh tay Liên Tinh, nói:

- Tiểu Tinh Tinh, hiện tại chỉ còn thiếu một bước là người có thể hoàn thành sứ mệnh của mình, hơn nữa tâm tình mộng yểm của người cũng có thể triệt để giải thoát, hãy lưu lại trợ giúp người kia đi, coi như là bù đắp sai lầm của người, hiện tại người còn quá yếu, căn bản không đủ để chống lại cỗ thế lực kia!

Liên Tinh kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà, không khỏi thốt ra một câu:

- Thực sự rất giống!

- Tiểu Tinh Tinh, người nói như vậy, coi như là đáp ứng rồi, không cho đối ý nha, hi hi!

Mộng Ly thừa cơ khuyến khích một câu, thực giống như là thành công lừa bán một tiểu cô nương rất đơn thuần ngây thơ.

Liên Tinh do dự chốc lát, nhìn Vân Thiên Hà, sau đó gật đầu nói:

- Vậy theo ý người nói đi, chỉ là...

Mộng Ly biết Liên Tinh đang lo lắng cái gì, vui vẻ vỗ ngực nói:

- Người ở trong Quỷ Cốc này, năm đó lão quỷ không giết chết người, lại nhốt người chỗ này, điều này khiến cho tâm tình cừ hận của người đối với người kia dần dần mờ nhạt, kỳ thực trong lòng hẳn đã suy đoán

được chút ít gì đó, chuyện này để ta xử lý, người không cần phải lo lắng, hiện tại đồng lứa với hắc cũng chỉ có một lão quỷ mà thôi, những người khác đều truyền thừa rất nhiều đời hậu bối, căn bản không biết sự tình năm xưa, cho dù sau này có biết, nhưng biểu hiện sau này của người, nhất định có thể khiến cho bọn họ tha thứ!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Thế lực trong lời nói của nàng bao hàm những thế lực nào?

Mộng Ly đếm ngón tay, nói:

- Như Thiên Thập này, Thiên U Âm Điện này, Tinh Môn này...Đây cũng là những thế lực âm mưu ta suy đoán được, tiểu Tinh Tinh đã từng bị tên đồ đệ ghê tởm của Tinh Tổ lừa dối, hẳn là rõ ràng hơn một chút!

Liên Tinh nói:

- Kỳ thực, những thế lực tại Vạn Hoang thế giới bị mượn sức cũng đại khái có mấy thế lực lớn này mà thôi, nhưng thế lực khác không có gì đáng sợ, duy nhất Tinh Tổ kia mới là mối uy hiếp lớn nhất!

Nghe xong lời này, thần sắc Mộng Ly ngưng trọng.

- Thực sự là Tinh Tổ sao? Lão quỷ này cho dù là Tử Vi Long tộc cũng phải cố kỵ vài phần, xác thực là địch nhân vô cùng đáng sợ!

Nói xong, Mộng Ly ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử, xem ra phiền toái của người sau này sẽ càng nhiều, địch nhân cũng càng ngày càng mạnh, những người trong Quỷ Cốc sau khi rời khỏi, tạm thời để tiểu Phạm Ny và tiểu Nhan Phong, còn có tiểu Hoa Hoa, mấy người các nàng bố trí là được, dù sao đi nữa lúc đó người phải lãnh trách nhiệm lãnh tụ, mà người cũng phải nhanh nhanh cường đại lên, ta quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, người chính thức tiến hành khổ tu địa ngục, do ta và tiểu Tinh Tinh giám sát chấp hành, nếu như người dám lười biếng, hừ hừ!

Vân Thiên Hà lại nói:

- Điều này ta đều biết, chỉ là trước tiên chúng ta phải tìm cách ra khỏi Quỷ Cốc mới được, ta còn phải tìm Tinh Khung Bí Sách và một tờ tàn phiến Huyền Nữ Thiên Kinh cuối cùng!

Liên Tinh hỏi:

- Trong các người có người tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh sao?

Tâm thần Mộng Ly khẽ động, hỏi lại:

- Tiểu Tinh Tinh, lẽ nào người biết được hạ lạc khối tàn phiến cuối cùng ở đâu?

Nói xong, Mộng Ly như làm ảo thuật, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối đá nhỏ nhỏ.

Liên Tinh nhìn một chút, trầm tĩnh nói:

- Khối tàn phiến như thế này hình như ta đã từng thấy qua, chính là một khối đá nhỏ mà vị thủ lĩnh trấn thủ Quỷ Cốc Niếp Hỏa thượng thức, chỉ là hiện tại đã qua nhiều năm, cũng không biết Niếp Hỏa kia còn tiếp tục trấn thủ Quỷ Cốc hay không!

Có manh mối thì có hy vọng, Vân Thiên Hà nghe xong, cùng với Mộng Ly đều rất hưng phấn.

Mộng Ly nói:

- Mặc kệ người này có còn trấn thủ Quỷ Cốc hay không, sau này chúng ta ra ngoài nhất định có thể gặp được, nếu như thực sự ở trong tay hắc, đến lúc đó người phải giúp chúng ta cướp về mới được, khi tất yếu, ta sẽ tìm lão quỷ Cơ Niết Nông tới hỗ trợ!

Liên Tinh gật đầu, quay sang nói với Vân Thiên Hà:

- Vậy tiếp theo ta sẽ truyền thụ cho người Linh Chấn Bí Pháp, người cần thời gian nửa năm tìm hiểu tu luyện mới có thể nắm giữ.

Vân Thiên Hà hỏi:

- Người đã nắm giữ loại phương pháp này, chẳng lẽ không thể trực tiếp mở cửa ra hay sao?

Liên Tinh nói:

- Chỉ dựa vào lực lượng một mình ta không có khả năng mở được cửa ra, năm xưa cửa ra bị một vị cường giả Phá Hư Cảnh tự mình phong ấn, cần phải mượn lực lượng của bốn kiện Càn Khôn Tạo Hóa Khí hỗ trợ, lại do người thi triển tinh quyết, dẫn đạo lực lượng tinh thần, nội ứng ngoại hợp, mạnh mẽ bài trừ lực lượng phong ấn bên ngoài mới có thể mở ra!

Vân Thiên Hà hiểu rõ, liền gật đầu nói:

- Đã như vậy, hiện tại chúng ta bắt đầu!

Liên Tinh gật đầu, lúc này Mộng Ly và Đường Linh Toa cũng tĩnh tâm lại, ngồi bên cạnh Vân Thiên Hà, giống như ba học sinh ngoan tới trường, chuẩn bị nghe Liên Tinh giảng bài.

Bất quá Liên Tinh cũng không trực tiếp vào bài giảng, mà trước tiên lấy một mảnh lá cây, sau đó đưa lên môi thổi một vần luật kỳ quái.

Lúc đầu Vân Thiên Hà nghe được, chỉ nghĩ âm luật này có chút cổ quái, biên độ nhảy lên quá lớn, biến đổi cũng từ chậm chuyển sang nhanh, sau đó thay đổi rất nhanh, giống như muốn khảo nghiệm cực hạn chịu đựng.

Bất quá càng nghe càng cảm thấy khí huyết trong cơ thể theo vần luật kia nhảy lên mạnh mẽ, nhân thân Vân Thiên Hà nhất thời sáng lên.

Liên Tinh lại thổi từ đầu, thấy ba người đều đã linh ngộ được chút ít, lúc này mới ngưng lại, nói:

- Kỳ thực Linh Chấn Bí Pháp này có liên quan tới quy luật âm thanh kỳ diệu, vừa rồi ta mới thổi vần luật chỉ là muốn cho các người có thể trực quan thể hội một chút nhân tố ảnh hưởng tới nhịp đập bao hàm trong đó, mà những nhân tố này chính là một trong những then chốt có thể thông qua lực lượng khí huyết trong kinh mạch sản sinh chấn động!

Sau đó, Liên Tinh để Vân Thiên Hà nếm thử nội tức biến đổi nhiều lần, để hắn cảm thụ quy luật thời điểm nội tức rung động, sau khi Vân Thiên Hà thử nghiệm không xuất hiện vấn đề gì khác, lại tiếp tục để hắn thử khống chế lực lượng bản thân, để khí huyết tiến hành rung động rất nhỏ.

472. Chương 475: Rục Rịch (1).

Từ lúc Vân Thiên Hà bắt đầu tiếp xúc với phương pháp tu luyện lực lượng khí huyết chấn động, bởi vì hắn đã từng tu luyện qua công pháp Long Sư Thiên Ba Hồng, dẫn phát lực lượng thiên đại cộng hưởng, đối với nội dung trên lý luận giảng giải, hắn đã có chút linh ngộ nắm giữ đối với quy luật chấn động.

Sau đó lại được Liên Tinh chỉ dẫn, thực tế tu luyện coi như làm ít công to, Vân Thiên Hà rất dễ dàng nắm giữ giai đoạn Linh Chấn Bí Pháp nhập môn.

Trong Linh Chấn Bí Pháp không có quy định trình tự cảnh giới nghiêm ngặt, lúc tu luyện nhập môn ban đầu, vốn vốn có thể để cho lực lượng khí huyết trong kinh mạch sản sinh rung động.

Mà dưới tình huống nắm giữ phương pháp chính xác, Vân Thiên Hà liền rất nhanh làm được.

Lúc đầu hắn tại lúc khống chế khí huyết lực lượng sản sinh chấn động, tuy rằng chấn động tương đối thông thả, thể nhưng sau khi dần dần thích ứng và tăng mạnh, tần số chấn động sẽ tăng lên nhiều lần, theo năng lực thích ứng của Vân Thiên Hà dần dần mạnh mẽ hơn, do đó mỗi một kinh mạch, từ một kinh mạch, đến hai kinh mạch, ba kinh mạch...

Mãi cho tới khi Vân Thiên Hà có thể hoàn toàn khống chế được lực lượng khí huyết kinh mạch toàn thân sản sinh chấn động, chỉ dùng tám canh giờ là hoàn cảnh được.

Điều này cũng làm cho Liên Tinh khiếp sợ không gì sánh được, theo như suy nghĩ của nàng, Vân Thiên Hà muốn nắm giữ không chế được lực lượng khí huyết kinh mạch toàn thân tiến hành chấn động sơ cấp, ít nhất cũng cần phải có thời gian mười ngày, nhưng nàng không ngờ tới, hắn chỉ dùng tám canh giờ đã hoàn thành.

Đường Linh Toa và Mộng Ly hiểu kỳ thử tu luyện nhập môn, mặc dù không nhanh như Vân Thiên Hà, thế nhưng các nàng cũng đã có thể không chế được hơn phân nửa lực lượng khí huyết kinh mạch toàn thân tiến hành chấn động sơ cấp.

Mà lực lượng khí huyết chấn động này mang tới cho Vân Thiên Hà chỗ tốt không cần nói cũng biết, không chỉ sau này có thể linh hoạt vận dụng trong thực chiến, có thể đề cao thực lực trên diện rộng, còn có rất nhiều ý nghĩ lớn khác.

Tu luyện giai đoạn đầu tiên tiến triển mười phần thần tốc, nằm ngoài dự liệu của Liên Tinh, nhưng khi Vân Thiên Hà càng sâu một bước, tiến hành tu luyện chấn động trung cấp, tiến triển mới thoáng chậm lại.

Tu luyện Linh Chấn Bí Pháp sơ cấp, chính là không chế đề cao lực lượng khí huyết kinh mạch toàn thân chấn động với tần suất và thứ tự nhất định, cùng với quá trình huyết tủy ba động, nội tức hình thành phối hợp hữu hiệu.

Vân Thiên Hà trong quá trình tu luyện này tiến triển cực nhanh, tuy rằng không thần tốc giống như giai đoạn nhập môn, hơn nữa trong quá trình đề cao tần suất chấn động, thân thể chịu đựng thống khổ và áp lực sẽ càng lúc càng lớn, muốn trong vòng mấy tức hoàn thành một lần chấn động vô cùng khó khăn.

Nhưng tâm tính Vân Thiên Hà rất kiên định trầm ổn, điểm vị đáng này ngược lại không tạo thành ảnh hưởng quá lớn, nhưng hiện tại hắn mới có có thể trong vòng năm tức hoàn thành một lần chấn động tuần hoàn, cũng có thể thu phát như thường, cách mục tiêu ban đầu đề ra còn chênh lệch rất lớn.

Mà chênh lệch này chỉ có thể dùng thời gian tu luyện lâu dài để bù đắp.

Ngay lúc Vân Thiên Hà tâm không tạp niệm, tu luyện Linh Chấn Bí Pháp trong Quỷ Cốc, các thể lực tại Đông vực bên ngoài trong khoảng thời gian này phát sinh rất nhiều biến hóa vi diệu.

Từ lúc Thiên Môn Tuyết vực bị diệt căn cơ, sự kiện này giống như hòn đá lớn ném xuống mặt hồ, tạo thành rất nhiều làn sóng ba động, trong thời gian một năm, từ Tuyết vực lan tràn tới Đông vực, lại tiếp tục từ Đông vực lan tràn tới toàn bộ thất vực đại lục Man Hoang.

Một cỗ phong yên đang bắt đầu gắn kết, cũng bắt đầu lan tràn trên phiên thổ địa Đông vực.

Trong Đại Đường Quốc, để chuẩn bị cho tương lai, một mạch nước ngầm vô cùng to lớn từ bốn phương pháp hướng bắt đầu vận chuyển.

Hoàng hôn đầu mùa hè, trong thành Kiền Châu đông bắc bộ Đại Đường, lúc này trong thành đã thực thi giới nghiêm, tất cả các cửa hành đúng giờ phải đóng cửa nghỉ kinh doanh, bách tính cũng bị cưỡng chế ở trong nhà không được phép ra khỏi cửa, rất nhiều binh lính canh gác khắp các ngõ ngách đường phố, trận địa sẵn sàng đón địch, hình như có đại sự gì đó muốn phát sinh.

Mà tại cửa thành, Y Chính Vượng làm quan phụ mẫu đứng đầu phủ Kiền Châu, lúc này mang theo hai con Tử Y, Thiên Khoa chính mình coi trọng cùng với mấy lão giả trong tộc, sớm đứng nghiêm nghị một chỗ, hình như đang chờ đợi cái gì.

Y Chính Vượng năm nay bốn mươi lăm tuổi, nguyên là một vị suất tiên tham quân trong Đông quân, coi như giữ quyền to trong quân, sau này không rõ nguyên nhân sớm xuất ngũ, liền được bố trí trở thành một binh sĩ nhỏ nhoi trong thành Kiền Châu. Bởi vì tâm tính cẩn thận, ổn trọng khéo xử lý tình huống, trong khoảng thời gian rất nhanh đã leo lên tới vị trí thủ lĩnh một châu, có thể nói là một bước lên mây.

Đối với việc Y Chính Vượng thăng quan nhanh như vậy, một bộ phận người biết được tin tức, nguyên nhân chủ yếu là vì hắn là thành viên trong Đông Công nhất hệ của Túc Tinh Vương, gia tộc của hắn cũng là thế gia lịch sử lâu đời tại Đông Bắc bộ, tại Đông Bắc bộ có lực ảnh hưởng rất lớn.

Bất quá những năm gần đây, Y thị tại Đông Bắc bộ vẫn hạ thấp bản thân, rất nhiều người chỉ biết Y thị tài lực hùng hậu, về phần phương diện vũ lực, không có bao nhiêu người rõ ràng.

Nhưng ngày hôm nay, Y thị đột nhiên khua chiêng giống trống bố trí tại nhà, đồng thời thông qua Y Chính Vương phong tỏa toàn thành, thậm chí ngay cả lão tộc trưởng Y thị cũng tự mình chạy tới cửa thành nghênh đón ai đó, điều này làm cho một số kẻ có lòng để ý quan sát, bọn họ biết, trong thành Kiền Châu chắc chắn có đại nhân vật sắp tới.

Trên thực tế xác thực như vậy, tại lúc Y Chính Vương mang theo mọi người trong nhà, thần sắc cẩn thận, cung kính đứng trước cửa thành, không dám có chút chậm trễ, cũng không nhiều lời, rất kiên trì chờ đợi quý khách rất quan trọng quang lâm.

Không bao lâu, chỉ thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi từ trong ánh nắng hoàng hôn chạy tới gần, mấy người phía sau Y Chính Vương biến sắc, thân thể càng hạ thấp.

Khi chiếc xe ngựa kia chạy tới gần, Y Chính Vương liền nhanh chóng tiến tới, trợ giúp người đánh giá xe ngựa, cung kính đứng bên cạnh.

Lúc này, trên xe ngựa có một vị mỹ phụ nhân thành thực chừng bốn mươi tuổi và một vị trung niên nhân hình dạng cực kỳ cẩn thận trầm ổn, Y Chính Vương thấy hai người này, lập tức trịnh trọng hành lễ:

- Kiền Châu Y thị tộc trưởng Y Chính Vương bái kiến thiếu các chủ và các chủ phu nhân!

Chúc Hào Quần khách sáo một câu, sau khi đáp lễ, đợi khi Y Chính Vương ngẩng đầu lên, vị mỹ phụ nhân bên cạnh mới nói:

- Ca ca, nhiều năm không gặp, thế nào trở nên câu nệ như vậy!

Nói xong, sau đó mỹ phụ nhân chỉ một vị thanh niên mặt lộ vẻ ngạo khí bề ngoài xuống xe, nói:

- Cống nhi, đây là cữu cữu của con, mau tới chào!

Sau khi Chúc Cống xuống xe, chỉ gương hai mắt nhàn nhạt liếc nhìn Y Chính Vương, ậm ừ một câu, không nói gì khác.

Y Chính Vương thấy chất tử ngạo mạn vô lễ như vậy, đang muốn nói hai câu, nhưng cảm nhận tu vi vô đạo người này, nhất thời kinh hãi, người này tuy tuổi còn trẻ, cư nhiên đã tỏa ra khí thế Tông Sư ra ngoài, lúc này phần bất mãn trong lòng lập tức bị ném ra khỏi đầu.

Cũng khó trách, tuổi trẻ như vậy đã có tu vi Tông Sư, cho dù đặt trong hành ngũ cao thủ thế tục cũng được xưng là thiên tài, tính tình ngạo mạn, phong mang hiển lộ cũng có thể bao dung lý giải, huống chi phụ thân Chúc Hào Quần của hắn là một vị Võ Thánh, vừa là thiếu các chủ Chúc Phong Các Thiên Tháp Bắc vực, có thể nói quyền thế che trời.

Chúc Hào Quần vốn cũng là một người rất tự ngạo, hơn nữa lần này dẫn nữ nhân Y Chính Linh bất quá chỉ là một tiểu thiếp, nếu không phải Chúc Cống có thiên tư trác tuyệt, mấy năm nay tiến triển thần tốc, rất nhanh bước vào cảnh giới Tông Sư, hắn tất nhiên sẽ không thêm xem trọng liếc mắt đối với mẫu tử này, chỉ là hiện tại có nhiệm vụ quan trọng cần chấp hành, có căn cơ Y thị ở đây, càng thuận tiện hơn rất nhiều, lúc này Chúc Hào Quần mới dẫn theo Y Chính Linh.

Lúc gặp mặt Y Chính Vương, lúc này những người trong xe ngựa khác cũng đã xuống xe, Chúc Hào Quần nói với Y Chính Vương:

- Người trong xe phía sau không cần giới thiệu, người cũng không cần phải nhận thức bọn họ, chúng ta có thể vào thành rồi, có chút chuyện cần phải tới nơi bí mật bàn bạc!

Y Chính Vương nghe vậy, lại thấy thần tình của Chúc Hào Quần nhìn chiếc xe ngựa đằng sau, trong lòng căng thẳng, không dám chậm trễ, cũng không giới thiệu mấy vị lão giả phía sau hắn, chỉ là đánh mắt ra hiệu với bọn họ, đoàn người liền lên xe ngựa tiến vào trong thành.

Thành Thanh Châu, phủ đệ Mạc thị.

Gia tộc có lịch sử lâu đời, tại Đông Nam bộ Đại đường đứng đầu trong Thất tông thị. Tại mấy ngày trước, tộc trưởng Mạc thị Mạc Hào Thiên triệu tập tất cả các thế lực trong Đông Nam Thất tông thị bí mật tụ tập về thành Thanh Châu, ngày hôm nay đã trải qua mấy ngày rồi, không ai biết bọn họ đang thương thảo cái gì.

Mà trong bí thất ngằm Mạc thị, lúc này có rất nhiều người đang ngồi, trước các bàn nhỏ đều là tộc trưởng các thế gia Đông Nam bộ, hiện tại đang tranh luận cái gì đó.

Mà phía sau bí thất, có bốn năm vị lão giả mặc trường bào xích sắc cùng ngồi bên cạnh một chiếc bàn, bọn họ không hề để ý tranh luận ngay gian phòng bên cạnh, chỉ là thần sắc có chút kính úy, mắt không dám nhìn ngang, bình tĩnh nhìn vị lão nhân tuổi còn già nhưng vẫn rất trắng kiện ngồi ghế thủ tọa, cùng với một nữ nhân ngồi bên cạnh lão nhân, người này mang khăn che mặt, bao phủ toàn bộ dung nhan, nhưng hiển hiện ra cảm giác mông lung, vóc người thon dài đầy ấp, tràn ngập vẻ dụ dỗ nóng bỏng.

Vị lão nhân nghe tiếng tranh luận trong phòng bên cạnh, vẫn là tranh quyền đoạt lợi thường ngày, hơi nhíu mày, trên khuôn mặt bình tĩnh mang theo vẻ hờ hững, lại nhìn mấy lão giả ngồi không xa, thấp giọng nói:

- Dục vọng và tham lam của đám kiến hôi, thường thường có thể khiến cho bọn chúng chìm đắm trong mê hoặc quyền lực và tiền tài không thể tự khống chế, một chuyện đơn giản như vậy mà lại tranh luận trong thời gian quá dài, mấy trưởng lão, xem ra những năm vừa qua các người hoạt động ở đây tựa hồ không được như ý!

Nghe xong lời này, mấy vị trưởng lão Địa Môn toát mồ hôi, thủ tịch trưởng lão Địa Môn Hách Liên Thành coi như giữ được thần sắc bình tĩnh, nói:

- Để Thiên Ban tôn sư và Minh Châu thánh nữ các hạ chê cười, những năm gần đây, tứ đại tông môn chen chân dã tâm, Vưu Kỳ nắm giữ Thiên Môn, mà chúng ta cùng với Thiên Môn có thù hận rất sâu, ai cũng không làm gì được nhau, vì vậy hoạt động xác thực có chút khó khăn!

Thiên Ban tôn sư cười lạnh nói:

- Theo chúng ta biết, Hoàng Môn xuống dốc, từng vọng tưởng xoay chuyển cục diện, nhưng để một tiểu nhân vật chính cho chặt vật không chịu nổi, nguyên khí đại thương, trốn chui trốn nhủi nghỉ ngơi dưỡng sức, năm đó, Thiên Môn cũng vì tiểu tử này bị hủy đi căn cơ, chặt đứt hương hỏa, cứ thế bị diệt môn, nếu như một tên tiểu tử chưa dứt sữa có thể làm được chuyện tình này, các người lại nói là khó khăn nho nhỏ, vậy là các người ngu xuẩn hay là đám người Thiên Môn ngu ngốc?

Đúng lúc này, vị nữ nhân bên cạnh vẫn trầm mặc không nói gì đột nhiên mở miệng xinh, nói:

- Cho các người thời gian nửa năm, bất luận dùng bất cứ phương pháp gì, ta muốn tận mắt thấy tên tiểu tử này, không quản sống chết!

473. Chương 476: Rục Rịch. (2)

Chiếc thuyền quy mô rất lớn, khí thế bàng bạc, trên boong tàu, một người thanh niên đứng tại mũi thuyền, nhìn phiến hải vực màu xanh đậm, có chút xuất thần suy tư.

Trong những năm tháng đầu tranh ma luyện không dài vừa qua để một tia khí tức nho nhỏ vốn có của người thanh niên này chưa bị mất đi, trên gương mặt trầm ổn thành thực nhiều hơn một chút khí thế vương giả quyết đoán sắc bén.

Tại lúc người thanh niên xuất thần, một người thanh niên mặc nhuyễn giáp, trên mặt hiển lộ khí tức thiết huyết đi tới đầu thuyền, cùng đứng sóng vai với người thanh niên kia nói:

- Tiều đại ca, còn hai canh giờ nữa là có thể tới Tử Lưu Đảo.

Tiêu Dũng Tuấn bình tĩnh, gật đầu nói:

- Dự Chương lần này chuẩn bị vật tư rất đầy đủ, công việc tiếp ứng Tử Lưu Đảo cần phải thận trọng, chúng ta còn phải canh phòng nghiêm mật Trường Sinh Giáo quấy nhiễu trên đường, bên phía sư phụ có tin tức gì truyền đến hay không?

Diệp Cương Tiêu nói:

- Lần này, trong hành trình của chúng ta tùy thời đều có truyền tống tin tức, bên phía Lâm lão gần nhất cũng có tin tức truyền đến, vừa qua khu Nam Bộ Hải Châu có một chút thế lực thần bí hoạt động, bọn họ

đang điều tra lai lịch thế lực thần bí này, cũng đã có được chút ít đầu mối. Bọn họ đến từ ngoại quốc, cùng với Đông Nam thất tính không có nhiều liên quan, cùng với Địa Môn cũng không có nhiều liên quan, bọn họ rốt cuộc có mục đích gì, chúng ta còn không điều tra rõ ràng!

Dứt lời, Diệp Cương Tiêu lấy từ trong lòng một phong thư, giao cho Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Phong thư này là do ta vừa mới nhận được, từ phía Đường Kinh gửi tới.

Tiêu Dũng Tuấn tiếp nhận phong thư mở ra, chỉ là càng nhìn đôi lông mày càng nhíu chặt vào nhau, sau khi nhìn hết, đưa lại phong thư cho Diệp Cương Tiêu, mới nói:

- Hiện tại trong các quốc gia Đông vực đều có rất nhiều thế lực mờ ám tiến vào, bọn họ đều đến từ ngoại quốc, không biết rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Cương Tiêu nhìn bức thư xong, trầm tư nói:

- Mặc kệ như thế nào, những thế lực ngoại quốc này chạy tới Đông vực tất có mưu đồ, sợ rằng tương lai sẽ có đại sự phát sinh, mà lần này đi tiếp ứng những người kia cũng đồng dạng đến từ Thiên Đảo vực, Lâm lão còn cố ý cản dẫn chúng ta an trí chu đáo, không thể để lộ ra phong thanh. Ta suy nghĩ, chỉ sợ cũng có liên quan tới biến động gần đây!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, lúc này một gã thủy quân tiểu giáo chạy tới boong tàu bẩm báo nói:

- Báo Vương gia, Diệp tướng quân, ngoại ba mươi dặm có một đội thuyền không rõ lai lịch, cũng không có tiêu chí hoặc cờ xí của Thần Thụ Quốc hoặc các tiểu quốc khác, bất quá lại hiển lộ quy văn đại phạm, đã bị tàu tuần tra ngoại vi của chúng ta chặn đứng, trên thuyền có ba nam một nữ, trải qua tra hỏi nghi vấn, bọn họ nói có quen biết với Lâm Cận Hiên nên muốn tới thăm, Tầm tướng quân mệnh lệnh thuộc hạ tới đây xin chỉ thị của vương gia, nên xử trí như thế nào?

- Có quen biết với sư phụ?

Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Bọn họ có nói ra thân phận lai lịch hoặc đưa ra tín vật?

Thủy binh nói:

- Bọn họ không nói lai lịch rõ ràng, chỉ đưa ra một kiện ngư toa thạch, Tầm tướng quân không nhìn được vật ấy, nhưng nói thực lực của mấy người này đều rất mạnh lại tương đối khách khí, không giống như người thường, tướng quân đã dẫn bọn họ tới đại hạm hộ vệ, hiện đang ở ngay gần đây chờ đợi!

Tiêu Dũng Tuấn vừa nghe, thần sắc khẽ động, nói:

- Nếu như có thể đưa ra ngư toa thạch, đó là quý khách, mau mau cho mời, không được chậm trễ!

Thủy tinh lập tức lên tiếng trả lời rồi rời đi, Diệp Cương Tiêu không giải thích được, hỏi:

- Tiêu đại ca, Ngư toa thạch là tín vật của lão vương gia, đám người hải ngoại mang vật đó tới đây, vì sao lại đi tìm Lâm lão?

Tiêu Dũng Tuấn suy nghĩ một chút, nói:

- Sợ là có quen hệ với Trường Sinh Giáo, người và ta tới đi xem, rốt cuộc là như thế nào!

Tiêu Dũng Tuấn và Diệp Cương Tiêu trở lại thuyền chờ trong chốc lát, chỉ thấy thủy tinh vừa rồi dẫn theo ba người tới. Tiêu Dũng Tuấn quan sát ba người, một vị lão giả ăn mặc mộc mạc và một đôi phu phụ trung niên, thoát nhìn bọn họ tương đối xa lạ, thế nhưng khí thế của ba người này nội liễm, khí tức bình tĩnh như biển rộng, không có một chút rung động, tạo một loại cảm thụ giống như được tắm trong gió mát biển khơi bao la thổi phất.

Chỉ nhìn qua, trong lòng Tiêu Dũng Tuấn đã có kết luận, ba người này đều là cao thủ.

Sau khi ba người lên thuyền, vị lão giả hơi hành lễ với Tiêu Dũng Tuấn, nói:

- Ngoại quốc chi nhân Cú Quát, ra mắt Đại Đường Định Hải vương gia!

- Cú Quát tiền bối, thỉnh miến lễ!

Tiêu Dũng Tuấn nho nhã đáp lễ, nhìn hai vị phu phụ trung niên, hỏi:

- Hai vị đây là?

Cú Quát trả lời:

- Hai người này là tôn nhi Cú Mạt của lão phu và tôn tước (cháu dâu) Lưu Thanh!

Chờ khi bọn họ làm quen với nhau, Cú Quát lại nói:

- Tiêu vương gia, xin thứ cho lão phu thẳng thắn, Ngự toa thạch kỳ thực cũng không phải là vật của ta, chỉ là một người bạn cũ của lão phu trước kia lâm chung giao phó, ủy thác ra tới Đại Đường Quốc Mai Châu, tìm Lâm Cận Hiên, chuyển giao thứ đó và một phong thư. Bất quá người bạn thân đã khuất còn giao phó, nếu như gặp người Tiêu thị Hải Châu, chuyển cáo một câu nói, cần phải cẩn thận đề phòng Trường Sinh Giáo Thần Thụ Quốc, gần đây Trường Sinh Giáo đã cướp đoạt quyền lợi quốc vương Thần Thụ Quốc, dự định khởi binh tiến đánh Hải Châu Đại Đường, ý muốn khơi mào chiến loạn!

Nghe vậy, thần sắc Tiêu Dũng Tuấn ngưng trọng, nói:

- Điều này liên quan trọng đại, đa tạ tiền bối chuyển cáo, các vị đường xa tới đây, xin cho văn bối được tận tình địa chủ!

Cú Quát đối với lời mời của Tiêu Dũng Tuấn không hề tiếp thu, chỉ nói:

- Tiêu vương gia, ta phải mau chóng tới gặp Lâm Cận Hiên, còn có chuyện quan trọng cần thương lượng, không thích hợp để ở lâu, chỉ là đội thuyền chúng ta gặp gỡ bão biển bị tổn hại, không biết có được mượn vài chiếc thuyền nhỏ của Vương gia dùng một thời gian?

Tiêu Dũng Tuấn thấy thần sắc của Cú Quát, biết tình thế rất cấp bách, thuận miệng nói:

- Người tiền bối tìm kiếm chính là gia sư, nếu như sự tình khẩn cấp, vậy để quân hạm văn bối hộ tống các vị một đoạn đường!

- Đa tạ Vương gia!

Sau đó, Tiêu Dũng Tuấn gọi thủy binh, viết thủ dụ, an bài mọi chuyện, liền để thủy tinh dẫn theo mấy người rời khỏi.

Sau khi mấy người rời khỏi, Diệp Cương Tiêu nói:

- Tiêu đại ca, thần sắc những người này vội vội vàng vàng tìm Lâm lão như vậy, cũng nói cho chúng ta biết chuyện tình Trường Sinh Giáo Thần Thụ Quốc, người có chỗ nghi hoặc nào hay không?

Tiêu Dũng Tuấn nói:

- Chuyện về Trường Sinh Giáo, căn cứ vào một ít tin tình báo chúng ta nắm giữ, quả thực có thể tin tưởng, nhưng những người này muốn tìm sư phụ, không tiết lộ nửa câu về chuyện liên quan, như vậy nói rõ sự tình không phải chúng ta có thể ứng phó được, chúng ta trước tiên xử lý tốt việc tiếp ứng, người Thiên Đảo Vực muốn tạm cư tại Tử Lưu Đảo, hơn nữa là bạn không phải địch, sợ rằng có liên quan tới chuyện tình Trường Sinh Giáo, chờ khi bọn họ tới, chúng ta hẳn là sẽ biết được!

Thành Bắc Đường Kinh.

Trong một bí thất cung điện ngầm, một vị nam tử mang mặt nạ quỷ đang đi đi lại lại liên tục đại đại sảnh.

Chỉ chốc lát sau, trong sảnh có một vị mặc hắc bào, bịt mặt, nam tử mang mặt nạ quỷ liền lập tức hỏi:

- Thế nào, có đầu mối gì về tổ chức kia hay không, hoặc là có động tĩnh gì?

Người mặc hắc bào nói:

- Hồi bẩm đại nhân, vẫn như cũ không hề có bất cứ đầu mối và động tĩnh gì, hiện tại ngay cả người Đồ thị cũng không tìm thấy hình bóng!

Thanh sắc người mang mặt nạ quỷ âm lệ, trầm giọng nói:

- Đã có lực lượng Thiên U Âm Điện gia nhập, lực lượng cường đại như vậy còn không giải quyết được một Đồ thị nhỏ nhỏ?

Người mặc hắc bào nói:

- Đại nhân, từ lần trước chúng ta thực hiện hành động đả thảo kinh xà, đại bộ phận Đồ thị đã trốn trong cơ quan trận, chúng ta căn bản không thể nào tra ra được, hơn nữa các chủng tộc phát rất nhiều cao thủ đến, phân bố khắp nơi phương bắc, hành động của chúng ta cũng bị hạn chế, đám người kia tuy rằng đều mang vài cái cờ lớn thanh trừ ngoại tộc hưởng ứng, thế nhưng không có hành động thực chất, bởi vì dị tộc tới lần này, ngoại trừ người của Thiên U Âm Điện, căn bản không phải là chúng ta có thể đối phó được!

- Một đám phế vật sợ chết!

Người mang mặt nạ quỷ âm trầm quát lớn, đi đi lại lại vài bước, lại nói:

- Vương gia có tin tức gì không?

Người mặc hắc bào nói:

- Vương gia bề quan đột phá Vô Thánh, hiện tại vẫn như cũ không có bất cứ tin tức và mệnh lệnh nào, bất quá trong cung có truyền tới một ít tin tức!

- Trong cung có thể có tin tức gì, nói một chút xem!

Người mặc hắc bào nói:

- Mấy ngày trước, hoàng đế đã hội kiến mấy người bí mật tiến cung, thực sự giống như sắp không kiên trì được, vào ban đêm, thái giám Dư Khánh bên cạnh hoàng đế bí mật ra khỏi cung, chúng ta âm thầm theo dõi hẩn, khi tới phụ cận Đại Đông Sơn, liền mất đi hình bóng tên thái giám này!

- Đại Đông Sơn?

Người mang mặt nạ quỷ trầm tư nói:

- Đại Đông Sơn là địa phương lăng viên lịch đại hoàng gia, ta đã sớm biết hoàng đế đã vì chính mình xây dựng lăng mộ tại Đại Đông Sơn, chỉ là hẩn còn chưa chết, để một thái giám chạy tới lăng viên hoàng gia...

Nghĩ tới đây, người mang mặt nạ quỷ ngẩng đầu lên, trong đôi mắt dưới mặt nạ quỷ hiện lên một đạo tinh quang, nói:

- Lập tức phát người nghiêm mật điều tra mỗi một cây cỏ phụ cận Đại Đông Sơn, bất luận dấu tích gì cũng không được phép buông tha!

- Rõ!

Người mặc hắc bào liên tiếng tuân mệnh, liền cấp tốc rời đi.

Người mang mặt nạ quỷ vẫn trầm ngâm như cũ, nói:

- Tại tình huống như thế như vậy vẫn như cũ còn duy trì được phần tự tin, hoàng đế à hoàng đế, người rốt cuộc là có con bài chưa lật gì đây? Có thể khiến cho người không sợ hãi như vậy, càng dám đối kháng với Túc Tĩnh Vương được cổ thể lực Thiên U Âm Điện và Thiên Thập phụ trợ, lẽ nào bí mật của người ngay tại bên trong phần mộ Đại Đông Sơn?

Lúc này, trong gian phòng bên cạnh, chỉ thấy một gã trung niên nhân khoác chiếc áo đơn bạc, hiện lộ vóc người rắn chắc, tướng mạo mặc dù anh tuấn, nhưng lại tỏa khí tức dâm tà, bưng bầu rượu và chén rượu đi ra, trực tiếp ngồi trước bàn bên cạnh người mang mặt nạ quỷ, tự uống rượu một mình.

Người mang mặt nạ quỷ thấy trung niên nhân đi ra, lập tức hạ thấp thân thể, khẩu khí mười phần cung kính, hơi quyền rũ nói:

- Khuê Trễ các hạ, hai thiếu nữ kia người có thỏa mãn?

Thanh sắc Khuê Trễ kiêu ngạo, sau khi uống hết chén rượu trong tay, thản nhiên nói:

- Tuy rằng khuôn mặt rất xinh đẹp, thế nhưng không chịu nổi lần qua lần lại, miễn cưỡng hưởng dụng tựa như một tử thi, thực mất hứng!

Người mặt quỷ nói:

- Nếu không, ngày mai ta lại cho thủ hạ tìm mấy nữ tử rắn chắc một chút đến?

- Thôi khỏi!

Khuê Trĩ xoa tay, ném chén rượu xuống, nói:

- Đám kiến hôi một ngón tay có thể dỉ chết, không có hứng thú, bản tọa dẫn theo người ám sát tới đã nhiều ngày rồi, hiệu suất làm việc của các người thực sự không để bản tọa tiếp tục kiên trì được nữa. Nếu như hoàng đế và thái tử nhược thế, trực tiếp giết chết xưng đế là được rồi, các người lại muốn làm phiền phức như vậy, chơi một chút âm mưu quỷ kế ngu xuẩn. Lâu trưởng lão Âm điện muốn ta chuyển cáo các người, mặc kệ ai làm hoàng đế Đại Đường, chúng ta đều không có hứng thú tham dự, nhưng thứ mà chúng ta muốn, các người phải mau chóng thu về tay, còn những con bò sát khác sẽ do chúng ta tới đối phó, kế hoạch diệt sạch lần này phải thuận lợi hoàn thành!

Người mặt quỷ có chút hiếu kỳ nói:

- Các hạ, vì sao lại muốn diệt tuyệt tất cả dị tộc ngoại Nhân tộc, bao gồm cả hậu đại Vân Ly?

- Điều này không phải người nên hỏi, chỉ cần người theo ý tứ của chúng ta làm việc là được, sau khi thành công không thiếu chỗ tốt, bằng không!

Khí thể Khuê Trĩ đột nhiên phóng ra, để người mang mặt nạ quỷ bạo thối, trong lòng hoảng hốt, không dám tiếp tục lẩm nhẩm, nhưng trong lòng không nhận được suy nghĩ:

- Có thể diệt sạch sẽ hay sao?

474. Chương 477: Dương Hoàng Phệ.

Ở nơi này, thời gian trôi qua, bình thường lặng yên lơ lửng lưu chuyển.

Sau khi tu luyện Linh Chấn Bí Pháp mấy tháng, Vân Thiên Hà đối với phương pháp chân khí lực lượng chấn động đã nắm giữ thuần thục.

Ầm ầm...

Chân khí tinh viêm trong cơ thể chấn động, cùng với lực lượng khí huyết tại kinh mạch thân thể hình thành rung động có quy luật, dưới sự hỗ trợ của ý cảnh, mang theo lực lượng rung động lên xuống như nước thủy triều biển rộng, chớp mắt rút lui, cũng có thể chớp mắt trở về.

Vân Thiên Hà đã có thể nắm giữ linh hoạt chân khí tinh viêm trong cơ thể hình thành chấn động giống như nước thủy triều khởi động, thu phát như thường.

Trong một tức!

Chân khí tinh viêm trong kinh mạch cơ thể triều hướng sản sinh ba động chấn động, giống như hòn đá ném xuống mặt nước tạo thành rung động, theo lúc Vân Thiên Hà phóng ra ngoài, toàn bộ không khí xung quanh thân thể hần đều rung động theo, giống như xảy ra biến hóa không gian vặn vẹo, cỗ chấn động lan tràn ra ngoài, tựa như chất chồng lên nhau, một sóng cường liệt hơn một sóng.

Mà trong một tức phát sinh cỗ chấn động này, tại lúc Vân Thiên Hà linh hoạt nắm giữ, khi một sóng đình chỉ, cỗ lực lượng ba động này liên tục động bỏ dỡ, giống như nước thủy triều tự động rút lui, lấy thân thể Vân Thiên Hà làm trung tâm, dần dần trở về.

Vân Thiên Hà có thể khống chế được chân khí tinh viêm trong cơ thể sản sinh chấn động lực lượng, lúc nhỏ yếu có thể theo theo lá cây tiến hành rung động, mà lúc cực mạnh, có thể khiến đất rung núi chuyển, sơn băng địa liệt.

Từ khi tu luyện Linh Chấn Bí Pháp tới nay, ngoại trừ để chân khí tinh viêm của Vân Thiên Hà cùng với ý cảnh phối hợp ảo diệu phóng ra lực lượng, có thể thu phóng như thường, mà thánh thể của hắn, thông qua khí huyết kinh mạch toàn thân, cùng với nội tức huyết tủy sản sinh chấn động, được rèn đúc càng thêm cường hãn.

Nếu không phải trong suy nghĩ của Vân Thiên Hà, lấy rèn luyện tinh long thánh thể làm mục tiêu, hắn hoàn toàn có thể thông qua Linh Chân Bí Pháp, rèn luyện thánh thể tới cảnh giới đại thành.

Hiện tại hắn khiếm khuyết chỉ là một viên đan phách khôn long quán phách dẫn đạo, do đó trải qua quá trình từ phức tạp trở nên đơn giản, hình thành khôn long thánh thể.

Bất quá hiện nay Vân Thiên Hà đã thành công trong vòng một tức hình thành chân khí chấn động, như vậy cũng là lúc phá vỡ cửa ra Quỷ Cốc.

Lúc ra khỏi Khốn Thần Động, Liên Tinh đã ở bên ngoài động mỉm cười nhìn hắn, nói:

- Người có thể tu luyện thành công Linh Chấn Bí Pháp trong thời gian ngắn như vậy, cũng có thể trong vòng một tức linh hoạt khống chế lực lượng chân khí chấn động, điều này hoàn toàn vượt qua dự liệu của ta!

Vân Thiên Hà không cho rằng vui vẻ, thần sắc rất bình tĩnh, nói:

- Cảnh giới Vô Thánh Nhân cảnh của ta đã đạt tới trạng thái đỉnh phong, bất quá ta đối với bản thân có yêu cầu chính là trước khi hình thành khôn long thánh thể đại thành, lấy được Tinh Khung Bí Sách, triệt để giải quyết tệ đoạn không có tinh mạch, tiếp tục nhất cử đột phá bình chướng Nhân cảnh, tiến vào cảnh giới Vô Tôn Địa Cảnh!

Liên Tinh vui vẻ gật đầu nói:

- Kỳ thực lấy trạng thái tu luyện tinh quyết của người hiện tại, tuy rằng không có tinh mạch xác thực là tệ đoạn rất lớn, thế nhưng cũng không ngăn cản người đột phá Nhân cảnh, kinh mạch xung quanh tinh vực trong thân thể người được nhiều lần rèn đúc, trở nên cường đại, tiếp tục do Tinh Khung Bí Sách dẫn đạo, người có đại nghị lực kiên trì, quá trình hình thành Tinh Mạch cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!

Nói xong, thần sắc Liên Tinh lại buồn bã, nói:

- Nếu như sư huynh năm đó trước lúc tu luyện công pháp Tinh Khung Bí Sách đột phá Nhân cảnh, tinh huyết thánh thể của hắn có thể củng cố rèn luyện tới đỉnh phong, cơ sở cũng đạt tới trạng thái như người hiện tại mà nói, hắn sẽ không vì đột phá Nhân cảnh tiến vào giai đoạn suy yếu, do đó bị người thừa cơ đánh lén, hắn cũng không đơn giản bị giết chết như vậy!

Vân Thiên Hà nói:

- Liên Tinh, sư huynh của người rốt cuộc tên là gì, ta đã từng hỏi qua Thương Nguyệt, nàng chưa nói, tại lại hỏi qua Ngã Khả Phạm Ny, nàng cũng chưa nói, Hoa Tổ Nhan cũng không đề cập tới, đây là vì sao?

Liên Tinh lắc đầu nói:

- Sư huynh rất kiêng kỵ người khác nhắc tới tên của hắn, chính là hiện tại, ta cũng không biết nguyên nhân. Hắn đã từng nói qua, tại lúc hắn hóa thành bụi bặm, hy vọng mọi người có thể quên mất vết tích hắn từng tồn tại, bao gồm cả cái tên của hắn!

Nhìn thần tình của Vân Thiên Hà, Liên Tinh lại nói:

- Người biết hắn đã từng một tay tạo nên rất nhiều cường giả, rất nhiều người chỉ biết là nguyên nhân phương diện này bởi vì hắn có năng lực nhận được lưu tinh phách duy nhất trên thế gian, thế nhưng trên thực tế hắn tu luyện phụ trợ Tinh Khung Bí Sách và bao hàm toàn diện bí pháp vô thượng tạo nên, đây mới là nguyên nhân chân chính. Trong Tinh Khung Bí Sách có một bộ Tinh Thần Ký Phách Chi Pháp, chính là lấy linh phách phân thân trong phân thân của võ giả ký thác vào mỗi một tinh thần, được lực lượng tinh thần tắm bổ, mà võ giả thời điểm tu luyện chỉ cần chân thể có thể hoàn thành quá trình đồng bộ, như vậy tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn bình thường tới mấy lần, đây cũng chính là nguyên nhân những người hắn từng trợ giúp, đại đa số đều trở thành cường giả, thế nhưng đây cũng không phải nguyên nhân chính bọn họ bị giết!

- Đó là bởi vì cái gì?

Vân Thiên Hà hiểu kỳ hỏi.

Liên Tinh nói:

- Những người sư huynh trợ giúp khả năng người đã từng gặp qua, các nàng cũng báo cho người biết con đường sư huynh đã từng đi qua, nhưng có biết vì sao các nàng nói như vậy không?

Vân Thiên Hà lắc đầu, trong lòng hần đối với vấn đề này vẫn rất hiểu kỳ, nhưng thủy chung khó giải.

Liên Tinh thở dài, tiến vào trong động, cầm lấy một khối ngọc bội tùy thân mang theo bên người, lúc này mới nói:

- Bởi vì các nàng không muốn sống trong thống khổ và tưởng niệm. Các nàng sống, ngoại trừ báo thù và trên lưng chính mình mang theo một ít sư mệnh quan trọng, đã không còn bất cứ hi vọng và truy cầu gì khác. Cho dù có thành tựu lớn hơn nữa nhưng cũng không có người nào chia sẻ với các nàng, nhân sinh còn có ý nghĩa gì nữa!

- Đây, hình như không phải là nguyên nhân chủ yếu?

Vân Thiên Hà có chút không giải thích được nói.

Liên Tinh ngẩng đầu, nói:

- Người biết sinh mệnh vĩnh hằng chính là mục tiêu cuối cùng của Võ Giả trong quá trình tu luyện, thế nhưng trên đời này căn bản không có khả năng có sinh mệnh vĩnh hằng, con người không có khả năng sống mãi, cuối cùng sẽ phải chết. Kỳ thực người hần là đã suy đoán được, những người đặc thù mà người đã từng tiếp xúc qua, ngoại trừ Thương Nguyệt Phá Hư, có thể giải thoát ra, mỗi người trong các nàng đều đã sống hơn năm trăm năm rồi, nhưng các nàng lại không có hiện tượng sinh mệnh bắt đầu suy kiệt, người nên biết nguyên nhân rồi. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu trật tự pháp tắc mệnh lý của thế giới này bị quấy rối.

Nghe vậy, trong lòng Vân Thiên Hà kinh hãi, nói:

- Người nói là, bởi vì nguyên nhân sư huynh người, khiến cho Ngã Khả Phạm Ny, còn có Hoa Tổ Nhan, những người này được kéo dài thọ mệnh vô hạn, mà đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hần bị giết!

- Đúng vậy, năm đó sư huynh rất quý trọng thân nhân và bằng hữu bên cạnh, vì vậy hần không tiếc thông qua Tinh Thần Ký Phách Chi Tháp, tổn hại rất nhiều máu huyết bản thân thu Lưu tinh phách đánh vào cơ thể các nàng. Sau đó hần lại dùng nghịch thiên thuật, đưa một tia phân thần dẫn đạo tới tinh thần tẩm bổ, cho nên mệnh lý của bọn họ được kéo dài, chỉ ít dài tới bao nhiêu, không ai biết, nhưng đối với phần lớn người bình thường mà nói, các nàng đã thu được đại biểu vĩnh sinh, cho nên hần phải chịu âm mưu và hãm hại của những kẻ tham lam. Sư huynh bị thế nhân đổ kị thống hận, trở thành tội nhân thiên cổ phá hỏng pháp tắc mệnh lý, vì vậy hần đã bị người ta bán đứng!

Đến tận đây, Vân Thiên Hà đã hoàn toàn hiểu rõ tiền căn hậu quả từ đầu tới cuối xung quanh vấn đề này.

Một người có thể kéo dài sinh mệnh, có thể đánh vỡ pháp tắc mệnh lý, tự nhiên là đối tượng đồng đạo thế lực tham lam chú ý, không chiếm được tự nhiên phải hủy diệt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc tinh mệnh chỉ nhân xuất hiện, rất nhiều thế lực bắt đầu rục rịch, sẽ sản sinh phản ứng lớn tới như vậy, những kẻ trước đây vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn bắt được hần.

Cơ hội có thể kéo dài thọ mệnh, thu được cơ hội trường sinh, ai không tâm động, ai không muốn để chính mình có thể sống lâu hơn một chút?

Lúc nói chuyện với Liên Tinh, hai người rời khỏi Khốn Thần Động, chuẩn bị trở về, trên đường đụng phải Tầm Nguyệt có chút vội vội vàng vàng.

Vân Thiên Hà thấy thần sắc Tầm Nguyệt không tốt lắm, cũng nhanh chóng bước tới ngăn lại, hỏi:

- Tầm Nguyệt, đã phát sinh chuyện gì rồi?

Tầm Nguyệt trả lời:

- Thiên Hà, Linh Toa không thể khống chế được tiến độ tu luyện của chính mình, nàng đã hoàn thành đệ nhị huyền biến trong Thiên Nữ Tam Huyền Biến, hiện tại tình huống có chút không ổn, mệnh lý của nàng đã bắt đầu trôi đi rồi, vì vậy chúng ta phải nghĩ biện pháp nhanh chóng rời khỏi Quỷ Cốc mới được.

Đôi lông mày của Liên Tinh cau lại, nói:

- Cơ thị trong Quỷ Cốc, tổ tiên bọn họ từng có một người tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh, cho dù bộ công pháp không trọn vẹn, thế nhưng không có khả năng tổ tiên bọn họ không lưu lại chút đầu mối, lẽ nào bọn họ chưa từng đề cập qua với người?

Vân Thiên Hà bất đắc dĩ nói:

- Quỷ Hoàng xác thực đã tìm ta nhắc tới chuyện này, nguyên bản Huyền Nữ Thiên Kinh bọn họ không tìm được người thích hợp tu luyện, tại thời kỳ đại tan biến, bởi vì địch nhân cướp đoạt Thánh Hoàng Thiên Kinh, bọn họ đã dùng Huyền Nữ Thiên Kinh để giả mạo, tránh được một kiếp, khiến cho công pháp này bị thất truyền, bất quá Quỷ Hoàng đã từng truyền cho ta một ít bí pháp, có thể tạm thời áp chế tệ đoan do tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh không trọn vẹn lưu lại, không nghĩ tới nàng đã hoàn thành đệ nhị huyền biến rồi!

Tầm Nguyệt nói:

- Đệ tam huyền biến chính là Sinh Tử biến, trải qua quá trình này nếu như không có tàn trang tiếp theo bổ xung, hiển hiện toàn bộ nội dung công pháp, đến lúc đó chỉ có thể chân chính chuyển biến từ sinh sang tử. Thiên Hà, Quỷ Hoàng truyền thụ cho người rốt cuộc là phương pháp gì có thể tạm thời áp chế tiến triển công lực vận chuyển của nàng?

Vân Thiên Hà nói:

- Bí pháp này gọi là Dương Hoàng Phệ, thông qua giao hoan hấp nạp một bộ phận huyền nữ chân chí trong cơ thể nàng, dưới tình huống thiếu mất nàng, trong cơ thể nàng tự hành vận chuyển chân khí bổ xung, tiến độ mới có thể chậm lại một ít!

Tầm Nguyệt và Liên Tinh nghe nói loại phương pháp này, nhất thời mặt đỏ lên, Tầm Nguyệt nóng ran, nhưng vẫn hỏi:

- Vậy vì sao người không cùng nàng làm nhiều hơn vài lần?

Vân Thiên Hà không hề kiêng kỵ nói:

- Loại sự tình này làm nhiều hơn sẽ tạo thành tai hại âm dương thiếu cân đối, nhưng hiện tại đã không thể khống chế được nàng tuần hoàn đệ nhị biến rồi, chúng ta cũng chỉ có thể mau chóng đi tìm phiến tàn trang thứ tư!

Liên Tinh nói:

- Nhiều năm như vậy trôi qua, không biết Niếp Hỏa kia còn tiếp tục trấn thủ bên ngoài Quỷ Cốc, chỉ mong lần này chúng ta rời khỏi cốc có thể gặp được hắn, đoạt lấy khối tàn phiến kia!

475. Chương 478: Bí Mật Tạo Hóa Chi Khí

Chỉ chốc lát sau, Cơ Trường Không đi đầu vào trong đại điện, bẩm báo nói:

- Lão tổ tông, người trong tộc đều đã thông báo tới rồi, đại đa số hiện đang chuẩn bị, chỉ là có cá biệt một ít người hình như có lo lắng, không quá tình nguyện rời khỏi cốc!

Quỷ Hoàng nói:

- Có lo lắng cũng là lẽ thường tình, mấy thế hệ sinh hoạt trong Quỷ Cốc này, từ lâu đã không còn hi vọng rời khỏi cốc, nhưng hiện tại đột nhiên có hi vọng, trong lòng bọn họ ngược lại sẽ có lo lắng tầng tầng, lại có chút mê man, không biết sau khi ra ngoài sẽ như thế nào, không biết có thể thích ứng được thế giới bên ngoài hay không! Thực ra đây là một loại tâm chướng ra, nếu như bọn chúng không thể đột phá, cảnh giới tu vi khó có thể đề cao.

Lúc này, trưởng lão các tộc đều đã tiến vào Quỷ Hoàng điện, Quỷ Hoàng giương mắt thấy thần tình các trưởng lão không giống nhau, nhìn có vẻ tương đối hưng phấn, cũng có một số trầm mặc, có một số thì nhìn chằm chằm vào hắn.

Sau khi thu hết tâm tình của những người này vào mắt, Quỷ Hoàng nói:

- Các vị trưởng lão, Cơ mỗ đưa ra quyết định như vậy, có thể sau này tử tôn Cơ thị chúng ta rời khỏi cốc sẽ trở nên giống như đám người bên ngoài gia, trở nên tham lam vô độ, tàn sát các tộc nhân khác, bất quá ngày hôm nay Cơ mỗ có thể trước mặt tất cả các vị trưởng lão ở đây, hạ chú thệ độc!
- Không cần phải chú thệ gì, nếu như mọi người trong Quỷ Cốc có thể tương hỗ tín nhiệm, như vậy sau này cho dù rời khỏi cốc, tiếp tục tương hỗ tín nhiệm là được, thệ ngôn tuy có lực ước thúc, nhưng không thể nào làm bản tâm bất biến!

Đúng lúc này, một thanh âm đậm nhiên xuất hiện trong Quỷ Hoàng Điện, các trưởng lão đều quay đầu lại, chỉ thấy Vân Thiên Hà dẫn theo Liên Tinh chậm rãi bước vào đại điện.

Quỷ Hoàng gật đầu chấp nhận, nói:

- Xác thực, thệ ngôn có thể vi phạm, nhưng bản tâm bất biến, vĩnh viễn cũng sẽ không vi phạm, thiếu minh chủ dự định hôm nay bắt đầu tiến hành bài trừ phong ấn thông đạo cửa ra, trước đó, lão phu và các vị trưởng lão muốn sớm thương nghị với thiếu minh chủ!

Sau khi Vân Thiên Hà tiến vào, các vị trưởng lão gật đầu chào hỏi, tất cả đều ngồi xuống, ghế chủ vị thường ngày Quỷ Hoàng luôn ngồi trong các cuộc họp, hiện tại đứng bên cạnh, nhìn Vân Thiên Hà.

Cũng không khách sáo, Vân Thiên Hà biết đây là ý tứ của các vị trưởng lão, liền thản nhiên bước tới trước ghế chủ vị ngồi xuống, chỉ thấy Da Bách hắc hắc ngậy ngốc cười, các trưởng lão khác cũng cười, bầu không khí coi như thoải mái rất nhiều.

Sau khi ngồi xuống, Vân Thiên Hà gật đầu với Quỷ Hoàng, thần tình các trưởng lão lúc này bắt đầu nghiêm túc.

Quỷ Hoàng đánh mắt ý bảo hai vị trưởng lão Ô Lan và Xích Ma Đô, Ô Lan và Xích Ma Đô đều gật đầu, Xích Ma Đô trước tiên mở miệng nói:

- Thiếu minh chủ, tại lúc người bề quan, các vị trưởng lão đã thương nghị qua, nếu như thiếu minh chủ muốn dẫn chúng ta rời khỏi cốc, chúng ta tuy rằng có thể triệu hoán được hậu đại đồng tộc khắp thiên hạ, nhưng Linh tộc truyền thừa đến nay có Linh tổ, mà Cổ Vu tộc cũng có truyền thừa Vu tổ tới nay, còn Quỷ Hoàng điện hạ, chúng ta dự định đề hấn hấn trở thành Hoàng tổ, trong Man tộc, Da Bách trưởng lão đã chọn một vị linh tri tiểu đồng, khi hấn dần dần lớn lên sẽ trở thành Man tổ tương lai!

Vân Thiên Hà không giải thích được, nói:

- Nếu các vị trưởng lão đã thương nghị, các tộc đã cộng đồng đề cử ra người đứng đầu, vậy còn vấn đề gì khác?

Xích trưởng lão nhìn Quỷ Hoàng, nói:

- Điện hạ, người tới nói đi!

Quỷ Hoàng tiếp lời:

- Tất cả mọi người đều lo lắng sau khi rời khỏi cốc sẽ phải đối mặt với áp lực rất lớn, cùng với tương lai xuất hiện tình long thiên tăng có khả năng sẽ xảy ra một lần đại tan biến tiếp theo, vì vậy thông qua một ít tổng kết giáo huấn của các tiên bối, còn có chúng ta lý giải đối với huyền bí của Càn Khôn Tạo Hóa Chi Khí, các vị trưởng lão đã quyết định tôn thiếu minh chủ trở thành cộng chủ đứng đầu các tộc, lập ra Tạo Hóa Thần Điện, dâng vị phong thần, trùng kiến trật tự quy tắc của Man Hoàng thế giới!

Vân Thiên Hà cả kinh nói:

- Các người đã giải đáp được bí mật của Càn Khôn Tạo Hóa Chi Khí?

Chúng trưởng lão gật đầu, Quỷ Hoàng nói:

- Lúc đầu chúng ta cũng chỉ phối hợp với nhau thực tiễn nghiên cứu một ít thể nghiệm ảo diệu của Càn Khôn Tạo Hóa Trạc sau khi thức tỉnh trạc linh mang tới cho mọi người, thể nhưng sau khi chúng ta kết hợp những lực lượng giới linh này vào một chỗ liền phát hiện, cỗ lực lượng thần kỳ kia dĩ nhiên có thể làm cho một thân cây trong nháy mắt héo rũ, hoặc một lần nữa sinh trưởng nảy mầm, thể nhưng chính mình tạm thời hình thành một không gian phong bế, cuối cùng chúng ta đã tổng kết ra, Càn Khôn Tạo Hóa Chi Khí sau khi tổ hợp lại, bản thân nó sẽ có lực lượng thay đổi sinh mệnh, không gian và thời gian, mà hiện tại bởi vì khuyết thiếu lực lượng dẫn đạo, chúng ta cho rằng chính hai giới linh nằm trong tay Vân Lý thị mới có thể không chế cũng như thức tỉnh lực lượng thần kỳ này, mà người chính là người còn lại!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà đột nhiên nhớ tới thời điểm trước kia vô tình phát hiện ra chiếc Tạo Hóa Giới, Tạo Hóa Giới đã phát sinh phản ứng, chiếu rọi lên trên mặt vách đá bốn câu kệ ngữ, không khỏi lẩm bẩm thì thầm:

”Càn không mất hành, trật tự tan vỡ, tạo hóa di lạc, thiên địa hoang vu!”

Ngay lúc hần không tự chủ được niệm ra bốn câu này, đột nhiên Vân Thiên Hà cảm giác chiếc nhẫn mang trên ngón tay có chút phản ứng, để toàn thân hần có một cỗ nhiệt lực bắt đầu lan tràn trào lên, lập tức chiếc nhẫn tỏa ra một tầng quang mang màu bạc trước nay chưa từng có, cỗ quang mang này phóng ra chiếu lên vách tường Quỷ Hoàng Điện, lại hiển hiện ra mười sáu chữ bằng văn tự cổ đại.

Chúng trưởng lão thấy biến hóa này, nhất là văn tự hiện ra trên vách tường, đều động dung, lúc này chiếc thủ trạc trên cổ tay bọn họ cũng đồng thời nảy sinh phản ứng, phóng ra quang mang khác nhau, đồng thời chiếu rọi lên vách tường, khiến không gian xung quanh bắt đầu nổi lên một cỗ ba động kỳ dị.

Mà sau khi mấy đoàn quang mang khác nhau tụ họp vào một chỗ phát sinh dị tượng, rất nhanh văn tự do chiếc nhẫn trên tay Vân Thiên Hà chiếu rọi lên vách tường biến mất không thấy, nhưng khi các quang mang khác hội tụ tới, trên tường lại hiển hiện ra một đồ án mười phần quái dị, hình như là trạng thái nguyên thủy nhất sau khi thiên địa sinh thành.

Mà theo sắc mặt mọi người biến đổi, đồ án sẽ phát sinh một ít biến hóa, giống như là hình chiếu phim phóng ra, sinh ra một màn khiến người khác khó có thể quên được.

Các trưởng lão ngồi trong đại sảnh cũng mở to hai mắt nhìn, từng bức họa lần lượt thay đổi, đầu tiên là thời điểm thiên địa sơ khai, sau đó là sinh mệnh xuất hiện, tiếp nữa là quá trình sinh mệnh tiến hóa và diễn biến, thẳng cho tới khi toàn bộ thiên địa xuất hiện sáu đạo thần quang đánh xuống, sau đó toàn bộ thiên địa tan vỡ. Sông cạn đá mòn, sinh linh mất đi, lại xuất hiện hình thành một Man Hoang thế giới với bầu không khí trầm lặng hoang vu, tiếp theo đó là các sinh mệnh cường hân bắt đầu phát triển, vì vậy xuất hiện rất nhiều sinh linh kỳ dị cổ hoang dị thú.

Hình ảnh cuối cùng như ngừng lại trung ương sáu đạo thần quang, xuất hiện một thân thể con người lúc nhỏ, mà xung quanh sáu đạo thần quang kia còn có bốn người màu sắc khác nhau bao vây, tựa hồ như thủ vệ, rất cụ thể đặc sắc.

Khi các trưởng lão hoàn toàn nhìn thấy các hình ảnh này, trưởng lão Da Bách liền không nhịn được kinh hô, nói:

- Một người trong bốn người đứng vây quanh kia chính là thần linh bản tộc văn thờ phụng trong thần miếu a, trời ạ...

Không chỉ là Ba Bách trưởng lão, lúc này La Lục, Ngã Nhã Na, Ô Lan, Xích Ma Đô... Trên mặt những người này đều mang theo vẻ khiếp sợ, bởi vì trong bốn người kia, cũng giống như lời Da Bách đã hết lớn, chính là thần minh mà bọn họ vẫn đời đời thờ phụng.

Con mắt Quỷ Hoàng trừng lớn, lúc này cũng có chút thất thố, kêu lên:

- Các ngươi nhìn đứa bé kia, đồ án trên ngực hần, còn có hai đầu tiểu thú bên cạnh!

Các trưởng lão đồng thời kinh hô, trừng mắt to nói:

- Là thái văn càn khôn đồ, mà đôi tiểu thú là thái văn tạo hóa thú, tuyệt đối không sai!

Con mắt Vân Thiên Hà cũng trừng lớn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đồ án hình ảnh cuối cùng, trong lòng nổi lên cơn sóng gió động trời, hắn cũng không nhìn đứa bé kia, bởi vì chỉ cần đồ án trên ngực đã đủ chứng minh, đây chính là tổ tiên Vân Ly không sai.

Mà ánh mắt của hắn lúc này nhìn kỹ vào đồ án trên cổ tay bốn người bao vây bên ngoài, trên cổ tay bọn họ không phải là vòng tay gì đó, mà chính là bốn thần thú hình thái khác nhau...Long, hổ, tước, quy!

Đúng lúc này, tâm thần Vân Thiên Hà sinh ra tạp niệm, nhớ tới tứ đại thần thú kiếp trước chính mình nhận biết, mà hình ảnh trên vách tường cũng đã dần dần biến mất không còn.

Sau khi hình ảnh biến mất, lúc này, các vị trưởng lão trong đại diện đều đã hồi phục tinh thần, Vân Thiên Hà nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay bốn vị trưởng lão, cũng không khỏi thất thanh nói:

- Xem ra, trạc linh trong tay các vị đã được mở ra, thế nhưng đây chưa phải là hình thái cuối cùng!

Quỷ Hoàng cũng ý thức được điều này, trầm ngâm nói:

- Không sai, đồ án trên cổ tay bốn người vừa chiếu hình kia chính là bốn đầu tạo hóa thần thú, nhưng khi ta mở ra trạc linh lại là Tạo Hóa chi thủy, Tạo Hóa Chi Mộc, Tạo Hóa Chi Thạch, còn có Tạo Hóa Chi Thú, điều này nói rõ đây mới chỉ là trạng thái ban đầu của trạc linh sau khi mở ra, hình ảnh biểu hiện vừa rồi mới là trạng thái hoàn mỹ cuối cùng!

Vân Thiên Hà gật đầu, nói:

- Sợ rằng đây là bí mật đích thực trong Càn Khôn Tạo Hóa Khí, có thể nguyên nhân chính Vân Ly và các tộc bị diệt cũng ở đây, mà theo như bí mật này, chiếc Tạo Hóa Giới cuối cùng sợ rằng nằm trong tay địch nhân của chúng ta!

Chúng trưởng lão đều gật đầu, lúc này Quỷ Hoàng lại nói:

- Đã như vậy, việc chuẩn bị xây dựng Tạo Hóa Thần Điện trước kia rời khỏi cốc, cùng với đẳng vị phong thần phải thực hiện rồi, chỉ có như vậy mới có thể vững vàng đoàn kết toàn bộ lực lượng các tộc chúng ta đối kháng với địch nhân chung!

Vân Thiên Hà có chút mê hoặc, nói:

- Vì sao lại muốn đẳng vị phong thần, hơn nữa một chiếc Tạo Hóa Giới còn lại chưa biết tung tích, làm như vậy có ý nghĩa gì?

Các trưởng lão lắc đầu, Cơ Trường Không giải thích nói:

- Đẳng vị phong thần kỳ thực cũng không phải thành thần chân chính, đây chỉ là một loại nghi thức lễ rửa tội từ viễn cổ lưu truyền tới nay, mới vừa rồi Tạo hóa chi khí tổ hợp phản ứng mới hiển lộ bí mật của nó, như vậy cũng nói rõ, chỉ khi trải qua nghi thức đẳng vị phong thần lễ rửa tội thì lực lượng khí linh mới chân chính thức tỉnh, tiến hóa trở lại trạng thái chung cực, mà khi chúng ta thu được lực lượng này mới có thể trở nên càng cường đại hơn!

Vân Thiên Hà nghe xong giải thích, lúc này mới hiểu được, bất quá hắn cũng đứng dậy, nói:

- Hiện tại nói những việc này còn có chút hơi sớm, nếu như đã nghiên cứu ra được một ít bí mật của Tạo Hóa Chi Khí, như vậy lần này phá tan phong ấn rời khỏi cốc là chuyện cần phải làm rồi!

Liên Tinh vốn trầm mặc không nói gì, lúc này đột nhiên lẩm bẩm nói:

- Sư phụ đã từng biết trước một việc, dặn ta nhớ kỹ một câu nói, ta và sư huynh lúc đó nghe xong, vẫn không giải thích được, hiện tại rốt cuộc ta cũng hiểu rõ rồi!

Nghe xong lời này, ánh mắt của chúng trưởng lão đều bị hấp dẫn, Vân Thiên Hà hỏi:

- Là lời gì?

- "Thành bại bắt đầu, giai vu Quỷ Cốc!"

476. Chương 479: Thiên Quỷ Phá Phong

Hai năm trước Liệt Diễm đế quốc bắt đầu xâm phạm quy mô biên cảnh Tây Nam Đại Đường Quốc, thu phục một phần lãnh thổ rất lớn phía tây nam Đại Đường, hung hãn nhất chính là lần tiến sát với phụ cận thành Khai Châu.

Thế nhưng bởi vì địa hình thành Khai Châu rất thuận lợi cho việc phòng thủ, khó tấn công, hơn nữa Trữ Dạ và Thương Thiếu Dung ngoan cường chống đỡ mới có thể khiến cho thiết kỵ Liệt Diễm Quốc thủy chung dừng chân tại vị trí yếu hại này, không thể tiến thêm được nửa bước.

Hai năm trôi qua, hai quân đối mặt nhau, vẫn bị vây trong trạng thái giằng co, mặc dù trong Tây quân cũng đã xuất hiện một ít tình huống náo động, thế nhưng yếu tắc quân sự này thủy chung chưa hề bị Liệt Diễm đế quốc đánh hạ.

Nơi này có ưu thế địa lý thiên nhiên quần sơn vờn quanh, dễ thủ khó công, cũng có mắt vách chắn thiên nhiên rất kỳ diệu.

Liệt Diễm quân tuy rằng mỗi lần đều muốn vượt qua vách chắn thiên nhiên này, thế nhưng cuối cùng đều lấy kết quả thất bại chấm dứt, không ai biết được phía sau vách chắn kia rốt cuộc có cái gì, bởi vì phàm là người muốn vượt qua vách chắn kia, từ đó về sau không còn thấy trở về.

Cho dù là trong Tây quân, vài lần phát sinh sự kiện thám tử binh sĩ biến mất, nhưng không có người nào dám đi thăm dò giải đất tử vong thần bí kia, chỉ cần có thể giúp cho Tây quân một vách chắn an toàn, Liệt Diễm đế quốc không thể nào vượt qua được, thực ra Trữ Dạ hi vọng vách chắn này tồn tại vĩnh viễn.

Nhưng bọn họ không biết được, phía sau vách chắn này, lại có một thế lực thần bí từ mấy trăm năm trước đã đóng quân canh giữ. Trấn thủ nơi đây đã qua nhiều thời đại, người thế gian đã sớm quên mất phong ấn cửa ra Quỷ Cốc.

Giải đất tử vong này nối tiếp với quần sơn xung quanh, và phiến không gian Quỷ Cốc trống trải thần bí, nếu như từ trên cao nhìn xuống, sẽ phát hiện trong quần sơn, có một màn sương mù dày đặc bao phủ, căn bản không nhìn thấy rõ bên trong có cái gì, một cỗ lực lượng ba động dào dạt trong không gian, có thể hình dung địa phương này giống như một chiếc lồng chim người vút bỏ trong núi.

Mà lồng chim này chỉ có một cửa ra duy nhất, đối diện một ngọn núi cũng bị sương mù dày đặc bao phủ, nhưng xung quanh rất hiểm trở nguy hiểm.

Ngọn núi này, từ trước tới nay được gọi là Thiên Quỷ Sơn, mà phía sau nó có một bí cốc hẹp dài trong núi hoang, đầu cùng của bí cốc này tên gọi là Quỷ Hạp!

Thế nhân cũng không biết, Quỷ Cốc và Quỷ Hạp kỳ thực cũng chỉ cách nhau một tòa Thiên Quỷ Sơn mà thôi.

Trong Thiên Quỷ Sơn, có một tòa huyết động bí mật, tên gọi là Thiên Quỷ Động

Từ mấy trăm năm trước, trong động này thủy chung đều có người ở, bọn họ bình thường thâm nhập trốn tránh, lánh đời không ra, rất ít khi xuất hiện lưu tới cùng bất cứ kẻ nào.

Từ đó tới nay, hậu đại nơi đây tuy rằng vẫn thủ vững sứ mệnh tổ tiên lưu lại, trấn thủ cửa ra thần bí bị phong ấn, nhưng cũng đã trôi qua mấy trăm năm, cửa ra bị phong ấn không hề xuất hiện bất cứ biến hóa dị thường nào, người sinh hoạt nơi đây từ lâu đã tập thành thói quen, thậm chí dần dần quên lãng.

Vào đêm, bầu trời đầy sao ánh sáng ngọc, so với bất cứ thời điểm nào đều rực rỡ hơn.

Trong Thiên Quỷ Động, một thiếu niên tĩnh tọa trên một tảng đá lớn phụ cận cửa động, xuất thần ngửa đầu nhìn bầu trời sao, lại hiểu kỳ hỏi lão nhân thân hình tiêu tụy bên cạnh:

- Tổ gia gia, vì sao gia gia không chịu nổi sinh hoạt khô khan nơi đây mà rời đi, ba ba và mẹ mẹ cũng muốn ra đi, nhưng bọn họ không dám ra ngoài, các gia gia khác cũng buồn chán bám chặt, bỏ chạy tới Quỷ Hạp lao động, chúng ta vì sao phải trấn thủ nơi này vĩnh viễn?

Lão nhân chậm rãi nói:

- Chúng ta trấn thủ nơi đây, chính là sứ mệnh tổ tiên lưu lại cho chúng ta, hậu thế không được thay đổi!
- Thế nhưng tổ gia gia, chúng ta rốt cuộc thủ hộ cái gì nha?

Lão nhân nói:

- Trước kia, ta cũng lớn như cháu, đã từng hỏi qua tổ gia gia của mình, người nói cho ta biết ở đây phong ấn một ít yêu ma tà ác mười phần cường đại, chức trách của chúng ta chính là phong ấn yêu ma vĩnh viễn, không để chúng trốn ra ngoài làm hại thế gian!

Thiếu niên nói:

- Các gia gia khác nói cho cháu biết, những quái nhân trong Quỷ Hạp đều là hậu đại của yêu ma, không thể thả bọn họ ra ngoài, thế nhưng cháu nghĩ bọn họ thực đáng thương cảm, mỗi lần cháu vào trong đó, thấy nhân thân bọn họ, đều tràn ngập tuyệt vọng và thống khổ, cho dù bọn họ không thể ra ngoài, nhưng vì sao các gia gia lại muốn khóa mệnh khiêu của bọn họ, để bọn họ không có một chút khí lực, như vậy làm thế nào đào khoáng được nha. Không thể để bọn họ dễ dàng hơn một chút hay sao? Như vậy khẳng định bọn họ sẽ không nghĩ tới chuyện chạy trốn!

Lão nhân nói:

- Hậu đại yêu ma đều có một ít thiên phú thần kỳ, nếu như không phong tỏa mệnh khiêu bọn họ, một khi thiên phú yêu ma của bọn họ thức tỉnh mà nói, bọn họ sẽ phản kháng, hậu hoạn vô cùng, hơn nữa lão tổ mỗi cách mười năm đều trở về dò xét một lần, nếu như chúng ta làm không tốt, lão tổ tông sẽ khiển trách chúng ta!

Thiếu niên nghe được câu nói này, trên mặt xuất hiện thần sắc hướng tới, vươn bàn tay nhỏ bé, vuốt vuốt một hòn đá treo bằng dây truyền tên cổ, lẩm bẩm nói:

- Thực nhớ lão tổ tông a, cách lần trước lão tổ tông trở về xem ta chỉ có ba năm, cũng không biết lúc nào người mới trở về, tổ gia gia, vì sao cứ mười năm mới trở về một lần?

Lão nhân nói:

- Phong nhi, lão tổ tông đã sống ít nhất mấy trăm năm, từ lúc ta sinh ra, người đã cách mười năm lại trở về thăm chúng ta, hơn nữa mỗi một lần trở lại đều mang tới cho chúng ta một ít thứ thần kỳ nào đó, sau khi dùng nó, sẽ giúp cho chúng ta được kéo dài thọ mệnh, mấy thái gia gia của cháu bởi vì tu vi không dễ thăng thêm, dùng những thứ đó nhiều hơn cũng vô dụng, vì vậy đều già chết đi rồi. Ta có thể sống được hai trăm tuổi, kỳ thực cũng là bởi vì nguyên nhân thứ tổ gia gia mang về, mà cảnh giới hiện tại của ta đã không thể đột phá, hiện tại đã rõ ràng cảm nhận được sinh mệnh suy kiệt. Phong nhi, sau này cháu phải nỗ lực tu luyện, chỉ có đề cao thực lực cảnh giới nhất định mới có thể sống lâu được!

Ầm...

Ngay lúc hai tổ tôn ngồi trên tảng đá nói chuyện phiếm, lúc này bên trong sơn cốc đột nhiên truyền tới tiếng nổ ầm ầm, ngay sau đó là đất rung núi chuyển.

Phát sinh dị tượng như vậy, thần sắc lão nhân cả kinh, lớn tiếng quát:

- Niếp Dương, người đi dò xét xung quanh xem đã xảy ra chuyện gì rồi!
- Rồi!

Một thanh âm lên tiếng trả lời, theo đó là một cái bóng tại phụ cận biến mất trong lòng núi.

Lúc này thiếu niên ngẩng đầu nhìn ngân hà bầu trời, đột nhiên khen:

- Tổ gia gia, người mau tới nhìn bầu trời, sao trời thật lớn a, hình như đưa tay là có thể lấy được. Oa, mau nhìn chỗ kia, thực có nhiều tinh quang bắn xuống, thật đẹp!

Trong tiếng hoan hô của thiếu niên, lão nhân nhìn về phương vị ngón tay thiếu niên chỉ, phát hiện ánh sáng tinh thần hội tụ xuống dưới quần sơn, mà vị trí hội tụ chính là địa điểm cửa ra bị phong ấn, lúc này sắc mặt đại biến, kêu lên:

- Không tốt, đây là dấu hiệu yêu ma muốn phá tan phong ấn đi ra rồi!

Ầm ầm...

Lúc này lại một trận chấn động kịch liệt, quần sơn xung quanh đều lay động, núi đá cũng bắt đầu ngã nhào.

Lúc lão nhân quát to một tiếng, cũng không dám tiếp tục dừng lại, lúc này ôm lấy thiếu niên, thân thể đập nhẹ, tránh thoát khỏi khối đá lớn rơi xuống, sau đó vội vàng lao về phía địa phương phong ấn, nhanh như thiểm điện.

Sau khi tinh thần lực phóng xuống, quang mang màu bạc bao hàm ý cảnh thần diệu tụ tập năng lượng thiên địa xung quanh.

Ngay sau đó, trong cổ ý cảnh thần kỳ bao phủ, có mấy đạo quang mang kỳ dị thẩm thấu bắn ra, tại lúc ngân mang do tinh thần bao phủ tỏa sáng, tùy theo đó là ba động lực lượng vận vẹo không gian cường liệt không gì sánh được, khiến cho toàn bộ mọi thứ xung quanh bị phá nát bấy.

Niếp Ngôn ôm tử tôn chạy tới phụ cận điểm phong ấn, hắn cảm giác được một cỗ năng lượng cường đại trước nay chưa từng có tụ tập xung quanh, hắn căn bản không thể nào tới gần nửa bước, chỉ cần tới gần cỗ năng lượng kia lập tức bị bắn trở lại.

Mắt thấy quang mang thẩm thấu qua phong ấn càng lúc càng nhiều hơn, cũng cảm nhận rõ ràng ba động không gian xung quanh càng lúc càng mãnh liệt, Niếp Ngôn biết được cỗ lực lượng này đủ để mở cửa ra bị phong ấn, không khỏi hô hấp cứng lại, thời điểm phía sau hắn có một đôi phụ phụ chạy tới gần, liền lập tức đập nhẹ nhảy tới, giao thiếu niên cho đôi phụ phụ nói:

- Các người mau dẫn Phong nhi đi mau, chạy càng xa càng tốt!

Trung niên nhân không giải thích được hỏi:

- Lão tổ tông, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, phong ấn bị bài trừ rồi sao?

Niếp Ngôn quát:

- Hiện tại bên trong phong ấn chỉ hiển lộ ra ba động lực lượng đã đủ khiến cho tất cả mọi thứ trong phương viên mười dặm bị hủy diệt, như vậy có thể nghĩ được lực lượng trong phong ấn cường đại cỡ nào, lần này chúng ta không thể bảo vệ phong ấn được nữa rồi, thực lực của các người quá yếu, mau mau mang theo Phong nhi chạy trốn, ngày hôm nay Thiên Quỷ Sơn sợ rằng khó giữ được rồi!

Trung niên nhân nói:

- Từ trước tới đây chúng ta vẫn sinh hoạt trong núi này, chưa bao giờ ra ngoài, chạy đi đâu đây, để mọi người cùng nhau đánh một trận với đám yêu ma bên trong!

- Hãy bớt nói nhảm đi, mau mau dẫn Phong nhi chạy trốn!

Niếp Ngôn gào thét, lúc này xung quanh lại xuất hiện mấy lão giả như làn gió, chạy tới đây, nói:

- Chúng ta hợp lực xem thử có thể ngăn cản được cỗ lực lượng trùng kích này hay không. Nếu như không thể áp chế được, phong ấn một khi bị phá hủy, tất cả không còn dư địa để vân hồi nữa rồi!

- Tốt, tất cả mọi người cùng nhau vận công!

Niếp Ngôn gật đầu, cũng không tiếp tục do dự, cùng với mấy lão giả đồng thời phát công, sau khi mấy người hợp lại, sinh ra một cỗ ba động lực lượng cường đại, bắt đầu áp chế lực lượng muốn đột phá phong ấn bên trong.

Thiên địa xung quanh chấn động mãnh liệt, càng lúc càng nghiêm trọng, phụ phụ trung niên ôm Phong nhi chạy được vài bước, một khối đá cực lớn đột nhiên ầm ầm lao xuống, phụ nhân trung niên không né tránh đúng lúc, liền bị trực tiếp đè bên dưới.

- Mẫu thân!

Thiếu niên cấp bách khóc rống, mà con mắt trung niên nhân cũng trừng lớn, rống to bị thương, liều mạng dồn hết toàn bộ lực lượng toàn thân phóng ra, chậm rãi nâng khối cự thạch lên.

Sau khi đẩy khối cự thạch ra, chỉ thấy phụ nhân trung niên đã sớm bị đá đập tới tứ phân ngũ liệt, chết không thể chết lại. Trung niên nhân bị thương rổng giần, đau đớn khóc lớn lên, mà thiếu niên thì ngơ ngác nhìn những đoạn thi thể cụt đứt còn lại của mẫu thân, thần tình ngây dại, trong miệng lẩm bẩm:

- Là yêu ma hại chết mẫu thân, là yêu sơn...

Ầm...

Địa chấn xung quanh càng lúc càng thêm kịch liệt, mọi người đã không thể đứng yên được, núi đá xung quanh ngã nhào, cây cối cũng bị nhổ tận gốc, đều rơi xuống dưới chân núi, mà chỗ phong ấn, lúc này có cổ quang mang nhiều màu phóng ra, bắn thẳng lên trời cao. Đạo quang trụ kia khiến cho tất cả cự thạch xung quanh trong nháy mắt bị chấn nát bấy, phẳng phất như phá rách trời thành lỗ thủng!

477. Chương 480: Xuất Lung

Lực lực bao hàm trong đạo quang trụ này cực kỳ cường đại, phẳng phất như có thể xé rách bầu trời thành một lỗ thủng, kinh động bốn phương.

Lúc này Niếp Ngôn và mấy lão giả cảm giác càng lúc càng thêm căng lực, cổ lực lượng phát ra từ bên trong phong ấn mang theo ba động cường liệt, lại được tinh thần lực bên ngoài gián tiếp phụ trợ, bọn họ bị cổ ý cảnh tình khung bao phủ, đột nhiên phát hiện ra bọn họ không phải đang cố gắng áp chế phong ấn dần dần bị phá hỏng, mà là đang hỗ trợ bài trừ.

Rắc rắc...

Lúc này, sơn thể chỗ bị phong ấn kia đột nhiên phát sinh nứt nẻ, lực lượng bao phủ xung quanh bắt đầu hiển lộ ra.

Một vị lão giả thấy bọn họ dù hợp lực cũng không thể nào tiếp tục chống đỡ, liền quát:

- Niếp thúc, cổ lực lượng này quá mức mạnh mẽ rồi, chúng ta chống đỡ không được, không thể tiếp tục áp chế phong ấn, hiện tại chúng ta chỉ có thể thủ hộ nơi này, đám yêu ma bên trong tới một liên giết chết một!

Lúc này Niếp Ngôn cũng có cảm giác vô lực, thở dài, cùng với mấy người khác đồng thời thu lực, đều vây quanh phụ cận, nói:

- Cửa ra bị phong ấn đã sắp đột phá, mọi người nên cẩn thận một chút, không nên tiến vào quá gần, bằng không sẽ bị cổ lực lượng kia phản phệ trở lại!

Oanh...

Ngay lúc Niếp Ngôn vừa nói xong, lúc này cả thiên địa giống như bị đại bạo tạc kịch liệt, một cổ quang trụ bắt đầu từ trung tâm điên cuồng bộc phát, giống như nước triều dâng biển rộng mênh mông, phô thiên cái địa tràn ra xung quanh.

Vù...

Niếp Ngôn và mấy vị lão giả bên ngoài không ngờ tới cổ ba động lực lượng bên trong tràn ra ngoài lập tức dung mãnh cường đại tới vậy. Mấy người đều giống như bị cuồng phong gió lốc thổi đi, thân thể không đứng vững, hơi nhoáng lên, rất nhanh không còn chống đỡ được nữa, bị thổi bay ngược, va chạm vào vách núi, phun ra máu tươi.

Chờ khi mấy người rơi xuống đất, cố gắng đứng vững, chỉ thấy trung tâm phong ấn, nơi tỏa ra cổ lực lượng triều dâng kia rốt cuộc phát sinh tiếng nổ bạo tạc nứt nẻ, bị triệt để phá hủy.

Mà chỗ phong ấn kia, dưới ánh tinh quang chiếu xạ, chỉ thấy một tầng sương mù như không phải sương mù, như ánh sáng mà không phải ánh sáng, tựa như ba động trong suốt tụ tập lại, mà trung gian bị xé rách thành một lỗ hổng, giống như cánh cửa, càng lúc càng lớn.

- Đề phòng, hình như có cái bóng từ bên trong vọt ra!

Niếp Ngôn cảm giác trong lỗ hổng hình như có cái bóng muốn lao ra, lúc này quát to một tiếng, mấy lão giả đều ngưng thần đề phòng.

- Ha ha ha, một nghìn năm rồi, một nghìn năm rồi, ta rốt cuộc đã đợi được lúc Quỷ Cốc mở ra, lão phu sinh thời có thể nhìn thấy ánh tinh quang khắp bầu trời, chết cũng không còn hối tiếc!

Lúc này, trong lỗ hổng có một đạo bóng hình màu lam nhạt lấy tốc độ cực nhanh, quỹ tích quỹ dị không gì sánh được vọt ra, tại nháy mắt lúc hấn lao ra, cùng với thanh âm hét lên điên cuồng của hấn, hơi nước xung quanh bắt đầu lan tràn, mà trong hơi nước kia, thân thể hấn giống như ngâm trong nước bị chiết xạ, có chút ba động nữ khúc.

- Yêu ma đã đi ra, động thủ!

Niếp Ngôn thấy cái bóng trong tầng ba động nữ khúc chậm rãi hiển lộ ra thân ảnh một người, liền ra lệnh một câu, cùng với mấy lão giả vọt lên.

- Đám vô sỉ các ngươi, nhốt chúng ta nghìn năm mới thoát khỏi, hôm nay chính là tử kỳ của các ngươi!

Thân ảnh màu lam nhạt thanh công đi đầu rời khỏi Quỷ Cốc, chính là trưởng lão Lam La U. Lúc này hấn vừa mới ra không lâu đã cảm giác có mấy người đánh tới, tức thì ý cuồng nộ bộc phát, sát khí xung thiên.

Vốn ban đầu Vân Thiên Hà cùng với các trưởng lão khác hợp lực vận dụng lực lượng Tạo Hóa Chi Khí, quán thấu vào cơ thể Vân Thiên Hà, hấn thông qua ý cảnh lực lượng tinh thần bao hàm toàn diện, thành công nội ứng ngoại hợp, dẫn thông phong ấn cửa ra Quỷ Cốc, Vân Thiên Hà có thể trực tiếp ra ngoài, thế nhưng lúc dẫn thông, hấn lại lui trở về trong cốc, để một trưởng lão khác là người đầu tiên rời cốc.

Kỳ thực chúng trưởng lão tại lúc cửa ra bị dẫn thông, tất cả mọi người đều nhớ tới bi kịch trăm năm trước, nhưng thấy Vân Thiên Hà lại lui trở về, bọn họ liền biết, bi kịch sẽ không phát sinh một lần nữa, thiếu chủ chân chính suy nghĩ vì bọn họ, tuyệt đối sẽ không giống như kẻ đó ra ngoài liền làm việc dè tiện kia!

Trong các trưởng lão, Lam La U vẫn vì chuyện trong Quỷ Hoàng Điện mà canh cánh trong lòng, hổ thẹn khó nhịn, hấn cũng biết cỗ thế lực canh giữ bên ngoài nhất định ở rất gần, người thứ nhất lao ra ngoài nhất định gặp phải đợt công kích mạnh nhất, vì vậy hấn là người mạnh mẽ tranh đoạt lao khỏi cốc đầu tiên. Chúng trưởng lão vốn định để Quỷ Hoàng đi đầu áp chế những người đó, thế nhưng thấy thái độ của Lam trưởng lão rất kiên quyết, vì vậy đành đáp ứng để Lam trưởng lão là người thứ nhất ra khỏi cốc hấp dẫn công kích của đám người bên ngoài. Dưới sự ba động không gian khác nhau giữa bên trong và bên ngoài, vì vậy lúc Niếp Ngôn và mấy vị lão giả đồng thời tấn công hấn, hấn không thể đúng lúc thực hiện hành động phòng bị, không phản kích đúng lúc, chỉ có thể dùng lực lượng toàn thân hình thành cương trảo bảo vệ thân thể chống đỡ thế tiến công mạnh mẽ này.

Bất quá vị trưởng lão bị nhốt trong Quỷ Cốc nhiều năm, một mực nỗ lực vì một ngày rời khỏi cốc, có thể trở thành trưởng lão, tu vi của bọn họ thấp nhất cũng là Võ Tôn Địa cảnh, chỉ là bởi vì lực lượng thiên địa trong Quỷ Cốc quá mức thiếu thốn, vì vậy bọn họ không thể đột phá tiến vào Thiên cảnh.

Thế nhưng đám người bên ngoài tuy rằng đã truyền thừa vài đời, nhưng thực lực chí cường không thể nào so sánh được với đời đầu tiên, trong bọn họ, người có thực lực cao nhất chính là Niếp Ngôn Võ Tôn Địa cảnh, những người còn lại bất quá chỉ là cảnh giới Võ Thánh mà thôi.

Vì vậy tại lúc Lam trưởng lão phóng ra ý cảnh và lực lượng bảo vệ toàn thân, Niếp Ngôn và mấy lão giả liền cảm thụ hành động có chút khó khăn, giống như hơi nước trong thân thể bọn họ bị khổng chế, thế tiến công chợt giảm.

Ầm...

Nhưng cho dù thế tiến công của Niếp Ngôn và mấy lão giả bị một ít trở ngại, nhưng bọn họ vẫn cường đại như trước, khi bọn họ liên hợp lại thực hiện một kích tối cường đối với Lam trưởng lão liền bộc phát ra một tiếng nổ mạnh, tầng phòng ngự bảo vệ thân thể Lam trưởng lão xuất hiện xu hướng suy tàn, tại lúc thời gian chênh lệch giữa Quỷ Cốc và thế giới bên ngoài qua đi, thân thể Lam trưởng lão bỗng nhiên bị trùng kích bởi lực lượng thiên địa giao nhau, nặng nề đụng phải vách núi đá, máu tươi tràn ra.

Nhưng Lam trưởng lão đã thành công ra khỏi cốc, điểm thương thế ấy đối với hắn mà nói, ngược lại càng khiến hắn thêm xúc động, ngọn lửa chiến đấu bao nhiêu năm chưa bị đốt cháy, tại giờ khắc này, theo thương thế của hắn, triệt để bùng phát, mạnh mẽ nhất từ lúc hắn sinh ra tới nay.

Hắn chưa bao giờ gặp qua chiến đấu quyết định sinh tử như vậy, không thêm quan tâm tới điểm thương thế nhỏ bé trên người, lúc này Lam La U điên cuồng cười lớn, một cỗ khí thế kinh thiên địa phóng ra, sau khi tập trung vào một vị lão giả, cỗ lực lượng ý cảnh này dẫn theo hơi nước khắp không gian, trong nháy mắt đã bao vây vị lão giả kia, theo cánh tay Lam trưởng lão lẳng không bóp mạnh, lão giả thảm thiết kêu lên một tiếng, toàn thân nhanh chóng nổ tung hóa thành huyết vụ.

- Võ Tôn Địa cảnh đỉnh phong!

Niép Ngôn và mấy lão giả thấy Lam La U vền vền đi ra một mình một người đối mặt với bọn họ, trong thời gian cực ngắn đã miểu sát một người, trong lòng hoảng hốt, đồng thời nhìn ra thực lực chân chính của đối phương.

Niép Ngôn thấy tình thế không ổn, nhưng hắn không có lực lượng xoay chuyển cục diện, lúc này đành lao tới cuốn chân Lam La U, nói với những người khác:

- Nghĩ biện pháp phá cửa ra, cho dù không thể phong ấn cũng không thể để nhiều yêu ma trốn ra ngoài!

Lam trưởng lão cười nhạt:

- Ngày hôm nay chính là ngày diệt vong của các ngươi, vọng tưởng lần thứ hai phá hư? Các ngươi đã không còn cơ hội nữa rồi!

Dứt lời, trong mắt Lam trưởng lão tỏa ra sát khí bức người, tập trung vào Niép Ngôn, ý cảnh mang theo hơi nước mạnh mẽ lan tràn bao phủ.

Mấy lão giả nghe được lời nói của đối phương, tựa hồ cũng đưa ra quyết định nào đó, một người quát:

- Nếu không phải đối thủ, cho dù tự bạo cũng phải phá đi cửa ra, lão phu đi trước!

- Tiểu nhi kiến hôi, ngươi dám!

Ngay lúc lão giả kia đang chuẩn bị tự bạo phá tan cửa ra, lúc này một thanh âm mang theo cộng hưởng thiên địa, ẩn chứa uy nghiêm hoàng giả vô thượng đột nhiên truyền ra ngoài, lão giả bị khí thế giống như Thánh Hoàng thân lâm chấn nhiếp, khí thế không khỏi bị kiềm hãm.

Ngay sau đó, một đạo kim quang từ chỗ cửa ra lan tràn, chỉ thấy thân ảnh Quỷ Hoàng lấy tốc độ mau lẹ không gì sánh được dần dần ngưng tụ thành hình, hắn hình như không hề bị hạn chế bởi thời gian không gian sai biệt nơi cửa ra, tại lúc thân ảnh vừa mới hiển lộ, còn đang ba động, Quỷ Hoàng liền tập trung vào lão giả muốn tự bạo, sau đó lẳng không chỉ một ngón tay.

Một ngón tay này giống như thánh hoàng ban thưởng lệnh phải chết, đồng thời kim quang phát ra, lấy tốc độ mắt thường căn bản không thể nào phân biệt được bắn thẳng vào thân thể lão giả, lão giả căn bản không có bất cứ lực lượng phản kháng nào, thân thể ầm ầm một tiếng, liền bị một ngón tay này đánh bay ra xa, trong quá trình bay đi nổ tung thành huyết vụ.

Thiên cảnh, Võ Tôn Thiên cảnh.

Trong cốc kia rốt cuộc là loại quái vật gì đây?

Tại lúc Quỷ Hoàng rời khỏi cốc, mấy lão giả còn lại đều ngây người sợ hãi, đồng thời bọn họ cũng biết, chỉ cần một người đạt tới Thiên cảnh này, thậm chí còn tu luyện công pháp Thánh Hoàng, cho dù bọn họ có tự bạo để phá hủy cửa ra thì cũng không thể nào ngăn cản được kết quả đã định sẵn.

Oanh!

Ngay sau đó, tại lúc mấy lão giả đang ngây người, Quỷ Hoàng lại dùng một ngón tay Quỷ Hoàng Lệnh, một vị lão giả khác trúng phải một ngón tay này, thân thể vắng ngược ra sau, hóa thành huyết vụ.

Khi những người còn lại muốn lao tới tự bạo, lúc này thần sắc Quỷ Hoàng lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, lập tức vung tay lên, trong thiên địa đột nhiên hiện ra một huyễn ảnh bàn tay không lồ cường đại, bàn tay mạnh mẽ nắm lại, giống như bắt con gà con, chớp mắt người kia vào trong Thánh Hoàng cự thủ.

Thánh Hoàng thủ ấn!

Niếp Ngôn đang chiến đấu với Lam La U, bị vây trong hoàn cảnh hạ phong, vừa liếc mắt nhìn thấy trong hư không hình thành một bàn tay khổng lồ bắt mấy người, lúc này sắc mặt đại biến, kinh hô, đồng thời hắn cũng biết người kia là ai, không khỏi hét lớn:

- Người là Cơ Niết Nông, người không phải đã chết mấy trăm năm rồi sao, người thế nào lại ở bên trong Quỷ Cốc?

Quỷ Hoàng nắm bàn tay lại, mấy vị lão giả ngay cả tiếng kêu thảm thiết trước kia chết cũng không kịp phát sinh, đã bị cường ngạnh bóp chết, Quỷ Hoàng vung tay vứt mấy cỗ thi thể sang một bên, lạnh lùng nói:

- Coi như người có chút kiến thức, xem ra người chính là hậu nhân Niếp Hỏa, Niếp Hỏa còn chưa chết, lão phu sao có thể đi trước hắn!

Dứt lời, Quỷ Hoàng lại nói:

- Lam trưởng lão, bắt sống người này, thiếu chủ điện hạ còn có chuyện muốn hỏi hắn, nơi này do ta hộ pháp, người nhanh chóng thanh lý sạch sẽ đám người xung quanh!

Bất quá, ngay lúc Quỷ Hoàng vừa nói xong, chỗ cửa ra Quỷ Cốc lại xuất hiện một thân ảnh khác, trong màn ba động nữ khúc, dần dần hiện hiện hình ảnh Mộng Ly.

Mộng Ly còn chưa kịp chờ sai biệt mấy tức trôi đi, thân ảnh chưa triệt để ổn định, liền khẽ kêu lên nói:

- Lão quỷ, đừng giết, nếu người kia là hậu đại Niếp Hỏa, nhất định hắn biết tung tích tàn thạch!

478. Chương 481: Tàn Thạch

- Nha đầu người, cái miệng thực sự không chịu buông tha người ta!

Lam La U không biết rốt cuộc muốn tìm vật quan trọng gì, nhưng nếu đã không thể giết, như vậy không tiếp tục ham chiến, lúc này hét lớn một tiếng, một tầng hơi nước áp súc thành thủy châu bao phủ Niếp Ngôn, triệt để phong tỏa hắn bên trong thủy châu, Niếp Ngôn không thể động đậy một chút.

Lúc này Mộng Ly lại chạy tới, điểm điểm vài cái trên người Niếp Ngôn, Niếp Ngôn liền mềm oặt ngã xuống, không chút lực lượng, Mộng Ly ngồi xổm nhìn hắn nói:

- Lão đầu, những người vô tội trong Quỷ Cốc bị tổ tiên các ngươi dày dò phong ấn gần nghìn năm, mà hậu đại các ngươi cũng làm như hắn, đời đời trấn thủ nơi này, lẽ nào không có một điểm áy náy hay sao, hiện tại cho người một cơ hội, chỉ cần người có thể nói cho ta biết một khối đá tương tự như thế này đang ở nào, chúng ta sẽ không làm khó dễ người nhà người!

Niếp Ngôn nghe câu nói trước đó của Mộng Ly chỉ cười nhạt, bất quá khi hắn thấy khối đá trong lòng bàn tay Mộng Ly, lúc này mí mắt vừa rồi, nhưng hừ lạnh một tiếng nói:

- Đám yêu ma các ngươi, nên đã đi ra rồi, cứ giết đi là được!

Mộng Ly đã sớm quan sát thần sắc Niếp Ngôn thật kỳ, thấy hắn không chịu nói, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nói:

- Lão đầu, mặc kệ tổ tiên các ngươi lừa dối người nói chúng ta là yêu ma như thế nào, chúng ta cũng không thèm để ý, thế nhưng khối đá này là vật cứu mạng, nếu như người không chịu nói, vậy thì đừng trách ta đây thủ đoạn ác động, dùng mệnh của hai kẻ đang chạy trốn kia tới trao đổi.

Nói xong, thân ảnh Mộng Ly chợt lóe, liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, nơi cửa ra Quỷ Cốc liên tiếp xuất hiện ba động nữ khúc, chỉ thấy thân ảnh La Lục và Ngã Nhã Na dần dần ngưng thực, rất nhanh, sau thời gian mấy tức liền bước ra.

Bởi vì bình thường trong Quỷ Cốc tương đối u ám, lúc bọn họ đi ra, không hề có một chút cảm giác không khỏe đối với hoàn cảnh ban đêm xung quanh, Ngã Nhã Na còn kinh hô một tiếng, nhìn bầu trời sao trên cao, nói:

- Đây là tinh không sao, nghĩ không ra sinh thời ta có thể nhìn thấy. Trước đây bình thường chỉ xuất hiện trong mộng tưởng, thực sự không ngờ tới nó lại mỹ lệ tới như vậy!

Tiếp theo sau, Ô Lan và Xích Ma Đô theo cửa ra xuất hiện, khi bọn họ đi ra, cũng cảm khái không thôi.

Thẳng cho tới khi Cơ Trinh và Cơ Trường Không xuất hiện, Cơ Trinh liền hoan hô kêu to, tràn đầy vui mừng chạy loạn xung quanh.

- Rất cuộc đi ra rồi, không khí thật tươi mát, thế giới thật lớn, oa, thực nhiều sao nha, thực xinh đẹp, di, thế nào không có ánh trăng và vàng thái dương nha?

Thấy bộ dáng vui mừng của Cơ Trinh, trong lòng Cơ Trường Không cũng không nhịn được tâm tình kích động khoe mắt có chút ướt át, nhìn Quỷ Hoàng nói:

- Lão tổ tông, nghĩ không ra rất cuộc chúng ta cũng có thể đợi được ngày hôm nay!

Sau khi Diệp Tiên Kiều và Bạch Nương Tử đi ra, nhìn tình cảnh bên ngoài, phu phụ hai người ôm nhau khóc nức nở, Diệp Tiên Kiều tương đối bình tĩnh, an ủi Bạch Nương Tử, nói:

- Hậu thế hai nhà chúng ta, phỏng chừng hiện tại đã có tới ba bốn đời rồi, không biết bọn họ còn có thể nhận ra chúng ta hay không?

- Có cơ hội, nhất định chúng ta phải trở về quê cũ thăm người thân và con cháu của họ!

Bạch Nương Tử dừng khóc, nói.

Lại một hồi, lúc này mới thấy hai người Vân Thiên Hà và Bạch Nương Tử từ trong cửa ra xuất hiện.

Vân Thiên Hà nhìn xung quanh một chút, thấy đang là buổi tối, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Hoàn hảo là buổi tối, trước khi ta để các trưởng lão đi ra, ngược lại đã quên mất một vấn đề tương đối quan trọng!

Cơ Trường Không hiếu kỳ, hỏi:

- Làm sao vậy, buổi tối đi ra thì sao, có cái gì không thích hợp?

Vân Thiên Hà nói:

- Trong Quỷ Cốc quanh năm không nhìn thấy ánh dương quang, hơn nữa tia sáng lại cực kỳ hôn ám, các người sinh hoạt bên trong đã lâu, nếu như ban ngày đi ra, vừa nhìn thấy ánh dương quang chói sáng, sợ rằng rất có thể dẫn tới mù mắt, ta đã quên mất vấn đề này!

- Cũng đúng!

Cơ Trường Không gật đầu.

Vân Thiên Hà quay sang nhìn phu phụ Diệp Tiên Kiều, nói:

- Bạch Nương Tử, các người hẳn là có biện pháp, có thể để cho mọi người tại Quỷ Cốc thích ứng với ánh dương quang trong thời gian ngắn, còn có hoàn cảnh bên ngoài, các trưởng lão có thực lực cường đại thì không sao, nhưng ta chỉ sợ những người tu vi thấp không thể thích ứng được dẫn tới xuất hiện một ít hiện tượng không khỏe!

Diệp Tiên Kiều vỗ vỗ ngực, nói:

- Kỳ thực chúng ta đã sớm nghiên cứu phương pháp xử lý chuyện này rồi, thiếu chủ không cần phải lo lắng, chỉ cần tìm một ít lá cây, chúng ta phối chế nước thuốc ngâm thân thể, lại dán một ít lá cây đặc chế vào con mắt, bọn họ phơi nắng mặt trời một hồi là có thể thích ứng được, về phần tình huống thân thể, chúng ta sẽ phối chế một ít nước thuốc kích thích điều trị thật tốt, sẽ không xuất hiện hiện tượng da bị hoại tử, nói chung phu phụ chúng ta bảo chứng tất cả mọi người đều không có việc gì!

Bạch Nương Tử nhìn khuôn mặt đặc ý rạng ngời của Diệp Tiên Kiều sau khi đắp da thịt mới, sáng giọng:

- Bộ dáng hiện tại của lão quỷ người, tuy rằng nhìn không giống hèn mọn xấu xí nữa rồi, thế nhưng càng làm cho ta không thích ứng, ngược lại giống như một tên ngốc!

Diệp Tiên Kiều cũng trêu ghẹo cười nói:

- Nếu như không trang điểm dung nhan, người làm sao cho ta vào phòng, cho ta ngủ cùng, hắc hắc...

- Đi tìm chết!

Bạch Nương Tử nghe được Diệp Tiên Kiều nói như vậy trước mặt mọi người, khuôn mặt nóng lên, hung hăng đá hấn hai cước, bắt đầu hoạt động ngay phụ cận, tiện tay nhổ hai cây được thảo, kêu lên:

- Lão quỷ người qua đây, giúp ta lấy thuốc, phụ cận nơi đây thực nhiều thứ thuốc nha, ta cũng muốn điều chỉnh khuôn mặt thật đẹp mới được!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, phụ cận chính là Quỷ Hạp, nói:

- Lần này chúng ta trùng kích phong ấn cửa ra, dẫn phát động tĩnh quá lớn, phỏng chừng sẽ có người tới thăm dò, mà người của chúng ta quá đông, nhất thời chưa thể an trí được, trong cốc hãy lưu lại mấy vị trưởng lão tọa trấn, lại để mấy vị trưởng lão tạm thời ở đây thủ hộ cửa ra, hiện tại thừa lúc đêm khuya, trước tiên chúng ta tới Quỷ Hạp, cứu những người bị khổ dịch bên trong ra!

- Ta đi!

- Ta cũng đi!

Lúc này Cơ Trinh cũng không tiếp tục chơi đùa, đột nhiên chạy tới kêu lên:

- Cứu những người bị khổ dịch làm sao có thể thiếu ta, ta cũng muốn đi!

Vân Thiên Hà thấy mọi người cùng nhau tranh đoạt đi cứu những tộc nhân bị khổ dịch bên trong Quỷ Hạp, trong lòng cảm động, nhưng vẫn nói:

- Nếu như tất cả mọi người cùng tranh nhau đi, vậy những công việc ta an bài vừa rồi phải làm sao?

Mọi người gật đầu, nói:

- Vậy theo ý thiếu chủ!

Dứt lời, mọi người đều dừng vẻ mặt chờ mong nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Những người bị khổ dịch trong Quỷ Hạp đại bộ phận là hậu duệ Linh tộc, vậy Lam trưởng lão, Ô Lan trưởng lão và Ngã Nhã Na trưởng lão cùng với Bạch Nương Tử dẫn theo một ít tộc nhân nhanh nhẹn theo ta đi!

- Không được, ta cũng muốn đi!

Cơ Trinh bất mãn mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Trinh nhi, đừng nháo!

Cơ Trường Không xụ mặt nhìn Cơ Trinh:

- Tất cả nghe thiếu chủ an bài!

- Tiểu nha đầu, người đi vạn nhất để những người đó sợ hãi thì làm sao bây giờ?

Lúc này, chỉ thấy Mộng Ly bắt theo một vị trung niên nhân và một thiếu niên chạy tới. Cơ Trinh bĩu môi, mà Niếp Ngôn bên cạnh bị Lam trưởng lão chế trụ nhìn thấy thiếu niên và trung niên nhân, nhất thời thần sắc buồn bã, khóe miệng giật giật liên tục. Kỳ thực thọ mệnh của hắn đã sắp hết, qua không được bao nhiêu ngày mới giảng giải cho tôn tử nhiều chuyện như vậy trong thời gian ngắn vừa qua.

Mà hiện tại, nghe được những người này nói chuyện, cảm thụ được bọn họ cũng không phải là loại người cùng hung cực ác, trong lòng hắn đã hiểu rõ một việc, tổ tông của hắn đã lừa dối hắn!

Cơ Trinh bình thường trong Quỷ Cốc thường xuyên đấu võ mồm với Mộng Ly, nghe xong lời này, nhất thời mắt hừng kêu lên:

- Lão yêu bà, lão yêu bà, không đi thì không đi, người không phải cũng không đi được sao, hừ!
- Người, một tiểu bát phụ, dám mắng ta là lão yêu bà, xem ra không chơi chết người mới lạ...

Vừa nói, Mộng Ly nghiêm mặt vút trung niên nhân và thiếu niên trên mặt đất, vọt tới chế trụ Cơ Trinh.

Bởi vì thực lực của Cơ Trinh thấp hơn Mộng Ly, sau khi bị chế trụ, căn bản không thể nào phản kháng, Mộng Ly ôm chặt, ngay tại cái miệng của nàng hung hăng tặng mấy cái tát rõ kêu.

- Ta cho người mắng ta, ta cho người mắng!
- Ai nha, ta không mắng, tỷ tỷ buông tha cho ta đi, đừng đánh ta, ta không mắng nữa...

Cơ Trinh bị Mộng Ly đánh mông rung động lên xuống, xấu hổ không thôi, lại đấu không được Mộng Ly, không thể làm gì khác hơn là ủy khuất xin tha.

- Như vậy còn không sai biệt lắm, hừ!

Mộng Ly hừ một tiếng, lúc này mới buông tha nàng.

Mà mọi người thấy Mộng Ly và Cơ Trinh đùa giỡn, đều mỉm cười vui vẻ, hai người này trong cốc thời gian vừa qua có thể nói là một đôi oan gia, vừa thấu nhau liền đấu võ mồm, mọi người đã sớm quen thuộc rồi.

Sau khi dạy dỗ Cơ Trinh, tâm tình Mộng Ly thư sướng, lúc này mới nghĩ tới chuyện chính, liền bắt thiếu niên trên mặt đất, nhưng không hiện vẻ sợ hãi, đi tới bên người Niếp Ngôn, nói:

- Lão đầu, tiểu tử này hắn là tử tôn của người, tuy rằng bọn họ chạy trốn lạc đường, thế nhưng không làm khó ta, hiện tại người nên nói đi!

Niếp Ngôn hít một hơi, nói:

- Tổ tông lừa dối chúng ta, chúng ta đã phạm phải sai lầm không thể nào bù đắp được, lão phu cũng là tội nhân, chỉ khẩn cầu các người có thể tha cho hài tử này, khối đá theo như lời người nói, ta biết tung tích ở đâu!

Nói xong, Niếp Ngôn nói với thiếu niên:

- Phong nhi, khối đá cháu bình thường vẫn đeo trên cổ, hiện tại lấy xuống giao cho vị tỷ tỷ này đi!
- Không được, đó là lão tổ tông lưu lại kỷ niệm cho cháu!

Thiếu niên lắc đầu không nghe theo.

Mộng Ly vừa nghe, lúc này liền mở áo thiếu niên, lại không thấy khối đá đâu, không khỏi nhíu mày hỏi:

- Người đấu nó ở nơi nào rồi?
- Ta không nói!

Thiếu niên rất quật cường.

Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly ép hỏi thứ gì đó, trong lòng liền biết được nàng hỏi cái gì, hắn cũng không có nhiều kiên trì như vậy, lúc này liền dẫn theo trung niên nhân, đi tới bên người thiếu niên, nói:

- Nói ra tung tích khối đá, người không nói hai người bọn họ sẽ phải chết, nói ra thì chỉ chết một mình người, chính người lựa chọn!

Thiếu niên bị khí thế của Vân Thiên Hà chấn nhiếp, lúc này không biết làm sao cho phải.

Niếp Ngôn nhìn Niếp Phong, ôn tồn nói:

- Phong nhi, gia gia vốn sắp chết, cháu hãy trả lại cho bọn họ đi, thứ đó căn bản không phải là của chúng ta, cháu nhớ kỹ những lời nói của mình trước đây với gia gia, những người bên trong Quỷ Hạp kia không phải là yêu ma, bọn họ xác thực đáng thương, tất cả mọi chuyện đều là do lão tổ tông đã lừa dối chúng ta, những người này bị nhốt trong Quỷ Cốc gần nghìn năm, là hắc đã bắt mọi người tới Quỷ Hạp nô dịch, sau này nếu như cháu sống sót, không nên oán hận bọn họ, chỉ làm một người bình thường, sống những ngày bình thường, đó chính là tâm nguyện lớn nhất của gia gia!

Thiếu niên nghe được lời nói này, tinh thần càng có vẻ mê man bất định, khi nhận định từ lúc nhỏ bồi dưỡng của hắc bị phủ định, hơn nữa suy nghĩ trước đó của hắc lại được xác nhận, để trong lòng hắc không biết rốt cuộc là ai đúng ai sai.

479. Chương 482: Trợ Lực

- Thiên Hà, người thực sự buông tha cho bọn họ?

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn thiếu niên, nói:

- Thọ mệnh của lão nhân này đã sắp hết, mà tính tình thiếu niên lại tương đối thiện lương, hướng hồ lỗi lầm lớn nhất không phải do bọn họ gây ra, không cần phải đổ hết lên đầu bọn họ, chỉ cần tìm được khối tàn thạch, xác nhận không lầm, hãy thả bọn họ đi!

Lúc này đột nhiên thiếu niên nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Người là người tốt, ta nói cho người biết ở nơi nào, buông tha ba ba của ta được không?

Vân Thiên Hà gật đầu, để Mộng Ly thả thiếu niên ra, thiếu niên liền dẫn hắc tới tìm khối đá hắc vẫn đeo trên cổ, cánh tay nhỏ bé chậm rãi thăm dò, lúc này mới từ trong một khối đá lớn chừng nửa nắm tay giữa đồng loạn thạch.

Thiếu niên giao khối đá cho Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà tháo sợi dây ra, lại đưa sợi dây trả lại cho thiếu niên, cầm tảng đá nhìn thật kỹ, càng gọi Mộng Ly tới, nói:

- Nàng lấy ba khối kia tập hợp lại nhìn xem thế nào?

Mộng Ly tiếp nhận, cũng nhìn thật kỹ, thần sắc phấn chấn nói:

- Chính là khối tàn phiến thứ tư, không lầm!

Nói xong, liền khấn cấp lấy ba khối tàn phiến còn lại ra, để chúng sát vào một chỗ, chỉ thấy bốn khối tàn phiến nhất thời phóng ra quang mang chói mắt, sau đó bốn khối tàn phiến hơi lay động, chỉ trong thời gian một lần hô hấp liền tiến sát vào nhau hòa hợp lại, khi cổ quang mang dần dần biến mất, bốn khối tàn phiến triệt để dung hợp thành một thể, trên mặt không hề có vết tích phân chia.

Rốt cuộc đã tập hợp được đủ bốn khối tàn phiến Huyền Nữ Thiên Kinh rồi.

Sau khi Vân Thiên Hà thấy vậy, thần sắc cũng có chút phấn chấn, Mộng Ly đã sớm cầm lấy khối đá tới lôi kéo Đường Linh Toa, mừng rỡ kêu lên:

- Muội muội, rốt cuộc tìm được rồi, tìm được rồi!

- Lam trưởng lão, thả hắc ra đi!

Vân Thiên Hà đã đáp ứng thiếu niên, liền nói với Lam La U.

Lam La U nghe xong, liền cởi bỏ thủy châu trói buộc trên người Niếp Ngôn, Niếp Ngôn có chút suy yếu đứng lên, thiếu niên liền chạy tới đỡ hắc, muốn rời đi.

Tại lúc bọn họ mới đi được vài bước, Vân Thiên Hà đột nhiên nói:

- Chuyện ngày hôm nay các người hãy quên đi, khi người khác hỏi tới, tốt nhất các người không nên nhắc tới, có thể làm được hay không?

- Lão phu cam đoan với người, sẽ không tiết lộ nửa câu với bất kỳ ai, mặt khác các người muốn cứu người trong Quỷ Hạp thoát khỏi, trước khi tiến vào Quỷ Hạp, tại Thiên Quỷ Động lấy một chiếc chìa khóa, chiếc chìa khóa này ở ngay bên dưới một khối đá màu đen, khi tới trước một cửa đá, đó là trận pháp, trái ba bước, phải năm bước, nơi nào có một lỗ hổng, dùng chìa khóa để mở trận môn liền có thể tiến vào trong cốc, thực lực của thủ vệ trong Quỷ Hạp rất bình thường, các người tùy ý người nào cũng có thể ứng phó được, nhưng chỗ tối có người đến đi vô tung, các người phải cẩn thận!

- Các người và những người trong Quỷ Hạp là một sao?

Vân Thiên Hà lại trầm giọng hỏi. Niếp Ngôn lắc đầu.

- Bởi vì chúng ta thủ hộ nơi này đã nhiều đời, hơn nữa cách Quỷ Hạp rất gần, thời gian lâu liền quen thuộc với những người bên phía Quỷ Hạp, bình thường những lúc buồn chán không có việc gì chúng ta sẽ tới đó nghe kể một ít cổ sự, thuận tiện tìm được liệu. Những người đó kính nể chúng ta, nên đã cho chúng ta một chiếc chìa khóa, để chúng ta có thể tùy ý ra vào.

- Thủ hộ nơi đó đại khái có bao nhiêu, mà người bị nhốt cũng có bao nhiêu?

- Khoảng trên dưới ba mươi người, thủ hộ nơi đó lâu dài, đều xuất thân từ quân nhân, có một vị Võ Thánh tọa trấn, những người khác đều yếu kém, còn những người bị nhốt, tổng cộng lão ấu phụ nữ và trẻ em, ước chừng trên dưới một năm năm mươi người!

- Được rồi, các người có thể đi!

- Đa tạ!

Sau khi Niếp Ngôn nói xong, gia tôn ba người biến mất trong màn đêm.

Khi Niếp Ngôn đi rồi, lúc này bên trong Quỷ Cốc lục tục có người bước ra, đã nhanh đứng đầy xung quanh.

Vân Thiên Hà đang chuẩn bị dẫn người tiến vào Quỷ Hạp, lúc này thần sắc Quỷ Hoàng khẽ động, nói:

- Hình như có vật gì đó từ trên trời rơi xuống!

Nghe xong lời này, thần sắc Vân Thiên Hà khẽ động, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, trong lòng cảm ứng, lúc này mới thoải mái nói:

- Đó là sủng vật của ta, có thể là sau khi ta đi ra, nhận được khí tức mới bay tới.

Tức...

Chợt nghe được tiếng ưng kêu hoan hỉ trên bầu trời truyền xuống, sau đó một cái bóng từ trên không trung xoay chuyển hạ xuống, đáp trên cánh tay Vân Thiên Hà, vô cùng thân thiết cọ cọ mặt hân, có vẻ rất hưng phấn.

Tại lúc Vân Thiên Hà không ở gần, Vân Tường vẫn quanh quẩn canh giữ tại địa phương Vân Thiên Hà biến mất không chịu rời đi, chỉ cần là khí tức của hân xuất hiện phụ cận, Vân Tường liền nhanh chóng phát hiện ra.

Vân Tường sau khi mở linh trí so với hiện tại càng thêm thần tuấn uy mãnh, hình thể to lớn hơn nhiều, thể trọng tiếp tục tăng thêm, lấy cảnh giới của Vân Thiên Hà hiện tại, Vân Tường đỡ trên tay cũng cảm nhận được khá nặng nề.

Quỷ Hoàng nhìn thấy Vân Thiên Hà điều giáo chim ưng, hơi chút giật mình nói:

- Đầu chim ưng này đã trải qua ba lần tiến hóa, còn mở ra linh trí, đã hình thành ưng phách, thực sự rất hiếm thấy!

Cơ Trinh cũng bĩu môi, coi thường nói:

- Bất quá chỉ là một đầu chim ưng bình thường thuần dưỡng mà thôi, so với gia hỏa người ta điều giáo còn kém xa mười vạn dặm!

Mộng Ly nhin không được lại nói:

- Nếu như kém xa vậy vì sao có người luôn dây dưa Vân Bôn nhà chúng ta muốn cười, ngoài miệng thì nói chẳng qua là mã hoàng bình thường, nhưng lúc thấy mã hoàng của chúng ta thuần di lại tán thán không thôi, kẻ không đồng nhất, hừ!

Cơ Trinh đỏ mặt lên, còn đang muốn tiếp tục cãi cò, nhưng Mộng Ly lại không cho nàng cơ hội, lôi kéo Đường Linh Toa lặng lẽ rời đi, căn bản không để ý tới nàng. Cơ Trinh tức giận đến mức không thể nào gì khác hơn là cắn chặt môi, quay mặt đi giậm chân hờn dỗi.

Sau khi Vân Thiên Hà đi ra, nguyên bản muốn tìm Vân Tường xung quanh, không nghĩ tới vừa mới ra không lâu, Vân Tường đã tìm tới hân, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng.

Sau khi điều giáo Vân Tường một hồi, Vân Thiên Hà suy nghĩ cẩn thận, liền từ bên cạnh lấy một cành cây, trực tiếp chấm máu tươi từ thi thể gần đó, lại xé ra một mảnh vải lớn, viết vài chữ trên mặt, rồi gấp lại, để Vân Tường ngậm trong miệng, sờ sờ cổ Vân Tường vài cái, cánh tay vừa nhấc, Vân Tường kêu lên một tiếng hưng phấn, xoay chuyển vài vòng trên bầu trời, đảo mắt đã bay lên trời cao, biến mất không còn thấy hình bóng.

Lúc này Cơ Trinh nhìn Vân Tường bay đi, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Nếu như đầu chim ưng kia có thể tiến hóa một lần nữa, thể hình của nó sẽ lớn hơn gấp đôi, đến lúc đó có thể để người cười trên lưng bay đi, sau này ta cũng phải điều giáo một con cho lão yêu bà nhìn, hừ hừ...

Vân Thiên Hà vừa nghe xong lời này, chỉ lắc đầu khẽ cười, cũng không để ý tới, nhìn sắc trời đã chuyển sang hừng đông rồi, thuận miệng nói:

- Các trưởng lão, hiện tại mọi người tạm thời dàn xếp trước cửa động, Diệp tiên bối người phụ trách điều chế dược vật, nếu như dược liệu còn thiếu, trong núi có khả năng tìm được, tiếp qua một canh giờ nữa là trời sẽ sáng rồi!

Diệp Tiên Kiêu gật đầu, nói:

- Thiếu chủ yên tâm, ta bảo chứng chuẩn bị tốt toàn bộ trước khi trời sáng!

Lúc này Vân Thiên Hà mới nói với mấy người bên cạnh:

- Các vị trưởng lão, các người dẫn theo vài tộc nhân nhanh nhẹn, chúng ta nhanh chóng tới Quỷ Hạp cứu người!

Nói xong, Vân Thiên Hà lại quay sang Cơ Trường Không phân phó:

- Cơ trưởng lão, người cũng theo chúng ta, nếu như trong Quỷ Hạp có nhiều người yếu đuối, như vậy cần phải đưa bọn họ trở về, tiếp sau đó là cứu trợ trấn an, còn có họ vệ, tất cả đều cần nhân thủ!

Dứt lời, Vân Thiên Hà phân phó Quỷ Hoàng:

- Chuyện ở đây xin mời Hoàng tổ chiếu ứng, nếu như bên kia không thuận lợi cứu viện ra mà nói, chúng ta sẽ phóng tín hiệu nhờ hỗ trợ!

Quỷ Hoàng gật đầu.

Đội mấy trưởng lão Ô Lan và Xích Ma Đô chọn nhân thủ xong, Vân Thiên Hà tiến vào trong Thiên Quỷ Động, dựa theo lời nói của Niếp Ngôn, từ bên dưới khối đá màu đen lấy ra một chiếc chìa khóa thủy tinh, sau đó dẫn theo hơn mười người dọc theo thông đạo bên trong Thiên Quỷ Sơn, thẳng hướng Quỷ Hạp bước đi.

Quỷ Hạp ngay phía sau Thiên Quỷ Sơn và chỗ tiếp giáp một ngọn núi, nơi này kỳ thực chính là một khe sau trong quần sơn, sơn thể xung quanh hiểm trở, vách đá rất cao, độc trùng mãnh thú rậm rạp, mười phần bí mật.

Vân Thiên Hà và đoàn người Lam trưởng lão rất nhanh đã tìm được lối vào Quỷ Hạp, con đường phía trước tựa như vách núi ngăn trở, phía trước vách núi có bố trí bộ phận cơ quan, Vân Thiên Hà coi như tương đối lý giải đối với bộ phận cơ quan, lại cộng thêm có chìa khóa, dựa theo lời Niếp Ngôn, trái ba bước, phải năm bước.

Sau khi bước một bước cuối cùng, chợt nghe thấy tiếng động rầm rắc vang lên, nơi đây hiện hiện ra một khối đá, chính giữ khối đá có hiện lên một lỗ thủng hình tam giác.

Vân Thiên Hà cầm chiếc chìa khóa thủy tinh cho vào trong lỗ hổng, sau đó dùng lực xoay mạnh, lập tức nghe được động tĩnh âm âm, chỉ thấy cửa lớn giữa vách núi mở ra.

Tại lúc vách núi mở ra, Vân Thiên Hà nói với mấy người phía sau:

- Lúc tiến vào trong cốc, phàm là thấy thủ vệ nào đó, mặc kệ có phản kháng hay không, giết chết toàn bộ, Bạch Nương Tử dẫn theo một bộ phận phụ trách chữa bệnh và chăm sóc, Ô Lan và Ngã Nhã Na trưởng lão dẫn người giải cứu mọi người bên trong và tiến hành trấn an, Xích Ma Đô trưởng lão phụ trách lục soát lương thực và vật tư trong cốc, tìm được liền nhanh chóng vận chuyển toàn bộ tới chỗ trưởng lão Ô Lan và Ngã Nhã Na phân phát, Cơ trưởng lão phụ trách cảnh giới trong ngoài cốc!

Nghe được Vân Thiên Hà an bài mọi người đều vào đây, duy nhất chỉ có Lam trưởng lão không có việc làm, Lam La U không khỏi nói:

- Thiếu chủ, hai người chúng ta làm cái gì?

- Chúng ta, đương nhiên phải đi săn bắt đám cầm thú rồi!

Nói xong, Vân Thiên Hà trước một bước vào trong cốc, Lam trưởng lão sững sốt, lập tức cười lớn một tiếng, trong ánh mắt phát ra sát khí, theo sát phía sau.

Lúc vào cốc, nơi nơi đều có rất nhiều cơ quan bày rập, hơi có chút không cẩn thận liền đạp phải, bất quá những bộ phận cơ quan này căn bản không thể nào làm khó được Vân Thiên Hà. Ngay cả bộ phận cơ quan thuật đệ nhất thiên hạ của Huyền Môn hắc cũng đã từng trải nghiệm qua, cũng theo An thúc nghiên cứu một thời gian, những cơ quan bày rập này đối với hắn mà nói, căn bản chỉ là trò đùa!

Bởi vì hiện tại mới nửa đêm hừng đông, trong cốc rất yên tĩnh, Vân Thiên Hà vượt qua bộ phận cơ quan bày rập bên ngoài, đi tới một chiếc cầu treo, dẫn theo mọi người tiến vào trong cốc.

Chỉ thấy trong cốc có một thôn trang cỡ trung, rìa ngoài cũng có một ít phòng ốc to lớn tiện nghi hơn, mà tiến vào sâu hơn là rất nhiều địa phương khô động khác nhau, chỗ ngủ chỉ là cây cỏ giản đơn, rất nhiều người ngủ bên trên, liếc mắt liền có thể thấy rõ ràng.

Phân bố như vậy, kỳ thực căn bản không cần phải lo lắng, thủ vệ khẳng định là ở trong những gian nhà to lớn, mà người bị khổ dịch, còn lại ở bên trong động hoặc nhà cửa bằng cây cỏ.

Sau khi mọi người tiến vào, Vân Thiên Hà phát tay, mọi người đều biến phải làm như thế nào, hai người Vân Thiên Hà và Lam La U phân biệt trực tiếp lao vào trong những gian nhà to lớn tiện nghi.

Vừa vào cửa, thấy trên giường là một tên mập mập nằm ngủ, dưới thân còn đè nặng một thiếu nữ tuổi tác tương đối nhỏ, chân tay bị trói chặt, thân thể lỏa lồ, hiển nhiên bị bắt tới phát tiết thú tính.

Khi Vân Thiên Hà bước tới gần, đợi tên mập mập bị đánh thức, Vân Tru rời khỏi vỏ, trực tiếp giơ cao chém xuống, một chiếc đầu lâu văng lên, máu tươi phun ba trượng.

480. Chương 483: Khiên Hồn Cổ Độc

Cho dù có người bị kinh động, nhưng tại lúc bọn họ còn chưa có phản ứng gì, liền bị một kích lấy mạng.

Thực lực của đám thủ vệ trong cốc đối với Vân Thiên Hà và Lam La U mà nói, căn bản không đủ nhìn, chỉ duy nhất có một lão đầu tu vi Vô Thánh, tại lúc Lam La U tìm tới hắn đầu tiên, hắn tới đa cũng chỉ thốt được một tiếng trước khi chết đã bị Lam La U trực tiếp đẩy tới chỗ minh vương.

Quý Hạp rất rộng, đám thủ vệ trong cốc phải phân tán cách xa nhau, phân ra làm nhiều khu sinh hoạt. Mà mỗi một khu sinh hoạt đều do các lão ấu phụ nữ và trẻ em gây gò trơ xương, quần áo rách rưới làm những công việc hạ nhân hỗn tạp.

Hiện tại đã tới lúc hừng đông, có một số địa phương vẫn còn đèn chiếu sáng, một số người dưới sự trông coi của các thủ vệ làm một ít tạp dịch. Đám thủ vệ này đều là người trực đêm, bọn họ cầm roi, diện mục dữ

tợn quát tháo om sòm, nếu có người nào hơi chậm trễ, lập tức vung roi đánh đập tàn nhẫn, cho dù đó là tiểu hài tử hay lão nhân, không hề có chút phân biệt.

Những người này cho dù bị đánh đau cũng không phát ra một tiếng, trong ánh mắt bọn họ cũng không có hận ý, chỉ có tuyệt vọng, bọn họ ở chỗ này thực sự sống không bằng chết.

Thời điểm Vân Thiên Hà và Lam La U giết vào trong, cơ bản không phát ra động tĩnh gì, sau khi giải quyết đám thủ vệ trong phòng ốc, đi tới gần địa phương có đèn, tại lúc những hành vi khốn nạn của đám thủ vệ hiện ra trước mắt bọn họ, tức thì lửa giận trước nay chưa từng có bùng phát dữ dội.

Một tên thủ vệ vừa mới vung roi lên, còn chưa kịp làm động tác hạ xuống, đột nhiên toàn thân cứng đờ, ngay sau đó hắn cảm giác được thân thể hắn bị một cỗ hàn ý kinh khủng tập kích, liền lập tức mất đi tri giác, hắn ngay cả chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Mà các lão nhân và tiểu hài tử nhìn thấy thủ vệ bị giết, thần sắc bọn họ chỉ là hơi kinh hãi, vẻ sợ hãi chợt lóe qua, sau đó nhanh chóng chết lặng, hình như thủ vệ bị giết chết, để cho bọn họ có chút lưu ý, căn bản không thể mang tới cho bọn họ bất cứ khiếp sợ gì lớn hơn. Trong lòng bọn họ đều nghĩ, chính mình chết đi có lẽ còn hơn sống trong cảnh địa ngục dày vò, điều này đã khiến cho trái tim đã sớm băng lãnh của bọn họ không nổi lên bất cứ gợn sóng nào.

Nhìn nhân thần và biểu tình của những người này, Vân Thiên Hà thu hết trong mắt, cũng chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, ngoại trừ một ít tiểu hài tử ngây thơ nhiều hơn một chút kinh hãi và sợ hãi ra, tất cả đều một mảnh tịch mịch. Cho dù bọn họ có thể được cứu vớt, sợ rằng tâm linh tịch mịch kia sẽ không thể sống lại được nữa.

Những trưởng lão khác đều dẫn người vào trong cốc, ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ của chính mình, đối với tình cảnh của những người bị nô dịch bên trong đau đớn không thôi, lại vừa phần nộ khó dừng, cho nên đại khai sát giới.

Thủ vệ trong cốc căn bản không cần tới Vân Thiên Hà động thủ, tất cả đều bị các trưởng lão trong cơn giận dữ điên cuồng giải quyết sạch sẽ, chỉ trong thời gian không tới một nén hương, mọi rác rưởi đã thanh lý xong.

Ô Lan và Xích Ma Đô giải cứu tộc nhân trong quảng động phía sau Quỷ Hạp, khi nhìn thấy tộc nhân chịu khổ nạn, thấy tràng cảnh giống như địa ngục nhân gian, hàm răng cắn chặt lại như bị cắn nát.

Từng quảng động đều tương đối sâu thẳm, bên trong có một cỗ khí tức tanh tưởi và âm hủ mười phần gay mũi, tất cả những người bị khổ dịch bên trong đều bị xiềng xích trói lại, gần tới mức chỉ còn da bọc xương, chết lặng giống như máy móc hình người nặng nề lao động chân tay, mà tại mấy góc quảng động có rất nhiều bộ xương khô trắng xóa.

- Cầm thú bắt nô lệ, còn để nô lệ ăn no lấy sức làm việc, thế nhưng đám người này còn không bằng cả cầm thú!

Ô Lan đối với tình cảnh này thực sự không nhẫn nhịn nổi, cắn răng oán hận mắng mỏ, một chưởng phá nát tất cả thi thể đám thủ vệ đã bị giết chết, nhưng vẫn không thể nào giải được oán hận trong lòng.

- Ô Lan trưởng lão, trước tiên chúng ta hãy cứu người ra ngoài đã!

Tâm tình Ngã Nhã Na cũng rất xấu, nhưng coi như giữ được bình tĩnh không loạn, nhắc nhở Ô Lan một câu, liền nhanh chóng đi trợ giúp những người bị khổ dịch mở xiềng xích.

Những người bị khổ dịch sau khi được mở xiềng xích ra, thần tình đều chết lặng, hơn nữa nhân thần mỗi người chỉ còn vẻ ngây dại nhìn hai người, không nói lời nào, chỉ đứng yên một chỗ bất động.

- Chúng ta tới cứu các người, vì sao các người đều không nói lời nào nha?

Ô Lan thấy tình cảnh này, bắt đầu nghi hoặc, tất cả mọi người ở đây thực giống như những cái xác không hồn, phẳng phất như linh hồn và ý thức đều đã mất đi, bất luận có la mắng thế nào, những người này đều đại ra, không chút phản ứng.

Ngã Nhã Na cũng thấy không thích hợp, vì vậy mở xiềng xích cho một lão giả tại chỗ sâu nhất trong huyết động, nói:

- Ô Lan, trước tiên chúng ta dẫn bọn họ ra ngoài, nhìn xem các trưởng lão khác cứu người ra như thế nào!

Ô Lan bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kéo theo những người thất thần chết lặng này rời khỏi huyết động.

Mà khi rời khỏi huyết động, đột nhiên có một lão giả gầy gò trợ xương đi bên cạnh Ô Lan, mở miệng nói:

- Trên người của ngươi có khí tức tổ tiên!

Rốt cuộc cũng nghe được tiếng nói của một người, lúc này Ô Lan kinh hãi quá mức, vành mắt có chút đỏ lên, nói:

- Nếu bàn về tuổi tác, ta có thể coi như tổ tông của ngươi rồi, chúng ta đều có tổ tiên chung, cùng có tín ngưỡng chung, ngươi tên là gì, ngươi nói cho ta biết, vì sao bọn họ lại biến thành cái dạng này, tựa như cái xác không hồn?

Lúc này lão giả đột tách mái tóc che mặt ra, lộ không mặt giống như xương khô, nhưng trong ánh mắt hắc có màu lam, cũng hiện lên một đạo quang mang mừng rỡ, thần sắc có chút kích động, cánh tay không ngừng run rẩy, đôi môi cũng run run, nửa ngày mới nói:

- Các ngươi đều là tiền bối bị nhốt trong Quỷ Cốc, chúng ta rốt cuộc đã đợi được ngày hôm nay rồi!

Ô Lan thấy lão giả kích động khó nhịn, thời điểm nói chuyện rất nhanh muốn tắt thở, thấy hắc đã suy yếu tới mức tận cùng, cộng thêm tâm tình ba động mãnh liệt, liền bị hôn mê bất tỉnh, rất nhanh không chống đỡ được, Ô Lan cả kinh, vận chuyển nội tức vào người hắc.

Sau nửa khắc, lão giả tỉnh lại, trong ánh mắt có chút tức giận, nhưng bị kích động mười phần bao phủ.

Ô Lan giúp hắc thông thuận khí tức, thấy lão giả đã hơi bình tĩnh lại, liền hỏi:

- Ngươi tên gì, là người bộ lạc nào?

Lão giả chậm rãi nói:

- Văn bối gọi là Ô Đạt, thuộc về bộ lạc Ô Thác, tăng tổ phụ của ta năm xưa chạy ra khỏi Quỷ Cốc, mặc dù bị bắt giữ hành hạ tới chết, nhưng người vẫn chưa từng buông tha tâm nguyện giải cứu tộc nhân thoát khổ, đã giữ tín niệm này truyền thừa nhiều đời tới chúng ta, chúng ta trong phiên địa ngục này, vãn vãn dựa vào tín niệm này mà duy trì mạng nhỏ.

Ô Lan vừa nghe lời này, trong đôi mắt trào dâng lệ nóng, rốt cuộc không nhịn được tí tách rơi xuống, ôm lấy lão giả đau đớn khóc nức nở:

- Người đúng là tăng tôn của nhị thúc Ô Thứ, người còn có hậu nhân sống sót, thật tốt quá, ta là cô tổ Ô Lan!

Ô Đạt nghe xong lời này, lúc này cũng lão lệ ngang dọc, hai người nhận thân nhau, lại cùng nhau khóc rống.

Bất quá dù sao Ô Lan cũng có tu vi rất cao, kích động rất nhanh qua đi, khôi phục lại bình tĩnh, cũng không quên chuyện chính, thuận miệng hỏi:

- Ô Đạt, vì sao tộc nhân trong cốc lại biến thành bộ dáng này? Mau nói cho ta biết!

Ô Đạt biết Ô Lan đang giúp hắc vận chuyển nội tức, để sinh cơ của hắc chậm rãi khôi phục lại, hơn nữa mệnh khiếu của hắc vừa rồi trong lúc bất tri bất giác cư nhiên được mở ra, năng lực thiên phú tự nhiên có thể sử dụng, lúc này tốc độ khôi phục nhanh hơn vài phần.

Đợi khi quang mang nhàn nhạt trên người tan đi, trạng thái tinh thần của Ô Đạt đã tốt hơn rất nhiều, lúc này mới hít sâu một hơi, nói:

- Nếu như cô tổ có thể ra sớm hơn một năm, như vậy bọn tiểu bối không phải chịu khổ sở tới mức như vậy, bọn họ đều vì bị bắt nuốt một loại dược vật nào đó. Chất tôn bởi vì có người che chở, lặng lẽ phân đi một

ít được lực, chất tôn chống đỡ được nửa năm, phần được lực kia mới tiếp tục mất đi hơn phân nửa, cũng chậm rãi khôi phục thần trí!

- Bắt nuốt được?

Ô Lan nói:

- Là thuốc gì, vì sao lại làm như vậy?

Ô Đạt nói:

- Loại được vật này tên là gì, chất tôn không biết, nhưng tộc nhân sau khi bị bắt nuốt sẽ khiến cho bản thân dư thừa thể lực và tinh lực không gì sánh được, nhưng sẽ chậm rãi mất đi thần trí, chỉ cần thủ lĩnh thủ vệ thối kèn lệnh, phạm là người có phục dụng qua đều bị khống chế, thậm chí có đôi khi bọn họ dùng kèn lệnh thối lên khiến tộc nhân mất đi nhân tính, tàn sát lẫn nhau!

Nói tới đây, lão giả thở dốc một hồi, thần sắc có chút kích động, lại nói:

- Bất quá để ta vẫn không thể giải thích được chính là, tộc nhân sau khi nuốt được vật đều được mở ra mệnh khiếu, sau khi thiên phú của bọn họ thức tỉnh, những người này đều bị biến mất không trở về, không biết sinh tử ra sao!

Thần sắc Ô Lan ngưng trọng, suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng không rõ ngọn nguồn, dự định trước tiên xem xét phản ứng của những người bị bắt nuốt được vật, sau đó tới hỏi Bạch Nương Tử, vì vậy liền mang theo Ô Đạt và những người còn lại tới trước cốc tập hợp.

Trong cốc, lúc này đã biến thành cảnh tượng một mảnh bận rộn.

Lúc này Ngã Nhã Na và Bạch Nương Tử hối hả ngược xuôi, tiến hành cứu giúp cho những người sắp bị đe dọa tính mệnh.

Mấy trưởng lão Xích Ma Đô đều mang theo rất nhiều lương thực thực phẩm tới đây, trực tiếp lấy mấy nồi lớn bắt đầu nấu cháo.

Vân Thiên Hà dò xét xung quanh một phen, sau khi gặp Lam La U, Lam La U nói:

- Thiếu chủ, Niếp Ngôn từng nói toàn bộ mọi người ở đây ước chừng trên dưới một trăm năm mươi người, thể nhưng lão phu đã kiểm kê hai lần, chỉ có một trăm hai mươi người, những địa phương khác lão phu đã lục soát qua, không biết còn chỗ nào khác ẩn giấu người!

- Con số của Niếp Ngôn hẳn là không chênh lệch quá lớn!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nói:

- Thiếu ba bốn mươi người, Lam trưởng lão có phát hiện ra hài cốt thi thể nào hay không?

Lam trưởng lão nói:

- Cũng có phát hiện ra ba bốn thi thể, thể nhưng con số này vẫn chênh lệch tương đối lớn!

Vân Thiên Hà cũng không rõ vì sao Niếp Ngôn nói trên dưới một trăm năm mươi người, hẳn đảo mắt nhìn xung quanh, có ước chừng hơn một nửa si ngốc chết lặng, giống như cái xác không hồn. Trong mắt vô thần, tựa hồ như mất hồn phách, mà Bạch Nương Tử đã lần lượt xem qua từng người một, đều lắc đầu nhún mày suy nghĩ.

Hiếu kỳ, Vân Thiên Hà bước tới bên cạnh Bạch Nương Tử, hỏi:

- Những người này vì sao lại biến thành như vậy?

Bạch Nương Tử oán hận nói:

- Thực sự là một đám cầm thú ghê tởm, bọn họ đã cho bọn họ nuốt một loại được vật là "khiên hồn chung độc", loại chung độc này sẽ xâm phạm linh phách, không chỉ khiến cho họ mất đi thần trí, hơn nữa còn tà ác giống như dã thú, chỉ biết phệ huyết sát sinh, càng chủ yếu chính là, tính phách của bọn họ đã bị phong tỏa, nếu như dưới tình huống thân thể bị hủy, rất có thể sẽ biến thành tà linh, hoặc là khôi lỗi phân thân!

Vân Thiên Hà nói:

- Như vậy loại phương pháp này ra sao?

Bạch Nương Tử nói:

- Ta cũng không biết được phương pháp này tại thế giới bên ngoài diễn biến thành cái dạng gì, bất quá trong đó cơ bản nhất là phương pháp dùng chung độc, và Quỷ vụ tà ác của Cổ Vu tộc, nhưng phương diện biến hóa tà linh, cũng lại tương tự với Tà Ác U Sĩ của Linh tộc, có lẽ là hai phương thức tà ác dung hợp với nhau!

481. Chương 484: Ngạc Tổ

Nhưng hiện tại cần phải cứu trị những người này trước tiên, để bọn họ khôi phục bình thường mới được, vì vậy liền hỏi Bạch Nương Tử, nói:

- Vậy có phương pháp nào giải cứu bọn họ hay không?

- Loại bệnh trạng này ta đã tỉ mỉ phân tích qua, tuy rằng có phương pháp giải cứu, thế nhưng độ khó tương đối lớn!

Bạch Nương Tử do dự trong chốc lát, lại nói:

- Muốn điều tra giải được cần có khá nhiều dược liệu, mà trong đó có một thành phần là Ngạc tổ chi lệ, thứ này tương đối khó tìm!

- Ngạc tổ chi lệ, đây là thứ gì?

- Đơn giản mà nói, đây chính là tài liệu lấy từ thân ngạc tổ, nói chung ngoại trừ nước tiểu, còn có nước miếng ẩn chứa kỳ độc, duy nhất nước mắt của nó có thể giải trừ được bất cứ thương tổn linh phách chung độc nào, thuộc về một loại tài liệu làm thuốc tương đối khó cầu.

Vân Thiên Hà vừa nghe những lời này, nhất thời nhúc nhích, nói:

- Vậy ngạc tổ có phải là tổ tông cá sấu?

Bạch Nương Tử nói:

- Điều này cũng không có phân chia nghiêm ngặt, phàm là hoang ngạc đã ngoài trăm năm đều được, thế nhưng hoang ngạc trên thế gian này hầu hết đều tụ tập lại độc đàm thâm cốc, quanh thân nhất định có độc khí lan tràn, độc trùng trải rộng, cực kỳ khó tìm, vì vậy muốn cứu trị được những người này, ngoại trừ phương pháp ta biết, ngoài ra ta cũng vô lực!

- Những người này có thể tử vong trong thời gian ngắn hay không?

Bạch Nương Tử suy nghĩ một chút, nói:

- Khiến hồn chung độc trong cơ thể bọn họ chỉ khi phát tác mới tiến hành thôn phệ, còn lúc bình thường đều ẩn núp sâu trong cơ thể, mà chỉ khi người hạ chung độc dùng phương pháp đặc thù kích thích, liền lập tức bộc phát mạnh mẽ!

Lúc này, Ô Lan dẫn theo Ô Đạt và mấy người tới, cũng hỏi phương pháp giải cứu những người này.

Sau khi nghe được lời giải thích của Bạch Nương Tử, Ô Lan cũng hết đường xoay sở, bất quá vẫn kể ra tình huống mà Ô Đạt đã nói với nàng cho Vân Thiên Hà nghe.

Vân Thiên Hà nghe được những điều này liền đại khái hiểu rõ được vì sao lại thiếu mất một bộ phận người, những người này rất có khả năng là mệnh khiếu mở ra, hơn nữa bị hạ chung độc, thức tỉnh thiên phú, đã bị những người đó bí mật mang đi, thế nhưng cụ thể mang tới nơi nào, là ai mang đi, Ô Đạt hoàn toàn không biết gì cả.

Bất quá trong đầu Vân Thiên Hà kết hợp với lời nói của Bạch Nương Tử vừa rồi, hẳn chung quy nghĩ sự thất tung của những người này rất có thể liên quan rất lớn tới U Tà Chi Ảnh, có thể là thể lực trong bóng tối thực nghiệm tàn nhẫn trên cơ thể sống.

Ồ...

Đúng lúc này, bên ngoài cốc đột nhiên truyền tới thanh âm kèn lệnh, mà luật động thanh âm có vẻ mười phần cổ quái.

Trong lòng Vân Thiên Hà nghĩ kỳ dị, liền cảm ứng phương hướng thanh âm truyền đến, nhưng cũng đột nhiên cảm ứng được có chuyện không ổn phát sinh, vì vậy liền quay đầu nhìn mọi người bị trúng chung độc.

Chỉ thấy những người này sau khi nghe được thanh âm kèn lệnh, trong đôi mắt đột nhiên hiện lên hồng quang, thân thể mỗi người vang lên tiếng lách cách, hô hấp cũng bắt đầu gấp gáp, sau đó đôi mắt đỏ bừng, giống như dã thú đang ngủ say bị phát cuồng thức tỉnh.

Ô Đạt trưởng lão nhìn thấy tình cảnh này, hét lớn:

- Không tốt, chung độc trong người bọn họ lại muốn phát tác, không thể để bọn họ phát cuồng tính, bằng không bọn họ sẽ giết người lung tung, ngô...

Nói xong, thần sắc Ô Đạt liền biến đổi, sắc mặt trở nên vằn vẹo kinh khủng, hình như ngay cả hắn cũng bị ảnh hưởng, sắp phát tác tới nơi.

Lúc này Lan trưởng lão hét lớn:

- Cơ Trường Không không phải phụ trách cảnh giới bên ngoài cốc hay sao? Mà kèn lệnh này từ phụ cận cửa cốc truyền tới, lẽ nào gặp phải cường địch!

Nói xong, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa cốc.

Vân Thiên Hà ý thức được tình thế không ổn, nghe được tiếng kèn lệnh truyền tới thanh âm cổ quái, nhưng hắn cũng không biết làm sao hơn, đột nhiên bộc phát nội tức toàn thân, đồng thời ngửa miệng rồng lớn.

- Gầm...

Phảng phất như tiếng long ngâm từ viễn cổ, chấn động màng tai, một tiếng rồng giận vang trời này của Vân Thiên Hà đã hoàn toàn cắt đứt luật động thanh âm kèn lệnh.

Một cỗ vận luật ba động cường liệt mạnh mẽ theo khí huyết trong cơ thể Vân Thiên Hà bộ phát truyền ra ngoài, phát sinh chấn động âm âm, khiến cho ba động thanh âm càng lúc càng truyền xa, triệt để trung hòa tiếng kèn lệnh thành vô hình. Mọi người bị trúng chung tộc nghe được tiếng kèn lệnh từ bên ngoài cửa cốc truyền tới đều bắt đầu phát tác, thế nhưng sau tiếng long sư hồng, đồng thời khí huyết chấn động của Vân Thiên Hà làm tiếng kèn lệnh gián đoạn, quang mang phê huyết trong mắt những người này dần dần biến mất, đại bộ phận đều ngây ngốc bất động, cũng có cá biệt mấy người tự chém giết lẫn nhau, nhưng đều bị Xích Ma Đô trưởng lão mạnh mẽ chế trụ.

Mà lúc này tại phụ cận cửa cốc, trên một thân cây, một vị hắc y nhân cầm chiếc kèn lệnh cổ quái, đang đưa lên miệng dùng sức thổi dài.

Nhưng mà khi cỗ ba động long ngâm âm âm truyền tới, còn mang theo luật động chấn động cường liệt, nhất thời hắc y nhân này trào máu tươi khé miệng, vang lên tiếng kêu đau đớn, dùng thổi kèn, mà chiếc kèn hiệu trong tay hắn cũng phát sinh hiện tượng nứt nẻ.

- Đây là Long Sư Thiên Ba Hồng của Kim Viêm trưởng lão Nhật Tông, đã thất truyền mấy trăm năm rồi, thế nào lại...

Trong lòng hắc y nhân kinh ngạc, nhưng thấy khiên hồn giác trong tay vỡ tan, khiên hồn âm cũng bị tiếng rồng to kia mạnh mẽ phá hủy, tự biết tiên cơ đã mất, thân thể đáp nhẹ, nhanh chóng rời đi.

- Chạy đi đâu!

Ngay lúc hắc y nhân chuẩn bị rời đi, một tiếng quát lớn truyền tới, đồng thời một đạo quang mang màu lam nhạt giống như hư không hắc ám thiểm điện ập về phía hắn.

Hắc y nhân thấy thế, không khỏi kinh hô:

- Sao bọn họ có nhiều cường giả như vậy được?

Hắc y nhân cảm giác không ổn, quanh thân thể hắn bị một cỗ hơi nước bao vây, càng cảm thấy hơi nước trong cơ thể bị hút đi, rơi vào tình trạng suy yếu.

Kỳ thực người này coi như cá lọt lưới đúng đêm nay ra ngoài, trở về muộn một chút, khi hắn trở về cửa cốc, thấy bộ phận cơ quan tại vách núi đã mở rộng, bên trong có động tĩnh truyền ra, liền biết được không ổn, vì vậy thử dùng khiến hồn âm khống chế nô lệ bên trong phát sinh bạo loạn, tự giết lẫn nhau, để hắn có thể thừa lúc loạn lạc tiến vào thám thính, sau đó liền rời đi.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, hắn mới thổi kèn lệnh không lâu, khiến hồn âm liền bị mạnh mẽ cắt đứt, đồng thời còn chưa kịp rời đi, đã bị người tập trung khí cơ chế trụ.

Sau khi hắc y nhân bị cỗ bọt nước kia bao phủ bên trong, cảm giác hít thở không thông làm hắn điên cuồng giãy dụa, thế nhưng tu vi võ đạo của hắn mới chỉ đạt tới cảnh giới Võ Thánh, sao có thể là đối thủ của Võ Tôn Địa cảnh, không kịp chạy đi ra, đã bị cỗ lực lượng rõ ràng trói buộc, không thể động đậy.

Ngay lúc hắc y nhân cảm thụ được sinh mệnh kết thúc, hô hấp cũng gần như dừng hẳn, lúc này đột nhiên bên cạnh hắn xuất hiện một cái bóng, ngay sau đó hắn liền cảm thụ được chính mình có thể hô hấp, liền liều mạng thở dốc.

Còn chưa hô hấp được mấy hơi, đã bị một bàn tay to nắm chặt cổ.

Người tới chính là Lam La U, sau khi hắn bắt được hắc y nhân, cũng cảm ứng được xung quanh không có thân ảnh Cơ Trường Không, trong lòng không khỏi nghi hoặc, vì vậy liền bắt người này vào trong cốc.

Phịch...

Lúc đi vào trong cốc, gã hắc y nhân đã bị Lam La U phong tỏa nội tức, để hắn không thể nào vận công, sau đó bị ném trên mặt đất, ngã chống vó trước mặt Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thấy Lam La U bắt một người về, hỏi:

- Thế nào không thấy Cơ trưởng lão?

- Lão phu cũng buồn bực, Cơ Trường Không không có tại cửa cốc.

Lam La U đi tới bên cạnh hắc y nhân, trực tiếp đá hắn một cước, nói:

- Người là ai, các ngươi hạ chung độc lên những người này, có giải được hay không?

Hắc y nhân mạnh miệng, lắc đầu không nói.

Lam La U đang muốn phát tác, lúc này đột nhiên nghe thấy thanh âm của Cơ Trường Không truyền tới.

- Lam trưởng lão, không cần phải ép hỏi nữa!

Mọi người quay đầu, liền thấy Cơ Trường Không cũng dẫn theo một người tới, nặng nề ném xuống mặt đất, cùng một chỗ với hắc y nhân. Sau khi hắc y nhân thấy rõ người nọ, sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy Cơ Trường Không chậm rãi đi tới, thản nhiên nói:

- Người này đã nói hết rồi, hai người bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, nhưng một người đến từ thế lực Thiên U Âm Điện, một người đến từ Trường Sinh Giáo, bọn họ cư ngụ tại một sơn động gần Quỷ Hạp, từ năm ngoái tới nay, chủ yếu tìm kiếm người có thiên phú đặc thù, bồi dưỡng tà ảnh khôi lỗi, trong một năm vừa qua, bọn họ đã bí mật vận chuyển gần ba mươi người!

- Nếu như tính thêm những người bị bí mật mang đi, như vậy so với con số lão đầu Niếp Ngôn kia nói đại khái tương xứng!

Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh một người, ngồi xổm xuống, chỉ thấy khuôn mặt hắc y nhân giống như dùng bút than vẽ qua, có chút giống như thẳng hê diễn hài kịch, đôi mắt hắn càng không ngừng đảo qua lại đánh giá hắn.

- Người đã tới từ Thiên U Âm Điện, vậy thành thật nói đi, vì sao các người phải bồi dưỡng tà ảnh khô lồi, mà bọn họ bị đưa tới nơi nào?

Vân Thiên Hà thần nhiên nói.

- Tiểu tử, chưa đủ lông đủ cánh, đi học người thẩm vấn, muốn giết cứ giết, người khinh lão tử là ngu ngốc, lão tử không ăn bộ dáng này của người!

Hắc y nhân vẫn như cũ, rất mạnh miệng, không chịu nói.

Vân Thiên Hà cũng không giận, đứng lên nói với Cơ Trường Không.

- Cơ trưởng lão, người có biện pháp để bọn chúng phải mở miệng?

Cơ Trường Không gật đầu nói:

- Trong các công pháp sở học của lão phu có một môn công pháp gọi là Khai Hoàng Điểm Túy Chỉ, khiến cho khí huyết trong người nghịch lưu, sẽ có đau đớn thấu xương, tăng mạnh khả năng bạo thân thể, yếu bớt không chế, liền có thể trực tiếp phế bỏ toàn bộ tu vi!

Nói xong, Cơ Trường Không quay sang nhìn hắc y nhân, nói:

- Mấy chục năm khổ tu của người, có thể tu luyện tới cảnh giới Vô Thánh, xác thực không tồi, thế nhưng người cứng miệng, lão phu đành phải phế bỏ toàn bộ tu vi của người, nếu như người muốn nếm thử cảm giác bị phế công lực, mà sau đó còn bị đau đớn thấu xương, coi như con kiến hôi bị đập chết, lão phu cũng không ngại cho người thử xem!

Đòn công tâm này rất độc!

Hắc y nhân nghe xong lời này, sắc mặt biến đổi, nếu như giết hắn, hắn tuyệt đối không thềm nhả lông mày một cái, thậm chí còn hi vọng bọn họ có thể hạ thủ sớm một chút, thế nhưng muốn phế bỏ toàn bộ tu vi vô đạo trong những năm gần đây của hắn, một khi trở thành phế nhân trời gà không chặt, chịu sự sỉ nhục của người đời, đây là việc mà bất cứ võ giả nào cũng không thể tiếp nhận, tuyệt đối so với giết người còn cảm giác sợ hãi hơn nhiều!

Lúc này Cơ Trường Không đột nhiên giơ tay, chỉ ngón tay, đầu ngón tay lóe ra một cổ quang mang nhàn nhạt, hắn không nói cái gì nữa, cho hắc y nhân thời gian mấy lần hô hấp suy nghĩ, thấy hắn không chịu nói, lúc này liền điểm xuống.

Hắc y nhân thấy một ngón tay của đối phương điểm xuống, tức thì cảm giác khí huyết trong cơ thể nghịch lưu, hơn nữa xương cốt toàn thân giống như có độc châm châm chích, loại đau đớn này giống như cấn xé linh hồn hắn, khiến hắn không thể chịu đựng nổi, cho dù hắn có là người cứng rắn như sắt thép, chỉ sợ không thể chịu nổi lần qua lần lại như vậy.

Dưới sự đau đớn khó nhịn, hắc y nhân rốt cuộc kinh khủng kêu to:

- Cầu các người cho ta cái chết thống khoái, ta nói, những người đó một năm phân thành ba đợt, một nhóm được gửi tới Thiên Tháp Bắc vực, một nhóm được gửi tới Thần Thụ Quốc hải ngoại, nhóm thứ ba vận chuyển tới Kiền Châu Đảo biên cảnh Đông Bắc.

482. Chương 485: Lai Khách

Phương viên hơn mười dặm xung quanh Thiên Quỷ Sơn đều là núi hoang hiểm trở, vách núi dựng đứng, độc trùng mãnh thú trải rộng, phía Đông Nam có khu rừng rậm rạp, phía đông là vùng đất trũng, vùng này ngoại trừ một ít thông đạo nguy hiểm có thể tốc hành, địa thế chính thể coi như là một chỗ ẩn cư rất tốt.

Trời đã sắp sáng, Vân Thiên Hà dẫn theo Quỷ Hoàng và mấy vị trưởng lão tra xét phụ cận trở về, căn cứ vào địa hình địa lợi nơi đây, lại trải qua các vị trưởng lão thương nghị, quyết định tạm thời chọn nơi này làm chỗ ẩn cư.

Nguyên bản Vân Thiên Hà muốn dẫn theo mọi người trong Quỷ Cốc tới Thanh Long Sơn ẩn cư, nhưng sau khi trải qua một hồi thương nghị với các trưởng lão, hắn nghĩ Quỷ Hoàng nói cũng đúng, dù sao bọn họ

cũng đã sinh hoạt trong Quỷ Cốc rất nhiều năm, mấy thế hệ đều sinh sống trong Quỷ Cốc, lần này có thể đi ra ngoài, tuy rằng đã hoàn thành mộng tưởng nhiều năm, nhưng dù sao vẫn còn có nhiều điều cần phải lo lắng.

Nếu như đã quyết định sau này sinh hoạt nơi đây, Vân Thiên Hà cũng không nói thêm gì nữa.

Cao thủ trong Quỷ Cốc rất đông đảo, hầu như so với những người Vân Thiên Hà từng chứng kiến tại Man Hoang thế giới còn nhiều hơn, vấn đề an toàn căn bản không cần hắn phải quan tâm.

Sau khi rời khỏi Quỷ Cốc, hắn cũng không nóng lòng rời đi, mang theo người trong các bộ lạc trực tiếp dừng chân tại vùng rừng trúc Thiên Quỷ Chỉ xây dựng gia viên mới.

Tất cả mọi người trong Quỷ Cốc đều đi ra, trải qua tính toán thống kê cẩn thận, có một trăm tám mươi người, hơn nữa vừa giải cứu một trăm hai mươi người trong Quỷ Hạp, hơn bốn mươi người bị trúng khiên hồn cổ độc, hai trăm người cộng đồng nỗ lực, chỉ dùng thời gian không tới hai ngày, ngay trong Thiên Quỷ Sơn đã xây dựng được phòng ốc cơ bản ở tạm.

Kỳ thực trong thời gian hai ngày coi như rất chậm chạp, bởi vì được vật mà Dược Tiên Kiều và Bạch Nương Tử phối chế, vì sợ ánh mặt trời sẽ thương tổn tới da và con mắt, vì vậy mọi người đều phải rịt thuốc ban ngày, chậm rãi thích ứng với ánh dương quang và kích thích nhiệt độ ban ngày đối với làn da, tiến hành thích ứng rất nhanh, mà tới buổi tối mới bắt đầu khí thể ngất trời kiến thiết gia viên mới.

Trong khoảng thời gian này, Vân Thiên Hà chữa trị lại mấy bộ phận cơ quan bảo vệ các thông đạo quan trọng tránh người khác xâm nhập, lại càng ở ngoại vi bố trí một ít trạm canh gác và rào chắn. Trong Quỷ Cốc cũng có một ít hoang thú đi ra, Cơ Trình trực tiếp đưa chúng nuôi thả tại phụ cận, hình thành vòng bảo hộ.

Một thôn trang trong núi hình thức ban đầu đã được thành lập lên.

Đợi tới ngày thứ tư, Vân Thiên Hà mới kiến tạo phòng nghị sự sơn trại cùng với các trưởng lão khác thương nghị mọi chuyện, chợt nghe được bên ngoài có tiếng cảnh báo truyền tới. Bất quá người chạy tới báo tin lại có vẻ mười phần hưng phấn khó nhận, nói có khách quý tới đây.

Có thể làm cho người mới ra khỏi Quỷ Cốc kích động như vậy, còn nói là khách quý, cử động này làm các trưởng lão mười phần không giải thích được, không khỏi nhìn về phía Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà biết là ai tới, nhưng không giải thích, liền trước tiên đứng dậy ra cửa, các trưởng lão đều đi theo.

Trước đó vài ngày Ô Đạt được Ô Lan cứu ra, trải qua một đoạn thời gian tu dưỡng, hiện tại tinh thần và thể lực khôi phục cơ bản, tu vi cũng chậm rãi khôi phục, chủ yếu phụ trách chăm sóc cứu trợ một bộ phận người cứu ra trong Quỷ Hạp, vì vậy được Vân Thiên Hà liệt vào danh sách trưởng lão, tham dự một ít hội nghị quyết định quan trọng.

Mọi người theo Vân Thiên Hà đi một đoạn đường tương đối dài, mãi cho tới khi tới cửa lớn phụ cận sơn trại, bọn họ đứng xếp hàng vòng tròn quanh đài cao, thấy được hai thân ảnh nữ tử xinh đẹp chậm rãi hạ xuống, chỉ bất quá một người quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, người còn lại là một tiểu hài tử bảy tuổi mập mạp, xinh đẹp đáng yêu.

Hai người này chính là Ngã Khả Phạm Ny và Nhan Phong Lục Lục.

Chúng trưởng lão mới gặp gỡ hai người này, đều cảm thấy được khí tức từ bọn họ tỏa ra khiến cho bản thân có một loại xung động muốn quỳ xuống cúng bái, vốn là thần sắc nghi hoặc, nhanh chóng chuyển thành ngưng trọng và kính nể.

Dù sao Quỷ Hoàng trong Quỷ Cốc trải qua nhiều đời cũng vén vện ngang hàng với Nhan Phong Lục Lục, nhưng so sánh với Ngã Khả Phạm Ny, là nhân vật đồng lứa với tổ phụ hắn, hắn tự nhiên không nhận ra được.

Bất quá, tuy rằng không nhận ra, thế nhưng kiến thức vẫn phải có, Quỷ Hoàng liếc mắt liền nhìn ra được hai người này không giống bình thường.

Khi thân ảnh Nhan Phong Lục Lục và Ngã Khả Phạm Ny hiện ra, Vân Thiên Hà bước về phía trước, dẫn hai nàng tới trước mặt các vị trưởng lão giới thiệu, nhưng vừa mới mở miệng, bỗng nhiên cảm giác được phía sau có cơn gió thổi qua, theo đó là một thanh âm hưng phấn truyền tới:

- Nha, tiểu Phạm Ny, tiểu Nhan Phong, các người tới thăm tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ rất nhanh các người nha!

Cái trán Vân Thiên Hà hiện rõ hắc tuyến, các vị trưởng lão xung quanh toát mồ hôi.

Mộng Ly chạy vội ra, vừa tới đã ôm tiểu Phạm Ny vào lồng ngực, tại khuôn mặt mập mạp đáng yêu của nàng hung hăng hôn hai cái, sau đó lại muốn đánh lén Nhan Phong Lục Lục.

Kết quả Nhan Phong Lục Lục thản nhiên cười, tránh được lang trảo của nàng, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, nhàn nhạt cười, nói:

- Nghĩ không ra người cư nhiên trùng hợp phát hiện ra Quỷ Cốc, lại cứu một bộ phận tộc nhân bên trong Quỷ Hạp ra, đây thực sự là số phận an bài, chúng ta tìm kiếm rất nhiều năm cũng không tìm được vị trí Quỷ Cốc, nhưng lại bị người thoáng cái đụng phải!

- Ta chỉ là trong lúc nhất thời xung động, vô ý đưa ra một quyết định nhỏ, kết quả không cẩn thận tiến vào Quỷ Cốc, cũng đúng như lời người nói, đây coi như là số phận đã sớm an bài!

Vân Thiên Hà và Nhan Phong Lục Lục hàn huyên hai câu, cũng không quên đi chính sự, liền giới thiệu Nhan Phong Lục Lục với các vị trưởng lão, sau đó thẳng thắn nói:

- Đây chính là Linh tổ hiện tại do các bộ lạc mới đề cử ra, Nhan Phong Lục Lục!

Lam La U quan sát Nhan Phong Lục Lục một phen, sau khi hành lễ, đột nhiên nói:

- Linh tổ tiền bối, tổ phụ của người, nếu như văn bối không sai chính là Linh tổ đời trước, Nhan Ma Ước đúng không?

Nhan Phong Lục Lục nghe nói, trên mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, đáp lời:

- Người đoán không sai, gia tổ chính là Nhan Ma Ước!

Dứt lời, Nhan Phong Lục Lục lơ đãng thoáng nhìn qua Vân Thiên Hà.

Ô Lan và Xích Ma Đô nghe xong lời này, có vẻ hưng phấn, nói:

- Trước kia vì việc Linh tổ, tổ tông chúng ta tại Quỷ Cốc suốt ngày cảm thán, nói không được phép quên khôn lam chi diễm và Nhan Ma Ước, nghĩ không ra hậu bối của họ có thể nhìn thấy được người kế thừa khôn lam chi diễm, càng thấy được hậu nhân của Nhan Ma Ước, bọn họ có thể nhắm mắt được rồi!

Ngã Nhã Na và Lạc La Lục là người Cổ Vu tộc, bọn họ rất cung kính hành lễ với Nhan Phong Lục Lục, tại lúc Mộng Ly ôm theo tiểu Phạm Ny bước tới, liền lập tức chạy đến gần, có vẻ cực độ nhiệt tình và thành kính, cũng kháng nghị một ít hành vi thất lễ của Mộng Ly đối với tiểu Phạm Ny, thậm chí chạy tới chỗ Vân Thiên Hà cáo trạng.

Vân Thiên Hà tạm thời không để ý tới những hành vi tà ác của Mộng Ly, sau khi giới thiệu Ngã Khả Phạm Ny với các trưởng lão, liền dẫn theo mọi người tiến vào trong phòng nghị sự sơn trại.

Vào phòng, ngồi xuống ghế, Nhan Phong Lục Lục liền hỏi:

- Nghe trong thư nhắc tới, các người dự định xây dựng Tạo Hóa Thần Điện ở chỗ nào, tiến hành nghi thức dâng vị phong thần, cũng ước định chúng ta tới đây là vì sao?

Quỷ Hoàng giải thích nói:

- Lần nghi thức dâng vị phong thần này, hai vị biết được, nhưng hai vị chắc không biết được bí mật của sáu kiện Càn Khôn Tạo Hóa Khí từ thượng cổ lưu truyền tới nay?

Thần sắc Nhan Phong Lục Lục ngưng trọng, suy nghĩ cẩn thận, ngẩng đầu nhìn tiểu Phạm Ny một chút.

Lúc này tiểu Phạm Ny đã thoát ra từ trong ngực Mộng Ly, cũng trở nên nghiêm túc, dùng thanh âm non nớt nhưng ra vẻ già lão nói:

- Theo như ta được biết, Tạo Hóa Chi Trắc đã từng được các bộ lạc cung phụng trong thần miếu, bởi vì tính thần bí, các tộc dân không dám khinh nhờn sử dụng, chỉ là sau này, có một số thủ lĩnh bộ lạc thử thức tỉnh trắc linh, cũng nhận được một bộ phận lực lượng của trắc linh, nhưng đây cũng chỉ là một ít cá nhân đặc biệt mà thôi, chưa từng có người nào từng thử nghiệm tập hợp tất cả Tạo Hóa Chi Khí lại sử dụng sẽ như thế nào. Đã từng có một người thần bí muốn thu thập đầy đủ sáu kiện Tạo Hóa Chi Khí nghiên cứu, thế nhưng Tạo Hóa Chi Khí không có huyết mạch phù hợp thì không thể nào thức tỉnh được khí linh, cho nên đối với người bình thường mà nói, nó cũng chỉ là một kiện trang sức bình thường, không có bất cứ hiệu dụng nào. Từ lúc đó, sáu kiện Tạo Hóa Chi Khí rất ít người còn quan tâm tới, càng không có người nào biết được bí mật bên trong, thẳng tới thời kỳ đại tan biến!

Nghe xong những lời này, mọi người đều điểm lại.

Quý Hoàng nói:

- Nếu ngay cả Vu tổ các hạ cũng không rõ ràng bí mật chân chính bên trong Tạo Hóa Chi Khí, như vậy hiện nay trên đời này đã không còn người nào biết được nữa rồi. Bất quá lần này thiếu chủ có thể tập hợp được năm kiện Tạo Hóa Chi Khí, chúng ta tiến hành nghiên cứu cẩn thận trong Quý Cốc, lại thức tỉnh được khí linh, đã phát hiện được một bí mật ẩn chứa trong đó!

- Thiếu chủ?

Nhan Phong Lục Lục có chút mê hoặc nhìn Vân Thiên Hà.

Mà Ngã Khả Phạm Ny theo thói quen cắn môi dưới, nàng suy nghĩ một chút nhìn Quý Hoàng và các vị trưởng lão khác, nói:

- Các vị, các người đã quyết định, muốn tôn Vân Thiên Hà là cộng chủ sao?

Lúc này đến lượt Quý Hoàng mê hoặc, nói:

- Có điều gì không thích hợp sao?

Ngã Khả Phạm Ny giải thích nói:

- Trong Vân Ly thị, tộc quy có một quy định rất nghiêm ngặt, đó là không có con nối dòng tộc nhân, sẽ không có tư cách thu được nghi lễ thức tỉnh thiên phú, hoặc là chức vị tộc trưởng, lãnh đạo quyền lực các bộ tộc, mà các người muốn cộng đồng tôn hấn làm cộng chủ các bộ tộc, lấy thông minh tài trí của hấn, cũng ta cũng sẽ không phản đối, thế nhưng Thiên Hà chưa có con nối dòng, một ngày trên vai mang theo trọng trách nặng nề này, sẽ không thể nào lo lắng cho tương lai, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hoặc là lúc hấn không có mặt, nếu như hấn không có tử tôn, huyết mạch Vân Ly chẳng phải triệt để đoạn tuyệt rồi sao?

Nghe xong lời này, các trưởng lão đều xôn xao nghị luận.

Thần sắc Nhan Phong Lục Lục cũng có chút đau buồn âm thầm, nói:

- Hiện tại tộc nhân chúng ta di chuyển đều bị các thế lực khác ngăn chặn, nói rõ địch nhân đã bắt đầu triển khai hành động đối với chúng ta, tuy rằng chúng ta không biết vì sao bọn họ lại muốn thực thi hành động diệt sạch đối với các bộ tộc khác, thế nhưng chúng ta cũng không thể nào ngồi chờ chết, cộng đồng có một vị thiếu chủ chủ trì đại cục, chuyện này ta nghĩ là phi thường cần phải có, không có gì không thích hợp!

- Nhưng là...

Ngã Khả Phạm Ny đang muốn phản bác, nhưng lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên cắt đứt, nói:

- Quy tắc đều có thể biến đổi, như vậy không tuân thủ một tộc quy thì có ý nghĩa gì, nếu hiện tại địch nhân đã bắt đầu thực thi kế hoạch diệt sạch, chúng ta không thể bị động phòng thủ, hoặc là trốn tránh, Vân Sách đang làm gì ta không biết, nhưng ta muốn bản thân rất rõ ràng, trong lòng các vị trưởng lão hấn đã xác định rõ rồi!

Dứt lời, Vân Thiên Hà nhìn hai người, nói:

- Vì vậy nghi thức đăng vị phong thần này, thỉnh hai vị phối hợp, nếu như hai vị có điều gì lo lắng, hoặc là cực hạn vì ta chưa có con nối dòng mà do dự, vậy xin Văn Sách tới đây chủ trì, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa rồi!

483. Chương 486: Biến Hóa

Nhưng mà, đối với Văn Thiên Hà mà nói, mặc kệ là hắn có đủ năng lực và thực lực đi đối phó với địch nhân hay không, hoặc là một chút sự tình xử lý trong phạm vi đủ khả năng, chủ động an bài hành động kế hoạch và mục tiêu, suy nghĩ dự định trước cho tương lai, đây mới là hành động của trí giả.

Hắn đối với những lo lắng tồn tại của mấy người Ngã Khả Phạm Ny, không nói cho hắn bị muốn tốt, tuy rằng trong lòng căm kích, nhưng đối với phương thức quyết định xử sự như vậy, Văn Thiên Hà lại không chút thương thức.

Cho dù các nàng không nói, kỳ thực Văn Thiên Hà đã đại khái thăm dò và suy đoán được rất nhiều chuyện phía sau.

Vì vậy lúc thương nghị với các vị trưởng lão, hắn đã nhìn ra Nhan Phong Lục Lục đã không tự chủ được tham dự tiến vào, nếu như Ngã Khả Phạm Ny buông bỏ một ít lo lắng, như vậy chuyện đăng vị phong thần này, sau khi bọn họ chuẩn bị cẩn thận, liền có thể thuận lợi tiến hành.

Lần tụ hội trong Thiên Quỷ Sơn, có Hoàng tổ, Linh tổ, Vu tổ, Man tổ, các thủ lĩnh đứng đầu bộ lạc tụ tập một chút, cũng là tụ hội lần đầu tiên sau mấy trăm năm đại tan biến diễn ra.

Lần tụ hội này, lại tìm được Ngã Khả Phạm Ny và Nhan Phong Lục Lục tới đây, cũng là vì xác nhận địa vị cộng chủ của Văn Thiên Hà.

Văn Thiên Hà mặc kệ các nàng có hoàn toàn đồng ý hay không, hắn đã từng bị cản lúc ra ngoài lịch lãm tại Kinh Thành, trên đường đến Bắc vực, lại từ Tuyệt vực trở về, đã thấy và tiếp xúc với rất nhiều chuyện, để trong lúc bất tri bất giác hắn đã có một chút cơ sở rất bền chắc, nếu như nói trước đây hắn tổ chức Viêm Hoàng Cục chỉ hoạt động trong Đại Đường Quốc, như vậy trong mấy năm qua, hắn coi như đã hoạt động trên toàn bộ Đông vực, mở ra một mạng lưới lớn hơn nữa, hiện tại cũng đã bắt đầu triệt để sử dụng thành quả, lầy lưới bắt cá rồi.

Quỷ Hoàng và các trưởng lão Quỷ Cốc đối với mọi chuyện tại thế giới bên ngoài còn có chút không rõ, bắt quả sau khi được nghe kể cặn kẽ, bọn họ đối với cái nhìn đại cục đã coi như nắm bắt và lý giải tương đối sâu sắc, cũng phi thường tán thành một ít kế hoạch Văn Thiên Hà đưa ra. Nhưng khi Văn Thiên Hà nghe được định kế trước kia do Ngã Khả Phạm Ny, cùng với mấy nữ nhân như Miên Nguyệt thương nghị và định ra, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, cũng không mở miệng phản bác, thế nhưng trong lòng hắn cũng không khỏi tán thán, nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân, nếu như dựa theo kế hoạch của các nàng hành sự, sợ rằng còn chưa nhìn thấy tia sáng thành công, các bộ tộc đã từng cái từng cái bị đánh bại rồi.

Trong lúc thương nghị, Văn Thiên Hà cũng không tiếp thu kế hoạch trước kia mấy người Ngã Khả Phạm Ny định nghị, nếu như hắn đã nhận được sự tín nhiệm của các vị trưởng lão trong Quỷ Cốc, lại thành công đưa được bọn họ ra khỏi Quỷ Cốc, như vậy hắn sẽ tự phụ trách bọn họ. Tuy rằng vẫn lấy nền kế hoạch của mấy người Ngã Khả Phạm Ny, thế nhưng cũng sửa đổi rất nhiều chỗ, lại thông qua chúng trưởng lão ảnh hưởng đối với Ngã Khả Phạm Ny, thay đổi suy nghĩ lúc đầu của các nàng, thậm chí ngay cả Văn Thiên Hà cũng không định giữ bí mật kế hoạch.

Hiện tại Văn Thiên Hà đã không cần phải quan tâm với kế hoạch vẫn giữ kín của các nàng, được các trưởng lão Quỷ Cốc ủng hộ, chiếc vòng trải rộng nhiều năm qua có thể bắt đầu hành động và mở rộng hơn nữa rồi.

Đối với điều khiển và phân công của Văn Thiên Hà, đại đa số mọi người thực tế rất rõ ràng mục đích cuối cùng hắn làm như vậy.

Trước khi hoàn thành nghi thức đăng vị phong thần, bọn họ cần phải tận lực mở ra lực lượng lớn nhất của Tạo Hóa Chi Khí, trọng yếu hơn nữa là muốn giúp Văn Thiên Hà tìm cho được chiếc nhẫn bên phải, đồng thời trước khi tin tức bọn họ rời khỏi Quỷ Cốc truyền tới tai một số thế lực lớn, cần phải nhanh chóng ổn định, thành lập tạo hóa thần điện và tế đàn.

Lúc Vân Thiên Hà rời khỏi Quỷ Cốc, chuyện thứ nhất hần muốn làm chính là muốn ứng nghiệm xem lời tiên đoán của Vân Ly Huyền Thiên rốt cuộc có thành sự thực hay không.

”Thành bại bắt đầu từ Quỷ Cốc!”

Sau khi an bài cơ bản công việc tại Thiên Quỷ Sơn, Ngã Khả Phạm Ny và Nhan Phong Lục Lục chỉ ở lại hai ngày để quen thuộc với tình huống nơi đây, sau đó nhanh chóng rời đi.

Vân Thiên Hà tiếp tục ở lại Thiên Quỷ Sơn sắp xếp công việc trong bốn ngày, sau đó Thiên Quỷ Sơn một lần nữa tiếp đón một nhóm khách nhân mới.

Chỉ bất quá nhóm khách nhân này tuy rằng không có phân lượng như Ngã Khả Phạm Ny hay là Nhan Phong Lục Lục, nhưng sự hiện diện của bọn họ lại làm cho tất cả các bộ tộc trong Thiên Quỷ Sơn sôi trào mãnh liệt.

Mặc dù đang thành lập gia viên mới trên vị trí Quỷ Hạp trước kia, sau khi mọi người trong Quỷ Hạp được giải cứu, cái tên này đã không còn tiếp tục tồn tại, hoàn cảnh xung quanh thông qua quá trình bố trí đổi mới, lại có một ít cổ hoang cự thú thủ hộ, khiến cho Thiên Quỷ Sơn hiện tại giống như yếu tắc quân sự, nếu như không phải trực tiếp từ trên trời giáng xuống, muốn tiến vào nhất định phải tốn công sức vô cùng lớn.

Nhóm khách nhân Vân Thiên Hà đợi tới chính là Đồ Nguyên Đồ và Lục Vô Yên, cùng với mấy người Thu Hàn và Túc Dao...Những người này đều là nhân vật chủ yếu Vân Thiên Hà cần tới trong Viêm Hoàng Cục.

Mà nhóm người này tới mang theo rất nhiều vật tư!

Vân Thiên Hà có chút phần chấn, khi đội tuần tra trong núi dẫn nhóm người này đi tới trước cửa sơn trại, Vân Thiên Hà liền nhanh chóng tới trước nghênh tiếp, mười phần nóng ruột.

Thời điểm Lục Vô Yên và Đồ Nguyên Đồ nhận được thư do Vân Thiên Hà gửi tới, bọn họ biết được Vân Thiên Hà xuất hiện tại phụ cận Quỷ Hạp, đồng thời đã cứu hết toàn bộ nhóm người cuối cùng bị nô dịch bên trong ra, bọn họ có chút không thể tin tưởng được, bởi vì trong thời gian qua bọn họ cố gắng nỗ lực rất nhiều, cũng đã rải rác cứu ra được khá nhiều cá nhân riêng biệt, nhưng Vân Thiên Hà thoảng cái đã biến cái tên Quỷ Hạp thành lịch sử.

Nhưng mặc kệ có tin tưởng hay không, trong Viêm Hoàng Cục chỉ có Vân Thiên Hà mới có tư cách sử dụng văn tự thư tả thể, không người nào có thể mô phỏng theo, khi bọn họ xác nhận được đây là Vân Thiên Hà hạ mệnh lệnh, liền lập tức triển khai hành động, bắt đầu điều phối vật tư, nhanh chóng vận chuyển tới.

Túc Dao đứng phía sau Lục Vô Yên và Đồ Nguyên Đồ, một mực bận rộn kiểm kê vật tư, nhưng nàng thỉnh thoảng vẫn len lén liếc mắt nhìn về phía Vân Thiên Hà đang nói chuyện với hai người.

”Vài năm không thấy, hần đã cao hơn rồi, thân thể cũng rắn chắc hơn, càng thêm thành thực, bên người hần cũng có nhiều nữ tử xinh đẹp!”

Khi biết được tin tức hần trở về, Túc Dao xác thực cũng không quá xác định, từ lần trước Vân Thiên Hà truyền tin tức sau ba tháng trở về, hiện tại đã trôi qua một năm, mà hiện tại truyền tin có vẻ tương đối vội vàng cẩn thận, nhưng có Lục Vô Yên và Thu Hàn xác nhận đầu chim ưng truyền tin, cuối cùng bức thư về tới tay Túc Dao, lúc đó nàng mới tin tưởng đây là sự thực.

Vì vậy ngay sau khi nhận được thư, Viêm Hoàng Cục cũng lập tức triển khai hành động, Hậu cần doanh và Thương nghiệp doanh rất nhanh đã tụ tập được một nhóm vật tư Vân Thiên Hà cần, suốt đêm vận chuyển thẳng hướng Thiên Quỷ Sơn, tuy rằng trên đường xuất hiện một chút sự cố ngoại ý muốn, nhưng coi như hữu kinh vô hiểm.

Vân Thiên Hà trò chuyện hỏi thăm tình huống gần đây của Viêm Hoàng Cục với Lục Vô Yên, cũng không nằm ngoài suy đoán ban đầu của hần, vì vậy liền chuyển sang hỏi tình huống của Đồ thị.

Nghe được hỏi chuyện này, Đồ Nguyên Đồ thở dài, nói:

- Trước khi Linh tổ xuất hiện, Đồ thị chúng ta xác thực gặp phải mấy lần nguy cơ diệt tộc, cũng may có các di lão Huyền Môn trợ giúp xây dựng cơ quan trấn ngầm dưới lòng đất mới khiến cho Đồ thị hữu kinh vô

hiếm, sau đó Linh tổ di chuyển tộc nhân tới Đông vực, mấy vị trưởng lão trong các bộ tộc tới Đồ thị chúng ta tọa trấn, lúc này mới khiến cho đám địch nhân kia không dám có vọng động!

- Tam thúc, những người theo như lời thúc nói là ai, hẳn không phải là một người đúng không?

Đồ Nguyên Đồ gật đầu, nói:

- Xác thực không phải là một người, khởi điểm là Hỏa nhân, tất cả đều là sát thủ, thực lực cường đại, Đồ thị tổn thương thảm trọng, mấy chỉ nhanh bị tận diệt, theo chúng ta được biết, đám Hỏa sát thủ này là tổ chức ngoại vi Thiên U Âm Điện, mà nhóm thứ hai đến chủ yếu mục đích bí mật tra xét chúng ta, những người này đến từ Đông Nam thất tính phái tới, theo như lão phu suy đoán, tất cả có liên quan tới Địa Môn, nếu như cháu muốn biết tư liệu cụ thể, có thể hỏi Túc Dao tổng quản!

Vân Thiên Hà quay đầu nhìn, chỉ thấy Túc Dao đang vội vội vàng vàng kiểm kê vật tư, từ bên cạnh nhìn, thấy nàng mặc bộ quần áo thanh lịch, thần tình chăm chú, suối tóc màu lam trải dài, da thịt như tuyết, trên khuôn mặt hơi nổi lên vẻ đỏ ửng sáng bóng, càng thêm phần thành thực ý nhị.

Bởi vì nơi này đại đa số đều là hậu duệ Linh tộc, vì vậy Túc Dao cũng không cần phải che giấu dụng mạo thực sự của nàng, hiện tại chính là chân dung, thực sự đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của đồng tộc đi ra từ trong Quỷ Cốc nhìn kỹ.

Bất quá tại lúc nàng kiểm kê vật tư, để mấy người Man tộc cao to bốc vác, đặc biệt chú ý tới những tộc nhân được giải cứu ra từ trong Quỷ Hạp, phát hiện nhân số tựa hồ không đủ, không khỏi nghi hoặc trong lòng, quay đầu nhìn, chuẩn bị tìm kiếm thân ảnh vẫn in sâu trong đáy lòng nàng.

Bất quá vừa mới quay đầu, thấy Vân Thiên Hà đang ngẩng nhìn nàng, hai người không hẹn mà cùng giao tiếp, bốn mắt nhìn nhau.

Lập tức cúi đầu xuống, trên mặt Túc Dao hiện hai đóa hoa hồng tươi thắm, bất quá trước đây nàng làm việc trong thanh lâu thời gian dài, tâm tình có thể bảo trì được phần trăm ổn trong tình huống xấu hổ như thế này, sóng mắt ngất ngây, đảo mắt liếc nhìn Vân Thiên Hà, lại quét qua vài lần, sau khi kiểm kê xong vật tư, liền hướng về phía Vân Thiên Hà bước tới.

Cử động này của Túc Dao, thực tế đã làm cho Vân Thiên Hà vừa nhìn, trái tim bắt đầu binh binh nhảy về phía trước vài cái. Tại lúc nàng tới bên cạnh, nhân thần nhìn thẳng vào hắc, Vân Thiên Hà không muốn cả hai đều xấu hổ, liền tìm lời chuyển trọng tâm câu chuyện:

- Khổ cực các nàng!

Túc Dao chỉ là ừ một tiếng, vẫn như cũ thật sâu nhìn vào mắt hắc, cắn môi mềm, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Lúc này, Mộng Ly đang nhảy loạn bên cạnh đột nhiên cảm thụ được bầu không khí có chút không ổn, đôi lông mày dựng thẳng, liền loạn chuyển qua đây, chỉ thấy Vân Thiên Hà đang liếc mắt đưa tình với một nữ tử Linh tộc nàng chưa bao giờ gặp qua, nhưng mười phần xinh đẹp, nhanh chóng cảnh giác, liền bước tới gần hỏi.

- Thiên Hà, nàng là ai?

Sau khi Mộng Ly tới gần, liền lập tức ôm lấy cánh tay Vân Thiên Hà, nhân thần một mực quét qua lại trên người Túc Dao.

Mà Túc Dao cũng rất tự nhiên, thần sắc thản nhiên đánh giá Mộng Ly, nói:

- Thiếu chủ, vị tỷ tỷ này hẳn là thê tử của người đúng không?

Dứt lời, Túc Dao rất có phong độ thi lễ với Mộng Ly, nói:

- Ra mắt thiếu chủ phu nhân!

Mộng Ly sững sốt, lập tức đỏ mặt, phun phì phì trong miệng, nói:

- Ai là thê tử hắc, không nên nói lung tung!

Ngoài miệng thì nói như vậy, bắt quá trong lòng lại ngọt ngào, nghĩ thầm:

- Nữ tử này rất đáng yêu, hơn nữa phong độ khí chất cũng không kém, ta nhất định phải giúp đỡ Linh Toa muội muội coi giữ Thiên Hà, không để cho người này câu hồn Thiên Hà đi!

Vân Thiên Hà đối với biểu hiện của Túc Dao, nhìn ra được nàng cũng không phải tận lực lấy lòng, hoặc cố ý làm như vậy, có vẻ rất tự nhiên, không khỏi tán thưởng đối với phong độ và khí chất của nàng, quả nhiên là người trải qua cuộc sống khó khăn và gây dựng sự nghiệp lớn, nữ nhân được ma luyện qua rất nhiều坎 trở khó khăn mới có vị đạo nhất.

484. Chương 487: Truyền Thuyết.

Theo như bọn họ dự tính, tại lúc bọn họ vận chuyển vật tư tới Thiên Quỷ Sơn, tối đa chỉ trong thời gian một ngày một đêm, cộng thêm vật tư điều phối từ các nơi khác, như vậy rất nhanh liền bổ xung được phần còn thiếu.

Bắt quá bọn họ muốn điều tạm từ Tây quân cũng không phải là quân lương, mà chỉ là một ít đồ dùng sinh hoạt cơ sở thường ngày, vì vậy không tồn tại sự kiện nguy hiểm bị người phát hiện gì đó. Mục đích chủ yếu của Vân Thiên Hà để mấy nhân vật quan trọng tới Thiên Quỷ Sơn, vận chuyển vật tư tự nhiên là thứ nhất, còn mục đích thứ hai chính là từ trong một ít người nơi đây, hấp thu mấy người vào trường lão doanh, tiếp tục lớn mạnh lực lượng của Viêm Hoàng Cục.

Túc Dao và Thu Hàn tới, cũng mang đến cho Vân Thiên Hà không ít tin tức tình báo, tuy rằng rong thời gian một năm vừa qua, Viêm Hoàng Cục một mực ngủ đông, cũng không có động tác gì, nhưng vẫn thu thập một ít tình báo chi tiết quan trọng, chỉ cần tiếp tục sinh hoạt, như vậy công tác thu thập tình báo sẽ không dừng lại.

Lúc đầu Vân Thiên Hà căn bản không dự liệu được, khi hắn để Túc Dao mở rộng mạng lưới tình báo doanh, cũng khiến cho các bộ môn khác độc lập vận chuyển, hiện tại Tình báo doanh đã bao trùm đại đa số các địa phương Đại Đường Quốc, thậm chí còn đang bắt đầu thẩm thấu sang La Lan đế quốc và Xuất Vân đế quốc.

Vì vậy sau khi nghe được báo cáo của Túc Dao và Thu Hàn, trong lòng Vân Thiên Hà kinh ngạc không thôi. Nguyên lai trong mấy năm hắn không có mặt, Viêm Hoàng Cục giống như một cỗ máy liên tục vận chuyển lớn mạnh, hiện tại vẫn còn đang không ngừng phát triển.

Những doanh khác nhìn từ bên ngoài không ra, ngoại trừ bên phía Thương nghiệp doanh tại Kinh vì lần trước có chút ảnh hưởng, còn có chút tổn thất ra, các doanh khác vẫn đang trong tình thế phát triển và đề thăng rất vững chắc.

Nhất là Sát thủ doanh, trải qua năm năm huấn luyện lớn mạnh, nhóm thiếu niên đầu tiên thông qua đợt huấn luyện sát thủ, ngày hôm nay đã lần lượt trải qua nhiều cuộc ma luyện đấu loại tử vong, cũng đều đã lớn lên, thực lực đang từng bước đề cao rất ổn định.

Vân Thiên Hà nghe xong báo cáo, lý giải cơ bản đối với chính thể to lớn Viêm Hoàng Cục, về phần chi tiết cũng không hỏi nhiều hơn, chỉ bàn luận chuyện phát triển, bố cục hành động và kế hoạch sau này của Viêm Hoàng Cục.

Cuối cùng, nghĩ tới một việc, Vân Thiên Hà quay sang Túc Dao nói:

- Những người cứu ra từ Quỷ Hạp lần này, có hơn phân nửa đều bị trúng chung độc, vì vậy bộ phận mà các nàng nhìn thấy, đều là những người không bị trúng độc.

- Trúng chung độc?

Lục Vô Yên trầm ngâm nói:

- Lần trước chúng ta thực thi kế hoạch Thông Quỷ đã thành công cứu ra được một bộ phận người, nhưng tất cả đều không hề có hiện tượng trúng độc!

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói:

- Các người nếu đã một lần chấp hành kế hoạch Thông Quỷ, lúc đó có phát hiện ra phụ cận Quỷ Hạp có một thể lực thần bí, hoặc là cao thủ nào đó xuất hiện?

Lục Vô Yên lắc đầu, nói:

- Lần đó, chúng ta thực hiện kế hoạch rất thuận lợi, chúng ta đã sớm thăm dò ra quy luật của bọn họ, cứ cách ba năm thủ vệ nơi đây sẽ thay đổi một bộ phận, cũng không cố định, mà thời điểm chúng ta hành động, chính là thời cơ tốt nhất, nhưng cũng chỉ là nghĩ cách cứu viện một bộ phận ra, chúng ta gặp phải ngăn chặn, bất quá tổn thương không lớn, vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận!

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Như vậy nói rõ tại lúc các người thực thi kế hoạch Thông Quỷ, sau đó mới có thể lực khác chuyển người tới, tiến hành hạ chung độc đối với bộ phận tộc nhân còn lại!

- Thiếu chủ, loại khiên hồn chung độc này liệu có phương pháp trị liệu gì hay không?

Lần trước Túc Dao mạo hiểm, đã xem như thân nhân chính mình, tìm cách cứu ra, nhưng nàng lại không nghĩ tới xuất hiện chuyện như thế này, trong lòng khổ sở, cũng có chút hổ thẹn, vì vậy liền tìm hỏi phương pháp trị liệu.

Nói đến phương pháp trị liệu, Vân Thiên Hà lắc đầu.

- Nơi này có hai vị Quỷ Y y thuật cao minh, hiện tại những người bị trúng độc đều dùng dược vật để duy trì sinh mệnh, ức chế độc tính khuếch tán, nhưng nếu như muốn giải trừ hoàn toàn chung độc còn khuyết thiếu một loại dược vật quan trọng, ta đang định hạ lệnh cho các người phân phó tổ chức tìm kiếm, căn dặn các thành viên Viêm Hoàng cực lưu ý, phát hiện ra đầu mối lập tức báo cáo!

- Khuyết thiếu loại dược vật vậy gì?

Túc Dao và Lục Vô Yên không hẹn cùng hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Là một loại dược vật gọi là Ngạc tổ chi lệ, nhưng phải lấy từ trên thân hoang ngạc trên trăm tuổi mới được!

Nghe xong lời này, Túc Dao suy nghĩ cẩn thận, hồi tưởng lại giữa đồng tư liệu tình báo đã xem, tựa hồ không có nội dung liên quan tới hoang ngạc gì đó.

Nhưng Lục Vô Yên hồi tưởng một hồi, trên mặt hần lại hiện lên biểu tình cổ quái, nói:

- Thiếu chủ, nếu như là nước mắt trên thân hoang ngạc đã ngoài trăm năm tuổi, loại đồ vật này xác thực khó tìm, bất quá theo như ta được biết, tại phụ cận Sát thủ doanh, nơi đó có một chỗ gọi là Độc Long Cốc, trong cốc có Độc Vụ Chiếu Trạch, trong chiếu trạch có mấy con cự ngạc, hơn nữa đều là thượng đẳng linh thú, không biết linh thú cự ngạc này có phù hợp với điều kiện theo như lời thiếu chủ nói hay không?

Nghe tới đây, Vân Thiên Hà sửng sốt một chút, lập tức hoàn hồn, nói:

- Việc này có thể trùng hợp như vậy, trong Thanh Long Sơn có Độc Long Cốc, các người đã từng thăm dò qua?

- Chúng ta đã từng phái mấy tộc nhân tiến vào dò xét, bất quá bọn họ cũng không dám tiến vào quá sâu, khi tiến vào Độc Long Cốc, bọn họ tới trước Độc Vụ Chiếu Trạch bị mấy đầu cự ngạc chặn lối đi, đành phải trở về, sau đó báo cáo lại tình huống, ngoại trừ có một truyền thuyết lưu truyền, còn lại không có thông tin cụ thể!

- A, nơi này còn có truyền thuyết, là truyền thuyết gì?

Vân Thiên Hà hứng thú hỏi.

Lục Vô Yên cổ quái nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Thiếu chủ từng tới Sát thủ doanh một lần, mà lần đó, thiếu chủ vượt qua Long Sơn Quận, có truyền thuyết về cao thủ di tích tại Thanh Long Sơn, về sau truyền thuyết này càng truyền càng biến đổi muôn màu muôn

vẽ, khiến cho rất nhiều người tò mò chạy tới thăm dò di tích Thanh Long Sơn này, mà thời điểm đó, xác thực có một chút cao thủ cường đại, bất quá lúc những người đó tiến vào trong Độc Long Cốc, cũng chỉ đến trước Độc Vụ Chiếu Trạch, bị mấy đầu cự ngạc ngăn cản, phải trả cái giá tương đối lớn mới trốn thoát được. Từ đó về sau, Độc Long Cốc được lưu truyền thành vùng đất tử vong tại Thanh Long Sơn, không còn người nào dám tiến vào!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, suy nghĩ một chút, đột nhiên bất đắc dĩ cười, hắn đã nhớ ra, trước kia khi tới Sát thủ doanh, tại Long Sơn Quận xác thực đã rải ra một ít lời đồn về Thanh Long Sơn, nghĩ không ra thực sự có người tin tưởng lời đồn này, chịu chạy vào trong tìm chết. Bất quá trong lòng hắn cũng có chút hiếu kỳ, nói:

- Độc Long Cốc kia lẽ nào không có ai tiến vào tận cùng hay sao?

Lục Vô Yên nói:

- Độc Long Cốc kia cũng có vài lần được chúng ta coi như nơi thí luyện, mỗi lần tới Độc Vụ Chiếu Trạch được mấy đầu cự ngạc bảo vệ liên không thể nào đi sâu hơn được nữa, bởi vì tiến vào sâu hơn nữa sẽ có khói độc lan tràn, thậm chí ngay cả Độc nhân tộc cũng không thể chịu đựng. Bất quá trong một ít truyền lưu tại địa phương Long Sơn quận, từng có lời đồn về chỗ sâu nhất trong Độc Long Cốc, có một Độc Long Thâm Đàm, xung quanh trải rộng cây tường vi, bên trong hồ sâu có một đầu giao long nghìn năm, rất nhiều năm trước đã có các cao thủ liên hợp lại muốn săn bắt giao long lấy đi đan phách, cuối cùng toàn quân bị diệt, tuy rằng cũng có người thành công thoát ra, nhưng sau này không còn người nào dám nhắc tới những điều liên quan tới truyền thuyết, thẳng cho tới khi lần trước thiếu chủ tới Long Sơn Quận, truyền thuyết này bị trắng trợn tuyên dương, cho tới hiện tại đã không còn ai tin là thật!

Vân Thiên Hà nghe xong, không còn lời nào để nói, bất quá trong lòng hắn thực ra hi vọng không người nào tin tưởng truyền thuyết này mới tốt. Hắn không tiếp tục bàn bạc với mọi người về chuyện Viêm Hoàng Cục và chuyện trước kia, mà để một người Man tộc chạy đi tìm Diệp Tiên Kiều dẫn tới đây.

Khi Diệp Tiên Kiều nghe được Vân Thiên Hà nói bên trong Độc Vụ Chiếu Trạch có mấy đầu cự ngạc, không biết có phải là hoang ngạc theo như lời nói của Bạch Nương Tử hay không, ai biết Diệp Tiên Kiều lập tức mừng rỡ, hưng phấn không ngớt, vẻ mặt mười phần lo lắng nói:

- Ở nơi nào, ở nơi nào, đó là cấp bậc cao nhất trong hoang ngạc, là linh thú a, quả thực so với Ngạc tổ còn cực phẩm hơn, trên người chúng có một thứ gọi là Thiên độc nang, đó chính là cực phẩm bảo bối mà bất cứ Vu y nào cũng đều tha thiết ước muốn, ở nơi nào, nhanh, chúng ta lập tức đi tìm...

Thấy Diệp Tiên Kiều giống như phát hiện bảo tàng, vội vã muốn đi cướp đoạt, mọi người đều ngạc nhiên không ngớt.

Vân Thiên Hà nói:

- Đã như vậy, lần này mọi người theo ta hạ sơn thôi, tiện đường tới Lợi Châu cùng với các lão gia bàn bạc sau, chúng ta trực tiếp khởi hành tới Thanh Long Sơn!

Diệp Tiên Kiều tỏ bộ dáng cấp bách khó khăn, nói:

- Nhanh chóng khởi hành, lão phu phải lập tức đi chuẩn bị!

Vân Thiên Hà nói:

- Tự nhiên là càng nhanh càng tốt, mọi người bị trúng Khiên hồn chung độc, có thể mau chóng giải cứu là tốt nhất, gần nhất ta cũng không có việc gì quá cấp bách phải làm ở đây, vì vậy sau khi cáo biệt với các trưởng lão, chúng ta nhanh chóng hạ sơn!

Diệp Tiên Kiều gật đầu, liền nhanh như chớp chạy đi chuẩn bị.

Lúc Vân Thiên Hà ra khỏi phòng, cùng với mấy vị trưởng lão phân phối vật tư và bàn giao công việc sau khi hạ sơn. Các trưởng lão đều dừng lại, chỉ trong chốc lát, toàn bộ một lần nữa tụ tập trong phòng nghị sự.

Kỳ thực Vân Thiên Hà cũng không có việc gì phải thương lượng, hần chỉ bàn giao lại một số công việc tại Thiên Quỷ Sơn, sau đó nói chuyện vận chuyển vật tư sau này, cùng với đầu mối về Ngạc tổ chi lệ, liền muốn chuẩn bị hạ sơn rồi đi.

Bất quá chúng trưởng lão vừa nghe Vân Thiên Hà muốn hạ sơn tìm kiếm Ngạc tổ chi lệ, có vài người cũng muốn đi theo.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, bên người chính mình đại đa số đều là nữ nhân, hơn nữa Liên Tinh hiển hiển sẽ cùng theo mấy người Mộng Ly, sẽ không ở trên núi, vì vậy cuối cùng hần chọn Ô Lan trưởng lão đi theo, sau khi hoàn thành việc tìm kiếm Ngạc tổ chi lệ, Ô Lan trưởng lão và Diệp Tiên Kiều phải lập tức trở về, Vân Thiên Hà tạm thời có việc, vì vậy chỉ hai người là đủ.

Vốn Diệp Tiên Kiều về nhà chuẩn bị đồ đạc đi đường muốn chính mình hạ sơn, thế nhưng Bạch Nương Tử vừa nghe được thông tin về đầu mối Ngạc tổ chi lệ, càng thêm hưng phấn kích động, kết quả Diệp Tiên Kiều rất không may phải ngậm người ở lại núi, Bạch Nương Tử mang theo một bao quần áo chờ đợi Vân Thiên Hà và các trưởng lão nói chuyện xong liền khởi hành cùng nhau hạ sơn.

Chờ khi Vân Thiên Hà ra cửa, thấy Bạch Nương Tử đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi, có chút sững sốt, bất quá cũng không lưu ý, phụ phụ bọn họ mặc kệ là ai đi tìm kiếm Ngạc tổ chi lệ cũng giống nhau.

Trước đó Mộng Ly đã sớm biết được Vân Thiên Hà muốn hạ sơn, vì vậy nhanh chóng chuẩn bị đồ đạc quần áo với Đường Linh Toa, tại lúc Vân Thiên Hà nói lời từ biệt với các vị trưởng lão, các nàng cũng ra khỏi phòng cáo biệt với đoàn người.

Dưới tình cảnh mọi người cùng nhau đưa tiễn, Vân Thiên Hà mang theo mấy người Mộng Ly, Tầm Nguyệt, Đường Linh Toa, còn có Liên Tinh, Ô Lan trưởng lão và Bạch Nương Tử cùng với đoàn người Đồ Nguyên Đồ, Lục Vô Yên và Túc Dao, tất cả hạ sơn.

485. Chương 488: Mai Phục

Tiết trời hiện tại chính là đầu mùa hạ.

Nhóm người Vân Thiên Hà trong thời gian tương đối dài vừa qua thích ứng với giá lạnh và trời đất một màu trắng xóa, trở lại gia hương ấm áp, sinh cơ bừng bừng, tâm tình trong phiên thiên địa khí trời lửa nóng, cũng theo đó lửa nóng lên.

Cộp cộp...

Trên đường cái Lợi Châu, móng ngựa chạy gấp, mấy kỵ sĩ phóng đi như điện, cả đoàn người giống như đạo nước lũ lan tràn thẳng hướng Lợi Châu.

Từ miệng Đồ Nguyên Đồ biết được gia tộc đã từng trải qua mấy lần đại kiếp nạn, Vân Thiên Hà cười ngựa chạy trên đường cái, nỗi nhớ nhà dần dần tăng lên, hận không thể lập tức xuất hiện trong nhà nhìn xem rốt cuộc đã biến hóa như thế nào. Muốn gặp mẫu thân mà tận đáy lòng chính mình một mực lo lắng, xem xem người tại chỗ mình an trí có sống yên bình hay không?

Tốc độ của Vân Bôn hiện tại có thể nói không một loại ngựa nào có thể so sánh được, lúc phi nhanh trên đường, có thể cảm thụ được tâm tình chủ nhân, thậm chí ngay cả hai thất Phi Tuyết Mã cũng nóng lòng chạy trước đoàn người một mảnh lớn.

Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt cười một con, Mộng Ly và Liên Tinh cười một con, bọn họ đuổi theo không bỏ, thủy chung cách Vân Thiên Hà một đoạn, trong lòng tam nữ, loại tình cảnh càng tiếp cận với nhà của hần, càng rất nhanh phải gặp người nhà hần, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ không giống nhau, nhưng điểm chung là rất phức tạp rối bời.

Từ lúc Đường Linh Toa tiến vào phiên thổ địa Lợi Châu, tâm tình của nàng mười phần phức tạp, nàng tưởng niệm trước kia tại Kinh Thành, cả ngày phải lấy nước mắt rửa mặt, lại nhớ tới mẫu thân của mình, còn có người không có bằng hữu kia, không có tự do, nhân sinh vô cùng u ám, đó là ca ca của nàng.

Thế nhưng khi nàng bước lên trên phiến thổ địa đã từng cho nàng quãng thời gian sung sướng nhất, còn có quãng thời gian ngây thơ tận hưởng hương vị tuổi trẻ, nàng bỗng nhiên nghĩ tới hoàn cảnh gia tộc Đồ thị ngày hôm nay, nghĩ tới những hành vi của phụ thân, nghĩ tới chính mình sau khi theo hấn trở về nhà, người nhà của hấn sẽ dùng ánh mắt như thế nào nhìn nàng, vì vậy trong lòng nàng có chút mê man.

Mà Tầm Nguyệt và Mộng Ly, hai tỷ muội nàng tâm ý tương thông, tuy rằng hai nàng hiện đang không có danh phận thê tử Vân Thiên Hà, nhưng dù sao các nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua mẫu thân và người nhà Vân Thiên Hà, lúc này trong lòng các nàng cũng phi thường khẩn trương, giống như nàng dâu nhỏ phải gặp cha mẹ chồng, tâm trạng thấp thỏm lo lắng không thôi.

Liên Tinh cùng cưỡi ngựa với Mộng Ly, cảm giác được Mộng Ly có tâm sự, hơn nữa cũng có vẻ tương đối khẩn trương, trên đường phi nhanh, nàng thường xuyên nhìn chằm chằm vào Vân Thiên Hà đằng trước ngay người, không khỏi hỏi:

- Mộng Ly, vì sao ngươi lại khẩn trương như vậy, chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân sắp gặp người nhà hấn sao?

- Không phải đâu!

Mộng Ly đang suy nghĩ xuất thần, đột nhiên bị Liên Tinh cắt đứt, liền lập tức thề thốt phủ nhận, nhưng trên gương mặt kiều mị động lòng người đã hiện rõ hai bông hoa hồng tươi thắm.

Chỉ là Túc Dao theo sát bọn họ đằng sau, quan sát thần sắc của tam nữ khác nhau, trong lòng của nàng cũng thâm thở dài, lần này nàng và hấn gặp lại, nàng đã từng huyền tưởng vô số lần, thế nhưng khi thực sự diễn ra, cuối cùng lại trở thành kết quả thản nhiên như gần mà cũng như xa.

Nhưng nàng lại tiếp tục suy nghĩ một chút, tuy rằng nàng và hấn đã từng có một lần duyên phận phu thê hờ, thế nhưng loại tình cảnh lúc đó cũng không phải là do giữa bọn họ sinh ra cảm tình rồi kết tinh kết quả tạo thành. Chỉ là, hình ảnh lúc đó, trong lòng Túc Dao vẫn không thể nào quên được, càng tưởng niệm càng động tình với hấn khó nhịn, mỗi một lần nhìn thấy hình ảnh muội muội tự lấm bầm một mình, đều kéo nàng trở lại hiện thực.

Túc Dao biết, nàng còn có một muội muội cũng luôn nhớ hấn không quên, cuồng dại dứt khoát, nhưng hôm nay thấy bên cạnh hấn có ba vị thê tử quốc sắc thiên hương, dung mạo không hề thua kém tỷ muội hai nàng, hơn nữa thực lực lại càng sâu đến không thể dò xét, thân phận thần bí, chỉ riêng điều này đã khiến cho tỷ muội hai nàng không có tư cách để đứng ngang hàng với bọn họ.

Mỗi lần suy nghĩ tới đây, trong lúc Túc Dao lại cảm thấy có chút chua xót khổ sở.

Đây là lần đầu tiên Ô Lan trưởng lão đi ra, dọc theo đường đi, đối với cảnh trí xung quanh có thể nói vô cùng mới mẻ, hăng hái thưởng thức, thuận tiện nghe lời giảng giải của Bạch Nương Tử với mình, cảm giác hứng thú dạt dào.

Chỉ là trên đường, nàng cưỡi ngựa bên cạnh Túc Dao, lại chung quy thấy nữ hài tử này tâm sự tăng tăng, vì vậy nàng nhìn hai thất ngựa phi hành phía trước, cộng thêm thân ảnh kiên nghị chạy đầu tiên, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Vân Thiên Hà đã từng nhắc với nàng về chuyện Huyền Vụ tộc, mà hôm nay nàng đã gặp phải một nữ tử Huyền Vụ tộc, lần đầu tiên Ô Lan nhìn thấy nàng đã cảm thấy vô cùng thân thiết, thông qua một ít bất chuyện, Ô Lan biết được, Huyền Vụ tộc là do hậu nhân bộ lạc Ô Thác và bộ lạc Lam Lệnh kết hợp với nhau, sau đó lại kết hợp với hậu duệ Phong tộc, hỗn hợp ba loại huyết mạch mới hình thành nên một chủng tộc với thiên phú đặc thù, cho nên lúc ba loại thiên phú huyết mạch dung hợp, khiến cho thiên phú vốn có của bản thân họ biến hóa thành huyền vụ thần kỳ.

Đã suy đoán được tâm tư của Túc Dao, Ô Lan liền nhanh chóng chạy lên, thấp giọng truyền âm với nàng, nói:

- Hài tử, nếu thích, nên chủ động một chút, nếu như ngươi có thể hạ sinh cho hấn một nam nữa nữ, chúng ta ngược lại sẽ rất cảm kích ngươi!

- Trưởng lão, này...

Túc Dao kinh hãi, quay sang, không thể tưởng tượng nhìn Ô Lan, nói:

- Đây là vì sao, hắc không phải đã có ba vị thê tử rồi sao?

Ô Lan lắc đầu, nói:

- Hải tử, người có điều không biết, trong ba vị thê tử của hắc, một người tu luyện công pháp đặc thù, tạm thời mất đi năng lực sinh dục, mà hai người còn lại, bản thân có chút đặc thù... Hơn nữa hiện tại các nàng còn đang bị vây trong giai đoạn còn nhỏ, khó có khả năng sinh dục, mà trên người hải tử này lại chảy xuôi dòng máu Vân Ly, hiện tại không còn người nào khác truyền thừa, mà huyết mạch của hắc tuyệt đối không thể đoạn tuyệt, chúng ta có nghĩa vụ trợ giúp hắc tìm kiếm nữ tử thích hợp, giúp hắc sinh nhi dục nữ!

- Thế nào, tại sao có thể như vậy?

Túc Dao nhếch cái miệng nhỏ nhắn, có chút không thể tin tưởng được, thế nhưng không biết vì sao nghe được lời này, trong lòng nàng cảm thấy có chút vui mừng, đây chẳng phải nàng cũng có cơ hội hay sao?

Ô Lan thấy biểu tình của Túc Dao, cười cười nói:

- Hải tử, người đã thích hắc, đến lúc đó ta sẽ giúp người một tay, ta nhìn ra được, người và hắc đã sớm có một đoạn nhân duyên phu thê thực sự rồi, có đúng không?

Nghe xong lời này, Túc Dao lập tức đỏ mặt thối mang tai, nàng không ngờ tới, chuyện tình bí ẩn tới như vậy cư nhiên bị Ô Lan liếc mắt liền nhận ra, trong lúc nhất thời ngượng ngùng khó dừng, cúi đầu không biết nên nói cái gì.

Ô Lan cười nói, kỳ thực điều này cũng không có gì sai, trên người hắc có một cổ mệnh tức thủy chung quanh quẩn, mà khi người xuất hiện bên cạnh hắc, cổ mệnh tức này càng rõ ràng hơn một chút, phạm là tiền bối Linh tộc đều có thể cảm nhận được. Chính là vị trưởng bối Đồ gia phía sau chúng ta, sợ rằng lúc nhìn thấy người liền biết được, tuy rằng hắc không nói cái gì, thế nhưng ta nghĩ lúc hắc trở về nhất định sẽ làm chuyện gì đó, người yên tâm là được!

Bỗng nhiên nghe được những lời này, tâm tình Túc Dao đột nhiên trở nên tốt đẹp, nàng hình như đi trong bóng tối thấy được ánh rạng đông, vì vậy tâm tình cười ngửa trên đường đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đoàn người mang theo tâm tự khác nhau chạy đi, tiến trình rất nhanh, đến giữa trưa ngày thứ năm đã tới địa giới thành Lợi Châu.

Hành tẩu trên quan đạo, vượt qua một ít đường nhỏ hoang dã, chỉ cần đi qua được một ngọn núi hoang là có thể nhìn thấy thành Lợi Châu. Vân Thiên Hà đã sớm quen thuộc với hoàn cảnh địa lý nơi đây, trong cuộc hành trình không hề dừng bước, trực tiếp chạy vào con đường nhỏ nơi núi hoang.

Đây là một ngọn núi hoang không hề có tên, cũng là nơi lần đầu tiên Vân Thiên Hà đi săn thú, bắt ưng, đồng thời kết bạn với Lão Cái, nhận được sự chỉ điểm của Lão Cái, cũng khiến cho thế giới quan và nhân sinh quan của hắc đã biến đổi rất nhiều.

Hôm nay lại từ chạy qua chân núi ngọn núi hoang này, trong lòng cảm hoài hồi tưởng, tuy rằng cũng không quá lâu, nhưng Vân Thiên Hà luôn luôn có một loại cảm giác giống như hơn mười năm trước, mỗi lần nhớ tới, đều có chút hồi vị xúc cảm.

Nhưng loại cảm xúc hồi vị này, chỉ nhoáng lên trong lòng Vân Thiên Hà, theo sát đó là cảm ứng cảnh giác.

Phía trước con đường nhỏ là một thung lũng chật hẹp, đó cũng là nơi cửa núi, khi vượt qua đoạn đường này, tiếp tục đi về phía trước là bình nguyên hoang dã bằng phẳng, lấy tốc độ của Vân Thiên Hà, tối đa trong thời gian một nén hương là có thể trở lại thành Lợi Châu.

Nhưng mà khi vừa mới tiến vào cửa ngõ con đường nhỏ, nhìn địa phương thích hợp mai phục này, trong lòng Vân Thiên Hà lập tức cảm giác được có một cổ nguy hiểm ẩn nấp, giống như một đầu sư tử ngủ đông, bày ra bày rập, đang ở một góc tối nào đó bí mật, chăm chú quan sát bước tiến của con mồi tiến vào trong bẫy rập.

- Là người nào bố trí mai phục nơi đây, rốt cuộc là muốn đối phó với ta hay là đối phó mấy người Túc Dao?

Trong lòng Vân Thiên Hà nghi hoặc, chậm rãi để Vân Bôn thả lỏng tốc độ, mọi người đều cảm ứng cảnh giác.

Lúc này Mộng Ly và Đường Linh Toa cũng thúc ngựa theo lên, Mộng Ly nói:

- Thiên Hà, nơi này có mai phục, bất quá chỉ là đám kiến hôi thực lực yếu đuối, mạnh nhất cũng chỉ có cảnh giới Tông Sư, hình như không phải mục đích đối phó chúng ta!

- Ta nghĩ có thể là tam thúc công vận chuyển vật tư tới Thiên Quỷ Sơn lần này đã khiến cho một số kẻ chú ý, vì vậy bọn họ muốn ở chỗ này bố trí mai phục kiếp sát, nếu như muốn đối phó với chúng ta, những người này đến bao nhiêu cũng là chịu chết, địch nhân chắc hẳn không đến mức ngu xuẩn như vậy!

Vân Thiên Hà nói, lúc này mọi người đều thả chậm tốc độ, chờ Đồ Nguyên Đồ và Túc Dao đến gần, thuận miệng nói:

- Tam thúc công, thời điểm các người rời khỏi thành có phải là vượt qua địa phương này?

Đồ Nguyên Đồ hiển nhiên từ lâu đã lưu ý đến xung quanh có khả năng mai phục, nhưng không thèm để ý, nghe Vân Thiên Hà hỏi, liền nói:

- Chúng ta ra khỏi thành không mang theo vật tư, tới Khai Châu mới để Tinh Mông và Tinh Diệu chuẩn bị, nhưng nếu như trở lại Đồ gia mà nói, nơi này hiển nhiên là địa phương nhất định phải qua, có người bố trí mai phục nơi đây, rất bình thường, hẳn là không phải mục đích đối phó các người!

- Nếu như nhằm vào chúng ta, bọn họ không có tin tức linh thông như vậy, hoặc là bọn họ biết trước chúng ta sẽ đi qua nơi này?

Đồ Nguyên Đồ gật đầu nói:

- Lão phu nghĩ đây hẳn là một lần thử dò xét nhằm vào chúng ta, đám người ám sát vẫn ẩn nấp trong Lợi Châu chưa rời đi, trước khi trưởng lão Linh tộc tới, bọn họ thỉnh thoảng lại lên vào trong thành dò hỏi tin tức, hoặc là thực thi hành động ám sát, mà sau khi có tộc trưởng Linh tộc tọa trấn, đám người này không dám tùy tiện lên vào trong thành làm càn, tin tức người trở về lần này, tạm thời chưa thể nào lộ ra, vì vậy tất cả những người mai phục nơi đây cần phải xóa sạch toàn bộ!

Không đợi lời nói Đồ Nguyên Đồ ra hết, đám người Vân Thiên Hà từ trên lối đi nhỏ phụ cận vượt qua, mặt đất đột nhiên truyền tới rung động kịch liệt.

Không chỉ có người mai phục, hơn nữa xung quanh còn bố trí bẫy rập, khoe miệng Vân Thiên Hà nhếch lên, nở nụ cười hứng thú chơi đùa.

486. Chương 489: Thu Và Thu Không Thu.

Những bẫy rập này đều có mục đích hãm hại ngựa, bên trong còn cắm rất nhiều cọc nhọn, đằng trước hợp với một mảnh có chứa khe rãnh, nếu như ngựa bị rơi vào bên trong, rất có thể thoát ra.

Quan sát tình thế hiện tại, địa điểm phục kích này đã trải qua thiết kế tỉ mỉ, bất quá đám quý không may thiết kế bẫy rập này cũng không hề ngờ tới, trước mặt một vị cao thủ Võ Thánh cùng với mấy cao thủ cấp bậc Võ Tôn, quả thực giống như trò đùa trẻ con.

Ầm ầm...

Ngay sau đó là vô số cự thạch giống như nước lũ mạnh mẽ lan tràn ập xuống, thẳng hướng đội ngũ bên dưới.

Ầm...

Tại lúc một khối cự thạch rơi trên đầu, Vân Thiên Hà tùy ý vung lên một quyền, đánh nát bảy khối cự thạch, hóa thành bụi phấn rơi khắp bầu trời, trò chơi ném đá này cũng chỉ dừng lại của mọi người một chút thời gian mà thôi.

Vân Thiên Hà nghe xong ý kiến của Đồ Nguyên Đồ, đối với đám kiến hôi này, hắn cũng không hề để trong lòng, sau khi nhận biết được vị trí bọn chúng mai phục, hắn không hề nhích người, chỉ vận chuyển nội tức, sau đó trong vòng một tức, một cỗ chấn động cường đại bắt đầu phát ra, lan tràn mạnh mẽ ra xung quanh.

Linh Chấn Bí Pháp, Vân Thiên Hà đã sớm có thể khống chế được trong vòng một tức để khí huyết hình thành một cỗ chấn động mạnh yếu khác nhau, mà lực lượng biểu hiện phóng ra bên ngoài, có thể là một chưởng, một quyền, hoặc có thể là một kiếm, cũng có thể chỉ là tiếng rống to.

Gầm...

Vân Thiên Hà dứt khoát lựa chọn Long Sư Thiên Ba Hống.

Một tiếng rống này, vang vọng thiên địa, đám người mai phục sau khi một tiếng Long Sư Thiên Ba Hống phát ra, Long Sư Thiên Ba Hống mang theo chấn động không gian, giống như khí lưu cuồng bạo hóa thành cự long, khắp chỗ, cây cối hóa thành bột mịn, mà cự thạch rơi xuống, còn chưa hoàn toàn chạm mặt đất đã bị trực tiếp tan vỡ hóa thành bột phấn.

A...

Lúc này, trong núi, tiếng kêu la thê thảm truyền đến, thỉnh thoảng có thi thể con người theo tiếng Long Sư Thiên Ba Hống duy trì, lác đác cùng với cự thạch rơi xuống, biến thành đồng thối nát.

Mà chỗ tối mai phục, đám người bị Long Sư Thiên Ba Hống ảnh hưởng, trong miệng, lỗ tai, lỗ mũi, còn có trong mắt đều chảy ra máu tươi, tu vi những người này quá thấp, tất cả đều thống khổ bịt chặt lỗ tai kêu lên thảm thiết.

Thậm chí có người không thể chống đỡ được chấn động tập kích, trong lúc bọn họ còn đang che tai, con mắt trực tiếp bị cỗ lực lượng lan tràn kia chấn nổ tung.

Cũng có mấy người không thể chịu đựng được, trực tiếp chấn vỡ kinh mạch tự vẫn, mà đại đa số không khống chế được thân thể, rơi xuống vách núi, tình cảnh tàn nhẫn không đành lòng nhìn.

Chỉ một tiếng rống này đã khiến cho đám người mai phục nơi đây tử thương thảm trọng, diệt đi tám chín phần mười, mà những người khác đều lặng người đứng yên, giống như không hề có chuyện gì phát sinh, cũng chưa từng xuất thủ qua.

Chỉ có đám người Đồ Nguyên Đồ và Túc Dao, còn có Lục Vô Yên và Thu Hàn không rõ ràng thực lực của Vân Thiên Hà hiện tại, nhìn thấy tình cảnh này đều trợn mắt há mồm!

Vô Thánh?

Trên mặt những người này đều một mảnh yên tĩnh, nhưng trong lòng bọn họ đều nổi lên sóng gió ngập trời, kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà vẫn lặng yên ngồi trên ngựa, sau một tiếng rống dài, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh tiếp tục đi về phía trước, thật lâu không thể bình tĩnh được.

Đây là yêu nghiệt nào a?

Bọn họ nhớ kỹ, hơn ba năm trước đây, tại lúc hắn mới rời đi, khi đó mới chỉ là một tiểu tử Vô Sư cấp chín bị Túc Tĩnh Vương đuổi ra khỏi Kinh Thành. Sau đó bọn họ nhận biết được, Vân Thiên Hà tới Bắc địa tìm kiếm đầu mối về Vân Sách, đã thành công đột phá Tiên Thiên, nhưng chỉ sau một năm, lúc Vân Thiên Hà lĩnh lâm tại Xuất Vân Quốc, nhanh chóng đột phá cảnh giới Tông Sư.

Mà hiện hôm nay, chỉ sau hai năm không có tin tức, tu vi của hài tử này lại đột nhiên tăng mạnh, dĩ nhiên đã đạt tới cảnh giới Vô Thánh, điều này không thể không làm cho bọn họ kinh hãi, khó có thể tin, thậm chí sắp hít thở không thông.

Phải biết rằng, Đồ Nguyên Tán đạt được cảnh giới Đại Tông Sư trong thời gian vài chục năm rồi, bao nhiêu năm qua vẫn bế quan khổ tu, thủy chung không thể nào đột phá được vách chắn tiến vào Vô Thánh.

Mà vị thiên tài võ đạo giống như yêu nghiệt trước mắt, vẻn vẹn chỉ dùng thời gian hơn hai năm liền đơn giản vượt qua được bất cứ kẻ nào gọi là thiên tài cùng thế hệ. Đây cũng không phải là tuyệt thể thiên tài hiếm thấy tại Đại Đường Quốc, mà coi như toàn bộ Man Hoang đại lục cũng coi như tuyệt thể yêu nghiệt!

Chỉ bất quá, mọi người tại lúc chưa đột phá cảnh giới Võ Thánh, bọn họ cũng không biết được tình huống cụ thể của cấp độ Võ Thánh này, vẫn nghĩ rằng như vậy đã đủ ngạo thị thiên hạ!

Mà đối với những người đã đạt tới cấp độ Võ Thánh, coi như siêu phàm thoát tục, cường giả tiến vào cảnh giới võ đạo Thiên Địa cảnh mà nói, đây vãn vãn chỉ là bước cơ sở đầu tiên, đối với cường giả Địa cảnh, Thiên cảnh, thậm chí là lúc Phá Hư, hẳn vẫn như cũ chỉ là một tiểu nhân vật rất nhỏ yếu mà thôi.

Chính bởi vì có sự ngăn cách tại lĩnh vực cấp độ võ đạo khác nhau, trong từng lĩnh vực, tại thế giới võ đạo cấp độ khác nhau, do đó mới thể hiện rõ cái thế giới Man Hoang luôn luôn dùng võ vi tôn này! Bởi vì nhận thức, quan điểm và đối đãi thế tục khác nhau, trong mắt cao thủ Võ Thánh đã siêu phàm thoát tục mà nói, võ giả bình thường bất quá chỉ là tảng đá kê chân cho các võ giả cường đại hơn bước vào tầng lĩnh vực cao hơn, bọn họ chỉ giống như tồn tại kiến hôi, yếu đuối đến đáng thương cảm!

Cho nên đối với Mộng Ly, Tầm Nguyệt, còn có Liên Tinh và Ô Lan, các nàng không hề cảm thấy ngạc nhiên. Một tiếng rống vừa rồi của Vân Thiên Hà chỉ là tiêu diệt đại đa số địch nhân ẩn nấp trong chỗ tối mà thôi, chỉ là một chuyện bình thường tới không thể bình thường hơn, nếu như Vân Thiên Hà có thể rống một tiếng giết chết cường giả Võ Tôn Địa cảnh mà nói, bọn họ đương nhiên sẽ nổi lên một cơn sóng gió trong lòng.

Bất quá sau một tiếng rống này của Vân Thiên Hà, đám địch nhân mai phục trong chỗ tối đã tổn thương trầm trọng, cho dù có mấy người không chết, cho dù không biến thành người mù, hoặc biến thành người điếc, cũng có thể không biết thành phế nhân, trong mắt của Vân Thiên Hà, những người này sao không phải tồn tại giống như con kiến hôi.

- Lục bá, tam thúc công, các người đi thu thập giải quyết hậu quả một chút, chúng ta ở phía trước chờ các người!

Vân Thiên Hà bước về phía trước, phá hủy tất cả bẫy rập còn lại trên đường, lúc thuận lợi vượt qua con đường nhỏ mới quay đầu nói với mấy người Lục Vô Yên và Thu Hàn một câu, sau đó giục Vân Bôn chạy chậm tiến lên, vượt qua sơn đạo.

Đợi khi Vân Thiên Hà đi ra khỏi đồng hồ sơn đạo, mấy người Lục Vô Yên mới hồi phục lại tinh thần, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, thu liễm vẻ khiếp sợ và tâm tình ba động trong mắt, liền phân tán ra, bắt đầu thực hiện công việc thanh lý hiện trường.

Qua núi hoang, phía sau là vùng đất bằng phẳng, rất nhiều địa phương đều một mảnh xanh mướt của ruộng đồng, hun đúc tâm tình.

Vân Thiên Hà đi tới ven đường, sau khi xuống ngựa, để Vân Bôn tự do chơi đùa tại phụ cận, trực tiếp đi tới trước một thân cây, tạm thời dừng lại nghỉ ngơi chờ đợi đám người Lục Vô Yên.

Ngay sau đó là mấy người Mộng Ly và Đường Linh Toa chạy tới, các nàng thấy Vân Thiên Hà ngồi dưới tàng cây, cũng nhanh chóng xuống ngựa, thản nhiên xem xét ruộng đồng tràn đầy cây nông nghiệp, một màu xanh mướt trải dài trước mắt.

- Thiên Hà, vừa rồi sao người không trực tiếp giải quyết sạch sẽ đám người mai phục, ngược lại để cho bọn họ thanh lý việc còn lại, đây là vì sao nha?

Mộng Ly thủy chung không rõ vấn đề này, đám người mai phục vừa rồi chỉ giống như con kiến, nàng có thể đơn giản bóp chết toàn bộ, thế nhưng Vân Thiên Hà lại không diệt sạch, để lại một ít, muốn để mấy người Lục Vô Yên giải quyết hậu quả, điều này làm cho nàng rất mê hoặc.

Vân Thiên Hà nghe được vấn đề của Mộng Ly, cũng không mở miệng giải thích.

Ngược lại sau khi Liên Tinh uống một ngụm nước, giải thích với Mộng Ly.

- Đạo lý đối nhân xử thế bình thường tại thế gian này ta cũng biết một chút. Thiên Hà làm như vậy cũng là vì muốn dành cho các trưởng bối một bậc thang, mặt khác cũng muốn để cho bọn họ thông qua phương thức gián tiếp này thích ứng với tình huống của hiện tại, như vậy sẽ giữ gìn được tôn nghiêm của trưởng bối, cũng không để các trưởng bối nghĩ Thiên Hà vô cùng tự phụ, do đó trong lúc vô tình mất đi sự tín nhiệm lẫn nhau, làm như vậy xác thực là điều cần thiết!

Mộng Ly nghe xong, tỏ bộ dáng có chút không hiểu, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn nói:

- Ta vẫn như cũ không hiểu lắm!

- Không hiểu cũng được, có đôi khi, chính mình mơ mơ hồ hồ cũng là một chuyện tốt!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt nói một câu, lại nhìn về phía núi hoang, chỉ thấy mấy người Lục Vô Yên và Đồ Nguyên Đồ đã giải quyết xong mọi chuyện, cũng bắt đầu tới gần.

Chờ khi mấy người bọn họ một lần nữa tiến tới, Mộng Ly quan sát bọn họ, phát hiện ra tâm tình của bọn họ tựa hồ đã xảy ra một ít biến hóa rất vi diệu, thực giống như là áp lực và phức tạp đè nặng trong lòng bọn họ thời gian dài đã được bài trừ, bọn họ có vẻ rất nhẹ nhàng, cũng rất bình tĩnh tự nhiên.

Tại giờ khắc này, Mộng Ly bình tĩnh, triệt để hiểu được lời nói của Liên Tinh.

Nhưng duy nhất làm trong lòng Mộng Ly nghĩ cổ quái, cũng có chút ghen tuông chính là, lúc Túc Dao bước tới, liền chủ động tiến tới gần, cầm túi nước của chính mình đưa cho Vân Thiên Hà, hơn nữa thần tình trên gương mặt của nàng lúc này, chung quy mang theo vẻ quan ái của thê tử đối với trượng phu chính mình, cũng ẩn chứa một cổ phong tình dị dạng, ôn nhu mà nóng bỏng.

Tiểu nỵ tử này đang câu dẫn Thiên Hà sao? Trong lòng Mộng Ly ề ề, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Túc Dao, nhưng Túc Dao lại dùng nụ cười thân mật và hòa ái nhìn lại nàng, làm cho Mộng Ly nhất thời nghĩ chính mình tựa hồ có điểm mất phong độ.

”Người này thực sự quá ghê tởm rồi, nàng hình như rất thích câu dẫn nam nhân a, tên đầu gỗ Thiên Hà, nhất định sẽ rơi vào trong bẫy rập ôn nhu của nàng, không được, ta phải nghĩ biện pháp!”

Mộng Ly càng xem thần tình và cử chỉ của Túc Dao, lại càng cảm thấy nguy cơ tăng tăng, nghĩ nữ nhân này rất thông minh xảo hoạt.

Nàng làm sao biết được, trước đây Túc Dao vốn là ca cơ thanh lâu, bình thường giao tiếp với vô số nam nhân, muôn hình muôn vẻ, làm cách nào khiến cho nam nhân vui vẻ, nắm bắt tâm tình nam nhân như thế nào, hoặc là nắm chắc nam nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, quả thực dễ như trở bàn tay, những nữ tử đơn thuần giống như Mộng Ly và Đường Linh Toa làm sao có thể so sánh được.

Vân Thiên Hà tự nhiên cảm thụ được tâm ý của Túc Dao đối với hắn đã có chuyển biến.

Thời điểm tiếp nhận túi nước, cảm thụ được trong ánh mắt của nàng hiện rõ vẻ nóng bỏng nhiệt tình, cũng ẩn chứa hiền thực và ôn nhu, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ tới sự kiện bọn họ trúng độc và giải độc trước kia.

Dù sao thì trước đó bọn họ cũng đã trải qua quan hệ nam nữ, mà nữ nhân này từ sau sự kiện đó đã triệt để ngã về phía hắn, cũng luôn quan tâm theo dõi hắn, trong lòng Vân Thiên Hà đối với sự kiện đó vẫn luôn giữ một tia hồ thẹn.

Vân Thiên Hà vô ý thức suy nghĩ, có phải nên phụ trách đối với nàng, thu nữ nhân này, nhưng lại nghĩ tới muội muội Tô Tuyết của nàng, đối với đôi tỷ muội này, rốt cuộc là thu hay không thu đây?

487. Chương 490: Phá Lô

Cửu thành có chút tổn hại, cũng không tu sửa, không còn thủ vệ tại cửa uy phong lẫm lẫm kiểm tra người qua lại như trước kia, tới đa chỉ có hai lão lính dày dạn ngồi xổm trước cửa, lau mồ hôi trên trán, nhân thần chết lặng nhìn người qua lại trên đường, đối với bọn họ mà nói, cuộc đời này cũng chỉ như vậy mà thôi.

Lúc đoàn người Vân Thiên Hà tiến vào trong thành, người đi đường đều hiện rõ thần sắc vội vội vàng vàng, xung quanh đường cái rất thanh lãnh, không còn tình cảnh ồn ào nhốn nháo như trước kia.

Một tòa thành trì đã từng giàu có, tựa hồ hiện tại mất đi sức sống, có chút hiu quạnh.

Trên con đường tiến về phía Đồ phủ, Vân Thiên Hà thu toàn bộ tình cảnh hiu quạnh chán nản vào trong mắt, mặc dù rất nhiều địa phương, cửa hàng các loại trải qua chiến loạn đã được chữa trị, nhưng xu hướng suy tàn vẫn như trước, rất khó tiếp tục khôi phục sinh cơ như trước.

Dù sao trong lòng Vân Thiên Hà biết, tình cảnh thành thị trở nên hiu quạnh lạnh lẽo như hiện tại có liên quan rất lớn đối với việc Đồ thị mấy lần gặp phải kiếp nạn.

Đồ thị đã cầm rế tại Lợi Châu trăm năm, chi hệ đông đảo, có thể nói là đại gia nghiệp đại, thế nhưng hầu như trong vòng một đêm trải qua lần hành động ám sát diệt môn, khiến cho mấy chi nhánh của Đồ thị bị tận diệt, thậm chí trong tòa thành thị này, một ít gia tộc có liên quan với Đồ thị cũng lần lượt bị liên lụy.

Lần nao động lớn trước kia, không chỉ khiến cho mấy chi nhánh Đồ thị diệt vong, càng làm cho phương diện sản nghiệp Đồ thị bị phá hủy nghiêm trọng chưa từng có trong lịch sử.

Rất nhiều thương gia sinh ý chịu cảnh liên lụy, cũng không dám tiếp tục qua lại sinh ý với Đồ thị, hơn nữa đám người ám sát Đồ thị đã từng dừng lại tại thành Lợi Châu một thời gian, thời điểm đó đã triệt để chặt đứt bất cứ qua lại trên phương diện sinh ý, suốt ngày chỉ có thể trốn tránh bên trong cơ quan mật thất dưới mặt đất, chỉ hy vọng bảo toàn tính mệnh chính mình.

Đồ thị tại Lợi Châu rơi vào cảnh suy tàn, hơn nữa liên tục trải qua vài lần kiếp nạn, sau đó người Đồ thị trốn trong mật thất ngầm, hầu như ngăn cách liên hệ với bên ngoài, điều này khiến cho một số gia tộc bị liên lụy dần dần rời khỏi thành Lợi Châu.

Thành Lợi Châu trải qua lần nao động trước đó, rất nhiều thương gia không dám trở lại Lợi Châu buôn bán, mà các thương nhân trong thành Lợi Châu cũng nhanh chóng chuyển hướng chạy sang các thành thị khác buôn bán, bách tính bình thường luôn ở trong nhà không dám ra khỏi cửa, bởi vì sau vài lần sự kiện áp sát, khiến cho toàn bộ thành Lợi Châu máu chảy thành sông, so với hành cộng tẩy trừ của Đồ thị tại Lợi Châu còn ác liệt và tanh máu hơn rất nhiều.

Loại hiện trạng này giằng co trong thời gian không tới nửa năm, bởi vì đại đa số người trong thành Lợi Châu đều có quan hệ với Đồ thị, đã hiện rõ xu hướng suy tàn, nhưng từ đó cũng có thể thấy được lực ảnh hưởng của Đồ thị tại Lợi Châu có bao nhiêu to lớn.

Khi đi tới cửa lớn rách nát của Đồ phủ, Vân Thiên Hà xuống ngựa, thấy xung quanh đều một cảnh tượng rách nát bất kham, trong phủ rất nhiều phòng ốc sụp đổ, cũng không hề được tu sửa qua.

Một tòa phủ đệ nguyên bản to lớn như vậy, ngày hôm nay lại bị phá hủy tàn tạ, Vân Thiên Hà thu hết toàn bộ cảnh tượng suy bại vào trong mắt, bàn tay nắm chặt, cho dù không thương tâm nhiều lắm, thế nhưng dù sao đây cũng là gia đình hắn từng sinh sống!

Kẹt...

Đúng lúc này, một phiến cửa chính cũ nát chậm rãi mở ra, bên trong cánh cửa lộ một gương mặt đen gầy, râu ria mọc dài, sau khi nhìn thấy Vân Thiên Hà và mấy người Đồ Nguyên Đồ đứng trước cửa, nhất thời con mắt sáng lên, lập tức đẩy mạnh cửa, vọt ra ngoài.

- Hắc bá!

Vân Thiên Hà thấy hán tử trung niên nhân đen gầy lao ra, nhất thời vành mắt đỏ lên.

- Tiểu tử thối, thế nào bây giờ mới về!

Hắc bá vừa mới chạy ra đã lập tức ôm Vân Thiên Hà vào lòng, thanh âm cũng nhện không được có chút ghen ngào, trong miệng không khỏi trách mắng!

Người chân chính quan tâm hải tử của mình, vĩnh viễn mang theo thái độ trách cứ và quan ái nhìn hải tử lớn lên, Vân Thiên Hà biết Hắc bá đang phát tiết tình cảm của mình.

Hắc bá chỉnh lý lại tâm cảnh, cũng không nói nhiều lời với Vân Thiên Hà, đảo mắt nhìn thấy trước cửa còn có vài gương mặt xa lạ, không khỏi nhìn về phía Đồ Nguyên Đồ, thấy Đồ Nguyên Đồ gật đầu với hắn, không hỏi thêm điều gì, dẫn mọi người vào trong phủ.

- Hắc bá, trong phủ lụi bại thành cái dạng này, các người ở bên trong, vì sao không tu sửa một chút?

Lúc Vân Thiên Hà tiến vào trong phủ, sau khi vượt qua kiến trúc lụi bại tiền phủ, chỉ thấy ngoại trừ Đông viện và Tây viện coi như có chút hoàn hảo ra, những địa phương còn lại hầu như bị phá hủy rồi tinh rồi mù, thậm chí còn có dấu vết bị lửa đốt cháy, nhưng rất nhanh được dập tắt.

Hắc bá nói:

- Tuy rằng hiện tại nguy cơ đã giải trừ, chúng ta cũng không cần phải lo lắng đám người ám sát kia trở lại quấy nhiễu, nhưng chúng ta vẫn giữ lại mọi thứ, để cho đám hài tử không quên đau khổ vừa rồi, để bọn chúng mỗi lần nhìn thấy gia viên rách nát, phải biết rằng trách nhiệm bảo vệ gia viên nằm trên vai bọn chúng, phải bảo vệ gia viên không bị bất cứ địch nhân nào xâm phạm!

Vân Thiên Hà gật đầu, trầm mặc đi theo Hắc bá, tiến sâu vào trong Đông viện.

Đông viện đã từng là địa phương chính mình và Vân Nương ở qua, ở đây không bị phá hủy, Vân Thiên Hà đối với mỗi một gốc cây ngọn cỏ đều mười phần quen thuộc, Hắc bá dẫn đoàn người Vân Thiên Hà vào trong Đông viện, lúc ngồi xuống, nói:

- Sau khi ta biết được tin tức người trở về, địa phương người ở trước đây được chúng ta tạm thời thu thập chỉnh lý, các người ở Đông viện nghỉ ngơi, trong nhà không có nha hoàn người hầu, uống nước ăn cơm tự mình động thủ, ta đi thông báo cho gia chủ!

- Hắc bá, không cần đâu, mọi người cũng không phải là người không hiểu chuyện!

Vân Thiên Hà thấy Hắc bá muốn ra khỏi cửa, cũng không ngồi lại trong phòng nhiều, liền kéo Hắc bá, nói:

- Hắc bá, những người khác đang ở chỗ nào, người dẫn ta đi nhìn bọn họ!

Hắc bá nói:

- Trong nhà ngoại trừ Đông viện trống trải, chúng ta và mấy vị trưởng lão thủ hộ đều ở tại Tây viện, thay phiên nhau xử lý một số chuyện bên ngoài, những người còn lại và lão giả tử đều ở trong địa thánh ngầm nối thông với tầng kinh lâu, bình thường không dám để cho bọn nhỏ chạy loạn, chỉ để cho bọn chúng nghỉ ngơi mấy canh giờ, sau đó lập tức đi tu luyện, vì vậy trong phủ vẫn vắng vẻ, không tiếp tục thuê người hầu!

- Trước tiên tới thăm mấy vị trưởng lão thủ hộ, không có bọn họ, Đồ thị sợ rằng không thể qua được đám người ám sát không ngừng tập kích quấy rầy!

Dứt lời, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, bỗng nhiên xoay người nói với Túc Dao:

- Đám người ám sát này, Tình báo doanh có từng điều tra qua?

- Bọn họ đến từ một tổ chức gọi là Thiên U Âm Điện, nhân vật thủ lĩnh gọi Khuê Trễ, hiện nay đang ẩn núp tại Kinh Thành.

Vân Thiên Hà nghe nói, gật đầu, không tiếp tục nói thêm về chuyện này, chỉ nhàn Thu Hàn và Túc Dao, nói:

- Từ hôm nay trở đi, trạng thái lặng im hai năm của tình báo doanh giải trừ, cơ cấu tình báo các nơi nhanh chóng kết nối lại đầu mối, thu thập tình báo, dùng chim ưng đưa tin, ta phải biết được tương quan hoạt động và địa điểm phân bố của các tổ chức như Thiên U Âm Điện cùng với Thiên Tháp trong Đại Đường Quốc, các doanh khác toàn bộ phối hợp vận chuyển hoạt động trở lại, thông báo cho Sát thủ doanh tại Thanh Long Sơn, đã tới lúc tính toán sổ sách đối với đám nanh vuốt này rồi!

- Rõ, thiếu chủ, thuộc hạ lập tức chấp hành!

Mấy người Túc Dao, Thu Hàn tuân lệnh, Thu Hà và Lục Vô Yên cùng với Đồ Nguyên Đồ lên tiếng, trước tiên rời khỏi.

Túc Dao hơi do dự một chút, nhìn Vân Thiên Hà vài lần, muốn nói cái gì nhưng lại không phát ra khỏi miệng, là người cuối cùng chậm rãi ra khỏi cửa.

Ngay khi nàng ra khỏi cửa, Vân Thiên Hà đột nhiên truyền âm, từ đáy lòng nàng vang lên:

- Tình ý của nàng và Tô Tuyết đối với ta ta đều biết, mệnh tức của tỷ muội các nàng cũng đang hiện diện trên người ta, chỉ có thể cùng ta đồng sinh cộng tử, như vậy cái giá phải trả rất lớn, bởi vì ta và các nàng kiếp này vô duyên những người khác, sau khi hoàn thành việc lần này, ta sẽ cho tỷ muội các nàng một câu trả lời thuyết phục!

Lúc nghe xong lời truyền âm của Vân Thiên Hà, trong lòng Túc Dao giật mình, ngây người hồi lâu, tựa hồ có chút không thể tin tưởng được Vân Thiên Hà có thể nói với nàng như vậy, thế nhưng cẩn thận nhớ lại từng câu nói của hắn, không cần nghi ngờ chính là thần chung hạnh phúc, mạnh mẽ rung động trong trái tim nàng, để trái tim nàng giống như ẩn dấu một chú ếch nhỏ nhỏ, vẫn liên tục nhảy loạn, thật lâu không thể bình tĩnh.

Phù...

Dừng lại hồi lâu, Túc Dao hết sức dẹp loại tâm tình ba động dị dạng trong lòng, sau khi thật sâu liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thấp giọng nói:

- Ta và muội muội sẽ ở Tình báo bí doanh Nam địa chờ đợi thiếu chủ, chúng ta sẽ một mực chờ người...

Dứt lời, Túc Dao cũng không tiếp tục lưu luyến, quay người lại, nhanh chóng rời đi.

Vân Thiên Hà cũng không để người khác theo hắn tới Tây viện, giao phó bọn họ nghỉ ngơi tại Đông viện, sau đó cùng Hắc bá đi Tây viện.

Mới vừa rồi Mộng Ly vẻn tai nghe được câu nói của Mộng Ly, mân mê cái miệng nhỏ nhắn, rất bất mãn nói:

- Tên đầu gỗ này rốt cuộc trêu chọc bao nhiêu nữ nhân nha, Túc Dao dĩ nhiên còn có một muội muội, ai nha, thực sự là tức chết người rồi!

Tầm Nguyệt vẫn rất an tĩnh, nghe được lời này, thần sắc hơi buồn bã, kéo cánh tay Đường Linh Toa, nói:

- Muội muội, ta xem muội mấy ngày nay luôn tâm thần không yên, có phải là phiền não vì chuyện này?

Đường Linh Toa lắc đầu, nói:

- Tỷ tỷ, không phải là chuyện này, chuyện tình của Túc Dao và muội muội Tô Tuyết muội đã biết, cũng biết các nàng từng là nữ tử thanh lâu, lúc các nàng ở Kinh Thành đã quen biết với Thiên Hà, về phần quan hệ giữa các nàng, muội không rõ ràng lắm, chỉ là khi trở lại nơi đây, muội chung quy nhìn không được tướng niệm mẫu thân!

Tầm Nguyệt nói:

- Nếu như muội tưởng niệm mẫu thân, hôm nay rảnh rỗi, ta đưa muội về thăm người, chúng ta không nói cho Thiên Hà biết là được!

Mộng Ly buồn bực trừng mắt liếc nhìn hai nàng.

Liên Tinh đang chuẩn bị tự mình động thủ nấu nước, nhìn ra tâm thần Mộng Ly lo lắng, sau khi để siêu nước trên bếp lò, lại đốt lửa xong, liền đứng dậy nói:

- Nha đầu, tâm đồ kị mỗi nữ nhân đều có, không thể nào tránh khỏi, thế nhưng người nên lo lắng rõ ràng tình trạng thân thể chính mình, còn có tình huống đặc thù của Thiên Hà nha!

Ô Lan đã ngồi xuống, nàng và Bạch Nương Tử để bao quần áo sang một bên, cũng đang bận rộn công việc chuẩn bị.

Trợ giúp thu thập gian nhà, Bạch Nương Tử nghe được lời nói của Liên Tinh, đột nhiên nói với Mộng Ly một câu:

- Nha đầu, nàng nói ắt đúng, nam nhân hoa tâm người không có biện pháp, nhưng nếu muốn nắm giữ cũng không có biện pháp, mà ba người các người lại không có cách nào giúp hắn sinh hài tử, nguyên nhân đặc thù của hắn, đến nay vẫn chưa có con cái nổ dòng truyền thừa huyết mạch, khiến cho các trưởng lão mười phần sốt ruột, cho dù hắn không tìm, nhưng trước khi nghĩ thức đăng vị phong thần diễn ra, các trưởng lão cũng sẽ tìm mấy người thích hợp trong tộc giúp hắn sinh hài tử, đến lúc đó, cho dù chính hắn không tình nguyện cũng phải tiếp thu!

Liên Tinh gật đầu, nói tiếp:

- Xác thực là như vậy, tuy rằng các trưởng lão không nói tới chuyện này, thế nhưng theo như lời của Ngã Khả Phạm Ny, bọn họ vẫn luôn đặt trong lòng, so với đến lúc đó ép buộc Vân Thiên Hà tìm nữ nhân, còn không bằng để hắc chủ động một chút, đối với nữ tử ngưỡng mộ hắc chủ trong lòng, các người không thể đổ kị được, phải có trái tim bao dung, nếu như là nam nhân bình thường, ta sẽ không nói ra những lời này đâu!

Đường Linh Toa cắn môi, đột nhiên nói:

- Vậy để Thiên Hà nạp hai người kia làm thiếp đi, hắc đã đáp ứng ta, chuyện trong nhà ta làm chủ!

Nếu như Vân Thiên Hà có mặt ở đây, nghe được những câu nói này, chắc chắn sẽ bất đắc dĩ thở dài, nữ nhân chính là nữ nhân, chủ đề cùng một chỗ, vĩnh viễn đều là chuyện nhà!

P/s: Hâm mộ thật! Ước gì được như anh ý!

488. Chương 491: Tinh Bình Và Võ Kinh

Khi Vân Thiên Hà vào Tây viện, người đầu tiên nhìn thấy chính là một thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi đang trong sân luyện công, tại lúc hắc chủ còn chưa tỉnh tỉnh thần lại, chỉ thấy thiếu niên này chạy tới, ôm lấy cánh tay của hắc chủ vui quá thành khóc.

Thiếu niên này chính là Yên Nhạc Nhi, vài năm không gặp, hắc chủ từ một hài đồng phần nộn đáng yêu, trở thành một thiếu niên trong non nớt lại ẩn chứa vẻ thành thực.

- Nhạc nhi, người từng đáp ứng đại ca ca, không được khóc!

Vân Thiên Hà ngồi xổm xuống, lấy tay lau đi nước mắt trên má.

Yên Nhạc Nhi lập tức ngừng khóc, lau khô khóe mắt, liên tục gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ánh mắt kiên nghị.

Lúc này Vân Thiên Hà mới cười cười với hắc chủ, sờ sờ đầu, quay sang nhìn thấy một vị lão giả đầu tóc bạc trắng ngồi trong phòng, người này tỏa khí tức tang thương năm tháng, trên khuôn mặt già nua khô gầy lộ ra vài phần lãnh đạm, hắc chủ nhìn Vân Thiên Hà chỉ hơi gật đầu rồi bước rời.

Yên Nhạc Nhi nói:

- Đại ca ca, đây là Chu gia gia, trước đây thời điểm chúng ta chạy nạn ca ca đã gặp qua người rồi!

Vân Thiên Hà gật đầu với vị Chu gia gia này, liền hồi tưởng lại, vị lão nhân này chính là di lão Huyền Môn bị xuyên thấu qua xương tủy bà bọn họ gặp được trước kia, người này cực kỳ tinh thông cơ quan thuật.

Sau khi gặp qua Chu lão, lúc này trong phòng lại có hai vị lão giả bước ra, Vân Thiên Hà nhìn hai người này có điểm xa lạ, Nhạc nhi liền giới thiệu, trong hai lão giả có một người là di lão Huyền Môn, tên là Tiêu Chính Nam, không biết có phải có quan hệ với Tiêu thị Hải Châu hay không.

Mà một người còn lại, Vân Thiên Hà chỉ nhìn tướng mạo và dung mạo, thọ mi rất dài, đều là màu tuyết trắng, lỗ tai so với người bình thường không quá giống nhau, người này hắc chủ là trưởng lão Tuyết tộc, hậu duệ Linh tộc. Sau đó Hắc bá giới thiệu, vị lão giả này tên là Thu Phúc, là một trong những người được Linh tổ phái tới đây tọa trấn Đồ thị.

Sau khi phân biệt chào hỏi, Vân Thiên Hà còn chưa kịp nói mấy câu với mấy vị lão giả này đã bị đám thiếu niên lục tục từ trong phòng đi ra bao quanh kín mít. Những thiếu niên này chính là các hài tử vẫn thường luyện công trong võ đường thời điểm hắc chủ mới rời đi, hôm nay bọn họ đã trưởng thành, cũng hiểu chuyện hơn, thấy Vân Thiên Hà, tất cả đều có vẻ rất hưng phấn kích động.

Sau khi hàn huyên trò chuyện với đám thiếu niên này, Đồ Nguyên Đồ từ chỗ sâu trong Tây viện quay lại, nói cho Vân Thiên Hà biết, gia chủ muốn gặp hắc chủ.

Vì vậy Vân Thiên Hà nói vài lời cổ vũ kích động các thiếu niên và chia tay với mấy lão giả, sau đó trực tiếp đi theo sau Đồ Nguyên Đồ tới kinh lâu Tây viện, từ nơi đó hắc chủ có thể tiến vào bí thất ngầm.

Tàng kinh lâu của Đồ phủ, từ lâu không còn vẻ đại khí bằng bạc, trang nghiêm túc mục như năm xưa, khi Vân Thiên Hà bước vào cửa, chỉ nhìn thấy bốn phía đổ nát thành mảnh vụn, có một bên đã hoàn toàn sụp đổ thành phế tích.

Từ một thông đạo đổ nát tiến vào trong tàng kinh lâu, Vân Thiên Hà nhớ tới một việc, đột nhiên hỏi:

- Tam thúc công, bọn cháu từng dò xét bí thất dưới tàng kinh lâu, đã từng phát hiện ra có một chiếc hộp, hiện tại không biết có còn nguyên chỗ cũ hay không?

Cước bộ Đồ Nguyên Đồ không dừng lại, mở cơ quan trận, đợi hai người đứng vào, bên trong nhất thời tối đen, mới nói:

- Chiếc hộp đó từ khi cháu rời đi vẫn cất giấu chỗ cũ, lần trước có một vị di lão Huyền Môn hỏi qua chuyện này, lão phu nói cho hẳn, hẳn đã lấy đi tấm bản đồ trong hộp đi rồi!

Vân Thiên Hà vừa nghe, trong lòng âm thầm kêu khổ, nói:

- Vậy những thứ còn lại thì sao?

- Còn lại bộ công pháp và một chiếc tinh bình, đại ca của ta từng tìm hiểu bộ công pháp này, bởi vì quá mức thâm ảo khó hiểu, hẳn chưa đạt tới cảnh giới Vô Thánh, vì vậy chỉ tham khảo một ít bí thuật trong đó phối hợp vào Đồ Thị Vô Kinh, đại ca chuẩn bị lúc sinh thời hoàn thiện tinh tế Đồ Thị Vô Kinh của chúng ta, lại bù đắp những thiếu sót nguyên bản tồn tại bên trong!

Vân Thiên Hà gật đầu, nghĩ thầm, Đồ Thị Vô Kinh xác thực tồn tại chỗ thiếu hụt, chỉ bất quá chính mình thông qua công pháp cơ sở nhập môn Đồ Thị Vô Kinh bước vào con đường võ đạo, dẫn đạo giai đoạn đầu tiên, công lao của Đồ Thị Vô Kinh không thể nào phủ nhận.

Chỉ là thuộc tính thiên phú của đệ tử Đồ thị bình thường chính là liệt điểm chân khí, mà hiện tại hẳn đã biến thành khôn chi tinh viêm chân khí, hơn nữa vô thượng bí pháp Nguyệt Tông Thiên Khôn Bí Pháp chính mình học được không thể nào truyền thụ cho bọn họ, mà bộ Khôn Linh Thiên Tức Thuật, Ngọc Tử Khôn Huyết Cốc và một số công pháp khác cũng không phải là tư chất đệ tử Đồ thị có thể tu luyện.

Suy nghĩ một chút, Long Sư Thiên Ba Hống, còn có công pháp Phá Thiên Tam Tuyệt kiếp trước của chính mình có thể truyền thụ cho đệ tử Đồ thị làm công pháp cơ sở dung nhập vào trong Đồ Thị Vô Kinh, hoàn thiện bộ Vô kinh này càng thêm huy hoàng.

Kẹt kẹt...

Tại lúc Vân Thiên Hà còn đang suy nghĩ, lúc này trong bóng tối nghe được động tĩnh cơ quan, ngay sau đó cánh cửa mở ra, Đồ Nguyên Đồ dẫn Vân Thiên Hà bước ra khỏi cửa, lộ trước mắt chính là một đại sảnh, ở đây trước kia là trọng địa cơ quan trong tàng kinh lâu Đồ thị, hiện tại bộ dáng cũng không phát sinh biến hóa gì.

Đồ Nguyên Đồ đi tới trước đại sảnh, sau khi mở ra bộ phận cơ quan bí thất, một lát sau, liền từ bên trong lấy ra một chiếc hộp giao cho Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà tiếp nhận vừa nghe, chính là chiếc hộp trước kia hẳn phát hiện ra, liền chậm rãi mở hộp, chỉ thấy bên trong có một bình thủy tinh trong suốt, bên dưới là bộ công pháp Quán Phách Thăng Long Quyết, tất cả vẫn như cũ hoàn hảo gửi nơi này.

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Bộ công pháp này chúng ta đều đã tìm hiểu qua, mười phần tinh diệu thâm ảo, chỉ là tu vi của chúng ta quá yếu, căn bản không thể nào lĩnh ngộ yếu quyết, vì vậy mọi người quyết định để tại nơi này, chờ khi cháu trở về lĩnh ngộ tu luyện, mà thứ trong tinh bình, đó chính là khôn long đan phách của băng phách ngân long, kỳ hàn không gì sánh được, ta và đại ca chỉ miễn cưỡng cầm lên được, nhưng với thể chất và tu vi của chúng ta lại căn bản không thể sử dụng, vì vậy đều đưa hết cho cháu, hiện tại cháu đã đạt tới cảnh giới Vô Thánh, tương đương với tầng cấp siêu phàm thể tục, mà chúng ta làm trưởng bối trong nhà, tự nhiên hy vọng cháu có thể càng tiến xa hơn, giành cho Đồ thị bóng cây che chỗ càng lớn!

Trong lòng Vân Thiên Hà cảm động, nặng nề gật đầu, hần chỉ cảm thấy thứ chứa đựng trong tình bình, tựa hồ mười phần sinh động, phẳng phất như đang muốn phá bình thoát ra.

Có khôn long đan phách, thánh thể của Vân Thiên Hà liền có thể tu luyện tới cảnh giới khôn long thánh thể đại thành, đồng thời cảnh giới Vô Thánh đạt tới đỉnh phong Nhân cảnh, đến lúc đó tìm được Tinh Khung Bí Sách, giải quyết vấn đề tinh mạch, hần liền có thể trùng kích cảnh giới Vô Tôn càng cao hơn.

Đồ Nguyên Đồ đưa khôn long đan phách và Quán Phách Thăng Long Quyết vào tay Vân Thiên Hà, tạm thời không dẫn Vân Thiên Hà tới địa phương các đệ tử Đồ thị tạm thời lánh nạn, chỉ nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, hiện tại cháu đã từng nạp thê tử bên ngoài?

Vân Thiên Hà gật đầu.

- Trong ba nữ tử theo cháu trở về, có một người là nữ nhi Túc Tĩnh Vương, ta đã nhận ra nàng, cháu và nàng ở cùng một chỗ, tam thúc công cũng không phản đối, thế nhưng phụ thân của nàng chính là cừu nhân sinh tử của Đồ thị chúng ta, các trưởng bối trong nhà biết được cháu và nữ nhi của hần kết thành phu thê, rất có khả năng sinh ra vướng mắc trong lòng, chỉ hi vọng thời điểm bọn họ hỏi tới, cháu có thể nghĩ biện pháp xóa bỏ nghi ngờ trong lòng bọn họ!

- Cháu hiểu được phải làm như thế nào, vấn đề này nhất định sẽ xử lý tốt!

Đồ Nguyên Đồ gật đầu, cũng không nói thêm câu nào, dẫn theo Vân Thiên Hà tiến vào trong một cánh cửa sau cơ quan, giống như mê cung, đi thêm khoảng chừng nửa nén hương, lại gặp phải cánh cửa điều khiển bằng bộ phận cơ quan, vượt qua cánh cửa này liền đi tới một thông đạo ngầm.

Đi trong thông đạo dưới mặt đất khoảng chừng thời gian nửa nén hương, lại trải qua vài chỗ bố trí cơ quan trận ngầm, lúc này mới tới đại sảnh nơi các đệ tử Đồ thị ở lại.

Ở đây giống như là một thôn trang nhỏ bên dưới lòng đất, ngoại trừ có mấy thông đạo theo nhiều hướng khác nhau, còn lại chỉ là cách mỗi đoạn có một phòng ốc nhỏ nhỏ, mọi người đều ở tại đây, nhiều thông đạo hội tụ tại một điểm trung gian, điểm trung gian này là một quảng trường tương đối rộng rãi.

Khi Vân Thiên Hà và Đồ Nguyên Đồ tiến vào quảng trường, chỉ thấy Đồ Chính Minh đứng giữa trung tâm quảng trường, giám sát các đệ tử Đồ thị tu luyện.

Đám đệ tử Đồ thị này hầu hết đều là thiếu niên, cũng là do Đồ thị gặp phải kiếp nạn, các chi hệ kiệt lực chuyển tới đây bảo toàn huyết mạch, cùng với các nữ quyến toàn bộ đều ở nơi này, về phần các thành viên gia tộc chủ yếu cùng với đám thanh niên, mọi người đều có cương vị công tác riêng.

Hiện tại Đồ Chính Minh đang độ trung niên lại sinh rất nhiều tóc bạc, có chút già nua, hần đứng trên quảng trường rộng lớn nhìn thấy Đồ Nguyên Đồ dẫn theo Vân Thiên Hà trở về, thần sắc có chút kích động, liền lập tức chạy tới nghênh đón, hai tay nặng nề giữ bờ vai hần, nói:

- Thiên Hà, cháu đã trở về!

- Đại bá, khổ cực rồi!

Vân Thiên Hà cảm giác mũi có chút chua xót, hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình, sau khi hàn huyên với Đồ Chính Minh vài câu, lúc này các thiếu niên trong quảng trường đều ngừng luyện công, chạy tới bao vây thành vòng tròn quanh Vân Thiên Hà, hiếu kỳ vây xem, ríu ra ríu rít như những con chim nhỏ.

Tiếng ầm ĩ trung tâm quảng trường làm cho mọi người trong phòng ốc chú ý, lúc này đám nữ quyến trong phòng đều lần lượt ra ngoài, gọi hải tử chính mình trở về, hướng Vân Thiên Hà gọi tên, sau đó thấy một vị lão nhân trong phòng ốc chính đi ra, người này niên kỷ có chút già nua, lưng hơi còng xuống, chính là Đồ Nguyên Tấn.

Đồ Nguyên Tấn vừa nhìn thấy Vân Thiên Hà, thần sắc rất bình tĩnh, vuốt vuốt chòm râu tiến tới, quan sát hần vài lần, gật đầu nói:

- Uhm, quả nhiên không khiến cho chúng ta thất vọng!

Đồ Chính Minh hiện tại căn bản không nhìn thấu tu vi cảnh giới của Vân Thiên Hà, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Thiên Hà, tu vi của người hiện tại đã đạt tới cảnh giới nào rồi?

- Võ Thánh!

- A, Võ Thánh, tốt...

Đồ Chính Minh gật đầu lẩm bẩm một câu, lập tức nghĩ tới điều gì, con mắt đột nhiên trợn trừng, hít một hơi lạnh khí, không thể tin tưởng nhìn vào Vân Thiên Hà nói:

- Cháu vừa nói cái gì, Võ Thánh?

Cho dù là Đồ Nguyên Tán nghe xong lời này, khuôn mặt vốn rất bình tĩnh kia cũng không tránh khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ, vẻ mặt động dung nói:

- Cháu là nói, cháu đã đột phá cảnh giới siêu phàm Võ Thánh?

Vân Thiên Hà biết bọn họ nhất thời không hồi phục lại tinh thần, chỉ gật đầu, không nói nhiều lời.

Đồ Nguyên Đồ nhắc nhở nói:

- Đại ca, phần thành tựu của Vân Thiên Hà đối với võ giả bình thường chúng ta mà nói đã là tốc độ thiên tài yêu nghiệt rồi, thế nhưng huynh lại không biết, trên đường trở về, nó còn dẫn theo mấy người, thực lực đều sâu không thể dò được, khi huynh nhìn thấy mấy người này, đừng thất thố như hiện tại là được!

Đồ Nguyên Tán ngây người hồi lâu mới dần dần bình tĩnh lại, tràn đầy vui mừng nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Lão phu dùng thời gian hơn mười năm cũng không đột phá được vách chắn cảnh giới Võ Thánh, hôm nay lại có thể được chứng kiến tử tôn Đồ thị chúng ta xuất hiện một vị Võ Thánh, sau này trăm tuổi đi gặp liệt tổ liệt tông cũng có thể tươi cười, Thiên Hà, cháu làm tốt lắm!

489. Chương 492: Mộng Ly Xấu hổ

Đồ Nguyên Tán gật đầu.

- Đúng vậy, Đồ Thị Võ Kinh từ lần trước mất đi, Ngự thị gửi một bản Võ kinh viết tay cho chúng ta, sau này nhiệm vụ diệt tộc Giang thị, lấy được Võ kinh Giang thị trở về, lão phu vẫn trường kỳ nghiên cứu ba bộ Võ kinh này, dự định một lần nữa làm lại Đồ Thị Võ Kinh hoàn thiện truyền thừa hậu thế!

- Giang thị bị diệt tộc rồi?

Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói:

- Đây là chuyện khi nào?

Đồ Nguyên Đồ nói:

- Chuyện này xảy ra khi cháu rời khỏi nhà năm thứ hai, tiểu nhi Giang Ngọc Tề Giang gia diên diên đại đại chạy tới Kinh Thành gây náo động, Viêm Hoàng Cục lại động chút tay chân, hoàng thượng lấy lý do này, phán bọn chúng xét nhà diệt tộc chỉ tội, mà việc xét nhà chính là do nhị ca chủ trì, vì vậy Võ kinh Giang thị đã bị nhị gia nộp lên triều đình, đồng thời sao chép một bản gửi chúng ta!

- Tin tưởng có đủ Võ kinh Tam tông thị, hấp thu ưu điểm, dung nạp với công pháp võ học Đồ thị chúng ta, nhất định có thể nâng cao lên một tầng mới!

Đồ Nguyên Tán nói.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, liền lấy bộ công pháp Long Sư Thiên Ba Hồng chính mình vẫn cất dấu ra, nói:

- Lão gia tử, bộ công pháp Long Sư Thiên Ba Hồng này là do cháu ngẫu nhiên đoạt được, đạt tới cảnh giới Tiên Thiên liền có thể tu luyện, chỉ cần nắm giữ được huyền bí vận luật trong đó, tu luyện không phải quá

khó khăn, mà bộ công pháp này sẽ theo tu vi cảnh giới tăng lên mà không ngừng đề cao uy lực, là loại hình công pháp tiến hóa, người có thể xếp nó vào trong Đồ Thị Vô Kinh!

Đồ Nguyên Tán tiếp nhận tấm long bì, nhìn văn tự viết trên mặt, xem không hiểu, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Bộ công pháp này lão phu có điểm ấn tượng, nếu như lão phu nhớ không sai, hẳn là bộ công pháp thật lâu trước đây một vị trưởng lão Nhật Tông từng đánh rơi, mà văn tự viết trên tấm long bì này là loại văn tự cổ đại, bất quá Luật Kỳ trưởng lão nhất định biết được văn tự này, đến lúc đó lão phu thỉnh giáo hẳn phiên dịch là được!

Đồ Chính Minh nói:

- Thiên Hà, bộ công pháp này cháu đã nắm giữ, mà đệ tử Đồ thị chúng ta có tư cách khác với cháu, khi tu luyện sẽ không gặp phải tệ đoạn gì chứ?

Vân Thiên Hà nói:

- Bộ công pháp này không thể đề cao tu vi bản thân, chỉ là một phương pháp ứng dụng, bất luận người nào cũng có thể tu luyện, không hề có ảnh hưởng, chỉ là hiện tại thuộc tính Tiên Thiên của cháu đã biến đổi thành khôn phách, mà các công pháp giai đoạn trước đó cháu đoạt được cũng đều là công pháp khôn phách, không thích hợp với thuộc tính của đệ tử Đồ thị tu luyện, bất quá còn có một bộ công pháp tên là Phá Thiên Tam Tuyệt, cũng có thể để lão gia tử nghiên cứu tinh hoa, dung nhập vào bên trong Vô kinh!

Dứt lời, Vân Thiên Hà lấy bộ công pháp Hàn Linh Thiên Túc Thuật cùng với Hàn Băng Ngọc Cốt Công văn cất giữ trong bao quần áo, giao cho Đồ Nguyên Tán nói:

- Đây là công pháp tu luyện giai đoạn Vô Sư và Tiên Thiên cháu tu luyện, còn những công pháp khác đều là từ Nguyệt Tông, không thể truyền ra ngoài, vì vậy đưa hết cho lão gia tử tham khảo!

Sau khi Đồ Nguyên Tán tiếp nhận những bộ công pháp này, nhìn vài lần, liền khen:

- Tuy rằng là công pháp hàn phách, thế nhưng bên trong có một ít phương pháp tu luyện tương thông, xác thực là pháp môn tu luyện rất cao thâm, có những bản công pháp này, lão phu tin tưởng Đồ Thị Vô Kinh sẽ càng thêm hoàn thiện, càng thêm cường đại, tiến cảnh của đệ tử Đồ thị sẽ càng nhanh hơn!

Thiên Hà trở về, lão gia tử lại được mấy bộ công pháp nghiên cứu, trong lòng vui vẻ, mấy người hàn huyên bên ngoài một hồi, Đồ Nguyên Tán nói:

- Chính Huy, người đi tìm Thiên Nhị lấy mấy vò rượu ngon, mặt khác dặn Thiên Nhai đặt mua vài thứ trở về, Thiên Hà là người trong nhà không cần khách sáo, nhưng những quý khách đi cùng với hắn, chúng ta không thể chậm trễ mất cấp bậc lễ nghĩa, người đi làm đi!

Hắc bá gật đầu, liền lập tức rời đi.

Vân Thiên Hà nói với Đồ Chính Minh.

- Đại bá, các trưởng bối trong nhà ngoại trừ Hắc bá và tam thúc công, cùng với đại ca Thiên Nhai đồng lứa với cháu, những người khác đâu rồi?

Nghe xong lời này, thần sắc Đồ Chính Minh hơi buồn bã, nói:

- Lúc mấy chi nhánh Đồ thị gặp nạn, tất cả vội vàng vàng, các chi nhánh chỉ bảo toàn các hài tử, những người khác không tránh được đại nạn, có bị giết, có trọng thương không trị được, sau sự kiện lần đó, các trưởng bối trong nhà thương nghị với mấy tổng quản trong Viêm Hoàng Cục, nhất trí đưa bọn họ an trí vào các bộ môn trong Viêm Hoàng Cục, mặt khác tất cả sản nghiệp của Đồ thị cũng dần dần chuyển giao cho Viêm Hoàng Cục, từ đó về sau, chỉ cần Viêm Hoàng Cục không diệt, huyết mạch Đồ thị chúng ta sẽ không bị đoạn tuyệt!

Đồ Nguyên Tán thở dài, lại hít vào một hơi, nói:

- Chính Minh, không nói những điều này, bên ngoài có mấy khách nhân đi cùng Thiên Hà, chúng ta không thể nào chậm trễ, theo ta đi đón chào trước!

Lúc này, Đồ Nguyên Đồ thì thăm bên tai Đồ Nguyên Tấn vài câu, Đồ Nguyên Tấn nghe xong, đôi lông mày nhíu chặt, nhìn Vân Thiên Hà vài lần, tiếp tục đi về phía trước, thần sắc hình như đang suy nghĩ sâu xa cái gì đó.

Khi đi tới thông đạo địa thánh, Đồ Nguyên Tấn quay đầu nói:

- Thiên Hà, chuyện cháu nạp thê, chỉ cần cháu thích người nào, chúng ta không can thiệp, chỉ là chuyện của quận chúa, cháu cần phải hành sự thận trọng!

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu hiểu được phải hành sự như thế nào, chuyện trong nhà, chỉ cần lão gia tử và các vị trưởng bối không bài xích nàng dâu này là được, cháu và Túc Tĩnh Vương thủy chung phải có một kết thúc, sẽ không để các trưởng bối phải lo lắng!

Đồ Chính Minh nói:

- Cháu là người có chủ kiến, cũng là người thông minh, chuyện cháu làm chúng ta sẽ không can thiệp, chỉ là hôn nhân đại sự không thể qua loa. Hiện tại cháu đã có ba thê thị, nghi thức hôn lễ cần phải chuẩn bị cẩn thận mới được, tình huống hiện tại của nương cháu chúng ta lại không biết, cháu an trí nàng ở nơi nào, đến lúc đó phải dẫn nàng trở về nhìn mặt mấy nàng dâu mới được!

Vân Thiên Hà theo mấy người ra khỏi địa thánh, đi vào trong thông đạo, nói:

- Trước lúc Thiên Môn bị diệt, cháu đã ủy thác hai vị tiên bối bí mật dẫn mẫu thân đi, hiện tại người đang ở địa phương rất an toàn, bất quá lần này cháu còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, đợi chuyển đi Thanh Long Sơn hoàn thành, lúc đó mới dẫn người trở về!

- Cháu tới Thanh Long Sơn làm cái gì?

Đồ Nguyên Tấn hiểu kỳ hỏi.

Vân Thiên Hà đang suy nghĩ chuyện khác, cũng không trả lời, Đồ Nguyên Đồ giải thích nói:

- Hẳn là đại ca có nghe về truyền thuyết Quỷ Cốc, nửa năm trước Thiên Hà trở về Đồ gia làm xông vào Quỷ Cốc, hiện tại đã cứu toàn bộ người trong Quỷ Cốc ra ngoài, sau đó lại giải cứu dị tộc trong Quỷ Hạp, chỉ là trong số người này, có hơn phân nửa bị trúng phải khiên hồn cổ độc, cần phải có một loại dược vật hiếm thấy, chỉ có Thanh Long Sơn mới tìm được, vì vậy nhóm Thiên Hà trở về lần này mục đích chủ yếu là tìm số dược vật cần thiết!

Đồ Nguyên Tấn nghe xong, nhất thời ngừng lại, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Mọi người trong Quỷ Hạp được giải cứu ra rồi sao?

- Đúng vậy đại ca, tin tưởng đại tẩu trên trời có linh thiên cũng có thể an ủi rồi!

Thần sắc Đồ Nguyên Tấn hồi tưởng một hồi, sau khi đi tới Tây viện, mới nói:

- Tam đệ, buổi chiều theo ta tới thắp hương cho mẫu thân và đại tẩu đệ, đệ cũng nên nhìn chân diện mục người rồi!

Đồ Nguyên Đồ dừng lại một chút, đột nhiên kinh ngạc đứng thẳng tại chỗ hồi lâu, nhìn không thấy thần tình của hắn thủy chung bị che bởi lớp trường bào màu đen.

Thẳng cho tới khi Đồ Nguyên Tấn và Vân Thiên Hà đi thật xa, đã bước vào trong Tây viện, lúc này mới nặng nề nói một câu:

- Đúng vậy, có thể buông xuống!

...

Trong Đông viện, Mộng Ly và Tầm Nguyệt ngồi trong phòng, tâm tình có chút thấp thỏm, khác với Đường Linh Toa, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt thân nhân của Vân Thiên Hà, hơn nữa thân nhân của hắn sẽ nhìn các nàng như thế nào, vì vậy có vẻ rất khẩn trương.

Bởi vì trong phòng đều là nữ nhân, Bạch Nương Tử không hề kiêng kị nói chuyện, thấy bộ dáng co quắp của đôi tỷ muội, liền cười nói:

- Ta nói nha đầu, bình thường thấy người há miệng không buông tha ai, sao hiện tại khấn trương thành cái bộ dạng này, là sợ lưu lại ấn tượng không tốt trước mặt công công bà bà hay sao? Hắc hắc...

Vừa nghe lời trêu chọc, Mộng Ly nhất thời đỏ hồng mặt, cũng không tiếp lời, giống như nàng dâu nhỏ ngượng ngùng trong đêm tân hôn, nhẩn nha vờ về góc óc của chính mình, chỉ chờ người ta dẫn nàng tới gặp công bà.

Tầm Nguyệt cũng đỏ bừng mặt, bất quá nàng không ngừng nhìn về phía Đường Linh Toa, kéo tay nàng an ủi. Nàng biết Đường Linh Toa càng thêm khấn trương, thậm chí sợ hãi, bởi vì có một số nguyên nhân, Đường Linh Toa càng cần có sự nhận thức của người thân Vân Thiên Hà.

Ngay sau đó, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, tam nữ trong phòng lúc này bắt đầu tìm đập thành thịch, Liên Tinh nhìn thấy thần tình của ba người, cười cười đứng dậy nói:

- Các người làm tức phụ còn không ra nghênh tiếp, chẳng lẽ còn muốn các trưởng bối tới đón các người hay sao, đây không hợp với lễ nghi nha!

- A!

Mộng Ly vừa nghe, lập tức đứng lên, có chút hoảng loạn lôi kéo cánh tay Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa, cảm thấy bàn tay hai nàng cũng run run, đều có vẻ rất khấn trương, chọc Bạch Nương Tử bên cạnh cười khanh khách liên tục, cho dù là Ô Lan nhìn thấy bộ dạng này cũng không nhịn được cười cười.

Khi mấy người trong phòng bước ra khỏi cửa, chỉ thấy Vân Thiên Hà dẫn theo năm sáu người tới Đông viện, tam nữ Mộng Ly, Tầm Nguyệt quét mắt nhìn những người này, ngượng ngùng cúi đầu.

Sau khi Vân Thiên Hà và Đồ Nguyên Tấn tới tây viện, trải qua lời giải thích của Đồ Nguyên Tấn Vân Thiên Hà mới biết được, trong tộc hiện nay có hai vị trưởng lão Linh tộc tới tọa trấn, đều là do Linh tổ Nhan Phong Lục Lục cất cử tiến vào chiếm giữ ghế trong trưởng lão doanh Viêm Hoàng cực, thuộc về cấp bậc trưởng lão, mà hai vị di lão Huyền Môn khác, cũng cũng bắt tiến vào trưởng lão doanh Viêm Hoàng Cực, đảm nhiệm trưởng lão, chủ yếu phụ trách phương diện bộ phận cơ quan thuật!

Sau khi nghe xong, Vân Thiên Hà mới hiểu rõ tình hình, từ lúc Đồ thị dồn hết vật tư và tài lực chuyển giao cho Viêm Hoàng Cực, kỳ thực Đồ phủ hiện tại chỉ là một cứ điểm hiện ra tại chỗ sáng của Viêm Hoàng Cực mà thôi, các trưởng lão tọa trấn ở đây, kỳ thực là cách làm khiến cho ánh mắt bên ngoài bị mê hoặc.

Sau khi hiểu rõ chuyện này, các trưởng lão đều gọi Vân Thiên Hà là thiếu chủ, hẳn cũng không xấu hổ nhiều, vui vẻ tiếp thu, giản đơn nói với bọn họ vài câu, lúc này mới dẫn mọi người tiến vào Đông viện.

Bởi vì có chuyện quan trọng muốn làm, Vân Thiên Hà không có dự định ở lại trong Đồ phủ quá lâu, hẳn dẫn mọi người tới Đông viện, lại giới thiệu mọi người với nhau, bởi vì trước đây Đường Linh Toa đã ở lại Đồ phủ một thời gian, vì vậy mọi người đều nhận thức nàng.

Bất quá Mộng Ly và Tầm Nguyệt là lần đầu tiên nhìn thấy các trưởng bối, trong lúc khấn trương, Mộng Ly chào Đồ Chính Minh và Đồ Nguyên Tấn, vừa ra tay chính là một viên linh dược và một lọ đan hoàn, cũng nói những câu không phù hợp với tình hình, khiến cho đôi phụ tử Đồ Nguyên Tấn và Đồ Chính Minh ngây ngẩn cả người.

Cái trán Vân Thiên Hà hiện hắc tuyến rậm rạp.

Mà Bạch Nương Tử một bên trông thấy việc này lại không hề nhắc nhở nàng, càng không hề khống chế nỗ lực cười khanh khách, khiến cho Mộng Ly sắp khóc tới nơi.

Mộng Ly bình thường nói chuyện không giữ lại, càng đặt tên xưng hô loạn, trong trường hợp này, rốt cuộc đã phải trả một cái giá nho nhỏ.

490. Chương 493: Yển Hậu

Kỳ thực Tầm Nguyệt có tâm tư như thế nào đối với Vân Thiên Hà, Mộng Ly không hề để ý.

Chỉ bất quá tính cách của nàng và Tầm Nguyệt hoàn toàn tương phản, tính tình hiếu động, cũng có chút khuyết điểm nhỏ, hơn nữa bình thường rất tùy tiện, lời nói không hề giữ lại, bất quá tâm địa thiện lương, cũng tương đối đơn thuần, những người tiếp xúc với nàng đều hiểu rõ nàng, vì vậy bình thường ở chung không quá để ý.

Giống như Liên Tinh, hoặc Ô Lan, đều là nhân vật đã sống mấy trăm năm, cho dù là Bạch Nương Tử cũng đã gần hai trăm tuổi rồi, những người này ngoại trừ tu vi cảnh giới cực cao, tâm tình hàm dưỡng đạt tới trình độ nhất định, vì vậy bình thường khi ở chung, đều rất khoan dung rộng lượng, các nàng cũng thích nói chuyện đùa giỡn với Mộng Ly, mà chơi đùa rất hài lòng.

Thế nhưng bình thường tiếp xúc với những người không câu nệ lễ tiết thế tục, Mộng Ly đã hình thành thói quen rồi, mà lần này Vân Thiên Hà dẫn theo Đồ Chính Minh và Đồ Nguyên Tán...Đây đều là trưởng bối trong nhà, trong lúc Mộng Ly khấn trương, đã nói nhiều điều sai lầm.

Khi Vân Thiên Hà giới thiệu Đồ Nguyên Tán và Đồ Chính Minh, Mộng Ly vốn nên xưng hô với Đồ Chính Minh là đại bá, xưng hô Đồ Nguyên Tán là đại lão gia, chỉ là khi nàng dâng lên một hộp linh dược và một lọ đan hoàn, lại trực tiếp xưng hô bọn họ là đại công công và tiểu công công, để Đồ Nguyên Tán và Đồ Chính Minh có chút không biết làm sao, có vẻ rất xấu hổ.

Đường Linh Toa nghe được Mộng Ly nói loạn ngôn ngữ, trong lòng cũng mủi phần khấn trương, nhưng lại không dám ra nhắc nhở, nàng thoáng nhìn Vân Thiên Hà với cái trán đầy hắc tuyến, mà Bạch Nương Tử một bên cười xấu xa, trong lòng khấn trương, chớp mũi túa mồ hôi.

Mộng Ly tự biết nói lỡ, lúc này thần sắc cực kỳ xấu hổ, gấp tức mới gấp khóc tới nơi.

Bất quá Đồ Nguyên Tán coi như lão thành tinh, sau khi xấu hổ trôi đi, cũng ha ha cười lớn, nói:

- Lần đầu tiên gặp mặt, khấn trương một chút khó tránh khỏi, tâm ý của các người ta nhận lấy, các người là tức phụ của Thiên Hà, bình thường Thiên Hà xưng hô chúng ta như thế nào, các người xưng hô theo nó là được!

Lúc này Mộng Ly mới gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, âm thầm hướng về phía Vân Thiên Hà thề cái lưỡi thơm.

Lúc này Tầm Nguyệt đã rút được kinh nghiệm, lôi kéo cánh tay Đường Linh Toa rất nhu thuận ngoan ngoãn hành lễ, đồng thời dâng lễ vật, mấy người Đồ Nguyên Tán vui vẻ tiếp thu, nhất là Đường Linh Toa, nàng thấy các trưởng bối không lấy thân phận quận chúa đối đãi với nàng, trong lòng âm thầm trấn an.

Chờ khi các tiểu bối ra mắt xong, Đồ Nguyên Tán và các trưởng lão mới hành lễ văn bối đối với mấy người Ô Lan và Liên Tinh, đồng thời làm quen với nhau, một hồi xấu hổ rất tự nhiên che giấu vượt qua.

Sau khi hành lễ, làm quen, Đồ Nguyên Tán đưa lễ vật của ba người Mộng Ly, Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa vào tay Đồ Chính Minh, để hắn đi an bài công việc yến hội.

Sau khi Đồ Chính Minh tiếp nhận linh dược và đan hoàn, hiếu kỳ mở ra một bình trong đó nhìn một chút, vừa thấy bên trong là không ít huyền đan linh thú và kim đan linh thú, thậm chí còn có không ít đan phách, nhất thời hít một ngụm lương khí, cầm ba chiếc bình trong tay, không khỏi có chút run lên, nói:

- Lễ vật này quá...

Vân Thiên Hà thấy thần tình Đồ Chính Minh, đi tới nói:

- Đại bá, đây là một điểm tâm ý của các nàng, đại bá hãy thu lại đi, chúng ta hiện tại không cần dùng tới mấy thứ này nữa rồi, bất quá đối với các đệ tử Đồ thị trong quá trình luyện công lại rất có ích, đại bá và Hắc bá, còn có lão gia tử cũng có thể dùng, tác dụng đột phá tu vi, đan hoàn bên trong ba chiếc bình, đều là bảo bối võ giả rất cần, mà linh dược trong hộp đều là cực phẩm hiếm thấy, các người thận trọng bảo tồn sử dụng!

Đồ Chính Minh hít mấy hơi thật sâu, hơn nửa ngày mới bình phục lại, cũng không nói thêm điều gì, cẩn thận cất giữ mấy thứ này, lập tức đi chuẩn bị công việc yến hội.

...

Buổi chiều, Vân Thiên Hà trong thư phòng, viết lại toàn bộ phương pháp tu luyện Phá Thiên Tam Tuyệt, để Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa chỉnh lý theo trình tự đóng thành sách.

Chỉ chốc lát, Nhạc nhi chạy tới Đông viện nói:

- Đại ca ca, các tẩu tẩu, đại bá dặn đệ thông báo các người tới Tây viện dự tiệc!

- Tiểu tử kia, cái miệng nhỏ nhắn thực ngọt, thực đáng yêu...

Mộng Ly bị An Nhạc nhi gọi rất hài lòng, muốn xoa xoa cái mặt nhỏ nhắn của hắn, An Nhạc nhi cũng ngượng ngùng né tránh, nói:

- Đệ đã lớn rồi, ngoại trừ đại ca ca, ai cũng đừng nghĩ muốn sờ đầu đệ, hừ hừ...

- Tiểu quý đầu, ta càng muốn sờ, di, đừng có chạy, đứng lại cho ta, để ta sờ cái mũi nhỏ của đệ...

An Nhạc nhi cũng không nghe theo, trốn đông trốn tây, lập tức chạy ra khỏi cửa, Mộng Ly đuổi theo sát phía sau, không sờ được cái đầu nhỏ bé đáng yêu kia, nằng thề không bỏ qua.

Vân Thiên Hà đợi khi Đường Linh Toa đóng bản thảo xong, thuận miệng nói:

- Nàng tự mình mang bản thảo này giao cho lão gia tử, chuyện của nàng ta đã đề cập với bọn họ, bọn họ sẽ không dè chừng gì đối với nàng, nàng không cần phải lo lắng!

Đường Linh Toa gật đầu, đột nhiên đỏ mặt nói:

- Thiên Hà, bà bà (mẹ chồng) vì sao không ở chỗ này?

Tầm Nguyệt bên cạnh nghe lời này, lúc này cũng quay sang nhìn Vân Thiên Hà, dựng thẳng lỗ tai.

Vân Thiên Hà nói:

- Lúc trước ta sợ người gặp chuyện không may, hoặc có thể bị người bắt cóc uy hiếp ta, vì vậy ta đã ủy thác đám người Thần Hoa Diệu trở về Kinh Thành, bí mật đưa mẫu thân ta ra ngoài, bố trí lại Long Hồ Đảo, hiện tại mẫu thân đang ở trong Tầng Long Đại Điện, cũng có người chiếu cố, rất an toàn, chờ khi chúng ta xong chuyện tại Thanh Long Sơn, chúng ta sẽ tới Tầng Long Đại Điện gặp mẫu thân!

Tầm Nguyệt nghe xong, vẻ mặt chờ mong nói:

- Trước kia chúng ta được Vân Ly Huyền Thiên cứu giúp, đã ở tại Tầng Long Đại Điện một thời gian, lần này có cơ hội trở về, thực sự rất chờ mong!

Nghĩ tới chuyện tình An Nhạc nhi, khi Vân Thiên Hà ra khỏi cửa, lẩm bẩm nói:

- Mới vừa rồi quên hỏi, An Nhạc nhi ở chỗ này đã nhiều năm rồi, công việc của An thúc cũng được mấy đi lão Huyền Môn trợ giúp, cũng có thể hoàn thành rồi, bọn họ có phải nên đoàn tụ với nhau?

Tiệc tối chuẩn bị rất phong phú, có vài bàn lớn, mọi người Đồ thị trong đêm nay đều ra khỏi địa thánh, tụ lại trong Tây viện, bầu không khí có vẻ vui vẻ phần nào nhiệt.

Đại đa số thiếu niên đều được cho phép tự do chơi đùa trong phủ, chỉ cần không rời khỏi cửa lớn Đồ phủ là được, bất quá bọn họ cũng có vẻ vui vẻ phần hưng phấn, đêm nay giống như ăn tết, phiến mây đen đè nặng trong lòng mọi người thời gian vừa qua, tựa hồ tại lúc Vân Thiên Hà trở về, đã tạm thời bị vén đi, lộ ra ánh mặt trời ấm áp.

Trên tiệc tối, tất cả mọi người rất tận hứng.

Nhất là An Nhạc nhi, vẫn luôn âm ỉ muốn Vân Thiên Hà và mấy tẩu tẩu thực hiện một lần nghi thức hôn lễ động phòng tại nhà, khiến cho Mộng Ly ngượng ngùng không thôi, đuổi theo An Nhạc nhi khắp sân, thề muốn đánh cái mông nhỏ của hắn.

Rượu uống trong yến tiệc chính là loại rượu đặc chế của Vân Thiên Hà trước đây, nồng độ rượu tương đối cao, Đồ Nguyên Tấn vui vẻ, uống nhiều hơn một chút, không thắng được lực rượu, thừa lúc náo nhiệt, cũng ồn ào muốn Vân Thiên Hà ngay lập tức thực hiện nghi thức hôn lễ, trong nhà mặc kệ là các tiểu bối hay là trưởng bối, tất cả đều vui vẻ, mười phần náo nhiệt.

Các nữ quyền đều cường ngạnh kéo tam nữ Đường Linh Toa và Tầm Nguyệt vào trong khuê phòng, sau khi trang điểm thay đổi y phục mới cho các nàng, mới đẩy tam nữ nhón ra ngoài.

Vân Thiên Hà bị buộc bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dùng một cây hồng tuyết, nắm tam nữ, trực tiếp đi qua sân rộng tại Tây viện, trước mắt chúng trưởng bối, tổ chức một lần nghi thức hôn lễ đơn giản.

Vẫn âm ỉ tới nửa đêm, sau khi yến hội kết thúc, Đồ Chính Minh để đám hài tử và các nữ quyền trở lại địa thánh nghỉ ngơi, Vân Thiên Hà dẫn theo mấy nữ trở về Đông viện.

Bởi vì trong nhà không có nha hoàn người hầu, tất cả công việc đều do các nàng dâu nữ quyền lo liệu, một gian nhà Đông viện nơi Vân Thiên Hà từng ở lại được dọn dẹp, cũng coi như có chút bộ dáng động phòng tân hôn.

Mà lúc này, nhị nữ Mộng Ly và Tầm Nguyệt ngồi bên giường, đỉnh đầu đội khăn hồng, nhị nữ kéo kéo ngón tay, đều có vẻ ngượng ngùng khấn trương, Mộng Ly muốn kéo khăn hồng lên, nhưng Tầm Nguyệt lại ngăn cản nói:

- Tỷ tỷ, không nên phải đợi phu quân trở về vén ra mới được!

- Nha đầu Linh Toa ghê tởm, đêm nay nàng âm ỉ đòi tối hung hăng, hiện tại ẩn núp không thấy người, nhất định có âm mưu!

Kỳ thực Mộng Ly cũng có chút khấn trương, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

Ngay lúc nhị nữ lặng lẽ nói chuyện thầm thì, lúc này cửa kêu lên tiếng kẹt bị đẩy ra, thân thể nhị nữ không khỏi khẽ run lên.

Đêm nay Vân Thiên Hà uống khá nhiều, mà vừa rồi lại bị Đường Linh Toa mạnh mẽ đẩy vào trong phòng giai tân, căn dặn hẳn phải vén khăn hồng ra, sau đó uống chén rượu giao bôi, sau đó là chuyện trẻ con không nên biết.

Lúc vào phòng, đầu Vân Thiên Hà có điểm choáng váng, sau khi tỉnh lại tinh thần, chỉ thấy Mộng Ly và Tầm Nguyệt đội khăn hồng, lẳng lặng ngồi bên giường, lập tức đi tới phía trước, vén khăn hồng trên đỉnh đầu nhị nữ ra.

Nhị nữ trải qua trang điểm, hoàn thành nghi thức, từ lúc bọn họ vào phòng đã lặng lẽ thu lại tấm lụa mỏng huyền ảo vẫn che trên mặt, hiện tại Vân Thiên Hà lại vạch khăn hồng ra, thấy hai khuôn mặt với dung nhan giống hệt nhau, trong vẻ e thẹn còn mang vẻ phong tình dị dạng, để hẳn sững sốt hồi lâu, nhất là đôi long giác trong suốt trên đỉnh đầu hai nàng, làm cho hẳn không nhận được muốn đưa tay sờ, nhưng trong lòng lại sinh ra ý nghĩ không đành lòng khinh nhờn.

Long giác trên đầu Long nữ kỳ thực chính là địa phương mẫn cảm nhất, lúc này lại bị Vân Thiên Hà nhìn vào chăm chăm, thân thể Tầm Nguyệt đã sớm nóng lên, Mộng Ly cũng bị ảnh hưởng, lúc này thân thể không thể yên lặng bắt đầu giấy dựa đứng lên, thực sự e thẹn khó nhịn, muốn chạy trốn ra ngoài.

Thế nhưng đi tới cửa, khi muốn mở cửa chạy ra lại phát hiện cửa phòng đã bị đóng chặt, lòi vài cái cũng không mở ra được, sau khi dò xét cảm ứng mới phát hiện, Ô Lan và Bạch Nương Tử đã làm chút tay chân bên ngoài, Đường Linh Toa và các nàng ở cùng một chỗ, căn bản không có khả năng chạy thoát.

Lập tức nghĩ tới thời điểm vừa rồi, Bạch Nương Tử đã kể cho nàng vài chuyện, cũng dần dần khôi phục vài phần bình tĩnh.

Mộng Ly nhìn thoáng qua Tầm Nguyệt đã sớm yếu đuối mềm nhũn trên giường, trong lòng khẽ thở dài, nghĩ thầm:

- Cho dù đêm nay chúng tỷ muội giao tấm thân thuần khiết của chính mình cho hẳn, nhưng dù sao chúng ta vẫn bị vây trong thời kỳ còn nhỏ đặc thù của Long tộc, cũng không cách nào sinh dục được, muội muội

chung quy ôm phần huyền tưởng này, đêm nay tiện nghi cho tên đầu gối kia vậy!

Suy nghĩ này của Mộng Ly, Tầm Nguyệt làm sao không nhận ra, chỉ là Tầm Nguyệt luôn huyền tử một loại khả năng phát sinh kỳ tích, trong lòng nàng rất hi vọng có thể làm hết nghĩa vụ thế tử, có thể sinh ra một bảo bảo, làm hiền thê lương mẫu, cũng có thể khiến cho Vân Thiên Hà buông bỏ gánh vác tâm lý, đi làm chuyện của hắn, đây là chỗ khác nhau lớn nhất về mặt tính cách sau khi nàng và Mộng Ly chia lìa Long hồn.

Mà lúc này, trong lúc động phòng hoa chúc, giai nhân phía trước, bầu không khí lan tràn một cổ hỏa diễm nguyên thủy, Vân Thiên Hà không phải là tảng đá, sao có thể thờ ơ...

Mặc kệ là Tầm Nguyệt hay Mộng Ly, tỷ muội các nàng là cộng sinh long tử, coi như Vân Thiên Hà hoan hảo với một người trong đó, người kia cũng có thể cảm thụ được rõ ràng thể nghiệm mang tới khi tiếp xúc thân mật, vui vậy cá nước.

Lần trước, thời điểm tại Phong Nham Chủ, Vân Thiên Hà và Tầm Nguyệt trong phòng, hai người củi đốt lửa khối, đều xung động, tuy rằng không tiến thêm một bước nữa, thế nhưng thời điểm Tầm Nguyệt động tình mê loạn, Mộng Ly đang tắm rửa tại một hồ nước nhỏ trong cốc, sớm đã mềm nhũn nằm trong lòng Đường Linh Toa, cũng là bộ dạng mê ly như vậy.

Vì vậy Đường Linh Toa biết được, hai vị tỷ tỷ cho dù cách xa nhau hay là cùng một chỗ, tâm thần hai nàng tương liên, coi như là nàng đêm nay để Vân Thiên Hà muốn Tầm Nguyệt, nhưng Mộng Ly lại phải chịu được nỗi khổ trống rỗng tịch mịch. Cẩn thận suy nghĩ, Đường Linh Toa đã quyết định một chuyện, để Vân Thiên Hà đồng thời đêm nay động phòng với hai tỷ muội, cứ như vậy, ai cũng khó qua.

Suy nghĩ của Đường Linh Toa là tốt, suy nghĩ vì Mộng Ly và Tầm Nguyệt, thế nhưng Mộng Ly làm đường sự biết, mặc kệ nàng trốn tránh như thế nào, dưới tình huống hiện tại, lúc muội muội động tình, nàng cũng tùy theo bị ảnh hưởng, nàng cũng sẽ động tình, cho dù nàng không tình nguyện cùng với muội muội, hiện tại bị nhốt trong phòng, cũng coi như bất đắc dĩ, muốn chơi một lần song phi!

"Thực sự quá tiện nghi cho tên ghê tởm kia rồi, uhm, nóng quá..."

Mộng Ly bên cạnh bàn, lúc này toàn thân nóng lên, dùng sức uống nước trà, nhưng thân thể lại càng lúc càng nóng bỏng khó nhịn.

Mà ở trước giường, toàn bộ thân thể Tầm Nguyệt đã hoàn toàn mềm nhũn nằm trong lòng Vân Thiên Hà, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại phủ trước ngực hắn, chậm rãi giúp hắn cởi quần áo...

Tại thời điểm Vân Thiên Hà sờ vuốt long giác trong suốt của nàng, Tầm Nguyệt tựa hồ như đã bị kích thích vô cùng mãnh liệt, thở gấp ưm một tiếng, toàn thân đã không còn bất cứ khí lực gì, liên tục thở hổn hển, lửa khối vô hình bốc cháy lên, trong nháy mắt đã hoàn toàn châm lên đoàn liệt hỏa trong lòng Vân Thiên Hà...

Ngay cả Mộng Ly đang ngồi bên cạnh bàn, lúc này cũng mềm nhũn ngã trước bàn hai mắt của nàng đã mê ly, trần đầy lửa cháy nhục dục, kìm lòng không được cởi thắt lưng của chính mình, trong miệng lẩm bẩm:

"Ghê tởm, chó có sờ chỗ đó, ưm..."

Mà nàng cũng không tự biết, hai người bên giường lúc này đã đối diện xích lôa, làn da trắng trẻo trong suốt kia, kéo theo một đôi ngọc nữ lên xuống pháp phồng bị bàn tay to xoa nắn, chủ nhân kiều mị rên rỉ, liên tục sinh ra hồi âm bên trong gian phòng nhỏ.

Nhưng chính tại lúc hai người trên giường đã động tình tới mức tận cùng, thân thể bọn họ hợp hai làm một, Tầm Nguyệt bị đau đớn khi phá thân duyên đáng kêu to, trong gian phòng cũng đồng thời phát ra tiếng vọng...

Trong phòng thở gấp rên rỉ trện trện, trên giường ân ái triền miên, tại lúc trải qua cơn đau đớn ban đầu, hưởng trọn vui sướng cá nước giao hoan, vị giai nhân đang đói khát như lửa bên cạnh bàn, trong lúc động tình trống rỗng, mê ly hoảng hốt, cởi xuống chiếc yếm cuối cùng trên cơ thể, mang theo thân thể mềm mại xích lôa nóng bỏng, đi tới trước giường...

491. Chương 494: Kinh Dạ Lệnh

Trong màn đêm tĩnh mịch, có người hưởng thụ giao hoan êm ái, cũng có người bận rộn bồn ba, trên lữ đồ hắc ám cuộn cuộn, chạy trên con đường xa lạ.

Trên con đường tối đen, tâm tình Khuê Trễ cực độ phiền muộn.

Thậm chí bởi vì tâm tình không xong tới cực điểm hiện tại, để dọc theo đường đi hần đã tiện tay giết chết vài bình dân bách tính cô phụ để tiết lửa.

Hần là một người kiêu ngạo, cũng là một người háo sắc như mệnh, chỉ bằng một mệnh lệnh khẩn cấp khiến cho hần phải từ trên cái bụng mềm mại quyến rũ của nữ nhân đứng lên, chạy đi chấp hành nhiệm vụ, loại bất đắc dĩ và phần nộ như vậy có thể nghĩ.

- Tối đa bao lâu mới có thể tới Lợi Châu?

Trên đường, Khuê Trễ phần nộ rít gào.

Đám thủ hạ của hần, trong lúc cấp bách phi nhanh, cũng không dám động chạm tới hần rước rủi ro lên thân, lập tức có người đáp:

- Thủ lĩnh, hiện tại mới ra Tuyên Châu, đến cảnh nội Định Châu, lấy tốc độ hiện tại, tới Lợi Châu còn phải ba ngày!

- Hồn trưởng, không thể nào nhanh hơn một chút nữa sao?

Tâm tình Khuê Trễ nóng vội xao động, phần nộ quá, không hề để ý tới kết quả theo như lời thủ hạ.

Đám thủ hạ đều là kẻ ám sát, đều không nói gì, thầm than thở, có một thủ lĩnh như vậy, bọn họ đều rất bất đắc dĩ, thực lực bọn họ có cường thịnh hơn nữa cũng phải đi đường như người bình thường, còn phải dùng khoái mã, không ai có thể bay được lên trời.

Cho dù là cường giả cấp bậc Vô Tôn, tuy nói tìm hiểu lực lượng thiên địa, thế nhưng bọn họ vẫn như cũ không có năng lực đập không phi hành, trừ phi là cường giả tu vi đạt tới cảnh giới ngoài Thiên cảnh, coi như nắm giữ được phương pháp di động khoảng không thiên địa chi lực, như vậy còn không sai biệt lắm.

Đáng tiếc, bọn họ không có thực lực này, bằng không bọn họ đã không là lâu la tay chân, suốt đêm cấp bách chạy đi chấp hành nhiệm vụ, mặc dù tốc độ của bọn họ so với người bình thường mà nói đã là cực nhanh.

Lúc gần bình minh, nhóm người ám sát cuộn cuộn phi nhanh trong cảnh nội Định Châu, chạy hồi lâu, lúc này mới quyết định tạm thời dừng chân tại một địa điểm liên lạc đã được bố trí tốt để nghỉ ngơi và tiếp tế.

Điểm liên lạc này chính là hậu viện một tửu quán tại thành Khánh Dương Quận Định Châu, khi đám người Khuê Trễ chạy tới đây, nhưng khi mở rộng cửa không phải là một tên thủ hạ bọn họ đã an bài tốt ở chỗ này tiếp nhận và truyền phát tin tức, mà là một vị khách không mời.

Sau khi mở rộng cửa, Khuê Trễ nhìn người này, khoe mắt ra sức giật giật, cũng không nói gì, dẫn theo đám thủ hạ tiến vào trong viện, chỉ thấy một lão giả đang tĩnh tọa trong viện uống trà, thần sắc có vẻ rất an tường yên lặng.

Thấy vị lão giả này, đôi lông mày Khuê Trễ nhíu cao, rốt cuộc không nhận được, mở miệng nói:

- Tả lão, ngươi không phải đang chấp hành nhiệm vụ tại La Lan Quốc sao? Thế nào lại xuất hiện nơi này?

Tả Tông Nguyên nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau khi buông chung trà xuống, lúc này mới thản nhiên nói:

- Hiệu suất của đám người ám sát các ngươi quá thấp, tại Đại Đường Quốc này vô tích sự đến tận bây giờ, Lão trưởng lão đã sắp không còn kiên trì được nữa rồi, vì vậy phái ta tới đây tiếp nhận nhóm ám sát các ngươi, tiến hành bước kế hoạch tiếp theo!

Vừa nghe lời này, Khuê Trễ liền nổi giận, gờ chân mắng to:

- Tả lão đầu, đừng cho là ta không biết, bộ lược giả của người lần trước thất lợi, người hiện tại không có người dùng, cứ nhiên dám đánh chủ ý lên nhóm thứ sát giả chúng ta, cái gì mà mệnh lệnh của Lâu trưởng lão, người lừa quỷ sao?

Ba!

Khuê Trễ vừa mới nói xong, lúc này Tả Tông Nguyên từ trong lòng lấy ra một khối lệnh bài, nặng nề ném lên bàn, thản nhiên nói:

- Chính người nhìn liền biết, mệnh lệnh ở bên trong!

- Kinh dạ lệnh!

Sau khi Khuê Trễ nhìn thấy lệnh bài, nhất thời con mắt trừng lớn, trở nên đỏ hồng, hướng về phía Tả Tông Nguyên rống to hơn:

- Tả Tông Nguyên, lão thất phu dê tiện người, lão tử khổ cực sáng lập ra thứ sát giả, lẽ nào chỉ dựa vào kinh dạ lệnh người mang tới hôm nay đã nghĩ đoạt đi, mơ tưởng, nếu Lâu Kinh Dạ không tín nhiệm lão tử, lão tử sẽ không hầu hạ hắn nữa, các huynh đệ, theo ta đi, chúng ta đến nơi khác tiêu dao khoái hoạt, không cần phải bán mạng cho cái tổ chức rách nát kia nữa!

- Còn muốn chạy, người cho rằng có thể trở ra được phiên sân rộng này sao?

Tả Tông Nguyên cười lạnh một tiếng, đột nhiên bóp nát chung trà, lúc này nhất thời có bốn người mặc xích bào từ trong bóng tối hiển hiện ra, bao vây Khuê Trễ tại trung tâm.

Mà đám thủ hạ của Khuê Trễ nhìn thấy tình cảnh này đều không chút động tĩnh.

Bị bốn gã bộ lược giả vây khốn, lúc này Khuê Trễ dùng vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Tả Tông Nguyên, nói:

- Tả Tông Nguyên, người muốn làm gì?

Nói xong, hắn lại quay sang đám thủ hạ của chính mình.

- Các người dám phản bội ta?

- Thủ lĩnh, kinh dạ lệnh xuất hiện, chính là Lâu trưởng lão tự thân phát chỉ lệnh, chúng ta không thể vi phạm, nếu như thủ lĩnh không dựa theo chỉ lệnh làm việc, xin thứ lỗi cho bọn thuộc hạ đắc tội rồi!

Khi tên thủ hạ nói xong, bỗng nhiên trừng lớn con mắt nhìn Khuê Trễ, trong lòng Khuê Trễ nhất thời hiểu rõ, đây là đang diễn trò cho lão già kia nhìn, thủ hạ của hắn lẫn lộn với hắn lâu như vậy, cho dù không có tình cảm, nhưng sao có thể vì một khối lệnh bài liền phản bội!

Về mặt Tả Tông Nguyên đặc sắc, lần thứ hai chỉ vào kinh dạ lệnh trên bàn, nói:

- Phế vật người tại Đại Đường Quốc đã hơn một năm rồi, không hề có kết quả rõ ràng nào, tâm tư cả ngày đặt trên bụng nữ nhân, Lâu trưởng lão đối với người đã phi thường bất mãn, vì vậy lần hành động này do lão phụ tự mình thống lĩnh thứ sát giả dưới trướng người, mau chóng trợ giúp Đường Túc Ly leo lên để vị Đại Đường Quốc, phạm có người cản trở hắn xưng đế, bất luận là ai, toàn bộ giết chết, đây là mệnh lệnh của Lâu trưởng lão!

Khuê Trễ vừa nghe, chỉ cười nhạt, nói:

- Tả Tông Nguyên, đừng trách lão tử không nhắc nhở người, người cho rằng hoàng đế Đại Đường Quốc sẽ ngu ngốc như tên hoàng đế La Lan Quốc kia, lão tử vài lần bố trí hành động ám sát tinh vi, tất cả đều lấy kết quả thất bại, hơn nữa còn tiến hành phân tích rất kỹ đối với những người bên cạnh hoàng đế, cho dù là như vậy, cũng không ép được hoàng đế lấy ra con bài chưa lật, chỉ bằng vào mấy tên bộ lược giả các người có thể làm được cái gì? Đừng có nằm mộng!

- Tên hoàng đế kia có bao nhiêu con bài chưa lật, ta mặc kệ, ta chỉ biết là hắn sắp không xong rồi, chỉ cần giết chết người thừa vị của hắn, như vậy Đường Túc Ly có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ, càng giúp cho chúng ta giảm bớt được rất nhiều phiền phức, nói chung mục tiêu của chúng ta hiện tại chính là để mạch chi thực của Đại Đường quốc, về phần chết bao nhiêu con kiến hôi, đó không phải là điều ta quan tâm!

Tả Tông Nguyên lại nhắp một ngụm trà, khoát tay áo với đám thủ hạ.

Mấy bộ lược giả liền lui ra sau, Tả Tông Nguyên lại nói:

- Bất quá hiện tại việc này không cần đề cập tới, tên tiểu tử mà Lâu trưởng lão quan tâm gần nhất lại bắt đầu âm ỉ, theo lão phu được biết, hắn đã tìm được Quỷ Cốc, đồng thời thành công thả đám lão quỷ trong Quỷ Cốc ra, đây chính là một phiên toái lớn, vì vậy Lâu trưởng lão hạ lệnh, phải mau chóng giải quyết tên tiểu tử này, cũng là nhiệm vụ quan trọng nhất, vì vậy lần này, lão phu bán cho người một nhân tình, chuyện ám sát lão phu sẽ không tiếp tục hỏi tới, Lâu trưởng lão đối với chuyện trước đây của người cũng sẽ bỏ qua, địa vị trong tổ chức của người khả năng cũng sẽ được nâng cao, vì vậy cơ hội lần này có thể nắm chặt hay không phải nhìn vào chính tạo hóa của người rồi!

- Trước tiên đánh lão tử một gậy, sau đó lại cho lão tử một chút ngọt?

Lúc này Khuê Trễ đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, tự rót cho mình một chung trà, một hơi uống hết, nói:

- Bất quá lão tử không thích giọng này, hành động hiện tại, lão phu vốn có chính là tin tức, muốn đi đối phó với tên tiểu tử đó, Tả lão đầu, tin tức của người hình như đã chậm một chút rồi!

Nghe xong lời này, đôi lông mày Tả Tông Nguyên nhíu lên, trừng mắt nhìn Khuê Trễ, lạnh lùng nói:

- Chưa qua tổ chức tình báo truyền lại, người từ đâu biết được tin tức này?

- Điều này người không cần biết!

Khue Trễ buông chung trà, lập tức xoay mặt đối với một gã thủ hạ nói:

- Chuẩn bị thế nào rồi, nghỉ ngơi hai canh giờ, tiếp tục khởi hành!

Sắc mặt Tả Tông Nguyên trầm xuống, hắn trừng mắt nhìn Khuê Trễ vài lần, cái gì cũng không nói, lúc đứng dậy, chấp tay sau hông chậm rãi tiến vào phòng.

Khue Trễ nhìn thân ảnh hắn vào phòng, trong lòng cười nhạt:

- Chuyện tiện nghi người chiếm hết, chuyện chịu chết lại chuyển sang đầu lão tử, lão tử không giấu, sớm muộn gì cũng bị các người nuốt hết!

...

Sáng sớm, hơi nước điểm điểm, ánh nắng ấm áp.

Một chiếc xe ngựa, một xanh hai trắng, ba kỵ sĩ chạy chậm trên đường cái, chạy rất thản nhiên, giống như là lũ khách du sơn ngoạn thủy, rời khỏi thành khách sạn thành Định Châu, hướng thẳng phía Tuyên Châu chạy tới.

Nhóm Vân Thiên Hà đi đường cũng không cấp bách, từ hai ngày trước khi bọn họ rời khỏi Lợi Châu, đều nghỉ ngơi trong khách sạn, gặp được tửu lâu là dừng lại, ban ngày mới tiếp tục lên đường, buổi tối nghỉ ngơi rất nhàn nhã.

Lúc rời khỏi thành Định Châu, thẳng hướng Tuyên Châu phải vượt qua mấy thành nhỏ, bất quá nhóm Vân Thiên Hà cũng không dự định dừng lại tại mấy thành nhỏ này, trước tiên trực tiếp tới Long Sơn Quận Tuyên Châu, tiến vào trong Thanh Long Sơn.

Dọc theo đường đi dừng lại, chính là vì Vân Thiên Hà muốn Tình báo doanh các nơi liên hệ gửi tới tin tức, sau khi có quyết sách, lại thuê hai chiếc xe ngựa khá lớn cùng với Tầm Nguyệt và Mộng Ly ngồi, quang minh chính đại rời khỏi thành Định Châu.

Đi trên đường cái không người, Vân Thiên Hà tận lực để Vân Bôn thả chậm tốc độ, nhưng tốc độ của bọn họ so với xe ngựa bình thường vẫn nhanh hơn một chút, bọn họ đã vượt qua vài nhóm khách thương trên đường.

Khi bọn họ sắp chạy tới trước một tòa thành nhỏ, trước mặt xuất hiện mấy nhân mã, đều mặc áo choàng màu đen, đeo khăn che mặt, tốc độ ngựa của những người này rất nhanh, lao đi như mũi tên nhọn, sát bên người bọn họ lướt qua.

Bất quá khi những người này hăng hái chạy nhanh, Vân Thiên Hà vẫn lưu ý được đám người này tỏa ra khí loại sát khí lạnh thấu xương và khí tức cơ cảnh sát thủ.

Những người này, đều là sát thủ cảnh giới Tông Sư!

Cũng không suy nghĩ nhiều, Vân Thiên Hà còn không để bọn họ vào mắt, vẫn dùng tốc độ đều đều tiến về phía trước, nhưng đột nhiên Liên Tinh nói:

- Những người đó, nhất định sẽ đuổi theo!

Vân Thiên Hà nghe nói, chỉ thản nhiên cười:

- Đó chính là đường không lối về!

...

Dự!

Ngay lúc đoàn người Vân Thiên Hà lướt qua đám người bật mặt chạy nhanh, đột nhiên một vị đầu lĩnh ghìm cương ngựa, hướng quan đạo xa xa nhìn lại, nói:

- Các người vừa rồi có quan sát đoàn người trên đường chạy ngược lại với chúng ta?

- Đầu lĩnh, những người này thoát nhìn rất bình thường, trong xe ngựa còn có mấy nương tử rất tươi ngon mọng nước, chỉ là tuổi tác thoát nhìn hơi lớn một chút, tóc đều màu tuyết trắng, rất cổ quái!

Nhắc tới nữ nhân kia, tên đầu lĩnh nhất thời lộ khăn che mặt, lúc này nhãn tình sáng lên, nói:

- Lớn một chút mới tốt, ta thích, đi, chúng ta đuổi theo xem, ta chung quy nghĩ người vừa lướt qua kia có điểm nhìn quen mắt!

Nói xong, tên đầu lĩnh quay đầu ngựa, chạy ngược trở lại.

- Tìm nữ nhân còn mượn cớ sao?

Đám thủ hạ nghĩ thầm, cũng theo sau quay đầu ngựa, chạy ngược hướng vừa rồi.

492. Chương 495: Trảm Vĩ

Sinh ý qua lại nơi này mới phát triển hai năm trước đây, rất náo nhiệt nóng bỏng. Nơi này chính là điểm yết hầu quan trọng tiến vào Định Châu, khách thương qua lại đưa đồ đội thuyền, có thương gia xem trọng vị trí này, vì vậy đã nổi lên ý muốn xây dựng thương nghiệp, chỉ trong thời gian hai năm đã náo nhiệt phồn hoa.

Nhóm người Vân Thiên Hà vượt qua nơi này, là muốn tiến về Giang Đông, tiếp tục chạy tới Long Sơn Quận Tuyên Châu, nơi đây mới xây dựng tuyến đồ hai năm, vì vậy qua lại sông lớn càng tiết kiệm thời gian hơn một chút.

Vân Thiên Hà bao hấn một con thuyền chở khách tương đối lớn, chủ thuyền và đám tiểu nhị đều nhanh chóng làm việc, đang đầu mùa hạ, nước sông chảy xiết, vừa xuôi dòng nước, vì vậy tốc độ thuyền rất nhanh.

Đứng tại đầu thuyền, gió nhẹ thổi bay vạt áo, tóc dài lay động, quan sát phong cảnh ven bờ, tâm tình một mảnh khoáng đạt, phảng phất như dung nhập vào thiên địa sông nước mênh mang.

- Thiên Hà, đám sát thủ cũng bao một chiếc thuyền, đuổi theo chúng ta!

Lúc này, Đường Linh Toa đi tới đầu thuyền, trong tay bưng một khay trái cây tươi mới dừng lại trước mặt hấn, dùng bàn tay ngọc nhỏ nhấc tách một quả nho đưa gần miệng hấn, thần tình uyển ước, ôn nhu động lòng người.

Vân Thiên Hà há miệng ăn trái cây, đưa tay nhẹ nhàng quàng qua bờ vai thon của nàng, tùy miệng phun ra mấy hạt nho, nhìn dòng nước sông đang chảy xiết, nhẹ giọng nói:

- Người sống chung quy có điểm giá trị, những người này giết như vậy, có chút lãng phí, đưa bọn họ dẫn tới vùng Thanh Long Sơn, coi như bọn họ chết có ý nghĩa!

Đường Linh Toa không rõ trong lòng Vân Thiên Hà có kế hoạch gì, dù sao đi nữa chỉ cần chuyện hấn muốn làm, chính mình sẽ không để hấn thêm phần phiền phức, để hấn không có lo lắng, làm hết bổn phận của một thê tử hiền thực là tốt rồi!

Chuyện đánh giết chết, mặc dù nàng không thích, thế nhưng cũng không bài xích, nàng tin tưởng nam nhân của chính mình, cho dù hấn giết người, nhất định những người đó là người xấu, đây chính là tiêu chuẩn so sánh đơn giản nhất từ đáy lòng nàng.

...

Bởi vì tốc độ thuyền tương đối nhanh, mọi người trên thuyền vừa nói chuyện vừa cười vui, cũng không cảm giác tịch mịch.

Sau bốn canh giờ, đã tới chính Ngọ, chỉ cảm thấy thân thuyền lắc lư, hơi rung động, chủ thuyền hét to tiểu nhị hạ mỏ neo lấy dây buộc thuyền, mọi người đều biết, thuyền đã tới bờ rồi.

Lúc hạ thuyền, nơi đây là một bến tàu rất đơn sơ, xung quanh một mảnh cũ nát, cỏ dại mọc thành bụi, ngẫu nhiên có một ít ngư hộ tại phụ cận đan lưới đánh cá.

Cách đó không xa có một thôn trấn, mọi người cưỡi ngựa chạy chậm trên con đường có chút lầy lội, xung quanh từng tầng lớn đồng ruộng, có nông hộ làm nông bắt sâu tưới nước, thấy đoàn người này, đều ngừng công việc trong tay, hiếu kỳ quan sát.

Lúc đoàn người Vân Thiên Hà chậm rãi tiến vào trong trấn, một lát sau, tại bến thuyền cũ nát vừa rồi lại có một con thuyền dừng lại, người từ trên thuyền nhảy xuống đều có vẻ tương đối cấp bách, vừa mới xuống thuyền liền nhảy lên lưng ngựa phi nhanh.

Lúc này Khuê Trễ đã sớm ngứa ngáy khó chịu, thời điểm hấn ngồi trên thuyền, từ xa xa nhìn thấy được nhóm người Vân Thiên Hà, chính là một nam năm nữ, khuôn mặt nam nhân có điểm thành thực nhưng hơi mờ mờ, tạm thời nghĩ không ra, nhưng nhìn các nữ nhân, xác thực đẹp tựa thiên tiên, có thể lấy cái mạng già.

Hấn tà ác suy nghĩ, năm nữ nhân có một già và nam nhân kia tìm cơ hội trực tiếp giết chết, còn bốn tiểu nương tử đến lúc đó có thể sẵn khoái một hồi, tiếp tục để các huynh đệ chơi đã nghiền, cuối cùng mang thi thể của tên tiểu tử về lĩnh thưởng...

Nghĩ như vậy, tâm tư trong lòng Khuê Trễ càng như lửa nóng bốc cao, càng lúc càng xao động.

Lúc tình tròng lên não, cái gì cũng bỏ qua, hấn quyết định trực tiếp động thủ tại trấn nhỏ phía trước, vừa lúc có một địa phương thích hưởng dụng tiểu mỹ nhân.

Chỉ là đoàn tuần mã bọn họ chạy vội, lúc vừa mới đuổi vào trong trấn, chỉ thấy đám người kia chậm rãi mua đồ ăn vặt, thản nhiên tự đắc đi lại trên đường.

Càng nhìn bộ dáng nhớn nhoe ăn uống, càng nhìn nhóm người vui vẻ nói cười, càng để Khuê Trễ nóng ruột bốc cao lửa dục, tiếp tục phi nước đại điên cuồng đuổi theo, hấn căn bản không nghĩ tới điều gì khác.

Mà trên đường đuổi theo, một tên thủ hạ rốt cuộc không nhịn được, đáy lòng sinh nghi vấn, nói:

- Đầu lĩnh, bắt luận tốc độ, chúng ta luôn luôn bị đám người kia bỏ lại phía sau, việc này không đúng, có kỳ quặc a!

- Có đại gia người, còn nói nhiều lời phê thải làm gì, không mau đuổi theo...

Trong lòng Khuê Trễ hiện tại lửa dục càng liệt, đầu còn nghĩ tới cái gì gọi là kỳ quặc, hấn thậm nghĩ nhanh một chút bắt tiểu nương tử vào trong tay, thoải mái hưởng thụ một phen, càng đuổi càng nóng ruột, đầu còn nghe thấy thủ hạ chính mình nói cái gì.

- Thế nhưng đầu lĩnh, mục tiêu đã sớm phát hiện ra chúng ta...

Ba!

Vị thủ hạ kia còn muốn tiếp tục nhắc nhở, nhưng không để hẳn nói xong, Khuê Trễ đã quất một roi ngựa, quất:

- Câm miệng cho lão tử, không muốn đuổi theo thì cút trở về tìm lão đầu, thuận tiện gửi thư tới Thanh Châu!

- Thuộc hạ hiểu rõ, thuộc hạ liền trở lại!

Lúc tên thủ hạ nghe xong lời này, liền quay đầu ngựa, cấp tốc theo phương hướng khác giục ngựa phi nhanh.

Khuê Trễ không để ý đến, tiếp tục điên cuồng đuổi theo.

Nhưng trong lòng mấy tên thủ hạ khác đều mười phần không giải thích được, hướng đầu lĩnh hỏi:

- Đại ca, người để lão Lục trở về tìm Tả lão đầu, có phải đã có kế hoạch gì hay không?

Khuê Trễ nhìn tên huynh đệ bề ngoài có vẻ như thô man, nhưng kỳ thực rất cẩn thận, gật đầu nói:

- Lão tử còn chưa ngu ngốc như vậy, cần phải có lão Lục nhắc nhở. Ngựa của đám người phía trước kia, vừa nhìn chính là cực phẩm, thế gian khó cầu, ngựa của ba người phía sau hơi bình thường một chút, nhưng tốc độ không hề kém chút nào, nói rõ bọn họ đều là cao thủ, chuyện lão tử không nắm chặt, đương nhiên muốn cho Tả lão đầu tới tham gia náo nhiệt mới được!

- Đại ca cao minh, huynh đệ còn tưởng rằng đại ca sắc lệnh đến ám đầu rồi đây...

Tên phó thủ lĩnh cộc lốc cười, cũng không nói gì nữa.

Câu nói vô mông ngựa này khiến cho trong lòng Khuê Trễ đắc ý, vẻ mặt hèn mọn, nói:

- Bất quá càng là đàn bà mạnh mẽ, lão tử càng thích, như vậy chơi đùa mới có hứng thú chinh phục, a a...

...

Ra bến tàu thôn trấn, Vân Thiên Hà giữ khoảng cách với đám người Khuê Trễ, không nhanh không chậm, thẳng cho tới khi chạng vạng, xa xa, Long Sơn Quận đã hiện rõ trong tầm nhìn.

Khi nhìn thấy một cánh rừng tương đối thưa thớt, Mộng Ly thúc ngựa chạy song song với Vân Thiên Hà, nói:

- Thiên Hà, mấy con mời theo chúng ta đã một ngày rồi, người muốn để bọn chúng theo tới đâu?

Vân Thiên Hà chậm rãi thả tốc độ ngựa, thản nhiên nói:

- Ngay tại rừng cây phía trước đập chết bọn chúng, lưu lại một tên đi báo tin, đêm nay chúng ta dừng lại tại Long Sơn Quận, chính ngọ ngày mai lên Thanh Long Sơn!

Mộng Ly vừa nghe, nhất thời hứng thú, nói:

- Ta đi chơi đùa với mấy con ruồi này nha!

Vân Thiên Hà lắc đầu:

- Những người này đều là sát thủ, bọn họ một kích không trúng, khẳng định sẽ trốn chạy tới chỗ tối mưu đồ, chúng ta tiên hạ thủ vi cường, một người một con, trực tiếp đập chết, để cho một con chạy trốn giữ mạng là được, đỡ cho buổi tối chúng ta ngủ không thoải mái!

Dứt lời, Vân Thiên Hà vỗ mặt ngựa, Vân Bôn thấp giọng tê rống một tiếng, cấp tốc chạy vào trong rừng cây, những người khác cũng theo sau tiến vào rừng, rất nhanh biến mất thân hình, không còn hình bóng.

Tà dương bao phủ, thiên địa bắt đầu âm đạm mờ ảo.

Khuê Trễ mang theo thủ hạ một đường đuổi theo, khi phía trước gặp phải rừng cây, Khuê Trễ đột nhiên dừng ngựa lại, quất lớn:

- Dừng!

Những người khác dừng lại, phó thủ lĩnh nói:

- Đại ca, truy đuổi gấp rừng dừng vào, chúng ta có nên đi đường vòng?

- Vòng qua rừng cây, vào thành bố trí mai phục!

Sau khi Khuê Trễ quan sát phiến rừng cây một lúc, không hề do dự đưa ra quyết định, mấy người liền chuyển đầu ngựa, dọc theo bên cạnh rừng cây chuyển qua con đường nhỏ, chạy nhanh theo hướng Long Sơn Quận.

Lúc vòng qua rừng cây, tiếp tục đi về phía trước chính là giải đất bằng phẳng hoang dã.

Phó thủ lĩnh nhìn sắc trời đã hôn ám, lại nhìn vết tích trên đường, nói:

- Đại ca, xung quanh không có vết chân ngựa, đám người kia thực sự mai phục trong rừng cây, chúng ta vào thành bố trí mai phục, nếu như đám người này cũng đi đường vòng...Ách...

- Cần thận...

Tên phó đầu lĩnh còn chưa nói xong, đột nhiên thần sắc Khuê Trễ cảnh giác, hét lớn một tiếng nhắc nhở, nhưng vẫn chậm một chút, chỉ thấy một thân gỗ vót nhọn giống như mũi tên rời khỏi cung, tốc độ nhanh như thiểm điện, chỉ trong thời gian chưa tới một lần hô hấp, thân gỗ đã từ trong rừng cây lao ra, xuyên qua lồng ngực tên phó đầu lĩnh.

- Đề phòng, vào thành!

Khue Trễ thấy phó đầu lĩnh bị một kích giết chết, lúc này hét lớn một tiếng, thúc ngựa phi nước đại thẳng phương hướng thành trì, chỉ là trong lòng hắn đã bồn chồn, qua rừng cây là giải đất hoang dã bằng phẳng, thân gỗ vừa rời từ khá xa bay tới giết chết một người, chỉ cần bọn họ cách xa rừng cây, sẽ không chịu uy hiếp, nhưng những người đó thực sự ngu ngốc như vậy hay sao?

Ngay tại thời điểm ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, mấy người Khuê Trễ thấy chính mình càng lúc càng cách xa rừng cây, cuộn cuộn chạy về phía trước, cũng không lưu ý tới bãi cỏ dưới chân, khi bọn họ chạy được một đoạn, chỉ nghe tiếng mã kêu lớn, Khuê Trễ quay đầu liền thấy mấy tên thuộc hạ cưỡi ngựa bị rơi vào trong một cái hố phủ cỏ, ngay sau đó bầu trời đột nhiên thẳng tắp rơi xuống một cây đại thụ.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang, sau khi thân đại thụ vuông góc hạ xuống, nặng nề cắm sâu vào trong hố to, dập nát thân thể mấy người dính bầy, ép sát xuống dưới, biến thành thịt nát.

Khue Trễ hoảng hốt, xung quanh vắng lặng, những người đó rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì để công kích bọn họ, hắn ngay cả một cái bóng nhỏ nhất cũng không nhìn thấy a.

- Đầu lĩnh, người mau nhìn thân cây phía trước, thân cây này dĩ nhiên di động!

Về mặt một tên thủ hạ hoảng sợ, dùng ngón tay run run chỉ về một gốc cây hoang dã có vẻ rất lẻ loi mọc riêng biệt một chỗ, tựa như thấy quỷ.

- Mẹ nó, thực sự thấy quỷ, cây thể nào di động được, những người này đang làm cái trò gì?

Khue Trễ cũng đã phát hiện ra thân cây di động, trong lòng kinh hãi không gì sánh được, bắt quá trên mặt coi như trấn định, lập tức quát lên:

- Tẩn ra, ẩn núp!

Sau khi Khuê Trễ hạ lệnh, mấy tên thủ hạ còn lại cấp tốc hành động, phân tán ra, hướng về các phía khác nhau phi nước đại.

Ầm...

Ngay tại thời điểm mấy người phân tán, chỉ thấy trong hư không đột nhiên sinh ra một đạo thiểm điện, đạo thiểm điện kia đánh thẳng vào thân cây di động, nhất thời vụn gỗ bay ngang, ngay sau đó là cuồng phong thét gào, vụn gỗ giống như mưa tên ngọn, mạnh mẽ bắn về bốn phương tám hướng.

Phập phập...

Tiếng xuyên thấu da thịt vang lên, khi vụn gỗ bắn đi bốn phương tám hướng, đám thứ sắt giả căn bản không thể tránh né được vụn gỗ, chỉ trong thời gian một lần hô hấp, đã có hai người bị vụn gỗ cắm thành con nhím.

- Chạy!

Trong lòng Khuê Trễ cực độ sợ hãi, hắn nhìn xung quanh, vẫn như cũ không nhìn thấy bóng dáng người nào, nhưng hiện tại đã có sáu tên thủ hạ bị giết, hắn chưa bao giờ trải qua màn phục kích quỷ dị như vậy, lúc hạ lệnh liền đi đầu phi nước đại chạy trốn.

Nhưng mà, ngay khi hắn điên cuồng phi nhanh, Khuê Trễ đột nhiên cảm giác không gian xung quanh xuất hiện ba động vặn vẹo, cỗ lực lượng này mười phần quỷ dị, cảnh giác quay đầu lại.

Thế nhưng hắn vừa mới quay đầu, nhất thời mở to hai mắt nhìn, con người như muốn trừng bạo.

Chỉ thấy trong cỗ ba động vặn vẹo không gian vô hình, một đạo bóng hình màu bạc giống như thiểm điện, cư nhiên trống rỗng xuất hiện ngay bên cạnh hắn!

493. Chương 496: Hung Hãn Địch Mã, Phiêu L lượng Địch Nhân

Theo đó là một đạo thiểm điện âm âm phách tới, hàm răng trắng bóng đáng ghét trong mắt Khuê Trễ tựa hồ mang theo phong mang cực mạnh, còn ẩn chứa một cỗ khôn hàn cực độ, để toàn thân hắn giống như bị vây trong một luyện ngục hàn băng vạn năm không tan!

Thậm chí ngay cả thần hồn ý chí của hắn tựa hồ cũng theo cỗ khôn hàn ngàn mang này bị đóng thành băng.

Thân thể hắn cứng đờ, khi bạch quang trong mắt hắn biến mất, hắn chỉ cảm thấy chết lặng lan truyền lên đầu, giương mắt nhìn, một cánh tay của chính mình đã sớm không cánh bay đi, mà hắn lại không cảm giác được một chút đau đớn nào.

Có, chỉ là băng lãnh thấu xương tủy kia.

Nhưng đối phương lại không hề giết chết hắn, trong lòng Khuê Trễ lập tức bùng lên một tia dục vọng đào sinh mãnh liệt, tại lúc đối phương tiếp tục phóng ra một đạo ngân mang, lập tức nhảy khỏi ngựa né tránh, thoát được một kích.

Bất quá tại lúc hắn nhảy khỏi lưng ngựa, trong nháy mắt nhìn thấy đôi phương nở nụ cười trên tức hài hước, tâm thần hắn lúc này trầm hấn đáy vực sâu, trái tim băng giá tới cực hạn. Hắn biết, thực lực đối phương mạnh hơn hắn mấy lần, đây rõ ràng là muốn chơi đùa với hắn!

Trong lòng còn lại một tia tôn nghiêm cuối cùng, để Khuê Trễ tại thời điểm này đột nhiên đứng yên bất động, tùy ý để một đạo kiếm quang kia ập tới, nhắm mắt chờ chết.

Nhưng mà, kiếm quang lại không hề phủ lên hắn, ngay sau đó trước ngực đột nhiên bị chấn động giống như khối cự thạch va chạm, để hắn không nhận được điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể giống như điều đứt dây, tung bay ngược ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Một kích này cũng không lấy đi tính mệnh Khuê Trễ, Khuê Trễ cũng không hôn mê, hắn trọng thương liếc mắt nhìn thấy người nọ cười ngựa đứng yên tại chỗ không xa, trong lòng đột nhiên sinh một kế.

Lúc này không giả chết còn đợi khi nào, nằm ngay đơ như vậy là có thể luyện thành.

Một con kia, tại lúc chậm rãi bước tới gần, chỉ lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hắn, cũng không tiếp tục để ý tới, chậm rãi rời đi.

Trong lòng Khuê Trễ cảm thấy âm thầm may mắn, mẹ nó, rốt cuộc cũng nhặt được cái mạng nhỏ!

Trên giải đất hoang dã, tiếng ngựa hí trện trện vang lên.

Tê luật luật...

Hai tên thủ hạ còn lại của Khuê Trể lúc này đang phi ngựa chạy nước đại, nhưng bọn hăn chưa chạy được xa, đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu truyền tới tiếng ngựa hí dài, vì vậy ngẩng đầu lên trên nhìn kỹ, nhưng vừa nhìn thấy thứ trên đầu lại khiến cho bọn họ trừng mắt há mồm.

Trong không trung, hai cái bóng tuyết trắng rơi xuống giống như lưu tinh, dọc theo phương hướng bọn họ chạy trốn cấp bách hạ xuống, càng lúc càng gần hơn, khi bóng ma thật lớn kia bao phủ toàn bộ thân thể bọn họ, bọn họ thấy được đó chính là hai thầy ngựa màu trắng đang vỗ cánh bay, trên lưng ngựa, tiểu mỹ nhân giống như tiên nữ hạ trần, hướng bọn họ bôn đạp lao tới.

Ầm...

Giống như cả một ngọn núi khổng lồ áp đỉnh, tại lúc ngọn núi khổng lồ này ập xuống, thất khiếu chảy máu, không thể chịu nổi uy áp khủng khiếp, hai người, cả người lẫn ngựa, đều bị áp sâu vào trong hố to.

Ngựa thực xinh đẹp mà hung hãn, tiểu mỹ nhân thực xinh đẹp mà cường đại...

Đây là ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu, cũng là ý niệm cuối cùng của hai gã thứ sát giả sau khi bị hãm vào hố to.

...

Giải quyết xong đám thứ sát giả, lưu lại Khuê Trể nằm đơ giả chết, Vân Thiên Hà chạy chậm trên cánh đồng hoang dã một hồi, mấy người Ô Lan và Liên Tinh đang lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, chỉ thấy Mộng Ly và Tầm Nguyệt cũng cưỡi ngựa trở về, Mộng Ly vừa tới nơi đã hưng phấn nói:

- Chơi thực vui, cảm giác cưỡi ngựa bay trên trời quả thực quá kích thích!

- Ta xem là phi ngựa đạp người còn không sai biệt lắm, nếu không phải hai người kia bị tình cảnh chưa bao giờ thấy qua dọa sợ choáng váng, người cho là thuật cưỡi ngựa vụng về của người có thể đạp chết người sao?

Bạch Nương Tử không chút lưu tình đã kích tâm tình kích động của Mộng Ly.

- Tử tiểu Bạch, còn nói mát, thế nào không thấy người động thủ nha!

Ô Lan cũng cười nói:

- Nếu như Bạch Nương Tử động thủ mà nói, những người đó phỏng chừng càng chết thảm hại hơn, nàng ngoại trừ là y sư, còn là đại hành gia dùng độc!

Thấy Bạch Nương Tử đang hướng về phía mình cười xấu xa, trông mắt Mộng Ly vòng vo loạn chuyển, lập tức cười tươi như đóa hoa, thúc ngựa chạy song song Bạch Nương Tử, nói:

- Bạch tỷ tỷ, người hay nhất rồi, lần sau giúp ta điều chế một ít dược nha, nếu ta nói cái gì, hăn sẽ nghe lời tất cả, có được hay không?

Bạch Nương Tử liếc nhìn Vân Thiên Hà cách đó không xa, cười cười nói:

- Tốt, đảm bảo người thỏa mãn!

Thấy Mộng Ly đắc ý cười xấu xa, Vân Thiên Hà nghĩ tới tiểu dân phụ u oán đêm hôm đó, trên giường cầu hoan vô độ, khoe miệng giật giật, thành linh sợ run cả người!

Ngay khi đoàn người chạy tới Long Sơn Quận, Khuê Trể vẫn nằm trên cánh đồng hoang dã bất giác thành linh trừ trên mặt đất đứng bật dậy.

Chịu đựng đau đớn liên tục trùng kích tâm thần, thần sắc oán hận độc địa nhìn thoáng qua phương hướng Long Sơn Quận, ngựa đầu huyết sáo dài, gọi tới một con ngựa, gian nan xoay người lên ngựa, vỗ bụng ngựa, liền cấp tốc giục ngựa phi nước đại chạy về phía Kinh Thành.

...

Chính Ngọ ngày hôm sau, trong khách sạn Long Sơn Quận.

Long Sơn Quận không phải giàu có phồn hoa, ở đây cũng không phải là nơi giao thông quan trọng, bách tính trong thành đại thể đều làm nghề nông là chính, bình thường người qua lại buôn bán không nhiều, vì vậy thời điểm chính ngọ, trên đường có vẻ mười phần quạnh quẽ.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên Vân Thiên Hà không thức dậy vào sáng sớm, một mạch nằm trên giường tới tận chính ngọ, lúc này mới chậm rãi tỉnh lại.

Đẩy cặp đùi đẹp của Mộng Ly gác trên người, lại cẩn thận đẩy thân thể xích lõa mềm mại của Tầm Nguyệt vẫn áp trên người sang bên cạnh, lúc này mới xoay người rời khỏi giường, cảm giác tinh thần thư sướng, thể lực cực kỳ dư thừa.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Đường Linh Toa bưng một chậu nước mà đồ dùng rửa mặt tới, oán trách nhìn thoáng qua chiếc giường rộng rãi.

Sau khi bước tới cạnh Vân Thiên Hà, Đường Linh Toa hung hăng véo mạch eo hắn, thấp giọng nói:

- Mộng Ly tỷ tỷ như lang như hổ muốn chuyện này, sao huynh không tiết chế một chút, một chết thân thể làm sao bây giờ!

Vân Thiên Hà đưa móng vuốt sói, kéo Đường Linh Toa vào trong lòng, tại bên tai nàng thấp giọng nói:

- Kỳ thực cũng không phải luôn làm việc giao hoan kia, chỉ là tiêu hao chút tinh lực mà thôi, ngủ một giấc sẽ hồi phục trở lại, hơn nữa dùng điều hòa âm dương thuật, tâm cảnh thư sướng, ý niệm thông đạt, mấy ngày nay, ta cảm giác tu vi tinh tiến không ít, mà các nàng sau khi lĩnh ngộ ảo diệu giao tu, tin tưởng rất nhanh có thể đột phá Thiên cảnh, đây là chuyện tốt, nếu không nàng cũng cùng nhau đến!

- Người xấu, muội muốn không bằng các người cùng nhau làm vậy, xấu hổ chết được...

Đường Linh Toa vừa nghe lời này, nhất thời kiêu nhan đỏ bừng, lại hung hăng véo mạnh, chạy ra khỏi cửa.

Sau khi rửa mặt thay quần áo, thấy Tầm Nguyệt và Mộng Ly còn đang nằm trên giường giả bộ ngủ, không vạch trần, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Sinh ý khách sạn tương đối thấp, tháng này cũng chỉ có một nhóm khách nhân Vân Thiên Hà, coi như là đại hộ khách, lão bản và tiểu nhị khách sạn mười phần ân cần, mới đến chính ngọ, bọn họ đã chuẩn bị xong một bàn cơm nước rất phong phú.

Bạch Nương Tử cũng không khách khí, đã sớm ăn uống ngon lành.

Liên Tinh và Ô Lan chỉ uống chút canh, còn chưa động đũa, thấy Vân Thiên Hà bước tới, Đường Linh Toa nhin không được lại nghĩ tới chuyện vừa rồi, khuôn mặt đỏ hồng, nhanh chóng đem cơm cho hắn.

Sau khi Vân Thiên Hà ngồi xuống, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung vào hắn, không khỏi sờ sờ mũi, nói:

- Chúng ta ăn trước, lưu lại cho các nàng một ít, sau đó ta có chuyện muốn đi làm một chút, các vị đợi trong khách sạn là được, hoặc ra ngoài mua sắm cũng tốt!

- Người không dự định hôm nay vào núi?

Bạch Nương Tử uống ngụm canh hỏi.

Vân Thiên Hà bưng bát cơm, vừa ăn vừa nói:

- Vốn ta cũng nghĩ ngày hôm nay vào núi, chỉ là hôm nay chúng ta để lại một cái đuôi, theo ta suy đoán, cái đuôi này hẳn là đã truyền tin tức, cũng cần có thời gian hai ngày, tin tức ta xuất hiện nơi này đã để lộ, khắp nơi bắt đầu rục rịch, vì vậy ta muốn đi an bài một chút chuyện trước, chờ một ngày sẽ lên núi!

Ô Lan nói:

- Người đang thu hút ánh mắt địch nhân tập trung vào chính mình, có phải đang phiêu lưu hay không?

- Theo ta suy đoán, hiện tại các thể lực phái tới đây đều là một ít vai nhỏ, cho dù ta có thể các thể lực này coi trọng, nhưng bọn họ cũng sẽ phái một ít lâu la tới dò xét, những người này cũng chỉ là pháo hôi mà

thời, lần này vừa lúc dẫn tới Thanh Long Sơn, một lưới bắt hết toàn bộ, nói vậy nhất định sẽ có mấy con cá lớn trôi lên, chúng ta đánh bại từng cái!

Ô Lan gật đầu, nói:

- Bài trừ đám người Di Sinh Giới không biết dùng phương pháp nào tới được ra, các thế lực cả chỗ tới lẫn ngoài sáng hiện có trên Man Hoang đại lục, cao thủ không biết có bao nhiêu, hiện tại đều là giai đoạn thử dò xét, có thời gian để giảm xóc, chờ chúng ta dần dần cường đại, ngưng tụ được lực lượng các bộ tộc, đến lúc đó nhất định có đủ thực lực chống lại bọn chúng!

Sau khi cơm nước xong, Vân Thiên Hà để Đường Linh Toa nói với nhị nữ Mông Ly một tiếng, chính mình trực tiếp ra khỏi cửa.

Trước kia tại Long Sơn Quận có một Miên Diệu tử phường rất danh tiếng, coi như là long đầu sản nghiệp, thế nhưng mấy năm gần đây Vĩnh An Phường xuất hiện một số sản phẩm do Vân Thiên Hà hỗ trợ nhường ra lũng đoạn thị trường Đại Đường Quốc, thậm chí toàn bộ các quốc gia Đông vực, tử phường từng nổi danh này liền bị đả kích không gượng dậy nổi, hàng ngày chỉ có một ít khách hàng quen, cùng với một chút thu nhập còm cõi gian nan duy trì hoạt động.

Kỳ thực cũng không phải do Vân Thiên Hà nhẫn tâm chèn ép, sau khi đặt địa vị bá chủ, không để cho những tử phường này còn đường sống, nếu như bọn họ đã đi trên con đường này, nhất định phải hạ công sức và tinh lực vào kỹ thuật và công nghệ sản xuất rượu, không thể để được chảnh hay chớ, tất cả thuộc về pháp tắc tự nhiên khôn sống mống chết!

Khi Vân Thiên Hà tiến vào trong tử phường quanh quẽ, bên trong hiện không có một khách nhân nào, chỉ có một ít tử bảo qua lại, cũng không biết có khách hàng đến hay không.

Tùy tiện tìm một vị trí nào đó ngồi xuống, lúc này Vân Thiên Hà mới khẽ quát một tiếng, nói:

- Tử bảo, mang một hồ Miên Diệu loại ưu!

Dứt lời, từ trong lòng lấy ra một ngân bích tử ném lên bàn.

Nghe được động tĩnh của tiền, tên tử bảo kia lập tức tỉnh táo tinh thần, nhất thời hai mắt tỏa sáng, mắt thấy có quý khách tới, liền vắt chiếc khăn lên vai tươi cười chạy tới, thuận lợi thu tiền vào lòng, cũng cao giọng phấn chấn quát lớn:

- Một hồ Miên Diệu loại ưu, khách quan chờ!

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy một thiếu nữ bộ dạng thanh tú bưng một hồ rượu linh hoạt chạy tới, cầm chén xoa xoa một chút, quan sát Vân Thiên Hà, sau khi rót rượu, hiểu kỳ nói:

- Khách quan, ta hình như nhìn người có điểm quen mắt, không biết người đến từ bên ngoài đúng không?

Vân Thiên Hà không nói, chỉ nâng chén rượu lên uống một ngụm, thấy tên tử bảo bưng theo một đĩa đồ nhắm để lên bàn, sau đó giương đôi mắt trông mong nhìn hần, Vân Thiên Hà lại cảm thấy tiền ném cho hần coi như phần thưởng, tử bảo rất mừng rỡ tiếp nhận.

Mà thiếu nữ thì lại hằm hừ trừng mắt liếc nhìn tử bảo, thấy Vân Thiên Hà chưa có ý tứ nói với nàng, liền để tên tử bảo hầu hạ hần, xoay người tiến vào hậu đường.

Vân Thiên Hà thường thức đồ nhắm, vẫn là vị đạo trước đây, coi như không tồi, lại uống một chén rượu, mới nói:

- Tử bảo, người có biết tại vùng Long Sơn Quận này có một địa phương nào tên là Sắc Vi Thôn?

494. Chương 497: Điều Lão Hán

Thế nhưng suy nghĩ một hồi, lại bắt đầu dĩ nói:

- Xin lỗi khách quan, tiểu nhân sinh sống tại địa phương Long Sơn Quận này, từ trước tới nay chưa từng nghe nói địa phương nào tên là Sắc Vi Thôn!

Vân Thiên Hà nhíu mày suy nghĩ một chút, lại nói:

- Vậy người có biết người nào am hiểu chế tạo con rối?

Nói xong, lại ném mấy văn tiền lên bàn.

Túc này tửu bảo cũng biết xấu hổ không cầm, vỗ đầu suy nghĩ.

Lúc này đột nhiên nghe được bên ngoài truyền tới tiếng thét to của một vị lão giả, nhất thời nhân thần sáng lên, lập tức cầm mấy văn tiền cho vào túi, chạy nhanh ra khỏi cửa.

Chỉ chốc lát liền thấy tửu bảo trở về, phía sau hắn còn dẫn theo một vị lão ông bán hàng rong tóc bạc trắng, vóc người gầy gò, nịnh nọt đi tới trước mặt Vân Thiên Hà nói:

- Khách quan, lão đầu này bình thường ở chỗ này bán một ít đồ chơi nho nhỏ, con rối cũng có, cũng là thợ khéo tốt nhất, người hỏi hắn một chút hắn là sẽ biết được!

Vân Thiên Hà quay đầu về phía lão ông, lại nhìn con rối và một ít đồ dùng biểu diễn trong hộp của hắn, lấy ra một ngân bính tửu đưa cho lão ông, nói:

- Lão bá, người có biết tại vùng này có địa phương nào tên gọi là Sắc Vi Thôn?

Lão ông không dám tiếp nhận tiền của Vân Thiên Hà, chỉ lắc đầu nói:

- Lão hán không biết, người muốn hỏi thôn nào giỏi về mộc nghệ nhất trong thôn, như vậy chính là Nam Sơn Thôn phía nam dưới chân Thanh Long Sơn, lão hán chính là người trong thôn!

Vân Thiên Hà lấy từ trong chiếc hộp của lão ông một con rối hình dáng tiểu hài đồng nhìn một chút, lại cầm lấy một con rối hình dạng quái thú, quan sát một phen, hỏi:

- Lão bá, tay nghề chạm trổ xác thực tinh tế, là do tổ tiên truyền xuống sao?

Nói tới đây, thần thái lão ông có chút hưng phấn, liền trả lời:

- Từ thời tổ tông của ta, coi như có tiếng nhất tuyệt về công nghệ điêu khắc tại phương bắc, rất nhiều quý nhân và quan lại sử dụng đồ dùng bằng gỗ có trạm trổ hoa văn đồ án, hoặc là pho tượng các loại đều đi ra từ trong Nam Sơn Thôn chúng ta, tục truyền nói, đã từng có một vị nhân vật giống như thần nhân tới Nam Sơn Thôn chúng ta bái sư học nghệ...

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nói:

- Có chuyện thần kỳ như vậy, vậy lão bá không ngại để ta xem khắc đao người dùng một chút?

Lão ông có chút mất tự nhiên nói:

- Tiểu ca, khắc đao của lão hán thô kệch, chỉ làm bằng sắt thường mà thôi, ngay cả dao thái thịt bình thường còn không bằng, lấy ra chỉ sợ người chê cười, người có thể xem những vật phẩm ta đã làm ra, người thích thứ nào thì chọn, không thì lão hán có thể đi!

- Mấy thứ này của lão bá ta đều mua hết, ta cũng không phải cho người làm sinh ý không vốn, chỉ là ta đối với công nghệ điêu khắc cảm thấy rất hứng thú, rất hiếu kỳ khắc đao sẽ có dạng như thế nào, có thể làm ra những con rối tinh xảo tới như vậy!

Dừng lại một chút, Vân Thiên Hà nhìn lão ông nói:

- Ta trước đưa một trăm lượng bạc, thỉnh thợ rèn tốt nhất dùng sắt tinh luyện làm khắc đao, nhưng khắc ra thứ gì đó đều rất kém cỏi, ta suy nghĩ rất lâu cũng không tìm ra được nguyên nhân trong đó...

Lão ông nghe xong lời này, trong ánh mắt hiện lên một tia coi thường, chậm rãi nói:

- Vị tiểu ca này, điều người khắc vật, chú ý tâm tình, toàn tâm đầu nhập vào đó, chỉ có dung nhập tâm tình cảm xúc vào đường khắc mới có thể giống như đứng, trông sống động, điều này không quan hệ tới công cụ, cho dù người có dùng khắc đao tốt nhất, nếu như không thể lĩnh ngộ được đạo lý trong đó thì cũng chỉ là uống công!

- Thụ giáo rồi, nếu lão bá không muốn để tại hạ nhìn thấy khắc đao của mình, tại hạ cũng không miễn cưỡng, bất quá ngày khác sẽ tới Nam Sơn Thôn bái phỏng, tham thảo công nghệ điêu khắc, hy vọng lão bá chớ trách!

Lão ông nghe xong lời này, cũng thở dài nói:

- Người thanh niên, chỉ sợ người cũng phí công, năm ngoái thôn gặp lũ bất ngờ, đi đều đi, tán đều tán, đều tới bên ngoài làm công nuôi sống bản thân, hiện tại trong thôn cũng chỉ còn sót lại ta và mấy lão đầu già sắp chết như lão đầu ta mà thôi, mà mấy người kia đều vô cùng cố chấp, người có đi thì bọn họ cũng sẽ không nói cho người bất cứ thứ gì!

- Nếu như vậy, thực sự quá đáng tiếc rồi!

Dứt lời, Vân Thiên Hà cầm một ngân bính tử để vào trong hộp của lão ông, đứng dậy rời khỏi cửa.

- Người thanh niên, người mua mấy thứ này của lão hán, người hãy mang đi đi!

Lão ông thấy Vân Thiên Hà không lấy mấy thứ đồ chơi nho nhỏ của hắn, liền đuổi theo, nhưng Vân Thiên Hà từ lâu đã không còn bóng dáng.

Mà lúc này, tửu bảo chạy ra, trừng mắt nhìn lão ông nói:

- Tam thúc công, người hôm nay làm một sinh ý lớn, nếu không có ta người cũng không có nhiều tiền như vậy, vì vậy ta chỉ ít cũng được ba thành phí giới thiệu a!

- Thăng nhóc, người trong thôn thế nào lại có kẻ thấy lợi sáng mắt như người, tiền này vừa lúc mang về thôn tu sửa nhà cửa, lão hán lại thỉnh người tới thanh lý ruộng đồng phá hủy, sang năm là có thể có hoa màu rồi, những người ly tán bên ngoài cũng sẽ dần dần trở lại, mà người, cả ngày chơi bởi lêu lổng, không hiểu học tay nghề, nếu như không nhìn vào mặt mũi gia gia người, ông chủ tửu phường sẽ không thu người làm tửu bảo, bằng không người cũng đã sớm chết đói rồi!

Lão ông tức giận tới mức dựng thẳng râu mép, tiện tay lấy ra mấy văn tiền ném cho tửu bảo.

- Tam thúc công, đừng keo kiệt, một chút như vậy làm sao đủ cho ta cưới một thê thị nha, lại cho thêm một điểm, nếu như không có tiền lẻ, ta có thể tìm ông chủ đổi ngân bính tử cho người!

- Cút, tên súc sinh vô lương tâm người, cũng chỉ sống cho mình, Nam Sơn Thôn quả thực phí công nuôi sống người nhiều năm như vậy, tức chết lão hán rồi!

Lão ông mắng vài câu, nhìn tiểu bảo bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cuối cùng nói:

- Trong thôn có một số việc, nếu như người còn có lương tâm, tốt nhất không nên nói lung tung bên ngoài, người tự giải quyết cho tốt!

Nói xong, lão ông nhanh chóng rời đi.

Tửu bảo bĩu môi, nhặt mấy văn tiền cất trong người, lẩm bẩm nói:

- Sớm biết người nọ hào phóng như vậy, ta đã nói cho hắn biết rồi, chuyện không ra gì như vậy còn bảo mật, thiết!

Hùng hùng hổ hổ chửi thề, tửu bảo tiến vào trong tửu quán.

Mà ngay cách đó không xa, Vân Thiên Hà nghe xong những lời này, khóe miệng nở nụ cười, cũng không tìm tửu quán, trực tiếp tìm trong thành có mấy chỗ khắc tiêu ký quái dị xấu xí, sau đó dừng lại trước một hộ dân tại ngõ nhỏ hẻo lánh.

Sau khi gõ cửa, hộ dân mở cửa, mà người mở cửa chính là một hán tử trung niên, quan sát Vân Thiên Hà vài lần, lại quan sát xung quanh, nói:

- Tìm ai?

Vân Thiên Hà nói một câu tiếng lóng, hán tử trung niên cả kinh, lập tức mở rộng cửa, cúi người làm thế dẫn, dẫn theo Vân Thiên Hà vào phòng, mở bộ phận cơ quan trên giường, cùng với Vân Thiên Hà tiến vào trong thông đạo ngầm dưới đất.

Từ thông đạo ngằm dưới đất đi tới một sân rộng bí mật, trong phòng cấp tốc đi ra một người thanh niên đội mũ rơm, sau khi nhìn thấy Vân Thiên Hà, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, lập tức hành lễ.

- Thiếu chủ!

Vân Thiên Hà khoát tay áo, theo sau vào phòng, người thanh niên kéo mũ rơm xuống, lộ ra khuôn mặt dị tộc khác thường, Vân Thiên Hà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Thu Phong, tin tức từ tình báo doanh có thể thu được ở đây sao?

- Đúng vậy thiếu chủ, lần này thiêu chủ tới đây không biết có an bài gì?

Thu Phong gật đầu nói.

- Chuyện khác các người không cần phải để ý tới, người nhanh đi an bài, ta muốn điều tra cẩn thận về Nam Sơn Thôn dưới chân núi thành nam, còn có tên tửu bảo trong tửu phường, trọng điểm là Nam Sơn Thôn kia, tất cả mọi cố sự truyền thuyết gì về thôn này, còn có cá kỳ văn dị sự, ta muốn thông tình rõ ràng nhất, càng chi tiết càng tốt, trong hai ngày mang tư liệu tới căn cứ Sát thủ doanh, mặt khác phát tin tới các cơ sở khác Tình báo doanh, điều tra một thôn trang tên là Sắc Vi Thôn tại vùng Thanh Long Sơn, hoặc là rất cả thông tin liên quan tới ba chữ Sắc Vi Thôn, càng chi tiết càng tốt, mười ngày phải trình báo!

- Rõ, thuộc hạ đi phát tin!

Lúc Thu Phong tuân mệnh, không dừng lại, lập tức ra khỏi cửa.

Sau khi Vân Thiên Hà ra khỏi cửa, từ trong một ngõ nhỏ bí mật đi ra, tục tiếp rời khỏi thành, lúc này mới huyết sáo dài một tiếng, gọi Vân Bôn, sau đó nhảy lên ngựa chạy tới chân núi Thanh Long Sơn.

...

Quận Khánh Dương, Định Châu.

Vẫn là hậu viện tửu quán trước kia, Tả Tông Nguyên đang ngồi dưới tàng cây, hưởng thụ bóng râm mát, trong tay nâng chung trà, lặng yên nghe thứ sát giả giữa đường quay ngược trở về hồi báo.

Sau khi nghe xong, Tả Tông Nguyên cười nhạt:

- Chuyện tình Khuê Trĩ tiểu nhi cũng không giải quyết được, theo như lão phu nhìn, lần này tám phần mười là hãn lãnh ít dữ nhiều, bất quá các người đã phát hiện ra hành tung của tiểu tử này, còn có mục đích chuyển đi, tin tức này coi như có điểm giá trị, người có thể lui ra trước, lão phu tự có dự định!

Thứ sát giả lão Lục rời khỏi sân, sau khi ra khỏi tửu quán, thẳng tới phụ cận một bưu dịch, từ bên trong lấy ra một đầu phi cầm bọn họ đã ký gửi, buộc chắc vào chân phi cầm một phong thư đã chuẩn bị tốt, sau đó để phi cầm bay thẳng về phương Nam, cuối cùng vị thứ sát giả này lại trở về tửu quán.

Tả Tông Nguyên trong tửu quán gọi mấy tên thủ hạ ra, bàn giao một số sự tình, mấy tên thủ hạ liền cấp tốc rời đi.

Mà khi hãn đội thứ sát giả trở về, cười lạnh nói:

- Các người lên quan hệ với người nào, lão phu sớm đã điều tra rất rõ ràng, Khuê Trĩ tiểu nhi muốn trước mặt lão phu chơi chút trò thông minh nho nhỏ, hãn còn rất non!

- Tả đầu lĩnh, tuy rằng chúng ta đều hiệu lực cho Lâu trưởng lão, nhưng không ai không muốn nhiều hơn một đường sống, Lâu trưởng lão trong ám điện có thực lực yếu hơn so với các trưởng lão khác, lần này để hãn xung phong, mấy tiểu tốt chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị coi như pháo hôi vứt bỏ, lẽ nào Tả đầu lĩnh không muốn chuẩn bị dự định khác sao?

Tả Tông Nguyên nói:

- Người đưa tin tức gửi cho mấy người kia tại Thanh Châu, như vậy lão phu tự nhiên cũng có hậu chiêu, chuyện chịu đòn thay cho người khác, tốt nhất là đẩy cho ai đó làm, công lao lại do ta hưởng trọng, vì vậy các người không có cơ hội để chia xẻ rồi!

Dứt lời, Tả Tông Nguyên đột nhiên đứng dậy, khí thế toàn thân bùng phát, tại lúc thứ sát giả còn đang lúng túng, thủ thế liên hoàn biến ảo, hóa thành một đại ảnh thủ, nắm chấn yết hầu thứ sát giả.

- Tả lão nhi, ngươi đề tiện...

Lúc này thứ sát giả mới phản ứng, nhưng đã chậm.

Khi yết hầu của hắn bị nắm chắc, hắn căn bản không có sức phản kháng, khi mới có động tác rút ra vũ khí bên hông, nhưng hắn đã bị Tả Tông Nguyên kiềm chết, mà thực lực của hắn căn bản không phải là đối thủ của một cao thủ Vô Thánh như Tả Tông Nguyên.

Tả Tông Nguyên cười lạnh một tiếng, lực lượng trong tay tăng lên, bỗng nhiên bóp mạnh.

Lập tức vang lên tiếng răng rắc, toàn bộ thân thể thứ sát giả yếu đuối, nhưng Tả Tông Nguyên cũng không buông tha, khoe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, vung tay lên, bàn tay bốc lên một đoàn hỏa diễm phóng thẳng về cổ thi thể, thứ sát giả rất nhanh đã hóa thành tro tàn.

Giết người không chớp mắt.

Lúc này Tả Tông Nguyên mới chấp tay sau hông, quay ra bên ngoài khẽ quát nói:

- Mọi người nghe rõ, lập tức khởi hành, hỏa tốc chạy tới Long Sơn Quận ẩn núp, mật thiết điều tra hành tung của tên tiểu tử kia, đúng lúc thả tin tức cho người khác, không có mệnh lệnh của ta, không được vọng động!

Đợi những người đó tuân mệnh bắt đầu hành động, Tả Tông Nguyên uống cạn chung trà, để chung tra lên bàn, nói:

- Lúc này, lão phu phải làm ngư ông đắc lợi mới được!

495. Chương 498: Rục Rịch

Nhóm thiếu niên ban đầu sau nhiều lần thí luyện sinh tồn tới nay, dưới sự chỉ giáo huấn luyện của các trưởng lão Linh tộc mới gia nhập, lại tiếp tục trải qua nhiều cuộc khảo nghiệm sinh tử, cũng đã dần dần trở nên cường đại hơn.

Thậm chí, thiên phú chủng tộc của bọn họ đã được khai phá phát triển tới cực hạn.

Khi Vân Thiên Hà tới căn cứ sát thủ doanh, trời bắt đầu tối.

Các trưởng lão có mặt trong căn cứ tự mình nghênh đón, tất cả tiến vào trong thụ thính căn cứ, Lục Vô Yên đơn giản hội báo một ít tin tức tình báo cơ sở.

Nội bộ kết cấu của Sát thủ doanh vẫn y nguyên theo khung xương Vân Thiên Hà thiết kế ban đầu, chỉ là hiện tại có càng nhiều thành viên gia nhập, còn có rất nhiều phương pháp kỹ xảo kết hợp thiên phú, các phương pháp kỹ xảo này đều đến từ tổng kết nhiều đời của các trưởng lão bộ tộc, điều này khiến cho hệ thống sát thủ doanh càng thêm hoàn thiện.

Bởi vì trong sát thủ doanh hiện tại đều là dị tộc, vì vậy theo như thực lực bình phân tiêu chuẩn riêng của bọn họ, cũng không phải là tiêu chuẩn phân chia cảnh giới võ đạo truyền thống, mà dựa theo tự phân chỉ pháp năng lượng nguyên tố thuộc tính từ thời cổ xưa Linh tộc truyền lại so sánh.

Thiếu niên có thiên phú càng mạnh, khi thiên phú của bọn họ được khai phá rèn đúc tới cực hạn, biểu hiện ra ngoài là lực lượng nguyên tố thuộc tính nào đó, mười phần đơn thuần, cũng mười phần cường đại.

Ví dụ như một vị thiếu niên Xích Thổ tộc, sau khi thiên phú của bọn họ được khai phá rèn đúc cường đại, bọn họ có thể chui vào trong lòng đất thời gian ngắn, cũng có thể mượn được lực lượng đại địa, tiến hành công kích đối với người trên mặt đất, phương pháp công kích quý dị đa dạng, khiến đối thủ khó lòng phòng bị.

Mỗi khi đề thăng loại thiên phú lực lượng này lên một tầng cấp mới, tại lúc bọn họ tiến hành cường hóa rèn đúc thiên phú thân thể, cuối cùng nếu như có thể đột phá Nhân cảnh mà nói, như vậy thiên phú của bọn

họ đã sơ bộ tiếp xúc với lực lượng bản nguyên thiên địa, cuối cùng cũng tiến vào cảnh giới võ giả Địa cảnh, tất cả cùng một đạo lý trăm sông đổ về biển.

Theo cách nói này, tại cấp độ Nhân cảnh, Linh Tộc, Cổ Vu tộc và Man tộc...những bộ lạc này cũng không có cấp độ tiêu chuẩn thực lực nhất định, bọn họ vẫn dựa theo phân chia tứ đại giới vực cổ xưa truyền lại tới nay, nhưng loại phương pháp phân chia của bọn họ, cũng là tứ đại giới vực chính thống nhất, phân biệt làm Nhân chi giới vực, Địa chi giới vực, Thiên chi giới vực...

(Trong các bộ tộc cổ xưa tại phiên đại lục Man Hoang này, chỉ có Nhân tộc phân chia thành Võ Sư, Tiên Thiên, Tông Sư, Võ Thánh...nhưng những cảnh giới võ đạo này đều được đặt trong một cấp độ chung gọi là Nhân chi giới vực, khi tới Địa cảnh đều giống nhau, được xưng là Võ Tôn, điều này cũng có đạo lý phân chia tứ đại giới vực như tình quyết mà Vân Thiên Hà tu luyện)

Vân Thiên Hà nghe xong báo cáo của Lục Vô Yên, cũng lý giải được tình huống cụ thể hiện tại của Sát thủ doanh, nhưng không quá mức cẩn thận tìm hiểu sâu, làm lãnh đạo tối cao của Viêm Hoàng Cực, hẳn chỉ phụ trách trù tính chung toàn cục, định ra phương hướng hoạt động chung, còn phương diện chi tiết bên dưới, có mấy vị trưởng lão và Lục Vô Yên phụ trách, hẳn tin tưởng bọn họ có thể làm tốt.

Lần này Vân Thiên Hà tới căn cứ Sát thủ doanh, trọng điểm là muốn tìm hiểu tình huống Độc Long Cốc trong Thanh Long Sơn, mà trong các trưởng lão ở đây, người có quyền lên tiếng nhất đương nhiên là trưởng lão Độc Nhân tộc.

Mỗi khi nhìn mấy lão giả với đủ loạn nhan sắc lấm tấm trên dưới, Vân Thiên Hà lại cảm giác da đầu tê dại, bất quá tâm tình này không biểu hiện ra trên mặt, vì vậy hắn rất khiêm tốn thỉnh giáo bọn họ.

Trưởng lão Độc Nhân tộc gọi tới một tộc nhân thực lực mạnh nhất tới đây, để người thanh niên này đơn giản giới thiệu một lần, lúc này trưởng lão Độc Nhân tộc mới bổ xung nói:

- Thiếu chủ, lão phu từng dẫn hài tử trong tộc tra xét qua vài lần Độc Long Cốc kia, xung quanh đều là địa phương phân bố độc trùng khối độc dày đặc, nhưng tính nguy hiểm không cao, khi tới giải đất Độc Vụ Chiếu Trạch, nơi đây mới là địa phương nguy hiểm nhất, trong chiếu trạch không chỉ có mấy con Linh tê thiên độc hoang ngạc không biết đã bao nhiêu tuổi, hơn nữa tiến sâu vào bên trong chiếu trạch, xung quanh còn sinh trưởng một loại cây cỏ gọi là Phệ linh thảo có độc tính rất mạnh, loại cây cỏ này sẽ tản ra một loại mùi, dụ dỗ con mồi tiếp cận, chỉ cần tiếp cận nó trong phạm vi một trượng, loại Phệ linh thảo này sẽ điều khiển rễ cây của nó co rút, trở nên cứng rắn như sắt thép đâm vào trong da thịt hút máu, chỉ cần là động vật còn sống, không có loài nào là nó không hút!

Nghe được loại tồn tại kinh khủng này, khóe mắt Vân Thiên Hà giật giật, nói:

- Vậy các người có biết phía sau chiếu trạch còn có cái gì, có đúng như trong truyền thuyết đã lưu truyền, một nơi thâm đàm như vậy có một con độc long?

Lục Vô Yên nói:

- Thiếu chủ, truyền thuyết này chúng ta đã thử nghiệm chứng một thời gian, có thể tin tưởng được, tuy rằng chúng ta không tra xét cụ thể được chỗ sâu nhất trong Độc Long Cốc, bất quá mấy năm nay liên tục dò xét suy đoán tại ngoại vi, cũng đại khái biết được tình hình phân bố, nếu như từ chính thể đến nhìn, Độc Long Cốc phình hai đầu, mà trung gian chín là Độc Vụ Chiếu Trạch, còn có Phệ linh thảo theo như lời Độc trưởng lão đã nói, càng có một số loại thực vật kỳ quái chúng ta không biết tên, mười phần nguy hiểm!

- Vậy phía sau thì sao đây?

- Phía sau chúng ta đã để các trưởng lão Lục tộc phóng Khô tử linh đằng tiến vào tra xét, bên trong trung gian chỉ là một thạch thai, hình tròn, bên trên có nhiều đồ án và ký tự mười phần cổ xưa, phía sau chính là một hồ sâu, theo như chúng ta suy đoán, nơi này nhất định có một di tích thượng cổ!

- Nếu như thực sự là thần tích, sau này chúng ta cùng với các trưởng lão tộc thực lực mạnh đi thăm dò, hiện tại việc cấp bách phải làm chính là lấy được ngạc tổ chỉ lệ vào tay để giải cứu những người bị trúng khiên hồn chung độc trong Quỷ Hạp.

Nghe xong lời này, chúng trưởng lão cảm động, đều suy nghĩ phương pháp.

Lần này Vân Thiên Hà không dẫn theo Bạch Nương Tử và Ô Lan tới đây, cũng không phải thương nghị việc này, hẳn còn có an bài khác, vì vậy thấy các trưởng lão không thương nghị ra được một kết luận, không tiếp tục thảo luận trọng tâm câu chuyện, mà nói:

- Chuyện này tạm thời để sau nói, lần này ta tới đây còn có một việc muốn bàn với các người, hành tung của ta đã bị tiết lộ, vài ngày tới phỏng chừng sẽ có vài nhóm người lục tục tới đây, những người này đến từ các thế lực khác nhau, bất quá mục của ta chính là một mẻ lưới bắt gọn toàn bộ, vì vậy chuyện này các trưởng lão tự an bài một chút, tại căn cứ chọn một ít người bố trí mai phục bày rập trên đường, trước tiên gạt bỏ đám đuôi theo sau, ta sẽ nghĩ biện pháp dẫn dụ đám người này tiến vào trong Độc Long Cốc, nếu như các thế lực này muốn thử sâu cạn của chúng ta, chúng ta biết thời biết thế, khiến cho toàn bộ những thế lực có uy hiếp đối với chúng ta dẫn lên mặt nước, nếu như bọn chúng vẫn ẩn nấp âm thầm, sau này hành sự sẽ có nhiều trở ngại!

Lục Vô Yên nói:

- Nếu như căn cứ Sát thủ doanh động lên, như vậy sao không để người phân bố các nơi cũng động lên, cứ như vậy càng dễ hấp thu lực chú ý, hiện tại bên phía Tình báo doanh đã bắt đầu triển khai mạng lưới, chỉ cần chúng ta có thể hấp dẫn một ít thế lực, như vậy Tình báo doanh có thể thông qua hoạt động của chúng, tìm được căn cứ và thông tin về các thế lực này, sau đó chúng ta hoàn toàn có thể chuyển từ bị động thành chủ động!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút.

- Tình báo doanh thủy chung vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, điều này rất có lợi, vì vậy lần này phải tạo động tĩnh lớn một chút mới được, chỉ cần khắp nơi bắt đầu hoạt động, như vậy Tình báo doanh có thể xâm nhập, chúng ta phải quét sạch các phiền phức có thể xảy ra trước khi cường giả chân chính từ các thế lực tổ chức đích thân tới, hơn nữa nhất định phải hoàn thành trong vòng sáu năm, hoàn thành mọi bộ trí khắp Đông vực.

Sau đó, Vân Thiên Hà và các trưởng lão tiếp tục thương nghị bố trí cụ thể hành động lần này.

Dùng thời gian khoảng ba canh giờ, sau khi thương nghị các nội dung chi tiết, những hành động này đều do Lục Vô Yên và các trưởng lão thực thi, Vân Thiên Hà không ở lại nhiều trong căn cứ Sát thủ doanh, ra phía sau núi, trở về Long Sơn Quận.

...

Thanh Châu, bí thất Mạc thị.

Hôm nay Thất tông thỉnh một lần nữa tụ tập, mà lần này không có hiện tượng nhao nhao ồn ào như trước, mà hội nghị do gia chủ Mạc thị Mạc Bách Cường chủ trì.

Mạc Bách Cường nói:

- Các vị, đêm nay một lần nữa tụ tập mọi người tới đây là có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, nhị đệ Mạc Bách Uy trong Kinh gửi thư, Túc Tĩnh Vương hiện tại đã phá quan, đột phá cảnh giới Võ Thánh, thực lực càng cường đại, mà chuyện thứ nhất sau khi hắn xuất quan chính là không chút kiêng nể giết chết một ít đại thần quan trọng trong triều của Nam phái chúng ta, hiện đã bắt đầu hành động tẩy trừ dẹp đường cho đã tâm thượng vị, nếu như hoàng đế không có hành động đáp lại mà nói, sợ rằng kế hoạch đăng vị lần này Túc Tĩnh Vương sẽ không ai có thể ngăn lại!

Một vị lão giả Trần thị nói:

- Mạc lão, Túc Tĩnh Vương đã đạt được ủng hộ từ phía Thiên U Âm Điện, mà bên ngoài thì biểu hiện rõ ràng Thiên Thập che chở hắn, hắn chiếm giữ đại nghĩa, hiện tại hoàng đế bệnh nặng, chỉ cần hoàng đế vừa chết, như vậy sự kiện hoàng tử yếu thế bị ám sát nhất định sẽ xảy ra, sau đó là Vương gia có thể danh chính ngôn thuận đăng cơ, cứ như vậy, khắp nơi sẽ không có cơ hội công kích vào nhược điểm của hắn!

Mạc Bách Cường nói:

- Vì vậy, lần này chúng ta thương nghị, chính là nghĩ biện pháp đẩy lùi hành động của Túc Tĩnh Vương một thời gian, nếu như nghĩ biện pháp để hoàng đế không chết, hoặc là thái tử thuận lợi đăng cơ mà nói, như

vậy Túc Tĩnh Vương có đoạt vị, chính là mưu nghịch, vô luận như thế nào, chúng ta cũng không thể để để mạch chi thực rơi vào trong tay Thiên U Âm Điện hoặc Thiên Thập!

- Thế nhưng, là như vậy, chúng ta có thể được chỗ tốt gì, hoàng đế cũng không nhất định sẽ để ý chuyện của chúng ta...

Một vị lão giả Liên gia nói.

Mạc Bách Cường quát lớn:

- Hồ đồ, nếu như chúng ta bảo vệ hoàng đế, hẳn tự nhiên sẽ cảm kích chúng ta, chúng ta đi theo đường thân hoàng, hiện tại phải nghĩ hết các biện pháp, trước tiên nắm giữ được Đồ thị, sau đó là tên tiểu tử Đồ thị kia...

- Như vậy có thể quá phiền phức hay không?

...

Cùng lúc đó, phía sau bình phong trong sảnh, vẫn như cũ có một vị lão nhân già nhưng rất tráng kiện, khí thế phi phàm, mà bên người lão nhân này là một nữ tử mang khăn che mặt, toàn bộ dung nhan bị che phủ bên trong, hiển hiện một loại cảm giác mờ lung, nhưng vóc người thon dài đầy đặn, tràn ngập nóng bỏng hấp dẫn dụ nhân.

Bên ngoài bình phong là một vòng tròn nghị luận, mà bên trong bình phong, cũng là một vòng tròn nghị luận, tại lúc hai người ngồi trên vị trí thủ vị, bốn vị lão giả mặc xích bào tỏ rõ vẻ mặt biết vâng lời, tại lúc hai thủ vị không lên tiếng, bọn họ không nói một câu, đều có vẻ trầm mặc.

Nghe được lời thương nghị bên ngoài, lão nhân tóc bạc nói:

- Đám ngu xuẩn này đã hiểu được phương hướng làm việc, thế nhưng phương pháp hành động vẫn ngu xuẩn như cũ, không được tích sự gì hết!

Nữ tử gợi cảm đậm nhiên nói:

- Xem ra chúng ta không thể trông cậy vào đám ngu ngốc này rồi, Thiên U Âm Điện và Thiên Thập vốn cùng ý tưởng đen tối, bọn họ hiện tại bồi dưỡng hai khôi lỗi leo lên để vị, bất quá đều là một ít quốc gia nhỏ, không đủ gây loạn, hiện tại bọn họ mưu đồ để mạch chi thực Đại Đường Quốc, như vậy chúng ta tuyệt đối không thể để cho bọn họ thực hiện được, kỳ ngộ nghìn năm, người có thể nắm được nhất định phải có nhân vật then chốt trong kỳ ngộ lần này, bản tọa suy nghĩ một chút, quyết định buông tha kế hoạch ban đầu!

Lão giả tóc bạc nói:

- Thánh nữ các hạ, buông tha kế hoạch ban đầu, các hạ có phải nói chậm một chút, hiện tại những người đó đã lên đường chạy tới Thanh Long Sơn rồi!

496. Chương 499: Khôn Long Thánh Thể, Đại Thành!

Nữ tử gợi cảm nói:

- Nếu như chúng ta muốn thử dò xét, như vậy những người khác làm sao không biết mục đích của chúng ta, chắc chắn sẽ có ứng biến, nếu như Thiên U Âm Điện muốn giết nhân vật then chốt, bản tọa cũng không thể để như nghìn năm trước chịu uất ức, không thể thực hiện việc tọa sơn quan hổ đấu, như vậy tốt nhất nên tỏ ra bộ dáng khác, để bọn họ nhận thức chúng ta và Thiên U Âm Điện xung đột với nhau, do đó giảm thiểu cảnh giác đối với chúng ta, tạm thời đạt được hợp tác, trước tiên tiêu diệt đại địch Thiên U Âm Điện, chúng ta chậm rãi tiếp cận nhân vật then chốt, nếu thiếu đi đối thủ cạnh tranh này, nhất định sau này sẽ càng thêm thuận buồn xuôi gió!

Lão giả tóc bạc tựa hồ hiểu rõ ý tứ của thánh nữ, quay sang nhìn bốn lão giả mặc xích bào nói:

- Bốn vị trưởng lão, các người có hiểu rõ ý tứ của thánh nữ các hạ?

- Chúng ta hiểu rõ!

Bốn người cùng đáp lời.

Lão giả tóc bạc nói:

- Nếu hiểu rõ, như vậy các người tới hướng dẫn đám ngu xuẩn bên ngoài một chút, để cho bọn chúng biết làm như thế nào, Địa Môn có thể tiếp tục duy trì huy hoàng như ba trăm năm trước đây hay không, phải xem các người làm như thế nào rồi!

Bốn vị trưởng lão lên tiếng trả lời, liền rời khỏi bình phong ra ngoại thính.

Nữ nhân gọi cảm đợi mấy người rời đi, thấp giọng nói:

- Cát trưởng lão, việc Quỷ Cốc, hiện tại khắp nơi đều đã bị kinh động, cỗ thế lực này là một phiền toái lớn, có muốn thông báo cho Tông chủ chuyện này?

Trưởng lão tóc bạc nói:

- Chuyện này dính dáng tới Tinh Tông, còn có Tinh Tổ các hạ, xác thực vướng tay vướng chân, Thiên U Âm Điện và Thiên Thập thực thi kế hoạch diệt tộc, muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn, nhưng hiện tại xuất hiện phiền toái lớn hơn nữa, nhất định khiến cho U La Vương đau đầu đến chết, bất quá lão phu nghĩ, hành động diệt tộc quá mức tàn nhẫn, sẽ tổn thương tới nhân hòa khí số, ắt gặp thiên phạt, Nhật Tông chúng ta hay nhất không nên tham dự vào trong chuyện này, mục đích chủ yếu của chúng ta chính là tinh long thiên tàng nghìn năm tái hiện lần này!

- Ai, thực sự là phiền toái, hiện tại mọi chuyện đều liên quan tới một người, giết cũng không được, không giết cũng không xong, tinh thần mệnh tức và thần mạch chi huyết kết hợp một thể, trong truyền thuyết chưa bao giờ xuất hiện qua, tiểu tử này thực đúng là làm cho người ta phải vừa đổ kị vừa oán hận!

Lão giả tóc bạc cũng thở dài nói:

- Càng không xong chính là, tiểu tử hiện tại đã bị Nguyệt Tông nhanh chân đến trước, các di lão rời khỏi Tinh Tông cũng quan tâm, một khi để tên tiểu tử đó tụ tập tất cả các thế lực lại, chỉ sợ cho dù là Tinh Tổ tự mình giá lâm Man Hoang thế giới cũng không thể nào xoay chuyển được kết cục đã định khi trật tự pháp tắc bị thay đổi, đại mộng vĩnh sinh của hắn sợ là phải tan vỡ!

Nữ tử gọi cảm trầm mặc một hồi, đột nhiên nói:

- Trưởng lão, người nói nhược điểm của tiểu tử này là cái gì?

- Hắn là nữ nhân!

Trưởng lão tóc bạc lẩm bẩm trả lời.

Nghe xong lời này, nữ tử gọi cảm đột nhiên cười cười quyến rũ, tràn ngập một loại phong tình mê hoặc cực độ, nói:

- Nguyệt Tông dùng tình của nữ nhân Thương Nguyệt, nghị của tiểu tiện hóa Miên Nguyệt, chuyển sang tâm của tiểu tử này, sau đó trùng kiến trật tự, pháp tắc quy chỉnh, Nguyệt Tông chính là kẻ được lợi đầu tiên, mà Nhật Tông và Nguyệt Tông cùng tồn tại tương đối, tuy rằng căm thù lẫn nhau, đó là thiên tính không cho phép, trong lịch sử nhiều năm qua cũng không phát sinh xung đột quá lớn, nếu như chúng ta có thể dùng một chút phương pháp, có được tâm của tên tiểu tử này, cũng có thể khiến cho Nhật Tông chúng ta trở thành phe được lợi, như vậy Nhật Tông nỗ lực một ít hi sinh, cũng coi như đáng giá, không cần phải cố sức như hiện tại!

Lão giả tóc bạc nhìn nữ tử gọi cảm, than thở:

- Nếu như tuyệt đại đa số đệ tử bản tông suy nghĩ vì tông môn như người, vậy thì Nhật Tông không cần phải lo lắng cho tương lai, thế nhưng hai chữ "trường sinh" giống như độc dược trí mạng, ngay cả tông chủ cũng thụ hại quá sâu, nỗ lực của tất cả chúng ta, nhưng cuối cùng có thể thay đổi cái gì?

Trong mắt của nữ nhân gọi cảm hiện lên quang mang rùng rục, nói:

- Ta sinh ra trong Nhật Tông, lớn lên trong Nhật Tông, mặc kệ tông chủ có huyền tưởng vì hai chữ trường sinh hay không, nhưng tất cả mọi việc ta làm đều là vì tương lai hưng thịnh của Nhật Tông, phàm là người gây bất lợi cho sự phát triển của bản tông, bất luận là trưởng lão hay đệ tử, toàn bộ diệt trừ, cho dù trên lưng bêu danh, không từ thủ đoạn, ta cũng muốn đúc lại thời kỳ huy hoàng Nhật Tông nghìn năm trước!

Nữ nhân một khi chấp nhất, thường thường đều vô cùng đáng sợ!

...

Đêm đen, tinh thần như nước, ngân hà sáng như ngọc.

Tầng cao nhất khách sạn Long Sơn Quận, lúc này cửa sổ mái nhà mở rộng, mấy đạo tinh quang như sợi chỉ màu bạc từ trên tinh không chiếu xạ xuống, tại mặt trên trong phòng nghỉ, chiếu ra một đạo ảnh tượng.

Đang đầu mùa hạ, khi trời bên ngoài tương đối nóng bức, nhưng lúc này toàn bộ phụ cận khách sạn một mảnh băng lãnh, nhiệt độ cực thấp, thực giống như đang trong ngày đông giá rét, cực độ băng lãnh.

Hơi nước ướt át tụ tập lại, rất nhanh liền hóa thành rất nhiều băng châu, tựa như mưa đá liên tục lặn xuống, khi chạm tới mặt đất, lại dần dần hóa thành hơi nước bốc lên, nhưng rất nhanh liền bị đông lạnh thành khối băng, cứ liên tục một vòng tuần hoàn như vậy...

Trên sàn nhà, dưới ảnh tượng chiếu hình, Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu của hắc huyền phù bàn long trấn trụ, từng cỗ băng hàn từ bên trong phát ra, bao phủ hắc bên trong, thân thể hắc dần dần nổi lên một tầng quang huy màu bạc nhàn nhạt.

Mặt sàn bên cạnh có một bình thủy tinh, lúc này chiếc bình đã sớm mở ra, một cỗ khí tức khôn hàn tỏa ra xung quanh chiếc bình, dưới tình huống Vân Thiên Hà không cảm giác ra, chậm rãi dung nhập vào không gian, bị Vân Thiên Hà hút vào cơ thể.

Vân Thiên Hà lúc này, thoát nhìn từ bên ngoài như rất an tĩnh bình thản.

Thế nhưng bên trong cơ thể hắc, hiện tại đã là sóng khí cuộn cuộn, cự long chạy chồm, trong nháy mắt khi Vân Thiên Hà nuốt vào khôn long đan phách, trong cỗ đan phách chất chứa lực lượng tinh hoa khôn long, giống như hồng thủy mãnh liệt bạo phát, cuộn trào lên xuống!

Đan phách khôn long, quả nhiên mười phần cường hãn.

Khôn long đan phách trong cơ thể Vân Thiên Hà tại lúc chuyển hóa thành lực lượng khôn long, bắt đầu chạy chồm khắp cơ thể, hắc không dự liệu trước cỗ lực lượng này lại hung hãn tới như vậy.

Nhất là thời điểm trùng kích mỗi một huyết khiếu trong cơ thể, quả thực giống như một cây cương chùy liên tục đập gõ, tại lúc đập gõ bốc lên cỗ lực lượng mãnh liệt, khiến cho tâm thần hắc thiếu chút nữa thất thủ, khí huyết nghịch lưu bốc lên.

Đây là thời điểm Vân Thiên Hà vận chuyển Quán Phách Thăng Long Quyết, bởi vì linh ngộ đối với bộ công pháp thần kỳ này cũng không phải rất sâu, hơn nữa phương thức vận chuyển cũng có chút khác với bình thường, Vân Thiên Hà lần đầu tiên thử nghiệm tu luyện loại phương thức mới mẻ này.

Bất quá sau khi dần dần thích ứng với tiết tấu vận chuyển giống như khôn phách, Vân Thiên Hà từ trong đó đã lĩnh ngộ ra được một vài thứ, rất nhanh liền ổn định tâm thần, tâm tình trở nên bình thản.

Bộ công pháp Quán Phách Thăng Long Quyết, Vân Thiên Hà rất sớm đã xem qua, cũng từng nghiên cứu bộ công pháp Thần Ý Quyết trong đó, đối với tổng cương chung có lý giải độc đáo riêng.

Tên như ý nghĩa, quán phách là ý chỉ lúc thần hồn và thân thể Vân Thiên Hà chặt chẽ kết hợp, lấy thân thể làm lô, trực tiếp chạm tới lực lượng bản nguyên thiên địa, thông qua linh quyết bản thân quán thông thiên địa chi kiều, do đó đối với thân thể tiến hành rèn luyện thánh thể chung cực, đây là một bước đi rất cần phải có đối với một võ giả trước khi quá độ Nhân cảnh đại thành.

Bởi vì thánh thể của Vân Thiên Hà cho tới hôm nay có cơ sở mười phần vững chắc, cho nên một bước này hoàn thành tương đối nhanh, mà bước thứ hai, chủ yếu thể hiện ở hai chữ quán phách.

Vân Thiên Hà muốn rèn luyện thánh thể của chính mình cường hãn giống như khôn long, nhất định phải có ý chí và lực lượng thần hồn khôn long tẩy rửa thánh thể, để cỗ ý chí khôn long lưu chuyển khắp kinh mạch khiếu khổng toàn thân, khiến cho mỗi một khiếu khổng đều có thiên địa chi kiều, mang tới cỗ khôn long khí tức bất hủ.

Mà hãn nuốt vào khôn long đan phách có tác dụng dẫn đạo, mà đây cũng chính là nguyên nhân Vân Thiên Hà vẫn chậm chạp không chịu rèn luyện thánh thể tiến tới một bước cuối cùng.

Nếu muốn rèn luyện thánh thể chí cương, như vậy phải chọn mục tiêu cường đại nhất, lớn nhất, dài nhất, xa nhất, chung cực nhất, đây là ý niệm Vân Thiên Hà tiếp thu!

Lúc này, lực lượng khôn long đan phách liên tục trùng kích qua lại khắp các tinh khiếu trong cơ thể Vân Thiên Hà, lúc đầu cỗ lực lượng này rất cuồng bạo, mang theo một cỗ kiệt ngạo và bề nghệ, nhưng trải qua Vân Thiên Hà luyện hóa, cỗ lực lượng kiệt ngạo và bề nghệ kia rốt cuộc cũng bị hãn tiến hành cưỡng chế áp súc và nội liễm, dần dần có thể khống chế như thường.

Khống chế cỗ lực lượng kiệt ngạo này, ý chí cường hãn của khôn long lưu lại tại mỗi một tinh khiếu trong cơ thể Vân Thiên Hà, đều liên tục tiến hành tẩy rửa rèn đúc đối với tinh khiếu, có thể khiến cho tinh khiếu cũng ẩn chứa kiệt ngạo và bề nghệ của khôn long, lúc này mới tiếp tục chảy về tinh khiếu tiếp theo.

Mà tinh khiếu quán thông thiên địa chi kiều, tại lúc lực lượng tinh thần hô ứng, cũng sẽ hấp dẫn một bộ phận tinh thần ý cảnh tinh thần tiến vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, cải tạo cường độ chỉnh thể tinh vực, cũng là quá trình tương đối thống khổ biến đổi từ ôn hòa đến sắc bén...

Vân Thiên Hà hiện tại hoàn toàn có thể chịu đựng được đau đớn mang tới khi ý chí khôn long tẩy rửa kinh mạch tinh khiếu toàn thân, từng tinh khiếu sau khi được cỗ ý chí khôn long rèn luyện, cường độ tinh vực trong cơ thể sẽ càng thêm sắc bén vài phần, nếu như lúc này hãn tận lực, sợ rằng trùng mắt cũng có thể khiến cho trong mắt xuất hiện tinh mang, có thể nát bấy ý cảnh cường đại của cường giả Võ Thánh.

Địa khái năm canh giờ qua đi...

Khi sắc trời dần dần lộ ra màu trắng nhợt nhạt, lúc này lực lượng đan phách và ý chí khôn long trong cơ thể Vân Thiên Hà đã tiêu hao không sai biệt lắm.

Mà kỳ thực Vân Thiên Hà đã sớm tiến hành rèn luyện qua khôn long ý chí, tẩy rửa tất cả các tinh khiếu trong các tinh vực toàn thân, hãn tăng mạnh kinh mạch tương đối bạc nhược, rèn luyện càng thêm dẻo dai kiên cường, để đánh tạo cơ sở càng thêm kiên cố mở tinh mạch sau này.

Hiện tại mỗi một bước tiến của Vân Thiên Hà đều đã tạo con đường bằng phẳng cho sau này tu luyện công pháp Tinh Khung Bí Sách.

Sau khi dùng hết một tia lực lượng khôn long đan phách và ý chí khôn long, lúc này mỗi một khiếu khổng trong cơ thể Vân Thiên Hà đang mang theo ý chí khôn long, nhưng hãn cũng không thỏa mãn với tiến cảnh hiện tại, lần thứ hai vận chuyển phương pháp bước thứ ba trong Quán Phách Thăng Long Quyết, lấy cỗ ý chí này gia cố vào thánh thể của chính mình, hình thành dung hợp hoàn mỹ với thánh thể.

Lại qua hai canh giờ.

Khi Vân Thiên Hà hoàn thành một lần tu luyện linh nhục hợp nhất, khiến cho cỗ ý chí khôn long trải rộng mỗi một khiếu khổng trong cơ thể, khi đã từ hai hợp một, nhất thời để Vân Thiên Hà có cảm giác chính mình là khôn long, mà khôn long chính là mình, cường hãn tới kinh người.

Khôn long thánh thể, cường hãn chưa từng có, cỗ khí thể kiệt ngạo bề nghệ mà sắc bén, để Vân Thiên Hà cảm giác mỗi một lần vùng tay lên, đều kéo theo lực lượng thánh thể hủy thiên diệt địa, mạnh mẽ phun trào, thu phát như thường, coi như để hãn khiêng cả một ngọn núi lớn trầm trọng, hãn cũng có tự tin cường đại.

Đây chính là cảm giác thánh thể khôn long cường đại mang đến sao?

Tận lúc này, Vân Thiên Hà đối với giai đoạn rèn luyện Nhân cảnh khôn long thánh thể cuối cùng đạt tới giai đoạn đại thành, cũng đạt được trạng thái Võ Thánh viên mãn đỉnh cao nhất.

497. Chương 500: Vãng Quyển Dương

Đây là tín niệm vĩnh sinh của sinh linh trên phiên đại địa Đông vực, cũng là nơi phát ra tinh thần, truy cầu vĩnh sinh.

Từ thượng cổ tới nay, trên phiên Man Hoang đại lục, đại địa đông thổ, từ khi nhóm sinh linh đầu tiên sinh ra, ở đây đã được coi như là chính địa, coi như địa phương phát nguyên văn minh, cho nên cũng lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về thần linh và vĩnh sinh.

Đi trong ngọn núi thần bí này, Vân Thiên Hà chung quy không nhịn được nghĩ tới truyền thuyết phát ra từ nơi này, mọi người nói có thần, nhưng không người nào chân chính gặp qua thần là bộ dáng như thế nào.

Ngay cả phiên không gian Di Sinh Giới thượng tầng Man Hoang đại lục này rốt cuộc là như thế nào, hình thành ra sao, có các thế giới bình hành tồn tại sinh linh hay không, nhưng điều này tựa hồ có vẻ như suy đoán rất dễ dàng, thế nhưng lại là câu đố không thể khảo chứng.

Độc trưởng lão dẫn theo một vị thanh niên đi đằng trước, dẫn đường cho đoàn người Vân Thiên Hà phía sau, bọn họ bình thường rất hay đến Độc Long Cốc thí luyện, đối với hoàng cảnh nơi đây tương đối quen thuộc.

Bạch Nương Tử dọc theo đường đi trò chuyện rất ăn ý với Độc trưởng lão, mỗi lần nghe được trong Độc Long Cốc tồn tại loại độc trùng thảo dược nào đó, hai mắt Bạch Nương Tử lại tỏa sáng, thực giống như chiếm được bảo bối vẫn luôn mơ ước trong lòng, hưng phấn không ngớt.

Lần này Ô Lan trưởng lão theo tới đây, nàng vẫn suy nghĩ làm cách nào bắt được linh tê thiên độc ngạc vào tay, mỗi lần đối với chuyện Bạch Nương Tử không đề cập tới một chữ hoang ngạc, cũng chỉ hỏi về kỳ hoa dị thảo hiếm quý trong Độc Long Cốc, trong lòng chịu đựng nghi vấn, cảm thấy phiên muộn không thôi.

Suy nghĩ một chút, Ô Lan vẫn mở miệng hỏi:

- Bạch nương tử, nước mắt của linh tê thiên độc ngạc có phải là người đã có biện pháp lấy được hay không, loại độc vật này trong cốc chỉ có mấy con, chúng ta có nên thương nghị một phen, cẩn thận hành sự?
- Hì hì, kỳ thực tiểu Bạch cũng đã sớm nghĩ đến biện pháp rồi, hơn nữa chuẩn bị rất đầy đủ, chỉ cần đến lúc đó Ô Lan người và Liên Tinh giúp chúng ta chế trụ đại ngạc ngư còn lại, chúng ta sẽ có biện pháp thu thập đủ ngạc tổ chi lệ, thuận tiện lấy xuống một thiên độc nang cho tiểu Bạch làm kỷ niệm!

Mộng Ly thần bí nói.

Vân Thiên Hà đang chậm rãi bước đi, nghe được lời nói của Mộng Ly, bỗng nhiên nhìn thoáng qua Tầm Nguyệt, thấy Tầm Nguyệt nháy mắt với hắn, lập tức trong lòng bình tĩnh hiểu ra một việc.

Kỳ thực phương pháp này là do Mộng Ly nghĩ ra, ngày ấy Mộng Ly để Bạch Nương Tử điều chế một loại dược vật, Bạch Nương Tử liền đoán được Mộng Ly muốn cái gì, vì vậy nửa đùa vui đáp ứng, nhưng mọi người lại nghĩ rằng Mộng Ly định làm chuyện xấu đối với người nào đó, nguyên lai là dùng trên thân thể đại ngạc ngư.

Nghĩ vậy, không khỏi tâm thần buông lỏng, nói với Độc trưởng lão phía trước.

- Độc trưởng lão, một lúc nữa khi vào cốc, các người phụ cách cảnh giới rìa ngoài, đừng cho độc trùng lại gần chúng ta, về phần độc vụ trong cốc, ngoại trừ dùng nội tức, các người có thể dùng phương pháp gì để tránh độc?

Độc trưởng lão đang muốn trả lời, Bạch Nương Tử đã có chút bất mãn trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Vấn đề tránh độc đơn giản như vậy còn cần phải hỏi hay sao, một lúc nữa, trước khi vào cốc, ta sẽ đưa cho mọi người ngâm một viên dược hoàn!

Nói xong, Bạch Nương Tử lại chuyên chú đặt câu nói với Độc trưởng lão.

- Phệ linh thảo kia có thể tự động co duỗi, có thể hút máu huyết sinh linh, nói rõ đây là một loại thực vật dị linh, chúng ta đối với nó đặt tên là Minh linh thảo, rất tương đồng với Minh đăng, nhưng so với Minh

đăng càng có tính công kích và tính dai, đây cũng là tài liệu cực phẩm của các tu vi Cổ Vu tộc luyện chế hoạt thú khôi lỗi!

Độc trưởng lão bổ xung nói:

- Thứ này không chỉ hữu dụng đối với luyện chế hoạt thú khôi lỗi, cũng có thể dùng để luyện chế hoạt thú khôi lỗi, càng thêm tà ác kinh khủng!

Nghe nói như thế, mọi người ở đây biến sắc!

Khi đi tới bụng núi, Liên Tinh đi phía trước quay ngược lại nhắc nhở Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, dưới chân núi có một nhóm người đang lên đây!

- A, tốc độ của những người này rất nhanh, trực tiếp tìm tới nơi này, xem ra trong thành hành sự, cố gắng gây chú ý, hiện tại đã nổi lên tác dụng!

Liên Tinh nói:

- Trong hai ngày vừa qua người thả tin tức giả trong thành, nói trong núi có bảo bối, nghe nhìn lẫn lộn, những người đó không hiểu thực hư, nói vậy không dám đơn giản liều lĩnh!

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Mặc dù những người này biết được tất cả mọi tin tức đều là giả, thế nhưng nghe nhiều lại thành sự thực, không khác gì so với linh đan diệu dược tăng cường thọ mệnh, cùng với công pháp vô thượng đề cao thực lực, thậm chí còn có lực mê hoặc lớn hơn, mọi người đều tin tưởng sinh, vì vậy nghĩ đến trường sinh, chỉ đơn giản như vậy!

Liên Tinh khẽ thở dài, nói:

- Trường sinh thì có lợi ích gì, sống càng lâu, mất đi càng nhiều, oanh oanh liệt liệt chết đi, so với sống tầm thường vô vị còn có ý nghĩa hơn nhiều!

Vân Thiên Hà đối với lời nói này thâm chấp nhận.

Mấy người tiếp tục đi, được một đoạn, Độc trưởng lão nhắc nhở phía trước có mãnh thú thường lui tới, đi qua một mảnh bí lâm, từ trong một động quật bí mật vượt qua, sau đó có thể phát hiện ra cửa vào Độc Long Cốc.

Vân Thiên Hà tới đây liền ngừng lại, nói:

- Các người vào trước đi, sau khi vào cốc, Bạch Nương Tử và Ô Lan trưởng lão cùng với Liên Tinh phụ trách lấy ngọc tổ chi lệ, Tầm Nguyệt và Mộng Ly, các nàng dẫn theo Linh Toa ẩn núp tại ngoại vi, tở ở trong núi chằm ngồi nỏ, chờ khi đám người đó vào núi là có thể thu lưới rồi!

Nói xong, không đợi mọi người nói thêm điều gì, Vân Thiên Hà liền biến mất trong lòng núi.

Chân núi, đoàn người lần lượt tiến lên, đồng thời cẩn thận thăm dò xung quanh, cũng luôn miệng nghị luận một ít tin tức truyền bá trong những ngày gần đây.

- Trong Thanh Long Sơn có thượng cổ thần tích, có đan dược trường sinh và công pháp cao thâm, người nói đây là thực hay giả?

- Thực cũng được mà giả cũng được, chúng ta chỉ phụng mệnh hành sự, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, như vậy có thể nhận được phần thưởng, linh đan diệu dược cũng không thành vấn đề!

Một vị nam tử mặc lam sam bình thản nhún vai nói, cơ thể cường tráng, để lộ cánh tay, bên hông đeo một thanh đại đao, giống như hán tử đi giang hồ làm xiếc, hán tử đi đăng trước đội ngũ, bước tiến rất nhanh, đang lúc nói chuyện, cũng đẩy nhanh hành trình dẫn mấy người phía sau.

Cách đội ngũ này không xa, có mấy người khác hợp thành một đội, bắt quả hành tung của bọn họ phiêu hốt bất định, trong lúc đi lại trong sơn lâm, giống như mấy đầu u linh, rất nhanh đã vượt qua đám người phía trước, đi tới bụng núi.

Rất rõ ràng, thực lực của đám người như những u linh này mạnh hơn rất nhiều so với đám người hiện đang ở phía sau, cũng càng am hiểu ẩn dấu hành tung.

Mà tiếp sau, chính là những kẻ rải rác nghe được tin đồn, nghĩ muốn thử thời vận, đục nước béo cò, bọn họ nhất định làm quỷ không may.

Lúc nhóm người này lần lượt tiến vào cốc, có một số đội ngũ dụng phải mãnh thú, tạo ra động tĩnh tương đối lớn, khiến người khác chú ý, rất nhiều người tựa hồ phát hiện ra thứ gì đó hiếm quý, kinh hỉ kêu to, cứ như vậy, lòng hiếu kỳ của mọi người đều bị câu dẫn bốc lên rất cao, toàn bộ Thanh Long Sơn cũng có vẻ náo nhiệt hẳn lên.

...

Trong Thanh Long Sơn, bởi vì gần đây xuất hiện một ít đồn đãi, rất nhiều người lục tục tới nơi này, khiến cho sinh ý khách sạn tửu lâu trong thời gian ngắn trở nên sôi động chưa từng có.

Ngay cả các sản nghiệp liên quan, sinh ý cũng tốt hơn bình thường tới mấy lần, khiến cho bình dân bách tính Long Sơn Quận thầm cảm ơn người tung tin đồn kia, bọn họ cũng càng quảng cáo khắp nơi, trợ giúp lời đồn này lan xa.

Tại lúc có một số nhân vật đặc thù tới Long Sơn Quận, theo dòng người tiến vào thành với hành tung quỷ dị, tại lúc vào thành, liền biến mất vô ảnh vô tung, mà sau một khắc, bọn họ lại xuất hiện tại các tửu lâu, khách sạn với thân phận công tử ca húng thú du sơn ngoại thủy, du ngoạn khắp nơi trong thành, đồng thời lặng yên hỏi thêm một ít tin tức đường nhỏ.

Bất quá, lại nói tiếp, có một số người xác thực là công tử thế gia, lúc này Chúc Cống đang ngồi trong phòng tửu lâu xa hoa, bên cạnh hày hai nữ tử xinh đẹp, chính là do chương quỹ tìm nữ tử tới bồi rượu, cực kỳ phong tao dứt rượu cho khách nhân, mà Chúc Cống cũng có vẻ rất không nhịn được.

Những nữ tử này đều là dong chi tục phấn, Chúc Cống với thái độ làm người cao ngạo, không ai bì nổi, thế nào có thể coi những nữ tử này vào trong mắt, để các nàng bồi rượu bên cạnh, nhiều ít ảnh hưởng tới tâm tình, cuối cùng tự mình uống rượu, để các nữ tử bên cạnh cho mấy tên thủ hạ đi hưởng thụ.

Đám thủ hạ đều cười dâm dăng chêu chọc đám nữ tử, thậm chí có người ngay tại phòng ngủ bên cạnh hành sự, dâm ngôn đang ngửa vang lên không ngừng.

Một lúc sau, cửa phòng bị người đẩy ra, Chúc Công thấy một vị lão giả xa lạ tiến vào, chỉ nâng chén rượu, kiệt ngạo trừng mắt nhìn hắn, mà sau khi lão giả tới gần, liền nở nụ cười nói:

- Chúc công tử, nghĩ không ra ngươi và thông gia lại chạy tới nơi này, Chúc thiếu các chủ đối với ngươi đúng là rất coi trọng nha, nói vậy tương lai không xa, lấy Chúc công tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vị trí các chủ, cũng chính là vật trong tay Chúc công tử rồi!

Nghe được lời nịnh hót vô mông ngựa, tâm tình Chúc Cống nhất thời vui vẻ hơn nhiều, cũng có chút đắc ý nho nhỏ, lúc này mới nhìn lão giả nhiều hơn vài lần, nói:

- Các hạ tìm ta có chuyện gì, thỉnh nói thẳng là được!

Lão giả làm thỉnh thế, nói:

- Tiểu lão nhi bất quá chỉ là một chân chạy mà thôi, Chúc công tử, lâu trên tửu lâu đã thiết yến chờ đợi đại giá, còn thỉnh Chúc công tử di giá quang lâm, rất hân hạnh đón tiếp!

Nghe xong lời này, Chúc Công liền đứng dậy, hướng về phía đám thủ hạ xua tay, đi theo sau lão giả lên lầu, tiến vào một gian phòng xa hoa.

Chúc Cống vào phòng, chỉ thấy Tả Tông Nguyên nở nụ cười, gật đầu ý chào hắn, Chúc Cống cũng là một người có mắt nhìn người, biết vị lão giả trước mắt chính là cao thủ Võ Thánh, không dám tỏ thái độ cao tại thượng, lúc này mới hơi thi lễ.

Sau khi ngồi xuống, Chúc Cống nói:

- Tả tiền bối viết thư gửi gia phụ, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng, chỉ là gia phụ ở Kiền Châu có chuyện quan trọng, không thể tự mình tới đây, tại hạ thay gia phụ bồi tội với Tả tiền bối!

Nói xong, Chúc Cống tự rót rượu, cụng một ly với Tả Tông Nguyên.

Tả Tông Nguyên uống cạn chén rượu trong tay, cười nói:

- Chúc thiếu các chủ ngày bận nghìn việc, cư nhiên còn nhớ rõ lão hữu này, phái công tử tự mình tới đây, thực sự để lão phụ sung sướng nhọc kinh, nói vậy việc lão phụ đề cập trong thư, Chúc thiếu các chủ đã nói cho công tử rồi?

Chúc Cống gật đầu nói:

- Gia phụ rất coi trọng chuyện này, phái tại hạ tới đây cùng Tả tiền bối thương thảo công việc, lần này gia phụ có thể gửi tới nhân thủ đều có phân lượng, nhìn xem Tả tiền bối có thành ý hợp tác hay không!

Tả Tông Nguyên rót cho Chúc Cống một chén rượu, rồi lại rót cho chính mình, Chúc Cống thấy cử động này, trong lòng rất đắc ý, người bắt quả chỉ là một con chó săn của Lâu Kinh Dạ Âm Điện mà thôi, trước mặt đông đảo Thiên Thập chúng ta, cũng không hơn gì cái này.

Lập tức nâng chén rượu lên uống cạn, nói:

- Chuyện bên phía Lâu trưởng lão, gia gia ta là người đứng đầu một các, quyền thế to lớn, không phải là Lâu Kinh Dạ có thể so sánh được, điểm việc nhỏ này, tự nhiên sẽ trợ giúp Tả tiền bối, lần này chúng ta muốn người xuất hiện tại Thanh Long Sơn, còn cần Tả tiền bối tương trợ mới được!

498. Chương 501: Nhất Dao Lưỡng Đoạn

Bởi vì điều này có nghĩa là thực lực của Đông Chúc Các sẽ nhờ có thêm lão đầu đã đạt cảnh giới Vô Thánh này cùng với toàn bộ người của hần đều đã đạt cảnh giới Tông Sư đi theo mà trở nên mạnh mẽ hơn.

Dù sao trong cái thế giới mà cao thủ đứng đầu này, bọn họ ở trong các thế lực sáng hay tối đều là những kẻ cực kỳ có địa vị. Mà những kẻ các thế lực này mượn sức chủ yếu là những võ giả đạt cảnh giới Tông Sư trở lên, về phần những người dưới cảnh giới này, thuần túy đều như đám kiến hôi, những thế lực này cũng không để vào mắt.

Lần này Chúc Hào Quần phái Chúc Cống đại biểu đến đây, Tả Tông Nguyên tự nhiên là âm thầm mừng rỡ, thậm chí còn có thể đem Đông Chúc Các dụ dỗ. Dĩ tâm của hần không chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, đối với công việc dễ dàng như vậy, hần còn muốn nâng địa vị của mình trong Thiên U Âm điện lên một tầng nữa, tiến vào ghế trưởng lão.

Tuy nói hần là một con chó của trưởng lão Lâu Kinh Dạ, nhưng thực chất tâm tư của hần lại đặt ở trên điện chủ U La Vương, đây cũng có thể coi là một nhân vật rất có tâm cơ.

Sự việc thương lượng cùng với Chúc Cống sẵn sàng góp sức cho Đông Chúc Các, Tả Tông Nguyên đều nói rất hàm hồ, lại đánh thêm một đồng rằm ngựa nịnh hót khiến tên mao đầu tiểu tử Chúc Cống trở nên đắc ý vênh vao, vỗ ngực bảo đảm sẽ cắt đầu Vân Thiên Hà tới gặp hần.

Mà khi Chúc Cống ngông nghênh rời khỏi tử lâu, Tả Tông Nguyên từ cửa sổ nhìn theo bộ dáng ngu xuẩn, đắc ý vênh vao, trong lòng cũng khinh thường cười nhạt.

Lần trước gặp nhau tại La Lan quốc, hần đã trúng phải ám toán của thủ hạ Vân Thiên Hà, mà chuyện Khuê Trì lần này, lại khiến hần đối với người mà Thiên U Âm Điện để ý tới lý giải càng thêm sâu sắc, hần không muốn làm quân cờ bị vứt bỏ, nên tự nhiên sẽ tìm kẻ chết thay đến giúp hần hoàn thành nhiệm vụ thăm dò lần này.

Cho nên hần cổ động Chúc Cống đi Thanh Long sơn chấp hành nhiệm vụ, mà Tả Tông Nguyên cũng không đến Long Sơn quận, chỉ sai thủ hạ âm thầm giám sát động tĩnh ở đấy, còn mình thì đi trước đến thành Đường Kinh.

...

Trong bí điện ngầm ở phía Bắc thành Đường Kinh.

Lúc này sắc mặt Khuê Trì cực kỳ vặn vẹo, trong lòng tràn đầy phần nộ trường mắt nhìn kẻ mang mặt nạ quỷ trước mắt, hận không thể lập tức đi tới xé xác hắn.

Hắn làm sao có thể lường trước được, lúc hắn đắc thế, người này cực kỳ ân cần nịnh hót hắn, nhưng hiện tại hắn bị chặt đứt một cánh tay, còn bị phế đi bảy thành tu vi, gã đeo mặt nạ quỷ này lại như biến thành một người khác, thái độ đối với hắn vô cùng lạnh nhạt, thậm chí còn không thèm đáp lời.

Hai loại tình cảnh tương phản này khiến lửa giận trong lòng Khuê Trì đã đạt đến cực hạn, quát:

- Tiểu tử, lần này nhiệm vụ do thám của bản tọa thất bại, nhưng lão tử có bảy vị huynh đệ tại kinh thành, muốn bóp chết ngươi rất dễ dàng, bản tọa hỏi lại ngươi một lần cuối, rốt cục ngươi có thấy Đường Túc Ly hay không?

Người mặt quỷ đi tới ngồi xuống long ý trong đại điện, thần nhiên nói:

- Vương gia có chuyện quan trọng trong người, bắt quá người có nói, việc ngươi thất bại lần này người sẽ không tính toán, cũng không nói với Lâu trưởng lão. Nhưng ngươi cũng có một cơ hội lập công chuộc tội, nếu như việc này ngươi có thể làm tốt, cánh tay cùng tu vi đã bị tổn thất của ngươi, Vương gia sẽ có biện pháp khôi phục cho ngươi.

Vừa nghe lời này, sắc mặt Khuê Trì mới giãn ra vài phần, nói:

- Cơ hội gì?

- Đi ám sát thái tử Đường Linh Sơn, ngươi chỉ có một cơ hội!

Người mặt quỷ thần nhiên nói xong, đứng dậy khoát tay chặn lại nói:

- Hiện tại ngươi có thể đi ra!

Khuê Trì đối với thái độ này của người mặt quỷ cực kỳ nổi giận, nhưng vẫn cố chịu đựng phần nộ rời khỏi bí điện.

Khi hắn đi ra ngoài, người mặt quỷ quay vào bình phong phía sau bảo tọa, nói:

- Nhị vị, hành động ám sát này của Khuê Trì, nếu là thất bại, còn phải mời nhị vị xuất thủ diệt khẩu, thuận tiện điều tra con bài chưa lật của hoàng đế đến tột cùng giấu ở nơi nào. Nếu có thu hoạch ta sẽ nhận ân tình này của Trường Sinh giáo các ngươi, chuyện mà Đường Túc Ly không làm được, ta nhất định phải làm được!

Chỉ sau chốc lát, phía sau bình phong truyền tới một giọng nói khàn khàn:

- Chuyện Thanh Long sơn, không cần các hạ hỏi đến, chúng ta đã an bài thỏa đáng, cho dù không bắt được người và thứ người muốn, cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào hoài nghi, các ngươi cảm thấy hứng thú chính là người kia, còn chúng ta cảm thấy hứng thú là mấy thứ đó, hi vọng sau sau đó có thể hợp tác vui vẻ!

Dứt lời, phía sau bình phong liền trở nên yên tĩnh không còn tiếng động.

...

Lời đồn trên Thanh Long sơn có thần tích và bảo bối, chỉ trong vòng hai ngày bắt đầu lan tràn trong cảnh nội Tuyên Châu và Định Châu, sau đó nhanh chóng lan sang các nơi khác...

Bất kể là thật hay giả, tin hay không tin, nhưng lượng người tụ tập trên Thanh Long sơn càng ngày càng nhiều.

Thậm chí một vài thế gia cũng phái ra đệ tử đến đây tìm kiếm, khiến một việc có thể vốn rất đơn giản, lại trở nên phức tạp, thậm chí khó bề phân biệt được.

Nhưng tình huống hiện tại cũng chính hợp với ý muốn của Vân Thiên Hà, càng thu hút được càng nhiều người càng tốt.

Trong tay hắn nắm giữ một lực lượng bí mật, hiện đã lớn mạnh hơn, lại có cường giả của Linh tộc cùng Cổ Vu tộc gia nhập, tự nhiên sẽ nhận được sự quan tâm và kiêng kỵ khắp nơi.

Nếu bọn họ muốn phái một ít lâu la đến thăm dò con bài chưa lật của Vân Thiên Hà, tất nhiên hắn cũng có biện pháp khiến cho bọn họ không thu hoạch được gì.

Chuyện này đơn thuần cũng chỉ như một ván cờ để song phương thăm dò lẫn nhau một hồi.

Trên Thanh Long sơn, đám sát thủ trong Sát Thủ doanh đã sớm ẩn núp khắp nơi. Bọn họ giống như khán giả đến xem tuồng kịch, đôi mắt lạnh đạm không ngừng dò xét những người lên núi.

Đúng lúc này trong núi đột nhiên truyền ra một tiếng thú rống, đó là tiếng rống giận của mãnh thú khi tức giận, chấn động cả núi rừng.

Mà ngay khi tiếng rống này phát ra, những sát thủ đang ẩn núp rốt cục cũng triển khai hành động.

Theo dòng người dũng mãnh tiến vào Thanh Long sơn đang tăng nhanh theo thời gian, rất nhiều người đã không nhận ra những người đang đi cùng bọn họ rốt cuộc là đến từ đâu, bọn họ chỉ là sau khi gặp nhau, đạm mạc liếc mắt nhìn, liền ai làm việc nấy.

Ở trong núi rừng, một võ giả đang đi trên đường, đột nhiên trong lúc không đề phòng, phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một thân ảnh bịt miệng hắn, một đạo hàn quang thoáng hiện, một thanh chủy thủ giống như cát đậu hũ chặt đứt yết hầu của hắn, người này lặng lẽ chết đi, không một ai quan tâm.

Một võ giả khác đang đi trên đường, đột nhiên một bàn tay tử vong từ dưới đất chui lên, hắn không kịp la hét, liền bị kéo xuống dưới lòng đất, cũng không phát ra tiếng động nào.

Có người ở trên núi gặp phải một cái ao, đột nhiên trong ao bắt đầu sủi bọt, bọt nước bốc lên chạm vào da những người này, rất nhanh liền ăn mòn thân thể họ, không cần đến một phút, lập tức bị nước ăn mòn mà chết, sau đó thi thể cũng biến mất không thấy.

Lại có người đi trong rừng cây đột nhiên bị một cây mây cuốn lấy cổ, rồi xiết chặt lại mà nghẹt thở chết.

Những chuyện ám sát này lan rộng ra bên ngoài, đều là xảy ra lặng yên không một tiếng động.

Những mục tiêu bị ám sát này đều là những người đã bị xếp vào danh sách tử vong khi còn ở Long Sơn quận. Còn những người hiếu kỳ, hoặc những người đến đây tìm kiếm bảo vật lại vẫn như cũ không biết gì tiếp tục tìm kiếm trong núi, bọn họ không hề biết tử thần đang ngay cạnh, nhưng may mắn cũng không quan tâm đến họ.

Phàm là người tiến vào Thanh Long sơn, đều bị một đôi mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt đó xem xét kỹ lưỡng từng người, chỉ cần bọn họ bước vào trong Thanh Long sơn, tử thần sẽ quan tâm bọn họ.

...

Chúc Cống tràn đầy tự tin dẫn theo thủ hạ của mình tiến lên sườn núi, đối với những người tới góp vui này, trong lòng hắn cũng cực độ coi thường, thậm chí mắng bọn họ ngu xuẩn.

Ngay cả lời đồn mà cũng tin, đây không phải người ngu xuẩn thì là gì.

Bất quá cũng chính vì những kẻ ngu xuẩn đến góp vui này, khiến cho hành động của hắn gặp trở ngại rất lớn, theo suy nghĩ của hắn, đối phó với một tên mao đầu tiểu tử thực lực chỉ là Tông sư, quả thực chính là một chuyện dễ như trở bàn tay.

Theo nhận thức của hai thế lực Thiên Thập và Thiên U Âm điện, thực lực của Vân thiên Hà bất quá chỉ là Tông Sư, nhưng đây chỉ là tin tình báo năm ngoái khi Vân Thiên Hà tiến vào La Lan để quốc đánh nhau với Bộ Lực Giả mà do thám của bọn chúng thu được.

Đối với những thế lực như Trường Sinh giáo, Nhật Tông, tối đa cũng chỉ coi Vân Thiên Hà là một kỳ tài luyện võ, thậm chí ngay cả tư liệu trưởng lão Địa môn cung cấp, thực lực của Vân Thiên Hà cũng là cấp Tông sư. Chỉ trong thời gian hai năm không có khả năng có tiến cảnh lớn hơn, cho nên chúng muốn phái một vài tên lâu la đi dò xét thực hư, cùng với thực lực đại khái của tổ chức phái sau Vân Thiên Hà.

Chính là vì vậy, mới có nhiều kẻ ngu ngốc cho rằng đối phó với một tiểu tử mới có thực lực Tông Sư, còn chưa cần tới những nhân vật cấp trưởng lão và cao thủ cấp bậc Võ Thánh ra tay.

Dưới cấp bậc Tông sư, đều là lâu la tùy thời có thể vứt bỏ.

...

Song song với việc Sát Thủ doanh chấp hành kế hoạch, Vân Thiên Hà này cũng như một bóng ma dung nhập vào trong núi rừng.

Hắn cũng không hạ thủ với đám lâu la mà để lộ ra hành tung của mình. Hắn giống như một con chim ưng săn mồi, chăm chú quan sát vài chiếc bóng giống như những u linh đang tiến nhập vào Độc Long cốc.

Những cái bóng này mới chính là đối tượng hắn muốn săn giết, mà những kẻ này mới chính là chủ lực của địch nhân nhằm vào hắn.

Hành tung của những kẻ này phiêu hốt bất định, di chuyển loạn lên xung quanh núi rừng, nếu như tu vi của hắn hiện tại không phải đã là cảnh giới Nhân Cảnh Võ Thánh đỉnh phong, sợ rằng ngay cả hắn cũng vô pháp cảm nhận sự tồn tại của bọn chúng, càng không phải nói là những thành viên Sát Thủ doanh đang chấp hành nhiệm vụ.

Hắn ở nơi này sắp đặt một chiếc lưới, không để cho những kẻ kia phá hoại kế hoạch của hắn.

Hiện tại Vân Thiên Hà đang tập trung chăm chú quan sát một thành viên của Sát Thủ doanh chuẩn bị động thủ với địch nhân mặc hắc y.

Ngay khi hắc y nhân muốn động thủ, Vân Thiên Hà cũng ra tay. Hắn đã nắm rõ được hành động của người này, trong khi người này còn chưa biết có hoàng tước ẩn núp phía sau, một đạo kiếm quang nhoáng lên giữa núi rừng. Người này có tu vi Tông Sư đỉnh phong, không hề biết phía sau đang có người tập trung vào hắn, hiện tại khi sát khí đã hoàn toàn bộc phát, hắn liền lắc mình tránh đi.

Nhưng hắn đã nhanh, Vân Thiên Hà còn nhanh hơn, kiếm quang lóe lên như thiểm điện, một thân cây bị chém thành hai đoạn, hắn đã lặng lẽ đứng yên tại chỗ, tựa như một pho tượng được khắc bằng băng.

Chỉ khoảnh khắc sau, thân thể băng lãnh cứng ngắc của hắn đột nhiên xuất hiện một cái khe, nửa người phía trên chậm rãi đổ xuống, nửa người phía dưới chỉ lưu lại một vết cắt trơn nhẵn tựa như dao cắt lên đầu hũ.

Đây chính là một đao chặt làm đôi, sạch sẽ lưu loát!

499. Chương 502: Cái Giá Của Sự Âm Hiểm.

Trong thế giới này, con người truy cầu cực hạn của võ đạo, muốn đạt đến cảnh giới Thiên Vị linh vực, phá toái hư không, cầu được trường sinh, đó chính là mơ ước chung của tất cả bọn họ.

Trong thế giới võ giả, võ giả cấp bậc thấp, luôn dùng ánh mắt ngưỡng mộ để nhìn những võ giả cấp bậc cao!

Có lẽ có người coi thường điều đó, cho rằng điều đó bất quá chỉ là phù vân, nhưng kết quả hắn nhận được chính là một cuộc sống hèn mọn, hoặc là uất ức chết đi giống như một con kiến hôi.

Trong mắt cường giả, địa vị của những kẻ yếu nhược thủy chung chỉ là kiến hôi mà thôi.

Đám võ giả bị coi như kiến hôi chết đi trong Thanh Long sơn, bọn chúng muốn trở nên mạnh mẽ nên đã phụ thuộc vào cường giả, nhưng chẳng qua chúng cũng bị cường giả lợi dụng như một công cụ, trong con mắt của cường giả, chúng thủy chung vẫn chỉ là những con kiến hôi, cho nên chúng mới táng thân ở nơi này.

Vân Thiên Hà tiêu diệt một cao thủ thực lực cấp Tông sư ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó, lấy thực lực hiện tại của hắn, những kẻ này trên cơ bản chỉ cần phát tay là giết được, ngậm ngùi táng thân trên sườn núi.

Trong quá khứ, Tông sư đối với hắn là một tồn tại xa vời. Hắn có nỗ lực thế nào, trí tuệ có siêu việt tới đâu, nhưng trước mắt Túc Tĩnh Vương, một kẻ có quyền thế, lại có thực lực cấp Tông sư, hắn chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Trải qua nhiều năm nỗ lực, khi hần từng bước trưởng thành tới giai đoạn hiện nay, có thể trong nháy mắt đánh chết một cao thủ cấp bậc Tông sư, khi hần nhận thấy mình đã có thể chống lại một nhân vật như Túc Tĩnh Vương, thì trong lòng hần, cũng không hề có sự tự mãn, mà lại là một loại sầu lo.

Bởi hần đã từng gặp qua những cao thủ so với Túc Tĩnh Vương còn lợi hại hơn, có những Nhân Cảnh Vô Thánh tiêu dao trong nhân gian, không bị bất luận điều gì ước thúc, cũng có những Vô Tôn lánh đời không ra, một lòng truy cầu cảnh giới võ đạo càng cao hơn, truy cầu trường sinh bất tử, phá toái hư không. Con đường mà hần phải đi, vẫn cần cố gắng tiếp tục hơn nữa, không hề có giới hạn.

Sau khi đánh chết năm kẻ ẩn núp trong núi, Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục điều tra xung quanh nữa.

Hiện tại người đến Thanh Long sơn này, bất kể là đục nước béo cò, hay truy tìm bảo vật, đã càng ngày càng nhiều, trong này có cả lâu la của Thiên U Âm Điện, Thiên Tháp, Trường Sinh Giáo, hoặc là Nhật Tông phái đến thăm dò, cũng đều bị ám sát không một tiếng động, táng thân nơi sườn núi, không có bất kỳ người nào cảm nhận được.

Trong núi nhiều người như vậy, chết đi mấy tên, ai thèm để ý?

Mục tiêu hiện tại của mọi người chính là tiến vào Độc Long cốc, nhưng lượng người có thể thuận lợi tiến vào không nhiều, thậm chí có kẻ ở cửa cốc gặp phải một vài mãnh thú cường hãn, hoặc là độc vật tập kích, cũng không ai giúp bọn họ.

Vân Thiên Hà trở lại Độc Long cốc, trên đường đi có thể thấy những xác chết do kịch độc, thậm chí cả những kẻ đang thống khổ thảm thiết, biết rõ nơi này đầy rẫy kịch độc, những người này còn liều mạng chạy tới, biết rõ chỉ là lời đồn, còn muốn tới tìm bảo vật, hà tất phải như vậy?

Trong lòng không có chút thương hại, bởi vì bọn họ tham lam.

Sau khi tiến vào Độc Long cốc, diện tích bên ngoài khá lớn, giống như một cái miệng đang mở to, rất nhiều người đến tìm bảo vật, thăm dò xung quanh, nhưng có vẻ rất cầu thả, qua quýt.

Nhưng khi càng đi vào trong, nơi nào cũng là độc vụ lan tràn, số lượng mãnh thú, độc trùng kịch độc cũng dần dần nhiều lên, thậm chí Vân Thiên Hà còn thấy một số mãnh thú bị người ta giết chết một cách tàn nhẫn.

Vân Thiên Hà nhìn qua những mãnh thú kia, tuy là linh thú, nhưng nội đan sớm đã bị kẻ khác lấy đi, những kẻ này vì tranh giành một cỗ thi thể, thậm chí liều cả tính mạng, không biết là ngu xuẩn hay sống chán rồi.

Tiến vào sâu hơn một chút, nơi này kẻ tầm bảo vào được càng ít hơn, người hần gặp được đều là những kẻ đã biến thành xác chết, nếu như có kẻ muốn mạo hiểm tiến vào đến tận cùng, như vậy chính là ngại mạng mình quá dài rồi.

Sau khi đến đây, Vân Thiên Hà đem một viên tị độc hoàn mà Bạch Nương Tử đưa cho ngậm vào trong miệng, một cỗ nhiệt hỏa dần dần lan tỏa ra toàn thân, tiếp tục đi về phía trước cũng không cần phải e ngại độc vụ nữa, chỉ cần cẩn thận đề phòng một số độc thảo và độc vật là được.

Đi khoảng thời gian chừng nửa nén hương, khi vòng qua một hồ nước có dây leo độc vật chằng chịt, hần mơ hồ nghe thấy một tiếng rên rỉ.

Trong lòng Vân Thiên Hà cảm thấy hiếu kỳ, nơi này đã đi sâu vào trong cốc, gần sát địa phương ao đầm độc vụ, người có thể tiến vào tận đây, nếu như không phải thực lực mạnh, thì cũng có phương pháp tị độc.

Theo nơi âm thanh kia phát ra, Vân Thiên Hà một đường tìm kiếm, đầu tiên phát hiện hai cỗ thi thể nổi lên trong ao đầm, đi được chừng ba mươi bước, nơi này đồng dạng là hai cỗ thi thể toàn thân trúng độc đã bốc mùi hư thối, cũng không phát hiện ra người nào còn sống.

Hần lại tiếp tục đi sâu thêm, khoảng chừng gần trăm bước, mới thấy bong bóng một thanh niên tuấn tú ở bên cạnh một vũng bùn, trong tay cầm một chiếc chủy thủ, mà trên chủy thủ là vết máu loang lổ.

Trên bắp đùi của thanh niên có một vết thương, rõ ràng là do chủy thủ tạo thành, xem ra thanh niên này hẳn là bị độc vật cắn bị thương, vì phòng ngừa độc tính lan tràn để bảo trụ tính mệnh nên mới rạch vết thương ra.

Người thanh niên này phải tự bằng bó cho mình, thân thể có chút cứng ngắc, hoạt động hơi khó khăn, thấy Vân Thiên Hà đi qua, lúc này ánh mắt sáng lên, liền kêu lớn:

- Huynh đệ, có thể giúp ta một chút hay không, ta nhất định sẽ hậu tạ?

Vân Thiên Hà nhìn lướt qua trên người thanh niên, thấy hắn mang theo nhiều đồ vật kỳ lạ, thản nhiên nói:

- Người đến đây làm gì?

Thanh niên sững sốt, lập tức sắc mặt trở nên âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bản công tử bị người ta lừa gạt, bị lừa thật thảm, thủ hạ của ta đều đã chết ở đây, nếu như người có thể giúp ta ra khỏi cốc, ta sẽ báo đáp người!

- Chút thương tích ấy của người, chỉ là ngoại thương, hắn vẫn có thể tự mình ra khỏi cốc, còn cần người hỗ trợ sao?

Thanh niên vừa nghe xong, ánh mắt hiện lên vẻ lo âu, nhất thời cực lực cầu xin, nói:

- Huynh đệ, ta bị độc xà cắn, tuy rằng đã xử lý vết thương, nhưng thân thể suy nhược, ở đây lại toàn bùn lầy, hoạt động khó khăn. Người giúp đỡ ta đi, người muốn quyền thế, đan dược, hay công pháp gì ta đều sẽ thỏa mãn người.

Vân Thiên Hà nhìn qua tay nải trông như túi hương của thanh niên kia, thấy trên đó có một ít đồ án kỳ lạ, liền đi tới nói:

- Ta đây giúp người ra khỏi cốc vậy!

Nói rồi, Vân Thiên Hà làm tư thế đỡ thanh niên, tay tự nhiên là đụng vào túi hương kia, cảm giác túi hương này cũng không có gì kỳ lạ. Trong lúc đứng dậy, y phục của thanh niên này vô ý hé ra, Vân Thiên Hà phát hiện hắn mặc một chiếc áo cộc màu ngọc bích, trên mỗi khuy áo đều gắn một hạt châu, bên trong hạt châu này có một cỗ khí tức kỳ dị, phỏng chừng nhờ nó mà thanh niên này không bị độc vụ ảnh hưởng.

Khi thanh niên được Vân Thiên Hà nâng dậy, hắn hơi cúi đầu, trong mắt hiện lên tia sáng tựa như âm mưu đã thực hiện được, lúc đứng dậy, thân thể hắn lại mềm nhũn, làm như muốn ngã, rồi nhào vào trong ngực Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thấy cử động của thanh niên, nhất thời hiểu ra, người muốn đùa, ta liền đùa cùng người, xem người có thể làm ra trò gì mới mẻ.

Vì vậy, khi thanh niên muốn nhào vào lòng hắn, thân thể Vân Thiên Hà hơi nghiêng, lui về phía sau, lại vừa đỡ thanh niên đứng thẳng lên, tay của hắn vẫn luôn giữ vai của thanh niên.

- Đi thôi!

Vân Thiên Hà nắm lấy bờ vai của hắn, đỡ hắn đi về phía trước.

Chúc Cống thấy kế thứ nhất không thành, trong lòng lại nảy ra ý khác, lúc đi qua vùng bùn, đột nhiên thân thể lão đảo một cái, cả người hình như muốn nhào vào trong vùng bùn, vì vậy lo lắng hô to:

- Cứu ta...

Trong lòng Vân Thiên Hà cười lạnh một tiếng, đợi Chúc Cống rơi vào trong đồng bùn, tiện tay buông vai hắn ra, rồi mạnh mẽ giữ chân hắn lại, sau đó vận kinh lôi lên, chỉ là không cần thận kéo đến ông quần, xoạt một tiếng, ông quần liền bị kéo rách, lập tức huyếch một tiếng, thanh niên lại nhào vào trong vùng bùn, trên tay Vân Thiên Hà chỉ còn lại nửa đoạn ông quần bị xé rách.

- Xấu hổ a, không giữ được...

Vân Thiên Hà thấy Chúc Cống ngã vào trong vùng bùn, khiến cả người đầy bùn, lộ vẻ áy náy nói, rồi tiếp tục đỡ thanh niên đứng dậy.

Trong lòng Chúc Cống sớm đã rất oán hận, hắn thấy Vân Thiên Hà vẫn luôn nắm lấy vai mình, mà thân thể hắn lại toàn bùn, liền cởi áo khoác ra, khi bộ áo màu ngọc bích bị cởi ra, thanh niên đột nhiên hét lớn:

- Huynh đệ, cẩn thận phía sau có rắn...

Phía sau vốn không có rắn, trong lòng Vân Thiên Hà biết rõ, nhưng vẫn cố ý xoay người ra đằng sau.

Đúng lúc này khuôn mặt Chúc Cống lộ ra vẻ dữ tợn, mãnh mẽ giữ bàn tay của Vân Thiên Hà, sau đó ráng sức ném hạt châu trên áo ngọc bích xuống.

Nhưng đúng lúc hấn ra tay, Vân Thiên Hà đột nhiên nắm chặt tay, đồng thời trên tay hiện lên một đoàn hỏa diễm màu xanh lam, khi đoàn hỏa diễm tiếp xúc với hạt châu trên áo, hạt châu trong nháy mắt liền bị đóng băng, lập tức bốc cháy, toát ra một đoàn sương mù màu đen.

A...

Chúc Cống hét thảm một tiếng, khi hấn cảm thấy hàn ý lạnh lẽo vô cùng đang xâm nhập tâm trí của mình, hấn muốn vận công chống đỡ, nhưng lập tức nhận ra, hấn mới vận khí một chút, trong nháy mắt tựa hồ như bị điểm huyết, cổ hỏa diễm kia bắt đầu ăn mòn thân thể hấn, tựa như muốn thiêu đốt linh hồn hấn.

Chúc Cống thảm thiết ngã lăn trên mặt đất, Vân Thiên Hà liền vung bàn tay, cổ hỏa diễm màu xanh lam trong lòng bàn tay biến mất, ngồi xổm xuống nhìn Chúc Cống, lạnh nhạt nói:

- Mấy trò hề đó cũng có chút thực dụng, nếu ta đoán không nhầm, trong hạt châu dính trên áo ngươi có một cổ độc, nếu như chạm phải cổ độc sẽ xâm nhập vào trong cơ thể, như vậy thật là độc ác, thật là hiếm thấy!

Trong cơ thể Chúc Cống đang bị một cổ hỏa diễm thiêu đốt, môi của hấn bị đông lạnh muốn chết, thân thể uồn ẻo, vô cùng thống khổ, nhưng trong miệng vẫn run run nói:

- Ngươi, ngươi làm sao...có thể nhận ra...

Vân Thiên Hà chỉ trơ mắt nhìn Chúc Cống bị hỏa diễm màu xanh lam thiêu đốt, thản nhiên nói:

- Một kẻ có thực lực cấp bậc Tông sư, trên người mang vật tị độc nếu sợ độc vật thì trên đời này còn ai có thể chịu được, ngươi dụng tâm rất kín đáo, ngươi muốn dùng phương pháp đó để ta tiếp xúc với chiếc áo trên người ngươi, hiển nhiên chiếc áo đó cũng là vật đặc biệt. Hơn nữa đồ án trên đó, rõ ràng chính là đồ án của nội bộ Thiên Tháp. Ngươi bố trí tất cả để đối phó với ta, tưởng ta sẽ ngu ngốc bại trên tay ngươi sao?

Chúc Cống nghe xong lời này, ngón tay run run chỉ về phía Vân Thiên Hà, không nói thêm được lời nào, tuyệt khí mà chết.

Khi cổ hỏa diễm màu lam thiêu đốt bên trong thân thể hấn biến hấn trở thành tượng băng, Vân thiên Hà dùng đầu ngón tay chạm nhẹ, cả thi thể Chúc Cống cùng với y phục đều vỡ tan thành những khối băng trong suốt.

Còn túi hương kia đã rơi ra ngoài, hoàn hảo không tổn hao gì nằm trên mặt đất, mơ hồ lộ ra một cổ lực lượng quỷ dị...

500. Chương 503: Độc Long.

Từ trên túi hương tỏa ra một cỗ thanh hương thơm ngát tinh thuần, Vân Thiên Hà cầm nó lên, đột nhiên có một luồng mát lạnh truyền vào trong cơ thể, giống như hình thành nên một lớp bảo vệ vô hình bên ngoài thân thể, độc tố ở xung quanh không thể nào tiếp xúc với da được.

Túi hương này quả nhiên là đồ tốt để tị độc.

Chỉ là Vân Thiên Hà có phần khó hiểu, gã thanh niên này nhìn thế nào cũng không giống một tên ảo lả, vậy mà trên người lại mang theo túi hương mà nữ nhân thường hay mang theo.

Không tiếp tục suy nghĩ nhiều, sau khi thu hồi túi hương, mơ hồ nghe thấy từ phía ao đầm có tiếng vang truyền tới, vì vậy hấn bèn tăng tốc độ, tiếp tục tiến nhập vào trong.

Đi ước chừng thời gian nửa nén hương, cũng không thấy độc thú nào ở gần, bất quá sương mù trong ao đầm càng dày đặc hơn, hầu như trong hai mươi bước không nhìn rõ cảnh vật gì.

Tiến thêm một đoạn về phía trước, Vân Thiên Hà thấy Độc trưởng lão cùng với một thiếu niên ngồi trên một tảng đá cạnh hồ nước thở hổn hển, trên người Độc trưởng lão có chút thương tích, đã được băng bó sơ qua.

Nhanh chân tiến đến, Độc trưởng lão thấy Vân Thiên Hà, lập tức đứng dậy, vội la lên:

- Thiếu chủ, người khuyển nhũ vị Vu y kia đi, nếu nàng vẫn cứ khư khư cố chấp, sẽ liên lụy đến những người khác.

Vân Thiên Hà vội hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Độc trưởng lão thở dài một tiếng nói:

- Đều là do lão phu lẩm lờ, lỡ miệng nói ra phía sau chỗ nghỉ của đám Hoang Ngạc (cá sấu) nơi Phệ Linh thảo sinh trưởng, còn có một loại cây nhỏ thần dị hiếm thấy sống ở hoàn cảnh càng nguy hiểm hơn, trên cây có kết một loại quả màu sắc rực rỡ, nàng nói đó chính là Thiên Nguyên Quả rồi muốn lập tức đi tìm, lão phu không ngừng khuyên can, những người khác cũng lên tiếng can ngăn, kết quả khi chúng ta chuẩn bị trở về, đột nhiên phát hiện nàng không quay về cùng chúng ta, cho nên những người khác đã đi tìm nàng rồi!

- Vì sao người bị thương, có lấy được Ngạc Tổ Chi Lệ không?

Vân Thiên Hà nhíu mày hỏi.

Độc trưởng lão nói:

- Thương thế của lão phu là do khi lão phu dẫn đường gặp phải độc ngô công (rết độc) cùng với cổ độc diệt (đỉa độc), bị cắn hai phát, bất quá thể chất lão phu không sợ những thứ độc này, phu nhân đã giúp lão phu băng bó, chúng ta liền ở đây nghỉ ngơi, chờ các nàng quay về!

Dứt lời Độc trưởng lão từ trên người tháo xuống một cái túi:

- Trong túi này có ba chai, trong chai đều là nước mắt của Thiên Độc Ngạc, lần này đi lấy nước mắt của Hoang Ngạc cũng không mất quá nhiều công phu, vị Vu y kia cũng có chút thủ đoạn, hơn nữa còn mấy vị cao thủ trợ trận nên rất thuận lợi, nếu như không phải Bạch Nương Tử không nghe lời khuyên bảo, hẳn là chúng ta đã có thể rời cốc rồi!”

Gào!

Ngay khi Độc trưởng lão còn chưa dứt lời, một tiếng long ngâm đột nhiên vang vọng toàn bộ sơn cốc.

- Không xong, trong Độc Long Cốc này quả nhiên có rồng, các nàng có thể gặp phải phiền phức rồi!

Vân thiên Hà nghe thấy tiếng long ngâm điệp tai liền biến sắc, hẳn có thể cảm giác tiếng rồng này còn mang theo sự giận dữ, thậm chí là cả phần hận.

Chỉ là khi hắn chuẩn bị muốn xông tới, Độc trưởng lão đột nhiên kéo Vân Thiên Hà lại, khuyên can nói:

- Thiếu chủ, người không thể đi. Cho dù có nguy hiểm, nếu như ngay cả Ô Lan trưởng lão các nàng cũng không ứng phó được, người có đi cũng không làm được gì...”

- Không được, ta phải đi, Độc trưởng lão, người buông ra!

Trong lòng Vân Thiên Hà lo lắng, hắn muốn thoát khỏi Độc trưởng lão để chạy đi, nhưng lúc này vị thiếu niên Độc Nhân tộc kia đột nhiên quỳ dưới chân Vân thiên Hà, găt gao ôm chân hắn không chịu buông ra.

Độc trưởng lão khổ tâm khuyên giải nói:

- Thiếu chủ người không thể mạo hiểm, trên người ngài mang theo an nguy của các bộ tộc, thậm chí tính mạng của vô số người, xin hãy bình tĩnh!

Đúng lúc này mấy đạo thân ảnh cấp tốc lao về phía bọn họ, Vân Thiên Hà đang muốn thoát khỏi Độc trưởng lão cũng dừng lại, nhìn chăm chú, lại thấy Mộng Ly ôm Đường Linh Toa đang hôn mê, phía sau là ba người Tầm Nguyệt chạt vật đi tới.

Độc trưởng lão thấy tình trạng của ba người, mũi ngửi ngửi chút, sắc mặt liền trở nên cực kỳ khó coi:

- Khí tức của Huyền Độc long thật mạnh a, thiếu chủ, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây...

Vân Thiên Hà để Độc trưởng lão buông tay ra rồi nói:

- Các người cứ đi trước...

Nói xong, liền chạy về phía mấy người Mộng Ly.

Mộng Ly và Tầm Nguyệt lúc này vô cùng chật vật, thấy Vân Thiên Hà nghênh đón, liền lo lắng kêu to:

- Thiên Hà, không được qua đây, huyền độc của Độc Long kia chàng sẽ không chịu nổi đâu. Bọn chúng đuổi tới rồi, mau chạy đi...

Kỳ thật Vân Thiên Hà cũng không đi xa, lúc này chạy đến bên đám người Mộng Ly, Tầm Nguyệt vội kéo Vân Thiên Hà chạy đi, Vân Thiên Hà chỉ cảm thấy thân thể nhẹ đi, giống như đang lửng không bay lượn vậy, mọi thứ trước mắt nhoáng lên, tốc độ của Tầm Nguyệt vô cùng nhanh.

Xích xích!

Ngay khi Tầm Nguyệt lôi Vân Thiên Hà điên cuồng chạy theo sau Mộng Ly, lúc này có một cỗ khí lưu chấn động cường liệt từ phía sau bọn họ cuốn tới.

Từ trong làn sương mù, một cái bóng thật lớn không ngừng lượn vòng xung quanh bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ, lập tức phun ra một cỗ long tức mang theo sóng xung kích cường đại giống như đạn pháo.

Cỗ khí tức cường bạo kia mạnh mẽ thổi bay cây cối bật cả gốc rễ, đại thụ bị đổ, thân cây giống như bị cắt đứt thành từng đoạn.

Ngay khi cái bóng đó chuẩn bị tiếp cận Vân Thiên Hà, đột nhiên thân hình của Tầm Nguyệt đột ngột nhảy lên ôm lấy hán rồi mạnh mẽ lao về phía trước, hai người giống như đạn pháo bắn đi, nặng nề va vào một thân cây khiến nó gãy thán hai đoạn, sau đó liên tiếp va đổ vài cây nữa, mới nặng nề rơi xuống đất.

Oanh!

Ngay khi Vân Thiên Hà cảm giác mình đang bị Tầm Nguyệt đè lên, một tiếng bạo nổ ở chỗ Tầm Nguyệt đẩy hán ra truyền đến. Nó làm rung chuyển cả sơn cốc, giống như một trận bạo tạc cực lớn phát sinh, xung quanh khắp nơi đều là đất đá, gỗ vụn, giống như một cơn lốc đi qua, khiến trời đất mịt mù, từng cây lớn bị nhổ lên, bay ra xung quanh.

Gào...!

Một tiếng long ngâm trầm thấp gần đó vang lên, bất quá lần này âm hưởng của nó lại dần dần đi xa, xem ra Độc long kia đã rời đi.

Một lúc sau, chờ đến khi xung quanh yên tĩnh lại, sơn cốc cũng không rung chuyển nữa, Vân Thiên Hà vỗ vỗ lên người Tầm Nguyệt. Nàng vung tay lên thổi bay lá cây trên thân thể hai người, bất quá quần áo trên người nàng cũng vô cùng tán loạn, xuân quang hé lộ.

Vân Thiên Hà đứng dậy, lại nhìn thấy xung quanh một mảnh hỗn độn, một cỗ vụ khí màu lục nhạt vẫn còn quanh quẩn trong không khí, đưa mắt nhìn lại phương hướng vừa rồi, chỉ thấy nơi nào cũng như bị một chiếc búa lớn đập lên, kế tiếp là những hố lớn, có một dòng nước ngầm chảy ra, nhìn tựa như một cái hồ nhỏ.

Ô hô!

Lúc này ở cách đó gần một trượng, cả người Mộng Ly nằm trên cành lá cỏ dại, nàng thở ra một hơi, sau đó phủi cỏ dại trên người Đường Linh Toa rồi đỡ nàng dậy, trong miệng lầm bầm:

- Độc Long chết tiệt, sớm muộn gì sẽ có một ngày biến ngươi thành con giun!

Vân Thiên Hà cũng không hỏi nguyên nhân, lập tức đi tới, dò xét hô hấp của Đường Linh Toa, chỉ thấy nàng vẫn hôn mê, nhưng không bị thương tích gì, lúc này mới dần yên lòng.

- Dừng...!

Khi Mông Ly đang nói, lúc này Đường Linh Toa cũng từ từ tỉnh lại, ban đầu còn có chút choáng váng, khi mở mắt ra thấy Vân Thiên Hà đang đứng trước mặt, nhìn xung quanh một chút nói:

- Thiên Hà, sao huynh lại đến đây, ở đây có rồng, rất nguy hiểm, huynh mau đi đi!

Mông Ly nói:

- Chỉ cần chúng ta rời khỏi khu vực ao đầm độc vụ, đến nơi có độc vụ loãng hơn, Độc Long sẽ không tiếp tục đuổi theo nữa, hiện tại tạm thời không có việc gì rồi!

Lúc này một đồng lá cây và cỏ dại bị vạch ra, chỉ thấy Độc trưởng lão cũng chậm rãi đứng dậy.

Vân Thiên Hà thấy mấy người không có chuyện gì liền hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao mọi người lại chọc giận Độc Long khiến nó công kích vậy, Ô Lan và Liên Tinh đâu rồi?

- Các nàng so với bọn muội an toàn hơn nhiều, đều do Tiểu Bạch ghé tởm kia, một mình chạy đi hái thứ quả chết tiệt gì đó, kết quả không biết nàng làm thế nào, lại chọc giận một con Độc Long đang ngủ ở gần đó, nhưng không biết vì sao, con Độc Long kia cũng không tấn công Tiểu Bạch, khi chúng ta cứu tới, nó liền đuổi theo chúng ta không tha, vốn chỉ một con Độc Long thì cũng sao, đằng này có tận ba con, chúng ta chỉ có thể chạy trước thôi...

Vân Thiên Hà bắt đầu dĩ thử dài:

- May là không có chuyện gì, Độc Long kia chỉ truy đuổi các muội mà không tìm những người khác, có lẽ đó là một đám rồng đực động dục!

- Phì!

Nghe xong lời này, Đường Linh Toa đột nhiên bật cười.

Mông Ly cảm thấy không hiểu, nhưng cũng khôi phục lại tinh thần, mắt hạnh tức giận trừng lên nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Người nói cái gì, người dám..."

- Chờ một chút, muội vừa nói có ba con Độc Long sao?

Vân Thiên Hà nghĩ tới lời nói vừa rồi của Mông Ly, liền thu liễm tinh thần, rồi lập tức hỏi:

Nghe hẳn hỏi như vậy, Mông Ly suy nghĩ lại một chút, rồi nói:

- Đúng vậy, hai con rồng trưởng thành, một con chỉ là ấu long, hai con rồng trưởng thành kia rất mạnh mẽ, Liên Tinh nhìn thấy chúng đuổi theo tỷ muội chúng ta, liền bảo chúng ta chạy trước, nàng và Ô lan đi cứu Tiểu Bạch, cũng không biết các nàng lúc này thế nào?

Lúc này chu vi xung quanh lại có một trận năng lượng ba động truyền đến, cùng vài tiếng nổ ầm ầm.

Bất quả chỉ trong chớp mắt, thân ảnh hai người Liên Tinh và Ô Lan đột nhiên thoáng hiện, trong lòng Ô Lan còn có Bạch Nương Tử đang hôn mê bất tỉnh, mà trong thâm cốc truyền đến tiếng nổ cùng tiếng long ngâm làm rung động toàn bộ sơn cốc.

Vân Thiên Hà thấy ba người bình yên vô sự, vừa muốn hỏi một tiếng, chỉ thấy thân thể Liên Tinh mềm nhũn, thổ ra máu, liền vội vã nâng nàng dậy:

- Người bị thương hả?

Sắc mặt Liên Tinh trắng bệch, nói:

- Hai con Độc Long trưởng thành kia có độc viêm rất đáng sợ, đã tiến hóa bốn lần, thực lực có thể so với Thiên Cảnh nhất giai, nếu như không phải ta phóng xuất linh phách phân thân để giữ chân chúng, sợ là không cách nào bình yên trở về!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà không khỏi hít mạnh một hơi:

- Độc Long Thiên Cảnh nhất giai, các nàng rút cuộc làm thế nào mà lại chọc giận chúng, bình thường thành viên của Sát Thủ doanh thăm dò tại đây, cho dù tạo ra động tĩnh lớn, cũng không tìm thấyร่อง a?

Liên Tinh liếc mắt nhìn Bạch Nương Tử đang hôn mê, nói:

- Có lẽ liên quan tới việc Bạch Nương Tử muốn hái Thiên Nguyên Quả, nó là quả của một loài cây thượng cổ dị chủng, năm trăm năm mới nở hoa kết quả một lần, cực kỳ quý hiếm, theo truyền thuyết có thể đoạt công của thiên địa tạo hóa, nhưng chưa từng có người nếm thử qua!

Mộng Ly bĩu môi, trừng mắt nhìn Bạch Nương Tử:

- Đây chính là kết quả của lòng tham!

- Tuy nói cây kia có Độc Long thủ hộ, Bạch Nương Tử không hái được quả, nhưng nàng ta chọc giận bọn chúng, khiến chúng truy đuổi mọi người, ta nghĩ hẳn là có lý do chứ?

Tầm Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát, liền nói một lời khiến mọi người kinh ngạc:

- Độc Long này truy giết chúng ta, có lẽ chính là hậu nhân được sinh ra bởi Khô Trọc Hoang Long kết hợp cùng với Long nhân của Bích Vân gia tộc từng bị tổ tiên chúng ta trục xuất...

501. Chương 504: Bích Vân Gia Tộc.

Mà khi thời kỳ viễn cổ qua đi, trên đại lục xuất hiện sinh linh thượng đẳng khác, trải qua tiến hóa, từ đó quá độ lên thời kỳ thượng cổ, bởi rất nhiều nguyên nhân không rõ, có thể rằng dần dần rời khỏi vũ đài lịch sử của Man Hoang thế giới, nhường lại cho thái cổ cự thú chiếm toàn bộ đại lục.

Nhưng sau một thời gian, tuy rằng Long tộc rời khỏi vũ đài, không xuất hiện nữa, nhưng đời sau của chúng, vẫn như cũ là một lực lượng cường đại nhất tồn tại trên đại lục.

Thẳng cho đến khi tổ tiên Vân ly và bốn bộ tộc xuất hiện, bọn họ sinh con đẻ cái ở Man Hoang đại lục, không ngừng chống lại thái cổ cự thú, không ngừng tiến hóa, không ngừng trở nên cường đại, cho đến khi thời thượng cổ kết thúc, thì loài rồng trên đại lục đã càng ngày càng ít, trải qua vài lần đại tan biến, cho tới bây giờ mới bị diệt tuyệt.

Trên đại lục Man hoang này, không ai biết nguyên nhân tạo thành kết quả như vậy là gì, cho đến khi thế giới thần bí Di Sinh Giới xuất hiện cùng với Long Nhân, đây vẫn là một mê đề không thể lý giải, nếu có cũng chỉ là một vài truyền thuyết Di Sinh Giới là do thần sáng tạo dành cho Long tộc làm không gian để chúng sinh sống.

Kỳ thực nếu như không phải có một tồn tại đặc thù như Mộng Ly, thì đến hôm nay Vân Thiên Hà cũng không biết nguyên lai ngoại trừ thế giới này vẫn còn có một Di Sinh Giới tồn tại song song với nó, một thế giới rộng lớn như vậy, một thế giới có cả rồng và Long Nhân. Điều này quả thực đã làm cho Vân Thiên Hà bị mê hoặc.

Không chỉ có Vân Thiên Hà bị mê hoặc, phàm là người biết lai lịch của tỷ muội Mộng Ly, biết Di Sinh Giới tồn tại, kỳ thực trong lòng đều có cùng một loại nghi hoặc giống như Vân Thiên Hà.

Thế nhưng vào thời khắc này, Tầm Nguyệt nói ra lời đó, xác thực làm cho người ta phải giật mình.

Vân Thiên Hà mỗi lần tiếp cận đào móc ra một phần chân tướng, thì hi vọng nghiên cứu tìm tòi về thế giới song song này càng trở nên cường liệt, bởi vì hẳn cảm thấy sự tồn tại của Di Sinh Giới, cùng với những lần đại tan biến của thời kì viễn cổ, thời kì thượng cổ của Man Hoang, tồn tại một mối liên hệ gắn bó rất chặt chẽ.

- Hậu đại của Bích Vân Long Tộc cùng với Khô Trọc Hoang Long đã bị trục xuất, chính là Độc Long ở trong núi này, muội nói bọn chúng truy sát mọi người là vì thù xưa, nhưng hậu đại của Bích Vân gia tộc vì sao lại bị trục xuất đến thế giới này?

Vân Thiên Hà cùng với những người khác đều hiếu kỳ nhìn Tầm Nguyệt.

Lúc này một làn khói tựa như một cái bóng lặng yên từ đằng xa bay đến nhanh đến chui vào cơ thể Liên Tinh, thân thể Liên Tinh đột nhiên chấn động, nàng kêu lên vài tiếng rồi lại nôn ra máu, mọi người cả kinh, cũng không tiếp tục hỏi về vấn đề này nữa, tập trung quan tâm tới thương thế của Liên Tinh.

Liên Tinh thở dốc một hồi, lại vận công điều tức mới dần dần bình phục một chút.

Nhìn ánh mắt thân thiết của mọi người, lúc này mới lắc đầu nói:

- Ta không sao, bị thương không nặng, nghỉ ngơi một hồi đã tốt hơn rồi, Độc long kia đã qua bốn lần tiến hóa, trí tuệ phi phàm, hẳn là thấy ta không có ác ý mà chỉ muốn dây dưa với bọn chúng, nên cũng không muốn giết ta, chỉ là đã thương linh phách của ta để cảnh cáo, khiến chúng ta không trở lại quấy rối bọn chúng, hơn nữa cũng đừng có chủ ý với Thiên Nguyên Quả.

Dứt lời Liên Tinh quay sang nhìn Mộng Ly nói:

- Ta rất hiếu kỳ về những tư liệu của Độc long này, các người có biết không?"

Nghe lời nói của Liên Tinh, Mộng Ly đột nhiên nói:

- Ta nhớ ra rồi, khi ta còn nhỏ, trong thời gian đạo sư dạy dỗ ta, đã từng nhắc tới một sự tình của Bích Vân gia tộc cùng với người khác, hình như là chuyện gia tộc này và Thiên Nguyên chi thụ, kết quả bị phạt nặng, từ đó về sau không còn ai dám nhắc tới nữa!

- Còn Khô Trọc Hoang Long mà người nhắc đến đã xảy ra chuyện gì?

Ô Lan lúc này lên tiếng:

- Điển cổ về Khô Trọc Hoang Long, thật ra ta có biết một ít, đây là một loại rồng sinh sống tại những nơi ô trọc hủ mục, có thể phun ra một loại khí hủ thực có tính ăn mòn, tính cách nhát gan, cũng là một loại rồng cấp bậc thấp khó tiến hóa nhất, bị xóa tên khỏi danh sách các thánh thú, chỉ có thể tính là một loại hoang thú cường đại mà thôi.

Mộng lý gật đầu, lại suy nghĩ một hồi, nói: "Nếu rơi vào tay Ngạc tổ chi lệ, chúng ta trước tiên xuất sơn, vừa đi vừa nói chuyện đi!"

Nói rồi, liền đi đầu rời khỏi sơn cốc.

Mọi người liền đuổi theo, cùng vênh tai lắng nghe.

Thần sắc Mộng Ly đã không còn vẻ nghịch ngợm như trước, nghiêm nghị nói:

- Muội muội ta khi còn nhỏ bị phát hiện là cộng sinh long tử, gia tộc ta cho rằng đây là tai ương. Vì vậy liền đem chúng ta cùng mẫu thân đuổi ra khỏi cửa, khi ấy mẫu thân vì nuôi nấng chúng ta nên rất cực khổ, cũng thường xuyên bị tộc nhân khác khi dễ, khi đạo sư bị phạt, mẫu thân muốn nghĩ cách cứu người, bởi vì nàng từ đạo sư mà biết được một sự tình của Bích Vân gia tộc và Thiên Nguyên chi thụ"

Nói đến đây, thần sắc Mộng Ly trở nên buồn bã, đôi mắt ướt át, Đường Linh Toa lập tức tiến lại an ủi.

Tầm Nguyệt nói tiếp:

- Bích Vân gia tộc tại Di Sinh Giới là một trong tam đại long tộc, thiên phú của bọn họ vô cùng cường mạnh, vừa có thể hóa thành rồng, lại vừa có thể hóa thành người, bởi vì thời gian bọn thủ hộ Thiên Nguyên chi thụ, kết quả vào một lần Thiên Nguyên kết trái, không biết đã phát sinh điều gì ngoài ý muốn mà toàn bộ Thiên Nguyên Quả biến mất, Thiên Nguyên chi thụ thì bị héo rũ.

Sau khi chuyện này xảy ra, nội bộ Long tộc lâm vào hỗn loạn, lúc đó Thiên Môn Thiên Long tộc được đề cử làm người đứng đầu Long Nhân tộc, cho nên sau khi chuyện này xảy ra, Tử Vi Long thần thú tạo áp lực tới gia tộc, lúc đó Bích Vân gia tộc bất mãn với hình phạt nên đã từng phản kháng, cuối cùng bị tổ tiên cùng với những Long Tộc khác hợp lực chấn áp, tử thương cực kỳ thảm trọng, gần như diệt tộc.

Sau khi mẫu thân nghe đạo sư kể lại bí mật thật sự Bích Vân gia tộc bị hãm hại, không ngờ là do các chủng tộc khác tại Di Sinh Giới kết hợp với Long Tộc mưu đồ Thiên Nguyên chi thụ để sắp đặt bố cục cho một âm mưu.

Chúng ta từ lúc đó đã vô cùng thống hận những hành vi của gia tộc, hơn nữa mẫu thân còn bị khi dễ hãm hại nên đã không thể chịu đựng được nữa, liền trộm lấy Cửu Thái Vân Long Châu cùng với Cửu Thái Yên Liên, sau khi đập nát Hư Giới Bi liền trốn tới Vạn Hoang đại lục, bởi vì bí mật tồn tại của Di Sinh Giới bị tiết lộ, cùng với nhiều nguyên nhân khác nữa, cho nên chúng ta bị truy sát!

Mọi người nghe xong cuộc nói chuyện này, đều trở nên trầm mặc.

Kỳ thực trong lòng mọi người đều hiểu, bất kỳ một cuộc chiến tranh hay cuộc giết chóc nào xảy ra, đều là do sự thúc đẩy của lợi ích.

Rời khỏi Độc Long Cốc, Bạch nương tử còn đang hôn mê chưa tỉnh lại. Mọi người cũng không dừng lại trong núi, tách khỏi đám người tới tìm bảo vật, từ một hướng khác xuống núi, rồi biến mất trong rừng rậm thần bí, trở lại căn cứ của Sát Thủ doanh.

Khi đám người Vạn Thiên Hà vừa rời đi, xung quanh Độc Long cốc có rất nhiều người xuất hiện, vừa rồi động tĩnh quá lớn, nên nhiều người không dám đi vào, chỉ đứng ở bên ngoài nhìn đồng hồ vận chuyển và nghị luận với nhau mà thôi.

Trong đoàn người, một tráng hán đeo khuyên tai, thân mang Đại khảm đao, lặng lẽ tách ra đi tới một khoảng rừng ít người, thổi một tiếng còi tín hiệu. Lúc này trong đám người có hai người xuất hiện bên hắn.

Ba người tập hợp tại đây, vị nam tử mang khuyên tai, vác khảm đao lúc này đột nhiên gỡ lớp da mặt xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi bất phàm, mà hai tên hán tử khác cũng kéo mặt nạ xuống, đều có vẻ còn rất trẻ.

Mấy người này sau khi gỡ mặt nạ ra cũng không nói chuyện, nhanh chóng lấy một tấm da mặt khác từ bọc quần áo đeo lên, chớp mắt đã biến thành một bộ dạng khác, không hề khiến người khác chú ý.

Ba người này vào Vạn Long sơn, cứ mỗi sáu canh giờ một lần thay đổi khuôn mặt, người bình thường rất khó nhận ra họ là cùng một người, cho nên trong sổ mục tiêu của Sát Thủ doanh, thì ba người này chính là những con cá lọt lưới.

Lúc ba người chạm trán, người mang khuyên tai nói:

- Nhị sư đệ, tam sư đệ, các người tra xét ở bên kia như thế nào?

Nhị sư đệ nói:

- Đại sư huynh, ta chuyên tâm lưu ý mấy người do các thế lực phái đến, khi bọn họ tiến vào trong núi, liền bị săn giết, hơn nữa sát thủ này thủ đoạn vô cùng, kẻ khác khó lòng phòng bị, càng đáng sợ hơn là bọn chúng hình như đã sớm tập trung mục tiêu rồi. Cũng không giết nhầm một người vào tìm bảo vật nào, tuy rằng lần này các thế lực chỉ phái toàn lâu la, nhưng thực lực cũng không hề yếu, trong đó còn có cả cao thủ cấp Tông Sư suất lĩnh cũng bị săn giết, bởi vậy có thể nói, thế lực này rất mạnh mẽ.

Đại sư huynh gật đầu, lại quay về bên trái nhìn vị tam sư đệ có khuôn mặt hàm hậu.

Vị tam sư đệ nói:

- Ca, đệ phụ trách điều tra hành tung của những người này, cũng nắm được một chút qui luật của chúng, những người mà chúng ám sát không phải những người bình thường, bọn họ đối với hoàn cảnh ở đây rất tinh tường. Hơn nữa thủ đoạn ẩn nấp cũng vô cùng cao minh, thậm chí có thể cùng cảnh vật xung quanh dung nhập làm một, khiến cho người ta rất khó cảm thấy, những người này theo tiêu đề nghi chính là những sát thủ mà dị tộc chuyên môn bồi dưỡng, chúng ta đã đánh giá thấp thế lực tên tiểu tử kia âm thầm bồi dưỡng những năm gần đây tại Đại Đường quốc. Theo như nhị sư huynh nói, tiêu đề phán đoán, thế lực hiện tại chúng sợ rằng còn mạnh hơn cả Địa Môn!

Dứt lời tam sư đệ lại hỏi:

- Đại sư huynh, huynh chủ yếu điều tra hành tung của người nọ, có thấy đầu mối gì không?

Đại sư huynh lắc đầu nói:

- Bên cạnh người này có mấy vị cao thủ thâm tàng bất lộ, căn bản ta không dám tiếp cận, nhưng là cũng thấy được tướng mạo đại khái của hắn, còn có bộ dáng của mấy người bên cạnh hắn, bằng cảm giác phán đoán, ta nghĩ thực lực của hắn và tư liệu mà Địa Môn cung cấp không tương xứng, Tiêu trưởng lão và thánh nữ các hạ đã phạm sai lầm nghiêm trọng khi hạ thấp hắn, hắn có trí tuệ như hồ ly, bản môn nếu cùng người này đối địch, sợ rằng không chiếm được chỗ tốt!

- Hiện tại chúng ta nên làm gì đây?

Hai vị sư đệ cùng lên tiếng hỏi.

Đại sư huynh suy nghĩ một chút, nói:

- Tiêu trưởng lão để chúng ta đi làm chuyện này, chính là muốn ám hại chúng ta, việc này sư phụ lão nhân gia hắn là không biết, chúng ta cũng không nên trở lại Thanh Châu, mà trực tiếp đi tìm sư phụ bẩm báo việc này. Sư phụ có hai vị Thái thượng trưởng lão làm chủ, lại có những tình báo này, hắn là có thể biết đôi chút về kế hoạch của tông chủ.

- Thế nhưng đại sư huynh, sư phụ phái chúng ta theo Tiêu trưởng lão và Thánh nữ các hạ đến Đông vực, muốn chúng ta nghe theo mọi sự sắp đặt của thánh nữ các hạ, nếu như trực tiếp trở về tìm sư phụ, vậy...

Chát!

Nhị sư đệ còn chưa dứt lời, đột nhiên bị một cái tát, đại sư huynh nói: "Ngu xuẩn, sư phụ trước khi lên đường đã đưa cho chúng ta một bộ Thiên Diện Kiếm (nghìn khuôn mặt), dù là Tiêu trưởng lão hay Thánh nữ cũng không biết được hình dáng chúng ta, nếu bọn họ đã vất bỏ để chúng ta chết ở nơi này, vậy cho dù trở lại trong môn phái, lại tiểu nhân vật như chúng ta, bọn họ sẽ chú ý sao?"

- Cũng đúng!

Đại sư huynh nhìn xung quanh một chút rồi nói:

- Trong bản môn chia làm hai phái, một phái chủ chiến, một phái bảo thủ, các người hẳn biết rõ lập trường của mình, Thánh nữ và tông chủ này muốn lột da hổ, chủ động khơi mào thị phi, ắt không có kết cục tốt, chúng ta thành thật trở về sư môn tu luyện, đề thăng thực lực mới là vương đạo, ta có trực giác, tương lai không lâu sau, ở đây sợ rằng sẽ xảy ra một hồi tranh đấu so với đại tan biến còn kinh khủng hơn, chúng ta tốt nhất không nên bị cuốn vào đó!

Nói rồi, ba người nhanh chóng rời khỏi, nhảy vào trong rừng không còn bóng dáng nữa.

502. Chương 505: Bí Mật Của Liên Tinh

Một ngày sau khi tiếng nổ lớn làm náo loạn Thanh Long sơn, rốt cục cũng trở lại yên tĩnh, như một tầng lụa màu xanh thấp thoáng, khôi phục lại vẻ thần bí ở nơi đây.

Vân Thiên Hà ngồi trong một gian thụ ốc do Sát Thủ doanh đặc biệt an bài cho, bên cạnh bàn đặt một ít tin tình báo do Tình Báo doanh đưa tới, bên cạnh còn có một chén trà nhiệt khí bốc lên nghi ngút.

Cạch cạch!

Ngón tay liên tục gõ lên bàn, ánh mắt Vân Thiên Hà một mực dán trên mấy cái tin tình báo, rơi vào im lặng suy nghĩ liên miên.

Lúc này, cánh cửa từ từ mở ra, Vân Thiên Hà ngẩng đầu lên. Thấy là Liên Tinh bước đến, trong lòng có chút bất ngờ, nhưng là cũng nằm trong dự liệu.

Liên Tinh đi tới bên cạnh bàn, cũng không ngồi xuống, chỉ đứng vuốt những sợi tóc trắng như tuyết, trong đêm tối mái tóc của nàng giống như một đạo lưu quang, mà dưới ánh đèn, thậm chí lại có phần sáng chói mắt, càng làm tôn lên da thịt trong suốt của nàng.

Vân Thiên Hà không nói gì, đôi mắt đẹp của Liên tinh liếc mắt nhìn những bức thư trên bàn, liền cảm lấy một phong nhìn qua, mới cất tiếng nói:

- Thiên Hà, vì sao ngươi lại tìm Sắc Vi Thôn?

- Ừm, theo như tin tình báo thu được, Sắc Vi Thôn chính là một tồn tại trong truyền thuyết của khu vực Thanh Long sơn, không một ai biết hạ lạc cụ thể của nó ở nơi nào!

Vân thiên hà gật đầu nói.

Liên Tinh cắn cắn môi, do dự một lúc lâu, mới nói:

- Kỳ thực ta biết Sắc Vi Thôn này nằm ở đâu, chính như ngươi suy đoán, nơi đó xác thực là nơi sư huynh ra đời!

Vân Thiên Hà nghe nói, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn Liên Tinh nói:

- Có phải cô biết được điều gì?

Liên tinh nói:

- Sắc Vi Thôn này, từ thời kỳ đại tan biến đã bị san thành bình địa, đồng thời cũng từng bị đào sâu ba tấc đất để tìm kiếm thứ gì đó, địa điểm của nó chính là trung tâm Long Sơn quận.

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, nhất thời mằm mống hi vọng vừa dâng lên đã lại chìm xuống.

Liên Tinh đem biểu tình của Vân Thiên Hà thu vào trong mắt, lại nói:

- Tuy rằng thôn kia đã bị diệt, cũng từng bị lật tung lên, nhưng không một ai biết, kỳ thực có một người trốn thoát, người này họ Âu, hai chân tàn tật!

Nghe thấy vậy, Vân Thiên Hà đem tư liệu tìm được xem một chút, lẩm bẩm nói:

- Họ Âu, họ này chúng ta điều ra ở Nam Sơn thôn thì có, là một người làm tửu bảo cho một tửu lâu ở trong thành, tên Âu Đức, nhưng tổ tiên hắc cũng không phải là người quê a!

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa rất có qui luật, Vân Thiên Hà ra hiệu nói:

- Vào đi!

Người vào chính là Tinh Mông khiến Vân thiên Hà có chút bất ngờ.

Tinh Mông hành lễ với hắc, lại liếc mắt nhìn Liên Tinh, thấy Vân Thiên Hà lắc đầu, lúc này mới đem một phong thư tình báo đưa lên:

- Thiếu chủ, đây là tin tức mới nhất về tên tửu bảo kia, chúng ta cho hắc một nghìn lượng bạc, hắc liền giao ra tất cả, mặt khác chúng ta tra xét toàn bộ hồ sơ của Long Sơn quận, Tổ tiên gia tộc họ Âu này vào thời kỳ Ngụy triều đã từng làm quận thủ Long Sơn quận.

Vân Thiên Hà cầm lấy thư, mở ra nhìn một chút, trên mặt nở nụ cười tươi, nói:

- Một số bí mật về gia tộc của hắc và Nam Sơn thôn do Âu Đức giao, ông cố hắc có ba huynh đệ, cả ba đều tinh thông nghề điêu khắc, truyền thừa lại ba thanh khắc đao, có người nói trong ba thanh khắc đao này có cất dấu một kiện bảo bối, nhưng không ai biết nó là gì. Vì vậy phụ thân Âu Đức đã từng lén đem ba thanh khắc đao trộm đi, phát hiện ba thanh ghép lại thì hình thành nên một đồ án cổ xưa. Tổ tiên bọn họ làm quan, khi sửa chữa mộ hắc đã thấy trên bia mộ cũng có đồ án này, lúc đó phụ thân hắc nổi lên tâm tư, từng chạy đến lăng mộ tổ tiên để điều tra, kết quả bị người trong thôn phát hiện bắt trở về, bị gia qui xử phạt một trận đòn, không lâu sau bạo bệnh mà chết. Đối với việc này Âu Đức vẫn luôn canh cánh trong lòng, nên thủy chung không chịu học nghề điêu khắc, đối với người trong thôn vẫn còn oán hận, sau đó liền rời đi vào trong thành làm tửu bảo.”

Liên Tinh nghe những lời này, bèn nói:

- Xem ra bí mật kia hắc là ở trên thanh khắc đao và lăng mộ.

Vân Thiên Hà trầm tư trong chốc lát, nói:

- Hắc có nói lăng mộ kia ở đâu không?

Tinh Mông nói:

- Cái này thuộc hạ có tìm qua, lăng mộ tổ tiên hắc nằm ngay sườn núi phía sau Nam sơn thôn, nhưng là đã bị lũ làm sụp lở, lại trải qua tu sửa, ngày nay đã đổ nát không chịu nổi!

Vân thiên hà suy nghĩ một chút, nói:

- Người đi báo cho trưởng lão Xích Thổ tộc, cùng với một vị Huyền Môn di lão, đêm nay chúng ta phải đến chỗ lăng mộ kia nhìn xem!

Tinh Mông vâng lệnh rời đi.

Liên Tinh nói:

- Thiên Hà, người cho rằng lăng mộ kia có cất giấu thứ gì sao?

- Có thứ gì hay không thì ta chưa xác định được, nhưng ta có thể khẳng định một điều, lăng mộ kia nếu đã là của quan chức, mặc kệ đã từng bị trộm hay không, đã là đầu mối liên quan đến ba thanh khắc đao, nhất định có thể tìm ra vết tích!

Dứt lời Vân Thiên Hà quay sang nhìn Liên Tinh nói:

- Sư huynh của cô, có phải họ Âu hay không?

Liên tinh lắc đầu, do dự một lúc, lại nói:

- Có một số việc đã liên quan tới đầu mối điều tra Tinh Khung Bí Sách, nếu như ta nói ra, chắc hẳn sư huynh cũng không trách ta, sư huynh ta họ kép Nam Quang, tên là Nam Quang Tử Anh!

Trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động nói:

- Hắc cùng với Nam Minh thế gia ở Thiên Đảo vực có quan hệ gì không?

Liên Tinh nói:

- Phu mẫu của huynh ấy từng từ Thiên Đảo vực di chuyển đến đây ẩn cư, cùng Vân Ly Huyền Thiên là bạn tri kỷ, mà khi hắc còn trẻ, từng kết bạn với bốn huynh đệ, một người tên là Nam Minh Quang Thiên, một người tên là Đông Lâm Tiêu, một người là Lỗ Cốt Huyền Kỳ, còn một người cuối cùng là...

Nói đến đây, thần sắc Liên Tinh có chút quái dị.

Vân thiên Hà thấy biểu tình quái dị của nàng, liền thần nhiên nói:

- Nếu cô không tiện nói thì thôi, ta cũng không ép, những người mà cô vừa nhắc đến, dường như đều là những di lão từng cùng sư huynh cô kiến lập Tinh Môn, bất quá sau đó vì điều gì mà bọn họ đều rời khỏi Tinh Môn, sáng lập môn phái của mình?

Liên Tinh cắn cắn môi, nước mắt vòng quanh, thống khổ không thôi, cuối cùng nói:

- Người cuối cùng kia tên là Liên Ngân La, là ca ca của ta, sau khi hắc kết giao cùng với đồ đệ cuối cùng của Tinh Tổ, bị tên lừa đảo kia mê hoặc, bán đứng sư huynh, cướp đi Tinh Môn, tên lừa đảo kia khiến ca ca trở thành một gã phản đồ vong ân phụ nghĩa, làm con rối của Tinh Tổ, cũng lợi dụng ca ca áp chế ta nói ra địa điểm tụ tập của các bộ tộc, đem Quỷ Cốc phong ấn lại, vây chết những người này, hu hu hu...!

Dứt lời, Liên Tinh nhin không được mà khóc ào lên.

Vân Thiên Hà hoảng sợ!

Chuyện đau khổ nhất trên đời là bị huynh đệ, thân nhân của mình bán đứng, rốt cuộc Vân Thiên Hà cũng hiểu được tâm tình của Nam Quang Tử Anh, cũng hiểu được vì sao hắc nói với nữ nhân của mình những lời như vậy, càng không muốn người ta nhắc tới tên hắc, vì cái tên đó mang theo sự thống khổ của quá nhiều người.

Tiếng khóc của Liên Tinh khiến Vân thiên Hà từ khiếp sợ khôi phục lại, thần nhiên nói:

- Cảm tạ cô đã tin ta mà nói ra những bí mật này, khi chuyện đó xảy ra, cũng không phải tất cả đều do cô sai, hiện nay đã qua nhiều năm như vậy, ta nghĩ những người khác sẽ tha thứ cho cô.

Liên Tinh khóc thút thít nói:

- Ở trong Quỷ Cốc, ta vẫn chịu đủ sự hờ thẹn và tự trách, vốn ta muốn chết, nhưng nghĩ đến có chết cũng không được tha thứ, nên ta phải hoàn thành tâm nguyện lúc lâm chung của sư phụ, ta muốn chuộc tội, ta muốn bắt những kẻ ác phải gặp quả báo...

Vân Thiên Hà thấp giọng nói:

- Ai cũng đều từng phạm sai lầm, chỉ cần biết hối cải, sẽ không ai trách cứ sai lầm của cô. Nếu cứ một mực phạm tiếp tục phạm sai lầm, như vậy chỉ có con đường diệt vong, thiên lý bất dung!

...

Sau khi hội hợp cùng với một vị trưởng lão Xích Thổ Tộc và một vị Huyền Môn di lão do Tinh Mông mời đến, Tinh Mông đã sớm nói rõ ngọn nguồn với họ cho nên cả hai cũng không hỏi nhiều, liền cùng với bảy thành viên của căn cứ theo Vân Thiên Hà xuất phát.

Nam Sơn thôn nằm tại mặt phía Nam của Thanh Long sơn, cách Long Sơn quận cũng không quá xa, chỉ tầm bảy dặm, mấy người Vân Thiên Hà mất nửa canh giờ đã tới nơi.

Thôn này từng trải qua lũ quét, hiện giờ đổ nát vô cùng, đồng ruộng xung quanh đã bị đất đá bao phủ, đất đai vô cùng cứng rắn, căn bản không thể trồng trọt.

Khi mấy người Vân Thiên Hà trong đêm tối tiến vào trong thôn, cũng chỉ thấy trong thôn mơ hồ có mấy gian nhà còn nguyên vẹn, có thể cảm ứng được nơi này vẫn có người ở.

Cũng không hề quấy rối người trong thôn, Tinh Mông mang theo Vân Thiên Hà trực tiếp đến chỗ lăng mộ sau thôn.

Sau khi đi đến lăng mộ, Vân thiên Hà phát hiện xung quanh lăng viên đã bị vây lại, đều là những bức tường mới được xây dựng, phía trước còn có phòng ốc, trong phòng có một ngọn đèn lơ lửng. Không nghĩ tới nơi đây lại có người ở, chắc hẳn là người trông mộ.

Mấy người lặng yên không một tiếng động đi qua căn phòng, không hề kinh động người bên trong, tường vây căn bản không thể cản bọn họ vào nghĩa trang.

Vân Thiên Hà để mọi người phân tán tra xét xung quanh lăng mộ một phen, cuối cùng tập hợp lại một chỗ, liền hỏi Huyền Môn di lão:

- Trưởng trưởng lão, lăng mộ này có bố trí cơ quan bí mật nào hay không?

Trưởng trưởng lão tinh thông cơ quan thuật, nơi này không có cơ quan nào, chỉ cần liếc mắt qua là có thể biết được đại khái cấu tạo của nó, nghe Vân thiên Hà hỏi, bèn nói:

- Bên ngoài của lăng mộ đã bị hủy hoại, kết cấu của cơ quan trận cũng theo đó mà tổn hại, ở phụ cận bia mộ không có cơ quan, chỉ là một ngôi mộ bình thường mà thôi!

Gật đầu, Vân Thiên Hà lại hỏi trưởng lão Xích Thổ tộc:

- Tật Ba trưởng lão, vậy người tra xét có tìm được manh mối gì phía dưới lăng mộ kia không?

Tật Ba trưởng lão nói:

- Lão phu cảm ứng sâu xuống lòng đất, lăng mộ này chỉ dùng tinh thạch xây thành, diện tích khá lớn, rất kín đáo, cũng không có dấu hiệu bị nước vào, xung quanh bên ngoài đều có dấu vết bị đào bới, chỉ là đào đến mộ thất đã bị tường đá ngăn cản, hẳn là do kẻ trộm mộ gây nên, nhưng là cũng không có thành công!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, xoay về phía Huyền Môn di lão nói:

- Trưởng trưởng lão, theo như người thấy, nếu muốn thăm dò huyệt mộ này sẽ không kinh động người trong thôn chứ, có thể làm nguyên vẹn trở lại được không?

Trưởng lão đi lại xung quanh, đánh giá một chút, suy nghĩ lúc lâu, mới nói:

- Theo như lời Táp Ba trưởng lão, mộ thất này khi tu sửa hẳn là có cửa để vào, phương vị lối vào hướng về phía núi, như vậy tất nhiên sẽ có cơ quan kết cấu, để phòng ngừa có người dùng sức mạnh đào mộ, nếu như mạnh mẽ phá, sẽ khiến cho toàn bộ kết cấu của ngôi mộ bị hủy hoại!

Nói rồi, Trưởng lão vẽ vẽ trên mặt đất, tính toán một hồi, lúc này mới nhìn về một phương hướng nói:

- Táp Ba trưởng lão, người thử xuống đây nhìn thử xem, nơi này có cửa vào mộ không, trên cửa có gì đặc biệt?

Táp Ba trưởng lão có chút nghi hoặc nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiếu chủ, chúng ta phải trộm mộ sao, đây chính hành vi mà bản tộc không thể tha thứ a!

503. Chương 506-507: Tượng Gỗ Thần Kỳ.

Do đó Vân Thiên Hà lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết lai lịch của hai vị tiên bối, thứ đó quan trọng như vậy, không thể tùy tiện cho người khác xem, mong hai vị thứ lỗi!

Lúc này Âu Thần đột nhiên đi tới bên cạnh bàn, di chuyển cái giá trên bàn, chợt nghe cách một tiếng, bức tường đằng sau dĩ nhiên cũng xoay ngược lại.

Bức tường kia quay một vòng, hiện ra trước mắt lại là một cái giá, nhưng đầu người gỗ trên cái giá này có chút đặc biệt, biểu tình, động tác của chúng không giống nhau, hơn nữa còn mang theo một cỗ năng lượng ba động kỳ dị.

Càng chủ yếu hơn chính là Vân Thiên Hà phát hiện những đầu người gỗ này đều khảm vào những cái lỗ ở trên giá, ngoài ra còn có ba cái lỗ không có đầu người gỗ nào khảm lên.

Âu Thần chỉ vào tượng gỗ trên mặt giá nói:

- Nhưng tượng gỗ này là do năm đó tổ tiên ta chạy khỏi Sắc Vi thôn mang theo. Bên trong phần mộ của tổ tiên ta cũng không có xương cốt của người, mà chỉ có những đầu người gỗ trên giá này, ai cũng không ngờ tới, chúng ta lại lấy chúng ra để ở đây!

Trưởng lão áo xám giọng nói trầm hậu nói:

- Những đầu người gỗ này dựa theo những cái lỗ ở trên giá, vừa đúng thiếu ba cái, mà ba đầu người gỗ mà người nói, có thể bổ xung cho ba chỗ còn thiếu. Nếu như mục tiêu của mọi người đã rõ ràng, vậy sao người còn không thẳng thắn nói thật ra, kỳ thực hàm nghĩa của những đầu người gỗ này chúng ta cũng không biết, chẳng qua nhận sự ủy thác của người khác, nên vẫn một mực trông coi ở đây mà thôi!

- Các người nhận ủy thác của Nam Minh gia hay Nam Quang gia?

Vân Thiên Hà đột nhiên ngừng đầu nhìn lão giả áo xám và lão giả áo lam.

Hai vị lão giả vẻ mặt đều trở nên sửng sốt, cổ quái nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Nam Minh gia và Nam Quang gia, người nghĩ có gì khác nhau?

- Ta nghĩ có khác nhau, tuy rằng bọn họ là cùng một mạch, nhưng bản chất lại không giống, liền giống như hai vị, một vị mặc áo lam, tính tình cương liệt, một vị mặc áo xám, tính tình ôn hòa, người còn lại mà ta chưa thấy qua, có lẽ là tính tình giao hoạt, ở bên ngoài nghe trộm nửa ngày, cũng nên thả người của ta rồi chứ?

- Ha ha, quả thật là một tiểu tử giao hoạt hết sức, lão phu vậy mà lại bị người phát hiện!

Lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng cười quái dị, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, một lão giả mặc áo xanh, tóc thả phía sau, mày rậm râu dài đi vào, một đôi mắt cơ trí liếc qua liếc lại trên người Vân Thiên Hà, vuốt vuốt chòm râu nói:

- Quả nhiên không khác mấy so với lời kể của cháu trai Tiểu Khai, trẻ tuổi nhưng già dặn, giảo hoạt nhạy bén, miệng lưỡi kín đáo, nói cả nửa ngày, chủ đề đều liên quan tới chúng ta, chúng ta bất tri bất giác bị tiểu tử này dẫn dắt mà để lộ ra vài điều, nói thêm một lúc nữa có lẽ ngay cả gốc gác của chúng ta, tiểu gia hỏa này cũng thăm dò ra được!

Đúng như lời của Vân Thiên Hà, lão giả áo lam tình tình cương liệt, tương đối thẳng tính, lúc này liền trừng mắt nhìn Vân thiên Hà:

- Tiểu tử, làm sao ngươi biết được Nam Minh gia và Nam Quang gia, những gia tộc này tại Đông Vực này đã mai danh ẩn tích cả trăm năm rồi...

Lão giả áo lam kia còn chưa hết câu đã bị lão giả áo xanh kia ngắt lời, nói:

- Lão đệ, nói nhiều tất có lúc lỡ lời, ngươi còn nói nữa, chúng ta trước mặt tiểu tử này ngay cả một chút bí mật cũng không có, may mắn hắn không phải kẻ địch của chúng ta.

- Nếu là kẻ địch mà nói, lão phu liền giết chết hắn, còn nói nhiều lời vô ích làm gì!

Lão giả áo lam thầm nói một câu.

Lão giả áo xám vuốt vuốt chòm râu, gật đầu nói:

- Hải tử này xác thực rất cơ trí, chúng ta muốn biết chuyện của hắn, nhưng lời hắn nói khiến chúng ta như lạc vào trong sương mù, không thể nào đoán được thật giả!

Nghe ba lão đầu này nói, Vân Thiên Hà lại từ đó bắt đầu tìm được vài thứ, nguyên lai những người này căn bản đã biết hắn muốn làm gì, hiện tại là đang thăm dò hắn mà thôi.

Lão giả áo lam lúc này nói:

- Cũng không cần thử dò xét nữa!

Nói rồi, hắn quay sang nhìn Vân Thiên Hà:

- Tiểu tử, ngươi tới nơi này làm gì, từ lần trước gặp Âu Thần trong thành, hỏi thăm chỗ hạ lạc của Sắc Vi Thôn, chúng ta đã biết, bắt người của người đi, cũng bởi vì chúng ta không muốn có nhiều người biết chuyện này, lại càng không muốn cho người biết chúng ta đến từ Nam Minh Quang Thiên!"

Lão giả áo xám nhìn Vân thiên Hà nói:

- Ba tượng gỗ kia của ngươi, được ba người Thương Nguyệt, Hoa Tổ Nhan, Ngã Khả Phạm Ny tặng, cũng đạt được vật then chốt của Tinh Thần Chi Xích, cộng thêm Tinh Thần Chi Sa ta đem đến, liền có thể đạt được bí pháp Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, nhưng cuối cùng có thể lấy được Tinh Khung Bí Sách hay không, phải xem tạo hóa của ngươi!

Vân thiên Hà ngạc nhiên nói:

- Thông qua một bí thuật, là có thể đạt được Tinh Khung Bí Sách?

Lão giả áo lam lắc đầu nói:

- Không phải, muốn có được Tinh Khung Bí Sách, phải đạt thành ba điều kiện, thứ nhất là tập được Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, thứ hai là phải xem ngươi có thể mở ra Tinh Mâu Chi Quang hay không, thứ ba và cũng là quan trọng nhất, hà khắc nhất, đó chính là người có được tinh tú mệnh số. Chỉ khi thỏa mãn ba điều kiện này, mới có thể đạt được Tinh Khung Bí Sách, trên pháp điển của Tinh Tông ghi chép lại một ít về tinh tú mệnh số, kỳ thực cũng vì ngăn chặn những kẻ tham lam, muốn đạt được Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, từ đó dẫn tới giết chóc tranh đoạt, cuối cùng hủy diệt môn bí pháp này, cho nên mới đặt ra nhiều điều kiện như vậy!

- Hiện tại ta nên làm thế nào?

Lão giả áo lam đảo trông mắt một cái, nói:

- Đương nhiên trước tiên là đem tượng gỗ ra, thông qua đầu mối tìm kiếm Tinh Thần Chi Xích. Sự tình không chỉ đơn giản như người tưởng tượng đâu!

Vân Thiên Hà nhìn cái giá kia, nói:

- Đêm nay ta không mang theo ba tượng gỗ kia đến, bằng không ta về trước để lấy, hừng đông sẽ quay lại!
- Không cần, người mang toàn bộ số tượng gỗ trên giá về đi, chỉ cần người đem ba tượng gỗ kia của người khảm vào đúng vị trí trên giá, những tượng gỗ này đều có một cỗ năng lượng, sẽ cho người chỉ thị, người chỉ cần dựa theo chỉ thị mà làm là được. Nhưng người cần nhớ kỹ, sau khi đạt được Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, phải tuyệt đối bảo mật, không được nói cho bất kỳ kẻ nào, đây là Tinh Thần Chi Sa, người cũng cầm di, qua đêm nay, chúng ta đều phải rời khỏi đây, người hãy tự giải quyết cho tốt!

Lão giả áo xanh nói rồi, liền lấy ra một cái bình thủy tinh tinh xảo giao cho Vân Thiên Hà, lại trình trọng giao cho hãn phương pháp phối hợp sử dụng nó với Tinh Thần Chi Xích.

Vân Thiên Hà cẩn thận ghi nhớ, đem bình thủy tinh cất vào người, rồi nói:

- Các vị tiền bối, vì sao phải vội vàng rời khỏi như vậy?
- Vốn chúng ta dự định sẽ tạm thời rời đi một thời gian, không ngờ tiểu tử người lần trước gặp Âu Thần, chúng ta lại tính được đêm nay người sẽ đến, nên mới chờ thêm vài ngày, hiện tại đã xong, chúng ta phải đi Tư Lưu đảo một chuyến, chuẩn bị đối phó lão ô quy Trường Sinh giáo phiên toái kia!

Vân Thiên Hà nói:

- Trường Sinh giáo gần đây đã bắt đầu hành động rồi sao?

Lão giả áo xanh nói:

- Tiểu tử, việc này người cũng đừng hỏi nhiều, cho dù có phiên toái lớn nhưng hiện tại người chưa đủ năng lực giải quyết, bên ngoài tự nhiên sẽ có người thay người làm, sau khi người đạt được Tinh Khung Bí Sách, chuyên tâm tu luyện là được, tốt nhất sáu năm sau hãy đi ra!

Âu Thần đem cái giá kia lấy xuống, gấp nó lại, tựa như một chiếc vali xách tay, giao cho Vân Thiên Hà, nói:

- Người đi đi, thủ hạ của người ngủ một giấc đến hừng đông sẽ tỉnh lại, người không cần lo lắng, lão phu sẽ giúp người trông coi tốt bọn họ!

- Đã như vậy, hiện tại vân bối xin cáo từ!

Vân Thiên Hà hành lễ xong, cũng không dây dưa nữa, liền nhanh chóng ra ngoài trở về căn cứ Sát Thủ doanh.

Sau khi nhìn Vân Thiên Hà rời khỏi, lão giả áo lam nhíu mày nói:

- Tiểu tử này quả thực là không thiếu việc, sắp tới sợ là lại có phiên phức quần lý thân, nhưng cũng không có tại họa gì lớn phát sinh, tuy rằng bên người tiểu tử kia có Thiên Cảnh cao thủ, sẽ giúp hắn giải quyết phiên toái này, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Âu Thần người sáng mai tống cổ đám người đó đi, tốt nhất là đuổi chúng về kinh thành!

Âu Thần gật đầu, ba vị lão giả cùng nhau ra khỏi cửa, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm.

...

Sau khi Vân Thiên Hà trở lại căn cứ Sát Thủ doanh, lấy ba tượng gỗ kia, nói một tiếng với Lục Vô Yên rồi liền tìm một nơi yên tĩnh, dựa theo lời lão giả áo lam, đem cái giá trải ra trên mặt đất, lấy ba tượng gỗ phân biệt khảm vào ba chỗ trống trên giá.

Sau khi đem tượng gỗ khảm vào giá, chờ thêm một lúc, nhưng ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Sau khi suy nghĩ, có thể là do đặt sai vị trí, vì vậy hắn bèn gỡ xuống, đem ba tượng gỗ thay đổi vị trí khảm vào một lần nữa.

Lần này rốt cuộc cũng có phản ứng.

Vân Thiên Hà chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng từ trên giá bắt đầu khởi động, càng thần kỳ chính là khi cỗ lực lượng bắt đầu khởi động, tượng gỗ trên giá liền giống như sống lại.

Cái giá kia lúc này phóng xuất một cỗ ánh sáng ngân bạch, dọc theo tượng gỗ bắt đầu khuếch tán, hình thành một đồ án hình tam giác ngược.

Dần dần...

Những tượng gỗ đem toàn bộ lực lượng phóng xuất, sau khi đình chỉ chuyển động, ánh sáng từ cái giá càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí đem chu vi xung quanh chiếu rọi sáng như ban ngày.

Ngay sau đó, rắc một tiếng, một tượng gỗ đột nhiên bị vỡ vụn.

Rắc rắc rắc!

Trong khi Vân Thiên Hà còn đang giật mình vì bức tượng gỗ bị vỡ vụn, lúc này một loạt tiếng nứt gãy vang lên, tựa như là pháo nổ, số tượng gỗ này bắt đầu thi nhau vỡ vụn.

Không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nghĩ đến lão giả áo lam giao phó, Vân Thiên Hà cũng không dám vọng động, lúc này đành đứng nhìn không chớp mắt.

Ngay khi số tượng gỗ chỉ còn lại hai chiếc cuối cùng chưa bị vỡ, Vân Thiên Hà phát hiện bên trong những tượng gỗ đều có một mảnh vỡ nhỏ giống như một khối thủy tinh, được bao phủ trong một luồng ngân mang, chậm rãi huyền phù lên không trung.

Nhìn những mảnh vỡ này, hình dáng lớn nhỏ bất đồng, giống như là những mảnh vỡ của một ngôi sao. Khi hai bức tượng cuối cùng vỡ vụn, bên trong cũng có mảnh vỡ trôi nổi ra, mảnh vỡ kia hình tam giác dưới tác dụng của một cỗ lực lượng thần bí, cũng phóng xuất ra một cỗ quang huy tựa như ánh sao.

Lúc này Vân thiên Hà lập tức lấy ra chiếc bình thủy tinh rồi mở nắp, thứ bên trong giống như một loại thuốc bột, chậm rãi chảy ra từ miệng chai, chỉ thấy một đám bột phấn li ti tản ra quang mang thần dị tựa như một đàn đom đóm bắt đầu rơi lên những mảnh nhỏ này.

Sau khi bột phấn phát sáng tiếp xúc với những mảnh nhỏ, một màn thần kỳ phát sinh!

504. Chương 508: Tinh Thần Chi Xích.

Thế nhưng có một mảnh vỡ hình tam giác tỏa ra ánh sáng tinh thần chỉ chậm rãi quay tròn tại chỗ, không hề có ý định muốn xác nhập cùng những mảnh khác.

Vân thiên Hà biết mình nên làm gì, vì vậy bèn chậm rãi phóng ra lực lượng Tinh Khung Ý Cảnh của mình, dung nạp vào trong mảnh vỡ tỏa ra ánh sáng tinh thần.

Vào lúc này khi những mảnh vỡ tiếp xúc với tinh viêm chân khí tinh thuần của Vân Thiên Hà, lại một lần nữa giống như bị kích hoạt, bắt đầu không ngừng hấp thụ chân khí của hắn, có một số mảnh vỡ sau khi tiếp xúc với nhau, bắt đầu chậm rãi hợp lại.

Cảm thụ được quá trình biến hóa, trong lòng Vân Thiên Hà phần chấn, vì vậy tiếp tục tăng tốc độ phát lực, vận chuyển lực lượng Tinh Khung Ý Cảnh tiến thêm một bước để dung hợp chúng lại.

Bất quá những mảnh vỡ dưới sự dung hợp của Tinh Khung Ý Cảnh, làm tiêu hao lượng lớn chân khí, khoảng một canh giờ sau, trên trán Vân Thiên Hà đã mồ hôi nhễ nhại.

Khi những mảnh vỡ dung hợp được phân nửa, mơ hồ hợp thành một hình khối có hai góc cạnh, giống như một chiếc trường xích hình tam giác.

Đây là Tinh Thần Chi Xích sao?

Trong lòng Vân Thiên Hà phần chấn, tuy rằng chân khí vẫn như cũ đang không ngừng kịch liệt tiêu hao, thế nhưng bởi tâm tình cực tốt nên cũng không cảm thấy mệt mỏi, vì vậy càng ra sức vận chuyển lực lượng Tinh Khung Ý Cảnh, đem những mảnh vỡ còn lại dung hợp nốt.

Quá trình này duy trì liên tục khoảng ba canh giờ...

Khí Vân Thiên Hà cảm thấy lực lượng trong cơ thể gần như sắp cạn kiệt, lúc này mảnh vỡ còn lại cuối cùng rốt cuộc cũng gắn vào góc còn thiếu của Tinh Thần Chi Xích.

Khi góc cuối cùng được bổ xung, ánh sáng tinh thần tỏa ra càng thêm rực rỡ, đem thanh trường xích kia quay tròn, dần dần hình thành một vầng sáng.

Vân Thiên Hà cho rằng đến một bước này là đã thành công, thế nhưng hắn không ngờ tới, khi Tinh Thần Chi Xích hình thành sơ bộ, bỗng nhiên lực lượng Tinh Khung Ý Cảnh còn sót lại trong cơ thể hắn, giờ khắc này tựa như một cơn hồng thủy, cuộn trào mãnh liệt không ngừng dẫm mãnh tiến vào Tinh Thần Chi Xích, mà vầng sáng quanh thân Tinh Thần Chi Xích kịch liệt chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thấy gì cả.

Chu vi xung quanh tràn ngập lực lượng tinh thần vô cùng tinh thuần, ngay cả tinh tú dày đặc trên thượng khung cũng như hô ứng với Tinh Thần Chi Xích, phóng xuất từng đạo ánh sáng tập trung trên thân thể nó.

Vân Thiên Hà cảm giác ý thức bắt đầu mơ hồ, chân khí trong cơ thể hắn sắp triệt để khô kiệt.

Bất quá cũng may, ngay khi chân khí trong cơ thể Vân thiên Hà bị hút ra chỉ còn lại một ít, Tinh Thần Chi Xích tựa hồ đã nhận đủ, cũng không tiếp tục hấp thu chân khí nữa, bắt đầu thu nạp tinh thần lực trong thiên địa.

Khi Tinh Thần Chi Xích thu nạp tinh thần lực, Vân Thiên Hà có được thời gian thở dốc, lập tức bắt đầu vận công, dựa vào lượng chân khí mỏng như tơ còn sót lại, cũng bắt đầu thu nạp tinh thần lực.

Quá trình này duy trì khoảng hai canh giờ, lúc này bầu trời đã có chút sáng, Vân Thiên Hà cũng khôi phục được bốn thành công lực, tinh lực và thể lực đã trở nên tốt hơn.

Vào lúc đó, Tinh Thần Chi Xích tựa hồ cũng hấp thu đủ tinh thần lực, vầng sáng rực rỡ chói mắt cũng dần dần yếu dần.

Bất quá khi Vân Thiên Hà mở mắt, luồng ánh sáng tinh thần đang dần yếu đi kia, lúc này đột nhiên giống như bị vật gì đó hấp dẫn, bất chợt nhanh chóng bắn vào trong mắt hắn.

Lúc này, toàn bộ thế giới như biến thành một màu ngân bạch, hắn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, hai mắt cũng không khép lại được. Trong thế giới màu ngân bạch này, hắn chỉ thấy được những điểm lốm đốm chợt lóe lên, lúc bắt đầu vẫn còn thưa thớt, rồi sau đó dần dần trở nên dày đặc.

Một lát sau, khi chúng càng lúc càng dày đặc hơn, dần dần tụ lại hình thành một thứ nhìn giống như cây thước, ngân mang chói mắt cũng đột nhiên tiêu thất.

Lúc này tuy ngân mang biến mất nhưng trước mắt hắn vẫn là một màu trắng xóa, chỉ có duy nhất hình ảnh của cây thước kia, bất quá hắn theo bản năng nhắm mắt lại, cuối cùng trước mắt cũng chìm vào bóng tối.

Nhưng khi nhắm mắt lại, hắn cảm thụ thấy có một cây thước tiến vào trong ý thức, lúc này Vân Thiên Hà lần thứ hai mở mắt, đôi mắt của hắn phát ra một luồng ánh sáng chói lòa.

Dần dần ánh sáng từ hai mắt hắn cũng ảm đạm đi, cuối cùng sau khi một bức tinh không đồ hiện lên, con người trong mắt hắn một lần nữa trở nên đen nhánh, khi nhìn thẳng vào, mơ hồ còn lóe lên tinh huy, thập phần linh động mê người.

Sau khi có thể nhìn thấy được mọi thứ, lúc này Vân Thiên Hà thấy một cây thước vô cùng đẹp đẽ trôi nổi phía trước, đây chính là Tinh Thần Chi Xích.

Bên ngoài cây thước có một vầng tinh huy thánh khiết, khiến người ta không dám có ý niệm khinh nhờn mà đụng vào, Vân Thiên Hà chăm chú nhìn cây thước, khi thân thước phát sáng trên đó có một bức tinh không đồ hoàn mỹ, mặt trên có rất nhiều điểm lốm đốm như sao, lóe ra quang mang kỳ dị.

Tinh Thần Chi Xích mang đến cho người ta cảm giác nó như được vô số ngôi sao ngưng tụ mà thành.

Vô cùng đẹp!

Lúc này Vân Thiên Hà không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả cây thước hoàn mỹ mang đáng giá kinh ngạc này, bỗng nhiên trong đầu hắn có một cố ý niệm mãnh liệt muốn vươn tay vuốt ve cây thước.

Nhưng ngay khi hắn muốn đưa tay ra, cây thước dường như có linh tính và trí tuệ, né tránh hắn, khiến hắn không khỏi ngẩn ra.

Khi Vân Thiên Hà còn đang sững sờ, cây thước trôi nổi giữa không trung bỗng nhiên xoay một vòng, trên thân phát một vầng sáng năm màu, rồi chậm rãi nằm trong lòng bàn tay Vân Thiên Hà.

Khi Tinh Thần Chi Xích đã vào tay, một cảm giác ôn nhu thân thiết nhất thời lan khắp toàn thân hắn!

Vân Thiên Hà vuốt ve Tinh Thần Chi Xích, cảm thấy như đang vỗ về hài tử của mình, Tinh Thần Chi Xích cũng có một luồng năng lượng nhu hòa ba động chậm rãi truyền vào tay hắn, khiến cho hắn có cảm giác như đang vuốt lên một đám mây, cực kỳ thoải mái.

Bất quá Tinh Thần Chi Xích dù sao cũng là kỳ vật, nó ở trước mắt Vân Thiên Hà cũng không phải là thực thể, hoàn toàn là do tinh quang ngưng tụ mà thành, khiến hắn có một ảo giác, muốn đem nó thu vào trong cơ thể.

- Thiên Hà, Thiên Hà...

Ngay khi Vân Thiên Hà đang suy nghĩ, đột nhiên tiếng gọi của Mộng Ly truyền đến.

Vân Thiên Hà nghe thấy tiếng gọi, vừa phân thần chớp mắt một cái, khi nhìn lại trong tay, Tinh Thần Chi Xích đã không còn thấy đâu nữa.

Đang muốn tìm xem Tinh Thần Chi Xích chạy đi nơi nào, lúc này chỉ thấy một đạo thân ảnh xinh đẹp vội vã chạy tới, Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, liền đứng dậy nói:

- Sao lại vội vã như vậy, xảy ra chuyện gì rồi?

Mộng Ly chạy tới, thấy trong mắt Vân Thiên Hà tỏa ra một cỗ quang huy mông lung, nhất là ánh mắt của hắn, giống như ánh sao đang nhấp nháy, không khỏi có chút ngơ ngác, bất giác quên đi sự tình khẩn cấp.

Vân Thiên Hà thấy vậy, liền véo nhẹ chiếc mũi nhỏ của nàng, nói:

- Sao ngây người ra vậy?

- A!

Mộng Ly hồi phục lại tinh thần, lập tức lôi kéo Vân Thiên Hà, lo lắng nói:

- Thiên Hà, muội muội cùng với Linh Toa giấu chúng ta trốn đi rồi...

- Trốn đi sao?

Vân Thiên Hà giật mình, nhìn Mộng Ly nói:

- Hắn là ra ngoài giải sầu thôi, muội khẩn trương như vậy làm gì?

Mộng Ly lắc đầu nói:

- Không phải, ta cảm giác muội muội càng ngày càng cách xa chúng ta, hình như là đi về phía đông, cảm ứng với tâm thần của nàng cũng đã có phần mơ hồ, bất quá ta dùng long nhãn Hoa Tâm Thuật để đọc tâm linh của muội muội, thấy trước mắt hiện lên một thành thị phồn hoa, có đường xá, có tử lâu, cửa hàng...các nàng hiện tại hắn là đang ở tại một thành thị...

Nghe Mộng Ly nói xong, Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Muội nói là thành thị phồn hoa, lại ở phía Đông, mà cách nơi này gần nhất chỉ có kinh thành, lẽ nào Tâm Nguyệt và Linh Toa vào kinh?

Mộng Ly quần quần một lọn tóc, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói:

- A, ta nhớ ra rồi, lần trước Linh Toa từ sau khi rời khỏi Thiên Quỷ sơn vẫn luôn có tâm sự, ta và muội muội còn cho rằng nàng phiền muộn chuyện người và nữ nhân Túc Dao kia, hỏi qua nàng mới biết được nàng vô cùng nhớ mẫu thân và ca ca, rất muốn trở lại thăm họ...

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút nói:

- Vậy muội có biết các nàng rời khỏi đây khi nào không?

Mộng Ly nói:

- Hẳn là buổi chiều hôm qua, khi chúng ta đưa Ô Lan và Bạch Nương Tử mang theo Ngạc Tổ Chi Lệ quay lại Thiên Quỷ sơn. Khi chúng ta về đến nơi, người của Tinh Bảo doanh nói rằng người có việc nên đi trước một bước, ba chúng ta và Liên Tinh vào rừng chơi một hồi, khi chuẩn bị trở về, muội muội nói với ta muốn cùng Linh Toa đi dạo, ta cùng Liên Tinh trở về trước, như vậy tính ra, hẳn là các nàng đi lúc chạng vạng. Sau khi ta ngủ dậy liền cảm ứng được muội muội đã đến kinh thành, lúc đó mới chạy đi tìm người!

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Vân Thiên Hà cười cười nói:

- Nếu Linh Toa nhớ mẫu thân và ca ca, muốn trở lại thăm họ, vậy để các nàng đi thôi, chuyện này cũng không có gì, có Tầm Nguyệt bên cạnh Linh Toa, hơn nữa thực lực hiện tại của Linh Toa cũng không yếu, võ giả dưới Vô Thánh căn bản không phải là đối thủ của nàng, chung quy không thể lúc nào cũng ở bên người nàng, để nàng trở lại thăm mẫu thân cũng tốt, muội không phải ngạc nhiên!

Mộng Ly nghe Vân Thiên Hà nói vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Tuy rằng biết muội muội đến Kinh thành, nhưng ta không thể cảm ứng được rõ ràng muội muội, Thiên Hà, khi nào chúng ta mới tới kinh thành, ta cũng muốn gặp mẫu thân của Linh Toa!

- Chờ thêm một thời gian hãy nói, nếu lần này Linh Toa trở lại Kinh Thành thăm mẫu thân, khi các nàng trở về, chúng ta phải đi Tàng Long đại điện, ta cũng rất muốn thăm mẫu thân của ta, chung quy vẫn phải trở về thăm người một lần!

Mộng Ly nói:

- Cũng phải, Linh Toa và muội muội đi gặp mẫu thân Linh Toa, vậy ta cũng không cần phải sốt ruột, đi gặp mẹ chồng vẫn quan trọng hơn.

Nói rồi, Mộng Ly cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của Vân Thiên Hà, lập tức khuôn mặt đỏ lên, véo hán một cái, nói lảng sang chuyện khác:

- Thiên Hà, cả đêm qua ngươi làm gì vậy, vì sao thoát nhìn có phần không giống bình thường?

Nghe Mộng Ly nhắc nhở, Vân Thiên Hà chợt nghĩ đến Tinh Thần Chi Xích, vì vậy tâm thần bèn cảm ứng bên trong cơ thể, không khỏi sắc mặt đại biến:

- Hồng bét, vì sao lại không thấy?

505. Chương 509: Tinh Mâu Chi Quang.

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà thay đổi sắc mặt, trong lòng không khỏi lo lắng, nghĩ thầm có phải vừa rồi mình đột nhiên tìm hán, khiến hán đánh mất thứ gì quan trọng hay không?

Vân Thiên Hà thăm dò tỉ mỉ một hồi trong cơ thể, thậm chí từng tinh khiếu cũng đều tìm kiếm một lần, nhưng bất kỳ nơi nào cũng không phát hiện sự tồn tại của Tinh Thần Chi Xích.

Chuyện này khiến cho tâm tình Vân Thiên Hà có chút mất bình tĩnh.

Tinh Thần Chi Xích là mấu chốt để hán học tập Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, nếu như bị mất mà nói, sợ rằng Vân thiên Hà sẽ nghiêng rằng khóc rống lên mất.

- Sao lại không có cảm giác, lẽ nào do trời sáng nên nó bị tiêu tán rồi?

Vân Thiên Hà tìm khắp nơi không thấy, trong miệng liên tục lẩm bẩm tự hỏi.

Mộng Ly thậm chí so với Vân Thiên Hà còn cấp khẩn trương hơn, không khỏi dùng sức véo hán, la lên:

- Rốt cuộc là không thấy thứ gì, người mau nói ra đi?

Vân Thiên Hà nói:

- Tối qua ta đạt được một vật then chốt để tìm kiếm Tinh Khung Bí Sách, tên là Tinh Thần Chi Xích, nó giống như cây thước, mới vừa rồi ta còn cầm nó trong tay, khi muội vừa đến khiến ta bị phân tâm, hiện tại liền không cảm giác được gì nữa!

Mông Ly nghe xong, ánh mắt đảo loạn lên, vội vàng suy nghĩ nguyên nhân nói:

- Người vừa phân tâm liền không thấy nó đâu, vậy hiện tại hãy thử tập trung tinh thần, cảm nhận bên trong ý thức xem sao, nếu theo như lời người nói, Tinh Thần Chi Xích này là do tinh thần năng lượng tụ lại mà thành, hẳn là một kỳ vật, có thể ẩn nấp ở bất kỳ nơi nào, không chừng nó ở một nơi nào đó ngay trên thân thể người mà người không cảm nhận được!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lại ngồi xếp bằng, dùng phương pháp định thần để tập trung suy nghĩ, hai mắt nhắm lại, bắt đầu cảm niệm Tinh Thần Chi Xích bên trong ý thức.

Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thấy ý thức rung động một hồi, trong đầu dường như có một đồ vật gì đó chui ra từ mi tâm.

Dùng ý niệm cảm ứng một chút, nhất thời hình ảnh đó truyền đến một cảm giác thân thuộc kỳ lạ, Vân Thiên Hà biết đó chính là cảm giác kỳ diệu mà Tinh Thần Chi Xích mang đến.

Phù!

Vân Thiên Hà rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, nguyên lai nó ẩn núp trong ý thức, chỉ cần tập trung tinh thần cảm niệm là có thể gọi ra, thực sự là thần kỳ.

Lần thứ hai mở mắt ra, trong mắt ánh lên một tia quang mang, Vân Thiên Hà thấy được bên cạnh mình Tinh Thần Chi Xích đang chậm rãi quay tròn, thật giống như một hài tử đang chơi đùa nghịch ngợm.

Vân Thiên Hà lại thử cảm niệm để nó rơi vào tay, lúc này đột nhiên một cảm giác dịu dàng truyền đến, chỉ thấy cây thước nháy mắt đã nằm trong lòng bàn tay hần, có một loại cảm giác tâm thần tương liên thần kỳ.

Mộng Ly thấy trông mắt Vân Thiên Hà đảo tới đảo lui, sau đó xòe bàn tay ra, rồi lại nhìn bàn tay, nhưng nàng nhìn lòng bàn tay hần cũng không có gì, không khỏi hiểu kỳ, nói:

- Thiên Hà, có tìm được không, cây thước kia hình dạng như thế nào, cho ta xem thử coi...

Vân Thiên Hà lại phân tâm, đảo mắt nhìn Mộng Ly nói:

- Nguyên lai sợ bóng sợ gió một hồi, hiện tại nó nằm ngay trên tay ta, muội không nhìn thấy sao?

- Đúng vậy, ta không nhìn thấy!

Mộng Ly gật đầu.

- Thật kỳ lạ!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lại nhìn xuống lòng bàn tay, Tinh Thần Chi Xích lại không thấy đâu nữa, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Xem ra Tinh Thần Chi Xích cùng tâm thần ta tương liên, cũng chỉ có ta mới có thể nhìn thấy, người khác sẽ không nhìn thấy được!

Mộng Ly nghe xong, vẻ mặt thất vọng, đảo mắt thấy bên cạnh có một cái bình thủy tinh, vô cùng tinh xảo, đẹp mắt, vì vậy nói:

- Trong bình này có cái gì, nhìn thật là đẹp a?

- Là Tinh Thần Chi Sa!

- Thì ra là Tinh Thần Chi Sa, vậy cũng không quá ngạc nhiên, nếu như người có Tinh Mâu Chi Quang, sẽ có thể dễ dàng tìm được loại Tinh Thần Chi Sa này, thứ này còn có rất nhiều diệu dụng thần kỳ!

- Còn có diệu dụng gì nữa?

Vân Thiên Hà hiểu kỳ hỏi.

Mộng Ly nói:

- Tinh Thần Chi Sa có thể giúp người sử dụng ẩn giấu khí tức và huyết mạch, nếu như người dùng nó, thì ta sẽ không thể cảm nhận được người, cho dù ngay cả Võ Tôn Thiên Cảnh cũng không thể dễ dàng phát hiện, so với dùng công pháp ẩn giấu khí tức thì càng hữu hiệu hơn. Ngoài ra nó cũng có thể làm tài liệu chế tạo đồ vật ẩn hình, chế tạo binh khí, làm thuốc, công hiệu nhiều lắm!

- Thứ tốt như vậy, về sau nếu có cơ hội cũng phải chuẩn bị nhiều một chút, hiện tại Thần Ý Quyết của ta, chỉ cần cao thủ cao hơn ta hai bậc, liền có thể cảm nhận được, nếu có tinh Tinh Thần Chi Sa này, sau này gặp phải cao thủ, dùng để chạy trốn cũng tốt!

Mộng Ly đem cái bình trà Vân Thiên Hà, về mặt chờ mong nói:

- Thiên Hà, hiện tại người đã có Tinh Mâu Chi Quang, hay là chúng ta lên đỉnh núi thu thập thêm một ít Tinh Thần Chi Sa đi?”

- Không biết như thế nào mới tính là có Tinh Mâu Chi Quang?

- Đồ ngọc, Tinh Mâu Chi Quang chính là khi người vận công, dẫn dắt ánh sáng tinh thần vào trong mắt, khi trước mắt người hiện lên một mảnh ngân bạch, lại hiện lên những điểm lốm đốm, thì đó chính là Tinh Thần Chi Sa, người có Tinh Mâu Chi Quang, có thể thấy những gì mà người bình thường không thể nhìn thấy, không thể cảm ứng được!

Vân Thiên Hà chợt hiểu ra, nguyên lai lúc trước dùng Tinh Thần Chi Sa dung nhập vào Tinh Thần Chi Xích, khi đó những điểm lốm đốm hắt nhìn thấy, nguyên lai chính là Tinh Thần Chi Sa.

Hồi tưởng lại quá trình đó, Vân Thiên Hà nhanh chóng lĩnh ngộ ra một ít diệu dụng của Tinh Mâu Chi Quang.

Mộng Ly thấy biểu tình của Vân Thiên Hà, liền hiểu hẳn đã biết cách sử dụng Tinh Mâu Chi Quang, lúc này lời kéo cánh tay hẳn, nũng nịu nói:

- Bình Tinh Thần Chi Sa này người còn phải sử dụng, nhưng ta cũng muốn có một ít, Thiên Hà, người giúp ta kiếm thêm đi mà, đi mà...

Bị Mộng Ly làm nũng dây dưa một hồi, Vân Thiên Hà nghĩ lại cũng không có việc gì quan trọng, mà lúc này trời cũng đã sáng, bèn nói:

- Trời đã sáng còn có thể tìm được không?

- Lẽ nào trời sáng sẽ không có ngôi sao nào hay sao, đồ ngọc, hiện tại dù người tu luyện ban ngày cũng không có ảnh hưởng gì mà, chúng ta nhanh đi thôi!

Nói rồi, Mộng Ly lời kéo cánh tay Vân Thiên Hà đi ra ngoài.

Vân Thiên Hà bất đắc dĩ đi sau Mộng Ly, đột nhiên nói:

- Nhưng khi tìm được Tinh Thần Chi Sa thì lấy gì để đựng?

Mộng Ly không kiên nhẫn nói:

- Lần trước không phải người có một bình đựng Khôn Long đan phách sao, ta đã thu lại, loại bình này là có thể đựng được rồi, đừng dài dòng nữa, chúng ta đi mau!

...

Sáng sớm trên Thanh Long sơn, một tầng sương mù mỏng bao phủ, như phủ lên ngọn núi một tầng lụa xanh mỏng manh, cảnh sắc vô cùng ưu mỹ.

Không khí trong sơn lâm tươi mát, tuy rằng đang là mùa hè, nhưng ở đây lại vô cùng mát mẻ, nếu như đặt ở thời hiện đại, loại địa phương như vậy chắc hẳn sẽ là thánh địa du lịch.

Mộng Ly đi rất vội vàng, dọc đường hầu như là mang theo Vân Thiên Hà bay lượn trên ngọn cây, Vân Thiên Hà cũng không tức giận chút nào, thân thể như đang bay, hai người chạy nhanh tới sơn lâm, giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

Rất nhanh, không mất tới nửa canh giờ, Mộng Ly đã mang theo Vân Thiên Hà tới Thanh Long sơn.

- Đẹp quá!

Lúc này Mộng Ly cùng Vân Thiên Hà ngồi trên một khối đá, đầu dựa vào vai hần, xuất thần nhìn cảnh trí dưới chân núi, không khỏi cảm thán một tiếng.

Vân Thiên Hà ôm vai Mộng Ly, nhìn cảnh sắc dưới chân núi, cũng có chút xuất thần.

- Này, đầu gối, đừng ngấm cảnh nữa, còn không mau tìm Tinh Thần Chi Sa đi!

Mộng Ly mới nghỉ được một hồi, bỗng nhiên nhớ đến chính sự, thấy Vân Thiên Hà đang ngáy ra, liền giục hần bắt đầu thu thập Tinh Thần Chi Sa.

Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly vội vã muốn tìm Tinh Thần Chi Sa như vậy, đoán rằng có thể nàng sẽ lập tức dừng đến, cũng không lưu luyến cảnh trí mỹ lệ trong núi, liền vận công để tinh viêm chân khí tụ vào hai mắt.

Trên bầu trời mơ hồ có một điểm ánh sáng tinh thần lóe lên, Vân Thiên Hà lập tức đem ánh sáng tinh thần dẫn dắt vào trong mắt, nhất thời một mảnh ngân mang hiện lên.

Lúc này Vân Thiên Hà quét nhìn bốn phía, vạn vật giống như bị tinh hóa thành những nguyên tố đủ màu sắc, càng thêm vẻ kỳ dị, ngay cả mây mù trong núi cũng do rất nhiều nguyên tố thần kỳ cấu thành nên.

Đi về phía trước hai mươi bước, chỉ thấy trước mắt một đạo ngân mang trong suốt lóe lên, những điểm ngân sắc lấp lăm lăm chi chít, đó chính là Tinh Thần Chi Sa, lúc này trong lòng Vân Thiên Hà đại hỉ, không ngờ ở đây lại có nhiều như vậy.

Mộng Ly thấy biểu tình của Vân Thiên Hà, lúc này đưa chiếc bình cho hần, nói:

- Thu thập nhiều một chút, bắt quá không nên trực tiếp dùng tay để lấy, phải dùng tinh thần dẫn đạo chúng!

Vân Thiên Hà tiếp nhận chiếc bình, liền đi tới nơi đốm sáng dày đặc, một tay mở bình, tay kia động tác nhẹ nhàng nhu hòa, giống như đang vuốt ve thứ gì đó, nhẹ nhàng dẫn đường, những điểm ngân sắc trong suốt chậm rãi chảy vào bình.

- Oa, thật là nhiều!

Khi Vân Thiên Hà lấy được Tinh Thần Chi Sa cho vào trong bình, chỉ thấy ngân mang lóe ra, Mộng Ly không nhịn được hoan hô một trận.

Sau khi Vân Thiên Hà góp nhặt xong một ổ đây, phát hiện xung quanh còn cả mảng lớn, nhưng chiếc bình đã sắp đầy tràn rồi, vì vậy liền đẩy lại giao cho Mộng Ly.

Mộng Ly nhận lấy giống như nhặt được bảo bối, thần sắc vô cùng mừng rỡ.

Vân Thiên Hà đem chiếc bình của mình mở ra, sau khi thu thập đầy bình, tuy thấy vẫn còn mảng lớn Tinh Thần Chi Sa có thể thu thập, bắt quá sau này còn nhiều cơ hội, cũng không lưu luyến nữa, vì vậy quay sang Mộng Ly muốn hỏi xem nàng muốn gì.

Bắt quá khi Vân Thiên Hà quay sang nhìn Mộng Ly, đột nhiên trừng mắt nhìn.

Y phục của nàng lúc này trong mắt hần cũng trở thành những điểm nguyên tố lóng lánh, nhưng đây không phải trọng điểm, khiến hần đổ mồ hôi chính là Mộng Ly hiện ra trước mắt hần chỉ như đang mặc một tầng lụa mỏng.

Đây là một tràng cảnh rất dễ khiến người ta chảy máu mũi.

Tinh Mâu Chi Quang lẽ nào còn có khả năng nhìn xuyên thấu? Trong đầu Vân Thiên Hà đột nhiên hiện lên một ý nghĩ cổ quái, nếu như sau này đi trên đường, dùng Tinh Mâu Chi Quang để "ngắm cảnh" chẳng phải là rất tuyệt sao?

Nếu như kẻ tâm địa bất lương mà có Tinh Mâu Chi Quang, có lẽ hần sẽ biến thành một kẻ biến thái chuyên môn nhìn trộm!

506. Chương 510: Tinh Thần Chi Sa.

Lúc này đôi mắt Vân Thiên Hà nhờ lời kéo được ánh sáng tinh thần, kỳ thực giống như đeo lên một chiếc kính thần kỳ, bề ngoài tất cả những thứ mà hắn nhìn thấy thông qua ánh sáng tinh thần, đều có vẻ không giống bình thường.

Cũng như lời Mộng Ly nói, chính là những thứ người bình thường không nhìn thấy, dùng Tinh Mâu Chi Quang liền có thể nhìn thấy, tựa như dùng kính hiển vi, nhưng so với kính hiển vi thì càng thần kỳ hơn.

Không dám nhìn Mộng Ly nữa, Vân Thiên Hà quay sang dò xét xung quanh ngọn núi, ngoại trừ đại lượng Tinh Thần Chi Sa chi chít, cả nghìn năm không có người thu thập ra, còn có cả những sinh vật kỳ dị kích thước nhỏ như hạt bụi mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Trên đỉnh Thanh Long sơn này, có rất nhiều ngọn núi lớn nhỏ, tầm nhìn Vân Thiên Hà mặc dù không xa lắm, nhưng cũng không quá gần, sự vật trong vòng nghìn mét, hắn có thể thông qua Tinh Mâu Chi Quang nhìn vô cùng rõ ràng.

- Hả, đây là cái gì?

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn khắp nơi, chuẩn bị dẫn Mộng Ly xuống núi, khi ánh mắt của hắn quét tới đỉnh của một ngọn núi thấp bé, bốn bề bị cô lập, có một vật cỡ bằng bàn tay trẻ con, lóe lên những đạo quang mang thần dị nhất thời thu hút sự chú ý của hắn.

Cảm giác đôi mắt có chút đau nhức, Vân Thiên Hà biết sử dụng Tinh Mâu Chi Quang đã tới giới hạn, nên lập tức nhắm một mắt, thu hồi chân khí, cỗ quang mang màu bạc cũng chợt biến mất.

Lần thứ hai mở mắt ra, thế giới lại trở nên muôn màu muôn vẻ, khôi phục nguyên dạng.

Khẽ dụi mắt một chút, sau khi cảm giác đã thư thái hơn, Vân Thiên Hà lần thứ hai nhìn về phía ngọn núi nhỏ kia, nhưng vừa nhìn đến đã lập tức kinh hãi, nói:

- Sao lại xa như vậy?

Mộng Ly nghe thấy Vân Thiên Hà kinh hô, lúc này cũng không nghịch ngợm Tinh Thần Chi Sa nữa, đi đến hiểu kỳ hỏi:

- Thiên Hà, người nhìn gì vậy?

Vân Thiên Hà hồi phục tinh thần, nói:

- Vừa rồi ta thấy trên một ngọn núi tương đối thấp có một vật lớn cỡ bàn tay, vô cùng kỳ lạ, còn tưởng rằng nó cách đây chỉ tầm nghìn mét, nhưng khi không dùng Tinh Mâu Chi Quang nhìn lại, mới thấy nó cách đây tối thiểu cũng vài dặm!

- Nếu như xa quá thì để về sau chúng ta hãy đi, nơi này còn nhiều Tinh Thần Chi Sa không?

- Còn có rất nhiều, ít nhất cũng phải chứa đầy vài bình nữa!

Mộng Ly vừa nghe, hít vào một hơi nói:

- Không thể nào, sao lại có nhiều như vậy chứ, Tinh Thần Chi Sa không phải nơi nào cũng có, chỉ những nơi có lực lượng đặc thù hấp dẫn được ánh sáng tinh thần, trải qua cả trăm năm mới có thể hình thành nên được Tinh Thần Chi Sa vô cùng quý hiếm này, sao trên núi lại có nhiều như vậy, thật đúng là một tòa bảo sơn!

- Thế cũng đúng, Thanh Long sơn này có rất nhiều truyền thuyết, hơn nữa trên núi này còn có rồng sống, gọi là tòa bảo sơn cũng không có gì lạ!

Vân Thiên Hà gật đầu nói.

Mộng Ly liếc mắt nhìn hắn:

- Chúng ta trở về thôi, ta sẽ dùng Tinh Thần Chi Sa này để điều chế dược vật!

- Điều chế dược vật?

Vân Thiên Hà nhìn Mộng Ly, lập tức nghĩ đến Tầm Nguyệt khi còn ở Nguyệt Miếu sơn, cũng từng được mọi người xưng tụng là thần y, nàng là muội muội Mộng Ly, cho nên điều này không có gì lạ, lúc này mới thoải mái cùng Mộng Ly xuống núi.

Chỉ là trên đường, Mộng Ly vẫn thủy chung không chịu nói ra đó là loại dược vật gì, Vân Thiên Hà cũng không hỏi lại, nhưng trong lòng vẫn thầm nghĩ:

- Nhìn nàng thần bí như vậy, rốt cuộc là loại dược vật gì đây?

...

Thành Đường Kinh.

Sáng sớm ở Kinh Thành, không hề náo nhiệt, mà thay vào đó lại là một bầu không khí đầy áp lực đang bao phủ khắp đô thành phồn hoa.

Trong mấy năm nay, những sự kiện huyết án ám sát phát sinh trong thành thực sự rất nhiều, mà hiện tại lại càng nhiều hơn.

Ngay tối hôm qua Đông Cung thái tử xảy ra sự kiện ám sát, thái tử phi bỏ mạng tại chỗ, mà thái tử Đường Linh Sơn bản thân bị trọng thương.

Tuy rằng tránh được một kiếp, nhưng Kinh Thành vẫn như bị mây đen bao phủ.

Bởi vì ai biết chuyện đều hiểu, hiện nay hoàng đế bệnh ngày một nặng hơn, mà trong tình hình chính trị nhạy cảm này, hoàng đế nếu chết đi, thế lực thái tử lại quá yếu, Đại Đường Quốc này có thể sẽ phải đổi chủ.

Khuê Trì trong sự kiện ám sát tối qua chỉ là một nhân vật đảm đương nhiệm vụ bày mưu tính kế, thế nhưng kế hoạch kém cỏi này lại không thực thi thuận lợi, hay nói cách khác, kế hoạch ám sát của hắn đã thất bại.

Cái giá phải trả của sự thất bại, hắn không tài nào chịu nổi.

Chỉ còn cách chạy trốn chết, Khuê Trì trốn được vào một nhà dân ở Bắc thành, nhưng hắn không dám nán lại, bởi vì khi kế hoạch của hắn thất bại, đám sát thủ dưới tay hắn, đã bị một thế lực khác chém giết diệt khẩu.

Hắn biết, bất kể là gã mặt quỷ giả dối âm hiểm hay là Túc Tĩnh Vương cũng tuyệt đối không bỏ qua sự thất bại lần này của hắn, cho nên tối hôm qua khi thấy tình thế không đúng lắm, hắn đã nhanh chân tránh được một kiếp, ở trong nhà dân cải trang một phen, chờ đến khi sáng sớm mở cổng thành, liền chuẩn bị đào tẩu.

Thế nhưng cửa thành vừa mở ra, trong lúc thành vệ binh đang kiểm tra những người chờ ở bên ngoài muốn vào thành, Khuê Trì định lao ra ngoài, thế nhưng đột nhiên hình bóng hai mỹ nữ đẹp tựa thiên tiên, mỗi người cười trên một con bạch mã lại đập vào mắt hắn, khiến cho hai chân của Khuê Trì cứng đờ bất động.

Khue Trì là kẻ háo sắc như mạng, lúc này chỉ còn biết chăm chăm ngắm nhìn tuyệt thế giai nhân, sớm đã quên mất bản thân hắn hiện đang ở trong hiểm cảnh.

Trong mắt hắn lúc này chỉ còn hai vị cực phẩm mỹ nhân quốc sắc thiên hương, tuy rằng các nàng đều mang khăn che mặt, nhưng không chút nào ảnh hưởng tới sự phán đoán của Khuê Trì, đến nỗi nước dãi của mình chảy ra hắn cũng không biết, hắn chỉ còn biết ngây ngốc nhìn mỹ nhân từ từ vào thành, khiến hạ thân của hắn dựng thẳng đứng lên.

Đột nhiên trước mắt tối sầm lại, Khuê Trì kinh hãi lập tức hồi phục tinh thần, phát hiện mình đã bị người ta chụp vải đen lên đầu, hơn nữa trên tấm vải còn có một cổ khí tức kỳ quái.

Trong lúc kinh hãi, Khuê Trì muốn giãy dụa, nhưng hắn đã hít vào cổ khí tức quỷ dị đó, khiến toàn thân mềm nhũn ra, không sao vận dụng được chút lực lượng nào, ngay sau đó hắn cảm thấy thân thể nhẹ bồng, đã bị người ta vội vã mang đi, trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm, đó là có thể nhìn thấy tiểu mỹ nhân kia một lần thì chết cũng đáng.

Thế nhưng hắn còn chưa kịp nhìn thấy, đã bị hôn mê rồi!

Hai tiểu mỹ nhân khiến Khuê Trì thất thần chính là Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa mới chạy suốt đêm đi tới Kinh Thành.

Dọc theo đường đi, nỗi nhớ nhà của Đường Linh Toa ngày càng tăng lên, ý niệm muốn gặp mẫu thân vô cùng mãnh liệt, kỳ thực các nàng từ sớm đã đến Kinh Thành, chỉ là cửa thành chưa mở.

Bất quá cũng không phải chờ lâu, khi cửa thành vừa mở, hai người các nàng cưỡi hai con ngựa vào thành, Tầm Nguyệt không kích động như Đường Linh Toa, nên vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Khi các nàng vào thành, nàng cảm thấy có kẻ háo sắc đang nhìn chằm chằm về phía mình, nhưng khi nàng đang muốn nhắc nhở Đường Linh Toa, không ngờ tên sắc lang nhìn mình tới mức dờ người ra, tự nhiên lại bị hai người bịt mặt chụp vải đen lên đầu, sau đó nhanh chóng mang đi.

Nghĩ có chút kỳ quái, Tầm Nguyệt hơi lưu ý hai người bịt mặt đi về hướng Đông thành, cũng không để ý tới nhắc nhở Đường Linh Toa một câu, hai người liền thuận lợi thông qua kiểm tra vào thành.

Một lần nữa trở lại đô thành nơi mình sống từ nhỏ, Đường Linh Toa có cảm giác dường như đã trải qua mấy kiếp.

Bây giờ tâm tình khác trước, nhìn lại thành thị này, không nghĩ nó nhỏ bé như thế, trong không khí mang đến cho nàng cảm giác tràn ngập mùi máu tanh.

Bất quá ý niệm mong nhớ mẫu thân đang mãnh liệt, khiến nàng đè nén cảm giác khó chịu trong lòng xuống, không khỏi giục ngựa chạy nhanh hơn.

Do trời mới sáng, nên trên đường ngoại trừ một đội tuần tra đang nghiêm mật dò xét xung quanh, còn có mấy cửa hàng bán ăn sáng, có vẻ tương đối vắng vẻ, cũng không để ý nhiều, nàng rất nhanh liền dẫn theo Tầm Nguyệt về tới trước cửa phủ Túc Tĩnh vương.

Trên đường đi, Đường Linh Toa đã thương lượng cùng Tầm Nguyệt, nàng biết rằng phụ thân Túc Tĩnh Vương sẽ vào triều từ sớm, lúc này không có trong phủ, nàng có thể yên lặng lên vào thăm ca ca cùng mẫu thân.

Đi tới cửa sau của phủ, Đường Linh Toa vừa xuống ngựa đã bị thị vệ truy hỏi, bất quá thị vệ thường xuyên hoán đổi, nhưng thủy chung vẫn là thị vệ vương phủ, nên vừa nhìn thấy nàng liền nhận ra ngay, cũng không tiếp tục kiểm tra, mà lập tức cho qua, thuận tiện chạy trước vào phủ hồi báo quản gia.

Sau khi Đường Linh Toa vào phủ, bước đi vô cùng nhanh, bây giờ nàng đã luyện thành đệ nhị biến của Thiên Nữ Tam Huyền Biến, tu vi vô đạo đạt tới cấp bậc Tông Sư, bước đi như tiên tử bay lượn, rất nhẹ nhàng uy mỹ.

Sắp được gặp lại mẫu thân, có thể bởi vì tâm tình kích động, chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp, nàng đã đi tới tiểu viện của mẫu thân.

Bước vào trong, hai nha hoàn bên ngoài đang chăm sóc hoa, thấy có người tiến vào, chưa kịp hồi phục tinh thần, chỉ cảm thấy một cơn gió thổi qua, cửa phòng vương phi đã bị mở ra, trong phòng truyền ra một tiếng thét chói tai.

Trong lòng hai nha hoàn khản khản trương và phẫn nộ, cũng lập tức tiến vào phòng.

Nhưng khi chạy vào cả hai liền tròn mắt.

Đường Linh Toa lao thẳng vào phòng ngủ của mẫu thân, mắt đã sớm đỏ ửng, khi nàng thấy mẫu thân từ trên giường đứng dậy, mạnh mẽ nhào tới kêu lên:

- Mẫu thân, hài nhi trở về thăm người đây!

Những năm gần đây, Tĩnh Vương Phi vẫn khổ tâm nhớ nhung nữ nhi, không biết nàng hạ lạc ở đâu, khiến tương tư thành bệnh, thân thể ngày một già yếu. Từ nửa đêm qua đến sáng nay, nàng bỗng thấy tâm thần không yên, không tài nào ngủ được, khi trời vừa sáng, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, nàng còn tưởng nha hoàn đi vào.

Nhưng còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã có người vọt tới, nhào vào lòng mình, bất quá nàng nghe được tiếng kêu của nữ nhi, rốt cuộc nhìn thấy nữ nhi mà mình ngày đêm mong nhớ, chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

Đường Linh Toa thấy mẫu thân ngắt đi thì càng thêm lo lắng, khóc lóc thương tâm, tinh thần hoảng loạn, không biết làm sao cho phải.

Tầm Nguyệt vẫn duy trì được bình tĩnh, đứng ở bên giường nhìn Tĩnh Vương phi mái tóc đã lốm đốm bạc, sắc mặt tái nhợt như người bệnh lâu ngày, trong lòng thầm than một tiếng, liền tiến lên an ủi Đường Linh Toa vài câu, để cho nàng bình tĩnh trở lại, sau đó xoa bóp mấy nơi trên người Tĩnh Vương phi, đưa vào một cổ chân khí để khai thông kinh mạch giúp Tĩnh Vương phi tỉnh lại.

Sau khi Tĩnh Vương phi tỉnh lại, nàng thật sự nhìn thấy nữ nhi, tình cảm đè nén mấy năm qua bạo phát, hai mẹ con ôm nhau khóc rống một trận.

507. Chương 511: Thắm Vắn.

Bây giờ ở trong phủ, Sử Trường Đức rốt cuộc cũng được giữ chức vị một quản gia thanh nhàn, trên cơ bản mấy chuyện lật vật trong phủ cũng không cần hắn để ý, tất cả đều do lão quản gia Bảo Tín đến xử lý.

Từ lúc cởi bỏ danh phận nô bộc, so với những người khác hắn cũng có nhiều cơ hội luyện võ hơn, mặc dù đang phải phụ trách Hậu Cần doanh của Viêm Hoàng cực, sự vụ bận rộn, nhưng hắn thủy chung vẫn dành một phần thời gian để tu luyện.

Vân Thiên Hà cũng từng nói qua, kỳ thực tư chất của Sử Trường Đức không thấp, có thiếu chỉ là một cơ hội mà thôi, hiện tại cơ hội đã đến, hắn nhất định nắm cho thật chặt, vẫn luôn ấp ủ sự cảm ơn đối với ân tình của Vân Thiên Hà.

Nhờ có loại tâm tình này, nên trong mấy năm nay tốc độ tu luyện của hắn tăng rất nhanh, khi những thanh niên đồng lứa còn đang vui sướng vì tu luyện đạt được chút thành tựu, thì tu vi võ đạo của Sử Trường Đức vẫn một mực đề thăng nhanh chóng mà không một ai hay biết.

Từ nhỏ hắn đã là người biết nhẫn nại, nên tình tình cũng lặng lẽ, chịu đựng được tịch mịch, hiện tại tu vi võ đạo đã đạt tới Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng đại đa số mọi người đều không biết điều đó, trong mắt bọn họ hắn chỉ là một nhân vật rất bình thường, ở trước mắt bất kỳ kẻ nào cũng không được người ta chú ý đến.

Trong lòng Sử Trường Đức, trên thế giới này hắn chỉ quan tâm tới cảm nhận của thiếu gia Thiên Hà, còn như những người khác nghĩ thế nào, hắn cũng không có thêm quan tâm.

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn dốc lòng cống hiến, thể hiện giá trị của mình trong Viêm Hoàng cực, nên rất được các thành viên và trưởng lão tôn kính, tán thành.

Ở trong Viêm Hoàng cực, luận tu vi, hắn có thể rất yếu nhỏ, nhưng luận sự trung thành và vất vả cực nhọc mà nói, thì vị người hầu của thiếu chủ này hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất.

Tại Bắc Hào phủ, trong mấy người đi theo Vân Thiên Hà từ những ngày đầu như Thu Phi, Thu Diệp, hiện nay tuy thực lực của bọn họ đã đột phá tăng mạnh hơn xa Sử Trường Đức, nhưng mỗi lần nhìn thấy Sử Trường Đức, cũng đều tôn kính kêu một tiếng "Sử tổng quản".

Từ lúc Vân Thiên Hà ra ngoài lịch lãm, từng doanh trong Viêm Hoàng cực chia ra độc lập hoạt động đến nay, hàng năm đều phải tổ chức họp hội nghị toàn cực một lần. Nhóm người Thu Phi, Tinh Diệu đi theo bên người Vân Thiên Hà từ sớm, dưới sự đề cử của các vị tổng quản và trưởng lão, đã về hiệu lực cho Hậu Cần doanh, chịu sự điều phối của Sử Trường Đức, đến hôm nay cũng đều có được thành tựu, thân mang chức vị quan trọng, gánh vác nhiệm vụ điều phối hậu cần cho tổ chức ngày càng trở nên khổng lồ cường đại.

Linh Thiên Các chính là nơi ở của Vân Thiên Hà tại Bắc hào phủ, hiện tại, nó đã được mở rộng gấp đôi, xác nhập thêm cả Tây viện.

Nơi Vân Thiên Hà từng sống bây giờ vẫn để trống, Sử Trường Đức ở tại gian nhà bên cạnh đó. Không ai biết rằng, sau khi Huyền Môn di lão gia nhập Viêm Hoàng cực, dưới lòng đất của Linh Thiên Các ở Bắc Hào Phủ, từ lâu đã được bố trí xây dựng thêm một bí thất ngầm rất cao minh.

Lúc này, Sử Trường Đức đang chấp tay sau lưng, đứng trong một gian phòng ở bí thất ngầm, phía sau hắn còn có mấy lão già, cùng đám người Thu Phi.

Trước mặt bọn họ là một kẻ trên đầu bị vải đen trùm kín, hôn mê bị trói trên ghế, lúc này đang từ từ tỉnh lại.

Cảm giác đầu tiên của Khuê Trì sau khi tỉnh lại chính là toàn không còn chút sức lực, cũng vô pháp vận công, hẳn biết mình hiện tại đã như cá nằm trên thớt.

Bị miếng vải đen trùm kín, trong lòng hẳn sợ hãi, lại cảm giác có người đứng trước mặt, liền điên cuồng kêu lên:

- Đám người vương bát đản dê tiện này, rốt cuộc các người muốn làm gì, tuy rằng lão tử ám sát thất bại, nhưng các người cũng không thể bỏ đá xuống giếng, giết người diệt khẩu a, các người đã bắt nhân, cũng đừng trách lão tử ta bất nghĩa, nếu lão tử có thể thoát ra ngoài, đám người Vương bát đản các người nhất định chết không được tử tế!

Chỉ là phát tiết mắng liền thoáng một hồi, Khuê Trì phát hiện những kẻ đối diện vẫn không có mở miệng, nhất thời nghĩ có điểm không đúng, liền lại nói:

- Các người là ai? Các người muốn gì?

Lúc này, rốt cuộc Sử Trường Đức cũng mở miệng, trầm giọng nói:

- Nếu như không phải chúng ta, người sớm đã phải chết trong ngõ nhỏ kia rồi, chỉ cần người thẳng thắn nói ra sào huyệt của người mặt quỷ và chi tiết những gì liên quan đến hắn, như vậy người muốn giữ mạng cũng không khó, chí ít ở lại đây so với bất kỳ nơi nào đều an toàn hơn, bằng không, hậu quả hẳn không cần phải nói người cũng hiểu chứ!

Nghe âm thanh băng lãnh, hơn nữa bị miếng vải đen che kín, nhìn không thấy biểu tình của đối phương, càng không biết được thực lực của hắn, khiến trong lòng Khuê Trì nhin không được lạnh lẽo.

Lúc này bầu không khí lại lâm vào một loại trạng thái trầm mặc quỷ dị.

Càng tĩnh mịch lại càng khiến Khuê Trì sợ hãi.

Hắn háo sắc như mạng, nhưng lại sợ chết, do dự một chút, Khuê Trì chần chờ nói:

- Căn nguyên cụ thể của người mặt quỷ kia ta cũng không rõ lắm, bất quá hẳn là người của Túc Tĩnh Vương, nhưng cũng là một kẻ có dã tâm bưng bưng, là người tự tư tự lợi. Tuy hắn phục vụ Túc Tĩnh Vương, nhưng nói trắng ra thì chính là vì mưu lợi cho bản thân, bình thường nơi hắn hay lui tới là tầng ngầm cửa hiệu tạp hóa Phúc Lâm ở Bắc thành, mỗi lần gặp hắn ta đều từ cửa sau vào trong sân, rồi từ cơ quan của sân xuống tầng ngầm, về phần hắn từ đâu để đi vào trong, ta cũng không rõ lắm!

- Vụ mưu sát tối hôm qua là hắn là hắn sai người làm, vậy còn kẻ đứng sau ám sát các người lại là ai?

Sử Trường Đức lại hỏi.

- Là người của Trường Sinh giáo!

Khue Trì trả lời rất lưu loát, rồi lại nói:

- Có thể cho ta ăn chút gì đó được không, từ hôm qua tới giờ vẫn chưa có gì vào bụng rồi!

Sử Trường Đức gật đầu, lúc này Thu Phi đem một bàn ăn tới trước mặt, sau đó kéo miếng vải đen che mặt hắn xuống, chỉ lộ ra cái miệng, sau đó lại cởi trói tay cho hắn, để hắn có thể tự lấy thức ăn.

Khue Trì thấy đồ ăn bày ra trên bàn, không cần Sử Trường Đức hỏi lại, cất tiếng nói:

- Chỉ cần các người không giết ta, những gì ta biết sẽ nói lại toàn bộ cho các người, thế nào?

- Đương nhiên có thể, bịt mắt người để người không nhìn thấy chúng ta, tự nhiên cũng không có biện pháp bán đứng chúng ta, nên giao dịch này ta rất hài lòng, nhưng nếu người dám lừa gạt chúng ta...

Sử Trường Đức nói tới đây thì dừng lại, không có nói gì nữa, mà nhìn một thành viên trong tình báo doanh, người này lập tức bắt đầu chuẩn bị ghi lại.

Thủ hạ huynh đệ của Khuê Trì lúc này đã chết sạch, cũng không có ý muốn bán mạng cho ai, mấy năm nay hắn cũng cất trữ được một ít tiền tài, thâm nghĩ giữa được một mạng, tìm nơi an mà an nhàn hưởng lạc.

Nên Khuê Trì rất phối hợp nói:

- Lúc trước ta là thủ hạ của trưởng lão Lâu Kinh Dạ Thiên U Âm Điện, thủ hạ của Lâu trưởng lão có bốn cổ thể lực, phân biệt là Thứ Sát Giả, Bộ Lược Giả, Tham Tra Giả cùng Phệ Dạ Giả. Thứ Sát Giả cùng Bộ Lược Giả là ngoại vi thể lực, còn lệ thuộc trực tiếp vào hắn là Tham Tra Giả cùng Phệ Dạ Giả, thực lực cường đại. Ta không biết tổng đàn của Thiên U Âm Điện ở đâu, cũng không có tư cách biết!

Bình thường Lâu Kinh Dạ đều thông qua hồi điệp để gửi thư tín truyền lệnh, lần này Thứ Sát Giả của ta cùng với Bộ Lược Giả của Tả Tông Nguyên vâng mệnh tới đây, hỗ trợ Túc Tính Vương leo lên để vị, để Thiên U Âm Điện có thể đạt được đế mạch chi thực của Đại Đường quốc, cũng giúp Thiên U Âm Điện thực thi kế hoạch diệt tộc, ngoài ra mục đích chính là dò hỏi căn nguyên của Vân Thiên Hà, Thiên U Âm Điện treo thưởng cho thủ cấp của người này.

Ta đến Kinh Thành, chỉ gặp qua Túc Tính Vương một lần, cái khác đều là liên lạc với người mặt quỷ kia, bình thường cách một ngày sẽ đến một cung điện ngầm, đồng thời ngoại trừ liên hệ với người của Trường Sinh giáo, hĩnh còn có quan hệ với một cổ thể lực khác, họ tựa hồ cũng hứng thú với vị trí hoàng đế, ta chỉ biết bằng đó thôi.

Nghe xong những tư liệu tình báo này, Sử Trường Đức nhìn thành viên Tình Báo doanh kia, thấy hắn gật đầu, liền lại hỏi:

- Những điều người nói, có một số chúng ta đã biết, nhưng có một số chúng ta không rõ lắm, sợ rằng người còn chưa nói hết?

- Nếu các người đã biết, còn hỏi lão tử làm gì...

Nói đến đây, Khuê Trì đột nhiên ý thức được mình vẫn như cá nằm trên thớt, liền sửa lời nói:

- Các vị đại nhân đừng chấp tiểu nhân, vừa rồi chỉ là lỡ miệng thôi, kỳ thực lần này Lâu Kinh Dạ phái ta đến, ta biết hắn muốn đem chúng ta làm tốt thí mạng, nên âm thầm liên hệ với một trưởng lão của Địa Môn ở trong kinh thành, thỉnh thoảng ta tham dự hội nghị đến Mạc phủ và liên lạc tin tức với Mạc Bách Uy, biết được Địa Môn đã đạt được sự ủng hộ của Nhật Tông, thực lực đại tăng, bắt đầu thực hiện kế hoạch cướp đoạt đế mạch chi thực!

- Còn gì nữa không, sự tình về đầu mục Tả Tông Nguyên của Bộ Lược Giả, người hãy nói một chút đi...

Nhắc đến Tả Tông Nguyên, Khuê Trì mang theo ngữ khí oán giận nói:

- Lão già kia vô cùng狡 hoạt, lần này lão tử thua bởi tay hắn, theo hiểu biết của ta về hắn, lần hành động ở Thanh Long sơn này, nhất định hắn không có tự mình tham dự, chỉ là để thụ hạ thâm ẩn núp giám thị ở nơi nào đó...

Lần này Khuê Trì kể lại khá tỉ mỉ, khi hắn nói xong thì thức ăn trên bàn cũng đã bị ngốn sạch không còn chút nào, Sử Trường Đức cũng không hỏi thêm, chỉ đứng lên, hướng Thu Phi nháy mắt một cái, nói:

- Thả hắn ra!

Thu Phi hiểu ý, vì vậy hai người vác ngang Khuê Trì tới thông đạo trước bí thất, ngay sau đó liền truyền đến tiếng hét thảm còn có một trận bạo rống phẫn nộ:

- Các người dám tôn tử không tuân thủ tín nghĩa, đề tiện vô sỉ, lão tử nói toàn bộ cho các người, vậy mà các người vẫn còn muốn hạ thủ, đừng...

Chính lúc đang gào thét, Khuê Trì chợt bị bịt miệng, chỉ nghe Thu Phi cười lạnh nói:

- Từng nói để lại mạng cho người, nhưng cũng không có nói sẽ lưu lại cái thứ gây tai họa cho nữ nhân này, còn cả một thân công lực dùng để lạm sát người vô tội của người. Biến người thành một phế nhân, đối với người mà nói, có lẽ là một lựa chọn không tồi rồi...

Dứt lời Thu Phi mang theo Khuê Trì như chó chết nhanh chóng rời khỏi.

Sử Trường Đức chờ thành viên Tình Báo doanh kia chỉnh lý xong, nhân tiện nói:

- Đem tin tức tình báo này chia làm ba phần, một phần đưa đến căn cứ Sát Thủ doanh giao cho Lục Tổng quản, một phần đưa cho Túc Dao tổng quản, một phần cấp cho Thu Hàn tổng quản, án theo mệnh lệnh của thiếu chủ phân phó, sau đó phân công liên hệ những tin tức tình báo này với các nơi!

Gã tình báo viên đi rồi, Tinh Diệu vẫn bảo trì trầm mặc, lúc này mới nói:

- Sử tổng quản, sau khi tập hợp kết quả tình báo từ các nơi, xem ra chúng ta đã nắm bắt được rõ ràng tình hình tại kinh thành, có cần liên lạc với Sát Thủ doanh và Trưởng lão doanh, chuẩn bị hành động kế hoạch thanh tảo không?

Sử Trường Đức suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Việc này không vội, chờ tin tức tình báo phía Nam chuyển đến, để Túc Dao tổng quản xem xét lại phương án, rồi xin Thiếu chủ định đoạt đi!

Tinh Diệu gật đầu, đột nhiên lại đổi giọng nói:

- Tổng quản, sau khi thiếu chủ trở về, cho người điều phối vật tư, người vì sao lại phái Tinh Mông đi, hiện tại tên gia hỏa này ở lý tại căn cứ Sát Thủ doanh, có cần phải bắt hẩn nhanh chóng quay về hay không?

Sử Trường Đức vẻ mặt cổ quái liếc mắt nhìn Tinh Diệu, đột nhiên than thở:

- Làm sao ta lại không muốn gặp thiếu gia sớm một chút, bắt quá đã chờ vài năm, cũng không vội thêm mấy ngày này, khi thiếu gia muốn về tự nhiên sẽ về, chúng ta cứ yên tâm làm việc là được. Không có mệnh lệnh của thiếu gia, người cũng không nên có ý niệm tới Thanh Long sơn gặp thiếu gia ở trong đầu!

Bị nhìn thấu tâm tư, Tinh Diệu nhin không được khuôn mặt phát nóng, ho khan hai tiếng, rồi rời khỏi bí thất, nhưng hẩn mới đi vài bước, Sử Trường Đức đột nhiên lại nói:

- Ngày hôm nay hai vị phu nhân đột nhiên vào kinh, chung quy ta vẫn có chút bất an, phái người nghiêm mật quan sát động tĩnh của Tinh vương phủ...

508. Chương 512: Tinh Khung Trượng Thiên Thuật.

Tinh Vương phi và Đường Linh Toa mẹ con đoàn tụ, sau một hồi nói chuyện, Tinh Vương phi biết được nữ nhi sống rất tốt, nên rốt cuộc cũng thấy yên tâm.

Quay sang bên cạnh, đột nhiên thấy Tầm Nguyệt đứng đó, có vẻ rất an tĩnh, Tinh Vương Phi lúc này mới lấy lại tinh thần, hỏi Đường Linh Toa.

Nghe mẫu thân hỏi, Đường Linh Toa mới nhớ tới Tầm Nguyệt đi cùng nàng vào phòng, có chút xấu hổ, liền lập tức giới thiệu Tầm Nguyệt với mẫu thân.

Chờ Tầm Nguyệt chào hỏi, Tinh Vương Phi lộ ra dáng vẻ tươi cười khó có được trên mặt, để Tầm Nguyệt cũng ngồi vào bên giường, lôi kéo nữ nhi và nàng lại nói chuyện.

Trong lúc cũng nói chuyện với mẫu thân, Đường Linh Toa cũng hỏi thăm tình hình của ca ca, nguyên lai từ sau khi nàng trốn đi, Túc Tinh Vương đã đưa Đường Linh Vũ điều đến Đông quân để lịch lãm.

Mà Đường Linh Vũ bởi vì chuyện của muội muội và Vân Thiên Hà, nên cho tới bây giờ quan hệ phụ tử giữa hẩn và Túc Tinh Vương rất căng thẳng, hàng năm chỉ trở lại một lần để thăm mẫu thân, hỏi một ít tin tức của muội muội, còn với Túc Tinh Vương thì một câu cũng không nói, liền lập tức trở lại Đông quân.

Mà từ năm ngoái, Đường Linh Vũ vẫn chưa trở về, chỉ là mỗi lần đều cho người mang thư về, khiến Tinh Vương phi vô cùng mong nhớ.

Đường Linh Toa nghe những chuyện này, cũng vì mẫu thân mà thấy buồn, nữ nhi như nàng không có bên người, lại cũng không có người tri tâm để trò chuyện, xác thực rất là cô đơn tịch mịch, mà bây giờ Túc Tinh Vương đối với Tinh Vương tương đối lãnh đạm, bình thường Tinh Vương phi ngoại trừ hai nha hoàn bên

người trò chuyện cùng, cũng không còn một ai có thể cùng nàng tâm sự, cho nên mắc bệnh thế này, cũng bởi vì tâm tình buồn bực không vui mà đến.

Lần này, Đường Linh Toa đột ngột trở về, Tĩnh Vương phi nhìn thấy nữ nhi mà mình bấy lâu mong nhớ, bệnh tình dĩ nhiên cũng chuyển biến tốt hơn nhiều, lời kéo nữ nhi hàn huyên thật lâu.

Trong khi Đường Linh Toa và mẫu thân nói chuyện, bất tri bất giác thời gian trôi qua rất nhanh, hai nha hoàn đã thay đổi nước trà và điểm tâm tới ba lần.

Bất quá khi Đường Linh Toa quên đi thời gian, vui vẻ trò chuyện cùng mẫu thân, đột nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh hành lễ hỏi thăm của nha hoàn:

- Kính chào Vương gia!

Vừa nghe lời này, Đường Linh Toa nhất thời biến sắc, có chút hoảng loạn, Tầm Nguyệt vũ vai nàng để nàng lấy lại bình tĩnh, lúc này nàng mới trấn định lại.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy Túc Tĩnh vương Đường Túc Ly thân mặc vương phục, ngay cả thụ quan trên đầu cũng chưa gỡ xuống, bên hông vẫn đeo bội kiếm, bước đi vững vàng, mang theo khí phách vương giả, lúc này mặt không biểu tình đi vào phòng.

Chuyện Đường Linh Toa trở về, hiển nhiên Túc Tĩnh Vương đã biết từ lúc đang lâm triều, trên đường trở về, hắn một mực lo lắng nên xử trí nữ nhi bất hiếu này như thế nào.

Nói giết, dù sao đây cũng là nữ nhi của mình, tuy rằng không còn cảm tình, nhưng dù sao truyền ra cũng ảnh hưởng xấu đến thanh danh, cho dù sau này có leo lên để vị cũng là có chút ảnh hưởng.

Thế nhưng nói không giết, vừa nghĩ đến việc nàng phá hỏng đại sự của hắn, khiến cho hắn như một tiểu hài tử phải thấp giọng nhún nhường, khép nép uốn gối trước mặt những thế lực cường địa mà hắn muốn lôi kéo, làm trong lòng hắn phần hận không thôi.

Sự kiêu ngạo của hắn không thể nào chịu nổi việc mình phải ăn nói khép nép, thậm chí là khuất nhục lấy lòng người khác, mà nữ nhi của mình lại càng cừ địch sinh tử trốn đi, chuyện này giống như giáng cho hắn một cái tát vô cùng nhục nhã, trong lòng Đường Túc Ly hận không thể trừ khử Vân thiên Hà ngay lập tức.

Nên đối với nữ nhi bất hiếu này, trong lòng Đường Túc Ly chỉ còn một mảnh băng lãnh và vô tình, trên đường về, hắn đã nghĩ làm sao có thể đem nàng như con cờ có giá trị lợi dụng, thiết kế một cái lưới, bứt tên tiểu tử mà hắn thống hận kia từng bước tiến vào.

Một kế hoạch độc ác đã hình thành trong lòng hắn!

Thế nhưng tạm thời kiềm chế đi vào phòng, thấy Đường Linh Toa, trong mắt vị Vương gia bá đạo này nhất thời hiện lên một đạo tinh mang, trong lòng cũng trở nên kinh hãi như sóng lớn.

Hắn khiếp sợ vì nữ nhi mà mình chuẩn bị biến thành quân cờ, chỉ mới ra ngoài một thời gian ngắn như vậy, liền đạt tới tu vi vô đạo cấp bậc Tông Sư như mình.

Hơn nữa càng làm cho hắn cảm thấy quái dị chính là, trên người nữ nhi lại có một cỗ lực lượng hấp dẫn hắn, khiến hắn có một loại xung động cường liệt, khát khao muốn đạt được lực lượng đó.

Trong nháy mắt đó, tâm tư của vị Vương gia bá đạo này nhanh chóng xoay chuyển, lần thứ hai cải biến kế hoạch ban đầu, trong mắt lập tức nổi lên vẻ yêu thương tràn ngập, khóe mắt rơi ra một giọt lệ, ôn nhu nói:

- Nữ nhi, mấy năm nay con đã đi đâu, hại phụ thân nhớ con đến khổ!

Từ nhỏ Đường Linh Toa chỉ sợ mỗi vị phụ vương này, đến nay ý niệm sợ hãi đó vẫn chưa tan.

Nhưng lúc này, đột nhiên lại thấy sự thân thiết trên mặt hắn, trong lòng Đường Linh Toa vốn muốn cứng rắn lãnh đạm đối đãi với hắn, đột nhiên bắt đầu có chút dao động, dù sao cũng là người chí thân của nàng, tại giờ khắc này, nàng căn bản nhịn không được đứng dậy, tiến đến hỏi thăm:

- Hài nhi bất hiếu ra mắt phụ thân!

Túc Tĩnh vương làm bộ tiến lại gần để đỡ lấy nữ nhi đang chuẩn bị quì xuống hành lễ, tìm hiểu cỗ lực lượng trong cơ thể nàng, nhưng tại sát na đó, cỗ lực lượng kia lại như một loại độc được trí mạng, khiến ý niệm chiếm đoạt tham lam trong đầu hắn càng bị phóng đại thêm mấy lần.

Tuy rằng hắn tu luyện Phách Hoàng Thiên Kinh đã đột phá Vô thánh, nhưng phách Phách Hoàng Thiên Kinh này là một phần công pháp không trọn vẹn của Thánh Hoàng Thiên Kinh, nên có nhiều tai hại. Sau khi hắn tiến nhập cảnh giới Vô Thánh, một số tai hại này cũng đã bộc lộ ra.

Thế nhưng nếu có thể hấp thu toàn bộ cỗ lực lượng trong cơ thể nữ nhi, như vậy tai hại trong công pháp hắn tu luyện, có thể giải trừ triệt để, hơn nữa còn có thể càng tiến thêm một bước, khiến thánh thể của hắn đại thành, đạt được tới trạng thái chung cực.

Ý niệm này một khi nảy sinh trong đầu, liền bắt đầu lan tràn không thể ngừng lại, cứ thế hắn cầm lấy tay của nữ nhi, thủy chung không có buông ra, hận không thể lập tức hút đi cỗ lực lượng kia.

Nhưng hắn biết tình cảnh hiện tại không thích hợp, trong mắt hiện lên tinh quang, liền thả tay nữ nhi ra, vẻ mặt ôn hòa nói chuyện thân thiết một phen, còn nói nữ nhi trở về lần này sẽ không cho nàng rời đi nữa, sẽ bù đắp cho nàng thật tốt, làm một người phụ thân tốt, hi vọng nàng có thể ở lại hiếu kính dưới gối phụ mẫu.

Đường Linh Toa bị mấy lời nói này của phụ thân làm cho cảm thấy hổ thẹn, cũng không dám nhắc tới chuyện tình của nàng và Vân Thiên Hà, thế nhưng Túc Tĩnh Vương muốn để nàng ở lại trong phủ, lại khiến trong lòng nàng trở nên do dự, không đáp ứng ngay.

Cùng nữ nhi nói chuyện một phen, trong lòng Túc Tĩnh Vương đã có kế hoạch, nhưng vẫn bảo trì biểu tình trên mặt, không để lộ ra chút nào.

Bất quá khi hắn quay đầu lại, đột nhiên phát hiện trong phòng còn có một vị nữ tử, tuy rằng nữ tử này hình dạng có chút cảm giác mờ lung, nhưng không thể nghi ngờ là một tuyệt sắc giai nhân, trong giây phút ấy đã khiến trong lòng hắn hiện lên ý niệm muốn chiếm giữ nàng, sau khi tia quang mang trong lòng biến mất, liền nhìn Tầm Nguyệt, hỏi:

- Vị cô nương này là...?

Không thể nghi ngờ, lấy thực lực của Túc Tĩnh vương hiện tại, căn bản không thể nhìn thấu tu vi võ đạo của Tầm Nguyệt, nên mới dám dùng loại ánh mắt thẳng tắp này để nhìn nàng.

- Tiểu nữ tử Tầm Nguyệt, ra mắt vương gia!

Loại tu vi như Tầm Nguyệt, lúc nhãn thần của Túc Tĩnh vương nhìn nàng, còn có cỗ tình cảm quái dị ba động kia khiến nàng cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Nàng biết hắn đã nổi chủ ý với nàng, nhưng ngại Đường Linh Toa, cũng chỉ nhẹ nhàng khách sáo một câu, lại an tĩnh không nói gì nữa, trong lòng suy nghĩ nhất định sẽ mang Linh Toa rời khỏi đây, dù sao nam nhân này và phụ quân mình cũng là cừu nhân, Linh Toa ở chỗ này có chút không thích hợp.

Tĩnh Vương phi vẫn lo lắng Túc Tĩnh vương thấy nữ nhi sẽ giận dữ, không ngờ tới lại là một kết quả khác, mà kết quả này chính là điều trong lòng nàng hy vọng, khiến nàng rất vui vẻ, thấy thời gian đã tới trưa vì vậy phân phó quần gia chuẩn bị yến tiệc.

Mà Túc Tĩnh Vương âm thầm quan sát Tầm Nguyệt cả nửa ngày, tổng cảm giác thấy đối phương rất thần bí, không để hắn nhìn ra căn nguyên, trong lòng cũng bắt đầu lưu tâm, đến khi Tĩnh Vương phi đề nghị, trong lòng lập tức khẽ động, nhân tiện nói:

- Chuyện này để bản vương đi chuẩn bị, mẹ con các người cứ tâm sự vui vẻ đi, lát nữa Linh Toa con phải bồi tiếp phụ vương vài chén, nói xem mấy năm này con đã trải qua những gì, ha ha!

Cười xong, Túc Tĩnh Vương liền ra ngoài, Tầm Nguyệt nhìn bóng lưng kia, cũng có chút suy nghĩ dâng lên.

Túc Tĩnh Vương ra ngoài, đi thẳng tới một biện viện đãi khách, gọi một tay tâm phúc, liền lập tức phân phó nói:

- Lập tức đi mời Chúc lão và Tác lão tiên sinh đến phủ mau!

Tên tâm phúc kia vâng mệnh liền lập tức ra ngoài đi mời người.

Mà Túc Tĩnh vương trầm tư ngồi xuống, lúc này gọi một tay quản sự tâm phúc, phân phó nói:

- Sau khi trừ phòng chuẩn bị xong đồ ăn, người thả Thượng Thiên Hoa vào thức ăn, Thiên Bách Tuyết vào rượu, đừng cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy, lập tức đi làm đi!

Tên tâm phúc kia rời khỏi, trong mắt Túc Tĩnh vương hiện lên một tia tinh mang, nghĩ thầm:

”Bản vương nếu nhìn không ra thực lực của người, vậy trước tiên kiểm chế công lực của người, đến lúc đó bản vương muốn làm cái gì, sẽ không phải do các người nữa, Tầm Nguyệt a Tầm nguyệt, nếu như là cái tên này, như vậy chỉ có thể đi ra từ một địa phương!

Nghĩ tới đây, nhân thân Túc Tĩnh vương trở nên lạnh lùng, trong miệng nặng nề nói ra hai từ:

- Nguyệt Môn!

Thanh Long sơn, tại Huấn Luyện doanh của Viêm Hoàng cục.

Vân Thiên Hà vẫn ở phòng luyện công nghiên cứu Tinh Thần Chi Xích và ảo diệu trong đó, vừa tới giờ Ngọ, lúc này trình độ lĩnh ngộ của hắn đối với Tinh Thần Chi Xích đã càng sâu thêm.

Tinh Thần Chi Xích này, khi Thiên Hà dùng Tinh Thần Chi Sa dẫn đạo, bản thân còn dùng lực lượng Tinh Khung Ý Cảnh, lại thêm tinh thần lực tác dụng lên, hắn phát hiện ở mặt bên hai góc cây thước, sẽ hiện ra một vài đồ án cổ xưa, khi hắn lại dùng Tinh Mâu Chi Quang để nhìn kỹ sẽ hiện ra một đoạn mà Vân Thiên Hà có thể hiểu được nội dung.

Những nội dung hiện ra này, chính là Tinh Khung Trượng Thiên Thuật mà vị lão giả áo lam kia nói.

Chỉ xích thiên nhai, tinh thần trượng thiên!

Ý tứ của câu này Vân Thiên Hà có thể hiểu được, môn bí thuật này cũng không có tính công kích cùng tính phòng ngự, chỉ là một loại phương pháp mang tính phụ trợ.

Cái gọi là trượng thiên chính là sau khi lĩnh ngộ được môn bí thuật này, có thể khiến ý niệm người đó biết được tinh thần, tiếp cận cùng phóng đại nó lên vô số lần, có thể khiến cho sự tương hỗ hô ứng cùng với tinh trong thương khung càng trở nên rõ ràng trực quan, đạt được một sự liên hệ vi diệu.

Đơn giản mà nói, khi Vân Thiên Hà vận dụng bí thuật này, tinh không vô hạn trên đầu hiện ra trước mắt hắn sẽ bị kéo gần lại vô số lần, mà khi tinh thần ở trước mắt hắn, tựa như đưa tay có thể chạm đến, cũng có thể giúp Vân Thiên Hà nắm giữ lý giải được một chút huyền bí ẩn chứa bên trong tinh khung.

Đó gọi là trên đầu một trượng chính là tinh khung mệnh môn.

Đây cũng là chỗ ảo diệu của Tinh Khung Trượng Thiên Thuật.

509. Chương 513: Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn.

Hiện tại điều kiện bản thân của Vân Thiên Hà đã đầy đủ, hắn có thể thông qua Tinh Mâu Chi Quang, thông qua Vi Quang Chi Nhãn trong Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, đem ý cảnh của mình phóng đại vô số lần, thông qua đó mở ra tinh mục để quan sát quần tinh rực rỡ trong tinh hà vô ngần.

Mà trong Vi Quang Chi Nhãn, cho dù thái dương chói mắt, tựa hồ cũng biến thành một khỏa hằng tinh, quang nhiệt nó phát ra cũng chỉ tương đương với một khỏa tinh thần bình thường mà thôi.

Lão giả áo lam từng nói Tinh Khung Trượng Thiên Thuật này chính là chỗ then chốt để tìm kiếm Tinh Khung Bí Sách, Vân Thiên Hà vẫn không hiểu vì sao tìm kiếm bộ công pháp tinh quyết chí cao vô thượng, lại phải tu luyện bí thuật Tinh Khung Trượng Thiên Thuật có tính phụ trợ này.

Lẽ nào công pháp Tinh Khung Bí Sách kia được cất giấu ở trong bầu trời đầy sao.

Ý niệm đó chợt nảy ra trong đầu, Vân Thiên Hà hầu như không thể áp chế cho nó ngừng lại.

Nếu giấu sẽ giấu ở nơi nào?

Trong một khóa hằng tinh không hề nổi bật, hay là trong một khóa hằng tinh rất bất mắt?

Tâm tư Vân Thiên Hà đang như thiên mã hành không quay ngược trở lại, liên tưởng đến một loại tư duy logic, thông qua Vi Quang Chi Nhân, hần nhìn qua vô số ngôi sao trên bầu trời kia, một mực không ngừng tìm kiếm.

Vân Thiên Hà có một loại trực giác, chỉ cần hần có thể tìm kiếm được khóa hằng tinh chứa Tinh Khung Bí sách, nhất định sẽ có loại cảm giác đặc biệt nhắc nhở hần, đây chính là phản ứng trực giác của người mang tinh mệnh.

Chỉ là mỗi một khóa tinh thần di động qua Vi Quang Chi Nhân của hần, chưa hề có khóa nào khiến hần có cảm giác kia, nếu như Vân Thiên Hà muốn tìm kiếm từng khóa tinh thần, chỉ sợ dùng một trăm năm thời gian cũng không thể hoàn thành.

Nên trong khi tìm kiếm, tư duy của Vân Thiên Hà vẫn liên tục biến đổi suy nghĩ, nguyên bản trong Vô Lượng Tinh Kinh mà hần từng tu luyện, có tứ đại Tinh Chi Giới Vực phân biệt, mà trong từng tinh vực, đều có tứ đại tinh tú.

Thế nhưng lúc đầu hần tu luyện đệ nhất tinh vực, vô ý lĩnh ngộ được tinh khung ý cảnh, hần đem bản thân hóa thành chúa tể của tinh không, trong ý cảnh vô hạn mệnh mông, dưới sự ảnh hưởng ý chí của hần, khiến cho bốn tinh tú trong cơ thể dĩ nhiên sản sinh dung hợp, hình thành một chỉnh thể kỳ diệu.

Vậy chỉnh thể này có thể là một tinh tú bên trong ngân hà mệnh mông hay không. Hơn nữa theo như mọi người nói, hần là người có tinh tú mệnh số, vậy bản thân mình có tương ứng với một tinh tú đặc thù nào đó trong tinh không hay không?

Chúa tể của Man Hoang thế giới từng là loài rồng, tới hôm nay, vị trí chúa tể đã thuộc về nhân loại, nhưng tín ngưỡng tin thần của con người, vẫn như cũ có quan hệ chặt chẽ tới rồng.

Khi nghĩ đến rồng, Vân Thiên Hà cảm giác như đã nắm bắt được thứ gì đó, trong lòng hiện lên một tia minh ngộ.

- Thiên Hà, Thiên Hà...

Ngay khi Vân Thiên Hà bất chợt nắm bắt được một tia minh ngộ, đột ngột có một tia minh ngộ truyền đến, cắt đứt dòng tư duy của hần.

Mạch suy nghĩ bị cắt đứt, sắc mặt Vân Thiên Hà trầm xuống.

Lúc này trên tay Mộng Ly cầm một cái hộp nhỏ, trong lòng vui mừng vô hạn chạy vào phòng luyện công của Vân Thiên Hà, nàng cũng không để ý đến sắc mặt âm trầm của hần, kêu lên:

- Thiên Hà, huynh xem, rốt cuộc ta cũng thành công rồi, rốt cuộc ta cũng luyện ra Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn, ha ha ha, thật là thật là cao hứng...

Có lẽ đã bị tâm tình vui vẻ của Mộng Ly ảnh hưởng, sắc mặt âm trầm của Vân Thiên Hà cũng hòa hoãn hơn nhiều, thấy nàng vui vẻ như vậy, không khỏi nhìn chiếc hộp trong tay nàng, cười nói:

- Đây là loại dược hoàn gì, sao lại khiến muội vui vẻ như vậy?

- Đây chính là Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn, ta dùng Tinh Thần Chi Sa, Khôn Nguyệt Chi Sa, Càn Dương Chi Thạch, còn cả Long Chi Tinh Lệ, Huyền Hư Tinh Phách, Thiên Nguyên Thụ Diệp mà ta và những người khác thu thập gần nghìn năm, hơn nữa còn cả một ít dị chủng tồn tại từ thời kỳ man hoang, dựa vào Cửu Chuyển Thiên Long huyền luyện thuật của Cửu Thái Vân Long Châu, đem bọn chúng dung hợp lại với nhau, tỉ mỉ luyện chế mà thành, rất lợi hại nha!

Vân Thiên Hà nghe Mộng Ly nói những loại tài liệu này, đều là tài liệu hiếm có khó tìm trên đời, không khỏi lại hít một ngụm lạnh khí, kinh ngạc nhìn Mộng Ly, nói:

- Thứ dùng nhiều tài liệu quý hiếm như vậy luyện thành, hần là cực kỳ nghịch thiên mới đúng, thế nào lại luyện chế đơn giản trong thời gian ngắn như vậy?

Nghe lời đánh giá này, Mộng Ly phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn hần nói:

- Đương nhiên, ta mới chỉ hoàn thành bước đầu tiên sau khi tập hợp tài liệu, hiện tại chẳng qua mới chỉ dung hợp chúng lại, bước thứ hai cần phải dùng thiên địa nhật nguyệt tinh thần để tế luyện, sau đó cuối cùng phải tiến hành Lô Đình Khai Quang, Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn mới tính là chân chính luyện chế thành công!

- Nói như vậy, Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn hiện tại bất quá chỉ là hình thức ban đầu, khó nhất là hai bước còn lại vẫn chưa hoàn thành, muội vui về cái gì chứ!

Vân Thiên Hà vừa nghe nói đó chỉ là hình thức ban đầu, lại thấy nàng vui vẻ như vậy, không khỏi bĩu môi, hiểu kỳ nó:

- Bất quá nó có tác dụng gì?

- Hi hi, đây là bí mật, huynh tự mình nghĩ đi, dù sao chỉ cần có thể luyện chế nó thành công, chỉ sợ là thần cũng phải sợ hãi than thở trước sự kỳ diệu của nó...

Mộng Ly tỏ ra thần bí.

- Không nói thì thôi, cũng đâu có gì hay ho!

Trong lòng Vân Thiên Hà kỳ thực vô cùng hiểu kỳ, nhưng trên mặt cũng vẫn giữ biểu tình không mấy quan tâm, cũng không để ý đến Mộng Ly, tiếp tục sắp xếp lại mạch suy nghĩ vừa bị cắt ngang.

Mộng Ly thấy bộ dáng không có chút hứng thú của Vân Thiên Hà, bất giác có chút nổi giận, cong môi lườm hắn một cái:

- Lẽ nào huynh không hiểu kỳ vì sao ta có những tài liệu bên trong Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn hay sao?

Vân Thiên Hà quay sang nhìn nàng nói:

- Tinh Thần Chi Sa là ta giúp muội thu thập, mà Thiên Nguyên Thụ Diệp chắc hẳn lần trước đi Độc Long Cốc muội lặng lẽ thừa lúc không ai chú ý hái trộm, sợ rằng đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Độc Long truy sát, mà Huyền Hư Tinh Phách, lần trước tại miệng núi lửa ở Tuyết Vực, muội lấy một chút cũng là bình thường, về phần những thứ khác, ta không biết muội làm thế nào có được!

Mộng Ly lúc này giống như một tiểu cô nương phạm lỗi, kéo tay hắn, cúi đầu nói:

- Thiên Hà, huynh không trách ta ích kỷ sao?

Vân Thiên Hà lắc đầu, nắm vai nàng, vỗ về nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần muội vui là tốt rồi, mỗi người đều có việc mà mình muốn làm, cho dù việc này có chút ích kỷ, nhưng chỉ cần không vi phạm chuẩn tắc thiện lương, lại không làm ra việc thương tổn mọi người, đây chỉ có thể coi là một bí mật nhỏ của mỗi người, muội có quyền không cần chia sẻ với ai, cũng không ai trách cứ muội!

Mộng Ly nghe xong những lời này, trong lòng giống như được một cỗ cảm động ấm áp vây lấy, khiến trái tim rung động, nàng không khỏi ôm chặt lấy hắn, vùi đầu vào ngực hắn.

Tại thời khắc này, Mộng Ly phát hiện, sâu trong trái tim nàng, rốt cuộc nàng cũng cảm nhận được tình yêu là gì, đó chính là sự thấu hiểu, tin tưởng và khoan dung...

Vân Thiên Hà ôm bờ vai của nàng một lúc lâu, lại nhẹ nhàng an ủi:

- Bất quá muội muốn luyện chế thứ này, tuy rằng ta không biết nó có tác dụng gì, nhưng nó vô cùng nghịch thiên, nếu như bị ngoại nhân biết được, sợ rằng sự tham lam của họ sẽ dẫn tới gió tanh mưa máu, sau này muội phải cẩn thận hàng sự!

Mộng Ly ngẩng đầu nhìn hắn, khoe miệng khẽ động, truyền âm vào tâm thần của hắn:

- Thiên Hà, Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn này là bí mật lớn nhất của Di Sinh Giới cực kỳ ít người biết đến, ta đọc được phối phương cùng phương pháp luyện chế nó bên trong Cửu Thái Vân Long Châu, thuốc này kỳ thực từ tên gọi là có thể hiểu được tác dụng. Nó có thể cho người ta chín lần cơ hội sống lại, hơn nữa sau mỗi một lần sẽ càng cường đại hơn, nói cách khác thuốc này có thể làm cho người ta đạt được vĩnh sinh...

Hấp!

Vân Thiên Hà nghe rồi, nặng nề hít một ngụm lạnh khí, trong lòng giống như bị một cái chùy lớn hung hăng nện một cái, tâm thần kịch chấn, tâm tình suýt nữa đại loạn thất thủ.

Dưới sự kinh hãi, hấn lập tức dùng phương pháp định thần, chậm rãi bình phục tâm cảnh của mình

Vân Thiên Hà hít thở một hồi, cũng đã bình tĩnh hơn, lúc này mới nói:

- Mộng Ly, vì sao muội muốn luyện chế thứ nghịch thiên như vậy, thế gian này không có gì là vĩnh hằng, huống chi còn là sinh mệnh, thuốc này tuy có thể cho người ta chín lần cơ hội sống lại, sống mấy nghìn năm, thậm chí trên vạn năm, nhưng muội nghĩ thử coi, sống lâu như vậy, có thể chịu được sự tịch mịch không bằng hữu, không thân nhân, chỉ có sinh mệnh cô đơn làm bạn, sống như vậy còn ý nghĩa gì, đáng giá sao?
- Chỉ cần huynh và ta, còn cả những người chúng ta yêu quý có thể sống vĩnh hằng, có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, như vậy tất cả những gì ta làm, đều là đáng giá!

Mộng Ly nặng nề nói.

Vân Thiên Hà trầm mặc không nói.

Lúc này Mộng Ly ngẩng đầu, nhìn hấn thật sâu, lại nói:

- Thiên Hà, kỳ thực trước đây khi ta biết bí mật này, ta không dám nói với bất kỳ ai, ngay cả là muội muội, ta cũng đem nó áp chế sâu trong tiềm thức không cho nàng cảm nhận được. Khi đó ta suy nghĩ, ta và muội muội cùng tồn tại trong một thân thể, chỉ cần ta có thể luyện chế ra thuốc này, cho dù sinh mệnh của ta có kết thúc, muội muội vẫn như cũ có thể tiếp tục sống, như vậy ta sẽ không hổ thẹn với muội muội, mà nàng có thể làm việc nàng thích làm, như vậy nàng sẽ rất rất vui vẻ, ta cũng sẽ hài lòng.

- Vậy hiện tại muội không vui sao?

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng nói.

Mộng Ly lắc đầu:

- Sau khi ta trải qua đại niết bàn trọng sinh, ta thấy muội muội kỳ thực sống rất vui vẻ, nhất là sau khi gặp huynh, suy nghĩ ban đầu của ta lại dao động, muội muội rất thích huynh, tâm của ta dưới sự ảnh hưởng của muội muội, cũng bắt đầu dần dần tiếp thu phần tình cảm này, cũng dần bắt đầu thích huynh. Tỷ muội ta vốn sống như bóng ma bị người ta phỉ nhổ, rốt cuộc cũng tìm được người yêu, ta phát hiện, đây là một chuyện vô cùng vui vẻ, từ đó đến nay, ta biết được, chúng ta tuy rằng thân thể phân đôi, nhưng tâm linh lại thủy chung như cũ tương liên chặt chẽ, ta hài lòng, muội muội cũng hài lòng, ngược lại muội muội hài lòng, ta cũng sẽ như thế, loại cảm giác này rất mỹ diệu, ta cũng rất quý trọng...

- Vì vậy mà muội muốn biến sự vui vẻ này thành vĩnh hằng?

Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng hiểu được tâm ý của Mộng Ly.

Mộng Ly trịnh trọng lắc đầu, nói:

- Không, thứ ta muốn chính là tình yêu, tình thân cùng với huynh trở thành vĩnh hằng!

510. Chương 514: Thân Tình Khó Xá.

Tĩnh Vương phi lôi kéo hai người Đường Linh Toa với Tầm Nguyệt hàn huyền rất nhiều chuyện tại khuê phòng, thấy mẫu thân vui vẻ, Đường Linh Toa liền kiếm một ít chuyện vui kể cho mẫu thân nghe.

Cùng mẫu thân nói chuyện khá lâu, nha hoàn bên người Vương phi đến thông báo, cơm trưa đã chuẩn bị xong.

Đường Linh Toa hầu hạ Tĩnh Vương phi rửa mặt, chải đầu, sửa sang lại quần áo xong, tinh thần Tĩnh Vương phi trở nên tốt hơn, lúc xuống giường đi lại, cũng không có hiện tượng choáng váng nữa, liền cầm tay hai nàng đi dùng bữa trưa.

Trong lòng Tâm Nguyệt đang lo lắng đối với Túc Tĩnh vương, nàng chung quy vẫn cảm thấy sau lưng hẳn có ẩn giấu một cỗ thứ tà ác đáng sợ.

Về phần đó là thứ gì, nàng vẫn chưa biết rõ.

Lúc đi tới phòng khác, ở giữa bày biện một bàn ăn, có mấy nữ nhân xinh đẹp, lúc này rất cung kính đứng hầu một bên.

Cơm trưa rất phong phú, Túc Tĩnh vương ngồi ở ghế chủ tọa, thấy ba người tới, mang theo dáng tươi cười hòa ái, ngoắc tay ý bảo Đường Linh Toa đến ngồi bên cạnh.

Sau khi Tĩnh Vương phi ngồi xuống, Tâm Nguyệt cùng Đường Linh Toa cũng đã ngồi xuống, mà mấy nữ nhân đứng bên cạnh cũng ngồi xuống theo, Đường Linh Toa và Tâm Nguyệt thấy một màn như vậy, Đường Linh Toa hơi nhíu mày, nàng biết những nữ nhân này chính là những phi tử mà phụ thân mới nạp thêm.

Túc Tĩnh vương để mấy thị nữ hầu rượu mỗi người, lại cùng Đường Linh Toa nói chuyện quan tâm một chút, giới thiệu mấy vị phi tần kia cho nàng biết, mấy phi tần liền đứng dậy hành lễ với nàng xong, hẳn liền lớn tiếng tuyên bố bắt đầu khai tiệc.

Sau khi khai tiệc, Túc Tĩnh Vương nói vài lời khách sáo, rồi bắt đầu kể một vài chuyện hồi bé của Đường Linh Toa, khiến bầu không khí trở nên hòa hợp, sau đó cầm chén muốn mọi người cũng uống.

Đây là một số quy củ của vương phủ, Đường Linh Toa đã quen thuộc từ nhỏ, nên khi phụ thân cầm chén, nàng cũng cầm chén lên, các phi tần và Tĩnh Vương phi cũng cùng nhau cầm chén lên, Túc Tĩnh Vương đem rượu uống cạn trước, cười lớn ha ha nhìn mọi người.

Tâm Nguyệt nhập gia tùy tục, thấy Đường Linh Toa cầm chén rượu lên, cũng cầm theo, chỉ đợi lúc tất cả mọi người uống xong, nàng cũng chuẩn bị uống, vừa ngửi mùi vị rượu, đột nhiên sắc mặt hơi đổi.

Nàng là y sư, cũng là dược sư, thành phần trong rượu có gì vừa ngửi liền biết rõ, lúc này nàng phát hiện trong thành phần của rượu này dĩ nhiên có bách tuyết, trong lòng lập tức cảnh giác đặt chén rượu xuống.

Túc Tĩnh Vương thấy Tâm Nguyệt không uống, trong mắt hiện lên một tia tinh mang, nhưng là vẫn tươi cười ha hả nói:

- Tâm Nguyệt cô nương không biết uống rượu sao?

Tâm Nguyệt nói:

- Vương gia, tiểu nữ tử vốn thích thanh đạm, hơn nữa thanh qui giới luật của sư thừa cũng phải tuân thủ chấp hành, nên không thể uống rượu, mong vương gia thứ lỗi!

- Đã như vậy, bản vương cũng không cưỡng ép, đồ ăn trên bàn cũng có thức ăn nhẹ, mời tự nhiên, chớ có làm khách!

Nói rồi, Túc Tĩnh Vương cầm đĩa tùy tiện gấp một miếng thức ăn, những người khác cũng bắt đầu nhanh chóng dùng cơm.

Sau khi buông đĩa xuống, ánh mắt của Túc Tĩnh vương thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tâm Nguyệt, thấy nàng vẫn không có ý định đụng đĩa, chỉ là nhìn Đường Linh Toa, trong lòng không vui, nhân tiện nói:

- Tâm Nguyệt cô nương, cơm trưa không hợp khẩu vị của cô sao?

Tĩnh Vương phi đang gấp một ít thức ăn mà Đường Linh Toa thích ăn từ nhỏ, mà Đường Linh Toa cũng đang cầm đĩa chuẩn bị ăn, lại nghe được Túc Tĩnh Vương nói lời này, thấy Tâm Nguyệt vẫn không chịu đụng đĩa, cũng buông đĩa xuống, liền quay sang hỏi:

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy, thức ăn này tỷ không thích sao?

Trong lòng Tâm Nguyệt một mực do dự, có nên nói toạc ra không, nàng biết trong rượu có bỏ dược vật Bách Tuyết, như vậy nếu trong thức ăn có bỏ Thượng Thiên Hoa nữa, hai cái kết hợp, liền có thể gây mê, cũng có thể phong tỏa khí mạch, là mê dược làm người ta không vận công được.

Hai loại dược vật này đến từ vùng cực hàn, hầu như đã tuyệt chủng, trên đời cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa người bình thường căn bản là không thể biết đến chúng, nàng hoàn toàn không có ngờ tới trong phủ Túc Tĩnh vương, dĩ nhiên lại có loại mê dược cực kỳ bá đạo này, Thiên Hoa Bách Tuyết này chính là khắc tinh của cường giả cấp bậc Vô Tôn.

Tên vương gia này quả nhiên ẩn chứa dã tâm, nếu như không phải nàng học tập y lý và dược lý của Nguyệt Môn, bình thường cũng có xem bệnh bốc thuốc, đồng thời cũng từng tiếp xúc với tri thức về Thiên Hoa Bách Tuyết, bằng không ngày hôm nay nàng cùng Đường Linh Toa rất có thể sẽ trúng độc thủ của tên Vương gia ngoan độc này.

Thế nhưng trong lòng nàng lúc này cũng không cách nào khẳng định, bởi vì ngồi xung quanh đều là người thân của Túc Tĩnh Vương, lẽ nào hẳn ngay cả chính người thân của mình cũng muốn độc hại, nhất là Đường Linh Toa còn là nữ nhi của hắn, hử dờ không ăn thịt con a.

Lúc này Tĩnh Vương phi lại gấp rau cho Đường Linh Toa cũng giục nàng dùng cơm, lập tức quay đầu nói với Tầm Nguyệt:

- Tầm Nguyệt cô nương, nếu cô nương không thích đồ ăn này, để ta bảo trù phòng làm lại một ít đồ ăn nhẹ cho cô được không, cô thích ăn cái gì cứ nói thẳng, để ta bảo họ làm!

- Bá mẫu, ta...

Lúc này Tầm Nguyệt không biết nên làm gì cho phải, nàng chưa từng trải qua những chuyện như thế này, tâm địa đơn thuần, cũng không có tâm cơ, đối với đạo lý đối nhân xử thế và thấu hiểu lòng người cũng không rõ ràng, nàng biết rõ trong rượu và thức ăn có mê dược, nhưng nàng thấy một nhà Đường Linh Toa hòa thuận, trong lòng lại trở nên do dự bất định.

Chỉ là Đường Linh Toa lúc này đã cầm lấy đĩa, đang muốn gấp thức ăn cho vào miệng.

Tầm Nguyệt nhìn thấy, trong lòng cả kinh, không nhịn được nói:

- Đường Linh Toa ngừng lại!

Không hiểu được biểu hiện của Tầm Nguyệt, Đường Linh Toa quay sang hỏi:

- Tỷ tỷ làm sao vậy?

Lúc này sắc mặt Túc Tĩnh vương trở nên âm trầm đến cực điểm, vị vương gia này tâm tư cay nghiệt, trí tuệ thâm trầm, từ biểu hiện cử chỉ của Tầm Nguyệt, hắn đã biết nữ tử này biết trong rượu và thức ăn có hạ mê dược.

Suy nghĩ một chút, Túc Tĩnh Vương thấy Đường Linh Toa không có ăn nữa, lúc này đứng dậy, bình tĩnh trừng mắt với Tầm Nguyệt nói:

- Tầm Nguyệt cô nương, ở đây đều là người nhà của bản vương, chỉ là cùng ăn một bữa cơm gia đình bình thường, nếu cô nương thấy bản vương thất lễ, mong được bao dung, chỉ là cô nương liên tục quấy rối bản vương cùng người thân dùng cơm, ngôn từ liều lĩnh, xin thứ cho bản vương chiêu đãi không chu toàn, quản gia tiễn khách!

- Tỷ tỷ...

Đường Linh Toa thấy Tĩnh vương cư nhiên trở mặt với Tầm Nguyệt, cũng biết Tầm Nguyệt đang đối nghịch với phụ thân mình, lúc này kéo tay nàng nói:

- Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ làm sao vậy?

Tầm Nguyệt nhìn Đường Linh Toa nói:

- Muội muội, hay là muội cùng ta trở về đi!

Đường Linh toa nhìn Tĩnh Vương phi, vô cùng không muốn, mà Tĩnh Vương phi lúc này lập tức nói với Túc Tĩnh Vương:

- Vương gia, Tầm Nguyệt cô nương lần đầu đến phủ, không hiểu qui củ, mong Vương gia không nên tính toán, nếu cơm nước không hợp khẩu vị, nhưng người tới là khách, chúng ta không thể thất lễ, không bằng thay đổi một chút đi?

Túc Tĩnh Vương cho tới bây giờ luôn là một người kiêu ngạo, hơn nữa từ khi tu luyện Phách Hoàng Thiên Kinh, tính tình đại biến, chưa bao giờ chấp nhận người khác làm trái ý của hắn, lúc này nghe Tĩnh vương phi nói như vậy, trong lòng nổi giận, quay sang quát nàng:

- Im miệng...

Tĩnh Vương phi nhìn thấy vẻ mặt hung dữ của phu quân, sợ đến run người, suýt nữa ngã xuống đất, may mà có Đường Linh Toa nâng đỡ bên cạnh nói:

- Mẫu thân, người không sao chứ!

Túc Tĩnh Vương nhìn Đường Linh Toa, lúc này trong mắt phát ra quang mang vô cùng dữ dội, tính tình càng trở nên thô bạo, thấy Tầm Nguyệt vẫn đứng ở đó, cao giọng quát lớn một tiếng:

- Quân gia, tiến vị Tầm Nguyệt cô nương này ra khỏi phủ, Linh Toa không được rời khỏi!

Tầm Nguyệt cũng không biết nên làm gì lúc này, tính tình nàng ôn hòa bình tĩnh, đứng ra mà nói, nàng không thể để Linh Toa ở chỗ này, nhưng người ta đã hạ lệnh đuổi khách, trong lúc khó xử, không còn chút khí thế Võ Thánh nào, lại như một nữ tử bất đắc dĩ bình thường.

Dù sao tình cách của Tầm Nguyệt chính là như vậy, nếu như là Mộng Ly ở chỗ này mà nói, sợ rằng sớm đã nổi khùng trở mặt với vị vương gia này rồi.

Lúc này quân gia mang theo hai người đến, hướng Tầm Nguyệt nói:

- Vị cô nương này mời đi thôi...

Tầm Nguyệt lúc này cấp bách muốn khóc, nhìn Đường Linh toa nói:

- Linh Toa theo ta đi...

Lúc này Đường Linh Toa có chút rung động, nàng biết không thể tiếp tục ở chỗ này, nhưng Tĩnh Vương phi đang nắm chặt tay nàng không chịu buông ra, khiến nàng trở nên do dự, không muốn nhìn mẫu thân tiếp tục đau khổ, thế nhưng...

- Quân gia...

Sự hung bạo trong lòng Túc Tĩnh Vương lúc này đã không thể tiếp tục áp chế. Sự nhẫn nhịn cũng đã đến cực hạn, sắc mặt cực kỳ âm trầm nhìn qua gã quân gia.

Gã quân gia thấy ánh mắt này cũng sợ đến giật cả mình, lại một lần nữa nói với Tầm Nguyệt:

- Cô nương, mời đi thôi, bằng không thứ cho lão nô đắc tội!

Lúc này trong lòng Tầm Nguyệt quỳnh lên, cũng không quân nhiều như vậy, khí thế toàn thân bộc phát, thân ảnh nhoáng cái biến mất, sau đó lại hiện lên bên người Đường Linh Toa, kéo tay nàng nói:

- Linh Toa, nếu như muội không đi, sẽ dẫn tới mối họa lớn, muội mình bạch ta đang nói gì chứ...

- Võ Thánh!

Lúc này Túc Tĩnh Vương thấy Tầm Nguyệt phóng xuất ra khí thế, trong lòng kịch chấn.

Tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, hắn biết vị Võ thánh trước mắt, hắn căn bản không thể đánh lại, vì vậy thần tình lại biến đổi, vẻ mặt đau thương nhìn Đường Linh Toa:

- Linh Toa, con nhẫn tâm vứt bỏ phụ thân và mẫu thân mà rời đi sao, con nhẫn tâm để chúng ta tiếp tục chịu nỗi khổ nhớ nhung sao, trước đây con còn nhỏ không hiểu chuyện, phạm sai lầm còn có thể hiểu được, cha cũng có thể tha thứ cho con, lưu lại bồi tiếp mẫu thân mấy ngày được không, bản vương sẽ không làm khó dễ tỳ muội con nữa...

Một hồi nói lời an ủi tha thiết, khiến tâm tư Đường Linh Toa trở nên bất định.

Tĩnh Vương phi cũng nói:

- Toa Toa, con ở lại với ta mấy ngày, chờ khi ta khỏe lại hãy đi, không nên vứt bỏ mẫu thân như vậy...

Bị phụ mẫu níu giữ, khiến Đường Linh Toa lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nàng đơn thuần cho rằng qua nhiều năm như vậy, phụ thân sẽ tha thứ cho khuyết điểm của nàng, cũng không tái ước thúc chuyện của nàng nữa.

Nếu như ở lại để Tầm Nguyệt tỷ tỷ một mình rời khỏi, nàng sẽ trở nên đau khổ cỡ nào, hơn nữa với tính cách của Tầm Nguyệt, nếu như nàng ở lại mà nói, nàng sẽ tự trách, sẽ áy náy, bởi chính nàng khẩn cầu Tầm Nguyệt gạt Mộng Ly cùng Vân Thiên Hà trốn về thăm mẫu thân. Nàng sẽ đối mặt với chất vấn của Vân Thiên Hà và tỷ tỷ ra sao.

Còn nếu rời đi, mẫu thân sẽ thương tâm cỡ nào, mẫu thân vì nàng đã đau khổ quá nhiều, nàng không nỡ để mẫu thân tiếp tục thương tâm...

Hai bên đều không thể dứt bỏ, nàng nên làm thế nào bây giờ?

511. Chương 515: Ác Ma Chi Tâm

Lúc đầu bởi vì trong lòng thích một người, nên mới có thể kiên trì chịu đựng được thống khổ tinh thần, thủy chung không có rời khỏi phụ mẫu, sau đó đến khi phụ thân muốn đem nàng gả cho La Lan vương tử, nàng cũng không làm trái ý phụ thân, cái này cũng không phải vì sợ hãi, đây là một loại tâm tình thiện lương cùng tình thân ràng buộc nàng.

Sau lại xảy ra rất nhiều chuyện, để cho nàng cũng người mình yêu ở chung một chỗ, rồi kết bạn với các tỷ muội thân thiết. Thoáng chốc tình yêu, tình bằng hữu đã tràn ngập cuộc sống, Đường Linh Toa cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng tới mẫu thân, còn có ca ca, cho dù là với người phụ thân này cũng không thể tuyệt tình, lạnh nhạt được.

Tuy rằng người thiện lương đều có kết cục tốt, nhưng thường thường các nàng phải chịu đựng muôn vàn thống khổ nhiều hơn so với người khác.

Cũng như giờ khắc này, nội tâm Đường Linh Toa đang không ngừng đấu tranh, nàng sợ hãi sẽ đánh mất đi, lại càng không đành lòng bỏ xuống được.

Nàng sợ hãi sau khi rời khỏi, mẫu thân sẽ không chịu nổi đả kích mà bệnh thêm trầm trọng. Lại sợ nếu ở lại, Tầm Nguyệt áy náy rời đi, Vân Thiên Hà và Mộng Ly sẽ thất vọng đối với quyết định của nàng.

Lúc này Tầm Nguyệt không có suy nghĩ như vậy, nàng biết Vân Thiên Hà cùng vị vương gia này là tử địch, tương lai tất có một kết thúc, nàng gạt tỷ tỷ cùng phu quân, mang theo Đường Linh Toa trở về gặp mẫu thân, chỉ là để Đường Linh Toa có thể thoải mái một chút, giải bớt sự phiền muộn cùng tâm sự trong lòng, chờ nàng hết lo lắng sẽ cùng nhau trở về.

Nhưng lúc này Đường Linh Toa trước tình thân lại trở nên do dự, trong lòng Tầm Nguyệt có thể nào không vội, nàng hiểu rõ dụng tâm độc ác của vương gia, nhưng vẫn không dám nói ra, sợ làm Đường Linh Toa đau khổ.

Thế nhưng Túc Tĩnh Vương biểu hiện ra vẻ mặt dối trá khiến trong lòng nàng lửa giận bốc lên, thật giống như trong giờ khắc này đang có thứ gì đó bỗng nhiên đề tỉnh nàng, khiến nàng nói với Đường Linh Toa:

- Muội muội, nếu như muội ở lại, có thể muội sẽ mất đi tất cả, bao gồm cả tình thân này, muội đi hay ở?

- Tỷ tỷ ta không thể rời bỏ mẫu thân được, ta...

Tầm Nguyệt cắt đứt lời nói của nàng, lại nói:

- Muội có biết vì sao ta lại cản muội ăn không, bởi vì trong rượu và thức ăn có hạ dược vật, nếu muội còn ở lại nơi này, phần tình thân này, có thể sẽ làm muội thống khổ và tuyệt vọng, nếu như muội rời khỏi, đối với tất cả mọi người đều tốt!

Đường Linh Toa ngây dại, chính lúc này Tĩnh Vương phi cũng đang ngây dại, nàng không dám tin tưởng nhìn Túc Tĩnh Vương:

- Vương gia, người thật sự hạ được sao?

- Câm miệng!

Túc Tĩnh Vương lúc này đã giận dữ tới cực điểm, cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, lạnh lùng trừng mắt nói với Tầm Nguyệt:

- Bản vương đã cho người cơ hội rời khỏi, nếu người đã rượu mồi không uống, thì đừng trách bản vương không khách khí, người đâu...

Dứt lời, lúc này bên ngoài đột nhiên xuất hiện một đám người bịt mặt dũng mãnh tiến vào, đem gian nhà vây lại, còn có hai lão giả từ trong đám người đi ra, chậm rãi cười nói:

- Đường Túc Ly, phần lễ vật này của người thật dày a, ha ha, hai người bọn họ chính là nữ nhân của tên tiểu tử kia, chỉ cần bắt các nàng, còn sợ hấn dám làm trái chúng ta sao, tự mình dâng đến cửa, ha ha!

Đường Linh Toa nghe vậy, lúc này rốt cuộc hiểu rõ tâm ý của Tầm Nguyệt, nếu như nàng thật sự ở lại, không chỉ có đem đến đau khổ cho người mình yêu, ngay cả nàng chỉ sợ muốn gắn bó với tình thân cũng vì nó mà tuyệt vọng.

- Toa Toa, con mau đi đi...

Tĩnh Vương phi lúc này cũng hiểu ra, Túc Tĩnh Vương đem nữ nhi bán đứng để đổi lấy sự thống trị, nếu như vậy, nàng rằng không giữ nữ nhi bên người, để nữ nhi đi càng xa càng tốt.

- Còn muốn chạy sao, chậm rồi!

Túc Tĩnh Vương âm trầm rống lên một tiếng, nhìn bên ngoài nói:

- Hai vị trưởng lão, nữ nhân này giao cho các người, về phần nữ nhi của bản vương, thì bản vương sẽ tự dạy dỗ, sẽ không làm phiền hai vị nữa!

Dứt lời Túc Tĩnh Vương đột nhiên bước dài một bước, đến bên cạnh Đường Linh Toa.

Tầm Nguyệt thấy thế, lúc này ý cảnh của Võ Tôn phóng ra, nhất thời quanh thân có một cỗ lực lượng cực mạnh bắt đầu khởi động, hai lão giả bên ngoài không khỏi biến sắc:

- Thiếu nữ này cũng là một vị Võ Tôn, Chúc lão, ta với người liên thủ đối phó!

Dứt lời, hai lão giả tung người một cái, cả người phóng xuất lực lượng khí thế, cùng khí thế của Tầm Nguyệt va chạm, chu vi xung quanh liền có một cỗ sóng khí bốc lên, phát ra tiếng nổ ầm ầm, đem cánh cửa đánh nát bấy.

Tầm Nguyệt muốn ngăn cản Túc Tĩnh Vương bắt Đường Linh Toa, nhưng hai lão giả này tuy chỉ là Địa Cảnh nhị giai, so với nàng còn kém một cảnh giới, nhưng thực lực hai người liên thủ cũng không thể khinh thường.

Trong lúc cấp bách, Tầm Nguyệt chỉ tạm thời ngăn cản hành động của Túc Tĩnh Vương, lúc này hai lão giả lao tới, hạn chế hành động của nàng, Tầm Nguyệt lấy một địch hai, tuy rằng không rơi vào hạ phong, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi bị bọn họ cầm chân.

Giờ khắc này, trong lòng Đường Linh Toa đã trở nên băng lãnh, đối mặt với phụ thân tuyệt tình như vậy, nàng đã không còn ôm ấp bất cứ ảo tưởng gì nữa.

Tại lúc Túc Tĩnh Vương muốn bắt lấy nàng, thân thể nàng cũng bay nhanh một vòng, không gây thêm phiền toái cho Tầm Nguyệt, bộ pháp nhẹ nhàng, khi Túc Tĩnh Vương chớp tới, bèn lách mình trốn phía sau một cây cột.

Thấy Đường Linh Toa muốn chạy, lúc này Túc Tĩnh Vương nổi giận, chưởng thế đánh lên cây cột làm nó nát bấy, lúc này các phi tần trong sảnh đều sợ hãi bỏ chạy về phía hậu viện.

Đường Linh Toa muốn chạy, Túc Tĩnh Vương lại không cho nàng cơ hội, lúc này đám người bịt mắt đã vây quanh, Đường Linh Toa nhẹ nhàng nhảy về phía một cửa sổ gần đó, bỗng nhiên một đôi đại chưởng đánh về phía cửa sổ.

Đường Linh Toa không còn cách nào khác là tránh tiếp, một chưởng kia đánh hụt khiến cửa sổ bị nát bấy.

Thân ảnh của Túc Tĩnh Vương lao tới như điện, lấy tu vi Vô Thánh của hắn hiện tại, nếu chặn đánh Đường Linh Toa là chuyện hoàn toàn dễ dàng. Thế nhưng hắn muốn bắt sống nàng, dùng một thân công lực nhu hòa của nàng để bổ khuyết cho những thiếu sót của Phách Hoàng Thiên Kinh, đây chính là cực phẩm đại bổ còn khó tìm hơn so với bất kỳ linh đan diệu dược nào, lấy tâm tính tà ác của hắn sao có thể buông tha được.

Lúc này hắn không còn coi đây là nữ nhi do chính mình sinh ra nữa, sau khi lao tới, một chưởng bá đạo tung ra, đánh bay Đường Linh Toa cùng chiếc bàn nàng núp sau đó ra xa hai trượng.

Đường Linh Toa té ngã xuống đất, thổ huyết, muốn đứng dậy tiếp tục chạy. nhưng lúc này Túc Tĩnh vương đã tung song chưởng cự đại tiến đến.

- Linh Toa!

Tầm Nguyệt bị hai lão giả dây dưa, mắt thấy Linh Toa sắp bị bắt, trong lòng khẩn trương, quát lên một tiếng, một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại từ lòng bàn tay nàng phun ra, trực tiếp tung một kích cực mạnh về phía hai lão giả.

Ầm!

Dưới một chưởng mang theo lực lượng cường đại này, trong nháy mắt hóa thành một cự long mờ ảo, rít gào nhằm về phía hai vị lão giả, khiến cả gian nhà ầm ầm rung chuyển, âm thanh nứt gãy rắc vang lên...

Hai lão giả thấy thực lực đối phương cường hãn như vậy, nhưng hai người liên thủ cũng không kém, khi một kích này đánh tới liền lắc mình tránh đi, khiến hai tên bịt mắt bên ngoài hứng chịu thay, trong nháy mắt bị oanh sát, tuôn ra một đoàn huyết vụ.

Tầm Nguyệt mượn cơ hội này, thuận thế tung chưởng đánh một cây trụ lớn văng về phía Túc Tĩnh vương. Túc Tĩnh Vương thấy thế, không thể làm gì đành buông tha Đường Linh Toa, thân thể xoay chuyển, tránh khỏi cây đại trụ kia.

Ầm một tiếng, cây đại trụ phá thủng một góc lớn của gian nhà bay ra ngoài.

Lúc này hai lão giả lại tiến đến, song chưởng của hai người cùng tung ra, mỗi lần tiến công đều vô cùng độc ác, khiến Tầm Nguyệt lần thứ hai phải cẩn thận đối phó với họ. Đường Linh Toa thờ díp kéo mẫu thân chạy khỏi viện, nhưng bên ngoài có rất nhiều kẻ bịt mắt vây quanh, lúc này hai kẻ bịt mắt vọt ra, thực lực bọn họ cũng là Tông Sư, Đường Linh Toa tức giận quát một tiếng, thân thể giống như nhảy múa, đánh ra một chưởng đẩy tới hai kẻ bịt mắt kia.

Oanh!

Hai kẻ bịt mắt này thấy một đóa liên hoa huyền hóa tấn công đến, đang muốn né tránh, nhưng bọn chúng không ngờ, chỉ mới nghiêng người được một chút, đóa liên hoa đột nhiên bùng ra, lập tức một cỗ lực lượng cuồng bạo xông tới, đánh bay hai tên này ra thật xa.

Hai tên này sau khi bị đánh bay đi, miệng phun tiên huyết, bản thân bị trọng thương, vô lực đứng dậy.

Túc Tĩnh vương thấy Đường Linh Toa vừa ra ngoài liền đánh bay hai tên bịt mắt, mà lực lượng đóa liên hoa khi bạo phát mang theo mê hoặc cường liệt, khiến sự tham lam trong lòng hắn càng thiêu đốt hừng hực, để có thể trở nên cường đại hắn sẵn sàng liều lĩnh.

Lúc này hắn giống như một con hổ đói, hắn muốn có được cỗ lực lượng kia có thể bù đắp cho mình giúp đề thăng tu vi.

Vốn hắn tưởng rằng lấy thực lực của hắn có thể dễ dàng leo lên đế vị, thế nhưng Thiên Môn che chở cho hắn bị diệt, khiến hắn gặp phải nhiều cường giả lánh đời, hơn nữa hai năm qua hắn gặp được rất nhiều võ

giả cường đại xuất hiện, những người này đều mạnh hơn hẳn, khiến ý chí tranh cường của hắn càng thêm mãnh liệt chưa từng có.

Dựa vào cái gì những người này có thể cười trên đầu hắn, Thiên Môn bị diệt, trong tay hắn không còn vốn liếng để đối địch với các thế lực khác, hắn cần phải có lực lượng mạnh mẽ hơn giúp hắn đoạt lấy đế vị, vì vậy Thiên tháp tìm tới hắn, Thiên U Âm điện cũng tìm tới hắn.

Thế nhưng khi biết được rõ ràng thực lực phía sau của hai thế lực cường đại này, đủ để diệt vong mưu đồ của hắn với đế quốc. Lúc này dã tâm của hắn càng thêm hừng hực, hắn muốn có thật nhiều cường giả hiệu lực cho hắn, chứ không phải những kẻ yếu ớt như bây giờ.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ cho những kẻ dùng loại ánh mắt coi rẻ nhìn hắn, đối đãi hắn như quân cờ, như con kiến hôi. Cho nên nếu muốn chinh phục những thế lực này, chính hắn phải trở nên cường đại hơn, đây là thế giới dĩ võ vi tôn, tuần hoàn theo quy luật nhược nhục cường thực.

Giờ này tâm ma đã tràn ngập trong lòng Túc Tĩnh Vương, hắn căn bản không quan tâm đây có phải là nữ nhi của mình hay không. Bởi vì sự tham lam, dục vọng khát khao trở nên cường đại đã khiến hắn mất đi lý trí.

512. Chương 516: Lửa Giận Của Tầm Nguyệt

Đúng lúc này, nàng xoay người tránh thoát một tên bịt mặt đánh lén, hơi nghiêng người một chút, bả vai đã trúng một chưởng, khiến thân thể lão đảo, ngay sau đó, đôi song chưởng cự đại của Túc Tĩnh Vương đã lao đến chụp lấy cổ nàng.

Mặc dù đây là nữ nhi của hắn, nhưng nàng phari vì sự thống trị của hắn mà hiến dâng bản thân, tất cả đều là của hắn, bất kỳ kẻ nào cũng không thể cướp đi được.

Lúc Đường Linh Toa bị Túc Tĩnh Vương bắt được, một cổ lực lượng trói buộc nàng, khiến nàng hô hấp gấp gáp, căn bản không giãy ra được.

Răng rắc!

Nhưng ngay sau đó nàng cảm thấy quần áo của mình bị người ta xé rách, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nàng quay người lại nhìn, càng kinh hãi gần chết, sợ tới ngây người.

Nàng không dám tin tưởng phụ thân lại xé rách quần áo của mình, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

- Vương gia, nó là nữ nhi của ông a, ông muốn làm gì?"

Tĩnh vương phi lúc này cũng nhìn ra Túc Tĩnh vương đã dần dần mất đi lý trí, hơn nữa trong ánh mắt của hắn hiện lên dục vọng cường liệt, khiến thân thể nàng kịch chấn, sợ đến ngây người.

Đây là tại lúc Túc Tĩnh vương tu luyện Phách Túc Tĩnh Vương đột phá cảnh giới Vô thánh xuất quan, tâm tình đại biến, đêm đó khi hắn chà đạp nàng cũng có loại ánh mắt như vậy, loại ánh mắt này vô cùng đáng sợ, tràn đầy khát vọng đòi hỏi phát tiết ra.

Bệnh của nàng cũng vì một đêm đó bị tên cầm thú nàng điên cuồng chà đạp, hấp thụ nguyên âm trong thân thể nàng, ngay cả nàng có từng luyện qua võ nghệ, đạt tới Tiên Thiên nhưng vẫn như cũ không kháng cự nổi bị tên cầm thú này giày vò.

Lúc này Túc Tĩnh Vương dĩ nhiên trước mặt nhiều người như vậy xé rách y phục của nữ nhi mình, Tĩnh Vương phi kinh hãi muốn chết, cũng trở nên tức giận, lúc này liều mạng vận công đánh tới, lo lắng rằng to lên:

- Nó là nữ nhi của ngươi, ngươi là đồ cầm thú, ngươi muốn làm gì?

Túc Tĩnh vương lúc này giống như một tên ác ma dữ tợn, đâu còn biết cái gì là liêm sỉ, lễ nghĩa, hắn đã mất đi lý trí, chỉ muốn nhanh chóng chế trụ Đường Linh Toa, sau đó hút cạn chân khí và công lực của nàng, để chính mình có thể nhờ đại bổ này đề thăng tu vi lên một bước.

Lúc này Tĩnh Vương phi đã không sợ hết thảy, chỉ gắt gao giữ hần lại, muốn cướp lấy Đường Linh Toa.

- Ai cản ta phải chết!

Túc Tĩnh vương thấy có người cư nhiên dám ngăn hần lại, trong mắt hiện lên một tia hồng quang giống như đã nhập mà, quát lên một tiếng lớn, đánh ra một chưởng ầm ầm, liền nặng nề oanh trên ngực Tĩnh vương phi.

Tĩnh vương phi phun ra một búng máu, thân thể lão đảo ngã xuống đất, không còn động đậy được nữa.

- Nương...

Đường Linh Toa thấy một màn này, cực kỳ bi thương thét lên, nàng lập tức cảm thấy ngay cả một tia hi vọng cuối cùng cũng tan vỡ, vì mẫu thân chết thảm mà trở nên dờ ẫn.

Thế giới không có âm thanh, cũng không có màu sắc, có chỉ là bi ai và thống khổ sâu đậm.

Tầm Nguyệt cũng phát hiện tình hình bên ngoài sân, trong lòng nàng khiếp sợ cực độ, nàng không thể tin tên vương gia tà ác này, ngay cả nữ nhi của mình cũng không buông tha, hơn nữa hần còn chính tay đánh chết thê tử đã ân ái bao năm của mình.

Hồ dữ không ăn thịt con, nhưng hần lại dám làm ra cái chuyện không bằng cảm thú này!

Quả thực không thể tha thứ!

Ở phía sau, trong lòng Tầm Nguyệt một đoàn hỏa diễm phẫn nộ cũng không ngừng bốc lên, bình thường tính tình nàng ôn nhu, dịu dàng, nhưng lúc này nổi giận lên, phóng xuất ra cỗ lực lượng cường thế, khiến hai lão giả đang cầm chân nàng nhất thời ảm giác được áp lực lớn.

Lúc này tầm nguyệt nổi giận rồi, trực tiếp đánh ra mười đạo " Thiên Long Bạo Diệt Ấn " mang theo cỗ lực lượng hủy diệt cả một vùng, giống như đạn pháo cường liệt cuồng bạo bạo tạc trên người hai vị lão giả.

Ầm ầm!

Một trận tiếng nổ lớn, làm cho cả Tĩnh vương phủ kịch liệt rung chuyển, thậm chí làm cho cả kinh thành phát sinh rung động, giống như xảy ra một cơn địa chấn lấy vương phủ làm trung tâm, lan tràn ra.

Mà trung tâm cỗ lực lượng cuồng bạo này, hai vị lão đầu ra sức áp chết thể tấn công của cơn địa chấn, bọn họ cảm giác như bị mười con rồng quấn lấy, phát ra vô số công kích mãnh liệt, điên cuồng, lấy hai người liên thủ, dĩ nhiên cũng cực kỳ cật lực.

Bất quá đám người bịt mặt trong viện, giờ khắc này, bọn chúng giống như con kiến hôi vậy, bọn họ gần Tầm Nguyệt nhất, nên khi cỗ lực lượng cuồng bạo được Tầm Nguyệt đánh ra, trong giây phút đó, bọn chúng ngay cả chạy trốn cũng không có tư cách, trực tiếp bị đánh bay lên, mà đất đá và sàn nhà cũng bị bốc lên theo, thậm chí trực tiếp bị đất đá xung quanh xuyên thấu thân thể, một thân đầy lỗ máu.

Mà ở chỗ này, Túc Tĩnh vương đang muốn tiếp tục hành vi cảm thú của mình, khi cỗ lực lượng này bạo phát ra, động tác trong tay hần bị kiềm hãm, hần phát hiện một phiến đá bị cỗ lực lượng ba động kéo về phía mình, bèn mang theo Đường Linh Toa bay người về phía trước, thân thể né tránh thoát được, phiến đá kia bay qua, nặng nề nện vào người một người bịt mặt khiến thân thể hần trực tiếp tuôn ra một đoàn huyết vụ.

- A...

Khi phiến đá kia bay ngang qua rồi, một khối đá khác cũng bay đến, xuyên thấu cánh tay hần, mang theo một đoàn máu tươi, Túc Tĩnh vương theo bản năng buông tay ra, thân thể Đường Linh Toa mềm nhũn té xuống đất.

Nhưng mà, nàng mở trừng mắt nhìn mẫu thân, một mảnh xám trắng, dường như đã không còn tri giác.

Trong phủ Túc Tĩnh vương xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, tại giờ khắc này, cũng khiến khắp nơi trong Kinh Thành bị kinh động, cỗ lực lượng kinh thiên kia khiến một ít cường giả ẩn núp trong kinh thành bắt đầu ý thức được vương phủ đã xảy ra chuyện, sợ rằng có cường giả tham dự.

Mặc dù trong mắt đông đảo cường giả, Túc Tĩnh Vương bất quá cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Thế nhưng hắn không thể chết được, hắn vẫn còn giá trị lợi dụng vô cùng quan trọng.

Nên giờ khắc này, những người đã bị kinh động, đều hướng Túc Tĩnh vương phủ phi tốc mà đến.

Thanh Long sơn, căn cứ huấn luyện doanh.

Mộng Ly phối chế ra cửu Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn, vui sướng chia sẻ với Vân Thiên Hà xong, cũng không có tiếp tục quấy rối hắn nữa, chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu bước thứ hai trong phương pháp.

Thế nhưng đang đi ở trên đường, nàng bỗng nhiên thấy tâm thần không yên, mơ hồ cảm ứng được một cỗ ba động đang lớn dần trong lòng muội muội.

Muội muội nổi giận rồi!

Rốt cuộc đã xảy ra loại chuyện tình gì, lại khiến muội muội bình thường tính tình rất an tĩnh dịu dàng nổi giận tới như vậy, nàng muốn tiến thêm một bước do thám xem sao, nhưng lúc này muội muội của nàng bị vây trong tức giận, nàng cũng lại có một cảm giác khác, đó là muội muội cũng bị vây trong nguy hiểm.

Trực giác không tốt khiến tâm tình Mộng Ly không cách nào bình tĩnh được, lấy thực lực hiện tại của muội muội, võ giả bình thường căn bản không làm gì được nàng, hơn nữa nếu là gặp phải chuyện bình thường, lấy tâm tính của nàng cũng không nổi giận như vậy a.

Lẽ nào Linh Toa muội muội đã xảy ra chuyện?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Mộng Ly khẩn trương, trong lúc nhất thời muốn đến Kinh Thành thật nhanh, thế nhưng đem chuyện này nói cho Thiên Hà, sợ rằng chàng cũng sẽ tâm tình tình đại loạn, lập tức chạy tới Kinh Thành, như vậy lại càng không tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, Mộng Ly đột nhiên nghĩ tới Liên Tinh.

Đây là một vị cường giả cấp bậc Thiên Cảnh, nàng hoàn toàn có khả năng trong một canh giờ thông qua ý cảnh cường đại tiêu hao chút cộng lực chạy tới Kinh thành để cứu viện.

Nghĩ tới đây, thân ảnh Mộng Ly như bay chạy tới gian nhà của Liên Tinh ở, từ xa đã kêu lớn:

- Liên Tinh, Liên Tinh...

Liên Tinh lúc này đang an tĩnh ở trong phòng, lần trước nàng đem tâm sự thổ lộ với Vân Thiên Hà, tâm cảnh của nàng lần thứ hai có dấu hiệu đề thăng, bỗng nhiên nghe được tiếng gọi đầy lo lắng của Mộng Ly, liền mở mắt, đứng dậy đi ra ngoài.

Bất quá khi tới cửa, Mộng Ly đã vọt vào, đem nàng lôi vào phòng thở phà kêu lên:

- Liên Tinh, cầu xin ngươi, hãy lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đến Kinh Thanh, Linh Toa muội muội hắn đã xảy ra chuyện, ta cảm giác được trong lòng muội muội đang nổi giận, nếu như không xảy ra chuyện lớn gì, muội muội sẽ không như vậy đâu, xin ngươi đó Liên Tinh, ngươi nhất định phải đi cứu các nàng!

Liên Tinh nghe nói, cũng là thần sắc cả kinh, ngày đó Tầm Nguyệt và Đường Linh toa lặng lẽ trở về thăm mẫu thân của Đường Linh Toa, lúc đó nàng ở hiện trường, Tầm Nguyệt và Đường Linh Toa cầu xin nàng không nói cho Vân Thiên Hà và Mộng Ly, nàng cũng đã đáp ứng rồi.

Mà hiện giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Liên Tinh cũng có trách nhiệm, lúc này cũng không chút do dự gạt đầu nói:

- Ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Kinh Thành, cô đại khái nói cho ta biết một chút phương hướng và hoàn cảnh của các nàng đi?

Mộng Ly nhắm mắt lại, dùng tâm linh cảm ứng, sau đó liền kể lại cho Liên Tinh nghe một lần, Liên Tinh gạt đầu rồi cũng không ngừng lại, thân ảnh nhoáng lên, liền biến mất dạng.

Lúc này hai tay Mộng Ly cũng quấn vào nhau, trong lòng cũng vô cùng khẩn trương, lẩm bẩm nói:

- Nhất định không thể xảy ra chuyện gì, muội muội, muội cố gắng chống đỡ một canh giờ sau, Liên Tinh nhất định sẽ đến cứu các người!

Túc Tinh Vương phủ.

Tầm Nguyệt không thể nhẫn nhìn trước hành vi cầm thú của Túc Tinh vương mà nổi giận, có thể khiến lực lượng của nàng trong nháy mắt trở nên cuồng bạo, như là cơn giận của rồng, cổ khí thế và uy áp kinh thiên động địa kia đủ để cả Kinh thành sản sinh ra rung động cường liệt.

Đương nhiên động tĩnh lớn như vậy sẽ chấn kinh toàn bộ Kinh Thành rồi.

Dưới sự tức giận của Tầm Nguyệt, lúc này căn bản không để ý tới những sinh linh vô tội xung quanh vương phủ, bọn hạ nhân trong phủ căn bản không chịu nổi lượng cường đại như vậy trùng kích, trong miệng đều phun ra máu tươi, chết ngất đi.

Mà ở chỗ trung tâm, hai lão đầu Chúc Thiết Sinh và Tác Hách cũng không thể chống đỡ được tấn công của Tầm Nguyệt nữa, liên tiếp bại lui, tuy rằng bọn họ không bị thụ thương, nhưng thể tấn công như vậy, đã là Địa Cảnh ngũ giai đỉnh phong, khiến trong lòng bọn họ hoảng sợ.

Khi khí thế của Tầm nguyệt uy hiếp hai lão đầu Chúc Thiết Sinh và Tác Hách, nàng thoáng nhìn Túc Tinh vương bị thương ở cánh tay, muốn lần thứ hai bắt lấy Đường Linh Toa.

Nàng sao có thể dễ dàng tha thứ để cho Đường Linh toa lại bị cầm thú này làm hại, lúc này lần thứ hai đánh ra Bạo Long Tập về phía Chúc Thiết Sinh cùng Tác Hách, mang theo uy lực hủy diệt cùng tiếng long ngâm xông thẳng tới hai người.

513. Chương 517: Tượng Gỗ Bay Tới

Một đầu rồng hư ảo thẳng hướng Chúc Thiết Sinh và Tác Hách bị ngăn lại, hai người kêu lên một tiếng đau đớn, khoe miệng có tia máu tràn ra, tuy thụ thương nhưng thể tấn công cũng đã bị hóa giải.

Tầm Nguyệt thấy đã kích thương Chúc Thiết Sinh, cũng chiếm được thời cơ, không chút do dự thân thể khê động, bay đến chỗ phòng ốc bị đầu rồng đánh sập trước mặt, thân thể như một mũi tên nhọn vọt vào trong viện.

Mà Túc Tinh vương dưới tình huống như vậy vẫn tiếp tục điên cuồng, cũng chỉ phải trả giá lớn đổi lấy hủy diệt.

Hắn mất đi lý trí, cũng không phải không thể tỉnh táo lại, trùng kích cuồng bạo của Tầm Nguyệt đánh một khối đá xuyên thấu cánh tay hắn, khiến hắn đau đớn mà khôi phục lại vài phần lý trí. Khi hắn tiến thêm một bước, hắn thấy Tầm Nguyệt vọt lên, đối với loại sát khí này khiến hắn rất cuộc cũng hồi phục lý trí cùng sự lạnh tĩnh.

Đảo mắt thấy Đường Linh Toa đang nằm chờ dẫn trên mặt đất, nhìn theo hướng ánh mắt nàng, hắn liền thấy thi thể băng lãnh của thê tử, trong lòng Túc Tinh vương giống như bị vật gì đó hung hăng đâm một phát, hắn ý thức được mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn và điên cuồng cỡ nào.

Khi tầm Nguyệt vọt tới, Tác Hách hét lớn một tiếng:

- Ngu xuẩn, mau tránh ra, ngươi không phải đối thủ của nàng!

Túc Tinh vương hoàn hồn, lại thấy Tầm Nguyệt bay đến, hắn cũng không có thời gian hối hận, càng không có thời gian đau lòng, tư thế của Tầm Nguyệt chính là muốn lấy mạng hắn. Hắn không thể chịu chết được.

Nhờ ý chí cầu sinh giúp hắn trong nháy mắt làm ra phán đoán chính xác, vận toàn bộ công lực mạnh mẽ bay người về phía sau, cả người kịch liệt ngã trên mặt đất, lại nhanh chóng bỏ chạy.

Một chưởng kia của Tầm Nguyệt đánh vào mặt đất, tạo ra một tiếng nổ lớn cùng một cái hố lớn.

Bức chạy Túc Tinh vương, Tầm Nguyệt ôm lấy Đường Linh Toa nằm trên mặt đất, mắt thấy Chúc Thiết Sinh và Tác Hách đang tấn công tới một lần nữa, liền xoay người chạy.

- Trốn đi đâu?

Ngay khi thân thể Tầm Nguyệt vừa chạy đến ngoại viện vương phủ, gần đó đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, một tiếng quát này tạo ra bạo âm truyền khắp xung quanh, chấn động đau nhức màng nhĩ.

Tiếng quát này tuyệt đối không phải là của Chúc Thiết Sinh và Tác Hách làm ra, nói như vậy lúc này ở đây đã có thêm một vị cao thủ nữa.

Tác Hách và Chúc Thiết Sinh đang truy đuổi Tầm Nguyệt lại nghe thấy tiếng quát, liền biết là ai. Liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng kỳ quái vì sao người này đột nhiên đi tới Kinh Thành.

Bất quá lúc này cũng không có thời gian để suy nghĩ, Tác Hách liền kêu lên:

- Lâu trưởng lão, chúng ta cùng liên thủ, trước tiên chặn hai nữ nhân kia, các nàng đối với kế hoạch của chúng ta rất có lợi!

Lúc Tầm nguyệt đang chạy trốn, mới đến ngoại viện thì thấy một lão giả mặc áo bào đen xuất hiện ở đó, đồng thời chặn mất lối đi của nàng, cũng không quản người này là ai, lúc này đánh ra một chiêu "Bạo Long Tập" thẳng hướng Lâu trưởng lão trùng kích tới, rồi chuyển sang một hướng khác bỏ chạy, trong lòng nàng biết nếu như ba cao thủ này liên thủ đối phó nàng, ngày hôm nay nàng chỉ có một kết cục là bị bắt sống.

- Chạy đi đâu? Ngày hôm nay ngươi có chạy đằng trời!

Tác Hách và Chúc Thiết Sinh đuổi theo cũng phát hiện ý đồ của Tầm Nguyệt, hai người một tả một hữu phối hợp, liền nhanh chóng đánh ra một chưởng về phía Tầm Nguyệt, rồi thừa thế bịt kín lối đi của nàng.

Mà lúc này, Lâu trưởng lão cùng thừa thế xông tới, ba vị cao thủ hình thành một mạng lưới tam giác vây quanh Tầm Nguyệt ở giữa.

Tầm Nguyệt ôm Đường Linh Toa, mắt thấy phía trước là Chúc Thiết Sinh đã bị nàng đả thương lúc này, liền nhanh chóng chạy về bên trái, chuẩn bị đột phá vòng vây ở chỗ lão đầu bị thương này.

Chúc Thiết Sinh phát hiện ý đồ của nàng, căn bản không để cho nàng cơ hội, thương thế vừa rồi khiến trong lòng hắn cực kỳ tức giận, hơn nữa tôn nhi bị chết thảm ở Thanh Long sơn, khiến hắn đem mọi tức giận đổ hết lên người Văn Thiên Hà, mà hiện tại nữ nhân của hắn lại đang ở Kinh thành, Chúc Thiết Sinh há có thể buông tha nàng.

Vì vậy Chúc Thiết Sinh bèn phát ra Khí

Đãng Thiên Thần, bắt ngờ đánh ra một chưởng cuồng bạo, mục đích chính là đánh gục một trong hai người Đường Linh Toa hoặc Tầm Nguyệt.

- Chúc Các Chủ, không nên lỗ mắng!

Lâu Kinh Dạ hét lớn một tiếng.

Sáng nay Lâu Kinh Dạ mới chạy tới Kinh thành, nhưng không ngờ vừa đến nơi thì Tĩnh vương phủ lại xảy ra chuyện, vì vậy hắn cũng không suy nghĩ nhiều liền nhanh chóng tới đây, vừa vặn gặp Tầm Nguyệt đang bỏ chạy nên mới thuận tiện cản lại.

Chúc Thiết Sinh đánh một kích kia mục tiêu là muốn đánh gục Đường Linh Toa. Hắn tâm mắt thấy Đường Túc Lvi muốn đề thăng thực lực dĩ nhiên cả nữ nhi của mình cũng không buông tha, tự nhiên sẽ không có ý niệm nương tay trong đầu, chỉ có giết nữ nhân này, tên Vương gia kia mới trở nên giống như một con rối mặc cho bọn họ khống chế.

Những cường giả này cũng không phải kẻ ngu, họ tự nhiên nhìn ra được một thân công lực của Đường Linh Toa đối với Phách Hoàng Thiên Kinh của Đường Túc Ly có lực mê hoặc tới cỡ nào, đối với uy hiếp như vậy tồn tại, tự nhiên phải diệt trừ ngay khi còn trong trứng nước.

Tầm Nguyệt thấy Chúc Thiết Sinh muốn giết Đường Linh Toa, nhưng lại không dám buông nàng ra, vì vậy thân thể xoay chuyển, phóng xuất lực lượng của mình, mạnh mẽ thay Đường Linh Toa chịu một kích này.

A!

Một kích này khiến tâm thần của Tầm Nguyệt rung động, cảm giác khí huyết trong cơ thể nhộn nhào, kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng dần dần có tia máu tràn ra,

Khi thân thể Tầm Nguyệt còn chưa ổn định, lảo đảo một lúc, trong mắt Tác Hách hiện lên tinh mang, nắm bắt cơ hội, lập tức nhanh chóng bổ tới, chuẩn bị lại đả thương nàng, bắt giữ nàng.

Nhưng ngay khi Tác Hách hành động như vậy, một trận hàn khí từ phía sau truyền đến, đột nhiên tâm thần khẽ đông, cảm thấy phía sau có cái gì đó đang hướng về phía hắn, lập tức phóng xuất khí thể trên người, chỉ trong thời gian hô hấp, một mũi tên nhọn bắn về phía hắn nhưng đến gần ba thước liền biến thành vụn rơi xuống.

Dĩ nhiên có người dám đánh lên hắn, Tác Hách giận dữ đảo mắt hướng ra cửa lớn gần đó nhìn thoáng qua, không khỏi hừ lạnh nói:

- Đám kiến hôi các ngươi cũng dám làm càn, chỉ với mấy cây cung tiễn này mà cũng muốn đả thương lão phu sao?

Thế như bị đình chỉ lại một hơi như vậy, Tác Hách đã mất đi cơ hội.

Hắn cũng không có ý định đi ra ngoài xem đám tiểu trùng này ẩn núp ở đâu, đối với hắn những người này chỉ cần một ngón tay thôi cũng đủ để giết chết, chờ bắt được hai nữ tử trước mắt rồi, sẽ đi thu thập mấy con kiến nhỏ này.

Nghĩ như thế, Tác Hách cũng không tiếp tục để ý đến, lại phát động tấn công Tầm Nguyệt, mà bên kia Lâu Kinh Dạ cũng cùng với Chúc Thiết Sinh hình thành thế áp bức.

Tầm Nguyệt càng lúc càng mệt mỏi, tâm thần Đường Linh Toa vì mẫu thân vừa bị giết nên đã lâm vào một loại mê thất khó có thể thoát ra, càng không thể khóc phát tiết ra, phải khuyên giải khai thông đúng lúc, bằng không cứ tiếp tục như vậy sẽ tổn thương tâm thần, khó mà chữa trị hết được.

Nhưng ba cao thủ cùng liên hợp, Tầm Nguyệt bị vây trong khốn cảnh, chỉ trong lúc tâm tư xoay chuyển, Lâu Kinh Dạ lợi dụng đánh ra một chiêu "Thương Hồn Chưởng", khi Tầm Nguyệt còn đang phòng bị, lại bị Chúc Thiết Sinh nắm cơ hội đánh lên sau lưng, khiến nàng phun ra một ngụm máu tươi, đã bị thụ thương. Lúc này Tác Hách thừa thế lao lên bắt giữ nàng.

- Dừng tay!

Ngay khi Tác Hách muốn động thủ, lúc này có một tiếng hét lớn lần thứ hai truyền đến, ngăn cản hành động của hắn, thanh âm kia vang dội trầm trọng, khí thế hùng hục.

Tác Hách nghe thấy có người đến trợ giúp, đầu chịu buông tha cơ hội bắt Tầm Nguyệt, cũng không để ý nữa, tiếp tục bay tới, nhưng khi tay hắn vừa chưởng ra, bất chợt có một vật nhỏ lần thứ hai bay về phía hắn.

Lần này Tác Hách còn tưởng rằng là do mấy con tiểu trùng kia ẩn núp ở gần đó bắn trộm, nên cũng không có để ý, tiếp tục hành động.

Chỉ là khi vật nhỏ kia đến gần, đột nhiên ý thức của Tác Hách có chút bất đồng, hắn cảm giác được vật nhỏ kia tạo ra uy hiếp có thể làm hắn trọng thương, hơi giật mình, không thể làm gì khác hơn là buông tha bắt giữ Tầm Nguyệt, hồi thần phòng bị vật nhỏ kia.

Mới quay sang chỉ thấy một đầu người gỗ bay vụt đến, mà đầu người gỗ này ẩn chứa một cỗ hàn ý, Tác Hách huy quyền lên, liền nặng nề oanh trên đầu người gỗ.

Ầm!

Một tiếng bạo hưởng, đầu người gỗ bị một quyền của Tác Hách đánh nát bẩy, nhưng lúc này thân hình hắn cũng thối lui một bước, trong lòng giật mình, thực lực người này là Địa Cảnh tam giai, mơ hồ còn cao hơn hắn nửa bậc.

Lâu Kinh Dạ và Chúc Thiết Sinh thấy Tác Hách bị đầu người gỗ đẩy lui một bước, cũng là âm thầm kinh ngạc, lúc này Tầm Nguyệt tránh khỏi thế tấn công của Tác Hách, khiến chúng lại mất đi một lần cơ hội bắt giữ hai người.

Lưu ý nhìn lại, chỉ thấy một lão giả mặc bố sam cũ thoáng chốc đã tiến vào trong viện, trên tay hắn còn cầm hai cái đầu người gỗ tinh xảo.

- Người là ai?

Tác Hách bị lão đầu nhìn như khất cái này đẩy lui một bước, vì vậy giận dữ gầm lên một tiếng quát hỏi.

Người đến chính là Âu Thần.

Hắn cũng chỉ mới chạy tới Kinh thành, lại cảm thấy ở đây có dị động, liền nhanh chóng tới đây, đúng lúc thấy Tầm Nguyệt bị Tác Hách đuổi bắt, vì vậy lập tức xuất hiện tung ra một tượng gỗ để hóa giải

Nghe Tác Hách chất vấn, Âu Thần lưu ý tình thế của Tầm Nguyệt phía bên kia, ngoài miệng thần nhiên nói:

- Lão hán đến từ quê lên, chỉ là không quen nhìn ba lão giả các người bắt nạt tiểu nữ oa này, nên mới nhiều chuyện xen vào thôi!

- A, vậy để lão phu lãnh giáo bản lĩnh cày ruộng của lão hán nhà quê này xem sao!

Tác Hách đối với việc vừa bị đẩy lùi vẫn canh cánh trong lòng, hắn biết người này tới trợ giúp Tầm Nguyệt, tự nhiên coi là địch nhân, cũng không khách khí liền lập tức tiến lên tiên phát chế nhân.

Âu Thần thấy Tác Hách đánh tới, tiện tay đem hai đầu người gỗ ném về phía hắn, thế tấn công lần này càng thêm sắc bén.

514. Chương 518: Nổi Nhục Một Bước Của Lão Hán Nhà Quê.

Thế nhưng hai tượng gỗ kia nhìn như là làm bằng gỗ, nhưng trên mỗi tượng gỗ đều mang theo lực lượng ý cảnh hùng hậu, khi bay đến va chạm với cự quyền kinh thiên của hắn, sau một tiếng nổ ầm ầm, con rối kia dĩ nhiên không có bị đánh nát, chỉ bay ngược trở lại trong tay Âu Thần, mà hắn đã bị cổ phản lực chấn lui hai bước.

Lúc này đây, nhục nhả còn lớn hơn khi nãy khiến Tác Hách ngây dại.

Nhưng lập tức cơn cuồng ngộ ngập trời xộc đến. Hai lần bị một đầu người gỗ đẩy lùi, quả thực là vô cùng nhục nhả, ở trước mắt Chúc Thiết Sinh thì cũng thôi đi, bọn họ đều là từ một phương Thiên Tháp, thực lực tương xứng, ai cũng không giấu cợt người kia.

Thế nhưng ở trước mặt Lâu Kinh Dạ đến từ Thiên U Âm Điện này, hai lần hắn đồng dạng đều bị đẩy lùi, tuy rằng Thiên Tháp và Thiên U Âm Điện cùng nhau hợp tác, có cùng mục đích, nhưng bên trong bọn họ vẫn tồn tại một loại cạnh tranh. Loại chuyện tình mất mặt như vậy, sao hắn có thể tiếp thụ?

Trong cơn tức giận, Tác Hách một lần nữa nhào tới, quát:

- Lão đầu, hãy xưng tên ra. Người rốt cuộc là ai?

- Chì là một lão nông quê mùa mà thôi, danh tính không đề cập tới cũng được, miễn làm ô uế lỗ tai của các hạ!

Âu Thần vẫn là nhàn nhạt nói, thế nhưng tượng gỗ trong tay đã một lần nữa tung ra.

Thế nhưng lần này tượng gỗ bay ra, không phải là đánh về phía Tác Hách, mà là bay thẳng đến phía Chúc Thiết Sinh, bởi vì trong lúc Âu Thần nói chuyện, phát hiện Tầm Nguyệt thụ thương, thế tiến công chợt giảm xuống, vừa lúc bị Chúc Thiết Sinh nhân cơ hội đánh lén, hắn làm như vậy chính là để giải vây cho nàng.

Tác Hách thấy Âu Thần đánh tượng gỗ ra, còn đang nghĩ đến nhục nhả vừa rồi của hắn, vì vậy chuẩn bị muốn dùng phương pháp khác triệt để đánh nát mấy tượng gỗ này. Thế nhưng hắn mới chuẩn bị trận thế xong, lại phát hiện tượng gỗ kia không có lao về phía hắn, mà là hướng về phía Chúc Thiết Sinh ở bên cạnh, hắn cứ nhiên lại bị coi thường!

Tác Hách lúc này không thể kiềm chế được sự tức giận, thực sự không thể nhịn được nữa, lửa giận lúc đó nhất thời không tìm được mục tiêu phát tiết, điên cuồng rống lên. Thế tấn công của hắn càng thêm cuồng bạo, hắn dự định bất kể phải trả giá lớn như thế nào, cũng muốn giết lão đầu quê mùa ba lần làm nhục hắn này.

Âu Thần thấy Tác Hách bị hắn kích nộ, đã tức giận tới mức mặt mày méo xệch, trên mặt liền xuất hiện một tia cười nhạt, tiếp tục tỏ ra coi thường hắn.

Hắn dự định tiếp tục chọc giận lão nhân này, bởi trong lúc con người ta đang điên cuồng, sẽ làm hắn sản sinh một số ý niệm xung động trong đầu, mất đi sự phán đoán bình tĩnh, do đó sẽ xuất hiện một số sơ hở để người khác nắm được.

Hắn quan tâm tới Tầm Nguyệt lúc này đang bị Lâu Kinh Dạ và Chúc Thiết Sinh giáp công, bởi vì đã thụ thương tích, lại thêm phải bảo vệ Đường Linh Toa nên càng lúc càng khó ứng phó.

Một tượng gỗ lúc này đánh về phía Chúc Thiết Sinh khiến hắn phải buông tha công kích Tầm Nguyệt, xoay người chống đỡ.

Một tiếng nổ ầm ầm, Chúc Thiết Sinh chỉ đem con rối kia đánh bay ra ngoài, thế nhưng thân hình hắn cũng không khỏi bị chấn lui một bước, nhất thời sắc mặt phát lạnh.

- Hừ!

Lâu Kinh Dạ thấy ngay cả Chúc Thiết Sinh cũng bị con rối kia đẩy lùi một bước, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Đối với Chúc Thiết Sinh và Tác Hách mà nói, tiếng hừ lạnh này, không thể nghi ngờ chính là một loại châm chọc cực đại, bọn họ là hai vị Các chủ Thiên tháp, dĩ nhiên cả hai đều phải chịu thua thiệt một tượng gỗ từ trong tay lão nhà quê, điều này nói lên thực lực bọn họ còn kém hơn lão nhà quê này một bậc.

Ngay cả một lão đầu như vậy cũng không đánh lại, sao có thể làm nên đại sự, Lâu Kinh Dạ khẳng định sẽ nghĩ như thế, nội tâm của hai người trong lúc thẹn quá hóa giận, thần sắc trên mặt cũng trở nên âm tình bất định.

Ngay lúc hai người chuẩn bị xông lên xé xác lão đầu, lúc này gần đó lại truyền đến tiếng cười duyên khanh khách của nữ nhân:

- Ba lão gia thật là có ý tứ, ba người đối phó với một thiếu nữ tử đã bị thụ thương, đánh nửa ngày cũng không có bắt được. Hiện tại ngay cả lão đầu quê mùa cũng đối phó không nổi, quả lực là quá mất mặt Thiên Tháp rồi, Lâu trưởng lão nghĩ như thế nào a?

Tiếng cười này không thể nghi ngờ là một loại châm chọc thật lớn, lúc này sắc mặt Tác Hách và Chúc Thiết Sinh xám lại, Tác Hách giận dữ hét lớn:

- Đứa trẻ miệng còn hôi sữa ở đâu tới, cũng dám tới đây làm cản, có gan thì hiện thân đi?

- Thực lực của người ta thấp quá, không phải là đối thủ của ba lão, lẽ nào các người muốn khi dễ người ta hay sao, Tiêu trưởng lão, người nói làm thế nào bây giờ a, bọn họ dĩ nhiên muốn khi dễ người ta kìa.

Ngay sau khi tiếng nũng nịu này truyền đến, hai thân ảnh cũng song song xuất hiện trong phủ, Lâu trưởng lão thấy một vị nữ tử xinh đẹp phong mãn, tướng mạo câu hồn đoạt phách và một vị lão giả tóc bạc cùng tới, không khỏi sắc mặt hơi đổi, nói:

- Nguyên lai là Nhật Tông Minh Châu thánh nữ và Thái Thượng trưởng lão Tiêu Lão, không ngờ các người cũng chạy đến đây giúp vui?

- Nhật Tông?

Tác Hách và Chúc Thiết Sinh liếc mắt nhìn nhau, đầu mày nhíu lại, hơn nữa nghe ngữ khí của Lâu Kinh Dạ, tựa hồ quen biết bọn chúng, hơn nữa có vẻ quan hệ cũng không rồi, Tác Hách căn bản nhìn không ra nông sâu của Tiêu trưởng lão kia, bèn nói:

- Lẽ nào hôm nay Nhật Tông muốn tới đây góp vui, ngăn cản lão phu bắt hai nữ oa này?

- Đương nhiên là không phải, chúng ta chỉ đến coi náo nhiệt a, hì hì.

Minh Châu thánh nữ cất tiếng nói, sóng mắt lưu chuyển, liếc nhìn Tầm Nguyệt cùng Đường Linh Toa, nói:

- Thật xinh đẹp a, không trách được...!

Âu Thần nghe mấy người này nói chuyện, trong lòng hơi giật mình, xem ra chuyện trên Thanh Long sơn, đã khiến những thế lực lớn để cho các trưởng lão tự thân xuất mã. Tên kia còn chưa chuẩn bị tốt mà đã dẫn ra một đồng phiến toái rồi.

Nhưng ý niệm này cũng chỉ là chợt lóe lên trong đầu Âu Thần mà thôi, thấy thế tấn công của Lâu Kinh Dạ và Chúc Thiết Sinh với Tầm Nguyệt chậm lại. Bền tung người giống như mãnh hổ sổ lồng, tốc độ nhanh như thiểm điện vọt tới gần bên người Tầm Nguyệt, hướng nàng truyền âm nói:

- Cô nhóc, đem tiểu cô nương kia giao cho ta, người nhanh khôi phục công lực một chút, chỉ cần ráng kiên trì nửa canh giờ, tự sẽ có người tới tiếp ứng chúng ta!

Tầm Nguyệt liếc mắt nhìn Âu Thần, mới rồi lão bá này xuất thủ tương trợ nàng, nên cũng không có chần chờ, nhanh chóng đẩy Đường Linh Toa sang bên lão.

Chúc Thiết Sinh thấy thế, sắc mặt phát lạnh, lập tức tiến lên ngăn cản, nhưng Âu Thần nhanh chóng ném ra tượng gỗ ngăn cản hành động của Chúc Thiết Sinh, rồi nhanh chóng tiến lên đón lấy Đường Linh Toa, nhẹ nhàng khuyên giải nàng một tiếng:

- Hải tử, không nên bi thương quá mức, có đôi khi học được kiên cường, đối với người đã chết mới là an ủi lớn nhất!

- Oa!

Đường Linh Toa đột nhiên khóc lớn một tiếng, nhưng lập tức không nói được gì, thổ huyết, liền hôn mê ngay.

- Lão bá, người mang Linh Toa đi trước đi!

Tầm Nguyệt lúc này không còn phải cố kỵ gì nữa, nhanh chóng lấy một viên dược hoàn từ trong người rồi nuốt vào, một bên đề phòng ba người Tác Hách, một bên cố gắng khôi phục công lực. Âu Thần cũng không có hành động, chỉ nhìn mấy người Tác Hách, thản nhiên nói:

- Hai vị Các chủ Thiên Tháp, một vị trưởng lão của Thiên U Âm Điện, Nhật Tông thánh nữ cùng Thái thượng trưởng lão, trận thế này xác thực cường đại, hiện tại chỉ còn có người của Trường Sinh giáo là chưa tới, các người chỉ vì đối phó với một tiểu oa nhi thôi sao?

- Uy, lão đầu, người đừng hiểu lầm, chúng ta không cùng hội với bọn họ, chúng ta chỉ là đến xem náo nhiệt, sẽ không ngăn cản các người!

Minh Châu thánh nữ thản nhiên cười, giải thích.

Âu Thần nói:

- Như vậy mắt thấy tiểu oa này bị khi dễ, vì sao không ra tay tương trợ, Nhật Tông là một tông phái có thanh danh cả ngàn năm, khó trách hiện tại cùng với Thiên Tháp đều chỉ khoác lớp áo chính nghĩa, lại cùng bọn chúng thông đồng làm vậy. Hải tử, nghìn vạn lần không nên bị hãm nhập vào đó, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục!

- Lão đầu quê mùa, người câm miệng!

Chúc Thiết Sinh thấy lão nhà quê kia dĩ nhiên lại ly gián gây xích mích, lúc này hét lớn một tiếng tấn công về phía hắn, nhưng Âu Thần vẫn như cũ chỉ dùng tượng gỗ để đối phó với hắn, Chúc Thiết Sinh quả thực tức giận tới sôi máu.

Tượng gỗ kia vô cùng quý dị, nếu như hắn lẩn tránh mà nói, tượng gỗ kia nhất định sẽ bay vòng quanh tập kích hắn, hơn nữa còn mang đến uy hiếp không nhỏ, nếu như phòng bị, lại giống như vừa nãy tiếp tục chịu nỗi nhục bị đẩy lui từng bước.

Lúc này Tác Hách nói:

- Chúc lão, chúng ta trước tiên liên thủ giải quyết lão đầu quê mùa này, rồi mới trở lại đối phó nữ tử kia, nàng đã bị thương, có Lâu trưởng lão đối phó với nàng là đủ rồi!

Âu Thần cũng đột nhiên cười lạnh nói:

- Mới vừa rồi lão hán ta thấy ba người các ngươi khi dễ tiểu oa nhi này mà cũng không thể làm gì được nàng, hiện tại lại muốn liên thủ đối phó với ta, theo như cách nói thôn quê chúng ta, các ngươi chính là cây gậy cong, mảnh vải rách, vĩnh viễn không làm được gì ra hồn.

Vừa nghe Âu Thần nói, Tác Hách tam hồn phát hỏa, triệt để tiến nhập trạng thái cuồng bạo, giống như tên điên lao về phía Âu Thần, khiến chu vi xung quanh sản sinh một cỗ ba động cực kỳ quỷ dị.

Kéo theo Tác Hách phóng xuất lực lượng ý cảnh, mặt đất rung chuyển, phòng ốc chấn động, khí tức hùng hậu tràn ra, cát bụi cuộn cuộn bay mù mù khắp bầu trời, cát bụi biến ảo thành một mảnh hổ thật lớn, nhào về phía Âu Thần như đang vỗ mồi.

Thế nhưng Âu Thần lúc này, sau khi Tác Hách phát động cỗ tấn công đem cát bụi cuốn lên, khí thế và lực lượng ý cảnh của hắn cũng phóng xuất ra, chu vi xung quanh nhất thời nổi lên một trận đại phong.

Khi con mãnh hổ kia nhào tới cách Âu Thần một trượng, Âu Thần lợi dụng tốc độ của trận gió ý cảnh và ưu thế phiêu diêu biến ảo, mang theo Đường Linh Toa như con bướm bay lượn, xuyên qua cỗ khí thế trùng kích cuồng bạo của Tác Hách đi ra bên ngoài.

- Không hay, lão đầu quê mùa này muốn chạy trốn, không thể để hắn chạy thoát!

Chúc Thiết Sinh nhận ra ý đồ của Âu Thần, lúc này hét lớn một tiếng, cũng phóng xuất một cỗ hỏa diễm ý cảnh cường liệt, từ một đầu còn lại chặn đánh Âu Thần, nhưng lúc này Âu Thần đột nhiên bay nhanh trở lại, giống như là đang chơi đùa vậy, khiến cho hai lão đầu nổi giận lôi đình, chửi ầm lên.

Một bên Lâu Kinh Dạ thấy lão đầu quê mùa kia đang cầm chân Chúc Thiết Sinh cùng Tác Hách, tuy rằng Tầm Nguyệt đã bị thương, nhưng tu vi của nàng đã là Địa Cảnh tứ giai, phỏng chừng rất nhanh có thể đột phá Thiên cảnh, hơn nữa còn muốn cao hơn hắn một tầng, hắn thấy trong lúc nhất thời cũng không giằng co được với Tầm nguyệt, lúc này tâm tư biến đổi nhanh như điện, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, không khỏi kêu lên:

- Tốc chiến tốc thắng, lão nhân này hình như đang kéo dài thời gian.

515. Chương 519: Minh Châu Thánh Nữ.

Mà trong phòng luyện công, lúc này Vân thiên Hà đang lĩnh ngộ Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, rốt cuộc đã hiểu được vì sao môn bí thuật này lại có thể tìm được hạ lạc của Tinh Khung Bí Sách.

Hắn thử qua rất nhiều loại phương pháp, mỗi lần dùng Vi Quang Chi Nhãn cảm ứng thăm dò tinh thần, đều không xuất hiện dị động mà hắn có thể cảm ứng.

Sau nhiều lần làm thử vẫn không thu được gì, trong lòng hắn không khỏi suy nghĩ chẳng lẽ là vì ban ngày, nếu không thử chờ đến buổi tối thời điểm lực lượng tinh thần cực mạnh lại thử tiếp?

Nghĩ như vậy, tâm thần cũng buông lỏng.

Thế nhưng lúc tâm thần thả lỏng, mí mắt lại đột nhiên giật nhẹ, trong lòng có một cỗ cảm giác khác thường, khiến hắn cảm giác được có tựa hồ có chuyện xảy ra.

Mang theo buồn bực đi ra ngoài, Vân Thiên Hà hít sâu một hơi, thử xem có đẹp yên sự bực bội trong lòng hay không, đi được vài bước, chỉ thấy bên ngoài sân Mộng Ly đang đi đi lại lại, thần tình có vẻ rất lo lắng và bất an.

Càng lúc càng thấy không đúng, Vân Thiên Hà liền qua đó hỏi:

- Nhìn muội tâm thần không yên, không lẽ phối chế dược hoàn kia xuất hiện vấn đề gì rồi?

Mộng Ly hơi sững sốt, đảo mắt thấy Vân Thiên Hà, thần sắc có chút bối rối, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nhưng càng là như thế, Vân Thiên Hà càng thấy không thích hợp, sắc mặt trầm xuống, nói:

- Xảy ra chuyện gì rồi phải không, muội giấu không nói cho ta biết?

Mộng Ly biết chuyện này không giấu được, nhưng lại sợ hãi hấn bị kích động, bèn nói:

- Thiên Hà, ta nói ra huynh nghìn vạn lần không nên kích động, nếu huynh đồng ý ta mới nói, bằng không ta sẽ không nói cho huynh đâu!

Vân Thiên Hà gật đầu, nói:

- Muội nói đi!

Lúc này Mộng Ly mới nói:

- Một canh giờ trước, khi ta đang nghiên cứu tiến hành bước thứ hai trong phương pháp chế thuốc, đột nhiên tâm thần bất ổn, cảm ứng được tinh thần muội muội dao động rất mãnh liệt, huynh hẳn biết tình tình của muội muội, nên ta đoán chắc hẳn muội muội đã nhìn thấy chuyện gì đó khiến tâm tình của nàng không thể khống chế mới tức giận, ta sợ muội muội gặp chuyện không may, nên đã đi cầu cứu Liên Tinh đi cứu viện!

Vân Thiên Hà nghe xong, ngược lại tương đối bình tĩnh, cũng nhăn mày lại, nói:

- Một canh giờ trước, Tầm Nguyệt nổi giận, nhưng là lấy thực lực Địa Cảnh tứ giai của nàng tại Kinh Thành người bình thường hẳn là không tạo được uy hiếp gì, cho dù chạy trốn, cũng không thành vấn đề. Có thể nào là do Linh Toa về thăm mẫu thân đã xảy ra chuyện gì?

Mộng Ly gật đầu nói:

- Ta cũng đoán là Linh Toa xảy ra chuyện gì, nàng lặng lẽ trở về thăm hỏi mẫu thân, muội muội đi theo nàng, cho dù gặp phải phụ thân nàng, muội muội cũng có thể ứng phó, ta chỉ sợ trong phủ của tên vương gia có cao thủ cản đường các nàng!

- Rất có khả năng này!

Vân Thiên Hà đi đi lại lại, trong lòng cũng có chút lo lắng, nói:

- Các nàng đến Kinh Thành, người của Viêm Hoàng cục hẳn là sẽ chú ý đến các nàng, nếu báo tin tức về đây, phỏng chừng giờ này cũng đã tới!

Vân Thiên Hà vừa dứt lời, lúc này Tinh Mông đã vội vã chạy tới, đem một phong mật báo đưa cho Vân thiên hà nói:

- Thiếu chủ, Kinh Thành vừa gửi tin cấp báo, Túc Tinh vương phủ đã xảy ra chuyện, tạo ra động tĩnh rất lớn!

Vân Thiên Hà nhíu mày nói:

- Bên kia xử lý việc này như thế nào?

Tinh Mông nói:

- Bên kia động tĩnh quá lớn, từ sau khi hai vị phụ nhân vào kinh, người của chúng ta vẫn luôn canh giữ ở phụ cận vương phủ, thẳng đến khi xảy ra chuyện, bọn họ cảm thấy đều là cao thủ cấp bậc Võ Tôn, mà mấy người của Trường Lão doanh mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Võ Thánh, nên cũng không dám vọng động, đành ở bên ngoài chờ cơ hội!

Vân Thiên Hà xem mật báo một chút, so sánh với lời kể của Tinh Mông, sau đó đem mật báo hủy diệt, lúc này mới nói:

- Những người này đều là cao tăng của các thế lực, xem ra chuyện Thanh Long sơn đã khiến mấy lão gia hỏa này phải tự thân xuất mã, bất quá những người này thực lực rất mạnh, cho dù người của Trường Lão doanh ở Kinh thành có xuất thủ, cũng không làm nên chuyện gì, chỉ là hi sinh vô ích mà thôi, chuyện này A Lai xử lý rất thỏa đáng!

Lại suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà nói với Tinh Mông:

- Hiện tại người lập tức cấp báo cho A Lai, bảo hắn lệnh cho người của ta tiếp tục ẩn núp, không nên vọng động, trọng điểm tìm hiểu đầu mối liên quan tới những người này, mặt khác lại cấp báo cho Túc Dao, để nàng lập ra một phần tư liệu tình báo về bố cục phía nam, bao gồm cả Địa môn, và một ít thế lực ngoại lai xuất hiện gần nhất, càng nhiều càng tốt, người mau đi làm đi!

- Rồi!

Tinh Mông vâng mệnh, lập tức nhanh chóng xoay người đi.

Vân Thiên Hà vuốt cằm lẩm bẩm nói:

- Những lão già này tất cả đều chạy tới Kinh Thành, như vậy những nơi khác không có người tọa trấn, nhất định bỏ trống, những cường giả trong các thế lực này còn chưa đến mức nhiều như chó, nếu như lần này Linh Toa và Tầm Nguyệt các nàng không sao thì tốt rồi, nếu là có chuyện, ta nhất định khiến các người phải trả giá đắt!

Tại Tinh vương phủ.

Chúc Thiết Sinh bị thương, Âu Thần và Tác Hách cầm chân nhau, Chúc Thiết Sinh cùng với Tác Hách gần như phát điên, bạo rống liên tục, nhưng thủy chung như cũ không có biện pháp gì.

Âu Thần phát huy ưu thế tốc độ, bởi vì thực lực đã là Vô Tôn Địa Cảnh tam giai, nên cầm chân hai người này, vẫn có vẻ tương đối thông dong, hơn nữa hắn có ý muốn kéo dài thời gian, nên mặc dù hai lão đầu kia đã cuồng bạo, nhưng lại không làm gì được hắn cả.

Tầm Nguyệt không còn phải cố kỵ Đường Linh Toa, nên dù bị thương, nhưng thực lực mạnh hơn Lâu Kinh Dạ một bậc, một mình hắn phải đối phó với nàng, lại có vẻ tương đối khổ sở.

Ở đây chỉ có một trường hợp khác chính là Minh Châu thánh nữ và Tiêu trưởng lão đến xem náo nhiệt, tuy rằng không biết bọn họ thuộc về bên nào, nhưng vẫn phải đề phòng, nên trận cao thủ quyết đầu này, cơ bản không có ai dưới Vô Tôn, chính là kẻ như Túc Tinh vương lúc này chỉ có thể trốn ở một góc để quan chiến.

Trận đấu giằng co một canh giờ, Tác Hách và Chúc Thiết Sinh mãi vẫn chưa bắt được Tầm Nguyệt cùng Âu Thần, hơn nữa còn ba lần bị Âu Thần dùng tượng gỗ làm nhục nhã, giận dữ phát điên tới mức sắp thổ huyết, dưới cơn giận cũng chỉ là phá hủy kiến trúc và hoa cỏ trong vương phủ mà thôi, bọn họ ngay cả lông mao của Âu Thần cũng chưa chạm đến được, quả thực là phiền muộn muốn chết.

Lâu Kinh Dạ không bắt được Tầm Nguyệt, biết không thể tiếp tục để mất thời gian, liền nói với hai người đang quan chiến:

- Minh châu thánh nữ các hạ, Tiêu Trưởng lão, các người đến Kinh thành, chắc không phải chỉ để xem náo nhiệt thôi chứ?

Minh Châu thánh nữ lông mi chớp chớp, vẻ mặt cười cười nói:

- Đúng a, chúng ta mới đến kinh thành có náo nhiệt để xem, đương nhiên không thể bỏ lỡ, chẳng qua mấy người các người khi dễ nữ hài tử, khiến ta có chút không nhịn được, ta muốn cứu nàng, người sẽ không để tâm chứ?

- Người...

Lâu trưởng lão vừa nghe lời này liền muốn thổ huyết, sớm biết vậy, không bằng tiếp tục để bọn họ xem náo nhiệt, nếu như mấy người Nhật Tông này thật sự muốn nhúng tay vào, tính huống thực sự không ổn.

Tiêu trưởng lão âm thầm truyền âm nói:

- Minh Châu, rốt cuộc người dự định làm gì, nếu như đợi bọn họ được cứu viện tới, muốn ra tay thì muộn rồi?

Minh Châu thánh nữ cười duyên nói:

- Ta dự định tạm thời như vậy đã, nếu như đối với chúng ta có lợi liền có thể xuất thủ, nếu như bất lợi vậy tiếp tục xem nào nhiệt đi

Minh Châu còn chưa nói xong, lông mày của Tiêu trưởng lão đột nhiên nhíu lại, âm thầm cả kinh nói:

- Xem ra đúng như lời người nói, bọn họ có cứu viện tới rồi, hơn nữa tu vi không thấp, là Thiên Cảnh cao thủ!

Minh Châu thánh nữ vừa nghe lời này, cười càng rực rỡ, con người xoay chuyển, nói:

- Trưởng lão, đừng động thủ, chú ý động hướng của những người này là được!

Sau khi nói xong, hai người không nói gì, âm thầm lui lại phía sau một chút.

Cử động này bị Lâu Kinh Dạ lưu ý đến, lông mày của hắn cũng nhíu chặt lại, trong lòng thầm thống hận, mắng to tiểu nhân lật lọng.

Bất quá khi ý niệm này hiện lên trong đầu, đột nhiên Lâu Kinh Dạ cảm ứng được một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại đang chậm rãi hướng về phía này, một loại cảm giác áp bách làm người ta hít thở không thông, khiến sắc mặt hắn đại biến. Kẻ tới là một cao thủ Thiên Cảnh!

Bên kia, Tác Hách và Chúc Thiết Sinh cũng đồng thời cảm nhận được cỗ lực lượng ba động rất mạnh này, cả hai cũng đều lấy làm kinh hãi, Tác Hách vừa hơi phân thần, lúc này một tượng gỗ đột nhiên bay về phía hắn, bị tượng gỗ kia đánh trúng, thân hình bạo lùi mấy bước, miệng phun máu tươi, oán hận trừng mắt nhìn Âu Thần, mắng to dè tiện vô sỉ.

Đúng lúc này, một thân ảnh mờ ảo như ảnh xạ, như ẩn như hiện bay tới, khi Lâu trưởng lão thấy thân ảnh kia, trong lòng kịch chấn, bạo lùi mấy bước, mở to hai mắt nhìn lại, mang theo thần sắc không thể tin nổi, tựa như gặp chuyện vô cùng quái dị, nhìn không được thất thanh kinh hô:

- Thiếu phu nhân?

Mà Tác Hách và Chúc Thiết Sinh cũng là vẻ mặt khiếp sợ, thất thanh kinh hô:

- Nhị tiểu thư!

Ngay khi mấy lão gia hỏa này bị hoảng sợ, thân ảnh Liên Tinh xuất hiện ở đây, nàng liếc mắt nhìn Tầm Nguyệt, lại nhìn Đường Linh Toa đang hôn mê, không nói hai lời, xuất ra Lan Hoa chỉ, nhẹ nhàng điểm một cái, giống như gợn sóng rung động, một cỗ lực lượng thiên địa như sóng biển vô biên, cuộn trào mãnh liệt, đầu tiên là hướng về phía Lâu Kinh Dạ trùng kích.

Oanh!

Trong lòng Lâu Kinh Dạ kịch chấn, thấy vị thiếu phu nhân này không nói một lời, dĩ nhiên lại công kích mình, lúc này cũng vô cùng chật vật, thân thể chúi xuống, lặn trên mặt đất vài cái, mới tránh thoát được trận ba động trùng kích kia, mà khi hắn lặn đi, cỗ ba động kia bùng nổ trên mặt đất, chỉ thấy mặt đất hơi rung chuyển, sau đó một cỗ khí lưu lan tràn ra rồi rất nhanh tiêu tán vô hình.

Liên Tinh điểm ra một chỉ đánh về phía Lâu Kinh Dạ, cũng không để ý đến, thân thể tựa như thuận di, nhanh chóng đến bên người Tầm Nguyệt, lập tức ngón tay điểm một cái, mái tóc dài tuyết trắng của nàng lay động, trong không khí một lần nữa sinh ra một cỗ rung động đánh về phía Tác Hách cùng Chúc Thiết Sinh, khiến cho hai người không khỏi bạo thối.

Nhưng bọn hắn lại không dám lập tức tấn công Liên Tinh, ngay cả Lâu Kinh Dạ cũng như vậy, bọn họ trong lòng chỉ là khiếp sợ, thiếu tiểu thư dĩ nhiên vẫn còn sống!

516. Chương 520: Tạo Thế.

Mà Âu Thần ôm theo Đường Linh Toa theo cỗ sóng khí kia, như một đạo phi ảnh phóng về phía luồng sóng khí, ngay sau đó liền cùng Liên Tinh đã tiêu tán không thấy hình bóng, chỉ còn lại Lâu Kinh Dạ há miệng lớn, ngây ra tại chỗ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này Minh Châu thánh nữ ở xa quan chiến, nhú mày nói:

- Trưởng lão, tình thế tựa hồ không đúng a, nữ nhân này đột nhiên tới không nói gì lại có thể khiến ba tên kia tâm tình đại loạn, xem ra thân phận của nàng không đơn giản, người biết nàng không?

Tiêu trưởng lão nhú mày lầm bầm nói:

- Mới vừa rồi chỉ là linh phách phân thân của nàng mà thôi, hơn nữa có vẻ rất vội vàng, y theo lão phu quan sát, bản tôn cũng nàng phỏng chừng chưa có vào thành, có thể trong thành này tồn tại điều gì đó khiến nàng cố kỵ chăng?

Thần sắc Minh Châu bắt đầu trở nên ngưng trọng, nói:

- Ngay cả một vị Thiên Cảnh cũng phải cố kỵ, rốt cuộc là cái gì, hơn nữa ở trong Kinh Thành này, căn cứ của chúng ta cũng không thể nào cảm thấy được, chẳng lẽ là con bài lớn nhất chưa lật phía sau hoàng đế sao?

Tiêu trưởng lão nói:

- Trước tiên khoan hãy nói đến chuyện tình của hoàng đế, nữ nhân vừa rồi ta nghe Lâu Kinh Dạ gọi nàng là thiếu phu nhân, mà hai vị các chủ Thiên tháp gọi nàng là nhị tiểu thư, hiển nhiên là nhận ra nàng, chuyện này người không cảm thấy kỳ quái sao?

Minh Châu suy nghĩ cả buổi, đột nhiên trong mắt chợt lóe tinh quang, nói:

- Ta nghĩ ra rồi, sư tôn từng kể ta biết một việc, nữ nhân kia hơn hai trăm năm trước chẳng phải đã chết ở trong Quỷ Cốc sao?

Tiêu trưởng lão than thở:

- Trên đời này, có rất nhiều chuyện chúng ta không thể dự liệu, bọn quái vật trong Quỷ Cốc kia nếu có thể thoát ra, thì nữ nhân này bị nhốt trong đó cũng như vậy thôi!

Đột nhiên lúc này Minh Châu mân mê đôi môi nhỏ nhắn khêu gợi nói:

- Nếu đã như vậy, có chút phiền phức rồi, mấy trăm năm qua, ta bị Nguyệt Môn đề phòng, mà Thiên Tháp ở Bắc vực bị lão giả Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn đề phòng, Thiên U Âm Điện ở Tây vực lại có Hoa Thần Chính Giáo cùng Mạn Đà Tăng phối hợp phòng ngự, Trường Sinh giáo cũng có Nam Minh Quang Thiên ở Thiên Đảo Vực đề phòng, cứ như vậy, bố cục tới bây giờ, đã rất rõ ràng rồi, hôm nay quỷ Quỷ Cốc thoát khỏi, sẽ đem bố cục này phá vỡ!

Tiêu trưởng lão nhăn mặt lại, nghĩ lại một chút, lúc này mới nói:

- Đã từng có vị đại dự ngôn sư nói một câu, Thành bại sinh diệt, đều tại Quỷ Cốc!

- A, tiêu trưởng lão, người xem lão giả kia làm cái gì thế, sao lại hoang mang rối loạn bỏ chạy như vậy?

Minh Châu đang mãi nói chuyện, hiểu kỳ nhìn mấy người kia.

Chỉ thấy Lâu Kinh Dạ nhếch nhác vội vã bay ra ngoài, mà Chúc Thiết Sinh cũng cuống cuống bỏ đi, chỉ Tác Hách có vẻ có chút buồn bực, không khỏi kêu lên:

- Lâu Kinh Dạ, người con mẹ nó bỏ chạy cái gì, mà Chúc Thiết Sinh sao người cũng như vậy a? Rốt cuộc các người muốn làm gì?

Lại nghe Chúc Thiết Sinh truyền âm nói:

- Tác huynh tạm thời người chủ trì công việc ở Kinh Thành, lão phu phải cấp tốc trở về Thiên Tháp bẩm báo với Thánh Tôn chuyện tiểu thư còn sống, đây chính là một tai họa ngầm trí mạng a, Lâu Kinh Dạ vừa rồi vội vã bỏ đi, sợ rằng cũng là để trở về bẩm báo với U La Vương của Thiên U Âm Điện, đại sự cấp bách, mong Tác huynh thứ lỗi.

Nói rồi thân ảnh của Chúc Thiết Sinh biến mất rất nhanh, chỉ còn lại Tác Hách đứng tại chỗ, như có điều suy nghĩ.

Minh Châu và Tiêu trưởng lão cũng rời khỏi vương phủ, nàng nói:

- Trưởng lão, việc này phải thông báo cho Tông sư và các vị Thái Thượng trưởng lão ủng hộ chúng ta thương nghị mới được. Trước đây chúng ta chung quy vẫn cho rằng đại cục thiên hạ, đều là mệnh ai nấy làm, hiện tại rốt cuộc ta cũng minh bạch, đây chính là một bố cục sớm bị người ta sắp đặt, qua mấy trăm năm ấp ủ, vốn là một bàn cờ chết, nhưng bởi vì một vài quân cờ, mà khiến bàn cờ này trở thành bàn cờ sống!

Tiêu trưởng lão nói:

- Vậy hiện tại người đã biết rõ quân cờ then chốt quyết định tất cả kia là ai chưa?

Minh Châu lại nói:

- Trưởng lão, ta chung quy vẫn cảm thấy, còn có một quân cờ ngầm cho đến nay vẫn chưa bị phát hiện, còn những quân cờ ngoài sáng xuất hiện trong tầm mắt chúng ta, chẳng qua chỉ có tác dụng xâu chuỗi bố cục toàn bàn cờ mà thôi. Người kia có huyết mạch Vân Ly, lại là người mang tinh mệnh, hẳn hoàn toàn có thể đem Tinh Tông di lão và các bộ tộc trong thiên hạ ngưng tụ lại. Nhưng ta cảm thấy vẫn còn một quân cờ ngầm khác có tác dụng định càn khôn!

- Vân Sách!

Tiêu trưởng lão trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục trịnh trọng nói ra hai chữ.

Tinh Diệu cùng mấy thành viên của Viêm Hoàng cục ở gần vương phủ tra xét, thăm dò, lúc này cũng lặng lẽ trở về bí thất của Bắc Hâu phủ. Ở trong bí thất, Sử trường đức đang xem mật thư của Vân Thiên Hà, xem xong lập tức hủy đi, lúc này mới hỏi Tinh Diệu:

- Mấy lão đầu kia đi về hướng nào?

- Sử tổng quản, thực lực của đối phương rất mạnh, chúng ta không thể để Chu lão và Trữ Ba xuất thủ, chỉ nhờ bọn họ trợ giúp thám thính tin tức. Hai vị phụ nhân hiện tại đã được bình an cứu đi, mà ba lão đầu ở trong vương phủ, có hai người đã bỏ đi, việc này thuộc hạ cũng đã bẩm báo với Thu tổng quản, hẳn là Thu tổng quản sẽ để ý tới phương hướng của bọn họ. Một Các chủ còn lại của Thiên Tháp ở lại đây, còn hai người của Nhật Tông thì trọ tại một khách sạn bình dân trong thành, ta sẽ cho nội ứng chú ý đến hành động của bọn họ, tùy thời bẩm báo tiếp!

Thu Phi lúc này đi đến, nói:

- Tổng quản, lại có tin tức, vương phủ xảy ra chuyện, Tĩnh vương phi bị chính phu quân mình là Túc Tĩnh vương giết chết, hơn nữa khi đó hẳn còn nhẫn tâm muốn hạ thủ với cả nữ nhi Đường Linh Toa, quả thực còn không bằng cả cầm thú. Hiện tại lão đầu của Thiên Tháp đang sai người ra sức phong bế tin tức này!

Sử Trường Đức suy nghĩ một chút nói

- Trước đây vẫn không tìm được điểm yếu nào của hắn. Hiện tại lại có một nhược điểm như vậy. Việc này có thể dùng tới văn chương, nếu như phát ra tin tức này tại khắp Kinh Thành, nói rằng Túc Tĩnh vương cầu kết với ngoại nhân, mưu đồ tạo phản, kết quả để lộ tin tức, giết vợ bỏ con, quả thực táng tận thiên lương, không bằng cầm thú, nói chung làm cho truyện này càng ly kỳ càng tốt. Có lẽ nếu làm tốt thì chỉ với một nhược điểm này, cũng có thể đoạt được quyền vị của hắn!

Tinh Diệu nói:

- Tổng quản, việc này hay là bẩm báo với Hâu gia một chút, thử coi ý tứ của lão nhân gia ra sao, dù gì chuyện chính trị hắn cũng tinh thông hơn chúng ta?

- Như vậy cũng tốt!

Sử Trường Đức suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Ta đi gặp hâu gia bàn bạc, các người đem tin tức ở đây thông báo cho các doanh. Lần này thiếu gia cần tường tận tư liệu của những người này, e rằng sẽ có hành động, người lập tức đi chỉnh lý!

Mấy người Tinh Diệu đi rồi, Sử Trường Đức sau khi sửa sang xong, nhanh chóng rời khỏi Linh Thiên Các, đi tới chủ trạch.

Gần đây Đồ Nguyên Khánh một mực xin nghỉ không lâm triều, cả ngày ở trong phủ chơi cờ cùng Ngư Cơ Duẫn, ngược lại cũng có chút vui vẻ đắc ý. Ngay cả Quách Diễm có thời gian cũng chạy tới phủ, dù sao hiện tại hai nhà cũng đã là thân gia.

Quách Dự Tước và Đồ Thiên Thanh thành thân như ý nguyện, hiện tại nàng ở lại chủ trạch trong phủ, hơn nữa năm ngoài còn sinh hạ một đứa nhỏ mập mạp, nên mẹ con hai người được lão thái thái vô cùng sủng ái, hầu như mỗi ngày lão thái thái đều ở lại đây, chăm sóc hai người như người hầu, khiến cho Quách Dự Tước cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Sử Trường Đức đi tới cửa chủ trạch, trước tiên thông báo với lão quản gia một tiếng, lão quản gia liền trực tiếp để hắn vào trong.

Vào trong trạch viện, Sử Trường Đức thấy lão thái thái và Quách Dự Tước đang ôm tiểu thiếu gia ra ngoài sân phơi nắng, vì vậy hành lễ ân cần hỏi thăm, Lão thái thái cũng không hỏi gì, cũng không giống như đối với những hạ nhân khác, trái lại cực kỳ khách khí, để Sử Trường Đức trực tiếp đi vào bên trong viện.

Sử Trường Đức vào trong liền thấy Đồ Nguyên Khánh đang cùng Ngư Cơ Duẫn chơi cờ, Quách Diễm cũng đang ở bên cạnh quan chiến, mà ba người vừa chơi cờ vừa thảo luận động tĩnh lớn xảy ra tại Tĩnh vương phủ, bất quá cũng chỉ là phỏng đoán, nghị luận mà thôi.

Sử Trường Đức ho một tiếng khiến Đồ Nguyên Khánh chú ý, rồi tiến lại hành lễ, ba người đối với hắn cũng rất khách khí, nói chuyện hàn huyên vài câu, lúc này mới hỏi hắn đến có việc gì.

Sử Trường Đức đưa cho mấy người Đồ Nguyên Khánh xem tư liệu tình báo đồng thời nói rõ một hồi. Mà ba người cũng thương nghị chốc lát, sau đó chỉ thấy Đồ Nguyên Khánh ném một quân cờ đi, nói:

- Túc Tĩnh vương dĩ nhiên tự tay giết chết Tĩnh vương phi, hơn nữa suýt giết cả Vĩnh Lạc quận chúa, hắn muốn làm gì vậy? Lễ nào hắn không biết chuyện này sẽ ảnh hưởng cực lớn đến thanh danh của hắn sao? Thậm chí còn có thể hủy đi uy vọng hắn vất vả tích lũy mấy năm qua!

Ngư Cơ Duẫn cười ý vị nói:

- Cái này không phải là một chuyện rất tốt sao, ngày mai lâm triều, để xem các quan nói sao, chuyện tình lần này có lẽ đã đủ để tước đi quyền vị của hắn, biến hắn thành một Vương gia thanh nhàn!

- Dựa vào tính tình của Túc Tĩnh vương, việc tước quyền này chỉ sợ hắn đã không lo nữa, bước tiếp theo chúng ta phải lập tức phòng bị mới phải, đây mới là điểm báo mối nguy hiểm, khởi đầu của sự náo động!

Quách Diễm đột nhiên thở dài.

Đồ Nguyên Khánh và Ngư Cơ Duẫn kinh ngạc nhìn Quách Diễm, đồng thanh nói:

- Ý của ngươi là vương gia sẽ nhân việc này mà có thể sẽ tạo phản sớm sao?

- Hắn ngay cả nữ nhi lẫn thê tử cũng có thể giết, chẳng lẽ còn quan tâm đến tình cảm anh em?

Quách Diễm than thở:

- Hiện tại hắn đã bị đẩy vào đường cùng, không có đường khác để đi. Vốn hắn muốn thuận lý thành chương chờ bệ hạ về trời, sau đó mới đoạt lấy hoàng quyền, lúc này sợ rằng không chờ nổi nữa, tuy rằng bệ hạ chỉ còn sống được ngày một ngày hai, nhưng ít ra vẫn chưa có hồ đồ!

- Chỉ là lần trước thái tử bị đâm, bản thân bị trọng thương, lúc này còn đang hôn mê, nếu như xảy ra chuyện này, sự tình của hoàng gia, sẽ do ai đến chủ trì?

Đồ Nguyên Khánh nói.

- Chỉ có thể là nhị hoàng tử!

Ngư Cơ Duẫn sờ sờ cằm râu có chút ý vị thâm trường nói.

Đồ Nguyên Khánh và Quách Diễm nhìn Ngư Cơ Duẫn, cũng hiểu được ý tứ trong đó:

- Nếu như là nhị hoàng tử này, sợ rằng mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy!

Sử Trường Đức đột nhiên nói:

- Lão gia, La Lan đã là khôi lỗi của kẻ khác, hùng binh tại biên thù luôn nhìn chăm chăm chúng ta, mà Liệt Diễm đế quốc cũng đã trở thành khôi lỗi, giằng co với chúng ta nhiều năm, hiện tại Nam Hải có Thần Thụ quốc làm loạn, nếu như vị Vương gia này tạo phản, chỉ cần lấy Đông Bắc bộ làm cứ điểm, tạm thời chiếm cứ một phương, đăng vị xưng đế, tiếp theo chỉ huy quân đội Tây tiến hoặc Nam hạ, công kích phía Đông và Nam bộ Đại Đường hiện đang trống rỗng, hoàn toàn có thể thay đổi triều đại, hà tất còn phải trăm phương nghìn kế nghĩ cách kế thừa quốc thống Đại Đường Quốc?

517. Chương 521: Ma Yểm.

Lúc này Vân Thiên Hà từ bên ngoài đi vào trong tay cầm một ít dược tài mới lên núi thu thập được mang về cho Mộng Ly, thấy nàng tâm thần bất định, cũng không nói gì, lại đi vào phòng ngủ.

Lúc này Tầm Nguyệt ngồi bên cạnh giường, bắt mạch cho Đường Linh Toa, thần tình tỏ ra lo lắng.

Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh giường nhìn Đường Linh Toa một chút, sắc mặt nàng tái nhợt, không chớp chớp mắt, ánh mắt vô thần, tựa như đã mất đi linh hồn, làm cho người ta nhìn mà lo lắng.

Thử an ủi Đường Linh Toa một chút, nhưng dù hắn có nói gì nàng cũng không hề phản ứng, Vân Thiên Hà nhìn Tầm nguyệt nói:

- Vì sao lại trở nên như vậy?

Tầm Nguyệt nói:

- Vốn khi Linh Toa đi Nguyệt Miếu Sơn, tâm thần từng chịu một lần tổn thương nặng, khi đó dung Thất Thái Yên Liên giúp nàng khôi phục, nàng bị mất trí nhớ một thời gian ngắn, mà lần này nàng lại bị kích thích cực độ, hơn nữa trải qua giai đoạn Tam Huyền Biến của Huyền Nữ Thiên Kinh, tâm nàng càng lạc vào ma chướng, trở nên hỗn loạn bất kham, tương tự như bệnh tình lúc đầu của Liên Tinh, nhưng cũng bất đồng khá lớn.

- Mọi người nói khác nhau nghĩa là sao?

Vân Thiên Hà nhíu mày hỏi.

Tầm Nguyệt nói:

- Linh Toa bị ma chướng làm mất tâm trí, khiến cho Huyền Nữ Thiên Kinh tự hành vận chuyển, đưa nàng sớm tiến nhập Sinh Tử Biến của đệ tam giai, mà giai đoạn Sinh Tử Biến này sẽ khiến người luyện cách ly với ngoại giới, tiến vào trạng thái phong bế, đây là muốn tâm trí phải bảo trì bình thản, ý chí kiên định mới có thể vượt qua, nhưng hiện tại nàng bị ma chướng xâm lấn, dưới tình huống tâm tình hỗn loạn, lại tiến nhập trạng thái này, chúng ta không thể mạnh mẽ cứu tỉnh nàng, bằng không sẽ khiến Sinh Tử Biến gián đoạn, nàng sẽ chết...

- Hiện tại trạng thái này của nàng vẫn duy trì liên tục, không có biện pháp gì cứu trị sao?

Tầm Nguyệt gật đầu, nói:

- Có thể thoát khỏi ma chướng hoàn thành Sinh Tử Biến hay không, cái này phải phụ thuộc vào chính bản thân Linh Toa, không ai có thể đến giúp nàng, chúng ta chỉ có thể duy trì sinh khí tràn đầy trong có thể nàng, mặt khác, chúng ta cần nhanh chóng tìm một nơi thanh tĩnh, không bị bất kỳ thứ gì quấy nhiễu, để nàng không bị một chút ảnh hưởng nào của ngoại giới làm ma chướng sinh sôi...

Lúc này, Mộng Ly đi vào nói rằng:

- Thiên Hà, không bằng chúng ta đem Linh Toa đến Nguyệt Miếu sơn, để nàng ở trong Luyện Nguyệt động, hoặc là đi Hương Tuyết cốc, để nàng ở trong Long trì cũng được, nơi nào bốn nguyên lực của thiên địa càng tinh khiết càng tốt?

- Không ổn, trong Hương Tuyết cốc toàn oan hồn du đãng, vạn nhất Linh Toa trong quá trình Sinh Tử Biến, ý chí yếu nhược bị oan hồn xâm lấn, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Luyện Nguyệt động vốn là

nhất phương thánh vật, bên trong có một cỗ thiên địa năng lượng thần kỳ, có thể bảo vệ Linh Toa không bị ma chướng xâm lấn...

Tầm Nguyệt phản đối nói.

Mộng Ly và Tầm Nguyệt có ý kiến khác nhau. lắc đầu nói:

- Luyện Nguyệt động mặc dù có thiên địa năng lượng thần kỳ, thế nhưng đối với phương diện tầm bờ tâm tình và ý chí không có ưu thế quá lớn, hơn nữa Nguyệt Miếu Sơn tương lai sẽ có một hồi đại kiếp, nếu như để Linh Toa ở nơi đây, vạn nhất kiếp nạn lớn đến, nàng vẫn chưa tỉnh lại thì tính làm sao?

Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Không cần tranh cãi, đi Tàng Long đại điện, nơi đó có Tụ Phách Huyền Linh đại trận, là nơi có điều kiện rèn đúc linh phách tốt nhất, hơn nữa cơ quan nơi đó được An thúc sửa chữa, hiện nay mà nói, chính là nơi an toàn nhất, mặt khác mẫu thân của ta hiện tại cũng ở nơi đó, các nàng không có thời gian, có thể để mẫu thân thay thế chăm sóc Linh Toa!

Nghe Vân Thiên Hà nói thế, hai người Tầm Nguyệt và Mộng Ly ánh mắt rạng rỡ, Mộng Ly nói:

- Đúng rồi, sao ta lại không nghĩ đến địa phương tốt như Tàng Long đại điện này nhỉ, năm đó Vân Ly Vân Ly Huyền Thiên cứu bọn ta, ta nhớ kỹ còn có một lối ra của Long Quật Khôn Long nối thẳng đến núi Thanh Long này!

Vân Thiên Hà nói:

- Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, các muội phối chế tất cả dược vật xong, chúng ta lập tức lên đường đến Tàng Long đại điện!

- Thiên Hà, huynh biết cửa vào của Tàng Long đại điện kia không, chúng ta đi từ núi Thanh Long này, sẽ gần hơn một ít?

Mộng Ly nói.

Vừa nghe lời này, Vân Thiên Hà sững sốt nói:

- Cửa vào Tàng Long đại điện các muội biết mấy chỗ, ta chỉ biết một chỗ, đi lại mà nói có chút phiền phức?

Mộng Ly suy nghĩ chốc lát, nói:

- Năm đó, ta nhớ kỹ khi chúng ta tới, lối vào kia ở trên một ngọn núi cô lập, chỉ là chúng ta căn bản nhìn không rõ cửa vào đó, chỉ nhờ vào ấn tượng nhớ được đại khái phương vị, Thiên Hà, huynh hiện tại có Tinh Mâu Chi Quang, phỏng chừng là có thể nhìn thấy lối vào kia, ta nghĩ hẳn là cách chúng ta không xa.

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà đột nhiên nhớ tới lần trước cùng Mộng Ly thu thập tinh Tinh Thần Chi Sa trên Thanh Long sơn, hẳn dùng Tinh Mâu Chi Quang thấy được một nơi phát ra ánh sáng kỳ dị, bởi vì khoảng cách tới đó gần mười dặm, nên lúc đó cũng không chú ý, nơi đó có thể có cửa vào hay không?

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà nói:

- Lần trước ta cùng muội lên núi thu thập Tinh Thần Chi Sa, lúc đó ta dùng tinh Tinh Mâu Chi Quang thấy trên một đỉnh núi cô lập phóng xuất ra ánh sáng thần kỳ, có thể là chỗ cửa vào như lời muội nói hay không?

Mộng Ly nói:

- Rất có thể, chúng ta đi xem thử sao!

Vân Thiên Hà lúc ra ngoài, gặp Liên Tinh đến thăm Đường Linh Toa, hỏi thăm tình hình một phen, Liên Tinh nói với hắn muốn đi Thiên Quỷ sơn một chuyến để gặp quỷ hoàng.

Liên Tinh đột nhiên phải về Thiên quỷ sơn có việc, khiến Vân Thiên Hà cảm thấy cổ quái, muốn hỏi nguyên nhân, nhưng Liên Tinh lại giấu trong lòng, chỉ nói là khi nào hắn cùng Quỷ Hoàng gặp mặt tự nhiên sẽ biết được.

Kỳ thực hôm nay Liên Tinh đã quyết ý muốn đi, Vân Thiên Hà cũng không nói gì thêm, mấy người nhìn theo Liên Tinh rời đi.

Liên Tinh đi rồi, Vân Thiên Hà chung quy cảm thấy chuyện nói có điểm kỳ quái liền hỏi Tầm Nguyệt:

- Lần trước Liên Tinh đi Kinh Thành cứu các muội, có chuyện gì dị thường hay không?

Tầm Nguyệt suy nghĩ một chút, liền nói:

- Nàng chỉ dùng linh phách phân thân đẩy lui mấy kẻ trong vương phủ, liền nhanh chóng mang bọn muội rời đi, bọn muội ra khỏi thành năm dặm, nhìn thấy bản tôn của Liên Tinh, khi nàng nhìn thấy bọn muội, lại muốn bọn muội lập tức trở về, hình như là cố kỵ điều gì, lúc đó muội lo lắng cho Linh Toa, nên cũng không có suy nghĩ nhiều, liền nhanh chóng theo Liên Tinh trở về!

- Trong Kinh Thành còn tồn tại điều khiến Liên Tinh kiêng kỵ sao?

Vân Thiên Hà càng nghĩ càng cảm thấy cổ quái, suy nghĩ thêm một chút cũng không có manh mối gì, liền bảo Tầm Nguyệt và Mộng Ly thu thập đồ đạc, rời ra khỏi phòng.

Đi tới phòng nghị sự, gọi Tinh Mông tới hỏi lại một ít tình hình ở Kinh Thành, Tinh Mông kể lại, thuận tiện đem một ít tình báo chính lý xong cho Vân Thiên Hà xem. Lục Vô Yên và một vị thủ tịch trưởng lão doanh cũng đến tìm Vân Thiên Hà.

Vị trưởng lão doanh này là đại trưởng lão Phong tộc, thực lực cũng tương đương Âu Thần, đều là Địa Cảnh tam giai, là ông cố của Lục Vô Yên, tên là Lục Kỳ, đi theo hắn còn có một vị trưởng lão Tuyết tộc, khi đột phá sinh tử cảnh xảy ra chút sai lầm, hiện tại chỉ có bộ dáng thiếu niên, tên là Thu Đường Mộc.

Hai vị này đều là nhận ủy thác của Thu Hàn và Lục Vô Yên đến doanh trại Viêm Hoàng cục tọa trấn, lần này tới gặp Vân Thiên Hà. Tình báo doanh Đông Bắc Kiền Châu của Viêm Hoàng cục mới có tin tức, Quỷ Hạp có mười hai người bị hạ độc, đã có manh mối, bọn họ dự định tự mình đi Kiền Châu đảo trước, tìm cách cứu viện, muốn người của Tình Báo doanh phối hợp.

Mà muốn điều động người của Tình Báo doanh ở nơi đó, nhất định phải có mệnh lệnh của Thu Hàn, nhưng hiện tại Thu Hàn lại không có ở căn cứ Thanh Long sơn, nên bọn họ muốn lấy một đạo mật lệnh từ Vân Thiên Hà.

Tình Báo doanh ở Đông Bắc cũng chỉ mới thành lập được hai năm, còn chưa thành thực, bởi có rất nhiều nanh vuốt của Túc Tinh Vương nhòm ngó, hiện nay đều là ẩn nấp sâu kín. Đối với điều động nhân thủ đều là rất thận trọng, Lục Kỳ và Thu Đường Mộc tự mình tìm đến Vân Thiên Hà xin mật lệnh, cũng là suy nghĩ mãi mới quyết định

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, viết ra một đạo mật lệnh đưa cho Lục Kỳ, song nhớ đến một ít tình báo của Đông Bắc mà Sử Trường Đức gửi cho hắn, liền ở bên trong thận trọng dặn dò để bọn họ mau chóng bí mật tìm kiếm động hướng của Đường Linh Vũ.

Lục Kỳ và Thu Đường Mộc sau khi nhận được mật lệnh, Vân Thiên Hà để Lục Vô Yên phối hợp phái nhân thủ hộ tống rời đi, xử lý xong việc này, hắn trở lại thụ ốc.

Tầm Nguyệt và Mộng Ly lúc này đã chuẩn bị thỏa đáng, ba người mang theo Đường Linh Toa đi về hướng ngọn núi cô lập cách Thanh Long sơn hơn mười dặm kia.

Kinh Thành, bí thất tại hoàng cung.

- Khụ khụ...

Một trận ho khan kịch liệt không ngừng vang lên trong bí thất, lúc này hoàng đế ngồi trên giường, trên người khoác một cái chăn, tuy rằng đang là mùa hè, nhưng thân thể hắn vẫn như cũ vô cùng băng lãnh.

Dư Khánh cùng đứng bên cạnh hắn, chốc chốc lại cho thêm than vào chậu, có thể khiến toàn bộ gian phòng ấm hơn một chút, hoàng đế cũng cảm thấy tốt hơn một ít, nhưng trên trán hắn cũng không có chút mồ hôi nào chảy ra, hoàng đế ho một hồi, sau khi cảm thấy thoải mái hơn một chút, khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn mang theo một loại bệnh trạng đỏ hồng, thở dốc một hồi mới nói:

- Dư Khánh, phần mật chiếu kia đã cất giấu rồi chứ?

- Bẩm Hoàng thượng, phần mật chiếu này lão nô phân làm ba bản thật giả lẫn lộn, mặt trên văn tự cũng được xử lý đặc biệt, có thể bảo mật tuyệt đối...

Hoàng đế gật đầu, nói:

- Thương thế của thái tử thế nào rồi?

- Hoàng thái tử vẫn còn hôn mê, cần thời gian điều dưỡng hồi phục!

- Trẫm ngày một bệnh nặng, đối với thế cục hỗn loạn như lúc này, đã không còn sức lực chống đỡ nữa, mà hoàng nhi càng yếu, chỉ sợ giang sơn Đại Đường do thái tử sang lập, đã muốn kết thúc ở một đời hoàng nhi này rồi!

Dư Khánh trầm mặc trong chốc lát, mới nói:

- Hoàng thượng, có phải là người có ý kiến gì chăng?

Hoàng đế nói:

- Thái tử từng lưu lại phần mật chiếu kia, chuyện này liên quan đến đế mạch chi thực ở Đông vực, ta là con cháu Đường thị, nếu như có một ngày vô lực bảo vệ đế mạch chi thực này, nhất định hổ thẹn với dân dò của thái tử, hiện tại động tĩnh trong Quỷ Cốc thế nào?

Dư Khánh nói:

- Sau khi quỷ cốc phá khốn vẫn đều ẩn cư trong Thiên Quỷ sơn, không có động tĩnh gì!

- Dư Khánh người đi thông báo một số quần thần đến Cam Lộ điện gặp trẫm, trẫm muốn thương nghị riêng một hồi!

Dư Khánh tuân mệnh, khom người rời khỏi bí thất.

Qua một lúc lâu, hoàng đế hít một hơi, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, mở ra một cơ quan, chợt nghe cạch một tiếng, từ trên giường lộ ra một thông đạo hắc ám, một cỗ khí tức cực độ băng hàn tràn ra.

Thân thể hoàng đế run lên, hít mạnh vào một hơi, liền mang theo đèn đi xuống thông đạo hắc ám.

518. Chương 522: Khôn Tổ.

Lúc này hắc hoạt động như một cỗ máy đi về phía trước, không biết đi được bao lâu, phía trước dần có ánh sáng ngân bạch, tinh thần hoàng đế run lên, nhưng mới đi thêm được vài bước, dưới chân bị trượt ngã.

Sau khi bị ngã, hoàng đế hình như không còn sức đứng dậy, chỉ là hắc nhìn về ánh sáng phía trước, giống như một loại tín ngưỡng cuồng nhiệt, thúc đẩy hắc chậm rãi vươn tay, mang theo thân thể nặng nề bò về phía trước.

Bò lên, bò lên, rốt cuộc hoàng đế cũng liều mạng tới điểm khí lực cuối cùng mới đến được chỗ của ánh sáng kia, đó là một căn phòng do hàn băng tạo thành.

Trong phòng này giống như một đại điện của miếu thờ, phía trước bậc thang bốn phía đại điện đều có những cây cột bằng hàn băng, phía trên bốn cây cột đều là một cái hốc rỗng, bên trong hốc rỗng có một viên thủy tinh cầu màu bạc trôi nổi, từ trong đó phát ra quang mang màu bạc, chiếu rọi toàn bộ đại điện.

Ở giữa bốn cây cột kia, là một bậc thang, ở phía trên bậc thang sừng sững một khối băng trụ lớn bằng sáu người ôm.

Quỷ dị chính là chính giữa băng trụ kia, mơ hồ có một hình bóng, thông qua ánh sáng màu bạc, hình bóng trong băng trụ kia lại càng lúc càng rõ.

Bên trong băng trụ có một người bị đóng băng.

Người này mặc áo choàng trắng bạc, nhưng tướng mạo lại khác hẳn người bình thường, tóc màu bạc trắng rối tung, lông mày cũng rất dài, càng nhìn càng thấy giống với hậu duệ của Tuyệt tộc.

Thần sắc người này vô cùng khoan thai, hai mắt nhắm lại, hai tay còn làm động tác ôm lấy, cứ như vậy bị phong ấn trong băng trụ, dưới quang mang chiếu rọi từ cây cột bốn phía, toàn bộ băng trụ cũng tắt mắt ra một cỗ quang huy thần bí.

Hoàng đế bò đến phía dưới băng trụ, thần sắc có vẻ cực kỳ thành kính, trong đôi mắt cũng hiện lên một cỗ quang mang cuồng nhiệt, hẳn trước tiên quỳ trước băng trụ lạy vài cái, thân thể phủ phục chậm rãi quỳ trên bậc thang, mới nói:

- Tổ tiên tại thượng. Tôn tử đời thứ chín Đường thị là Đường Túc Thiên đến bái lạy!

Lạy bái một hồi, hoàng đế tiếp tục quỳ trên mặt đất, nói:

- Hiện nay Đường thị chấp chưởng Đông Vực đế mạch, đã nguy trong sớm tối, thế lực khắp nơi nhìn chăm chăm, nhòm ngó đế mạch chi thực, lại có tử tôn Đường Túc Ly dã tâm bưng bưng, không biết hối cải, cấu kết với các thế lực tà ác hòng chiếm đoạt Đông Vực đế mạch chi thực. Mà Đường thị tử tôn đời thứ mười là Đường Linh Sơn và Đường Linh Thành, suy nhược quá lâu ngày, thực khó có thể gánh vác trọng trách thủ hộ Đông Vực đế mạch chi thực!

Nói xong, hoàng đế ngừng lại, chờ tiếng vọng của giọng nói trong điện dần dần biến mất, hoàng đế lại ho mấy tiếng, nói:

- Khôn Tổ, Đường thị tử tôn bây giờ có một chuyện đặc biệt muốn bẩm báo với người. Hiện nay phong ấn ở Quỷ Cốc đã bị phá, trong cốc Cơ thị xuất hiện hậu thế của Thánh Hoàng huyết mạch, vì chuyện của thái tổ năm đó, khiến cho Cơ thị tử tôn ghi hận trong lòng, ghen ghét với những việc năm đó của Thái tổ Đường thị ta, nên thực hiện kế hoạch trả thù, đặc biệt khẩn cầu Khôn Tổ nhớ tới phần tình cảm tổ tiên Đường thị đã khổ tâm bảo vệ đế thực chi mạch mà che chở cho tử tôn Đường thị, để huyết mạch Đường thị ta có thể tiếp tục truyền thừa xuống dưới.

Hoàng đế vừa mới dứt lời, đúng lúc này, người bị phong ấn trong cột được hoàng đế gọi là Khôn Tổ đột nhiên mở mắt, một đạo quang mang quỷ dị từ trong cột bắn ra, nhất thời toàn bộ đại điện rung động một trận.

Song song, một thanh âm hùng hậu giống như truyền từ viễn cổ đến quanh quẩn trong đại điện:

- Phong ấn trong Quỷ Cốc bị phá, huyết mạch Cơ thị xuất hiện, đế mạch chi thực nên trả lại cho Cơ thị.

- A, Khôn Tổ hiển linh?

Giờ khắc này, đột nhiên hoàng đế nghe thấy thanh âm đó, vẻ mặt kinh hãi, đồng thời trong mắt phóng xuất ra cỗ quang mang càng thêm cuồng nhiệt, hẳn lần thứ hai quỳ xuống, dùng thanh âm run run nói:

- Khẩn cầu Khôn Tổ chỉ điểm bến mê?

- Tử tôn đời thứ chín của Đường thị, số mệnh thủ hộ đế mạch chi thực sẽ kết thúc tại ngươi, Đường thị cũng sẽ có một trường kiếp nạn, trong tử tôn đời thứ mười, tuy có người không thể tránh khỏi kiếp nạn, nhưng huyết mạch Đường thị vẫn sẽ tiếp tục truyền thừa, ngươi cứ thuận theo tự nhiên, từ nay về sau thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh giành, Đường thị trả lại đế mạch chi thực, hậu thế ẩn cư không được lộ diện, tự có tử tôn Thánh Hoàng một lần nữa chấp chưởng đế mạch chi thực, an định thiên hạ!

Hoàng đế nghe đến mấy lời này, rớt cuống như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Đường Túc Thiên đã biết nên làm như thế nào. Tạ ơn Khôn Tổ đã chỉ điểm bến mê!

- Ngươi đi đi, Khôn Thiên điện này về sau sẽ không còn tồn tại nữa!

Hoàng đế lại ho mấy tiếng, cảm giác một lực lượng thần dị phủ kín toàn thân, khiến tinh thần trở nên tốt hơn nhiều, cư nhiên lại có khí lực lập tức liền đứng dậy, chậm rãi đi ra khỏi điện phủ thần bí.

Đợi sau khi hoàng đế ra ngoài, chỉ chốc lát sau, băng trụ trong điện kia bắt đầu phát sinh nứt nẻ, toàn bộ đại điện rung nhẹ, một cỗ vụ khí bắt đầu nhanh chóng lan tràn, hàn băng xung quanh bắt đầu bị hòa tan.

Đúng lúc này chợt nghe rằng rắc một tiếng, băng trụ kia đột nhiên vỡ vụn ra, chỉ thấy thân thể Khôn Tổ huyền phù giữa không trung, mấy cây cột xung quanh phóng xuất quang mang lên người hắn.

Lúc này hai tay Khôn Tổ buông xuống, mở mắt ra, lập tức có một cỗ lực lượng thần bí tác dụng lên, chỉ thấy bậc thang bắt đầu chậm rãi di động.

Khoảng chừng dời đi được ba thước, dưới bậc thang hiện ra một đường lõm xuống, khi hàn băng xung quanh đường viền bị hòa tan, lập tức lại cộng hưởng một tiếng, bên trong cái khe do đường viền tạo thành chậm rãi mọc lên một khối hàn băng quý dị màu lam nhạt giống như thủy tinh, phóng ra ba động thần kỳ.

Trong hàn băng màu lam nhạt thần kỳ này, cũng có một người bị phong ấn, đó là một vị lão giả mặc hoàng bào, Khôn Tổ nhắc tay, một đạo ngân mang quý dị giống như thiểm điện bắn về phía bên ngoài bốn cột trụ. Thủy tinh cầu trong cột bay đi, trôi nổi trong không gian của hàn băng màu lam, dần dần cũng phóng xuất một cỗ quang hoa màu lam nhạt.

Mà cùng lúc đó, hoàng lăng ở Đại Đông sơn cách xa đó, trong lăng mộ u ám, lúc này cũng phóng xuất ra một đạo quang mang quý dị, sau đó lại biến thành một đoàn yên vụ thần bí, giống như một cơn gió nhẹ, chậm rãi thổi tới trên bầu trời hoàng cung, sau đó giống như gặp phải vật gì hấp dẫn, yên vụ liền hóa thành một dải co rút lại.

Mà trong Thiên Khôn điện, viên cầu phát ra quang mang ngày càng rực rỡ, Khôn Tổ lúc này quát:

- Ra đi!

Đột nhiên một đạo yên vụ chậm rãi xuất hiện trong điện, dần dần hóa thành một đạo hư ảnh, dĩ nhiên cùng lão giả mặc hoàng bào trong hàn băng giống nhau.

Mà khi hư ảnh kia hiển hiện ra, thấy Khôn Tổ, liền lập tức cung kính thi lễ, nói:

- Đệ tử bái kiến Khôn tổ!

Khôn Tổ gật đầu, nói:

- Sứ mệnh của ngươi đã hoàn thành, hiện tại ta thả bản tôn của ngươi ra, còn cần ngươi làm xong một việc cuối cùng, làm xong việc này liền đến Khốn Long động phía sau Nguyệt Miếu sơn tìm ta, làm việc gì, ngươi biết chứ?

- Đệ tử đã biết nên làm như thế nào!

Lão giả thi lễ với Khôn Tổ, chờ Khôn Tổ gật đầu, lúc này vung tay lên, lại phóng xuất ra một cỗ lực lượng kỳ dị, chỉ thấy bốn hạt châu giống như bốn mặt trăng tròn, tỏa ra quang hoa chiếu vào khối băng, khối băng kia bắt đầu nhanh chóng tan chảy, tịnh hóa ra một cỗ khí tức, chậm rãi bị hạt châu hút lấy.

Sau một lát, hạt châu kia đã hút hết khí tức ẩn chứa trong khối băng màu lam, khối băng màu lam giống như mất đi vật gì đó chống đỡ, ầm ầm hóa thành bột phấn, rất nhanh liền biến mất không thấy, chỉ còn lại lão giả kia nằm ở đó, khi hư ảnh chợt lóe lên đến khối thân thể này, trên người lão giả phóng ra quang hoa, rồi hắn chậm rãi mở mắt.

Thanh Long sơn, trên một ngọn núi vô danh độc lập.

- Thiên Hà, lần trước không phải huynh nói nhìn thấy nơi này có quang hoa thần dị sao? Thế nào chúng ta tìm được nơi này rồi, lại không thấy, lẽ nào nó di động rồi?

Mộng Ly tìm kiếm xung quanh, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Vân Thiên Hà cũng đang tìm kiếm ở một bên, trầm ngâm nói:

- Lần trước ta xem ngay chỗ đỉnh núi này có ánh sáng kỳ dị phát ra, hơn nữa, vị trí này cũng không sai, thế nào ngày hôm nay lại không thấy gì. Ta cũng cảm thấy kỳ quái.

Tầm Nguyệt ôm Đường Linh Toa, nhìn xung quanh ngọn núi, nói:

- Tỷ tỷ, muội đối với nơi này có ấn tượng, đây hẳn là nơi có cửa vào Tàng Long đại điện, chỉ là nó không có hiển hiện, có thể nào liên quan đến thời gian không?

Mộng Ly suy nghĩ chút, cắn môi nói:

- Thời gian khi đó là mới sáng sớm, nhưng hiện tại là buổi chiều, phương diện này có gì ảo diệu chẳng?

Vân Thiên Hà nghe xong những lời này, đột nhiên trong long khê động, nói:

- Nếu như là trời vừa sang, cũng chính là lúc mặt trời đang mọc, khi đó mặt trời ở chính đông, ta dùng Vi Quang Chi Nhân thấy ở đây có ánh sáng phát ra, hẳn là do ánh sáng mặt trời từ phía đông phản xạ lại, mà hiện tại là buổi chiều, mặt trời ngả về tây, như vậy án theo vị trí phản xạ ra hẳn là...

Nghĩ tới đây đột nhiên Vân Thiên Hà nói rằng:

- Đúng vậy hẳn là phía bên trái của ngọn núi,

- A, sao ta lại không nghĩ tới nha, Thiên Hà huynh thật là thông minh, hì hì, chúng ta đi nhanh lên, mau một chút a!

Mộng Ly vừa nghe có kết quả, nhất thời đại hỉ, thân thể tung lên, liền như phi điều bay dọc theo Thanh Long sơn lên đến đỉnh.

Vân Thiên Hà và Tầm Nguyệt về mặt bất đắc dĩ nhìn nhau. Không thể làm gì hơn là nhanh chóng đuổi theo, Mộng Ly vì sao vui vẻ như vậy, Tầm Nguyệt hiểu rất rõ ràng.

Sau thời gian một nén nhang, khi ba người leo đến đỉnh núi, chỉ thấy Mộng Ly chỉ vào một mặt núi cách đó không xa, kêu lên:

- Thiên Hà, huynh xem vị trí và hoàn cảnh xung quanh của ngọn núi kia, quả nhiên vừa thích hợp, huynh mau nhìn xem, cửa vào có phải là ở đó không?

Vân Thiên Hà nghe thấy thế, vì vậy mở Tinh Mâu Chi Quang ra, vận dụng Vi Quang Chi Nhân trong Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, tỉ mỉ tra xét ngọn núi này, quả nhiên thấy trên đỉnh núi có một vầng sáng phóng xuất ra quang mang thần dị.

Mà cỗ quang mang này, dùng mắt thường căn bản không thể nhìn thấy được.

519. Chương 523: Tinh Thần Nhập Khẩu.

Vân Thiên Hà lại gần xem xét một hồi, cũng không phải là vật nhỏ bằng lòng bàn tay như hôm trước hẳn nhìn thấy, mà là một đại môn cao một trượng, chính thể hình vòm nhìn giống một cái lồng, bên trong đều do quang trụ cấu thành, tựa như một cây huyền cầm, vô cùng kỳ diệu.

Mộng Ly không nhìn thấy hang động giống như chiếc lồng sắt này, mấy người sau khi tới trên đỉnh núi, nằng hết nhìn đông tới nhìn tây, sau khi không phát hiện được gì, không nhịn được la lên:

- Thiên Hà, cửa vào rốt cuộc ở đâu?

Vân Thiên Hà đi tới vị trí phía sau Mộng Ly, quan sát đại môn thần kỳ giống như lồng sắt kia, cảm thấy nó giống lối vào thông đạo dẫn tới một thế giới khác, mang theo một cỗ lực lượng ba động thần dị, tựa hồ còn có một cỗ tinh thần lực tương đối quen thuộc đang dũng mãnh tụ lại trong đó.

Mộng Ly thấy Vân Thiên Hà không trả lời, vẫn đang quan sát xung quanh, lại đi tới bên cạnh vách núi lấy tay vỗ vỗ lên nó, Vân Thiên Hà nhìn thấy tay Mộng Ly vỗ lên những quang trụ của cái lồng sắt, không ngờ thân thể xuyên qua, mà lồng sắt kia chỉ như một bức tranh hư huyền.

Một màn này làm hẳn cảm thấy rất thần kỳ, Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly hình như cảm ứng được cái gì đó, liền hỏi:

- Mọi người đưa tay đặt lên lối vào đó, có cảm giác gì không?

Mộng Ly lắc lắc bàn tay, nói:

- Có cảm giác mềm mại, giống như sờ vào một đám mây, nhưng lực lượng ba động bên trong rất bình ổn, nếu có cổ lực lượng dẫn dắt một chút, hẳn có thể sản sinh phản ứng, huynh thử đi lên một bước tiến vào trong nhìn xem sao?

- Thế nhưng ở phía trước một bước chính là vách núi, có thể bị rơi xuống dưới hay không?

Tầm nguyệt có chút lo lắng hỏi.

Mộng Ly nói:

- Hẳn là không có chuyện gì đâu, chúng ta không nhìn thấy cửa vào này, nhưng Thiên Hà dùng Vi Quang Chi Nhân có thể nhìn thấy, nên nếu huynh ấy tiến vào, dùng tinh thần lực lượng truyền vào trong đó, chúng ta liền cũng có thể thấy được. Thiên Hà, huynh thử đi xem sao?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, thấy lời Mộng Ly nói cũng có đạo lý, vì vậy liền vận tinh viêm chân khí, sau đó đi về phía trước, tiến vào trong lồng sắt.

Ngay lúc hắn mới tiến vào, Vân Thiên Hà chỉ thấy xung quanh lồng sắt này đột nhiên phát ra một cỗ quang mang kỳ dị. Càng làm cho hắn cảm thấy thần kỳ chính là hắn đang đứng ở khoảng không giữa vách núi, cảm giác dưới bàn chân có một cỗ lực lượng kỳ dị di động, thân thể hắn nhẹ như long hồng, căn bản sẽ không rơi xuống.

- Các muội cũng vào đi, không có việc gì đâu!

Vân Thiên Hà xác nhận không có chuyện gì, lúc này trôi nổi giữa không trung, nói với Tầm Nguyệt và Mộng Ly.

Mộng Ly cũng lập tức nhảy tới một bước, đứng bên cạnh Vân Thiên Hà, cảm giác một chút, cười nói:

- Thật thần kỳ nha!

Tầm Nguyệt ôm Đường Linh Toa đi đến, sau khi phát hiện không có việc gì, lúc này Tầm Nguyệt mới thở phào một hơi.

Chỉ là ba người huyền phù giữa không trung, hình như cũng không có phát sinh hiện tượng gì kỳ dị, Mộng Ly nói:

- Thiên Hà, nếu đây là cửa vào Tàng Long đại điện, sao chúng ta tiến đến, lại không có phản ứng gì?

Vân Thiên Hà không nói, suy nghĩ chút, nhất thời toàn bộ tinh hạch nằm giữa những tinh khiếu trong cơ thể ngưng thực như sao trời, hắn dùng Tinh Mâu Chi Quang nhìn lên bầu trời, tìm kiếm khóa tinh thần gần nhất, sau đó thi triển Dẫn Tinh Quyết, đem cỗ ánh sáng tinh thần kia dẫn dắt xuống.

Khi cỗ tinh thần chi quang này bắn tới lồng sắt thần kỳ, nhất thời lồng sắt sáng lên, các quang trụ xung quanh tựa như bị kích hoạt, một cỗ lực lượng thần kỳ trải rộng ra khắp chiếc lồng.

Vân Thiên Hà có thể cảm nhận được sau khi hắn đem ánh sáng tinh thần dẫn dắt chiếu xạ lên trên chiếc lồng, năng lượng trong lồng bắt đầu vận chuyển, không ngừng hấp dẫn tinh thần lực lượng, giống như khu động, từ từ xuất hiện một số biến hóa thần kỳ.

Đúng lúc này sau khi quang trụ hấp dẫn tinh thần lực đến, ba người thấy xung quanh nhất thời sản sinh một cỗ hấp lực thần kỳ, cỗ lực lượng đó lôi kéo thân thể ba người, giống như muốn kéo họ vào vực sâu kinh khủng.

- Có phản ứng rồi, xung quanh đang sáng lên, nguyên lai cửa vào giống như chiếc lồng sắt, thật thú vị!

Mộng Ly thấy chiếc lồng sản sinh phản ứng, không những không sợ hãi mà còn lấy làm vui mừng nói.

Đột nhiên, quang trụ quanh lồng sắt kia phóng xuất ra một cỗ ngân mang rực rỡ, đem ba người vây lại giống như bị nhốt trong lồng. Vân Thiên Hà không nhìn thấy bất kỳ cảnh trí nào ở ngoại giới. Cảm giác giống như tiến vào một không gian đặc thù, trước mắt chỉ có một cỗ quang mang màu bạc.

- Nhắm mắt lại, cửa vào này sẽ tự động truyền tống chúng ta đến bên trong Tàng Long đại điện!

Vân Thiên Hà cảm thấy xung quanh lồng sắt một cỗ lực lượng ba động từ từ cường đại, hơn nữa còn xảy ra vận vẹo, mà lực lượng vận vẹo này Vân Thiên Hà cảm thấy rất quen thuộc, khi hắn cười Vân Bôn thuận di, từng sản sinh loại cảm giác này, hắn lập tức ý thức được cỗ lực lượng kia chính là muốn thông qua cách này để trực tiếp truyền tống bọn họ đến Tầng Long đại điện, quả nhiên thần kỳ.

Khi Vân Thiên Hà đang lên tiếng, Tầm Nguyệt và Mộng Ly đã chủ động nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần, Vân Thiên Hà tiếp tục để tinh khiêu trong cơ thể dẫn dắt ánh sáng tinh thần đến hấp dẫn lồng sắt thần kỳ kia, khi cỗ cảm giác vận vẹo càng lúc càng kịch liệt, Vân Thiên Hà thân thể trầm xuống, giống như muốn rơi xuống vậy.

Tầm Nguyệt và Mộng Ly cũng có cảm giác này, kinh hô một tiếng, hai người ôm chặt lấy cánh tay Vân Thiên Hà.

Cảm giác không trọng lực này chỉ duy trì khoảng thời gian hai lần hô hấp thì biến mất.

Khi ba người mở mắt ra, lại thấy bọn họ đã không còn ở trên vách núi kia nữa, mà đang đứng trên một cái đài kích thước cũng tương tự chiếc lồng sắt, cỗ ngân mang trước mắt vẫn còn chưa có tiêu tán.

Dần dần Vân Thiên Hà cảm thấy cỗ lực lượng ba động kia biến mất, lúc này hắn cũng thu công, để tinh hạch trong cơ thể khôi phục trạng thái bình thường, lúc này ngân mang xung quang đột nhiên bắn tới trên người hắn, giống như là chui vào cơ thể hắn vậy, biến mất không thấy đâu.

Đôi khi quang mang kia tiêu tán, lúc này Vân Thiên Hà không dùng Tinh Máu Chi Quang nữa, nhưng cũng có thể nhìn thấy cảnh trí trước mắt.

Lại thấy lúc này bọn họ đang đứng ở trên một bình đài kỳ bí, bình đài này cao chừng mười thước vuông, vô cùng trơn nhẵn, giống như mặt trên của một chiếc gương, mà trên đó lại có khắc rất nhiều đồ án thần kỳ, ở giữa đồ án có một cây cột trụ xung quanh tản mát ra ngân mang nhàn nhạt.

- Oa, đây chính là Tinh Thần Chi Thạch, trách không được chúng ta có thể bị tống truyền đến chỗ này, bố trí thật thần kỳ a, đây là Tầng Long đại điện sao?

Mộng Ly cũng nhìn thấy cảnh trí xung quanh, liền từ trên bình đài đi xuống, quan sát khắp nơi một phen, thấy tảng đá huyền phù trên cột trụ kia, nhất thời con mắt sáng ngời.

Vân Thiên Hà nhìn khắp nơi một chút, xung quanh ngoại trừ bình đài này ra, đều là một mảnh hôn ám, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời giống như là nhất tuyến thiên, chỉ có mấy khóa tinh thần phát ra quang mang kỳ diệu, bọn họ giống như là đã đến chỗ hang động ngầm.

Theo bậc thang kia đi xuống, chỉ thấy dưới cùng của nó có một thạch bích trơn nhẵn, xuyên thấu qua thạch bích có thể nhìn thấy một cơ quan đại môn, cũng không biết làm thế nào để mở nó ra.

Chỉ là khi Mộng Ly hiếu kỳ đi tới trước thạch bích, đang muốn xem thạch bích này có chỗ nào đặc biệt, lúc này một trận âm hưởng ầm ầm phát ra từ bên trong thạch bích, liên tiếp không ngừng phát ra âm thanh quái dị.

- Nhanh lui về phía sau, không nên đụng vào thạch bích kia!

Vân Thiên Hà thấy bộ phận cơ quan bị mở ra, mà bọn họ đang đứng trên thềm đá, khi Mộng Ly đến gần thạch bích, bình đài lún xuống một bậc, ngay sau đó có một cột trụ từ dưới đất mọc lên, mà trên cây cột kia có rất nhiều lỗ nhỏ, khi âm thanh của bộ phận cơ quan biến biến mất, chợt nghe rầm một tiếng, trên những lỗ kia không ngừng có nước tràn ra.

- Mọi người mau lui lại đi lên trên bậc thang, có thể chúng ta đã kích hoạt bộ phận cơ quan rồi!

Vân Thiên Hà nói rồi, liền kéo Mộng Ly trở lại trên sân thượng, lúc này xung quanh cây cột dòng nước chảy ra càng lúc càng nhanh, hình như có xu hướng bao phủ lấy hang động này.

- Thiên Hà, tại sao lại như vậy, đây không phải cửa vào sao?

Mộng Ly thấy nước không ngừng dâng mãnh chảy ra, bắt đầu ngập đến chỗ bình đài bọn họ đang đứng, lại nhìn qua tảng đá phát quang trên đài kia một chút, nói:

- Tinh Thần Chi Thạch này chúng ta cũng không có đụng vào, chỉ đi vài bước trên bậc thang, sẽ không bị nước ngập chết chứ?

- Hẳn không phải chúng ta đi mấy bước trên bậc thang mà kích hoạt cơ quan phòng vệ của Tầng Long đại điện này!

Vân Thiên Hà trầm tư, lúc này đi tới bên cạnh cây cột ở trên đài, quan sát Tinh Thần Chi Thạch huyền phù trên đó. Bấy giờ trong lòng khẽ động, sau đó lòng bàn tay ngưng tụ lực lượng, ấn lên Tinh Thần Chi Thạch, lẳng không cầm lấy tinh thần chi thạch rồi dung sức xoay tròn.

Rắc rắc!

Ngay khi Vân Thiên Hà xoay tròn Tinh Thần Chi Thạch sang một hướng khác, lúc này đột nhiên từ chân trời bắn tới một đạo ánh sáng lên trên Tinh Thần Chi Thạch, ngay sau đó Tinh Thần Chi Thạch tỏa ra quang mang rực rỡ, có một tia sáng khác bắn thẳng đến thạch bích ở bên dưới bậc thang.

Nhất thời trên thạch bích hiện ra một đồ án và hoa văn cổ xưa, lập tức tỏa ra quang hoa, hình thành một đại môn hình tròn.

Đúng lúc này, khi đại môn do thạch bích phát quang kia hình thành, nước đã tràn ngập khắp nơi, gần ngập tới trên bình đài, Vân Thiên Hà chỉ thấy trên đỉnh hang động, hai tảng đá lớn đột nhiên từ từ hạ xuống trên mặt nước.

Trên phiến đá cũng có rất nhiều đồ án hoa văn cổ xưa, lúc này sau khi chạm vào mặt nước, hai tảng đá tỏa ra một cỗ quang trạch thần kỳ, rồi dần dần hợp nhất lại.

- Đi đến trên phiến đá kia!

Vân Thiên Hà đi trước một bước đến trên phiến đá, sau đó lôi kéo Mộng Ly và Tầm Nguyệt cũng đứng lên, lúc này xung quanh nước bắt đầu ngập tràn ra, dần dần hình thành lực chảy đưa phiến đá kia bắt đầu đi tới cổng vòng do Tinh Thần Chi Thạch phát quang hình thành nên.

Ngay khi phiến đá trôi nổi đến trước cổng vòm, cổng vòm kia giống như bị một lực lượng nào đó kích hoạt, dần dần mở ra, bộ phận cơ quan trên thạch bích kia chậm rãi lún xuống.

Trên thạch bích mở ra một cái lỗ, dòng nước kia nhất thời chảy xuống cái lỗ này.

Mộng Ly nắm chặt lấy tay Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà lại giữ chặt eo của tầm nguyệt, ba vầng vàng đứng trên phiến đá, lại dọc theo dòng nước chảy đi qua chiếc cổng vòm, bồng bênh trôi về phía trước.

520. Chương 524: Vào Điện.

Vân Thiên Hà đứng trên phiến đá, cũng không không biết sẽ trôi về đâu.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh giống như đang ở trong một thông đạo hẹp và dài, hai bên đều là thạch bích, mặt trên có rêu xanh và dây leo, dưới chân giống như là một con sông nhỏ đang chảy về phía trước.

Hơn mười lần hô hấp qua đi, khi này phiến đá trôi theo dòng nước, cuối cùng tới một chỗ giống như bến thuyền, chợt nghe thanh âm rầm rắc vang lên, xung quanh một mảnh đen kịt nhất thời có quang hoa phát ra, ở đây là một cái động.

Quả nhiên là một cơ quan tinh diệu tuyệt luân.

Vân Thiên Hà tán thán một tiếng, dọc theo thềm đá đi đến một đài cao, trông giống như sân đá mà bọn họ đứng lúc trước khi bị truyền tống, trên sân cũng có cây cột, trên cây cột cũng có một khối Tinh Thần Chi Thạch trôi nổi.

Đi tới chỗ Tinh Thần Chi Thạch ảo diệu kia, Vân Thiên Hà lần này vẫn dựa theo phương pháp khi nãy, dẫn dắt tinh thần lực, sau đó tác dụng lên mặt trên của Tinh Thần Chi Thạch.

Khi quang mang từ trên Tinh Thần Chi Thạch khúc xạ lên thạch bích, lại có một cửa vào mở ra, lần này xung quanh không có nước tràn ra, có thể trực tiếp đi bộ thông qua.

Mộng Ly hiểu kỳ đi trước tới cửa vào kia, Vân Thiên Hà kéo tay Tầm Nguyệt nhanh chóng đuổi theo, ở đây là một thông đạo vừa dài vừa hẹp.

Ba người đi được khoảng cách mấy trăm bước, dĩ nhiên lại phát hiện một hang động giống với hang động lúc trước, trên động cũng có bình đài, mà trên đó cũng có cây cột, ở trên có Tinh Thần Chi Thạch trôi nổi...

Mộng Ly vô cùng hiểu kỳ, lần này nàng muốn thử một chút, vì vậy đi lên sân thượng xoay tròn khối Tinh Thần Chi Thạch kia.

Nhưng khi tay nàng chạm Tinh Thần Chi Thạch thì bất kể Mộng Ly thí nghiệm cách nào, Tinh Thần Chi Thạch cũng không có phản ứng, Mộng Ly nổi giận, không thể làm gì khác đành buông tha, nói:

- Xem ra trừ huynh, không ai có thể khống chế lực lượng thần kỳ của Tinh Thần Chi Thạch này.

Vân Thiên Hà đi lên sân thượng, vẫn dùng phương pháp cũ, đem một cỗ tinh thần lực tác dụng lên Tinh Thần Chi Thạch, trong nháy mắt nó sáng lên, hắc khống chế cỗ lực lượng này chuyển động, lại có một cửa vào mở ra.

Tầm Nguyệt thấy thế không khỏi nói:

- Tầng Long đại điện không biết kiến tạo từ khi nào, nhưng cửa vào này được bố trí vô cùng phí tinh lực làm người ta không thể mở ra, nhìn nơi này hình như cùng Tinh Tông di chỉ đã biến mất trong truyền thuyết có liên quan!

Vân Thiên Hà đã từng cùng An thúc đi tới Tầng Long đại điện, chỉ là lúc đó bọn họ từ đáy hồ tìm được cửa vào, dùng cách rất bình thường để đi vào, mà bên ngoài Tầng Long đại điện có một cơ quan cửa vào bị hư hỏng, trải qua mấy năm nay được An thúc sửa chữa, đại bộ phận đã khôi phục bình thường.

Nhưng cửa vào đặc biệt giống như thế này, không những kẻ thù không thể mở ra, trải qua cả ngàn năm không đổi, nói rõ cơ quan này không được sử dụng nhiều lần, cũng nói rõ, cửa vào này hẳn là cửa chính của Tầng Long đại điện, cái khác đều là cửa phụ, bất quá khi vào trình tự có phần rườm rà mà thôi.

Lại đi qua mấy hang động tương tự, Vân Thiên Hà mở ra cơ quan, chỉ là thông qua cửa vào, đi ước chừng thời gian nửa canh giờ, lúc này mới tới một cái hang động khác.

Phạm vi hang động này rất lớn, trên thạch bích xung quanh cũng không có khảm đá phát sáng, những vầng rất sáng sủa. Ngẩng đầu lên nhìn, còn có thể thấy khắp bầu trời đầy tinh tú, giống như là phản chiếu một cách thần bí xuống nơi này, hình thành một bức tinh không đồ án duy mỹ quý dị, ẩn ước còn có những dao động tựa như làn sóng.

Mộng Ly nói rằng:

- Tinh không ở đây hẳn là hình chiếu trong nước, trên đầu chúng ta có lẽ là một đại dương mênh mông hoặc là một con sông, chỉ là không biết những người đó làm thế nào để tinh không thông qua hồ nước phản chiếu xuống, thật quá thần kỳ a!

- Hình chiếu của tinh không?

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, đột nhiên trong lòng khê động, giống như nắm bắt được thứ gì đó.

Hắn nắm chặt tia minh ngộ này, tỉ mỉ suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc ánh mắt sáng lên, nói:

- Thông qua loại phương pháp hình chiếu này, tập trung mỗi một khóa tinh tú ở phương Đông, có thể sẽ giúp ta tìm được Tinh Khung Bí Sách!

- Thiên Hà, thu xếp ổn thảo cho Linh Toa muối muối rồi hãy nói đi, nếu ở đây cùng Tinh Tông di chỉ có quan hệ, như vậy nhất định các vị tiền bối sẽ mở ra một vài nơi thần kỳ, lấy đó làm nơi tham ngộ tu luyện tinh quyết!

Vân Thiên Hà nghe xong lời này, thấy rất có đạo lý, vì vậy bèn thăm dò toàn bộ động tĩnh, nhưng không phát hiện manh mối cơ quan nào, không khỏi có chút nghi hoặc.

- Thiên Hà huynh tới xem chỗ này, có thể là mấu chốt để mở cơ quan không?

Mộng Ly lúc này đứng trước một thạch bích bên trong góc động.

Vân Thiên Hà đi qua, chỉ thấy trên thạch bích kia lõm vào, nhìn tựa như một chiếc tủ ngằm bên trong tường, ở trung ương cái tủ có một bình thai hình vuông, trên bình thai có một cái lỗ.

Nhìn cái lỗ kia, khi Vân Thiên Hà còn đang suy nghĩ, Mộng Ly nói:

- Thiên Hà, Thiên Hà đem Bàn Long Trấn Trụ cho vào thử xem, hẳn là sẽ có phản ứng!

Vân Thiên Hà nghe xong, cũng không nói gì, liền vươn tay, tâm thần khẽ động, Bàn Long Trấn Trụ liền hiện lên trong tay, hắn dùng một cổ lực lượng khổng lồ chế Bàn Long Trấn Trụ, từ từ đem đặt vào tủ đá kia, dĩ nhiên ăn khớp hoàn toàn.

Đúng lúc này trong tủ đá kia phóng xuất ra một cỗ quang hoa thần kỳ, mà quang hoa từ bốn phương tám hướng đều tụ lại trong Bàn Long Trấn Trụ, chỉ thấy thạch bích xung quanh tủ đá bắt đầu tan chảy, chậm rãi hình thành đại môn thần kỳ.

Lúc này cái tủ đã giống như là ổ khóa của một đại môn thần kỳ, Vân Thiên Hà thử xoay chuyển Bàn Long Trấn Trụ trong lỗ trên tủ đá, lập tức nghe thấy xung quanh vang lên âm thanh cạch cạch không dứt, thậm chí còn phát sinh một trận rung động nhỏ, dường như cơ quan được mở, lúc này mới từ từ dừng lại.

Mộng Ly hiểu kỳ dùng đầu ngón tay chạm vào thạch bích bị tan chảy kia, nàng giật mình phát hiện, thạch bích này dĩ nhiên trở nên cực kỳ mềm mại, tay nàng không ngờ có thể xuyên qua tinh bích, vì vậy thần sắc phần chấn憾 lên, liền đi qua tinh bích rồi biến mất không thấy đâu.

Tầm Nguyệt thấy Mộng Ly đi qua, nửa ngày không trở lại, không khỏi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thấy Vân Thiên Hà gật đầu với nàng, liền ôm Đường Linh Toa cũng chậm rãi đi vào tinh bích, cuối cùng cũng là biến mất không thấy đâu.

Vân Thiên Hà thấy vậy, hắn lấy bàn Bàn Long Trấn Trụ bên trong tủ đá ra, chỉ thấy tinh bích này dĩ nhiên bắt đầu co rút hóa lại thành đá, cũng không chậm trễ nữa, nhân lúc nó còn chưa co rút thạch hóa xong, thân thể như một đạo ngân mang cấp tốc dung nhập vào thạch bích, cảm giác một khối bông bao vây lấy, sau một khắc Vân Thiên Hà đã rời khỏi tinh bích.

Bất quá khi thông qua tinh bích, Vân Thiên Hà đã thấy Mộng Ly và một lão giả mặc lam sam, râu tóc hoa râm đang chiến đấu kịch liệt một hồi, lúc này lập tức kêu lên:

- Dừng tay!

Vị lão giả lam sam kia cũng không phải là đối thủ của Mộng Ly, nhưng nàng cũng không có ý định thương tổn hắn, vì vậy liền ngừng tay, thân thủ lùi lại bên người Vân Thiên Hà, mắt hạnh trừng lên nhìn lão đầu, nói:

- Lão đầu chết tiệt, nếu không phải huynh ấy nói có thể có người ở đây, ta cũng không thèm giải thích với ngươi, hừ!

Vị lão giả mặc lam sam kia, đề phòng nhìn ba người Vân Thiên Hà, nói:

- Các ngươi là ai, thế nào thông qua được Tàng Long Thiên Môn?

Vân Thiên Hà quan sát vị lão giả này một phen, nói:

- Vị lão bá này, xin hỏi An thúc có ở trong Tàng Long đại điện không, nếu như ta đoán không nhầm, người hẳn là Huyền Môn di lão, cùng An Thúc chữa trị bên trong cơ quan ở đây!

Lão giả nghe xong lời này, giật mình nhìn Vân Thiên Hà.

Bất quá hắn còn chưa nói xong, lúc này hang động phía sau hắn, một đạo cơ quan từ từ mở ra, trong thông đạo, mấy người trung niên và một nữ tử trẻ tuổi nhanh chóng đi ra, đề phòng nhìn mấy người Vân Thiên Hà, nói:

- Diệp bá, những người này là ai, bọn họ sao lại ở chỗ này?

Mộng Ly nói:

- Này, các người lễ nào không nhìn ra hần là chủ nhân của Tàng Long đại điện này sao, nói cách khác, ngay cả các người đều không thể mở Tàng Long Thiên Môn, sao chúng ta lại dễ dàng vào được?

- Nói vậy, Tàng Long đại điện này đâu có chủ nhân, các người không biết dùng phương pháp gì may mắn mở được Tàng Long Thiên Môn mà thôi, chúng ta hoài nghi các người là gian tế cũng rất bình thường mà!

Một nữ tử xinh đẹp trong mấy người đối diện, ánh mắt không ngừng lưu chuyển trên người Vân Thiên Hà, lập tức quay sang, có chút đỏ kị trường mắt nhìn Mộng Ly, quát một tiếng.

Mộng Ly đang muốn nói, lúc này Vân Thiên Hà lại ngăn nàng, nhìn mấy người thần sắc đề phòng, chỉ là lãnh đạm cười nói:

- Bọn họ không nhận ra chúng ta, tâm mang đề phòng cũng là chuyện bình thường, Mộng Ly muội nói ít vài câu!

- Hừ!

Mộng Ly ánh mắt bất thiện nhìn vị nữ tử xinh đẹp kia, hừ lạnh một tiếng không thèm để ý đến nàng.

Đúng lúc này trong thông đạo kia có người lục tục đi tới, chỉ thấy là một vị thiếu nữ khuôn mặt khả ái, vẻ mặt kinh hãi, đi đến nắm cảnh tay Vân Thiên Hà kêu lên:

- Công tử, người đã trở về?”

Vị thiếu nữ khả ái này chính là Sát nhi, vài năm không gặp, tiểu nha đầu này ngày càng trưởng thành, khuôn mặt cũng xinh đẹp động lòng người.

Vân Thiên Hà cười cười, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khiến mặt nàng đỏ bừng.

- Thiên Hà, là Thiên Hà trở về sao?

Lúc này một giọng nói kích động truyền đến, phía sau tiếng nói, chỉ thấy An thúc vẻ mặt chạy ra, trên gương mặt kiên định mang theo một tia kích động, vành mắt thậm chí có chút đỏ lên, hần vồ vồ lên vai Vân Thiên Hà, nói không thành lời.

Vân Thiên Hà nhìn bộ dạng An Thúc có phần già đi, bất quá trạng thái tinh thần còn khá tốt, vì vậy mỉm cười nói:

- An thúc, mấy năm nay thúc một mực ở trong tàng long đại điện sao?

An thúc thở dài nói:

- Thật ra ta có ra ngoài hai lần, trở lại Lợi Châu thăm Nhạc nhi, cũng đã hai năm rồi!

Nói xong, An Thúc hình như nghĩ tới cái gì, liền lập tức nói với mọi người đứng xung quanh:

- Các vị đây là Thiên Hà mà ta thường nhắc tới với các vị, vừa rồi chỉ là hiểu lầm một chút!

Vân Thiên Hà gật đầu với mọi người, lúc này vị Diệp lão kia cũng đi tới, nói với Mộng Ly:

- Cô nương, nếu đã là hiểu lầm, như vậy lão phu đã thất lễ, rất mong được thứ lỗi!

521. Chương 525: Đoàn Tụ.

- Không có gì...

Sau đó, An thúc giới thiệu mọi người xung quanh với Vân Thiên Hà, những người này đều là hậu duệ của Huyền Môn di lão, từ lúc An thúc và Diệp lão đến Tàng Long đại điện sửa chữa, những người này liền đi theo, vẫn sinh hoạt ở đây.

Vân Thiên Hà nhìn qua một lượt, đột nhiên nhìn Diệp lão nói:

- Diệp lão, ông và Diệp gia ở Mai Châu, có quan hệ thân thuộc gì không, mặt khác Diệp Tiên Kiều người này, ông có biết không?

Diệp lão vừa nghe xong lời này, nhất thời sắc mặt đại biến, lúc này thất thố giữ cánh tay, la lên:

- Người nói cái gì, hài tử, sao ngươi lại biết Diệp Tiên Kiều, hắn đang ở đâu, hắn là thân ca ca của tổ phụ ta, sau khi mất tích vẫn bật vô âm tín, lúc tổ phụ lâm chung, vẫn còn nhắc tới hắn, từng lập di chúc, muốn Diệp thị tử tôn, mặc kệ vị tổ tông này sống hay chết, nhất định phải tìm được hắn!

- Người đó và Diệp lão là người thân, ta nghĩ Diệp lão đợi thêm một thời gian hắn là có thể gặp lại được, hắn bị nhốt tại một chỗ trên trăm năm, vài ngày trước mới thoát ra được, mà văn bối vừa lúc quen biết hắn, cho nên mới hỏi thử!

Thần sắc Diệp lão có chút kích động, đang muốn tiếp tục hỏi thêm, lúc này An thúc tiến lên nói:

- Diệp lão, việc này để trò chuyện sau, chúng ta trước tiên vào trong điện đã, Thiên Hà hắn là cũng rất nhớ mẫu thân hắn, để cho một nhà bọn họ đoàn tụ đi đã!

Mạt nhi kéo cánh tay của Vân Thiên Hà, nói:

- Công tử đi theo ta, thăm thăm và tỷ tỷ gặp người, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ!

Tâm tình Vân Thiên Hà lúc này cũng có chút kích động, có một cảm giác khó dùng lời nói để diễn tả, hắn không tự chủ được theo sát Mạt nhi, bước nhanh vào trong thông đạo, khi mới đầu là hắn đi theo Mạt nhi, nhưng sau đó lại thành hắn mang theo Mạt nhi bay vào.

Dọc theo thông đạo ra ngoài, liền có thể thấy toàn cảnh của Tầng Long đại điện, vẫn là khí thế hùng hực như vậy.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không có tâm tình thưởng thức những thứ này, hắn mang theo Mạt nhi chạy nhanh vào hậu viện bên trong đại điện, nơi đó là khu sinh hoạt, Vân Nương nhất định đang ở đó buồn khổ chờ hắn trở về.

Bất quá mới đi đến hậu viện, lại thấy bên trong phòng có người đi ra hiếu kỳ nhìn xung quanh, đều là một vài nữ nhân trung niên, cũng có một vài lão phụ, Vân Thiên Hà từ xa liếc mắt thấy trong một cái sân lớn ở đó, có một thân ảnh xinh đẹp nhẹ nhàng đi ra, sau khi nhìn về phía hắn, trong nháy mắt lại chạy trở vào.

Ngay sau đó, chợt nghe trong sân truyền ra một tiếng kinh hãi, có phần run run, giống như âm thanh kích động quen thuộc làm xao động tâm linh của Vân Thiên Hà.

- Hà nhi đã trở về rồi sao, Hà nhi của ta!

Vân Thiên Hà bay nhanh kéo theo Mạt nhi đi tới trước cửa sân, chỉ thấy Vân Nương trên người còn đeo một cái tạp dề, nhưng là trên mặt đã nước mắt vòng quanh, đang nhìn về phía Vân Thiên Hà, khóc không thành tiếng, sau đó, suýt nữa té ngã ra đất.

Vân Thiên Hà tiến một bước, giống như thiểm điện lóe đến bên người Vân Nương đỡ nàng dậy, nhìn khuôn mặt thanh lệ đã có phần già đi, trong lòng giống như có gì đó nhói lên, mũi cay cay, tùy ý để nàng ôm hắn vào trong lòng, nhẹ giọng kêu lên:

- Mẫu thân, con đã trở về, con đã trở về rồi đây!

Vân Nương ôm chặt lấy hắn, rất sợ hắn sẽ lại xa cách nàng, hắn chính là điều duy nhất mà kiếp này nàng lo lắng.

Tô Tuyết ở một bên nhìn thấy màn này, tựa hồ nhớ tới một số chuyện, cũng là không nhịn được nước mắt giàn giụa rơi xuống.

Mẫu tử gặp lại, Vân Nương trong lòng đại hỉ mà khóc, ôm Vân Thiên Hà khóc một hồi, lúc này mới chỉnh trang lại, về mặt từ ái nhìn nhi tử, dường như nhìn còn chưa đủ, vuốt ve khuôn mặt của hắn, lẩm bẩm nói:

- Hà nhi của nương đã trưởng thành, đã cao lên nhiều rồi!

Nói rồi, ánh mắt của Vân Nương không khỏi dừng ở phía sau Vân thiên Hà, chỉ thấy ở đó có hai nữ tử mỹ lệ đang đứng một bên, thần tình có vẻ có chút mất tự nhiên, hai má hồng hồng, trong đó một người còn đang ôm một nữ hài thanh tú động lòng người, vì vậy hỏi:

- Hà nhi, ba vị cô nương này là...”

Vân Thiên Hà xoay người, thấy Tầm Nguyệt ôm Đường Linh Toa, lúc này mới nhớ tới ba người, thản nhiên nói:

- Mẫu thân, ba nàng đều là con dâu của người, hôm nay con mang họ trở về thăm người đó!

Mộng Ly vừa nghe lời này, liền có chút e thẹn đi tới, hành lễ nói,

- Con dâu dâu Mộng Ly bái kiến bà bà! (bà bà ở đây còn có nghĩa là mẹ chồng)

Vân Nương vừa nghe lời này, nhất thời vui mừng ra mặt, thậm chí cười đến toe toét. Lúc này kéo tay Mộng Ly lại, cười nói:

- Thực sự là một hảo hài tử, tốt lắm!

Tầm Nguyệt ôm Đường Linh Toa có chút sốt ruột, cũng chưa có hành lễ với Vân Nương, lúc này khi Vân Thiên Hà đi tới, ôm lấy Đường Linh Toa, lúc này nàng mới trịnh trọng hành lễ, Vân Nương cũng vui vẻ hài lòng tiếp nhận, lôi kéo tay hai nàng, rất là từ ái tựa như đối với hài nhi của mình vậy.

Bất quá khi nhìn đến một người Vân thiên hà đang ôm trong lòng, vẻ mặt tươi cười của Vân nương trở nên kinh dị, đi tới vỗ về khuôn mặt của Đường Linh Toa, thất thanh nói:

- Hà nhi, hài tử này bị bệnh hay bị làm sao vậy? Sao nàng lại trở thành bộ dáng như thế này?

- Mẫu thân, đây là Linh Toa, nàng bị thương vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại, hài nhi mang nàng về đây, chính là muốn để nàng ở trong bí thất của Tàng Long đại điện tĩnh dưỡng!

- A, vậy mang nàng vào phòng trước đã, để nương chăm sóc nàng, đừng để cho hài tử này phải chịu khổ nữa!

Vân Nương lúc này cũng không có khóc nữa, lập tức mang theo Vân Thiên Hà, đồng thời nói:

- Mạt nhi, người mang nước nóng đến Tây sương đi...

Mạt nhi gật đầu, lúc này đi tới bên cạnh Tô Tuyết vẫn còn đang chờ ra, nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, tỷ không vui sao?

- A, không phải!

Tô Tuyết phục hồi lại tinh thần, sắc mặt có chút bối rối, vì vậy liền lập tức chạy về sân.

Mạt nhi nhìn thân ảnh có chút tiêu điều của nàng, trong lòng cũng than thở:

- Công tử mang về đến ba vị phu nhân, trong lòng tỷ tỷ nhất định rất khó chịu, thật hy vọng tâm nguyện của tỷ tỷ cũng có thể thực hiện!

Nói rồi, Mạt nhi liền lập tức đi chuẩn bị nước nóng.

Vân Nương dẫn theo Vân Thiên Hà và mấy nàng dâu đến phòng ngủ ở Tây sương, cũng đem Đường Linh Toa thu xếp xong, nghe Vân Thiên Hà nói Đường Linh Toa không có gì nguy hiểm đến tính mạng, Vân Nương lúc này mới đem sự khẩn trương buông lỏng, nhưng nghĩ đến nhi tử dĩ nhiên cưới được ba nàng dâu thanh tú, sự lo lắng bao ngày qua cũng dần vơi đi, trên mặt lộ vẻ hài lòng, tươi cười, liền lôi kéo Mộng Ly và Tầm nguyệt ra bên ngoài nói chuyện.

Vân Thiên Hà thấy mẹ chồng nàng dâu nói chuyện hòa thuận vui vẻ, nghe các nàng nói chuyện một hồi, cũng không quấy rối các nàng nữa, chỉ là truyền âm với Mộng Ly để nàng cũng với mẫu thân tâm sự thật tốt, nói chút chuyện để nghe làm lão nhân gia vui vẻ, rồi đi ra ngoài sân.

Chỉ là ra ngoài sân, thấy Tô tuyết đang vẩn vơ vấy, đứng chờ đón ở sân, tựa hồ cũng không chú ý thấy hân, bất quá Vân Thiên Hà nhìn ra được, nàng đang có tâm sự.

Vân Thiên Hà đi đến, nhẹ giọng nói:

- Mọii đang suy nghĩ gì vậy?

- A!

Tô Tuyết cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy Vân Thiên Hà đang nàng chăm chăm, mặt kiêu đỏ bừng, cúi đầu nói:

- Thiếu chủ, ta là sợ quấy rầy các người!

Tô Tuyết đang khi nói chuyện, tay mân mê vạt áo đã trở nên run run.

Vân Thiên Hà nhẹ giọng nói:

- Hai năm này nhờ muối và Mật nhi một lòng chăm sóc mẫu thân ta, khổ cực cho các muội rồi!

Tô Tuyết lắc đầu, có vẻ khấn trương, ở trước mặt Vân Thiên Hà, sự trấn định và thông dong lúc bình thường dường như thoáng cái biến mất không thấy đâu.

Vân Thiên Hà biết vì sao nàng khấn trương, cũng không có vạch trần, chỉ là nói:

- Ngày mai, khi nàng ra ngoài, thuận tiện để Túc Dao đi đến Tàng Long đại điện một chuyến đi, chuyện của ta với nàng, nói vậy muội hẳn cũng biết rồi!

Tô Tuyết nghe vậy vừa ngẩn ngơ, nhưng lập tức trong lòng một mảnh vui mừng, dung nhan kiêu mỹ như một đóa hoa mỹ lệ đang nở rộ, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu ừ một tiếng, bàn tay đang cầm góc áo lại càng run hơn.

Vân Thiên Hà thấy bộ dạng này như vậy, liền nói:

- Sự tình Viêm Hoàng cục hôm nay tạm thời không nhắc đến, hôm khác ta sẽ tìm muội nói chuyện sau. Bây giờ muội vào phòng nói chuyện cùng mọi người đi.

Tô Tuyết sững sốt, trái tim trong ngực như một con ếch nhảy loạn lên, thế nhưng cuối cùng nàng vẫn cố lấy dũng khí, theo lời Vân Thiên Hà tiến vào trong phòng.

...

An Thúc biết Vân Thiên Hà muốn tìm hắn, nên một mực chờ ở ngoài sân, ở hắn cùng có cả Diệp lão.

Thấy Vân Thiên Hà ra tới sân, An Thúc nói:

- Thiên Hà làm sao cháu mở được Thiên Môn Tàng Long kia, cơ quan ở đó có bị tổn hại không?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Cơ quan nơi đó đều dùng tinh thần lực khởi động, mà ở chỗ cuối cùng, cháu dùng Bàn Long Trấn Trụ mở ra, nên mới thuận lợi đi vào được.

An Thúc nói:

- Vậy cháu có thể kể lại cho chúng ta nghe một chút quá trình cháu tiến vào, còn có hoàng cảnh xung quanh được không?

Vân Thiên Hà liền kể lại cho An Thúc nghe một lần.

An Thúc nghe hắn kể xong, lú lẫm nói:

- Quả nhiên là như vậy, Thiên Môn Tàng Long hư vô mờ mịt, đúng là phải dùng tinh thần lực mới có thể mở ra, nhưng khi cháu đi qua, có từng thấy qua chỗ gọi là Tinh Huyền Thông Linh thai không?

- Tinh Huyền Thông Linh thai?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Nơi đó là nơi có hình ảnh phản chiếu của tinh không đúng không?

- Đúng vậy!

An Thúc gật đầu nói:

- Chúng ta nghiên cứu địa đồ Tàng Long đại diện, các nơi khác đều đã thông hiểu, duy chỉ có Tàng Long Thiên Môn không thể mở ra, hơn nữa nơi đó cũng là nơi thần bí nhất, khí mạch ở đó và chủ mạch của tàng long đại diện có liên quan. Mới vừa rồi khi cháu mở ra Thiên Môn, bên trong Tàng Long đại diện cũng phát sinh một số biến hóa vi diệu, Cửu Long Tinh Bích ở trước Hối Long Thai cũng có chút phản ứng, nên chúng ta rất muốn đi vào bí địa trong Tàng Long Thiên Môn, cái này cần sự trợ giúp của cháu!

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- An Thúc, lần này cháu trở lại nơi này, là muốn sử dụng Tàng Long bí thất, thê tử của cháu bị tổn thương tâm thần, cần có một nơi để tĩnh dưỡng!

An thúc nói:

- Ủm, Tàng Long bí thất xác thực có thể ngăn cách với ngoại giới, là một nơi có điều kiện tĩnh dưỡng tốt nhất, ta và Diệp lão sẽ đi sắp xếp một chút, sau đó cháu hãy mang thê tử tới!

Nói rồi, An Thúc và Diệp lão đi vào Tàng long chính điện.

Vân Thiên Hà trở lại Tây Sương nói rõ tình hình với Vân Nương, đợi Tầm Nguyệt cho Đường Linh Toa uống một viên dược hoàn xong, Mộng Ly lại cho một hạt châu có thể bồi dưỡng sinh khí vào trong miệng Đường Linh Toa, lúc này Vân Thiên Hà mới bế nàng đi vào Tàng Long bí thất an dưỡng.

Hắn tin tưởng Đường Linh Toa ở nơi đó an dưỡng một thời gian, nhất định sẽ hồi phục.

522. Chương 526: Tinh Huyền Thông Linh Cảnh.

An Thúc cùng Diệp lão ở trong Tàng Long bí thất bên cạnh Trấn Long Thai bố trí một tụ linh trận loại nhỏ.

Khi Vân Thiên Hà đặt Đường Linh Toa đến lên trên Trấn Long Thai, khởi động tụ linh trận, chỉ thấy xung quanh Trấn Long Thai từ từ có quang mang phóng ra giống như một chiếc lồng thủy tinh bao vây lấy Đường Linh Toa.

Đường Linh Toa an tĩnh nằm trên Trấn Long Thai, sau khi chiếc lồng thủy tinh kia chậm rãi khép kín lại, một cỗ lực lượng thần kỳ càng lúc càng rực rỡ, thân thể nàng mơ hồ huyền phù lên, đặt ở chính giữa chiếc lồng thủy tinh.

An trí Đường Linh Toa xong, Vân Thiên Hà tạm thời yên tâm. Vân Thiên Hà để Mộng Ly Tầm Nguyệt ở cùng Vân nương, còn hắn dẫn theo An Thúc và Diệp Lão trở lại nơi lúc trước bọn họ tiến vào.

Thiết kế vốn có của Tàng Long Thiên môn kỳ thực cũng không quá thần bí phức tạp, tám bản đồ của An thúc cũng có chú giải về nó.

Thế nhưng sau khi Vân Ly Huyền Thiên và Nam Quang Tử Ảnh từng ở trong Tàng Long đại điện một đoạn thời gian, Tàng Long Thiên Môn cũng đã bị sửa đổi qua, bên trong rốt cuộc có bí mật gì, không một ai biết. Nhưng trong đó có liên hệ cùng với khí mạch của Tàng Long chính điện, khiến cho An Thúc và Diệp lão, những người có tạo nghệ cao thâm về cơ quan thuật, tự nhiên rất muốn nghiên cứu thăm dò một chút.

Đối Vân Thiên Hà mà nói, hiện tại chuyện tình cấp bách nhất chính là mau chóng nghĩ biện pháp tìm được bộ công pháp tinh quyết Tinh Khung Bí Sách, cho nên lúc trước khi gặp được cảnh tượng huyền ảo thần bí nơi này, trong lòng hắn cũng có một vài ý nghĩ.

Khi An thúc nhắc tới, Vân Thiên Hà cũng có ý niệm trở lại thăm dò nơi huyền bí này.

Mở ra tinh bích đại môn, An thúc và Diệp lão theo Vân Thiên Hà tiến vào bên trong hang động. Thăm dò nghiên cứu xung quanh, An thúc và Diệp lão sau khi hội ý, liền tại một nơi trong hang động đưa ra kết luận, phía sau hang động này còn có một bí động, theo phương vị như trong tính toán, An thúc cuối cùng tìm thấy phía sau tử đá có một cơ quan có thể mở ra bí thất kia.

Cơ quan này rất bình thường dễ dàng mở ra, An thúc để Vân Thiên Hà dẫn dắt tinh thần lực, kết quả lại hiện ra một cái tử đá ẩn bên trong tường khác, nhưng không hề có lỗ để khám Bàn Long Trấn Trụ, chỉ có những hòn đá nhỏ sắp xếp như quân cờ hỗn loạn ở trên mặt tường.

An thúc nghiên cứu những hòn đá này, trầm tư một lúc sau đó nói:

- Những viên đá này và Tinh Thần Chi Thạch ở những hang động kia là cùng một loại, nhưng kích thước to nhỏ khác nhau, bọn chúng được khám trên này, nói rõ có thể di động, Diệp lão người thấy thế nào?

Diệp lão suy nghĩ một chút nói:

- Trong Huyền Thiên Bí Lục từng có một thuật sắp xếp tinh vị rất bí hiểm, nếu như ta đoán không sai, ở đây hẳn là ứng dụng thuật sắp xếp tinh vị kia.

An thúc nói:

- Thuật sắp xếp tinh vị kia, trong Huyền môn không ai có thể lĩnh ngộ được, nếu ở đây thật sự là dùng nó để bố trí, chiếu theo đồ án này xoay tròn những viên đá, hẳn là cần đem chúng phục hồi lại vị trí ban đầu.

Vân Thiên Hà nghe An thúc và Diệp lão phân tích, không khỏi nói:

- Có thể liên quan tới bức tinh không đồ phản chiếu qua hồ nước kia không?

- A, rất có thể là như thế!

An thúc ngẩng đầu, nhìn lên tinh không trên đầu, bất quá lông mày của hắn nhíu lại nói:

- Thị lực của ta có hạn, khắp bầu trời đầy sao này, căn bản không thể biết được nơi nào ẩn hàm tinh vị đồ.

Vân Thiên Hà không nói lời nào, hắn ngẩng đầu lên, lập tức mở Vi Quang Chi Nhãn ra, dùng Tinh Khung Trượng Thiên Thuật, bắt đầu tập trung tìm kiếm trên tinh không đồ.

Khi Vân Thiên Hà cảm thấy tâm thần có điều gì đó, hắn đột nhiên phát giác ngôi sao trước mắt hắn đang dao động, dĩ nhiên dần dần hình thành một hình ảnh trong tâm thần hắn.

Hình ảnh này tựa như do vô số khóa tinh thần sắp xếp hình thành một con cự long, vị trí tương ứng của mỗi khóa tinh thần, hắn càng nhìn càng thấy rõ ràng.

Đem hình ảnh ghi nhớ thật kỹ, Vân Thiên Hà gỡ bỏ Vi Quang Chi Nhãn, phát hiện bức tinh không đồ trên đầu cũng không phát sinh bất kỳ biến hóa gì.

Bởi vậy trong lòng hắn càng thêm xác định chứng thực một việc, hắn dùng Tinh Khung Trượng Thiên Thuật đã nhìn ra được bức tinh vị đồ kia, nhất định có liên quan với hạ hạ của Tinh Khung Bí Sách.

Án theo tinh vị đồ hình cự long vừa rồi, Vân Thiên Hà đi tới trước mặt thạch bích, nhắm mắt lại, dựa vào tâm thần dẫn dắt tinh thần lực, bắt đầu di chuyển những viên đá trên đó.

Dưới tinh thần lực dẫn dắt, Vân Thiên Hà chỉ dùng tay điều khiển những viên đá kia đến những vị trí cố định theo bức tranh vừa rồi.

Diệp lão và An thúc ở bên cạnh nhìn một màn này, đều thâm hô to thật thần kỳ!

Cũng không dám quấy rầy Vân Thiên Hà, An thúc thấy sắp xếp tinh vị đồ kia cần tốn thời gian dài, liền liếc nhìn Diệp trưởng lão, rồi cả hai đi qua những hang động khác nghiên cứu cơ quan.

Vân Thiên Hà nhắm mắt, hiện tại trong óc hắn có một bộ tinh vị, hắn đứng đối diện với thạch bích giống như đang chạm khắc từng khóa tinh thần lên đúng vị trí của tinh vị.

Mỗi khi trong lòng Vân Thiên Hà dùng tinh thần lực dẫn dắt một khóa tinh thần đến một vị trí cố định, hòn đá trên thạch bích giống như được điều khiển tự động lập tức di chuyển tới vị trí tương ứng.

Không biết qua bao lâu.

Vân Thiên Hà đem toàn bộ tinh thần vào việc sắp xếp tinh vị đồ, thậm chí tựa như khắc nhập vào tâm thần hắn, thẳng cho đến khi khóa tinh thần cuối cùng được dẫn dắt đến vị trí chính xác, lúc này thạch bích nhất thời phóng xuất ra một cỗ quang mang thần kỳ.

Khi quang mang càng lúc càng mãnh liệt, đồ án kia chiếu ra hình ảnh của một con rồng, trông như một con cự long sống động, đang ngo nguẩy trên thạch bích. Vân Thiên Hà chợt nghe thấy một trận âm thanh cách cách vang lên, hình như có thứ gì đó bị mở ra, vì vậy liền mở mắt.

Thế nhưng khi hần mở mắt ra, rất nhanh liền kinh ngạc.

Vân Thiên Hà phát hiện vị trí của mình đã không còn là ở trong hang động nữa, mà là bên trong biển tinh không tràn đầy tinh thần, khiến hần có cảm giác lạc vào một cảnh giới kỳ lạ. Hần thử đi về phía trước vài bước, phát hiện thân thể mình đang trôi nổi, cũng không có cảm giác gì, đi lên hay đi xuống đều như nhau, muốn đi nơi nào cũng đều là tâm động thì hình động, cảm giác bản thân mình cũng không chân thực mà như du hồn trôi nổi.

Chẳng lẽ ý thức thần hồn của mình bị mang ra khỏi thân thể sao?

Khi ý niệm này hiện lên trong đầu Vân Thiên Hà, hần cũng không tiếp tục cố suy nghĩ, vì vậy bắt đầu tỉ mỉ quan sát phiến tinh không thần kỳ này.

Tinh thần xung quanh trong mắt Vân Thiên Hà giống như những viên thủy tinh cầu nhỏ, thân thể hần trôi nổi một đoàn, đều là xuyên thấu qua các viên thủy tinh cầu này, cái này càng thêm chứng thực trạng thái lúc này của hần, thần hồn và bản tôn tách nhau.

Hần có chút kỳ quái vì sao ý thức thần hồn của mình lại bị tách ra khỏi cơ thể, đi tới một mảnh tinh không thần bí này?

Chỉ là thân thể Vân Thiên Hà bất tri bất giác trôi nổi càng lúc càng cao, hần phát hiện trước mắt có một khỏa tinh thần tương đối cô lập, và khác với những khỏa tinh thần khác, hơn nữa vô cùng sáng sủa, thậm chí còn lóe ra quang huy nhiều màu, khỏa tinh thần cô độc này ở tít trên cao giống như một vị vương giả.

Hơn nữa càng quý dị chính là, khi Vân Thiên Hà nhìn chăm chú vào khỏa tinh thần này, tâm thần đột nhiên có một cảm giác thân thiết và ỷ lại khó nói nên lời, thật giống như khỏa tinh thần này và chính mình có liên quan kỳ diệu nào đó.

Vân Thiên Hà vươn tay, muốn dẫn dắt một khỏa tinh thần theo ý chí của mình di động, nhưng khi Vân Thiên Hà đụng vào mới phát hiện, bản thân cách khỏa tinh thần này xa tới mức nào.

Vì vậy hần lập tức vận dụng Vi Quang Chi Nhãn đem phiến tinh không vô hạn này kéo gần lại với mình, Vân Thiên Hà lúc này có thể nhìn thấy cả tinh hạch trong khỏa tinh thần kia, hần một lần nữa thử dùng tinh thần lực dẫn dắt.

Lúc này đây, Vân Thiên Hà kinh hỉ phát hiện, hần dĩ nhiên lại thành công.

Khi một khỏa tinh thần này thông qua phương pháp đó được dẫn dắt tới vị trí cố định, Vân Thiên Hà tiếp tục dẫn dắt những khỏa tinh thần tiếp theo.

Mà khi hần cảm giác tâm lực đã không còn nhiều, lúc này khỏa tinh thần thần bí bên cạnh lại cấp cho Vân Thiên Hà một loại cảm giác rất thân thiết thoải mái, khiến lực lượng của hần nhanh chóng khôi phục lại.

Mà theo loại cảm giác tuyệt vời này, Vân Thiên Hà tiếp tục dẫn dắt tinh thần để bọn chúng hội tụ lại hình thành giống như bức tranh cự long trong đầu hần.

Khi dần dần trùng khớp với bức tranh, lúc này tinh thần tựa hồ hưởng ứng lên, đều phóng xuất quang mang rực rỡ.

Mà đúng lúc này, đồ án tinh long trong tâm thần Vân Thiên Hà đột nhiên sản sinh một ít biến hóa vi diệu, Vân Thiên Hà bất tri bất giác theo biến hóa này bên nhìn tới đồ án tinh long do tinh thần sắp xếp thành.

Chỉ là càng nhìn, trong tâm thần Vân Thiên Hà lại càng có một loại cảm giác mông lung, hoảng hốt, giống như một đoàn mây mù dày đặc bao phủ tâm thần hần, mà tâm thần hần rất muốn xuyên qua mây mù, nhìn xem rốt cuộc sau mà mây mù là cái gì.

Vì vậy Vân Thiên Hà liền theo cảm giác đó, thẳng đến khi xuyên thấu qua mây mù, hần thấy được một mảnh tinh không càng thêm rộng lớn vô cùng.

Chỉ là phiên tinh không rộng lớn vô cùng này lại có vẻ quỉ dị, tinh thần trong phiên tinh không này càng thêm nhiều và nhỏ như những con kiến, hơn nữa lại có một cảm giác rất có trình tự, từng tầng từng tầng một.

Khi tâm thần Vân Thiên Hà định tiến đến thăm dò tầng thứ nhất của tinh thần cảnh tượng, thì đúng lúc này dị tượng phát sinh.

523. Chương 527: Tinh Khung Bí Sách.

Hơn nữa có một số tinh thần hội tụ thành những văn tự mà Vân Thiên Hà có thể hiểu được.

Vân Thiên Hà không dừng lại ở tầng này, tâm thần không tự chủ đi xuống tầng tiếp theo, phát hiện ở tầng tiếp theo cũng là hiện tượng kỳ quái đó.

Khi đi tới tầng thứ tư, nhìn đồ án và văn tự ở đó, trong đầu Vân Thiên Hà nhất thời nảy ra một ý niệm kỳ quái.

Những văn tự đồ án do tinh không hình thành này, chính là Tinh Khung Bí Sách mà hắn vẫn vất vả tìm kiếm!

Những văn tự đồ án của Tinh Khung Bí Sách dùng cả tinh không mệnh mông làm nền, do vô số tinh thần hội tụ mà thành, dùng một loại phương thức hùng vĩ tránh lệ mà thần kỳ hiển hiện trước mắt Vân Thiên Hà.

Tâm tình có chút kích động, cũng có chút cấp bách, Vân Thiên Hà sau khi xác nhận đây chính là công pháp Tinh Khung Bí Sách, liền trở lại tầng thứ nhất bắt đầu lý giải và ghi nhớ.

Hắn không biết, nếu như bây giờ bỏ qua cơ hội này, về sau hắn còn có thể trải nghiệm cơ hội thần kỳ như vậy nữa hay không!

Nội dung tầng thứ nhất của Tinh Khung Bí Sách cùng với nội dung của Vô Lượng Tinh Kinh có chút tương tự, đều là giảng thuật sơ bộ về cách thăm dò và tiếp xúc với tinh thần lực lượng, dẫn đạo chúng sản sinh ra cảm ứng liên hệ với bản thân, sau đó hoàn thành quá trình dẫn đạo cơ bản để cơ thể này tiến nhập vào cơ thể, thông qua Tinh Linh Chi Khí tắm bổ cho tinh - khí - thần đạt được trụ cột cơ bản nhất.

Lý giải xong nội dung tầng thứ nhất, Vân Thiên Hà nhanh tiến xuống tầng thứ hai, ở tầng này bắt đầu giảng thuật phương pháp dẫn dắt tinh thần lực, cùng với vận chuyển chân khí trong cơ thể khai thông chủ tinh mạch.

Tầng thứ hai này bắt đầu giảng thuật thông qua "dẫn tinh" sơ bộ mở ra tinh mạch, tầng này cùng với Vô Lượng Tinh Kinh đã xuất hiện chênh lệch cực lớn.

Vân Thiên Hà vô cùng cẩn thận xem xét giảng thuật nội dung tinh quyết trong tầng này, xuyên suốt toàn thân chính là một chủ tinh mạch, đi qua bốn mệnh khiếu trọng yếu trong cơ thể cùng với tám dây kinh lạc chủ đạo, do một trăm hai mươi tám huyết khiếu chính cấu thành.

Vân Thiên Hà kinh ngạc phát hiện, theo như trên tinh vị đồ, chủ tinh mạch chạy qua những kinh lạc và huyết khiếu chính sau khi đã hoàn toàn được thấp sáng, chính thể sẽ cấu thành tinh vị đồ án hình một rồng dài đang bay lên.

Từ chủ tinh mạch hình rồng này bắt đầu mở rộng ra những kinh lạc và huyết khiếu phụ khắp toàn thân, sẽ hình thành nên một tinh không định vị đồ vô cùng khổng lồ.

Mà tinh không định vị đồ khổng lồ này, từ xa nhìn lại chính là một tinh hệ hình cự long, đây chính là tinh không đồ mà Vân Thiên Hà vẫn luôn ghi nhớ bên trong tâm thần. Sau khi lý giải được nội dung tinh quyết một tầng này, Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng hiểu rõ sự ảo diệu vô tận ẩn chứa bên trong tinh mạch.

Nói cách khác, chủ tinh mạch bên trong cơ thể Vân Thiên Hà là một tinh long do bốn mệnh khiếu trọng yếu, tám dây kinh lạc chủ đạo cùng với một trăm hai mươi tám tinh khiếu chính cấu thành. Thế nhưng xem qua chính thể của tinh không định vị đồ, tinh mạch này chẳng qua chỉ là một dây chủ đạo bên trong

tinh tú hình cự long, nó tựa như cột sống bên trong cơ thể cự long, cùng với những kinh lạc và tinh khiếu khác hợp lại hình thành nên một tinh vực bên trong cơ thể, đó chính là một Tinh Long đồ án.

Lúc này Vân Thiên Hà bắt đầu trở nên mê sau, sau khi đã lý giải được toàn bộ nội dung của Tinh Khung Bí Sách tầng thứ hai, hắn liền lập tức tiến nhập vào tầng thứ ba.

Giảng thuật ở tầng thứ ba chính là quá trình "định tinh". Sau khi đã hoàn thành quá trình trùng kích mở ra tinh khiếu ở tầng thứ hai, sau đó rèn luyện toàn bộ tinh tú, hình thành nên một vòng tuần hoàn hoàn mỹ. Tiếp đó lại thông qua tu luyện, khiến cho mỗi tinh khiếu đều có thể hình thành cảm ứng liên hệ với mỗi khóa tinh thần trên thương khung, từ giai đoạn sơ cấp gián tiếp trích dẫn tinh thần lực, quá độ lên giai đoạn trực tiếp dẫn dắt định hướng tinh thần lực, sử dụng tinh thần lực để tự cường hóa cho bản thân.

Nội dung giảng thuật của tầng này cũng không khó lý giải. Trước đây khi Vân Thiên Hà tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh, trong đó cũng có một bộ phận giảng giải về quá trình định tinh, chẳng qua đối với những lý giải của công pháp thiếu sót đó rất dễ khiến người ta tạo thành một loại ngộ giải sai lầm. Hôm có được sự phụ trợ của Tinh Khung Bí Sách, Vân Thiên Hà nhất thời bừng tỉnh ngộ, có cảm giác thông suốt tinh táo như có một làn nước lạnh dội lên đầu.

Sau khi đi qua tầng thứ ba, Vân Thiên Hà tiếp tục bước vào tầng thứ tư, bắt đầu tìm hiểu những giảng thuật trong đó.

Nội dung trong tầng này có vẻ ít hơn, chủ yếu là giảng giải quá trình tu luyện sau khi đã hoàn thành định tinh, tiếp tục dẫn đạo tu luyện cho những phân nhánh của chủ tinh mạch, quá trình này mất khá nhiều thời gian, trọng điểm yêu cầu là người tu luyện phải kiên trì bền bỉ, không ngừng kiên trì, cho đến khi toàn bộ tinh mạch cùng với tinh tú hình thành nên một chỉnh thể thống nhất, từ đó thành tựu thánh thể, nâng cao sức chịu đựng truyền tải tinh thần lực của thân thể. Đó chính là quá trình tu luyện giai đoạn Nhân Cảnh.

Sau khi hoàn thành giai đoạn tu luyện đó, tiếp theo sẽ tiến vào tu luyện giai đoạn Địa Cảnh.

Theo suy nghĩ của Vân Thiên Hà, dựa vào những giảng giải trong Vô Lượng Tinh Kinh để tu luyện thánh thể Võ Thánh đạt tới đại thành, hôm nay hắn đã sớm tu luyện xong giai đoạn đó.

Nhưng khi nhìn thấy những bộ phận khuyết thiếu của Vô Lượng Tinh Kinh trong bốn tầng Tinh Khung Bí Sách, hắn mới biết phải một lần nữa mở ra tinh mạch, dẫn đạo toàn bộ tinh khiếu cùng kinh lạc trong cơ thể mình, tổ hợp chúng lại để hình thành chỉnh thể Thanh Long Tinh Tú, lúc này tu luyện tinh quyết giai đoạn Nhân Cảnh mới xem như chân chính đại thành.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ nội dung tu luyện của bốn tầng trước, Vân Thiên Hà dự định tiến nhập vào tầng thứ năm, để xem qua tu luyện sơ bộ của giai đoạn Địa Cảnh sẽ như thế nào.

Nhưng khi hắn muốn đi xuống, đột nhiên trong tâm thần truyền đến một cỗ áp lực cường đại. Hắn thử qua vài lần, cứ mỗi khi sắp tiến nhập tầng thứ năm, áp lực cường đại đó lại sinh ra bắt đầu áp bách lên hắn, khiến hắn không thể nào tiến vào được.

Vân Thiên Hà tỉ mỉ suy ngẫm, nhất thời minh bạch nguyên nhân trong đó. Hiện tại tu vi của hắn là Nhân Cảnh đỉnh phong, cho nên hắn có thể thuận lợi nhìn thấy nội dung bốn tầng trước của Tinh Khung Bí Sách mà không gặp phải chút trở ngại nào.

Nhưng tầng thứ năm lại liên quan đến tu luyện giai đoạn Địa Cảnh. Lấy trạng thái cùng tâm cảnh hiện nay của Vân Thiên Hà, chưa đột phá được vách ngăn cảnh giới, cho nên sẽ có một loại trở lực, không cho hắn tiến vào trong lĩnh vực Địa Cảnh.

Vân Thiên Hà hiểu ra được sự ảo diệu của Tinh Khung Bí Sách, nói cách khác khi tu vi của hắn chưa đạt được tới cảnh giới yêu cầu, thì sẽ không thể nhìn thấy công pháp tinh quyết của tầng thứ năm.

Sau khi minh bạch điều này, Vân Thiên Hà cũng không lưu luyến, tâm thần một lần nữa quay lại tầng thứ nhất, trở về bên khóa tinh thần có cảm giác liên hệ mật thiết với mình.

Nhưng khi Vân Thiên Hà lý giải xong được nội dung của bốn tầng tinh quyết, lúc này khóa tinh thần chủ đạo bên cạnh hắn bắt chợt tỏa ra một cỗ quang hoa năm màu rực rỡ.

Dưới sự dẫn đạo của luồng quang hoa, Vân Thiên Hà mở lớn đôi mắt, chỉ thấy những tinh thần hình thành nên đồ án của bốn tầng đầu Tinh Khung Bí Sách bắt đầu chuyển động hội tụ lại cùng một chỗ, một lần nữa hình thành nên một tầng tinh quyết công pháp mới.

Đây chẳng lẽ là một tầng phụ trợ của tinh quyết sau khi hoàn thành giai đoạn Nhân Cảnh?

Vân Thiên Hà tò mò thử lý giải nội dung của tầng tinh quyết phụ trợ này, đột nhiên phát hiện nội dung của nó không phải là công pháp tu luyện, mà là một tầng ứng dụng của tinh quyết giai đoạn Nhân Cảnh, tên là Tinh Tượng Pháp Ấn. Sau khi tử mĩ lĩnh ngộ phương pháp tu luyện, Vân Thiên Hà cảm thấy nó cũng tương tự như tu luyện Thiên Khôn Bí Pháp, uy lực vô cùng cường đại.

Còn chỗ bất đồng chính là Thiên Khôn Bí Pháp là một bộ phận tinh hoa của Thiên Khôn Định Ấn, trực tiếp dùng khôn tức để ngưng kết khôn ấn, có chứa thuộc tính cực đoan, còn Tinh Tượng Pháp Ấn lại trực tiếp dẫn dắt tin thần lực lượng quán thấu, ngưng tụ nên tinh tượng chi ấn, nó không có bất kỳ thuộc tính nào, nhưng lại có thể phù hợp với tất cả các loại thuộc tính.

Nếu như đem Tinh Tượng Pháp Ấn dung hợp cùng với Thiên Khôn Định Ấn, uy lực sẽ càng thêm khủng khiếp. Thậm chí nó có thể dung hợp cùng với tất cả những công pháp tu luyện từ trước đến giờ của Vân Thiên Hà thành một thể, tỷ như Khôn Lam Chi Diễm, tỷ như Thương Hồn Chỉ, Phá Thiên Tam Tuyệt các loại kỹ năng thực chiến. Ngược lại, những công pháp này cũng có thể dung nhập vào trong lực lượng của Tinh Tượng Pháp Ấn.

Mặt khác bởi Tinh Tượng Pháp Ấn có chứa thuộc tính thôn phệ cùng với thuộc tính khế hợp, nên nó có thể đem bất kỳ lực lượng tấn công nào, thôn phệ đi một phần chuyển hóa thành lực lượng của bản thân, tạo nên đả kích phản phệ cho địch nhân. Quả thực là có chút biến thái.

Sau khi lý giải xong toàn bộ công pháp Tinh Tượng Pháp Ấn, Vân Thiên Hà không khỏi hít vào một hơi lãnh khí, Tinh Tượng Pháp Ấn này, quả thực chính là một bộ công pháp vạn năng!

Nó chẳng những có thể dung hợp bất kỳ công pháp nào sản sinh ra lực lượng, mà còn có thể đem những lực lượng thuộc tính bất đồng đó chuyển hóa dung nhập vào mình.

Sau khi đã ghi nhớ nội dung của Tinh Tượng Pháp Ấn, những tinh thần hợp nên đồ án và văn tự dần dần tiêu thất, tâm thần Vân Thiên Hà từ trong trần động bí kéo trở về. Lúc này khóa tinh thần ở bên người hắn tỏa ra một cỗ quang mang nhàn nhạt, tựa như trong nháy mắt hình thành nên một lực hút quỷ dị, đem tâm thần Vân Thiên Hà hút vào trong nó.

Lúc này Vân Thiên Hà cảm thấy như bị hút vào một mảnh hỗn độn bí cảnh, trong lòng hắn khiếp sợ không thôi, xung quanh chỉ là một phiến hư vô mờ mịt, không tồn tại bất cứ thứ gì.

Hắn cảm thấy tâm thần mình đã mất phương hướng bên trong bí cảnh. Hắn không dám phản kháng, sau khi cơn khiếp sợ đi qua, liền thuận theo tự nhiên đi theo cỗ hấp lực càng lúc càng mờ nhạt, lơ lửng hướng về phương xa.

Không biết qua bao lâu sau.

Tựa hồ như đã tới tận cùng của phiến bí cảnh, thông qua tầng sương mù dày đặc vô tận, Vân Thiên Hà phát hiện ra một biển tinh không bên trong đó, thế nhưng phiến tinh không rộng lớn này cùng với phiến tinh không trong tâm thần Vân Thiên Hà không quá tương đồng, phiến tinh không này tràn ngập sát lực, cuồng dã, thô bạo cùng với khí tức của huyết tinh, khiến người ta vô cùng sợ hãi.

524. Chương 528: Nạp Thiếp.

Đột ngột với loại hung sát ý cảnh này, tâm thần Vân Thiên Hà không khỏi run lên kịch liệt, hắn có một cảm giác không thể chống đỡ được nó.

Khi mắt thấy cỗ ý cảnh hung sát biến ảo thành một con mãnh thú thật lớn lao về phía mình. Đột nhiên, hắn cảm thấy phía sau một lần nữa lại sản sinh một cỗ hấp lực, mạnh mẽ hút hắn quay ngược trở về bên

trong bí cảnh.

Vân Thiên Hà nhất thời cảm thấy cổ hung thần ý cảnh kia biến mất, khi còn chưa hoàn toàn bình tĩnh trở lại, đột nhiên hần cảm thấy trọng lượng như tăng lên, từ trong bí cảnh kia nặng nề rơi xuống dưới.

...

Trong quá trình Vân Thiên Hà rơi xuống, hần không khỏi mở miệng hét lên. Khi nghe thấy tiếng hét của mình, hần bất chợt như người ngủ mơ choàng tỉnh. Khi hai mắt mở ra, phát hiện thấy xung quanh một mảnh đen tối, thân thể bị tinh bích đối diện bao bọc lại. Hần thử động đẩy chân tay, phát hiện có thể hoạt động, khắp người có chút cảm giác đau đớn, xem ra nơi đây không phải ảo cảnh, mà tâm thần của mình đã từ bí cảnh kia quay trở về thân thể.

Nguyên lai, tâm thần Vân Thiên Hà bước vào được cảnh giới thái hư, trong đó tìm thấy một khóa tinh thần thần bí, rồi khóa tinh thần đó lại dẫn dắt Vân Thiên Hà tìm đến hạ lạc của Tinh Khung Bí Sách.

Chỉ là trong lòng Vân Thiên Hà rất kỳ quái, tại sao khóa tinh thần thần bí kia lại dẫn dắt hần đến phiến tinh không lực vực tràn ngập hung sát, để cho hần cảm thụ ý cảnh sát lục cuồng bạo của nó, sau đó lại đưa hần hút trở về.

Nghĩ mãi không hiểu được vấn đề, hần quyết định tạm thời không nghĩ thêm nữa, đảo mắt nhìn chung quanh, vị trí của hần lúc này đang ở trên một bình đài bên trong huyết động.

Bình đài này cao gần hai thước, mặt trên trơn nhẵn có rất nhiều tinh thần đồ án, phóng xuất ra quang hoa, mơ hồ còn có một đạo long ảnh đang không ngừng dao động, một cỗ tinh thần lực lượng tinh thuần không gì sánh được đang từ từ chui vào thân thể hần.

Đứng dậy đi xuống khỏi bình đài, chỉ thấy một cái động khẩu tỏa ra một vàng sáng thần kỳ, Vân Thiên Hà hiểu kỳ tiến vào động khẩu kia, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng vận vẹo ba động, hần liền đã ra khỏi bí động, đứng một nơi cách Tầng Long Thiên môn cũng không xa.

An thúc và Diệp lão nghiên cứu thăm dò toàn bộ cơ quan bí địa của Tầng Long Thiên Môn một phen, nhưng chỉ có duy nhất chỗ bí động kia bọn họ không tìm hiểu được, muốn tiến vào cũng được, nhưng nghĩ rời khỏi Tầng Long Thiên Môn trở về Tầng Long đại điện, Vân Thiên Hà lại không có ở đây, nên bọn họ không thể làm gì khác là chờ ở cửa.

Đợi một thời gian rất lâu, rốt cuộc thấy Vân Thiên Hà xuất hiện, An thúc liền bước nhanh tới nói:

- Thiên Hà, cháu đột nhiên biến mất mấy ngày, chúng ta còn tưởng rằng cháu đã xảy ra chuyện gì rồi, cháu đi đâu vậy?

- Mấy ngày?

Vân Thiên Hà nghi hoặc nói:

- Cháu chỉ dựa theo phương án Huyền Tinh Thông Linh thai kia, khi sắp xếp các tinh vị, bản thân liền không biết xảy ra chuyện gì, đến khi cháu tỉnh lại, đã thấy mình đang ở trên bình đài bên trong huyết động, hình như là một nơi dùng để tu luyện!

- Thì ra là thế!

An thúc gật đầu nói:

- Vậy giờ chúng ta ra ngoài thôi, đừng để cho mọi người sốt ruột, ở đây nơi nào đều cần tinh thần lực khu động, bất quá nguyên lý trong đó, chúng ta cần phải nghiên cứu một chút!

Vân Thiên Hà gật đầu, lấy ra Bàn Long Trấn Trụ đặt vào chốt cửa của Tầng Long Thiên môn, tinh bích đại môn liền được mở ra, đợi An thúc và Diệp lão rời khỏi, Vân Thiên Hà thu hồi Bàn Long Trấn Trụ rồi theo họ trở về Tầng Long đại điện.

Thế nhưng sau khi đi ra hần vẫn một mực suy nghĩ, bí động thần kỳ ảo diệu kia, chính là một địa phương tốt để tu luyện tinh quyết. Lần sau bế quan giải quyết vấn đề tinh mạch, bản thân mình có thể ở đó để bắt đầu trùng kích vào Địa Cảnh.

...

Từ khi có ba cô con dâu, mấy ngày nay Vân Nương vô cùng hài lòng, mỗi ngày đều lôi kéo Tầm Nguyệt và Mộng Ly, nhắc nhở các nàng hãy nhanh chóng sinh một tôn tử béo mập, khiến cho Tầm Nguyệt và Mộng Ly vô cùng xấu hổ, nhưng lại không dám giải thích nhiều với lão nhân gia.

Bất quá hai nàng trước mặt Vân Nương đều biểu hiện rất ngoan ngoãn hiền lành. Mấy ngày này Mộng Ly cũng không chạy loạn khắp nơi, cả ngày đều cùng Vân Nương trò chuyện, kể chuyện riêng của mình khi còn nhỏ và chuyện về mẫu thân của nàng cho Vân Nương nghe.

Vân Nương từ khi nghe Mộng Ly nói Vân Sách vẫn còn sống, hơn nữa nàng còn có một người tẩu tẩu và chất nữ, vui mừng quá mà khóc, khóc một hồi rất lâu, làm hại Mộng Ly và Tầm Nguyệt phải nói một ít chuyện để nghe, kể về Tiểu Tư Vân khá ái, lúc này Vân Nương mới trấn an, nói rằng lúc nào đó nhất định phải gặp tẩu tẩu cùng với tiểu chất nữ.

Tầm Nguyệt cũng đáp ứng qua mấy ngày nữa, sẽ đón bọn họ tới đây ở cùng lão nhân gia, lúc này nàng mới vui vẻ lên, lại nhắc tới khi gặp tiểu chất nữ nên tặng cho nàng lễ vật gì. Bởi mấy ngày nay Vân Thiên Hà không có ở bên cạnh Vân Nương, Mộng Ly và Tầm Nguyệt biết hắn đang làm gì, cho nên đành phải dùng đủ mọi cách làm Vân Nương hài lòng, tạm thời không nhắc tới chuyện của hắn, miễn cho lão nhân gia lại lo lắng, có lúc Tô Tuyết và Mạt nhi cũng rất hiểu ý không nhắc tới chuyện này, bọn họ đều và tỷ muội Mộng Ly đều rất hòa hợp.

Từ khi Vân Nương được đưa đến Tàng Long đại điện, đều là do Mạt nhi và Tô Tuyết chăm sóc, Vân Nương cũng vô cùng thích hai nàng, lúc bình thường cũng hay nói nếu Vân Thiên Hà nếu chưa cưới vợ, nàng liền làm chủ giúp Tô Tuyết cầu thân, khiến cho nàng vừa then vừa mừng, thế nhưng hiện tại xuất hiện Tầm Nguyệt và Mộng Ly, Vân Nương mỗi lần thấy Tô Tuyết, vẫn như cũ nhắc tới chuyện này, khiến cho nàng ngượng ngùng không dám nhìn, không thể làm gì khác hơn là mượn cớ ra ngoài bận sự tình Vân Thiên Hà giao cho.

Hôm nay Vân Nương cùng Mạt Nhi đang ở phòng bếp, còn có Tầm Nguyệt trợ giúp. Khi Vân Nương đang nấu ăn, đột nhiên nhớ ra đã vài ngày không nhìn thấy nhi tử, bèn quay sang hỏi Tầm Nguyệt.

Tầm Nguyệt cũng không muốn tiếp tục gạt lão nhân gia, đang muốn nói, đột nhiên trong lòng khẽ động, chợt nghe bên ngoài phòng bếp truyền đến giọng nói của Vân Thiên Hà:

- Thơm quá, ngày hôm nay làm món gì mà ngon vậy?

Vân Nương trước đây ở Đồ phủ đã từng làm đầu bếp, nên tay nghề nấu nướng tất nhiên không cần phải nói, chỉ là từ khi trở về kinh thành làm phu nhân, vẫn có nha hoàn hầu hạ nên cũng không có cơ hội tự mình nấu ăn.

Nhưng chuyển đến Tàng Long đại điện rồi, Vân Nương bình thường cũng làm vài món ăn, cũng dạy một vài tiểu cô nương ở đây trù nghệ cùng một ít thủ nghệ, ngày qua ngày cũng đỡ buồn chán, chỉ ít có thể hóa giải tâm tình lo lắng và nhớ nhi tử mãnh liệt.

Lúc này nghe thấy nhi tử đã trở về, lão nhân gia tất vui vẻ ra mặt, sau khi nấu vài món, còn lại giao cho Mạt nhi và Tầm Nguyệt xử lý, liền ra khỏi phòng bếp, kéo tay nhi tử vào trong nhà.

Sau khi vào nhà, Vân Nương để Vân Thiên Hà ngồi bên cạnh, vỗ về hắn nói:

- Hà nhi con cưới vợ được bao lâu rồi?

Vân Thiên Hà có chút bối rối trước câu hỏi của Vân Nương, không thể làm gì khác hơn là trả lời:

- Đại khái khoảng hai năm rồi.

- Sao lâu như vậy mà còn chưa có sinh cho nương một tôn tử, có phải Tầm Nguyệt và Mộng Ly các nàng không thể sinh? Vân gia chúng ta chỉ còn lại có cậu con, mà Tư Vân cũng không thể truyền thừa Vân thị, chỉ còn có con là độc đinh của cả dòng họ, nương cũng rất sốt ruột, mà hình xăm đồ án trên người con có bây giờ có hiện hiện không?"

- Hiện tại chỉ là một nửa, việc đó có quan hệ gì sao?

Vân thiên hà nói.

Vân Nương lắc đầu nói:

- Cũng không phải là như vậy, chỉ cần hình xăm đồ án hiển hiện, vậy biểu thị huyết mạch đã tỉnh lại, nhưng tạm thời không thể mở ra thiên phú, nương nghe Tầm Nguyệt nói, cậu con kỳ thực đã sớm gặp qua mẹ con chúng ta, hẳn không chịu đem nửa miếng ngọc của hẳn cùng nửa miếng ngọc của con xác nhập cũng là vì sợ thiên phú mở ra quá sớm, dẫn đến nhiều phiền toái. Hiện nay nương an toàn ở nơi này, con mau chóng sinh hạ cho nương một nam một nữ, nương cũng không thấy vắng vẻ nữa. Nương biết con đã trưởng thành, cũng phải gánh vác trọng trách, chuyện bên ngoài nương không thể giúp cái gì, nhưng chuyện trong nhà cứ để nương lo lắng cho!

Nói rồi, Vân Nương lau nước mắt nói tiếp:

- Nếu như cả ba con dâu này không thể sinh con, vậy phải làm sao bây giờ. Tuổi con cũng không còn nhỏ, nếu như về sau lớn tuổi quá cũng sẽ không sinh con được nữa. Hà nhi, nếu không con cưới luôn cả Tô Tuyết cô nương này đi, nương biết cô nương này có tình ý với con, con cũng không thể phụ người ta được!

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng nước mắt ngấn nước mắt dài của Vân Nương, trong cũng khó chịu, bèn nói:

- Việc này mẫu thân người làm chủ đi, hà nhi nghe theo người là được!

Vừa nghe lời này, Vân Nương lập tức mỉm cười, lau nước mắt, nói:

- Vậy mấy ngày nay con cũng đừng đi đâu, nương sẽ thu xếp cho con, nhanh một chút để còn làm hôn sự, nương cũng an tâm!

- Chỉ là Tầm Nguyệt và Mộng Ly...

Lúc này trong lòng Vân Thiên Hà cũng có chút bối rối, vốn bởi vì có hai nàng, nên trong lòng hẳn có chút hổ thẹn, nếu như lại cưới Túc Dao và Tô Tuyết, các nàng sẽ nghĩ như thế nào, mặc dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng khẳng định trong lòng các nàng rất khó chịu.

Vân Nương nói:

- Việc này nương cùng hà tử Mộng Ly đã nói qua, các nàng cũng tán thành, cho dù con không cưới Tô Tuyết, đến lúc đó cậu con trở về, cũng sẽ liên hợp chư vị trưởng lão trong bộ tộc để chọn một vài vị cô nương cho con, để các nàng sinh hài tử cho con, khi đó chính là bắt buộc, con không thể không đáp ứng, hơn nữa con và các nàng không có cảm tình, cũng không quen biết, chỉ là làm khổ họ ra, thay bằng như vậy, con cứ thống khoái cưới hai cô nương có tình ý đối với con này. Hà nhi con phải biết rằng, huyết mạch Vân Ly tộc của chúng ta vạn vạn lần không thể đoạn tuyệt!

Trong lòng Vân Thiên Hà cũng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành gật đầu, mặc cho Vân Nương đi thu xếp việc này.

Qua mấy ngày, Tô Tuyết mang theo Túc Dao, còn có hai vị trưởng lão trong tộc từ bên ngoài đến Tàng Long đại điện. Mà Vân Nương trong hai ngày này đã cùng với các phụ nhân trong Tàng Long đại điện chuẩn bị thỏa đáng tất cả những thứ liên quan đến hôn lễ.

Sau khi Tô Tuyết trở về, nhìn thấy chủ viện được trang điểm đổi mới hoàn toàn, nàng liền biết phát sinh ra chuyện gì, hai vị trưởng lão thấy vậy đều cười ha hả.

Túc Dao hiển nhiên không hiểu ra sao, cũng không giải thích được, khi hỏi muội muội có việc gì diễn ra, nghe thấy Tô Tuyết nói Vân Nương cầu thân với các nàng, Túc Dao vừa mừng vừa sợ, mắc cỡ khiến khuôn mặt đỏ bừng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Thế nhưng tiểu nha đầu nghịch ngợm Mạt nhi khi thấy hai vị tỷ tỷ trở về, liền mang theo các tiểu cô nương ở đây kéo hai nàng vào phòng, giúp các nàng tắm rửa thay trang phục, mang trang sức. Túc Dao và Tô Tuyết e thẹn không thôi, nhưng cũng là mặc cho mấy tiểu cô nương này thu xếp.

Mà lúc này Vân Nương đến chính thức cầu hôn với hai vị trưởng lão Huyền Vụ tộc trong Tàng Long đại điện. hai người này khi còn ở Thiên Quỷ sơn đã sớm biết chuyện này rồi, mà chúng trưởng lão ở đó cũng

đang đau đầu vì việc này của Vân Thiên Hà, nghe thấy vậy sao có thể không đáp ứng, tất nhiên là vui mừng không gì sánh được, mời luôn hai vị trưởng lão đến tham dự làm chủ hôn lễ.

Chuyện hôn sự này, thuận nước đẩy thuyền, ngay cả nhị nữ Tô Tuyết và Túc Dao cũng e thẹn gật đầu, mà Vân Thiên Hà bị Vân Nương hạ cấm lệnh, chỉ có thể phiến muộn không thôi ở trong phòng, ngồi đợi thành thân rồi vào động phòng, chưa cưới vợ thì không được đi đâu nữa bước.

525. Chương 529: Hồn Loạn khắp Nơi.

Trong Tầng Long đại điện tựa hồ có thể làm cho người ta quên đi khái niệm thời gian, đảo mắt đã qua ba tháng.

Vân Thiên Hà bế quan ở Tinh Huyền Thông Linh cảnh trong Tầng Long Thiên môn đã được hai tháng.

Lúc này chỉ thấy khóa tinh thần bên trong bí cảnh kia, tỏa ra một cỗ quang mang thần dị, giống như một cái lồng thủy tinh rực rỡ bao phủ lấy Vân Thiên Hà ở bên trong, quang hoa lưu chuyển.

Một cỗ tinh thần lực lượng từ đó phun ra, chậm rãi dao động hướng vào trong cơ thể Vân Thiên Hà, bắt tri bất giác, toàn bộ tâm thần của hắn lúc này đều chuyên chú vào những biến hóa của tinh khiểu bên trong cơ thể.

Ở trong cơ thể hắn, lúc này có một cỗ tinh thần lực lượng, khiến cho mỗi tinh khiểu trong đó đều phóng xuất ra quang hoa rực rỡ.

Bởi trước kia, khi Vân Thiên Hà đem toàn bộ tinh khiểu trong cơ thể thấp sáng, cũng khiến cho chúng và tinh thần hô ứng, hoàn thành định tinh, đồng thời cũng đem kinh mạch trong cơ thể tiến hành cường hóa.

Cho nên quá trình mở ra tinh mạch lần này vô cùng thuận lợi.

Hiện tại Vân Thiên Hà có thể linh hoạt khống chế đơn độc từng tinh khiểu trong cơ thể vận chuyển, án theo phương thức trong Tinh Khung Bí Sách nên cũng không gặp bất kỳ trở ngại gì.

Giống như lúc này đây, hắn đem tinh khiểu trong cơ thể án theo danh sách thứ tự tinh vị, trước tiên dùng Tinh Khung Bí Sách xâu chuỗi bốn mệnh khiểu lại, sau đó thông qua bốn mệnh khiểu này dẫn dắt tinh thần lực lượng, lấy bốn mệnh khiểu này làm tâm hạch, mở ra tám dây kinh mạch chủ đạo vốn chưa từng tương liên.

Mà tám dây kinh mạch chủ đạo này vốn có một số không có trong danh sách tinh vị của Vô Lượng Tinh Kinh, bất quá khi Vân Thiên Hà lĩnh ngộ tinh khung ý cảnh, dung hợp tinh tú trong cơ thể, nên những kinh mạch này đều được mở ra, sau đó trong khi Vân Thiên Hà rèn luyện Khôn Long Thánh Thể, sớm đã đem những kinh mạch này rèn đúc trở nên cường hãn không gì sánh được.

Nên lúc này cho dù một lần nữa mở ra chủ tinh mạch, loại thống khổ giống như tê liệt này, hắn hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Sau hai canh giờ...

Thẳng đến khi đem tám dây kinh mạch toàn bộ dẫn thông, đồng thời đem chúng tương liên với nhau, Vân Thiên Hà vận chuyển một cỗ tinh thần lực lượng tinh thuần tiến nhập kinh mạch này, bắt đầu tự tu bổ những tổn hại xuất hiện trong đó.

Tuy rằng lúc này toàn thân hắn nhể nhại mồ hôi, thậm chí còn có chút mồ hôi lẫn máu chảy ra, nhưng khi chủ tinh mạch này được mở ra, trải qua thời gian chữa trị, Vân Thiên Hà lại có một cảm giác sáng khoái, nhẹ nhàng thoải mái vô cùng.

Bước tiếp theo chính là liên kết một trăm hai mươi tám tinh khiểu kia, quá trình lại có vẻ tương đối dễ dàng hơn.

Sau khi mở ra được chủ tinh mạch, vì tinh mạch vẫn còn chút tổn thương, nên hắn không dám để tinh thần lực trực tiếp tiến nhập kinh mạch hình thành trạng thái tuần hoàn, hiện tại trong tinh mạch mới mở ra cũng không có chút tinh thần lực lượng dừng động.

Toàn bộ tinh thần lực lượng có trong cơ thể đều bị Vân Thiên Hà gom lại trong tinh khiếu, cũng làm bàn đạp cho bước tiếp theo.

Án theo phương pháp tu luyện trong Tinh Khung Bí Sách, trước tiên Vân Thiên Hà tập trung một trăm hai mươi tám tinh khiếu trong cơ thể, hần phát hiện một phần trong một trăm hai mươi tám tinh khiếu này chính là hai mươi tám tinh khiếu trong tứ tinh tú hần mở ra khi tu luyện Vô Lượng Tinh Kinh.

Bởi chủ kinh mạch đã được đả thông, những tinh khiếu này cũng bị mở ra thấp sáng, quá trình định tinh sớm đã hoàn thành, thật giống như tất cả đều đã sẵn sàng, chỉ cần Vân Thiên Hà án theo trình tự tinh vị của tinh khiếu để vận chuyển chúng thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Những tinh khiếu vốn lộn xộn nhưng khi vận chuyển đã tuần hoàn theo trình tự, khiến cho chúng một lần nữa phân bố lại, quá trình này tuy rằng tính nguy hiểm không cao, thế nhưng lại cần rất nhiều thời gian.

Vân Thiên Hà phải cẩn thận khống chế tinh thần lực lượng trong từng tinh khiếu phát ra lưu chuyển trong cơ thể, đem chúng di chuyển theo phương vị hướng về phía chủ kinh mạch.

Quá trình này giống như đào thông một con sông chính, sau đó lại đem các nhánh của nó tiến hành sửa chữa, duy trì thông suốt, cuối cùng toàn bộ hội tụ về con sông chính.

Những nhánh này chính là những thông lộ kinh mạch được hình thành bởi các tinh khiếu phân bố trong quá trình tuần hoàn. Trước tiên Vân Thiên Hà bắt đầu định vị thông lộ cho nhánh kinh mạch thứ nhất, khi chúng có thể hoàn toàn thông suốt chạy tới chủ kinh mạch, liền bắt đầu chuyển sang nhánh thứ hai.

Sau đó là nhánh thứ ba...

Mãi cho đến nhánh thứ tám toàn bộ câu thông cùng chủ kinh mạch, một số tinh khiếu thuộc những nhánh này bắt đầu vận chuyển tinh lực chảy về phía chủ kinh mạch, cuối cùng hình thành một dòng chảy hoàn chỉnh.

Vân Thiên Hà không biết thời gian đã qua bao lâu, nhưng khi hần thử đem tinh thần lực dung nhập nhiều hơn vào chủ kinh mạch để vận chuyển đến các tinh khiếu, hần phát hiện khả năng dung nạp lực lượng của mình đã đạt tới một mức độ không thể tưởng tượng, hơn nữa kinh mạch nóng cốt sau khi trải qua thời gian dài cường hóa, trở nên hết sức dẻo dai mạnh mẽ, còn tinh lực mà những nhánh kinh mạch có thể dung nạp, cũng cao hơn với ban đầu gấp mấy lần.

Tỉ mỉ quan sát những tinh khiếu trong các nhánh kinh mạch, một số tinh khiếu ở đây khi thu nạp tinh lực từ những thông lộ được cải biến lúc trước, Vân Thiên Hà cũng không phát hiện điều gì không ổn.

Hần biết, tinh mạch trong cơ thể hần đã tu luyện thành công, mà những điểm yếu nhiều năm qua của tinh kinh giờ này rốt cuộc cũng được giải quyết triệt để.

Từ nay về sau, hần có thể yên tâm mạnh dạn tu luyện mà không sợ xuất hiện bất kỳ tệ đoạn nào nữa.

Khi bản thân hoàn thành một cái tinh mạch, Vân Thiên Hà cũng không cần tiến hành trùng khiếu và thấp sáng các tinh khiếu khác, chỉ cần án theo định vị đồ Thanh Long Tinh Tú do Tinh Khung Bí Sách cung cấp, là có thể thuận lợi đả thông tinh khiếu cùng với kinh mạch liên quan. Như vậy quá trình tu luyện tinh quyết giai đoạn Nhân Cảnh của hần, cũng có thể nhanh chóng nhiều.

Nếu đã bế quan, Vân Thiên Hà dự định sẽ không để ý tới chuyện tình bên ngoài, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, dưới sự thừa nhận chịu tải tinh thần lực mạnh mẽ của Khôn Long Thánh Thém, dùng thời gian ngắn nhất để tu luyện tinh quyết giai đoạn Nhân Cảnh.

Chủ ý đã quyết định, Vân Thiên Hà lần thứ hai tụ tập tâm thần, bắt đầu dựa vào bố cục và định vị của Thanh Long Tinh Tú, tiến hành vận chuyển tu luyện tinh khiếu cùng toàn bộ kinh mạch bên trong cơ thể...

...

Khi Vân Thiên Hà đang ở trong bí động của Tàng Long Thiên môn bế quan, hần cũng không biết tình thế ở ngoại giới lúc này đã trở nên cực kỳ ác liệt.

Quần đảo Nam Hải.

Chạng vạng tối, tiếng vang ầm ầm không dứt, một hồi hải chiến đang diễn ra kịch liệt ở nơi này.

Trong biển rộng mênh mông, cự thạch bay ngang qua tựa như một trận mưa lưu tinh rơi xuống.

Hàng loạt những chiếc thuyền lớn bị đá bắn từ thuyền đối phương đánh vỡ tung, dần dần chìm vào đại dương mênh mông, nhưng vẫn có vô số thuyền từ trong hải vực tiến tới, gia nhập vào trận đánh.

Ở gần hải vực, đã có vô số thi thể chiến sĩ trôi nổi, máu tươi hầu như nhuộm đỏ nước biển, tràng chiến đấu vô cùng thảm liệt!

Gió biển thổi, trống trận rền vang, tiếng la hét rung trời, máu tươi đỏ, chiến thuyền hủy, nhưng một thân nhiệt huyết nam nhi lại sôi trào.

...

Băng Phong khẩu Bắc cương Đại Đường quốc.

Tuyết lớn bay lả tả, đất trời một mảnh ngân bạch, điểm xuyết những mảng máu tươi đỏ sẫm khiến cho nơi này giống như một tấm thảm màu hồng.

La Lan đế quốc xuất toàn bộ binh lực, hai mươi vạn đại binh điên cuồng tấn công Băng Phong khẩu, một lần nữa muốn xâm lược Đại Đường.

Một hồi chém giết kịch liệt, lúc này trong phiên băng thiên tuyết địa, đại quân của La Lan đế quốc và quân thủ vệ của Đại Đường Bắc quân đang chiến đấu kịch liệt.

...

Tây Nam Đại Đường, cứ điểm Khai Châu.

Liệt Diễm đế quốc giằng co chiến đấu mấy năm ở đây, bọn chúng giống như đã phát điên, lần thứ hai ngóc đầu trở lại, lấy thế tấn công mãnh liệt công kích mạnh mẽ vào cứ điểm quân sự trọng yếu phía Tây Nam đại đường này.

Liên tục mấy năm chiến tranh, lấy thực lực một nước của Đại Đường, còn có thể chống đỡ, nhưng hôm nay thực lực của cả nước đã suy giảm nghiêm trọng, căn bản không thể chống đỡ được trận chiến dịch đại quy mô này.

Nhưng là bọn chúng vẫn như cũ điên cuồng duy trì liên tục, Liệt Diễm đế quốc đem bách tính vào cảnh nước sôi lửa bỏng, không ai biết, rốt cuộc là gì đang chống đỡ giúp bọn họ, tấn công biên giới Đại Đường, nhưng bọn chúng đã bị vây trong đói khổ lạnh lẽo nhiều ngày, tài nguyên phong phú của Đại Đường quốc chính là thứ chúng bức thiết muốn chiếm được nhất.

...

Đại Đường đông bắc bộ, biên giới Kiền Châu.

Tại phiên đất lớn của Đại Đường quốc này, một chi quân đội đang lặng yên tập kết.

Khi bách tính còn đang nghi hoặc, Xuất Vân đế quốc cũng không có cử chỉ muốn xâm phạm Đại Đường, vì sao phải tập kết một chi quân đội ở đây?

Chỉ là ngày thứ hai bách tính nghe nói tam châu tam đảo ở Đông Bắc một đêm bị một chi quân đội khổng lồ, đồng thời tru sát rất nhiều quan quân phản kháng, lúc này chi quân đội đó lại tiếp tục tiến về phía tây, hướng Đại Đường biên giới Tuyên Châu ào ạt đi tới, mọi người mới biết có kẻ tạo phản, mà Đại Đường quốc này cũng đã đến lúc thay đổi triều đại.

...

Mà cùng lúc đó, trên quan đạo ở Tuyên Châu, vài chiếc xe ngựa do mấy trăm gã Hắc Giáp quân hộ tống nhanh chóng chạy tới, phương hướng của bọn họ chính là Kiền Châu.

Chỉ là mọi người không biết, người ở trong chiếc xe ngựa kia, trong lòng hẩn từ lâu mang theo lửa giận tràn ngập, hẩn hận không thể lập tức chạy tới biên giới Kiền châu cùng chi quân đội kia đánh giết tới Kinh thành, chiếm đoạt lại giang sơn Đại Đường, thay đổi triều đại vốn có của nó.

Người này chính là kẻ bị hoàng đế chiếu cáo thiên hạ với tội danh mưu nghịch, thu hồi binh quyền lột bỏ tước vị, biếm làm bình dân, cũng ban thưởng cái chết, nhưng được rất nhiều cao thủ yểm hộ chạy thoát khỏi Kinh Thành Túc Tĩnh vương Đường Túc Ly.

Vị vương gia này hôm nay đã tới đường cùng, trong lòng hấn tràn ngập mâu thuẫn, hấn hối hận không nên xung động mất đi lý trí, làm ra chuyện tình mà người và thần cũng phần nộ, tự đẩy bản thân vào tuyệt cảnh, khiến cho bố cục hấn khổ tâm sắp đặt nhiều năm đổ xuống sông biển.

Nhưng hấn lại may mắn, hiện nay trong tay hấn vẫn còn một chi quân đội trung thành, chỉ bằng vào chi quân đội này, lấy ánh mắt chiến lược quân sự bề ngễ thiên hạ của hấn, cùng với tài năng lãnh binh, hấn vẫn như cũ có thể tái dựng nên một quân đội vương bài, đánh rụng thiên hạ Đông vực, đoạt được đế mạch chi thực được các thế lực trong thiên hạ mơ ước kia.

Ở trong mắt Túc Tĩnh vương, thiên hạ này là của hấn, đế mạch chi thực mà người trong thiên hạ mơ ước kia, cũng chỉ có thể là của hấn mà thôi. Trong lòng hấn, đế mạch chi thực này chính là quyền lợi địa vị cao nhất, là hoàng quyền quản lý toàn thiên hạ.

Thế nhưng rất nhiều người không nghĩ như vậy!

Đồng thời trong lòng rất nhiều người cũng đều tồn tại một nghi vấn, đế mạch chi thực rốt cuộc là thứ gì, vì sao nhiều người muốn có được nó?

526. Chương 530-531: Nhị Hoàng Tử Nghịch Vị

Mặc dù rất nhiều người suy đoán trong chuyện này có gian trá, nhưng sự tình nếu đã có người chứng thực, vậy thì cho dù bọn họ muốn tranh luận cũng không tìm được lý do mà tranh luận.

Quần thần không dám tin tưởng, đều ào ào quay đầu nhìn về phía Kim Loan điện, thái tử đang đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh, không mang theo chút gợn sóng nào:

- Thái Tử điện hạ, việc này có thật không?

Thái Tử nghe xong, bình tĩnh gật đầu nói:

- Mẫu thân đúng là Cơ thị, việc này không nhiều người biết, phụ hoàng cũng từng căn dặn chúng ta, không được nhắc tới việc này trước bất kỳ ai, còn về chiếu thư này, ta cũng không rõ lắm!

Quần thần khiếp sợ! Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người cao giọng hô lên:

- Có chiếu thư tiên đế, nhường đế vị cho nhị hoàng tử điện hạ, mời nhị hoàng tử điện hạ đăng vị...

- Mời nhị điện hạ đăng vị...

Trong tiếng hô cao vút, đã có người khởi xướng, lúc này đám người do nhị hoàng tử dẫn đến, thậm chí ngay cả thị vệ trong hoàng cung cũng hòa theo hô lên phụ họa.

Đường Linh Thành nghe những lời này, cảm thấy cả người lâng lâng, một phong chiếu thư quý dị, lại có thể khiến hấn chiếm được đế vị mà bản thân hấn cũng không dám quá mơ tưởng.

Nhưng cũng chính bởi suy nghĩ như vậy, mà việc vị Túc Tĩnh Vương cường thế kia không làm được, hấn lại làm được!

Vào giờ khắc này, tâm tư luôn dao động của hấn, đã có được sự thỏa mãn cực đại!

Đám quần thần lúc này cũng đã ở thế cười hở, dù cho bọn họ có ẩn giấu sâu hơn nữa, nhưng giờ khắc này cũng đã bắt đầu rối loạn, không biết làm thế nào cho phải!

Còn những đại thần ngầm ủng hộ nhị hoàng tử, lúc này lại vô cùng hân diện, ào ào đứng dậy, khẩn thiết mời Đường Linh Thành kế thừa đế nghiệp.

Không ai nghĩ đến, ngay khi thiên hạ Đại Đường ở trong thế khấn yếu quan đầu rối loạn bất an, lại có vị Túc Tĩnh Vương như hổ như lang giương cờ tạo phản, mà tiếp đó nhị hoàng tử bằng vào một phong chiếu

thư kỳ dị của hoàng đế, lại một bước xoay chuyển càn khôn, chiếm được truyền thừa đế vị của thiên hạ Đại Đường.

Chẳng qua trong lòng các trọng thần biết một ít tin tức đều hiểu, thiên hạ Đường thị, cũng đã sắp bước vào hồi kết trong tay Túc Tĩnh Vương cùng với nhị hoàng tử rồi!

Sau khi chiếu thư được các quần thần xác nhận không phải giả tạo, dưới sự ám chỉ cùng uy hiếp của nhị hoàng tử, vốn nghi thức đăng cơ đại điển của Đường Linh Sơn đã đổi thành đăng cơ đại điển của nhị hoàng tử.

Đường Linh Thành cuối cùng cũng leo lên được đế vị, ngày đầu tiên sau khi xưng đế, hần liền hủy bỏ vị trí thái tử của Đường Linh Sơn, sắc phong làm Nam Hải vương, ngay hôm đó lập tức điều khỏi kinh thành.

Sau đó tân đế trắng trợn đề bạt những quan viên trong phe phái của mình, cũng lập tiểu nhi tử chưa đầy năm tháng tuổi của mình lên làm thái tử, đổi niên hiệu thành Thiên Nguyên, đại xá thiên hạ!

Tin tức này đã như bão táp truyền khắp bát phương, cả nước chấn kinh, thiên hạ sôi trào!

...

Nhưng mà, rất nhiều sự tình, tuyệt đối nằm ngoài dự liệu của đa số người.

Ngày thứ mười sau khi tân hoàng Đại Đường đế quốc đăng cơ, nguyên Đại Đường Túc Tĩnh Vương Đường Túc Ly đã công nhiên tạo phản, đồng thời khống chế mười lăm vạn đại quân, chiếm giữ ba châu và ba đảo ở Đông Bắc Đại Đường. Dưới yêu cầu của chúng tướng sĩ, thủ hạ quan viên, và một số ít nhân sĩ bí mật, cũng công khai đăng vị tại Kiền Châu thành, tự xưng đế, lấy quốc hiệu là Tĩnh, đóng đô tại Kiền Châu.

Trong khi thiên hạ đang kinh ngạc bởi màn hí kịch của tân hoàng đế Đại Đường, lại biết thêm tin tức Túc Tĩnh Vương tạo phản tự xưng đế, lập nên Tĩnh quốc, tất cả mọi người đều trợn mắt cứng lưỡi, cả thiên hạ càng thêm náo động.

Đại Đường Quốc đang bị cường địch rình rập, mà bên trong nội bộ lại xuất hiện những tràng hí kịch như vậy, thiên hạ càng thêm rung động bất an, bách tính dân tâm càng hỗn loạn.

Những địch quốc xung quanh nhân tình thế đó cũng nhanh chóng xâm chiếm lãnh thổ Đại Đường.

Điều này biểu thị, loạn thế, sắp tới rồi!

...

Gió thu hưu quạnh, lá úa tiêu điều.

Loạn thế ngay trước mắt, mọi người ở kinh thành cũng khó có thể hưởng thực tại vị trữ tình do mùa thu mang tới.

Một chiếc xe ngựa cùng một đội hộ vệ tầm năm mươi người ly khai kinh thành, tốc độ chạy trên quan đạo cũng không nhanh, nhưng cũng không chậm.

Trên xe ngựa, thanh âm nữ tử mang chút thương cảm vang lên:

- Hoàng huynh, chúng ta phải đi đâu đây, vì sao huynh lại vội vã đem ta và mẫu thân rời kinh?

Đường Linh Sơn bên trong xe ngựa cũng không trả lời vấn đề của muội muội An Bình Công Chúa Đường Linh Vận, chỉ có chút trầm mặc, nhưng thần sắc vẫn rất bình tĩnh.

Qua một lúc lâu, Đường Linh Sơn mới vén cửa xe, hướng về phía một người thị vệ cưỡi ngựa nói:

- Cuồng Dao, đã ly khai khu vực kinh thành chưa?

Thị vệ cưỡi ngựa đi bên cạnh xe chính là Cuồng Dao, những người khác cũng đều là tướng sĩ của Dao Phong Doanh, cộng thêm một bộ phận thị vệ tinh anh lưu lại để bảo hộ Đường Linh Sơn cùng người thân, còn cả một số cao thủ ẩn nấp trong bóng tối không bị người khác phát hiện, đây chính là một nước cờ cuối cùng của hoàng đế để bảo vệ huyết mạch Đường thị không bị đoạn tuyệt.

Nghe thấy câu hỏi, Cuồng Dao hồi đáp:

- Điện hạ, chúng ta một đường hướng về phía Bắc, Đồ nguyên soái cũng từng giao phó và bố trí thỏa đáng, trên đường nếu như không gặp phải người khác ngăn trở, khi chúng ta đến bí đạo ở Định Châu, sẽ thuận lợi tới được Lợi Châu!

Đường Linh Vận trong xe ngựa nghe thấy vậy, cũng hiếu kỳ hỏi:

- Hoàng huynh, huynh được phong vương cơ mà, sao chúng ta lại phải tới Lợi Châu?

Đường Linh Sơn thản nhiên nói:

- Hiện tại hổ phù ấn soái Tây quân nằm trong tay Trữ Dạ, hổ phù ấn soái Bắc quân ở trong tay Đồ Thiên Thanh, Đông quân không phải nói, mà Nam quân qua mấy ngày nữa, khẳng định sẽ phát sinh binh biến, chỉ có Lợi Châu mới là nơi an toàn nhất cho chúng ta, hơn nữa đó cũng là việc cuối cùng phụ hoàng giao cho ta trước khi đi. Hiện tại nhị đệ tuy rằng đăng cơ, nhưng hấn không có được ấn chương truyền đời để vương cùng với ngọc tỷ truyền quốc, một hoàng đế bù nhìn như hấn sẽ không đảm đương nổi vài ngày đâu, thiên hạ Đại Đường, sớm muộn cũng sẽ bại vong trong tay hấn!

Đường Linh Vận vẫn không hiểu được, hỏi:

- Hoàng huynh, vì sao huynh lại phải mang theo ngọc tỷ truyền quốc và ấn chương để vương đi, tuy rằng ta ghét nhị hoàng huynh, nhưng chung quy hấn cũng đâu đến mức muốn giết chúng ta?

- Tiểu muội, khi một người bị quyền lợi cùng dục vọng lấn át đánh mất bản tâm, chuyện gì cũng có thể làm ra được, huống hồ, Đường thị ta mang trên lưng sứ mệnh lịch sử nhưng đến đời chúng ta sẽ kết thúc, từ nay về sau, chúng ta không còn là công chúa vương tử nữa, chúng ta cũng sẽ giống như bách tính bình dân, trải qua cuộc sống bình thường, tiểu muội, muội không cảm thấy đó cũng là một chuyện rất vui vẻ sao?

- Hoàng huynh, huynh nói về sau ta không còn là công chúa, ta cũng có thể sống tự do không bị ước thúc như bình dân bách tính sao?

- Ừm, tiểu muội, từ nay về sau, không nên gọi ta là hoàng huynh nữa, hãy gọi ta là đại ca!

- Đại ca...ta thật vui, có thể không phải làm công chúa nữa rồi...không bị nhốt trong lồng nữa rồi...tự do rồi...hu hu...

- Đúng vậy tiểu muội, về sau ta cũng có thể như hấn, làm những việc mình thích, không bị ước thúc, không phải mang những trọng trách nặng nề trên vai, ta đã chán ghét cuộc sống như vậy lắm rồi!

- Hấn là ai?

Đường Linh Vận ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương lệ, hiếu kỳ nhìn hấn hỏi.

- Một bằng hữu duy nhất trong cuộc đời đáng để đại ca tin tưởng!

Đường Linh Sơn nói xong, ánh mắt lại dời về phương xa, ngơ ngẩn xuất thần.

Cộp cộp cộp!

Đúng lúc này, đột nhiên hàng loạt tiếng ngựa hí truyền đến, mơ hồ cách đó không xa có hơn trăm hắc kỵ mặt hắc giáp lao tới.

- Cảnh giới!

Cuồng Dao thấy đám hắc kỵ bèn hét lớn một tiếng, toàn bộ thị vệ lúc này nhanh chóng cưỡi ngựa tụ lại một chỗ, cầm trường đao trong tay, nhân thân sắc bén nhìn về phía đám hắc kỵ.

Đám hắc kỵ tốc độ cực nhanh, chỉ chưa tới mười lần hô hấp liền đã xông tới, đem đoàn người trên quan đạo bao vây vào giữa.

Một lão giả cưỡi ngựa dẫn đầu quét mắt nhìn Cuồng Dao cùng đám thị vệ, thản nhiên nói:

- Lưu lại Nam Hải Vương trong xe cùng với ngọc tỷ truyền quốc và ấn chương, tha cho các người một con đường sống!

- Vọng tưởng!

Cuồng Dao quát lạnh một tiếng, chém mạnh trường đao, như một đạo sấm sét bổ về phía lão giả, khí thế một đao kia tựa như trường hồng quán nhật.

Lão giả liền cười nhạt:

- Chút thực lực đó mà cũng dám khoe khoang trước mặt lão phu, muốn chết!

Ngừng cười, lão giả vươn tay ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ một cỗ lực lượng cường đại, một ảo ảnh tựa như mãnh thú dần dần hình thành, theo một chớp kia đẩy ra, mãnh thú cuồng thét lao lên tiếp đón một đao sấm sét kia.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, dư kinh dồn dập.

Lão giả trên ngựa bình yên vô sự, còn Cuồng Dao cả người lẫn ngựa lui lại mấy bước, lão giả cười lạnh một tiếng, đột ngột quát lên:

- Giết!

Sau khi ra lệnh, hắc giáp kỵ sĩ ào ào phát động thể tiến công, dậy lên một trận đao phong sắc bén, Cuồng Dao cố nén khí huyết đang bốc lên bên trong cơ thể, cũng đồng thời quát lên:

- Đột phá vòng vây!

Thị vệ ở phía sau tuân mệnh, cũng hung hãn phát động thể công.

Khi đội quân hai bên xông vào nhau, tiếng binh khí dồn dập, ngựa hí liên hồi, máu tươi tung tóe.

Hắc giáp kỵ sĩ người đông thể mạnh, đám thị vệ bên Cuồng Dao tuy rằng chém giết hung hãn không sợ chết, nhưng bọn họ cũng không thể địch lại lượng lớn hắc giáp kỵ sĩ như vậy, chỉ chốc lát đã thương vong quá nửa, tổn thất thảm trọng mà vẫn chưa phá được vòng vây.

Đường Linh Vận trên xe ngựa khuôn mặt trắng bệch, thân thể run rẩy co ro bên người Đường Linh Sơn, nàng không dám nhìn cảnh chém giết bên ngoài, run giọng nói:

- Đại ca, chúng ta sẽ chết ở đây sao?

- Không đâu tiểu muội, đại ca đã đáp ứng phụ thân chiêu cố muội thật tốt, để mọi người sống thật vui vẻ, nhất định sẽ không nuốt lời!

Cuồng Dao đã lâm vào khổ chiến, mỗi đao hấn chém ra đều đoạt đi tính mệnh một gã hắc kỵ, nhưng hấn không thể chống đỡ được ưu thế về nhân số của đối phương.

Lão giả thủ lĩnh hắc kỵ lạnh lùng nhìn Cuồng Dao liều mạng bảo hộ cho chiếc xe ngựa, trong lòng cười nhạt, chỉ là kiên trì mà thôi, ngoan cố chống lại, cuối cùng vẫn là một con đường chết.

Hấn cũng không đủ kiên trì nhìn màn hí kịch này, liền thúc vào bụng ngựa, thân thể lao lên, như một mũi tên hướng về chiếc xe ngựa Đường Linh Sơn.

Hai gã thị vệ đứng trước xe ngựa tiến lên chống đỡ, nhưng liền bị lão giả một chớp đánh bay, không hề có chút lực chống đỡ nào.

527. Chương 532: Cướp Đồ

Đường Linh Sơn lạnh nhạt nói:

- Phong cách hành sự của các người không phải đi ra từ trong quân đội, chắc là đến từ thế lực giang hồ, nếu như ta đoán không sai, các người là người của Trường Sinh giáo mà Nhị đệ cấu kết phải không?

- Ha ha, tiểu tử người vẫn còn chút nhãn lực, bất quá cũng sắp thành người chết rồi, cho dù biết lão phu là người Trường Sinh giáo thì có thể làm gì...

- Man di hải ngoại mà cũng đòi nhúng tay vào cơ nghiệp Đại Đường ta, quả thực là si tâm vọng tưởng, cũng chỉ có Nhị đệ ta ngu xuẩn mới dẫn sói vào nhà, hại người hại mình. Về phần vị thúc thúc kia của ta, có lẽ cũng chẳng thềm đem đám Trường Sinh giáo các người để vào mắt!

- Chết đến nơi rồi còn cứng miệng, đợi lão phu diệt tiểu tử ngươi, sẽ tự mình tìm kiếm, còn về phần tiểu mỹ nhân bên cạnh ngươi, để cho đám thủ hạ của ta hưởng thụ một lát rồi mới giết, hắc hắc!

Lão giả cuồng tiếu, một lần nữa lao tới, đưa tay chộp thẳng vào yết hầu Đường Linh Sơn, gió lớn nổi lên, cát bụi mịt mù.

Thần sắc Đường Linh Sơn lúc này rất bình tĩnh, hắn không để ý đến lão giả, chỉ cúi đầu nhìn Đường Linh Vận trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Muội muội, đại ca không thể bảo hộ muội, nhưng chúng ta dù chết, cũng phải có tôn nghiêm, muội hiểu chứ?

- Đại ca, tiểu muội sẽ không để cho bọn chúng động một chút nào tới ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Linh Vận vô cùng kiên nghị, ý chí quyết tử hiện lên trên mặt.

Nhưng ngay khi bàn tay lão giả sắp chạm tới yết hầu Đường Linh Sơn, chuẩn bị đưa hắn vào chỗ chết, đột nhiên thân thể cứng đờ, một mũi nhọn xuyên thấu lộ ra phía trước ngực hắn.

Biểu tình trên nét mặt lão giả không thể tin nổi, thậm chí là sợ hãi, thực lực Tông sư đỉnh phong của hắn sao lại không đỡ nổi một kích như thế?

Hắn chậm rãi quay người trở lại, chợt thấy một khuôn mặt dữ tợn kinh khủng, thậm chí còn khiến linh hồn hắn có chút run rẩy, tựa như ác quỷ tới từ địa ngục, mà trong tay ác quỷ đó, cầm một thanh đao, máu tươi đang không ngừng theo lưỡi đao chảy xuống.

Thanh đao này, hắn không hề cảm nhận được, đã lặng lẽ không một tiếng động đâm xuyên qua lồng ngực cứng rắn như sắt của hắn.

Cảm giác trước mắt trời đất nghiêng ngả, ngay trước khi tia sáng cuối cùng trong mắt hắn tắt lịm, hắn thấy xung quanh có hàng loạt những cái bóng tựa ác ma, đột ngột chui lên từ trên mặt đất, hoặc giả không biết từ đâu bỗng hiện ra, đám thủ hạ của hắn, tựa như một đám cừu chờ bị làm thịt, căn bản không kịp phản kháng.

Mãi cho đến khi trước mắt hắn hoàn toàn là hắc ám, hắn cũng không hề biết những người này tới đây như thế nào, hơn nữa còn lặng lẽ tiễn bọn hắn vào địa ngục. Hắn chỉ biết được một điều, người giết hắn, thực lực đã đạt đến một cảnh giới khiến người ta sợ hãi - cảnh giới Vô thánh.

Nhưng hắn cũng không hề biết, đây chỉ là một góc núi băng của Sát Thủ doanh Viêm Hoàng cục hiện nay mà thôi. Những nhân vật lâu la cấp thấp của Trường Sinh giáo như hắn, làm sao có thể biết được toàn bộ hành tung của chúng tại Đại Đường quốc sớm đã lọt vào giám thị của rất nhiều người. Bọn chúng chẳng qua chỉ là những tên hề đang diễn trò mà thôi.

Đường Linh Sơn vốn đã nhắm mắt chờ chết, nhưng hắn đợi nửa ngày vẫn chưa thấy chuyện phát sinh như trong tưởng tượng.

Khi hắn mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trước mặt phơi đầy xác chết, toàn bộ hắc giáp kỵ sĩ cả người lẫn ngựa đều đã biến thành những cỗ tử thi lạnh lẽo.

Quỷ dị chính là, xung quanh không hề thấy bóng dáng của người cứu viện, chỉ có đám thị vệ thụ thương đang ngồi băng bó mà thôi.

- Cuồng Dao, chuyện gì đã xảy ra?

Đường Linh Sơn mắt thấy Cuồng Dao ngồi trên mặt đất, một gã thị vệ đang băng bó cho hắn, vì vậy liền hỏi.

Cuồng Dao lúc này cũng chỉ lắc đầu nói:

- Điện hạ, chúng tôi cũng không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, mới vừa rồi khi chúng tôi đang chém giết, đột nhiên nổi lên một trận gió to, cát bụi mù mịt, sau đó một vài cái bóng quỷ dị xuất hiện, chưa đến vài lần hô hấp đã giết toàn bộ quân hắc giáp kỳ sĩ rồi lại lập tức biến mất không thấy đâu nữa. Bất quá thuộc hạ đoán rằng những người này có lẽ đều là sát thủ!

- Sát thủ, chẳng lẽ là tổ chức kia của hần?

Đường Linh Sơn trầm ngâm, liền nghĩ tới Viêm Hoàng cục.

Cuồng Dao lúc này đứng dậy, mặc dù có chút lão đảo, nhưng vẫn có thể chịu được. Quét mắt nhìn quanh, thấy năm mươi thị vệ nay chỉ còn hơn chục người sống sót, bèn nói:

- Điện hạ, đã có người tương trợ, vậy nơi đây không thích hợp ở lâu, phỏng chừng vẫn còn có kẻ đuổi theo, chúng ta phải mau chóng ly khai thôi!

Đường Linh Sơn nghe vậy, cũng không suy nghĩ nhiều, nâng Đường Linh Vận dậy, thấy có chiếc xe ngựa khác vẫn còn lành lặn, liền để Đường Linh Vận ngồi lên đó, bản thân hần tìm một con ngựa, tung người nhảy lên rồi nói:

- Xuất phát!

Dứt lời, đoàn người tiếp tục hướng về phương Bắc lao đi!

...

Cùng lúc đó, trong Thiên Quỷ sơn.

Trước Thiên Quỷ động, lúc này một lão giả mặc quần áo mộc mạc, ẩn chứa khí độ cùng sự uy nghiêm của hoàng giả, đang quỳ ở trước Thiên Quỷ động.

Mọi người sinh sống trong Quỷ Cốc không hề biết người này vì sao vào được Thiên Quỷ sơn, càng không biết người này muốn làm gì. Nhưng Quỷ Hoàng không muốn gặp hần, các trưởng lão cũng không để ý tới hần, cũng không đuổi hần đi, thực khiến người ta thấy kỳ quái.

Mà lúc này trong Thiên Quỷ động, chư vị trưởng lão cùng Quỷ Hoàng ngồi một chỗ, Quỷ Hoàng nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì.

- Giết hần, cho dù hần đến thỉnh tội cũng không thể nào bù đắp được sai lầm năm đó hần phạm!

Lam La U sắc mặt xanh đen, mở miệng nói.

- Đúng, giết tên phản đồ này đi!

Da Bách cũng gật đầu phụ họa nói.

Ô Lan lại nói:

- Có lẽ việc năm đó còn có chút kỳ quái, dù sao việc cũng đã cách đây mấy trăm năm, hôm nay hần biết chúng ta thoát khỏi, liền chạy tới quỳ ở trước động, chắc hần muốn xin chúng ta tha thứ, không bằng để hần vào đây giải thích một chút xem sao, chúng ta cũng không thể đem thù hận năm đó giữ đến tận bây giờ được!

Cơ Trường Không đột nhiên nói:

- Chư vị, qua nhiều năm như vậy người này vẫn chưa chết, hơn nữa hôm nay lại tự mình tìm tới quỳ trước động, ta thấy hần thái độ thành khẩn, nói không chừng năm đó hần có nỗi khổ không thể nói, không bằng để hần vào đây giải thích một chút, mọi người thấy thế nào?

Chúng trưởng lão vẫn không nói gì, chỉ quay sang nhìn về phía Quỷ Hoàng.

Trong số trưởng lão ngồi đây, Quỷ Hoàng cùng Cơ Trường Không, Lam La U cùng Da Bách năm đó với người quỳ ngoài động cũng từng có giao tình, dù sao đã gần hai trăm năm qua đi, những người còn lại cũng chỉ biết được sự việc do trưởng bối kể lại mà thôi!

Quỷ Hoàng trầm tư hồi lâu, cuối cùng ngẩng đầu nói với Cơ Trường Không bên cạnh:

- Trường Không, người bảo hấn tiến vào đây, tiện thể kêu cả Liên Tinh tới, có một số việc để họ đối mặt với nhau nói chuyện, mới rõ ràng được!

Cơ Trường Không gật đầu, liền đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, vị lão giả bên ngoài chậm rãi đi vào, sau khi nhìn thấy Quỷ Hoàng, trên nét mặt già nua mang theo thần sắc khổ sở, huých một tiếng quỳ xuống trước mặt Quỷ Hoàng, nói:

- Đồ nhi bất hiếu Đường Chấn Nam, thỉnh tội với sư tôn!

Quỷ Hoàng nhìn gã đồ đệ duy nhất hấn thu năm đó, đồng thời cũng vô cùng yêu quý, trong lòng tràn ngập phức tạp, cũng bởi vì sự kiện kia mà khiến trong lòng hấn thủy chung luôn có một nút thắt không thể cởi bỏ.

Qua một hồi lâu, Quỷ Hoàng thở dài, nói:

- Người đứng lên mà nói!

Đường Chấn Nam vẫn quỳ như cũ không chịu đứng lên.

Quỷ Hoàng thấy hấn như vậy, bèn nói:

- Sự việc Quỷ Cốc năm đó, hôm nay chúng ta đã thoát khỏi, cũng không có ý định tìm người tính toán, người không cần như vậy, người có ẩn tình nào khó nói, không ngại thì kể ra đi!

Đúng lúc này, Cơ Trường Không dẫn Liên Tinh đi đến.

Liên Tinh vừa nhìn thấy Đường Chấn Nam quỳ trên mặt đất liền biến sắc, không khỏi cả giận nói:

- Người kẻ phản bội này, hôm nay người còn mặt mũi tới đây sao?

Đường Chấn Nam ngẩng đầu lên, sau khi thấy Liên Tinh, thần sắc cũng rung động nói:

- Liên Tinh, người còn chưa chết sao?

Quỷ Hoàng nhìn hai người khoát khoát tay nói:

- Được rồi, sự tình đã qua, các người cũng không cần vừa gặp mặt liền như vậy, việc năm đó, ngoại trừ Niếp Hỏa kia, còn có một vị cường giả thần bí khác, chúng ta đều hoàn toàn không biết gì cả, chắc hấn người tới đây cũng vì chuyện này, thử nói xem sao!

Đường Chấn Nam nói:

- Năm đó tình cảm bị dồn nén, quả thực cũng đã từng sinh tâm oán hận, nhưng tội đồ chưa bao giờ nghĩ tới việc qua cầu rút ván đem sư tôn cùng Quỷ Cốc vây khốn cả. Sư tôn có từng nhớ tới Khôn Linh Lão Tổ?

- Khôn Linh Lão Tổ?

Quỷ Hoàng cau mày nói:

- Việc này cùng hấn có quan hệ gì, hấn không phải một mực lánh đời không ra bên trong Nguyệt Môn sao, thế nào lại liên quan tới sự kiện kia được?

Liên Tinh kinh ngạc trừng mắt nhìn Đường Chấn Nam nói:

- Nói như vậy, lúc đó người ra khỏi Quỷ Cốc, bị nhóm người Niếp Hỏa cùng Tinh Hạc Tử vây khốn, Khôn Linh Lão Tổ đã âm thầm chỉ dẫn người quay lại làm chuyện này?

Đường Chấn Nam gật đầu nói:

- Sư tôn, tội đồ lúc đó sau khi xuất cốc, đã nghĩ liều mạng thủ hộ nơi thông đạo, nhưng Quy Tinh Tử vốn là Vị giai cường giả đến từ Di Sinh giới, còn là đồ đệ của Tinh Tổ, ta căn bản không phải là đối thủ của hấn. Lúc đó bọn chúng cũng không giết ta, chỉ muốn nghe ngóng tình huống trong Quỷ Cốc. Mục đích chủ yếu của chúng là muốn ta dẫn sư tôn cùng tộc nhân Cơ thị đi ra để một mẻ bắt sạch. Lúc đó ta muốn phản kháng, nhưng đột nhiên có người truyền âm cho ta, nói cho ta rằng khi số Đại Ngụy vương triều đã tận, để mạch chi thực sắp rơi vào tay tà ma, mà Cơ thị cùng với người bộ tộc Quỷ Cốc vẫn chưa thể ra khỏi Quỷ

Cốc, hắn muốn ta phải lập tức nghĩ biện pháp phong ấn Quỷ Cốc một lần nữa, bằng không hậu quả khó lường.

Quỷ Hoàng cau mày nói:

- Khôn Linh Lão Tổ vì sao lại bắt ngươi phong ấn Quỷ Cốc?

- Lúc đó đồ nhi cũng không biết tại sao hắn lại muốn làm vậy, nhưng Khôn Linh Lão Tổ cũng không cho ta cơ hội, hắn thấy ta do dự, bèn mượn tay ta mạnh mẽ phá hủy cửa ra. Lúc đó đúng lúc Hi Nhân sắp đi ra, Quy Tinh Tử muốn đánh chết Hi Nhân, Khôn Linh Lão Tổ lại mượn tay ta đánh ngược Hi Nhân về trong cốc. Sau khi Quy Tinh Tử phát hiện ra Khôn Linh Lão Tổ, cùng hắn giao thủ, Khôn Linh Lão Tổ thụ thương liên hưởng Liên Tinh nói một câu nói, sau đó mang theo ta rời khỏi nơi này, cho nên mới khiến tất cả mọi người hiểu lầm, cho rằng ta là kẻ phản bội tự tay phá hỏng cửa ra, cũng đã thương cả Hi Nhân, làm việc qua cầu rút ván!

Liên Tinh nghe xong thần sắc đột nhiên ảm đạm, Quỷ Hoàng nhìn nàng nói:

- Lúc đó Khôn Linh Lão Tổ nói gì với người?

Liên Tinh nói:

- Lúc đó ta nấp ở một bên, cũng không biết Khôn Linh Lão Tổ vì sao lại biết chỗ của ta, hắn chỉ nói cho ta biết, sư huynh của ta bị ca ca ta bán đứng, rồi bị nhóm người Quy Tinh Tử giết chết, nếu như ta còn tiếp tay cho giặc, tương lai ắt phải chịu thiên phạt. Khi ta biết chuyện này bèn chất vấn Quy Tinh Tử, sau lại cùng hắn giao thủ, ta không phải là đối thủ của hắn, bị hắn đánh rơi xuống Quỷ Cốc!

Sự tình trải qua lời kể của Liên Tinh và Đường Chấn Nam, chúng trưởng lão ngồi trong sảnh đều bắt đầu nghị luận, Cơ Trường Không nói:

- sự kiện lần kia, Khôn Linh Lão Tổ là then chốt, nhất định hắn có thuyết pháp của mình, sẽ không vô cớ đem chúng ta vây khốn trong Quỷ Cốc mấy trăm năm, phải chờ Thiên Hà đến giúp chúng ta thoát khốn!

Những người khác trong lòng cũng có suy nghĩ như vậy.

Đường Chấn Nam nói:

- Tội đồ sau khi bị Khôn Linh Lão Tổ đem đi, cũng đã hỏi qua hắn chuyện này, nhưng lúc đó hắn không chịu nói, chỉ muốn ta quay về tộc dẫn theo tộc nhân tranh giành thiên hạ, thay thế Đại Ngụy vương triều, chấp chưởng đế mạch chi thực của thiên hạ Đông vực, cũng dùng ta làm thủ hộ cho chín đời tử tôn Đường thị.

Đến khi biến số trong thiên cơ kia xuất hiện, Đường thị ta tự nhiên phải đem đế mạch chi thực trả lại cho Cơ thị, lánh đời không ra, từ đó Man Hoang thế giới này sau khi trải qua một trận đại kiếp hỗn loạn, sẽ một lần nữa phục hồi lại trật tự của giới vực đã sụp đổ.

Sau đó tội đồ liền theo lời mà làm, sau khi tội đồ xây dựng thiên hạ được mười năm, Khôn Linh Lão Tổ lại một lần nữa tìm tới ta. Sau khi ta thoái vị, hắn liền đem bản tôn của ta đóng băng để trong địa mạch hoàng cung, còn phân thân của ta thì để trong lăng mộ Đông Sơn, thủ hộ cho đế mạch của tử tôn Đường thị không mất, mà lần này, cũng là Khôn Linh Lão Tổ thả ta ra, cho ta tới đây!

Quỷ Hoàng nghe xong tựa hồ hiểu ra điều gì đó, đột nhiên thở dài nói:

- Khôn Linh Lão Tổ là một người nhìn xa trông rộng, trong đám đồng bối chúng ta, hắn cùng với Nhan Ma Ước là bạn chí giao, khi hắn xuất hiện ở đây, mượn tay người phá hủy cửa ra, chắc hắn cũng có nguyên nhân, khi hắn nói chuyện này cùng người có đề cập qua sự tình gì đặc thù không?

Đường Chấn Nam tỉ mỉ hồi tưởng rồi nói:

- Lúc đó hắn từng nhắc tới tiên đoán của một vị tiên bối trước khi mất, còn cả một việc hắn được ủy thác khi vị tiên bối đó lâm chung nữa. Về phần là chuyện gì hắn cũng không nói cho ta biết, bất quá hắn đã nói với ta một cái tên, đó là Vân Ly Huyền Thiên, cho nên ta đoán rằng, hắn làm như vậy phỏng chừng là do ủy thác của Vân Ly Huyền Thiên!

Quý Hoàng nghe tới đây thần sắc có phần rung động, ngay cả những các trưởng lão khác lúc này cũng có chút kinh ngạc, Lam La U nói:

- Lễ nào đây là việc Huyền Thiên cộng chủ muốn Khôn Linh Lão Tổ làm, đem chúng ta vây khốn trong Quý Cốc gần ba trăm năm mới thoát ra được?

Quý Hoàng nói:

- Bản thân Huyền Thiên cộng chủ có được năng lực dự đoán, không ai dám hoài nghi, nếu như việc này là sự sắp đặt của Huyền Thiên cộng chủ, thì đến nay, bố cục do hắn bày ra đã được gần một nghìn năm, mà biến số trong đó, có lẽ chính là Thiên Hà!

528. Chương 533: Địa Cảnh! Vũ Tôn!

Ánh sáng tinh thần tựa như thác lũ ào ào trút xuống, từng cỗ tinh thần lực tinh thuần tựa như bị một lực lượng thần bí dẫn dắt đua nhau tụ hội.

Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng trên Huyền Tinh đài, tinh thần lực từ Huyền Tinh đài thông qua tinh mạch chảy vào trong cơ thể hắn, rồi từ đó lại chảy vào các tinh hạch bên trong chủ tinh mạch, dần dần khuếch tán lan ra các tinh khiếu trong kinh mạch toàn thân.

Lúc này ở trong cơ thể hắn, chủ tinh mạch tựa như một con cự long đang vẫy vùng bên trong tinh không vô tận.

Dưới sự dẫn dắt của những tinh mạch, hắn tựa như suối nguồn cung cấp toàn bộ động lực, khiến lực lượng tinh thần tràn ngập trong thiên địa bát phương, thông qua sự thu nạp của tinh hạch, vận chuyển đến toàn bộ tinh khiếu cùng mạch lạc bên trong cơ thể, hình thành một vòng tuần hoàn chuyển hoá lực lượng thiên địa hoàn mỹ.

Thời gian gần đây Vân Thiên Hà bế quan tu luyện, sớm đã đem tinh mạch bên trong cơ thể rèn đúc đến độ vô cùng dẻo dai, thông qua phương pháp định tinh của bốn tầng trước trong Tinh Khung Bí Sách, khiến cho tinh khiếu bên trong tinh mạch hoàn toàn liên hệ được với một trăm hai mươi tám khóa tinh thần chủ chốt của Thanh Long Tinh Tú phương Đông.

Mà tinh mạch sau khi đã liên hệ được với những tinh thần chủ chốt trên tinh không, Vân Thiên Hà lại không ngừng cường hóa rèn đúc, khiến toàn bộ các nhánh và tinh khiếu trong cơ thể liên hệ hoàn toàn với Thanh Long Tinh Tú.

Hiện giờ, toàn bộ tinh khiếu cùng với kinh lạc trong thân thể hắn đang dần được kết hợp với tinh mạch, hợp thành một định vị đồ tu luyện hoàn mỹ cùng với Thanh Long Tinh Tú. Trong lúc hắn hô hấp, có vô vàn lực lượng tinh thần dung nhập vào tinh mạch trong cơ thể.

Sau khi tu luyện hoàn thành tinh quyết giai đoạn Nhân Cảnh, Vân Thiên Hà thông qua Tinh Khung Ý Cảnh của bản thân, cảm ngộ tinh hà mệnh môn thần bí, tâm thần của hắn một lần nữa lại dẫn dắt tới khóa tinh thần kỳ dị nằm ở điểm trên cùng của tinh hà.

Khỏa tinh thần này, Vân Thiên Hà thủy chung vẫn không rõ vì sao nó lại đứng cô lập với toàn bộ tinh hà, tựa như đế vương đứng sừng sững trên mây xanh quan sát chúng sinh, khác biệt hoàn toàn so với tất cả tinh thần trong tinh hà.

Thế nhưng nó lại mang đến một loại cảm giác thân thiết, làm cho Vân Thiên Hà mơ hồ cảm thấy, khỏa tinh thần kia, rất có thể là khỏa tinh thần bản mệnh liên hệ với mệnh số của hắn.

Bởi mỗi lần trong vô thức, tâm thần của hắn đều không tự chủ được bị khỏa tinh thần kia hấp dẫn, xuyên qua tinh hải mệnh môn tìm tới nó, tựa hồ chỉ khi nào ở cùng với nó, Vân Thiên Hà mới có thể cảm thụ được loại cảm giác an toàn thân thiết.

Mà giờ này khắc này, khỏa tinh thần kia lại lần nữa dẫn dắt bản thân tới đây, quang mang nó tỏa ra càng thêm mạnh mẽ, càng thêm thần bí. Tâm thần Vân Thiên Hà tựa như tiến vào trong một bí cảnh hỗn độn.

Tới nơi này, Vân Thiên Hà phát hiện thế giới vốn u ám, giờ đã có thêm một chút màu sắc, tâm thần lại tiếp tục bị dẫn dắt vào nơi sâu thẳm bên trong bí cảnh.

Lẽ nào khóa tinh thần này lại muốn mang bản thân vào giữa tình không tràn ngập khí tức hung sát kia? Tâm thần Vân Thiên Hà đột nhiên dâng lên một ý niệm trong đầu.

Thế nhưng...

Lần này có chút bất đồng, lúc Vân Thiên Hà cảm thấy tâm thần bị dẫn dắt tới bí cảnh hỗn độn u ám, đột nhiên hiện ra trước mắt hẳn lại là một mảng tình không thân thiết quen thuộc.

Từ góc độ của Vân Thiên Hà, dùng thị giác quan sát mảng tình không này, nó tựa như một cự long, mỗi một lân phiến trên thân thể cự long đều do một khóa tinh thần cấu thành, thân thể nó rất dài, phẳng phất như kéo dài đến tận cùng tình hải.

Mãi cho đến khi tiến gần đến đầu của nó, Vân Thiên Hà mới có cảm giác mình đã dừng lại, tâm thần của hắn bị một cỗ lực lượng thần kỳ dẫn dắt, bất ngờ tiến vào bên trong đầu con cự long.

Ở chỗ này, Vân Thiên Hà đột nhiên thấy được kiếp trước của hắn, thấy được hắn xuyên việt tới thế giới này như thế nào, còn thấy cả con đường trưởng thành của hắn tại Man Hoang thế giới. Tất cả đều hiển hiện rõ ràng.

Hắn thậm chí còn thấy được cả một màn khiến hắn cảm thấy phi thường cổ quái, chỉ thấy hai người Tô Tuyết cùng Túc Dao, đều đang vuốt ve chiếc bụng lớn, vẻ mặt hạnh phúc, đang ở cùng một chỗ với mẫu thân mình, còn có cả đám người Tầm Nguyệt vừa cười vừa nói, vô cùng hòa thuận ấm áp.

Tiếp đó, hắn lại thấy một hồi chiến tranh khiến sinh linh đồ thán, hắn thấy mình tham dự một trận đại chiến kinh thiên động địa, hắn không nhìn rõ hình dáng địch nhân của mình, có vẻ tương đối mờ mịt, nhưng hắn lại có cảm giác rất quen thuộc, đó là một cảm giác căm phẫn, cừ hận, thậm chí không chết không thôi.

Vân Thiên Hà biết, đây là những chuyện sẽ phát sinh trong thời gian tới, thế nhưng kể tiếp, Vân Thiên Hà không dám tin tưởng vào mắt mình, hình ảnh không rõ ràng kia lại hiện lên một lần nữa, khi hắn đang cùng đối phương quyết đấu, một cái bóng không rõ xuất hiện bên cạnh hắn, níu kéo ràng buộc hắn, khiến hắn không thể động đậy được chút nào, mà đối thủ của hắn, lại đang phát động một đợt công kích trí mạng về phía hắn...

Sau đó, Vân Thiên Hà chỉ cảm thấy một mảnh hắc ám, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, hơn nữa khi tâm nhìn của hắn bị chấn động, bất chợt ánh mắt dời sang nơi khác, vào giờ khắc này, một trận lưu tinh vũ đang thi nhau mà đến.

Thị giác Vân Thiên Hà lại lần nữa quay trở lại, trận lưu tinh vũ kia, chính là tạo ra bởi những tinh thần trên thân thể cự long.

Những tinh thần từ đầu của nó bắt đầu rơi xuống, dần dần đến thân mình, rồi đến đuôi rồng, toàn bộ tinh thần hóa thành lưu tinh vũ lao đi. Lúc này chỉ còn lại duy nhất một khóa tinh thần kỳ dị trên cao khiến không gian trở nên u tối. Tâm thần của hắn lúc này, cũng theo sự rơi xuống của khóa tinh thần cuối cùng, khóa tinh thần có liên hệ mật thiết với hắn kia, mà bắt đầu vẫn lạc.

Vì sao lại thế, lẽ nào vận mệnh của mình cuối cùng sẽ như vậy sao?

Ngay khi tâm thần của Vân Thiên Hà vẫn lạc, trong lòng hắn tràn ngập một loại ý niệm không cam lòng mãnh liệt, hắn muốn kháng cự, hắn muốn thay đổi số phận mà mình đã được biết trước này.

Khi cỗ ý chí bất khuất kia xuất hiện, Vân Thiên Hà bất chợt cảm nhận thấy tốc độ vẫn lạc của bản thân đang chậm lại, trong tâm thần của hắn, một lần nữa lại thấy được tình cảnh quý dị.

Chỉ thấy những lưu tinh đang rơi xuống đột ngột ngừng lại, ào ào ngưng tụ với nhau, hình thành nên một con mãnh thú có chứa khí tức cực kỳ cuồng bạo và hung lệ quay lại cản trở về phía hắn.

Trong khoảnh khắc, Vân Thiên Hà đối mặt nghênh đón con thôn phệ cự thú, tâm thần không chút sợ hãi, hắn theo bản năng bắt đầu ngưng tụ những ánh sáng tinh thần yếu ớt quanh thân thể, dần dần hình thành nên một con cự long quanh hắn, thân thể hắn chìm vào trong đầu con cự long, cùng với nó liên hệ mật thiết.

Tuy rằng con cự long này có vẻ rất suy yếu, thế nhưng tâm chí Vân Thiên Hà vô cùng ngoan cường, đối mặt với thôn phệ cự thú hung ác kia, hấn không chế con cự long, bắt đầu liều chết chiến đấu cùng với nó.

Mặc dù trong trận chiến, thân thể của hấn liên tiếp bị đánh tan, nhưng dựa vào ý chí kiên cường của mình, những khóa tinh thần lại tiếp tục tu bổ, một lần nữa tụ hội lại thành thân thể mới của cự long, càng đánh càng khỏe, ánh sáng vốn yếu ớt của khóa tinh thần đang dần dần trở nên mạnh mẽ.

Trải qua một hồi chém giết có một không hai...

Thôn phệ cự thú kia dường như chính là lực lượng cùng ý chí cuồng bạo cản trở lại hấn, sau trận chiến, thân thể cự thú càng lúc càng nhỏ, những tinh thần trong cơ thể nó dần dần bị Vân Thiên Hà chiếm đoạt một lần nữa, khiến cho cự long của Vân Thiên Hà càng thêm lớn mạnh, càng thêm cường hấn.

Ý chí cường đại của hấn, phảng phất có thể thôn phệ toàn bộ quần tinh bên trong tinh hải, khiến toàn bộ tinh thần đều phát ra một loại tín hiệu thuần phục, theo đó dung nhập vào thân thể cự long. Cuối cùng, thôn phệ cự thú kia càng lúc càng nhỏ, đến khi nó chỉ còn lại một khóa tinh thần cuối cùng, tâm thần Vân Thiên Hà không chế cự long, tiêu diệt nó giống như giết một con kiến hôi yếu nhược.

Sau khi trận chiến tranh đoạn này chấm dứt, tâm thần Vân Thiên Hà đã thôn phệ được cự thú có khí tức hung lệ. Lúc này tâm thần của hấn lại rời khỏi đầu con cự long, tiến lại gần khóa tinh thần cô độc thần bí ở trên cao, hấn phát hiện khóa tinh thần này, hiện tại mang đến cho hấn một loại khí tức yêu dị và cuồng bạo, phảng phất như muốn cắn nuốt tất cả.

Biến hóa quỷ dị này khiến Vân Thiên Hà không dám coi thường, hấn cấp tốc đem tâm thần bản thân dung nhập vào trong khóa tinh thần, dùng ý chí cứng cỏi kiên định của bản thân, bắt đầu áp chế vào luyện hóa cỗ khí tức cuồng bạo này.

Không biết qua bao lâu...

Khi Vân Thiên Hà cảm nhận thấy một cảm giác quen thuộc thân thiết truyền đến, hấn liền phát hiện khí tức cuồng bạo kia đã biến mất, khóa tinh thần này lại một lần nữa khôi phục về cao ngạo vốn có.

Chẳng qua trong sự cao ngạo này, Vân Thiên Hà có thể cảm thụ được, nó đã càng trở nên cường đại, càng thêm lăng lệ, hơn nữa cảm ứng giữa hấn cùng với cự long kia cũng càng thêm rõ ràng. Đây có thể coi là một quá trình chuyển biến tâm cảnh, hấn có thể cảm nhận được cự long bên trong tinh hải, có thể dung nhập tâm thần vào nó để điều khiển và tiến hành chiến đấu.

Vào lúc này, đột nhiên tâm thần Vân Thiên Hà khê động, có một sức hút kéo hấn rời khỏi khóa tinh thần, rời khỏi hỗn độn bí cảnh, một lần nữa xuyên qua tinh hải mênh mông, bị truyền tống trở về.

529. Chương 534: Tiến Thêm Một Tầng

Vân Thiên Hà hoàn toàn không ngờ rằng, phương thức hấn đột phá bích chương Nhân Cảnh tiến nhập vào cảnh giới Vô tôn Địa Cảnh lại thần kỳ và quỷ dị đến như vậy.

Sự kinh hỉ khi đột phá thăng cấp qua đi, Vân Thiên Hà rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

Hấn một lần nữa xem xét lại trạng thái của thể nội, hiện tại tinh mạch của hấn đã bị tổn thương, mà bên trong kinh mạch cùng tinh khiêu cũng chỉ còn lại những tia tinh lực tán loạn rời rạc. Những kinh mạch cùng với tinh khiêu này cho dù đã bị tổn thương, nhưng chúng lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên là tinh khiêu bên trong các phân nhánh của tinh mạch, vị trí ban đầu của chúng đã phát sinh biến hóa, hơn nữa những nơi vốn không có tinh khiêu tồn tại, hiện giờ lại đã mở ra thêm một số khiêu cùng mạch lạc.

Những khiêu huyết và mạch lạc mới mở này, hiện tại đã tự động liên kết với các phân chi nhánh trong chủ tinh mạch, khiến tinh mạch một lần nữa lại được khai phá mở rộng.

Những thương tổn trên người Vân Thiên Hà, đều là do những tinh khiêu và kinh mạch mới mở, cùng với sự thay đổi, di động của những tinh khiêu và kinh mạch ban đầu hình thành nên.

Trong quá trình này, tâm thần của hắn ảnh hưởng tới lực lượng bên trong cơ thể tự hành vận chuyển, đột phá bích chương Võ tôn, hơn nữa tâm thần hắn còn chìm đắm trong cuộc chiến với thôn phệ cự thú.

Có thể nói, trong khi tâm thần Vân Thiên Hà chiến đấu và chiến thắng thôn phệ cự thú, lực lượng trong cơ thể hắn bởi sự ảnh hưởng của tâm thần đã tự hành vận chuyển, cũng đồng thời chiến thắng được lực lượng phản phệ, tâm thần và lực lượng đồng thời cùng tu luyện, khiến hắn đột phá được bích chương cuối cùng của Nhân Cảnh, bước vào cảnh giới Võ tôn Địa Cảnh.

Sau khi đột phá, Vân Thiên Hà tuy vui sướng nhưng cũng không lập tức cảm thụ sự biến hóa kỳ diệu do đột phá Võ tôn mang đến. Hiện tại tinh khiếu cùng kinh mạch mới mở, thêm cả chủ tinh mạch trong cơ thể hắn đều bị hao tổn, cần phải nhanh chóng tiến hành chữa trị.

May mắn là tuy lực lượng trong thể nội bị tiêu hao gần hết, nhưng trong chủ tinh mạch của Vân Thiên Hà vẫn còn bảo tồn được một tia tinh thần lực mỏng manh, Vân Thiên Hà thông qua tinh thần lực này, đầu tiên chậm rãi tuần hoàn trong chủ tinh mạch, kích hoạt mấy tinh khiếu chủ yếu bắt đầu thu nạp tinh thần lực vào trong cơ thể.

Quá trình chữa trị không thể quá nhanh, Vân Thiên Hà lo lắng dưới tình huống tinh mạch bị hao tổn lại hấp thu quá nhiều tinh thần lực sẽ tạo thành tổn thương càng thêm nghiêm trọng, cho nên hắn hấp thu khá chậm, bắt đầu chữa trị dần dần từ chủ tinh mạch.

Sau khi chữa trị cho những vết thương nhẹ, Vân Thiên Hà lại tăng thêm một chút tốc độ thu nạp tinh thần lực, tập trung tắm bổ chữa trị cho những thương tổn tương đối nghiêm trọng.

Không biết lại qua bao lâu...

Khi Vân Thiên Hà chữa trị xong toàn bộ tinh khiếu và kinh mạch bị tổn thương trong lần đột phá này, vốn những đau đớn do tổn thương trên người hắn dần dần biến thành một loại cảm giác tê dại, một loại khoái cảm tuyệt vời khó có thể nói nên lời, tựa như địa phương mềm cảm trên thân thể được một tầng mây mềm mại bao phủ vuốt ve, thoải mái đến mức khiến xương khớp của hắn gần như tan chảy.

Trải qua lần đột phá này, Khôn Long Thánh Thể vốn đã đại thành của Vân Thiên Hà, cũng tương đương với một lần tiến hóa cùng trọng tổ càng trở nên cường hãn, khả năng thừa nhận tinh thần lực càng thêm khổng lồ.

Bất quá trong quá trình chữa trị tinh mạch, Vân Thiên Hà cảm thụ được thánh thể sau khi tiến hóa trọng tổ lần này, tựa như trở nên có chút quỷ dị.

Khi Vân Thiên Hà giơ cánh tay lên vận công, thấp sáng toàn bộ tinh khiếu phân bố bên trong mạch lạc trên cánh tay, hắn liền cảm ứng được, bên ngoài cánh tay của mình mơ hồ bị một cỗ lực lượng thần bí bao trùm.

Hắn dùng mắt quan sát, cỗ lực lượng thần bí này hoàn toàn được cấu thành bởi tinh lực tinh thuần nhất, hơn nữa ở bên ngoài còn có một số tinh thần bảo vệ xung quanh, khi Vân Thiên Hà đem tâm thần dung nhập vào đó, nhất thời hiểu ra, trên cánh tay của hắn ngoại trừ những nơi có tinh khiếu ra, còn có một số nơi không thể nào liên hệ được với tinh thần trên trời, nằm xung quanh cánh tay hắn, tựa như một cái long trảo của con cự long hình thành bên trong tinh hải mệnh môn kia.

Khá tò mò, Vân Thiên Hà lại thử tiến nhập vào trong đó, lúc này hắn rốt cuộc cũng tìm ra được sự huyền bí, khi tâm thần của hắn chìm vào bên trong lĩnh vực tinh mạch này, một cảm giác quen thuộc đưa tới, tựa như cảm giác khi hắn tiến vào bên trong cự long do vô số khóa tinh thần hợp thành tiến hành chiến đấu với thôn phệ cự thú, thậm chí lúc này hắn có một loại cảm giác, chỉ cần hắn ngưng tụ toàn bộ lực lượng lại, thì có thể tạo ra một sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Đây cũng là một loại thể nghiệm vô cùng kỳ diệu hắn cảm nhận được sau khi tiến nhập Địa Cảnh, là thực lực cường đại của Võ tôn!

Cảm giác nhẹ nhàng sung sướng khiến cho quá trình Vân Thiên Hà tiếp tục củng cố và tắm bổ tinh mạch thánh thể trở nên hết sức sáng khoái.

Khi chìm đắm trong việc tuần hoàn hấp thu lực lượng tinh thần, hắn còn phát hiện ra một hiện tượng kỳ diệu, hiện tại hắn không cần thông qua sự dẫn dắt của khóa tinh thần kỳ bí liên hệ chặt chẽ cùng tâm thần hắn kia, chỉ cần hắn thích là có thể nhanh chóng tìm tới nó. Cũng bởi vì cảm giác thân thiết này, Vân Thiên Hà tạm thời gọi nó là tinh thần bản mệnh của mình.

Vân Thiên Hà một lần nữa tìm đến phiên tinh không của Tinh Khung Bí Sách, hắn muốn nhìn qua một chút tinh quyết tu luyện của giai đoạn Địa Cảnh xem sẽ như thế nào.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, sau khi hắn đạt tới Địa Cảnh, tầng thứ năm đến tầng thứ tám của Tinh Khung Bí Sách cũng đã được hắn thuận lợi mở ra.

Sau khi mở ra, Vân Thiên Hà mới phát hiện, tinh quyết tu luyện giai đoạn Địa Cảnh cùng với tu luyện giai đoạn Nhân Cảnh khác nhau khác nhau một trời một vực.

Trong Tinh Khung Bí Sách, các cấp bậc của Địa Chi Giới Vực được phân làm bốn giai đoạn.

Mỗi một giai đoạn chính là có thể cảm ứng được một bộ phận tinh thần trong tinh khung, hơn nữa còn có thể liên hệ dẫn dắt lực lượng tinh thần dung nhập vào tinh khiếu tương ứng của bản thân. Sau khi tu luyện hoàn chỉnh Thanh Long Tinh Tú, thánh thể có thể tự tiến hành tổ hợp rèn luyện, giai đoạn này, có thể phát huy được ba thành tinh tượng chi lực.

Trình tự này hắn đã sớm hoàn thành, vì vậy liền xem sang trình tự thứ hai.

Sau khi thánh thể trọng tổ một lần, nhờ vào lực lượng tinh thần dẫn dắt, khiến cho thánh thể có thể mở ra được phương vị tinh tú thứ hai, chính là Bạch Hổ Tinh Tú, dùng Bạch Hổ Tinh Tú vừa mở ra để tiến hành tu luyện, giai đoạn này, có thể phát huy ra được năm thành tinh tượng chi lực.

Mà giai đoạn thứ ba, chính là cần phải hoàn thành phương vị thứ ba Chu Tước Tinh Tú, dùng Chu Tước Tinh Tú tu luyện tinh tượng chi lực, sau khi tổ hợp ba phương vị sẽ phát huy được bảy thành tinh tượng chi lực.

Giai đoạn thứ tư, cũng đại khái tương tự với các giai đoạn trước, chính là tu luyện phương vị cuối cùng Huyền Vũ Tinh Tú, dùng tinh tượng chi lực của phương vị này dung hợp với tinh tượng chi lực của ba phương vị trước, hình thành nên tinh tú đại viên mãn, liền có thể phát huy được chín thành tinh tượng chi lực. Mà đến tầng tiếp theo, khi thánh thể bản thân cùng với ý cảnh có thể dung nạp đủ mười thành tinh tượng chi lực, liền có thể trùng phá ràng buộc của quy tắc lực lượng thiên địa, từ đó tiến vào tầng Thiên Cảnh hư vô mờ mịt.

Sau khi đọc xong phương pháp tu luyện tinh quyết của giới vực Địa Cảnh trong Tinh Khung Bí Sách, ghi nhớ kỹ phương pháp tu luyện bốn giai đoạn, dựa theo những giảng giải trên bí sách, hiện tại hắn đã hoàn thành giai đoạn thứ nhất tu luyện Thanh Long Tinh Tú, có thể sử dụng ba thành tinh tượng chi lực.

Sang đến giai đoạn thứ hai, cần phải tiếp xúc với tinh tượng của Bạch Hổ Tinh Tú để tu luyện, Vân Thiên Hà nhất thời nhớ tới lần trước tinh thần bản mệnh của hắn dẫn dắt hắn hướng tới một tinh không có chứa khí tức hung sát rất mạnh, e rằng phương vị đó, chính là phương vị của Bạch Hổ Tinh Tú.

Tu luyện Bạch Hổ Tinh Tú so với tu luyện Thanh Long Tinh Tú càng thêm tràn ngập hung hiểm, bất quá Vân Thiên Hà đã trải qua tu luyện khảo nghiệm sinh tử vô cùng tàn khốc, đối với những thống khổ do tu luyện Bạch Hổ Tinh Tú đem đến, dùng quyết tâm và ý chí ngoan cường, cộng thêm ý cảnh bất khuất, Vân Thiên Hà tự tin có thể khắc phục, cũng có thể đem tinh tú này tu luyện tới đại thành.

Cơ sở giai đoạn Nhân Cảnh, Vân Thiên Hà sớm đã vô cùng bền vững. Bởi vốn đã tu luyện qua Vô Lượng Tinh Kinh, hắn tự tin có thể trong khoảng thời gian ngắn tu luyện bốn tinh tú này đến cảnh giới đại viên mãn tứ vị nhất thể.

Kỳ thực việc này cũng giống với việc Vân Thiên Hà lúc trước trùng kích tinh khiếu ở tứ đại tinh tú trong thể nội, cũng có thể nói, Vô Lượng Tinh Kinh chính là một bản đại cương đơn giản của Tinh Khung Bí Sách.

Hai bản này mặc dù chiều hướng là tương đồng, nhưng trên phương diện chi tiết thì hơn kém nhau một trời một vực.

Lấy linh ngộ của Vân Thiên Hà trong tứ đại giới vực của Vô Lượng Tinh Kinh, hiện tại có Tinh Khung Bí Sách, tiến trình tu luyện của hắn sẽ lên nhanh như điều gặp gió.

530. Chương 535: Biển Số.

Bởi vì nguyên cố đó, linh ngộ tu luyện của Vân Thiên Hà về tinh quyết càng lúc càng sâu sắc, hiện nay hắn đang tu luyện ở tầng thứ hai của Địa Cảnh, cũng không phải mất quá nhiều thời gian để linh ngộ ý cảnh của Bạch Hổ Tinh Tú.

Trước khi hắn đột phá được Địa Cảnh, hắn cũng đã từng linh giáo qua loại ý cảnh tinh không cuồng bạo hung sát của Bạch Hổ Tinh Tú này rồi.

Hiện tại, yếu tố cần thiết để tu luyện tinh tú này, đó chính là thích ứng, đồng thời dung hợp được với ý cảnh tinh không hung lệ tràn ngập sát lục đó.

Chẳng qua hắn không biết mình đã bế quan trong Tinh Huyền Thông Linh động này bao lâu, hắn chỉ biết là được hoàn phụ trợ Tầm Nguyệt đưa cho hắn đã bị hắn dùng hết.

Trong đầu đột nhiên nghĩ tới những hình ảnh dự báo hắn nhìn thấy được khi đột phá Nhân Cảnh, Vân Thiên Hà đã dự định sẽ đi ấn chứng một chút xem có phải thực sự sẽ phát sinh những chuyện đó hay không.

Vì vậy sau khi xuống khỏi Tinh Huyền Thông Linh đài đi ra khỏi Thông Linh bí động, Vân Thiên Hà một lần nữa quay trở về Tầng Long đại điện.

Sau khi ra khỏi Tầng Long Thiên Môn, Vân Thiên Hà vừa tiến tới vài bước đã gặp An thúc đi ngang qua quảng trường phía trước Tầng Long đại điện.

An thúc thấy Vân Thiên Hà xuất quan, bèn cười cười, bước tới ôm quyền nói:

- Thiên Hà, chúc mừng cháu, cháu nhanh về thăm nhà một chút đi!

Nghe xong lời này, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, cũng trở nên có chút khấn trương, không hỏi An thúc vì sao lại chúc mừng hắn, nhanh chóng phi thân chạy về phía chủ điện.

Còn chưa tiến vào bên trong sân, Vân Thiên Hà đã nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng cười nói vui vẻ, lúc này Mộng Ly đang lên tiếng:

- Không được, không được, cái tên Tiểu Cường không dễ nghe một chút nào, ta tuyệt đối không đáp ứng gọi bảo bảo bằng cái tên đó, hừ hừ!

Tầm Nguyệt nói:

- Nếu không, chờ khi nào Thiên Hà xuất quan trở về đặt tên cho hài tử đi, dù sao mới có thai được năm tháng, hài tử còn chưa ra đời mà!

- Bà bà, bảo bảo lại đang đá con!

Tô Tuyết lên tiếng nói, thanh âm trong trẻo tràn ngập ngọt ngào và hạnh phúc.

Vân Nương cười ha ha nói:

- Lúc trước khi ta mang thai Thiên Hà, tiểu tử kia cũng không an phận như thế, toàn đá ta, cứ thế này xem ra, nhất định sẽ là một tiểu tử mập mạp, ha ha!

Mộng Ly nói:

- Bà bà, sinh bảo bảo có đau không?

- Đương nhiên đau rồi, bất quá chỉ cần nhịn một chút, chờ khi nó sinh ra, trong lòng sẽ vô cùng hạnh phúc. Đến khi nào có bảo bảo con sẽ biết!

- Hu hu, ta cũng muốn sinh bảo bảo, thật hâm mộ Tô Tuyết muội muội, chỉ hai ba lần là đã hoài thai, đều do cái tên Thiên Hà đáng giận kia cả...

Tầm Nguyệt cả giận nói:

- Lúc trước tỷ vẫn còn ít sao, giống như tiểu yêu tinh quần quít lấy Thiên Hà, không biết đã làm bao nhiêu lần rồi...

- Chẳng qua, khi thành thân Túc Dao cùng Tô Tuyết đồng thời tiến vào động phòng, vì sao Tô Tuyết muội muội có thai còn Túc Dao lại không...

Tô Tuyết có chút e thẹn nói:

- Mấy đêm đó tỷ tỷ đều nhường cho ta, nàng dự định sẽ đem những việc bên ngoài làm cho tốt rồi sau đó mới chuyên tâm ở nhà chăm sóc bảo bảo...

Nghe được mấy lão bà nói chuyện ở trong phòng, Vân Thiên Hà đứng trước cửa, trong khoảnh khắc, tâm tình của hắn đột nhiên tràn ngập một cảm giác kỳ quái, một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Bản thân mình đi tới thế giới này, rốt cuộc cũng đã được làm cha rồi sao?

Tâm tình rất kích động, Vân Thiên Hà ngơ ngẩn đứng bên ngoài cửa, lại nhớ tới tình cảnh sau này, không khỏi bật cười hắc hắc.

- Ai da...

Trong lúc Vân Thiên Hà đang nghĩ đến xuất thần, bất chợt lỗ tai bị người ta véo mạnh, chỉ thấy Mộng Ly không biết đã đứng trước cửa từ khi nào, một tay chống eo thon, một tay véo tai hắn, mặt hạnh phúc lên, hờn dỗi nói:

- Đồ quỷ, sao lâu thế hả?

- Không phải đã trở về rồi sao, mau buông tay, đau chết ta mất!

Vân Thiên Hà vừa cười bồi vừa nói.

Mộng Ly nhìn bộ dáng của hắn, lúc này mới buông tay ra, hừ một tiếng, rồi sau đó kéo cánh tay Vân Thiên Hà đi vào trong phòng cười nói:

- Tiểu Tô Tô, muội xem ta dẫn ai về cho muội nè!

- A...

Tô Tuyết đang cùng Vân Nương nói chuyện, vừa xoay lại đã thấy Vân Thiên Hà bị Mộng Ly kéo đến, đang mỉm cười nhìn mình, Tô Tuyết đột nhiên nhận ra bộ dáng mình đang rất khó coi, hơn nữa chỉ mặc mỗi một bộ quần áo, không khỏi e thẹn kinh hô một tiếng, nhanh chóng đem chăn đắp lên người, chỉ lộ đầu ra, trên dung nhan thanh lệ dâng lên hai đóa hoa đỏ ửng, kiều diễm ướt át tựa như hoa mẫu đơn nở rộ giữa hè.

Nhìn thấy bộ dáng e thẹn của Tô Tuyết, trong đầu Vân Thiên Hà không khỏi sinh ra một cố ý niệm kiêu diễm, nhớ tới đêm động phòng hoa chúc, Tô Tuyết cũng khấn trương như vậy, vô cùng ngưỡng ngùng trốn ở trong chăn. Khi hắn cúi xuống y phục trên người nàng, nàng càng khấn trương nhắm chặt hai mắt, thân thể không ngừng run rẩy, vẫn là Vân Thiên Hà chủ động tiến công, mới khai phá được hai tòa núi ngọc mềm mại cùng với vùng đất bí ẩn của nữ tử.

Đến vài lần sau đó, tuy rằng Tô Tuyết đã thích ứng được với khoái cảm của hoan ái, nhưng khi ở trên giường nàng vẫn e thẹn không thôi, thậm chí không dám kêu ra thành tiếng, không giống như Mộng Ly, khi ở trên giường chẳng khác nào một tiểu dâm phụ đòi hỏi vô độ, khiến Vân Thiên Hà suýt chút nữa không chống đỡ nổi.

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, Vân Thiên Hà đã thấy Mộng Ly đang dùng một ánh mắt là lạ nhìn hắn, sáng mắt long lanh, ẩn hàm một loại khát vọng, khiến trong lòng Vân Thiên Hà vô cùng ngứa ngáy.

Không dám nhìn nhân thần khiêu khích kia của Mộng Ly, nhanh chóng xoay người đi tới bên giường, nhìn khuôn mặt e thẹn đỏ ửng của Tô Tuyết, hắn nhẹ nhàng vén góc chăn nàng đang nắm chặt, nhìn vào cái bụng đang dần to lên của nàng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Một loại cảm giác huyết mạch tương liên dâng lên, khiến Vân Thiên Hà không tự chủ được vươn tay ra muốn sờ vào, nhưng chỉ nghe chát một tiếng, Mộng Ly đã đập vào tay hắn, trừng mắt nói:

- Không được động tay động chân, Tô Tuyết muội muội đang có bảo bảo, huynh không có gì muốn nói với nàng sao?

Vân Nương nhìn thần sắc Vân Thiên Hà cười nói:

- Hà Nhi mấy ngày nữa là đã làm cha rồi, nên khó tránh khỏi tâm tình kích động, Ly Nhi con cũng đừng làm khó nó nữa!

- Hừ, đồ đầu gối!

Mộng Ly hung hăng véo hắn một cái, quay mặt đi, ôn nhu nói vuốt ve bụng Tô Tuyết, nói:

- Bảo bảo, ta thấy người cha đáng ghét của con không quan tâm con, vậy để đại nương quan tâm con, mỗi ngày cùng con trò chuyện, hẳn là con sẽ rất vui vẻ!

Vân Thiên Hà vốn cũng muốn cảm nhận bảo bảo một chút, nhưng lúc này bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, lỗ tai Vân Thiên Hà giật giật, bèn bỏ tay xuống.

Chỉ chốc lát sau, Mạt Nhi tiến vào, nói:

- Đại nương, Túc Dao tỷ tỷ đã trở về, còn dẫn theo hai vị trưởng lão Thiên Quỷ sơn, nói rằng có chuyện muốn tìm tỷ phụ!

Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạt Nhi lộ vẻ sùng bái, chớp chớp mắt nhìn Vân Thiên Hà, từ vài năm trước khi ở kinh thành nàng đã rất sùng bái hắn, hôm nay dù đã qua nhiều năm, phần sùng bái đối với hắn trong lòng nàng, chỉ tăng chứ không giảm.

Vân Thiên Hà nghe thấy vậy, liền ôn nhu nói với Tô Tuyết:

- Nghỉ ngơi cho tốt, ta ra ngoài xem sao!

Nói xong liền hôn lên trán Tô Tuyết hôn một cái rồi ra khỏi phòng. Tô Tuyết đỏ mặt, thần tình ngọt ngào si ngốc nhìn hắn rời đi, còn Mộng Ly thì bất mãn bừm môi, trong lòng thầm mắng tên gia hỏa này thật bất công.

Vân Thiên Hà ra khỏi phòng Tô Tuyết, xuyên qua hành lang tiến vào phòng khách, liền thấy hai vị trưởng lão Ô Lan cùng Ngã Nhã Na, còn có hai trưởng lão đến từ Huyền Vụ Tộc đang dùng trà, Túc Dao ngồi ở một bên.

Thấy Vân Thiên Hà tiến đến, mấy người liền đứng lên, mỉm cười nói:

- Nghe nói thiếu phu nhân hoài thai, chúc mừng thiếu chủ!

Vân Thiên Hà hài lòng gật đầu nói:

- Mấy trưởng lão khách khí rồi!

- Kỳ thực, lần này chúng ta đặc biệt từ Thiên Quỷ sơn tới, chủ yếu có vài chuyện muốn thương nghị cùng thiếu chủ, chuyện thứ nhất là tộc nhân Quỷ Hạp trúng cổ độc, sau khi cẩn thận cứu trị, hiện tại hơn phân nửa đã được chữa khỏi, chuyện thứ hai đó là từ nửa năm nay, thiên hạ đại loạn, sinh linh đồ thán, tân hoàng đế Đại Đường ngu ngốc vô đạo, đã bị Trường Sinh giáo đoạt quyền lực biến thành một con rối, hôm trước thành viên của Thiên U Âm Điện cũng tham dự trong đó, ra lệnh thi hành chính sách tàn bạo, phát lệnh truy nã bắt giết tộc nhân Linh tộc cùng Cổ Vu tộc, hơn nữa hiện giờ những thế lực này cũng đã bắt đầu tiến hành thâm thấu đến nơi này, tình hình đã khá khẩn cấp.

Chuyện thứ ba, chính là Thiên Tháp cùng Thiên U Âm Điện liên hợp với Trường Sinh giáo, chuẩn bị cướp lấy đế mạch chi thực của Đông vực. Bọn chúng đã chính thức khai chiến với Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn và Hoa Thần Chính Giáo, mà những thế lực này vốn đều do Tinh Tông di lão thành lập nên, nếu như muốn ngưng tụ đoàn kết họ lại để cùng nhau đối kháng, vẫn còn cần thiếu chủ tự thân xuất mã mới được!

Vân Thiên Hà nghe xong, có một số việc hần sớm đã nghĩ tới, nhưng có một số việc thì hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hần, thiên hạ Đại Đường đã loạn rồi.

Nghĩ đến then chốt trong đó, Vân Thiên Hà quay sang nhìn Túc Dao nói:

- Hiện tại Đại Đường Quốc đã loạn đến mức độ nào rồi, Viêm Hoàng trong khoảng thời gian này đang làm gì?

Túc Dao nói:

- Từ sau khi nhị hoàng tử dùng một phần chiếu thư không biết có được từ đâu để đoạt hoàng vị, cũng phế đi vị trí thái tử của đại hoàng tử, sau đó lại đề bạt trọng dụng những thần tử bên phe phái mình. Ngay sau đó, Túc Tĩnh Vương đang nắm giữ ba châu ba đảo ở Đông Bắc cũng tự mình xưng đế, hiện tại Túc Tĩnh Vương đang dẫn quân Tây tiến, nhanh chóng chiếm lĩnh Biên Châu và đại bộ phận lãnh thổ Định Châu, áp sát tới Tuyên Châu.

Mà hoàng đế hiện tại, căn bản không hề triệu tập quân đội tổ chức phản kháng, kỳ thực chẳng khác nào chấp tay dâng lãnh địa lên cho vị Tĩnh hoàng đế kia, có lẽ ý định là lấy danh nghĩa hoàng đế chính thống của Đại Đường Quốc, không ngừng cắt nhường lãnh thổ cho Tĩnh hoàng đế, trợ giúp Tĩnh hoàng đế thực hiện dã tâm hoán đổi triều đại, những phương diện này, đều có bóng dáng của Thiên U Ấm Điện cùng Thiên Tháp!

Túc Dao dừng một chút, lại nói:

- Chẳng qua gần đây, Trường Sinh giáo cùng Thiên Tháp đã nảy sinh một số mâu thuẫn, hình như bởi vì Trường Sinh giáo muốn có được một đầu mối trọng yếu ở chỗ Thiên Tháp, mà Thiên Tháp lại không muốn đem vật này đưa cho Trường Sinh giáo, cho nên song phương có phần không hòa thuận, bất quá Thiên U Ấm Điện đã đứng ra dàn xếp, hiện tại Tĩnh Báo doanh Viêm Hoàng cực đang toàn lực theo dõi sự kiện này!

- Vậy phía nam người của Địa Môn cùng Nhật Tông có động tĩnh hay không?

Vân Thiên Hà hỏi.

- Phía nam ngoại trừ Định Hải Quân Nam Hải đánh chiến liên miên với Thần Thụ Quốc, tại vùng Sở Châu cùng Mai Châu cũng liên tiếp có quân đội điều động hướng về Thanh Châu, theo tình báo mà Tĩnh Báo doanh dò xét được, Mạc Thị dưới sự ủng hộ của Địa Môn cùng Nhật Tông, dường như cũng có ý định tự mình xưng đế. Hiện tại kinh thành đã vô cùng hỗn loạn, từ sau khi nhị hoàng tử thượng vị, một số trọng thần không phục sự thống trị của hần đã bị hãm hại. Trong triều đình, thế lực vốn ủng hộ hoàng đế cùng đại hoàng tử trên cơ bản đều tan vỡ sụp đổ, nhất là Bắc Hầu Phủ, là thế lực đầu tiên bị hãm hại, hiện tại Đồ nguyên soái cùng người nhà đã bị điều về Lợi Châu, bất quá binh quyền Bắc quân Hầu gia vẫn nắm giữ không buông, hơn nữa còn có Viêm Hoàng cực âm thầm phối hợp, hoàng đế cũng không làm gì được!

Túc Dao nói.

Vân Thiên Hà thật sự không ngờ, Đại Đường Quốc hôm nay đã tới nông nỗi này, trong lòng thầm thở dài một tiếng, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Đại hoàng tử hạ lạc ở đâu?

Túc Dao nói:

- Đại hoàng tử sau khi bị một phong chiếu thư đoạt mất ngôi vị hoàng đế, lúc đầu mang theo một ít thân nhân hoàng thất ly khai kinh thành, trên đường đi gặp phải truy sát của Trường Sinh giáo, bất quá có Sát Thủ doanh âm thầm viện trợ, hiện tại đã bình yên tới được Lợi Châu. Mặt khác, đại hoàng tử lần này cũng đem theo ngọc tỷ truyền quốc cùng với đề ấn ra đi, bởi vì không có những thứ này, hoàng đế hiện tại cũng sống không yên ổn, rất nhiều mệnh lệnh không thể nào đưa ra được, châu phủ các nơi cũng không nghe lệnh, hiện tại thế cục vô cùng hỗn loạn!

- Phong chiếu thư này thực đã nằm ngoài dự liệu của ta, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhị hoàng tử sao có thể bằng một chiếu thư mà đoạt đi hoàng vị?

Túc Dao nói:

- Phong chiếu thư này chúng ta cũng không nghe được bất kì chút tin tức nào. Chính là khi hoàng đế còn sống, đã từng sai Dư Khánh đi tới hoàng lăng ở Đại Đông sơn, người của chúng ta cũng có lưu ý nhưng không tra ra đầu mối gì. Không ngờ ngày thái tử đăng cơ, phong chiếu thư này lại đột ngột xuất hiện, khiến cho quần thần trở tay không kịp, nội dung trong chiếu thư, hoàng đế muốn đem đế vị nhường ngôi cho huyết mạch thứ tử Cơ thị, mà vừa vặn họ của hoàng hậu là họ Cơ, cho nên nhị hoàng tử lợi dụng sự xảo hợp này, thuận lợi leo lên đế vị!

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Nói vậy, hoàng đế đã biết Thánh Hoàng huyết mạch trong Quỷ Cốc xuất hiện. Hắn biết bản thân thái tử không có khả năng bảo vệ được đế mạch chi thực, nên mới để lại chiếu thư nhường ngôi cho Cơ thị, không ngờ lại bị nhị hoàng tử xảo hợp chiếm tiện nghi!

Ô Lan trưởng lão nói:

- Kỳ thực sau chuyện đó, khai quốc hoàng đế Đại Đường Quốc Đường Chấn Nam cũng đã đi tới Thiên Quỷ sơn, quỳ ở trước Thiên Quỷ động thỉnh tội với Quỷ Hoàng. Lúc đó chúng ta đã được biết nguyên nhân lỗi ra của Quỷ Cốc lại bị phong ấn và nguyên nhân thực sự việc Đường Chấn Nam phản bội. Hiện tại nghĩ lại, thực sự khiến người ta thốn thức, không ngờ chúng ta lại hiểu lầm Đường Chấn Nam hơn hai trăm năm!

- Người này vẫn còn sống sao?

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc nói.

Ô Lan đáp lời:

- Kỳ thực, đây sớm đã là một bố cục mà Vân Ly Huyền Thiên bày ra từ rất lâu về trước, một diệu cục để đối kháng cùng với thể lực cường đại của Di Sinh Giới, hắn đã một mực chờ một biến số xuất hiện, mà biến số kia, chính là người!

531. Chương 536: Tạo Hóa Thân Điện

Thể lực cường đại trong Di Sinh Giới đã bố trí một âm mưu tại Man Hoang thế giới. Mưu đồ của bọn chúng, nếu như không đạt được lợi ích, thì những bố cục mà họ sắp đặt nghìn năm nay sẽ mất đi ý nghĩa.

Mà lợi ích đó, chính là sự vĩnh sinh.

Nhưng rốt cuộc thứ gì có thể khiến chúng đạt được vĩnh sinh?

Vân Thiên Hà phỏng đoán, nếu như bọn chúng muốn mưu đoạt đế mạch chi thực của Đông Vực, quả thực cũng hợp lý.

Thế nhưng đế mạch chi thực, đến tột cùng là thứ gì?

Vấn đề này Vân Thiên Hà đã hỏi qua Ô Lan, nhưng Ô Lan cũng không rõ ràng lắm.

Kỳ thực ngay cả Quỷ Hoàng cũng không rõ đế mạch chi thực cụ thể có hình dạng ra sao, bởi vì nó là thứ tồn tại mờ ảo, chưa một ai thấy được, nhưng chắc chắn nó có tồn tại.

Các đời bọn họ làm thủ hộ, nên họ biết rằng, đế mạch chi thực này liên quan tới thiên số, liên quan tới mệnh lý, liên quan tới tạo hóa!

Hiện tại các thế lực đua nhau tranh đoạt đế mạch chi thực, không tiếc trả giá đắt phá hoại phong ấn Hư Giới, đi tới Man Hoang thế giới làm thiên hạ náo loạn, tiến hành kế hoạch diệt tộc. Trận biến động giết chóc này, còn cả sự sinh diệt của các bộ tộc nhân loại, trực tiếp quyết định sự biến hóa của quy tắc thiên số, mệnh lý cùng tạo hóa.

Chỉ có những thứ từ trong vô hình sản sinh biến hóa, kẻ biết được bí mật trong đó sẽ nắm bắt lấy sơ hở, nô dịch thế giới này, nghịch cải thiên mệnh, từ đó chế tạo ra quy tắc của riêng chúng mà đạt được vĩnh sinh.

Nắm giữ mệnh lý, liền có thể đạt được vĩnh sinh, đây chính là mục đích cuối cùng của đám người tham lam này.

Để ngăn cản bọn chúng, từ ngàn năm trước, Vân Ly Huyền Thiên đã dự đoán thời gian tới sẽ phát sinh biến số, do đó bày ra một thế cục có ảnh hưởng sâu xa để đối kháng với chúng.

Tuy rằng cuối cùng ông ta chết trong tay bọn chúng, nhưng thế cục mà ông bày ra, vẫn thành công phân hóa được những thế lực này, giằng co cùng nó nghìn năm, nghìn năm sau Man Hoang đại lục sắp xuất hiện một biến số trọng đại, mà biến số này, chính là then chốt để xoay chuyển toàn bộ cục diện.

Ô Lan cùng Ngã Nhã Na đi tới Tàng Long đại điện, kể lại cho Vân Thiên Hà về bố cục có ảnh hưởng cực kỳ sâu xa này, đồng thời chuyển đạt tới Vân Thiên Hà kế hoạch cuối cùng mà Quỷ Hoàng, các trưởng lão Quỷ Cốc, bao gồm cả Đường Chấn Nam và Liên Tinh trải qua một tháng thương nghị đề ra.

Thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh đoạt, dưới sự ảnh hưởng can thiệp của ba phương thế lực chủ đạo Thiên U Âm Điện, Thiên Tháp, cùng Trường Sinh giáo, hôm nay các vùng ở Đông thổ đều đã xảy ra chiến hỏa, sinh linh đồ thán. Về phương thế lực đối địch, ngoài sáng, thì đứng lên khởi xướng kết thúc nội loạn, cổ vũ quần hùng tranh đấu, còn trong tối, vẫn âm thầm thực thi kế hoạch diệt tuyệt các chủng tộc.

Trước mắt, Cổ Vu tộc, Linh tộc, Man tộc là ba chủng tộc nhân loại trọng điểm bị thực thi diệt tuyệt, cũng đã bắt đầu đấu tranh phản kháng kế hoạch diệt tuyệt này.

Mà Cơ thị, từ xưa đã là truyền thừa của huyết mạch Thánh Hoàng, cũng là người thủ hộ đế mạch chi thực Đông thổ, hôm nay khi thiên hạ đại loạn, bọn họ cũng đã tái xuất giang hồ, dẫn dắt những thủ vệ của đế mạch chi thực phản kích, tiếp tục sứ mệnh lịch sử mà bọn họ chưa hoàn thành, cải biến bố cục hỗn loạn của thiên số, lập lại trật tự, bằng vào thiên phú tạo hóa của bọn họ, tu bổ chữa trị lại đế mạch chi thực đã gần tan vỡ.

Vân Thiên Hà nghe xong Ô Lan thuật lại kế hoạch này. Trong lòng suy nghĩ một chút, nếu như Cơ thị muốn tái xuất giang hồ, tranh giành thiên hạ mà nói, bản thân bọn họ có thực lực cường đại, nhưng lại không có vốn liếng để tranh giành thiên hạ, bọn họ cần phải có quân đội, cần phải có tiếp viện, càng phải có sự trợ giúp của xã tắc thần khí.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà ngẩng đầu lên, thấy Ô Lan cùng các trưởng lão đang nhìn mình, tựa hồ chờ mình hạ quyết định cuối cùng, bèn nói:

- Các vị trưởng lão, Quỷ Hoàng tiền bối nếu đã quyết định để Cơ thị tái xuất giang hồ, như vậy ta sẽ tự thân xuất mã, đến các nơi du thuyết để đạt được sự ủng hộ của một số quân đội, phương diện tiếp tế và tình báo Viêm Hoàng có thể đảm đương, Viêm Hoàng cục toàn lực ủng hộ Cơ thị xây dựng thiên hạ!

Nghe thấy vậy, Ô Lan trưởng lão cùng Ngã Nhã Na nhìn nhau, lắc đầu cười, Vân Thiên Hà cảm thấy khó hiểu, bèn nói:

- Hai vị trưởng lão là còn gì muốn nói sao?

Ô Lan trả lời:

- Thiếu chủ, lần này chúng ta đặc biệt mời thiếu chủ đi tới Tạo Hóa Thần Điện một chuyến, tiến hành nghi thức đăng vị phong thần, trong thời gian ngài bế quan, chúng ta đã dùng danh nghĩa của ngài liên lạc với các thủ lĩnh của Nam Minh Quang Thiên, Hoa Thần Chính Giáo, Mạn Đà Tàng, Thiên Tây Lý, Nguyệt Môn, Cổ Vu Tộc, Linh Tộc, Man Tộc. Bọn họ cũng sẽ tham dự nghi thức đăng vị phong thần lần này, đến lúc đó, cữu cữu Vân Sách của ngài, trên nghi thức đăng vị phong thần, sẽ dùng máu của Vân Ly thần mạch tiến hành nghi thức tẩy lễ, để cho hai người mở ra thiên phú của thần huyết mạch. Lần này chúng ta sẽ đề cử Vân Ly Sách làm Tạo Hóa chi chủ của Tạo Hóa Thần Điện, thống lĩnh thiên hạ tứ đại bộ tộc!

- Tạo Hóa Thần Điện đã xây dựng xong rồi sao?

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc nói.

Ô Lan gật đầu cười nói:

- Kỳ thực đây chính là công lao của Tạo Hóa Trạc, sau khi trải qua sự tình lần trước, chúng ta đã tiến hành nghiên cứu thêm về Tạo Hóa Trạc, hiện tại đã thành công khiến Tạo Hóa Trạc tiến hóa đến giai đoạn thứ hai. Kiến lập nên một toà Tạo Hóa Thần Điện, kỳ thực chính là tác dụng của bốn chiếc Tạo Hóa Trạc này.

Vân Thiên Hà gật đầu, đột nhiên một thanh âm bất mãn truyền đến:

- Hừ, vì sao Thiên Hà làm nhiều chuyện như vậy, các người lại để cho Vân Sách làm Tào Hóa chi chủ, như vậy không công bằng!

Mộng Ly sớm đã đứng một bên nghe lén, nhưng khi nghe đến đó, nàng thấy sau đẳng vị phong thần của Tào Hóa Thần Điện, Tào Hóa chi chủ lại không phải là nam nhân của nàng, lúc này mới mất hứng, nhin không được từ sau bình phong lao ra, chống tay vào eo, bộ dạng như người còn thiếu tiền của ta.

Ngã Nhã Na thấy Mộng Ly mất hứng, cũng cười nói:

- Nha đầu, người gấp cái gì, về Thiên Hà, đó là cơ mật trọng đại, chúng ta không thể nói được, kỳ thực chúng ta cũng không rõ lắm, việc này chỉ có Khôn Linh Lão Tổ là biết được một chút, nhưng hắn cũng chưa từng nói cho bất kỳ ai, nếu như thời cơ tới, không cần ai nói mọi người tự nhiên sẽ biết!

Vân Thiên Hà hỏi:

- Đã như vậy, chúng ta bao giờ lên đường đi tới Tào Hóa Thần Điện?

Mộng Ly hiểu kỳ hỏi:

- Nói cả nửa ngày, rốt cuộc Tào Hóa Thần Điện kia nằm ở chỗ nào?

Ô Lan cười nói:

- Kỳ thực nơi này, chúng ta đều đã đi qua, lúc trước khi biết nơi này, ta cũng cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng Khôn Linh Lão Tổ dẫn chúng ta tới đó, hé mở tấm màn che thần kỳ của nó, chúng ta mới biết được, nguyên lai Tào Hóa Thần Điện vốn đã tồn tại từ thời thượng cổ, chúng ta cũng chỉ tu sửa đổi mới, trọng tổ lại một lần nữa mà thôi!

Vân Thiên Hà nghe xong, cũng cảm thấy hiểu kỳ, bèn hỏi:

- Nơi chúng ta từng cùng đi qua, cũng chỉ có Độc Long cốc Thanh Long sơn để lấy Ngạc Tổ Chi Lệ.

Ô Lan cười khẽ, nói:

- Kỳ thực di chỉ của Tào Hóa Thần Điện, nằm ngay tại thủy đàm ở tận cùng Độc Long cốc, đã bị phủ bụi nghìn năm. Lần trước sau khi ta cùng Bạch Nương Tử mang theo Ngạc Tổ Chi Lệ quay về Thiên Quỷ sơn, Quỷ Hoàng liền tự mình đi thăm dò nơi này, phát hiện ra thượng cổ di tích, sau đó Khôn Linh Lão Tổ lại tự mình đi Thiên Quỷ sơn, lấy Tào Hóa Trắc để mở ra phong cấm của Độc Long cốc, trả lại diện mạo vốn có cho Tào Hóa Thần Điện!

- Thì ra là thế, chẳng trách nơi này lại sinh trưởng Thiên Nguyên Chi Thụ!

Mộng Ly chợt hiểu ra:

- Vậy còn mấy con Độc Long?

Ô Lan nói:

- Mấy con Độc Long vốn cũng không biết nơi chúng sinh sống lại là di chỉ của Tào Hóa Thần Điện, bất quá bọn chúng cũng rất thông minh, sau khi phong cấm của Tào Hóa Thần Điện được mở ra, chúng cũng tự nguyện làm thủ hộ thần điện, chỉ hi vọng tương lai Tào Hóa Thần Điện có thể giúp Bích Vân gia tộc bọn chúng rửa sạch được trầm oan!

Vân Thiên Hà kinh ngạc nói:

- Nếu như Độc Long Cốc chính là di chỉ Tào Hóa Thần Điện, như vậy Khôn Long chi quật phía sau Tầng Long đại điện có thể cũng liên quan tới nó, bởi vì từ Tầng Long đại điện này đi ra, có thể trực tiếp tới được đó!

Ngã Nhã Na nói:

- Cho nên chúng ta cũng dự định tạm thời ở lại Tầng Long đại điện một thời gian để tham gia nghi thức, Thiên Hà người không ngại chứ?

- Đương nhiên sẽ không!

Vân Thiên Hà gật đầu, lại hỏi:

- Vậy đã quyết định vào thời gian nào chưa?

Ô Lan nói:

- Cơ trưởng lão căn cứ vào thời gian đại tan biến, một năm rưỡi sau đó, chính là tròn một nghìn năm, tiếp đó năm năm sau, chính là thời gian Tinh Long Thiên Tàng xuất hiện!

- Nếu còn một năm rưỡi, chúng ta vẫn còn chút thời gian để chuẩn bị cho việc thiên hạ náo loạn!

Vân Thiên Hà nói.

Ô Lan lắc đầu nói:

- Việc này Hoàng Tổ điện hạ đã từng giao phó, hiện tại thiên hạ Đường thị đang từ hưng thịnh dần dần suy sụp, cách đại loạn cũng chỉ còn một năm, nói cách khác, một năm rưỡi sau đó, toàn bộ thiên hạ đã hỗn loạn đến mức tận cùng, xã tắc tan vỡ, trật tự hỗn loạn, phương vị của đế mạch chi thực sẽ hiển hiện, đây cũng chính là thời kì mấu chốt nhất quần hùng tranh đoạt đế mạch chi thực, tại thời gian đó chúng ta sẽ triển khai toàn bộ kế hoạch!

Mộng Ly nói:

- Những kế hoạch này đều phải chờ nghi thức Tạo Hóa Thần Điện qua đi mới triển khai, vậy hiện tại chúng ta sẽ làm gì?

Ô Lan nói:

- Sau khi triển khai kế hoạch, chúng ta sẽ phải nghênh đón từng đợt sóng cường đại của địch nhân, lúc đó cũng là lúc phong ấn cánh cửa Hư Giới của Di Sinh Giới mở rộng, sẽ có một nhóm người hạ giới, cho nên phải thừa dịp lúc này địch nhân còn đang chuẩn bị, chúng ta phải nắm chắc thời gian để củng cố thực lực bản thân!

- Phong ấn cánh cửa Hư Giới mở ra, nếu như thực sự có cường giả hạ xuống, bằng thực lực của chúng ta phòng chừng rất khó đối phó, ta cần phải thừa dịp những tên kia chưa xuống, đột phá Thiên Cảnh mới được!

Mộng Ly nói xong, không khỏi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, lặng lẽ truyền âm nói:

- Người đột phá Địa Cảnh mà không nói cho ta, để xem đêm nay ta thu thập người thế nào, hừ hừ!

Mộng Ly vừa mới dứt lời, Túc Dao vốn không nói lời nào đột nhiên đỏ mặt, sóng mắt lưu chuyển nhìn Vân Thiên Hà thấp giọng nói:

- Phu quân, việc của Tinh Báo doanh, thiếp thân đã xử lý bàn giao xong rồi, thiếp thân muốn...

Nói đến đây, Túc Dao cúi đầu, thanh âm càng lúc càng nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Thiếp thân cũng muốn có một hài tử...

532. Chương 537: Tinh Tú Ảo Cảnh.

Đáp ứng yêu cầu của Túc Dao, Vân Thiên Hà nán lại với nàng vài ngày, vì để tăng tiến cảm tình đôi bên, cũng không tránh khỏi phải cùng nhau hoàn thành một số việc để tạo ra vài tiểu hài tử.

Vân Thiên Hà từ khi đột phá bích chương sinh tử, thông qua tinh tượng mà dự tri được một số việc trong tương lai.

Sau khi tu luyện đột phá được Nhân Cảnh, tiến nhập vào quá trình tu luyện Địa Cảnh, trong lòng hắn vẫn một mực suy tư về những hình ảnh đó.

Lần đầu tiên là lúc hần xuất quan, quả thực so với dự kiến cũng không khác biệt lắm, hình ảnh Vân Nương cùng với đám con dâu ầm áp hòa thuận, đáng lẽ bụng của Túc Dao và Tô Tuyết đều lớn như nhau, nhưng sau khi hần xuất quan cũng chỉ có mình Tô Tuyết mang thai, mà Túc Dao khi đó mới từ ngoài trở về.

Bởi vậy trong lòng Vân Thiên Hà suy đoán đại khái, đó là khi mình đột phá bích chướng sinh tử, nghịch chuyển mệnh số của bản thân, do đó cũng thay đổi một số kết quả trong thời gian tới, hần rất muốn biết, những sự việc được dự báo trước đó, khi phát sinh ở trên người mình, bản thân có năng lực để cải biến số phận hay không.

Khi Túc Dao đề nghị muốn có một tiểu hài tử, Vân Thiên Hà lúc đó cũng động tâm, giả như Tô Tuyết sinh hài tử trước, sau đó mới đến lượt Túc Dao, như vậy việc dự báo về hai nàng trong hình ảnh kia đã bị thay đổi hoàn toàn, như vậy những việc sau đó, nói không chừng cũng sẽ phát sinh một số biến hóa vi diệu.

Bởi vậy, Vân Thiên Hà muốn chứng thực một việc, số phận, thực ra có thể nắm giữ trong tay mình, hần không muốn bản thân sẽ giống khóa tinh thần kia vẫn lạc như trong dự báo.

Hần muốn như lúc đó, dưới ý chí bất khuất mà nghịch chuyển, cuối cùng đột phá sinh tử tiến nhập vào Địa Cảnh, vận mệnh của hần, cũng theo đó phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Sở dĩ mấy ngày nay ở chung với Túc Dao, Vân Thiên Hà cũng đã hưởng hết tất cả ôn nhu, Túc Dao khi ở trên giường quả thực chính là một yêu tinh giết người không đền mạng, thập phần nóng bỏng lớn mật, vô luận là thủ đoạn tư thế nào, Vân Thiên Hà có thể nghĩ ra hoặc chính hần cũng không nghĩ ra, đều được thưởng thức qua một lần, khiến Vân Thiên Hà hàng đêm tiêu hồn sáng khoái tới cực điểm.

Nhưng cứ như vậy, chính là đã đánh đổ bình dấm chua Mộng Ly. Mấy ngày nay nghe trộm ở góc tường, nàng thấy Túc Dao rất biết câu dẫn nam nhân, nhất là phong tình biểu hiện ra khi Túc Dao ở trên giường, cũng khiến Mộng Ly có thể xưng là tiểu dâm phụ ở trên giường phải giương mắt mà nhìn, tự ti mặc cảm.

Nguyên lai chuyện phu thê, còn có thể có nhiều lạc thú đến vậy.

Tiểu dâm phụ sau khi rình coi, tất nhiên là ngứa ngáy khó chịu, xuân tình tràn ngập không thể vãn hồi, cũng bất chấp Túc Dao nghĩ như thế nào, liền trực tiếp lôi kéo Tầm Nguyệt xông vào khuê phòng Túc Dao, thỏa thích thể nghiệm lạc thú mà tiểu dâm phụ chưa từng ném thử, tư vị trong đó cũng không phải ngoại nhân có thể hiểu được.

Vân Thiên Hà cùng với tam nữ chơi song phi, 3p, quả thực là thấy đã nghiền, cho tới nay hần nghĩ cũng không dám nghĩ tới việc đó, không ngờ thời khắc này lại biến thành sự thật.

Thế nhưng hần cũng không dám trầm mê vào trong ôn nhu của chúng nữ, cuối cùng đem hết tất cả các thể võ, triệt để thỏa mãn ba tiểu dâm phụ, sau đó liền chạy trốn chết.

Đã có kế hoạch, nên tất cả những việc ở bên ngoài đều vận chuyển như bình thường, không cần Vân Thiên Hà phải quá quan tâm, hơn nữa bọn họ muốn thực thi triển khai kế hoạch, cũng là một năm rưỡi sau khi hoàn thành xong nghi thức đăng vị phong thần, cho nên Vân Thiên Hà không có ý định lãng phí thời gian một năm rưỡi này, toàn bộ đều dùng để tu luyện đề cao bản thân.

Vân Thiên Hà ở trong Tàng Long đại điện bồi Vân Nương cùng Tô Tuyết vài ngày, quan tâm chiếu cố hai mẹ con bảo bảo. Sau đó Vân Thiên Hà giao phó cho các thê tử và mẫu thân chuẩn bị một số việc đơn giản, rồi lập tức tiến vào Tinh Huyền Thông Linh bí cảnh trong Tàng Long Thiên Môn một lần nữa, tiếp tục bế quan tu luyện.

...

Vân Thiên Hà đã từng một lần thể nghiệm qua tình không ý cảnh tràn ngập cuồng bạo cùng hung sát lạnh lẽo của Bạch Hổ Tinh Tú.

Trong lần bế quan này, trước tiên Vân Thiên Hà củng cố lại tình không ý cảnh của Thanh Long Tinh Tú đã tu luyện viên mãn, thông qua khóa tinh thần bản mệnh thần bí, tiến nhập vào phiên tình không tràn ngập hung sát cuồng bạo của Bạch Hổ Tinh Tú.

- Gào...

Lúc Vân Thiên Hà vừa mới vào giữa tinh không, chậm rãi dẫn dắt tinh thần bản mệnh của mình đến phía trên tinh không của Bạch Hổ Tinh Tú, liền có thể cảm nhận được vô vàn quang mang như châu ngọc tràn ngập cơ thể và tâm thần của mình.

Tuy rằng những luồng quang mang như tơ này vô cùng mỏng manh, nhưng lại cực kỳ sắc bén, giống như một cây châm bất chợt đâm vào nơi yếu ớt nhất trong thân thể cùng tâm thần hắn.

Trong sát na đó, Vân Thiên Hà cảm thấy toàn thân phát lạnh, một cơn đau đớn theo từng sợi tơ kia tiến vào, phảng phất như từng sợi thần kinh trong cơ thể hắn bị kéo căng ra, đau đớn đến toàn thân tê dại.

Mỗi một sợi tơ nhỏ đều mang theo khí tức cuồng bạo, vô cùng lăng lệ bá đạo, như một nhát kiếm sắc bén, muốn đem thân thể hắn chém nát ra từng mảnh nhỏ, tâm thần Vân Thiên Hà run rẩy, thân thể cũng nhin không được bắt đầu run lên.

Chú giải tu luyện về Địa Chi Giới Vực trong Tinh Khung Bí Sách có nói, tinh không ý cảnh của Bạch Hổ Tinh Tú cũng tương đương với một lần vượt qua bích chương của Nhân Cảnh sinh tử, cho nên trải qua lần khảo nghiệm của tầng thứ hai này, không chỉ đối với tâm cảnh của hắn mà còn với cả thân thể của hắn, đều là một quá trình rèn luyện cực kỳ tàn khốc.

Nếu không có đại nghị lực, đại trí tuệ, cộng thêm cả tâm trí kiên định không đổi, thì tầng tinh không ý cảnh tràn ngập hung sát lăng lệ và cuồng bạo này, sẽ đẩy Vân Thiên Hà vào địa ngục vô tận chịu đựng đủ mọi dày vò.

Tinh quyết vốn là điển tịch tu luyện cao thâm mạt trắc nhất, bí mật nhất, cũng là một bộ công pháp cường đại nhất, yêu cầu của nó cực kỳ khắt khe, mặc dù có thể khiến người khác bước lên đỉnh cao cường giả, thiên hạ vô địch, thế nhưng cái giá phải trả để tu luyện bộ công pháp này cũng không hề nhỏ, không phải người bình thường có thể làm được.

Nếu như nói tinh không ý cảnh của Thanh Long Tinh Tú quyết định khảo nghiệm sinh và tử, như vậy tinh không ý cảnh của Bạch Hổ Tinh Tú này, chính là quyết định Vân Thiên Hà sau khi trải qua sự ảnh hưởng của máu tanh cùng sát lục vô tận, sự cuồng bạo và khí tức sát phạt, phải bảo trì được bản tâm bất biến.

Hơn nữa càng không thể bỏ dở giữa chừng, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, việc Vân Thiên Hà cần phải làm chỉ có hai chữ: kiên trì!

Dùng ý chí tối kiên cường của bản thân khắc phục thống khổ, sau đó lại dung hợp ý cảnh hung lệ ẩn chứa trong tinh hoa của tinh không ý cảnh.

Tinh không ý cảnh ẩn chứa trong Bạch Hổ Tinh Tú không biết đến từ hồng hoang viễn cổ, hay là đến từ thời đại nào càng xa xôi hơn nữa, khi Vân Thiên Hà dùng ý chí kiên cường của bản thân nỗ lực dung hợp nó, hắn cảm thấy mình bị mang vào một thế giới xa lạ mà hắn chưa từng biết tới.

Thế giới này tựa hồ chỉ duy nhất một hình thái sinh tồn, đó chính là sát lục vô tận, hủy diệt vô tận!

Nơi này có rất nhiều kỳ thú viễn cổ cường đại mà Vân Thiên Hà chưa từng thấy qua, bọn chúng so với hoang thú còn mạnh hơn vô số lần, có thể phá núi lấp sông, khuấy trời đạp đất, hung ác dữ tợn không gì sánh được.

Bản thân Vân Thiên Hà tiến vào trong thế giới đó, những mãnh thú cường hãn đến cực điểm mang theo đôi huyết mục đỏ rực, điên cuồng lao về phía hắn, dưới bản năng thúc giục, hắn chỉ có thể làm được một việc.

Giết! Giết! Giết!

Chỉ khi nào giết sạch những kỳ thú viễn cổ này, hắn mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Huyết tinh nồng nặc, sát lục vô tận, phảng phất khiến cho tâm cảnh Vân Thiên Hà như hoàn toàn dung nhập vào tinh không ý cảnh hung sát lăng lệ đó, đến khi hắn tiêu hao toàn bộ tinh lực, giết tất cả đám kỳ thú trước mặt, thì phía sau lại có một đám kỳ thú xông lên, dường như vĩnh viễn không bao giờ giết hết...

Ánh mắt của hắn đỏ rực, hắn không biết mình đã hấp thu bao nhiêu tinh hoa trong sinh mệnh của đám kỳ thú này, nhưng mỗi một lần trải qua giết chóc hung lệ, hắn đều cảm thấy một loại hư nhược vô cùng, mà

những kỳ thú viễn cổ này càng lúc càng hung tàn, tầng tầng sát khí cường đại phảng phất như có thể thôn phệ sạch sẽ hẳn ngay lập tức.

Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!

Đám quái thú điên cuồng lao vào cắn xé thân thể hắn, dường như khiến hắn tứ phân ngũ liệt, tuy vô tận đau đớn đang dần vật, nhưng hắn vẫn dứt khoát bất khuất ngoan cường.

Mỗi khi nhận một đòn công kích của đối phương, hắn sẽ hoàn trả lại gấp đôi, gấp bội, thẳng cho đến khi nào giết chết được nó mới thôi. Đặt mình vào giữa hàng vạn hàng nghìn kỳ thú khổng lồ, giữa sát lục vô tận khiến ý chí của hắn càng lúc càng thêm kiên cường, càng lúc càng lớn mạnh, nhưng cũng khiến hắn không thể tự kiềm chế dần dần mất phương hướng bên trong ý cảnh sát lục điên cuồng...

Mỗi khi trở nên vô cùng suy yếu, trong ý cảnh của Vân Thiên Hà luôn có một tín niệm kiên định chống đỡ hắn, đến khi bắt đầu ý thức được đây là một vòng tuần hoàn không có điểm dừng, rốt cục Vân Thiên Hà cũng dần dần bắt đầu thanh tỉnh.

Hắn bắt đầu lãnh tỉnh trở lại, hắn đang tự hỏi, nếu như mỗi một kỳ thú này đều do một khóa tinh thần bên trong tinh không ý cảnh tràn ngập hung sát kia huyền hóa mà ra, như vậy việc sát lục sẽ vĩnh viễn không thể nào ngừng lại.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà chợt hiểu ra điều gì đó, sát lục cũng không phải là vĩnh hằng, chỉ cần mình nắm chắc bảo trì bất biến trước tinh không ý cảnh kia, bao dung lấy nó, hòa tan cỗ ý chí cường đại của nó, khiến sát lục vô tận tự tan biến trong hư vô, như vậy mới có thể chân chính hiểu được bản tâm vĩnh hằng bất định bên trong tinh không ý cảnh của Bạch Hổ Tinh Tú.

533. Chương 538: Thu Phục Bạch Hổ Tinh Tú

Bên dưới tinh không mệnh mông, hắn liền sử dụng ý chí to lớn cùng với tinh khung lực lượng vô biên vô tận ẩn chứa bên trong Tinh Khung Ý Cảnh để bao dung ý chí của đám kỳ thú này.

Không cần giết chóc cũng khiến ý chí sát lục của đám kỳ thú này tan biến trong vô hình, thi nhau phủ phục dưới chân của hắn.

Bất chợt...

Ngay khi Vân Thiên Hà bao dung được ý chí của đám kỳ thú, hình ảnh của thế giới sát lục cũng tiêu thất trong nháy mắt, Vân Thiên Hà phát hiện mình đã quay trở về phiên tinh không hung sát.

Bất quá lúc này, toàn bộ tinh thần bên trong tinh không tựa hồ đã sản sinh biến hóa, sau khi đem toàn bộ ý chí hung sát dung hợp lại, toàn bộ phiên tinh không đã biến thành một con bạch hổ khổng lồ to lớn không gì sánh được, cơ thể của nó hầu như chiếm giữ hết tinh không, đang hướng về phía Vân Thiên Hà mà thôn phệ.

Vân Thiên Hà biết, thời khắc quyết chiến với bách chương cuối cùng với Bạch Hổ Tinh Tú đã đến.

Ở trong thế giới tràn ngập sát lục, ý chí của Vân Thiên Hà đã được cường hóa rèn đúc đến cực hạn, hắn biến hóa bản thân trở thành Thanh Long, cùng với ý cảnh của Bạch Hổ Tinh Tú triển khai độ sức.

Hôm nay bên trong Thanh Long, không chỉ có ý chí coi nhẹ sống chết, kiệt ngạo bề ngỗ, mà sau khi trải qua sự ma luyện của Bạch Hổ Tinh Tú còn có được ý chí sát lục lạnh lẽ không gì sánh được. Khi Thanh Long và Bạch Hổ giao nhau, Thanh Long liền cho Bạch Hổ một đòn trầm trọng, khiến những khóa tinh thần bên trong thân thể Bạch Hổ ảm đạm, hóa thành lưu tinh rơi xuống.

Gào!

Hung tính của Bạch Hổ kích phát, nó sinh ra một tiếng bạo rống muốn chấn vỡ vòm trời, mỗi một khóa tinh thần trong cơ thể nó, giờ khắc này đều lóe ra một cỗ ánh sáng yêu dị, nó đã chuẩn bị phát động một kích cường đại nhất về phía Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sao có thể để nó thực hiện được, lúc này hóa thân Thanh Long của hắn, thân thể cực lớn được cấu thành bởi ngàn vạn khóa tinh thần, chiếc đuôi rồng to lớn hung hăng quật về phía Bạch Hổ.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn kinh thiên, hàng vạn khóa tinh thần từ chiếc đuôi rồng hóa thành lưu tinh vẫn lạc, Bạch Hổ chịu một kích kia bị thương nặng, lượng tinh thần trong cơ thể nó một lần nữa giảm mạnh, quang mang trên thân thể cũng ảm đạm đi nhiều.

Vân Thiên Hà được trải qua sự ma luyện của sát lục vô tận, đối với hết thảy mọi chuyện đều làm như không thấy, lúc này hóa thân Thanh Long của hắn hấp thu những lưu tinh vẫn lạc hóa thành một phần của cơ thể mình, khiến thực lực trở nên lớn mạnh hơn, Thanh Long lúc này tỏa ra một ý chí sát lục cường đại nhất, quyết tâm thôn phệ tất cả, một lần nữa hướng về phía Bạch Hổ phát ra công kích cực mạnh.

Gào!

Tiếng long ngâm kinh thể khiến toàn bộ tinh khung rung động, Thanh Long phun ra một cỗ ý chí cường đại, khiến những tinh thần bên trong cơ thể Bạch Hổ run rẩy, từng khóa tinh thần rung lên, bắt đầu rời khỏi thân thể Bạch Hổ, như muốn đem thân thể Bạch Hổ xé toạc ra.

Bạch Hổ giãy dụa, muốn tự những tinh thần này lại nhưng vô ích, Vân Thiên Hà không để cho Bạch Hổ một chút cơ hội nào, dùng ý cảnh ý cảnh đã được dung hợp với Bạch Hổ Tinh Không, dùng khí thể hung sát lăng lệ đến cùng cực, quét ngang hết thảy, cuối cùng đánh tan Bạch Hổ đang giãy dụa.

Ầm!

Toàn bộ tinh không rung động, trong nháy mắt ngàn vạn khóa tinh thần rời khỏi thân thể Bạch Hổ, giống như những hài tử không có nhà để về, cô đơn phiêu dăng giữa tinh không.

Vào lúc này, trong tâm cảnh của Vân Thiên Hà, đột nhiên xuất hiện một sự ba động rất mạnh.

Hóa thân Thanh Long của hắn bất chợt tiêu thất, lúc này tinh thần bản mệnh thần bí chớp động quang mang bảy sắc rực rỡ, bất chợt xuất hiện phía trên phiến tinh không vừa bị Vân Thiên Hà chinh phục.

Vân Thiên Hà dưới sự dẫn đạo của tinh thần bản mệnh, bắt đầu thu nạp những khóa tinh thần của Bạch Hổ vừa bị đánh bại. Trong tâm thần Vân Thiên Hà, đồ án tinh không của Bạch Hổ Tinh Tú lại hiện ra một lần nữa, Vân Thiên Hà thuận theo tự nhiên, giống như lúc đầu tu luyện Thanh Long Tinh Tú, bắt đầu chỉnh lý lại phiến Bạch Hổ Tinh Không này.

Không biết qua bao lâu...

Khi bên trong tâm thần Vân Thiên Hà dần hiện ra một bộ đồ án tinh không hoàn mỹ của Bạch Hổ Tinh Tú, tâm của hắn quay trở lại đứng phía trên tinh thần bản mệnh, từ trên cao nhìn xuống, hắn phát hiện sau khi phiến tinh không này bị thu phục và được hắn trọng kiến lại, hiện giờ nhìn như một con Bạch Hổ to lớn không gì sánh được.

Mà con Bạch Hổ này lại phủ phục dưới chân hắn, tựa như con mèo nhỏ nhu thuận. Khi tâm thần hắn nhập vào trong thân thể Bạch Hổ, dùng cỗ ý chí sắc bén của bản thân thôi động, Bạch Hổ bất chợt toát ra ý chí hung sát ẩn chứa bên trong nó, hiện tại nó không còn như một con mèo nhu thuận nữa, mà đã là một con Bạch Hổ cường đại có thể thôn phệ hết thảy.

Đến tận đây, Vân Thiên Hà đã dung hợp được tinh không ý cảnh của Bạch Hổ Tinh Tú, khiến cho Tinh Khung Ý Cảnh tăng tiến thêm một tầng.

Khi Vân Thiên Hà dung nhập hai cỗ tinh không ý cảnh của Thanh Long Tinh Tú và Bạch Hổ Tinh Tú là lúc, Tinh Khung Ý Cảnh của bản thân hắn càng trở nên cường đại.

Vào lúc này, tinh thần bản mệnh của hắn đột nhiên hướng về hắn phát ra sự triệu hoán cường liệt, tâm thần Vân Thiên Hà không tự chủ được một lần nữa bị dẫn dắt tiến vào trong hỗn độn bí cảnh thần kỳ kia.

Thế nhưng lần này khi Vân Thiên Hà tiến vào bên trong bí cảnh, phát hiện nơi này đã xảy ra biến hóa quỷ dị, ở vị trí trung tâm của phiến thể giới hỗn độn này, một quang sáng chín màu tràn ngập bao phủ khắp nơi.

Khi Vân Thiên Hà tiến đến gần mới hoảng sợ phát hiện, bên trong quầng sáng là một cột trụ đường kính tối thiểu vài trăm người ôm, tựa như được tạo bởi ánh sáng của vô số khóa tinh thần hợp lại mà thành, quanh thân tỏa ra quang thải chín màu, sừng sững đứng ở nơi đây.

Phía trước hai bên trái phải của cự trụ, là một con Thanh Long do vô tận tinh quang hội tụ mà thành, cùng một con Bạch Hổ uy mãnh. Mà tinh quang hội tụ thành Thanh Long cùng Bạch Hổ đều chiếu lên hạch tâm của cự trụ, Vân Thiên Hà nhìn thấy, bên trong hạch tâm được bao phủ bởi vàng sáng chín màu kia, có một bản thân khác của mình, đang lẳng lặng ngồi trong đó.

Lúc này bản thân khác của mình đang khép hờ hai mắt, tóc dài lay động tựa như từng dải tinh quang, ở giữa mi tâm của bản thân, có khảm một khóa tinh thần khiến Vân Thiên Hà cảm thấy vô cùng quen mắt, đồng thời còn mang theo một cảm giác thân thiết cường liệt.

Tỉ mỉ ngẫm lại, Vân Thiên Hà bừng tỉnh đại ngộ, khóa tinh thần này, chẳng phải chính là khóa tinh thần bản mệnh bên trong tâm thần mình sao. Vì sao nó lại khảm trên mi tâm bản thân khác của mình, lẽ nào bên trong hạch tâm của cự trụ kia, chính là một phân thân của mình?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Vân Thiên Hà khê động, liền nhanh chóng hướng về phía hạch tâm đi tới, không hề có chút trở ngại, thậm chí hẳn còn bị một cỗ lực lượng thần bí hấp dẫn, tâm thần tiến vào bên trong hạch tâm, cùng với phân thân của mình hợp lại làm một.

Khi tâm thần của Vân Thiên Hà cùng với phân thân xác nhập, Vân Thiên Hà ngồi xếp bằng ở trong hạch tâm cự trụ đột nhiên mở mắt.

Sát na hẳn mở mắt kia, từ trong con người phóng ra một cỗ quang mang thần dị, một khí thể vượt lên trên sinh tử, lẳng lẽ hùng hồn cũng theo đó phóng ra. Vân Thiên Hà cảm giác trong sát na khi mình cùng phân thân dung hợp, bản thân chính là chúa tể của toàn bộ tinh không, mỗi một khóa tinh thần, trong mắt hẳn, đều vô cùng bé nhỏ.

Khóa tinh thần khảm trên mi tâm hẳn trong nháy mắt sáng lên, cũng khoanh khắc đó, Thanh Long cùng Bạch Hổ hai bên trái phải cũng tựa như sống dậy, phát ra một tiếng rống dài rung động tinh khung, khiến toàn bộ tinh hà chấn động.

Vào lúc này, Vân Thiên Hà thông qua khóa tinh thần bản mệnh trên mi tâm, có thể nhìn đến tận cùng của hai mảng tinh không vô biên vô hạn, tựa như mình đang đứng ở trung tâm của tinh khung thế giới, mà hai mảng tinh không này, chính là Thanh Long Tinh Tú cùng Bạch Hổ Tinh Tú.

Vân Thiên Hà dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía tận cùng của hai mảng tinh không, phát hiện vẫn còn hai phương vị, tồn tại hai mảng tinh không đang đợi hẳn đi chinh phục. Giờ khắc này, ánh mắt Vân Thiên Hà tập trung vào một mảng tinh không đối diện với Thanh Long Tinh Tú - Chu Tước Tinh Tú!

...

Cùng lúc đó, ở một đầu tận cùng khác của tinh không vô tận, có một khóa tinh thần tràn ngập tinh mạch, giờ khắc này nó đột nhiên phóng ra một cỗ quang mang lạnh lạnh u dị.

Ánh sáng của khóa tinh thần kỳ dị kia phẳng phát như chiếu vào một thế giới thượng tầng khác cũng nằm trong sự bao phủ của tinh không.

Trung tâm của một vùng biển rộng vô tận trong thế giới này, có một hòn đảo nhỏ cô tịch, vị trí của tiểu đảo này bị một cỗ quang mang thần bí bao phủ, trong đó còn ẩn chứa cả khí tức u ám cùng tịch tịch, khiến cho nó mang thêm vẻ thần bí kỳ lạ.

Chính giữa trung tâm tiểu đảo là một đồ án tinh la, trong đó là một kiến trúc cổ quái toát ra lực lượng thần dị, một lão giả tóc bạc, râu bạc, thậm chí cả làn da cũng màu bạc, tướng mạo khác hẳn với thường nhân, tựa như một pho tượng ngân sắc, bị bao phủ bên trong một tầng ánh sáng tinh thần, đang ngồi ở vị trí tối cao của tòa tháp, lúc này đột nhiên mở mắt.

Trong sát na hẳn mở mắt, con người trong mắt hẳn hiện lên một vẻ tĩnh tịch, mà ngay cả con người hẳn cũng vẫn là màu ngân bạch quý dị, mang theo sự u ám và khí tức tử vong dày đặc, khiến cho ánh sáng tinh thần bốn phương tám hướng tựa như một đạo tử quang, chiếu đến nơi nào thì nơi đó sẽ hóa thành bột phấn,

toàn bộ tiểu đảo đang rung động, thậm chí sự rung động còn lan ra đến biển rộng vô tận, khiến dâng lên từng cơn sóng động trời.

Sau khi phát sinh dị động như vậy, lúc này ở bốn phương vị khác trên tiểu đảo có ba người ngồi xếp bằng tướng mạo thập phần quái dị, cũng phân biệt mở mắt, đều tỏ vẻ sợ hãi, lập tức đứng dậy, hóa thành một đạo ánh sáng lao đến phía dưới chân tháp ở trung tâm đảo, phát ra âm thanh run rẩy kinh khủng:

- Xin Tinh Tổ chỉ bảo!

Nguyên lai lão giả này, chính là cường giả chí tôn mà đám cường giả Di Sinh Giới đều phải kiêng kỵ ba phần - Tinh Tổ.

534. Chương 539: Lo Lắng Của Tinh Tổ.

Hắn quét mắt quan sát ba đệ tử đặc ý phủ phục ở dưới tháp, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người một vị toàn thân lông lá, tựa như một con sư tử, phát ra âm thanh âm u tựa như truyền tới từ thời viễn cổ:

- Hồ Tinh Tử, hôm nay tinh thần dị biến, tinh lực ta thu nạp đột nhiên chợt giảm, ngươi có cảm ứng được không?

Gã đệ tử toàn thân lông lá tên Hồ Tinh Tử thân thể run lên, cũng không dám ngẩng mặt, thấp giọng nói:

- Đúng vậy thưa sư tôn, đồ nhi cũng vừa mới cảm nhận được Bạch Hồ tinh lực dao động mãnh liệt, đến giờ thậm chí còn không cảm ứng được tinh lực phát ra, hình như toàn bộ Bạch Hồ tinh lực đã bị người khác hút đi, còn có thêm một đạo bích chương ngăn cách khiến đồ nhi cũng không thể giải thích được!

Tinh Tổ chuyển ánh mắt từ Hồ Tinh Tử sang vị nữ tử trên người chỉ mặc một kiện y phục mỏng màu hồng nhạt, lộ ra xuân quang ẩn hiện, tướng mạo cũng cực kỳ quái dị và yêu diễm, sau lưng còn có một đôi cánh, nói:

- Tước Tinh Tử, ngươi thì sao?

Tước Tinh Tử không sợ hãi giống như Hồ Tinh Tử, nàng rất tự nhiên ngẩng đầu nhìn Tinh Tổ, chẳng qua nàng cũng không dám đối diện với đôi mắt lộ ra tử quang kia, mở miệng phát ra thanh âm nhẹ nhàng nói:

- Sư tôn, đồ nhi lúc ấy cũng cảm nhận được Chu Tước tinh lực dao động cực kỳ bất ổn, như bị một lực lượng nào đó ràng buộc, đồ nhi đã thử hấp thu nhưng cũng thập phần khó khăn, nếu như mạnh mẽ đột phá ràng buộc này, trái lại sẽ có cảm giác bị phản phệ, ngay cả thăm dò cũng bị tinh quang chín màu cản trở, không thể nào tiến thêm được!

- Tinh quang chín màu sao?

Trong đôi mắt Tinh Tổ, lúc này bất chợt tử quang hừng hực, hắn lẩm bẩm một câu, đột nhiên quét mắt về phía nam tử anh tuấn bất phàm, trên đầu có một sừng rồng khá dài, nói:

- Long Tinh Tử, khoảng cách lần trước bản lão tổ xuất quan đã bao lâu rồi?

Long Tinh Tử dùng âm thanh đậm mạc nói:

- Một ngàn lẻ tám năm!

- Hồn trưởng!

Tinh Tổ vừa nghe, đột nhiên phần nộ quá lớn, khiến xung quanh sinh ra rung động kịch liệt, những chùm tia sáng trên tháp cũng bắt đầu trở nên lập lờ lúc ẩn lúc hiện, mấy người bên dưới thấy Tinh Tổ tức giận đều phủ phục trên mặt đất, cũng không dám nói gì.

- Quy Tinh Tử đã từng trở về chưa?

Tước Tinh Tử đáp:

- Bẩm sư tôn, Quy Tinh Tử sư đệ năm trăm năm trước đã từng về một lần, vốn có chuyện quan trọng bẩm báo, nhưng thấy lão nhân gia người bề quan nên không dám quấy rối, cho nên lại tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, đến nay vẫn chưa có tin tức truyền về, có lẽ hiện đang ở Man Hoang thế giới kia!

- Nghiệt chương, nghiệt chương, phá hỏng đại sự của ta, phá hỏng đại sự của ta!

Tinh Tổ lúc này phần nộ, lại có chút nôn nóng, mấy đồ đệ bên dưới thấy vậy đều cảm thấy kỳ quái, thế gian này còn có thể có chuyện gì khiến sư tôn bất an như vậy.

- Lập tức, lập tức phái người đi tìm Quy Tinh Tử trở về, càng nhanh càng tốt!

Long Tinh Tử đột nhiên nói:

- Sư tôn, nếu sư đệ ở tại Di Sinh Giới thì còn dễ, chỉ cần tinh thần triệu hoán là có thể tìm hắn trở về, nhưng nếu như hắn tiềm nhập trong Man Hoang giới mà nói, chúng ta cần phải cùng với người Long Tộc hợp lực mở ra phong ấn Hư Giới mới có thể xuống được, hơn nữa sau khi hạ giới, công lực cũng sẽ phải hạ xuống...

- Im miệng, ta muốn các ngươi không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đem nghiệt chương kia trở về giúp bản lão tổ bố trí "Tinh Tượng Na Di Đại Trận", bằng không từ nay về sau, tu vi của các ngươi đừng mơ tưởng tiến thêm nửa phần, cũng đừng mơ tưởng được trường sinh...

Ba người bên dưới nghe thế đều động dung, nghi vấn dâng lên trong lòng bọn họ càng thêm nồng đậm, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra mà phải khiến sư tôn cấp bách bố trí Tinh Tượng Na Di Đại Trận như vậy.

Tinh Tổ nhìn thấy biểu tình trong mắt ba đệ tử, càng tức giận, phần nộ quát:

- Một đám phế vật, các ngươi có biết bản mệnh tinh thần của vi sư là gì không?

- Tử Quang Minh Đế Tinh!

Ba người cùng đáp.

- Vậy các ngươi có biết thủ hộ tinh thần của thần thú Long tộc là gì không?

- Thanh Long Đế Tinh!

Ba người lại tiếp tục cùng trả lời.

Nhưng nói đến đây, ba người đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, không khỏi sắc mặt đại biến, Tước Tinh Tử nói lớn:

- Thanh Long Đế Tinh không phải là của người mang tinh mệnh mà rất lâu trước đây sư tôn phải tự mình động thủ giết chết sao, lẽ nào hôm nay người mang tinh mệnh của Thanh Long Đế Tinh lại xuất hiện?

- Ngu xuẩn, phế vật!

Tinh Tổ lúc này giận dữ, trong lòng cũng có chút cấp bách, vì vậy vừa mắng vừa nói:

- Hỗn trướng, nếu như chỉ là Thanh Long Đế Tinh, thì cũng không đến mức làm phiền đến vi sư, khiến vi sư tâm tình đại loạn. Vi sư có thể tự giết hắn, khiến cho hắn vẫn lạc, nhưng hôm nay các ngươi không thể thu nạp đủ tứ vị tinh lực, đây đã không còn là phiền nhiễu của Thanh Long Đế Tinh nữa rồi!

Tước Tinh Tử lúc này dường như cảm ứng được gì đó, không khỏi hoa dung thất sắc, kinh hoàng kêu lên:

- A, sư tôn, không được rồi, tinh lực của Chu Tước Tinh Tú hiện tại càng lúc càng yếu, con sắp không cảm ứng được nó nữa rồi...

Nói tới đây, thân thể Tước Tinh Tử đột nhiên mềm nhũn, lập tức miệng phun máu tươi, té trên mặt đất, yếu ớt nói:

- Con mất nó rồi, hoàn toàn không thể cảm ứng được, tại sao lại như vậy...

Tinh Tổ nhìn thấy bộ dạng của Tước Tinh Tử, trong lòng càng thêm lo lắng bất an, quát lớn:

- Các ngươi vẫn còn đứng đó làm gì, không mau nghĩ biện pháp đem tên nghiệt chương Quy Tinh Tử về bố trí Tinh Tượng Na Di Đại Trận. Mặt khác khiến đám kiến hôi Man Hoang giới hành động đi, không tiếc

bất cứ giá nào, phải kiểm tra xem kẻ có được mệnh số Tử Vi Đế Tinh rốt cuộc ở nơi nào, sau khi tìm được, thừa lúc đôi cánh hắc còn chưa cứng cáp, giết không cần nghĩ, vĩnh tuyệt hậu hoạn!

- Cái gì! Tử Vi Đế Tinh?

Ba đồ đệ ở phía dưới sau nghe thấy thế, trong lòng đều kịch chấn, thần sắc trên mặt rốt cục cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Trên thế gian này, những người có được tinh thần mệnh số khác bọn họ đều có thể coi như kiến hôi, không để vào mắt.

Nhưng duy chỉ có người mang mệnh số Tử Vi Đế Tinh, chính là một tồn tại mà bọn họ vô cùng kính nể và kiêng kỵ.

Bởi vì bọn họ biết, Tử Vi Đế Tinh này, chính là chúa tể của toàn bộ tinh không, là hoàng đế chí cao vô thượng của toàn bộ tinh thần, hắc nắm giữ sinh tử của tất cả những người có mang tinh thần mệnh số, vung tay là có thể hủy diệt.

Hơn nữa Tử Vi Đế Tinh cũng chính là thiên địch khắc tinh của sư tôn bọn họ, chẳng trách tâm cảnh của sư tôn đại loạn, tỏ ra nôn nóng gấp gáp.

Bọn họ biết, nếu như một khi để người có mệnh số Tử Vi Đế Tinh này chân chính nắm giữ được tinh khung huyền bí, khi đó hắc chính là chúa tể cao nhất của toàn bộ tinh hải mênh mông, chỉ cần lật tay là có thể diệt bọn họ.

Nhất là sư tôn bọn họ, sẽ dần dần chịu sự ảnh hưởng của Tử Vi Đế Tinh mà bắt đầu suy kiệt, Tử Vi Đế Tinh càng cường đại, tinh thần bản mệnh của sư tôn sẽ càng yếu đi.

Đến khi ý chí của Tử Vi Đế Tinh bao trùm toàn bộ tinh không, lúc đó sư tôn bọn họ chỉ có thể có một kết quả, đó là dần dần suy kiệt, cuối cùng trở thành một tồn tại không khác gì kiến hôi trước mặt Tử Vi Đế Tinh, đến lúc đó, cơ bản không cần Tử Vi Đế Tinh xuất thủ, sư tôn sẽ tự động theo mệnh lý mà đi tới kết thúc.

Tử Vi Đế Tinh chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Tinh Tổ sợ hãi, bởi vì Tử Quang Minh Vương Tinh vốn là một khóa tử tinh, hắc nếu muốn thu nạp tinh lực của hàng tỷ tinh thần bên trong tinh không, nhất định phải mượn ngoại lực, khiến cho từng khóa tinh thần dần dần chết đi, hắc không ngừng thu nạp tinh lực của những tinh thần đã chết này, dần dần chuyển hóa thành u ám tử minh tinh lực, mới có thể đạt được vốn liếng cường đại như ngày hôm nay.

Giả như một khi Tử Vi Đế Tinh xuất hiện, đồng thời bắt đầu trở nên cường đại, nó sẽ dần dần trợ giúp những tử tinh kia một lần nữa toả sáng sinh cơ, khiến tử tinh càng ngày càng ít, như vậy không thể nghi ngờ sẽ làm suy yếu lực lượng của Tinh Tổ, khiến cho tinh thần bản mệnh của hắc, một lần nữa trở nên trầm tịch vĩnh cửu, mà thọ mệnh của hắc cũng vì thế mà dần đi tới kết thúc, cho nên Tử Vi Đế Tinh chính là tồn tại khiến Tinh Tổ sợ hãi nhất.

Nghĩ tới đó, ba người Hổ Tinh Tử, Tước Tinh Tử cùng Long Tinh Tử tâm tư khẩn cấp chuyển động. Bọn họ đã cảm ứng rất rõ ràng tinh tú mà họ vô cùng vất vả mới có thể liên hệ, hiện tại đã triệt để ngăn cách cùng bọn họ, đối với tu luyện của họ sau này sẽ vô cùng bất lợi.

Nếu như muốn tiếp tục thu được tinh lực do tứ đại chủ tinh cung cấp, chỉ có thể đầu nhập dưới trướng Tử Vi Tinh Đế, dưới sự che chở của Tử Vi Tinh Đế, bọn họ sẽ có cơ hội hấp thu được càng nhiều tinh lực.

Nói không chừng nếu như làm cho Tử Vi Tinh Đế vui vẻ, bọn họ có thể xin được một khóa để tinh làm tinh thần bản mệnh của mình, nói như vậy, bọn họ liền có thể hấp thu được tinh lực của một mảnh tinh không, thành tựu được tinh không ý cảnh, tu vi thực lực sẽ bước lên một cấp bậc càng cao hơn, thậm chí là vượt qua sư tôn bọn họ, mà cơ hội bọn họ có thể đạt được vĩnh sinh cũng càng cao hơn.

Nghĩ tới đây, Tước Tinh Tử đột nhiên chớp chớp mắt, nhìn về phía Long Tinh Tử, nàng thấy ánh mắt Long Tinh Tử cũng đang không ngừng chớp động, tựa hồ cũng có suy nghĩ giống nàng.

Hai người lại nhìn về phía Hổ Tinh Tử, phát hiện tên này có vẻ rất sợ hãi và mâu thuẫn.

Lúc này hai người nhìn nhau, đều đem tên lông lá này loại trừ ra, tâm tư nhanh chóng vận chuyển, bắt đầu tính xem làm thế nào mới không bị Tinh Tổ phát hiện, có thể lấy lòng được Tử Vi Tinh Đế, từ đó thu được chỗ tốt thực sự.

- Mấy phế vật các ngươi còn sững sờ ở đó làm gì, không mau phái người đem tên nghiệt chủng Quy Tinh Tử trở về cho ta!

Tinh Tổ hiện tại tâm cảnh hỗn loạn, càng nói rõ Tử Vi Đế Tinh thực sự khiến người ta sợ hãi.

Những năm gần đây, đám đồ đệ này đều sợ hãi tinh thần tử quang của hắn, dưới áp lực nghiêm khắc chỉ có thể tỏ ra ngoan ngoãn, đối với hắn sớm đã có tâm phản nghịch, chẳng qua sợ hãi thực lực của hắn nên không dám vọng tưởng gì khác, đành phải thuận theo.

Nhưng hiện tại biết được tin tức Tử Vi Đế Tinh xuất hiện, điều này không nghi ngờ sẽ khiến đám đồ đệ này nảy sinh tâm tư để đạt được càng nhiều lợi ích hơn. Nếu như đến lúc đó những kẻ này dám phản bội bản thân, đầu nhập về phía Tử Vi Tinh Đế mà nói, kết cục của mình sẽ càng thêm thê thảm!

Nghĩ tới đây, tâm tư Tinh Tổ nhanh chóng chuyển động, một cỗ ý chí tàn nhẫn vô tình bộc phát ra.

Hắn thấy ba người muốn rời đi, bèn nói:

- Các ngươi sau khi phái người hạ giới, liền lập tức trở về chuẩn bị công việc, vi sư sẽ truyền thụ cho các ngươi công phu U Minh Phệ Tinh tăng cao hơn, giả như các ngươi không tìm được Quy Tinh Tử trở về, hoặc dám đào tẩu, vậy đừng trách vi sư hạ thủ vô tình. Đi ra đi!

- Vâng!

Ba người sợ hãi đáp ứng rồi rời đi.

Sau khi đi ra, Long Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử liếc nhìn nhau, dùng ánh mắt giao lưu một phen, không để ý tới Hồ Tinh Tử, nhanh chóng lui ra ngoài, hướng về phía phương vị đã ngầm bàn bạc với nhau chạy nhanh đi.

Chỉ có Hồ Tinh Tử thành thành thực thực đi an bài việc Tinh Tổ giao cho.

Thầy trò mấy người này, trong lòng đã có khoảng cách, số phận bọn họ, rốt cuộc sẽ có kết quả thế nào?

535. Chương 540: Tam Vị Nhất Thể.

Sau khi tinh không ý cảnh bị chinh phục, cảnh giới của Vân Thiên Hà lại tăng thêm một tầng.

Khi hắn tiến vào bí cảnh thần bí bên trong bản mệnh tinh thần, quang mang của cự trụ kinh thiên bên trong bí cảnh đã càng thêm cường liệt.

Sau khi dung hợp ngưng tụ được ba tinh không ý cảnh, tuy vẫn còn thiếu ý cảnh của Huyền Vũ Tinh Tú, nhưng bên trong Tinh Khung Ý Cảnh của Vân Thiên Hà đã hình thành được tam vị nhất thể, khiến Tinh Khung Ý Cảnh cũng tăng thêm một tầng.

Vân Thiên Hà cảm thụ được, hiện tại hắn có thể phát huy được bảy thành của tinh tượng chi lực, nếu như đem mỗi thành tinh tượng chi lực so sánh với một con Thanh Long cường hãn, vậy Vân Thiên Hà hoàn toàn có thể phát huy ra được sức mạnh của bảy con Thanh Long.

Bảy thành tinh tượng chi lực này, là do lực lượng tinh thần của ba đế tinh ngưng tụ mà thành, có được tính hủy diệt vượt lên trên hết thảy.

Bất quá lấy tầng lớp cảnh giới hiện nay, án theo phân chia trong Tinh Khung Bí Sách, cảnh giới hiện tại của hắn là Địa Cảnh tam giai, nhưng trên thực tế nếu hắn giao thủ với Vô Tôn có cảnh giới ngang nhau, bảy thành tinh tượng chi lực này đủ để hắn quét ngang tuyệt đại đa số cường giả trong Địa Cảnh, không ai có thể địch lại.

Đây chính là chỗ không gì sánh nổi của công pháp Tinh Khung Bí Sách!

Vân Thiên Hà không biết Tử Vi Đế Tinh một khi đã bắt đầu trưởng thành, loại ý cảnh như vương giả này phủ xuống, có thể làm cho hắn trong quá trình tu luyện cảm thụ được rõ ràng hơn ảo diệu ẩn chứa bên trong tinh tú.

Đúng như sự sở hãi của Tinh Tổ, nếu như hắn tiến thêm một bước, hoàn toàn lĩnh ngộ được tinh không ý cảnh của Huyền Vũ Tinh Tú, cuối cùng hình thành thể dung hợp tứ vị nhất thể, như vậy hắn có thể dò xét được sự thần kỳ huyền bí của khóa bản mệnh tinh thần này, trở thành chúa tể chân chính của tinh không, bước lên một con đường vĩnh hằng.

Khi Vân Thiên Hà đang hăng hái muốn nắm giữ lấy Huyền Vũ Tinh Tú thứ tư kia, phân thân của Vân Thiên Hà bên trong hạch tâm Tử Vi Đế Tinh lại quay trở về trong cự trụ dưới sự thủ hộ của tam vị tinh tú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, khoan chân nhắm mắt, mà khóa bản mệnh tinh thần ở giữa mi tâm lúc này cũng trở nên âm đạm đi một chút.

Đang nghi hoặc, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác được tâm thần cùng với phân thân đã mất đi cảm ứng liên hệ, ngay sau đó bản mệnh tinh thần liền đem hắn dẫn ra bên ngoài bí cảnh, đem hắn quay trở về với trạng thái hiện thực.

Sau khi tâm thần Vân Thiên Hà trở lại bản tôn, nhất thời cảm giác được trong thân thể của mình đã xuất hiện một chút dị dạng.

Bởi dung hợp ý chí của Bạch Hổ Tinh Tú cùng Chu Tước Tinh Tú, vì vậy lực lượng mà tinh không ý cảnh phải thừa nhận vô cùng cường đại, Vân Thiên Hà bất tri bất giác cảm thấy tâm thần cùng với phân thân liên hệ chặt chẽ. Thánh thể của hắn sau khi hoàn thành quá trình tu luyện tam vị nhất thể, được trải qua rèn luyện, không thể nghĩ ngờ một lần nữa đã đạt được một lần tiến hóa cải tạo.

Mỗi lần thánh thể đạt được tiến hóa cải tạo cũng đều tiến hành cường hóa kinh mạch cùng tinh khiêu, làm gia tăng tính dẻo dai và có thể chịu đựng được lực lượng càng mạnh hơn, cho nên trong quá trình cường hóa này sẽ không tránh khỏi gặp phải một số tổn thương.

Nếu như Vân Thiên Hà tiếp tục thôn phệ ý chí của Huyền Vũ Tinh Tú, thánh thể sẽ gặp phải thương tổn càng thêm trầm trọng, nếu cứ vậy, trái lại sẽ khiến Vân Thiên Hà không thể nào chịu được tinh tượng chỉ lực khổng lồ do tứ vị nhất thể sản sinh ra, thánh thể sẽ không chống đỡ nổi mà nổ tung.

Tu luyện phải tuân tự mà tiến, khi phân thân của Vân Thiên Hà cắt đứt cảm ứng với tâm thần của bản tôn, đồng thời hắn bị bản mệnh tinh thần mạnh mẽ ngăn cản tiếp tục tu luyện, đây chính là một loại tự bảo hộ của ý thức phân thân đối với thánh thể bản tôn.

Vân Thiên Hà đã từng đưa ra mục tiêu cuối cùng cho thánh thể, đó chính là Tinh Long thánh thể, đây chính là nhiệm vụ gian khổ nhất mà hắn phải hoàn thành trước khi cảnh giới vô đạo của mình đạt được tới Địa Cảnh đỉnh phong.

Trải qua lần tu luyện cảm ngộ tinh không ý cảnh này, đối với tu luyện Tinh Long thánh thể, trong lòng Vân Thiên Hà cũng đã có được phương án tốt nhất.

Kỳ thực phương pháp này, giai đoạn Nhân Cảnh trong Tinh Khung Bí Sách cũng đã có giới thiệu qua, khi bản thân Vân Thiên Hà đột phá tới giai đoạn Nhân Cảnh, tự hắn sẽ biết được cách để tạo ra thánh thể mạnh mẽ nhất.

Hấp dẫn tinh không ý chí của Thanh Long Tinh Tú, dùng nó để không ngừng cường hóa rèn luyện thánh thể, đây là bước đầu tiên, Vân Thiên Hà đã hoàn thành khi ở Địa Cảnh nhất giai. Giai đoạn thứ hai để rèn luyện thánh thể, chính là dùng tinh không ý chí của Bạch Hổ Tinh Tú, lấy ý chí lăng lệ này để rèn luyện thánh thể, đây cũng chính là một bước cực kỳ then chốt.

Vân Thiên Hà đã trải qua một lần giết chóc bên trong thế giới tràn đầy kỳ thú của Bạch Hổ Tinh Không, trong thế giới kỳ diệu đó, mặc dù nói Vân Thiên Hà chỉ là do tâm thần ngưng tụ, nhưng thân thể hắn cũng phối hợp thu nạp tinh lực, do đó thánh thể cũng phải thừa nhận lực lượng cường đại mới có thể làm cho Vân Thiên Hà không ngừng tiêu diệt những kỳ thú hung hãn trong thế giới kia.

Cho nên, trong thời gian Vân Thiên Hà tu luyện Bạch Hổ Tinh Tú, thánh thể của hắn cũng đã trải qua một lần cường hóa. Đến giai đoạn thứ ba chinh phục thôn phệ tinh không ý chí của Chu Tước Tinh Tú, thánh

thể của hắn lại trải qua một lần cường hóa nữa. Đây là cực hạn Vân Thiên Hà có thể chịu đựng được, do đó hắn phải tạm thời ngừng tu luyện để tiến hành củng cố chữa trị khôi phục thánh thể.

Mà quá trình này, chính là thông qua ý chí của Bạch Hổ Tinh Tú cùng Chu Tước Tinh Tú tẩy rửa. Cảnh giới ý cảnh của Vân Thiên Hà cần phải tu luyện để hình thành tứ vị nhất thể, không chỉ vậy, thánh thể của hắn muốn đạt tới Tinh Long thánh thể, cũng phải trải qua bốn lần tẩy rửa rèn luyện, để có thể đạt được sự đồng bộ cùng với phân thân.

Không biết đã trải qua bao lâu để củng cố và chữa trị, khi Vân Thiên Hà dẫn dắt tinh lực nhập thể, đưa tới mỗi tinh khiếu cùng kinh mạch, bỗng nhiên một cỗ lực lượng bất chợt chui vào trong cơ thể Vân Thiên Hà.

A!

Vân Thiên Hà kêu lên một tiếng trầm muộn, một cỗ lực lượng có chứa sự lăng lệ hung sát của Bạch Hổ, đồng thời lại chứa sự linh hoạt quỷ dị của Chu Tước và cả sự bề nghệ của Thanh Long, chạy loạn khắp nơi bên trong kinh mạch cùng tinh khiếu.

- Ba cỗ lực lượng tinh không ý chí hiện tại đã bị ta dung hợp, cỗ lực lượng có mang ba loại ý chí này, cơ thể ta đã trải qua tu dưỡng, hẳn là có thể chịu đựng được!

Trong đầu Vân Thiên Hà chợt hiện lên ý niệm đó, khi cỗ lực lượng này đang hoành hành ngang ngược, Vân Thiên Hà vẫn nghiêng chặt răng, khống chế toàn bộ tinh khiếu nóng rực trong cơ thể, không ngừng hấp thu lấy nó.

Tinh hạch bên trong tinh khiếu, vốn là do khôn tức tinh luyện ngưng tụ mà thành, khi Vân Thiên Hà đột phá Nhân Chi Giới Vực tiến nhập vào Địa Chi Giới Vực, những tinh hạch này đã ngưng hóa thành một loại thực chất, hơn nữa có Tử Vi Đế Tinh làm bản mệnh tinh thần của Vân Thiên Hà, tinh khiếu đã hoàn toàn biến thành những khóa tinh thần thực sự, còn tinh hạch lúc này như một điểm trung chuyển hấp thu tinh thần lực lượng từ trong tinh không.

Khi cỗ lực lượng kia không ngừng tràn vào, Vân Thiên Hà thông qua tinh hạch, hấp thu toàn bộ vào bên trong những tinh khiếu, không ngừng cải tạo cường hóa những tinh khiếu này.

Không biết lại qua bao lâu!

Thẳng cho đến khi tinh khiếu trong toàn bộ cơ thể Vân Thiên Hà đều đã tràn ngập lực lượng cường đại bao hàm ba loại tinh không ý chí, Vân Thiên Hà vô cùng cẩn thận khống chế bọn chúng hình thành một vòng tuần hoàn bên trong kinh mạch, bước thứ ba tu luyện thánh thể lúc này cũng đã hoàn toàn viên mãn.

Phất tay một cái liền ngưng tụ bảy thành tinh tượng chi lực, hoàn toàn có thể di sơn đảo hải, một tay phá thiên, khuấy động tinh thần!

Mặc dù so với cảnh giới phá toái hư không vẫn còn có chút chênh lệch, nhưng Vân Thiên Hà tin tưởng, khoảnh khắc đó đối với hắn đã không còn quá xa.

Hiện tại có được bảy thành tinh tượng chi lực, trong lòng Vân Thiên Hà tuy rất muốn thử nghiệm một chút, nhưng tại Tinh Huyền Thông Linh cảnh, nếu như tung ra một quyền như vậy, sợ rằng toàn bộ Tàng Long đại điện cũng sẽ bị hủy sập mất.

Đề xuống ý niệm đó, Vân Thiên Hà liếc nhìn qua chiếc đồng hồ cát bên trong bí thất, cát bên trong đó chỉ còn lại một chút.

Chiếc đồng hồ cát này là một loại công cụ tính thời gian do Cơ Hi Nhân dùng rất nhiều thời gian nghiên cứu chế tạo ra, lần này Ô Lan tới đây đã mang theo, khi nghe Vân Thiên Hà muốn bế quan, liền đưa cho Vân Thiên Hà sử dụng, để tránh việc hắn bế quan quên mất thời gian mà bỏ lỡ thời điểm đưa trẻ ra đời và nghi thức trọng đại của Tạo Hóa Thần Điện.

Trước khi Vân Thiên Hà bế quan, Ô Lan đã đem phương pháp sử dụng đồng hồ cát dạy cho Vân Thiên Hà, cho nên khi Vân Thiên Hà bắt đầu bế quan đã đem thời gian của đồng hồ chỉnh đến thời điểm đưa trẻ ra đời. Hiện tại lão bà đã sắp sinh con, hắn phải dành chút thời gian ở bên nàng mới được.

Ra khỏi Tỉnh Huyền Thông Linh cảnh, sau khi trở lại Tàng Long đại điện, phát hiện toàn bộ Tàng Long đại điện đều vô cùng bận rộn, nhất là trước cửa nhà mình vây rất nhiều người, một đám phụ nữ đi đi lại lại trước sân, dường như bận rộn việc gì đó.

Khi Vân Thiên Hà xuất hiện trước cửa nhà vừa lúc Mặt Nhi vội vàng vàng chạy đến đâm sầm vào lòng hắn, Mặt Nhi kinh hô một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, thấy đó là Vân Thiên Hà, khuôn mặt đỏ bừng hiện lên nét kinh hãi, kêu lớn:

- Tỷ phụ, tỷ tỷ sắp sinh rồi, huynh mau đi xem một chút đi...

Vân Thiên Hà gật đầu, trong lòng cũng vô cùng khẩn trương, đồng thời còn có chút kích động, hài tử của hắn sắp xuất thế, hắn sắp trở thành phụ thân rồi.

Mang theo tâm tình kích động, chợt nghe ở trong phòng Tô Tuyết truyền ra một tiếng kêu đau đớn.

Hắn muốn chạy vào trong, nhưng lúc này một phụ nhân đi ra thấy Vân Thiên Hà, bèn bắt hắn đứng bên ngoài không cho vào, Vân Thiên Hà không thể làm gì khác đành phải lo lắng đứng chờ, Vân Thiên Hà liên tục truyền âm cho Tô Tuyết để vỗ về nàng.

Tô Tuyết ở trong phòng đột nhiên nghe thấy âm thanh ôn nhu của Vân Thiên Hà, trong miệng không khỏi hét to một tiếng:

- Thiên Hà...

- Oa oa oa...

Tô Tuyết hét lên một tiếng, một tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ cũng vang lên khắp Tàng Long đại điện!

Ngay sát na khi Vân Thiên Hà nghe thấy âm thanh tiếng khóc đó, đôi mắt của hắn đã trở nên ướt ướt!

536. Chương 541: Tính Toán Của Thiên Tháp.

Bên trong mảnh đất thần bí này, băng tuyết phủ kín đại địa, rừng rậm nguyên thủy âm u, đầm lầy ao hồ mịt mù sương khói, có một tòa tháp thông thiên, đứng sừng sững bên trong trung tâm thế giới tĩnh mịch. Từ xa nhìn lại, tòa tháp cao đến tận mây, ẩn ước một loại lực lượng thần bí mà quỷ dị, làm chấn động tâm linh của mọi người.

Được bao phủ dưới một vầng ánh sáng nhẹ, tòa tháp thông thiên lúc này như ẩn như hiện, đột nhiên lộ ra diện mục vốn có, rồi lại đột nhiên ẩn tàng đi trong hư vô mờ mịt.

Lúc này, Thiên Tháp bất chợt phát sinh biến hóa kỳ dị như vậy, khiến cho tuyệt đại đa số những người có mặt bên trong tháp biến sắc, vừa kinh vừa sợ, trong đó có sáu lão giả trang phục bất đồng đều vội vàng hướng về tầng chóp của tòa tháp lao lên.

Tầng chóp của tháp, nơi cao nhất Thiên Tháp, chính là nơi chủ nhân Thiên Tháp quanh năm bế quan tu luyện, bị coi là cấm địa của Thiên Tháp. Vào lúc này, cánh cửa trên tầng chóp của tháp bỗng nhiên mở ra, từng đạo quang mang rất mất bản ra từ khe cửa, đến khi cánh cửa hoàn toàn mở rộng, cỗ quang mang này tựa như phóng ra từ một thái dương hùng hực nóng cháy, lan tỏa vạn trượng, khiến người khác không tài nào mở được mắt.

Bên trong ánh quang mang chói mắt đó đột nhiên xuất hiện một bóng người, hắn từ trong quang mang vạn trượng nhẹ nhàng bước ra, đó là một trung niên nam nhân tướng mạo có phần anh tuấn, khí chất nội liễm thành thực, không mang theo chút phong mang nào.

Người nam nhân này từ trên bậc thang đi xuống, sau khi bước xuống tầng tiếp theo, đã thấy sáu lão giả khom lưng đứng chờ tại đó.

Thấy hắn đi ra, sáu lão giả đồng thanh kêu lên:

- Ra mắt Thánh Chủ!

Trung niên nam tử quét mắt nhìn sáu vị các chủ quyền cao chức trọng, thản nhiên mở miệng nói:

- Các người kêu bản tọa xuất quan có chuyện gì quan trọng?

Một lão giả niên kỷ thoạt nhìn lớn nhất, dường như là đại biểu của sáu người bước ra khỏi hàng nói:

- Thánh Chủ, Đông Chúc các chủ Chúc Thiết Sinh báo lại, Liên Tinh tiểu thư vẫn còn sống, đồng thời xuất hiện ở kinh thành Đông Vực Đại Đường quốc. Mặt khác theo tin tức tình báo chúng ta có được, Đông Vực Thanh Long sơn phát hiện thượng cổ di tích, chính là Tạo Hóa Thần Điện đã bị phong ấn mấy nghìn năm, hơn nữa sau khi Quỷ Cốc phá được phong ấn đã liên lạc với tứ đại di lão của Tinh Tông, chuẩn bị ở Tạo Hóa Thần Điện cử hành đăng vị phong thần đại điển, đề cử ra Tạo Hóa chi chủ!

- Việc này có thật sao?

Trung niên nam nhân nghe vậy, đột nhiên tinh mang trong mắt bạo tăng, đồng thời nhú mày, thần sắc trở nên ngưng trọng, một cỗ uy áp khủng bố phủ xuống.

Sáu lão giả thần sắc căng thẳng, lập tức đáp:

- Việc này thiên chân vạn xác, mặt khác gần đây thế lực của Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn cùng Mạn Đà Tàng bắt đầu có chút dị động, nhân thủ chúng ta phải đi Đông Vực ngoại trừ U Tà Chi Ảnh, những người khác đều bị hai cỗ thế lực này chặn đánh, không thể thuận lợi tới được Đông Vực, xin Thánh Chủ định đoạt!

- Thiên U Âm Điện U La Vương ở bên kia có động tĩnh gì không?

- Thánh Chủ, Thiên U Âm Điện cũng đều bị ngăn chặn, bất quá U La Vương các hạ đã liên lạc với sứ giả Viêm Long Tộc trên thượng giới để bàn bạc, đồng thời truyền tin cho chúng ta, yêu cầu chúng ta phải hành động song song với họ, ngăn cản Tạo Hóa Thần Điện cử hành đăng vị phong thần đại điển, đốc thúc khôi lỗi của chúng ta ở các quốc gia nhanh chóng xâm chiếm lãnh thổ Đông Vực, tiến hành các bước cướp đoạt để mạch chi thực!

Trung niên nam nhân thần sắc lạnh nhạt, chỉ hơi gật đầu, nói:

- U La Vương nếu muốn chúng ta đốc toàn bộ lực lượng, hẳn cũng không có khả năng tọa sơn quan hổ đấu. Kế hoạch mà bọn họ chấp hành có tiến triển gì không?

- Bẩm Thánh Chủ, kế hoạch của Thiên U Âm Điện hiện nay tiến triển chậm chạp, nếu Quỷ Cốc không ra được, thì theo kế hoạch hành sự, lần này để mạch Đông Vực chắc chắn là đồ trong túi chúng ta, nhưng Quỷ Cốc lại xuất hiện biến số, cũng bởi vì trên đời này vẫn còn ba hậu duệ Vân Ly chưa bị diệt trừ. Hơn nữa các nhánh bộ lạc của ba bộ tộc này đã bí mật thoát khỏi khống chế của chúng ta và ẩn núp đi, cho nên kế hoạch của Thiên U Âm Điện đang gặp trở ngại!

Trung niên nam nhân trầm tư một lát sau, trong mắt hiện lên một quang mang quỷ dị, ngẩng đầu nói:

- Thông tri cho Chúc Thiết Sinh cùng Tác Hách, Đông các và Tây các tạm thời hoãn kế hoạch xâm chiếm lãnh thổ Đông Vực, Nam các, Bắc các cùng Trung các đốc toàn lực đối phó một người cho bản tọa!

Ba lão giả vừa bị chỉ tên đột nhiên đứng dậy, có phần khó hiểu hỏi:

- Thánh Chủ, tập trung lực lượng của ba các đối phó một người, không biết người này là ai?

- Vân Thiên Hà!

Trung niên nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba từ.

Đám các lão nghe thấy vậy đều không hiểu ra làm sao, Thánh Chủ vẫn chưa rời khỏi Thiên Tháp, vì có gì lại cảm hận một tiểu tử đến như vậy, cần phải tập hợp lực lượng của ba các để đối phó với một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, không phải là chuyện bé xé ra to sao?

- Lập tức chấp hành, bản tọa không cần biết các người dùng phương pháp gì, phải diệt trừ được kẻ này, vĩnh tuyệt hậu hoạn!

Trung niên nam nhân sau khi nói xong, cũng không đợi đám các lão kịp phản ứng, liền lập tức đứng dậy quay về tầng chóp, nháy mắt đã không còn bóng dáng, chỉ còn lại đám các lão giương mắt nhìn nhau.

Đỉnh tòa tháp đã chạm đến tận mây, khi Thánh Chủ của Thiên Tháp quay trở lại tầng chóp, trong bí thất, lúc này thân ảnh một nam nhân quỷ dị hiện ra.

- Thương Giáo các hạ, thương thể của ngài hiện nay đã hoàn toàn khôi phục chưa?

Liên Ngân La sau khi đi vào, thấy một thân ảnh chợt hiện lên, liền ngồi xuống thản nhiên nói.

Chỉ chớp lát, một thân ảnh lộm khộm, râu tóc bạc trắng, có vẻ cực kỳ già nua bước tới, chính là Thương Giáo.

Thương Giáo thần sắc bình tĩnh, nhưng trên trán chung quy vẫn bao hàm một cỗ lệ khí tràn ngập, chẳng qua do hấn che dấu tốt nên không bộc lộ ra. Đi tới bên cạnh Liên Ngân La ngồi xuống, lúc này Thương Giáo mới lạnh nhạt nói:

- Khôn lam chi diễm như giò bám vào xương, quả nhiên bá đạo, bản tôn đến tận giờ mới bức được hết ra ngoài!

Dừng một chút, Thương Giáo nhìn Liên Ngân La rồi nói:

- Liên huynh đệ, theo ta được biết, người cùng với một vị cao đồ của Tinh Tổ quan hệ rất thân thiết, từ khi tiến vào Vị giai, không biết vị cao đồ kia hiện tại hạ lạc phương nào?

Liên Ngân La ánh mắt cổ quái nhìn chiếc sừng rồng tuy cứng rắn nhưng lại ẩm đậm không chút ánh sáng của Thương Giáo, nói:

- Các hạ, vị Quy Tinh Tử kia từ khi hạ giới tới hay, tự cho mình là chân vô tình đế, vẫn một mực ở trong Lưu Tinh Thiên Nguyên, các hạ há lại không biết việc đó?

Thương Giáo gật đầu nói:

- Việc này bản tọa có biết, chẳng qua gần đây phong ấn Hư giới vẫn chưa hề có dấu hiệu buông lỏng, cũng không có bất cứ tin tức gì truyền xuống. Bản tọa nghĩ có thể từ vị Quy Tinh Tử kia nhìn ra một ít manh mối!

Liên Ngân La tựa hồ hiểu dụng ý của Thương Giáo, đột nhiên cười cười, nói:

- Các hạ, ngoại trừ cường giả Vị giai, người nên biết hạ giới thì dễ, nhưng thượng giới, nếu như không thể phá toái hư không, quả thực khó hơn lên trời, cho dù có thể phá toái hư không, cũng chưa chắc đã có thể trở lại Di Sinh giới. Lúc trước khi các hạ hạ giới chắc hẳn cũng đã biết điều này, chẳng bằng cùng bọn ta làm một phen đại sự, hưởng thụ trường sinh, không phải khoái hoạt hơn sao?

Nghe xong lời này, Thương Giáo trong lòng đại động, nhìn Liên Ngân La nói:

- A, không biết Liên huynh đệ có kế hoạch gì để có thể đạt được trường sinh?

Liên Ngân La lấy ra một chiếc hộp nhỏ để trên mặt bàn, nói:

- Thương Giáo các hạ chắc là nhận ra được lai lịch của vật này?

Thương Giáo liếc mắt nhìn chiếc hộp nhỏ, phẩy tay một cái, nắp hộp liền bật lên, chỉ thấy bên trong có một chiếc giới chỉ khá cổ xưa.

Thấy chiếc giới chỉ này, Thương Giáo sắc mặt khê biến, nói:

- Đây chẳng phải Tạo Hóa Giới sao, thế nào lại ở trong tay các hạ?

- Tạo Hóa Giới?

Liên Ngân La nghe xong, thần sắc hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Lúc trước có một vị đạo thánh tới đây tham gia Thiên Tháp Thánh hội, sau khi bản tọa đáp ứng làm giúp hắn một việc, hắn liền đem giới chỉ này đưa cho ta, chẳng qua chúng ta đã nghiên cứu nhiều phương diện nhưng vẫn không biết giới chỉ này rốt cuộc có công dụng gì, vì vậy lần này các hạ xuất quan, mới xin thỉnh giáo một chút!

Thương Giáo nhìn chiếc Tạo Hóa Giới, trong mắt ẩn hiện vẻ cuồng nhiệt, sóng mắt lưu chuyển, tựa hồ đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Biểu tình này của hắn bị Liên Ngân La nhìn thấy, Liên Ngân La sắc mặt không đổi, lặng lẽ ngồi chờ, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ một số kế hoạch.

Chỉ chốc lát sau, Thương Giáo cầm lấy chiếc giới chỉ, rót vào một cỗ lực lượng, ngay lập tức chiếc giới chỉ đột nhiên hiện lên một đạo quang mang, Thương Giáo thấy vậy liền buông giới chỉ ra, nói:

- Chiếc giới chỉ này chính là vật của thiên địa tạo hóa, truyền lại từ thời thượng cổ Man Hoang đại lục, chỉ có huyết mạch Văn Ly thị tộc mới có khả năng mở nó ra, theo ta được biết, tương ứng với nó còn có bốn chiếc Tạo Hóa Trắc. Khi sáu kiện đồ vật của tạo hóa này tề tụ, lập tức sẽ có được lực lượng thần kỳ sáng tạo vạn vật, thay đổi quy tắc tạo hóa!

Liên Ngân La vừa nghe thấy vậy, hai mắt bắn ra hai luồng quang mang sáng rực, nói:

- Các hạ, nếu đồ vật tạo hóa này có được lực lượng thần kỳ như vậy, vì sao từ thời thượng cổ tới giờ lại không có mấy người quan tâm tới, có phải là lực lượng vật này có được còn bị hạn chế gì sao?

- Đúng vậy, đồ vật tạo hóa bao gồm hai chiếc giới chỉ, bốn chiếc thủ trắc, đều cần phải có huyết mạch của chủng tộc thiên phú tương ứng mới có thể mở ra và sử dụng được. Người bình thường dù đạt được nó cũng không thể nào làm thức tỉnh lực lượng ẩn chứa bên trong nó. Hơn thế nữa, nó cùng với những vật dụng phổ thông cũng không có gì khác biệt, cho dù có người đạt được có khi cũng coi như vật vô dụng, cho nên từ trước tới nay người quan tâm đến nó thực sự không nhiều!

Nghe xong lời này, trong lòng Liên Ngân La nhất thời hiểu ra, trầm nghĩ:

- U La Vương vẫn muốn thực thi kế hoạch tuyệt diệt các bộ tộc của Man Hoang thế giới, bản tọa chưa từng minh bạch dụng ý của hắn, xem ra nguyên nhân của tất cả những việc này, e rằng đều xuất phát từ những đồ vật tạo hóa, chỉ có những bộ tộc sở hữu thiên phú bị diệt sạch, như vậy lực lượng thần kỳ của những đồ vật tạo hóa kia mới vĩnh viễn không thể mở ra!

Nghĩ đến đây, Liên Ngân La bỗng nhiên nhớ tới một câu nói, không khỏi lẩm bẩm:

- Thành bởi Quỷ cốc, bại cũng bởi Quỷ cốc. Lấy hiện trạng ngày hôm nay mà nói, kế hoạch lâu dài kia của U La Vương, e rằng càng ngày càng khó thực hiện!

Thương Giáo nghe thấy vậy cũng có chút kinh ngạc, sau đó liền lập tức gạt đầu.

Liên Ngân La không biết ý hắn là gì, liếc nhìn hắn một cái rồi nói:

- Thương Giáo các hạ, những đồ vật tạo hóa này đều là thần khí, tại hạ có một kế hoạch, chẳng biết Thương Giáo các hạ có bằng lòng tham dự hay không, nếu như việc này có thể thành, cơ hội ta và người hưởng thụ vĩnh sinh sẽ càng lớn hơn. Chẳng qua kế hoạch này, chỉ có ta và người được biết, phải bảo mật nghiêm ngặt!

537. Chương 542: Hổ Tinh Tử.

Chỉ cần có thể thu được cơ hội trường sinh, đối với Thương Giáo mà nói, trên thế giới này không có chuyện gì hắn không làm được.

Sau khi suy nghĩ một chút, Thương Giáo nhìn Liên Ngân La nói:

- Có một số việc, bản tôn tự nhiên hiểu được, Liên huynh đệ hãy nói một chút về kế hoạch của người đi!

Hai môi Liên Ngân La liền mấp máy, dùng một loại bí ngữ nói ra kế hoạch của mình cho Thương Giáo.

Thương Giáo vừa nghe xong, đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức trầm tư chút rồi khẽ gật đầu nói:

- Kế hoạch này quả thực có chút mạo hiểm, bất quá quan hệ giữa bản tôn và người lại không hề có người nào biết, đến lúc đó chúng ta có thể tương trợ phối hợp với nhau, chẳng khác nào thiên ý vô phùng, đại sự có thể thành công!

Liên Ngân La thấy Thương Giáo sáng khoái đáp ứng, hai người lại tiếp tục trao đổi những chi tiết trong kế hoạch.

Bỗng nhiên, Liên Ngân La thấy ngọn đèn trước bàn lập lòe phát sáng, liền che ngọn đèn đi, liếc mắt nhìn Thương Giáo. Thương Giáo hiểu ý, biết Liên Ngân La có chuyện quan trọng, liền lập tức đứng dậy cáo từ.

Chờ cho đến khi Thương Giáo rời khỏi Thiên Tháp, Liên Ngân La mới vung tay lên mở cửa bí thất ra. Chỉ thấy bên ngoài bí thất có đứng một người. Người này mặc trường bào ngân bạch, toàn thân tỏa ra ánh sáng thần bí, đeo khăn che mặt chậm rãi bước vào bí thất.

Sau khi người này tiến vào, Liên Ngân La liền đóng cửa lại, ánh sáng trên thân người kia tiêu tán, chỉ thấy một chòm râu dài từ trong kẽ cửa chiếc ngân bào lộ ra, Liên Ngân La có chút kinh ngạc, sau đó liền lập tức cung kính nói:

- Nguyên lai là Tinh Sứ các hạ giá lâm, không biết Tinh Sứ các hạ đột nhiên tới là có gì phân phó?

Tinh Sứ dùng một âm thanh như từ xa xưa vọng về, lên tiếng nói:

- Bản tọa lần này đến, quả thực là có việc quan trọng, bất quá hiện tại hãy nói chuyện khác trước, bản tọa muốn biết hạ lạc của Quy Tinh Tử?

Liên Ngân La có chút khó hiểu, nói:

- Quy Tinh Tử các hạ hiện nay đang ở tại Lưu Tinh Thiên Nguyên. Nếu như Tinh Sứ các hạ hạ giới mà xuống, hẳn đương nhiên sẽ cảm ứng được và đến gặp các hạ, vì sao các hạ lại hỏi như vậy?

Tinh Sứ lại nói:

- Điểm kết nối bí mật với Hư giới tại thế giới này, một là Thiên Tháp của người, một nơi khác là Tinh Minh Tế Đàn của Thiên U Âm Điện. Bất quá lần này bản tọa nhận sự giao phó của Long Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử đại nhân, vì một việc quan trọng mà đến. Bản tọa tới tìm người vì bản tọa biết người có biện pháp nhanh nhất để tìm ra Quy Tinh Tử, người hãy nói cho Quy Tinh Tử biết, Tinh Tổ có mệnh lệnh giao cho hẳn, muốn hẳn muốn hẳn lập tức trở lại Thiên Tháp gặp ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả!

Nghe thấy như vậy, Liên Ngân La cũng không dám vòng vo với vị Tinh Sứ này nữa, càng không dám hỏi có chuyện gì xảy ra, lập tức nói ngay:

- Đã như vậy, mời các hạ chờ trong chốc lát, tại hạ lập tức đi thông tri cho Quy Tinh Tử các hạ!

Cạch!

Liên Ngân La vừa nói xong, Tinh Sứ liền lập tức lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, sau khi mở hộp, chỉ thấy bên trong là một tinh thể hình cầu phát ra ánh sáng bảy màu long lánh tựa như thủy tinh, tỏa ra một lực lượng thần kỳ.

Tinh Sứ nói:

- Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn này là quà gặp mặt cho người, nếu như chuyện tiếp theo người có thể làm tốt, bản tọa tự nhiên sẽ không tiếc thưởng cho người chỗ tốt, người đi làm việc đi!

Liên Ngân La ngàn vạn không thể ngờ, Tinh Sứ vừa hạ giới, đến giao cho hẳn thực hiện một việc mơ hồ, hẳn liền được tặng cho Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn mà hẳn vẫn luôn tha thiết ước mơ, sau khi hít vào một hơi lạnh, trong lòng liền mừng như điên.

Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn chính là dùng Lưu Tinh Phách, trộn lẫn với nhiều loại chí bảo hiếm có, lại dùng tinh thần lực luyện chế mấy trăm năm mà hình thành kết tinh năng lượng, sau khi dùng, chẳng những có thể gia tăng tu vi công lực, hơn nữa còn kéo dài thọ mệnh, cùng với chí bảo Long Tộc - Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn ở Di Sinh Giới giống nhau, đều là thứ vô cùng quý hiếm khó cầu, chỉ một viên thôi cũng đủ khiến cho vô số cường giả trở nên điên cuồng.

Nén lại tâm tình kích động trong lòng, Liên Ngân La không nhận lấy Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn, mà nghiêm mặt nói:

- Vô công bất thụ lộc, lễ vật của Tinh Sứ các hạ thực sự quá quý giá, tại hạ vạn lần không thể nhận, còn việc các hạ ủy thác, tại hạ tự nhiên sẽ dốc toàn lực để làm, xin đợi trong chốc lát!

Nói xong, Liên Ngân La tham lam liếc mắt nhìn Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn một lần nữa rồi nhanh chóng rời khỏi bí thất.

Biểu tình của Liên Ngân La đều bị Tinh Sứ thu hết vào mắt, sau khi hẩn ra khỏi cửa, Tinh Sứ đột nhiên cởi chiếc áo choàng ngân bạch, để lộ ra thân mình lông lá, chòm râu rậm rạp điểm vài đốm hoa râm, hai hàng lông mày thon dài lắt phất.

Nếu như lúc này Quy Tinh Tử hoặc Tước Tinh Tử ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc mà hô lớn, người này, chính là sư huynh của họ, Hổ Tinh Tử.

Hắn vậy mà lại dám vi phạm mệnh lệnh của Tinh Tổ, tự mình bí mật hạ giới.

Bình thường Hổ Tinh Tử trong đám sư huynh đệ là một người có vẻ ngoài thành thật hàm hậu, đầu óc không quá nhanh nhạy, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của Tinh Tổ, là một công cụ sát nhân vô cùng hung lệ khiến cho mọi người sợ hãi.

Tuy rằng sự trí tuệ và thâm trầm không cao được như Tước Tinh Tử cùng Long Tinh Tử, nhưng ý chí hung sát cùng với thực lực của Hổ Tinh Tử lại cao hơn các sư huynh đệ khác một bậc, bình thường hẩn trước mặt các sư huynh đệ đều không hề tỏ ra có tâm tư, tính tình thẳng thắn, cũng là một người hung cuồng dễ tức giận nhất, cho nên các sư huynh đệ cũng ít giao lưu cùng hẩn.

Nhưng mọi người không nghĩ tới, Hổ Tinh Tử lại dùng một cách thức quỷ dị để tới Man Hoang thế giới, hơn nữa còn trực tiếp tìm tới Thiên Tháp Thánh Chủ Liên Ngân La, có thể thấy được trong lòng hẩn, cũng không phải là không hề thâm trầm như mọi người tưởng tượng.

Kể này, quả thực không hề đơn giản!

Hổ Tinh Tử sau khi cởi áo choàng, liền trực tiếp đi lên đỉnh của Thiên Tháp, thừa lúc khoảng thời gian Liên Ngân La còn chưa trở lại, dùng đôi mắt vô cùng hung sát, tràn ngập quang mang ngân bạch không ngừng thăm dò phiến tinh không vô tận trên bầu trời của Man Hoang thế giới, xem có gì khác biệt so với nơi hẩn ở.

Trong lúc thăm dò, đôi mắt của Hổ Tinh Tử bất chợt rực rỡ ngân quang, hẩn vô cùng kinh hãi phát hiện, sau khi hẩn xuống Man Hoang thế giới, hẩn mơ hồ có thể cảm ứng được một chút tinh tú lực mỏng manh mà Bạch Hổ Tinh Tú đem đến cho hẩn.

Tuy rằng tia tinh tú lực của Bạch Hổ Tinh Tú lúc này rất nhỏ, nhưng cũng đủ khiến Hổ Tinh Tử mừng rỡ như điên, bởi vì khi ở Di Sinh Giới, từ sau khi phát sinh sự kiện kia, hẩn đã không còn cảm ứng được bất kỳ một chút nào tinh tú lực của Bạch Hổ Tinh Tú.

Lần này hạ giới, hẩn dùng phương pháp quang minh chính đại mà đi, như vậy lại dễ dàng thoát khỏi giám sát của Tinh Tổ, thậm chí sau khi hạ giới, hẩn liền trực tiếp thủ tiêu vị Tinh Sứ kia, còn bản thân lại giả mạo làm hẩn.

Trong cảm nhận của hẩn, hẩn truy cầu lực lượng chí cao vô thượng, hẩn muốn đạt được sự thừa nhận của Bạch Hổ để tinh, trở thành chúa tể của phiến tinh không này, cho nên trong khoảnh khắc khi Tử Vi Đế Tinh xuất hiện, hẩn liền phá giới mà đến, chính là để tìm kiếm mộng tưởng trong lòng mình.

Vì mộng tưởng này, hẩn nguyện ý trả bất cứ giá nào, cho dù phản bội lại sư phụ Tinh Tổ của mình.

Giờ khắc này, sau khi Hổ Tinh Tử thăm dò phát hiện ra lực lượng yếu ớt của Bạch Hổ Tinh Tú, hẩn đã biết quyết định trả cái giá đắt một mình hạ giới là hoàn toàn chính xác.

Hẩn không quý kế đa đoan giống như Long Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử, hành sự lăm mưu mô, trước phải lừa gạt Tinh Tổ sau đó mới bắt đầu kế hoạch của bọn họ.

Hẩn dùng phương pháp trực tiếp đơn giản nhất, một phương pháp mà người khác cho rằng không thể hoàn thành, đó chính là phá giới mà đến.

Hắn biết, phương pháp trực tiếp đơn giản nhất, thường thường lại chính là phương pháp hữu hiệu nhất, cũng có thể tạo được tác dụng thần kỳ, đây chính là chỗ cao minh mà mọi người không nghĩ tới. Cho nên trong sát na khi hắn phá giới, tuy rằng cũng bị Tinh Tổ phát hiện, nhưng cho tới bây giờ Tinh Tổ vẫn không thể ngờ rằng Hồ Tinh Tử lại dám lớn mật phản bội hắn, căn bản không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ Tinh Tử thuận lợi phá giới rời đi.

Bất quá như vậy, ngược lại sẽ làm Tinh Tổ càng thêm đề phòng với Tước Tinh Tử cùng Long Tinh Tử, khiến cho kế hoạch của bọn họ không trôi chảy, chỉ có thể nghiêng rằng hối hận, chửi Hồ Tinh Tử đê tiện vô sỉ, trong lòng tràn ngập oán niệm.

Chiêu thức ấy của Hồ Tinh Tử tuyệt diệu hơn kế sách của bọn họ, cũng chặn luôn tia ý niệm hạ giới cuối cùng của họ.

Đúng lúc này, bên ngoài có chút dị động truyền đến, Hồ Tinh Tử chỉ đành tiếc nuối ngừng thu nạp chút tinh lực yếu ớt của Bạch Hồ Tinh Tử, một lần nữa đem ngân bào mặc vào.

Cửa bí thất mở ra, Liên Ngân La nhanh chóng đi vào, nói:

- Tinh Sứ đại nhân, đã liên lạc với Quy Tinh Tử các hạ, hắn rất nhanh sẽ quay trở lại đây, không biết Tinh Sứ đại nhân còn gì cần phân phó nữa không?

Nói xong, ánh mắt của Liên Ngân La không khỏi liếc nhìn Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn đặt trên bàn.

Hồ Tinh Tử cầm lấy chiếc hộp, tiện tay đem Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn ném cho Liên Ngân La, thần nhiên nói:

- Vốn người chính là trưởng lão Tinh Tông, có một số việc, bản tọa vẫn không thể tin được người, bất quá nhìn vào mối quan hệ mật thiết giữa người và Quy Tinh Tử, có chút tin tức, chắc hẳn người cũng rõ ràng, nếu như người có thể cung cấp cho bản tọa những tư liệu cần thiết, tự nhiên không thiếu chỗ tốt!

Liên Ngân La suy nghĩ trong lòng một chút, liền nói:

- Không biết Tinh Sứ các hạ muốn biết tin tức ở phương diện nào, tại hạ nếu biết đương nhiên dốc toàn lực trả lời!

Hồ Tinh Tử cũng không do dự, liền nói:

- Bản tọa muốn người điều tra toàn bộ tư liệu của người mang tinh mệnh xuất hiện trên Man Hoang giới, càng chi tiết càng tốt, về những thứ khác, người bắt tất phải quan tâm!

Liên Ngân La trong lòng khê động, bèn nói:

- Các hạ, tại hạ quả thực hiểu rõ về một người mang tinh mệnh, người này từng xuất hiện tại Đông Vực Đại Đường Quốc, tên là Vân Thiên Hà, nhưng người này còn có một thân phận đặc thù, là hậu duệ Vân Ly tộc. Tuy rằng hắn thực lực không mạnh, nhưng bên người lúc nào cũng có cường giả Thiên Cảnh bảo hộ, Thiên U Âm Điện từng thực hiện nhiều lần bắt giữ và ám sát hắn, hoặc giả bắt người nhà để áp chế hắn, nhưng kết cục đều thất bại...

- Hồn trưởng!

Liên Ngân La còn chưa nói dứt lời, Hồ Tinh Tử đã đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, một cỗ ý chí hung sát vô biên, phảng phất như tỏa ra từ mãnh thú thôn phệ thiên địa, khiến cả Thiên Tháp rung động, còn những thứ bày biện bên trong bí thất đều không thể chịu được lực lượng mang tính hủy diệt này mà ào ào nát thành bột phấn.

Cảm thụ được cỗ khí tức hung sát vô bỉ kia, ngay cả người có tu vi tâm cảnh như Liên Ngân La cũng không nhịn được phải run lên, thậm chí trong lòng còn nảy sinh sợ hãi, thần sắc càng thêm cung kính, không dám nói thêm điều gì nữa, đứng yên một chỗ chờ câu hỏi của Hồ Tinh Tử.

Đây chính là thực lực của cường giả Vị giai trong lúc vô ý lộ ra, còn mạnh hơn cả so với Thiên Cảnh, khiến cho cường giả Thiên Cảnh như Liên Ngân La cũng phải vô cùng cẩn thận tươi cười đối phó.

538. Chương 543: Chân Võ Tinh Cảnh.

- Người này hiện đang ở đâu?

Liên Ngân La cẩn thận đáp:

- Người này hành tung xuất quỷ nhập thần, không hề lưu dấu, chúng ta cũng không thể nào nắm bắt được hành tung cụ thể của hắn, bất quá qua một thời gian nữa, bọn họ sẽ cử hành đăng vị phong thần đại điển tại Tào Hóa Thần Điện Thanh Long sơn, người này nhất định sẽ xuất hiện ở đó, có lẽ Tinh Sứ các hạ hãy tùy thời cơ mà hành sự!

Hổ Tinh Tử gật đầu, vẫn như cũ dùng ánh mắt sát thần nhìn Liên Ngân La, nói:

- Đã như vậy, bắt đầu từ hôm nay, trước khi bản tọa chưa điều tra tường tận về người này, người và cả thủ hạ của người, bất kỳ kẻ nào cũng không được xuất thủ đối với hắn, bằng không, bản tọa nhất định sẽ bắt kẻ đó phải trả giá đắt!

Vừa nghe thấy vậy, Liên Ngân La nghĩ đến một việc, nhất thời kinh hoàng, liền lập tức giải thích:

- Có một chuyện cần phải bẩm báo các hạ, trước khi ngài tới, U La Vương đã thực thi kế hoạch tuyệt sát với người này, đồng thời hắn còn bắt buộc tại hạ phải tham dự hành động cùng hắn...

Khi Liên Ngân La còn chưa nói xong, hắn bỗng nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn, thậm chí là hít thở không thông, chỉ thấy Hổ Tinh Tử vươn tay ra chỉ vào hắn, phảng phất như có một lực lượng hư vô gắt gao túm chặt hắn, khiến hắn không có cơ hội thở ra, lúc này thân thể của hắn cũng đã bắt đầu chậm rãi bị nhấc lên, khuôn mặt vì nghẹt thở đã trở nên đỏ bừng.

- Bản tọa muốn người lập tức đình chỉ hành động lần này, nếu như người kia có gì ngoài ý muốn, bản tọa sẽ khiến người và Thiên Thập này của người, lập tức biến mất khỏi nhân gian.

Dứt lời, Hổ Tinh Tử buông tay ra, Liên Ngân La liền rơi thẳng xuống đất, hồn hển thở từng hơi lớn, trong lòng hắn biết vị Tinh Sứ đại nhân này tính tình bạo liệt, cũng không dám nhiều lời nữa, gật đầu như gà mổ thóc:

- Tại hạ lập tức đi triệt tiêu mệnh lệnh, chẳng qua U La Vương bên kia...

Hổ Tinh Tử nói:

- Đám kiến hôi đó, người tất nhiên không cần để ý tới, nếu như bọn chúng dám có gan vọng động, bản tọa sẽ khiến cho chúng và Thiên U Âm Điện biến mất khỏi nhân gian từ đây!

Liên Ngân La vừa nghe lời này, tựa như được uống một liều thuốc an thần, tâm tư cũng lập tức buông lỏng, cường giả Vị giai đứng sau lưng U La Vương, luận thực lực, hoàn toàn không phải đối thủ của vị Tinh Sứ vừa mới tới từ Di Sinh Giới này, nếu như mình đã được vị cường giả này ủng hộ, hơn nữa người này cũng rất thẳng thắn rộng rãi, chỉ cần có thể mượn hơi được hắn, vậy thì chỗ tốt sau này đương nhiên không thiếu, dù cho phải giải trừ quan hệ đồng minh cùng Thiên U Âm Điện thậm chí là xé rách da mặt nhau, cũng không phải là điều đáng lo...

Nghĩ tới đây, Liên Ngân La cũng không buồn bực vì chuyện vừa rồi, vẻ mặt vẫn tươi cười như trước, đầu tiên an bài nơi nghỉ ngơi cho Hổ Tinh Tử, sau đó mới lập tức rời khỏi tầng chớp, một lần nữa triệu tập mấy vị Các chủ đến nghị sự.

...

Tàng Long đại điện.

Vân Thiên Hà những ngày gần đây cũng không bé quan, mà cả ngày đều ở cùng Vân Nương và Tô Tuyết, thay tã hay chăm sóc chơi đùa với con gái, trải qua một cuộc sống ấm áp, cũng hiểu được niềm vui sướng khi được làm phụ thân.

Sau khi cả nhà cùng bàn bạc, đứa con đầu tiên của Vân Thiên Hà sẽ lấy theo họ Đồ, dựa vào gia phả sẽ lấy tên đệm là chữ Nguyệt, gọi là Đồ Nguyệt Vi.

Bụng của Túc Dao ngày một lớn hơn, cũng sắp đến lúc sinh nở, các đại thẩm ở trong Tàng Long đại điện mỗi ngày lúc rảnh rỗi đều tụ tập trong nhà, bồi tiếp các nàng nói chuyện, chơi đùa cùng tiểu bảo bảo, trên mặt lúc nào cũng đầy vẻ tươi cười.

Bất quá cuộc sống bình yên ấm áp đó, chung quy vẫn cần người đứng ra bảo vệ.

Vân Thiên Hà ở cùng hai mẹ con thêm vài ngày, dần xếp những công việc trong Tàng Long đại điện, rồi một lần nữa tiến vào Thiên Môn Tinh Huyền Thông Thiên Cảnh tiến hành bế quan tu luyện.

Có lẽ bởi niềm vui do nữ nhi mang đến, tâm tình cũng tương đối thoải mái, tâm cảnh luôn được bảo trì trong một trạng thái nhẹ nhàng, khi Vân Thiên Hà bế quan, cảm thụ bầu trời đầy sao, đột nhiên cũng phát hiện ra những thể nghiệm mới.

Hiện tại, án theo tiến trình tu luyện trong Tinh Khung Bí Sách, Vân Thiên Hà đã tiến hành tu luyện đến tinh tú ý cảnh thứ tư, cũng chính là cần phải tu luyện dung hợp tinh không ý cảnh của Huyền Vũ Tinh Tú.

Sau khi tu luyện xong tinh không ý cảnh thứ tư này, tại bí cảnh hỗn độn bên trong tinh thần bản mệnh của Vân Thiên Hà sẽ hình thành một hệ thống tinh không hoàn chỉnh.

Nhưng bởi vì Vân Thiên Hà đã sớm có được một linh phách, hiện tại linh phách này bị tinh thần bản mệnh của hắc dẫn dắt vào bí cảnh trong hạch tâm của nó, dùng tinh lực tinh thuần ngưng tụ thành một linh phách phân thân.

Mà chỗ tốt của linh phách phân thân này, Vân Thiên Hà có thể trực tiếp thông qua linh phách phân thân tiến vào trong tinh hạch của tinh thần bản mệnh, từ đó có thể trực tiếp rút ra được lực lượng của tinh tú ý cảnh Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước mà hắc dẫn đã dung hợp, như vậy cũng chính là trực tiếp tiến hành rèn luyện cho tinh phách phân thân này.

Việc có được linh phách phân thân cũng tiết kiệm rất nhiều công sức cho Vân Thiên Hà khi tu luyện hoàn thành mục tiêu cuối cùng của thánh thể, vì khi đó đột phá Thiên Cảnh cũng cần phải phân thân để tiến hành ngưng tụ một linh phách phân thân. Bây giờ khi hắc dẫn đột phá Thiên Cảnh chỉ việc trực tiếp đưa ra linh phách phân thân vào trong thiên địa làm linh môi để tiến hành tu luyện, cũng tương đương với làm ít hưởng nhiều.

Trong tình huống một loại tâm cảnh đặc biệt được hình thành, tâm thần Vân Thiên Hà thuận lợi thông qua sự dẫn dắt của linh phách phân thân bên trong Tử Vi Đế Tinh để tiến nhập vào phiến chân vũ Huyền Vũ Tinh Tú. Khi tiếp xúc với một phần tinh không ý cảnh của phiến tinh không này, giống như là hoa mẫu nãi hạn gặp mưa rào, từ chỗ tĩnh mịch yên ắng dần dần bắt đầu tràn ngập sinh cơ.

Vân Thiên Hà sau khi tiến vào phiến tinh không này cũng bắt đầu thu nạp tinh hoa của những khóa tinh thần trong đó, thành lập nên mối cảm ứng liên hệ với mỗi khóa tinh thần, rồi sau đó lại dẫn dắt bộ phận tinh hoa mình vừa thu nạp quay trở về thấp sáng những khóa tinh thần này, khiến cho cả phiến tinh không một lần nữa bùng lên sinh cơ và sức sống.

...

Sáu tháng sau.

Trong Tinh Huyền Thông Linh bí cảnh, đồng hồ cát bên người Vân Thiên Hà đã sắp chảy hết, lúc này Vân Thiên Hà cũng bắt đầu mở mắt.

Sát na đôi mắt hắc mở ra, phiến tinh không ẩn hiện trong nó, đã mang theo một loại ý cảnh thần kỳ bao dung vạn vật, phẳng phất như sinh linh trong mắt hắc đều nhỏ bé như những con kiến hôi.

Thân thể Vân Thiên Hà, sau trải qua lần thứ tư cường hóa rèn đúc giờ này đã càng thêm cường hãn. Thậm chí trong mỗi một tế bào đều ẩn chứa lực lượng tinh thần dồi dào vô cùng.

Dường như chỉ cần một cái phất tay là Vân Thiên Hà có thể điều động được lực lượng tinh thần của tinh không vô biên vô tận.

Vân Thiên Hà trải qua sáu tháng bế quan này, đã hoàn toàn chinh phục được phiến tinh không thứ tư chân vũ tinh tú.

Cảnh giới hiện nay của Vân Thiên Hà đã đạt được tới Địa Chi Giới Vực đỉnh phong.

Sau khi đạt được Tinh Khung Bí Sách, hơn nữa với thiên phú đặc biệt cùng với tinh thần số mệnh thần kỳ, có thể nói Vân Thiên Hà là người có tiến độ tu luyện cực nhanh, không còn người nào có thể sánh được.

Sau khi cảm thụ những biến hóa của tâm cảnh cùng thân thể mình, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn thấy cát trong đồng hồ gần chảy hết, chứng tỏ thời gian diễn ra đẳng vị phong thần đại điển đã sắp tới.

Rời khỏi Tàng Long Thiên Môn, hắn thấy rất nhiều người đang tụ tập tại quảng trường của Tàng Long đại điện, trong đó có một số người xa lạ, cũng có một số người Vân Thiên Hà có chút ấn tượng.

An thúc cùng với Diệp lão đứng trước đại điện, thần sắc trang nghiêm, ngay cả Tô Tuyết cũng ôm hài tử cùng với những nữ nhân khác đứng ở một bên, thần tình nghiêm túc lắng nghe An thúc thuật lại những sự tình phát sinh bên ngoài.

Vân Thiên Hà lặng lẽ đi tới bên Tô Tuyết, đón lấy hài tử ôm vào lòng, thuận tiện đứng nghe An thúc nói. Thế mới biết bên ngoài đã loạn tức mức tận cùng, chiến loạn, thiên tai liên miên khiến cho vô số bách tính bình dân trôi dạt khắp nơi, đói khổ lạnh lẽo, xã tắc thần khí Đại Đường đã hoàn toàn tan vỡ.

Theo như lời kể của An thúc, giải đất phụ cận ở quanh đây có xuất hiện điềm báo "thiên quang", hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, hàng trăm vạn bách tính đều chạy tới phụ cận nơi này, Tàng Long đại điện bí ẩn rất có thể sẽ bị phát hiện, An thúc muốn trong thời gian tới sẽ cử người thủ hộ tại lối ra vào của Tàng Long đại điện, phòng ngừa có người phát hiện ra Tàng Long đại điện mà dẫn tới phiền phức.

Chuyện này hấp dẫn được sự chú ý của Vân Thiên Hà, bất quá trong lúc đang tỉ mỉ lắng nghe, Ô Lan cùng với Ngã Nhã Na đi tới, theo bên cạnh họ còn có Túc Dao đang sắp sửa sinh nở. Các nàng hướng về phía Vân Thiên Hà gật đầu ra hiệu có chuyện cần thương nghị, sau đó liền trở về phòng.

Vân Thiên Hà cùng với Tô Tuyết tiến vào phòng, sau khi Vân Thiên Hà đem hài tử giao cho Tô Tuyết, Ô Lan liền đi thẳng vào vấn đề:

- Thiếu chủ, việc xuất hiện "thiên quang" đã được Quỷ Hoàng gửi thư tín nói rõ, nơi xuất hiện thiên quang, chính là phương vị để mạch chi thực của Đông Vực hiển hiện.

- Thế nhưng vẫn còn một việc mà không ai biết, phương vị thiên quang hiển hiện, cũng là nơi hiển hiện để mạch chi thực, lại chính là nơi Nhân Hoàng ra đời, Hoàng Tổ điện hạ đã phái tử tôn đi tìm kiếm Nhân Hoàng rồi!

- Nhân Hoàng?

Vân Thiên Hà có chút mê hoặc, nói;

- Huyết mạch Cơ thị chính là huyết mạch của Thánh Hoàng, vì sao lại còn có Nhân Hoàng nào sinh ra, lẽ nào vẫn là tử tôn của Cơ thị?

Ô Lan cũng ngơ ngác.

Ngã Nhã Na nói:

- Việc này Khôn Linh Lão Tổ đến Thiên Quỷ sơn đã giải thích, vốn bọn ta cũng cảm thấy vô cùng mơ hồ, nhưng trải qua một thời gian thiên hạ đại loạn, hiện tại bọn ta đã hiểu Nhân Hoàng mà Khôn Linh Lão Tổ nói tới là gì!

539. Chương 544: Tử Cực Thiên Quang.

Vân Thiên Hà càng nghe lời kể của Ô Lan và Ngã Nhã Na lại càng cảm thấy mơ hồ.

Nhưng ngay khi hắn định truy hỏi bọn họ cho rõ ràng thì Mạt Nhi vội vàng vàng chạy vào kêu lớn:

- Tỷ...tỷ phu, không tốt, Túc Dao đại tỷ bị sinh non, nàng đang rất vất vả, bà bà muốn huynh qua bên đó.

- Cái gì?

Vân Thiên Hà vừa nghe thấy vậy cũng không nán lại nói chuyện với Ô Lan nữa, bèn túm lấy Mạt Nhi sau đó nhanh chóng như một cơn gió biến mất khỏi phòng.

Nghe thấy hài tử bị sinh non, Ô Lan đứng lên liếc nhìn Ngã Nhã Na, thần sắc hai người đều có chút cổ quái, cũng lập tức chạy theo sau.

Khi Vân Thiên Hà chạy tới khuê phòng Túc Dao, chợt nghe thấy âm thanh thống khổ của Túc Dao từ trong phòng truyền ra, Vân Nương đứng ở ngoài cửa lo lắng đi tới đi lui.

Thấy Vân Thiên Hà đã tới, Vân Nương liền vội vã kéo tay hắt nói:

- Hà Nhi, lâu như vậy rồi mà Dao Nhi vẫn chưa sinh được, chẳng phải Tuyết Nhi lần trước sinh nở rất thuận lợi sao? Phải làm gì bây giờ?

Vân Nương sốt ruột, Vân Thiên Hà lại càng sốt ruột hơn, loại chuyện thế này hắt chưa bao giờ trải qua, do dự một chút rồi tiến vào trong khuê phòng.

Bên trong khuê phòng, Túc Dao sắc mặt trắng bệch, vô cùng thống khổ, bên người nàng là một vị trưởng lão Linh Tộc vu y đang dùng một số thủ pháp để hỗ trợ, nhưng dường như không mấy hiệu quả, trên trán mồ hôi chảy ra đầm đìa.

- Trưởng lão, tình huống thế nào rồi?

Nghe thấy Vân Thiên Hà hỏi, vị trưởng lão kia quay sang lắc đầu nói:

- Việc này vô cùng khó khăn, lão thân đã thăm dò mạch tượng cho Dao Nhi, trong cơ thể Dao Nhi bị một cỗ lực lượng kỳ dị ngăn trở, thai nhi dường như bị hút ngược trở lại, cho nên tạo thành trở ngại rất lớn cho việc sinh nở, trừ khi mổ bụng, nếu không...

- Sao có thể như vậy, có biện pháp gì để giữ cho cả hai mẹ con đều bình an hay không?

- Thiên Hà...

Túc Dao lúc này đã rất suy yếu, cố gắng chịu đựng thống khổ kêu lên:

- Cứu hài tử...chỉ cần hài tử bình yên là được, không cần lo cho muội...

Nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng Vân Thiên Hà càng thêm lo lắng, vội vàng nhớ lại phương pháp mổ để thời hiện đại của những ca phụ sản khó sinh, thế nhưng lúc này không có thiết bị đặc thù để phụ trợ, càng không có phương pháp hộ lý hữu hiệu, nếu như mổ để mà nói, khả năng gây nguy hiểm đến sinh mệnh của Túc Dao vô cùng cao.

- Thiên Hà, mau lên, hài tử...

Đúng lúc này Túc Dao kêu lên một tiếng sợ hãi, lập tức cắt đứt mạch suy nghĩ của Vân Thiên Hà, hắt ngược mắt lên nhìn, thấy sắc mặt Túc Dao càng thêm tái nhợt, vô cùng thống khổ, đồng thời xung quanh thân thể nàng có một cỗ lực lượng không ngừng rung động, cỗ rung động này dường như có sự kết nối chặt chẽ tới tâm thần của hắt, khiến trái tim hắt cũng theo sự rung động đó nhảy lên kịch liệt.

Trong mơ hồ, Vân Thiên Hà dường như cảm ứng được một sự kêu gọi vi diệu, một loại cảm giác huyết nhục tương liên truyền đến cổ ý chí vô cùng bức thiết, khiến hắt cảm giác được hài tử trong bụng Túc Dao muốn đi ra nhưng thủy chung luôn có một sự níu kéo ràng buộc, khiến nó ở trong bụng mẫu thân không thể nào dứt ra được, phải hướng về phía phụ thân phát ra lời cầu cứu.

Thấy tình cảnh như vậy, Vân Thiên Hà nhìn về phía vu y trưởng lão, nói:

- Trưởng lão, nếu như phải mổ, người có biện pháp nào để giữ tính mệnh cho Túc Dao không?

Vu y trưởng lão trong lòng cũng không dám khẳng định, nên không mạo muội trả lời, lúc này Túc Dao lại kêu lên một lần nữa;

- Cứu hài tử...hài tử...không cần lo cho muội...

Vân Thiên Hà đương nhiên muốn mẫu tử bình an, nhưng lúc này lại rơi vào thế trận khó xử, Tầm Nguyệt cùng Mộng Ly hôm nay đang trong lúc bế quan, bây giờ bắt hắn đưa ra lựa chọn nào cũng vô cùng khó khăn.

Đúng lúc này, Mạt Nhi vội vã chạy vào kêu lên:

- Tỷ phu, Bạch Nương Tử tới, nàng còn dẫn theo một lão bá, đang kêu gào đòi vào, làm sao bây giờ?

Vân Thiên Hà vừa nghe thấy Bạch Nương Tử tới, bèn kêu lên:

- Mau để nàng vào đây!

Trong lúc nói chuyện, đã thấy Bạch Nương Tử nhanh chóng vào phòng, không kịp nói gì liền lập tức đi tới bên giường, từ trong chiếc hòm nàng mang theo lấy ra dụng cụ dao mổ, muốn thực hiện cứu chữa cho Túc Dao ngay.

Vân Thiên Hà thấy người hộ tống Bạch Nương Tử tới không phải là Tiên Kiều, mà là Cơ Hi Nhân, đang cảm thấy nghi hoặc, chợt nghe Cơ Hi Nhân nói:

- Hải tử, lão phu sẽ bố trí Tử Cực Thiên Vi Trận, cần có sự trợ giúp của ngươi, ngươi hãy lấy bàn Long Trấn Trụ ra, dựa theo phân phó của lão phu để làm!

Nói xong, Cơ Hi Nhân cũng lấy xuống chiếc rương đeo trên lưng, từ trong đó lấy ra một số dụng cụ nhìn tựa như Bàn Long Ấn Chương bắt đầu bố trí bên trong phòng, để Vân Thiên Hà đứng ở giữa trận tâm, đem Bàn Long Trấn Trụ đặt ở trung ương, sau đó lại rót vào một cỗ lực lượng tinh thuần.

Lúc này những dụng cụ nhìn tựa như Bàn Long Ấn Chương đã được Cơ Hi Nhân bố trí thành một trận thế cổ quái, sau khi Vân Thiên Hà rót lực lượng vào Bàn Long Trấn Trụ ở trung tâm trận pháp, Bàn Long Ấn Chương xung quanh trận nhất thời phát sáng tỏa ra những luồng quang hoa rực rỡ.

Cơ Hi Nhân lại nói:

- Lão phu đang dùng trận này để tiếp nhập vào địa mạch của Tàng Long đại điện, khi tiếp nối vào địa mạch, sẽ có một cỗ địa mạch chi khí rất mạnh xông lên, ngươi vạn lần không được để địa mạch chi khí xộc vào trận tâm, đợi sau khi hải tử sinh ra, ngươi nhanh chóng đem hải tử đặt vào trung ương của trận để cho địa mạch chi khí tụ lại, bất quá đến lúc đó có khả năng nó sẽ hấp thu tinh khí bên trong cơ thể ngươi. Đây chỉ là một biện pháp bất đắc dĩ để bảo trụ hải tử và mẫu thân nó, ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng đi!

Chỉ cần mẫu tử bình an, Vân Thiên Hà có phải trả giá đắt cũng có thể chịu được, liền không cần nghĩ ngợi nhanh chóng gạt đầu ra hiệu hãy tiến hành đi.

Cơ Hi Nhân lập tức đem chiếc Bàn Long Ấn Chương cuối cùng đặt vào một góc còn trống của trận.

Ngay khi Tử Cực Thiên Vi Trận mở ra, nhất thời một luồng quang hoa nhiều màu sắc sở phóng ra từ trận thức, trận thức đã nối liền với địa mạch của Tàng Long đại điện, Vân Thiên Hà liền cảm thấy một cỗ địa mạch chi khí mãnh liệt dâng trào như thủy triều nhanh chóng hướng về phía Bàn Long Trấn Trụ của hắn tụ tập lại.

Vân Thiên Hà án theo phân phó của Cơ Hi Nhân, ngay khi cỗ địa mạch chi khí muốn tiến vào trong Bàn Long Trấn Trụ, một sức ép mạnh mẽ không gì sánh được ập đến, Vân Thiên Hà liền cấp tốc rót lực lượng của chính mình vào, đem cỗ địa mạch chi khí kia ngăn cản ở bên ngoài, khiến cho địa mạch chi khí bắt đầu điên cuồng tụ lại bên trong Tử Cực Thiên Vi Trận.

Đúng lúc này, Túc Dao hét lên một tiếng chói tai rồi lập tức im bật, trong phòng cũng không hề nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Vân Thiên Hà quay sang, chỉ thấy Bạch Nương Tử vẻ mặt khiếp sợ đang ôm một khối cầu tựa như bong bóng, tỏa ra một tầng quang hoa nhàn nhạt, giữa khối cầu là một đứa trẻ thân thể trắng nõn cuộn mình nằm trong đó, im lặng tựa như đang ngủ.

- Thiên Hà, mau mang đứa trẻ vào trong trận...

Cơ Hi Nhân lên tiếng nhắc nhở, Vân Thiên Hà cấp tốc chạy lại, ôm lấy đứa trẻ từ tay Bạch Nương Tử.

Bất quá khi ôm lấy đứa trẻ, nhất thời có một cảm giác kỳ dị truyền khắp toàn thân hắn. Hắn cũng không kịp thể nghiệm loại cảm giác này là gì, ngay khi bước vào trung ương trận thức, viên cầu bao bọc quanh thân đứa trẻ đột nhiên sáng rực, hơn nữa Vân Thiên Hà còn cảm nhận thấy một luồng tinh huyết từ trong cơ thể mình, giống như có một lực hấp dẫn kỳ dị nào đó dẫn dắt chậm rãi chảy vào trong thân thể đứa trẻ.

Lúc này, Vân Thiên Hà bắt đầu buông lỏng sự ngăn cản, cổ địa mạch chi khí ngưng tụ bên trong trận như một cơn hồng thủy tìm được nơi phát tiết, nhanh chóng ập tới trung ương trận thức.

Viên cầu bao bọc đứa trẻ tựa như là hạch tâm của lực hút, nương theo dòng tinh huyết trong cơ thể Vân Thiên Hà tuôn ra, một luồng địa mạch chi khí trộn lẫn tinh huyết ào ào chảy về nơi này, đứa trẻ huyền phù lơ lửng giữa không trung được bao bọc trong một cỗ quang hoa kịch liệt, cánh tay và đôi chân nhỏ bé cũng dần dần thả lỏng duỗi ra.

Vào lúc này, bởi địa mạch chi khí của cả Tàng Long đại điện đang tràn vào trong trận, Long Tinh Bích của Tàng Long đại điện đột nhiên phóng ra một cỗ quang mang kỳ dị, kết hợp với luồng quang hoa cũng phát ra từ Bàn Long Các Tự bên trong điện, cùng nhau chiếu lên bức phù điêu ở giữa đại điện.

Đám người trong đại điện phát hiện thấy dị tượng xảy ra đều thốt lên sợ hãi.

Ngay sau đó, bất chợt quang mang ở trên bức phù điêu một lần nữa bắn ra một đạo quang hoa bảy màu rực rỡ, dọc theo đỉnh của đại điện phóng thẳng về phía chân trời.

Mà ở bên ngoài, tại vị trí của Tàng Long đại điện, lúc này trên bầu trời xanh thẳm đột nhiên mây từ khắp nơi đua nhau tụ về, một luồng thiên quang chín màu bất chợt bao phủ toàn bộ giải đất phương viên trăm dặm xung quanh Thanh Long sơn, rồi dần dần từ chín màu biến hóa thành một màu tím duy nhất.

Bách tính nhìn thấy thiên quang bao phủ, đều hô lớn thần tích xuất hiện, ào ào quỳ xuống hướng về phía thần quang bái lạy.

Tử cực thiên quang hiện thế, thiên hạ náo động!

...

Cùng lúc đó, ở trong Thiên Quỷ sơn tại Khai Châu xa xôi.

Quỷ Hoàng cùng với toàn bộ tộc nhân lúc này đều đứng trên đỉnh núi, nhìn tử quang chiếu xuống từ phía chân trời, Quỷ Hoàng đưa tay vuốt râu, ánh mắt mang theo ý cười, nói:

- Tử cực thiên quang hàng lâm, đây chính là dấu hiệu Nhân Hoàng xuất thế!

Ở bên người Quỷ Hoàng có đứng một lão giả mặc áo bào trắng, tóc mi tung bay, thần sắc ôn hòa, trên người ẩn chứa một luồng quang hoa nhàn nhạt, khiến cho hắn như được khoác thêm một tấm áo choàng thần bí, nhìn tựa như một vị chân thần hạ giới.

Lão giả này, chính là Khôn Linh Lão Tổ.

Khôn Linh Lão Tổ nhìn tử cực thiên quang, cũng khẽ vuốt chòm râu, nói:

- Tử Cực Nhân Hoàng sinh ra, Địa Cực Thánh Hoàng xuất thế, Tạo Hóa Thiên Đế hiển hiện. Thiên - Địa - Nhân tam hoàng này có thể thông tạo hóa, định càn khôn!

Quỷ Hoàng nhìn luồng tử cực thiên quang ngày càng trở nên đậm đặc, vuốt râu nói:

- Ai có thể ngờ tới, Tử Cực Nhân Hoàng, đế mạch chi thực, lại chọn đúng hài tử của Thiên Hà, thực sự là thiên số khó dò, tạo hóa trêu người!

Khôn Linh Lão Tổ nói:

- Như vậy Cơ thị cũng nên xuất thủ rồi, tôn tử của ngươi sau khi trợ giúp Nhân Hoàng đoạt thiên hạ, tam hoàng cùng nhau trợ giúp Tử Vi Thiên Đế quản lý thiên địa tạo hóa, càn khôn luân chuyển, thời đại cận hoang tan vỡ một nghìn năm này, cũng nên đến hồi kết thúc rồi!

Quỷ Hoàng gật đầu, sau đó nghĩ đến một việc, bèn nói:

- Đẳng vị phong thần của Tào Hóa Thần Điện vào nửa tháng sau, chắc chắn sẽ hấp dẫn rất nhiều địch nhân đến phá hoại, bất quá hôm nay tử cực thiên quang xuất hiện, để mạch chi thực cũng đã lựa chọn hải tử của Thiên Hà, bí mật này vạn lần không thể tiết lộ, hơn nữa việc hôm nay, phỏng chừng thể lực các phương đều có thể nhận biết được, hiện tại chúng ta nhất định phải đưa ra một kế sách thích hợp!

Khôn Linh Lão Tổ nói:

- Vậy liền mượn sự kiện lần này của Tào Hóa Thần Điện thu hút ánh mắt của mọi người, để cho cuộc chiến tranh đoạt thiên địa khí vận tạo hóa, bắt đầu từ đó!

540. Chương 545: Tà Ác Chi Chủ.

Trong thời loạn thế này, cuộc chiến tranh đoạt để mạch chi thực cùng với khí vận tạo hóa, phiên thổ địa Đông Vực đã trở thành nơi tập trung toàn bộ các thể lực của đại lục.

Đạt được để mạch Đông Vực, đạt được thiên hạ, đạt được khí vận của thiên địa tạo hóa, từ đó đạt được lực lượng có thể phá vỡ được quy tắc nô dịch nhân gian, vĩnh sinh lúc đó cũng không chỉ còn là mộng tưởng.

Thiên U Âm Điện từ khi thành lập tới nay, liền dùng một phương thức thần bí để ẩn dấu đối với thế gian, không một ai biết hiện nó ở nơi nào.

Mà chủ nhân U La Vương trong truyền thuyết của Thiên U Âm Điện, lại càng được khoác thêm một vỏ bọc thần bí, chưa bao giờ tự mình xuất hiện, trên thế gian này cũng chưa ai nhìn thấy được mặt thật của hắn.

Ngay trong thời khắc mấu chốt của cuộc chiến tranh đoạt khí vận, vị Tà Ác chi chủ thần bí kia, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa để lộ ra răng nanh dữ tợn, lộ ra bộ mặt vốn có của mình.

Tại một nơi u ám âm lãnh, một mảnh đất hoang vắng khô cằn và tĩnh mịch trên đại địa, rải rác khắp nơi là những gò đất trồi lên như những phần mộ, còn có cả những cái hố như bị vãn thạch rơi xuống mà thành, ở vùng phụ cận những cái hố này, là một khe vực sâu hun hút, tựa như nối thông vào trong lòng đất.

Ở trong chỗ sâu nhất của khe vực này, một tòa điện phủ âm trầm khủng bố, tựa như một con mãnh thú hồng hoang dữ tợn tà ác, đang lăm le muốn thôn phệ thiên địa.

Lúc này, trên chiếc đầu dữ tợn của con mãnh thú, hai động quật tựa như đôi mắt của nó lập lòe ánh sáng, có vài chiếc bóng ở trong đó không ngừng đung đưa qua lại.

Bên trong động quật, âm u nhập nhoạng, một cái bóng khoác hắc bào không nhìn rõ hình dáng, như một u linh thần bí tràn ngập khí tức tử vong, đang ngồi tĩnh tọa trên chiếc ghế đáng sợ do những chiếc khô lâu xếp chồng lên.

Người này, chính là Tà Ác chi chủ thần bí của Thiên U Âm Điện.

Mà phía dưới cách ghế chủ tọa không xa, phân biệt hai bên tả hữu có mấy quái nhân diện mạo cổ quái, đều mặc hắc bào, trong lòng bàn tay cầm một viên cầu kỳ dị, phía sau bọn họ là một đám thủ hạ bộ dạng lãnh sát vô tình. Lúc này những viên cầu trong tay bọn họ cũng đều tỏa ra một luồng ánh sáng yếu ớt.

Ở giữa phòng, Lâu Kinh Dạ thân mặc hắc bào đứng trước ghế của Tà Ác chi chủ, thân thể không khỏi run lên, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, trầm mặc không dám nói lời nào.

Một lúc lâu sau, Tà Ác chi chủ mới cất tiếng phảng phất như phát ra từ u linh quỷ mị khiến người ra run sợ:

- Phế vật, chỉ thăm dò hư thực của một tiểu tử, mà lâu như vậy còn chưa tìm ra được lai lịch của hắn, niệm tình ngươi hồi báo tin tức của Liên Tinh, lần này bản tọa không trách tội ngươi, lui ra!

Lâu Kinh Dạ như được đại xá, lập tức lui sang một bên, ngoan ngoãn không nói lời nào.

Lại qua một lúc, Tà Ác chi chủ nhìn về phía một vị trưởng lão mặc hắc bào ở bên phải, nói:

- Sự tình của Thanh Long sơn đối với ta vô cùng quan trọng, Tân Minh trưởng lão, việc này do ngươi chủ trì, dẫn theo bốn vị trưởng lão để phân phó, bất luận dùng thủ đoạn gì, cho dù phải xuất ra toàn lực của

thánh điện, cũng phải tiêu diệt được Quỷ Cốc cùng với nanh vuốt của các bộ tộc. Mặt khác sự việc Trường Sinh giáo, bản tọa sẽ đích thân triệu kiến Trường Sinh giáo chủ để thương nghị!

Tân Minh trưởng lão cùng với bốn vị trưởng lão bên cạnh sau khi lên tiếng trả lời, lúc này bên trái lại có một vị trưởng lão bước ra khỏi hàng, cất tiếng nói thâm trầm khàn khàn:

- Chủ thượng, động hướng gần đây của Thiên Tháp có chút khác thường, việc Liên Ngân La trợ giúp để vương khôi lỗi của các quốc gia chiếm đoạt lãnh thổ Đông Vực tựa hồ có chút chậm lại, ngay cả việc đối phó với hai thế lực Mạn Đà Tàng cùng với Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn cũng bỏ bê, chỉ sợ đã sinh biến cố!

- Nếu Liên Ngân La dám có hai lòng, bản thánh điện sẽ đoạt lấy Thiên Tháp, việc này Mạn Lặc trưởng lão không cần lo ngại, bản tọa sẽ đích thân giải quyết. Lần này phương vị hiển hiện tử cực thiên quang, chứng tỏ đế mạch chi thực cũng xuất thế, nếu hẩn nguyện ý cùng hợp tác với chúng ta, bản tọa sẽ cho hẩn một viên Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn cùng một viên Cửu Chuyển Thiên Cơ Hoàn!

Cái giá thật lớn, cung cấp hẩn cho Nhật Tông hai viên cực phẩm linh dược, nghe thấy lời này, các trưởng lão đứng đó đều động dung, trong mắt đều hiện lên vẻ ao ước và đổ kị.

Những biểu tình này đều bị Tà Ác chi chủ thu hết vào trong mắt, lúc này hẩn liền trầm giọng nói:

- Chỉ cần các ngươi tận trung tận lực vì bản điện, tương lai khi bản tọa nắm giữ thiên số tạo hóa khí vận của nhân gian này, đừng nói là đan dược, cho dù là vĩnh sinh bất tử, cũng không phải không có khả năng, việc này còn phải xem biểu hiện của các ngươi!

Dứt lời, giọng nói của Tà Ác chi chủ lại biến đổi, trong tay giơ lên một chiếc khô lâu kinh khủng lập lòe quang mang quỷ dị, âm trầm nói:

- Nếu như ai dám sinh hai lòng, sẽ như vật này, bản tọa nhất định sẽ đem hẩn nhốt vào vô tận luyện ngục suốt đời không thoát ra được, làm minh nô cho bản tọa!

Mọi người ngẩng đầu nhìn chiếc khô lâu, trong lòng kinh hoàng, chỉ thấy một đoàn âm ảnh vận vẹo hiện ra, đó là một khuôn mặt người thập phần thống khổ, vô cùng kinh khủng.

Bất quá bọn họ biết, hiện nay tử cực thiên quang và đế mạch chi thực đã hiện thế, bọn họ cần phải dốc toàn lực một lần cho vị Tà Ác chi chủ này để có được lợi ích to lớn về sau.

Loạn thế thiên hạ, mưa gió nổi lên càng lúc càng cuồng bạo!

...

Tàng Long đại điện.

Tử Cực Thiên Vi Trận trải qua sự vận chuyển cực lực, địa mạch chi khí bên trong Tàng Long đại điện theo tình huyết của Vân Thiên Hà đang không ngừng dừng mãnh trút vào cơ thể của đứa trẻ mới sinh.

Dần dần, hai tay hai chân của đứa trẻ mở rộng, dường như đã tràn ngập lực lượng, đồng thời trong sát na khi Tử Cực Thiên Vi Trận sắp đạt đến đỉnh phong, mi mắt của đứa trẻ cũng giật giật, có dấu hiệu sắp mở ra.

Ngay khi nó mở mắt, đôi con ngươi trong mắt đột nhiên bắn ra một đạo tử quang, đâm xuyên qua viên cầu đang bao bọc quanh nó, tiếp tục xuyên qua đỉnh của đại điện, hội tụ cùng một chỗ với thiên quang ở ngoại giới.

Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác cả người run lên một trận, giống như có thứ gì đó ngay khi con của hẩn mở mắt đã bị hút đi. Hẩn tỉ mỉ cảm nhận một phen, nhận ra đó chính là mệnh tức đã từng ở trên người hẩn hấp thu khí tức tạo hóa.

Thế nhưng sau khi thứ đó bị hút đi, một loại cảm giác thân thiết huyết mạch tương thông theo đó mà đến, khiến trong lòng Vân Thiên Hà tràn ngập sung sướng.

Ầm!

Đúng lúc này, một trận rung động ầm ầm qua đi, Tử Cực Thiên Vi Trận đạt tới cực hạn, những Bàn Long Ấn Chương dùng để bày trận sau khi phát ra luồng quang mang tận cùng, đột ngột ào ào vỡ vụn.

Vân Thiên Hà chăm chú nhìn đứa trẻ được bao bọc trong vầng ánh sáng thần bí, cũng không tiếp tục duy trì trạng thức nữa, chỉ chốc lát sau, trạng thức liền tự động giải trừ.

Oa oa oa!

Trong nháy mắt khi trạng thức giải trừ, một tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ mới sinh cất lên, nhất thời âm thanh trong trẻo thanh thúy vang vọng khắp cả Tầng Long đại điện.

Cơ Hi Nhân lau đi mồ hôi trên trán, sau khi nghe thấy tiếng khóc này, trên mặt hắn xuất hiện dáng vẻ tươi cười ôn hòa và hài lòng.

Bạch Nương Tử lúc này cũng mới thở ra một hơi dài, chấp tay nói với Vân Thiên Hà:

- Chúc mừng!

Vân Thiên Hà sau khi thu công, nghe thấy tiếng khóc của hài tử, liền lập tức ôm nó vào lòng.

Đứa trẻ nhỏ sau khi nằm trong ngực Vân Thiên Hà liền không khóc nữa, cánh tay bé nhỏ vỗ vỗ lên ngực hắn, phát ra một tràng cười khanh khách, vô cùng khả ái.

- Thiên Hà, để ta nhìn tôn nhi nào...

Đúng lúc này, đám người bên ngoài cũng chạy vào, Vân Nương dẫn đầu đi tới, thấy Vân Thiên Hà ôm đứa trẻ, lúc này giống như là đoạt lấy báu vật, đưa tay ôm lấy đứa trẻ vào lòng, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó, không ngừng nói:

- Tôn nhi ngoan của ta, tôn nhi ngoan của ta...

Vân Thiên Hà thấy xung quanh Vân Nương có rất nhiều người không ngừng nhìn hài tử, vẻ mặt tươi cười, nhện không được trêu đùa tiểu bảo bảo, hắn cũng cảm thấy phi thường thoải mái.

Hắn đi tới bên giường, thấy hô hấp của Túc Dao bình ổn, sau khi hỏi Bạch Nương Tử mới biết tính mệnh của Túc Dao đã không còn đáng lo nữa, chỉ là rất suy yếu, cần thận điều dưỡng một thời gian sẽ khỏi, trong lòng hắn mới thấy yên tâm.

Đúng lúc này, lại có thêm mấy người tiến vào phòng, theo đó là một âm thanh lo lắng truyền đến:

- Chết trai của ta đâu rồi, mau để lão thân nhìn một cái nào...

Mọi người quay sang, chỉ thấy Ngư Thị dẫn một vị mỹ phụ ôm hài tử, chính là mẫu tử Quách Dự Tước.

Cùng vào với các nàng còn có mấy người Đồ gia, bất quá nữ nhân và hài tử chiếm đa số, đều là thê tử con cái của đệ tử Đồ thị đồng bối với Vân Thiên Hà, do lão thái thái dẫn theo tới Tầng Long đại điện, hiển nhiên là bên ngoài đã hỗn loạn tới tận cùng, đám phụ nữ hài tử này ở trong Tầng Long đại điện sẽ an toàn hơn.

Vân Nương nghe thấy thanh âm này, thập phần kinh hỉ, từ trong đám người bước ra, vội vàng đi tới trước mặt Ngư Thị, vui vẻ nói:

- Bà bà, người cũng tới sao?

- Rồi rồi rồi, mau để lão thân nhìn chết trai của ta xem nào...

Ngư Thị vẻ mặt tươi cười gật đầu, liền vội vàng từ trong tay Vân Nương đón lấy hài tử, dịu dàng vuốt ve. Hài tử cũng không khóc, chỉ tò mò nhìn nàng, khiến cho trên khuôn mặt ôn hòa hiền lành của nàng thủy chung lộ ra vẻ tươi cười hài lòng.

Sau khi nhìn qua hài tử, Ngư Thị lại đem hài tử trả lại cho Vân Nương, lúc này mới dẫn đám nữ tử và trẻ nhỏ phía sau tới giới thiệu cho Vân Nương cùng Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà sau khi ra mắt mọi người, lúc này bên ngoài lại có người lục tục tiến vào.

Chẳng qua khiến hắn có phần bất ngờ chính là, người bước vào lần này lại là thầy trò hai người Lộng Nguyệt cùng Miên Nguyệt, hai nàng như tiên nữ bước ra từ trong tranh vẽ, phiêu diêu đi tới.

Khi Vân Thiên Hà đang muốn tiến lên chào hỏi cùng Miên Nguyệt, một thân ảnh đột nhiên xông tới, lập tức ôm lấy cánh tay Vân Thiên Hà, vui mừng reo lên:

- Biểu ca, rốt cuộc cũng thấy huynh rồi, Tư Vân nhớ biểu ca quá, sao huynh không tới gặp người ta?

Thấy Tư Vân cong cái miệng nhỏ nhắn, người cũng đã lớn thêm vài tuổi, đến thời kỳ trở mã xinh xắn, có thêm một loại khí chất linh hoạt mờ ảo, Vân Thiên Hà mỉm cười, nhin không được đưa tay lên véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Kết quả tiểu nha đầu nhanh nhẹn né tránh, sau đó chạy tới bên người Vân Nương, kêu lên:

- Cô cô, để ta ôm hài tử một cái...

Vân Nương tựa hồ đã sớm gặp qua Tư Vân, liền mỉm cười cẩn thận đem hài tử giao cho Tư Vân, sau đó cùng lão thái thái nói chuyện.

Vân Thiên Hà đi tới bên người Miên Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Sư tỷ, tỷ cũng tới!

Miên Nguyệt gạt đầu, trên khuôn mặt mang theo nét tươi cười thanh nhã, nói:

- Thực không nghĩ tới vãn vãn chỉ không gặp một thời gian, thành tựu của đệ lại vượt quá dự liệu của ta, lúc trước đệ bé quan, chúng ta cũng đã tới đây, lần này đệ thành công xuất quan, có một người đệ nhất định phải gặp một lần!

Trong khi Miên Nguyệt đang nói chuyện, có thêm một người tiến vào.

Ánh mắt Vân Thiên Hà chợt rơi lên người trung niên nam nhân mới bước vào phòng.

Người này một thân trang phục thanh nhã mộc mạc, góc cạnh của khuôn mặt cứng cỏi như đao khắc, mày kiếm kiếm mắt sao, khi hần lẳng lẳng đi tới, tựa như cao sơn lưu thủy, như một vị vương giả oai hùng kiên cường, khí độ phi phàm. Trên người mang theo một loại ý vị đặc thù khiến người ta không thể nói rõ, khiến người ta vừa thấy liền như được tắm rửa trong gió xuân, bất chi bất giác nảy sinh một loại kính ý cao thượng đối với hần.

Người này, chính là người mà hần khổ tâm tìm kiếm bấy lâu - Vân Sách.

541. Chương 546: Tạo Hóa, Khí Vận.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy, ấn tượng đầu tiên của hần đã hoàn toàn thay đổi.

Trên người Vân Sách có khí chất của một nhà đại nho học vẫn đã đạt tới đại thành, bụng đầy thao lược, là một vị vương giả quang minh cương trực, tà ma bất xâm, có một tầng uy nghiêm dày đặc, như bề thế đứng trên thiên địa vạn vật, lại như hòa thành một thể với thiên địa vạn vật.

Tuy rằng hần không nói lời nào, thế nhưng trong mỗi cử chỉ mỗi hành động, vô hình trung khiến người khác có một loại phục tùng kỳ lạ.

Bất chợt Vân Thiên Hà cảm thấy, các bộ tộc tôn hần lên làm Tạo Hóa chỉ chủ, chính là một việc đương nhiên.

Nếu như bỏ đi những thân tình giữa hai người, ngay cả bản thân hần khi mới gặp Vân Sách, trong tâm linh cũng nảy sinh một loại kính phục.

Đây là người đã từng dẫn dắt hần, khiến hần đi lên một con đường nhân sinh không bình thường, là một người chưa từng gặp mặt nhưng vẫn luôn âm thầm che chở hần, gây ảnh hưởng rất lớn đến hần. Đây chính là ca ca của mẫu thân hần, là cữu cữu của hần - Vân Sách.

Hai người đứng đối diện, dường như từ trong ánh mắt của Vân Thiên Hà, Vân Sách đã hiểu được sự dao động nội tâm của hần, khóe miệng liền nhẹ nhàng điểm một nụ cười.

Nụ cười của Vân Sách có thể khiến tâm linh người ta trở nên ôn hòa, chỉ là một cử chỉ không hề gây ra tiếng động nào, đã kéo gần lại được khoảng cách giữa hai người.

Thiên ngôn vạn ngữ, bất quá cũng bằng một nụ cười này mà thôi.

Cảm thụ sâu sắc nhất của Vân Thiên Hà chính là, Vân Sách đứng ở nơi đó, nhưng dường như cả thế giới đang quay xung quanh hắn, toàn bộ khí số, mệnh lý dường như theo mỗi nhịp đập của hắn mà phát sinh những biến hóa vi diệu.

Lẽ nào đây chính là một loại đặc chất mà chỉ Tạo Hóa chi chủ mới có được?

Một loại cảm giác vô cùng thần kỳ, Vân Thiên Hà nhìn những người khác, phát hiện bọn họ tựa hồ không cảm nhận được dị trạng này, không khỏi có phần nghi hoặc, vì sao bản thân mình lại cảm ứng rõ ràng được loại đặc chất trên người Vân Sách như vậy?

Đúng lúc này, Cơ Hi Nhân đi tới bên người Vân Thiên Hà, nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn, thấp giọng nói:

- Thiên Hà, cùng chúng ta tới chính điện, có việc muốn nói cùng người!

Dứt lời, Cơ Hi Nhân liền đi ra khỏi cửa.

Vân Sách hướng về phía Vân Thiên Hà gật đầu, sau khi liếc mắt nhìn Miên Nguyệt, cũng liền theo sau Cơ Hi Nhân xuất môn.

- Sư đệ, chúng ta đi thôi!

Miên Nguyệt lên tiếng nhắc nhở Vân Thiên Hà, rồi hai người cùng nhau đi tới Tàng Long đại điện.

...

Trong chính điện của Tàng Long đại điện, khi Vân Thiên Hà đến đây, chỉ thấy Vân Sách đứng trên Hối Long Thai, hai mắt khép hờ, xung quanh thân thể mơ hồ lộ ra một vầng sáng thần kỳ, toàn bộ long đầu quang trụ bên trong đại điện đều bắn ra một đạo quang thái, thông qua thân thể Vân Sách, chiếu lên bức phù điêu ở trước Hối Long Thai.

- Đây là?

Thấy một màn như vậy, Vân Thiên Hà không khỏi cả kinh.

Cơ Hi Nhân vuốt cằm râu, sau khi nhìn Vân Thiên Hà cùng Miên Nguyệt tiến vào chính điện, đột nhiên vung tay lên, một cỗ lực lượng vô hình tỏa ra, đại môn của chính điện chậm chậm khép lại.

- Đây chính là Tạo Hóa chi khu (thân thể của tạo hóa), là thiên phú đặc thù mà huyết mạch của thần có được, đồng thời nhờ vào một quy luật nào đó của thiên số tạo hóa, sau khi thiên phú mở ra, hắn sẽ có được năng lực tiên đoán giống như Vân Ly Huyền Thiên năm đó!

Cơ Hi Nhân nói xong, bèn đi tới bên cạnh Hối Long Thai, bất chợt hai mắt phóng ra một cỗ quang thái thần dị.

Vân Thiên Hà cảm ứng qua, phát hiện ra trên người Cơ Hi Nhân cũng có một loại dao động khiến người khác không nắm bắt được, nó có thể dựa theo loại đặc chất trên người của Vân Sách mà phát sinh một ít biến hóa kỳ dị.

Nói cách khác, dưới sự ảnh hưởng của Vân Sách, mệnh số tạo hóa của Cơ Hi Nhân đã sản sinh ra cảm ứng liên hệ với loại đặc chất này. Đây chính là bản lĩnh thiên phú kinh thể hải tục mà chỉ có Tạo Hóa chi chủ nắm giữ được.

Lúc này, Vân Sách đứng trên Hối Long Thai chậm rãi mở mắt, vầng sáng trên người cũng dần trở nên âm đạm, hắn liền bước xuống Hối Long Thai, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, cháu chính là người mang tinh mệnh, cháu có biết tinh thần bản mệnh của mình là gì không?

Vân Thiên Hà có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nói:

- Lúc đầu cháu nghĩ đó là Thanh Long Đế Tinh, chẳng qua sau khi tu luyện tinh quyết trong Tinh Khung Bí Sách, mới phát hiện Thanh Long Tinh Tú cũng chỉ là một phần trong đó, cho nên tinh thần bản mệnh của mình là gì, cháu vẫn có phần không rõ!

Vân Sách gật đầu, nói;

- Tinh thần bản mệnh của cháu, bởi vì sau khi cháu may mắn chiếm được thiên địa khí số mà phát sinh biến hóa, cho nên khi tạo hóa vận số thay đổi, mệnh số của cháu cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, dưới sự dẫn dắt của Thanh Long Đế Tinh, từ đó hình thành cộng minh với ngôi sao thần bí nhất trong mệnh số, đó chính là Tử Vi Đế Tinh. Cho nên tinh thần bản mệnh của cháu chính là Tử Vi Đế Tinh, cũng chính là biến số lớn nhất trong mấy nghìn năm qua xuất hiện trên thế gian này!

- Tử Vi Đế Tinh, chính là tinh khung đế vương đã đoạt công của tạo hóa mà nắm giữ quyền quản lý toàn bộ tinh không, là chúa tể nắm giữ sự sinh diệt của ức vạn ngôi sinh, nó bao hàm khí số của tam đại giới vực Thiên - Địa - Nhân. Hải tử của cháu ra đời, dẫn dắt tử cực thiên quang hàng lâm, tuyển chọn nó làm đế mạch Nhân Hoàng thống trị Nhân Gian Giới, nguyên nhân cũng bởi vì hải tử đó hấp thu được Nhân Đạo khí số trong Tử Vi Đế Tinh của cháu, từ đó thành tựu được tạo hóa Nhân Đạo của nó, cho nên trong đại điển đăng vị phong thần, hải tử này sẽ kế thừa Nhân Hoàng khí vận, trở thành Nhân Đạo chi chủ!

- Nhi tử của cháu kế thừa đế mạch Nhân Hoàng, trở thành Nhân Đạo chi chủ, vậy Cơ thị Thánh Hoàng nhất mạch thì sao?

Vân Thiên Hà đưa ra nghi vấn lớn nhất trong lòng mình.

Cơ Hi Nhân vuốt râu, nghiêm nghị nói:

- Từ thời đại của tổ tiên Vân Ly Huyền Thiên, Cơ thị vẫn luôn được truyền thừa Địa Cực Thánh Đạo là một trong ba lĩnh vực Thiên Đạo, Thánh Đạo, Nhân Đạo. Nói cách khác Cơ thị từ xưa đến nay may mắn có được biến số tạo hóa của Thánh Đạo, chính là Thánh Đạo chi chủ. Thế nhưng từ sau thời đại cận hoàng khi trật tự căn khôn tan vỡ, tạo hóa thiên số của Nhân Đạo biến mất, mấy nghìn năm không thấy, cũng không hề xuất hiện truyền thừa. Trong lúc tạo hóa thiên số hỗn loạn, trật tự căn khôn không còn, Cơ thị phải đứng lên nhận lấy sứ mệnh của tạo hóa Nhân Đạo giáo hóa muôn dân. Mà một nghìn năm sau, khi Nhân Hoàng xuất hiện, đạt được tạo hóa khí vận của Nhân Đạo, Cơ thị lại phải tiếp tục nhận lấy sứ mệnh giữ gìn sự cân bằng của Địa Cực Thánh Đạo!

Vân Sách gật đầu, nhìn qua thần sắc của Vân Thiên Hà, rồi lên tiếng bổ sung:

- Cháu phải biết rằng, trong thiên địa này, vạn vật sinh linh đều có quy luật tuần hoàn của nó, đó chính là quy luật mệnh lý. Đây là một thiết luật không thể bị phá hủy hay bóp méo. Một khi có người phá hủy hay bóp méo nó, thì thiên địa này sẽ không còn trật tự, căn khôn hỗn loạn, rốt cuộc chỉ có thể từng bước đi tới hủy diệt.

Cũng như cảnh giới nắm giữ lực lượng thiên địa của các sinh linh, nó luôn tuần hoàn trong quy tắc bất biến của thiên địa tự nhiên, cho đến khi nắm giữ được lực lượng ở trình độ sâu hơn, có thể phá tan ràng buộc của quy luật để đạt được tạo hóa khí số, tiến nhập vào trong một lĩnh vực khác cao hơn, nhưng quy tắc của lĩnh vực này vẫn phải tuân theo quy luật mệnh lý, một khi quy tắc trong lĩnh vực này bị phá hủy, như vậy quy luật mệnh lý cũng sẽ sản sinh biến số, khiến người ta đạt được vĩnh sinh bất diệt.

Mà địch nhân của chúng ta lại muốn thông qua phương thức phá hoại này, để đạt được Vĩnh Sinh chi đạo không bị quy luật mệnh lý ước thúc, đây mới chính là mục tiêu cuối cùng của bọn chúng.

Nhưng thiên địa tạo hóa là thứ không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm thụ, cho nên lực lượng quy tắc trong mỗi một lĩnh vực đều cần có người bảo vệ cho nó, sứ mệnh của những người đó là duy trì cho quy luật không bị phá hủy, từ đó mới xuất hiện Thiên Đạo chi chủ, Thánh Đạo chi chủ, Nhân Đạo chi chủ, cùng với Càn Khôn Song Tổ, tục xưng là Tam Hoàng Nhị Tổ, chính là Tạo Hóa Đế Hoàng, Cực Địa Thánh Hoàng, Tử Cực Nhân Hoàng, Khôn Linh Chi Tổ, Càn Linh Chi Tổ!

Vân Thiên Hà được nghe giải thích, cũng đã đại khái lý giải một cách đơn giản về những quy luật này, chính là trong lực lượng của ba giới vực Thiên - Địa - Nhân, mỗi một giới vực đều có một quy tắc cần phải tuân theo.

Cũng giống như một võ giả, khi thực lực của hắn ở cảnh giới Nhân Chi Giới Vực, sau khi đột phá được vách ngăn sinh tử, sẽ cải biến được mệnh lý của bản thân, thọ mệnh của hắn cũng vì thế mà tăng lên, nếu như hắn không có năng lực tiếp tục đột phá vách ngăn lực lượng tiếp theo, như vậy thọ mệnh của hắn chỉ có thể tuân theo quy tắc bất biến của lĩnh vực này mà dần dần đi tới kết thúc.

Một khi có người nào vọng tưởng muốn phá hủy thiết luật này, như vậy sẽ có những chấp hành giả đã được quy tắc lựa chọn tối để trừng phạt, gìn giữ quyền uy của quy luật. Việc này cũng tương tự như việc dùng pháp luật để ước thúc hành vi con người, Tam Hoàng trong lời kể của Vân Sách chính là đại biểu cho quyền uy tối cao của pháp luật.

Không có quy tắc, không thành chuẩn mực, đây chính là đạo lý tối cao của thiên địa.

Vân Thiên Hà sau khi hiểu rõ được ý nghĩa tồn tại của Tam Hoàng, trong lòng lại nảy sinh nghi hoặc, bèn nói;

- Cơ thị đạt được Thánh Đạo khí vận của Cực Địa Thánh Hoàng, hài tử của cháu đạt được Nhân Đạo khí vận của Tử Cực Nhân Hoàng, vậy còn Thiên Đạo khí vận là ai đạt được, còn cả Càn Khôn Song Tổ nữa, ý nghĩa tồn tại của bọn họ là gì?

Nghe thấy lời này, Cơ Hi Nhân bỗng nhiên cười khê nói;

- Việc này rất khó dùng lời lẽ để giải thích rõ ràng, tạo hóa khí vận, đều phải tuân theo quy luật phát triển của sự vật, nhưng thiên địa lại phân thành âm cùng dương, cương cùng nhu, thiện cùng ác. Thiên chi đạo gọi là âm dương, Địa chi đạo gọi là cương nhu, Nhân chi đạo gọi là thiện ác. Họ đều tồn tại trong mỗi một lĩnh vực, họ đạt được những tạo hóa khí vận khác nhau, do đó giá trị tồn tại của họ cũng bất đồng, nhưng nếu đem toàn bộ những quy luật biến hóa cùng phát triển của sự vật kết hợp lại, có được vận may lớn kết hợp Thiên - Địa - Nhân chi đạo, thì sẽ tiến nhập vào một lĩnh vực hoàn toàn mới, đó chính là Thần Thánh chi đạo vô biên mờ ảo.

Vân Sách sợ nếu nói nhiều sẽ khiến suy nghĩ của Vân Thiên Hà càng thêm lẫn lộn, bèn nói:

- Những quy luật này, về sau cháu hãy tự mình tìm hiểu, tự mình lĩnh ngộ, lúc đó tự nhiên sẽ rõ. Nhưng lúc này cháu đã biết rõ mệnh số tạo hóa của cháu gắn bó chặt chẽ cùng với Tử Vi Đế Tinh, cháu phải mau chóng nắm giữ được sự ảo diệu của tinh khung, bởi vì hiện tại kẻ địch lớn nhất của cháu, chính là kẻ có tinh thần mệnh số là Tử Quang Minh Đế Tinh.

Nói xong, Vân Sách thần tình ngưng trọng nhìn Vân Thiên Hà:

- Cháu phải nhớ kỹ một điểm, sự sinh diệt của mỗi một ngôi sao trong thương khung, đều liên quan đến biến hóa khí số của hàng ức vạn sinh linh trên thế gian này, đây cũng chính là huyền cơ ảo diệu ẩn chứa bên trong tinh khung mệnh mông!

542. Chương 547: Khôn Ẩn Tẩy Lễ.

Thế nhưng đó cũng không phải là nội dung chủ yếu của cuộc nói chuyện lần này. Vân Sách đã thông hiểu tạo hóa, lại nghiên cứu bộ điển tịch có một không hai "Huyền Thiên Bí Lục" đến mức tinh thâm, cho nên hắn có thể thôi diễn tính toán ra những diễn biến trong quá khứ hoặc tương lai cùng với quy luật phát triển của nó.

Đây chính là năng lực tiên đoán thần kỳ chấn động cổ kim mà một đời thiên kiêu Vân Ly Huyền Thiên sở hữu.

Mà bây giờ nó một lần nữa lại xuất hiện trên người Vân Sách. Hắn chính là một biến số vô cùng trọng đại mà Vân Thiên Hà phải ẩn giấu thật sâu, rất ít người biết đến.

Lần này Vân Sách trở thành Tạo Hóa chi chủ, đợi đến khi chính thức mở ra loại thiên phú năng lực thần kỳ này, lúc đó hắn chính là Vân Ly Huyền Thiên lại xuất hiện trên thế gian sau một ngàn năm.

Thực ra Vân Thiên Hà biết, đẳng vị phong thần đại điển chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để hấp dẫn lực chú ý của toàn bộ địch nhân mà thôi.

Vân Sách sớm đã nói rõ cho Vân Thiên Hà về những huyền cơ này, tuy nói rằng phù hợp với quy tắc diễn biến của Tạo Hóa chi đạo, nhưng thực ra việc này sớm đã được định trước, có thể nói đây là một tình thế bị lựa chọn.

Cũng giống như khi hài tử của Vân Thiên Hà xuất thế, tử cực thiên quang hàng lâm, khiến cho hài tử của hắn đạt được đại khí vận của tạo hóa Nhân Đạo, hấp thu để mạch chi thực, trở thành Tử Cực Nhân Hoàng. Cho dù hài tử này không muốn vậy, nhưng việc này đã thành sự thực, nó không có quyền lựa chọn, chỉ có thể bị lựa chọn mà thôi. Đây chính là số mệnh đã được định trước.

Cho nên Vân Thiên Hà cảm thấy, Vân Sách chỉ để ba người ở trong chính điện của Tàng Long đại điện, đương nhiên là có chuyện trọng yếu muốn làm, hắn mơ hồ suy đoán rằng, việc này có liên quan đến việc mở ra thiên phú huyết mạch của thần của Vân Ly thị.

Quả nhiên, Vân Sách sau khi trầm mặc một hồi, liền hướng về phía hắn nói:

- Thiên Hà, nửa khối ngọc mẫu thân đưa cho cháu đâu?

Vân Thiên Hà gật đầu, chậm rãi vươn tay ra, tâm thần khẽ động, Bàn Long Trấn Trụ như một đạo huyền ảnh xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn, huyền phù trong không trung, nửa khối ngọc sau khi được bồi dưỡng bên trong đó, hé lộ ra một vầng sáng rực rỡ.

Vân Sách thấy Vân Thiên Hà dùng phương thức này để bồi dưỡng nửa khối ngọc, có phần tán thưởng gật đầu nói:

- Cháu dùng phương pháp này để dưỡng ngọc, linh phách của ngọc sẽ tương liên cùng huyết mạch và ý chí của cháu, quả thực là phương pháp tốt nhất, như vậy sẽ khiến cho việc dung hợp hai khối ngọc bớt đi không ít phiền toái!

Dứt lời, Vân Sách vươn tay ra, trong lòng bàn tay của hắn cũng trống rỗng hiện ra một nửa khối ngọc, chẳng qua vầng sáng của nửa khối ngọc này, so với vầng sáng nửa khối ngọc của Vân Thiên Hà thì càng thêm rực rỡ tươi đẹp, nhìn qua giống như một vật còn sống.

Vân Thiên Hà lấy ra nửa khối ngọc từ trong Bàn Long Trấn Trụ, giao cho Vân Sách.

Vân Sách cũng không trực tiếp đưa tay ra đón, mà bỗng nhiên hướng về phía Miên Nguyệt gật đầu, nói:

- Nửa khối ngọc của ta, là khi ta từng trà trộn vào Nhật Tông, ở trong cấm địa Nhật Tông kết giao với một vị tiền bối, được hắn dùng Nhật Càn Bí Pháp trợ giúp ta tiến hành cương dương tẩy lễ, cho nên nửa khối ngọc này của Thiên Hà, còn phải nhờ cô dùng Thiên Khôn Bí Pháp trợ giúp Thiên Hà tiến hành nhu âm tẩy lễ. Như vậy hai khối ngọc sau khi được tẩy lễ sẽ sản sinh ra một lực lượng tương hỗ hấp dẫn nhau, từ đó sẽ dễ dàng dung hợp làm một!

Miên Nguyệt gật đầu nói:

- Nghĩa bất dung từ!

Vân Sách lại quay sang nhìn về phía Cơ Hi Nhân, nói:

- Việc duy trì trận thức, liền kính nhờ vào ngài!

- Ha ha!

Cơ Hi Nhân vuốt râu cười, sau khi gật đầu, bèn lấy ra vài chiếc Bàn Long Ấn Chương, tay hắn vung lên, Bàn Long Ấn Chương đột nhiên tỏa ra một cỗ quang mang thần dị, tựa như là những cánh hoa được rải xuống, thoạt nhìn hư hư thực thực tựa như có đến mấy trăm chiếc Bàn Long Ấn Chương.

Khi những Bàn Long Ấn Chương này hạ xuống, Vân Sách lại một lần nữa bước lên Hối Long Thai, đột nhiên điểm một ngón tay về phía bức tường bức tường thủy tinh thủ vệ phía trước Hối Long Thai. Trên thủy tinh nhất thời hiện lên một cái khe, đồng thời nương theo khe là một luồng quang mang kỳ dị tỏa ra, tràn ngập thần bí.

Một màn này Vân Thiên Hà đã từng trải qua một lần, lúc đó hắn vô ý đứng trên Hối Long Thai, chẳng qua khi ấy tu vi thực lực bản thân còn thấp, thiếu chút nữa đã bị phản phệ, may mắn có An thúc đẩy hắn

xuống, cho nên đối với bức tường thủy tinh này hần sớm đã tràn ngập hiếu kỳ, chẳng qua vẫn chưa dám lỗ mãng thử nghiệm.

Hôm nay thấy Vân Sách đứng trên Hối Long Thai, biểu tình không chút thay đổi, chỉ điểm nhẹ một ngón tay liền mở ra được bức tường thủy tinh thần bí này.

Ngay khi bức tường thủy tinh hoàn toàn mở ra, một cỗ lực lượng như con sóng của đại dương mệnh mệnh bắt đầu mãnh liệt tiến ra, tràn ngập khắp chính điện của Tầng Long đại điện.

Ầm ầm!

Trong điện bỗng nhiên sinh ra tiếng vang ầm ầm, tựa như một cơ quan nào đó bị phát động, Vân Thiên Hà quay sang nhìn, chỉ thấy những bàn long cự trụ ở hai bên trái phải của đại điện dường như sống lại, bắt đầu chậm rãi di động có tiết tấu, ở trong đại điện hình thành nên một đồ án thần kỳ ngoài vuông trong tròn.

Lúc này, Bàn Long Ấn Chương của Cơ Hi Nhân giống như bị một lực lượng cường liệt nào đó hấp thu, ào ào bay lên, rơi lên trên bàn long cự trụ, vừa khít khảm vào chỗ trống trên đôi mắt của bàn long, bắt đầu phát sáng, khiến cho bàn long càng trở nên sống động.

Sau khi bàn long cự trụ hoàn thành trận thức, Cơ Hi Nhân liền tiếp tục dùng Bàn Long Ấn Chương để duy trì vận chuyển trận thức thần kỳ này.

Vân Sách đứng trên Hối Long Thai, thân thể của hần một lần nữa hiển hiện ra Tọa Hóa chi khu, nhìn gần như trong suốt.

Vân Thiên Hà trông thấy một màn này, trong lòng đang muốn tìm nơi phát ra lực lượng thần bí của bức tường thủy tinh, bất chợt nghe thấy Vân Sách truyền âm nói:

- Thiên Hà, bắt đầu huyết ngọc tẩy lễ, dùng lực lượng Thiên Khôn Bí Pháp rót vào trong huyết ngọc, không cần phải lo lắng đến năng lực chịu đựng của huyết ngọc, tận lực mà làm là được...

Dựa theo chỉ dẫn của Vân Sách, Vân Thiên Hà lấy nửa khối huyết ngọc ra, chỉ thấy Miên Nguyệt sớm đã chuẩn bị ổn thỏa, đang hướng về phía hần gập đầu.

Vân Thiên Hà một tay đem nửa khối huyết ngọc nâng lên, khiến huyết ngọc huyền phù giữa không trung, một tay kia bắt đầu nhanh chóng ngưng kết khôn ắn.

Thiên Khôn Định Ấn là tinh hoa trong Thiên Khôn Bí Pháp, cũng chính là lực lượng tinh túy nhất, trong khi Vân Thiên Hà cấp tốc ngưng kết khôn ắn, Miên Nguyệt lúc này cũng bắt đầu ngưng kết khôn ắn, thoát nhìn hai người giống như đã được trải qua huấn luyện bài bản, thủ phát và tốc độ của họ cơ hồ ngang nhau.

Miên Nguyệt trong lúc ngưng kết khôn ắn, khóa mắt khẽ liếc nhìn Vân Thiên Hà, trong lòng không khỏi giật mình, trong một hơi thở nàng ngưng kết ra bốn mươi tám đạo khôn ắn đã là cực hạn có thể đạt được ở cảnh giới hiện nay của nàng.

Nhưng khi nàng nhìn Vân Thiên Hà tập trung tinh thần ngưng kết khôn ắn, khi nàng hoàn tất một hơi thở, chuẩn bị tiếp tục ngưng tụ sang hơi thở thứ hai thì kinh ngạc phát hiện, hơi thở thứ nhất của Vân Thiên Hà vẫn còn đang tiếp tục ngưng tụ, thoát nhìn chưa hề có dấu hiệu ngừng lại.

Bốn mươi tám, bốn mươi chín, năm mươi...

Vân Thiên Hà chuyên chú ngưng kết khôn ắn, ngay cả bản thân hần cũng không nhận ra trong một hơi thở có thể nhanh chóng ngưng kết ra năm mươi đạo khôn ắn. Bất quá tại đạo thứ năm mươi một, hần cảm thấy đã là cực hạn của hơi thở thứ nhất này, vì vậy liền điều tức một chút, nhanh chóng tiến hành ngưng kết hơi thở thứ hai, không để gián đoạn với năm mươi đạo khôn ắn trước.

Miên Nguyệt nhìn thấy một màn này, nhất thời cảm thấy quái dị, trong lòng nhớ tới đánh giá của những người khác đối với Vân Thiên Hà:

- Quả thực chính là yêu nghiệt!

Nhưng mà tiếp đó, chuyện càng khiến cho Miên Nguyệt khiếp sợ lại phát sinh.

Trong quá trình ngưng kết khôn ần tại hơi thở thứ hai, bởi vì Miên Nguyệt tiến vào hơi thở thứ hai trước Vân Thiên Hà, cho nên khi nàng ngưng kết được sáu mươi đạo khôn ần, bèn quay sáng lưu ý nhìn Vân Thiên Hà.

Nhưng lúc này, nàng khiếp sợ phát hiện, tốc độ của Vân Thiên Hà tại hơi thở thứ hai đột nhiên tăng lên một bước lớn, hơn nữa lực lượng khôn ần cũng không có dấu hiệu bị tràn đầy, chứng tỏ sự khống chế lực lượng của hắn đã đạt tới một cảnh giới rất cao, khi nàng ngưng kết ra đạo khôn ần thứ sáu mươi, Vân Thiên Hà không chỉ nhanh chóng vượt qua nàng, hơn nữa khi nàng ngưng kết đến đạo khôn ần thứ sáu mươi tám là cực hạn của hơi thở thứ hai, thì Vân Thiên Hà đã ngưng kết đến đạo thứ bảy mươi.

Phải biết rằng, cho dù là sư phụ Thương Nguyệt của Miên Nguyệt, lúc trước khi ngưng kết lực lượng của Thiên Khôn Định Ấn, trong vòng ba hơi thở cũng chỉ ngưng kết được bảy mươi hai đạo đã là cực hạn. Lúc này Miên Nguyệt thực sự không dám tưởng tượng, khi Vân Thiên Hà bước sang hơi thở thứ ba, sẽ làm ra sự đột phá biến thái đến mức độ nào.

Ngưng kết Thiên Khôn Định Ấn, khi lực lượng khôn ần ngưng kết với cường độ càng lớn thì càng không dễ dàng, bởi vì cỗ lực lượng này đã đủ để bài sơn đảo hải, phá núi ngăn sông, cho nên cực hạn của hắn chỉ là ba hơi thở, nếu như qua ba hơi thở còn muốn tiếp tục ngưng kết, sẽ gặp phải một loại lực lượng con người không thể khống chế được mà sinh ra phản phệ...

Như vậy cũng giống như trong chiến đấu, khi người giết chốt lựu đạn, nếu như không ném ra đúng lực, cuối cùng sẽ nổ chết mình, cho nên lực lượng khôn ần cần phải khống chế tốt tiết tấu, thời gian bạo phát và cả khả năng cực hạn của người ngưng kết khôn ần.

Trong hơi thở thứ ba, khi Miên Nguyệt ngưng kết đến đạo khôn ần thứ bảy mươi một, nàng cảm thấy đã đạt tới cực hạn muốn bạo phát.

Thế nhưng khi nàng ngừng lại, liền phát hiện Vân Thiên Hà trong hơi thở thứ ba này, đã ngưng kết được bảy mươi bốn đạo, nhưng vẫn có dấu hiệu muốn tiếp tục đột phá cực hạn.

Bất quá, khi Vân Thiên Hà ngưng kết đến đạo thứ bảy mươi sáu, lúc này Vân Sách thấy Miên Nguyệt dường như đã không thể khống chế được nữa, liền truyền âm cho Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, không nên làm lỡ thời gian của Miên Nguyệt, nàng sắp không chịu nổi rồi!

Sau khi nghe thấy âm thanh truyền đến, Vân Thiên Hà mới hồi phục tâm thần, hẩn áy náy liếc nhìn Miên Nguyệt một cái, gật đầu với nàng.

Hai người khống chế hơn bảy mươi đạo khôn ần, quanh thân thể mơ hồ có một cỗ dao động vụn vặt, dường như có dấu hiệu muốn bạo phát.

Vân Thiên Hà vững vàng đem cỗ lực lượng ngưng kết này đánh vào trong huyết ngọc, Miên Nguyệt cũng liền cấp tốc đem lực lượng khôn ần đánh vào đó.

Khi hai cỗ lực lượng vô cùng cường đại rót vào trong huyết ngọc, lúc này nó phóng ra một đoàn quang hoa huyết sắc, thập phần rực rỡ, huyết sắc càng lúc càng thêm sống động, giống như là một đoàn huyết dịch có sinh mệnh, nhưng lại mang theo một cỗ hàn ý dày đặc, trong nháy mắt khiến cho nhiệt độ của cả đại điện hạ thấp đến cực điểm, ngay cả không khí dường như cũng đọng lại, khiến cho người ta hô hấp không thông.

543. Chương 548: Thái Vân Càn Khôn.

Vân Sách thấy khối ngọc đã hóa thành một đoàn huyết dịch nhu động, ngay khi cỗ hàn ý dày đặc bắt đầu tràn ngập cả đại điện, hắn cũng lập tức lấy ra nửa khối huyết ngọc khác.

Sau khi rót vào lực lượng, khối huyết ngọc phát ra một đoàn quang hoa vô cùng rực rỡ, cũng trở thành một đoàn huyết dịch nhu động dường như có sinh mệnh, mà kèm theo với nó, cũng là một cỗ viêm nhiệt hùng hực không gì sánh được, phảng phất như thể thiêu đốt cả đại địa trong nháy mắt.

Khi một nhiệt một hàn, hai loại thuộc tính cực đoan tiếp xúc với nhau, lúc này trong cả đại điện bỗng nhiên sinh ra một tiếng nổ ầm ầm, mặt đất trở nên run rẩy.

Bất quá cũng may là có trận thức thần kỳ trong tròn ngoài vuông do bàn long cự trụ hình thành, nên cũng không mang đến cho Tàng Long đại diện sự phá hoại nào.

Vân Sách nhận thấy thời cơ đã đến, liền chỉ thị cho Vân Thiên Hà mang nửa khối huyết ngọc vào bên trong trận thức ngoài vuông trong tròn, nhìn tựa như thái cực đồ, mà bản thân hắn cũng nhanh chóng tiến vào trong trận, khiến hai khối ngọc phân biệt huyền phù ở hai mắt của đồ án thái cực âm dương.

Sau khi hai khối ngọc đại biểu cho hai thuộc tính cực đoan tiến vào trong trận nhân, Vân Sách bắt đầu đứng ở vòng tròn bên trong điều khiển trận thức, chỉ thấy vài chiếc bàn long cự trụ bên trong trận bắt đầu chậm rãi chuyển động, quang hoa trên những cây cột này trong nháy mắt trở nên rực rỡ không gì sánh được, khiến người khác không mở được mắt.

Cơ Hi Nhân lúc này đã lui lại, chủ trì trận thức hình vuông ở ngoài, khiến cho trận thức vận chuyển ngược chiều với vòng tròn ở bên trong, hình thành nên một đồ án thập phần kỳ diệu.

Nếu từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy được những bàn long cự trụ ở hình vuông bên ngoài trận thức tỏa ra một cỗ quang hoa vận chuyển thuận theo chiều kim đồng hồ, mà hình tròn ở bên trong hình vuông, cũng có một đoàn quang hoa vận chuyển ngược chiều kim đồng hồ.

Khi hai loại trận thức một chính một phản kết hợp cùng một chỗ, tựa hồ ẩn chứa một quy luật biến hóa chí lý nào đó của thiên địa, dưới tác dụng thần kỳ của nó, hai khối ngọc ở bên trong hình tròn bắt đầu nảy sinh sự bài xích lẫn nhau, đến khi sự bài xích này cao tới cực điểm thì lại bắt đầu sản sinh ra một lực hấp dẫn.

Sau khi cỗ lực hấp dẫn này hình thành, Vân Sách lúc này lại điểm một ngón tay về phía bức tường thủy tinh ở trung ương đại điện, chỉ thấy bên trong bức tường thủy tinh, bỗng nhiên có một luồng thiên địa lực cực kỳ hùng hậu xông ra, tựa như có một thứ gì đó thần bí vừa tỉnh dậy, ngay sau đó là một trận rùng rợn gầm tựa như từ viễn cổ truyền về, vang vọng cả đại điện.

Vân Thiên Hà há hốc miệng, tâm cảnh hiện nay của hắn đã đạt đến trình độ như mặt nước không gợn sóng, thế nhưng khi nhìn thấy một màn thần kỳ đồ sộ như vậy, cũng không tránh khỏi giương mắt mà nhìn...

Tựa như phong ấn viễn cổ được giải khai, lúc này bên trong bức tường thủy tinh, Vân Thiên Hà thấy mấy đạo hư ảnh của Tạo Hóa Thần Long bay lên, phát ra một trận long ngâm rền rĩ, bay lượn xung quanh đại điện, rồi tựa như bị một lực lượng nào đó triệu hoán, chúng nhanh chóng lao vào trận thức trong tròn ngoài vuông biến mất không thấy dấu.

Chẳng qua mọi người cũng không chú ý tới, ngay khi toàn bộ những con cự long này rơi vào bên trong trận thức, thì trên bức tường thủy tinh có hai long ảnh nhỏ nhắn, tựa như một đoàn tạt quang, không rơi vào trong trận, mà lại hướng về một phương khác nhanh chóng tiêu thất.

Một màn này bị Vân Sách nhìn được, điều này nói lên vào giờ khắc này, đã có người đạt được một ít khí vận của hóa thân Tạo Hóa Thần Long. Chân mày Vân Sách nhíu lại, nếu như người này là địch nhân, vậy hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nhưng sau khi bấm ngón tay tính toán, hắn không khỏi liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, khóe miệng xuất hiện một chút tiểu ý thần nhiên.

Đúng lúc này, một màn còn thần kỳ hơn lại hiện ra, Vân Thiên Hà nhìn đến nín thở, cũng không chú ý được tới sự việc nho nhỏ phát sinh vừa rồi.

Lúc này bên trong bức tường thủy tinh, hai luồng thái âm bắt đầu bốc lên, tựa như là cầu vồng sau cơn mưa, nhanh chóng hình thành một chiếc cầu hình cung chín màu giống như một chiếc hồng kiều.

Sau khi chiếc cầu hình cung chín màu rực rỡ được hình thành, lúc này bên trong bức tường thủy tinh, hai con Thái Âm thú sắc sỡ nhiều màu, thân tuần xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở trên hồng kiều. Chúng có phần giống với kỳ lân trong truyền thuyết, khác biệt ở chỗ chúng đều có vài dải đuôi nhiều màu mỡ ảo, hơn nữa trạng thái của chúng cũng là do một cỗ lực lượng thần bí trong thiên địa ngưng kết mà thành, chứ không phải là thực thể.

Bất quá sau khi hai Thái Vân thú đi ra, bọn chúng đứng trên hồng kiều, khi nhìn thấy hai khối huyết ngọc bên trong trận thức, thật giống như kẻ tha hương lang thang tìm được ngôi nhà của mình, bất chợt phát ra những tiếng rống vui mừng quá dị không gì sánh nổi, nhanh chóng nhào vào trong trận, tiến vào hai khối huyết ngọc biến mất không thấy đâu nữa.

Hai khối huyết ngọc sau khi Thái Vân thú chui vào liền trở nên kích động mãnh liệt, lúc này vàng sáng bên ngoài nó càng thêm rừng rực, dưới một trận rung động, rốt cuộc chúng cũng bắt đầu tiếp xúc với nhau, sản sinh ra hiện tượng dung hợp.

Mà lúc này, tốc độ trận thức bên ngoài vận chuyển càng thêm nhanh chóng, bàn long cự trụ trong lúc vận chuyển với tốc độ cao, kéo theo những vệt sáng đằng sau tựa như đuôi sao chổi, trong lúc vô ý, những đạo lưu quang này nhanh chóng tiến nhập vào trong huyết ngọc, làm gia tăng tốc độ dung hợp giữa chúng.

Quá trình này duy trì liên tục khoảng vài canh giờ...

Khi hai khối huyết ngọc đã triệt để dung hợp lại với nhau, cỗ quang mang rực rỡ nhiều màu cũng dần dần tan đi, một vật thể thần kỳ hoàn chỉnh liền hiện ra.

Vật thể này, Vân Thiên Hà quan sát qua, như ngọc nhưng không phải ngọc, như hư như thực, tràn ngập lưu quang, còn có một cỗ lực lượng thần bí không ngừng vận chuyển. Đây chính là chí bảo vô thượng mà Vân Ly thị tộc vẫn truyền thừa tới nay, có thể làm thức tỉnh được thiên phú huyết mạch của thần.

Thiên phú thần mạch của Vân Sách sau khi mở ra, đó chính là năng lực tiên đoán, tuy rằng chỉ có rất ít người biết được, nhưng đây là sự thực không thể tranh cãi.

Vân Thiên Hà cũng rất muốn biết, khi thiên phú huyết mạch của hắn được mở ra, sẽ có được năng lực thiên phú thần kỳ như thế nào?

Không chỉ riêng Vân Thiên Hà khi nhìn thấy khối "Thái Vân Càn Khôn" có loại suy nghĩ này, mà ngay cả Vân Sách cùng Cơ Hi Nhân, lúc này cũng đã đem ánh mắt chuyển tới trên người Vân Thiên Hà.

Bọn họ vô cùng hiếu kỳ, rất muốn biết một biến số có đại vận may tụ tập được Tạo Hóa chi đạo Thiên - Địa - Nhân như Vân Thiên Hà, sau khi thiên phú thần mạch của hắn mở ra, đến tột cùng sẽ là thứ gì?

...

Cùng lúc đó, trong Tầng Long cấm địa - Khôn Long chi quật.

Hai tỷ muội Tầm Nguyệt, Mộng Ly đã bế quan ở đây được một thời gian, bọn họ lần này bế quan, chủ yếu là để thân thể phàm thai đột phá được ràng buộc của thiên địa, từ đó tiến nhập vào một lĩnh vực rộng lớn hơn, Thiên Chi Giới Vực.

Bởi vì các nàng từng đến từ Di Sinh Giới, kỳ thực sớm đã được tiếp xúc với cảnh giới Thiên Chi Giới Vực, bất quá sau khi trải qua một lần cộng sinh đại niết bàn, lại bị long hồn phân ly, khiến cho thực lực của họ giảm xuống một cảnh giới, cho nên hiện tại phải dùng một phương thức mới để lĩnh ngộ tu luyện.

Vào thời khắc này, Mộng Ly cùng Tầm Nguyệt ngồi xếp bằng đối diện nhau, các nàng khép hờ hai mắt, trên đỉnh đầu hai người, Cửu Thái Vân Long Châu phóng ra quang mang bao phủ lấy cả hai.

Dáng người đầy đặn của hai người theo từng đợt hô hấp mà phập phồng, đồng thời một tia vụ khí chậm rãi từ đỉnh đầu của họ trôi nổi lên, dần dần hội tụ lại thành một hình ảnh.

Thân thể các nàng cũng theo đó dần dần bốc lên long ảnh, trôi nổi giữa không trung, phảng phất như muốn phá không mà đi. Biểu tình trên mặt của hai nàng có vẻ vô cùng căng lực và thống khổ.

Tâm pháp tu luyện của Long Tộc khác xa so với của người thường. Tầm Nguyệt cùng với Mộng Ly lúc này đã tu luyện đến thời khắc mấu chốt nhất, biến hóa đó của các nàng chính là đại biểu cho giai đoạn "thăng long", chỉ cần các nàng có thể kiên trì được, khiến thân thể phàm thai thoát khỏi ràng buộc của thiên địa, hơn nữa ngưng tụ ra được long phách phân thân, như vậy bọn họ đã hoàn thành được giai đoạn "thăng long" mang tính quá độ, có thể nhất cử phá tan được ràng buộc của quy luật, tiến nhập vào Thiên Chi Giới Vực.

Nhưng lúc này, thần sắc của Tầm Nguyệt cùng Mộng Ly càng lúc càng thống khổ, sau khi dùng phần lớn năng lượng để ngưng tụ ra long ảnh, thân thể của hai nàng đã bắt đầu run rẩy kịch liệt, hiển nhiên các nàng đã có phần không kiên trì được nữa, ở vào thời khắc tu luyện máu chốt đã có dấu hiệu kiệt sức.

Rèn luyện thân thể, nếu như trong quá trình tu luyện bị thất bại, hậu quả thực không thể tưởng tượng nổi, có khả năng sẽ gây nguy hiểm đến sinh mệnh. Vào thời khắc này, các nàng phải hoãn lại tiến trình tu luyện ngưng tụ phân thân, chuyên tâm vào bước rèn luyện cuối cùng cho bản tôn.

Rốt cục, dưới sự kiên trì, quá trình rèn luyện thân thể của các nàng cũng đã tiến vào giai đoạn cuối cùng. Trong long quật vang lên những tiếng nổ ầm ầm, một đạo sấm sét từ trong vô hình đột nhiên đánh xuống, chịu ảnh hưởng của luồng sấm sét, hai người đồng thời phun ra một luồng sương máu tử sắc.

Nhưng sau đó thân thể các nàng huyền phù lên không, tựa như phá tan được gông xiềng ràng buộc nào đó, năng lượng thiên địa ở xung quanh cũng bắt đầu nhanh chóng ngưng kết tiến vào trong thân thể hai nàng...

Cuối cùng cả hai cũng đã thuận lợi hoàn thành quá trình thăng long, thể nhưng quá trình ngưng tụ long hồn phân thân của các nàng, lúc này lại có dấu hiệu muốn tiêu tán.

Đây không thể nghi ngờ chính là kết quả khiến người ta rất khổ não.

Tuy rằng thân thể đột phá được sự ràng buộc của thiên địa, nhưng trong quá trình ngưng tụ long hồn phân thân lại không đủ lực, khiến cho các nàng cuối cùng vẫn không bước được cả hai chân vào Thiên Chi Giới Vực.

Bất quá, ngay khi Mộng Ly có chút tức giận, đột nhiên trong lòng Tầm Nguyệt đột nhiên khẽ động, phẳng phát như nàng cảm ứng được thứ gì đó, không khỏi vui vẻ nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta vẫn còn có hi vọng, là Tạo Hóa Thần Long!

Mộng Ly nao nao, nhưng nàng cũng lập tức cảm ứng được một cổ dao động thần kỳ đang vọt về phía tỷ muội hai nàng, chỉ chớp mắt, hai nàng đã thấy hai long ảnh lao tới kéo theo dải đuôi ánh sáng phía sau, nương theo một loại lực lượng thần dị của thiên số tạo hóa, nhanh chóng tập kích về phía Cửu Thái Vân Long Châu trên đỉnh đầu các nàng.

Mộng Ly cảm ứng được dị biến, đang muốn ngăn cản, nhưng Tầm Nguyệt đột nhiên ngăn cản nói:

- Tỷ tỷ không được, chúng ta không thể trực tiếp hấp thụ Tạo Hóa Thiên Long, chúng lựa chọn chúng ta, là muốn thông qua Cửu Thái Vân Long Châu cho chúng ta một cơ hội nữa để ngưng tụ long hồn phân thân đó.

Nói đến đây, chợt Mộng Ly hét thảm một tiếng, chỉ thấy sau khi hai Tạo Hóa Thần Long tiến vào Cửu Thái Vân Long Châu, mang theo một cổ long lực hùng mạnh không gì sánh được, dường như khiến Vân Long Châu không thể nào chống đỡ, khiến cho Cửu Thái Vân Long Châu xuất hiện những vết nứt nẻ, sắp bị vỡ nát.

Thấy một màn này, hai tỷ muội Tầm Nguyệt cùng Mộng Ly nhất thời kinh hãi đến ngây người.

544. Chương 549: Huyết Mạch Thiên Phú.

Nếu như bị hủy hoại, hậu quả đó các nàng không dám tưởng tượng.

Nhưng lúc này, mắt thấy Cửu Thái Vân Long Châu bởi vì tiếp nhận hai Tạo Hóa Thần Long mà phải chịu áp lực không thể thừa nhận. Khi xuất hiện dấu hiệu bị tổn hại, Mộng Ly muốn ngăn cản cũng đã hữu tâm vô lực. Nàng cùng với Tầm Nguyệt chỉ có thể nghiêng rằng, hai mắt đỏ hồng, gắt gao nhìn vào hạt châu.

Răng rắc!

Rốt cục, một tiếng bạo liệt giòn tan truyền đến, phẳng phát như một mũi đao đâm vào tâm thần hai nàng, khiến cho hai tỷ muội tâm thần đại loạn, kinh hãi gần chết.

Chỉ thấy Cửu Thái Vân Long Châu nghiêng nhiên vỡ thành hai nửa, tựa như bị một đao chém làm đôi, sau khi xoay vòng trên không trung liền phân biệt chia ra tiến vào trong cơ thể tỷ muội long nữ.

Sau khi Cửu Thái Vân Long Châu tách thành hai nửa chui vào cơ thể hai tỷ muội, hai người không còn kịp khiếp sợ việc chí bảo bị tổn hại, bởi vì một cỗ lực lượng hùng hậu, phảng phất như một cơn cuồng triều với khí thế bài sơn đảo hải bộc phát trong cơ thể, một lần nữa gột rửa thân thể kinh lạc của hai nàng.

Theo cỗ lực lượng kia dừng mãnh tiến vào, tâm cảnh hai người suýt chút nữa thất thủ, các nàng phát hiện ra, tất cả những việc này cũng không phải các nàng có khả năng khống chế, mà sau khi lực lượng của Tạo Hóa Thần Long tiến vào trong cơ thể, các nàng đã không tự chủ được tiến hành tu luyện ngưng kết long hồn phân thân, có vẻ thập phần bị động.

Các nàng có thể cảm giác được, những dị biến này như thể bị một cỗ lực lượng thần bí tới từ hư vô dẫn dắt. Các nàng đã đạt được tạo hóa khí vận, việc tu luyện tiến triển cực nhanh, đột phá Thiên Cảnh, vền vền chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mộng Ly cùng với Tầm Nguyệt đạt được khí vận của Tạo Hóa Thần Long từng bị Vân Ly Huyền Thiên phong ấn trong Tàng Long đại điện, việc này có lẽ chỉ mình Vân Sách biết.

Vân Thiên Hà là người may mắn tập hợp được tạo hóa đại hồng vận, phàm là những người có quan hệ thân cận cùng với hắn ít nhiều cũng đều chịu ảnh hưởng, đạt được một ít tạo hóa khí vận...

Hai tỷ muội Mộng Ly cùng Tầm Nguyệt đối với Vân Thiên Hà tình cảm sâu đậm, khi bọn họ ân ái, trong lúc tâm hồn giao hòa, tự nhiên là sẽ đạt được một ít khí vận của Tạo Hóa Thần Long mà Long tộc tha thiết ước mơ. Những việc này Vân Sách có thể suy tính ra được.

Nhưng riêng Đường Linh Toa đến nay vẫn nằm bên trong Tàng Long bí thất, đến tột cùng trong tương lai sẽ đạt được loại khí vận nào, thì Vân Sách lại không suy tính được.

Bất quá trong lúc này, Vân Sách căn bản cũng không có thời gian để suy tính xem những ai có cơ duyên đạt được khí vận, bởi vì quá trình mở ra thần mạch thiên phú của hắn đã tới lúc khẩn yếu quan đầu.

Cơ Hi Nhân ở bên ngoài vẫn duy trì đại trận vận chuyển, thân thể Vân Sách hầu như xích lỏa, lơ lửng huyền phù bên trong trận tâm.

Thải Vân Càn Khôn lúc này đang tỏa ra quang hoa rừng rực, chiếu rọi lên đồ án trên ngực Vân Sách. Đồ án này dường như bị một thứ gì đó kích động, đang không ngừng dẫn dắt máu huyết trong cơ thể Vân Sách bốc lên.

Ngay cả Vân Thiên Hà đứng một bên quan sát, lúc này cũng có thể cảm thụ được áp lực và thống khổ Vân Sách phải chịu đựng đang dần tăng lên...

Thải Vân Càn Khôn sau khi thức tỉnh huyết mạch của thần, dường như lại tiếp tục cải tạo thân thể Vân Sách. Chỉ thấy thân thể hắn trong phút chốc đã lớn lên vài phần, trong từng cơ bắp tràn đầy lực lượng mang tính bạo tạc. Trên lồng ngực hắn, đồ án của Thải Vân Càn Khôn hiện lên càng ngày càng rõ, phảng phất như muốn trực tiếp khắc sâu vào linh hồn hắn, cả trong lẫn ngoài đều bắn ra quang mang nhức mắt.

Việc kích phát huyết mạch của thần, sau đó mở ra thiên phú năng lực duy trì liên tục trong thời gian khá dài.

Vân Thiên Hà chờ đợi gần mười canh giờ, quang mang Thải Vân Càn Khôn tỏa ra cũng đã ảm đạm đi nhiều, cuối cùng chậm rãi tắt hẳn, lắng lặng huyền phù bên trong trận tâm.

Vân Sách lúc này đã giống như một huyết nhân, bên ngoài thân thể hắn tựa như kết một cái kén bằng máu dày đặc. Đây đều là những máu huyết không tinh khiết bị bài trừ ra ngoài.

Bất quá những việc này Vân Thiên Hà đã trải qua nhiều nên cũng không mấy kinh ngạc. Vân Thiên Hà cảm thụ được sau khi huyết mạch của thần mở ra, khí chất toàn thân Vân Sách dường như có sự biến hóa rất lớn.

Hắn lúc này, giống như một pho tượng thiên thần hiểu thấu mọi việc trên thế gian.

Trong sát na hắn mở mắt, tinh quang trong con ngươi bắn ra sáng rực, phảng phất như dưới cái nhìn của đôi mắt đó, nhân quả của bất cứ sự vật nào trên thế gian này cũng đều vô cùng rõ ràng. Quá khứ vị lai của

mỗi con người, đều bị nắm giữ trong một cái nhìn của hần. Thậm chí cả nhân quả tuần hoàn của thiên địa vạn vật, mệnh lý khí số, đều nhất nhất bày ra trước mắt hần.

Đây cũng chính là một loại đặc chất mà năng lực tiên đoán của Vân Sách đạt được sau khi huyết mạch của thần được mở ra, một loại đặc chất mà người thường khó có thể cảm thụ.

Trong lòng Vân Thiên Hà mơ hồ cảm thấy, năng lực tiên đoán của Vân Sách, sau khi tập hợp thêm được Thiên Đạo tạo hóa, có lẽ đã không chỉ còn là tiên đoán, mà sợ rằng trò giỏi hơn thầy, so với năng lực của Vân Ly Huyền Thiên còn cường đại hơn. Đây mới thực sự là tiềm năng mà Tạo Hóa chỉ chủ có được.

Lúc này, Vân Sách đi ra khỏi trận thức, ra hiệu cho Cơ Hi Nhân tạm dừng nghỉ ngơi một chút, rồi liền đi tới bên người Vân Thiên Hà.

Sau khi nhìn Vân Thiên Hà, đột nhiên hai mắt của hần nhú lại, thần sắc có chút cổ quái nói:

- Thiên Hà, có một số việc ta không muốn nói, nhưng trong cơ thể cháu có chảy dòng máu của Vân Ly thị, cháu vẫn là hảo chất nhi của ta, là hảo nhi tử của muội muội ta, cháu hiểu rõ điều ta đang nói chứ?

Vân Thiên Hà gật đầu, những lời này của Vân Sách đã rất rõ ràng, hần đã biết rõ sự thực Vân Thiên Hà xuyên việt mà đến.

Vân Sách thấy thần sắc Vân Thiên Hà thản nhiên, bèn gật đầu nói:

- Có lẽ chính sự có mặt của cháu ở đây, mới mang lại hy vọng cho thế giới này, giúp nó thoát khỏi số phận bị nô dịch, cháu ngày hôm nay, mới chân chính là Thần Mạch Chi Tử, thần hồn của cháu cũng đã dung nhập cùng với huyết mạch, ý chí của cháu cùng với huyết mạch cũng đã tương liên chặt chẽ. Đi thôi, đợi sau khi huyết mạch chảy trong cơ thể cháu được thức tỉnh, hãy cho thế nhân biết cháu khác biệt với người bình thường như thế nào!

Vân Thiên Hà gật đầu, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Vân Sách, bèn cất bước đi vào trong trận.

Bất quá trong lòng hần mơ hồ cảm thấy, có lẽ Vân Sách đã dự tri được sau khi huyết mạch bản thân hần mở ra, sẽ có được một năng lực khác xa so với người thường.

Nghĩ tới đó, Vân Thiên Hà nhanh chóng đem những ý niệm này loại ra khỏi đầu, bảo trì tâm cảnh trong sáng.

Lúc này, dưới sự phụ trợ của Vân Sách cùng Cơ Hi Nhân, trận thức một vòng một tròn thần kỳ kia lại tiếp tục vận chuyển...

Chẳng qua lần này có chút bất đồng chính là, trận thức này trong quá trình vận chuyển, những lưu quang trên bàn long cự trụ, căn bản vô pháp tiến vào trong thân thể Vân Thiên Hà, mà chỉ có thể ngưng kết bên ngoài, hình thành nên một vòng bảo hộ bao phủ lấy hần.

Một màn ly kỳ này, khiến Cơ Hi Nhân không khỏi giật mình:

- Đây chính là không gian bích chương, hần có thể thoát ra khỏi ràng buộc của không gian, thực sự là càng lúc càng khiến người khác chờ mong!

Nói xong, nét mặt Cơ Hi Nhân đỏ lên, tăng mạnh tốc độ vận chuyển của trận thức.

Vân Sách thần sắc bất biến, lập tức đánh một cỗ hạo nhiên chi khí vào trong trận, để tăng lên uy lực của trận thức...

Uy lực của trận thức tăng mạnh, cỗ quang mang bao phủ bên ngoài thân thể Vân Thiên Hà cũng càng lúc càng rực rỡ. Lúc này trong tâm thần của Vân Thiên Hà đột nhiên truyền đến âm thanh chỉ dẫn của Vân Sách, bèn đưa ngón tay điểm nhẹ lên mi tâm của mình, trong sát na đó, tại mi tâm của hần đột nhiên phóng ra một cỗ quang mang chín màu.

Ngay sau đó, động tác của Vân Thiên Hà cũng không ngừng lại, ngón tay một lần nữa điểm lên lồng ngực mình, y phục trước ngực nhất thời hóa thành bột phấn, đồ án trên ngực hần lúc này cũng dần dần tỏa ra một cỗ quang trạch mơ hồ, hô ứng cùng với Thái Văn Càn Khôn đang lơ lửng trước mặt hần.

Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thấy Thái Vân Càn Khôn sản sinh ra một cỗ hấp lực vô cùng cường đại, dựa theo chỉ dẫn của Vân Sách, lúc này huyết mạch tinh hoa trong cơ thể tụ dần về phía ngón tay, sau đó hần liền điểm ngón tay, một cỗ lực lượng mang theo tinh hoa huyết mạch của hần từ đầu ngón tay phóng ra, luồng tinh hoa huyết mạch này bắn lên Thái Vân Càn Khôn rồi nhanh chóng ngấm vào bên trong.

Thái Vân Càn Khôn sau có nhận được máu huyết của Vân Thiên Hà, nhất đời quang mang đại thịnh, tựa như khởi nguồn sức mạnh bên trong nó bị kích phát, một luồng lực lượng kinh khủng từ đó phóng ra, tràn đến thân thể Vân Thiên Hà.

Lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thụ được một áp lực vô cùng cường đại, cỗ áp lực này dường như đến từ trong thiên địa, hướng về phía hần hình thành một loại áp bách, trong cơ thể hần tựa hồ có thứ gì đó rục rịch muốn phá thể mà ra.

Luồng quang mang chín màu trên mi tâm hần lúc này càng thêm rực rỡ, đột nhiên Vân Thiên Hà sinh ra một cảm giác kỳ quái, không tự chủ được đem tâm thần lặng lẽ tiến nhập vào trong đó.

Ngay khi tiến nhập vào đó, hần liền phát hiện mình đã bất tri bất giác thoát ly ra khỏi bản thể, quanh thân đang có một cỗ lực lượng thần dị bao phủ lấy hần, hần nhận ra đây chính là tinh phách phân thân của mình.

Khi tâm thần đang ở trong tinh phách phân thân, Vân Thiên Hà cảm thấy thị giác của mình trở nên trống trải trước đây chưa từng có, tựa hồ toàn thân trong nháy mắt đã phóng đại lên gấp bội, mọi thứ trong mắt hần đều trở nên nhỏ bé. Bản mệnh tinh thần trên mi tâm hần lúc này càng phát ra quang mang mãnh liệt, dường như muốn dẫn dắt phân thân của hần đi ngao du trong tinh khung mệnh mông.

Vân Thiên Hà có cảm giác, chỉ cần mình nguyện ý, phân thân lúc nào cũng có thể thoát ly khỏi trận thức này, thoát ly khỏi sự ràng buộc của quy luật thiên địa, xông vào ngân hà mệnh mông trên cao.

Bất quá hiện tại đang là giai đoạn then chốt thức tỉnh huyết mạch của thần, Vân Thiên Hà bèn đề xuống ý niệm này, để phân thân chờ bên trong trận, phân ra một luồng ý niệm tiếp tục quan tâm đến biến hóa trên thân thể bản tôn.

- Phân thân của hần sao lại không chịu ước thúc của quy tắc?

Cơ Hi Nhân nhìn thấy biến hóa của Vân Thiên Hà, không khỏi kinh hô lên một tiếng.

Vân Sách dùng một ngữ khí không chút gợn sóng nói:

- Đây chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, kế tiếp sợ rằng còn phát sinh ra những chuyện ta mà người không thể nào tưởng tượng nổi, hãy bình tĩnh ổn định lại tâm cảnh đi!

- Đúng vậy!

Cơ Hi Nhân nghe thấy vậy, lập tức chuyên chú vào chủ trì trận thức.

Lúc này, Thái Vân Càn Khôn hầu như đã phát ra toàn bộ lực lượng ẩn chứa trong nó, rót hết vào trong cơ thể bản tôn của Vân Thiên Hà, đồ án Thái Vân Càn Khôn lúc này cũng bắt đầu ngưng kết thành hình.

Vân Thiên Hà đem tâm thần tiến nhập trở lại trong thân thể bản tôn, lúc này hần có thể cảm thụ được huyết mạch toàn thân đang bắt đầu trở nên sôi trào!

545. Chương 550: Thánh Thể! Hư Vô! Thiên Cảnh!

Loại rung động này lôi kéo lực lượng trong cơ thể hần dâng lên, không ngừng trùng kích vào từng kinh mạch huyết khiếu.

Nhất là khi trùng kích lên đầu Vân Thiên Hà, khiến hần có cảm giác như trăm nghìn cây kim đâm vào não, đau đớn đến choáng váng.

Nhưng khi luồng lực lượng này đã thông huyết mạch toàn thân đưa hần, Vân Thiên Hà cảm giác huyết dịch toàn thân cuộn cuộn như sông Hoàng Hà, một đường thông suốt, không ngừng tuần hoàn trong cơ thể hần.

Quá trình này, chẳng qua chỉ là bước đầu tiên để mở ra thần mạch thiên phú.

Kế tiếp đến bước thứ hai, đó là phóng thích lực lượng ẩn giấu bên trong huyết mạch, lực lượng này sẽ tiến hành một lần cường hóa rèn luyện thân thể hần, để cho năng lực chịu đựng của thân thể tăng thêm một bước lớn.

Bắt quá trong quá trình tu luyện tinh quyết, hợp nhất tứ vị tinh không ý cảnh thành một thể, thánh thể của Vân Thiên Hà cũng đã từng được cường hóa vài lần, nhưng sau khi đã hoàn toàn dung hợp tứ vị nhất thể tinh không ý cảnh, thánh thể của hần vẫn không thể nào đạt được đến trạng thái cuối cùng, cho nên hần mới chỉ phát huy được chín thành tinh tượng chi lực.

Vân Thiên Hà cũng từng thử tìm hiểu nguyên nhân, nhưng với tu luyện bước cuối cùng của Tinh Không thánh thể, trừ phương pháp được ghi trong tinh quyết, hần tạm thời vẫn chưa tìm ra được phương pháp khác.

Nhưng hiện tại khi huyết mạch mở ra, lực lượng ẩn chứa bên trong huyết mạch bộc phát, lại một lần nữa cường hóa thánh thể, việc này đã giúp Vân Thiên Hà hiểu được mấu chốt của vấn đề.

Nguyên nhân hần tu luyện thánh thể bước cuối cùng bị cản trở, e rằng chính bởi vì huyết mạch gây nên.

Hiện tại, dưới sự dẫn đạo của Thái Vân Càn Khôn, toàn bộ lực lượng ẩn chứa trong huyết mạch của Vân Thiên Hà bùng lên, cổ lực lượng hùng mạnh này tiến hành cường hóa thân thể, mang đến cho hần một sự thống khổ mà người thường không thể chịu đựng nổi.

Loại thống khổ này, cũng không phải sự đau đớn đến tê liệt, hay đau buốt như bị đâm chọc, mà đó là những trận đau đớn như bị một cây chùy khổng lồ ngàn cân nặng nề đập từng nhát lên thân thể, mang đến cảm giác thống khổ trầm muộn đến phát điên.

Đó là một loại đau đớn áp bức thập phần cường liệt, hần không thể đem toàn bộ lực phủ ngũ tạng, thậm chí là từng tế bào của Vân Thiên Hà đập nát. Sự thống khổ sinh ra khi lực lượng huyết mạch cải tạo thân thể, so với sự thống khổ của Vân Sách lúc trước, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Thống khổ của hần, cần phải có đại nghị lực mới có thể chịu đựng nổi. Ý chí cùng cảnh giới của hần tuy rằng đã sớm vượt qua sự ràng buộc của quy tắc, nhưng thân thể hần thì vẫn chưa, thánh thể của hần mới chỉ gần đạt đến mức độ thoát khỏi ràng buộc của thân thể phàm thai, cho nên sau khi huyết mạch của thần thức tỉnh, cổ lực lượng kia liền lập tức tiến hành cải tạo cường hóa thánh thể lên một mức độ tương xứng với ý chí của hần.

Vân Thiên Hà biết, lần cường hóa thánh thể này, hoàn toàn có thể bù đắp được điểm khuyết thiếu khi hần tu luyện tinh quyết, đưa thánh thể của hần đạt tới tiêu chuẩn cuối cùng của Tinh Không thánh thể, giúp hần chân chính thoát khỏi sự ràng buộc của thiên địa quy tắc, bước vào một lĩnh vực mới - Thiên Chi Giới Vực.

Ý chí càng cường đại, thì thống khổ do việc cải tạo thánh thể lại càng mạnh mẽ, bởi vì nó được sinh ra trong lúc không ngừng khai phá đến tận cùng tiềm năng trong thân thể.

Huyết mạch Vân Ly sở dĩ được xưng là huyết mạch của thần, nguyên nhân của yếu nó cùng với huyết mạch bình thường có chỗ bất đồng, khả năng chịu đựng lực lượng thiên địa bản nguyên của nó, so với cực hạn của người thường còn lớn hơn gấp mấy lần, hơn nữa thành tựu của người mang huyết mạch Vân Ly còn đạt tới được những tồn tại kinh khủng, do đó tự nhiên được thế nhân gọi là huyết mạch của thần.

Về phần huyết mạch Vân Ly cuối cùng có thể thành thần hay không, chẳng một ai biết được, huống hồ ngay cả Huyền Nữ kinh tài tuyệt đỉnh trong thượng cổ truyền thuyết, cuối cùng cũng không thể thành thần, mà truyền thuyết về Vân Ly thị tộc, cũng không có người mang huyết mạch nào đạt được tới cảnh giới của thần.

Trong lòng Vân Thiên Hà cho tới bây giờ cũng chưa hề nghĩ tới những thứ này. Hần rất thực tế, từ thời niên thiếu đã từng lập chí, chỉ cần hần có năng lực đánh bại được những kẻ địch muốn đối phó với hần, thế là đủ mỹ mãn rồi.

Đau đớn duy trì liên tục, thời gian chậm chạp trôi qua...

Cơ Hi Nhân cùng với Vân Sách duy trì trận thức nhận thấy thời gian Vân Thiên Hà ở bên trong trận đã quá lâu, bọn họ tuy rằng uể oải, nhưng dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, lại khiến cho họ có thêm động lực.

Chưa có việc gì mà họ bức thiết muốn biết như vậy, sau khi huyết mạch thiên phú của Vân Thiên Hà mở ra, đến tột cùng sẽ là loại thiên phú gì, đến tận lúc này họ vẫn chưa nhìn ra được manh mối.

Hai mươi tám canh giờ qua đi...

Khi loại đau đớn mà Vân Thiên Hà phải chịu đựng đã tới cực hạn khiến hần sắp phát điên, ý chí và tâm thần đã trở nên mơ hồ, gần như không phân biệt được mình còn sống hay đã chết, thì cuối cùng loại đau đớn này cũng dần dần biến mất.

Cơn đau biến mất, cũng có nghĩa là Vân Thiên Hà đã vượt qua được giai đoạn thống khổ nhất, sự cải tạo cường hóa thánh thể của hần, rốt cuộc cũng hoàn thành được bước quá độ thuận lợi đạt được mục tiêu cuối cùng.

Lúc này trước ngực hần, đồ án Thái Vân Càn Khôn đã tỏa ra tất cả các màu sắc rực rỡ, đầu tiên là bị một màu thuần trắng bao phủ, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng thuần trắng này, toàn bộ Tàng Long đại điện trông giống như một trang giấy trắng.

Thế nhưng ngay sau đó, ánh sáng thuần trắng biến mất, thay vào đó là một mảng vô cùng hắc ám, khiến người ta có cảm giác thoáng cái đã mất đi ánh mặt trời, tất cả những vật phát sáng bên trong Tàng Long đại điện khi bị hắc ám bao phủ, cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

- Hư vô!

Vào lúc này Cơ Hi Nhân nhin không được hít một hơi lạnh, kinh hãi kêu lên một tiếng.

Cho dù là Vân Sách, khi nhìn thấy tình thế xuất hiện sau khi Vân Thiên Hà mở ra huyết mạch thiên phú, cũng không khỏi sắc mặt động dung, cực kỳ khiếp sợ. Hần mơ hồ cảm thấy, sự thực cũng chưa hẳn đã phải vậy, điều hần không tưởng tượng được có lẽ vẫn còn ở phía sau.

Quả nhiên, tựa hồ như ứng với suy đoán của Vân Sách, sau khi một trắng một đen biến mất, bọn họ cũng khôi phục lại được thị giác bình thường. Nhưng tình cảnh lúc này lại khiến họ trờng lớn đôi mắt.

Cơ Hi Nhân dùng sức dụi mắt, không thể tin nổi vào cảnh tượng trống không trước mắt mình, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ mắt ta hỏng rồi sao, hài tử này vì sao lại biến mất, có chuyện gì xảy ra vậy?

Quả thực, Vân Thiên Hà lúc này trước mắt bọn họ đã biến mất, họ chỉ còn thấy được Thái Vân Càn Khôn tỏa ra quang mang cực kỳ ảm đạm nằm bên trong trận.

Vân Sách nhìn một màn này, không ngừng suy tĩnh thôi diễn, đồng thời trong miệng lầm bầm:

- Sau khi xuất hiện hư vô, ta không thể nào thôi diễn được quá khứ tương lai của hần, nhưng căn cứ vào tạo hóa vận số, hiện tại hần xác thực vẫn còn ở trong Tàng Long đại điện!

- Có phải là do hư vô vừa rồi xuất hiện, khiến chúng ta sinh ảo giác không?

Cơ Hi Nhân lầm bầm nói.

Vân Sách lắc đầu:

- Đây không phải ảo giác, hiện tượng này có lẽ là huyết mạch thiên phú của Thiên Hà bị thức tỉnh, đã kích phát ra tiềm năng gây nên ảnh hưởng. Thiên phú của hần đến tột cùng là thứ gì, sợ rằng còn phải để Thiên Hà tự mình thể nghiệm, sau đó nói cho chúng ta biết!

Kỳ thực, suy đoán của Vân Sách là chính xác.

Vân Thiên Hà lúc này, vẫn như cũ ở trong Tàng Long đại điện. Sau khi huyết mạch thiên phú thức tỉnh mở ra, thánh thể của hần hoàn thành rèn đúc cuối cùng, thành tựu Tinh Không thánh thể.

Chẳng qua trong lúc tinh thần hoảng hốt, hấn cũng không tận lực khống chế luồng năng lượng cường hân không gì sánh nổi do thánh thể mang đến, hơn nữa phân thân của hấn sau khi thánh thể cải tạo hoàn thành, cũng đã tiến vào bản tôn. Hấn vô ý phóng ra cỗ lực lượng mười thành tinh tượng lực, lại thêm lực lượng cường hân do thánh thể mang đến, nhất là khi thân thể cùng với ý cảnh của hấn đột phá khỏi xiềng xích của quy luật thiên địa, tiến nhập vào Thiên Chi Giới Vực, dưới sự ảnh hưởng của hư vô, hấn đã cùng với thiên địa hòa thành một thể, cho nên ngay cả thân thể cũng xuất hiện trạng thái thư vô trong thời gian ngắn.

Ngay cả Vân Thiên Hà cũng không biết, loại trạng thái toàn thân phát sinh hư vô này, trừ khi hấn mở ra được năng lực thiên phú mới có khả năng sản sinh, bằng không tỷ lệ sản sinh loại hiện tượng này, đem so với đề giày còn muôn thấp hơn.

Qua một hồi lâu, Vân Thiên Hà mới từ trạng thái hoảng hốt khôi phục lại tinh thần, hấn cảm giác được quanh thân có một cỗ ba động vận vẹo, thân thể cũng khôi phục lại được tri giác.

Toàn thân không còn bất kỳ chút khó chịu nào, cúi đầu nhìn, chỉ thấy từng lỗ chân lông trên thân thể có một tầng máu đen như bôi dầu, số lượng so với Vân Sách thì ít hơn một chút. Khi hấn vận công, khí tức từ lỗ chân lông toát ra, đem đám máu đen này hóa thành vẩy khô rồi rơi xuống.

Đồ án Thái Vân Càn Khôn trước ngực, hiện giờ đã giống như một vết bớt mang trên người từ bé, bên trong nó mơ hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng hùng hậu, chỉ cần Vân Thiên Hà tâm thần khẽ động, cỗ lực lượng kia trong nháy mắt sẽ trải khắp toàn thân, mà đây cũng mới chỉ là lực lượng cường hân do thân thể đem lại.

Vân Thiên Hà tin tưởng, chỉ riêng lực lượng của thân thể này, một quyền khai sơn đoạn nhạc cũng không phải nói chơi, lại càng không nói khi dùng những công pháp phụ trợ Vân Thiên Hà từng học trước đây.

Đây chính là cảm thụ mang đến sau khi huyết mạch thiên phú mở ra. Nhưng Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác, so sánh với năng lực tiên đoán của Vân Sách, bản thân hấn tựa như không hề có một năng lực thiên phú gì đặc biệt.

Lúc này, trận thức trong đại điện đã đình chỉ vận chuyển, những bàn long cự trụ cũng đã trở về vị trí, thủy tinh bích tráo phía trước Hồi Long Thai không còn cỗ lực lượng thần bí hé ra, cũng mất đi sự linh động vốn có, biến trở thành một khối ngọc thạch bình thường không có gì đặc biệt.

Vân Sách đi tới bên người Vân Thiên Hà, đánh giá hấn một lúc lâu, nhin không được cất tiếng hỏi;

- Thiên Hà, sau khi huyết mạch mở ra, cháu có cảm giác dị thường nào không?

Vân Thiên Hà lắc đầu:

- Lúc đó có chút hoảng hốt, nhưng không có cảm giác dị thường nào cả, mà hiện tại, cháu chỉ cảm thấy thân thể lực lượng tăng lên không ít, võ đạo cảnh giới cũng đột phá lên Thiên Cảnh, nhưng không hề có cảm giác bất đồng do huyết mạch mở ra mang đến!

546. Chương 551: Niệm Lực, Tín Ngưỡng

Vân Sách nghe thấy lời Vân Thiên Hà, vẻ mặt trầm tư nhíu mày nói:

- Thần huyết mạch, cho dù không tinh thuần nhưng sau khi được mở ra, đều có được một vài thiên phú năng lực bất đồng.

Khi ta mở ra thiên phú năng lực, tạo hóa chi lực ẩn chứa bên trong Thái Vân Càn Khôn cũng chỉ tiêu hao chưa đến ba thành, huống hồ khi cháu mở ra thần huyết mạch, bảy thành tạo hóa chi lực còn lại trong Thái Vân Càn Khôn hầu như đã bị cháu hấp thu cạn kiệt. Nếu nói là do cháu không có thiên phú năng lực, thì điều đó không có khả năng!

Về mặt Cơ Hi Nhân cũng tỏ ra khó hiểu, vuốt cằm râu nhìn Vân Thiên Hà, nhìn mãi hồi lâu mà cũng không nhìn ra được manh mối nào.

Cuối cùng hấn cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, không khỏi lẩm bẩm:

- Kỳ quái, duy trì liên tục lâu như vậy, hơn nữa quá trình mở ra thần huyết mạch cũng rất phức tạp, vậy mà lại không có thiên phú năng lực, điều này xác thực không có khả năng!

Vân Sách lúc này thấy mình cùng Vân Thiên Hà gần như xích lõa toàn thân, tâm thần khẽ động, lập tức đến một bên cầm hai bộ y phục đã được chuẩn bị sẵn, đưa cho Vân Thiên Hà một bộ, rồi cả hai cùng mặc vào.

Trong lúc mặc y phục, hắn vẫn không ngừng trầm tư. Hắn thôi diễn tính toán không ra, hiện tại cũng không hề có chút cảm giác nào, càng không tìm ra được nguyên nhân cụ thể. Từ sau khi năng lực tiên đoán được mở ra, đây là lần đầu tiên hắn sinh ra cảm giác bất lực như vậy...

Lúc này Miên Nguyệt từ một bên hông đại diện đi tới, nàng nhìn thấy Cơ Hi Nhân cùng Vân Sách đều trầm tư nhú mày, Vân Thiên Hà vẻ mặt cũng có chút mê mang, bèn nói:

- Phát sinh chuyện gì sao?

Vừa rồi trong quá trình mở ra thần huyết mạch, Miên Nguyệt không tiện ở lại nên đã tránh sang một bên hông đại diện, do đó không nhìn thấy được toàn bộ quá trình, Cơ Hi Nhân liền kể lại một lần cho nàng nghe.

Tầm Nguyệt sau khi nghe xong, cũng cảm thấy khó hiểu, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà cùng với người thường bất đồng rất lớn, có thể là do thần huyết mạch chưa hoàn toàn mở ra hay không, hoặc giả vẫn còn thiếu một chút điều kiện nào đó?

Nghe thấy lời ấy, Vân Sách bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Rất có thể là vậy, bởi vì trong Vân Ly thị tộc, chưa bao giờ xuất hiện người có mang tinh tú mệnh lý, Thiên Hà lại là dị số trong đó, có thể thông qua Thái Vân Càn Khôn vẫn chưa chân chính thức tỉnh được thiên phú huyết mạch Vân Ly trong cơ thể hắn!

Dứt lời, Vân Sách lại tiếp tục thôi diễn, nhưng vẫn nhú mày nói:

- Vậy điều kiện còn thiếu kia, rốt cuộc là thứ gì, ta căn bản không thể tính toán ra được!

Miên Nguyệt cùng Cơ Hi Nhân liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thập phần kinh ngạc, năng lực tiên đoán của Vân Sách đã mở ra, hơn nữa hắn còn thông hiểu Thiên Đạo tạo hóa, là Tạo Hóa chỉ chủ, vậy mà vẫn còn có thứ hắn không thể thôi diễn ra được, sợ rằng trên đời này, cũng chỉ có một mình quái thai như Vân Thiên Hà mà thôi!

Nhưng vấn đề này nếu không giải quyết được, thực sự giống như xương mắc ở cổ họng!

Trong lòng Vân Sách, hắn không hy vọng biến số quan trọng nhất như Vân Thiên Hà, trong tương lai lại phát sinh những chuyện hắn không thể biết trước, không thể thôi diễn được. Vạn nhất gặp phải điều gì bất trắc...

Hắn không hy vọng chuyện như vậy phát sinh, ngoại trừ Vân Thiên Hà là một nhân tố then chốt để cải biến trật tự Càn Khôn hỗn loạn ra, mặt khác, hắn cảm thấy mình vẫn còn rất yêu quý đứa cháu này, hơn nữa đối với muội muội mà nói, hắn cũng phải có trách nhiệm bảo vệ mẫu tử bọn họ.

Cho nên giờ khắc này, Vân Sách đang phải vắt hết sức lực trí óc, tiêu hao đại lượng tâm lực để thôi diễn cho Vân Thiên Hà, cả người thoát nhìn qua lộ ra vẻ uể oải.

Vân Thiên Hà vốn thấy cũng không cần biết việc này, cứ thuận theo tự nhiên là được, nhưng khi thấy Vân Sách tiêu hao tâm lực vì hắn, đột nhiên trong lòng trong lòng không khỏi cảm động, kính ý đối với Vân Sách càng trở nên sâu đậm.

Lúc này đột nhiên ánh mắt Vân Sách nhãn tình sáng lên, kêu lớn:

- Lực lượng cảm niệm mạnh quá, ở trong đó còn bao hàm cả công đức niệm lực thần bí nhất trong tạo hóa chỉ lực!

Dứt lời, Vân Sách nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, trước đây cháu đã làm việc gì, mà có người lập bài vị cung phụng hương hỏa cho cháu?

Vân Thiên Hà nghe thấy vậy gãi gãi đầu, ngại ngần nói:

- Trước đây trừ giết rất nhiều người ra, dường như cháu cũng chưa làm được việc thiện nào, sao có thể khiến người ta lập bài vị cung phụng hương hỏa được?

Vân Sách lại nói:

- Việc thiện mà cháu nói chỉ là cách nói theo nghĩa hẹp, chỉ cần những việc cháu làm có ảnh hưởng đến thế gian này, khiến mọi người đối với cháu sinh lòng cảm ơn, hoặc là sinh tâm sùng bái, từ đó cháu được truyền tụng, hoặc giả lập bài vị cung phụng hương hỏa, đều có thể mang lại cho cháu cảm niệm mạnh mẽ. Cháu thử tỉ mỉ ngẫm lại xem!

Vân Thiên Hà trong lòng vẫn không hiểu Vân Sách vì sao hỏi như vậy, bèn nói:

- Thứ cậu nói có phải là tín ngưỡng không?

- Tín ngưỡng?

Vân Sách trầm ngâm:

- Từ này thực sự chuẩn xác, cũng có thể đem loại cảm niệm lực này gọi là tín ngưỡng lực!

Vân Thiên Hà tỉ mỉ ngẫm lại, nhưng mãi vẫn chưa nghĩ ra ai sẽ đi tín ngưỡng mình, vì mình mà cung phụng hương hỏa, bèn nói:

- Chuyện này cháu cũng không rõ lắm, không bằng để lát nữa cháu đi hỏi Tô Tuyết hoặc Túc Dao xem sao?

Vân Sách gật đầu nói:

- Vậy chúng ta ra ngoài thôi, qua một đoạn thời gian nữa là tới đẳng vị phong thần đại điển, nhưng đó cũng là lúc chúng ta chính thức khai chiến với các thế lực tà ác, tranh đoạt tạo hóa khí vận của thiên hạ. Đến lúc đó, có thể ta sẽ không chú ý đến được hiện tượng dị thường này của cháu, cho nên vấn đề này, tốt nhất nên tìm ra đáp án trước khi tiến hành đẳng vị phong thần đại điển!

Lúc này Cơ Hi Nhân mở đại môn của Tàng Long đại điện, ba người cùng cất bước đi ra.

Khi mấy người xuất hiện, chỉ thấy trên quảng trường phía trước điện có rất nhiều người, đều dùng ánh mắt chăm chú nhìn vào họ, có hiếu kỳ, có quan tâm, có kinh hãi, có vui mừng, cũng có lo lắng...

Bất quá Vân Thiên Hà cảm thấy cổ quái, những người này tụ tập ở trước đại điện, có lẽ là do những việc xảy ra bên trong đã kinh động họ. Hơn nữa hẳn chú ý thấy thần sắc Ô Lan cùng Ngã Nhã Na không được tốt lắm, mơ hồ lộ ra vẻ bi thương, rất khó khiến người khác phát hiện. Xem ra có lẽ đã có sự tình không tốt phát sinh.

Khi Vân Sách thấy được dị trạng của hai người này, trong lòng lập tức thôi diễn, tuy rằng thần sắc bên ngoài bất biến, nhưng Vân Thiên Hà đứng cạnh hẳn lại cảm thấy hô hấp của hẳn trở nên nặng nề. Điều này càng thêm chứng thực cho suy đoán của Vân Thiên Hà, khẳng định đã có sự tình không tốt phát sinh.

Sau khi từ trên bậc thang đi xuống, Vân Sách liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, sau đó gật đầu hướng về phía Ô Lan cùng với Ngã Nhã Na, hai người tự nhiên hiểu ý, liền xoay người đi về phía trạch viện.

Vân Thiên Hà đi chậm lại vài bước, lui đến gần bên An thúc hỏi hẳn mấy câu, mới biết người bên trong đại điện cũng không nắm rõ được tình hình gần đây ở bên ngoài, lúc này mới hơi có phần an lòng, liền trở về trạch viện.

Sau khi vào nhà, Tô Tuyết ôm Tiểu Nguyệt Vi bước ra đón, Tiểu Nguyệt Vi đã được một tuổi, sau khi nhìn thấy Vân Thiên Hà, trên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lộ ra vẻ tươi cười, vươn cánh tay nhỏ bé về phía hẳn, miệng bi bô nói:

- Ba ba, ba ba...ôm, ôm...

Nghe thấy giọng nói của nữ nhi, Vân Thiên Hà hiểu ý mỉm cười, liền đón lấy Tiểu Nguyệt Vi từ trong lòng Tô Tuyết, sau khi thơm một cái lên khuôn mặt trắng nõn, chợt thấy trên cổ Tiểu Nguyệt Vi lộ ra một cái thê nho nhỏ, bên trong cũng có một cỗ niệm lực, không khỏi quay sang hỏi Tô Tuyết;

- Đây là vật gì vậy?

Tô Tuyết nói:

- Đây chính là phù bìn an mà bà bà cần khẩn tổ tiên cho Tiểu Nguyệt Vi trong lúc huynh bế quan, phù hộ cho Tiểu Nguyệt Vi bình an. Mọi cảm nhận được tâm ý của bà bà, vì vậy vẫn luôn cho hài tử mang ở bên người!

Nghe thấy vậy, Vân Thiên Hà hiểu ra, đây là Vân Nương sợ hài tử bị nhiễm tà khí, cho nên mới dùng máu huyết làm vật dẫn, lưu lại một đạo ý niệm trong đó, nhưng cũng không được mạnh cho lắm.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà trong lòng khẽ động, nghĩ tới một thứ tương tự như vậy, bèn lật tay, một khối ngọc bích tựa hư tựa thực, hình dáng như mặt trăng hiện ra trong lòng bàn tay.

Đây chính là Khôn Nguyệt Bích mà Thương Nguyệt từng tặng cho hắn, hôm nay ý chí bảo tồn trong đó của Thương Nguyệt sớm đã tiêu tán, bất quá chịu ảnh hưởng của hắn nên Khôn Nguyệt Bích sớm đã xưa không bằng nay, chẳng qua từ khi hắn tu luyện đột phá cảnh giới Vô Thánh thì rất ít sử dụng.

Nhìn Khôn Nguyệt Bích, Vân Thiên Hà cảm thấy thứ này đưa cho nữ nhi là thích hợp nhất, để nàng làm vật hộ thân, thứ này cường đại hơn gấp trăm lần so với bình an phù mà Vân Nương cầu được.

Nghĩ tới đây, tâm thần Vân Thiên Hà tiến nhập vào trong Khôn Nguyệt Bích, sau khi lưu lại một đạo lực lượng cùng ý chí cực mạnh của bản thân, đồng thời nhanh chóng chích ngón tay Tiểu Nguyệt Vi, lấy một giọt máu của nàng nhập vào trong Khôn Nguyệt Bích, khiến cho máu nàng cùng với ý chí hắn hình thành cảm ứng liên hệ vô cùng chặt chẽ, liền dùng dây do huyền cương tâm ti bện thành đeo lên cổ cho Tiểu Nguyệt Vi.

Bởi Tiểu Nguyệt Vi tuổi còn nhỏ, cũng chưa tu luyện công pháp, không biết cách ứng dụng Khôn Nguyệt Bích, cho nên sau khi đeo Khôn Nguyệt Bích lên cổ cho nàng, Vân Thiên Hà lại đánh một đạo lực lượng vào trong Khôn Nguyệt Bích, khiến nó hút chặt vào thân thể Tiểu Nguyệt Vi.

Cứ như vậy, về sau trừ Vân Thiên Hà ra, không ai có thể gỡ Khôn Nguyệt Bích từ trên cổ Tiểu Nguyệt Vi xuống được. Nếu có người dám công kích nàng, Khôn Nguyệt Bích sẽ tự động phóng ra một đạo bình chương để bảo hộ nàng, hơn nữa thông qua ý chí của hắn lưu lại, tự nhiên cũng hình thành lực phản kích, người có thực lực thấp, muốn động đến một đầu ngón tay của nàng, cũng phải suy nghĩ đến hậu quả!

Đương nhiên, Vân Thiên Hà có niềm tin đủ năng lực bảo vệ cho thê tử nữ nhi của mình không bị người khi dễ, bất quá có Khôn Nguyệt Bích, cũng để đảm bảo vạn vô nhất thất. Dù sao cuộc chiến tranh đoạt tạo hóa nổ ra, hắn thực sự có nhiều việc phải bận bịu, không có khả năng cả ngày ở bên nữ nhi được.

Tô Tuyết thấy Vân Thiên Hà đem vật hộ thân trọng yếu của mình đưa cho nữ nhi, không khỏi nghĩ tới hài tử mà Túc Dao mới sinh, sau khi do dự một chút, bèn nói:

- Phu quân, không bằng đem Khôn Nguyệt Bích này cho hài tử của tỷ tỷ đi, tương lai nó là Nhân Hoàng, so với Nguyệt Vi...

Lời nàng còn chưa dứt, Vân Thiên Hà đã trầm mặt, nghiêm nghị nói:

- Những lời như vậy, sau này mọi người không được nhắc lại nữa, càng không được nghĩ đến. Hai hài tử trong lòng ta đều trọng yếu như nhau. Hơn nữa nhi tử ta tương lai sau này là Nhân Hoàng thì sao, nếu như nó không nghe lời, ta cũng sẽ đánh vào mông nó. Mọi người không nên suy nghĩ linh tinh, đem việc hài tử trở thành Nhân Hoàng để ở trong lòng. Việc này hiện tại cần phải bảo mật, mọi người không thể để lộ ra với bất kỳ ai!

Tô Tuyết gật đầu nói:

- Hài tử của tỷ tỷ bây giờ vẫn chưa được đặt tên, bà bà mới vừa rồi còn nhắc huynh nhanh nhanh tới đặt tên cho con, chúng ta cùng đi sang chỗ bà bà bây giờ nhé?

- Ủm, cũng vừa lúc có một số việc cần hỏi muội, chúng ta đi thôi!

Nói xong, Vân Thiên Hà ôm nữ nhi bước ra khỏi cửa, dẫn theo Tô Tuyết đi tới chỗ Vân Nương.

547. Chương 552: Tinh Thần Quan Khí Pháp

Vân Nương đang ôm hài tử, thỉnh thoảng lại vỗ về vài cái, hài tử lúc này đang ngủ rất say sưa.

Đợi Vân Thiên Hà ngồi xuống, Vân Sách nói:

- Cũng nên đặt tên cho hài tử đi, bắt quá việc này cần phải thận trọng. Người đặt được Nhân Hoàng khí vận, tương lai để mạch này không thể dùng dòng họ Vân Ly để truyền thừa được, cũng không có khả năng dùng họ Đồ. Ta cảm thấy, cứ để cho hài tử mang họ Vân là tốt nhất!

Lời này Vân Nương vô cùng tán thành, nói:

- Ngày hôm qua ta đã hỏi qua bà bà, bắt quá ta cũng không nói cho người biết hài tử này là Nhân Hoàng tương lai, chỉ nói nó thân phận đặc thù, không thể dùng hai dòng họ lẫn lộn là họ Đồ hay họ Vân Ly được. Bà bà cũng đã đồng ý dùng họ Vân, chỉ cần cho nó biết, nó cùng với Đồ thị có một mối quan hệ sâu sắc là được!

Vân Thiên Hà ngẫm lại, không khỏi nhìn về phía Vân Sách, nói:

- Trong lòng cậu e là đã có cái tên thích hợp rồi, cậu không ngại thì nói ra đi!

Vân Sách có chút kinh ngạc liếc nhìn Vân Thiên Hà, sau đó mỉm cười nói:

- Vẫn nói tiểu tử ngươi giáo hoạt, quả nhiên không sai. Xác thực vừa rồi thông qua mệnh lý của hài tử này, ta đã thôi diễn một phen, cảm thấy cái tên "Vân Thừa" rất thích hợp với nó, ý cháu ra sao?

Nghe thấy vậy, Vân Thiên Hà lập tức gật đầu đáp ứng. Vốn hấn đối với việc đặt tên cũng không thành thạo, đầu tiên định đặt tên đứa bé là Vân Cường, nhưng lại sợ Vân Nương cùng Vân Sách chê quá khó nghe nên cũng không nói ra. Bây giờ thấy Vân Sách đưa ra cái tên đó, cũng không có ý kiến gì khác, cứ để nhớ là được, hấn cũng không quá để tâm đến những việc này.

Thấy Vân Thiên Hà đã đáp ứng, Vân Sách bèn liếc nhìn Tiểu Nguyệt Vi trong lòng hấn, nói:

- Đã như vậy, tên của hài tử sẽ là Vân Thừa. Bắt quá cháu đưa Khôn Nguyệt Bích cho Vi nhi, quả thực là ngoài dự liệu của ta. Theo ta được biết, cháu còn một thanh Vân Tru kiếm, sau khi được cháu tể luyện đã không còn là vật phạm. Không bằng cháu đem thanh kiếm đó tặng cho Thừa nhi đi!

Vân Thiên Hà nghe thấy vậy cũng hơi chút sững sờ.

Vân Nương bắt mắt nhìn Vân Sách, nói:

- Ca ca, hài tử còn nhỏ như vậy, sao huynh lại để Thiên Hà đưa kiếm cho nó. Kiếm là hung khí, vạn nhất có gì sơ suất thì sao?

Vân Sách cười xòa nói:

- Ta cũng đâu có nói là đưa lúc nào, có thể chờ hài tử lớn thêm một chút rồi mới đưa cho nó!

Nói xong, Vân Sách lại nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Về phần Bàn Long Trấn Trụ, cháu tạm thời chưa thể đưa cho Thừa nhi được. Có lẽ lúc trước khi đưa Khôn Nguyệt Bích cho Vi nhi, hấn cháu đã nghĩ sẽ làm như vậy, nhưng hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp!

Vân Thiên Hà ngạc nhiên, vừa rồi đúng là hấn đã có ý định đem Bàn Long Trấn Trụ đưa cho nhi tử, sau khi được Vân Sách nhắc nhở, mới khiến hấn nhớ tới một vài việc.

Thứ này dùng để mở ra Tầng Long Thiên Môn, liên quan trực tiếp tới an nguy của mọi người. Mặc khác cũng có duyên cớ liên quan tới Mộng Ly tỷ muội. Hiện tại nếu đem Bàn Long Trấn Trụ đưa cho nhi tử, quả thực có phần thiếu suy xét.

- Về phần đám hài tử, mọi người không được quá cứng chiều, như thế sẽ bất lợi cho sự trưởng thành của chúng. Sau này hai hài tử sẽ có người chuyên môn đào tạo dạy dỗ. Nhưng việc này khoan hãy đề cập tới, bây giờ quay lại với vấn đề cháu cần giải quyết đi!

Vân Sách quay sang nói với Tô Tuyết:

- Tuyết Nhi, cháu hãy đi hỏi Túc Dao xem, trong thiên hạ dân gian, có đề cập tới những sự tình liên quan đến việc cung phụng hương hỏa cho Thiên Hà hay không?

Vân Nương vừa nghe thấy vậy liền bắt mắt nhìn Vân Sách nói:

- Ca, Dao Nhi thân thể vẫn còn yếu, huynh còn muốn kinh động con bé làm gì, có việc thì hỏi Tuyết Nhi là được!

Vân Sách cười cười nói:

- Kỳ thực cô con dâu này đã sớm tỉnh lại rồi, chẳng qua vẫn nghe lén chúng ta nói chuyện mà thôi, chỉ là vào trong đó hỏi thôi, cũng không cần nằng phải ra ngoài!

Tô Tuyết nghe vậy, liền lập tức tiến vào buồng trong, chỉ chốc lát sau, Tô Tuyết mang theo vẻ mặt khá kinh ngạc đi ra.

Vân Sách hỏi:

- Thế nào rồi?

Tô Tuyết đáp:

- Tỷ tỷ nói, phu quân đã từng nhường rượu, lại phát minh ra món lẩu, cũng rất nhiều những món ăn tân kỳ cổ quái khác và một số phương pháp khẩn cấp để cứu người hữu hiệu, hiện tại đã truyền lưu toàn thiên hạ. Bất quá phần lớn những người buôn bán sinh ý, đều tôn huynh ấy là "tửu thần", "thực thần", lập bài vị trong cửa hàng cung phụng hương hỏa để cầu tài lộc dồi dào!

Bất quá chủ yếu chính là người thân của thành viên các bộ tộc trong Viêm Hoàng cực đã từng nhận ân huệ của Vân Thiên Hà, có rất nhiều người trong nhà tôn huynh ấy làm thủ hộ thần, bái tế thờ phụng hương hỏa. Có người dân thấy thân nhân của các thành viên Viêm Hoàng cực có thể an cư lạc nghiệp nên cũng thi nhau noi theo, ở nhà lập bàn thờ cung phụng, hơn nữa xu hướng này vẫn đang tiếp tục lan rộng. Bất quá theo lời tỷ tỷ, tượng cung phụng của Vân Thiên Hà truyền lưu trong thiên hạ so với người thực có khác biệt rất lớn. Cho dù mọi người có nhìn thấy huynh ấy ngoài đời cũng không nhận ra được. Các thế lực đối địch khi biết tin tức này đều cho rằng đây là kế hoạch đề cao lực ngưng tụ và độ trung thành của các thành viên Viêm Hoàng, cho nên đều không để ý tới. Nhưng sau khi truyền ra dân gian thì tình thế càng ngày càng không thể văn hồi, cho dù chúng muốn ngăn chặn cũng không có khả năng, cho nên tới giờ tỷ tỷ vẫn chưa cho Thiên Hà biết việc này!

Vân Sách nghe thấy vậy, không khỏi nhíu mày, thấp giọng nói:

- Quả nhiên là thế, chuyện này tuy rằng có lợi, nhưng cũng có tệ đoạn rất lớn!

Vân Thiên Hà không hiểu lắm, bèn hỏi:

- Có phải gần đây bên ngoài phát sinh sự tình liên quan tới điều này không?

Vân Sách thần sắc ngưng trọng nói:

- Ngay tối hôm qua, có vài địa phương phát sinh sự kiện tàn sát rất lớn, chết hơn mấy vạn bách tính vô tội, trong đó cũng có một số tộc nhân Linh Tộc, Cổ Vu Tộc bị bắt. Những người bị giết đều có một đặc điểm chung, đó là trong nhà thờ phụng pho tượng của cháu. Hiện tại đám hung thủ khi nắm được đầu mối này, đang trắng trợn triển khai hành động tàn sát!

Nói đến đây, thần sắc Vân Sách buồn bã, nói:

- Mà khi hung thủ triển khai tàn sát, lại chính là thời gian chúng ta ở trong Tàng Long đại điện tiến hành thức tỉnh huyết mạch!

Vân Thiên Hà nghe thấy những điều này, trong lòng cũng trầm hẳn xuống, nặng nề nói:

- Chẳng lẽ địch nhân đã suy tính ra được điều gì, từ đó lợi dụng kẽ hở này tiến hành tàn sát? Cháu cảm thấy đây không phải là sự trùng khớp, mà giống như một đòn cảnh cáo thị uy hơn!

Vân Sách tỉ mỉ ngẫm lại, trầm tư một lúc lâu mới nói:

- Trong Huyền Thiên Bí Lục, có một loại quan thần vọng khí, cùng một bí pháp tinh thần ngưng ảnh. Hai phương pháp này có thể nhìn ra được người nào mang tạo hóa vận khí, cùng với phương vị mà hiển hiện. Nhưng hiện tại ta chỉ có thể suy đoán ra được phương vị của hắc, còn cụ thể là ai, vẫn phải cần ở khoảng cách nhất định dùng quan thần vọng khí mới có thể kết luận được!

Vân Thiên Hà nói:

- Người có được tạo hóa khí vận thì có đặc thù gì?

- Kỳ thực lấy đôi mắt của cháu, thông qua ánh sáng tinh tượng thì cái nhìn so với ta càng thêm rõ ràng hơn. Cháu chỉ cần biết một điều, phạm là người có Nhân Đạo khí vận, thiên xu linh khiếu của hắc sẽ xuất hiện tử quang, căn cứ vào độ mạnh yếu của tử quang, càng tinh thuần thì khí vận càng vượng, còn nếu pha tạp thì khí vận sẽ càng yếu ớt. Người mang Thánh Đạo khí vận sẽ xuất hiện bạch quang, còn người mang Thiên Đạo khí vận sẽ xuất hiện kim quang, võ giả sau khi đột phá được chính bản thân mình, đạt tới một lĩnh vực mới, đều có được một ít tạo hóa khí vận, chẳng qua mạnh yếu bất đồng mà thôi, hiện tại cháu hãy thử nhìn qua Thừa Nhi và ta là sẽ hiểu được!

Vân Thiên Hà nghe vậy cũng cảm thấy hiếu kỳ, vì vậy khép hờ hai mắt, thông qua cảm ứng tinh thần bản mệnh, sau khi mở ra, Vi Quang Chi Nhân lóe lên, có những ngôi sao đang xếp đặt trong đó. Trước tiên hắc nhìn về phía nhi tử của mình, sau khi những ngôi sao trong mắt hắc xếp trùng khớp lên các đại chủ khiếu bên trong thân thể nhi tử, trong sát na này, toàn bộ những ngôi sao đều tỏa ra một luồng tử quang cực kỳ cường liệt và tinh thuần. Điều này chứng tỏ nhi tử của hắc thân mang Nhân Đạo khí vận.

Sau đó, Vân Thiên Hà lại thử nhìn Vân Sách, phát hiện ra những ngôi sao tổ hợp thành hình ảnh Vân Sách số lượng càng nhiều hơn, so với nhi tử hắc còn hơn gấp mấy trăm lần, toàn bộ đều tỏa ra kim quang rực rỡ. Trong mắt hắc lúc này, hình ảnh Vân Sách do những ngôi sao tạo nên tựa như là một kim nhân, kinh quang vạn trượng, rọi khắp tứ phương. Không hổ là Tạo Hóa chi chủ thông hiểu Thiên Đạo tạo hóa, thân mang theo đại khí vận.

Sau khi thử nghiệm nhìn qua Vân Sách cùng với Vân Thừa, Vân Thiên Hà liền đã biết cách để nhìn ra khí vận của một người mạnh hay yếu. Sau khi bỏ đi Vi Quang Chi Nhân, ánh mắt khôi phục lại bình thường, Vân Sách bèn nói:

- Hiện tại cháu đã minh bạch những ảo diệu trong đó chưa?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Quả thực rất kỳ diệu, dùng tinh tượng để hiển hiện, quả thực càng thêm trực quan rõ ràng!

Vân Sách nói:

- Kỳ thực, chúng ta chẳng qua chỉ mượn tinh tượng thuật, dẫn dắt tinh thần phản chiếu lên thân thể mỗi người, rồi từ đó mà quan sát. Cách này không thể trực quan bằng cách của cháu, thậm chí ngay cả những thứ chúng ta không thể quan sát cảm ứng được, cháu đều có thể thông qua phương pháp này để nhìn rõ, thậm chí càng thêm tinh chuẩn. Kỳ thực tinh tượng hoàn toàn có thể phản ánh được diễn biến quy luật cùng mệnh lý khí số của tất cả sự vật. Hàng ức vạn ngôi sao trong biển tinh không đều đại biểu cho một sự vật. Nếu như cháu có thể tìm hiểu được toàn bộ ảo diệu và chân lý trong đó, như vậy tất cả thế gian này đều không thoát khỏi dò xét bởi Tinh Thần Thiên Nhân của cháu, bởi vì cháu là Tinh Khung Đế Vương, đến lúc đó, bất kỳ một ngôi sao nào, cũng đều có thể làm ánh mắt cho cháu!

Nghe những lời này, Vân Thiên Hà cảm giác đạt được rất nhiều lợi ích.

Lúc này, Mạt Nhi từ bên ngoài tiến đến, nói:

- Vân thúc thúc, mấy trưởng lão bên ngoài có chuyện quan trọng muốn cầu kiến?

Vân Sách thấy vậy liền đứng lên, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Chúng ta ra ngoài thôi!

Vân Thiên Hà hiểu ý, liền lay lay nữ nhi, thấy cô bé đã sớm ngủ say, bèn đưa sang cho Tô Tuyết bế, rồi lập tức theo Vân Sách ra khỏi phòng.

Khi trở lại đại sảnh của Tàng Long đại điện, Cơ Hi Nhân đang trò chuyện cùng với Cơ Trường Không, Miên Nguyệt và Ô Lan ở một bên lắng nghe.

Thấy Vân Sách cùng Vân Thiên Hà tiến vào chính sảnh, Cơ Trường Không hơi gật đầu chào hỏi, rồi trực tiếp nói:

- Chư vị, tin tức chúng ta tổ chức đăng vị phong thần đại điển đã bị tiết lộ. Hiện nay ở vùng Thanh Long sơn đã xuất hiện rất nhiều người hành tung quỷ dị, với ý đồ lẻn vào Tạo Hóa Thần Điện để thăm dò tin tức. Hai thế lực Thiên Thập cùng với Thiên U Âm Điện cũng đã dốc toàn bộ thực lực, đang nhanh chóng tụ tập về phương này!

Khôn Linh Lão Tổ tới Nam vực Hỏa Diễm Sơn tìm kiếm Thiên Càn Lão Tổ nhưng chưa có kết quả, mà Nhật Tông bí chủ thái độ mập mờ, không biểu thị có tham dự cuộc chiến tranh đạo tạo hóa lần này hay không.

Trong các thế lực phạm tục, thực lực Tinh quốc ngày càng cường đại. Đại Đường đã mất đi xã tắc, khí số cũng tận, trước đó không lâu phía nam lại mới xuất hiện nước Sở, chiếm giữ một vùng đất, cũng vọng tưởng tranh đoạt xã tắc. Nếu như những thế lực phạm tục này cũng đến tham dự cuộc chiến tranh đoạt thiên hạ khí vận, thì sẽ càng xuất hiện thêm nhiều biến số mới.

Cho nên Khôn Linh Lão Tổ đã thỉnh cầu hoàn thành nghi thức đăng vị phong thần sớm hơn, tất cả để cho Tạo Hóa chi chủ thống nhất sắp xếp!

- Đã như vậy, Tạo Hóa Thần Điện từ nay mai sẽ chính thức mở ra!

548. Chương 553: Đạp Thiên Hành

Bầu trời trong xanh, ánh dương quang chiếu rọi khắp Thanh Long sơn, đám sương bao phủ bên ngoài như khoác thêm một tầng lụa mỏng, tỏa ra quang huy vàng rực, toàn bộ Thanh Long sơn lúc này như một con kim long khổng lồ nằm vắt ngang qua thiên địa, mỹ huyền tuyệt luân.

Đứng trên đỉnh núi, từ xa quan sát toàn cảnh Thanh Long sơn, Vân Thiên Hà cũng không có tâm tư để cảm khái vẻ đẹp thần kỳ của tạo vật. Hắn dùng Vi Quang Chi Nhân để nhìn, ở vị trí của Tạo Hóa Thần Điện tràn ngập một khí tức thần bí, đó chính là sản phẩm của tạo hóa sáng tạo nên, cũng chính là khí vận mà chúng sinh đều truy cầu.

Đương nhiên, sự tồn tại của những thứ này, người thường không thể nào nhìn thấy được.

Vân Thiên Hà sau khi mở ra Tàng Long Thiên Môn, mọi người trực tiếp từ trong đó đi tới Thanh Long sơn, nhờ đó đã được chiêm ngưỡng cảnh đẹp thần kỳ ở nơi này.

Thân thể phạm thai sau khi siêu thoát khỏi ràng buộc của thiên địa, mặc dù không có bản lĩnh cưỡi mây đạp gió, nhưng ngự không mà đi, đối với Vân Thiên Hà hôm nay đã đột phá cảnh giới Thiên Cảnh mà nói, cũng không hề quá khó khăn.

Lần đầu ngự không quả thực có chút mới mẻ và kích động. Nếu như Phong Vân Kinh Thể thuật mà Vân Thiên Hà thi triển lúc trước, sau khi chạy được một đoạn cự ly, lại cần phải tiến hành một lần mượn thể lấy đà, như vậy mới không bị suy kiệt khí lực.

Mà nay, Vân Thiên Hà trong lúc hô hấp, cảm giác thấy bản thân hòa hợp cùng với thiên địa thành một thể, thoát ly khỏi lực hấp dẫn của địa tâm, thân thể nhẹ như lông hồng, chỉ cần nương theo một cỗ lực lượng dao động nào đó trong thiên địa, là liền có thể đạp không mà đi, phiêu dật tiêu sái, tùy tâm sở dục, đi lại như gió.

Lĩnh vực mới này, đã khiến vô số võ giả Địa Cảnh phải ngưỡng vọng, dừng lại trước bích chương ràng buộc vô hình của thiên địa vài chục năm, thậm chí là hơn trăm năm cũng không thể khám phá ra được huyền bí trong đó, khiến thân thể phàm thai siêu thoát ràng buộc, tiến nhập vào lĩnh vực vô thượng nắm bắt khả năng điều khiển lực lượng thiên địa.

Cho nên trên thế gian này, số lượng võ giả Thiên Cảnh cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Những người đi theo Vân Thiên Hà trong chuyến đi này, người cảm nhận sâu sắc nhất về sự tiến bộ và trưởng thành của Vân Thiên Hà trong những năm gần đây, chính là Miên Nguyệt.

Miên Nguyệt nhìn Vân Thiên Hà lững thững bước đi trên không trung, thân ảnh tiêu sái, tự tin phiêu dật như gió, trong lòng chung quy vẫn luôn tự hỏi bản thân, đây chính là vị sư đệ kia của mình sao?

Từ một Vân Thiên Hà còn nhỏ yếu mới tới Nguyệt Môn, cho tới bây giờ đã hoàn toàn vượt qua nàng, vượt qua tuyệt đại đa số võ giả phải dừng bước tại Địa Chi Lĩnh Vực đỉnh phong, vùn vện chỉ trong thời gian mười năm, đây quả thực là một loại tốc độ trưởng thành giống như yêu nghiệt. Nàng đã không thể dùng từ sợ hãi để hình dung, chỉ có thể dùng hai chữ chấn kinh để diễn tả những cảm thụ kỳ diệu trong nội tâm đối với hắn.

Đúng vậy, chính là chấn kinh!

Miên Nguyệt quay mặt lại, thấy những người đồng bối với mình đi theo phía sau Vân Thiên Hà, mỗi người bọn họ đều nhìn về phía thân ảnh trên không trung kia, ánh mắt cũng giống như của nàng, đều tràn ngập chấn kinh!

Thiên Cảnh Võ Tôn chưa tới ba mươi tuổi, phóng nhãn nhìn khắp thế giới, còn người nào có tốc độ trưởng thành có thể sánh bằng với hắn?

Trong lòng tất cả những người ở đây, thời đại cận hoang đại tan vô nghìn năm kia, nhất định sẽ kết thúc trong tay người này!

...

Vân Thiên Hà sau khi vượt qua mọi người đi tới phụ cận Độc Vụ cốc Thanh Long sơn trước một bước, phát hiện nơi này sau khi Tạo Hóa Thần Điện hiển hiện đã phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Những ao đầm trước kia độc vụ lan tràn, cùng với độc trùng mãnh thú tràn ngập, hôm nay đã hoàn toàn không thấy dấu vết. Bất quá Vân Thiên Hà biết, chúng không phải biến mất, mà là ẩn núp ở trong tối, hiển nhiên nơi này đã được bố trí một đạo cơ quan trận thức thần kỳ, nếu người bình thường dám xông vào, tuyệt đối phải trả giá đắt.

Vân Thiên Hà tiến vào cốc, vừa đi được vài bước, liền có một người thanh niên đột nhiên trống rỗng xuất hiện ở gần đó, đây là một người phụ trách tiếp đón, sau khi nhìn thấy Vân Thiên Hà bèn cung kính thi lễ, rồi dẫn đường cho Vân Thiên Hà.

Người thanh niên nhanh chân tiến lên phía trước, trên suốt quãng đường đi cũng không mở lời, chỉ khi nào đi ngang qua những nơi có chút nguy hiểm thì hắn mới lên tiếng nhắc nhở một chút.

Mãi cho đến khi vào đến sâu trong cốc, rời khỏi đại trận phòng hộ, người thanh niên kia mới hướng về phía Vân Thiên Hà thi lễ, sau đó lại đột ngột hư không tiêu thất.

Trận thức nơi này cũng không biết là ai thiết lập, quả nhiên tinh diệu thần kỳ không gì sánh được, nếu như không có người dẫn đường, hoặc như bằng thực lực bản thân mạnh mẽ phá vỡ, phỏng chừng tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài được.

Vào sâu trong cốc, Vân Thiên Hà tiếp tục đi về phía trước, bỗng thấy một lão giả đang đi về phía hắn.

Lão giả này trên đầu có một chiếc sừng rồng, Vân Thiên Hà cũng không có ấn tượng gì về lão, lúc trước trên Yên Liên Phong của Hạ Gia Lạp Sơn cũng chưa từng thấy qua, cho nên trong lòng cảm thấy có phần ngạc nhiên, bèn dùng Vi Quang Chi Nhân kiểm tra qua.

Nhưng sau khi kiểm tra, Vân Thiên Hà không khỏi động dung.

Chỉ thấy hình ảnh lão giả này sau khi được tinh thần phản chiếu, dĩ nhiên lại tỏa ra một loại bạch quang tinh khiết, nói lên hần thân mang khí vận của tạo hóa Thánh Đạo khá mạnh mẽ.

Lúc này, lão giả kia tiến lên chào đón, sau khi hành lễ cùng Vân Thiên Hà, bèn dùng một thanh âm có phần trúc trắc nói:

- Các hạ, xin để tiểu lão nhi Cổ Kỳ dẫn đường cho ngài!

Nói xong, hần đưa tay ra hiệu rồi đi trước một bước.

Vân Thiên Hà theo ở phía sau, vẫn cảm thấy hiếu kỳ, bèn nói:

- Cổ Kỳ tiền bối, người...

Chưa dứt lời, Cổ Kỳ bỗng dừng lại, xoay người nói:

- Các hạ, xin chớ dùng tôn xưng tiền bối, bằng không đó chính là tộc ta bất kính đối với ngài, các hạ xin cứ gọi tên tiểu lão nhi là được!

Vân Thiên Hà nhìn thấy bộ dáng Cổ Kỳ nghiêm túc, liền gật đầu, vừa bước đi vừa nói:

- Cổ Kỳ, ta thấy ngươi mang theo Thánh Đạo khí vận, vì sao lại chưa được hóa rồng?

Cổ Kỳ dẫn Vân Thiên Hà rẽ sang một đường, sau khi đi thêm một đoạn, phụ cận liền xuất hiện một hồ nước trong xanh như ngọc, chỉ thấy nơi này đã neo sẵn một chiếc thuyền hình thức cổ quái, vô cùng mỏng manh, tựa như một chiếc lá cây. Cổ Kỳ sau khi lên thuyền, liền ra hiệu cho Vân Thiên Hà lên theo.

Vân Thiên Hà đứng trên chiếc thuyền nhỏ, phát hiện mặt hồ cũng không phát sinh rung động nhỏ nào, mà chiếc thuyền tựa như một đám mây, dầm lên cảm thấy rất bình bồng nhẹ nhàng, cũng không cần người chèo lái, chiếc thuyền liền tự động trôi đến bờ bên kia hồ nước.

Thuyền trôi trên mặt hồ, chẳng qua cũng chỉ tạo ra một làn sóng gợn, vô cùng nhẹ nhàng an tĩnh.

Lúc này Cổ Kỳ mới trả lời vấn đề Vân Thiên Hà vừa hỏi:

- Các hạ, tiểu lão nhi chính là hậu đại của long nhân bị giáng xuống nơi đây kết hợp cùng với giao nhân mà ra, cho nên huyết thống không thuần khiết, vô pháp hóa rồng. Đáng lẽ chúng ta đời đời ẩn cư nơi này, được Tạo Hóa Thần Điện bảo hộ để có cuộc sống yên ổn. Lần này thần điện hiển hiện, lại trải qua Cực Địa Thánh Hoàng bệ hạ khai đạo sau đó giữ lại, cùng với hậu duệ của Bích Vân gia tộc cùng nhau thủ hộ nơi đây, mong được giải thoát!

Vân Thiên Hà biết, phàm là người có Thánh Đạo khí vận, đều thuộc về Cực Địa Thánh Hoàng quản lý trông nom, Cổ Kỳ nói như vậy cũng hợp tình lý, sự giải thoát mà bọn họ đang mong đợi, chính là một loại giải thoát về tâm linh.

Khi đang nói chuyện, chiếc thuyền nhỏ đã đến được bờ bên kia.

Cổ Kỳ dẫn Vân Thiên Hà rời thuyền, sau khi vượt qua một mảng thạch lâm đầy leo vờn quanh, Vân Thiên Hà nhảy bén phát hiện hai bên trái phải đều có hai động quật, vài đôi mắt rất có uy thế đang chăm chú nhìn vào hần.

Vân Thiên Hà quét mắt nhìn qua, có thể thấy được sát bên mép động quật lộ ra chiếc đuôi rồng đầy lân phiến lục sắc. Đây hẳn là mấy con Độc Long vẫn đóng giữ tại nơi này.

Muốn tới được Tạo Hóa Thần Điện phải trải qua quá trình tương đối rườm rà, đoạn đường này phòng vệ vô cùng nghiêm mật. Khi Cổ Kỳ dẫn Vân Thiên Hà rời khỏi thạch lâm là đã tiến vào chỗ sâu nhất trong cốc, hần vẫn chưa thấy được bóng dáng của Tạo Hóa Thần Điện.

Sau khi rời khỏi thạch lâm, vị trí sườn núi phía trước có hai con đường bắt chéo nhau, Cổ Kỳ sau khi dẫn Vân Thiên Hà tới nơi này liền dừng lại.

Chỉ thấy phía bên trái trên giao lộ giữa hai con đường hướng về phía sườn núi xuất hiện một lão giả làm da màu xanh, trên da có một tầng hoa văn, chòm râu hoa râm, đánh vẻ già nua, bắt quả trên đầu lão giả có một đôi sừng rồng màu bích lục trong suốt vô cùng bắt mắt.

Đợi sau khi lão giả tới gần, Cổ Kỳ bèn giới thiệu:

- Các hạ, vị này chính là sứ giả dẫn đường phụ trách tiếp dẫn ngài tới thần điện, cũng chính là vị trưởng lão duy nhất của Bích Vân gia tộc có mặt tại đây, trưởng lão Hi Đề!

Hi Đề dường như biết rõ Vân Thiên Hà, sau khi hành lễ, bèn nói:

- Các hạ, các phương tới đây đã chờ tại thần điện, mời theo lão long đi vào thôi!

- Làm phiền Hi Đề trưởng lão rồi!

Vân Thiên Hà khách khí nói một câu, liền cáo biệt Cổ Kỳ, theo sau Hi Đề tiến tới sơn đạo phía bên trái.

Trên đường đi lên, Vân Thiên Hà quan sát vị long nhân trưởng lão của Bích Vân gia tộc, chỉ thấy lão long nhân này toàn thân lộ ra một cỗ khí tức tang thương, bèn nói:

- Hi Đề trưởng lão, Bích Vân gia tộc bởi vì Thiên Nguyên Chi Thụ mà bị trục xuất, việc này ta đã được nghe nói, chẳng qua có một chuyện ta vẫn không rõ, sau khi Thiên Nguyên Chi Thụ héo rũ, Di Sinh Giới có còn Thiên Nguyên Chi Thụ hay không?

Nghe thấy lời này, thân thể Hi Đề khẽ run lên, thần sắc nhất thời buồn bã, nói:

- Đáng lẽ lão long không muốn nói, nhưng các hạ đã hỏi, lão long cũng không giấu diếm, Thiên Nguyên Chi Thụ chính là một loại Thần Thụ đoạt quyền của thiên địa tạo hóa, chưa kể đến Thiên Nguyên Chi Quả nó kết ra là hiếm thế trân bảo diệu dụng vô cùng, mà sự sinh diệt của nó, trực tiếp liên quan đến tạo hóa khí vận của chúng sinh Di Sinh Giới. Lúc trước khi Thiên Nguyên Chi Thụ héo rũ, là bởi vì hai đại cao vị Long Tộc cùng với chủng tộc của họ nhiều lần phá hủy phong ấn hư giới, cứ thế khiến cho khí vận Long Tộc dần mất đi, mệnh lý của Long Tộc giảm mạnh, vì bảo vệ bí mật này, bọn họ liền hi sinh Bích Vân gia tộc.

Kỳ thực sau khi chúng ta hạ giới, phát hiện nơi này cũng có thể sinh trưởng Thiên Nguyên Chi Thụ, lúc này chúng ta mới biết được, không chỉ có khí vận Long Tộc bị xói mòn, mà là khí vận của cả Di Sinh Giới cũng bị xói mòn. Vì để thoát khỏi khốn cảnh này, bọn họ liền mưu đồ muốn đoạt được khí vận của vùng đất khởi nguyên Long Tộc khi xưa, cho nên mới một mực thực thi kế hoạch nô dịch vùng đất khởi nguyên này. Nhưng hôm nay Tạo Hóa chi chủ xuất hiện, Tạo Hóa Thần Điện cũng hiển hiện, âm mưu của các tộc trên Di Sinh Giới kia nhất định sẽ không thực hiện được!

Khi đang nói chuyện, Vân Thiên Hà đã theo Hi Đề đi một đoạn đường rất dài, đến được đầu còn lại của sơn đạo, Vân Thiên Hà đột nhiên thấy tầm nhìn trước mắt mình chợt mở rộng.

Dưới chân đã không còn đường, mặt còn lại của sơn cốc nơi này là một vách đá dựng đứng, phía dưới có một hồ nước sâu rộng gần nghìn thước, Vân Thiên Hà lúc này nhìn về phía trước, đó là một tòa viên cổ điện phủ to lớn đồ sộ, huyền phù ở giữa không trung, tầng bên ngoài bao phủ bởi một luồng quang huy thần bí.

Trong lòng Vân Thiên Hà rung động, đây chính là Tạo Hóa Thần Điện sao?

549. Chương 554: Quái Thai.

Vân Thiên Hà đứng ở vách núi, cảm giác một cỗ khí tức viễn cổ vô cùng nồng động phả thẳng vào mặt.

Ngửa đầu nhìn tòa Tạo Hóa Thần Điện kia, từ bên ngoài, nó giống như một cái vòm do vài cây cột lớn chống đỡ, ở giữa trung ương dựng một toàn điện phủ giản dị, tuy vậy vẫn có một kết cấu trang nghiêm thần thánh, cộng thêm cỗ khí tức viễn cổ nồng đậm, càng khiến cho tòa viên cổ điện phủ này trở nên vô cùng thần bí.

Đứng trên vách núi có thể mơ hồ nhìn thấy bên ngoài đại điện có bóng người di động, bởi được một tầng khí tức dao động bao bọc, nên những thân ảnh này lúc ẩn lúc hiện, tựa như ở hai thế giới cách xa nhau.

Hi Đề sau khi dẫn Vân Thiên Hà tới nơi này, cũng không tiếp tục đi về phía trước nữa, chỉ nói:

- Các hạ mời tự tiến về phía trước, lão long còn phải tiếp dẫn những người khác, xin cáo từ trước!

Nói xong, Hi Đề liền rời đi.

Vân Thiên Hà nhìn tòa điện phủ thần bí trên cao, khoảng cách với bản thân khoảng tầm năm mươi thước, hần bèn lảng không bước tới, thân thể nhẹ tựa lông hồng, chỉ một hơi thở sau liền đã nhẹ nhàng hạ xuống phía trên bậc thềm của điện phủ.

Dẫm lên bậc thềm, vẫn là một loại cảm giác bồng bênh như được dẫn lên mây.

Vân Thiên Hà tiến về phía trước vài bước, đạo môn của điện phủ cách đó không xa đang đóng kín, mà ở trước cửa là một khoảng sân trống trải.

Trên sân có một số người đứng đó, có người Vân Thiên Hà quen biết, cũng có người không quen biết, chẳng qua hần cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào hần, biểu tình đều tỏ ra ngây ngốc.

Trong lòng nghi hoặc, Vân Thiên Hà liền nhanh chân bước tới, đi đến trước mặt Quỷ Hoàng Cơ Niết Nông đang nhìn hần, lại nhìn qua Nhan Phong Lục Lục, Hoa Tổ Nhan và mấy lão giả bên cạnh, vẻ mặt của họ cũng đều tỏ ra quái dị.

Đang định cất tiếng hỏi, một lão giả bạch bào đứng bên cạnh Quỷ Hoàng Cơ Niết Nông mi dài lay động, thần sắc ôn hòa, vuốt chòm râu hỏi:

- Hải tử, mới vừa rồi, là người nhảy lên sao?

Vân Thiên Hà quan sát lão giả này, dùng Vi Quang Chi Nhãn để nhìn, phát hiện người lão quả kim quang lấp lòe, so với Vân Sách có yếu hơn một chút, mà hình ảnh phản chiếu bởi tinh thần đồng dạng cũng nhạt hơn, liền biết lão giả này thân mang khí vận Thiên Đạo tạo hóa cũng vô cùng dồi dào, tất nhiên là một người có thân phận đặc thù.

Trước câu hỏi của lão giả này, hần bèn lên tiếng đáp:

- Đúng vậy, vừa rồi là ta trực tiếp lên đây, có gì không thích hợp sao?

Lời vừa nói ra, liền có vài lão giả hít vào một hơi lạnh, thần sắc vô cùng chấn kinh.

Quỷ Hoàng Cơ Niết Nông cười nhàn nhạt, vuốt chòm râu nói:

- Thiên Hà, vị này chính là Khôn Linh Lão Tổ!

Vân Thiên Hà sau khi thi lễ đơn giản cùng Khôn Linh Lão Tổ, chỉ thấy Nhan Phong Lục Lục sóng mắt lưu chuyển, tiểu ý thiên kiều bách mị vốn có trong trường hợp này cũng không biểu lộ ra, nhưng Ngã Khả Phạm Ny đứng ở bên cạnh lại khẽ nhếch đôi môi phần, tươi cười nhìn Vân Thiên Hà, hai mắt cong lại thành hai vầng trăng khuyết.

Cùng đứng chung một chỗ với Ngã Khả Phạm Ny còn có Hoa Tổ Nhan, vẫn là bộ dáng một lão bà bà hiền lành, tiếp đến là ba lão giả Vân Thiên Hà không nhận ra, có vẻ ngoài rất đặc biệt.

Nhất là lão giả đầu trọc đứng giữa, hần có một chòm râu rậm rạp xích hồng sắc, lông mi cũng là xích sắc, hốc mắt hõm sâu, có chút dáng dấp của người Tây Vực.

Thấy Vân Thiên Hà đang quan sát mình, lão giả đầu trọc đến từ Tây Vực Mạn Đà Tàng cười ha hả nói:

- Tiểu oa nhi, để lão đà tự giới thiệu một chút, lão đà Lỗ Cốt Huyền Kỳ, lão hồ lô bên trái là Nam Minh Quang Thiên, còn gã to con bên phải này gọi là Đông Lâm Tiêu, hần là người đều đã nghe qua!

Nghe thấy giới thiệu của Lỗ Cốt Huyền Kỳ, Vân Thiên Hà không khỏi chuyển ánh mắt lên người Nam Minh Quang Thiên ở bên trái. Chỉ thấy vẻ đặc thù của lão giả này là rõ ràng nhất, hần có khuôn mặt của một đứa trẻ, hơn nữa đôi mắt cũng rất lớn, chung quy làm cho người ta cảm giác hần là một người rất vui tính.

Vân Thiên Hà cười với Nam Minh Quang Thiên, không nghĩ tới Nam Minh Quang Thiên lại đột nhiên mở miệng nói:

- Tiểu tử, người từng đáp ứng Nam Minh Khai sẽ tới Thiên Đảo Vực gặp lão phu, nhưng lão phu chờ đã nhiều năm mà vẫn chưa thấy bóng dáng của người, không nghĩ tới nhanh như vậy tiểu tử người đã đuổi kịp và vượt qua đám lão nhân gia chúng ta, ha ha...

- Lão hồ lô, tính toán của ngươi đã sai, đánh cược thua rồi, việc hôn nhân của tiểu tử nhà ta, có nên quyết định như vậy không?

Lão giả cao lớn ở bên phải kia, đứng trong đám người như hạc giữa bầy gà, vuốt vuốt chòm râu dê của lão, mắt híp lại, dáng vẻ có chút hèn mọn khi đánh cược thắng lợi, nghe thấy Nam Minh Quang Thiên đang nói chuyện, liền đề cập tới vụ cá cược, khiến mọi người xung quanh ào ào cười lớn.

Lão gia hỏa nhìn hoạt kê này, đương nhiên chính là Đông Lâm Tiêu, cùng với Đông Lâm Toại Khê mà Vân Thiên Hà đã gặp phải lúc trước cơ hồ từ một khuôn đúc ra, ngay cả tính cách cũng thập phần tương tự.

Nam Minh Quang Thiên nghe thấy Đông Lâm Tiêu trêu chọc, không chút khách khí nói:

- Tiểu tử kia của nhà ngươi lớn lên giống hệt ngươi, y như cây cột, ta sao có thể đáp ứng đem khuê nữ nhà ta gả cho hắn được!

- Giải cho lão hồ lô nhà ngươi, nói không giữ lời phải không?

Đông Lâm Tiêu bắt mồm nói.

- Ta từng nói sẽ đánh cược với ngươi sao, cũng chỉ có một mình cây cột nhà ngươi tự mình đồng ý, chứ vị ở đây đều có thể làm chứng, mọi người nói có phải không?

Chẳng qua mọi người ở đây đều lộ ra tiểu ý, nhưng không khẳng định, cũng không phủ định, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Đông Lâm Tiêu cũng không đồng ý, thật vất vả mới tìm được một cái cớ, chuẩn bị cấp cho tiểu tử lêu lổng nhà mình một đám cưới, không nghĩ tới lão hồ lô này lại trở mặt không trả nợ.

Đang muốn phát tác, Nam Minh Quang Thiên đã không cho Đông Lâm Tiêu cơ hội nói chuyện, liền hỏi Vân Thiên Hà:

- Tiểu oa nhi, ngươi vẫn còn chưa nói cho chúng ta biết, vì sao ngươi lại dễ dàng lên đây như vậy, có thực là nhảy lên không?

Nghe thấy lời này, lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn lại, ngay cả Đông Lâm Tiêu tựa hồ cũng quên mất chuyện cầu hôn, không khỏi hiếu kỳ nhìn về phía Vân Thiên Hà.

Bị mọi người nhìn như thế, Vân Thiên Hà cảm thấy có phần khó nói nên lời, nghĩ cả nửa ngày cũng không thấy hành động vừa rồi có gì không thích hợp, bèn nói:

- Các vị tiền bối, tiểu tử sau khi được Hi Đề trưởng lão dẫn tới sườn núi, Hi Đề trưởng lão bảo ta tự mình lên đây, cho nên ta mới trực tiếp ngự không mà đến, có gì không đúng sao?

- Không có khả năng?

Nam Minh Quang Thiên tò mò nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Vậy khi ngươi tiến vào có cảm thấy áp lực gì hay không, hoặc là một cỗ áp bách cường đại chẳng hạn?

- Không có!

Vân Thiên Hà nhún nhún vai nói.

Về mặt mọi người đều trở nên cổ quái, Khôn Linh Lão Tổ vuốt vuốt râu nói:

- Hải tử, huyết mạch thiên phú của ngươi đã mở ra chưa?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Ta không biết!

Mọi người nghe thấy vậy, suýt chút nữa bị những lời này làm ngã lăn ra đất, chân mày dựng đứng.

Nhan Phong Lục Lục liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Điều này sao có thể, nếu như không phải ngươi có thiên phú thần mạch của mình, sao có thể dễ dàng lên đây như vậy, lẽ nào ngươi không cảm thấy những người ở đây rất ít sao?

Vân Thiên Hà nghe xong, liếc mắt nhìn quanh, thấy ở đây đều là những lão quái vật đã đạt tới cảnh giới Thiên Cảnh, tổng cộng chỉ có tám người, tựa hồ không có người nào tu vi Địa Cảnh cả, bất giác nhận ra điều gì đó, bèn nói:

- Nếu như các vị tiền bối đã biết, xin hãy giải thích dùm cho!

Đúng lúc này, phụ cận truyền đến một cỗ ba động cường liệt, vì vậy bèn quay sang nhìn, thấy Vân Sách cũng đã tới, nhưng cũng chỉ có một mình hắn chứ không phải cả nhóm cùng đi theo Vân Thiên Hà tới đây.

Vân Thiên Hà trông thấy Vân Sách thần tình hồ hững đi tới, mọi người đều hướng về hắn gật đầu chào hỏi, trong lòng thầm nghi hoặc, nếu nói về tu vi võ đạo, thực lực của Vân Sách hiện nay bất quá mới chỉ là Địa Cảnh nhị giai, vì sao lại chỉ có mình hắn lên đây, còn những người Cơ Hi Nhân, Miên Nguyệt lại không thấy đâu?

Lẽ nào những người ở đây đều có quan hệ với tạo hóa khí vận?

Vân Sách đi tới, thấy vẻ nghi vấn trên mặt Vân Thiên Hà, liền biết hắn đang suy nghĩ gì, liền giải thích:

- Hiện tại cánh cửa tạo hóa đang trong trạng thái đóng, bên ngoài Tạo Hóa Thần Điện có một cỗ tạo hóa lực thủ hộ, không phải người bình thường có thể vượt qua cỗ tạo hóa lực này để lên đây, hơn nữa việc này cũng phải tổn hao tâm lực không nhỏ. Mọi người hiện đang ở đây đều là những người đạt được tạo hóa đại khí vận từ rất sớm, cho nên họ mới tới được nơi này, còn về phần những người khác, chỉ sau khi cánh cửa tạo hóa mở ra, không còn lực bài xích bên ngoài thì họ mới có thể lên được!

Lúc này Đông Lâm Tiêu đột nhiên nói:

- Quả thực tất cả mọi người đều muốn có mặt mũi, vì sợ bị coi thường, nên đều tổn hao tâm lực cùng khí lực rất lớn để lên đây. Vậy mà tiểu tử này chả khác gì con khỉ, chạy nhảy vài bước liền đã lên được, mới vừa rồi chúng ta còn đang hoài nghi hắn có thiên phú năng lực kỳ dị gì hay không?

Vân Sách nghe thấy vậy, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, đúng như lời bọn họ nói, cháu không cảm thấy bất kỳ chút áp lực bài xích nào hay sao?

- Đúng vậy!

Vân Thiên Hà gật đầu nói.

Vân Sách trầm ngâm, lại nhìn những người khác đang đứng trên sân, đánh giá đại môn đang đóng chặt của Tạo Hóa Thần Điện, một lát sau, bỗng nhiên hắn ngừng đầu, nói với Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, cháu thử đẩy cánh cửa kia một chút xem sao?

Khôn Linh Lão Tổ nghe vậy, chân mày cũng khẽ động

Cơ Niết Nông không giải thích được, nói:

- Làm như vậy nếu có gì sơ xuất...

Không đợi hắn dứt lời, Khôn Linh Lão Tổ và Vân Sách đều đồng thanh nói:

- Cứ thử xem sao!

Vân Thiên Hà không biết Vân Sách có thâm ý gì, liền đáp ứng một tiếng, trực tiếp tiến về phía bậc thềm trước đại môn.

Mọi người nhìn thấy Vân Thiên Hà bước trên bậc thềm lững thững như đi trên sân vắng không người, cũng không còn kinh ngạc như lúc vừa rồi, mà thay vào đó là biểu tình nguyên lai là thế, đều mỉm cười nhìn theo.

Chỉ có Đông Lâm Tiêu thì thầm nói:

- Điều này cũng tốt, có một tiểu tử giống như quái thai kia, tiết kiệm được cho chúng ta không ít việc, ha ha...

Nam Minh Quang Thiên cùng với Lỗ Cốt Huyền Kỳ ở bên cạnh cũng nhìn theo thân ảnh của Vân Thiên Hà, vuốt ve chòm râu, âm thầm gật đầu.

Vân Thiên Hà không biết mọi người đang nghĩ gì, khi hắn bước lên bậc thềm cuối cùng, đứng ở trước phiến đại môn của Tạo Hóa Thần Điện, liền xuất hiện một cảnh tượng vô cùng thần kỳ.

550. Chương 555: Lĩnh Vực Xuyên Toa.

Vân Sách từng nói đây chính là cánh cửa tạo hóa, Vân Thiên Hà trong lòng hết sức tò mò, cũng không biết sau khi cánh cửa này được mở ra, bên trong đến tột cùng sẽ phát sinh chuyện tình khó tưởng tượng gì, hay chỉ là một căn đại thính rộng lớn bình thường, cái gì cũng không có.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Hà vươn tay muốn đẩy cánh cửa kia ra.

Nhưng khi bàn tay vừa giơ lên không trung, Vân Sách đã nói:

- Thiên Hà, chậm đã!

Vân Thiên Hà liền ngừng lại, buông tay quay sang nhìn Vân Sách.

Chỉ thấy Vân Sách lấy ra Thái Vân Càn Khôn, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Cháu trước tiên xuống đây, đeo thứ này lên rồi sau đó hãy mở cửa!

Vân Thiên Hà bước xuống khỏi bậc thềm, từ trong tay Vân Sách tiếp nhận lấy khối Thái Vân Càn Khôn rồi quay lại trước cánh cửa tạo hóa. Mọi người thấy bộ dáng hắn đi lại thoải mái như vậy, đều cau mày suy nghĩ. Không hề có một chút ràng buộc nào, nếu không phải hắn có được ảnh hưởng của thiên phú thần kỳ nào đó, mọi người cũng không nghĩ ra được nguyên nhân gì khác để giải thích hiện tượng này.

Vân Thiên Hà định thần nhìn cánh cửa, đám người đứng bên dưới cũng nín thở quan sát.

Chỉ thấy Vân Thiên Hà vươn tay, tựa như đẩy một cánh cửa bình thường, bàn tay đã đặt phía trên cánh cửa.

Thế nhưng kế tiếp, lại phát sinh một sự tình khiến người khác trừng mắt há mồm.

Vừa rồi trong nháy mắt khi Vân Thiên Hà đưa tay mở cửa, mọi người cảm giác được ảm ước một cỗ lực lượng ba động quỷ dị khiến không gian vặn vẹo. Vặn vẹo chỉ trong nháy mắt, cánh cửa kia vẫn đó, nhưng bóng dáng Vân Thiên Hà đã không còn thấy đâu nữa.

- Có chuyện gì vậy?

Vào giờ khắc này, mọi người ở đây tâm tình đều sợ hãi không thôi, nhìn không được đồng thanh kêu lớn, ánh mắt đều trừng trừng nhìn về phía cánh cửa tạo hóa to lớn.

Vân Sách vuốt cằm, nhíu mày trầm tư một lúc. Hôm qua khi ở Tầng Long đại điện, Vân Thiên Hà đã xuất hiện một lần hư vô tiêu thất, mà hiện tại đứng trước cánh cửa tạo hóa, lại một lần nữa xuất hiện tình huống như thế.

Như vậy nói lên điều gì?

Khôn Linh Lão Tổ trầm ngâm:

- Không bị tạo hóa lực ảnh hưởng, nói rõ đã thoát khỏi sự ước thúc của quy tắc Thiên Đạo lĩnh vực. Nếu như vậy, vừa rồi hắn có thể thuận lợi lên được đây cũng dễ giải thích. Nhưng chỉ dựa vào lĩnh ngộ hiện tại của hắn về tinh khung huyền bí, không thể nào có được năng lực thần kỳ như vậy, việc này rất có thể liên quan tới thiên phú thần huyết mạch còn chưa được mở ra của hắn!

Vân Sách trong lòng cảm thấy mơ hồ, dường như nắm bắt được gì đó, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, nhìn Khôn Linh Lão Tổ nói:

- Nói như vậy, Thiên Hà nhất định là có song trọng thiên phú, hơn nữa bởi vì điều kiện còn chưa đủ, nên chúng dường như bị ảm tàng, chưa được hoàn toàn mở ra!

- Song trọng thiên phú?

Khôn Linh Lão Tổ vuốt râu trầm tư nói:

- Điều người nói không hẳn không có lý, chẳng qua loại thiên phú năng lực đang bị ẩn tàng này của hắn, rốt cuộc là thứ gì?

Lúc này ánh mắt Vân Sách càng sáng hơn, nhìn về phía cánh cửa tạo hóa không chút dị động nào, gần từng chữ:

- Linh vực Xuyên Toa!

Hấp!

Nghe thấy lời này, sắc mặt mọi người không khỏi chấn động, hít ngược vào một hơi thật sâu, nếu như đúng là linh vực Xuyên Toa mà nói, vậy người này chẳng phải đã không còn bị bất một kỳ linh vực quy tắc nào ước thúc hay sao?

Khôn Linh Lão Tổ ngẫm nghĩ một hồi, trên mặt đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Nếu như người này có được năng lực linh vực Xuyên Toa, ta nghĩ bí mật "phá hư" vẫn treo ở trên đầu chúng ta, cũng có thể chân chính có đáp án rồi!

Quỷ Hoàng Cơ Niết Nông nói:

- Phá hư chi cảnh này, rốt cuộc là sự kết thúc hay là một cánh cửa hoàn toàn mới, trên thế giới này chỉ có một mình Thương Nguyệt làm được. Nàng sau khi phá hư rồi đi, vẫn chưa phi thăng đến Di Sinh Giới, đến tốt cùng là sinh hay diệt, vẫn không hề lưu lại một dấu vết manh mối nào để cho thế giới này tham khảo. Về phần Minh Linh Luân Hồi thế giới tồn tại trong hư vô kia, cần phải để Thiên Hà nghiên cứu sự huyền bí chân chính trong đó, mới có được đáp án!

Vân Sách lúc này bước về phía trước vài bước, sau khi đi lên bậc thềm trước cửa, bèn nói:

- Xem ra, cánh cửa tạo hóa này vẫn cần chúng ta hợp lực mở ra thôi!

Khôn Linh Lão Tổ nhắc nhở nói:

- Bất quá sau khi cánh cửa tạo hóa mở ra, ánh sáng tạo hóa sẽ chiếu rọi khắp thiên địa, như thế sẽ hấp dẫn địch nhân tới đây phá hoại nghi thức đăng vị phong thần đại điển, trước khi các vị lên đây, mọi việc đã thu xếp ổn chưa?

Cơ Niết Nông nói:

- Khôn Tổ xin yên tâm, khi ta đến đây đều đã dẫn theo người tới, trừ một số người chúng ta chỉ định có thể tham dự đại điển, số còn lại đều phụ trách công tác thủ vệ, nếu như địch nhân tới đây, tất cả công việc sẽ do Hi Nhân thống nhất an bài!

Mọi người đều gật đầu nói:

- Phong thần đại điển diễn ra chính là thuận theo thiên ý, thuận theo diễn biến tất yếu của tạo hóa thiên số, đám gian tà này nếu dám đến quấy rối, tất phải chịu thiên phạt!

Vân Sách gật đầu:

- Đã như vậy, chúng ta liền kết trận, chuẩn bị mở cửa thôi!

...

Ta đang ở đâu, đây là nơi nào?

Vân Thiên Hà mơ hồ bị một cỗ lực lượng kỳ quái hấp dẫn tiến vào bên trong đại môn của Tạo Hóa Thần Điện.

Thế nhưng sau khi hắn đi vào, lại phát hiện xung quanh là một mảnh hỗn độn, không hề có một thứ gì, nếu có cũng chỉ là một loại thanh mông (mờ mịt) tựa như sương khói mà thôi.

Loại thanh mông này Vân Thiên Hà vẫn còn chút ấn tượng, nó vô cùng tương tự với thế giới mà khi tâm thần hắn tiến nhập vào bên trong hạch tâm của Tử Vi Đế Tinh.

Ban đầu khi hần tiến nhập vào thế giới thanh mông bên trong Tử Vi Đế Tinh, bởi vì đã hấp thu tinh không ý cảnh của tứ vị tinh tú, nên trong trung tâm thế giới đó đã có tinh phách phân thân của hần tọa trấn, lấy hần làm chủ đạo, phân biệt dùng tinh thần ngưng tụ thành trái Thanh Long, phải Bạch Hổ, phía trước Chu Tước, phía sau Huyền Vũ làm thủ hộ bốn phương.

Mà nơi này, cũng là một mảnh thanh mông mờ ảo, nhưng Vân Thiên Hà biết, sự chủ đạo mà hần tạo dựng bên trong Tử Vi Đế Tinh cũng không thể áp dụng được ở nơi này, bởi vì nơi này là Tạo Hóa Thần Điện, trong thế giới thanh mông này ẩn hàm một cỗ tạo hóa lực thần bí cường đại không gì sánh được, không phải là nơi hần có thể làm gì tùy thích.

Nhưng mà, bên trong điện phủ thần thánh này lại không hề có thứ gì, cũng không nhìn thấy được tận cùng, cho dù hần muốn đi ra ngoài, nhưng lúc này cũng không tìm thấy được đại môn, chỉ có thể chuyển động phiêu hốt khắp nơi, đành lấy tâm tình thoải mái như đang thăm quan một danh thắng cổ tích để đối mặt với nó.

Dù sao đám người Vân Sách cũng sẽ mở ra cánh cửa tạo hóa, cứ coi như hần tiến vào trước để làm quen hoàn cảnh một chút vậy.

Sau một hồi quan sát, Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng có chút phát hiện.

Không gian bên trong điện phủ thập phần thần bí. Khi ở bên ngoài hần đã quan sát qua kết cấu của thần điện, cũng chỉ tầm hơn trăm thước vuông mà thôi. Thế nhưng từ khi hần tiến vào trong, phát hiện nơi này không khác gì bàn tay Như Lai phật tổ, hần đã lượn qua lại trong này cả canh giờ, tối thiểu cũng phải đến nghìn dặm, nhưng nơi này vẫn như cũ chỉ là một mảnh thanh mông, không đi được tới tận cùng. Điều này không khỏi khiến Vân Thiên Hà liên tưởng tới "đại thiên thế giới" của thuyết pháp phật gia kiếp trước, Tạo Hóa Thần Điện này cùng với nó thập phần tương tự.

Vân Thiên Hà cũng đã thử phóng xuất tinh phách phân thân ở trong này, nhưng hần kinh ngạc phát hiện, trừ bản tôn còn có thể tự do hoạt động, tinh phách phân thân căn bản như bị hút chặt vào bản thân, không có chút động tĩnh nào.

Thử nghiệm thất bại, Vân Thiên Hà lại thử tụ tập lực lượng, cũng đồng dạng phát hiện, ngoại trừ thân thể bản tôn mạnh mẽ hữu lực ra, những lực lượng khác căn bản không thể thi triển.

Dứt khoát không thử nghiệm nữa, Vân Thiên Hà lúc này giống như một con sơn dương lạc đường, không ngừng phiêu du dọc theo một phương vị, chẳng cần biết sẽ tới đâu, chỉ chờ sau khi đám người Vân Sách mở cánh cửa tạo hóa để đi ra.

Không biết đã qua bao lâu...

Khi Vân Thiên Hà cảm giác có chút mệt mỏi, muốn ngừng lại nghỉ ngơi, hần đột nhiên phát hiện ở phía trước có một nguồn sáng yếu ớt phóng tới.

Nguồn sáng bất thành linh lóe lên, khiến tinh thần Vân Thiên Hà nhất thời rung động, liền cấp tốc hướng về phía đó phiêu du đi tới.

Cách nguồn sáng càng lúc càng gần, Vân Thiên Hà chỉ thấy bên trong khoảng không mờ ảo mơ hồ có một cây cột kinh thiên, nguồn sáng mà hần nhìn thấy, chính là do những tinh điểm hội tụ bên trên cây cột mà thành.

Cây cột này tựa hư tựa thực, khi Vân Thiên Hà đi tới phía trước nó, ngược đầu nhìn cả nửa ngày cũng không thấy tận cùng của nó ở đâu. Hần đứng dưới cây cột nhỏ bé như một con kiến.

Nguồn sáng của những tinh điểm bên trên cây cột, nhìn tựa như là một bàn long quấn quanh thân cột, cũng tựa như một con thượng cổ cự thú được vẽ lên thân cột, nói chung trong tâm thần tưởng tượng ra được hình ảnh nào thì nó cũng sẽ biến ảo thành bộ dạng đó, thập phần kỳ diệu.

Sau khi vượt qua cây cột thứ nhất, Vân Thiên Hà đi dọc theo phương vị này tiến về phía trước, cách đó không xa lại phát hiện được cây cột thứ hai. Hần quan sát nhận ra được, cây cột này cùng với cái trước giống nhau như đúc.

Nếu như đã giống nhau, vậy cũng chẳng có gì để nghiên cứu, Vân Thiên Hà lại tiếp tục dọc theo những cây cột này thăm dò tiến về phía trước.

Sau khi tìm kiếm hết toàn bộ những cây cột, Vân Thiên Hà phát hiện mình đã đi được một nửa cung tròn, hẳn suy tính nếu có thể tìm ra vị trí tâm của cung tròn, hẳn là sẽ có được đáp án mà hắn muốn.

Lại lần mò đi tiếp theo phương vị của cung tròn, khi Vân Thiên Hà cảm thấy mình đã đi rất xa, rốt cuộc hắn cũng phát hiện ra những bình thai cũng hình cung tròn.

Những bình thai này sắp xếp song song rất có thứ tự, tầng lớp đan xen, khiến người ta có cảm giác muốn đi vào thì phải vượt qua từng tầng từng tầng một.

Vân Thiên Hà tìm thấy được lối vào thứ nhất, từ nơi này tiến vào bên trong, sau khi di chuyển lòng vòng như đi trong mê cung rốt cuộc cũng tìm thấy lối vào tầng thứ hai, lại dùng thêm thời gian rất dài, lúc này mới tiến được vào bình thai hình cung tròn trên tầng cao nhất.

Sau khi đến tầng cao nhất, Vân Thiên Hà phát hiện ra một pho tượng, bức tượng này vô cùng lớn, tựa hư tựa thực, hẳn có thể đi xuyên qua nó được, chứng tỏ nó là do lực lượng ngưng tụ mà thành, Vân Thiên Hà đứng trước nó tựa như một con kiến nhỏ bé.

Cách bức tượng này khá xa cũng có một bức tượng khác, hình dáng so với pho tượng này bất đồng, từ xa nhìn lại chính thể của nó tựa như một con chim.

Vân Thiên Hà quan sát bức tượng, đột nhiên trong lòng khẽ động, vì vậy liền lui ra xa một chút, nhìn chính thể của pho tượng ở bên cạnh mình, nhất thời hai mắt mở lớn, đây còn không phải là một lão hổ to lớn hay sao?

Quan sát từ cục bộ cho tới chính thể, Vân Thiên Hà có thể thấy được diện tích của bình thai thần bí tầng cao nhất này quả thực vô cùng rộng lớn.

Vân Thiên Hà lại tiếp tục đi ra xa thêm một chút, từ xa nhìn lại, khi hắn thấy được hình ảnh của một bức tượng nằm ở trung ương bình thai, Vân Thiên Hà như bị sét đánh, lại một lần nữa giương mắt mà nhìn!

551. Chương 556: Ánh Sáng Thanh Mông.

Tục ngôn thường nói hai từ "tính mệnh" cũng bao hàm thiên địa chí lý. Tính có tính nguyên (khởi nguồn của tính), là tâm địa. Mệnh có mệnh đế (gốc rễ của mệnh), là chân tức. Tạo hóa do tâm mà sinh ra, do tính cùng khí mà biến đổi.

Hình ảnh kia lướt qua trước mắt rồi in sâu vào tâm thần Vân Thiên Hà, nhưng đột nhiên hắn nghĩ tới hàm nghĩa của hai từ "tính mệnh", khiến cho hắn từ trong khiếp sợ, tâm tình liền bình thản xuống.

Tiếp tục nhìn hình ảnh ở trung ương của thiên thai, lúc này trong lòng Vân Thiên Hà lại cảm thụ một lần nữa. Hắn biết, dựa theo thiên địa chí lý ẩn hàm trong hai từ "tính mệnh", hình ảnh kia phản ánh cho "đại ngã", chính là phân thân bên trong tính nguyên, do tâm niệm thần hồn của Vân Thiên Hà sau khi đạt tới siêu thoát pháp tắc thiên đạo mà sản sinh ra.

Thân thể bản tôn của hắn đã phá tan được ràng buộc thiên địa, còn lại cũng chỉ là "tiểu ngã", sau khi hắn cùng với tính khí thiên địa dung hợp, làm kiên cố mệnh đế, đến khi thân thể đạt được tới cảnh giới siêu thoát vượt ra ngoài thiên địa, đại ngã và tiểu ngã kết hợp lại thành một thể, thông suốt thiên địa tạo hóa, tiến lên thần thánh chi đạo.

Lúc này ở nơi đây, sợ rằng sẽ không một ai dự liệu được, bên trong Tạo Hóa Thần Điện đã phủ bụi mấy nghìn năm, một bức tượng thần kỳ sinh ra từ tạo hóa, do ngàn vạn huyễn niệm tín ngưỡng ngưng tụ mà thành, lại chính là "pháp tướng" của Vân Thiên Hà do phân thân hóa thân nhào nặn ra.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao vừa rồi Vân Thiên Hà lại khiếp sợ như vậy.

Hắn cũng hoàn toàn không hiểu, bức pháp tướng ở vị trí chủ tọa bên trong Tạo Hóa Thần Điện này, ngoại trừ khí chất thần thánh lúc ẩn lúc hiện, còn lại đều giống hệt như đúc, tựa như một Vân Thiên Hà khác bước ra từ trong gương rồi được phóng đại lên gấp trăm ngàn lần.

Đúng lúc này, Vân Thiên Hà đứng bên dưới bức pháp tướng bỗng nhiên tâm thần khê động, cảm giác dường như có một cỗ niệm lực từ bên trong pháp tướng trào ra, rồi nhanh chóng ngưng tụ lại.

Hắn mơ hồ lĩnh hội được, đó là một loại dao động tinh thần do vô số tâm thần ý chí tương liên sản sinh ra, sự dao động này ảnh hưởng lên tâm thần hắn, dẫn dắt hắn khiến hắn muốn làm một việc.

Vân Thiên Hà không suy nghĩ nhiều, bèn phân ra tâm thần rồi sau đó tiến nhập vào bên trong pháp tướng.

Trong sát na khi tâm thần hắn tiến nhập vào trong pháp tướng, bên trong thức hải Vân Thiên Hà đột nhiên nổ ầm một tiếng. Phảng phất như có một cỗ tinh thần ý chí vô biên, sau khi bị áp súc tới mức tận cùng bèn thông qua hắn phóng xuất ra ngoài. Cỗ ý chí vô biên đó khiến tâm thần hắn không tài nào đuổi kịp được tiết tấu của nó. Những sự vật hay cảnh tượng hắn cảm ứng được, lướt qua trong đầu hắn như hình ảnh quay chậm của một đoạn phim.

Tuy rằng như vậy, nhưng lúc này Vân Thiên Hà vẫn có thể cảm ứng được bên ngoài thần điện đang có vô số luồng tinh thần liên tiếp nổi lên, hình thành một cỗ tinh thần tín niệm rất cường đại.

Cỗ tinh thần tín niệm này, là một loại ý chí do hội tụ vô số tạo hóa khí vận mà thành, muốn mở ra cánh cửa tạo hóa. Vân Thiên Hà cũng cảm nhận được bức pháp tướng này sau khi tiếp thu cỗ ý chí do tạo hóa khí vận hình thành, cũng đồng thời phóng ra một luồng hấp lực chấn nhiếp càn khôn, tương liên cùng với cỗ ý chí kia.

Dưới sự nội ứng ngoại hợp, cánh cửa tạo hóa dần dần mở ra.

Trong nháy mắt khi cánh cửa tạo hóa hé mở, Vân Thiên Hà chợt thấy một đạo kim quang, một đạo bạch quang, còn có một đạo tử quang đồng thời bắn vào hắn.

Ba luồng ánh sáng tạo hóa này tựa như là lực lượng bản nguyên có thể biến đổi được thiên địa vạn vật. Trong nháy mắt như tô điểm thêm cho thế giới thanh mông mờ ảo, đồng thời có thêm một vài khí tức không ngừng nhu động, phảng phất như có một sinh mệnh sắp sửa được sinh ra.

Khi Vân Thiên Hà cảm ứng được khí tức sinh mệnh đang hội tụ lại, ba đạo ánh sáng tạo hóa đã dung hợp lại thành một thể, hình thành nên một đạo ánh sáng thanh mông, lại quay ngược về chạy dọc theo cánh cửa tạo hóa đang mở rộng, bắn ra bên ngoài chiếu rọi khắp thiên địa.

Thần niệm của Vân Thiên Hà lúc này đã bị kéo theo đạo ánh sáng thanh mông, trong nháy mắt hắn như đắm chìm trong đó, ánh mắt của hắn cũng phóng đại lên vô hạn, dùng một loại thị giác kỳ diệu để cảm thụ thiên địa.

Bên trong luồng ánh sáng thanh mông đó, hắn thấy thiên địa vạn vật vô cùng nhỏ bé.

Nhất là con người, tựa như những đàn kiến tí hon, mà những đàn kiến dưới kia phần lớn đều quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng họ đều tồn tại một luồng ý niệm tín ngưỡng, những luồng ý niệm này nhanh chóng hội tụ vào trong đạo ánh sáng thanh mông, khiến cho luồng ánh sáng này bắt đầu trải rộng ra vô hạn, lan đến mọi góc ngách trong thiên địa.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài Tạo Hóa Thần Điện.

Vân Sách sau khi tụ tập toàn bộ lực lượng tinh thần của những người đạt được tạo hóa khí vận ngưng tụ ra, sau đó hắn biến hóa lực lượng đó thành một bàn tay mờ ảo, điều khiển nó mở cánh cửa tạo hóa.

Khi cánh cửa vừa hé ra, bọn họ liền thấy một đạo ánh sáng thanh mông từ bên trong cửa bắn thấu ra ngoài, trong nháy mắt dường như đã biến cả thế giới trở thành một mảnh mờ ảo.

Lúc này mọi người bị luồng ánh sáng đó bao phủ, bọn họ đã quên cả hô hấp, quên đi bản thân. Lực ảnh hưởng cực lớn của ánh sáng thanh mông kia, có thể khiến trong lòng họ sinh ra một loại tín niệm, phảng phất như họ có thể thoát ra khỏi thiên địa, biến thành hư vô!

Lúc này, ánh sáng thanh mông từ trong Tạo Hóa Thần Điện tỏa ra so với ánh thái dương thậm chí còn muốn chói mắt hơn. Mọi người ở các đại lục khác, đều như thấy một thái dương mới đang mọc lên, mà bọn họ ở trung tâm của thế giới, bị vây trong sự bao phủ của ánh sáng thanh mông này. Trong lòng họ đều mong rằng, thái dương mới này sẽ có thể mang lại một hi vọng mới.

Cánh cửa tạo hóa của Tạo Hóa Thần Điện mở ra, như một thái dương chiếu khắp thiên hạ, đã kinh động ảnh hưởng tới rất nhiều người.

Khi đối mặt với ánh sáng thanh môn này, bách tính bình dân đều phát ra sự tín ngưỡng từ nội tâm, hi vọng nó có thể mang bình yên đến cho thế gian, không còn chiến loạn, không còn sát phạt nữa.

Nhưng có một số người ở các nơi khác, khi nhìn thấy ánh sáng thanh môn cùng với phương vị ngọn nguồn phát ra nó, trong lòng đều có những suy nghĩ bất đồng.

Kiên Châu thành, nơi này là kinh đô mà Tĩnh hoàng đế đã chọn sau khi kiến lập Tĩnh quốc. Lúc này Đường Túc Ly đang mặc trang phục hoàng đế, đứng ở trên quan tinh đài bên trong vương cung, nhìn về phía ánh sáng thanh môn đến xuất thần.

Thần tình trên mặt hần nhàn nhạt, hiển lộ một cỗ uy nghiêm, khi ánh sáng thần kỳ kia chiếu rọi xuống, trong lòng hần thoáng có một loại ảo giác, hần nghĩ đến những việc trước đây bản thân đã làm ra, trong lòng có chút hổ thẹn.

Nhưng hần cũng có phần không cam lòng, hiện tại đã nắm trong tay gần nửa giang sơn của Đại Đường, đã được làm hoàng đế, thế nhưng sâu thẳm trong nội tâm hần, như thế vẫn chưa đủ. Hần tự trách bản thân đã dẫn sói vào nhà, cuối cùng không cắt được cái đuôi dai dẳng này đi, hiện tại mà nói, hần chẳng qua cũng chỉ là một hoàng đế khôi lỗi của Thiên Tháp mà thôi.

Thế nhưng lúc này, ánh sáng thanh môn chiếu rọi trên người hần, dần dần biến thành một loại tử quang bao phủ từ đầu tới chân, rồi nhanh chóng tiến nhập vào trong cơ thể hần. Đường Túc Ly chợt thấy toàn thân chấn động, cả người không khỏi run lên. Khi hần thăm dò kiểm tra thân thể, đột nhiên phát hiện dưới ảnh hưởng của ánh sáng thanh môn kia, hần lại có được một chút linh ngộ, ý cảnh võ đạo của bản thân cũng đã tăng lên.

Ánh mắt lóe lên, khi thấy hộ vệ hai bên cũng không có động tĩnh gì, đều đang hiếu kỳ quan sát ánh sáng thanh môn, Đường Túc Ly tuy rằng vẫn bày ra bộ dáng thần nhiên, nhưng trong lòng lúc này đã mừng rỡ như điên.

Bất quá bên dưới quan tinh đài, Tác Hách khi đang xuất thần nhìn về phía ánh sáng thanh môn, đột nhiên cảm thấy được động tĩnh của Đường Túc Ly, vừa cẩn thận quan sát Đường Túc Ly, vừa vuốt râu, trong lòng không khỏi nghi hoặc:

- Vì sao dưới tình huống như thế, tu vi võ đạo của Đường Túc Ly lại có sự đột phá?

Chẳng qua Tác Hách cũng không có được vọng khí pháp hay tinh tượng thuật, cho nên hần không biết được Đường Túc Ly lúc này mặc dù là một hoàng đế khôi lỗi, thế nhưng sau khi cánh cửa tạo hóa mở ra, hần đã được phân cho một ít Nhân Đạo khí vận.

Cùng lúc đó, Sở Châu thành.

Nơi này nguyên là thành thị phồn hoa nhất phía nam Đại Đường Quốc, nhưng hôm nay, tòa thành thị này sớm đã trở thành đô thành của nước Sở mới được kiến lập.

Nguyên lai phủ đệ của Mạc Thị gia tộc, hiện tại đã biến thành hành cung của Sở hoàng đế. Mà vốn gia chủ Mạc gia Mạc Vân Từ, hôm nay cũng đã có biến hóa rất lớn, trở thành tân hoàng đế đầu tiên của nước Sở, tuy rằng tuổi của hần cũng đã hơn tám mươi.

Mạc Bách Uy cùng với Mạc Bách Sử và đám tử tôn trong gia tộc lúc này đang đứng bên cạnh Mạc Vân Từ, đều xuất thần nhìn luồng ánh sáng thanh môn kia. Bọn họ không hề phát giác ra, trên mặt Mạc Vân Từ bỗng nhiên xuất hiện một chút kinh ngạc và hưng phấn.

Tất cả họ đều không biết, khi mà cánh cửa tạo hóa được mở ra, ngay cả những hoàng đế khôi lỗi của các quốc gia mới kiến lập kia, cũng được phân chia một ít Nhân Đạo khí vận.

Hải Châu thành.

Nơi này vốn nối liền với Mai Châu cùng Trần Châu phía nam Đại Đường quốc, chẳng qua lúc này Mạc thị ở Thanh Châu đã chiếm Sở Châu cùng Trần Châu. Phiến thổ địa rộng lớn phía đông bắc Mai Châu cùng

với Thanh Châu đã có kẻ tự xưng đế. Còn Hải Châu cùng với một phần giải đất phía nam Mai Châu vẫn đang nằm trong sự khống chế của Định Hải Vương.

Hiện tại Đại Đường khí số đã hết, thiên hạ đại loạn, những người có thực lực ở khắp nơi đều chiếm lấy một mảnh đất để làm thổ hoàng đế, mặc dù không có kiến quốc xưng đế, nhưng tất cả mọi chuyện bên trong lãnh địa của mình, bọn họ có được quyền không chế tuyệt đối.

Vùng đất Hải Châu hôm nay nằm trong sự khống chế của Định Hải Vương Tiêu Dũng Tuấn, tuy rằng nước Sở đã từng vài lần phát động chiến tranh để tranh đoạt vùng đất phía nam Mai Châu, nhưng đều bị Tiêu Dũng Tuấn đánh bại quay về.

Hơn nữa trên Tử Lưu Đảo của Nam Hải vực ngoại, hiện nay đã có thế lực Nam Minh Quang Thiên chiếm làm cứ điểm, ngăn chở không cho Trường Sinh giáo không chế thế tiến công của Thần Thụ Quốc ở hải ngoại. Cho nên vùng Hải Châu này vẫn chưa nhen nhóm ngọn lửa chiến tranh, bách tính vẫn được an cư lạc nghiệp.

Chẳng qua khi cánh cửa tạo hóa mở ra, ánh sáng thanh mông bao phủ tới nơi này, bách tính khi nhìn thấy ánh sáng thanh mông thần bí, đại thể đều trông ngóng cuộc sống bình an hiện tại có thể kéo dài thêm một chút.

Tiêu Dũng Tuấn đã là người thống trị một phương, hiện đang đứng trên hải đảo ở bên bờ biển, đi theo cạnh hần còn có Quách Dự Chương cùng với Diệp Cương Tiêu, bọn họ đứng dưới phiến ánh sáng thanh mông, đều xuất thần nhìn ra biển rộng xa xa.

Bên trong ánh sáng thanh mông kia có vài đạo tử quang, trong sát na mà mắt thường không thể nào thấy được, đã tiến nhập vào trong thân thể ba người.

Trong lòng mỗi người bọn họ đều có điều sở ngộ, họ đã nhận được một ít Nhân Đạo khí vận, nhưng bản thân họ lại không hề cảm thấy.

552. Chương 557: Khúc Nhạc Vong Linh

Trên thế giới này, hoặc bậc đế vương, hoặc đại nho học, hoặc người thiện lương, hoặc kẻ lòng mang chí khí, tất cả những người có tác phong thẳng thắn không thẹn với trời, trong nháy mắt cánh cửa tạo hóa mở ra, ít nhiều đều được phân cho một chút tạo hóa khí vận.

Thậm chí ngay cả những kẻ xấu xa, cũng có thể có được một ít khí vận.

Quy luật chí lý của thiên địa này khi đối mặt với hàng ức vạn sinh linh đều coi chúng ngang bằng với nhau, vạn vật vi số cẩu, sao còn phân chia thiện ác thị phi. Đây chính là tạo hóa trên người.

Mặc dù đối với người bình thường mà nói, khi được phân cho một ít khí vận, sẽ khiến cho cuộc sống của họ phát sinh phát sinh một vài sự tình khiến họ kinh hãi. Họ không biết chút gì về khí vận, nên rất vui vẻ hưởng thụ cuộc sống tuyệt vời của mình.

Thế nhưng đối với một số ít những người biết được về tạo hóa cùng với khí số mà nói, khí số vận số chính là mục tiêu tranh đoạt, đây cũng chính là nguyên nhân sản sinh ra tham lam, giết chóc huyết tinh và chiến tranh tàn khốc. Bất kỳ việc gì cũng có hai mặt của nó, điều này cùng với huyền cơ thâm ảo ẩn chứa bên trong hai từ "tính mệnh" đều tồn tại một mối liên hệ lớn lao.

Khi có người hiểu được những huyền cơ chí lý này, họ sẽ ngộ ra được mối liên hệ giữa thiên địa cương nhu của Địa chi đạo, từ đó thành tựu Thánh Đạo đại trí tuệ. Cũng có người ngộ ra được sự tương hỗ giữa âm dương của Thiên chi đạo, từ đó thành tựu đạt tới một cấp bậc Thiên Đạo càng cao hơn. Loại quy luật tuần hoàn này, kể từ thời đại cổ hoang tới nay, vẫn luôn luôn là một quy luật bất biến.

...

Thiên Tháp.

Tầng cao nhất, cho tới nay vẫn là trung khu thần kinh của Thiên Tháp, cũng là một cấm địa trong Thiên Tháp, trừ những nhân vật trọng yếu đã ngoài Các chủ của Thiên Tháp, người bình thường rất ít kẻ dám đặt chân tới đây, cho nên cũng rất ít kẻ biết được một số bí mật tồn tại trong đó.

Khi ánh sáng thanh mông chiếu rọi khắp thiên địa, trong một gian bí thất ở tầng cao nhất của Thiên Tháp, Hồ Tinh Tử vẫn luôn như một pho tượng thạch sư trầm mặc, tĩnh tọa tu luyện trên đài, lúc này bất chợt mở mắt, trong mắt tinh mang bạo xuất.

Ánh mắt hắn khi nhìn thấy ánh sáng thanh mông liền xuất hiện một cỗ cuồng nhiệt, ẩn ước vài phần sợ hãi, thậm chí còn có cả một chút tham lam. Bởi vì hắn có thể cảm ứng rõ ràng, bên trong ánh sáng thanh mông này ẩn chứa một thứ mà người thường không thể nhận biết được.

Mà thứ vô hình vô tướng này lại ảnh hưởng tới độ mạnh yếu của việc thu nạp những tia tinh lực mỏng manh do Bạch Hồ Tinh Tử sản sinh ra. Cũng trong nháy mắt đó, đã khiến hắn cùng với Bạch Hồ Đế Tinh mà hắn vẫn luôn tha thiết ước mơ, sản sinh ra một tia cảm ứng thoáng qua, khiến cho sự cuồng nhiệt trong mắt hắn càng thêm nồng đậm.

Tuy rằng cảm giác bất chợt sinh ra này chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, thế nhưng vừa rồi sản sinh ra chút ảnh hưởng thoáng qua cùng với Bạch Hồ Đế Tinh lại có ý nghĩa cực kỳ sâu xa đối với hắn. Điều này khiến hắn càng thêm khát vọng có thể đạt được sự coi trọng và đồng ý của khỏa đế tinh này, đạt được lực lượng cùng với ý cảnh càng thêm cường đại. Nhưng trong lòng hắn lại nảy sinh một sự sợ hãi, hắn sợ có người đã nắm giữ và chi phối mệnh vận cùng tinh mệnh của Bạch Hồ Đế Tinh. Hắn lại sợ hãi sẽ đánh mất đi loại cảm giác liên hệ như vừa rồi với Bạch Hồ Đế Tinh.

Lúc này hắn nhận không được đứng dậy, đẩy cánh cửa của bí thất, sau khi xuống tới gian phòng của Liên Ngân La cũng không thấy bóng dáng Liên Ngân La đâu, liền gọi một trong ba vị Các chủ thủ hộ Thiên Tháp tới, mới biết sau khi Liên Ngân La phát hiện những biến hóa dị thường này, liền tự mình đi tới Đông Vực Thanh Long sơn.

Bởi vì Vân Sách cùng Vân Thiên Hà đã sớm thay đổi thời gian mở ra Tạo Hóa Thần Điện, khiến cho những kẻ đã lập kế hoạch tranh đoạt khí vận trở tay không kịp. Hôm nay ánh sáng thanh mông xuất hiện tràn ngập thiên địa, cho nên bọn chúng cũng không nỡ phá vỡ kế hoạch vốn có, đành phải tiến hành sớm một bước.

Hồ Tinh Tử sau khi biết được việc này, tương truyền vốn là một nam nhân không hề tính toán, bụng dạ ngay thẳng, thích nhất giải quyết vấn đề bằng thủ đoạn bạo lực, nhưng lúc này đối với hành động nói một đằng làm một nẻo của Liên Ngân La lại không hề phần nộ như trong tưởng tượng, ngược lại vô cùng lãnh tĩnh, trực tiếp một chiêu đánh ngất vị Các chủ Thiên Tháp, rời khỏi Thiên Tháp hướng thẳng về phía Lưu Tinh Thiên Nguyên lao đi.

...

Vẫn là một phiên đại địa hoang vắng khô cằn và tĩnh mịch, bên trong khe sâu kia, tuy rằng lực xuyên thấu của ánh sáng thanh mông rất mạnh nhưng cũng không chiếu xạ được tới tòa quỷ điện ẩn dấu bên dưới vực sâu hắc ám.

Lúc này trên một tháp thai do khô lâu xếp lại mà thành ở phía trước điện phủ, thân ảnh U La Vương vẫn phiêu hốt như quỷ mị, không nhìn rõ được diện mạo. Hắn đứng ở nơi này đã lâu, phía sau là hai vị trưởng lão tay cầm một viên cầu thần dị.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên luồng ánh sáng thanh mông đang muốn xuyên thấu tới nơi đây, qua một lúc lâu mới chậm rãi phát ra thanh âm âm lãnh đáng sợ:

- Tân Minh trưởng lão bọn họ giờ này chắc đã chạy tới nơi đó. Không nghĩ tới đám người kia lại giảo hoạt như vậy, sớm mở ra Tạo Hóa Thần Điện khiến cho bản tôn trở tay không kịp!
- Nếu như Tân Minh trưởng lão có thể ngăn cản được chúng, chúng ta sẽ có thêm nhiều thời gian để thu xếp bố trí, bằng không việc này đối với thế lực các phương sợ rằng sẽ chịu ảnh hưởng mà sinh ra một chút dao động. Nhất là Nhật Tông, hiện tại hai phe phái trong nội bộ bọn họ đã phân chia và mâu thuẫn ngày càng kịch liệt!
- Dựa vào ngoại lực, chung quy không phải là cách lâu dài, chỉ có thực lực bản thân cường đại mới có thể đoạt được tất cả những thứ mà bản thân mình muốn!

Một trưởng lão đằng sau U La Vương sắc mặt tái nhợt, gầy gò tựa như khô lâu, vươn bày tay khô quắt chỉ về phía hai ngọn U La Bất Diệt Minh Hỏa đang thiêu đốt ở môn khẩu điện phủ, phát ra thanh âm kèn kẹt tựa như xương cốt ma sát vào nhau:

- Điện hạ, Bất Diệt Minh Hỏa này sinh sinh bất tức, vốn luôn yếu ớt, nhưng hôm nay lại có thể thiêu đốt mạnh mẽ như vậy, chứng tỏ điện hạ khi cánh cửa tạo hóa mở ra, đã được phân một chút tạo hóa khí vận. Ấn theo tình hình mà nói, quân đoàn viễn cổ vong tộc bên trong Huyết Hà U Tuyền vẫn có hi vọng tỉnh lại.

Nghe được lời này, khuôn mặt mờ ảo không thấy rõ được bên trong hắc bào của U La Vương đột nhiên bắn ra hai đạo ánh sáng, hơi trầm tư một lúc, sau đó bèn nói:

- Nói như vậy, chúng ta cần phải có thêm nhiều máu tươi của hậu duệ bộ tộc nhân loại cổ hoang để tế điện bọn họ?

- Đúng vậy, chỉ cần có đủ máu tươi và tinh phách của sinh linh, chúng ta liền có thể tiến hành triệu hoán vong tộc. Đến lúc đó, những nơi có chiến tranh và tử vong sẽ là nơi để vong tộc hiển hiện, thời đại sau này, sẽ chính là một khúc nhạc vong linh do chúng ta biên soạn.

Vị trưởng lão có giọng nói nặng nề kia xoay xoay viên cầu trong tay, ánh sáng tràn ngập tịch mịch trong con ngươi lộ ra một cổ cuồng nhiệt.

- Vô luận như thế nào, bản tọa đều phải đoạt được càng nhiều thiên địa tạo hóa khí vận, cho dù Tạo Hóa Thần Điện mở ra, bọn chúng cũng phải cần rất nhiều thời gian để tiến hành tế điện thức tỉnh tạo hóa thánh khí. Nhân khe hở này, gia tăng tốc độ thi hành kế hoạch diệt tộc thanh tẩy. Lần này bản tọa sẽ diệt tuyệt toàn bộ hậu duệ của bộ tộc nhân loại cổ hoang!

...

Ngọn nguồn của luồng ánh sáng thanh mông, chính là Thanh Long sơn lúc này lại xuất hiện cảnh tượng sương khói mênh mông.

Giờ khắc này, càng tiếp cận ngọn nguồn của ánh sáng thanh mông, cảm thụ của mọi người về nó càng cường liệt.

Cơ Hi Nhân cùng những người khác lúc này đang đứng bên dưới Tạo Hóa Thần Điện huyền phù giữa không trung, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng thần kỳ khi cánh cửa tạo hóa mở ra, trong lòng cảm khái vô hạn.

Bất quá lúc này trên khuôn mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ ngưng trọng. Bọn họ cảm nhận được một cổ khí tức tham lam đang chậm rãi hướng về nơi đây. Điều này có nghĩa là, địch nhân vì muốn ngăn cản bọn họ, cũng đã bắt đầu triển khai hành động.

Sau khi ánh sáng thanh mông hoàn toàn biến mất, Cơ Hi Nhân đứng bên dưới thần điện đột nhiên trong lòng khẽ động, nói với mọi người đứng ở phía sau:

- Da Bách, Ngã Nhã Na, Ô Lan, Trường Không, nhóm người các ngươi cầm lấy Tạo Hóa Trắc tiến lên trước, nhanh chóng hội hợp cùng các vị lão tổ, dựa theo phân phó của cộng chủ để hành sự, không được chậm trễ!

Da Bách cười thô lỗ, sau đó trực tiếp hành động, sải bước leo lên bậc thang tuy vô hình nhưng có thể cảm nhận được đã hiển hiện ở đây sau khi cánh cửa tạo hóa mở ra, mấy người Ô Lan cùng với Ngã Nhã Na liếc mắt nhìn nhau, sau khi gật đầu liền theo sau Da Bách tiến lên.

Sau đó, Cơ Hi Nhân lại quét ánh mắt nhìn những người còn lại, nói:

- Các phái Nam Minh Quang Thiên, Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn, Mạn Đà Tàng, Hoa Thần Chính Giáo Nguyệt Môn, các ngươi tự thương nghị cử ra một đại diện đi trước tới Tạo Hóa Thần Điện, hãy chú ý, điều kiện tiên quyết là người này phải có thể chịu đựng được lực bài xích do Tạo Hóa Thần Điện sản sinh ra!

Đối mặt với Cơ Hi Nhân, người được truyền thừa Thánh Đạo tạo hóa, bọn họ tất nhiên đều phục tùng theo an bài của hắn.

Trong Nguyệt Môn, Miên Nguyệt tự nhiên là người được mọi người đề cử, cho nên nàng cũng nghĩa bất dung từ, hướng về phía Lộng Nguyệt cùng một vị trưởng lão Nguyệt Môn, nói:

- Sau khi bản tọa đi, nếu có địch nhân quấy nhiễu, các ngươi nhất định phải phục tùng an bài của Cơ trưởng lão, không được ngạo mạn!

Nói xong, bên trong các phái khác, cũng sớm đã thương nghị xong tuyển định người đi lên thần điện.

Bất quá khiến người ta có phần ngoài ý muốn chính là, trong những người này, lại có một thanh niên niên kỷ chưa tới ba mươi tuổi, tới từ Mạn Đà Tàng, tên là Lỗ Cốt Trình Tinh, cũng khiến cho những người ở nơi này có chút kinh ngạc.

Người thanh niên này tướng mạo phổ thông, bất quá cả người phát ra một cỗ hào nhiên chi khí, tu vi tuy rằng chỉ là Vô Thánh đỉnh phong, nhưng lúc này cũng sẽ không có ai khinh thị hắn. Bởi vì họ cảm nhận được từ trên người của hắn có một cỗ khí tức tương tự với khí tức của Vân Sách. Cho nên sẽ không có người nào bởi vì hắn là người trẻ tuổi nhất nhóm, hay là người duy nhất thực lực ở dưới Địa Cảnh Vô Tôn mà tỏ ra bất mãn.

Cơ Hi Nhân quan sát người thanh niên, lập tức gật đầu, cười nói:

- Hải tử, sau khi tới đó, ngàn vạn lần đừng khấn trương, mà khi thấy Thiên Hà, lại càng đừng có kinh ngạc. Có thể nói, ngươi là thiên tài kế tiếp sau hắn, thời gian tới sẽ có tiền đồ vô lượng, lão phu rất coi trọng ngươi!

Nghe thấy lời này, vốn Lỗ Cốt Trình Tinh tâm tình có chút khấn trương cũng đã bình tĩnh trở lại, trên mặt treo một nụ cười thản nhiên, chắp tay chào mọi người rồi theo đám người Miên Nguyệt lên thần điện.

Đợi sau khi những người này đi rồi, Cơ Hi Nhân nói với những người còn lại:

- Chư vị, hiện tại nhiệm vụ trên người chúng ta càng khó khăn hơn, hi vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, cùng nhau chống đỡ những địch nhân tới xâm phạm, bảo đảm cho lần đại điển này có thể tiến hành thuận lợi!

Cơ Hi Nhân vừa nói xong, lúc này Hi Đề trưởng lão cước bộ có phần vội vàng chạy tới, chắp tay nói:

- Cơ trưởng lão, ở bên Cổ Kỳ vừa xuất hiện ba người tự xưng là nhận phó thác của Nhật Tông Càn Linh Lão Tổ, làm sứ giả tới đây tham dự đại điển, hiện đang cùng Cổ Kỳ dây dưa không thôi, cũng không chịu báo danh tính cùng với lai lịch thân phận, mong Cơ trưởng lão định đoạt?

553. Chương 558: Bản Tâm

Cơ Hi Nhân nghe những lời này bèn nhíu mày, đã cảm thấy trong đó có chút kỳ quái.

Nếu Càn Linh Lão Tổ đã biết việc Tạo Hóa Thần Điện mở ra, ngay cả Khôn Linh Lão Tổ cũng phải tự mình đến, hắn sao có thể chỉ phái sứ giả tới đây được. Với điểm đáng ngờ lớn như vậy, hầu như có bảy thành để khẳng định đám người kia ý đồ bất thiện. Có thể đây chỉ là một lần thăm dò sơ bộ của địch nhân.

Ngẫm lại, Cơ Hi Nhân bèn hỏi Hi Đề:

- Hi Đề trưởng lão, nếu ba người kia không chịu nói thân phận lai lịch của mình, vậy họ có đưa ra tín vật gì không?

Hi Đề trưởng lão nói:

- Cổ Kỳ sở dĩ còn khách khí với bọn họ, là bởi vì trong đám người kia, có một người là hậu duệ Vân Ly. Trong tay hắn có một thứ rất trọng yếu, chính là Tạo Hóa Giới!

- Tạo Hóa Giới, hậu duệ Vân Ly!

Cơ Hi Nhân thần sắc rung động, lúc này Lam La U bên cạnh đã tiến lên một bước nói:

- Cơ trưởng lão, việc này sợ rằng có gian trá!

Hi Đề lại nói:

- Lam trưởng lão, Tạo Hóa Giới kia quả thực không phải giả, giống như in với chiếc mà Thiên Hà vẫn đeo, hơn nữa hậu duệ Vân Ly kia là một lão giả, khứu giác Cổ Kỳ thập phần linh mẫn. Hắn đã nhận ra được vị đạo của thần huyết mạch, cho nên người này cũng xác thực không nghi ngờ gì!

Mọi người ở đây đều hít vào một hơi khí lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ mờ mịt. Theo như bọn họ biết, trên thế gian này, vẻn vẹn chỉ có cả nhà Vân Thiên Hà là hậu duệ Vân Ly còn tồn tại. Nhưng hiện giờ lại mọc ra một người nữa, quả thực khiến cho mọi người cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa người kia sớm không đến muộn không đến, mà lại đi ra vào đúng lúc này, càng khiến cho người khác hoài nghi.

Cơ Hi Nhân thần sắc ngưng trọng nói:

- La U, người theo ta ra ngoài đó xem sao!

Nói xong, hắn lại giao phó cho Các La Lục cùng Xích Ma Ô:

- Xích trưởng lão, người đi tới thần điện, đem việc này bẩm báo cho cộng chủ biết. Các trưởng lão, nơi này tạm thời do người trông coi, không được để cho địch nhân từ hướng khác xông vào!

Hai người lên tiếng đáp lời, Cơ Hi Nhân cùng với Lam La U theo sau Hi Đề đi ra ngoài cốc.

...

Tạo Hóa Thần Điện, trong chớp mắt khi ánh sáng thanh môn biến mất, cánh cửa tạo hóa mở ra.

Một cây hồng kiều do ánh sáng tạo hóa hợp lại mà thành, liền xuất hiện trước mặt nhóm người Vân Sách.

Nhìn về phía bí cảnh thông với cây hồng kiều, Vân Sách và mọi người cũng không nóng lòng tiến vào, mà đứng chờ những người khác ở phía dưới lên đây, sau khi hội hợp đông đủ, lúc này mới bước từng bước tiến vào.

Sau khi cánh cửa tạo hóa mở ra, tòa thần điện thông thiên này tựa như đã chọc tới tận mây, xung quanh sương khói lượn lờ, trông như một thánh cảnh giữa không trung.

Đối với loại kỳ cảnh này, lúc ban đầu tâm tình của mọi người đều rất bình tĩnh.

Chẳng qua khi bọn họ bước qua cánh cửa tạo hóa tiến nhập Tạo Hóa Thần Điện, liền bị một cỗ lực lượng thần bí kéo vào trong không gian hư vô do thanh môn cấu thành, nhưng cảnh trí mà bọn họ nhìn thấy, lại hoàn toàn khác so với cảnh trí mà Vân Thiên Hà thấy khi tiến nhập Tạo Hóa Thần Điện.

Mọi người lúc này, đại đa số đều giương mắt mà nhìn!

Vân Sách trong lòng cũng rung động, bày ra trước mặt hắn, ẩn ước trong màn vân vụ mờ ảo, mơ hồ có thể nhìn thấy một cung điện tựa như thần điện, bên ngoài có tượng đá cung phụng tứ phương.

Tầng thứ nhất của cung điện, bên trong này có một bức tượng điêu khắc bị thanh môn khí vờn quanh, tựa hư tựa thực, lại dường như không hề tồn tại, không biết là do lực lượng thần dị nào tạo nên.

Khi mới bước vào cung điện, đám người Vân Sách đã nhìn thấy bức điêu khắc này, mặt trên có rừng cây hoa lá, sông núi hùng vĩ, nhìn tựa như một bức tranh được vẽ lên trên tảng cự thạch.

Lên đến tầng hai, trên này cũng có rất nhiều tượng đá, trong đó xuất hiện những bức hình đáng kỳ trùng dị thú, khi lên thêm một tầng nữa, số tượng đá cũng nhiều lên, trong đó còn có những cự thú thời tiền sử mà trước đây chưa từng ai được nhìn qua.

Những tượng đá bên trong điện phủ này, thực giống như là khởi nguồn bản nguyên của thế gian, là những bước đầu tiên của ra sinh mệnh, rồi sau đó mở ra quá trình diễn biến tiến hóa của chúng.

Khi mọi người tiến đến tầng thứ năm thứ sáu của cung điện, trong lòng bọn họ đều trở nên khiếp sợ. Số lượng tượng đá càng lúc càng nhiều, chỉ chít rậm rạp, hoặc là đầu thú thân người, hoặc là đầu người thân thú, quả thực là đã làm rung động tâm cảnh của họ.

Đến khi tiến vào tầng thứ bảy của cung điện, lúc này mới nhìn thấy được những hình ảnh của nhân loại chân chính, đồng thời họ cũng tìm thấy được một ít dấu vết tồn tại của các vị tiên bối để lại.

Tới tầng thứ tám, trong mọi người, người bị biến sắc đầu tiên lại chính là Khôn Linh Lão Tổ.

Khôn Linh Lão Tổ lúc này ánh mắt chăm chú tập trung vào một pho tượng cách hần không xa, nhìn thấy pho tượng đó, cước bộ của hần trở nên nặng nề, thậm chí Vân Sách còn nghe được hần lẩm bẩm trong miệng:

- Sư tôn, sau khi sư tôn phá hư, sao không đến thế giới khác mà lại ở nơi này, bọn họ đều chết cả sao?

Đi thêm về phía trước vài bước, cước bộ của Quỷ Hoàng Cơ Niết Nông cũng dừng lại, thậm chí là cước bộ của Vân Sách và tất cả mọi người cũng đều ngừng lại, tựa hồ không thể cất thêm một bước nào nữa.

Bởi vì bọn họ tiếp càng tiếp cận tầng thứ chín, thì những hình ảnh những người thân cận với mình đều xuất hiện tại nơi này.

Đối diện với Quỷ Hoàng Cơ Niết Nông chính là một nhân vật tràn đầy khí chất đế hoàng, chăm chú ngắm nhìn một lúc lâu, không cần phải đoán cũng biết người này là ai.

Trên ghế chủ vị của tầng cung điện này, Vân Sách thấy được tổ tiên Vân Ly Huyền Thiên, phía dưới hần chính là các tổ tiên khác mà Vân Sách có thể nhận biết, đến vị trí cuối cùng, khi hần nhìn thấy phụ thân Vân Ly Thương Hải của mình, ánh mắt hần đã trở nên nóng rực.

- Vì sao, vì sao lại như vậy?

Ở trong bầu không khí tràn ngập thương cảm này, người kêu lên thành tiếng đầu tiên, chính là Miên Nguyệt.

Lúc này nàng đang ngắm nhìn pho tượng của một người mà nàng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, hai hàng thanh lệ đã vương đầy trên mặt, nàng không thể tin, cũng không muốn tin tất cả những chuyện xảy ra trước mắt này.

Bởi vì bức tượng nàng đang nhìn kia, ngay cả Ngã Khả Phạm Ny, Hoa Tổ Nhan, Nam Minh Quang Thiên không một ai là không nhận ra, chính là người đồng bối với bọn họ đã phá hư đầu tiên - Thương Nguyệt.

Một màn phát sinh ở tầng thứ tám này khiến cho nội tâm của mọi người kinh ngạc, không thua gì một luồng sấm sét đánh vào tâm linh bọn họ, tràn ngập cảm giác nặng nề.

Cho dù tâm cảnh của họ từ lâu đã đạt được tới cảnh giới tâm bình như nước. Thế nhưng bọn họ đều là người, là người thì không thể thoát khỏi được những tình cảm đặc thù, không thể thoát khỏi được những thứ mà mình không thể dứt bỏ, nếu như bọn họ hoàn toàn mất đi tình cảm, vậy họ sẽ không còn là người nữa.

Nhất là cho tới nay, mục tiêu phấn đấu cuối cùng trên con đường võ đạo của họ, cảnh giới phá hư, dĩ nhiên lại là một sự kết thúc. Điều này đã hoàn toàn phá vỡ tư duy vốn có của họ, càng phá vỡ những nhận thức của họ về võ đạo. Một võ giả say mê võ đạo nhiều năm, cuối cùng phát hiện được kết quả mà họ trải qua mấy chục năm, thậm chí là vài trăm năm gian khổ phấn đấu để đổi lấy lại chính là một sự kết thúc. Quả thực không ai có thể chịu nổi, biểu hiện thất thố của họ ở nơi này, cũng là thường tình của con người mà thôi.

Thế nhưng ở trong đoàn người này, trẻ tuổi nhất là Lỗ Cốt Trình Tinh. Hần thấy mọi người đều ngẩn nhìn các pho tượng khác nhau, trong mắt tràn ngập vẻ bi thương, nhất là lão tổ tông Lỗ Cốt Huyền Kỳ của hần, lúc bình thường chính là một lão ngoan đồng vui vẻ tùy tiện, nhưng lúc này trên mặt lão lại sinh ra cảm xúc thất thố nghiêm trọng.

Tất cả những chuyện này, khiến trong lòng người trẻ tuổi tràn ngập kinh ngạc, đồng thời hần cũng là người biểu hiện bình tĩnh nhất. Bởi vì hần không quá tin tưởng những việc này lại là sự thật. Hần không tin những tổ tiên của mình sau khi phá hư lại có kết cục bi thảm như một người chết, vãn vẹn chỉ có một bài vị ở trong Tạo Hóa Thần Điện.

Nghĩ tới đây, Lỗ Cốt Trình Tinh lại một lần nữa quan sát những nhân vật đó, mới nhìn qua thì thập phần chân thực, đều do một cỗ lực lượng thần kỳ cấu thành, hơn nữa những người này được sắp xếp vị trí theo bối phận và thời đại rất có thứ tự. Từ thần thái cho đến khí chất, những người này đều tỏ ra vô cùng an tường, mang theo một loại giải thoát, hoàn toàn giống như một phần thân được sinh ra từ bản thân thật của họ.

Lúc này Lỗ Cốt Trình Tinh lấy ánh mắt từ góc độ của một người bình thường để nhìn nhận, mà tư duy của hắn cũng chỉ dừng lại ở trong cảnh giới lĩnh vực Nhân Đạo, cho nên hắn không có được năng lực cảm ứng nhận biết mạnh mẽ cường liệt như các lão quái vật bên trong điện này.

Thế nhưng chính bởi vì sự chênh lệch về thực lực và cảnh giới, mà hắn có thể từ đó nhìn ra một vài bất đồng.

Hắn coi những cảnh tượng này là một loại quái lực làm nhiễu loạn tâm thần, là một loại tâm ma. Hắn cho rằng chỉ cần trong lòng tồn tại một cỗ hạo nhiên chi khí, thì sẽ không thẹn với thiên địa. Hắn không tin số phận được an bài từ trước, mà là do bản thân nắm giữ, mệnh ta là do ta chứ không phải do trời!

Cũng bởi vì ý nghĩ muốn đem số phận bản thân nắm giữ, tương đồng với tư tưởng kiên định bất biến trong lòng Vân Thiên Hà khi hắn đến thế giới này, cộng thêm trong lòng hắn còn có một luồng hạo nhiên chi khí, khiến cho tâm cảnh của hắn trong nháy mắt như đạt đến một sự thăng hoa vô hình.

Kỳ thực Lỗ Cốt Trình Tinh không biết, hắn đã hoàn thành được lần lột xác đầu tiên của cảnh giới "đại ngã". Loại ý cảnh này dường như ngầm trùng hợp với một quy luật thần bí nào đó bên trong Tạo Hóa Thần Điện. Điều hắn ngộ ra được, đó chính là phải bảo trì bản tâm bất biến. Sau khi trong lòng sản sinh một tia minh ngộ, khoe miệng hắn liền lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Vốn muốn nhắc nhở những người khác, nhưng hắn phát hiện, vô luận hắn nói cái gì, bọn họ đều không nghe được, cũng không cảm ứng được, phảng phất như trong mắt họ hắn không hề tồn tại.

Hơn nữa lúc này Lỗ Cốt Trình Tinh chợt thấy có một cỗ lực lượng thần bí vây quanh hắn, tựa hồ muốn dẫn dắt hắn đến một địa phương nào đó, hắn cũng không phản kháng lại cỗ lực lượng đó, mà cứ để thuận theo tự nhiên.

Kết quả trong khoảnh khắc, hắn một mình đơn độc bước ra khỏi tầng thứ tám, tiến nhập tầng thứ chín của cung điện.

Những biến hóa xuất hiện trên người Lỗ Cốt Trình Tinh, những người khác quả thực không hề phát hiện, thế nhưng Vân Sách thân là Tạo Hóa chi chủ, đối với những tạo hóa thần kỳ phát sinh ở nơi này vẫn còn một chút nhận thức lý giải, cho nên khi hắn nhìn thấy hình ảnh tổ tiên trước mắt, trong lòng cũng sinh ra một tia nghi vấn.

Ngay sát na khi Lỗ Cốt Trình Tinh bất chợt tiêu thất tiến nhập vào tầng thứ chín của cung điện, trong lòng Vân Sách bỗng nhiên khẽ động, lập tức cảm ứng được biến hóa của Lỗ Cốt Trình Tinh, lắc đầu tự giễu, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu như không có người trẻ tuổi kia, ta suýt chút nữa cũng đã đánh mất phương hướng của bản tâm rồi!

Nhìn qua những người khác, lúc này đều ở trong kiếp số đánh mất phương hướng bản tâm. Vân Sách hiểu rằng, có muốn nhắc nhở những người này cũng là phí công, vì vậy bất đắc dĩ lắc đầu, liếc mắt nhìn qua mọi người một lần, rồi cũng bị cỗ lực lượng thần bí dẫn dắt lên tầng thứ chín.

Chỉ có những người khi ở tầng thứ tám tìm lại được bản tâm, thì họ mới có tư cách bước vào tầng thứ chín. Sự tình này không một ai giúp được họ, chỉ có thể dựa vào chính bản thân họ mà thôi.

Kỳ thực đối với những người còn chưa có được minh ngộ, tất cả những tồn tại chân thực trước mắt, chính là một loại khảo nghiệm bản tâm của họ.

554. Chương 559: Hồn Khôi Lỗi

Trong ba người này có một nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo, xinh đẹp phong mãn, trong ánh mắt có một luồng quang mang linh động, ánh lên vẻ giảo hoạt, khi nói chuyện cùng Cổ Kỳ luôn tỏ ra ý nũng nịu.

Khi hai người Cơ Hi Nhân chạy đến đây, cô gái này vẫn đang một mực nài nỉ. Cổ Kỳ là một người cứng nhắc, cũng không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, mặc cho cô gái này nói thế nào vẫn đều thờ ơ, không dễ dàng cho các nàng nhập cốc.

Cô gái này đã nói đến khô cả miệng, hai người bên cạnh đều có phần mệt mỏi uể oải, nhưng sắc mặt nàng không hề có chút tức giận nào, vẫn dửng dưng không thôi.

Cơ Hi Nhân quan sát ba người này một hồi, ngoại trừ nữ nhân trẻ tuổi có được Thánh Đạo khí vận, thực lực cũng chỉ là Địa Cảnh sơ giai, xem ra mới đột phá Nhân Cảnh không lâu.

Bên cạnh nữ nhân này là hai lão giả, một người Địa Cảnh đỉnh phong, một người là cấp bậc Tông Sư trong Nhân Cảnh.

Ánh mắt Cơ Hi Nhân dừng lại trên người này. Hắn có khuôn mặt gầy gò, thần thái dường như không quá tốt, hai mắt mờ đục không ánh sáng, tuy rằng có phần khả nghi, nhưng người này quả thực là hậu duệ Vân Ly không thể nghi ngờ.

Cơ Hi Nhân không biết ý đồ những người này khi tới đây, càng không biết Nhật Tông từ đâu lôi ra một hậu duệ Vân Ly thị tộc như thế.

Lam La U cũng cảm thấy kinh nghi bất định, hai người liếc mắt nhìn nhau, liền xuất hiện bên ngoài cốc khẩu.

Cổ Kỳ thấy bọn họ đã đến bèn hơi thi lễ.

Cơ Hi Nhân cùng với Lam La U đột nhiên xuất hiện tại nơi này, ba người ở cốc khẩu đầu tiên hơi ngấy ra một chút, tiếp theo nữ tử khuôn mặt xinh đẹp thần sắc trở nên vui vẻ, sau khi khom người hành lễ, liền nói với Cơ Hi Nhân:

- Lão tiền bối, ngài hẳn là người chủ sự trong cốc, chúng ta nhận ủy thác của Càn Linh Lão Tổ đến đây tham gia thánh điển, vì sao người của các ngài lại không cho chúng ta vào cốc, ngài phải vì người ta phân xử công bằng nha!

Cơ Hi Nhân nhẹ nhàng vuốt râu, thản nhiên cười nói:

- Tiểu cô nương, phải biết hôm nay trong cốc cử hành thánh điển rất quan trọng, phàm có người vào cốc đều phải xác định thân phận lai lịch. Các người nếu như nhận ủy thác của Càn Linh Lão Tổ đến đây, có thể đưa ra tín vật của Càn Linh Lão Tổ không?

Nữ tử xinh đẹp bèn lật tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một tiểu cầu lông lánh, nàng xinh đẹp khẽ nắm tay lại, tiểu cầu kia nhất thời liền bốc cháy, một đoàn hỏa diễm từ trong tay nàng bùng lên, tựa như là tinh linh đang nhảy múa.

- A, đây là Thiên Càn Châu của Càn Linh Lão Tổ, hỏa diễm này cũng chính là Thiên Càn Chi Diễm mà chỉ riêng Càn Linh Lão Tổ mới có được. Có thể nói người là thân truyền đệ tử của hắn, người tên là gì?

Nữ tử xinh đẹp nghe thấy vậy liền đại hỉ, hơi khom người nói:

- Vân bối tên là Minh Châu, vị này là Thái thượng trưởng lão Nhật Tông Tiêu trưởng lão, còn vị tiền bối này chính là do lão tổ mới cứu được về từ một bộ tộc dã nhân trong Âm Tinh Âm Mạc, là hậu duệ Vân Ly, tên gọi Mục Ân!

Dứt lời, Minh Châu chớp chớp mắt, lại nói tiếp:

- Hiện tại chúng ta có thể đi vào được chưa?

Cơ Hi Nhân vuốt râu cười nói:

- Lão phu nghe nói lần này các người còn mang cả Tạo Hóa Giới tới đây, có thể đưa lão phu đánh giá một chút không?

Minh Châu thần sắc có chút do dự, nhìn về phía Tiêu trưởng lão bên cạnh, Tiêu trưởng lão lại nhìn về phía Mục Ân gật đầu. Mục Ân thần sắc chờ đợi vươn tay ra, Cơ Hi Nhân liền thấy trên tay phải của hắn có đeo một chiếc nhẫn.

- Đây quả thực là Tạo Hóa Giới, giống y chiếc nhẫn mà Thiên Hà tìm được, chẳng qua chiếc nhẫn kia...

Lam La U vuốt vuốt râu, liếc mắt nhìn chiếc nhẫn, lại hơi quan sát Mục Ân, thần sắc có phần nghi ngờ, thầm nghĩ:

- Chiếc nhẫn những người này cầm tới nếu thực sự là Tào Hóa Giới, bọn họ tìm được hậu duệ Vân Ly nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến hắn mở ra chiếc nhẫn kia để nghiên cứu. Hôm nay họ mang nhẫn tới đây chẳng qua chỉ là một bằng chứng để vào cốc. Trong này nhất định có vấn đề, nhưng vấn đề là ở chỗ nào?

Lúc này chợt nghe Cơ Hi Nhân nói:

- Minh Châu cô nương, người đã có tín vật của Càn Linh Lão Tổ, vậy hãy cùng Tiêu trưởng lão vào cốc đi! Nói xong, Cơ Hi Nhân liền để Cổ Kỳ dẫn hai người này tiến vào trong cốc.

Minh Châu liếc mắt nhìn Mục Ân, đang muốn cất tiếng hỏi, Cơ Hi Nhân đã nói:

- Về phần vị Mục Ân này, nếu như ngài đã là hậu duệ Vân Ly, vậy mời ngài một mình đi theo Lam La U, Vân Sách cộng chủ cùng với Thiên Hà hiện nay đã mở ra Vân Ly huyết mạch, hắn sẽ dẫn ngài đi gặp bọn họ. Thế nhưng Mục Ân các hạ, Tào Hóa Giới này chính là vật trọng yếu của dòng họ Vân Ly, các hạ có thể cởi ra để lão phu kiểm nghiệm thật giả được không?

Mục Ân nghe thấy vậy, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia tinh mang, cuối cùng hai môi mấp máy, phát ra một thanh âm cứng ngắt:

- Vật này chính là thánh khí trọng yếu của tộc ta, liên quan đến thành bại của thánh điển lần này. Để chắc chắn, cứ để lão phu tự mình đi Tào Hóa Thần Điện gặp hài nhi Vân Sách rồi sau đó hãy quyết định!

Cơ Hi Nhân nghe xong, nhẹ nhàng cười nói:

- Các hạ cẩn thận không tin lão phu cũng là chuyện thường tình, bất quá nếu các hạ muốn đi tới Tào Hóa Thần Điện, quả thực không dễ dàng, chẳng bằng để lão phu giúp các hạ một tay, các hạ có bằng lòng không?

Biểu tình Mục Ân vẫn rất cứng ngắt, nói:

- Sao dám làm phiền?

Cơ Hi Nhân khẽ cười nói:

- Không hề, hiện tại các hạ đưa tay đây cho lão phu, lão phu sẽ dẫn các hạ đi tới đó!

Cơ Hi Nhân thân mật vươn tay ra kéo lấy tay trái Mục Ân. Tay trái Mục Ân cũng không đeo nhẫn nên không hề do dự.

Thế nhưng khi hắn thấy tay Cơ Hi Nhân sắp chạm vào tay mình, liền đột nhiên lùi về phía sau.

Bàn tay Cơ Hi Nhân ngừng lại giữa không trung, có chút kinh ngạc nói:

- Các hạ vẫn còn nghi ngờ gì sao?

Mục Ân nói:

- Chúng ta vẫn chưa tiến vào trong cốc, khi nào đến gần Tào Hóa Thần Điện rồi làm phiền các hạ cũng không muộn, hiện tại chúng ta tiến vào thôi!

Lam La U đứng bên cạnh khẽ cau mày.

Thần sắc Cơ Hi Nhân vẫn không thay đổi, thản nhiên nói:

- Các hạ thân phận đặc thù, lão phu phải dẫn các hạ đi qua đường tắt là lục sắc thông đạo, trong chốc lát liền sẽ tới, cũng có thể kịp tham dự thánh điển, bằng không sẽ muộn mất!

Mục Ân vừa nghe thấy vậy, liền không chút do dự vươn tay ra, Cơ Hi Nhân sau khi cầm lấy tay hắn, nhất thời trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nói:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của lão phu, thân thể này đúng là thật, nhưng linh hồn bên trong lại là giả, chính là hồn khô lỗi!

Nghe thấy lời này, trên mặt Mục Ân đột nhiên hiện lên hiện lên u quang, vươn tay kia muốn đánh lén. Cơ Hi Nhân sớm đã có phòng bị, lúc này đã bắt được tay kia của Mục Ân, thế nhưng chưa kịp dùng lực lượng khổng chế hồn khô lồi bên trong thân thể hắn, không ngờ hắn đã chặt đứt cánh tay này đi, thoát khỏi khổng chế của Cơ Hi Nhân,

Minh Châu bên cạnh cùng với Tiêu trưởng lão thấy một màn này, sắc mặt đều đại biến.

Cổ Kỳ thấy vậy cũng bày ra tư thế phòng ngự về phía Minh Châu cùng Tiêu trưởng lão.

- Giải cho đồ giả mạo nhà ngươi, hiện tại cũng lộ ra sơ hở. Chờ sau khi lão phu bắt được ngươi, để xem ngươi rốt cuộc là thứ gì!

Trong mắt Lam La U tinh quang rực rỡ, một cỗ lực lượng ý chí đột nhiên phóng ra, vụ khí xung quanh liền nhanh chóng trở nên dày đặc, hình thành nên một đôi cự chưởng chộp về phía Mục Ân.

Thực lực thân thể Mục Ân cũng chỉ là cảnh giới Tông Sư, đối mặt với Lam La U đã đạt tới Vô Tôn Địa Cảnh tam giai mà nói, nhỏ yếu tựa như con kiến.

Thế nhưng, khi lực lượng ý cảnh của Lam La U ngưng hóa thành làn thủy vụ bao phủ lại, trong mắt Mục Ân đột nhiên phóng ra một đoàn quang mang tựa như hỏa diễm. Luồng quang mang này dần dần từ trong thân thể Mục Ân xuyên thấu ra ngoài, nhất thời cả người Mục Ân bốc cháy, bị bao phủ trong một đoàn hỏa diễm rừng rực, nháy mắt thiêu đốt thân thể hắn thành tro bụi, chỉ còn lại vài hạt châu hắc sắc.

Lúc này từ trong đám tro bụi của thân thể Mục Ân lộ ra một con hỏa long, thân hình chỉ lớn bằng lòng bàn tay. Dưới sự trợ giúp của luồng hỏa diễm, trong nháy mắt bắt đầu lớn lên, tỏa ra nhiệt lượng hùng hực, đốt cháy vùng đất xung quanh thành một mảnh đen kịt.

Lam La U thấy con hỏa long kia không khỏi biến sắc, nhưng hắn cũng không sợ hãi, hét lên một tiếng, lần thứ hai tăng mạnh lực lượng khổng chế vụ khí, bao phủ về phía con hỏa long vừa bay lên kia, muốn dập tắt hỏa diễm trên thân thể nó, biến nó thành một con thủy long.

Cơ Hi Nhân thấy bên trong thân thể Mục Ân còn ẩn giấu một hỏa long phân thân của kẻ khác. Khi Lam La U tiên phát chế nhân, nhân lúc thực lực của hỏa long còn chưa lớn mạnh bèn dây dưa với nó, Cơ Hi Nhân cũng không chút do dự, liền vươn ngón tay điểm một chỉ về phía hạt châu hắc sắc đang bắt đầu nứt nẻ lóe ra u quang trên mặt đất.

Rắc!

Khi Thánh Hoàng Chỉ của Cơ Hi Nhân điểm lên trên hạt châu hắc sắc, một âm thanh hùng hậu vang lên, hạt châu kia liền lập tức vỡ tan, hóa thành hư ảo.

Rắc! Rắc! Rắc!

Vào lúc này, những hạt châu hắc sắc khác cũng lần lượt bạo liệt, một luồng khí tức hắc sắc nhanh chóng từ bên trong hạt châu phóng ra, cấp tốc hóa thành một hình dáng dữ tợn mơ hồ, giống như là một oan hồn vừa thoát ra từ địa ngục, thập phần hung ác cường đại.

- U Tà Chi Ảnh!

Thấy những âm hồn dữ tợn như u linh này, sắc mặt Cơ Hi Nhân đại biến, lúc này bàn tay liền vung lên, Thánh Hoàng Cái Thế Chưởng liền phóng ra, một đại thủ ấn kim sắc thể như san núi lấp sông nặng nề đánh tới mấy đạo U Tà Chi Ảnh.

Ầm!

Một tiếng vang thật lớn qua đi, Thánh Hoàng Đại Thủ Ấn vừa đánh tan một con U Tà Chi Ảnh, U Tà Chi Ảnh kia sinh ra một âm thanh thảm thiết cực kỳ âm lệ, sau đó liền hóa thành một đoàn khói đen tiêu tán.

Nhưng vẫn còn bốn con U Tà Chi Ảnh đã chạy thoát khỏi Thánh Hoàng Đại Thủ Ấn, ba con phân biệt chạy về phía ba hướng khác nhau muốn tiến vào trong cốc.

- Không tốt, người trong cốc chú ý, có U Tà Chi Ảnh xâm nhập, các người hãy nghiêm mật phòng bị!

Cơ Hi Nhân thấy ba con U Tà Chi Ảnh chạy thoát, lúc này liền hét lên như sư tử hồng, thanh âm chấn động cả sơn cốc.

Thế nhưng có bốn con, ba con hiện tại đã chạy thoát, vậy còn một con đâu?

Cơ Hi Nhân sau khi lên tiếng cảnh báo, đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, liền lập tức buông ra thần thức tìm kiếm xung quanh.

Trong lúc tìm kiếm, tâm thần hắn bỗng nhiên khẽ động, phát hiện thần sắc Cổ Kỳ có chút cổ quái.

Đang muốn lên tiếng hỏi, nhưng thấy thần sắc Cổ Kỳ trở nên thống khổ, trong họng phát ra một âm thanh khò khè như hít thở không thông:

- Mau, giết ta đi, ta bị thứ kia đánh lén, hiện tại nó đã xâm nhập vào tâm thần ta rồi!

555. Chương 560: Xảo Quyết

Ngẫm lại, khi Vân Thiên Hà lần đầu gặp phải thứ này chính là sau cuộc chiến Thiên Môn. Khi đó lão môn chủ của Thiên môn chính là cường giả Vô Tôn Địa Cảnh nhị giai, nhưng vền vẹn chỉ trong vài lần hô hấp đã bị thứ đáng sợ này thôn phệ, có thể thấy được thứ tà ác này là một hung vật vô cùng mạnh mẽ.

Mà hôm nay, lại có kẻ dùng thứ này làm nước cờ đầu tiên để xâm lấn vào cốc, nếu để cho những thứ này ở trong cốc làm bậy, kết quả sau đó khó có thể chấp nhận.

Khi Cơ Hi Nhân phát hiện Cổ Kỳ bị U Tà Chi Ảnh xâm nhập tâm thần, sắp không khống chế được thân thể của mình, hắn thực sự có chút không đành lòng cứ như vậy mà giết chết Cổ Kỳ.

Cổ Kỳ trong lúc này tuy rằng vẫn đang một mực đấu tranh cùng với U Tà Chi Ảnh, nhưng hắn vẫn chưa đạt tới Thiên Cảnh, không thể nào phân thân được. Vật tà ác kia dựa vào thôn phệ tâm thần hắn mà càng trở nên cường đại. Nếu như hắn không thể đứng lúc bức được nó ra ngoài, kết quả chỉ có thể là bị thôn phệ tâm thần, biến thành một khối lõi chịu sự khống chế của nó.

Hiển nhiên, địch nhân vì có thể nhiễu loạn và phá hoại lần cử hành thánh điển này, đã trải qua sự chuẩn bị tỉ mỉ, U Tà Chi Ảnh đến đây đều là những tồn tại cường đại nhất, Cổ Kỳ tuy còn có thể chống đỡ được một lúc với nó, nhưng thời gian quá lâu, kết quả cuối cùng đa phần là sẽ bị nó thôn phệ.

Đúng lúc này, con hỏa long đang bay lên bầu trời đột nhiên phát ra một tiếng hồng đình tai, một đoàn hỏa diễm hùng hục phụt ra từ cái miệng khổng lồ của nó, đem thủy vụ của Lam La U ngưng hóa ra thôn phệ, rồi đánh ngược về phía Lam La U.

- Lam La U, đây là Hỏa Bản Phân Huyền của cường giả Viêm Long tộc đã ngoài Thiên Cảnh tới từ Di Sinh giới, xem ra địch nhân lần này đã chuẩn bị kỹ lưỡng mà đến. Chúng ta phải cẩn thận!

Cơ Hi Nhân nhắc nhở Lam La U một câu, sau đó nhìn về phía Cổ Kỳ, đưa ra một quyết định khó khăn cuối cùng, nhanh chóng giơ tay lên, vẽ nửa vòng trên không trung, một cỗ lực lượng ngưng tụ lại trên đầu ngón tay mang theo xu thế hùng hậu, phóng thẳng vào mi tâm của Cổ Kỳ.

Sau khi điểm ra một chỉ này, Cơ Hi Nhân nói:

- Cổ Kỳ, nếu như ngươi có thể mượn lực lượng của Thánh Hoàng nhất chỉ đem vật kia bức bách đi ra, lão phu tự nhiên sẽ có biện pháp hóa giải một chỉ kia giúp ngươi, nếu như ngươi không chống đỡ được, liền thông qua lực lượng một chỉ này mà tự bạo. Tất cả đều phải trông vào bản lĩnh của ngươi!

Dứt lời, Cơ Hi Nhân nhìn về phía Minh Châu cùng với Tiêu trưởng lão cũng sừng sờ đứng ở một bên, thanh âm cũng lạnh đi, nói:

- Sư giả Càn Linh Lão Tổ phái tới lại dám cấu kết cùng với lũ tà ác muốn phá hoại thánh điển lần này, từ giờ trở đi, Nhật Tông chính là địch nhân của chúng ta!

Nghe thấy lời này, hai người vốn đang sừng sờ lập tức phục hồi lại tinh thần.

Minh Châu lập tức lên tiếng giải thích:

- Tiền bối, xin hãy nghe ta giải thích. Việc này chúng ta cũng không hề biết, Mục Ân này tự mình tìm tới chúng ta, chúng ta cũng không có ý muốn đối địch với các ngài, chỉ là chúng ta rất muốn tham gia thánh điển lần này nhưng lại sợ các ngài không tín nhiệm, cho nên chúng ta mới dám mạo danh ủy thác của Càn Linh Lão Tổ đến đây. Thiên Càn Châu này đúng là do lão tổ khi còn ở Nhật Tông đã tặng cho ta. Tuy rằng chúng ta lừa gạt ngài, nhưng cũng không hề có ác ý, chúng ta cũng bị tên ghê tởm kia lừa gạt!

Cơ Hi Nhân lúc này sao có thể tin vào lời Minh Châu được nữa, trầm giọng nói:

- Mặc kệ Nhật Tông người đối với thánh điển lần này có thái độ ra sao, ta có thể bỏ qua cho các người một lần, bất quá hiện tại các người cũng phải biểu thị một chút thành ý, nếu như các người vẫn muốn chiến, thì Nhật Tông người chính là đại địch của chúng ta!

Nói đến đây, Cơ Hi Nhân cũng không tiếp tục làm khó hai người nữa. Minh Châu bình thường là người rất thông minh nhanh nhẹn, nhưng vào lúc này tâm tình hoảng loạn, cũng không biết nên làm thế nào cho tốt.

Vị Tiêu trưởng lão kia bắt đầu dĩ thử dài, nói:

- Cơ tiền bối, bên trong Nhật Tông nội chiến phân liệt thành hai phe phái. Việc người muốn cũng tương đương với chúng ta phải thống nhất Nhật Tông, quả thực là có chút khó khăn. Bất quá hôm nay, Cơ tiền bối khoan dung bỏ qua, chúng ta vô cùng cảm kích, ngày khác sẽ cho tiền bối một câu trả lời xác thực!

Tiêu trưởng lão còn chưa dứt lời, lúc này trong cốc lại có người chạy ra, chính là Lạc La Lục. Hắn vừa tới liền đã dừng dừng nổi giận tấn công về phía Tiêu trưởng lão, quát nói:

- Đừng nói lời giả dối kéo dài thời gian nữa, Cơ trưởng lão là người hiền lành tốt bụng, không tiện làm khó đám tiểu bối. Nhưng đừng mong lão phụ bỏ qua cho hạng người mưu đồ xấu xa các người!

Lạc La Lục xông lên, một cỗ lực lượng hùng hậu trên người phóng ra, toàn lực tấn công về phía Tiêu trưởng lão.

Tiêu trưởng lão bắt đầu dĩ, đành phải ứng chiến cùng với Lạc La Lục. Hai người thực lực tương đương, mà Tiêu trưởng lão khi xuất thủ lại có ý nhún nhường, không muốn làm sự tình trở nên quá căng thẳng, cho nên dần dần rơi xuống hạ phong.

Cơ Hi Nhân thấy Lạc La Lục khi đến đây thần tình phẫn nộ, bèn hỏi:

- La Lục, bên trong đã phát sinh chuyện gì sao?

Lạc La Lục vừa giao thủ với Tiêu trưởng lão vừa nói:

- U Tà Chi Ảnh kia sau khi xâm nhập vào trong cốc, liền phát động đánh lên chúng ta! Chúng ta sau khi bị chết mấy người mới tiêu diệt được bọn chúng. Nhưng mặt khác của sơn cốc lại có một thể lực thông qua lối đi bí mật tiến vào, đang bị Liên Tinh dẫn theo một số người giăng co ở đó. Ta sợ nơi này cũng có địch nhân xâm nhập nên chạy ra trước một bước để trợ giúp!

A!

Khi Lạc La Lục đang nói chuyện, lúc này Cổ Kỳ rốt cục cũng không thể nào chống đỡ được sự thôn phệ của U Tà Chi Ảnh, sau khi rống to một tiếng, bèn dẫn đạo luồng lực lượng của Thánh Hoàng nhất chỉ, liền mang đến một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể, nhắm về phía hỏa long đang giao chiến với Lam La U tự bạo.

Cổ Kỳ mạnh mẽ tự bạo, khiến cho cả sơn cốc âm âm rung động.

Hỏa long bị một kích tự bạo kia đánh tới, thể tấn công cường bạo bị yếu đi, nhưng dù sao cũng là phân thân cường hãn của cao thủ Thiên Cảnh, sau khi hỏa long phát ra một tiếng rống phẫn nộ, tiếp theo một cỗ lực lượng cường đại phô thiên cái địa kéo tới đánh về phía Lam La U.

Dưới sự trùng kích mạnh mẽ, máu huyết trong cơ thể Lam La U không khỏi bốc lên, phun ra một ngụm máu! Tuy bị thụ thương, nhưng chiến ý trong mắt hắn càng đậm hơn. Hắn biết hỏa long này hứng chịu một kích tự bạo của Cổ Kỳ, thương thế e rằng cũng không nhẹ.

Mà hỏa long kia sau khi phát động một kích cực mạnh về phía Lam La U, liền nhanh chóng quay đầu bỏ chạy về phía xa.

- Đáng hận, muốn chạy sao, lưu lại cho ta!

Lam La U phần nộ hết lớn một tiếng, đang định đuổi theo, đột nhiên Cơ Hi Nhân đưa tay ngăn hấn lại:

- La U, đừng đuổi, đề phòng địch nhân dùng kế diệu hổ ly sơn. Trước khi thánh điển hoàn thành, chúng ta không được rời khỏi cốc nửa bước!

Sau khi nghe thấy vậy, Lam La U lập tức bình tĩnh trở lại, so sánh tầm quan trọng giữa thánh điển với một con hỏa long bị thụ thương, trong lòng hấn vẫn còn phân rõ được nặng nhẹ.

Lúc này trong cốc lại có một lão giả mặc y phục vô cùng mộc mạc, chấp vá nhiều chỗ, tay cầm theo vài chiếc tượng gỗ đi ra, nhìn theo hướng hỏa long chạy trốn nói:

- Thực là đáng tiếc, để cho tên này chạy thoát. Nếu như tóm được trở lại giao cho chúng ta thay trâu cày ruộng, quả thực cũng không tệ!

Nghe thấy lời này, Lam La U cười ha hả, nói:

- Âu Thần, lão nông dân nhà ngươi nếu đến sớm một bước, để hỏa long kia nghe thấy lời này, còn không liều mạng phun lửa đốt trụ râu ngươi sao!

Âu Thần đi tới, thấy Tiêu trưởng lão cùng với Lạc La Lục giao thủ, lắc đầu nói:

- Tiêu lão đầu cùng với tiểu cô nương Nhật Tông này, lão hán ta cũng từng xảo hợp gặp qua một lần, không nghĩ tới ngày hôm nay cũng chạy đến nơi đây!

Minh Châu lúc này cũng đã khôi phục lại bình tĩnh, nghe thấy vậy, trên mặt đã đỏ bừng, tức giận liếc mắt nhìn hấn, nói;

- Chúng ta chỉ muốn góp mặt giúp vui thôi. Chuyện lần trước cũng đừng nhắc tới nữa!

Âu Thần lại nói:

- Cô nương, nếu như chuyện gì cũng chờ đến khi nhìn rõ tình thế phát triển mới đưa ra quyết định, sẽ đánh mất rất nhiều cơ hội. Có một số việc, lão hán khuyên ngươi nên sớm đưa ra quyết định mới tốt!

Minh Châu tự nhiên hiểu rõ điều Âu Thần ám chỉ, cũng không mở miệng nói, chỉ chớp chớp mắt không biết đang suy nghĩ điều gì.

Cơ Hi Nhân nói:

- Nhật Tông nội chiến, hiện tại mục tiêu không rõ ràng, làm gì cũng đều khó giữ được vẹn toàn!

Dứt lời, hấn liền nhìn về phía Lạc La Lục, nói:

- La Lục, đừng ở đây đi, nếu như Tiêu trưởng lão thực sự muốn đối phó với người thì người đã chịu thua thiệt rồi!

Bất quá khi hấn vừa nói xong, lúc này bên ngoài sơn cốc đã có một nhóm người kéo tới.

Tốc độ những người này rất nhanh, đều có vẻ vội vàng vàng, dẫn đầu là bốn lão giả có thực lực không tầm thường, trong đó có một người đã là Thiên Cảnh cường giả. Cơ Hi Nhân thấy một lượng lớn địch nhân kéo đến như vậy, bèn nhủ mảy.

- Ha ha, không nghĩ tới chúng ta đến nhanh như vậy, mà vẫn có người so với ta còn nhanh hơn. Tiêu Thác, đã lâu không gặp!

Vị cường giả Thiên Cảnh kia vừa tiến vào cốc khẩu liền chọn một chỗ trống hạ xuống, liếc mắt quan sát nhóm người Cơ Hi Nhân. Thấy Tiêu trưởng lão cùng với Lạc La Lục giao thủ, nhin không được cười nhạt một tiếng châm chọc nói.

Trong khi hấn nói chuyện, những người khác hộ tống sau lão giả này bày ra trận thế, cũng không lập tức xông lên chém giết. Trong số đó có hai lão giả phía sau người này khi nhìn thấy Âu Thần, Âu Thần cũng

hướng về phía họ cười cười, khiến cho sắc mặt họ vô cùng mất tự nhiên. Hiển nhiên đây chính là Tác Hách cùng với Chúc Thiết Sinh hồi năm ngoái đã chịu mỗi nhục tượng gỗ đánh lui một bước. Đến nay ký ức của họ vẫn còn rất mới mẻ.

Tiêu Thác cùng với Lạc La Lục lúc này tựa hồ rất ăn ý, sau khi đánh ra một chiêu rồi đồng thời ngừng tay lui lại phía sau. Tiêu Thác nhìn về phía gã cao thủ Thiên Cảnh, hiển nhiên là có nhận thức, bèn nói:

- Nguyên lai là đại các chủ Khương Tề Sâm của Thiên Tháp, người đã tự mình đến đây, như vậy hẳn Liên đại tháp chủ sẽ không tới rồi.

- Đối phó với bọn người, vẫn chưa cần Thánh Chủ đích thân tới!

Khương Tề Sâm lạnh nhạt, nhìn về hướng Cơ Hi Nhân, nói:

- Thánh Hoàng nhất mạch không ở trong Quỷ Cốc ôm vợ vui vẻ mà sống, lại chạy tới đây náo loạn làm gì?

Cơ Hi Nhân thấy nhóm người Thiên Tháp tới đây chỉ bao vây chứ không tấn công, Khương Tề Sâm kia cũng không hề có ý tứ muốn xuất thủ, trong lòng cảm thấy có chút cổ quái, cũng có một dự cảm không tốt, nhưng nhất thời vẫn chưa nghĩ ra chỗ nào không đúng.

556. Chương 561- 563: Phong Vị.

Bất quá những thứ còn lưu lại bên trong tâm thần đã đem lại cho hắn một chút ám thị. Hắn có thể từ đó lĩnh ngộ ra được, cơn mơ này, cũng không phải đơn giản tự nhiên phát sinh bên trong giấc ngủ của hắn.

Đây tuyệt đối bởi vì có nhân tố ảnh hưởng mà dẫn dắt tiền thức của hắn tiến nhập vào trong các thời đại này, để hắn ở trong thời đại này tìm kiếm một thứ gì đó.

Về phần phải tìm thứ gì, Vân Thiên Hà nhất thời vẫn còn chưa nghĩ ra được.

Khi Tạo Hóa Thần Điện mở ra, Vân Thiên Hà cũng cảm nhận được những biến hóa của nó, vì vậy bèn từ bên trong pháp tướng của mình đi ra.

Thế nhưng khi thân thể của hắn vừa mới đứng lên, bỗng nhiên tâm thần khẽ động, cảm thấy một cỗ niệm lực cường liệt hấp dẫn tâm thần của mình. Vì vậy thân thể Vân Thiên Hà bèn ngồi xếp bằng trong lòng bàn tay của bức tượng pháp tướng, tâm thần tiến nhập vào bên trong nó.

Sau khi tiến vào trong pháp tướng, thị giác của hắn liền trở nên vô cùng trống trải, Vân Thiên Hà phát hiện dưới chân mình, đám người Vân Sách nhỏ bé như những con kiến, hình thành nên một trận thức trong tròn ngoài vuông, một cỗ lực lượng lưu chuyển quanh quẩn ở giữa bọn họ, rồi sau đó trực tiếp tiến vào bên trong năm tòa bảo tháp bên dưới thiên thai.

Hắn có thể cảm ứng được, Tạo Hóa Thần Điện sau khi mở ra đã bắt đầu vận chuyển, mà nguồn động lực hạch tâm sự vận chuyển của nó, chính là năm tòa bảo tháp được ngũ hành bản nguyên cấu thành.

Khi nhìn về phía năm tòa bảo tháp, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên khẽ động, lập tức liên tưởng tới thời đại cổ hoang mà hắn đã trải qua trong mộng cảnh, khi Tạo Hóa Thần Điện được kiến thành, trong thiên địa có năm tòa bảo tháp bị tạo hóa lực hấp dẫn đi. Năm tòa bảo tháp này không chỉ có công dụng trấn áp vong tộc, hơn nữa còn có tác dụng cường đại duy trì cân đối trật tự của thế giới này. Chúng là suối nguồn sản sinh ra lực lượng cho cả thế giới. Nếu như có thể tìm thấy được chúng, như vậy trật tự thiên địa bị tan vỡ liền có thể được chữa trị hoàn toàn.

Sau khi tỉ mỉ hồi tưởng lại những cảnh tượng kỳ dị hắn đã trải qua, trong lòng Vân Thiên Hà đối với sự tồn tại của những tòa bảo tháp này có chút mê hoặc, thế nhưng bên trong hạch tâm của những tiểu cầu trên đỉnh tháp, Vân Thiên Hà lại cảm thấy tựa hồ chúng vẫn còn thiếu những vật rất đặc thù.

Bất quá khi hắn nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay mình, trong lòng Vân Thiên Hà bất chợt bừng tỉnh đại ngộ lập tức hiểu ra, những vật đặc thù đó, chắc chắn là thánh khí tạo hóa không thể nghi ngờ, chẳng qua giai đoạn hiện nay của thánh khí tạo hóa vẫn còn chưa tiến hóa đến hình thái cuối cùng.

Sau khi có được đầu mối, Vân Thiên Hà cũng biết được tác dụng chân chính của thánh khí tạo hóa. Nhưng muốn bồi dưỡng chúng tiến hóa đến hình thái cuối cùng, vẫn còn cần hấn phải giữ được nghị lực kiên định cùng với tâm trí bất biến.

Đúng lúc này, mạch suy nghĩ của Vân Thiên Hà bị ngắt ngang, hấn cảm giác được Tạo Hóa Thần Điện sau khi mở ra, hạch tâm của đại điện đang phát sinh những biến hóa ảo diệu.

Chăm chú nhìn kỹ lại, liền thấy phương vị của những người ở bên dưới đang biến ảo di động, ngay sau đó những cây cột tạo hóa ở bên dưới thiên thai cũng phát sinh hiện tượng na di. Vốn năm bảo tháp ngũ hành bản nguyên đang xếp thành hình cung, lần lượt đi theo những cây cột tạo hóa này nhanh chóng phân tán ra năm phương rồi biến mất bên trong điện đường.

Sau khi năm tòa bảo tháp phân tán, lúc này những người ở trên thiên thai đều bị một cỗ quang mang do bảo tháp phóng ra bao phủ lấy. Vân Sách đột nhiên mở mắt, bên trong con ngươi của hấn bắn ra một đạo ánh sáng thanh môn, liền dùng một loại thanh âm uy nghi mà thần thánh nói:

- Tạo Hóa Thần Điện mở ra, khí vận tạo hóa Thiên - Địa - Nhân Đạo phân cho chi chủ các đạo tiến hành phong vị!

Nói xong, Vân Sách điểm một chỉ, Vân Thiên Hà cảm thấy khóa tinh thần bên trong mi tâm của pháp tướng đột nhiên sáng lên, bắn ra một đạo quang mang lên trên người Cơ Niết Nông, sau đó trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, cảm giác như có lời muốn nói ra.

Nhưng hấn cũng vô pháp mở miệng để nói, chợt nghe ngôn ngữ thần thánh uy nghiêm lại phát ra từ Vân Sách:

- Cơ Niết Nông, đạt được hồng vận của Thánh Đạo, phong làm tạo hóa Thánh Đạo chi chủ, Cơ Hi Nhân kế thừa Thánh Đạo phó sứ, dẫn!

Nghe thấy lời này, Vân Thiên Hà cảm thấy vô cùng cổ quái, đây chẳng phải là lời bản thân muốn nói ra sao, thế nào Vân Sách lại nói thay, lẽ nào đây chính là sự thông linh thần kỳ của Tạo Hóa chi chủ?

Theo một chỉ điểm ra của Vân Sách, Vân Thiên Hà cảm thấy bên trong pháp thân có một cỗ lực lượng bị rút đi, lúc này vòng sáng trên người Cơ Niết Nông đột nhiên trở nên kịch liệt, theo sau đạo bạch quang kịch liệt đó, thân thể hấn dần dần tiêu thất trước mắt mọi người, không biết đã đi nơi nào.

Bất quá mọi người đều biết, Tạo Hóa Thần Điện sau khi mở ra, nghi thức thần thánh đẳng vị phong thần hiện tại đã được bắt đầu, cho nên mỗi người đều thập phần thành kính trang nghiêm, tâm tình cũng vô cùng bình tĩnh.

Động tác của Vân Sách cũng không ngừng lại, lúc hấn như biến thành một người khác, tiếp theo lại dẫn dắt ánh sáng khóa tinh thần trên pháp tướng của Vân Thiên Hà hướng về một phương vị, nhất thời một cỗ lực lượng bắt đầu ngưng tụ, liền ở nơi đó hình thành hình ảnh của một đứa trẻ mới sinh cùng với một thiếu niên.

Thấy một trong số đó là con trai mình, Vân Thiên Hà cũng không quá ngạc nhiên, nhưng thiếu niên còn lại, lại khiến cho hấn hơi kinh ngạc, đây chẳng phải là An Nhạc sao?

Bất quá ý niệm này trong đầu hấn dường như cũng ảnh hưởng tới Vân Sách, lúc này trên mặt Vân Sách cũng mang theo một tia kinh ngạc, lập tức ánh mắt Vân Sách hơi liếc nhìn về phía Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà lập tức bình ổn lại tâm thần, tiến nhập vào trong trạng thái không linh.

Vân Sách lúc này mới khôi phục lại thần tính tựa như thần thánh, chỉ vào đứa trẻ mới sinh, nói:

- Vân Thừa, đứa con của tạo hóa, đạt được hồng vận Nhân Đạo, phong làm tạo hóa Nhân Đạo chi chủ, An Nhạc kế thừa Nhân Đạo phó sứ, dẫn!

Theo ngón tay hấn điểm ra, mi tâm Vân Thiên Hà bắn ra một đạo quang mang lên trên hình ảnh đó, liền thấy hai hình ảnh nhanh chóng biến mất trong phương vị đó.

...

Chẳng qua mọi người cũng không biết, vào lúc này ở Tầng Long đại điện, Tô Tuyết ôm hài tử trong lòng, đang nhìn Túc Dao cho nhi tử bú sữa. Nhưng đột nhiên từ tầng trên cùng của Tầng Long đại điện xuyên vào một đạo tử quang, tựa như lần trước khi Vân Thừa sinh ra, đạo thiên quang kia sau khi bắn xuống liền tìm đến chỗ Vân Thừa còn đang bú sữa mẹ, nhanh chóng tiến nhập vào trong thân thể nó.

Thân thể Tiểu Vân Thừa run lên một trận, thoát khỏi vòng tay Túc Dao, nhất thời cuộn mình lại lơ lửng trên không, vẻ rất thống khổ.

Túc Dao cùng với Tô Tuyết nhìn thấy sự tình bất khả tư nghị phát sinh, đều kinh hãi hét lên một tiếng, vô cùng khẩn trương, vội vã đến mức rơi nước mắt.

Bỗng nhiên trong đầu hai nàng truyền đến một thanh âm, sau khi nghe thấy thanh âm này, Túc Dao cùng Tô Tuyết càng thêm kinh hoảng, bởi vì thanh âm này là của Tiểu Vân Thừa phát ra. Lẽ nào hài tử chưa được một tuổi này, sau khi mở ra linh trí liền có thể nói chuyện được?

Lúc này thân thể Tiểu Vân Thừa tỏa ra quang mang tử sắc dày đặc, Tiểu Vân Thừa nằm giữa vầng sáng liếc mắt nhìn Túc Dao cùng Tô Tuyết, ngay sau đó, lập tức tử quang đại thịnh rồi đột ngột tiêu thất, mang theo Tiểu Vân Thừa biến mất trước mắt hai nàng.

Mà khi Cơ Hi Nhân đang giằng co cùng với đám địch nhân Thiên Tháp ở ngoài cốc khẩu, cùng với An Nhạc đang khắc khổ luyện công bên trong bí thất của Tầng Long đại điện, đều phát sinh một màn đồng dạng như vậy. Chẳng qua tình cảnh mỗi người trải qua đều có chút bất đồng.

...

Trong Tạo Hóa Thần Điện, phong thần đại điện vẫn đang tiến hành.

Sau khi Thánh Đạo chi chủ cùng Nhân Đạo chi chủ đã được xếp đặt, chỉ còn lại Thiên Đạo chi chủ. Vân Sách cũng không lập tức phong vị, mà đột nhiên hướng về phía Khôn Linh Lão Tổ ở một bên nói:

- Quý Vô Trung, đạt được Thiên Đạo khí vận, phong làm Chính Khôn Vị trong Thiên Đạo Càn Khôn. Miên Nguyệt, kế thừa Thiên Đạo Phó Khôn Vị, kiêm Nguyệt Tinh Thiên Vị, dẫn!

Theo một đạo kim quang chiếu xuống, hình ảnh Khôn Linh Lão Tổ cùng với Miên Nguyệt đồng thời biến mất bên trong đại điện.

- Thường Lâm Sinh, đạt được Thiên Đạo khí vận, phong làm Chính Càn Vị trong Thiên Đạo Càn Khôn. Đoạn Liệt Thiên, kế thừa Thiên Đạo Phó Càn Vị, kiêm Nhật Tinh Thiên Vị, dẫn!

Hai người này đều không đến đây, lúc này trong không trung đại điện xuất hiện hai hình bóng, một trong số đó là một vị lão giả khô gầy, người còn lại là một trung niên nhân tuổi tác cũng không lớn. Bất quá hai người này rất xa lạ, tựa hồ những người có mặt bên trong đại điện chưa có ai từng gặp qua họ.

Bất quá trong đẳng vị phong thần có tên hai người này, như vậy chứng tỏ hai người này có tồn tại, chỉ là không có tiếng tăm gì, không được người ta chú ý mà thôi.

Thế nhưng mọi người cũng không biết, hai người đó vào giờ khắc này, ở trong Xích Họa Thiên Nguyên ở tại cực tây của Nam Vực xa xôi, đang là hai tù nhân bị giam giữ bên trong tầng tầng lớp lớp lao ngục.

Lao ngục giam giữ họ, chính là một luyện ngục hải, chỗ sâu nhất của phiên luyện ngục hải này, một lão giả cùng với một trung niên đều bị xiềng xích xuyên qua thân thể. Tuy rằng thân thể của họ đã bị tàn phá thương tổn nghiêm trọng, thế nhưng thần tình của họ lúc này vô cùng bình tĩnh an tường.

Lão nhân cùng với người trung niên ngồi đối diện nhau, lão nhân nói:

- Liệt Thiên, càng chịu đựng đau khổ như vậy, ngươi càng phải có một trái tim kiên cường, giữ cho bản tâm bất biến. Con cần phải tin tưởng vững chắc, chung quy sẽ có một ngày mai tươi sáng. Tuy rằng tù lao này có thể khóa được thân thể chúng ta, nhưng nó không thể nào khóa được tinh thần cùng với ý chí của ta!

- Sư tôn, vì con mà khiến ngài phải chịu khổ sở, đồ nhi thấy hổ thẹn trong lòng. Ngài hãy ly khai nơi này đi, như vậy trong lòng đồ nhi sẽ dễ chịu hơn một chút!

Lão nhân lắc đầu không nói, thần sắc vẫn an tường như cũ.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đạo thiên quang bắn vào bên trong phiên luyện ngục hải vô tận, chiếu xạ lên thân thể hai thầy trò.

Trên mặt lão nhân cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười hài lòng, nói:

- Đồ nhi, đây chính là ánh sáng tạo hóa, sự kiên trì nỗ lực của ta và con, rốt cuộc cũng được hồi báo rồi!
- Sư tôn, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, thiên quang này sau khi bắn lên người con, con cảm thấy toàn bộ đau đớn trên người biến mất, đồng thời trong cơ thể còn có một cỗ lực lượng thần bí cọ rửa kinh mạch, tu vi của con dường như lại có xu thế muốn đột phá?
- Không nên nhiều lời, cũng không cần suy nghĩ gì nhiều, tiếp tục giữ chặt bản tâm, tất cả thuận theo tự nhiên là được!

Lão nhân nói xong, liền nhanh chóng nhắm mắt lại, bắt đầu tiếp nhận cỗ tạo hóa thiên quang.

Chỉ chốc lát sau, tạo hóa thiên quang biến mất, lão nhân và người trung niên rốt cuộc cũng mở mắt, chỉ là trong ánh mắt của hai người bọn họ, đã bắn ra một luồng quang thải kỳ dị.

Lúc này Lão nhân mới nhìn người trung niên nói:

- Liệt Thiên, ta và con đã được tạo hóa phong vị, điều này có nghĩa là đau khổ đã sắp qua đi, chúng ta ở nơi này yên lặng chờ triệu hoán thôi!

Đoạn Liệt Thiên nói:

- Sư tôn, đến khi chúng ta được triệu hoán, liền có thể ra bên ngoài để giải cứu muôn dân sao?

Bất quá, khi âm thanh lời nói của hắn còn chưa dứt, lúc này trong u minh truyền đến một thanh âm uy nghiêm vang vọng quanh quẩn bên trong luyện ngục hải:

- Thường Lâm Sinh, Đoạn Liệt Thiên, đạt được tạo hóa Thiên Đạo Càn Vị Song Sứ, lập tức quy vị!

Sau khi nghe được thanh âm này, lão nhân bèn đứng dậy, tay vừa nhắc, trong lòng bàn tay liền đã bốc lên một đoàn minh diễm. Nơi hắn lướt tay qua, xiềng xích trên người hắn cùng với Đoạn Liệt Thiên nhất thời bị thiêu thành tro bụi, rồi nói:

- Liệt Thiên, chúng ta đi thôi!

557. Chương 564: Phân Thân Cùng Pháp Tướng.

Quả thực sẽ không ai nghĩ tới, hắn lại bị nhốt bên trong luyện ngục hải tại Xích Hỏa Thiên Nguyên, mà mục đích, chẳng qua là để giải cứu Đoạn Liệt Thiên, người bị nhốt ở nơi đó từ thời niên thiếu.

Một người bị giam cầm gần nửa đời người, khiến Thường Lâm Sinh bỏ ta tâm lực lớn như vậy để bồi dưỡng, tự nhiên nói rõ Đoạn Liệt Thiên tất có chỗ bất phàm của hắn.

Bất quá hai người này, là do Văn Sách ở trong Tạo Hóa Thần Điện, thông qua sự dẫn dắt của tạo hóa khí số mà suy tính ra, nếu như lúc bình thường, hắn căn bản không thể nào thôi diễn được, có một nhân vật như Đoạn Liệt Thiên tồn tại.

Thế nhưng sau khi Tạo Hóa Thần Điện mở ra, phạm những người trên thân có tạo hóa khí vận, thông qua sự cảm ứng của Tạo Hóa Thần Điện, Văn Sách có thể tính toán không bỏ sót kẻ nào, cực ít người có thể thoát ra khỏi sự tính toán của hắn.

Nhưng phải loại trừ quái thai Văn Thiên Hà!

Tựa như lúc này đây, Văn Sách còn phải mượn lực lượng của bức pháp tướng Văn Thiên Hà bên trong Tạo Hóa Thần Điện, mới có thể hoàn thành được quá trình đẳng vị phong thần.

Hiện tại đã có tám người được tạo hóa phong vị, nghi thức bên trong đại điện vẫn đang được tiến hành.

Chợt nghe thanh âm của Văn Sách vang vọng:

- Nam Minh Quang Thiên, phong làm Đông Tổ, Thủy Tinh Thiên Vị.
- Lỗ Cốt Huyền Kỳ, phong làm Tây Tổ, Thổ Tinh Thiên Vị.
- Đông Lâm Tiêu, phong làm Bắc Tổ, Hỏa Tinh Thiên Vị.
- Hoa Tổ Nhan, phong làm Nam Tổ, Mộc Tinh Thiên Vị.
- Ngã Khả Phạm Ny, phong làm Vu Tổ, Kim Tinh Thiên Vị.
- Nhan Phong Lục Lục, phong làm Linh Tổ, Khái Tinh Thiên Vị.
- Da Bách, phong làm Man Tổ, Khôi Tinh Thiên Vị.

...

Những người này sau khi đạt được tạo hóa phong vị, lần lượt nối nhau biến mất, thậm chí còn có vài cá tên xa lạ cũng được phong vị. Lúc này bên trong cung điện cũng chỉ còn nhóm người lần thứ hai tiến lên Tạo Hóa Thần Điện.

Bất quá Vân Sách vẫn tiếp tục, kế tiếp chính là Thất Thánh trong tạo hóa Thánh Đạo. Bọn họ theo thứ tự là Cơ Trường Không, Xích Ma Ô, Ngã Nhã Na, Luật Kỳ, Nam Quang, Lỗ Cốt Trình Tinh, Diệp Nhan Kha bảy người.

Về phần phong vị trong Nhân Đạo, chỉ có giới thiệu qua về Nhân Hoàng, những chức vụ khác bởi vì số lượng quá nhiều nên tạm thời lược bớt không nên ra ở đây.

...

Rốt cục, không biết trải qua bao lâu, đến khi từng đạo ánh sáng tạo hóa tiêu thất ở trên thiên thai, nghi thức đẳng vị phong thần cũng đã tiến hành đến giai đoạn kết thúc. Cuối cùng chỉ còn mỗi một mình Vân Sách đứng ở trên thiên thai.

Bất quá, ở lại cùng với hắn, tự nhiên còn có cả Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà biết, Vân Sách vẫn luôn dùng pháp tướng của hắn để dẫn dắt ánh sáng tạo hóa chiếu xạ lên thân thể mỗi người, sau đó tiến hành phong vị, nhưng đến chính bản thân hắn, thì việc này không dễ hoàn thành.

Lúc này, Vân Thiên Hà bất chợt cắt đứt liên hệ tâm thần với Vân Sách, hắn dùng khóa tinh thần ở trên mi tâm, dẫn dắt ánh sáng tạo hóa chiếu lên người Vân Sách, dùng một loại thanh âm thần thánh nói:

- Vân Sách, đạt được chủ vị tạo hóa Thiên Đạo, phong làm Thiên Đạo chi chủ, dẫn dắt thiên địa tạo hóa, bảo vệ quy tắc linh vực Thiên - Địa - Nhân, trừng trị gian ác, trọng tổ trật tự càn khôn, đi!

Nói xong, Vân Thiên Hà dùng ánh sáng thanh mông dẫn dắt, Vân Sách liền biến mất khỏi thiên thai bên trong cung điện.

Lúc này, tâm thần Vân Thiên Hà thoát ly khỏi bức tạo hóa pháp tướng, sau khi trở lại bản tôn bèn tung người nhảy xuống dưới.

Nhưng ngay khi hắn hạ xuống trên thiên thai, lúc này bên trong thanh mông, năm đạo quang mang đột nhiên chiếu xạ lên hắn, năm loại lực lượng bản nguyên bắt đầu lan ra khắp thân thể hắn.

Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thấy cơ thể không thể động đậy, năm loại lực lượng bản nguyên càng không ngừng lưu chuyển trong cơ thể hắn, đồng thời nương theo một đạo ánh sáng thanh mông chiếu xạ lên người hắn, hắn cảm thấy thân thể dường như biến thành một hồ chứa rất lớn, rất nhiều lực lượng bản nguyên bắt đầu điên cuồng chui vào trong từng tế bào cơ thể hắn.

Cho đến khi Vân Thiên Hà cảm thấy có phần không chịu nổi cỗ lực lượng bản nguyên lớn như vậy, nên trong lúc bất đắc dĩ, hắn liền lập tức phân thần

Nhưng trong nháy mắt ngay khi hắn phân thần, cỗ lực lượng kia chẳng những không ngừng, mà trái lại càng thêm điên cuồng, từ thân thể đã không tiếp nhận được thêm của hắn, liền nhanh chóng chui vào trong bức tạo hóa pháp tướng.

Lúc này bức tạo hóa pháp tướng của Vân Thiên Hà thanh quang rực rỡ, Vân Thiên Hà sau khi cảm nhận thấy một lượng lớn bản nguyên lực lượng bắt đầu dừng mãnh tiến vào trong đó, thân thể bức pháp tướng liền cao lớn lên, phẳng phất như không có tận cùng.

Thẳng cho đến khi Vân Thiên Hà cảm thấy ngay cả phân thân cũng không chịu nổi luồng lực lượng bản nguyên cuộn cuộn không ngừng tiến ào, lúc này bức tượng tạo hóa pháp tướng dưới sự bao phủ của quang mang kịch liệt, cũng đã bắt đầu dần dần thu nhỏ lại.

Hiện tượng như vậy, khiến Vân Thiên Hà có phần không thể tưởng tượng nổi. Khi pháp tướng bắt đầu thu nhỏ lại, Vân Thiên Hà cảm giác được lực lượng ẩn chứa bên trong nó ngược lại càng trở nên cường đại, tựa hồ giống như đang bị áp súc.

Bất quá, trong lòng Vân Thiên Hà đột nhiên sinh ra một ý niệm cổ quái. Nếu cứ tiếp tục như vậy, phân thân sợ rằng so với bản thân mình sẽ cường đại hơn vô số lần.

Ý nghĩ này của Vân Thiên Hà quả thực có chút đạo lý, bình thường mà nói, đối với cường giả đã ngoài Thiên Cảnh đều là bản tôn cường đại hơn so với phân thân, mà quái thai Vân Thiên Hà này, sau khi đạt được Tử Vi Đế Tinh làm tinh thần bản mệnh, lưu lại tinh phách phân thân ở trung tâm nó để tế luyện, không nghĩ tới phân thân này lại thông suốt được tạo hóa.

Sau khi thông suốt tạo hóa, không chỉ khiến cho phân thân của hắn thu nạp được lực lượng tinh không ý cảnh vô biên, hơn nữa lại còn thu nạp cả tạo hóa lực, hiển nhiên nếu so ra, thì nó cường đại hơn bản tôn vô số lần.

Vậy mà hôm nay, phân thân này không ngờ còn hấp thu được đại lượng bản nguyên lực, điều này khiến Vân Thiên Hà cảm thấy có chút bất an. Nếu như đến lúc đó mình không khống chế được phân thân, chỉ sợ là phiền phức lớn.

Hiện tại, phân thân tạo hóa pháp tướng này khi được tâm thần của hắn dẫn đạo, cũng chỉ có thể tiến hành một vài động tác đơn giản, nhưng nếu như hắn muốn hoàn toàn khống chế nó, quả thực không có khả năng. Bởi vì phân thân này so với bản thân hắn hoàn toàn cường đại hơn rất nhiều, hiện tại đã có mẫm mòng mống, như vậy về sau thể nào cũng rất khó tưởng tượng.

Lúc này, khi tạo hóa pháp tướng hấp thu lực lượng bản nguyên thu nhỏ lại, Vân Thiên Hà thử dẫn nó nhập vào trong cơ thể mình. Thế nhưng hắn mới thử một chút, liền phát hiện ra căn bản không thể nào dung hợp, bức pháp tướng này ngoại trừ còn có chút liên hệ tinh thần cùng với mình ra, căn bản không chịu ảnh hưởng bởi sự chi phối của bản thân.

Sau khi biết được kết quả, Vân Thiên Hà cũng không muốn thử nghiệm lại nữa, trong lòng hắn bình tĩnh, vẫn lặng lẽ chờ cho tạo hóa pháp tướng hấp thu bản nguyên lực dần dần thu nhỏ kích thước bằng với bản tôn. Lúc này bức pháp tướng phân thân kia lại đột nhiên mở mắt.

Ngay sát na khi hắn mở mắt ra, Vân Thiên Hà cảm nhận thấy một cỗ ý chí cường đại cuộn cuộn, hắn vô tình, lạnh khốc, không bao hàm bất kỳ chút tình cảm nào của thể gian này, giống như là một pho tượng thần chân chính, khiến người ta tràn ngập kính sợ.

Trông thấy bức tạo hóa pháp tướng mở mắt nhìn mình một cách vô tình, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thấy đứng trước mặt mình, trừ hình dáng bên ngoài giống mình ra, những thứ khác dường như hoàn toàn thuộc về một người xa lạ.

Hắn không thích cảm giác như thế, hắn có tình yêu, có tình thân, tình bằng hữu, những thứ tình cảm tốt đẹp trên thể gian này. Hắn không muốn bản thân mình vì trở nên cường đại mà bỏ qua tất cả tình cảm, cuối cùng biến thành bộ dạng như vậy.

Thế nhưng, lúc này trong lòng hắn bất chợt có một thanh âm vang lên:

- Chỉ có biến thành bộ dạng như vậy, mới có thể chân chính trở nên cường đại, trở thành chân thần làm chúa tể hết thảy mọi thứ!

Mà thanh âm này lại nói:

- Nếu như ta biến thành bộ dạng như người, vậy ta sẽ không còn là bản thân ta nữa, ta sẽ không để chuyện như thế phát sinh, người đừng mê hoặc ta!

Dùng sức lắc đầu, Vân Thiên Hà không biết mình vì sao trong đầu hấn lại dâng lên những ý niệm này, tựa hồ trong tiềm thức bản thân hấn có hai âm thanh, một là bản thân chân chính của hấn, mà một cái khác là của tạo hóa pháp tướng đang ở trước mắt hấn.

Không dám tiếp tục đối diện cùng với bức tạo hóa pháp tướng này, Vân Thiên Hà phát hiện càng nhìn nó, tâm trí bản thân lại càng không kiên định. Hấn khát khao muốn mạnh mẽ, nhưng không hu vọng vất bỏ tất cả tình cảm để đổi lấy.

Hấn tới thế giới này đã nhiều năm, có lão bà, có hài tử, vẫn còn chưa hưởng thụ được những ngày vui vẻ, hấn không muốn cứ như vậy tiến lên con đường thần đạo mà diệt dục trăm tình.

Có thể bởi vì sự giãy dụa bên trong tâm thần, lúc này Vân Thiên Hà cảm thấy thân thể bỗng nhẹ đi, sự ràng buộc của ánh sáng thanh môn biến mất, rồi khóa tinh thần trên mi tâm của tạo hóa pháp tướng liền bắn ra một đạo quang mang bao phủ lấy bản thân hấn, ngay sau đó tầm nhìn của hấn nhòe đi, thổng giống như đang xuyên qua thời không, biến mất khỏi thiên thai bên trong thần điện.

...

Lần thứ hai khi mở mắt ra, Vân Thiên Hà phát hiện xung quanh vẫn là một mảng thanh môn.

Bất quá phiên thanh môn này đã nhạt hơn nhiều, trên hư không cách đó không xa, đứng sừng sững một tòa đại điện trang nghiêm.

Dưới sự tò mò, Vân Thiên Hà liền cất bước tiến về phía đó.

Sau khi tiến vào trong điện, Vân Thiên Hà phát hiện bên trong điện đường này, Vân Sách đang ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh là Khôn Linh Lão Tổ, xuống dưới nữa hai bên trái phải cính là những người đã đạt được phong vị tạo hóa Thiên Đạo ở trên phong thần đại điện.

Những người này đều ngồi xếp bằng tại vị trí của mình, nơi mi tâm họ đều khảm một điểm lóe ra quang mang, cũng không biết đó là vật gì, lại có thể khiến khí chất toàn thân bọn họ phát sinh biến hóa kỳ diệu.

Cảm nhận được xung quanh tràn đầy lực lượng tinh thần ba động, Vân Thiên Hà hiếu kỳ, bèn phân chia tâm thần ra định nghe lên một phen.

Kết quả hấn thực sự có thể nghe được những giao lưu giữa tinh thần của bọn họ. Lúc này Vân Sách đang cùng những người khác thương nghị về sự biến hóa của quy tắc Thiên Đạo, cùng với một vài sự tan vỡ sinh ra trong đó, còn cả những phương pháp cần phải áp dụng để tu bổ và kế hoạch hành động.

Nghe một hồi, Vân Thiên Hà cảm thấy mình ở đây cũng chẳng được ích gì, vì vậy bèn lặng lẽ đi ra khỏi đại điện, nhìn xung quanh khắp nơi bên trong thế giới thanh môn.

Khi hấn nhìn xuống phía dưới, Vân Thiên Hà phát hiện trong mảng thanh môn hư không ở nơi này cũng có một tòa đại điện, vì vậy tâm thần khẽ động, thân thể giống như là xuyên tạc, tiến nhập vào trong tầng không gian thanh môn đó.

558. Chương 565: Dị Động.

Nơi này chính là đại điện Thánh Đạo, làm cho người ta cảm nhận thấy, nó như được kiến tạo nên bởi gạch ngói, trông vô cùng chân thực. Những địa phương khác ở xung quanh, cũng có những kiến thức được kiến lập như để bảo vệ tòa đại điện này, càng tăng thêm sự uy nghiêm cho nó.

Vân Thiên Hà hiếu kỳ muốn biết, đám người Cơ Niết Nông bọn họ lúc này đang làm cái gì, vì vậy liền tiến vào trong tòa đại điện Thánh Đạo.

Bất quá ở trong không gian thanh môn này, sự cảm ứng của Vân Thiên Hà cũng không giống như ở những nơi khác, còn chưa cần tiến vào điện phủ, hấn liền đã phát giác trong điện phủ cũng không có những người khác, chỉ có một mình Lỗ Cốt Trình Tinh ở nơi này nhắm mắt đả tọa, tựa như lão tăng nhập định.

Lỗ Cốt Trình Tinh sau khi được tạo hóa phong vị, mi tâm của hắn chỉ có một viên tinh mang lập lờ. Hắn đã từng đọc qua rất nhiều thư tịch, cho nên lúc này đang ngồi đả tọa cũng có một chút khí chất nho nhã.

Vân Thiên Hà không giải thích được vì sao thánh điển qua đi, lại chỉ có một mình Lỗ Cốt Trình Tinh canh giữ ở trong đại điện Thánh Đạo. Cho nên hắn chỉ đứng ở môn khẩu liếc mắt nhìn Lỗ Cốt Trình Tinh một chút, rồi sau đó liền cấp tốc rời đi.

Sau khi đi xuống thêm chút nữa, Vân Thiên Hà vẫn có thể cảm ứng được phía dưới còn có một tầng không gian. Lần này hắn không còn hiếu kỳ như trước, vì vậy tâm thần khẽ động, thân thể trầm xuống, một trận vận vạo dao động qua đi, liền đã tiến nhập vào trong tầng không gian tiếp theo.

Đến nơi này, thanh mông đã cực kỳ thừa thớt, bất quá xung quanh có vân vụ vờn quanh, Vân Thiên Hà chậm rãi bước đi tựa như bước ở giữa tầng mây.

Vân Thiên Hà biết, kỳ thực nơi này đã là một không gian song song cùng với bầu trời, ở chỗ này liếc mắt là đã có thể nhìn thấy được rất nhiều thứ, tựa như khi nhìn xuống dưới chân, hắn có thể thấy được toàn cảnh bầu trời sơn cốc ở phía dưới Tạo Hóa Thần Điện.

Kỳ thực Tạo Hóa Thần Điện mà mọi người dùng mắt thường có thể nhìn thấy được, vẫn đang lảng lạng huyền phù ở trong không trung, còn ánh mắt của Vân Thiên Hà thì lại từ một tầng không gian khác nhìn xuống.

Hắn không biết những người được cổ lực lượng ở trong không gian hạch tâm của Tạo Hóa Thần Điện đưa đến nơi này, sau đó bọn họ sẽ thông qua phương thức nào để quay trở lại. Thế nhưng Vân Thiên Hà phát hiện, mình có thể trực tiếp xuyên toa qua những không gian này mà không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Bất quá hắn xuyên toa qua không gian của Thiên Đạo cùng với Thánh Đạo tạo hóa như vậy, ở trên đời này, cũng chỉ có một mình hắn mà thôi, về phần những người khác nếu muốn thăm dò bí mật ở những nơi này, đó chính là thiên nan vạn nan, bởi vì bọn họ ngay cả cơ hội tìm được cánh cửa không gian của Thiên Đạo cũng không có.

Ầm ầm!

Lúc này, khi Vân Thiên Hà đang xuất thần nhìn xuống những đám mây và Tạo Hóa Thần Điện huyền phù bên dưới chân, đột nhiên có những tiếng giao chiến rất nhỏ truyền vào tâm thần hắn.

Tiếng giao chiến này vô cùng nhỏ, rơi vào tai hắn chẳng khác nào âm thanh con ruồi bay ngang qua tai. Thế nhưng sau khi Vân Thiên Hà nhận thấy được thanh âm này sắc mặt hắn bất chợt khẽ biến.

Bởi vì hắn hiểu rõ, thanh âm này nếu như cách một tầng không gian còn có thể truyền tới tận đây, vậy thì trên Thanh Long sơn, nhất định đang bạo phát một cổ lực lượng cực kỳ lực lượng cường đại mới có thể sinh ra rung động lớn đến vậy. Cơ hồ tràng cảnh lúc này cũng như là sơn băng địa liệt rồi.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà bỗng nhiên ý thức được, trong nháy mắt khi cánh cửa tạo hóa mở ra, có rất nhiều người đạt được tạo hóa khí vận. Nhưng điều này cũng sẽ dẫn tới những kẻ tham lam tới đây tranh đoạt khí vận, hòng chiếm lĩnh Tạo Hóa Thần Điện. Bởi vì chỉ có Tạo Hóa Thần Điện mới có thể xuyên qua được những phiến không gian thần bí ở trên và dưới hắn, cũng chỉ có bên trong Tạo Hóa Thần Điện, mới có được cánh cửa để thông tới những không gian này.

Một khi để địch nhân chiếm được Tạo Hóa Thần Điện, hoặc là đem Tạo Hóa Thần Điện hủy diệt đi, như vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới đây, thân thể Vân Thiên Hà cấp tốc trầm xuống, sau một chút vận vạo dao động không gian, hắn đã huyền phù ở đám mây phía trên Tạo Hóa Thần Điện.

Sau khi hắn đáp xuống quảng trường phía trước thần điện, liền thấy ba người Cơ Trường Không, Xích Ma Ô, Ngã Nhã Na cùng với tầm mười người khác, đang bày ra trận thế sẵn sàng chờ đón quân địch, cảnh giới ở trước thần điện.

Lúc này Vân Thiên Hà trực tiếp hỏi Cơ Trường Không:

- Cơ trưởng lão, địch tình phía dưới thế nào rồi?

Cơ Trường Không thấy Vân Thiên Hà từ trên không trung hạ xuống, có chút giật mình, nhưng thần sắc ngưng trọng nói:

- Trong khi chúng ta đang tiến hành phong vị đại điển, ở bên ngoài liền xuất hiện dị động. Đầu tiên chúng dùng U Tà Chi Ảnh xâm nhập vào trong cốc, phá hoại trận thức cùng cơ quan chúng ta bố trí ở đây. Sau đó ở ngoài cốc khẩu, đám người Thiên Tháp vây quanh nơi này, nhưng cũng chỉ vây chứ không công, đang cùng với nhóm người tổ phụ của ta giằng co.

Không ngờ rằng, ở tại phía hông của sơn cốc, người của Thiên U Âm Điện không biết từ nơi nào đột nhiên xông ra, hiện tại bọn chúng đã tiến tới được hàn đàm phía bên dưới thần điện.

Thế nhưng toàn bộ những thứ chúng lợi dụng đều là những vật tà ác như hồn khô lỗi cùng với U Tà Chi Ảnh. Thứ này chuyên môn cắn nuốt tâm thần tinh phách, gây khó khăn cho chúng ta không nhỏ. Mấy người chúng ta phòng thủ tại nơi này, chính là ngăn U Tà Chi Ảnh thừa cơ lên vào.

- người của Thiên Tháp, chỉ vậy không công?

Vân Thiên Hà vừa đi về phía trước, vừa trầm tư nói:

- Vậy người tới lần này của Thiên U Âm Điện thực lực ra sao? Nếu như chúng thực sự coi trọng sự việc lần này, vậy thì những cao thủ Tà Ác chi chủ của Thiên U Âm Điện cùng với tháp chủ của Thiên Tháp cũng có thể sẽ tới!

- Việc này chúng ta cũng thấy khá kỳ quặc. Người của Thiên Tháp đang dây dưa bên ngoài cốc khẩu, chỉ vậy không công, mà chúng ta cũng không thể tự ý xuất cốc. Thiên U Âm Điện chỉ phái đến hai vị trưởng lão, bọn họ từ một phong khẩu ở bên hông của sơn cốc xâm nhập vào, cao thủ mang theo cũng không nhiều. Nhưng số lượng U Tà Chi Ảnh cùng với hồn khô lỗi nhưng bọn chúng thả ra lại tầm hai ba chục con, xem ra dường như chúng chỉ muốn quấy rầy kiểm chế chúng ta mà thôi!

- Đám địch nhân này, nhất định là có mục đích khoác!

Vân Thiên Hà trầm tư, liền tiến tới vị trí lối ra của quảng trường, triển khai Vi Quang Chi Nhãn quét nhìn toàn bộ một dải Thanh Long sơn, liền thấy ở ngoài cốc khẩu Cơ Hi Nhân mang theo một nhóm người canh giữ nơi này, phía sau còn có hai con Độc Long lượn lơ trẩn áp. Những người phe Thiên Tháp cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng cũng không chịu rời đi, mà vẫn ở nơi này lại giằng co.

Khi kiểm tra đến vị trí khác, chỉ thấy phía sau một đỉnh núi, rất nhiều những thứ tựa như u hồn lảng vảng qua lại, gặp người liền công kích, phát ra những thanh âm vô cùng âm lên, thập phần dọa người.

Nhất là U Tà Chi Ảnh kia, thứ này có thể ẩn hình, càng khiến người khác khó lòng phòng bị, một khi bị một khi bị xâm nhập tâm thần lọt vào sự cắn nuốt của chúng, nếu như không bức ra được mà nói, vậy chỉ có thể tự bạo, hoặc là bị người phe mình giết chết.

Bất quá lúc này, Vân Thiên Hà thấy Liên Tinh đang cùng với một lão giả đứng trên bãi đá. Sắc mặt Liên Tinh vô cùng âm trầm khó coi, tựa như đang cùng lão giả kia nói gì đó, xem ra tranh chấp không nhẹ.

Phía dưới là một trưởng lão Thiên U Âm Điện dẫn theo một nhóm địch nhân, cùng với đám người Ô Lan tranh đấu, tình hình chiến đấu vô cùng thảm liệt. Nếu như không phải có U Tà Chi Ảnh thừa cơ đánh lên, Ô Lan bọn họ có thể dễ dàng ứng phó với đám địch nhân xâm phạm này.

Thấy tình cảnh như vậy, tâm thần Vân Thiên Hà khẽ động, lập tức phân ra một luồng thần niệm, trong nháy mắt liền thấy thân thể hắn đột nhiên trở nên mờ ảo hư huyền, một phân thành hai, biến thành hai Vân Thiên Hà giống nhau như đúc.

Chẳng qua hơi có chút bất đồng chính là, phân thân Vân Thiên Hà ngưng hóa ra, trên mi tâm có một điểm như là khóa tinh thần thu nhỏ vô số lần, thỉnh thoảng lóe lên một luồng quang trạch kỳ dị, càng tăng thêm có hần một phần thần bí.

Nhưng phân thân này cùng với tạo hóa pháp tướng bên trong tầng thứ mười của Tạo Hóa Thần Điện lại có bất đồng rất lớn. Vân Thiên Hà có chút nghi hoặc nhìn phân thân này của mình. Đây mới chính là tinh phách phân thân do hắn dùng hàn phách chi linh tế luyện, cuối cùng được hình thành bên trong hạch tâm của Tử Vi Đế Tinh, cùng với pháp tướng bên trong Tạo Hóa Thần Điện có sự khác biệt một trời một vực.

Lẽ nào, bản thân mình lại có được hai phân thân, một là tạo hóa phân thân, một là tinh phách phân thân?

Nhóm người Cơ Trường Không nhìn thấy một màn Vân Thiên Hà ngưng hóa phân thân, đều thi nhau tắc lưỡi, tốc độ ngưng hóa cùng với thực lực của phân thân này, quả thực có phần hơi quá biến thái.

Bình thường cao thủ Vô Tôn Thiên Cảnh, tại giai đoạn ngưng hóa phân thân đầu tiên, bởi vì thời gian tu luyện phân thân không dài, cho nên thực lực của phân thân tối đa cũng chỉ bằng phân nửa bản tôn. Tới giai đoạn thứ hai, khi phân thân tu luyện tới một hỏa hậu nhất định, như vậy có thể phát huy bảy thành thực lực của bản tôn. Thẳng cho đến giai đoạn thứ ba, cũng chính là sau khi đạt tới Thiên Cảnh đỉnh phong, phân thân này mới có thể phát huy bảy thành thực lực bản tôn. Nếu như cuối cùng phân thân có thể đột phá được một số hạn chế của thân thể bản tôn, hoàn thành được thiên nhân hợp nhất, như vậy liền có thể đạt được cảnh giới phá hư trong truyền thuyết, tiến vào cảnh giới vô đạo thần bí nhất Thần Chi Giới Vực. Còn về phần sau đó có thể thành thần hay không thì không một ai hay biết.

Vân Thiên Hà lúc này ngưng hóa ra phân thân, đã đem tới cảm giác thập phần cường đại, nếu như chân chính triển khai thực lực, Cơ Trường Không cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng Vân Thiên Hà lúc này cũng không cho đám người Cơ Trường Không thời gian để kinh ngạc. Hắn đè nén những nghi hoặc trong lòng xuống, phân ra một cổ tâm thần tiến vào trong phân thân, liền nhanh chóng phiên thân bay xuống, hướng về phía hông của sơn cốc lao đi.

Bản tôn của hắn vẫn còn đứng lại trên quảng trường, nói với Cơ Trường Không:

- Nếu như những địch nhân đến xâm phạm vền vẹn chỉ có bằng này, e rằng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì lớn đối với chúng ta. Ta phòng chừng bọn chúng vẫn còn có mục đích khác.

Hiện tại có bản tôn ta thủ tại chỗ này, các người chia nhau đi tới Thiên Quỷ sơn và những địa phương mà các tộc nhân Linh Tộc cùng Cổ Vu Tộc cư ngụ điều tra một phen. Chung quy ta vẫn cảm thấy địch nhân có âm mưu, hẳn là không đơn giản chỉ quấy rối phong vị đại diện lần này như vậy. Bởi vì tranh đoạt tạo hóa khí vận, không chỉ là chiếm lấy Tạo Hóa Thần Điện, giả như các tộc nhân xảy ra bất trắc, như vậy tạo hóa khí vận tự nhiên cũng phát sinh biến hóa!

Nghe Vân Thiên Hà phân tích như thế, Cơ Trường Không biến sắc trầm giọng nói:

- Nếu thực là địch nhân dương đông kích tây, thông qua hành động phá hoại nơi đây hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, mà mục đích cuối cùng vẫn là thực thi kế hoạch diệt tộc, như vậy hiện tại tộc nhân các bộ tộc đang gặp nguy hiểm rồi. Chúng ta chia nhau ra hành sự, hi vọng các tộc nhân vẫn đều bình an vô sự!

Dứt lời, Cơ Trường Không gật đầu với những người khác. Mấy người nhảy xuống khỏi quảng trường, rồi từ một lối ra bí ẩn ở trong cốc chia nhau rời đi.

Vân Thiên Hà lưu lại bản tôn canh giữ ở bên cạnh quảng trường của Tạo Hóa Thần Điện. Hắn nhìn về phía Tạo Hóa Thần Điện, trong lòng thầm nghĩ, tình thế nơi này hiện tại địch nhân căn bản đã không thể phá hoại nữa. Còn đám người Vân Sách bọn họ ở bên trong không gian tạo hóa vẫn còn rất nhiều sự tình phải tiến hành thương nghị xử lý, để cho lần phong vị đại diện kết thúc mỹ mãn, hiện tại chưa thể lập tức ra ngoài được.

Nếu như trong khoảng thời gian này, địch nhân thực sự thừa cơ mà vào, vậy mục tiêu tập kích đầu tiên của chúng sẽ là đâu?

559. Chương 566: Minh Mặc Trưởng Lão.

Thế nhưng địch nhân lại biết nơi này có ẩn chứa một phong khẩu có thể tiến nhập Độc Long Cốc, đồng thời còn rất gần Tạo Hóa Thần Điện, hơn nữa bọn chúng còn dưới tình phòng bị nghiêm mật như vậy, từ nơi phong khẩu này bất ngờ đánh tới.

Điều này nói rõ hành động của địch nhân đều có mưu đồ từ trước, sớm đã tiến hành bố trí ở nơi này.

Mặc dù Vân Sách tiến hành kế hoạch đăng vị đại diện sớm hơn dự kiến, bất quá khi cánh cửa tạo hóa mở ra, ánh sáng thanh mông như ánh dương quang chiếu rọi khắp tứ phương, đã làm kinh động tới mọi người.

Tuy rằng bọn họ xuất kỳ bất ý, nhưng tốc độ phản ứng cùng với hành động của địch nhân quả thực cũng rất nhanh.

Liên Tinh cùng với đám người Ô Lan trong thời gian diễn ra phong vị đại điển đã dò xét hoàn cảnh xung quanh Tạo Hóa Thần Điện, để phòng ngừa địch nhân thừa cơ tiến hành quấy rối.

Thanh môn thiên quang sau khi xuất hiện, Ô Lan các nàng càng thắt chặt phòng bị, tuy rằng bọn họ không biết bên trong Tạo Hóa Thần Điện phát sinh việc gì, nhưng các nàng lại biết, phong vị đại điển này là nghi thức trang nghiêm thần thánh, không thể bị phá hoại. Mà khi diễn ra nghi thức, người ở bên trong cũng không có khả năng biết được những việc phát sinh ở bên ngoài, cho nên phải nhờ vào các nàng tới để duy trì bảo vệ.

Khi Ô Lan mang theo mấy tộc nhân dò xét tại phong khẩu bí ẩn, các nàng đã lọt vào phục kích của U Tà Chi Ảnh. Hai tộc nhân của Ô Lan đã bị vật tà ác này xâm nhập cắn nuốt tâm thần. Nàng không đành lòng hạ thủ với hai tộc nhân này, nhưng hai người đó đều biết hậu quả khi bị vật tà ác xâm nhập, liền tự bạo ở trước phong khẩu, từ đó triển khai tranh đấu với thế lực mai phục của Thiên U Âm Điện tại đây.

Lần này U La Vương phái ra bốn cao thủ cấp trưởng lão, nhưng đi tới Thanh Long sơn này cũng chỉ có hai người.

Hai vị trưởng lão này đều thuộc tầng lớp cao hơn các trưởng lão khác trong Thiên U Âm Điện, địa vị cao thượng, thực lực cường hãn, cùng với loại tôm tép như Lâu Kinh Dạ có chênh lệch rất lớn.

Minh Mặc trưởng lão là một người rất thích những nơi có hoàn cảnh đẹp đẽ, đứng yên một chỗ để đem mình hòa hợp thành một thể với thiên nhiên, từ đó thể nghiệm tư vị tuyệt vời trong đó. Bởi vì hắn bình thường là một người trầm trầm mặc mặc, rất ít tranh đấu, cũng rất ít qua lại cùng với các trưởng lão khác, cho nên quan hệ giữa hắn cùng với những người trong Thiên U Âm Điện cũng không phải rất tốt.

Tuy rằng vậy, nhưng U La Vương vẫn coi trọng tín nhiệm, hơn nữa khi đến thời điểm then chốt cũng đều trọng dụng hắn. Điều này khiến các trưởng lão khác trong Thiên U Âm Điện không lý giải nổi. Bọn họ suy đoán, người này sở dĩ được U La Vương thưởng thức như vậy, ngoại trừ thực lực cường đại ra, phỏng chừng hắn còn có một bối cảnh thần bí.

Bởi vậy, các trưởng lão trong Thiên U Âm Điện bình thường tuy rằng không giao tiếp quá nhiều với Minh Mặc trưởng lão, thế nhưng cũng không ra sức tiếp cận hoặc giả gây bất hòa với hắn. Điều luôn duy trì một mối quan hệ nhàn nhạt như nước.

Lúc này Minh Mặc đang đứng ở trên một bãi đá. Người đối diện với hắn, chính là người tới đây trợ giúp Ô Lan - Liên Tinh.

Khi song phương vừa gặp mặt, không tranh đấu kịch liệt như trong suy nghĩ, cũng không xảy ra tranh chấp nồng nặc mùi thuốc súng. Song phương đều rất bình tĩnh, sau đó vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, họ đã hẹn nhau ra một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Hành động kia của Minh Mặc trưởng lão cùng với Liên Tinh, khiến cho Minh Ám trưởng lão cùng với hắn tới đây không thể nào lý giải nổi.

Làm trưởng lão Thiên U Âm Điện, Minh Ám cũng biết một ít sự tình của Liên Tinh, người này cùng với Thiên U Âm Điện quả thực cũng có một mối quan hệ trọng đại. Bởi vì nữ nhân này, chính là Nhị phu nhân trong lời các trưởng lão thường hay bàn luận. Rất lâu trước đây, nàng cùng với U La Vương từng trải qua một đoạn cảm tình đặc biệt. Sau đó các trưởng lão trong Thiên U Âm Điện chỉ biết, vị Nhị phu nhân này đã phản bội U La Vương, còn những việc khác bọn họ cũng không quá rõ ràng.

Minh Mặc tỏ ra khá trầm mặc, hắn lẳng lặng đứng trên bãi đá, ngắm nhìn phong cảnh trong núi, chỉ nói với Liên Tinh vài câu băng quơ, cùng với việc U La Vương rất nhớ nhung nàng.

Nhưng Liên Tinh khi nghe được những lời này, đã bị hắn làm cho tức giận, sắc mặt liền trở nên âm trầm, nói:

- Đừng nhắc đến người kia với ta nữa, hiện tại chúng ta ở hai trận doanh khác biệt, lập trường bất đồng, chỉ có thể là địch nhân. Ta hẹn ngươi ra đây nói chuyện riêng, ý nghĩa trong đó hẳn là ngươi cũng rõ!

- Ta không rõ!

Minh Mặc thần nhiên nói:

- Vì sao lúc trước ngay cả ta mà bà cũng vất bỏ?

Liên Tinh thần sắc buồn bã, liếc mắt nhìn Minh Mặc, nói;

- Tình hình lúc đó căn bản không phải do ta lựa chọn, hơn nữa ta bị đánh rơi xuống Quỷ Cốc, nên không thể chú ý được tới người!

- Bà làm cho ta mang theo hoang mang cùng áy náy, và cả sự ngờ vực của người khác mà sống cả đời. Cuối cùng cũng chỉ có một lời giải thích như vậy thôi sao? Dù cho khi đó bà thân bất do kỷ, nhưng sau khi thoát khỏi Quỷ Cốc, vì sao vẫn không đi tìm ta giải thích tất cả những chuyện này. Hơn hai trăm năm qua, mỗi một việc ta làm, cũng không biết rốt cuộc là đúng hay là sai, ta cũng không biết mình đang làm cái gì nữa!

Liên Tinh thở dài, nói:

- Minh Mặc, hiện tại quay đầu vẫn còn chưa muộn!

- Từ khi bản thân hiểu chuyện, ta liền vì Thiên U Âm Điện mà phục vụ, vì hấn mà giết người, vì hấn mà sống. Bà cho rằng chỉ bằng một câu nói của Bà, ta có thể quay đầu lại được sao?

- Có thể, chỉ cần tâm người thiện lương, người có thể khiến những người khác tán thành và tiếp nhận người!

Liên Tinh nghiêm túc nhìn Minh Mặc, nói.

Minh Mặc lại lắc đầu, nhìn những đám mây trên đỉnh núi, thần nhiên nói:

- Sống hơn hai trăm năm, là tà ác cũng tốt, là thiện lương cũng được, ta còn quan tâm người khác nhìn nhận mình thế nào sao?

Liên Tinh lắc đầu:

- Không, ta vẫn quan tâm, ta không hy vọng trên tay người lại tiếp tục nhiễm máu tươi của những sinh mệnh vô tội nữa!

- Tất cả đều muộn rồi!

Minh Mặc nói xong, liền cất bước rời đi.

Chẳng qua khi hấn bước được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, cũng không quay đầu, thấp giọng nói:

- Nếu như nhất thiết phải vậy, bà hãy tự mình động thủ giết ta đi, số mệnh của ta từ bà mà bắt đầu, tự nhiên cũng từ bà mà kết thúc!

...

Cuộc nói chuyện của Minh Mặc cùng với Liên Tinh cứ như vậy kết thúc, tựa hồ song phương cũng không có được đáp án mà mình muốn.

Thế nhưng đối với Minh Âm trưởng lão mà nói, thời cơ khi Minh Mặc cùng Liên Tinh nói chuyện, cao thủ Thiên Cảnh như Liên Tinh không có ở đây, tình thế bây giờ đối với hấn vô cùng có lợi.

Bộ Lực Giả cùng với Thứ Sát Giả hấn mang tới, thực lực thấp nhất cũng là tu vi Tông Sư và Võ Thánh. Mặc dù với tròng diện tranh đấu lần này, những kẻ đó chỉ là pháo hôi lâu la. Nhưng hành động lần này họ còn đem theo ba mươi con U Tà Chi Ảnh. Hấn tin tưởng có thể hoàn thành được nhiệm vụ phá hoại Tạo Hóa Thần Điện mà Tân Minh trưởng lão giao phó.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu của chúng, cũng chỉ là trong thời gian diễn ra phong vị đại điển, nghĩ mọi biện pháp phá hoại Tạo Hóa Thần Điện, làm tiêu hao lực lượng ở một phương thần điện này mà thôi. Nếu như với lực lượng của chúng mà muốn xuất động tiêu diệt những lão quái vật nổi danh cùng với U La Vương và Liên Ngân La tham dự đẳng vị đại điển lần này, cho dù ngay cả U La Vương tự mình đến liên thủ cùng với Liên Ngân La, cũng không nhất định có thể một mẻ lưới tóm hết toàn bộ.

Cho nên nhiệm vụ lần này Tân Minh đại trưởng lão giao phó, mặc dù có khả năng khiến Minh Âm cùng Minh Mặc hai vị trưởng lão đi chịu chết, nhưng bọn họ lại không thể quay đầu, mà ngược lại nếu như có thể thành công, như vậy sẽ đạt được công lao vô cùng to lớn.

Nếu thất bại, bất quá cũng chỉ là nhục thân chết đi mà thôi, bởi vì chỉ cần tinh hồn bất diệt, Tân Minh đại trưởng lão cùng với U La Vương tự nhiên sẽ có biện pháp khác khiến cho họ sống lại. Đó cũng chính là bí mật nguyên nhân các trưởng lão trong Thiên U Âm Điện sống chết trung thành với U La Vương, và cũng không hề xảy ra nội chiến.

Lúc này, cuộc chiến thiếu đi vị cao thủ như Liên Tinh, phe Minh Âm liền chiếm thế thượng phong, trước thì dùng U Tà Chi Ảnh khiến hai cao thủ Vô Thánh tự bạo mà chết, ngay cả hai cường giả Địa Cảnh cũng chung kết cục, nếu như có thể tăng thêm chiến quả như vậy một lần nữa thì quá tốt.

Mục tiêu trước mắt của Minh Âm lúc này là muốn đem tất cả đánh chết, nếu như vậy, bọn họ dù có lập tức bỏ chạy, khi quay về cũng có thể hưởng Tân Minh đại trưởng lão báo công linh thưởng.

Cho nên bây giờ thế tiến công của Minh Âm càng thêm mãnh liệt. Sau khi hắn bộc phát ra lực lượng ý cảnh cực mạnh, có thể sẽ tạo thành thương tổn cho Ô Lan, khiến cho cự thạch quay cuồng, đá vụn bắn loạn, cực kỳ nguy hiểm.

Ô Lan tuy rằng chỉ là cao thủ Địa Cảnh nhị giai, nhưng nàng lại có được thiên phú đặc thù khổng lồ chế khí tức của Linh Tộc, có thể khiến lực lượng của nàng biến hóa thành làm một loại ý cảnh kỳ lạ, cho nên có thể dễ dàng ứng chiến với thế tiến công của Minh Âm mà không rơi xuống hạ phong.

Thế nhưng khi nàng giao thủ cùng với Minh Âm, lũ U Tà Chi Ảnh đáng ghét thỉnh thoảng lại quấy rối nàng, khiến nàng phải phân thần đối phó với U Tà Chi Ảnh.

Nhưng cứ phải phân thần tiêu diệt U Tà Chi Ảnh đánh lén, khiến cho nàng dần dần bị kiểm chế. Hơn nữa cảnh giới võ đạo của Minh Âm lại cao hơn nàng một ít, Ô Lan lúc này cũng đã tỏ ra cật lực.

Tình cảnh này cũng là trước khi Vân Thiên Hà đi ra, dùng Vi Quang Chi Nhãn quan sát.

Đúng lúc này, Minh Âm tựa hồ cảm giác được cuộc nói chuyện giữa Liên Tinh và Minh Mặc đã kết thúc, nhìn về phía Ô Lan đang bị hắn kiểm chế, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm tàn.

Thấy biểu tình đó của hắn, thần sắc Ô Lan khẽ động, nàng biết đối phương muốn dùng âm mưu quỷ kế, vì vậy càng thêm lưu ý những U Tà Chi Ảnh lẩn vờ xung quanh đánh lén.

Lúc này Minh Âm bày ra một thủ thế kỳ quái, dùng một loại thanh âm trúc trắc kêu một tiếng, nhất thời có hai U Tà Chi Ảnh tựa như dã thú nhện đói quá lâu, lặng yên không một tiếng động lao về phía Ô Lan.

Ô Lan cảm nhận được có khí tức tà áo dao động lao tới, đành phải phân thần ứng phó.

Thế nhưng nàng vừa phân thần cũng khiến cho Minh Âm nắm được cơ hội. Khi hắn ra lệnh U Tà Chi Ảnh đánh lén Ô Lan, cũng là lúc hắn vận lên Tử Linh Chi Vãn. Đây chính là tuyệt chiêu đáy hòm mà hắn ẩn giấu đã lâu.

Lúc này, một luồng quang hoa huyết sắc từ trong thân thể Minh Âm tỏa ra, khí tức xung quanh cũng mang theo một cỗ huyết tinh nồng đậm. Khí tức huyết tinh này rất nhanh ngưng tụ thành một quái vật hung ác, tựa như tử linh, phát ra một thanh âm thê lệ không gì sánh được, nương theo lực lượng Minh Âm cuộn cuộn mà tới, hung hăng áp lên trên người Ô Lan.

560. Chương 567: Minh Âm Phát Điện.

Khi cỗ lực lượng cường đại đè ép tới, nàng chỉ có thể sử dụng toàn bộ lực lượng ý cảnh để đối kháng với thế tiến công cường đại của Tử Linh Chi Vãn.

Một chiêu này sở dĩ được Minh Âm xưng là Tử Linh Chi Vãn, cũng bởi vì nó có hàm nghĩa riêng.

Minh Âm biết được bí mật mấy trưởng lão bất tử của Thiên U Âm Điện. Cho nên khi hắn giết người, đều không tự chủ được nghĩ tới những người đó sau khi chết đi, nếu như có thể đem tinh phách của họ thu lại,

đồng thời khống chế nó rồi luyện hóa trở thành lực lượng ẩn chứa trong sát chiêu chân chính của mình, như vậy sát chiêu sẽ khiến kẻ khác khó lòng phòng bị.

Cho nên sát chiêu bí mật này của Minh Âm, đều là âm thầm tu luyện mà thành sau khi giết người, tràn ngập khí tức huyết tinh, thập phần tà ác.

Hôm nay hắn đem chiêu này dùng trên người Ô Lan, hắn đã xác định Ô Lan tất phải chết, vừa lúc có thể hút về luyện hóa một tinh phách cường đại.

Oanh!

Hai cổ lực lượng va chạm phát ra sóng xung kích kinh hồn, giống như núi lở, khiến cho toàn bộ vùng phụ cận phong khẩu bí mật rung lên.

Ô Lan lúc này sử dụng toàn bộ lực lượng chống lại sát chiêu của Minh Âm, nàng phát giác ra mình như bị oán linh quấn lấy thân, một cảm giác buốt lạnh như kim châm, ra sức muốn đâm vào trong thân thể nàng. Nàng biết, đây mới là bí mật chân chính bên trong sát chiêu của Minh Âm.

Cổ lực lượng như kim châm này muốn xuyên thấu thân thể nàng, mang theo tính hủ thực rất mạnh, tựa hồ đặc biệt muốn tiến vào thân thể nàng để hút đi tinh phách. Sau khi Ô Lan cảm nhận được chỗ đáng sợ của chiêu thức kia, liền lập tức thu về một cổ lực lượng để đối kháng với cổ lực lượng hủ thực.

Thế nhưng khi nàng vừa thu về lực lượng chống lại lực lượng hủ thực của Minh Âm, khoe miệng hắn không khỏi lộ ra một nụ cười quái dị khi âm mưu thực hiện được, nói:

- Chịu chết đi!

Lời vừa dứt, một luồng chưởng lực vô cùng mạnh mẽ xông ra, hung hãn vỗ lên người Ô Lan.

Ô Lan thu lực lượng về, căn bản không thể đỡ được đòn tập kích cuồng bạo kia, sau khi trúng chưởng, miệng phun máu tươi, như điều đứt dây bay về phía sau, đụng vào một vách đá lớn, đồng thời đá vụn sụp xuống đem theo thân thể Ô Lan vùi lấp bên trong.

Rầm!

Lúc này, từ trong đồng toái thạch một bàn tay vươn ra, sau khi vung lên đẩy tung đất đá, liền thấy Ô Lan sắc mặt tái nhợt từ bên trong bò ra, nàng muốn đứng lên, nhưng vừa mới động thân liền đã phun ra một ngụm máu tươi, yếu ớt nằm trên mặt đất.

Dưới một kích của Minh Âm, hiển nhiên đã khiến Ô Lan thụ thương rất nặng. Hiện tại nàng cũng chỉ mạnh mẽ chống đỡ mà thôi, bởi vì nàng không muốn làm cho những người khác hoảng hốt khi thấy nàng bị thương, tạo sơ hở cho đám người Minh Âm lợi dụng xông vào Tạo Hóa Thần Điện.

Ô Lan bị thụ thương, quả nhiên như nàng sở liệu, người bên phe Minh Âm lúc này sĩ khí đại chấn, thế tiến công càng thêm mãnh liệt.

Một phần tộc nhân muốn chạy tới cứu nàng, nhưng liền lập tức bị kiềm chế.

Mất thấy Minh Âm cuồng tiếu từng bước tiến gần tới Ô Lan, những người này trong lúc cấp bách, lại có vài người bị U Tà Chi Ảnh đánh lên thành công, dưới sự thôn phệ của những vật tà ác đó, bọn họ liền mạng đánh về phía địch nhân, cùng với địch nhân đồng quy vu tận, khiến cho cuộc chiến càng thêm thảm liệt.

Lúc này Ô Lan đã gắng gượng đứng dậy, mắt thấy Minh Âm nhe răng cười tiến tới, nàng cũng đã vô lực tái chiến.

- Giết người thì quá đáng tiếc, tinh phách cùng với ý chí của người rất cường đại, có giá trị lợi dụng rất lớn với ta, ngoan ngoãn làm khôi lỗi cho ta đi, ha ha...

Minh Âm cười lớn rồi vung tay lên, một con U Tà Chi Ảnh tựa như nhận được mệnh lệnh, trong không khí sản sinh một cỗ ba động vô hình, nhanh chóng bùng bùng trôi về phía Ô Lan mà đến.

Ô Lan mất thấy một con U Tà Chi Ảnh muốn xâm nhập vào thân thể cắn nuốt tâm thần của nàng, biến nàng thành khôi lỗi của đối phương, nhưng lúc này nàng đang bị thương nặng, vô lực đối phó với vật tà ác này, càng không có biện pháp tự bạo để cùng chết với nó. Vì vậy bèn nhắm mắt lại, chờ đến khi vật tà ác

kia tiến vào thân thể, cùng với tâm thần nàng tương liên, sau đó nàng liền tự sát, hẳn là có thể triệt để tiêu diệt nó.

Sau khi Ô Lan nhắm mắt lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy có một khí tức vô cùng băng hàn bao phủ lấy thân thể, cảm giác này vô cùng lạnh, lạnh tới mức khiến cho mỗi một tế bào trong người nàng đều run lên, trong lòng nàng đang thầm suy nghĩ, đây là cảm giác sau khi bị vật tà ác kia xâm nhập sao?

Khi cảm giác này đang duy trì liên tục, Ô Lan chợt nghe thấy một tiếng thét thập phần thê lương, dường như sự tình có biến, vì vậy liền mở mắt ra một lần nữa.

Sau khi mở mắt ra, nàng cảm thấy toàn thân càng thêm băng lãnh, thế nhưng đây không phải là sự băng lãnh khi này, mà nó truyền tới từ một tầng hỏa diễm lam sắc bao trùm bên ngoài thân thể mình.

Là Khôn Lam Chi Diễm!

Ô Lan trong lòng cả kinh, tất nhiên nàng nhận ra được đây là Khôn Lam Chi Diễm. Hiện nay trên đời, ngoại trừ Nhan Ma Ước đã chết đi kia, cũng chỉ có một mình Vân Thiên Hà nắm giữ được Khôn Lam Chi Diễm băng lãnh đến cực độ.

Khôn Lam Chi Diễm này, cùng với Thiên Càn Xích Diễm đều là những loại hỏa diễm bá đạo lăng lệ nhất thế gian, không gì không thiêu đốt được, nhất là với những loại sinh vật tà ác như U Tà Chi Ảnh càng là thiên địch khắc tinh.

Lúc này, Ô Lan thấy bên ngoài thân thể mình bao trùm một tầng Khôn Lam Chi Diễm, chẳng qua nó cũng chỉ khiến thân thể nàng vô cùng lạnh lẽo chứ không hề có cảm giác máu huyết cùng khí tức bị thiêu đốt, hình thành một loại bảo hộ đối với nàng.

Trước mặt nàng cách chưa đến hai xích, U Tà Chi Ảnh đang bị một hỏa cầu lam sắc thiêu đốt, trong âm thanh quái khiếu kinh khủng, U Tà Chi Ảnh kia chậm rãi tiêu tán giống như sương khói.

- Đây là Khôn Lam Chi Diễm, Nhan Ma Ước còn sống sao, điều này không có khả năng, hẳn sớm đã bị U La Vương giết chết rồi mà!

Minh Âm sợ hãi kêu lên một tiếng, thần sắc mang theo vẻ khiếp sợ và không thể tin nổi.

Hắn rất vất vả mới đã thương được Ô Lan, định sai U Tà Chi Ảnh xâm nhập vào Ô Lan biến nàng thành khôi lỗi của hắn. Đang lúc đắc ý, bỗng nhiên nhìn thấy đoàn hỏa diễm lam sắc từ trên trời giáng xuống, bao trùm quanh thân thể Ô Lan, đồng thời cổ hỏa diễm đó tựa như có sinh mệnh, sau khi phát hiện ra U Tà Chi Ảnh liền lao thẳng tới mà thiêu đốt nó.

U Tà Chi Ảnh này hẳn phải dùng tinh lực rất lớn mới có được, thế nhưng giờ khắc này, khiến cho Minh Âm vô cùng kinh ngạc chính là, hỏa diễm băng lam kia, chính là Khôn Lam Chi Diễm của Nhan Ma Ước, kẻ đã bị U La Vương tự tay giết chết rất lâu trước đây.

Bởi vì Nhan Ma Ước cùng với Khôn Lam Chi Diễm kinh khủng của hắn, chính là ác mộng mà toàn bộ Thiên U Âm Điện sợ hãi nhất. Cao thủ đã từng chết dưới khôn diễm chưa tính, thế nhưng người bị hắn dùng Khôn Lam Chi Diễm phế bỏ tu vi cũng là vô số kể, khiến cho Thiên U Âm Điện tổn thất thảm trọng. Bất đắc dĩ U La Vương mới phải tự mình động thủ, sau khi liên thủ cùng với một vị cường gia tới từ thượng giới, lúc này mới giết chết được Nhan Ma Ước.

Thế nhưng hiện tại, trên thế gian một lần nữa lại xuất hiện Khôn Lam Chi Diễm. Nếu như đây không phải là Nhan Ma Ước, vậy tất nhiên là người thừa kế của hắn. Đây sợ rằng sẽ lại là một ác mộng mới cho Thiên U Âm Điện kế tiếp sau Nhan Ma Ước.

- Là ai? Là ai đã sử dụng Khôn Lam Chi Diễm, lăn ra đây cho ta!

Lúc này Minh Âm vô cùng sợ hãi, nhưng càng như vậy, sát ý cùng với phần nộ trong lòng hắn bốc lên càng thêm kịch liệt. Hiện tại trong đầu hắn đang có một ý niệm cường liệt bức thiết muốn bóp chết kẻ sử dụng Khôn Lam Chi Diễm, cho dù bất kể phải trả giá ra sao.

Bỗng nhiên Minh Âm trong lòng khẽ động, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trên đầu mình. Hắn liền thấy một thân ảnh dần dần từ trong hư vô đi tới, phảng phất giống như từ một thế giới khác đi tới thế

giới này, tựa như thiên thần hạ phàm, tràn ngập thần thánh và thần bí, khiến trong lòng hắn dâng lên một cảm giác hoảng hốt, xung động muốn cúng bái.

Thế nhưng ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, Minh Âm liền đã ra sức đem nó vất ra khỏi não, một lần nữa chăm chú nhìn về đối phương.

Thế nhưng vừa nhìn, thiếu chút nữa đã khiến Minh Âm hồn phi phách tán.

Thân ảnh từ trong hư vô hạ xuống, tựa hư tựa thực, hơn nữa trên mi tâm của hắn, còn khảm một khỏa tinh thần rực rỡ và thần bí. Hắn vô cùng cao cao tại thượng, có ý chí cùng với tinh thần bề ngạnh đứng trên tất cả, bản thân mình ở dưới chân hắn phảng phất hèn mọn nhỏ bé như một con kiến hôi.

Tất cả những điều này nói lên, người vừa tới này chỉ là một phân thân, hơn nữa là một phân thân mà cao thủ Thiên Cảnh nhất giai không thể có được.

Mặt khác, sự cường đại này, căn bản không thể là phân thân do cao thủ Thiên Cảnh phổ thông ngưng hóa ra. Chỉ có phân thân do cao thủ Thiên Cảnh đỉnh phong ngưng hóa, mới có thể phát huy được chín thành thực lực của chân thân.

Thế nhưng phân thân này, xem ra chưa tới ba mươi tuổi, sao lại có thể trẻ tuổi đến vậy, trẻ tuổi đến mức khiến người ta ước ao đố kị, thậm chí là hận đến mức phát điên.

Thiên Cảnh, chính là Thiên Cảnh!

Lại có cường giả Thiên Cảnh trẻ tuổi như vậy, trong lòng Minh Âm dường như phát điên, gào thét mắng chửi thiên đạo bất công, tạo hóa trêu người.

Phải biết rằng, trừ cao thủ xuống từ Di Sinh Giới, ở trong thế giới này, cường giả đã ngoài Thiên Cảnh cũng chỉ có thể đếm được hơn mười vị, còn chưa tới mức nhiều như lông trâu.

Nhưng người trẻ tuổi trước mắt kia, có thể chen chân vào trong nhóm người đó, Minh Âm không thể tin được đây là sự thực.

Hắn dùng thời gian hơn một trăm năm, còn đang đau khổ giãy dụa ở trong Địa Cảnh nhưng vẫn không hề có chút tiến bộ. Lúc này thấy một Thiên Cảnh Vô Tôn trẻ tuổi như vậy, điều này sao có thể không khiến hắn đố kị phát điên, hầu như đã quên rằng người đến căn bản không phải là người hắn có khả năng đối phó, vì vậy liền chỉ huy một U Tà Chi Ảnh thực hiện đánh lên.

Lúc này, phân thân của Vân Thiên Hà từ trên trời giáng xuống, đi tới bên người Ô Lan, tay vung lên, liền thấy đạo Khôn Lam Chi Diễm trên người Ô Lan kia hóa thành một hỏa tuyến, chậm rãi ngưng tụ vào trong lòng bàn tay hắn, ở trong đó nhảy múa thiêu đốt.

Vân Thiên Hà đang muốn thăm dò thương thế của Ô Lan, đột nhiên tâm thần khê động, tay hắn bèn vung lên, đoàn hỏa diễm tựa như một trái cầu phóng ra, sau khi đập vào trên thân thể U Tà Chi Ảnh đang định đánh lên hắn, giống như gặp phải nhiên liệu cung cấp cho hỏa diễm thiêu đốt, khôn diễm liền nhanh chóng bốc cháy lên rừng rực, hơn nữa U Tà Chi Ảnh du đang ở xung quanh tựa hồ cũng đều cực kỳ sợ hãi đoàn hỏa diễm này, bắt đầu không thể khống chế chạy ra tứ tán.

Chỉ trong khoảnh khắc, từng đợt quái khiêu thê lương vang lên không ngừng quanh quẩn vang vọng trong phong khẩu...

561. Chương 568: Thăng Cấp Thương Hồn Chỉ.

Bất quá cũng may hắn dùng khôn diễm đóng băng huyết mạch của Ô Lan, tiêu trừ cỗ lực lượng hủ thực kia, lúc này mới không khiến thương thế thêm trầm trọng. Nếu như mang về đúng lúc để Bạch Nương Tử cùng Diệp Tiên Kiều cứu chữa, thì vẫn còn có cơ hội khôi phục.

Bất quá khi hắn quay sang, liền thấy Minh Âm đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn mình, Vân Thiên Hà cảm giác được, trong ánh mắt của hắn tràn ngập đố kị, tràn ngập không cam lòng, thậm chí còn có một loại khoái ý sau khi được giết chóc.

Vân Thiên Hà thấy Thứ Sát Giả cùng với Bộ Lược Giả, đám thủ hạ của Minh Âm đang cùng với những người thủ vệ thần điện đánh nhau chết sống, có vài người khi bị U Tà Chi Ảnh xâm nhập căn nuốt tâm thần, đều lựa chọn cùng với địch nhân đồng quy vu tận. Lúc này nhân thần hân lạnh lẽo, trên mặt sát khí dào dạt, nếu như hắn có thể trở lại sớm một chút, như vậy những U Tà Chi Ảnh này căn bản không thể tạo thành thương tổn với bất kỳ ai.

Đồng thời, trong lòng Vân Thiên Hà cũng vô hạn thống hận những võ giả sử dụng loại phương pháp tà ác này.

Cho nên lúc này, Vân Thiên Hà lựa chọn trước tiên hạ gục Minh Âm. Hắn cấp tốc ra tay, trong lòng bàn tay một tiểu hỏa cầu lam sắc bốc lên tựa như pháo hoa, theo sự huy vũ của Vân Thiên Hà nhanh chóng tản ra bốn phía, tìm kiếm đám U Tà Chi Ảnh đang chạy trốn tán loạn.

Khiến người ta cảm thấy bất khả tư nghị chính là, những tiểu hỏa cầu lam sắc này tựa hồ có được sinh mệnh. Chúng sau khi được Vân Thiên Hà phóng ra, mỗi tiểu hỏa cầu lượn vòng xung quanh, đều vô cùng chuẩn xác tìm đến một U Tà Chi Ảnh đang chạy trốn, hơn nữa sau khi thiêu đốt lên thân thể nó thì bốc cháy càng thêm vượng, tựa nh U Tà Chi Ảnh chính là thuốc bổ để tiểu hỏa cầu trưởng thành.

Minh Âm thấy một màn này, nhất là khi nhìn thấy tiểu hỏa cầu lam sắc đuổi theo U Tà Chi Ảnh, U Tà Chi Ảnh không còn chút năng lực né tránh, trong nháy mắt đã bị thiêu đốt sạch sẽ. Hắn nhíu mày, mí mắt giật giật, cuối cùng cũng từ trong đó kị hồi phục lại tâm tình. Hắn biết, cao thủ Thiên Cảnh trẻ tuổi trước mắt kia, căn bản không phải là đối thủ, chỉ chờ đến khi Minh Mặc chạy tới, hai người bọn họ liền thủ mới có cơ hội cùng hắn đánh một trận.

Thế nhưng hắn cũng không quên, chính là Minh Mặc dẫn Liên Tinh rời đi, hắn mới có cơ hội tấn công. Bằng không đến khi Liên Tinh trở về mà nói, kế hoạch lần này của bọn chúng sẽ triệt để thất bại. Dù cho có thể tiêu hao được lực lượng một phương thế lực tại Tạo Hóa Thần Điện, nhưng những U Tà Chi Ảnh này chính là tinh tú mà các trưởng lão Thiên U Âm Điện bồi dưỡng ra, nếu như toàn bộ bị phế ở nơi này mà nói, hắn cũng không đỡ nổi lửa giận của Tân Minh đại trưởng lão.

Chẳng qua, tất cả những chuyện này hắn căn bản không thể nào ngăn cản hay thay đổi.

Chỉ chốc lát sau, hơn mười con U Tà Chi Ảnh còn lại đã bị Khôn Lam Chi Diễm của Vân Thiên Hà phóng ra thiêu đốt hầu như không còn.

Tiểu hỏa cầu sau khi đốt sạch U Tà Chi Ảnh, lúc này Vân Thiên Hà vung tay lên, toàn bộ tiểu hỏa cầu liền ào ào bay trở về, một lần nữa trở lại trong lòng bàn tay của hắn, cuối cùng ngưng tụ thành một ngọn lửa, thiêu đốt hừng hực càng thêm thịnh vượng.

Đám người thủ vệ sơn cốc thấy Vân Thiên Hà sau khi tới đã dễ dàng giải quyết phiền toái quấy nhiễu họ hơn nửa ngày, không còn U Tà Chi Ảnh ở một bên rình rập, bọn họ cũng không cần phân tâm phòng bị nữa. Lúc này sĩ khí đại chấn, nhất thời khiến cục diện của trận chiến phát sinh chuyển biến lớn.

Phải biết rằng, những người này đại thể đều là người được đám lão tổ tông mang theo tới tham dự phong vị đại diện. Bọn họ đều là những nhân tài trẻ tuổi trong các đại tông phái, lão tổ tông chọn bọn họ đến đây tham dự phong vị đại diện cũng đều có dụng ý. Cho nên những người có thể đến được đây, đều dựa vào nỗ lực của bản thân đối lấy.

Tuy rằng sau khi họ tới đây, không có tư cách tiến nhập vào Tạo Hóa Thần Điện thần kỳ, quan sát toàn bộ quá trình phong vị đại diện. Thế nhưng tại nghi thức thần thánh này, sau khi ánh sáng thanh môn chiếu rọi, bọn họ liền cảm thấy chuyện này tới đây không hề uổng phí, Tạo Hóa Thần Điện đã đem đến cho họ tương lai và kỳ ngộ vô hạn, bọn họ tự nhiên sẽ nỗ lực bảo vệ nó.

Cho nên hiện tại có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, bọn họ thủ hộ Tạo Hóa Thần Điện cũng là nghĩa bất dung từ. Mặc dù có người bất hạnh bị U Tà Chi Ảnh đánh lén mà bỏ mình, nhưng cái chết của họ đều đáng giá, đều có ý nghĩa.

Vân Thiên Hà cũng nhìn ra được, những người trẻ tuổi này đến từ các địa phương bất đồng, các thế lực môn phái bất đồng, nhưng vào lúc này, sau khi trải qua một hồi ma luyện khổ đấu, đã trở nên đoàn kết

chưa từng có, từ đó cũng có thể bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, mạnh mẽ chặn đứng những kẻ địch xâm phạm không thể tiến lên.

Những kẻ cấp bậc Tông Sư hoặc Võ Thánh bên trong địch nhân đã có những người này đối phó. Đạt tới cảnh giới Thiên Cảnh Võ Tôn như hôm nay, Vân Thiên Hà muốn bóp chết những lâu la này thực sự quá dễ dàng, tự nhiên sẽ không tham dự vào việc của những người trẻ tuổi này. Chỉ có chiến đấu mới có thể kích phát tiềm lực của bọn họ, khiến cho cảnh giới võ đạo của họ tăng lên một tầng mới.

Cho nên sau khi giải quyết U Tà Chi Ảnh, Vân Thiên Hà liền đem ánh mắt phóng tới trên người Minh Âm.

Minh Âm cảm thụ được ánh mắt này, cảm giác như mình là con mồi đang bị rình rập, đồng thời không còn đường để trốn chạy.

Tuy rằng chỉ là một phân thân, thế nhưng lúc này hắn cảm nhận được một áp lực khiến hắn hít thở không thông đang dần ép tới. Đối mặt với ý cảnh cường đại như vậy, khiến hắn cảm thấy trong vạn vật, hắn chỉ là một phần tử hèn mọn nhỏ bé trong đó, căn bản không thể chịu đựng được lực lượng ý chí cường đại này, khiến tâm thần của hắn vô lực chống đỡ, gần như tan vỡ.

Đương nhiên Vân Thiên Hà khi đã xác định con mồi, tự nhiên sẽ không lưu ý bây giờ địch nhân đang nghĩ gì, hắn cầm hận thủ pháp tà ác sử dụng tinh phách con người để luyện chế hồn khô lỗi, đối với loại người này, hắn không hề có chút hảo cảm nào, tự nhiên là muốn nhanh chóng giết chết.

Minh Âm kinh hoàng nhìn Khôn Lam Chi Diễm không ngừng nhảy múa trong lòng bàn tay Vân Thiên Hà. Hỏa diễm kia mỗi lần nhảy lên, trái tim hắn cũng đập theo kịch liệt.

Hắn chưa bao giờ có tâm tình sợ hãi như vậy. Hắn vốn đã đem cái chết coi là một sự tình hết sức nhẹ nhàng bình thường, cho dù thân thể của hắn bị hủy, nhưng chỉ cần bản thân sử dụng một loại bí pháp khiến cho linh hồn tinh phách không tiêu tán, như vậy sau khi trở về, U La Vương sẽ có biện pháp giúp hắn mượn một thân thể khác trọng sinh.

Nhưng vào giờ khắc này, đối mặt với Khôn Lam Chi Diễm trong lòng bàn tay Vân Thiên Hà, sự sợ hãi trong nội tâm Minh Âm bị phóng đại vô số lần, tay hắn đã trở nên run rẩy.

Sở dĩ hắn kinh khủng sợ hãi, bởi vì khôn diễm là một loại hỏa diễm không gì không thiêu đốt được, không phải loại hỏa diễm bình thường có thể so sánh, đây là một tồn tại lăng lệ bá đạo, thế gian này cực kỳ hiếm thấy.

Loại hỏa diễm này bất luận trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể thiêu đốt, hơn nữa nếu như nó bốc cháy trong cơ thể người, thì sẽ thiêu đốt nội tạng, tinh khí cùng với huyết dịch.

Có thể nói, nếu như hỏa diễm này tiến vào trong cơ thể người, sẽ đem tinh phách, linh hồn cùng với cơ thể thiêu đốt thành tro bụi.

Nếu như thứ này chạm vào trên người hắn, như vậy hắn sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội trọng sinh sống lại. Đó cũng chính Khôn Lam Chi Diễm mà Nhan Ma Ước có được từ ngàn năm trước, tạo thành đả kích cực lớn, sau đó trở thành ác mộng của Thiên U Âm Điện. Bọn họ biết được sự đáng sợ của Khôn Lam Chi Diễm, coi nó là khắc tinh thiên địch, cho nên dùng hết tất cả biện pháp mới có thể diệt sát được hậu hoạn này.

Bởi vì bí mật to lớn kia của Thiên U Âm Điện, khi đứng trước Khôn Lam Chi Diễm đều không đáng giá nhắc tới.

Vậy mà thế gian hôm nay lại một lần nữa xuất hiện Khôn Lam Chi Diễm, hơn nữa chủ nhân có được Khôn Lam Chi Diễm này, lại chính là một cường giả Thiên Cảnh chưa tới ba mươi tuổi, điều này không thể không khiến kẻ khác cảm thấy kinh khủng.

Cho nên sự sợ hãi trong lòng Minh Âm lúc này ở đã khiến hắn nghĩ biện pháp chạy trốn, để quay về bẩm báo với U La Vương sự tình trọng đại này. Bởi vì sự kiện này, cũng đủ khiến cho U La Vương hay bất kỳ vị trưởng lão nào coi trọng, sự thất bại lần này của hắn, tự nhiên cũng sẽ không một ai nhắc tới, từ đó có thể tránh được một kiếp.

Tuy rằng suy tính của Minh Âm rất tốt đẹp, nhưng chẳng qua cũng chỉ là suy tính mà thôi, Vân Thiên Hà chắc chắn sẽ không cho hắn cơ hội đào tẩu. Trong từ điển của Vân Thiên Hà, hai từ "chạy trốn" không thể xuất hiện được trên người địch nhân. Mà ở trên người bọn chúng, chỉ có một từ duy nhất, "chết"!

Cao thủ Thiên Cảnh vừa động thủ, Minh Âm chỉ có Địa Cảnh tam giai tự biến bản thân không địch lại, khoảng cách giữa đôi bên là không thể nào vượt qua nổi.

Nhưng vào lúc này, Minh Âm đột nhiên phát hiện Minh Mặc đang đi tới nơi đây, hắn giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, bèn kêu lên:

- Minh Mặc trưởng lão, mau tới giúp ta...A...A...

Thế nhưng hắn vừa kêu lên, Vân Thiên Hà cũng vung tay, lúc này đoàn hỏa diễm trong lòng bàn tay hóa thành một tiểu tựa như viên đạn, mạnh mẽ cường thế bắn về phía Minh Âm.

Minh Âm trong lòng sợ hãi lập tức né tránh, tuy rằng tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng tốc độ của hỏa diễm còn nhanh hơn. Hắn vừa mới lảng không nghiêng người, đoàn hỏa diễm kia đã bắn vào bắp chân của hắn.

Phụt một tiếng, nhanh chóng thiêu đốt y phục hắn bốc cháy.

Lúc này một cảm giác vô cùng băng lãnh xâm nhập vào trong cơ thể, Minh Âm biết được uy lực của Khôn Lam Chi Diễm, lúc này càng thêm sợ hãi, kinh hoảng kêu lên một tiếng, cũng đã bất chấp tất cả, vung tay lên hung hăng chặt xuống bắp chân, đem cái chân bị dính Khôn Lam Chi Diễm chặt xuống, từ đó cũng ngăn trở Khôn Lam Chi Diễm đang có xu thế hướng tới bụng hắn thiêu đốt nội tức.

Đoạn chân đâm địa máu tươi bị chặt rụng, lúc này sau khi khôn diễm thiêu đốt qua đi, chỉ còn lại những vật chất như những hạt thủy tinh lỏng lánh, rồi sau đó vỡ tan thành bột phấn.

Vân Thiên Hà thấy Minh Âm dùng phương thức tự chặt chân chỉ để thoát khỏi Khôn Lam Chi Diễm, lúc này khoe miệng liền lộ một tia tiểu ý khó phát hiện.

Nhưng ở trong mắt Minh Âm, vẻ tươi cười thần bí này càng khiến hắn thêm kinh tâm động phách. Hắn cũng không muốn phải tiếp tục chặt đi một cánh tay hay một cái chân nào nữa.

Phương thức tự hại mình này cũng chỉ để hắn tranh thủ một ít thời gian, lúc này Minh Mặc trưởng lão cũng đã chạy tới, thấy tình cảnh hắn phải tự chặt một chân, tự nhiên cũng hiểu uy lực của Khôn Lam Chi Diễm, sắc mặt đại biến, thất thanh cả kinh nói:

- Đây chính là Khôn Lam Chi Diễm đã biến mất từ một nghìn năm trước!

- Mau mang ta rời đi, hội báo tin tức trọng yếu này với U La Vương!

Minh Âm thấy Minh Mặc đi tới, liền muốn tiến gần về phía hắn.

Thế nhưng hắn mới chỉ nhảy được hai bước tựa như ếch nhảy, lúc này Vân Thiên Hà một lần nữa xuất thủ. Chỉ là một ngón tay hời hợt, liền có một cỗ dao động thần bí nổi lên, dùng tốc độ cùng với phương hướng quỷ dị mắt thường căn bản vô pháp cảm nhận được, bắn thẳng vào trong cơ thể Minh Âm.

Thân thể Minh Âm lập tức cứng đờ, hắn còn chưa kịp cảm ứng được sự dao động tượng trưng cho tử vong kia, thì đã hoảng hốt cảm thấy trong cơ thể có một cây châm dài hẹp, coi thường thánh thể đã rèn đúc vô cùng cường đại, liền trực tiếp xuyên thấu qua tạng phủ như sắt thép mà đâm nát linh hồn hắn.

Đây chính là một sát chiêu Vân Thiên Hà trải qua vô số lần cường hóa vừa mới được thăng cấp, từ đó trở thành sát thủ bí mật giết người vô hình ngoài ngàn dặm - Thương Hồn Chỉ!

562. Chương 569: Bí Mật Mới.

Chỉ là vung một ngón tay nhìn như hời hợt, liền khiến cho một người có tu vi Địa Cảnh Vô Tôn triệt để mất đi năng lực phản kháng, thậm chí ngay cả thống khổ cũng không có, cứ như vậy ngã xuống trước mặt hắn.

Một màn này, khiến Minh Mặc vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là một chỉ đỏ, tựa như là cây bút thần có kỳ hiệu vẽ rồng điểm mắt, hần không biết đây là loại lực lượng gì, chỉ có thể quy kết nó thành một chỉ của tạo hóa.

Một chỉ tạo hóa, ký định sinh tử!

Con người Minh Âm sau khi cơ rút lại cực hạn, liền theo đó cấp tốc tản ra, bởi vì mất đi một cái chân, thân thể hần trong nháy mắt đổ gục, giống như là một bình hoa rơi xuống đất, cả thân thể trong nháy mắt vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Một chỉ này, không chỉ lấy mạng hần, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa lực lượng của Khôn Lam Chi Diễm, tận diệt tinh phách thần hồn của hần, cũng khiến hần vĩnh viễn mất đi cơ hội trọng sinh sống lại.

Đây là chỗ kinh khủng của Khôn Lam Chi Diễm, cũng chính là ác mộng luôn lở lỏn trong đầu các trưởng lão Thiên U Âm Điện, vĩnh viễn không dứt đi được. Trùng điệp ngày hôm nay một lần nữa gây nên chấn động, một vị ám điện trưởng lão, bởi vì nó mà phải trả cái giá nặng nề.

Nhìn về phía những mảnh vụn trên mặt đất, đối với một chỉ kinh diễm kia, sau khi khiếp sợ trong lòng Minh Mặc qua đi, rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, hần từ lâu đã rất lạnh nhạt đối với sinh tử, khi Vân Thiên Hà đem mục tiêu tiếp theo tập trung vào hần, hần cũng cảm thụ được cỗ uy áp cường đại do cường giả Thiên Cảnh mang đến.

Loại khí thể này, không giống với loại khí thể khiến lòng người chấn nhiếp cùng sợ hãi của U La Vương, mà khiến cho người ta cảm thấy bản thân nhỏ bé như là con kiến hôi, mà hần giống như một người khổng lồ, có sự hùng hậu bề ngễ đứng trên hết thảy, có mị lực thần bí và có cả sự lạnh lẽo hung sát cuồng dã.

Đây cũng là uy thế khiến kẻ khác cảm thấy kính nể từ sâu thẳm linh hồn mà quân vương chúa tể của ức vạn tinh thần có được. Hần không khiến người ta sợ hãi, mà chỉ khiến trong lòng họ sinh ra một cảm giác thất bại nhỏ bé vô lực, cũng không hề có bất kỳ ý niệm phản kháng nào ở trong đầu, phảng phất như vận mệnh của mình từ lâu đã do hần nắm giữ.

Minh Mặc chỉ lẳng lẳng đứng ở nơi đó, chấp tay sau lưng, hai mắt khép hờ, khí định thần nhàn, có một loại cảm giác trắng liệt coi nhẹ sinh tử, khẳng khái chờ chết!

Vân Thiên Hà nhàn nhạt liếc mắt nhìn Minh Mặc, hơi nhấc tay lên, chuẩn bị thành toàn cho hần.

Hần cũng không có ý định buông tha cho bất kỳ địch nhân nào của Thiên U Âm Điện mà tương lai khả năng sẽ gây bất lợi cho hần, mặc dù cảm giác người này mang lại cũng không phải là một người tà ác.

- Thiên Hà, chậm đã!

Ngay khi Vân Thiên Hà đưa tay lên, thân ảnh Liên Tinh bất chợt xuất hiện trước mặt Vân Thiên Hà, nàng dùng chính thân thể mình ngăn cản trước tay hần, hiển nhiên nàng cũng đã nhìn rõ một chỉ xóa sổ Minh Âm kia.

Vân Thiên Hà buông tay, thản nhiên nhìn Liên Tinh, kỳ thực hần đã sớm đoán được Liên Tinh sẽ ngăn cản, bởi vì sự tình Liên Tinh và Minh Mặc nói chuyện riêng với nhau, khi hần dùng Vi Quang Chi Nhân quan sát đã nhìn thấy. Tuy rằng không biết bọn họ nói những gì, thế nhưng Vân Thiên Hà cảm thấy, giữa Liên Tinh và Minh Mặc nhất định có một số bí mật mà rất ít người biết đến.

Hần làm như vậy, chính là muốn cho Liên Tinh một cơ hội giải thích, hần muốn biết bí mật này, muốn biết Minh Mặc ở trong cuộc sống Liên Tinh rốt cuộc đã từng sắm vai một nhân vật như thế nào. Hần cũng muốn biến bên trong thế lực bí ẩn Thiên U Âm Điện, Minh Mặc có địa vị ra sao?

Thấy Vân Thiên Hà không lập tức động thủ, chỉ thản nhiên đứng nhìn mình, Liên Tinh hiểu rõ ánh mắt đó, nàng bèn xoay người nhìn Minh Mặc, vẫn là câu nói khi trước:

- Minh Mặc, quay đầu lại, người vẫn còn có cơ hội!

Nghe nói như thế, Minh Mặc mở mắt quét nhìn xung quanh, thấy đám thủ hạ mà hần cùng Minh Âm dẫn tới đã tử thương hầu như không còn, chỉ sót lại vài người đang dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ, nhưng bọn họ cũng không có ý định đào tẩu hoặc đầu hàng, dùng một phương thức trắng liệt để thể hiện sự trung thành với Thiên U Âm Điện.

Lâu la còn như vậy, huống chi là hần?

Quay đầu nhìn lại Liên Tinh, Minh Mặc thản nhiên mở miệng nói:

- Vẫn biết phản kháng cũng chỉ phí công, còn không bằng cầu thống khoái, so với sống tạm bợ, không bằng chết trảng liệt một chút, người động thủ đi!

Liên Tinh trầm mặt, mắng lớn:

- Hồn trưởng, ý chí của võ giả, ngay cả rơi vào khốn cảnh cũng cần phải có dũng khí đánh trả, há lại có kẻ tùy ý đem sinh tử bỏ qua một bên, thậm chí còn biểu hiện ra sự nhu nhược như người?

Minh Mặc ngẩng đầu, cười nhạt nói:

- Một người trên tay nhuộm đầy máu tươi, sẽ có thể nhu nhược được không. Ta sớm đã nói qua, cuộc sống của ta sớm đã không còn ý nghĩa, từ bà mà bắt đầu, tự nhiên cũng từ bà mà kết thúc. Mặc dù lần này bà cầu tình cho ta, sau khi ta trở về, kết quả nhận được bất quá cũng vậy, chết ở trong tay bà, tâm của ta mới có thể giải thoát được!

Lúc này tâm tình Liên Tinh đã có phần không khống chế được, nàng rơi lệ hết lớn;

- Người cho rằng người chết đi là có thể giải thoát sao, nhưng người có nghĩ tới ta hay không, nếu người chết, cả đời ta còn có ý nghĩa gì nữa, ta sao có thể có được sự giải thoát. Từ khi ra khỏi Quỷ Cốc, ta vẫn không dám đi tìm người, cũng không có biện pháp đi tìm người, mà hôm nay số phận đưa người tới đây để hai ta gặp lại. Ta van xin người quay đầu lại, chẳng phải là muốn cho ta và người có một kết cục tốt đẹp, mẫu tử tử hiếu, không phải lo lắng gì hưởng thụ nốt cuộc sống này sao?

- Câu cuối cùng bà vừa nói gì?

Nét mặt vẫn luôn rất bình tĩnh của Minh Mặc, bây giờ rốt cục cũng xuất hiện một tia đích biểu tình phức tạp, mở lớn hai mắt nhìn Liên Tinh, đôi môi run rẩy lên tiếng.

Trong nội tâm hần lúc này, chỉ vì bốn từ Liên Tinh nói ra mà không ngừng rung động, hần cho rằng đây là ảo giác, bởi vì đây là đáp án vẫn luôn vương vấn trong lòng hần mấy trăm năm nay, cả đời hần đau khổ tìm kiếm nhưng thủy chung vẫn không có được. Hần cần phải có đáp án này, dù cho sau khi có được nó, hần phải chết thì cũng cam lòng.

Liên Tinh thấy Minh Mặc trở nên kích động, tự biết mình lỡ lời, thế nhưng đã nói ra rồi, cho dù trong lòng nàng có trăm điều khổ sở, không muốn thừa nhận sự kiện kia, nhưng nàng không hy vọng Minh Mặc cứ như vậy chết trước mặt nàng. Hiện tại trong lòng nàng đã mâu thuẫn tới cực điểm.

Bất quá, lúc này Vân Thiên Hà lặng lẽ đứng ở một bên nghe hai người nói chuyện, cùng từ trong lời nói của song phương tìm được một ít manh mối.

Hần nhìn xung quanh, thế lực Thiên U Âm Điện đã toàn quân bị diệt, còn lại những thủ vệ bên mình vẫn đang canh giữ ở nơi này, phòng bị Minh Mặc.

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Liên Tinh, liền lên tiếng nói với mọi người:

- Các vị huynh đệ, khổ cực cho mọi người rồi, các người hãy về trước nghỉ ngơi chữa thương, chuyện nơi đây để ta xử lý là được!

Những người này đại thể đều là những thanh niên trẻ tuổi, cũng có một số tộc nhân của bộ tộc ở trong đó, đối với Vân Thiên Hà mà nói, bọn họ vô cùng tín phục, từ trong lời của Vân Thiên Hà cũng nhìn ra được chút ý tứ, sự tình này không tiện xử lý trước bọn họ, vì vậy liền gật đầu, ôm quyền thi lễ rồi nâng đỡ những người bị thương rời đi.

Sau khi người ngoài đã đi hết, Vân Thiên Hà nhìn Liên Tinh cùng với Minh Mặc, nói:

- Hiện tại nơi này đã không còn những người khác, có lời cần nói thì nói đi, các người đã có quan hệ mẫu tử, vì sao không nguyện ý thừa nhận sự thực này?

- Không!

Minh Mặc bất chợt ngắt lời Vân Thiên Hà, tâm tình của hắn vẫn có phần kích động, lên tiếng:

- Từ khi ta sinh ra, bà chưa bao giờ thừa nhận bà là mẫu thân ta, ta từ khi đó, không biết thân thể của mình, phụ thân là ai, mẫu thân là ai, ta cũng từng hoài nghi bà, thế nhưng bà vẫn một mực thề thốt phủ nhận. Thẳng đến khi bà bị đánh rơi xuống Quỷ Cốc, ta trong lúc vô tình nghe được một người nhắc tới chuyện này, lúc đó ta mới xác định, bà chính là mẫu thân của ta. Nhưng khi ta biết được sự thực thì cũng đã muộn, khi đó ta chỉ biết bà đã chết, vì vậy toàn bộ cuộc sống của ta, chính là vì bà báo thù.

Thế nhưng hơn hai trăm năm sau, bà lại một lần nữa xuất hiện, ta mới biết được, cả cuộc đời mình, sống không hề có chút ý nghĩa, mà còn dính đầy máu tươi của vô số những người vô tội bị ta giết đi. Cho tới hôm nay, bà vẫn là không muốn thừa nhận ta, bởi vì đây là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời bà, cũng là tiếc nuối lớn nhất của ta!

Nói xong, Minh Mặc quay sang nhìn Liên Tinh, nặng nề nói:

- Cho dù ta hi vọng biết bao có một ngày bà sẽ thừa nhận mối quan hệ mẫu tử này, ta hi vọng biết bao có một ngày có thể gọi bà một tiếng mẫu thân, và cũng được bà đáp lời một tiếng. Điều này cũng đã trở thành hi vọng cuối cùng của ta. Nhưng bà vẫn như cũ không chịu cho ta, ai có thể nói cho ta biết, đây là vì sao, đến tột cùng việc này là lỗi của ai?

Vân Thiên Hà nghe những lời này, trong lòng cũng thấy thổn thức. Liên Tinh đem bí mật này ẩn dấu sâu như vậy, phỏng chừng cũng vì sợ người khác đánh giá mình. Dù sao nam nhân nàng đã từng yêu cũng là sư huynh của nàng, nhưng không biết vì nguyên nhân gì nàng lại có con cùng một nam nhân khác. Đây đương nhiên là một mối nhục suốt đời không muốn nói ra, chỉ có thể chôn sâu tận đáy lòng.

Nhưng nút thắt này, cuối cùng cũng phải cởi bỏ. Bằng không áp lực trong lòng bọn họ đến khi bộc phát ra, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Vân Thiên Hà ngẫm lại rồi nói:

- Liên Tinh, sự tình trước kia, hiện tại cho dù truy cứu cũng không có ý nghĩa gì nữa, nhưng nếu khi trước người không muốn đối diện, vì sao còn sinh hài tử ra? Đây không phải là người sai, mà sai ở chỗ hoàn cảnh lúc đó người thân bất do kỷ. Nhưng hôm nay sự thực đã bày ra trước mặt, hắn là hài tử của người, dù cho người không thừa nhận, lẽ nào có thể chối bỏ được việc này sao. Vẫn biết người luôn rất để ý tới cái nhìn của người yêu trong lòng người, nhưng hắn đã chết nhiều năm như vậy, trừ một vài người khi đó cũng biết được việc này, trên thế gian làm gì còn ai để ý đến những sai lầm từng phát sinh từ thời đại cách đây vài trăm năm trước?

Dứt lời, Vân Thiên Hà thấy Liên Tinh mặt đầy lệ, thần sắc dị thường, liền nói tiếp:

- Huống hồ, lấy thân phận địa vị của hắn ở Thiên U Âm Điện, vậy mà vừa rồi trước mặt nhiều người như vậy, người vẫn còn cầu tình cho hắn. Điều này nói lên rằng, trong lòng người vẫn không thể nào dứt bỏ được tình cảm mẫu tử. Cho nên người muốn hắn quay đầu lại, người không muốn hắn bị thế nhân phỉ nhổ, không muốn hắn trở thành đao phủ, đó chẳng phải là sự ảnh hưởng của phần thân tình nằm sâu trong nội tâm người sao?

Nói xong, Vân Thiên Hà nhân thần sắc bén nhìn về phía Minh Mặc, nói:

- Hiện tại ta chỉ hỏi người một câu, người có bằng lòng quay đầu lại hay không?

Dứt lời, Vân Thiên Hà lại quay sang nhìn Liên Tinh, nói:

- Ta sẽ không cấp cho địch nhân cơ hội lần thứ hai, sinh tử của hắn, đều do người quyết định!

563. Chương 570: Con Đường Khi Quay Đầu.

Minh Mặc này, nếu như nguyện ý quay đầu lại, cũng thoát ly quan hệ với Thiên U Âm Điện, cùng với Liên Tinh thừa nhận quan hệ của bọn họ, hắn tự nhiên sẽ cấp cho Liên Tinh một phần nhân tình, thả cho Minh Mặc một con ngựa.

Nhưng nếu Liên Tinh vẫn tiếp tục mâu thuẫn không rõ, như vậy hấn cũng không ngại mà khoai đao chăm loạn ma, cho nên mới bức bách nàng ta đưa ra quyết định cuối cùng.

Liên Tinh sau khi nghe thấy Vân Thiên Hà nói một phen, trong lòng biết Vân Thiên Hà đối với nàng đã khoan dung, nếu như nàng không đưa ra lựa chọn, như vậy Minh Mặc hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Mặc kệ nói như thế nào, dù sao vẫn có một tầng quan hệ mẫu tử, tuy nàng luôn để bí mật này ở tận đáy lòng, nhưng điều này cũng không đại biểu trong lòng nàng không tưởng niệm về nó.

Liên Tinh cắn môi, đôi môi gần như đã bị cắn nát, có cả tơ máu trào ra, nàng nhìn Minh Mặc, cuối cùng cất tiếng nói:

- Hai nhi, quay đầu lại đi, coi như là một phần hiếu đạo cuối cùng cho người mẫu thân vô trách nhiệm là ta, không nên tiếp tục trợ trụ vi ngược, hãy để sau này mẫu thân chuộc lỗi với con?

- Bà...nguyện ý nhận ta sao?

Minh Mặc lúc này nước mắt cũng đã ngang dọc, đôi môi hấn run run, không thể tin được đây là sự thật. Hình ảnh này ngay từ thời thiếu niên, hấn cũng đã tưởng tượng ra trong sâu thẳm nội tâm vô số lần, sau khi trải qua mấy trăm năm lắng đọng tích lũy, đến nay lại càng trở nên cường liệt. Thế nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ có một ngày mộng tưởng đó lại trở thành hiện thực.

Vì một ngày này, hấn đã trông ngóng mấy trăm năm!

Liên Tinh nước mắt đã ướt nhẹp vạt áo, nàng liên tục gật đầu.

Huych!

Minh Mặc lúc này rốt cục cũng không nhịn được tình cảm tích lũy sâu trong nội tâm mấy trăm năm, thân thể hấn như nặng đến nghìn cân, nặng nề quỳ xuống trước mặt Liên Tinh.

Một quỳ này, cũng khiến cho mặt đá cứng rắn trên bình thai in hấn dấu vết đầu gối hấn!

Thanh âm sâu thẳm trong đáy lòng vô số năm kia trào dâng lên, bờ môi hấn run run, kêu lên một tiếng bức thiết nhất từ tận linh hồn:

- Mẫu thân!

Hai từ này, nặng nề như dãy núi Thanh Long, tựa hồ tình cảm đè nén nhiều năm cuối cùng cũng được phát ra, thực sự là tình chân ý thiết, dù là Vân Thiên Hà sau khi nghe được hai từ đó, trong lòng cũng cảm thấy bồi ngùi.

Minh Mặc quỳ ở trước mặt Liên Tinh, hướng về Liên Tinh dập đầu vài cái, Liên Tinh tiến lên nâng hấn dậy, Minh Mặc lại không đứng lên, chỉ nói:

- Từ lúc chào đời tới nay, con không biết mình sống vì thứ gì, từ khi con biết người là mẫu thân, người chính là hy vọng sống duy nhất của con, con vẫn luôn chờ có một ngày mẫu tử có thể đoàn tụ, nhưng mà ngày này, phải đến tận hai trăm năm sau mới có thể thực hiện được. Cuộc đời của con dù sống phí hoài hơn hai trăm năm, nhưng cũng thấy đủ, không hề tiếc nuối!

Nói xong, Minh Mặc lại nặng nề dập đầu, nói thêm:

- Kỳ thực con đã biết từ sớm cha của mình là ai, hấn cũng không thừa nhận con, nhưng hấn lại vẫn luôn điều khiển cuộc sống của con, chẳng qua chỉ coi con là một công cụ để phục vụ sự thống trị của hấn, chưa bao giờ cho con tình thương của một người cha, nhiều nhất cũng chỉ là sự thương hại. Con đã từng thử muốn hấn thừa nhận con, nhưng câu trả lời của hấn luôn chỉ là chiếc mặt nạ băng lãnh, con chưa bao giờ thấy được bộ mặt thực sự của hấn, thứ con cảm thụ được, chỉ có lãnh khốc, vô tình, cùng với những mệnh lệnh nghiêm khắc lãnh huyết mà thôi. Nhưng con biết, đó là phụ thân con, con sẽ không đi ngược lại ý chí của hấn, vì hấn làm bất cứ chuyện gì. Con biết, một ngày nào đó khi hấn chết, có lẽ hấn sẽ nhớ tới tình cảm phụ tử này!

Nói xong, Minh Mặc lại tiếp tục dập đầu, trên trán đã có vết máu mà hấn không hề phát giác, tiếp tục nói:

- Đối mặt với phụ thân, mặc kệ hắn có thừa nhận con hay không, con vẫn kính dâng cho hắn sự trung thành, cho tới bây giờ, con đã vì hắn làm quá nhiều việc rồi, không hề thẹn với lương tâm. Thế nhưng đối với mẫu thân, con lại vẫn chưa làm được việc gì, hiện tại vô luận mẫu thân muốn con làm gì hài nhi dù chết cũng không hối hận. Nhưng điều này, lại cần phải phản bội phụ thân mới đối được. Con sớm đã nói qua, con không quay đầu được, đối với mẫu thân có thể thừa nhận một nhi tử ác ma như con, cuộc đời này con đã không còn hối tiếc, sao dám tiếp tục cầu xin gì nữa!

Lúc này Minh Mặc nhìn về phía Vân Thiên Hà, nói:

- Người trẻ tuổi, việc ngày hôm nay, ngươi đã hoàn thành giấc mộng cả đời ta, Minh Mặc vô cùng cảm kích, xin nhận của ta một lạy!

Nói xong, Minh Mặc lại dập đầu với Vân Thiên Hà.

Khi ngẩng đầu lên, Minh Mặc từ trong lồng ngực móc ra mấy bức mật hàm giao cho Vân Thiên Hà, nói:

- Ta cũng không có gì để báo đáp ngươi, nhưng trong vài bức mật hàm này, có tất cả những thứ ngươi muốn biết, đây cũng là việc cuối cùng ta có thể báo ân!

Minh Mặc dứt lời, lại nhìn về phía Liên Tinh, nói:

- Mẫu thân, cuộc đời này hài nhi không thể tận hiếu với người, xin tha thứ cho hài nhi bất hiếu, chỉ mong có thể có kiếp sau. Việc cuối cùng hài nhi có thể làm cho mẫu thân, chính là chuộc tội với những sinh mệnh vô tội đã bị hài nhi giết chết, con chỉ hi vọng mẫu thân có thể sống thật tốt, hiện tại, hài nhi có thể quay đầu rồi...

- Con muốn làm gì, không được...

Liên Tinh nhận ra điều gì đó, đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, đang muốn ngăn cản, nhưng khi Minh Mặc ngẩng đầu lên, sắc mặt của hắn đã vô cùng tái nhợt, khóe miệng trào ra một luồng máu đen, hiển nhiên Minh Mặc đã uống vào kịch độc.

Minh Mặc lúc này chặn Liên Tinh lại, vẫn quỳ gối nơi này, tiếp tục nói:

- Mẫu thân, hài nhi rốt cục cũng có thể quay đầu, bất quá mẫu thân không nên khổ sở. Hài nhi đang rất cao hứng, rốt cuộc cũng đã được giải thoát, cuộc đời này không còn bất cứ tiếc nuối nào, nếu có kiếp sau, con hi vọng có thể làm người thường, sống cuộc sống bình yên vui vẻ, làm một người tốt...

Dứt lời, thân thể Minh Mặc chậm rãi gục xuống dưới chân Liên Tinh, rồi cứ tiếp tục duy trì tư thế như vậy, không còn tiếng động.

Liên Tinh từ lâu đã lệ tuôn đầy mắt, nhưng lúc này trên nét mặt của nàng, lại có một loại thoải mái nhẹ nhõm, nàng là người hiểu chuyện, nàng biết, Minh Mặc làm như vậy mới là kết cục tốt nhất.

Vân Thiên Hà cũng không biết nói gì, chỉ có thể im lặng đứng nhìn Liên Tinh.

Liên Tinh đột nhiên quay sang nói:

- Thiên Hà, ta đã nói rồi, ta sẽ chuộc tội với hắn, xin ngươi hãy thành toàn cho ta!

Vân Thiên Hà vừa nghe đã trầm mặt nói:

- Nếu như cái chết của hắn là một sự chuộc tội, như vậy ngươi cũng định lấy cái chết, để cứu vãn những lỗi lầm của ngươi với hắn sao?

- Không, ta sẽ không chết, ta sẽ sống!

Liên Tinh lắc đầu nói.

Vân Thiên Hà có phần khó hiểu, hỏi:

- Vậy ngươi định làm gì, vì sao phải cần ta thành toàn cho ngươi?

- Ta muốn đem thi thể của hắn đi gặp U La Vương!

Liên Tinh nói:

- Chỉ có như vậy, mới có cơ hội dập tắt hai luồng Bất Diệt Minh Hỏa trong Thiên U Âm Điện, bởi vì hai luồng Bất Diệt Minh Hỏa này, chính là sự chỉ dẫn cho vong tộc phục sinh!

- Vạn vạn lần không được, quá mạo hiểm!

Vân Thiên Hà kiên quyết lắc đầu.

Liên Tinh lại nói:

- Chuyện này nếu ta không làm, chung quy cũng sẽ có người phải đi làm. Dù cho chỉ dập tắt được một luồng Bất Diệt Minh Hỏa trong đó, cũng có thể khiến thực lực Thiên U Âm Điện giảm xuống, tiến trình vong tộc ra khỏi U Tuyền Huyết Hà cũng chậm lại, từ đó chúng ta tranh thủ được càng nhiều thời gian. Hiện tại việc người cần làm, chính là kết thúc những phân tranh của các thế lực nội loạn trong thiên hạ, ngưng tụ toàn bộ lực lượng, cùng nhau đối kháng với đại quân vong tộc sắp sống lại, bởi vì vong tộc này, mới chính là một hồi họa kiếp lớn nhất của nhân loại!

Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc nhìn Liên Tinh:

- Vì sao người lại biết nhiều như vậy?

- Lúc trước khi ta cùng với U La Vương có khúc mắc, trong lúc vô ý ta đã tiến lầm vào U Tuyền Huyết Hà, cũng ở nơi đó, ta bị vong linh của Huyết Hà hút đi tinh phách. Nhưng U La Vương lúc đó đã dùng một phương pháp kỳ quái tìm ta trở về, và cũng tại lúc đó, ta đã thất thân với hắn, từ đó mà biết được những bí mật này!

Hắn muốn phục sinh vong tộc đã bị phong ấn, nhất định phải dùng máu tươi và tinh khí của hậu duệ các bộ tộc cổ hoang làm chất dẫn, để huyết vân và hắc ám trong Huyết Hà ăn mòn cả đại địa, cứ như vậy, phong ấn trấn áp vong tộc bị phá đi, chúng sẽ một lần nữa ngóc đầu dậy, còn chỗ tốt mà Thiên U Âm Điện đạt được, đó chính là tấm thân bất tử.

Hiện nay công pháp bọn họ tu luyện, có liên hệ chặt chẽ cùng với Huyết Hà vong tộc, khí tức bọn họ phóng xuất ra có thể khiến cho Bất Diệt Minh Hỏa tiếp tục bốc cháy, cũng từ đó mà lấy ra được càng nhiều bất tử chi lực, giả như Bất Diệt Minh Hỏa bị tắt, như vậy thực lực của bọn họ sẽ giảm sút nghiêm trọng. Đó cũng là bí mật bất tử của đám trưởng lão trong Âm Điện. Hiện tại người cũng đã biết mục đích thực sự khi ta đem thi thể của hắn đi gặp U La Vương, mà Minh Mặc, phỏng chừng cũng có suy nghĩ như vậy!

Vân Thiên Hà kinh ngạc nói:

- Người nói là, người đem thi thể Minh Mặc đi tìm U La Vương, U La Vương nhất định sẽ nghĩ biện pháp phục sinh cho hắn, cũng khiến cho hắn trở thành một trưởng lão bất tử, người sẽ lợi dụng thời cơ này mà hủy diệt Bất Diệt Minh Hỏa kia?

Liên Tinh gật đầu nói:

- Trong âm điện, theo ta được biết, hiện nay hắn là có năm vị trưởng lão bất tử, thực lực tối cường đại, địa vị vô cùng cao thượng, lần hành động này của bọn họ hẳn là sẽ phái ra một trưởng lão bất tử. Nếu có gặp hắn, người nhất định phải cẩn thận!

Vân Thiên Hà lại nói:

- Chuyện này người vẫn không nên hành sự lỗ mãng, đợi sau khi chúng ta thương nghị rồi hãy quyết định!

Thái độ Liên Tinh rất kiên định, lại nói:

- Không được, nếu để cho U La Vương biết chuyện này, hắn nhất định sẽ phái người tới đây cướp đoạt thi thể Minh Mặc, trừ phi người dùng Khôn Lam Chi Diễm đốt cháy thi thể, bằng không nhất định hắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Hơn nữa hôm nay hắn liên hợp cùng Thiên Tháp và các khôi lỗi thế lực khắp nơi, khiến cho thiên hạ đại loạn, phân tranh nổi lên bốn phía, vạn nhất một khi hắn làm ra sự tình tàn sát gì đó để hả giận, tổn thất vẫn chính là những sinh mệnh vô tội, mà kẻ đạt được chỗ tốt, lại chính là vong tộc. So với bị động, còn không bằng chủ động mà làm, không phải người vẫn luôn thích hành sự như vậy sao?

- Tâm ý người đã quyết, ta cũng chỉ có thể thành toàn cho người. Bất quá chính người cũng phải cẩn thận, thâm nhập vào hang ổ thực sự quá nguy hiểm!

Vân Thiên Hà thấy Liên Tinh tâm ý đã quyết, hẳn biết khuyên bảo cũng vô dụng, chỉ đành đáp ứng thỉnh cầu của Liên Tinh.

Liên Tinh được Vân Thiên Hà đồng ý, thần sắc hơi thả lỏng một chút, nói:

- Vài bức mật hàm vừa rồi Minh Mặc đưa cho người, chắc hẳn có liên quan tới việc U La Vương cầu kết thể lực Di Sinh Giới, và cả vong tộc trong U Tuyền Huyết Hà. Phong vị đại diện lần này tuy rằng chúng không dốc toàn lực để phá hoại, mà chỉ cho người tới dò xét, chứng tỏ đối với chuyện này bọn chúng cũng không quá coi trọng, từ đó suy ra còn có sự tình trọng yếu mà chúng phải quan tâm hơn. Thiên Hà người hãy bảo trọng, ta xin cáo từ!

Nói xong, Liên Tinh ôm lấy thi thể Minh Mặc, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà lần cuối, sau khi gật đầu, liền tung người nhảy vào trong núi, không còn thấy hình bóng.

Nhìn theo thân ảnh dần dần biến mất, trong lòng Vân Thiên Hà biết lần từ biệt này, có lẽ chính là vĩnh biệt!

564. Chương 571: Mật Hàm

Minh Mặc lấy cái chết để quay đầu, con đường sau khi hắn quay đầu chính là dùng thi thể của mình làm nền móng. Mà những bức mật hàm hắn lưu lại trong tay Vân Thiên Hà, trọng lượng lại nặng đến nghìn cân.

Vân Thiên Hà sau khi Liên Tinh rời đi, trước tiên lập tức mở mấy bức mật hàm ra, tỉ mỉ đọc kỹ nội dung bên trong một lần, tuy rằng nội dung bên trong đều rất đơn giản, thậm chí còn dùng một ít ám ngữ khó hiểu để biểu đạt, nhưng từ những tin tức lộ ra trong đó, kết hợp với một số tin tức mà hắn biết được, như vậy nội dung bên trong các mật hàm này đều rất rõ ràng.

Tuy Vân Thiên Hà không biết vì sao những mật hàm trọng yếu này lại rơi vào tay Minh Mặc, nhưng tư liệu mà hắn cung cấp này vô cùng có giá trị.

Di Sinh Giới cho tới nay đều là một tồn tại thần bí mà cường đại, cường giả trong bọn họ, lợi dụng lực lượng của chính mình mở ra một số ràng buộc của không gian để đi tới thế giới này, việc này đối với họ mà nói, có lợi nhưng cũng có hại.

Có lợi chính là, bọn họ có thể đạt được tạo hóa khí vận của thế giới này, từ đó thu được lực lượng càng cường đại hơn, cơ hội đạt tới vĩnh sinh cũng nhiều hơn.

Mà tệ đoan chính là, bọn họ dùng lực lượng của chính mình mở ra ràng buộc không gian, bởi vì cần phải thích ứng với quy luật sinh tồn ở nơi đây, nên tu vi thực lực của họ cũng phải giảm xuống một cấp bậc, hơn nữa mệnh lý của bọn họ, cũng cần phải thích ứng với quy luật mệnh lý của thế giới này.

Cường giả của Di Sinh Giới được nhắc tới trong mật hàm đã xuống đây, chính là một thành viên của Mật giáo Vân Thiên Hà đã gặp phải trong Ngân Thần thành, đó là Viêm tộc trong Long Tộc, được phái xuống để tìm kiếm chí bảo Cửu Thái Vân Long Châu bị mất của Long Tộc. Bởi vì mục đích không tương đồng, cho nên thế lực Thiên U Âm Điện cũng không tiến hành liên hệ với hắn.

Mà vài long nhân khác của Viêm tộc xuống đây, cũng đều nghĩ muốn tranh đoạt tạo hóa khí vận của thế giới này. Cho nên sau khi bọn họ hạ giới, liền trực tiếp đến Nhật Tông, cùng với bí chủ Nhật Tông liên hợp lại. Thiên U Âm Điện muốn thông qua một số lợi ích để đạt được sự hợp tác của những thành viên Viêm tộc này, từ đó lôi kéo được Nhật Tông vào bên trong trận doanh của chúng.

Trong phong mật hàm này, chủ yếu là đề cập tới những mâu chốt và sự nhượng bộ khi phân phối lợi ích giữa Thiên U Âm Điện cùng với Nhật Tông, muốn để cho Minh Mặc đến giám sát lần đàm phán này. Vân Thiên Hà có phần không rõ vì sao Minh Mặc lại đột nhiên tới Thanh Long sơn.

Xem đến phong mật hàm thứ hai, nội dung bên trong có chút kỳ quái, bên trong đề cập đến một người tên là La Sát Nữ. Hơn nữa nội dung nhắc tới trong mật hàm này về La Sát Nữ cũng chỉ có hai từ "Xuất quan!", sau đó không hề nhắc thêm gì nữa.

Tuy rằng chỉ có một câu nói giản đơn, thế nhưng từ đó Vân Thiên Hà cũng không khó để suy đoán, La Sát Nữ này chỉ sợ là một nhân vật lợi hại, bằng không Thiên U Âm Điện cũng sẽ không coi trọng như vậy. Hơn nữa độ bảo mật cũng tương đối cao, chỉ nhắc tới một cái tên và hai chữ, những thứ khác không đề cập tới.

Vân Thiên Hà nhất thời đem La Sát Nữ này liệt vào đối tượng chú ý trọng điểm!

Sau khi mở ra phong mật hàm thứ ba, nội dung bên trong hẳn cũng có thể suy đoán ra một phần, sắc mặt Vân Thiên Hà nhất thời trở nên ngưng trọng.

Bên trong phong mật hàm này, dĩ nhiên lại đề cập tới năm tòa tháp bản nguyên, tuy rằng chỉ viết vài dòng, nhưng ẩn tượng của Vân Thiên Hà với năm tòa bảo tháp này cũng cực kỳ sâu sắc.

Bởi vì bên trong mộng cảnh khi hắn lâm vào giấc ngủ say kia, Tạo Hóa Thần Điện sao thời gian dài phủ bụi, năm tòa bảo tháp cuối cùng cũng đã tái hiện. Mà năm tòa bảo tháp này, liên quan trực tiếp đến việc mở ra Tạo Hóa Thần Điện. Hơn nữa chúng cũng là nơi phong ấn trọng yếu để trấn áp vong tộc bên trong U Tuyền Huyết Hà.

Hiện tại mật hàm này nhắc tới năm tòa bảo tháp, như vậy tất nhiên sẽ liên quan đến phương vị hiển hiện của chúng sau khi Tạo Hóa Thần Điện mở ra.

Người của Thiên U Âm Điện nhất định là đã phát hiện được một ít đầu mối, từ đó đem việc này liệt vào những sự kiện so với phong vị đại diện của Thanh Long sơn càng trọng yếu hơn. Cho nên bọn chúng mới thay đổi kế hoạch, đối với Thanh Long sơn nơi này chẳng qua chỉ tổ chức đánh nghi binh, mục đích thực sự của chúng, chính là trước khi thế lực Tạo Hóa Thần Điện hình thành một chính hợp, phải tìm được năm tòa bảo tháp bản nguyên.

Sau khi xem xong phong mật hàm, Vân Thiên Hà Vân Thiên Hà một lúc lâu, rồi mới mở phong mật hàm cuối cùng ra.

Thế nhưng sau khi đọc nội dung bên trong mật hàm này, khóe miệng Vân Thiên Hà lại lộ ra một tia cười nhạt.

Thế lực Thiên Tháp thực đúng là tiểu nhân hai lòng dê tiện. Trong mật hàm đề cập tới thế lực Thiên Tháp gần đây trong khi phối hợp hành động cùng với Thiên U Âm Điện lại tỏ ra chậm trễ, không án theo lẽ thường mà thực hiện, hoàn toàn vi phạm những hiệp nghị hợp tác giữa chúng và Thiên U Âm Điện.

Hơn nữa người của Thiên Tháp gần đây lại lui tới rất mật thiết cùng với Quy Tinh Tử trên Lưu Tinh Thiên Nguyên. Âm Điện hoài nghi Thiên Tháp rất có khả năng đã liên kết với chiến tuyến của Tinh Tổ trong Di Sinh Giới. Cho nên nội dung nhắc tới trong phong mật hàm này là, bí mật phân cách thế lực của Tinh Tông, thu nạp vào trận doanh của mình, đối với những thành viên Tinh Tông không phục tùng thế lực Âm Điện liền thực thi tẩy trừ, nắm chắc Tinh Tông trong tay, không lưu lại cho Thiên Tháp bất kỳ cơ hội nào.

Âm Điện yêu cầu lần hành sự này nhất thiết phải bảo mật, không được để Thiên Tháp biết được bất kỳ chút manh mối nào, từ đó sinh ra hoài nghi với Âm Điện. Chỉ cần đem chuyện này đổ lên trên đầu Nam Minh Quang Thiên, Mạ Đà Tàng, Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn, tông phái do những di lão sau khi thoát ly Tinh Tông thành lập nên, là có thể đảm bảo kế hoạch lần này thực thi thuận lợi.

Sau khi xem xong mật hàm, Vân Thiên Hà liền thu lại toàn bộ, vừa đi về hướng thần điện vừa ngẫm nghĩ:

- Sự tồn tại của La Sát Nữ hiện tại chưa có bất kỳ đầu mối nào để điều tra. Sự tình về năm tòa bảo tháp vẫn phải đưa lên trên cùng, đến khi tất yếu thì bản thân phải tự mình đi tìm kiếm. Về phần một số bất hòa xuất hiện giữa Thiên U Âm Điện cùng với Thiên Tháp, có thể để những người thuộc Nam Minh Quang Thiên đi xử lý thì càng thêm thỏa đáng. Giả như có thể khiến cho song phương quay sang cắn nhau, như vậy những việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều lắm!

- Sự thúc...Sự thúc...Thiên Hà...

Trong khi Vân Thiên Hà đang nghĩ tới xuất thần, tùy ý bước đi, bỗng nhiên một loạt tiếng kêu cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn, vì vậy bèn dừng lại. Đến khi nhìn xung quanh mới nhận ra bản thân không trở về Tạo Hóa Thần Điện, mà lại mặc danh kỳ diệu đi tới một con suối ở sườn bắc của sơn cốc.

Con suối nơi này, cũng là một nơi cực kỳ bí ẩn trong Độc Long Cốc. Trước khi Tào Hóa Thần Điện còn chưa xuất hiện, nơi này hoàn toàn bị độc thảo cùng đầm lầy bao phủ, bên trong còn có độc ngạc mãnh thú, căn bản không thể nhìn thấy.

Bất quá sau khi Tào Hóa Thần Điện xuất hiện, địa hình xung quanh con suối này cũng phát sinh biến hóa thần kỳ, toàn bộ sinh vật nguy hiểm đều ẩn vào trong bóng tối, khiến cho vị trí của nó hiển lộ ra.

Phong cảnh xung quanh con suối quả thực vô cùng ưu mỹ, tất cả cảnh trí đều được tạo ra từ sự thần kỳ của thiên nhiên.

Lúc này nhóm người Lộng Nguyệt, Nam Quang, Nam Minh Anh dẫn theo một số người thủ vệ ở đây, thấy Vân Thiên Hà ở trên đỉnh đầu bọn họ bay tới bay lui, hơn nữa nhìn bộ dạng như có điều trầm tư, bọn họ vốn không muốn quấy rầy, nhưng khi thấy Vân Thiên Hà sắp bay đi, vì vậy liền kêu to.

Trông thấy hơn mười ánh mắt bên dưới hiếu kỳ nhìn mình, Vân Thiên Hà tâm thần khẽ động, vì vậy liền như chiếc lá rụng nhẹ nhàng hạ xuống.

Hiện tại Lộng Nguyệt đã trưởng thành có dáng dấp của thiếu nữ, vẫn thập phần khả ái, nếu như không phải vì độ tuổi của nàng, quả thực rất dễ bị coi là một tiểu cô nương ngây thơ thiên chân vô tà.

- Sư thúc, vì sao người lại tới đây?

Lúc này Lộng Nguyệt đi tới thi lễ với Vân Thiên Hà, hiếu kỳ hỏi.

Vân Thiên Hà quét mắt liếc nhìn mọi người, phát hiện mấy người thanh niên trong đó có chút thương tích, xung quanh cũng có dấu hiệu bị phá hủy, liền nhíu mày nói:

- Nơi này cũng phát sinh tranh đấu sao?

Lộng Nguyệt đáp:

- Sư thúc, chúng ta thụ mệnh của Cơ trưởng lão thủ vệ nơi này. Khi phong vị đại diện diễn ra, quả thực cũng có địch nhân tiến vào đây thăm dò, bất quá thực lực bọn chúng cũng không mạnh, phát động cơ quan cùng với trận thức nơi này, còn chưa tiến lại gần đã bị tổn thất mất một nhóm người. Sau khi chúng ta phát hiện bọn chúng, thấy chúng thực lực thấp, vì vậy liền để mấy người trẻ tuổi ra chiến đấu để rèn luyện. Hiện tại chúng đều đã bị tiêu diệt, xin sư thúc yên tâm!

Vân Thiên Hà nói:

- Bọn chúng là người thế lực nào, lối vào từ con suối này ẩn sâu bên trong Độc Long Cốc, địa thế nơi này cũng không dễ đột phá như ở chỗ phong khẩu bí mật, vì sao lại có người len vào nơi đây?

Lộng Nguyệt nói:

- Sư thúc, chúng ta cũng không rõ chúng là ai, chưa bao giờ gặp qua. Bọn chúng hành sự đều thập phần phối hợp, tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng phối hợp rất ăn ý, bất quá Nam Quang sư huynh từng phán đoán, những kẻ này rất có khả năng là người của Tinh Tông, bởi vì phong cách hành sự của bọn chúng cùng với một phân đà của Tinh Tông có chút tương tự!

Nhắc tới Nam Quang Thiên Hành, Vân Thiên Hà ở trong phong vị đại diện cũng đã nghe qua tên hắn, là một trong Thánh Đạo thất thánh, vì vậy bèn quay sang nhìn một lão giả tinh thần rất tốt, đầy mặt hồng quang, thần thái có chút hàm hậu mộc mạc, râu tóc vẫn còn màu đen, chứng tỏ tuổi tác không lớn lắm, sau khi gật đầu cùng hắn, bèn nói:

- Nam Quang tiên bối, Tinh Tông này, hôm nay ta đã được nghe nhắc tới nhiều lần, nhưng chưa bao giờ được thấy qua, người có thể nói rõ một chút hay không?

Nam Quang Thiên Hành gật đầu, vuốt chòm râu đen nhánh của hắn, nói:

- Tông phái Nam Minh Quang Thiên ta, từ khi tổ tiên Nam Minh Quang Thiên thoát ly Tinh Tông sau đó thành lập nên, tuy rằng không hề có bất kỳ qua lại nào cùng Tinh Tông, nhưng sự tình của Tinh Tông vẫn hiều rõ đôi chút, lão phu liền nói cho người một chút về các thế lực tông môn vậy...

565. Chương 572: Tinh Môn

Trong mấy nghìn năm truyền thừa của tông phái này, mỗi một đời môn chủ, cơ hồ là những người không có tu vi võ đạo, nhưng đều thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ phi phàm. Hơn nữa họ ẩn giấu với thế gian, không hề giống người thường, rất ít người có thể thấy được vị môn chủ thần bí này, cho dù có gặp cũng không nhất thiết biết được lai lịch của hắn.

Đây là một môn quy rất kỳ quái, không ai biết vì sao chỉ có nhân tài như vậy mới đủ tư cách trở thành môn chủ Tinh Môn. Nhưng điều đó cũng đã từng thúc đẩy tông môn cường đại này từng xuất hiện một lần nguy cơ phân liệt nghiêm trọng.

Nguy cơ phân liệt lần đó, cũng là năm Nam Quang Tử Anh xuất hiện, bởi vì hắn vốn là người mang tinh mệnh có được Thanh Long Đế Tinh, cho nên hắn đã từng ở trong Tinh Môn đảm đương chức vụ trưởng lão. Cũng từng có rất nhiều trưởng lão nhất trí đề cử hắn làm môn chủ Tinh Môn. Nhưng lại có một bộ phận trưởng lão cực lực phản đối, vì vậy liền sinh ra nguy cơ phân liệt.

Bố cục thế lực Tinh Môn, chủ yếu cấu thành bởi ba bộ phận, bộ phận thứ nhất chính là hội nghị trưởng lão, cũng là tầng cao nhất trong Tinh Môn. Bộ phận thứ hai chính là môn chúng của Tinh Môn. Một bộ phận môn chúng này phân bố khắp thiên hạ, chủ yếu phụ trách quản lý các chi nhánh phân đà của Tinh Môn trong thiên hạ. Mà những phân đà này cũng chính là bộ phận thứ ba của Tinh Môn.

Sau khi Tinh Môn bùng phát nguy cơ phân liệt, nội bộ Tinh Môn đã trải qua một loạt tranh đấu, cho nên đã bị người khác làm lộ ra bí mật cùng thân phận của môn chủ.

Lúc đó tân môn chủ của Tinh Môn mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi, hơn nữa thiếu niên này còn là cháu ruột của thủ tịch trưởng lão Tinh Môn, vì thế càng khiến cho mâu thuẫn lan rộng, đấu tranh càng thêm kịch liệt.

Khi đó Nam Quang Tử Anh thấy Tinh Môn dần dần suy tàn, liền mang theo mấy trưởng lão cùng bằng hữu của mình, thành lập tông môn tại Lưu Tinh Thiên Nguyên, gọi là Tinh Tông, cùng với Tinh Môn chỉ khác một chữ.

Từ sau khi Tinh Tông thành lập, bởi vì người trong tông môn đoàn kết, hơn nữa quan hệ vô cùng thân mật, cho nên tông môn này phát triển cực nhanh. Lúc đó Tinh Môn đang trong xu hướng suy tàn, nên cũng có không ít người sẵn sàng góp sức cho Tinh Tông, khiến cho Tinh Tông trong thời gian vắn vắn mười năm phát triển lớn mạnh, hoàn toàn thay thế được Tinh Môn, trở thành một trong tam đại tông môn sánh ngang cùng Nguyệt Môn, Nhật Tông.

Chẳng qua sau đó lại phát sinh một đại sự, chính là sự phụ của Nam Quang Tử Anh - Vân Ly Huyền Thiên bị giết, mà ngay sau đó Nam Quang Tử Anh cũng bị người khác bán đứng mà bỏ mình, liền khiến cho Tinh Tông xuất hiện cục diện tứ phân ngũ liệt. Ngay sau đó những trưởng lão Tinh Môn một lần nữa nhẩy ra, đồng thời liên hợp cùng với thế lực bên ngoài, ý muốn chiếm đoạt Tinh Tông, khiến Tinh Tông lâm vào nguy cơ sớm tối.

Lúc đó, có một số người biết được bên trong các thế lực kia, có bóng dáng của Nhật Tông, cũng có một số thế lực tông phái thần bí tham dự, hơn nữa lúc đó một huynh đệ tốt nhất của Nam Quang Tử Anh là Liên Ngân La gây xích mích ly gián, khiến cho các huynh đệ phản bội, ào ào rời khỏi tông môn, đến các nơi tự kiến lập tông phái cho riêng mình, về sau mới sản sinh ra các thế lực Nam Minh Quang Thiên, Mạn Đà Tàng, Thiên Tây Lý Quỳnh Sơn và Hoa Thần Chính Giáo.

Mà lúc đó cũng có một phần thành viên Tinh Tông ẩn giấu với thế gian, không biết tung tích, một phần khác thì trở lại Tinh Môn, và còn có một bộ phận thì được Nhật Tông mời chào.

Chẳng qua những người này ở trong Nhật Tông lại gặp phải bài xích, cho nên có bốn vị trưởng lão bất mãn với Nhật Tông, một mình khai sơn lập phái, thành lập tông môn, cũng chính là tứ đại tông môn Thiên - Địa - Huyền - Hoàng ngày nay.

Nam Quang Thiên Hành giảng giải tới đó, cũng không tiếp tục nói về bối cảnh của Tinh Môn cho Vân Thiên Hà nữa, chuyển đề tài về vấn đề lúc trước, nói:

- Tựa như đám người lần này lén vào đây, sở dĩ lão phu hoài nghi bọn họ là người của chi nhánh Tinh Môn, là bởi vì phương thức chiến đấu của chúng cùng với phong cách chiến đấu của Tinh Môn thập phần tương tự. Tuy rằng thực lực không mạnh, nhưng bọn chúng lại dựa vào sự đoàn kết và phối hợp ăn ý, giống như môn chúng bên trong các phân chi của Tinh Môn, nhiều thì bốn thành viên một tiểu tổ, thực lực cường đại hơn một chút thì hai người một tổ, đều cùng nhau ăn ở ngủ nghỉ, chưa từng có tình trạng chiến đấu đơn lẻ.

- Chẳng trách!

Lộng Nguyệt nghe vậy bèn gật đầu:

- Mới vừa rồi khi người của chúng ta giết chết một người phe đối phương, liền phát hiện những kẻ khác không chỉ ý chí chiến đấu không suy kiệt, mà trái lại càng thêm tràn đầy, hơn nữa càng thêm điên cuồng, tựa như là cừu nhân sinh tử. Cũng bởi vì thế mà người của chúng ta mới bị thương tổn. Nguyên lai bọn chúng là người của Tinh Môn!

Nói đến đây, trong lòng Lộng Nguyệt có chút nghi vấn, hỏi:

- Lê nào lần này, Tinh Môn vốn vẫn lánh đời không ra, cũng muốn tham dự vào tranh đoạt tạo hóa. Nếu như vậy thì tình hình càng lúc càng phiền phức rồi!

Lúc này Nam Minh Anh vẫn trầm mặc lắng nghe ở bên cạnh lên tiếng:

- Lộng Nguyệt tông chủ sợ rằng còn chưa biết, Tinh Môn hôm nay sớm đã còn là Tinh Môn vì thiên hạ muôn dân trong quá khứ rồi. Tinh Môn hiện tại cùng với tà ma cấu kết, làm toàn những việc tai họa muôn dân. Một số môn chúng còn lại chút tâm linh, đều đầu nhập vào các thế lực khác, hoặc giả tự lập môn hộ, trở thành tiểu tông phái, hôm nay còn lại, bất quá cũng chỉ là nanh vuốt của tà ma mà thôi. Tinh Môn kỳ thực cũng sớm đã chỉ còn trên danh nghĩa, bất quá bị kẻ khác lợi dụng danh hào này mà làm những việc thối nát!

Nghe thấy vậy, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, nói:

- Tinh Môn như lời người nói, có phải vẫn ở tại Lưu Tinh Thiên Nguyên hay không?

Nam Minh Anh cùng với Nam Quang Thiên Hành đồng thời gật đầu, nói:

- Nơi này chính là tổng đàn Tinh Môn, bất quá đây cũng chính là một bảo địa, là một Tinh Huyền Thông Linh cảnh do thiên nhiên hình thành, tinh lực vô cùng nồng đậm. Đối với người tu luyện tinh quyết có lợi ích rất lớn, hơn nữa người bình thường tu luyện ở nơi này, cũng là làm ít hưởng nhiều, chúng ta đã từng muốn đoạt lại nơi đó, nhưng vẫn chưa thành công!

- Vì sao không thành công?

Vân Thiên Hà hiểu kỳ hỏi.

Nam Quang Thiên Hành nói:

- Bởi vì nơi này có một siêu cấp cường giả tu vi đã đạt tới sơ Vị của Thần Chi Linh Vực, hơn nữa cũng tu luyện pháp môn tinh quyết, tự xưng là Chân Võ Tinh Đế. Hắn trường kỳ chiếm cứ Thông Linh cảnh thiên nhiên này, cho nên ngay cả người của Tinh Môn cũng không dám có chút sơ suất, cung phụng tựa như tổ tông, làm gì còn ai dám đánh chủ ý tới nơi này!

- A, còn có cả sự tình bậc này sao?

Vân Thiên Hà nhíu mày, nhưng trong lòng lại nhớ tới một việc. Bản thân trong vài lần tu luyện lúc trước, ý chí của Tử Vi tinh thần bản mệnh bao trùm tinh khung, tự nhiên là sẽ bao hàm cả Chân Võ Tinh Cảnh. Lúc đó hắn đã cảm thấy có một phần lực lượng tinh tú lẳng lẽ hao hụt đi. Bất quá so sánh với lực lượng của tứ vị tinh khung, thì chút hao hụt ấy của Chân Võ Tinh Cảnh cùng với Bạch Hổ Tinh Cảnh cũng không ảnh hưởng gì tới hắn, cho nên hắn cũng không quá lưu ý.

Thế nhưng lần này nghe Nam Quang Thiên Hành nhắc đến sự tình của Tinh Môn cùng với kẻ gọi là Chân Võ Tinh Đế kia, trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời trở nên cảnh giác.

Vậy chẳng khác nào trong vườn cây nhà mình, có người lặng lẽ ăn vụng hươu hầu và táo, nhưng bản thân mình lại không phát hiện ra. Cứ như vậy một thời gian dài, số lượng dưa hầu và táo tự nhiên sẽ giảm đi.

Vân Thiên Hà biết rằng, mình có được tinh tú lực bất tận, lấy không hết dùng không cạn. Một chút tinh tú lực mất đi đó chẳng khác gì chín trâu mất một cọng lông, hoàn toàn không cần kể đến. Thế nhưng đối với kẻ khác mà nói, một cọng lông này, lại chính là bảo tàng vô cùng đồ sộ.

Dù chỉ là chín trâu mất một cọng lông, nhưng dù sao đó cũng là một cọng lông a, hần là quân vương chúa tể của tinh khung, không có sự cho phép của hần, hần há có thể để một vài lẻ có thể trở thành địch nhân của mình len lén hưởng thụ một sợi lông này, cho dù chỉ nhỏ bằng một phân một ly cũng không được!

Đối với địch nhân, hoặc là những người ẩn tàng thâm sâu, cho tới bây giờ Vân Thiên Hà sẽ không bao giờ nhân từ hoặc hào phóng, hướng hồ là để chúng tìm kiếm khe hở hưởng thụ lực lượng tinh tú từ phiên tinh khung mà hần thống trị, điều này tuyệt đối không có khả năng.

Cho nên, Vân Thiên Hà lập tức lưu ý, đem việc này đặt ở trong lòng. Hần dự định sau khi phong vị đại điển lần này chấm dứt, sẽ đặc biệt giành thời gian xử lý sự tình tinh lực bị kẻ khác đánh cắp này.

Địch nhân ở con suối này đã bị đẩy lui, bất quá vẫn cần phải phòng bị, Vân Thiên Hà chợt nhớ tới ở phong khẩu lượng người bị thương khá nhiều, vì vậy liền nhắc tới việc này với Lộ Nguyệt, để nàng phân ra một nhóm người đi thủ hộ ở đó.

Lộ Nguyệt cùng với Nam Quang Thiên Hành sau khi tiến hành thương nghị, liền quyết định để Nam Minh Anh lưu lại nơi này, nàng cùng với

Vân Thiên Hà cùng với Nam Minh Anh trò chuyện vài câu, chợt nghe Nam Minh Anh nhắc tới tiểu nhi tử cùng với nhị tôn nữ của hần, hơn nữa hần cũng biết khá nhiều sự tình của Vân Thiên Hà, cho nên không khỏi có chút ngạc nhiên.

Sau khi hỏi ra mới biết được, nhị tôn nữ của hần chính là Nam Minh Tuyết, còn tiểu nhi tử của hần là Nam Minh Khai. Nghĩ tới lúc trước nhóm người Nam Minh Khai cùng với mình vờn nhau hơn nửa năm, trải qua khắp một nửa Đông Vực, Vân Thiên Hà không khỏi mỉm cười. Một thời gian dài không gặp những người này, quả thực là có chút tưởng niệm, hần vẫn còn nhớ rõ vụ cá cược cùng với Vũ Phương Khinh Thần lúc đó.

Hiện tại thiên hạ thiên hạ đại loạn, cũng không biết những người này đang làm gì, nếu có cơ hội nhất định phải đi xem một chút.

Nghĩ như vậy, Vân Thiên Hà liền cáo biệt Nam Minh Anh, hướng về phía cốc khẩu của Độc Long Cốc lẳng không mà đi.

...

Trên quảng trường Tạo Hóa Thần Điện, bản tôn Vân Thiên Hà đã dể tọa ở nơi này một hồi, khi hần đem một phần tâm thần đặt trên phân thân đi dò xét các nơi, bản tôn lúc này cũng đã mở mắt.

Quay đầu nhìn lại, thấy ở trong Tạo Hóa Thần Điện vẫn không có động tĩnh, dám người Vân Sách còn chưa đi ra, vốn định tiến lên không gian tạo hóa bên trong xem tình hình cụ thể thế nào, thấy Cơ Trường Không vội vàng chạy tới, liền từ bỏ ý niệm trong đầu.

- Cơ trường lão, người vội vàng trở về như vậy, có phải đã phát sinh chuyện gì hay không?

Sau khi Cơ Trường Không đi tới trước mặt, Vân Thiên Hà nhìn thấy sắc mặt hần trong lòng biết không ổn, phòng chừng đã có việc phát sinh, vì vậy liền hỏi.

566. Chương 573: Lời Nói Sâu Sắc

Cơ Trường Không trầm mặt, thần sắc oán giận, thanh âm ngưng trọng nói:

- Trong lúc diễn ra phong vị đại điển, nơi tụ cư của các tộc nhân tại Thiên Quỷ Sơn, Hạ Gia Lạp Sơn, Hương Tuyết Cốc đồng thời lọt vào tập kích của thế lực Thiên U Âm Điện và Trường Sinh giáo. Các trưởng lão bộ

tộc chúng ta lưu lại nơi đó, vì bảo vệ tộc nhân, đã có bốn vị bỏ mình, hai vị trọng thương. Cũng may tộc nhân các bộ tộc đã ẩn núp kịp lúc, tổn thất không nghiêm trọng lắm, nhưng sự tình này cũng rất trọng đại, có lẽ phải báo cho các vị lão tổ biết mới được!

Vân Thiên Hà nghe những lời này, sắc mặt nhất thời trầm xuống, vốn hắn đã lo lắng bất đồng sẽ thừa cơ đánh phá, tập kích các cứ điểm khác nhau trong sơn cốc, khiến bọn họ không lo được chu đoàn, vì thế mà mệt mỏi. Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng, địch nhân lại đồng thời hành động như vậy

Nhưng hắn còn chưa kịp hồi tỉnh huống cù thế, lúc này Bạch Nương Tử đột nhiên vội vàng từ trên xa chạy tới, không ngừng thở dốc.

Vân Thiên Hà vừa thấy Bạch Nương Tử, trong lòng nhất thời trở nên căng thẳng. Vợ con gia đình hắn đều ở nơi đó, vạn nhất gặp chuyện không may mà nói, hắn thực không dám nghĩ tới.

Cố gắng khiến tâm tình bình tĩnh lại, liền lên tiếng hỏi:

- Bạch Nương Tử, không phải ngươi ở tại Tàng Long đại điện sao, thế nào lại tới đây, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Bạch Nương Tử thở dốc một chút, cuối cùng cũng hòa hoãn lại, lớn tiếng nói:

- Thiên Hà, Tàng Long đại điện bị người ta phát hiện rồi. Người này thực lực rất mạnh, ít nhất cũng là Thiên Cảnh cao thủ. Hiện tại An thúc cùng Diệp lão đang khống chế toàn bộ cơ quan trận phòng thủ, người nọ nhất thời chưa đột phá vào được. Nhưng sự tình khẩn cấp, ta sợ có việc ngoài ý muốn, nên đã từ Tàng Long Thiên Môn chạy thẳng tới đây báo tin!

Nghe thấy vậy, trái tim đang căng lên của Vân Thiên Hà mới thả lỏng đi một chút, liền nói:

- Có bao nhiêu địch nhân, vì sao chúng phát hiện được Tàng Long đại điện?

- Chỉ có một người, hắn từ trong đáy Long Hồ phát hiện ra Tàng Long đại điện!

Bạch Nương Tử nói.

Nghe thấy chỉ có một người, nhất thời sát khí trong mắt Vân Thiên Hà tỏa ra, nói:

- Hiện tại bí mật của Tàng Long đại điện, địch nhân vẫn chưa hiểu biết được nhiều. Mặc kệ kẻ này vì sao phát hiện ra Tàng Long đại điện, đây là hậu hoạn, ta tất phải trừ đi, bằng không bí mật tiết lộ ra, người thân của ta sau này sẽ không còn chỗ an toàn để sống, mà ta cũng không thể nào yên tâm làm việc!

Cơ Trường Không lo lắng nói;

- Thiên Hà, kẻ kia là cao thủ Thiên Cảnh, nhưng theo như hiểu biết của chúng ta mà nói, Liên Ngân La của Thiên Tháp, hoặc là U La Vương của Thiên U Âm Điện đều không có khả năng, về phần Trường Sinh giáo chủ kia, càng không thể nào. Lần này bọn chúng đồng thời tập kích tộc nhân các bộ tộc, không thể nào có một gã cao thủ của chúng lại nhàn nhã đi ngắm cảnh Long Hồ được, trừ khi...

Lúc này, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, không nói gì, hai mắt khép hờ lại.

...

Khi bản tôn Vân Thiên Hà nhắm mắt, lúc này phân thân của hắn đã đi tới cốc khẩu Độc Long Cốc, liền gặp đám người Cơ Hi Nhân, Lam La U vẫn thủ tại đây, đang giăng co cùng với đám người Thiên Tháp. Song phương không hề xảy ra tranh đấu.

Cơ Hi Nhân đột nhiên thấy Vân Thiên Hà từ trên trời hạ xuống, có phần ngạc nhiên nói:

- Thiên Hà, phong vị đại diện kết thúc rồi sao?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Vẫn còn đang diễn ra, ta chỉ đi dò xét xung quanh một chút, không ngờ lại gặp há nhiều việc, vừa rồi giải quyết xong sự tình ở phong khẩu, liền chạy tới nơi này xem sao!

Cũng không chờ Cơ Hi Nhân lên tiếng, Vân Thiên Hà lại nói tiếp:

- Cơ trưởng lão, trước đó các người có gặp qua Thiên Cảnh cường giả lui tới nơi này không?

Cơ Hi Nhân vuốt râu nói:

- Là ai thì ta cũng không rõ lắm, nhưng hắn có một hỏa long phân thân ẩn giấu trong cơ thể một khối lõi, mưu đồ cùng với U Tà Chi Ảnh trà trộn vào đây, lại bị ta bóc trần, khi Lam La U giao thủ cùng nó, Cổ Kỳ bởi vì bị U Tà Chi Ảnh xâm nhập tâm thần nên đã tự bạo khiến hỏa long kia bị thương. Sau khi nó chạy trốn khỏi đây liền không biết tung tích. Chúng ta sợ nơi này lại xảy ra sự cố khác nên cũng không truy kích. Thiên Hà, có phải lại có chuyện gì phát sinh hay không?

- Hỏa long phân thân?

Vân Thiên Hà trầm tư một chút, trông đầu nhất thời nhớ tới một gã trước đây đã ăn khổ đầu từ hắn, chính là cao thủ tên Tiễn Ngao kia, vì vậy bèn nói:

- Hỏa long phân thân này, các người có nhận ra không?

Lam La U nói tiếp:

- Theo lão phu tính toán, kẻ này hẳn là người Viêm tộc từ Di Sinh Giới xuống đây từ rất sớm, tên gọi Tiễn Ngao!

Quả nhiên là hắn, Vân Thiên Hà sau khi đạt được kết quả, lúc này ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt phi thường khiếp sợ của Khương Tề Sâm đang quan sát hắn.

Hiển nhiên, Khương Tề Sâm tự nhiên nhìn ra thân thể Vân Thiên Hà tựa hư tựa thực, rõ ràng chính là một linh pháp phân thân mà Thiên Cảnh cao thủ mới có thể ngưng ra.

Thế nhưng phân thân này có một luồng khí tức cường đại, còn có một cỗ ý chí bễ nhễ khiến tim hắn như ngừng đập. Sắc mặt Khương Tề Sâm thập phần ngưng trọng, trong lòng hắn không ngừng suy tính, từ đâu mọc ra một tiểu tử này, không chỉ trẻ tuổi đã có thực lực Thiên Cảnh, hơn nữa phân thân cũng vô cùng cường đại. Vì sao lão phu không có được những tư liệu tình báo về hắn, lẽ nào tin tức của Thiên Tháp quá bẽ tắt sao?

- Là hắn, tại sao lại là tiểu tử kia, hắn không phải...

Ngay khi Khương Tề Sâm đang nhíu mày trầm tư, chợt nghe bên cạnh có một người hít vào hơi lạnh, vì vậy bèn quang sang, liền thấy Tác Hách cùng với Chúc Thiết Sinh vẻ mặt khiếp sợ, mang theo biểu tình không thể tin nổi nhìn Vân Thiên Hà.

- Thế nào, các người nhận ra tiểu tử kia?

Khương Tề Sâm thấy biểu tình của hai người, liền trầm mặt hỏi.

Tác Hách nói:

- Thủ Các, tiểu tử này chính là kẻ chúng ta đã từng chú ý tới. Chẳng qua lúc đó với thực lực chúng ta cũng không để hắn vào mắt, cho nên cũng không mấy quan tâm. Bất quá về sau, khi chúng ta tương trợ Đường Túc Ly cũng từng ở chỗ Đường Túc Ly nhìn thấy bức tranh của tiểu tử này. Đó là tranh do Đường Túc Ly tự tay vẽ ra. Khi chúng ta hỏi nguyên nhân, người có biết Đường Túc Ly trả lời thế nào không?

- Nói đi!

Khương Tề Sâm hiển nhiên hứng thú với những tư liệu liên quan tới Vân Thiên Hà.

Chúc Thiết Sinh vẻ mặt nịnh bợ nhìn Khương Tề Sâm, xen vào nói:

- Thủ Các, Đường Túc Ly đã từng nói, người này về sau sẽ là trở ngại lớn nhất trên con đường thống trị thiên hạ của hắn. Vô luận là tâm trí, thủ đoạn, hay thực lực, cũng đều đã trưởng thành tới một trình độ khiến hắn phải kiêng kỵ. Sở dĩ hắn vẽ ra bức tranh đó, chính là muốn thường xuyên nhắc nhở bản thân, không thể khinh thị người này. Cho nên chúng ta từ trong tay Đường Túc Ly có được tư liệu về tiểu tử này. Nhưng không ngờ tốc độ trưởng thành của hắn lại biến thái đến vậy, còn rất trẻ mà đã đạt tới Thiên Cảnh, thành tựu trong tương lai càng không thể phán định, Thủ Các, chúng ta có nên...

- Câm miệng!

Khương Tề Sâm chán ghét nhìn Chúc Thiết Sinh, lạnh lùng nói:

- Ý niệm lấy việc công báo thù riêng trong đầu người tốt nhất nên lập tức bỏ đi cho ta!

Chúc Thiết Sinh lập tức im lặng, hai tròng mắt đảo quanh, mang theo vẻ giả hoạt, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này Khương Tề Sâm nhìn Vân Thiên Hà đang cùng Lam La U nói chuyện, trong lòng suy nghĩ, người này ý cảnh hùng hậu như vậy, tất nhiên cùng với người mà vị Tinh Sứ kia tìm có liên quan trọng đại. Nếu như có thể đem tin tức này báo lại cho Tinh Sứ, chắc hẳn sẽ không thiếu mấy viên Tinh Linh Thiên Cơ Hoàn để cùng với đám tử tôn hưởng thụ trường sinh. Lão phu rất ít nhúng tay vào sự vụ của Thiên Tháp, lần này vì chỗ tốt Liên Ngân La hứa hẹn lão phu mới tới. Hôm nay đạt được tin tức trọng đại này, chút hứa hẹn kia của hắn, tự nhiên không thể nào so được với chỗ tốt mà Tinh Sứ đem tới!

Đã như vậy, lão phu cũng không cần phải tranh đấu vô vị nữa, rút lui được rồi!

Nghĩ tới đây, Khương Tề Sâm bèn nói:

- Hôm nay chúng ta tới đây, cũng là vì ánh sáng thanh minh hấp dẫn, hiếu kỳ nên mới tìm đến, không có ý tứ đối địch cùng các người. Nguyên bản ta vốn nghĩ có được cơ hội tham dự thịnh sự việc trọng đại của quý phương thì thật là vinh hạnh, nhưng các vị lại bắt chúng ta chờ ngoài cửa, vậy ta đây cũng không quấy rầy nữa, xin cáo từ!

Nói xong, Khương Tề Sâm vung tay nói với đám người phía sau:

- Chúng ta đi!

- Thủ Các, ngài...

Tác Hách có phần không hiểu ý tứ của Đại Thủ Các này, lời muốn hỏi đã ra đến miệng, nhưng thấy Khương Tề Sâm lắc đầu, Tác Hách cũng không dám hỏi nhiều.

- Chậm đã!

Ngay khi Khương Tề Sâm dẫn theo đám người Thiên Tháp rời đi, Vân Thiên Hà lúc này trầm giọng quát, trong đó còn kèm theo cả uy thế vô biên, nhất thời vang vọng cả Thanh Long sơn, thỉnh thoảng vẫn còn những tiếng dư âm vọng lại như là tiếng long ngâm từ thời viễn cổ.

Khương Tề Sâm nhíu mày, quay đầu lại nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Không biết vị trẻ tuổi này có gì chỉ giáo?

Vân Thiên Hà nhìn Khương Tề Sâm, nói:

- Ta mặc kệ mục đích các người đến vì thứ gì, nhưng sự tình hôm nay, toàn quân Âm Điện tới đây đã bị diệt, tuy rằng Thiên Tháp không phối hợp hành động, nhưng ta cảnh cáo các người, quay về thông tri cho Liên Ngân La, nếu như hắn không biết thức thời, kết cục sau này của hắn, so với Tinh Môn kia còn thảm hơn hấp trăm lần, đương nhiên, đó cũng là một lời khuyên của ta!

Nghe thấy vậy, chân mày Khương Tề Sâm giật giật, trên mặt tuy bình tĩnh, nhưng nội tâm lại đang kinh hoảng ngập trời. Hàm nghĩa sắc bén trong lời nói của Vân Thiên Hà, lấy loại cáo già luôn bo bo giữ mình như hắn, sao có thể không nghe ra được.

Vân Thiên Hà nhắc tới Âm Điện, tự nhiên là hắn đã biết hợp tác hiệp nghị giữa Thiên Tháp cùng với Âm Điện. Lần này Thiên Tháp đi ra chẳng qua chỉ là phô trương một chút, nhưng trong lời của Vân Thiên Hà đã chỉ ra, Âm Điện toàn quân bị diệt, mà bọn họ lại toàn quân lui về, như vậy Âm Điện tự nhiên sẽ nảy sinh ngờ vực với họ, tự nhiên sẽ làm ra hành động để cảnh cáo.

Thế nhưng người này thứ khác không nói, lại đi đề cập tới Tinh Môn, chẳng khác nào chỉ trúng vào mệnh môn của hắn, bởi vì rất ít người biết được mối quan hệ vô cùng chặt chẽ của Khương Tề Sâm với Tinh Môn. Hắn sao có thể không nhìn ra huyền cơ trong đó, người này nói vậy là nhắc nhở hắn, Âm Điện sẽ động thủ với Tinh Môn!

- Lời nói của tiểu tử này có dụng ý gì, muốn gây xích mích quan hệ giữa chúng ta cùng với Âm Điện sao?

Tác Hách cũng không nhìn ra được ý tứ ẩn hàm trong lời nói đó.

Chúc Thiết Sinh lại nói:

- Tiểu tử này quá ngây thơ rồi, hẳn cho rằng chỉ bằng một câu nói của hắn, là có thể dao động đến sự hợp tác giữa chúng ta cùng với Âm Điện sao. Mà cho dù chúng ta cắt đứt quan hệ cùng Âm Điện, Thiên Thập cũng đâu dễ dàng bị người uy hiếp!

- Câm miệng cho ta!

Khương Tề Sâm lúc này lo lắng, nghe thaasi Chúc Thiết Sinh ở đó ồn ào, liền quay sang quát lạnh một câu, còn tỏa ra uy áp của Thiên Cảnh cao thủ, khiến cho Chúc Thiết Sinh biến sắc, thân mình lui về phía sau mấy bước, lập tức không dám lăm miệng nữa.

567. Chương 574: Nội Chiến? Chia Rẽ?

Lúc này, hắn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà thật sâu, nói:

- Những lời này, ta sẽ bẩm báo với Liên đại thập chủ, bất quá nếu như các hạ có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, ta nghĩ sau này chúng ta, Thiên Thập cùng với Tạo Hóa Thần Điện, có thể sẽ có cơ hội hợp tác, cáo từ!

Dứt lời, Khương Tề Sâm dẫn người rời khỏi, chỉ là tốc độ rời khỏi của bọn hắn có chút hơi nhanh, làm người ta có cảm giác giống như chặt vật bỏ chạy vậy.

Người của Thiên Thập đi rồi, Cơ Hi Nhân vuốt vuốt cằm râu, trầm tư suy nghĩ về những gì Khương Tề Sâm mới vừa nói.

Nhưng Lam La U cũng vẫn không nhịn được chữ ằm lên:

- Mấy tên tiểu nhân dê tiện, thay đổi thất thường, còn muốn mưu tính hợp tác cùng thần điện ta, cũng không nhìn lại một chút xem mình là ai!

Nghe nói như thế, Cơ Hi Nhân đột nhiên nhẹ nhàng cười, nói:

- Có thể, Khương Tề Sâm này vẫn có chút tác dụng, nói không chừng về sau chúng ta cùng Thiên Thập có thể có cơ hội hợp tác tạm thời một lần đó!

Vân Thiên Hà nói tiếp:

- Hợp tác cũng có thể, bất quá đến lúc đó bọn chúng chỉ có thể dùng tư thế cầu xin đề van cầu chúng ta hợp tác với bọn chúng, chúng ta cứ chờ mà xem!

- Thiên Hà, sau này chúng ta thật sự sẽ hợp tác cùng tên gia hỏa dê tiện này, vậy chuyện trước đây thì tính sao?

Cơ Hi Nhân quay sang nói với Lam La U:

- Người nên hiểu, trong thiên hạ có rất nhiều quốc gia đều giống như con rối bị Thiên Thập khống chế, mà trong vận mệnh của thiên hạ thì chúng ta nắm giữ số mệnh, còn Thiên Thập nắm giữ căn bản, nếu như người có thể hiểu rõ mối quan hệ bên trong đó, tự nhiên người cũng sẽ nói như vậy!

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Đúng vậy, địch nhân cuối cùng của chúng ta không phải là những tông phái, thế lực này. Bọn họ thay đổi thất thường nhưng cũng chỉ là vì quyền lợi mà thôi, huống hồ sau này, bọn họ vẫn còn giá trị lợi dụng rất lớn. Ngay cả một ít thù hận trước kia, khi đứng trước một số đại sự như bị vong tộc xâm lấn, lập trường của chúng ta vẫn là tương đồng.

Hơn nữa, bọn họ là người, không phải cầm thú, hay vong linh, nếu bọn họ muốn sống. cũng chỉ có thể buông bỏ sĩ diện, cầu xin chúng ta hợp tác, đây là xu thế tất nhiên.

Dứt lời, Vân Thiên Hà chỉ chớp mắt đột nhiên phát hiện phía sau mọi người có hai khuôn mặt xa lạ, không khỏi nhú mày nói:

- Những người này là ai? Sao bọn họ lại ở đây?

Lam La U thấy Tiêu Thác cùng với Minh Châu đứng ở đó, bất quá hai người đều cùng hiếu kỳ đánh giá Vân Thiên Hà, tựa hồ có chút xuất thần. Lam La U nghĩ tới vừa rồi những gì mình nói đều bị hai người này nghe được, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nói:

- Hai người các ngươi vẫn còn đứng ỳ tại chỗ này làm gì. những gì chúng ta vừa nói, tốt nhất là các ngươi đừng có nói lung tung ra bên ngoài, bằng không hậu quả Nhật Tông các ngươi tự chịu!

Nghe được bọn họ là người của Nhật Tông, lúc này Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn vị Tiêu Thác kia, nói:

- Bất quá, những gì vừa rồi ta mới nói đối với Nhật Tông các vị cũng đều có hiệu quả. Nếu như Nhật Tông vẫn còn do dự bất định, không nhìn được sự thật, như vậy sau này, các ngươi cũng chỉ có cách tới cầu xin chúng ta mà thôi. Đây không phải là chúng ta lớn miệng, đến lúc đó, các người sẽ tự hiểu rõ!

Tiêu trưởng lão nghe những lời này của Vân Thiên Hà, trái lại lãnh tĩnh lâm vào trạng thái trầm tư, mời vừa rồi hẳn nghe được Vân Thiên Hà nói chuyện cùng với Khương Tề Sâm, hẳn đã có một nhận thức mới đối với Vân Thiên Hà.

Hắn làm Thái thượng trưởng lão tại Nhật Tông, trong mấy năm nội chiến, tự nhiên là hiểu rõ huyền cơ trong đó, thí dụ một lời có thể nói rõ tình trạng hiện nay của Thiên tháp, như vậy cũng có thể thấy rõ tình thế của Nhật Tông, hơn nữa huyền cơ trong lời nói của Vân Thiên Hà, tuy rằng hắn không đoán ra được, thế nhưng những lời ám chỉ của Khương Tề Sâm hẳn vẫn là có thể hiểu được.

Nhất là những lời mà Khương Tề Sâm nói sau cùng, cũng khiến cho Tiêu Thác cảm thấy bất ngờ, Đại Thủ Các của Thiên Tháp này lại công nhiên ngay tại đây nói muốn hợp tác cùng với Thần Điện, xem ra thân phận của hắn cũng không đơn giản.

Từ những điều này cho thấy, người này không chỉ có thực lực cường đại, thân phận đặc biệt mà ngay cả tâm trí cũng không mấy ai bằng, giả như sau này Nhật Tông muốn cùng hắn tranh đấu, kẻ chịu thiệt chỉ có thể là Nhật Tông.

Chỉ là Minh Châu ở bên cạnh Tiêu Thác nghe Vân Thiên Hà lớn lối nói như vậy, cũng có chút bất mãn, quyết cái miệng nhỏ nhắn, thầm thì:

- Ngươi dựa vào cái gì mà dám nói như vậy với chúng ta, ngươi nghĩ mình là ai chứ, hừ!

- Minh Châu, không được hành động theo cảm tình!

Tiêu Thác nghe được Minh Châu nói thầm, trầm giọng nhắc nhở nói:

- Người này thân phận đặc biệt, thực lực cường đại, lần này hẳn có thể nói như vậy, tất nhiên là đại biểu cho cả Tạo Hóa Thần Điện, mà thánh điển phong vị lần này, thậm chí có cả lão tổ cùng Đoạn Liệt Thiên, như vậy người đã hiểu rồi chứ!

Minh Châu cau có mặt mày, sóng mắt liếc về phía Vân Thiên Hà, thấy bộ dáng không có biểu tình gì của hắn, lại khiến nàng có cảm thấy một loại khí chất cao cao tại thượng, không khỏi nổi giận nói:

- Nhưng mà thưa trưởng lão, hiện tại Nhật Tông chúng ta nội chiến, đấu tranh kịch liệt như thế, ai chịu hiểu cho chúng ta a.

Minh Châu nói lời này, hiển nhiên là cố ý cho mọi người nghe thấy.

Vân Thiên Hà nghe được nhưng vẫn không để ý tới nàng, quay người lại rời khỏi cốc, bất quá giữa không trung truyền đến thanh âm của hắn:

- Nếu nội chiến không cách nào dẹp loạn, vậy hãy để cho nó triệt để chia rẽ...

Nói xong lời này Vân Thiên Hà sớm đã biến mất không còn thấy hình bóng.

- Nếu nội chiến không cách nào dẹp loạn, vậy hãy để cho nó triệt để chia rẽ...

Tiêu Thác nhắc lại những lời này, trầm tư suy nghĩ, đột nhiên nhãn thần sáng lên nói:

- Như vậy cũng là một cách có thể thực hiện a!

- Trưởng lão, sao người lại nghe hần nói vậy, Nhật Tông không thể chia rẽ!

Minh Châu thấy Vân Thiên Hà không thêm liếc mắt nhìn nàng đã bỏ đi, bản thân nàng mỹ lệ như vậy cũng không thèm nhìn, không khỏi tức giận nghiêng răng nói/

Tiêu Thác lắc đầu nói:

- Lời này của hần không phải không có lý a, phá rồi lại lập chính là ý tứ trong đó, Minh Châu, người phải biết rằng, nếu như Nhật Tông cứ tiếp tục như bây giờ, vậy tương lai chỉ có thể rơi vào cục diện căn cơ bị hủy, giả như hiện tại chia rẽ mà nói, chúng ta đều hiểu chuyện của mình, sẽ không tồn tại ý kiến chia rẽ cùng tranh chấp nữa. Tương lai bất kể kết cuộc thế nào, Nhật Tông thủy chung vẫn tồn tại a, người chẳng lẽ còn không hiểu đạo lý trong đó.

Lúc này Minh Châu nhìn về phía Vân Thiên Hà tiêu thất một cái, nhưng rồi cúi đầu không nói.

Quảng trường Tạo Hóa Thần Điện, lúc này bản tôn của Vân Thiên Hà lại mở mắt ra.

Cơ Trường Không chờ trong chốc lát, nhưng vẫn không thấy Vân Sách cùng các vị lão tổ đi ra, càng lúc càng cảm thấy lo lắng, thấy bản tôn của Vân Thiên Hà có phản ứng, liền hỏi:

- Thiên Hà, bên ngoài có chuyện gì hay không?

Vân Thiên Hà nói:

- Bên ngoài, người của Thiên Tháp đã bỏ đi, nếu như thánh điển phụng vị đã kết thúc, ta nghĩ các vị lão tổ lúc này đang đàm luận, chắc là có quan hệ tới Tạo Hóa Thần Điện cùng các bộ lạc bị tập kích, chuyện tình trọng đại ta còn cần phải vào bàn bạc cùng bọn họ.

- Như vậy cũng được.

Cơ Trường Không nghe nói, gật đầu, liền đã canh giữ ở bên ngoài.

Chẳng qua hần thấy Vân Thiên Hà không đi vào cánh cửa thần kỳ của Tạo Hóa Thần Điện, mà trong lúc bất chợt nhất phi trùng thiên, thân thể tiến vào trong những đám mây, rồi đột nhiên tiêu thất không còn hình bóng, làm cho Cơ Trường Không không khỏi âm thầm tắc lưỡi:

- Khả năng xuyên qua này hiện tại chẳng qua mới là bộc lộ tài năng, nếu là thiên phú tiềm ẩn của hần chân chính được mở ra, như vậy sẽ còn lợi hại như thế nào a?

Khi Cơ Trường Không còn đang lăm lăm, bản tôn của Vân Thiên Hà đã đi qua Nhân Đạo Tạo Hóa Không Gian, hần cũng không có dừng lại ở đó, mà trực tiếp tiến vào một tầng không gian cao hơn.

Thẳng đến khi xuyên tới Tử Thiên Đạo Tạo Hóa Không Gian, tiến vào phiên không gian Thanh Mông Phúc Cái thần bí, chỉ thấy mảnh không gian này phát sinh một ít biến hóa kỳ diệu.

Rõ ràng nhất chính là không gian này được mở rộng gấp rất nhiều lần, giống như một mảnh tân thế giới hư vô mờ mịt.

Bất quá hần cũng không có cũng không có ngắm phong cảnh, đi thẳng tới tòa điện phủ bên trong, chỉ thấy mấy người Vân Sách lúc này cũng không có dùng thần thức ba động để giao tiếp nữa.

Lúc này thân thể mỗi người đều như được nặn ra vậy, tự hư tự thực, Vân Thiên Hà cũng không biết nơi này đã xảy ra biến hóa gì, thế nhưng hần rất rõ ràng, điều này chứng tỏ bọn họ được tạo hóa thần lực cải tạo thân thể, giúp bọn họ trong tình huống phân thân có thể thích ứng hoàn cảnh bên trong Tạo Hóa Không Gian.

Vân Thiên Hà tiến vào bên trong, Vân Sách liền phát giác ra hần, vì vậy quay sang hỏi:

- Thiên Đạo Tạo Hóa Không Gian này chúng ta đã đóng cửa lại, Thiên Hà, cháu vào bằng cách nào vậy?

- Cháu cũng không biết, thì là cứ đi vào thôi.

Vân Thiên Hà trả lời, đi ra phía sau, chúng lão tổ gật đầu ra hiệu với hắn.

Vân Thiên Hà cũng không có tỏ ra khách sáo hay ngôn từ dài dòng, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói:

- Các vị thương nghị thế nào rồi? Hiện tại ta có một số chuyện quan trọng cần đàm luận cùng các vị, bất quá mọi người nói trước đi!

Vân Sách cũng không tiếp tục truy cứu xem Vân Thiên Hà bằng cách nào mà vào đây được, bất quá hắn nghĩ tới lĩnh vực xuyên qua không gian, liền cảm thấy thoải mái, lập tức gật đầu nói:

- Thiên Hà, nếu cháu đã đến, vậy thì tốt rồi. Sau khi chúng ta thương nghị, đã quyết định đặt ra một số điều luật quy tắc cơ bản bên trong Thiên Đạo Tạo Hóa Không Gian. Về phần những không gian khác, cũng có thể tham chiếu những quy tắc này ta phát hiện bên trong Tạo Hóa Không Gian, chúng ta có thể dựa vào ý chí của mình, rồi Tạo Hóa Không Gian sẽ căn cứ theo ý chí của chúng ta hình thành một số phương tiện đặc biệt. Ví dụ như Tạo Hóa Đại Điện này. Hiện tại các vị lão tổ phong vị đều có đại điện riêng của mình, mà sau này mọi người cũng sẽ làm như vậy phân công nhau làm việc...

Nghe lời này, Vân Thiên Hà cảm thấy hiếu kỳ, chiếu theo lời Vân Sách nói như vậy, Tạo Hóa Không Gian này chính là một không gian thần kỳ có thể đáp ứng những gì mà mọi người muốn.

Những nghi lễ những phương tiện được tạo ra này đều do một ít lực lượng thần kỳ hư cấu thành, cũng không phải hoàn toàn chân thực, cũng sẽ không có hứng thú.

Kế tiếp Vân Sách lại nói:

- Thiên Hà, còn một chuyện trọng yếu muốn nói với cháu, chính là sau khi chúng ta thương nghị, các vị lão tổ phong vị đều sẽ ở lại đây. Mà các vị lão tổ đã từng sáng lập tông phái, cũng đều một phần dè dặt đến đây làm thủ vệ cho Tạo Hóa Thần Điện, nói cách khác, tạo thành một lực lượng thủ hộ chuyên môn cho Tạo Hóa Thần Điện.

568. Chương 575: Trọng Trách

Đây là bọn họ chuẩn bị kiến tạo Tạo Hóa Thần Điện thành thánh địa trong lòng các đại tông phái. Đồng thời cũng vì vô giả trong thiên hạ tạo ra một mục tiêu để bọn họ phấn đấu.

Cứ như vậy phát triển, khi nó đạt được uy tín cùng lực ảnh hưởng đối với các đại tông phái, như thế người trong thiên hạ sẽ theo đó dựa vào cùng kính ngưỡng.

Đến lúc đó, Tạo Hóa Thần Điện này có được lực lượng của chính mình, đã có thể chân chính trở thành Thần Điện. Điều này cùng với Tạo Hóa Thần Điện được nhân loại kính ngưỡng trong lòng Vân Thiên Hà có phần tương tự.

Vân Thiên Hà nghe được tư tưởng của chúng lão tổ, sau đó cũng không có hứng thú nghe tiếp nữa, hắn cũng không muốn lại nghe được nơi ở của bộ tộc nào đó bị tập kích, nên vấn đề hiện tại khiến hắn chú ý chính là phương pháp giải quyết hữu hiệu sự an nguy của các bộ tộc, không có giải quyết được vấn đề cơ bản này, thì những tư tưởng kia không cần phải bàn nữa.

Nên khi chúng lão tổ đang muốn nói tiếp, Vân Thiên Hà lại đột nhiên vung tay lên cắt đứt bọn họ nói chuyện, trầm giọng nói:

- Chuyện đại diện phong vị xin các vị để sau này tiếp tục bàn luận, hiện tại dừng ở đây thôi. Vừa rồi ta nhận được tin tức, nơi các bộ tộc của chúng ta ẩn cư đồng thời bị Âm Điện cùng Trường Sinh giáo tập kích, có vài vị trưởng lão, cùng người trong bộ tộc bị thương vong. Vì vậy chúng ta nên đàm luận vấn đề trọng yếu này đi!

- Cái gì?

Nghe được tin tức này, Nhan Phong Lục Lục cũng không ngồi yên được nữa, nàng là người thứ nhất đứng dậy, muốn đi ra ngoài, thì Vân Sách gọi nàng lại nói:

- Người muốn làm cái gì vậy?

- Ta phải quay về, lũ ghê tởm này, dĩ nhiên nhân lúc ta không có nhà, liền đánh lén tộc nhân của ta!

Lúc Nhan Phong Lục Lục tức giận, trên khuôn mặt trắng trẻo ửng đỏ, ngược lại càng phát ra vẻ đẹp động nhân.

Chỉ là mấy vị lão tổ đang ngồi tại đây, ngay cả Đa Dịch ngày thường tính tình vô cùng ngang ngược cũng giữ vẻ mặt bình tĩnh, không hề tức giận, nhưng thật ra Nhan Phong Lục Lục thất thố như vậy lại khiến Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc.

Bất quá hẳn nghĩ lại chuyện tình trải qua ở Phong Nham Chủy, Vân Thiên Hà liền có thể lý giải tâm tình lúc này của Nhan Phong Lục Lục. Trước đây bọn họ đã từng nhiều lần bị tập kích, tộc nhân có nhiều người bị thương vong, nàng liên tục phải mang theo tộc nhân di chuyển khắp nơi. Hiện tại định cư ở Đông Vực, thật vất vả mới có mấy năm sinh sống thái bình, hiện tại lại bị người ta tập kích, Nhan Phong Lục Lục không sót ruột tức giận lên mới là lạ.

Vân Sách nói:

- Tộc nhân của ngươi, ngươi không có khả năng bảo hộ bọn họ suốt đời, nếu như mục tiêu của địch nhân chính là bọn họ, ngươi cũng không thể bảo đảm an nguy của mỗi người. Muốn bảo vệ mình, tự bản thân của bọn họ phải trở nên cường đại hơn, nên ngươi phải có trách nhiệm trợ giúp tộc nhân của mình mong chóng đề thăng thực lực!

Nghe nói như thế, Nhan Phong Lục Lục tỉnh táo lại, nhìn Vân Sách nói:

- Cộng chủ, ngài có thể xem xem tộc nhân của ta lần này thương vong bao nhiêu hay không?

Vân Sách gật đầu, con mắt khép hờ, Vân Thiên Hà có thể cảm giác được xung quanh hẳn đang có một cỗ ba động kỳ diệu sản sinh.

Chỉ chốc lát, Vân Sách liền mở mắt, nói:

- Bên trong Thiên Quỷ sơn, có tộc nhân đi ra từ Quỷ Cốc, thực lực tương đối cường đại, nhưng lại có mấy cao thủ tọa trấn, thương vong bốn người, chỗ tộc nhân của Hạ Gia Lạp Sơn cùng với Hương Tuyết Cốc có người nhận được tin tức kịp thời, chúng trưởng lão tổ chức dẫn tộc nhân sớm trốn đi, nên khi địch nhân tập kích, giao thủ cùng với trưởng lão trong tộc lưu lại, đã thương mười sáu người, việc này xảy ra trước. Nhưng theo bản tọa tính toán, nhờ có người thông báo tin tức kịp thời, cho nên mới tránh được thương vong lớn hơn, cái này cần cảm kích Viêm Hoàng cục do Thiên Hà thành lập, mấy tin tức này đều là do bọn họ truyền đến!

Nghe được thương vong không lớn, coi như là sợ bóng sợ gió một hồi, chúng lão tổ đều là thở phào một hơi.

Vân Thiên Hà đã từng tổ chức một tình báo doanh, việc này trong số mấy lão tổ ngồi đây cũng là có một vài người biết.

Nhan Phong Lục Lục là người nhận thức sâu sắc nhất. Linh Tộc của nàng có hơn phân nửa tộc nhân trẻ tuổi làm việc cho tổ chức này, có thể nói, mỗi bước đi của Viêm Hoàng cục nàng đều biết.

Mà những năm gần đây, quy mô của tổ chức này đã được mở rộng ra thêm rất nhiều lần. Hơn nữa mạng lưới này đã lan đến cả bốn nước trong Đông Vực. Đối với loạn thế của thiên hạ ngày hôm nay, tổ chức tình báo cường đại và bí ẩn như vậy, bất kể là ai cũng không dám bỏ qua sự hiện hữu của nó.

Bất quá chúng trưởng lão sau khi nghe Vân Sách nói đến Viêm Hoàng cục do Vân Thiên Hà tổ chức, đều là nhân thần sáng lên. Nhất là Cơ Niết Nông, Thánh Hoàng nhất mạch bọn họ từ xưa đến nay, chính là lấy học tập quân sự, binh pháp làm chủ đạo, nên hẳn tự nhiên càng thêm rõ ràng tầm quan trọng của tổ chức tình báo. Bằng Không hẳn cũng không đào tạo ra được một Đường Chấn Nam làm hoàng đế khai sáng ra giang sơn Đại Đường kéo dài cả ba trăm năm như vậy.

Nghĩ tới đây, Cơ Niết Nông liền vuốt vuốt râu nói với Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà, hiện tại vận khí nhà Đường đã tận, thiên hạ đại loạn, mà Nhân Hoàng xuất thế, lại là nhi tử của ngươi, tuy rằng hiện tại nó mới một tuổi, nhưng đã thông tạo hóa, mở linh trí. Chỉ là nó vẫn còn quá

nhỏ, vì vậy cần phải có chúng ta mở đường bắc cầu, nên từ nay về sau, hài tử này người hãy đưa đến chỗ của ta, do ta tự thân huấn luyện đi!

Vân Thiên Hà vừa nghe lời này, tự nhiên là cầu còn không được, nguyên bản hắn đang suy nghĩ làm thế nào để nhờ Cơ Niết Nông đến huấn luyện nhi tử của mình. Hiện tại Cơ Niết Nông tự mình mở miệng, hắn há có thể không đáp ứng?

Vân Sách gật đầu, cũng là cười nói:

- Kỳ thực tâm tư của người, chúng ta đã sớm biết, đại điển phong sau này, Thánh Đạo Tạo Hóa chỉ chủ tự có chuyện cần hắn làm. Chuyện thể gian phạm tục cũng không tiện tiếp tục hỏi. Bất quá hài tử của người chính là người đứng đầu Nhân Đạo, bất luận là hắn có thể tại vị được hay không, cũng cần phải giáo dục hắn. Cơ sở của Thánh Đạo cùng với Thiên Đạo chính là Nhân Đạo. Nhân Đạo hưng, thì Thánh Đạo cùng Thiên Đạo cũng sẽ hưng thịnh, đó là quy luật tự nhiên của Tạo Hóa Chi Đạo.

Dứt lời, Vân Sách nghiêm sắc mặt lại nói:

- Thiên Hà, hiện tại số mệnh của cháu ta đã không thể tính toán được nữa. Tương lai của cháu, do chính cháu nắm trong tay. Cháu đã vượt ra ngoài Tạo Hóa, hơn nữa Tạo Hóa Pháp Tướng trên Thần Điện Thiên Giai càng có liên quan lớn lao với cháu, nên cũng không ai có thể ước thúc cháu. Bởi vì chuyện này quan hệ tới khí vận của Tạo Hóa, bất quá việc của Nhân Đạo cần phải có trí tuệ cùng thủ đoạn của cháu, còn muốn làm phiền cháu!

Vân Thiên Hà gật đầu chuyện này dù cho Vân Sách không giao phó, hắn cũng muốn làm, vấn đề bình định vong tộc, giúp nhi tử của hắn đoạt được thiên hạ, sau đó hắn sẽ có những ngày tháng thanh nhàn. Hắn tới thế giới này không phải vẫn luôn hướng tới những ngày đó sao?

Lúc này, Vân Sách tạm ngừng, rồi lại nói:

- Chư vị, chuyện Tạo Hóa Thần Điện

Nghe nói rồi tất cả đều đứng dậy gật đầu ra hiệu, sau đó liền rời khỏi đại điện.

Khi Vân Thiên Hà chuẩn bị ra ngoài thì bị Vân Sách gọi lại.

Chỉ thấy Cơ Niết Nông cùng với Vân Sách vẫn còn ở lại trong đại điện, hiện tại chỉ còn lại có ba người bọn họ, Vân Sách nói:

- Thiên Hà, giờ chỉ còn lại ba người chúng ta, ta sẽ nói ra suy nghĩ riêng của mình!

Vân Thiên Hà gật đầu, im lặng lắng nghe.

Vân Sách nói:

- Thừa nhi có được Nhân Đạo khí vận cùng Thiên Hạ Đế Mạch Chi Thực. Nhưng hiện tại nó còn quá nhỏ, quá yếu, hơn nữa cuộc tranh đấu Tạo Hóa Khí Vận, chính yếu vẫn là tranh đấu của Nhân Đạo, hiện tại trừ các vực bị Thiên Tháo khống chế, Đông Vực Thần Châu là đế mạch chính thống. Mà hiện tại khí số Đại Đường đã tận, Đông Thổ thiên hạ phân năm xé bảy, là Hạ, Đường, Tĩnh, Sở, Xuất Vân, La Lan, Liệt Diễm, trong 7 nước này có năm nước bị Thiên Thập cùng Âm Điện khống chế. Mà sau lưng nước Sở có Ảnh Tử của Nhật Tông, trừ Thánh Đạo khí vận và Thiên Đạo khí vận do chúng ta nắm giữ, chúng ta liền yếu thế nghiêm trọng, đây là tai họa ngầm lớn nhất.

Vân Thiên Hà xong những lời này, trong lòng nghi hoặc nói:

- Chuyện lục quốc kia cháu đã biết rõ, nhưng là Hạ quốc là chuyện gì?

Cơ Niết Nông giải thích:

- Tiểu tử, mấy năm nay người bề quan, diễn biến mọi chuyện bên ngoài người có thể không rõ lắm. Hạ quốc này là do hoàng tử Đại Đường Đường Linh Sơn sau khi lên Lợi châu dùng ẩn để vương nắm lấy hai chỉ quân đội của Đồ Thị cùng Trữ Thị, dùng Tuyết Châu, Lợi Châu, Khai Châu, cùng Địn Châu làm cứ điểm để thành lập nên. Trước đó lão phu đã phái Viên Hàng cùng một phần đệ tử Cơ Thị đi trợ giúp, nhưng hiện tại cơ sở của bọn họ còn yếu, rất cần có sự giúp đỡ của Viêm Hoàng cực, mà Hạ Quốc này cũng là chuẩn bị

cho Thừa Nhi kế thừa để mạch Nhân Hoàng, mai sau lập làm quốc hiệu. Đây là công chủ đã sớm thôi diễn ra, chỉ là không có nói cho người biết thôi.

Lúc này Vân Sách tâm thần đột nhiên khê động, liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, thần sắc có chút cổ quái, không khỏi cùng với Cơ Niết Nông liếc nhau, trong mắt Cơ Niết Nông cũng là biểu tình cổ quái.

Lập tức bọn họ chợt nghe Vân Thiên Hà nói:

- Nếu Thừa Nhi muốn kế thừa Hạ Quốc này, ta thấy không bằng khi hấn chính thức kế thừa, liền lấy quốc hiệu là Hoa Hạ đi!

Vân Sách cùng với Cơ Niết Nông vừa nghe, nhất thời nở nụ cười.

Vân Thiên Hà không giải thích được hỏi:

- Các người cười cái gì?

Cơ Niết Nông cười nói:

- Chúng ta sớm đã biết người sẽ nói như vậy, những thứ này công chủ đều từng đối chiếu qua Tạo Hóa Thôi Diễn, tuy rằng chỉ biết là sau khi hấn truyền thừa khí vận, sẽ vì Hoa Hạ, nhưng không biết vì sao tên là Hoa Hạ, chúng ta đoán rằng điều này có liên quan tới người. Lần này nghe người nói như vậy, liền ứng với suy đoán của chúng ta, quả nhiên là do người nói ra.

Cười cười, Vân Sách nói:

- Ta không suy tính được số mệnh của cháu, nhưng cháu ảnh hưởng đến một số tạo hóa khí vận, nên vẫn có thể tính toán được. Lần này chuyện của Thiên tháp cùng với Âm Điện, sẽ do chúng ta đi chu toàn. Mà nhiệm vụ chủ yếu của cháu chính là mau chóng giúp Thừa nhi bình định thiên hạ đang đại loạn, thống nhất Đông Thổ, đoạt lại Nhân Đạo khí vận. Một khi Vong tộc sống lại, sớm muộn cũng bị Vong tộc diệt vong. Khi đó Nhân Đạo khí vận này cũng sẽ triệt để kết thúc. Cháu nên biết nếu Nhân Đạo khí vận kết thúc, thì cũng không còn Thiên Đạo cùng Thánh Đạo khí vận, khí đó thế giới này sẽ trở thành thế giới của Vong tộc. Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa đâu!

Vân Thiên Hà gật đầu, lập tức hiểu được hàm ý của Vân Sách, tịnh nói rõ quan hệ lợi hại trong đó cho hấn, liền trực tiếp rời khỏi đại điện cùng phân thân hội họp.

569. Chương 576: Tạo Ngộ Báng Giáo.

Nhưng đối với Ủy Giáo thì cuộc đời của hấn đầy màu xám. Khó khăn lắm mới có một niềm vui, nhưng niềm vui này lại mang tới cho hấn không ít phiền phức.

Tạo Hoá thần điện mở ra, lan toả ánh sáng của tạo hoá đến cho mọi người khắp thiên địa, nhưng chỉ có Báng Giáo không cảm nhận được ánh sáng của tạo hoá, hấn vô cùng thất vọng.

Cho nên hấn lợi dụng một khôi lỗi để phân thân ẩn vào trong đó đi vào thần điện thừa cơ đánh cắp trái tạo hoá.

Kế hoạch này hấn nghĩ đã chuẩn bị rất hoàn mỹ, còn có thân phận hậu duệ của Vân Ly thì sẽ không còn vấn đề gì nữa. Nhưng hấn không ngờ rằng, hấn vừa lên tiếng đã lộ ra sơ hở để Cơ Hi Nhân phát hiện.

Chẳng những bị phát hiện mà hấn còn bị tên tiểu quỷ có thực lực thấp hơn hấn dây dưa tìm được cơ hội tự bạo, khiến hấn giận dữ không thôi.

Từ trước tới giờ Báng Giáo hấn chưa từng phải chịu cảnh uất ức như thế này. Hấn nghĩ: hấn bắt đầu xui xẻo là từ lúc gặp phải một tên tiểu quỷ giáo hoạt hèn hạ rồi bị Khôn Lam Chi Diễm làm cho trọng thương khiến hấn phải bế quan nhiều năm mới có thể ra ngoài.

Lúc này thương thế đã lành nên xuất quan, lại nghe lời lão Liên Ngân La hứa hẹn nên mới chạy tới Thanh Long Sơn này. Kết quả là phải chịu cảnh như thế này đây.

Bây giờ Bácg Giáo mới biết được hần đã bị cái lão hồ ly Liên Ngân La kia dắt mũi. Hơn nữa, hỏa long phân thân cũng bị thương, khiến lửa giận trong lòng hần từ lúc thoát khỏi Thanh Long sơn ngày càng mãnh liệt.

Tức giận thì tức giận nhưng phân thân bị thương nên hần phải nhanh chóng tìm chỗ dưỡng thương.

Cho nên sau khi ra khỏi Độc Long Cốc, Bácg Giáo một mực tìm kiếm thượng cổ long quật trong trí nhớ mơ hồ của hần quanh Thanh Long sơn.

Nhưng tìm tới tìm lui hần cũng không tìm thấy long quật do thượng cổ long tộc lúc rời đi lưu lại đó. Bất đắc dĩ hần đành phải đi tìm nơi khác.

Khi hần đang quanh quẩn gần Long hồ thì phát hiện hơi nước trong hồ thỉnh thoảng lại xuất hiện dị tượng. Đối với một cường giả Thiên Cảnh như hần thì dị tượng như vậy có lẽ là trong hồ có bí mật gì đó, cho dù không có thì chỗ này cũng là một chỗ dưỡng thương không tồi.

Nghĩ vậy nên hần liền nổi tò mò lặn xuống đáy hồ. Quả nhiên, trong lúc tìm tòi dưới hồ, hần đã vô tình phát hiện một cái hang động nối vào một tầng long đại điện. Hơn nữa, hần còn phát hiện những kiến trúc nơi này rất cổ xưa, chắc là một cổ di chỉ, hần là có bảo bối.

Phát hiện này khiến Bácg Giáo hần mừng rỡ như điên, cho nên hần liền đi vào thăm dò. Mà nơi này chính là nơi mà Vân Thiên Hà và An thúc trong lúc trốn tránh đã từng đi vào.

Khi đi tới trước cửa bí thất, thấy những bố trí và cái lỗ trước cửa thì vẻ mặt vui mừng của hần nhanh chóng biến mất. Hần phát hiện nếu không dùng bạo lực để phá cơ quan thì hần không có cách nào tiến tới cho dù là một tắc.

Bạo lực! Vẫn là bạo lực!

Một chưởng của Bácg Giáo khiến cánh cửa nát bấy, nhưng cũng khiến cả kiến trúc rung động kịch liệt. Hơn nữa, sau khi hần phá vỡ cánh cửa thì nước ở ngoài cũng tràn vào, ở bên trong thì lại sinh ra một hấp lực cực mạnh, khiến hần không kịp phản ứng thì đã bị dòng nước cuốn đi.

Chung quanh hoàn toàn tối đen, toàn thân bị ngấm trong nước khiến Bácg Giáo rất khó chịu. Hần cảm thấy lần tắm bảo này thật là xui xẻo.

Do Bácg Giáo dùng lực phá cửa nên cũng làm kinh động người trong tầng long đại điện.

Lúc này Bácg Giáo cũng không biết hần sắp bị hút vào đây là do An thúc ở trong đại điện phát hiện cửa động bị người dùng sức mạnh phá vỡ nên đã phát động cơ quan tự động tu bổ.

Khi Bácg Giáo bị hãm vào trong trận, An thúc đã nhận được tin tức do Bạch nương tử từ Thanh Long sơn chạy tới báo về thực lực cường đại của Bácg Giáo.

Một canh giờ sau, Bácg Giáo đã dùng mọi thủ đoạn để phá giải cơ quan này nhưng vẫn không được nên hần dần mất đi kiên nhẫn.

Vốn đang vui mừng đi tắm bảo mà bây giờ lại gặp phải một đại phiền toái khiến hần bị vây ở chỗ này. Lúc này hần đã mất kiên nhẫn nghiên cứu cách phá giải cơ quan trận này nên định tiếp tục dùng sức mạnh.

Tập!

Lần này hần gia tăng thêm sức mạnh xuất ra, hơn nữa trải qua một thời gian nghiên cứu hần đã phát hiện ra một chỗ tương đối yếu. Chỗ này sau khi bị hần xuất một chưởng liền mở ra một lỗ thủng to.

Thuận lợi thoát ra ngoài, Bácg Giáo cảm thấy đối với mấy loại cơ quan thế này cứ dùng sức mạnh phá vỡ là tuyệt nhất.

Chỉ là cơ quan trận ở chỗ này rất nhiều và vô cùng phức tạp. Lấy thực lực Thiên Cảnh như Bácg Giáo mà cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Dù sao người kiến tạo tầng long đại điện này cũng không phải người thường, hơn nữa, địa mạch bên dưới đại điện này còn có một cổ lực lượng thiên địa thần bí chống đỡ. Chính vì vậy mà với thực lực Thiên Cảnh của Bácg Giáo dưới sự duy trì của cổ lực lượng này cũng không thể dùng sức mạnh mà phá vỡ được cơ quan trận huyền diệu ở đây.

Ngược lại còn khiến hấn chịu khổ nhiều hơn.

Hiện tại, hấn không thể nào phá trận để tiến tới trước nữa, bởi vì các cơ quan trận ở đây có người thao túng, chữa trị. Nếu hấn không thể dẫn thông được một con đường thì chỉ có thể bị vây chết ở chỗ này.

”Xui!”

Báng Giáo lúc này đang bị vây trong một cái mê cung bí đạo. Hấn phát hiện mê cung này cho dù thực lực hấn lúc toàn thịnh cũng không thể dùng lực phá vỡ được. Hơn nữa, đi lòng vòng trong mê cung này không biết đã bao lâu nhưng hấn cũng chưa thấy đường ra. Cho nên hấn dự định theo đường cũ trở về.

Theo đường cũ trở về, hấn vui mừng phát hiện cả đoạn đường rất thuận lợi, không có bất kỳ trở ngại nào...Cuối cùng hấn cũng trở lại chỗ cửa động.

Từ lúc tiến vào thăm dò cho tới bây giờ Báng Giáo cũng không hề hay biết ở đây hết thảy đều có người cố ý khống chế. Nếu không hấn muốn quay về chỗ này cũng không dễ dàng như vậy.

Chẳng qua là vì những cơ quan trận ở đây nếu bị hư hỏng quá nhiều thì tàng long đại điện này cũng sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên không bằng để cho hấn đi ra ngoài, sau này có cơ hội sẽ đối phó sau.

Trong lúc An thúc và Diệp lão đang bận rộn chữa trị những chỗ bị Báng Giáo phá hư thì Vân Thiên Hà cũng vừa lúc trở lại tàng long đại điện.

Hấn trở lại đại điện thấy mọi người không có chuyện gì mới cảm thấy yên tâm.

Hỏi nguyên nhân thì được An thúc kể lại tình hình cụ thể, hấn mới biết Mộng Ly và Nguyệt tỷ đang bế quan, bởi vì tàng long đại điện bị chấn động mà kinh động xuất quan.

Vốn, Mộng Ly định để cho An thúc nhốt Báng Giáo vào trong trận từ từ tiêu hao thể lực của hấn, chờ tới lúc hấn sức cùng lực kiệt thì ra tay đối phó.

Nhưng Tầm Nguyệt suy nghĩ vấn đề tương đối cẩn thận, nàng không muốn đối phó Báng Giáo trong tàng long đại điện. Nàng sợ khi đối phó với hấn ở đây sẽ phá hư đại điện khiến những người ở trong này gặp nguy hiểm. Trách nhiệm này họ không đảm đương nổi.

Cho nên sau khi được Tầm Nguyệt nhắc nhở, Mộng Ly đã buông tha cho Báng Giáo, để An thúc mở trận dẫn hấn đi ngoài, sau này sẽ đối phó hấn sau.

Dù sao lần trước ở Bạc Thấn thành, các nàng bị Mật giáo đả thương, nếu không được Vân Thiên Hà cứu thì các nàng đã sớm chết rồi. Mỗi thù lần đó còn chưa tiêu thì lần này lại gặp Báng Giáo trong tàng long đại điện này, thù mới hận cũ cho nên Mộng Ly với Tầm Nguyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Thật ra trong lúc hai tỷ muội họ đang bế quan thì được phân đến hai con tạo hoá thần long khiến tu vi của họ đã đột phá bình cảnh Địa Cảnh tiến vào Thiên Cảnh.

Chẳng qua tạo hoá thần long ẩn chứa tạo hoá lực quá cường đại, hơn nữa tỷ muội bọn họ cũng đã sớm tính toán ngưng luyện phân thân. Cho nên lợi dụng lúc lực lượng của tạo hoá thần long trợ giúp đột phá bình cảnh thành công ngưng luyện thành một linh pháp phân thân của các nàng.

Hôm nay vừa lúc phân thân của các nàng vừa đạt thành lại gặp phải đại cừu đưa tới cửa. Cho nên Mộng Ly mới không muốn bỏ qua cơ hội dùng tên Báng Giáo này thử ‘đao’.

Lúc này, Báng Giáo vừa mới từ cửa động thoát ra đến bên bờ hồ liền thở phào một hơi dự định dưỡng thương cho tốt rồi sau này có cơ hội sẽ lại đi vào tầm bảo lần nữa.

Chẳng qua khi hấn vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại lập tức cảnh giác.

Ngẩng đầu lên liền thấy không trung không xa phía trước có hai nữ tử như tiên nữ siêu phàm thoát tục đang lướt mây mà đến khiến hấn không khỏi sửng sốt.

Nhưng rất nhanh hấn liền nhớ tới cái gì đó, liền mở to hai mắt nhìn kỹ hai người, cả kinh nói:

- Là các người! Các người còn sống?

- Người còn chưa chết, chúng ta sao có thể chết trước được!

Mộng Ly lạnh lùng nhìn Báng Giáo nói.

- Hôm nay, người cũng nên trả giá cho những việc người đã làm đi!

Ngang!

Mộng Ly vừa dứt lời thì bất chợt một tiếng rống ngâm vang lên chấn động cả thiên địa, khiến phương viên trăm dặm xung quanh như gặp phải bão lốc.

Báng Giáo thấy khí thế của Mộng Ly lúc này khác xa lúc trước, nên cẩn thận dò xét, sau đó thản nhiên nói:

- Ô, thì ra tiểu thư đã đột phá Thiên Cảnh, thảo nào khí thế mạnh mẽ như vậy, nhưng người vẫn không phải là đối...

Đang nói tới đây thì hai mắt Báng Giáo đột nhiên mở to ra, khuôn mặt kinh hãi nhìn về phía cổ khí thế mạnh mẽ của một cự long lóng lánh kim quang lưu ly ở đằng xa.

- Cữu thải lưu ly thiên long phân thân!

Báng Giáo kinh ngạc hô lên. Con mắt như muốn lọt ra ngoài nhìn về phía trước, trong lòng cũng trầm xuống.

570. Chương 577: Lưu Ly Thiên Long Phân Thân.

Xếp hạng cao nhất chính là Tử Vi gia tộc trong truyền thuyết. Long tộc cường đại này thuộc về thần thú gia tộc có thực lực cường đại, hơn nữa còn có năng lực biến thân, có địa vị bá chủ trong long tộc.

Dưới Tử Vi gia tộc là tứ đại thượng vị long tộc thuộc long nhân gia tộc. Trong đó Bích Vân gia tộc gặp biến cố gần như diệt tộc, cho nên hiện tại Bích Vân gia tộc đã bị xoá tên khỏi tứ đại thượng vị long tộc.

Còn lại tam đại thượng vị long tộc là: Thiên Long tộc, Hoang Viêm tộc và một gia tộc số lượng thưa thớt không tranh giành quyền thế - Lưu Ly gia tộc.

Trong đó, nhân số của Thiên Long tộc nhân số lớn nhất, thực lực tương đối cân bằng. Mà Viêm tộc lại có một vài cường giả hàng đầu. Bàn về đơn thể thực lực thì Thiên Long tộc không bằng Viêm tộc nhưng nói về thực lực đoàn thể thì Thiên Long tộc lại cao hơn Viêm tộc rất nhiều. Cho nên xếp hạng gia tộc thì Thiên Long tộc cao hơn một chút.

Nhưng so với Lưu Ly gia tộc thì hai tộc kia kém rất xa. Mặc dù tộc nhân của Lưu Ly gia tộc không nhiều nhưng thực lực của bọn họ lại xấp xỉ với Tử Vi gia tộc.

Nguyên do chủ yếu chính là tộc nhân của Lưu Ly gia tộc có một loại thiên phú siêu cường rất thần bí. Bọn họ sau khi có được Lưu ly phân thân thì phân thân này so với bản tôn có thực lực còn mạnh hơn mấy lần. Hơn nữa, Lưu ly phân thân này khi tiến hoá tới cuối cùng chính là Thiên Tinh Lưu Ly sẽ trở thành thần bí thủ hộ giả. Cho dù cường đại như gia tộc Tử Vi cũng chỉ có thể hâm mộ, loại Thiên Tinh Lưu Ly phân thân này là tạo hoá long thân thể, là mơ ước của tất cả long tộc.

Khi Báng Giáo thấy Mộng Ly và Tầm Nguyệt xuất hiện, mặc dù thực lực hai nàng đã là Thiên Cảnh nhưng dù sao cũng chỉ mới đột phá nên hắn cũng không coi ra gì.

Nhưng khi hắn thấy sau lưng hai nàng xuất hiện phân thân cữu thải lưu ly thiên long thì lòng hắn như chìm vào đáy vực sâu, ngay cả kinh hãi cũng không nổi.

Bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, hai tiểu cô nương Thiên Long tộc này long phách không trọn vẹn, cho dù có Cữu thải Vân Long châu cũng không thể nào cô đọng được phân thân cữu thải lưu ly thiên long cường đại như vậy.

Nhưng hiện tại trước mặt hắn lại xuất hiện cữu thải lưu ly thiên long là thật. Hắn có thể trăm phần trăm khẳng định hai tỷ muội này sở dĩ có được phân thân cữu thải lưu ly thiên long là nhờ vào hai cái tạo hoá thân long được may mắn nhận được khi tạo hoá thân điện mở ra cho nên mới có thể cô đọng được phân thân cữu thải lưu ly thiên long cường đại như vậy.

Mà giờ khắc này đối mặt với uy hiếp cường đại như vậy khiến trong lòng Bácg Giáo như bị một cỗ uy áp đè nén làm hắn cảm thấy vô lực.

Hơn nữa hắn biết khi hoả long phân thân của hắn bị thương thì hắn cũng bị thương theo. Hiện giờ thương thể còn chưa khôi phục, nếu như hắn không bị thương thì với sự liên thủ của hai người long thân mới thành lại thiếu kinh nghiệm này thì hắn cũng có thể ứng phó, nhưng tình hình hiện tại thì hắn căn bản không đối phó được.

Sau khi bình ổn lại tâm tình ba động, hắn nhanh chóng suy nghĩ đối pháp, nhớ tới mai tạo hoá giới kia, hắn liền có chủ ý.

Bất quá có chuyện hắn không biết chính là trong lúc hắn kinh ngạc vì sự xuất hiện của phân thân lưu ly thiên long lại không phát hiện trước mặt hắn chỉ có một cái phân thân cửu thái lưu ly thiên long. Cái này thật ra là do hai phân thân của Mộng Ly và Tầm Nguyệt hợp lại làm một mà thành.

Nói cách khác, sau khi Mộng Ly và Tầm Nguyệt tiến vào Thiên Cảnh mặc dù bọn họ tự mình có phân thân riêng nhưng hai nàng lại là cộng sinh long tử (rồng sinh cùng trứng) cho nên cũng có thiên phú phân thân hợp thể. Do đó mới có thể tạo thành một phân thân cửu thái lưu ly thiên long cường đại như vậy.

Nhất!

Lúc này hai tỷ muội tâm ý hợp nhất tập trung vào Bácg Giáo, phân thân cửu thái lưu ly thiên long rống to một tiếng mang theo lực lượng mạnh mẽ kết hợp với Lôi Vân như thiểm điện bổ tới Bácg Giáo.

- Hai vị tiểu thư chậm động thủ, ta có chuyện muốn nói!

Bácg Giáo thấy thế công kích hung hăng của lưu ly thiên long thì trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng lặn sâu xuống dưới hồ mới có thể tránh thoát được một kích này.

Một kích của Lưu ly thiên long vỗ hụt, đánh vào mặt hồ khiến cho cả mặt hồ nổi sóng như thủy triều.

- Đối với loại tiểu nhân hèn hạ vô sỉ như ngươi, ta chỉ muốn giết, không có gì để nói!

Mộng Ly căn bản không để ý tới lời Bácg Giáo nói, lúc này Lưu ly thiên long lần nữa phối hợp với Lôi Vân tạo thành một đạo lam quang lấy tốc độ mà mắt thường khó có thể thấy được tiếp tục đánh tới Bácg Giáo.

Bácg Giáo thấy thế công của Lưu ly thiên long mãnh liệt, nhất là đạo lam quang kia khiến hắn rất kiêng kỵ. Lúc này hắn không có biện pháp để phân tâm, đối phương không hề muốn cho hắn có cơ hội đào tẩu.

Ngang!

Bất đắc dĩ, Bácg Giáo phải cô đọng lại hoả long phân thân để ứng phó một kích này. Hoả long phân thân vừa ngưng tụ thoát ra khỏi thân thể thì lập tức phun ra một đoàn liệt diễm mãnh liệt nghênh đón thế công của lưu ly thiên long.

Dù sao hoả long phân thân của Bácg Giáo cũng đã bị thương nên sau khi giao phong với lưu ly thiên long liền nhanh chóng rơi xuống hạ phong. Song phương va chạm khiến cho cả long hồ một lần nữa rung động không ngừng. Hoả long phân thân sau khi tiếp một kích vừa rồi của lưu ly thiên long thì sắc mặt của Bácg Giáo trở nên trắng bệch, cả người nhuộm máu. Hiển nhiên là bị thương thêm lần nữa.

- Hai vị, cùng là long tộc với nhau, các người nếu có thể tha cho ta một mạng thì mai tạo hoá giới này ta nguyện chấp tay dâng lên và thề rằng sau này sẽ vĩnh viễn không bao giờ cùng các người là địch nữa!

Vừa bị thương, Bácg Giáo tự biết bản thân nếu không tìm cơ hội thì hai nàng sẽ giết chết hắn. Cho nên hắn cố gắng nuốt ngụm máu tươi đang trào lên xuống bụng, nhanh miệng nói, tiện tay liền đem mai tạo hoá giới lấy ra.

- Tên hèn hạ nhà ngươi, ngươi cho rằng lấy thứ đồ giả đó ra là có thể lừa gạt được bốn tiểu thư?

Mộng Ly không tin, định tiếp tục động thủ.

Khi nàng vừa muốn động thủ tiếp thì Tầm Nguyệt đột nhiên truyền âm nói:

- Tỷ tỷ, mai tạo hoá giới này với cái Thiên Hà đang đeo khớp nhau, là thật!

- Đã như vậy, chúng ta cứ giết hần trước rồi trực tiếp lấy là được. Hần mưu đồ Vân Long châu mà vài lần muốn hại tính mạng tỷ muội chúng ta cho nên hôm nay hần phải chết!

Mộng Ly truyền âm nói.

Thấy thế công của hai người chậm lại, Báng Giáo thừa dịp thở dốc được một hơi. Dù sao hần cũng là người có tâm cơ nên không đợi Mộng Ly mở miệng nói tiếp, liền nói:

- Hai vị tiểu thư, hai người định giết ta trước là có thể lấy được mai tạo hoá giới này đúng không? Nhưng ta khuyên hai người nên buông tha suy nghĩ này đi, nếu hai người thật sự giết ta thì ta sẽ không ngần ngại huỷ diệt nó để nó cùng ta chôn cùng!

- Tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Hần đã đoán được suy nghĩ của chúng ta.

Tầm Nguyệt nghe Báng Giáo nói thì quay sang nhìn Mộng Ly:

- Cái giới chỉ này đối với Thiên Hà rất trọng yếu, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội giết hần, không bằng...

Mộng Ly suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu oán giận nhìn Báng Giáo, cắn răng nói:

- Chúng ta làm sao biết cái giới chỉ đó là thật hay giả? Vạn nhất người lừa gạt chúng ta thì sao, dù sao giết người cũng tốt hơn, ta cũng không tin người có thể huỷ diệt nó!

Bị nói trúng điểm yếu, trong lòng Báng Giáo cuồng loạn, cái giới chỉ này hần đã từng nghiên cứu qua, bên trong có một cổ lực lượng thần bí cho dù hần có ở trong trạng thái cường thịnh cũng không có cách nào mở ra được. Cái này đã nói lên giới chỉ này không thể nào dễ dàng huỷ diệt được, đối với hần lúc này thì cái giới chỉ không thể dùng này thì làm sao sánh bằng tính mạng!

Hôm nay đang ở thế yếu, vì muốn giữ mạng nên đây là thứ duy nhất có khả năng, vì vậy nên hần bất đắc dĩ cắn răng nói:

- Nếu hai vị tiểu thư không tin lời của ta, ta liền lập tức dùng Long Hồn Tâm thệ, hai người có thể tin ta được chưa?

Nghe hần nói, Mộng Ly cũng có chút dao động, Long Hồn Tâm thệ này trong long tộc là một loại lời thề nguyện rửa liên quan trực tiếp tới tu vi cảnh giới nên không phải ai cũng dám dễ dàng thề.

Tầm Nguyệt lúc này mở miệng nói:

- Vậy người bây giờ thề đi, sau đó giao tạo hoá giới ra chúng ta tự nhiên sẽ tha cho người một mạng. Người có thể lui ra cách chúng ta một khoảng cách, sau đó giao giới chỉ ra rồi rời đi, chúng ta nói là giữ lời!

Báng Giáo vừa nghe thì thầm thở phào nhẹ nhõm, cho nên liền thu hoả long phân thân lại.

Sau khi thu hồi phân thân lại, sắc mặt hần càng thêm tái nhợt, cả người càng thêm tiêu suy yếu.

Nhưng thấy hai tỷ muội Mộng Ly đang nhìn chằm chằm thì hần cắn răng tiến hành phát thệ.

Sau khi thề xong, hần liền lấy ra một viên thuốc nuốt xuống rồi thử lui ra sau mấy trượng. Thấy hai người không ngăn cản mới thở phào nhẹ nhõm.

- Bây giờ lấy mai tạo hoá giới ném qua đây!

Mộng Ly thấy hần lui ra sau mấy trượng, nếu hần toàn lực chạy trốn thì các nàng có khi cũng đuổi không kịp, nên lập tức mở miệng nói.

- Vật này đối với ta một chút hữu dụng cũng không có, hôm nay có thể dùng để cứu mạng thì giao cho các người vậy!

Báng Giáo vừa lập lời thề nên muốn cầm giới chỉ chạy trốn cũng không có khả năng, nên hần tỏ ra hào phóng tiện tay ném mai tạo hoá giới chỉ ra.

Nhưng đúng lúc hần ném ra thì dị biến nổi lên.

Ngang!

Một tiếng rỗng ngâm đột nhiên vang lên khiến Bácg Giáo cho rằng tỷ muội Mộng Ly muốn đối phó hẳn nên hẳn giận dữ hét lên:

- Các người hèn hạ vô sỉ, ta đã thề mà các người...

Bácg Giáo còn chưa dứt lời thì đột nhiên hẳn cảm giác được người tập kích hẳn không phải là tỷ muội Mộng Ly mà là người khác.

Khi hẳn ý thức được điểm này thì xoay mặt lại, liền thấy được một khuôn mặt tuyệt sắc mỹ hoặc chúng sinh, đặc biệt trên đầu nàng có một cặp song giác trong suốt ôn nhuận khiến Bácg Giáo càng giật mình hơn. Một vị long tộc khác xuất hiện ở đây mà hẳn không hề cảm nhận được.

Lúc này trên gương mặt tuyệt mỹ kia mang theo một vẻ khinh thường, thậm chí còn có chút thất vọng. Nàng nhàn nhạt liếc nhìn Bácg Giáo một cái rồi lạnh nhạt nói:

- Sự tồn tại của người là sự sỉ nhục đối với Viêm tộc, cho nên người đã không còn tư cách để sống trên cõi đời này nữa!

571. Chương 578: Đoạt Giới.

Bácg Giáo bị dính đòn tấn công của nữ nhân kia thì miệng phun máu, hẳn dùng mấy ngón tay chỉ vào nữ nhân kia nhưng không nói được lời nào, sau đó tuyệt khí mà chết. Thân thể giống như sao băng rơi xuống long hồ làm bọt nước bắn lên tung toé.

Cường thế nữ nhân kia tới đây rõ ràng là có mục đích vì mai giới chỉ, cho nên nàng phát động hoả long phân thân đánh lên tỷ muội Mộng Ly, bản tôn thì hướng mai giới chỉ vọt tới.

Nàng giết Bácg Giáo rồi phát động hoả long phân thân đánh lên bất quá chỉ trong một cái nháy mắt.

Tỷ muội Mộng Ly lúc này cũng hết sức ngoài ý muốn, các nàng hoàn toàn không ngờ lại có người ở phụ cận nhìn trộm mà các nàng không cảm giác được. Hơn nữa người này còn là người trong long tộc khiến các nàng không khỏi sửng sốt.

- Không tốt, tỷ tỷ mau bắt lấy mai giới chỉ, đừng để cô ta đoạt được, hoả long này để ta đối phó!

Tầm Nguyệt trong lòng cũng khiếp sợ, nhưng nàng thấy nữ nhân kia sau khi tập kích Bácg Giáo lại dùng phân thân đánh lên hai nàng, hiển nhiên là cũng muốn đoạt giới chỉ kia cho nên nàng lập tức nhắc nhở Mộng Ly.

Mộng Ly sau khi hoàn hồn thì thấy mai giới chỉ kia lúc này Bácg Giáo ném về hướng các nàng nhưng nữ nhân kia lại giành trước một bước hơn nữa lại dùng hoả long phân thân đánh lên, cản trở hành động của hai nàng đã sắp lọt vào tay của nữ nhân kia.

Mộng Ly khẩn trương, lúc trước hai người là phân thân hợp thể dùng lưu ly thiên long phân thân đối phó Bácg Giáo cũng đã tiêu hao không ít, hơn nữa các nàng chỉ mới vừa đột phá Thiên Cảnh không lâu cho nên thời gian duy trì phân thân cũng không lâu được. Lúc này lưu ly thiên long phân thân đã có dấu hiệu không thể duy trì nữa. Mà ngay lúc này lại có người tới phồng tay trên.

Hai người nhanh chóng để lưu ly thiên long phân thân chia ra làm hai thành hai phân thân cứu thả vãn long bình thường. Mộng Ly sau khi thu hồi phân thân liền dùng tất cả lực lượng phóng tới mai giới chỉ.

Nữ nhân kia thấy Mộng Ly thu hồi phân thân hướng bên này bay tới thì khoé miệng nở một nụ cười làm điên đảo chúng sinh, tiện tay xuất ra một chưởng hướng Mộng Ly đánh tới.

Một chưởng này huyền hoá thành một con hoả long mang theo xu thế cuồng mãnh xông tới. Mộng Ly cũng không yếu thế, huyền long chưởng của nàng cũng đánh tới hình thành một con ảnh long đối kháng với hoả long. Một cỗ lực lượng cuồng bạo do hai chưởng va chạm làm khuấy động cả không gian xung quanh.

Thực lực của đối phương rất mạnh, ít nhất cũng là Thiên cảnh nhị giai. Mà Mộng Ly mới tiến vào Thiên cảnh nên thực lực vẫn có chút chênh lệch. Cùng nữ nhân kia đấu nàng liền rơi xuống hạ phong.

Vội vàng lui lại nửa bước tránh thoát một cước mang theo lực lượng mạnh mẽ của đối phương khiến Mộng Ly có chút mất khống chế, suýt chút nữa đã rơi xuống hồ.

Mà nữ nhân kia tựa hồ cũng không muốn dây dưa với Mộng Ly cho nên sau khi đẩy lui Mộng Ly một chút, thân thể nàng ở giữa không trung tung mình một cái, tiếp tục hướng về mai giới chỉ chớp tới.

Lúc này bởi vì tâm trí nữ nhân thần bí này đều đặt trên mai giới chỉ nên hoả long phân thân của nàng có chút yếu thế bị Tầm Nguyệt một kích đánh lui. Phân thân hoả long gầm lên một tiếng liền bị nữ nhân kia thu lại.

Nàng chỉ còn một chút nữa là bắt được mai giới chỉ, nếu bị phân tâm bởi hoả long phân thân thì...

Nhưng khi nàng vừa vươn bàn tay trắng nõn ra chuẩn bị bắt lấy mai giới chỉ thì lúc này đột nhiên một cỗ lực lượng ba động quỷ dị bất chợt hướng nàng phóng tới. Cỗ lực lượng này rất mạnh mẽ, có tốc độ vô cùng nhanh và ẩn chứa lực sát thương rất lớn khiến nàng biến sắc, không thể không cố kỵ đề phòng địch nhân thần bí này.

Cỗ ba động này thế tới rất xảo diệu nên nàng chỉ có thể dựa vào cảm giác phán đoán phương hướng để tránh né. Nàng không dám chính diện tiếp xúc, bởi vì cỗ lực lượng ba động cường đại này căn bản mắt thường không thể thấy được.

Nàng bất đắc dĩ lảng tránh sang một bên, rồi lui lại phía sau. Cỗ ba động kia liền từ phía sau phóng qua.

Khi cỗ ba động xuyên qua nàng cảm giác được da ở mông bị một loại băng hàn sắc bén đao pháp lướt qua, một cảm giác đau đớn cùng lạnh như băng truyền đến khiến nàng vừa sợ vừa giận. Thầm hận nếu cái mông của mình ít dày dặn đi một chút thì đã không bị thương rồi...

Mặc dù tránh thoát một kích kia, chỉ bị lướt một chút da ở mông nhưng nàng nhất thời cảm thấy một luồng khí băng hàn khác thường như muốn chui vào trong thân thể nàng cắn nuốt nội lực. Lúc này nàng cực độ kinh hãi, đây rốt cuộc là loại hình thái lực lượng gì mà lại bá đạo như vậy!

Lúc này nàng cũng không có thời gian để quan tâm xem kẻ nào làm thợ săn sau lưng hoàng tước là nàng nữa mà lập tức vận công đem một luồng lực lượng si viêm ngưng tụ về phía dưới để ép khi hàn băng kia ra ngoài.

Sau khi bức được hàn khí ra ngoài, nàng mới cảm giác được sự đau rát ở mông. Nhưng nhìn thấy mai giới chỉ cách mình không xa, nàng cắn răng, lần nữa chớp tới, bỏ ra nhiều khí lực như vậy, mai giới chỉ kia nhất định phải tới tay.

Nhưng khi nàng đang định vươn tay chớp tới thì cỗ ba động quỷ dị kia lại lần nữa đánh tới. Lần này nàng không dám khinh thường cho nên tập trung tinh thần cảnh giác.

Đình!

Một tiếng 'đình' giòn vang khiến vị long nữ này bất ngờ. Lần này cỗ ba động kia không có tập kích nàng mà chính xác đánh tới mai giới chỉ.

Mai giới chỉ bị đánh trúng liền nhanh như đạn bắn, mạnh mẽ hướng một phương hướng khác bay đi.

Lần này, vị long nữ còn muốn bắt lấy mai giới chỉ là không có khả năng, bởi vì nó đã bị cỗ ba động kia đánh bay đi mất rồi.

Mất thấy sắp đoạt được tới tay mà mai giới chỉ lại bay mất, trong lòng vị long nữ này tức giận không thôi. Hơn nữa, cái mông truyền tới cảm giác đau rát khiến nàng cảm thấy xấu hổ mà không thể băng bó liền được cho nên sự tức giận của nàng lại càng tăng.

Nàng đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy ngoại trừ tỷ muội Mộng Ly ra thì không có ai khác nữa, ngay cả hơi thở ba động cũng không cảm giác được.

- Người là ai? Sao lại muốn đoạt đồ của chúng ta?

Lúc này, Mộng Ly sau khi bình ổn thân hình liền cùng Tầm Nguyệt tiến tới, dùng ánh mắt căm thù nhìn nữ tử Viêm tộc này. Nàng này không có che giấu cặp long giác trên đầu, thêm nữa trên thân nàng toả ra một luồng Viêm Long tộc hoang hoả khí tức cho nên hai người Mộng Ly không khó để nhận ra.

Nữ tử Viêm tộc lúc này thấy mai giới chỉ đã vô vọng, lại kiên kị cao thủ trong bóng tối kia, cho nên nàng quét mắt nhìn hai người Mộng Ly một cái, đôi mày liễu khẽ chau lại, không nói gì. Nàng phát hiện có người đang hướng bên này bay tới nên hừ lạnh một tiếng, thoáng nhìn về hướng người đang tới một cái rồi tung người nhanh chóng rời đi.

Mộng Ly thấy đối phương chạy trốn, cũng không đuổi theo mà quay mặt lại, thấy cách đó không xa có một thân ảnh quen thuộc đang nhanh chóng hướng nơi này mà tới, trông giống như một đám mây mơ hồ vậy.

Thấy thân ảnh này, trên mặt Mộng Ly liền nở nụ cười ôn nhu bước tới đón rồi trực tiếp nhào vào lòng ngực người mới tới, làm nũng nói:

- Đại đầu gối, làm sao giờ này huynh mới đến? Huynh mà đến sớm một chút nữa là có thể đem cái ả ghê tởm kia bắt lại thẩm vấn rồi, muội hoài nghi nàng ta là gian tế!

Người tới chính là Vân Thiên Hà.

Tầm Nguyệt có chút căng thẳng nhưng khi nhìn thấy Vân Thiên Hà thì sóng mắt cũng mang theo một tia nhu tình đi tới đón. Nhưng nàng lại phát hiện trên tay Vân Thiên Hà đang cầm một cái nhẫn, lúc này mới chợt hiểu:

- Vừa rồi ra tay đánh lên nàng kia là huynh?

Vân Thiên Hà sau khi trở lại tàng long đại điện thì biết được Mộng Ly và Tầm Nguyệt đã xuất quan đi đối phó Báng Giáo nên hắn liền lập tức chạy tới đây.

Không nghĩ tới vừa mới đến phụ cận, dùng quang nhãn điều tra thì không thấy tung tích Báng Giáo nhưng lại thấy có một long nữ đang tranh đấu với Mộng Ly để đoạt một mai giới chỉ. Bởi vì ở xa, mắt thấy long nữ kia sẽ bắt được chiếc nhẫn cho nên hắn lập tức xuất thủ, dùng thương hồn chỉ dả thương long nữ kia để trì hoãn hành động của nàng ta rồi lại đánh chiếc nhẫn bay đi. Vì vậy mà hắn có thời gian chạy tới cũng thuận lợi thu luôn mai tạo hoá giới này.

Chẳng qua khi hắn tới gần thì long nữ kia lại chạy đi.

- Thiên Hà, sao huynh không nói chuyện? Mà thân thể của huynh sao lạnh như băng vậy?

Mộng Ly ôm cánh tay Vân Thiên Hà, cảm giác có chút khác thường, cho nên ngẩng mặt lên, cẩn thận nhìn rồi nói:

- Thì ra đây là phân thân của huynh.

- Ngốc lão bà, ta ở đây!

Lúc này, một âm thanh trêu chọc vang lên. Mộng Ly quay mặt lại thấy Vân Thiên Hà đang nhanh chóng ngự không bay tới ôm Tầm Nguyệt vào lòng rồi cười nói:

- Thế nào? Bây giờ đã cảm nhận được thân nhiệt của ta chưa?

Tầm Nguyệt mặc dù không còn nhỏ nữa nhưng vẫn thẹn thùng đỏ mặt gật đầu khẽ ừ một tiếng.

Mộng Ly nhìn chằm chằm bản tôn Vân Thiên Hà, định đi tới nhưng lại phát hiện phân thân của hắn đang ôm nàng rất chặt, căn bản không thể nhúc nhích được nên nàng kêu lên:

- Tên đại đầu gối này, mau buông ra, nếu không muội không để ý tới huynh nữa!

Tầm Nguyệt nhìn Vân Thiên Hà trêu Mộng Ly cũng hiểu kỳ hởi:

- Thiên Hà, tại sao phân thân của huynh có thể duy trì lâu như vậy được, hơn nữa cũng không giống với người khác, muội thấy huynh cũng không bị ảnh hưởng, đây là tại sao?

Vân Thiên Hà nói:

- Lúc đầu ta cũng không rõ lắm, sau này cẩn thận nghiên cứu một chút mới phát hiện. Thật ra, phân thân này của ta bởi bị được tế luyện ở trong Tử Vi Tinh hạch có vô cùng vô tận tinh lực duy trì cho nên ta chỉ bị tiêu hao một chút tâm thần thôi. Bất quá bản tôn và phân thân của ta có một số chuyện cũng không thể nào hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng có một chỗ rất tốt là khi tu luyện làm ít mà được nhiều!

572. Chương 579: Tập Diên, Triệt Ngự.

- Sau khi chúng ta đột phá thiên cảnh, sau này chủ yếu chuyên tâm tu luyện đến phân thân, chỉ khi phân thân cường đại thì thân thể của chúng ta mới có thể phá bỏ những hạn chế trước kia, cuối cùng mới có thể thiên nhân hợp nhất, lúc đó mới có thể phá không tiến nhập vào thể giới thần bí của tiên nhân!

Tâm Nguyệt tỷ mỉ đánh giá phân thân của Vân Thiên Hà, ngạc nhiên nói:

- Thiên Hà, hiện tại phân thân của huynh có thể phát huy mấy thành công lực, theo như muội thấy thì phân thân của huynh rất cường đại!

Vân Thiên Hà nói:

- Bởi vì ngay từ cảnh giới ban đầu, ta đã tu luyện theo Tinh Khung Bí Sách, lợi dụng tinh thần tế pháp, đem tinh phách dẫn đến tinh thần bản mạng tế luyện trong cơ thể để tế dưỡng, trong quá trình thu nạp tinh lực so với bản tôn ta tu luyện còn muốn mau hơn tới mấy lần, kỳ thực sớm đã ngưng hóa thành hình, một mực nằm trong tinh hạch bản mạng của ta. Trong thời gian ta đột phá thiên cảnh, do phân thân do tinh phách ngưng hóa mà thành nên tự nhiên có thể tĩnh lại bất cứ lúc nào, còn có thể tùy ý ngưng hóa mà đi ra, hơn nữa hình thái ban đầu của phân thân mới chỉ là hàn phách chi linh, cũng có một chút bản năng sinh mệnh nguyên thủy. Kinh qua nhiều năm tế dưỡng, lại kinh lịch qua bốn lần tiến hóa, ý chí và tư tưởng của ta có thể dung hợp với sinh mệnh bản năng, còn có lực lượng. Vì vậy hiện tại ta có thể ngưng tụ đi ra, tự có vẻ không giống người thường, hơn nữa nếu không phải là cường giả thiên cảnh, căn bản không thể phân biệt được.

- Nhưng trên thực tế, phân thân này của ta không phải do ta ngưng tụ đi ra mà là ta triệu hồi nó tới. Bởi vì bản thân hắc hữu một loại lực lượng và sinh mệnh khác có thể tự mình tồn tại, bất quá ý chí và lực lượng của ta và hắc tương trùng hợp mà thôi!

Nói đến đây, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ tới lúc ở Hóa Thần điện, hắc cùng với phân thân giống nhau như đúc kia tạo hóa tương pháp tới. Hiện tại hắc cũng không hiểu, tạo hóa Pháp Tướng kia đến tột cùng hình thành như nào, vì sao lại cường đại như vậy, hắc cũng không thể chi phối được, chỉ là tâm thần có chút liên hệ nên mới có phản ánh yếu ớt!

Nghe xong những lời này, hai tỷ muội đều có chút không thể tưởng tượng nổi.

Mộng Ly nghiêm mặt nói:

- Chiếu theo những gì huynh nói, vậy phân thân kia, cứ coi như do huynh bồi dưỡng tinh phách mà thành, cũng với huynh tương thông cả ý chí lẫn lực lượng. Nhưng hình thái sinh mệnh bốn nguyên hay tinh phách chi linh cũng không thể chân chính là một phân thân. Nói như vậy huynh còn có thể ngưng hóa một phân thân nữa, vậy là có tới hai phân thân?

Tới lúc đột phá thiên cảnh, khi thân thể người không thể chịu được lực lượng cường đại của thiên địa. Lúc này các võ giả thiên cảnh đều chọn cách ngưng tụ phân thân, tiếp tục tu luyện.

Ngưng tụ phân thân, trên thực tế chính là đem toàn bộ lực lượng rót vào trong linh phách, tinh phách có thể sản sinh độc lập, do đó có thể đơn độc chống lại lực lượng cường đại của thiên địa.

Năm xưa thiên cảnh Võ Tôn là người đầu tiên ngưng luyện phân thân, bởi vì hoàn toàn là một cá thể do tâm thần bản thể khống chế, lực lượng của phân thân cũng bắt nguồn từ bản thể cho nên chỉ có thể phát huy một thành uy lực.

Lúc này trong quá trình thiên cảnh Võ Tôn không ngừng tu luyện phân thân, nhiều lần dùng phân thân thay mình chống lại lực lượng cường đại của thiên địa, lực lượng thiên địa càng mạnh thì thực lực của phân thân ngày càng được nâng cao. Như vậy thứ nhất, khi cổ tinh phách tụ thành phân thân có khả năng

chịu được hoàn toàn lực lượng siêu việt của bản thân võ giả, hẳn liền có thể phá vỡ những hạn chế của thân thể lúc trước, từ đó có thể trợ giúp võ giả trong quá trình đột phá thiên cảnh, tiến nhập tiên giới.

Lúc này, Mộng Ly thu hồi giới chỉ, Báng Giáo cũng đã chết, trong lòng nàng vẫn còn muốn quay trở lại xem Tiểu Nguyệt cùng Thừa nhi. Nếu như hiện tại không có lưu lại ấn tượng tốt trước mặt hài tử này, sau này nàng trở thành đại nương sợ rằng hẳn không có chấp nhận.

Cho nên Mộng Ly nhân tiện nói:

- Thiên Hà, nếu Báng Giáo đã chết, hay là chúng ta về trước, chúng ta mới xuất quan, còn chưa có gặp qua nhi tử!

Vân Thiên Hà muốn tới xem chuyện tình của Vân Thừa, vì vậy gật đầu nói: - Ân, vậy cũng tốt, huynh dự định qua mấy ngày nữa đưa Thừa nhi đến chỗ Quỷ Hoàng, do hẳn chuyên dạy dỗ Thừa nhi, bất quá bên phía Túc Dao còn cần các nàng nói với nàng ta một chút, huynh sợ nàng lưu luyến hài tử vì sớm như vậy đã lại phải xa cách!

- Kia còn chờ cái gì nữa, đi mau lên, muội nhất định phải khiến cho tiểu gia hỏa kia chính mồm gọi muội là đại nương!

Mộng Ly nói xong liền nhanh chóng quay trở về.

Vân Thiên Hà và Tầm Nguyệt theo ở phía sau. Trong thời gian trở về Tàng Long đại điện, Tầm Nguyệt vẫn có chuyện không hài lòng, vì vậy liền quay sang nói:

- Thiên Hà, Long nữ kia là người của Viêm Long tộc, thực lực so với tỷ tỷ và muội còn cường đại hơn vài phần, xem ra hẳn phải là từ Sinh giới xuống, lần này nàng lại xuất hiện ở phụ cận, sợ rằng không có chuyện gì tốt, bí mật của Tàng Long điện vạn nhất bị nàng phát hiện. Như vậy thì phiền phức rồi!

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu là từ Sinh giới tới, theo như huynh biết Viêm tộc cùng Nhật tông có liên hệ chặt chẽ. Mà đây lại là Thanh Châu, tính ra cũng coi như là biên cảnh của Sở quốc, nàng xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì là kỳ quái. Vừa rồi trong thời gian huynh đi tìm tạo hóa giới, ngay phụ cận Long Hồ trấn phát hiện ra một đội quân tuần tra, mà các muội cùng Báng Giáo lại đang đánh nhau khiến cho nàng chú ý tới, sợ dĩ là tới thường đoạt tạo hóa giới!

- Nếu là như thế, người của chúng ta khi xuất nhập Tàng Long đại điện, nhất định phải cẩn thận, vạn nhất bị người lưu ý phát hiện, sẽ rất phiền phức!

Vân Thiên Hà nghĩ một chút nói:

- Đã như vậy, sau khi trở lại, huynh sẽ cùng với An Thúc thương nghị một chút, mở ra Tàng Long trong Thiên Môn, sau này mọi người ra vào đều dừng lại tại Thanh Long sơn, như vậy sẽ tương đối an toàn!

Dứt lời, Vân Thiên Hà thấy Mộng Ly sắp sửa khuất khỏi tầm mắt, vì vậy cầm tay Tầm Nguyệt ngược không mà đi. Giống như một cơn gió, cấp tốc phi hành về Thanh Long sơn.

Ngay lúc Vân Thiên Hà mang theo Tầm Nguyệt ly khai được một lúc, tại phụ cận long hồ, lại một lần nữa xuất hiện thân ảnh một tuyệt sắc nữ tử.

Chỉ khác một điều, Long nữ này đã thay một thân đầm hồng sắc bằng sam quần lại càng lộ ra vẻ quyến rũ. Bên cạnh nàng còn có một nam tử anh tuấn, thoát nhìn tương đối trẻ tuổi. Nam tử này một thân thanh y, khí chất ngưng liễm, tay cầm chiết phiến, khiến cho người ta có cảm giác giống như một văn nhâ sĩ đi du sơn ngoạn thủy.

Bất quá có một điểm có thể phân biệt hẳn cùng với người thường chính là nam tử này không kiêng kị cái gì cả. Trên đầu hẳn là một đôi long giác vẫn như cũ lộ ra bên ngoài, lại càng tăng thêm khí chất anh hùng của hắn.

Khi hai Long nhân này tới địa phương phụ cận nơi Mộng Ly cùng nữ tử kia tranh đấu, tên nam tử kia khép chiết phiến trong tay lại, quan sát tình cảnh xung quanh, lúc này mới thản nhiên nói:

- Tập Diên, ở đây lưu lại khí tức ba động rất mạnh, bắt quá theo lời người, ta một chút cũng không thể cảm nhận được điều gì, người có thể cảm nhận được người này đã từng ở đây?

Vị Long nữ này lắc đầu, nhưng theo đó lại mang theo âm thanh nhỏ trong trẻo, cử chỉ đồng đánh làm nững, nắm lấy tay của nam tử này, nững na nững nị nói:

- Triệt Ngự sư huynh, cái giới chỉ kia là vật đính ước của hai chúng ta. Thế nhưng lại bị tên kia đoạt mất, ta nhất định phải đoạt lại, người cũng phải giúp ta kiếm lại nha!

Nam tử tên Triệt Ngự nhú mày, quay người lại, rất tự nhiên thoát khỏi cái nắm tay của Long nữ kia, lại xòe chiết phiến ra quạt vài cái, nhìn cảnh trí xung quanh long hồ nói:

- Tập Diên, chúng ta lần này xuống đây, cũng không có thời gian du sơn ngoạn thủy, giờ đây đang là thời điểm quan trọng để tranh đoạt, nhất thiết không thể bỏ qua, lần này người lại gặp phải hai nữ tử long tộc đó, phỏng chừng chỉ có thể là người của Thiên Long tộc phái tới. Cũng không biết được trong khoảng thời gian này các nàng đã tìm đến các thế lực nào để hợp tác. Người và các nàng tuyệt đối không thể xảy ra xung đột, dù sao thì Thiên Long tộc và chúng ta đều có cùng một mục đích!

- Hừ, xuống hạ giới phải trả giá không ít, không phải ai trong long tộc cũng giống như chúng ta đến đây. Ngày đó long tộc phải người tới, ta cũng không có tin, ta phỏng chừng hai người đó hẳn là đã xuống đây từ lâu!

Vừa nói, Tập Diên vừa mân mê cọng tóc, nghi hoặc nói:

- Chỉ là ta nghĩ kỳ quái, hai người kia thoát nhìn khiến cho ta có cảm giác giống như chỉ là một người, nếu như bọn họ ngưng kết phân thân đi ra, dĩ nhiên là cứu sắc lưu ly phân thân, sư huynh người nói xem. Thật lâu trước đây, long tộc ngày đó bị mất đi vật chỉ bảo Cửu Thái Vân Long Châu, có thể hay không đang ở trên người hai người này?

Triệt Ngự tự nhiên nhớ ra điều gì đó, đột nhiên xoay người nói:

- Người nói người đã giết một tên phế vật Viêm tộc tham sống sợ chết, sở dụng cả Long Tâm Thệ?

- Đúng vậy sư huynh, làm sao vậy?

Vừa nghe lời này, sắc mặt Triệt Ngự trầm xuống, trầm giọng nói:

- Cho dù hẳn có thể nào đi chăng nữa, nhưng dù sao thì cũng là người của Viêm tộc, sư muội người cũng không có hiểu chuyện, không biết rõ tình hình sự việc, lại tự mình hạ thủ giết chết hẳn, việc này nếu bị những người trong tộc biết được thì bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?

Tập Diên nghe được lời răn dạy, lúc này vẻ mặt rất ủy khuất, con mắt đỏ lên, quyết cái miệng nhỏ nhắn, rồi lại tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu.

Triệt Ngự thấy vậy, tâm tình trùng xuống, liền ôn tồn nói:

- Sư muội, sau này nhất thiết không được hành động theo cảm tình, sư huynh cũng sợ sau này người phải chịu ủy khuất!

- Ta biết, trên đời này, chỉ có sư huynh là quan tâm đến ta nhất!

Nghe xong lời này, Tập Diên nhất thời mặt mày rạng rỡ

Triệt Ngự nhìn sư muội hẳn si tình với hẳn như vậy trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn, lại xòe chiết phiến ra tiếp tục du hồ.

Đi nửa đoạn đường, bọn họ đụng phải một tốp binh lính tuần tra ở vùng phụ cận. Quan quân nhìn thấy hai người, nhất thời thần sắc trịnh trọng, cúi người nói:

- Hai vị thượng sứ, việc tuần tra này chỉ là việc nhỏ, sao dám làm phiền nhị vị thượng sứ?

Bị những người này quấy nhiễu, làm mất hứng thú, Tập Diên cảm thấy khó chịu. Hơn nữa nàng vốn khinh thường những người này, coi những phạm phu tục tử này chỉ là những con kiến hôi. Vì vậy quát dẹp đường:

- Chúng ta tới đây du ngoạn, nên làm gì thì làm đi, chớ có quấy rầy chúng ra!

Tên đội trưởng bị khuôn mặt lạnh lùng của Tập Diên là cho sợ hãi, không dám nhiều lời cúi lạy một cái rồi liền dẫn người đi, tiếp tục tuần tra.

Triệt Ngự vẫn cau mày, tuy một màn vừa rồi khiến cho hắn có phần khó chịu nhưng hắn cũng không có ngăn cản, cũng không có muốn lại giáo huấn sư muội một lần nữa. Không thể làm gì khác hơn là tiếp tục quan sát cảnh vật xung quanh, trong lòng trần ngập tư lự.

Lúc này Tập Diên không có nhìn thấy thần sắc của Triệt Ngự, nhìn phong cảnh chung quanh nói:

- Sư huynh, người nói những người đó rốt cuộc có mục đích gì. Trực tiếp đánh nhau tới nơi này chỉ để tranh đoạt một châu nhỏ bé, lấy tàn dư tối hậu một phương lãnh thổ, cũng có thể là do Tĩnh quốc, hoặc là trước tiên thay đổi tuyến đường phía bắc, rồi sau đó tiêu diệt kinh thành. Nhưng mà vì sao lại không tấn công quốc gia, chỉ để lại một địa phương nhỏ bé cấp cho Đường quốc a?

Triệt Ngự nói:

- Hiện tại khắp nơi đều cần một người đứng ra hòa hoãn xung đột, hơn nữa hắn cũng mượn cớ đi khắp nơi mong rằng có cơ hội tìm thấy một người!

573. Chương 580: Phân Cục.

Thần điện muốn đối phó với sự tình tại Thiên U Âm Điện và Thiên tháp. Có Vân Sách và các vị lão tổ chủ trì, hắn còn có sự việc cần phải giải quyết nên cũng không có mang tâm tư muốn can thiệp vào, tránh phiền phức tìm đến.

Mấy ngày nay, Vân Thiên Hà một mực ở trong Tầng Long đại điện cùng với già trẻ một nhà thê nhi. Trong khoảng thời gian nhàn hạ này, hắn để Mạt nhi đem tư liệu về Viêm Hoàng Cục qua đây để xem.

Những năm gần đây Viêm Hoàng Cục rất phát triển, vượt qua ngoài dự liệu của Vân Thiên Hà.

Mấy năm nay hắn thường xuyên bế quan tu luyện, sự vụ ở Viêm Hoàng Cục hắn cũng hiếm khi hỏi tới. Có lúc Túc Dao và Tô Tuyết nhàn hạ vô sự, thỉnh thoảng cũng tới Viêm Hoàng Cục đem một chút tình báo cơ mật tiến hành chỉnh lý phê bình một phen.

Vì vậy Vân Thiên Hà để cho Mạt nhi đem những tư liệu này tới là muốn xem những chỉnh lý phê bình chú giải của Tô Tuyết và Túc Dao.

Vân Thiên Hà xem xét qua sự vụ, đều chỉ nhìn qua toàn cục, đích thực mấy năm nay Viêm Hoàng rất phát triển. Trên cơ bản ở các nơi như Phô Khai, Đông vực đều có chi nhánh của Viêm Hoàng Cục. Thậm chí ở biên cảnh Bắc Vực, Tây Vực cũng có thể bắt gặp bóng dáng thành viên của Viêm Hoàng cục.

Bởi vì tổ chức kinh lịch qua sự phát triển lớn mạnh như vậy, rất cần phải xem xét phân bố lại cho thích hợp với tình hình hiện giờ. Nếu không sẽ rất khó quản lý. Cần phải thông báo cho các trưởng lão, các tổng quản sắp tới cần phải thương nghị một chút đem Viêm Hoàng Cục này tổng thể quy hoạch lại một lần nữa.

Nội dung của cuộc thương nghị cũng được Vân Thiên Hà chuẩn bị tỉ mỉ, không có bỏ sót bất cứ điểm gì.

Dù sao Vân Thiên Hà cũng là người đã thành lập ra Viêm Hoàng Cục. Hôm nay Viêm Hoàng Cục phát triển được như vậy, cần phải điều chỉnh lại hệ thống điều hành quản lý các doanh. Chia Viêm Hoàng Cục ra làm bốn cục nhỏ giao cho bốn người quản lý.

Bốn phân cục này, nguyên lai thành viên của bảy đại doanh được điều phối thành lập Tây Bắc phân cục cùng Tây Nam phân cục, Đông Bắc phân cục và Đông Nam phân cục, còn có Viêm Hoàng tổng cục.

Trong đó Viêm Hoàng tổng cục, vẫn là do Vân Thiên Hà quản lý, tổng quản của bảy đại doanh cùng với những thành viên cơ sở ban đầu sẽ phụ trách toàn bộ việc vận chuyển của Viêm Hoàng cục, các phó thủ của các đại doanh cũng chính là phó tổng quản đã trải qua nhiều năm lịch lãm thiên hạ, bọn họ đều được điều phối đến các đại phân cục, đảm nhiệm chức vụ chủ quản của bốn phân cục. Tất cả đều chịu sự quản lý của tổng cục.

Trong các đại phân cục, đều thiết lập một tình báo doanh, sát thủ doanh, trưởng lão doanh đem tác doanh, hậu cần doanh, thương nghiệp doanh, võ bị doanh. Tổng quản các phân cục sẽ phụ trách các chủ quản của từng doanh. Còn các doanh khác đều loại bỏ.

Cứ như vậy, toàn bộ Viêm Hoàng cục, đại bộ phận chức năng lần thứ hai được phân bổ, quản lý cùng thao túng lại đầu ra đây, ngay ngắn có trình tự, cũng có thể phối hợp với nhau.

Lúc này Vân Thiên Hà đang phân tích tình hình phát triển cụ thể của từng phân cục qua tư liệu. Hắn thập phần cẩn thận, qua một lúc liền nhìn ra một số vấn đề phát sinh.

Các phân cục của Viêm Hoàng cục những năm gần đây đều chú trọng phát triển, số lượng thành viên tương đối lớn. Về phương diện tình báo được mở rộng nhưng lại tồn tại rất nhiều lỗ hổng, điều này rất dễ dẫn đến việc thành viên xoay ngang so le không đồng đều. Mặt khác nếu như không phải qua một phen khảo hạch thực lực nghiêm ngặt rất dễ xuất hiện gian tế nằm vùng. Có thể qua một thời gian những người này sẽ giữ chức vụ cao trong Viêm Hoàng cục. Điều này chính là một tai họa ngầm cho Viêm Hoàng cục.

- Thiên Hà, huynh nghĩ Viêm Hoàng cục phát triển như vậy là không ổn sao?

Lúc này, Túc Dao bưng một chén nước đi tới, thấy trong thời gian Vân Thiên Hà tra xét tư liệu không ngừng cau mày, tựa hồ không có thỏa mãn, liền hỏi.

Vân Thiên Hà ngẩng đầu, thấy một mình Túc Dao đi vào, nhân tiện nói:

- Thừa nhi đâu?

Túc Dao nói:

- Mộng Ly tỷ tỷ ôm đi chơi rồi, muội sợ hãi tử đó cảm thấy các nàng lạ lẫm không quen, nên để các nàng cùng hài tử có thời gian thân cận!

Vừa nói, Túc Dao vừa u oán nhìn Vân Thiên Hà:

- Huynh cũng thật là, hài tử nhỏ như vậy, huynh lại để người khác mang đi mất, muội sao cam lòng được...

Vân Thiên Hà ngẩng đầu, lại nói:

- Lê nào muội không cảm thấy sau khi linh trí của Thừa nhi được khai mở, tuy rằng mới chỉ có một tuổi, nhưng lại có thể đọc thông viết thạo, canh minh bạch lí. Huynh cho rằng đưa nhi tử đến Quý Hoàng để học tập là tốt nhất, hơn nữa nhi tử ở nơi này lại được mẫu thân và các thúc tẩu bà bà trong nhà quá cưng chiều, như vậy không tốt cho nhi tử, thời gian tới nhi tử của chúng ta là nhân hoàng, liên quan đến số mệnh nhân đạo, cùng với sự sinh tử của vô số người, chính vì thế mà phải dạy dỗ thật cẩn thận!

Nghe mấy điều này, Túc Dao cũng không có nói gì nữa, cũng có một số việc nàng rất minh bạch.

Đem tách trà nóng đặt xuống trước mặt Vân Thiên Hà, Túc Dao cầm lấy một phần tư liệu nói:

- Những tư liệu này đều là trong thời gian huynh bế quan đưa tới, muội cũng có phê bình chú giải phía sau, chủ yếu là muốn huynh lúc nào có thời gian rảnh xem qua, sở dĩ cũng không có phát sinh sự việc gì, huynh nghĩ có chuyện gì sao?

Vân Thiên Hà:

- Việc quy hoạch tổ kiến ra bốn phân cục thật sự rất tốt, hiện tại diện tích các phân cục che phủ toàn bộ Đông vực, thế nên cũng không thể để nó tiếp tục phát triển như hiện nay được. Như vậy thật sự rất nguy hiểm, cần phải dừng ngay lại. Hiện tại Viêm Hoàng cục không có tham gia vào các sự việc, chuyện tình trong thiên hạ nên không có vấn đề gì. Nhưng một ngày nào đó chúng ta tham gia vào, chắc hẳn sẽ xuất hiện những vấn đề nghiêm trọng. Hiện tại vấn đề chính bây giờ là ổn định số lượng lớn thành viên của chúng ta, cần phải khiến bọn họ đoàn kết, trong thành, muội minh bạch ý tứ của huynh chứ?

Túc Dao gật đầu nói:

- Các doanh trong các phân cục phát triển, muội cũng không có chuyên chú lắm. Bất quá về phương diện tình báo, huynh có thể yên tâm. Toàn bộ thành viên trong hệ thống tình báo đều trải qua kỳ khảo hạch thí luyện cực kỳ nghiêm ngặt. Trải qua một thời gian, một vài người kiệt xuất được rút ra cho nắm giữ các

cương vị quan trọng, những người này đều là những người ưu tú có năng lực lãnh đạo. Về sự trung thành của những người này thì không cần phải lo lắng!

Dứt lời, Túc Dao liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Bất quá những năm gần đây, thành viên trong hệ thống tình báo đại đa số là người mới. Là tộc nhân trong các bộ tộc, vì huynh cứu tộc nhân này lại giúp họ ổn định cuộc sống nên đối với huynh bọn họ đều hình thành một loại tín ngưỡng. Sở dĩ lại có nhiều người mới như vậy đều là do họ muốn làm một việc gì đó để cảm ơn huynh. Tất cả đều chuyên tâm nỗ lực hết mình hoàn thành nhiệm vụ. Vì thế mà năng lực cũng được đề thăng lên rất nhanh. Theo muội được biết các tộc nhân của các bộ tộc trong các doanh ở các phân cục đều như vậy. Trong lần kiến tổ lại phân cục lần trước, muội cùng các vị tổng quản lên chủ trương đem những người này phân tán đến từng bộ, như vậy mới có thể khiến cho toàn bộ tổng cục phát triển!

- Ân, như vậy cũng tốt!

Vân Thiên Hà gật đầu, lại cầm lấy một phần tư liệu nhìn một chút, nói:

- Hiện tại sự vụ của bốn phân cục, trọng điểm cần phải thu thập tình báo để thương nghiệp có thể tiến hành thuận lợi. Bất quá võ bị lực lượng muốn tiếp tục tăng mạnh cũng có phần khó. Tuy rằng các trưởng lão trong doanh khá phong phú, trong đó có cả các trưởng lão của các bộ tộc. Tất cả đều là tông sư cấp hoặc là Võ Thánh. Cũng có một bộ phận những lão thần của triều đại trước xin gia nhập. Trừ sát thủ doanh chuyên thực hiện những nhiệm vụ bên ngoài thực lực tương đối cường đại, thì thực lực thấp nhất của Võ Bị Doanh là thất cấp võ sư, cũng có không ít người có cảnh giới Tiên Thiên. Mặt khác huynh sẽ cử người có chuyên môn đến Võ Bị Doanh giáo thụ quân lược, chiến pháp. Huynh dự định sau này sẽ cho những người trong Võ Bị Doanh tòng quân, mỗi người ít nhất phải đảm nhiệm được chức vụ đô úy trong quân đội!

Túc Dao nghe xong lời này, có chút giật mình nói:

- Thiên Hà, huynh dự định để những thành viên trong Võ Bị Doanh tòng quân?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Có thể để Võ Bị Doanh trở thành một căn cứ huấn luyện quân sự. Sau này Viêm Hoàng cục cũng sẽ tham gia tranh đoạt thiên hạ, hơn nữa huynh còn muốn Thừa nhi trở thành người thừa kế hoàng vị. Huynh cũng dự định để Viêm Hoàng cục chế tạo lợi khí, tái giao cho Thừa nhi. Sau này nhi tử cai trị thiên hạ cũng có thể lấy đó làm cơ sở để giữ gìn sự yên bình!

Túc Dao trầm tư nói:

- Thế nhưng, hiện tại Hạ quốc, mặc dù trong kinh thành đảm nhiệm vai trò trọng yếu, nhưng dù sao thì vẫn còn có hoàng tử. Viêm Hoàng cục cũng không có hoàn toàn tham dự. Thế nhưng theo như điều huynh nói thì Thừa nhi là người quan trọng nhất trong chuyện này, khi Thừa nhi kế thừa hoàng vị, mặc dù có Viêm Hoàng cục đứng sau hậu thuẫn, nhưng muội sợ rằng những người này cũng không có phúc!

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà cũng lắc đầu, khinh thường, khẽ cười nói:

- Muội lo lắng quá nhiều rồi, với tổ kiến của Hạ quốc tuy có tiền đương thái tử Đường Linh Sơn lấy danh nghĩa triệu tập cự thần để thành lập quốc gia. Nhưng cũng chỉ vãn vãn là một quốc gia nhỏ bé mà thôi. Huống hồ còn có Thành Hoàng tham gia vào việc này, cho dù bọn họ không có biết Nhân Hoàng tồn tại, đến lúc đó Thành Hoàng chấp chưởng đế mạch cũng chỉ tự nhiên thuận theo chuyện tình. Mà sau khi việc phong vị ở Tạo Hóa thần điện kết thúc, Thành Hoàng một mực rời khỏi nhân giới, xuất ra đế mạch chỉ thực thủ hộ cho Nhân Hoàng. Tuy rằng việc này người phạm tục không có cảm kích nhưng thiên hạ số mệnh tranh đoạt chỉ chiến mở ra, tàn Đường diệt vong, Đường Linh Sơn cũng muốn thoái lui sau việc này. Mặc dù trên người có đế mạch nhưng cuối cùng lại rơi lên người Thừa nhi, hiện tại muội cũng nên minh bạch!

Túc Dao nói:

- Đã như vậy cũng nên để các tổng quản trong cục biết việc này, đó chính là Viêm Hoàng cục phụ tá Hạ quốc tranh đoạt thiên hạ, về phần theo lời huynh nói thì số mệnh nhân đạo rơi trên người Thừa nhi tạm thời không có nói cho bọn họ biết. Chỉ để cho bọn họ biết được khi mà Thừa nhi kế thừa Viêm Hoàng cục, sau này bọn họ làm việc cũng sẽ vì Thừa nhi mà lo lắng!

- Ba ba, ba ba, tứ nương...

Khi hai người đang nói chuyện, thì một thanh âm non nớt truyền đến, Vân Thiên Hà quay sang, chỉ thấy Tiểu Nguyệt đang đứng sau cửa, hé lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khả ái đang làm bộ đáng ngáo ộp dọa hấn.

Bây giờ Tiểu Nguyệt mới chập chững biết đi nên chạy loạn lên trong cục, Vân Thiên Hà thấy bộ dáng khả ái bướng bỉnh của nàng liền vậy tay. Tiểu Nguyệt vui vẻ lảo đảo chạy tới.

Vân Thiên Hà sợ nữ nhi bị ngã nên đi lại đón lấy, ôm nữ nhi vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của nữ nhi rồi nói:

- Vi nhi lại bướng bỉnh rồi, mụ mụ đâu?

Mới nói xong thì đã thấy Tô Tuyết vội vội vàng vàng chạy đến, lúc này thấy Vân Thiên Hà đang ôm nữ nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Hải tử này mới biết đi, lại vô cùng bướng bỉnh, lúc này lại khiến Thừa nhi bật khóc, sợ hãi nãi nãi quở trách liền chạy trốn, không ngờ là lại chạy đến đây!

Chỉ là Tiểu Nguyệt Vi nhanh nhẩu nói:

- Ba ba, ngày hôm qua ba ba len lén nhìn tam nương ngủ, không có mang con đi, hiện tại dẫn con đi nha, con muốn đánh thức tam nương để nương chơi với con...

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà nghĩ tới Đường Linh Toa đang nằm bất tỉnh, thần sắc không khỏi buồn bã!

574. Chương 581: Đêm Trước Mưa Gió.

Mặc dù có tàng long đại điện mang đến địa mạch chi khí, cùng với Tụ Phách Huyền Linh Trận kia phụ trợ. Đường Linh Toa đã hôn mê ba ngày, trong khoảng thời gian này, có lúc tưởng chừng như nàng không thoát khỏi cái chết. Rất may là không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, có thể thuận lợi vượt qua, thế nhưng lâu như vậy mà không có bất kỳ phản ứng nào, điều này cũng khiến cho Vân Thiên Hà cảm thấy lo lắng.

Hằng ngày, Vân Thiên Hà đều đến thăm nàng một lần.

Khí tức của Đường Linh Toa hết sức bình ổn, sinh cơ của nàng vẫn được bảo trì rất bình ổn. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà vẫn chưa có tỉnh lại. Ngay cả Tầm Nguyệt và Bạch nương tử mỗi lần tra xét cũng đều không thể tìm kiếm ra nguyên nhân nên cũng không dám vọng động.

Hắn không có cách nào tìm ra được manh mối trong chuyện này, cho nên mỗi lần nhắc tới hắn đều tỏ vẻ hậm hực.

Chỉ là lần này Tiểu Nguyệt Vi đột nhiên nhắc tới muốn đến thăm Đường Linh Toa, điều này khiến cho Vân Thiên Hà có chút ngoài ý muốn.

Khi Tô Tuyết liền giải thích nên hắn mới biết, mấy lần trước nàng mang theo hải tử và bà bà đến thăm Đường Linh Toa, cũng là để lau thân thể cho nàng. Lúc đó Tô Tuyết nói với Tiểu Nguyệt Vi rằng đây là tam nương của nàng. Từ đó về sau, Tiểu Nguyệt Vi ghi nhớ chuyện này trong lòng, thỉnh thoảng nhớ đến là muốn đến thăm tam nương.

Bất quá lần này nhắc tới chuyện này, Tô Tuyết thấy thần sắc Vân Thiên Hà không được tốt cho lắm, liền bế lấy hải tử rồi chuyển dời mục tiêu của tiểu hải tử này đến chuyện khác. Sau đó cả hai liền ly hai.

Tô Tuyết đi rồi, Vân Thiên Hà cũng không có nhìn những tư liệu tình báo này nữa. Hắn thu xếp cho Túc Dao và Thừa nhi mất vài ngày rồi mới đi đến tàng long đại điện.

.....

Từ trong Thiên môn tàng long đi ra thì trước mặt chính là Thanh Long sơn.

Vân Thiên Hà đứng ở sân điện, nhìn cảnh trí dưới chân núi, xa xa nhìn thấy phòng ốc bằng gỗ xếp thành hàng, lúc này mới nhớ tới nơi này không phải là tiên cảnh.

Hắn ở chỗ này đã mấy năm, hầu như đã quên hết những thời gian sinh hoạt ở phạm tục. Lúc này đây, hắn dự định đi chung quanh du lãm một chút, nhìn sơn hà này cùng cảnh tượng náo động thiên hạ ở dân gian.

Đi trước một chuyến Độc Long cốc, đến Tạo Hóa thần điện đem hai Tạo Hóa giới chỉ cho Vân Sách, Vân Thiên Hà cũng không có ở lâu tại nơi này, liền trực tiếp hạ sơn.

Trước đây, Thanh Long sơn này thuộc Tuyên Châu, mà giờ đây nơi đây trở thành một phương lãnh thổ tối hậu của tàn Đường. Tuyên Châu vãng đông, Nguyên Định châu đông bắc nay đã trở thành lãnh thổ của Tĩnh quốc. Mà Tuyên Châu vãng nam, Dư Châu đông nam ở đây đều là lãnh thổ của Sở quốc.

Về phần Tuyên Châu vãng tây, Dư Châu tây bắc, Định châu tây nam đến Lợi Châu cùng với vùng tây bắc này đều là lãnh thổ của Hạ quốc. Tuyên Châu giờ trở thành vùng đất trung tâm của tam quốc, mỗi một quốc gia quản lý một góc, cũng không có quốc gia nào đi trước một bước tiêu diệt một tia cơ nghiệp tối hậu của tàn Đường.

Căn cứ vào tình báo của Viêm Hoàng cực đưa tới, Vân Thiên Hà mới biết hiện tại La Lan đế quốc đã chiếm được Bằng Phong khẩu, nguyên là đại bộ phận lãnh thổ của Đại Đường. Đồng thời cũng thành lập liên minh quốc tế nhằm nhe xâm chiếm Hạ quốc.

Mà ở đây phía tây nam của Khai Châu, Liệt Diễm đế quốc cho quân tiên phong ẩn náu ở Thiên Quỷ sơn, tùy cơ ứng phó với tình hình trước mắt. Liệt Diễm đế quốc chung không có khóa đại môn của Khai Châu thành.

Bất đắc dĩ bọn họ phải tràn lên phía bắc, nhưng thật ra họ có ý định xâm chiếm Tuyết Châu của Ngân Thản quốc. Nếu như không có núi non ngăn trở thì quân tiên phong của họ hẳn là có thể cùng với quân đội của La Lan đế quốc xảy ra tranh đấu.

Mặc dù như vậy, nhưng đối với hạ quốc mà nói, với hoàn cảnh trước mắt bốn bề thọ địch. Phía tây là Liệt Diễm đế quốc, phía bắc là La Lan đế quốc, phía đông là Tĩnh quốc, phía nam là Sở quốc. Hạ quốc chính là ở trung tâm của dòng xoáy, tình thế trước mắt thật phần nghiêm trọng.

Sau khi Vân Thiên Hà xuống Thanh Long sơn, liền đến căn cứ Sát Thủ Doanh quan sát một chút. Sau đó cải biến căn cứ Sát Thủ Doanh thành phân cục phía bắc. Ngoại trừ lưu lại đây một số người đảm nhiệm chức vụ trọng yếu, còn những cái khác bao gồm việc tiếp thu huấn luyện thích khách đều đã được thay thế.

Tuy rằng hắn không có nhận ra những người này, nhưng ở đây không ai là không nhận ra hắn. Vì vậy khi hắn đi tới căn cứ, tên huấn luyện viên ở đây thấy hắn liền lập tức tiến hành lễ trí. Có thể thấy được ở đây kỷ luật rất nghiêm minh.

Vân Thiên Hà đến đây cũng không phải là có nguyên do gì. Chủ yếu vì Vân Bôn hiện đang ở đây nên hắn mới tới.

Tuy rằng hiện nay hắn đã tiến vào Thiên Cảnh, có thể ngự không phi hành, chẳng mấy chốc mà tới nơi. Nhưng hắn vẫn nhớ tới người bạn cũ của mình, hắn rất thích cái cảm giác cười Vân Bôn chạy đi khắp nơi. Hơn nữa Vân Bôn cũng đã làm bạn với hắn từ hồi còn nhỏ vì vậy mà tình cảm rất sâu đậm, hắn không muốn vứt bỏ.

Sau khi Vân Thiên Hà đi tới căn cứ, tổng quản tại đây liền tự mình dẫn Vân Thiên Hà đến hậu phương.

Phía sau căn cứ có một cái sân tương đối trống trải, xung quanh đều là rừng rậm mà bên kia chính là Thanh Long sơn, cũng có nhất bộ phân lực tộc định cư tại đó.

Người của lực tộc rất yêu thích thiên nhiên, chính vì thế mà bọn họ thụ động lưu lại đó. Vân Thiên Hà mới đến mà một vị lực tộc trưởng lão đã vội vã phái một vị thiếu niên lên núi, điều này khiến cho Vân Thiên Hà cảm thấy có chút khó hiểu.

Bất quá rất nhanh, Vân Thiên Hà liền biết đáp án.

Dưới sự khoan đãi thịnh tình của lục tộc trưởng lão, chỉ sau một hồi Vân Thiên Hà liền nghe thấy một trận mã tê hoan minh đã đi tới ngoài cửa, hướng Vân Thiên Hà hoan hống, thậm chí thiếu chút nữa đã phá cửa mà vào.

Thử mã, tự nhiên chính là Vân Bôn.

Khi Vân Thiên Hà ra thụ ốc, Vân Bôn lập tức đi lên dùng mặt ngựa cọ cọ vào cánh tay hắn, đồng thời lắc đầu sang trái sang phải, liên tục kêu lên vui mừng, có vẻ thập phần hưng phấn.

Nguyên lai, lần trước Vân Thiên Hà ly khai liên bế quan tu luyện, Vân Bôn cũng mang theo Lương Thất Phi Tuyết Mã bảo chạy tới thâm sơn ở phụ cận, vẫn chưa từng đi ra. Nhưng lục tộc trưởng lão sợ rằng bảo mã này có thể xảy ra điều gì ngoài ý muốn nên đã phái hai thiếu niên chăm sóc. Lần này Vân Thiên Hà tới, lục tộc trưởng lão đương nhiên minh bạch ý tứ liền phái người chạy lên núi thông tri truyền lại tin tức.

Từ khi trở thành hoàng mã, mao sắc trên người Vân Bôn bắt đầu phai màu, trở thành một màu xanh nhạt, mà bên ngoài được bao phủ một cỗ kim sắc quang hoa trong suốt. Trong cơ thể nó có một cỗ khí tức hỗn hậu, trong lúc đó nó thở một cái liền có thể cảm nhận được một làn gió thổi qua, khiến cho nó mang theo một cỗ hùng hậu chi thế.

Lúc này, lục tộc trưởng lão đã mang yên cương tới.

Vân Thiên Hà liền tiếp nhận, đeo lên lưng Vân Bôn, cũng không có dự định ở lại chỗ này lâu, liền hướng lục tộc trưởng lão cùng tổng quản cáo biệt. Vân Thiên Hà xoay người nhảy lên ngựa, Vân Bôn hoan tê một tiếng, bốn vó nhất tung, chẳng mấy chốc mà biến mất trong rừng rậm.

...

Hiện tại Vân Bôn đối với việc vận dụng thuần di đã trở thành một loại bản năng.

Vân Thiên Hà cưỡi Vân Bôn trong thời gian xuống Thanh Long sơn, Vân Bôn lại càng đem tốc độ của mình phát huy đến cực hạn, cây cỏ trên núi cơ bản không có bất cứ thứ gì có thể ngăn trở được bước tiến của Vân Bôn. Hắn ngay cả nhảy lên, hơn nữa sử dụng thuần di trên đoạn đường gồ ghề hay trên đoạn đường bằng phẳng đều giống nhau, tốc độ không hề có thuyên giảm một chút nào.

Lúc hạ sơn, Vân Thiên Hà cũng không có dự định đến các địa phương để khảo sát bởi vì sau khi xem tin tức tình báo của Viêm Hoàng cực thì sự tình ở những địa phương kia hắn thậm chí còn muốn rõ ràng thập bội.

Hiện tại thiên hạ thất phân, rung chuyển bất an, tùy thời đô hội có thể phát sinh ra tranh đấu, sinh hoạt của bách tính cũng vì cuộc chiến loạn này trở nên thập phần khó khăn.

Nguyên Đại Đường trước kia thế thịnh, hơn nữa gần đây cũng không có xuất hiện thiên tai, cho dù có chiến tranh cũng không có lan đến bách tính. Vì vậy sinh hoạt của bách tính trên cơ bản có thể duy trì, cũng không có phát sinh nạn đói, dịch tử.

Chỉ là lúc tàn Đường phân liệt, bách tính ở các quốc gia đều phải đi thụ binh dịch cực kỳ khốn khổ. Các quốc gia vì mở rộng quân đội mà ngay cả thiếu niên mười lăm tuổi trong nhà cũng bị cưỡng hành buộc phải tòng quân.

Lúc Vân Thiên Hà hạ sơn, ra khỏi địa giới Tuyên Châu đi tới Định Châu và Dư Châu, chợt thấy rất nhiều bách tính ở thôn khẩu đang không ngừng khóc lóc tiễn biệt thân nhân đi tòng quân. Cảnh tượng cực kỳ buồn bã.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng nhận ra rằng những thiếu niên trẻ tuổi này đều bị binh lính ép buộc mang đi. Những bách tính này tuy không có tình nguyện nhưng cũng không có đến mức sinh ly tử biệt, có bách tính thậm chí còn mang theo cờ xí.

Khi những binh sĩ này mang người rời khỏi, Vân Thiên Hà dừng chân lại một lúc nghe thấy được nghị luận của các thôn dân, nói hài tử nhà mình nếu như có tiền đồ sau này có thể làm một đại tướng quân, nếu như có thể thắng trận thì tương lai có thể trở thành một đại công thần, sẽ được phong vương phong hầu, rất có tiền đồ và hy vọng.

Thấy từng thôn dân từ thống khổ mà hóa thành hi vọng, tràn ngập những ước mơ, trên cơ bản đều nghị luận về tiền đồ của hài tử nhà mình, bọn họ không hề nghĩ tới mặt trái của chiến tranh, đó là sự tàn khốc.

Bất quá Vân Thiên Hà từ những trắc diện này, quả thật quân đội đối với bách tính cũng có thực hiện công tác tư tưởng, xác thực rất có hiệu quả. Hiện tại khắp nơi quân lực đều tăng mạnh, đem các thiếu niên nhỏ tuổi nhập ngũ. Nhất là phương bắc, mật độ nhân khẩu ít hơn phía nam nên những bách tính nơi đây dù không có muốn cho hài tử đi tòng quân cũng không thể làm gì được. Nếu như không tòng quân, bọn họ cũng không có đường để sống.

Hôm nay, các nơi tuy nhân tâm hoảng loạn nhưng vẫn còn duy trì cảnh tượng thái bình, nhất là bách tính dân gian bọn họ không hề cảm nhận được cuộc chiến tranh tàn khốc và tử vong đang diễn ra. Họ chỉ biết rằng địa phương họ đang sinh sống đang bị một quốc gia xâm chiếm. Bọn họ cho rằng chiến tranh là chuyện của quân đội và quốc gia, căn bản không hề liên quan đến bọn họ nên họ vẫn sống những ngày yên vui.

Từ những gì thấy được tại thôn này, Vân Thiên Hà lại nghĩ những bách tính này không hề nhận thức được sự tàn khốc của chiến tranh, cũng không có phát sinh khủng hoảng chạy nạn. Trông có vẻ tốt nhưng về phương diện khác thì điều này không hay một chút nào.

Hắn thập phần rõ ràng, những bách tính này không hề có cảm nhận được chiến tranh, cùng lúc là các quốc gia tranh đoạt lãnh thổ, tàn Đường mất nhân tâm, mất thần khí xã tắc, cũng không có tiến hành hữu hiệu chống lại. Lúc quân đội hai bên chạm trán, thường tổ chức đàm phán, đã đem lãnh thổ cắt nhường giải quyết nên không có xuất hiện đại quy mô chiến tranh và thương vong, càng không liên quan đến bách tính.

Mà về phương diện khác, tàn Đường từ khi Đường Linh Thành đăng cơ tới nay, trong tay Đường Linh Thành cũng không có lấy một chi quân đội. Nguyên hoàng đế khống chế trong tay ngự lâm quân, tại lúc hắn thượng vị cũng đã bị các thế lực xâu xé nên không còn. Hơn nữa hắn cũng bị mất đi quyền lực, trở thành một con rối, phía sau có rất nhiều sự tình đều có Thiên Tháp và Trường Sinh giáo khống chế. Vì vậy giang sơn của tàn Đường tự nhiên rất nhanh suy tàn không còn, bị các quốc gia chia cắt chỉ còn mỗi một phần của Tuyên Châu.

Thế nhưng, Vân Thiên Hà biết tàn Đường khí số đã cạn kiệt, các quốc gia đều lợi dụng điểm này để phát triển mạnh thực lực quân sự, sau này bố cục thiên hạ sẽ là lúc lục quốc phân tranh.

Đến lúc đó chiến tranh đại quy mô, tử vong cũng tùy thời mà đến. Những bách tính này hiện tại hưởng thụ cuộc sống an bình này bất cũng chỉ là sự yên bình trước khi bão tố nổi lên mà thôi.

575. Chương 582: Buôn Lậu.

Ngay khi Vân Thiên Hà đang cười Vân Bôn chậm rãi bước đi trên đường trầm tư suy nghĩ, đột nhiên nghe được một tiếng hô to từ phía sau truyền đến, cắt đứt mạch suy nghĩ của Thiên Hà.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trước mặt là một trạm kiểm soát, lúc này một vị mặc chế thức nhuễn giáp, ngực có một ngư vĩ quái tam kiếm trạng tiêu chí, mang theo một đội binh sĩ quan quân đang đứng trạm kiểm soát, trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà để Vân Bôn tiến về phía trước một đoạn nữa rồi mới dừng lại nhảy xuống.

Vùng xung quanh lông mày thẳng khiêu của vị quan quân kia nháy nháy vài cái, lại kinh nghi bất định nhìn qua Vân Thiên Hà, rồi lạnh lùng nói:

- Người nào, đến đây làm gì, mau xưng tên, đây là biên quan, xuất nhập đều phải kiểm tra!

Trong khi tên quan quân nói đồng thời cũng tỏa ra một cỗ tử sát khí, Vân Thiên Hà biết đây là một vị lão binh, bình thần đáp:

- Ta chỉ là một thương nhân, nguyên là người của Dư Châu quận thành, hiện tại lại thành biên quan, ta muốn từ đây đến phía nam, chính là Sở quốc, phía tây chính là Hạ quốc, mà ta ở cả hai bên đều có sinh ý, há có thể làm khó người trong nước, trước kia ta và người đều không phải là con dân Đại Đường sao?

- Lời nói của người quả không sai, nhưng hôm nay tình thế đã thay đổi, người có thể có sinh ý ở lưỡng đồ. Ta cũng khuyên người một câu, tốt nhất là không nên chơi trò hai mặt, chuyện này đối với người và sinh ý của người không có được tốt. Đương nhiên, nếu như người nguyện ý đến Hạ quốc buôn bán trường kỳ, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh. Không những thế cũng có không ít những ưu đãi không nhỏ. Nếu như người lựa chọn Sở quốc, như vậy cũng không có cần kiểm tra, có thể lập tức ly khai. Tuy Hạ quốc chúng ta không có phản đối sinh ý lui tới, chủ chương thương nghiệp vô biên giới, nhưng người lại không phải chỉ có một thân phận, cũng có thể bị lưỡng quốc nghi là gian tế mà bắt lại!

Nghe nói như thế, Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, đối với những người này cũng không thể không có vài phần hảo cảm, nhìn lão binh nói:

- Nếu như ta đoán không sai, người nguyên xuất thân từ bắc quân trì đúng không?

Lần này, đến phiên vị kia vô cùng kinh ngạc, hần kinh nghi bất định nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Tiểu tử, người như thế nào lại biết ta xuất thân từ bắc quân trì?

Vân Thiên Hà mỉm cười nói:

- Bởi vì nguyên quân đội trung tâm của Đại Đường tựu chúc Đồ Thiên Thanh trì hạ bắc quân đối với phương diện kinh doanh thương nghiệp có nhận thức nhất định, nếu như không có kinh lịch qua thì người cũng không có khả năng nói ra những lời như vừa rồi, hơn nữa từ thái độ người đối đãi với thương nhân cũng rất khác so với những trạm kiểm soát khác tốt hơn rất nhiều. Điều này khiến cho thương nhân lưu lại ấn tượng tốt, do đó đối với Hạ quốc cũng muốn lưu lại nhiều hơn vài phần. Nếu như một mặt chỉ thu nhận hối lộ, không nói một lời liền bắt lại thẩm vấn, tác phong hành sự như vậy không thể có được trên người của bắc quân!

Nghe xong lời này, trong lòng vị quan quân kia càng thêm chần chờ bất định. Hần càng có thể khẳng định được người này thân phận không đơn giản như vẻ bề ngoài một chút nào.

Hần vừa mới gặp gỡ Vân Thiên Hà không lâu, nhưng hần cảm giác được người này không phải là một người tầm thường, vô luận về bất kỳ phương diện nào đi chăng nữa đều không giống như người tầm thường, cho nên hần cũng không có nói những lời lẽ gì xúc phạm, mà người này nói ra xuất thân lai lịch của mình hơn nữa khi đang nói chuyện cũng khiến cho người khác có cảm giác tín phục. Điều này không phải là một người bình thường có thể làm được, rất có thể đây là một đại nhân vật đến biên quan để thị sát.

Nghĩ tới đây, vị lão binh này nói:

- Vị tiểu ca này, chúng ta hay nhàn thoại ít nói, nếu như người muốn đi Hạ quốc, tốt nhất là nên đăng ký lại lịch thân phận của người, chúng ta tự nhiên để cho người nhập cảnh, bằng không thì cũng đừng trách ta không khách khí!

Lúc này một tiểu binh thiếu niên bên cạnh vị lão binh này đi lên, xuất ra giấy bút rồi giao cho Vân Thiên Hà, tựa vắn tắt nhìn hần, ý bảo hần nhanh chóng đăng ký.

Vân Thiên Hà tiếp nhận giấy bút, nhân thần quét về phía tiểu binh, thấy người này niên kỷ cũng mới chỉ mười lăm mười sáu tuổi, vì vậy nói rằng:

- Dọc trên đường đi, ta thấy nhiều bách tính thôn dân trong làng có mộ binh nhập ngũ, chỉ là những người bị mộ binh niên kỷ đều rất nhỏ, người là tự nguyện nhập ngũ hay là bị cưỡng chinh nhập ngũ hoặc là người nhà chủ động tống vào?

Thấy Vân Thiên Hà không có đăng ký, ngược lại còn nói hần, vị tiểu binh kia có chút không biết trả lời thế nào, không biết làm gì khác là nhìn về phía vị lão binh kia.

Vị lão binh kia nghe thấy vậy, càng thêm khẳng định Vân Thiên Hà có lai lịch không hề đơn giản, vì vậy liền giải thích nói:

- Hiện nay binh lính trong Hạ quốc chúng ta không được mộ binh người nhà bách tính dưới mười sáu tuổi nhập ngũ, lại càng không mạnh mẽ mộ binh bách tính nhập ngũ, hài tử này là do nghèo túng ăn không đủ nên nổi loạn bị chủ nhà chủ động đưa đến quân doanh là quân dự bị. Bất quá hần cũng đã trải qua nửa năm huấn luyện!

Trong khi vị lão binh kia giải thích thì Vân Thiên Hà đã ghi xong tên tuổi thân phận của mình rồi giao cho vị tiểu binh kia.

Vị tiểu binh kia tiếp nhận lại giấy bút, hắn cũng có nhìn thoáng qua, không những thế còn mở to hai mắt nhìn, lập tức thần sắc có chút quái dị nhìn Vân Thiên Hà kêu lên:

- Lợi Châu Vĩnh An phường, tên là Thiên hà...Người là Tửu Thần...Cha ta sinh tiền vốn lấy rượu làm sinh ý, trong nhà chúng ta vẫn còn giữ bài vị cúng trứ Thiên Hà Tửu Thần!

- Gì, hắn là Tửu Thần?

Vị lão binh kia nghe được tiểu binh kinh hô, vô cùng sửng sốt, nhưng sau đó hắn lại lập tức nghĩ tới cái gì đó, lần thứ hai trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, hai con ngươi dường như muốn bay ra khỏi hốc mắt, ập a ập úng nói:

- Ta...ta biết người là ai, ta ở trong bắc quân có nghe qua...A...tiểu tướng có mắt không trông, vừa rồi có chỗ mạo phạm, xin thứ tội!

Vân Thiên Hà vung tay lên ngăn vị lão binh này quỳ xuống, chỉ nói:

- Người không cần ngạc nhiên, trong thời gian này ta chỉ đi du lịch đây đó mà thôi, thấy những nơi khác đều có không ít thiếu niên bị mộ binh nhập ngũ, trên đường đi cũng chỉ suy nghĩ giải thích một chút, ta cũng không có chủ tâm đi đến đây. Nhìn ngực người có một đuôi tam kiếm, hắn là một giáo úy trong quan quân, người tên là gì?

- Tiểu giáo Lý Bái Nhị, từng là thân vệ binh dưới trướng của tướng quân, từ sau khi bắc quân bị mất, chúng ta cùng tướng quân rút về phòng vệ, tướng quân để tiểu giáo ở đây, hình như là có người nhà sinh sống ở đây, người có muốn hay không thuộc hạ đi vào bẩm báo?

- Không cần, tuân thủ theo biên chức rất trọng yếu, công việc cũng rất bề bộn, ta cũng chỉ là tùy ý đến đây xem xét tình hình một chút, người cũng không nên lộ ra, vừa rồi người đã làm rất tốt!

- Đây là trách nhiệm của tiểu giáo, người quá khen!

Lúc này, cách đó không xa một đội thương nhân chân chính chậm rãi đi đến, tiểu binh bên cạnh Lý Bái Nhị liền qua đó tiếp đón. Vân Thiên Hà cũng không có quấy rầy bọn họ, nói vài câu cổ vũ Lý Bái Nhị rồi để cho hắn đi làm nhiệm vụ.

Nơi này là sơn khẩu, kỳ mã chở thạch lan biên nhập khẩu thường đi qua đây. Vân Thiên Hà nhìn thoáng qua cách bố trí cự thạch ở hai bên, lúc này trong lòng mới khẽ động, quan khẩu này không ngờ rằng có cơ quan trận.

Đi qua nơi này, vừa lúc tới gần trước mặt thương đội. Vân Thiên Hà liếc mắt một cái, hắn muốn xem xem thương đội này chở loại hàng hóa gì ra địa phương bên ngoài, xe chở hàng của bọn họ rất là lớn, trên xe đều đựng những bình lớn phía dưới có lót rơm rạ, hắn phải là rượu.

Mà đầu lĩnh của thương đội này dường như quen biết với Lý Bái Nhị, hai người cùng nhau bắt chuyện một lúc rồi Lý Bái Nhị kiểm tra lấy lệ liền cho thương đội này xuất cảnh.

Vân Thiên Hà nhìn bọn họ rời đi liền quay đầu lại, chuẩn bị đi du sơn ngoạn thủy rồi mới trở lại Lợi Châu.

Chỉ là mới đi được nửa đoạn đường thì trong lòng Vân Thiên Hà xuất hiện cảm giác có chút gì đó không thích hợp, lại nghĩ tới có chỗ nào không đúng. Vì vậy mang theo nghi hoặc quay đầu lại nhìn thương đội kia một chút.

Người trong thương đội thoạt nhìn qua không có vấn đề gì, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là thất cấp Võ sư, một nửa xe hàng mà mới rồi Lý Bái Nhị vừa mới kiểm tra bên trong xác thực là rượu, chỉ là đóng rơm lót bên dưới, dày như vậy mà vẫn có thể nhìn thấy chỗ ngồi của người đánh xe, hình như...

Chờ một chút, chỗ ngồi!

Vân Thiên Hà nghĩ tới đây, liền nhìn chỗ ngồi của thương đội kia một lần nữa, chung quy cũng phát hiện ra một chút mạnh khỏe, chỗ ngồi của xe chở hàng này rất dày. Nếu như cất giấu bên trong một thứ gì đó thì rất khó có thể bị phát hiện.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời khả nghi. Vì vậy xuống ngựa tại ven đường nhặt một viên đá bắn ra, viên đá liền bay tới ghế ngồi của xe chở hàng.

Đình!

Khi viên đá bắn tới ghế ngồi trên xe chở hàng, Vân Thiên Hà nghe thấy được một âm hưởng giòn tan vang lên, rõ ràng là thanh âm của kim chúc, nếu như bình thường thì không có khả năng phát ra thanh âm như vậy.

Bên trong chỗ ngồi có cất giấu thiết khí, nếu như là thương phẩm bình thường bọn họ sẽ giả bộ ở trên xe không có người, trừ phi có một khả năng. Đó chính là bên trong giấu binh khí!

Thời kỳ hiện tại phi thường nhạy cảm, quân đội của các quốc gia đều cần một lượng lớn binh khí, mà phía bắc Lợi Châu cùng Khai Châu đều là những nơi sản xuất binh khí và chiến mã, những thương nhân này bí mật mang binh khí ra bên ngoài, rõ ràng là buôn lậu.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Hà quay đầu ngựa lại, liền tới trạm kiểm soát tìm Lý Bái Nhị hỏi:

- Những thương nhân vừa rồi có lai lịch thế nào?

Lý Bái Nhị thấy Vân Thiên Hà quay lại hỏi chuyện, cung kính đáp:

- Thương đội vừa rồi là Thanh Châu lấy Tửu Thúy làm sinh ý, bình thường đến Lợi Châu mua rượu. Tiểu giáo ở đây cũng đã lâu, cũng thường xuyên thấy bọn họ xuất nhập, mỗi lần kiểm tra đều không có vấn đề gì, thời gian đã lâu nên cũng không có quá để ý!

- Bọn họ mỗi lần xuất nhập đều dùng xe chở hàng như vậy?

Vân Thiên Hà hỏi.

Lý Bái Nhị nói:

- Đây đều là xe chở hàng của bọn họ, mỗi lần đi tới đi lui, hình như đều là...!

- Người hiện tại lên ngựa đuổi theo kêu bọn họ quay lại tái kiểm tra chỗ ngồi một chút, ta hoài nghi bọn họ buôn lậu binh khí!

Vân Thiên Hà nói.

- Cái gì, buôn lậu binh khí?

Lý Bái Nhị nghe xong trong lòng cả kinh, bán tín bán nghi nhìn Vân Thiên Hà nhưng cuối cùng hấn cũng hướng tới thủ hạ ra lệnh:

- Các người mấy người nhanh chóng chặn xe chở hàng lại, nói là muốn lên mua một chút rượu, thuận tiện kiểm tra chỗ ngồi của bọn họ, nếu như phát hiện binh khí thì bắt toàn bộ lại!

- Rõ!

Mấy quan binh nghe xong liền lập tức chạy tới chặn đội thương nhân này lại.

Vân Thiên Hà và Lý Bái Nhị đứng tại trạm kiểm soát nhìn. Chỉ trong chốc lát, đằng xa tựa âm ỉ bắt đi, lập tức vài tên binh lính rút đao ra hướng tới hai người cảnh báo.

Lý Bái Nhị thấy được cảnh báo, rốt cục sắc mặt cũng thay đổi, lập tức mang theo một đội nhân mã chạy tới, Vân Thiên Hà cũng theo qua.

Bất quá muốn đến trước mặt đội thương nhân thì bên kia cũng đã bắt đầu động thủ, Lý Bái Nhị vừa thấy thủ hạ của mình bị đá thương, lúc này nổi trận lôi đình, rút đao ra trước tiên chém bay một người, sau đó trầm giọng quát dẹp đường:

- Nếu có ai dám phản kháng giết không tha!

576. Chương 583: Võ Sư Học Đường.

Lý Bái Nhị thấy hộ vệ kia như muốn phản kháng, trực tiếp đi tới, bắt giữ hắn, sau đó để cho binh lính đỡ chỗ ngồi trên xe chở hàng ra.

Khi chỗ ngồi trên xe chở hàng bị tháo ra, Vân Thiên Hà thấy được bên trong quả nhiên có rất nhiều loại binh khí, trong đó đa phần đều là nỏ - một loại binh khí dành cho chiến tranh.

Thấy những thứ này, Lý Bái Nhị tức giận, nổi trận lôi đình, rống to nói:

- Bà tổ nó, đám người các người là một lũ chết tiệt, uống phí lão tử mỗi lần đều tín nhiệm các người, các người cư nhiên dám buôn lậu cả nỏ, không những thế lại còn dám làm thương thủ hạ của lão tử. Đây đều là những thứ cấm đưa ra bên ngoài, các người hãy thành thật giao ra, những thứ này là có được ở đâu, là ai bán cho các người, bằng không ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của các người!

- Lý tướng quân, chuyện này thực sự chúng ta không biết, chúng ta cũng chỉ là bị buộc phải làm chuyện này, người nhà của chúng ta đều bị người ta bắt giữ, họ cũng đưa cho chúng ta xe chở hàng này. Muốn trong lúc chúng ta tới Lợi Châu mua rượu, trước tiên đem xe chở hàng này tới một địa phương để ở đó trong thời gian một nén nhang, sau đó mới vào thành mua rượu, chúng ta cũng có lén lút xem qua, chỉ là chút binh khí bình thường, chỉ là không nghĩ tới lần này ngay cả nỏ bọn họ cũng cất giấu!

- Lão tử hỏi người, tại Lợi Châu ai là người liên hệ, các người đem xe chở hàng này đến địa phương nào?

- Đây...

Lý Bái Nhị thấy đám thương nhân này do dự nhìn đám hộ vệ đang bị bắt giữ, lúc này mới minh bạch, trực tiếp chém bay đầu một tên thương nhân xuống nói:

- Nói, bằng không người tiếp theo chính là người!

Những người còn lại nhìn thương nhân vừa bị chém chết máu chảy đầm đìa. Lúc đầu ai cũng cảm như hén, nhưng chứng kiến một cảnh này khiến bọn họ buộc phải nói ra bí mật toàn bộ quá trình mang theo binh khí.

Sau khi Vân Thiên Hà nghe những thương nhân này thuật lại, trong lòng nhất thời nổi lên nghi vấn. Những người này nói rằng mỗi lần họ tới Lợi Châu đều đến La gia trang phụ cận Lợi Châu thành một thời gian, trong thời gian này bọn họ để xe chở hàng ở đây rồi tránh đi chỗ khác. Sau một nén nhang họ mới đánh xe vào thành. Những thương nhân này cũng nói rõ những điểm đáng khả nghi tại vùng phụ cận của gia trang.

Thế nhưng hoàn cảnh La gia trang Vân Thiên Hà lại tương đối rõ ràng, nơi này ngoại trừ La gia trang ra cũng không có những gia trang khác, chuyện này hẳn không tin là do người của La gia trang làm.

Lúc này, Lý Bái Nhị hướng thủ hạ nói:

- Đem những người này bắt lại cho ta, tiếp tục thẩm vấn, mặt khác hướng tướng quân báo cáo việc này, sau đó đem người của La gia trang bắt lại...

- Rõ!

Vân Thiên Hà nghe vậy, liền ngăn cản Lý Bái Nhị nói:

- Chuyện này, người chỉ cần hướng tới thượng cấp bẩm báo là được, về phần đi bắt những người này hay là quên đi, chuyện này ta sẽ để người khác đi thăm dò, các người chỉ cần làm đúng chức trách của mình là được, không cần xen vào chuyện này nữa!

Lý Bái Nhị nói:

- Những người này, cũng thả?

Vân Thiên Hà nói:

- Bọn họ bị người khác uy hiếp, cũng có khả năng tình nguyện, bắt quá sau khi bắt lại bọn họ chỉ cần thông tri cho người nhà dùng tiền là được thả, chắc hẳn trong nhà bọn họ cũng không có thiếu tiền!

Dứt lời Vân Thiên Hà liền cười ngửa ly khai.

Những thương nhân nghe xong lời này, mỗi người đều như được đại xá, đều nói:

- Lý tướng quân, chỉ cần người nhà chúng ta được thả ra, từ nay về sau chúng ta chính là người của Hạ quốc, chết cũng là ma Hạ quốc, vĩnh viễn cũng không có trở lại Sở quốc!

Lý Bái Nhị nghe xong những lời này liền minh bạch ý tứ của Vân Thiên Hà, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Một câu nói không phạt mà đại xá, có thể khiến những người này cảm kích như vậy, quả nhiên không hổ là người mà ngay cả Túc Tĩnh Vương cũng phải kiêng kỵ vài phần. Mưu trí người này thật trác tuyệt, lợi hại a!

...

Sau khi ly khai trạm kiểm soát, Vân Thiên Hà tiếp tục thúc giục Vân Bôn đi về phía tây.

Bất quá đã tiến nhập địa giới Hạ quốc, những nơi đi qua đều thấy cuộc sống của bách tính nơi đây vô cùng yên bình. Chỉ là hần đế ý kỹ thì thấy kỳ quái, hần hỏi một người trong làng mới biết trong thôn có đô hội, người trong thôn đều mang hài tử của mình ra khỏi nhà vào trong thành.

Vân Thiên Hà cũng cảm thấy hiếu kỳ nên theo dòng người đi tới Phú Điền quận phía Tây Nam Dư Châu và tiếp giáp với Lợi Châu.

Lúc vào thành, Vân Thiên Hà theo một người hương thân đi về phía đông nam thành, nhanh chóng đến vùng lân cận quan phủ. Thế nhưng khi vừa mới tới đại môn mới thấy ở đây chật ních người, rất nhiều người mang theo hài tử đến đây xếp hàng, không biết làm cái gì.

Vân Thiên Hà dắt theo Vân Bôn đến một địa phương gần đó, hỏi một vị lão nhân:

- Lão bá, bọn họ, tại sao lại có nhiều người tới nơi này như vậy a?

Vị lão nhân kia nói:

- Cả đời này lão đây lần đầu mới thấy một tràng diện này, ta cũng hỏi hần khi sinh ra sớm hơn tới vài thập niên, tiểu ca ngươi nhất định là phải đi rất xa mới tới được đây. Người cũng không biết đâu, sau đầu xuân năm ngoái, quan gia tại Lợi Châu trong thành mở một khu Võ Sư học đường thu nhận đệ tử, các hương thân cũng không có tin loại chuyện tốt này nên cũng không có báo danh. Võ Sư học đường năm đầu tiên chỉ chiêu mộ không đến một trăm người. Thế nhưng năm nay, tiểu Ngũ Tử nhà ta mới chỉ đi học được có một năm mà đã có được thực lực của thất cấp Võ Sĩ, hiện tại đã tòng quân, trực tiếp được làm tiểu đội trưởng quản lý mười lăm người. Ngày hôm trước lĩnh quân lương còn về nhà thăm người thân, khiến cho hàng xóm xôn xao ao ước khiến cho lão đây vô cùng đắc ý. Trước mặt người khác hần còn nói hần có năng lực có thể trở thành tướng quân trong nay mai. Hần nói so với con hần hiện đang ở Vĩnh Sơn Lợi Châu, tuy chỉ mới là một thiếu niên nhưng sau một năm công phu đã có được thực lực cửu cấp võ sĩ. Không những thế lại còn biết chữ nên được điều lên làm đại đội trưởng. Các hương thân vì thế mà năm nay rất trông mong vào đợt báo danh lần này, tựu toàn bộ đều mang hài tử của nhà mình tới đăng ký, vì thế chỗ này mới náo nhiệt như vậy, ai cũng muốn cấp cho hài tử nhà mình tiền đồ, tương lai có thể làm rạng rỡ tổ tông!

Vân Thiên Hà nghe xong cảm thấy hứng thú với việc này, nói:

- Lão bá, Võ Sư học đường nếu như được quan gia mở thì người có biết trong đó bọn họ học công phu của ai?

Lão hán nói:

- Lão đây khi còn trẻ cũng từng luyện qua một trận tử võ, cũng miễn cưỡng được tính là một nhị cấp võ sĩ. Theo như những gì lão phu được biết thì công phu trong quan gia học đường từ tam tông ở phương bắc đều có, còn có công phu của các thế gia cống hiến. Mặt khác cũng có một số công pháp tương đối cao thâm, chỉ có tư chất tốt, thực lực cao, nỗ lực chăm chỉ mới có đủ tư cách để học. Kỳ thực các hương thân đến đây, chủ yếu là để hài tử của mình được học công pháp, phải biết rằng trước đây những công pháp của những thế gia võ đạo có biết bao nhiêu người thiết tha mơ ước muốn được học mà không được. Mà hôm nay được

lấy ra để cho những người dân bình thường như chúng ta được học, đây chính là sự kiện thật tốt a, chính vì vậy mà lão phu mới hối hận vì đã sinh ra trước vài thập niên!

Lúc này Vân Thiên Hà liền minh bạch, nhìn qua chỗ báo danh một chút, chỉ thấy có hai người trẻ tuổi ngồi ở chỗ kia phụ trách cấp báo đăng ký. Hai bên trái phải bọn họ còn có mấy chục cao cấp võ sư mặc nhuyến giáp oai hùng đang trao phụ trách kiểm tra thân thể các thiếu niên cùng với cốt cách tư chất một chút.

Tại hai bên chỗ báo danh có vài tên binh lính, trước mặt mỗi người đều đặt một cái rương lớn, mỗi một hương thân khi mang hài tử của mình đến báo danh đều phải bỏ vào trong đó năm mươi đồng gọi là phí báo danh. Nếu như không có đủ tiền để đóng phí báo danh thì ở hai bên rương có thể qua đó lấy gà, trứng...để đổi lấy tiền.

- Bọn họ thu phí báo danh, như vậy đến lúc nhập học cũng không cần phải thu phí nhập học nữa?

Vân Thiên Hà nhìn bên kia hỏi.

Vị lão nhân kia nói:

- Kỳ thực năm mươi đồng đó là phí báo danh, cũng không có tính là nhiều. Hơn nữa sau khi vào Võ Sư học đường, ngoài phí báo danh đã nộp ra những hài tử này cũng cần phải có sinh hoạt phí, học đường cũng sẽ thu một ít, mỗi hài tử một năm đều phải đóng học phí và sinh hoạt phí. Nhưng so với việc nộp điền thuế thì có phần ít hơn, hơn nữa tại học đường còn được ăn ngon, chỗ ở cũng tốt. Một năm sau nếu như may mắn có thể được gọi vào nhập ngũ, như vậy cũng là có tiền đồ. Loại chuyện tốt như vậy các hương thân tự nhiên nguyện ý, ta cũng chờ tôn tử của nhà ta lớn lên vài tuổi nữa, như vậy là có thể đi báo danh được rồi, ai...

Vân Thiên Hà nghe những lời này của lão nhân trong lòng nhất thời minh bạch, vì vậy lại nói:

- Lão bá, năm nay những người đi ra từ học đường đều được nhập ngũ?

- Không hẳn như vậy, những hài tử này sau khi được học xong đều đã mười sáu mười bảy tuổi rồi, hiện tại thể đạo thái loạn, mưu một đường sống rất khó khăn. Nếu như tông quân mà nói thì có thể đảm bảo cuộc sống của người thân trong nhà, sau này thái bình còn có thể được làm quan. Chuyện tốt như vậy, tất nhiên là mọi người chúng ta hi vọng Hạ quốc sớm ngày thống nhất dẹp loạn thiên hạ. Hiện nay tại Hạ quốc nhà ai có hài tử có niên kỷ lớn một chút nếu như không đi lính thì đều bị người ta chê cười!

Sau khi nghe vị lão bá này lý giải, Vân Thiên Hà cũng không có cùng lão nói chuyện phiếm nữa. Cũng chỉ nhìn qua chỗ báo danh kia một chút rồi rời khỏi thành.

Đi trên đường, Vân Thiên Hà cảm thấy phương pháp tuyển binh này xác thực rất tốt, nhất cử lưỡng tiện.

Quốc gia ban bố thực thi pháp lệnh, mạnh mẽ cấm việc mộ binh bách tính để nhập ngũ. Nhưng hiện nay quân lực Hạ quốc cũng cần được mở rộng, nhưng bọn họ lại không muốn giống như những quốc gia khác mạnh mẽ mộ binh thiếu. Trên đường đi, Vân Thiên Hà thấy công tác động viên của Hạ quốc như vậy không sai, nhưng sau này khi chiến tranh thực sự bắt đầu, tâm tình của bách tính rất dễ phát sinh khủng hoảng, cũng có khả năng gây ra hậu họa lớn. Cho nên phương pháp này cũng không thực sự hoàn hảo.

Mà hôm nay Hạ quốc mở Võ Sư học đường, trước đem những thiếu niên này đến học đường để học võ, bọn họ cũng sẽ cấp cho vài người ưu tú có cơ hội nhận chức vị cao tột sau này còn có thể tiến sau hơn nữa. Bình thường mà nói sau khi tốt nghiệp, những thiếu niên này cũng đã đủ tuổi nhập ngũ, có thể trực tiếp an bài nhập ngũ, hơn nữa bách tính lại còn cam tâm tình nguyện.

Đây là sự khác nhau giữa chủ động và bị động.

Như vậy để bách tính chủ động đề phòng cũng tốt. Chờ sau khi chiến tranh hoàn toàn bạo phát, bách tính cũng đã được chuẩn bị tâm lý từ trước, hơn nữa còn để hài tử nhập ngũ, bọn họ đều tự nguyện và chủ động. Đến lúc đó cũng không có phát sinh ra những sự tình bất lợi mà còn có thể khiến toàn quân đoàn kết hình thành một cỗ lực lượng ngưng tụ, cách làm này có thể sánh bằng mạnh mẽ mộ binh bách tính nhập ngũ, so với việc để bách tính bị động trước tình hình của quốc gia thì tốt hơn mấy lần.

Còn có một chỗ tốt cực lớn nữa chính là đem những hài tử này thu vào học đường ngoài việc dạy bọn họ công pháp cùng tri thức để cho bọn họ trở thành quân dự bị. Chờ sau khi chính thức nhập ngũ, lúc này

cũng đã biết được không ít sự tình cũng rất dễ luyện thành tinh binh trở thành quan quân. Chờ đến lúc đó toàn bộ thực lực của quân đội sẽ được nâng lên một bậc.

577. Chương 584: Cơ Trọng Thiên.

Bất quá hần cũng cười Vân Bôn đi du lịch một phen, cảm thụ những biến hóa của dân chúng trong những năm gần đây. Trên đường hần dùng vi quang chi nhãn quan sát những người qua đường, cơ bản cũng không có phát hiện ra nhân đạo số mệnh.

Hần tại Sở quốc, Đường quốc, Tĩnh quốc ba địa phương này đều đã cảm thụ qua. Phát hiện ra trong tam quốc thì nhân đạo số mệnh ở Sở quốc tương đối thịnh vượng nhưng cũng không bằng được Hạ quốc.

Trên bầu trời tại Hạ quốc, người nọ có nói số mệnh giống như tử khí lang yên phóng lên cao hầu như đem lãnh thổ Hạ quốc bao phủ. Thậm chí ngay cả một số ít địa phương quanh thân cũng được bao phủ.

Vân Thiên Hà hướng địa phương có nhân đạo số mệnh thịnh vượng mà đi, nhưng thật ra là tìm được một ít quy luật mà đến.

Phàm là địa phương có nhân đạo số mệnh thịnh vượng thì cuộc sống bách tính ở đây tương đối yên vui thái bình. Không hề có ôn dịch, không có cường đạo thổ phỉ hung hăng ngang ngược, không có máu tanh giết chóc, chiến tranh loạn lạc mang đến. Hơn nữa quân đội địa phương cùng dân chúng nhất tâm, vô cùng hòa thuận.

Thông qua những quy luật này, Vân Thiên Hà tổng kết lại mà không khỏi cười khổ. Chuyện này rõ ràng như vậy, kỳ thực hần hay là ai khác đi chẳng nữa thì đều có thể hiểu được, nhưng hần lại vì việc này mà suy nghĩ quá nhiều.

Người này nói số mệnh thịnh vượng, kỳ thực cũng chính là thiên hạ yên vui thái bình.

...

Vân Bôn tựa hồ hiểu được tâm tư của chủ nhân vì vậy mà nó chậm rãi mà đi, thập phần nhẹ nhàng, cũng không có phát sinh ra bất kỳ động tĩnh gì quấy rầy chủ nhân. Nó tựa hồ cũng biết chủ nhân của mình muốn đi đến nơi nào.

Trong lúc bất tri bất giác, Vân Thiên Hà dùng vi quang chi nhãn nhìn một địa phát giác ra nơi này có một cổ tử khí nồng đậm. Đã có vài đạo bạch quang và kim quang phóng lên cao, điều này chứng tỏ ở đây có người không giống như những người bình thường.

- Di, ở đây dĩ nhiên có người có cụ thánh số mệnh và người có thiên đạo số mệnh xuất hiện!

Vân Thiên Hà phát hiện ở đây rất khác với những chỗ khác. Vì vậy con mắt khép hờ, lần thứ hai mở ra chỉ thấy cách đó không xa chỉ vài dặm có một tòa thành thị quy mô cực lớn đứng sừng sững.

Vị trí của thành thị khiến cho hần có chút cảm giác quen thuộc, Vân Thiên Hà biết đây là Lợi Châu thành.

Trước kia Vân Thiên Hà từ Tuyết Vực trở lại Lợi Châu thì Lợi Châu thành đang trong thời gian suy bại. Nhưng hôm nay trở lại, Lợi Châu thành đã trở thành đô thành của Hạ quốc, không chỉ có số mệnh nhân đạo thịnh vượng, hơn nữa so với trước kia đích thực phồn hoa hơn rất nhiều.

Hôm nay xung quanh thành thị cũng đã xuất hiện một số thôn trấn mới, có khoảng vạn mẫu ruộng tốt. Hiện tại cũng đang là giữa mùa xuân, cây cỏ hoa lá đang đua nhau đâm chồi nảy lộc, bách tính đang làm công lại đồng ruộng, có thể thấy được sinh cơ tràn trề.

Quan đạo trước đây hiện giờ đã trở thành một tiểu lộ giữa cánh đồng, ruộng ở đây đều mới được khai khẩn. Vân Thiên Hà thấy trên tiểu lộ rất ít người hành tẩu, vì thế mà nó nổi thẳng từ Lợi Châu thành đến một cánh đồng. Còn cách đó không xa trên đại đạo thấy người đi trên đường có bách tính có thương nhân cũng có quân đội binh sĩ qua lại, rộn ràng nhộn nhạo.

Vân Thiên Hà hiếu kỳ muốn biết bạch quang và kim quang xuất hiện trong thành kia là đại biểu cho số mệnh của ai, nên cũng không có đi du dã xung quanh. Để Vân Bôn dùng tốc độ hơi nhanh một chút trực tiếp đi vào trong thành.

...

Thông qua trạm kiểm tra ở cửa thành, Vân Thiên Hà vào trong thành thấy được sự phồn hoa thịnh vượng thập phần nồng hậu. Lợi Châu xác thực xưa đâu bằng nay.

Trong khi chiến tranh giữa lục quốc còn chưa có chính thức bạo phát, trong thời gian quá trình tàn Đường diệt vong, những quốc gia này tập trung phát triển và tu dưỡng sinh lợi, có cơ hội tăng cường thực lực, chuẩn bị tốt hậu phương cho cuộc chiến sau này.

Mà bách tính, tự nhiên cũng có thể hưởng thụ cuộc sống thái bình ngắn ngủi trong những ngày này.

Sau khi vào thành, Vân Thiên Hà đi trên phố, vẫn hướng tới thánh đạo bạch quang cùng thiên đạo kim quang mà đi. Chỉ trong chốc lát hần đã đứng trước cửa một ngôi nhà mộc mạc.

Vân Thiên Hà thấy bạch quang chính là từ nhà này phát ra, cũng bắt đầu di động cách chỗ hần đang đứng hơi xa một chút.

Bất quá đã tới đây rồi, Vân Thiên Hà quyết đi vào xem một chút, vì vậy liền đi đến gõ cửa.

Chi nha!

Lúc cánh cửa mở ra, Vân Thiên Hà chỉ thấy một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi mày cong mắt phượng, vô cùng thanh tú động lòng người. Nàng đứng trước cửa đánh giá Vân Thiên Hà, thấy là người lạ nên hiếu kỳ hỏi:

- Huynh tìm ai?

Viên Thiên Hà nói:

- Huynh muốn gặp mặt chủ nhân ngôi nhà này một chút, tiểu cô nương có thể dẫn kiến hay không?

- A, huynh chờ một chút, muội đi thông tri cho Cơ thúc thúc!

Vừa nghe là họ Cơ, Vân Thiên Hà lập tức minh bạch tại sao bạch quang lại phóng xuất trong căn nhà này, vì vậy mà đứng chờ trước cửa một lúc.

Chỉ trong chốc lát, chỉ thấy vị tiểu cô nương kia từ trong nhà chạy lại nói:

- Cơ thúc thúc mời huynh vào!

Vân Thiên Hà dẫn Vân Bôn vào trong sân rồi vỗ vỗ vào mặt nó. Vân Bôn nhu thuận tự mình đi đến chuồng ngựa, lúc này con ngựa trong chuồng bị kinh hách quỳ xuống trước mặt Vân Bôn còn phát ra tiếng phì phì trong mũi. Vân Bôn cũng nhẹ nhàng đáp lại, lúc này con ngựa kia mới chậm rãi đứng dậy, cũng không có dám tới gần Vân Bôn, nhãn thần nhìn Vân Bôn tràn ngập sự kính nể.

Nhìn một màn này vị tiểu cô nương kia chỉ biết trừng mắt nhìn mà kinh ngạc tột độ.

Lúc này Vân Thiên Hà còn chưa có bước đi thì từ trong phòng một vị mặc trường sam mộc mạc đi ra. Chỉ thấy người này có khuôn mặt chữ điền, chòm râu dài tới rốn, trung niên nhân này khiêm tốn mỉm cười đi ra đón.

Người này, Vân Thiên Hà trong thời gian đi tới Quỷ cốc cũng có thấy qua, cũng khá quen chính là thứ tử Cơ Trường Không. Người này cũng chính là phụ thân của Cơ Viễn Hành và Cơ Trinh. Tuy thực lực chỉ ở cảnh giới Võ Thánh vẫn không cách nào đột phá, nhưng lại có một bụng tài hoa, trí thức uyên bác, trong Cơ thị chỉ đứng sau Cơ Hi Nhân.

- Thiên Hà, cháu như thế nào vừa mới tới mà đã biết thúc ở đây, thúc thật có chút ngoài ý muốn đó nha, mau mau vào nhà!

Cơ Trọng Thiên đi tới, vẻ mặt khiêm tốn tươi cười nói xong tự dẫn Vân Thiên Hà vào nhà.

Vân Thiên Hà gật đầu nhìn Cơ Trọng Thiên, chính hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn vì vậy mà trước tiên đi theo vào trong phòng.

Trong phòng bố trí tương đối lịch sự trang nhã, cũng rất giản dị. Trong nhà cũng có thanh hương của cây cỏ, vị tiểu cô nương kia cũng đã bưng lên hai tách trà, sau đó lẳng lặng đứng phía sau hiều kỳ mà đánh giá hắn.

Vân Thiên Hà cũng không có khách khí tự nhiên ngồi xuống như nhà mình, nhìn về phía Cơ Trọng Thiên cười nói:

- Cơ tiên bối nói cho cháu biết có đệ tử trong nhà đến đây nhưng cũng không có nói cho cháu biết người đó là ai, sở dĩ lần này vào thành là do nhìn thấy nơi này có thánh khí xuất hiện. Sở dĩ muốn đến xem một chút, thực không nghĩ lại là Trọng Thiên thúc thúc!

Cơ Trọng Thiên nghe vậy liền cười nói:

- Trong nhà, luận về thực lực thì có thể nói thúc là người kém cỏi nhất, bất quá luận về học thức, thúc tự nhiên là người đứng đầu. Lão tổ tông cũng thấy được điểm này của thúc tại chỗ này có thể phát huy vì thế nên mới phái thúc đến đây lịch lãm học tập. Còn có Viễn Hành, hắn hiện tại phỏng chừng đang ở trong nhà, ha ha!

Chuyện của Cơ Viễn Hành, Vân Thiên Hà cũng biết, gật đầu nói:

- Vừa rồi cháu còn phát hiện trong thành có người có thiên đạo số mệnh, chắc Trọng thúc thúc biết được người này là ai. Nếu như là địch nhân thì phải cẩn thận một chút!

Nghe xong những lời này, sắc mặt Cơ Trọng Thiên biến đổi, sau rồi cũng nói:

- Thúc cũng không có phương pháp để xác định, không ngờ cháu lại có thể nhìn ra, theo như lời cháu nói thì người này thân thụ thiên đạo số mệnh. Vậy thì thực lực của hắn thấp nhất cũng phải trên tam giai chi cảnh. Nếu như mạo muội xuất hiện ở nơi này muốn mưu đồ bất quỳ mà nói thì thúc nghĩ hẳn là các vị lão tổ sẽ không có bỏ qua!

Vân Thiên Hà gật đầu, nghĩ lời này cũng có đạo lý.

Từ sau khi phong vị đại diện kết thúc, các vị lão tổ được phong vị, may mắn được tạo hóa cũng có chức trách trấn thủ khắp nơi trong phạm vi thể lực của tông môn. Hoặc thân thụ số mệnh cường giả can thiệp vào nhân đạo số mệnh phân tranh. Đến lúc tất yếu cũng sẽ nghiêm khắc trừng trị vì uy tín của Tạo Hóa thần điện.

Mà dụng ý chính là muốn dùng phương pháp này để Tạo Hóa thần điện thay thế được Thiên Thập dĩ vãng, tại Thiên Hạ tông môn và võ giả chi trung Thần Thánh địa chấp hành và tuân thủ chuẩn tắc võ đạo của Tạo Hóa thần điện. Do đó vì sự hỗn loạn của thế giới võ đạo tự nhiên đứng lên chấp chương võ đạo thần khí, khôi phục lại sự cân đối trong võ đạo.

Tuy Tạo Hóa thần điện mở ra thanh môn thiên quang khiến cho mọi người trong thiên hạ vô cùng kính sợ. Nhưng dù sao thì Tạo Hóa thần điện cũng không có tạo được quyền uy trong lòng mọi người. Vì thế cần phải có một đoạn thời gian nhất định.

Mà lần này, Tạo Hóa thần điện chi trì phụ tá nhân hoàng thống nhất thiên hạ. Trong quá trình này cũng tạo dựng một chút quyền uy, mà Tạo Hóa thần điện phổ biến chuẩn tắc võ đạo tự nhiên cũng có thể thâm nhập nhân tâm, hiện tại cũng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Bất quá trong thành lại xuất hiện người kia, Vân Thiên Hà dự định sẽ đi tìm kiếm một hồi xem sao, tự mình xem đến tột cùng rốt cuộc là ai nên cũng không có nói cho Cơ Trọng Thiên biết.

Hắn nghĩ tại dân gian thực thi chính sách này liền hỏi:

- Lúc Hạ quốc thành lập, muốn hoàn thiện chế độ chính trị và luật pháp của quốc gia, cùng với chế độ quân sự cho bách tính dân sinh biết, như vậy trong đoạn thời gian này, thúc như thế nào mà thực thi chính sách?

Nghe mấy lời này, Cơ Trọng Thiên cười nói:

- Nếu như một lần nữa đánh chế những điều này, như vậy trong một khoảng thời gian ngắn căn bản là không thể thực hiện được. Hơn nữa hiện tại cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi, các quốc gia sẽ rất nhanh chóng phát triển, tăng cường lực lượng quân sự. Tất cả đều tiếp tục sử dụng pháp lệ và chế độ của thời kỳ trước. Chúng ta cũng không có ngoại lệ, chỉ là chúng ta ngoài những pháp lệ và chế độ trên cũng có chỉnh sửa, tổng kết nhiều mặt, sau đó lại tiến hành hoàn thiện. Vì vậy hiện tại Hạ quốc thực thu những pháp lệ, chế độ này bách tính cũng rất dễ dàng tiếp thu. Bất quá về phương diện quân sự cũng có thực thi một số chế độ mới nên cũng có một chút khó khăn. Nhưng sau này chiến tranh bùng nổ thì nó cũng sẽ từ từ mà hòa hợp.

Vân Thiên Hà nói:

- Đối với bách tính mà nói, bọn họ là người giản dị, thực thi những pháp lệ cùng chế độ này chỉ cần có lợi cho bọn họ tự nhiên họ sẽ tiếp thu. Mà cơ sở chính trị hiện tại cũng chỉ mới bắt đầu, còn chưa có xuất hiện những tệ nạn gì. Còn về phương diện quân sự mới là trọng yếu, hiện tại trong quốc gia xây dựng Võ Sư học đường, sớm tuyển nhận quân dự bị, cử động này rất tốt, bất quá cháu lần này tới, còn có một việc muốn Cơ thúc thúc hỗ trợ!

578. Chương 585: Lão Quái.

Cơ Trọng Thiên sững sốt, rồi lập tức cười trêu ghẹo nói:

- Di, tiểu tử ngươi, thực lực và trí tuệ đều thông tuệ, cháu thì còn có việc gì mà cháu cần thúc hỗ trợ, người nói thử xem!

Vân Thiên Hà nhìn thoáng quá vị tiểu cô nương bên trái, Cơ Trọng Thiên hiểu ý để tiểu cô nương tạm thời tránh đi.

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu muốn mời Cơ thúc thúc đảm nhiệm chức vụ quân sự đạo sư trong võ bị doanh của Viêm Hoàng cục, vì Viêm Hoàng cục mà bồi dưỡng những tướng lĩnh cao cấp. Bất quá chuyện này còn cần Cơ thúc thúc giữ bí mật, không thể nói cho bất kỳ ai!

Cơ Trọng Thiên suy nghĩ một chút, rồi nói:

- Thiên Hà, tổ chức Viêm Hoàng cục của cháu thúc có biết đến, mấy năm nay cũng trợ giúp chúng ta không ít, chỉ là đại bộ phận tộc nhân hậu duệ của thái tổ bộ tộc, bọn họ vô luận tướng mạo cùng thực lực đều khác hẳn với thường nhân, nếu như sớm để bọn họ sinh hoạt như những người bình thường, sợ rằng sẽ gây ra không ít phiền phức. Nhất là ở trong quân, cháu từng có lo lắng về vấn đề này chưa. Để bọn họ được thể nhân tiếp nhận cũng là cả một quá trình!

Vân Thiên Hà nói:

- Điều này cháu biết, về những đặc điểm đặc thù của hậu duệ thái tổ bộ tộc nên cháu cũng không có cho bọn họ tiến nhập sinh hoạt với những người thường. Bất quá đến lúc chiến tranh, Viêm Hoàng cục tự nhiên cũng muốn tham gia, vì thế cháu muốn tổ chức võ bị doanh thành một đội quân nên cần một tướng lĩnh tài ba để huấn luyện. Tuy rằng trong quốc đang tổ chức Võ sư học đường, những thiếu niên này sau khi tốt nghiệp sẽ nhập ngũ, nhưng để đề thăng chỉnh thể quân đội trong lúc chiến đấu, những nòng cốt tướng lĩnh cao cấp lại cực kỳ khuyết thiếu!

- Thúc minh bạch ý tứ của cháu. Nếu như Hạ quốc có được Viêm Hoàng cục phụ tá thì đúng là như hổ thêm cánh. Thịnh cầu của cháu thúc đáp ứng, thúc sẽ ái mộ giáo dục, điểm này cháu hãy yên tâm!

Nghe được Cơ Trọng Thiên đáp ứng, Vân Thiên Hà nhẹ nhàng cười:

- Đã như vậy, cháu sẽ an bài chuyện này, cũng sẽ hướng tới những người phụ trách phương diện này nói qua một chút. Phỏng chừng vài ngày tới, Cơ thúc thúc sẽ bận bịu đó!

Nói lên Đồ thị, thần sắc Cơ Trọng Thiên lúc này vô cùng nghiêm túc nói:

- Thiên Hà, về chuyện nhân hoàng, hiện này còn đang trong giai đoạn bảo mật, nhưng lại có chút vấn đề cần phải giải quyết sớm mới được!

Vân Thiên Hà hơi nhú mày, nói:

- Cơ thúc thúc, điều thúc nói chính là cục diện chính trị Hạ quốc hiện nay?

Cơ Trọng Thiên gật đầu nói:

- Không sai, cục diện chính trị Hạ quốc hiện tại do Đường Linh Sơn triệu tập các đại thần của triều đại cũ, có liên hệ chặt chẽ với các thế gia và Đồ thị. Tuy quốc hiệu là Hạ Quốc nhưng tất cả các công việc hiện nay đều do Đường Linh Sơn chủ trì, chúng ta cũng chỉ có thể đứng bên cạnh phụ tá mà thôi. Tuy rằng thúc nhiều lần đã đề cập đến vấn đề này để Cơ thị vì cục diện mà chủ trì chính trị nhưng ngoại trừ Đồ thị cùng Ngự thị hai nhà chủ trì bên ngoài. Khi các đại thần của Đại Đường cũ đã quen với việc Đường Linh Sơn chủ trì chính trị. Nếu như cứ như vậy mà chèn ép thì thúc sợ rằng sau này công bố chuyện nhân hoàng sẽ có không ít người kịch liệt phản đối. Về vấn đề này khi kiến quốc mới chỉ ở giai đoạn bắt đầu thì mới có thể giải quyết được!

Vân Thiên Hà nghe mấy lời này cũng phải nhú mày nói:

- Đường Linh Sơn đối với việc này có ý kiến gì không, mọi người có hay không cùng hắn nói chuyện riêng, hoặc là việc này Đường Chấn Nam cũng không có đứng ra?

Cơ Trọng Thiên thở dài nói:

- Lúc trước chúng ta cùng với Đồ thị cũng đã đạt được liên hệ. Nhưng sau đó nghĩ lấy danh nghĩa Đường Linh Sơn triệu tập nhân tài đến sẵn sàng góp sức, như vậy sẽ lập được công lớn. Hơn nữa thân phận hắn hiện tại là thái tử, cũng dễ làm cho người khác tín phục. Mà sự thực chứng minh thì phương pháp này cũng vô cùng hiệu quả, đã có rất nhiều nhân tài cùng đại thần của Đại Đường trước kia sẵn sàng góp sức. Tổ chức thành viên chính trị của chúng ta cũng thuận lợi kiến tổ, cũng có thể đoàn kết nhân tâm!

Nghe mấy điểm này, Vân Thiên Hà lại cau mày, hắn nghĩ về phương diện này tựa hồ tồn tại một loại ý nghĩ. Trong thời gian dài như vậy mà không có giải thích rõ ràng có thể khiến cho những người này hình thành một loại cố hữu tư duy, việc này không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Cơ Trọng Thiên lại nói:

- Lúc đầu thúc cũng có nhận thức về vấn đề này, nhưng mà là lúc thành lập cục diện chính trị, Hạ quốc cũng đã qua vài năm phát triển dưới sự tồn tại của Đường Linh Sơn. Cục diện chính trị đã thâm nhập nhân tâm, thúc cũng đã tìm Đường Linh Sơn nói qua, hắn kỳ thực nhất tâm muốn thoái ẩn, nhưng lại không thể, thúc vốn có thể đi xa khắp nơi để tìm người có thể thay thế Đường Linh Sơn chủ trì đại cục, nhưng mà lâu như vậy rồi chúng ta cũng không có tìm được người thích hợp nên sự việc mới kéo dài cho đến ngày nay!

Nói đến đây, Cơ Trọng Thiên đột nhiên nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Bất quá hôm nay cháu trở về, vậy để cho cháu giải quyết việc này là thỏa đáng nhất. Dù sao nhi tử của cháu cũng là nhân hoàng, hiện tại niên kỷ cũng còn quá nhỏ, không thể đảm nhiệm được trọng trách. Còn phải do cháu chiếu cố mới có thể thành đại sự. Nói tới chuyện này thì Vân Sách cộng chủ cũng thường nhắc tới cháu!

Vân Thiên Hà trầm tư trong chốc lát rồi cúi đầu nói:

- Viêm Hoàng cục mấy năm nay sở dĩ không có trực tiếp tham dự vào bất cứ việc gì cũng là bởi vì cháu không có đưa ra chỉ thị. Hơn nữa Viêm Hoàng cục cũng có rất nhiều cơ mật chỉ lệnh, cũng chỉ có cháu mới ký phát thì mới có thể thực thi được. Tương lai Thừa nhi kế thừa Viêm Hoàng cục là nhân vật cực kỳ trọng yếu cho nên khi làm bất cứ chuyện gì bọn họ đều nghĩ tới điểm này. Mà Thừa nhi lại là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, cháu cũng tạm thời cũng không có nói cho bọn họ biết, hiện tại mới là giai đoạn đầu của cuộc nhân đạo số mệnh chi tranh. Nếu như công bố chuyện này thì chỉ mang lại phiền phức cho Thừa nhi!

- Hiện tại cục diện chính trị liên quan đến Hạ quốc, Thừa nhi lại là nhân hoàng, việc này cũng chỉ có vài người trọng yếu mới được biết, để cho bọn họ bảo vệ bí mật này. Sau này Thừa nhi lớn lên mới từ từ tiết lộ, cháu tái đem trọng trách giao cho Thừa nhi, cứ như vậy việc này tự nhiên sẽ thành công. Thúc nghĩ không bằng chúng ta đi Đồ phủ tìm Đồ, Ngự hai nhà thương nghị một chút!

Vân Thiên Hà còn muốn diện kiến người có thiên đạo số mệnh kia, nên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu là như vậy, phiền Cơ thúc thúc đi trước, cháu sẽ đi sau. Chỉ là cháu mới cảm ứng được vị trí của người kia, cháu muốn qua xem một chút. Nếu không biết rõ ràng, trong lòng cháu cũng cảm thấy không được thoải mái!

- Cũng tốt, thúc bây giờ đi Đồ phủ chờ cháu!

Sau khi Cơ Trọng Thiên nói xong, Vân Thiên Hà cũng đứng dậy đi ra ngoài.

...

Ra khỏi cửa, Vân Thiên Hà lần nữa mở vì quang chi nhãn nhìn chung quanh dò xét, phát hiện ra kim quang kia đang ở ngoài thành. Vì vậy hắn tìm một địa phương trong thành vắng vẻ, phóng xuất phân thân ngự không mà đi về địa phương kia.

Mà bản tôn của hắn lúc này đang võ võ Vân Bôn, Vân Bôn liền chở hắn hướng về phía Đồ phủ.

...

Lúc ra khỏi thành, ở ngoài thành có mấy trấn nhỏ, Vân Thiên Hà đã đến rất gần nơi xuất hiện kim quang trong tiểu trấn rồi dừng lại. Trong thời gian ngắn hắn đã tới chỗ này trong tiểu trấn

Tiểu trấn này mới được xây dựng, dân cư trong trấn cũng là người từ nơi khác đến sinh sống, tất cả đều đã được quy hoạch đầy đủ. Bất quá trong tiểu trấn cũng chỉ có một tửu phường gọi là Vĩnh An Phường. Ba chữ này được viết lên một lá cờ đang tung bay trong gió trước cửa.

Nơi này là một chi nhánh của Vĩnh An phường, chỉ là mặt tiền của cửa hiệu kinh doanh rượu khá ngon, cũng không phải là ngon nhất nhưng cũng đủ để làm hài lòng khách nhân lai vãng tới đây, sinh ý cực kỳ nào nhiệt.

Vân Thiên Hà phát hiện kim quang kia xuất hiện ở trong điểm nên trực tiếp đi vào trong.

Vừa vào tửu phường liền được tiểu nhị nhiệt tình chào đón, Vân Thiên Hà nhìn qua một lượt quang cảnh trong tửu phường. Rốt cục cũng dừng lại một phòng khách ở trong góc có hé ra bóng lưng đặc thù của một người.

Bóng lưng này có phần xa lạ, thậm chí thoát nhìn có vẻ như là của một lão giả thấu hiểu sự đời. Quần áo của người này có chút rách nát, chỗ nào cũng thấy được chấp vá, chòm râu và tóc thì rối tung. Ngay cả như thế nhưng Vân Thiên Hà vẫn cảm nhận được thiên đạo số mệnh trên người này. Rất có thể đây là một cao nhân lánh đời đang đi ngao du thiên hạ.

Thấy vị lão giả này, Vân Thiên Hà hướng về phía tiểu nhị nói vài câu rồi trực tiếp đi tới trước bàn, đứng đối diện với vị lão giả này rồi ngồi xuống, nhãn thần cũng không khỏi nhìn qua gương mặt của lão nhân.

Tướng mạo của vị lão giả này cũng không có gì đặc biệt, mặt tròn, mắt cũng không lớn, bộ dáng luôn luôn mỉm cười, hắn sau khi uống rượu xong liền nhìn Vân Thiên Hà, biểu tình không hề thay đổi, nói:

- Tiểu oa nhi, với trạng thái của ngươi hiện tại, sợ rằng không thể không uống ba chén?

Hiển nhiên, vị lão giả này nhận ra hắn chỉ là một phân thân. Mà Vân Thiên Hà nghe được cũng không có kinh ngạc, chỉ cười nói:

- Ta chỉ hiếu kỳ, vì sao lão nhân gia ngươi lại đến đây uống rượu, không biết rượu ở đây có tư vị gì?

- Nhạt nhẽo vô vị, nhưng cũng không có muốn bỏ qua, bởi vì lão phu thấy nơi này cũng rất tốt!

Lão nhân đạm nhiên nói, rồi tiếp tục uống rượu.

Vân Thiên Hà cũng không có biết lão nhân sở chỉ cũng không có nói tiếp, chỉ là nói:

- Một lúc nữa, khi mặt trời lặn về phía tây, lão bá có thể đứng lên?

- Trời lặn trăng lên, bất quá cũng cần phải đi ngắm một chút, cái bóng của mình dù có dừng chân ở đâu thì cũng giống nhau mà thôi. Nơi này có rượu ngon, lão phu theo hương rượu mà đến, lại không ngờ rằng lại nhạt nhẽo vô vị đến vậy!

Hai bên trái phải nghe được những lời này, tất cả đều xôn xao bàn tán:

- Lão đầu kia, trông không có quen mặt, đừng có mà ngồi đấy mà nói lung tung. Rượu ở đây là độc nhất vô nhị, không ai nói không tốt cả. Thế nào người lại nói là nhạt nhẽo vô vị, cái này là người có vấn đề, lại còn lên mặt dạy đời

Vân Thiên Hà nghe được những lời này, cũng chỉ cười rồi nói với lão giả:

- Lão bá nếu nghĩ nhạt nhẽo vô vị, kỳ thực cũng có thể do tâm tình lúc uống rượu không có được tốt nên không có cảm thụ được!

- Đã như vậy, tiểu oa nhi người cũng nên mời lão phu bữa rượu này!

Lão giả nói, rồi lại uống cạn ly rượu, sau đó đứng dậy ly khai đi về Lợi Châu thành.

Vân Thiên Hà nhìn phương hướng lão giả ly khai, cũng cười cười. Bất quá đột nhiên nghĩ đến hiện tại mình chỉ là phân thân nào có ngân lượng mà trả tiền. Bất đắc dĩ đành phải khiến cho tiểu nhị phải chịu ủy khuất. Thân ảnh nhoáng lên, tựa biến mất không còn thấy bóng dáng để lại vị tiểu nhị kia ngây ngốc một trận, nửa ngày sau mới có thể hồi tỉnh trở lại.

Một lúc lâu sau, chuông quỹ đến hồi, lúc này tiểu nhị mới lấy lại tinh thần kêu lên:

- Tiểu Tô chuông quỹ, tên uống rượu bỏ chạy rồi, chúng ta có hay không nên báo quan a!

Chỉ là vị Tiểu Tô Tuyết bày nhìn bức họa phía sau cung trứ do tổng đàn gửi tới nói:

- Tiểu tử, nên thông minh một chút, người nhớ kỹ, nếu như người vừa rồi có quay trở lại uống rượu người để cho ta hầu hạ là được rồi. Người không thấy hắc cùng bức họa Tử Thần trong điểm chúng ta rất giống nhau hay sao?

- Gì! Tửu...Tửu Thần!

Tiểu nhị lại một lần nữa ngay ngốc.

579. Chương 586: Thổ Lộ

Ở đây không thể vì sự hưng suy của một hai thế gia mà khiến cho tình cảnh nơi đây suy sụp. Mặc dù sự phồn vinh đang lên nhưng vẫn kém so với Đường kinh trong dĩ vãng. Nhưng tại đây trong thời gian loạn thế này cũng có thể được cho là một cõi yên vui bậc nhất.

Đồ phủ hôm nay cũng đã trải qua sự đổi mới hoàn toàn có thể tỏa ra một loại mị lực đặc biệt. Đây chính là thế gia trong Lợi Châu thành trải qua sự hưng suy, nhưng trong những lần suy bại họ đã rất nhanh thay đổi vì thế mà vẫn tồn tại sừng sững không hề ngã.

Tuy rằng hôm nay Đồ thị cũng đang phát triển rất hưng thịnh nhưng cũng không thể nào bằng trước đây được. Hơn nữa thậm chí hôm nay là Hạ quốc địa vị của Đồ thị trong lòng mọi người hết sức quan trọng...

Bách tính cho rằng nếu như không có Đồ thị thì Lợi Châu không thể hưng thịnh được như bây giờ. Hôm nay địa vị của Đồ thị tại Hạ quốc cao cao tại thượng là thế gia đứng đầu nắm giữ toàn bộ hạch tâm và huyết mạch cơ sở của Hạ quốc. Tuy rằng trong thời kỳ thiên hạ đại loạn này cũng có một vài phương thiên tới thế gia đại tộc, nhưng trong lòng ai cũng biết rằng chủ nhân chân chính của Hạ quốc chính là Đồ thị.

Quản gia của Đồ thị hiện tại là Liễu Bảo Tín, vị này trước kia từng làm việc cho hoàng tộc nhưng về sau theo Đồ Nguyên Khánh chinh chiến sa trường. Lúc xuất ngũ, hắc quyết cả đời trung thành với Đồ thị, đời này chết vì Đồ thị hắc không hề hối hận.

Đối với lão quản gia, Vân Thiên Hà cực kỳ tôn kính, còn có An bá nữa. Bất luận trải qua bao nhiêu lâu nhưng những người này đều để lại trong hắc những ấn tượng sâu sắc nhất.

Cơ Trọng Thiên trước tiên đi đến Đồ phủ, thực cũng không có tốn bao nhiêu thời gian. Mà Vân Thiên Hà phóng xuất phân thân đi truy tìm lão nhân mang thiên đạo số mệnh, tựa theo sát Cơ Trọng Thiên, chỉ về tới Đồ phủ sau một bước.

Bảo Tín thấy Vân Thiên Hà đến cũng không tỏ vẻ ngoài ý muốn, nét mặt già nua khô gầy của hắn cũng chỉ tươi cười nhàn nhạt, nói rằng:

- Thiếu gia đã trở về!

Sau đó liền dẫn Vân Thiên Hà trở vào phủ.

Nguyên bố cục sắp xếp của Đồ phủ cũng không phải đơn giản, cấm viện phía tây, nguyên được che giấu bởi kinh lâu. Mà ngày hôm nay đến đây, kinh lâu có vẻ lớn hơn một chút, cũng có thêm một vài phòng ốc. Liễu Bảo Tín giới thiệu đó chính là chỗ ở của Đồ Nguyên Khánh.

Hiện tại Đồ Chính Minh là gia chủ của Đồ gia, Bảo Tín trực tiếp mang theo Vân Thiên Hà tới căn phòng phía sau Bắc viện. Lúc này Vân Thiên Hà cũng thấy Cơ Trọng Thiên, Đồ Chính Minh, Đồ Nguyên Khánh trong lúc chờ hắn đang nói chuyện về Cơ Viễn Hành.

Thấy Vân Thiên Hà đến, mọi người đều đứng dậy cùng hướng tới Vân Thiên Hà gật đầu. Sau đó liền trực tiếp bảo Vân Thiên Hà ngồi bên cạnh Đồ Chính Minh.

Về đến nhà, trước mắt đều là các trưởng bối, Vân Thiên Hà đơn giản hành lễ, tụt ngồi xuống.

Lúc này Bảo Tín cũng đã bưng trà đến, Vân Thiên Hà thấy vậy, nhân tiện nói:

- Bảo lão, loại chuyện này kêu người khách làm được rồi, lão không cần vì những việc này mà bận tâm!
- Thiếu gia, lão gia các người có chuyện trọng yếu cần luận đàm, những người khác lão nô đều cử đi làm việc khác. Vì vậy thiếu gia có gì phân phó, cứ tự nhiên phân phó!

Vân Thiên Hà nhìn thấy Đồ Nguyên Khánh gật đầu nên cũng không có nói gì nữa.

Sau khi Liễu Bảo Tín đi ra ngoài đóng cửa lại, Đồ Chính Minh liền nói:

- Thiên Hà, Thừa nhi hiện tạo khỏe chứ, lúc nào thì có thể mang đến đây chơi với chúng ta?

Vân Thiên Hà nói:

- Chuyện của Thừa nhi bây giờ vô cùng quan trọng, hơn nữa vẫn còn quá nhỏ nên không thể mang đến diện kiến các vị tiền bối, hi vọng đại bá cùng các vị trưởng bối thứ lỗi!

Đồ Nguyên Khánh nói:

- Tiểu tử ngươi có phân tâm là tốt rồi, trước đây lão phu không có biết đều nói chuyện sinh nhai tử của người lớn như vậy mà cũng không có thông tri. Lão phu vẫn còn để ở trong lòng, nhưng vừa nghe được Trọng Thiên nhắc tới việc này thì xác thực thì cần phải thận trọng đối đãi!
- Thân phận Thừa nhi các vị trưởng bối đều đã biết?

Vân Thiên Hà nói.

Đồ Chính Minh nói:

- Chuyện của Thừa nhi, Trọng Thiên huynh cũng vừa mới nói được một chút thì người đã đến. Sở dĩ chúng ta cũng đang đàm luận về chuyện này, còn có tương lai của Hạ quốc. Vì vậy chúng ta cũng không có thỉnh Quách thân gia, Ngự lão bọn họ qua đây, chỉ là trước tiên muốn nói chuyện trong nhà!
- Đã như vậy Trọng Thiên thúc thúc tiếp tục nói đi!

Vân Thiên Hà dứt lời tụt nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp khẩu tỉnh tọa nghe.

Cơ Trọng Thiên gật đầu nói:

- Về phần các sự tình thể tục bên ngoài, ta cũng không cần phải nhắc lại. Bất quá hôm nay thời gian không còn nhiều khiến sự việc ngày một xấu đi, nên rất cần phải thông báo cho các vị một điểm. Những thế lực ngoại vực hiện nay đang mưu đồ thiên hạ Đông vực, không phải một đêm hai ngày. Vì thế mà cần phải bắt đầu phát động người trong thiên hạ Đông vực cùng với các bộ tộc vì số mệnh của thiên hạ Đông vực mà liên kết với nhau. Sở dĩ thế lực của ngoại vực lớn như vậy chính là vì chúng đang khống chế một ít các quốc gia của Đông vực làm con rối, âm thầm trợ giúp bọn họ đoạt được địa vị thống trị. Chúng có dã tâm chiếm

đoạt không chế toàn bộ Đông vực. Bất quá chỉ là chỉ là có hai điểm. Thứ nhất đó là số mệnh thiên hạ và đế mạch chi thực. Thứ hai đó là cơ hội có thể thu được trường sinh!

- Thu được trường sinh?

Đồ Chính Minh có chút hiểu kỳ nói chen vào:

- Nay thu được trường sinh cùng với số mệnh thiên hạ cùng đế mạch chi thực thì có liên quan gì đến nhau. Chỉ cần bọn họ đề thăng tu vi võ đạo tự nhiên thọ nguyên cũng tăng thêm, tự có thể sống lâu thêm một chút.

Trọng Thiên thấy vẻ mặt nghi hoặc của Đồ Nguyên Khánh nên nhân tiện nói luôn:

- Nay mệnh để ý pháp tắc không thể nhìn thấy được nhưng có người chạm đến và cảm thụ được. Khi bọn hắn phát hiện được mệnh để ý pháp tắc cũng không phải là hạng nhất không thể đạt được. Hơn nữa trong thời gian cho phép không thể chạm đến thần thánh thì với tham lam và dục vọng tại sao họ không thể mưu toan thông qua các phương pháp để bóp méo số trời, sửa thiên mệnh, nắm giữ tạo hóa. Mà hôm nay thiên mệnh cùng tạo hóa lại tập hợp, trên cơ bản chính là sự tồn tại thần bí nhất trong thiên địa. Cơ bản đây cũng chính là mệnh để ý pháp tắc!

- Cái này thì ta hiểu được, án theo ý tứ người lý giải thì đế mạch chi thực không có đại biểu cho hoàng quyền, hôm nay hoàng quyền hạ xuống vẹn vẹn là một thiên mệnh chi số về chuyện sinh tử của một cá nhân. Về phần tạo hóa, cũng không phải là loại có thể nhìn thấy được nhưng mà lại không biết chỗ xuất hiện. Nói cách khác chỉ cần có người có thể tự tạo được vài loại thần bí nhất thành một thể lúc đó hắn chân chính nắm giữ quy luật. Như vậy có thể nói hắn có được đại vận may cũng sẽ không bị điều gì ước thúc nữa, có thể thích làm gì thì làm, sống mãi cùng tể diệt!

Cơ Trọng Thiên gật đầu nói:

- Chính là như thế, chính là sự hưng suy của nhân đạo số mệnh trực tiếp quan hệ tới sự hưng suy của thiên hạ. Đây là số trời, mà tính mệnh của thiên địa chỉ lý chỉ có thể nói hai chữ là quy luật. Đây là tạo hóa, nếu như có thể nắm giữ điều khiển chúng liền có thể sống mãi. Thiên Thập mấy năm nay luôn can thiệp vào hoàng quyền thế tục, biến hoàng quyền trở thành con cờ trong tay mình ngầm phát động chiến tranh trong thiên hạ. Khi chiến tranh đạt đến cực điểm thì cũng là lúc họ gần như đạt được mục đích. Mà thế lực của Thiên U Âm điện bọn họ lại cực kỳ tà ác, không chỉ muốn bắt diệt lại còn muốn có thể khống chế thiên hạ, sau đó diệt tuyệt một số chủng tộc có thể gây nguy hại cho họ. Cuối cùng chính là nô dịch nhân loại, mà phía sau bọn họ chỉ mang đến thiên tai, ôn dịch và tử vong!

Đồ Nguyên Khánh và Đồ Chính Minh nghe xong những lời này sắc mặt động dung, nói:

- Nói như vậy thì ngay cả những thế lực thần bí nhất cũng đang âm thầm can thiệp vào chuyện của thiên hạ. Cũng chính bọn họ khiến cho thiên hạ đại loạn, bọn họ căn bản không có để ý đến sinh linh đồ nhân, máu chảy thành sông. Nguyên lai bọn họ muốn thông qua sự hỗn loạn, tử vong, máu tanh và chiến tranh để thu được thật nhiều chỗ tốt. Thật là ác độc, lẽ nào không có ai có thể ước thúc, chế tài được bọn họ?

Cơ Trọng Thiên nói

- Kỳ thực những thế lực này cũng đã tồn tại được hơn một nghìn năm rồi, không ai có thể ước thúc được bọn họ. Thế giới này sợ rằng không thể tồn tại bởi vì không có ai có thể áp chế được bọn họ. Hiện tại về âm mưu và đấu tranh tất cả đều phát sinh từ những con người phạm tục này. Đối với bọn họ phạm nhân chỉ là những con kiến hôi mà thôi, chỉ có những người có tài năng tiếp xúc tựa như Thiên Hà, hắn hiện tại với phương diện này có nhận thức sâu sắc, sợ rằng so với ta còn sâu sắc hơn!

Nhắc tới Vân Thiên Hà, mọi người đang ngồi không khỏi hướng mắt nhìn lại, mà Đồ Chính Minh và Đồ Nguyên Khánh không khỏi kinh ngạc nhìn Vân Thiên Hà.

Nhưng bây giờ đã khác xưa rất nhiều, trình độ của người này đã sớm vượt qua bọn họ, điều mà bọn họ không thể nào làm được. Mọi người ai cũng biết rằng sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ siêu phàm thoát tục, chính là thân phận hơn hẳn bọn họ một bậc.

Cơ Trọng Thiên nhắc tới Vân Thiên Hà, thấy Vân Thiên Hà cũng không có nói gì, vẫn như cũ làm bộ đáng lắng nghe, nhìn hắn một lát không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói:

- Mới rồi ta hướng tới các người nói nhiều như vậy, các người cũng lý giải số trời, mối quan hệ giữa đế mạch chi thực và thiên mạch. Vậy các người cũng biết một khi trời sinh ra người có thể tụ tập những thần bí chi thực này vào thân thể thì sự tồn tại của hắn không còn phụ thuộc vào số trời cùng những diễn biến phát triển quy luật nữa. Hắn do trời sinh ra nên sẽ là người đứng đầu nhân đạo, giống như những gì các người vừa nói, thời gian tới hắn sẽ trở thành nhân hoàng, người này chính là Vân Thừa!

Nghe xong những lời này, Đồ Chính Minh trầm tư suy nghĩ.

- Thừa nhi chính là nhân hoàng?

Đồ Nguyên Khánh tựa hồ còn không có minh bạch, nói tiếp:

- Cơ thị các người từ Chu vương triều đại chính là một mạch của Thánh Hoàng. Hôm nay các người lại phụ tá Hạ quốc tranh đoạt thiên hạ, việc Thừa nhi là nhân hoàng thì có gì liên quan, chẳng nhẽ các người định để hắn kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Nghe như vậy, Cơ Trọng Thiên cũng không có nói gì, chỉ cười cười.

Lúc này, Cơ Viễn Hành vẫn trầm mặc ngồi nghe từ nãy giờ đột nhiên nói:

- Từ xưa đến nay Cơ thị chính là một chi nhánh của Thánh Hoàng, điều này không sai. Bất quá trong lĩnh vực này mà nói cũng không thể hỗ trợ được. Nhưng Ân Tào Hóa nói tới phân chia thì hai người thủy chung không đồng nhất một lĩnh vực có quan hệ. Mà hôm nay, nhân hoàng sinh ra, sau này người này sẽ là người đứng đầu thiên hạ. Cơ thị cùng ta tự nhiên gánh vác gánh nặng đã nhiều năm tự nhiên cũng nên trả lao. Bất quá hiện tại Vân Thừa còn quá nhỏ, quá yếu, chưa thể chân chính trở thành người đứng đầu. Hơn nữa thời gian có chút gấp gáp, nên chúng ta được lão tổ cắt cử đến đây để phụ ta!

Cơ Trọng Thiên lúc này lại nói:

- Vì thế hôm nay chúng ta tìm đến các người nói chuyện cơ mật này chính là muốn để trong lòng các người hiểu rõ một việc. Chính là việc Vân Thiên Hà trở về, đại cục Hạ quốc sẽ do hắn tạm thời thay thế Thừa nhi chủ trì đại cuộc. nói vậy hắn là các người đã minh bạch, cần biết nên làm như thế nào cho tốt?

580. Chương 587: Phù Vân Nhĩ

Trong Lợi Châu thành, nhà nào cũng đốt đèn đuốc sáng trưng, trên đường thì vô cùng náo nhiệt.

Lúc này Đường Linh Sơn đang xử lý một số sự vụ, đi theo hắn là hộ vệ Cuồng Dao. Lúc này đang trở lại Đồ thị hưởng thụ những thời khắc nhàn nhã khó mà có được.

Tuy rằng khó có thể hưởng thụ sự thanh nhàn này, nhưng thần sắc Đường Linh Sơn lại thủy chung lộ ra vài phần hậm hực.

Trong thời gian ngắn ngủi mà Đại Đường của hắn liên tục gặp rủi ro, hắn mang theo người nhà đến Lợi Châu tìm Đồ thị để nương tựa, chỉ muốn yên phận sống một chỗ, sinh hoạt giống như những người bình thường.

Chỉ là hiện tại, hắn đã có một cảm giác đâm lao thì phải theo lao. Hắn càng lúc càng chán ghét việc hắn dùng danh nghĩa triệu tập các đại thần của Đại Đường cũ rồi suốt ngày ngồi nghe họ cãi nhai.

Hắn vốn là một người hào hiệp, thế nhưng hiện tại hắn không thể nào hào hiệp được. Hắn muốn chính mình làm ra vài chuyện thị phi, thế nhưng bất cứ khi nào hắn muốn làm chuyện gì đều bị bó chân bó tay, tất thấy đều có người can thiệp vào.

Nhất là từ khi thành lập Hạ quốc tới nay, hắn cảm giác được rằng mình chính là chim sợ cành cong, bất quá chỉ có một điểm thay đổi là có thể có được tự do một chút.

Án phụ lúc trước lúc lâm chung có để lại di ngôn cho hắn, muốn hắn đem người nhà ly khai kinh thành. Đó là nơi thị phi, nơi này có quá ít người dân bình thường sinh sống, không khỏi tránh được thế sự.

Thế nhưng hiện tại, hắn không có thực hiện được lời căn dặn của phụ thân lúc lâm chung. Ngược lại còn cấp cho mình một thân hoàng đế, bây giờ có muốn rút lui cũng khó.

- Cuồng Dao, người nói ta triệu tập những đại thần cũ đến đây, lại còn khiến cho chính mình rơi vào hoàn cảnh như vậy, có phải ta đã sai rồi không?

Đang đi trên đường thực sự trong lòng Đường Linh Sơn cảm thấy buồn bực, vì vậy mà hắn hướng tới hộ vệ Cuồng Dao nói. Hiện tại người hắn có thể tin nhiệm cũng không có mấy người, bình thường có tâm sự gì hắn đều hướng tới Cuồng Dao tâm sự. Hắn đối với Cuồng Dao trung tâm hết sức chân thành thổ lộ.

- Điện hạ, người quyết định triệu tập các đại thần lại để kiến lập cục diện chính trị của Hạ quốc. Việc này là cần thiết, hơn nữa người cũng chỉ mới đăng cơ nên cần phải tìm những người trung thành để phò tá. Mặt khác Tây quân có không ít người đã từng là thuộc hạ của người. Tuy rằng thiên hạ đại loạn nhưng bọn hắn vẫn nguyện ý nghe người triệu hoán cùng Bắc quân liên hợp lại trở thành một đội quân có thực lực cường đại, rất có hữu ích trong tình thế Hạ quốc bốn bề thọ địch như bây giờ. Tuy không có nói rằng điện hạ không phải là người có công lao. Nhưng trong lòng các đại thần đều biết, người cũng có nỗi khổ tâm trong lòng, chỉ là điện hạ không có để ý mà thôi!

Đường Linh Sơn quay đầu lại nói:

- Ân, cảm ơn người!

Cuồng Dao nói tiếp:

- Trong thời gian này những việc điện hạ làm đều là cấp tốc muốn cho thiên hạ yên ổn, hơn nữa tàn Đường loạn thế, người lại là Đường thất tử tôn. Tự nhiên cũng có nghĩa vụ vì thiên hạ mà làm chuyện này. Vì thế mà lúc người bắt đầu cũng không phải vì Đại Đường đã hết khí số nên mới thành lập Hạ quốc. Người triệu tập những người đó đến đây cũng là để cho bọn họ có thể thực hiện được hoài bão ngời cao. Từ đó Hạ quốc mới có thể từ trong vòng xoáy của Đại Đường mà đứng lên. Đến lúc đó người cũng có thể vô âu vô lo sống một cuộc sống bình thường giống như bách tính vậy. Hôm nay, trong lòng điện hạ cũng không có chí hướng muốn phục quốc thu hồi giang sơn. Thực sự những việc người đang làm cũng chỉ vì muốn tìm kiếm một chỗ dựa cho người thân để họ có thể sống bình an vui vẻ. Thế nhưng các đại thần lại không có hiểu được, người cũng nên hướng tới bọn họ nói một cách thẳng thắn để bọn họ có thể hiểu rõ được. Nếu không để cho bọn họ nghĩ rằng điện hạ có ý định Đông Sơn tái khởi, có hùng tâm tráng khí thu hồi lại giang sơn Đại Đường. Cho nên bọn họ yêu cầu gấp đôi sự nghiêm ngặt, hà khắc đối với người, tất cả chỉ vì thân phận đế vương của người. Tất cả cũng chỉ vì trong lòng bọn họ muốn phò tá cho người nên người mới phải mang trên vai gánh nặng này!

Nghe được mấy câu sau, vẻ mặt Đường Linh Sơn bừng tỉnh, nói:

- Cuồng Dao, nghe người nói một hồi, thật giống như đang cảnh cáo ta. Thực sự khiến cho ta giống như người tỉnh lại sau giấc mộng. Ta đã từng tìm nguyên nhân trên rất nhiều người nhưng chẳng bao giờ phát hiện được nguyên nhân chủ yếu chính là xuất phát từ bản thân ta!

Cuồng Dao thấy đã gần đến cửa nhà, nhân tiện nói:

- Điện hạ, nếu như người thực sự muốn một cuộc sống giống như người bình thường, hiện tại thoát thân vẫn còn kịp. Nhưng nếu như người bỏ đi không thể nghi ngờ sẽ khiến Hạ quốc rung chuyển!

Thần sắc Đường Linh Sơn lúc này đột nhiên buồn bã, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Kỳ thực, trong thời gian triệu tập các đại thần, ta cũng không có đếm xỉa đến. Nhưng tâm ta lại tồn tại rất nhiều lo lắng thành ra mới mang đến nhiều phiền phức như vậy. Những gì phụ thân giảng giải cho ta được một ít, đến nay ta mới có thể lĩnh ngộ được. Người nói xem như vậy có phải chậm quá không?

- Không muộn, vô tâm dĩ lòng yên tĩnh, cố tình dĩ tâm ưu...

- Cuồng Dao, giọng của người như thế nào...

Cuồng Dao nhìn xung quanh nhưng cuối cùng cũng đành phải lắc đầu nói:

- Điện hạ, những lời này không phải thuộc nói, thuộc cũng không có nghe được, điện hạ mới vừa rồi nói tới cái gì?

- Vậy thanh âm kia?

Đường Linh Sơn nhìn xung quanh nhưng cũng không có phát hiện ra có ai khác ngoài hai người. Thế nhưng vừa rồi Cuồng Dao không có nghe được những lời kia mà hắn lại có thể nói một cách rõ ràng. Chẳng nhẽ ở phụ cận có một vị cao nhân.

- Không biết là vị tiền bối nào, có thể ra đây cho ta gặp mặt không?

Đường Linh Sơn ôm quyền nói

- Tiểu tử, ngươi đi vào trong sân, lão phu đang ở ngay trong nhà ngươi!

Một lần nữa thanh âm kia lại truyền đến.

Đường Linh Sơn nghe vậy liền đi về phía nhà mình. Cước bộ so với Cuồng Dao nhanh hơn một chút. Những gì vị tiền bối kia nói, hiển nhiên là có ý chỉ điểm cho hắn. Hắn vẫn từng mộng tưởng có thể bái một vị cao nhân làm sư phụ khổ tu vô đạo. Đây chính là mộng tưởng của hắn, bây giờ lại có cơ hội hắn không thể buông tha.

Vì vậy thay vì đi bộ thì Đường Linh Sơn chạy bộ về nhà. Vừa vào cửa, chỉ thấy một vị trên người quần áo rách nát, vá chằng vá chịt nhưng lại có khí chất bất phàm. Lão giả lẳng lặng ngồi trước bàn. Trên bàn có mấy món điểm tâm cùng một bầu rượu. Lão giả này đang thản nhiên vừa ăn vừa uống rượu. Xem ra lão giả này đang chờ hắn trở về.

Nếu Vân Thiên Hà ở đây lúc này hắn là có thể nhận ra lão giả này. Bởi vì lão giả này chính là vị lão đầu mà hắn gặp trong quán rượu hồi chiều. Do đó Vân Thiên Hà cũng có suy đoán người này chính là Đường Chấn Nam.

Đường Linh Sơn vừa mới gặp vị lão giả này tự có cảm giác rất thân thiết, hắn thấy lão giả ngồi trong nhà tự tại như vậy cũng không có dám chậm trễ đến hành lễ rồi nói:

- Lão tiền bối không biết người là cao nhân phương nào, muện như vậy rồi còn đến nhà văn bối chỉ giáo. Văn bối xin rửa tai lắng nghe?

Đường Chấn Nam buông chén rượu nhìn Đường Linh Sơn nói:

- Lại nói tiếp, ngươi cũng được coi như là hậu thế của ta, chỉ là ta mới ở trong thành kiểm tra một chút nên mới phát hiện. Ngoại trừ muội muội ngươi đang ở bên ngoài, ngươi cũng không có điểm gì vừa ý ta. Bản thân ta dự định ẩn cư nhưng ngày hôm nay lão phu gặp được một thanh niên nhân, cùng hắn nói chuyện một phen, lão phu lại biết được chủ ý của hắn!

- Ta là hậu thế của ngươi?

Đường Linh Sơn nghe xong những lời này mở to hai mắt, có chút không tin. Nếu như hắn có một vị lão tổ tông như thế hắn là phải có thực lực cùng tu vi phi phàm. Trong lúc giang sơn Đại Đường đi tới diệt vong, vì sao vị lão tổ tông này lại không có tới?

Đường Chấn Nam thấy thần tình Đường Linh Sơn như vậy cũng đoán ra được, liền nói:

- Ngươi có phải là đang nghĩ nếu như ta là lão tổ tông của ngươi, có thực lực cùng tu vi cao cường vì sao lại mở mắt trừng trừng nhìn giang sơn Đại Đường suy tàn mà không có ra tay giúp đỡ có phải không?

Đường Linh Sơn lúc này vẫn còn đang ngơ ngác.

Sắc mặt Đường Chấn Nam cũng trầm xuống, nói:

- Suy tàn thì sao, cho dù giang sơn Đại Đường có tiếp tục truyền thừa đi chăng nữa thì các ngươi cũng không thể giữ được. Không bằng để cho người khác, người có biết hay không. Địa phương này của ngươi khiến ta không có hài lòng. Đường Sư phụ thân ngươi lúc lâm chung có nhắc nhở ngươi hãy lánh đời không được để ý đến thế sự. Vậy mà ngươi hôm nay ngươi đã làm gì, lẽ nào ngươi vẫn còn tham luyến sự phồn hoa của trần gian thế tục. Nếu thực sự như thế, còn không bằng để các ngươi tự sinh tự diệt!

Nghe xong những lời này, Đường Linh Sơn liền quỳ xuống hướng Đường Trần Nam nói:

- Lão tổ tông, tử tôn Đường Linh Sơn bất hiếu xin bái kiến người. Kỳ thật trước lúc lâm chung phụ thân có nhắc nhở tử tôn không được tham gia vào thế sự. Thế nhưng sau đó thiên hạ đại loạn, mất thấy bách tính con dân của Đại Đường ở trong thế nước sôi lửa bỏng. Tử tôn cảm thấy vô cùng hổ thẹn, có thể nào bỏ mặc, vì thiên hạ mà cống hiến một chút sức lực. Chỉ là không có ngờ được chính mình lại mê man cho tới bây giờ. Kính xin lão tổ tông giải đáp giúp tử tôn nghi hoặc trong lòng!

Nói xong, Đường Linh Sơn dập đầu xuống đất.

Đường Chân Nam nói:

- Tuy người nói như vậy cũng có thể coi là nguyên nhân chính đáng. Nhưng chủ yếu chính là tâm tư của người vẫn không thấu. Người kế thừa đế vị của Đường Sơ, nhưng lại để lão nhị nghịch tập thượng vị. Kỳ thực người không có cam lòng, người luôn muốn rằng chính người sẽ là người khôi phục lại giang sơn Đại Đường, Thế nhưng người lại nghĩ lão nhị đoạt đế vị, lại khiến cho cho Đại Đường phân ly. Hôm nay ta có gặp một người đến từ Tĩnh quốc, người hoàn toàn có thể dựa dẫm vào hần. Cho dù khí số Đại Đường đã hết nhưng cũng sẽ không thể bị tứ phân ngũ liệt, lục quốc nuốt chửng!

Nghe mấy câu này, Đường Linh Sơn cảm thấy xấu hổ, không ngừng cúi đầu dập lạy rồi nói:

- Lão tổ tông, tử tôn xác thực cũng nghĩ như vậy, trước đây bị nhị bá chèn ép, tử tôn cũng không có cam lòng cho nên muốn thượng vị trước đem những tai họa này dẹp yên mong rằng có thể giải trừ được oán khí. Chỉ là không có nghĩ tới sự tình bây giờ đã nằm ngoài dự liệu của tử tôn!

Đường Chân Nam nói:

- Hai con rồi kia, không đề cập tới cũng được. Số phận của họ đã được định trước, cũng không có kết cục tốt đẹp gì. Hiện tại vận mệnh của người cũng khó mà tránh khỏi được một kiếp, thế nhưng lúc Đường Túc Thiên chết cùng với việc số mệnh Đại Đường đã hết chính là cơ hội của người, mới giúp cho người bình an vô sự, hần là không muốn từ đó mà đoạn tuyệt Đường thị. Vốn người ly khai kinh thành đến nơi này, ta nghĩ rằng người dùng nơi này để ẩn cư không màng đến thế sự. Không ngờ rằng người lại làm chuyện tình ngu xuẩn như vậy, lại tham gia vào sự phân tranh của thế tục, thật khiến cho ta không khỏi thất vọng! Lúc trước người có thể tự mình nắm giữ số mệnh của mình. Chỉ đến khi người đi sai nước cờ này thì vận mệnh của người không còn do người nắm giữ nữa. Nếu như không có người bên ngoài ngăn chặn người lại thì người sẽ rơi vào vực sâu, vạn kiếp bất phục!

Nói đến đây, Đường Chân Nam ôn tồn nói:

- Hải tử, người nên biết, trên đời này có rất nhiều sự tình người không thể nào tưởng tượng được, mà người cũng không có cơ hội biết được vì người cũng không có thực lực cùng tư cách biết được những việc này. Chờ tới khi người đạt tới cảnh giới kia, thì lúc đó tự nhiên người sẽ minh bạch. Số mệnh của phàm tục thế gian này đều phụ thuộc vào hoàng quyền. Cái gì là vinh hoa phú quý, tất cả cũng chỉ là phù du mà thôi!

581. Chương 588: An Bài Tiền Đồ

Đường Linh Sơn đang quỳ trên mặt đất, cũng vẫn chưa có chịu đứng dậy. Sau khi hần nghe Đường Chân Nam nói xong cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, quả thực không biết phải làm gì cho phải.

Song từ trong những gì mà lão tổ tông Đường Chân Nam của hần nói, hần cũng lĩnh ngộ ra được vài thứ.

Tự theo như những gì Đường Chân Nam nói thì khí số Đại Đường đã hết. Nếu như hần còn muốn ấu trĩ là những chuyện tình như bây giờ sẽ khiến hần rơi vào loại khốn cảnh mà hần không thể nào kiểm soát được. Hiện tại hần cảm thấy hoang mang, hần cũng biết được tất cả những việc này đều do hần mà ra.

- Lão tổ tông ta biết tử tôn sai rồi, cầu khẩn lão tổ tông chỉ điểm sai lầm của tử tôn?

Đường Chân Nam nói:

- Mà thôi, có một số việc bản thân ta không có muốn để cho người biết. Nhưng hôm nay thiên hạ chi tranh lại liên quan tới sự tranh đoạt tạo hóa số mệnh. Có rất nhiều thế lực cường đại không thuộc thế tục nhúng

tay vào. Người cũng nên sớm chuẩn bị, hơn nữa ta cũng không có muốn Đường thị bị đoạn tuyệt huyết mạch. Vì thế ta cũng đã an bài cho người một đường lui, trước tiên người đứng lên đi!

Đường Linh Sơn nghe vậy vô cùng phấn khởi.

- Muội muội người tâm tư đơn thuần, tâm địa chất phác, hơn nữa cũng không có kinh lịch qua ma luyện nên ta an bài cho nàng đi Nguyệt Môn. Cũng chỉ có nơi này mới thích hợp cho nàng sinh sống mà thôi!

- Nhưng người thì lại khác, vốn ta muốn cho người ẩn cư tại thế gian phàm tục, để người tu dưỡng tâm tình một phen rồi sau đó mới dẫn người đi nơi khác. Nhưng hiện tại người lại tham dự sự phân tranh của thế tục. Cũng không có khả năng không đếm xỉa đến!

Đường Linh Sơn nghe được những lời này thì càng thêm mê hoặc, nói:

- Lão tổ tông nói những lời này là có ý gì?

Đường Chân Nam nói:

- Đương nhiên, người không thể không đếm xỉa đến, cho dù nơi này là của người nhưng người lại khuyết thiếu tạo hóa số mệnh, đằng sau lại khuyết thiếu những thế lực cường đại hậu thuẫn. Tự thân người cũng khó có thể bảo toàn được. Mà ta vì một sự tình cũng mới an bài xong rồi mới đến nơi này. Ta cũng muốn tránh xa sự phân tranh lần này nhưng không có khả năng mang người theo, cũng không có cách nào an bài cho người. Nhưng để vận mệnh của người có thể cải biến, lão phu chỉ có thể mang người đi cầu xin một người!

- Cầu một người để cải biến vận mệnh của tử tôn?

Thần sắc Đường Linh Sơn cả kinh nói:

- Cầu ai?

Đường Chân Nam đứng dậy, chậm rãi nói:

- Chính là thanh niên nhân mà ta gặp trong tửu quán ngoài thành hồi chiều, hần gọi là Vân Thiên Hà!

- Thiên Hà, thế nào lại là hần?

Đường Linh Sơn vừa nghe vậy càng kinh sợ không ngớt.

Đường Chân Nam nói:

- Có một bí mật, nghe xong chính người vĩnh viễn phải giữ kín ở trong bụng cho tới khi chết. Ngàn vạn lần không được nhắc tới cho bất kỳ kẻ nào, người có thể bảo chứng?

- Hà nhi có thể bảo chứng!

Đường Linh Sơn trịnh trọng gật đầu nói.

- Bởi vì việc này vô cùng trọng đại, ta cũng không có dám chính miệng nói ra, việc này liên quan đến sự phân tranh số mệnh thiên hạ. Nếu như người không thể giữ kín được trong lòng, trong lúc vô tâm gây ra chuyện thị phi thì sẽ khiến cho người rước tới phiền toái càng lớn hơn nữa. Ta sợ dĩ mang người đi cầu xin người này. Thứ nhất là thân phận hần đặc thù, thực lực lại cường đại, sau này nếu có cơ hội người cũng sẽ minh bạch. Thứ hai chính là con của hần chỉ trong nay mai thôi sẽ là người thống nhất thiên hạ trở thành nhân hoàng. Hạ quốc này chính là căn cơ của nhân hoàng sau này. Đồng thời cũng ứng với những gì mà thiên đạo và thánh đạo nói, phải nắm giữ được nhiều thế lực và chỉ trị tạo hóa thần điện. Điều này là không thể nào thay đổi được. Lần phân tranh thiên hạ này, nếu như không có được sự hậu thuẫn cường đại từ các thế lực bên ngoài thì kết quả cũng chỉ có thể thảm bại mà thôi!

- Hấp!

Đường Linh Sơn nghe xong những lời này, không dám phát ra bất kì tiếng động nào. Trong lòng giống như là bị sét đánh, rung động không ngừng.

Hần vẫn biết Vân Thiên Hà không phải là người bình thường, nhưng hần chẳng bao giờ dám nghĩ tới hôm nay hần phần nào biết được thân phận của Vân Thiên Hà mà khiến cho hần kinh sợ như vậy. Với thực lực

cùng thân phận của lão tổ tông mà cũng phải đi cầu xin người này. Lẽ nào người này đã trở thành thần, chỉ có hần mới có khả năng cải biến số mệnh của mình?

Cùng lúc đó, Đồ phủ đã bị bóng đêm bao phủ nhưng có ba chỗ trong tây viện lấp lánh ngọn đèn dầu.

Cơ Viễn Hành đã ly khai, đêm nay hần còn có sự tình khác cần phải làm. Nhưng Cơ Trọng Thiên thì không có đi, hần vẫn ở lại trong phủ cùng với những người khác thương nghị.

Lúc này, Đồ Nguyên Khánh không ngừng đi lại trong phòng nhúu mày suy nghĩ sâu xa. Mà Đồ Chính Minh thì ngồi ở một chỗ cũng không có nói gì, tay đặt trên bàn không ngừng gõ theo nhịp điệu tiết tấu.

Chỉ chốc lát, chợt nghe Cơ Trọng Thiên nói:

- Hiện tại có ba vấn đề cần phải giải quyết, thứ nhất chính là việc Thiên Hà trở về lần này, trong thời gian này phải làm sao nhanh nhất khiến cho mọi người tín nhiệm. Lúc đó mới có thể chủ trì chính sự của Hạ quốc. Thứ hai, chính là việc Đường Linh Sơn triệu tập đại thần của Đại Đường cũ, tuy rằng hần không có chủ ý gì nhưng hiện giờ đại đa số nhân tâm đều hướng về hần cho rằng Đường Linh Sơn muốn Đông Sơn tái khởi. Vì thế mà hiện tại Đường Linh Sơn chính là nhân vật mấu chốt. Nếu như chúng ta mạo muội để Thiên Hà chủ trì chính sự rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm nói rằng Thiên Hà muốn đoạt quân quyền, như vậy mang lại những phiền phức không nhỏ. Thứ ba, Thừa nhi là nhân hoàng cần phải giữ kín, hiện tại ngàn vạn lần cũng không thể để tiết lộ ra ngoài. Nếu như mà để địch nhân biết được thì hậu quả khôn lường. Chúng ta sau này cần phải làm một việc sẽ khiến cho rất nhiều người không thể nào hiểu được. Bọn họ sẽ minh bạch dụng ý của các vị. Quân đội đương trung lại nằm ở một phương hần là không có ảnh hưởng gì. Nhưng Trữ Dạ nếu như hần cũng hiểu lầm, đồng thời trong tây quân cũng có không ít người là thuộc hạ cũ của Đường Linh Sơn. Bọn họ rất dễ làm phản. Trong thời gian lục quốc phân tranh, quân đội không thể loạn được!

Lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên mở miệng nói:

- Kỳ thực, cõi chuông cần người buộc chuông, mọi người không cần phải lo lắng về việc này. Đường Linh Sơn tự nhiên đứng ra giải quyết. Về phía bách tính mới là điều đáng lo ngại nhất. Chỉ là cháu đang suy nghĩ một vấn đề, phía sau Sở quốc ngoài Nhật tông ra còn có những thế lực khác. Bất quá hiện tại không có phát hiện ra manh mối gì chứng tỏ bọn họ đang nhắm vào chúng ta. Theo như những gì bọn họ nói thì sẽ cùng chúng ta bảo trì loại quan hệ trung lập. Mà Tĩnh quốc, hiện tại cùng La Lan để quốc liên minh, thực lực hùng hậu, sau lưng lại có Thiên Tháp. Chúng ta cũng không thể khinh thường Đường Túc Ly, người này tuy chỉ là con rối nhưng nếu trực tiếp đối đầu chính diện thì rất dễ xảy ra xung đột. Duy chỉ là phía sau chúng ta chính là Liệt Diễm quốc. Đây là một cái cây lớn, hơn nữa lại là con rối của Thiên U Âm điện. Còn nếu muốn giải quyết Liệt Diễm quốc thì trước tiên cần phải vượt qua được hai chướng ngại thiên nhiên là hoang mạc và Gia Lạp Tế Sơn, về phần hậu phương của chúng ta cũng không cần phải lo lắng!

Nghe xong những lời này, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Điều bọn họ lo nhất bây giờ chính là thời gian, vậy mà Vân Thiên Hà vẫn lo lắng cho thế tục. Còn muốn khai chiến với Liệt Diễm quốc đầu tiên. Lẽ nào hần sớm có biện pháp giải quyết, cho nên mới có thể bình tĩnh như vậy?

Đồ Nguyên Khánh nói:

- Tiểu tử, chiến tranh không giống như một trò chơi, kỳ thực đạo lý này ai cũng hiểu. Cháu nói tuy rất êm tai nhưng nếu mà thực sự thực hiện thì cũng không có dễ dàng gì. Bằng không qua nhiều năm như vậy, nhân tài Đại Đường lại đông đúc, dũng tướng như mây đã sớm đem Liệt Diễm quốc tiêu diệt rồi!

Cơ Trọng Thiên thấy thần sắc Vân Thiên Hà, hơi nhúu mày rồi nói:

- Chính diện đối địch, Đại Đường từng dùng rất nhiều biện pháp với mong muốn tiêu diệt Liệt Diễm quốc. Bất quá dùng kế sách âm mưu có chút nham hiểm. Để tiêu diệt Liệt Diễm quốc cũng không khó, Thiên Hà không phải là người muốn...

Vân Thiên Hà cắt lời Cơ Trọng Thiên, nói:

- Cho dù có thiên thời địa lợi nhân hòa, cháu cũng chưa có từng nghĩa mình sẽ thực hiện, Cơ thúc thúc người đừng quên phụ cận Xích Diễm hoang mạc vùng tây nam còn có Xích Thổ bộ lạc sinh sống!

Cơ Trọng Thiên nghe những lời này liền minh bạch, cười nói:

- Thực sự là thúc đã quên mất chuyện này, cháu nhắc thúc mới nhớ, chuyện này đối với người khác tương đối khó khăn nhưng đối với cháu mà nói muốn làm chuyện này thì cũng rất dễ dàng!

Đồ Nguyên Khánh tựa hồ nghe ra chút mách khéo, nhưng vẫn hỏi lại:

- Thiên Hà, người muốn dùng Xích Thổ bộ tộc làm nội ứng?

Vân Thiên Hà lắc đầu, nói:

- Chuyện này tạm thời không đề cập tới, có người tới!

- Muộn như vậy, còn có ai đến?

Đồ Chính Thiên nghe Vân Thiên Hà chuyển trọng tâm câu chuyện, liền sửng sốt, nhìn sắc trời bên ngoài có chút nghi hoặc.

Chỉ trong chốc lát, bên ngoài Liễu Bảo Tín từ bên ngoài gõ cửa đi đến nói:

- Lão gia, bên ngoài có một vị tiên bối mang theo Đường Linh Sơn đến cầu kiến thiếu gia!

- Để cho bọn họ trực tiếp đến đây đi!

Liễu Bảo Tín gật đầu, tựa trực tiếp đi ra ngoài.

Đồ Chính Minh nói:

- Đã trễ như vậy sao lại có một vị lão tiên bối mang theo Đường Linh Sơn đến cầu kiến Thiên Hà, việc này có chút kỳ quái, vị tiên bối này là ai?

Vân Thiên Hà nói:

- Người này chính là hoàng đế khai quốc tiền đường Đường Chấn Nam, lão mang Đường Linh Sơn tới tìm cháu, chỉ sợ là vì chuyện của Đường Linh Sơn mà tới!

- Đường Chấn Nam, chẳng phải hai trăm năm trước ở Đông Sơn có lăng mộ của lão sao...

Đồ Nguyên Chánh và Đồ Chính Minh khiếp sợ nói.

Cơ Trọng Thiên nói:

- Không cần ngạc nhiên, người này thực sự là lão tổ tông của Đường quốc. Lúc trước bị Khôn Linh lão tổ phong ấn trong địa mạch, gần đây mới phóng xuất ra. Mà hoàng lăng kia chính là nơi dùng để phong ấn!

Trong lúc mấy người nói chuyện thì Liễu Bảo Tín mang theo Đường Chấn Nam và Đường Linh Sơn tiến vào phòng.

Nhìn thấy Đường Chấn Nam, Vân Thiên Hà chỉ nhẹ nhàng cười nói:

- Tại tửu phường đã gặp qua tiên bối, trong lòng ta cũng có suy đoán, nghĩ không ra quả nhiên là tiên bối, không biết có gì chỉ giáo?

- Chỉ giáo thì không dám nhận nhưng muộn như vậy lại quấy rầy xác thực là có việc muốn nhờ!

Đường Chấn Nam vừa vào trong phòng tựa trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Tiên bối có chuyện gì hãy nói thẳng, văn bối nếu làm được sẽ tận lực giúp đỡ.

Đường Linh Sơn đứng ở phía sau nhìn thấy Vân Thiên Hà, thấy hần bộ dáng cũng không có biến hóa gì nhưng cả người lại mang theo cổ khí chất thần thánh. Không khỏi khiến cho tâm sinh nhỏ bé của hần xuất hiện ảo giác. Hần phảng phất cảm nhận được thực sự số mạng của hần nằm trong tay người này.

Hần cũng quên việc chào hỏi chỉ cúi đầu đứng sau Đường Chấn Nam, thậm chí có chút câu thúc. Tựa như một hài tử không thấy ai quen mặt.

Mà Đường Chấn Nam lúc này cũng hướng Vân Thiên Hà thi lễ nói:

- Lão phu xấu hổ, vì huyết mạch của Đường thị. Lần này đến đây là muốn cầu khẩn tài cán người vì hân mà an bài tiền đồ!

582. Chương 589: Hắc Bá Hoang Mang

Vân Thiên Hà tĩnh tọa nghỉ ngơi ở đông viện hai canh giờ sau đó mới tới phòng khách ở đông viện ngồi chờ.

Nguyên lai đông viện là nơi Vân Thiên Hà ở, cho tới nay Đồ Chính Minh cũng chỉ lưu lại vài người hạ nhân bình thường đến quét dọn, tựu vẫn cấp cho Vân Thiên Hà mỗi khi hân trở về đều ở tại đông viện.

Trước đây Đồ thị nghèo túng, toàn bộ những đệ tử nhỏ tuổi của Đồ thị được an vào rèn luyện và học tập tại Viêm Hoàng cục. Qua vài năm, chúng cũng đã trưởng thành, cũng có thể trợ giúp phát triển Đồ thị.

Từ sau khi Hạ quốc thành lập, toàn bộ đều được triệu hoán trở về an bài làm việc. Mà cũng có không ít người được an bài trong quân đội của Viêm Hoàng cục.

Vì thế mà hiện tại toàn bộ trong ngoài Đồ thị ngoài những vị trưởng bối ra thì cũng chỉ có những hài tử niên kỷ nhỏ, tựu có chút vắng vẻ.

Vân Thiên Hà ngồi tĩnh tọa tại phòng khách được một lúc thì tiểu nha hoàn Khiếp Sinh Sinh tiến vào bẩm báo, nói Hắc bá đã trở về, đang đứng chờ ở ngoài cửa.

Bất quá nàng mới vừa thông báo xong thì lúc này của phòng được mở ra chỉ thấy biểu tình của Hắc bá không có được tốt, tiểu nha hoàn cũng lập tức lui ra ngoài.

Tiểu nha hoàn này đối với Hắc bá có chút sợ hãi, thất kinh, sau khi ra khỏi cửa suýt chút nữa đâm phải cái cột bên ngoài. Hắc bá cũng chỉ lắc đầu cũng không có để ý đến.

Vân Thiên Hà nói:

- Hắc bá, ngày hôm nay bá tìm đến, bá hẳn là có chuyện muốn nói?

Hắc bá gật đầu nói:

- Nguyên sau khi võ bị doanh lớn mạnh mở rộng. Sau khi cải biến phân cục phía bắc, võ bị doanh ở bắc cục cũng do ta quản lý. Bởi vì ở đây có đệ tử Đồ thị nên ta hướng tới xin tổng cục không có phân công bọn họ đến cục khác. Cháu lại dự định lần thứ hai thay đổi võ bị doanh trở thành căn cứ quân đội cao cấp. Các trưởng lão trong cục cũng không có ý kiến. Nhưng khi cháu hạ chỉ lệnh ta lúc này mới biết chuyện. Hiện nay công việc đã được an bài chỉ còn thiếu một vị đạo sư!

Đối với hiệu suất làm việc của Hắc bá, Vân Thiên Hà vô cùng hài lòng, gật đầu nói:

- Đạo sư đã mời được rồi, người này không phải ai khác chính là Cơ Trọng Thiên!

Nghe vậy sắc mặt Hắc Bá tỏ vẻ cổ quái nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Cũng là tiểu tử người có biện pháp, sau khi xem chỉ lệnh của cháu, người đầu tiên ta nghĩ đến cũng là hân. Vì vậy mà đến gặp cháu muốn thỉnh người kia. Chỉ là ta đi ba lần, người kia nói trong quốc nội sự vụ rất nhiều, không có đáp ứng cũng không có cự tuyệt. Nghĩ không tới cháu vừa ra mặt, lão tử này đã sảng khoái đáp ứng. Bất quá người này vô cùng tài ba, khiến kẻ khác thập phần kính nể. Xác thực chính là người tốt nhất cho chức vụ đạo sư. Nguyên bản thân ta còn vì việc này mà muốn đến đề nghị với cháu. Thực không ngờ rằng nhanh như vậy cháu đã giải quyết xong!

Đối Hắc bá nói xong, Vân Thiên Hà lại hỏi:

- Hiện tại đệ tử trong nhà tại võ bị trang tu luyện như thế nào rồi. Lần này cháu sắp sửa yêu cầu đề cao tu luyện, chế độ tập luyện vô cùng nghiêm ngặt. Cháu lo lắng những người này vì quan hệ của những trưởng bối trong gia tộc với ta mà trong Viêm Hoàng cục sinh ra một loại cảm giác ưu việt, tâm tình kiêu ngạo?

Hắc bá nói:

- Cháu không cần phải lo lắng, việc này ta vẫn yêu cầu rất nghiêm ngặt, ta vẫn chú trọng rèn đúc ngộ tính cùng sự giác ngộ của những tiểu tử này. Đương thời lúc Đồ thị nghèo túng, những tiểu tử này đều đã khổ

cực nỗ lực. Mà hiện tại Đồ thị cũng không còn như trước nữa, đám tiểu tử này ít nhiều cũng hiểu chuyện, so với trước đây càng nghiêm ngặt yêu cầu chính mình. Hiện tại trong võ bị trang bị quân thực lực đều đạt trình độ cửu cấp võ sư, hơn nữa ở hậu cần các vị trưởng lão cũng cung cấp không ít đạn dược phụ trợ. Số người đột phá Tiên Thiên cũng chiếm tới ba thành. Bất quá một số khác thì không có mấy tiến bộ, coi như vẫn dậm chân tại chỗ!

Vân Thiên Hà nhìn Hắc Bá cười nói:

- Đệ tử trong nhà nỗ lực như vậy, Hắc Bá cũng phải chịu áp lực không nhỏ. Cháu xem bá mới đột phá cảnh giới Tông Sư chưa lâu, chỉ là vẫn chưa có vững chắc, có phải bá gặp bình cảnh?

Hắc Bá nói:

- Chính là lúc đột phá Tông Sư, ta cuối cùng cảm thấy không còn chút sức lực để duy trì được công pháp, Đồ Thị Vô Kinh, trên cơ bản đã trải qua cải biến tương đối lớn. Thế nhưng đối với kỹ xảo, trừ Phá Thiên Tam Tuyệt cháu cung cấp thì ta tu luyện những kỹ xảo khác luôn luôn có cảm giác lực bất tòng tâm!

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, lại liếc mắt nhìn Hắc Bá rồi nói:

- Hắc Bá, kỳ thực bá trước đây tu luyện một bộ côn pháp. Tuy rằng đơn giản nhưng môn công phu này có lực phá hoại vô cùng lớn cũng rất hợp với bá. Bá có thể dễ dàng đạt được trạng thái nhân côn hợp nhất, lúc đó cảnh giới của bá càng ngày càng cao. Lúc trước khi cháu ở cảnh giới Võ Thánh, từng cùng với một nữ tử cầm loan đao tỷ thí về công pháp kỹ xảo, cũng từ đó có thể lĩnh hội được và phát hiện ra công pháp có thể luyện được đến mức tận cùng. Đến lúc đó ta sẽ thấy được những đặc điểm riêng biệt, nếu như có thể tu luyện càng sâu thì cảnh giới đạt được càng cao. Đến lúc đó bá có thể dễ dàng đột phá bình cảnh, tuy nhiên so với cách tu luyện bình thường thì khó hơn vài phần. Nhưng nếu như bá có thể đột phá cảnh giới thì uy lực của nó không phải là chuyện đùa!

Hắc Bá nghe xong những lời này, ngộ ra được nhiều điều nói:

- Nghe cháu nói như vậy, ta cũng tìm được phương hướng rồi

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Bá nếu như đã xác định được mục tiêu thì hãy trở về nỗ lực tu luyện, lúc đó cũng sẽ không gặp phải bình cảnh. Tuy rằng cháu đến nay không có phát hiện ra một vị theo binh nghiệp mà vẫn muốn làm cường giả, nhưng phương pháp trở thành tôn giả này chính là Hình Thiên phá Võ tôn so với những võ giả bình thường thì mạnh hơn tới mấy lần!

- Ân, nghe cháu nói như vậy, ta cũng có thể cảm nhận được phần nào, bất quá tạm thời không nói chuyện tu luyện. Cháu trước tiên viết cho ta một tín hàm để ta đi tìm cái tên Cơ Trọng Thiên, không để hấn bỏ ra chút sức thì không thể bỏ qua được. Cháu đã dự định khiến đám tiểu tử kia trở thành tướng lĩnh cấp cao chuẩn bị tông quân vậy thì Viêm Hoàng cực cũng sẽ tham dự chiến tranh tranh đoạt thiên hạ?

- Không cần viết, Cơ thúc thúc đã tới!

Hắc Bá vừa nghe, lập tức quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, nhưng cũng không có thấy người nào đến, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hấn mới định mở miệng nói, lại đột nhiên nghe thấy giọng của Cơ Trọng Thiên vang lên:

- Người là Hắc Tư, nhất định là lại đang nói xấu sau lưng ta đúng không!

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Cơ Trọng Thiên đang đi vào trong sân, đợi đến khi hấn bước vào nhà tròng mắt nhìn Hắc Bá, Hắc Bá cũng chỉ biết cười hắc hắc, nói:

- Quốc chính nghị sự, bình thường đều là ba bốn canh giờ, hôm nay như thế nào lại tới sớm như vậy?

- Ta nếu không có tới sớm thì không biết rằng người một người có nốt ruồi đen ở sau lưng đang nói xấu ta đây!

Cơ Trọng Thiên cùng Hắc Bá trêu ghẹo nhau, lúc này mới nhìn Vân Thiên Hà nhắc tới chính sự:

- Hôm nay quốc chính viện nghị sự, chủ yếu bàn về vấn đề của Thiên Hà. Việc này do Đường Linh Sơn đưa ra, tuy các vị đồng liêu phản ánh cuồn liệt. Nhưng để chúng ta ngoài ý muốn chính là người phản đối thật ra rất ít, ta tốt nhất nên sớm xuất hiện là mọi người nhất trí muốn mời Thiên Hà đi tới quốc chính viện nghị chuyện!

- Cũng tốt!

Vân Thiên Hà gật đầu.

Đang muốn hộ tống Cơ Trọng Thiên đi ra ngoài, thì lúc này Hắc Bá nắm tay áo Cơ Trọng Thiên nói:

- Ta nói lão Cơ người nha, người đáp ứng chuyện tình, vậy lúc nào mới bắt đầu đây, đám tiểu tử kia đều đang chờ người đây?

Cơ Trọng Thiên nói:

- Ta vào mỗi buổi sáng đều muốn đến quốc chính viện xử lý một số sự việc rất mất thời gian, cho nên việc này cũng chỉ có thể làm vào buổi chiều. Người buổi chiều đến tìm ta ở nơi đó, bắt quá người cũng nên để cho đám tiểu tử kia tiếp tục huấn luyện đừng có mà dừng lại!

- Vậy thì tốt, buổi chiều ta sẽ chờ người, cáo từ!

Nói xong, Hắc Bá nhanh chóng rời khỏi làm cho người khác có cảm giác tựa hồ hẳn cùng Cơ Trọng Thiên ở đây tranh đấu nhiều lần, có điểm hơi sợ sệt.

Cơ cấu hạch tâm của Hạ quốc chính là quốc chính viện. Nơi đây xử lý quốc vụ, mục đích chính là để thảo luận, tuy rằng tình thế và hoàng đế kim giám điện khác nhau nhưng vẫn đại biểu cho quyền uy tối cao của Hạ quốc.

Vân Thiên Hà và Cơ Trọng Thiên cũng không cần phải đi quá xa, bọn họ đi tới cửa sau của Đồ phủ rồi sau đó chuyển qua hai góc đường, nơi đây tọa lạc một kiến trúc đàn mộc mạc. Đây chính là quốc chính viện.

Kỳ thực trước kia đây vốn là thủ phủ của quan phủ Lợi Châu. Sau khi Hạ quốc thành lập, thủ phủ này cũng được sửa sang, xây thêm một vài kiến trúc. Ở bên trong cũng bố trí một ít cơ quan mật. Nơi này chuyên xử lý quốc vụ, cũng có thể nói là hoàng cung của đế vương chỉ khác là nó không có được to lớn cho lắm.

Hiện tại Hạ quốc, tuy đã lập quốc nhưng vẫn chưa có hoàng đế. Bách tính cũng không có hề biết hoàng đế của Hạ quốc là ai, bọn họ chỉ biết Hạ quốc hiện hữu một quốc chính viện chính là nơi các đại quan làm việc. Rất nhiều chính lệnh cùng quân lệnh từ nơi này ban ra.

Một ít người thông linh tin tức cũng chỉ biết Hạ quốc có một người chủ trì đại cuộc được xưng là chủ quân chính là thái tử tiền Đường. Vì vậy họ cho rằng sau này chủ quân không sớm không muộn sẽ xưng đế.

Bất quá những người này tại dân gian lại tung tin vịt, nhưng có một điều kỳ quái chính là chỉ sau ba ngày thì không còn ai bàn đến chuyện này nữa. Mà người tung tin cũng không có đề cập tới, dường như chuyện này cho tới bây giờ hẳn cũng không có biết.

Nhưng vẫn còn có người trong lòng không nhận được đoán già đoán non rằng bách tính Hạ quốc chỉ biết đến quốc chính viện còn chủ quân là ai thì không hề hay biết. Nhưng có người lại nói rằng chính là để tránh được những phiền phức không đáng có khi thay đổi chủ quân khác.

Bất quá dù cho có ít người suy đoán đến những thế lực cường đại đứng đằng sau trợ giúp. Nhưng bọn họ cũng không dám mở miệng nói ra. Dù sao thì Hạ quốc cũng không có chân chính là một quốc gia, hoàng đế do ai làm cho đến bên giờ cũng không hề có ai biết.

Cơ Trọng Thiên mang theo Vân Thiên Hà đi tới quốc chính viện, các thủ vệ làm theo phép tắc, tiến hành kiểm tra kim bài thân phận

Trong lúc kiểm tra, Vân Thiên Hà nhìn qua những thủ vệ này, tự nhiên thấy có phần quen thuộc nhưng nhất thời chưa có nghĩ ra là ai. Bất quá mấy người này khi nhìn thấy hắn lại đều tỏ vẻ cung kính.

Cho đến khi kiểm tra xong thì một tên thủ vệ đột nhiên yên lặng kín đáo đưa cho Vân Thiên Hà một mẫu giấy. Sau khi Vân Thiên Hà đi vào quốc chính viện liền mở mẫu giấy ra nhìn nội dung bên trong. Nhất thời vẻ mặt bình tĩnh, lập tức thiêu đốt mẫu giấy trong tay thành tro tàn.

583. Chương 590: Tiếng Động Kinh Sợ

Phía sau cửa đại điện, khi Vân Thiên Hà tiến vào tất cả ánh mắt của các quan viên đều tập trung lên người hắn.

Vân Thiên Hà vẫn điềm nhiên như không, chỉ nhìn lướt qua những người này, liền rõ ràng sự sắp xếp vị trí của từng người.

Bất quá những người ở đây cũng chỉ có vài người trước đây từng gặp qua hắn. Còn những người khác cũng chỉ có nghe nói qua chứ chưa bao giờ nhìn thấy.

Nhưng hôm nay vừa thấy hắn thì mọi người đều thấy được ở hắn toát ra khí chất đặc biệt giống như thiên thần giáng lâm. Bọn họ đều cảm nhận rằng mình thật sự nhỏ bé trước người này, số phận của mình chính là do hắn định đoạt, do vậy mà trong lòng sinh ra cảm giác kính nể.

Vốn trước khi Vân Thiên Hà đến, tất cả mọi người còn nhỏ giọng bàn luận. Nhưng bây giờ mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Vân Thiên Hà, cả đại điện trở nên im ắng lạ thường. Vân Thiên Hà mang đến cho họ một loại uy áp mà khiến bọn họ cảm thấy ngay đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Dù sao đại bộ phận những người ở đây xét về thực lực võ đạo thì phi thường thấp. Vân Thiên Hà cũng chỉ lơ đãng toát ra khí chất trên người, tự cũng để bọn họ có chút nể sợ. Mà trong mắt Vân Thiên Hà những người này cũng chỉ giống như những con kiến hôi mà thôi, chỉ sợ chỉ cần một cái phất tay cũng đủ để đánh chết những người này. Bọn họ cũng chẳng dám khinh động mà làm ra những hành động đại dột.

Nhưng Vân Thiên Hà lại khác bởi vì duyên cớ chính là con của hắn. Đường Linh Sơn lần lượt giới thiệu từng người cho Vân Thiên Hà, trong đó có một vị là Tra Liên Hải từng đảm nhiệm thụ phủ Định Châu. Vân Thiên Hà cũng từng thấy qua một lần, bất quá là chất nhi của Tra lão thái thái. Đường nhiên lão thái thái cũng có nhắc tới nên hiện tại đang giữ chức bộ binh thượng thư, không có được tính là thành viên của nội các.

Bất quá Tra Liên Hải và Vân Thiên Hà cũng gật đầu chào hỏi. Vân Thiên Hà liếc mắt phát hiện phía sau Tra Liên Hải chính là Đồ Thiên Nhai, hắn cũng đã làm quan, điều này đúng là có chút ngoài ý muốn.

Đồ Thiên Nhai thấy Vân Thiên Hà nhìn hắn nên cũng mỉm cười gật đầu. Đường Linh Sơn lại tiếp tục giới thiệu những người khác.

Đối với hộ bộ, lại bộ đây là hai bộ có chức năng trọng yếu. Trong lúc Đường Linh Sơn giới thiệu, Vân Thiên Hà tự để tâm, hắn phát hiện Đường Linh Sơn chỉ giới thiệu hai vị trung niên mà cả hai đều là những người tài hoa. Bất quá bọn họ lại chỉ được giữ chức vụ thị lang, mà thượng thư cũng chưa có người đảm nhiệm. Vân Thiên Hà nghĩ như vậy cũng tốt, như vậy sẽ khiến mọi người tích cực làm việc hơn.

Kế tiếp là đến quan viên của các bộ khác, tất đều xuất thân từ các đại thế gia giữ trước kia chức vụ quan trọng trong Đại Đường. Ở đây cũng có một ít hàn môn đệ tử trong dân gian trải qua sự khảo nghiệm nghiêm ngặt mà đi lên. Tuy trước đây bối cảnh gia tộc không có được tốt nhưng lại có kinh nghiệm phong phú. Vân Thiên Hà nhìn những người này, trong lòng sớm đã ghi nhớ.

Cho dù là Cơ Trọng Thiên hay là Cơ Viễn Hành thì Vân Thiên Hà phát giác trong mắt những người này đều mang theo sự kính nể. Huống hồ bây giờ ấn tượng trong lòng hắn về Cơ Trọng Thiên cũng không có giống như những người ở đây.

Khi hắn mới vừa bước vào đại điện cũng tạo ra một chút quyền uy chính là khí chất của một cường giả siêu cấp. Điều này không khỏi khiến cho những người ở đây chấn động và áp lực đều cảm giác được số phận của mình đang bị người này nắm giữ, sinh tử do hắn định đoạt. Mà trước đây Đường Linh Sơn chủ trì toàn cục nên giờ đây cũng không có ai dám sinh ra ý nghĩ phản đối ở trong lòng. Chỉ bằng với thực lực này cũng đủ rồi, lúc này mọi người đối với Vân Thiên Hà có nhận thức sâu thêm một tầng.

Sau khi Vân Thiên Hà tiến vào trong điện, lúc này hần mới phát hiện cả nửa ngày rồi mà đại điện có vẻ im ắng lạ thường. Một vài quan viên trẻ tuổi có phần còn đang run nhè nhẹ. Hiển nhiên năng lực chịu áp lực của họ cũng đã đạt đến giới hạn.

Một số lão nhân vẫn còn có thể bảo trì sự trấn định nhưng cũng không có ai dám mở miệng nói câu nào. Ngay cả Đường Linh Sơn cũng im lặng không nói, tựa hồ như đang đợi Vân Thiên Hà lên tiếng.

Đứng trong đại điện, Đồ Nguyên Khánh thấy Vân Thiên Hà xây dựng một bầu không khí căng thẳng như vậy, lúc này liền lên tiếng nói:

- Các vị, không cần câu thúc như vậy, Thiên Hà không phải là người của quốc chính đại điện nhưng vẫn là một quan viên hạch tâm của Hạ quốc. Sau này lên triều cũng sẽ cùng thương nghị quốc sự.

Tuy rằng Hạ quốc hiện nay cũng chỉ là một tiểu quốc, cũng chưa có chính thức trở thành đế quốc nhưng cấu thành phân chia hệ thống chính trị trong quốc lại rất rõ ràng.

Hạ quốc cũng đã thi hành chế độ cùng pháp lệ. Trên cơ bản là vẫn tiếp tục vận dụng pháp lệ cùng chế độ của tiền Đường. Quốc gia tuy nhỏ nhưng người tài cũng không có thiếu, tất cả đều được phân bổ những chức vụ cụ thể, có thể phát huy được toàn bộ năng lực

Trên đường tới chính điện Cơ Trọng Thiên cũng hướng tới Vân Thiên Hà giải thích một số sự tình một cách tỷ mỉ. Chính vì thế mà bây giờ mới ra nông nổi này.

Nhưng theo tư liệu tình báo tại tàng long đại điện ngày đó Vân Thiên Hà cũng đã ghi nhớ trong lòng. Lần này lại tái nghe Cơ Trọng Thiên giảng giải phân tích lại tựa cũng muốn Vân Thiên Hà trong lúc gặp đám quan viên cũng không có làm gì quá đáng khiến bọn họ kinh sợ.

Bất quá cũng có một vài sự tình chính thì Viêm Hoàng cực cũng không có nắm giữ được. May mắn sao lúc vào cửa quốc chính viện được tên thủ vệ kia đưa cho mẫu giấy.

Vân Thiên Hà không nghĩ tới tên thủ vệ này là một thành viên trong tổ chức Viêm Hoàng cực của hần. Trước đây hần cũng đã gặp qua, không ngờ hần cung cấp tình báo vô cùng có giá trị mà ngay đến cả tình báo doanh cũng không có nắm được.

Trong chuyện này cũng liên quan đến rất nhiều người, thế nên khi hần vào trong đại điện đã tận lực thu liễm khiến chính mình cũng giống như mọi người nhưng vẫn không khỏi cấp cho những người ở đây áp lực cùng kinh sợ không nhỏ.

Kỳ thực trong lòng Vân Thiên Hà cũng biết, hiện tại với cảnh giới của hần, chính là cao thủ cấp bậc Võ Tôn, cho dù có thu liễm khí tức thì vẫn khiến cho những người bình thường phải kinh sợ. Tuy nhiên biểu hiện của các Võ tôn cao thủ cũng không có giống nhau.

Đường Linh Sơn đã gặp qua Vân Thiên Hà hai lần nhưng lần này hần vẫn cảm thấy chính mình thực sự nhỏ bé trước người này. Vì thế mà khi Vân Thiên Hà đến, thần sắc hần vô cùng kính nể đi ra tận ngoài cửa nghênh đón Vân Thiên Hà vào trong đại điện.

Mọi người trong đại điện thấy biểu tình cùng hành động hèn mọn của Đường Linh Sơn vừa rồi thì vô cùng phản đối Vân Thiên Hà nắm giữ toàn cục. Nhưng thời khắc nhìn thấy Vân Thiên Hà, tất cả mọi người đều kinh ngạc phát giác, trong lòng bọn họ đối với Vân Thiên Hà đã phát sinh sự kính nể, bọn họ có muốn phản đối cũng không có được. Thậm chí ngay cả ý định phản đối ở trong đầu cũng đã tan biến. Lúc này bọn họ chỉ tràn ngập sự kính nể đối với Vân Thiên Hà.

Đây là sự khác nhau của người có thực lực và không có thực lực. Nếu như lúc này là người khác thì chỉ sợ ngay cả đến việc khiến cho những người ở đây liếc mắt để ý cũng không được.

Vân Thiên Hà vỗ vỗ vào vai hần rồi sau đó nhìn qua một lượt mọi người ở trong đại điện. Cũng có một số người từng gặp qua hần vì thế mà cũng làm giảm bớt được sự xấu hổ của Đường Linh Sơn, nên hần cũng nhanh chóng hướng Vân Thiên Hà nhất nhất giới thiệu.

Đầu tiên Đường Linh Sơn giới thiệu những thành viên trong nội các, bất quá thành viên trong nội các có Cơ Trọng Thiên, Đồ Nha còn có Tra Cơ Duẫn là những người Vân Thiên Hà đã biết, chỉ có người thứ tư là một vị tiên sinh.

Người này gọi là Lương Liên cũng đã ngoài thất tuần, Vân Thiên Hà cảm nhận được người này phong độ cùng cơ trí vô cùng nông hậu. Nhưng đến khi Đường Linh Sơn giới thiệu Vân Thiên Hà mới biết được người này tại thời Đại Đường chính là một vị nghiên cứu lý học cùng luật học cùng các môn học thuật khác. Mặc dù về mặt chính trị cũng không có ảnh hưởng nhưng tại dân gian lại có danh vọng cực cao. Lúc thành lập Hạ quốc, Lương Liên là một trong những vị được thỉnh mời.

Với danh vọng cùng một bụng tài học như vậy nếu như không có mời đến thì đúng là lãng phí nhân tài. Trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời nghiêm nghị cung kính, không nhin được hỏi:

- Lương lão, với tài hoa cùng danh vọng của người đều là nhân tài mà các quốc gia đều muốn có được, đến tột cùng vì nguyên nhân gì mà người lại lựa chọn Hạ quốc?

- Nói đến thì thật là xấu hổ, lão phu từ trước đến nay không có thỉnh Hạ quốc nhập sĩ mà bây giờ lại đến, cũng không có nguyên nhân nào khác vền vẹn chỉ bởi vì ba lần mơ trong lúc ngủ đều giống nhau. Tựa hồ như có cái gì đó đang dẫn đường cho lão phu, vì thế mà lão phu mới đến Hạ quốc, tuy lão phu chưa bao giờ tin vào hư huyền đó nhưng lần này lão phu lại tin vì không phải vô cớ mà cả ba giấc mơ đều giống nhau!

Điều này xác thực không thể nào tưởng tượng được, bất quá thể sự khó lường, ba lần nằm mộng giống nhau, xác thực là rất hiếm gặp, nhưng Hạ quốc lúc này chính là rất cần nhân tài, Vân Thiên Hà càng mong rằng có thêm nhiều người nằm mộng như vậy nữa.

Bất quá khi nhắc tới Lương lão, Cơ Trọng Thiên cũng liền bổ sung:

- Thiên Hà cháu có biết, Lương lão lần trước trong lúc đàm luận đã nhắc tới những lý luận mà trước nay chưa từng có, ta cũng được dẫn dắt thêm được nhiều điều, cháu cùng Lương lão giao lưu một chút, chắc hẳn sẽ có thu hoạch không nhỏ!

Thấy ngay cả Cơ Trọng Thiên cũng tôn sùng Lương Liên, Vân Thiên Hà liền đem tên người này ghi nhớ trong lòng, hẳn cũng mơ hồ nhận thức được Đường Linh Sơn đã giới thiệu hẳn tới những người khác.

Lương Liên khiêm tốn tươi cười, vuốt chòm râu thanh âm thông thả bình thản nói:

- Hài tử người nên bình dị gần gũi một chút, người cũng thấy những người ở đây khó có ai có thể chịu được áp lực của người, có như vậy thì mọi người mới thoải mái nói chuyện được!

Đồ Nguyên Khánh còn chưa nghe hết câu nói thì có một vị quan viên trẻ tuổi thân thể run rẩy suýt chút nữa thì ngã xuống. May sao còn có người đỡ hắn, mọi người thấy tình cảnh này thì Cơ Trọng Thiên là người đầu tiên mỉm cười, lập tức những người khác cũng nở nụ cười, bầu không khí lúc này mới dễ thở hơn một chút.

Đương nhiên, người đỡ viên quan trẻ tuổi kia chính là Vân Thiên Hà.

Hắn đỡ người này đứng dậy đến lúc vững vàng rồi mới ôn hòa nói:

- Kỳ thực chính các người tự mình cấp cho mình áp lực tâm lý, thả lỏng một chút là được rồi. Bất quá huynh đài này còn trẻ như vậy mà đã có thể tiến nhập quốc chính viện, có thể thấy được học thức của huynh đài bất phàm đến thế nào. Cho dù hôm nay người có biểu hiện mềm yếu nhưng người phải biết rằng trước mặt người chính là một Võ Thánh cho nên mới có biểu hiện như vậy, người cũng không cần để ý làm gì!

Tuy Vân Thiên Hà nói vậy nhưng cũng có ý mạnh miệng khoe khoang. Chủ yếu là để cho thanh niên nhân này thoải mái một chút, cũng như ám chỉ cho mọi người trong điện biết, cho dù ai có biểu hiện như vậy cũng không đáng chê cười.

Vị thanh niên nhân nghe xong những lời này cũng không có cười, nhưng tâm tình cũng thả lỏng hơn rất nhiều, không khỏi hướng tới Vân Thiên Hà cúi đầu cảm tạ.

584. Chương 591: Thực Sự Buông Xuống.

- Chư vị, từ khi Hạ quốc thành lập cho đến nay, các vị dốc lòng dốc sức làm việc. Ta đã cố chủ trì sự vụ toàn cục trong nước, thế nhưng qua một thời gian lực bất tòng tâm, căn bản không có cách nào đảm nhiệm được, sợ rằng phụ sự kỳ vọng của các vị. Vì vậy lần thứ hai đề cử một người trí tuệ trác việt, có thực lực

hùng hậu đến thay thế ta giữ chức vị chủ quân chủ trì đại cục Hạ quốc. Chính là người đang đứng bên cạnh ta Vân Thiên Hà. Hi vọng các vị có thể toàn tâm toàn lực phò tá hần giúp cho Hạ quốc ngày một cường đại phồn vinh, những gì cần nói ta đã nói hết, các vị có ý kiến gì có thể trực tiếp nói ra!

Đường Linh Sơn nói những lời này tuy rằng đã có nói qua. Nhưng lần này tái nhắc lại, vẫn không khỏi gây ra sự dao động trong lòng mọi người. Lập tức có một viên quan tên là Lưu Thế Hùng lên tiếng nói:

- Quân chủ của một quốc gia, cần phải có cử chỉ già dặn, xác thực không có gì đáng trách. Nhưng chủ quân điện hạ, từ khi thành lập Hạ quốc tới này, người một mực chủ trì cục diện chính trị Hạ quốc. Hôm nay lại thoái vị, sợ rằng sẽ khiến bần dân thiên hạ bàn tán, bất ngờ làm phản. Lúc đó sẽ sản sinh không ít phiền phức cho quốc gia, việc này thần kết luận cho rằng không thích hợp, cần phải cẩn thận khảo tra rồi mới quyết định!

Đường Linh Sơn vừa nghe, sắc mặt cũng trầm xuống nói:

- Vậy ngươi muốn khảo sát như thế nào, Thiên Hà là ai, trước đây tại Đường Kinh hần đã làm những gì. Về trí tuệ cùng thực lực của hần chắc hần trong lòng mỗi người đều rõ hơn cả ta. Hơn nữa hiện nay Hạ quốc bốn bề thọ địch, người cho rằng địch quốc sẽ cho chúng ta thời gian sao. Đặc biệt là những nơi đảm nhiệm phòng giữ, hoặc là điều nhiệm nguyên bắc tướng quân, mà trong bắc quân cũng có người cần được điều động. Tuy rằng có chút biến động thế nhưng có một số vấn đề của quân đội cần khép lại. Bất quá người đứng đầu hai quân cần phải văn thao võ lược mới được. Đối với vấn đề này các vị cần phải lo lắng nhiều hơn!

Dứt lời, Đường Linh Sơn cũng không có để ý tới mấy người phản đối, liền hướng vài tên thủ vệ đứng một bên vẫy tay. Tức thì Cuồng Dao mang theo mười mấy người mỗi người bưng một bàn tử đến.

Mọi người ngồi đây không sao giải thích được. Bất quá Đường Linh Sơn cũng không có giải thích để thủ vệ đưa cho mỗi người một cuốn sổ nhỏ trong bàn tử.

Thấy mọi người đều đã cầm cuốn sổ lên, lúc này Đường Linh Sơn mới bắt đầu giải thích:

- Các vị, chuyện ngày hôm nay cần phải có được kết quả. Sở dĩ trong tay phát cuốn sổ cho các vị là để các vị nếu như tán thành Vân Thiên Hà đến chủ trì sự vụ Hạ quốc thì hãy viết lên cuốn sổ kia tán thành còn không thì viết không tán thành. Sau khi mọi người đã lựa chọn xong vậy thì hãy để lại chỗ cũ!

Mọi người nghe Đường Linh Sơn giải thích xong mới hiểu, chính là dùng phương thức này biểu quyết để có hay không quyết định để Vân Thiên Hà làm chủ quân Hạ quốc, chủ trì toàn cục Hạ quốc.

Lưu Thế Hùng thường ngày là một trong những người cố gắng vì Đường Linh Sơn làm việc. Lần này hần cũng cố gắng cũng là vì Đường Linh Sơn nhưng lại thấy không được cảm kích, lúc này cũng không có nói gì lui trở ra.

Một vị quan viên khác chỉ trì Đường Linh Sơn, lúc này mới nói:

- Chủ quân điện hạ, việc này xác thực là rất bất ngờ, người sáng nay đưa ra quyết định thoái vị, chúng ta cũng chưa có chuẩn bị tâm lý. Bất quá người đề cử người, chúng ta trước đây chưa từng có biết qua, người nếu như vẫn kiên trì, chúng ta cũng sẽ không có phản đối. Hôm nay các vị đều ở đây, hần là sẽ không vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến cục diện chính trị. Thế nhưng điện hạ, người có lo lắng trong quân, nguyên trong tây quân có rất nhiều người từng là thuộc hạ cũ của người. Nếu như bọn họ biết được việc này, sợ rằng sẽ làm phản. Thời điểm lúc này chiến tranh có thể bùng phát bất cứ lúc nào, lòng quân không thể nào dao động được!

Lúc này, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Đường Linh Sơn hướng hần gật đầu.

Đường Linh Sơn hội ý, vì thế đứng lên giải thích:

- Trước khi ta thoái vị, đối với việc này cũng đã có nghĩ qua đôi sách. Ta cùng Đồ nguyên soái còn có Cơ quân sư thương nghị đồng thời phát ra quân lệnh, nguyên những bộ hạ cũ của ta ở trong tây quân vì tránh cho việc ta thoái vị mà sau đó bọn họ làm ra những việc khiến cho lòng quân dao động. Vì thế dời Khiếu Lam Côn làm thành viên trong bí doanh của Viêm Hoàng cực cùng với Phó Hướng Vũ và tộc nhân Huyền Vụ. Còn những thành viên trong bí doanh sẽ có nhiệm vụ bí mật điều tra hệ thống quan viên của các quốc

gia khác. Tỉnh quốc của Đường Túc Ly có thành lập một tổ chức bí mật là U Ảnh, hiện tại vẫn còn một người mật thám nhưng thân phận hắn còn chưa có bại lộ. Tờ giấy trên bàn, Vân Thiên Hà có phân phó chính là chỉ lệnh cấp cho Lam Côn.

Tuy có chút lo lắng, nhưng với phương thức như vậy thì cũng không cần phải lo lắng nữa. Vì thế mà mọi người bắt đầu cầm bút bình chọn, xong rồi giao lên trên.

Đường Linh Sơn xếp thành một cuốn sách nhỏ xong rồi giao lên trên. Một viên quan mở sổ ra xem rồi tổng hợp ý kiến của từng người.

Thẳng đến lúc hoàn tất, Đường Linh Sơn nhìn qua kết quả một lượt, nhân tiện nói:

- Hôm nay tại quốc chính điện có hai mươi tám người, vắng tám người. Trong hai mươi tám người đang ở đây thì có tám người phản đối còn lại mười tám người tán thành, có hai người không lựa chọn. Kết quả cuối cùng cho dù tám người vắng mặt toàn bộ đều phản đối đi chăng nữa thì vẫn không bằng số người tán thành. Vậy việc này đã được quyết định, ngày mai liền cử hành nghi thức giao tiếp, các vị còn có điều gì thắc mắc cần hỏi?

Thấy mọi người không có lên tiếng, cũng không có cùng nhau thảo luận. Tất cả đều rất bình tĩnh, lúc này nét mặt Đường Linh Sơn mới hòa hoãn một chút, nói:

- Kỳ thực có một số vị là do ta triệu tập đến đây, đối với ta cũng hết mực trung thành, tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng cho tới nay, có lẽ mọi người đối với ta có một chút hiểu lầm, hôm nay mọi chuyện đã chấm dứt vì vậy mà ta cũng cần hướng tới các vị giải thích một chút! Thật ra khí số giang sơn Đường thị đã hết, ta cũng không có tâm tư tranh giành thiên hạ. Chỉ là ta thấy thiên hạ đại loạn, bách tính con dân Đại Đường lâm vào cảnh lầm than, mà cuộc sống ẩn cư của ta cũng bị quấy nhiễu. Vì thế ta cũng muốn vì thiên hạ mà làm một chút sự tình. Do đó ta mới triệu tập các vị đến đây thành lập Hạ quốc nhưng ta lại không có nói rõ cho mọi người hiểu cũng chính là sơ sót của ta. Hơn nữa hai năm qua, Hạ quốc phát triển rất nhanh mà năng lực của ta lại có hạn, mọi chuyện hầu như đều phải nhờ vào Cơ tiền bối cùng các vị giúp đỡ giải quyết. Ta thực cảm thấy xấu hổ, phụ thân trước khi lâm chung cũng có để lại di thư muốn ta không tham gia vào cuộc tranh đoạt thiên hạ mà ẩn cư sống một cuộc sống bình thường. Tới nay ta đã có thể thực hiện được, để cảm ơn các vị đã từng quan ái, xin nhận một lễ của Đường Linh Sơn này!

Nói xong Đường Linh Sơn liền vái chào mọi người một lúc thật lâu rồi mới đứng thẳng dậy.

Mà mọi người sau khi nghe Đường Linh Sơn nói xong tất cả đều cảm thấy tình chân ý thiết, thần sắc cũng khôi phục về bình thường. Trong lòng bọn họ biết nguyên lai bọn họ đã hiểu lầm tâm tư của Đường Linh Sơn, kỳ thực bọn họ cũng không có chân chính lý giải rằng hắn còn không có bằng Vân Thiên Hà đang đứng trước mắt rất nhiều. Vì vậy mà trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Sáng sớm ngày hôm sau, quốc chính đại điện của Hạ quốc vẫn như cũ.

Chỉ khác với trước kia chính là vị chủ quân đang ngồi trong quốc chính đại điện không còn là Đường Linh Sơn nữa mà mới rồi tiến hành qua một hồi nghi thức giao tiếp long trọng, lúc này vị chủ quân mới chính là Vân Thiên Hà.

Ngay lúc Vân Thiên Hà đi tới đại điện thảo luận chính sự, thì thủ vệ kiểm quan chạy vào quốc chính viện giao cho Vân Thiên Hà một tờ giấy.

Nội dung trên tờ giấy, viết tên hai người cùng với giới thiệu đơn giản.

Mà trong lúc Đường Linh Sơn giới thiệu những thành viên trong quốc chính đại điện, Vân Thiên Hà cũng có lưu ý tới hai người này.

Hai người này một người gọi là Phó Hướng Vũ, một thân cao lớn, khuôn mặt đôn hậu giản dị của một người nông dân. Bất quá lúc Vân Thiên Hà nhìn hắn, nhãn thần người này cũng không có ngại ngùng thản nhiên đáp lại. Biểu hiện của người này bề ngoài nhìn không ra được mảnh khỏe gì nhưng Vân Thiên Hà có thể cảm nhận được nội tức người này có điểm hỗn loạn, nhịp tim không được ổn định, hiển nhiên người này tâm cơ rất sâu.

Liếc mắt nhìn người này, Vân Thiên Hà lại liếc mắt nhìn về phía một người khác. Trong lòng nhất thời nghĩ có điểm cổ quái. Người này tên Khiếu Lam Côn, tướng mạo dễ nhìn, thoáng nhìn dáng dấp người giống như tiểu nhân nham hiểm. Nhưng nhân thần của hắn cùng Vân Thiên Hà nhìn nhau một thời gian, Vân Thiên Hà có thể cảm nhận được sự chân thành sùng kính của người này đối với hắn.

Có thể thấy được trong hai người, không thể so sánh về tướng mạo, Vân Thiên Hà chỉ so sánh về sự nhạy cảm của hai người này thì có thể thấy được có điểm khác nhau.

Trong lòng Vân Thiên Hà hiểu rõ, cũng không có tái lưu ý hai người này. Lúc này trên cơ bản Đường Linh Sơn cũng đã giới thiệu các quan viên chủ yếu trong nước. Tất cả đều nhất nhất chiêu hô Vân Thiên Hà.

Bất quá Phù Linh San hướng Vân Thiên Hà chủ yếu giới thiệu nội các và lục bộ cùng với một số quan viên cao cấp ở trong nước. Về phần chức vụ hắn cũng không cần phải hướng Vân Thiên Hà giới thiệu lại. Chờ sau khi Vân Thiên Hà nắm được toàn bộ toàn cục thì cũng mất rất nhiều thời gian.

Trong thời điểm này, sau khi hoàn tất việc giới thiệu, Vân Thiên Hà cũng không có mang đến cho mọi người cảm giác áp lực như lúc trước nữa. Tất cả đều thả lỏng tự nhiên lên rất nhiều, cũng bắt đầu đàm luận. Bầu không khí vô cùng sinh động.

Tâm tình Vân Thiên Hà vẫn như cũ, bình tĩnh bình thản ngồi trên vị trí này. Hắn cũng không có nghĩ tới việc gì gọi là cải biến. Hiện tại cả thế gian này dưới ý cảnh Tinh Khung Quân Vương của hắn đều nhỏ bé huống gì chỉ là quân chủ của một quốc gia.

Sau khi làm xong công việc chuyển giao quyền lực, Đường Linh Sơn ly khai quốc chính đại diện. Hắn ăn mặc đơn giản chỉ giống như một người dân bình thường, vai đeo bao quần áo đi theo Đường Chân Nam. Hai người quần áo giản dị, tựa giống như đôi bạn thân cùng nhau đi khỏi Lợi Châu thành.

- Buông xuống?

Đang đi trên đường, Đường Chân Nam nhàn nhạt nói.

Đường Linh Sơn chưa từng có cảm giác được giải thoát thoải mái đến như vậy. Tâm tư hắn lúc này vô cùng phần khởi, tinh thần chấn hưng, con đường mơ ước đang ở phía trước. Hắn xuất thần nhìn sinh cơ dạt dào bên ngoài thành, về mặt hào hiệp nói:

- Lần này thực sự buông xuống!

Đường Chân Nam thấy thần sắc hắn như vậy, rốt cục trên mặt cũng nở nụ cười, nói:

- Hải tử, kỳ thực trong lòng Thiên Hà luôn đối đãi ngươi như một vị bằng hữu, thử đi Thanh Long sơn trở thành sứ quan của thần điện, vận mệnh của ngươi liền có thể được cải biến. Hi vọng ngươi có thể giữ chặt cơ hội này!

Đường Linh Sơn nghĩ tới cái đêm hắn cùng Vân Thiên Hà cùng hắn nói chuyện, lúc này không khỏi lẩm bẩm:

- Ta sẽ...ta sẽ quý trọng...

585. Chương 592: Hối Hận Ly Khai

Bất quá mọi người cũng chỉ biết Hạ quốc thay đổi một vị quân chủ thần bí, không ai biết được tốt cùng vị chủ quân thần bí này là ai. Trước đây bách tính trong Hạ quốc cũng không có biết quốc quân là ai, lần này thay đổi người khác, tự nhiên cũng sẽ không có gây xôn xao lòng dân. Chỉ cần quốc quân hoặc tương lai sẽ là hoàng đế có thể cho bọn họ cuộc sống yên bình mỗi ngày thì bọn họ cũng không có để tâm làm gì.

Vân Thiên Hà có thể thuận lợi thượng vị trở thành quốc quân, chủ trì toàn cục Hạ quốc, kỳ thực cũng là nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Bởi vì có nhiều người trong lòng rõ ràng rằng, từ khi Hạ quốc thành lập đến nay, hơn phân nửa đều là Đồ thị cùng Tra thị hai đại thế gia này sử dụng nhân lực cùng vật lực của họ mà Hạ quốc mới được như ngày hôm nay. Còn Đường Linh Sơn chính là điều kiện đủ để thành lập Hạ quốc. Về phần kinh tế, quân đội

huyết mạch dân sinh cũng đều xuất phát từ mấy đại gia tộc mà Đường Linh Sơn thượng vị chính là tiện nghi cho hắn. Bất quá những đại thế gia này còn tôn trọng hắn cũng chỉ vì thân phận Đường thái tử cũ của hắn mà thôi.

Nhưng mà nói gì thì nói, trong lòng mọi người đều rõ ràng, Đồ thị là gia tộc lâu đời, mấy năm nay tuy có vài lần gần như sụp đổ nhưng bọn họ đều rất nhanh chóng thay đổi. Vì thế nên cũng chỉ bị thương nhẹ một chút căn cơ, vẫn có thể từng bước không ngừng.

Về nguyên nhân thì cũng chỉ có một số người hiểu rõ, tại thời Đại Đường mấy đại gia tộc đều kiêng kỵ biến sắc tổ chức thần bí đứng phía sau.

Thậm chí có một số người biết, Hạ quốc có thể đứng lên thành lập ngoài lý do từ trong dòng xoáy đứng lên thì vẫn như cũ cùng tổ chức thần bí kia có liên quan.

Mà Vân Thiên Hà đã từng bị Túc Tĩnh Vương chèn ép, đồng thời sau khi Túc Tĩnh Vương phát hiện hắn thành lập một tổ chức tình báo liên hướng Đồ thị cướp đoạt nhưng không có thành công. Lúc đó trong lòng mọi người mới hiểu rõ tổ chức thần bí kia cũng không phải là Đồ thị. Mà hiện nay quốc quân chân chính của Hạ quốc chính là Vân Thiên Hà.

Hắn có thể trở thành quốc quân, điều này khiến cho những người ở trong quốc chính điện hiểu ra được nhiều điều. Đa phần những người ở đây đều là đại thần của Đại Đường cũ, nắm giữ những chức vụ quan trọng. Trong lòng bọn họ rõ ràng chủ nhân Hạ quốc này chính là Đồ thị, mà phía sau Đồ thị có một tổ chức thần bí hậu thuẫn cực kỳ vững chắc. Mà chủ nhân của tổ chức thần bí kia lại là Vân Thiên Hà.

Những người này đều minh bạch mối quan hệ này, ngoại trừ Đồ thị cùng mấy thế gia bên ngoài ra thì vô luận là các gia tộc khác di chuyển đến đây hoặc mà muốn dốc sức mình vì tiền đồ của gia tộc, bọn họ cũng ý thức được, trong thời gian tới Đường Linh Sơn không có khả năng chân chính khiến cho gia tộc bọn họ đạt được sự hưng thịnh. Mà người có thể làm được điều đó chỉ có thể là Đồ thị cùng chủ nhân chân chính đứng đằng sau Đồ thị.

Chính bởi vì tình thế như vậy mà rất nhiều người không có phản đối Vân Thiên Hà thượng vị. Hơn nữa Hạ quốc có thêm một tổ chức thần bí hậu thuẫn đằng sau thì không khác gì như hổ thêm cánh.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng của những người bình thường. Sự việc này trong ở thế tục thì cũng chỉ như thế mà thôi, thế nhưng nếu như bọn họ biết được mặt khác của sự tình thì sẽ không suy nghĩ như vậy.

Việc Vân Thiên Hà thượng vị trở thành chủ quân của Hạ quốc được truyền tới Tĩnh quốc đã khiến cho không ít người cảm thấy rung động gợn sóng trong lòng.

- Tiểu tử kia hiện tại đã nhúng tay vào việc tranh đoạt thiên hạ, điều này chứng tỏ Tạo Hóa thần điện cũng đã bắt đầu chi trì Hạ quốc tranh đoạt số mệnh. Việc này rất bất lợi đối với chúng ta!

Chúc Thiết Sinh lúc này đứng ngồi không yên, trong sảnh không ngừng đi qua đi lại, miệng liên tục lẩm bẩm.

Mà thần sắc Tác Hách thì vô cùng bình tĩnh, hắn tĩnh tọa một bên uống trà, giống như Chúc Thiết Sinh không có tồn tại tại nơi này, chỉ lẩm bẩm:

- Những sự việc của phạm tục này cùng với ta không hề có quan hệ, chỉ là Khương Thủ các gần đây có những hành động cổ quái. Từ Thiên U Âm điện cho chúng ta một người trở tay không kịp tẩy trừ nhất bộ thế lực Liễu Tinh Môn. Sau đó Khương Đại các chủ dưỡng như cũng đối địch với Thiên U Âm điện, giống như thâm cừu đại hận. Mà Thánh chủ các hạ cũng không có ngăn cản hắn, việc này rốt cuộc có huyền cơ gì đây?

Chúc Thiết Sinh nói:

- Không được, ta phải đi tìm Đường Túc Ly thương nghị việc này. Không thể để tiểu tử kia phát triển, đến lúc đó sẽ gây ra sự rắc rối không nhỏ. Tĩnh quốc cũng đã tĩnh dưỡng nhiều năm, quan hệ cũng phát triển, hiện tại thời gian không sai biệt lắm chính là lúc liên minh cùng La Lan để quốc trước tiên tiêu diệt Hạ quốc mới được!

Thùng thùng!

Bây giờ tâm tư của hai người trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Đúng lúc này thì vang lên tiếng gõ cửa cắt đứt tâm tư của hai người.

Tác Hách vung tay lên, ngay lập tức có người từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào. Người này một thân mặc hoàng bào chính là Đường Túc Ly.

Khuôn mặt Đường Túc Ly mang theo vài phần mệt mỏi. Thần sắc có vẻ không được tốt lắm, tinh thần có vẻ sa sút, hình như bị chuyện gì đó gây đả kích không nhỏ.

Khi hần tiến vào, Tác Hách cũng không có nhìn hần, chỉ thản nhiên nói;

- Tìm chúng ta có chuyện gì?

Đường Túc Ly trầm giọng nói:

- Nhị vị các chủ, tiểu quý Đồ gia kia hôm nay đã trở thành quốc quân của Hạ quốc. Nhất định là muốn tranh đoạt thiên hạ. Tình thế bây giờ đối với chúng ta vô cùng bất lợi, vì sao lại ngăn cản xuất binh, ta muốn biết nguyên nhân?

Tác Hách thản nhiên nói:

- Người phải biết rằng, giang sơn của tàn Đường nhanh như vậy bị người đánh rơi mất một nửa. Không phải người dụng binh như thần hoặc là trí mưu thao lược cao siêu. Đó là bởi vì tàn Đường không còn có binh lính trong tay. Bên kia Trường Sinh giáo khổng chế hải ngoại Tinh Thần thụ quốc, vì ở phía nam Sở quốc còn có hải quân, nước xa không cứu được lửa gần. Mà Thiên Tháp hậu thuẫn cho chúng ta cũng tạo chỗ tốt cho bọn họ. Bọn họ mới giúp người chiếm đoạt lại một nửa giang sơn. Tất cả những gì của người đều là của Thiên Tháp ban cho. Việc xuất binh lần này hay là chờ thánh chủ phân phó đi!

Nghe xong những lời này, Đường Túc Ly nắm chặt hai tay.

Thế nhưng trong lòng hần lúc này, xuất hiện một loại cảm giác vô lực. Mấy năm nay, hần chỉ làm một hoàng đế bù nhìn, thực sống không bằng chết. Hiện tại hần cực kỳ hối hận vì sao trước đây không nghe lời Đường Sơ, đem sài lang dẫn vào nhà, mọi tai họa của Đường thị đều do hần gây ra.

Chỉ là hiện tại hối hận thì đã muộn. Tuy rằng hần có thể khổng chế quân đội trong tay, nhưng thực lực của Thiên Tháp quá cường đại. Cường đại đến mức mà có thể ngay lập tức tiêu diệt toàn bộ binh doanh của hần. Mặc dù trong lòng hần có hùng tâm tráng khí, thế nhưng những thế lực bên ngoài này căn bản là hần không cách nào động đến được. Hần không có thực lực cũng như tư cách động đến.

Từ lúc tu luyện Phách Hoang Thiên Kinh, tính tình hần đã đại biến. Có đôi khi trong lúc luyện công tới một mức nhất định phải tìm nữ nhân điên cuồng phát tiết một phen, xong rồi liền giết chết. Hiện tại trong người hần xuất hiện một cỗ khí tức cuồng sát tàn bạo.

Hiện tại hần biết bộ công phu Phách Hoang Thiên Kinh này có người cố ý lưu lại cho hần công pháp không trọn vẹn. Bất quá bộ công pháp này khiến thực lực hần đại tăng, hiện tại đã có dấu hiệu đột phá cảnh giới Vô Thánh. Lúc này đây hần thập phần thêm khát thực lực cường đại. Tuy trong lòng hần ý thức được nhưng hiện tại hần chỉ có thể tiếp tục thực hiện mà thôi. Hần không chịu buông tha trở về Đại Đường. Về phần hậu quả ra sao hần cũng không muốn lo lắng.

Chúc Thiết Sinh đang muốn tìm Đường Túc Ly nói chuyện, nhưng không ngờ Đường Túc Ly đã tìm tới cửa. Hần còn chưa có mở miệng thì Tác Hách đã mở miệng nói trước.

Hiện tại trong Thiên Tháp, hần phát hiện hần gần như đã trở thành nhân vật thừa thừa. Giờ đây những chuyện trọng yếu hầu như chưa từng phân cho hần, điều này khiến cho hần vô cùng căm tức, nhưng không có chỗ nào phát tác, lúc này liền hướng Đường Túc Ly nói:

- Cái tên phế vật nhà ngươi còn đứng đây làm gì, nên làm gì thì làm đi, không có thánh chủ phân phó thì ai cũng không được hành động thiếu suy nghĩ, còn không mau cút ra ngoài!

Đường Túc Ly hít một hơi thật sâu, hướng hai người thi lễ rồi đi ra ngoài. Chỉ là khi hần đi ra ngoài trên mặt xuất hiện gân xanh, có thể thấy được trong lòng hần cực phần nộ và khuất nhục.

Chúc Thiết Sinh đuổi Đường Túc Ly, trong lòng cực kỳ không hài lòng, liền quay sang nói với Tác Hách:

- Tác huynh, người cũng là một các chủ của Thiên Tháp, thực lực tương xứng, tuy chúng ta không bằng bốn vị các chủ trong bí tháp quyền thế ngập trời. Nhưng dù sao cũng là nhân vật có uy tín danh dự, vì sao những sự vụ hiện tại trong Thiên Tháp rất ít để chúng ta tham gia. Chúng ta lại phải ngồi đợi lệnh tại bù nhìn quốc này. Thực khô khan quá mức, lão phu không thể nào nhịn được. Tác huynh có cách nào liên hệ với Khương các chủ, ta hi vọng hẳn có thể phái người tới tọa trấn tại bù nhìn quốc này để trở về Thiên Tháp!

Nghe xong lời này, Tác Hách ngẩng đầu nhìn Chúc Thiết Sinh, nói:

- Chúc huynh, người kinh lịch nhiều năm như vậy, lẽ nào người chưa có nhìn ra vấn đề, kỳ thực Thiên Tháp chỉ phân hay lưỡng phương các chủ đều trọng thị ý kiến của chúng ta. Chỉ là tính tình của Chúc huynh có phần nóng nảy, cũng cần phải sửa lại. Điều gì không nên nói thì đừng nói, không nên hỏi thì đừng hỏi. Lần trước Khương các chủ còn đối với người tỏ thái độ bất mãn. Người thế nào lại không nhớ, lại nói Thiên Tháp bắt đầu quên người. Kỳ thực điều này là tự do người suy diễn mà thôi, người cũng nên phản tỉnh một chút. Xem ra người ở cùng những người phạm tục này cũng trở nên ngu dốt như bọn họ, đây không phải là chuyện tốt. Bọn họ khiến cho người mất đi lãnh khí và khí độ!

Nghe xong những lời này, Chúc Thiết Sinh cũng trầm ngâm suy nghĩ, qua một lúc lâu sau đó, mới thở dài nói:

- Đúng, tính tình lão phu có chút nóng nảy, đã như vậy, lão phu bể quan mấy ngày. Tu dưỡng tâm tình, những sự vụ ở đây, đành phải để Tác huynh vất vả giải quyết!

Tác Hách thấy Chúc Thiết Sinh ly khai, nghĩ dù sao thì cũng là bạn nối khố, nhân tiện nói:

- Chúc huynh, có chuyện này, vốn Khương các chủ và bốn vị trưởng lão không có muốn ta lăm mồm nói ra nhưng dù sao ta với người cũng có thâm tình nhiều năm. Thôi thì nói cho người biết cũng chẳng sao, người có biết ba ngày trước Bất Diệt Chi Hỏa của Thiên U Âm điện bị dập tắt!

- Người nói cái gì, Bất Diệt Chi Hỏa của Thiên U Âm điện bị dập tắt, điều này làm sao có thể?

Chúc Thiết Sinh nhất thời cả kinh.

Tác Hách gật đầu nói:

- Đây là tin tức sáng nay Thiên Tháp truyền đến cho ta. Bởi vì cơ mật nên ta vẫn do dự chưa có nói cho Chúc huynh, hơn nữa chuyện này vô cùng trọng đại liên quan đến Thiên Tháp!

- Vậy ngày đó tin tức về U Âm điện truyền đến còn gì nữa không?

- Sau khi Bất Diệt Chi Hỏa của bọn họ bị dập tắt, U La vương giận cá chém thớt vu vạ cho Thiên Tháp. Mà Thánh chủ vì chuyện này cũng vô cùng giận giữ, hiện tại tình hình cũng đã tiến thêm được một bước, khả năng đều bất lợi cho song phương!

586. Chương 593: Liên Tinh Chi Tử.

Hắn quay đầu, trên mặt mang theo biểu tình khiếp sợ, nói:

- Điều này sao có thể, Bất Diệt Chi Hỏa của Thiên U Âm điện vốn có bốn vị trưởng lão thủ hộ, làm thế nào mà bị người ta dập tắt được. Nói như vậy, chính thế thực lực của U Âm điện chẳng phải giảm xuống rồi sao?

Tác Hách nói:

- Kỳ thực, không phải là không có nguyên nhân. Chính là do nhị tiểu thư Liên Tinh. U La vương đối với Liên Tinh tiểu thư vô cùng ưu ái, sau lại cùng Liên Tinh tiểu thư sinh hạ một hài tử. Bí mật này cực ít người biết. Mà Thánh chủ lại là thân ca ca của Liên Tinh tiểu thư cũng không có biết Liên Tinh tiểu thư cùng U La vương phát sinh sự tình như vậy. Ai mà biết được, hài tử kia lại chính là Minh Mặc trưởng lão. Vốn Minh Mặc trưởng lão bị phái đi giám sát và đàm phán với Viêm Tộc. Không biết vì sao hắn lại đến

Thanh Long Sơn chấp hành nhiệm vụ, cuối cùng lại chết trong một trận đánh tại Thanh Long Sơn. Lần này Liên Tinh tiểu thư mang theo thi thể của Minh Mặc đến U Âm điện gặp U La vương, đồng thời mang sự tình trước mặt các vị trưởng lão thổ lộ. U La Vương biết được chân tướng sự việc liền chất vấn Liên Tinh tiểu thư. U La Vương vì tình cũ cũng không có đành lòng. Nên để bốn vị trưởng lão thi thuật hồng cứu sống Minh Mặc trưởng lão để bù đắp tình cảm phụ tử. Chỉ là có ai ngờ, trong khi U La vương mang theo bốn vị trưởng lão tiến hành thi thuật thì Liên Tinh tiểu thư lợi dụng cơ hội này, không tiếc an nguy tính mệnh đã thương một vị trưởng lão thủ hộ Bất Diệt Chi Hỏa, rồi sau đó trực tiếp phá u tuyền Huyết Hà sau đó đóng cửa lại. Dùng phân thân của mình tự bạo để dập tắt một đoàn Bất Diệt Chi Hỏa. Cũng may vị trưởng lão kia kịp thời xuất thủ hủy đi bản tôn thánh thể của Liên Tinh tiểu thư nên vẫn còn một đoàn Bất Diệt Chi Hỏa không có bị dập tắt. Bằng không thì với một tầng thực lực của Thiên U Âm điện, Thiên Thập chúng ta cũng phải xem sắc mặt bọn họ mà hành sự. Nhưng chúng ta làm sao có thể để chuyện này xảy ra được. Mặc dù bị mất đi một đoàn Bất Diệt Chi Hỏa nhưng thực lực của Thiên U Âm điện so với chúng ta vẫn cường đại hơn rất nhiều.

Lúc này, Chúc Thiết Sinh có chút nghi hoặc, nói:

- Thế nhưng chuyện này cùng sự việc trọng đại của Thiên Thập chúng ta có quan hệ gì, rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra?

Tác Hách nói:

- Chúc huynh, ta nói cho ngươi cũng là muốn trong lòng ngươi hiểu rõ sau này nên ít nói một chút đừng có làm Khương các chủ cùng các chủ nổi giận. Tốt nhất lần này ngươi bề quan cũng nên hảo hảo suy nghĩ lại. Chờ đến khi ngươi minh bạch, lúc đó tại Thiên Thập ngươi cũng sẽ không giống như hôm nay bị đẩy ra ngoài vòng.

Chúc Thiết Sinh cũng có chút khấn trương nói:

- Tác huynh cứ nói, ta không hề lăm chuyện hỏi.

Tác Hách gật đầu, lúc này mới nói:

- Chuyện này có quan hệ tới Thiên Thập và một đoàn Bất Diệt Chi Hỏa của Thiên U Âm điện bị dập tắt, mà quá trình cứu sống Minh Mặc trưởng lão cũng thất bại. Lúc đó U La Vương biết được việc này là do Liên Tinh tiểu thư làm mà vong thân, Minh Mặc cũng không có sống lại được. Vì quá thương tâm mà dẫn tới phần nộ, vô cùng mâu thuẫn. Khi đó lại trùng hợp có người trong khi thanh lý thi thể của Liên Tinh tiểu thư lại phát hiện trên người tiểu thư có một con rối cũ kĩ. Lúc đó U La vương nhìn thấy con rối này liền bạo phát giận giữ, trực tiếp đem thi thể Liên Tinh tiểu thư ném vào u tuyền Huyết Hà. Nhưng hắn vẫn chưa có hết giận, đem toàn bộ sự việc đổ lên đầu Thiên Thập, đánh chết một thiếu các chủ của Thiên Thập tại một phân đàn. Mà lúc Thánh Chủ biết được chuyện này cũng không thể kiềm chế phần nộ. Liền tự mình hội kiến U La Vương, muốn thi thể của Liên Tinh tiểu thư nhưng lúc này mới biết thi thể của Liên Tinh tiểu thư đã bị ném vào u tuyền Huyết Hà. Thánh chủ cùng với U La vương tự tại chỗ xảy ra xung đột, nhưng U La vương do bị mất đi một đoàn Bất Diệt Chi Hỏa mà thực lực đại giảm, cho nên một đánh một thủ, không ai làm tổn thương được đối phương. Bởi vì sự kiện này mà mối quan hệ hợp tác giữa Thiên Thập và Thiên U Âm điện vỡ tan. Sau khi Thánh chủ trở về, liền triệu tập bốn vị trưởng lão nghị sự, nghiêm lệnh yêu cầu khống chế các quốc gia bù nhìn. Mọi hành động cần phải cân nhắc suy nghĩ không được tự ý hành động. Nếu như ai còn dám nhắc tới chuyện này chính là xúc phạm tới Thanh Chủ, lúc đó hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Ta nói những lời này cũng không muốn Chúc huynh bởi vì lời nói mới rồi của ngươi để chính mình lâm vào hiểm cảnh!

Sau một hồi lắng nghe, Chúc Thiết Sinh kinh hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh, lập tức liền chấp tay hướng Tác Hách hành lễ nói:

- Tác huynh nói đúng, những lời này đều là những lời vàng ngọc, giúp cho ta ngộ ra rất nhiều điều. Bằng không nếu như ta thiếu kiên nhẫn, làm ra những chuyện tình khiến Thánh chủ không vui. Lão phu cũng không dám nghĩ tới hậu quả. Tác huynh đúng là nhân nghĩa, Chúc lão ta hôm nay vô cùng cảm kích. Sau này Tác huynh có việc gì cần Chúc hỗ trợ, ta sẽ không chối từ vì Tác huynh mà hết lòng!

Tác Hách chỉ nhàn nhạt gật đầu nói:

- Chúc huynh, chuyện ở đây người không cần lo lắng, người cứ yên tâm mà bế quan, điều này đối với người có lợi hơn rất nhiều. Hơn nữa chuyện tình này người cũng đã biết hết sự tình, nó liên quan đến vận mệnh của chúng ta sau này. Vì vậy người cần bảo trì sự lạnh lùng và thanh tịnh mới là tốt nhất.

- Đã như vậy lão phu liền đi bế quan, chuyện ở đây tất cả đều giao cho Tác huynh. Tác huynh cứ tùy ý xử trí.

Sau đó Chúc Thiết Sinh thi lễ, đồng thời cũng đem khối ngọc bội của mình giao cho Tác Hách rồi mới ly khai.

Tác Hách cầm khối ngọc bài, trên khóe miệng hé nở một tia tươi cười mà như không phải cười.

Hắn xoa xoa khối ngọc bài này, trong lòng cười lạnh nói:

- Khương thủ các đã sớm ngờ tới lão gia hỏa người sẽ thiếu kiên nhẫn. Quả nhiên là thế, hôm nay lại có được ngọc lệnh Đông Chúc các này tựu về sau Khương thủ các chiếm được một phần lợi thế. Chúc huynh, chuyện này lão phu cũng thành thật xin lỗi người.

...

Lợi Châu thành, Hạ quốc chính viện.

Sáng nay là lần đầu tiên Vân Thiên Hà chính thức tham nghị quốc chính sự vụ dưới cương vị quân chủ.

Bất quá sáng nay quốc chính viện cũng không có đến chính sự mấy mà tất cả đều hướng tới Vân Thiên Hà bẩm báo tình hình công tác của chính mình. Sau đó hội nghị tiến hành tổng kết công tác một lần.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên nhưng Vân Thiên Hà vốn có kinh nghiệm quản lý Viêm Hoàng cực, hơn nữa lúc thượng vị hắn cũng có xem qua rất nhiều tư liệu tình báo. Tình báo doanh phân cục phương bắc của Viêm Hoàng cực chuyên môn thu thập cung cấp tài liệu cho hắn tham khảo. Bây giờ hắn là chủ quân, có một số việc hắn không cần phải tự mình giải quyết. Những viên quan có năng lực sẽ giúp hắn giải quyết thỏa đáng. Hắn chỉ cần phê chuẩn là xong.

Vân Thiên Hà kiên trì nghe mọi người báo cáo tình hình công tác. Lúc này hắn phần nào cũng biết được năng lực cùng thái độ làm việc và tính cách của những người được coi là hạch tâm của Hạ quốc.

Bất quá trong các quan viên, Vân Thiên Hà có chút ngoài ý muốn khi Lưu Thế Hùng báo cáo xong tình hình công tác của mình thì hắn có đưa ra một bản kiến nghị

Lưu Thế Hùng này mấy ngày trước vẫn còn rất trung thành với Đường Linh Sơn, thậm chí còn phản đối hắn. Nhưng sau khi Đường Linh Sơn nhường chức chủ quân cho hắn thượng vị Lưu Thế Hùng này vẫn như cũ tích cực làm việc, hình như đối với hắn căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì. Thái độ hợp tác đáng được tán thưởng, quả nhiên có chỗ đặc biệt.

Hạ quốc sơ lập, thế nhưng lại phát triển trong một cơn lốc vòng xoáy, tại hoàn cảnh như vậy, có thể mời chào được những người này quả là không có dễ dàng gì.

Trong lòng Vân Thiên Hà hiểu rõ, sau khi mọi người kết thúc hội báo, cũng không có làm cái gì, cũng không có đề cập tới quốc sự, trực tiếp tuyên bố tan họp. Nhưng lại để lại trong lòng mọi người có chút ngoài ý muốn, cùng mang theo một ý nghi hoặc ly khai quốc chính đại diện.

Người ta thường nói: tân quân thì phải kích khởi ngọn lửa nhiệt thành của các quan viên. Mà Vân Thiên Hà từ khi thượng vị tới nay lại chặn ngang ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng mọi người không để cho nó được bùng cháy. Mọi người không một ai đoán được rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng càng như vậy, thì mọi người càng cảm thấy hắn thần bí không nắm bắt được. Cho nên trong công tác cũng không có dám phớt lờ, tất cả đều rất tích cực làm việc, lại càng không dám để xảy ra một chút sơ sẩy nào. Vạn nhất ngày nào đó xuất hiện sai lầm, chính là đầu mình có thể không còn nằm trên cổ mà có khi còn mang họa về cho người thân trong nhà.

Tất cả mọi người ly khai quốc chính viện, lúc đó Cơ Trọng Thiên cũng đi đến gặp Vân Thiên Hà đang ngồi trên vị trí quốc quân. Không cách nào nhìn ra biểu tình của hắn, nhưng Cơ Trọng Thiên cảm giác được tâm tình của hắn khi mới thượng vị quốc quân không được tốt lắm.

Vì vậy xoay người trở lại, đi vào trong đại điện, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, hai ngày nay ngươi cũng không có đưa ra yêu cầu gì đối với quan viên, hơn nữa trong thời gian quốc chính nghị sự cũng chỉ là nghe bọn họ đề nghị cùng kiến giải, cũng không có đưa ra quyết sách. Ngược lại lại đem đến cho mọi người loại cảm giác cấp bách, ta nghĩ đây là chuyện tốt. Chỉ là ta nghĩ, có phải có việc gì phát sinh cho nên tâm tình của ngươi không được tốt lắm?

Vân Thiên Hà đứng lên rời khỏi vị trí quân chủ, sau đó đi tới cửa sổ bên cạnh, nhìn ra bên ngoài một lúc lâu, mới nói:

- Tại Thanh Long Sơn, cháu cũng có biết rõ một số việc phát sinh, mà cháu lại không cách nào ngăn cản được. Chỉ là hiện tại chuyện này chân chính phát sinh, cháu mới nghĩ đến ý nghĩa của việc tồn tại sinh mệnh, đáng để kẻ khác sùng kính và hoài niệm. Cháu cuối cùng cũng muốn vì nàng mà làm điều gì đó, nhưng lại không biết phải làm như thế nào, vì vậy trong lòng có điểm mâu thuẫn.

Cơ Trọng Thiên tựa hồ có chút minh bạch, nhân tiện nói:

- Kỳ thực, ngươi cũng không cần phải làm cái gì, bởi vì đây là số mệnh, chính là tạo hóa, nếu như ngươi thực sự làm và vân vân. Vậy chắc ngươi biết được kết quả của chuyện này sẽ có ảnh hưởng như thế nào.

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Xác thực, nếu như cháu thật sự làm kết quả cũng sẽ không giống nhau. Hiện tại Thiên Tháp cùng Thiên U Âm điện vì việc Liên Tinh chết mà quan hệ hợp tác song phương tan vỡ. Nếu như cháu thực sự hành động thì chỉ khiến cho song phương quay đầu đối địch với cháu. Xác thực là không thể làm cái gì. Thế nhưng chuyện của Liên Tinh, theo cháu nhớ thì hẳn cũng sùng kính nàng!

- Liên Tinh đã chết?

Cơ Trọng Thiên nghe được những lời này, quả thật là ngoài ý muốn và khiếp sợ. Hắn ở trong Quỷ cốc đã nhiều năm hiển nhiên biết Liên Tinh là người như thế nào, từ sau khi Liên Tinh được chữa khỏi hẳn chứng bóng đè thì nàng đã làm ra một sự tình mà Cơ Trọng Thiên đối với Liên Tinh cũng rất kính trọng.

Thế nhưng, Liên Tinh là một cường giả Võ Tôn, sao lại dễ dàng chết như vậy được. Trong nhất thời, Cơ Trọng Thiên tựa hồ có chút ăn không tiêu.

587. Chương 594: Hội Nghị.

Liên Tinh đã chết, đối với Vân Thiên Hà mà nói trong lòng hẳn đã biết trước được kết cục này. Hơn nữa những chuyện như thế này cũng chỉ có hắn mới biết được nguyên nhân chính. Cho nên trừ việc thở dài ra thì hẳn cũng chỉ có thể hoài niệm mà thôi.

Sau khi nhớ lại, hắn lại bắt đầu chờ đợi.

Không có ai biết hắn chờ cái gì, ngay cả Cơ Trọng Thiên cũng có chút đoán không ra rốt cuộc Vân Thiên Hà đang suy nghĩ cái gì, chỉ sợ người trong cuộc mới biết được hắn đang đợi cái gì.

Một tháng sau, đông viện Đồ phủ.

Hôm nay có chút khác biệt so với ngày thường, Vân Thiên Hà dậy từ rất sớm, hôm nay hắn cũng không đi đến Quốc Chính Viện là ở nhà tu dưỡng tâm tình.

Chỉ chốc lát sau, một tiểu nha hoàn chạy đến gõ cửa phòng hắn, nói:

- Thiếu gia, chuyện ngài phân phó nô tỳ đã bố trí xong.

- Ngươi đi đi, nếu có người đến tìm ta thì ngươi trực tiếp mang đến phòng ta.

Vân Thiên Hà phân phó một tiếng rồi để cho tiểu nha hoàn rời đi. Hắn vừa tĩnh tọa được một lúc liền đứng dậy đi về phía mật thất dưới lòng đất của Đồ phủ.

Bí thất này bây giờ chủ yếu được dùng làm nơi truyền tin tình báo. Địa phương này được thiết kế để tạo một lối ra tạm thời cho sát thủ doanh của Viêm Hoàng cực. Mà ở trong đó cũng có cơ quan bảo mật. Đây cũng là do Huyền Môn Di Lão thiết kế, thiên hạ khó có thể tìm được ai có khả năng phá giải.

Vân Thiên Hà đi vào bí thất, đi thẳng đến đại sảnh. Lúc này trong đại sảnh có khoảng bảy tám người đang chờ hần.

Bất quá khi Vân Thiên Hà thấy Túc Dao xuất hiện trong đại sảnh, hần cũng hơi bất ngờ.

- Thiếu Gia.

Mọi người trong sảnh nhìn thấy Vân Thiên Hà, rói rít hành lễ, trên mặt của mỗi người mang theo một tia hưng phấn khó tả. Dù sao thì đã lâu rồi mọi người cũng không có cùng hội tụ một chỗ như vậy.

Những người này có thể nói là những nhân vật trọng yếu của Viêm Hoàng cực. Trong đó Lục Vô Yên chịu trách nhiệm sát thủ doanh. Thực lực hần bây giờ cũng chỉ là Tông Sư hậu kỳ cảnh giới. Nhưng cái này cũng không có làm ảnh hưởng tới vị thế của hần tại Viêm Hoàng cực. Hần hôm nay so với trước kia thì đã khác rất nhiều. Bây giờ trên người hần cũng đã tỏa ra một cỗ sát khí nhẹ nhẹ, chứng tỏ những năm gần đây hần cũng trải nghiệm không ít sinh tử.

Tiếp theo, ánh mắt Vân Thiên Hà nhìn đến Sử Trường Đức. Chỉ thấy thần sắc hần vô cùng kích động, vành mắt có chút đỏ lên. Khi hần thấy Vân Thiên Hà nhìn chăm chú vào hần, hần không khỏi xúc động nói:

- Thiếu Gia.

- A Lai, vẫn khỏe chứ, đã nhiều năm không gặp.

Sử Trường Đức hôm nay đã là một vị Vô Thánh. Hơn nữa trong Viêm Hoàng cực cũng phụ trách công việc hậu cần, địa vị cao cao tại thượng. Bất quá hần ở trước mặt Vân Thiên Hà vẫn giữ thái độ nhún nhường.

Ngoài ra còn có La Gia Anh, hần chịu trách nhiệm Tác doanh. Nguyên lai một La Gia Anh chất phát cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Thu Hàn chịu trách nhiệm Tình Báo doanh, Lam Thiết và Tinh Mông thì phụ trách Bí doanh. Thương nghiệp doanh thì có Hàn Nguyệt, Đồ Chính Long. Những người này đều cùng với Vân Thiên Hà thành lập ra Viêm Hoàng cực, đều là những thành viên trụ cột. Hôm nay tất cả mọi người đều tụ họp ở đây.

Những người này, hôm nay đều mang trên vai trách nhiệm nặng nề, tất cả đều phụ trách những công việc trọng yếu trong Viêm Hoàng tổng cực. Về phần những nhân vật đầu não trọng yếu của bốn phân cực, bởi vì những nguyên nhân khách quan mà hôm nay Vân Thiên Hà cũng không có triệu kiến.

Cũng không có đề cập ngay đến chánh sự, hần cùng mọi người tán gẫu ôn lại chuyện cũ. Vân Thiên Hà thấy Túc Dao tới, liền hỏi:

- Thừa nhi thế nào?

Túc Dao nói:

- Thừa nhi rất hiểu chuyện, lúc đưa tiễn tiểu tử cũng không có gây chuyện. Chẳng qua gần đây muội cũng khá nhàn rồi, không có chuyện gì để làm. Lại nghĩ đến bên cạnh huynh không có ai chiếu cố, nên cũng đã nói với Bà Bà. Bà Bà cũng đáp ứng nên muội liên hệ với Lam Thiết cùng nhau tới đây. Muội muội vì Vi Nhi còn quá nhỏ, không thể dứt được cho nên nàng cũng không thể tới.

- Lúc muội rời đi, Mộng Ly cũng không có gây sự muốn cùng đến đây?

Vân Thiên Hà nói

Túc Dao nói:

- Mộng Ly tỷ tỷ gần đây bận chuyện gì đó, cả ngày thần thần bí bí, muội tò mò quan sát, nàng hình như đang chế tạo được vật. Các nàng cũng đã mang Thừa nhi về Quỷ cốc. Nguyệt tỷ tỷ thì được Cơ tiên bối ủy thác, liền mang Bạch nương tử cùng Diệp Tiên đến Mai Châu, không biết là làm cái gì. Muội cũng không tiện hỏi.

- Thật ra thì cũng không có việc gì, chẳng qua là Cơ tiền bối cũng là theo yêu cầu của Diệp Tiên cùng Bạch nương tử về thăm nhà một chuyến thôi, tự nhiên cũng có thâm ý.

Vân Thiên Hà đơn giản giải thích, cũng không có hỏi những thứ khác nữa liền bắt đầu nói tới chính sự.

Mọi người lúc này đang cùng nhau tán gẫu, thần sắc cũng bắt đầu nghiêm túc, Vân Thiên Hà ý bảo để cho Thu Hàn nói trước.

Cho nên Thu Hàn nói:

- Thiếu Gia, kể từ khi người hạ chỉ lệnh, trước mắt toàn bộ bốn phân cục của Viêm Hoàng cục đã bắt đầu hành động. Bởi vì trước đây chúng ta vẫn làm những chuyện này, cho nên trước mắt hệ thống tình báo trong bốn phân cục về phương diện tình báo cũng có thể liên quan đến nhiều mặt. Hơn nữa hệ thống tình báo bao phủ tất cả các ngành nghề. Tổng kết mà nói, tình báo thu thập trước mắt của bốn phân cục lúc nào cũng sẵn sàng trình lên. Chúng ta đối với toàn cục thiên hạ Đông Vực, cũng hoàn toàn nắm bắt được. Toàn bộ tình báo đều ở đây, Thiếu Gia có muốn xem qua hay không?

Thu Hàn đưa một phần tài liệu tình báo lên bàn, Túc Dao thay mặt Vân Thiên Hà nhận lấy đặt trước mặt hắn. Vân Thiên Hà cũng không có lập tức mở ra xem, liền nhìn về phía Tinh Mông.

Tinh Mông nói:

- Thiếu Gia, bí doanh mặc dù được xây dựng chưa được bao lâu. Nhưng trong bí doanh cũng có được một vài nhân tài ưu tú, cũng có kinh nghiệm phong phú. Cho nên thành viên bí doanh những năm gần đây đều làm tốt công việc ẩn núp, sau này thiên hạ đại loạn, thành viên của bí doanh bất luận là trong quân hay đang làm quan trong các quốc gia đều có những thành tựu đáng kể. Thậm chí có người còn tiếp xúc được với những nhân vật trọng yếu. Từ khi người nhắc tới việc muốn tiêu diệt Liệt Diễm quốc trước tiên, thành viên của bí doanh ẩn núp ở Liệt Diễm quốc cũng đã bắt đầu hành động.

- Ủ, tạm thời thành viên của bí doanh trước hết không nên có bất kỳ hành động gì, cũng không nên thường xuyên liên lạc với bọn họ, tránh cho việc bị bại lộ thân phận. Bây giờ các quốc gia coi trọng việc thu thập tình báo, cũng có phái gián điệp. Tuy rằng chúng ta nắm bắt được nhưng cần phải đề phòng cẩn thận.

Tinh Mông gật đầu, cũng đem một phần tài liệu cơ mật đặt lên bàn song song với tập tài liệu của Thu Hàn, đặt trước mặt Vân Thiên Hà. Hắn trước kia cũng đã có nhiều năm đi theo Vân Thiên Hà nên cũng không có giải thích dư thừa, liền ngừng lại. Sau đó Vân Thiên Hà lại gật đầu nhìn Sử Trường Đức.

Sử Trường Đức gật đầu, liền nói:

- Thiếu gia, những công việc gần đây thuộc hạ cũng không làm báo cáo rõ ràng. Cho nên ta những sự tình của Tác doanh, còn có Thương Nghiệp doanh cùng Hậu Cần doanh thống nhất hỏi báo thiếu gia một chút.

- Viêm Hoàng cục từ thời Đại Đường tới nay, Tác doanh chịu trách nhiệm chế tạo vũ khí, còn có nghĩ ra những loại vũ khí mới. Cũng có thành quả, luôn cung cấp trong cục, cũng không có đưa ra ngoài. Trừ lần trước cung cấp cho thiếu gia một bộ phận ra thì cũng làm hậu cần trừ bị. Trước mắt trừ một lượng lớn vàng được dùng để võ trang cho hai ngàn quân đặc chủng tinh nhuệ thì chúng ta lúc đầu dự trữ vàng đến khi thiên hạ đại loạn, buôn bán ở khắp nơi cũng kiếm được một ít, cùng với một số vật phẩm có giá trị. Trừ lần trước giúp đỡ Hạ quốc khôi phục dân sinh, cùng cung cấp cho các bộ tộc để đảm bảo cuộc sống và những việc là trong cục cần tới thì bây giờ chúng ta dự trữ được tổng cộng năm trăm ngàn lượng vàng.

Vân Thiên Hà nghe thấy dự trữ được nhiều vàng như vậy cũng hơi bất ngờ, nói:

- Tốt, lương lực dự trữ như thế nào?

Sử Trường Đức hướng Đồ Chính Long gật đầu.

Đồ Chính Long nói:

- Bởi vì chúng ta có hệ thống tình báo ở khắp nơi nên việc buôn bán những năm trước đây cũng không có gặp phải tổn thất quá lớn. Lúc trước, chúng ta cũng đã chú trọng dự trữ cùng buôn bán lương thực. Bất quá dưới thời đại loạn lạc này, chúng ta cũng có tổn thất không nhỏ. Những cứ điểm bí mật của chúng ta tại các quốc gia dùng để dự trữ lương thực cung ứng vì chiến loạn liên lụy mà không kịp thời di dời. Lại sợ

khi bị phát hiện sẽ gặp phải bất lợi nên đã hủy đi một bộ phận lớn. Còn lại một phần thì nửa bán nửa cho, chuyển nhượng cho hải quân ở phía Nam. Còn thương khố ở phía Bắc cũng không bị tổn thất.

Vân Thiên Hà nói:

- Chúng ta bây giờ dự trữ lương thực cùng vật liệu, nếu cung cấp cho quân đội thì có thể chống đỡ được bao nhiêu lâu?

Đồ Chính Long trầm mặc một hồi, yên lặng tính toán, liền nói:

- Nếu như theo tính toán bây giờ thì quân đội Hạ quốc tổng cộng có hai mươi vạn quân. Với lượng lương thực dự trữ của chúng ta thì có thể chống đỡ được hai năm.

Rất tốt, trước mắt dân sinh cùng kinh tế của Hạ quốc đang từng bước khôi phục vô cùng nhanh chóng. Nếu như không gặp thiên tai, thì có thể cung cấp cho quân đội một phần. Hơn nữa nếu như Viêm Hoàng cực cung cấp bộ phận dự trữ. Sau này chiến tranh cũng không cần phải lo lắng. Bất quá bây giờ Hạ quốc tăng cường quân bị chuẩn bị cho chiến tranh. Số lượng tân binh cũng tăng lên nhanh chóng, cần phải trang bị vũ khí, cũng cần có một số lượng lớn. Nếu như Hạ quốc có thể tự cung cấp thì cũng có chút khó khăn. Cho nên Tác doanh cũng cần phải trợ giúp một phần.

Lúc này, Lục Vô Yên nói:

- Thiếu Gia, ngài lần trước để cho Sát Thủ doanh điều tra việc thương nhân buôn lậu quân giới. Chuyện này cũng đã điều tra rõ ràng. Hơn nữa đã nằm trong tầm khống chế của chúng ta. Trước mắt chúng ta đang giám thị nhất cử nhất động của bọn chúng. Bất quá số lượng quân giới của bọn chúng cũng rất lớn, chúng ta có nên động thủ hay không?

- Nói cụ thể những vũ khí trang bị này, bọn họ thông qua phương thức nào để buôn lậu?

Lục Vô Yên nói:

- Chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của chúng ta. Thiếu Gia cũng biết Thiên Phong Hào trước kia?

- Thiên Phong Hào, không phải bọn chúng đã bị ta tiêu diệt hay sao, tại sao lại xuất hiện? Vân Thiên Hà ngạc nhiên nói.

Lục Vô Yên nhìn sang La Gia Anh rồi nói:

- Chúng ta trước kia tiêu diệt Thiên Phong Hào, thật ra cũng chỉ là một chi nhánh của chúng. Mà lần này Thiếu Gia phát hiện ra việc thương nhân buôn lậu, chúng ta trải qua quá trình điều tra nghiêm mật mới phát hiện. Thiên Phong Hào chân chính đang nằm ở ngoài thành Lợi Châu bảy dặm, ngay dưới chân núi hoang cách La Gia trang không tới một dặm.

Nghe vậy, La Gia Anh không khỏi thất sắc.

588. Chương 595: Chân Tướng Của Vụ Buôn Lậu.

La gia trang là một gia tộc nghèo túng, mấy chục năm nay đã rời khỏi Lợi Châu.

Những năm trước đây, bởi vì kiêng kị một số sự tình liên quan đến Đường Vương mà người trong La gia trang rất bận rộn. Thế nhưng vẫn bị các gia tộc khác áp bức.

Cho đến khi gặp Vân Thiên Hà thì vận mệnh La gia trang mới được thay đổi.

La gia trang hôm nay ngoại trừ một phần vì Viêm Hoàng cực mà làm nhiệm vụ ở bên ngoài ra thì còn lại toàn bộ đều chế tạo bị vũ khí cho Hạ quốc. Do kỹ nghệ của La gia trang rất cao siêu, hơn nữa tiềm lực của Hạ quốc cũng rất hùng hậu thế nên về phương diện tạo nghiệp các gia tộc khác không thể nào so sánh được với La gia trang.

Danh vọng của gia tộc ngày càng tăng lên, phạm vi ảnh hưởng cũng được mở rộng. Nhưng cũng chính vì thế mà gia chủ đương thời La Yến Liệt càng thêm nhất tâm cẩn thận, không dám để xảy ra chút sai sót nào. Cho nên yêu cầu các đệ tử trong gia tộc tuyệt đối trung thành không cho phép bất cứ người nào phản bội.

Mà lúc này, La Gia Anh nghe được Lục Vô Yên nói đến tổng bộ bí mật của Thiên Phong Hào cách La gia trang không đến một dặm, cơ hồ đang ở dưới chân bọn hắn. Mà La gia trang nhiều năm qua cũng không có phát hiện ra.

La Gia Anh lúc này cũng ý thức được vấn đề trong chuyện này. Không phải người của La gia trang có vấn đề mà là La Gia trang có vấn đề. Tài nghệ gia truyền của bọn hắn có khả năng bị gián điệp cài vào trong La Gia trang tiềm phục lâu dài lừa học nghệ mà bọn họ không hề hay biết.

Cho nên lúc này sắc mặt La Gia Anh vô cùng ngưng trọng, nói:

- Nếu như những chuyện này thực sự có liên quan đến người của La Gia trang, Lục tiên bối không cần bận tâm, nên làm như thế nào thì hãy làm như thế đó.

Lục Vô Yên nói:

- Thật ra chuyện này liên quan tới La gia trang không nhiều. Chúng ta nghiêm ngặt giám sát hoang sơn cũng chỉ thấy người của La Gia trang lên núi thu thập tài liệu, cũng không có phát hiện ra điều gì đáng khả nghi. Hơn nữa chúng ta mới chỉ nhận lệnh của Thiếu Chủ bắt đầu điều tra La Gia trang nhưng cũng không có đầu mối gì. Sau đó chúng ta lại đem mục tiêu mở rộng ra những nơi khác nhau, cũng để một nhóm người lẫn vào đám thương nhân Sở quốc. Lúc này mới điều tra ra dưới chân núi hoang gần La Gia trang là nơi tọa lạc một thế lực tông môn. Lối ra vào bọn họ thiết kế rất cao minh, ngay cả Tiên lão tinh thông cơ quan thuật trong tác doanh cũng phải mất một hồi công phu mới có thể tìm ra được chỗ ẩn dấu trong bố trí. Hắn là thông qua phương thức bố trí tinh vi. Khi hắn phá được những thiết trí này chúng ta mới thông qua được cửa vào, tìm được tổng bộ bí mật nằm cách La Gia trang không quá một dặm, quả thật ngoài dự liệu của chúng ta.

Vân Thiên Hà nghe vậy, trong lòng chợt động, hắn biết rõ phương thức bố trí ngũ bộ tinh vi, thuộc tinh môn đặc biệt. Trên đời này trừ Vân Sách, Cơ Hi Nhân, là những người tinh thông ra thì An thúc cũng biết sơ qua một chút. Nhưng trừ những người này ra mới có thể dùng phương thức tinh môn này. Như vậy, không thể nghi ngờ rằng đây chính là cứ điểm chi nhánh tinh môn của chúng ta.

Không nghĩ tới rằng việc buôn lậu vũ khí lại chính là cứ điểm của thế lực thần bí tinh môn. Vân Thiên Hà cảm thấy thu hoạch lần này đúng là ngoài ý muốn

Túc Dao nghe Lục Vô Yên nói một phen, lông mày cau lại, nàng thấy Vân Thiên Hà đang suy nghĩ chuyện gì đó, lúc này mới suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ở thời Đại Đường, Thiên Phong Hào nổi danh thiên hạ với chế tạo binh khí. Khắp thiên hạ đều dùng binh khí do họ chế tạo ra. Sau cùng xảy ra xung đột, bị chúng ta thanh trừng cũng không có tại xuất hiện. Nhưng hiện nay, bọn họ lại lấy phương thức này để tái xuất giang hồ. Ta cảm thấy trong chuyện này nhất định là có nguyên do. Việc buôn bán cùng buôn lậu binh khí này hẳn chỉ là ngụy trang mà thôi.

Lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, tựa hồ như bừng tỉnh sau khi nghĩ tới điều gì, không khỏi nói:

- Mới đầu ta phát hiện chuyện này, chỉ cho rằng đám thương nhân thông qua phương thức này phát triển kiếm lời mà thôi, cũng không có nghĩ tới nguyên nhân sâu xa. Nhưng bây giờ lại liên quan tới thế lực của một tông môn, như vậy chuyện buôn lậu vũ khí này hẳn không đơn giản như vẻ bên ngoài. Việc buôn lậu chỉ là vỏ bọc bên ngoài mà thôi.

Túc Dao nói:

- Theo như lời huynh nói, thế lực tông môn này cùng với Sở quốc có liên hệ chặt chẽ?

Vân Thiên Hà nói:

- Theo như suy đoán của huynh, thế lực tông môn này, tất nhiên không thể nghi ngờ bởi vì hắn trước kia cũng xuất thân từ tinh môn, nên bọn họ mới lợi dụng tinh môn cũng là điều hợp lý. Chuyện này chúng ta cũng không cần nghĩ sâu xa bởi vì bọn họ rất dễ nói dối chúng ta. Cho nên đơn giản mà nói, chuyện này tựu rất rõ ràng mạch lạc, Địa môn từng nhúng tay vào quân chính giang sơn Đại Đường, bọn họ âm thầm kinh doanh binh khí cũng là chuyện bình thường. Mà hôm nay Sở quốc được thành lập, Địa môn lại là hậu

thuần phía sau. Chỉ là ta có chút nghi ngờ, tại sao bọn họ lại dùng phương thức này để buôn lậu binh khí. Mục đích là vì cái gì, có hay không chỉ mình Sở quốc buôn lậu vũ khí. Nếu như tiền nhân của Thiên Phong Hào cần trang bị vũ khí thì sao?

Đúng lúc này, La Gia Anh đột nhiên dậm một phát xuống bàn, cảm giận nói:

- Nếu như ta đoán không sai thì bọn họ lần này buôn lậu vũ khí hẳn là nhằm đánh cắp công nghệ luyện chế của La Gia trang. Bọn họ đem những hàng mẫu trở về, nếu như theo tin tức tình báo truyền về thì phương thức này quả thật rất ngu xuẩn, mà chắc hẳn địch nhân sẽ không có ngu ngốc như vậy.

Vân Thiên Hà nhìn bộ dạng kích động của La Gia Anh, liền nói:

- Bọn họ nếu như muốn trộm kỹ thuật nghiên cứu cách chế tạo vũ khí mới của La Gia Trang, có hay không muốn trộm bí mật về vũ khí trang bị của Viêm Hoàng cực?

Về mặt La Gia Anh biến đổi nói:

- Thiếu chủ, chuyện này là do ta sơ xuất, xin người trách phạt theo luật lệ trong cực, ta thẹn với sự tín nhiệm của Thiếu Chủ, những hàng mẫu binh khí này cũng chính là người trong gia trang nghiên cứu. Bởi vì bọn họ không có tinh vi chế tạo vũ khí, cho nên ta cũng nhận được một phần hàng mẫu. Sau khi ta mang về Viêm Hoàng cực chế tạo vũ khí đặc chủng lại đem về gia trang để bọn họ nghiên cứu. Sau này mới tiêu hủy. Chẳng qua không ngờ rằng lại xuất hiện cạm bẫy lớn như vậy.

- Người không cần như vậy, việc này cũng không thể trách người được, về phần số vũ khí kia thì thôi đi. Lần này ta vô tình đụng phải nhóm buôn lậu vũ khí, chỉ là ngay cả thuốc nổ loại vũ khí có sát thương cao trong chiến tranh bọn họ cũng buôn lậu. Lần này ta phát hiện ra, nhất định sẽ có hàng mẫu loại thuốc nổ mới ở trong đó, bọn họ cũng không có nhận được. Chỉ cần bọn họ không có được công nghệ chế tạo thuốc nổ loại mới này thì cho dù những thứ khác bị bọn họ đánh cắp đi chẳng nữa, chúng ta cũng không cần bận khoăn.

Lục Vô Yên nói:

- Nếu Địa môn lợi dụng chi nhánh của Tinh môn để ngụy trang, chúng ta vẫn có thể tiếp tục chủ động. Bởi vì theo như những gì chúng ta điều tra được, trừ lượng vũ khí được chế tạo với số lượng kinh người ra thì chúng ta có thể dễ dàng có được toàn bộ võ trang quân đội.

Vân Thiên Hà nói:

- Chuyện này cũng không thể chậm trễ, cũng nên để các trưởng lão trong doanh biết để phòng ngừa phát sinh sự việc ngoài ý muốn. Những chuyện khác sẽ do bộ binh, quan viên bên ngoài xử lý, sau đó sẽ công bố kết quả ra ngoài, để cho Địa môn không thể nói lý lẽ được.

Dứt lời, Vân Thiên Hà đích thân viết một chỉ lệnh cho Lục Vô Yên, cuối cùng mới nhắc tới trọng điểm của lần tụ hội lần này:

- Lần này mục tiêu của chúng ta chính là trận đấu đầu tiên với Liệt Diễm quốc, các người chuẩn bị đến đâu rồi?

Mọi người nghe những lời này, đều gật đầu, Sử Trường Đức nghiêm nghị nói:

- Tây bắc phân cực cùng tây nam phân cực, trước mặt đã chuẩn bị xong về trang bị vũ khí, cùng lương thực. Ba ngày trước toàn bộ đều đã được bí mật chuyển đến hoang mạc Xích Diễm.

Thu Hàn nói:

- Theo như hệ thống tình báo của chi nhánh vùng tây bắc cùng tây nam Liệt Diễm quốc, tất cả đã an bài xong.

Tinh Mông nói:

- Bí doanh nội ứng ở Liệt Diễm quốc, tất cả cũng đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ Thiếu Chủ hạ lệnh là bọn họ phát động chinh biến.

Vân Thiên Hà gật đầu, quay đầu nói với Túc Dao:

- Người chuyển này đến Thiên Quỷ sơn, đem chuyện nói rõ cho Cơ Trường Không, hẳn tự nhiên biết cần phải làm như thế nào.

Túc Dao gật đầu, Lục Vô Yên lại nói:

- Trong Sát thủ doanh, phạm là Xích Thổ tộc nhân, tất cả đều đã trở về bộ lạc đợi lệnh. Chỉ cần đợi đến thời cơ thích hợp, bọn họ sẽ triển khai hành động. Cho nên việc cần thiết nhất bây giờ chính là an bài quân đội, tụt cần tới Thiếu Chủ an bài.

- Đã như vậy, lần này chúng ta chia ra làm việc, ngày mai chính thức hành động.

Mọi người đều gật đầu, cũng không có nói gì liền rời đi.

Túc Dao đem những tư liệu tình báo thu dọn lại. Vân Thiên Hà chia ra để cho Túc Dao xem qua một lần, sau đó trực tiếp tiêu hủy. Lúc này mới rời khỏi bí thất.

...

Sau khi trở lại Đông viện, mở cửa vào phòng đã thấy Đồ Nguyên Khánh đã ngồi trong phòng uống trà, cùng với Cơ Trọng Thiên đang nói chuyện.

Thấy Vân Thiên Hà trở lại, hai người cũng không có nói chuyện nữa, Đồ Nguyên Khánh liền nói:

- Chúng ta bây giờ đi đến quốc chính viện?

Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc nói:

- Hai người cũng không có đi?

- Dĩ nhiên, chúng ta đang chờ cháu, cho nên cũng chậm trễ một chút

Cơ Trọng Thiên nói.

Lúc này Đồ Nguyên Khánh liền chấp tay sau lưng đi ra khỏi phòng, Cơ Trọng Thiên cũng đi theo.

Vân Thiên Hà theo sau đi ra ngoài, Đồ Nguyên Khánh vừa đi vừa nói:

- Thiên Hà, sự vụ Viêm Hoàng cục, những người khác cũng nhúng tay vào, cháu an bài như vậy chúng ta hoàn toàn ủng hộ. Bất quá lần này cháu cần áp dụng kế hoạch, vì sao không có thông báo cho chúng ta biết?

Vân Thiên Hà nói:

- Cháu đã sớm nói, mục tiêu lần này là Liệt Diễm quốc. Chỉ là phương thức cháu sử dụng có thể ngoài ý muốn của mọi người. Bất quá chuyện này càng ít người biết càng tốt. Như vậy lúc hành động mới không có xảy ra bất kỳ sai sót nào. Cháu vốn an bài chuyện này như vậy, đến lúc đó hai vị trưởng bối tự nhiên sẽ rõ dụng ý của cháu.

Hai người cũng có chút ngạc nhiên, cũng không có hỏi nhiều cho nên bước nhanh hơn một chút. Chẳng mấy chốc đã đi tới quốc chính viện.

589. Chương 596: Bộ Thư.

Sau khi Vân Thiên Hà đến bọn họ cũng không có biết.

Thẳng đến khi Lưu Thế Hùng cảm thấy hơi mệt mỏi, liền đứng dậy vươn vai, vận mình thì mới thấy Vân Thiên Hà đã đến từ lúc nào. Lúc này mới hành lễ, mọi người cũng để ý tới tụt đứng dậy hành lễ.

Nhưng chợt nghe Lưu Thế Hùng nói:

- Chủ quân điện hạ tới tảo hội nghị sự, bàn bạc quốc gia đại sự. Hôm nay chủ quân chậm trễ tới bây giờ mới tới, tuy rằng chắc có nguyên do nhưng mong rằng người lần sau chú ý. Bằng không chủ quân cũng không tránh khỏi tội không làm tròn trách nhiệm.

Cơ Trọng Thiên thấy vẻ mặt Lưu Thế Hùng có vẻ nghiêm túc cũng cười nói:

- Lưu đại nhân dám lớn mật nói thẳng khuyên can, luận trách đốc thúc quân chủ. Xác thực người như đại nhân không nhiều lắm. Bất quá ngày hôm nay xác thực là có nguyên nhân, cho nên cũng tới chậm một chút, xin mọi người thứ lỗi. Sẽ không có lần sau!

Lúc này, Vân Thiên Hà đã ngồi vào vị trí quân chủ, loay hoay lấy giấy bút viết cái gì đó. Mọi người nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ như muốn phân phó nhiệm vụ, vì vậy mà tất cả mọi người đều ngừng công việc mình đang làm.

Từ khi Vân Thiên Hà thượng nghị đến nay đã được một tháng, mỗi ngày hắn cũng chỉ tới quốc chính viện một lòng nghe mọi người báo cáo công tác. Sau đó đưa ra một vài kiến nghị, cho tới nay cũng chưa có chân chính phân phó nhiệm vụ cụ thể nào. Mà ngày hôm nay, rốt cuộc thì vị quân chủ này cũng bắt đầu muốn triển khai hành động

Sau khi Vân Thiên Hà viết xong thấy mọi người đều đang nhìn hắn, liền buông bút trong tay xuống nói:

- Chư vị, ta chủ trì chính sự tới nay đã được hơn một tháng. Thái độ làm việc của chư vị đều rất chăm chú phụ trách. Hiện nay Hạ quốc cũng đã đi vào quỹ đạo, bình ổn phát triển, tất thấy đều có công lao của chư vị. Điều này đáng để tán dương, mà ta đã thượng vị hơn một tháng nay, đối với các sự vụ của Hạ quốc ít nhiều cũng có vài phần quen thuộc. Hôm nay ta có vài điều cần công bố, hi vọng các vị tận lực phối hợp.

Mọi người nghe xong, không có ai có nghị luận gì. Kỳ thực mà nói, bọn họ đều chờ đợi ngày này lâu lắm rồi. Bây giờ điều họ quan tâm nhất chính là vị quân chủ mới thượng vị này muốn làm gì.

Lúc này, Vân Thiên Hà dừng lại một chút, nhìn mọi người một lượt, lúc này mới nói:

- Hiện tại thế cục thiên hạ, phía nam Hạ quốc có Sở quốc, phía đông có Tĩnh quốc, phía tây có Liệt Diệm quốc, phía bắc có La Lan quốc. Có thể nói chúng ta đang nằm trong một cơn lốc xoáy của sự tranh đoạt. Trong thời gian phát triển, từ khi dân sinh Hạ quốc phát triển cho tới nay, tuy rằng thuận lợi nhưng đêm trước trời mưa xối xả rất dễ gây ra lũ lụt. Cho nên chúng ta cũng không được thả lỏng.

Việc này cũng không có rõ ràng, trong lòng mọi người cũng không có giải thích được. Những lời nói của Vân Thiên Hà là muốn nói gì đây, cũng không có người mở miệng chen ngang, tất cả tiếp tục lắng nghe.

Vân Thiên Hà nói:

- Sau hơn một tháng lý giải nhiều mặt, cũng đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng. Hiện nay ta quyết định an bài bộ thư, chư vị có thể phát biểu ý kiến để tham khảo. Thứ nhất, nguyên tây quân và bắc quân tiếp tục sử dụng phiên hiệu của Đại Đường cũ, quả thực không được hợp lý cho lắm. Để cho quân nhân có lòng trung thành với quốc gia vì thế tước bỏ phiên hiệu hiện tại của hai quân. Thống nhất sửa thành Hoa Hạ quân, vì tình thế hiện nay nên Hoa Hạ quân sẽ chia là hai, một là quân viễn chinh, một là phòng bị quân. Quân viễn chinh phụ trách biên phòng cùng tác chiến đối ngoại, quân phòng bị sẽ phụ trách phòng bị biên quan đồng thời trợ giúp đối ngoại tác chiến. Mà Đồ Thiên Vĩ sẽ xuất lĩnh phụ trách Hoa Hạ cận vệ quân, phụ trách phòng bị quốc nội. Đồng thời cũng dùng Hạ quốc để quản lý chế độ quân sự cho Hoa Hạ quân. Quan viên võ tướng nhận lệnh cũng sẽ tiếp tục sử dụng chế độ quản lý khảo hạch, cũng sẽ sử dụng quân hàm. Bất quá với tình thế hiện tại của Hạ quốc, cần phải thực thi cải cách chế độ quân sự. Điều này cũng không có dễ dàng thực hiện, vì thế cần phải có mọi người góp chút sức lực để có thể thực thi được tốt nhất. Hiện tại biên chế trong quân cùng các tướng lĩnh cũng chỉ có điều chỉnh rất nhỏ. Đồ Thiên Thanh sẽ là Chinh Đông đại tướng quân quân viễn chinh, Trữ Dạ sẽ là Chinh Tây đại tướng quân quân viễn chinh, Thương Thiệu Dung là Trấn Bắc đại tướng quân phòng bị quân, Bảo Trung Thành là Trấn Nam đại tướng quân phòng bị quân. Đồ Thiên Vĩ là cận vệ chủ quân. Vũ khí quân trang trong quân Hạ quốc cũng được thay đổi toàn bộ thống nhất chế tạo, những trang bị này đều được chế tạo mới hoàn toàn.

Mọi người đều đã nghe việc an bài thứ nhất chính là bộ thư nhằm vào quân sự. Bất quá, trước đây Cơ Trọng Thiên từng nhắc tới cùng với nội dung an bài hôm nay cũng gần như nhau. Hiện tại trong quân đã bắt đầu thực thi. Chỉ là đối với việc Vân Thiên Hà sửa lại phiên hiệu, lúc này mới nói ra. Ngoài ra còn có áp dụng chế độ quân hàm đối với quan viên võ tướng. Điều này có chút mới mẻ nên mọi người cũng không có hiểu. Như Đồ Thiên Thanh nguyên là nguyên soái, hiện tại biến thành đại tướng quân, điều này không phải là bị giáng cấp hay sao?

Bất quá bởi vì trước đây Vân Thiên Hà cùng Cơ Trọng Thiên và Đồ Nguyên Khánh cũng có nhắc tới chuyện này, cũng có giải thích sơ qua. Vì vậy mà Cơ Trọng Thiên cùng Đồ Nguyên Khánh đối với chế độ quân hàm này thập phần xem trọng.

Cho nên Cơ Trọng Thiên liền giải thích cho mọi người hiểu. Sau đó để các thủ vệ đưa cho bọn họ cuốn sổ tay cấp bậc quân hàm cho mọi người.

Những người ngồi ở đây đều là những nhân tài. Tuy rằng đối với lý luận quân hàm có một số hạn chế thể nhưng thông qua sự giảng giải trong chiếu tập kia. Đồng thời Cơ Trọng Thiên cũng có giải thích bổ sung vì thế mà mọi người rất nhanh tiếp thu, hiểu được chế độ quản lý quân sự mới này. Tất cả đều tương đối xem trọng.

Trước kia mọi người sẽ gọi Đồ Nguyên Khánh là nguyên soái, nhưng bây giờ đổi lại là Thượng tướng. Mà Đồ Thiên Thanh cùng với Trữ Dạ xưng hô là viên chinh đại tướng quân thì có quân hàm trung tướng. Cận vệ chủ quân Đồ Thiên Vĩ có quân hàm thiếu tướng, các quân hàm khác lần lượt suy giảm.

Tuy rằng cải biến cách xưng hô và quân hàm nhưng bọn hắn cũng có được những quyền lợi nhất định. Đồng thời với chế độ này càng dễ dàng quản lý. Lúc này mọi người đã hiểu được cho nên đều xem trọng bộ chế độ này. Mà các tướng sĩ trong quân hắn là có thể tiếp thu được một ít.

Sau khi Vân Thiên Hà tuyên bố chính sách thứ nhất, cùng với sự giải thích rõ ràng cũng không có ai có ý kiến phản đối. Tất thấy đều nhất trí thông qua.

Vân Thiên Hà cũng thấy không có bất kỳ phản ánh nào mãnh liệt, tất cả đều tiếp thu, vì thế mà tuyên bố chính sách thứ hai:

- Chính sách thứ hai cũng liên quan đến quân sự. Bất quá lần này là bố trí quân sự, cho nên thỉnh mọi người đều ghi lại rồi đưa ra ý kiến tham khảo.

Các quan viên nghe vậy đều tập trung tinh thần cao độ, lắng nghe Vân Thiên Hà nói:

- Mới vừa rồi là phân bố nhân sự, cũng không có xuất nhập gì nhiều. Bây giờ là cách bố trí quân sự. Đầu tiên, Chinh Đông đại tướng quân Đồ Thiên Thanh suất lĩnh kỵ binh đóng quân tại Thượng Lâm quận phía đông nam Định Châu giáp giới với Dư châu. Tùy thời quan tâm tới động tĩnh của liên quân của Tĩnh quốc cùng La Lan quốc. Trấn Nam đại tướng quân Bảo Trung Thành suất lĩnh bộ binh là quân chủ lực canh gác phía tây nam Dư Châu cùng đông bắc Lợi Châu, đóng quân tại vùng phụ cận Tam Thủy quận. Chinh Tây đại tướng quân Trữ Dạ suất lĩnh bộ binh, lưu lại đại bộ phận nhân mã đóng quân ở Thiên Quỷ sơn. Quân chủ lực rút khỏi tây bắc Khai Châu đến đóng quân tây nam Khai Châu và rời khỏi phụ cận Trần Châu Sở quốc. Trấn bắc đại tướng quân Thương Khiếu Dung dời quân từ đông bắc Khai Châu đến đóng quân tại Trùng Tuyết trấn tây nam Tuyết Châu. Mà vùng phụ cận quanh Lợi Châu sẽ do quân cận vệ của Đồ Thiên Vĩ đóng giữ. Nếu như không ai có ý kiến gì khác thì ngày hôm nay bắt đầu chấp hành.

Bất quá sau khi Vân Thiên Hà đưa ra chính sách thứ hai, thì các quan viên trong chính điện cũng xôn xao bàn tán.

Cơ Trọng Thiên có chút kinh ngạc, nhưng cũng ngay lập tức nghĩ thông suốt việc này, chỉ cười cười, liền bình tĩnh không nói, trong lòng cũng đang có suy nghĩ:

- Tiểu tử này quả thật đúng như lời đồn đại, trí tuệ tuyệt luân. Làm ra những chuyện tình như vậy, người khác căn bản không có dự liệu được, thật có ý tứ.

Mà trong lòng Đồ Nguyên Khánh lại đang có suy nghĩ:

- Tiểu gia hỏa này rốt cuộc an bài tốt như vậy, thoát nhìn bên ngoài thì có vẻ như muốn chuẩn bị song song đối chọi với liên quân của Tĩnh quốc và La Lan quốc. Nhưng hắn hẳn là không phải người qua loa như thế, lão phu cũng có chút không lý giải được. Thật là hao tâm tổn trí, cần phải hảo hảo hỏi tiểu tử này một chút mới được.

Lúc này, bộ binh thượng thư Tra Thành Hải nói đầu tiên:

- Chủ quân điện hạ, bộ thư như vậy, chính là đem lương quân đóng giữ toàn bộ điều động đến đông nam và đông bắc. Cứ như vậy Tĩnh quốc cùng Sở quốc rất dễ cùng chúng ta động binh. Liệu như vậy có thỏa đáng.

- Đúng vậy, làm như vậy, chúng ta khác nào khiêu khích bọn họ. Điều này sẽ làm Sở quốc và Tần quốc càng trở nên đề phòng, giả như một ngày cả hai nước cùng bắt tay phát động chiến tranh. Chúng ta lực cô thế cô, rất khó chống đỡ.

- Chủ quân điện hạ, vùng tây bắc binh lực thừa thớt, tự tạo cơ hội cho Liệt Diễm quốc có cơ hội chiếm đoạt lãnh thổ Hạ quốc chúng ta, cần phải đề phòng a.

Lúc này mọi người nghị luận, đối với chuyện này ai cũng đưa ra cái nhìn của riêng mình. Tiếng thảo luận trên đại điện lúc này giống như một cái chợ vậy, rất là náo nhiệt.

Nhưng trong mắt Vân Thiên Hà thì như lại không cảm thấy sự tranh cãi ầm ĩ này. Thấy mọi người đều phát biểu ý kiến của riêng mình nhưng không có ai hiểu được dụng ý của hần. Hần không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Thế nhưng biểu tình Vân Thiên Hà như có như không nhắm mắt, trong mắt Lương Liên thì hần giống như đang ngủ vậy, Lương Liên tay vuốt chòm râu, khóe miệng không khỏi mỉm cười gật đầu.

Trên người hần đúng là có điểm kỳ quái. Xem ra Lương Liên cũng đồng ý với quyết định này. Lão tiên bối này cũng không có chủ động phát biểu kiến giải của mình đối với quân sự, chỉ nhằm vào chính trị, hôm nay thế nào lại có chút khác nhau.

Lúc này, Vân Thiên Hà xua tay, mọi người thấy vậy liền ngừng thảo luận, lúc này hần trầm giọng nói:

- Bộ thư chính quốc viện hôm nay, được liệt vào hàng cơ mật hạng nhất, hi vọng các vị giữ bí mật, tạm thời không được tiết lộ ra bên ngoài. Sau khi quân lệnh được ban bố trong quân, cũng yêu cầu các tướng quân nghiêm chỉnh chấp hành. Nếu như có kháng nghị thì có thể đơn độc trình báo lên, nhưng kế hoạch hành động vẫn không thay đổi, người nào trái lệnh xử theo quân pháp.

Dứt lời, Vân Thiên Hà thấy mọi người đều ngẩn người ra, đều không dám nói thêm gì nữa, lúc này hần mới ý thức được chính mình đang phóng xuất ra một cỗ Tinh Khung Quân Vương ý cảnh, khiến cho mọi người kính nể.

Bất quá quan viên lúc này cũng không có ai đưa ra phản đối, tuy rằng chỉ là nghị luận nhưng cuối cùng cũng thông qua. Vân Thiên Hà cũng không có tuyên bố quyết nghị thứ ba, trực tiếp tuyên bố tan họp.

590. Chương 596: Trữ Dạ Trung Quân Ái Quốc.

Chỉ trong chốc lát Vân Thiên Hà đã đến bí thất, lúc này Lam Côn đi đến hành lễ nói:

- Thiếu chủ, có chỉ lệnh?

Vân Thiên Hà nói:

- Chuyện này ngày hôm nay trên quốc chính viện Phó Hưởng Vũ cũng tham dự, tự hần là hần sẽ nghĩ biện pháp đem tin tình báo này truyền ra ngoài, bất quá người không cần để ý tới chuyện này. Cứ để mặc hần, về phần phản ứng của các quốc gia, liền để thành viên trong bí doanh dùng mật thư truyền về. Tiếp theo cần làm tốt những gì bày ra trong bộ thư, như vậy bọn họ mới tin tưởng không có nghi ngờ.

- Rõ, thuộc hạ xin đi làm ngay.

Lam Côn lên tiếng trả lời cũng không có lưu lại, cấp tốc ly khai.

...

Ba ngày sau, đại doanh quân viễn chinh Khai Châu.

Sau khi Vân Thiên Hà thượng vị bố trí quân sự, thuận lợi nhấn nhủ đến các quân. Các tướng lĩnh trong quân cũng có những phản ứng rất khác nhau.

Mà Trữ Dạ nhận được quân lệnh này, hần vẫn đạm nhiên, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Vài tên tướng lĩnh thuộc hạ đều không có nhìn ra hần đang suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng một trong bốn tướng lĩnh thuộc hạ của Trữ Dạ đứng ra nói:

- Chủ tướng, tiểu tử mới lên ngôi vị chủ quân này rốt cục muốn làm gì, mới chỉ là đệ nhất quân lệnh mà đã muốn chúng ta rút quân khỏi nơi này rồi đến Ly Sơn đóng quân. Rốt cục hắn muốn làm gì, hắn cũng biết rõ chúng ta và Liệt Diễm quốc chinh chiến nhiều năm, hiện tại song phương đều nằm ở thế giằng co. Muốn chúng ta rời khỏi Thiên Quỷ yếu tắc, căn bản là không thể tuân theo, tiểu tử này quả thực rất hồ đồ. Hắn coi chiến tranh là trò chơi chắc, ta không phục.

Chỉ là sau khi hắn nói xong, lúc này Trữ Dạ đột nhiên đứng lên, trầm giọng nói:

- Truyền lệnh xuống dưới, theo như mệnh lệnh được ban bố, toàn bộ bộ binh đóng quân ở Thiên Quỷ yếu tắc, toàn quân nhổ trại, lập tức hành động, nghiêm ngặt án theo quân lệnh chấp hành, không được trái lệnh, ai trái lệnh xử theo quân pháp.

Nghe những lời này, các tướng sĩ đều sửng sốt, nhưng ngay lập tức, Trữ Dạ trầm giọng quát dẹp đường:

- Còn lo lắng gì nữa, tức khắc thi hành mệnh lệnh.

- Rõ, mặt tướng tuân lệnh.

Chúng tướng sau khi lấy lại tinh thần, liền ôm quyền lập tức ly khai chấp hành mệnh lệnh.

Mà lúc này một tướng lĩnh mặc lam sam, nhìn như là một trung niên nhã nhặn không có lý khai. Hắn đợi mọi người đi hết rồi mới nói:

- Chủ tướng, đối với đệ nhất phong lệnh lần này của tân chủ quân, người thấy thế nào. Bất quá tại hạ cho rằng, hắn đưa vào thực thi chế độ quản lý quân sự mới này rất độc đáo. Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn không có nhìn ra được điều gì nhưng rất đáng để xem trọng.

Trữ Dạ lúc này mới nói:

- Xác thực chế độ quản lý quân sự mới này rất chiêm tính, đối với việc quản lý quân đội xác thực có chỗ tốt. Thế nhưng cho tới hôm nay, ta thủy chung cũng nhìn không thấu vị tân quốc quân này hắn đang có dụng ý gì.

Trung niên nhân nói:

- Người này ở thời Đại Đường, cũng sống trong kinh thành một thời gian, là một nhân vật có trí tuệ. Giang thị cũng phải chịu thua dưới tay người này. Ngay cả Túc Tĩnh vương, đều không làm gì được hắn, thậm chí nhiều lần phải ăn trái đắng trong tay hắn. Bởi vậy có thể thấy được tâm cơ người này không phải người bình thường có thể nhìn thấy được.

Mặt khác, nếu như không luận về trí tuệ của người này, chỉ luận về thực lực thôi thì hiện tại thiên hạ cũng có rất ít người có thể địch nổi. Chính là thế ngoại cao nhân cũng không có dám động thủ với hắn. Về thực lực võ đạo, quả thật hắn đã đạt được trình độ mà rất nhiều người mơ ước mà không được.

Trữ Dạ nói:

- Xác thực, vào thời Đường, ta cũng đã từng gặp qua hắn, tự nghĩ hắn không giống như người thường. Tuy mới chỉ thấy qua hai lần, nhưng hắn lại để lại trong ta ấn tượng rất sâu sắc. Mà nay hắn lại trở thành quốc quân, không cần nói đến nguyên nhân. Ta thấy hắn hoàn toàn có năng lực cùng tư cách đảm nhiệm chức vị quốc quân của Hạ quốc. Chỉ là ta thủy chung vẫn không hiểu, thực lực của hắn bây giờ siêu phàm thoát tục, cũng không phải là một nhân vật phạm tục như chúng ta. Vì sao hắn vẫn mưu cầu danh lợi?

Trung niên nhân nói:

- Cao nhân hành sự rất bí hiểm, vì sao lại như vậy, tương lai tự nhiên chúng ta biết được đáp án. Ngài trung chính với Đường thị, nhưng hiện tại thái tử điện hạ đã thoái vị, lánh đời không ra. Trong lòng ngài có hay không sẽ trung thành với vị tân quốc quân của Hạ quốc.

Trữ Dạ trầm mặc rồi thở dài, tựa như muốn nhìn thấu thế sự đang xoay vần, lo lắng nói rằng:

- Nghĩa phụ nuôi ta lớn, dạy ta thao lược binh pháp, dạy ta võ công, dạy ta đạo lý làm người, dạy ta trung quân ái quốc. Nhưng hắn cũng dạy ta, trung quân ái quốc chính là trung thành với mình quân, chỉ có như thế quốc gia mới được thái bình yên vui. Ta trung với Đường thị, nhưng người của Đường thị lại đánh mất

giang sơn. Ta hiện tại chỉ có thể tiếp tục tuân theo ở lại nơi này. Chỉ cầu cho ở đây bách tính không phải chịu nỗi khổ của chiến loạn. Thế nhưng Liệt Diễm quốc cùng chúng ta đã xảy ra xung đột, nhưng ta không thể ngăn được bước tiến của bọn chúng. Là ta thất sách, vì Đường Sơ ta đã lập thế sẽ dẹp loạn chiến loạn phân tranh. Đến lúc đó, chọn một nơi an bình ở quê cha đất tổ, hưởng cuộc sống thái bình. Tuy rằng điện hạ đem chức vị quốc quân giao cho người khác. Nhưng nếu như ta đã chọn Hạ quốc, như vậy ta sẽ trung thành với hần, bất luận tương lai có ra sao đi chăng nữa, ta nhất định sẽ vì hần mà chiến đấu đến giọt máu cuối cùng. Bất luận quốc quân là ai, chỉ cần là người có thể mang lại hòa bình cho thiên hạ thì ta sẽ trung thành với kẻ đó.

Dứt lời, Trữ Dạ quay sang nhìn trung niên nhân:

- Tiên sinh, người du lịch thiên hạ mấy năm nay, vì sao lại muốn đến Hạ quốc góp sức, cũng có lựa chọn giống như ta?

Trung niên nhân than thở:

- Từ lâu ta luôn muốn với việc du lịch thiên hạ có thể tìm ra phụ thân bị thất lạc từ nhỏ, vì hần mà thuận hiếu, hầu hạ. Thế nhưng sau khi tìm lại được phụ thân rồi thì thế cục lại thành ra bất đắc dĩ. Mà những năm gần đây ta du lịch thiên hạ, đều không đành lòng với tràng diện với cục diện thiên hạ như bây giờ. Nhưng ta lại vô lực cải biến, cuối cùng ta mới phát hiện, những gì ta kinh lịch qua so với ác mộng không khác là bao. Hôm nay thấy cuộc sống khốn khổ của bách tính, thê ly tử tán, cửa tan nhà nát, nhưng bọn họ vẫn kiên cường sống. Mà ta vẫn nhớ kỹ lời của phụ thân, kỳ thực ta so với người khác còn hạnh phúc hơn nhiều. Lúc xưa ta không có ngộ ra, nhưng hiện tại đã biết, ta cần phải làm những gì. Lần trước kinh qua một mảnh Xích Diễm hoang mạc, nhìn thấy những sinh hoạt của một chi dị bộ lạc, phát hiện ra rằng tuy bọn họ sống gian khổ, lại bị Liệt Diễm quốc ức hiếp hãm hại, nhưng bọn họ vẫn rất kiên cường, không gì so sánh được với tín ngưỡng kiên định của bọn họ. Người có biết tín ngưỡng của bộ lạc đó là gì không?

Trữ Dạ nói:

- Một chi dị bộ lạc bị bài xích hãm hại, bọn hần sinh tồn chỉ vì có một chỗ yên lặng để cố thổ không muốn xa rời, tại Khai Châu này cũng có không ít người như vậy, ta phát hiện bọn họ trước đây đều là cừu thị thường nhân, thậm chí nhiều người tự sát rất tàn bạo. Ta không hiểu được vì sao bọn họ chưa được khai hóa dã nhân bỏ đi tư tưởng man di. Ta lúc đó không có hiểu nhưng bây giờ ta cũng đã hiểu được. Ta lúc này mới biết, bọn họ giết người, đều là những ác nhân bức bách bọn họ. Mà đối với thường dân ở vùng phụ cận, bọn họ chưa từng xâm phạm. Kỳ thực bọn họ cũng là những thường dân mà thôi, nhưng tâm bọn họ lại rất thiện lương. Sở dĩ bọn họ trở thành như vậy cũng là ngày trước bọn họ quá nhu nhược khiến cho họ bị chèn ép bức bách đến tàn hại. Từ đó ta mới bắt đầu đồng tình, mới đãi ngộ công bằng với mọi người, tự ta vẫn kiên định muốn đánh hạ Liệt Diễm quốc để cho những người này có được cuộc sống an bình. Về phần tín ngưỡng của bọn họ theo như lời người nói, trước đây ta chỉ biết, bọn họ chỉ là muốn sinh tồn mà thôi.

Trung niên nhân nói:

- Kỳ thực, dị nhân ở đông vực, bọn họ sinh hoạt khác xa so với những người ở nơi khác. Trong thời gian ta du lịch, vẫn thấy người ta buồn bán nô lệ, thậm chí những nô lệ này được coi như đồ chơi lập tức đánh chết, cuộc sống của bọn họ cũng không bằng cầm thú. Sau đó một thời gian ta lại phát hiện, những bộ lạc dị nhân này di chuyển đến đông vực. Ta vì hiếu kỳ mà đi theo trở về. Sau đó ta mới phát hiện ra lý do vì sao bọn họ di chuyển tới đây. Bởi vì đến đây những bộ lạc dị nhân này có được những sinh hoạt bình an, có được cuộc sống mà họ từng mơ ước, cũng chính vì thế mà bọn họ kiên định với tín ngưỡng của mình.

Nói đến đây, Trữ Dạ không khỏi hỏi:

- Tiên sinh, nói đến nửa ngày rồi cục tín ngưỡng của bọn họ là gì vậy?

Lúc này, trung niên nhân mới từ trong túi lấy ra một tấm gỗ điêu khắc, đưa cho Trữ Dạ nói:

- Đây là khi ta trở lại đông thổ, tại bộ lạc dị nhân lấy được. Bọn họ mỗi gia đình đều thờ phụng một tượng gỗ, bọn họ gọi người này là Thủ Hộ Tinh Thần.

Trữ Dạ tiếp nhận tượng điêu khắc, cầm trong tay không khỏi nói:

- Tượng điêu khắc này cũng phải là đồ thờ phụng trước đây của các bộ tộc dị nhân hoặc là thần linh trong thần miếu. Ta xem hình như là một người, mà người này lại cho ta cảm giác quen thuộc

Trung niên nhân nói:

- Người này khi ta nhìn thấy tượng gỗ này cũng cảm thấy quen thuộc. Vì thế mà tìm người trong bộ lạc hỏi, nhưng không một ai chịu nói ra người này là ai. Chỉ sau khi ta đi qua một thành thị, tìm một nữ hài dị nhân trong một cửa hàng buôn bán, nữ hài này cũng không có nói chỉ viết ra hai chữ. Ta lúc này mới minh bạch, chính vì thế mà ta mới tới đây gia nhập quân đội.

- Người kia, đến tột cùng là ai, vì sao có thể trở thành Thủ Hộ Tinh Thần cho bộ lạc dị nhân, có thể khiến bọn họ buông tha tín ngưỡng thần linh từ xa xưa?

Trữ Dạ nói.

Trung niên nhân nói:

- Kỳ thực người này người cũng đã từng gặp qua. Mà hôm nay chính là tân quốc quân của Hạ quốc, hai chữ kia mà nữ hài viết ra chính là: Thiên Hà!

- Là hắc

Trữ Dạ nghe xong những lời này, có vẻ ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng hắc đột nhiên nghĩ ra điều gì, không khỏi xoay mình hỏi trung niên nhân:

- Tiên sinh, kỳ thực người đã suy đoán được ý đồ của vị quốc quân này, cho nên mới nói cho ta biết vì sao?

Trung niên nhân nói:

- Ta cũng chỉ là suy đoán thôi, ý đồ chân chính của quốc quân rất có thể là muốn tiêu diệt Liệt Diễm quốc, cho nên mới làm ra bộ thư khiến người khác khó hiểu đến như vậy.

Trữ Dạ suy nghĩ sâu xa nói:

- Nếu nói như vậy, bộ thư xác thực rất cao minh, trước ta còn có chút không phục vị quốc quân này trên phương diện nhận thức. Thế nhưng hiện tại, ta thực sự khâm phục.

591. Chương 597: Xao Động.

Lúc này trong trường đại tướng quân.

Một thân khôi giáp của Đồ Thiên Thanh chưa có dỡ xuống, hắc trầm tư ngồi trên ghế nhìn về phía một tướng lĩnh bị trói, tuy rằng phần nộ nhưng lại không thể nói được lời nào.

Vì người này cũng là người của Đồ thị, cũng chính là một chi nhánh của Đồ thị từng bị diệt trừ, mà người này lại là người còn lại duy nhất của chi này, đồng thời trong nhà cũng là trưởng bối của hắc. Thực sự hắc có chút không đành lòng.

Thế nhưng hiện nay địa vị của Đồ thị tại Hạ quốc rất đặc thù, huynh đệ của hắc đã là quốc quân. Sau khi đạo quân lệnh đệ nhất được ban xuống, toàn quân đều triệt để chấp hành, đã tiến hành nhổ trại.

Nhưng duy nhất chỉ có thúc thúc của hắc, tuy chấp hành nhưng lại làm ầm ĩ trong quân, nói cháu trai hắc là quốc quân, hắc là một chủ tướng, nhưng hiện tại lại là một thiếu úy, chính là cấp bậc quân hàm. Hắc không có phục. Mà Đồ Thiên Thanh nguyên là nguyên soái, lại biến thành đại tướng quân, Trong cấp bậc quân hàm mới thì Đồ Nguyên Khánh cũng chỉ là một thượng tướng, hắc không phục.

Đồ Thiên Thanh biết suy nghĩ lúc này của thúc thúc, bất quá đối với chế độ quản lý quân hàm mới này hắc cũng không có lý giải. Chỉ là đệ tử Đồ thị trong quân đãi ngộ quân hàm toàn bộ đều như nhau, điều này đối với bọn họ không công bình.

Kỳ thực chỉ cần khai đạo, có thể để hắc lý giải, thì sẽ không có tồn tại tình huống này.

Thế nhưng thời kì hiện tại phi thường nhạy cảm, chế độ quân lý mới vốn có thể thực thi một cách dễ dàng, nhưng đại bộ phận mọi người đều không hiểu, cũng chưa có kịp thích ứng. Hẳn thấy thúc thúc của mình trong quân làm âm ỉ, điều này khiến cho Đồ Thiên Thanh cảm giác được cực kỳ gian nan. Tâm nhậm quốc quân cải cách quân sự, dĩ nhiên đệ tử Đồ thị bọn họ không có vấn đề gì.

Kỳ thực Đồ Thiên Thanh hoàn toàn có thể lý giải được Vân Thiên Hà để Đồ Nguyên Khánh trong quân đội đơn độc hạ chỉ lệnh và bộ thư là có dụng ý. Đệ tử Đồ thị bọn họ trên cơ bản đều nghiêm chỉnh chấp hành. Đồ Nguyên Khánh muốn để đệ tử Đồ thị có thể thông qua quân công tại quân đội tạo được uy vọng, thông qua quân công mà được thăng cấp. Cũng không có dựa vào địa vị đặc thù của Đồ thị ngày hôm nay trong Hạ quốc.

Trong quân đội, cũng là muốn bỏ đi cái nhìn của các tướng sĩ đối với phương diện này, có thể quên mình toàn lực chém giết địch trong lúc chiến đấu, từ đó tích lũy chiến công.

Mà hôm nay Đồ Chính Chiếu lại làm âm ỉ như vậy, đã làm ảnh hưởng đến quân kỷ. Khả năng chế độ quân sự mới rất khó thực thi. Đồ Thiên Thanh không khỏi nổi giận, ra lệnh cho thủ hạ phó tướng, đem thân binh đến bắt Đồ Chính Chiếu vào nhận tội.

Giờ khác này, trong trường đại tướng quân, chủ yếu đều là các tướng lĩnh, còn có các đệ tử Đồ thị, toàn bộ đều ở trong trường của Đồ Thiên Thanh, không biết hẳn sẽ xử trí thúc thúc thế nào.

Đồ Thiên Thanh thấy chúng tướng đều nhìn hẳn, lúc này mới mở miệng nói:

- Các vị hôm nay quốc quân điện hạ ra quân lệnh, muốn ta dời Lâm quận đến tây nam Dư Châu. Không cần biết quốc quân điện hạ có dụng ý gì, ta sẽ quán triệt chấp hành, có nghi vấn gì có thể thông qua ta trình tấu lên, cũng không được giống như một đám lưu manh làm loạn trong quân.

Lúc này, Đồ Thiên Thanh đứng lên, trầm giọng nói:

- Phó tướng nghe lệnh

- Có mặt tướng

Phó tướng lúc này lập tức tiến lên một bước.

Đồ Thiên Thanh nói:

- Đồ Chính Chiếu không chấp hành quân lệnh, tại trong quân nháo sự, tung tin đồn nhảm, án theo quân pháp tại tiền quân trăm thủ rắn đe.

Nghe những lời này, các tướng sĩ trong trường ai nấy đều dao động, lập có có mấy tướng lĩnh lên tiếng nói:

- Đại tướng quân, trăm triệu lần không thể. Hôm nay quân đội Hạ quốc đã thực thi chế độ quân lý quân sự mới. Án theo quân lệnh mới, Đồ Đô úy xúc phạm quân pháp nhưng không đáng tội chết, thỉnh đại tướng quân xem lại.

Đồ Thiên Thanh thấy đệ tử Đồ thị đều cúi đầu, không có ai dám mở miệng cầu tình, nhưng thấy các tướng lĩnh khác vì Đồ Chính Chiếu cầu tình, liền nói lại:

- Hiện tại trong quân thực hiện chế độ quân sự mới. Một khi tướng sĩ phạm sai lầm, mỗi ngày trong quân đều có người bị phạt nhưng cũng chưa có ai oán hận. Mà Đồ Đô úy là thúc phụ của ta, lại là tướng lĩnh trong quân thì cần phải làm gương. Nếu như ta không xử trí thì quân pháp ở đâu, các đệ tử Đồ thị thấy thế nào. Ta đã cho đệ tử Đồ thị quân công đều là vì không muốn dựa địa vị gia tộc mà phụ thuộc. Nếu không binh sĩ làm sao phục tùng quân lệnh của ta, uy tín trong quân cũng sẽ không còn.

Một vị tướng lĩnh lại nói:

- Đại tướng quân, theo như chế độ quân sự mới xác thực cũng có viễn chinh đại tướng quân khi ở bên ngoài có thể tùy thời thực thi quyền hạn, có thể đuổi tướng lĩnh trong quân. Nhưng án theo các điều khoản khác trong pháp luật thì Đồ Đô úy bất mãn với chế độ quân sự mới, hành động có chút cực đoan, nhưng cũng không có phát sinh chuyện cãi quân lệnh. Chỉ có thể tạm thời cất chức điều tra, sau đó giao cho quân bộ hội thẩm, lúc đó mới định đoạt.

Đồ Thiên Thanh nói:

- Người đã rõ các điều khoản mới trong quân pháp, vậy vì sao các người thân là tướng lĩnh nhưng mỗi ngày vẫn để rất nhiều binh lính bị phạt?

Chúng tướng nghe được những lời này, cúi đầu, đúng là việc này bọn họ làm việc tắc trách.

Sau đó, Đồ Thiên Thanh trầm giọng nói:

- Hiện tại hành quân, binh quý thần tốc, Đồ Chính Chiếu bắt mãn chế độ quân sự, án theo quân pháp, tước bỏ chức vụ Đô úy, phát một trăm quân côn. Đợi đến khi đại quân đóng quân tại địa điểm mới lập lúc thì hành, tức khắc thực thi. Được rồi, những người còn lại toàn bộ lui ra chấp hành kế hoạch.

Lúc này các tướng lĩnh đều rời khỏi trướng, Đồ Thiên Thanh lưu đệ tử Đồ thị cùng Đồ Chính Chiếu ở lại trong trướng, chỉ thấy hần cúi đầu không nói, nhưng hần không nhận được phần nộ trong lòng nói:

- Thúc phụ, người là trưởng bối trong nhà, cũng là một lão tướng trong quân, thúc phụ phải để chất nghi như nói như nào thì thúc phụ mới hiểu được nỗi khổ tâm của gia gia và Thiên Hà? Đồ thị của Hạ quốc và Đồ thị trước kia khác nhau hoàn toàn, hiện tại có biết bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chúng ta. Thúc phụ lại làm ra chuyện này, chẳng nhẽ người không xem gia gia cùng Thiên Hà tân quân chủ ra gì. Người bắt mãn với chế độ quân sự mới, có thể đơn độc tìm ta kiến nghị, vì sao lại phải làm ra nháo sự như vậy. Cũng may hiện tại tân binh trong quân không nhiều, các tướng sĩ đều biết tính tình người nóng nảy, có thể lý giải được. Nếu như sau này quân đội mở rộng, có tân binh cùng tân tướng lĩnh, người lại có những hành vi như vậy, thì bọn họ sẽ nghĩ như thế nào về đệ tử Đồ thị, lẽ nào để cho bọn họ nghĩ rằng, tương lai Đồ thị có khả năng trở thành hoàng tộc, mà thúc phụ là hoàng thân thì có thể thích làm gì thì làm?

Về mặt Đồ Chính Chiếu xấu hổ, không có lên tiếng, thần sắc những người khác thì vô cùng phức tạp.

Sau khi Đồ Thiên Thanh giải quyết xong mọi việc liền nhìn mọi người rồi nói:

- Các vị thúc phụ, các vị huynh đệ, gia gia và Thiên Hà có hạ mật lệnh. Toàn bộ cấp quân hàm cho đệ tử Đồ thị, song cũng thẳng thắn cảnh cáo cho dù sau này Hạ quốc có trở thành đế quốc, Đồ thị được tôn làm hoàng thân, nhưng vì tiền đồ của đệ tử Đồ thị thì tất cả mọi người đều cần phải nỗ lực phấn đấu để đổi lấy. Tại phương diện này, Thiên Hà cũng không có vì tình riêng mà bỏ qua. Vì thế các vị thúc phụ, các vị huynh đệ, thỉnh dừng làm cho ta khó xử ở trong quân.

Đồ Chính Chiếu lúc này rốt cục cũng chịu mở miệng nói:

- Ta tự phạt, sau khi hành quân đến nơi đóng quân mới, ta sẽ sao chép chế độ quân sự mới nghiền ngẫm, người yên tâm, sau này ta cũng sẽ không tái phạm. Nếu không ta sẽ tự sát để tạ tội.

- Được rồi, hiện tại trong lòng mọi người đều hiểu rõ, sau này các người đều cần phải tích lũy quân công để được đề thăng cấp bậc. Độ khó khăn so với người khác lớn hơn một chút mà chuyện này cũng phải ta có thể trực tiếp ra lệnh. Tất cả đều cần phải có Thiên Hà hoặc gia gia hạ lệnh. Vì thế, vì tương lai của Đồ thị, vì tương lai của Hạ quốc. Hi vọng, mọi người có thể hiệp lực đoàn kết để mọi người biết rằng chúng ta là tôn tử của Đồ thị. Chúng ta sẽ làm gương cho các binh sĩ, dùng mồ hôi và máu để đổi lấy quân công sẽ không phụ thuộc vào gia tộc.

...

Tin tức quân đội Hạ quốc được điều động theo bộ thư sau khi Hoa Hạ quân bắt đầu hành quân được ba ngày thì hoàng đế các quốc gia đều nhận được tin tình báo.

Tại Tĩnh quốc, Đường Túc Ly nhìn tư liệu tình báo mà sắc mặt hần cũng không có biểu tình gì.

Thế nhưng trong lòng hần, cũng không ngừng đoán già đoán non:

- Tiểu tử Đồ gia, bố trí quân đội như vậy rốt cuộc là có ý gì đây. Hần đem bắc quân điều đến phía đông cùng phía nam. Để hở phía bắc và tây nam chẳng phải là tạo cơ hội cho Liệt Diễm quốc cùng La Lan quốc tấn công sao. Lẽ nào hần lại biết quan hệ giữa Thiên Tháp và Thiên U Âm điện tan vỡ, vì thế mà thừa cơ trong lúc chúng ta án binh đợi lệnh, tiên hạ thủ vi cường? Thế nhưng tại sao tiểu tử này lại điều binh lực đến biên cảnh tây nam Trần Châu. Chẳng nhẽ muốn tấn công Sở quốc. Nhưng tiểu tử này là người cơ trí

và thủ đoạn, không có khả năng ấu trĩ có sai lầm như vậy. Rốt cuộc hần muốn làm gì. Mục tiêu của hần rốt cuộc là La Lan quốc hay là Liệt Diễm quốc?

Nghĩ tới đây, Đường Túc Ly thầm phân tích tình hình. Rất có khả năng Vân Thiên Hà muốn dùng thủ đoạn nào đó, tuy rằng hần không có chân chính đoán ra dụng ý. Nhưng theo kiến giải của hần, hần biết hiện tại để La Lan xuất binh là tốt nhất.

Nhưng nghĩ tới thái độ của hai vị các chủ, Đường Túc Ly không khỏi nổi giận, cùng thống hận bội phần. Rất nhiều lần, những người này không hiểu gì về quân sự nhưng cứ tỏ ra vẻ ta đây hiểu biết, chỉ toàn làm cho mọi việc trở thành công cốc. Mà hần cũng chỉ là một hoàng đế bù nhìn, xác thực cũng rất uất ức nhưng hần lại không có thực lực phản kháng.

Vì thế Đường Túc Ly tự nhủ rằng, nếu như hần có cơ hội thoát khỏi sự khống chế của những người này thì hần nhất định sẽ nắm chặt. Đem bọn họ hung hăng dẫm nát dưới chân, mà hần cũng khát khao có thực lực cường đại.

Nhưng hiện tại thấy cơ hội ngay trước mắt, Đường Túc Ly không cam lòng, lần thứ hai đến gặp Tác Hách.

Hiện tại Tác Hách đang tĩnh tọa trong phòng, sau khi hần tiến vào, Tác Hách liền nói:

- Người có phải nghĩ quân chủ Hạ quốc bố trí quân sự như vậy chính là thời cơ cho chúng ta xuất binh, cho nên muốn thỉnh cầu ta xuất binh?

- Tác các chủ quả nhiên liệu sự như thần, tại hạ bội phục. Tại hạ cho rằng bộ thư Hạ quốc như vậy, Tỉnh quốc chúng ta xuất binh không thích hợp, nhưng La Lan quốc xuất binh thì có thể đạt được một kích trí mạng. Hơn nữa chuyện này cũng không có liên lụy tới các chủ. Vì thế tại hạ thử đến, không biết các chủ nghĩ như thế nào?

Tác Hách mở mắt, thần nhiên nói:

- La Lan sẽ không có xuất binh, việc này sẽ do Nhất Phương các chủ và Lâu kinh của Thiên Tháp định đoạt, bất quá Lâu Kinh hiện nay đầu đuôi khó giữ, tự thân bảo toàn còn khó. Mà trong La Lan quốc hiện nay phân tranh không ngừng, người muốn để bọn họ xuất binh, là điều không có khả năng thực hiện. Mà lão phu cũng không có can thiệp, người minh bạch ý ta chứ.

592. Chương 598: Luận Sách.

Vì vậy Đường Túc Ly thử hỏi:

- Vậy việc này, Tác Các chủ không biết có cao kiến gì?

Tác Hách nói:

- Chuyện tình La Lan quốc, hiện tại đã có Âm điện tham dự. Trong lúc này song phương đang có mâu thuẫn, không thể đưa ra được ý kiến thống nhất. Tự nhiên việc này, cũng chỉ có thể nói cho người biết, hiện nay Thiên Tháp khống chế mấy quốc gia. Như vậy Thiên Tháp càng có được nhiều lợi thế trong việc phân tranh sau này, chúng ta không có tâm tư để ý tới. Sau khi chúng ta đạt được mục đích thì đến lúc đó, sự vụ phạm tục này chúng ta cũng sẽ không có tái can thiệp. Người đến lúc đó muốn làm gì thì làm, chúng ta cũng sẽ không có để ý tới. Nhưng hiện tại, người phải nghe theo sự an bài sắp xếp của chúng ta, làm cho tốt bổn phận của người, bảo đảm Tỉnh quốc sẽ không bị mất. Bằng không, chúng ta có thể tùy tiện đưa một người khác lên làm hoàng đế Tỉnh quốc. Có một số việc không thể cải biến, vậy thì hãy thuận theo tự nhiên đi. Người minh bạch ý ta chứ?

Điều này rất hiển nhiên là ám chỉ chuyện Đường Túc Ly tiếp thu chuyện này, hần cơ bản không có khả năng thay đổi kết quả.

Mà trong lòng Đường Túc Ly, hần nghe được Tác Hách nói ra những lời này, còn có diễn biến sự tình trong những ngày gần đây, hần có điểm minh bạch ý đồ của Thiên Tháp.

Thiên Tháp khống chế mấy quốc gia, chỉ vì lợi ích tương lai mà tranh thủ càng nhiều. Nhưng những quốc gia này bọn họ không có để ý tới, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ rời khỏi thế tục. Tuy hần hiện nay không có

tiếp xúc đến những đấu tranh cao tăng kia, nhưng hần là người thông minh. Hần biết nếu như hần có thể chịu đựng được qua giai đoạn này, chờ Thiên Thập triệt thủ, đến lúc đó hần có thể tự do vùng vẫy.

Hần minh bạch điểm này, cho nên cũng không có nói gì nữa, tựu lui ra ngoài. Hần nghĩ hiện tại nên hảo hảo tu luyện đề thăng thực lực bản thân. Để sau này Tĩnh quốc của hần ổn định phát triển, về phần tiểu tử Đồ thị, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm, sau này ắt có cơ hội thu thập Hạ quốc.

...

Mà ở trong hoàng cung Sở quốc lúc này, mấy vị quân thần Mạc gia cùng với mấy vị trưởng lão Địa môn đang ngồi một chỗ, tựa hồ đang thảo luận.

Mạc Bách Uy đã từng gặp qua Vân Thiên Hà, hần biết người này rất lợi hại, cho nên nói rằng:

- Tiểu tử này đem tây quân tới biên cảnh Trần Châu, nhìn bên ngoài có vẻ như là muốn dụng binh đối với Sở quốc chúng ta. Nhưng trên thực tế, tiểu tử này có ý đồ khác, hần tự nhiên không có tự dưng khai chiến với Sở quốc.

- Án theo lẽ thường, thì Hạ quốc, Tĩnh quốc cùng Sở quốc trước kia đều là lãnh thổ của Đại Đường, hiện nay bị phân chia thành ba quốc gia. Hơn nữa dân chúng của ba quốc này trước đây đều là thần tử của Đại Đường. Sau khi ba quốc gia này được thành lập cũng không có đặt quan hệ lợi ích trực tiếp. Mà hiện tại tàn Đường cũng chỉ sót lại tại Tuyên Châu. Bao lâu nay không có quốc gia nào muốn diệt đi cơ nghiệp cuối cùng này. Do đó các quốc gia mượn cơ công khai lên án khiến cho chính mình rơi vào cảnh bất lợi. Vì việc này, tiểu tử Đồ thị kia không có khả năng không có nghĩ đến. Chúng ta cũng không có cần để ý tới việc hần bố trí quân sự như thế nào. Chỉ cần chú ý phòng bị, thúc đẩy phát triển quân lực quốc nội là được.

Mạc Bách Sử gật đầu vuốt râu nói:

- Nhị ca nói không sai, nguyên Sở quốc ta vốn xuất thân từ nam quân Đại Đường. So với bắc quân, đông quân vẫn bị yếu thế hơn. Từ khi tự lập quốc cho tới nay, luôn đặt sự phát triển của quân lực lên hàng đầu. Tạm thời sẽ không cùng Hạ quốc và Tĩnh quốc khai chiến.

Một vị xích bào trưởng lão lại nói:

- Về phương diện quân sự chúng ta hiểu biết không nhiều, nhưng với thế cục hiện tại phía sau chúng ta có Mai Châu cùng Định hải quân của Hải Châu tam đảo giống như một mũi nhọn sau lưng, nếu như căn cơ gốc rễ mà không vững rất dễ bị đối phương tiêu diệt. Vì thế hiện tại điều chúng ta cần lo lắng chính là hậu phương.

- Ý tứ của trưởng lão có phải muốn trước tiên chúng ta đoạt được Mai Châu, đem Hải Châu cùng Định Hải quân đoàn cách ly hoàn toàn với chúng ta?

Mạc Bách Uy nói.

- Không sai, Tiêu thị Hải Châu tuy không có tự lập nhưng Định Hải quân đoàn thế lực cường đại, mà lại gần với Mai Châu. Bọn họ rất có khả năng lên đất liền cùng chúng ta chinh chiến. Vì thế chúng ta cần phải nhanh chóng đoạt được Mai Châu.

Trong lúc mọi người đang thương nghị, thì Mạc Vân Thiên mập mạp đột nhiên vội vàng vàng chạy đến. Kêu lên:

- Thúc phụ, các vị trưởng lão, sứ giả của Nhật Tông tới.

Vừa nghe những lời này, mọi người cũng không dám chậm trễ, vội vàng vàng đứng dậy, lập tức đi ra đón. Chỉ thấy mấy vị trưởng lão mang theo một vị thanh niên còn có một vị tuyệt sắc nữ tử đi tới.

Mạc Vân Thiên đi theo sau mọi người, liếc mắt thấy tuyệt sắc giai nhân này mà ngây dại, nước miếng chảy ra lúc nào không hay.

Triệt Ngư và Tập Diên được hai vị Thái Thượng trưởng lão của Nhật Tông dắt tới hoàng cung của Sở quốc, nhìn thấy người của Mạc thị, đang đợi bọn hần hành lễ, Triệt Ngư không có nói gì chỉ nghe thấy Tập Diên hừ một tiếng.

Mà tiếng hừ lạnh này giống như Long ngâm, phạm vi ảnh hưởng vô cùng lớn khiến cho hoàng cung lay động. Lúc này các vị trưởng lão Nhật Tông đều biến sắc.

Sự giận giữ của cường giả đối với người bình thường mà nói không khác nào ngũ lôi giáng xuống.

Mà Mạc thị và Địa môn đều có thực lực thấp, bọn họ dưới tiếng hừ lạnh này toàn bộ đều phải lùi lại mấy thước. Mạc Bách Uy còn miễn cưỡng đứng thẳng, nhưng những người khác đều ngã ngửa ra mặt đất.

Đột nhiên phát sinh biến cố như vậy, không biết người của Mạc thị có đắc tội với vị sứ giả này không, đang muốn thỉnh tội, chợt nghe một vị trưởng lão Nhật tông quát dẹp đường:

- Hôm nay chúng ta được phái làm sứ giả xuống đàm thoại, sự việc vô cùng quan trọng. Vì sao nơi này lại ô uế như vậy, chẳng nhẽ các người kinh nhờn dung nhan thiên sứ?

Mọi người trong Mạc gia vừa nghe cũng nghĩ tới nguyên nhân không khỏi nhìn về phía Mạc Vân Thiên, chỉ thấy hắn quỳ rạp trên mặt đất làm bộ dạng si mê nhìn chăm chăm vào Tập Diên

Lúc này Mạc Bách Uy giận giữ, tát Mạc Vân Thiên bay ra ngoài, cũng không có để ý tới sự sống chết của hắn, lúc này tụt xin lỗi nói:

- Các vị trưởng lão, sứ giả, tiểu tử này trong nhà ăn chơi chác táng, thật sự xấu hổ vô cùng. Mong các vị không chấp nhặt bỏ quá cho.

Mà vị trưởng lão Nhật Tông lại hướng Tập Diên nói:

- Tập Diên, người cũng không cần để con sâu dơ dớp này trong mắt, bọn họ đã nghiêm phạt, người bắt tất phải tính toán với những con kiến hôi này, chúng ta nói chuyện chính sự đi?

Tập Diên quay sang, nhìn về Triệt Ngư, thấy hắn lắc đầu, tụt cũng bỏ qua. Lúc này đối với nàng thì con sâu dâm loạn dám nhìn nàng chăm chăm như vậy cũng không có tồn tại trên nhân gian này nữa.

Đây là sự khác nhau của các thế lực cao tầng. Người của Nhật Tông đối đãi với Viêm tộc cùng với Mạc thị như vậy khiến cho những người phạm tội này cảm giác không còn mặt mũi.

Mặc dù sắc mặt bọn họ như vậy nhưng hiện tại Mạc thị cùng Địa môn cũng chỉ có thể nhắm mắt mà nhẫn nhục. Thiên hạ này coi trọng thực lực, chỉ cần có thực lực thì người có thể thích làm gì thì làm. Việc những siêu cấp cường giả này không để bọn họ vào trong mắt, coi bọn họ như những con kiến hôi. Chuyện tình sỉ nhục như vậy nhưng bọn họ lại coi đó là vinh quang. Đây cũng chính là điều mà Mạc thị đúc kết được sau hơn trăm năm đấu tranh sinh tồn.

Hiện tại tình cảnh trong hoàng cung Sở quốc cùng với hoàng cung các quốc gia khác cũng như nhau

Bên trên Mạc thị còn có Địa môn, bên trên Địa môn còn có Nhật Tông. Ngày hôm nay đến cả Viêm tộc, bọn họ cũng phụ thuộc vào Nhật Tông. Lúc này trên thế gian là đại biểu cho thế lực cường đại cao tầng không thể vượt qua.

Bất quá thái độ Triệt Ngư như vậy còn tương đối hòa nhã, đối với chuyện vừa rồi cũng không có tiếp tục truy vấn, sau khi ngồi xuống liền ôn tồn nói:

- Chúng ta sau nhiều ngày lịch lãm ở đây. Hôm nay mới đến kỳ thực cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn biết cái nhìn của các người đối với chi tranh của thiên hạ.

Lúc này người của Mạc thị có chút sững sờ không nghĩ được, cũng không có dám lên tiếng.

Một vị Nhật Tông trưởng lão nói:

- Các người thường ngày thấy thế nào thì cứ nói thẳng ra, không cần câu thúc, chính là sứ giả muốn nghe một chút, chúng ta cũng muốn nghe một chút. Cái nhìn của các người đối với việc tranh đoạt thiên hạ như thế nào?

Lúc này vị xích bào trưởng lão của Địa Môn mới nói:

- Khí số tàn Đường đã hết, hiện tại thiên hạ nhất phân, có Đường, Tinh Sở, Hạ, La Lan, Liệt Diễm. Mà trong đó có Tinh quốc, La Lan quốc, Liệt Diễm quốc phía sau có Thiên Tháp cùng với Thiên U Âm điện

đều là những thế lực cường đại trợ giúp, tàn Đường thì có Trường Sinh Giáo chi trì. Nhưng Trường Sinh Giáo tại Đại Đường đương thời không có căn cơ, cho nên khi bọn giúp đỡ tàn Đường cũng không có tránh khỏi việc các quốc gia chiếm đoạt, cũng không cần nghị luận. Duy chỉ có Hạ quốc là đặc thù. Trước đây Đồ thị chấp chương bắc quân Đại Đường, vững vàng khống chế quân quyền. Sau khi đại loạn bọn họ khống chế toàn bộ quân đội. Hoàn toàn có thực lực tranh đoạt thiên hạ. Sau khi thái tử tiền Đường Đường Linh Sơn xuất hiện lại đem tây quân cùng các quan đại thần của Đại Đường quy tụ lại. Chính vì thế là Hạ quốc có cơ hội chiếm tam châu hợp thành một quốc gia. Cùng với đó thực lực quân sự của bọn họ rất cường đại. Thế nhưng các quốc gia phát triển cơ sở, đều có các thế lực cường đại phía sau chi trì. Tuy thực lực quân sự Hạ quốc cường đại. Nhưng thế lực đứng phía sau bọn hắn, tạm thời chúng ta cũng không có biết là do thế lực nào hậu thuẫn, thực lực cường đại đến cỡ nào. Nếu không phải như thế thì bọn họ đã bị Tĩnh quốc cùng Sở quốc sâu xé.

- Một đám ngu ngốc.

Tập Diên nghe xong những lời phân tích này không khỏi lẩm bẩm, giọng điệu có phần cay cú, có vẻ thập phần chẳng đáng. Kỳ thực đằng sau Hạ quốc không có bất kỳ thế lực cường đại nào mà gần như chỉ có một người. Mà người này các thế lực khắp nơi đều phải kiêng kỵ sáu phần. Huống hồ thế lực phía sau người này chính là Thần điện càng khiến cho người ta thêm kiêng kỵ.

Triệt Ngự và các trưởng lão Nhật Tông nghe xong những phân tích đều nhũm mày.

Nếu như Mạc thị cùng Địa môn cùng không rõ tình thế, tự cho là đúng. Không nói Hạ quốc bị Sở quốc cùng Tĩnh quốc thôn phệ, mà ngược lại Sở quốc có khả năng rơi vào tay Hạ quốc.

Cho nên lúc này Triệt Ngự mở miệng nói:

- Chúng ta nếu quyết định giúp đỡ Sở quốc thì tự nhiên không có hi vọng Sở quốc sớm bị diệt vong. Tình thế thiên hạ các người không cần quản. Chúng ta nếu như đã giúp đỡ các người tự nhiên có dự định. Bất quá nhận thức của các người ngày hôm nay nông cạn như vậy, vì thế mà ta cũng cần phải nói vài câu. Hiện tại chỉ cần các người toàn lực bảo vệ tốt bốn quốc, về phần mở rộng lãnh địa các người không nên vọng tưởng.

593. Chương 599: Thử Chiến.

Không muốn làm cho thiên hạ thống nhất ư, hẳn không phải là ý này.

Trưởng lão Nhật Tông có thể hiểu được ý tứ của Triệt Ngự, lúc này gật đầu nói:

- Những lời của sứ giả các người là người phạm tục tự nhiên không rõ. Bởi vì tầm nhìn của các người quá hạn hẹp, hơn nữa còn có một số chuyện tình các người không có tư cách để biết. Cho nên tốt nhất các người hãy bảo vệ tốt giang sơn Sở quốc, đừng có làm ra những việc khiến cho chúng ta thất vọng. Về phần Hạ quốc, trước hết các thế lực khắp nơi tạm thời còn không có dám động vào. Về phần nguyên nhân, các người cũng không cần biết. Chờ mấy ngày nữa, có một vài sự việc phát sinh, các người cơ trí một chút tự nhiên có thể đoán ra một chút nguyên do.

Vị xích bào trưởng lão của Địa Môn có chút không xác định nói:

- Rốt cuộc Hạ quốc có cái gì mà để cho các vị cố kỵ như vậy. Chúng ta tạm thời không được động vào, nhưng còn Mai Châu nếu như chúng ta đoạt lấy giải trừ hậu hoạn, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

- Hồn trưởng!

Vị trưởng lão Nhật Tông kia vừa nghe được những lời này, nhất thời giận quá quát một tiếng:

- Người thật ngu xuẩn, mới vừa rồi Triệt Ngự đã nói với các người rất rõ ràng rằng không được tự tiện gây chiến tranh, chỉ cần bảo vệ tốt Sở quốc là được. Người bây giờ còn vọng tưởng muốn chiếm lấy Mai Châu?

- Đại trưởng lão dạy chỉ phải, tại hạ nhớ kỹ.

Vị trưởng lão Địa Môn kia bị chửi cho một trận, lập tức vàng lời cũng không có dám đề cập tới vấn đề này nữa.

Triệt Ngự lần này đến đây có chút thất vọng với tình cảnh nơi đây. Lúc này cũng không có ý muốn nán lại thêm một chút nào, hướng vị trưởng lão Nhật Tông gật đầu liền mang theo Tập Diên biến mất khỏi hoàng cung không khỏi khiến cho mọi người sững sốt. Cao thủ đúng là cao thủ, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi đâu.

Hai vị trưởng lão Nhật Tông rời đi trước, còn một vị nhịn không được quay đầu lại nói với người của Địa Môn:

- Các người cần phải nhớ kỹ lời khuyên của chúng ta cùng với lời của Triệt Ngự. Nếu như các người có thể làm được như vậy sau này đối với các người mà nói cũng có chỗ tốt. Nếu như người vọng tưởng làm những chuyện như người nói vừa rồi thì đừng trách chúng ta vô tình. Phải biết rằng còn rất nhiều người muốn được ngồi lên ngôi hoàng đế Sở quốc, chúng ta không có thiếu chỗ biết nghe lời, cũng không có ngại việc thay đổi hoàng đế, các người hiểu chứ?

Dứt lời, vị trưởng lão này cũng nhẹ lướt đi, trong hoàng cung chỉ còn lại người của Mạc thị cùng Địa Môn. Trên mặt mỗi người đều có một tảng mây đen chưa tan hết.

...

Rời khỏi hoàng cung Sở quốc, đi tới một nơi gọi là Tỉnh Nhã ở ngoại thành, Triệt Ngự phe phẩy chiết phiến đang nhìn dòng suối nhỏ trầm tư.

Tập Diên cảm thấy nhàm chán cho nên đi tới bên cạnh Triệt Ngự, ánh mắt nhu tình nhìn như nước ngầm nhìn hần nói:

- Sư huynh, việc tranh đoạt tạo hóa số mệnh này những con kiến hôi kia không hiểu. Trong mắt chúng chỉ biết đến mấy tác đất, ta xem nếu để cho bọn họ tự mình tranh đoạt mấy tác kia cũng là rất khó khăn.

Lúc này, hai vị trưởng lão Nhật Tông cũng chạy tới, Tập Diên cũng không có gì thích thú, thấy sư huynh không có để ý nàng chỉ ngồi một bên gần người, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Triệt Ngự thấy hai vị trưởng lão Nhật Tông đuổi đến liền thu thiết phiến, xoay người lại đợi bọn họ đến rồi nói:

- Những chuyện gần đây thực đã làm Thanh Phương, Thanh Quang nhị vị trưởng lão cực khổ.

Thanh Phương trưởng lão nói:

- Các hạ quá lời rồi, vì tương lai có thể được chi chút ít số mệnh, có thể là cho Nhật Tông có thể sinh tồn thì mấy chuyện này cũng không đáng nhắc đến.

Triệt Ngự nói:

- Mới vừa rồi ta nhìn ra, những người đó đối với Mai Châu cũng có suy nghĩ kỹ rồi mới đưa ra quyết định đó. Nhưng bọn họ lại không biết rằng Mai Châu xuất hiện người của Thiên Long tộc. Ta bây giờ còn không có thăm dò được mấy Long nhân này đến Mai Châu là có mục đích gì. Cho nên chuyện này cần phải phiền nhị vị trưởng lão hao tâm để ý. Nếu như gặp phải những Long nhân của Thiên Long tộc cũng nên đối đãi tử tế, sau đó mới quyết định.

Thanh Quang trưởng lão nói:

- Triệt Ngự các hạ, Thiên Long tộc chính là một trong quý tộc có địa vị cao trong thượng giới. Trong bọn họ có người hạ giới, hẳn là cũng có mục đích giống như chúng ta. Nhưng những người này chỉ tự mình xuất hiện ở Mai Châu, cũng không có liên lạc với các hạ, có thể hay không các hạ tính toán sai lầm?

Tập Diên đứng bên cạnh nghe những lời này, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Sư huynh, người nói người của Thiên Long tộc có thể hay không giống như ta lần trước du ngoạn ở Long Hồ đã gặp phải một trong hai người đó. Nếu như theo lời của các nàng tự không hẳn là do Thiên Long tộc phái tới.

Triệt Ngự nói:

- Cho dù không phải Thiên Long tộc phái tới nhưng dù sao các nàng cũng là người của Thiên Long tộc, chúng ta cũng cần phải đối đãi tử tế. Dù sao thì ở trên thượng giới, hai tộc chúng ta vẫn duy trì quan hệ hảo hữu tốt đẹp.

- Sư huynh, người đi gặp người đàn bà kia, ta đi cùng người được chứ. Ta biết nàng, chuyện lần trước người vẫn trách cứ ta, ta muốn hướng tới nàng nói lời xin lỗi.

Tập Diên mở trừng hai mắt, thần sắc mang theo vẻ giảo hoạt.

Triệt Ngự làm sao không biết được trong lòng sư muội đang tính toán cái gì, nhưng vẫn không thể làm gì khác hơn là gật đầu, sau đó hướng Thanh Quang, Thanh Phương nhị vị trưởng lão nói:

- Nhị vị trưởng lão, ngày mai chúng ta lên đường trước đến Mai Châu. Chuyện tình nơi đây phải làm phiền nhị vị.

Dứt lời, Triệu Ngự mang theo Tập Diên ngự không mà đi.

...

Năm ngày sau, tại yếu tắc Thiên Quỷ Khai Châu, bởi vì quân chủ lực Hoa Hạ rút lui, Liệt Diễm quốc biết được tin tức này liền mang đại quân hung hăng đột kích, yếu tắc Thiên Quỷ đang trong tình thế rất nguy cấp.

Đến ngày thứ bảy, yếu tắc Thiên Quỷ đã bị đại quân của Liệt Diễm quốc do Tương Hách suất lĩnh xâm lược. Bách tính cùng quan quân ở Thiên Quỷ nhận được quốc quan lệnh thoái lui. Chính vì thế mà khi yếu tắc Thiên Quỷ bị đại quân của Liệt Diễm quốc chiếm đóng cũng không có gây tổn thất về người cho cả hai bên.

Đại quân Liệt Diễm quốc khí thế ngút trời. Đồng thời Liệt Diễm quốc rất nhanh đưa ra chỉ lệnh chia đại quân ra làm hai đường mượn thế tiến đánh Khai Châu.

Đến ngày thứ chín, tại Tuyết Châu, một đội quân khác của Liệt Diễm quốc đột phá sáu tầng phòng ngự thẳng tiến về phía bắc Khai Châu, hai đại quân của Liệt Diễm quốc có xu thế hợp binh. Tình thế Khai Châu vô cùng nguy cấp.

Mà ở quốc nội Hạ quốc, dân chúng cũng cảm thấy bất an, một số người tung lời đồn tân quân chủ an bài thất ngộ khiến cho Hạ quốc lâm vào nguy cơ, khiến cho bách tính trong Hạ quốc vô cùng khủng hoảng.

Nhưng quỷ dị chính là, đến ngày thứ mười một, những lời đồn này đã dừng lại. Mà sau khi đại quân của Liệt Diễm quốc đoạt được phía tây Khai Châu khí thế càng tăng cao, tiếp tục hướng phía đông Khai Châu tiến đánh, cùng với quân canh phòng ở đây lần đầu tiếp cận. Song phương chiến đấu bất phân thắng bại, liền ngưng chiến trở về quân doanh.

Trong lúc tình hình Khai Châu vô cùng nguy cấp, thì tại quốc chính viện Hạ quốc đang xảy ra tranh cãi không ngừng nhưng đều không thấy mặt quốc quân đầu khiến cho mọi người đối với vị tân quốc quân này có chút thất vọng.

Mà mấy ngày nay đại môn của Đồ phủ cũng đóng chặt không có mở, bất kỳ quan viên nào đến tìm cũng bị Đồ Chính Minh tự mình từ chối khéo ở ngoài cửa.

Thật ra ngay cả Đồ Chính Minh cũng không có hiểu Vân Thiên Hà rốt cuộc muốn làm cái gì. Vì sao đại quân của Liệt Diễm quốc đột kích, Khai Châu sắp mất đến nơi mà Vân Thiên Hà cũng chẳng thêm quan tâm. Chỉ ở trong phòng tĩnh tu, vốn mới đầu Đồ Chính Minh có chút trầm trù cảm xúc, nhưng mấy ngày liên tiếp nghe được những tin tức không tốt, khiến cho tim hắn cũng bắt đầu dao động.

Mà ở trong đông viện, lúc này Vân Thiên Hà đang tĩnh tọa trong sảnh, vẻ mặt nhàn nhạt uống trà, Cơ Trọng Thiên ngồi đối mặt nhìn hắn, mà Đồ Nguyên Khánh cũng ngồi ở phía sau uống trà vẻ mặt hờn dỗi. Mà ngay cả đến Túc Dao cũng không có biết hắn đã uống bao nhiêu chén trà.

Uống trà xong, Vân Thiên Hà mới nói:

- Cơ thúc thúc, những tông môn thế lực kia nghe được mấy tin tức này có phản ứng gì không. Thiên Quỷ sơn có truyền đến tin tức gì không?

- Tạm thời không có tin tức gì truyền đến, hẳn là vào hôm nay Viễn Hành sẽ mang tin tức trở về.

Vừa nói chuyện, lúc này Vân Thiên Hà lại đột nhiên cười nhạt nói:

- Thực không có nghĩ tới vừa mới nhắc tới thì hắn đã trở về.

Dứt lời, Vân Thiên Hà trực tiếp truyền âm đến Đồ Chính Minh, để hắn đi cho Cơ Viễn Hành đi vào.

Đồ Chính Minh nghe được tự trực tiếp mang Cơ Viễn Hành tới đông viện.

Sau khi Cơ Viễn Hành bước vào trong phòng cũng không có nói gì, chỉ lấy ra một phong thư, giao cho Vân Thiên Hà.

Sau khi Vân Thiên Hà xem xong mật hàm mới cười nhạt nói:

- Xem ra chúng ta thử dò xét quả nhiên là có hiệu quả. Bây giờ các thế lực tông môn cũng không có dám vọng động. Ngay cả Thiên U Âm điện cũng không có phản ứng. Chỉ cần những thế lực tông môn này không có can dự vào chuyện này thì khí số của Liệt Diễm quốc cũng chỉ tới đây mà thôi.

Dứt lời, Vân Thiên Hà hướng tới Túc Dao gật đầu, Túc Dao lại rót thêm cho mỗi người một chén trà rồi mới khom người rời khỏi đông viện.

Mà lúc này Vân Thiên Hà cũng đứng dậy, nhìn Đồ Nguyên Khánh đang buồn bực nói:

- Lão gia tử, bây giờ chúng ta không cần né tránh, trước tiên đi quốc chính viện.

...

Tự sau những ngày này các quốc gia cũng không nhìn thấy tình hình Hạ quốc có điểm gì khả quan. Hạ quốc rất có khả năng bị Liệt Diễm quốc đoạt được. Ở ngày thứ mười ba, quân canh phòng cùng cận vệ quân của Hạ quốc giao tranh với quân đội của Liệt Diễm quốc hai lần. Hoa Hạ quân tiểu thắng, đem đại quân của Liệt Diễm quốc cầm chân ở Khai Châu không thể tiến thêm được.

Mà tới ngày thứ mười sáu, Liệt Diễm quân cùng Hoa Hạ quân sau năm ngày giằng co, thế cục đột nhiên chuyển biến đột ngột. Trong Liệt Diễm quốc xảy ra cuộc nội chiến quy mô lớn. Kinh thành của Liệt Diễm quốc bị một nhóm dị quân chiếm lĩnh. Nội bộ Liệt Diễm quốc sinh ra náo động mà đại quân của Liệt Diễm quốc phải hỏa tốc rút quân trở về.

Trong khi đại quân của Liệt Diễm quốc rút lui thì quốc quân Hạ quốc vừa mới tiến hành bố trí quân sự. Lúc này ra lệnh cho Hách Xa cùng Trữ Dạ đem đại quân chủ lực hội hợp từ một bí sơn được một chi của bộ lạc dị nhân trực tiếp dẫn vòng qua sau núi cấm. Đây là nguyên thủy sâm lâm nơi mà chưa bao giờ có quân đội tiến vào. Ra khỏi nguyên thủy sâm lâm trực tiếp xuất hiện của bụng đông bắc Liệt Diễm quốc. Mà đại quân của Hoa Hạ quốc sau khi tiến vào lấy khí thế tạt phong sóng dữ nhanh chóng đoạt lại vùng đông bắc bộ Liệt Diễm quốc. Từ đó quân tiên phong của Hoa Hạ quân hướng bụng Liệt Diễm quốc đánh vào như vào chỗ không người.

Mà khi tin tức này truyền ra. Các quốc gia khác đều ồ lên kinh hãi. Rốt cục lúc này cũng đã hiểu rõ mục đích thực sự của quốc quân Hạ quốc. Bọn họ biết Liệt Diễm quốc coi như đã nằm trong tay của tên tiểu tử quỷ dị đa đoan.

Rất rõ ràng, mấy ngày trước đại quân của Liệt Diễm quốc hung hăng đột kích yếu tắc Thiên Quỷ rồi đến Khai Châu. Nhưng bọn hắn chẳng qua chỉ là mới đi qua vùng đất hoang vu mà thôi. Không những thế còn tác chiến mấy ngày liền. Mà quân nhu của Liệt Diễm quân tiêu hao nhanh chóng cần được bổ sung.

Trong lúc khẩn yếu quan đầu thì trong Liệt Diễm quốc lại xảy ra nội chiến, không khác nào trời đã tuyết lại còn thêm sương. Đại quân Liệt Diễm quốc chinh chiến đường dài, bị chặt đứt lương thảo. Bọn họ chỉ còn cách hỏa tốc rút quân về. Nếu không thì toàn quân sẽ bị tiêu diệt.

Nhưng là từ trước đến giờ Vân Thiên Hà không bao giờ cho địch nhân có cơ hội để mà thở, rất nhiều người sợ hãi trước thủ đoạn của Vân Thiên Hà.

594. Chương 600: Liệt Diễm Vong Quốc.

Lúc này, bọn họ rốt cục đã biết sự cay độc và đáng sợ của quốc quân Hạ Quốc là ở chỗ nào.

Chuyện tình người khác không thể làm được, hấn cứ nhiên lại làm được.

Ban đầu chỉ là chuyển quân chủ lực tới khu vực giáp ranh giữa Ly Sơn và Trần Châu, nhưng lại không có ai ngờ tới bọn họ cứ nhiên vượt qua Ly Sơn, xuyên qua phiến rừng rậm tử nguyên thủy vốn không có người nào dám bước qua, từ đó thâm nhập vào bên trong Liệt Diễm Quốc, cấp cho Liệt Diễm Quốc một kích trí mạng.

Mà ở phía sau, đại quân Liệt Diễm Viễn Chinh quay về trong vội vã cùng mệt mỏi, có điều bọn họ vẫn không thể cải biến được kết quả khu lãnh địa phía Tây Bắc bị chiếm đóng.

Nhưng ngay sau lưng bọn hấn đã có Thương Thiếu Dung xuất lĩnh bộ phận cảnh vệ quân của Hạ Quốc truy kích. Tựa như chó nhà có tang, bọn họ chỉ còn một con đường chạy tiếp, đó chính là xuyên qua hoang mạc Xích Diễm.

Nhưng bọn họ cũng không biết được, Vân Thiên Hà cũng không biết, sâu bên trong hoang mạc Xích Diễm lại có một vùng tử vong đã sớm lảng lạng chờ đợi bọn họ.

Điều này nói rõ, Liệt Diễm Quốc không phải tạm thời mà đã bị tiêu diệt hoàn toàn, kết cục của bọn họ chỉ có một, đó chính là vong quốc.

Hai mươi ngày sau, Liệt Diễm đại quân thâm nhập vào bên trong hoang mạc Xích Diễm, Thương Thiếu Dung xuất lĩnh cảnh vệ quân tạm thời ngừng truy kích mà dẫn binh đóng tại giải đất sát biên giới hoang mạc Xích Diễm rồi chia binh nhắm giải đất băng tuyết phía Tây Bắc thẳng tiến.

Hai mươi sáu ngày sau, mười vạn đại quân Liệt Diễm thâm nhập hoang mạc Xích Diễm, có ba vạn tàn binh phản hồi đường cũ, vừa đúng lúc đụng phải cảnh vệ quân do Thương Thiếu Dung lưu lại, dưới tình cảnh không còn tâm trí chiến đấu, ba vạn tàn quân của Liệt Diễm đại quân đành nuốt hận tại sát biên giới hoang mạc Xích Diễm.

Một bộ phận khác của Liệt Diễm đại quân, trải qua sợ hãi cùng tử vong, dưới sự nỗ lực không ngừng, vượt qua đói khát, chỉ có sáu vạn quân xuyên qua được hoang mạc Xích Diễm, thế nhưng nghênh đón bọn hấn lại là gót sắt của Hoa Hạ đại quân Tây chinh đã sớm từ trước chiếm đóng toàn bộ vùng Đông Bắc của Liệt Diễm Quốc.

Đội quân mệt mỏi có thể nào là đối thủ của một đội quân tinh nhuệ đã sớm có chuẩn bị từ trước đây, hơn nữa bọn họ còn vừa trải qua một hồi chiến dịch bên trong hoang mạc Xích Diễm, nói không ngoa, hơn sáu vạn đại quân quay trở về Liệt Diễm Quốc chắc chỉ còn lại phần hồn.

Để rồi máu, thây xác phủ kín rồi nhuộm đỏ cả một vùng hoang mạc.

Đến tận đây mười lăm vạn đại quân Liệt Diễm đi về hướng Đông toàn bộ đã bị tiêu diệt.

Hai mươi chín ngày sau, suốt đêm chinh đồn đại quân Tây chinh, chuẩn bị đầy đủ lương thảo tiếp tế, tiếp tục hướng sâu vào bên trong Liệt Diễm Quốc, một đường thế như chẻ tre, quân phòng giữ địa phương căn bản không có biện pháp ngăn cản gót sắt đại quân Hoa Hạ chinh Tây, thành trì liên tục bị chiếm đóng.

Ba mươi hai ngày sau, quân tiên phong đại quân Hoa Hạ chinh Tây lần thứ hai thực hiện một hành động vĩ đại mà trước nay chưa một đời danh tướng nào dám thử qua, quân tiên phong nhắm thẳng hạch tâm của Liệt Diễm Quốc khiến cho Liệt Hỏa thành bị vây trong nguy cấp.

Ngay lúc đó, cửa Liệt Hỏa thành lại mở rộng ra, Hoa Hạ đại quân một đường khí thế, thẳng hướng tiến nhập Liệt Hỏa thành, đánh tới tận Hoàng Thành, cuối cùng quân kỳ Hạ Quốc đã thấy xuất hiện tại đài quan sát cao nhất bên trong Liệt Diễm Quốc.

...

Ngay trong đêm đại quân Hoa Hạ chinh Tây đánh tới thủ đô Liệt Diễm Quốc nguy cấp là lúc.

Một đường phía Tây Bắc, Trấn Nam cảnh vệ quân tiên phong thuộc biên chế tướng quân Dương Nghịch Nguyên, nhận được mật lệnh của Đồ Thiên Thanh, thuận lợi đưa quân về hướng tây, bí mật kết hợp với quân đội của Quan Chanh từ phía bắc đi xuống tại Tuyết Châu, khi hai quân kết hợp tạo thành một đội quân tập kích bất ngờ đường lui của địch, Liệt Diễm quân bị đại bại, đường lui còn bị chặn hoàn toàn, đứng theo kế sách đóng cửa đánh chó do Vân Thiên Hà đặt ra lúc đầu.

Đường lui binh bị chặn, Liệt Diễm quân còn liên tục bị quân đội của Dương Nghịch Nguyên và Quan Chanh giằng co không dứt, bởi vì lương thảo khuyết thiếu, Liệt Diễm quân chỉ còn đường được ăn cả ngã về không, tiếp tục tiến về phía Đông, mưu toan cướp đoạt vật tư của bách tính khu vực Khai Châu dưỡng chiến.

Chỉ là tới đây, Liệt Diễm quân lại gặp phải phản kháng cường liệt của bách tính địa phương, hơn nữa phía bách tính còn được trang bị đầy đủ vũ trang, lúc này bọn họ mới biết được bên trong đã có quân đội Hạ Quốc mai phục.

Sau khi tổn thất thêm hơn hai vạn người, đám tàn binh Liệt Diễm quân mới tháo chạy được về Hạ Lạp Tề Sơn theo hướng Bắc. Đồ Thiên Thanh lúc này lập tức mệnh lệnh cho Quan Chanh truy kích đường lui của tàn quân Liệt Diễm, chặn đứng Liệt Diễm quân tại khu vực phía bắc.

Mà quân đội dưới trướng Dương Nghịch Nguyên lại không tiếp tục truy kích tàn quân Liệt Diễm mà bọn họ được lệnh tiếp tục tiến quân về phía Tây, ngay khu quốc đô của Liệt Diễm Quốc là Liệt Hỏa Thành bị chiếm đóng ngày thứ hai, Dương Nghịch Nguyên đã thành công thu phục lại vùng đất Tuyết Châu của Hạ Quốc đã bị mất.

Năm ngày sau đó, quân đội dưới trướng Dương Nghịch Nguyên hoàn thành việc đưa Tuyết Châu vào bản đồ Hạ Quốc thẳng tới tận vùng biên giới giáp với Ngân Thần Quốc.

Ba mươi chín ngày sau, Quan Chanh hội quân cùng Đồ Chính Chiếu đánh cho Liệt Diễm tàn quân một trận đại bại tại phía bắc Hạ Lạp Tề Sơn, toàn bộ một vạn người bị bắt làm tù binh, ba vạn người tử trận.

Đến tận đây, mười vạn đại quân Liệt Diễm Quốc, toàn quân bị diệt.

Mà tại bốn mươi lăm ngày sau, vừa chiếm lĩnh được Tuyết Thành, tiền đường Dương Nghịch Nguyên lại tiếp tục dẫn quân bắc tiến, đúng lúc hội hợp với quân nam tiến, đại phá một trong hai tòa hùng thành cuối cùng của Liệt Diễm Quốc, từ đây Liệt Diễm Quốc hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Sáu mươi ngày sau, đại quân chiến thắng suốt đêm trở về, quân chủ Vân Thiên Hà của Hạ Quốc dẫn người nghênh tiếp, đồng thời tuyên bố toàn thiên hạ, Liệt Diễm Quốc đã hoàn toàn diệt vong.

Chuyện Liệt Diễm Quốc trong thời gian rất ngắn hoàn toàn diệt vong ngay lập tức được truyền bá rộng rãi, cả thiên hạ lần thứ hai bị rung động mãnh liệt.

Mà rung động hơn nữa chính là bên trong nội tâm của một vài người, lúc này đỉnh đầu của họ tựa như vừa mới bị một đại chùy hung hăng nện xuống.

- Tiểu tử này chỉ dùng sáu mươi ngày đã tiêu diệt toàn bộ Liệt Diễm Quốc, hần rút cuộc đã làm như thế nào đây, ngay cả thời kỳ Đại Đường thịnh vượng nhất, dùng hơn mười năm thời gian cũng không thể tiêu diệt được Liệt Diễm Quốc.

Đây chính là nghi vấn khắc sâu trong trí óc mỗi người, bọn họ đều không rõ ràng lắm Vân Thiên Hà rút cuộc đã dùng phương pháp gì lại có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy tiêu diệt xong Liệt Diễm Quốc.

Đương nhiên, đối với chuyện này, phía sau có ẩn tình gì, Vân Thiên Hà thế nào lại nói cho người khác được, coi như là các vị tướng sĩ bên trong Hoa Hạ quân cũng nghiêm lệnh bảo mật, tự nhiên sẽ không đi nói ra, kỳ thực có một số sự tình phát sinh thực muốn không thể tưởng tượng nổi, chính là ngay cả bọn họ cũng không rõ ràng cụ thể nguyên nhân là do đâu.

Bởi vậy đây đã thành mê giải trong lòng rất nhiều người, tỷ như sự tình hơn mười vạn đại quân tiến vào bên trong hoang mạc Xích Diễm, cư nhiên lại có ba vạn người quay lại đường cũ, sau đó ra khỏi hoang mạc chỉ còn lại không tới sáu vạn người, như vậy bên trong hoang mạc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đáng sợ tới mức nào lại khiến cho toàn bộ Liệt Diễm quân bị tiêu diệt, quả thực không một người biết đến.

Bất quá chuyện này đối với Vân Thiên Hà mà nói, kỳ thực đều đã sớm có dự liệu như nắm chắc trong tay, chỉ cần các tông môn thế lực không quân tới vậy chuyện Liệt Diễm Quốc tiêu vong là điều tất yếu, dù sao từ giai đoạn trước Viêm Hoàng cực đã có một lượng lớn công tác chuẩn bị, hơn nữa lại có người của Xích Thổ Tộc phối hợp một cách hoàn mỹ, nếu như còn làm không xong chuyện gì vậy thì Vân Thiên Hà chỉ còn cách đâm đầu vào khối đậu hũ cho xong.

Hạ Quốc, ngay khi Vân Thiên Hà tuyên bố Liệt Diễm Quốc hoàn toàn bị diệt vong, chúng bách tính đều hân hoan vui mừng, cổ vũ nồng nhiệt.

Mặc dù trước đó vài ngày, bách tính đối với vị quân chủ mới này còn có chút hiểu lầm, tại khi Liệt Diễm Quốc xâm chiếm được một phần lớn Khai Châu của Hạ Quốc khiến không ít người đứng ra chỉ trích cùng phê phán, thế nhưng một màn kế tiếp, khi tin chiến thắng liên tiếp báo về, đại quân Hạ Quốc đi tới đâu thắng tới đó, mạnh mẽ vô song, lúc này chúng bách tính mới biết được, vị tân quốc chủ này anh minh thần võ tới mức nào, chính hắn đã làm được những việc mà vô số người đi trước không thể làm được.

Dùng thời gian sáu mươi ngày tiêu diệt hoàn toàn Liệt Diễm Quốc, bước đi vĩ đại như vậy khiến cho danh vọng Vân Thiên Hà tại bên trong Hạ Quốc tăng tới mức không tưởng, khiến cho toàn quân tín mệnh, bách tính sùng bái kính ngưỡng cao độ, theo đó uy vọng của hắn cũng mỗi lúc một cường thịnh.

Nhân chiến dịch lần này, sĩ khí trong quân dâng trào, bách tính vui mừng hồ hởi, lòng tin của bọn họ được củng cố mười phần, đối với đại nghiệp Hạ Quốc thống nhất toàn thiên hạ ập ủ rất nhiều hi vọng.

Cũng nhân chuyện này tỷ lệ bách tính muốn được tòng quân tăng cao chưa hề có.

Bởi vì bách tính đã thấy được uy vũ của quân đội Hạ Quốc, sau khi chiến thắng trở về không chỉ mỗi người được ban ân, cũng có không ít người trong chiến dịch lần này tích lũy được đại lượng quân công, thăng quan tiến chức, được quốc quân tự mình phong thưởng, hơn nữa quốc quân dĩ nhiên còn cấp mỗi vị tướng sĩ có công lao một bằng ghi nhận thành tích, để họ có thể mang theo vinh quang trở về làm rạng danh thân nhân, chế độ tốt như vậy tự nhiên kích thích bách tính như hận không thể lập tức đầu thân vào trong đại quân Hoa Hạ, liều mạng tìm kiếm công danh một phen.

Đương nhiên, tín hiệu đáng mừng như vậy từ bên trong bách tính đối với quân đội Hạ Quốc mà nói có ý nghĩa rất trọng yếu, mà đối với Vân Thiên Hà, tại phương diện tranh đấu, từ trận đại chiến dịch đánh diệt vong Liệt Diễm Quốc đã chân chính báo cho hắn một hồi kìm hãm động về sau, có điều một hồi tranh đấu kịch liệt sắp tới thì những người phạm tục như bách tính hay quân sĩ lại không thể nhận biết được.

Đồ phủ, Đông viện.

Vân Thiên Hà ngồi bên bàn, cùng với Túc Dao xử lý một vài công việc cần hoàn thành của Viêm Hoàng cực sau khi Liệt Diễm Quốc tiêu vong, khi Vân Thiên Hà đang định cho ý kiến phúc đáp các thành viên bên trong Viêm Hoàng cực cần lưu lại Liệt Diễm Quốc trợ thủ khôi phục các hoạt động dân sinh sau chiến tranh, đột nhiên cảm ứng được một cỗ khí tức cường giả xuất hiện trong thành Lợi Châu.

Sau khi buông bút, Vân Thiên Hà đi tới bên cửa sổ, vận vi quang chi nhãn nhìn lại phía cổ khí tức kia, chỉ thấy một đạo bạch quang đang chậm rãi tiếp cận hướng Đồ phủ, lúc này liền đi ra ngoài tới giữa sân đứng chờ.

Chỉ chốc lát sau, cỗ bạch quang nhanh chóng rơi xuống giữa sân, hiện ra trước mắt Vân Thiên Hà. Vân Thiên Hà vừa thấy liền nhận ra là Cơ Hi một mình chạy tới đây, không khỏi có chút kinh ngạc, nói:

- Cơ tiền bối, người thế nào lại tự mình tới đây, bên trong Tạo Hóa thần điện đã xảy ra đại sự gì rồi sao?

Cơ Hi vừa tới cũng không có nhiều lời, nhân tiện nói:

- Thiên Hà, Tạo Hóa thần điện xác thực đã xảy ra đại sự, bốn nguyên lực lượng của một toàn bốn nguyên bảo tháp được cất giấu tại Thập Trọng Điện là hạch tâm của Tạo Hóa Điện đang có dấu hiệu suy yếu, chuyện này là chuyện vô cùng trọng đại, liên quan đến sự tồn vong của Tạo Hóa thần điện, bởi vậy ta phải tự mình đến đây báo cho người biết việc này.

Vừa nghe lời này, thần sắc Vân Thiên Hà cực kỳ ngưng trọng nói:

- Tại lúc ta hạ sơn, ta để cữu cữu đi khắp nơi cẩn thận điều tra năm tòa bản nguyên tháp, có thể đã có tiến triển, vì sao tòa linh lung tháp bên trong tòa trọng điện thứ mười lại thấy lực lượng yếu bớt, thậm chí còn muốn tắt lụi, có thể hay không là một tòa bản nguyên tháp đã bị Thiên Âm điện phát hiện và khống chế?

595. Chương 601: Tìm Bí Mật Nơi Hoang Mạc.

Lúc này thần sắc Vân Thiên Hà càng trở nên ngưng trọng.

Cơ Hi nhân tiện nói:

- Chuyện này Vân Sách cũng cảm thấy kỳ hoặc, hẳn đã tiêu hao đại lượng tinh lực suy tính qua, tại vị trí Tây bộ của chúng ta, có một chỗ tồn tại rất không rõ, hẳn cư nhiên cũng không suy tính ra được nơi đó rốt cuộc như thế nào.

Sau chúng ta lại phái người đi tới địa phương đó điều tra, phát hiện đây chính là hoang mạc Xích Diễm, bên trong huyết khí tận trời, cùng với đó là một cỗ lực lượng mang theo máu tanh nồng đậm được sản sinh.

Sau khi chúng ta biết được chuyện này, lại đến chuyện có liên quan tới tòa lung linh chi tháp, phát hiện mỗi khi lực lượng huyết khí bên trong hoang mạc Xích Diễm ba động càng mạnh thì bốn nguyên lực của tòa lung linh chi tháp lại càng giảm dần.

Bởi vậy chúng ta cho rằng, bên trong hoang mạc Xích Diễm kia có một thứ gì đó có quan hệ cực kỳ mật thiết với tòa bốn nguyên chi tháp, hoặc là có một vị cường giả đang lợi dụng bốn nguyên chi tháp bế quan tu luyện, thu lấy phần bốn nguyên chi lực vốn có của nó mới tạo thành việc bốn nguyên lực trên tòa lung linh tháp bên trong Tạo Hóa thần điện bị suy yếu.

Dứt lời, Cơ Hi nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Thiên Hà, chúng ta biết người có thể diệt vong được Liệt Diễm Quốc, thế nhưng trận chiến này được người phát động đã tạo thành máu tanh quá mức nồng đậm, chỉ sợ đã dẫn phát những phản ứng liên quan. Ta cảm giác đại sự có chút không ổn, hơn nữa lúc này đây người diệt Liệt Diễm Quốc, Thiên Âm điện cư nhiên lại bỏ mặc, dưới sự giám thị của chúng ta bọn họ lại không hề làm ra bất luận phản ánh nào, điều này cũng khiến cho ta càng cảm thấy kỳ hoặc khó hiểu.

- Đó là một cái trùng, ta đã trúng kế rồi!

Vân Thiên Hà nghe được lời Cơ Hi nói, lúc này liên vồ trán như vừa nghĩ tới điều gì, vẻ mặt hồi hận nói.

- Nói thử xem?

Cơ Hi thấy biểu tình Vân Thiên Hà, lập tức gắng hỏi.

Vân Thiên Hà nói:

- Trước ta nghĩ đầu tiên đánh chủ ý tới Liệt Diễm Quốc là vì muốn tìm nơi sinh hoạt cho đại lượng người trong các bộ lạc dị tộc, cho bọn họ thoát khỏi cảnh bị trường kỳ áp bách, hơn nữa Liệt Diễm Quốc và Khôi Lỗi Quốc đều thuộc khống chế của Thiên Âm điện, bởi vậy ta trước tiên muốn thử cướp đoạt Liệt Diễm Quốc để xem Thiên Âm điện có hay không làm ra phản ứng gì, xem họ có phái người tới trợ giúp hay không.

Kết quả thu được là bọn họ cư nhiên không hề phản ứng, thậm chí là thờ ơ, bởi vậy ta liền quyết định bố trí trận chiến này.

Thế nhưng ta lại không ngờ đến, bên trong hoang mạc Xích Diễm của Liệt Diễm Quốc cư nhiên lại có một tòa bốn nguyên tháp tồn tại.

Bí mật này sợ rằng Thiên Âm điện đã phát hiện ra trước chúng ta, bởi vậy bọn họ định tận dụng chận chiến này cho quân đội Liệt Diễm Quốc tiến vào bên trong hoang mạc Xích Diễm, dùng tiên huyết vun đúc cho tòa bốn nguyên tháp kia để đạt được mục đích cuối cùng của bọn họ, chính là muốn máu tanh cùng tử linh oán khí trên tòa bốn nguyên tháp càng thêm nồng đậm, dẫn phát lực lượng của u tuyến huyết hà ba động từ đó bài trừ phong ấn của bốn nguyên tháp, bọn họ muốn cho Vong Tộc có thể phá phong ấn thoát ra ngoài, vậy nên ta mới nghĩ đây chính là một cái trùng.

Thần sắc Cơ Hi ngưng trọng, vuốt râu nói:

- Thiên Âm điện nếu là muốn dùng tiên huyết cùng oán linh của mấy vạn người vun đúc cho tòa bốn nguyên tháp kia, nếu chính bọn họ động thủ làm ra chuyện này mà nói không thể nghi ngờ sẽ đưa tới phiền phức vô cùng lớn, bọn họ tuyệt sẽ không dám làm như vậy.

Nhưng nếu bọn hắn thông qua một hồi chiến tranh mà đạt được mục đích như vậy trận chiến này cũng không thể tính là bọn họ trực tiếp tham dự phát động, bởi vì mọi việc đều có nhân quả, nếu bọn họ muốn mượn tay người, sau lại thông qua người xâu chuỗi toàn bộ sự việc, như vậy mục đích bọn họ đã có thể thực hiện được.

Mấy vạn sinh linh này cũng bởi vì trong chiến tranh với Hạ Quốc mới chết đi, chuyện này rất hợp tình hợp lý, nhưng bọn hắn lại biết lợi dụng điểm hợp lý này, tận dụng Liệt Diễm Quốc trong tay để đạt được mục đích cuối cùng, Liệt Diễm Quốc cơ bản chỉ là công cụ để bọn hắn bài trừ u tuyền Huyết Hà mà thôi, sự sống chết của ngàn vạn sinh linh đối với bọn chúng chẳng đáng quan tâm tới.

Vân Thiên Hà nói:

- Không được, chuyện này là do ta khởi xướng, ta phải tự mình tới hoang mạc Xích Diễm kia khảo sát một chuyến, xem bốn nguyên chi tháp đến tột cùng đã bị phá hủy đến mức độ nào, nhìn xem có biện pháp nào tu bổ được hay không.

- Không ổn!

Cơ Hi nhân tiện nói:

- Người trước nên quay về Tạo Hóa thần điện một chuyến, chúng ta cùng Vân Sách thương nghị một phen, sau đó mới định đoạt tiếp, hoặc là để ba người đã đi khảo sát lúc trước dẫn người đi một chuyến, tuy rằng bọn họ không tìm ra được bốn nguyên chi tháp, bất quá bọn họ vẫn còn có kinh nghiệm, như vậy cũng tiện bề hơn.

- Vậy được rồi, chúng ta lập lập tức đi thôi.

Dứt lời, Vân Thiên Hà hướng Túc Dao nói nhanh vài lời rồi lập tức cùng Cơ Hi ngự không bay đi.

Tạo Hóa thần điện, vẫn như cũ giống như một tòa lầu các được treo lơ lửng giữa không trung, huyền phù trên đỉnh Thanh Long Sơn, quanh năm mây mù che phủ, thần bí mờ ảo vô cùng.

Dưới chân hắn, tại các sơn cốc xung quanh, mỗi yếu đạo then chốt đều có tạo hóa thủ vệ canh giữ, những tạo hóa thủ vệ này đều là những người nổi bật trong các tông phái được tuyển chọn một cách nghiêm ngặt, anh tư bất phàm, lại được Tạo Hóa thần điện cấp cho bọn hắn một tầng quang huy thần bí khiến người khác càng thêm cảm giác một loại thần thánh trang nghiêm.

Cơ Hi dẫn theo Vân Thiên Hà không có trực tiếp đi tới tòa Tạo Hóa thần điện lơ lửng thần bí trong không gian kia mà trực tiếp đi tới bên trong một tòa thiên điện nằm phía bên trái Tạo Hóa thần điện.

Tòa thiên điện này trước đó trong ấn tượng của Vân Thiên Hà không hề tồn tại, nhưng cách một đoạn thời gian sau đó, khi Vân Thiên Hà ở lại đây liền phát hiện ra một ít biến hóa cực kỳ vi diệu.

Cơ Hi giải thích nói:

- Ban đầu, Tạo Hóa thần điện cũng không phải hoàn chỉnh, thế nhưng khi người đem một mai tạo hóa giới trở về. Sau đó chuyên gia nghiên cứu tạo hóa chi khí thần kỳ rồi thông qua lực lượng xung quanh tòa tạo hóa thần điện này mới tạo ra được điện phủ bên cạnh.

Vân Thiên Hà nghe xong, cảm giác rất thần kỳ, lúc này ở đây thật giống như Thiên Cung, những tòa cung điện bên sườn này càng phụ trợ thêm cho Tạo Hóa thần điện một không khí thần thánh trang nghiêm.

Đi tới một điện phủ bên sườn, Vân Sách cùng các vị lão tổ hiện đang ở bên trong thương nghị sự tình, thấy Cơ Hi dẫn theo Vân Thiên Hà tới, mọi người đều tạm ngưng nghị luận.

Vân Sách nói:

- Thiên Hà, lần này bốn bồn nguyên lực toà lung linh chi tháp tại đệ thập trọng điện đang bị suy yếu, huyết khí nồng hậu cũng nói rõ thể gian đã xuất hiện một trong năm toà bồn nguyên chi tháp đồng thời cũng đã bị địch nhân tìm thấy trước, bọn họ thông qua chiến tranh của thể gian phạm tặc dẫn tiên huyết tới toà bồn nguyên chi tháp này, nếu toà bồn nguyên chi tháp này bị nhiễm phải oán linh tử khí cùng máu tanh nồng đậm sợ rằng sẽ dẫn đến mối họa khôn cùng.

Nếu như bốn toà bồn nguyên tháp còn lại đều bị địch nhân tìm được rồi khống chế, như vậy phong ấn u tuyền Huyết Hà sẽ sớm bị phá vỡ, đến lúc đó, thiên tai, bệnh dịch, ôn dịch, cùng tử vong sẽ lũ lượt kéo đến lan tràn toàn bộ thế giới, tình thế lúc này đang rất không ổn.

- Hiện tại, bốn toà bồn nguyên tháp còn lại chúng ta cũng không có một chút đầu mối nào, căn bản không thể tra được, mà một toà mới được phát hiện đã bị địch nhân lợi dụng, mặc kệ thế nào tuyệt đối không thể để bốn toà bồn nguyên chi tháp kia rơi vào tay địch, bởi vậy ta dự định tự mình đi điều tra một phen, xem có cách nào tu bổ được không, hoặc giả áp chế cỗ khí tức huyết tinh xuống để nó khôi phục lại bình thường.

Vân Sách nói:

- Người muốn tự mình đi điều tra một chút cũng tốt, chúng ta trước đã cử người đi điều tra, tuy rằng không tìm được chỗ của bồn nguyên chi tháp, bất quá hoàn cảnh mỗi vị trí bọn họ cũng rất rõ ràng, có điều ngay sau chuyện này địch nhân khẳng định cũng sẽ phái người tới canh giữ nghiêm mật, bởi vậy người hãy dẫn theo bốn người Lam La U, Ngã Nhã Na, Nam Minh Anh cùng Đông Lâm Phàm đi trước xem sao.

Hoang mạc Xích Diễm, từ trăm ngàn năm trước nơi đây vẫn không hề thay đổi, bên trong hoang mạc, xích diễm bốc lên cuộn cuộn, khô nóng vô cùng, cát bụi bay khắp bầu trời, mấy ngàn dặm không hề có một bóng sinh linh, tất cả toàn là cát đỏ như lửa.

Khi Vân Thiên Hà dẫn theo mấy người Lam La U bước vào bên trong hoang mạc Xích Diễm, tuy rằng mỗi người bọn họ đều có thực lực ngoài Võ Tôn, thế nhưng đối mặt với hoàn cảnh ác liệt bên trong hoang mạc Xích Diễm cũng không tránh khỏi phải nhú mày.

Đối với vùng hoang mạc chết này, Vân Thiên Hà cũng đang suy nghĩ, quân sĩ của Liệt Diễm Quốc vốn sinh sống trường kỳ ngay sát biên giới hoang mạc này, đối với hoàn cảnh bên trong hẳn phải rất quen thuộc, nhưng bọn họ tại lúc xuyên qua hoang mạc như thế nào lại không thể chống đỡ được sự khắc nghiệt của nơi này, mang theo nỗi sợ hãi cùng ác mộng rồi lưu lại một đám xương tàn bên trong hoang mạc.

Nhiệt độ không khí nơi đây rất cao, giống như đang ở trong một hỏa lò vậy, bên trong không khí vẫn như cũ tràn đầy một cỗ khí tức máu tanh, cùng với đó là một mùi hư thối nồng nặc, rất rõ ràng được phát ra từ những thi thể đang bị phân hủy làm cho người ta không khỏi nhú mày khó chịu.

Bất quá mấy người Vân Thiên Hà dù sao cũng là những cao thủ, có thể nội tức, bởi vậy thứ mùi hôi thối này cũng không có gì ảnh hưởng đối với bọn họ, chỉ cần không lọt vào mũi là sẽ không có vấn đề gì.

Càng đi sâu vào trong hoang mạc, xương khô cùng với thi thể càng nhiều, hẳn đây đúng là một lộ tuyến hành quân của Liệt Diễm Quân khi xâm nhập vào hoang mạc.

Chứng kiến thi thể rải rác khắp nơi, còn có tử trạng vô cùng thảm liệt, Vân Thiên Hà lại nghĩ có chút cổ quái, những binh sĩ này đối với hoàn cảnh bên trong hoang mạc Xích Diễm phải tương đối quen thuộc, cũng có thể thích ứng được với hoàn cảnh hoang mạc, cho dù tháo chạy có chút chật vật, thế nhưng một khi đã chọn con đường này tự nhiên bọn họ phải biết rõ hoặc là đã từng đi qua mới phải.

Mà hẳn cho người của Xích Thổ Tộc tìm kiếm tin tình báo tại sát biên giới hoang mạc, đồng thời tiếp ứng đại quân Tây chinh cũng không để cho bọn họ đi sâu vào trong hoang mạc.

Mà đa phần những thi thể ở đây cơ hồ không phải chết vì đói khát mệt nhọc, rất rõ ràng bọn họ là bị người giết chết, nhưng không hiểu vì sao lại chết một đồng lớn như vậy.

Lam La U cau mày, nhìn đám thi thể nói:

- Chu vi xung quanh đây không có bất luận vết tích nào của việc tranh đấu, mà tử trạng những người này rõ ràng là bị người giết chết, có thể giết nhiều người như vậy chỉ có thể là một cao thủ, hoặc giả đó chính

là phê huyết ma quỷ, trực tiếp dùng cát bụi xuyên thấu thân thể những người này, dạng công kích có thể là phong bạo (cơn lốc) giết chết hết thấy bọn họ tại đây.

Nam Minh Anh gật đầu nói:

- Những người này xác thực chết rất oan uổng, bọn họ tưởng rằng chỉ đơn giản gặp một cơn bão cát, thể nhưng bọn họ lại không biết cơn bão cát này là do có một người dùng lực lượng cực kỳ cường đại điều khiển, bằng không bên trong mỗi khớp xương bọn họ lại toàn là cát bụi được, thủ đoạn quả thực rất tàn nhẫn, hơn nữa thực lực người này cũng phải rất mạnh, xét theo phong cách hành sự của Thiên Âm điện có chút bất đồng.

- Các người nhìn xem?

Lúc này, Ngã Nhã Na tựa hồ phát hiện ra điều gì, chỉ vào một phương vị rồi lập tức gọi cho mọi người chú ý.

596. Chương 602: Thi Trận.

Toàn bộ bức tranh là một mảnh đỏ hồng, giống như bị máu huyết nhuộm qua, đến ngay cả một vài thực vật mọc xung quanh cũng có một màu đỏ như máu, giống như vừa được ngâm qua máu huyết vậy.

Phần trung ương của bức tranh là cảnh tượng đỉnh một tòa tháp được hiển lộ ra, tựa như kim tự tháp bị vùi lấp trong cát, chỉ lộ ra một phần đỉnh đầu trông qua càng thêm một cổ khí tức thần bí.

- Đây là ảo ảnh sao, nếu như chúng ta đi dọc theo địa phương này, chỉ sợ là tìm không được.

Nam Minh Anh nhìn ảnh tượng, lẩm bẩm nói.

- Không sai biệt lắm, đây chính là ảo ảnh, là kết quả của ánh sáng bị chiết xạ trong thời tiết khắc nghiệt, bởi vậy ta nghĩ hình chiếu trong bức tranh hẳn là có thực, có điều phương vị hơi chút thay đổi.

Dứt lời, Vân Thiên Hà nhìn lên bầu trời, án theo phương vị mặt trời để phỏng đoán phương vị của bức tranh, trong lòng thầm tính toán.

Bất quá hẳn còn không có mở miệng, chợt nghe Nam Minh Anh nói trước:

- Chúng ta đang đi theo hướng nam, ảo ảnh do chiết xạ xuất hiện tại hướng đông, lúc này vị trí mặt trời đã ngã về tây, bởi vậy chúng ta hẳn là tiếp tục đi về hướng nam.

Đồng Lâm Phàm cũng nói:

- Những binh sĩ trong Liệt Diễm quân thường sinh hoạt trường kỳ bên cạnh hoang mạc, bọn họ đối với những hiện tượng này hẳn là rõ ràng hơn chúng ta, hà tất phải phiền phức như vậy, cứ đi theo hướng những thi thể là được rồi.

Nghe xong lời này, Nam Minh Anh và Vân Thiên Hà song song nhìn về phía đông, Nam Minh Anh gật đầu nói:

- Xác thực như vậy, hơn nữa phương vị những thi thể chồng chất này cũng trùng với hướng chúng ta suy đoán, đi theo đó ngược lại cũng bớt đi một việc.

Dứt lời mấy người cũng không tiếp tục dừng lại liền trực tiếp đi theo phương vị những thi thể, bắt đầu tìm kiếm.

Đi được chừng gần một canh giờ, mọi người cảm nhận phía trước mùi máu tanh càng ngày càng đậm, lúc này Vân Thiên Hà rốt cuộc cũng cảm thấy được nơi đây có điểm bất thường.

Vùng phụ cận xung quanh đây tràn đầy một cỗ lực lượng ba động rất mãnh liệt, nhưng cùng với cổ khí tức máu tanh ở nơi này so với những nơi khác xác thực yếu hơn một chút, dường như được chính cỗ lực lượng ba động này che giấu.

Mà cỗ lực lượng ba động này lại khiến Vân Thiên Hà có cảm giác quen thuộc.

Hắn cẩn thận hồi tưởng lại mới phát giác ra, cảm giác này giống như hắn lúc trước tại bên trong Tạo Hóa thần điện, khi chứng kiến Pháp Tướng hấp thu cỗ bản nguyên lực lượng cũng có một loại cảm giác tương tự như này.

Trong lòng Vân Thiên Hà đã có thể xác định tòa bốn nguyên chi tháp bọn họ muốn tìm kiếm đang ở ngay tại vùng này, có thể bị cát bụi che giấu hoặc là bị cái gì đó làm lệch hướng suy đoán nên mất thường căn bản không thể nhìn thấy được.

- Các người có hay không phát hiện, nhìn chính thể các bộ thi cốt ở đây đều được xếp thành một vòng tròn, cũng không phải tán loạn như mới trông qua?

Ngã Nhã Na cẩn thận xem xét lại phát hiện ra một chút vấn đề.

Nam Minh Anh cũng cẩn thận quan sát lại, nói;

- Xác thực, bất quá thoạt nhìn hình như là những người này tự nguyên xếp thành một vòng tròn, sau đó vì một nguyên nhân nào đó đồng loạt chết đi, hơn nữa những thi thể này đều đã khô, giống như bị một cỗ lực lượng nào đó trong nháy mắt hong khô vậy, điều này nói rõ trung tâm nơi này có một cỗ lực lượng có nhiệt độ cực cao, đột nhiên bạo phát mới có thể tạo ra được kết quả như vậy.

Lam La U hiểu kỳ, hắn đi tới trước mặt một cỗ thi thể, muốn cẩn thận quan sát tình huống một chút, nhưng lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên nhắc nhở nói;

- Không nên động tới những thi thể này.

Lam La U đột nhiên ngây người, không có hành động, khó hiểu hỏi lại:

- Thiên Hà, người phát hiện ra cái gì?

Nhưng ngay lúc Lam La U vừa nói, hắn đang muốn lật xem cỗ cây khô kia một chút thì cỗ cây khô này lại đột nhiên động, tựa như một thanh kiếm bỗng nhiên phi lên đánh tới Lam La U.

Lam La U thấy tình cảnh như vậy ngược lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bất quá cỗ thi thể này cũng không tạo một chút uy hiếp nào tới hắn, ngay khi nó còn chưa tiếp cận lại gần, Lam La U đã đánh ra một chưởng, khí lãng bốc lên, chợt nghe oanh một tiếng, cỗ thi khô kia nhất thời biến thành phấn mịn.

- Không tốt.

Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thấy điều gì đó, biến sắc thốt lên.

Ngay sau khi Lam La U vung chưởng đánh nát cỗ thi khô kia, lúc này những cỗ thi khô xung quanh dường như bị một cỗ lực lượng nào đó điều khiển, tất cả đều đứng dậy. Tuy bọn chúng đều là tử thi nhưng như được người điều khiển liên nhắm hướng mọi người bay qua tựa như muốn đánh tới bọn họ.

Thế nhưng Vân Thiên Hà lại cảm giác những cỗ thi thể này không hề tầm thường, bọn họ đã sớm chết nên cũng không còn chết lại được, hơn nữa chỉ còn là những bộ xác khô, thế nhưng trong sát na vừa rồi khi đột nhiên bọn họ đứng dậy, Vân Thiên Hà có thể cảm giác được một cỗ âm sâm, giống như bị ác quỷ trong địa ngục chiếm được, huyết nhục trong người như tê dại, phẳng phất trong nháy mắt những cỗ cây khô này có một điểm ý thức bản năng vậy.

Oanh.

Vài tiếng bạo hưởng đi qua, Nam Minh Anh cùng Lam La U đứng trước mặt Vân Thiên Hà vừa đánh ra vài chưởng đã đánh nát tất cả những cỗ cây khô bay đến, bọn họ dù sao cũng là những cao thủ cấp bậc Võ Tôn, đối với những trò làm xiếc nhỏ nhặt này, cùng lắm cũng chỉ như ruồi nhặng mà thôi.

Nhưng Vân Thiên Hà ở phía sau, trong lòng hắn có một loại trực giác, cảm giác dường như càng lúc càng không thấy thích hợp.

Đột nhiên, lúc này dưới chân một trận rung nhẹ, Vân Thiên Hà chỉ thấy mặt cát dưới chân như có vật gì đó muốn chui lên, lúc này liền biến sắc, nói:

- Nhặt binh khí của đám binh sĩ lên sử dụng, ngàn vạn lần không được sử dụng chân khí bản thân, như vậy ngược lại càng dẫn phát nhiều bộ xương khô chui ra, ở đây có một cái gì đó rất cổ quái.

Vừa nói, Vân Thiên Hà trước tùy tiện nhặt một thanh kiếm trên mặt đất, rồi cụp nhìn thấy một bộ xương khô chui ra, lúc này liền huy kiếm tới, khảm bộ xương này thành hai nửa.

Những người khác sau khi nghe được lời Vân Thiên Hà cũng lập tức nhặt vũ khí lên, nhìn thấy những bộ xương khô chui ra cũng không có dùng chân khí, trực tiếp dùng binh khí chém nát những bộ xương khô này.

Nam Minh Anh vừa chém bay một cổ xương khô, lúc này mới nói:

- Nếu như ta đoán không sai, ở đây hẳn được bố trí một loại trận pháp, chính là lợi dụng những bộ xương khô này mà bố trí, nếu như đối với những người bình thường mà nói trận pháp này rất cường đại, thế nhưng đối với chúng ta mà nói lại không có tác dụng uy hiếp.

- Tuy là vậy thế nhưng chúng ta cũng không thể chủ quan, chúng ta còn chưa tìm thấy được nơi phát ra ảo tượng đã thấy xuất hiện trận pháp quỷ dị ở đây, điều này nói ra địch nhân có thể đã thiết hạ mai phục tại đây rồi.

Do không sử dụng chân khí, nên khi mấy người vừa chém hết những bộ xương khô vừa rồi cũng không thấy xuất hiện thêm nữa, vì vậy mấy người lập tức ly khai khỏi nơi này, tiếp tục đi về hướng nam.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Vân Thiên Hà liền mở ra vi quang chi nhãn, quan sát chung quanh một hồi rồi cụp phát hiện cách đó không xa là một dải đất trung tâm màu đỏ, nơi này cũng chính là nơi được nhìn thấy trong ảo ảnh, chỉ có điều khác biệt chính là, khi hấn dùng vi quang chi nhãn mới nhìn thấy được, còn nếu dùng mắt người bình thường lại không thể nhìn thấy điều gì.

Tại nơi này còn có một vài thứ ẩn hình, dùng mắt thường không thể nhìn thấy một vài cây cột, xung quanh những cây cột này chính là những cây thực vật màu đỏ, mà những cây cột này xếp thành hình bán nguyệt, tại chính giữa lộ ra một điểm đỉnh tháp.

Vân Thiên Hà nhìn xuyên thấu qua lớp cát phủ, phát hiện đây là một tòa tháp, hình dáng có phần giống với kim tự tháp nhưng lại rất hoàn chỉnh, tựa như một tòa kiến trúc to lớn, ngay tại dải đất màu đỏ này có một thứ gì đó hoạt động, tựa như một loài động vật nào đó chuyên sống trong đất cát vậy.

Nhưng Vân Thiên Hà biết, kia nhất định là người.

Bởi vì hấn tập trung hết tinh thần thì triển Trương Thiên Thuật, dùng vi quang chi nhãn theo dõi nên những tình cảnh bên ngoài bị thu nhỏ lại, cự ly cũng bị kéo lại gần, kết quả giống như vị trí của hấn được đặt tận trên bầu trời cao nhìn xuống mặt đất, hai mắt của hấn lại giống như kính viễn vọng có thể thấy được một chút sự vật ẩn hình mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

Sau khi xác thực, Vân Thiên Hà liền quay sang những người khác lên tiếng nhắc nhở:

- Mọi người chú ý, phía trước sẽ có mai phục, hình như bọn họ đã có người tới trước chúng ta bắt đầu đào bới, nếu như ta đoán không sai, ngọn tháp bị vùi lấp ở đây chính là bốn nguyên chi tháp.

Nhắc nhở mọi người xong, Vân Thiên Hà liền bước nhanh hơn.

Ngay lúc mấy người tiếp cận dải đất màu đỏ có diện tích rất lớn, bởi vì trước đó Vân Thiên Hà đã từng nhắc nhở qua, cho nên tất cả mọi người đều duy trì cảnh giác cao độ.

Đột nhiên cát dưới chân truyền đến một cổ dị động, ngay sau đó Vân Thiên Hà liền cảm nhận được dưới bàn chân đang có một thứ gì đó linh hoạt vô cùng, nhanh chóng muốn vọt lên ám toán bọn họ.

- Cẩn thận dưới bàn chân.

Vân Thiên Hà nhắc nhở một tiếng rồi hấn nhanh chóng tập trung vật thể đang muốn ám toán mình, mặc kệ có là người hay thứ gì khác, chờ khi cát bụi tung lên, bên trong xuất hiện một cái bóng đánh tới hấn, khéo miệng Vân Thiên Hà lập tức nổ một nụ cười nhạt tàn khốc.

Tay nắm chặt, lúc này một cổ khôn lam chi diễm từ một điểm nhỏ trong nháy mắt bùng lên như u linh, ngay tại lúc bóng đen đánh tới, Vân Thiên Hà đánh mạnh một quyền, hung hăng giã lên người hấn, kết hợp với

khôn lam chi diễm, hai loại công kích khiến cho bóng đen kia nhất thời bị thiêu đốt thành một ngọn đuốc màu lam.

- Không tốt, là khôn lam chi diễm, lui lại.

Bên trong bóng đen đột nhiên truyền ra một thanh âm, rõ ràng là thanh âm của một người, bất quá trong thanh âm này lại mang theo một tia sợ hãi, hiển nhiên khôn lam chi diễm rất có lực chấn nhiếp đối với bọn họ, khiến cho bọn họ lập tức phải bỏ đi ý định tập kích ban đầu.

Mà điều này càng thêm chứng thực suy nghĩ trong lòng Vân Thiên Hà, những người này chính là người của Thiên Âm điện không phải nghi ngờ.

Thế nhưng Vân Thiên Hà vừa nghe một tiếng rút lui, tay hấn vẫn không hề nhàn rỗi.

Lúc này, hấn nhanh chóng ngưng kết ra sáu mươi tám đạo khôn ẩn, ngay khi người Thiên Âm điện hô lên muốn chạy trốn, khi thân ảnh bọn hấn chuẩn bị lẩn vào trong cát, Vân Thiên Hà liền hét lớn một tiếng, mang theo sáu mươi tám đạo khôn ẩn, giống như muốn xé toạc mặt đất dưới chân, hung hăng đánh xuống cổ lực lượng cường đại được đặt dưới mặt đất kia.

597. Chương 603: Bồn Nguyên Chi Tháp.

Giống như một hồi chấn động cực kỳ cường liệt, mặt đất bị rung lên mạnh mẽ.

Một cổ lực lượng ba động lấy Vân Thiên Hà làm trung tâm, giống như khi ta ném một viên đá xuống mặt hồ sẽ tạo nên một hồi gợn sóng, lúc này cũng vậy, mặt đất bị chấn động cũng bắt đầu khuếch tán lan ra bốn phía.

Mà bóng đen tập kích không thành muốn chạy trốn vào lòng đất lập tức bị lực lượng ba động ảnh hưởng, có phần phản ứng không kịp, ở trong lòng đất bị chấn nát tâm mạch, thổ huyết mà chết.

Bất quá đám người ẩn nấp trong lòng đất khi bọn họ bị sóng ba động tập kích đã kịp thời nhanh chóng chui ra khỏi mặt đất.

Thế nhưng ngay khi bọn họ vừa chui ra khỏi mặt đất, mấy người Lam La U cùng Đông Lâm Phàm như sớm đã có chuẩn bị, bốn người nhàn nhã như dạo chơi, chờ cho đám người kia không chịu nổi áp bách cường đại từ sáu mươi tám đạo khôn ẩn của Vân Thiên Hà chui lên khỏi mặt đất, vừa lộ người còn chưa kịp thoát khỏi dư chấn đã bị mấy người Lam La U tập trung, trực tiếp một chương đánh chết ngay trên mặt cát.

Vân Thiên Hà lúc này đứng dậy, vỗ vỗ tay phẩy sạch đất cát còn bám lại, nhìn những người bị đánh gục thần nhiên nói:

- Chỉ là một vài con chuột đất con cũng muốn chạy tới đánh lén, quả thực không biết tự lượng sức mình, chẳng lẽ Thiên Âm điện chỉ có thể phái những loại đồ nhũn này tới đối phó với chúng ta sao?

Nam Minh Anh nói:

- Ta ngược lại không cho rằng như vậy, đám cao thủ của bọn họ hiện tại hấn đang bận làm một chuyện tình trọng yếu nào đó bởi vậy mới phái những tên chuột họ này tới cản trở hành động của chúng ta hòng kéo dài thời gian, tuy rằng chỉ là vai phụ nhưng cũng đều có thực lực Tông Sư hay Võ Thánh đó a.

- Đã như vậy chúng ta cũng phải nhanh lên đi thôi, nếu như địch nhân thật sự đang có kế hoạch gì đó trọng đại, chúng ta tất nhiên không thể để cho bọn họ thành công thực hiện được.

Đông Lâm Phàm nói xong liền cùng mấy người Vân Thiên Hà cấp tốc chạy như bay tiếp tục nhắm hướng dải đất trung tâm đi tới, chỉ để lại mấy cỗ thi thể vừa bị đánh chết bị vùi lấp vào trong cát một cách quỷ dị vô cùng, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Trung tâm giải đất màu đỏ, lúc này có một hạng mục công trình đang được nhanh chóng tiến hành.

Tân Minh là một trong những bất tử trưởng lão của Thiên Âm điện, nhận nhiệm vụ trọng đại, rong ruổi khắp nơi truy tìm, rốt cuộc phát hiện một tòa bồn nguyên chi tháp tại chỗ này, sau lại nghe tin Liệt Diễm Quốc tiến quân đánh Hạ Quốc.

Khi biết được tin tức này, trong đầu Tân Minh lập tức hiện lên một kế hoạch.

Bởi vậy đối với việc Hạ Quốc phản công lại Liệt Diễm Quốc, hắn cũng không cho người Thiên Âm điện nhúng tay vào mà lại tiến hành một phen bố trí tại chỗ này, chờ khi Hạ quân đánh đuổi Liệt Diễm quân đến tận đây, cũng là lúc kế hoạch vĩ đại của bọn họ được thực thi một cách thuận lợi.

Lúc đầu, khi bọn họ tìm kiếm đến địa phương này, bởi vì nơi này có tồn tại một cỗ lực lượng ba động vô cùng cường đại, hơn nữa bọn họ căn bản không có biện pháp tiếp cận tới đâu, càng nhìn không thấy được tòa tháp kia ở đâu.

Nhưng nếu có máu huyết của mấy vạn người được đổ xuống đây thì lại là một chuyện khác.

Bởi vì sau khi những người này chết, huyết khí bắt đầu lan tràn trên diện rộng, hơn nữa hắn vốn là một cao thủ khổng chế tinh phách, có thể lợi dụng tinh phách cùng huyết khí từ những xác chết này trở thành công cụ bố trí huyết sát đại trận, thành công che giấu cỗ lực lượng phát ra từ bốn nguyên chi tháp, từ đó khiến cho bốn nguyên chi tháp nhiễm phải khí tức máu tanh dần dần hiển lộ ra chân diện thực.

Hiện tại đã thành công tìm được điểm đặt tòa bốn nguyên chi tháp, mục tiêu quan trọng nhất của Tân Minh lúc này chính là ngăn không cho người Tạo Hóa thần điện điều tra rồi tìm được đến nơi này, nhanh chóng lấy đi tòa bốn nguyên tháp, rồi phá đi đạo phong ấn trấn áp bên trong cho nó phục hồi nguyên trạng.

Chỉ cần phong ấn bị phá, đến lúc đó phong ấn trên u tuyến Huyết Hà cũng bị buông lỏng, đại kế khôi phục lại vong tộc của bọn họ cũng thành công được một phần tư rồi.

Nếu như lại có thể tìm được rồi phá hư những tòa bốn nguyên tháp còn lại mà nói, bọn họ không chỉ có thể thành công đại kế áp ủ cả trăm ngàn năm qua hơn nữa còn có thể triệt để đưa Tạo Hóa thần điện vào chỗ vãn lạc, quả thực đây chính là một bước đi có tính lịch sử vĩ đại.

Bởi vậy lúc này Tân Minh đã cẩn thận bố trí rất nhiều trận pháp bên ngoài, còn có cả mai phục, mục đích không gì khác chính là nhằm trì hoãn bước tiến những người tới đây thăm dò, nhanh chóng lấy đi tòa bốn nguyên chi tháp, tìm được chỗ yếu hại rồi phá vỡ đi đạo phong ấn trấn áp bên trong nó.

Lúc này, công việc khai quật đã tiến hành được phân nửa, hơn nữa bọn họ tại khu vực xung quanh tòa bốn nguyên chi tháp cũng đã tìm ra cánh cửa tiến nhập vào bên trong tòa tháp.

Lối vào tòa bốn nguyên chi tháp được phong giới bằng lực lượng mười phần cường đại, những người tiến hành khai quật không ai không có thực lực ngoài Võ Thánh, thế nhưng trong quá trình khai quật, mặc dù đã có huyết sát đại trận bảo vệ nhưng mỗi người vẫn phải mười phần cẩn trọng.

Tân Minh trưởng lão nhìn tiến độ công việc có phần không được thỏa mãn, bởi vậy thỉnh thoảng lại lên tiếng thúc giục bọn họ hành động nhanh chóng hơn.

Thế nhưng ngay khi công việc được tiến hành phân nửa, cửa vào tòa tháp cũng được lộ ra, Tân Minh trưởng lão đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng ba động rất mạnh truyền đến.

Hắn biết, người của Tạo Hóa thần điện đã đến, hơn nữa tốc độ cũng không chậm, điều này nói rõ những bố trí của hắn ở bên ngoài cũng không có mấy tác dụng làm trì hoãn bước tiến những người này, tự nhiên bọn họ phải là những cao thủ có thực lực ngoài Võ Tôn.

Vừa nghĩ tới đây, Tân Minh trưởng lão liền hướng Minh Huyết và Minh Cơ trưởng lão đang ở một bên phụ trách công việc khai quật, nói:

- Minh Huyết, Minh Cơ, người của Tạo Hóa thần điện phỏng chừng đã chạy tới, việc ở đây cứ giao cho ta xử lý, hai người các ngươi hãy dẫn người ra ngoài, nhất thiết phải cản lại bước tiến bọn họ, không cho bọn họ có thể tiếp cận nơi này phá hủy đi đại kế của chúng ta, nhanh đi thôi.

Minh Huyết cùng Minh Cơ nghe vậy liền lập tức ngưng tay, gật đầu nói:

- Dạ, đại trưởng lão, chúng ta lập tức đi làm.

Nói xong, cả hai liền dẫn theo mấy tên thủ hạ, nhanh chóng ly khai.

Vân Thiên Hà dẫn theo mấy người Nam Minh Anh nhanh chóng đi tới, dọc đường hầu như lấy tốc độ nhanh nhất, tựa như những tia điện chớp mà chạy, chỉ trong công phu mấy lần hô hấp, đoàn người đã đi được một đoạn rất xa.

Chỉ là khi khi bọn họ càng tới gần dải đất trung tâm màu đỏ kia, lại càng có nhiều người đi ra cản bước bọn họ.

Thấy vậy, trong lòng Vân Thiên Hà càng thêm khẳng định mấy ngày này người của Thiên Âm điện tất nhiên đang cố gắng phá hư phong ấn bên trong tòa bốn nguyên chi tháp, hẳn nhất định sẽ không cho loại chuyện như này phát sinh được.

Bởi vậy sau mấy lần tiêu diệt đám địch nhân bước ra ngăn đường, Vân Thiên Hà liền đề xuất hẳn trước tiên chạy đến dải đất trung tâm màu đỏ nơi đặt toàn bốn nguyên chi tháp kia, để cho mấy người Nam Minh Anh chạy tới sau.

Giao phó xong xuôi, Vân Thiên Hà liền ngự không bay đi, như một cơn gió nhắm hướng nơi đặt tòa bốn nguyên chi tháp, lấy tốc độ nhanh nhất bay đi.

Minh Cơ cùng Minh Huyết dẫn người ly khai dải đất màu đỏ, bọn họ cũng không có đi thật xa, mà chỉ là đi tới một chỗ trận thức được Tân Minh đại trưởng lão đề phòng bố trí từ trước, chờ người tới.

Trong quá trình chờ đợi, Minh Huyết quan sát toàn cảnh chung quanh một hồi rồi nói:

- Minh Cơ, xung quanh đây nằm sát biên giới Huyết sát đại trận, nếu chúng ta chuẩn bị giao chiến tại chỗ này vạn nhất làm phá hủy đại trận, tiến trình đại trưởng lão ở bên trong sẽ suy giảm rất nhiều, không bằng chúng ta tiếp tục đi xa hơn một chút nữa đi.

Minh Cơ lại lắc đầu nói:

- Người phải biết rằng, người của Tạo Hóa thần điện có thể nhanh như vậy tới đây nói rõ thực lực của bọn hắn ít nhất cũng phải tương đương với bọn ta, hơn nữa thông qua hồi báo nói bọn họ có tới bốn người, thực lực đều rất mạnh, chỉ dựa vào hai người chúng ta không thể chống lại bọn họ được.

Bởi vậy khi giao thủ với bọn họ, chúng ta cần phải dựa vào Huyết Sát đại trận khiến bọn họ ít nhiều lo lắng, từ đó chúng ta mới có thể làm chậm lại bước tiến của bọn họ, bọn họ nếu như không biết được ảo diệu của tòa đại trận này, tất nhiên sẽ ăn phải thiệt thòi lớn.

- Chỉ cần không có cường giả Thiên Cảnh, bọn họ có bốn người chúng ta hoàn toàn có thể cầm chân bọn họ lại, chỉ sợ vạn nhất đối phương có cao thủ Thiên Cảnh, bằng vào hai người chúng ta liên thủ cũng không nhất định đủ sức a, lúc đó sợ rằng chỉ có đại trưởng lão mới có năng lực đối phó được, thế nhưng vì sao đại trưởng lão lại bảo chúng ta ra ngoài phòng bị, còn hắn thì ở lại phụ trách đốc thúc công việc bên trong?

Minh Huyết nói.

Minh Cơ liếc mắt nhìn Minh Huyết nói:

- Nếu như người có năng lực phá vỡ cửa vào tòa bốn nguyên chi tháp, đồng thời có năng lực phá đi phong ấn bên trong, nhất định đại trưởng lão sẽ cho người lưu lại, còn tự thân hắn sẽ ra ngoài cản bước địch nhân, đáng tiếc người lại không phải đại trưởng lão, bởi vậy nói những lời này chỉ tổ vô ích, người hay nhất đừng nói thêm gì nữa, miễn cho đại trưởng lão nghe được lại không hay.

Minh Huyết nhất thời im miệng không nói, chỉ là khi hắn nhìn về phía xa xa, đột nhiên cảm giác trên bầu trời tựa hồ có ba động gì truyền đến, lúc này đưa mắt nhìn lại lập tức thấy một đạo thân ảnh giống như một đám mây đang hướng lại đây với tốc độ nhanh như gió.

- Hấp, là cao thủ Thiên Cảnh.

Thấy cảnh này, Minh Huyết không khỏi vội hít một hơi.

Minh Cơ tự nhiên cũng thấy tình cảnh này, sắc mặt hắn cũng cực kỳ ngưng trọng, nói:

- Đối phương dĩ nhiên lại có cao thủ Thiên Cảnh tự thân xuất mã tới đây, sợ rằng sự tình có chút phiền phức rồi, ở đây ngoại trừ đại trưởng lão có thực lực ngoài Thiên Cảnh, còn lại mạnh nhất chính là hai người

chúng ta vốn chỉ có thực lực Địa Cảnh cấp ba và Địa Cảnh đỉnh phong, căn bản không phải là đối thủ của Thiên Cảnh, chỉ bằng một phân thân của hắc cũng đủ khiến chúng ta ăn đủ rồi chứ không nói tới những người còn lại, xem ra chúng ta cần phải tìm một kế sách thỏa đáng ngăn cản bọn họ rồi.

- Minh Cơ trưởng lão có diệu kế gì?

Minh Huyết thấy đối phương tới là cao thủ Thiên Cảnh, trong lòng ít nhiều cảm thấy bồn chồn vì vậy liền quay sang Minh Cơ hỏi.

- Nếu chính diện đối địch, chúng ta tự nhiên không phải đối thủ của người này, chỉ có nghĩ cách dẫn hắn vào bên trong Huyết Sát đại trận, chúng ta thao túng trận nhãn, thông qua đại trận kéo lực lượng tòa bốn nguyên chi tháp đến đối phó với hắn, như vậy cũng có thể thử một lần.

- Đã thế, cứ làm như vậy đi.

Hai người sau một hồi thương nghị liền lập tức triển khai hành động.

Mà lúc này, khi Vân Thiên Hà ngự không bay đến, từ xa xa hắn đã thấy dải đất trung tâm này, khu vực chung quanh đã bị bao bọc bởi một cỗ huyết khí dày đặc, tựa như bị một màn huyết vụ phủ xuống vậy.

Tình cảnh trước mắt lúc này so với lúc trước có điểm bất đồng, bất quá trên đường đuổi tới đây hắn đã dùng vi quang chi nhãn quan sát qua tình thế.

Tại xung quanh dải đất trung tâm màu đỏ đã được bố trí một loại trận pháp rất cao minh, với lý giải của hắn về trận thức cũng không thể nắm chắc phá giải tòa huyết trận này.

Thế nhưng khi hắn dùng vi quang chi nhãn quan sát một lượt liền phát hiện có hai người tựa hồ đang nghị luận điều gì, tuy rằng không nghe rõ được lời bọn họ, nhưng từ hành động của bọn họ mà xem, bọn họ tựa hồ nghĩ không phải đối thủ của mình nên muốn dẫn mình vào trong đại trận, dùng chính tòa đại trận này để đối phó với mình.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Vân Thiên Hà không khỏi lộ ra một nụ cười quỷ dị.

598. Chương 604: Phá Địch.

Dưới cảnh khí hậu khô nóng, nhiệt độ mỗi hạt cát cực cao, mà tại dải đất trung tâm màu đỏ, huyết khí vẫn mười phần nồng hậu, dưới cái khắc nghiệt của hoang mạc vẫn không hề tiêu tan một phần, hình thành một đạo phong cảnh cực kỳ đặc biệt.

Xuyên qua màn sương mù dày đặc nồng đậm huyết khí, tại phần dải đất trung tâm màu đỏ, một tòa kiến trúc kỳ dị cùng dạng với kim tự tháp đang được khai quật hơn phân nửa lộ ra ngoài đất cát.

Bên trong sa mạc, nó có vẻ tương đối nhỏ bé, thế nhưng khi chứng kiến một người đang hành động chạy đông chạy tây bên cạnh nó chỉ nhỏ bằng một con kiến, lúc này nó không khác gì một tòa kiến trúc vô cùng to lớn.

Tân Minh trưởng lão đứng ngay tại bên dưới bốn nguyên chi tháp, ánh mắt trông mong nhìn xuống đám người đang làm việc cật lực, khai quật để lộ ra một cánh cổng vào.

Nói là cổng nhưng không gian cũng không hề lớn, chỉ vừa vặn cho một tiểu hài tử bước vào, thế nhưng lực lượng ba động bên trong cánh cổng đẩy ra ngoài lại mười phần nồng hậu khiến cho đám người đang tiến hành khai quật, cả người giống như bị hỏa diễm quay nướng, thậm chí có người còn bị thoát lực, bắt buộc phải gọi người thay thế.

Đối với tiến độ như vậy, Tân Minh rất không hài lòng.

- Tốc độ nhanh hơn một chút nữa nào.

Bằng vào sự hiểu biết về kiến trúc tòa kim tự tháp này, Tân Minh nhìn ra được cánh cổng này chỉ là một cổng vòm tương đối nhỏ, phía dưới nó còn có rất nhiều cánh cổng như vậy, kỳ thực vẫn còn có một cánh cổng khác mới chân chính là cửa nhập khẩu, từ đó mới có thể tiến nhập vào sâu bên trong tháp.

Chỉ là mắt thấy phải đào bới sâu thêm mấy thước nữa mới có thể tìm được chân chính cửa vào, mà Tân Minh cảm ứng được bên ngoài đang có cường địch tiếp cận, trước hắn phải ngăn cản cường địch rồi tiếp nhập bên trong tháp, hoàn thành kế hoạch vĩ đại của mình mới được.

Mặc dù một mực thúc giục, nhưng Tân Minh cũng thấy có vài người không thể tiếp tục chịu đựng ảnh hưởng do lực lượng từ bên trong tòa bồn nguyên chi tháp phóng ra đã phải quay về nghỉ, hắn chau mày, phát hiện cổ lực lượng ước thúc của huyết sát đại trận khi càng tới gần đạo môn kia lại càng suy yếu, mà hiện tại những người kia đã gần như kiệt lực, tiến độ càng thêm chậm chạp.

- Đều trở lại, tiếp tục đào bới, không đào tới đáy không ai được lui về, ai lui về một bước, chết!

Cũng bởi liên tục nhìn thấy có người lui về nghỉ ngơi, sự nhẫn nại của Tân Minh đã tới cực hạn, không khỏi hét lớn bắt những người lui về chạy ra tiếp tục công việc.

Thế nhưng tiếp tục đào bới được một hồi lại có người không nghe lời hắn nói lui về, Tân Minh giận dữ, trực tiếp vận dụng Huyết Sát Chuồng, một chuồng đánh nát mấy người kia biến thành một đoàn huyết vụ, dính đầy lên trên bồn nguyên chi tháp.

Thông qua huyết khí mấy người này, cộng với tác dụng của huyết sát đại trận, lực lượng ba động phát ra từ tòa bồn nguyên chi tháp bỗng nhiên yếu bớt vài phần.

Đám người đào bới chứng kiến sát khí của Tân Minh cũng không có người dám tiếp tục lui về, trong lòng bọn họ vô cùng sợ hãi, dưới tình thế lực lượng ba động bị suy yếu liền cố gắng tăng nhanh tiến độ.

Với phương thức đồng dạng, Tân Minh không tiếc đại giới giết tiếp hơn mười người nữa, khoảng chừng nửa canh giờ sau, hắn rốt cuộc cũng thấy được cánh cửa trong suy nghĩ của hắn kia.

Cánh cửa này có dạng hình quả trứng, hai bên cánh cửa có một chỗ hổng rất nhỏ, có thể thấy rất rõ trên mặt cửa làm bằng đá có một hàng ký tự vẽ hình phi cầm tản mát ra một loại quang mang kỳ dị, nhất là bộ vị đại biểu cho đôi con ngươi của phi cầm, có hai khóa thủy tinh cầu lúc ẩn lúc hiện làm tăng thêm vẻ thần bí.

Nhìn thấu cửa môn này, trong đôi mắt thâm thúy của Tân Minh, nhất thời lóe lên một tia quang mang.

- Đại trưởng lão, rốt cuộc đã tới, cánh cửa này thoát nhìn so với những cánh cửa khác tương đối đặc biệt, hắn là có thể mở được, chỉ là ở đây khi thì cực nóng, khi lại cực lạnh, chúng ta có thể hay không đi ra ngoài?

Một vị đầu mục phụ trách đào bới thấy mục đích đã đạt được, mà sự nhẫn nại của hắn cũng đã tới cực hạn, bởi vậy thừa lúc thần sắc Tân Minh có điểm vui mừng liền vội nói.

Tân Minh vẫn theo dõi những người này, chỉ là hắn không có xuống phía dưới, vừa nghe được lời tên tiểu đầu mục, Tân Minh càng thêm chứng thực cho suy đoán của mình, cửa này tất nhiên có thể mở, hơn nữa đi vào sẽ tìm được nơi đặt phong ấn trấn áp.

Nghĩ tới đây, Tân Minh không nhịn được cất bước, đi tới gần cánh cửa kia.

Chỉ là khi tiếp cận tới thì có một cổ lực lượng rất mạnh truyền đến đẩy hắn lui lại, nhưng thấy những người đào bới tựa hồ cũng không có bị cổ lực lượng này ảnh hưởng, nhất thời trong lòng có điểm suy nghĩ.

Nhưng đột nhiên quay sang nhìn mấy cổ thi thể đã bị khô quắt, lại thấy những người đào bới đang chuẩn bị đi ra, trong đầu Tân Minh đột nhiên nảy sinh một cỗ ý niệm tà ác.

Ngay khi những người đó sắp đi tới, lúc này Tân Minh đột nhiên làm khó dễ, lần thứ hai sử dụng Huyết Sát Chuồng, dưới mỗi chuồng liền nghe một tiếng hét thảm, một cỗ huyết vụ liền phun lên phụ cận cánh cửa kia, thêm vào lực ảnh hưởng của huyết sát đại trận, cổ lực lượng ba động kia lại yếu bớt thêm vài phần.

- Đại trưởng lão, tha mạng...Người...a, không nên...

Giữa những tiếng kêu gào thảm thiết của đám người, Tân Minh vờn ma chuồng, mỗi một chuồng đi ra, cơ hồ có một đoàn huyết vụ phun ra chung quanh phía sau, cổ lực lượng ba động lại yếu đi vài phần.

Lúc này Tân Minh đã có chút điên cuồng, khuôn mặt già nua mang theo nét cười vụn vụn, cất tiếng âm trầm nói:

- Sự nỗ lực của các người rất đáng giá, chờ lão phu phá vỡ được cánh cửa này, hủy đi phong ấn kia các người sẽ là những đại công thần của Thánh điện, tương lai bản trưởng lão tuyệt sẽ không bạc đãi tử tôn đám người các người, dùng máu huyết các người tế điện cho thời khắc vĩ đại này thì có sao...

Dứt lời, Tân Minh liền bắt tay vào một hồi giết chóc tàn khốc, điên cuồng.

Bi ai nồng đậm, huyết sắc càng đậm hơn.

Mà ở bên ngoài dải đất trung tâm màu đỏ này, chứng kiến huyết sắc càng ngày càng đậm, người ở bên ngoài vận hành huyết sắc đại trận tuy rằng có thể nghe được một vài tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, nhưng là bọn họ không thể nhìn thấy được bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Bất quá nếu để cho những người này biết được một màn tàn nhẫn đang phát sinh ở bên trong, sợ rằng bọn họ đã sớm bỏ trận mà chạy đi rồi.

Chỉ là vào lúc này, cơ hội cho bọn họ có thể bỏ trận chạy trốn cũng mười phần xa vời.

Ầm ầm.

Một trận động tĩnh kịch liệt truyền tới, mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Trong huyết vụ mơ hồ có thể thấy một bóng ảnh tử, tựa như một cơn gió đang bay nhanh tới đây.

Phác thông.

Chờ khi ảnh tử rơi xuống mặt đất, những tên thủ vệ này liền lập tức nhận ra, ảnh tử kia chính là Minh Huyết trưởng lão, thân thể lão cũng giống như tên gọi, lúc này khỏe miệng không ngừng thổ ra từng tia máu, sắc mặt cả người mười phần tái nhợt.

Chỉ là bên trên nét mặt già nua, tái nhợt của hắn còn mang theo một cỗ thần tình sợ hãi, thảm thương vô cùng, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Khôn lam chi diễm, khôn...Không...

Ngay khi hắn còn đang lẩm bẩm, bên trong cơ thể đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu xanh phóng ra, rồi cả người hắn như bị tẩm xăng, bùng lên như một ngọn đuốc.

Để rồi khi hắn thảm thiết hét lên một tiếng, cả người bị cỗ hỏa diễm màu xanh kia thôn phệ hoàn toàn, khí huyết toàn thân cũng đồng dạng bị thiêu đốt.

Đại hỏa hừng hực, không ngừng lan rộng khắp huyết khí đại trận, mà thứ nhiên liệu kích thích sự lan tràn đó không gì khác chính là huyết khí dày đặc, vừa hay làm chất dinh dưỡng cho khôn lam chi diễm.

- A, không tốt, là khôn lam chi diễm...

Đám thủ vệ môn phụ trách thủ vệ huyết sát đại trận vừa thấy cỗ đại hỏa hừng hực thiêu đốt trong trận, hơn nữa còn lấy tốc độ lan tràn cực nhanh, không khỏi sợ hãi quát to một tiếng, bỏ trận mà chạy.

Chỉ là vẫn có người chậm một chút, khi bị nhiễm phải huyết khí khắp xung quanh, thân thể bọn họ nhất thời bốc lên một đoàn hỏa diễm màu xanh, bọn họ cũng chỉ kịp hét thảm lên một tiếng, trong khoảng nửa khắc thời gian đã bị biến thành một cỗ cây khô cứng ngắc giống như băng điêu được điêu khắc thành.

Mà lúc này, chỉ thấy một thân ảnh một người giống như đang nhàn nhã dạo chơi, hắn không hề bị ảnh hưởng một chút nào từ thứ hỏa diễm màu xanh mà còn chậm chậm bước ra từ màn huyết khí đang bị hỏa diễm màu xanh hừng hực thiêu đốt.

Ngay khi hắn chậm rãi bước ra, hỏa diễm trên người hắn liền thiêu đốt toàn bộ huyết khí xung quanh, biến huyết sát đại trận thành một biển lửa màu xanh, cùng với dải đất màu huyết hồng phía trung tâm tạo thành hai mảnh hoàn toàn đối lập.

Đương nhiên người toàn thân bao bọc bởi khôn lam chi diễm, đốt trụi huyết sát đại trận chính là Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà từ sớm đi tới gần huyết sát đại trận, hắn tuy không có biện pháp hóa giải thật tốt trận pháp này, bất quá hắn cũng chẳng cần bày ra trận thức, liền trực tiếp triệu hồi ra phân thân xông thẳng vào trong trận.

Bên trong trận, hắn gặp phải Minh Huyết mai phục một bên đánh lén.

Chỉ là khi Minh Huyết đánh lén, Vân Thiên Hà đã sớm dùng vi quang chi nhãn phát hiện rồi, bất quá Minh Huyết mới chỉ có thực lực Địa Cảnh cấp ba, so với hắn khác biệt hoàn toàn không chỉ là một đẳng cấp.

Vân Thiên Hà khi giao thủ với Minh Huyết, vì không muốn vận dụng chân khí tránh dẫn động tới huyết sát đại trận phản phệ, bởi vậy liền trực tiếp sử dụng khôn lam chi diễm đôi phó với Minh Huyết.

Không có ngờ tới, khi hắn vừa phóng xuất khôn lam chi diễm, một chưởng đánh trúng Minh Huyết, trong thời khắc Minh Huyết bị đả thương, cỗ khôn lam chi diễm kia dĩ nhiên lại thiêu đốt toàn bộ huyết khí xung quanh, bởi vậy lại giúp Vân Thiên Hà nhận ra kẻ hờ lớn nhất của huyết sát đại trận này.

Ngay lập tức, Vân Thiên Hà liền phóng xuất khôn lam chi diễm phủ kín toàn thân rồi thẳng bước tiến vào sâu trong huyết sát đại trận, theo bước tiến của hắn, khôn lam chi diễm nương theo huyết khí chung quanh nhanh chóng khuếch tán, thẳng tới khi hắn đi ra khỏi huyết sát đại trận, thì toàn bộ huyết sát đại trận đã biến thành một biển lửa do khôn lam chi diễm tạo thành.

Không may nhất chính là đám thủ vệ môn, bọn họ bị bao phủ bên trong huyết vụ, căn bản là không có cơ hội đào tẩu, tất cả đều bị Vân Thiên Hà thiêu đốt trong khôn lam chi diễm, táng thân trong trận.

Rốt cục cũng đi tới địa đất trung tâm màu đỏ, lúc này tới trước chỉ là một cụ phân thân của Vân Thiên Hà, bất quá hắn đến dải đất trung tâm màu đỏ này đang được khai quật lộ ra bốn nguyên chi tháp, xung quanh tháp huyết khí vẫn lan tràn nồng đậm như cũ.

Thế nhưng khi hắn đi tới khu vực khai quật, chỉ thấy dưới vực sâu một tràng cảnh thảm liệt vô cùng, trên mặt không khỏi động dung, hắn hoàn toàn không thể ngờ tới, đại bộ phận những người Thiên Âm điện lại chết ở trên tay chính người mình, bất quá đây cũng không phải điều trọng yếu.

Trọng yếu chính là, hắn thấy dưới đáy bốn nguyên chi tháp có một đạo môn bị mở, bên trong có một cỗ lực lượng ba động rất mạnh truyền ra, cũng theo đó là từng trận những tiếng nổ, toàn bộ tòa tháp đang kịch liệt lay động.

Hắn biết đã có người tiến nhập vào bên trong bốn nguyên chi tháp, hơn nữa còn đang tiến hành phá hư, chính hắn phải nhanh chóng đứng lúc ngăn cản.

Thế nhưng khi phân thân của Vân Thiên Hà chuẩn bị tiếp tục chạy vào bên trong tòa tháp, bản tôn của hắn tại bên ngoài huyết sát đại trận lại gặp phải phiền phức.

599. Chương 605: Tân Minh Đánh Lén.

Tựa như những bóng u linh phiêu đảng thế gian, hỏa diễm màu xanh đã biến phiên thổ địa vốn thuộc về huyết sắc lan tràn trở thành một mảnh u linh phiêu động, âm u như cảnh sắc địa ngục.

Đối với khôn lam chi diễm này, nhất là những vị trưởng lão bất tử bên trong Thiên Âm điện mà nói, chính là thiên địch, là khắc tinh trí mạng của bọn họ, đối với bọn họ mà nói, đây chính là loại hỏa diễm làm bọn họ sợ hãi nhất thế gian.

Khi toàn bộ huyết sát đại trận bị cỗ khôn lam chi diễm phá vỡ, huyết khí nơi trung tâm dải đất màu đỏ bắt đầu chậm rãi tiêu tán, mà bốn nguyên chi tháp dưới thời khắc huyết khí dần tiên tán thì lực lượng ba động của nó cũng dần từ yếu bắt đầu mạnh lên.

Với tình cảnh trước mắt, đối với Tân Minh mà nói, giả như lực lượng của bốn nguyên chi tháp chân chính biến cường, như vậy hắn sẽ không có cơ hội tiếp cận hạch tâm tòa tháp, dần dần sẽ bị đẩy ra xa.

Lực lượng ẩn chứa bên trong tòa bốn nguyên chi tháp chính là thiên địa bốn nguyên lực, ngầm có ý giống với lực lượng tạo hóa thần bí, nếu không phải người có khí vận của tạo hóa mà nói, muốn tiếp cận tòa tháp này là thiên nan vạn nan.

Thời gian có hạn, khi Tân Minh nỗ lực hết sức mới mở được cánh cửa tiến vào bên trong bốn nguyên chi tháp, vừa bước vào bên trong cảm nhận được áp lực cực lớn, đầu tiên là một cỗ khí nóng phả thẳng vào mặt, khí nóng như được thổi ta từ bên trong một ngọn hỏa sơn đầy dung nhan nóng chảy, phả vào người giống như muốn đem người ta đi hấp chín vậy.

Trên thân thể vốn đã khô gầy của hắn bây giờ chỉ còn lại da bọc xương, một cỗ huyết sắc vụ khí đột nhiên bốc lên giúp hắn chống đỡ lại áp lực cực lớn, tiếp tục đi sâu vào bên trong bốn nguyên chi tháp.

Thế nhưng, khi hắn vừa đi thêm được một quãng, tiến vào bên trong một gian phòng, làn không khí nóng bỗng từ bên ngoài lại đột nhiên chuyển thành băng lạnh, khiến cho mỗi đầu khớp xương của hắn giống như bị băng cứng lại, hành động càng thêm chậm chạp.

Thế nhưng càng đi về phía trước áp lực lại càng lớn, hơn nữa dần dần Tân Minh phát hiện được vị trí của hắn còn cách quá xa tâm tháp, trong khi cỗ lực lượng ba động cường đại kia tựa hồ đã gần tĩnh lại, mỗi bước đi về sau có lẽ càng thêm khó khăn hơn.

Mà ở phía sau lưng, huyết khí lan tràn đột nhiên bắt đầu tiêu tan, khi Tân Minh đang muốn một lần nữa phát động lực lượng từ huyết sát đại trận hỗ trợ lại phát hiện huyết khí càng lúc càng mờ nhạt khiến chính mình khó có thể cầm cự được, lúc này mới ý thức được chuyện gì đó, sắc mặt không khỏi đại biến.

- Huyết sát đại trận đã bị người phá?

Trong đầu Tân Minh ngay lập tức hiện ra cỗ ý niệm này khi vừa mới cảm nhận được có điều dị trạng, giả như chuyện này quả thực như vậy mà nói, chẳng phải hắn kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

Nghĩ đến đây, Tân Minh lập tức phóng xuất phân thân, cấp tốc chạy ra khỏi tháp.

Chỉ là vừa bước ra khỏi tháp, sự lo lắng trong lòng lập tức biến thành nỗi sợ hãi, từ một điểm sợ hãi ban đầu nhanh chóng lan tràn, phủ kín tâm trí hắn.

- Là khôn lam chi diễm.

Hắn có thể trở thành một vị bất tử trường lão bên trong Thiên Âm điện, chính là vì thật lâu trước đây hắn đã từng chịu phải ảnh hưởng từ khôn lam chi diễm này, ăn phải không ít đau khổ, thậm chí mất đi tính mệnh, dưới sự xâm phạm trí mạng của ngọn hỏa diễm, hắn trở thành một loại quái vật người không phải người, quỷ không phải quỷ.

Thế nhưng hôm nay, khi khôn lam chi diễm một lần nữa xuất hiện, sâu trong tiềm thức của Tân Minh không tự chủ được sản sinh một nỗi sợ hãi đối với cỗ khôn lam chi diễm này.

Nhưng dù sao cũng là bất tử trường lão, tu vi cũng đạt tới Thiên Cảnh, thuộc tầng lớp siêu cấp cường giả, hắn rất nhanh liền dẹp đi nỗi sợ hãi về khôn lam chi diễm sản sinh trong tiềm thức.

Khi hắn phát hiện bên trong huyết sát đại trận, sử dụng khôn lam chi diễm hạ sát thủ đối với đám thủ vệ trận và Minh Huyết trưởng lão chỉ là phân thân của một vị cường giả Thiên Cảnh, hắn cũng không có lập tức xử lý cỗ phiền toái này mà bí mật đi ra ngoài trận, phát hiện bản tôn của Vân Thiên Hà đang giao thủ với Minh Cơ.

Minh Cơ là cao thủ cấp Địa Cảnh đỉnh phong, thực lực của hắn tại Thiên Âm điện thuộc hàng gần nhất với bất tử trường lão, hơn nữa kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú, tuy rằng hắn không phải là đối thủ của Vân Thiên Hà, thế nhưng cũng không giống như Minh Huyết, vừa gặp phải khôn lam chi diễm đã mất hết tinh thần, rơi vào cục diện bị động, cuối cùng không tới vài hiệp đã bị Vân Thiên Hà đánh bại.

Đối với Minh Cơ mà nói, hắn cùng với Vân Thiên Hà cũng không phải trực tiếp giao thủ, từ đầu hắn đều thông qua thân pháp linh hoạt quỷ dị, phối hợp với tòa huyết sát đại trận chiến đấu cùng Vân Thiên Hà, mặc dù trong lòng cũng rất sợ hãi đối với khôn lam chi diễm, nhưng dù sao phạm vi ảnh hưởng của khôn lam chi diễm cũng có hạn, huyết sát đại trận cũng chưa thể sụp đổ được ngay nên tạm thời hắn cũng không phải lo tới tính mệnh.

Chỉ cần có thể làm chậm bước tiến của Vân Thiên Hà như vậy chờ khi Tân Minh trưởng lão khai mở được đạo môn, tiến nhập vào bên trong bốn nguyên chi tháp bài trừ phong ấn, như vậy lực lượng của hắn có thể trợ, giúp tăng cường, thậm chí là đột phá Địa Cảnh, tiến nhập Thiên Cảnh không chừng.

Có thể như vậy tự nhiên quá tốt, có điều muốn thực hiện được cũng rất khó khăn.

Lúc này đối với Vân Thiên Hà mà nói, tuy rằng Minh Cơ này mười phần giao hoạt, hấn tạm thời không thể đánh gục được ngay, thể nhưng huyết sát đại trận kia thông qua khôn lam chi điểm được phân thân kéo tới đã biến thành một biển lửa, việc bài trừ đại trận này chỉ là vấn đề thời gian, khi đó cũng đủ đạt được mục đích của hấn rồi.

Chỉ cần không có cổ huyết sát đại trận kia, Minh Cơ cũng triệt để mất đi chỗ dựa, huống hồ mục tiêu của hấn cũng không đặt ở trên người Minh Cơ, hấn biết Minh Cơ chỉ muốn giữ chân mình thôi, bởi vậy chờ khi đại trận bị phá, hấn sẽ chú tâm vào phân thân, chuẩn bị tiến nhập bên trong bốn nguyên chi tháp, phá hư hành động của Tân Minh.

Thế nhưng, trong tình huống này, Vân Thiên Hà cũng không có ngờ tới trong khi hấn giao thủ với Minh Cơ, đối phương cơ nhiên lại có thể tránh thoát bốn mươi đạo khôn ẩn lực do hấn tiện tay phóng ra, thân thể tên Minh Cơ này lặn đi lặn lại giống như loài rắn di chuyển trên mặt cát, nhanh chóng uyển chuyển vô cùng, mặc dù có điểm chặt vật nhưng cũng không có bị thụ thương.

Mà ngay sau khi Minh Cơ tránh thoát khỏi một kích của Vân Thiên Hà, gần như trong tích tắc, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm thụ được một bóng đen từ một phương hướng khác đang hung hăng đánh tới hấn.

Hấn cho rằng đây chỉ là Minh Cơ vừa tránh thoát khỏi một chiêu kia của hấn rồi thừa cơ đánh lén, bởi vậy dự định chờ cho đối phương lại gần, nắm lấy cơ hội triệt để tiêu diệt.

Thế nhưng khi cổ ảnh tử kia tiếp cận gần tới hấn, Vân Thiên Hà đột nhiên phát giác sai lầm, cổ ảnh tử này phát ra lực lượng mười phần cường đại, cũng không phải ở trình độ Minh Cơ có thể phát ra được.

Như vậy rõ ràng một điều, đây chính là do một vị cường giả Thiên Cảnh tập kích bất ngờ.

Trong đầu vừa có ý thức, Vân Thiên Hà lúc này cũng không dám lơ là, nhanh chóng đưa ra phản ứng.

Chờ khi hấn ngưng kết khôn ẩn lực đánh ra một chiêu, lúc này đạo ảnh tử kia cũng tập kích tới nơi, đối phương cấp tốc đánh ra một chiêu, khi hai người liều mạng đối chiêu với nhau, phát ra một tiếng bạo nổ như một tràng bom từ phía trung tâm dải đất màu đỏ.

Ầm ầm.

Mặt đất chấn động, cát bụi tung bay mù mịt, giống như một trận bão cát bắt đầu lan rộng phủ kín một mảng chung quanh.

Bản tôn Vân Thiên Hà bị đẩy lui mấy bước, trong lòng có chút kinh ngạc, thực lực của đối phương rất mạnh, mơ hồ còn cao hơn so với hấn một chút.

Bên trong bão cát hấn cũng thấy được thân ảnh vị cường giả kia, đây cũng chỉ là một cụ phân thân được ngưng hóa phóng xuất ra, mục đích nhằm thực hiện một kích đánh lén hấn, hấn là của vị Tân Minh trưởng lão ở bên trong bốn nguyên chi tháp kia.

Thực lực đối phương mạnh hơn một chút, bởi vậy khi Tân Minh một lần nữa tập kích qua đây, Vân Thiên Hà không thể làm gì hơn là thu hồi một bộ phận tâm thần, chăm chú đối phó với công kích của Tân Minh.

Đối với cao thủ ngoài Thiên Cảnh, Vân Thiên Hà không thể coi đó như một cao thủ Vô Tôn thấp hơn hấn một cảnh giới được, lúc này sau khi Tân Minh phóng xuất ra một loại ý cảnh lực lượng quỷ dị, hấn đột nhiên cảm giác khí tức xung quanh đột biến, hấn giống như bị hãm vào bên trong một luyện ngục, có thể cảm nhận rõ ràng một loại khí tức xâm phạm cực kỳ nguy hiểm.

Cổ ý cảnh lực lượng xâm phạm này có chứa một cổ ý chí thôn phạm cường đại, Vân Thiên Hà biết sau một kích vừa rồi đối phương đã hiểu rõ thực lực của mình, tự nhiên sẽ phát ra công kích cực mạnh, bởi vậy không thể coi thường được.

Nếu đã mưu tính sử dụng ý cảnh lực lượng tạo ưu thế cho bản thân, Vân Thiên Hà tự nhiên không cam lòng thua sút, lúc này thân thể hấn đột nhiên hơi lớn lên, tựa như một pho tượng thiên thần, tại lúc cổ ý cảnh lực lượng của đối phương kéo tới, Vân Thiên Hà khẽ nhắm mắt, đối với lực lượng ý chí của Tân Minh đang áp tới xem như không thấy.

- Đây là...tiểu tử này đang làm cái gì vậy, sợ lão phu sao?

Tân Minh thấy ý cảnh lực lượng của mình tập kích tới, đối phương cư nhiên nhắm hai mắt lại làm như không thấy, chẳng lẽ chuẩn bị chờ chết sao.

Nhưng ngay khi trong đầu Tân Minh sản sinh cố ý niệm này, Vân Thiên Hà lại đột nhiên mở mắt, sau đó Tân Minh thấy ở trong mắt đối phương phóng xuất ra một cỗ tinh thần chi quang, nhìn vào khiến cho cả tinh thần và thể xác của hắn mạnh mẽ chấn động.

Tân Minh phát hiện, Vân Thiên Hà trước mắt lúc này so với giây phút trước đó hoàn toàn khác biệt, hơn nữa khi ý cảnh lực lượng của mình áp tới đối phương, hắn đang chuẩn bị tiến hành tập kích bỗng nhiên cảm giác thân thể như bị đông cứng lại.

Đây là dạng ý cảnh lực lượng gì vậy?

Tân Minh cảm giác được cố ý cảnh lực lượng này phẳng phất như trong nháy mắt thu lấy toàn bộ thiên địa đi vào, chính mình dưới sự ảnh hưởng của cố ý cảnh lực lượng này càng nghĩ càng cảm thấy nhỏ bé, tại trước mặt Vân Thiên Hà, hắn giống như chỉ là một con kiến hôi hèn mọn, vận mệnh của hắn tương như trong nháy mắt đã bị đối phương hoàn toàn nắm giữ trong tay.

Loại cảm giác này cứ như vậy dần lớn lên trong đầu Tân Minh, rồi khi hắn nhìn vào trong mắt Vân Thiên Hà, đột nhiên phát hiện một cỗ quang mang hung sát lẫm lẫm.

Cỗ quang mang hung sát lẫm lẫm này bao hàm ý cảnh lực lượng cường đại, khiến cho tâm thần Tân Minh một lần nữa kịch chấn, sắc mặt trở nên tái nhợt, trong lòng kinh hãi vạn phần, vèn vèn chỉ một loại ý cảnh lực lượng cường đại đã khiến phân thân của hắn bị thương tổn, không biết loại ý cảnh lực lượng này là loại đáng sợ nào đây.

600. Chương 606: Đột Biến.

Bởi vì sau khi bản thân đạt tới trình độ này, nếu như thánh thể rèn đúc không đủ cường đại mà nói, tự nhiên không thể chịu đựng được lực lượng thiên địa chí cường, bởi vậy đại đa số cường giả Thiên Cảnh đều mười phần chú trọng phương diện rèn đúc tinh thần, tiếp đến thông qua tinh phách ngưng hóa phân thân để có thể chịu được thừa thải lực lượng thiên địa trong quá trình tu luyện, đạt được mục đích đột phá đánh sâu lĩnh vực.

Lực lượng trong quá trình rèn đúc tinh thần sản sinh ra đó chính là ý cảnh được bản thân cường giả lĩnh ngộ, bên trong nó có bao hàm một cỗ ý chí lực lượng.

Khi Vân Thiên Hà hoàn thiện toàn bộ tinh khung, ý cảnh tiến tới chỉnh thể thì cảnh giới tinh thần của hắn cũng đã siêu thoát khỏi hết thảy mọi thứ trong thể gian này rồi.

Hắn vào lúc này đang hóa thân thành một vị tinh khung quân vương, bản thân hắn có thể tùy ý chi phối phóng xuất ra trong toàn bộ tinh khung loại ý chí lực lượng lẫm lẫm hung sát nhất từ bạch hổ tinh cảnh đối phó với Tân Minh.

Đối với Tân Minh mà nói, cỗ tinh khung ý cảnh cuộn cuộn này đã không phải cảnh giới tinh thần của hắn có thể đạt tới, lúc này hắn cảm giác bản thân mình cực kỳ nhỏ bé đang phải đối mặt với loại ý chí lực lượng tựa như một đầu bạch hổ hung hãn muốn thôn phệ, cắn nát tâm thần hắn khiến cho hắn chỉ biết đau khổ tiêu hao ý chí để chống lại.

Chỉ trong nháy mắt, Tân Minh cảm giác tâm thần chính mình bị đưa vào trong một cỗ hoang thế giới, cực kỳ xa lạ.

Bên trong thế giới này có vô số kỳ thú cùng sinh linh, tất cả đều có thực lực vô cùng cường đại, mang theo cỗ phệ huyết ý chí hung thần lẫm lẫm, phẳng phất như muốn cắn xé hắn thành những mảnh vụn.

Mà hắn, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn có thể chống lại, thế nhưng thời gian lâu hơn chút nữa, hắn căn bản không thể chịu đựng nổi cỗ ý chí hung thần sắc bén này xâm phệ.

Bởi vậy khi Vân Thiên Hà dùng ánh mắt tinh khung quân vương lần nữa hung hăng liếc nhìn Tân Minh, cũng là lúc thân hình Tân Minh đột nhiên mạnh mẽ lui lại, phân thân của hắn lúc này bắt đầu có vẻ suy nhược đi vài phần, thực lực suy yếu, thần sắc thoát nhìn đang vô cùng thống khổ.

Điều này là hiển nhiên, xét về trình độ đối kháng bên trong lĩnh vực tinh thần, Tân Minh căn bản không phải là đối thủ khi Vân Thiên Hà phóng xuất ra loại ý chí hung thần sắc bén từ Bạch Hổ tinh cảnh để tập kích, do đó tâm thần của Tân Minh tự nhiên phải bị tổn thương.

Khi tâm thần bị tổn thương, phân thân lại đang chịu ảnh hưởng trong ý cảnh tinh khung quân vương của Vân Thiên Hà trở nên vô cùng nhỏ bé, mắt thấy mấy người Lam La U cũng đang hỏa tốc phi tới cách đó không xa, hắn hiện tại chỉ còn lại Minh Cơ có thể sử dụng nhưng căn bản không thể xoay chuyển lại được cục diện tất bại này.

Đại thế không còn, tâm tình Tân Minh cũng sinh ra thối ý, bởi vậy khi chịu đựng cổ ý chí Bạch Hổ tinh cảnh tập kích lần thứ ba cũng là lúc phân thân của hắn như quỷ ảnh, cấp tốc bỏ chạy.

Mà ở bên trong bốn nguyên chi tháp, bản tôn của Tân Minh đang chuẩn bị ngưng kết lực lượng thân thể chuẩn bị công kích một đạo phong ấn bên trong bốn nguyên chi tháp nhằm tiến vào hạch tâm, khi phân thân của hắn bị thương thể trầm trọng, cổ lực lượng do hắn đau khổ ngưng tụ nhất thời tiêu tán không còn, trong miệng mạnh mẽ trào lên một búng máu, thân thể lão đảo mấy hồi.

Hắn dùng ý chí lực lượng cường giả để bình phục lại tâm tình chính mình, sắc mặt có phần tái nhợt, sức chống đối lại lực lượng do tòa bốn nguyên chi tháp phát ra càng lúc càng khó khăn, mà phân thân lại bị ý chí lực lượng cường đại của Vân Thiên Hà đả kích khiến cho hắn không còn có thể tiếp tục tiến hành bước cuối cùng của kế hoạch, dẫn tới thất bại trong gang tấc.

Sau khi huyết sát đại trận bị phá hủy, cổ lực lượng ba động của tòa bốn nguyên chi tháp ngày càng lớn mạnh, Tân Minh ở bên trong bốn nguyên chi tháp đã không thể tiếp tục chống đỡ đến khi hắn phá vỡ được đạo bình chương cuối cùng tiến vào hạch tâm, lúc này nếu hắn không rút lui chắc chắn sẽ bị cổ lực lượng đang dần lớn mạnh kia nghiền thành phần vụn.

Lúc này, Tân Minh nhìn đạo bình chương, nội tâm cực kỳ không cam lòng, sau khi tâm thần bị tổn thương, tâm tình dường như luôn luôn bị một cỗ cuồng bạo, phong cuồng khiêu khích.

Trên nét mặt toàn là xương xẩu của hắn đang dần trở nên vụn vụn.

- Chỉ kém một bước cuối cùng, lão phu đã có thể thấy được hạch tâm bốn nguyên chi tháp, xem xem phong ấn đang trấn áp Huyết Hà u tuyền rốt cuộc là cái dạng gì, chỉ còn kém một bước, lão phu không cam lòng a!

Bên trong cơn cuồng bạo, Tân Minh đột nhiên dang rộng hai cánh tay, đột nhiên một cỗ khí tức ba động cường đại từ bên trong cơ thể hắn cuộn cuộn chạy ra ngoài, thân thể dần trương lên giống như bên trong đang bị thổi đầy áp không khí vậy.

Minh ma phụ thể!

Ngay khi thân thể Tân Minh tựa như khí cầu trương lên, hắn hét lớn lên một tiếng, lúc này phân thân của hắn tại bên ngoài đang bỏ chạy đến đột nhiên hét thảm một tiếng, toàn bộ thân hình bắt đầu biến đổi.

Trong nháy mắt, khuôn mặt cũng như thân thể đều đồng dạng trở nên vụn vụn, phân thân của hắn trong quá trình chạy trốn quay về cũng như đột nhiên xảy ra biến dị, toàn thân biến thành một đầu viên cổ mảnh thủ cực kỳ hung tợn.

Mà phân thân của Vân Thiên Hà đang chuẩn bị tiếp nhập vào bên trong bốn nguyên chi tháp, hắn vừa đánh cho phân thân của Tân Minh bị thương nặng phải bỏ chạy nên lập tức tập trung tinh thần qua đây, đột nhiên cảm thụ được một cỗ lực lượng ba động cực kỳ cường đại đang điên cuồng hướng qua đây vọt tới.

Khi hắn xoay người lại liền phát hiện đó là một đầu quái vật bộ dáng cực kỳ hung tợn.

Nói là quái vật bởi vì Vân Thiên Hà thực sự không có cách nào để hình dung cho được, nó dữ tợn, xấu xí giống như đã bị ngửi vùi trong lòng đất mấy nghìn năm, tựa như tử linh thối nát không chịu nổi, trong đôi

mắt tràn ngập xích sắc u quang, phảng phất như có thể đưa người ta tới tận huyết sắc địa ngục, mười phần tà ác cùng cường đại.

Vân Thiên Hà biết đây đây chính là Tân Minh bị tổn thương tâm thần dẫn tới điên cuồng, vận dụng phương pháp cấm kỵ, tuy rằng hắn không biết Tân Minh đang muốn lỗ lực làm điều gì, thế nhưng hắn rõ ràng một điều khi khối phân thân ma quỷ này hợp thể cùng với bản tôn của Tân Minh sẽ mang lên lực lượng cường đại không thể ngờ tới.

Bởi vậy khi cổ tử linh với thân hình ma quỷ này đang chạy hướng về đây, Vân Thiên Hà cũng không dám chậm trễ, tay hắn vừa nhấc, một đoàn khôn lam chi diễm lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay rồi mạnh mẽ nhảy lên thiêu đốt.

Trong thời khắc tiếp cận, hắn vận toàn lực lên một quyền, mang theo khôn lam chi diễm đánh tới thân hình tử linh ma quỷ, công kích như xoáy lốc cuồng bạo mà đến, hơn nữa bên trong đó còn được bao hàm cả lực lượng ý chí, cùng với tử linh ma quỷ kia tạo nên một trận đối kháng kinh thiên.

Oanh!

Một tiếng bạo nổ dữ dội vang lên tại trước cửa vào bốn nguyên chi tháp, dư lực ba động sau đó tạo lên một trận tàn sát bừa bãi với đất cát xung quanh, để rồi tạo nên một trận bão cát như muốn vùi lấp đi tòa bốn nguyên chi tháp này.

Mà Vân Thiên Hà lúc này lại cảm giác được bên trong tâm thần bị một cỗ ý chí lực lượng chí cường tập kích, hắn cùng với đầu tử linh ma quỷ kia đối kháng một trận, cho dù có khôn lam chi diễm phụ trợ cũng không thể đánh gục được nó, không những thế thân thể còn bị mạnh mẽ thổi lui, tâm thần bất ổn, suýt chút nữa phải thất thủ, lại còn bị một cỗ ý chí quỷ dị thôn phệ tập kích.

Bản tôn Vân Thiên Hà đang cấp tốc đi tới bốn nguyên chi tháp, tại lúc phân thân hắn bị một kích vừa rồi gây tổn thương khiến cho động tác của hắn đột nhiên bị kiềm hãm, cảm giác trong cơ thể bản tôn khí huyết bốc lên, cuối cùng tâm thần không chịu được áp lực ba động trùng kích, khoe miệng dần tràn ra một tơ máu.

Lực lượng thật mạnh, nếu như vừa rồi Tân Minh sử dụng chiêu này để đối phó hắn mà nói, hắn tất nhiên ăn phải thiệt thòi lớn, chỉ là Tân Minh cũng không có dùng tới chiêu này, nói rõ muốn dùng tới hắn phải nỗ lực đại giới cực kỳ trầm trọng.

Mà đối với Tân Minh mà nói, Vân Thiên Hà chỉ là một cường địch ngoài ý muốn gặp phải, mục tiêu chủ yếu của hắn vẫn là phá giải phong ấn được bảo tồn bên trong bốn nguyên chi tháp, chỉ cần phá giải đạo phong ấn này mà nói, khi quay lại đối phó với Vân Thiên Hà cũng không còn gì cố kỵ nữa, bởi vậy sau khi phân thân của hắn bị thụ thương mới phải trực tiếp dùng cấm kỵ thuật chạy đến khai mở đạo bình chương cuối cùng nhằm tiến vào hạch tâm tòa tháp.

Ngao ngao...

Tử linh gào rít lên một tiếng, sau khi đẩy lùi được phân thân của Vân Thiên Hà nhưng lại ăn phải ảnh hưởng từ khôn lam chi diễm thiêu đốt khiến cho nó không nhận được phải kêu lên một trận thảm thiết.

Thế nhưng tử linh này cũng không tiếp tục để ý đến khôn lam chi diễm, mặc cho thân thể bị cháy, vẫn tiếp tục hướng vào bên trong tòa bốn nguyên chi tháp vọt tới, căn bản không thèm để ý đến Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cũng không cần phải điên cuồng phóng vào trong tháp như tử linh, khi bình ổn lại tâm thần, dẹp đi cỗ ý chí trùng kích kia, lúc này bản tôn của hắn vừa lúc chạy tới cửa ngoài tháp, một đạo quang mang màu xanh nhạt bùng lên, phân thân và bản tôn đã hoàn toàn dung hợp.

Thu hồi lại phân thân, lúc này Vân Thiên Hà mới cảm giác được hậu quả một kích lúc trước, cũng bởi vậy mới chậm rãi bình tức lại.

Bất quá một trận này khiến trong lòng hắn có suy nghĩ, sau này không thể đơn giản phóng xuất phân thân đi a, một khi phân thân bị thụ thương, hắn vô luận thế nào cũng tránh không được bị tổn thương tâm thần, do đó dẫn đến thân thể thương tổn, nếu là gặp phải địch nhân càng mạnh, điều này đối với hắn là cực kỳ bất lợi.

- Sau này có nên tiếp tục để phân thân tại Vu Tinh hạch rèn đúc hay không, mới vừa rồi sử dụng Bạch Hổ tinh cảnh đối địch rất có hiệu quả, không bằng đưa tới Bạch Hổ để tinh để rèn luyện đi.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà cũng không có lập tức đi làm, hắn biết Tân Minh hiện đang rất điên cuồng, rất có khả năng sẽ phá vỡ được đạo bình chương cuối cùng tiến vào hạch tâm tòa tháp, nếu như để hắn thực hiện được, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vậy hắn cũng không dám trì trệ, thân ảnh như một đạo lưu tinh, cấp tốc đuổi theo tử linh nhắm hướng hạch tâm sâu trong tòa tháp đi tới.

Chỉ là Vân Thiên Hà cũng không biết, thân ảnh ở giữa bốn nguyên chi tháp tựa hồ cũng không có bị cổ lực lượng ba động của tòa tháp gây ra bất luận chút ảnh hưởng nào.

Mà ở bên trong hạch tâm khi Tân Minh vận dụng cấm kỵ thuật Minh Ma Phụ Thân, cả người hắn đang trương lên một cách nhanh chóng.

Hắn hiện tại đã không còn bộ dáng con người, có chăng chỉ còn lại một chút đường viền bên ngoài, giống như một pho tượng ma quỷ dữ tợn, khi phân thân giống như tử linh trên người vẫn còn mang theo khôn lam chi diễm trở về, trong đôi mắt màu huyết hồng của Tân Minh chợt hiện lên một tia sợ hãi.

Thế nhưng đảo mắt nhìn lại bình chương nơi hạch tâm tòa tháp, Tân Minh lúc này lại đột nhiên rống lên một tiếng thê lương, cổ nén nổi thống khổ bị khôn lam chi diễm thiêu đốt, cắn răng thu lại phân thân vào trong cơ thể bản tôn.

Sau khi thu hồi lại phân thân, một đạo quang hoa màu huyết sắc lập tức lưu chuyển khắp toàn thân hắn kết hợp với một đạo lưu quang màu lam càng khiến cho Tân Minh thống khổ, hắn mạnh mẽ cho bản thân phun ra một búng máu, ngay sau đó thân thể cũng run lên, một cỗ lam sắc hỏa diễm lập tức bị hắn đẩy ra ngoài cơ thể, ngay lập tức thiêu đốt đi cỗ tiên huyết mà hắn vừa mới thổ ra ngoài.

601. Chương 607: Vòng Xoáy Chân Không.

Lúc này Tân Minh cũng chỉ đành biết vậy, khi hắn đã chiếm được một sức mạnh cực hạn, hắn vẫn như cũ nhắm tới mục tiêu, vững vàng tập trung lên trên một đạo bình chương tại nơi hạch tâm bốn nguyên chi tháp.

Hát

Tân Minh rống lớn lên một tiếng, khi hắn sử dụng cấm kỵ thuật để chính mình trong thời gian ngắn đạt được đề thăng cực hạn, chỉ thấy song chương vươn lên cao, quần áo trên người mặc dù không có gió nhưng bị một cổ lực lượng ba động thổi bay phấp phới, kết hợp với đầu tóc bù xù, gương mặt dữ tợn trông thật giống như một pho tượng đại ma đầu đang muốn nuốt trời diệt thế.

Chẳng qua sau sau vài hơi thở công phu, hai tay Tân Minh vươn thẳng, trong lòng bàn tay lúc này đột nhiên ngưng tụ một cỗ quang hoa huyết sắc lưu chuyển, tựa như muốn hấp thu máu huyết toàn thân, tại chính giữa lòng bàn tay của hắn bắt đầu ngưng tụ ra một khóa cầu năng lượng.

Khóa cầu năng lượng này mang theo huyết sắc quang hoa lưu chuyển, dưới sự điều khiển của Tân Minh lớn lên một cách nhanh chóng.

- Phá cho ta!

Khi cổ lực lượng cường đại ngưng tụ tới mức cực hạn chịu đựng của Tân Minh, hắn bèn hét lớn lên một tiếng, song chương giơ lên cao, mang theo khóa cầu năng lượng với thế dời non lấp bể hung hăng ném lên trên đạo bình chương tại hạch tâm tòa bốn nguyên chi tháp.

Đây chính là cổ lực lượng do Tân Minh điên cuồng ngưng tụ, mười phần cường đại, hầu như có thể phá hủy cả tòa bốn nguyên chi tháp này.

- Dừng tay!

Khi Vân Thiên Hà cấp tốc chạy tới nơi này, nhìn thấy Tân Minh đang đánh ra một kích cuối cùng liền lập tức xông tới ngăn cản, tay vừa động đã xuất ra một chưởng mang theo một đạo khôn ẩn với lực lượng cường đại nhất đánh tới nhằm ngăn cản một kích điên cuồng cuối cùng này của Tân Minh.

Thế nhưng hắn đã ngăn cản chậm rồi.

Khi Tân Minh hung hăng ném khóa cầu năng lượng được hắn ngưng tụ xuống đạo bình chưởng tại hạch tâm bốn nguyên chi tháp, tạo thành từng trận quang hoa đen trắng đan xen lẫn nhau, rốt cục cũng làm lộ ra bộ mặt vốn có của nó sau hàng ngàn năm bị bụi thời gian che phủ.

Đó tựa hồ là một giao lộ được hình thành từ tất cả các thuộc tính lực lượng có trong thiên địa, mà giao lộ này tồn tại như một lĩnh vực chân không độc lập, nếu như lúc này không phải xung quanh nó được bao phủ bởi một cỗ huyết sắc quang hoa, sợ rằng bình thường không thể nhìn thấy sự tồn tại của nó.

Bất quá lĩnh vực chân không này cũng mười phần cường hãn, mặc dù cỗ lực lượng do Tân Minh phóng xuất ra mười phần cường đại, hầu như muốn phá hủy cả tòa bốn nguyên chi tháp này, thế nhưng khi tiếp xúc với lĩnh vực này thì hầu như không có chuyện gì xảy ra, êm lặng như nước chảy, không hề có bất luận phản ứng kịch liệt nào, cũng không thấy đạo bình chưởng hình thành từ lĩnh vực chân không này có bất luận thương tổn nào.

Ngược lại lĩnh vực chân không kia còn thu nạp toàn bộ lực lượng do Tân Minh phát ra, dĩ nhiên ngay cả lực lượng do Vân Thiên Hà phóng xuất nhằm ngăn cản Tân Minh cũng đều bị hấp nạp, kết quả sinh ra một cỗ phản phệ, thật giống như một khối nam châm, hút chặt lấy Tân Minh, tựa hồ muốn kéo hắn vào bên trong một không gian thần bí nào đó.

Dị biến đột ngột phát sinh này khiến cho Tân Minh không khỏi ngây dại, ngay chính Vân Thiên Hà cũng không có ngờ tới, đạo bình chưởng như một lĩnh vực chân không quỷ dị này dĩ nhiên lại có công năng thần diệu như vậy.

Nhưng trọng trọng nhất vẫn là Tân Minh, hắn thật không thể ngờ tới chính mình đã phải nỗ lực đại giới, sử dụng đến cả cấm kỵ thuật, tới cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy.

Lúc này hắn đã hao tổn toàn bộ lực lượng, trong khi hấp lực từ đạo bình chưởng chân không truyền tới ngày càng mạnh, trong đôi con ngươi đục ngầu của Tân Minh, cuối cùng đã hiện ra một tia tuyệt vọng điên cuồng.

Lúc này hắn lợi dụng hấp lực cường đại do lĩnh vực chân không sản sinh ra, đột nhiên bắt chặt lấy Vân Thiên Hà, cười lên một cách điên cuồng nói:

- Tiểu tử, chúng ta cùng nhau thử nghiệm một chút sự thần kỳ của lĩnh vực chân không này xem sao, có người chết cùng, bản tọa thấy cũng đáng!

Vân Thiên Hà đang cố gắng chống lại ảnh hưởng của cỗ hấp lực, hắn không có ngờ tới, tại tình thế trước mắt này, Tân Minh lại có thể làm ra hành động điên cuồng muốn đồng quy vu tận như thế.

Bị Tân Minh kéo chặt, Vân Thiên Hà không dám vận dụng lực lượng bản thân đẩy hắn ra, bởi vì chỉ cần hắn hơi động tới lực lượng, sẽ lập tức dẫn động một cỗ hấp lực càng mạnh hơn, phảng phất như ngay cả linh hồn nhỏ bé của hắn cũng muốn bị hút đi.

Bởi vậy Vân Thiên Hà khi bị Tân Minh bám chặt, hắn đành liều mạng bám chặt vào một khối thạch trụ bên cạnh, toàn thân mình bị cỗ hấp lực kéo bay lên song song với mặt đất, mà cát bụi ở bên ngoài cũng không ngừng bị hút vào rồi biến mất bên trong lĩnh vực chân không, dường như vừa bị một cái máy hút bụi thật lớn hút vào trong vậy.

Thế nhưng phía Tân Minh bị hút kéo đi, hắn sống chết vẫn bám chặt lấy chân Vân Thiên Hà khiến cho Vân Thiên Hà cảm giác càng lúc càng khó bám chặt vào thạch trụ, thỉnh thoảng còn phải dùng chân ra sức giằng khỏi Tân Minh.

Tại giờ khắc này, trước lực lượng của lĩnh vực tự nhiên, bọn họ đều biến thành những người rất bình thường, chỉ có thể sử dụng một vài bản năng cầu sinh nguyên thủy nhất nhằm thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ bất đồng chính là, Vân Thiên Hà là một thanh niên có thân thể cường tráng, còn Tân Minh lại là một lão đầu thân thể mốc meo, Tân Minh muốn đồng quy vu tận với Vân Thiên Hà nhưng chỉ biết dùng ý chí cùng bản năng cầu sinh, nhưng lúc này khi bị Tân Minh bám trụ không rời, Vân Thiên Hà lại đưa ra một quyết định lớn mật.

Khi hấp lực của lĩnh vực chân không càng lúc càng lớn mạnh, Vân Thiên Hà đột nhiên buông tay đang bám chặt vào thạch trụ, thân thể hắn lập tức như cát bụi, mang theo cả thân thể Tân Minh bị hút trở vào lĩnh vực chân không đang dần hình thành lên một vòng xoáy chân không hút hết thảy mọi thứ đi vào.

Khi thân thể của Tân Minh tiến nhập vào vòng xoáy chân không, vẻ mặt của hắn nhìn không ra được là đang thống khổ hay may mắn vì đã kéo được Vân Thiên Hà đi theo, lúc này cả người hắn đã bị hút vào trong, chỉ còn lại đầu và hai cánh tay, hắn đột nhiên hướng Vân Thiên Hà làm ra một bộ mặt dữ tợn kinh khủng, xong lại mỉm cười vì âm mưu của mình đã được thực hiện.

Nhưng mà, tại một khắc sau đó, khi Tân Minh phát hiện Vân Thiên Hà giây khỏi sự ràng buộc với hắn, nụ cười của hắn đã vĩnh viễn bị dừng lại tại khoảnh khắc này, cơn mắt đỏ ngầu trừng như mắt trâu, thật không ngờ tại khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời mình, hắn lại thấy được một cảnh làm cho hắn khiếp sợ cũng như không thể nào hiểu được.

Bởi vì tại lúc toàn bộ thân thể hắn bị hút vào bên trong vòng xoáy chân không, hắn mở trừng hai mắt chứng kiến thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên hư không biến mất ngay trước mặt hắn, không còn lưu lại dù chỉ một chút hình bóng hay cảm giác nào, phẳng phất như đã biến mất khỏi thế giới này, biến mất một cách quỷ dị vô cùng.

Tân Minh đến chết cũng không biết, Vân Thiên Hà từ lúc mở ra thiên phú huyết mạch, bản thân đã có được năng lực xuyên toa lĩnh vực thần kỳ, về phần Vân Thiên Hà từ đây sẽ xuyên toa đến một lĩnh vực nào thì không ai biết được.

Phương xa, tại một mảnh chân trời u tối như hư không vô tận, bầu trời tựa hồ vĩnh viễn là một mảnh vẫn đục xám đen, dường như mỗi thời mỗi khắc đều là bóng đêm âm u, trên bầu trời mây đen liên tục cuộn cuộn, nhìn không ra được là mây hay là mưa.

Ầm ầm!

Dưới một mảng mây đen cuộn cuộn, bầu trời vang lên từng trận những tiếng sấm, một đạo thiểm điện màu xanh đột nhiên hạ xuống, cắm thẳng xuống một gốc cây khô trơ trọi không chút cành lá khiến cho gốc cây khô này lập tức bùng lên một trận đại hỏa.

Thân thể Vân Thiên Hà lúc này có một dạng tư thế nửa nằm nửa ngồi, hắn cảm giác chính mình bị một mảnh lốc xoáy thổi qua tới đây, vẫn còn mê man không mở được mắt.

Hơn nữa áp lực vô tận cùng hắc ám khiến cho hắn nhất thời không thể thích ứng được hoàn cảnh quỷ dị này.

Qua một lúc lâu, chờ cho toàn thân hết tê dại hắn mới thích ứng được mảnh hôn ám trước mắt, lúc này mới đứng dậy, nhìn quét qua tình cảnh chung quanh một hồi.

Ban đầu hắn cảm giác hoàn cảnh nơi này làm hắn nhớ lại tình cảnh ở bên trong Quỷ Cốc, chỉ là nhìn qua xung quanh một hồi thấy đất đai, cây cối khô khốc mục nát, còn cả một lòng sông khô cạn, một ngọn núi trọc...Tất cả mọi thứ nói cho hắn biết đây cũng không phải Quỷ Cốc mà là một thế giới bị tan vỡ sau khi kinh qua một đại thảm họa.

Ở chỗ này, Vân Thiên Hà không hề cảm giác được một chút khí tức có sinh linh tồn tại, thậm chí ngay cả một cây cỏ dại hắn cũng không nhìn thấy, tất cả đều tràn ngập một mảng tĩnh mịch.

Lúc này hắn đang đứng trên một cái bình thai tại đỉnh một ngọn núi trọc, bình thai đã bị địa chấn phá vỡ tung tóe, bình thai được dựng nên không biết có mục đích gì, chung quanh được xếp một ít đá vụn, bên trên đó có một vài ký hiệu kỳ quái, tuy rằng xem không hiểu thế nhưng cũng đủ để biết nơi đây đã từng có sinh mệnh tồn tại.

Trong không khí tràn ngập một mùi lưu huỳnh nồng đậm khét lẹt như mùi thuốc súng, mười phần khó ngửi, Vân Thiên Hà biết đây chính là nguyên nhân cơ bản dẫn tới khí tức sinh mệnh không thể tồn tại ở nơi này.

Mà áp lực hần cảm nhận được sau khi đến nơi này chính là do hoàn cảnh không gian bị tan vỡ sản sinh ra, lúc này hần vẫn thông qua nội tức để duy trì công năng hoạt động của cơ thể.

Nhưng chỉ chốc lát công phu, Vân Thiên Hà phát hiện ra, trong mỗi lỗ chân lông trên người hần, bởi vì nguyên nhân thánh thể kịch liệt nội tức, một lượng lớn vật chất lạ bị hần loại bỏ ra ngoài từ các lỗ chân lông thông qua nội tức.

Đưa tay xem thử loại vật chất này, phát hiện đây giống như là bột chì, một loại vật chất có chứa độc tố, đây hần cũng là một nguyên nhân chủ yếu dẫn tới việc khí tức sinh mệnh không thể tồn tại ở nơi này.

Đi tới mảnh thế giới bị tàn phá này, Vân Thiên Hà cũng không cảm thấy tâm tình kinh hoàng, ngược lại còn mười phần bình tĩnh, nếu đã đi tới đây, hần suy nghĩ tìm xem mảnh thế giới bị tàn phá này rốt cuộc có hay không manh mối nào liên quan tới thế giới chính mình sinh hoạt hay không.

Dọc theo đỉnh núi hạ xuống, Vân Thiên Hà một đường lướt qua chỉ thấy một loại cảnh tượng hoang tàn, ngoại trừ ánh sáng từ sấm chớp trên trời cũng chỉ còn hỏa quang hừng hực từ những gốc khô thụ bị sét đánh trúng soi sáng đường hần đi.

Toàn bộ thế giới bao phủ bởi một mảnh tĩnh mịch, thật giống như hần chính là sinh mệnh duy nhất tồn tại bên trong thế giới này khiến cho hần cảm giác cô độc cùng trống rỗng, ngẫm lại thế giới kia mình đang sinh sống so với nơi này quả thực vô cùng tươi đẹp.

Có thể là trong lòng có một loại khát vọng đặc thù muốn được nhìn thấy sinh mệnh, Vân Thiên Hà đưa ánh mắt nhìn khắp nơi, bước đi rất nhanh, tuy rằng không biết chính mình rốt cuộc muốn đi tới đâu, nói chung một đường hành trình mấy ngàn dặm, tình cảnh hiện ra trước mắt hần vẫn chỉ là một dạng hoang tàn đổ nát.

Ngay khi hần cảm thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút thời gian, trên bầu trời hân ám đánh xuống một đạo thiểm điện, Vân Thiên Hà nương theo ánh sáng từ điện quang lóe lên trong nháy mắt bỗng nhiên cảm giác được một tia sinh mệnh màu xanh đang hô hoán.

Có màu xanh tức là có sinh mệnh, phát hiện ra điều này khiến trong lòng Vân Thiên Hà mừng rỡ, cấp tốc hướng về địa phương mà tâm linh cảm nhận được có màu xanh nhanh chóng đi tới.

602. Chương 608: Thế Giới Đổ Nát.

Bởi vì sự tĩnh mịch đến mức tuyệt vọng nên chỉ cần một điểm màu xanh cũng có thể cho người ta một loại hi vọng cùng mong ước tân sinh, muốn đem tất cả mọi thứ che chở cho một điểm màu xanh này.

Mà khi Vân Thiên Hà đi tới thế giới tàn phá này, hần giống như một cô hồn cứ đi chung quanh không mục đích, khi hần ngẫu nhiên phát hiện một điểm màu xanh kia, lập tức cảm thấy một niềm vui mừng trước nay chưa từng có trong đời.

Đây là niềm vui mừng phát ra từ tận sâu trong tâm hồn, cái loại này giống như tâm tình vui sướng khi thoát khỏi hồi lâu áp lực, khiến cho hần biến thành một đứa trẻ ngây thơ háng hái đi về phía trước.

Vân Thiên Hà cũng không rõ ràng lắm vì sao một điểm màu xanh này lại khiến tâm linh hần phát sinh xao động, thật giống như số phận an bài, có thứ gì đó dẫn dắt hần, để cho một điểm màu xanh này có thể lay động tâm linh hần, khiến cho hần cảm giác được nó ở rất gần nhưng kỳ thực lại rất xa xôi.

Cũng không biết điên cuồng chạy đi được bao lâu, Vân Thiên Hà cảm giác thể xác và tinh thần có chút uể oải, thế nhưng trong lòng hần biết hần vì phát hiện một điểm màu xanh này khiến trong lòng kinh hỉ rồi háng hái hành trình, nhưng hiện tại hần đã bình tĩnh trở lại, tâm tình không còn bất luận chút gợn sóng nào nữa.

Mà một điểm màu xanh đang vẫy gọi kia xác thực tồn tại, đây cũng không phải là ảo giác, Vân Thiên Hà tính toán hành trình của hần, ít nhất cũng phải đi được trên vạn dặm đường, hần càng ngày có thể cảm thụ được rõ ràng sự hô hoán từ điểm màu xanh này.

Đi tới đây đã là một khu quần sơn, bất quá các ngọn núi đều là trụi lủi, ngoại trừ một vài cự thạch đột nhiên mọc lên, chỉ còn lại những gốc cây khô héo mà thôi.

Càng đi sâu tới, Vân Thiên Hà còn có thể thấy rất

Nhiều bộ xương khô khổng lồ của những cổ hoang cự thú.

Thật giống như khu quần sơn nay là một thế giới cách biệt so với địa phương trước đó hần bị đưa tới, ở đó thấy rất ít những bộ xương khô của cổ hoang cự thú, mà nơi này, càng đi sâu vào trong quần sơn, những bộ xương khô to lớn xuất hiện ngày càng nhiều.

Thẳng đến khi đi tới tận đỉnh núi, Vân Thiên Hà mới phát hiện, phía trước là một vùng đại địa bằng phẳng nằm song song với mặt đất gồ ghề lồi lõm kia, nghiêm nhiên đây lại là một phiên thế giới khác.

Khi hần quay đầu lại, lần nữa nhìn lại đoạn đường mình đi tới nơi này, khái quát toàn cảnh lúc này mới phát hiện nguyên lai đây là một mảnh thế giới nằm sâu dưới đáy biển, hóa ra vừa rồi hần chạy loạn một hồi thật lâu dưới đáy biển sâu này.

Nhưng rốt cuộc là dạng tai biến gì lại có thể biến mặt biển rộng mấy vạn dặm trở thành khô cạn như thế này, đúng như tưởng tượng của hần lúc trước vậy, quả thực là biến cạn đá mòn.

Tâm tình có chút trầm trọng, cũng không có tâm tư đi xem cảnh trí mặt đất bằng bên trên, bởi vì nơi này so với tình cảnh dưới đáy biển mà hần thấy càng thêm không xong.

Vễn vện đi hơn mười dặm hành trình, Vân Thiên Hà mỗi chỗ đều là xương khô chồng chất như núi, xương khô của bất kỳ sinh vật nào sống trên lục địa cũng có thể thấy, ít nhất cũng là những bộ xương khổng lồ nhất, cao tới vài chục trượng, còn lại những bộ xương cao vài trượng thì không sai biệt lắm là nhiều không đếm xuể.

Vân Thiên Hà từ sự phân bố những bộ xương khô này phát hiện một điều, đó chính là tất cả các bộ xương khô đều nằm rất gần biển, hần là sau khi phát sinh tai biến, những động vật còn sống sót trong quá trình tìm nước uống đều tụ tập tới đây, phía trước ngọn núi này địa thế tương đối cao, nếu như biển rộng phát sinh hiện tượng khô cạn, nơi này hần là nơi khô cạn cuối cùng.

Thật giống như đã trải qua mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm, cảnh tượng nơi này phản ánh chân thực mọi đặc thù cơ bản của thời kỳ cổ hoang, tất cả đều rất nguyên thủy, đây cũng là do Vân Thiên Hà phân tích từ một vài dấu vết lưu lại đưa ra kết quả.

Bất quá trong lòng hần hiện tại vẫn đang lo lắng, một điểm màu xanh lúc phát ra hô hoán cũng là lúc sinh mệnh của nó sắp đến thời suy kiệt khô vong mới phát sinh một loại bản năng cầu cứu, tại trong thế giới tĩnh mịch hoang vắng này, lại đột nhiên xuất hiện một sinh mệnh bất đồng, Vân Thiên Hà có thể cảm nhận được rất rõ, cho dù cách xa cả mấy vạn dặm.

Lần theo hô hoán của tia sinh mệnh màu xanh, Vân Thiên Hà tiếp tục hành trình nhanh hơn, tuy rằng đường gồ ghề, tựa như những vết rách được sinh ra sau những trận địa chấn cường liệt, có những chỗ còn bị đứt mạch, thậm chí trực tiếp hình thành một vực sâu không thấy đáy.

Mà Vân Thiên Hà cảm ứng được tia hô hoán kia là đến từ đáy một vực sâu thăm, bởi vậy liền nhanh chóng chạy tới.

Khi hần tìm được tới vực sâu kia, sau khi sử dụng vi quang chỉ nhãn quan sát tình thế chung quanh, liền không do dự thả người nhảy xuống vực sâu vạn trượng tràn ngập hắc ám.

Cùng lúc đó, bên trong hoang mạc Xích Diễm.

Khi huyết sát đại trận của Tân Minh bị phá, huyết vụ vốn phủ kín nơi đây bị tiêu tán không còn, sau lại trải qua một hội địa chấn thật lớn, cùng với một cơn bão cát thổi qua làm cho khí tức máu tanh nguyên bản của nơi này cũng bị tiêu tán không còn.

- Khái khái.

Lam La U từ trước lúc bão cát thổi tới đã nhanh trí giấu mình vào trong cát, lúc này hắn cũng là người đầu tiên đứng dậy, phải hết đi đất cát còn dính trên người.

Tìm kiếm bóng ảnh hai người còn lại khắp chung quanh một hồi, Lam La U đầu tiên thấy một thân thể bị vùi lấp dưới mặt cát, nhưng vẫn lộ ra một cái chân, vì vậy hắn liền lập tức đi tới đó, nhanh chóng thanh lý đất cát phủ lấp bên trên, kéo người đi ra.

Chỉ là vừa kéo người ra, Lam La U phát hiện người này cũng không phải mấy người hắn muốn tìm, người này không ai khác chính là Minh Cơ trước đó đã giao chiến với bọn họ bị trọng thương.

Lúc này hô hấp của Minh Cơ trở nên rất yếu, khi hắn bị Lam La U móc lên, mở mắt đã thấy Lam La U trước mặt, đang muốn phòng bị, nhưng cả người đầy thương tích khiến hắn căn bản không thể làm gì khác hơn, chỉ đành yếu ớt nói:

- Lạc vào tay người, muốn chém muốn giết thế nào cứ tùy tiện.

Lam La U cũng không lập tức hạ thủ Minh Cơ, hắn biết người này bị ba người bọn họ vây công đã trọng thương, muốn chạy trốn cũng không có khả năng, bởi vậy cũng không thêm để ý đến hắn, tiếp tục tìm kiếm mấy người Ngã Nhã Na cùng Nam Minh Anh.

Hắn đi được nửa đoạn, thấy Nam Minh Anh chui ra từ trong gò cát, dưới người hắn có có Ngã Nhã Na lúc trước cùng hai người giao thủ với Minh Cơ, bị Minh Cơ đá thương, sau khi bị bão cát phủ đến che lấp, Nam Minh Anh đã bảo vệ Ngã Nhã Na, hai người cùng bị vùi lấp xuống phía dưới.

- Đông Lâm Phàm đâu?

Lam La U thấy Nam Minh Anh không có việc gì, Ngã Nhã Na tuy rằng hôn mê nhưng thương thế cũng không trầm trọng, Nam Minh Anh đang hỗ trợ nâng điều tức nên cũng không đáng lo ngại, liền hỏi xem vì sao không thấy bóng dáng Đông Lâm Phàm đâu.

Nam Minh Anh nhìn trái phải một hồi cũng không thấy Đông Lâm Phàm đâu, nhân tiện nói:

- Khi nơi này phát sinh bão cát, ta cùng với Đông Lâm Phàm đã tới phụ cận tòa bốn nguyên chi tháp kia, lúc đó sản sinh một cỗ hấp lực rất mạnh, ta cùng Đông Lâm Phàm không thể đi vào được, tới khi bão cát tan, ta lại thấy kỳ quái không còn thấy bóng dáng tòa bốn nguyên chi tháp đâu nữa, ta cũng không còn cảm giác được cỗ lực lượng ba động kia?

Lam La U nhìn quét qua chung quanh một hồi, ngoại trừ một vài thứ bị cơn cát che phủ, bọn họ cũng không thấy được tòa bốn nguyên chi tháp đâu, nó cứ như không cánh mà bay, đột nhiên tiêu thấy không còn thấy tăm hơi đâu nữa, tưởng như trừ trước tới giờ vẫn chưa từng xuất hiện qua vậy, làm cho hắn không khỏi cảm thấy kỳ hoặc, nói:

- Có thể hay không liên quan tới địa chấn cùng bão cát, Thiên Hà cũng không thấy đâu nữa?

- Chuyện này rất phiền phức, sự tồn tại của Thiên Hà nằm ngoài số mệnh tạo hóa, ngay cả Văn Sách cũng không suy tính được tương lai của hắn, giả như phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn mà nói, không biết phải làm sao cho phải?

Nam Minh Anh vỗ vỗ trán, có chút khổ não nói.

Lam La U nói:

- Nơi đây từng phát sinh địa chấn cường liệt cùng bão cát, hơn nữa sự tình xảy ra vô cùng quỷ dị, nói vậy chắc hẳn có liên quan tới tòa bốn nguyên chi tháp kia. Hiện tại Đông Lâm Phàm cũng không thấy đâu, người trước mang Ngã Nhã Na quay về Tạo Hóa thần điện, hỏi báo lại chuyện này cho Văn Sách biết, ta tiếp tục ở lại thử tìm xem có thấy bóng dáng Văn Thiên Hà cùng Đông Lâm Phàm không.

- Người này của Thiên Âm điện người định xử trí thế nào?

Nam Minh Anh thấy Minh Cơ một bên liền nói.

- Người đi trước, ta đến xử trí hắn.

Lam La U dứt lời liền bắt đầu thăm dò chung quanh.

Nam Minh Anh nhìn Ngã Nhã Na đã lâm vào hôn mê, cũng không do dự, trực tiếp ôm lấy nàng, nhắc nhở Lam La U cẩn thận một chút rồi ly khai.

Lam La U lúc trước đã cẩn thận tìm tòi tại chung quanh bốn nguyên chi tháp một phen, hầu như chỗ nào cũng phải tìm qua mấy lượt thế nhưng vẫn không phát hiện hình bóng Vân Thiên Hà cùng Đông Lâm Phàm đâu, trong lòng không khỏi phiền muộn, quay sang thấy thần sắc Minh Cơ có điểm khác thường, dường như đang muốn chạy trốn, lúc này liền bước tới, túm lấy cổ áo hắn, cảm giận nói:

- Trong những năm qua, tộc nhân của ta đều bị đám người Thiên Âm điện các người tàn sát cùng dần vật vốn muốn trực tiếp giết người cho xong việc, nhưng ngấm lại giết người như vậy lại thành tiện nghi cho người rồi, người nếu như có thể nói cho ta biết vị trí cụ thể của Thiên Âm điện cùng với bước kế hoạch tiếp theo của U La Vương, ta sẽ cho người một cái chết thống khoái.

Minh Cơ bị chế trụ cũng không có giấy dựa, chỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Đừng vọng tưởng nữa, hôm nay người của thánh điện tìm đến không biết có bao nhiêu, nhưng chân chính tìm được toàn bộ đều đã chết, bất quá bước kế hoạch tiếp theo của U La Vương, ta thật ra có thể nói cho người, thăm nghĩ người cho ta một điểm thống khoái, để ta được chết với tôn nghiêm của một võ giả.

- A, vậy người nói ngay đi!

Minh Cơ đột nhiên cười to nói:

- Kế hoạch tiếp theo của U La Vương chính là...giết sạch đám người các người, oa ha ha ha...Các người hãy chờ lấy sự trả thù tàn khốc của U La Vương điện hạ đi, ha ha...

- Người, muốn chết!

Lam La U vừa nghe nói vậy, không thể kiềm chế tức giận được nữa.

Trong lòng hắn kỳ thực đã biết, đối phương là nhân vật có cấp bậc trưởng lão trong Thiên Âm điện, độ trung thành không thể nghi ngờ, thế nào lại có thể hướng hắn thổ lộ những bí mật này được, hắn chỉ bất quá là ôm một loại tâm lý may mắn, thấy không còn tra hỏi được gì thêm, Lam La U liền giơ tay chuẩn bị đánh ra một chưởng chấm dứt cuộc đời tội nghiệt của một tên đại ma đầu.

Thế nhưng, ngay khi Lam La U giơ tay chuẩn bị đánh gục Minh Cơ, lúc này hắn đột nhiên nhận thấy phía sau có người, vì vậy liền quay sang, chỉ thấy ánh mắt Đông Lâm Phàm có chút ngậy dại, đứng ở phía sau nói:

- Lam La U, người giết hắn làm gì?

- Người thế nào lại có bộ dáng như vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lam La U thấy Đông Lâm Phàm đầy người thương, trên người chỉ chít những vết thương, nhìn thần tình bi thương của hắn khiến cho Lam La U thấy có chút quái dị.

Ngay khi Đông Lâm Phàm đến gần, Minh Cơ ở phía sau đột nhiên làm khó dễ, dùng hết sức lực lượng, gắt gao quần lấy Lam La U, lại nhắm hướng Đông Lâm Phàm kêu lên:

- Các hạ, cơ hội không thể bỏ qua.

603. Chương 609: La Sát Nữ.

Hắn cho rằng đây là do Minh Cơ muốn đánh lạc hướng để thừa cơ đánh lén nên cũng không tin lời Minh Cơ nói mà lập tức tung một chưởng võ lên người Minh Cơ.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, Minh Cơ không hề có sức phản kháng bị một chưởng của Lam La U đánh gục chỉ là trên khuôn mặt tràn đầy máu của Minh Cơ lại hiện lên một nụ cười tựa hồ đã csh hiện được âm mưu.

Lam La U cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đúng lúc này Lam La U phát hiện đôi mắt Đông Lâm Phàm đột nhiên trở nên đỏ đậm giống như nhập ma vậy, dáng người trở nên quỷ dị bất ngờ tập kích mình nhưng cũng đã muộn.

Ngay lúc Minh Cơ bị đánh gục thì Đông Lâm Phàm cũng song song triển khai hành động giống như một đạo u linh xuất hiện bên cạnh Lam La U tung ra một chiêu đánh lên trí mạng.

Một chiêu đánh lên này làm Lam La U trở tay không kịp. Hắn căn bản còn chưa có phản ứng, đang còn suy nghĩ tại sao Đông Lâm Phàm lại biến thành bộ dáng thế này thì một chiêu đánh lên kia đã nặng nề oanh kích lên ngực.

Phốc

Một đoàn huyết vụ cuồng phun, Lam La U trúng một chưởng nặng nề, thân thể bị cỗ lực lượng kia bạo lui. Trong nháy mắt Lam La U không thể nào tin được sự thật đang bày ra trước mắt.

Bị trúng một kích, Lam La U trọng thương ngã lên trên nền cát cách một khoảng khá xa. Khí huyết trong người hắn bốc lên tận ngực, miệng không ngừng phun tiên huyết thế nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ không thể tin nổi gất gao nhìn trừng trừng Đông Lâm Phàm, ngón tay run run chỉ về phía Đông Lâm Phàm nói:

- Người không phải là Đông Lâm Phàm, người là ai?

- Khanh khách, nguyên lai là người của Tạo Hóa Thần Điện trong truyền thuyết, cũng tương đối lợi hại a, trò chơi này mới chỉ bắt đầu mà thôi, kết quả còn đợi phía sau.

Lúc này một trận cười như tiếng chuông ngân vang lên.

Thanh âm này từ trên trời vang xuống giống như là của một thiên sứ hạ phàm.

Thế nhưng trong mắt Lam La U, hắn nhìn thấy phía sau Đông Lâm Phàm có một thân ảnh như ẩn như hiện giống như hòa cùng một thể với sa mạc, thân ảnh quỷ dị chậm rãi tiến đến.

Đó là một nữ nhân, một nữ nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng hoàn toàn có thể tạo ra tai họa cho thương sinh, trên khuôn mặt còn mang theo vài phần ngây thơ làm cho người khác cảm thấy đây là một nữ tử thuần khiết không hiểu thế sự.

Lam La U nhìn nữ nhân chậm rãi bước đến, thân thể của nàng huyền phù trên không trung không hề chạm đất hơn nữa hai chân nàng để trần. Đôi chân trần trắng nõn đủ để cho bất cứ nam nhân nào nhìn vào cũng trở nên điên cuồng, thần hồn điên đảo.

Nói tóm lại đây là một nữ nhân hoàn mỹ làm cho nam nhân điên đảo, nữ nhân đồ kị. Sự mỹ lệ của nữ nhân này giống như là một loại độc dược, cương châm, không biết bất cứ lúc nào lặng im không một tiếng động đâm vào lòng người, thậm chí là đâm sâu vào trong thần hồn làm cho kẻ khác rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Không ai biết dưới bề ngoài mỹ lệ của nữ nhân này đến tột cùng ẩn chứa trái tim độc ác đến mức nào.

Thương thế bắt đầu phát tác, Lam La U giơ ngón tay đang run rẩy chỉ về phía nữ nhân đang chậm rãi đi đến kia muốn nói lời gì nhưng lại phun ra một ngụm tiên huyết. Hắn có thể cảm giác trong cơ thể có một loại độc tố đang lan tràn nhanh chóng xâm phạm thần hồn hắn.

Tại giờ khắc này hắn rốt cục đã biết Đông Lâm Phàm trải qua tạo ngộ thế nào, nữ nhân kia đã dùng thủ đoạn này để khống chế Đông Lâm Phàm khiến hắn trở thành một khôi lỗi do nàng ta điều khiển.

- Không, ta tuyệt đối không làm khôi lỗi của nàng ta, dù cho thịt nát xương tan cũng không!

Lam La U trầm nghĩ sau đó cũng sáng tỏ chỗ tà ác của nữ nhân này. Hắn liếc mắt nhìn Đông Lâm Phàm rồi sau đó khẽ nhắm mắt lại, biểu tình trên khuôn mặt thập phần bình tĩnh.

Hắn cố gắng làm giảm bớt thương thế rồi nhìn nữ nhân kia nói:

- Người là ai, người không phải là người Thiên Ám điện nhưng người lại sử dụng thủ đoạn tà ác giống như thủ đoạn của thiên mạch u sĩ những kẻ đã phản bội lại Linh tộc bọn ta sau đó lại mượn cầm kỳ vu thuật của quỷ vu, người xuất hiện ở chỗ này rốt cuộc muốn làm gì?

Nữ nhân kia vẫn mang theo tư thái ngây thơ, trên mặt vẫn nở nụ cười nhìn Lam La U thản nhiên nói:

- Vì ngươi là hậu duệ của Linh Tộc cho nên ta sẽ không bắt ngươi trở thành khôi lỗi ta sẽ cho ngươi một kết cục thống khoái chỉ là ta muốn ngươi nói cho ta biết một việc, ở đây đã từng xuất hiện khôn lam chi diễm, kẻ đã sử dụng hiện đang ở đâu?

- Ha hã, ta biết ngươi là ai rồi, nghĩ không ra phản đồ của bản tộc, nàng tuy đã chết nhưng hậu nhân của nàng xuất thế lại tiếp tục làm mưa làm gió, thực sự là bi ai của Linh tộc ta a, một đời Linh Tổ Nhan Ma bi ai, một nữ nhân thương cảm bi ai a.

Nghe thấy thể thần sắc của nữ nhân kia bỗng trở nên lạnh lùng tuy nhiên khẩu khí vẫn lãnh đạm như cũ, nói:

- Không nên khiêu khích sự nhẫn nại của ta, độc tố trong cơ thể ngươi đã phát tác, chỉ cần qua một nén hương thời gian ngươi sẽ biến thành một khôi lỗi không có cảm giác và tri giác nhưng thực lực vẫn được bảo lưu, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của ta mà thôi.

- Vậy để ta đưa khôi lỗi của ngươi cùng đi gặp tử thần.

Đột nhiên thân hình Lam La U bạo khởi, mục tiêu của hắn cũng không phải là nữ nhân tuyệt sắc kia mà là Đông Lâm Phàm vẫn đang đứng bên cạnh nàng giống như một cỗ máy.

- Ngươi dám...

Nữ nhân kia thấy Lam La U gây khó dễ đang muốn phát tác nhưng không ngờ Lam La U lại thay đổi mục tiêu tấn công khôi lỗi bên cạnh nàng. Trên khuôn mặt lãnh đạm của nữ nhân đã trở nên giận dữ, khí thể toàn thân trở nên sắc bén, sát khí lăng lệ tràn ngập khắp nơi.

Lam La U vẫn đang chờ đợi cơ hội này, khi hắn bạo khởi cũng sử dụng toàn bộ lực lượng thần hồn ý chí bản thân cũng không ngoài mục đích giúp đỡ Đông Lâm Phàm thoát khỏi khổ hải chân chính được giải thoát.

Lam La U là một người rất quả quyết khi hắn đã nắm được cơ hội rồi tuyệt đối không buông tha, đối mặt với cao thủ Thiên Cảnh, thậm chí là cao thủ so với Thiên Cảnh bình thường còn mạnh hơn, khả năng hắn làm được cũng chỉ có đến vậy mà thôi.

Đúng lúc này Lam La U đã thành công chế trụ Đông Lâm Phàm đang muốn phản kháng, hắn điên cuồng ngưng tụ công lực toàn thân nhìn Đông Lâm Phàm nhẹ nhàng nói:

- Đông Lâm huynh, theo ta đi thôi, như vậy ngươi mới được giải thoát.

Phanh.

Một tiếng bạo hưởng kinh thiên động địa vang lên, đại địa rung chuyển, cuồng sa tàn phá bừa bãi, tiên huyết nhuộm khắp bầu trời trộn lẫn bão cát.

Sau khi sử dụng tất cả lực lượng cơ thể tự bạo, Lam La U và Đông Lâm Phàm hóa thành huyết vụ biến mất khỏi thể gian.

Nữ tử tuyệt sắc thấy tình cảnh này gương mặt trở nên phẫn nộ nhìn huyết vũ bay đầu trời, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, cuối cùng thần sắc cũng trở lại lạnh lùng như bình thường.

- Hừ, ngươi cho rằng ngươi tự bạo là ta không tìm được tên mang khôn lam chi diễm sao? Còn khôi lỗi thì bản tiểu thư muốn bao nhiêu mà không được, La Sát Nữ ta tiện tay cũng tìm được khôi lỗi.

La Sát Nữ nhìn bốn phía xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn khê cong lên, bộ dáng thật sự rất khả ái, thâm nói:

- Thực đáng tiếc, đến chậm một bước lại thêm địa chấn và bão cát là ta bỏ lỡ một cơ hội tốt, chỉ có điều không biết tại sao bốn nguyên chi tháp lại biến mất, thật là kỳ quái.

Dứt lời nàng vung tay lên, cả người phẳng phất như biến mất, ẩn hình giữa thiên đại, nhanh chóng rời khỏi sa mạc Xích Diễm.

...

Hắc ám vô tận tựa hồ như là ma chướng trong tâm linh.

Trong phiên hắc ám này chỉ có một đôi mắt đang phát ra quang mang giống như hai ngôi sao nhỏ.

Sau khi đến vực sâu hắc ám, thân thể Vân Thiên Hà vẫn ở trạng thái bồng bềnh. Hắc không biết mình đã ở trạng thái này trong bao lâu. Hắc vẫn một mực lao thẳng xuống phía dưới, hắc tính không bao lâu nữa sẽ xuống được vị trí trung tâm.

Hắc ám vực sâu này bề rộng tương đối lớn hẳn là sau khi phát sinh đại tai biến, đại địa bị chấn động tạo nên vực sâu này. Trên mỗi cự thạch hai bên vực Vân Thiên Hà ngẫu nhiên lại thấy mấy bộ xương khô.

Sau một thời gian rơi xuống Vân Thiên Hà cảm giác được mình càng ngày càng gần khí tức sinh mệnh kia, không cần sử dụng vi quang chi nhãn cũng đã có thể mơ hồ thấy được tâm mảnh đất này.

Không chế tốc độ rơi xuống một cách ổn định Vân Thiên Hà nhẹ nhàng điểm lên vách đá, thân thể nhẹ nhàng hạ xuống.

Ở trung tâm mảnh đất, áp lực thật lớn tựa hồ gấp mấy trăm lần trọng lực bình thường, nội tạng bị sức mạnh cường liệt đè ép.

Cũng may Vân Thiên Hà đã rèn luyện thành tinh khung thánh thể, hắc hoàn toàn có thể chịu đựng được cỗ trọng áp kia.

Sau khi hạ xuống tâm mảnh đất, đầu tiên Vân Thiên Hà thích ứng với hoàn cảnh hắc ám nơi đây rồi sau đó bắt đầu tìm kiếm vị trí mà khí tức kia truyền đến.

Tìm được một lúc, cũng mới chỉ đi xa nửa đoạn hắc đã phát hiện ta đầu nguồn mạch nước ngầm, Vân Thiên Hà cảm giác trong đó truyền đến lãnh khí, hoàn cảnh so với bên ngoài tốt hơn một ít.

Khí tức sinh mệnh kia truyền đến từ đầu nguồn.

Truy tìm theo tia khí tức kia Vân Thiên Hà bắt đầu tiến vào sâu hơn bên trong tiến đến đầu nguồn mạch nước ngầm cuối cùng phát hiện ra một động khẩu tương đối sâu. Động khẩu kia không biết thông đến đâu nhưng hắc có thể xác định sinh mệnh khí tức kia truyền đến từ trong động.

Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn tại sao nơi đây đã bị đổ nát không biết bao lâu rồi nhưng vẫn tồn tại khí tức sinh mệnh. Như vậy có thể hiểu được trước khi nơi này bị phá vỡ thì năng lực sinh tồn của khí tức kia phải cực kỳ cường đại hoặc là một sinh linh có lực lượng cực kỳ khủng bố vẫn có thể tồn tại được trong hoàn cảnh thế này.

Sinh mệnh khí tức kia đã truyền đến tin tức cho hắc như vậy mặc kệ có nguy hiểm hay không hắc nhất định cũng phải nghiên cứu một phen.

604. Chương 610: Một Tia Sinh Mệnh Phóng Xuất.

Vân Thiên Hà quét mắt nhìn khắp động, rất nhanh chóng ánh mắt hắc liền tập trung vào một con vật vô cùng kỳ lạ mắc kẹt trong huyết động, chiếm một khoảng tương đối lớn, tạo hình giống như là một con rồng không có long phiến.

Nói là rồng bởi vì nó có sừng và hơn nữa hình dáng của nó thập phần giống rồng nhưng lại không có long phiến, nhìn qua cũng thấy giống cá chạch.

Thân thể nó đã tinh hóa giống như là một tác phẩm hoàn mỹ không có tỳ vết.

Tuy trong mắt Vân Thiên Hà cảnh đẹp vô cùng đồ sộ nhưng hắc không hề lộ vẻ khiếp sợ hay xuất hiện biểu tình khác lạ mà là rất bình tĩnh.

Khi hắc cảm thấy khí tức con rồng này đã trở nên cực kỳ yếu ớt có thể chết đi bất cứ lúc nào hắc cũng không suy nghĩ xem tại sao nó lại có thể sống lâu đến như vậy hơn nữa còn vì lý do gì mà con rồng này lại rơi vào hoàn cảnh thế này, rất nhiều nghi vấn trong lòng hắc cần nhờ con rồng này giải thích.

Vì vậy hần không hề do dự mà lập tức đi đến đưa tay đặt lên con rồng bắt đầu cảm ứng. Mạch đập đã cực kỳ yếu ớt đến cực hạn nếu không kịp thời cứu trị hần sẽ phải chết không nghi ngờ.

Vân Thiên Hà cũng không lập tức vận chuyển nội tức truyền sang mà đầu tiên là kiểm tra tình huống nhịp đập trong cơ thể con rồng. Trình độ cường hãn của cơ thể làm cho ngay cả Vân Thiên Hà cũng cứng lưỡi sợ hãi không thôi, chỉ là trong cơ thể nó có rất nhiều bột chì làm cho kinh mạch nó gần như tắc nghẽn. Việc đầu tiên mà Vân Thiên Hà làm chính là giúp nó "khởi thông kinh mạch".

Tuy nhiên con rồng này bị mắc kẹt trong huyết động nên không gian thi thuật của Vân Thiên Hà quá nhỏ, gặp nhiều phiền phức vì vậy làm cho hần tổn hao rất nhiều tinh lực và thời gian. Vân Thiên Hà đưa con rồng kia thoát khỏi huyết động trở ra bên ngoài đặt nó lên bãi đất trống bằng phẳng rồi tiếp tục tiến hành thi thuật.

Con rồng này cũng không quá to lớn như trong tưởng tượng, nếu như nó mà đứng thẳng dậy cũng chỉ cao trên dưới hai thước, hần là thuộc về một loại long tộc nhỏ bé. Sau khi Vân Thiên Hà đưa nó ngoài huyết động thì con mắt nó tựa hồ hơi động dậy thể hiện ra sự vô lực. Tuy nhiên Vân Thiên Hà có thể cảm thụ được tinh thần ba động của nó đưa đến thông tin vô cùng cảm kích và thân mật.

Khi Vân Thiên Hà tiến hành dọn sạch vật chất bên trong cơ thể nó mới biết được rất cực tình trạng của nó nghiêm trọng đến mức độ nào.

Hần phát hiện kinh mạch con rồng này tắc nghẽn cực kỳ nghiêm trọng hơn nữa những kinh mạch đều đã mất đi tính đàn hồi, thậm chí đã xuất hiện hiện tượng thạch hóa. Nếu như con rồng này cứ thế mà chết đi thì có thể trong thời gian ngắn sẽ biến thành một hóa thạch.

Cũng không biết vì sao mà nó lại có thể kiên trì thời gian lâu như vậy, trong đầu Vân Thiên Hà rất muốn biết điều này nhưng hành động của hần cũng không hề ngừng lại, không bị ảnh hưởng chút nào.

Đầu tiên Vân Thiên Hà truyền vào một cỗ nội tức bao gồm cả ý chí cường đại của hần vào bên trong kinh mạch của con rồng bắt đầu tiến hành quá trình "công thành chiếm đất" không ngừng tiến vào từng tắc kinh mạch bắt đầu mở ra những thông lộ rất nhỏ.

Đợi sau khi toàn bộ kinh mạch đều được dọn sạch và thông nhau giúp cho con rồng kia có thể tuần hoàn kinh mạch Vân Thiên Hà mới lợi dụng khí lực cường hãn của long tộc bắt đầu đưa đại lượng ý chí cường đại sắc bén quán thấu vào trong kinh mạch không ngừng "cọ rửa" bên trong quét sạch những thứ ứ đọng còn sót lại.

Quá trình này được duy trì liên tục trong thời gian dài.

Tuy nhiên để Vân Thiên Hà cực kỳ vui mừng chính là cách làm của hần vô cùng hiệu quả. Khí lực của con rồng vô cùng cường đại, trải qua thời gian dài chữa trị của Vân Thiên Hà đã kích phát tiềm lực đang yên lặng trong cơ thể của nó khiến cho kinh mạch dần trở nên đàn hồi như cũ.

Thông qua phương thức kích hoạt tiềm lực khí tức sinh mệnh của nó cũng dần có dấu hiệu khôi phục, nó thông qua nội tức từ cơ thể Vân Thiên Hà truyền sang bắt đầu phối hợp theo bản năng rồi dần dần quét sạch trở ngại trong kinh mạch.

Tuy nhiên phương thức quét sạch ứ tích của nó cũng không giống như Vân Thiên Hà. Nó phối hợp với nội tức của Vân Thiên Hà chấn nát bảy các thứ ứ đọng trong kinh mạch nhưng không hề bài tiết ra bên ngoài cơ thể mà là trực tiếp chuyển hóa thành một loại năng lượng tồn trữ vào trong một chỗ như là túi mật, quả thật rất là thần kỳ.

Không biết trải qua bao lâu. Trong bóng tối, Vân Thiên Hà không ngừng chữa trị kinh mạch cho con rồng, đến khi cơ thể nó bắt đầu hồi phục như bình thường Vân Thiên Hà phát hiện ra cơ thể hần đã có dấu hiệu hư thoát.

Quá trình trị liệu cứu sống con rồng cần Vân Thiên Hà khống chế ý chí và nội tức của bản thân phải cực kỳ chính xác và phối hợp nhịp nhàng, hơn nữa trong thời gian trùng kích kinh mạch cho nó lực lượng công kích cũng phải cực kỳ chính xác bởi vì con rồng này đã cực kỳ suy yếu nếu như Vân Thiên Hà khống chế lực lượng quá mạnh sẽ dẫn đến việc kinh mạch vỡ tan.

Vì vậy Vân Thiên Hà cần phải cực kỳ cẩn thận, tiến hành từng tí một, tinh thần tập trung cao độ không dám có bất kỳ chút sơ ý nào.

Tuy nhiên quá trình hoàn thành vô cùng dài, cuối cùng Vân Thiên Hà mới phát hiện ra quá trình này so với quá trình hấp thu luyện còn lâu hơn. Từ khi hấp đạt đến Thiên Cảnh đã không còn xuất hiện hiện tượng hư thoát như lúc này.

Dù muốn nghỉ ngơi ngủ một giấc thật ngon nhưng hoàn cảnh nơi này khắc nghiệt, Vân Thiên Hà sợ vạn nhất hít quá nhiều vật chất nơi này sẽ dẫn đến cơ thể xuất hiện điểm dị thường hoặc là công lực tu vi giảm xuống không đủ để quay về thì cực kỳ phiền phức.

Vì vậy Vân Thiên Hà ngồi dậy dự định vận công một lúc để khôi phục.

Thế nhưng khi hấp chuẩn bị thu nạp tinh lực thì vẻ mặt trở nên cực kỳ khiếp sợ. Hắn phát hiện ra chỗ này không hề cảm giác được tinh lực tồn tại, hơn nữa hắn còn nhận thấy tinh khung năng lượng trở nên xa xôi với bản thân giống như tất cả tinh khung đã quay lưng vứt bỏ hắn làm cho hắn có cảm giác trống rỗng.

- Vì sao lại như vậy, lẽ nào ánh sao không hề lan đến thế giới tan vỡ này?

Vân Thiên Hà khiếp sợ thầm đoán, thật sự hắn không tìm ra bất cứ lý do nào để giải thích cho hiện tượng quỷ dị này.

Nhưng suy nghĩ một chút mình dùng lĩnh vực tiến hành xuyên toa là do hấp lực cường đại của chân không lĩnh vực từ bốn nguyên chi tháp buộc phải tiến hành xuyên toa rồi sau đó khi vừa mới đến vùng đất này liền cảm ứng thấy khí tức hô hoán của con rồng này. Tựa hồ tất cả mọi việc đều liên quan đến nhau, nhưng Vân Thiên Hà không tìm được mối liên hệ trong đó mà thôi.

Không có tinh lực để hấp thu khôi phục lại thực lực, Vân Thiên Hà bất đắc dĩ không làm gì được hơn là đành sử dụng phương pháp ban đầu, bắt đầu triệu tập tinh khiếu trong cơ thể, sử dụng lực lượng nội hạch thông qua máu huyết làm vật dẫn tạo thành một cỗ tinh linh chi khí tối thuần khiết chậm rãi di chuyển khắp cơ thể.

Quá trình này dài hơn rất nhiều so với hấp trực tiếp hấp thu tinh lực tuy nhiên Vân Thiên Hà chỉ còn mỗi cách kiên trì cứ như vậy tiếp tục không ngừng tiến hành điều trị.

...

Ngay lúc Vân Thiên Hà sử dụng phương pháp nguyên thủy nhất để tiến hành khôi phục lại bản thân, không biết trải qua bao lâu hắn đã tiến nhập vào cảnh giới tu luyện vong ngã. Hắn cũng không cảm giác được tốc độ khôi phục của con rồng bên cạnh hắn phi thường nhanh chóng.

Trong bóng tối, đột nhiên con rồng mở hai mắt. Trong bóng tối đen kịt như thế này tinh quang trong mắt nó phóng xuất cực kỳ nổi bật.

Trong lúc Vân Thiên Hà đang tiến hành khôi phục bản thân, nó hơi ngẩng đầu lên tròng mắt kính ngạc nhìn về phía Vân Thiên Hà. Sau khi nhìn một lúc lâu cuối cùng nó đã có quyết định nào đó lập tức bò về phía tâm huyết động.

Thời gian cứ dần trôi qua, trong hắc động đen kịt này dường như thời gian trôi qua dằng dặc.

Khi Vân Thiên Hà tiến vào trạng thái tu luyện vong ngã toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung bên trong tinh thần ý thức hải, tập trung tìm kiếm Tử Vi Đế Tinh. Hắn một mực nỗ lực cảm ứng tung tích của Tử Vi Đế Tinh.

Thế nhưng hắn tốn khá nhiều thời gian mới bất đắc dĩ phát hiện ra mỗi khi hắn cảm ứng được một tia tinh thần khí tức lại bị một tầng bích chương vô hình ngăn trở khiến cho hắn không thể nào tiến thêm dù chỉ một bước nhỏ.

Rơi vào nghịch cảnh, ý chí và kiên nhẫn của Vân Thiên Hà lại càng được nâng cao, hắn kiên trì nỗ lực tiến hành đột phá tầng bích chương kia. Hắn quyết tâm phải phá được tầng bích chương và liên lạc được với Tử Vi Đế Tinh, cố gắng tìm lại được cảm giác cường đại. Hắn không muốn chịu cảm giác cô tịch đến mức trống rỗng này.

Thế nhưng may mắn không phải khi nào cũng mỉm cười với hắn, Vân Thiên Hà đã nỗ lực cố gắng thử vô số lần thậm chí còn dùng thần hồn xuất ra phân thân tiến hành thử nghiệm nhưng đều không thể nào đột phá được tầng bích chương.

Liên tục thất bại nhưng hắn không hề nóng nảy hay nổi giận, sau khi thất bại nhiều lần hắn lại đúc kết được nhiều kinh nghiệm. Dần dần hắn suy đoán hắn đang thiếu một điểm mấu chốt nào đó để có thể phá vỡ được tầng bích chương kia thế nhưng rốt cục là thiếu cái gì thì hắn không hề tìm được một chút manh mối nào.

Vì vậy Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục thử nghiệm nữa mà chậm rãi thu tâm thần trở về rồi mở mắt ra.

Trước mắt hắn vẫn là một mảnh tối mịt, Vân Thiên Hà đứng dậy cảm thụ một chút sức mạnh cơ thể đã khôi phục tràn đầy, trạng thái tinh thần cũng tốt. Hắn nhìn xung quanh một vòng thì phát hiện con rồng kia cứ nhiên lại đi đâu mất.

Đây chính là sinh mệnh duy nhất bên trong thế giới đồ vỡ này mà hắn biết, vạn nhất nó chết đi thì chỉ còn lại mình hắn cô độc tịch mịch. Huống hồ Vân Thiên Hà còn có rất nhiều điểm nghi vấn muốn hỏi nó. Hắn cần phải biết rõ đây là nơi nào, dù sao cũng phải có chút thu hoạch thì mới trở về được.

Nghĩ đến đây Vân Thiên Hà tìm kiếm xung quanh nhưng không hề phát hiện thêm cái gì sau đó lại nhớ ra huyết động lúc trước.

Lập tức hắn liền quay lại huyết động nhưng khi tiến vào trong đó, hai mắt Vân Thiên Hà trợn trừng ngạc nhiên, hắn không hề phát hiện ra tung tích con rồng nhỏ kia đâu mà trước mặt hắn là một người, một nữ nhân...toàn thân xích lỏa.

605. Chương 611: Trữ Vọng.

Thế nhưng biểu tình thậm chí là tâm tình của hắn đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ xuất hiện như một ngọn sóng rồi nhanh chóng lại bình tĩnh như nước hồ thu không một tia xao động.

Trong thế giới tan vỡ này không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, trong thế giới hắc ám gần như không còn một sinh mệnh nào lại ngẫu nhiên xuất hiện một khí tức sinh mệnh, hơn nữa sinh mệnh này lại đang hấp hối, đối với Vân Thiên Hà thì hắn trân quý tia sinh mệnh này không hề phân biệt chủng tộc.

Ngay lúc này hình thái sinh mệnh trước mắt hắn thay đổi làm Vân Thiên Hà khi mới nhìn thấy cũng rất kinh hãi thế nhưng cũng rất nhanh chóng trở lại bình tĩnh như thường.

Khuôn mặt nữ nhân kia cũng không phải là một khuôn mặt có thể đặc biệt hấp dẫn nam nhân, chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi nhưng thân thể nàng lại toát ra khí chất thần thánh, đây là khí chất được toát ra từ bên trong rất tự nhiên không phải là khí chất cố gắng biểu hiện, dường như khí chất này khi nàng sinh ra đã là như thế.

Loại khí chất này trong ấn tượng của Vân Thiên Hà cũng chỉ có vị cung phụng Điện Đường mới có thần vận như vậy.

Trên đỉnh đầu này còn có đôi sừng tinh oánh như phi thúy, trong hình thái nhân loại vẫn lộ ra cổ quang huy bề ngỗ.

Thân thể xích lỏa của nàng nhìn trắng nõn nà giống mới sinh ra nhưng vẫn tản mát ra lực lượng cường đại nội liễm không chút nào thua kém tinh khung thánh thể mà Vân Thiên Hà rèn luyện được, có thể nói là rất hoàn mỹ.

Thân thể của hắn chỉ có thể nói là cân xứng rắn chắc. Nếu Vân Thiên Hà và nữ tử này đứng cùng một chỗ sẽ phát hiện ra khi so sánh hai người ngoại trừ sự khác biệt bên ngoài còn lại về chiều cao, sự cân xứng, đường cong, cường độ gần như là giống nhau.

Thân thể trước mặt hắn làm cho Vân Thiên Hà cảm giác như đang đứng trước gương, vóc dáng thân thể nữ nhân kia gần như là phục chế lại bộ dáng của Vân Thiên Hà nhất là bộ ngực, sự săn chắc, vạm vỡ, cường tráng không hề thua kém nam nhân.

Chính vì thấy tình cảnh thế nào làm cho tâm tình Vân Thiên Hà nổi sóng. Ngay khi tiến vào trong huyết động biểu tình Vân Thiên Hà trở nên vô cùng kinh ngạc nhưng sau khi nhìn kỹ thân thể trước mắt Vân Thiên Hà lập tức biết rằng đây là do nữ nhân này tham chiếu thân thể hắc tạo ra mà thôi.

Như vậy nàng cũng chỉ có thể tạo ra được dáng vẻ bề ngoài mà thôi còn bên trong sợ rằng vẫn là như cũ khác biệt rất xa so với thường nhân. Vì vậy Vân Thiên Hà liền nghĩ đến khả năng là do mình cứu tiểu long kia, nó muốn thân cận với mình hơn nên mới biến đổi thân thể cho giống mình. Không ngờ trong thế giới hắc ám này lại tìm thấy một điều thú vị thế này.

Lúc này, "nữ tử" kia đang nhìn Vân Thiên Hà, trong ánh mắt toát ra biểu tình như muốn biểu đạt nội tâm bên trong nhưng nàng lại không biết dùng phương thức gì để biểu đạt suy nghĩ trong lòng chỉ có thể dùng ánh mắt cùng với tinh thần để nhấn nhủ tin tức đến Vân Thiên Hà.

- Người có thể nói được không?

Vân Thiên Hà cũng có thể sử dụng tinh thần để truyền đạt tin tức nhưng phương thức lặng im không một tiếng động như vậy làm hắc cảm thấy không thích ứng vì vậy Vân Thiên Hà liền mở miệng nói chuyện.

- Người...Người...có...có...thể...nói...nói...grào...

Nàng nhìn thấy Vân Thiên Hà mở miệng nói chuyện, ánh mắt liền trở nên hiếu kỳ vì vậy sau khi quan sát liền học theo Vân Thiên Hà cố gắng mở miệng nói chuyện giống như là một đứa trẻ mới tập nói vậy. Thế nhưng sau một hồi cật lực nói được mấy chữ, cuối cùng bản năng long tộc khiến nàng phát ra một tiếng long ngâm. Tiếng long ngâm vang lên vọng khắp huyết động một hồi lâu mới biến mất.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy Vân Thiên Hà liền hiểu ra hiện tại nữ tử này giống như là một tờ giấy trắng vậy. Tựa hồ đã rất lâu lắm rồi nàng không tiếp xúc với sinh mệnh khác, có thể Vân Thiên Hà chính là sinh mệnh duy nhất mà nàng tiếp xúc.

Vì vậy Vân Thiên Hà liền thông qua tinh thần truyền đạt một đạo tin tức đến nàng biểu đạt ý tứ bản thân.

Nàng gật đầu, cũng truyền tin tức đến Vân Thiên Hà. Thế nhưng nàng vẫn rất hiếu kỳ phương thức truyền đạt tin tức bằng ngôn ngữ của Vân Thiên Hà nên cũng rất muốn học theo để có thể cùng hắc giao lưu thật tốt.

Loại phương thức dùng tinh thần lĩnh vực câu thông Vân Thiên Hà có thể trao đổi với nàng nhưng nàng lại không thể nói được mà trong thế giới hắc ám này hắc cảm có một sinh mệnh có thể phát ra âm thanh triệu hoán để biết được trong thế giới này còn tồn tại sinh mệnh khác nữa hay không.

Vì vậy Vân Thiên Hà lại thông qua tinh thần truyền đến tin tức cho nàng dạy nàng nói thế nào, làm thế nào để phát ra âm thanh, thông qua phương thức này có thể trực tiếp biểu đạt thông tin muốn truyền đến.

- Ta...là...A...Úc...Tự...Gã...Tự...Người...Là...

Trí tuệ của nàng khiến người khác phải tán thưởng không thôi, nàng học tập rất nhanh, dưới sự kiên trì chỉ dạy của Vân Thiên Hà rồi qua mấy lần thử nghiệm nàng đã nắm giữ được phương pháp rất nhanh và cũng có thể nói được mấy từ đơn giản.

Nàng muốn biết tên hắc là gì. Tuy rằng vẫn còn chưa nói lưu loát nhưng khi thấy thanh âm đó Vân Thiên Hà cũng rất vui mừng. Điều này giống như là một người không biết chữ nhưng trải qua một quá trình rèn luyện liền có thể nói được, tuy nhiên quá trình này đối với người thường tương đối dài còn nàng thì cũng quá ngắn đi.

Vì vậy trong thời gian này Vân Thiên Hà cũng không vội hỏi nàng về thế giới này mà chỉ dạy nàng nói đồng thời dạy nàng cách dùng phương thức nói chuyện để trực tiếp truyền đạt tin tức cho mình.

Trong thế giới hắc ám này, ngoại trừ hắc ám ra thì không còn bất cứ thứ gì khác, kể cả thời gian cũng dường như không cảm thấy.

Vì vậy Vân Thiên Hà liền dùng phần lớn thời gian để dạy nàng nói chuyện đồng thời giúp nàng có thể dễ dàng sử dụng phương thức biểu đạt này và thông qua việc dạy nàng nói Vân Thiên Hà cũng biết được tên nàng là Trữ Vọng.

Địa vị của nàng trong long tộc là Long Thị, theo lý giải của Vân Thiên Hà thì địa vị của nàng cũng tương đương với Thánh Nữ. Trong long tộc, địa vị của nàng cao quý không gì sánh được.

Khi thế giới này xảy ra đại tai biến tộc nhân của nàng liên tục chết đi còn một số khác thì cố gắng tìm kiếm một không gian khác có thể sinh tồn còn nàng thì chưa hề rời đi. Nàng có có sứ mệnh trọng đại trên người vì vậy vẫn ẩn mình trong huyết động này dựa vào một loại long tức phương pháp của long tộc chìm vào giấc ngủ say trong huyết động này, thông qua địa tâm linh nhũ duy trì công năng thân thể, mãi cho đến khi linh nhũ cuối cùng biến mất, nàng mất đi chỗ dựa vào liền bị ép tỉnh lại trong giấc ngủ sâu.

Khi tỉnh lại nàng không ngừng thông qua các phương thức thu thập các chất cần thiết cho cơ thể để tiếp tục tiến vào trạng thái ngủ say. Vì vậy thời gian trôi qua bao lâu rồi nàng cũng không rõ, bản năng cầu sinh khiến nàng vẫn luôn dựa vào phương thức này để sinh tồn, trải qua thời kỳ đại tai biến sống sót cho đến tận bây giờ.

Chỉ là khi nàng một lần nữa tỉnh lại từ giấc ngủ sâu liền phát hiện thân thể của nàng căn bản không thể nào chống đỡ nổi lực lượng tinh thần cường đại nữa, không thể nào tiếp tục ngủ sâu. Nếu như nàng lại tiếp tục ngủ sâu thì nàng sẽ lập tức tử vong.

Vì vậy nàng không ngừng tiêu hao lực lượng tinh thần để suy trì sinh lý cơ năng, cũng không biết trải qua bao lâu lực lượng tinh thần của nàng cũng tiêu hao đến mức nàng cảm thấy tử vong đang đến gần thì nàng cảm ứng được trong thế giới tịch mịch này có một cỗ ba động mãnh liệt truyền đến, ngay sau đó nàng liền cảm ứng khí tức sinh mệnh cường đại. Vì vậy nàng liền dùng lực lượng tinh thần phát ra tín hiệu kêu cứu, hi vọng sinh mệnh cường đại này chấp nhận cứu trợ nàng.

Đương nhiên, sinh mệnh cường đại này chính là Vân Thiên Hà.

Sau một thời gian cố gắng cuối cùng Trữ Vọng đã có thể biểu đạt thông tin qua ngôn ngữ, tuy nhói năng chưa được lưu loát nhưng Vân Thiên Hà vẫn có thể hiểu được.

Sau khi Trữ Vọng đã có thể nói chuyện Vân Thiên Hà liền hỏi nguyên nhân vì sao thế giới này lại bị hủy diệt, vì sao lại không có nhật nguyệt chỉ có một mảnh tối đen và sao hoàn cảnh nơi này lại khắc nghiệt đến mức không tồn tại sự sống.

Nghe thấy Vân Thiên Hà hỏi đến vấn đề này Trữ Vọng chỉ nói một chữ: "Đến"

Dứt lời nàng liền dẫn Vân Thiên Hà đi sâu vào bên trong tâm vùng đất.

Vân Thiên Hà đi phía sau Trữ Vọng thấy toàn thân nàng xích lõa tuy không hề ngưng ngừng hay có tâm tư khác nhưng cũng có chút không được tự nhiên vì vậy liền cởi áo khoác ngoài của mình đưa cho Trữ Vọng mặc vào.

Trữ Vọng không hiểu vì sao Vân Thiên Hà muốn nàng mặc quần áo nhưng nàng cũng thuận theo lời hấn không hề từ chối, quần áo của Vân Thiên Hà nàng mặc rất vừa người làm cho Vân Thiên Hà thoạt nhìn cảm thấy không được tự nhiên.

Vực sâu giống như là một tầng ngăn cách thế giới chia thế giới thành hai nửa. Trữ Vọng dẫn theo Vân Thiên Hà đi một hồi lâu, cuối cùng hai người cũng đến được một nơi còn sâu hơn cả tâm vực sâu gần như đã chạm đến...bờ bên kia thế giới.

Sau khi đến đây Trữ Vọng liền dừng lại chỉ về một phương vị nói:

- Nơi này chính là nguyên nhân làm thế giới này bị hủy diệt, chúng ta đã nỗ lực rất nhiều, thương vong thảm trọng mới phong ấn nơi này lại được, mà sứ mệnh của ta chính là thủ hộ ở chỗ này chờ đợi Thiên Thù giã.

- Thiên Thù Giã là ai?

Vân Thiên Hà nhìn về phía Trữ Vọng chỉ liền cảm nhận một cỗ lực lượng ba động quý dị nếu như không đến gần hấn cũng không phát hiện được.

Trữ Vọng có chút xuất thần sau đó lại nhìn về phía Vân Thiên Hà nhẹ nhàng nói:

- Thiên Thù Ngự Giã, hấn là người xuất hiện do dòng xoáy chân không nghiền nát đưa đến, hơn nữa hấn còn có thể hoàn nguyên, chỉnh lý trật tự căn khôn, có bản lĩnh thần thánh. Hôm nay, cuối cùng ta cũng đã

đội được, ta sẽ trở thành Long Thị trung thành nhất của hần, trợ giúp hần hoàn thành sứ mạng gian khổ kia.

Vân Thiên Hà có chút kinh ngạc hỏi:

- Không lẽ Thiên Thù Giả người nói là ta sao?

606. Chương 612: Thiên Thù Ngự Giả.

- Lúc đầu ta cũng không cảm giác được người đó chính là người nhưng khi người hồi phục tu vi ta đã lặng lẽ quan sát người và đã phát hiện trên người người có khí tức, mệnh cách của Thiên Thù Ngự Giả Giả. Chắc rằng người chính là người có năng lực xuyên qua vòng xoáy chân không đi tới thế giới đã bị nghiền nát này.

- Chỉ là, ta chỉ có năng lực xuyên toa nhưng không có năng lực nghiền nát hay tạo thành.

Vân Thiên Hà không ngờ rằng càng biết nhiều hần lại càng trở nên mơ hồ, lại càng có nhiều điểm cần biết hơn.

Trữ Vọng nói;

- Người đã có năng lực xuyên toa như vậy cũng có thể có năng lực thống ngự, chỉ là năng lực thần kỳ này còn chưa được kích phát biểu hiện ra ngoài mà thôi, điều đó cũng nói lên rằng thực lực của người còn chưa đủ cần phải có một vài điều kiện nữa.

- Cần phải có điều kiện gì?

Vân Thiên Hà hỏi.

Trữ Vọng nhìn về phía hắc ám vực sâu, con người màu xanh lam quang mang lưu chuyển tựa hồ đang cố gắng tìm từ ngữ để diễn đạt, một hồi sau mới nói:

- Đầu tiên người cần phải tìm được bản nguyên chi lực của Thiên Thù Ngự Giả Giả lưu lại.

Nhắc đến bốn nguyên lực, trong lòng Vân Thiên Hà liền nghĩ đến bốn nguyên chi tháp không khỏi trầm ngâm suy nghĩ, có phải hay không bốn nguyên chi lực của Thiên Thù Ngự Giả Giả đời trước lưu lại nằm trong trung tâm bốn nguyên chi tháp hơn nữa chỉ dùng để trấn áp Huyết Hà U Tuyền.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì Vân Thiên Hà liền nhìn Trữ Vọng nói:

- Thế giới này phát sinh đại tai biến có phải là liên quan đến vong tộc không?

Trữ Vọng suy nghĩ một hồi, tựa hồ không hiểu được vong tộc là gì liền nói:

- Chủ nhân nói vong tộc ta không hiểu được, ta chỉ biết, thế giới này đi đến hủy diệt là do một đám dị linh tà ác gây nên. Bọn chúng chuyên môn thôn phệ tiên huyết sinh mệnh, tinh phách và thần hồn làm thức ăn. Bọn chúng đi qua nơi nào là nơi đó thực vật khô héo, nguồn nước khô cạn. Kinh khủng nhất là tốc độ sinh trưởng của bọn chúng cực kỳ nhanh, những sinh mệnh nào gặp phải đàn ác linh này đều bị chúng chuyển hóa thành thức ăn, bất luận là chủng tộc nào cũng không may mắn tránh thoát.

- Nghe người nói như vậy, ta cũng có thể khẳng định, ác linh mà người nói tới hần là người của Vong tộc

Dứt lời, Vân Thiên Hà nhìn hắc ám vực sâu, cảm giác được lực lượng ba động ở nơi này không được bình ổn, nói:

- Nói vậy, nơi này hần là chỗ phong ấn, cũng chính là phong ấn trấn áp dị linh rồi khỏi nơi này sao?

Trữ Vọng nói:

- Kỳ thực thế giới này bị huỷ diệt, nguyên nhân chính là do những dị linh này gây ra. Chỉ là bọn hần không thể triệt để khiến thế giới này bằng diệt, chân chính huỷ diệt thế giới này. Vị thượng vị giả Thiên Thù Ngự Giả đã dùng dòng xoáy chân không lập lại trật tự không gian của thế giới này, hình thành rất nhiều tàn phá không gian. Sau đó các sinh linh được chuyển dời đến các tàn phá không gian. Lúc đó hần mới đem thế giới này cùng với toàn bộ dị linh phá huỷ.

Nghe xong những lời này, thần sắc Vân Thiên Hà động dung, có thể đánh vỡ trật tự không gian pháp tắc, dùng lực lượng của chính mình chấn nát chân không. Lực lượng cường đại như vậy chỉ sợ chỉ có những vị thần trong truyền thuyết mới có thể làm được.

Trữ Vọng nói chuyện một cách lưu loát mạch lạc, vẫn chưa dứt:

- Như ta làm Long Thị trong Long tộc, tại thế giới bị huỷ diệt này, được sự uỷ thác của Thiên Thủ Ngự Giả Giả có nhiệm vụ lưu lại đây thủ hộ phong ấn. Hơn nữa thời gian ban thưởng sinh mệnh vĩnh hằng của ta sắp hết. Ta còn có một Địa Tâm Linh Nhũ để thông qua đó khiến sự sống tại nơi đây bị diệt vong. Rồi chờ một vị Thiên Thủ Ngự Giả Giả khác đến để phò tá hần, giúp hần hoàn thành tâm nguyện, bù đắp sự nuôi tiếc trong lòng hần.

Nghe đến điều này, Vân Thiên Hà không thể không nghĩ, vị Thiên Thủ Ngự Giả Giả này thật sự vĩ đại. Hần mới chân chính là một vị Thần đáng để sùng kính. Vì vạn vật sinh linh của thế gian này mà hần sẵn sàng hi sinh chính mình.

Quay sang nhìn Vân Thiên Hà, Trữ Vọng nói tiếp:

- Trước khi vị Thiên Thủ Ngự Giả Giả kia bị tiêu vong đã có nói cho ta biết. Trong một vài tàn phá không gian có lưu lại một vài thứ. Những thứ này đều có thể trở thành cánh tay đắc lực của người, giúp người tu bổ tàn phá không gian. Nhưng chủ yếu chính là những công cụ đó sau khi người đi khắp đông tây thu thập đầy đủ thì chính người cũng phải có lực lượng đủ để chấn nát chân không. Mà những dị linh này thì cần người cho bọn hần đi vào một cái Sinh Tồn không gian đơn độc.

Vân Thiên Hà không có giải thích được, liền hỏi:

- Vì sao, vì sao không thể tiêu diệt bọn hần, lại muốn cho bọn hần đi vào một cái Sinh Tồn không gian đơn độc?

Trữ Vọng nói:

- Chính là lúc đấy ta cũng đã hỏi qua vấn đề này, nhưng hần chỉ nói cho ta biết. Những dị linh này có Sinh Mệnh thể, chỉ cần thế gian này có sinh mệnh thì có khả năng sản sinh ra dị linh. Chính vì thế mà không thể chân chính tiêu diệt dị linh được. Sinh linh tử vong càng nhiều thì xác suất sản sinh ra dị linh càng lớn. Vì thế không bằng cho bọn họ sống ở một Sinh Tồn không gian đơn độc, ước thúc bọn họ bằng mệnh lý pháp tắc, mới là cách đúng đắn nhất.

Mệnh lý pháp tắc này cũng chỉ có thần mới có năng lực làm được, Vân Thiên Hà rốt cục cũng minh bạch vị Thiên Thủ Ngự Giả Giả mà Trữ Vọng nói đến là người như thế nào.

Không sai, hần chính là thần!

Trữ Vọng nói tiếp:

- Cho nên từ giờ trở đi, người tự là chủ nhân của ta. Sau này Trữ Vọng sẽ dùng hết khả năng của mình để phò tá chủ nhân hoàn thành tâm nguyện của vị Thiên Thủ Ngự Giả Giả trước.

Nghe vậy, Vân Thiên Hà liền minh bạch tiền căn hậu quả nhưng cũng không có kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Ta vẫn còn một nghi vấn cuối cùng. Người vẫn lưu thủ tại chỗ này, thủ hộ cái phong ấn kia. Như vậy đây có phải là một tàn phá không gian khác. Có như vậy mới cần người thủ hộ cái phong ấn kia?

Trữ Vọng lắc đầu nói:

- Khi thế giới bị phá huỷ, khởi nguyên chính là do dị linh mà ở nơi sâu nhất - địa tâm đều là Ác Linh Vương có thực lực cường đại nhất trong dị linh trấn áp. Còn điều mà chủ nhân nói, trong tàn phá không gian có dị linh, hần là trong lúc không gian bị chấn nát đã phát sinh đại tai biến, dưới ảnh hưởng của dị linh cũng không phát sinh biến dị mang tới sinh mệnh, so với việc ở đây xuất hiện dị Linh Vương thì không có khả năng.

Trong lòng Vân Thiên Hà nhất thời hiểu rõ, hần cũng không có dự định đi vào trong vực sâu kia nhìn phong ấn, chỉ nói:

- Phong ấn ở đây có khả năng bị suy yếu hay không, trước đây vị Thiên Thủ Ngự Giả kia đã dùng phương pháp gì để phong ấn bọn họ tại đây?

- Phong ấn ở gần, cứ cách một đoạn thời gian thì bị suy yếu một lần. Cũng bởi vì phong ấn chịu ảnh hưởng từ ba động sản sinh trong tàn phá không gian tạo ra ma sát, khiến cho bọn họ đi lệch khỏi quỹ tích của không gian. Mỗi một lần phong ấn bị chệch đi, không gian ba động mà Đô Hội Nhân sử dụng làm phong ấn yếu bớt đi vài phần lực lượng. Vì thế mà nơi nào xuất hiện dị thường. Thăng Long thuộc Long tổ trong Long tộc sẽ dùng thân thể mình tự bạo phát, nâng phong ấn không gian này lên để duy trì phong ấn ở đây không bị phá tan.

Vân Thiên Hà phát hiện, hắn đang ở trong tàn phá thế giới. Trước đây hắn chỉ nghe người khác nói rất nhiều sự tình, cho nên trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn. Sau khi đến nơi này, tất cả đều đã được giải đáp.

Vừa nghe Trữ Vọng nói Long nhân thuộc Long tổ dùng thân thể để kéo chệch phong ấn không gian, Vân Thiên Hà không khỏi nghĩ tới truyền thuyết về Tinh Long Thiên Tàng giống hệt như những gì Trữ Vọng nói.

Chỉ là Vân Thiên Hà thật không ngờ Tinh Long Thiên Tàng chính là một cái phong ấn không gian. Mà buồn cười nhất chính là phạm là người thế gian đều cho rằng Tinh Long Thiên Tàng nghìn năm xuất hiện một lần chính là đại cơ duyên và có bảo tàng vô tận.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà đột nhiên nhớ tới một việc, liền hỏi Trữ Vọng:

- Nói vậy, ở đây mỗi lần phong ấn suy yếu chính là cũng phải đến một nghìn năm. Chiều theo như lời người nói, thời gian phong ấn suy yếu lần này sắp đến. Mà mỗi lần phong ấn suy yếu, người làm thế nào để cho lực lượng phong ấn bị suy yếu chậm lại?

Trữ Vọng thở dài nói:

- Ban đầu, ta có thể dùng lực lượng của chính mình để trấn áp một đoạn thời gian, chờ đến khi mất đi hiện tượng phong ấn bị chệch đi. Nhưng càng về sau, ta càng vô lực trấn áp bởi vì Địa Tâm Linh Nhũ của ta qua nhiều năm tiêu hao cũng không còn lại bấy nhiêu. Tuy rằng vị Thiên Thủ Ngự Giả kia đã cho ta cuộc sống vĩnh hằng, nhưng ta cũng sẽ không để ý nhân mệnh vì thế mà chết đi. Thế nhưng ngoại trừ nhân tố hoàn cảnh tại nơi này thì ta không thể sinh tồn tại bất kỳ hoàn cảnh nào khác. Có khi dưới sự ảnh hưởng của môi trường khác mà ta có thể bị chết đi. Cho nên, về sau ta một mực trầm miên, cho dù phong ấn có bị suy yếu đi chăng nữa thì ta cũng hữu tâm vô lực.

- Vậy người không có nghĩ tới tĩnh tu trong tàn phá không gian. Chờ cho tới khi phong ấn suy yếu rồi trở về, vì sao lại trầm miên ở chỗ này?

Vân Thiên Hà nói.

- Chủ nhân, người không biết, không gian ở đây đều bị Thiên Thủ Ngự Giả trước kia phong ấn hoàn toàn. Hắn ở bên ngoài dùng dòng xoáy chân không tạo ra tàn phá không gian, cho nên nơi này vào không được mà ra cũng không được. Cũng chỉ có chủ nhân dùng năng lực của chính mình xuyên qua dòng xoáy chân không loạn lưu đến được nơi đây, chúng ta cho dù cường ngạnh trở lại cũng là không thể làm được.

Đến tận bây giờ, Vân Thiên Hà rốt cục cũng hiểu được vì sao hắn ở chỗ này thủy chung không có cảm ứng được lực lượng tinh khung. Cũng đã từng thử vô số lần nhưng cũng không có tìm ra nguyên nhân. Nguyên lai đáp án chính là ở chỗ này.

Sau khi nghĩ thông suốt, Vân Thiên Hà cũng biết chính mình sợ rằng lại phải gánh vác trọng trách tu bổ tàn phá không gian này. Bất quá từ trước tới nay hắn chưa bao giờ sợ phiền phức. Nếu như số phận đã an bài, vậy hắn sẽ nghĩ biện pháp giải quyết những phiền phức này.

Suy nghĩ một chút, rồi Vân Thiên Hà lại nói:

- Đã như vậy, ta nhất định muốn làm một việc. Chính là ta muốn trở về không gian ta sinh sống trước kia thu hồi ngũ phương bốn nguyên lực mới được. Người theo ta trở về đi. Nếu như ở đây không có phong ấn cường đại thì có khả năng bị tiêu diệt bởi dị linh. Hơn nữa ta cuối cùng nghĩ tới, nơi nào sản sinh ra dị linh

thì nơi đó có liên quan tới việc U Tuyền Huyết Hà tồn tại. Chỉ sợ đến khi tàn phá không gian này bị dị linh chiếm giữ. Nếu như để cho bọn họ phá vỡ không gian, như vậy hẳn sẽ ảnh hưởng tới phong ấn ở nơi đây.

Mà dị Linh Vương có trí tuệ, bọn họ không nhất định phá vỡ chỗ hổng của phong ấn mà đi ra. Tất nhiên bọn chúng cũng sẽ nghĩ biện pháp khác. Hay là U Tuyền Huyết Hà kia chính là một cửa khẩu mà bọn họ đột phá.

Trữ Vọng nói:

- Dị Linh Vương ở đây xác thực trí tuệ rất cao. Chính là Trữ Vọng cũng không có ý thức được. Nếu chủ nhân muốn Trữ Vọng có thể giúp chủ nhân trở lại. Chỉ là chủ nhân muốn trở về thì còn phải tìm được một thứ.

607. Chương 613: Ý Chí Lôi Đình.

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc. Từ khi hắn tới thế giới tàn phá băng loạn này, ở đây ngoại trừ tính mệnh cùng hắc ám ra thì hắn duy nhất chỉ tìm được một sinh mệnh chính là Trữ Vọng.

Những thứ khác hắn cũng chưa từng có lưu ý tới

Nhưng nơi đây có lịch sử tồn tại rất lâu đời. Cho dù thứ kia có lưu lại đi chăng nữa, chỉ sợ qua mấy nghìn năm rồi, dưới hoàn cảnh ác liệt ở nơi đây nó cũng đã bị mất đi.

Cho nên Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc.

Mà Trữ Vọng lại nói:

- Kỳ thực chủ nhân sau khi có được vật đó, đối với chủ nhân sẽ có bang trợ rất lớn. Nếu như chủ nhân nghĩ không cần, vậy thì chúng ta cũng không cần phải đi tìm kiếm.

Vân Thiên Hà nghe xong những lời này, ngược lại há hốc hỏi:

- Có thể có được bang trợ rất lớn. Nếu như đoạt được vậy cơ hội rời khỏi nơi này về sau càng nhiều. Chúng ta hay là tìm thử xem sao.

Mới đi được hai bước, Vân Thiên Hà đột nhiên quay đầu lại nói:

- Bất quá thứ ngươi nói, rốt cuộc là cái gì?

- Lôi Đình ý chí.

- A, Lôi Đình

Vân Thiên Hà đi hai bước, trong miệng không ngừng lẩm bẩm. Nhưng ngay lập tức hắn dừng bước quay sang nhìn Trữ Vọng nói:

- Ngươi nói cái gì, Lôi Đình ý chí

Thấy vẻ mặt có chút không tưởng được của Vân Thiên Hà, Trữ Vọng đạm nhiên giải thích:

- Chủ nhân có điều người không biết, Lôi Đình ý chí này là thứ mà dị Linh Vương sợ hãi nhất, cũng chính là thiên địch của bọn chúng. Nếu như là dị linh bình thường, thì bản nguyên chi hỏa cũng đủ để bọn chúng bị tiêu diệt thành tro bụi. Chính vì thế là Lôi Đình ý chí rất có hữu dụng.

- Chỉ là Lôi Đình ý chí, rốt cuộc là cái gì, hẳn là chỉ một loại lực lượng ý chí. Chúng ta làm sao có thể tìm được?

Trữ Vọng giải thích nói:

- Chủ nhân, về Lôi Đình ý chí này chính là một loại lực lượng ý chí mà vị Thiên Thù Ngự Giả trước kia lưu lại. Chính hắn cũng đã từng dùng loại lực lượng ý chí này bỏ ra khe vực sâu này, khiến cho đại địa bị xé rách, rồi mới đưa dị Linh Vương vào sâu bên trong tâm vực. Lúc này mới dùng dòng xoáy chân không phong ấn lại.

Tâm tình Vân Thiên Hà lúc này lại bình thản trở lại cũng không nhin được mà gợn sóng ngợp trời, hít một hơi thật sâu.

Dùng lực lượng Lôi Đình ý chí, có thể đem đại địa bỏ ra làm hai nửa. Hơn nữa tốc hành địa tâm, đây là dạng lực lượng ý chí cường đại. Nếu như hiện tại chính mình lãnh chịu một đòn thôi mà không bị chém thành mấy khúc thì mới là lạ.

Trữ Vọng không biết trong lòng Vân Thiên Hà lúc này đang miên man suy nghĩ, chỉ nói rằng:

- Chủ nhân nếu muốn tìm kiếm Lôi Đình ý chí, kỳ thực cũng không khó. Chúng ta chỉ cần tìm ra quy luật của thiên không thiểm điện, thông qua ba động lực lượng ý chí Thiên Thù Ngự nhân lưu lại là có thể tìm được cỗ ý chí đó.

Vân Thiên Hà lần thứ hai hít một hơi thật sâu, cũng hít vào không ít đại lượng duyên hoa vật chất. Ngay lập tức hần ý thức được hoàn cảnh nơi này. Vì thế nhanh chóng vận nội công đem tạp chất loại bỏ, tâm tình cũng nhanh chóng bình tĩnh.

Qua hàng ngàn năm rồi mà lực lượng Lôi Đình ý chí cũng không có tiêu tán.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám mờ mịt. Trên bầu trời không nhìn thấy được một áng mây đen, cũng không thấy loé sáng một ngôi sao. Nhưng hắn cũng là một mảnh hỗn độn hôn ám.

Trong giây lát, tại chân trời phía xa, có một đạo Lôi Đình chớp giạt thiểm điện đột nhiên đánh xuống, bổ vào một vách núi khiến cho khô thụ bốc cháy, đại hỏa hùng hực chiếu sáng tứ phương. Cũng vì Vân Thiên Hà muốn tìm kiếm Lôi Đình ý chí nên lúc này đã xác định được mục tiêu.

Thấy được vị trí của cỗ thiểm điện sinh thành, Trữ Vọng ngay lập tức bay tới nơi đó, tiện thể nói:

- Chủ nhân, cỗ thiểm điện này có lưu lại ba động Lôi Đình ý chí. Theo phương vị thiểm điện xuất hiện chúng ta có thể trước tiên đến đó kiểm tra một chút. Chỉ cần tìm được quy luật chúng ta có thể tìm được cỗ Lôi Đình ý chí này.

Vân Thiên Hà lập tức đuổi theo Trữ Vọng, hướng địa phương bị lôi kích tìm kiếm

...

Trong khoảng thời gian chạy tới toà sơn nhai, chỉ thấy vùng bị Lôi kích cháy xém, cùng với ngọn hoả diễm kia vẫn còn đang thiêu đốt chưa tắt.

Bất quá ngọn hoả diễm này cũng không phải là hoả diễm bình thường mà là một loại Tiên Hồng Sắc Hoả Quang, pha tạp với Tử Thanh Ban Ngân Nhan Sắc. Khi Vân Thiên Hà mới tới đã thấy hoả diễm này có chút khác biệt.

Ầm ầm

Trong lúc Vân Thiên Hà đang quan sát hoả diễm thì một đạo Lôi kích đánh xuống, mà phương vị cách nơi hai người đang đứng tương đối xa. Trữ Vọng vừa thấy lại lập tức chạy tới.

Vân Thiên Hà thấy tình cảnh này, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là tiếp tục ra sức bám theo. Trên đường đi hắn vẫn dụng tâm, yên lặng tính toán đại khái phương vị. Mới vừa rồi, đạo Lôi kích kia xuất hiện ở phương vị đối lập.

Nếu như nói Lôi Đình kia xuất hiện đều tùy cơ. Vậy thì Vân Thiên Hà cho dù có dùng phương thức gì đi chăng nữa cũng chỉ tốn công phí sức mà cũng không tìm được Lôi Đình ý chí.

Giả như hắn phát hiện ra quy luật tương đối, vậy thì đem mấy phương vị kia ghi nhớ lại. Sau đó dùng phương pháp tổ hợp sắp hàng. Nhưng thật ra Lôi Đình ý chí kia tương đối dễ dàng tính toán được đại khái vị trí chuẩn xác.

Sau một thời gian dài cùng với việc tiêu hao một chút linh lực. Khi Vân Thiên Hà theo Trữ Vọng lần thứ hai đến địa phương mà Lôi kích xuất hiện.

Còn không có đội điều tra dò xét, bọn họ cũng chưa có thời gian kịp nghỉ ngơi thì lúc này đạo Lôi kích thứ ba xuất hiện. Hơn nữa tần suất so với Vân Thiên Hà tính toán còn nhanh hơn một chút. Phương vị là ở giữa hành trình mà bọn họ vừa đi.

Không có cách nào khác, lại phải bay như điên.

Thật vất vả mới có thể tới được vị trí đó. Lúc này Vân Thiên Hà nhìn thấy một đoàn hoả diễm đang thiêu đốt một bộ xương khô.

Chỉ là lần này bị Lôi kích không phải là cây cối mà là một bộ xương khô kỳ dị. Vân Thiên Hà thoáng nghĩ ra một điểm mới.

Nhìn bộ xương khô này, Vân Thiên Hà đối với nơi này có chút ấn tượng. Trong thời gian hẩn tìm tòi thì Trữ Vọng cũng đã đến nơi.

Lúc này lại nghe Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, trước đây nơi này là một mảng đại dương mênh mông đại hải. Hiện tại bây giờ khô cạn, Lôi Đình ý chí xuất hiện ở nơi này tương đối nhiều, như vậy có thể thấy được cổ Lôi Đình ý chí kia nhất định ở một địa phương nào đó dưới đáy biển khô.

Chỉ là từ hai phương vị tựu phán đoán đại khái phạm vi Lôi Đình ý chí. Điều này giúp cho bọn họ tiết kiệm được không ít thời gian và tinh lực.

Nghe nói như thế Vân Thiên Hà liền tập trung vào thế giới đáy biển khô cạn này. Tiếp tục thăm dò Lôi Đình ý chí.

...

Đại không biết hai người Vân Thiên Hà đã tìm kiếm trong khoảng thời gian bao nhiêu lâu. Lúc này cả hai đều cảm thấy mệt. Vì vậy đề nghị nghỉ ngơi một chút.

Vân Thiên Hà nghĩ thầm, ở chỗ này chỉ có hắc ám, căn bản không có biết được thời gian trôi qua. Ngay cả người như Trữ Vọng cũng phải cảm thấy mệt mỏi. Như vậy có thể thấy được thời gian tìm kiếm Lôi Đình ý chí không ngắn.

Hau người ngồi một chỗ đã toạ điều tức một lúc. Sau khi cảm thấy trạng thái tinh thần khôi phục phần nào, Vân Thiên Hà đã thấy Trữ Vọng đứng ở một bên chờ hẩn không có quấy rầy, bèn nói:

- Tuy đem phương vị tập trung ở đáy biển, thế nhưng diện tích hải vực này vô cùng rộng lớn. Hơn nữa tần suất Lôi kích xuất hiện cực cao. Ta tính toán, mỗi lần Lôi kích tái xuất hiện ở một phương vị đều không thể nào tính toán được. Nói cách khác chính là tùy cơ. Nếu như chúng ta cứ tiếp tục tìm như vậy, chỉ sợ là không có kết quả.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân nói đúng, đây chính là vấn đề mà ta lo lắng. Nếu như có thể tìm được chút dấu hiện tựu sẽ có biện pháp, bằng không chúng ta chỉ có thể...

- Chờ một chút, ngươi vừa nói ký hiệu?

Vân Thiên Hà đột nhiên cắt ngang lời Trữ Vọng nói:

- Ký hiệu, trên mặt một số tảng đá kia chẳng phải giống như ký hiệu sao?

Nói tới đây, Vân Thiên Hà liền khoa chân múa tay chỉ cho Trữ Vọng thấy.

Trữ Vọng thấy vậy nhân tình sáng lên nói:

- Chủ nhân, lẽ nào người đã từng thấy qua những ký hiệu này. Đây hẳn là một loại quy tắc ký hiệu đặc biệt của Long tộc chúng ta. Chuyên dùng để trói buộc lực lượng ý chí. Theo như trong truyền thuyết thì đó là một loại lực lượng quy tắc.

Nghe nói như vậy, Vân Thiên Hà liền bừng tỉnh, vỗ trán nói rằng:

- Hiện tại ta biết ở nơi nào, ta ban đầu trong lúc tìm kiếm có dừng chân tại đỉnh một ngọn núi dưới đáy biển, lúc đó ta xem thấy có ký hiệu trên tảng đá, còn nghiên cứu qua. Xung quanh cũng có bố trí vài tảng đá như vậy tựa như là một trận thức. Theo như lời người nói, vậy chính là nơi này.

Lúc này trên mặt Trữ Vọng khó khăn lắm mới nở ra một nụ cười, giống như là một tiểu hài tử, nói:

- Chủ nhân, chúng ta đi thôi, có những ký hiệu này, ta nhất định có thể giúp chủ nhân tìm ra Lôi Đình ý chí.

Vân Thiên Hà gật đầu.

Lần này, sau khi có mục tiêu, hai người không còn cảm thấy hành trình dài đằng đặc.

Rất nhanh, Vân Thiên Hà mang theo Trữ Vọng tìm đến nơi tọa lạc của ngọn núi kia.

Trữ Vọng bay vòng vo xung quanh, cầm lấy mấy khối đá có chứa ký hiệu, hai tay đặt lên trên mặt rồi rót vào một cỗ lực lượng tiến nhập vào bên trong ký hiệu. Vân Thiên Hà chợt thấy được một màn thần kỳ.

Chỉ thấy ký hiệu sau khi được rót lực lượng vào, tựa dần dần bay lên. Sau đó Trữ Vọng lại đến bên một tảng đá khác, đem toàn bộ ký hiệu liều mạng bay lên rồi hợp lại thành một cái ký hiệu lớn.

Khi ký hiệu được hình thành, trong khoảng một thời gian ngắn, lực lượng không ngừng hội tụ. Lúc này, Trữ Vọng đột nhiên kéo Vân Thiên Hà lui lại mấy bước.

Ầm ầm.

Mới lui được ba bước, lúc này Vân Thiên Hà chợt nghe một tiếng ầm ầm, nổ đĩnh tai nhức óc. Thật giống như lở tai đột nhiên bị ng ười ta la lớn ở bên trong. Vân Thiên Hà bị cả hai lở tai.

Tiếp theo có một đạo sấm sét, mắt thường không thấy được tốc độ của Lôi kích đánh xuống ký hiệu, đem những tảng đá chứa ký hiệu chấn tan thành bột.

Nhìn thấy một màn này, Trữ Vọng đại hỷ, hưng phấn nói:

- Chủ nhân, ta tìm được rồi, người mau thu thập những tảng đá có ký hiệu ở đây, ta muốn một tổ hợp lớn trời buộc ký hiệu. Dem Lôi Đình ý chí rải rác ở khắp nơi toàn bộ dẫn đến nơi này.

Vân Thiên Hà vừa nghe, lập tức triển khai hành động, bắt đầu nhặt những tảng đá có ký hiệu ở xung quanh.

Mỗi lần hấn nhặt được một đại lượng tảng đá có ký hiệu giao trở về cho Trữ Vọng. Chỉ thấy hấn rót lực lượng vào bên trong tảng đá, sau đó mới bố trí. Vì vậy mà hấn cũng muốn giúp Trữ Vọng rót lực lượng vào bên trong tảng đá.

Chỉ là thấy Vân Thiên Hà muốn làm như vậy, Trữ Vọng đã lên tiếng ngăn lại:

- Chủ nhân, không thể, Lôi Đình ý trí rất mạnh, chủ nhân hãy bảo lưu thực lực. Bảo đảm khi thu hồi cỗ Lôi Đình ý chí kia không có xảy ra sai lầm.

Vân Thiên Hà nghe vậy, đành phải thôi, tiếp tục bồn tẩu xung quanh, tìm kiếm những tảng đá có ký hiệu.

608. Chương 614: Hải Nạp Bách Xuyên.

Lúc đầu bởi vì trong lòng thích một người, nên mới có thể kiên trì chịu đựng được thống khổ tinh thần, thủy chung không có rời khỏi phụ mẫu, sau đó đến khi phụ thân muốn đem nàng gả cho La Lan vương tử, nàng cũng không làm trái ý phụ thân, cái này cũng không phải vì sợ hãi, đây là một loại tâm tình thiện lương cùng tình thân ràng buộc nàng.

Sau lại xảy ra rất nhiều chuyện, để cho nàng cũng người mình yêu ở chung một chỗ, rồi kết bạn với các tỷ muội thân thiết. Thoáng chốc tình yêu, tình bằng hữu đã tràn ngập cuộc sống, Đường Linh Toa cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời.

Chỉ là trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng tới mẫu thân, còn có ca ca, cho dù là với người phụ thân này cũng không thể tuyệt tình, lạnh nhạt được.

Tuy rằng người thiện lương đều có kết cục tốt, nhưng thường thường các nàng phải chịu đựng muôn vàn thống khổ nhiều hơn so với người khác.

Cũng như giờ khắc này, nội tâm Đường Linh Toa đang không ngừng đấu tranh, nàng sợ hãi sẽ đánh mất đi, lại càng không đành lòng bỏ xuống được.

Nàng sợ hãi sau khi rời khỏi, mẫu thân sẽ không chịu nổi đả kích mà bệnh thêm trầm trọng. Lại sợ nếu ở lại, Tâm Nguyệt áy náy rời đi, Vân Thiên Hà và Mộng Ly sẽ thất vọng đối với quyết định của nàng.

Lúc này Tâm Nguyệt không có suy nghĩ như vậy, nàng biết Vân Thiên Hà cùng vị vương gia này là tử địch, tương lại tất có một kết thúc, nàng gạt tỷ tỷ cùng phu quân, mang theo Đường Linh Toa trở về gặp mẫu thân, chỉ là để Đường Linh Toa có thể thoải mái một chút, giải bớt sự phiền muộn cùng tâm sự trong lòng, chờ nàng hết lo lắng sẽ cùng nhau trở về.

Nhưng lúc này Đường Linh Toa trước tình thân lại trở nên do dự, trong lòng Tâm Nguyệt có thể nào không vội, nàng hiểu rõ dụng tâm độc ác của vương gia, nhưng vẫn không dám nói ra, sợ làm Đường Linh Toa đau khổ.

Thế nhưng Túc Tĩnh Vương biểu hiện ra vẻ mặt dối trá khiến trong lòng nàng lửa giận bốc lên, thật giống như trong giờ khắc này đang có thứ gì đó bỗng nhiên đè nặng, khiến nàng nói với Đường Linh Toa:

- Muội muội, nếu như muội ở lại, có thể muội sẽ mất đi tất cả, bao gồm cả tình thân này, muội đi hay ở?

- Tỷ tỷ ta không thể rời bỏ mẫu thân được, ta...

Tâm Nguyệt cắt đứt lời nói của nàng, lại nói:

- Muội có biết vì sao ta lại cản muội ăn không, bởi vì trong rượu và thức ăn có hạ dược vật, nếu muội còn ở lại nơi này, phần tình thân này, có thể sẽ làm muội thống khổ và tuyệt vọng, nếu như muội rời khỏi, đối với tất cả mọi người đều tốt!

Đường Linh Toa ngây dại, chính lúc này Tĩnh Vương phi cũng đang ngây dại, nàng không dám tin tưởng nhìn Túc Tĩnh Vương:

- Vương gia, người thật sự hạ dược sao?

- Câm miệng!

Túc Tĩnh Vương lúc này đã giận dữ tới cực điểm, cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, lạnh lùng trừng mắt nói với Tâm Nguyệt:

- Bản vương đã cho người cơ hội rời khỏi, nếu người đã rượu mời không uống, thì đừng trách bản vương không khách khí, người đâu...

Dứt lời, lúc này bên ngoài đột nhiên xuất hiện một đám người bạt mạng xông vào, đem gian nhà vây lại, còn có hai lão giả từ trong đám người đi ra, chậm rãi cười nói:

- Đường Túc Ly, phần lễ vật này của người thật đầy a, ha ha, hai người bọn họ chính là nữ nhân của tên tiểu tử kia, chỉ cần bắt các nàng, còn sợ hấn dám làm trái chúng ta sao, tự mình dâng đến cửa, ha ha!

Đường Linh Toa nghe vậy, lúc này rốt cuộc hiểu rõ tâm ý của Tâm Nguyệt, nếu như nàng thật sự ở lại, không chỉ có đem đến đau khổ cho người mình yêu, ngay cả nàng chỉ sợ muốn gắn bó với tình thân cũng vì nó mà tuyệt vọng.

- Toa Toa, con mau đi đi...

Tĩnh Vương phi lúc này cũng hiểu ra, Túc Tĩnh Vương đem nữ nhi bán đứng để đổi lấy sự thống trị, nếu như vậy, nàng rằng không giữ nữ nhi bên người, để nữ nhi đi càng xa càng tốt.

- Còn muốn chạy sao, chậm rồi!

Túc Tĩnh Vương âm trầm rống lên một tiếng, nhìn bên ngoài nói:

- Hai vị trưởng lão, nữ nhân này giao cho các người, về phần nữ nhi của bản vương, thì bản vương sẽ tự dạy dỗ, sẽ không làm phiền hai vị nữa!

Dứt lời Túc Tĩnh Vương đột nhiên bước dài một bước, đến bên cạnh Đường Linh Toa.

Tầm Nguyệt thấy thế, lúc này ý cảnh của Võ Tôn phóng ra, nhất thời quanh thân có một cỗ lực lượng cực mạnh bắt đầu khởi động, hai lão giả bên ngoài không khỏi biến sắc:

- Thiếu nữ này cũng là một vị Võ Tôn, Chúc lão, ta với người liên thủ đối phó!

Dứt lời, hai lão giả tung người một cái, cả người phóng xuất lực lượng khí thể, cùng khí thể của Tầm Nguyệt va chạm, chu vi xung quanh liền có một cỗ sóng khí bốc lên, phát ra tiếng nổ ầm ầm, đem cánh cửa đánh nát bấy.

Tầm Nguyệt muốn ngăn cản Túc Tĩnh Vương bắt Đường Linh Toa, nhưng hai lão giả này tuy chỉ là Địa Cảnh nhị giai, so với nàng còn kém một cảnh giới, nhưng thực lực hai người liên thủ cũng không thể khinh thường.

Trong lúc cấp bách, Tầm Nguyệt chỉ tạm thời ngăn cản hành động của Túc Tĩnh Vương, lúc này hai lão giả lao tới, hạn chế hành động của nàng, Tầm Nguyệt lấy một địch hai, tuy rằng không rơi vào hạ phong, nhưng cũng không cách nào thoát khỏi bị bọn họ cầm chân.

Giờ khắc này, trong lòng Đường Linh Toa đã trở nên băng lãnh, đối mặt với phụ thân tuyệt tình như vậy, nàng đã không còn ôm ấp bất cứ ảo tưởng gì nữa.

Tại lúc Túc Tĩnh Vương muốn bắt lấy nàng, thân thể nàng cũng bay nhanh một vòng, không gây thêm phiền toái cho Tầm Nguyệt, bộ pháp nhẹ nhàng, khi Túc Tĩnh Vương chớp tới, bèn lách mình trốn phía sau một cây cột.

Thấy Đường Linh Toa muốn chạy, lúc này Túc Tĩnh Vương nổi giận, chưởng thế đánh lên cây cột làm nó nát bấy, lúc này các phi tần trong sảnh đều sợ hãi bỏ chạy về phía hậu viện.

Đường Linh Toa muốn chạy, Túc Tĩnh Vương lại không cho nàng cơ hội, lúc này đám người bịt mắt đã vây quanh, Đường Linh Toa nhẹ nhàng nhảy về phía một cửa sổ gần đó, bỗng nhiên một đôi đại chưởng đánh về phía cửa sổ.

Đường Linh Toa không còn cách nào khác là tránh tiếp, một chưởng kia đánh hụt khiến cửa sổ bị nát bấy.

Thân ảnh của Túc Tĩnh Vương lao tới như điện, lấy tu vi Võ Thánh của hắn hiện tại, nếu chặn đánh Đường Linh Toa là chuyện hoàn toàn dễ dàng. Thế nhưng hắn muốn bắt sống nàng, dùng một thân công lực nhu hòa của nàng để bổ khuyết cho những thiếu sót của Phách Hoàng Thiên Kinh, đây chính là cực phẩm đại bổ còn khó tìm hơn so với bất kỳ linh đan diệu dược nào, lấy tâm tính tà ác của hắn sao có thể buông tha được.

Lúc này hắn không còn coi đây là nữ nhi do chính mình sinh ra nữa, sau khi lao tới, một chưởng bá đạo tung ra, đánh bay Đường Linh Toa cùng chiếc bàn nàng núp sau đó ra xa hai trượng.

Đường Linh Toa té ngã xuống đất, thổ huyết, muốn đứng dậy tiếp tục chạy. Nhưng lúc này Túc Tĩnh vương đã tung song chưởng cự đại tiến đến.

- Linh Toa!

Tầm Nguyệt bị hai lão giả dây dưa, mắt thấy Linh Toa sắp bị bắt, trong lòng khẩn trương, quát lên một tiếng, một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại từ lòng bàn tay nàng phun ra, trực tiếp tung một kích cực mạnh về phía hai lão giả.

Ầm!

Dưới một chưởng mang theo lực lượng cường đại này, trong nháy mắt hóa thành một cự long mờ ảo, rít gào nhằm về phía hai vị lão giả, khiến cả gian nhà ầm ầm rung chuyển, âm thanh nứt gãy rắc rạc vang lên...

Hai lão giả thấy thực lực đối phương cường hãn như vậy, nhưng hai người liên thủ cũng không kém, khi một kích này đánh tới liền lách mình tránh đi, khiến hai tên bịt mắt bên ngoài hứng chịu thay, trong nháy mắt bị oanh sát, tuôn ra một đoàn huyết vụ.

Tầm Nguyệt mượn cơ hội này, thuận thế tung chưởng đánh một cây trụ lớn văng về phía Túc Tĩnh vương. Túc Tĩnh Vương thấy thế, không thể làm gì đành buông tha Đường Linh Toa, thân thể xoay chuyển, tránh khỏi cây đại trụ kia.

Ầm một tiếng, cây đại trụ phá thủng một góc lớn của gian nhà bay ra ngoài.

Lúc này hai lão giả lại tiến đến, song chưởng của hai người cùng tung ra, mỗi lần tiến công đều vô cùng độc ác, khiến Tầm Nguyệt lần thứ hai phải cẩn thận đối phó với họ. Đường Linh Toa thử dịp kéo mẫu thân chạy khỏi viện, nhưng bên ngoài có rất nhiều kẻ bịt mặt vây quanh, lúc này hai kẻ bịt mặt vọt ra, thực lực bọn họ cũng là Tông Sư, Đường Linh Toa tức giận quát một tiếng, thân thể giống như nhảy múa, đánh ra một chưởng đẩy tới hai kẻ bịt mặt kia.

Oanh!

Hai kẻ bịt mặt này thấy một đóa liên hoa huyền hóa tấn công đến, đang muốn né tránh, nhưng bọn chúng không ngờ, chỉ mới nghiêng người được một chút, đóa liên hoa đột nhiên bung ra, lập tức một cỗ lực lượng cuồng bạo xông tới, đánh bay hai tên này ra thật xa.

Hai tên này sau khi bị đánh bay đi, miệng phun tiên huyết, bản thân bị trọng thương, vô lực đứng dậy.

Túc Tĩnh vương thấy Đường Linh Toa vừa ra ngoài liền đánh bay hai tên bịt mặt, mà lực lượng đóa liên hoa khi bạo phát mang theo mê hoặc cường liệt, khiến sự tham lam trong lòng hắn càng thiêu đốt hừng hực, để có thể trở nên cường đại hẳn sẵn sàng liều lĩnh.

Lúc này hắn giống như một con hổ đói, hắn muốn có được cỗ lực lượng kia có thể bù đắp cho mình giúp đề thăng tu vi.

Vốn hắn tưởng rằng lấy thực lực của hắn có thể dễ dàng leo lên đế vị, thế nhưng Thiên Môn che chở cho hắn bị diệt, khiến hắn gặp phải nhiều cường giả lánh đời, hơn nữa hai năm qua hắn gặp được rất nhiều võ giả cường đại xuất hiện, những người này đều mạnh hơn hắn, khiến ý chí tranh cường của hắn càng thêm mãnh liệt chưa từng có.

Dựa vào cái gì những người này có thể cười trên đầu hắn, Thiên Môn bị diệt, trong tay hắn không còn vốn liếng để đối địch với các thế lực khác, hắn cần phải có lực lượng mạnh mẽ hơn giúp hắn đoạt lấy đế vị, vì vậy Thiên tháp tìm tới hắn, Thiên U Âm điện cũng tìm tới hắn.

Thế nhưng khi biết được rõ ràng thực lực phía sau của hai thế lực cường đại này, đủ để diệt vong mưu đồ của hắn với đế quốc. Lúc này dã tâm của hắn càng thêm hừng hực, hắn muốn có thật nhiều cường giả hiệu lực cho hắn, chứ không phải những kẻ yếu ớt như bây giờ.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ cho những kẻ dùng loại ánh mắt coi rẻ nhìn hắn, đối đãi hắn như quân cờ, như con kiến hôi. Cho nên nếu muốn chinh phục những thế lực này, chính hắn phải trở nên cường đại hơn, đây là thế giới dĩ vô vi tôn, tuần hoàn theo quy luật nhược nhục cường thực.

Giờ này tâm ma đã tràn ngập trong lòng Túc Tĩnh Vương, hắn căn bản không quan tâm đây có phải là nữ nhi của mình hay không. Bởi vì sự tham lam, dục vọng khát khao trở nên cường đại đã khiến hắn mất đi lý trí.

609. Chương 615: Ánh Bình Minh Cuối Cùng.

Giống như bị nổ tung, một loạt tiếng nổ ầm ầm qua đi, toàn bộ thế gian lại trở lại yên tĩnh.

Ngô...

Lúc này Vân Thiên Hà phát ra một tiếng rên rỉ vừa như thống khổ, lại vừa như vui sướng.

Tại nơi phát sinh vụ nổ trong vòng ký hiệu, Vân Thiên Hà thoát nhìn như bị nổ cháy vô số lần, thân thể giống như bị nướng chín, một mảnh cháy đen, máu thịt lẫn lộn.

Mà lúc này, tuy rằng ý chí đã bị sấm sét làm thương tổn, thế nhưng ý chí và ý cảnh của Vân Thiên Hà, cùng với hắn trong khoảng khắc phóng thích ra phần thân là một quả cầu nhỏ với ý chí của sấm sét ẩn chứa

bên trong, hắn chưa bao giờ cảm nhận được lực lượng ý chí của sấm sét trong cơ thể mình, trong nháy mắt ngay khi hắn hấp thu quả cầu nhỏ kia liền trở nên cường đại chưa từng có.

Lực lượng của sấm sét, là lực lượng cực mạnh có tính hủy thiên diệt địa, một bộ phận là ý chí của chính mình, còn lại là trong vô hình, lực lượng ý chí của Vân Thiên Hà lần thứ hai tăng mạnh.

Nhất là phân thân của hắn, khi hắn phát hiện ra ý chí phải gánh chịu sấm sét, lại càng thêm ngưng luyện, cũng giúp Vân Thiên Hà đạt tới cảnh giới vô đạo, dừng lại thật lâu ở trên người cho tới khi giai đoạn thứ hai của hắn đến mức tận cùng, sau đó hấp thu ý chí của sấm sét, được lực lượng cường đại, trực tiếp phá vỡ tầng ngăn cách vô hình ngăn trở Vân Thiên Hà trì trệ không tiến tới cảnh giới Vô đạo, giúp cho hắn bước vào giai đoạn cuối cùng của thiên cảnh.

Chỉ phải chờ tới khi phân thân chấp nhận được lực lượng của thiên địa, sau đó Vân Thiên Hà cùng phân thân có thể hợp lại làm một, hắn sẽ có thể đột phá biên giới cương cực hình cảnh, gia nhập biên giới tinh thần cực mạnh.

Sau khi triệt để hấp thụ chính hợp quả cầu sấm sét nhỏ có chứa lực lượng ý chí của sấm sét, Vân Thiên Hà cũng không để ý đến thân thể thảm hại của mình, lập tức đứng lên thu hồi phân thân bước vào bản tôn.

Lúc này vòng ký hiệu chứa ý chí của sấm sét đã bị sức mạnh tàn phá bừa bãi, rách nát không chịu nổi, chỉ còn sót lại mấy khối ký hiệu hơi hơi phát sáng, như hành động vùng vẫy cuối cùng.

Vân Thiên Hà không hề để ý đến vết thương trên da thịt của chính mình, mà đảo mắt khắp nơi tìm kiếm thân ảnh của Trữ Vọng, chỉ thấy Trữ Vọng lúc này ngã bên ngoài vòng tròn ký hiệu, bốn phía trước mặt đều bị sấm sét phá hủy, trở thành từng hố to vây xung quanh một dáng người lẻ loi. Trên người nàng cũng bị sấm sét tác động đến, bị mấy vết thương, chỉ là nếu so với Vân Thiên Hà thì đỡ hơn, tuy nhiên dường như nàng không chống đỡ được ảnh hưởng của ý chí sấm sét nên hôn mê, vòng ký hiệu nhỏ bên người nàng cũng đang phát ra những tia sáng cuối cùng.

Đi lại gần, Vân Thiên Hà đỡ Trữ Vọng lên, kiểm tra mạch đập và hơi thở của nàng, lúc này mới thoáng yên lòng, nhẹ giọng gọi:

- Trữ Vọng...

- Ừm...

Trữ Vọng nghe thấy tiếng gọi, lúc này mới yếu ớt tỉnh lại, đôi mắt màu xanh lam mở ra nhìn Vân Thiên Hà, hỏi:

- Chủ nhân, người không sao chứ?

- Không có việc gì, chỉ là bị thương ngoài da, nhưng hoàn cảnh ở đây không thích hợp cho chúng ta điều trị, công lực của người mới khôi phục, nhưng hiện tại lại tiêu hao mạnh, nhất thiết phải tách khỏi hoàn cảnh ác liệt này điều dưỡng một trận mới có thể khôi phục hoàn toàn

Trữ Vọng đứng lên có chút lảo đảo, nhìn thấy vòng ký hiệu kia chỉ còn có một tia sáng, tựa hồ sắp tan biến, liền nói:

- Chủ nhân, việc này không nên chậm trễ, nhân lúc vòng ký hiệu kia còn chút tác dụng, người nhanh đi khỏi nơi đây đi.

Nghe nói vậy Vân Thiên Hà hỏi:

- Thế nào? Người không muốn theo ta trở về?

Trữ Vọng trả lời:

- Chủ nhân, sau khi hấp thu được ý chí của sấm sét, lực lượng của người đã tăng cường không ít, thế nhưng người vẫn không thể mang theo ta rời khỏi đây. Mang theo ta sẽ làm người phân tâm, không thể thuận lợi xuyên qua vòng xoáy chân không kia, ta sẽ chỉ làm vướng chân chủ nhân.

- Không được. Dù thế nào ta cũng sẽ đem ngươi ra khỏi chỗ này. Ở nơi này, ngươi căn bản không thể khôi phục công lực, thậm chí không thể dùng phương thức tốt nhất để duy trì sinh mệnh, di nguyện của Đàm Hà là giúp ta hoàn thành Thiên Thù Ngự, bất luận có bao nhiêu khó khăn, ta đều phải mang ngươi đi.

- Chủ nhân...

Trữ Vọng chăm chú nhìn Vân Thiên Hà, trong ánh mắt tựa như có chút tình tự không rõ nào đó, cuối cùng nàng hơi gật đầu.

Vân Thiên Hà thấy nàng đáp ứng, liền lập tức lôi kéo Trữ Vọng tiến vào trong vòng ký hiệu, Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, để Trữ Vọng giúp chủ nhân một tay, trước khi xuyên qua vòng xoáy chân không, chủ nhân không thể tiêu hao quá nhiều công lực.

Dứt lời, Trữ Vọng ôm hai tay, trên trán phóng xuất một cỗ lực lượng tác dụng lên ký hiệu, chỉ thấy ký hiệu kia lại phát ra ánh sáng rực rỡ lần nữa, bất quá không giống như lần trước.

Ngay sau đó, vòng ký hiệu mở rộng ra, một cột ánh sáng đột ngột phóng lên cao.

Vân Thiên Hà cảm nhận được một cỗ lực lượng ẩn trong cột ánh sáng, giống như muốn mang theo hắn thoát khỏi quy tắc ràng buộc nào đó, thật phần mạnh mẽ. Hắn cũng lần thứ hai chứng kiến thực lực của Trữ Vọng, hiện giờ công lực của nàng đang bị suy yếu, vậy khi thực lực nàng còn đầy đủ thì còn mạnh mẽ đến mức nào, điều này và thiên cảnh hoàn toàn không thể so sánh. Điều này cũng nói rõ cảnh giới của Trữ Vọng...ít nhất...là cảnh giới ở giữa biên giới của thần.

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe qua trong óc. Dưới lực kéo của cỗ lực lượng, hai người Vân Thiên Hà lúc này đã hoàn toàn bị cỗ lực lượng trong vòng ký hiệu bao vây bên trong, không nhìn rõ xung quanh, có nhìn thấy cũng chỉ là ánh sáng của ký hiệu trên trán.

Vân Thiên Hà cảm giác như mình đang dần bay lên, thân thể không tự chủ được mà bắt đầu trở nên hư huyền, dưới lực kéo của lực lượng Trữ Vọng, Vân Thiên Hà biết đã đến lúc, vì vậy lập tức tập trung tinh thần, hợp với cổ chấp niệm của Pháp Tướng, để hắn chỉ dẫn mục tiêu cho mình. Sau đó khí huyết trong cơ thể hắn bắt đầu sôi trào, một cỗ khí huyết bắt đầu ngưng tụ trong tâm thần, cùng với lực lượng của ý chí hợp lại làm một, hình thành một lực lượng tổng hợp lưu chuyển.

Trong sát na, Vân Thiên Hà liền lập tức tiến vào một loại trạng thái hư vô, chỉ là hắn phân ra tâm trí đặt trên người Trữ Vọng, thấy Trữ Vọng không triệt để tiến nhập trạng thái hư vô, vì vậy lần thứ hai ngưng tụ huyết khí và tăng mạnh lực lượng phát ra, kết hợp với lực lượng cường đại của Trữ Vọng đang vận chuyển tới, rốt cục Trữ Vọng cũng tiến nhập trạng thái hư vô.

Trong lúc hai người đã đồng thời tiến nhập vào trạng thái hư vô, lúc này Vân Thiên Hà phát động ý niệm tạo ra tọa độ dẫn đến thần điện Pháp Tướng, cùng với bọn họ trong lúc đó cảm ứng liên hệ vi diệu, tại trung tâm hình thành một đợt chấn động, cùng với vòng ký hiệu phóng ánh sáng lên cao, trong nháy mắt liền tan biến trong bóng tối của thế giới, vòng ký hiệu tạo ra một tia sáng cuối cùng trong bóng tối, rồi nhanh chóng biến mất.

Thanh Long sơn điện.

Cho dù xuân hay thu, lạnh hay nóng, thần điện vẫn giống như một tòa thánh điện trong không trung, cứ như vậy lẳng lặng Bồng bồng trên không trung của núi Thanh Long, giấu mình trong tầng mây mờ ảo, thần thánh trang nghiêm.

Tại bên trong thần điện, Vân Sách ngồi một mình bên bàn, trên mặt vẫn mang theo vẻ u sầu, hắn thủy chung không thể tĩnh tâm được bởi vì trong lòng hắn vẫn còn có việc lo lắng.

Không chỉ có hắn, những người khác trong thần điện cũng đồng dạng như vậy, mỗi lần bọn họ đến đây tụ hội, bọn họ đều không tự chủ được mà nghĩ đến sự việc kia. Cho nên bầu không khí mỗi lần tụ hội, đều trở nên ngưng trọng không gì sánh được, trong tâm mỗi người đều nặng trĩu tâm sự.

Cơ Niết Nông là thánh đạo chi chủ, tuy rằng hắn không thuộc tạo hóa như Vân Sách cùng các vị lão tổ, nhưng khi bên Vân Sách gặp gỡ, hắn đều đến tham dự đầy đủ.

Nhưng mỗi lần bầu không khí đều ngưng trọng như vậy, mỗi người tuy rằng không mở miệng nhắc đến nhưng trong lòng bọn họ cũng vẫn suy nghĩ. Cho nên khi Cơ Niết Nông thấy vẻ mặt của mọi người, liền nhìn Vân Sách nói:

- Lam La U và Đông Lâm Phàm từ khi chết đi đến nay đã ba năm rồi, lại vẫn không tra được nguyên nhân cái chết, Thiên Hà cũng mất tích, lẽ nào các vị không suy tính ra chút nào?

Nghe xong lời này, Vân Sách lắc đầu than thở:

- Thiên Hà không thuộc trong các lĩnh vực tạo hóa, chúng ta căn bản là tính không ra. Ta cũng không có chút cảm giác nào về sự tồn tại của hắn, hắn dường như đã biến mất khỏi thế giới này.

Nhan Phong Lục Lục nói:

- Ba năm trước đây ở hoang mạc Xích Diễm, có một trận bão cát và địa chấn rất mạnh phát sinh, tiếp đó Bồn Nguyên Chi Tháp đã không thấy tăm hơi. Cho dù thực lực của người ở Thiên U Âm Điện trở lại cũng không thể đến mức làm cho Bồn Nguyên Chi Tháp biến mất. Sau đó ta đích thân vào đó điều tra, chỉ phát hiện ra nơi nào có khí tức của Lam La U và Đông Lâm Phàm. Sau khi trở về, cùng mọi người tính toán, thấy sinh mệnh của bọn họ đã hết, xác nhận đã tiêu vong rồi. Tuy rằng cái chết của bọn họ có chỗ kỳ quặc, ta nghĩ chỗ cuối cùng bọn họ đến là do cường địch bố trí, khiến cho ta cảm thấy bối rối khi Bồn Nguyên Chi Tháp biến mất. Nếu nó thực sự đã biến mất, vì sao trong tạo hóa thần điện, Linh Lung Tháp vẫn còn đang phát sáng?

Vân Sách nói:

- Nếu Linh Lung Tháp vẫn còn đang phát sáng, vậy thì Bồn Nguyên Chi Tháp nhất định vẫn còn. Bọn chúng có liên hệ rất kỳ diệu, chỉ là do thực lực của chúng ta có hạn, không thể trực tiếp thông qua Linh Lung tháp để truy tìm tung tích của Bồn Nguyên chi tháp. Đây là pháp tắc tương quan trong thiên địa, chúng ta chịu ước thúc của pháp tắc, mà Bồn Nguyên chi tháp lại không chịu pháp tắc ước thúc. Cuối cùng ta nghĩ, việc Bồn Nguyên Chi tháp mất tích có liên quan rất lớn tới Vân Thiên Hà.

Nói đến đây, đột nhiên thần sắc của Vân Sách khẽ biến, cảm ứng được dị động gì đó, không khỏi nhíu mày nói:

- Trong thần điện có di động khác thường.

Vừa mới nói xong, ầm ầm một tiếng, toàn bộ thần điện đột nhiên bị lay động dữ dội kịch liệt, mọi người đều cả kinh, Cơ Niết Nông nói:

- Lẽ nào cường địch đến?

- Đi ra xem!

Vân Sách nói xong liền lập tức đứng dậy, lướt ra ngoài thiên điện, mọi người cũng lập tức đuổi kịp.

Khi tất cả mọi người đến nơi, đều là vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ pháp hiện cửa lớn của tạo hóa thần điện đột nhiên mở rộng, ngay sau đó, một đạo thanh môn ánh sáng lần thứ hai phóng ra từ bên trong.

Thanh môn ánh sáng này tuy rằng không giống như lúc đầu chiếu sáng khắp thiên địa, thế nhưng sau khi ánh sáng phóng ra liền tụ vào chỉ thẳng một chỗ, mọi người đều cảm thấy thần kỳ.

Vân Sách nhìn phương vị thanh môn ánh sáng chiếu tới, đột nhiên trong lòng khẽ động nói:

- Phát sinh dị tượng, nhất định là có liên quan đến Thiên Hà, mọi người tính toán phương vị một chút.

Nam Minh Quang Thiên nghe nói, liền lập tức yên lặng suy tính, truy tìm phương vị theo thanh môn ánh sáng kia.

Qua một lúc lâu, khi thanh môn ánh sáng biến mất, Quang Minh Nam Thiên cũng mở mắt, vuốt vuốt chòm râu, nói rằng:

- Tại thời gian thanh môn ánh sáng xuất hiện, tinh tượng chấn động rất mạnh, hơn nữa phương vị là ở cực bắc, địa phương có chút không rõ ràng, hình như bị lực lượng nào đó bao trùm, nhưng trong nháy mắt

thanh mông ánh sáng xuyên thấu nó, ta nghĩ nơi nào đó quanh đó, và hoàn cảnh thiên tháp cũng rất tương tự.

Thiên tháp? - Mọi người ngẩn ra.

610. Chương 616: Tai Nạn Của Thiên Tháp.

Một tiếng kêu hoảng hốt truyền tới tâm thần của Thiên Vân Hà, cùng lúc đó, một lực lượng ôn nhu tiến nhập vào thân thể hắn. Vân Thiên Hà rốt cục từ trạng thái mê man thanh tỉnh lại vài phần.

Hắn chỉ nhớ rõ khi hắn mang theo Trữ Vọng đi vào dòng xoáy chân không, bọn họ gặp phải chân không loạn lưu, không gian lúc đó bị không gian loạn lưu kia nghiền nát, suýt nữa đem hắn nghiền thành phần.

Trong hoàn cảnh cực độ nguy hiểm như vậy, Trữ Vọng muốn vứt bỏ chính mình, để giúp Vân Thiên Hà một mình thoát khỏi vòng xoáy loạn lưu kia trở về.

Thế nhưng Vân Thiên Hà nhất định không đồng ý, hắn dưới trạng thái hư vô phân ra tâm thần gắt gao chế trụ Trữ Vọng, hầu như hao hết khí huyết và lực lượng toàn thân mới mang theo Trữ Vọng xông khỏi dòng xoáy chân không hình thành bởi loạn lưu kia.

Thế nhưng sau khi thoát ra, do khí huyết và tâm thần bị tiêu hao quá lớn, hắn lập tức ngất xỉu.

Giờ khắc này, khi Vân Thiên Hà tỉnh lại, cảm giác như thân thể của mình đã không còn tri giác, chỉ là ý chí của hắn kiên định, để hắn có thể cảm thụ được một dòng tinh khung lực lượng ôn nhu chảy về phía hắn.

Đã có thể cảm nhận được lực lượng mệnh mông kia đang vỗ về hắn, như vậy rõ ràng là bọn họ đã trở về, trong lòng Vân Thiên Hà cực kỳ vui mừng.

Hắn nhớ tới thân nhân, nhưng sau đó lại phát hiện hình như thiếu cái gì đó.

Vì vậy cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy thân thể hắn còn nằm trên mặt đất đã gầy khô quắt lại. Bên ngoài từ lâu đã là huyết nhục không rõ, thoát nhìn vô cùng thâm thẳm, mà huyết mạch trong cơ thể có một tia cảm giác huyết mạch đang chảy xuôi xuống, cứ thế khiến khí huyết không đủ, khả năng không chế cơ thể thập phần yếu ớt, ngay cả tim cũng đập cực kỳ chậm, cảm giác giống như người đã chết.

Nếu người bình thường nhìn thấy, hẳn cho rằng đây là một cỗ thi thể.

Nguyên lai là phân thân của chính mình khôi phục đầu tiên, nhưng thân thể của mình bị ảnh hưởng bởi lực lượng cường đại trong dòng xoáy chân không nên đã nát bấy. Hơn nữa chính mình hầu như hao hết toàn bộ khí huyết, do đó khi thoát khỏi thời gian loạn lưu kia đã bị trọng thương, trở nên cực kỳ suy yếu, cần điều trị mới có thể chậm rãi khôi phục.

Đảo mắt nhìn về hướng Trữ Vọng, chỉ thấy toàn thân Trữ Vọng cũng là một đồng hỗn độn, vết thương chằng chịt, thần sắc tái nhợt, cũng mang theo vài phần tiều tụy. Hiển nhiên thương thế của nàng cũng không nhẹ.

Lấy thực lực của Trữ Vọng, còn có năng lực khôi phục mạnh mẽ của long tộc thể mà lúc trải qua vòng xoáy chân không kia còn bị như vậy có thể nghĩ tình hình lúc đó nguy hiểm cơ nào, nói vài ba câu căn bản là không diễn tả đầy đủ được.

Lúc này, Trữ Vọng đứng dậy, đi tới ôm thân thể của Vân Thiên Hà lên, cũng đi tới trước mặt phân thân của Vân Thiên Hà, nói:

- Chủ nhân, sau khi chúng ta xuyên qua dòng xoáy chân không, ta thấy thân thể của người căn bản là chống đỡ không nổi lực lượng ý cảnh của chính mình nữa, nên liền mạnh mẽ để phân thân của người và bản tôn chia lìa. Hiện tại thân thể của người cần phải điều trị đúng lúc, hơn nữa hiện tại không thể để phân thân và bản tôn dung hợp, bằng không thân thể của người sẽ không chịu nổi lực lượng ý cảnh của người mà tan vỡ. Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vân Thiên Hà gật đầu, gương mặt quan sát xung quanh, chỉ thấy xung quanh một mảnh tối đen, cái gì cũng không có, bản thân mình và Trữ Vọng đang đứng trên một cái đài có ký hiệu, bên trên, xung quanh một mảnh u tối hỗn độn, giống như là một người bị phong bế trong không gian.

Trữ Vọng trông thấy Vân Thiên Hà quan sát hoàn cảnh xung quanh, liền nói:

- Chủ nhân, chúng ta hiện tại đang ở trung tâm của một không gian, sau khi thoát khỏi vòng xoáy chân không, trạng thái hư vô cũng biến mất, ta cảm thấy bị một cỗ lực lượng hấp dẫn, sau đó chúng ta đi tới đây. Ta nghĩ ở đây là di tích lưu lại của một người dùng Thiên Thủ Ngự nghiền nát không gian.

Vân Thiên Hà tìm kiếm khắp nơi, phát hiện ngoại trừ bóng tối, bốn phía tựa hồ cũng không có bất cứ loại tồn tại nào. Vì vậy hắn nhìn về phía ngôi sao đứng thẳng bên trên có ký hiệu kia, chỉ thấy ký hiệu bên trên thật ra có chút tương tự với thế giới tan vỡ trên ngọn núi ở dưới đáy biển mà bọn họ từng thấy qua.

Chỉ là Vân Thiên Hà có cảm giác nếu muốn đi ra ngoài nhất định phải dùng đến những ký hiệu này. Nhưng hắn lại không hiểu được ý nghĩa của những ký hiệu này, càng không biết làm cách nào để sử dụng chúng, hắn không khỏi nhíu mày.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, những ký hiệu này đều là có quy tắc rất đặc thù của lực lượng, không giống với loại quy tắc lực lượng ký hiệu mà long tộc chúng ta sử dụng, hơn nữa những thứ này còn cao thâm cường đại hơn. Nếu như ta đoán không sai, chúng ta hiện tại đang ở trong thánh khí của người đạt Thiên Thủ Ngự lưu lại trong tâm hạch. Chỉ cần chủ nhân có thể sử dụng những ký hiệu này, là có thể mở ra thánh khí, mang chúng ta đi ra ngoài.

Vân Thiên Hà nói:

- Nhưng ta không hiểu những quy tắc lực lượng mà những ký hiệu này đại biểu, làm sao sử dụng được?

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân không cần lo lắng, Trữ Vọng hiểu được một ít. Tuy rằng Trữ Vọng còn chưa đạt được cảnh giới Huyền Diệt, nhưng khi ở thăng long đã tiếp xúc với một ít ký hiệu đơn giản của quy tắc lực lượng này, lại thông qua tham khảo ký hiệu đặc biệt trong long tộc chúng ta, ở đây có thể hiểu được một ít ký hiệu đơn giản, có chỗ tương tự với ký hiệu của long tộc.

- Theo như lời người nói Huyền Diệt cảnh giới, là dạng cảnh giới gì?

Vân Thiên Hà nói.

Trữ Vọng ngắt ra, nhất thời không biết nên giải thích những điều này cho Vân Thiên Hà như thế nào. Suy nghĩ một chút, nàng mới nói:

- Cảnh giới Huyền Diệt, chính là đã có thể nắm trong tay quy tắc của lực lượng, bắt đầu sơ bộ tiếp xúc đến một ít pháp tắc tồn tại trong thời gian và không gian, cùng với quy tắc diễn biến của vạn vật. Khi có thể hiểu hết được những ảo diệu trong đó thì sẽ trở thành Thiên Thủ Nhân, có thể nắm trong tay và sửa chữa mọi thứ, sau khi đạt được trình độ này, Thiên Thủ Nhân sẽ bước đến cảnh giới Chung Cực, trở thành Thiên Thủ Ngự Giả.

Sau khi nghe xong những lời giải thích này, Vân Thiên Hà mới bừng tỉnh. Không cần nghĩ, theo như lời Trữ Vọng nói, cảnh giới này hẳn là tới được lĩnh vực tinh thần rồi sau đó bước vào giai đoạn kinh lịch. Dĩ nhiên hắn hiện tại mới ở cảnh giới thứ hai của thiên cảnh, tự nhiên không có khả năng tiếp xúc với trình độ cảnh giới sâu xa như vậy.

Trữ Vọng thấy Vân Thiên Hà đã hiểu, liền nói tiếp:

- Chủ nhân, tuy rằng cảnh giới của người hiện nay còn không tiếp xúc với ký hiệu của quy tắc lực lượng này, nhưng mấy ngày này người ở giữa thánh khí, có nghĩa là mệnh của chủ nhân phù hợp tương cách với những ký hiệu này, chỉ cần chủ nhân có thể công nhận những ký hiệu này cũng có thể sử dụng đơn giản được, liền có thể mở được không gian này ra, chờ sau khi chủ nhân chân chính nắm giữ được lực lượng quy tắc của ký hiệu, lại kết hợp với thánh khí sẽ thuận buồm xuôi gió hơn. Hiện tại ta sẽ dạy chủ nhân làm thế nào để công nhận và sử dụng những ký hiệu này.

Nói xong, Trữ Vọng đã đi đến một chỗ khác, chỉ vào ký hiệu được khắc ở đó, nói:

- Chủ nhân, mấy ký hiệu này là dựa vào mệnh cách của người phù hợp mà thiết kế. Nói cách khác, chỉ cần có người mang mệnh cách phù hợp với ký hiệu này, như vậy là có thể điều khiển thánh vật này.

Vân Thiên Hà nhìn về phía ký hiệu, chỉ thấy đó là mấy cái vạch dọc dọc ngang ngang sắp xếp không hề có quy tắc, có khi lại là hai vạch nằm ngang xếp thành chữ "nhị" (二), có khi lại là chữ "thượng" (上), hơn nữa mấy cái vạch này cho dù là tổ hợp gì, vô luận là dạng ký hiệu gì đi nữa, mặc kệ là kết cấu phức tạp cỡ nào, đều là đường thẳng, không hề có một đường cong nào, tựa như các đường thẳng cầu nên hình bát giác vậy.

Bất quá sau khi Trữ Vọng giải thích, Vân Thiên Hà mới biết được những hình ký hiệu bát giác này rất đặc thù, đại biểu của chúng đều là tròn, cũng chính là quy tắc tuần hoàn của lực lượng. Trữ Vọng nói những ký hiệu này và mạng của hắc phù hợp, liền bảo hắc đặt tay lên mặt ký hiệu giống như hình chữ "thượng" (上), rót vào đó một cỗ lực lượng của bản thân.

Khi Vân Thiên Hà đi tới, rót vào một cỗ lực lượng, lại phát hiện ký hiệu kia nhất thời sáng lên, hơn nữa bên trong tựa hồ còn bao hàm một cỗ lực lượng rất mạnh, chậm rãi chảy trở về phía Vân Thiên Hà, tiến nhập vào trong cơ thể hắc, tựa hồ là trong ý cảnh tâm thần của hắc đi dạo một vòng. Lại nhớ tới ký hiệu kia, Vân Thiên Hà cảm thấy ký hiệu kia mang lại cho mình một cảm giác rất thân thiết, như chính mình tự động hiểu được cách dùng mấy ký hiệu này. Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Trữ Vọng thấy Vân Thiên Hà rất nhanh đã hiểu được quy tắc đại biểu cho lực lượng của mấy ký hiệu này, lại tìm được mấy ký hiệu hắc có thể phù hợp, liền hướng Vân Thiên Hà giảng giải một phen

Một lúc sau, Vân Thiên Hà đã học được toàn bộ những ký hiệu mà Trữ Vọng có khả năng hiểu được, lúc này từ những ký hiệu đã học, hắc cũng rút ra được một ít quy luật đơn giản.

Những ký hiệu này đều là một loại phương pháp biểu đạt của lực lượng quy tắc, kết hợp với các lực lượng khác nhau, cùng với tổ hợp sắp hàng khác nhau, sẽ mang đến hiệu quả không giống nhau.

Điều này làm cho Vân Thiên Hà nhất thời liên tưởng đến, nếu như hắc khi ở giữa biển ý cảnh tinh khung, nếu như dùng tinh thần tiến hành sắp xếp tổ hợp những lực lượng quy tắc này, như vậy những ảnh hưởng tới tinh thần lực sẽ không giống nhau, thậm chí còn khác nhau rất nhiều. Điều này không thể nghi ngờ là cửa lớn dẫn đến lĩnh vực thần kỳ đã mở ra vì hắc.

Trữ Vọng sau khi giảng giải xong cho Vân Thiên Hà, lại tìm mấy ký hiệu khác để Vân Thiên Hà tìm hiểu, thấy hắc đều có thể lý giải được, liền nói:

- Trí tuệ của chủ nhân thật sự làm ta bội phục. Hiện tại chủ nhân hắc có thể sử dụng những ký hiệu đó mở ra không gian thánh khí này rồi.

Vân Thiên Hà gật đầu, hắc ghi nhớ những ký hiệu dùng để mở không gian thánh khí, sau đó liền bắt đầu phát ra lực lượng, khiến cho ý chí của hắc tiến hành tổ hợp lại ký hiệu theo quy tắc. Lúc này trong sát na, không gian nhất thời liền có một cỗ lực lượng bị chấn động vận vẹo mà sản sinh, đồng thời một bộ phận ký hiệu cũng đột nhiên sáng lên, tựa hồ là phù hợp với cỗ lực lượng đang chấn động này, bắt đầu xuất hiện biến hóa kỳ diệu.

Thức...

Trong lúc lực lượng chấn động vận vẹo, một cỗ lực lượng trở nên rung động, bắt đầu lan tràn trong không gian. Tại nơi bị chấn động, Vân Thiên Hà cảm giác được ở phía trước, mơ hồ mở ra một cánh cửa vô hình, vì vậy liền hướng Trữ Vọng gật đầu, Trữ Vọng ôm lấy thân thể bản tôn của hắc, hướng đến cánh cửa như hư vô kia cất bước.

...

Cùng lúc đó, tại phòng khách trên tầng thứ chín của Thiên Tháp.

Liên Ngân La lúc này đang ở trong bí thất, khẩn cấp triệu đến bốn vị các chủ bí các và Khương Tề Sâm để thương lượng về hiện tượng thanh mộng kỳ dị mới phát sinh nơi phụ cận.

Bọn họ thảo luận nửa ngày, cũng không cảm thấy được chấn động kỳ quái rồi cuộc xuất hiện ở nơi nào. Có người nói ở phía sau, lại có người nói ở phía trước, tranh luận không dứt.

Thế nhưng ngay khi bọn họ đang tranh luận đến kịch liệt, thì Thiên Tháp đột nhiên xảy ra một trận rung động kịch liệt, giống như xảy ra động đất mạnh. Mấy các chủ đều cảm thấy bất ổn, nhưng đồng thời sắc mặt của bọn họ cũng đại biến, không khỏi cùng lúc phát sinh một tiếng kêu kỳ quái:

- Trời ạ! Chuyện gì xảy ra ở, đúng là ở bên trong Thiên Tháp.

611. Chương 617: Tâm Linh Rung Động.

Tự Liên Ngân La phát hiện chỗ này có một tháp thần bí phi phạm tồn tại, đồng thời dựa vào ở bên ngoài, sau đó ở nơi này thành lập thế lực của tông môn, bên ngoài mệnh danh là Thiên Tháp, do đó Thiên Tháp trở thành một loại tượng huy của bọn họ, là tiêu chí tông môn của bọn họ.

Trăm nghìn năm sau, Thiên Tháp phát sinh một lần chệch đi, do đó ở cực bắc cho tới nay, hoàn cảnh bốn phía cũng xảy ra biến hóa cực lớn.

Trong vòng địa vực thần bí, mở mang diện tích lãnh thổ của sông băng, đất liền yên lặng, cùng với rừng rậm nguyên thủy đều yên tĩnh, cùng với sóng trên hồ nước, nơi này vô cùng phi thường, trung tâm thế giới đang đứng sừng sững kia yên lặng.

Liên Ngân La và bốn vị các chủ của bí các đều là nhóm đầu tiên tiếp xúc với nơi tháp thần bí phạm này, bọn họ một mực thăm dò huyền bí của cái tháp thần bí này, đến nay vẫn không tìm ra chỗ thần kỳ của nó.

Bên trong tòa tháp này, là không gian có chút thần kỳ, hoặc là địa phương, đều là nơi bọn hắn căn bản không có khả năng chạm đến. Nơi này trải rộng một cỗ lực lượng ý chí rất mạnh, các các chủ bình thường đi vào trong đó ngoài việc tìm hiểu bí ẩn, còn là để tăng thực lực.

Cũng bởi vậy, ở giữa tòa tháp này, có rất nhiều nơi bị liệt vào danh sách cấm địa, không có bất kỳ kẻ nào được bước vào nơi đó nửa bước. Một trong những nơi đó chính là Thông Thiên Đài, cũng chỉ có mình tháp chủ Liên Ngân La là có đủ tư cách và thực lực bước vào đó, những người khác căn bản là vào không được.

Cho nên, trong Thiên Tháp có nhiều người cảm nhận được, giá tọa thần bí chỉ tháp này tuy rằng bọn họ không biết lai lịch nhưng bọn họ cũng biết lực lượng của tòa tháp này so với chính mình là vô cùng lớn. Người bình thường nếu muốn vào Thiên Tháp, đầu tiên phải qua được trạm kiểm tra của giá tọa thần bí chỉ tháp, cho nên chỗ bọn họ là phi thường an toàn.

Chính là do loại tâm lý này, hơn nữa Thiên Tháp đã có lịch sử rất lâu nhưng chưa bao giờ xuất hiện cái gì dị động, nên các các chủ và tháp chủ Liên Ngân La lúc đầu mới có thể cho rằng Thiên Tháp phát sinh dị thường là do bên ngoài xảy ra chuyện gì đó. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân Thiên Tháp lại xảy ra vấn đề.

Mà tại giờ khắc này, sắc mặt của tất cả các chủ đều đại biến, khi sự rung động kịch liệt từ trong Thiên Tháp bắt đầu, khi toàn bộ tòa tháp bắt đầu lay động kịch liệt, là lúc bọn họ rốt cục mới ý thức được chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra, đây là nội bộ bên trong Thiên Tháp xảy ra bất thường thật lớn mới có thể khiến cho Thiên Tháp xuất hiện loại dị động chưa bao giờ xuất hiện này.

Trong lay động kịch liệt, giá tọa thông thiên cự mang đến lay động thật lớn ảnh hưởng ra bên ngoài, Thiên Tháp là một thế lực tông môn, bọn họ nhờ vào Thiên Tháp mà có lịch sử tồn tại hơn một nghìn năm. Mà số đệ tử vào ở trong tông môn lại không có bao nhiêu.

Lúc này phát sinh tai biến quy mô lớn như vậy, trong thời gian tòa thông cự lay động rất nhiều đệ tử thực lực thấp trong môn hoảng sợ từ trong tháp cao rơi xuống dưới, không biết sống chết, nhất là những người ở tại tầng cao của tháp, là những người xui xẻo nhất.

Mà các vật dụng trong tháp cũng bị đảo lộn lên, như mưa rơi xuống hồ bên cạnh tháp, hoặc là rơi vào sông băng, hoặc là rừng rậm. Trên mặt đất khắp nơi là hỗn độn.

- Nhanh đi kiểm tra, xem đâu là nguồn gốc xuất hiện dị thường, Thiên Tháp ta trăm nghìn năm qua chưa bao giờ xuất hiện tai kiếp lớn như vậy. Phải tìm được nguyên nhân, đem loại bỏ.

Liên Ngân La rít gào. Thực lực của hắn cường đại, có thể không chế được cân bằng, nhưng hắn tận mắt thấy những người trong tháp bị quăng xuống khỏi tháp.

Kinh qua một lần kiếp nạn, Thiên Tháp bị tổn thương rất nghiêm trọng, trải qua một kiếp Thiên Tháp cũng sẽ bị đại thương nguyên khí, cho nên Liên Ngân La không khỏi rít gào giận dữ, mọi người chung quanh cũng vội vàng đi tìm nguyên nhân.

Nhưng lúc này Thiên Tháp lay động thập phần kịch liệt. Mặc dù Liên Ngân La rít gào cũng đem tới một chút tác dụng, thực lực của các chủ bí các cũng tương đối cường đại, nên tất cả mọi người đều vào bên trong tra xét, thế nhưng một số người thực lực thấp hơn, để bảo toàn tính mạng, bọn họ đều chạy ra khỏi tháp, hi vọng có thể tạm thời ly khai tòa tháp này, giữ được tính mệnh. Đây cũng là suy nghĩ thường tình của con người.

Lúc này, hai mắt Liên Ngân La đã đỏ bừng, hắn thấy mấy các chủ đều đang điều tra trong một vài cấm địa, không ai dám lên tầng cao nhất, trong lòng hắn không khỏi giận dữ lần thứ hai, mắng thầm: "Một đám phế vật sợ chết!"

Mắng xong, Liên Ngân La liền nhanh chóng hướng đến tầng cao nhất của tòa tháp, hỏa tốc chạy đi.

Khi hắn lên được đến tầng cao nhất, Liên Ngân La đột nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng thập phần cường đại dao động lan tràn ra xung quanh, hơn nữa hắn cảm ứng được cỗ lực lượng kia là đến từ Thông Thiên Đài, là cấm địa cao nhất trong Thiên Tháp. Lần trước khi Hồ Tinh Tử đến nơi này, hắn đã thỉnh cầu Hồ Tinh Tử tương trợ, nhưng ngay cả thực lực của Hồ Tinh Tử, cũng cư nhiên không mở ra được cấm địa kia.

Phát giác ra trong cấm địa xuất hiện chấn động dị thường, trong lòng Liên Ngân La hoảng hốt, sắc mặt đại biến, lúc này cỗ lực lượng cường đại kia chấn động càng lúc càng mạnh, nhưng lại có một cỗ lực lượng rất mạnh bài xích hắn, hắn muốn tới gần để kiểm tra, nhưng mới bước vài bước đã bị một cỗ lực lượng công kích, hắn như con diều đứt dây, bay ngược ra rất xa, đập mạnh vào trên tường tháp.

Chịu ảnh hưởng bởi một chấn động cường liệt, Liên Ngân La cảm giác khí huyết bốc lên, nhưng hắn còn chưa kịp ngừng lại, đã cảm thấy chấn động càng ngày càng mạnh, như rung động từ trung tâm, bắt đầu lan tràn ra cả tháp. Thiên Tháp run rẩy càng thêm lợi hại.

Nhìn thấy tình hình này, Liên Ngân La trong lòng ảm đạm, thầm nghĩ:

- Thiên Tháp chỉ sợ là kết thúc rồi. Cơ nghiệp khổ cực mấy trăm năm của ta.

Thế nhưng cỗ lực lượng kia chấn động thập phần mạnh mẽ, phẳng phất như muốn đem người ta cắn nuốt. Liên Ngân La đau buồn không thôi, không thể làm gì khác hơn là buộc lòng phải cách xa Thông Thiên Đài một chút. Hắn từ một chỗ xuất khẩu phiêu nhiên bay ra, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung, kinh ngạc nhìn Thông Thiên Đài đang kịch liệt run rẩy, tâm phẳng phất giống như bị người hung hăng đập nát.

Lúc này, trong tháp lan tràn ra cỗ lực lượng quá mạnh mẽ, các chủ khắp nơi cũng bắt đầu rời khỏi tháp, người có sức mạnh trên thiên cảnh, đều là bồng bệ giữa không trung, thần sắc cũng giống như Liên Ngân La, buồn bã mà nhìn, phần nộ run rẩy.

Mà những người sức mạnh dưới thiên cảnh, đều là đứng trên chỗ đất bằng phẳng cách chân tháp ba dặm, mỗi người đều cổ nghển cổ, cũng đồng dạng có chút thất thần giữa mặt nhìn lên.

Thiên Tháp đang run rẩy, mặt đất xung quanh cũng chấn động, làm trái tim mọi người, cũng liên tục rung động theo.

Thời gian duy trì quá trình này cũng không quá dài, thời gian chỉ khoảng không đến một nén nhang, dần dần, sự run rẩy của thông thiên cự bắt đầu ngừng lại.

Thế nhưng ngay khi thông thiên dừng rung động, mọi người đều mở to hai mắt nhìn, đảo hút một ngụm lãnh khí, thần tình tràn đầy kinh hãi mà nhìn đám mây trên đỉnh tháp phóng xuất ra một đạo ánh sáng thần kỳ.

Ánh sáng thần kỳ này, nhất thời bao phủ lấy cả tòa tháp. Ở phía sau, mọi người đều không thể tưởng tượng được, phát hiện tòa tháp cư nhiên lại bắt đầu tự động thu nhỏ lại, đám mây kia đang ở cao cao phía

chân trời, rất nhanh đã bị kéo xuống, cuối cùng lúc độ cao bằng một ngọn núi, lúc này mới dừng lại đứng bất động.

Nhưng nhìn thấy biến hóa thần kỳ như vậy, mọi người ở ngoài tháp cũng đã sớm ngừng hô hấp theo, con mắt bọn họ trừng lớn như muốn lồi ra ngoài, mọi người đều không nghĩ ra, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thế nhưng ngay sau đó, con mắt mọi người lại lần thứ hai trừng lớn, hơn nữa thần tình còn mang theo chút cổ quái, khiến cho bọn họ hầu như muốn sụp đổ.

Lúc này, chỉ thấy bầu trời bên trên tháp, cổ ánh sáng dần dần nhạt đi, bỗng nhiên một đạo ánh sáng từ đỉnh tháp bắn thẳng xuống dưới, đâm vào mắt mọi người sinh đau, nhưng chờ khi bọn họ thích ứng được, mở mắt ra thì kinh hãi phát hiện, khi đạo ánh sáng kia biến mất, cũng đồng thời xuất hiện ba người.

Không, kia không nên gọi là người, là quái vật.

Nếu như là người, sao có khả năng từ bên trong cấm địa của Thiên Tháp đi ra. Phải biết rằng Thiên Tháp này từ trăm nghìn năm trước đến nay, chưa bao giờ xuất hiện chút dị thường nào, nếu như ba người này là người, chẳng phải là lão quái vật ngàn năm, vạn năm tuổi rồi sao, hay là lão tổ tông của Thiên Tháp?

Nghĩ tới đây, mọi người dưới chân tháp lần thứ hai đảo hút lạnh khí.

Một số người không chịu được lực lượng ý chí cường đại và một cỗ khí chất bề ngỗ thiên hạ này, không tự chủ được muốn quỳ xuống đất cúng bái.

Thế nhưng, trong mắt các chủ đang lơ lửng trong không trung giữa Thiên Tháp cùng với Liên Ngân La lại không nghĩ như vậy, trong đó còn có một người suýt nữa rơi từ không trung xuống đất, có thể thấy là hắn đang khiếp sợ.

Người này, tự nhiên có thể thấy chính là Khương Tề Sâm.

Bởi vì ba người từ trong tháp đi ra, mặc dù có hai người mang vết thương chẳng chịt, hơn nữa da cháy đen, cả người thoát nhìn giống như vừa từ trong đồng lửa bước ra, thế nhưng trong đó cũng có một phân thân, dường như không chịu chút ảnh hưởng nào.

Mà phân thân này, Khương Tề Sâm có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, không phải là Vân Thiên Hà thì là ai.

Thế nhưng điều khiến hắn khiếp sợ chính là, bọn họ ngày đó đang ở trong cấm địa của chung cực tháp, mà bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, mà hiện tại, bọn họ vừa đi ra bằng cách nào.

Nhất là nữ nhân bên cạnh, khi Khương Tề Sâm nhìn thấy nàng, hắn cảm giác tâm mình không tự chủ được mà run rẩy, không phải là sợ hãi, bởi vì sợ hãi đã sớm biến mất.

Trong hơi thở của nàng mang theo một áp lực cực kỳ mạnh mẽ, còn có, trên trán nàng tự nhiên phóng xuất một cỗ ý chí bề ngỗ thiên hạ, hắn cảm nhận được bằng vào thực lực thiên cảnh của hắn, ở trước mặt nàng so với con kiến bé nhỏ còn không bằng.

Người này là ai? Thực lực của nàng đã đạt đến một cảnh giới kinh khủng nào?

Liên Ngân La ở phía sau, đau buồn trong lòng hắn đã biến mất từ lâu, lúc này trông mắt của hắn dường như muốn lồi ra rồi, hắn không dám nhìn nữ nhân kia, bởi vì nàng mang đến cho hắn một sự kinh sợ mạnh mẽ, cảm giác của hắn không khác gì Khương Tề Sâm lúc này, những người khác cũng đều là như vậy.

Nhưng ánh mắt của hắn, lại gắt gao tập trung vào trên người Vân Thiên Hà, hiện tại trong tâm tình của hắn, đã không còn loại xúc động phần nô và cuồng bạo muốn giết người cho hả giận nữa, trong lòng hắn lúc này, đã bị rất nhiều nghi vấn thay thế.

Tuy rằng hắn chưa từng gặp qua Vân Thiên Hà, thế nhưng vào năm trước, Thiên Tháp đã quan tâm đến người này, hơn nữa hiện nay trong tay hắn vẫn còn giữ bức họa của Vân Thiên Hà. Lại đến hôm nay, nhìn thấy Vân Thiên Hà từ trên trời hạ xuống, hắn có muốn không nhận ra cũng khó.

Nghẹn tiếng thật lâu, rốt cuộc từ hàm răng cắn chặt của Liên Ngân La phát ra mấy từ:

- Tiểu tử, ngươi làm thế nào đi từ trong cấm địa của Thiên Tháp của ta đi ra?

Nhưng lời nói này của Liên Ngân La cũng là tiếng lòng của tất cả các Các chủ.

612. Chương 618: Không Thể Giải Thích.

Thế nhưng sau khi hần bước ra, lại thấy tả hữu bốn phía...ít nhất...có thể nói là trăm ánh mắt cùng nhìn về phía hần. Hơn nữa trong ánh mắt những người này mang theo một cổ kinh ngạc rõ ràng và khó tin.

Khi đó không gian cấm địa của tháp đem Vân Thiên Hà và Trữ Vọng truyền tới một chỗ đất bằng phẳng dưới chân tháp, cho nên lúc này hần đứng ở nơi đó, nhìn trái nhìn phải một chút, thấy những người này thực lực đều là không thấp, như là xuất xứ từ đệ tử tông môn.

Thế nhưng còn chưa chờ hần hồi phục lại tinh thần, đột nhiên từ trên đỉnh đầu một thanh âm truyền đến.

Vân Thiên Hà nghe được không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy khoảng không trên đỉnh đầu, có mấy cao thủ thuộc thiên cảnh đang lơ lửng, trong đó có một người mà Vân Thiên Hà nhận ra, điều này làm hần vô cùng kinh ngạc.

Người đó là Khương Tề Sâm, như vậy rõ ràng là hần từ trong Thiên Tháp xuất hiện ra.

Nói cách khác, Thiên Tháp này, cư nhiên chính là nơi vị Thiên Thù Ngự kia lưu lại thánh khí, thế nhưng lại bị đám người tông môn chiếm cứ cả ngàn năm, coi như chỗ ở.

Mà chính mình từ không gian ký hiệu kí đi ra nhưng tên kia lại nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi sao mình lại từ cấm địa của Thiên Tháp đi ra.

- Chủ nhân, những người ở phía trên, có năm người đối với người mang địch ý rất mạnh, nhưng ý chí của bọn họ rất yếu, người có muốn Trữ Vọng xuất thủ, giáo huấn đám người đối với chủ nhân bất kính kia không?

Trữ Vọng bởi vì mới có thể nói để biểu đạt tư tưởng lại không biết khống chế âm lượng, nên khi nàng nói với Vân Thiên Hà, thanh âm giống như tiếng long ngâm, khiến thần kinh những người bên trên thần tình kinh hãi, suýt nữa thì rơi xuống. Đây là loại ý chí cường đại như thế nào, chỉ một câu nói hơi hột liền khiến cho bọn họ tâm thần tan vỡ, thất thủ, mà tiểu tử đứng bên cạnh nàng lại lộ vẻ không có việc gì.

Thế nhưng càng làm cho những người này kinh hãi chính là vị cường giả siêu cấp kinh khủng cư nhiên gọi tiểu tử kia là chủ nhân, mà thực lực của tiểu tử kia chỉ là thiên cảnh, không biết bậc mấy, thế nhưng nữ nhân này...tinh thần của nàng ít nhất đã đạt tới trình độ ở nửa cảnh giới nào đó, nàng cư nhiên lại gọi hần là chủ nhân, cư nhiên chịu đi theo làm người hầu cho hần, điều này...

Mọi người lúc này cảm giác trí nhớ của họ, tựa hồ không đủ dùng, bọn họ khiếp sợ không thể nào nghĩ ra rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, trong một thế giới cường giả vi tôn. Lại có một cường giả tuyệt thế chịu làm người hầu của một người yếu hơn hần. Thế giới này rốt cuộc làm sao vậy.

Bất quá, thấy đó là một nữ nhân, mọi người lại không khỏi suy nghĩ, nhất định là tiểu tử kia quyến rũ nữ nhân, mới có thể khiến cho nữ nhân đối với hần cam tâm tình nguyện.

Thế nhưng có thể quyến rũ một nữ nhân có thực lực cường đại như vậy, mọi người đều tự hỏi, bọn họ căn bản không có cái loại mị lực kia, do đó không thể đoán ra tiểu tử này thực lực lớn đến thế nào. Hơn nữa với thực lực của hần, hiện nay những người ở đây sợ rằng ngoại trừ Liên đại tháp chủ cùng mấy các chủ hợp lại, còn ai có thể là đối thủ của hần?

Chưa kể lúc này còn có nữ nhân siêu cấp cường đại kia, chỉ sợ mọi người dù có đồng loạt xông lên thì kết cục nhận được cũng chỉ là toàn quân bị diệt, nếu như vậy thì cũng coi như bị diệt môn rồi.

Cho nên một số người rục rịch, muốn biểu hiện trước mặt Liên Ngân La cũng đều thu hồi lại tâm tư, ngoan ngoãn đứng yên.

Mà trong số các chủ, cũng có người trong lòng nổi lên suy nghĩ này, sau khi cân nhắc được mất, lợi hại, mặc dù bọn họ người đông thế mạnh, nhưng bọn họ đối với nữ nhân kia chỉ giống con kiến hôi, hơn nữa không ai biết thực lực của Vân Thiên Hà bên cạnh sâu cạn thế nào, nếu hành động tùy tiện chắc chắn sẽ tự mình rước lấy họa sát thân.

Những người này đều là nhân vật cáo già, sau khi suy nghĩ thông suốt, Khương Tề Sâm vội vàng từ trên không trung hạ xuống, trên mặt cũng mang theo tươi cười, nói với Vân Thiên Hà:

- Nguyên lai là Thiên Hà các hạ của tạo hóa thần diệu, vừa rồi môn chủ bản môn đối với các hạ có chút thất lễ, tại hạ thay mặt môn chủ hướng người xin lỗi. Chỉ là Thiên Tháp chúng ta phát sinh tai kiếp lớn như vậy, mà Thiên Hà các hạ lại vừa từ trong cấm địa của Thiên Tháp ta đi ra, cho nên muốn thỉnh các hạ giải thích một chút, miễn cho hiểu lầm một hồi, bị thương hòa khí.

Vân Thiên Hà không nói gì, thần sắc Trữ Vọng cũng có chút bực mình, nói rằng:

- Có cái gì phải giải thích, tháp này là thánh khí thuộc về chủ nhân, chủ nhân từ nơi này đi ra, đương nhiên là chủ nhân thu hồi tòa tháp này, làm thế nào nữa chứ, những người này thật phiền.

Những lời này vừa ra, không khác gì trọng pháo, một hòn đá tạo ra nghìn vòng xoáy, mọi người thuộc Thiên Tháp nghe thấy, cùng lúc hút ngụm lãnh khí.

Thật cuồng vọng, lại còn nói Thiên Tháp là một kiện thánh khí của chủ nhân nhà nàng, đây không phải là trắng trợn khiêu khích sao?

Lúc này trong số những đệ tử của Thiên Tháp, đã có người không nhịn được nữa, máu nóng xông lên, thốt ra tiếng:

- Khẩu khí thật lớn, mẹ nó, người cho rằng mọi người trong Thiên Tháp ta là con kiến hôi sao, người...ngô...

Người này còn nói chưa xong, Trữ Vọng đột nhiên quay lại trợn mắt, trừng lên nhìn người nọ một cái, người nọ lúc này miệng phun tiên huyết, lùi lại hơn mười trượng, đập vào một thân cây, khiến cái cây bị đụng nát bấy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mọi người thấy một màn như vậy, trong lòng lần thứ hai chấn động.

Người mới nói chuyện vừa rồi, là một trong mấy vị thiếu chủ của Thiên Tháp, bình thường rất kiêu ngạo, trừ vài thủ các và môn chủ ra, để rất ít người vào mắt, hơn nữa thực lực đã ở địa cảnh bậc một, không nghĩ tới chỉ bị nữ nhân kia trừng mắt một cái liền bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh, dưới cường lực kinh sợ như vậy, không còn ai dám đứng ra nói tiếp.

Liên Ngân La và mấy thủ các nhìn một màn này, vùng xung quanh lông mày đều nhăn lại, trong lòng tức giận, nhưng bọn họ cẩn thận cân nhắc, vì đệ tử Thiên Tháp suy nghĩ, nếu như khiến nữ nhân này nổi giận dẫn đến một cuộc tàn sát, Thiên Tháp coi như kết thúc.

Bọn họ là những người đã sống mấy trăm năm, đều là đám người đã thành tinh, cũng sẽ không vì tức giận mà làm ra sự việc không suy nghĩ.

Cho nên sau khi Khương Tề Sâm đưa mắt ra hiệu cho Liên Ngân La, lại vẫn như cũ lộ ra dáng vẻ tươi cười, nói với Vân Thiên Hà:

- Thiên Hà các hạ, người nói thế nào thì cũng là một người hiểu lý lẽ, tạm thời không nói đến nguồn gốc của ngọn tháp, nhưng từ khi thành lập ngàn năm trước thì đã thuộc quyền sở hữu của bản môn, vị người hầu đi theo người lại nói là kiện thánh khí của người, lời này xác thực không thỏa đáng, mà người của chúng ta tuy có nói ra lời mạo phạm cũng đã bị nghiêm phạt rồi, nhưng là chuyện này, thỉnh Thiên Hà các hạ cho chúng ta một lời giải thích.

Trữ Vọng lúc này tỏ ra có phần lo lắng, tựa hồ lại muốn hành động, Thiên Hà không biết nàng sẽ trở nên bực bội, lập tức ngăn nàng lại, dùng sóng tinh thần nói với nàng:

- Trữ Vọng, người làm sao vậy?

Trữ Vọng ngay lập tức truyền sang một cỗ sóng tinh thần, nói với Vân Thiên Hà:

- Chủ nhân, chúng ta phải mau chóng tìm ra một nơi thích hợp để điều trị thân thể của người, ta cảm giác hần càng ngày càng hư nhược rồi, hơn nữa đan dược và kim châm cứu bình thường căn bản không có tác dụng, chúng ta phải tìm được đại tâm linh nhũ và những thứ tương tự thể mới được, cho nên Trữ Vọng không muốn vì những người này mà tiêu tốn thời gian, Trữ Vọng cũng cần tiến hành tĩnh tu điều dưỡng.

Vân Thiên Hà hiểu rõ thân thể của chính mình, hấn sợ Trữ Vọng quan tâm sẽ dẫn đến bị loạn, nên thoải mái trấn an nàng vài câu, Trữ Vọng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Hắn lúc này mới quay sang liếc mắt nhìn Liên Ngân La một cái, thản nhiên nói:

- Về việc ta đi từ trong cấm địa của Thiên Tháp đi ra, chuyện này đúng là rất khó giải thích, cũng không cần phải giải thích, các vị nếu như thấy bất mãn, có thể ra tay.

- Người...

Liên Ngân La nghe xong lời này, trong lòng cực kỳ giận dữ, khiến cho khí thế cả người hắn giương lên, đang muốn phát tác, lại bị Khương Tề Sâm ngăn lại.

Khương Tề Sâm trong mắt hiện lên một tia tinh quang, nói:

- Thiên Hà các hạ, tuy rằng qua lại, Thiên Tháp chúng ta cùng người xảy ra một ít hiểu lầm, nhưng mọi người đều là vì lợi ích của chính mình, việc này và đạo lý buôn bán cũng rất tương tự, tuy rằng trước đây có chút mâu thuẫn và không thoải mái, nhưng sinh ý trên hết, mọi người hòa khí phát tài, sau đó chung quy có cơ hội hợp tác. Chúng ta vẫn muốn làm tiêu trừ cảm giác ác cảm của các hạ đối với Thiên Tháp chúng ta, do đó tại rất nhiều nơi đều kìm chế, không muốn có thêm chút mạo phạm nào, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Thiên Tháp là hạng người sợ phiền phức, nói vậy các hạ chắc hiểu được ý tứ của ta.

Vân Thiên Hà đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Khương Tề Sâm, Thiên Tháp muốn phân, hôm nay là số mệnh, tương lai có thể nhỏ nhoi, cho nên không muốn mạo phạm hắn, mọi nơi đều nhường nhịn, đó là do bọn họ không chế Tĩnh quốc chờ khôi phục Lỗ quốc, cũng không tiến hành kế hoạch gì đối với Hạ quốc, này cũng chưa đủ để phản ánh, lúc quan hệ với Thiên Tháp bị sụp đổ tại Thiên U Âm điện, lại hướng hắn cho thấy một loại thái độ.

Suy nghĩ một chút, Vân Thiên Hà nghĩ có nói chút cũng không thể hết được, cùng lắm thì một hồi chém giết, người thắng làm vua, như vậy là có thể giải quyết vấn đề, vì vậy tùy tiện nói:

- Hôm nay dưới số mệnh, Thiên Tháp muốn phân ra một ít, hi vọng tương lai có thể sống yên ổn, đây là chủ ý của các người. Bất quá ta có thể nói thẳng cho các người, số mệnh của hôm nay cùng số mệnh của người nói liên quan chặt chẽ. Các người nếu muốn có nơi sống yên ổn, tốt nhất là lánh đời, cái gì cũng không muốn không làm, nhân quả của các người càng ít, số mệnh có cơ hội phân đắc của các người lại càng nhiều. Nếu như các người vẫn tranh chấp với Thiên U Âm điện, nguy cơ vong tộc diệt linh sống lại gần ngay trước mắt, nếu như các người không thấy rõ tình thế, vậy không khác nào tự rước lấy diệt vong. Lần này Tĩnh Long thiên xuất hiện, chính là đại tai biến trên thế giới phát sinh, cho nên các người tốt nhất là nắm lấy cơ hội, ta hiện tại cũng không có thời gian đông dài với các người, nếu như muốn ngồi xuống nói chuyện, các người trực tiếp phái sứ giả mang theo vật này đến tạo hóa thần điện, nếu như muốn chiến, vậy tạo hóa thần điện tất cả phụng bồi. Các người chính mình quyết định đi. Cáo từ.

Dứt lời, Vân Thiên Hà dường như làm ảo thuật, trong tay xuất hiện một bài tử kỳ quái, tiện tay ném về phía Khương Tề Sâm, cũng không liếc mắt nhìn mấy người này một cái, chỉ hướng về phía Trữ Vọng gật đầu, hai người nhanh chóng lướt đi.

- Đáng giận, lần này Thiên Tháp tổn thất nghiêm trọng, lẽ nào chúng ta cứ như vậy quên đi, tên tiểu tử này cũng quá cuồng vọng rồi, hắn nghĩ hắn là ai chứ, chỉ bằng một mảnh bài tử...

- Câm miệng, sao vừa rồi ngươi không dám nói những lời này.

Khương Tề Sâm nghe được một vị các chủ nói, bỗng nhiên hét lên một tiếng, trong tay hắn cầm khối bài tử kia, cẩn thận trao cho Liên Ngân La, nói:

- Môn chủ, bài tử này thoát nhìn chỉ là gỗ, cấu tạo bình thường, nhưng người cảm thụ ý chí bên trong một chút thì biết thực lực ý chí của người này cao bao nhiêu, ta cứ nhiên chịu không nổi?

Liên Ngân La vốn cũng có chút tức giận, nhưng vừa nghe Khương Tề Sâm nói thì bán tín bán nghi mà tiếp nhận bài tử.

Chẳng qua khi hắn vừa tiếp nhận bài tử, một cảm ứng xuất hiện, sắc mặt đại biến, lập tức trong miệng nói ra những lời khiến người ở đây thất kinh:

- Lực lượng ý chí của người này hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của ta, nếu chỉ là so đấu về ý chí thì ta không phải là đối thủ của hắn.

613. Chương 619: Bốn Nguyên Thủy.

Ngay cả vị thánh chủ đại tháp bình thường là thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng chính miệng nói mình không phải đối thủ của người kia, như vậy thì hôm nay, trong tháp còn ai có thể đối phó được.

Một ngày này Thiên Tháp bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, nhưng bọn họ xem ra chỉ có thể nuốt buồn bực khó chịu vào trong bụng.

Huống hồ người này còn có một người cường đại đến khó tưởng tượng theo hầu, nếu như bọn họ thực sự muốn động thủ thì kết cục của Thiên Tháp chắc chắn là bị hai người này diệt môn.

Thế nhưng, Khương thủ các nói ra một câu, lại càng khiến người khác suy nghĩ. Nghe ý tứ của hắn, là Thiên Tháp hôm nay phải nịnh bợ Tạo Hóa Thần Điện, muốn cùng Tạo Hóa Thần Điện đạt được hợp tác.

Lúc này ngoài trừ bốn vị các chủ có địa vị cao, cùng với Khương Tề Sâm và Liên Ngân La mấy ngày này ở tầng tháp cao ra, những người khác ở dưới chân tháp, phần là người biết suy nghĩ, đều bắt đầu suy ngẫm.

Ngay cả Khương Các chủ còn có ý nịnh bợ Tạo Hóa Thần Điện có vẻ rất thần bí kia, như vậy có thể đoán được Tạo Hóa Thần Điện này mạnh đến thế nào. Nếu là trước đây khi Thiên Tháp và Thiên U Âm điện còn liên minh lại, nói không chừng còn có thể chống chọi.

Thế nhưng hiện tại Thiên Tháp và Thiên U Âm Điện quan hệ tan vỡ, đối với Tạo Hóa Thần Điện thần bí này chỉ sợ cũng không phải là đối thủ, cho nên Khương thủ các mới có ý nịnh bợ đối với thanh niên này.

Chỉ là mọi người trong lòng cũng không hiểu nổi, người thanh niên này ngoại trừ thực lực cường đại ra, sao lại khiến Khương các chủ nịnh bợ đến như vậy, lẽ nào hắn mới là chủ nhân chân chính của Tạo Hóa Thần Điện?

...

Trên Bắc Vực nghìn dặm lạnh như băng, Bạch tuyết trắng ngần.

Gió lạnh gào thét thổi qua, tại không trung bay phát phối, núi non kéo dài đến nơi đây đã là tận cùng, sau đó là sông băng mệnh mông không bờ bến.

Lúc này, trên không trung xuất hiện hai chấm đen, chậm rãi hướng dải đất phía núi non mà bay đến. Bọn họ bay rất nhanh, chỉ chớp mắt đã bay đến trên một đỉnh núi.

- Chủ nhân, ta có thể ở nơi này cảm thụ được một ít tin tức long tộc lưu lại, nhưng đây cũng không phải là không gian bọn họ lựa chọn để sinh sống, trên đỉnh núi, ta có thể cảm thụ được, trên chúng ta một tầng, còn có một không gian nữa, đến được không gian đó chúng ta mới an toàn.

Trữ Vọng đứng trên đỉnh tuyết phong, nhẹ thở hắt ra sau, toàn thân bởi vì đột nhiên thở ra, nhất thời run nhẹ, mà vết thương trên người nàng, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khép miệng và hồi phục cấp tốc của nó.

Vân Thiên Hà nhìn qua chỗ đất phủ đầy băng tuyết mình đang đặt chân, nói:

- Vùng không gian kia, chúng ta gọi là Di Sinh thế giới, là nơi thiên đường của cường giả, bọn họ có thực lực đi tới thế giới này, thế nhưng người của thế giới này không có thực lực thì không thể đi đến thế giới kia. Từ lúc kinh lịch thế giới tan vỡ, ta mới dần dần minh bạch, nơi Di Sinh thế giới này, bất quá chỉ là một mảnh không gian vỡ vụn, nhưng nó cùng thế giới này có liên quan chặt chẽ, bọn chúng trong dòng xoáy không gian lực lượng rất yếu, chỉ là thế giới này sở dĩ không thể tiến nhập nơi nào bởi vì trong dòng xoáy không gian, bọn chúng trong lúc đo đã bố trí một tầng phong bế.

Trữ Vọng nói:

- Vậy chủ nhân chỉ cần đánh vỡ tầng phong bế này thì hai vùng không gian sẽ nhập vào nhau rồi.

Vân Thiên Hà lại lắc đầu nói:

- Ta không dự định làm như vậy, nếu như ta đích thật là Thiên Thù Ngự do trời định sẵn, như vậy ta phải vì sau này mà làm trước một ít dự định, vấn đề ta lo lắng là toàn cục, kết quả cuối cùng, sau đó mới trở lại sắp xếp chi tiết.

Trữ Vọng cũng không hỏi lại, nàng chậm rãi vận chuyển một cỗ long tức đến thân thể bản tôn của Vân Thiên Hà, nói:

- Chủ nhân, thể trạng của thân thể người là do tinh lực ngưng luyện mà thành, cho nên ta nghĩ tìm được địa tâm linh nhũ là tốt nhất, thể nhưng nhìn đến hoàn cảnh và sinh mệnh nơi đây, ta lại nghĩ nếu như tìm được địa tâm linh nhũ, sẽ phải có rất nhiều sinh mệnh chết đi, chỉ có thể lựa chọn cách thứ hai, nếu như chúng ta có thể tìm được một cái tinh phách thạch tự nhiên cũng sẽ không thua gì địa tâm linh nhũ. Ta cảm giác thế giới này có điều kiện để ngưng tụ ra tinh phách thạch, vật ấy, trong không gian này nhất định có, hơn nữa ta nghĩ phong ấn dị linh trong không gian bắt đầu có dấu hiệu buông lỏng, sợ rằng thời gian không còn nhiều, chủ nhân phải mau chóng nâng cao thực lực mới được.

Thiên Hà suy nghĩ một chút, nói:

- Người từng nói với ta, trong không gian nát vụn này, từng có ngũ phương bốn nguyên lực do Thiên Thù Ngự lưu lại, ta một mực lo lắng nếu ta lấy đi ngũ phương bốn nguyên lực này, phong ấn dị linh trong không gian tất sẽ bị đánh vỡ. Thế nhưng ta bây giờ còn chưa chuẩn bị tốt để đáp lại sự chuẩn bị vạn toàn của dị linh, ta không muốn dĩ lực thông qua phá hủy thế giới làm bị thương những sinh linh tìm kiếm không gian sinh tồn thích hợp, bởi vì ta nghĩ, không gian nát vụn này, đều thích hợp, chỉ là không hợp với bọn chúng mà thôi. Ta muốn để cho bọn họ biết, bọn họ muốn sinh tồn được, nhất định phải có ý thức nguy cơ, phải đoàn kết với nhau, mà không phải khi nguy hiểm đến thì tự mình chạy trốn, không để ý đến người khác. Nếu được như vậy, vô luận là hủy diệt không gian nhiều hay ít, cũng có khả năng giải quyết nguy cơ này. Thiên Thù Ngự không phải đã nói, những dị linh này căn bản là không thể triệt để tiêu diệt được.

- Suy nghĩ của chủ nhân, Trữ Vọng khó theo kịp. Bất quá lúc chúng ta ở Thiên Tháp, ta cảm giác được địch ý của những người đó đối với chủ nhân đều rất mạnh, nhất là cái người vừa cười vừa nói kia, ta cảm giác rất âm hiểm. Nếu chủ nhân đối với họ có ác cảm, vì sao không tiêu diệt mấy con kiến hôi yếu đuối như họ đi, miễn cho sau này bọn họ lại mang phiền phức đến cho chủ nhân.

Vân Thiên Hà lắc đầu, nhìn Trữ Vọng nói:

- Trữ Vọng, người trải qua năm tháng vô tận, nhưng lại cực ít tiếp xúc với sinh mệnh, đối với đặc tính của bọn họ người cũng không thể lý giải, chờ sau này người tiếp xúc nhiều hơn, người sẽ minh bạch, kỳ thực chủng tộc nhân loại là sinh mệnh sở hữu trí tuệ mà kẻ khác khó có thể nắm lấy. Bọn ta không cường đại như long tộc các người, nhưng trí tuệ của bọn ta, ngay cả long tộc các người cũng tuyệt đối không thể khinh thường. Thiên Tháp này, trước đây ta có gặp, thực sự ta cũng đã từng muốn tiêu diệt bọn họ, thế nhưng sau lại trải qua một việc, ta lại nghĩ, tổ chức tông môn này tuy rằng tác phong hành sự có chút đề tiện, nhưng bọn họ cũng vì sự tồn tại của chính mình, cho nên ta mới không động thủ với bọn họ.

Trữ Vọng bưng tỉnh nói:

- Ta đã quên mất, chủ nhân cũng là nhân tộc. Sau này nếu Trữ Vọng nói cái gì sai, hi vọng chủ nhân nhắc nhở.

Vân Thiên Hà khoát tay áo, nhìn sông băng mênh mông, thần sắc lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa. Hiện tại người trong thiên hạ căn bản là không ý thức được dị linh mang đến nguy hiểm lớn cỡ nào, nội bộ vẫn còn tranh đấu, người lừa ta gạt, cho nên ta phải để cho bọn họ nhìn thấy một chút, chỉ có đã trải qua mới có thể chân chính cảm nhận được sự lợi hại của chúng, biết được cái gì là đau như cắt. Ta đã từng trải qua thế giới hắc ám lúc tan vỡ, càng cảm thấy được không gian này có bao nhiêu tốt đẹp. Ta không chỉ muốn quý trọng nó, ta còn muốn mọi sinh linh sở hữu nó phải quý trọng nó. Bọn họ không cần cứu vớt, mà là cần dẫn đường và giúp đỡ, đây là việc sau này ta muốn làm.

Trữ Vọng nói:

- Đã như vậy, trước hết chủ nhân nên lấy lực lượng của bốn nguyên Thủy đi. Bốn nguyên Thủy không chỉ có tác dụng trấn áp dị linh, mà còn để cho bọn họ lợi dụng lực lượng của bốn nguyên Thủy làm sinh sôi nảy nở, người ta nói U Tuyền Huyết Hà kia, kỳ thực hơn phân nửa đều là sức mạnh của bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm hình thành.

Nghe xong lời này, Vân Thiên Hà bừng tỉnh:

- Thì ra là thế. Tuy rằng ta chưa từng biết U Tuyền Huyết Hà kia là bộ dáng gì nữa, cũng không biết nó ở nơi nào, nhưng ta biết, ở nơi này, nguyên nhân lực lượng thâm nhập, bọn họ tại bên ngoài có rất nhiều người vì cố gắng đánh vỡ phong ấn mà triển khai hành động, không nghĩ tới nguyên nhân chủ yếu là do lực lượng bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm tạo thành.

Trữ Vọng nói:

- Chúng ta muốn tìm kiếm lực lượng của bốn nguyên Thủy, phỏng chừng còn tốn một chút thời gian, thế nhưng dấu hiệu phong ấn buông lỏng đã bắt đầu rồi, hay là chờ thân thể chủ nhân khôi phục đến trạng thái cường thịnh. Kỳ thực hiện tại tâm thần ý cảnh và sức mạnh ý chí của chủ nhân đã mạnh hơn lực lượng bản thân đến mấy lần, cho nên thân thể bản tôn của chủ nhân đích xác là một gong cùm xiềng xích cần đánh vỡ, đến lúc đó, sau khi hoàn thành thiên nhân hợp nhất, chủ nhân có thể thuận lợi hoàn thành phá hư mà nhập vào một người mới.

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, nhắm mắt lại một lúc lâu mới mở ra, tựa hồ đã có quyết định, lúc này mới nói:

- Đã như vậy, chúng ta trước đến Lưu Tinh Thiên Nguyên đã. Ta nghĩ nơi đó nhất định có tinh phá thạch ta cần.

Trữ Vọng gật đầu, từ phía sau hội tụ lực lượng vào một chỗ bí mật, kéo mở đôi ngọn núi ra, dùng sức mạnh của mình dò tìm bên trong, sau đó lập tức đem thân thể của Vân Thiên Hà, chậm rãi thả vào trung tâm của sơn phúc, để hẩn ở nơi này tĩnh dưỡng, sau đó lại khép ngọn núi lại, nhìn không ra chút vết tích nào.

Vân Thiên Hà thấy Trữ Vọng đơn giản xé mở một ngọn núi, sau đó lại đơn giản mà khép lại, cũng không có kinh ngạc, chỉ là đối với thực lực của Trữ Vọng lại lý giải thêm một tầng sâu mới.

Lúc mọi chuyện xong xuôi, Vân Thiên Hà và Trữ Vọng hóa thành một đạo lưu quang, hướng phía tây bay tới.

...

Lưu Tinh Thiên Nguyên, trong truyền thuyết nói, là nơi lưu tinh rơi xuống hội tụ lại.

Ở chỗ này cách mặt đất mấy nghìn dặm, là nguyên nhân khiến lưu tinh trở nên tinh mịch hoang vu.

Chẳng qua là nơi này bị thiên bỏ quên, hơn nữa thời gian dài tích tụ nước mưa và bão cát, những nơi người có thể ở đều bị biến thành ao đầm với hồ cát, người nếu đi trên đất bằng, hơi không chú ý, sẽ rơi vào hồ cát hoặc ao đầm, vạn kiếp bất phục.

Cho nên vùng phụ cận quanh đây đều trở thành một mảnh tử địa hoang vu, bất luận là người hay động vật nhỏ cũng không sinh tồn được ở nơi này, nếu có cũng chỉ là cỏ dại và thực vật.

Vân Thiên Hà mang theo Trữ Vọng, hai người đi dọc theo đại lục, từ đông sang tây, trực tiếp đi qua phía tây của sông băng rộng ngàn dặm, lại đi qua một dải đất hoang vu rộng ngàn dặm, dùng mất nửa tháng thời gian mới đi tới cực tây của đại lục, cũng là nơi được gọi là Lưu Tinh Thiên Nguyên.

Đối với Vân Thiên Hà và Trữ Vọng, bọn họ đi từ phía đông đến cực tây, mất nửa tháng thời gian. Nếu như đổi thành người thường, bọn họ nếu muốn đến nơi đây, xuyên qua ngàn dặm sông băng và tử địa hoang vu, nếu đường đi thông suốt ít nhất cũng phải mất nửa năm thời gian.

614. Chương 620: Lưu Tinh Thiên Nguyên.

Sau khi đến nơi đây, càng thấy địa thế và hoàn cảnh phức tạp ác liệt tới cỡ nào.

Trữ Vọng mới đến nơi này, liền cảm giác được sóng không gian rất loạn, liền nói:

- Chủ nhân, sóng không gian ở đây rất loạn, chỉ sợ là nơi tiếp cận với khoảng không của dòng xoáy loạn lưu, ở đây cũng có vết tích sinh tồn của long tộc, nhưng đã bị vứt bỏ. Như vậy ta đoán chắc, ngọn nguồn của không gian U Tuyền Huyết Hà cùng với không gian phong ấn dị linh có tương quan, vô cùng có khả năng ở chỗ nào đó quanh đây.

Trữ Vọng nhìn vết tích sinh tồn của long tộc lưu lại đều có trực giác rất mạnh. Nàng và Vân Thiên Hà mới đến thăm tỉnh vực phụ cận của Lưu Tinh Thiên Nguyên, liền phán đoán ra ở đây là di sinh giới có tồn tại liên hệ nào đó.

Điều này làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy bất ngờ, hần phát hiện hần đem Trữ Vọng từ thế giới hắc ám tan vỡ kia trở về là một quyết định rất sáng suốt.

Trữ Vọng biết nhiều về thế giới tan biến trước và những di cữu lịch sử phủ đầy bụi, nhờ thực lực cường đại và trực giác nhạy cảm, đối với một ít liên hệ tồn tại trong không gian nát vụn này, cũng có thể thông qua một ít manh mối nhận thấy được, điều này giúp cho Vân Thiên Hà khi hành sự có rất nhiều thuận lợi.

Nếu như đầu nguồn của U Tuyền Huyết Hà ở nơi này, hơn nữa ở đây đích thực khoảng không dòng xoáy với sóng không gian rất hỗn loạn, cũng dễ làm cho người ta liên tưởng suy đoán được nếu không gian phong ấn dị linh có dấu hiệu buông lỏng, tất nhiên sẽ tàn phá không gian ở đây trước, và U Tuyền Huyết Hà chân chính sẽ thức dậy.

Mà đến lúc đó, tinh long thiên khiến không gian tan vỡ và không gian phong ấn dị linh vương sẽ mất đi tác dụng. Dị linh vương cường đại khi đó sẽ thông qua không gian của U Tuyền Huyết Hà, nhờ đó thoát khỏi phong ấn của tinh long thiên, từ nơi này đột phá, trốn thoát thành công, thực hiện mục đích cuối cùng là thôn tính cắn nuốt thế giới này.

Xem ra trí tuệ của những dị linh vương cũng không thấp, bọn họ cũng biết đạo lý một thân cây treo cổ chết. Nếu phong ấn của tinh long thiên bọn chúng phá không được, như vậy sẽ thông qua U Tuyền Huyết Hà để thực hiện được mục đích.

Nhưng muốn hồi phục không gian hỗn loạn ở đây cùng với khoảng không vòng xoáy phía sau, bằng vào thực lực của Vân Thiên Hà hiện nay là không có khả năng làm được, cho nên hần chỉ là đem mấy vấn đề suy xét rõ ràng, cũng sẽ không tiếp tục dây dưa mấy vấn đề này, mà là tập trung tinh thần buông ra tinh cảnh cảm ứng, lúc phát hiện được vị trí khí tức sinh tồn của Lưu Tinh Thiên Nguyên, liền mang theo Trữ Vọng hướng đến dải đất thần bí kia chạy tới.

...

Lưu Tinh Thiên Nguyên từ xưa đến nay chính là di chỉ tổng đàn của Tinh Môn. Tôn chỉ lúc đầu của nó khi thành lập chính là vì giữ gìn yên bình cho sinh linh trong thiên hạ.

Khi vân Thiên Hà đến nơi này, nhìn thấy hoàn cảnh tồi tệ của tỉnh vực và sóng không gian, hần đã biết người thành lập ra Tinh Môn, chắc chắn là một người có trí tuệ cao và nhân từ cao thượng. Người đó cũng đã phát hiện được nguy hại của dị linh, cho nên mới thành lập Tinh Môn ở nơi này, vì chuẩn bị đối phó với dị linh mà làm.

Chỉ là trăm nghìn năm qua, Tinh Môn trong quá trình phát triển không ngừng, từ từ cải biến ước nguyện ban đầu của người đó, cũng dần dần quên mất tôn chỉ tồn tại của Tinh Môn, cuối cùng khiến cho Tinh Môn hôm nay chia năm xẻ bảy, thậm chí chướng khí mù mịt, mang tiếng xấu, có thể nói Tinh Môn ngày nay so với Tinh Môn ngày xưa, đã triệt để mất đi giá trị và ý nghĩa tồn tại.

Ở trong Âm tỉnh vực, cũng cso một số bộ ohanaj người sinh sống, mà trong Lưu Tinh Thiên Nguyên, bởi vì Tinh Môn đã từng tồn tại và rất huy hoàng, lại dùng Lưu Tinh Thiên Nguyên là trung tâm, cho nên nơi này cũng có một thành thị tương đối phồn hoa tên là Thiên Tinh thành.

Thiên Tinh thành này, cũng là thành phố lớn và phồn hoa nhất Âm tỉnh vực và Lưu Tinh Thiên Nguyên, hơn nữa nó còn là đô thành của một tiểu quốc gia tên là Ô Tinh quốc.

Vân Thiên Hà cũng không biết tổng đàn của Tinh Môn ở nơi nào, càng không biết tinh huyền thông linh cảnh ở địa phương nào, nhưng hẳn biết, ở giữa thiên nhiên của tinh huyền thông linh cảnh nhất định có tinh phách thạch mà hẳn muốn tìm.

Cho nên hẳn mang theo Trữ Vọng đến nơi này, bởi vì cứ là địa phương có người sinh sống, nhất định có thể có đầu mối để tìm được Tinh Môn.

Trang phục của người ở đây đều thập phần kỳ quái, da tương đối đen bóng, mỗi người đều mặc cực kỳ dày, đem thân thể bao vây đến không còn kẽ hở, hơn nữa trên đỉnh đầu còn mang theo một cái mũ sừng cao. Tình trạng ăn mặc tốt hơn một chút, xem như là chế phẩm từ đại lục đưa vào, tình trạng kém hơn, cũng chỉ là thấp kém hơn một chút xíu.

Vân Thiên Hà và Trữ Vọng đến cửa thành, người ra vào tuy rằng không nhiều, nhưng ánh mắt bọn họ nhìn về phía Vân Thiên Hà và Trữ Vọng đều rất kỳ quái, thậm chí có một nữ nhân da ngăm đen, mặt trát đầy phấn, còn cho hẳn một ánh mắt đầy phong tư, sóng mắt lưu chuyển, như đang câu dẫn hẳn.

Khi vào thành, mấy thủ vệ canh thành, đều mang theo thần tình cười khúc khích, hầu như là tiền hô hậu ủng đưa bọn Vân Thiên Hà vào thành. Điều này càng làm cho Vân Thiên Hà cảm thấy kỳ quặc. Lẽ nào người ở đây đối với khách ngoại lai đều là tiếp đãi như vậy sao?

Bất quá lúc Vân Thiên Hà vào thành, trong ánh mắt của những người đó, đều có thể phát hiện một tia manh mối. Quần áo trên người hẳn và Trữ Vọng, là từ sau khi trong Thiên Tháp đi ra mua lần nữa, đều là loại rất bình thường, thể nhưng so với cách ăn mặc của những người trong thành, hẳn cùng với Trữ Vọng hiển nhiên được coi như là kẻ có tiền.

Nhưng trên thực tế, trên người Vân Thiên Hà, một đồng cũng không có, hơn nữa bằng cảnh giới hiện tại của hẳn, trên cơ bản hẳn không cần ăn cái gì, có thể dựa vào tinh lực cung cấp dinh dưỡng.

Nhưng những người ở đây không nhìn thấy điều đó, cho nên người ở đây khẳng định rằng bọn họ là người có tiền, có thể cho họ một bữa ăn cực tốt, chỉ có điều...

Hơn nữa ở đây còn có một hiện tượng kỳ quái, Vân Thiên Hà phát hiện, người trong thành tuyệt đại đa số đều biết võ công, phổ biến nhất là trình độ trên Võ sư, có lúc nhìn người đi bộ trên đường, tùy ý có thể thấy được. Dĩ nhiên còn có người cấp tông sư, thậm chí còn một số người cấp Võ thánh. Bên cạnh đó còn một số người có một ít thương phẩm, tại bên người đang cò kè mặc cả.

Lẽ nào dưới hoàn cảnh gian khổ như vậy liền có thể tạo nên nhiều võ sư như vậy ngoài bình dân bách tính sao?

Hẳn là không có khả năng.

Càng là hiện tượng kỳ quái như vậy, Vân Thiên Hà lại càng suy nghĩ, Tinh thành hôm nay, sợ rằng không phải là thành thị đơn giản như vẻ bề ngoài.

Vân Thiên Hà nhất thời suy đoán đến, điều này cũng chỉ sợ là do người ngoài cùng với người trong Tinh thành tạo nên tình hình như vậy, do đó hình thành nên thành thị tương đối phồn hoa này.

Thiên Tinh thành này, chính là tầng áo khoác của Tinh Môn, nhưng bách tính này, chính là thành viên tầng cuối cùng của Tinh Môn.

Có được suy đoán này, Vân Thiên Hà nhìn những người này, tựa như cùng với vừa rồi rất khác nhau. Vốn hẳn còn dự định muốn tìm một người dân than phiền hỏi một chút về tình hình của Tinh Môn, nhưng hiện tại hẳn đã thay đổi chủ ý.

Kỳ thực cũng không cần thay đổi, hẳn hiện tại ở trong vòng thế lực của Tinh Môn, về phần những người này có tâm tư gì, hẳn cũng lười để ý tới, giết những người này chả khác gì giết một con kiến. Hẳn liền đem theo Trữ Vọng, hướng tới tòa kiến trúc xa hoa tới cao nhất trong thành mà đi tới.

Tòa kiến trúc này trên cửa có một cái bảng đề tên là Trích Tinh Lâu, ngoài cửa thủ vệ sâm nghiêm, những người thủ vệ đều là cấp tông sư. Vân Thiên Hà đứng ở dưới lầu nhìn, tự nói rằng:

- Vị trí này lực chọn rất tốt, vừa có tinh thần ánh sáng hội tụ, vị trí lại có thể mượn hấn đến quan sát tinh phá thạch.

Dứt lời, Vân Thiên Hà không chút nào để ý đến mấy thủ vệ lông mày đã nhả lại, tự nhiên đi vào, lập tức có người tiến lên chặn đường:

- Đứng lại, người tạp vụ không được phép tiến vào.

- Tránh ra!

Lúc này Trữ Vọng đột nhiên tiến lên hai bước, trừng mắt nhìn thủ vệ kia, thấp giọng quát một tiếng, thủ vệ kia bị tiếng quát như tiếng chuông chấn động, nhất thời như lá khô bị gió thổi bay đi, đụng vào tường, miệng phun máu, lập tức ngất đi.

Một tiếng này tựa như trùng kích, những người yếu ớt này căn bản là không thể chịu đựng được. May là Trữ Vọng không muốn tổn thương tính mệnh của bọn họ, vì sợ Vân Thiên Hà sẽ lại giáo huấn nàng, cho nên mới cố gắng khắc chế, không có trực tiếp rống chết bọn họ.

Vân Thiên Hà vẻ mặt thản nhiên, cũng không để ý đến những người đó, trực tiếp đẩy cửa đi vào trong lâu.

Trong lâu rất thanh tĩnh, bố trí cũng rất khác biệt, nhưng hía dưới là một phòng khách rộng, cũng không có người, hấn trực tiếp đi lên lầu.

Bất quá khi vừa mới bước lên lầu, một vị nữ tử tuyệt sắc đột nhiên xuất hiện đứng trước cửa lầu, sóng mắt lưu chuyển, lông mi chớp chớp, nhìn Vân Thiên Hà, sau đó nhíu mày. Trầm giọng hỏi:

- Người là ai? Vì sao xông vào Trích Tinh lâu, lại còn làm bị thương thủ vệ của ta?

Vân Thiên Hà quan sát nữ nhân này, dung mạo xác thực là vào hàng quốc sắc thiên hương, khuôn mặt thon thon, đôi mắt như phiến quạt, một thân trang phục nơi này bó sát người lại lộ ra vóc người đầy đặn, da của nàng màu tiểu mạch, khoe mạnh hồng nhuận, trên trán còn toát ra một cổ mị hoặc, đảo mắt cũng biểu lộ ra ngoài một cổ phong tình của mỹ nhân.

Đáng nhắc tới, chính là thực lực của nữ nhân này, cư nhiên lại là địa cảnh bậc một.

Nữ nhân như vậy, ở địa phương này, chắc chắn được cho là tuyệt sắc rồi. Bất quá khi Vân Thiên Hà nhìn nàng, biểu tình cũng chẳng khác gì đang nhìn một bộ xương khô, hấn biểu tình đậm mạc, tiếp tục bước về phía trước, thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi là chủ nhân nơi này, như vậy ta muốn mượn dùng nơi này, bàn bạc chút chuyện nhỏ.

Thấy Vân Thiên Hà tựa hồ không đem nàng để trong mắt, cảm giác như nàng dường như không tồn tại, hơn nữa còn tiếp tục bước lên lầu, Liên Mông Mông đột nhiên có cảm giác một cổ áp lực đánh tới, khiến cho nàng phải liên tục lui về sau.

Trong lòng Liên Mông Mông hoảng hốt, chỉ là một câu nói hời hợt hơn nữa cũng không tận lực thả ra lực lượng, tình hình rất tự nhiên, đối với nàng lại như tấn công mãnh liệt, bởi vậy có thể thấy được thực lực của người này so với nàng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Người này là một cao thủ, nàng căn bản không phải đối thủ.

Nghĩ tới đây, Liên Mông Mông chớp chớp mắt, lui lại mấy bước, nói rằng:

- Cho dù ngươi muốn mượn Trích Tinh Lâu của ta để bàn bạc chuyện gì, thì cũng phải tuân thủ quy củ ở đây của ta.

Vừa nói, Liên Mông Mông vừa chuyển hướng sang bên cạnh nơi bài trí một cái bình hoa.

615. Chương 621: Thiết Quả Đại Giới.

Thủ đoạn nhỏ nàng dùng, kỳ thực Vân Thiên Hà đã sớm nhận ra, hấn cũng không để ý đến, tự nhiên hướng nơi mình muốn tiếp tục đi tới.

Trữ Vọng ở phía sau cũng theo Vân Thiên Hà đi lên, nàng quan sát chăm chú Liên Mông Mông, lại nhìn chính mình một chút, nghĩ rằng rất nhiều chỗ không giống nhau, không khỏi hơi nhú mào, thấp giọng nói:

- Thì ra nữ nhân là cái dạng này a.

Nhưng khi Liên Mông Mông đột nhiên nhìn thấy Trữ Vọng đang tỉ mỉ đánh giá, thần sắc càng thêm kinh hãi, thậm chí có chút hoảng loạn mà chuyển động bình hoa bên cạnh lần thứ hai.

Thấy Liên Mông Mông thúc đẩy cơ quan, lại vội vàng đóng cửa, Trữ Vọng liền nói:

- Người không cần uống phí tâm cơ đâu, cái thủ đoạn nhỏ ấy, trong mắt chủ nhân chỉ thuần túy là cách làm ấu trĩ, còn không bằng người trực tiếp đi tìm một người mạnh hơn người, một cao thủ có thể bảo vệ người đến thì hơn.

Nói xong, Trữ Vọng cũng không để ý đến nàng, tiếp tục leo lên lầu, lại thấp giọng lầm bầm:

- Thân thể của nhân tộc, thật đúng là không được tự nhiên, nhưng biến trở về nguyên hình sợ rằng chủ nhân không thích, ừ, trước chấp nhận chịu đựng một chút vậy.

Liên Mông Mông kinh ngạc nhìn Trữ Vọng bước lên lầu, lập tức khôi phục tinh thần lại, chạy nhanh xuống lầu, dưới cửa có một thủ vệ vừa mới tỉnh lại. Lão đảo đứng lên, nhưng bảy tám thủ vệ khác vẫn đang bất tỉnh, nàng phân phó nói:

- Người, lập tức đi thông báo cho Phí trưởng lão, bảo hắn hỏa tốc đến Trích Tinh Lâu một chuyến, nói là có việc gấp, để hắn đến thật nhanh.

Tên thủ vệ kia thấy Liên Mông Mông hoàn hảo không bị tổn hao gì đứng trước mặt hắn, mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn ứng tiếng trả lời, sau đó lập tức chạy ra ngoài, trên đường còn suýt nữa đập mặt vào một bức tường.

Liên Mông Mông nhìn thấy bộ dáng của thủ vệ kia, nhú mào nghĩ, có lẽ là không ổn, vì vậy chính mình nhún người hướng phía ngoài cửa nhảy nhanh.

...

Sau khi Vân Thiên Hà lên đến tầng cao nhất của Trích Tinh Lâu, tuy rằng đang là ban ngày, mắt thường không nhìn thấy được sao, thế nhưng hắn mở ra vi quang chi nhãn, dùng thiên thuật để tìm kiếm sao, những ngôi sao khắp bầu trời cùng ờn như hướng về con mắt của hắn.

- Ở đây lúc tinh lực cường thịnh sẽ ngưng kết lại một nơi, người bình thường ở chỗ này tu luyện, xác thực là một nơi tốt.

Khi Vân Thiên Hà đánh giá tinh thần khắp bầu trời, nghe thấy tiếng lầm bầm phía sau, lập tức tâm thần liền thông qua ánh sáng tinh thần, kéo dài đến toàn bộ tinh khung, dùng con mắt tinh quang của hắn, bắt đầu quét chung quanh bầu trời của Lưu Tinh Thiên Nguyên, tìm kiếm địa phương có liên hệ với tinh phách thạch.

Khi Vân Thiên Hà đang quét qua xung quanh Lưu Tinh Thiên Nguyên, lúc này đột nhiên trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động.

Hắn phát hiện trong tinh khung, chỗ vũ tinh, trên trán Huyền Vũ Đế mang tinh quang thập phần cường đại, hơn nữa còn có một dòng lực lượng tinh thần, chậm rãi trôi xung quanh.

Nhận thấy điều này, Vân Thiên Hà lại nhìn quét đến chỗ Bạch Hổ Đế Tinh xem xét, phát hiện Bạch Hổ Đế Tinh cũng có tinh tú chậm rãi trôi quanh, vì vậy hắn lập tức đem tinh thần tĩnh lặng, nhanh chóng tìm được Tử Vi Đế Tinh, đồng thời tiến nhập vào trong Tử Vi Đế Tinh.

Sau khi tâm thần của Vân Thiên Hà tiến nhập vào trung tâm của Tử Vi Đế Tinh, hắn đi tới chỗ sâu nhất của phiến thanh mông bí cảnh, phát hiện lực lượng của trung tâm bàn thanh mông chỉ trụ đã yếu bớt vài phần. Hơn nữa hai tinh thần bên cạnh hắn là Chân Vũ Đế Tinh và Bạch Hổ Đế Tinh, ánh sáng tinh thần cũng yếu đi vài phần. Bốn chúng chuyển động quanh thanh mông chỉ trụ trung tâm, lực lượng cũng không dồi dào như trước đây.

Sau khi nhìn thấy tình thế như vậy, Vân Thiên Hà nhất thời nhíu mày, ý thức được có người đánh cắp tứ lực của Bạch Hổ Đế Tinh và Chân Vũ Đế Tinh, chỉ là vẫn chưa có bản lĩnh xử lý chuyện này, nhưng thật không ngờ cạm bẫy ngày hôm nay, lại mang cho hắn một ảnh hưởng sau này.

Thần lực của các tinh tú sẽ khác nhau thuộc về tinh hồn lực, mà trong toàn bộ tinh khung, là vị tinh do tứ phương hội tụ mà thành, lần thứ hai thông qua tứ phương để tinh ngưng tụ, chậm rãi hướng Tử Vi Đế Tinh rót vào một cỗ tinh hồn lực thuần túy, có thể khiến cho tinh hồn lực của nó gần chết liền sống lại, có thể khiến cho bọn nó một lần nữa tỏa sáng sinh cơ và sức sống.

Cho nên tinh tú lực này, tương đương với tinh hoa từ năm thành lực lượng tinh thần lấy ra, thập phần trân quý.

Thế nhưng hôm nay, lại có người trộm mất tinh thần lực lượng hắn khổ cực dùng tinh khung ý cảnh thu thập, lại thông qua tứ phương để tinh luyện ngưng tụ vận chuyển đến tinh tú lực. Điều này giống như một tiểu thuyết gia khổ cực viết ra một cuốn tiểu thuyết, lại bị bọn sách lậu trộm đi đem bán, là hành vi đáng hổ thẹn. Vân Thiên Hà tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho hành vi ăn cắp này.

Ý thức được chuyện này phải nhanh chóng xử lý, Vân Thiên Hà đầu tiên là thu hồi lại tâm thần, đối với Trữ Vọng đang tĩnh tọa dưỡng thần ở bên cạnh nói:

- Trữ Vọng, ta hiện tại phải xử lý chuyện tinh hồn lực bị người đánh cắp, sẽ tốn chút thời gian, người hộ pháp cho ta, đừng cho người đến quấy rối ta.

- Dạ chủ nhân, Trữ Vọng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tiếp cận tràng lâu này.

Sau khi giao cho Trữ Vọng, Vân Thiên Hà lần thứ hai chìm vào tâm thần, tiến nhập vào trong tinh khung, lần này cả tâm thần hắn đều tiến vào trung tâm thanh mông của Tử Vi Đế Tinh, Vân Thiên Hà đem toàn bộ tâm thần, không có một tia bảo lưu, hoàn toàn đầu nhập vào thanh mông chỉ trụ trong trung tâm.

Lúc này, ở giữa trung tâm nơi sâu nhất, có một tinh hồn lực thuần túy ngưng tụ thành một Vân Thiên Hà khác, thân ảnh hư huyền đột nhiên giật mình, mà mi tâm giữa trán hắn là tinh hạch tử vi, lúc này trên trán hắn phóng xuất ra một ánh sáng năm màu rực rỡ.

Mà khi toàn bộ tinh thần Vân Thiên Hà tiến nhập, dùng tinh hồn lực ngưng tụ thành một thân thể hư huyền (Cũng không tính là phân thân, chỉ là một loại lực lượng chuyển hóa thành hình thể, để trực quan có thể hình dung như vậy), sau đó, đôi mắt khép hờ của hắn đột nhiên mở ra, tinh quang sáng rực, trong chớp mắt chiếu khắp toàn bộ ngân hà.

Lúc này hắn mới là quân vương chân chính ở giữa tinh khung, nháy mắt khi hắn mở mắt, quần tinh phát sáng lấp lánh.

Mà ở Thanh mông chỉ trụ của tứ phương do bốn vị đế tinh được tinh thần ánh sáng chiếu tới, ánh sáng lại càng thêm rực rỡ chói mắt.

Tinh Khung Quân Vương lúc này, chậm rãi bồng bềnh bước ra, ly khai trung tâm thanh mông chỉ trụ, nhất thời toàn bộ ngân hà càng thêm sáng rực, khi hắn bước ra, bốn vị Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ Đế tinh liền lập tức hội tụ ra bốn người cũng đồng dạng thuần túy là tinh hồn lực cấu thành, bốn người giống như người hầu, phân nhau đứng quanh bốn phía của Tinh Khung Quân Vương, hành động như hộ vệ của Tinh Khung Quân Vương.

Khi Tinh Khung Quân Vương cất bước, đi đến thanh mông của Tử Vi Đế Tinh, trong chớp mắt, ánh sáng tinh thần của toàn bộ ngân hà tụ tập tới đây.

Mỗi một chỗ Tinh Khung Quân Vương đến, đều có vô cùng tinh quang hội tụ lại, vì hắn tạo thành một con đường tinh quang. Hắn bề ngẩng toàn bộ ngân hà, hắn là đế vương cao nhất, đàn tinh đều là con dân bách tính của hắn. Cho nên khi Tinh Khung Quân Vương dò xét toàn bộ ngân hà, toàn ngân hà liền sôi trào lên.

Đặc biệt là trong phiên tinh của Huyền Vũ tinh tú, khi Tinh Khung Quân Vương đến nơi này đầu tiên, sau đó mỗi nơi đi qua đều chịu ảnh hưởng của tinh hồn lực, tinh thần vốn có chút yếu ớt nhất thời tỏa sáng sinh cơ và sức sống, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Mà Tinh Khung Quân Vương đi thẳng tới trung tâm của Huyền Vũ Đế tinh, hần thần nhiên nhấc lên một ngón tay, một cỗ tinh hồn lực thuần túy nhất thời đem toàn bộ trung tâm của Huyền Vũ tinh bao phủ lấy, phát ra ánh sáng càng mãnh liệt.

Mà thông qua thay thế Huyền Vũ tinh, Tinh Khung Quân Vương tựa như đang bày binh bố trận, mọi chỗ đều có tinh thần nhỏ bé phát sinh, giống như binh sĩ, phục tùng theo quân vương. Bọn chúng lúc đầu đều có đường cố định, đều bị Tinh Khung Quân Vương làm thay đổi, đem toàn bộ bảo vệ xoay quanh Huyền Vũ Đế tinh ngày càng nghiêm mật, không để lại bất kỳ khe hở nhỏ nào.

Quá trình này, nói thì rất đơn giản, thế nhưng trái ngược mà nói, kỳ thực là rất dài dòng. Khi Tinh Khung Quân Vương hoàn thành bố trí của mình đối với Huyền Vũ Đế tinh, hần lại đi tới Bạch Hổ Đế Tinh, cũng bài trí giống như với Huyền Vũ Đế tinh.

Chỉ là có chút khác biệt với Huyền Vũ Đế tinh, chính là, hần bố trí ở Bạch Hổ Đế Tinh lại tràn ngập tính công kích, nếu một ngày có ngoại lực muốn xâm nhập vào nơi đây, mỗi một lỗ hổng tinh thần trong Bạch Hổ đế tinh đều sẽ phát động phản phệ cường liệt. Cứ như vậy một tầng lại một tầng cho đến khi tại Bạch Hổ Đế Tinh hình thành một tính công kích và phản phệ mạnh nhất trong tinh khung, nếu có kẻ lại vọng tưởng ăn cắp tinh hồn lực của Bạch Hổ, liền sẽ không được tử tế.

Vội vàng xong xuôi hai cái trọng điểm, bố trí xong trong tinh khung, Tinh Khung Quân Vương cũng không có dịp đường hồi phủ, mà lại đi tới tinh không của Chu Tước và Thanh Long, cũng đối với hai phương tinh không này tiến hành bố trí nghiêm mật.

...

Cùng lúc đó, khi Vân Thiên Hà đem toàn bộ tinh thần tiến nhập vào trung tâm của Tử Vi Đế Tinh rồi dùng tinh hồn lực ngưng tụ thành cơ thể, tiến hành bố trí của Tinh Khung Quân Vương đối với việc bảo vệ tinh hồn lực. Trong tinh môn trung tâm trái đất, Vân Thiên Hà muốn tìm tinh huyền thông linh cảnh ngày đó liền tọa lạc ở đây. Mà lúc này, trong trung tâm của tinh huyền thông linh cảnh đột nhiên hiện ra một người toàn thân bị tinh quang bao phủ, bộ dáng rất gầy, râu tóc dài sắp như người trong tranh.

Tinh quang sau khi tụ ở trên người hần, bắt đầu lập lòe, mà đạo quang bao phủ trên đỉnh đầu hần trong chớp mắt, đột nhiên tiêu tán biến mất.

Lúc biến cố này phát sinh, xung quanh lông mày và chòm râu thật dài của người này như bị ảnh hưởng nào đó, hần bỗng nhiên mở mắt, tinh quang bắn ra bốn phía, nhưng hần lại thể hiện một mảnh thống khổ, trong miệng oa một tiếng phun ra một ngụm sương mù dày đặc.

Phát sinh dị biến như vậy, hần không biết nguyên nhân do cái gì tạo thành, thế nhưng Huyền Vũ tinh lúc đó đột nhiên hình thành một tinh lực phong kín bưng không hề hở, cũng không chia sẻ chút tinh tú lực nào cho hần nữa, thậm chí còn nuốt chút nữa bị tinh tú lực phản phệ trở lại.

Nhưng này cũng để hần cảm nhận triệt để đã mất đi sở hữu tinh tú lực của Huyền Vũ tinh.

Trăm vấn đề không thể giải, đột nhiên hần nghĩ tới cái gì, vì vậy hần cấp tốc đứng dậy đi tới chỗ phụ cận nơi tu luyện.

Thế như khi hần vừa đến nơi, thấy được tinh cảnh khiến hần trợn mắt há mồm, mặt mày biến sắc.

616. Chương 622: Phản Phệ.

Có thể nói sau khi thoát khỏi ràng buộc của Tinh Tổ, cảnh giới thực lực của Quy Tinh Tử đột nhiên tăng trưởng rất nhanh.

Nhưng thường để hần nắm được lợi ích, càng thêm kiên định ở tại chỗ này tu luyện, về phần Tinh Tổ, chỉ cần hần không phả người đến quấy rầy y, cho hần tự đi gặp quỷ thôi.

Sở dĩ Quy Tinh Tử ôm tâm lý như vậy, cho nên tại thế giới này bình an vượt qua gần nghìn năm.

Cho đến một thời gian trước, Hổ Tinh Tử đột nhiên đến tìm hần, khiến cho Quy Tinh Tử trở tay không kịp.

Tại vì trong mấy sư huynh của Quy Tinh Tử, vị Hổ Tinh Tử này thực lực mạnh nhất. Tuy rằng vị Hổ Tinh Tử này bình thường ngoài mặt biểu hiện rất hàm hậu thành thật, bảo hấn làm gì thì hấn làm cái đó.

Thế nhưng Quy Tinh Tử lại biết, vị sư huynh này của hấn không phải thật thà hiền lành như người khác nói, vì hấn chỉ vờ hiền hậu bên ngoài, cất giấu một tâm cơ trí khôn khéo bên trong.

Lúc đầu Quy Tinh Tử thấy Hổ Tinh Tử tìm đến, hấn xác thực có chút sợ hãi. Hấn tưởng Tinh Tổ phái Hổ Tinh Tử đến để đối phó với hấn. Kết quả Hổ Tinh Tử đến nói cho hấn là y lừa gạt Tinh Tổ và hai vị sư huynh muội, rất cố gắng mới chạy đến nơi đây thì Quy Tinh Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì hấn biết nếu như Hổ Tinh Tử cũng phản bội Tinh Tổ, như vậy bọn họ chính là người cùng một thuyền rồi, cho nên sư huynh đệ giải tỏa hiểu lầm, sau đó tự nhiên thân cận hơn.

Quy Tinh Tử ở chỗ tinh huyệt thông linh cảnh này, hơn nữa hấn có thể thông qua đó thu nạp được tinh hồn lực của Huyền Vũ tinh, chuyện tốt như vậy hấn vẫn giấu ở trong lòng không dám thổ lộ, cho nên liền hướng Hổ Tinh Tử chia sẻ.

Hổ Tinh Tử sau khi nghe nói, vì vậy cũng lưu lại nơi này, cùng Quy Tinh Tử tu luyện trong tinh huyệt thông linh cảnh.

Chỉ là bọn hấn không ngờ tới, khi Hổ Tinh Tử tu luyện ở nơi này, công lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng khi đến thời điểm quan trọng thì lại chịu đả kích.

Hấn nguyên bản tuy rằng thu nạp tinh hồn lực của Bạch Hổ, tuy rằng yếu ớt thế nhưng cũng không có phản phê dị thường. Thế nhưng lần này Hổ Tinh Tử chuẩn bị thu nạp nhiều một chút để đột phá tu vi cảnh giới, đột nhiên toàn bộ Hổ tinh tức phát sinh biến hóa, hấn không chỉ không liên hệ lại được với Bạch Hổ Đế Tinh, mà hơn nữa toàn bộ tinh thần trong khoảng không của Bạch Hổ Đế Tinh đều có chứa sức mạnh công kích, đối với hấn phản kích hung hăng sắc bén.

Nếu như nói Quy Tinh Tử là thuận lợi tránh được một kiếp thì đối với Hổ Tinh Tử mà nói, đối với tai nạn này là một đả kích trí mạng.

Lần này dưới sự phản phê của Bạch Hổ Tinh, Hổ Tinh Tử nguyên khí đại thương, ý chí phản kích sắc bén của Bạch Hổ Tinh khiến hấn mình đầy thương tích, thật vất vả mới khống chế, đem một bộ phận tinh hồn lực thu trở về. Cuối cùng hổ Tinh Tử chịu sự tấn công sắc bén và mạnh mẽ của Bạch Hổ Tinh suýt chết dẫn đến tư luyện mạnh mẽ bị gián đoạn. Khí huyết nghịch lưu, do đó ngất đi.

Cho nên khi Quy Tinh Tử phát hiện dị thường, đi tới nơi Hổ Tinh Tử tu luyện thì thấy Hổ Tinh Tử thất khiếu chảy máu, khí mỏng như tờ, yếu ớt nằm ngất, liền thay đổi sắc mặt.

- Sư huynh!

Kêu lên một tiếng, Quy Tinh Tử lập tức đi tới nâng Hổ Tinh Tử dậy, sau đó rót vào một cỗ tinh lực giúp đỡ hấn khai thông kinh mạch hỗn loạn trong cơ thể.

Qua một lúc lâu. Hổ Tinh Tử mới từ từ mở mắt, vẫn suy yếu như cũ, lúc hấn thấy Quy Tinh Tử, đột nhiên than thở:

- Sư đệ, chúng ta nỗ lực trả giá, người thế nào, có bị tinh lực phản phê hay không?

Quy Tinh Tử có chút không hiểu được lời nói của Hổ Tinh Tử, nói:

- Sư huynh, khi ta bị phản phê, đúng lúc thu công, cho nên không bị ảnh hưởng quá lớn, chỉ là tổn thất chút công lực thôi, thế nhưng thương thể của người cũng không nhẹ. Người vừa mới nói chúng ta nỗ lực trả giá, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào là do sư tôn cảm ứng được cái gì, đây là do hấn gây nên?

Hổ Tinh Tử lắc đầu nói:

- Không có khả năng là sư tôn. Tử quang minh để tinh càng ngày càng yếu, hấn hiện tại thân mình còn lo không xong, nào có công phu xử trí chúng ta. Chúng ta bị phản phê thật lớn như thế này, ta nghĩ nhất định là do chúng ta đánh cắp thu nạp tinh hồn lực bị Tử Vi Đế Tinh phát hiện rồi, cho nên mới làm ra phản kích cảnh cáo.

- Người nói cái gì? Tử Vi Đế Tinh?

Quy Tinh Tử vừa nghe lời này, sợ hãi cả kinh, sắc mặt đại biến, liền truy vấn:

- Sư huynh, người có phải có chuyện gì gạt ta, không cho ta biết, Tử Vi Đế Tinh rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hổ Tinh Tử nói:

- Sư đệ, chuyện Tử Vi Đế Tinh xuất hiện, là do sư tôn cảm ứng được, sau đó lỡ miệng nói lộ ra nên chúng ta mới biết. Lúc đó Long Tinh Tử sư huynh và Tước Tinh Tử sư muội liền động ý niệm trong đầu, chỉ là bọn hắn thật không ngờ, khi bọn hắn còn đang lén lút thảo luận xem làm thế nào để giấu diếm sư phụ đi tìm người mang tinh mệnh của Tử Vi Đế Tinh, ta lại nhanh chân đến trước, đến đây trước họ một bước. Sau đó sư phụ cảnh giác, tự nhiên sẽ nghiêm khắc phòng bị Long Tinh Tử và Tước Tinh Tử. Mà ta đến nơi đây, đã nghĩ tìm được người trước, sau đó chờ khi công lực bị tổn thất của ta phục hồi, sau đó sẽ đi tìm Tử Vi Đế Tinh kia, không ngờ lại xuất hiện chuyện này.

Quy Tinh Tử cũng ghen ngào nói:

- Cái này hỏng rồi, chúng ta đánh cắp tinh hồn lực hôm nay đã bị Tử Vi Đế Tinh phát hiện, sau này chúng ta đừng hòng mơ tưởng đến một chút tinh hồn lực nào nữa. Sư huynh, người thế nào lại không cho ta biết chuyện này sớm.

Hổ Tinh Tử nói:

- Ta trước đến chỗ người, nghe nói người thu nạp tinh hồn lực, ta có chút lo lắng, nhưng để khôi phục công lực nên tạm thời không nói cho người, nghĩ rằng nếu như lần này bắt được cơ hội, chờ công lực khôi phục, sau đó cùng người bàn bạc thử, là muốn đi giết Tử Vi Đế Tinh hay dự định làm việc gì khác đều dễ làm.

Nghe xong lời này, Quy Tinh Tử đảo hút lãnh khí, nói:

- Sư huynh, người cư nhiên muốn giết Tử Vi Đế Tinh sao? Thế nhưng đó là Tinh Khung Quân Vương nha, hắn hôm nay có thể nhẹ nhàng chặt đứt tiền đồ của chúng ta, hơn nữa có thể để chúng ta chịu phản phệ cảnh cáo, người cho rằng người giết được hắn sao, người dám sao?

Dứt lời, Quy Tinh Tử có chút nổi giận mà nói:

- Cho dù là giết hắn, vạn nhất phát sinh cái gì dị thường, ngược lại lại tiện nghi cho sư phụ, cả người và ta đều không gánh nổi hậu quả. Hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Hổ Tinh Tử suy nghĩ một chút, tựa hồ đã quyết định, nói:

- Sư đệ, hiện tại người trợ giúp ta khôi phục thương thế, sau đó chờ khi ta khôi phục rồi, chúng ta liền xuất quan đi tìm vị Tử Vi Đế Tinh được không?

Quy Tinh Tử nói:

- Vậy sau khi tìm được, người lại có tính toán gì không? Người còn muốn giết hắn không? Người nghìn vạn lần đừng làm ra chuyện gì ngu xuẩn.

Hổ Tinh Tử liền liếc mắt nhìn Quy Tinh Tử một cái, cũng nói:

- Ta đương nhiên đã suy nghĩ toàn bộ rồi. Người là phản đồ trong mắt sư phụ, địch nhân của sư phụ đương nhiên sẽ là chủ nhân tiếp theo của chúng ta rồi.

Quy Tinh Tử gật đầu nói:

- Sư huynh, ta xem thương thế của người rất nặng, muốn trong khoảng thời gian ngắn khôi phục sợ rằng phải hủy đi tinh huyền cảnh này, lấy tinh phách thạch dưới kia lên phụ trợ mới được a.

Hổ Tinh Tử do dự nói:

- Thật sự phải hủy sao? Một khối tinh phách thạch còn quan trọng hơn tiền đồ của chúng ta sao?

Trích Tinh Lâu, mái nhà.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi Vân Thiên Hà xử lý xong chuyện tinh hồn lực bị trộm, trở lại thanh môn trung tâm thu hồi lại tinh thần, chậm rãi mở mắt. Lúc này trong mắt hắn hiện lên một tia ánh sáng ngọc tinh quang, so với dĩ vãng càng đậm.

Thời điểm Vân Thiên Hà có động tĩnh, Trữ Vọng đang tĩnh tọa một bên cũng lập tức mở mắt, nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Không ngờ tu vi của chủ nhân lại có tinh tiến, đã có thể nắm trong tay mười phần tinh lực, chỉ cần chủ nhân hoàn thành việc khôi phục và cường hóa bản tôn liền có thể tiến hành phá hư trước giai đoạn tu hành rồi.

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Ta trước đây cũng chưa từng thử qua việc đem toàn bộ tâm thần rót vào thanh môn trung tâm để tinh hồn hội tụ thành thực thể, mà lần này, khi ta tiến hành thử, mới chính thức cảm nhận được cái gì là ý cảnh của Tinh Khung Quân Vương, ý chí của hắn vô biên ra sao. Hơn nữa lần này cũng giúp ta lĩnh ngộ được không ít tinh khung pháp tắc bao hàm trong vô cùng ảo diệu.

Nói đến đây, Vân Thiên Hà không khỏi hít tiếp:

- Được rồi, chúng ta ở chỗ này đã bao lâu rồi?

Trữ Vọng nói:

- Nếu như dựa theo tuần hoàn ngày đêm mà đếm, đại khái đã khoảng hai trăm lần tuần hoàn rồi. Chỉ là trong khoảng thời gian chúng ta ở đây, cũng có vài nhóm người tiến đến, bất quá bọn họ đều bị ta đuổi đi, nhưng bọn hắn vẫn thủ tại chỗ này, ta cũng không dám tùy tiện ly khai.

Vân Thiên Hà cũng không có kinh ngạc nhiều. Hiện tại mỗi lần hắn tu luyện đều là tùy tiện ngồi như vậy một hồi, thời gian có thể lên đến mấy tháng, rất bình thường. Cảnh giới càng cao, lúc tu luyện càng sử dụng nhiều thời gian, cơ bản là tốc lưu.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, người đã tìm ra chỗ của tinh phách thạch chưa?

Vân Thiên Hà gật đầu, sau đó đứng lên nói:

- Tinh lực bao trùm lấy khắp nơi, thông qua tinh thần, lại thông qua ánh mắt của vi quang chi nhãn, dùng thị giác của Tinh Khung Quân Vương nhìn qua một lượt thì đã có đầu mối rồi. Nơi tinh lực tụ tập ngưng kết nhưng lại không bị tiêu tan, có thể khiến ánh sáng tinh thần tụ tập nhưng không suy yếu, sẽ có khả năng sản sinh ra tinh phách chi thạch phi thường cao, đây cũng là nguyên nhân hình thành tinh huyền thông linh cảnh.

Ra khỏi cửa, đi tới dưới lầu, cảm ứng được xung quanh bố trí một cỗ ý phương lực lượng rất mạnh, không sai chính là kiệt tác của Trữ Vọng.

Khi Trữ Vọng đem những lực lượng này thu hồi lại, Vân Thiên Hà xuống khỏi Trích Tinh Lâu.

Đi tới ngoài cửa, tình cảnh bên ngoài khiến cho Vân Thiên Hà có chút bất ngờ. Chỉ thấy bên ngoài trong trăm thước tả hữu có rất nhiều trưởng bối, bên trong cũng có nhiều người ở.

Rất nhanh nhìn thấy được trưởng bối trung tâm, lúc này, nữ nhân gọi là Liên Mông Mông đột nhiên từ trong trưởng bối đi ra, sau khi thấy Vân Thiên Hà rút cục đi ra, nàng nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn, hận không thể đem hắn nuốt vào trong bụng.

Thế nhưng nàng khắc chế lại được, ở bên cạnh nàng một vị lão giả chăm chú quan sát Vân Thiên Hà, vùng xung quanh lông mày vừa động, thoáng hiện một tia kinh hãi. Vì vậy liền lập tức tiến lên tiếp đón, ôm quyền nói:

- Lão phu Phí Cách. Các hạ mượn dùng khuê môn của tiểu tôn vừa đã mấy tháng rồi, không biết chuyện nhỏ của người đã làm thỏa đáng chưa?

Nói xong, trong mắt Phí Cách hiện lên một tia mờ ám, rồi lập tức biến mất.

Bất quá hắn không dám nhìn Trữ Vọng, thời gian đấu với Trữ Vọng đã khiến hắn rất sợ hãi. Hắn dĩ nhiên là thực lực thuộc thiên cảnh, vậy mà lần trước suýt chút nữa chết trong tay Trữ Vọng, đến nay trong lòng còn chưa hết sợ hãi.

617. Chương 623: Ngươi Ông?

- Người chính là trưởng lão của Tinh Môn?

Phí Cách khó hiểu, nhưng vẫn nói:

- Lão phu bất tài, chỉ là tả trưởng lão của Tinh Môn. Ngoại tôn của ta có gì mạo phạm các hạ, thỉnh các hạ thứ lỗi. Chỉ là nàng thân là thành chủ, quản lý bách tính một phương, các hạ trường kỳ chiếm khuê các của nàng khiến nàng phải ở ngoài đường. Ngay cả khi nhị vị thực lực siêu quần, hôm nay cũng phải cấp cho lão phu một thứ gì đó mới phải.

Vân Thiên Hà vừa nghe cũng nở nụ cười, này là muốn hắn hứa hẹn, hoặc là muốn một ân huệ của hắn, thật quen thuộc, bất quá, hắn nói:

- A, vậy ngươi muốn ta giao cái gì?

Lời này khiến Phí Cách ngây ngẩn cả người.

Hắn vốn định, nếu như Vân Thiên Hà là người dễ nói chuyện, hắn hẳn sẽ nói rằng:

- Mượn dùng khuê các của tôn nữ ngươi lâu như vậy, thực sự xấu hổ, ta thiếu nàng một cái ân tình, sau này có cơ hội sẽ báo đáp hoặc là sẽ nói đưa cho một tín vật, bảo bọn họ sau này có khó khăn hay tìm hắn, hắn sẽ giúp một lần, vân...vân...

Nếu như Vân Thiên Hà là người khó nói chuyện, hắn sẽ nói:

- Ta chiếm khuê các của nàng làm việc là phúc khí của nàng

Như vậy hắn sẽ vờ tức giận, vung tay áo nói:

- Ngươi có phong phạm của một cường giả, ngươi đi đi...

Thế nhưng Phí Cách đem cả hai khả năng tính toán hết, thật không ngờ Vân Thiên Hà sẽ hỏi như vậy, lại đem quả bóng chuyển về trên đầu hắn, để hắn khó xử.

- Người muốn ta giao ra cái gì?

Những lời này thật sự là khiến Phí Cách hao tâm tổn trí, bất quá từ đây cũng giúp Phí Cách có một chút hiểu biết về Vân Thiên Hà, hắn nghĩ thầm:

- Người này tuổi còn trẻ, có thực lực cường đại như vậy, có thể thấy được thiên phú dị bẩm, thật không nghĩ tới ngay cả trí tuệ cũng là trác việt siêu quần. Chỉ bằng một câu nói đơn giản như vậy lại khiến lão phu khó khăn.

Vấn đề này nếu xử lý tốt, nói không chừng có được một tác động tốt, kết một thiện duyên. Nếu làm đối phương tức giận chỉ có thể nhận kết quả xấu.

Cho nên Phí Cách sau khi suy nghĩ cẩn thận, liền nói:

- Các hạ đến đây, tuy rằng Tinh Môn ta không biết ngươi là ai, nhưng bản môn ở chỗ này lập thành thị, bất luận là ai, đến đều là khách, hắn nên tiếp đãi. Nếu như các hạ là tới du lịch ngắm cảnh, như vậy chúng ta sẽ rất hoan nghênh. Nếu như các hạ là tới gây chuyện, Tinh Môn ta hôm nay danh tiếng tuy rằng không tốt, nhưng cũng không hải kẻ sợ phiền phức. Những lời này coi như chưa nói.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Chúng ta xác thực là tới du lịch ngắm cảnh, chỉ là bởi vì trong tu luyện xảy ra chút vấn đề nhỏ, nên cần một nơi thanh tĩnh, cho nên mới mượn khuê các của tôn nữ ngươi mấy ngày. Thỉnh thứ lỗi. Nếu như không có việc khác, chúng ta liền cáo từ.

Lời này coi như đủ khách khí, Phí Cách nghe xong, cũng không tiếp tục gây phiền toái, liền nói:

- Các hạ nếu đã là tới du lịch như vậy để đệ tử của bản môn đưa các hạ đi xung quanh ngắm cảnh, thỉnh chớ khước từ?

- Cũng tốt!

Vân Thiên Hà thoải mái gật đầu đồng ý, khiến cho Phí Cách hơi có chút bất ngờ, lẽ nào hai người này thực sự chỉ là cao nhân thích đi xung quanh du lịch lánh đời, không có mục đích gì khác.

Nghĩ tới đây, Phí Cách hướng tới trưởng bối bên cạnh cho một lão giả sử khác một ánh mắt, nói:

- Hà Mục, người dẫn bọn họ đi xung quanh tham quan một chút đi!

Lão giả gọi là Hà Mục kia gật đầu, bước tới. Nhưng lập tức chợt nghe thấy Vân Thiên Hà nói:

- Ta nghe nói nơi này có một tinh huyền thánh cảnh khá bất phàm, cho nên muốn tham quan một phen, không biết vị lão nhân gia này có thể mang chúng ta đến đó ngắm cảnh được không?

Nghe xong lời này, cả Hà Mục và Phí Cách sắc mặt đại biến.

Hà Mục đang muốn nói, nhưng Phí Cách lại cho hắn một cái nháy mắt, nói:

- Nếu các hạ muốn đi xem, vậy Hà Mục sẽ dẫn các vị đi.

Hà Mục hiểu ý tứ của Phí Cách muốn nói, liền hướng Vân Thiên Hà chấp tay, rồi mang theo Vân Thiên Hà hướng phía thành nam đi tới.

Sau khi Vân Thiên Hà và Trữ Vọng vừa rời khỏi, Liên Mông Mông buồn bực nói:

- Ngoại công, tuy rằng chúng ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng chúng ta cũng không cần phải sợ bọn họ a! Mà người tại sao lại muốn cho người dẫn bọn họ đi thánh cảnh, người biết rõ...

Phí Cách cắt đứt lời nói của Liên Mông Mông, nói:

- Liên Mông Mông, tinh huyền cảnh kia là thánh địa của Tinh Môn chúng ta, lại bị Huyền Vũ Tinh Quân kia chiếm lấy đến nay đã vài trăm năm rồi, mà thực lực của Huyền Vũ Tinh Quân kia rất mạnh, nếu hai người này muốn đi, vậy để cho bọn họ đi là được. Nếu có cơ hội chúng ta còn có thể thu hồi lại thánh địa. Làm như ông không hẳn là chuyện không tốt.

Liên Mông Mông lại nói:

- Lẽ nào ngoại công không cảm thấy, như thế này là dẫn sói vào nhà sao?

Phí Cách cũng lắc đầu nói:

- Trong Tinh Môn hôm nay, có cả Âm Điện, và Thiên Tháp, cùng những thế lực khác, sói đã muốn quá nhiều rồi, thêm một con nữa, cũng có gì không được. Nếu như không phải gia gia người, lão phu đã sớm mang người nhà đến một nơi thâm sơn dã lĩnh, lập một môn phái khác rồi.

Liên Mông Mông thần sắc ảm đạm xuống, thở dài nói:

- Gia gia để phá cảnh, cũng đã bế quan năm mươi năm, mà ta trước đó không lâu mới đột phá địa cảnh, gia gia lại vẫn chưa đi ra, thật không biết gia gia lúc nào mới ra. Nếu để cho gia gia nhìn thấy Tinh Môn bây giờ chia năm xẻ bảy không biết có bao nhiêu thất vọng đây.

Phí Cách nói:

- Nói không chừng, gia gia người sớm đã phá hư rồi.

- Không có khả năng. Cho dù gia gia có xảy ra chuyện, nhất định trước khi rời đi cũng sẽ quay lại xem ta, gia gia không thể cứ như vậy rời đi. Gia gia biết ta vẫn ở chỗ này chờ người.

Lúc này đôi mắt Liên Mông Mông đột nhiên đỏ ngầu.

- Chỉ mong gia gia người có thể thực hiện được, chỉ là phá hư cảnh, trong thế giới hiện giờ, cũng chỉ có mình Thương Nguyệt làm được, thế nhưng sau đó lại không hề có bất cứ tin tức nào của nàng. Ngay cả ở Di Sinh

thế giới kia từng có người hạ xuống đây, nhưng bọn hán cũng chưa từng đề cập đến ở đó có một cường giả phá cảnh từ thế giới này đến, hình như cũng không có đến Di Sinh thế giới kia, nhưng rốt cuộc là nàng đi nơi nào, đến nay vẫn là một bí ẩn đè nặng trong lòng mà lão phu muốn giải đáp.

Liên Mông Mông nói:

- Người thành lập Tinh Môn là một thánh nhân đại trí tuệ vô cùng nhân từ. Lúc hán ra đi đã để lại tinh huyệt cảnh kia cho Tinh Môn, khiến cho người trong Tinh Môn đều nhận được ơn huệ. Hôm nay bị người khác sở chiếm, chúng ta vô lực thu hồi, cũng chỉ có thể cầu tự bảo vệ mình, chờ sau khi gia gia xuất quan liền ly khai nơi đây, lánh đời. Nhưng hôm nay nơi nơi đều là hỗn loạn, chúng ta có thể đi nơi nào đây. Chúng ta rời đi, cơ nghiệp của Tinh Môn do lão tổ lưu lại sẽ triệt để tiêu vong, thành công cụ của kẻ khác. Ngoại công, người nhần tâm sao?

Phí Cách nói:

- Không đành lòng thì có thể làm thế nào? Từ lần đại nội loạn trước của Tinh Môn, thế lực Thiên Tháp trà trộn vào đã bị thanh trừ, hai tên bất tử trưởng lão của Âm Điện đến hôm nay đã triệt để nắm giữ Tinh Môn, hơn nữa Huyền Vũ Tinh Quân cùng bọn họ quan hệ cũng không rõ ràng. Bọn họ cường thế như vậy, ta cũng chỉ đành lá mặt lá trái. Đệ tử Tinh Môn chúng ta cũng chỉ một lòng muốn mau chóng rời khỏi nơi này, đến khi gia gia người vừa xuất quan, chúng ta liền lập tức ly khai nơi này, tìm đến một nơi đất yên tĩnh tái lập sơn môn, dựng lại tương lai.

Liên Mông mông lúc này bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói:

- Ngoại công, người để cho Mục trưởng lão dẫn hai người kia đến tinh huyệt cảnh trước, cũng chỉ sợ có một tầng dự định khác, lợi dụng thực lực cường đại của bọn họ đến đối phó với bất tử trưởng lão của Âm Điện?

Phí Cách nhìn xung quanh một chút, nói:

- Liên Mông Mông, sau này những lời như thế này tốt nhất không nên nói ra miệng. Trong lòng ta và người biết rõ chuyện gì xảy ra là được. Bất quá trong môn có người đối với người có ý xấu, ta thật không yên tâm, người sau này vẫn nên đi theo bên người ta đi.

Dưới sự chỉ dẫn của Hà Mục, Vân Thiên Hà và Trữ Vọng theo hán ra khỏi Thiên Tinh thành, đi về phía nam. Chẳng mấy chốc đã qua đan hồ sang vùng phụ cận.

Khắp nơi xung quanh là một mảnh hoang hoang vu, chỉ có vài vết chân của một ít người đi qua. Nhưng lại có một màn sương mù dày đặc, tầm nhìn cũng không nhiều, Hà Mục mang theo Vân Thiên Hà đi phía trước được nửa đường, lại chuyển hướng, lại quay trở lại lùi lại một đoạn, lúc ấy mới nói:

- Các hạ, nơi này mê cảnh Tinh Môn bố trí. Cũng là vì để tránh cho những người vô tình đi nhầm vào Tinh huyệt cảnh mà thiết lập mê cảnh.

Vân Thiên Hà đương nhiên biết ở đây bố trí mê cảnh, cũng không nói gì nhiều. Bọn họ đi trước vài bước hán liền cảm ứng được ở phía trước có khí tức sinh mệnh, nhưng lại rất mạnh mẽ. Nói vậy nơi đó chính là chỗ của Tinh Môn.

Quả nhiên, khi Vân Thiên Hà đi theo hướng Hà Mục chỉ một trăm bước nữa, trước mắt đột nhiên sương mù dày đặc tán đi, một mảnh rộng mở trong sáng, đồng thời cũng hiện ra một cảnh tượng đồ sộ.

Nơi này là một giải đất bình nguyên dưới chân núi, ở nơi này tọa lạc rất nhiều kiến trúc cung điện nguy nga to lớn, hơn nữa chúng đều được xây dựng trên một loại quy tắc của tinh vị, khí thế hào hung, cực kỳ đồ sộ, cung nguyên vẹn thể hiện ra tình hình của tông môn có lịch sử lâu đời từ xa xưa.

Hà Mục mang theo hán đi tới một tòa nhà phụ cận thông qua chỗ hành lang, nhỏ giọng nói với hai thủ vệ theo sát. Hai người kia cổ quái liếc nhìn Vân Thiên Hà một cái, lại lập tức làm bộ như không thấy.

Khi Hà mục quay lại mới nói cho Vân Thiên Hà:

- Nhị vị, lão phu chỉ có thể mang hai người đến đây thôi, mới vừa rồi ta cùng thủ vệ nói chuyện, người cứ tự đi qua hành lang thông đạo này về hướng bắc, đến giữa sườn núi phía tây, qua mấy ngọn núi với thực lực

của hai người hẳn là không khó, rồi lại đi qua phía bên trái, nơi đó chính là tinh huyền cảnh. Lão phu xin cáo từ ở đây.

Dứt lời, Hà Mục liền nhanh chóng ly khai, cũng không trở về Tinh Môn mà hướng phía Thiên Tinh Thành đi đến.

Vân Thiên Hà nhìn bóng lưng đang vội vàng ly khai kia, chỉ thản nhiên cười nhạt, cũng không nói gì.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, ta nghĩ người này không có ý tốt, hẳn nếu đã đưa chúng ta qua mê cảnh rồi vì sao lại không thể đưa chúng ta đến tinh huyền cảnh, hơn nữa ta cảm giác được hai cỗ lực lượng rất mạnh, còn có vài khí tức làm người ta chán ghét. Nói vậy nơi này hẳn không phải là nơi tốt lành gì.

Vân Thiên Hà theo phương vị mà Hà Mục chỉ dẫn, trực tiếp bay đi, sau đó hướng về phía Trữ Vọng nói:

- Ở đây đương nhiên không phải địa phương tốt. Người nọ không muốn tự mình đưa chúng ta đi tự nhiên là có điều sợ hãi. Bọn họ đã nghĩ thông suốt muốn lợi dụng chúng ta để đối phó với một ít cường địch, mượn đao giết người, chúng ta đây cũng cố mà làm, tiện đường thay bọn họ giải quyết một ít phiền phức, nói như trả nhân tình việc ta đã chiếm khuê các của nữ nhân kia suốt mấy tháng đi.

618. Chương 624: Bất Tử Trưởng Lão.

Vân Thiên Hà hướng Trữ Vọng nói một câu, rồi tựa như chỗ không người, hướng về phía phương vị của Tinh huyền cảnh thuộc tổng đàn của Tinh Môn mà bay đi.

Đương nhiên, Vân Thiên Hà và Trữ Vọng cứ như vậy trắng trợn xuất hiện giữa tổng bộ của Tinh Môn, không nhìn đến sự tồn tại của mọi người, trên đỉnh đầu của bọn họ bay tới bay lui, đương nhiên khiến cho cao thủ trong Tinh Môn cảnh giác.

- Người nào dám xông vào thánh đàn của bốn môn.

Lúc này ở phía sau Vân Thiên Hà, một tiếng rống lớn truyền đến. Người này công lực hùng hậu, cũng là cao thủ địa cảnh. Vân Thiên Hà còn chưa hạ xuống đã bị người nọ chặn lối đi.

Khóe miệng Vân Thiên Hà nhếch lên một nụ cười nhạt, hẳn híp mắt quan sát người này, thấy người này chỉ khoảng tuổi trung niên, hai tròng mắt tinh lệ lóe ra ánh sáng, khí huyết sát cực kỳ ngưng trọng, vừa nhìn là biết một kẻ khát máu.

Người này vừa thấy đã khiến cho người ta thấy một loại cảm giác tà ác, khiến cho tâm không khỏi sinh ra chán ghét, không cần hỏi cũng biết trong tay người này không biết đã nhiễm bao nhiêu máu người mới đến được cảnh giới hôm nay. Nhất định là dùng phương pháp tu luyện tà ác.

Người nọ chặn ngay trước đường lên núi, hướng về phía Vân Thiên Hà mà gào thét, xuất thủ chính là một kích trí mạng mang theo sát khí mãnh liệt.

Đối với người như thế, Vân Thiên Hà đương nhiên sẽ không khách khí với hắn, trước huyết ảnh trường phong gào thét đang xông đến, hắn ngừng lại, hai tay chấp sau lưng, thân người hơi chuyển, một kích kia bắn thẳng vào nham thạch trên núi, nham thạch cứng như đá bay khắp bầu trời.

Sau đó Vân Thiên Hà hạ xuống, dự định xuất thủ giết người này, hắn đột nhiên cảm thấy trong tinh huyền cảnh tuôn ra một cỗ khí tức của tinh phách, nhưng lại chậm rãi lan tràn cùng với hai cỗ khí tức rất mạnh nữa.

Mà hai hơi thở này khiến Vân Thiên Hà hơi xúc động, bởi vì trong đó có một cỗ khí tức phi thường cường đại, cảnh giới còn hoàn toàn cao hơn hắn. Nếu vậy vị kia chắc chắn là Huyền Vũ tinh, Quân Liễu.

Nhưng khi khí tức của tinh phách xuất hiện, Vân Thiên Hà lại cảm ứng được sau đó tập trung vào mục tiêu, lúc này lại phát sinh dị thường khiến Vân Thiên Hà cảnh giác, tiếp tục hướng phía tinh huyền cảnh bay tới, cũng không để ý tới tên trung niên kia.

Trung niên kia thấy một kích trí mạng của mình bị một tiểu tử tuổi còn trẻ hơn hẳn nhiều lại đơn giản né thoát, hơn nữa đối phương dường như không đem mình để vào mắt, không thèm liếc mắt nhìn hẳn một cái, không khỏi tức giận, hẳn cảm giác mình bị cực kỳ nhục nhã.

Trong Tinh Môn, hẳn là nhân tài trẻ tuổi kiệt xuất, cho tới bây giờ đều là không để người khác vào mắt.

Ngược lại hôm nay, cư nhiên lại có người dám coi rẻ mình

Loại sỉ nhục này hẳn sao có thể chịu được. Cho dù hẳn vẫn chưa biết rõ thực lực của tiểu tử kia, nhưng trong Tinh Môn hẳn chỉ đứng dưới hai vị đại cao thủ, đương nhiên sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Càng nghĩ càng thấy bị sỉ nhục, người trung niên lúc này bạo rống một tiếng, toàn thân huyết khí tràn trề, lại một lần nữa toàn lực nhào tới, chặn lại lối đi của Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà thấy tên trung niên kia lại chặn lối mình, nhất thời thần tình lạnh lùng, trong ánh mắt muốn giết chết trung niên kia. Trong huyết khí ngút trời của tên trung niên đang cuộn cuộn xông đến, hẳn phát ra một tiếng hừ lạnh, chậm rãi vươn tay ra.

Trong chớp mắt, trong hư không tựa hồ có một cỗ ý chí cực kỳ cường đại, mang theo ý chí hủy diệt của sấm sét cùng với ánh chớp sáng rực, ngưng tụ thành một đại thủ sấm sét kinh khủng.

Đại thủ kia, phẳng phất chực có thể che khuất trên đỉnh đầu tên trung niên, đè ép xuống cùng với những ánh chớp lóe lên liên tục khiến cho khí huyết của tên trung niên tựa hồ bị bao phủ trong đó. Không đến chốc lát, liền bị những tia chớp đánh tan.

Cao thủ thiên cảnh.

Trung niên thấy đại thủ có chứa ý chí cường đại của sấm sét xuất hiện trong không trung đang đè xuống mình, thần tình kinh hãi, lộ vẻ thất sắc thê lương, trong lúc hẳn còn chưa kịp né tránh, đại thủ kia đã ầm ầm một tiếng, đem ý chí huyết cảnh hẳn phóng xuất ra đánh tan triệt để.

Ầm!

Cả người tên trung niên chấn động mạnh, hẳn đã bị một đại thủ sấm sét trong hư không kia oanh kích, hẳn cảm giác như bị một quả núi lớn đập vào, ngực chấn động kịch liệt, liền phun ra một ngụm máu, thân hình bay ngược ra sau.

Thế nhưng, đại thủ sấm sét kia sau khi đánh tan ý chí huyết cảnh của hẳn lại không hề ngừng lại, hẳn giống như là bắt một con kiến, khi hẳn lại bắt đầu đè xuống, trong lòng tên trung niên kia chỉ có sợ hãi, con người của hẳn liên tục co rút lại, sau đó cảm giác được ý chí của mình đã triệt để bị đánh tan, số phận của mình, đã bị đại thủ kia hoàn toàn nắm trong tay, hẳn làm thế nào cũng trốn không thoát đại thủ sấm sét kia.

Lúc này, hẳn đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, hẳn sợ hãi phát hiện mình bị đại thủ kia nắm trong tay, đại thủ phát sinh lực lượng đè ép hẳn, giống như muốn bóp chết một con kiến. Hẳn cảm thấy cực độ lạnh lẽo cùng với một cỗ ý chí hủy diệt của sấm sét, trong nháy mắt đánh tan thân thể hẳn, cũng đánh tan linh hồn hẳn.

- Dừng tay!

Ngay khi tên trung niên gần như bị đại thủ kia bóp nát thì một tiếng hét phẫn nộ từ sau núi truyền đến, mang theo một tiếng vang kịch liệt quanh quẩn, kinh thiên động địa.

Nhưng trong tiếng bạo rống ngăn cản đó, đại thủ hư không kia vẫn không hề để ý. Chỉ thấy nhân thần Vân Thiên Hà lạnh lùng, hẳn đột nhiên không chế đại thủ đột nhiên nắm chặt lại.

Ầm

Cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, một đoàn huyết vụ trong chớp mắt bắn ra khắp nơi. Thân thể tên trung niên nhỏ bé kia tựa như một con kiến, bị đại thủ kia siết chặt, ngay sau đó, huyết vụ phun ra chung quanh liền bắt đầu bốc cháy lên một ngọn lửa màu lam, trở thành lễ truy điệu cuối cùng của hẳn.

Chỉ bằng một kích kia, người trung niên liền triệt để tan biến sạch sẽ, ngay cả một tia tinh phách thần hồn cũng không còn lưu lại.

- Khôn Lam Chi Diễm. Thật là một thủ đoạn ngoan độc.

Lúc này người phát ra tiếng bạo rống ngăn cản rốt cục cũng chạy tới, mang theo phần nộ cực độ cùng với một tia sợ hãi. Hắn mở to mắt trừng trừng nhìn trung niên kia bị siết chết.

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn lão giả kia. Vừa nhìn đã thấy người này cũng với Tân Minh rất giống nhau, chính là tính chất đặc biệt, bọn họ chính là thoát nhìn giống như người chết, thân thể khô gầy, con ngươi xám trắng, trên người có một loại sức mạnh phẳng phất như được tổ hợp thành từ mấy vạn tử linh biến thành ý chí âm lệ như ma quỷ.

Không cần nghĩ, người này nhất định là sản phẩm đặc biệt của U Âm Điện - Bất tử trưởng lão.

Lúc này, Trữ Vọng đến bên người Vân Thiên Hà, liếc mắt nhìn Bất tử trưởng lão kia, nói với Vân Thiên Hà:

- Chủ nhân, người này trên người có mùi của dị linh rất nặng, sau khi bị giết chết rất có thể sẽ làm cho dị linh đào tẩu, cho nên người hãy dùng biến dị khôn hỏa để tiêu diệt triệt để, ngàn vạn lần chớ để dị linh chiếm chủ đạo trong ngoài cơ thể, bằng không người sẽ rất khó đối phó.

Vân Thiên Hà đã từng biết đến Tân Minh sử dụng mình ma chiếm được loại ma thuật cấm kỵ này, là hoàn toàn để dị linh chiếm địa vị chủ đạo trong cơ thể, hút đi toàn bộ huyết khí và tinh phách của hắn nhưng trong một thời gian ngắn lại tăng thực lực lên mấy lần, đối với cao thủ thiên cảnh bình thường, xác thực là rất khó đối phó với loại người cực kỳ lợi hại này.

Gật đầu, Vân Thiên Hà thấy Trữ Vọng nóng lòng muốn thử, liền nói:

- Trữ Vọng, người này hãy giao cho ta đối phó, tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, bất quá, trong tinh huyệt cảnh có một người thực lực rất mạnh, ta không phải là đối thủ. Bọn họ hình như đã có được tinh phách thạch. Người nhanh đi đi, cần phải lấy được tinh phách thạch kia, về phần hai người kia ta đoán chắc chắn chính là hai đạo thủ của tinh tú lực, người nếu như thu phục được bọn họ, thì bắt bọn họ đưa đến đây, ta có lời muốn hỏi.

- Dạ, Chủ nhân, Trữ Vọng nhất định sẽ bắt được bọn họ.

Trong mắt Trữ Vọng lúc này đã dày đặc chiến ý, nói xong, liền nhảy lên, tựa như điện quang biến mất bên người Vân Thiên Hà.

Nhưng một màn này, lại đập vào đôi mắt màu tro ngụi của Bất tử trưởng lão vừa chạy tới. Bất quá, hắn thấy Trữ Vọng đi về phía Tinh Huyệt cảnh cũng không để ý tới, mà dùng con ngươi màu tro ngụi kia gắt gao nhìn chăm chăm Vân Thiên Hà, trong miệng phát ra thanh âm âm trầm kinh khủng như tiếng chuông báo tử:

- Tiểu tử, chính ngươi là kẻ đã giết chết đại trưởng lão Tân Minh của bản điện phải không?

- Là ta giết thì thế nào? Mấy người bị dị linh chiếm thân như các ngươi, chết đi là đúng, chí ít cũng có thể giúp thế giới này sạch sẽ hơn.

Vân Thiên Hà cảm giác được một cỗ khí tức âm trầm đập vào mặt, bất quá hắn không hề sợ hãi, dùng sức mạnh ý chí để chống đỡ, hơi thở cổ quái kia không cách nào xâm phạm vào hắn nửa phần. Hắn nhìn Bất tử trưởng lão, thản nhiên nói:

- Làm càn!

Nghe xong lời này, trong tròng mắt của Bất tử trưởng lão đột nhiên phóng ra u quang, sát khí cũng càng đậm. Hắn cũng không tiếp tục nói nhiều, lúc này mang theo tàn ảnh như tuệ vĩ, hướng phía Vân Thiên Hà lao đến.

Bất tử trưởng lão vừa được nhìn thấy một màn Vân Thiên Hà chỉ đơn giản dùng sức mạnh ý chí của sấm sét đã đánh tan sức mạnh ý chí của tên trung niên kia, cũng đem hắn bóp nát. Hắn đã biết nếu như chỉ so đấu sức mạnh ý chí thì hắn căn bản không phải là đối thủ của người này. Cho nên hắn tranh thủ thời gian, nhanh chóng đột kích, cũng không phóng xuất ý chí để công kích Vân Thiên Hà, bởi vì hắn biết nếu hắn dùng ý chí lực đối phó với Vân Thiên Hà, ngược lại sẽ rơi xuống thế hạ phong.

Cho nên vị Bất tử trưởng lão này vừa lao lên liền sử dụng sức mạnh cường đại của thân thể, đôi tay khô gầy mang theo một linh lực có tính ăn mòn. Nơi hắn đi qua thực vật nhất thời héo rũ, chết đi, thậm chí ngay cả những tảng đá cứng rắn xung quanh cũng không chịu được mà phát sinh đầy vết rạn nứt.

Vân Thiên Hà biết những quái vật này sẽ được gọi là Bất tử trưởng lão, bởi vì bọn họ chính là đem linh hồn của mình bán đứng cho dị linh, để dị linh ký sinh trong cơ thể, bọn chúng dùng khí huyết và tinh phách sinh sôi cực lớn của dị linh để hợp thể, do đó lực lượng bọn họ sử dụng càng thêm cường đại. Hơn nữa thông qua việc hút sinh mệnh tinh phách và huyết khí, bọn họ cũng có năng lực bất tử.

Cho nên đối phó với loại người bất tử này, Vân Thiên Hà không dám chớ chút chậm trễ. Khi vị bất tử trưởng lão kia vừa lao lên, Vân Thiên Hà nắm chặt tay, nhất thoắt liền có một cỗ hỏa diễm màu lam mạnh mẽ bùng lên, không ngừng toát ra qua năm tay của hắn.

Đối phương là lợi dụng thời gian công kích hắn, không để cho hắn dùng sức mạnh ý chí cường đại ảnh hưởng đến ý chí của mình, mà Vân Thiên Hà thì lợi dụng lúc đối phương công kích, phóng xuất ra Khôn Lam Chi Diễm để nghênh địch, hiển nhiên đem cho đối phương một việc khác thường.

619. Chương 625: Yên Diệt.

Ầm ầm

Lực lượng ăn mòn kia tức khắc bị Khôn Lam Chi Diễm chặn lại, mang theo một cỗ sức mạnh sản sinh ra chấn động kịch liệt, đất đá bay lên, đem mọi thứ quanh thân phá hủy, đất núi rung chuyển.

Bất tử trưởng lão gặp phải Khôn Lam Chi Diễm, trong lòng hoảng hốt.

Khôn Lam Chi Diễm này đúng là khắc tinh của bọn hắn. Khi hắn nhận thức được một cỗ linh lực bị Khôn Lam Chi Diễm của đối phương cắn nuốt, rốt cuộc dần dần phản phệ lại hắn, lúc này cũng bắt chập chặt vật, thân thể lần đi chui vào bãi đá, lợi dụng bãi đá ngăn lại, làm gián đoạn ảnh hưởng phản phệ của Khôn Lam Chi Diễm.

Mà thể tấn công của Vân Thiên Hà không dứt, hắn đương nhiên cũng không muốn để cho Bất tử trưởng lão sử dụng cấm thuật kia, tới gần việc để cho dị linh chiếm chủ đạo trong cơ thể. Như vậy sẽ làm cho thực lực của bất tử trưởng lão gia tăng, rất khó đối phó.

Cho nên lúc hắn tung ra một quyền có chứa khôn diễm tạo thành ảnh hưởng cho đối phương, ngay lúc bất tử trưởng lão né tránh là lúc bàn tay liên hoàn bao viên, trong thời gian cực ngắn, hơn mười đạo khôn ẩn đã được ngưng kết thành hình cũng với không khí nảy sinh ra chấn động và bị vụn vụn, Vân Thiên Hà hét lớn một tiếng, liền đem hơn mười đạo khôn ẩn kia bắn ra.

Ầm!

Sức mạnh của hơn mười khôn ẩn này có chứa tính công kích, khi Vân Thiên Hà liên tiếp đánh ra không ngừng, bất tử trưởng lão mới từ phía sau bãi đá chuẩn bị thể tấn công.

Nhưng còn chưa chuẩn bị xong, chỉ thấy cỗ lực lượng cường đại kia liên tục kéo tới, hơn nữa đối phương không cho hắn chút cơ hội né tránh nào, khôn ẩn kia mang theo sức tấn công, đã đem một lượng lớn đá xung quanh bao phủ dưới tác động mạnh mẽ của khôn ẩn.

Bất tử trưởng lão không thể làm gì khác hơn là vận công chống lại, cũng liên tục đánh ra tử linh lực, cùng nhanh chóng liên tục bắn lên, hai cỗ lực lượng cực mạnh đập vào nhau tạo thành bảo hưởng ầm ầm, trong phụ cận sơn phúc quanh bọn họ, hầu như không có lấy một chỗ đất bằng phẳng.

Trong quá trình giao thủ với đối phương Vân Thiên Hà cũng cảm nhận được tử linh lực cường đại của đối phương, cỗ lực lượng kia có chứa tính ăn mòn, tại thời gian khi hắn không đánh ra khôn ẩn sẽ bị đối phương ăn mòn mất một phần sức mạnh.

Thế nhưng số lượng và sức mạnh của khôn ẩn giúp hắn giữ được ưu thế, cho nên trong lúc đó hai bên cân sức ngang tài.

Bởi vì Bất tử trường lão đối với khôn diễm của Vân Thiên Hà có sự phòng bị rất cẩn thận, Vân Thiên Hà vài lần dùng khôn diễm đánh bất ngờ đều không đạt được thành công. Bên nào cũng không thể chiếm được ưu thế tuyệt đối, cứ ở giữa trạng thái giằng co.

Đúng lúc này phía bên kia núi truyền đến một tiếng rống thật lớn:

- Tân Lạc huynh, ta đến giúp ngươi tiêu diệt họa lớn của thánh điện ta đây.

Tại nơi âm thanh truyền đến, cùng với tử linh lực gào thét mà đến, lại có một vị bất tử trường lão ở phía sau đột nhiên chạy qua đây, đối với Vân Thiên Hà hình thành thế bao vây tấn công.

Nguyên lai vị bất tử trường lão giằng co với Vân Thiên Hà này giờ gọi là Tân Lạc, lúc này hắn nhìn thấy đồng bạn chạy đến đúng là có vài phần kinh ngạc, vừa cùng Vân Thiên Hà giao thủ giằng co, vừa nói:

- Tân Khô huynh, ngươi thế nào lại chạy đến, vạn nhất...

Nhưng Tân Khô vừa đến nơi liền cắt ngang lời nói của Tân Lạc, nói:

- So sánh với nguy hại mà tiểu tử này mang đến cho thánh điện của chúng ta thì sự tình của lão phu không đáng nhắc đến. Ta với ngươi hợp lực tiêu diệt tiểu tử này trước, sau đó sẽ giải quyết chuyện kia sau.

Nói xong, Tân Khô tung ra một cỗ tử linh lực cực mạnh, cùng với sức mạnh ăn mòn ý chí khá giống nhau, bay vào trận địa hướng Vân Thiên Hà mà áp đến.

Bị hai vị bất tử trường lão giáp công, Vân Thiên Hà nhất thời cảm giác áp lực tăng gấp đôi.

Bất quá, càng là loại áp lực thật lớn trong nghịch cảnh mang đến, ý chí Vân Thiên Hà càng mạnh hơn, chợt nghe hắn hét lên một tiếng cùng với sức mạnh của sấm sét nổ vang. Tinh khung ẩn náu trong cơ thể đã được dung nạp đi vào sức mạnh ý chí của sấm sét, giống như sức mạnh vô biên, phân tách ra, lan tràn bao trùm lên xung quanh.

Ầm ầm.

Đột nhiên, phía chân trời lúc này một mảnh hôn ám, mây đen cuộn cuộn ngưng tụ lại, mang theo tiếng gào thét của sấm sét, lúc này, một đạo tia chớp cực mạnh, từ phía chân trời đánh xuống, mang theo ý chí hủy diệt, hướng phía Tân Khô hung hăng lao xuống.

Tân Khô vừa mới bắt đầu tấn công, liền cảm giác thấy ý chí của mình dường như bị đánh tan, lúc này sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy tia chớp kia hướng hắn lao đến, hắn chặt vật tìm được một khối đá to, một quyền mạnh mẽ đánh vào dưới hòn đá, khối đá bay lên giữa không trung, vừa đúng lúc đón lấy tia chớp kia.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ vang lên, khối đá kia liền bị sức mạnh của ý chí sấm sét đánh tan thành bột phấn, mà tia chớp kia vẫn tiếp tục xuyên qua khối đá, đâm thẳng vào Tân Khô.

Phốc!

Tân Khô bị dư âm lực lượng của tia chớp kia làm chấn động, không nhận được phun ra một ngụm máu, lùi lại mấy bước, thần sắc kinh hãi bất định.

- Đây là sức mạnh ý chí của sấm sét, quá cường đại, Tân Khô huynh ngàn vạn lần không nên liều mạng.

Tân Lạc nhìn thấy Vân Thiên Hà trong lúc đó, đột nhiên cả người giống như biến thành rất nhiều người, loại biến đổi này khiến cho cả linh hồn hắn cũng trở nên run rẩy.

Nhất là hắn có thể phóng xuất ra ý chí lực lượng của sấm sét, dĩ nhiên còn có thể trực tiếp điều động sấm chớp trong tự nhiên đến hủy diệt địch nhân, loại sức mạnh ý chí kinh khủng thế này đã hoàn toàn ở cảnh giới siêu việt rồi, có khả năng điều khiển được sức mạnh ý chí của chính mình.

Đây chỉ có tuyệt thế cường giả ở khu vực của thần mới có thể có sức mạnh ý chí cường đại đến thế này.

- Xem ra chúng ta đã khinh thường sức mạnh ý chí của người này rồi, Tân Khô huynh, nghìn vạn lần không nên cùng tiểu tử này so đấu bằng sức mạnh ý chí. Ý chí của chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Không thể cho hắn có cơ hội sử dụng sức mạnh ý chí, bằng không chúng ta sẽ mất đi cơ hội tốt, phải tranh thủ thời gian tấn công, để cho hắn không có cơ hội ngưng tụ sức mạnh ý chí, Nếu không dưới loại sức mạnh ý chí này, chúng ta sẽ bị bóp chết giống như một con kiến, đồ đệ ngươi chính là ví dụ tốt nhất.

- Ngươi nói cái gì? Sa nhi đã bị giết chết?

Tân Khô vừa nghe lời này, trong mắt đột nhiên bắn ra một cỗ thất vọng điên cuồng, bị nộ trong hỗn loạn cuồng bạo, khiến hắn gần như lâm vào trạng thái điên cuồng.

A...

Ngay khi hắn hét lớn một tiếng, thân thể hắn đột nhiên bắt đầu to lên, giống như bị thần ma nào đó bám vào người, tinh phách và huyết khí trong cơ thể cũng bắt đầu điên cuồng ngưng tụ, giống như bị thứ gì đó hấp dẫn vì hắn mà cung cấp sức mạnh cường đại.

Vân Thiên Hà có thể cảm thụ được một sức mạnh kinh khủng đang chậm rãi ngưng tụ trong cơ thể điên cuồng của Tân Khô. Hắn biết, lão giả kia sau khi bị kích động phát điên đã muốn sử dụng sức mạnh của dị linh rồi.

- Tân Khô huynh, không thể như vậy, còn chưa tới nông nỗi tuyệt diệt sinh tử mà, ngươi không thể kích động như vậy...lão phu lỡ lời rồi.

Tân Lặc thấy Tân Khô lúc này đã phát điên, vì vậy lập tức khuyên bảo, nhưng thấy Tân Khô đã phát động cam kỵ thuật mình ma phụ thân rồi, cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài.

Nhưng hắn không chút nào thả lỏng thể tấn công đối với Vân Thiên Hà, vì muốn tạo cơ hội cho Tân Khô, chương thế của hắn lúc này liên tục không ngừng đánh tới Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà bị Tân Lặc gắt gao dây dưa xác thực không có cách nào ngưng thần tụ tập sức mạnh ý chí trong tình huống ý cảnh để hình thành áp chế tuyệt đối đối với bọn họ.

Tân Lặc này đúng là rất thông minh, hắn đã tìm được nhược điểm của Vân Thiên Hà hiện nay. Bởi vì hiện tại hắn cũng chỉ là phân thân, sức mạnh của tinh thần ý chí đúng là rất cường đại nhưng không có thánh thể sức mạnh không thể phát huy một trăm phần trăm bù lấp chỗ thiếu hụt.

Bản tôn thân thể của hắn còn đang nằm trong một ngọn núi ở Hạ Gia Lạp Sơn để tĩnh dưỡng, cho nên lúc này nhược điểm của hắn đã bị Tân Lặc nhìn thấu và liên tục tấn công, không ngừng ngăn chặn cơ hội hắn ngưng tụ sức mạnh ý chí.

Bất quá, tuy rằng không thể ngưng tụ tâm thần để điều khiển sức mạnh ý chí của sấm sét để áp chế tuyệt đối hai người này, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Vân Thiên Hà không có cách nào khác.

Ngoại trừ Thiên Khôn định ấn và Khôn Lam Chi Diễm trong khi giao thủ đã bị đối phương kiềm chế, nhưng hiện nay phân thân của Vân Thiên Hà có thể phát huy được chín phần trăm sức mạnh của tinh khung tượng lực.

Cho nên khi Tân Khô bắt đầu cùng dị linh hợp thể, Vân Thiên Hà biết đối phương lợi lại, cũng không tiếp tục bảo lưu thực lực nữa.

Lúc này hắn nghiêng cứu thế tấn công của Tân Lặc, đột nhiên đối với Tân Lặc đánh ra một cái Thiên Khôn định ấn. Tay hắn giơ cao lên, lòng bàn tay ngửa ra, chỉ thấy từng đạo ánh sáng vô hình từ phía chân trời giống như tinh quang toàn bộ hội tụ bên người hắn, mà hai tay hắn liên tục biến hóa, cỗ tinh quang kia liên bắt đầu ngưng tụ tinh lực.

Tân Lặc chợt thấy sức mạnh này của Vân Thiên Hà, hắn biết sự tình không ổn, đối phương đã muốn phát động sát chiêu.

Thế nhưng dù hắn liều mạng phát động thể tiến công, thì căn bản cũng không thể ngăn cản đối phương dừng lại tiến trình ngưng tụ sức mạnh, khi ngưng phải cỗ sức mạnh tinh thần đã bị cỗ lực lượng kia đánh

bay ra, sức mạnh kia lúc này hội tụ xung quanh toàn thân Vân Thiên Hà, khiến cho Tân Lạc không thể tìm được nhược điểm trên người Vân Thiên Hà mà tấn công nữa.

Tinh tượng pháp ấn.

Vào lúc này, hai tay Vân Thiên Hà liên kết biến hóa, tinh lực dày đặc sắp xếp, khi hần hét lớn một tiếng, cổ sức mạnh do tinh lực ngưng tụ lại đột nhiên biến ảo, trở thành vô số ánh sáng mang theo hình tượng dị thú viễn cổ hung dữ và sắc bén, giương miệng dữ tợn hướng đến phía Tân Khô mà cắn nuốt.

Giống như tinh thần khắp bầu trời sà xuống, lưu tinh hỗn loạn mang theo một đòn có tính hủy diệt nghiêm trọng đánh xuống, dị thú viễn cổ cắn nuốt, mang theo sức mạnh tinh thần vô biên, lưu tinh giống như một trận sóng to được gió thổi đến, lại như vạn thú chạy nhanh lao đến, đem tổng đàn Tinh Môn và vùng núi phụ cận vài trăm dặm bao trùm bên trong, một hồi thiên tai hủy diệt, sức mạnh cường đại của tinh tượng pháp ấn liên tiếp không ngừng lan tràn ra xung quanh.

Phanh!

Tân Khô còn chưa kịp hoàn thành hợp thể với dị linh trong cơ thể, dưới cổ lưu tinh gào thét và dị thú viễn cổ đã bị cắn nuốt liên tục. Tân Khô ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét điên cuồng. Toàn bộ thân thể hần đột nhiên nổ tung, huyết vụ văng ra khắp nơi.

Nhưng mà tại nơi không ngừng phun ra huyết vụ, một dị linh hình bóng như ma quỷ kinh khủng dần dần hiện ra.

620. Chương 626: Tinh Môn Bị Tiêu Diệt.

Trong quá trình bọn họ tu luyện, trường kỳ dùng huyết khí và tinh phách của bản thân nuôi dưỡng dị linh sống nhờ trong cơ thể của bọn họ, cho nên bọn họ trở nên không giống người, cũng không giống quỷ.

Những dị linh này trong quá trình hút tinh phách và huyết khí của bọn họ lớn dần lên, dần dần dung hợp trong cùng một cơ thể với bọn họ, rồi đến một ngày, giống như Tân Khô hoàn toàn làm dị linh trong cơ thể tĩnh lại, sau đó dị linh sẽ biến thành một loại quái vật chuyên cắn nuốt, ảnh hưởng bởi ý chí điên cuồng, không ngừng mà cắn nuốt huyết khí và tinh phách do đó sức mạnh dần lớn mạnh lên.

Trong quá trình này, ký chủ sẽ không ngừng hấp dẫn sức mạnh đến cho dị linh cắn nuốt để sức mạnh bản thân lớn dần lên, mục đích là trong thời gian ngắn có thể khiến cho công lực của mình tăng đến tận cùng.

Nếu như ký chủ tử vong, nhưng dị linh này sẽ tiếp thu ý thức và tư tưởng của ký chủ. Chỉ cần tinh phách và tiên huyết cường đại của chính mình là có thể khiến cho ký chủ sống lại, do đó bọn họ được gọi là thân thể bất tử.

Thế nhưng mỗi ký chủ muốn thông qua dị linh mà sống lại, thì cái giá phải trả cũng thập phần nghiêm trọng. Nếu hồi sinh quá nhiều lần, dị linh sẽ càng ngày càng mạnh, sau đó sẽ cắn nuốt ký chủ, ký chủ sẽ hoàn toàn đánh mất sinh mệnh và trí tuệ, tư tưởng, trở thành một quái vật khát máu.

Bất quá, đối với những đặc tính này của dị linh, Vân Thiên Hà nhờ có Trữ Vọng đã được biết rất rõ rồi. Hần dùng sức mạnh cường đại của pháp ấn là triệt để phá hủy thân thể bất tử của Tân Khô, sau đó dị linh kia khi mất đi ký chủ, liền giống như một cô hồn dã quỷ phiêu đảng trong thế gian. Nếu như nó không tìm được hoàn cảnh thích hợp để sinh tồn, sẽ bị lực lượng của tự nhiên vô tình cắn nuốt, triệt để tiêu tán khỏi vũ trụ.

Dị linh mất đi ký chủ, lại không có hoàn cảnh sinh tồn thích hợp, cho nên nó cần sinh mệnh, cần tiên huyết nuôi dưỡng, sau khi thoát ly khỏi thân thể của Tân Khô, hình dạng của nó giống như một con khỉ bị biến dị, dị linh phát sinh một tiếng hô khóc âm lệ, mang theo bản năng cắn nuốt, hướng phía Tân Lạc đánh tới.

Tân Lạc sau khi Tân Khô bị Vân Thiên Hà dùng tinh tượng pháp ấn phá hủy thân thể bất tử thì hần cũng bị tinh tượng pháp ấn đánh trúng một kích, mạnh mẽ lui lại phía sau, đập lưng vào đá, phun ra một búng máu.

Thế nhưng một ngụm máu này, lại đúng lúc bị dị linh vừa thoát ly khỏi thân thể Tân Khô phát hiện, này chính là thứ nó cần, liền theo bản năng dị linh đánh về phía Tân Lạc, thế nhưng nó lại mang theo ý chí lực lượng của Tân Khô.

Tân Lạc nhìn thấy dị linh không hướng phía Vân Thiên Hà đánh tới, mà lại hướng phía hắn, lúc này sắc mặt đại biến, bị buộc ra tay, hắn đánh ra một đạo huyết chưởng như muốn đẩy lùi dị linh. Thế nhưng chưởng thể kia lại mang theo sức mạnh tử linh, cũng chính là thứ dị linh muốn cắn nuốt. Dị linh kia kêu lên một tiếng, càng thêm điên cuồng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt giống như một giọt máu vàng lên người Tân Lạc, rồi bắt đầu cắn nuốt.

A...aaaaa

Tân lạc hoàn toàn không ngờ tới, hắn không những không đẩy lùi được dị linh, mà ngược lại dẫn lửa thiêu thân. Tại nơi dị linh bám vào trên người hắn, khi bị cắn nuốt, Tân Lạc phát sinh một tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa. Hiện tại hắn cái gì cũng không biết, chỉ cố liều mạng muốn thoát khỏi dị linh kia.

Thế nhưng dị linh ở trên người hắn, giống như bị dính chặt vào, vô luận Tân Lạc giãy dụa thế nào cũng không làm được chuyện gì. Tân Lạc mắt thấy không thể cứu vãn, cùng những sinh vật này giao tiếp, giờ lại bị những thứ này phản phệ, tâm sinh bi thương. Lúc này cuồng kêu lên một tiếng, cũng phát động cấm kỵ thuật minh ma phụ thân.

Sau khi hắn phát động cấm kỵ thuật, dị linh kia nhất thời bị hút vào trong cơ thể hắn, Tân lạc lúc này đau đớn điên cuồng.

Mà Vân Thiên Hà thu thế đứng ở một bên nhìn thấy sự tình của Tân Lạc, hắn đương nhiên cũng chứng kiến tình cảnh Tân Lạc bị dị linh kia phản phệ, hắn đối với ý niệm tiêu diệt những dị linh đang cắn nuốt lẫn nhau kia càng thêm mạnh mẽ.

Cho nên khi hắn nhìn thấy Tân Lạc bắt đầu phát động cấm kỵ thuật, Vân Thiên Hà khoát tay tung chưởng, trong lòng bàn tay một đoàn hỏa diễm màu lam liền bắt đầu bốc lên dữ dội.

Tĩnh hóa đi.

Theo một tiếng quát, quyền thế của Vân Thiên Hà giống như lưu tinh mang theo đuôi sao chổi, mang theo Khôn Lam Chi Diễm, trong tình trạng hiện tại của Tân Lạc, căn bản không kịp né tránh, khôn diễm kia nặng nề mà oanh kích thẳng vào trên người Tân Lạc.

Ầm!

Tiếng hét thảm của Tân Lạc vang lên, trên người hắn nhất thời bốc lên một đoàn hỏa diễm lam sắc, trong mơ hồ, trong cơ thể hắn cũng có một thanh âm âm lệ khủng khiếp phát sinh tiếng kêu thảm thiết.

Trong điên cuồng, Tân Lạc đè nén lại sức mạnh cực bộc phát trong cơ thể, Tân Lạc giống như một người lửa, mang theo tuyệt quyết hướng Vân Thiên Hà đánh tới, muốn cùng hắn đồng quy vu tận.

Lúc Vân Thiên Hà thấy Tân Lạc điên cuồng hướng phía mình lao tới, hắn bay nhanh lui thân. Hắn biết nếu Tân Lạc tự phát nổ sẽ không phải chuyện đùa, cho nên trong một khoảng không, giống như lưu tinh, Tân Lạc toàn thân bị khôn diễm thiêu đốt hướng về phía chính điện của Tinh Môn mà lao đến.

Tân Lạc dùng phương thức tự hủy diệt là muốn đem Vân Thiên Hà chết chung, cho nên hắn cũng không để ý đến cơ thể đang bị khôn diễm kịch liệt thiêu đốt, còn có dị linh kia bị thiêu đốt theo bản năng đang điên cuồng cắn nuốt máu huyết hắn, sức mạnh hắn có thể ngưng tụ lại được, trong quá trình đuổi theo Vân Thiên Hà đã dần dần bị khôn diễm thiêu đốt mà tiêu hao dần.

A, chết đi...

Cuối cùng, Tân Lạc giống như đạn pháo đuổi theo Vân Thiên Hà, hắn thấy cự ly cách Vân Thiên Hà gần hơn một ít, liền hét lên một tiếng, phát động tự nổ kịch liệt.

Ầm!

Cùng với công lực phát sinh sau khi Tân Lạc tự phát nổ, loại sức mạnh hủy diệt này gây chấn động thập phần cường đại. Vân Thiên Hà lúc này đã ý thức được một loại uy hiếp đối với tính mệnh, cho nên khi hắn

thấy dưới chân đã là nóc đại điện của Tinh Môn, thì thân thể hần giống như lưu tinh rơi xuống, một quyền đục lỗ nóc nhà của đại điện, nhanh chóng trầm xuống phía dưới, lại tiếp tục cấp tốc nhanh chóng trầm hần xuống dưới nền đất.

Vù vù...

Sau khi trầm xuống, chợt nghe thấy quanh thân phát sinh một cổ chấn động thật mạnh, giống như là bị động đất cấp mười. Vân Thiên Hà cảm giác bị một cái đại chùy đè ép, cả người bị đè nén khó chịu đến cực điểm. Bất quá hần lại trầm xuống sâu hơn một chút, sử dụng sức mạnh ý chí, hình thành một loại bảo hộ chính mình, cho nên cảm giác đè ép chỉ thoáng qua trong chớp mắt.

Sau khi sức mạnh chấn động kia tràn lan, Vân Thiên Hà rốt cục cũng tránh khỏi công kích của Tân Lặc khi hần tự phát nổ.

Qua một lúc lâu, dư âm của trận chấn động dần dần ngừng lại, nhưng mặt đất vẫn còn đang run rẩy, Vân Thiên Hà ở giữa bóng tối, hít sâu mấy hơi liền trôi lên, bị bám một đám tàn ngói, từ một mảnh phế tích chui lên.

Dừng lại giữa không trung, Vân Thiên Hà nhìn quanh xem xét tình hình, cũng không khỏi thở dài, vừa rồi hần vì trốn tránh Tân Lặc tự phát nổ, liền dẫn hần tới chính điện của Tinh Môn.

Mà sau khi Tân Lặc tự phát nổ, lực lượng hủy diệt của cường giả thiên cảnh là có thể nghĩ, trực tiếp đem chính điện của Tinh Môn san bằng, hóa thành một đồng phế tích, nhưng mà ngay cả những sinh mệnh yếu ớt bên trong Tinh Môn cũng không một ai may mắn sống sót.

Trận tai họa này thật lớn, cũng gián tiếp làm cho Tinh Môn bị diệt môn.

Bất quá, Vân Thiên Hà trong lòng cũng không có quá nhiều hối hận, bởi vì thật sâu trong lòng hần biết, hiện nay đệ tử của Tinh Môn ở nơi này, chủ yếu là người của U Âm Điện và nanh vuốt của các thế lực khác. Mượn việc Tân Lặc tự phát nổ, phá hủy cơ nghiệp của Tinh Môn ở đây chỉ khiến cho lòng hần có một tia áy náy đối với hiền giả đã sáng lập ra Tinh Môn mà thôi.

Sau khi liếc mắt nhìn phế tích của Tinh Môn, Vân Thiên Hà cũng không dừng lại ở nơi này lâu, nghĩ đến Trữ Vọng còn đang ở trong tinh huyện cảnh không có tin tức động tĩnh gì, liền nhanh chóng bay về phía đó.

Thế nhưng hần mới đến gần ngọn núi không hứng chịu tai nạn vừa rồi thì đột nhiên một đạo quang trụ phóng lên cao, cùng với một cổ sức mạnh cường đại chấn động, từ trung tâm của ngọn núi này phát ra.

Chấn động của cổ lực lượng kia, đủ cho Vân Thiên Hà xúc động.

Chẳng lẽ là chỗ Trữ Vọng phát sinh sự cố, thế nhưng hần đảo mắt về phía tinh huyện cảnh thì còn cách nơi đó một chút cự ly. Hơn nữa cổ sức mạnh chấn động này, lại là từ phía dưới chân núi truyền ra.

Như vậy dưới chân núi này rốt cuộc áp chế dạng tồn tại cường đại gì? Chẳng lẽ vì Tinh Môn bị Tân Lặc phát nổ phá hủy mà chọc giận người thần bí nào đó dưới chân núi?

Thế nhưng quang trụ phóng lên cao cùng với chấn động kia càng ngày càng mãnh liệt, Vân Thiên Hà cũng không thể làm gì khác, lập tức bay ngược lại, một mực thối lui đến nơi cổ lực lượng kia không thể lan đến, hần lơ lửng giữa không trung, nhìn lại phía ngọn núi kia.

Trong chốc lát, trong quang trụ phóng lên cao kia, một đạo hư vô giống như cái bóng, cũng theo quang trụ phóng lên cao, mà đầu nguồn của cổ sức mạnh kia là đến từ nơi nào?

Bất quá, khi Vân Thiên Hà thấy một màn như vậy, không khỏi biến sắc, thất thanh nói:

- Đây là dấu hiệu phá hư a. Khi Thương Nguyệt phá hư cũng là tình cảnh như vậy. Người này là ai?

Chỉ là tình cảnh người này phá hư và tình cảnh của Thương Nguyệt có đôi chút khác nhau. Thiên Nguyệt lúc đó là nguyệt tôn đoạt nguyệt, bầu trời tinh diệu phát sinh dị tượng, mà người này khi phá hư, Vân Thiên Hà phát hiện tinh thần khắp bầu trời đồng thời phát sáng. Trong thiên hà từ Huyền vũ tinh đến Bắc cực tinh cũng đột nhiên phát ra quang mang vạn trượng

Trong trung tâm tinh hồn lực, tựa hồ trong chớp mắt không bị Huyền Vũ tinh quản chế, từ trán hấn phóng ra quang mang từ trời cao bắn thẳng xuống, sau đó liền rơi xuống lơ lửng trên vách núi bên trên thân thể kia. Mà dường như đồng thời, tinh hồn lực giữa Bắc cực tinh cũng lóe ra tinh quang, bắn vào trong cơ thể người này.

Lúc này, toàn bộ ánh sáng phía chân trời tựa hồ đều tập trung vào trên người này, thậm chí ngay cả ánh sáng mặt trời, tại giờ khắc này cũng tạm thời ảm đạm xuống.

Mà dị tượng này giống như lúc Thương Nguyệt phá hư, lần thứ hai rung động thiên địa, không thua gì khi cửa tạo hóa mở ra và ánh sáng thanh môn chiếu rọi xuống, mang đến kinh ngạc cực độ.

Vân Thiên Hà đã từng tận mắt nhìn thấy một cường giả thiên cảnh đỉnh phong phá toái hư không nên tâm tình kinh ngạc của hấn cũng dần trở nên bình tĩnh. Hấn nhìn lên bầu trời, tay vân vê cằm lẩm bẩm:

- Vì sao hai lần phá toái đều phát sinh gần chỗ ta, không biết Thương Nguyệt sau khi phá toái hư không liền đi đến nơi nào?

621. Chương 627: Long Tôn Thị Giả.

Kỳ thực vấn đề này, hiện nay trên thế giới những cường giả đã đạt đến cảnh giới Thiên Cảnh và những người khác đều rất hoang mang. Bởi vì lúc cường giả phá hư, liền không lưu lại thế gian bất cứ thứ gì để người khác có thể thăm dò vết tích của họ.

Nguyên bản mọi người cho rằng, cường giả Thiên Cảnh sau khi phá hư, sẽ phi thăng đến một tầng Di Sinh thế giới phía trên kia.

Thế nhưng từ cái thế giới kia, có một vài cường giả hạ đến thế giới này, cũng mang đến cho người thế giới này một tin tức. Chính là ngay cả các cường giả của Di Sinh thế giới phi thăng, cũng không biết các cường giả này rốt cuộc đến nơi nào, điều này cũng đồng dạng là một nghi vấn thật lớn của người trên Di Sinh thế giới.

Cũng từng có người đi tìm vị cổ vấn của long tộc cường đại nhất Di Sinh thế giới để hỏi chuyện này. Nhưng đáp án của họ cũng chỉ có một câu: Chờ người sau khi phá hư cảnh giới, tự nhiên sẽ biết.

Thế nhưng, mọi người vẫn không biết, có thể ngay cả những cường giả đã phá hư mà chưa ly khai cũng không biết bọn họ rốt cuộc sẽ đi nơi nào, thế nhưng chờ sau khi bọn họ ly khai thì không có bất cứ một đầu mối nào lưu lại.

Trong lòng Vân Thiên Hà, kỳ thực cũng vẫn tồn tại nghi vấn này. Hấn từng hỏi qua Trữ Vọng, nhưng ngay cả Trữ Vọng cũng không trả lời được.

Thế nhưng hấn đã trải qua hai lần chứng kiến lúc phá hư, trong lòng mơ hồ, đột nhiên trong đầu sinh ra một ý niệm cổ quái. Nếu chính mình không có năng lực đi qua, sao không theo cường giả phá hư kia, theo hấn đến cái nơi đó nhìn thử một cái, không phải chân tướng sẽ rõ ràng sao.

- Tiểu tử, chính là người hủy đi cơ nghiệp mấy nghìn năm của Tinh Môn ta?

Ngay khi Vân Thiên Hà đang suy nghĩ, đột nhiên bên tai truyền đến một thanh âm như tiếng chuông đồng, chấn động tâm thần hấn, khiến hấn suýt chút nữa rơi từ trên không trung xuống.

Này cường giả phá hư, quả nhiên cường đại.

Vân Thiên Hà sau khi chậm rãi bình ổn tâm thần, ngẩng đầu lên, chỉ thấy vị cường giả phá hư vừa rồi trên đỉnh đầu hào quang bao phủ, tựa như một pho tượng thiên thần đứng trước mặt hấn, làm cho hấn cảm thấy một loại uy hiếp vô hình của thần thánh.

Sau khi định thần lại, Vân Thiên Hà nhìn lại vị cường giả kia, nghiêm nghị không hề sợ hãi.

Hấn đầu tiên là quan sát người này từ đầu đến chân, chỉ thấy trong ánh hào quang, là một người có mái tóc và chòm râu trắng như tuyết, con mắt lấp lánh hữu thần, trên trán như phóng ra tinh quang, bên ngoài

mơ hồ còn bao phủ một tầng ánh sáng, một thân trang phục phong cách cổ xưa, quả nhiên giống như một vị thiên thần.

Bất quá, vị lão giả này đang dùng một loại ánh mắt vừa nghi hoặc vừa phần nộ trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, tựa hồ như đang đợi đáp án của hắn.

Mà Vân Thiên Hà sau khi đánh giá lão nhân này xong, cũng thản nhiên nói:

- Người là ai? Vì sao lại ở phía sau phá hư? Ta muốn biết lúc người phá hư, có cảm giác được phản ứng dị thường gì không, giống như một cỗ lực lượng pháp tắc sẽ mang người đến một nơi mới.

Nghe được Vân Thiên Hà liên tiếp hỏi mấy vấn đề, vị lão giả kia cũng sốt một chút, thuận miệng nói:

- Ta thấy được một chuỗi ký hiệu, ký hiệu kia...

Nói đến đây, lão giả đột nhiên ý thức được điều gì, không khỏi phần nộ trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Đây tiểu tử kia, lão phu mới là người hỏi người có phải kẻ đã phá hủy cơ nghiệp của Tinh Môn ta không, người còn chưa cho ta đáp án. Nói mau, lão phu không có tính nhẫn nại.

Lúc Vân Thiên Hà nghe được hai chữ ký hiệu, trong lòng nhất thời cảm thấy có một ít đầu mối, tâm tình cũng tốt lên, liền nói với lão giả kia:

- Người cho rằng là ta, thì đó chính là ta. Người cho rằng không phải, vậy thì không phải. Ta trả lời xong. Người vừa nói thấy được một chuỗi ký hiệu, đây là có chuyện gì, chẳng lẽ chuỗi ký hiệu kia sẽ dẫn người ly khai khỏi nơi này, người có thể mang ta đi theo cùng nhìn một chút không?

- Người, người, người nói gì, mang người đi xem?

Vị lão giả kia nghe xong lời này, đột nhiên bật cười, trên mặt không biết là loại biểu tình nào, trợn to mắt nhìn Vân Thiên Hà:

- Tiểu tử, người cho đây là trò chơi, hay do đầu óc người có vấn đề, hay là muốn trêu chọc lão phu? Lão phu ở chỗ này với người nháo nửa ngày, không giáo huấn người một chút, người không biết được trời cao đất rộng.

Dứt lời, lão giả kia đột nhiên làm khó dễ, đưa lên một ngón tay, thoáng cái ngưng tụ một cỗ lực lượng cường đại trong thiên địa, hướng Vân Thiên Hà nhẹ nhàng bay đến.

Vân Thiên Hà thấy lão nhân này muốn giáo huấn chính mình, bất quá hắn cũng cảm thụ được đây là lão nhân đang thử hắn, bởi một ngón tay kia cũng không có lực sát thương.

Bất quá làm một Tinh Khung Quân Vương, kiêu ngạo là nên có, không có khả năng để cho một tiểu tử khinh nhờn. Vì vậy, hắn cũng không chút nào khách khí, ngưng thần lại, hắn thuận lợi từ trên không trung tìm đến một ký hiệu, ngay sau đó một cỗ sức mạnh ý chí của sấm sét liền hướng vị lão giả kia bắn tới, trung hòa sức mạnh của một ngón tay kia, ngược lại còn mang theo một tia chớp thật nhỏ bắn về hướng lão giả kia.

Mà vị lão giả kia cũng thoai mái mà né tránh tia chớp nhỏ đó. Uy lực của tia chớp nhỏ cũng không có nhiều, chỉ làm bụi đất bắn lên người một chút mà thôi.

Bất quá lúc này hắn đột nhiên sắc mặt đại biến, râu mép run run, vẻ mặt kinh hãi chỉ vào Vân Thiên Hà:

- Người, người có thể vận dụng sức mạnh của ký hiệu? Hơn nữa ý cảnh của người, hoàn toàn là cảnh giới siêu việt của Thiên Cảnh? Người đến tột cùng là ai? Trước kia ta cảm ứng được hấp thu một cỗ lực lượng tinh thần, một cỗ tinh tú lực trong hỗn loạn, khiến ta bất đắc dĩ phải cảm ứng nhờ Bắc Cực Tinh dẫn dắt, giúp đỡ ta hoàn thành phá hư, cư nhiên, cư nhiên lại là người...

Vân Thiên Hà thấy bộ dáng run run của lão nhân kia thập phần buồn cười, chỉ thản nhiên nói:

- Ta đang hỏi người mà tiểu tinh tinh, ký hiệu kia đến tột cùng là bộ dáng gì, là dạng lực lượng gì dẫn dắt người, người trả lời nhanh lên một chút đi. Nếu không chờ người đi rồi, vấn đề này ta không biết phải mất bao lâu mới có thể lý giải.

- Tiểu tinh tinh?

Vị lão giả kia nghe xong lời này suýt nữa thì từ đỉnh núi rơi xuống. Bất quá, hắn còn chưa lên tiếng, một thanh âm nữ nhân phần nộ đến cực điểm từ phụ cận truyền đến:

- Cái tên đáng giận, ta nhất định phải giáo huấn hắn, hắn cư nhiên dám gọi gia gia là tiểu tinh tinh. Ngoại công, người để ta qua đó, đừng có kéo ta...

Khi thánh âm này truyền đến, vị lão giả kia cũng đã quên phát tác đối với Vân Thiên Hà. Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy từ trong phế tích, một vị lão giả dẫn một nữ tử hỏa tốc chạy đến nơi này, trên mặt hai người có một loại kích động khó nói nên lời.

Lão giả nhìn hai người, thần tình cũng có chút kích động, môi run run:

- Sư đệ, mấy năm nay một người chiếu cố Mông Mông, khổ cực cho người rồi.

Phí Cách mang theo Liên Mông Mông chạy qua, trên mặt cũng đầy kích động, mấp máy đôi môi, nói:

- Sư huynh, Liên Mông Mông cũng là tôn nữ của ta, ta chiếu cố nàng là đương nhiên, chỉ là người bế quan hơn năm mươi năm, không ngờ có thể thành công phá hư. Sư đệ ở đây chúc mừng sư huynh công thành xuất quan.

- Ai, kỳ thực năm mươi năm ta bế quan căn bản không có một tia tiến triển. Ta có thể thành công phá hư, còn là nhờ vị tiểu huynh đệ này, mới khiến ta một khắc thành công a.

Lão giả thở dài, nhân thần phức tạp nhìn Vân Thiên Hà.

Phí Cách nghe xong lời này, cũng kinh ngạc mà nhìn về phía Vân Thiên Hà, trong lòng cảm thấy đối với thân phận thần bí của hắn càng thêm thắc mắc. Hắn lại có thể giúp sư huynh thanh công phá hư, này rốt cuộc là người thế nào a?

Mà Liên Mông Mông vốn muốn phát tác với Vân Thiên Hà, nhưng sau khi nghe gia gia nói, sóng mắt lưu chuyển, nhìn chằm chằm Vân Thiên Hà, trong mắt lại càng thêm phức tạp, vừa cảm kích lại vừa phần hận, không khỏi cắn cắn môi.

- Lớn mật, thấy quân vương bệ hạ còn không làm lễ, tuy rằng trái kêu một tiếng tiểu tử, phải lại gọi một tiếng tiểu tử, ta xem tiểu tử nhà người là muốn tìm cái chết.

Đúng lúc này, một tiếng rống to truyền đến, cùng với một cỗ ý chí tinh không sắc bén, khiến tâm thần mọi người bị kích động, không khỏi đồng loạt quay sang nhìn.

Chỉ là vừa nhìn thấy, biểu tình trên mặt mọi người trở nên cực kỳ đặc sắc.

Chỉ thấy Trữ Vọng lúc này từ khoảng không bay đến, bất quá, trong tay nàng còn giữ một người giống như một con mèo lớn.

Bất quá, người giống con mèo này dù bị Trữ Vọng bắt cũng không có phản kháng, trông thật giống một con mèo bình thường. Chỉ duy nhất khi nhìn về phía gia gia của Liên Mông Mông, trong mắt hung ý trở nên đặc hơn.

Đương nhiên, người bị Trữ Vọng bắt giữ chính là Hồ tinh tử bị thương còn chưa hồi phục.

- Bạch Hồ tinh sao?

Liên Thành tình lúc thấy Hồ tinh tử, vẻ mặt lộ ra xúc động.

Nhưng khi hắn thấy Hồ tinh tử cư nhiên bị Trữ Vọng xem như mèo mà bắt đến, liền nhìn lên Trữ Vọng, trong mắt càng thêm kinh ngạc hơn, không khỏi thất thanh kinh hô:

- Long, long, Long Tôn Thị Giả.

Mà Phí Cách lúc này vẻ mặt lại càng kinh hãi, nói:

- Sư huynh, hắn chính là Bạch Hồ tinh quân có quan hệ rất mật thiết với Huyền Vũ tinh quân kia mà, nhưng người lại gọi hắn là Long Tôn Thị Giả, này là chuyện gì xảy ra?

Liên Thành tỉnh sau khi nghe thấy như thế, lúc này mới ý thức được chính mình thất thố, vì vậy vội vàng khôi phục tinh thần, cũng không trả lời Phí Cách mà vội vàng đi tới trước mắt Trữ Vọng, hành một cái lễ trịnh trọng, nói:

- Bắc Cực tinh Vu thành tỉnh gặp qua Long Tôn Thị Giả điện hạ. Trong nháy mắt ta phá hư thấy được trong tỉnh huyện cảnh có bóng dáng của Long Tôn Thị Giả, không nghĩ rằng sẽ chân chính gặp được Long tôn điện hạ, mới vừa rồi thất thố, thỉnh Long tôn điện hạ bỏ qua cho.

Phí Cách và Liên Mông Mông lúc này đã sớm là mắt trợn ngược mồm há hốc.

Ngay cả sư huynh còn đối đãi như vậy với một người theo hầu của thanh niên này, dùng đại lễ chào hỏi trịnh trọng như vậy, thân phận của thanh niên này liền có thể đoán được.

Phác thông!

Lúc này Hổ tinh tử đột nhiên bị Trữ Vọng ném tới trước mặt Vân Thiên Hà, Trữ Vọng chỉ hơi hướng Liên thành tỉnh gật đầu, đến bên người Vân Thiên Hà nói:

- Chủ nhân, một người vừa thấy ta thì liền chạy trốn, bất quá người này bị thương, liền trực tiếp bị ta bắt giữ. Bọn họ định hủy đi tỉnh phách thạch ta cũng đã bắt được rồi.

Nói xong, Trữ Vọng xòe tay, chỉ thấy một viên đá mà không giống như đá lỏng lách phát ra ánh sáng mỹ lệ, nó như vật thể hư huyền hiện ra trước mặt Vân Thiên Hà. Bên trong còn có một cỗ tinh hồn lực đập chồm dao động.

- Người trước cứ giữ lấy nó, đến lúc cần sẽ lấy ra dùng. Vì sao hai người bọn họ một người chạy, một người bị người dễ dàng bắt giữ mà lại mất thời gian lâu như vậy?

Đây mới là vấn đề Vân Thiên Hà quan tâm nhất.

Nhưng Trữ Vọng nói một câu, lần thứ hai khiến người xung quanh thất kinh:

- Mới vừa rồi ta chuẩn bị về rồi, chỉ là gặp người này phá hư. Khi đó xuất hiện một đạo ký hiệu triệu hoán, ta phải nhận nhiệm vụ, liền không thể làm gì khác hơn là phân thân tiếp thu tiếp thu ký hiệu kia, giúp người này định ra quy tắc ký hiệu, để hẩn hạn thời gian ly khai.

- Vậy người cũng biết hẩn rốt cuộc đi đến nơi nào? - Vân Thiên Hà vội vàng nói tiếp

- Ký hiệu kia là ai truyền đưa cho người?

- Ta không biết.

-...

622. Chương 628: Hổ Tinh Tử Quy Hàng.

Hẩn nghĩ trong chuyện này Trữ Vọng hẩn là sẽ không gạt hẩn, thế nhưng hẩn đối với sự an bài của Trữ Vọng đối với Liên Thành Tỉnh, nhất là ký hiệu nhiệm vụ mà nàng nhận được thì vô cùng hiếu kỳ.

Là dạng chỉ lệnh gì lại khiến cho Trữ Vọng khi nhận được không chút do dự mà chấp hành, nếu như không phải có chút thần bí tồn tại, hẩn là có một ít liên quan đến Long Tộc.

Liên Thành Tỉnh bởi vì thời gian có hạn, thời gian hẩn dừng lại cũng không lâu, cho nên Vân Thiên Hà cũng không giữ hẩn lại để truy hỏi, mà để hẩn cùng với tôn nữ đoàn tụ. Còn Trữ Vọng, có hỏi nữa cũng dư thừa thôi.

Nhưng Hổ Tinh Tử mà Trữ Vọng bắt tới, Vân Thiên Hà đã quan sát hẩn vài lần.

Chỉ thấy hẩn có bộ lông xù, trông thật rất giống một con mèo lớn, bất quá tuy rằng thoạt nhìn thật thà hiền lành, nhưng Vân Thiên Hà có thể cảm giác được dưới bề ngoài này là một người giao hoạt và cơ trí không dễ đối phó.

Lúc này Hồ Tinh Tử hoàn toàn là một bộ dáng biết vâng lời, phủ phục bên người Vân Thiên Hà, một bộ dáng thật thà hiền lành dễ bị bắt nạt, không chút nào có phong thái kiên quyết của cường giả.

Vân Thiên Hà biết hắn tận lực biểu hiện ngoan ngoãn, trước mặt chính mình đều là một loại kính cẩn nghe theo, cũng không có vạch trần, chỉ nói:

- Đối với chuyện các người đánh cắp tinh hồn lực, ta đã cho cảnh cáo nghiêm phạt, hơn nữa từ khi các người hạ giới tới nay, cũng chưa có làm ra chuyện gì nguy hại, cho nên ta sẽ không tính toán với các người. Nếu các người muốn tiếp tục ở tại chỗ này tu luyện, cơ hội cũng vẫn có, giống như Liên Thành Tinh, hắn có thể phá hư, cũng đạt được tinh hồn lực của Bắc Cực Tinh, đây chính là một loại số mệnh, hắn thông qua con đường tu luyện bình thường mà có được, ta tự nhiên sẽ không ngang ngược can thiệp, người hiểu rõ ý tứ của ta chứ?

Hồ Tinh Tử nghe nói, trong mắt hiện lên một tia thần sắc cổ quái, nhưng vẫn nói:

- Hồ Tinh Tử xin nhân tôn vương điện hạ giáo huấn. Bất quá Hồ Tinh Tử có một thỉnh cầu?

- Người nói đi.

- Hồ Tinh Tử muốn hầu hạ bên cạnh điện hạ, làm một tiểu tốt bên người điện hạ, đi theo làm tùy tùng, nguyện làm trâu làm ngựa, không biết điện hạ có thể thu lưu?

Trữ Vọng lúc này đột nhiên nói chen vào:

- Người đã biết được thân phận của chủ nhân, muốn vì chủ nhân mà dốc sức. Không ngoại trừ việc người muốn có chỗ dựa tốt, chỉ là người là đệ tử của Tinh Tổ, cũng không ngoại trừ việc người có mục đích khác àm tiếp cận chủ nhân. Cho nên ta không tin nhiệm người. Nếu người muốn hầu hạ chủ nhân, hãy chứng minh cho ta thấy sự trung thành của người đối với chủ nhân.

Hồ Tinh Tử đối với Trữ Vọng trong tâm vẫn có một loại sợ hãi. Lúc nghe xong lời này thì trong lòng cảm thấy vui mừng. Lời này của Trữ Vọng cho thấy hắn vẫn có cơ hội, vì vậy lập tức trả lời:

- Long Tôn điện hạ nếu muốn khảo nghiệm sự trung thành của Hồ Tinh Tử, Hồ Tinh Tử nguyện tiếp thu bất cứ khảo nghiệm gì của Long Tôn.

Lúc này, Trữ Vọng nhìn về phái Vân Thiên Hà, dùng sóng tinh thần nói:

- Chủ nhân, Hồ Tinh Tử này xác thực có mệnh cách và tư chất của truyền nhân Bạch Hồ Tinh. Chỉ là Trữ Vọng không biết vì sao hắn lại trở thành đệ tử của Tinh Tổ, cho nên lần này tự ý hành động, thỉnh chủ nhân thứ tội.

Vân Thiên Hà thần nhiên nhìn Hồ Tinh Tử, trả lời:

- Hồ Tinh Tử này khi lần đầu tiên ta thấy hắn, liền nhìn thấu bản chất của hắn. Hắn xác thực là có ý nghĩ thâm muốn sẵn sàng góp sức cho ta. Giúp ta đối với tinh khùng huyền bí càng lý giải sâu sắc và nắm giữ. Đồng thời ta cũng nhận thức được một phần của Tinh Tổ. Hắn tìm những người có mệnh cách của tinh tú về làm đệ tử, cuối cùng sẽ thông qua lợi dụng những đệ tử này đưa ý chí của hắn bao trùm toàn bộ tinh không, thay thế cho Tử Vi Đế Tinh, thống trị tinh khùng này. Những người này cuối cùng sẽ trở thành vật hi sinh của hắn. Cho nên những đệ tử này đối với hắn chỉ có sợ hãi, không có trung thành đáng nói. Hồ Tinh Tử này phản bội Tinh Tổ chạy đến nơi này quy phục ta cũng là chuyện hợp lý tự nhiên.

- Vậy ý chủ nhân là muốn thu lưu bọn họ? - Trữ Vọng có chút không hiểu nổi ý định của Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà lại lắc đầu nói:

- Tinh Tổ này, ta là định sau này mới đối phó. Hiện tại chuyện dị linh mới là quan trọng nhất, cho nên ta tạm thời không muốn cùng Tinh Tổ xung đột. Bất quá để Hồ Tinh Tử này an tâm, thật ra có thể cho hắn làm chút chuyện để chứng minh hắn trung thành.

Trữ Vọng vừa nghe lời này liền hiểu được ý tứ của Vân Thiên Hà, lúc này mới quay sang Hồ Tinh Tử nói:

- Người đã muốn tiếp thu khảo nghiệm, như vậy có một việc cần nói rõ với người trước. Chính là không được để bất luận kẻ nào biết chuyện tình ở đây hôm nay, nhất là Tinh Tổ. Chủ nhân có thể cho người mở ra

Bạch Hổ Tinh tức, cho người khôi phục công lực cùng dẫn tinh tu luyện, nhưng sẽ không cho người tiếp xúc với đế tinh. Người cẩn thận thực hiện theo quy tắc tu luyện, đừng nghĩ làm chuyện xằng bậy, cũng làm tốt chuyện tình chủ nhân giao cho, như vậy việc truyền thừa của đế tinh, tự nhiên chủ nhân sẽ lo lắng, người mình bạch chứ?

Hổ Tinh Tử nghe xong những lời này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là vui mừng, nước mắt không khỏi rào rào đổ xuống.

Hắn cho tới bây giờ cũng không hi vọng xa vời được tiếp cận đế tinh, thật không ngờ hôm nay kỳ ngộ lại tới. Lúc này trong lòng hắn hưng phấn và kích động. Hổ Tinh Tử nghĩ lần này phản bội Tinh Tổ, nỗ lực tu luyện ở hạ giới, rốt cục cũng thấy được một tia nắng rạng đông. Hắn đương nhiên muốn nắm chặt cơ hội tốt ngàn năm có một này.

Đã từng hầu hạ bên người Tinh Tổ, hắn chỉ có sợ hãi đối với thời gian mệnh mông. Hắn vì Tinh Tổ mà nỗ lực và trung thành, lại không đối lấy được hồi báo gì, ngược lại còn bị tàn nhẫn lợi dụng và cướp đoạt. Thế nhưng hiện tại, hắn có một loại cảm giác vui mừng không nói nên lời. Đối phương cũng không vì hắn từng là đệ tử Tinh Tổ mà gạt bỏ hắn, ngược lại còn cho hắn có cơ hội với tới tương lai hắn vẫn mong muốn.

Lúc này trong lòng hắn có suy nghĩ, cho dù quân vương hiện tại muốn hắn đi tìm chết, hắn cũng đều nguyện ý. Đây là một loại tình xuất phát từ đáy lòng hắn nguyện có thể thực hiện được, có thể được người khen ngợi và tạ ơn.

Trữ Vọng thấy bộ dáng kích động của Hổ Tinh Tử thì không hiểu được, chỉ thản nhiên nói:

- Quy Tinh Tử kia đã từng làm một việc, chính là trợ giúp Tinh Tổ giết Thanh Long đế tinh, người đứng đầu cùng với tạo hóa, hắn còn giúp đỡ đệ linh vương đào tẩu. Hắn phải trả giá vì chuyện này. Cho nên vừa rồi thấy ta đến hắn mới chạy trốn. Cho nên việc thứ nhất ta muốn người làm, đó là sau khi thương thể khôi phục, bắt giữ Quy Tinh Tử cho chủ nhân xử lý. Chuyện thứ hai chính là sau này người không được đơn độc tiếp cận chủ nhân, có bất cứ chuyện tình gì cũng phải thông qua ta. Chuyện thứ ba, tra ra nơi đệ linh vương trước đây chạy trốn đến nhờ sự giúp đỡ của Quy Tinh Tử. Việc thứ tư, chính là dùng bất cứ phương pháp gì, cũng phải tìm ra sào huyệt của Thiên U Âm Điện.

Dứt lời, ngón tay Trữ Vọng điểm nhẹ, hiện ra mấy ký hiệu kỳ quái, liền đưa mấy ký hiệu đó nhập vào giữa trán Hổ Tinh Tử, nói:

- Những ký hiệu nào đối với việc hồi phục thương thể của người có tác dụng lớn. Người tự đi tìm một nơi thanh tịnh mà tu dưỡng đi. Nhưng hạn cho người trong vòng hai năm phải hoàn thành bốn việc này. Nếu như việc của Quy Tinh Tử có chút khó khăn có thể chậm hơn thời hạn, nhưng ba việc kia người phải hoàn thành. Người còn thắc mắc gì không?

- Hổ Tinh Tử nhất định không phụ sự ủy thác.

Hổ Tinh Tử cũng là một người quả quyết. Bốn việc này nếu như việc của Quy Tinh Tử có thể hòa hoãn một chút, hắn rất tự tin sẽ hoàn thành được ba việc kia.

- Được rồi, người đi đi. Chúng ta phải ly khai nơi này rồi. Sau này nếu người muốn liên lạc với ta, trong số ký hiệu ta mới đưa vào cơ thể người có thể giúp người tìm được ta.

- Hổ Tinh Tử xin cáo lui.

Dứt lời, Hổ Tinh Tử liền hóa thành một đoá lưu tinh biến mất trong dãy núi.

Vân Thiên Hà nhìn một mảnh phế tích của Tinh Môn, nói:

- Nơi này có một nhóm nanh vuốt của Âm Điện, ngay cả hai vị bắt tử trưởng lão của bọn họ cũng bị ta tiêu diệt, lần này chắc chắn U Âm Điện sẽ có chút động tĩnh. Nhưng bọn hắn đã khống chế Tinh Môn, chắc chắn có nhiều mưu đồ. Cho nên ta nghĩ ta cũng cần tìm một người ở đây thay ta điều tra đầu mối.

Trữ Vọng nói:

- Trữ Vọng nghĩ Phí Cách kia có lẽ phù hợp. Không biết ý chủ nhân thế nào?

Vân Thiên Hà đột nhiên quay sang nhìn Trữ Vọng, nói:

- Trữ Vọng, có một số việc có thể người không muốn cho ta biết, người có nỗi khổ, ta sẽ không hỏi đến. Chỉ là việc phá hư này, còn có việc người nhận được ký hiệu lệnh triệu hoán kia, ta rất muốn biết rõ ràng. Người đã cho Liên Thành Tinh có thời gian ngắn trước khi ly khai nơi này bằng quyền lợi của quy tắc ký hiệu, như vậy thời hạn này có thể kéo dài hay không?

Trữ Vọng thần sắc có chút khó xử nói:

- Chủ nhân, kỳ hạn này không thể kéo dài. Kỳ thật Trữ Vọng cũng không biết là ai truyền cho ta, thế nhưng quy tắc ký hiệu kia chỉ định là ta, cho nên Trữ Vọng sẽ vâng theo. Hơn nữa khi quy tắc ký hiệu xuất hiện cũng không hề có điểm báo trước. Bất quá trong quá trình Trữ Vọng thật ra có cảm nhận được một cỗ tạo hóa lực. Đôi khi ở bên người chủ nhân, Trữ Vọng cũng sẽ cảm nhận được một ít khí tức hoặc lực lượng kỳ dị, hình như muốn nhấn nhủ gì đó với Trữ Vọng, đều là về thế giới này, để ta có thể nhanh chóng hiểu biết được thế giới này. Ta nghĩ những điều này đều liên quan đến nhau.

Dứt lời, Trữ Vọng đột nhiên nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- E rằng những điều này đều liên quan đến chủ nhân, nhưng chủ nhân lại không cảm giác được.

- Có liên quan tới ta?

Vân Thiên Hà suy nghĩ một chút, vẫn như cũ có chút khó hiểu, lúc này cũng không suy nghĩ về vấn đề này nữa, nói:

- Quay về vấn đề chính. Ta nghĩ lần này ta có được tinh phách thạch, sau khi đợi thân thể bản tôn khôi phục lại, cũng có thể phá hư. Tự mình thể nghiệm một lần thì sẽ biết được huyền diệu trong đó.

Trữ Vọng suy nghĩ một chút, nói:

- Chủ nhân, kỳ thực khi người phá hư, sẽ không có gì khác với thường nhân khi đột phá, nhưng người căn bản sẽ không bị hạn chế bởi những ký hiệu. Người rất đặc thù, bởi vì người không chỉ có mệnh cách của Thiên Thù Ngự, mà còn có mệnh cách của Tinh Khung Quân Vương, và Thiên Thù Ngự trước không giống với người. Cho nên khi hai mệnh cách tập hợp vào một người, lúc này quy tắc ký hiệu của hai lĩnh vực cũng sẽ không tạo thành bất cứ ràng buộc nào với người. Bởi vì người chính là chúa tể.

- Nói rõ hơn xem nào.

Vân Thiên Hà nói.

Trữ Vọng trả lời:

- Kỳ thực khi Trữ Vọng đến thế giới này, không chỉ cảm nhận được rất nhiều khí tức của Long Tộc lưu lại. Mặt khác cũng cảm giác được một vài cỗ khí tức của những Thiên Thù nhân trước kia lưu lại. Kỳ thực người cũng là hậu duệ huyết mạch của Thiên Thù Ngự, khi ta đến nơi đây, cảm nhận được trong mạch máu có tinh thần thiên phú, sau đó có thể kết luận.

- Nguyên lai, hậu duệ của Thiên Thù Ngự lưu lại chính là Vân Ly thị tộc.

Vân Thiên Hà rốt cuộc hiểu rõ liên hệ tồn tại trên phương diện này.

623. Chương 629: Hưởng Ứng Của Bắc Cực Tông.

- Gia gia, người có thể không ly khai hay không, Mông Mông luyến tiếc người ly khai, ô...ô...

Liên Mông Mông tựa vào khuỷu tay Liên Thành Tinh nhỏ giọng khóc nức nở.

Liên Thành Tinh từ ái mà vuốt đầu tôn nữ, ôn tồn nói:

- Mông Mông, từng lĩnh vực đều phải tuân theo phép tắc tuần hoàn của nó, gia gia cũng phải tuân thủ, nếu phá hư nhất định phải thuận theo phép tắc này. Những năm qua, người hiện giờ đã sắp bốn mươi tuổi rồi. Người đã muốn theo gia gia đi con đường này, gia gia cũng không phản đối, nếu như không muốn nữa hãy mau chóng tìm một nam nhân đức phẩm đều giỏi mà gả cho đi, làm một hiền thê lương mẫu, trải qua sinh hoạt bình thường, cũng là tâm nguyện của gia gia.

- Không! Ta từng nói qua, ta cả đời không lấy chồng. Nếu gia gia phải rời đi, vậy sau đó ta sẽ cố gắng tu luyện để đi tìm gia gia.

Liên Thành Tinh lắc đầu thở dài, lập tức nhìn về phía Phí Cách đang một bên trầm mặc không nói, nói:

- Sư đệ, sau khi nghe người kể ra sự việc của Tinh Môn, ta cũng không cảm thấy đau lòng. Cơ nghiệp tuy rằng bị hủy thế nhưng vẫn còn có các người thực hiện di chí của sư tổ. Không phải một lần tân sinh sao. Phá đi sau đó xây lại thôi.

Phí Cách lắc đầu nói:

- Sư huynh, ta cũng không phải đang suy nghĩ chuyện này, mà là đang suy nghĩ về người thanh niên kia. Ta vẫn không rõ, hắn đến tột cùng là ai?

Liên Thành Tinh nói:

- Sư đệ, thế gian này có một số việc, không phải chúng ta có tư cách tiếp xúc đến. Mỗi một lĩnh vực có pháp tắc của lĩnh vực đó, nhưng khẳng định cũng có người lập ra những pháp tắc này. Người thanh niên này, khi ta nhìn thấy Long Tôn Thị Giả và Bạch Hổ Tinh, ta đã biết hắn không phải là một người tầm thường. Chỉ có hắn mới có thể trở thành chúa tể nắm giữ vận mệnh, pháp tắc. Bởi vì ngay cả vận mệnh của ta, nhờ vào hắn mới xảy ra biến đổi.

Dứt lời, Liên Thành Tinh cảm thấy thời hạn đã sắp tới liền nói tiếp:

- Sư đệ, lúc Tinh Môn phân chia, chúng ta nằm ở phương tây của thế giới này, tự nhiên sẽ rất ít biết đến những diễn biến trong thiên hạ, nhưng nay Tinh Môn gặp phải biến cố, liền tiếp bị các thế lực khác xâm phạm, nhất định là có nguyên nhân. Mà nguyên nhân này, chắc chắn có liên quan trọng đại đến những việc mà sư tổ đã nói với đại đệ tử khi đó.

Phí Cách bưng tỉnh nói:

- Sư huynh, người là nói dị linh bị thế giới này trấn áp đã bắt đầu có dấu hiệu sống lại rồi?

- Ta nghĩ hẳn là vậy. Cho nên người phải kế thừa di chí của sư tổ, cần phải ngăn cản chuyện này phát sinh, việc này liên quan đến sinh linh trong thiên hạ. Bởi vì chúng ta không biết lúc nào thế giới này bị nghiền nát, có hay không thế giới mới xuất hiện, cho nên phải có ý thức gian nan khổ cực mới được.

- Nói rất hay.

Lúc này, một thanh âm thanh nhiên phảng phất như đến từ thời viễn cổ, khiến cho những người trong phòng đều cả kinh.

Chỉ thấy trong chớp mắt, hai đạo lưu quang lóe ra, rồi hai thân ảnh liền xuất hiện trước mặt mấy người. Liên Thành Tinh vừa thấy liền đứng dậy hành lễ.

Người tới nơi này chính là Vân Thiên Hà và Trữ Vọng.

Vân Thiên Hà thấy Liên Thành Tinh hành lễ thì chỉ gật đầu, rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Người nói không sai, Tinh Môn bị các nơi nhắm vào, là bởi vì Tinh Môn biết dị linh tồn tại ở thế giới này, cũng biết những nguy hại mà dị linh gây ra. Tôn chỉ khi mới bắt đầu thành lập Tinh Môn, đó là nhằm vào những dị linh này. Cho nên những thế lực có liên quan đến dị linh, tự nhiên sẽ hạ thủ với Tinh Môn, đi bước một làm tan rã Tinh Môn, để giúp cho dị linh sống lại, thực hiện mục đích cuối cùng là phá hủy thế giới này. Hiện nay ta biết gần nhất, chính là Thiên U Âm Điện, bởi vì những nơi khác còn chưa nổi lên khỏi mặt nước, cho nên còn cần phải điều tra.

Phí Cách và Liên Thành Tinh nghe xong, đều bị xúc động, nguyên lai chuyện sư tổ nói cứ nhiên lại là thật, điều này càng khiến bọn họ tin tưởng Vân Thiên Hà sẽ không vô cớ nói ra những chuyện này với họ.

- Không biết các hạ có gì chỉ giáo? - Liên Thành Tinh nói

Vân Thiên Hà nói:

- Nói vậy thì di lão của Tinh Môn là Nam Minh Quang Thiên, Đông Lâm Tiêu đã thoát ly khỏi Tinh Môn. Các người hẳn là đều nhận thức bọn họ. Bọn họ mặc dù đang ở các nơi tự lập môn hộ, thành lập tông môn, trở thành một đại tông sư. Nhưng hiện nay bọn họ đã quy nhập vào Tạo Hoá Thần Điện, mục đích là vì cộng đồng đối phó với dị linh sắp sống lại. Cho nên ta muốn biết, dự định của các người, bởi vì hai năm nữa tai biến sẽ tới, mà khởi điểm của nó, chính là ở tại Âm tinh vực này.

Hấp.

Phí Cách đảo hít một hơi, nói:

- Nam Minh sư huynh bọn họ đều đã hợp với Tạo Hoá Thần Điện, việc này chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là Tạo Hoá Thần Điện trong truyền thuyết đã biến mất, lẽ nào nó lại xuất hiện trở lại?

Hắn biết đã đến lúc ly khai, liền nói với Phí Cách:

- Sư đệ, ta phải đi. Mông Mông sau này nhờ người chiếu cố, nếu dị linh vong tộc sắp sống lại, Tinh Môn ta không thể tránh khỏi trách nhiệm và nghĩa vụ, người đi hưởng ứng triệu tập của Tạo Hoá Thần Điện đi, chung sức đối kháng với những dị linh vong tộc này, ta đi rồi cùng...

Trong tiếng khóc gọi âm ỉ của Liên Mông Mông, thân thể Liên Thành Tinh dần dần hóa thành hư không, cuối cùng biến thành một đạo bạch quang, biến mất khỏi thế giới này.

- Phương thức ly khai cư nhiên là hư vô, có ý tứ!

Vân Thiên Hà thấy tình cảnh phi thăng sau khi phá hư, cũng có chút suy nghĩ.

Thế nhưng, Vân Thiên Hà cảm thấy Trữ Vọng có chút dị thường, trong lòng thở dài, cũng không muốn nói chuyện này, liền nói với Phí Cách:

- Lúc cường giả phá hư ly khai khỏi nơi này, đối với thế giới này mà nói, sẽ đối kháng với dị linh vong tộc, phải đoàn kết lại, bằng không sẽ chỉ có diệt vong, không có bất luận kẻ nào tới cứu, cũng sẽ không có thế giới mới hạ xuống. Muốn sống ở thế giới mới, chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên ta phải đoàn kết các thể lực tông môn, phục tùng chỉ đạo của Tạo Hoá Thần Điện, đoàn kết lại, chung sức đối kháng dị linh đột kích, cho nên ta hiện tại muốn hỏi một chút về dự định của người.

Phí Cách cũng không có suy nghĩ nhiều, liền nói luôn:

- Chúng ta nguyện ý hưởng ứng lệnh triệu tập của Tạo Hoá Thần Điện, cùng đối kháng dị linh.

- Đã như vậy, các người chuẩn bị một chút đi. Bất quá, ta khuyên các người không nên lấy danh nghĩa của Tinh Môn đến hưởng ứng lệnh triệu tập của Tạo Hoá Thần Điện. Tông môn Tinh Môn này, hãy để cho nó biến mất khỏi thế gian này đi thôi.

Phí Cách suy nghĩ một chút, nói:

- Đã như vậy, lão phu tự đại một lần, lợi dụng danh nghĩa của tông chủ Bắc Cực Tông chính thức hưởng ứng triệu tập của Tạo Hoá Thần Điện, các hạ nghĩ thế nào?

- Tốt! Đây là Tạo Hóa Lệnh, người đem sự vụ trong tông môn xử lý dần xếp ổn thỏa rồi mang theo Tạo Hóa Lệnh đến Tạo Hoá Thần Điện trên núi Thanh Long ở phía đông tìm Cơ Hi Nhân, hẳn sẽ thay người thu xếp.

Phí Cách nhận được một lệnh bài nhìn rất bình thường, mới thử nghiệm, sau đó sắc mặt không khỏi biến đổi, lập tức cẩn thận cất đi, rồi lại chấp tay nói:

- Các hạ, nơi này ta còn lo lắng về ngoại tôn nữ, chẳng biết lão phu có thể mang nàng đi cùng đến Tạo Hoá Thần Điện hay không?

Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn Liên Mông Mông một cái, nói:

- Có thể, sau khi các người đến Tạo Hoá Thần Điện, để một mình nàng đi tìm Khôn Linh Lão Tổ, hẳn sẽ có an bài cho nàng.

Nghe đến tên người này, trong lòng Phí Cách lần thứ hai đại chấn, nhất mạch của Thánh Hoàng Cơ Thị, Khôn Linh Lão Tổ, đều là những cường giả đã tồn tại từ thượng cổ. Không nghĩ tới bọn họ đều đã tụ tập tại Tào Hoá Thần Điện.

Bởi vậy có thể tưởng tượng, Tào Hoá Thần Điện này có bao nhiêu cường đại, mà thanh niên trước mắt này, e rằng mới là chủ nhân chân chính của thần điện.

Vân Thiên Hà nói:

- Còn có một việc ta xin nhờ các người. Ở đây cơ nghiệp của Tinh Môn tuy rằng bị hủy, thế nhưng nanh vuốt của các thế lực bên ngoài khổng lồ thế Tinh Môn không hề ít. Chuyện các người mới lập tông môn ta sẽ không hỏi đến. Bất quá đối với tung tích của bọn họ hoạt động ở chỗ này, ta cần các người tiến thành tra xét bí mật, tùy thời mà hướng Tào Hoá Thần Điện cung cấp tin tức về phương diện này, sau này nên thu xếp ổn thỏa.

- Các hạ yên tâm, chuyện này ta sẽ an bài. - Phí Cách gật đầu nói

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Được rồi, như vậy ta đây cũng nên cáo từ rồi, bất quá nhắc nhở các người một câu, việc hai vị bất tử trưởng lão ở đây đã bị ta giết chết, Thiên U Âm Điện có thể sẽ giận chó đánh mèo, sẽ đối với các người trả thù, cho nên các người nên cẩn thận.

Dứt lời, Vân Thiên Hà và Trữ Vọng liếc nhìn nhau một cái, hai người hóa thành một đạo lưu quang, trong chớp mắt liền biến mất khỏi phòng.

- Ngoại công, chúng ta thực sự phải nghe cái tên kia an bài sao? Đi đến cái chỗ Tào Hóa Thần Điện gì đó?

Liên Mông Mông thấy Vân Thiên Hà chưa từng liếc mắt nhìn nàng một cái mà đã đi, không khỏi tức giận mà nói.

- Mông Mông, sau này người không thể nói vô lễ như vậy nữa, thân phận, địa vị của người thanh niên này, còn có thực lực, trí tuệ đều là thường nhân không dám với tới. Chúng ta đối với hắn nên duy trì một loại tâm ý kính nể mới đúng. Kỳ thực hắn làm như vậy là chỉ dẫn cho chúng ta một cái phương hướng sau này.

Sau khi đạt được tinh phách thạch, Vân Thiên Hà và Trữ Vọng cũng không tiếp tục ở trong Âm tinh vực tìm kiếm đầu mối gì nữa, mà trực tiếp quay trở về đông vực, đi tới Hạ Gia Lạp Sơn.

Trên đỉnh tuyết phong, Trữ Vọng lần thứ hai dùng lực lượng cường đại của mình, đem ngọn núi này xé mở làm hai, mở ra một lỗ hổng, từ trong trung tâm của ngọn núi lấy ra bản tôn thân thể của Vân Thiên Hà đang tĩnh dưỡng lấy ra.

Tâm mạch của thân thể Vân Thiên Hà ở giữa ngọn núi này được cô hàm khí tức tẩm bổ, hôm nay vết thương trên thân thể đã toàn bộ khép lại, hoàn hảo như lúc ban đầu, chỉ là huyết khí và tinh phách trong cơ thể không ổn định, rất yếu ớt, chỉ đủ sức duy trì những cơ chế cơ bản, cho nên trông có vẻ tương đối suy yếu.

Khi Trữ Vọng mang đến tinh phách thạch, nàng trực tiếp rót vào bên trong cơ thể Vân Thiên Hà một cỗ tinh lực, chậm rãi đưa vào cơ thể hắn, dẫn đường cho tinh phách thạch phát huy công hiệu, bắt đầu không ngừng chữa trị những tổn thương trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Mà tinh phách thạch quả nhiên có công năng kỳ diệu, lại gia tăng tinh khung thánh thể trên người Vân Thiên Hà và tinh hồn thạch hoàn toàn phù hợp, cho nên đối với Vân Thiên Hà có tốc độ khôi phục cực nhanh. Hầu như dùng mắt thường Vân Thiên Hà cũng có thể nhìn thấy được tốc độ hồi phục nhanh chóng, đồng thời tinh phách của hắn không ngừng lớn mạnh và cường hóa, khiến cho công năng của thân thể hắn càng thêm cường đại, hiện tượng nhân khí suy yếu kia cũng rất nhanh biến mất.

Càng ngày, tinh phách thạch càng khiến cho tinh phách và huyết khí trong cơ thể Vân Thiên Hà trở nên cường hóa cực hạn.

624. Chương 630: Phá Hư! Phá Hư!

Khi quá trình cường hóa dần dần hoàn thành, lúc này khắp bầu trời tinh thần lấp lánh, từng sợi ánh sáng tinh thần giống lưu tinh đều hướng phía thân thể Vân Thiên Hà phóng tới.

Tại một nơi trong nháy mắt, phẳng phất như toàn bộ tinh quang của thế giới đều tụ tập lại đây, cảnh tượng cực kỳ tráng lệ.

Mà phân thân đứng thẳng ở một bên, Vân Thiên Hà lúc này bắt đầu thu nhiếp tinh thần về bên trong bản tôn.

Trong lúc tinh thần cẩn thận trở lại thân thể, Vân Thiên Hà đột nhiên cảm giác tâm thần chấn động mạnh.

Loại rung động như vậy, không phải bởi vì thân thể cường hóa khôi phục sau đó ý chí tinh thần cường đại mang đến rung động, mà là thân thể này tự thân có chứa tinh thần cùng với tinh khung ý cảnh phù hợp một cách hoàn mỹ thần kỳ.

Đây giống như tâm linh một lần thuộc về lộ trình.

Loại thể nghiệm này, trong lúc đó khiến Vân Thiên Hà cảm giác được một loại ý cảnh chưa từng có tràn ngập toàn bộ tâm thần. Sau khi hần sắp đem tâm thần thu hết về với bản tôn thì lúc này thân thể đột nhiên chấn động lần thứ hai.

Lúc này đây hầu như là không tự chủ được nữa, phân thân ở bên cạnh hần giống như bị một khối nam châm cực mạnh thu hút, dùng một loại tốc độ mắt thường khó có thể thấy được, chậm rãi biến mất trước mặt hần, hóa thành một làn khói xanh, rồi nhanh chóng chui vào trong thân thể hần.

Ầm!

Trong chớp mắt thu hồi phân thân, thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên chấn động, vết thương tầng ngoài thân thể đúng là đã khôi phục, làn da mới chậm rãi thay thế những lớp da chết, quần áo của hần trong thời gian ngắn hóa thành những mảnh nhỏ, trong một trận rung động chậm rãi bong ra, phiêu đảng trên ngọn núi, hạ xuống phạm trần.

Ở phía sau, Vân Thiên Hà tuy rằng trần truồng, thế nhưng tinh thần khắp bầu trời lại đang bao phủ lấy một điểm, tầng ngoài trên thân thể hần bị một mũi nhọn mạnh mẽ bao trùm.

Cái loại cảm giác này giống như là ánh sáng do bản thân hần phóng ra, và tinh thần khắp bầu trời như đang hưởng ứng hần.

Hơn nữa, càng thêm thần kỳ chính là, trên trán Vân Thiên Hà phóng ra một ánh sáng thần kỳ, ở phía sau hần liền hiện ra một hình bóng thật lớn, giống như một pho tượng thiên thần to lớn, ý chí uy nghiêm tràn ngập bao trùm lấy toàn bộ thiên hạ.

Trữ Vọng ở phía sau, khi nhìn thấy bóng dáng thiên thần thật lớn ở sau lưng hần, không khỏi giương cái miệng nhỏ nhắn kinh hô một tiếng:

- Đây là ngự tinh thần chi ảnh của ngự nhân, hần còn chưa tiến nhập vào lĩnh vực tinh thần chi, vì sao lại có thể hiện được hình thức ban đầu sớm như vậy. Lẽ nào do hần đã có mệnh cách của Tinh Khung Quân Vương nên trùng hợp hiển hiện sớm như vậy?

Mà lúc này, đối với tiếng kinh hô của Trữ Vọng hần phẳng phất chưa phát giác, thân thể hần đã hoàn toàn luyện được chung cấp của tinh khung thánh thể. Nhất là sau khi hấp thu tinh hoa của tinh phách thạch, loại cường độ này, đã có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Hần tin tưởng, hiện tại chỉ cần dùng lực lượng thân thể, chỉ một quyền là có thể làm cho Lạp Tề Sơn trở thành đất bằng.

Bất quá hiện tại hần cũng không muốn làm như vậy, trong nháy mắt, hần đột nhiên giơ tay trái lên, bàn tay vòng nửa cung tròn hướng lên không trung, trong khoảng khắc, lực lượng của tinh thần khắp bầu trời phóng xuất ra phẳng phất như đều tụ tập vào trên bàn tay hần.

Cùng với ý chí của sấm sét, có thể khiến toàn bộ núi non của Lạp Tề sơn trong phạm vi trăm dặm cùng lúc phát run dữ dội. Ý chí sấm sét mang theo tia chớp bí mật cuồng loạn lao nhanh.

Ầm!

Ngay khi tinh thần lực lượng khắp bầu trời tụ vào trên tay hắn, Vân Thiên Hà ngưng tụ tinh tượng pháp ấn, lực lượng tinh thần vô cùng kia giống như bắt đầu giảm bớt cực hạn, hóa thành một viên giống như thái dương, ánh sáng mạnh mẽ chiếu khắp thiên địa.

Lúc này, xung quanh phát sinh một cỗ chấn động và vận vẹo kịch liệt, thân thể của Vân Thiên Hà, dưới sự bao phủ của ánh sáng mạnh mẽ, dần dần bắt đầu trở nên mờ ảo, thật giống như quá trình một người từ có đến không, bắt đầu tiêu tán.

Đây là, hắn, hắn rốt cuộc phá hư.

Trữ Vọng bên cạnh thấy một màn như vậy thì kinh hãi lần thứ hai, Vân Thiên Hà một điểm dấu hiệu cũng không có phát sinh, cứ như vậy trực tiếp đem ngưng tụ toàn bộ sức mạnh ý chí vào trong lòng bàn tay hắn, muốn cùng bản tôn quán thể hoàn thành thiên nhân hợp nhất cuối cùng, phá tan hư cảnh.

- Chủ nhân, nếu người phá hư ở chỗ này, sẽ hủy diệt thế giới này mất, chủ nhân...

Trữ Vọng kinh hãi, lập tức nhắc nhở.

Nhưng Vân Thiên Hà lúc này lại nhắm mắt làm ngơ, kỳ thực khi thân thể bản tôn của hắn khôi phục đạt được cường độ chung cực, hắn liền dự định ngay tại nơi này hoàn thành phá hư.

Đương nhiên, hắn cũng lo lắng đến mười thành tinh khung lực lượng kia, hơn nữa ý chí của phân thân đang bao trùm toàn bộ tinh khung cùng với sức mạnh của ý chí sấm sét sẽ phát sinh chấn động, do đó sẽ phá hủy thế giới này, cho nên hắn cũng không dự định làm như vậy.

Lúc này, thân thể hắn đang dần trở nên trong suốt, cũng hoàn thành trạng thái hư vô.

Khoảng khắc khi hư vô hoàn thành, thân thể Vân Thiên Hà cũng với cỗ lực lượng kia, giống như trong nháy mắt xảy ra một loại cách ly thần kỳ, liền biến mất khỏi thế giới này, không có lấy một tia tung tích.

- Chủ nhân, người muốn đi đâu, phá hư a...

Trữ Vọng lo lắng hét to vài tiếng, thanh âm quanh quẩn toàn bộ thiên địa, nhưng đã không còn ai đáp lại. Trữ Vọng lúc này thần sắc có chút buồn bã, thở dài nói:

- Chủ nhân, lúc người phát hiện ra sự việc kia, xin hãy tha thứ cho Trữ Vọng, Trữ Vọng không muốn Long Tộc bị triệt để diệt tuyệt.

...

Trên không trung phía xa là u ám vô tận, nhìn không ra mây đen hay vụ, bầu trời ầm ầm tiếng sấm không dứt, một con rắn điện cứ xuyên qua đi tới đi lui trong mây đen, thỉnh thoảng lại đánh xuống một đạo lôi quang, hồ quang màu xanh lấp lánh toàn bộ thế giới u ám.

Nhưng mà lúc này đột nhiên từng mũi nhọn cuộn cuộn xuyên thấu qua mây đen, trong chớp mắt bao trùm hết cả tồn bộ thiên hạ thế giới mờ mịt, rọi sáng toàn bộ thế giới u tối.

Hắn giống như mặt trời mới sinh, mang đến cho thế giới u ám này một mảnh ánh sáng.

Mà ở phía sau, giữa trung tâm của mặt trời, một người gần giống như thiên thần, nhìn không rõ thân thể, trong ánh sáng trắng của thái dương, bắt đầu hiện ra.

Nhưng, khi thân ảnh kia hiện ra từ trung tâm của mặt trời, cùng với một cỗ ý chí sấm sét đầy rẫy trong thiên địa, còn có mười phần ý chí của tinh khung, một thân ảnh to lớn phảng phất như chỉ một cước có thể đạp nát thế giới này hiện ra, dần dần trong trung tâm của thái dương cất bước đi ra.

Khi thân thể thật lớn kia cất bước đi ra thì ánh sáng của thái dương càng thêm mạnh mẽ chói mắt, nhưng nó không tiếp tục chiếu sáng toàn bộ thế giới u ám, mà mang tất cả ánh sáng và lực lượng tập trung tại một điểm.

Trung tâm của nó, chính là thân ảnh thật lớn kia.

Thân ảnh này, đương nhiên là Vân Thiên Hà.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, một cỗ lực lượng chân không vụn vặt bắt đầu lan tràn ra toàn bộ thiên địa trên thế giới, mây đen phía chân trời cùng với sấm sét cường đại và thiểm điện bắt đầu không ngừng mà tụ lại trong thân ảnh thật lớn kia, vài tia sấm sét liền đánh xuống thế giới u ám kia.

Trong chớp mắt, thế giới u ám bắt đầu đất rung núi chuyển, chuẩn bị nghênh đón một thiên tai thật lớn.

Ở phía sau, mặt trời tụ tập ánh sáng và ý chí, đã bắt đầu dần dần ngưng tụ vào trong thân thể Vân Thiên Hà, chúng dần dần trở nên âm đậm.

Mà tại lúc này, trong thân thể Vân Thiên Hà, tinh thần mạch máu đang không ngừng sôi trào, huyết khí đang dào dạt và ý chí lực lượng trở nên cường hãn. Phân thân vẫn luôn ngưng tụ hấp dẫn ý chí và lực lượng cũng bắt đầu dung hợp dưới ý chí và lực lượng của Vân Thiên Hà.

Trong khi dung hợp, thiên địa bị cuồng phong tàn sát bừa bãi, sấm đánh chớp giạt không ngừng, cùng với thiên diêu địa chấn kinh ngạc, còn có chân không trong lúc đó vụn vặt không ngừng, mạnh mẽ chấn động. Một đạo ký hiệu thần kỳ mà quỷ dị đã trong nháy mắt chui vào ánh sáng cường liệt kia, bắt đầu chậm rãi tiếp nhập trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Ấn?

Vân Thiên Hà phát hiện dị trạng, đột nhiên mở mắt ra.

Trong chớp mắt, một ý chí tinh khung bao trùm toàn bộ thiên địa, khiến cặp mắt kia biến thành trạng thái tử kim sắc, giống như đôi mắt của Tử Vi Đế Tinh khi hiện hình, bề ngoài vạn vật trong thiên hạ, mang theo tinh khung quân vương tức là có thể tái sinh thiên địa, cũng có thể hủy diệt hết thảy bằng ý chí và uy nghiêm, hần quét mắt nhìn ký hiệu quỷ dị kia một lúc, rồi hét to một tiếng:

- Con kiến hôi người dám!

Một tiếng hét lớn này, mang theo đầy rẫy ý chí cường đại của sấm sét, làm kinh sợ toàn bộ không trung.

Ầm ầm!

Vân Thiên Hà điểm ra một ngón tay, cùng với lực lượng ý chí của sấm sét, một đạo thiểm điện liền hướng thẳng đến ký hiệu muốn xông vào cơ thể hần kia. Lúc này giống như bom nguyên tử nổ, sức mạnh của ký hiệu kia và lực lượng của ý chí sấm sét chạm vào nhau, khiến phía chân trời u ám bùng lên một cây nấm lớn.

Cùng với chấn động của vụ nổ kia, giống như liên tử nổ ra rung động, bắt đầu bao trùm xuống toàn bộ thế giới.

Toàn bộ thế giới lại một lần nữa bị địa chấn, chân không dường như cũng bị một sức mạnh đè ép, bắt đầu vụn vặt không ngừng, do đó dẫn đến một hồi thiên tai thật lớn.

Mà Vân Thiên Hà ở trong trung tâm của vụ nổ kia, lúc này lại không bị ảnh hưởng quá lớn, sau khi hần làm nổ ký hiệu đến quấy rầy, liền không còn để ý tới cái gì khác, tiếp tục hoàn thành việc dung hợp toàn bộ giữa ý chí lực lượng của thân thể và ý chí lực lượng của phân thân.

Hần biết đây là có người muốn thông qua lực lượng của quy tắc ký hiệu đến quấy rầy hần phá hư, tiến nhập lĩnh vực tinh thần. Trong lòng hần sớm đã có chuẩn bị, sao có thể để một chút âm mưu như vậy thực hiện được.

Khi hần thấy lúc Bắc Cực Tinh phá hư, lúc dừng phương thức hư vô mà biến mất, trong lòng Vân Thiên Hà chỉ biết do pháp tắc không gian và pháp tắc của lực lượng bị bóp méo, mới tạo thành kết quả này.

Mà sau khi hần phát hiện được đáp án, hần cũng không có hành động gì, bởi vì hần biết còn có chuyện quan trọng chờ hần làm.

Sau khi đoàn lực lượng đến quấy rầy Vân Thiên Hà, dường như là cố kỵ cái gì đó, liền không tiếp tục xuất hiện nữa.

Lúc này thân thể Vân Thiên Hà trưởng đại đến vô hạn, giống hệt như bóng dáng huyền ảnh hiển hiện ra, như một pho tượng thiên thần, một cước đạp xuống phía dưới, liền có thể đem thế giới này dẫm nát bét.

625. Chương 631: Ngôn Nhiếp Tổ Long.

Chỉ còn lại có thân thể hắc, nhưng trên trán phát ra ánh sáng ngân sắc, rọi sáng toàn bộ thiên địa. Trong cơ thể hắc, tinh thần mạch máu và tinh khung ý cảnh đã dung hợp, bắt đầu tiến đến giai đoạn cuối cùng.

Ngang.

Nhưng, ngay trước mắt, một tiếng long ngâm chấn động thiên địa, cùng với một khoảng không dợn dờn bỗng bành, từ hư không hướng về phía Vân Thiên Hà bay đến

Vân Thiên Hà tâm thần khê động, tinh mâu nhìn xa xôi phía hư không, chỉ thấy một cự long thần thánh khổng lồ không gì sánh được, thân thể trong suốt như thủy tinh lóe ra ánh sáng bảy màu như cầu vồng.

Đầu của thần thánh cự long này, so với đầu của Trữ Vọng Vân Thiên Hà đã nhìn thấy ở băng phiêu thế giới còn lớn hơn gấp đôi, hơn nữa, khác với Trữ Vọng, cự long thần thánh này còn mang một cảm giác long uy và bề ngạnh, so với Trữ Vọng càng thêm cường đại.

Tổ Long này, chỉ sợ chính là vị Long Tộc mà Thiên Thủ Giả đã nói. Vân Thiên Hà đã hiểu được một nửa.

Vân Thiên Hà không rõ ý tứ của cự long khi xuyên toa đến đây. Thế nhưng hắc lúc này đang ở thời điểm quan trọng, không thể để thất bại trong gang tấc.

Vân Thiên Hà không để ý đến cự long kia, bởi vì hắc xuyên qua hư không mà đến đây nên còn cần một chút thời gian, mà Vân Thiên Hà hiện tại chính là muốn tránh chủ chút thời gian này.

Ngay sau đó, Vân Thiên Hà tiếp tục đem tâm thần mình chìm vào trong cơ thể của chính mình, bất quá nhờ ý chí của hắc cường chế, tốc độ dung hợp của mạch thần chi huyết và tinh khung ý chí đã nhanh hơn.

Trong quá trình này, thân thể Vân Thiên Hà giống như một hỏa lò của thiên địa, năng lượng trong thiên địa ngay lập tức hướng về phía hắc bắt đầu khởi động mà đến, giống như cá nhỏ chui vào trong thân thể hắc, nhập vào trong huyết mạch hắc.

Khiến Vân Thiên Hà kinh ngạc nhất chính là trong cỗ năng lượng của thiên địa, mơ hồ còn có một lực lượng của căn nguyên, cũng nhanh chóng chảy vào cơ thể hắc, khiến cho hắc có một loại cảm giác thần thiết, lại khiến hắc nghĩ có chút quái dị.

Phần lực lượng này, thập phần thuần túy, có chứa một loại nhân tính chí cương, còn có một loại nặng như núi, phẳng phát như lực lượng trọng lượng của toàn bộ thế giới u ám này, toàn bộ đều chảy vào trong thân thể hắc. Tựa hồ như tất cả lực lượng ẩn chứa trong thế giới u ám này đều sẽ bị thân thể hắc hút lấy.

Mà chính nhờ phần lực lượng này, thần mạch chi huyết và tinh khung ý cảnh trong cơ thể Vân Thiên Hà rốt cục cũng hoàn toàn dung hợp, do đó giúp cho hắc hoàn thành một cửa cuối cùng của phá hư.

Bước tiếp theo, đó là Vân Thiên Hà phải lần thứ hai thông qua lực lượng chí cường điều chỉnh tương hợp ý cảnh, hoàn thành việc củng cố mức độ lĩnh vực của thần.

Nhưng, ở phía sau, cự long thần thánh kia rốt cục cũng chạy tới đây, đồng thời cũng trong lúc đó phát sinh một tiếng gào thét chí cường, muốn Vân Thiên Hà bỏ dở quá trình hấp thu phần căn nguyên lực lượng kia.

Vân Thiên Hà rốt cục minh bạch lúc này cự long kia muốn làm gì. Nó cư nhiên muốn ngăn cản hắc hấp thu lực lượng của bốn nguyên chi thạch trong thế giới u ám này.

Chắc chắn có kỳ dị.

Lực lượng của bốn nguyên chi thạch chính là một loại bốn nguyên là Thiên Thủ Giả lưu lại, hắc hấp thụ thu hồi là đạo lý hiển nhiên, thế nhưng cự long này lại muốn ngăn cản.

Bất quá, hiện tại cự long kia đã tới gần trước mặt hắn, đối với Vân Thiên Hà mà nói, nó tương đương với một tòa núi lớn lơ lửng phía trên Vân Thiên Hà, tạo ra một loại áp lực cường đại.

Tuy rằng lúc này tiền trình hấp thụ bốn nguyên lực vẫn đang thông thả tiến hành ít một, thế nhưng cũng không hề gián đoạn, hắn mở tinh mâu, trừng mắt nhìn cự long thần thánh kia, trầm giọng dùng sóng tinh thần đưa tin đến hắn:

- Người là ai? Vì sao ngăn cản bản tôn thu hồi bốn nguyên lực?

- Ngươi giả các hạ, ngươi muốn thu lấy bốn nguyên lực ở đây, Tổ Long không dám ngăn trở, nhưng thỉnh các hạ có thể tạm hoãn lại, cho Long Tộc ta một ít thời gian di chuyển.

Vừa nghe lời này, giọng của Vân Thiên Hà càng thêm trầm xuống:

- Long Tộc di chuyển, cùng với việc bản tôn hấp thụ bốn nguyên lực có quan hệ gì, mặc kệ các ngươi di chuyển đến không gian nào, nhưng nếu lực lượng quy tắc và không gian pháp tắc bị các ngươi bóp méo, các ngươi cũng không thoát khỏi số mệnh nhận kiếp nạn của tạo hóa. Nếu Long Tộc không để ý đến hàng tỷ sinh linh, làm ra chuyện tình sai trái với tạo hóa, bản tôn tuyệt không buông tha.

Vừa nghe thấy thế, Tổ Long kia đột nhiên phát sinh một cỗ bề ngễ uy nghiêm, rộng to, khi nói với Vân Thiên Hà cũng nghiêm khắc lên:

- Bản tọa niệm tình ngươi chính là hậu đại của ngươi giả, nên đã nhường nhịn, cũng không hề mạnh mẽ quấy rầy tiến trình ngươi phá hư thu nạp lực lượng bốn nguyên chi thạch, cũng đã biểu lộ thái độ. Nếu ngươi thực sự không để ý đến sự tồn vong của Long Tộc ta, cũng đừng trách bản tọa đắc tội.

- Một phương này chính là nơi bốn nguyên chi thạch trấn áp dị linh, hôm nay ngươi dám quấy rầy bản tôn thu hồi lực lượng bốn nguyên chi thạch. Dị linh tập kích, Long Tộc là sinh linh có lực lượng cường đại nhất không chỉ không biết giúp đỡ sinh linh chống lại dị linh, ngược lại còn một mực bỏ chạy. Ngươi cơ dị linh xuất hiện trước mắt, không ngờ Long Tộc mưu toan bóp méo lực lượng pháp tắc và không gian pháp tắc để chạy trốn tới không gian khác, không để ý đến sống chết của hàng tỷ sinh linh khác. Ngươi nói, trong mỗi không gian cứ nghìn năm lại phát sinh thiên tai, có phải hay không do một tay Long Tộc các ngươi tạo thành, dị linh vương chạy thoát là chuyện sớm hay muộn. Bản tôn cho Long Tộc các ngươi một cơ hội cuối cùng, chấm dứt di chuyển, cùng kháng dị linh. Nếu ngươi tiếp tục bóp méo pháp tắc, đừng trách bản tôn tại đây nghiền nát hàng tỷ chân không, triệt để tiêu vong.

Tuy rằng nếu như nói hiện tại còn không có nắm vững trong lĩnh vực tinh thần, tạm thời không phải đối thủ của Tổ Long, nhưng khí thế lúc này của Vân Thiên Hà lại không hề thua kém Tổ Long chút nào. Hơn nữa hắn phá hư, ý chí của Tinh Khung Quân Vương bao trùm thiên địa, ý chí bề ngễ thiên hạ kia, không thua kém Tổ Long chút nào.

Điều này thật giống như một vị đế vương và một vị thần tử nắm giữ toàn bộ triều chính và đại cục, vô luận như thế nào thì thần tử vẫn là thần tử, ý chí của quân vương thần tử không có khả năng chống lại.

- Người...

Tổ Long lúc này hơi bị kiềm hãm, khí thế của Vân Thiên Hà lúc này khiến cho hắn có chút kinh sợ. Tuy rằng biết rõ hắn thực lực hiện tại còn yếu nhược, ngay cả huyền diệt chi cảnh cũng chưa đạt được, thế nhưng lại khiếp sợ trước chí chí và khí thế của Tinh Khung Quân Vương và Thiên Thù Ngự giả, khiến hắn bắt đầu cảm thấy cổ kị, dù sao hắn mới chỉ là một Thiên Thù Giả, còn hơn Tinh Khung Quân Vương hoặc Thiên Thù Ngự giả, kia hoàn toàn không phải là một người cùng đẳng cấp.

Bởi vì Tinh Khung Quân Vương và Thiên Thù Ngự giả, tuy rằng bao trùm ảnh hưởng hai lĩnh vực khác nhau, nhưng bọn hắn mới là thần chân chính, mà Thiên Thù Giả chỉ là bán thần, chỉ có thể là thần tử của thần.

Mà nay, Vân Thiên Hà là nhất thể tập hợp của cả Tinh Khung Quân Vương và là người truyền thừa của Thiên Thù Ngự giả, tương đương với thần trong chi tổ, tương đương với thần vương, ý chí của hắn hiện giờ tuy rằng không phải cực kỳ cường hãn, cũng vô pháp triệt để làm nát bấy khoảng không vô tận này, chấn chỉnh lại những pháp tắc bị loạn, nắm giữ mệnh lý pháp tắc và không gian pháp tắc.

Nhưng dù sao cũng là người thừa kế của thần vương, chỉ bằng áp lực vô hình kia, cũng đủ khiến cho Long Tổ sinh ra lo lắng, không dám vọng động.

Thế nhưng, lực lượng của bốn nguyên chi thạch kia, hiện tại đang bị Vân Thiên Hà hấp thu, Tổ Long mặc dù có điều cốt kỵ, nhưng vì tồn vong của Long Tộc, hẳn đành phải thỏa hiệp, đưa tin nói:

- Các hạ, nếu lực lượng của bốn nguyên chi thạch này biến mất, sẽ khiến không gian này triệt để tan vỡ, mà chỗ ở của Long Tộc hiện đang liên kết chặt chẽ tới không gian này. Đến lúc đó nếu dị linh vương thoát khỏi phong ấn, chắc chắn Long Tộc ta sẽ là người đầu tiên bị xâm lược cắn nuốt. Thỉnh các hạ lưu tình.

Vân Thiên Hà cũng lạnh lùng nói:

- Lẽ nào người cho rằng Long Tộc là sinh mệnh, còn những sinh linh khác thì không phải sinh mệnh, có thể tùy ý bị dị linh kia tiêu diệt. Long Tộc người đã từng trải qua việc không gian bị hủy diệt, thấy kết cục thảm hại của hậu thế nhưng mà vì sao cho tới bây giờ vẫn còn u mê không tỉnh ngộ? Liền ngay cả Thiên Thủ Giả, Tổ Long hôm nay, cư nhiên cũng vẫn u mê như vậy? Người cho rằng các người chỉ cần thoát đi khỏi không gian này, chạy trốn tới một không gian an toàn khác, là có thể né tránh được khỏi bị dị linh cắn nuốt sao?

- Đây...

Tổ Long có chút do dự.

Vân Thiên Hà tiếp tục nói:

- Vị Thiên Thủ Ngự giả trước ta đã hi sinh chính mình, đem cách ly phong ấn triệt để dị linh với không gian này, hẳn để cho các người sáng tạo ra một nơi mới, một không gian an toàn mới để sinh tồn, hẳn xác thực là vĩ đại. Nhưng đối với ta mà nói, điều này quả thực chính là một loại ngu xuẩn. Người cho rằng Thiên Thủ Ngự giả có nghĩa vụ vì Long Tộc các người và hàng tỷ sinh linh kia mà hi sinh chính mình để phong ấn dị linh sao? Người cho rằng Thiên Thủ Ngự giả nhất định phải làm như vậy, để cho các người an tâm hưởng thụ thành quả sau khi hắn hi sinh sao? Người cho rằng các người có chỗ cường đại như vậy để dựa vào, cho nên chuyện tiêu diệt hoặc ngăn chặn dị linh không có quan hệ đến các người sao?

Nghe vậy, cự long Tổ Long không khỏi run rẩy đứng đó, liên tục lui về phía sau.

Mà Vân Thiên Hà không buông tha cho cơ hội này, tiếp tục nói:

- Người cho rằng ta sẽ tiếp tục làm cái việc ngu ngốc như vậy sao? Hi sinh chính mình cho các người được hưởng một không gian an toàn để sinh tồn, sau đó chờ đợi vị truyền thừa của Thiên Thủ Ngự giả tiếp theo, tiếp tục làm cái chuyện ngu xuẩn này? Các người chỉ bị một chút uy hiếp đã vội vàng bỏ chạy. Uy nghiêm của Long Tộc đi nơi nào rồi? Oai phong của Long Tộc ở đâu? Một Long Tộc như vậy, người cho rằng có cần phải tiếp tục sinh tồn trong không gian này hay không? Có hậu thế như vậy, người nghĩ người có cần phải bảo vệ bọn họ sao? Nếu như Long Tộc vẫn tiếp tục nhu nhược như vậy, người nghĩ ta cần phải cứu bọn họ sao?

Long Tổ nghe những lời này thân thể càng run rẩy, khí thế càng ngày càng yếu, cũng bắt đầu thu nhỏ lại, hạ thấp xuống dưới, thấp xuống dưới chân Vân Thiên Hà, hẳn không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt bề ngạo kia, bởi vì Vân Thiên Hà nói những lời này, khiến hắn hiểu rõ dưới long hồn đại chấn, rốt cục cũng ý thức được vấn đề.

Tỉ mỉ nghĩ lại, Long Tộc hình như một mực dưới sự che chở của Thiên Thủ Ngự Giả mà sinh tồn qua mấy vạn năm. Thế nhưng mỗi lần dị linh tập kích, Long Tộc đầu tiên đều là tìm một không gian an toàn chuyển đến, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thiên tai thật lớn kia phát sinh, nhìn tình cảnh sinh linh bị hủy diệt. Lẽ nào bởi vì trải qua nhiều hơn khiến cho bọn họ sợ hãi, khiến cho bọn họ mất đi uy nghiêm và oai phong của Long Tộc sao?

Long Tộc từ lúc nào đã biến thành chủng tộc như vậy, mà ta lại còn nỗ lực che chở cho những tử tôn không biết nỗ lực tiến lên này? Ta rốt cuộc đang làm cái gì? Vừa rồi còn dám sinh ra ý niệm tà ác trong đầu, muốn động thủ với người thừa kế Thiên Thủ Ngự giả? Lẽ nào do năm tháng quá dài, khiến cho ta cùng với bọn tử tôn kia quên rằng Thiên Thủ Ngự giả đối với Long Tộc chúng ta ân đức vô hạn khoan dung độ lượng sao?

626. Chương 632: Mệnh Lý Chân Ngộ.

Việc này đến nay hần mới nghĩ đến, khiến cho hần cảm thấy hổ thẹn, hần nghĩ trước mặt Vân Thiên Hà, hần còn cao ngạo là Long Tộc, xấu hổ vô hạn.

Chỉ là đối với Vân Thiên Hà mà nói, hần mỗi một lần đột phá được một cảnh giới, tâm tình đều biến hóa theo.

Tất cả thế gian này, hần trở tay là có thể hủy diệt, thế nhưng đích thực để ý đến sự tồn tại của thế gian này, cũng là vĩnh hằng, hần không có khả năng hủy diệt hoàn toàn.

Đó là một loại ý chí bất khuất, một loại bất diệt thực biết trong bản tâm, đó là một loại động lực giấu trong cơ thể của ngàn vạn sinh linh.

Hần biết, những ý chí này, còn có bản tâm đích thực biết, nếu như có thể kích phát ra thì có thể phát huy một sức mạnh vô cùng.

Nhưng nếu như vẫn trầm luân xuống, ý chí bất khuất dần dần bị tiêu tán không còn, như vậy thì vĩnh hằng chân chính cũng sẽ bị triệt để phá vỡ.

Trong nháy mắt, Vân Thiên Hà đột nhiên ngộ ra, hần phát hiện được ảo diệu trong mệnh lý, hần phát hiện chân ý trong mệnh lý, phát hiện ý nghĩa tồn tại của mệnh lý.

Cũng ngay khi hần ngộ ra được điều này, đột nhiên giữa vùng lòng mày xuất hiện một cỗ ánh sáng màu tím, tựa như được phóng xuất từ trong cơ thể xuất ra, trùng thấu vào huyền quan chỗ mi tâm của hần, do đó chiếu khắp thiên địa của u ám thế giới.

...

Cùng gần như đồng thời, khi Vân Thiên Hà lĩnh ngộ được pháp tắc của mệnh lý, trong tinh khung mệnh môn, một viên ngọc để tinh lóa ra ánh sáng, cũng phóng ra một cỗ ánh sáng thần kỳ, bao trùm toàn bộ tinh khung.

Tại trung tâm của Tử Vi Đế Tinh, Vân Thiên Hà do lực lượng thuần túy ngưng tụ lại đang ngồi xếp bằng tại trung tâm để trấn trụ, lúc này đột nhiên mở mắt lần thứ hai.

Chỉ là lúc này và dĩ vãng không giống nhau, trong giây phút hần mở mắt, đôi mắt không hề lóa ra ngân mang, mà là một loại ánh sáng màu tím, hoàn toàn có thể xuyên thấu qua toàn bộ ngân hà mệnh môn và vô hạn tinh không kia. Tìm kiếm đến nơi đầu tiên lĩnh ngộ được ý nghĩa của mệnh lý pháp tắc đích thực của Vân Thiên Hà.

Mà thân ảnh trong Tử Vi Đế Tinh phóng xuất quang mang, vừa đúng lúc cùng với ánh sáng chỗ mi tâm của Vân Thiên Hà hô ứng, soi sáng khoảng không vô tận.

...

Cùng lúc đó, Thanh Long sơn, Tạo Hoá Thần Điện.

Tại tầng thứ mười của Tạo Hoá Thần Điện trên đỉnh Thiên Giai, tạo hóa pháp tướng vốn không nhúc nhích, trong nháy mắt đó, đột nhiên cũng mở ra đôi mắt phẳng phất như chưa từng bao giờ mở ra.

Mà trong khoảng khắc hần mở mắt, trong đôi mắt cũng phóng xuất ra một loại thanh môn ánh sáng quỷ dị.

Cỗ thanh môn ánh sáng này trong nháy mắt phóng ra, cũng với một cỗ tạo hóa lực thần kỳ, cũng xuyên thấu qua khoảng không vô hạn kia, tìm được chỗ của Vân Thiên Hà chân chính, cùng với ánh sáng trên trán hần giao tiếp hô ứng với nhau.

Lúc phát sinh tình hình này, thiên địa dị biến.

...

Trong Tạo Hoá Thần Điện, Vân Sách đột nhiên vội vã đi ra trắc điện, cũng với lão tổ một đường đi thẳng tới sân trước rộng lớn của trắc điện, ngẩng đầu nhìn xuyên thấu theo phương hướng mà thanh môn ánh sáng chỉ dẫn.

Vân Sách nói:

- Tạo hóa pháp tướng có dị động, này vẫn như cũ có liên quan đến Vân Thiên Hà, điều này cũng nói rõ, Vân Thiên Hà đã lĩnh ngộ được mệnh lý pháp tắc, hẳn tiến nhập vào lĩnh vực của thần.

Không Linh lão tổ vỗ vỗ cằm nói:

- Lĩnh ngộ được pháp tắc thần bí nhất, nhưng cũng không có nghĩa là có thể nắm trong tay, đường của hắn, còn phải tiếp tục đi tới, mà con đường của chúng ta, cũng sắp tới ngã rẽ rồi.

Lúc này, Cơ Niết Nông chạy qua, nghe được Không Linh lão tổ nói như vậy liền nói:

- Lão tổ nói không sai, ta vừa mới xác thực tin tức xong, không gian trong ám tinh vực bị bóp méo, đã có một nhóm dị linh từ chỗ không gian đó cố gắng thoát ra, đại địa bị ăn mòn, sinh linh thực vật bị hút khô phá hủy, thiên tai đã bắt đầu nổi lên, cũng may Bắc Cực Tông thông báo tin tức đúng lúc, mọi người đã dời đến đại lục.

Vân Sách cũng lắc đầu nói:

- Bọn họ dù có đi mau hơn nữa, cũng không nhanh bằng tốc độ dị linh ăn mòn đại địa, cần nuốt sinh linh. Thiên tai phủ xuống lúc này là muốn sinh linh đồ thán.

Không Linh Lão Tổ nói:

- Lần này Tinh Long Thiên Tàng cũng đã xuất hiện, chỉ là không biết hắn xuất hiện ở nơi nào, nếu như là ở giữa trung tâm động vực, thì hi vọng của chúng ta càng lúc càng xa vời rồi.

Đúng lúc này, Cơ Hi Nhân cũng vội vội vàng vàng chạy qua đây, liền nói:

- Đại sự không ổn rồi, ta suy tính sắp tới sẽ xảy ra đình trệ và chấn động, mấy con sông băng của Tây vực bắc bộ và Bắc Vực nam bộ sẽ bị chấn động thật lớn, nơi Tinh Long Thiên Tàng đến, có thể là nơi nào được chứ?

Vân Sách nghe nói, liền ngưng lại huyết khí, tụ tập vào giữa mi tâm của hắn, chỉ thấy một cỗ chấn động vặn vẹo bắt đầu chui ra, ngón tay Vân Sách vừa điểm, từng đường đồ văn quỷ dị hiện ra, sau đó nhanh chóng biến mất giữa không trung.

Sau một lúc lâu, Vân Sách mở mắt, trong mắt hiện lên một tia kỳ sắc, nói:

- Kỳ quái thật, sự tiếp xúc của Tinh Long Thiên Tàng bị lệch đi, nói cách khác, lúc chân không bị bóp méo, lúc phiên không gian kia hỗn loạn biên độ lại yếu ớt lệch đi vài phần, đây là có chuyện gì?

Lúc này, trên thiên giai của thần điện, Hi Đề đến bấm báo nói:

- Cộng chủ, trước cốc có hai người cầm Tạo Hóa Lệnh, nói là có chuyện quan trọng cần cầu kiến, chính là các chủ Thiên Tháp Khương Tề Sâm và môn chủ Liên Ngân La.

Nghe xong lời này, mọi người nở nụ cười, Cơ Niết Nông nói:

- Thiên Tháp rốt cục đã thiếu kiên nhẫn rồi, thật đúng như lời Thiên Hà nói, đến thời khắc này hắn mới đến tìm chỗ dựa, chỉ có thể hạ thấp tư thái, dùng phương thức cầu xin thôi.

Vân Sách nói:

- Mặc kệ thế nào, dù dĩ vãng Thiên Tháp có khúc mắc với chúng ta thế nào, nhưng lần này liên quan đến an nguy của sinh linh. Thiên Tháp nếu nguyện ý cùng chúng ta liên hợp cùng chống dị linh chúng ta sẽ tăng thêm một phần hi vọng. Ân oán trước đây của Nhĩ Đăng và Liên Ngân La, đều tạm thời buông tha đi.

Vân Sách nhìn về phía Hoa Tổ Nhan cùng Nam Minh Quang Thiên và những người từng có ân oán với Liên Ngân La.

Mọi người gật đầu, Vân Sách liền nói với Hi Đề:

- Mời hai người này đến trắc diện đi.

Hi Đề sau khi gật đầu, liền xuống Thiên Giai.

...

Ngoài Độc Long Cốc, lúc này trên mặt Liên Ngân La biểu tình thập phần phức tạp.

Mà Khương Tề Sâm đứng bên cạnh hắn, thấy biểu tình của hắn, liền nói:

- Môn chủ, người đã muốn thấy Nam Minh Quang Thiên, những...lão bạn cũ này nếu xấu hổ, cứ im lặng là được, những chuyện khác cứ để ta nói đi.

Liên Ngân la lại lắc đầu, nói:

- Thiên Tháp ta lần trước bị đại thương rất nặng, gần đây chuyện xấu cứ không ngừng xảy ra, điều ta không ngờ tới chính là, ngày đó U Âm Điện cư nhiên đã từ rất lâu bố trí người ở gần phụ cận Thiên Tháp chúng ta, mà lần này Âm tinh vực đã bắt đầu có dị linh thoát ra, bắt đầu tàn sát bừa bãi, mà Thiên U Âm Điện lại hưởng ứng điều đó, thế tất nhiên sẽ đột phá vào Thiên Tháp chúng ta, đến lúc đó, đệ tử Thiên Tháp ta, sẽ là những mục tiêu đầu tiên bị dị linh cắn nuốt. Tình thế nguy hiểm như vậy, chúng ta ngoại trừ tìm đến Tạo Hoá Thần Điện ra thì không còn phương pháp nào khác nữa cả.

Khương Tề Sâm nói:

- Môn chủ, hôm nay Tạo Hoá Thần Điện chiếm được phân môn Bắc Cực Tông tách ra từ Tinh Môn hưởng ứng, kỳ thực thực lực lại càng cường đại hơn, huống hồ Long thị kia, còn có Vân Thiên Hà kia là những tồn tại kinh khủng mà chúng ta không thể với tới. Cho nên chúng ta lần này hạ thấp mình, cầu xin hợp tác, là rất cần phải có, nếu thực sự không được dự định cuối cùng chỉ đành trở thành người phụ thuộc vào Tạo Hoá Thần Điện.

- Lão Khương, người...

Liên Ngân La nghe xong lời này, quay sang giận dữ trừng mắt nhìn Khương Tề Sâm.

Khương Tề Sâm cũng nói:

- Môn chủ, nhần nhục một thời gian, tương lai trời cao biển rộng.

Liên Ngân La suy nghĩ một chút, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài nói:

- Cũng được, lần này lão phu chỉ là một đầy tớ, nghe theo Tạo Hoá Thần Điện sai sử, thì có ngại gì.

Lúc hai người đang đối thoại, Khương Tề Sâm đột nhiên thần sắc khê động, nhìn về phía Triều Sơn, Liên Ngân La cũng cảm giác được có người ở gần đó, cũng không quay đầu lại nhìn.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy một vị nam nhân trung niên cùng một vị lão giả từ khoảng không mà đến, chậm rãi hạ xuống cửa Cốc.

Liên Ngân La và Khương Tề Sâm vừa thấy hai người này, không khỏi kinh hãi, nói:

- Kiền Linh lão tổ?

Hai người tới nơi này chính là Kiền Linh lão tổ và Đoạn Liệt Thiên.

Kiền Linh lão tổ thấy Liên Ngân La và Khương Tề Sâm, thần sắc rất bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Các người lần này tới, là để cầu xin và hợp tác với thần điện sao?

Lông mày Liên Ngân La khê nhíu, nhưng Khương Tề Sâm lại lập tức cười cười tiến lên nói:

- Lão tổ tiên bối, hôm nay dị linh ồn ào tập kích, vì sinh linh thiên hạ, chúng ta tất nhiên là muốn hưởng ứng Tạo Hoá Thần Điện, cùng nhau dốc sức chống lại đại địch, chưa nói đến hợp tác.

- Sớm biết như vậy, trước đây cần gì...Nếu như người sớm đem tại hạ ngầm Thiên U Âm Điện ra công bố khắp thiên hạ thì dị linh vong tộc đã không có cơ hội nhờ vào Thiên U Âm Điện mà nổi lên, chúng cũng sẽ

không lợi dụng lợi thế lúc không gian phong ấn buông lỏng, do đó thoát khỏi phong ấn đến tàn sát bừa bãi nhân gian.

Liên Ngân La và Khương Tề Sâm có chút xấu hổ. Kiền Linh lão tổ trước đây cùng bọn họ có một ít quan hệ, cũng có một vài khúc mắc, cho nên Kiền Linh lão tổ nói với bọn hắn không có chút tình cảm nào.

Chỉ là hôm nay tình thế yếu hơn người khác, bọn họ cũng chỉ đành chịu khó nhịn.

Lúc này, Hi Đề mang theo một thanh niên đi tới cửa cốc. Nếu như có người phạm ở đây nhìn thấy vị thanh niên kia, chắc chắn sẽ kinh ngạc. Người này chính là Đường Linh Sơn, hôm nay hắn tới Tạo Hoá Thần Điện, lại làm một gã sứ giả dẫn đường, thoát khỏi việc vật của phạm tặc thể gian, chuyên tâm tu luyện, một mình cũng dễ dàng ung dung tự tại.

Lúc Hi Đề đến, lại thấy thêm hai người nữa, cũng không kinh ngạc, nhưng Khương Tề Sâm lại cười nói:

- Hi Đề trưởng lão, không biết cộng chủ các hạ có đáp ứng việc chúng ta cầu kiến không?

Hi Đề gật đầu nói:

- Hai người các ngươi theo lão phu đi thôi.

Dứt lời, lại nói với Đường Linh Sơn:

- Tiểu Sơn, người dẫn lão tổ và Kiền Phó các hạ đi Ẩn Khê đình của Ẩn Khê khẩu, nơi đó, thấy thủ vệ của Tạo Hoá Thần Điện thì gọi người, một lúc sẽ tự có người tiếp đón bọn họ.

- Dạ!

Đường Linh Sơn lên tiếng trả lời, rồi hành lễ với hai người, nói:

- Nhị vị, mời đi theo ta.

Đoàn người vào Cốc.

627. Chương 633: Chấn Động Đại Địa.

Trong thiên địa, một cỗ lực lượng cường đại, giống như là thấy được từng sợi thanh vụ, đều như thủy triều, hướng phía nguồn sáng mà tụ lại.

Tổ Long mắt mở lớn nhìn Vân Thiên Hà đem lực lượng của bốn nguyên chi thạch trong chân không thế giới hấp thu hoàn toàn, không khỏi thở dài nói:

- Long Tộc, cũng đã đến lúc phải lựa chọn rồi.

Rầm rầm rầm...

Lúc này, tại nơi bốn nguyên lực lượng hầu như không còn, thế giới u ám đột nhiên giống như dẫn phát một hồi thiên tai, mặt đất bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Trong khi đại địa không ngừng run rẩy, Vân Thiên Hà đứng yên trong hư không, đem bốn nguyên lực lượng kia đưa vào cơ thể, lúc khí huyết và ý cảnh dung hợp, cũng khiến cho hắn đến cảnh giới củng cố thần, chiếm được ổn định.

Lúc này, ánh sáng trên người hắn dần dần biến mất, khi hắn mở mắt ra, chỉ thấy đại địa bắt đầu nứt toác, giống như phía dưới có chôn bom hẹn giờ, nội địa bị kích nổ, một tiếng nổ lớn phát ra, có thể nói đại địa giống như bị cày lên.

Mặt đất đang kêu khóc.

Ầm.

Lúc này, trên mặt đất tĩnh mịch, đột nhiên nứt ra một khoảng thật lớn, tại nơi đi thông xuống dưới vết nứt, lúc này một cỗ khí tức âm lệ ăn mòn, giống như bóng cao su bị chọc thủng một lỗ, bắt đầu nhanh chóng hướng ra phía ngoài nổi lên.

Gào khóc.

Tại nơi lộ ra khí tức ăn mòn, một tiếng lệ rống âm trầm. Giống như u linh hò hét, từ bên dưới vết nứt bắn ra, loại âm thanh này, quả thật có thể phá rách màng tai người.

Mà trong tiếng lệ rống kia, đại địa tiếp tục bốc lên, thật giống như một sinh linh trong viên cổ vốn yên ổn ngủ say dưới mặt đất đột nhiên thức giấc trời lên. Một lực lượng chấn động thật lớn, từ phía dưới nền đất bắt đầu điên cuồng khởi động, đồng loạt xông lên, như muốn phi ra.

Rầm rầm rầm...

Tại nơi cổ lực lượng cố gắng xông tới, trên đại địa bắt đầu lồm xồm xuống phía dưới, có chỗ mấy ngọn núi, giống như dưới đáy là vực sâu vạn trượng liền bắt đầu tụt xuống phía dưới.

Mà khí tức ăn mòn càng ngày càng đậm, đột nhiên có mấy bóng ma, giống như tử linh của mấy viên cổ cự thú, từ vực sâu dưới nền đất chui ra, cũng bắt đầu dùng thân thể hư thối khô quắt của hân, bắt đầu đào móc mặt đất.

Vân Thiên Hà đứng yên trong hư không, sau khi thu công, vẫn lẳng lặng đứng nhìn một màn này, cũng thần nhiên nói:

- Người hân là biết, cho dù bản tôn không thu lại bốn nguyên lực, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ phá phong ấn mà ra, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Bất quá, khí tức những dị linh này cũng không phải rất mạnh, hân là chỉ có hai dị linh vương, Long Tộc hân là có thể ứng phó. Đây coi như một khảo nghiệm cho Long Tộc các người.

Tổ Long lúc này đột nhiên phát ra một tiếng rống to, chỉ thấy một cổ chấn động cường liệt hướng về phía đại địa có dị linh đang chui ra lan tràn tới.

Vù vù

Dưới tiếng rống của Tổ Long, mấy cự thú dị linh vừa mới thoát ra đang đào mcos đại địa tiếp tục thả các dị linh ra, đều phát sinh một tiếng kêu, sau đó thân thể hư thối của bọn chúng bắt đầu tứ phân ngũ liệt, lập tức toát ra một cỗ khói xanh, rồi tiêu tán trong thiên địa.

Luồng sương mù này, mang theo một phần chứa đầy chất độc, lúc Vân Thiên Hà cảm ứng được liền nhíu mày. Loại khí tức này với hân mà nói, là khá quen thuộc. Trong thế giới hắc ám kia khi hân cứu chữa cho Trữ Vọng, trong toàn bộ thế giới đó, đều là loại độc chất này, có thể hủy diệt tất cả khí thể của mọi sinh linh.

Lúc Tổ Long tiêu diệt một ít dị linh lâu la thoát ra ngoài trước, hân cũng biết những dị linh này không thể giết hết được. Chỉ cần là nơi có sinh mệnh, tốc độ những dị linh này sinh sôi nảy nở là cực kỳ kinh khủng.

Bởi vì việc cấp bách, hân cũng không thể chỉ dựa vào lực lượng của mình mà tiêu diệt những dị linh này, mà cần phải quay về Long Tộc triệu tập tất cả những người cường hân nhất, cùng nhau chống lại dị linh tập kích.

Vân Thiên Hà lúc này nói:

- Trong phiên không gian này, không có khí tức của sinh mệnh. Cho dù những dị linh này phá hủy được phong ấn, trong một thời gian cũng sẽ không thể xuyên qua không gian mà đến chỗ không gian của Long Tộc cư ngụ, này là có thời gian hòa hoãn. Huống hồ bọn chúng phải thả được hai dị linh vương ra, sau đó phải tập hợp lại toàn bộ lực lượng của dị linh vương, mới có thể đem dòng xoáy của phiên chân không kia ăn mòn, xâm nhập vào không gian cư ngụ của Long Tộc. Đến lúc đó, hai dị linh vương kia đã suy yếu, ta nghĩ lúc đó đối với Long Tộc hân là không khó đối phó phải không?

Nói đến đây, trong con người Vân Thiên Hà hiện lên một tia sáng, lại nói tiếp:

- Thiên Thủ Giả có năng lực có thể thay đổi một ít quy tắc của lực lượng, hơn nữa cũng có năng lực đem cường giả tồn tại trong không gian này, thông qua lúc bọn họ phá hư, từ đó đánh vào quy tắc ký hiệu đến trong cơ thể bọn họ, tiến hành ràng buộc, đưa bọn họ tới một không gian khác, hay là nói những người phá hư đó đều trở thành một loại công cụ bị lợi dụng trong tay Thiên Thủ Giả.

Tổ Long nghe vậy, long hồn lần thứ hai đại chấn.

Vân Thiên Hà quét mắt nhìn Tổ Long, thấy Tổ Long trước mặt hẩn tựa như một con rắn nhỏ, không khỏi tiếp tục nói:

- Người là Tổ Long của Long Tộc, cũng là một trong các Thiên Thủ Giả. Về phần các đại không gian có bao nhiêu Thiên Thủ Giả bản tôn không rõ ràng lắm. Bất quá bản tôn cần nhắc nhở người một chút, nếu như các người dám đem những người phá hư sử dụng như nô lệ, các người hẳn rõ ràng, tạo hóa đều có nhân quả, nếu như bọn họ làm như vậy, chắc chắn đều sẽ phải trả giá.

Tổ Long nói:

- Từ sau khi Thiên Thủ Ngự giả các hạ nghiền nát không gian, tổng cộng phân ra sáu đại không gian. Trong đó Long Tộc chiếm hai không gian, Cổ Hoang thiên tộc chiếm một không gian xa xôi nhất, còn lại bốn đại không gian, có hai cái đã bị dị linh hủy diệt, còn lại hai cái, một cái chính là nơi các hạ sinh hoạt, còn Long Nhân tộc tồn tại trong không gian kia. Hai không gian này cũng là nơi tiếp cận gần nhất với chỗ phong ấn dị linh, chúng ta trước đây gọi đó là hạ đẳng không gian.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu chỉ còn có bốn đại không gian, nếu như Long Tộc các người bị hủy mất một cái, còn lại duy nhất một cái, lẽ nào các người có thể tới cái không gian mà theo như lời người nói thì là loại thượng đẳng không gian. Các người hẳn là không đem hai không gian nhỏ yếu kia để vào trong mắt. Người nói cho ta biết, Cổ Hoang thiên tộc có bao nhiêu Thiên Thủ Giả, trong Long Tộc có bao nhiêu Thiên Thủ Giả. Theo như lời người nói, những người phá hư ở hai không gian hạ đẳng ở giữa, đến tột cùng là bị đưa đến không gian nào?

Tổ Long hiện tại thấy Vân Thiên Hà cũng không còn có loại uy nghiêm như lúc trước nữa, nghe Vân Thiên Hà hỏi, cũng thành thật trả lời:

- Trong Long Tộc, từ thượng cổ cho tới bây giờ, có tổng cộng ba vị Thiên Thủ Giả. Một vị là đến từ Lưu Ly gia tộc, chính là bản tọa, một vị đến từ Tử Vi gia tộc, một vị là đến từ Cổ Hư gia tộc. Về phần Thiên Thủ Giả của các chủng tộc khác cũng có hai vị, một vị đến từ Cổ Hoang thiên tộc, một vị nữa đến từ nhân tộc. Theo như lời các hạ những người phá hư trong không gian hạ đẳng đều là bị phân phối bình quân đến dưới trướng của các Thiên Thủ Giả, mục đích chính là muốn thế lực của bản thân lớn mạnh, có thể trở thành Thiên Thủ Ngự giả.

Vân Thiên Hà nghe xong những lời này, không khỏi cười nhạt, thật không nghĩ tới ngay cả những người đã đạt được cấp bậc Thiên Thủ Giả, đều đã là tồn tại bán thần, cư nhiên còn tranh quyền đoạt vị. Hẳn càng lúc càng cảm thấy làm Thiên Thủ Ngự Giả thật bị ai, đã hi sinh chính mình, lại còn nuôi sống một đám sâu mọt, mắt thấy nguy cơ dị linh nhưng không hề để ý, cư nhiên còn làm ra những chuyện tình ngu xuẩn.

Thông qua việc này, Vân Thiên Hà không khỏi phát hiện, tại đây các loại trật tự thối nát của các đại không gian, những chuyện như thế này, vô luận là cường giả hay con người đều không để ý đến nguy cơ dị linh trước mắt, đều chỉ chăm chú diễn một vở kịch mang tên tranh quyền đoạt vị. Càng nghĩ càng cảm thấy bị ai.

Vào lúc này, trong lòng Vân Thiên Hà càng thêm kiên định, con đường thành thần của hắn, cần phải nhanh hơn, hắn phải nhanh chóng nắm giữ pháp tắc của không gian và thời gian, cùng với pháp tắc của mệnh lý, trở thành Thiên Thủ Ngự giả, từ đó thanh lý, triệt để trị tận gốc những trật tự phát tác thối nát trong không gian.

Vân Thiên Hà nhìn quét qua không gian u ám, nơi này là một không gian đã từng bị dị linh phá hủy, bất quá trình độ này, vẫn còn thua xa hắn lần đầu mê hoặc hủy diệt không gian của Trữ Vọng. Phiến không gian này chịu ảnh hưởng của lực lượng bốn nguyên chi thạch, ít nhất còn có một chút sinh mệnh cơ bản có thể sinh sôi nảy nở, và tồn tại. Nếu như có thể đem dị linh tiêu diệt, không gian này trải qua diễn biến vài thời kỳ nhất định có thể tái sinh.

Tổ Long thấy dị linh đi ra càng ngày càng nhiều, lúc này nhân tiện nói:

- Các hạ, bản tọa phải trở lại thương lượng với hai vị kia việc đối phó dị linh, xin cáo từ trước.

Dứt lời, thân thể của cự long thần thánh kia, trực tiếp đi qua hư không, biến mất khỏi chân không loạn lưu. Không hổ là đạt được cấp bậc Thiên Thủ Giả, tồn tại bản thân, chỉ dùng thân thể cường hãn của hắn, là có thể qua được dòng xoáy chân không điên cuồng với lực lượng cuồng bạo kia.

Sau khi Tổ Long rời khỏi, Vân Thiên Hà lại quét mắt nhìn thế giới u ám này lần nữa, không khỏi bất đắc dĩ thở dài. Hắn bây giờ còn chưa có đủ năng lực để tiêu diệt toàn bộ những dị linh này, hoặc là dùng không gian pháp tắc, đưa bọn chúng đến một không gian khác vĩnh viễn trôi buộc bọn chúng ở đó, hắn còn cần tiếp tục nỗ lực.

Bất quá sau khi thu được lực lượng của bốn nguyên chi thạch, Vân Thiên Hà cảm giác sau khi tiến nhập vào lĩnh vực chi thần, tựa hồ cũng không cần hắn phải tận lực tu luyện, mà là thông qua một loại cảm ngộ chân lý đối với ý cảnh, đối với lực lượng quy tắc kia càng tiếp xúc với bốn nguyên lực lượng lại càng mạnh.

Lúc mới tiến nhập vào lĩnh vực mới này, bởi vì ý chí và ý cảnh mở rộng cực hạn để hắn lĩnh ngộ được mệnh lý pháp tắc, tự nhiên cũng để hắn hiểu được sinh mệnh vĩnh cửu buồn chán của mình, cũng khiến cho hắn có nhiều thời gian và cơ hội nắm lĩnh ngộ được pháp tắc của không gian và thời gian cùng sự liên hệ kỳ diệu giữa sự tồn tại của chúng với mệnh lý pháp tắc, cuối cùng nắm giữ hắn, trở thành vĩnh hằng.

Nhưng muốn tiếp tục đi con đường này, là cần phải nỗ lực trả giá. Hắn có thể sống hàng ngàn năm, hàng vạn năm, thậm chí còn lâu hơn, thế nhưng thân nhân của hắn, hài tử của hắn, hắn lại phải nhìn họ mỗi ngày già đi, chết đi, rồi lại có một đời mới, cứ như vậy tuần hoàn nhiều lần.

628. Chương 634: Ngày Diệt Vong Đền?

Thế nhưng, nếu như dừng lại, người nhà của hắn, con cái của hắn, còn có tất cả mọi thứ khác nữa, đều sẽ bị dị linh hủy diệt, cũng có khả năng đời sau sẽ trở thành nô dịch. Hắn không muốn thấy loại chuyện này phát sinh.

Như vậy, vì thân nhân, vì hậu thế, con đường này, hắn buộc phải tiếp tục đi tới.

Đến lúc đó, Vân Thiên Hà mới hiểu rõ vì sao khi Tạo Hoá Thần Điện mới thành lập, lại tiến nhập tạo hóa Pháp Tướng. Hắn cuối cùng ý thức được trong phân liệt ra hai loại tư tưởng. Một người là "tập thể", một người là "cái tôi". Khi hắn còn chưa lĩnh ngộ được mệnh lý, là bởi vì hắn còn đang trong cảnh giới của "cái tôi".

Nhưng hiện tại, hắn đã lĩnh ngộ rồi, cho nên hắn tiến nhập vào cảnh giới "tập thể", hắn mới biết được vì sao lại có một cổ tư tưởng khác kia, vì sao lại sẽ tuyệt tình, lãnh khốc, không có cảm tình, cũng không có yêu, bởi vì, tại đây, trong ý cảnh "tập thể" sinh mệnh của hắn là vĩnh viễn, trải qua những tuần hoàn không ngừng, mấy thứ này, tự nhiên cũng dần dần biến mất không còn tồn tại.

Cho nên trong loại ý cảnh "tập thể" và "cái tôi" hắn nếu như có thể tìm được một người cân bằng, như vậy loại vĩnh hằng này, mới thật có ý nghĩa.

Trong chớp mắt, Vân Thiên Hà tựa hồ như lại ngộ ra điều gì.

Bất quá vào lúc này, trong thiên địa u ám, một lượng lớn dị linh bắt đầu đi ra thế giới u ám này, bọn chúng phá hủy phong ấn, liên diên cuồng mà tàn sát bừa bãi trong thế giới này, loại khí tức ăn mòn này trong không gian, càng ngày càng đậm.

Nhìn những dị linh dũng mãnh tiến ra như thủy triều, Vân Thiên Hà phát hiện, giữa sự hỗn loạn của dị linh, chủng tộc gì cũng có, rất nhiều viễn cổ dị thú Vân Thiên Hà chưa gặp bao giờ, những chủng tộc thượng cổ, cũng từ chỗ này chui ra.

Khiến cho Vân Thiên Hà cảm thấy kinh ngạc chính là, giữa đám dị linh như thủy triều cuộn cuộn, có hai sự tồn tại đặc thù, hấp dẫn chú ý của Vân Thiên Hà.

Hắn đứng sát biên giới của hư không, dùng tinh mâu chỉ mắt thấy được thập phần tỷ mỉ, hai sự tồn tại đặc thù kia, đều là được dị linh dùng thân thể hư thối chồng chất lên thành vương tọa, xung quanh có rất nhiều dị linh vây quanh bọn họ.

Trong đó có một người, tựa hồ là một cường giả của nhân tộc, nhưng lại là một nữ nhân, thân thể nó cũng không hư thối như những người bị dị linh khác chiếm, vô cùng kinh khủng.

Thân thể hắn tuy rằng hoàn chỉnh, nhưng lại giống như xác chết được ướp khô, không có hơi nước, da cứng rắn như sắt thép, cũng không hề co giãn. Mà hắn không có mắt, trong hốc mắt trống trơn, trán lại có một cỗ u quang hồng sắc, thứ mà mũi hắn phun ra, lại là một cỗ khí thể tro bụi nồng đặc.

Mà người kia, là một con rồng, toàn thân màu đen, lân phiến giống như sắt khối, móng vuốt sắc bén không gì sánh được. Nhân cầu của hắn cũng giống như một cương cầu rỉ sắt, phát ra u quang hồng sắc, thân thể bất tử cường hãn kia, so với một dị linh bình thường thì cường đại hơn gấp bội.

Hai sinh vật vong tộc này, hẳn chính là dị linh vương.

Nhìn quét qua tình cảnh các nơi, Vân Thiên Hà cũng không có dự định ở lại chỗ này. Những dị linh vong tộc này trong phiến không gian này sau khi tàn sát bừa bãi hết mọi nơi, chỉ sợ sẽ tập trung đến mục tiêu tiếp theo là không gian sinh tồn của Long Tộc.

Mà không gian hắn đang sinh sống kia, chỉ sợ hiện giờ dị linh cũng đã thoát ra, hắn phải nhanh trở lại làm một vài chuyện hắn đủ khả năng thôi.

Dần dần, thân thể Vân Thiên Hà bắt đầu trở nên hư vô, hắn liếc nhìn về phía thế giới này một lần cuối cùng, rồi biến mất trong hư không vô tận.

Mà trong chớp mắt hắn biến mất, dị linh vương mang hình người đột nhiên ngẩng đầu, dùng u ám quang trên trán thay cho hai mắt, nhìn về phía hư không vô tận kia, phát ra một tiếng tê rống âm lệ không gì sánh được, tiếng rống này, mang theo một loại cảm hận cường liệt nào đó.

Trong nháy mắt, dị linh trong toàn bộ không gian trở nên điên cuồng, tiến trình tàn sát bừa bãi trở nên nhanh hơn nhiều.

...

Trên đại lục hoang dã, khi dòng xoáy trong khoảng không tại Âm Tinh vực trở nên chấn động hỗn loạn, dị linh thoát khỏi phong ấn, từ đó chạy ra ngoài tàn sát bừa bãi trên đại địa. Khi đại địa bị ăn mòn trở nên khô quắt, sinh linh bị phá hủy, toàn bộ âm tinh vực biến thành địa ngục, số lớn sinh linh không có chỗ nào chạy trốn, đã bị dị linh vô tình cắn nuốt.

Khi tin tức này như gió thổi tới toàn bộ các góc ngách của đại lục, toàn bộ đại lục bị chấn kinh, từ đó tạo ra một bầu không khí kinh hoàng ở khắp mọi nơi, lan tràn ra toàn bộ thế giới.

Mọi người lúc này rốt cục mới ý thức được rằng, ngày diệt vong, đang tới rồi

Nhưng mà, đây gần như mới chỉ là khúc nhạc dạo cho vong linh, trong âm tinh vực khi phát hiện dị linh bắt đầu xâm chiếm, ngay sau đó trên cánh đồng hoang vu của cực bắc của bắc vực cũng có dị linh thoát ra khỏi phong ấn, ăn mòn đại địa, trong thời gian ngắn, thiên tai, ôn dịch, bệnh tật, cũng bắt đầu tàn sát bừa bãi tại dải đất cực bắc này, cũng từ từ lan tràn ra hướng tây, tựa hồ là muốn cùng đại địa bị ăn mòn của thần tinh vực liên kết với nhau.

Toàn bộ người trên đại lục bắt đầu khủng hoảng, sợ hãi lan tràn ra xung quanh, mọi người bắt đầu giống như ruồi, chạy trốn khắp các nơi, hi vọng cách xa dị linh một chút.

Nhất là tại bắc vực, khi bệnh tật và thiên tai bắt đầu hoành hành, một lượng lớn người ở bắc vực đều tụ tập hướng về phía đông mà đến. Thậm chí cả các linh thú cường đại, sau khi ngửi được nguy hiểm, cũng không tiếp tục công kích nhân loại, kết thành số lượng lớn đi về phía nam vực và đông vực.

Bất quá cũng bởi vì có lượng lớn người di chuyển đến, nên hiện nay các quốc gia ở đông vực và nam vực đều cùng lâm vào một tình trạng nguy hiểm, đó chính là lương thực vật tư, chi phí đều tiêu hao một lượng lớn, cùng với bệnh tật một số ít người mang đến cũng gây ra hỗn loạn, khiến cho hai địa vực này bắt đầu phải đối mặt với một áp lực cực lớn không gì so sánh được.

Tạo Hoá Thần Điện.

Lúc này, ở bên trong điện, tất cả mọi người đều đang tập trung lại, thương nghị về nguy cơ lần này, mà Vân Sách không nói được một lời, chuyện xấu cứ tiếp tục phát sinh.

Bất quá, bên trong này, cũng có hai người tâm như lửa đốt. Một người là Khương Tề Sâm, người còn lại là Liên Ngân La, nguy cơ dị linh lần này, bắc vực quả nhiên đứng mũi chịu sào, hơn nữa địa phương bị dị linh hung hăng ngang ngược tàn sát bữa bãi cũng rất gần Thiên Tháp. Hôm nay bọn họ tới Tạo Hoá Thần Điện, nhưng Thiên Tháp rất có thể sẽ bị dị linh hủy đi.

Lúc này, Vân Sách suy tính hoàn tất, mọi người cũng đều yên lặng lại, nhất tề nhìn về phía hắn.

Vân Sách lúc này mới chậm rãi nói rằng:

- Từ những đầu mối Liên Ngân La cấp cho chúng ta mà phân tích, thì lúc đầu Thiên U Âm Điện có bố trí tại bắc vực, lần này dị linh bắt đầu tàn sát từ bắc vực và ám tinh vực, cũng có xu thế sang các vùng khác. Kia rõ ràng sau khi U Âm Điện bị suy yếu, tạm thời không còn năng lực mở hoàn toàn phong ấn U Tuyền Huyết Hà. Bọn họ chỉ có thể mở ra hai cái thông đạo cho dị linh thoát ra, sau đó gắn kết lại một mảnh, trở lại trùng kích U Tuyền Huyết Hà. Nhờ tư liệu mà Thiên Tháp cung cấp, như vậy chúng ta hiện tại đã có thể chứng thực, cửa khẩu chỗ U Tuyền Huyết Hà phong ấn chính là nơi giáp với Âm tinh vực và sông băng Tử địa, tiếp giáp với dải đất phía tây của bắc vực.

Liên Ngân La nghe xong lời này, vùng xung quanh lông mày không khỏi nhíu chặt, kinh hoàng bật thốt lên rằng:

- Nơi này lão phu nhớ rất rõ, gọi là Cốt tàng nguyên, năm đó Thiên U Âm Điện tiến hành thăm dò ở đó, đồng thời trong phương viên nghìn dặm quanh dải đất đó đều có bố trí huyết sát trận. Bọn họ vốn dĩ không chế được Lỗi quốc, phàm là những người phải chịu án tử hình toàn bộ đều được đưa đến Cốt tàng nguyên để chấp hành.

Khôn Linh Lão Tổ nói:

- Nếu như phong ấn dị linh của U Tuyền Huyết Hà gắn với hai mảnh đất đó, như vậy toàn bộ bắc vực, thậm chí là lan đến phía tây của Tây Vực, đều là những nơi dị linh muốn hủy diệt đầu tiên, bọn chúng sẽ bắt đầu từ trung tâm, hướng về phía nam và phía đông lan tràn, sau đó đạt được mục đích phá hủy toàn bộ trung tâm của bốn đại lục.

Cơ Hi Nhân nói:

- Trùng hợp chính là, lần này Tinh Long Thiên Tàng sau khi xuất hiện đã lệch đi khỏi quỹ đạo, ở phụ cận của hoang nguyên ở bắc vực, có thể trợ giúp bọn họ, có thể thông qua lực lượng bóp méo của không gian mà Tinh Long Thiên Tàng làm lệch đi, từ đó xé bỏ phong ấn của U Tuyền Huyết Hà, một ngày kia phong ấn của huyết hà bị hủy, một lượng vong tộc dị linh lớn hơn nữa sẽ thông qua U Tuyền Huyết Hà đi ra, thế giới này liền triệt để kết thúc.

- Theo như người nói như vậy, lần này Tinh Long Thiên Tàng phát sinh sự chệch hướng kỳ quái, cái này là không bình thường nhất. Cho tới nay chúng ta đều quan tâm tới chuyện này, đồng thời thông qua kinh nghiệm của dĩ vãng, qua hiện tượng thiên văn là thời diễn của đại lượng tạo hóa, cho ra kết luận hẳn sẽ chệch sang phía đông vực, nhưng hiện tại lại chệch sang Bắc vực, trùng hợp hơn nữa chính là đến chỗ có phong ấn của U Tuyền Huyết Hà. Sự trùng hợp này cũng quá mức miễn cưỡng đi.

Cơ Niết Nông nghe được Quang Minh Nam Thiên nói, vuốt râu nói:

- Ý người nói, chuyện này là có người gây ra, nhưng từ sau khi U Âm Điện bị diệt bởi bất diệt minh hỏa, lực lượng của bọn họ cũng đã suy yếu, hẳn là không có khả năng tạo ra hiện tượng khiến cho không gian phong ấn bị chệch đi.

Vân Sách lại đột nhiên nói:

- Trừ phi là cường giả thuộc linh vực thần, chỉ bọn họ mới có khả năng làm được chuyện này.

Vừa nghe lời này, mọi người đều hít một hơi lạnh.

Kiên Linh lão tổ nói:

- Nếu có cường giả chỉ tồn ở ngoại giới can thiệp vào, thì căn bản là chúng ta không đủ khả năng để chống lại. Nhưng chuyện này rõ ràng đối với bọn họ cũng không có lợi. Bọn họ làm như vậy tối đa cũng chỉ có thể kéo dài thời gian dị linh tập kích họ mà thôi, nhưng bọn hắn làm như vậy sẽ khiến cho thế giới này bị hủy diệt. Nếu quả thực như vậy, bọn họ cũng quá độc ác vô tình rồi.

Vân Sách thở dài, quét mắt nhìn mọi người một lượt, nói:

- Mặc kệ là chuyện này có sự can thiệp của cường giả ngoại giới hay không, nhưng chúng ta vẫn phải làm những gì chúng ta có thể, chúng ta cũng không thể dựa vào người khác. Trong khi dị linh tập kích dồn dập như thế, chúng ta chỉ có thể ra sức liều mạng, bởi vì chúng ta không còn đường lui nữa. Ngoại trừ không gian này ra thì không còn không gian nào khác cho chúng ta lựa chọn trốn tránh cả. Chúng ta chỉ có đối mặt, bởi vì chúng ta là nhỏ yếu nhất, trốn tránh, chỉ có thể tự chịu diệt vong.

629. Chương 635: Đối Sách Của Thần Điện.

Vân Sách biết ý tứ của hắn, vì vậy lại nói:

- Các vị, lần này đối kháng dị linh tập kích, các vị nghĩa bất dung từ, nhưng chúng ta cũng phải triệu tập những người có thực lực trong thiên hạ đến đây, đoàn kết lại, cùng nhau đối phó dị linh, mà ở tình thế nguy hiểm trước mắt, chuẩn bị công tác, còn cần các vị phối hợp hoàn thành.

Chúng lão tổ cùng gật đầu, tiếp tục nghe.

Vân Sách nói:

- Đầu tiên, chúng ta đã xác định phương hướng dị linh xuất hiện, như vậy công tác phòng bị phải sớm làm, cho nên chúng ta phải quyết định lấy hay bỏ, vùng Tây nam của Bắc vực, vùng Tây Bắc của Tây vực, vùng cực bắc của Nam vực, toàn bộ cực Tây của Âm tinh vực, cực bắc của U Kho vực, mấy đại địa vực này, chúng ta phải bỏ qua, mà thiên đảo vực nhân có biển rộng ngăn cách, vì vậy tương đối an toàn hơn một ít, không ở trong vòng lo lắng.

Hấp.

Nghe xong đề nghị này của Vân Sách, trong số mọi người đang ngồi có một số người hút một ngụm lãnh khí, kế hoạch này tương đương đem một phần ba đại lục bỏ qua, hẳn đây là muốn...

Mà bỏ qua một phần ba của đại địa vực, cùng tương đương với bỏ qua toàn bộ các sinh linh đang sống trên các địa vực này.

Lúc này, sắc mặt mọi người đều thập phần ngưng trọng nghiêm nghị, Vân Sách là người đứng đầu Tạo Hóa, hẳn quyết định thế này, bằng quyền uy của hắn. Kỳ thực trong lòng mọi người cũng biết, không buông tha, sẽ không có được.

Cho nên bầu không khí lúc này thập phần trầm mặc.

Vân Sách thấy mọi người yên lặng không nói, liền tiếp tục nói:

- Tuy rằng muốn bỏ qua sinh mệnh của một phần ba địa vực, thế nhưng việc lấy hay bỏ, không thể có một chút đắn đo, nếu như các vị không có ý kiến khác, như vậy kế tiếp ta chuẩn bị công việc phòng bị.

Dừng lại một chút, Vân Sách nhìn quét qua mọi người, nói tiếp:

- Đầu tiên, đệ tử của Thiên Tháp ở bắc vực và thiên tây trong chúng tông môn hợp lại, do Liên Ngân La và Đông Lâm Tiêu dẫn đầu, chủ trì đại cục, cũng thống lĩnh hàng loạt các tông môn phía nam sông băng tuyết vực của Bắc vực. Biên giới tiếp giáp với Tây vực, nơi này do thế lực của Vạn Đà Tàng Đà tổng lĩnh của tông môn tây vực, Dĩ Lỗ Cốt Kỳ dẫn đầu. Tại trung bộ của tây vực với phía nam của nam vực cùng phía đông mở rộng, do tổ tông phái Hoa Thần Chính Giáo chinh hợp nam vực, với Hoa Tổ Nhan dẫn đầu. Tại phía Tây nam vực cùng với Tây vực và Dĩ Lỗ Cốt Kỳ tập hợp...

Sau khi nghe được nhiệm vụ, mấy người Đông Lâm Tiêu, Dĩ Lỗ Cốt Kỳ, Hoa Tổ Nhan đều gật đầu tuân mệnh.

Mà Liên Ngân la hơi sững sốt một chút, mà Khương Tề Sâm bên cạnh không ngừng chọc chọc hấn, Liên Ngân La trong lòng có chút vui mừng, lúc này mới lập tức đứng dậy, chấp tay lĩnh mệnh, lập tức lui trở về, trong lòng suy nghĩ, không ngờ thần điện lại rộng lượng như vậy, cư nhiên lại giao cho lão phu trọng trách, nhớ lại khi cùng U Âm Điện khi đó, lão phu thực sự là hối hận a.

Lúc này, Vân Sách nhìn Kiền Linh lão tổ nói:

- Về phần phía nam của nam vực ở đây, vùng với đông vực, những nơi này có người của Nhật Tông, Bất quá Nhật Tông hiện nay đã bị chia rẽ, hi vọng lão tổ có thể phụ trách công việc phòng vệ của dải đất này, về phần chi nhánh của Nhật Tông, tự bản tọa sẽ có chuyên gia xử lý việc này...

Kiền Linh lão tổ nói:

- Cộng chủ điện trao quyền cho cấp dưới, lão phu quyết không phụ ủy thác.

Vân Sách gật đầu, sau đó lại nói với Miên Nguyệt:

- Đông vực tuy rằng so với các vực khác thì tương đối an toàn, bất quá hiện nay phòng bị nơi trọng điểm này vẫn còn trống, Nguyệt Môn liền phụ trách phía bắc của đông vực, bố trí chỗ Hạ Gia Lạp Sơn, và dựng phòng tuyến liên tiếp ở phía bắc vực.

Miên Nguyệt gật đầu vâng mệnh.

Lúc này, Nam Minh Quang Thiên đột nhiên đứng dậy nói:

- Cộng chủ điện hạ, lão phu không có gì để gánh vác, thỉnh cộng chủ điện hạ phân phó.

Vân Sách nói:

- Thiên đảo vực tuy rằng an toàn, nhưng hải vực trên chư đảo, có một Trường Sinh Giáo cấu kết cùng U Âm Điện, cho nên phải có phòng...

Nam Minh Quang Thiên bưng tỉnh, lúc này mới vuốt râu nói:

- Lão phu lĩnh mệnh.

Lúc an bài hoàn tất, Vân Sách lại nói:

- Bố trí như vậy, là đem đại lực Trung ương liên kết thành một tuyến, địa vực lớn như vậy, nhân lực phòng bị lại thập phần hữu hạn, cho nên lần này sẽ do Cơ Niết Nông cùng với Cơ Hi Nhân hướng dẫn mọi người, sẽ chạy khắp các phòng tuyến của các địa vực, chủ trì bố trí chín phương vị của Tạo Hóa Càn Khôn Đại Trận. Trận thức này, là do tinh tượng bố tự, lại gia tăng thiên đạo, Thánh nhân cùng người mang tạo hóa số mệnh tương liên, cho nên cần nhân lực đông đảo, hi vọng các vị chủ trì việc phòng bị cần phải toàn lực phối hợp bày binh bố trận, trong vòng một năm, đến khi Tinh Long Thiên Tàng xuất hiện, cần phải bố trí hoàn thành toàn bộ Thánh Đạo Càn Khôn Đại Trận. Mặt khác, hiện tại là thời kỳ phi thường, các vị lão tổ chủ trì công việc phòng bị, nhưng phải đề phòng một vài sự việc quấy nhiễu của đám tiểu nhân, hoặc là Thiên U Âm Điện và giáo chúng của Trường Sinh Giáo gây rối. Bất kể kẻ nào nếu dám phá hỏng, giết không cần hỏi tội, mà trận thức này, trong vòng một năm phải hoàn thành, không được có bất luận sai lầm gì, chư vị ghi nhớ kỹ.

Dứt lời, Vân Sách lại nói:

- An bài như vậy, không biết chư vị còn thắc mắc gì không?

Mọi người sau khi bàn luận, cùng lắc đầu.

Cơ Hi Nhân lúc này liếc mắt nhìn Liên Ngân La. Nói:

- Đông vực này tuy rằng an toàn, nhưng nội bộ cũng có chút tai họa ngầm nho nhỏ. Thiên Thập khổng chế các quốc gia bù nhìn. Nếu như Thiên Thập bớt ra nhân lực thời giờ, sợ rằng tiểu nhân của hai nước nhỏ này sẽ không thấy rõ tình thế, sẽ lợi dụng hỗn loạn hôm nay. Cho nên chuyện này, Khương lão nên tự mình đứng ra xử lý đi, nhưng thỉnh Khương lão nhớ kỹ, số mệnh của mọi người và Càn Khôn Đại Trận liên quan rất chặt chẽ, là dựa vào số đông người của đông vực chống đỡ, giả như một ngày số mệnh nhân đạo của đông vực xuất hiện sai lầm, như vậy sẽ lộ ra nhược điểm trí mạng của Càn Khôn Đại Trận, điều này quan

hệ trực tiếp tới tồn vong của nhân loại, cho nên thỉnh Khương trưởng lão cần phải xử lý cẩn trọng ổn thỏa, nội bộ đông vực không thể phát sinh chiến loạn làm ảnh hưởng đến đại cục.

Khôn Linh Lão Tổ lúc này nói:

- Chuyện này xác thực có quan hệ trọng đại, vậy sẽ do lão phu phụ trách dò xét tại các nơi trong đông vực, để phòng ngừa người của Thiên U Âm điện và giáo chúng Trường Sinh Giáo làm loạn.

Vân Sách nói:

- Lần này mối nguy dị linh vong tộc là chuyện của sinh linh cả thiên hạ, các vị nếu thân đã giữ trọng trách vậy hãy lập tức bắt đầu phân công nhau làm việc đi thôi.

Mọi người đều rời đi.

Cơ Niết Nông vẫn chưa ly khai. Lúc này, Vân Sách nhìn về phía Cơ Niết Nông nói:

- Tuy rằng hiện nay tuổi của Thừa nhi còn nhỏ nhưng thời gian cấp bách nên đã cho Thừa nhi cho Cơ Trọng Thiên dạy dỗ, cũng bắt đầu để tiểu tử kia tiếp xúc với những sự vụ đơn giản, cũng để Thừa nhi trải qua một chút sinh hoạt bình thường của tiểu hài tử nữa. Bất luận lần này ta có thể chống đỡ được với tình thế dị linh nguy hiểm này hay không, thì phải làm cho hài tử của Thiên Hà mạnh mẽ hơn. Tiểu tử này chính là hi vọng cuối cùng để phục hưng lại loài người, cho nên phải dạy dỗ cẩn thận và đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Cơ Niết Nông nghe vậy liền gật đầu rồi cùng với Vân Sách đồng thời đi ra khỏi điện, sau đó lại nói:

- Đã lâu như vậy mà còn chưa thấy Vân Thiên Hà trở về, không biết hắn hiện tại đang làm cái gì nữa?

Vân Sách nói:

- Chuyện này, sợ rằng Thiên Hà so với chúng ta còn biết rõ ràng hơn, hắn đã không thuộc về lĩnh vực này, việc hiện nay hắn phải làm cũng không phải là việc chiến đấu với dị linh. Việc hắn cần làm chính là tranh thủ nhiều thời gian hơn cho toàn bộ chủng tộc nhân loại.

...

Trên bầu trời mây đen dày đặc, trong không khí lan tràn một thứ lệ khí và một mùi gay mũi.

Đại địa bị ăn mòn trở nên khô quắt, nơi nơi một mảnh tĩnh mịch, thi thoảng có mấy vũng nước, thế nhưng cũng bốc hơi không chịu nổi, bên trong còn bồng bềnh mấy cỗ thi thể trương phù, bắt đầu hư thối.

Chính tại nơi tử địa mệnh mông này, chợt có một tia sinh mệnh lực ý, nhưng rất nhanh biến mất.

Toàn bộ phiến đại lục này chính là Âm tinh vực hiện nay, cùng với cực Bắc của bắc vực bên dòng sông băng, tình cảnh hiện nay đều như địa ngục trần gian.

Vân Thiên Hà lúc này đứng yên trên không trung của đại lục, bên người mây đen cuộn cuộn trong loại khí tức hỗn loạn này, phảng phất như muốn cắn nuốt hắn, thế nhưng vừa muốn tiếp cận với thân thể hắn đã bị một cỗ khí tức vô hình ngăn lại ở bên ngoài, không lại gần thân thể hắn được nửa phần.

Lúc này, ngay bên cạnh hắn, một cỗ lực lượng bóp méo không gian bắt đầu lan tràn, Vân Thiên Hà cũng không để ý đến, mà chỉ dùng tinh mâu chi nhãn quét nhìn khắp mọi góc mọi chỗ trong đại địa.

Cỗ lực lượng vặn vẹo kia biến mất, ngay sau đó thân thể Trữ Vọng hiện ra, chậm rãi xuất hiện bên người Vân Thiên Hà. Chỉ là, thần sắc trên mặt Trữ Vọng có chút day dứt.

- Chủ nhân.

Trữ Vọng muốn nói gì đó, nhưng thấy khuôn mặt lạnh nhạt vô tình của Vân Thiên Hà, lại cúi đầu xuống, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh người hắn, chờ hắn trừng phạt, hoặc là mắng nhiếc, như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy tốt hơn một chút.

- Chúng ta đi thu bồn nguyên Thủy thôi.

Giọng nói của Vân Thiên Hà rất bình thản, hắn cũng không trách cứ Trữ Vọng, bởi vì hôm nay hắn mang tâm tình của tập thể, có một số việc đã không thể khiến cho tâm tình hắn gợn sóng.

Trữ Vọng cắn môi, trong mắt có một làn hơi nước bốc lên, ngẩng đầu nhìn hẩn, mở miệng nói:

- Trữ Vọng là Thị Giả của Long Tộc, lệnh của Tổ Long, Trữ Vọng phải vâng theo, mà di chí của Thiên Thù Ngự giả, Trữ Vọng cũng không dám quên, cho nên trước đây Trữ Vọng vẫn rất mâu thuẫn, có một số việc đã giấu diếm chủ nhân...

- Người không cần giải thích, việc này ta đều đã biết, Long Tộc so với những tộc người nhỏ yếu trong thế giới này, đã rất cường đại rồi, nhưng đối mặt với việc dị linh tàn sát bừa bãi, bọn họ lại lựa chọn trốn tránh, việc này cũng không phải là người sai, mà là do tư tưởng của bọn họ không chuyển biến, Ta muốn kế thừa di chí của Thiên Thù Ngự giả, nhưng sẽ không làm ra chuyện như Thiên Thù Ngự giả trước đây. Ta sẽ không hi sinh chính mình để đối lấy việc để tư tưởng ngu xuẩn thối nát này tiếp tục. Khi trong tay ta nắm giữ pháp tắc, chính là lúc tẩy trừ một lần nữa, bất luận là tộc nào, đều đừng vọng tưởng có thể tiếp tục thông qua việc bóp méo pháp tắc để đạt được lợi ích, bọn họ sẽ phải trả giá vì những việc ngu ngốc bọn họ đã làm.

- Chủ nhân, Trữ Vọng biết tâm tư của chủ nhân, nhưng Trữ Vọng cũng giống Long Tộc, không bận tâm đến an nguy của chủng tộc khác, cũng không đem chuyện không gian phong ấn nói cho chủ nhân, xin chủ nhân hãy trách phạt Trữ Vọng.

Vân Thiên Hà vẫn như cũ rất bình tĩnh, lại nói:

- E rằng lúc Tinh Long Thiên Tàng chếch đi, ảnh hưởng đối với các người cũng sẽ xuống thấp nhất, thế nhưng giữa không gian pháp tắc, khi không gian phong ấn này lệch khỏi quỹ đạo nguyên bản của nó một chút thời gian, hoặc chỉ là một cái chớp mắt. Thế nhưng đối với không gian này mà nói, đó là một năm, cũng có thể là một canh giờ. Mà lúc này chuyện xấu phát sinh, các người căn bản không thể nắm trong tay được, bởi vì các người không thông Tạo Hóa, các người cũng không có khắc sâu nhận thức với sự ảo diệu và thần kỳ của Tạo Hóa. Cho nên Long Tộc dù đã trải qua vài thời đại, đi từng bước một cho tới bây giờ, nhưng chỉ có thể dần dần xuống dốc, thậm chí ngay cả long nhân bộ tộc mà bọn họ khinh thường là thấp kém cũng không như bọn họ bây giờ. Bởi vì long nhân bộ tộc, so với bọn họ đã sớm thông hiểu sự thần kỳ của Tạo Hóa, về phần Cổ Hoang thiên tộc xa xôi kia, lại càng không cần phải nói.

630. Chương 636: Cốt Tàng Nguyên.

Mà chuyện Trữ Vọng giấu Vân Thiên Hà, đơn giản chính là chuyện về những cường giả phá hư ở hai không gian hạ đẳng này, cùng với nơi hạ lạc chính xác của ngũ phương bốn nguyên lực, còn có nguyên nhân dẫn đến việc Tinh Long Thiên Tàng đi chếch quỹ đạo.

Cũng chỉ có mấy chuyện này mà thôi.

Bất quá, từ khi Vân Thiên Hà tiến nhập đến cảnh giới của thần, ý cảnh và tâm tình của hẩn khi hoàn thành phá hư đã hoàn toàn hòa hợp, chiếm được thăng hoa, hơn nữa khi hẩn lĩnh ngộ được chỗ ảo diệu của pháp tắc, những việc này, tự nhiên hẩn cũng có thể thông suốt rõ ràng.

Bởi vì nhìn thấu triệt, với tâm tình thuộc về "tập thể" của hẩn, tự nhiên trong lòng hẩn lúc này không hề có chút gợn sóng nào.

Từ khi hẩn lấy được lực lượng của bốn nguyên chi thạch, nơi nào có chứa di chí của Thiên Thù Ngự giả, thì Vân Thiên Hà cũng đều có cảm ứng với bốn nguyên lực lượng có chứa di chí.

Thông qua loại cảm ứng này, Vân Thiên Hà liền rất thuận lợi tìm được bốn phương bốn nguyên lực còn lại.

Mà hẩn hôm nay đến địa phương đã bị dị linh tàn sát bừa bãi này, không ngoài mục đích chủ yếu là muốn thu hồi lại bốn nguyên Thủy chỗ U Tuyền Huyết Hà.

Dị linh được lực lượng của bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm ở U Tuyền Huyết Hà làm lớn mạnh, bọn chúng thông qua việc hấp thụ lực lượng của bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm đó xong lớn mạnh, việc này cần phải dừng lại đúng lúc.

Thân ở trên không trung, lúc này Vân Thiên Hà dùng tinh mâu chỉ nhãn nhìn quét qua đại địa bị ô nhiễm ăn mòn, trong khi Trữ Vọng nói chuyện thì hắn vẫn miệt mài tìm kiếm nơi lực lượng bốn nguyên có phát sinh cảm ứng với hắn

Đó là một mảnh bình nguyên rộng lớn, cũng là một cánh đồng hoang vu bên trên toàn xương khô ở khắp mọi nơi, không có một ngọn cỏ, tên là Cốt Tàng Nguyên.

Lúc này, thân thể Vân Thiên Hà nhoáng lên, tựa hồ như thay đổi cách ẩn thân, rồi biến mất khỏi không trung.

Mà sau một khắc, dưới vực sâu Địa Phùng tiền của Cốt Tàng Nguyên, một cỗ chấn động vụn vẹo sản sinh, thân thể Vân Thiên Hà chậm rãi hiện ra.

Nhìn vực sâu do dị linh giãy dụa thoát khỏi phong ấn bên trong toàn lệ khí và khí tức ăn mòn thập phần đậm đặc, mà bùn đất hai bên vách đá, đều là một loại tử nâu, rõ ràng là bị máu nhuộm ô nhiễm mà thành, có thể thấy được Thiên U Âm Điện tại nơi này hàng nghìn năm qua, làm không ít việc tà ác tổn thương sinh linh, bọn họ đã sát hại không biết bao nhiêu sinh linh vô tội mới có thể nhuộm cho bùn đất của cánh đồng hoang vu này biến thành màu đỏ máu thể này.

Ngao tê...

Ngay khi Vân Thiên Hà còn đang dò xét dưới vực sâu, lúc này, trong bóng tối dưới vực sâu, một tiếng rống ta âm trầm phát ra, sau đó một cỗ hắc khí bắt đầu lan tràn ra xung quanh.

Trong hắc khí, chỉ thấy vài dị linh hung ác, nâng một thân thể hư thối hoặc là một khung xương, tình thế giống như một loại du hồn, liền hiện ra.

Tựa hồ bị tiên huyết và khí tức kích thích và hấp dẫn, dị linh không ngừng dũng mãnh tiến ra, đều dùng hai mắt u hồng tập trung nhìn vào Vân Thiên Hà đang đứng thản nhiên, nhanh chóng tiến lên.

Vân Thiên Hà nhìn những dị linh này đang leo lên, khóe miệng chỉ hơi nhếch, khi dị linh tụ tập ngày càng nhiều, liền tiếp đi lên khỏi vực sâu kia.

Lúc này trong tay Vân Thiên Hà đã có một cỗ lam sắc hỏa diễm đã gần như trong suốt, trong lòng bàn tay hắn kịch liệt thiêu đốt bập bùng, hơn nữa bên trong hỏa diễm còn bao hàm một loại bốn nguyên lực dày đặc.

Tê Tê...

Khi dị linh phát hiện ra cỗ hỏa diễm này, dường như cực kỳ sợ hãi, mới lên được phân nửa đã bắt đầu hướng xuống phía dưới vực sâu mà bỏ chạy.

Mà đoàn hỏa diễm trong lòng bàn tay Vân Thiên Hà lúc này bắt đầu kịch liệt lớn lên, xung quanh không khí lan tràn một cỗ khí tức ăn mòn, tựa hồ như chính là chất dinh dưỡng của nó, không ngừng mà bắt đầu lớn mạnh, lúc bắt đầu chỉ là một hỏa cầu, dần dần thiêu đốt thành một đoàn khí.

Lúc đầu ngón tay Vân Thiên Hà tiếp xúc với đoàn hỏa diễm này, khi hắn thiêu đốt thành một đoàn hỏa diễm thật lớn, lòng bàn tay Vân Thiên Hà khẽ vẩy một cái, hỏa diễm giống như quả bóng, từ trên tay Vân Thiên Hà lặn xuống khe vực sâu.

Ầm.

Đoàn hỏa diễm thật lớn trong tay Vân Thiên Hà dường như nhẹ như không khí, nhưng khi quả cầu lửa này vừa tiếp xúc với mặt đất, liền giống như một ngọn núi đè ép xuống, kéo xuống dưới vực sâu khiến cho đại địa trên run rẩy, hơn nữa tốc độ của nó nhanh như gió, những dị linh kia còn chưa kịp chui lại vào khe hở dưới vực sâu, đã bị quả cầu lửa kia cắn nuốt.

Rầm rầm ầm ầm.

Hỏa diễm mang theo sức nặng không gì sánh được đem dị linh xung quanh cắn nuốt hết, rồi liền rơi thẳng vào bên trong khe vực sâu, giống như một quả cầu sắt thật lớn lăn từ vách núi vụn xuống, mang theo một cỗ chấn động kịch liệt, rơi xuống.

Cùng với tiếng dị linh gào thét, có tiếng hỏa diễm không ngừng lẫn xuống, đem vực sâu này đốt lên sáng rực, một vùng trời toàn sắc lam của hỏa diễm, giống như hỏa sơn bạo phát, từ dưới vực sâu kia bốc lên.

Vân Thiên Hà bình tĩnh đứng gần vực sâu, nhìn màu lam của hỏa diễm bốc lên từ trong vực, cùng với tiếng kêu thê lương của dị linh, tâm tình của hắn vẫn không có chút gợn sóng nào.

Lúc này, xung quanh lại bị bóp méo, thân ảnh Trữ Vọng liền xuất hiện bên người Vân Thiên Hà.

Nhìn vực sâu bị lam sắc hỏa diễm kia thiêu đốt, Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, vì sao người không trực tiếp xuống dưới nền đất nơi phong ấn mà thu lấy bốn nguyên Thủy vào tay? Vì sao phải thiêu đốt dị linh dưới vực sâu để tiến vào?
- Không thả chút mồi xuống dưới, như thế nào mắc câu được.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói.

Trữ Vọng vô cùng kinh ngạc, nói:

- Chủ nhân, những dị linh ở đây đều rất bình thường, cũng không có khí tức của dị linh vương tồn tại?
- Để không lam chi diễm thiêu đốt một thời gian, hắn sẽ xuất hiện.

Nghe xong lời này, Trữ Vọng càng cảm thấy khó hiểu, nàng không biết Vân Thiên Hà đang chờ đợi cái gì, ở đây rõ ràng là không có dị linh vương tồn tại, hắn lại nói dị linh vương sẽ xuất hiện.

Bất quá, trong không thời gian một nén nhang, lửa nóng nơi vực sâu kia bắt đầu dần dần giảm bớt, lúc này một cỗ lực lượng kỳ diệu đột nhiên xuất hiện bên người Trữ Vọng.

Trữ Vọng có chút vô cùng kinh ngạc, nàng định đem ký hiệu kia dẫn trở về, lại nghe Vân Thiên Hà nói:

- Để cho hắn trực tiếp qua đây, ta cũng muốn nghe một chút xem hắn nói thế nào?

Trữ Vọng lại càng thêm kinh ngạc, đây là ký hiệu mà Hồ Tinh Tử sử dụng, hơn nữa vị trí cách chỗ bọn họ cũng không xa, chủ nhân lẽ nào cũng thấy rõ được.

Bất quá nghĩ lại chuyện này đã từng giấu diếm chủ nhân, Trữ Vọng càng thấy hổ thẹn, liền tiện tay dẫn, đưa ký hiệu ra ngoài lần thứ hai.

Đợi khoảng trên dưới nửa canh giờ, khi lửa nóng dưới vực sâu đã dần tắt, lúc này xung quanh liền thấy không gian bắt đầu chấn động vụn vụn, sau khi qua đi thì thấy Hồ Tinh Tử xuất hiện ở nơi cách Vân Thiên Hà khoảng mười trượng.

Hồ Tinh Tử sau khi xuất hiện, liền lập tức hướng Vân Thiên Hà cung kính hành lễ, nói:

- Hồ Tinh Tử bái kiến quân vương điện hạ, Hồ Tinh Tử có việc bẩm báo.
- Nói đi!

Vân Thiên Hà thản nhiên nói.

Hồ Tinh Tử lúc này mới ngẩng lên nhìn thẳng vào Vân Thiên Hà, bất quá trong lòng lại đại chấn, mới có gần một năm, vậy mà cảnh giới của quân vương điện hạ lại tăng lên, cố ý chí của Tinh Khung Quân Vương, tuy rằng đã nội liễm, không có phóng ra ngoài, thế nhưng vẻ thản nhiên kia lại càng khiến cho Hồ Tinh Tử kính sợ.

Cố nén lại khiếp sợ trong lòng, Hồ Tinh Tử cũng không dám chậm trễ, liền lập tức hồi đáp:

- Hồi bẩm điện hạ, sào huyết của Thiên U Âm Điện thuộc hạ đã điều tra xong, Thiên Tháp cung cấp đầu mối ở giữa hoang nguyên Khô Cốt, kỳ thực đó cũng không phải là sào huyết của Thiên U Âm Điện, nơi đó bất quá chỉ là nơi các bất tử trưởng lão và các u la vương tập hợp mà thôi, hai ngọn bất diệt minh hỏa cũng ở nơi này, đều là để che mắt gián điệp. Sào huyết chân chính của bọn họ, là ở trong địa mạch dưới chân Hạ Lạp Tề Sơn, địa mạch này xuyên qua bắc vực, kéo dài đến cực bắc của Tây vực và tiếp giáp rất gần với hoang nguyên cực bắc, lần này dị linh thoát ra tàn sát bừa bãi chính là bắt đầu từ nơi đó, hơn nữa thuộc hạ

còn điều tra được, trong sào huyết của bọn họ, có một khu động tằm ngấp bắt diệt minh hỏa của U Tuyền Huyết Hà.

Trữ Vọng đột nhiên nhìn Hồ Tinh Tử, trầm giọng nói:

- Người làm quả thực rất chi tiết, điều tra rành mạch từng câu, chỉ là trong thời gian ngắn điều tra được nhiều như vậy, chỉ sợ công lao không phải của mình người đi?

Hồ Tinh Tử cửa nghe, lập tức cúi đầu nói:

- Đây xác thực không phải một mình Hồ Tinh Tử điều tra.

Vân Thiên Hà lại thần nhiên nói:

- Nói tiếp, dị linh vương đào tẩu khi trước, có tung tích gì không?

Lỗ tai đầy lông xù của Hồ Tinh Tử giật giật, nói tiếp:

- Theo thuộc hạ điều tra, dị linh vương này sau khi đào thoát, vẫn ẩn thân ở "Mê Lạc Chi Sâm" của bắc bộ Nam vực, ở sâu trong đó tu luyện đã gần nghìn năm, cũng không ra ngoài làm loạn, chỉ là gần nhất xung quanh mơ hồ có xuất hiện tung tích hoạt động, thuộc hạ theo tung tích điều tra phát hiện, địa điểm hẳn xuất hiện lần đầu tiên, chính là Xích Diễm hoang mạc của Đông vực, lần thứ hai là ở mê hải của U Hoang vực, tiếp nữa thì không thấy tung tích.

Lúc nghe xong những lời này, Vân Thiên Hà đột nhiên cười lạnh một tiếng, Hồ Tinh Tử không hiểu được nguyên nhân vì sao, nên lập tức cúi thấp đầu, nói:

- Điều tra chuyện này, cũng không phải công lao của một mình thuộc hạ, điện hạ thứ tội.

Vân Thiên Hà nói:

- Lúc người chấp hành nhiệm vụ, trước tiên liền đi tìm Quy Tinh Tử rồi đề cập với hắn chuyện này, Quy Tinh Tử nóng lòng biểu hiện, tự nhiên sẽ ra sức giúp người làm việc, hi vọng có thể giảm bớt tội lỗi phải chịu.

- Điện hạ thấy hết mọi chuyện, thuộc hạ xấu hổ, thuộc hạ không hoàn thành việc áp giải Quy Tinh Tử đến đây, thuộc hạ cam nguyện bị phạt.

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Người để cho Quy Tinh Tử điều tra việc này, nói rõ người làm việc sẽ rất suy xét, ngày trước Quy Tinh Tử để cho dị linh vương chạy thoát, nay lại do hắn điều tra, tự nhiên sẽ được không ít công to. Bất quá hôm nay bản tôn cũng cần người chính trực, sai lầm trước đây của Quy Tinh Tử, hãy tạm gạt qua một bên, người trở lại nói cho hắn, để hắn lập tức quay về Di Sinh thế giới, nghĩ biện pháp liên hệ với Long Tinh Tử và Tước Tinh Tử, đưa hai người đó qua đây. Ta nghĩ hai người là người thông minh, tự nhiên sẽ biết cần phải làm như thế nào. Về phần Quy Tinh Tử phải qua chỗ xung yếu thoát qua phong ấn để quay về Di Sinh thế giới, bản tôn sẽ trợ giúp hắn một tay, chỉ cần hắn làm tốt việc này, sự tình trước kia bản tôn có thể bỏ qua. Nếu như ba người bọn họ có thể trải qua khảo nghiệm của bản tôn, bản tôn tự nhiên sẽ cho bọn hắn cơ hội.

631. Chương 637: Đốt.

Nhưng Trữ Vọng ở bên cạnh lại nói:

- Người không cần lo lắng về ân oán trước đây phát sinh giữa người và hai người kia, chủ nhân nói vậy tự có định đoạt.

Vân Thiên Hà nói:

- Nếu như Long Tinh Tử và Tước Tinh Tử sẵn sàng muốn góp sức với bản tôn, bọn họ nhất định phải xuất ra thành ý và một loại thái độ, bọn họ có thể tiếp tục ở bên cạnh Tinh Tổ, bất quá bọn họ không cần phải

đến không gian này, bản tôn nếu có chỉ thị, sẽ dùng để tinh để nhấn tin tức, bọn họ tự nhiên sẽ cảm ứng được.

- Dạ thuộc hạ tuân mệnh!

Hổ Tinh Tử kính cẩn nghe theo, rồi nói

- Không biết điện hạ còn có gì phân phó?

Vân Thiên Hà nói:

- Nơi dị linh vương hạ lạc, bản tôn đã rõ ràng, nói như vậy hẳn rất nhanh sẽ gặp ở chỗ này, người không cần tiếp tục điều tra nữa, người hiện tại tức khắc đi Động vực, điều tra một nữ nhân tên là La Sát Nữ, người chỉ cần bắt giữ nàng trở về, nữ nhân ấy vẫn còn có chỗ hữu dụng với bản tôn. Người đi đi!

- Thuộc hạ xin cáo lui!

Hổ Tinh Tử hành lễ rồi ly khai.

Vân Thiên Hà quay sang, chỉ thấy hỏa diễm lam sắc trong vực sâu đã tắt, trải qua một hồi thiêu đốt, những vùng phụ cận khí tức gay mùi trong không khí cùng với cổ hắc khí đã nhạt đi rất nhiều.

Nhưng mà, Vân Thiên Hà tựa hồ không còn dự định xuống bên dưới vực, lúc này hẳn lại khoát tay, giống như ném mấy hạt đậu, mấy hỏa diễm được hẳn tiện tay ném vào trong vực sâu kia.

Bỗng.

Từng đoàn hỏa diễm liên tiếp bị ném xuống, lúc này dưới vực sâu sau khi bị thiêu đốt lần thứ hai đã trở nên an tĩnh không còn nghe được tiếng dị linh kêu gào như lúc trước.

Trữ Vọng không hiểu được, hỏi:

- Chủ nhân, người vì sao phải dùng hỏa diễm thiêu đốt nơi vực sâu này, hỏa diễm này cũng không thể xuyên thấu đến không gian phong ấn và tiếp xúc với lực lượng của bốn nguyên Thủy mà?

Vân Thiên Hà nói:

- Lễ nào người không phát hiện, trong Cốt Tàng Nguyên này, có bố trí một đạo huyết sát chi trận sao?

Trữ Vọng tỉnh ngộ nói:

- Ta hiểu rồi, chủ nhân là muốn dùng hỏa diễm thiêu đốt hết khí tức ở dưới vực sâu, cũng tiêu trừ lực lượng bị ô nhiễm của bốn nguyên Thủy bị huyết sát trận hấp thu, làm gián đoạn vận hành của huyết sát trận, triệt để tiêu trừ tận gốc căn nguyên làm bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm. Đồng thời chủ nhân chỉ cần phế bỏ huyết sát trận này, đem cổ bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm kia tinh lọc lại, như vậy U Tuyền Huyết Hà cũng đừng mơ tưởng tiếp tục chiếm được cổ lực lượng lớn mạnh này, đến lúc đó chủ nhân lại lần nữa sở hữu lực lượng của bốn nguyên Thủy sẽ không còn lo lắng gì nữa. Hơn nữa chủ nhân còn có ý định thứ ba, chính là dùng phương thức này để dẫn dụ dị linh vương kia xuất hiện, sớm giải quyết tai họa ngầm.

Vân Thiên Hà lúc này mới gật đầu nói:

- Người đã hiểu rõ ý định của ta, cho nên trong khi ta thu hồi bốn nguyên lực của bốn nguyên Thủy, nếu như dị linh vương kia xuất hiện mưu toan quấy rầy phá hư, bản tôn của người hộ pháp bên cạnh bản tôn của ta, khi bản tôn hấp thu bốn nguyên lực, tất sẽ ảnh hưởng đến một phạm vi lớn vùng phụ cận, các địa phương sẽ phát sinh dị động thật lớn. Ở đây không giống khi ta thu bốn nguyên chi thạch, không gian kia chỉ có dị linh, không cần cố kỵ cái gì, cứ trực tiếp thu. Mà ở không gian này, có một lượng lớn sinh mệnh, cho nên ta phải bận tâm bị ảnh hưởng của chấn động, nên toàn bộ tinh thần quán trú phải tập trung, không thể bị quấy rối làm phân thần, bằng không khi lực lượng bốn nguyên lực tràn ra, sẽ khiến ở đây phát sinh ra tai họa thật lớn, cùng với việc sông băng bị hòa tan, sẽ đem nửa khối đại lục này nhấn chìm trong đại dương mênh mông, cho nên thời gian khảo nghiệm của người cũng tới rồi.

Trữ Vọng sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, nói:

- Chủ nhân xin tâm, Trữ Vọng đã phạm sai lầm một lần những chủ nhân không truy cứu, Trữ Vọng tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai, Trữ Vọng thề dù chết cũng phải để cho chủ nhân thuận lợi thu hồi bốn nguyên Thủy.

Vân Thiên Hà gật đầu, không nói gì nữa, tiếp tục dùng khôn diễm mang theo sức nặng, thiêu đốt những cổ phần bốn nguyên lực đang tiếp tục lan tràn dưới vực sâu nhưng bị huyết sát trận làm ô nhiễm.

Lam sắc hỏa diễm cao vút tận trời, lúc này giống như tinh linh đang khiêu vũ trong biển lửa, mà dưới vực sâu lại một lần nữa toàn bộ bị thiêu đốt, liên tục thành một mảnh, nếu như từ trên cao nhìn xuống, cảnh quan ở đây sẽ giống như một đạo trắng hiện.

Ước chừng sau khoảng một canh giờ, Vân Thiên Hà lặng lẽ đứng ở trung tâm của biển lửa, quan sát dị trạng của huyết trận kia.

Ở phía sau, đại địa đột nhiên bắt đầu run rẩy từng cơn, một cổ rung động như đến từ dưới nền đất phát ra, ngoại trừ ở giữa khe hở trong vực sâu đang bị hỏa diễm hùng hực thiêu đốt ra, những địa phương khác giống như bị khai phá, một cổ huyết khí không sạch sẽ bắt đầu tràn ra, lại bị hỏa diễm lam sắc kia cấp tốc thiêu đốt, từng đoàn hỏa diễm lam sắc phun đến tận trời cao.

Phun...Phun phun phun...

Kế tiếp, từng chút một của huyết sát trận tại đây lần lượt bị hủy diệt, bị ảnh hưởng bởi những cổ nguyên lực kia, những thứ bị ô nhiễm cũng bị đẩy lên trên cao hình thành một trận gió, rồi tuyên bố phá hủy, những chấn động do bốn nguyên lực tiết ra làm lộ mất trận, những mất trận này đều nhanh chóng bị hỏa diễm thiêu đốt. Tại đây, trong Cốt Tàng Nguyên mệnh mông, nơi nơi đều là lửa.

Nơi này hiện giờ thật giống như biểu diễn một hồi khói lửa long trọng, những khí tức và lực lượng không sạch sẽ giống như hơi độc, đều bị khôn diễm thiêu đốt, trong nháy mắt toàn bộ Cốt Tàng Nguyên biến thành một biển lửa màu lam.

Đang ở trong biển lửa, Vân Thiên Hà cũng không hề bị ảnh hưởng bởi hỏa diễm, ngược lại hần lại là nguồn gốc của ngọn lửa.

Ầm.

Qua thời gian khoảng chừng hai canh giờ, khí tức không sạch sẽ đã bị thiêu đốt đến gần như không còn gì, đại địa lại một lần nữa run rẩy, lần này giống như là bắt đầu một hồi động đất, rất nhiều nơi bị lõm xuống phía dưới, mặt đất quần quai giống như bị cày lên, những khí tức không sạch sẽ phát ra từ dưới đất, lại lập tức bị khôn diễm thiêu cháy

Đến lúc này, huyết sát trận trong Cốt Tàng Nguyên bị phá hủy triệt để.

Trong khi run rẩy kịch liệt, lúc này trong địa mạch, đột nhiên giống như có vật gì muốn chui ra, trên người mang theo vô số bùn đất tiếp tục trở mình hướng về phía trước dũng mãnh tiến ra.

Vân Thiên Hà vừa thấy, thần sắc khẽ động, vì vậy khoát tay, giống như phát ra một đạo dẫn lực vô hình, một cổ lực lượng tác động xuống dưới, tốc độ bùn đất cuộn cuộn nhanh hơn.

Cũng chỉ khoảng mười mấy lần hô hấp, liền thấy một vật thể giống như tháp nhọn, đột nhiên từ dưới nền đất trở mình trôi lên, bùn đất nó kéo theo bắt đầu dần dần rơi xuống dưới.

Đồ vật cực lớn này, hiển nhiên chính là bốn nguyên chi tháp.

Ngay trong nháy mắt bốn nguyên chi tháp hiện ra, hai tay Vân Thiên Hà đem cổ định lấy bốn nguyên chi tháp, không cho nó biến mất, sau đó thân thể hóa thành một làn khói xanh, giống như trở nên hư vô, nhanh chóng chui vào giữa bốn nguyên chi tháp rồi biến mất.

Bốn nguyên chi tháp này, kỳ thực chính là một không gian phong ấn.

Vân Thiên Hà sau khi trải qua lần tiến nhập vào bốn nguyên chi tháp ở Xích Diễm hoang mạc cùng với Tân Minh, lại bị dòng xoáy chân không trong bốn nguyên chi tháp hút vào, đưa hần đến thế giới tan vỡ rồi trải qua nhiều chuyện cho đến ngày hôm nay cùng với cảnh giới của hần hiện tại, dòng xoáy chân không giữa bốn nguyên chi tháp cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hần nữa.

Cho nên lúc này đây, Vân Thiên Hà rất nhẹ nhàng tiến nhập tới đối diện với không gian phong ấn phía trước.

Lúc vừa tiến đến, hần liền cảm thụ được một cỗ lực lượng cường đại của bốn nguyên bắt đầu khởi động, hần cũng không nóng lòng hấp thu phần lực lượng kia, mà là đi tới chỗ phong ấn, từ trong cơ thể điều ra một cỗ lực lượng của bốn nguyên chi thạch, phần bốn nguyên này dày nặng như núi, nhưng không hủy diệt phong ấn này đem cách ly lực lượng của bốn nguyên chi thủy ra, cũng chậm rãi đẩy phong ấn kia rời khỏi không gian này, xuyên vào trong không gian đã cách ly.

Ba, ba.

Khi hần ngưng tụ tâm thần, đem không gian phong ấn và bốn nguyên lực cách ly ra trong chớp mắt, rồi giống như tràn dề, lực lượng của bốn nguyên chi thủy, bắt đầu tràn lan ra, mà tại vị trí của Vân Thiên Hà, không gian bắt đầu điên cuồng khởi động, vô ý, nơi nào có di chí của Thiên Thủ Ngự giả đều có ảnh hưởng tương hỗ với cơ thể của Vân Thiên Hà, phần lực lượng của bốn nguyên chi thủy bắt đầu chui vào trong cơ thể của Vân Thiên Hà.

Đến giai đoạn này, phần kịch tính nhất mới bắt đầu.

Khi Vân Thiên Hà bắt đầu cảm thụ được phần lực lượng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, lúc này hần lập tức bố trí trên người một Tự Phách huyền linh trận, tập trung ý cảnh cao độ, bắt đầu hấp thu bốn nguyên lực.

Trong thời gian hần hấp thụ bốn nguyên lực, ở bên ngoài xung quanh đã bắt đầu phát sinh dị trạng, ngàn dặm sông băng trên hoang nguyên giống như đột nhiên bị liệt hỏa của thái dương chiếu thật lâu, bắt đầu tan ra.

Đại địa cũng đồng thời run lên, cũng không có phát sinh tai biến lớn đến long trời lở đất, loại tình hình này hoàn toàn khác với lúc Vân Thiên Hà hấp thu lực lượng của bốn nguyên chi thạch ở không gian u ám.

Tại không gian kia, bởi không gian đã bị hủy diệt nên khi Vân Thiên Hà hấp thụ bốn nguyên lực không hề cố kỵ, mà yên tâm lớn mật tùy ý hấp thu, coi như có Tổ Long đến quấy rầy nhưng hần cũng không bị ảnh hưởng, cho dù không gian kia lại một lần nữa bị hủy diệt thì hần cũng không cảm thấy gì.

Thế nhưng ở chỗ này không giống vậy, không gian này có hàng tỷ sinh linh, cho nên Vân Thiên Hà phải vô cùng cẩn thận, tập trung toàn bộ tinh thần để tiến hành hấp thụ, không thể để cho một tia bốn nguyên lực lọt ra ngoài, tránh khỏi phiền phức không đáng có.

Cho nên lúc này đây, mặc dù có vẻ an tĩnh một chút, chỉ là sông băng dần dần cạn khô rồi biến mất.

Kỳ dị chính là, khi sông băng hòa tan, cũng không tạo thành tình thế bị lũ lụt, mà lại hình thành một cỗ lực lượng vô hình, nhanh chóng hướng về chỗ Vân Thiên Hà, giống như hàng nghìn tia hơi nước, mạnh mẽ cường hần tiến vào thân thể Vân Thiên Hà, không còn lộ vẻ chen lấn.

Mà ở phía sau, Trữ Vọng giúp Vân Thiên Hà hộ pháp ở bên ngoài, khi phát hiện dị trạng này, liền biết Vân Thiên Hà bắt đầu hấp thu bốn nguyên lực, cho nên nàng cũng nâng cao tinh thần, ngưng thần đề phòng.

Khi hỏa diễm trên Cốt Tàng Nguyên hoàn toàn tắt đi, lúc này sông băng quanh Cốt Tàng Nguyên đã bắt đầu hòa tan, cũng bắt đầu dâng lên.

Thức.

Đột nhiên trong lúc này, tinh thần của Trữ Vọng khẽ động, nàng cảm giác được một cỗ chấn động quanh đây đang ào ạt ập đến, không khỏi lẩm bẩm nói:

- Chủ nhân nói thật không sai, dị linh vương này rốt cục không nhịn được mà muốn đến phá hủy sao?

632. Chương 638: Dị Linh Vương.

Nhưng hiện tại không hiện ra cũng không có nghĩa là không có, dị linh vương bị trấn áp tại không gian phong ấn, ngoại trừ phiên không gian bị hủy diệt Vân Thiên Hà thấy được hai cái ra, một cái khác là trong

không gian hủy diệt, bởi bị trấn áp trong không gian phong ấn Tinh Long Thiên Tàng, nơi nào có phong ấn của dị linh vương, mới là nơi cường đại nhất, cũng là nơi kẻ khác kiêng kỵ nhất.

Trữ Vọng đã từng biết qua phong ấn trấn áp này, hơn nữa nàng cũng đã từng trải qua, nên đối với đặc tính của dị linh vương, nàng đặc biệt tinh tường.

Nàng trong năm tháng dài đằng đặc, hầu như chính là dị linh vương làm bạn với nàng.

Cho nên trong thời khắc này, Trữ Vọng chỉ thản nhiên nhìn phía phụ cận của Cốt Tàng Nguyên truyền đến một cổ chấn động vụn vụn, nàng biết dị linh vương này không giống bình thường.

Nhưng từ lực lượng chấn động truyền đến mà phán đoán, dị linh vương này không chỉ không giống bình thường, mà trong hiểu biết của Trữ Vọng, trí tuệ của dị linh vương này, đã đạt đến được một loại cường hân mà ngay cả bọn họ cùng với người thường cũng không thể với tới.

Lúc này, chấn động tại nơi không gian vụn vụn càng ngày càng mạnh, bắt đầu tới gần chỗ bốn nguyên chi tháp của Vân Thiên Hà.

Tay Trữ Vọng vừa nhấc lên, trước mắt một tia sáng, trong ánh mắt hiện lên một tia cường quang, lập tức đôi mắt của nàng biến thành màu ngọc bích phát ra ánh sáng nhiều màu. Lúc này nàng dùng long mâu đảo qua, liền thấy phía trước cách đó không xa, một thân ảnh dần dần tiến nhập tầm nhìn của nàng.

Đây là thân thể một người gần như trong suốt, bất quá thông qua long mâu Trữ Vọng có thể phát hiện ra thân thể mơ hồ mang một màu lục nhạt, cũng hiển lộ ra hình dáng của nàng.

Đây là một nữ nhân, dáng dấp đẹp đẽ đến quý mị, tóc nàng là một màu lục nhạt, ngay cả con mắt của nàng cũng không giống thường nhân, đó dường như là một đôi thủy mâu được ngưng luyện từ tinh hoa của thực vật, hoặc như là hai viên minh châu màu ngọc bích, trên trán phát ra u quang nhàn nhạt, khi nàng nhìn quét qua Trữ Vọng, lập tức trong thủy mâu có một tia sáng màu đỏ hiện lên.

Nếu như không phải trong đôi mắt kia lóe ra loại khí tức tử vong đặc biệt của dị linh, Trữ Vọng mới có thể nhận ra đây là dị linh vương. Sợ rằng dị linh vương này không giống những dị linh vương khác, có thể trên thế giới này chỉ có bọn họ mới có thể nhận ra người này là dị linh vương.

Dị linh vương này, đích xác không giống người thường, sau khi nàng chạy trốn, ở trong không gian này đã hơn một nghìn năm, trong năm tháng dài đằng đặc này, nàng có thể cải tạo dáng dấp của chính mình thành bộ dáng hiện tại, điều này nói rõ thực lực của nàng, những dị linh vương chỉ có ý thức cắn nuốt không thể bằng được.

Dị linh vương này rất mạnh.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Trữ Vọng, bất quá Trữ Vọng cũng không hề thả lỏng cảnh giác, khi nàng phát hiện chú ý của dị linh vương chỉ tập trung vào bốn nguyên chi tháp của Vân Thiên Hà, dị linh vương này phảng phất không giống người, sẽ đánh vào phía sau bốn nguyên chi tháp, hiển nhiên nàng cũng biết, nếu như bốn nguyên chi thủy bị hút khô, như vậy U Tuyền Huyết Hà sẽ mất đi chỗ dựa, cũng sẽ không thể làm không gian phong ấn bùng nổ, một lần là có thể phá phong ấn thoát ra.

Cho nên khi nàng cảm thấy ở đây có dị động, liền cấp tốc chạy đến, nàng phải ngăn cản, bốn nguyên lực khác bị lấy đi nàng cũng đành chịu, nhưng bốn nguyên chi thủy là tuyệt đối không thể bị lấy đi, nàng đã mất bao nhiêu năm, thật vất vả mới làm cho lực lượng của bốn nguyên Thủy bị ô nhiễm giúp cho U Tuyền Huyết Hà lớn mạnh, hiện tại nàng làm sao có thể để cho thành quả bao lâu khổ cực của nàng bị hủy chỉ trong chốc lát.

Ngang.

Bất quá, Trữ Vọng hiển nhiên là không để nàng có cơ hội đi thực hiện việc phá hư, ngay lúc nàng đánh về phía bốn nguyên chi tháp, Trữ Vọng phát ra một tiếng long ngâm rung trời, cùng với một cỗ sóng khí giống như tạt phong, hướng phía dị linh vương mà lao tới.

Ân?

Dị linh vương lúc này mới chú ý tới Trữ Vọng, đồng thời lúc thủy mâu phát sinh ra một tia u quang, rất cực lúc phát hiện ra Trữ Vọng bản hình là Long Tộc, trong mắt liền hiện lên một tia căm hận, một cổ khí tức giống như kiếm khí, như một đạo tạt quang bắn về phía Trữ Vọng.

Hưu.

Trữ Vọng phát hiện cổ khí tức này có chứa hơi độc trí mạng, cũng không dám đón đỡ, thân thể vừa chuyển, liền biến mất ngay tại chỗ, khí tức kia thẳng tắp mà bắn qua khoảng không, khi bắn tới một bãi đất trống gần đó, trong chớp mắt, chỗ đất trống bị ăn mòn, bị lõm xuống sâu đến một thước.

Trữ Vọng xuất hiện từ đằng sau, lúc này ngón tay nàng vừa điểm, mang theo mấy đạo ký hiệu của lực lượng quy tắc, giống như một viên cầu, nàng ngưng tụ lực lượng vào một chỗ, tập trung vào một điểm, rồi lặng yên không một tiếng động bắn về phía dị linh vương nhanh như chớp.

Dị linh vương lúc thấy cổ ký hiệu lực lượng này, trong mắt hiện lên một tia hồng quang, dường như có chút sợ hãi, nhưng cũng không tránh, nàng hú lên một tiếng quái dị, thân thể bắt đầu vặn vẹo, giống như muốn vặn thành bánh quai chèo, nhưng nửa người trên của nàng lại lớn lên vô hạn, chỉ thấy nàng một quyền đánh thẳng xuống mặt đất, trên mặt đất run rẩy một trận kịch liệt.

Ầm

Trong nơi run rẩy, dưới nền đất lúc này giống như có sinh mệnh bị kích hoạt, một tiếng nổ vang, liền thấy một con rối bằng bùn đất nhanh chóng chui lên.

Cùng chui ra với con rối kia, còn có những bộ xương khô được chôn dưới nền đất, bọn chúng giống như được ban cho sinh mệnh, chỗ trống trên đầu bộ xương phát ra u quang.

Bất quá mấy thứ chui ra sau, bọn chúng chỉ có một loại bản năng công kích, hai con rối bằng bùn đất kia to lớn không gì sánh được, đứng ở trước mặt dị linh vương, mà mấy bộ xương khô mang theo khung xương sắp vỡ, bắt đầu xông lên, còn không đi được nửa đường, vừa đón nhận vòng tròn của ký hiệu kia, lực lượng của vòng ký hiệu đột nhiên bắt đầu mở rộng, vây bộ xương khô vào bên trong, phát sinh một cỗ lực lượng chấn động, đem những con rối này nghiền nát vụn.

Lúc bộ xương khô đã nát vụn, tốc độ của những vòng ký hiệu kia chậm lại, chịu một cỗ lực lượng trùng kích, lúc này vòng ký hiệu nhanh chóng chui ra mấy huyễn ảnh mang hình rồng. Những huyễn ảnh này mang theo tiếng rống rung trời, khi bọn họ lướt qua, mấy con rối bùn đất kia bắt đầu giống như một bức tường, nhanh chóng vỡ vụn.

Ngao.

Lúc bù nhìn bằng bùn đất bị nát vụn, chỉ thấy hủ thi bên trong đột nhiên lay động theo tay của dị linh vương, bị một cỗ hơi thở bao quanh, phát ra một tiếng rống quái dị, tại nơi huyễn ảnh long tập trung, hai người trong lúc đó dùng chấn động công kích, một tiếng nổ rung trời qua đi, thì có hai huyễn ảnh long và hủ thi hóa thành nát vụn, khắp bầu trời là bùn đất rơi lả tả.

Bất quá Trữ Vọng nhìn thấy rõ ràng, khi nàng đánh ra một đạo ký hiệu, lúc bị dị linh vương phá giải, nàng liền cấp tốc lần thứ hai đánh ra một ký hiệu khác, mà tốc độ của dị linh vương kia không chậm hơn Trữ Vọng bao nhiêu, lúc kế hoạch con rối của nàng thất bại, mắt thấy một đạo ký hiệu kia đang lao đến, lúc này lại há miệng, phun ra một đạo huyễn hủ chi tức.

Ầm.

Huyễn hủ chi tức và lực lượng của vòng ký hiệu chạm vào nhau, liền tạo ra một chấn động kinh thiên động địa, lúc huyễn thủ chi tức cường đại cắn nuốt một phần lực lượng của vòng ký hiệu, thì vòng ký hiệu kia cũng đột nhiên bạo liệt phát nổ như là một đầu đạn pháo, chấn động của vụ nổ, giống như cuồng phong, dị linh vương chuyển động thân thể, tạo ra một trận vặn vẹo hư huyễn, liên tục lui về phía sau, phẳng phất như lập tức sẽ tiêu tán.

Gào khóc.

Một kích này của Trữ Vọng thực lực mạnh hơn dị linh vương, dị linh vương hiển nhiên đã bị thương, màu lục trên thân thể nàng nhạt đi vài phần, nhưng lại dẫn phát ra cuồng tính của nàng, nàng kêu lên một tiếng, lúc này thân thể lần thứ hai vặn vẹo biến hình.

Trong chớp mắt, một mãnh thú viễn cổ dữ tợn kinh khủng không gì so sánh được liền xuất hiện trước mắt, thân hân cao mấy trượng, giống như một ngọn núi lớn, cùng với tiếng rống của nàng, lúc này dưới đất rơi lả tả toàn xương khô và đá vụn đều bị hấp hút lấy dính lên trên cơ thể hân, hình thành áo giáp cường đại của nàng.

Trữ Vọng khi nhìn thấy mãnh thú viễn cổ như thực này, trong chớp mắt sắc mặt khê biến, không khỏi nói:

- Thì ra là thôn long thú thượng cổ sau khi bị hút tinh phách hồn thì tiến hóa thành dị linh vương, trách không được không hề bị long phù giết chết mà chỉ là bị thương.

Dị linh vương biến hóa trở thành thôn long thú thượng cổ được vô trang đến tận răng đi tới, trong lúc cuồng bạo này lại dị thường cường đại, thân thể hân giống như một ngọn núi, mỗi một bước đi, đại địa đều bị xé rách mà kêu rên.

Trữ Vọng, đánh ra một đạo long phù, dị linh vương kia cũng không hề sợ hãi, chỉ dùng thân thể được vũ trang của mình mà chống đỡ, một miếng xương khô trên người bị rơi ra, tựa hồ không hề tạo được bất cứ thương tổn gì với nàng. Mà nàng lúc này bạo rống thật to, cự trảo giống như thông thiên đại chùy, hung hăng hướng về phía Trữ Vọng chụp xuống.

Trữ Vọng sắc mặt khê biến, vội vàng né tránh.

Ầm.

Sau khi cự trảo kia chụp xuống, tiếng nổ ầm ầm, miếng đất lớn bên người nàng bị xé rách, hình thành một khe sâu như vực, toàn bộ mặt đất của Cốt Tàng Nguyên lại rung động.

Mà sau khi Trữ Vọng né tránh, trong cự mâu của dị linh vương đột nhiên hiện lên một tia ánh sáng quỷ dị, lập tức thêm một cự trảo nữa chém ra, đây là một loại lực lượng cường đại hủy thiên diệt địa, cùng với một tiếng hô lớn, cát đá lập tức hóa thành một cơn lốc cuồng bạo, vây quanh Trữ Vọng

Trong dòng xoáy cuồng bạo, lúc này xung quanh một trận vặn vẹo, giống như không gian bị xé rách hở ra một lỗ hổng, Trữ Vọng hoàn toàn không thể né tránh, chịu dư chấn của một đòn tấn công kia, thân thể nàng giống như đạn pháo, nặng nề rơi xuống đại địa, hình thành một khe vực sâu đến trên trăm mét.

Hưu.

Mà sau một khắc, Trữ Vọng từ trong khe vực kia bay lên trời, bất quá nàng lúc này có chút chật vật, trên thân thể cũng có chút vết thương, bất quá lấy thân thể cường hân của Long Tộc, thương thế này đối với nàng không hề nguy hiểm đến tính mạng.

- Đây là lực lượng của bốn nguyên, tên quái vật chết tiệt này, cư nhiên dám cắn nuốt một phần lực lượng của bốn nguyên chi trần.

Trữ Vọng lúc này đã nổi giận, khi nàng phát hiện ra dị linh vương dĩ nhiên cắn nuốt một phần lực lượng của bốn nguyên chi trần, liền giống như mất đi vật gì trọng yếu, nàng phát ra tiếng rống rung trời, mỗi một tiếng đều là tiếng long ngâm rất lớn, mà lúc này, nàng cũng thôi không ở trong hình người nữa, mà trong tiếng long ngâm dữ dội, thân thể nàng bắt đầu nhanh chóng biến hình.

633. Chương 639: Cấp Lực Chi Nguyên.

Không đến chốc lát, một cự long thần thánh bề nghễ uy vũ liền xuất hiện trên bầu trời của Cốt Tàng Nguyên.

Nàng mang theo áp lực cường đại bề nghễ thiên địa, há miệng phát ra một tiếng long ngâm, long lực tụ tập thật lớn có thể rung động thiên địa, không gian vặn vẹo, thiên địa kịch biến, đại địa tiếp tục kêu rên.

Sự cường đại của long hình, hiển nhiên là cường đại gấp mấy lần khi nàng còn ở nhân hình.

Lúc này thôn long thú thượng cổ do dị linh vương biến thành ngẩng đầu nhìn cự long Trữ Vọng thần thánh, phát sinh tiếng rống to chấn động bầu trời, khiến thiên địa biến động bất ngờ, đại địa xuyên qua bắc vực sợ cũng hầu như không chịu nổi sự trùng kích của cổ lực lượng năng phát ra, gần như muốn nát vụn.

Sự đối kháng cường cường này, tính hủy diệt cũng có thể tưởng tượng được, Cốt Tàng Nguyên lúc này đã sớm không còn đặc thù của một bình nguyên nữa, nó hầu như trở thành nơi thấp nhất trong đại lục, khắp nơi đều là những vực sâu do bị xé rách, ngọn núi phụ cận cũng bị tiêu diệt, thành một vùng đất bằng phẳng, thật sự là tình cảnh sơn băng địa liệt.

Nhưng cuộc chiến của cự long thần thánh và thôn long thú thượng cổ vẫn còn đang tiếp tục, lực lượng chấn động hủy diệt kia đã khiến cho cực bắc đại địa, sông băng của bắc vực, kể cả Cốt Tàng Nguyên biến thành một đồng đồ nát.

...

Mà tại giờ khắc này, Vân Thiên Hà vẫn ở trong không gian phong ấn, hẳn lúc này giống như bị bao vây trong hàng nghìn hàng vạn hơi nước, trong hơi nước cũng ẩn chứa bốn nguyên lực lượng ngưng tụ khiến hắn hóa thành to lớn.

Bởi tác dụng của tụ phách huyền linh trận, lúc này hắn tuy rằng ở trong không gian phong ấn nhưng vẫn có thể cảm thụ được cổ rung động cường liệt ở bên ngoài truyền đến, khiến chỉ không gian phong ấn cũng không hề ổn định.

Nhưng hắn cũng tin tưởng thực lực của Trữ Vọng có thể chống đỡ được cho đến khi hắn thu hồi hoàn toàn bốn nguyên lực, cho nên lúc này hắn không hề phân tâm, vẫn như cũ đẩy nhanh tốc độ của quá trình thu bốn nguyên lực trong phiên không gian này.

Mà trong quá trình hấp thu, cũng không có phát sinh cái gì ngoài ý muốn, tiến trình rất thuận lợi, Vân Thiên Hà đã thuận lợi thu được bảy phần của bốn nguyên lực.

Phương diện này, di chí của Thiên Thù Ngự giả là tồn tại có lợi nhất cho Vân Thiên Hà, khiến cho quá trình hấp thụ bốn nguyên lực của hắn không hề gián đoạn, lúc bốn nguyên lực kia tiến nhập thân thể hắn, liền nhanh chóng bắt đầu cùng ý cảnh của hắn dung hợp cùng với cổ di chí kia tương giao.

Nguyên bản trong cơ thể Vân Thiên Hà vốn có lực lượng của bốn nguyên chi thạch, khi bốn nguyên chi thủy tiến nhập, bọn chúng giống như bạn bè thân thiết đã lâu không thấy, trong ý cảnh của Vân Thiên Hà, chúng giao hòa mà không tiến hành bất cứ hiện tượng bài xích nào.

Vân Thiên Hà trong lúc hấp thu lực lượng của bốn nguyên chi thủy, cũng không ngừng tu luyện thông qua ý cảnh, có thể nói rằng thực lực của hắn, khi mỗi một phần bốn nguyên lực tiến vào, hắn lại mạnh hơn một bước.

Bởi vì bốn nguyên lực đều là dựa vào tải trọng của thân thể hắn, hôm nay đã sớm dung hợp với ý cảnh, có thể biết được ý cảnh của hắn mạnh đến mức nào, còn tinh khùng thánh thể của hắn thì vô cùng mạnh, cho nên không cần lo lắng không chịu đựng được bốn nguyên lực.

Mà khi hấp thu lực lượng bốn nguyên, Vân Thiên Hà cần làm một việc, đó là lĩnh ngộ.

Để tâm lĩnh ngộ quy tắc lực lượng của bốn nguyên lực, đây cũng là biểu hiện của một người khi đã tiến nhập đến cảnh giới lĩnh vực thần, cùng với dĩ vãng đã là tình thế khác, trình tự mỗi một cảnh giới, đều là nhờ giác ngộ mà thăng tiến.

Cho nên bốn nguyên lực lượng tự động chui vào thân thể của Vân Thiên Hà, cũng thuận lợi dung hợp với ý cảnh của hắn, Vân Thiên Hà nắm lấy thời cơ này, một mực lĩnh ngộ quy tắc của bốn nguyên lực lượng này.

Trong thiên địa kết hợp cương nhu, âm dương cùng tồn tại, đây là chân lý của vô cực, mà phạm trù của quy tắc lực lượng, cũng không thoát ra ngoài pháp tắc vô cực này, khi bốn nguyên chi thủy biến thành dòng nước mềm mại, bốn nguyên chi thạch kia sẽ hóa thành tinh cương chi thạch, hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng vẫn chưa tiếp xúc với bốn nguyên chi trần và bốn nguyên chi mộc, tồn tại của bọn chúng, vẫn ở trong chân lý chung của vô cực, nhưng bốn nguyên chi hỏa, thứ nó mang theo chính là âm dương, đến tột

cùng trong cơ thể hần, là tình thế âm dương phối hợp, bù trừ, tạo thành kết hợp hoàn mỹ hình thành nhờ ngũ phương bốn nguyên.

Cho nên trong một tầng lĩnh vực này, khi Vân Thiên Hà lĩnh ngộ được tính chung của quy tắc, lúc này lực lượng của bốn nguyên chi thủy giống như có thông lộ dẫn đường, bọn chúng cùng với bốn nguyên chi thạch hội tụ tạo thành thông đạo, giúp cho ý cảnh của Vân Thiên Hà lĩnh ngộ được quy tắc lực lượng, cũng không hề có hiện tượng mất trật tự như ban đầu.

Loại quá trình lĩnh ngộ này, biểu hiện bên ngoài, chính là bên ngoài cơ thể Vân Thiên Hà lúc này lực lượng đang hướng về phía hần tụ lại, không thể thuận lợi tiến nhập vào cơ thể hần, nên đành tụ lại bên ngoài thành một thứ to lớn, lúc này lại bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến cuối cùng tiến nhập vào trong cơ thể của Vân Thiên Hà một cách có trật tự, kể cả lực lượng ngoại giới gấp nghìn vạn lần, lúc này giống như một cái lọ cường đại hấp thu lực lượng, bắt đầu từ vùng phụ cận xung quanh, từ từ lan tràn tới chỗ không gian này.

Không biết qua bao lâu, khi Vân Thiên Hà cảm giác xung quanh đã hình thành một mảnh chân không, không còn chút bốn nguyên lực nào, cũng tự động đình chỉ hấp thu lực lượng.

Mà trong cơ thể hần lúc này, lại giống như biển rộng đang dâng trào, lực lượng này cùng với lực lượng của bốn nguyên chi thạch, phẳng phất như được điều hòa và thăng hoa.

Nguyên bản là hai cỗ bốn nguyên lực, nhưng lại sát nhập trở thành một cỗ, hơn nữa lực lượng của cỗ bốn nguyên lực này, vô chắt vô hình, nhưng khi ý thức của Vân Thiên Hà có chấn động, là có thể cảm thụ được cả biển rộng vô biên, phẳng phất giống như đầy sao trong biển tinh khung, Và Vân Thiên Hà trong lúc đó đã không có bất luận cái gì ngăn cách, hần mỗi lúc đều có thể cảm nhận được tồn tại của hần.

Lúc này, Vân Thiên Hà cảm giác được tần suất bị bóp méo của không gian bắt đầu giảm bớt, nói rõ bên ngoài trận chiến vẫn còn đang tiếp tục, cũng không có dự định tiếp tục dừng lại ở chỗ này mà dừng lại. Lúc này thân thể hần hóa thành một mảnh hư vô, biến mất trong phiến không gian này.

Mà ngay sau khi thân thể của Vân Thiên Hà biến mất khỏi phiến không gian, liền đứng sừng sững bên cạnh bốn nguyên chi tháp trên Cốt Tàng Nguyên, ngay sau đó hần đột nhiên như ẩn như hiện hóa thành một mảnh hư vô, biến mất khỏi thiên địa, khiến cho người ta không chút nào cảm thụ được tồn tại của hần.

Ngao ngoa.....

Mà dị linh vương đang cứng nhắc chiến đấu kịch liệt cùng với Trữ Vọng sau khi nhìn thấy bốn nguyên chi tháp biến mất, đột nhiên phát ra một tiếng tê rống xé rách thiên địa.

Nàng biết đại thế đã mất, lực lượng của bốn nguyên chi thủy đã bị thu đi, cho nên sau khi tiếng rống ngừng lại, nàng tấn công Trữ Vọng càng mãnh liệt, lại một lần nữa phát động tính hủy diệt cường liệt của bốn nguyên chi trần để tấn công Trữ Vọng.

Trữ Vọng lúc này có chút chật vật. Trên thân rồng của nàng đã có một số chỗ bị ăn mòn và thối rữa, bất quá thực lực của dị linh vương vẫn kém nàng một tầng, nếu như không phải dị linh vương hút được tinh phách và thần hồn của thôn long thú thượng cổ, giúp cho nàng không sợ hãi lực lượng chí cường của long phù, sợ rằng Trữ Vọng đã sớm kết thúc trận đấu này rồi.

Nhưng cũng chính bởi vì nguyên nhân này mới khiến nàng không thể phát huy hoàn toàn lực lượng cực mạnh của mình, cho nên mới chật vật như vậy, nàng vẫn là sử dụng lực lượng của long khu cường hãn, chiến đấu cùng với dị linh vương.

Khi hủy đi thể của dòng xoáy bão cát, mang theo lực lượng của một cỗ chân không nát vụn lao đến, thân thể của Trữ Vọng chấn động mạnh, giống như lá cây bay trong gió, thân hình lão đảo.

Mà ở phía sau khi Trữ Vọng cảm giác như bị lực lượng của Bốn nguyên chi trần cuốn đi, nàng đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cỗ lực lượng chí cương lại chí nhu tuôn ra, thật giống như một hậu thuẫn mạnh mẽ, nàng lại bay lên tập trung lực lượng vào trong vòng, ổn định lại, không hề bị sóng xung kích của lực lượng kia gây thương tích cho cơ thể.

Bất quá nàng cũng biết, đây là do chủ nhân đã thành công thu hồi lực lượng của bốn nguyên chi thủy, cho nên lúc này long hồn của Trữ Vọng đại chấn, cũng không có bất luận cổ kị gì nữa.

Nhưng khi Trữ Vọng chuẩn bị dùng hết thực lực để cho dị linh vương một đòn cực mạnh, thì đột nhiên nàng cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại của sấm sét, cùng với sấm đánh cuộn cuộn còn có lực lượng của bốn nguyên lực vô biên đang lan tràn, hỗn loạn trong nơi sấm đánh, tốc độ nhanh như điện xẹt, hướng về phía dị linh vương đánh tới.

Khi dị linh vương cảm nhận được lực lượng ý chí của cỗ sấm sét kia, lúc này thể tấn công đột nhiên dừng lại, trong đôi mắt của nàng đột nhiên hiện lên một tia hồng quang, tựa hồ là hoang mang sợ hãi, lúc thể tiến công cuốn trào của lực lượng ý chí sấm sét lao đến cũng là lúc thân thể của nàng đột nhiên phóng ra một đạo lục quang từ trên trán, bắn ra phía ngoài.

Ầm

Khi lực lượng của ý chí sấm sét đánh vào trên thân thể của Thôn long thú thượng cổ, thân thể khổng lồ không gì sánh bằng trong nháy mắt giống như tảng đá bị thuốc nổ công phá, triệt để tan tành, hóa thành vô số đá nhỏ rơi xuống từ khắp bầu trời.

Hưu.

Lúc này lại có một đạo điện quang màu lam mang theo thể sấm sét cuộn cuộn lóe ra, khi lục quang kia gặp phải đạo điện quang lam sắc, sau đó phát sinh một tiếng thét thảm thiết chấn động lỗ tai con người vang lên, lập tức đạo lục quang kia phân thành hai, trong đó một đạo bị cỗ hỏa diễm trong suốt đốt cháy, nhưng một đạo lục quang khác lại bỏ chạy.

Mà sau khi đạo lục quang kia thoát ra, dị linh vương lại nhanh chóng khôi phục hình dáng con người, thể nhưng bộ dáng của nàng thập phần chật vật, cặp mắt thủy mâu quý dị lúc này cũng đã mất đi một bên.

Bất quá thân thể của nàng trong quá trình hư huyền vận vẹo để đào thoát, một bên thủy mâu liếc về phía thân ảnh của Trữ Vọng rồi phát ra một tiếng tru âm lệ không gì sánh được, lại sử dụng một ngữ điệu thập phần quý dị, nói:

- Người nhất định sẽ phải trả giá...

Lập tức nàng biến mất, cùng với thanh âm quý dị âm lãnh vừa rồi cũng nhanh chóng biến mất trong chấn động vận vẹo, không còn tiếng động gì nữa.

Trữ Vọng nhìn thấy dị linh vương kia đào tẩu, đang muốn đuổi theo, nhưng Vân Thiên Hà lại thần nhiên nói:

- Không cần đuổi, nàng chịu một kích "Lôi đình thương hồn chỉ" của ta đã bị trọng thương, tất sẽ tìm nơi phát ra lực lượng để khôi phục, chúng ta chỉ cần tập trung theo đầu mối nàng chạy trốn để lại, có thể trực tiếp đi thu hồi lực lượng của bốn nguyên chi trần. Dị linh cương này rất mạnh, chúng ta hiện tại không giết chết được, chỉ có thể không ngừng khiến cho lực lượng của nàng bị suy yếu, khi lực lượng của nàng khô kiệt, tự động sẽ bị tiêu vong.

634. Chương 640: Tâm Linh Cảm Ứng.

Vân Thiên Hà nhìn qua tình cảnh của đồng hoang tàn nơi cực bắc này một chút, lắc đầu nói:

- May là ở đây chỉ là một tử địa không có sự sống, bị hủy thì cũng được, nhiều năm sau, ở đây còn có thể tái sinh. Nếu là nơi có sinh mệnh cự ngụ, chiến đấu như vậy, có thể tận lực tránh được họ sao. Hiện tại nguyên nhân chính là không có quy tắc ràng buộc, cho nên những cường giả vượt qua lĩnh vực này có thể tự ý tàn sát bữa bãi, sợ rằng không cần dị linh, cứ chiến đấu như vậy vài lần, cũng đủ để khiến cho sinh mệnh của phiến không gian này bị hủy diệt.

Trữ Vọng không giải thích được, nói:

- Chủ nhân, nếu như dị linh vương thực sự chỉ muốn làm như vậy, chúng ta không nên tiêu diệt nàng triệt để, kết quả đều cũng như nhau, có gì khác nhau đâu?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Khác nhau. Dị linh cần hoàn cảnh thích hợp, nếu không bọn chúng không có khả năng đơn độc đến nhân loại để tàn sát bừa bãi. Bọn chúng trước hết cần phải xây dựng một loại hoàn cảnh thích hợp cho bọn chúng sinh tồn, sau đó mới bắt đầu từ từ ăn mòn chiếm đoạt chủng tộc khác, đây là cách sinh tồn của bọn chúng, những chủng tộc khác sẽ vì không thích ứng được hoàn cảnh sống của dị linh mà chết đi, đây đều là đạo lý cá không thể tách ra khỏi nước.

Lúc này Trữ Vọng mới nói:

- Ta hiểu được, hoàn cảnh của chúng ta ở đây, phù hợp với hoàn cảnh trong pháp giới của dị linh vương, ở chỗ này dị linh vương mới có thể phát huy được sức mạnh cường đại, nhưng nếu đổi thành hoàn cảnh khác, nàng sẽ không thể phát huy hết sức mạnh, cho nên bọn chúng mới muốn thả ra càng nhiều dị linh càng tốt để cắn nuốt thế giới này, xây dựng hoàn cảnh sinh tồn mà bọn họ cần.

Vân Thiên Hà gật đầu, nói:

- Cho nên những dị linh vương này mặc dù cường đại nhưng cũng không dám đơn độc đến nơi có chủng tộc nhân loại cư ngụ, bởi vì trong đàn tộc nhân loại có tồn tại một thứ gọi là hóa khí số, đây cũng là một loại sức mạnh vô hình, cho nên bọn chúng mới không dám đến gần, cũng không dám đơn độc tiến đến, bằng không chủng tộc nhân loại nhỏ yếu đã sớm bị diệt sạch rồi. Đây cũng là nguyên nhân giúp cho nhân loại có thể sinh sôi nảy nở đến nay.

Mà Long Tộc và các chủng tộc cường đại khác, vì sao sau hàng nghìn hàng vạn năm lại từ từ xuống dốc, thậm chí là tiêu vong? Đó là vì bọn họ không hiểu được Tạo Hóa, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ giống như long nhân, trở thành một loại chủng tộc gần giống như chủng tộc nhân loại, bọn họ đều sẽ có một phần "người" làm vốn.

Nói đến đây, Vân Thiên Hà liếc mắt nhìn thân rồng của Trữ Vọng, thản nhiên nói:

- Cho nên nếu người muốn lĩnh ngộ mấy thứ này, tốt nhất là biến trở về bộ dáng của "con người", khiến chính mình trở thành một con người chân chính, lúc tư tưởng và ý cảnh của người thoát khỏi ý thức của rồng, thì người sẽ cảm nhận được chỗ thần kỳ của Tạo Hóa.

- Tạo Hóa trêu người, nhân loại bình thường như vậy, xem ra lại có điểm có đạo lý hay.

Trữ Vọng lẩm bẩm nói

Thấy Trữ Vọng có lĩnh ngộ, Vân Thiên Hà cũng không tiếp tục nói chuyện này nữa, liền nói:

- Người đi điều trị thương thế một chút đi, ta phải trở lại đông vực nhìn một chút. Mười ngày sau chúng ta đi U hoang vực trước.

Sau khi Trữ Vọng gật đầu, xung quanh bắt đầu bị vụn vụn, rồi lập tức biến mất trong hư không, mà Vân Thiên Hà nhìn về phía hướng đông một chút, lập tức thân thể hắn cũng dần dần trở nên hư vô.

...

Bầu không khí khủng hoảng vì bị dị linh tập kích, hôm nay đã lan tràn tới mọi góc của đại lục, nhất là những nơi ở đông vực có người bắc vực chạy trốn tới, khiến cho nơi địa phương tương đối an toàn này dần tạo thành thế hỗn loạn.

Nhất là tại phía tây bắc của đông vực và phía bắc vực tiếp giáp với La Lan quốc. Ở đây có thể nói, đã không còn là quốc gia nữa rồi, bởi vì sau khi người nước ngoài tiến nhập nơi đây thì trở thành tuyệt đại đa số, sẽ không phục tùng quốc gia thống trị, cho nên có vẻ tương đối hỗn loạn, mà Xuất Vân Quốc ở phía đông bắc, hiện tượng này có đỡ hơn một chút.

Ngoại trừ hai điểm gần bắc vực này, đại bộ phận tới chiếm bắc vực đảo, một bộ phận ở tại tây vực, một bộ phận chạy trốn tới nam vực, một bộ phận khác lại tiến đến bất cứ biên cảnh nào, tiến vào một lãnh thổ quốc gia khác, cũng có thể dùng Hạ quốc để tăng nhiều áp lực.

Số người ngoại cảnh tăng lên nhanh chóng, các nơi trong đông vực bắt đầu có hiện tượng thiếu lương thực, khắp nơi đều xuất hiện việc giết người cướp lương thực, sự kiện chờ tiếp lương, có thể nói sự sinh tồn của nhân loại đang đối mặt với khảo nghiệm to lớn.

Dưới tình thế hỗn loạn, người người đều cảm thấy bất an, hi vọng có thể sống sót, cho nên sự thống trị cùng với pháp luật của các quốc gia đã trở nên vô lực triệt để, hữu danh vô thực. Nếu như không có cách nào dừng lại, bạo động ở đây sẽ bị đẩy lên mức tận cùng, cho dù dị linh không còn tập kích, nhân loại cũng sẽ tự tạo ra tai nạn và hỗn loạn, tự đẩy chính mình lên con đường diệt vong.

Đây là hiện tượng hôm nay đang tồn tại, bất luận có một vị nhìn xa trông rộng nào đó, thấy được tình hình này, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ than thở. Nhân loại vô tri ngu muội, chỉ có khi trải qua cực khổ mới có thể lĩnh ngộ, mới có thể kích phát ý chí chiến đấu của bọn họ, kích động ý chí muốn sinh tồn, mới có thể khiến bọn họ chiến đấu với dị linh, mà không phải nằm yên hưởng vinh quang của tộc loại mình. Con người cũng coi như cường thế, điều yếu nhược duy nhất của bọn họ có lẽ là thời gian sống ngắn ngủi mà thôi, trong mắt của cường giả, bọn họ chung quy vì điểm yếu này mà trở thành kẻ yếu đuối, tùy thời sẽ bị dị linh cắn nuốt, mà không hề có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Cho nên những kẻ yếu đuối bé nhỏ này, nhất định phải kích khởi ý chí chiến đấu của bọn họ, để cho bọn họ nhận thức được rằng dị linh tuy đáng sợ nhưng vẫn có thể tiêu diệt chúng, do đó bọn họ sẽ đoàn kết lại, tiến vào quá trình chiến đấu trường kỳ, vì chính mình mà xây dựng một hoàn cảnh có lợi. Đây mới là lối ra duy nhất giúp cho bọn họ có thể sinh tồn.

Thế nhưng, những người có hiểu biết cao như vậy, dù sao cũng là số ít, cho nên bọn họ có tác dụng đi đầu, giúp cho ngày càng nhiều người có thể lĩnh ngộ đạo lý này.

Cho nên tại Hạ quốc, có cả một đám người như vậy, cả ngày chạy đến khắp mọi nơi, không biết mệt mỏi giảng giải những điều này cho mọi người. Tuy rằng hiệu quả ít, nhưng bọn họ vẫn cứ tiếp tục.

Đám người này, lại đều là một đám người đọc sách, sức lực của bọn họ trói gà còn không chặt, nhưng bọn họ là những thanh niên có tư tưởng tiến xa nhất, có một đạo ngạo nhiên chính khí, bách tà không nhập, cho nên bọn họ mới không ngại cực khổ mà chạy khắp các nơi.

Mà trong thành thị, cũng có một đám người như vậy, cũng làm những việc tương tự như vậy, những người này được một vị lão giả bảy mươi tuổi dẫn đầu, mỗi ngày cũng lao lực bên ngoài, giảng giải tư tưởng này cho mọi người. Vị lão nhân này, chính là Lương Liên.

Sắp chạng vạng, những người bận rộn cả một ngày đều muốn nghỉ ngơi. Lương Liên được hai vị học sĩ đỡ, đang trên đường hồi phủ, vừa lúc đụng phải Cơ Trọng Thiên đang dẫn theo một đứa bé khoảng ba, bốn tuổi.

Vừa thấy đứa bé này, tuy rằng béo mập khả ái, anh khí hiển lộ, đã thể thông minh phi phàm, trời sinh có một loại khí khái và linh khí mà người bình thường không hề có, nhưng Lương Liên khi nhìn thấy đứa nhỏ này, trong mắt tinh quang bắn ra, cũng quên mất mệt mỏi, tinh thần tỏa sáng, trẻ lại giống như bốn mươi tuổi, lập tức đến chặn đường Cơ Trọng Thiên để hỏi lai lịch của đứa bé.

Đứa bé này, đúng là Vân Thừa.

Mấy ngày nay, Vân Thừa vẫn do Cơ Trọng Thiên dẫn đi khắp các nơi, thể nghiệm nhân sinh bách thái, giảng giải cho hắn biết một ít chân lý tồn tại ở thế gian này, hôm nay cũng mới trở lại trong thành Lợi Châu, lại gặp được đoàn người Lương Liên.

E rằng đây là sự gặp nhau quan trọng trong vận mệnh, sự gặp gỡ trong mơ ba lần liên của Lương Liên hiện giờ đang tái hiện, lúc Lương Liên nhìn thấy Vân Thừa, đã quyết định phải đem sở học cả đời truyền cho đứa bé này, thông qua hắn lan truyền thiên hạ, giáo hóa cho lòng tin kiên định của sinh linh.

Mà Vân Thừa tuy rằng tuổi còn rất nhỏ, nhưng thông minh nhanh trí. Ngoài ý muốn của Cơ Trọng Thiên, khi Vân Thừa vừa nhìn thấy Lương Liên, liền nói với hắn muốn bái Lương Liên làm sư phụ.

Có thể đây là một loại chỉ dẫn của Tạo Hóa, Cơ Trọng Thiên cũng không phản đối, bất quá hắn cũng không nói cho đoàn người Lương Liên biết thân phận của Vân Thừa là người thừa kế nhân hoàng, chỉ nói cho hắn biết đây là hài tử của Vân Thiên Hà.

Chỉ một câu nói này thôi, Lương Liên cũng đã biết được nhân quả trong đó, khi hắn ba lần liền trong mơ gặp được cảnh tượng thần kỳ này, sự chỉ dẫn và ảnh hưởng của Tạo Hóa này, khiến cho hắn không chỉ đi xa ngàn dặm tới Hạ quốc nhập sĩ, chính là vì hài tử này.

...

Đứng trên hư không ở phía sau, Vân Thiên Hà lẳng lặng nhìn một màn này, khóe miệng không khỏi lộ ra chút đáng vui mừng tươi cười, đáng tươi cười này, dường như ánh sao lóe lên, nháy mắt mỉm cười.

Lúc Vân Thừa cúi lấy sự phụ, hắn ở phía sau, cũng không tự giác mà ngẩng đầu lên, dùng con ngươi trong vắt nhìn về phía bầu trời đêm đầy sao vô tận, đột nhiên cũng lộ ra một nụ cười thiên chân khả ái.

Đối với phụ tử, cho dù không có gặp nhau, thì bọn họ vẫn luôn tồn tại cái gọi là cảm ứng tâm linh kỳ diệu.

Một mực yên lặng nhìn theo nhi tử cùng với Cơ Trọng Thiên và Lương Liên cho đến khi họ biến mất nơi đầu đường, lúc Vân Thừa nghịch ngợm quay đầu lại nhìn lên bầu trời, ngó nhìn những ngôi sao đang phát sáng trên bầu trời, Vân Thiên Hà cũng không hạ xuống Lợi Châu Thành, thân ảnh dần dần biến mất trong hư không.

Hắn thông hiểu Tạo Hóa, cho nên hắn biết, ảnh hưởng của Tạo Hóa đối với chuyện này, để nhi tử và Lương Liên gặp nhau, cũng là bước ngoặt trọng yếu của tương lai, của một thời đại văn minh sau này.

...

Đại diện tàng long, hai tiểu cô nương Đồ Nguyệt Vi và Đồ Nguyệt Linh đang chơi đùa vui vẻ ở trên sân chính điện rộng rãi, đột nhiên vứt đồ chơi, xoay người bỏ chạy, khiến cho Vân Tư và một vị thiếu nữ nữa đang cố gắng chống đỡ cảm thấy khó hiểu, cũng chỉ biết theo sát hai nàng. Chỉ thấy Nguyệt Vi chạy vào nhà, tìm được Tô Tuyết đang làm cơm, kêu lên:

- Mẹ, Mẹ! Ba ba hình như đã trở về.

- A?

Tô Tuyết nghe vậy sững sốt, lập tức xoay người lại hỏi:

- Vi nhi, người làm sao biết ba ba đã trở về?

- Ta cảm giác ba ba ở trên trời nhìn ta chơi, bộ dáng rất hài lòng. Thế nhưng ta không biết vì sao ba ba không đến chơi với ta.

Tiểu Nguyệt Vi dẫu cái miệng nhỏ nhắn nói, vẻ mặt khó hiểu, hi vọng mẹ nàng có thể giải đáp.

Tô Tuyết nghe vậy, thần sắc không khỏi buồn bã, dỗ dành nàng:

- Vi nhi, hiện tại ở bên ngoài rất loạn, ba ba có rất nhiều việc cần làm, sau khi xong nhất định sẽ trở về xem chúng ta. Người đi chơi với Tư Vân cô cô đi, một lúc nữa bà nội tỉnh dậy, người đi đưa cơm cho bà.

- Ân! - Tiểu Vi gật đầu bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

Ta không chơi, ta muốn đi tìm Tam nương.

Sau khi thấy nữ nhi chạy ra ngoài, Tô Tuyết không khỏi rút nước mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy rằng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn nhìn thật chăm chú, lẩm bẩm nói:

- Ta biết người nhất định có thể nghe được tiếng ta nói. Ta không biết vì sao người trở về nhưng lại không xuống xem chúng ta cùng với bà bà. Hay là người có nguyên nhân, nhưng hi vọng người đừng bắt chúng ta chờ lâu quá, được không?

- Sẽ không lâu lắm đâu...

Một thanh âm truyền đến, trong lòng Tô Tuyết chấn động, trên mặt mừng rỡ, mà khi nàng đang muốn nói gì đó, thì thanh âm kia cũng đã tiêu tán, nàng không còn cảm thấy gì nữa.

635. Chương 641: Chiến Trường Cổ U Hoang.

Hắn chỉ có thể yên lặng đứng trên hư không, thâm tình chăm chú nhìn các nàng.

Trong lòng hắn không phải là không muốn ở bên gia đình, trải qua một cuộc sống không lo không phiền. Thế nhưng con đường của hắn phải đi, lý tưởng hắn đã từng mơ, không thể viên mãn mà thực hiện được.

Đương nhiên, đây đều là có nguyên nhân cả.

Hắn hiện tại đã tiến nhập lĩnh vực thần, tương đương với việc hắn đã thoát khỏi một ít gông cùm xiềng xích của pháp tắc, thoát ly khỏi thiên đạo. Hơn nữa hắn bây giờ còn chưa thâm nhập lý giải được ảo diệu của pháp tắc, chưa nắm giữ được những thứ đó.

Mà trong ý cảnh của hắn sản sinh lực lượng này, cũng đã siêu thoát khỏi vòng pháp tắc của thế giới này, quá mức cường đại, là thứ người thường không thể thừa nhận. Khi hắn ở bên cạnh gia đình, nếu như hắn lơ đãng để lực lượng ý chí hoặc pháp tắc thoát ra khỏi phiến không gian, hoặc vì tâm tình của hắn biến hóa mà lộ ra, tất sẽ đã thương tổn họ, thậm chí khiến họ mất mạng.

Cho nên hắn chỉ có thể đứng yên trên hư không, thâm tình mà chăm chú nhìn các nàng.

Thế nhưng khi hắn đang nhìn xuống người nhà, trong lòng hắn lại càng thêm kiên định, chờ hắn nắm giữ được lực lượng của pháp tắc, trở thành chúa tể chân chính, liền không còn bất luận cái gì có thể ngăn cản hắn ở bên cạnh gia đình mình nữa.

...

U Hoang vực. Đây là nơi căn cốt nhất trên đại lục, là nơi có ít sinh mệnh sinh sống nhất.

Trên đại lục mỗi khi nhắc đến nơi này, mọi người đều biến sắc, bởi nơi đây chính là tử địa rộng hàng nghìn dặm, cùng với hoàn cảnh tự nhiên khắc nghiệt, thậm chí ngay cả một ít linh thú dị cầm cũng không muốn sinh sống tại một nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này.

Gió sắc như đao, tại đây bốn phía mênh mông, có thể nhìn thấy hoàn cảnh ác liệt trong phạm vi mười trượng, có biết bao nhiêu người bởi vì đến nơi này tìm kiếm di tích của thượng cổ mà lạc đường, thậm chí chôn xương ở nơi này.

Chỉ là không ai nghĩ đến, ở đây ngoài di tích thượng cổ, ngoại trừ bốn nguyên chi tháp, cũng chỉ có chiến trường cổ của một chủng tộc thuộc về một thời cổ đại lưu lại sau cuộc đại chiến.

Ngoại trừ xương khô từ thời viễn cổ, ở đây cái gì cũng không có lưu lại.

Từ trên hư không nhìn xuống đại địa này, hắn giống như một người được bao vây trong một quả cầu, bụi đất không ngừng theo gió thổi tung lên mù mịt, cuộn cuộn, khắp nơi bị bám rất nhiều bụi đất.

- Chủ nhân, lực lượng của bốn nguyên chi trần ở đây tựa hồ có chút quan hệ với Xích Diễm Hoang mạc, có thể là phần của Xích Diễm hoang mạc đột nhiên biến mất hay không?

Trữ Vọng đứng bên cạnh Vân Thiên Hà, có vẻ xinh đẹp hẳn lên. Khi nàng một lần nữa biến thành hình dáng của nữ nhân, tức hồ có xảy ra một chút biến hóa kỳ diệu. Khuôn mặt của nàng đã không còn tương tự như Vân Thiên Hà nữa, mà thân thể của nàng, cũng trở nên đầy đặn hơn rất nhiều.

Chợt nhìn xuống, không khó để phát hiện Trữ Vọng đã tham khảo chút ít đặc điểm của Liên Mông Mông, cùng với vài mỹ nữ mà Trữ Vọng đã gặp qua.

Vân Thiên Hà không có thời gian để ý đến loại biến hóa này của Trữ Vọng, trong mắt hắn, Trữ Vọng bất quá cũng chỉ là một con rồng mà thôi, cho dù biến hóa thế nào thì bản chất của nàng cũng rất khó để thay đổi.

Lúc này hắn đang dùng vi quang chi nhãn để nhìn quét khắp hoàn cảnh và các loại khí tức ác liệt của U Hoang vực. Lợi dụng bốn nguyên lực của di chí Thiên Thù Ngự giả lưu lại để không ngừng tìm tòi xuất xứ của lực lượng của bốn nguyên chi trần.

Đương nhiên, nguyên nhân căn bản tạo thành hoàn cảnh khắc nghiệt ở nơi này cũng không phải do bốn nguyên chi trần tạo thành, hay thời kỳ viễn cổ, ở đây đều là chiến trường cổ do các chủng tộc từ thời viễn cổ lưu lại, đến nay còn không hồi phục được sự sống

Sau khi xem qua một lần, Vân Thiên Hà tập trung ánh mắt vào một tòa kiến trúc phế tích ở trung tâm chiến trường cổ, dường như được một chủng tộc thượng cổ nào đó kiến tạo nên.

Chỗ kiến trúc phế tích này cùng với phong cách kiến trúc ngày nay của nhân loại là hoàn toàn khác nhau, từ những phế tích này, cũng không khó để đoán ra, phong cách của những kiến trúc này thập phần khổng lồ, tựa như hang động cho một loại thú nào đó ở, trong mơ hồ, còn có thể thấy được trên phế tích còn có cửa vào hang động.

Nhìn phế tích của các loại hầm ngầm này, Vân Thiên Hà không khỏi cổ quái liếc mắt nhìn Trữ Vọng một cái, nói:

- Những phế tích ở đây, hẳn là do thiên tộc cùng thời đại với Long Tộc các người lưu lại đi? Khi các chủng tộc đại chiến, sợ rằng Long Tộc sắm vai chính trong đó?

Trữ Vọng gật đầu:

- Khi đó, Long Tộc và thiên tộc tranh đoạt phiến không gian này, đã phát sinh một hồi đại chiến, bất quá sau đó cả hai bên đều phát hiện không gian này không an toàn, cho nên lần lượt ly khai, chỉ để lại một vài chủng tộc nhỏ bé sinh tồn tại nơi này, trong đó nhiều nhất là nhân tộc. E rằng việc không ngừng tranh đoạt không gian này, hẳn là vì những địa phương có lưu lại bốn nguyên lực, chỉ bất quá bọn họ phát hiện ra không gian ở đây không ổn định, mà bốn nguyên lực lại là phong ấn để trấn áp dị linh vương, cho nên mới buông tha tranh đoạt, sau đó đi đến thượng tầng không gian.

Thấy Trữ Vọng trầm mặc không nói, Vân Thiên Hà lại nói:

- Từ mấy chỗ có chứa bốn nguyên lực, ta đã phát hiện ra một chút đặc điểm, chính là những nơi có tồn tại bốn nguyên lực, hoàn cảnh xung quanh đều thập phần ác liệt, hơn nữa lại không có một cọng cỏ, thậm chí ngay cả vết tích từng có sinh mệnh tồn tại cũng không có, hiển nhiên là đã từng phát sinh chiến tranh nên bị hủy diệt. Sự xuất hiện của bốn nguyên chi tháp trong Xích Diễm hoang mạc hẳn chỉ là một ngẫu nhiên, bốn nguyên chi tháp đã bị lệch ra khỏi quỹ đạo, sau đó chúng ta lại tìm trở lại, thì không phát hiện bất cứ tín tức gì, nhưng cuối cùng lại xuất hiện ở đây, vậy rõ ràng là bốn nguyên chi tháp cũng không cố định ở một chỗ, bọn chúng sẽ dựa theo biến hóa của không gian phong ấn, do đó xảy ra chút quy luật di chuyển, cho nên bốn nguyên lực cũng bị ảnh hưởng, Tinh Long Thiên Tàng bị chệch đi, có lẽ cũng là vì có nguyên nhân.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân đã tìm được lực lượng của bốn nguyên chi trần, nhưng chúng ta lại không phát hiện được dị linh vương có xuất hiện ở nơi này, bất quá, để cho an toàn, hay để cho Trữ Vọng làm người hộ pháp đi.

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Dị linh vương kia chỉ dựa vào một phần của bốn nguyên chi trần mà thực lực đã cường đại hẳn lên. Hẳn bị ta đánh trọng thương, nếu như không dùng lực lượng của bốn nguyên chi trần để khôi phục, như vậy chắc chắn sẽ còn một loại bốn nguyên lực có khả năng khôi phục thương thế cho nàng. Cho dù nàng không có xuất hiện ở nơi này, thì cũng vẫn trong dự tính.

Sau khi ta thu hồi lực lượng của bốn nguyên chi trần, phần bốn nguyên lực của bốn nguyên chi trần trong cơ thể nàng cũng sẽ bị tiêu tán, di chí của Thiên Thủ Ngự giả lưu lại, nàng sẽ không có tư cách dung hợp, ngược lại sẽ bị phản phệ làm hại.

Dứt lời, Vân Thiên Hà hạ xuống trung tâm của phế tích kia, sau đó nói với Trữ Vọng:

- Người bố trí ở bên ngoài này một tầng phòng hộ, bảo đảm cho bốn nguyên lực không thể tràn ra ngoài, trong chu vi mấy nghìn dặm quanh đây không có sinh mệnh, cho nên chúng ta không cần cố kỵ nhiều lắm, chỉ cần không làm xảy ra rung động quá lớn là được.

Trữ Vọng cũng gật đầu không nói gì nữa, mà dùng tay liên tục vẽ ra các đạo ký hiệu, cũng đem lực lượng quy tắc của những ký hiệu này bố trí xung quanh phế tích trong phạm vi trăm dặm.

Khi lực lượng ký hiệu bắt đầu phát huy tác dụng, Vân Thiên Hà thấy thời cơ đã đến, sau đó hai tay ngưng tụ, làm động tác ôm một người, lập tức trong hai tay của hắn một đoàn lực lượng ánh sáng giống như từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, thập phần chói mắt.

Khi đoàn ánh sáng lớn đến một mức độ nhất định, Vân Thiên Hà đột nhiên ném đi, đem đoàn ánh sáng ném lên bầu trời bên trên phế tích, đoàn ánh sáng kia đột nhiên trong chớp mắt dừng lại trên bầu trời

Ầm ầm.

Tại nơi bầu trời của phế tích mà đoàn ánh sáng dừng lại, lúc này xung quanh đại địa lại kịch liệt rung động, giống như xuất hiện động đất, có một vài địa phương bắt đầu bị lõm xuống, từng khe vực sâu hút bắt đầu xuất hiện.

Tình cảnh giống như trở lại một màn chiến tranh của các chủng tộc mà lưu lại chiến trường cổ này, bất quá Vân Thiên Hà cũng không hề để ý đến tình cảnh đời sông lấp biển này, mà chỉ dùng di chí của Thiên Thù Ngự giả, không ngừng cảm ứng lực lượng của bốn nguyên chi trần.

Ầo ào

Tựa hồ như quả cầu ánh sáng của Vân Thiên Hà bị ảnh hưởng, Vân Thiên Hà dùng di chí của Thiên Thù Ngự giả để cảm ứng, lực lượng của bốn nguyên chi trần ở phía sau cũng đồng dạng cảm ứng, phát sinh ra một cỗ lực lượng chấn động, cùng cảm ứng với chấn động lúc trước.

Cảm nhận được chấn động thân thiết từ bốn nguyên lực truyền đến, Vân Thiên Hà không khỏi suy nghĩ, trách không được những chủng tộc cường đại kia lại vì tranh đoạt những bốn nguyên lực này mà phát sinh đại chiến diệt thế, nhưng cuối cùng đều nhận thất bại mà về, này đương nhiên là có đại lý trong đó.

Trong những bốn nguyên lực này, đều lưu lại di chí của một vị Thiên Thù Ngự Giả trước đó. Hắn dường như biết khi hắn lưu lại những bốn nguyên lực này, tất sẽ bị những chủng tộc có dã tâm tranh đoạt, cho nên trong mỗi bốn nguyên lực, hắn đều để lại di chí độc nhất vô nhị, nếu như không phải người thừa kế di chí Thiên Thù Ngự giả, bất luận là chủng tộc gì, hoặc là bất luận kẻ nào, cũng đừng vọng tưởng chiếm đoạt và sử dụng được những bốn nguyên lực này.

Vị Thiên Thù Ngự giả này, xem ra là một người biết nhìn xa trông rộng, và vô cùng thông thái, chỉ là vì sao hắn lại lựa chọn hi sinh bản thân mình, Vân Thiên Hà càng nghĩ, càng chắc chắn trong đó còn có biến cố trọng yếu, tất nhiên sẽ có liên quan mật thiết với những chủng tộc thời viễn cổ.

Ầm ầm.

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên phát ra một tiếng rổ rung trời, chỉ thấy đất cát lan tràn, dưới nền đất xuất hiện một tòa tháp khổng lồ, cũng chậm rãi thoát lý khỏi mặt đất phế tích kia, từ từ bay lên khỏi khe vực sâu.

Này chính là không gian phong ấn của bốn nguyên chi tháp.

Thấy bốn nguyên chi tháp xuất hiện, lúc này Vân Thiên Hà dùng nhãn thần liếc sang Trữ Vọng nhắc nhở, sau đó thân thể cấp tốc hóa thành một mảnh hư vô, tựa hồ giống như lưu quang, chui vào giữa bốn nguyên chi tháp.

Đối với việc thu hồi bốn nguyên lực, Vân Thiên Hà hôm nay giống như là đã quen thuộc, hắn tiến nhập đến giữa không gian phong ấn của bốn nguyên chi tháp, giống lần trước tách ly bốn nguyên lực và không gian phong ấn ra, sau đó tiến hành hấp thu lực lượng của bốn nguyên chi trần.

Lực lượng của bốn nguyên chi trần, là lực lượng của đại địa, nó đứng giữa trong ngũ phương bốn nguyên lực, và tương đối cùng loại với bốn nguyên chi hỏa, đều là thuộc về tồn tại tương đối đặc thù.

Cho nên Vân Thiên Hà khi thu hồi cỗ lực lượng này, sự linh ngộ của ý cảnh đối với quy tắc lực lượng của bốn nguyên chi trần, cùng với đa số những lần khác là không giống nhau.

Những bốn nguyên lực này, sự tương hỗ đều có liên hệ chặt chẽ, bọn họ có thể hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, nhưng bọn hắn lại có thể giống như một sự tồn tại độc lập.

Cho nên từ khi Vân Thiên Hà hấp thu lực lượng, cho tới lúc hắn lĩnh ngộ được quy tắc lực lượng, trở lại hấp thu bốn nguyên lực này, cũng dễ dàng hơn. Cái hắn cần chỉ là một chút thời gian mà thôi.

636. Chương 642: Kế Hoạch Tử Vong Thế Giới.

Một cỗ khí tức ăn mòn không sạch sẽ từ khe vực ào ạt tràn ra, nhanh chóng lan tràn không ngừng ở xung quanh Cốt Tàng Nguyên và vùng phụ cận.

Ầm.

Lúc này, giống như bị một quả bom thả từ không trung xuống, một cỗ lực lượng quỷ dị chấn động từ bầu trời rơi xuống, rơi xuống trong khe vực sâu kia, trong chớp mắt, một tiếng nổ rung trời phát ra, chỉ thấy một cỗ khí tức huyết sắc, hỗn loạn từ nơi khí tức ăn mòn không sạch sẽ bắt đầu cấp tốc lan tràn ra.

Ngao ngao.

Mà tiếp đó, khi cỗ khí tức huyết sắc càng ngày càng đậm, đột nhiên trong vực sâu có một tiếng tê rống truyền ra, lập tức nhìn thấy một đám dị linh kinh khủng hung tàn. Hốc mắt bọn chúng trống rỗng, phát ra u quang màu hồng thập phần quỷ dị, có mang theo thân thể hư thối, mà lại giống như một đoàn u linh phiêu đảng, nhanh chóng chui ra từ trong khí tức huyết sắc, không ngừng mà phun ra khí tức ăn mòn, bắt đầu ăn mòn nơi đại địa đã được khôn lam chỉ điểm tinh lọc qua.

Tại nơi các dị linh điên cuồng chui ra với số lượng lớn, bọn chúng đang không ngừng ăn mòn tất cả mọi thứ xung quanh, khoảng không trên đỉnh đầu bọn chúng đột nhiên phát sinh một tiếng rống âm lệ.

Lúc các dị linh nghe thấy tiếng rống kia, đều ngẩng đầu lên, dùng hốc mắt trống rỗng nhìn về hướng không trung, chỉ thấy trong không trung một đạo u quang hiện lên, ngay sau đó, trong ánh sáng, một thân người quỷ dị hiện ra.

Mà thân ảnh này, cũng chính là kẻ đã từng đến đây muốn phá hư, dị linh vương đã cùng giao chiến với Trữ Vọng, và bị Vân Thiên Hà đánh trọng thương.

Tuy rằng bộ dáng lúc này của nàng khá chật vật, thiếu đi một bên thủy mâu, sức mạnh cũng bị suy yếu, nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc nàng giải khai phong ấn U Tuyền Huyết Hà và triệu hoán các dị linh.

Tuy rằng chỉ là miễn cưỡng phóng xuất một phần nhỏ dị linh, đã bị không gian phong ấn kia cản trở, nhưng những dị linh này ở trong U Tuyền Huyết Hà, một mực hấp thụ bốn nguyên lực không sạch sẽ, cho nên so với các dị linh bình thường cường đại hơn rất nhiều.

Lúc những dị linh này phát hiện dị linh vương ở trên không trung, bọn chúng cùng ngửa mặt lên trời phát ra một trận những tiếng rống điên cuồng, có vẻ thập phần cuồng nhiệt.

Mà lúc này, dị linh vương từ trên không trung đột nhiên hạ xuống, khi tiến nhập vào giữa đám dị linh, đột nhiên hóa thành bộ dáng của thôn long thú thời viễn cổ, lập tức cắn nuốt mấy dị linh tương đối cường đại vào trong thân thể cực lớn kia.

Khi nàng cắn nuốt mấy dị linh cường đại, trong thân thể nàng lúc đo bỗng lóe ra một cỗ u quang, lập tức liên lớn mạnh vài phần, thế nhưng trong quá trình đó, một phần của u quang biến thành ánh sáng màu thổ hoàng, mà những ánh sáng màu thổ hoàng này, từ từ bắt đầu tiêu tán.

Phát giác ra dị trạng, dị linh vương hướng đến một phương hướng mà tròng mắt, ánh sáng u hồng trong thủy mâu mang theo hận ý cực độ, hướng về phương hướng kia, liên tục rống giận, bất quá trong tiếng rống cũng mang theo vài phần thê thảm.

Trong tiếng rống giận dữ của dị linh vương, những dị linh xung quanh vừa được phóng xuất tựa hồ cũng lâm vào trạng thái điên cuồng, liên bắt đầu tùy ý phun lên không trung khí tức ô nhiễm, bắt đầu ăn mòn

bầu trời của đại địa này, lập tức bọn họ liền chui vào trong đại địa, từng bước hướng về phía trung tâm của bắc vực từ từ lan tràn tới.

Tiến trình của đại địa bị ăn mòn, tựa hồ cũng nhanh hơn rất nhiều, mà trên mặt đất, chỉ còn không khí ăn mòn và sinh mệnh tài nguyên của dị linh, còn lại đều bị ăn mòn giống như đại địa, xây dựng nên hoàn cảnh sinh tồn thích hợp cho bọn họ, cũng bắt đầu nhanh chóng hướng về phía đông của bắc vực mà cấp tốc tràn đến.

...

Mà ở dải đất tiếp giáp với Lạp Tề Sơn của bắc vực, chỗ sâu nhất dưới nền đất của Kiền Khô đại địa, chính là sào huyết của Thiên U Âm Điện.

Lúc này, tại nơi vực sâu trong diện phủ, bốn phía bất diệt minh hỏa thiêu đốt sáng sủa thập phần, bọn họ đang hợp thành một trận thức kỳ quái.

Mà những người ở quanh bất diệt minh hỏa, thân mặc hắc bào, diện mạo chính là những bất tử trưởng lão, mà một người khác là diện mạo dã sơn, chỉ lộ ra hai điểm u quang, chính là u la vương. Lúc này bọn họ không ngừng đem lực lượng của chính mình chuyển đến trong bất diệt minh hỏa, giống như đang tiến hành một nghi thức gì đó.

Tại nơi bất diệt minh hỏa tràn đầy này, trên những bất diệt minh hỏa đều phóng xuất ra một cỗ lực lượng tử vong cường đại, xung quanh cũng bắt đầu dào dạt khởi động.

Ngay khi lực lượng của cỗ tử vong bắt đầu khởi động, tại phía sau bất diệt minh hỏa, có một chỗ giống như là miệng của một cứ thú, răng nanh đầy máu, cái miệng khổng lồ kia lúc này lại mở lớn thêm vài phần.

Khi hắn ta mở cái miệng khổng lồ ra, một cỗ huyết khí không ngừng từ đó ào ạt phun ra, mà khi cỗ huyết khí kia và lực lượng của bất diệt minh hỏa hội hợp lại, liền mất đầu hướng đến cái khe kia mà tấn công, đột nhiên toàn bộ đại diện phát sinh một trận run rẩy, một lượng lớn đất và bùn đất bắt đầu rơi xuống.

Bất quá, u la vương và các bất tử trưởng lão cũng không thêm để ý, vẫn như cũ tiếp tục nghi thức, dùng cỗ lực lượng tử vong kia không ngừng tấn công vào cái miệng khổng lồ đang há ra, để cho càng nhiều huyết khí phóng xuất ra, rồi hội hợp, rồi lại tiếp tục tấn công.

Những mà, ngay khi bọn họ tiến hành được phân nửa, rốt cục khi khí huyết cường đại dũng mãnh tiến ra, tiếp xúc với bất diệt minh hỏa, cũng là lúc, bất diệt minh hỏa không thể thừa nhận lực lượng thật lớn của khí huyết kia, lập tức tắt ngúm.

Ngay khi bất diệt minh hỏa bị tắt, thân thể của mấy bất tử trưởng lão và u la vương đột nhiên chấn động kịch liệt, chịu đựng khí huyết kia tấn công, giống như là đạn pháo, bọn họ bay ngược ra ngoài, đập vào mấy cây cột trên mặt đất, ngã xuống.

Nghi thức bị gián đoạn.

U la vương chậm rãi bò lên, mắt thấy cái miệng thật lớn đầy máu kia vẫn chưa khép lại, khôn khỏi giận dữ quát:

- Liên Tinh chết tiệt, hủy đi một phần bất diệt thánh hỏa của ta, khiến thực lực của chúng ta giảm xuống, không thể mở nổi phong ấn của U Tuyền Huyết Hà.

Một vị bất tử trưởng lão bò lên, đi tới nói:

- Thánh chủ, hôm nay lại mất một phần bất diệt minh hỏa, thực lực chúng ta lại tụt xuống, kế hoạch này xem ra cần phải gác lại một chút, đợi khi chúng ta khôi phục thực lực, chúng ta lại mở ra U Tuyền Huyết Hà.

U la vương oán hận nói:

- Cũng chỉ có cách như vậy thôi. Bất quá hôm nay bắc vực và Âm Tinh vực có lượng lớn dị linh xuất hiện, Cốt Tàng Nguyên cũng có một vị vương xuất hiện, điều này cũng có thể bù đắp cho chúng ta việc thực lực bị giảm xuống. Mệnh lệnh toàn bộ thánh điện triển khai hành động, phối hợp với kế hoạch của vị vương

kia, đối với phía đông bắc vực thực thi việc phá hỏng phòng tuyến, bất kể phải trả giá thế nào, cũng phải hủy được phòng tuyến của bọn họ.

Mặt khác, tuyên bố mệnh lệnh cho các thành viên thánh điện tại đông vực, bảo bọn họ dùng bất cứ phương thức gì, cũng phải khiến cho thiên hạ ở đông vực không ngừng phát sinh nội chiến và mâu thuẫn, hay nhất là khơi mào chiến tranh quy mô lớn. Chúng ta cần càng nhiều tiên huyết và tử vong càng tốt để tạo ra bất diệt minh hỏa, các dị linh cũng cần càng nhiều tiên huyết và tử vong để có thể càng lớn mạnh.

- Tuân mệnh!

Các bất tử trưởng lão lên tiếng trả lời, sau đó liền đều tự xuất môn, đi an bài tất cả công việc.

Trong đôi mắt u la vương lúc này hiện lên một tia u quang, thần nhiên nói:

- Chỉ cần mở ra huyết hà, khiến không gian phong ấn bị buông lỏng, chờ khi các vương thoát khỏi phong ấn này, cũng là lúc thế giới này bị hủy diệt. Đến lúc đó, các chủng tộc khác, đều do bản vương chủ tế, quy tắc, cũng là do bản vương định ra, đây mới là thế giới tử vong mà bản vương xây dựng mấy nghìn năm nay.

...

Trung bộ của đông vực, Tỉnh quốc, Kiến Châu Thành.

Để hưởng ứng lời hiệu triệu của Thiên Thập, những thành viên của Thiên Thập lưu lại chỗ này hôm nay đều đã chuyển đi, chỉ để lại hai người Tác Hách và Chúc Thiết Sinh ở lại nơi này tọa trấn.

Vốn dĩ lần này Chúc Thiết Sinh cũng bị triệu đi, nhưng lão già kia phát hiện tình hình hiện nay của bắc vực không ổn, cho nên tìm một lý do lưu lại, dù sao nơi này càng ít người, thì càng an toàn hơn một chút.

Bất quá đối với Tác Hách mà nói, Chúc Thiết Sinh đã hoàn toàn trở thành một người chỉ dùng để trang trí. Trong tay hắn không có ai, chỉ là một người tham mưu mà thôi, coi như là triệu trở lại rồi, cũng không có tác dụng gì lớn.

Thế nhưng lần này Khương Tề Sâm muốn tới ở đây, nên muốn Tác Hách và Chúc Thiết Sinh đi nghênh đón.

Ngay khi hai người bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài, lúc này cửa đột nhiên bị người đẩy ra, Đường Túc Ly cứ thế một đường đi thẳng vào trong. Tác Hách không khỏi trầm giọng nói:

- Không được lão phu cho phép, ai cho ngươi một mình đi vào.

Đường Túc Ly trên mặt mang theo vài phần âm lệ, cũng không hề cung kính đối với bọn họ như ngày thường, chỉ thần nhiên nói:

- Nghe nói người lãnh đạo của Thiên Thập đến, trầm trước đó có chuyện muốn nói, muốn giao cho hai người các người?

Nghe được giọng nói của Đường Túc Ly, Chúc Thiết Sinh giận dữ nói:

- Ngươi này phế vật, dùng khẩu khí gì nói chuyện với chúng ta hả, chúng ta làm chuyện gì, còn cần người giao phó, lập tức cút ra ngoài cho lão phu.

Đường Túc Ly cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Hôm nay khắp nơi một mảnh hỗn loạn, trăm chuẩn bị nhiều năm, nay không thể nhẫn nhịn nữa, trăm mặc kệ cái gì dị linh đột kích, trăm chỉ cần thiên hạ này trở thành lãnh địa của trăm. Cho nên lần này, trăm dự định phải triệt hạ La Lan quốc. Cho nên hai người các người đi một chuyến cho trăm, nói cho tên bù nhìn ở La lan quốc kia, để hắn trong vòng ba ngày giao ra La Lan, hàng phục trăm, bằng không trăm trước hết đem quân huyết tẩy La Lan, sáu đó đối phó Hạ Quốc

- Hỗn trưởng?

Tác Hách vừa nghe những lời này, giận dữ cười lạnh nói:

- Hôm nay dị linh đột kích, việc liên quan đến cả sinh tử vong tồn của cả chủng tộc, tên phế vật nhà ngươi không cùng đối kháng chống dị linh, lại còn muốn chiếm lĩnh thiên hạ. Ha ha, đến lúc đó thiên hạ này trở thành thế giới của dị linh, ngươi muốn làm thế nào? Đối mặt với dị linh, ngay cả các cường giả cũng đều

thức thủ vô sách, một phé vật như người, có ý nghĩ kỳ lạ, muốn nương nhờ vào những sinh vật tử vong khát máu này, đừng có nằm mơ.

- Nếu như ta không chiếm được, như vậy ta sẽ khiến hần cùng hủy diệt với ta, trước khi hủy diệt, trăm có thể hưởng thụ sự vui vẻ của việc chinh phục thiên hạ, vậy cũng đủ rồi.

- Chỉ bằng phé vật như người, hiện tại lão phu giết người trước.

Chúc Thiết Sinh tức giận, đột nhiên tung ra một chưởng hướng Đường Túc Ly đánh tới.

Chẳng qua khi lực lượng ngưng tụ trong tay của hần còn chưa kịp hình thành sự tấn công trí mạng đối với Đường Túc Ly, đột nhiên một cái bóng quỷ dị xuất hiện trong phòng, Chúc Thiết Sinh còn chưa kịp phản ứng, cái bóng quỷ dị kia liền xuyên qua thân thể hần.

Chúc Thiết Sinh cứ đứng yên như vậy, tay duỗi ra giữa không trung, nhưng lúc này hần giống như linh hồn đã bị mất đi, không có bất luận động tĩnh hay phản ứng gì.

637. Chương 643: Con Rối Của La Sát Nữ.

- Nguyên lai tên phé vật như người đã tìm được chỗ dựa vững chắc, trách không được dám ở trước mặt lão phu làm càn.

Đường Túc Ly cười nhạt:

- Người đã biết trăm tìm được chỗ dựa vững chắc, như vậy trăm hi vọng người sẽ thức thời, bằng không Chúc Thiết Sinh này, sẽ là tương lai của người.

- Người cho là chỉ bằng một kẻ người không ra người đó mà đã muốn uy hiếp lão phu?

- Lão nhi làm càn, muốn chết.

Lúc này đột nhiên có một tiếng nói từ xung quanh truyền đến, thanh âm cực kỳ sắc bén, mà thanh âm kia khi truyền vào trong phòng, một cỗ khí tức quỷ dị cũng cùng lúc ập đến.

Tác Hách biến sắc, lập tức chống lại, nhưng hần căn bản là không phải đối thủ, khi bị cỗ khí tức cường đại kia tấn công, hần cuống phun một ngụm tiên huyết, tựa như cánh diều đứt dây, đập vào tường, khiến bức tường bị đụng run lên.

Trong bầu trời đầy bụi bặm, chỉ thấy một thân ảnh diễm lệ, từ bên ngoài bước vào.

Tác Hách khỏe môi chảy ra tơ máu, miễn cưỡng bò dậy, nhưng vừa mới đứng dậy, một búng máu bị phun ra. Hần ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh kia, mắt thấy đúng là một nữ tử tuyệt sắc, không khỏi nói:

- Người là ai? Hôm nay dị linh đột kích, đối mặt với tình thế diệt chủng nguy hiểm, người lại dám kích động phé vật này phát động chiến tranh.

- Khanh khách. Người nói không sai, ta chính là muốn đồng vực này máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán, như vậy người ta mới vui vẻ trả thù. Lão đầu nhà người liền làm con rối cho ta đi.

Nữ nhân tuyệt sắc chậm rãi đi đến, liếc mắt nhìn Chúc Thiết Sinh, lập tức một ngón tay điểm lên mi tâm hần, chỉ thấy thân thể Chúc Thiết Sinh đại chấn, lập tức động tác cũng dừng lại, ánh mắt đại ra nhìn nữ nhân này, kính cẩn nói:

- Chủ nhân.

- Lão Chúc, người...

Tác Hách nhìn thấy dị trạng của Chúc Thiết Sinh, phần nộ trùng trùng nhìn nữ nhân kinh khủng kia, chỉ cần một ngón tay đã làm cho một cường giả như hần biến thành con rối, lập tức phát ra một tiếng cuồng tiếu, nói:

- Muốn lão phu làm con rối của người, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Nói xong, Tác Hách bạo khởi, ngưng tụ lực lượng toàn thân, chuẩn bị hướng về phía nữ nhân kia phát động tấn công.

Thế nhưng hần mới vọt tới được phân nửa, thân thể của nữ nhân giống như u linh đột nhiên biến mất, một đạo lưu ảnh không chờ Tác Hách kịp phản ứng liền xuyên thấu qua thân thể hần. Tác Hách lúc này đại ra tại chỗ.

Lập tức cái bóng như u linh kia lại xuất hiện phía sau Tác Hách, nữ tử tuyệt sắc trên mặt mang theo vẻ mặt mỉa mai, thản nhiên nói:

- Muốn dùng loại phương pháp này, người không phải là người đầu tiên, bất quá hay là người làm con rối của bản tiểu thư đi.

Nói xong, nữ tử lại đặt một ngón tay lên mi tâm của Tác Hách, một cỗ khí tức quý dị chui vào thân thể hần, cả người Tác Hách cũng chấn động, giống hệt như Chúc Thiết Sinh khi nãy, khi trận run rẩy kịch liệt qua đi, ánh mắt cũng ảm đạm xuống, hiện lên một tia u quang, liền kính cẩn hướng phía nữ nhân kia nói:

- Chủ nhân...

- Tốt. Các người từ hôm nay trở đi, chính là nô lệ của bản tiểu thư. Hiện tại các người lập tức đi nghênh tiếp cái tên thủ các kia, bản tiểu thư chưa từng thử qua việc để một vị cường giả Thiên Cảnh làm nô dịch của bản tiểu thư là bộ dáng gì nữa. Ân, hần là chơi vui lắm.

- Dạ, chủ nhân.

Tác Hách và Chúc Thiết Sinh đại ra một lúc, sau đó mới chậm rãi đi ra ngoài.

Đường Túc Ly đứng ở một bên, lúc này lòng bàn tay hần đang đổ mồ hôi, bất quá vẫn không nhìn được mà lên nhìn nữ nhân tuyệt sắc này, trong ánh mắt hần là dự vọng giữ chặt lấy vẫn đậm liệt.

Nữ nhân tuyệt sắc kia cũng nhìn sang hần, xuân ý nồng đậm nói:

- Muốn giữ lấy ta sao? Đến đi, đến giữ lấy ta đi, hi hi...

Đường Túc Ly ý động, trong mắt dục hỏa hừng hực, đang muốn tiến lên, nhưng cố nén lại xúc động, lập tức quỳ rạp xuống dưới chân nữ nhân nói:

- Xin các hạ thứ tội.

Tuyệt sắc nữ tử lạnh lùng nói:

- Người đứng là phế vật, tư cách làm một con rối ở bên bản tiểu thư cũng không có. Nếu như vừa rồi người thực dám vô lễ với bản tiểu thư, bản tiểu thư sẽ lập tức làm người biến mất khỏi nhân gian. Hiện tại lập tức đi tập kết quân đội cho bản tiểu thư, chuẩn bị phát động chiến tranh, càng kịch liệt càng tốt.

- Dạ, ta lập tức đi ngay.

Đường Túc Ly khom người thi lễ, sau đó liền cấp tốc lui ra ngoài.

Tuyệt sắc nữ tử kia mỉm cười nói:

- Ta không tin khi quê hương của người máu chảy thành sông người còn không ra ngoan ngoãn làm thị thiếp của bản tiểu thư, chờ sau khi bản tiểu thư sung sướng qua đi, liền biến người thành con rối, cả đời thần phục bản tiểu thư. Hi hi...

Nói xong, nữ nhân tuyệt sắc liền bước ra cửa.

...

Khương Tề Sâm không rõ vì sao việc đối đãi với Tĩnh Quốc nhỏ như vậy lại muốn hần tự mình đi một chuyến.

Nhưng ngẫm lại, hôm nay Thiên Thập thể nhược, phải hành sự theo bố trí của thần điện, thì cũng là việc bình thường.

Khi hắn đi tới Kiền Châu, từ không trung hạ xuống địa điểm đã chỉ định, chỉ thấy Tác Hách và Chúc Thiết Sinh đang cúi đầu đi tới, thì lễ với hắn mà không nói được một lời.

Khương Tề Sâm nghĩ thấy hai người này có chút kỳ quái, liền nói:

- Tác Hách, con rồi ở Tĩnh quốc kia, gần đây có dị thường gì không?

- Không, không có.

Tác Hách trả lời có chút nói lấp, hơi dứt quãng.

- Hai người các ngươi cúi đầu làm gì, ngẩng đầu lên. Bản tọa khiến các ngươi sợ hãi như vậy sao?

Khương Tề Sâm thấy hai người này hôm nay có chút quái dị, trong lòng cũng bắt đầu nảy sinh nghi ngờ.

Lúc này, Tác Hách chậm rãi ngẩng đầu lên, Khương Tề Sâm đang muốn răn dạy hai câu, nhưng thấy hai mắt Tác Hách vô thần, lại có một tia u quang hiện lên trong mắt, lúc này trong lòng cảnh giác, thầm nghĩ không ổn.

Ngay lúc Khương Tề Sâm tâm sinh ra cảnh giác, lúc này Tác Hách đột nhiên bạo khởi tấn công, tụ tập công lực toàn thân, một chưởng liền hướng phía Khương Tề Sâm đánh đến.

Mà Chúc Thiết Sinh ở bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện ra u quang, lúc này hắn cấp tốc đánh một kích về phía Khương Tề Sâm.

Ầm.

Khương Tề Sâm vốn đã nghi ngờ sẵn, khi hắn thấy hai người này thần sắc khác thường, tâm liền sinh cảnh giác, lại đột nhiên thấy hai người kia đánh lên hắn, Khương Tề Sâm giận dữ vung tay, lực lượng của võ tôn Thiên Cảnh giống như biển rộng triều dâng, bắt đầu xông đến, cuộn cuộn nổi lên một cỗ cuồng phong, một chưởng đảo qua Chúc Thiết Sinh, liền hung hăng đánh bay Chúc Thiết Sinh một đoạn.

Còn lại Tác Hách, Khương Tề Sâm đã có phòng bị, hai người liên thủ đánh lên, lúc phòng bị bên trên của hắn thoáng yếu đi vài phần thì chưởng của Tác Hách lao tới, đúng lúc Khương Tề Sâm đang xoay người, liền bị trúng một chưởng của Tác Hách, thân hình không khỏi lui lại mấy bước, nhưng hắn cũng lựa thời cơ, giống như cuồng phong thổi lá rụng, đẩy lùi Tác Hách ra xa mấy trượng, tiên huyết chảy ồ ạt.

Khương Tề Sâm chịu một chưởng đánh lên của Tác Hách, lúc này khí huyết bốc lên, tuy chỉ bị thương nhẹ, nhưng trong lòng hắn cũng cuồng nộ, nói:

- Tác Hách, ngươi muốn làm gì?

Nhưng lời hắn nói Tác Hách tựa hồ không hề nghe được, thương thế của Tác Hách lúc này rất trầm trọng, nhưng hắn vẫn không hề để ý, lần thứ hai hướng về phía Khương Tề Sâm xuất chiêu.

Mà Chúc Thiết Sinh bên kia còn chưa chết cũng đồng dạng như vậy, hai người giống như là máy móc không có linh hồn, chỉ còn lại bản năng chiến đấu.

Thấy một màn như vậy, phần nộ trong lòng Khương Tề Sâm tiêu thất, chỉ còn lại bi ai.

Hắn biết hai người kia đã trở thành con rối, hoàn toàn mất đi chính mình. Khương Tề Sâm lắc đầu thở dài, nói:

- Làm một con rối không có bất cứ tôn nghiêm gì, không bằng đành thôi, để lão phu tiễn các ngươi một đoạn.

Dứt lời, Khương Tề Sâm ngưng tụ lực lượng trong lòng bàn tay, lực lượng tạo thành một khối không khí bắt đầu lớn mạnh vô hạn, dẫn động lực lượng trong thiên địa, bắt đầu hướng lòng bàn tay hắn mà hội tụ lại.

Ngay khi Tác Hách và Chúc Thiết Sinh lại lao tới lần nữa, Khương Tề Sâm hít sâu một hơi, rồi đột nhiên phát ra một tiếng rống, lực lượng cường đại kia cùng lúc lao ra theo chưởng lực của hắn, mang theo cuồng phong cuồng bạo, hướng hai người kia lao tới.

Ầm.

Một tiếng nổ phát ra, mặt đất chấn động, Tác Hách và Chúc Thiết Sinh thực lực dù sao cũng mới chỉ là địa cảnh, hơn nữa sau khi trở thành con rối, thực lực của bọn họ lại giảm xuống, cho nên một chưởng sát diệt này của Khương Tề Sâm đánh ra, hai người kia không tới gần được Khương Tề Sâm trong vòng năm trượng liền đã bị cỗ lực lượng này cắn nuốt, Chúc Thiết Sinh thực lực thấp hơn, lập tức bạo thể mà chết.

Tác Hách chịu một đòn nghiêm trọng này, xương cốt toàn thân vỡ vụn, thế nhưng khi bị ném tới trên mặt đất, tuy rằng không bò dậy được, những phần tay chân đã bị cắt vẫn cứ hướng về phía Khương Tề Sâm bò lại gần.

Khi hắn còn chưa kịp bò đến trước mặt Khương Tề Sâm, Khương Tề Sâm nhìn không đành lòng, dù sao cũng từng là bộ hạ của lão. Đột nhiên lão nghe được Tác Hách nói:

- Thủ các, giết ta đi, ta chỉ cầu có thể chết thống khoái, ta không muốn làm một con rối.

- Ai, làm sao lại như vậy? Người bị ai khống chế, là ai làm?

Khương Tề Sâm hỏi.

Tác Hách chậm rãi nói:

- Là một nữ nhân, thủ các, mau...

Thế nhưng mới nói đến đây, trong mắt hắn lại hiện lên một tia u quang, lúc này hắn như một con cóc, nhanh chóng nhảy về hướng Khương Tề Sâm, đồng thời phát động tự nổ.

Ầm.

Khương Tề Sâm nghĩ không ra cuối cùng sẽ phát sinh ra kết quả như vậy, lúc này lần thứ hai đánh ra một chưởng, thân thể Tác Hách liền phun ra huyết vụ đầy trời. Hắn đã bị ảnh hưởng bởi vụ tự nổ kia, lui về phía sau hai bước, khí huyết bốc lên.

Thế nhưng, khi hắn lui về sau hai bước, đang định điều trị một chút, đột nhiên hắn cảm giác thấy có chút không ổn, một cỗ khí tức nguy hiểm với một tốc độ quỷ dị không gì sánh bằng đang kéo tới chỗ hắn.

Lúc này Khương Tề Sâm không kịp tự hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy xung quanh thân thể hắn phát ra một ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Khi hắn vừa mới xoay người, chỉ thấy một đạo u ảnh, như là lưu tinh, hướng đến hắn nhanh như chớp. Tốc độ kia khiến đồng tử của Khương Tề Sâm co rút lại.

Khi hắn nhìn thấy rõ vị trí của u ảnh kia, lúc này liền hét lớn một tiếng, một cỗ lực lượng cường bạo liền ngưng kết trên chưởng phong của hắn, bắn ra.

Ầm.

U ảnh kia bị một chưởng của Khương Tề Sâm chặn lại, thế nhưng không chút nào thay đổi, chỉ hơi dừng lại một chút. Một cỗ khí tức quỷ dị hàm chứa một cỗ lực lượng huyền hoặc, liền lao đến Khương Tề Sâm.

Khương Tề Sâm bị một kích này ảnh hưởng, lui về phía sau vài bước, sắc mặt cũng đại biến, nhìn cái u ảnh kia cả giận nói:

- Người là ai, vì sao lại hãm hại thủ hạ của ta?

- Khanh khách. Làm con rối thì phải có giác ngộ của con rối, vọng tưởng thoát được, chỉ là vô ích thôi. Người đã giết bọn họ, vậy người tới làm con rối của ta đi thôi.

638. Chương 644: Tự Bạo Chi Uy.

- Là một nữ nhân, người rút cuộc là ai?

Rốt cuộc, u ảnh như quỷ mị kia cũng xuất hiện trước mặt Khương Tề Sâm, cách đó mấy trượng, chính là nữ tử tuyệt sắc lúc trước. Mà lúc Khương Tề Sâm thấy nữ nhân này, không khỏi hít một hơi, nói:

- Người là La Sát Nữ?

- A, nghĩ không ra người cũng có chút nhãn lực, cứ nhiên nhận được bản tiểu thư, xem ra người rất thông minh, cực kỳ thích hợp làm con rỗi của bản tiểu thư.

La Sát Nữ cười duyên, trong tiếng cười, một loại sóng âm quỷ dị mà người thường không thể phát giác ra, khi bình tĩnh thì sóng âm đã truyền tới chỗ Khương Tề Sâm rồi.

Khương Tề Sâm chỉ nghĩ thanh âm này có chút cổ quái, vận công chống lại, sau khi dẹp được sóng âm này, cũng cả giận nói:

- Hôm nay tình thế đang vô cùng nguy hiểm như vậy, người lại ở đây làm loạn, bản tọa không thể tha cho người được, chịu chết đi.

Nói xong, hai tay Khương Tề Sâm nắm chặt, một cỗ lực lượng từ trong cơ thể hắn nổi lên, cùng với đó là lực lượng cường đại của Võ tôn như cuồng phong, bắt đầu sinh thành xung quanh.

Chỉ là khi hắn phóng xuất lực lượng ý chí cực mạnh để đối phó nữ nhân đáng sợ này, hắn đột nhiên biến sắc, thầm nghĩ:

- Không tốt, bị nữ nhân này ám toán rồi, trong cơ thể có một cỗ khí tức quỷ dị, khi nào thì nó tiếp xúc với ta, ta dĩ nhiên lại không phát hiện ra.

Nhưng thấy La Sát Nữ hướng về phía hắn cười duyên mang theo mỉa mai hoặc thương hại sinh linh, lúc này tên đã trên dây, không thể không bắn. Khương Tề Sâm tạm thời cố không để ý đến khí tức kia, hắn phóng xuất ra lực lượng ý chí của võ tôn, một cỗ cuồng phong trong thiên địa bắt đầu tàn sát bừa bãi, cùng với ý cảnh của hắn, liền hướng phía La Sát Nữ mà tràn đến.

La Sát Nữ phảng phất như không thấy thế tấn công cường đại của Khương Tề Sâm, lúc này nàng vẫn như cũ đứng cười duyên, nhưng ngay chỗ mấy đầu ngón tay nàng, một đóa hoa đào phóng ra, nhưng lại là một đóa hoa đào màu đen.

Khi khi bông hoa đào hắc sắc xuất hiện, thế tấn công của Khương Tề Sâm cũng đã tiến đến, thân ảnh La Sát Nữ lúc này lại giống như u linh, trở nên hư huyền, mà ngón tay cùng bắn ra bông hoa đào hắc sắc, nhanh như chớp tấn công về hướng Khương Tề Sâm.

Quỷ dị chính là, bông hoa đào kia dĩ nhiên không chịu ảnh hưởng bởi lực lượng ý cảnh của Khương Tề Sâm, trực tiếp xuyên thấu qua lực lượng ý cảnh của hắn bố trí quanh thân thể, hướng tới mi tâm của Khương Tề Sâm mà lao tới.

Khương Tề Sâm kinh hãi, loại công pháp kỳ dị như vậy, dĩ nhiên không thêm chú ý đến trận gió hộ thể xung quanh hắn, như vậy cũng nói rõ, thực lực của nữ nhân này đã đạt được cảnh giới phá hư rồi.

Sau khi kinh hãi, đối mặt với bông hoa đào quỷ dị kia, Khương Tề Sâm lúc này cũng bất chấp chết vật, đột nhiên mạnh mẽ thu lại thế công vừa rồi, hai tay chấp lại, sau đó một lực mạnh mẽ được đẩy ra phía trước, hướng về phía bông hoa đào kia mà nghênh đón.

Ầm.

Cánh hoa đào rơi rụng, cùng với một cơn lốc bị thổi ra tứ tán, mà Khương Tề Sâm để chặn thế tiến công của đóa hoa đào kia, đột nhiên sau khi cánh hoa rụng lả tả thì cỗ khí tức quỷ dị trong cơ thể đột nhiên rực rạch, bắt đầu kịch liệt tìm cách đi ra.

Khương Tề Sâm hoảng hốt, vội vàng vận công, muốn đem cỗ khí tức này bức ra ngoài.

Thế nhưng La Sát Nữ tựa hồ cũng không muốn cho hắn cơ hội này, nàng mỉm cười nói:

- Ngươi, việc thu thập con rỗi Thiên Cảnh này quả thật có chút khó khăn, bất quá bản tiểu thư rất thích.

Trong tiếng cười của nàng, đầu ngón tay nàng lại một lần nữa ngưng tụ ra một đóa hoa đào hắc sắc, lập tức bắn ra, như chớp lần thứ hai vọt tới Khương Tề Sâm.

Khương Tề Sâm thấy vậy, tức giận đến cực điểm, giờ hắn mới biết La Sát Nữ đề tiện chỗ nào, rõ ràng là vừa rồi khi Tác Hách và Chúc Thiết Sinh đánh lén hắn, là để hắn trúng ám toán.

Mà loại ám toán này lại lặng yên không một tiếng động, khi đó hắc cũng không nhận thấy được, thế nhưng khi đóa hoa đào hắc sắc xuất hiện, cũng có chứa một cỗ khí tức giống như khí tức đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắc. Khương Tề Sâm biết, cho dù hắc là cường giả cấp Thiên Cảnh, cũng đã rơi vào cái bẫy đã được tính toán sẵn của nữ nhân quỷ dị đa đoan kia rồi.

Nghĩ tới đây trong lòng không khỏi buồn bã, trên mặt cũng mang theo một cỗ tuyệt ý, Khương Tề Sâm đột nhiên bạo rống một tiếng, thân thể bắt đầu vận vạo, lập tức từ một liên phân thành hai, phóng xuất ra phân thân linh phách.

Ngay khi phân thân linh phách của hắc được phóng xuất, Khương Tề Sâm cười điên cuồng, nói:

- La Sát Nữ, muốn lão phu làm con rối của ngươi, ngươi đừng có vọng tưởng. Ngươi có thể khống chế cấp địa cảnh, nhưng hôm nay lực lượng của ta đã thông ngộ thiên địa, đâu phải bảo để ngươi khống chế là có thể khống chế được, ha ha, lão phu chịu ám toán của ngươi, tự nhiên cũng sẽ không để ngươi sống tử tế.

Trong tiếng cười điên cuồng, lực lượng trong thân thể hắc bắt đầu cấp tốc ngưng kết lại, bông hoa đào vẫn đang hướng tới hắc, nhưng hắc dĩ nhiên không thèm nhìn tới, mà trực tiếp tấn công La Sát Nữ.

La Sát Nữ thấy vậy, lông mày không khỏi nhíu lại, thấp giọng nói:

- Xem ra, không chơi một chút cũng không vui, lão già kia muốn làm gì, cũng muốn tự bạo sao? Bản tiểu thư sao lại không may như vậy, mọi người đều muốn tự bạo để thương tổn ta.

Kỳ thực cách nghĩ của La Sát Nữ, hoặc là cách lý giải của nàng đối với võ giả của thế giới này cũng không đủ, Trước đây khi nàng có thể lập tức khống chế một cao thủ địa cảnh làm con rối, đó là bởi vì thực lực của nàng quá mức cường đại, ý chí của cao thủ địa cảnh căn bản không thể chống lại ý chí của nàng, cho nên mới dễ dàng bị nàng khống chế.

Thế nhưng nàng không biết, trong lòng từng võ giả, đều có tồn tại một loại gọi là tôn nghiêm của người tập võ gì đó. Bọn họ thà rằng đường đường chính chính chết trận, cho dù là tự sát, cũng không muốn làm một người không có tư tưởng, không có tự tôn, làm một con rối không có linh hồn. Khi võ giả cảnh giới càng cao, linh ngộ điều này càng sâu sắc, nó gần giống như trở thành bản năng tự nhiên của ý chí tư tưởng và cảnh giới. Hơn nữa sau khi trở thành con rối, lại có thể bị dùng để làm tổn thương người của mình. Cho nên đại đa số mọi người sẽ lựa chọn phương thức tự bạo này.

Mà đối với Khương Tề Sâm mà nói, hắc biết nữ nhân này là một cao thủ sử dụng thuật con rối, hơn nữa thực lực của nàng cường đại, nếu như chính mình địch không lại, như vậy khả năng rất lớn sẽ trở thành con rối, thế nhưng hắc lập tức phóng xuất thân cũng là có một dự định khác.

Bởi vì cỗ khí tức kia đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắc, tất nhiên là muốn cắn nuốt tâm thần của hắc, mà hắc đem toàn bộ tâm thần chuyển vào trong phân thân, rồi tách ra, cho dù khí tức kia ở bên tổng hắc cũng sẽ không kiêng nể gì cả, có bị ảnh hưởng thì cũng chỉ là thể xác của hắc. Thế nhưng trước mắt đối phương, hắc đang muốn thực hiện một loại sách lược mê hoặc đối phương.

Đây cũng là chỗ thông minh của Khương Tề Sâm.

Cho nên lúc La Sát Nữ thấy Khương Tề Sâm phóng xuất phân thân, hắc không thèm nhìn đến đóa hoa anh đào hắc sắc kia, tựa hồ là lao qua đây tự phát nổ, nàng phải cố kỵ cường giả khi tự nổ sẽ khiến cho nàng bị thương tổn nặng, vì vậy nàng thu hồi đóa hắc đào kia, khi Khương Tề Sâm lao về phía nàng, thân thể lập tức biến hóa, giống như u linh mà né tránh sang một bên.

Nhưng mà, khi Khương Tề Sâm vồ hụt, thể công lại không giảm, vẫn như cũ lao về phía trước đập ra, La Sát Nữ vừa thấy, lập tức thâm mắng trúng kẻ rồi. Vì vậy nàng lập tức nhún người một cái, co ngón tay bắn ra hắc đạo, nhanh như chớp, lần này nàng muốn nó cắn nuốt giết chết lão đầu giáo hoạt ghê tởm này.

Khi đuổi tới, thể của Khương Tề Sâm cũng đã yếu bớt, La Sát Nữ liền muốn bắn ra hoa đào, nhưng bỗng nhiên lại thấy Khương Tề Sâm bay nhanh trở lại, khóe miệng còn lộ ra một cái tươi cười quỷ dị.

Dáng tươi cười này khiến La Sát Nữ rất khó chịu, vì vậy lập tức bắn ra hắc đạo.

Thế nhưng trong nháy mắt nàng bắn ra hắc đạo. La Sát Nữ không khỏi biến sắc, nàng thấy hắc đào kia đã nhắm trúng mục tiêu là Khương Tề Sâm, thế nhưng nàng không hề dự liệu đến, Khương Tề Sâm đã sớm

phóng xuất phân thân linh phách, lúc này cũng đã tới gần nàng rồi, cũng hướng nàng phát động tấn công cực mạnh.

Ầm.

La Sát Nữ vội vàng chống đỡ, thế nhưng thế tấn công của phân thân gần giống như tự phát nổ, khiến nàng khi bắn ra hắc bào công lực không kịp chống đỡ, bị trúng một chiêu, bị đòn tấn công kia ảnh hưởng, lúc này thân thể nàng lao đảo một cái, rồi rơi xuống, miệng hun tiên huyết.

- Đáng ghét, dám làm ta bị thương. Chết đi.

Lúc này La Sát Nữ bị thương, cũng phát cuồng lên, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng mang theo nét dữ tợn, trong mắt nhất thời hiện lên một tia u quang, thế nhanh như chớp, cũng phảng phất như là cự thú cắn nuốt, tại phân thân của Khương Tề Sâm, mạnh mẽ phun ra một cỗ khí tức quỷ dị.

Bá.

Sau khi hơi thở kia phun lên phân thân linh phách của Khương Tề Sâm, Khương Tề Sâm không khỏi phát sinh một tiếng hét thảm thiết, cái gì cũng không quan tâm, thân thể hắn lại nghênh đón phân thân tiến nhập, lúc này, Khương Tề Sâm gần như ác quỷ, rốt cục cũng hướng La Sát Nữ phát động tự bạo.

La Sát Nữ kiêng kỵ loại tự bạo này, thân hình lập tức bay ngược về sau.

Ầm.

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ phóng lên cao, giống như một cái mây nấm. Đột nhiên ngay tại phía sau khi La Sát Nữ bỏ chạy, một cỗ huyết vụ còn có một cỗ lực lượng chấn động, bởi vì nơi này không cách xa Kiền Châu Thành, trong thành giống như bị động đất, một nửa thành trì, trong nháy mắt sập xuống.

Khương Tề Sâm là một vị Thiên Cảnh, tự bạo không phải chuyện đùa, bất quá bọn họ không phải đánh nhau trong Kiền Châu thành, nếu như ở bên trong thành, sợ rằng sẽ đem toàn bộ thành thị này phá hủy.

Nhưng đã bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, xung quanh đã bị ảnh hưởng thật lớn.

La Sát Nữ chạy trốn rất nhanh, nhưng cũng đã bị cỗ sóng xung kích kia ảnh hưởng, lúc này nàng đang ở giữa không trung, nhện không được lần thứ hai phun ra một ngụm tiên huyết, trong lòng đại hận.

Nhưng khi nàng chuẩn bị tìm kiếm một nơi để điều dưỡng một chút, chuẩn bị rời khỏi nơi này. Lúc này nàng đột nhiên cảm giác được một cỗ chấn động cấp tốc hướng nơi này đi tới, không khỏi biến sắc, nàng nhanh chóng chạy trốn, nàng biết lại có cao thủ tới, nếu như gặp phải một vị nữa, hôm nay nàng phải chết không thể nghi ngờ.

Trốn chỗ nào.

Ngay khi La Sát Nữ mới chạy được một nửa, nàng đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức băng lãnh cực độ, giống như muốn đóng băng toàn bộ đại địa này, thân thể của nàng phát lạnh, tâm thần phảng phất cũng muốn bị đông cứng.

Này không thể nghi ngờ tốc độ bỏ chạy của La Sát Nữ là khá nhanh, nhưng khi nàng còn chưa kịp chạy xa, một vị lão giả mặc áo trắng, râu tóc cũng trắng, mặt âm trầm, bàn tay khô gầy, đánh ra một đạo thủ ấn, cũng trực tiếp hướng nàng lao đến.

Ầm.

Ngay dưới thủ ấn, La Sát Nữ vận công chống đỡ, nhưng nàng bị thương còn chưa khôi phục, chịu một đợt tấn công này, lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết, thân thể nàng giống như đạn pháo, rơi xuống trên mặt đất, khiến mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Vị lão giả ở nơi này, chính là Khôn Linh Lão Tổ đang dò xét ở chung quanh, vì thấy nơi này phát sinh động tĩnh thật lớn nên hóa tốc chạy tới.

Thế nhưng khi hắn tới nơi, chỉ thấy một màn Khương Tề Sâm tự bạo, cho nên hắn lập tức xuất thế tấn công trí mạng đối với La Sát Nữ, hắn trong lòng rõ ràng, thử nữ làm loạn, sẽ phá hủy đại cục, không lưu được.

639. Chương 645: Lực Lượng Pháp Tắc.

Khôn Linh lão tổ nhú mảy, hấn không hiểu cho dù thực lực của La Sát Nữ cường thịnh trở lại thì dưới một kích vừa rồi cũng đủ để kết thúc tính mạng của nàng. Thế nhưng La Sát Nữ vẫn không chết, thật sự rất cổ quái.

Bất quá hấn cũng không để cho La Sát Nữ có khả năng chạy trốn. Ngay lập tức hấn đuổi theo, lần thứ hai hấn đánh ra một đạo thủ ấn. Hấn quyết tâm lần này phải đoạt được tính mạng của nàng.

- Dừng tay.

Vào lúc này, Khôn Linh lão tổ chuẩn bị đánh gục La Sát Nữ thì đột nhiên một tiếng hét từ hư không truyền đến mang theo một cỗ tinh lực đè hấn xuống. Đồng thời cũng mang theo cỗ lực lượng ý chí hung thần sắc bén, mạnh mẽ đem thể công của Khôn Linh lão tổ phá giải thành vô hình.

Ngay sau đó, chung quanh truyền đến một trận ba động, Khôn Linh lão tổ chỉ thấy một người tướng mạo quái dị, toàn thân lông lá, tựa như Đại Miêu xuất hiện ở trước mặt.

Người này chính là Hồ Tinh Tử.

- Bạch Hồ Tinh.

Khôn Linh lão tổ đang ngây người thấy được rõ chân tướng của người này, lập tức đoán ra lai lịch, không khỏi kinh hãi nói:

- Người vì sao ngăn cản lão phu diệt yêu nữ này?

Hồ Tinh Tử nói:

- Thử Nữ nếu là La Sát Nữ, vậy ta phụng mệnh bắt sống nàng. Cho nên không được ai lấy đi tính mệnh của nàng. Nàng chỉ có thể chờ Quân Vương điện hạ xử lý.

Khôn Linh lão tổ nghe vậy, càng thêm kinh ngạc, nói:

- Lễ nào người sẵn sàng góp sức vì Tử Vi Đế Tinh?

- Đúng vậy.

Hồ Tinh Tử nói.

- Đã như vậy, cũng được, người hãy mang nàng theo đi.

Khôn Linh lão tổ tự nhiên biết Tử Vi Đế Tinh là ai, nhưng hấn vẫn không giải thích được, Vân Thiên Hà muốn La Sát Nữ này làm gì.

Lúc này, Hồ Tinh Tử nhún người, vươn bàn tay chặn ngang trong hư không. La Sát Nữ căn bản không thể tránh khỏi, đã bị bàn tay đó bắt được. Mặc dù nàng hết sức giãy giụa nhưng có làm thế nào thì cũng không thể thoát khỏi được bàn tay đó. Nàng thổ huyết xong rồi ngất đi.

Ngay cả trong mắt nàng Võ Tôn thiên cảnh thập phần cường đại, thế nhưng Hồ Tinh Tử mới chỉ hiểu được chút ít về Tinh Thần lĩnh vực, lại được Vân Thiên Hà ban ân tinh lực Bạch Hồ để tinh. Đứng trước mặt một cường giả tu vi không thấp như vậy, nàng cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Hồ Tinh Tử bắt được La Sát Nữ, vừa định ly khai thì đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liền quay đầu về phía Khôn Linh lão tổ nói:

- Lúc bốn toạ tìm kiếm chung quanh nơi La Sát Nữ hạ lạc, phát hiện tại phía bắc có dấu hiệu quân đội điều động rất nhiều. Nếu muốn khống chế quân đội ở đây dẫn đến chiến loạn, máu tanh và tử vong, sẽ làm tốc độ đồng hoá Dị Linh ngày càng nhanh. Quân Vương điện hạ hiện thời không thể để mắt tới những việc này được. Các người chính mình tự phòng bị, xử lý một cách thoả đáng, cáo từ.

Dứt lời, Hồ Tinh Tử mang theo La Sát Nữ, xung quanh xuất hiện ba động, sau đó biến mất không thấy đâu.

Khôn Linh lão tổ nhìn hướng Hồ Tinh Tử biến mất, suy nghĩ một chút, lại nhìn về phía Tinh Quốc than thở:

- Ngươi muội, vô tri, chung quy là muốn quyền lực và tiền tài. Hẳn không bị Dị Linh tiêu diệt thì việc hẳn mất đi tất cả cũng như nhau mà thôi.

...

U hoang vực, sóng to gió lớn, bụi bặm đầy trời.

Cổ phế tích chiến trường, xung quanh là một loạt những quang mang của phù văn càng lúc càng mờ. Theo sao chấn động kịch liệt cùng với bụi bặm bay đầy trời, cổ quang mang Thổ Hoàng Sắc cũng dần dần tiêu tán. Trận cuồng phong cát bụi tàn sát bờ bãi cũng tùy thời mà ảm đạm xuống.

Ở đây, có một toà phù tháp, lẳng lặng huyền phù trên bầu trời chiến trường. Hoàng Sắc quang mang ảm đạm là từ phù tháp này mà ra cũng bắt đầu yếu ớt. Hơn nữa bốn nguyên chi tháp cũng thoát ẩn thoát hiện.

Lúc này, trong tháp bỗng nhiên phóng xuất một cổ quang mang cường liệt, có thể khiến cho chiến trường bên dưới chấn động nhiều ngày liền, mà bốn nguyên chi tháp đang không ngừng rung động.

Bất quá trong nhất thời phù tháp kia đột nhiên hoá thành một đạo lưu quang triệt để biến mất không thấy đâu. Chỉ còn lại giữa không trung một thân ảnh phập phều.

Lúc này hai mắt Vân Thiên Hà đang khép hờ, hẳn đem toàn bộ lực lượng bốn nguyên chi thần thu lại, đang tiến hành điều tiết, thông qua lực lượng linh vực quy tắc của hắn thì trong cơ thể hắn hai cổ bốn nguyên lực lượng bắt đầu dung hợp.

Chỉ thấy thân thể hắn lúc này ngẫu nhiên có thể thấy được vài cổ quang mang xuất hiện đang không ngừng tiến hoá. Từng đạo phù văn thần kỳ thoáng hiện xung quanh lập tức dừng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

Một bên Trữ Vọng nhìn thấy vậy không khỏi than thở:

- Chủ nhân quả nhiên là kỳ tài ngút trời. Cự nhiên nhanh như vậy có thể nắm giữ được lực lượng pháp tắc, đồng thời có thể bắt đầu hội tụ lực lượng phù văn pháp tắc. Không những thế còn có thể vận dụng một cách linh hoạt, xem ra chỉ cần chủ nhân có được đầy đủ năm loại bốn nguyên chi lực thì có thể tiến nhập tiêu tan chi cảnh. Bắt đầu lĩnh ngộ thời gian và không gian pháp tắc. Trở thành Thiên Tru Giả.

Qua khoảng chừng mấy thời thần, đột nhiên Vân Thiên Hà mở mắt, quang mang xung quanh thân thể hắn tán đi. Bất quá lần này khác với những lần trước, lần này Vân Thiên Hà được bốn nguyên chi thần lực lượng trong lúc lơ đãng phóng xuất ra ý chí thì hôm nay càng thêm ngưng luyện. Đồng thời cũng không có lơ đãng xuất hiện nữa mà có thể xuất nhập tùy ý.

Điều này cho thấy Vân Thiên Hà đã nắm giữ được cơ sở lực lượng pháp tắc, đã tiếp xúc với chân tủy. Chỉ cần nắm giữ được chân tủy thì có thể tiến nhập Tiêu Tan chi cảnh.

Lúc này, Vân Thiên Hà chậm rãi hạ xuống, chợt cảm ứng được một cổ khí tức lưu lại, không khỏi nhíu mày trầm nghĩ:

- Khí tức này có điểm quái lạ, hình như đã từng tiếp xúc qua?

Lập tức, Vân Thiên Hà cảm ứng được cổ khí tức này là của Trữ Vọng, liền cẩn thận cảm nhận lại chính mình. Hẳn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hai hàng lông mày không khỏi nhíu lại.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, chúng ta bây giờ có đi tìm bốn nguyên chi hỏa và bốn nguyên chi mộc không?

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Tạm thời thì bây giờ không được, bốn nguyên chi hỏa này tạm thời còn có tác dụng tiêu diệt Dị Linh, mà bốn nguyên chi mộc khi ta phóng xuất ra cũng có thể làm tốc độ Dị Linh ăn mòn đại lực chậm lại. Lần này ta nắm giữ được lực lượng pháp tắc cũng không có cớ kị tiến nhập phạm thế để rồi trong lúc lơ đãng phóng xuất ra lực lượng ẩn chứa trong ý cảnh khiến cho những người dân vô tội phải vong mạng. Cho nên hiện giờ ta cần phải tự mình giải quyết tai hoạ ngầm ở bên trong.

Trữ Vọng không giải thích được nói:

- Chủ nhân, với cảnh giới của người hôm nay, những con kiến hôi kia không cần phải đích thân chủ nhân ra tay. Cứ việc giao cho Trữ Vọng cùng Hồ Tinh Tử, Trữ Vọng chỉ cần trong giây lát là có thể tiêu diệt bọn họ.

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Trước đây ta chẳng phải đã từng nói với ngươi rồi hay sao. Trong lĩnh vực mà ta lĩnh hội được bao hàm cả tạo hoá số mệnh. Cho nên có một số việc ngươi không thể nào minh bạch, vì thế cũng không thể trực tiếp giết chết những con kiến hôi này như vậy được. Bởi vì bọn họ có liên quan tới tạo hoá số mệnh. Nếu như vọng động sẽ ảnh hưởng tới toàn cục. Cho nên nhất định phải để bọn họ thuận theo tự nhiên bị tạo hoá tiêu diệt. Có như vậy mới không làm ảnh hưởng tới tạo hoá số mệnh mà phát sinh chuyện không hay.

Trữ Vọng vắt óc suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không thể nào lý giải được. Vân Thiên Hà nhìn thấy nàng nhất thời không thể nào hiểu được, cũng không có giải thích nhiều. Có vài thứ phải tự nàng suy nghĩ mới có thể lĩnh ngộ được.

- Chủ nhân, hiện tại chúng ta làm gì?

Trữ Vọng cảm thấy khó mà có thể nghĩ ra ngay được vì thế mà quay lại vấn đề chính.

Vân Thiên Hà nói:

- Ngươi không phải đã nói, Thiên Thù Ngự Giả trước kia có lưu lại ba kiện thánh vật sao. Hiện tại ta đã lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc. Cho nên ta nghĩ có thể thu hồi để gia cố phong ấn Dị Linh Vương. Hơn nữa ở Sinh Linh không gian. Các chủng tộc đang trong thời gian đấu tranh, mà trong nhân loại còn tồn tại rất nhiều nhân tố tệ đoan sẽ đối kháng Dị Linh. Trước tiên cần phải giải quyết những tệ đoan này. Bởi vì không phải tất cả mọi người đều ý thức được nguy cơ mà Dị Linh mang đến. Cho nên cần phải cho bọn họ hiểu được sâu sắc vấn đề này.

- Vậy chủ nhân dự định sẽ tiến hành như thế nào?

- Quỷ cốc.

Vân Thiên Hà nói.

...

Quỷ cốc, trong ấn tượng của Vân Thiên Hà đối với nơi này tương đối sâu sắc. Hồi đó khi đặc thù không gian này tồn tại, hẳn nghĩ nơi này không tầm thường một chút nào.

Khi hần thông qua Trữ Vọng biết được lý do mà Quỷ cốc tồn tại. Trong lòng hần cũng bừng tỉnh minh bạch được những điều huyền bí ở trong đó. Đây là một không gian tồn tại độc lập. Do lực lượng quy tắc qua nhiều năm bổ tu, đồng thời không gian và thời gian pháp tắc tương khắc kết hợp lại mà tạo ra nơi này.

Cho nên lúc Vân Thiên Hà lĩnh ngộ được lực lượng pháp tắc, tột nghĩ đến nơi này để trấn áp Dị Linh trong phong ấn không gian. Có thể nói đây là lựa chọn tốt nhất.

Thiên Quỷ Sơn.

Lúc này Cơ Trường Không đang đứng bên cạnh Vân Thiên Hà. Hần cảm giác được khoảng cách giữa mình và Vân Thiên Hà là vô cùng lớn. Cho nên trong lúc hoảng hốt, hẳn nghĩ tới hần và Vân Thiên Hà là hai người ở hai thế giới khác nhau. Hần bị cái loại khí chất nội liễm không phóng xuất ra làm cho kinh nể.

Thế nhưng khi nghe Vân Thiên Hà nói muốn lấy đi Quỷ cốc, Cơ Trường Không thập phần khiếp sợ.

Bọn họ sinh sống trong Quỷ cốc đã hai trăm năm. Cho tới bây giờ vẫn không biết được sự thần bí của Quỷ cốc. Mà nay lại nghe được Trữ Vọng nói tiền nhân có lưu lại nơi đây một kiện thánh vật. Cơ Trường Không không thể nào tưởng tượng nổi. Nhưng thực sự không có nghĩ ra chỗ nào không hợp lý.

Bất quá Vân Thiên Hà quyết định dùng nơi này để trấn áp phong ấn Dị Linh, Cơ Trường Không tự nhiên muốn toàn lực chỉ trì.

Cho nên thời điểm này, toàn bộ tộc nhân trong Quỷ cốc đều di chuyển ra bên ngoài. Đồng thời cũng mang những đồ vật trong yếu đi, tất cả mọi người tập trung tại phụ cận Thiên Quỷ Sơn. Tất cả đều hiểu kỳ, muốn biết vì sao mà Quỷ cốc bị người khác đoạt mất.

Vân Thiên Hà nhìn Trữ Vọng gật đầu. Lúc này Trữ Vọng nhìn Cơ Trường Không nói:

- Chủ nhân muốn thu quỷ cốc, khả năng sẽ tạo ra không ít chấn động. Người để tộc nhân đi xa một chút. Hay nhất là di dời đến những ngọn núi bên cạnh.

Cơ Trường Không nghe vậy, tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng ngay lập tức hạ lệnh bắt tộc nhân thoái lui.

Vân Thiên Hà đợi nửa canh giờ, chờ cho tới khi tộc nhân Thiên Quỷ Sơn đi tới nơi an toàn, lúc này mới giờ tay lên. Trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một đoàn quang cầu, phóng xuất ra quang hoa thần kỳ.

Trong lúc quang cầu này bay lên, Vân Thiên Hà ném nó vào không trung. Lúc này quang cầu kia giống như một vầng thái dương, nhanh chóng bay lên bao phủ toàn bộ Quỷ cốc.

Trong mấy ngày liền, chỉ thấy Vân Thiên Hà thủ thế, từng đạo lực lượng phù văn thần kỳ giống như những tinh linh đang nhảy múa, bắt đầu bay về phía những nơi thần bí trong Quỷ cốc.

Mà tâm thần Vân Thiên Hà lúc này cùng với những đạo phù văn tương liên. Sau khi tiến nhập Quỷ cốc, nhanh chóng tìm được dưới Quỷ hoàng điện tồn tại một không gian bị phong bế.

Lực lượng quy tắc phù hợp với không gian này trong Quỷ cốc. Cho nên sau khi phù văn tiến nhập vào trong không gian đó, quả nhiên Vân Thiên Hà nhìn thấy trong không gian này có rất nhiều đạo phù văn, mà Thiên Tháp trong không gian bị phong bế này cũng xuất hiện từng đạo phù văn bay xung quanh.

640. Chương 646: Quỷ Cốc Trấn Phong.

Vân Thiên Hà rút lực lượng quy tắc phù văn vào trong hạch tâm không gian Quỷ cốc. Lực lượng phù văn cùng với phù văn bên trong không gian kia hoàn toàn tương hợp. Hắn giống như đang dùng chìa khoá mở cửa vào bảo tàng.

Khi phiên không gian này được kích hoạt mở ra thì tâm thần ý chí của Vân Thiên Hà đồng thời tiến nhập vào trong không gian đó. Dưới sự ăn khớp phù văn thì Thiên Tháp ở trong phiên không gian trong Quỷ cốc phản ứng cường liệt.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ vang lên khiến trời rung đất chuyển. Không gian xung quanh Quỷ cốc bắt đầu phát sinh ba động bị bóp méo. Lúc này toàn bộ Thiên Quỷ Sơn đều lay động kịch liệt.

Bất quá lúc này Vân Thiên Hà cũng kiệt lực khổng chế. Nếu như hắn trực tiếp thu lấy mà nói, không gian ba động ở đây bị bóp méo sẽ khiến toàn bộ Thiên Quỷ Sơn cùng phương viên chung quanh khoảng một trăm dặm trở thành bình địa.

Tuy Vân Thiên Hà nắm giữ bản nguyên lực lượng pháp tắc, nhưng đây cũng là lần đầu hắn thử thu lấy không gian tồn tại độc lập cho nên hắn cực kỳ cẩn thận.

Tại chỗ không gian ba động bị bóp méo, một cỗ lực lượng vô hình ở phía sau đột nhiên giống như phụ trợ Quỷ cốc nổi lên. Một người bình thường dùng mắt không thể nào mà nhìn thấy được. Cỗ lực lượng này chậm rãi bốc lên, dần dần huyền phù trên bầu trời Quỷ cốc giống như lực thái dương tương hỗ lực lượng quang cầu khi nãy.

Không gian trong Quỷ cốc vô cùng rộng lớn, Vân Thiên Hà tận lực khổng chế, tâm thần quán nhập vào đầu mỗi then chốt trong không gian kia. Hắn thử cải biến lực lượng quy tắc phù văn ở trong lần ngoài khiến cho Quỷ cốc thu nhỏ lại.

Ca ca.

Lúc này từng đợt thanh âm chói tai vang lên giống như sét đánh ngang tai. Âm âm từng trận. Lực lượng quy tắc phù văn trong Quỷ cốc được cải biến, phiên không gian cũng bắt đầu thu nhỏ lại.

Thẳng đến khi phiên không gian kia đình chỉ không có tiếp tục thu nhỏ nữa thì cũng đã mất một khoảng thời gian dài. Mà lúc này Vân Thiên Hà cũng đã đạt đến cực hạn. Nếu Vân Thiên Hà còn muốn thu nhỏ lại nữa thì chỉ là lực bất tòng tâm.

Hắn cảm giác phiên không gian kia thu nhỏ đến mức này cũng không sai biệt lắm với yêu cầu ban đầu của hắn. Vì thế mà song chương chậm rãi ổn định dùng một phần lực lượng cấp tốc nâng Quỷ cốc lên.

Sau khi Quỷ cốc bị Vân Thiên Hà khống chế thì lúc này toàn bộ Thiên Quỷ Sơn cũng đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh như vốn có.

Bất quá ở trên một ngọn núi phía xa. Tộc nhân Quỷ cốc chết lặng, cảm giác hít thở không thông.

Họ chỉ thấy một Quỷ cốc nơi là họ đã sinh sống bao lâu nay đã biến mất không thấy đâu. Thật giống như bị người ta di dời đi, bây giờ chỉ còn là một mảnh đất phẳng. Nơi đó giờ không khác gì một bình nguyên, tuy trên bình nguyên không có lấy một ngọn cỏ nhưng mùi bùn đất rất thơm, tràn ngập khí tức sinh mệnh. Nó giống như là hi vọng cho bình nguyên sau này sẽ có những đồng cỏ xanh bát ngát. Nếu như trồng lương thực ở đây thì chính là một lựa chọn hoàn hảo.

Lúc Vân Thiên Hà nâng Quỷ cốc lên, giống như một người dùng tay nâng một toà đại sơn lên, hắn cũng không có cảm giác bị áp lực. Vân Thiên Hà nhìn Trữ Vọng gật đầu rồi ngay lập tức mang Quỷ cốc cấp tốc lộ khai Thiên Quỷ Sơn.

Lúc này Trữ Vọng nhìn Cơ Trường Không nói:

- Chủ nhân sẽ mang Quỷ cốc đến U Tuyền Huyết Hà phong ấn. Đồng thời cũng đem toàn bộ Quỷ cốc trấn áp ở đây. Mà tiếp theo hắn có thể tái thu Thiên Tháp và hai kiện thánh khí. Cho nên các người bố trí Càn Khôn đại trận. Nếu như có thể cùng với Quỷ cốc liên quan thì sẽ tạo ra tác dụng không tưởng. Lúc này chủ nhân sẽ đem Quỷ cốc bố trí vào bên trong Càn Khôn đại trận. Người hắn là minh bạch ý tứ của chủ nhân chứ?

Cơ Trường Không nghe xong, nhất thời hai mắt sáng ngời, nói:

- Cứ như vậy đi. Chúng ta sẽ lập phòng tuyến để chống cự lại bước tiến của Dị Linh. Như vậy trong lúc giằng co, chúng ta có thể thông qua không gian trong Quỷ cốc mà tấn công Dị Linh.

Trữ Vọng thấy Cơ Trường Không minh bạch ý tứ, nhân tiện nói:

- Mặt khác ý chủ nhân bảo ta nói với người. Hắn kế tiếp sẽ thu hồi thánh vật Thiên Tháp. Bất quá Thiên Tháp hiện đang bị một tông môn chiếm giữ. Chuyện này các người nên giải thích rõ ràng cho bọn họ hiểu. Chủ nhân đã giao phó, tương lai Dị Linh có bị tiêu diệt hay không thì Thiên Tháp có hỗ trợ không nhỏ trong việc này. Tất nhiên sau này sẽ có hồi báo thoả đáng.

Cơ Trường Không nói:

- Việc này ta chắc chắn báo cáo với cộng chủ, các hạ cứ yên tâm.

Trữ Vọng gật đầu, không gian lại xuất hiện ba động bị bóp méo mà nàng cũng lập tức biến mất không thấy đâu.

Cơ Trường Không đang chuẩn bị chạy đến Thần Điện để thông báo việc này. Nhưng hắn mới chỉ đi được có vài bước thì Cốt Niết Nông vội vã chạy về, cau mày đánh giá bình nguyên kia nói:

- Trường Không, ở đây đã xảy ra chuyện gì. Phải chăng có cường địch đột kích. Quỷ cốc thế nào mà lại không thấy đâu?

Cơ Trường Không nói:

- Lão tổ tông, nếu như là cường địch đột kích thì hiện tại chúng ta còn có thể bình an vô sự sao? Mới vừa rồi là Thiên Hà ở đây, hắn đến lấy mang Quỷ cốc đi rồi.

- Cài gì, Thiên Hà mang Quỷ cốc đi rồi?

Cơ Niết Nông thất kinh nói:

- Quỷ cốc có một không gian thần bí, hần làm sao lấy đi được?

Cơ Trường Không liền đem quá trình Thiên Hà thu lấy mang đi kể lại. Đồng thời cũng nói tới nhiệm vụ mà Trữ Vọng giao phó trước khi rời đi. Tất cả giải thích cho Cơ Niết Nông một lượt.

Cơ Niết Nông nghe vậy lúc này mới bình tĩnh vuốt râu nói:

- Nghĩ không được truyền thuyết mà bấy lâu nay mọi người biết đến lại thật sự tồn tại, thượng cổ Thiên Thù Ngự Giả có lưu lại ba kiện thánh khí. Trách không được chúng ta hao tổn bao nhiêu thời gian cũng không thể phá giải được sự huyền bí của Quỷ cốc. Đến khi Thiên Hà phá vỡ đưa ra ngoài thì mới có thể hiểu rõ được. Xem ra đây chính là tạo hoá a.

Cơ Trường Không nói:

- Lão tổ tông, vị Long tôn kia có nói cho chúng ta biết một số chuyện. Thiên Hà có ý định dùng Quỷ cốc để trấn áp phong ấn của U Tuyền Huyết Hà. Đồng thời hần cũng muốn chúng ta bày binh bố trận, đến lúc đó cũng sẽ bố trí Quỷ cốc ở bên trong. Mà sự tình Thiên Thập cần phải xử trí một cách thoả đáng. Bất quá Liên Ngân La có vẻ không hài lòng về cái chết của Khương Tề Sâm. Điều này mang lại cho chúng ta không ít phiền muộn.

Cơ Niết Nông nói:

- Cái chết của Khương Tề Sâm xác thực là điều ngoài ý muốn. La Sát Nữ cũng đã bị bắt, Liên Ngân La hiểu được điều này nên hần cũng sẽ không tìm cách đối đầu với Thần Điện. Tuy nhiên với việc Thiên Hà muốn thu hồi Thiên Thập, ta tự mình phải đi thương nghị một phen mới được. Cần phải hảo hảo trấn an Liên Ngân La một chút. Để tránh sau này phát sinh những việc không đáng có.

Dứt lời Cơ Niết Nông giao mọi việc ở Quỷ cốc cho Cơ Trường Không. Còn hần thì chạy tới Nam Vực phối hợp với Kiền Linh lão tổ bày binh bố trận nên vội vã ly khai.

...

Cốt tàng nguyên.

Sự tình đã qua nhiều ngày. Lúc Vân Thiên Hà mang theo Quỷ cốc đến đây mới phát hiện ở đây có không ít Dị Linh. Hơn nữa toàn bộ cốc đều có dấu hiệu bị Dị Linh ăn mòn. Nói chung hoàn cảnh nơi đây cũng trở nên vô cùng ác liệt.

Nhân loại phải chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh ác liệt này, mà hần cũng dần dần cảm thụ được Âm Tinh Vực ở đây. Không gian ở đây bắt đầu xuất hiện từng đợt ba động bị bóp méo càng ngày càng cường liệt hơn.

Hần biết, Dị Linh ở các không gian khác đang muốn đi ra, đã bắt đầu trùng kích thôn phệ dòng xoáy không gian. Cho nên mới xuất hiện sự tình này.

Thời gian eo hẹp nên Vân Thiên Hà cũng không để ý đến việc Dị Linh tàn sát bừa bãi nơi này mà trực tiếp khởi động Quỷ cốc đặt lên cốt tàng nguyên.

Tê Hào.

Khi không gian ở Quỷ cốc được phóng ra liền mang đến những trận ba động có lực lượng vô cùng cường đại. Giống như một ngọn núi đột nhiên rơi xuống một cánh đồng hoang vu. Dị Linh căn bản không thể nào đào thoát cho nên mới không ngừng kêu gào thê lương. Không thể làm gì khác hơn là bất lực để không gian trong Quỷ cốc áp thành bột mịn.

Ầm ầm.

Quỷ cốc rơi xuống cốt tàng nguyên khiến cho trời rung đất chuyển một hồi lâu mới ngừng lại.

Vân Thiên Hà không ngừng rót lực lượng quy tắc phù văn tiến nhập vào bên trong Quỷ cốc. Nhanh chóng đem Quỷ cốc cùng không gian ở bên trong nó phóng đại bao trùm lên toàn bộ cốt tàng nguyên giống như trước kia Tạo Hoá Thần điện bày binh bố trận.

Không gian bị bóp méo, còn có bốn nguyên lực cường đại quấy rầy có thể làm cho phiên đại địa bị Dị Linh chiếm giữ trong nháy mắt bị bao phủ lên một tầng lực lượng vô cùng quý dị. Giống như một phiên bình nguyên trong nháy mắt tiêu thất khỏi thế gian không thấy đâu.

Bất quá Vân Thiên Hà cũng không có chậm trễ đem Quỷ cốc đề lên trên cột tàng nguyên. Bởi vì không phải dễ dàng là có thể để một khối thạch đầu lên trên một đồng rơm đơn giản như vậy. Dù sao thì đồng rơm rạ kia còn có gốc rễ. Nếu như nảy mầm thì có thể xuyên thủng tầng đá kia.

Cho nên Vân Thiên Hà nhanh chóng tiến nhập vào hạch tâm không gian trong Quỷ cốc. Ở trong đó đánh ra từng đạo lực lượng quy tắc phù văn. Rồi nhanh chóng lên vào nơi trước đây hẩn thu lấy bốn nguyên chi thủy tìm cách tách rời không gian bị phong ấn kia.

Khi hẩn tiến nhập vào trong không gian này cũng phát hiện vài chỗ bị tổn hại, xem ra là bị Dị Linh trùng kích. Chính lúc này hẩn cảm thụ được một cỗ lực lượng đang trùng kích phong ấn không gian khiến cho nơi đây không ngừng run rẩy.

Không để ý đến việc Dị Linh trùng kích, Vân Thiên Hà lập tức đánh vào đại lực lượng quy tắc phù văn vào trong phiên không gian bị phong ấn.

Khi lực lượng phù văn bắt đầu hình thành tác dụng thì đồng thời lực lượng phù văn trong hạch tâm không gian Quỷ cốc tương hợp. Trong nháy mắt chỉ thấy vài đạo phù văn xuyên thấu phiên không gian bị phong ấn cùng với lực lượng phù văn trong không gian Quỷ cốc nổi lên.

Khi hai cỗ lực lượng quy tắc phù văn kết hợp lại với nhau, trong sát na toàn bộ không gian bị phong ấn giống như được bổ thêm một tầng bảo hộ. Cảm giác như nó muốn vỡ tan thành từng mảnh. Trong thời gian nhẩn, lực lượng Dị Linh trùng kích cũng nhanh chóng yếu đi rất nhiều.

Xem ra dùng Quỷ cốc để trấn áp Dị Linh ở phiên không gian bị phong ấn này có thể tạo ra tác dụng nhất định. Tuy rằng chỉ là tạm thời nhưng có thể kéo dài thêm thời gian Dị Linh trùng kích ly khai.

Ly khai không gian bị phong ấn, Vân Thiên Hà đã ở trung tâm không gian Quỷ cốc. Hẩn dùng lực lượng quy tắc phù văn bố trí một cái phong ấn ở nơi này. Sau đó lại dùng lực lượng quy tắc phù văn nối liền với Càn Khôn đại trận tạo thành một cấm chế. Cứ như vậy, sau này khi Dị Linh tấn công chiếm đóng. Lợi dụng không gian trong Quỷ cốc có thể hoàn hảo được một chút.

Sau khi bố trí xong tất cả, Vân Thiên Hà liền ly khai Quỷ cốc. Lúc này Trữ Vọng chạy tới, thấy Vân Thiên Hà bố trí xong tất thấy nói:

- Chủ nhân, Hồ Tinh Tử đã bắt được La Sát Nữ. Chủ nhân định xử trí như thế nào?

641. Chương 647: Túc Ly Chi Chí.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, người này còn giá trị nào để lợi dụng?

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Dẫn nàng đến đây, ta muốn nàng đi lấy cho ta một thứ. Vật này đối với ta vô cùng trọng yếu.

- Chủ nhân muốn lấy vật gì?

Vân Thiên Hà đột nhiên trầm giọng nói:

- Hồn cách của Thiên Nữ.

Trữ Vọng thất kinh, sửng sốt một lúc lâu mới nói:

- Chủ nhân, việc này người muốn tâm tư a. Thiên Nữ vốn là một cường giả của Thiên tộc từ thời thượng cổ, hơn nữa lại là Thiên Thủ Giả. Làm thế nào có thể gặp được ở chỗ này hơn nữa còn vì một con kiến hôi nho nhỏ. Cho dù có xuất hiện đi chăng nữa thì chủ nhân muốn đoạt được hồn cách của ả cũng phi thường khó khăn. Cho dù có đoạt được thì chủ nhân cũng không thể dùng được.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Vì sao trong không gian này, lúc đầu chỉ có một Dị Linh Vương có thể chạy thoát được dưới sự trợ giúp của Quy Tinh Tử. Lúc đầu ta nghĩ chuyện này rất kỳ quặc. Thế nhưng sau này lại phát hiện ra La Sát Nữ. Ta chỉ biết trong chuyện này có liên quan đến nàng. Với thực lực của Quy Tinh Tử có khả năng phá vỡ phong ấn không gian, đồng thời không bị bốn nguyên lực lượng mà chạy thoát. Nếu như nàng có thể chạy thoát thì tại sao không giúp đỡ các Dị Linh Vương khác, như vậy bọn họ chẳng phải càng cường đại sao?

Nghe những lời này, Trữ Vọng không khỏi trầm tư suy nghĩ, nói:

- Chủ nhân, án theo suy đoán của người thì chuyện này xác thực có chút kỳ quặc. Nhưng chẳng lẽ những Dị Linh Vương kia có thể tồn tại là do phía sau có người thúc đẩy?

Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Người hắc là biết, tại một nơi thì Vân Ly Huyền Thiên là Tạo Hoá đứng đầu. Hắc há có thể không suy tính được những biến cố sắp sửa phát sinh. Vì sao hắc lại bị Tinh Tổ dễ dàng giết chết. Lẽ nào hắc thực sự không thể chạy trốn? Hơn nữa trong chuyện này, sau khi Quy Tinh Tử đến đây cũng không có trở lại lần nào. Nhưng vẫn ẩn núp trong một phiên không gian ở phụ cận. Hắc nói hắc sợ hãi, thực sự sợ hãi, mà tại sao hắc sợ hãi và hắc sợ hãi cái gì? Có lẽ do hắc hiệp trợ Dị Linh Vương chạy trốn mà từ đó biết được không ít bí mật. Hắc sợ sau khi trở lại sẽ bị Tinh Tổ giết người diệt khẩu. Mà về sau Hổ Tinh Tử đến gặp hắc, hắc cũng không dám đem bí mật này nói ra. Tự nhiên là sợ hãi, vì hắc không còn một người có thực lực cường đại chống lưng như trước. Hắc sợ mình sẽ lọt vào trong vòng vây trả thù. Cho nên hắc cũng chỉ nói chuyện này cho mỗi mình ta. Cũng chính vì thế mà Quy Tinh Tử mới bán mạng làm việc cho ta như vậy.

- Đã như vậy, vì sao chủ nhân còn phái Quy Tinh Tử trở lại?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Đây là cho hắc một loại lựa chọn, cũng là một loại khảo nghiệm. Nếu như hắc có dũng khí trở lại, điều đó chứng tỏ rằng hắc sẵn sàng vì ta mà làm việc. Có như thế ta mới có thể trọng dụng hắc. Nếu như hắc nao núng do dự, có lẽ hắc không muốn trở lại. Hắc ngoại trừ việc biết được bí mật của Dị Linh Vương ra cũng không có bất cứ giá trị nào. Bản tôn cũng sẽ không thu nhận những người không có chí hướng muốn đạt được Chân Vũ Đế Tinh.

Trữ Vọng nghe vậy không khỏi than thở:

- Chủ nhân, như vậy chẳng phải là làm một việc vô nghĩa sao. Nhưng nghĩ không ra bên trong lại hàm chứa thâm ý sâu xa đến như vậy. Sau này Trữ Vọng còn cần phải học tập ở chủ nhân rất nhiều.

Vân Thiên Hà nói:

- Hay cho câu nói kia. Thực ra thì trí tuệ của Long tộc các người cũng không thua kém gì nhân loại. Nhưng chỉ là phương pháp suy nghĩ, giải quyết vấn đề của các người không giống với nhân loại mà thôi. Cho nên ta trước đây cũng đã nói qua, chờ sau này người lĩnh ngộ được, thì hãy suy ngẫm lại những vấn đề này. Lúc đó người sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

Trữ Vọng không hiểu nói:

- Chủ nhân, Dị Linh Vương vì sao lại có liên quan đến Thiên tộc?

Vân Thiên Hà nói:

- Lần trước Dị Linh Vương kia không phải đã để lại ấn tượng trong người sao. Nàng cùng với những Dị Linh Vương khác hoàn toàn không giống nhau. Lúc đó ta đã nghĩ chuyện này đúng là rất kỳ quặc. Dị Linh Vương vốn sợ hãi bốn nguyên chi hoả. Nhưng Dị Linh Vương kia có thể hấp thụ để đề thăng thực lực của chính mình. Hơn nữa người có phát hiện con người của hắc có màu xanh nhạt. Điều đó chứng tỏ là do tinh hoa ngưng kết thành sinh mệnh. Mà chúng ta ở cổ chiến trường U Hoang Vực. Ta tại không gian xung quanh phát hiện khí tức lưu lại trong cổ chiến trường cùng với khí tức trên người Dị Linh Vương kia hoàn toàn trùng khớp. Mà khí tức này không có đặc điểm của Long tộc, cũng không có đặc điểm của Nhân tộc. Cho nên chỉ có thể là Thiên tộc.

- Chủ nhân, nếu vậy thì La Sát Nữ kia có thể dẫn Thiên Nữ tới?

Trữ Vọng nói.

Vân Thiên Hà phát hiện muốn để Trữ Vọng minh bạch một số vấn đề then chốt, xác thực cần tồn không ít tâm sức, nên hẳn nói luôn một thể:

- Trong thế giới này, có một tổ chức tên là Thiên U Âm Điện. Đến thời khắc quan trọng sẽ giúp Dị Linh phá mở không gian phong ấn, đến lúc chúng được phóng xuất bắt đầu xây dựng thế giới tử vong thuộc về Dị Linh. Tổ chức này theo những đầu mối mà ta có được thì bọn họ cùng với sự tồn tại của La Sát Nữ có liên quan tới nhau. Mà tổ chức này đối với Thử Nữ lại vô cùng kính nể. Có thể thấy được thân phận của La Sát Nữ không đơn giản chút nào. Cũng không phải vì Âm Điện sợ hãi thực lực của nàng, mà chắc hẳn còn phải có nguyên nhân khác. Từ sau khi La Sát Nữ xuất hiện thì cũng đúng lúc thế giới này trở nên hỗn loạn. Điều này không thể nghi ngờ là chẳng khác nào bang trợ cho tổ chức Âm Điện này. Như vậy người chắc hẳn phải đoán được nàng trăm phương ngàn đường để muốn tạo ra hỗn loạn, lẽ nào chỉ là để vui đùa?

Trữ Vọng nói:

- Cho nên chủ nhân muốn thông qua La Sát Nữ, xem xem thân phận của nàng là gì. Đến tột cùng có liên quan đến Thiên tộc hay không?

Nghe vậy, lúc này Vân Thiên Hà mới gật đầu vui mừng nói:

- Chính là như vậy, nếu như là người của Thiên tộc như vậy thì chắc chắn có liên quan tới Thiên tộc. Chỉ là không biết nếu như liên quan tới Thiên Nữ thì rõ ràng La Sát Nữ là một quân cờ được Thiên Nữ bố trí ở thế giới này. Một quân cờ nhưng lại có thể biết được tạo hoá, đồng thời cũng có được huyết mạch của nhân tộc.

Lúc này đột nhiên Trữ Vọng nói một câu:

- Đã như vậy, trong thế giới Long tộc, chỉ sợ cũng có quân cờ như vậy. Long tộc nên làm như thế nào?

Vân Thiên Hà sững sốt nhưng cũng nhanh chóng bình tâm, lập tức nói:

- Long tộc muốn làm gì? Tự nhiên là muốn nghĩ ra biện pháp phá vỡ tàn phá không gian mà Dị Linh thông qua đó để xâm nhập. Vài mảnh không gian phong ấn Dị Linh hội hợp lại, nếu như không có các biện pháp chuẩn bị thoả đáng, đảm bảo rằng phong ấn Dị Linh Vương ở Thiên Tàng không gian không bị phá vỡ. Nếu như Long tộc còn muốn tiếp tục tồn tại thì bọn họ chỉ có một cách làm duy nhất và lúc này bọn họ cũng không còn đường lui nữa rồi.

- Giả như lai lịch của Dị Linh Vương cùng với Thiên tộc có liên quan tới nhau. Vậy chẳng phải Long tộc sẽ bị diệt vong hay sao.

Trữ Vọng nói.

Vân Thiên Hà lắc đầu nói:

- Cho dù là Dị Linh Vương có liên quan tới Thiên tộc đi chăng nữa thì lâu nay đã không còn chịu sự khống chế của Thiên tộc nữa rồi. Hiện giờ Thiên tộc còn khó có thể bảo toàn được bản thân, bọn họ đâu còn muốn lợi dụng Dị Linh Vương để mà làm ra những việc không đâu nữa. Được rồi, chuyện này bản tôn sẽ giải quyết một cách thoả đáng, trước hết chúng ta nên thu lấy Thiên Tháp này đi đã.

Dứt lời, Vân Thiên Hà bay về phía Thiên Tháp, Trữ Vọng trầm ngâm suy nghĩ, cũng nhanh chóng đánh ra vài đạo phù văn biến mất trong hư không.

...

Kiên Châu, Tĩnh Quốc.

Hiện giờ đã không chịu chế ước cùng ràng buộc của nhị vị Các chủ Thiên Tháp, Đường Túc Ly cảm giác từ trước tới nay chưa bao giờ được thoải mái như vậy. Thậm chí ngay cả việc La Sát Nữ biến mất vô tung vô ảnh cũng không thể làm hắn buồn phiền lo âu. Hiện giờ hắn đang vô cùng sung sướng.

Lúc này hần mới cảm giác được mình chân chính là một vị Đế Vương. Có thể làm chủ Tĩnh Quốc. Đồng thời cũng khôi phục lại được một phần tráng khí, phong độ khi xưa.

Bất quá, giờ đây hần đã không còn nhân tính, điều này cũng do hần tu luyện công pháp không trọn vẹn gây nên.

Ngay sáng sớm, Đường Túc Ly đã điên cuồng phát tiết trên người ba thiếu nữ. Đồng thời sau khi hưởng lạc xong liền giết chết ba thiếu nữ này. Lúc này hần mới cảm giác tinh thần hưng phấn. Mặc Hoàng Kim Chiến Y Giáp lên rồi đi tới thao trường.

Lúc này hần dự định thực hiện những tâm nguyện trước kia mà mình không có làm được. Thừa lúc thiên hạ Đông Vực hỗn loạn mà thống nhất Đông Thổ, trở thành một Thiên Cổ Nhất Đế.

Dù cho hần có bị bêu danh thiên cổ hay không thì đối với một cường giả như hần mà nói thì việc thực hiện được tâm nguyện mới là quan trọng nhất. Dù chỉ là hưởng thụ loại cảm giác này một ngày một đêm thôi, hần mới cảm thấy cuộc đời này không bị bỏ phí.

Nửa đầu cuộc đời hần sống trong cảnh huy hoàng tráng lệ. Nhưng nửa sau, khi tuổi tác hần ngày càng cao thì lại phải sống trong sự nhọc nhằn mà không thể nào làm khác được. Trong tâm linh hần cũng chỉ còn tồn tại những tâm nguyện giúp cho hần nhẫn nhục sống tạm bợ cho đến ngày hôm nay. Và để có thể thực hiện được những tâm nguyện này thì đó là lý do để hần sống cho tới bây giờ.

Nhân tính của hần sớm đã không còn khi hần tự tay giết chết thê tử cùng với nữ nhi. Hần còn một nhi tử, nhưng chả bao giờ hần dă động đến. Hần cũng không để ý tới buồn vui, sinh tử của thần dân cũng như bọn họ muốn gì ở hần. Chỉ cần hần là Đế Vương thì hần muốn ai chết, người đó phải chết.

Cho nên hần đi tới thao trường với hy vọng có thể chiếm đoạt thiên hạ.

Chỉ là khi tới thao trường, sắc mặt Đường Túc Ly nhất thời trầm xuống. Hần chỉ thấy trên thao trường hôm nay có thừa thớt vài tên quan tướng. Ngay cả sĩ quan cấp dưới cũng không có nổi năm mươi người. Mà thần tình của bọn họ thì vô cùng uể oải, không hề có chút sát khí của một quân nhân nào cả.

Thấy vậy, Đường Túc Ly không thể nào kiềm chế được. Hần đứng trước mặt một vị đại tướng kêu lên:

- Phương Phác, trăm hôm nay điểm binh. Vì sao chỉ có vài người, thậm trí ngay cả sĩ khí cũng không có. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phương Phác đã đi theo Đường Túc Ly từ khi còn rất nhỏ, cho nên đến bây giờ hần vẫn tận tâm trung thành. Cho dù chủ nhân giờ đây đã thay đổi, nhưng hần vẫn cứ trung thành như vậy.

Nghe câu hỏi của Đường Túc Ly, Phương Phác tiến lên đáp:

- Hoàng thượng, giờ đây Vong tộc Dị Linh đột kích, có rất nhiều người đã dũng mãnh đi tới Đông Vực. Hiện tại thiên hạ đang trong tình trạng hỗn loạn, lương thực thiếu thốn. Các tướng sĩ trong quân khi nghe những người chạy nạn bên ngoài nói về sự nguy hại của Dị Linh thì vô cùng khảng hoảng. Thậm chí còn xuất hiện hiện tượng đào ngũ. Mà hiện tại Hoàng Thượng lại muốn xuất binh, điều này là vô cùng khó khăn. Lương thực thiếu thốn, căn bản là không đủ để cung cấp cho quân đội. Cho nên rất nhiều tướng sĩ cho dù kẻ đao vào cổ cũng phản đối chiến tranh kịch liệt. Thậm chí còn có người nói...

642. Chương 648: Tĩnh Diệt!

Sắc mặt Đường Túc Ly nhăn nhó, có phần âm trầm dữ tợn.

Phương Phách nói:

- Bọn họ nói, bây giờ Vong tộc Dị Linh mang đến hoạ diệt vong cho nhân loại. Mà Hoàng Thượng lại không hưởng ứng với lời hiệu triệu cùng nhau đối kháng với Dị Linh của Thần Điện. Không những thế lại còn muốn thiên hạ thêm đại loạn, phát động chiến tranh, tàn sát chính chủng tộc của mình. Loại Hoàng Đế ngu ngốc phát rồ này không đáng để cho bọn họ thuần phục.

- Hồn trưởng.

Nghe xong những lời này, Đường Túc Ly nổi giận quát:

- Là ai đã tung tin đồn trong quân, lập tức tru sát cho trẫm, trẫm muốn tru sát cả nhà hần...

Đứt lời, Đường Túc Ly trừng mắt nhìn Phương Phác:

- Người có phải cũng nghĩ như vậy hay không?

Phương Phác nói:

- Hoàng Thượng muốn thần chết, thần không chối từ. Thế nhưng Hoàng Thượng muốn thần chờ tới khi nhân tộc lâm vào tình cảnh hỗn loạn, có nguy có bị diệt vong để phát động chiến tranh, tàn sát dị sĩ. Thần cũng khó lòng tòng mệnh. Thỉnh Hoàng Thượng trị tội.

- Ha ha ha...

Đường Túc Ly giận giữ, ngược lại còn phá lên cười, thậm chí là cuồng tiếu.

Nở nụ cười một lúc lâu, lúc này hần mới đình chỉ, nhìn qua chúng tướng sĩ có mặt trên thao trường, nói:

- Còn ai muốn ngăn cản trẫm thống nhất thiên hạ?

Tất cả các tướng sĩ có mặt ở đây đều chần chờ bất định. Bọn họ lúc này cũng thập phần do dự. Nếu như lúc này Đường Túc Ly đột nhiên nổi điên lên thì đừng ai mong có thể sống sót rời khỏi đây.

Răng rắc.

Âm thanh đầu khớp xương vang lên, tuy không to nhưng ở trên thao trường ai cũng cảm thấy âm thanh đó vô cùng chói tai và khủng bố. Chỉ thấy Đường Túc Ly đã bóp nát đầu một tên sĩ quan cấp tá, máu chảy đầm đìa, nghe răng cười nói:

- Ai dám ngăn cản trẫm thống nhất thiên hạ, thì người đó phải chết. Lập tức chấp hành quân lệnh, ngay hôm nay khởi binh, tru diệt cừu tộc.

- Hoàng Thượng.

Phương Phác còn muốn khuyên can thì Đường Túc Ly đã ban cho hần một chưởng vào ngực. Nhận một chưởng này, Phương Phác giống như điều đứt dây bay xa mười trượng rồi ngã nhào xuống đất, cuống phun một ngụm tiên huyết. Cuối cùng trọng thương mà chết.

Đường Túc Ly nói:

- Nghĩ không được ngay cả người mà trẫm lâu nay vẫn luôn tin tưởng mà bây giờ lại muốn ngăn cản trẫm thống nhất thiên hạ. Trẫm cho các người một cơ hội cuối cùng. Lập tức chấp hành quân lệnh, bằng không xử tử toàn bộ.

Nghe Đường Túc Ly nói thế, lúc này các tướng sĩ có mặt trên thao trường đồng loạt tuân lệnh ly khai. Nhưng vẫn còn một bộ phận các tướng sĩ do dự. Thấy Đường Túc Ly bạo ngược như vậy cũng nhanh chóng tuân mệnh ly khai.

Về phần sau khi bọn họ ly khai có hay không chấp hành mệnh lệnh thì điều này cũng rất khó nói.

Đường Túc Ly đã vài ngày nay không có hỏi đến quốc sự. Toàn bộ tâm tư hần đều đặt vào việc tu luyện. Hần đã sớm không để ý tới thần dân và các tướng sĩ. Hôm nay hần cư nhiên xuất thủ đánh chết thuộc hạ trung thành nhất của mình. Loại hành vi này khiến cho các tướng sĩ vừa thất vọng vừa đau khổ.

Bất quá tin tức Đường Túc Ly khởi binh cũng nhanh chóng lan ra. Có một bộ phận các tướng sĩ trung thành với Đường Túc Ly chấp hành mệnh lệnh một cách nghiêm chỉnh.

Đối với hành động này của Tĩnh Quốc, cũng đã gây không ít xôn xao dư luận trong dân gian. Toàn bộ bách tính đều oán thán, chỉ trích tên Hoàng Thượng ngu ngốc vô tri. Cho nên bách tính muốn cự tuyệt không cung cấp lương thực.

Thậm chí còn có một số nạn dân từ nước khác chạy đến âm thầm kích động. Tổ chức một đạo quân cướp lương thực của quân đội Tĩnh Quốc trên đường hành quân. Bọn họ tự xưng là nghĩa tử, vì thiên hạ mà cướp lương thực cứu tế. Cướp lương thực của đội quân tàn bạo này là có thể cứu sống được rất nhiều người.

Vì vậy, dưới ảnh hưởng của bầu không khí này, toàn bộ Tĩnh Quốc bắt đầu xuất hiện đại bạo động quy mô lớn. Nơi nào bách tính cũng tổ chức quân du kích cướp quân lương để phân phát cho mọi người.

Thậm chí còn có một bộ phận binh sĩ muốn gây nội chiến trong quân cướp toàn bộ quân lương rồi sau đó đào tẩu. Có thể nói, đại quân của Tĩnh Quốc chưa xuất binh nhưng đã chịu phải đả kích vô cùng nghiêm trọng.

Mà Đường Túc Ly khi nghe được tin tức này thì vô cùng nổi giận. Hắn tức giận đến nỗi không ngừng tàn sát trong Hoàng Cung. Có thể nói trong Hoàng Cung máu chảy thành sông, đám thị vệ trong cung chạy tán loạn khắp nơi.

Để thực hiện tâm nguyện của mình, Đường Túc Ly vẫn không có để ý tới bạo động và hỗn loạn. Hắn tự mình mặc áo giáp đến thao trường, dẫn theo các tử sĩ trung thành với mình tự thân xuất chinh. Hắn đi tới đâu, phàm là bách tính có quân lương trong tay đều bị hắn tàn sát một cách vô tình. Đạo quân tiên phong của Đường Túc Ly nhất cử đánh tới địa giới Tuyên Châu, thôn phệ lãnh thổ tới hậu của tàn Đường.

Ba ngày tàn sát, đội quân của Đường Túc Ly quá mức điên cuồng. Trên đường đi mà gặp phải bọn họ thì bách tính tính còn biết chạy điên cuồng hồng giữ lại mạng sống cho mình. Vì thế mà đại quân Tĩnh Quốc rất nhanh tiến đến Đường Kinh.

Đến ngày thứ năm, đại quân Tĩnh Quốc do Đường Túc Ly dẫn đầu nhất cử phá vỡ cửa thành Đường Kinh. Hoàng đế bù nhìn Đường Linh Thành đào tẩu. Đường Túc Ly chiếm được Đường Kinh. Đây là lần thứ hai hắn trở về địa phương quen thuộc này. Lần đầu chính là lúc ở trong Đường Hoàng Cung, chính thức tuyên bố Đại Đường diệt vong.

Ngay khi Đường Túc Ly mang binh xuất chinh chiếm lãnh địa tới hậu của tàn Đường thì cũng chính là lúc tàn Đường diệt vong truyền khắp thiên hạ khiến cho thiên hạ vô cùng khiếp sợ.

Bất quá càng nhiều người vì Đường Túc Ly phát động chiến tranh xâm lược tàn bạo mà không để ý tới sinh linh thiên hạ đang gặp nguy vong mà vô cùng nổi giận.

Ngày thứ sáu, toàn bộ tổ chức Viêm Hoàng cục đồng loạt triển khai hành động. Phàm là tử sĩ của Đường Túc Ly cùng với quan viên cứ mỗi ngày lại thất tung vài người.

Ngay trong ngày hôm đó, thái tử của Tĩnh Quốc là Đường Linh Vũ sau nhiều năm thất tung đột nhiên xuất hiện trong Kinh Thành Tĩnh Quốc. Dưới sự giúp đỡ âm thầm của Viêm Hoàng cục, mở ra quân khố bí mật của Tĩnh Quốc, chiếm giữ quân lương. Đồng thời phát động bách tính cùng nhau đoàn kết, đứng lên đem toàn bộ quân đội của Đường Túc Ly cô lập.

Đến ngày thứ bảy, quân đội Đường Túc Ly mới trắng trợn chiếm giữ được Tuyên Châu địa giới, chuẩn bị khởi binh đánh Hạ Quốc thì bất ngờ trong quân doanh xuất hiện có người làm phản. Một nhóm sát thủ thần bí lẻn vào trong quân doanh, tập trung giết chết những phần tử hiếu chiến nhất trong số những tử sĩ của Đường Túc Ly.

Bởi trong quân bất ngờ có người làm phản, tướng lĩnh bỏ mình. Có thể nói sau khi xảy ra nội chiến, đại quân của Đường Túc Ly lần thứ hai bị đại thương.

Đến ngày thứ mười ba, Đường Túc Ly lần thứ hai tự mình lĩnh quân, phát binh đánh chiếm Phong Linh bộ thuộc Định Châu. Trên đường đi bọn họ gặp phải quân mai phục. Chính Đông tướng quân Đồ Thiên Thanh của Hạ Quốc dẫn đầu đánh bại Đường Túc Ly ở Phong Lâm bộ. Quân đội của Đường Túc Ly toàn diệt, còn hắn thì đào tẩu.

Đến ngày thứ mười lăm, dưới sự trợ giúp của Viêm Hoàng cục, Hạ Quốc chiếm lĩnh lại được Tuyên Châu.

Sau hai mươi này, dưới sự tiếp ứng của Đường Linh Vũ, quân đội Hạ Quốc tiến nhập Kinh Thành Tĩnh Quốc, tiếp quản toàn bộ Tĩnh Quốc cùng với Xuất Vân Quốc ở giáp giới ký kết minh ước lưỡng quốc cùng nhau đối kháng Dị Linh.

Đến ngày thứ hai mươi mốt, lòng dân được trấn an. Tỉnh Quốc đã khôi phục sau thời kỳ hỗn loạn. Bầu không khí khủng hoảng cũng đã dịu xuống. Lúc này Đồ Thiên Thanh ở trước Hoàng Cung của Tỉnh Quốc tuyên bố Tỉnh Quốc diệt vong. Đồng thời cũng hướng tới các quốc gia hô hào, đình chỉ nổi loạn, đoàn kết thành đồng minh, hưởng ứng lời hiệu triệu của Thần Điện cùng nhau kháng cự Dị Linh.

...

Nhưng mà, nhân tính của Đường Túc Ly bạo ngược, hấn phát động chiến tranh tuy đã kịp thời ngăn chặn. Nhưng sau một thời gian thiên nội loạn được dẹp yên thì cũng mang đến một tia tai hoạ ngầm.

Bị cổ máu tanh cùng với tử vong làm ảnh hưởng, Dị Linh trong không gian phong ấn điên cuồng thu nạp cổ tử vong khí tức cùng tiên huyết. Lần thứ hai bắt đầu trùng kích không gian phong ấn.

Dị Linh ở Bắc Vực vì được Vân Thiên Hà dùng Quỷ cốc trấn áp phong ấn trong U Tuyền Huyết Hà nên cũng có thể trì hoãn được một thời gian.

Thế nhưng dưới sự kích thích của huyết tinh cùng khí tức tử vong, Dị Linh cũng bắt đầu giãy giụa. Ở phía Đông, tốc độ thôn phệ của Dị Linh cũng nhanh hơn, sinh linh đồ thán, tai kiếp liên tiếp không ngừng. Cho nên bách tính nhanh chóng chạy nạn tới giáp giới Càn Khôn đại trận do Tạo Hoá bố trí.

Tình thế nhân loại đã nguy cấp lại càng thêm gấp gáp.

Mà ở Âm Tinh Vực, không gian bị bóp méo ngày càng mãnh liệt. Một cổ dòng xoáy chân không xuất hiện khiến nơi đây phát sinh rung động cường liệt. Trên đại địa, nơi nào có vực sâu thì đều do phiến không gian kia tạo ra.

Lúc này hai đạo thân ảnh giống như một đoá lưu tinh hạ xuống trên phiến đại địa này.

Ầm ầm.

Ngay sau đó, một cổ lưu quang từ trên trời đánh xuống. Chỉ thấy một toà Thông Thiên Cự Tháp từ trên trời giáng xuống trung tâm phiến đại địa đang bị Dị Linh ăn mòn này, bày ra kỳ dị quang mang. Quang mang này có thể khiến Dị Linh không dám đến gần Thiên Tháp thần bí.

Ông ông.

Vào lúc này, đột nhiên có một đạo lực lượng pháp tắc phù văn tiến nhập vào trong toà tháp khiến nó bắt đầu đại trưởng. Đồng thời không ngừng kéo dài. Phảng phất như có thể đâm thủng bầu trời.

Thẳng đến khi đỉnh tháp không có chạm vào ô vân. Lúc này chỉ thấy lôi đình thiểm điện không ngừng. Từng đại lôi đình giống như những mũi tên nhọn hoắt. Một khi có một đạo lam sắc thiểm điện đánh xuống thì một số Dị Linh đang hoạt động trên mặt đất liền bị sét đánh cho nát bấy.

Hơn nữa thần kỳ chính là Thiên Tháp kia giống như một vật tích trữ lôi điện cường đại. Mỗi khi dòng xoáy chân không tăng lên ba thành thì lại có một đạo lưu quang rót vào trong tháp có thể giúp cho lực lượng lôi đình trong tháp càng thêm cường đại.

Cứ như vậy, có thể khiến cho Dị Linh khiếp sợ mà không dám bạo động, cũng không dám tiếp cận Thiên Tháp nửa bước. Đồng thời cũng khiến cho tốc độ trùng kích của bọn chúng chậm lại.

Lúc này, Vân Thiên Hà rót một cổ lực lượng Lôi Đình ý chí vào trong cự tháp. Đồng thời cũng rót vào phong ấn không gian một đạo lực lượng quy tắc phù văn để Thông Thiên Cự Tháp có thể hấp thu ba động do dòng xoáy chân không tạo ra. Sau đó kết hợp với lực lượng ý cảnh của Vân Thiên Hà hình thành lực lượng lôi đình càng thêm cường hãn khiến đám Dị Linh phải kinh sợ.

Lúc Vân Thiên Hà thu công, Trữ Vọng đứng một bên hộ pháp nói:

- Chủ nhân, nghĩ không ra Thiệp Tháp này có thể thu nạp lực lượng của dòng xoáy chân không. Thực là có công hiệu thần kỳ, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta. Dòng xoáy không gian loạn lưu là chỗ xung yếu có thể giúp Dị Linh tiến nhập phiến không gian. Nhưng giờ đây có toà tháp này, không thể nghi ngờ là bọn chúng sẽ không dễ dàng có thể tiến nhập được.

Vân Thiên Hà lại nói:

- Dị Linh ở đây khác với các Dị Linh bình thường. Bọn họ nếu như trùng kích không gian này không được, e là sẽ chuyển sang xâm lấn không gian khác. Như vậy thì Long tộc sẽ phải đối mặt với áp lực lớn hơn nữa. Đương nhiên, bản tôn đặt tháp ở chỗ này cũng là có ý tứ khác. Chính là triệt để gián đoạn Di Sinh thể giới với bất kỳ phiến không gian vãng lai. Có toà tháp này thì bọn họ đừng mong mở tương dựa vào yếu điểm này mà tiến nhập.

643. Chương 649: Giá Trị Của La Sát Nữ.

- Lễ nào chủ nhân muốn các chủng tộc khác không để ý tới phiến không gian kia?

Vân Thiên Hà nhìn Trữ Vọng, thản nhiên nói:

- Phiến không gian kia là chủ thể, bản tôn nhớ kỹ, Tử Vi gia tộc cũng tồn tại Thiên Tru Giả. Nếu như bọn họ không có năng lực bảo hộ được phiến không gian kia thì đã không cần dựa vào thực lực cường đại của bản tôn để che chở cho bọn họ. Cho nên bọn họ cũng không có để ý tới thể giới của nhân tộc nhỏ yếu làm gì.

Người có thể nói bản tôn không công bằng, thiên vị nhân tộc nhỏ yếu. Nhưng người nhớ kỹ, bản tôn chính là nhân tộc. Vì lợi ích của nhân tộc bất công là chuyện bình thường.

Ngay cả những Thiên Tru Giả khác cũng không có ngoại lệ. Để bản tộc tồn vong, hưng thịnh hàng vạn năm, bọn họ có thể làm bất cứ điều gì. Cho nên bản tôn tất nhiên là muốn phòng hoạn chứ chưa có

Trữ Vọng thở dài nói:

- Thiên Tru Giả của Long tộc cũng đã từng vì bận tâm tới lợi ích của Long tộc mà không để ý tới sự tồn vong của các chủng tộc khác, do đó mà cái giá phải trả cũng rất lớn. Trữ Vọng không cầu chủ nhân có thể bác ái, chỉ cầu một điểm thương hại của chủ nhân, có thể giúp bọn họ chặn ngang là tốt rồi.

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, tại phụ cận xuất hiện một khoảng không vắng vẻ, Vân Thiên Hà đánh ra một chương, một đạo lực lượng quy tắc phù văn được hần tiện tay bắn ra. Chỉ thấy dưới sự lôi kéo của lực lượng quy tắc phù văn, Hổ Tinh Tử mang theo La Sát Nữ xuất hiện trước Vân Thiên Hà.

- Điện hạ, La Sát Nữ đã được đưa tới.

Vân Thiên Hà gật đầu, chỉ thấy Hổ Tinh Tử mang La Sát Nữ ném tới trước mặt. La Sát Nữ bị Hổ Tinh Tử dùng tinh lực trói buộc, không thể nào động đậy. Chỉ là lúc mở mắt nhìn xung quanh, lập tức ánh mắt tập trung lên người Vân Thiên Hà.

- Người, người không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, người dĩ nhiên kêu thuộc hạ đối xử với ta như vậy. Uổng công ta với người một lòng say mê. Người lại đối với ta như không thấy, mau thả ta ra, ô ô...

La Sát Nữ lúc này diễm đạm đáng yêu, nước mắt tuôn rơi, hơn nữa bản thân nàng có một loại mị hoặc trời cho. Khi nàng lảo đảo đáng thương cảm thống khổ đến cực điểm, hiếm có ai nhìn thấy mà không đối xử tốt với nàng.

Nhưng Vân Thiên Hà hôm nay đã tiến nhập vào 'đại ngã' ý cảnh. Làm sao có thể bị loại thủ đoạn này của nữ nhân ảnh hưởng.

Hần chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn La Sát Nữ, quay ra nói với Hổ Tinh Tử:

- Người trợ giúp nàng khôi phục thương thế?

Hổ Tinh Tử đáp:

- Điện hạ, thuộc hạ chưa từng trợ giúp nàng khôi phục thương thế. Mà ngược lại tốc độ khôi phục thương thế của nàng quá mức quá mức nhanh. Cho nên thuộc hạ mới dùng tinh lực trói nàng lại.

Vân Thiên Hà nghe vậy, chỉ nhìn La Sát Nữ rồi thản nhiên nói:

- Ta không có tiếp xúc với các chủng tộc khác, cũng không biết được thiên phú của họ. Nhưng chính là năng lực tự chữa trị thương thể chính là các chủng tộc khác không bao giờ có được. Huống hồ trong cơ thể người có huyết mạch của Linh tộc. Người chính là sự kết hợp giữa Nhân tộc và Thiên tộc. Người không chỉ mang trong mình thiên phú của Thiên tộc mà còn tinh thông bản lĩnh của Linh tộc. Nói một cách đơn thuần, người không thuộc về bất cứ chủng tộc nào. Những thiên phú mà người có được đều tự hình thành mà có...

La Sát Nữ nghe vậy, trong lòng kịch chấn.

Nhưng trong ánh mắt nàng vẫn như cũ điềm đạm đáng yêu. Hai mắt nhìn Vân Thiên Hà tỏ vẻ vô cùng uỷ khuất, lại mở miệng nói:

- Người bắt nạt gia có việc gì, người muốn ta, ta cũng sẽ cho người. Nhưng hấn là muốn truy cầu ta để làm vợ người. Kỳ thực nhân gia cũng rất thích người...

- Cảm miệng

Trữ Vọng nghe thấy mấy câu nói không biết liêm sỉ kia trong lòng liền tràn đầy nộ khí, quát lên.

Nhưng lúc này La Sát Nữ cũng đảo mắt nhìn về phía Trữ Vọng, vẫn điệu bộ cợt nhả nói:

- Ai, vị tỷ tỷ này ghen tị a, hì hì, tỷ tỷ, có phải người cũng thích hấn a, thích thì cứ nói thích, ta sẽ không để ý đâu, ha ha...

- Người...

Đột nhiên khuôn mặt Trữ Vọng đỏ lên, cũng không biết nói gì, đang muốn giáo huấn La Sát Nữ thì Vân Thiên Hà đã nhàn nhạt nói:

- Không nên khoe khoang trước mặt bản tôn, dẹp những hành động ấu trĩ của người lại đi. Người ngay cả thuộc hạ của bản tôn còn không dụ hoặc được mà lại muốn làm càn trước mặt bản tôn.

Nghe nói như thế Hồ Tinh Tử liền thấy yên lòng, thầm nghĩ điện hạ quả nhiên là có trí tuệ phi phàm, nhận thức đúng đắn.

Nữ nhân này đúng là cũng có mê hoặc hấn tuy nhiên hấn không hề để ý. Mỗi lần nàng định mê hoặc hấn liền bị một cỗ ý cảnh hung thần sắc bén đẩy lui căn bản không đến gần hấn được một chút nào.

Tuy nhiên La Sát Nữ căn bản là không chọn đúng đối tượng. Bht chính là chủ sát là một hung tinh. Trong mắt hấn chỉ có chiến đấu đâu có tồn tại hình bóng nữ nhân. Nếu như là người khác không chừng cũng đã bị nữ tử giáo hoạt này mê hoặc nhưng cũng phải nói rằng nàng quá không may chọn nhầm đối tượng.

La Sát Nữ thấy mê hoặc không được, bộ mặt thương cảm kia liền biến mất thay vào đó là một bộ mặt mang theo vài phần dữ tợn nói:

- Tiểu tử, người đừng đắc ý, trên người người có Khôn Lam Chi Diễm mà trên thế gian này phàm là người có được Khôn Lam Chi Diễm đều không có kết cục tốt đẹp.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- A, vậy người cho rằng trên thế gian này còn có cái gì có thể đối phó được với bản tôn sao, hay là vị Thiên Nữ kia? Bản tôn chỉ sợ nàng không dám đến mà thôi.

- Người...

La Sát Nữ vừa nghe thấy lời đó lần thứ hai trong lòng cảm thấy kịch chấn, mới nói được nửa câu liền lựa chọn trầm mặc không nói tiếp.

Nàng không ngốc, nếu như nàng có biểu tình khác lạ hoặc là trong lòng có sự ba động thì rất dễ bị nam nhân cường đại kia suy đoán được tâm tư, nàng phát hiện thực lực nam nhân kia cường đại không thể nào hình dung được. Không những thế trí tuệ của hấn cũng thập phần đáng sợ, quả nhiên không khác gì trong lời thiên hạ đồn đại là một người rất khó đối phó.

Lúc này Vân Thiên Hà lại tiếp tục nói:

- Biết tại sao lại không giết người không?

La Sát Nữ trầm mặt, hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt đi.

Vân Thiên Hà nói:

- Bởi vì giết chết người thì người cũng có thể sống lại trong một tình thế khác. Trong cơ thể người có một loại tính chất đặc biệt giống như Dịch Linh Vương. Bất quá bản tôn cũng có thể nói cho người, người tồn tại được là vì còn có giá trị, hay nói cách khác là người tạm thời chưa chết được, là một viên đá lót đường cho bản tọa mà thôi.

Dứt lời Vân Thiên Hà vung tay lên, một bàn tay to lớn vô hình chặn ngang bắt lấy La Sát Nữ. Nàng ta kinh hô lên:

- Người, người muốn làm gì?

- Chỉ là muốn mời người vào trong tháp một thời gian nếu như người vọng tưởng chạy trốn sẽ có sấm sét và dòng xoáy chân không đến vui đùa cùng người, người sẽ không tịch mịch đâu.

Dứt lời, Vân Thiên Hà đánh ra một đạo lực lượng từ trong lòng bàn tay, là một đạo phù văn quy tắc. Sau khi đạo phù văn hình thành liền tiến nhập vào trong cơ thể La Sát Nữ.

Ngay sau đó Vân Thiên Hà lại đánh ra vài đạo phù văn tiến vào trong cự tháp tiến vào chỗ không gian phong bế tiện tay ném La Sát Nữ vào trong đó. Dưới lực lượng cường đại của phù văn lực thì La Sát Nữ cũng chỉ nhỏ bé như hạt bụi đã bị phù văn quy tắc kia hút nhập đi vào.

- Ta nguyện rửa người trong...

Khi La Sát Nữ hét lên được một tiếng thì cũng là lúc thanh âm của nàng biến mất mà lực lượng trên phù văn kia cũng nhanh chóng tiến nhập vào trong không gian, ngay sau đó tất cả lại khôi phục lại như cũ.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân, người xác định Thiên Nữ nhất định đến?

Vân Thiên Hà đáp:

- Lúc trước ta còn không chắc chắn nhưng mới vừa rồi nhìn biểu tình của La Sát Nữ thì bản tôn có thể chắc chắn Thiên Nữ nhất định sẽ đến.

Lúc này Hồ Tinh Tử đột nhiên nói:

- Điện hạ, theo thuộc hạ biết hiện nay Thiên Nữ là Thiên Tru Giả đã từng có quan hệ với Tinh Tổ. Lúc đó chính thuộc hạ là người an bài nơi gặp gỡ. Tuy nhiên bọn họ nói chuyện gì thì thuộc hạ không rõ.

Vừa nghe thấy vậy Vân Thiên Hà liền gật đầu mà Trữ Vọng cũng dường như minh bạch điều gì nói:

- Chủ nhân, nói như vậy các đầu mối đều đã quy tụ về một mối, đã gần như sáng tỏ mọi việc.

Vân Thiên Hà gật đầu, lúc này bỗng nhiên cảm ứng được Chân Vũ Đế Tinh có biểu hiện khác thường vì vậy liền để tâm thần tiến nhập Tử Vi Đế Tinh cảm ứng, mới nói:

- Quy Tinh Tử làm việc cũng khá là chu đáo, nhanh như vậy đã liên hệ được với Long Tinh Tử và Tước Tinh Tử. Tinh Tổ mưu toan bố trí Minh Đế Tinh Thần Chi Trận để làm Tử Tinh sống lại quả thật là điều si tâm vọng tưởng. Tuy nhiên hiện tại tại thời điểm này hẳn không tìm đến bản tôn, bản tôn có thể dành chút thời gian để làm việc khác. Tinh Tổ, sớm muộn gì bản tôn cũng sẽ đối phó.

Dứt lời Vân Thiên Hà liền quay lại nói với Hồ Tinh Tử:

- Hiện nay không gian trong dịch linh phong ấn đã bị bản tôn dùng Thiên Tháp và Quỷ Cốc trấn áp. Hơn nữa Minh Hỏa của Thiên U Âm Điện cũng đã trở nên suy yếu. Như vậy thực lực của bọn chúng đã giảm đi. Hiện tại bản tôn không có thời gian đi giải quyết Thiên U Âm Điện, như vậy nhiệm vụ này liền giao cho người.

- Vâng, nhất định thuộc hạ sẽ làm cho Thiên U Âm Điện biến mất trong vòng nửa tháng.

Đôi mắt Hồ Tinh Tử hiện lên hung quang, chiến ý dày đặc.

Vân Thiên Hà lại lắc đầu nói:

- Về phần bắt tử trường lão có thể tiêu diệt thì tốt nhất là tiêu diệt toàn bộ. Tuy nhiên U La Vương nếu người có thể bắt sống thì tốt nhất. Hắn còn có chỗ hữu dụng. Ta sẽ để người Tạo Hóa Thần Điện đến phối hợp với người, người đi đi.

- Vâng.

Hổ Tinh Tử nhận mệnh, cũng không dừng lại, lắc mình nhanh chóng ly khai.

Trữ Vọng nói:

- Chủ nhân thu được một thuộc hạ đặc lực a. Hiệu suất làm việc của Hổ Tinh Tử đúng là để người khác phải khen tặng.

Lúc này Vân Thiên Hà tiện tay đánh ra một đạo phù văn. Chỉ thấy phù văn kia giống như hoa tuyết nhưng không hề bị tiêu tán mà cấp tốc tạo thành một đạo lưu quang bay nhanh về phía đông vực.

Làm xong, Vân Thiên Hà mới nói:

- Đi thôi, kế tiếp chúng ta cần trở lại đại địa cần phải bố trí một vài tình hình chuẩn bị chiến đấu. Sau đó chúng ta liền tiến hành.

...

Tạo Hóa Thần Điện.

Vân Sách đang canh giữ ở Thiên Giai Chi Hạ trong Thần Điện, một mực suy tính đến biến số của thiên hạ.

Đúng lúc này đột nhiên một đạo phù văn từ trong đôi mắt Pháp Tướng bắn ra. Vân Sách nhìn thấy phù văn liền lập tức cầm lên đọc.

Sau khi đọc xong lúc này mới vui mừng nói:

- Nếu tranh thủ được thời gian như vậy Thần Điện cũng không cần cố kỵ điều gì, cứ việc phóng tay mà làm việc mình muốn.

644. Chương 650: Phù Đảo (đảo Di Động).

Đi tới ngoại điện triệu gấp Khôn Linh lão tổ đến nói:

- Thiên Hà hiện nay đang trấn áp ở hai phong ấn Huyết Hà U Tuyền cùng với Âm Tinh Vực. Hiện tại lực lượng ngoại giới tạm thời sẽ không xâm nhập được phiến không gian ở giữa, hơn nữa Thiên Hà đã triệt để phong ấn cửa vào thông hướng từ hư giới di sinh tới thế giới này, cho nên chúng ta đã không cần cố kỵ điều gì nữa, mau chóng thực hiện kế hoạch.

Nghe xong lời này, Khôn Linh lão tổ hơi nhíu mày nói:

- Nói như vậy, chúng ta có thể bắt đầu hành động tiêu diệt Thiên Âm Điện và Trường Sinh Giáo?

Vân Sách gật đầu, nói:

- Người đi thông tri các vị lão tổ, cần đẩy nhanh, nắm chắc việc bày trận, việc tiến công chiếm đóng, đã có thể chính thức triển khai.

Mai Châu, Quan Hải Các.

Một bóng hình xinh đẹp đang đứng trên vọng hải các, đôi mắt chỉ hướng nhìn về phía xa, nơi le lói chút ánh sáng lam sắc đậm nhạt, có phần ngây ngời.

Mặc dù không thấy rõ nơi kia đang xảy ra chuyện gì, thế nhưng Tầm Nguyệt biết, người trong lòng của nàng nhất định đang xuất hiện ở đó.

Lúc này phụ cận xuất hiện một vị thanh niên mặc thanh sam, tay cầm chiết phiến chậm rãi từ bậc thang bước đến giữa đình. Hắn không tiến tới quảy rầy nàng mà chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế đá, ngắm nhìn bóng lưng của nàng đến xuất thần.

”Vì sao?”

”Vì sao nàng đã gả cho người khác?”

”Vì sao chính mình không sớm xuất hiện ở thế giới này?”

”Vì sao mình không gặp nàng sớm hơn?”

Triệt Ngư cứ mỗi lần nhìn ngắm bóng hình xinh đẹp ấy, ý niệm trong lòng luôn luôn dâng trào, không nhịn được cứ tự đi chất vấn bản thân hắn, cứ mỗi khi thấy nàng, là tâm tình của hắn lại biến động, luồng ý niệm đó cứ như độc dược, ăn mòn dần tâm trí hắn, khiến hắn như lún sâu vào một cái vòng luẩn quẩn, càng nghĩ tới càng khó thoát ra...

Triệt Ngư không hiểu, vì sao hắn mỗi lần nhìn thấy Tầm Nguyệt mới xuất hiện cảm giác này? Mặc dù hắn biết Tập Diên si tình với hắn. Thế nhưng hắn thủy chung đối với nàng không có chút tình cảm, không có chút cảm giác. Ngược lại từ lúc gặp Tầm Nguyệt, sâu trong nội tâm hắn luôn xuất hiện niềm yêu thương khát khao mãnh liệt.

Hắn biết, hắn đã yêu Tầm Nguyệt mất rồi, yêu một người phụ nữ đã có chồng, điều này khiến hắn cảm thấy mâu thuẫn, tràn đầy khổ não, chỉ có thể đem phân tình cảm này chôn chặt dưới đáy lòng. Hắn sợ bị nàng phát giác, nếu như nàng phát hiện ra điều này, có lẽ nàng sẽ lập tức ly khai nơi này.

Mỗi ngày đều có thể thấy nàng nhìn hắn là tốt rồi, hắn không muốn Tầm Nguyệt ly khai, cho nên hắn mới chôn chặt mọi thứ xuống sâu tận đáy lòng, không để cho Tầm Nguyệt cảm thấy điều gì khác lạ ở hắn.

Bỗng nhiên, Tầm Nguyệt xoay người lại, thấy Triệt Ngư ngồi ở trong đình, nàng hơi bất ngờ, một lát mới mở miệng nói:

- Ta tới đây đã nhiều ngày, ngươi vẫn lưu ta ở đây...Sự tình vẫn không thấy có chút tiến triển gì, cho nên hôm nay ta dự định quay về, ta phải trở lại vấn an tỷ tỷ và bà bà, mong Triệt Ngư các hạ không lấy làm phiền lòng.

- Hả, ngươi, ngươi phải quay về?

Triệt Ngư đang suy nghĩ mông lung, nghe xong tinh thần chợt tỉnh táo, vội đứng dậy nói:

- Tư tưởng người phạm tặc thập phần mù quáng, bọn họ có đôi khi thường chỉ lo lợi ích được mất trước mắt, cho nên muốn thuyết phục tất cả cùng hợp lực thật sự rất phiền phức, tuy rằng hiện tại có chúng ta đứng ra trấn giữ, bọn họ vẫn không dám có làm gì vọng động, nhưng thực chất bọn hắn vẫn chưa chết tâm muốn chiếm đoạt Mai Châu, khó có thể thay đổi. Hơn nữa chúng ta cũng phải vì tương lai sinh tồn của long nhân tộc cho nên cũng không thể quá tin tưởng, trông cậy vào những kẻ nhân tộc ngu muội này, có được tác dụng gì?

Tầm Nguyệt hơi nhíu mày nói:

- Giờ đây sự nguy hiểm của dị linh càng lúc càng nghiêm trọng, cho dù di chuyển, sợ rằng đến lúc đó cũng không có chút nào tốt đẹp cả. Các ngươi không nghĩ làm thế nào đối kháng dị linh, lại chỉ nghĩ tới tranh đoạt mảnh không gian sinh tồn này? Chuyện này cùng trốn tránh có gì khác nhau? Lê nào các ngươi chỉ nghĩ thế giới này có phụ quân của ta là sẽ an toàn rồi?

Triệt Ngư thấy thần thái của Tầm Nguyệt, có chút xấu hổ, lập tức chữa lời:

- Là ta nói lỡ, chỉ là thuận miệng nói một chút, ngươi không nên để trong lòng, kỳ thực ta...

- Sư huynh, không tốt rồi, sư huynh...

Ngay lúc Triệt Ngư đang muốn phân trần thì thanh âm của Tập Diên đột ngột truyền đến, cắt ngang cuộc nói chuyện, sau đó xuất hiện một đạo thân ảnh như hỏa hồng vội vã lao tới bên người hắn, đảo mắt liếc thấy Tầm Nguyệt liền vội ôm chặt lấy cánh tay Triệt Ngư.

Triệt Ngự muốn gỡ cánh tay Tập Diên xuống, nhưng Tập Diên lại cố tình ôm rất chặt, không chịu buông ra, Tầm Nguyệt thấy vậy chỉ thản nhiên nói:

- Hai người cứ việc nói chuyện, cáo từ.

Dứt lời, Tầm Nguyệt liền ly khai, Triệt Ngự vốn muốn đuổi theo, nhưng Tập Diên cứ lôi kéo cánh tay hắn lại, kêu lên:

- Sư huynh, huynh làm sao vậy, cô ta đi thì kệ cô ta, lưu ý làm gì, hơn nữa người ta đã là gái đã có chồng, lẽ nào người muốn...

Triệt Ngự không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta vừa nói chuyện, muội hẳn là nghe trộm hết à, bắt quá muội có chuyện gì mà bộ dạng bối rối như vậy, nhanh nói đi?

Tập Diên lúc này mới nghĩ tới chuyện chính sự, liền nói:

- Sư huynh, mới vừa rồi người của Nhật Tông đến thông báo, phong ấn môn khẩu câu thông từ hư giới di sinh đến thế giới này đã bị người phá hỏng triệt để, hiện giờ ở đó từng từng xuất hiện một tòa thông thiên cự tháp tọa trấn, chấn nhiếp bọn dị linh, sợ rằng chúng ta cũng không trở về được nữa, phải làm sao bây giờ a?

- Chuyện này nguy rồi

Vừa nghe Tập Diên nói xong, Triệt Ngự triệt để phục hồi tinh thần, đứng bật dậy, bắt đầu đi đi lại lại trong đình. Tập Diên hiểu kỳ mở miệng:

- Sư huynh, rốt cuộc làm sao vậy?

Triệt Ngự vẫn rảo bước nói khẽ:

- Sư tôn đã từng giảng giải cho ta biết phiên không gian này có tam kiện thánh vật từ thời thượng cổ lưu lại bởi ngự giả thiên tru, người dẫn ta lưu ý nếu như phát hiện có chuyện gì khác thường, sẽ phải ngay lập tức phát tin hội báo cho sư tôn. Chuyện nạn kiếp lần này chúng ta có thể mượn nhờ thánh vật kia tránh thoát một kiếp.

Thế nhưng ta lại quên mất chuyện này, mà bây giờ ở môn khẩu hư giới dĩ nhiên xuất hiện một tòa thông thiên cự tháp trấn áp, xem ra đó chính là một trong tam kiện thánh vật. Không kịp hội báo tin tức trọng yếu này cho sư tôn, hiện tại môn khẩu bị chặn, chúng ta không thể quay về, sư tôn cũng không biết chuyện mà tới, chẳng khác nào chúng ta đã bị cách ly với họ. Toàn bộ kế hoạch cũng triệt để mất đi ý nghĩa.

- Vậy bây giờ phải làm sao a, sư huynh, nếu không chúng ta hợp lực, đẩy ngã tòa tháp?

- Hồ đồ, muội cho rằng tòa tháp kia là kiến trúc bình thường? Tự dựa vào sức lực hai người, chưa cần nói đến chuyện đẩy ngã được nó hay không, muốn tiếp cận được nó đã vô cùng khó khăn, nếu thực lực không đạt đến huyền diệt chỉ cảnh, đồng thời chưa lĩnh ngộ pháp tắc lực lượng mà dám có ý định đẩy ngã nó, chỉ có chịu hậu quả bị sức mạnh của tòa tháp phản phệ, không có chút ý nghĩa nào.

- Sư huynh, nếu như vậy không bằng chúng ta ở nơi này sinh sống đi...

Tập Diên đột nhiên đỏ mặt, si ngốc ngược nhìn hắn nói:

- Muội nghĩ kết phu thê cùng sư huynh, sinh ra một lứa long tử long tôn, ở nơi này cũng không có người dám ước thúc chúng ta, cứ như vậy sống thật yên bình, sư huynh nghĩ sao?

- Hồ đồ!

Triệt Ngự sắc mặt trầm xuống nói:

- Hiện tại nguy cơ của tộc nhân còn chưa giải quyết, người lại nghĩ tới những chuyện này..., lẽ nào người không nghĩ tới tương lai của tộc nhân hay sao, cha mẹ của người thì sao, trưởng bối của người làm sao đây, xa hơn nữa là họ hàng, tộc trưởng viêm tộc, người đã lo lắng nghĩ tới bọn họ chưa?

Vừa nghe những lời này, Tập Diên chợt khóc nói:

- Sư huynh, vậy huynh nói chúng ta phải làm sao đây?

Triệt Ngự lúc này cũng sửng sốt, hắn cũng không biết nên làm thế nào bây giờ mới tốt nhất, liên hệ giữa bọn họ và tộc nhân đã bị gián đoạn.

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới người có tư cách và năng lực sử dụng thánh vật, Triệt Ngự đột nhiên liên tưởng tới Tầm Nguyệt, nghĩ thầm:

- Đi nhờ nàng hỗ trợ nói một chút xem sao?

- Thế nhưng người ta dựa vào cái gì biện hộ giúp chúng ta bây giờ, để nam nhân của nàng mở cửa khẩu, đưa người viêm tộc di chuyển đến đó, chuyện này không có khả năng...

Trong khi Triệt Ngự đang tràn đầy mâu thuẫn, Tập Diên đột ngột nói:

- Sư huynh, nếu không chúng ta bắt nữ nhân kia lại, dùng nàng áp chế trượng phu của ả, khiến hắn mở phong ấn nhập khẩu hư giới cho chúng ta, nếu hắn không mở để chúng ta rời đi, hoặc để cho tộc nhân của chúng ta đến, ta sẽ giết nàng?

Triệt Ngự vừa nghe lời này, cũng chỉ lắc đầu cười nhạt trả lời:

- Muội cho rằng chúng ta có tư cách gì bắt nữ nhân của hắn đến áp chế hắn, giả như hắn trái lại dùng sự diệt vong của toàn bộ viêm tộc bắt bè chúng ta, muội nói chúng ta phải làm gì bây giờ? Hắn nếu đã có thể sử dụng thánh vật, như vậy thực lực của hắn đã đạt tới huyền diệt chi cảnh rồi, muội đã nghĩ tới người có thực lực như vậy, tiêu diệt một viêm tộc sẽ không có khả năng?

- Vậy...sư huynh, huynh nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ, muội đều nghe lời huynh” Tập Diên từ trước đến giờ luôn không có chủ ý gì, mọi chuyện đều y theo triệt ngự nói.

Triệt Ngự thở dài nói:

- Xem ra hy vọng của chúng ta chỉ có thể đặt ở trên người sở quốc này, bất quá nguy cơ bây giờ đã khiến cho bọn họ sớm nhận thức đến sự lợi hại của dị linh, chờ vượt qua kiếp nạn này chúng ta vẫn có một con bài chưa lật, lại có thể phân rõ số mệnh, đến lúc đó trong tay chúng ta rốt cuộc mới có lợi thế chân chính.

...

Mai Châu thành, điệp phủ.

Tầm Nguyệt vừa trở về, chuẩn bị thông báo cho điệp lão một tiếng nàng còn cần đi về tàng long đại điện một chuyến, nhưng vừa mới trở lại điệp phủ, đã thấy bộ dạng cấp bách của điệp lão gấp gáp đi tới.

- Điệp lão, người cấp bách như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì?

Tầm Nguyệt nói.

Diệp lão đạo:

- Phu nhân, lão phu đang muốn đi tìm người đây, trước tiên hỏi phủ rồi nói chuyện tiếp đi.

Tầm Nguyệt theo điệp lão hỏi phủ, chỉ thấy một vị thanh niên cùng một vị lão giả đã ở trong quý phủ, thông qua điệp lão giới thiệu, vị thanh niên này và lão giả, chính là điệp cương tiêu và Lâm Cận Hiên

Vừa ngồi xuống, Tầm Nguyệt nói:

- Điệp lão, đã phát sinh chuyện gì?

Diệp lão hướng Lâm Cận Hiên nói:

- Lâm lão, người kể lại kỹ càng tỉ mỉ cho phu nhân nghe?

Lâm Cận Hiên nói:

- Là thế này, từ lúc đợt tấn công của thần thụ quốc bị hải quân bên ta bình tĩnh ngăn trở từ ngoài biển, thần thụ quốc liền không có thêm động tĩnh gì, chỉ là gần đây trường sinh giáo không biết từ chỗ nào thu được nhất kiện bảo vật, chỉ đơn giản dùng một viên cổ thụ là có thể khởi động một hòn đảo di động, hiện

nay hòn đảo di động này đang nhằm chính hướng Hải Châu trôi đến, hơn nữa trên hòn đảo di động này lệ khí rất dày đặc, phàm là binh sĩ hải quân tiếp xúc tới nó đều thần bí biến mất.

- Một hòn đảo di động?

Tầm Nguyệt không hiểu hỏi lại:

- Tại hải ngoại không phải vẫn có Nam Minh Quang Thiên kiểm chế Trường Sinh Giáo, lẽ nào có biến cố phát sinh?

- Đúng vậy sao, Tiểu Diệp, người tới đây chỉ để nói thể thôi?

Lâm lão nhìn thoáng qua Diệp Cương Tiêu.

645. Chương 651: Thăm Dò.

Cho nên lúc nhìn thấy Tầm Nguyệt mới hướng Tầm Nguyệt chấp tay thi lễ nói:

- Từ lúc tông môn Nam Minh Quang Thiên kiểm chế Trường Sinh Giáo, nhưng phòng bị của chúng ta vẫn không hề buông lỏng với Thần Thụ quốc. Chằng qua gần đây xuất hiện một hòn đảo di động do một cái cây hình thành, chúng ta không rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thường những người tiếp xúc lên đó đều thần bí biến mất. Tới lúc phát sinh hiện tượng này, hòn đảo di động kia đã chắn ngang thông lộ của chúng ta và tử lưu đảo, khiến liên lạc giữa hai bên triệt để bị gián đoạn, hơn nữa gần đây trên biển cuồng phong luôn xuất hiện tàn sát bữa bãi, thường xuyên phát sinh sóng thần, cho nên chúng ta lo lắng dị linh có thể mượn đường hải vực xâm nhập vào đây, gấp gáp trở về hội báo, hi vọng đem tin tức đến tay Thần Điện xem xét coi trọng chuyện này.

- Đã như vậy, ta đi trước điều tra một chút.

Dứt lời, Tầm Nguyệt hướng Diệp lão dặn dò:

- Diệp lão, việc này phiền phức người đi Thần Điện trước, hội báo sớm một chút, đợi ta khảo sát trở về sẽ tụ hợp cùng người.

- Đã rõ.

Diệp lão gật đầu.

Mọi người nghe xong cũng không lưu lại đều tự ly khai.

...

Tầm Nguyệt ngự không phi hành, tốc độ rất nhanh, nàng đi tới Đông Hải chỉ thấy quả như lời Cương Tiêu nói, trên mặt biển xuất hiện một hòn đảo di động lẳng lặng trôi phập phênh ở đó.

Hòn đảo này xác thực có chút khác thường, từ trên cao nhìn xuống có một tầng sương mù dày đặc bao phủ suốt bề mặt hòn đảo, không thể thấy rõ tình huống trên đảo.

Tầm Nguyệt vừa muốn xuống dưới kiểm tra thì bỗng nhiên có một cỗ cự kinh dòng xoáy hấp lực từ trên đảo mạnh mẽ hướng xung quanh phát ra.

Nước biển dần dần xoay tròn thành xoáy nước, phạm vi ngoài khơi xung quanh hòn đảo nếu có vật gì đang trôi bồng bềnh đều bị dòng xoáy đó hút vào.

Tầm Nguyệt vừa muốn tiếp cận xem xét xoáy nước này thế nhưng chỉ hơi đến gần đã cảm giác được bản thân phảng phất như bị một luồng lực lượng cường đại kéo vào trong xoáy nước.

Tầm Nguyệt lắc mình thoát khỏi lực hút, minh bạch nguyên nhân tại sao người thường không thể tiếp cận nơi đây.

Ngay cả cảnh giới hiện tại của nàng cũng bị lực hút ảnh hưởng, miễn cưỡng thoát ra, nếu là võ giả bình thường sợ rằng mới tiếp cận sẽ trực tiếp bị hút vào, vậy thì binh lính tuần tra cảnh giới phổ thông lại càng không cần phải nhắc tới.

Lúc này, ở một nơi khác trên hòn phù đảo, Nam Minh Quang Thiên cũng đồng thời tới đây kiểm tra tình hình, phát hiện thấy Tầm Nguyệt liền lướt qua.

Tầm Nguyệt thấy vậy cất tiếng từ xa hỏi:

- Tiền bối, người có điều tra được điều khác biệt của hòn phù đảo này không?
- Hòn phù đảo này ẩn tàng một cỗ lực lượng, vượt qua sự tưởng tượng của lão phu, cả hòn phù đảo này được đặt trên một cái cây rất kỳ lạ, chống đỡ toàn bộ hòn đảo, ngay cả lão phu cũng vô pháp lên trên mặt đất điều tra rõ ràng, tuy vậy ở đây không gian có chút ba động, lão phu suy đoán sợ rằng nó có liên quan đến phong ấn và dị linh.
- Nếu như phong ấn không gian dị linh bị yếu đi bởi hấp lực của hòn đảo này thì chúng ta thật vô pháp dừng lại, có điều hòn đảo này lại ở giữa lộ tuyến tử lưu đảo và đại lục, nếu nó tiếp tục di chuyển hướng về phía lục địa, sợ rằng sẽ mang đến lốc xoáy và sóng thần. Hơn nữa trên hòn đảo này tử khí rất đậm có thể mang theo cả ôn dịch tràn vào đại lục, thiết nghĩ hậu quả không thể gánh đỡ được, chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn chặn lại mới được.”

Nam Minh Quang Thiên gật đầu nói

- Chúng ta đã bố trí Càn Khôn đại trận tại các vị trí trung ương trên đại lục, thế nhưng trên mặt biển thì không có cách nào lập trận, giả dụ những dị linh thoát được phong ấn thông qua hải vực mà đi đường vòng, xem ra cũng là một chuyện thập phần nan giải.
- Những dị linh này rõ ràng giao hoạt như vậy?

Nam Minh Quang Thiên lắc đầu:

- Không phải những dị linh này giao hoạt, hẳn là trong bọn hắn có một kẻ có trí tuệ, có lẽ thực lực cường đại hơn cả dị linh vương, sợ rằng chúng ta cũng không thể đối phó được.
- Đã như vậy, chích dị linh vương kia không lẽ là nguồn gốc mọi rắc rối? Hiện tại dị linh bị phong ấn ở đâu không gian bên kia đều tiến về đây, giả dụ bọn chúng không có một quân vương trí tuệ có lẽ rất dễ tiêu diệt rồi.
- Người nói không sai.

Một tiếng nói từ xa vọng đến, Tầm Nguyệt liếc nhìn về phía Nam Minh Quang Thiên

Tuy vậy chỉ thấy hắn lắc đầu xong hướng phía xa nhìn

Chỉ là khi bọn họ quay lại nhìn thì lấy làm kinh hãi, chỉ thấy một tòa núi nhỏ phảng phất từ hư không bay đến, từ trên đó xuất hiện luồng ba động phát ra, chỉ thấy một cô gái trong chớp mắt đã xuất hiện nơi phụ cận.

Cô gái này vừa xuất hiện chỉ ngấm qua Tầm Nguyệt giây lát liền quay mặt đi, vận công đánh ra từng đạo cổ quái phù văn lên phạm vi xung quanh hòn phù đảo, thậm chí không thèm liếc mắt để ý tới Nam Minh Quang Thiên đang đứng ở một bên.

Đạo phù văn này vừa hoàn thành, bao trùm cả hòn đảo thì giống như vật thể sống lại, liên tục xoay chuyển xuyên cả mặt nước biển, từng chữ lóe sáng lam sắc quang hoa, hội tụ với nhau thành một hình cầu đem cả một vùng hải vực lẫn hòn đảo phiêu phù lên không trung.

Lúc này, ngọn núi nhỏ kia bay tới càng ngày càng gần, Tầm Nguyệt hiếu kỳ nhìn lại, đột nhiên nàng thấy một thân ảnh ở dưới ngọn núi, chỉ sử dụng một cánh tay nâng cả tòa núi kia hướng phía nàng mà đến.

Tuy Tầm Nguyệt thấy tòa núi có chút quen thuộc, nhưng khi thấy thân ảnh kia, trong lòng bỗng vui mừng, hận không thể lập tức lướt qua đó, nhào vào trong lòng hắn, muốn được hắn vuốt ve an ủi

Hai người này, rõ ràng là Trữ Vọng và Vân Thiên Hà mang theo địa phù trực tiếp đuổi đến đây.

Vân Thiên Hà đi Nguyệt Miếu Sơn lấy Địa Phù xong đến đây, hắn liền phát hiện Tầm Nguyệt và Nam Minh Quang Thiên đang đứng đó.

Tuy rằng đã đến nơi, nhưng hần bây giờ còn tạm thời không có thời gian để ý đến gia quyến, mới để Trữ Vọng đi đầu chuẩn bị, hần mang theo địa phù phía sau, sử dụng lực lượng không gian của nó trấn áp khắp hải vực để tránh dị linh thông qua khe hở này xâm nhập đại lục.

Sau khi Trữ Vọng bố trí thêm một vài vòng trận phù văn xong, lúc này mới nói với Tầm Nguyệt và Nam Minh Quang Thiên:

- Hai người các ngươi lùi về phía sau lưng của ta, một lát nữa chủ nhân sẽ mang địa phù đến trấn áp nơi này, khả năng sẽ xuất hiện lực chấn động không gian mà các ngươi không chịu nổi.

Tầm Nguyệt và Nam Minh Quang Thiên nghe xong đều không do dự, liền phi thân về phía Trữ Vọng, nàng điểm tay, vẽ ra vào đạo phù văn bố trí xung quanh hai người xong, quay lại nhìn Tầm Nguyệt vài lần nói:

- Long nhân tộc cộng sinh, thật hiếm thấy.

Tầm Nguyệt đứng ở bên người Trữ Vọng, cảm giác có chút không được tự nhiên, áp lực mạnh mẽ xuất phát từ cô ta khiến bản năng của nàng báo hiệu kinh sợ, cho nên nghe Trữ Vọng nói, nàng chỉ có thể trả lời:

- Vâng.

- Lúc chủ nhân trấn áp hải vực, thu hồi hòn phù đảo mang lực lượng bản nguyên chi mộc, bất luận kẻ nào cũng không được phép quấy nhiễu, mặt khác các ngươi cũng không phải đối thủ của chính dị linh vương kia, tốt nhất cứ ở trong vòng trận này không nên tùy tiện đi ra, nếu như ngươi xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, ta cũng không thể hướng phía chủ nhân giải thích tốt được.

- Vâng.

Ầm

Ngay lúc Trữ Vọng vừa nói xong, thì trên biển đột nhiên trào lên sóng lớn ngập trời.

Chỉ thấy ngọn núi trên tay Vân Thiên Hà đang cuộn cuộn xuất hiện từng đạo phù văn luân chuyển liên tục quanh thân, cấp tốc mở rộng biến lớn cả tòa địa phù trở thành một hòn núi nguy nga hùng vĩ, hần lại vẽ thêm mấy đạo phù văn, di chuyển hòn địa phù bay tới trên hòn thụ phù kia.

Không gian xung quanh như bị vặn vẹo, ba động chấn vang liên hồi, hòn thụ phù bị tòa địa phù kia bao phủ liên rung động mãnh liệt, khiến nước biển xung quanh xoắn ốc bay quanh nó.

Ầm vang!

Tựa hồ bị cỗ lực lượng cường đại của tòa địa phù áp bách không thể chống đỡ được nữa thì bỗng nhiên, sương mù dày đặc bao quanh thân hòn thụ phù tan hết. Chỉ thấy đó là một hòn đảo như bị ăn mòn gần hết, bên trên có một cái vực sâu. Không ngừng có dị linh từ nơi nào xuất hiện, hướng phía tòa địa phù trên đầu hét lên ầm ĩ.

Vân Thiên Hà liền khống chế tòa địa phù này ép dần xuống phía dưới, mỗi lần tòa địa phù hạ xuống được vài phân thì hòn địa phù lại trầm xuống mất vài phần, đại lượng nước biển bắt đầu tràn lên đảo, bao phủ quanh thân các dị linh.

Từ trong cái vực sâu kia phát ra một trận thanh âm quái tự khiến cho các dị linh trên đảo đều điên cuồng hần lên.

Vân Thiên Hà thấy đám dị hình đang cuồng khiêu cũng chỉ cười nhạt, tiếp tục điều khiển địa phù đảo ép dần xuống dưới, đồng thời xuất thủ tung ra một đoàn lam sắc hỏa diễm mạnh mẽ phun ra.

Khôn Lam Chi Diễm.

Ngọn Khôn Lam Chi Diễm này vừa tiếp xúc không khí liền cấp tốc bùng phát, không ngừng di động, thôn phệ khí tức quanh hòn đảo.

Phùng phùng.

Vân Thiên Hà lại xuất ra một đóa hỏa diễm ném tới trung tâm trên đảo.

Ầm Ầm

Đóa hỏa diễm này vừa chạm vào hòn đảo, liền như một giọt nước rơi vào trên mặt hồ yên tĩnh, cực kỳ mãnh mẽ thiêu cháy, lan tỏa ra xung quanh

Dị linh gặp phải loại hỏa diễm này thập phần sợ hãi, đều đồng loạt phát ra âm thanh thê lương, thảm thiết. Sau đó bọn chúng trực tiếp nhảy xuống biển thể nhưng tuy ở trong nước nhưng ngọn lửa vẫn tiếp tục thiêu đốt cho đến khi bọn chúng hầu như không còn sót lại bất cứ thứ gì đi nữa hỏa diễm mới dần biến mất trong biển.

Lúc này toàn bộ phù đảo giống như một phiến địa ngục, toàn bộ đều là hỏa diễm hùng hực.

Mà trong hang ổ chính giữa đảo, những tên bị Khôn Lam Chi Diễm thiêu đốt đã lao ra. Vân Thiên Hà liền nhìn thấy một bóng người giống như lưu tinh đang lao từ trong sào huyết ra ngoài.

Dị linh vương này chính là Vân Thiên Hà nhìn thấy tại Cốt Tàng Nguyên lần trước. Lần trước hắn bị đả thương vẫn một mực trốn ở trong này tu dưỡng.

Lần này bị buộc xuất hiện, tuy nhìn nàng chật vật nhưng khuôn mặt đầy dữ tợn, lực sắc quang mang trên người nàng ảm đạm đi nhiều, trong mắt nàng mang theo cực hạn oán độc và căm hận, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh ảm đạm nhiên trấn định ở trên đỉnh đầu tòa địa phủ kia.

Vân Thiên Hà lại không thêm quan tâm nhân thân của dị linh vương, chỉ biết nguyên nhân dị linh vương này trúng phải Khôn Lam Chi Diễm, còn có năng lượng tiếp tế của nàng đã bị cắt đứt, cho nên sức mạnh dần dần suy yếu hẳn.

Đương nhiên, Khôn Lam Chi Diễm cũng vô pháp hủy diệt dị linh vương này.

646. Chương 652: Hỏa Thiêu Đảo.

Trong lúc đó một con dị Linh Vương khác xuất hiện, phát ra một tiếng rống to rung trời. Cị là nàng cũng không có tấn công Vân Thiên Hà. Nàng tựa hồ thập phần kiêng kỵ Lôi Đình Thương Hồn Chỉ của Vân Thiên Hà, mà đem mục tiêu tập trung lên ba người Trữ Vọng, liền cấp tốc hóa thành một đạo quang nhân nhật Âm Lục Chi Quang đánh tới

Oanh.

Chỉ là ngay khi dị Linh Vương hóa thành Âm Lục Chi Quang còn chưa có tiếp cận được Trữ Vọng, thì đột nhiên lúc này một đạo Thiên Lôi đánh xuống, cùng với một cỗ lực lượng nhanh như thiểm điện hung hăng đánh lên Âm Lục Chi Quang.

Phác Thông.

Khi Âm Lục Chi Quang chịu một kích này, chỉ thấy dị Linh Vương thét lên một tiếng thảm hại, nặng nề rơi xuống Phù đảo rồi lao đảo đứng lên, một lần nữa nhanh chóng bỏ chạy.

Lần này, dị Linh Vương không may nhận một Lôi Đình Thương Hồn Chỉ của Vân Thiên Hà nên bị thương nặng. Không những thế một con mắt của nàng cũng vì thế mà bị mù.

Cỗ ảm đạm lực sắc quang mang trên người nàng bắt đầu dần dần tiêu tán. Tùy theo bạo vọng khiến cho khí tức bị ăn mòn. Hơn nữa nàng cũng bị mất đi một con mắt, dòng máu đỏ tươi từ trong hốc mắt không ngừng chảy ra.

Không thể nghi ngờ thực lực của dị Linh Vương một lần nữa bị suy yếu. Lúc này nàng cùng với những dị Linh Vương khác cũng không khác nhau là mấy. Mỗi khi nàng bị suy yếu, thì Vân Thiên Hà đối phó với nàng dễ đến nỗi chỉ cần động một ngón tay.

Lần này thực lực suy giảm nghiêm trọng hơn những lần trước, mà trí tuệ của dị Linh Vương tựa hồ đang biến mất, nàng trở nên bạo ngược mặc dù nàng đang trong thời gian lẩn trốn. Một bên nàng điên cuồng thôn phệ các dị linh bình thường để khôi phục thương thế. Nhưng với tốc độ khôi phục của nàng lúc này

cũng không thể ngăn được việc Vân Thiên Hà chỉ cần dùng một ngón tay là có thể làm nàng bị thương nặng hơn.

Vân Thiên Hà thấy đệ Linh Vương thôn phệ các đệ linh khác để khôi phục thương thể, hắn cũng chỉ cười nhạt. Trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một đoàn Lam Sắc Hỏa Diễm đang không ngừng nhảy múa.

Ba.

Vân Thiên Hà một lần nữa đem đoàn Lam Sắc Hỏa Diễm ném lên Phù đảo. Lúc này Hỏa Diễm trên đảo không ngừng lớn mạnh. Lam Sắc Hỏa Diễm tỏa ra nhiệt độ nóng kinh người, thậm chí còn đem Hải Vực xung quanh thiêu đốt, không ngừng tinh lọc sự ô nhiễm ở Hải Vực.

Khi Vân Thiên Hà thu nạp bốn nguyên lực, cũng linh ngộ được lực lượng pháp tắc liên quan đến Lam Sắc Diễm Hỏa. Vì thế mà Lam Sắc Diễm Hỏa một lần nữa siêu cấp tiến hóa, có công hiệu tinh lực vô cùng rõ rệt.

Hiện tại Vân Thiên Hà vận dụng Lam Sắc Diễm Hỏa đã không hề đơn thuần là đối phó với đệ linh. Mà thông qua đó Lam Sắc Diễm Hỏa đang không ngừng thiêu đốt sự ô nhiễm do đệ linh gây ra. Hắn không muốn thu hồi bốn nguyên chi lực vì khí tức quanh thân hắn bất luận là cái gì cũng không được sạch sẽ.

Ngao Ngao.

Những nơi bị Lam Sắc Diễm Hỏa thiêu đốt bắt đầu cấp tốc tinh lọc. Những đệ linh bình thường căn bản không thể chống đỡ được cỗ Hỏa Diễm này. Bọn chúng gào thét bị thảm bởi vì toàn thân đang bị Hỏa Diễm thiêu đốt, chẳng mấy chốc mà bị đốt cháy không thấy tăm hơi tạo thành một đạo yên vụ rồi tiêu tán.

Chỉ có đệ Linh Vương vẫn đang chạy trốn trên đảo nhưng không có thoát được Lam Sắc Hỏa Diễm, nàng rốt cục cũng hướng tới Vân Thiên Hà gào thét phẫn nộ, sau đó liền hóa thành một đạo Huyết Sắc U Quang bỏ chạy về phía nam.

Trữ Vọng trông thấy đệ Linh Vương bỏ trốn, mà Vân Thiên Hà tựa hồ cũng không có ngăn cản, liền nói:

- Chủ nhân, vì sao để cho nàng ta đào tẩu?

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Phương hướng nàng đào tẩu, là Hải ngoại của Tinh Thần Thụ quốc. Hiện tại đệ Linh Vương cũng chỉ mới bị ta lần thứ hai làm cho suy yếu. Nàng đã bạo ngược, hơn nữa trí tuệ còn biến mất. Nàng cần thôn phệ tinh phách cùng lực lượng của một vị cường giả để khôi phục. Như vậy, người của Trường Sinh Giáo chắc hẳn không có cam tâm tình nguyện trở thành bữa ăn ngon cho đệ Linh Vương thôn phệ.

Nam Minh Quang Thiên nghe nói vậy, nhíu mày nói:

- Giả như đệ Linh Vương đến Tinh Thần Thụ quốc tàn sát bữa bãi, vậy những bách tính bình thường của Tinh Thần Thụ quốc...

Trữ Vọng nói:

- Trường Sinh Giáo và Thiên U Âm điện giống nhau, lúc đầu ngay cả trên phiến hải đảo này bồi dưỡng đệ linh. Bọn họ muốn chính mình bồi dưỡng đệ linh, thông qua đó có thể phá hủy được phong ấn bốn nguyên lực lượng. Nhưng bọn hắn cũng không thành công, cho nên Trường Sinh Giáo mới hợp tác với Thiên U Âm điện. Các người có khả năng còn không biết lý do tại sao Trường Sinh Giáo bồi dưỡng đệ linh nhưng không có phóng xuất chúng phá hủy thế giới này. Mục đích thực sự của bọn họ ở nơi này chỉ là đạt được Thiên Tru Ngự Giả.

Nam Minh Quang Thiên còn có chút không hiểu Trữ Vọng nói gì, nhưng Trữ Vọng cũng không hướng hắn giải thích, tiếp tục nói:

- Hiện nay, thực lực của đệ Linh Vương đã hai lần bị suy yếu. Người cũng đã gần phá được thực lực của nàng, cho nên hoàn toàn có thể đối phó. Nếu như đệ Linh Vương hành hung bách tính dân thường thì người cũng nên để ý một chút. Người nên nhớ kỹ, đệ Linh Vương này không thể bị giết chết, chỉ có không ngừng khiến nàng bị thương nặng, lúc đó lực lượng của nàng suy đến mức thấp nhất sẽ tự động tiêu vong. Người đã gần phá được, nếu như ta đoán không sai thì người phải có được Tinh Hồn lực ở Nam Cực dẫn đạo thì

mới có thể phá được. Thế nhưng hiện nay, người còn không thể phá hư, người nên trở về báo cho những người khác biết. Trong thời gian chủ nhân không có nắm giữ không gian và pháp tắc, nhiệm vụ chính của các người chính là đối phó tiêu diệt đám dị linh này. Một ngày mà các người chưa thể phá hư thành công thì sẽ đưa tới cho chủ nhân không ít phiền phức.

Nam Minh Quang Thiên nghe xong những lời này, trước là mừng rỡ, nhưng sau đó thần sắc lại ngưng trọng nói:

- Lão phu vẫn không phá hư được yếu lĩnh, phiền các hạ chỉ điểm để lão phu hiểu ra. Tuy rằng ta không biết vì sao hiện tại không thể phá hư, bất quá các hạ đã giao cho lão phu thì lão phu sẽ nhớ kỹ.

Lúc này, Vân Thiên Hà khổng chế Lam Sắc Diễm Hỏa tiêu diệt toàn bộ dị linh trên Phù đảo, mà hoàn cảnh ở đây được tinh lọc lúc này mới dừng lại.

Hắn đi tới bên cạnh Tầm Nguyệt, Tầm Nguyệt cũng không có nhìn được nhào vào trong lòng hắn, ôn nhu nói:

- Người lại phải đi sao? Chúng ta đã xa cách nhau quá lâu. Bất luận người ở đâu đi chẳng nữa thì lòng ta vẫn hướng về người, cũng sẽ không cho phép người quên ta.

Vân Thiên Hà ôn nhu an ủi nàng:

- Yên tâm, ta đáp ứng với người, ta sẽ luôn luôn thương yêu người. Chờ ta trở lại, sẽ không lâu đâu.

- Ân.

Tầm Nguyệt lên tiếng.

Lúc này hắn lại hôn nhẹ lên mặt nàng, sau đó nhanh chóng hạ xuống Phù đảo biến mất không thấy đâu. Tầm Nguyệt chỉ còn biết si ngốc mà nhìn.

Không lâu sau khi Vân Thiên Hà tiến nhập bốn nguyên lực bị phong ấn, Thần sắc Trữ Vọng có phần cổ quái nhìn Tầm Nguyệt. Nàng bỗng nhiên nghĩ, nàng ước ao được giống như nữ tử Long tộc này.

Nàng không rõ vì sao, nhưng nàng thích loại cảm giác này, để nàng dần dần cảm nhận được loại cảm giác vi diệu tồn tại trong tình yêu.

Bất quá hiện tại chủ nhân muốn thu bốn nguyên chi một lực lượng. Trữ Vọng cũng không có quên việc nàng cần làm, liền quay sang nhìn Nam Minh Quang Thiên và Tầm Nguyệt nói:

- Các người trở về đi, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rối. Bất quá các người thông tri cho bách tính nhân tộc ở những Hải Vực gần đây, để các nàng tạm thời rời khỏi bờ biển. Bốn nguyên lực đưa tới gió và sóng dữ, khả năng sẽ ảnh hưởng tới bọn họ.

Nam Minh Quang Thiên nói:

- Chúng ta ly khai sao?

Tầm Nguyệt có chút không muốn, quay lại nhìn Phù đảo, cuối cùng cũng gật đầu cùng Nam Minh Quang Thiên ly khai.

...

Bên dưới Phù đảo, tại Khảo Cự Thụ, kỳ thực hắn đang ở trong tâm thụ. Vân Thiên Hà thấy được bốn nguyên chi tháp so với lúc hắn gặp trước đây có chút khác biệt. Đây là một toà Linh Lung tháp nhưng tại Tạo Hóa Thần Điện cũng có một cái tương tự như vậy.

Tòa Linh Lung tháp này rất nhanh nhẹn, khi Vân Thiên Hà tiến nhập vào không gian phong ấn, hắn trước tiên nhập vài đạo lực lượng quy tắc phù văn lên trung tâm mặt tháp. Tòa tháp thoắt lớn mạnh thêm vài phần. Bây giờ hắn mới dùng quen phương pháp này. Tiến nhập vào không gian ở giữa đem dị linh bị phong ấn và bốn nguyên lực cách ly sau đó ly khai, Vân Thiên Hà lại đánh ra vài đạo phù văn lực lượng ở bên ngoài, trấn áp mặt trên của tòa tháp cùng với phù văn có mối liên hệ rất lớn.

Cứ như vậy, trong thời gian hần ở đây thu bốn nguyên chi lực, không gặp phải tình huống phong ấn bị buông lỏng.

Lực lượng bốn nguyên chi mộc cùng với nó là các lực lượng khác nhau. Trong tình thế lực lượng quy tắc của hần khê lưu động nhẹ nhàng, tồn tại bất quy tắc trong quá trình tiến hóa. Hơn nữa hần còn tượng trưng cho sinh mệnh. Quy tắc trong lực lượng cũng ẩn chứa diễn biến sinh mệnh huyền bí.

Lĩnh ngộ lực lượng quy tắc để thu hồi bốn nguyên lực, hiện nay, đã trở thành một phương thức tu luyện hoàn toàn mới của Vân Thiên Hà, tất cả pháp tắc ở thế gian này đều cần cảm ngộ, thông qua loại cảm ngộ kỳ diệu này có thể thu được lực lượng vô cùng lớn.

....

Ngay khi Vân Thiên Hà thu hồi lực lượng bốn nguyên chi mộc. Lúc này tại trung bộ Bắc Vực, khí trời ở đây biến ảo không ngừng. Bầu trời biến thành một mảnh hôn ám, không thể nào nhìn ra dương quang. Trong không khí thường xuyên phiêu đảng một cỗ hương vị gay mũi, còn có một cỗ huyết tinh.

Sát.

Lúc này, tại một mảnh đất trống trải trên bình nguyên, ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi, một thế giới nhiều màu sắc hòa thuận vui vẻ. Mà bên cạnh là một mảnh thế giới tử vong, tử khí không ngừng ăn mòn mọi thứ, hình thành Tiên - Minh đối lập.

Tại trung ương, cách Càn Khôn đại trận một đoạn.

Lúc này, tại vùng phụ cận Càn Khôn đại trận, một nhóm dị linh rào rạt đột kích, điên cuồng trùng kích Càn Khôn đại trận. Mà các võ giả trong đại trận, mỗi người đều mang theo một cỗ sát khí sắc bén. Tại lúc dị linh trùng kích, bọn họ dùng lực lượng của chính mình nghênh đón cùng với dị linh tiến hành chém giết kịch liệt.

Lúc này Liên Ngân La và Đông Lâm Tiêu đứng trong đại trận chủ trì, thần sắc thập phần nghiêm trọng. Thông thường đối với dị linh bọn họ chỉ cần thông qua Càn Khôn đại trận là có thể ứng phó không mấy khó khăn. Mà áp lực của bọn họ lúc này chính là số lượng của dị linh quá lớn, hoàn toàn vượt qua dự liệu của bọn họ.

Hiện tại bọn họ đều điều động các võ giả Tiên Thiên ở các phái tập trung tại chỗ này. Tại đây cùng với dị linh tiến hành chém giết, tuy thương vong rất nhỏ nhưng tốc độ sinh sôi nảy nở của dị linh rất nhanh, số lượng lại khổng lồ, cho nên bọn họ không chịu nổi thể tiến công của dị linh.

Đối mặt với loại tình thế này, Đông Lâm Tiêu đứng bên cạnh Liên Ngân La nói:

- Những dị linh bình thường này có thể dễ dàng tiêu diệt, nhưng số lượng của bọn chúng quá lớn, hơn nữa tốc độ tiến hóa biến dị cũng rất nhanh. Rất có thể sẽ trở thành dị Linh Vương. Đến lúc đó, bọn chúng sẽ sinh sôi nảy nở nhanh hơn. Không bằng chúng ta kiến nghị với Thần Điện, hướng các quốc gia triệu tập quân đội tinh nhuệ tới đây. Hần là có thể áp chế được bọn chúng.

647. Chương 653: Nhất Khắc.

- Những địa phương xung quanh không tồn tại quốc gia, mọi người đều đã đến Đông Vực, muốn triệu tập quân đội tinh nhuệ thì phải triệu tập từ Đông Vực. Hướng hồ Nam Vực và Tây Vực, hần là tình cảnh hiện giờ cũng giống như chúng ta, sợ rằng không thực hiện được. Thế nhưng binh sĩ trong quân thực lực nhỏ yếu, nếu như đến đây đánh trận rất có thể trở thành một phần của bọn chúng. Như vậy càng khiến thực lực của dị linh ngày càng lớn mạnh, thực là đau đầu.

Liên Ngân La nói:

- Nếu như có biện pháp nào, có thể sử dụng các tướng sĩ chết trận này để bọn họ không bị dị linh chuyển hóa thành một phần của bọn chúng thì khi chúng ta hiệu triệu quân đội các quốc gia đến đây mới không cần phải lo lắng.

Đông Lâm Tiêu gật đầu nói:

- Lão phu nhất định sẽ nghiên cứu. Kỳ thực chuyển hóa dị linh, đầu tiên là dị linh xây dựng loại ảo giác ác liệt, thứ hai là ta phát hiện ra trong đám dị linh cũng phân biệt nam nữ. Nếu dị linh là nữ thì thực lực cường đại hơn dị linh nam một chút.

Thần sắc Liên Ngân La khẽ động:

- Theo như lời người nói thì nếu như chúng ta đem những dị linh cái giết sạch, vậy thì việc tiêu diệt dị linh sẽ dễ dàng hơn vài phần?

- Lý thuyết trên cũng không được đúng cho lắm, bởi vì còn có dị Linh Vương với thực lực vô cùng cường đại tồn tại. Cho nên khi chúng ta đối phó với dị linh, nếu muốn tìm ra phương pháp hạ thủ thì cần phải nghiên cứu nhiều hơn, bằng không chính là đưa các đệ tử vào chỗ chết.

Lúc này, một tên đệ tử tên Thiên Tây chạy từ bên ngoài vào bẩm báo:

- Lão tổ, bên ngoài có một người cầu kiến. Hắn nói có phương pháp giải quyết vấn đề bị dị linh đồng hoá.

- A, mau mời vào.

Đông Lâm Tiêu nghe xong, thần sắc khẽ động, cùng Liên Ngân La liếc mắt nhìn nhau nói:

- Xem ra trong tộc chúng ta, người tài không ít. Trong thời gian này chúng ta mới ý thức được mấy vấn đề, không nghĩ rằng có người đã nghĩ ra biện pháp.

Chỉ chốc lát sau, vị đệ tử kia liền mang theo một vị thanh niên tiến đến, Đông Lâm Tiêu nhìn vị thanh niên này chỉ là một người bình thường, không có tu tập công pháp vũ đạo, nhưng lại có một thân tính tình cương trực, liền hỏi:

- Hải tử, người tên gì? Có biện pháp giải quyết vấn đề bị dị linh đồng hoá sao?

Vị thanh niên kia hồi đáp:

- Tiểu sinh tên Hoa Vân Thiên, từ Hạ quốc tới. Lần này tới đây chính là muốn đi khắp nơi tìm kiếm một vị lão tiên bối làm thầy. Mà gần đây tiểu sinh cùng với lão sư đã nghiên cứu ra một số phương pháp. Có điều những phương pháp này mới chỉ là thí nghiệm, cũng chưa biết hiệu quả như thế nào.

Đông Lâm Tiêu nghe được, càng cảm thấy hiếu kỳ, nói:

- Sư thừa của người là cao nhân phương nào? Cụ thể phương pháp là gì, nói ta nghe một chút?

Hoa Thiên Vân nói:

- Đệ tử cùng sư thừa là Liên Thánh tiên sinh, trong quá trình nghiên cứu đặc tính của dị linh đã thu thập một ít Hoả Linh Thạch, mặt khác còn có một ít Hấp Triều Thạch Phấn, còn có Mộc Thán, Phệ Huyết thảo cùng với một ít diêm sinh án theo tỉ lệ điều phối, có thể sản sinh là nhiệt lượng cực cao. Trong lúc cùng với dị linh chiến đấu, mỗi người nên mang trên mình loại bột phấn này. Nếu như bọn họ bất hạnh bỏ mình, đồng đội ở hai bên có thể đốt loại bột phấn này khiến cho thân thể sẽ tự bị thiêu đốt, thẳng đến khi máu huyết khí tức bị thiêu đốt gần như không còn. Như vậy, sẽ không sợ bị dị linh đồng hoá.

- Vị Liên Thánh tiên sinh này học thức thật uyên bác, đúng là một kỳ nhân a. Nếu như loại bột thần kỳ này được một võ giả sử dụng, hơn nữa còn tán phách ra xa, như vậy hoàn toàn có thể giải quyết được vấn đề bị dị linh đồng hoá.

Đông Lâm Tiêu nghe xong không khỏi khen.

Liên Ngân La nói:

- Phương pháp này xác thực đáng để thử một lần. Bất quá trong loại bột này còn có Phệ Huyết thảo là loại tài liệu khó tìm. Trong khoảng thời gian ngắn, sợ rằng chúng ta không thể sử dụng được.

Hoa Thiên Vân nói:

- Tại Hạ quốc chúng ta, hiện nay đã phát động bách tính sưu tập những tài liệu cần thiết. Đồng thời cũng hướng tới bọn họ phổ cập tri thức phòng bị dị linh, thông qua đó bách tính sẽ thu thập tài liệu để đổi lấy

lượng thực. Vì bách tính tích cực phối hợp, cho nên học trò cũng mang tới đây đại bộ phận. Còn có một tín hàm của Phong Thần điện, thỉnh nhĩ vị tiên bối xem qua.

Đông Lâm Tiêu tiếp nhận tín hàm, liền mở ra xem.

Mà Liên Ngân La nhìn vị thanh niên này, nói:

- Người là một thư sinh, lộ trình xa như vậy, hơn nữa trên đường còn phải đi qua hiểm sơn ác thủy, như thế nào người đến được đây?

Hoa Thiên Vân nói:

- Học trò được người của Thần Điện hộ tống, hơn nữa còn có thể ra sức tiêu diệt một phần dị linh. Mà học trò tại chỗ này có thể rèn luyện cơ thể, khổ lao tâm trí, tu luyện gân cốt. Đối với học trò cũng là một loại tôi luyện.

Liên Ngân La nghe xong cũng tán thán nói:

- Vị Liên Thánh này quả thực rất đáng nể. Có thể dạy được một đệ tử có khí phách như vậy, chỉ sợ một số các võ giả cũng không thể bằng được. Không sai, không sai.

Đông Lâm Tiêu xem xong tín hàm, gật đầu nói:

- Phương pháp này của công chủ Khôn Linh lão tổ, cũng tự mình bắt lấy vài dị linh tiến hành thí nghiệm, hiệu quả cũng không tệ lắm. Công chủ yêu cầu ta toàn lực phối hợp với người, phát động hàng loạt các đệ tử chưa có tham chiến đi khắp các nơi thu thập tài liệu có liên quan, cũng đã bắt đầu chế tạo số lượng lớn, để phòng ngừa dị linh tập kích gây ra phong ba bão táp.

- Công chủ có suy tính trong thời gian bao lâu thì xong? - Liên Ngân La nói

Đông Lâm Tiêu nói:

- Ngày mà Tinh Long Thiên Tàng xuất hiện, cũng chính là vào khoảng đầu tháng sau. Cho nên hiện tại chúng ta cũng chỉ có một tuần trăng để chuẩn bị.

- Đã như vậy, việc này không thể chậm trễ. Người triệu tập các trưởng lão trong tông môn cử hành hội nghị. Giao phó chuyện này cho bọn họ, lập tức hành động.

- Cũng tốt!

Đông Lâm Tiêu gật đầu, lập tức phân ra hành sự.

Lúc đầu, Đông Lâm Tiêu cùng Liên Ngân La muốn sau khi trở về địa doanh sẽ mở một hội nghị phía sau Càn Khôn đại trận tại Bắc Vực - nơi mà còn chưa có bị dị linh xâm chiếm. Các đệ tử tông môn có thực lực thấp hơn Tiên Thiên Võ Sư rải rác khắp nơi, bắt đầu đồn gổ ở các rừng cây.

Mà ở các nơi khác trên trận tuyến Càn Khôn đại trận, cũng có tình cảnh giống như vậy. Chỉ thấy trên núi đầy áp đệ tử tông môn với quy mô lớn đang sưu tập tài liệu.

Nhất là tại đại địa Đông Vực, bách tính nơi này đều được tuyên truyền cho nên rất tích cực tham gia thu thập tài liệu. Ngoại trừ các đệ tử tông môn ra, bách tính khắp nơi cũng tự phát tổ chức, bang trợ tài liệu đối kháng với dị linh.

Việc huấn luyện quân đội ở trong các quốc gia, cũng đều tăng cường hạng mục huấn luyện đối phó với dị linh.

Toàn bộ thiên hạ, toàn bộ các chủng tộc nhân loại, trong thời khắc hiểm có này đã đồng tâm nhất trí đối kháng với sự đột kích rào rạt của dị linh. Cho nên mọi người đều cố gắng hết sức có thể.

Bất quá, sau một hồi thanh thế lớn, thì cái ngày đại chiến với dị linh cũng đang đến gần.

...

Trên một dải đất rộng mênh mông bát ngát.

Lúc này cuồng phong không ngừng nổi lên, sóng biển không ngừng hình thành những dòng xoáy giống như một con cự thú đang tức giận, tàn sát không ngừng.

Mà ở trung tâm một cơn lốc sóng biển, chỉ thấy một toà đại sơn nổi lên. Chính là Phù đảo. Lúc này Phù đảo không ngừng loạn choạng, kinh hải cự phách đang đi đến bên Phù đảo. Phù đảo không ngừng run rẩy, tùy thời đều có thể bị sóng biển bao phủ trở lại.

Lúc này, tại hạch tâm của một cơn lốc. Chỉ thấy Vân Thiên Hà đang đứng giữa phiến phong ấn không gian, mà lực lượng bốn nguyên chi mộc cũng đã biến mất không còn. Phong ấn kia cũng không ngừng rung động, hình như tùy thời đều có thể bị phá vỡ.

Lúc này Vân Thiên Hà đã hoàn toàn thu được lực lượng bốn nguyên chi mộc vào trong cơ thể. Hiện giờ trong cơ thể hắn bốn loại bốn nguyên lực đang dung hợp. Cảnh giới của hắn lúc này không ngừng đề thăng, rốt cuộc cũng đã đạt đến được một giới hạn.

Bốn loại bốn nguyên chi lực dung hợp, không những thế Vân Thiên Hà đối với lực lượng pháp tắc có không ít lĩnh ngộ, khiến cho hắn tiến nhập vào một cảnh giới kỳ ảo vu hư vô bàn.

Lúc này, hắn đối với tất cả những phát sinh của ngoại giới đều nhận biết rõ ràng. Thậm chí hắn còn có thể cảm ứng được nội tâm của toàn bộ chủng tộc trong thiên hạ đang cầu khẩn, cùng với việc dò xét những sự việc phát sinh khi dị linh thôn phệ thế giới này.

Đột nhiên, ở phía sau Vân Thiên Hà có một đạo lưu quang từ trong phong ấn chui ra. Trong sát na, những cơn lốc trên Hải Vực, toàn bộ đều dừng lại. Chính là trời cao đã dẹp loạn.

Vào lúc này, toàn bộ Hải Vực, phẳng phất tất cả đều đình chỉ, thời gian đình chỉ tựa hồ bằng nhau.

Càng vào sâu trong đại lục, dị linh đang cùng võ giả chém giết thì đột nhiên bọn họ dừng lại. Mà những người dân bình thường đang làm những công việc hàng ngày cũng dừng lại. Thậm chí ngay cả người đang tĩnh tọa luyện công thì chân khí trong cơ thể cũng dừng lại không có vận chuyển nữa. Phải mất một lúc sau, mọi chuyện mới trở lại bình thường.

Nhất là Cơ Hi Nhân, hắn lúc này đang nghiên cứu phương pháp đối phó với dị linh cũng cảm giác được dị dạng. Lúc này hắn mới quay sang nhìn thì kinh ngạc khi thấy tên thuộc hạ đang đứng bên cạnh hắn, động tác cư nhiên bị đình chỉ, phải mất một lúc mới khôi phục lại như bình thường.

Thấy một màn như vậy, Cơ Hi Nhân cũng chỉ biết tồn tại ảnh hưởng của pháp tắc cường đại đang biến hoá.

Tất cả những gì đang diễn ra đều làm cho mọi người trên thế giới không khỏi run sợ. Bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao thời gian đột nhiên dừng lại như vậy.

Tuy rằng chỉ trong chốc lát, nhưng biến hoá trong thời gian lâu ngắn cũng mang đến ảnh hưởng không giống nhau.

Lúc này Vân Thiên Hà bay lên. Trong lúc lực lượng trong cơ thể hắn đang dung hợp, chỉ thấy một cổ ký hiệu xuất hiện quanh thân hắn, tạo thành một vòng tròn toả ra quang mang mãnh liệt.

Trữ Vọng nhìn một màn này, kinh hãi không ngừng, không khỏi lẩm bầm trong lòng nói:

- Chủ nhân, đây chính là thời gian và không gian pháp tắc. Bất cứ ai muốn đi vào thì cảnh giới đều bị tiêu tan trở thành con số không.

Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy dưới sự phụ trợ của một cổ phù văn, lúc này Vân Thiên Hà đang không ngừng bay lên. Thân thể như ẩn như hiện, mấy đạo lưu quang quanh thân hắn không biết sẽ mang hắn tới đâu.

Thế nhưng Trữ Vọng muốn đi xem thì nàng phát hiện rằng giờ khắc này thời gian bị đình chỉ. Tựa hồ không thể làm bất cứ động tác gì. Giống hệt như bị phong ấn.

Nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn những phù văn này mang theo Vân Thiên Hà, cuối cùng hoá thành một đạo lưu quang biến mất không thấy đâu.

648. Chương 654: Tiêu Tan! Tiêu Tan.

Trong nháy mắt, hắn vượt qua thời gian và không gian. Bốn nguyên lực dung hợp đưa hắn đến một cảnh giới mà hắn chưa từng biết đến.

Loại cảnh giới này chính là Huyền Diệt.

Lúc này, trong khi hắn tiến nhập vào Huyền Diệt chi cảnh, Vân Thiên Hà bị một cỗ lực lượng pháp tắc phù văn đưa tới một không gian hư vô.

Ở chỗ này, không có thời gian trôi qua.

Phiến không gian này, tựa hồ cũng bị ảnh hưởng bởi cố ý chí của hắn, đang không ngừng mở rộng. Bốn nguyên chi lực dào dạt chung quanh tràn lan bao trùm toàn bộ chân không.

Vào lúc này, quang tuyến hội tụ ở xung quanh trung tâm, song chướng Vân Thiên Hà mở rộng, tại mi tâm của hắn lúc này lại một lần nữa thoáng hiện ra.

Lúc này đây, tại mi tâm của Vân Thiên Hà phóng xuất ra quang mang, dần dần chuyển từ Tử Kim Sắc thành Chung Thuần Kim Sắc, tạo thành phiến Bạch Thanh Mông từ trong cơ thể hắn bắn ra.

Lúc trước Vân Thiên Hà đột phá Thần chi linh vực so với lần này có chút khác nhau. Lúc này đây, tại mi tâm của Vân Thiên Hà lại một lần nữa phóng xuất ra quang mang. Nhưng lần này còn bao hàm cả ý chí. Hội tụ thành một đạo quang tuyến bắn ra, trực tiếp xuyên thấu không gian vô tận tìm đến Tạo Hoá Pháp Tướng ở trung tâm Tạo Hoá Thần Điện trong Tạo Hoá Không Gian.

Trong nháy mắt, Tạo Hoá Pháp Tướng một lần nữa mở mắt, thấy thanh mông chi quang không ngăn cản được Vân Thiên Hà đang bay vào, liền đứng lên.

Dưới ảnh hưởng bởi ý chí của Vân Thiên Hà, thanh mông chi quang của Tạo Hoá Pháp Tướng bị Vân Thiên Hà hấp thụ một bộ phận. Lúc này đã ảm đạm đi vài phần. Thần sắc Tạo Hoá Pháp Tướng rung động, cư nhiên nhận ra một ít biến hoá vi diệu. Khuôn mặt hắn vốn lãnh khốc vô tình cư nhiên mang lại vài phần ôn hoà dịu dàng.

Điều này cho thấy Tạo Hoá Pháp Tướng chịu ảnh hưởng do Vân Thiên Hà mang lại mà không có làm ảnh hưởng tới ý chí của Tạo Hoá Pháp Tướng.

Cùng lúc đó, tại một nơi gọi là Tinh Khung, tinh hạch của Tử Vi Đế Tinh là một thân thể thuần túy do tinh hồn lực ngưng tụ mà thành. Tử Vi tinh hạch này nằm ở mi tâm đang kịch liệt phóng xuất quang mang.

Ngay sau đó, Tử Vi Đế Tinh đang ngồi xếp bằng thì đột nhiên đứng lên, miệng hắn khẽ cười mang theo tiểu ý vài phần vui mừng, lập tức phóng xuất Tử Vi tinh hạch ra.

Trong sát na, toàn bộ tinh khung bị rơi rụng, vạn điểm tinh mang cùng hội tụ tại một điểm.

Hắn là Tinh Khung Quân Vương, lần trước hắn đi ra khỏi Tinh Khung cung điện, hàng tỉ ngôi sao cũng tập trung toàn bộ trên người hắn. Đường như đó là phương thức bọn họ đón tiếp Quân Vương.

Sau khi Tử Vi tinh hạch của Tinh Khung Quân Vương được thả ra, hắn từ từ bao quát Tinh Khung. Trong một phiến tinh không, đột nhiên tập trung nhìn về phương vị của một người. Sau đó hắn thả ra tinh thần vì hắn mà mở ra Tinh Quang đại đạo liền hướng phương vị kia như Lưu Tinh cấp tốc cười mây bay đến.

Trong khi đó, Vân Thiên Hà thông qua bốn nguyên chi lực khiến cho không gian bị nghiền tắc. Lúc này lực lượng phù văn xung quanh thân thể hắn, quang mang cũng đã ảm đạm đi rất nhiều.

Tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, lúc này hắn đột nhiên mở mắt.

Chỉ thấy tại một đầu của phiến không gian, một đạo lưu tinh đang cấp tốc cười mây bay đến.

Vân Thiên Hà liền mỉm cười, tiện tay khiến cho phiến không gian kia đột nhiên biến thành hư vô. Cả thân thể hắn cứ như vậy huyền phù từ từ bay lên trên tinh không.

Lúc này đây, Vân Thiên Hà tự thể nghiệm cảm giác việc hàng tỉ ngôi sao ở dưới chân hắn.

Loại cảm giác này rất chân thực, cũng không có giống như cảm giác mỗi lần hấn dụng tâm thần cùng với ý chí của Quân Vương cùng nhau dung hợp. Đây đều là hấn dùng mắt thường để trực tiếp quan sát.

Tại giờ khắc này, hấn mới chân chính là Tinh Không Quân Vương bằng xương bằng thịt.

Lúc này, đạo lưu tinh kia bỗng nhiên dừng lại trước mặt Vân Thiên Hà, một đoàn tinh hồn lực cấu thành một thân thể khác của Vân Thiên Hà, giống như lúc Vân Thiên Hà đột phá Thiên Cảnh, tu luyện phân thân. Cùng với hấn không thể nào phân biệt thật giả.

Duy chỉ có một điểm khác nhau đó là thân thể này do một loại lực lượng hội tụ mà thành. Hấn không có linh hồn, không có tư tưởng độc lập. Chỉ có một cố ý chí và bản năng của Vân Thiên Hà phân ra.

Lúc này, thân thể này đang đứng trước mặt Vân Thiên Hà, giống như hấn cùng với hài tử nhìn nhau, thập phần thân thiết.

Vân Thiên Hà phất tay một cái, thân thể kia thập phần hân hoan, liền hoá thành một đạo lưu quang, trong sát na liền chui vào trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Oanh.

Sau khi lực lượng cổ tinh hồn lực này tiến nhập vào bên trong cơ thể Vân Thiên Hà, hấn cảm giác thân thể bị chấn động.

Hấn lập tức đánh ra vài đạo lực lượng phù văn vòng quanh thân thể hấn. Sau đó liền để ý cảnh của chính mình cùng ý cảnh và lực lượng của thân thể mới tiến nhập thông thả tiến hành dung hợp.

Vô biên ý chí, lúc này Vân Thiên Hà ở bên trong Tinh Khung, trở thành một nhãn minh tinh vô cùng chói mắt. Hàng tỉ ngôi sao bên phóng xuất quang mang tới, toàn bộ đều hội tụ tại một điểm.

Hơn nữa do tứ đại Đế Tinh vận chuyển Tinh Hồn Lực qua đây, càng về sau càng không ngừng hội tụ, chậm rãi tiến nhập vào trong cơ thể Vân Thiên Hà.

Mà dưới ảnh hưởng của cổ Tinh Thần lực này, ý chí của Vân Thiên Hà bao trùm khắp Tinh Khung, có một số ngôi sao đã tắt, đột nhiên bắt đầu phát sáng trở lại. Một lần nữa toả sáng sinh cơ cùng sinh lực.

Khi Vân Thiên Hà cùng với Tinh Hoa Thể do Tinh Hồn lực tạo thành hoàn thành dung hợp tầng thứ nhất, thì toàn bộ lực lượng tinh thần trong Tinh Khung sinh cơ lại toả sáng càng lúc càng mãnh liệt

Mà ở mi tâm của Vân Thiên Hà, lúc này tinh hạch của Tử Vi Đế Tinh đang dần dần hiện ra, tương khảm trên thân thể hấn. Có thể nói, trong thời khắc này, Vân Thiên Hà chân chính trở thành Tinh Khung Quân Vương.

Thời gian không có trôi qua, những ngôi sao sống lại, lại phát ra tinh quang bao trùm không gian hắc ám, sản sinh ra sinh cơ và sinh lực mới.

Tất cả đều theo sự biến hoá lúc này của Vân Thiên Hà mà cũng xảy ra những biến hoá vi diệu.

...

Cùng lúc đó, tại Di Sinh thể giới, trên một hải đảo mờ mịt.

Trong cung điện của Tinh Tổ, Tinh Tổ đang đắm chìm trong tử quang, đột nhiên cảm giác được tử quang bắt đầu yếu ớt. Hấn đột nhiên mở hai mắt, ngân mâu trong tử quang phóng xuất ra, thần tình có vẻ cực độ phần nộ.

Lúc này hấn giống như ma quỷ vô cùng dữ tợn, mà ngân mâu được phóng xuất ra từ bên trong tử quang trong chớp lát biến thành bột mịn.

- Tiểu tử đáng ghét. Bản toạ không có đi tìm ngươi là đã nương nhịn ngươi ba phần. Nghĩ không ra ngươi cư nhiên từng bước áp sát, quả thực khinh người quá đáng.

Tinh Tổ nổi giận, gầm lên một tiếng, lúc này vung tay lên, một cổ tử quang trong nháy mắt biến thành bột mịn rơi xuống. Lập tức Tinh Tổ hoá thành một đạo lưu quang, liền bay đến bản mạng tinh thần của chính mình: Tử Quang Đế Tinh trong hạch tâm.

Khi Tinh Tổ tiến nhập bản mạng tinh thần, hấn dùng tâm thần cảm ứng toàn bộ Tinh Khung, ý chí của hấn bao trùm toàn bộ tinh vực. Lúc này suýt nữa giận đến thổ huyết.

Hấn phát hiện tử quang ở quanh thân hấn lúc này đã khôi phục. Dĩ nhiên bắt đầu khôi phục, mà tinh thần đã hoàn toàn khôi phục thoát ly khỏi sự khống chế của Tử Quang Đế Tinh, tạo thành một cỗ Tinh Hồn lực bay về Tinh Khung. Đế Tinh không ngừng vận chuyển cùng với Minh Đế Tinh Thần của hấn hoàn toàn đoạn tuyệt.

Mắt thấy Tinh Hồn lực trở thành bữa ăn trong miệng người khác, lúc này ngân mâu của Tinh Tổ trắng bệch, ngân tu lớn đến mấy chục thước không ngừng run rẩy, hấn rít gào:

- Người đã không để cho bản toạ con đường sống, như vậy đừng trách bản toạ không khách khí.

Lúc này, Tinh Tổ xuất ra Tử Quang Minh Đế tinh hạch lại nhớ tới lúc tu luyện trên đảo.

Nhưng vừa lúc chuẩn bị ra ngoài, thì một vị tinh thị đột nhiên tiến đến kêu lên:

- Lão tổ, bắt hảo, Long Tinh Tử và Tước Tinh Tử làm phản, mà Quy Tinh Tử phản đồ cũng đã trở về. Bọn họ đang bố trí Tinh Hồn đại trận

- Người nói cái gì?

Tinh Tổ nghe xong, vừa giận vừa sợ, lực lượng ý chí tinh thần tử quang được phóng xuất ra. Trong nháy mắt đem toàn bộ toà cung điện hoá thành bột.

Bất quá ngay lập tức, Tinh Tổ lại tĩnh tâm, cười lạnh nói:

- Chỉ bằng ba tên phế vật mà muốn bố trí Tinh Hồn đại trận. Thiếu đi Hổ Tinh Tử, bọn họ cũng không thể làm được cái gì, các người mau thám thính xem bọn họ hiện giờ ở nơi nào?

Tinh thị nói:

- Hồi bẩm lão tổ, thuộc hạ chỉ biết Tước Tinh Tử và Long Tinh Tử đã từng xuất hiện tại Thăng Long đài của Long nhân tộc, cũng không biết họ muốn làm gì ở đó. Mà Quy Tinh Tử, thuộc hạ vẫn chưa điều tra ra được chỗ hạ lạc cụ thể.

- Phế vật.

Tinh Tổ quát một tiếng, thân thể tên tinh thị kia đột nhiên thối lui, nặng nề va vào một tảng đá, phun ra một ngụm tiên huyết.

- Lập tức phát động đệ tử bản môn nhanh chóng đi thăm dò, nhất định phải tìm ra được chỗ hạ lạc của tên phản đồ Quy Tinh Tử, không cần để ý đến đại giới, giết không cần luận tội.

Tinh thị lau vết máu ở khoé miệng, trong ánh mắt hiện lên một tia hận ý, cũng không dám ngẩng đầu, lại nói:

- Đệ tử tuân mệnh. Chỉ là Long Tinh Tử sư huynh và Tước Tinh Tử sư tỷ thì xử trí bọn họ như thế nào?

- Bọn họ cứ nhiên dám cấu kết với phản đồ Quy Tinh Tử, giết chết không thể tha. Trong số các người ai giết được bọn họ tự nhiên có được tu vi tinh mệnh của chúng. Bản toạ sẽ trợ giúp các người một tay.

- Rõ, đệ tử lĩnh mệnh.

Tinh thị hành lễ, lập tức rời khỏi đại điện hoang tàn này.

Lúc này, Tinh Tổ không thể khống chế được cơn giận trong lòng. Hiện tại Tinh Hồn lực của Tử Quang Minh Đế Tinh của hấn bị Tử Vi Đế Tinh làm cho suy yếu. Hơn nữa hấn không thể khống chế tinh vực. Hôm nay, đã bị Tử Vi Đế Tinh đoạt lấy một nửa, tụt trong lòng hấn muốn giết hấn thật nhanh. Thế nhưng từ xưa đối với Tinh Khung Quân Vương hấn vô cùng sợ hãi mà do dự động thủ.

Thế nhưng lúc này, Tinh Tổ biết, nếu như hấn không làm cái gì thì chỉ sợ tinh vực của hấn sẽ rất nhanh bị ý chí của Tinh Khung Quân Vương thôn phệ, cuối cùng trở thành tù nhân và phải làm việc cho Tinh Khung Quân Vương.

Sau khi hạ quyết tâm, Tinh Tổ quyết định, hấn muốn đích thân đến cái thế giới của những con kiến hôi kia, tự thân giải quyết tai hoạ ngấm trí mạng đối với hấn.

Hấn muốn trở thành Tinh Khung Quân Vương, hấn không cho phép bất cứ kẻ nào uy hiếp tới địa vị của hấn.

Nhưng mà, trong lúc hấn còn đang suy nghĩ thì đột nhiên lưỡng đạo u quang giống như lưu ảnh, đột nhiên rớt xuống, nói:

- Tử Tinh lão tổ, người định đi đâu?

649. Chương 655: Lĩnh Vực Tinh Không.

Chính là muốn phát tác, nhưng thấy người đến là nhị vị mỹ phụ kiều diễm không gì sánh được. Hai người này mỗi người đều có một hạp tử Lục Giác Tinh, mi tâm phóng xuất u quang thần bí. Hai người đang đậm nhiên lạnh lùng nhìn hấn.

Thấy hai nữ nhân này, mà nhất là tai của bọn họ rất dài, hơn nữa tại mi tâm còn có Thiên Mâu Chi Nhân, Tinh Tổ không khỏi cuồng thiêu nhưng vẫn phải điều tức sự phẫn nộ trong lòng, nói:

- Nhị vị sử nữ của Thiên Tộc, không biết đến nơi này có việc gì?

- Thiên nữ điện hạ muốn gặp người. Người mau cùng chúng ta đi một chuyến.

Nhị vị mỹ phụ cùng kêu lên nói.

- Cái gì? Thiên nữ muốn gặp ta? Thời hạn nghìn năm còn chưa tới, vì sao nàng muốn gặp bản toạ?

Tinh Tổ nghe xong, thần sắc thập phần lo nghĩ.

Hai vị mỹ phụ đậm nhiên nói:

- Người yên tâm, Thiên nữ điện hạ không phải vì Thiêm Tinh Dẫn mà tìm người gây phiền phức. Là do Thiên nữ điện hạ có một số việc quan trọng muốn giao cho người. Cho nên người cứ đi theo bọn ta, tự nhiên sẽ biết Thiên nữ điện hạ muốn phân phó cái gì.

Tinh Tổ nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cứ một nghìn năm, Thiên nữ điện hạ lại mượn Thiêm Tinh Dẫn một lần để đi đến hạ tầng thế giới đánh chết Thanh Long Đế Tinh và Tạo Hoá chi chủ. Do đó việc Thiêm Tinh Dẫn bị huỷ, hấn sợ hãi Thiên nữ tìm hấn vì chuyện này mà gây phiền phức.

Nghe được Thiên nữ có chuyện muốn nhờ hấn làm, thần sắc Tinh Tổ mới khôi phục vài phần phong thái, nói:

- Vậy làm phiền nhị vị sử nữ dẫn đường.

Hai vị mỹ phụ xuất ra tử hạp, chỉ thấy tử hạp đột nhiên phóng xuất ra một đạo Ngân Sắc quang mang. Đạo quang mang thứ hai ở bên dưới giống như một đoá hoa. Hai đạo quang trong nháy mắt hội tụ thành một cánh cửa thần kỳ.

Lúc này hạp tử Lục Giác Tinh lại biến mất trong tay nhị vị sử nữ Thiên tộc.

Một vị sử nữ tiến vào trong cánh cửa thần kỳ kia trước. Lúc này Tinh Tổ thẳm nghĩ:

- Thực lực của Thiên nữ lại tinh tiến, có thể trực tiếp chiếu hình không gian, mở ra biến ảo chi môn.

Vừa nghĩ, Tinh Tổ vừa tiến vào bên trong đại môn, vị sử nữ còn lại tiến nhập sau cùng. Ngay sau đó một đạo ngân quang liếm qua, đạo môn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cũng không có lưu lại bất cứ vết tích gì.

...

Tại nơi ý chí của Tinh Khung Quân Vương bao trùm Tinh Không rộng lớn. Lúc này thân thể Vân Thiên Hà vẫn như cũ lẳng lặng huyền phù bay lên thượng tầng.

Hắn giống như một cự nhân, dưới chân hắn chính là Tử Vi Đế Tinh.

Thông qua đó mà biết được ký ức kiếp trước của mình đã bị quên lãng. Vân Thiên Hà nhìn Vũ Trụ Tinh Không rộng lớn, không khỏi nghĩ đến nhân loại nhỏ bé. Thế nhưng cuối cùng thống trị phiên vũ trụ này là một chủng tộc mà cuối cùng sẽ bị tiêu vong.

Trong phiên vũ trụ này, có một dải tiểu Tinh Không bao trùm, kỳ thực thì có một khoả tinh cầu, hắn thông qua đó mà biết được ký ức kiếp trước của mình, muốn tìm khoả Lam Sắc tinh cầu.

Thế nhưng dưới ý chí bao trùm của hắn cư nhiên không có tìm được khoả Lam Sắc tinh cầu này. Trong lòng Vân Thiên Hà không khỏi lâm vào trạng thái mê hoặc.

Lẽ nào trong Tinh Khung chỉ có một không gian là Vũ Trụ Không gian chính là cố hương của hắn. Có thể hay không ở đẳng cấp khác cao hơn, hay là trong lúc đó bọn họ cũng không có tồn tại thù địch.

Lúc này hắn mới bắt đầu tiếp xúc không gian pháp tắc, đối với việc lý giải những lĩnh ngộ này, còn chưa có được hiểu biết sâu xa. Thế nhưng Vân Thiên Hà tin tưởng, một ngày nào đó, hắn sẽ minh bạch sự ảo diệu trong đó.

Lúc này, Tinh Hồn lực trong Tử Vi Đế Tinh hoàn toàn bị Vân Thiên Hà thu nạp tiến nhập vào trong cơ thể. Giờ đây hắn giống như một vị thái cổ chi thần, sừng sững đứng trong vũ trụ.

Dưới chân hắn là những vì sao, tựa như một túc cầu, chỉ cần hắn nguyện ý tùy thời có thể khiến một ngôi sao tại Vũ Trụ Chân không trở thành Lưu Tinh vẫn lạc.

Sau khi đột phá Huyền Diệt chi cảnh, Vân Thiên Hà chân chính trở thành một Thiên Tru giả, nói cách khác hắn trở thành thần chỉ còn kém một bước nhỏ.

Thế nhưng một bước này, đối với Thiên Tru giả mà nói không có dễ dàng gì. Bởi vì cần có rất nhiều điều kiện, có khi mất tới nghìn năm, vạn năm cũng không ai có khả năng đạt được.

Cho tới bây giờ Vân Thiên Hà cũng có một số chuyện tình cần giải quyết trước mắt.

Hiện tại trước mắt hắn là một mảnh tàn phá không gian.

Tại đây có tới vài mảnh tàn phá không gian, có rất nhiều không gian tồn tại chân không loạn lưu, còn có dòng xoáy chân không cường đại. Trong đó vấn đề trước mắt mà Vân Thiên Hà nghĩ đến đó là hai nơi bị hắc ám bao phủ. Một tia tinh quang của hắn đi vào liền bị hai không gian đó huỷ diệt.

Hai cái không gian kia, Vân Thiên Hà đều đã từng đi qua. Một là hắn vô ý thông qua bốn nguyên chi tháp đến dòng xoáy loạn lưu, qua đó mới tìm được Trữ Vọng và biết được rất nhiều chuyện tình của Thiên Tru Ngự nhân.

Mà một phiên không gian khác, do lúc trước bị hắn phá hư, bị một cỗ lực lượng chuyển dời đến địa phương nào đó. Khi hắn thu bốn nguyên lực lượng của bốn nguyên chi thạch, khiến cho dị linh trùng thoát phong ấn tàn sát bừa bãi ở khắp mọi nơi.

Hai cái tàn phá không gian này, kỳ thực lúc ban đầu chủng tộc nhân loại, cùng với các đại chủng tộc khác cùng nhau sinh tồn lúc sơ khai. Chỉ vì dị linh xuất hiện mà hai không gian này bị huỷ diệt.

Đế Tinh chi mâu tại mi tâm giúp Vân Thiên Hà có thể nhìn thấy tất cả những gì đang xảy ra trong phiên chân không này rất rõ ràng.

Thậm chí hắn còn có thể thấy được hai tàn phá không gian phía trước có một ít không gian loạn lưu và dòng xoáy chân không. Còn có một cái thông đạo hội sắc lan ra các lĩnh vực không gian khác.

Thông đạo này giống như huyết quản, mạch máu trong cơ thể con người, giúp cho hai cái không gian này trở thành trung tâm không ngừng mở rộng ra các phiên không gian khác.

Không cần hỏi cũng biết được, thông đạo hội sắc này, chỉ sợ cũng là dị Linh Vương thông qua việc dị linh ở các không gian tàn sát bừa bãi mà có thể phá phong ấn của thông đạo.

Chỉ là hần có chút không rõ. Nếu như hần có thể thấy được sự tồn tại của thông đạo này, vậy thì vì sao Thiên Tru giả của Long tộc, còn có Thiên nữ của Thiên tộc, bọn họ lại không thể nhìn thấy thông đạo không gian này mà ra tay chặt đứt.

Bất quá sau khi Vân Thiên Hà tỉ mỉ quan sát một lúc, rốt cục cũng phát hiện ra một ít mảnh khoé.

Hần phát hiện, hồi ám thông đạo này chỉ có một chi nhánh thật nhỏ là liên kết với các đại không gian khác, còn lại đại bộ phận nối liền với không gian Long tộc. Thế nhưng phiến không gian này lại liên kết chặt chẽ với các phiến không gian khác.

Nghĩ tới đây, Vân Thiên Hà lại thông qua Đế Tinh chi mâu nhìn về phiến không gian mình đang sống, tựa phát hiện trong phiến không gian này, ngoài trừ một tầng khí tức huyết sắc thì nơi mà thông đạo hồi ám này đi qua có một cỗ khí tức hủy diệt vô cùng nồng đậm. Hình như tùy thời sẽ đả thông tầng thông đạo này, cho nên nhất thời tiếp nối tại một điểm.

Bất quá tại một chỗ khác của hai phiến không gian hắc ám, Vân Thiên Hà lại phát hiện. Nơi nào có tàn phá không gian di động thì mở hồ di động giữa hai phiến không gian hắc ám.

Nếu phiến không gian này ở gần không gian bị phong ấn, thì không gian trong thông đạo sẽ có hoạt động rất thấp. Nhưng nếu lệch ra khỏi quỹ đạo một ít thì không gian trong thông đạo sẽ kịch liệt rung động. Lúc đó những chỗ xung yếu được trấn áp trời buộc sẽ yếu đi và những không gian di động sẽ lan đến một phiến không gian khác.

Đó là chưa kể cả dị Linh Vương, bọn chúng cũng muốn thông qua việc không gian di động chéch đi mà có cơ hội trùng thoát khỏi phong ấn của không gian thông đạo trong thông đạo hồi ám kia, tiến nhập đến một phiến không gian khác tàn sát bừa bãi.

Vân Thiên Hà biết phiến không gian di động này chính là Tinh Long Thiên Tàng.

Lúc này, phiến không gian di động tựa hồ muốn chéch đi khỏi phiến không gian mà hần đang sống. Trong lòng khê động, Vân Thiên Hà đột nhiên vung tay lên, tinh quang bao quanh thân hần. Giờ phút này, hần giống như một đạo tạt quang, cấp tốc bay tới phương vị kia với tốc độ âm thanh.

...

Vân Thiên Hà cũng không biết, hần đang ở bên trong vũ trụ mệnh mông. Bởi vì hần có được pháp tắc không gian và thời gian cho nên hần không có biết được hần đã ở phiến không gian này bao nhiêu lâu.

Hần chỉ cảm ứng được phiến không gian di động này đang chéch đi, vì thế mà mới bay tới ngăn lại.

Mà đối với phiến không gian quê hương hần mà nói. Lúc này toàn bộ đại lục đang chính diện lâm vào một thử thách vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì phiến không gian di động này đang chéch đi, có thể khiến có phong ấn dị linh ở các nơi trên đại lục có dấu hiệu suy yếu. Khiến cho toàn bộ đại lục đều rung động.

Tại Bắc Vực, Quỷ cốc trấn áp phong ấn u tuyền Huyết Hà, lúc này đang kịch liệt rung động. Một cỗ lực lượng hắc ám đang cuồng bạo trùng kích, khiến cho cả Quỷ cốc không ngừng rung chuyển. Dị linh bị trấn áp ở Dị Linh không gian rốt cuộc cũng đã đợi được cơ hội này, không ngừng điên cuồng trùng kích phong ấn, mong có thể phá phong ấn thoát ra.

...

Mà ở Tạo Hoá Thần Điện, lúc này Vân Sách đang đứng ở nơi cao nhất trong đại điện cảm nhận được đại địa đang rung động, ngẩng nhìn đại địa viễn phương, không khỏi than thở nói:

- Tinh Long Thiên Tàng này mang đến tai nạn và kiếp số, rốt cuộc cũng đã tới.

Khôn Linh lão tổ ở bên cạnh nói:

- Chúng tộc nhân loại có thể không vượt qua được thiên tai kiếp nạn này, tựa xem ra bọn họ có thể không đoàn kết nhất tâm. Lần này dị linh trùng kích phong ấn càng thêm điên cuồng, sợ rằng chống đỡ không

được bao lâu nữa. Bất quá chúng ta cũng đã tranh thủ được một thời gian, cũng đã làm ra trùng sung. Kế tiếp chính là một hồi gian khổ chinh chiến.

Oanh!

Khôn Linh lão tổ còn chưa nói xong thì lúc này trên đại lục lần thứ hai xuất hiện động đất. Tuy rằng Tào Hoá Thần Điện đã bay lên bầu trời của đại lục. Thế nhưng khi đại địa rung động cũng không ngừng rung động theo.

Vân Sách thấy đại địa đang run rẩy, nói:

- Công tác phòng chống động đất sớm đã thông tri rồi, bách tính có thực hiện đúng như vậy không?

Khôn Linh lão tổ nói:

- Thời gian qua bách tính gặp không ít tai hoạ, còn chịu ảnh hưởng từ việc dị linh tàn sát bừa bãi. Nhưng chúng ta cũng đã nhanh chóng tiêu trừ sự sợ hãi trong lòng họ, hiện tại bọn họ cũng có giác ngộ với việc đối kháng với dị linh. Hiện tại tất cả các quốc gia đều phối hợp với Thần điện thực hiện một số kế hoạch, đang tận sức thực thi. Nội bộ không có hiện tượng bất hoà. Qua một năm thời gian, hiện tại tất cả đều đồng tâm nhất trí, đoàn kết chặt chẽ.

- Tốt!

Vân Sách nói:

- Dị linh cũng không khó đối phó, một võ giả bình thường có thể giết chết. Sau khi quân đội của các quốc gia chịu sự huấn luyện nghiêm ngặt cũng có thể trực tiếp đi đến Càn Khôn đại trận sát biên giới, chuẩn bị trường kỳ chiến đấu với dị linh. Chỉ là dị linh khiến cho hoàn cảnh ở đó bị ô nhiễm nặng nề. Dịch bệnh, trong đó có dịch tả là một nhân tố quan trọng đối với sự tồn tại của chủng tộc nhân loại. Cho nên hiện nay chúng ta trọng điểm phải đề phòng, ngăn cản dị linh mở rộng quá trình ăn mòn đại lục địa vực.

650. Chương 656: Tai Nạn Đã Tới.

Thiên địa kịch biến, một hồi động đất lan ra toàn bộ đại lục.

Nó giống như một dòng xoáy, từ Tây Bộ đại lục lan đến Trung Bộ đại lục, thậm chí còn đang lan đến Đông Vực.

Tốc độ lan truyền tuy rất chậm, nhưng trong quá trình lan truyền lại mang đến tai nạn mang tính huỷ diệt. Một hồi đại thiên tai cực kỳ nghiêm trọng đã bắt đầu.

Tại phụ cận dòng xoáy, một phiến không gian bị lực lượng cường đại xé rách đang hoạt động rất mạnh. Mỗi khi lực lượng này tiếp xúc với lục địa thì lục địa lại phát sinh một loại hình tai hoạ.

Sơn Bằng Địa Liệt.

Hơn nữa vào lúc này, dị linh cũng vô cùng điên cuồng. Bọn chúng trong tròng tai hoạ cũng bị tiêu diệt không ít, nhưng bọn chúng không có sợ hãi. Trong tư tưởng của bọn chúng chỉ có bản năng thôn phệ sinh mệnh.

Ngao Ngao.

Trong khoảng thời gian phát sinh tròng tai hoạ, có một vài địa phương trên đại địa có dấu hiệu bị xé rách. Tại những vực sâu, một cỗ hắc khí không ngừng phóng xuất lên cao. Ngay sau đó có một cái bóng như u linh xông ra ngoài mang theo khí thể điên cuồng, tiến vào bên trong quân đoàn dị linh.

Đây đều là trong lúc tai hoạ ập đến khiến cho phong ấn bị xé rách. Cho nên dị linh vị phong ấn không ngừng giãy giụa đi ra.

Lúc này, dị linh quân đoàn, quân số đại tăng. Nửa khối đại lục đều bị cỗ khí tức u ám bao phủ, càng lúc càng đặc, khiến cho không khí bị ô nhiễm. Một bầu trời xanh thẫm thẫm bị che phủ bởi một mảnh tử vong hôn ám.

Đây thực sự là đại thiên tai. Cho dù nhân loại có ra sức chống lại đi chăng nữa thì dù sao nhân loại cũng là một chủng tộc nhỏ bé, chỉ có thể thông qua một vài phương pháp để tránh né đại thiên tai này, đem tổn thất thương vong giảm xuống con số nhỏ nhất.

Thiên tai cùng với dị linh đã đem thế giới này đến giờ khắc diệt vong. Bọn họ không có biện pháp nào khác ngoài việc thuận theo sự an bài của số phận.

Vân Sách đã mấy ngày không nghỉ ngơi, hần cũng không ngừng tiêu hao tinh lực cùng khí huyết suy tính những biến cố có thể xảy ra trong tràng tai biến này.

Mà Cơ Hi Nhân cũng đồng dạng như vậy. Chỉ là hạng mục hần nghiên cứu chính là phương vị cùng thời gian xuất hiện Thiên Tàng. Bởi vì Tinh Long Thiên Tàng xuất hiện trực tiếp quan hệ tới sự tồn vong của nhân loại. Cho nên trong thời gian này hần đều tử thủ cùng với trận tượng được tính toán theo công thức.

Bên ngoài phát sinh động đất, hần ở trong này cũng có chuẩn bị từ trước cho nên tổn thất là vô cùng nhỏ.

Lúc này, tinh thần Cơ Hi Nhân có chút hoảng hốt. Đột nhiên trong lúc vô tình một khối trận tượng khôn chi thạch trên tay hần rơi xuống ngọc đài mà hần vẫn chưa có lời giải đáp cho trận tượng trên.

Đột nhiên, khôn chi thạch trên ngọc đài phóng xuất một cổ quang mang, cùng với một tiếng nổ giòn tan phát ra. Lập tức Cơ Hi Nhân giật mình tỉnh giấc.

Khi Cơ Hi Nhân phục hồi tinh thần nhìn đến trận tượng, nhất thời mở to mắt không thể tưởng tượng được, thốt lên:

- Trận tượng có biến, Thiên Tàng lại chệch đi.

Lập tức, hần nhìn về phía đồng hồ cát thì thấy nó chảy rất chậm. Lúc này đại hỉ, liền nhanh chóng bay đến Thiên Giai Tạo Hoá Thai Thượng của Tạo Hoá Thần Điện, nói:

- Công chủ, chúng ta có hi vọng, Thiên Tàng đang bị chệch đi, nếu như có thể tách khỏi phía Đông và Nam bộ, như vậy thì tai hoạ mà Thiên Tàng mang đến chúng ta có thể vượt qua nó.

Sắc mặt Vân Sách cũng mang theo một chút vui mừng nói:

- Người đi thông tri một chút, để mọi người chuẩn bị tốt việc cứu trợ sau tai hoạ. Mặt khác quân đội của các quốc gia cũng phải nhanh chóng đi đến Càn Khôn đại trận, đồng loạt đi ra tiền tuyến. Vượt qua lần tai biến Thiên Tàng này, chúng ta cùng với dị linh sẽ chính thức bạo phát chiến tranh. Mặt khác các vị lão tổ tăng cường dò xét. Lần này Thiên Tàng mang đến tai hoạ đã để dị Linh Vương thoát khỏi phong ấn đi ra, cho nên cần nghiêm mật phòng bị, để tránh khỏi bị thương vong lớn.

Cơ Hi Nhân gật đầu, liền lập tức ly khai, tự mình phân phó công việc cho mọi người.

Vân Sách nhìn vô tận hư không, lẩm bẩm nói:

- Thiên Hà, ta nghĩ chính người này đã giải quyết chuyện Thiên Tàng. Thế nhưng dưới sự uy hiếp của những ngoại tộc cường đại thì toàn bộ nhân tộc phải đồng tâm nhất trí. Nhưng bọn họ lại quá yếu ớt, chưa chắc đã vực dậy được sau tai kiếp này.

...

Lúc này tại vô tận vũ trụ chân không.

Vân Thiên Hà đang dùng thân thể cường hân cố hết sức để đưa không gian di động trở về đúng với quỹ đạo của nó.

Nói là Tinh Long Thiên Tàng, kỳ thực là do một số ngôi sao đã chết tụ lại một chỗ hợp lại thành một mảnh không gian. Vân Thiên Hà thoát nhìn đã phát hiện chân tướng của một mảnh đại lực di động.

Khi phiến không gian di động này chệch đi thì phong ấn ở hắc ám không gian dùng để phong ấn dị Linh Vương cũng bắt đầu suy yếu. Dị Linh Vương càng điên cuồng trùng kích phong ấn, khiến cho áp lực lên Vân Thiên Hà ngày càng tăng.

Đúng lúc này, bên trong dòng xoáy chân không, một thân ảnh thật lớn đột nhiên xuất hiện ngay chính giữa phiến tàn phá không gian.

Vân Thiên Hà dùng Đế Tinh chi mâu quan sát, phát hiện đó là một Thần Thánh Cự Long. Chính hắn lần trước đến Lưu Ly nhất tộc đã gặp qua tổ Long. Từ đó mới biết được rằng trong Long tộc cũng có một Thiên Tru giả.

Hắn không biết tại sao Long tổ lại xuất hiện ở nơi này, có dụng ý gì.

Hắn hiện tại chống đỡ Thiên Tàng khỏi bị chếch đi, không ngừng dùng bốn nguyên lực lượng, mạnh mẽ đưa Thiên Tàng trở về quỹ đạo của chính nó. Hiện tại hắn cố gắng hết mình vì nguy vong của nhân tộc.

- Nghĩ không ra các hạ đã trở thành Thiên Tru giả, nhanh như vậy mà tu vi đã đề thăng, lão Long ta vạn năm qua cũng chưa từng gặp qua.

Lưu Ly tổ Long đi tới phiến tàn phá chân không, thấy Vân Thiên Hà đã trở thành Thiên Tru giả, Long Hồn không khỏi đại chấn. Hắn mỗi lần nhìn thấy Vân Thiên Hà là mỗi lần thực lực của hắn đề thăng với tốc độ không tưởng. Thế nhưng hắn biết, người kế thừa Thiên Tru giả sẽ rất nhanh trở thành Thiên Tru giả, cũng là vị Thiên Tru giả trẻ tuổi nhất.

Vì tương lai của Long tộc, Lưu Ly tổ Long tại tổ Long tụ hội thương nghị một thời gian, không để ý tới sự phản đối của hai vị tổ Long khác, lần này đơn độc đến đây chính là muốn thực hiện dự định của chính mình.

Vân Thiên Hà nhìn tổ Long, hắn cũng không có đình chỉ áp chế tiến trình chếch đi, đồng thời dùng tinh thần để nói chuyện:

- Tổ Long đến tận đây, nếu như vọng tưởng phá hư việc bản tôn áp chế phong ấn hôm nay, không để ý tới sự tồn vong của nhân tộc, bản tôn sẽ khiến Long tộc diệt vong cùng nhân tộc. Người hắn là biết rõ thực lực của bản tôn.

- Các hạ không nên hiểu lầm. Lão Long ta hôm nay đến đây, chính là muốn trợ giúp các hạ một tay. Chỉ là muốn thông qua việc trợ giúp nhân tộc lần này vì Long tộc đổi lấy một tia sinh cơ.

Lưu Ly tổ Long trả lời, lúc này chỉ thấy thân thể hắn phóng đại vô hạn, theo đó hắn rống lên một tiếng long ngâm. Hắn liền dùng thân thể to lớn này mạnh mẽ cưỡng chế phong ấn của Thiên Tàng không gian.

Lúc này, trong nhất thời Vân Thiên Hà cảm giác được áp lực đã giảm đi rất nhiều.

- Bản tôn sẽ nhớ kỹ ân huệ này.

Vân Thiên Hà đạm nhiên nói một câu. Lúc này hắn đột nhiên tăng mạnh sự vận chuyển bốn nguyên chi lực, cùng với mười thành tinh lực mang đến Tinh Hồn lực lượng. Lúc này toàn bộ tinh thần đều vẫn diệt trong Thiên Tàng phong ấn, đột nhiên bắt đầu toả sáng, xuất hiện một tia sinh cơ.

Chỉ thấy từng đạo tinh thần quang mang, tự mình toả sáng tạo ra sinh cơ. Đồng thời tinh thần trong hạch tâm được phóng xuất, khiến cho Tinh Hồn lực của những ngôi sao cũng chịu ảnh hưởng mà sinh ra phản ứng.

Cứ như vậy, tựa có thể khiến toàn bộ Tinh Long Thiên Tàng dừng lại. Vân Thiên Hà thông qua ý chí vô biên của Tinh Khung Quân Vương chậm rãi đưa Tinh Long Thiên Tàng trở lại quỹ đạo ban đầu của nó.

Lưu Ly tổ Long thấy một màn này, không khỏi than thở:

- Tinh Khung Quân Vương, Thiên Tru giả. Thực sự các hạ khiến cho lão Long ta phải kính nể vài phần. Thiên Tru giả cần có hồn phách thăng hoa, như vậy mới có khả năng chân chính trở thành Thiên Tru giả. Mà Tinh Khung Quân Vương lại có Tinh Hồn hạch chi tinh thăng hoa, cùng nhau tương hỗ dung hợp có khả năng trở thành Tinh Khung Đại Đế. Theo như kiến giải của nhân tộc, hắn chính là Thần.

Trong lòng Vân Thiên Hà cười nhạt. Tinh Hồn lực ngưng tụ tinh hoa hồn hạch, chính là hoá thành lực lượng tinh hoa thể trong người hắn. Lúc trước, hắn đã sớm dung hợp hoàn toàn tinh hoa thể làm một thể, chân chính trở thành Tinh Khung Quân Vương, theo như lời tổ Long chính là Tinh Khung Đại Đế.

Thế nhưng hắn lại không có chân chính trở thành Thần. Bởi vì hắn còn có thiếu khuyết trọng yếu. Đó chính là thần cách của Tinh Khung Đại Đế.

Ngang.

Lưu Ly tổ Long đột nhiên rống to một tiếng, cùng với đó là lực lượng không ngừng tuôn trào, đem Thiên Tàng phong ấn không gian này nhanh chóng trở về quỹ đạo của mình.

Chân không gian bị bóp méo một trận. Lực lượng dòng xoáy bắt đầu tăng lên. Chân không loạn lưu xé rách Thiên Tàng không gian thành từng mảnh nhỏ, không ngừng rơi xuống, giống như Lưu Tinh vẫn lạc xuống các đại không gian.

- Bất hảo, dị Linh Vương tựa hồ sắp trùng thoát. Hôm nay Thiên Tàng không gian không ngừng vẫn lạc thành từng mảnh nhỏ. Hơn nữa phương vị đại để đều đi tới không gian của Long tộc, các hạ nhất định phải viện trợ.

Lưu Ly tổ Long thấy tình thế lúc này, Long Hồn đại chấn, lập tức nói với Vân Thiên Hà.

Vân Thiên Hà cũng nói:

- Người không cần kinh hoảng, những mảnh nhỏ không gian này cho dù có rơi xuống, cũng sẽ không rơi xuống đầu Lưu Ly tộc, huống hồ còn có Tử Vi gia tộc và Cổ Hư gia tộc, không phải đều có hai vị Thiên Tru giả sao, bọn họ sẽ không có thờ ơ chứ?

- Các hạ nói rất đúng. Tuy hai vị tổ Long kia nhất định phản đối bản toạ, nhưng vì tương lai Long tộc, lão Long ta quyết định tín nhiệm các hạ, mong rằng các hạ đừng để lão Long ta thất vọng.

...

Đúng lúc này tại chính giữa hai phiên không gian Long tộc.

Khi Thiên Tàng không gian không ngừng bị dị Linh Vương trùng kích, không gian bị chấn nát thành từng mảnh nhỏ, không ngừng rơi xuống không gian sinh tồn của Long tộc.

Trong sát na, lực lượng dòng xoáy xé rách không gian thành từng mảnh nhỏ. Khiến cho đại địa không gian sinh tồn của Long tộc bắt đầu nổi lên giông bão. Cùng với những mảnh nhỏ không gian rơi xuống mang đến lực lượng huỷ diệt, khiến cho Long tộc gặp phải tai kiếp chưa từng có.

651. Chương 657: Long Tộc Cầu Xin.

Đối mặt với những mảnh nhỏ không ngừng rơi xuống, các Long tử Long tôn đều gào thét phát ra những tiếng Long ngâm.

Bọn họ muốn chống lại, thế nhưng việc phải đối mặt với lực lượng của không gian bị xé rách này thì bọn họ thập phần nhỏ yếu. Tử tôn Long tộc không ngừng phát sinh thương vong.

Mà vào lúc này, tổ Long của Tử Vi gia tộc và Cổ Hư gia tộc tuy rằng đã bay lên, tại chân không không ngừng công kích xuống những mảnh nhỏ không gian đang rơi xuống phía dưới.

Những mảnh nhỏ không gian này bị đánh nát rơi lả tả trong chân không, lại hình thành dòng xoáy không gian càng mạnh. Hơn nữa vẫn còn rất nhiều mảnh nhỏ rơi xuống lãnh địa của lương tộc.

Thế nhưng quý vị nhất chính là Lưu Ly tộc bị tổn thất ít nhất.

Nhìn thấy tình cảnh này, Tử Vi tổ Long và Cổ Hư tổ Long lúc này mới ý thức được đề nghị của Lưu Ly tổ Long tại lần tụ họp trước. Hắn mới chính xác là Long tộc bất thông tạo hoá. Nhưng nếu chỉ có thể cùng với tạo hoá có liên quan tới nhau, thì bọn họ có cơ hội sinh tồn trước tai kiếp này.

Tại bên trong tàn phá không gian, mặc dù Thiên Tru giả có thể ngăn cản được dị linh tập kích, nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Nếu như không đoàn kết thì cuối cùng kết cục cũng chỉ có diệt vong.

Hơn nữa, bọn họ cuối cùng với như cũ, chỉ có thể là Thiên Tru giả. Trong các loại pháp tắc, chỉ có Thiên Tru giả chân chính mới có năng lực khống chế và tu sửa tàn phá không gian. Cũng chỉ có Thiên Tru giả chân chính mới có khả năng phong ấn dị linh vĩnh viễn, cấp cho các loại chủng tộc khácshi vọng cuối cùng.

Nghĩ tới đây, Tử Vi tổ Long nói với Cổ Hư tổ Long:

- Cổ Hư, thoả hiệp lần trước của Lưu Ly là đúng. Chúng ta tuy rằng có thể sống sót, nhưng tử tôn của chúng ta không cách nào sống sót được. Chỉ còn lại chúng ta thì còn có ý nghĩa gì chứ?

Cổ Hư nói:

- Lưu Ly hôm nay đã sớm nhận được ân huệ của Thiên Thù Ngự giả. Lưu Ly tộc của hắn giờ đã trở thành Long thị. Hắn hôm nay chẳng phải đã đến bên cạnh tiểu tử nhân loại kia làm thị phó sao. Người cho rằng Cổ Hư gia tộc sẽ buông bỏ tôn nghiêm, hạ mình trước một nhân tộc nhỏ bé, làm thị phó cho tiểu tử kia sao

Ngang.

Tử Vi tổ Long nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tại thời khắc Long tộc nguy vong, tôn nghiêm thì có ích gì, chẳng nhẽ vì cái tôn nghiêm của người mà người nhìn đám tử tôn của mình chết đến người cuối cùng sao. Hiện tại người nhìn lại đi, người lắng nghe một chút, đám tử tôn của người đang gào thét, bọn họ đứng trước nguy cơ diệt vong đang mong ngóng một tia sinh cơ. Người cảm giác được chưa?

Ngang.

Đến lúc này, Tử Vi tổ Long đột nhiên lần thứ hai điên cuồng thét lên một tiếng:

- Hảo, đã như vậy người hãy để tôn nghiêm của Cổ Hư gia tộc của người tiếp tục ở chỗ này chống lại những mảnh nhỏ không gian đi. Bản toạ sẽ đi hội họp với Lưu Ly, cùng nhau chống lại Thiên Tàng phong ấn, cầu xin Thiên Thù giả nhân tộc nọ tạo hoá ân đức. Chúng ta không thông tạo hoá, cho nên chỉ có thể buông bỏ tôn nghiêm đi cầu xin, người hiểu chưa, là cầu xin?

Dứt lời, Tử Vi tổ Long rít gào một tiếng, Long khu hoá thành một đạo chú quang thật lớn, giống như Lưu Tinh nhanh chóng bay vào bên trong dòng xoáy chân không. Rất nhanh không thấy bóng dáng.

- Bản toạ sai rồi?

Cổ Hư tổ Long thở dài một tiếng.

...

Bên trong tàn phá không gian, lúc này không ngừng sản sinh ra những mảnh nhỏ không gian, hơn nữa vẫn không ngừng rơi xuống các đại không gian khác.

Hắn sợ dẫn đến tai nạn, thậm chí so với việc bị dị linh tập kích thì còn kinh khủng hơn. Dù sao thì dị linh vẫn có thể đối kháng được.

Nhưng những mảnh nhỏ không gian này, ngoại trừ Thiên Thù Ngự giả ra thì không có bao nhiêu sinh linh có thực lực cường đại có thể chống lại. Khi những mảnh nhỏ không gian trực tiếp rơi xuống, tất cả đều bị một cỗ lực lượng xe rách thành từng mảnh nhỏ. Bất luận là chủng tộc nào đi chăng nữa cũng không có cơ hội sống sót.

Lúc này, Vân Thiên Hà một mực khống chế những mảnh nhỏ không gian này rơi xuống những phương vị xác định. Bởi vì hắn là Tinh Khung Đại Đế, chỉ nên hắn có thể xuất ra tinh thần điều khiển chúng chếch đi. Do đó có thể tránh được những mảnh nhỏ không gian kia tập kích.

Quan trọng hơn là hắn thông tạo hoá, cho nên không ngừng dẫn đạo những mảnh nhỏ không gian này không có tiến nhập không gian của nhân tộc. Trong lúc rơi xuống đã bị một cỗ tạo hoá lực chấn nát rồi biến mất không thấy đâu.

Lưu Ly tổ Long đã đến cầu xin hắn, Vân Thiên Hà cũng không có thờ ơ. Đồng dạng dùng tạo hoá lực, đem những mảnh nhỏ không gian rơi xuống Lưu Ly tộc chấn nát rồi biến mất không thấy đâu.

Mà hai chủng tộc còn lại, thậm chí là cả Thiên tộc, hần cũng mặc kệ.

Hiện tại hần muốn thể hiện quyền uy tuyệt đối. Hần muốn để hai tên tổ Long cao ngạo kia buông tha sự tôn nghiêm của bọn họ cầu xin hần.

Bọn họ khinh rẻ nhân tộc, vậy để cho bọn họ cầu xin Vân Thiên Hà cho bọn họ một cái ân huệ.

Bất quá vào lúc này, dị Linh Vương lại trùng kích phong ấn càng thêm điên cuồng.

Trong thời khắc bọn họ thấy được hi vọng thì dị Linh Vương lại bộc phát lực lượng xưa nay chưa từng có. Mà cỗ lực lượng này có thể phá tan pháp tắc, có thể thoát khỏi sự khống chế của pháp tắc. Cho nên đối với sự trùng kích như vậy, Vân Thiên Hà cùng Lưu Ly tổ Long cảm giác được áp lực càng lúc càng lớn.

Khi Tàng Long phong ấn không gian có dấu hiệu lại chệch đi thì lực lượng phản hồi càng cường đại.

Thế nhưng đúng vào lúc này, tại bên trong phiến không gian hắc ám, đã có một đám dị linh thoát khỏi phong ấn, nhanh chóng hướng tới thông đạo không gian u ám kia, dọc theo áp lực của dòng xoáy không gian đi tới một không gian khác.

- Bất hảo, dị Linh Vương nhằm không gian Long tộc, phải làm thế nào đây?

Lưu Ly tổ Long phát hiện được điều này cảm thấy kinh hãi.

Ngang.

Nhưng một tiếng Long ngâm làm chấn động trời đất vang lên truyền đến từ chính giữa phiến chân không. Chỉ thấy thông qua hồi ám thông đạo dị Linh Vương đi tới không gian Long tộc bỏ chạy hơn phân nửa. Mà phạm vi trong thông đạo không gian đột nhiên sản sinh một cỗ chân không loạn lưu hấp thụ dòng xoáy kia

Thế nhưng vẫn có vài dị Linh Vương thập phần cường hãn đi qua dòng xoáy chân không, chạy trốn về phía không gian của Long tộc.

Vân Thiên Hà quay sang, chỉ thấy lúc này một cái Tử Lân Cự Long thập phần xinh đẹp, mang theo một đoá Tử Sắc Lưu Quang, cấp tốc bay tới.

- Là Tử Vi tổ Long, nghĩ không ra rốt cục hần cũng nghe lời kiến nghị của ta.

Lưu Ly thấy Tử Vi tổ Long tới, có chút vui mừng nói.

Ngang.

Tử Vi tổ Long tới cũng không có trì hoãn, thân thể hần bắt đầu cấp tốc phóng lớn. Một cỗ Long lực bắt đầu ngưng tụ, hần liền dùng thân thể cường hãn cùng với Lưu Ly tổ Long nhất khởi giữ cho Thiên Tàng không gian đứng yên.

Có thêm Tử Vi tổ Long, áp lực của Vân Thiên Hà và Lưu Ly tổ Long cũng nhẹ đi một chút. Lúc này Thiên Tàng không gian tiến độ chệch đi mới dần dần khôi phục, tiếp tục hướng về phía hai phiến hắc ám không gian.

- Các hạ, Tử Vi thỉnh cầu người có thể cho Long tộc của ta một con đường sống. Hôm nay mảnh nhỏ không gian đã khiến cho Tử Vi Long tộc thương vong thảm trọng. Hơn nữa, hiện tại dị Linh Vương lại xâm nhập. Thời khắc nguy vong của Long tộc đang đến, Tử Vi thỉnh cầu các hạ đối với Long tộc của ta viện thủ.

652. Chương 658: Thiêu Đốt Ý Chí Chiến Đấu.

Đại địa không ngừng run rẩy, không gian bị xé rách bởi một cỗ lực lượng mang đến sự huỷ diệt đã kích khiến cho đại địa trên đại lục có rất nhiều địa phương trở thành phế tích.

Tuy nhiên những mảnh nhỏ không gian rơi xuống mang lại ảnh hưởng không nhỏ. Có thể điên cuồng tàn sát bừa bãi toàn đại lục. Ngoài những cơn bão cát lớn, còn có gió lốc, sóng thần liên tiếp xuất hiện mang đến tai kiếp thập phần nghiêm trọng.

Mà vào thời khắc này, nhân tộc cũng đã lâm vào thời khắc nguy vong khẩn yếu.

Trên bầu trời hôi ám có một dòng xoáy thật lớn, giống như miệng của một con ác thú khổng lồ đang muốn thôn phệ phiến đại lục.

Trong giờ khắc quan trọng này, mọi người đều đình chỉ công việc mà họ đang làm. Bọn họ đều ngẩng cổ nhìn vào dòng xoáy lớn trên trời cao kia.

Có một vài người lại ôm hai tay, đang không ngừng khẩn cầu.

Còn những người còn lại thì quỳ gối trước mặt tượng thần, một mực lẩm bẩm:

- Thủ Hộ Tinh Thần vĩ đại, thỉnh người phù hộ cho nhân tộc có thể vượt qua lần vong loại diệt tộc tai ương này.

Bởi vì bọn họ biết, một khi dòng xoáy thôn phệ kia rơi xuống thì phiến đại lục này triệt để bị huỷ diệt. Nhân tộc nhục nhã căn bản không thể sinh tồn dưới tròng tai nạn này.

Thậm chí, có những người nhìn dòng xoáy thôn phệ, gào thét trong sự phẫn nộ:

- Là cái gì đã mang tới tai kiếp diệt vong cho chúng ta. Là cái gì muốn chúng ta phải diệt vong, các người nói đi, là cái gì?

- Dị linh, dị linh, dị linh...

Lúc này, mọi người đều không ngừng rống lên, hầu như bao trùm toàn bộ đại lục. Phàm là nhân tộc đang đứng ở bất cứ đâu trên đại lục đều phẫn nộ gào thét hai chữ dị linh.

Lúc này, một người phảng phất đến từ viễn cổ phát ra âm thanh thật lớn chấn rung trời đất, âm âm vang lên, truyền khắp toàn bộ đại lục, nói:

- Nhân tộc vì dị linh mà diệt vong. Vậy lúc này các người đối mặt với dị linh, nên làm gì thì hãy làm đi.

- Tiêu diệt bọn chúng, tiêu diệt bọn chúng, tiêu diệt bọn chúng...

Thống nhất quan điểm. Lúc này, toàn bộ đại lục một lần nữa xướng hưởng.

Lúc này, lần thứ hai giọng nói như sấm sét bên tai phát ra:

- Người là một thành viên của nhân tộc. Bất luận người tốt hay xấu. Bất luận người còn có tương lai hay không. Các người muốn sinh tồn, các người phải đối mặt với tai kiếp huỷ diệt trước mắt, các người muốn?

- Tiêu diệt dị linh, tiêu diệt dị linh, tiêu diệt dị linh.

Lúc này, mọi người đều nắm chặt hai tay, trong ánh mắt của mỗi người đều bộc phát ý chí chiến đấu chưa từng có đối mặt với ngày tận thế.

Nhiệt huyết trong cơ thể bọn họ thiêu đốt, sôi trào. Lúc này bọn họ giống như một cường giả có thực lực cường đại, không gì có thể ngăn cản bước tiến của bọn họ.

Rống, rống.

Thậm chí còn có các linh thú ở trong thâm sơn cùng cốc, cũng ngửa mặt lên trời không ngừng gào thét. Toàn bộ nhân tộc phảng phất như bị kích phát một cỗ ý chí chiến đấu cuồng bạo, tưởng chừng bọn họ giống như một con dã thú có thể dùng chính hàm răng của mình xé rách Vong tộc dị linh thành từng mảnh nhỏ.

Tại thời khắc này, đối mặt với ngày tận thế của thế giới, mỗi một thành viên của nhân tộc đều bộc phát ý chí lực lượng chưa từng có.

Mà loại lực lượng này cũng cường đại chưa từng có.

Lúc này trong Tạo Hoá Thần Điện, phía trên Thiên Giai của Đệ Thập Trọng Điện. Ngũ Toạ Linh Lung bảo tháp đột nhiên phóng xuất một quang mang loá mắt, cỗ quang mang này bắn thẳng đến mấy hiện tượng thiên văn của Tạo Hoá Pháp Tướng.

Chỉ thấy mấy hiện tượng thiên văn vốn huyền phù trên không trong Tạo Hoá chi khí, đột nhiên cũng phóng xuất một cỗ quang mang loá mắt.

Cổ quang mang này hội tụ trên không, đột nhiên chuyển hoá thành một tiểu cầu thần bí, tự huyền phù bên trên đỉnh đầu của Tạo Hoá Pháp Tướng, phóng xuất một cỗ lực lượng vô cùng thần bí.

Thế nhưng, thanh môn chỉ quang tạo hoá kia dưới ảnh hưởng của tiểu cầu thần bí một lần nữa xuyên thấu qua Tạo Hoá Thần Điện, chiếu khắp thiên địa, thậm chí còn có một cỗ bắn thẳng lên dòng xoáy thôn phệ trên bầu trời hôi ám kia.

Lúc này, Vân Sách đứng bên cạnh Tạo Hoá Pháp Tướng, khi hắn thấy cỗ lực lượng hội tụ Vu Lục Mai Tạo Hoá Thánh Khí, còn trên đỉnh đầu Tạo Hoá Pháp Tướng thì huyền phù tiểu cầu thần bí kia. Hắn đột nhiên cảm giác trong sát na, có một cỗ lực lượng dẫn đạo huyết mạch trong cơ thể hắn không ngừng sôi trào.

Loại lực lượng thần kỳ này khiến cho hắn cảm giác được mi tâm bị xé rách truyền đến sự đau đớn vô cùng vô tận. Nhưng Vân Sách vẫn cắn răng kiên trì.

Chỉ chốc lát sau, tại chỗ bị xé rách sự đau đớn dần dần tiêu tán. Chỉ thấy tại mi tâm của Vân Sách, đột nhiên xuất hiện một cái khe, giống như một con mắt âm dương thái cực, không ngừng toả ra một cỗ quang mang thần bí.

- Tạo Hoá Chi Nhân, ta rốt cục cũng có được Tạo Hoá Chi Nhân.

Vân Sách cảm thụ được toàn bộ huyết mạch trong cơ thể hắn cùng với cỗ Tạo Hoá lực lượng kia có biến hoá không tưởng mà Tạo Hoá Chi Nhân mang lại. Hắn không khỏi hô vang một tiếng.

Nhưng thần sắc hắn lúc này, cũng không có tỏ vẻ vui sướng mà vẫn tập trung suy nghĩ, lợi dụng Tạo Hoá Pháp Tướng, một lần nữa phát ra âm thanh như sấm nổ vang trời về toàn bộ đại lục nói:

- Các tộc nhân của ta, đối mặt với dị linh, chúng ta cần phải có ý chí kiên định cùng với quyết tâm thì mới có thể tiêu diệt được bọn chúng. Vì người thân của chúng ta, vì hậu thế của chúng ta, không màng đến cái chết, kích vọng lại nhiệt huyết và ý chí chiến đấu. Chúng ta cùng nhau đoàn kết, nhất tâm đồng lòng đánh một trận với dị linh. Không chết không thôi...

- Giết, giết, giết...

Khắp đại lục, lại một lần nữa truyền ra tiếng gầm rung trời, ý chí chiến đấu của nhân loại đã được kích phát tới cực hạn.

Trong lúc mọi người đang gào thét, dòng xoáy thôn phệ trên không kia đột nhiên bắt đầu chậm rãi tiêu tán, biến mất một cách vô hình. Thái dương quang mang, một lần nữa cũng đã chiếu xuống nhân gian.

Rống.

Toàn bộ đại lục lại một lần nữa sôi trào:

- Chúng ta có hi vọng, có hi vọng rồi...

Vân Sách cũng cảm nhận được dòng xoáy thôn phệ kia biến mất, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt vui mừng, nhưng vẫn tiếp tục dẫn âm nói:

- Hiện tại, bởi vì chúng ta chưa có đoàn kết. Cỗ ý chí cường đại vừa rồi của chúng ta đã Tạo Hoá số phận cho chúng ta có cơ hội sinh tồn một lần nữa. Kế tiếp, chính là chúng ta cần dùng chính ý chí bất khuất này, tiêu diệt dị linh.

...

Tổ Long đã bỏ đi sự cao ngạo mà cúi đầu cầu xin Vân Thiên Hà, hắn cũng dành cho hắn một ân huệ, Vân Thiên Hà tự nhiên sẽ viện thủ.

Bất quá cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ thần phục hắn. Mà Vân Thiên Hà cũng chưa bao giờ trông cậy rằng tổ Long sẽ thần phục hắn. Hắn chỉ cần đạt được quyền uy tuyệt đối trong lúc hắn cùng Long tộc hợp tác.

Bởi vì dị linh mới là tai hoạ ngầm đáng lo nhất.

Nhân tộc chiến đấu với dị linh, hẳn không có mười phần nắm chắc. Cho nên cần phải có thực lực cường đại của Long tộc mới có thể đối kháng với dị linh trong lúc chiến đấu. Giúp nhân tộc một phần thực lực triệt để tiêu diệt dị Linh Vương trốn thoát trong các đại không gian.

Tự vào lúc này.

Đột nhiên một cỗ thanh môg chi quang bắn thẳng vào hoàn vũ, tại bên trong vô tận chân không tìm được vị trí của Vân Thiên Hà, liền chiếu lên người hắn.

Oanh.

Vân Thiên Hà bị cỗ Tạo Hoá chi quang này chiếu vào, đột nhiên chấn động toàn thân.

Trong nháy mắt, hắn phát giác một cỗ lực lượng thần bí, giống như thủy triều theo thanh môg chi quang không ngừng tiếp nhập vào trong cơ thể hắn. Giúp cho hắn bổ sung lực lượng vô cùng vô hạn.

Ngay sau đó, cỗ thanh môg chi quang kia biến mất không thấy dấu.

Hai vị tổ Long thấy hiện tượng thần bí này Long Hồn không khỏi đại chấn, Lưu Ly tổ Long than thở:

- Đây là Tạo Hoá lực lượng?

Tử Vi Tổ Long nói:

- Tạo Hoá lực lượng này quả nhiên không có bất cứ chủng tộc nào có thể địch nổi, xem ra chúng ta đã quyết định đúng.

Lúc này cỗ thần bí lực lượng chảy vào trong người Vân Thiên Hà, hắn thấy thời cơ đã đến cùng với hai vị tổ Long Thiên Tru giả hợp lực. Dùng lực lượng cường hãn của bọn họ phong ấn Thiên Tàng không gian trở về vị trí ban đầu.

Ngay sau khi Thiên Tàng không gian trở về đúng với quỹ đạo của nó, hai hắc ám không gian đột nhiên truyền đến một trận chấn động kịch liệt. Xung quanh xuất hiện một dòng xoáy chân không cường đại che hời ám không gian thông đạo lại.

Mà lúc này, Vân Thiên Hà cũng tạm thời có thể ngăn chặn được dị Linh Vương cùng với mảnh nhỏ không gian rơi xuống.

Thiên Tàng không gian được phong ấn trở lại vị trí của nó, bởi vì đại bộ tinh thần của Thiên Tàng không gian đã bị vẫn diệt. Giờ Vân Thiên Hà lại dùng Tinh Hồn lực kích phát, lúc này chúng đang có dấu hiệu trọng sinh...Bọn chúng không ngừng sản sinh ra lực lượng tụ lại trong phiên không gian. Nhưng thật ra Vân Thiên Hà cũng đã tiêu tốn không ít tâm lực.

- Hôm nay Thiên Tàng phong ấn tạm thời được giải quyết. Bất quá vẫn còn một nhóm dị Linh Vương thoát khỏi phong ấn chạy trốn. Chúng sẽ gây không ít phiền phức cho nhân tộc. Nhưng hiện tại nhân tộc chưa từng có đoàn kết, bọn họ đã phải tiến hành trường kỳ chiến đấu với dị linh. Cho nên Long tộc hãy chuẩn bị cho tốt, chuẩn bị tham chiến.

Lưu Ly Tổ Long nói:

- Các hạ đã cho chúng ta một lần cơ hội, chúng ta tự nhiên sẽ nắm vững. Hãy yên tâm, lúc Long tộc tiêu diệt dị linh chắc chắn sẽ trợ giúp nhân tộc một tay. Tuyệt không nuốt lời.

Tử Vi Tổ Long lại nói:

- Phát sinh đại biến đổi lớn như vậy, vì sao Thiên tộc không có phản ứng, lẽ nào mảnh nhỏ không gian không có rơi xuống đầu bọn họ. Cho nên họ thờ ơ không làm gì cả?

Vân Thiên Hà cười lạnh, nói:

- Bọn họ không phải thờ ơ. Hiện tại, bọn họ đang ăn phải quả đắng. Bởi vì dị linh chính là do bọn họ tạo ra, nhưng lại không thể khống chế được. Cuối cùng lại trở thành một tai họa ngầm của bọn họ. Hiện tại bọn họ ồ ồ còn không mang nổi mình ồ, sao dám nghĩ đến những chuyện khác nữa.

- Các hạ làm sao biết được, dị linh là do Thiên tộc chế tạo để đi làm hại các chủng tộc khác?

Hai vị tổ Long kinh hãi.

- Tuy rằng tạm thời bản tôn cũng chỉ mới suy đoán, nhưng các người cũng không cần biết. Các người chỉ cần chuẩn bị tốt việc tiêu diệt dị linh. Thiên tộc sớm muộn gì cũng bị diệt vong.

Hai vị tổ Long trầm mặc. Bọn họ cũng không có quá tin vào chuyện này, nhưng theo lời Vân Thiên Hà cũng không khỏi khiến cho bọn họ lo lắng.

Hiện tại trong không gian Long tộc sinh sống, cũng có Thiên tộc tồn tại. Nhưng nếu như thực sự là Thiên tộc làm ra những chuyện này thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này Vân Thiên Hà nhớ tới điều gì đó, lại nói:

- Được rồi, còn có một việc, trong Long tộc có Phá Hư giả nhân tộc. Hiện tại ở nơi nào, bản tôn muốn thấy bọn họ?

653. Chương 659: U La Vương Chạy Trốn.

- Ở trong Long tộc đều là Phá Hư giả của Long tộc cùng với Phá Hư giả của Thánh Thú tộc. Phàm là Phá Hư giả của nhân tộc đều bị Thiên nữ tìm đủ mọi cách dùng pháp tắc triệu hồi đi. Chúng ta cũng không rõ Thiên nữ gọi họ đi làm cái gì.

Nghe xong những lời này, trong lòng Vân Thiên Hà khẽ động, đối với đầu mối của một số sự tình càng thêm rõ ràng, hẳn nói:

- Theo như ta được biết, ở mỗi đại không gian đều có năm vị Thiên Tru giả (khác với Thiên Thù giả). Nhưng những ngoài ba vị tổ Long cùng Thiên nữ của Thiên tộc ra thì một vị Thiên Tru giả của nhân tộc đến tột cùng là ai?

Tử Vi tổ Long nói:

- Vị Thiên Tru giả nhân tộc này chính là Huyền nữ, bắt quá năm nghìn năm trước, Huyền nữ đột nhiên thất tung, không có lưu lại bất cứ dấu vết gì. Mà Thiên nữ cũng chỉ một thời gian sau trở thành Thiên Tru giả.

Vân Thiên Hà nghe xong, thần sắc bất động, nói:

- Được rồi, các người trở về đi, thỉnh nhớ kỹ các người đã có hứa hẹn. Bản tôn còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, sẽ không lưu lại đây.

Hai vị tổ Long rời khỏi, Vân Thiên Hà nhìn một phiến không gian trong vô tận hư không, lạnh lùng nói:

- Cho dù đem Phá Hư giả của nhân tộc đến không gian Thiên tộc trói buộc, mưu toan lợi dụng một số thủ đoạn để có thể thông tạo hoá. Quả thực quá nực cười.

Dứt lời, Vân Thiên Hà trong nháy mắt hoá thành lưu tinh, xuyên thấu dòng xoáy chân không, biến mất không thấy đâu.

...

Một sơn mạch ở dưới lòng đất.

Trong vực sâu hắc ám, mấy đoá bất diệt u quang chiếu sáng cả phiến hắc ám không gian. Theo thời gian u quang theo hoá diễm bay lên phóng xuất ra một cỗ năng lượng quý dị.

Trong phạm vi ảnh hưởng của cỗ khí tức lực lượng này khiến bầu không khí ở đây trở nên vắng lặng.

Mà ở phía sau mấy Bất Diệt Minh Hoả là huyết khẩu của một gian sơn bí tích. Chỉ mới mở ra hơn phân nửa, nhưng một cỗ hắc khí tựa như một bồn máu lớn phun ra. Ngay sau đó một cái bóng ở chỗ sâu nhất trong huyết khẩu hiện lên, phẳng phất giãy giụa, phát sinh tiếng kêu âm lệ.

Ầm ầm.

Nhưng mà, trong khi cái bóng vẫn đang giãy giụa thoát khỏi ràng buộc, thì toàn bộ sơn mạch đột nhiên rung động một trận kịch liệt. Trong lòng đất, đại lượng cự thạch cường liệt chấn động bắt đầu rơi xuống.

Băng.

Rốt cục, một khối nham thạch thật lớn rơi xuống, đập vào một đoá Bất Diệt Minh Hoả, suýt chút nữa khiến nó bị dập tắt. Thế nhưng khi rơi xuống phương bị biến động kia thì gặp phải khí tức vẫn đục liền phiêu tán rơi xuống.

- Chết tiệt, lại thất bại.

U La Vương lại thét lên.

Tuy rằng phần nộ, thế nhưng hắn biết, những tràng tai biến ở đây đều do hắn ở đây mà mới phát sinh ra hiện tượng như vậy. Chỉ là trong lòng hắn không khỏi xao động. Bọn họ không thể khống chế được nhiều dị linh. Thậm chí còn có dị Linh Vương. Nhưng bọn họ cần U Tuyên Huyết Hà là một trong những tồn tại cường đại.

Chỉ có tồn tại cường đại này, cùng với sinh kế đáng sợ của dị Linh Vương. Hơn nữa chỉ tồn tại cường đại này mới có thể giúp hắn khống chế được số lượng lớn dị linh. Vì thế hắn một mực nỗ lực, thế nhưng U Tuyên Huyết Hà này thuỷ chung đều bị một cỗ lực lượng rất mạnh trấn áp. Mỗi lần hắn thử đều được báo trước sự thất bại.

Oanh.

Ngay lúc U La Vương muốn nghĩ biện pháp mở cái huyết khẩu kia ra thì đột nhiên một tiếng nổ truyền đến. Hắn cho rằng địa chấn cường liệt vừa mới phát sinh nên cũng không có để ý đến.

Oanh.

Nhưng ngay lập tức lại có một tiếng nổ vang lên, ngay sau đó một vị trưởng lão đột nhiên từ bên ngoài bay vào ngã nhào. Toàn thân huyết nhục loang lổ, hơn nữa cũng không còn chút khí tức.

- Chuyện gì đã xảy ra?

U La Vương đảo mắt thấy một vị trưởng lão đột tử, tựa lớn tiếng hỏi mấy vị trưởng lão bên ngoài.

Lúc này, một vị trưởng lão vội chạy đến nói:

- Điện hạ, việc lớn không tốt. Ở đây đã bị phát hiện, là một vị cường giả thực lực siêu hư cảnh đến. Chúng ta không thể đỡ được một chiêu của người này, trúng một kích lập tức tử vong. Hay là chúng ta nhanh chân rời khỏi nơi này.

- Rốt cục là ai, hắn thế nào lại tìm được đến đây?

U La Vương ngữ khí thấp phần ngưng trọng.

Bất Tử trưởng lão nói:

- Từ tướng mạo của hắn, chắc là đại đệ tử của Tinh Tổ, tên là Hồ Tinh Tử. Người này thực lực cường hãn hung thần. Xem ra là có người sai đến nơi đây. Hiện tại đang đại khai sát giới. Người này đi đến đâu, đều khiến nơi đó máu chảy thành sông.

- Hồ Tinh Tử.

Thanh âm của U La Vương vô cùng âm lãnh, lộ ra một cỗ sâm hàn, nói:

- Nói như vậy, Quý Tinh Tử đã bán đứng chúng ta, nhưng chúng ta không có biết để Hồ Tinh Tử tìm được đến đây. Ta nghĩ Tinh Tổ sẽ không làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy.

- Điện hạ, hiện tại không phải là lúc nói tới những chuyện này, Hồ Tinh Tử kia thực lực so với trước càng mạnh hơn vài phần. Hôm nay thực lực chúng ta suy yếu. Chỉ có thể lánh đi rồi từ từ nghĩ cách mở U Tuyên Huyết Hà.

Oanh.

Lúc này, lại có hai người bị đánh bay vào bên trong điện, cả hai sớm đã không còn khí tức.

U La Vương thấy hai người này dù là hai vị trưởng lão, cư nhiên cũng không có cả sức chống đỡ, chỉ một chưởng trực tiếp bị đánh gục, dưới hắc bào u quang loé lên, tới cuối cùng nói:

- Cũng được, mang đi bốn đoá Bất Diệt Minh Hoả, chúng ta từ âm u thông đạo ly khai, buông tha đi.

Dứt lời, U La Vương vung áo choàng lên, đi tới chỗ một cơ quan, chỉ thấy bốn đoá Bất Diệt Minh Hoả đột nhiên rung động một trận liên bay vào động khẩu. Lập tức động khẩu giống như thổ châu phun ra bốn song quyền ôm hết đại tiểu thủy tinh cầu thể.

Sau khi bốn khối cầu bay vào, hai vị Bất Tử trưởng lão lập tức bay vào.

Tại lúc U La Vương mở ra âm u thông đạo, chỉ thấy nơi nào cũng xuất hiện những ngôi sao. Có một cỗ ba động bị bóp méo, hấn trước tiên đi vào trung gian cỗ ba động bị bóp méo. Hai vị trưởng lão cũng lập tức theo sau. Chỉ thấy một đạo hồng quang loé lên, ba người biến mất không thấy đâu.

Ầm ầm.

Vào lúc này, đại điện đột nhiên kịch liệt rung động. Lại có một cỗ cường liệt lực lượng đánh vào, phá ta đại điện. Kể cả đại môn có cứng như thép thì cũng bị phá khai.

Ngao Ngao.

Lúc này, một bị Bất Tử trưởng lão phát ra một tiếng cuồng khiêu. Hấn sử dụng huyết nhục bắt đầu nuôi nâng dị linh trong cơ thể, cũng bắt đầu cuồng hoá.

Khi đại môn mở ra, xuất hiện một cái thông đạo tương đối dài và hẹp. Những người ở trong Thiên U Âm Điện nhìn thấy thông đạo liên tục lui về phía sau.

Phàm có người đi tới đều bị đánh chết, một kích tất sát.

Bọn họ đều sợ hãi không thôi.

Lúc này, chỉ thấy Hổ Tinh Tử phảng phất như một pho tượng sát thần chậm rãi đi ra từ trong thông đạo. Người trong Âm Điện không ngừng lui lại về phía sau, tất cả đều thối lui vào bên trong đại điện.

Khi vào trong đại điện, bọn họ mới phát hiện U La Vương cùng hai vị Bất Tử trưởng lão đã biến mất không thấy đâu. Bất Diệt Minh Hoả cũng không thấy nốt. Lúc này bọn họ mới biết được rằng mình đã bị bỏ rơi, không khỏi sinh tâm bi thương.

Rống.

Có người dưới loại tình huống tuyệt vọng này, hét lớn một tiếng, hai mắt mang theo tuyệt huyết, nhào tới Hổ Tinh Tử:

- Đồng quy vu tận.

- Hừ.

Hổ Tinh Tử thấy đối phương muốn tự bạo cùng hấn đồng quy vu tận, phát ra một tiếng hừ lạnh lùng. Sau đó hấn khoát tay, chỉ thấy một đạo phù văn bay lên bao quanh đám đệ tử Âm Điện muốn tự bạo.

Tên đệ tử muốn tự bạo, sắc mặt đột nhiên đại biến, phát hiện công lực vô pháp ngưng tụ, nhưng lại hình thành một cỗ phản phệ cường liệt.

Oanh.

Ngay khi công lực của hấn bị phản phệ, hấn không có cách nào để tự bạo. Chỉ thấy Hổ Tinh Tử đột nhiên nhấc tay, một chưởng phách giống như phỉ bay một con nặng đánh bay người nọ ra ngoài, nặng nề va vào vách đá trên đại điện, không còn có bất kì tiếng động nào phát ra.

Những người khác nhìn thấy một màn này, thấy cả cơ hội tự bạo cũng không còn. Lúc này hai vị Bất Tử trưởng lão còn lại liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi tới một cơ quan then chốt trong đại điện, khởi động.

Hổ Tinh Tử là một sát tinh, địch nhân cường liệt như vậy, hơn nữa chiến ý cũng vô cùng vô tận, cho nên sức chiến đấu lại càng cường đại.

Chỉ là những người đó không có để ý tới một đặc tính, bọn họ càng cường liệt phản kháng, lại càng khơi dậy ý chí chiến đấu của Hổ Tinh Tử.

Huống hồ, Hổ Tinh Tử đối với những người ở đây mà nói muốn giết họ cũng chỉ giống như việc thái rau mà thôi. Hắn căn bản không có ý khiêu chiến.

Bất quá đây là Quân Vương điện hạ giao cho nhiệm vụ, hắn nhất định phải làm cho tốt. Hôm nay hắn tìm đến sào huyệt U Âm Điện, triệt để phá hủy, dự định bắt sống U La Vương.

Cho nên Hổ Tinh Tử ra tay đều là một kích tất sát, không hề lưu thủ.

Hắn ở trong thông đạo của Âm điện, đem những người này bức lui. Hiện tại bọn họ giống như những con chó nằm trong cũi đang đợi hắn đến thu lấy sinh mệnh của họ.

Nhưng những người ở trong Âm điện đều có chút ngoan cố. Bọn họ không phải đối thủ của Hổ Tinh Tử, cũng muốn thông qua tự bạo khiến Hổ Tinh Tử bị tổn thương.

Thế nhưng Hổ Tinh Tử đi vào bên trong chính điện, hắn tự nhủ mày.

Hắn biết, những người này đang khiến hắn mất thời gian để cho U La Vương mang theo Bất Diệt Minh Hoả đào tẩu.

- Ha ha, muốn diệt Âm điện của ta, không dễ như vậy.

Một vị Bất Tử trưởng lão biến thân, cuồng tiếu một tiếng. Thân thể dữ tợn giống như ma quỷ đột nhiên hiện ra trước mặt Hổ Tinh Tử.

Hổ Tinh Tử thấy U La Vương đào tẩu, nổi trận lôi đình, sát khí càng dày đặc hơn.

- Toàn bộ chết.

Một tiếng gầm vang lên, Hổ Tinh Tử trong tiếng gầm đó giống như một cự hổ hung thần, mang theo bá đạo chỉ thế như thủy triều dâng lên phá tan toàn bộ thánh điện.

- A!

Ý chí sát tinh cùng thực lực cường đại. Mà đám lâu la trong Âm Điện căn bản là không có khả năng phản kháng. Bọn họ đều ôm lỗ tai của mình, lỗ mũi cùng hai con mắt không ngừng chảy máu, chỉ có thể kêu thảm.

Lúc này, Hổ Tinh Tử đột nhiên cảm giác ra điều gì đó, đột nhiên biến mất.

Thân ảnh hắn giống như lưu tinh, xuyên qua những người này đến trước một đoàn huyết vụ.

Khi Hổ Tinh Tử đi qua những người này đều ngã xuống, không còn khí tức. Khi Hổ Tinh Tử đến bên một cơ quan đã mở ra được hơn phân nửa, bàn tay tung ra một trảo, mạnh mẽ hút một vị Bất Tử trưởng lão trở về.

- Muốn chạy, không dễ như vậy.

654. Chương 660: Ác Ma Và Hành Vi Man Rợ.

Vị Bất Diệt trưởng lão bị Hổ Tinh Tử bắt được, hắn bỗng hét lên nói với vị Bất Tử trưởng lão còn lại, muốn hắn huỷ diệt nơi đây.

Hổ Tinh Tử giận giữ.

Hắn nắm Bất Tử trưởng lão kia bay lên mở ra huyền ảnh, một bàn tay thật lớn do thuần túy tinh lực hình thành, không hề cấp cho Bất Tử trưởng lão kia cơ hội sờ vào cơ quan.

Đừng!

Bất Tử trưởng lão kêu lên một tiếng đau đớn, dưới áp lực cực lớn cùng với một cố ý chí hung thần, hần căn bản không thể chống đối Hồ Tinh Tử, khoe miệng không ngừng phun ra tiên huyết.

- Bất Diệt trưởng lão, thế nào lại không chết?

Trong đôi mắt hung thần của Hồ Tinh Tử, dày đặc sát khí. Hần thấy vị Bất Tử trưởng lão kia không bị hần bóp chết. Không những thế mà trong cơ thể còn có một cỗ lực lượng phảng phất như muốn bộc phát.

Vị Bất Tử trưởng lão này, quả nhiên không có từ bỏ ý định. Vào lúc này, cư nhiên còn muốn dùng cấm kỵ thuật cuối cùng liều mạng với đối phương.

Hồ Tinh Tử nắm lấy hần, cũng không cho hần cơ hội, quán thủ tinh lực trong bàn tay. Một cỗ lực lượng cuồng bạo cấp tốc mãnh liệt đi vào trong cơ thể của vị Bất Tử trưởng lão kia, kìm hãm cấm kỵ thuật Bất Tử trưởng lão kia.

Oanh.

Hồ Tinh Tử rút tinh lực xong liền mạnh mẽ ném vị Bất Tử trưởng lão này về phía vị Bất Tử trưởng lão còn lại khiến cả hai người nặng nề ngã xuống. Ngay lập tức Bất Tử trưởng lão thân thể tự bạo, một tiếng nổ vang lên hoá thành huyết vụ khắp trời.

Dưới ảnh hưởng kịch liệt của vụ nổ, vị Bất Tử trưởng lão còn lại đang mở cơ quan thì bị dư ba thôn phệ, toàn thân như điều đứt dây, nặng nề đung vào một cây cột trên Âm Điện.

Oanh.

Đúng lúc này, toàn bộ Âm Điện kịch liệt rung chuyển, đại địa cũng rung theo, mà trên đỉnh đá vụn bắt đầu rơi xuống vùi lấp mọi thứ.

Rầm.

Đá vụn không ngừng rơi xuống, Hồ Tinh Tử cũng không có để ở trong lòng, hần quan vị vị Bất Tử trưởng lão mở cơ quan, chỉ cười nhạt nói:

- Cơ quan dùng phương pháp bố trí tinh vị bộ tự cũng dám làm ra vẻ thần bí trước mặt bản tọa. Cái gì gọi là âm u thông đạo, ta phá cho người xem.

Nói xong. Hồ Tinh Tử đột nhiên xuất ra một chưởng. Trong lòng bàn tay một đoàn quang mang phóng xuất lập tức đánh về phía một bộ phận then chốt trong trận. Đoàn quang mang giống như một đạo xạ tuyến thẳng tắp kích vào một điểm.

Oanh.

Ngay khi điểm kia bị kích hoạt khiến cho toàn bộ cơ quan trận pháp không thể khống chế được, cấp tốc di chuyển, chỉ thấy từng đạo u quang từ xa bay lại, hội tụ thành một đại môn bị bóp méo, hẳn là chính là âm u thông đạo.

Chỉ là khi Hồ Tinh Tử muốn đi vào thông đạo âm u kia. Đột nhiên vị Bất Tử trưởng lão còn lại một lần nữa bay lên, muốn liều mạng dây dưa với Hồ Tinh Tử, cũng điên cuồng kêu to:

- Bồi táng đi, bồi táng đi.

- Thật không biết điều.

Hồ Tinh Tử không khỏi nhíu mày, hần thấy Bất Tử trưởng lão đã bị đồng hoá thành dị linh, trở thành một cự thú thôn phệ. Nhưng vẫn có thể nói được tiếng người. Lúc này chợt nghĩ đến cái gì đó, lập tức nổi giận.

- Thì ra là thế, đúng là Thiên tộc đề tiện vô sỉ, chế tạo dị linh, dẫn phát ra tai kiếp ngàn năm, chết tiệt.

Căn rằng, Hồ Tinh Tử minh bạch được bí mật bất tử thân của Bất Tử trưởng lão, phần nộ không ngừng.

Hần rống to một tiếng, lợi dụng cự trảo bạch hổ vô hình biến trưởng lão quái vật thành từng mảnh nhỏ.

- U La Vương, người đến tột cùng là ai đây, để ta vạch trần bí mật đằng sau tấm hắc ám bào kia, nhìn xem bộ mặt thật của người.

Hổ Tinh Tử lẩm bẩm, liền nhanh chóng đi vào trong thông đạo âm u. Một cỗ ba động bị bóp méo cùng với ngân quang bảo phủ bên dưới. Hổ Tinh Tử biến mất khỏi Âm Điện.

Oanh.

Ngay lúc Hổ Tinh Tử biến mất, toàn bộ Âm Điện lần thứ hai phát sinh một trận động đất kịch liệt, rung và lay động cường liệt. Sau đó sào huyết của Âm Điện nhanh chóng sụp xuống.

Một lát sau, sào huyết thần bí của Thiên U Âm Điện tiềm phục dưới chân núi bị sụp đổ, khiến cho sơn mạch nơi đây cũng sụp đổ theo, biến thành một đồng phế tích, vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đại sơn. Toàn bộ sơn mạch đột nhiên bị mất đi vài phần.

...

U La Vương và hai vị Bất Tử trưởng lão, từ trong u ám thông đạo truyền tống đi ra. Nơi mà bọn họ xuất hiện là ở khu vực nam bộ sơn mạch của Bắc Vực.

Nơi đây nằm rất gần với trận tuyến Càn Khôn của nhân tộc.

Để không làm cho mọi người chú ý, U La Vương và hai vị Bất Tử trưởng lão đi ra sau. Giết chết vài tên đệ tử tông môn đi ra sau núi tìm kiếm tài liệu, thay y phục của bọn họ, lại đội mũ của bọn họ lên rồi đứng xen lẫn trong đám người, bỏ chạy về nam bộ.

Khi bọn hắn đi tới một toà đại sơn phụ cận nam bộ, kinh kịch qua một thời gian. U La Vương cùng hai vị Bất Tử trưởng lão nghe được một âm thanh cuồng tiếu, còn có tiếng hét chói tai thê lương cùng sợ hãi của một vị nữ tử truyền đến.

Nghe thanh âm này, U La Vương tỏ vẻ không hờn giận nói:

- Âm thanh này, có chút quen thuộc, có phải một trưởng lão trong bản điện lưu lạc ra bên ngoài?

Một vị Bất Tử trưởng lão nói:

- Điện hạ thanh âm này cũng không phải là của trưởng lão bản điện, nhưng cũng từng có liên quan tới bản điện. Hơn nữa đệ tử của bản điện cũng không có tự ý ra ngoài, tiếng cười này rất đặc biệt. Nếu ta đoán không sai, hẳn là hoàng đế của Tinh Quốc Đường Túc Ly. Nghe nói hắn sau khi bị diệt quốc, liền bỏ chạy không biết lưu lạc nơi nào. Nghĩ không ra lại gặp hắn ở chỗ này.

- A?

U La Vương nghe xong, đôi mắt dưới Hắc Ám bào đột nhiên hiện lên một tia u quang, nói:

- Đem người này mang đi, người này vẫn còn có thể lợi dụng.

Hai vị Bất Tử trưởng lão nghe vậy, cũng không có lên tiếng trả lời, liền cấp tốc đi vào trong thôn.

Thôn này, vốn đã hoang phế từ lâu. Trong thôn là một mảnh hoang tàn. Sau tràng thiên tai, bách tính trong thôn đại đa số đều đã tử vong.

Một vài người còn sống sót, cũng đã hưởng ứng tham gia cuộc chiến với dị linh. Nhưng đối với một nữ tử trối gà không chặt thì chỉ có thể ở nhà thu dọn đồng nát và cấy ruộng. Sản xuất lương thực trợ giúp cho các dũng sĩ ở tiền phương đối kháng dị linh.

Hơn nữa, hiện tại ở khắp mọi nơi trên đại lục, từ sau khi nhân tộc phát động chiến tranh với dị linh. Đã có rất nhiều trung niên nhân với nhiệt huyết tuổi trẻ cùng với thân thể cường tráng, đều tòng quân tại các quốc gia phụ cận, tích cực đóng góp một phần sức lực cho cuộc chiến với dị linh.

Mà trẻ em, phụ nữ và lão nhân ở nhiều địa phương còn lại trong nhà cũng tích cực trồng trọt thu lương, đảm bảo hậu cần vững chắc cung cấp cho các dũng sĩ. Để bọn họ có thể ăn no, giết nhiều dị linh một chút.

Đường Túc Ly từ khi binh bại, Tinh quốc diệt vong, hắn tự từ biên cảnh Xuất Vân quốc đào tẩu, tìm được một con thuyền, chuẩn bị đi ra hải ngoại, hoặc trước tiên đi Thiên Đảo Vực, hi vọng một ngày đông sơn tái khởi.

Chỉ là hấn đang đi trên đại hải thì đột nhiên một tràng thiên tai phủ xuống. Toàn bộ hải vực cuồng phong gào thét, biển động không ngừng, sóng to gió lớn ngập trời.

Đường Túc Ly áp chế thuyền đi trong giông bão, giống như lá cây không thể chống cự lại cuồng phong không ngừng tập kích thuyền. Cho nên thuyền của hấn bị sóng đánh chìm, may mắn lắm hấn mới ôm được một cự mộc giãy giữa giữa biển khơi. Không lâu sau đó hấn bị sóng biển đẩy vào đại lục.

Bị cuốn vào đại lục, hấn được một nông phụ ra biển bắt hải sản phát hiện, liền mang hấn về nhà cứu giúp.

Chỉ là các nàng không biết, các nàng đã cứu một ác ma.

Đường Túc Ly dưới sự chăm sóc của hai mẹ con phụ nhân, qua chừng mười ngày thì tỉnh lại. Trong lúc tỉnh dưỡng, phụ nhân có rất nhiều việc cần phải làm cho nên để cho nữ nhi chiếu cố hấn.

Chỉ là hai mẹ con phụ nhân cảm thấy hấn đáng thương nên mới cứu giúp. Ngày thứ hai sau khi ác ma tỉnh dậy, lúc nữ nhi đưa cơm cho hấn, ác ma thấy tiểu cô nương thanh thuần khả ái, trực tiếp đem ma trảo hướng về phía tiểu cô nương.

Tiểu cô nương năm nay mười bốn tuổi, sau khi bị ác ma *** thì mẫu thân của nàng mới biết, liền cầm cây gậy ra sức đánh hấn.

Thế nhưng nàng lại không biết, ác ma này lại là một võ giả cường đại. Đối với một nữ nhân yếu đuối như nàng thì chỉ cần hấn nhấc tay một cái thì kết cục của các nàng cũng chỉ là bị kịch.

Phụ nhân không những không thể trừng trị ác ma đã chà đạp lên nữ nhi của mình mà cả khi nữ nhi chết trước mặt nàng thì nàng bị ác ma nắm lấy, mạnh mẽ xé tan quần áo trên người, bị ác ma dử tợn mạnh mẽ cưỡng hiếp. Bắt đầu một hồi điên cuồng hoan hưởng và chà đạp.

Cuối cùng vị phụ nhân thiện lương và nữ nhi của nàng giống như nhau, thân thể xịch loã, từ từ chết trong tuyệt vọng.

Chỉ khi ác ma hành hạ hai mẹ con nàng đến chết thì mới thanh tỉnh vài phần. Hấn biết được chuyện hấn đã làm, cẩn thận dò xét người trong thôn. Nếu như có ai thì hấn tuyệt không buông tha. Sau đó lợi dụng lúc trời tối thoát đi.

Trong lúc hấn đang lẩn trốn, có hỏi thăm một người qua đường, mới biết hấn cư nhiên bị sóng biển đẩy từ nam bộ Hải Vực đến tây nam bộ Nam Vực. Mà ở đây rất gần Càn Khôn trận tuyến đối kháng với dị linh.

Vì thế hấn tiếp tục đi về phía đông nam, chuẩn bị đến bờ biển, tìm một chiếc thuyền rời bến, trước tiên đi hải ngoại. Thế nhưng hấn cũng không có giác ngộ được lúc này thiên tai đang đến.

Hấn căn bản không có ý thức được tai nạn trước mắt. Cuồng phong giông bão ở ngoài Hải Vực không ngừng, cho dù hấn có thể rời bến thì dưới những cơn sóng ngợp trời thì với tính tình cổ chấp của hấn, hấn vẫn muốn ra khơi.

Ở một tiểu thôn dưới chân núi một thời gian, ác ma dự định nghỉ ngơi một chút. Thế nhưng hấn lại thấy một vài nữ tử thân thể tương đối đơn bạc hằng ngày vẫn vất vả làm việc, quần áo không đủ che thân.

Dưới một màn này, hấn một lần nữa lại phát sinh xung động cuồng bạo, tự nhào tới đẩy ngã nàng xuống dưới đồng ruộng đầy đất lầy lội, làm chuyện đồi bại.

Nữ tử này kêu lên thảm thiết, hô hào trong tuyệt vọng. Lúc này ác ma thập phần hưởng thụ sự khoái lạc của cuộc sống.

655. Chương 661: Trường Sinh Giáo Chủ.

- Phế vật, còn không mau dừng tay.

Đường Túc Ly vốn muốn vui vẻ một chút, nhưng nghe được thanh âm này chỉ biết đây là một vị cao thủ Thiên Cảnh. Vì thế mà hấn bị tiếng quát này làm cho kinh hãi, giật mình tỉnh giấc.

Hấn quay đầu nhìn lại thì thấy một vị Bất Tử trường lão của Âm Điện, lúc này liền đứng dậy nói:

- Nguyên lai là trưởng lão của Âm Điện. Không biết hôm nay trưởng lão tìm ta có chuyện gì?

Bất Tử trưởng lão nói:

- Điện hạ muốn gặp người, đi theo ta.

Đường Túc Ly có chút không giải thích được, nói:

- Ta hiện tại trong tay vô binh, vô quyền, vô thế, vô thể lực. U La Vương điện hạ tìm một tên phế vật như ta thì có lợi ích gì. Ta đã mất đi giá trị lợi dụng, còn có thể làm gì. Ha Ha. Còn không bằng lúc này hưởng lạc.

- Ít nhất. Người còn sống, muốn sống thì câm miệng cho ta.

Bất Tử trưởng lão hét lên rồi xoay người chấp tay sau đít đi đầu. Đường Túc Ly quay sang nhìn thiếu nữ kia thì thấy nàng hình như đã không còn hô hấp. Liền không để ý đến, trực tiếp đi theo Bất Tử trưởng lão.

Sau khi Đường Túc Ly đi theo Bất Tử trưởng lão được một lúc lâu, thì thiếu nữ toàn thân trần truồng nằm trên mặt đất, đột nhiên mở mắt.

Nàng ngồi dậy, nhãn thần căm giận nhìn về phía hai người vừa đi nói:

- Các người, những tên ác mà nhất định sẽ gặp báo ứng. Nếu Tạo Hoá Tinh Thần không nghiêm phạt các người thì ta cũng sẽ không bỏ qua cho các người.

Nhưng nàng rất kiên cường, nàng đứng lên, tùy tiện tìm kiếm xiêm ý mặc vào, rồi nhanh chóng chạy về phía trận tuyến Càn Khôn, trong lòng nàng nghĩ:

- Đem những chuyện này thông báo cho vị lão tổ Nhật Tông kia, hẳn nhất định vì ta mà chủ trì công đạo. Trừng trị kẻ gây tai họa cho nữ nhân này. Sự tình phát sinh lúc này, nhất định hai tên này là ác ma.

Nghĩ như vậy, cước bộ nữ tử chạy về phía trận tuyến Càn Khôn nhanh hơn.

...

Đường Túc Ly bị Bất Tử trưởng lão đưa tới trước mặt U La Vương, U La Vương quan sát Đường Túc Ly, tựa hồ rất thoả mãn, u lãnh nói:

- Người có nghĩ rằng mình có thể trở nên cường đại hay không?

Về mặt Đường Túc Ly vốn thờ ơ, thần sắc chán trường, thế nhưng khi nghe xong những lời này, trong mắt hắn đột nhiên bắn ra một đạo tinh quang, tinh thần phấn chấn nói:

- Chỉ cần có thể khiến ta trở nên cường đại, người kêu ta làm gì ta cũng sẽ làm?

- Tốt, bất quá nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta trước hết ly khai tìm một địa phương yên lặng. Người cũng đi theo bản toạ.

Sau khi U La Vương nói xong, thì vị Bất Tử trưởng lão đột nhiên đi tới nói:

- Điện hạ, chúng ta nên mau chóng ly khai, mới vừa rồi con tiện nhân kia chưa có chết. Hiện tại đã chạy về phía trận tuyến Càn Khôn. Nếu như hành tung của chúng ta bị bại lộ sẽ bất lợi đối với điện hạ.

- Đi thôi, chúng ta hiện giờ tạm thời không phải là đối thủ của Hồ Tinh Tử, bất quá bản toạ sẽ dùng một phương pháp khác thúc dục Bất Diệt Minh hỏa. Đến lúc đó Minh Lực hợp thể, Hồ Tinh Tử tính là cái gì. Bản toạ muốn bóp hất chết cũng chỉ giống như bóp một con kiến.

Đường Túc Ly không hiểu rõ tình hình hiện tại, vì thế nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu.

U La Vương nói:

- Hải ngoại, Trường Sinh Giáo.

...

Cùng lúc đó, Hải ngoại, Tinh Thần Thụ quốc.

Nơi U La Vương muốn đến chính là Tinh Thần Thụ quốc, hiện tại đã chỉ còn là những tiểu đảo giữa biển khơi. Giờ đây quốc gia cũng không còn.

Đối với Trường Sinh Giáo ở trên Hải đảo mà nói. Sau một hồi thiên tai động đất, còn có không ít những con lốc lớn đi qua thì sinh mệnh trên một toà tiểu đảo hoàn toàn bị tiêu diệt.

Khi phong ấn Tinh Long Thiên Tàng đi lệch khỏi quỹ đạo của nó, Dị Linh Vương hùng hổ trùng kích không gian phong ấn. Dẫn đến việc mang lại cho toàn bộ đại lục tại kiếp chưa từng thấy.

Mà trên Hải Vực này, tự nhiên cũng không tránh khỏi số phận. Bọn họ trực tiếp bị những cơn sóng biển ngợp trời tiêu diệt. Định Hải đại quân đóng tại Hải Châu căn bản không còn người nào sống sót.

Bất quá trên danh nghĩa Tinh Thần Thụ quốc, thế nhưng nơi đây là phạm vi thế lực của Trường Sinh Giáo vẫn tồn tại như cũ. Sau tràng tai kiếp bọn họ cũng không có chịu bất cứ tổn thất nào quá lớn.

Mà tại cứ địa của bọn họ cũng không có bị ảnh hưởng quá lớn. Có thể thấy có rất nhiều điều quý dị ở đây.

Ở đây, trên một hòn đảo mà xác người chất thành đống, mang đến sự ảm đạm u mang chính là Phù đảo, đang lẳng lẳng phiêu bạt trong Hải Vực.

Mỗi khi những cơn sóng ngợp trời kia định đổ ập xuống hòn đảo thì u mang kia sẽ cường liệt phóng ra bảo vệ Phù đảo. Vì thế mà Phù đảo cũng không có chịu tổn thất gì.

Tại một nơi thần bí trên Phù đảo, có một quần lạc kiến trúc cung điện huy hoàng, ở đó giống như Tiên cung nhất bàn, tọa lạc ở trung tâm Phù đảo.

Lúc này, trên chính điện của Tiên cung, có một mảnh lụa mỏng manh bao phủ trước bảo tọa của đế vương.

Trong lúc đó, mơ hồ mông lung có thể thấy được một vị tuyệt sắc giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, thập phần quyến rũ đang nửa nằm nửa ngồi trên bảo tọa. Bên cạnh nàng có hai thị nữ mỗi người bưng một mâm trái cây. Nữ Vương kia nhẹ nhàng cầm lấy một quả nhỏ đưa vào đôi môi đỏ mọng mê người ăn một cách ngon lành.

Thế nhưng phía dưới Thính Điện, lúc này có một người đang quỳ rạp dưới đất, không có dám ngẩng đầu lên. Thân thể không ngừng run rẩy, tựa hồ đang đợi sự phán xét.

Trong điện rất an tĩnh, cũng không có người nào dám nói gì. Qua một lúc lâu, mới nghe được thanh âm của vị Nữ Vương này vang lên, mang theo một cổ mê hoặc đặc biệt, rung động lòng người:

- Bản giáo tồn tại cho tới nay, có hai sứ mệnh cần thực hiện. Thứ nhất chính là tìm kiếm thất kiện Tạo Hoá Thánh Khí. Thứ hai là tìm một lũ tinh phách. Thế nhưng hôm nay, hai việc trên đến một việc cũng không có thực hiện được. Hiện tại đám Dị Linh dơ bẩn đang làm loạn ngoài kia. Đây chính là thời cơ cho chúng ta hành động. Cho nên hiện tại thừa dịp Tạo Hoá Thần Điện không còn ai, bản giáo muốn người lên vào trong thần điện, đoạt lấy sáu kiện Thánh Khí. Nếu như không thành công thì người cũng đừng có quay trở về.

Nam nhân quỳ trên mặt đất, không ngừng lau mồ hôi trên trán, nói:

- Giáo chủ, người hẳn là rõ ràng, Tạo Hoá thánh vật tại Tạo Hoá Thần Điện là hạch tâm tối quan trọng. Muốn đi vào trong Đệ Thập Trọng Điện trong Tạo Hoá Thần Điện trên Thiên Giai, căn bản là người bình thường như thuộc hạ không thể làm được.

- Nếu làm không được, thì ta sao còn muốn người đi làm. Lẽ nào người còn muốn đích thân bản giáo chủ ra tay?

- Không dám.

- Lần này, mặc kệ thành bại ra sao, đây chính là cơ hội cuối cùng. Nếu như người thất bại thì cũng không cần về gặp ta nữa. Được rồi cho người lui.

- Rõ.

Nam nhân kia liền lui ra ngoài.

Lúc này một vị thị nữ bên cạnh Nữ Vương đột nhiên nói:

- Giáo chủ, Dị Linh Vương sau khi chạy trốn đến đây, có vài đệ tử trong bốn giáo bị nó thôn phệ. Hiện tại mọi người trong bốn giáo rất hoang mang, sợ hãi trở thành con mồi cho Dị Linh Vương kia. Việc này chúng ta nên giải quyết như thế nào?

- Ta kêu các người đi bắt nó lại, các người không làm được?

Thị nữ nói:

- Giáo chủ, trước kia thực lực Dị Linh Vương suy yếu, tàn sát bữa bãi liền bị mấy vị trưởng lão liên thủ dễ dàng bắt nhốt vào trong Địa Hỏa lao. Thế nhưng những đệ tử coi giữ trong đó vẫn bị nó thôn phệ. Cho nên các vị trưởng lão đang có ý định thanh trừ Dị Linh Vương.

- Cái khác bọn họ có thể tùy tiện, nhưng cái này thì lại không được.

Thanh âm Nữ Vương vang lên mang theo ý tứ cự tuyệt. Thị nữ ở bên cạnh cũng không có dám nhiều lời.

Oanh.

Ngay khi Nữ Vương vừa mới nói xong thì đột nhiên có một trận rung động cường liệt. Toàn bộ nơi đây tung động, thậm chí còn khiến một vài kiến trúc trong điện rơi xuống vỡ tan tành.

- Chuyện gì xảy ra?

Chấn động dữ dội khiến Nữ Vương không thể nào nằm được. Thân thể không ngừng lắc lư. Không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy hỏi người bên ngoài.

Lúc này một vị thị nữ chạy vào trong điện, hoảng hốt nói:

- Giáo chủ, không tốt.

- Xảy ra chuyện gì, tại sao lại hoảng sợ như vậy?

- Giáo chủ lực lượng Địa Tâm Ly Hỏa đang tiêu tán. Lực lượng trấn áp Dị Linh Vương đang ngày càng suy yếu. Dị Linh Vương cũng bắt đầu trùng kích phong ấn hồng thoát ra ngoài.

- Cái gì, lực lượng của Địa Tâm Ly Hỏa suy yếu. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trường Sinh Giáo chủ kinh hãi. Lúc này nhanh chóng từ trong tấm màn đi ra, vội vã bay ra phía sau đại điện.

...

Cùng lúc đó, Hồ Tinh Tử từ trong thông đạo âm u đi ra, liền ngự không bay đi. Hai mắt không ngừng dò xét địa phương xung quanh.

Giống như đang mò kim đáy bể, tìm kiếm địa phương hạ lạc của U La Vương.

Hắn một mực đi về phía nam, cảm ứng được khí tức của U La Vương lưu lại, nhìn về phía Hải Vực, cười nói:

- Muốn đến Hải ngoại sao?

Bất quá hắn đang định đuổi theo, thì đột nhiên tâm thần Hồ Tinh Tử chợt động. Hắn cảm giác một cỗ lực lượng phù văn thần bí hiện ra rồi thông qua lực lượng tinh thần chui vào trong cơ thể.

Hồ Tinh Tử cảm giác được cỗ dị dạng này. Cũng không có dám sợ ý. Lúc này liền tạm hoãn việc truy tung U La Vương, tìm một địa phương yên ắng, bắt đầu đọc những phù văn vừa rồi.

Khi hắn đọc xong thì biết được Vân Thiên Hà muốn hắn phối hợp bố trí Tinh Hồn đại trận. Lúc này hắn cũng không có do dự, toàn bộ tâm thần đều tập trung vào trong tinh thần cùng kết nối với Bạch Hồ Tinh.

...

Ngay khi Hồ Tinh Tử bắt đầu bố trí đại trận, thì tại Di Sinh giới.

Lúc này Tước Tinh Tử cùng Long Tinh Tử cả hai người đều cảm nhận được cỗ Tinh Hồn lực của Bạch Hồ Tinh bắt đầu tuần hoàn vận chuyển, đang hướng đến bọn họ.

Có lực lượng Tinh Hồn, tu vi bọn họ lại được nâng lên một nấc.

Cho nên đối mặt với mê hoặc lớn như vậy, Tước Tinh Tử cùng Long Tinh Tử không ngừng giãy giụa. Nếu như thu lấy cỗ lực lượng này thì thực lực của bọn họ sẽ bạo tăng.

Nhưng là nếu làm như vậy thì không thể nghi ngờ rằng bọn họ sẽ bị phạm sai lầm không đáng có. Hiện tại bọn họ đã phản bội lại Tinh Tổ, nếu như tái phản bội Tử Vi Đế Tinh bọn họ sẽ không giao giờ còn cơ hội.

Cuối cùng, đối mặt với loại mê hoặc này, Long Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử cũng kiềm hãm được mong muốn của bản thân mà bỏ qua cỗ lực lượng Tinh Hồn kia.

656. Chương 662: Nhiệm Vụ Của Long Tinh Tử.

Mà lúc bày binh bố trận phải đối mặt với sự mê hoặc của Tinh Hồn lực, đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ là một loại khảo nghiệm lớn lao.

Không nói đến có phải hay không Vân Thiên Hà đối với bọn họ khảo nghiệm, liền mà nói với chính bọn họ. Lúc này bọn họ đang cố thoát khỏi loại mê hoặc này, đầu tiên là khiêu chiến với chính mình.

Long Tinh Tử lựa chọn Tinh Hồn đại trận, là ở phụ cận Thăng Long Đài long nhân tộc, lúc này hắn ngồi xếp bằng trên Thăng Long Đài, tâm thần tập trung, chăm chú cảm ứng liên hệ với Thanh Long tinh. Nhưng mà một cỗ Tinh Hồn lực hạ xuống, cùng với Thăng Long Đài hình thành một cỗ lực lượng một cỗ lực lượng giống như là ngưng tụ phong bạo hạch tâm. Lúc này, phụ cận Thăng Long Đài có một vài long nhân tộc đến. Thấy tình cảnh này, lập tức đi tới nhắc nhở nói:

- Long Tinh Tử, nơi này đã bị phát hiện, người mau nhanh mau nhanh ly khai, Tinh Tổ người sắp bay tới đây rồi.

Long Tinh Tử lắc đầu:

- Hiện tại trước mắt, phải nói, kiềm củi ba năm thiêu một giờ, mặc kệ Tinh Hồn đại trận này dùng để làm gì. Đây là một lần cơ hội của ta, ta không thể bỏ qua, Tinh Tổ đến, vậy cứ cho hắn đến.

- Long Tinh Tử, ngươi là kẻ phản bội, hiện tại chính là ngươi muốn chạy cũng không có cơ hội.

Đúng lúc này, một vị thối đại yêu thô, tráng hán trên đầu có góc cạnh bước trở lại, trong tay mang theo hai cây Cự Đại Chủy Tử, nặng đến nghìn cân, thoạt nhìn liền thấy người này không có được khéo léo.

- Ứng Khuyển của Thiên tộc, các người rốt cục cũng đến sao?

Lúc này thần tình Long Tinh Tử thập phần thản nhiên, chẳng qua trông thấy đại hán đầu đội trường giác, nhàn nhạt nói rằng:

- Ta chỉ biết sự phụ cùng với Thiên Tộc có cấu kết, đồng thời ở chỗ này an trí rất nhiều cơ quan, long nhân tộc mà phát sinh chuyện gì, thì những cơ quan ngầm ở đây sự phụ đều biết được, chẳng có gì lạ. Ta cũng biết mình chẳng qua là quân cờ trong tay hắn trong tay hắn, sau khi dùng xong liền vứt đi. Chẳng qua ta thật không ngờ, hắn có một ngày, sẽ làm Ứng Khuyển cho Thiên Tộc để đối phó với ta. Ta cảm thấy vì sự phó mà bị ai. Hắn ngay cả cơ hội cuối cùng tìm tự tôn tìm về cũng mất đi, hắn đã trở thành Ứng Khuyển cho Thiên Tộc. Kể từ hôm nay, ta cùng với Tinh Tổ ân đoạn nghĩa tuyệt.

Dứt lời, lúc này Long Tinh Tử đột nhiên đứng lên, chỉ thấy trên người hắn một cỗ Tinh Hồn lực, vào lúc đó trong lúc bắt chợt nhanh chóng hướng vài phương vị tán đi.

Thế nhưng, ngay khi Long Tinh Tử tán đi Tinh Hồn lực, lợi dụng Thanh Long tinh cùng với nó tạo liên hệ cảm ứng, truyền tống đến phương vị. Vào lúc đó, Tinh Hồn lực trong lúc bắt chợt lại chuyển vận trở về, trái lại tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Oanh.

Trong sát na, thân thể Long Tinh Tử bỗng nhiên chấn động, giống như là trong lúc bất chợt hấn kích hoạt ý chí cùng với lực lượng trong cơ thể. Lúc một cỗ Tinh Hồn lực ở trong một cỗ phù văn lực lượng quán hạ tiến nhập vào trong cơ thể hấn, liền nhanh chóng cùng bản mệnh Tinh Hồn của hấn mọc mạc hô ứng. Thực lực của hấn không ngừng đề thăng.

Trong sát na, Long Tinh Tử đột nhiên cảm giác Tinh Hồn trong cơ thể cùng hấn mơ hồ cảm ứng được cảm ứng được để vương triệu hoán đến từ Thanh Long tinh, làm hấn làm hấn vẫn khó đột phá cảnh giới. Trong nháy mắt, khó mà đột phá được.

Đột nhiên phát sinh một màn Này, để Long Tinh Tử vừa mừng vừa sợ, hấn không biết đây rốt cuộc là đây rốt cuộc là vì sao.

Thế nhưng hấn vẫn vô pháp tin tưởng. Sau khi Tinh Hồn lực phản hồi làm cảnh giới của hấn đột phá.

Lúc này, trong tâm thần Long Tinh Tử, đột nhiên truyền đến tin tức Quy Tinh Tử:

- Nhị sư huynh, xin đừng trách sư đệ không có nói cho người biết không có nói cho người biết vì sao phải laapk Tinh Hồn đại trận, đây là Quân Vương Điện Hạ giao phó, sư đệ không dám vi phạm, hiện tại sư huynh đột phá tu vi. Cho nên sư huynh đã vượt qua đệ nhất trọng khảo nghiệm của Quân Vương Điện Hạ.
- Cái gì, đây là đệ nhất trọng khảo nghiệm của Quân Vương. Ta đã đột phá cảnh giới?

Long Tinh Tử kinh hãi, lập tức hấn cảm ứng được bản thân dào dạt một cỗ cường đại Tinh Khung lực lượng, trong lòng lại vô hạn vui mừng, hấn càng thêm kiên định nghị, mới vừa rồi còn không có động tâm với Tinh Hồn lực, bằng không một khi động tâm mà nói chỉ sợ là Tinh Hồn lực phản phệ.

Hiện tại ngẫm lại, đều cảm thấy có chút nghi mà sợ. Bất quá Quy Tinh Tử nhắc nhở, để Long Tinh Tử nhất thời minh bạch, Tinh Khung khảo nghiệm, chỉ cần có thể chỉ cần có thể vượt qua, đạt được chỗ tốt, đều là Tinh Tổ vĩnh viễn vô pháp làm được. Điều này cũng có nghĩa, chỉ có Tinh Khung đại đế chân chính mới có thể mới có thể thực hiện lý tưởng của bọn họ dành cho bọn họ những thứ họ muốn. Khi Tinh Tổ chết đi thì bọn họ cũng chỉ có đường cùng chết trong sự thống khổ.

Nghĩ tới đây, Long Tinh Tử trong lòng càng thêm kiên định, nhất định phải vượt qua khảo nghiệm khác của Quân Vương.

Trong lúc hấn đang mộng tưởng, mọi người sẽ kích phát một cỗ tiềm năng vô hạn, Hổ Tinh Tử lúc trước cũng như vậy. Vân Thiên Hà cho hấn cơ hội, cho nên có thể cùng Hổ Tinh Tử từ nay về sau đối với hấn hết hy vọng. Nhưng Vân Thiên Hà lại dùng loại tình thế này để kích thích dục vọng cùng tiềm năng tiềm ẩn của người khác, tất nhiên cũng có thể mang tới điều kỳ diệu.

Lúc này, vị tráng hán giác kia thấy Long Tinh Tử trong lúc bất chợt thực lực mạnh thêm, tựa hồ là đột phá, liền ngẫm lại. Liền lập tức giơ đại chuỳ nghìn cân, nặng nề đánh về phía Long Tinh Tử.

Oanh.

Long Tinh Tử mới đưa Tinh Hồn lực nhét vào trong cơ thể vận chuyển một lần, đột phá tu vi. Nhưng đột nhiên thấy đại hấn tập kích cho hấn, cho nên thân thể cấp tốc nhảy lên từng bước về phía trước. Một kích của tráng hấn, cây búa đập lên trên mặt đất, phát ra địa chấn kịch liệt.

Ngang.

Mà Long Tinh Tử ở phía trước nhảy lên từng bước, đứng trước đại môn, bất chợt hét lớn một tiếng, một cỗ long ngâm rung trời diên cuồng vang lên. Lập tức hấn xuất ra một chưởng, liền nặng nề kích vào ngực đại hấn độc giác.

Phốc.

Đại hấn Độc giác phun một ngụm máu tươi, thân thể lui về sau, liền nặng nề rơi xuống đất, tạo thành một hố sâu, cũng không thấy hô hấp.

Long Tinh Tử thấy một chương dĩ nhiên đánh gục một vị độc giác chiến sĩ Thiên Tộc, có chút không dám tin tưởng nhìn hai tay mình.

Nếu là trước đây, hẳn đối mặt với độc giác chiến sĩ Thiên Tộc, tối đa là cùng với đối phương ngang tài ngang sức, hoặc giả sẽ bị sẽ bị đối phương đả thương, không phải đối thủ. Bởi vì độc giác chiến sĩ Thiên Tộc có bì giáp cực kỳ cứng cõi, cự lực phổ thông căn bản vô pháp tạo thành thương tổn đối với bọn họ, chỉ có cảnh giới cao hơn cho bọn hắn hai tầng, mới có thể tương kì giết chết, loại độc giác chiến sĩ này rất khó giết.

Mà hôm nay, bản thân dĩ nhiên có thể trong vòng một chương đã đem một vị độc giác chiến sĩ đánh gục, Long Tinh Tử phảng phất cảm giác bản thân đang ở trong mộng.

Mà phụ cận vị kia tộc nhân long nhân tộc kia, không khỏi cả kinh nói:

- Long Tinh Tử vậy mà có thể một kích giết chết một vị độc giác chiến sĩ, tu vi người đột phá?

Lúc này Long Tinh Tử mới hồi phục tinh thần, gật gật đầu nói:

- Người quay về nói cho các tộc nhân, không cần sợ độc giác chiến sĩ Thiên Tộc khi dễ, chúng ta không là long nhân bộ lạc. Về sau không cần sợ những độc giác chiến sĩ này.

Vị tộc nhân kia, lúc này kinh hỉ vô cùng, liền lập tức chạy về phía các tộc nhân thông tri tin tức tốt này. Nhưng thật ra lúc này, về mặt Long Tinh Tử cổ quái đứng tại chỗ, tựa hồ đang đợi chờ cái gì.

Lúc này chợt nghe Quy Tinh Tử truyền lại tin tức nói:

- Nhị sư huynh, chúc mừng huynh đột phá, hiện tại Quân Vương Điện Hạ hạ đạt đệ nhị nhiệm vụ, là muốn người đại lĩnh tộc nhân, giết chết độc giác chiến sĩ bộ lạc phụ cận, từ thất ngẫm mà bộ lạc bọn họ thủ hộ đoạt một đoàn Hỏa Diễm.

657. Chương 663: Cửu Phượng Bộ Lạc.

- Quân Vương Điện Hạ làm sao biết trong bộ lạc độc giác chiến sĩ trấn áp cất giấu một loại đặc thù?

Hắn biết uy lực Hỏa Diễm này, so với Địa Tâm Ly Hỏa kia còn muốn biến thái hơn. Độc giác chiến sĩ chính là nhờ Hỏa Diễm này mà mới có thể hoành hành ngang ngược tại nơi bọn họ sinh sống.

Quy Tinh Tử nói:

- Nhị sư huynh, chuyện này Tước Tinh Tử sư tỷ sẽ dẫn đầu các nàng Cửu Phượng bộ lạc phối hợp người hoàn thành. Hiện tại sư tỷ đã bắt đầu triển khai hành động, người cũng không được đình chỉ. Sẽ không cùng sư huynh liên hệ, nếu như sư huynh hoàn thành nhiệm vụ này. Về sau bản thân có thể thử cảm ứng Thanh Long Đế Tinh, cùng với Quân Vương Điện Hạ bắt được liên lạc, hảo sư huynh, chúc may mắn.

....

Cùng lúc đó, ở trong Cửu Phượng bộ lạc tại Di Sinh giới.

Lúc này Tước Tinh Tử ngồi trong trường bằng của tộc trưởng bộ lạc, tĩnh tọa ở bên cạnh còn có mấy vị có tướng mạo tương tự, trên đầu đều có nhục thu giống như lão phụ nhân cùng trung niên mỹ phụ.

Không thể không nói, nữ nhân trong Cửu Phượng bộ lạc này đều là nữ tử tuyệt sắc có thể khiến người khác hồn xiêu phách lạc.

Lúc này, một vị niên kỷ tương đối cao, có vẻ cực kỳ già nua dựng một cây quải trượng, nàng quan sát Tước Tinh Tử, lúc này mới nói:

- Tước Nhị, người hôm nay nếu hạ quyết định, muốn triệt để cùng với Tinh Tổ đoạn tuyệt quan hệ, bộ lạc cũng toàn lực ủng hộ người. Chúng ta kỳ thực đã sớm nhìn ra được, Tinh Tổ chẳng qua là lợi dụng người để đề thăng tu vi của hắn. Cuối cùng người có muốn vứt bỏ Cửu Phượng bộ lạc chúng ta cũng sẽ không được hắn phù hộ.

Tước Tinh Tử nói:

- Ta chỉ là không ngờ tới, ta không bị Tinh Hồn lực mê hoặc mà hoàn thành đệ nhất trọng khảo nghiệm của Quân Vương. Quân Vương cho thực lực của ta tái tiến một tầng, cứ như vậy, hiện tại với thực lực của ta cũng hoàn toàn không cần lo lắng độc giác chiến sĩ Thiên Tộc tạo uy hiếp với chúng ta, chẳng qua...

Đến lúc này, Tước Tinh Tử hơi do dự, không biết có muốn hay không đem nhiệm vụ này nói cho bộ tộc.

Vị lão phụ cầm quả trứng thấy Tước Tinh Tử do dự, liền nói:

- Tước Nhi, có chuyện gì khó xử cứ việc nói, các tộc nhân sẽ tận lực giúp ngươi. Tuy rằng hiện tại chúng ta đã rời xa tai kiếp, thế nhưng ta dự cảm, tai kiếp rất nhanh sẽ ập xuống đầu chúng ta. Nếu có cơ hội, chúng ta phải nắm chặt lấy.

Tước Tinh Tử lúc này mới nói:

- Là Quân Vương giao cho ta nhiệm vụ, muốn ta cùng Long Tinh Tử sư huynh cùng với bộ lạc của hắn tương hỗ phối hợp, tiêu diệt độc giác chiến sĩ bộ lạc Thiên Tộc phụ cận, đoạt một loại Hỏa Diễm đặc thù mà độc giác chiến sĩ trong bộ lạc cất giấu.

Vị lão phụ cầm quả trứng nghe nói, kinh hãi, nói:

- Vậy Tinh Khung Quân Vương là muốn ngươi cùng Long Tinh Tử đoạt lấy Thạch Trung Linh Hỏa?

Tước Tinh Tử có chút mê hoặc, cũng là gật đầu, nói:

- Tộc trưởng làm sao ngươi biết đó là Thạch Trung Linh Hỏa?

Ai biết vị lão phụ lúc này thân thể cũng đang không ngừng run rẩy, trong miệng nỉ non nói:

- Muốn lấy Thạch Trung Linh Hỏa, vậy tất nhiên cuối cùng muốn lấy bản nguyên chi hỏa, nói như vậy nói như vậy Thiên Thù Ngự Giả muốn tái sinh. Đối với ngươi cùng Cửu Phượng bộ lạc còn không có chuẩn bị sẵn sàng a. Nhưng làm như thế nào cho phải?

- Tộc trưởng rốt cuộc thế nào?

Lúc này, những vị mỹ phụ khác vẻ mặt đều không giải thích được, nhìn thần tình có chút dị dạng của tộc trưởng. Trong ấn tượng của các nàng, tộc trưởng chưa bao giờ có lo nghĩ như vậy.

Cửu Phượng tộc trưởng nói:

- Bọn nhỏ các ngươi cũng không hiểu biết, trước đây rất lâu, Cửu Phượng bộ lạc chúng ta đã lưu truyền truyền thuyết từ xưa, truyền thuyết về Thiên Thù Ngự Giả. Khi đó Cửu Phượng bộ lạc có một hài tử, có một lần ra ngoài chơi đùa, đụng phải một vị thiếu niên Nhân Tộc, kết quả đã yêu vị thiếu niên này. Chẳng qua lúc đó, Nhân Tộc phi thường nhỏ yếu, các bộ lạc thường xuyên cùng các bộ lạc cường đại áp bách cùng lừa gạt, thậm chí bị bắt làm nô lệ, cho nên lúc đó tộc trưởng biết được chuyện này, liền cầm hài tử này cùng với vị thiếu niên Nhân Tộc nọ gặp nhau. Chẳng qua hài tử này không nghe lời, liền một mình chạy ra ngoài đi tìm thiếu niên kia, không còn có quay về bộ lạc. Về sau, bọn họ kết làm phu thê, sinh ra một hài tử rất kỳ quái, trước ngực có lân, cũng có một loại đồ đằng cổ xưa.

- Lúc đó Nhân Tộc cảm thấy hài tử này lai lịch có chút kỳ, cho nên liền đã một mực bí mật cung cấp nuôi dưỡng trong tộc. Thẳng đến khi hài tử này lớn lên, đột nhiên có một ngày hắn hét to một tiếng. Sau đó trên trời bốn lôi thiểm điện đánh xuống, trong đám mây, có hai áng mây lại đột nhiên rơi xuống đem hài tử này đi. Mười năm sau đó, hài tử này lại bị áng mây trả về. Mà hài tử này sau khi trở về liền dẫn dắt Nhân Tộc không ngừng phát triển, khiến Nhân Tộc dần dần cường đại đứng lên. Lúc đó trong thế giới Nhân Tộc hầu như đã có thể so sánh cùng với Thiên Tộc và Long Tộc, còn có Hoàng tộc về sự cường đại.

- Khi đó bởi Nhân Tộc cường đại đứng lên, có thể khiến các bộ lạc khác suy sụp. Mà bộ lạc Cửu Phượng bởi vì chúng ta cùng bộ lạc Nhân Tộc có chút sâu xa nên bộ lạc Nhân Tộc rất chiều chuộng chúng ta, thẳng đến khi bọn họ cùng Thiên Tộc bộ lạc khai triển đại quy mô tranh chấp lần đầu tiên. Từ khi Long Tộc cường thế tham gia nên tranh chấp giữa song phương giảm bớt. Chẳng qua sau trăm tuổi, vị thủ lĩnh đại linh Nhân Tộc bộ lạc đột phá phá hư đi. Vị thần thủ lĩnh sau khi rời đi, đã tạo cơ hội cho Thiên Tộc.

- Lúc này Nhân Tộc trong tròng đại chiến đại bại, một số đông Nhân Tộc bị Thiên Tộc bắt làm tù binh. Mà từ sau sự kiện, cũng là tận thế khai đoạn. Thiên Tộc sau lần bắt được đại lượng bắt tù binh, một phần thì

tàn sát, một phần thì dùng vào việc thí nghiệm khôi lỗi. Kết quả bọn họ trong một lần ngoài ý muốn dẫn đến một nhóm còn không có bị tước ý thức hồn khôi lỗi chạy trốn. Một lượng lớn hồn khôi lỗi chạy trốn, bởi vì hắn vô cùng căm hận Thiên Tộc, cho nên tại phụ cận Thiên Tộc bộ lạc hút tử khí lệ khí, cùng với máu huyết tộc nhân Thiên Tộc, từ từ hình thành một loại chủng loại mới đáng sợ, tình dần dần phát triển lớn mạnh.

- Chủng loại đáng sợ này, đã bị xưng là Dị Linh, mà bọn họ tự phong đổi mới hoàn toàn chủng tộc là Vong Tộc. Bởi vì vô cùng căm hận, nên bọn họ thề muốn hủy diệt thế giới, biến thành tử vong thế giới. Sau đó, Dị Linh sinh sôi nảy nở với tốc độ cực nhanh, nhanh đến nỗi giống như cỏ dại lan tràn. Lúc đó các đại chủng tộc mới ý thức tới loại nguy hại này.

- Cho nên phát động qua vài lần đại quy mô thanh trừ. Chỉ là bọn hắn không ngờ rằng, những Dị Linh này, giết càng nhiều lại càng sinh sôi nhanh chóng. Hơn nữa lúc đó do nguyên bản một lượng lớn Dị Linh bên trong Dị Linh đã sinh ra Dị Linh Vương, thậm chí có Dị Linh Hoàng xuất hiện. Cho nên Dị Linh tạo nên thiên tai không ngừng, đại lượng sinh linh chết đi.

- Trong Long Tộc, Tổ Long không thể làm gì khác hơn là thương nghị tìm kiếm không gian sinh tồn khác. Nhưng với lực lượng của bọn hắn không đủ để chấn nát một phiên chân không. Vì thế lúc đó sinh mệnh đã đến thời khắc nguy nan, mắt thấy các đại chủng tộc sẽ bị Dị Linh thôn phệ. Tới lúc này, vị thủ lĩnh Nhân Tộc đột nhiên xuất hiện, hơn nữa hắn đã trở thành Thiên Thù Ngự Giả. Hắn dùng lực lượng bản thân, mạnh mẽ chấn nát chân không, sinh ra rất nhiều tàn phá không gian.

- Các bộ lạc có thể bắt đầu dời đi. Dị Linh Vương bị giết bị giết, nhưng vị Nhân Tộc thủ lĩnh cùng với Dị Linh Hoàng đồng quy vu tận. Thẳng đến nghìn năm sau, vị Thiên Thù Ngự Giả thứ hai được sinh ra, đó cũng là một vị đứng đầu Nhân Tộc. Khi đó trước nguy cơ về sự tồn tại của Dị Linh, cho nên hắn cuối cùng cũng đồng dạng hi sinh bản thân để phong ấn Dị Linh. Bất quá hắn ở trong bộ lạc Nhân Tộc từng lưu lại bốn nguyên lực lượng của hắn. Còn có pháp khí hắn đã dùng qua.

- Qua đó hậu nhân có thể nghĩ đến biện pháp hoàn mỹ giải quyết Dị Linh. Sau một ngàn năm vị Ngự Giả tiêu thất, bên trong Nhân Tộc có một vị Thiên Thù Giả đi tới không gian này, tới tìm bốn nguyên chi hạ lạc. Thế nhưng nàng ở đây rất nhiều rất nhiều năm đều không có tìm được bốn nguyên chi. Sau lại chẳng biết tại sao, nàng bị thương nặng, vừa lúc đi tới bốn tộc được mẫu thân của ta cứu.

- Chúng ta lúc đó mới biết được nàng gọi là Huyền nữ. Sau đó không lâu vị Huyền nữ Nhân Tộc này rời khỏi bộ lạc, lại qua rất nhiều năm, liền triệt để mất đi tin tức. Bất quá nàng trước khi đi từng nói với mẫu thân của ta một câu nói. Nói vị Thiên Thù Ngự Giả kế tiếp xuất hiện, Cửu Phượng bộ lạc gần như đối mặt với một lần lựa chọn gian nan. Lựa chọn loại này quyết định sự tồn vong của Cửu Phượng bộ lạc.

Mọi người lẳng lặng nghe Cửu Phượng tộc trưởng nói đoạn chuyện xưa này. Sau đó ai nấy đều trầm mặc một lúc lâu.

Cuối cùng Tước Tinh Tử hỏi:

- Tộc trưởng, vị Huyền nữ kia nói cho lão tộc trưởng điều này liền thất tung. Nói rõ nàng lúc đó nhất định gặp phải nguy hiểm trí mạng, hơn nữa nàng nói đến vị Thiên Thù Ngự Giả xuất hiện kế tiếp, muốn lựa chọn Cửu Phượng bộ lạc. Nhưng loại lựa chọn này rốt cuộc là muốn ta lựa chọn cái gì. Ta không hiểu?

Mọi người cũng là có chút mê hoặc.

Cửu Phượng tộc trưởng nói:

- Các người đương nhiên không hiểu, loại lựa chọn này, kỳ thực ở chỗ chúng ta cuối cùng có muốn hay không đem chi bảo trấn tộc Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng bên trong huyền hỏa trả lại truyền thừa của Thiên Thù Ngự Giả?

- Cái gì, Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng không có huyền lực liền mất đi tác dụng. Mà cái này là chí bảo của Cửu Phượng bộ lạc. Có nó bộ lạc mới có thể sinh tồn đến nay, sẽ giao trả lại, điều này...

Mọi người nghe xong đều thất kinh không khỏi nghị luận. Nhưng đại bộ phận mọi người không tán thành giao ra.

Tước Tinh Tử lại nói:

- Vị Huyền nữ kia biết rõ trong bốn môn có huyền hoá thể nhưng nàng lại không hề lấy đi. Chẳng qua báo cho chúng ta lần này phải lựa chọn. Như vậy cũng nói rõ điều này, lần này chúng ta chân chính lựa chọn sẽ trực tiếp quyết định tới sự tồn vong của Cửu Phượng bộ lạc. Bởi vì lần này vị Thiên Thủ Ngự Giả truyền thừa có thể cùng Thiên Thủ Ngự Giả trước kia không giống nhau. Hắn sẽ không cho ta thêm bất cứ cơ hội nào. Mà xem tình thế lúc này, tại hạ tầng thế giới, Dị Linh tràn lan tàn sát bừa bãi. Nhân Tộc cũng đối mặt với thời kì tồn vong mấu chốt nhất.

Vì sự sinh tồn của Nhân Tộc, vị Nhân Tộc Thiên Thủ Ngự Giả truyền thừa này, tất nhiên sẽ không để ý lợi ích của chủng tộc khác. Cũng muốn bảo toàn Nhân Tộc. Cho nên hắn muốn trở thành Thiên Thủ Ngự Giả trước. Tất nhiên muốn lấy bốn nguyên hỏa, hơn nữa chúng ta nếu không chủ động giao ra. Sợ rằng huyền hỏa cũng sẽ mang đến tai ương diệt tộc cho chúng ta. Vị Huyền nữ kỳ thực cũng đã cảnh cáo chúng ta, mà chúng ta lại không hề minh bạch ý tứ của nàng.

658. Chương 664: Nhiệm Vụ Chết Tiệt!!

Cửu Phượng tộc trưởng ngẫm lại gật đầu.

Sau đó nàng xem thái độ các vị trưởng lão, nói:

- Tuy rằng sau khi giao ra huyền hỏa, khả năng sẽ làm cho bộ lạc Cửu Phượng chúng ta chịu đựng một ít tổn thất cùng phiền phức. Thế nhưng những thứ phiền phức này cùng với sự tồn vong của Cửu Phượng bộ lạc thì không đáng giá nhắc tới. Cho nên mọi người quay về hảo hảo ngẫm lại đi, thế nhưng lần này Tước Nhi muốn đi độc giác chiến sĩ bộ lạc đoạt Thạch Trung Linh Hỏa. Chúng ta phải toàn lực phối hợp mới được.

Chúng trưởng lão chuẩn bị ly khai, trông thấy tộc trưởng vẫn giữ Tước Tinh Tử ở tại trong lều lớn.

Cửu Phượng tộc trưởng nói:

- Hải tử, ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, nếu như Tinh Tổ muốn tìm Cửu Phượng bộ lạc trả thù, chúng ta cũng không thể nói gì hơn. Di Sinh thế giới này, dù sao đại đa số đều là Long Nhân tộc bộ lạc. Chúng ta Cửu Phượng bộ lạc yếu hơn, nhưng hải tử, ngươi có thể yên tâm đi làm sự tình của ngươi. Ngươi đã lựa chọn chính xác. Như vậy chúng ta vì sao không thể làm một lần lựa chọn chính xác nữa?

Oanh.

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến một trận nổ vang, kinh động Cửu Phượng tộc trưởng cùng Tước Tinh Tử trong trường.

Lúc này, một vị nữ hải tử còn trẻ vội vội vàng vàng chạy vào, kêu lên:

- Tộc trưởng không tốt, độc giác chiến sĩ Thiên Tộc đánh tới, chúng ta đỡ không được.

Tước Tinh Tử vừa nghe, sắc mặt trầm xuống, lập tức đứng dậy, nói:

- Nghĩ không ra ta còn không có chính thức đi tìm bọn họ gây phiền phức, bọn họ ngược lại tìm tới cửa.

Cửu Phượng tộc trưởng trầm giọng nói:

- Chuẩn bị ứng chiến, trước đây bao giờ cũng nhần. Hôm nay, chúng ta không nhần nhịn được nữa.

Tước Tinh Tử xuất môn, lại đột nhiên nghe được Long Tinh Tử đưa tin:

- Sư muội một phần độc giác chiến sĩ đến chỗ các ngươi. Ngươi tận lực cầm chân bọn họ. Có thể trong nửa canh giờ là tốt nhất. Ta đây đã mai phục, chuẩn bị thừa lúc bộ lạc bọn họ doanh địa trống rỗng, thừa cơ mà vào đoạt được Hỏa Diễm mà bọn họ ý lại. Như vậy thực lực bọn họ sẽ yếu bớt.

- Sư huynh yên tâm, ta sẽ tận lực cầm chân bọn họ.

Tước Tinh Tử đáp ứng, liền xuất môn đi ra bên ngoài.

Chỉ thấy độc giác chiến sĩ vóc người rất cao lớn. Mỗi người đều cầm một cự chùy khai sơn. Mỗi bước của bọn họ đều khiến mặt đất rung chuyển.

- Hôm nay tu vi đột phá bình cảnh, tiến thêm một tầng, vậy bắt người hôm nay thử xem bản cô nương lợi hại như thế nào.

Tước Tinh Tử quát một tiếng, bọn tử muội trong tộc yểm hộ lao lên.

....

Di Sinh thế giới, đây là một thế giới có rất nhiều chủng tộc, thế nhưng tại đây các loại bộ lạc sinh hoạt bên trong không gian này thì Long Tộc cuối cùng vẫn là tồn tại cường đại.

Vì thế mà long nhân tộc của Long Tộc coi hạ đẳng không gian thế giới này là của Long Tộc. Cho nên có thể xưng chúa tể trong thế giới này.

Bên trong Long nhân tộc, thì gia tộc có địa vị cao nhất là Thiên Long Tộc, Viêm Tộc, Bích Vân gia tộc và Lưu Ly Gia Tộc. Về phần các long nhân bộ tộc khác cũng chỉ là bình dân trong thế giới này.

Trong Tứ đại gia tộc, Bích Vân hôm nay đã xuống dốc, thậm chí ở tại Di Sinh thế giới rất ít khi nhìn thấy, mà Lưu Ly Gia Tộc vẫn sinh sống ẩn dật, giống như các chủng tộc khác cũng rất ít khi cùng xuất hiện.

Trong đó sinh động nhất chính là Hoang Hỏa Tộc cùng Thiên Long Tộc. Hai chủng tộc này, sau nhiều năm vẫn tồn tại sự tranh đấu. Nhưng vẫn chưa có kết quả cuối cùng.

Viêm Tộc đơn thể năng lực chiến đấu so với Thiên Long Tộc mạnh hơn, nhưng Thiên Long Tộc có số lượng cường giả khổng lồ. Cho nên thực lực tổng thể cũng rất cường đại. Vì vậy Viêm Tộc cho đến nay chỉ có thể xếp hàng thứ hai trong Long Nhân tộc. Tuy vậy bọn họ vẫn muốn tranh đoạt vị trí đệ nhất. Nhưng với số lượng nhân khẩu của bọn họ thì bọn họ biết muốn thực hiện mộng tưởng này sẽ rất trắc trở.

Nhưng vào lúc này, hạch tâm của Viêm Tộc bộ lạc đang ở trong đại diện. Quy Tinh Tử lẳng lặng ngồi ở bên cạnh bàn, một bên uống nước trà một bên ngón tay gõ ở trên bàn tựa hồ đang đợi chờ cái gì.

Ở bên cạnh hần bên cạnh hần, một vị Xích Phát Hồng Hồ Tu, toả ra sát khí kinh người, khuôn mặt hần đang nhăn nhó, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Qua một lúc lâu, Quy Tinh Tử tựa hồ không kiên nhẫn được nữa, liền đứng dậy nói:

- Nếu như Viêm Tộc tộc trưởng làm việc đều là không quả quyết như thế, ta nghĩ chúng ta cũng không có gì cần đàm phán. Ta đi tìm tộc trưởng Thiên Long Tộc nói chuyện này.

Quy Tinh Tử đang muốn rời đi, lúc này tộc trưởng Viêm Tộc đột nhiên gọi hần lại, nói:

- Thực sự Võ Tinh các hạ xin dừng bước, ngài mới vừa nói Tinh Khung đại đế bệ hạ phong, không có lừa gạt lão phu?

Quy Tinh Tử nói:

- Quân chủ điện hạ làm Tinh Khung đại đế, cần phải lừa các người sao, các người hần là so với bản tọa rõ ràng hơn. Hôm nay Tinh Khung đại đế bệ hạ thực lực sớm đã là mười Tinh Tổ đều không thể bằng được. Trở thành thần, là chuyện sớm muộn, hơn nữa ngài còn có thân phận quan trọng hơn. Đó chính là sẽ trở thành Thiên Thù Ngự Giả. Cho nên nếu như người nghĩ Viêm Tộc tương lai thu được nhiều, địa vị so với Thiên Long Tộc cao hơn một điểm, bây giờ các người có thể xuất ra đại thể thành ý.

Lúc này trong ánh mắt tộc trưởng Viêm Tộc có chút ý động, Quy Tinh Tử phát hiện, liền nói tiếp:

- Người hần là rõ ràng, hiện tại ở Di Sinh thế giới cùng với hạ tầng thế giới Toạ Thiên Tháp đã triệt để phong kín Di Sinh thế giới cùng với hạ tầng thế giới. Bất luận không có liên hệ. Cho nên các người vọng tưởng liên quan tới bộ thực tạo hóa này đã không có bất cứ ý nghĩa gì. Mà ở tại hạ tầng thế giới hai tiểu tử kia, phỏng chừng cũng chưa về, ta nhớ kỹ hình như là có một người là nữ nhi thân sinh của người. Bọn họ muốn trở về, trừ Tinh Khung đại đế bệ hạ, không có bất luận kẻ nào có thể làm được. Về phần Thiên Nữ, ngay cả Long Tộc cũng không để vào mắt, người cho rằng nàng sẽ giúp các người làm loại sự tình buồn chán này sao?

Tộc trưởng Viêm Tộc ngẫm lại, cuối cùng liền gật đầu nói:

- Hảo, ta đáp ứng ngươi, Viêm Tộc sẽ hiệu triệu xuất lĩnh toàn bộ tộc, tiêu diệt Dị Linh. Sau đó cùng với Thiên Tộc quyết nhất tử chiến, tuyệt không lùi bước. Chẳng qua việc này, mong rằng các hạ có thể giúp lão phu nói tốt vài câu trước Tinh Khung đại đế bệ hạ. Chỉ cần có thể vượt qua Thiên Long Tộc. Hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của lão phu, lão phu vô cùng cảm kích.

- Đâu có, đâu có.

Trên mặt Quy Tinh Tử lộ dáng vẻ tươi cười

- Ngươi cùng ta đã lập khế ước, vậy bản tọa trước hết cáo từ, việc tiêu diệt Dị Linh có ba vị Tổ Long khởi xướng. Tại Di Sinh thế giới không người nào dám nói không. Tộc trưởng các hạ hẳn là rõ ràng, chỉ là chúng ta hôm nay lên nói chuyện. Xin tộc trưởng các hạ không nên nhắc tới với bất luận kẻ nào.

Dứt lời Quy Tinh Tử xuất môn, liền cấp tốc hoá thành một đạo lưu tinh tiêu thất trong lãnh địa Viêm Tộc, tiện đà đi tới lãnh địa các bộ tộc khác.

...

Tại Âm Tinh vực, một tòa thông thiên cự tháp thẳng xuyên thủng hư không. Tại hư không, từng đạo thiểm điện lúc này không ngừng đánh xuống như suối chảy tiến nhập thông thiên cự tháp.

Mà ở bên này, đại địa đã bị ăn mòn, hoàn cảnh khí hậu ác liệt, thỉnh thoảng sẽ có vài Dị Linh không biết sống chết đến nơi đây.

Ầm ầm Ầm ầm.

Chỉ là bọn hắn mới tiếp cận đến cự tháp này không được ba dặm, đã bị cự tháp phân ra một đạo điện quang bắn trúng, kêu một tiếng bi thảm. Sau đó liền biến thành một đoàn tro bụi.

Ong ong.

Bỗng nhiên, đúng lúc này, trong lúc bất chợt thông thiên cự tháp bắt đầu sinh ra một trận động tĩnh ong ong, thật giống như là ở bên dưới có cái gì đang dùng sức công kích. Khiến cho thông thiên cự tháp đang không ngừng lay động.

Thế nhưng cự tháp trên chân không lực lượng như suối chảy, lúc tháp kịch liệt lay động là lúc cỗ lực lượng kia liền bị tháp hút lấy. Sau đó lập tức một tiếng vang thật lớn ầm ầm đè xuống. Cuối cùng động tĩnh tiêu thất.

Đúng lúc này, bất chợt, một đạo lưu quang đột nhiên từ trong dòng xoáy chân không chậm rãi rơi xuống, hiển hiện thân ảnh quỷ dị.

Nếu có Hổ Tinh Tử ở đây, hẳn sẽ khiếp sợ phát hiện thân ảnh quỷ dị này dĩ nhiên chính là Tinh Tổ.

Tinh Tổ từ khi bị Thiên Nữ cho gọi liền bị nàng giao cho nhiệm vụ chết tiệt, trong lòng Tinh Tổ lúc này phi thường phiền muộn.

Nhất là thấy không khí trầm lắng ăn mòn đại địa, một loại cảm giác nôn nao làm hắn không thích ứng được. Tuy rằng hắn là Tử Tinh lão tổ, cần phải thu nạp tử vong khí tức mới có thể đề thăng tu vi, thế nhưng cái loại tử vong khí tức này khiến người ta chán ghét. Hoàn toàn không phải là chuyện quan trọng, cũng hoàn toàn không phải là đẳng cấp.

Bất quá kế hoạch của Thiên Nữ, hắn phải chấp hành.

Đợi khi thích ứng được với hoàn cảnh khí hậu nơi này, Tinh Tổ đứng yên ở trên trong hư không, lẳng lặng quan sát một hồi tòa thông thiên tháp, không khỏi trầm nghĩ:

- Trong hạch tâm của tòa tháp này, lại không có mấy đo phù văn khu động, nhưng lại có một cỗ ý chí cùng với lực lượng phù hợp. Nếu là người thường, căn bản vô pháp khống chế tòa tháp này suối chảy, hơn nữa hắn còn đang thu nạp lực lượng dòng xoáy chân không. Do đó sinh thành lực lượng Lôi Đình Thiểm Điện. Nếu là tiếp cận, sợ rằng lực lượng Lôi Đình liền làm người ta khó có thể chịu đựng.

- Nhiệm vụ chết tiệt này.

Tinh Tổ thầm mắng một câu, nghỉ nửa ngày, cũng không tìm được làm cách nào để phá giải phong ấn tháp thượng, cứu người Thiên Nữ muốn. Tinh Tổ không khỏi nhíu mày.

Ngẫm lại Tinh Tổ quyết định mạnh mẽ phá giải một chút thử xem.

Chính là hắn đang chuẩn bị tấn công thì lúc này đột nhiên một tiếng quát chói tai truyền đến:

- Dừng tay.

Tinh Tổ bị một tiếng này làm chấn động không khỏi quay sang, chỉ thấy một vị nữ nhân kỳ quái, đang liếc mắt nhìn hắn nói:

- Nguyên lai Tử Tinh lão tổ, người chạy xuống chạy xuống hạ giới làm cái gì. Là Thiên Nữ muốn người đến hủy phong ấn tháp này, cứu ra người nọ bên trong phong ấn?

Tinh Tổ thất kinh, không khỏi tỉnh tể tái đánh giá nàng. Lúc này mới chợt, nói:

- Nguyên lai là Long Tộc, cho rằng biến thành người thì lão phu cũng vẫn nhận ra người, người nói đúng rồi, lão phu là muốn hủy phong ấn tháp này, cứu người bên trong. Người nếu tìm cách cản lão phu, đừng trách lão phu vô tình.

Nàng đương nhiên không phải là ai khác mà chính là Trữ Vọng. Hiện tại nàng đang một mực âm thầm giám thị tất cả động tĩnh nơi này.

Trữ Vọng nghe Tinh Tổ nói, cũng là chỉ cười lạnh một tiếng, nói:

- Chủ nhân quả nhiên không sai, Thiên Nữ muốn tới nhưng nhất định sẽ phải kẻ chết thay tới trước tìm tòi hư thực. Chẳng qua chủ nhân thật không ngờ, Thiên Nữ phải tới kẻ chết thay lại là người: Tử Tinh lão tổ, thật là thú vị.

659. Chương 665: Tinh Tổ Trúng Ké.

Sau khi Tinh Tổ nghe xong, nhướn mày, một đạo ngân mâu từ trong mi tâm được phóng xuất ra ngoài, gắt gao trừng mắt nhìn Trữ Vọng, thầm nghĩ những lời vừa rồi, rốt cuộc là có hay không lừa gạt hắn.

Chính là hắn chỉ có nhận lấy thất vọng mà thôi. Trong đôi mắt của Trữ Vọng, trừ một mảnh băng lãnh, hắn đều không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Tinh Tổ vốn là người đa nghi, điều này không khỏi làm cho hắn cảm thấy khả nghi, lẽ nào Thiên Nữ thật không để tâm, để hắn chết thay nàng?

- Chủ nhân vốn định đi tìm người, nhưng người đã tự đưa thân vào cửa tử, vậy thì đừng có vọng tưởng ly khai, chịu chết đi!

Trữ Vọng nói xong, đột nhiên khí thế cả người nhất thời biến đổi, một cỗ áp lực bề ngễ, liền cấp tốc hướng về Tinh Tổ kích phát.

- Làm càn.

Tinh Tổ giận dữ, cả người lui lại phía sau né tránh, sau đó một cỗ ý chí lực lượng quỷ dị giống như tử thần trong nháy mắt lặng lẽ, không tạo ra một tiếng động nào bày trí quanh thân thể hắn.

Mà Trữ Vọng hé ra một cỗ ý chí lực lượng tập kích hắn nhưng dưới sự chống cự của Tinh Tổ, đã bị hoá giải toàn bộ trong vô hình.

Chẳng qua dưới sự đối kháng của hai người một loạt những tiếng động khiến đại địa xung quanh không ngừng rung chuyển, khiến cho bảo tháp cũng rung động theo.

Bất quá bảo tháp nhanh chóng hấp thu lực lượng dòng xoáy chân không, lại một lần nữa dưới sự rung động do hai người tạo ra, nhanh chóng dẹp bỏ sóng xung kích.

- Tử Tinh lão tổ, thực lực người quả nhiên giảm xuống rất nhiều,. Trách không được chủ nhân nói, hắc không tự mình tìm người, chính người cũng sẽ tìm tới cửa, tìm sự giúp đỡ. Nhưng người lại chỉ có thể là người chết thay.

Lúc này lực lượng phù văn đang quần quanh người Trữ Vọng, có chút kỳ quái là rằng nàng hôm nay nói nhiều hơn ngày thường rất nhiều.

Tinh Tổ cũng không có làm gì được, nghiêng răng kèn kẹt. Việc thực lực của hắc giảm xuống, hắc vẫn bảo mật. Chính là hắc không biết sẽ bảo trì giấu diếm được bao lâu. Nhưng lực lượng Tử Tinh ngày càng suy yếu, hắc căn bản chỉ có thể hấp thu lực lượng rất ít. Lúc đó sẽ thỉnh thoảng xuất hiện hiện tượng phản phệ.

Không phải hắc không muốn tìm đến Vân Thiên Hà, mà là hắc muốn đối diện với sự phản phệ của Tinh Hồn lực căn bản là không có khả năng đối phó được Vân Thiên Hà.

Cho nên loại tâm lý này của Tinh Tổ, Vân Thiên Hà cũng có thể đoán biết được.

- Suy yếu thì thế nào, người còn có thể làm gì được lão phu.

Tinh Tổ tự nhiên sẽ không để cho Trữ Vọng dùng lời nói đả kích hắc.

Nhưng Trữ Vọng cũng nói:

- Đương nhiên, chủ nhân là Tinh Khung đại đế, đối phó với loại tiểu nhân vật như người, làm sao có thể khiến chủ nhân đích thân động thủ, có bản tôn ở đây, cũng đủ để chiêu cố người rồi.

- Làm càn đừng tưởng rằng người là Long Tộc long thị, bản tôn sẽ cố kỵ người, người đã coi khinh bản tọa, bản tọa hôm nay liền cho người tống táng cùng toà tháp này, chết đi!

Tinh Tổ giận dữ, bạo quát một tiếng, hắc hội tụ cổ lực lượng kia trong tay, trong lúc bất chợt hé xuất một đạo Tử Vong Quang Mang, phảng phất hóa thành một bả kiếm quang như tia chớp định chém bay đầu Trữ Vọng.

Bá.

Lúc đó Tinh Tổ xuất ra một kích, dùng Tử Quang lực lượng đủ để khiến đại địa dưới chân mở ra một lỗ hổng lớn.

Thế nhưng tựa hồ một kích kia của Tinh Tổ đối với Trữ Vọng cũng không có tác dụng gì. Lúc này một tia sáng giống như lực lượng trên người Trữ Vọng, trong lúc bất chợt thân thể Trữ Vọng liền ẩn hình giống như tiêu thất không thấy hình bóng.

- Đây là cái gì?

Tinh Tổ trừng mắt nhìn một kích thất bại của mình, nhưng hắc lại không tìm được thân ảnh của Trữ Vọng, trong lòng kinh hãi.

Thế nhưng chỉ trong vòng một khắc, trong lúc bất chợt thân ảnh Trữ Vọng xuất hiện tại phía sau Tinh Tổ. Lúc nàng mới xuất hiện mới xuất hiện, Tinh Tổ bỗng nhiên cảnh giác, cũng không có xoay người vung tay xuất ra một đạo Tử Quang về phía sau.

Bá.

Nhưng mà, Tinh Tổ cảm thấy vô cùng quỷ dị. Một kích kia dĩ nhiên lại thất bại, hắc không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, bởi vì trong sát na Trữ Vọng tiêu thất, hắc một điểm cảm giác đều không có cảm nhận được lực lượng ba động vận vạo, trái lại có một cổ tinh lực, dường như loé lên bay qua, nhưng cũng rất nhanh tiêu thất không thấy đâu.

Có cổ quái.

Lúc này trong lòng Tinh Tổ cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Đột nhiên, ở phía bắc so với vị trí hắc đang đứng, phát hiện thân ảnh Trữ Vọng loé lên, mà lúc này, Tinh Tổ không có lập tức phát động công kích, mà dùng ánh mắt băng lãnh nhìn Trữ Vọng xuất hiện, nói:

- Đây là một trò ảo thuật sao?

- Nếu như người cho rằng đó là ảo thuật, vậy nhận một kích của bản tọa rồi mới nói tiếp.

Trữ Vọng dứt lời, trong lúc nói bất chợt hai tay hội tụ quang mang, ở trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một cỗ lực lượng cường đại đang kết tụ, nương theo một cỗ phù văn thần bí ở bên trái, như có như không.

- Ân?

Tinh Tổ thấy Trữ Vọng ngưng tụ cỗ lực lượng này, phảng phất như không tồn tại, thế nhưng hần lại có thể cảm giác được sự cường đại của nó. Trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, hần không rõ, đây rốt cuộc là thực hay ảo?

Oanh.

Đúng lúc này, Trữ Vọng nhanh chóng đánh về phía Tinh Tổ. Tinh Tổ đang bị mê hoặc trong loại tình huống vừa rồi, cũng không dám khinh thường, lập tức lui người về phía sau, tiếp theo vừa chuyển vừa nghiêng người, liền tránh thoát một kích.

Tránh thoát được một kích này, Tinh Tổ vẫn như cũ vô pháp xác định, công kích của Trữ Vọng là chân thật công kích, hoặc nếu như là giả, như vậy chẳng phải hần bị trêu chọc hay sao. Nếu như là thực sự, như vậy hần chính là thiệt thòi lớn, cho nên Tinh Tổ tình nguyện tin tưởng đây là công kích. Cho nên không dám khinh thường.

Thế nhưng trong lòng hần vẫn phần nộ không thôi. Khi một kích kia đánh tới hần, hần công kích Trữ Vọng không có hiệu quả thế nhưng Trữ Vọng công kích hần, tuy có thể tránh thoát, nhưng cứ như vậy lại khiến hần hao tổn nguyên khí.

Nghĩ tới đây Tinh Tổ bất chợt nghĩ tới điều gì đó, không khỏi gắt gao trừng mắt nhìn Trữ Vọng nói:

- Người là cố ý kéo dài thời gian của lão phu?

Trữ Vọng cười lạnh nói:

- Đối phó với người còn cần phải kéo dài thời gian sao? Thế nhưng người vọng tưởng cứu đi người nọ bị trấn áp trong tháp này. Đó chỉ có thể là mộng tưởng, hiện tại chính là người muốn trở về, sợ rằng cũng không có cơ hội.

- Người nói cái gì?

Tinh Tổ kinh hãi, trừng mắt nhìn Trữ Vọng lạnh lùng thốt:

- Các người làm cái gì?

Trữ Vọng nói:

- Trong thời gian người ở đây, chủ nhân cũng đã phong tỏa mảnh không gian này bằng dòng xoáy chân không. Mạnh mẽ đưa bọn họ tới một phiến chân không phụ cận dòng xoáy chân không. Cho nên trong mảnh không gian này ngưng tụ đại lượng lực lượng dòng xoáy chân không. Hiện nay người đã suy yếu, muốn vọng tưởng xuyên qua dòng xoáy chân không này tự nhiên là không thể nào.

- Người, hỗn trưởng, vậy mà dám trêu chọc ta.

Tinh Tổ vừa nghe vừa sợ vừa giận, Tử Tinh lần thứ hai lại đến.

Giả như thực sự là như thế, như vậy hần đến đây chỉ có đến mà không có về. Cho dù Thiên Nữ cho hần dẫn tình kỷ, nhưng giả như Tinh Khung đại để lợi dụng Tinh Hồn bí mật ngăn trở không gian thông đạo, như vậy hần cũng đồng dạng mất đi hiệu lực.

Bá.

Lúc này đây Tử Tinh sau khi rời khỏi đây, Trữ Vọng cũng không có đuổi theo, mà chính là lẳng lặng đứng ở xa quan sát, cười lạnh nhìn Tinh Tổ.

Chính là Tinh Tổ mất mở trường trường trông Trữ Vọng bị Tử Tinh của hần nhất kích biến thành bụi phấn. Thế nhưng một khắc sau, thân thể nát bấy của Trữ Vọng, lại ngưng tụ hình thành thân thể.

Lúc này đây Tinh Tổ triệt để nổi giận.

- Ghê tởm, vậy mà dám dùng tinh tượng ảo thuật đến trêu chọc lão phu, quả thực không thể tha thứ.

Tinh Tổ bạo rống một tiếng, lúc này cả người được bao quanh bởi ý chí Tử Tinh, phảng phất mang theo một tia hủy diệt thiên địa, không có để ý tới Trữ Vọng mà nặng nề cuồng bạo đánh về phía Thiên Tháp.

- Ha ha, người trúng kế.

Tinh Tổ lúc này đây không để ý đến Trữ Vọng, trong lúc bất chợt thanh âm Trữ Vọng lần thứ hai truyền đến, thế nhưng Tinh Tổ từ khi nhìn ra đó là tinh tượng huyền ảnh, sẽ không tin tưởng.

Thế nhưng...

Đúng lúc này Trữ Vọng vẫn như vậy dùng phương thức công kích tương tự, ngưng tụ một cỗ lực lượng, sau đó nương theo một cỗ lực lượng phù văn, nhanh chóng lần thứ hai hướng đến hắc tập kích.

Mà lúc cỗ lực lượng kia tiếp cận Tinh Tổ, sắc mặt Tinh Tổ bây giờ rốt cục thay đổi, trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Bởi vì lần này, hắc tập sự cảm thụ được sự cường hãn của cỗ lực lượng kia, hơn nữa cỗ lực lượng này còn mang đến ý cảnh.

Lúc này đây hắc tập triệt để rút lui.

Oanh.

Ngay khi cỗ lực lượng kia cường hãn đánh tới, Tinh Tổ ý thức được thì cũng không kịp rút lui, hơn nữa hắc tập cũng không có kịp thu tay phòng ngự. Tử Tinh của hắc tập bất chợt kích phát Thiên Tháp, nhấp nháy trong tháp sinh ra một trận rung động kịch liệt.

Thế nhưng hắc tập không kịp thu hồi lực lượng trong tay quay ra phòng ngự, chỉ có thể vội vàng né tránh. Khi cỗ ý chí tác dụng lên trên người hắc tập, hắc tập lần đầu tiên cảm nhận được mình như là bị nhốt trong một cái lồng hắc ám. Sau đó một cơn cự thú không ngừng thôn phệ tâm thần cùng lực lượng khí huyết của hắc tập.

Phún.

Tinh Tổ chẳng qua vội vàng né tránh, mà dưới tác dụng của một kích này lên người hắc tập. Khiến cho khí huyết nghịch lưu, một cỗ tiên huyết ngay tức thì phun ra từ khe miệng của hắc tập, thân thể nhất thời đảo đảo. Sau đó rơi xuống đại địa, tạo thành một cái hố thật to.

Thế nhưng Tinh Tổ không có chết, hắc tập tuy rằng thụ thương, nhưng hắc tập lúc này đột nhiên lại đột nhiên lại từ từ bay lên từ hố sâu. Tuy rằng sắc mặt tái nhợt thế nhưng thế nhưng hắc tập lại toàn lực xuất ra một kích về phía Trữ Vọng.

Bá.

Một kích kia lại đánh vào hư không.

Tinh Tổ thấy một màn này, đột nhiên lại một lần nữa phun ra một ngụm tiên huyết. Lúc này đây không phải là bị thương do bị đánh, mà là thổ huyết.

Tinh Tổ ý thức được đối phương sử dụng phương thức tinh tượng huyền ảnh, nhất định là bố trí trận pháp gì đó. Nếu như không phải trận pháp thì hắc tập đã không chịu cảnh công kích không trúng mục tiêu như vậy.

Cho nên chỉ có công kích ở gần người thì hắc tập mới có thể cảm nhận được cỗ lực lượng ý chí cường hãn đó. Như vậy khi hắc tập phát động công kích, trước nhất phải tìm được tinh vị bên trong huyền ảnh.

Nghĩ tới đây, Tinh Tổ đột nhiên cảm ứng trạng thái của một ngôi sao trên trời.

Chẳng qua, khi hắc tập đang cảm ứng thì lại thổ huyết, lúc này hắc tập mới phát hiện hắc tập càng thổ huyết thì Tử Tinh lực trong Tử Đế Tinh Thần càng nhanh chóng suy yếu.

Hắc tập ý thức được, hắc tập đã trúng kế, một kế hoạch lớn đã được vạch sẵn.

Mà gian kế này, sẽ làm hấn vạn kiếp bất phục.

- Thiên Nữ hại ta a.

Lúc này Tinh Tổ rít gào hét lớn một tiếng, con mắt đỏ lên gắt gao trừng mắt nhìn Trữ Vọng:

- Hôm nay, lão phu liều mạng với ngươi, để cho Dị Linh tàn sát bữa bãi phiến đại địa này, Aha...

660. Chương 666: Như Thử Phong Cuồng.

Nhược điểm lớn nhất của hấn chính là đa nghi.

Lúc Vân Thiên Hà từ Hồ Tinh Tử, Quy Tinh Tử Long Tinh Tử còn có Tước Tinh Tử nhóm người trước kia cùng hành sự với Tinh Tổ. Đã thấy được phong cách cùng phương pháp hành sự của hấn, rất nhanh biết được nhược điểm này.

Mà lợi dụng nhược điểm này, trước tiên bố trí một chút, sau đó đem Tinh Tổ chậm rãi dẫn vào trong bẫy.

Bố trí Tinh Hồn đại trận, Vân Thiên Hà có thể nói là kế hoạch nhất tiễn hạ song điêu. Có thể cho bọn Hồ Tinh Tử trong lúc đó sản sinh một loại cộng minh phối hợp sau đó lúc bọn họ phối hợp bố trí Tinh Hồn đại trận, đã hấp dẫn sự chú ý của Tinh Tổ.

Lúc này Tinh Tổ lại đang cảnh giác Vân Thiên Hà cao độ, hấn tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp trước tiên thanh trừ vài đệ tử của hấn. Hấn không cho phép kẻ phản bội hấn tồn tại. Càng vô pháp dễ dàng tha thứ cho kẻ phản bội. Cho nên chuyện đầu tiên hấn muốn làm chính là thanh trừ mối tai hoạ ngầm này, rồi mới đến Vân Thiên Hà.

Thế nhưng Tinh Tổ muốn thu thập vài đệ tử của hấn. Trong lòng hấn rõ ràng những người kia phản bội hấn đầu nhập vào Tinh Khung đại đế, cho nên thực lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều, tự nhiên phức tạp cũng tăng lên không ít. Vì thế mà hấn cần phải tìm sự giúp đỡ, chẳng những sự giúp đỡ này có thể giúp hấn giải quyết tai hoạ ngầm mà còn có thể cho hấn có được nhiều chỗ tốt.

Mà sự giúp đỡ này chính là từ Thiên Tộc.

Tinh Tổ muốn nhận sự giúp đỡ của Thiên Tộc, cho nên hấn nhất định phải vì Thiên Nữ làm chuyện này.

Nhưng Vân Thiên Hà đã đoán trước được Thiên Nữ tuyệt đối sẽ không khinh suất chạy đến bên trong mảnh không gian này. Tất nhiên có thể tùy thời vứt bỏ Thánh Đản Tiết để hoàn thành chuyện này.

Mà nghĩ đến sự tình của Tinh Tổ, tự nhiên nguyện ý cùng nàng hợp tác mà không có mưu đồ gì. Cho nên nàng tất nhiên sẽ mời Tinh Tổ đến nói chuyện.

Quả nhiên Vân Thiên Hà dự liệu không sai.

Nhóm người Quy Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử lần lượt từng người bên cạnh Tinh Tổ bí mật giám sát hành tung Tinh Tổ. Do đó qua hội báo của Quy Tinh Tử cho Vân Thiên Hà, hấn tự nhiên muốn để Tinh Tổ rơi vào cái bẫy này.

Đệ nhị tác dụng của việc bố trí Tinh Hồn đại trận là để có thể thăm dò hai người Long Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử, đối mặt với mê hoặc của Tinh Hồn lực cường đại, có hay không nhin không được loại mê hoặc cường đại này mà động tâm hút đi cỗ Tinh Hồn lực này.

Bất quá Tước Tinh Tử cùng Long Tinh Tử xác thực xem như là có thể ẩn nhẫn. Bọn họ vẫn kiềm chế sự mê hoặc cường đại này. Hơn nữa cũng không có lén giữ lại chút nào, bằng không Tinh Hồn lực tất nhiên sẽ phản phệ bọn họ.

Nhưng thật ra điểm này Vân Thiên Hà tương đối thưởng thức, Tinh Tổ thu vài đệ tử kỳ thực cũng không tệ, thế nhưng Tinh Tổ cũng không thu được nhân tâm của họ.

Mặt khác hấn chỉ là Tử Tinh lão tổ, dùng tử vong cùng với sợ hãi uy hiếp để áp bách các đệ tử, làm cho bọn họ phải khuất phục. Cho nên bọn họ cũng không có thật tâm quy phục.

Nhưng khi Tinh Khung Quân Vương chân chính xuất hiện, những thứ này vốn là Tinh Khung tồn tại Vũ Tu Giả, tự nhiên sẽ có hiệu lực danh chính ngôn thuận gọi là Tinh Khung đại đế, mở ra tiền đồ vô hạn lượng.

Cho nên Vân Thiên Hà rất dễ mời Tứ Tinh này, đồng thời dành cho bọn họ chỗ tốt, cùng với thời gian và hi vọng, bọn họ tự nhiên muốn ra sức cống hiến đối với mình.

Sau khi thu phục tứ đại đệ tử của Tinh Tổ, tái khảo nghiệm, để cho bọn họ hoàn thành một ít nhiệm vụ khảo nghiệm, nhưng lại là gián tiếp trợ giúp Vân Thiên Hà làm một ít sự tình mà hắn không rảnh tay rảnh chân đi làm.

Hơn nữa, Vân Thiên Hà cũng kêu bọn họ bày ra Tinh Hồn đại trận, để đối ứng Tinh Không chiếu hình tại Thiên Tháp. Chính là muốn đối phó với Tinh Tổ.

Bởi vì hắn biết Thiên Nữ tất nhiên sẽ phái Tinh Tổ đi vào thăm dò, nếu như có thể thành công cứu được người đi ra, như vậy Tinh Tổ công lao cũng không nhỏ.

Nhưng nếu như cứu không được, hắc oa này tự nhiên muốn Tử Tinh lão tổ đến bồi mạng.

Cho nên vào thời khắc này, lúc Tinh Tổ phát hiện Tinh Hồn đại trận cùng với tất cả tiền căn hậu quả, hắn không chỉ thống hận Thiên Nữ đề tiện đã lợi dụng hắn. Hắn càng thống hận bản thân, không chỉ để đệ tử phản bội mà chính hắn đã tự dẫn thân vào chỗ chết, trở thành khôi lỗi thể thân cho người khác. Càng thống hận hơn nữa là hắn vẫn chưa gặp được Vân Thiên Hà để tính toán nợ nần.

Lúc này bị nộ trong lòng Tinh Tổ không gì có thể so sánh được. Khi hắn phát hiện Tinh Tử lực lượng ngày càng suy yếu. Hắn bị thương, hắn tuyệt vọng, hắn điên cuồng đứng lên.

Khi người ta ở trong trạng thái điên cuồng thì đó là thời điểm đáng sợ nhất.

Lúc này Trữ Vọng ẩn thân trong Tinh Hồn đại trận, thấy con người ngân sắc của Tinh Tổ hiện ra hồng mang, lúc này trong lòng kinh hãi:

- Tử Tinh lão tổ thể nào cũng sẽ cùng với Dị Linh có liên quan, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Tử Tinh lão tổ phát cuồng, một cỗ Tử Tinh lực cuồng bạo ở xung quanh bắt đầu lan tràn, mang theo ba động lực lượng có chút vận vẹo.

Mà cỗ lực lượng này đủ để khiến cho Thông Thiên tháp bắt đầu kịch liệt lay động, thậm chí cảm phiền đại địa Âm Tinh Vực này cũng đều bị một cỗ Tử Tinh ý chí bao trùm.

Ngay cả Dị Linh môn này bị một cỗ ý chí ảnh hưởng, sau đó trở nên điên cuồng, có chút không chịu nổi, trực tiếp bạo rung.

Loại tình thế này hiện tại để Trữ Vọng rơi vào một loại mâu thuẫn. Nếu như tiếp tục dùng Tinh Hồn đại trận đối với Tinh Tổ thì hắn tất sẽ dùng toàn lực phá hư Thông Thiên Tháp. Nhưng nếu muốn đích thân ra tay ngăn cản Tinh Tổ thì Tinh Hồn đại trận vận chuyển, sẽ rất nhanh mất đi hiệu lực.

Thế nhưng lập tức Trữ Vọng ngẫm lại, nếu như theo lời chủ nhân nói, hắn tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp giải quyết Tinh Tổ. Hắn biết Tinh Tổ nếu như liều lĩnh phá hủy phong ấn Thông Thiên Tháp thì Dị Linh bị phong ấn sẽ bùng mãnh triệt để phá nơi này đi ra ngoài. Vậy cả Nhân Tộc sẽ bị diệt vong.

Chủ nhân nhất định sẽ làm như vậy.

Nghĩ như vậy, lúc này Trữ Vọng liền lập tức thoát ly Tinh Hồn đại trận. Một cỗ lực lượng ba động phù vân vận vẹo truyền tới. Trữ Vọng nhanh chóng xuất hiện phía sau Tinh Tổ, trầm giọng quát:

- Tử Tinh lão tổ, người đã thụ thương rất nặng mà vẫn còn mạnh mẽ sử dụng trí cường lực lượng, không khác nào tự đi tìm cái chết.

Tinh Tổ chuẩn bị xuất một kích toàn lực vào Thông Thiên Tháp, đột nhiên thấy được chân thân của Trữ Vọng trong lúc này đang xuất hiện ở vùng phụ cận. Lúc này trong mắt hắn hồng quang chợt hiện lên, cùng với có là một cỗ ngân mâu hướng về Trữ Vọng, không khỏi điên cuồng nói:

- Người rốt cuộc cũng xuất hiện rồi sao, hiện tại lão tổ trước hết giết người rồi mới phá hủy tháp.

.....

Cùng lúc đó, bên trong một vũ trụ chân không xa xôi.

Lúc này, một cự đại thân thể giống như là người khổng lồ, Vân Thiên Hà từ khi tiêu tan trở thành Thiên Thủ Giả, thân thể của hắn giống như là một pho tượng viên cổ thiên thần, trong nháy mắt có thể phóng đại vô số lần.

Nếu như có người thấy được thân thể to lớn của Vân Thiên Hà lúc này, sẽ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Thân thể này cùng với Tạo Hoá Pháp Tướng ở đệ thập tầng điện trong Tạo Hoá Thần Điện giống nhau như đúc.

Đây chính là một bộ thân thể cùng với Tạo Hoá Chi Thân tương đồng.

Duy chỉ có một sự khác biệt, trên thân thể này, có một cỗ tinh thần quang quán quanh hắn. Hơn nữa tại mi tâm của hắn có một hạt châu thần kỳ là Cửu Thái Quang Mang, trông giống như một con mắt.

Nói chung, bên trong một mảnh hỗn độn, khiến cho người ta căn bản không biết được đây rốt cục là cái gì.

Thế nhưng hạt châu đó lại nằm ở mi tâm của Vân Thiên Hà, điều này càng khiến cho hắn tăng thêm một loại bề ngỗ ỷ nghiêm thần bí. Hắn chưa có chân chính trở thành Thiên Thủ Ngự Giả mạnh nhất, thế nhưng hắn cũng đã có phẩm tính của một Thần Hoàng.

Vào lúc đó, thân hắn đang ở giữa không trung, bản thân không ngừng toả ra chí cường lực lượng, chế tạo rất nhiều dòng xoáy chân không cùng toái phiến chân không. Dem phiến không gian sinh sống của Nhân Tộc triệt để phong toả, bảo vệ bọn họ.

Hắn cũng không biết hắn đã làm việc này bao nhiêu lâu, nhưng hắn biết, hiện tại Nhân Tộc đoàn kết nhất trí chưa từng có từ trước đến nay. Nếu như Thiên tộc tái nhằm vào hắn thực hiện âm mưu, khiến cho Nhân Tộc của hắn đối mặt với nguy cơ diệt vong. Cho nên hắn cần phải chuẩn bị tốt, phòng bị trước những điều có thể phát sinh.

Đương nhiên, những dòng xoáy chân không này, nếu như hắn chuẩn bị thì sẽ đưa mảnh không gian này triệt để cách ly.

Do hắn còn chưa có triệt để nắm giữ quy luật của Tinh Không nên đối với những Thiên Tru Giả cường đại thì những thứ này không có tác dụng với bọn họ. Bọn họ vẫn có thể giống như con thoi mà bay qua.

Bất quá, Vân Thiên Hà cũng là để ngừa vạn nhất Thiên Tộc bức hắn đến tuyệt lộ, trắng trợn tiến nhập Nhân Tộc tàn sát, huỷ diệt Nhân Tộc.

Nếu mà chỉ có Thiên Nữ, Thiên Tru Giả duy nhất tiến nhập vào không gian này, tuy rằng nàng có đủ thực lực huỷ diệt Nhân Tộc, thế nhưng có Vân Thiên Hà cùng với ba vị Tổ Long hỗ trợ, còn có Tạo Hoá lực lượng thần bí. Cho nên Thiên Nữ cũng sẽ không mạnh mẽ liều lĩnh xông vào.

Lo tránh khỏi mối hoạ trước mới là chuyện tốt.

Vân Thiên Hà ở chỗ này bố trí dòng xoáy chân không, nhưng vẫn còn có Dị Linh Vương bị phong ấn. Do Thiên Tàng không gian bị mạnh mẽ đưa về quỹ đạo ban đầu của nó, cho nên lần lệch khỏi quỹ đạo sau sẽ lâu hơn một ít.

Lợi dụng lực lượng thần kỳ, Vân Thiên Hà làm được rất nhiều sự tình, cuối cùng lĩnh ngộ được Tinh Không quy luật. Sau khi đạt được thần cách trở thành Thiên Thủ Ngự Giả, hắn có thể triệt để giải quyết vấn đề Dị Linh, vĩnh viễn cách ly bọn hắn đến một hạ tầng không gian bên ngoài để bọn họ tự sinh tự diệt.

Nhưng để làm được điều đó cần phải có thời gian, mà thứ Vân Thiên Hà thiếu lại chính là thời gian.

Trong nháy mắt, ở tại Vũ Trụ chân không, có lẽ tại các tàn phá không gian khác, thời gian trôi rất nhanh.

Vân Thiên Hà dùng chút thời gian, đem bộ thực dòng xoáy không gian chuẩn bị cho tốt. Lúc này đột nhiên cảm ứng được ba động tinh thần lực. Vì vậy mà buông tâm thần cảm ứng.

Hắn phát hiện, nguyên lai đây là Long Tinh Tử chủ động liên hệ với hắn, qua việc vận dụng Tinh Hồn lực cùng với Thanh Long Đế Tinh, trong lúc đó sản sinh ra cảm ứng truyền đến tin tức.

Sau khi cảm ứng được tin tức, Vân Thiên Hà cũng không có biểu tình gì, Long Tinh Tử xuất lĩnh Long Nhân bộ lạc, còn có Tước Tinh Tử của Cửu Phượng Bộ Lạc liên hợp lại. Nếu như không thể huyết tẩy bộ lạc Độc Giác chiến sĩ Thiên tộc thì bọn họ cũng không có khả năng sinh tồn cho tới nay.

661. Chương 667: Biến Dị Chi Mê.

Mà Độc Giác Chiến Sĩ ở bên ngoài đối chiến với Cửu Phượng bộ lạc, thấy bộ lạc bị tập kích, liền hoả tốc trở về. Thế nhưng, Long Tinh Tử đã sớm bố trí ổn thoả chỉ còn chờ bọn họ trở về tự động chui vào trong bẫy.

Độc Giác Chiến Sĩ trở về, trúng kế của Long Tinh Tử khiến tộc nhân tử thương nghiêm trọng. Mà Tước Tinh Tử mang theo tộc nhân Cửu Phượng bộ lạc đuổi giết đằng sau. Trước sau cùng phối hợp, nhất cử tiêu diệt toàn bộ Độc Giác Chiến Sĩ, đồng thời chiếm giữ được Độc Giác Chiến Sĩ bộ lạc. Giờ đây chỉ còn có Thiên Tộc nằm ngay sát biên giới Độc Giác Chiến Sĩ là cường hãn, có thể tạo ra uy hiếp đối với Cửu Phượng bộ lạc và Long Nhân bộ lạc.

Bất quá thắng lợi này, đang không ngừng cổ vũ sĩ khí và lòng tin của hai bộ lạc. Cũng có thể nói, hai bộ lạc hiện giờ chính thức trở mặt với Thiên Tộc.

Đoàn Hoả Diễm mà Độc Giác Chiến Sĩ bộ lạc trấn giữ hiện giờ đã nằm trong tay Long Tinh Tử. Sau đó hắn liên lạc với Vân Thiên Hà nhằm xin chỉ thị xử lý như thế nào đối với đoàn Hoả Diễm này. Cho nên Vân Thiên Hà mới có cảm ứng.

Vân Thiên Hà muốn nhanh chóng thu được lực lượng bốn nguyên chi hoả. Nhưng để thu được nó cũng không có thuận lợi như bốn loại bốn nguyên lực trước. Bởi vì bốn nguyên chi hoả được Thiên Thù Ngự Giả sử dụng để tiêu diệt Dị Linh cùng tinh lọc không gian. Sau khi Thiên Thù Ngự Giả chết đi thì bốn nguyên lực thất lạc tứ phương.

Duy chỉ có Bốn nguyên chi hoả thì bị phân giải thành năm loại dị hoả khác nhau. Phân biệt là: Vi Sí Trung Huyền hoả, Thạch Trung Linh Hoả, Mộc Trung U Hoả, Thuỷ Trung Khôn Hoả, Địa Tâm Tử Hoả.

Lúc đầu Vân Thiên Hà thu được Khôn Lam Chi Hoả, chính là thuộc về Thuỷ Trung Khôn Hoả. Mà Thạch Trung Linh Hoả, hắn cũng cảm ứng được phương vị cho nên mới để Quy Tinh Tử đến Di Sinh thế giới lôi kéo Long Tinh Tử cùng Tước Tinh Tử, dùng lực lượng của bọn họ điều tra. Cuối cùng cũng tìm ra được Thạch Trung Linh Hoả được Độc Giác Chiến Sĩ bộ lạc trấn giữ.

Còn các loại dị hoả khác, Vân Thiên Hà cũng đã lần ra được đầu mối.

Chỉ là hắn còn cần phải dùng một thủ đoạn, không chỉ có thể đem bốn nguyên chi hoả ly tán một lần nữa ngừng tụ trở về, mà hắn còn có thể nắm giữ được lực lượng pháp tắc của bốn nguyên chi hoả. Đồng thời Thiên Tộc cũng đang dùng trăm phương nghìn kế muốn có được lực lượng bốn nguyên chi hoả.

Bởi vì La Sát Nữ kia đã từng nói, thế gian này phàm những người có Khôn Lam Chi Diễm đều không có kết cục tốt đẹp.

Có thể thấy ngay từ lúc đầu triển khai truy tung năng đối với chính bản thân mình là Khôn Lam Chi Diễm đã thực hiện thủ đoạn trả thù. Mà Thiên Tộc lại bức thiết muốn đoạt được Thuỷ Trung Khôn Hoả.

Như vậy có thể thấy được bọn họ đã thu thập được ba loại dị hoả khác. Cho nên bọn họ không tìm được Khôn Lam Chi Diễm thì không cam lòng.

Cho nên lúc này, Long Tinh Tử xin chỉ thị thì Vân Thiên Hà liền trực tiếp kêu hắn thủ hộ Thạch Trung Linh Hoả cẩn thận.

Chỉ là đang muốn giao cho Long Tinh Tử một số công việc cần làm trong thời gian tới thì tâm thần Vân Thiên Hà đột nhiên khẽ động. Hắn cảm giác được Tinh Hồn đại trận đang suy yếu. Hơn nữa hắn cũng cảm nhận được Trữ Vọng đang trong thời khắc nguy hiểm. Lúc này sắc mặt hắn khẽ biến.

Tinh Tổ thực lực suy yếu đáng lý cũng không có quá mức cường đại. Vậy mà Trữ Vọng vẫn không phải đối thủ của hắn, chuyện này có điểm cổ quái.

Vân Thiên Hà chợt nghĩ, cũng rất nhanh chóng bước một bước dài, cả người nhanh chóng vượt qua dòng xoáy chân không chui vào một phiên không gian.

...

Trên Âm Tinh Vực, Dị Linh đang không ngừng phát ra những tiếng kêu cường liệt.

Đại lượng Dị Linh đều cảm nhận được Lôi Đình ý chí bao trùm toàn bộ nơi này. Vì thế mà bọn chúng đều nghĩ rằng Dị Linh Vương phát ra ý chí này sẽ lãnh đạo bọn họ thống trị thế giới.

Tuy rằng bọn họ không dám tiếp cận, chỉ cần tiếp cận thôi là bị Lôi Đình ý chí tiêu diệt. Nhưng bọn hắn vẫn như cũ vây quanh nơi này. Không ngừng hướng về phía phát ra luồng ý chí cường đại này thét gào.

Bởi vì bọn họ có thể cảm giác được Dị Linh Vương muốn từ nơi nào đi ra. Nhưng có một bảo tháp khiến họ phải dừng bước.

Mà ở phía sau, Tinh Tổ điên cuồng, hắn dùng Tử Quang tinh thần lực lượng hội tụ thành một quả cầu lực lượng vô cùng cường bạo, không ngừng trùng kích về phía Thông Thiên bảo tháp. Hắn công kích điên cuồng, nhưng lại không có dấu hiệu suy yếu mà ngược lại càng ngày càng mạnh.

Trong lòng Trữ Vọng không thể nào giải thích được vì sao Tinh Tổ bị thương mà thực lực của hắn lại gia tăng như vậy. Nhất là trong thời gian hắn điên cuồng, trong đôi mắt kia hiện lên tia Hồng Sắc U Quang.

Điều này không khỏi khiến Trữ Vọng suy đoán rằng Tinh Tổ cùng với Dị Linh có liên quan. Bằng không thì sao xuất hiện tình huống quỷ dị như vậy.

Lại nói tới đạo Tử Quang tinh thần kia, Trữ Vọng cũng không dám sơ ý mà mắt tập trung. Nàng ngưng tụ phù văn trước mặt rồi lan toả ra xung quanh, tạo thành một cái khiên.

Ca Ca...

Ngay khi lực lượng phù văn hình thành thì công kích của Tinh Tổ đã đánh tới. Trữ Vọng dùng cổ lực lượng phù văn che chắn trước người, nàng ngay cả thời gian né tránh cũng không có. Mà khi Tử Quang chi nhận của Tinh Tổ cùng với lực lượng phù văn va chạm liền sinh ra một cỗ âm hưởng mạnh mẽ xuyên thủng màng nhĩ.

- Ghê tởm.

Khi lực lượng phù văn tiêu tán, Trữ Vọng vô cùng giận giữ, liền quát một tiếng phẫn nộ. Lúc này chỉ thấy một cỗ Kim Sắc Quang Mang trong cơ thể nàng phóng xuất ra. Hai mắt nàng lộ ra quang mang sắc bén.

Tử Quang chi nhận của Tinh Tổ lần thứ hai hướng tới Trữ Vọng công kích. Trữ Vọng đột nhiên quát lên một tiếng đón nhận Tử Quang chi nhận kia. Khi hai cổ lực lượng tiếp xúc nhau tạo nên một tiếng nổ vang trời.

Oanh.

Thân thể Tinh Tổ bị dư chấn ép lùi mấy bước, một lần nữa phun ra một ngụm máu. Nhưng lần này trong đôi mắt yếu nhược lại trở nên mạnh mẽ, hắn cũng trở nên táo bạo điên cuồng. Mà thực lực của hắn tựa hồ lại đề thăng thêm một bậc.

- Càng đả thương hắn, hắn càng mạnh. Hơn nữa càng lúc càng trở nên điên cuồng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trong lòng Trữ Vọng cảm thấy mê hoặc, thấy Tinh Tổ lần thứ hai thụ thương, thực lực cường đại lên không ít. Giống như giết không chết, thập phần khó chơi.

Nàng không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà ở Tinh Tổ lại xuất hiện hiện tượng càng bị thương càng mạnh. Điều này tuyệt đối không phù hợp với lẽ thường, rất có thể trước đó Thiên Nữ đã động tay động chân với Tinh Tổ.

Nghĩ tới đây, Trữ Vọng một bên nhìn thể công điên cuồng của Tinh Tổ, một bên quát dẹp đường:

- Tử Tinh lão tổ, người thế mà lại để cho Thiên Nữ huyền hoặc, nàng đã cho người sử dụng được vật gì. Hoặc đã dùng cấm thuật gì trên người người mà khiến người đồng hoá thành Dị Linh?

Nghe xong những lời này, thể công của Tinh Tổ hơi chậm lại, phảng phất lâm vào tâm trạng suy nghĩ sâu xa. Thế nhưng hần vừa suy nghĩ thì đột nhiên cảm giác đau đầu như muốn nứt toác ra. Một cỗ lực lượng thôn phệ đột nhiên xâm nhập vào trong tâm thần hần, để ý chí lực của hần như bị can thiệp, đồng thời cũng khiến cho tư duy của hần có chút hỗn loạn.

Sắc mặt Tinh Tổ lúc này đại biến, trong nháy mắt hần hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra. Hần cùng hai vị Thiên tộc sử nữ đến hội kiến Thiên Nữ, trước đó hần ngửi được một mùi hương kỳ quái. Sau khi đi vào trong điện, nhìn thấy Thiên Nữ, lúc này cây cỏ trong điện cùng tỏa ra một mùi hương thơm ngát.

Lúc đó Tinh Tổ và Thiên Nữ nói chuyện rất lâu, trong lúc đó hần cảm giác tư duy có chút không theo kịp Thiên Nữ. Thiên Nữ nói cái gì, hần đều chưa kịp hỏi thì Thiên Nữ đã nhắc đến chuyện phá hủy toà tháp này. Đồng thời cứu một người tương đối quan trọng ở bên trong ra. Sau đó còn nói với hần, chỉ cần có thể cứu ra thì những chuyện tình khác hần không cần để ý tới. Sau khi xong việc Thiên Nữ hứa sẽ giúp hần đề thăng tu vi. Đột phá Tiêu Tan chi cảnh, trở thành Thiên Tru Giải.

Bị những lời nói của Thiên Nữ mê hoặc, dĩ nhiên với tính cách đa nghi của Tinh Tổ thì không có khả năng ngay trong chốc lát hần liền đồng ý.

Thế nhưng ngay lập tức Thiên Nữ không biết từ đâu triệu ra một nữ tử kỳ quái. Tinh Tổ thấy nữ nhân kia, dực vọng tận trong đáy lòng bị phóng đại vô hạn, không thể chịu nổi xuân tâm rung chuyển. Để hần cùng với nữ nhân này hoan ái, khiến ẩn rơi vào sự khống chế của Thiên Nữ.

Khi cỗ lực lượng thôn phệ dần dần thôn phệ tâm thần hần thì Tinh Tổ mới hồi tưởng lại được những chuyện đã xảy ra. Lúc này, hần mới ý thức được điều gì đã xảy ra với mình.

Buồn cười, muốn Tinh Tổ ta sát sát phong vân, ta đối với Thiên Nữ sợ hãi ba phần. Vậy mà hôm nay hần đã lợi dụng ta như một công cụ, trở thành một con rối thể thân.

Càng nghĩ càng bi ai, trên người Tinh Tổ bắt đầu xuất hiện một cỗ lệ khí. Hồng quang trong mắt hần càng thêm rừng rực. Trong quá trình ý chí hần bị thôn phệ, cỗ lực lượng quỷ dị kia nhanh chóng xâm nhập tâm thần hần.

Vào lúc này, một cỗ huyết sắc đang dào dạt vây lấy Tinh Tổ. Mà Dị Linh ở ngoại vi xung quanh càng thêm điên cuồng. Như thủy triều hướng về chỗ hai người bổ tới.

Oanh long.

Trong lúc đám Dị Linh không ngừng hướng Thông Thiên bảo tháp lao tới thì trên đỉnh tháp xuất hiện một đạo điện hoa lam sắc hạ xuống, ầm ầm tấn công bọn chúng, khiến bọn chúng hoá thành tro bụi.

Thế nhưng vẫn có đại lượng Dị Linh điên cuồng xông tới. Không phải chúng xông tới để tấn công Thông Thiên Tháp mà là cỗ khí tức kia khiến bọn chúng điên cuồng, khiến bọn chúng liều lĩnh. Đám Dị Linh này căn bản không có tư tưởng trở thành tử thi khô lồi.

Lúc này, Trữ Vọng thấy đại lượng Dị Linh đều liều lĩnh chạy tới, tái nhìn Tinh Tổ đang trong trạng thái điên cuồng. Trong lòng chỉ biết nhìn mọi chuyện đang diễn ra.

Trách không được Dị Linh Vương rất khó tiêu diệt. Bởi vì bản thân bọn họ thập phần cường đại. Hầu như là có bất tử thân. Mà Tinh Tổ dường như cũng đang có xu thế chuyển hoá thành Dị Linh Vương.

Hần không biết rốt cuộc làm thế nào để kết thúc chuyện này. Có thể đem một vị cường giả chí tôn chuyển hoá thành Dị Linh. Phương pháp tà ác này quá mức nghịch thiên đáng sợ, quá mức tà ác.

Thế nhưng Trữ Vọng công kích Tinh Tổ, mỗi lần hần bị thương thì càng khiến cho tốc độ chuyển hoá thành Dị Linh của hần ngày càng nhanh. Hơn nữa thực lực lại càng tăng thêm. Lúc này Trữ Vọng cũng không biết nên làm như thế nào mới có thể tiêu diệt Tinh Tổ sắp trở thành Dị Linh Vương.

662. Chương 668: Tâm Nguyên Của Trữ Vọng.

Cho nên Dị Linh biến thành quái vật hút máu, bọn họ với sinh mệnh lực, với máu tươi là khát vọng của bản năng. Vì thế mà bọn họ mới đi tới các không gian có sinh mệnh.

Bọn họ cũng không biết sau khi tất cả huỷ diệt thì sẽ thế nào. Bọn họ chỉ biết máu tươi, sinh mệnh cùng tử vong.

Mà lúc này Tinh Tổ lại có những biểu hiện đặc thù cùng với Dị Linh Vương có phần tương tự. Trong quá trình chuyển biến, sinh mệnh lực của hắn tiêu hao càng lớn. Như vậy lực lượng của hắn càng mạnh.

Điều này chính là nguyên nhân hợp lý nhất, bằng không thì Trữ Vọng cũng không có tìm được lý do thích hợp nào khác để giải thích cho những điều đang diễn ra.

Oanh.

Đúng lúc này, thân thể Tinh Tổ đột nhiên lớn mạnh vài phần. Đôi mắt hắn lúc trước phát ra ngân hôi sắc, bây giờ biến thành huyết hôi sắc. Hơn nữa hắn không ngừng tụ tập lực lượng khiến cho Thông Thiên tháp không ngừng lay động. Thậm chí bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy yếu.

Trữ Vọng thấy tình hình càng ngày càng xấu, trong lòng càng lo lắng, Thông Thiên tháp trăm triệu lần không thể để cho Tinh Tổ phá huỷ. Một khi bị phá huỷ thì hậu hoạ khôn lường.

Nghĩ tới đây, Trữ Vọng cũng không có do dự, nàng dùng một loại chí cường lực lượng, che chắn trung ương tháp khỏi bị Tinh Tổ công kích. Sau đó Tinh Tổ lại công kích lên người nàng khiến thân thể nàng chấn động lui lại phía sau mấy bước.

Nàng không có phát động công kích đối với Tinh Tổ, chỉ một mực tiến hành phòng thủ. Thế tiến công của Tinh Tổ rất mạnh. Thế nhưng trong quá trình hắn biến hoá, Trữ Vọng cũng không có công kích hắn. Cho nên tốc độ chuyển hoá của hắn chậm xuống. Lúc này hắn vẫn còn vài phần tư duy, nên hắn không ngừng tự nhủ mình không thể để cho cỗ lực lượng quý dị này không chế bản thân.

Rống.

Thế nhưng, ngay khi Tinh Tổ mưu tính phản kháng thì bất chợt một cỗ lực lượng quy tắc ở trong cơ thể hắn bộc phát. Tinh Tổ ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng. Sau đó con mắt hắn chuyển thành tử hồng sắc.

Hơn nữa hắn nguyên lai là ngân tu cũng trở thành tử tu. Thân thể của hắn không ngừng lớn mạnh, có nhiều chỗ vỡ ra, phát ra tiếng xương kêu răng rắc, giống như bị gãy. Hắn đang trong quá trình biến dị.

Bị ảnh hưởng bởi tiếng rống này, thân thể Trữ Vọng chấn động, nàng lui về phía sau vài bước. Lần thứ hai nàng cảm giác được áp lực vô cùng lớn. Thế nhưng lúc này nàng lại cảm nhận được Tinh Tổ trong quá trình biến dị đang bị một cỗ lực lượng quy tắc trùng kích, không khỏi khiến cho nàng phải run rẩy.

Đây chỉ có thể là Thiên Tru Giả mới có năng lực đem quy tắc lực lượng đánh vào trong thể nội. Cho nên người phải chịu loại quy tắc khổng lồ này trong mắt bọn họ chính là vật hi sinh. Mà như Tinh Tổ lại là một cường giả lại không hề có tín niệm kiên định mà một cường giả cần có. Có thể nói hắn chính là phế vật.

Lúc này, Tinh Tổ đã sắp trở thành quái vật. Trong mơ hồ, có thể thấy được thân thể hắn có một đạo huyền ảnh vận vẹo trong cơ thể hắn, dường như đang muốn phá thể ra ngoài.

Đúng lúc này, cỗ huyền ảnh vận vẹo mang đến một cỗ lực lượng cường đại, khiến cho Tinh Tổ tiếp tục trở nên điên cuồng muốn công kích toà tháp, bằng mọi cách phải phá hư phong ấn.

Thấy tình thế trước mắt vô cùng nguy hiểm, Trữ Vọng cũng dùng hết toàn bộ lực lượng để ngăn chặn cỗ lực lượng kia phá huỷ Thông Thiên tháp. Chẳng qua khi nàng cùng với cỗ lực lượng kia tiếp xúc, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh nàng văng ra xa. Lúc này khí huyết trong người nàng không ngừng bốc lên. Còn có một cỗ lực thôn phệ, phẳng phất như muốn chiếm đoạt tâm thần nàng.

Trữ Vọng kinh ngạc, ngay lập tức mạnh mẽ đẩy cổ lực lượng quỷ dị này đi ra ngoài. Đảo mắt nhìn lại đã thấy Tinh Tổ đang điên cuồng rít gào. Một cổ Tử Quang chỉ nhận nương theo cổ lực lượng quy tắc, nặng nề oanh kích bảo tháp.

Hai mắt thấy lực lượng hoàn toàn có thể phá hư phong ấn ở trung ương tháp. Lúc này Tinh Tổ liều mạng đánh tới, dùng lực lượng toàn thân, chống lại cổ lực lượng kia phá huỷ Thiên Tháp.

Oanh.

Thân thể Trữ Vọng nặng nề mà bay đi. Thân thể nàng như đoạn tuyến phong tranh đang phiêu đang giữa trời cao. Tựa như vẫn ở đó không có chịu rơi xuống.

Đúng lúc này, trong hư không hình như xuất hiện một bàn tay lớn. Bàn tay này dường như to bằng một ngọn đại sơn. Khi Trữ Vọng rơi xuống, bàn tay này liền đỡ lấy nàng.

Tiếp theo, ở trong phạm vi của bàn tay xuất hiện một cổ Lôi Đình thiểm điện dày đặc xuất hiện. Giống như suối chảy lực lượng, nhanh chóng ngưng tụ bao phủ lấy Thông Thiên tháp.

Rầm rầm.

Từng đạo sấm sét giống như sự phẫn nộ của Lôi Thần, mang theo ý chí huỷ diệt oanh kích xuống. Đám Dị Linh tiếp cận gần Thiên Tháp đều bị đánh thành tro bụi.

Phanh.

Mà ở bên cạnh tháp, Tinh Tổ trong trạng thái điên cuồng bị một đạo Lôi Đình ý chí lực lượng đánh tới. Hấn điên cuồng huy động huyết mâu, vô cùng nghiêm nghị, không hề tỏ ra sợ hãi. Hấn tính lấy Tử Quang tinh thần chống chọi lại lực lượng Lôi Đình.

Chẳng qua Tinh Tổ cũng không biết, hấn hiện tại đang ở trong tình trạng chuyển hoá thành Dị Linh Vương. Hơn nữa, lực lượng trong cơ thể hấn là huyền ảnh quy tắc lực lượng. Nếu như hấn vọng tưởng dùng thực lực bản thân để đối kháng lực lượng ý chí Lôi Đình của Thiên Thủ Giả, quả thực chính là chịu chết.

Oanh.

Một đạo Lôi Đình xuất ra ngay sau đó, nương theo một cổ điện hoa rơi lả tả xung quanh, Dị Linh ở xung quanh Thiên Tháp không ngừng kêu gào thảm thiết, bị lực lượng Lôi Đình đánh tan thành tro bụi.

Mà lúc này thân thể Tinh Tổ bắt đầu lớn mạnh. Khi cổ lực lượng ý chí Lôi Đình oanh kích lên cơ thể hấn. Trong nhất thời, một cổ hồng mang trong cơ thể hấn đột nhiên lộ lên rồi biến mất không thấy dấu. Tinh Tổ căn bản không thể chống đối lại cổ lực lượng này, vì thế mà Lôi Đình oanh kích lên cơ thể hấn.

Phác thông.

Tinh Tổ đã bị lực lượng ý chí Lôi Đình oanh kích, khiến toàn thân cháy đen giống như than củi.

Mà cổ hồng mang u ảnh trong cơ thể hấn lúc này mới đi ra, trong không trung bắt chợt vang lên tiếng hét của Vân Thiên Hà:

- Muốn chạy, chẳng qua chỉ là lực lượng quy tắc mà vọng tưởng chạy trốn trước mặt bản tôn. Diệt cho ta...

Theo sau tiếng quát của Vân Thiên Hà liền thấy khắp bầu trời được bap phủ bởi quy tắc lực lượng phù văn, giống như một trận cuồng phong. Lực lượng phù văn xuất ra thần bí quang mang, nhanh chóng rơi xuống khắp nơi trên phiên địa vực. Lấy nơi này làm trung tâm bắt đầu lan toả ra khắp đại lục.

Lúc này, đoàn hồng sắc u ảnh xuất ra từ thân thể Tinh Tổ bị cổ lực lượng phù văn bao vây. Mặc dù hấn cũng là quy tắc lực lượng. Thế nhưng Vân Thiên Hà đối với cổ quy tắc lực lượng này là vô pháp bắt lại.

Ầm ầm.

Ngay sau đó một đạo Lôi Đình đánh xuống, tại nơi có quy luật phù văn ràng buộc hồng sắc u ảnh không thể nào lẩn trốn liền bị cổ lực lượng ý chí đánh trúng. Ngay lập tức vang lên một thanh âm quỷ dị, bắt đầu chậm rãi tản ra, hình thành một cổ khí tức giống như huyết vụ.

Mà Vân Thiên Hà đang dùng Tinh Khung Chi Nhân nhìn cổ khí tức này, cười lạnh một tiếng. Một lần nữa một cỗ ý chí Lôi Đình vây lấy đoàn huyết vụ đánh cho tan nát. Sau đó một đoàn Lam Sắc Hoả Diễm rơi xuống.

Phùng.

Nơi mà Lam Sắc Hoả Diễm rơi xuống giống như gặp phải cường địch, chỉ thấy cả một mảnh đất nhanh chóng bốc cháy.

Chỉ trong chốc lát, huyết vụ hoá thành một đoàn Lam Sắc Hoả Diễm bắt đầu từ từ tiêu tán. Dị Linh ở xung quanh bị Khôn Lam Chi Diễm thiêu đốt, đồng thời không khí ở xung quanh cũng được tinh lọc sạch sẽ.

Vân Thiên Hà di động tới trung tâm, đem Trữ Vọng rời đi. Chỉ thấy Trữ Vọng hô hấp có phần yếu ớt. Lực lượng trong cơ thể bị tiêu hao hầu như không còn. Chỉ là vẫn còn một tia khí tức trong cơ thể nàng đang lưu chuyển.

- Chủ nhân...

Lúc này Trữ Vọng tỉnh lại, nàng vô cùng yếu ớt, mở mắt ngóng nhìn Vân Thiên Hà, chỉ thấy hạt châu thần bí ở mi tâm hắc, tựa hồ có một cỗ thân ảnh ở trong lòng hắc, khiến cho thân thể nàng rất muốn cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

Nàng cảm giác sinh mệnh lực của mình đang trôi qua, cảm giác trong nháy mắt, dường như bản thân nhớ lại nơi mà hơn một vạn năm nàng sống cô đơn cùng hắc ám năm tháng. Nàng chán ghét cái cảm giác cô đơn này. Sinh mệnh như một điểm tiểu quang trong lúc bất chợt hé ra đưa nàng tới thế giới muôn màu, làm cho nàng biết được thế nào là hỉ nộ ái ố. Nàng còn cảm thấy kỳ quái nhất, khó nói nhất chính là tình cảm.

Bởi vì có tình cảm, nên ở góc độ dùng người nàng đều tự tra hỏi. Nàng bắt đầu tin tưởng lời của Tạo Hoá lúc đương trung.

Có lẽ, chủ nhân, chính là mục tiêu định trước của ta. Nhưng cuối cùng ta lại có thể biến mất trong lòng chủ nhân, điều này cũng nằm trong ước định, còn có cái gì chưa đủ sao?

Trữ Vọng nghĩ như vậy, cảm giác con mắt càng ngày càng không mở ra được.

Nàng nỗ lực nhìn Thiên Hà, chỉ thấy khoé mắt hắc ướt át, nàng nhẹ nhàng cười, cười rất hạnh phúc, nhẹ giọng nói:

- Chủ nhân có nói, thế gian này một đời có thể mất đi, duy chỉ có tình cảm là vĩnh viễn không mất. Chân Tình mới là vĩnh hằng.

- Chủ nhân không nên đau khổ vì ta, Trữ Vọng sống lâu như vậy, cũng đã chán ghét cuộc sống này rồi, hi vọng chủ nhân sau khi hoàn thành di chí vẫn còn nhớ đến Trữ Vọng, vậy là đủ rồi.

- Nếu như thật có kiếp sau, Trữ Vọng hi vọng trở thành một nữ nhân bình thường, có thể tại bên người mệnh mệnh gặp được chủ nhân...

Dứt lời, Trữ Vọng chậm rãi nhắm mắt lại, tay nàng chậm rãi rũ xuống, cỗ lực lượng kia trong thân thể cũng nương theo nàng hoá thành quang hoa, chậm rãi bay lên tiêu tán.

Vân Thiên Hà lẳng lặng nhìn Trữ Vọng biến mất trong lòng mình. Trong thâm tâm hắc nổi lên gợn sóng, một trận chua xót khổ sở, nhưng hắc nhanh chóng bình tĩnh.

Không phải hắc lãnh khốc, mà là hắc chuẩn bị giúp Trữ Vọng, trong cảm tình ý chí của Trữ Vọng mang theo một phần khao khát, một phần lúc nàng lĩnh ngộ tạo hoá từ hợp chất đơn giản thành hợp chất phức tạp nói ra nguyện vọng của mình.

Vân Thiên Hà thông tạo hoá, hắc sao không biết Trữ Vọng vì sao lại sản sinh nguyện vọng như vậy, thế nhưng khát vọng của Trữ Vọng như vậy, cũng là tâm nguyện của nàng, lý tưởng của nàng. Vân Thiên Hà cuối cùng quyết định vẫn giúp nàng thực hiện, liền làm cho nàng biến mất trong thiên địa.

663. Chương 669: Lĩnh Vực Bí Mật.

Bởi vì cỗ lực lượng quy tắc biến dị này chỉ có thể bị suy yếu khi không dùng bất cứ phương pháp nào chống đối nó trong thời gian tái biến dị. Lúc đó cỗ lực lượng quy tắc này mới có thể tự động tiêu tán.

Trữ Vọng kiên trì muốn chết đi, có lẽ loại ý nghĩ này để rất nhiều người cảm thấy rất kỳ quái, mọi người đều nghĩ đến trường sinh, nghĩ đến thế nào thu được vĩnh cửu sinh mệnh, nhưng nàng lại muốn chết.

Vân Thiên Hà có thể lý giải được tâm tình bức thiết của Trữ Vọng, nàng tại phiên hắc ám thế giới trong nghìn vạn năm, nàng sống tại hắc ám trong tuyệt vọng, toàn bộ năm tháng đều cùng Dị Linh Vương bị phong ấn làm bạn.

Nàng vốn chán ghét cái loại cuộc sống khô khan này. Thế nhưng Vân Thiên Hà đã đi tới phiên không gian đó, mang nàng tới một thế giới muôn màu, nàng học được rất nhiều điều nàng chưa từng tiếp xúc qua hoặc thấy được.

Nhất là nàng biết được Nhân Tộc nhỏ yếu đến thời khắc mấu chốt, có nguy cơ bị diệt vong thì bọn họ có khả năng phát ra lực lượng vô cùng cường đại. Mặt khác điều quan trọng nhất chính là nàng mong ước mình cũng có được tình cảm giống như Nhân Tộc mà Long tộc xa xa đều không bằng được.

Bởi vì tình cảm phong phú, mới khiến cho Nhân Tộc tràn ngập mị lực đến như vậy, rất đáng để nàng hướng tới. Ngay cả khi nàng dùng quy tắc lực lượng biến thành hình dạng người nhưng nàng không cách nào thoát khỏi thân phận của một Long Nhân, nàng không có cách nào chân chính trở thành "người".

Nàng cũng đã linh ngộ được Nhân Tộc tương thông tạo hoá. Nàng cũng biết được những câu chuyện về kiếp trước kiếp sau của Nhân Tộc, cho nên nàng mới bức thiết muốn chân chính trở thành một nữ nhân của Nhân Tộc. Hưởng thụ cảm giác được người khác che chở, được người yêu mến, sinh con đẻ cái, có một cuộc sống tình cảm muôn màu. Nàng hi vọng có kiếp sau, nàng có thể làm một con người chân chính, đơn giản chỉ như vậy thôi.

Vân Thiên Hà biết, Trữ Vọng vẫn rất đơn thuần, nàng cũng không có chân chính hiểu hết được Nhân Tộc, bất quá nàng đã có khát vọng cường liệt, cho dù hẳn có thể cứu sống Trữ Vọng nhưng nàng cũng sẽ không vui sướng gì. Bởi vì nàng sống lại thì không thể nào thực hiện được nguyện vọng đó.

Bởi vì nàng biết, nàng có sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng chưa từng có được chân tình, bao gồm hữu tình, thân tình...thậm chí là ái tình. Cho nên khoảnh khắc này, hướng tới Vân Thiên Hà nói ra tâm nguyện trong lòng. Nàng không có để lại cái gì nhưng lưu lại cảm ngộ của nàng cùng với tình cảm.

Trước đây, Vân Thiên Hà không sinh ra một loại cảm giác cô độc. Vì mặc kệ thế nào, vẫn luôn có Trữ Vọng ở bên cạnh, sẽ không cảm thấy tịch mịch, có thể nói chuyện thì nói chuyện, bất cứ lúc nào hẳn muốn thì Trữ Vọng đều ở bên cạnh hẳn.

Thế nhưng lần này Trữ Vọng đã bỏ hẳn mà đi, sau khi Trữ Vọng mất đi, lại mang đến cho hẳn cảm giác cô độc. Hẳn nhất thời cảm thấy sinh mệnh vĩnh hằng còn thua xa một cuộc đời ngắn ngủi nhưng có những tình cảm phong phú.

Hẳn phát hiện, Trữ Vọng rất đúng. Cô độc sẽ làm tình cảm của một người dần dần trôi qua năm tháng bị ma diệt. Cuối cùng trở nên lạnh lùng, vô tình. Trữ Vọng muốn chết đi là nàng nghĩ bắt đầu một cuộc sống mới. Có nhiều khi cuộc sống vĩnh hằng không thể đổi lại một cuộc đời ngắn ngủi.

Mà hẳn, hẳn có thân nhân, có vợ, có hài tử, có gia đình...

Nghĩ tới đây, trong đôi mắt Vân Thiên Hà vốn có chút lạnh lùng, bỗng nhiên lộ ra tình cảm. Hoài tưởng đến thân nhân, hài tử. Trong nháy mắt đó, tâm tình hẳn giống như được thăng hoa.

Ánh mắt của hẳn tựa hồ xuyên thấu không gian và thời gian, thấy được một người phụ nữ cùng với hài đồng đang vất vả làm lụng. Còn có ở Tạo Hoá Thần điện, ban đêm tại bộ thự đang cùng chiến đấu với Dị Linh, còn có khắp nơi trong nhân gian đang thực thi cứu trợ.

Thậm chí, vào giờ khắc này Vân Thiên Hà còn thấy được con của hẳn đã lớn khôn, hẳn cũng đã có tôn tử, cùng với con cháu nhiều đời sau của hẳn, một mạch kéo dài truyền thừa của hẳn.

Thời gian làm chúa tể tất cả chỉ trong chớp lát, vô luận ở trong không gian nào thì bọn họ không thể nghịch chuyển thời gian. Sinh lão bệnh tử, sự vật vẫn phát triển theo quy tắc của nó. Bọn họ chính là như vậy, vòng tuần hoàn vẫn không ngừng luân chuyển.

Mà thời gian lại chính là quy luật, không thể nào nghịch chuyển. Đây là tâm tình Vân Thiên Hà trong lúc thăng hoa lĩnh ngộ được.

Oanh.

Ngay khi hần lĩnh ngộ được thì trong sát na, đột nhiên bốn nguyên lực trong cơ thể hần, hình thành một khối cầu thần bí, lúc này Vân Thiên Hà cảm giác khối cầu này nhảy ra khỏi người hần, khiến cho lực lượng cùng cảnh giới của hần gần như quy về hư vô. Chỉ lưu lại cho hần một chân lý bất diệt.

Hần biết, loại ý cảnh thăng hoa này, trong thời gian hần lĩnh ngộ quy luật cảnh giới lại có biểu hiện đề thăng, mọi thứ trong thời gian này thực sự quy về hư vô, hần lần thứ hai thăng hoa.

....

Cùng lúc đó, trong lúc Vân Thiên Hà lĩnh ngộ quy luật, thì Tạo Hoá Thần Điện, lục kiện Tạo Hoá Thánh Khí trong sát na có phát sinh biến hoá mới.

Hần nguyên bản hội tụ một loại quang mang thần bí, trên đỉnh đầu Tạo Hoá Pháp Tướng hình thành khoảng quang mang vạn trượng, trong lúc này hần bất chợt đi vào bên trong khối cầu.

Bên trong khối cầu, nguyên bản vẫn hỗn độn, tựa hồ cũng có trật tự, tự động hình thành quy tắc lực lượng tuần hoàn, chậm rãi dọc theo khối cầu mà vận chuyển.

Mà lúc này bên ngoài Tạo Hoá Thần Điện, một người mặc y phục thủ vệ của Tạo Hoá Thần Điện, đột nhiên xuất hiện trên quảng trường trước Tạo Hoá Thần Điện.

Khi hần chậm rãi đi tới Tạo Hoá Thần Điện dừng lại trước Tạo Hoá Môn, hần hơi do dự. Sau khi quan sát xung quanh, rồi mới tiến nhập vào bên trong Tạo Hoá Môn.

Hần liền tiến nhập vào tầng không gian thời gian, tại đó có diễn biến tinh cảnh sinh mệnh cùng với tạo hoá. Tinh không không có gì dị thường, thế nhưng khi hần bước vào đệ bát trọng không gian bên trong. Đột nhiên trước mặt hần xuất hiện một tình cảnh làm cước bộ hần đình trệ, thần tình ngây dại, hần không thể nào cất bước thêm được nữa.

Hần thấy trước mặt mình là một vị lão giả, vị lão giả này khá thấp bé, chòm râu nồng đậm, đúng hơn là dưỡng phụ của hần. Nhưng lúc này sắc mặt dưỡng phụ hần rất âm trầm. Dùng một loại ánh mắt thất vọng nhìn hần.

- Phụ thân, hải tử bất hiếu.

Người này thấy tình cảnh đó liền lập tức quỳ gối trước mặt lão nhân.

- Nếu thẹn lòng, vì sao còn đến đó?

Lão giả kia chậm rãi nói, bắt quá âm thanh của lão giống như đến từ viễn cổ, khiến người ta khó có thể nhận ra.

- Phụ thân, ngài đã từng dạy ta, đạo cũng có từng loại không đạo nào giống đạo nào, đối với người thủy chung không có lĩnh ngộ, mặc dù đang tại dân gian có được hư danh Đạo Thánh, nhưng rất nhiều sự tình đều là thân không thoát khỏi, ta không biết phải làm sao bây giờ?

- Nếu trong lòng mê man, vì sao lại hổ thẹn, nếu thân không thoát khỏi, vì sao lại mê man, nhân quả tạo hoá, khỏi là đạo, người cần gì phải lừa mình dối người?

- Không, ta không có, ta là bất đắc dĩ

Đạo Thánh gào thét, vội cãi cọ.

- Bản thân ngươi một mực lừa dối người, ngươi nên cải biến hành vi của bản thân đi, đi đi, ngươi không có tư cách tiến nhập vào phiên tâm linh làm sạch thánh địa.

- Phụ thân, không...

Oanh.

Ngay khi Đạo Thánh còn muốn giãy giụa lại tình thế thì lúc này bất chợt một cỗ lực lượng thần bí trùng kích, làm hắn giống như chiếc lá bị gió thổi xuống. Sau đó bay ra khỏi đệ bát trọng điện lướt qua Tạo Hoá Chi Môn, nặng nề té rớt xuống trước thiên giai Tạo Hoá Thần Điện.

- Người có tư cách bước trên phiên tạo hoá thánh địa, nhưng người không có tư cách tiến nhập vào tâm linh thánh đàn.

Trong đầu Đạo Thánh, những lời này giống như búa tạ, không ngừng giày vò tâm linh hắn, làm khuôn mặt hắn trở nên vặn vẹo vì thống khổ.

- Ta không có tư cách, ta không có tư cách, ta càng muốn có tư cách.

Ngay sau đó, trong đôi mắt của Đạo Thánh đột nhiên hiện lên một đạo u quang. Khi hắn lần thứ hai muốn tiến nhập Tạo Hoá Môn thì bất chợt một đạo thanh quang bắn ra từ trong Tạo Hoá Môn.

Đạo thanh quang bắn tới, Đạo Thánh muốn né tránh, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì đạo thanh quang đã xuyên thấu mi tâm hắn, phảng phất mang đi một mảng u ảnh. Thân thể hắn chấn động, giống như mất đi linh hồn, mềm nhũn ngã xuống.

Ngô.

Đạo Thánh rên lên một tiếng, hắn phát hiện hắn vẫn chưa chết, chẳng qua là cảm giác bên trong thân thể của hắn, bất cứ cái gì đều bị mất đi làm hắn có cảm giác vắng vẻ, không quen.

Nhưng loại cảm giác vắng vẻ này làm hắn sinh ra một cỗ tình cảm vô cùng phong phú mà trước đó chưa từng có. Cảm giác như trước đây mình sống trong ảo cảnh, không giống như thật.

Chẳng qua, tại sao mình đến nơi này, đây là nơi nào. Mang theo nghi vấn, Đạo Thánh xem xét Tạo Hoá Thần Điện rồi đi xuống thiên giai.

Hắn không biết, Tạo Hoá quang mang đã mang đi một phần hồi ức của hắn, hoàn nguyên hắn một mực kiên trì, đạo cũng có câu đoạn nhân sinh lý tưởng. Tạo Hoá thông tất cả nhân quả, hắn thiện nhân, đối lấy hậu quả cũng không phải là xấu. Nhân nhất thời vô ý ngộ nhập lạc lối, nhưng tạo hóa sẽ cho bất luận kẻ nào một cơ hội sửa sai.

Cơ hội này phải xem mỗi người có hay không có thể nắm bắt được

Ám Tinh vực.

Vân Thiên Hà lại rớt vào trong Thiên Tháp vài đạo lực lượng phù văn, gia cố lực lượng trấn áp phong ấn.

Sau khi cảm ngộ về quy luật thời gian, làm tâm tình hắn có chút thăng hoa, vốn muốn trở về xem xem, đảo mắt một cái thấy một vật thể đen sì nhúc nhích vài cái, phát ra tiếng rên nhẹ.

Vân Thiên Hà có chút vô cùng kinh ngạc, Tinh Tổ trúng một kích của lực lượng ý chí Lôi Đình. Một đòn nghiêm trọng như vậy, thân thể đều cháy xém vậy mà còn chưa có chết.

Nhìn quét qua, chỉ thấy hắn tròn tròn mắt, một đôi mắt tro tàn, trong cơ thể không hề có một tí lực lượng nào, sinh mệnh yếu đuối đến mức tận cùng, tùy thời đều tử vong.

Nhưng hắn dù chết thì con người vẫn trừng trừng nhìn Vân Thiên Hà, nhúc nhích vài cái, tựa hồ có chuyện muốn nói.

Vân Thiên Hà phát tay, đem một đạo lực lượng phù văn tiến vào bên trong cơ thể hắn, thần nhiên nói:

- Có lẽ người trong lúc sinh mệnh sắp kết thúc có chút cảm ngộ, có lời gì cứ nói đi, bản tôn cho người cơ hội.

Sau khi thân thể Tinh Tổ tiếp nhận một đạo lực lượng phù văn, tựa hồ có chút tinh thần, miệng hơi nhúc nhích, cũng có thể phát âm, yếu ớt nói:

- Thiên Tộc dùng lực lượng quy tắc ngũ biến để tạo nên Dị Linh, phát hiện vô pháp khống chế. Sau lại muốn dùng bốn nguyên chi hỏa tiêu diệt. Nhưng Dị Linh hấp thu bốn nguyên chi hỏa lại phát sinh biến dị, trở thành Dị Linh Vương, vô pháp triệt để giết chết.

- Thiên Nữ đã từng giết chết Huyền Nữ, đoạt mạng cách của Huyền Nữ, còn sử dụng bốn đạo tinh phách trong thể nội Huyền Nữ tạo nên một Dị Linh Hoàng không giống như bình thường, thập phần đáng sợ, nghĩ có thể khống chế. Mà ba đạo tinh phách của Huyền Nữ cùng với thần hồn rơi lả tả, hạ lạc thất minh. Thiên Nữ một mực nghĩ biện pháp tìm kiếm ba đạo tinh phách cùng thần hồn.

- La Sát Nữ chính là một trong ba tinh phách của Huyền Nữ, lại là giáo chủ Trường Sinh Giáo, Thiên Nữ muốn ngoài việc chế tạo thành công mà còn có thể khống chế toàn bộ Dị Linh Hoàng. Hơn nữa La Sát Nữ giáo chủ Trường Sinh Giáo lại xuất thân từ Thiên Tộc, lại liên quan tới Tạo Hoá, Thiên Nữ lại mưu toan thông Tạo Hoá, lấy thần cách Ngự Giả để trở thành Thiên Thủ Ngự Giả.

Chuyện này, Vân Thiên Hà cũng đã tìm được một số đầu mối, biết được một ít. Bất quá lần này Tinh Tổ nói cho hắn biết tương đối tỷ mỉ. Hắn ngược lại vô cùng kinh ngạc khi Tinh Tổ trước lúc diệt vong lại nói cho hắn biết bí mật của Thiên Tộc.

Sinh mệnh lực của Tinh Tổ được Vân Thiên Hà đánh vào một đạo phù văn nên hắn vẫn còn sống được thêm một lúc nữa, tiếp tục yếu ớt nói:

- Kỳ thực ta lúc trước là Tử Vi Đế Tinh biết được mạng cách người xuất hiện nhưng cũng chỉ biết Tinh Khung Đại Đế sớm muộn gì cũng thống ngự Tinh Tú Chi Hải.

- Nhưng ta cũng từng sinh ra tư tưởng mâu thuẫn, có lúc thì muốn giết chết Tinh Khung Quân Vương, nhưng có lúc lại nghĩ quy hàng hắn. Tuy nhiên bởi vì trước đây đã làm rất nhiều sự tình, đều là bất khả tha thứ. Cho nên ta cũng hơi do dự.

- Mà người hôm nay trở thành Tinh Khung Đại Đế, người biết được Tinh Khung quy luật. Người cũng biết Minh Đế Tử Tinh là thần thuộc về Tinh Khung Đại Đế. Hắn sẽ không tiêu diệt, chủ yếu là tiêu phế chết đi. Tinh Thần phóng xuất tử khí để sinh tồn, chính mình thử tinh mệnh nhân, cũng chỉ có thể dùng phương pháp này để tu luyện.

- Ta đã từng nghĩ tới, người hắn là sẽ không tiêu diệt Minh Đế Tinh. Bởi vì khi Minh Đế Tinh bị tiêu diệt thì Tử Tinh sẽ hình thành tử khí lan tràn ra khắp nơi. Sẽ tràn đến cả Tinh Khung, nhất định sẽ gây ra thiên tai vô cùng khủng khiếp khiến cho đại lượng sinh linh chết đi.

- Ta biết dù cho người đem toàn bộ tinh thần tạo ra sinh cơ cũng sẽ lưu lại Minh Đế Tinh. Chỉ cần ta an phận, không làm bất cứ chuyện gì, người dù có căm hận ta sâu hơn cũng sẽ không giết ta. Nhưng ta cuối cùng cũng không thể khắc chế được ý niệm trong đầu. Hôm nay, trở thành khôi lỗi trong tay Thiên Nữ, nhận được kết cục này, ta không có oán hận. Chẳng qua là trước khi ta chết ta còn có bí mật, ta không muốn nó cùng ta mà chết đi.

Vân Thiên Hà nghe được vô cùng kinh ngạc, bí mật trên người Tinh Tổ đúng là không ít. Bất quá hắn cũng không có biểu hiện ra biểu tình gì mà lẳng lặng lắng nghe.

Tinh Tổ nói:

- Ở phía sau Minh Đế Tinh, kỳ thực có một mảnh tàn phá không gian mà không hề có chủng tộc nào phát hiện. Ta đã từng rất muốn đem nơi này biến thành của mình. Cho nên mới mở rộng Minh Đế Tinh, triệt để che dấu không gian này.

- Nhưng thực lực của ta từ khi người xuất hiện, cũng chậm chạp yếu đi. Ta vô pháp tiến vào bên trong không gian kia. Nhưng phần tàn phá không gian này có hiện tượng rất đặc thù. Ta cũng đã từng làm thực nghiệm. Đó chính là sinh linh tử vong về sau nếu tới nơi đó, tinh phách cùng thần hồn của họ sẽ bị một cỗ lực lượng thần bí hút đi. Nhưng nếu sinh linh còn sống tiếp cận nơi này thì sẽ không có xuất hiện hiện tượng này.

- Ta không biết cỗ lực lượng thần bí này rốt cuộc là thể nào. Thế nhưng ta biết, theo như truyền thuyết của nhân tộc thì nhất định đây chính là một phần không gian trọng yếu mà Thiên Thủ Ngự Giả lưu lại.

Ta cũng đã từng nghiên cứu qua. Nơi đó cũng phát hiện được di tích của nhân tộc. Cũng tìm được một vài mảnh nhỏ ghép lại với nhau, thì ta thấy được văn tự có hàm nghĩa:

- Luân Hồi Linh Vực.

Sau khi nghe được bí mật này, rốt cục tâm thần Vân Thiên Hà cũng sản sinh ra một trận ba động cường liệt. Hai chữ 'Luân hồi' khiến cho hắn dậy sóng. Bởi vì trong tư tưởng kiếp trước của hắn, thì có nói đến sinh linh tử vong Luân Hồi.

Mà giờ lại nghe được Tinh Tổ nhắc tới. Nếu như Luân Hồi Linh Vực thực sự có thể cho sinh linh tử vong đạt được luân hồi. Vậy truyền thuyết về kiếp cùng với âm tào địa phủ, phải chăng là giống nhau?

Đây là Thiên Thù Ngự Giả lưu lại bí mật, có lẽ liên quan tới thời gian, không gian, mệnh lý tất cả tập hợp quy luật. Sợ rằng nơi này, cũng là do Thiên Thù Ngự Giả tạo ra. Hắn cùng tạo hoá liên quan, triệt để cách ly sinh linh, bất luận sinh linh không hiểu biết cái gì. Như vậy hắn là một tồn tại thần bí, liên quan tới sự hình thành Tử Vong Luân Hồi thế giới.

Chẳng qua hiện tại, Luân Hồi thế giới này cũng không có Thiên Thù Ngự Giả định chế quy luật vận chuyển bình thường không có. Chắc hẳn là tồn tại vấn đề mà Thiên Thù Ngự giả không giải quyết được. Cho nên phiên không gian tàn phá này tồn tại độc lập sẽ cất giấu bí ẩn gì đó. Mà Tinh Tổ lại phát hiện tồn tại của nó, điều này cũng cùng với Minh Đế Tinh của Tinh Tổ có liên quan. Cho nên hắn chỉ cần đi qua Tử Tinh Minh Nhân là có thể đến được Luân Hồi Linh Vực thần bí.

Nghĩ như vậy, lúc đó Vân Thiên Hà, đột nhiên trong lòng khê động, có một chủ ý.

Hắn cảm thấy, Tinh Tổ không thể cứ như vậy mà diệt vong, hắn còn có giá trị để tồn tại.

Tỉ mỉ suy ngẫm, Vân Thiên Hà nói:

- Người tồn tại, vốn là siêu thoát mệnh lý quy luật ràng buộc. Nếu như sinh mệnh người kết thúc, chỉ có tiêu vong Hình Hồn Cụ Diệt. Cũng không thể lưu lại cái gì, mà cũng không giống như những người bình thường, chết đi lưu lại tinh phách, thậm chí không có triệt để tiêu tán ý thức thần hồn. Người đã nói cho bản tôn biết bí mật về Luân Hồi Linh Vực, điều này ngay cả Thiên Nữ cũng không biết. Có thể thấy được sự ăn năn của người. Vậy bản tôn cho người thêm một cơ hội, người có muốn hay không?

Tinh Tổ nghe vậy, cũng không có biểu hiện ra tâm tình gì, vẫn yếu ớt nói:

- Tinh Khung Đại Đế bệ hạ cho ta cơ hội, Tử Tinh lão tổ vô cùng cảm kích. Nhưng ta biết tội nghiệt của mình đã làm những việc bất khả tha thứ. Coi như là sống, cũng chỉ có thể là khôi lỗi. Nhận sự tha thứ của hàng vạn người. Còn không bằng chết, coi như là một sự giải thoát.

Vân Thiên Hà nói:

- Bản tôn muốn người đi làm một chuyện. Bất quá trước tiên cần phải rửa thần hồn cùng ý chí của người. Sẽ khiến người mất tất cả tinh thần, lực lượng cùng ký ức. Quên tất cả, tựa như một đứa trẻ thơ ngây. Người có thể bắt đầu lại từ đầu, người có đồng ý hay không?

Sau khi nghe được những lời này, tâm tình Tinh Tổ mới xuất hiện ba động, có chút kích động nói:

- Bệ hạ có bằng lòng hay không cho ta cơ hội bắt đầu lại từ đầu?

Tự nhiên Vân Thiên Hà gật đầu nói:

- Về phần cho người biết cần phải làm chuyện gì. Hiện tại không thể nói cho người biết. Nếu như người nguyện ý, bản tôn trước tiên sẽ đem tinh phách cùng thần hồn của người rút ra, rửa sạch rồi cho vào Minh Đế Tinh hạch cho đến khi người khôi phục trưởng thành. Sau đó đợi bản tôn giao phó. Mà việc người cần làm thì suốt đời người cũng chỉ làm có đúng một việc mà thôi, người có nguyện ý hay không?

- Nguyện ý, bệ hạ cho ta quên hết tất cả, bắt đầu lại một lần nữa. Tất nhiên ta vô cùng cảm kích, tất cả sẽ do bệ hạ an bài.

Tinh Tổ gian nan gật đầu.

Vân Thiên Hà lập tức xuất ra vài đạo lực lượng phù văn giúp Tinh Tổ đứng lên. Chốc lát sau, hắn phát tay một cái, một cỗ lực lượng phù văn mang theo Tinh Tổ hoá thành một đạo lưu quang. Trong thời gian ngắn tiến nhập hư không tiêu thất không thấy dấu.

Trong mơ hồ, ngân hà sát biên giới Minh Đế Tinh xa xôi, đột nhiên hé ra một cỗ quang mang nhưng ngay sau đó liền ẩn vào trong ngân hà.

664. Chương 670: Chiến Trường Khắp Nơi.

Bên trong màn cuồng phong giữa biển khơi, có vài đạo thân ảnh hắc sắc, giống như là những con cá nhỏ chạy xuyên qua những làn sóng gió. Bọn họ tuy bị cuồng phong không ngừng quét tới, nhưng tốc độ chạy vẫn rất nhanh, không hề bị ảnh hưởng, nhìn qua cũng hiểu đây đều không phải là những người bình thường.

Trong nhóm bốn người này, chính là U La Vương thân mặc hắc bào, chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt hắn, hai vị trưởng lão bất tử, cùng với Đường Túc Ly lúc này đang bị xách đi như một con gà con.

Bọn chúng không dám bay ở trên cao, vì chúng biết, ở phía sau vẫn còn có một hung thần sát tinh đang truy tìm tung tích chúng. Trên đường chạy trốn chúng luôn một mực cố gắng ẩn dấu hành tung. Thế nhưng chúng lại không biết rằng kỳ thực Hồ Tinh Tử đã sớm phát hiện ra hành tung đám người này.

Nhưng khi hắn đang chuẩn bị xử lý chúng thì nhận được tin tức từ Vân Thiên Hà, muốn hắn theo sát hành tung đám người này, đợi thời cơ tới, Vân Thiên Hà sẽ tự mình ra tay thu thập.

Hồ Tinh Tử có phần không hiểu, quân vương điện hạ vì sao đột nhiên lại muốn tự mình giải quyết đám người này, lấy thực lực của hắn từ khi được tinh khủng đại để ban cho tăng tiến thì với tu vị của hắn ngày hôm nay, những người này hắn có thể giải quyết dễ dàng. Nhưng đây là mệnh lệnh của quân vương điện hạ, hắn phải chấp hành vô điều kiện.

Hồ Tinh Tử đuổi theo không ngừng nghỉ, chỉ cần bốn người kia hơi chậm một chút là hắn hầu như bắt kịp, cho nên bốn người như chim sợ cành cong, không thể không tăng nhanh tốc độ chạy trốn, cắm đầu chạy trốn không dám ngừng nghỉ, không dám ngoái lại phía sau.

Kỳ thực U La Vương trong quá trình chạy trốn cũng đã bắt đầu thấy khả nghi. Thực lực Hồ Tinh Tử mạnh đến mức nào bọn chúng đều biết, có lúc rõ ràng hắn sắp đuổi kịp nhưng lại để cho chúng thuận lợi chạy đi, dường như Hồ Tinh Tử đang chơi đùa với chúng vậy. Không lẽ Hồ Tinh Tử định chơi trò mèo vờn chuột?

Thời gian chạy trốn bao giờ cũng trôi qua vô cùng chậm chạp. Trong quá trình nôn nóng lo lắng, bọn chúng đột nhiên phát hiện ra một hải đảo lẳng lặng phiêu phù ở phía trước, hơn nữa trên đảo mơ hồ còn có những kiến trúc như cung điện, khiến chúng vui mừng như những đứa trẻ tìm thấy được nhà mình, điên cuồng hướng về phía hải đảo mà lao qua.

Khi bốn người lên hải đảo, ẩn vào một khu rừng rậm thần bí, lúc này một cỗ lực lượng dao động vụn vặt ở khu vực phụ cận hải đảo, Hồ Tinh Tử từ trong đó bước ra.

Hắn lẳng lặng huyền phù giữa không trung, tỉ mỉ quan sát phiến hải đảo một phen, lúc này mới phát tin tức gửi cho Vân Thiên Hà.

Chỉ chốc lát sau, cảm giác được Bạch Hồ Tinh có phản ứng, Hồ Tinh Tử liền thu được tin tức, nhiệm vụ Vân Thiên Hà giao cho hắn chính là ẩn núp trên đảo này, giám thị chặt chẽ động tĩnh Trường Sinh giáo chủ cùng với người của U La Vương, không được để bọn chúng ly khai khỏi đảo.

Cái tai xù lông của Hồ Tinh Tử hơi động dấy một chút, vuốt vuốt chòm râu, sau đó nhanh chóng lên lên trên đảo, tiêu thất không thấy bóng dáng.

...

Bắc Vực, phía trước Cốt Tàng Nguyên.

Bởi vì nơi này là Địa Phủ trấn trụ cánh cửa phong ấn của U Tuyền Huyết Hà, nên cũng là nơi chịu sự tấn công mãnh liệt nhất của Dị Linh.

Hoàn cảnh nơi này, có thể nói chính là hai cực đoạn, một nửa là thiên đường của tử vong Dị Linh, hoang vắng hôn ám, hủ thực khô héo, xú khí nồng nặc đến nhức mũi.

Mà một nửa còn lại, là một thế giới muôn màu tràn ngập ánh dương quang, cây xanh rậm rạp, hùng hực sinh cơ.

Hai địa phương cực đoạn này bị trận tuyến của một Càn Khôn đại trận kéo dài mấy ngàn vạn dặm ngăn cách.

- Giết! Giết!

Đúng lúc này, từng đợt hò hét rung trời đột nhiên từ trên một bình nguyên phụ cận Cốt Tàng Nguyên truyền đến.

Một loạt tiếng trống trận vang lên, lúc này một nhóm các tướng sĩ mặc giáp, cầm đao đeo thuẫn, trên người còn đeo theo một thứ nhìn giống như túi thuốc, mang theo ý chí như sắt thép, không hề sợ hãi đám Dị Linh dữ tợn ghê tởm, xông vào chém giết, dùng những thanh đao kiếm đã bị ăn mòn mạnh mẽ chém nát đám Dị Linh.

Có các tướng sĩ bị Dị Linh xông tới đã thương, bọn họ cũng không thèm nhìn thương thế, mặc kệ cho máu tươi chảy ròng ròng, vẫn tiếp tục chiến đấu thảm liệt cùng với Dị Linh.

Trong khoảnh khắc khi có người tử vong, liền sẽ có một đồng đội mở ra chiếc túi nhỏ trên người huynh đệ vừa chết, lập tức thiêu đốt thân thể của họ. Những chiến sĩ chết trận này khi bị cổ hỏa diễm thiêu đốt, dần dần hóa thành một làn sương khói, phiêu tán vào trong thiên địa.

Bọn họ không muốn lưu lại thi thể cùng với tinh phách của mình làm mồi ngon cho đám Dị Linh này. Cho nên đó là biện pháp để hạn chế sự sinh sôi nảy nở của Dị Linh. Các tướng sĩ đều mang theo một trái tim sắt thép của quân nhân, cổ vũ phát ra sĩ khí cùng tiềm lực trước nay chưa từng có. Mỗi người bọn họ đều không sợ chết, mà họ cũng không nguyện ý sau khi chết trận lại biến thành Dị Linh quay lại tàn hại đồng bào.

Mỗi một chiến sĩ khi ngã xuống, chiến hữu của họ sẽ dẫn phát đốt đi chiếc túi nhỏ trên người họ. Sự bị thương khi phải tự tay thiêu đốt di thể của đồng đội mình lại chuyển hoá thành một lực lượng phản nộ, quyết liệt xông lên chém giết về phía đám Dị Linh đang hung mãnh như thủy triều.

Đây là một nhóm chiến sĩ Nhân tộc, số lượng hơn vạn người. Tuy rằng khôi giáp mặc trên người họ nhiều loại khác nhau, nhưng có thể nhận thấy biểu tình trên mặt mỗi người, cùng với trái tim của họ, thì lại hoàn toàn giống nhau.

Vào lúc này, bọn họ không còn phân biệt biên giới, không phân biệt dân tộc, trong họ đều mang trái tim của Nhân tộc, đối mặt với những Dị Linh Vong tộc này, họ không hề sợ hãi.

Một lượng lớn quân nhân này, là nhóm chiến sĩ đầu tiên trải qua huấn luyện khắc khổ, sau đó liền lập tức tiến lên chiến trường Bắc Vực Càn Khôn trận tuyến để quyết đấu cùng với Dị Linh.

Tuy rằng lúc đầu vẫn có sự sợ hãi, khiến thương vong khá lớn.

Thế nhưng sau khi họ dần quen thuộc với Dị Linh, hơn nữa khi chiến đấu cũng đã giết chết số lượng Dị Linh đếm không xuể, bọn họ liền phát hiện Dị Linh cũng không phải không thể chiến thắng. Lòng tin của họ lớn mạnh chưa từng có, cho nên ở lần thứ ba xuất chinh tập kích Dị Linh này, thương vong của họ đã giảm đi rất nhiều.

Bên trong những chiến sĩ này, cũng có một số đệ tử tông môn thực lực khá cao, nhiệm vụ bọn họ nhận được, chính là trong thời gian tập kích sào huyệt Dị Linh, lợi dụng ưu thế thực lực cao hơn hẳn Dị Linh thâm nhập vào sâu trong nội bộ của chúng, tìm kiếm và tru diệt Dị Linh giống cái.

Tuy rằng khó khăn, một trăm người đi, có lẽ chỉ có ba bốn mươi người có thể trở về, thế nhưng mỗi một lần ra trận, bọn họ cũng đều có thu hoạch. Và điều quan trọng là không hề có bất cứ người nào lâm trận thối lui, tất cả đều nguyện ý, đều mong muốn được ra trận.

...

Đồng thời với chém giết kịch liệt đang liên tục diễn ra tại Bắc Vực, ở trên chiến trường Tây Vực, chiến trường Nam Vực, nói chung là ở trên các trận tuyến Càn Khôn đại trận, đều có thể tìm được doanh địa của Nhân tộc.

Hậu phương doanh địa, có rất nhiều người qua lại tới lui, vận chuyển đại lượng vật tư chuẩn bị cung cấp cho cuộc chiến đấu trường kỳ cùng với Dị Linh.

Vì sự sinh tồn của Nhân tộc, đối mặt với thế tiến công mãnh liệt của Dị Linh, Nhân tộc hôm nay đoàn kết chưa từng có. Trong cuộc đối kháng trường kỳ cùng với Dị Linh, không ngừng có anh hùng sinh ra, nhân tài trí tuệ bất đoan, sự cống hiến trí tuệ cùng với lực lượng của bọn họ, đã sáng tạo ra rất nhiều phương pháp mới mẻ để đối phó với Dị Linh.

Chính bởi vì sự tồn tại của lực ngưng tụ chưa từng có này, khiến cho Nhân tộc một lòng đoàn kết nhất trí đứng lên đối kháng với Dị Linh, cũng khiến cho trí tuệ cùng với sức sáng tạo của họ bắt đầu phát triển lớn mạnh. Chỉ cần có thể tiêu diệt được Dị Linh, Nhân tộc cũng sẽ tiến vào một thời đại mới.

Lúc này, trên hư không xa xôi, Vân Thiên Hà lẳng lặng phiêu phù, nhìn những người bên dưới bận rộn bồn ba, trong lòng hẳn dâng lên một chút vui mừng.

Hắn không hề nhìn thấy phát sinh lực đực tranh chấp, cũng không thấy sự tranh quyền đoạt lợi, mỗi người đều chỉ có duy nhất một mong muốn, đó chính là tiếp tục sinh tồn, trên dưới một lòng, chiến đấu tiêu diệt Dị Linh.

Vân Thiên Hà đã từng tiến hành một lần dò xét trọng điểm ở sâu bên trong phiên đại lục bị Dị Linh chiếm cứ, xem có xuất hiện tung tích Dị Linh Vương hay không.

Lần trước khi Thiên Tàng Phong Ẩn bị lệch đi, một nhóm Dị Linh Vương đã trốn ra được, tuy rằng hắn đã nhanh chóng phong ấn lại thông đạo đó, nhưng cá lọt lưới là không thể tránh.

Từ sau khi biết được một vài bí mật trọng đại của Dị Linh Vương từ Tinh Tổ, Vân Thiên Hà đối với loại biến dị thể của quy tắc lực lượng nhận thức càng thêm sâu sắc.

Nắm giữ được sự tồn tại của biến dị thể quy tắc lực lượng, trở lại tiêu diệt chúng sẽ không khó, nhưng trăm thảo cần phải trừ căn. Căn nguyên của chúng cũng không phải ở trên người những Dị Linh này, mà là ở trên người Thiên tộc.

Vân Thiên Hà sau khi dò xét ở các đại lục một lần, sau đó lại củng cố lực lượng phong ấn của Thiên Tháp, Địa Phù cùng với Quỷ Cốc, liền một lần nữa đi tới vũ trụ chân không.

Mặc dù không gian sinh tồn của Nhân tộc đã có rất nhiều vòng xoáy chân không, có thể tạm thời ngăn trở thông đạo không gian nối liền với nơi ở Dị Linh, nhưng điều này cũng không phải kế lâu dài.

Vân Thiên Hà đã bố trí phòng bị ở những thông đạo này, thế nhưng vẫn còn một nơi cần phải trải qua bố trí, chính là địa phương yếu ớt nhất liên kết giữa không gian của Nhân tộc cùng với Di Sinh thể giới.

Thiên Nữ lợi dụng Tinh Tổ đến đây tiến hành thăm dò, chính là xuyên qua vòng xoáy chân không ở không gian yếu ớt đó.

Hiện nay Di Sinh thể giới có được đại lượng chiến sĩ Thiên tộc, giả như bọn chúng muốn làm điều gì đó, điểm yếu này tự nhiên sẽ thành nơi đột phá trí mạng nhất.

Vân Thiên Hà biết, Thiên Nữ phái Tinh Tổ làm lộ tiên phong đầu tiên đến đây tra xét, sau khi thất bại, tất nhiên còn có thể sẽ phái những người khác đến.

Từ độ coi trọng của nàng đối với La Sát Nữ bị phong ấn bên trong Thiên Tháp mà xem, sau khi Tinh Tổ thất bại, nhất định sẽ phái người tới đây thăm dò lần nữa.

Vân Thiên Hà từ phong cách hành sự của nữ nhân này cũng đại khái đoán được tính cách ả, thủ đoạn hung ác, lại vô cùng狡 hoạt, gọi là tâm như rắn rết cũng không quá đáng.

Bên trong bí mật Tinh Tổ tiết lộ cho Vân Thiên Hà, có nhắc tới La Sát Nữ đạt được một thành tinh phách của Huyền Nữ bị Thiên Nữ giết chết, hẳn cũng tiết lộ qua, Trường Sinh giáo chủ cũng có được một thành

tinh phách của Huyền Nữ, nhưng xét về độ coi trọng, thì không thể nghi ngờ La Sát Nữ càng được Thiên Nữ chú trọng hơn. Trong này nhất định có bí mật mà Tinh Tổ không biết.

Cho nên ở điểm yếu liên kết giữa không gian Nhân tộc cùng với Di Sinh thể giới, Vân Thiên Hà đã bố trí rất nhiều vòng xoáy chân không, chủ yếu là để đề phòng những phiền toái và hậu họa không tất yếu trong thời gian hần tiến công chiếm đóng Di Sinh thể giới.

Trừ phi Thiên Nữ tự mình động thủ phá bỏ những vòng xoáy chân không này, hoặc tự mình dẫn một số cường giả Thiên tộc xuyên qua vòng xoáy chân không, còn như thực lực chưa đạt tới Huyền Diệt, muốn đi qua nơi này chính là si tâm vọng tưởng.

Sau khi làm tốt những công tác phòng bị, Vân Thiên Hà lúc này mới chính thức bước vào Di Sinh thể giới.

...

Di Sinh thể giới, trong mắt Nhân tộc, đó chính là thiên đường của cường giả, trong mắt Long tộc cùng với Thiên tộc, chính là không gian hạ đẳng để những con kiến hôi sinh sống.

Nơi này bách tộc quần cư, rất nhiều chủng tộc kỳ dị cổ quái đều có thể thấy ở đây.

Thực lực nơi này, phần lớn đều là hình thái bộ lạc, một loại hình thái vẫn tương đối nguyên thủy, ở nơi này, rất khó hình thành một quốc gia chân chính.

Bởi vì chủng tộc bất đồng, tín ngưỡng bất đồng, hơn nữa phương pháp hành sự cũng bất đồng, cho nên dù thành lập quốc gia, cũng không có khả năng thống trị được các chủng tộc bộ lạc, đừng nói đến là đại đoàn kết dân tộc gì đó.

Bởi vì bách tộc quần cư, tự nhiên là thường xuyên phát sinh tranh đấu, xung đột chủng tộc là điểm đặc sắc nhất của thể giới này, cho nên so với không gian Nhân tộc, thì nơi này có vẻ còn hỗn loạn hơn.

Nhưng khi Vân Thiên Hà tiến nhập vào đây, đã có rất nhiều địa phương bị Dị Linh tàn phá.

Địa phương bị Dị Linh chiếm đoạt cũng không nhiều, không gian sinh tồn của Dị Linh tương đối nhỏ, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì nơi này cường giả đông đảo.

Trong thể giới Nhân tộc, cường giả cấp bậc Thiên Cảnh cơ bản đều rất ít, đếm được trên đầu ngón tay, mà ở nơi này, bên trong mỗi một bộ lạc, đều có ít nhất hai đến ba cường giả Thiên Cảnh.

Đây còn chưa tính đến những thành viên cấp bậc Địa Cảnh của các tộc, vì vậy đã cấu thành nên một thể giới cường giả như mây. Bọn họ khinh thường không gian Nhân tộc, gọi đó là Man Hoang thể giới, bởi vì chủng tộc Nhân tộc là đẳng cấp thấp, cũng bởi vì bọn họ có được thực lực cường đại, có tư cách khinh thường những kẻ yếu ớt này.

Ở nơi này, quy tắc sinh tồn nhược nhục cường thực được thể hiện vô cùng rõ ràng.

Vân Thiên Hà dựa theo phương vị do Long Tinh Tử cung cấp, chỉ mất thời gian hai hơi thở là đã đến được nơi đó.

Bề mặt Di Sinh thể giới đa phần là hoang sơn cùng đồi núi, sơn phong liên miên không dứt, trong rất nhiều sơn cốc, đều có một số bộ lạc sinh sống.

Bộ lạc Cửu Phương nằm trên một phiến đồi hoang ở phía nam Di Sinh thể giới, khí hậu hoàn cảnh nơi này thập phần nóng bức, xung quanh rất nhiều núi lửa, bộ lạc sinh hoạt tại sinh hoạt tại đều là những chủng tộc có thể chịu được nóng bức.

Nơi này hoàn cảnh khá ác liệt, tại phiến không gian sát biên giới giải đất này thường xuyên xuất hiện một số vòng xoáy chân không, nhưng bởi vì nó nằm liền với phiến không gian tan vỡ của Thiên tộc, cho nên phụ cận nơi này cũng có một vài bộ lạc Thiên tộc sinh sống.

Nhất là những chiến sĩ Độc Giác trên đầu có một chiếc sừng, bọn chúng da thịt cực kỳ cứng rắn cường hãn, trời sinh sức lực vô cùng lớn, thích sử dụng một đôi trọng chùy ngàn cân, dùng thiên phú thần lực để công kích địch nhân, tính khí táo bạo, ở nơi này hoành hành ngang ngược, đối với những chủng tộc bộ lạc khác mà nói, chiến sĩ Độc Giác chính là bộ tộc khó dây vào nhất.

Bất quá chiến sĩ Độc Giác này ở trong Thiên tộc thế giới lại là những nhân vật bị khinh thường nhất. Bởi vì thiên phú của chúng chính là lực lượng lớn, hơn nữa thân thể công kênh, tính khí nóng nảy, là một chủng tộc rất dễ bị chi phối.

Nhưng chủng tộc tầng đáy trong Thiên tộc thế giới, khi đến Di Sinh thế giới lại trở thành chủng tộc ức hiếp các chủng tộc bộ lạc khác, cho nên người của bộ lạc Độc Giác đều di chuyển đến sát biên giới giữa Thiên tộc thế giới và Di Sinh thế giới, tương đương với những nô lệ bị Thiên tộc lưu vong, vì bọn họ mà thủ vệ biên cảnh.

Vân Thiên Hà còn chưa chính thức đi qua phiên không gian tan vỡ của Thiên tộc, nhưng từ những bộ lạc Độc Giác này mà xem, chủng tộc Thiên tộc chẳng qua chỉ có huyết mạch thiên phú cường đại, luận về trí tuệ cùng sức sáng tạo, bọn chúng còn thua xa Nhân tộc. Thế nhưng sau khi huyết mạch thiên phú bọn chúng mở ra, thực lực cường đại là điều không thể nghi ngờ.

Bộ lạc Cửu Phượng nằm sâu bên trong một hạp cốc ở phía nam phiên đồi hoang này, từ hạp cốc vượt qua một đỉnh núi, đến giải đất biên kia phiên đồi hoang, chính là nơi ở của bộ lạc Long Nhân.

Khi Vân Thiên Hà tới bầu trời phía trên hạp cốc, liền thấy bên dưới đang phát sinh một hồi tranh đấu kịch liệt, hơn mười chiến sĩ Độc Giác tộc thân hình cực lớn, tay cầm trọng chùy, đang oanh kích vào cửa đá phía trước hạp cốc bộ lạc Cửu Phượng.

Mà ở gần đó, hơn mười nữ tử dung mạo kiều diễm, sau lưng mọc ra một đôi cánh, trong tay mỗi người đều cầm một tiểu cầu hỏa hồng sắc, đang chiến đấu cùng với những chiến sĩ Độc Giác này.

Những nữ tử của bộ lạc Cửu Phượng, dựa theo hiểu biết của Vân Thiên Hà, bọn họ hẳn là hậu duệ duy nhất của Chu Tước còn tồn tại đến nay, các nàng thuộc về chủng tộc mẫu hệ, nam nhân trong tộc không có địa vị, nữ nhân chiếm chủ đạo, chiến sĩ trong tộc đều là nữ nhân.

Hơn nữa phương thức chiến đấu của bọn họ rất đặc thù, cũng bởi vì nguyên nhân thiêu phú của họ, thân thể các nàng thập phần linh hoạt, hơn nữa còn có năng lực bay lượn, mang đến ưu thế về tốc độ và linh hoạt rất lớn. Nhưng thủ đoạn công kích của họ lại có phần đơn giản, không khác lắm so với chiến sĩ Độc Giác, đều là dùng tiểu cầu trong tay kia, sau khi rót lực lượng vào sẽ sản sinh ra một cỗ hỏa diễm, dùng để công kích địch nhân.

Vào lúc này, những nữ tử bộ lạc Cửu Phượng tranh đấu cùng với chiến sĩ Độc Giác, tuy rằng thân pháp linh hoạt, không hề xuất hiện thương vong, nhưng các nàng cũng không làm được gì chiến sĩ Độc Giác.

Chiến sĩ Độc Giác lực lượng rất cường hãn, một chùy đập xuống chính là một hố to trên vách đá, hơn nữa da thịt của chúng cũng rất cứng rắn, thương tổn do hỏa diễm cầu của bộ lạc Cửu Phượng gây ra cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với chúng.

665. Chương 671: Ban Ân.

Vân Thiên Hà quan sát thành tranh đấu giữa hai chủng tộc, từ cách sử dụng lực lượng quy tắc liếc mắt là có thể nhìn ra được điểm yếu trong đặc tính thiên phú của bọn họ.

Ầm!

Đúng lúc này, cửa đá bên ngoài hạp cốc của bộ lạc Cửu Phượng đã bị hai chiến sĩ Độc Giác dùng cự chùy đập ra một lỗ hổng.

Sau khi đại môn mở ra, bọn chúng đang muốn xông vào, nhưng vừa đi đến trước lỗ hổng, bất chợt một tiếng vang thật lớn, thân thể của một chiến sĩ Độc Giác đột nhiên bay ngược về phía sau, nặng nề đập lên vách núi khiến đá vụn lở ra ào ào.

Rống!

Một chiến sĩ Độc Giác khác rống to một tiếng, thân thể to lớn lao mạnh về phía trước hung hăng nện cự chùy xuống, nhưng cự chùy của hắn còn chưa phát được lực ra thì chiến sĩ Độc Giác này cũng đồng dạng nổ ầm một tiếng, bị một lực lượng chiến sĩ đánh bay ra ngoài, lập tức mất mạng.

Liền thấy từ bên trong cánh cửa đá một tuyệt sắc nữ tử dung mạo quyền rũ yêu mị đi ra, vừa nhìn thấy hình dáng nàng rất dễ tạo thành một loại ảo giác mị hoặc biến ảo vô thường.

Bất quá khi Vân Thiên Hà nhìn nữ tử này cũng không có bất kỳ cảm giác nào, bởi vì hết thấy mọi thứ của nàng, ở trong mắt Vân Thiên Hà đều là tầm thường nhỏ bé, nàng không có cách nào khiến cho tâm cảnh của hắn có chút gợn sóng.

Nữ tử này, chính là Tước Tinh Tử.

Cùng đi ra với Tước Tinh Tử còn có lão tộc trưởng cùng với các vị trưởng lão trong bộ lạc Cửu Phượng.

Những nữ tử ở bên ngoài tranh đấu cùng với chiến sĩ Độc Giác thấy những nhân vật trong yếu trong tộc đều đi ra, không khỏi có chút kinh ngạc, bất quá không đợi các nàng lên tiếng, lúc này Tước Tinh Tử liếc mắt nhìn mấy chiến sĩ Độc Giác còn lại, thân ảnh nàng lúc này liền hóa thành một đạo huyền ảnh như lửa đỏ, xông tới các chiến sĩ Độc Giác, những chiến sĩ Độc Giác cũng không kịp phản ứng, liền bị một hỏa diễm cầu kỳ dị nặng nề oanh kích bay đi.

Chỉ khoảng nửa khắc, chiến sĩ Độc Giác ở phụ cận hạp cốc đã bị quét sạch không còn một mống, tuy rằng xung quanh đã thành một đồng hồ hỗn độn, nhưng cũng an tĩnh trở lại.

Lúc này, Tước Tinh Tử ngược mắt nhìn về phía trên hư không, sau đó liền lập tức cúi đầu, thân thể nửa quỳ lên tiếng:

- Tước Tinh Tử cung nghênh tinh khung đại đế bệ hạ giá lâm bộ lạc Cửu Phượng.
- Bộ lạc Cửu Phượng cung nghênh tinh khung đại đế bệ hạ giá lâm!

Tộc trưởng Cửu Phượng thấy thế, tuy rằng các nàng không nhìn thấy được Vân Thiên Hà, nhưng cũng lập tức thi nhau hành lễ, những thiếu nữ khác đang đứng ngây ra tuy rằng không hiểu lắm, nhưng cũng phải nghe theo.

Tước Tinh Tử có thể cảm ứng được Vân Thiên Hà tới, điều này cũng không kỳ quái, lúc này mọi người của bộ lạc Cửu Phượng cảm giác xung quanh có một trận vận vẹo, ở giữa những đạo phù văn thần bí nhảy múa trên không trung, dần dần hội tụ thành thân ảnh Vân Thiên Hà, liền xuất hiện ở trước mặt đám người bộ lạc Cửu Phượng.

- Bản tôn lần này tới đây là để thu hồi Sí Trung Huyền Hỏa, tộc ngươi có công thủ hộ Huyền Hỏa mấy nghìn năm, bản tôn tự nhiên sẽ không bạc đãi bộ lạc Cửu Phượng.

Vân Thiên Hà sau khi hạ xuống, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tước Tinh Tử nghe thấy thanh âm uy nghiêm đó, không dám ngẩng đầu, những tộc nhân khác cũng vậy, bất quá khi nghe thấy Vân Thiên Hà vừa tới đã trực tiếp đòi mang đi Huyền Hỏa, tộc trưởng Cửu Phượng lúc này hơi ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà, lập tức vẻ mặt trở nên khiếp sợ, tựa hồ có điều muốn nói, nhưng lại nhịn xuống, sau đó cất tiếng:

- Lão thân lập tức mang tới, xin quân vương bệ hạ chờ một chút!

Dứt lời tộc trưởng Cửu Phượng dẫn bốn vị trưởng lão vội vã quay vào.

Tước Tinh Tử rõ ràng cảm thụ được tâm tình dao động của tộc trưởng, trong lòng nàng vô cùng hiếu kỳ, cũng không khỏi hơi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Vân Thiên Hà.

Chẳng qua vừa nhìn, trong lòng cũng là Tước Tinh Tử trong lòng cũng khiếp sợ không chịu nổi, cả kinh nghĩ:

- Vị khung đại đế bệ hạ này lại có thể trẻ tuổi như vậy sao, dựa theo niên kỷ của Nhân tộc mà tính, hắn là vẫn chưa tới ba mươi tuổi!

Tước Tinh Tử hiếu kỳ, những các thiếu nữ khác trong bộ lạc Cửu Phượng tự nhiên cũng càng hiếu kỳ, vì vậy các nàng cũng len lén liếc mắt nhìn Thiên Hà, đều che lấy cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng vô cùng khiếp sợ, trong ấn tượng của các nàng, nếu là khung đại đế, phỏng chừng phải sống đến nghìn vạn năm tuổi nguyệt, thế nhưng các nàng hoàn toàn không ngờ lại có thể trẻ tuổi đến vậy.

Một vài thiếu nữ không chịu nổi bèn nhỏ giọng nghị luận.

Hừ!

Tước Tinh Tử sau khi nghe được có người nhỏ giọng nghị luận, không khỏi nhẹ nhàng hừ một tiếng, những thiếu nữ này nhất thời không dám nói gì nữa, đều cúi đầu yên lặng.

Chỉ chốc lát sau, tộc trưởng Cửu Phượng cùng với bốn vị trưởng lão nâng một pho tượng giống như là chiếc đỉnh, xung quanh có nhiều khe hở, bên trong có trận trận quang mang lửa hồng tỏa ra, cực kỳ chói mắt mỹ lệ, tựa như một ngọn đèn phát sáng vậy.

Vân Thiên Hà biết, đây chính là chí bảo của bộ lạc Cửu Phượng, Cửu Thiên Huyền Minh Đăng, bởi vì bên trong có Sí Trung Huyền Hỏa cho nên mới sinh sinh bất tử, lực lượng tỏa ra từ nó, cũng chính là căn bản và nguồn gốc để cho bộ lạc Cửu Phượng tu luyện. Hẳn có thể từ trong đó cảm thụ được di chí mà Thiên Thù Ngự Giả lưu lại, đây chính là một loại lực lượng bản nguyên bị khuyết thiếu - bản nguyên chi hỏa.

Tộc trưởng Cửu Phượng cùng với các trưởng lão mang Cửu Thiên Huyền Minh Đăng tới, liền dâng lên trước mặt Vân Thiên Hà, Vân Thiên Hà lúc này khoát tay, từ đầu ngón tay bắn ra một đạo phù văn có chứa lực lượng quy tắc.

Phù văn này sau khi tạo thành một tiểu cầu quang mang bắn ra bốn phía, chịu sự ảnh hưởng của lực lượng quy tắc, bên trong tiểu cầu lúc này bất chợt có một cổ hỏa diễm lam sắc bắt đầu bùng lên, lập tức Huyền Hỏa bên trong Cửu Thiên Huyền Minh Đăng tựa hồ cũng chịu sự ảnh hưởng nào đó, bất chợt càng trở thêm rừng rực, phẳng phất như muốn thoát ly Huyền Minh Đăng để ra ngoài.

Lúc này, Vân Thiên Hà đột nhiên một lần nữa đánh ra một đạo lực lượng bản nguyên tiến nhập vào bên trong Minh Đăng, trải qua dẫn dắt, từ trong quang mang rừng rực, đột nhiên thấy một tiểu cầu giống như chịu sự triệu hoán nào đó, dần dần từ trong Huyền Minh Đăng đi ra, lập tức bị tiểu cầu ở bên ngoài hấp dẫn, lập tức chạy ra tiến vào bên trong nó.

Đây chính là bản nguyên của Huyền Hỏa.

Ong ong!

Sau khi bản nguyên của Huyền Hỏa tiến nhập vào trong tiểu cầu, tựa như cùng với bản nguyên của Khôn Hỏa phát sinh phản ứng cộng minh, lúc này tiểu cầu bắt đầu sinh ra rung động, liền thấy Huyền Hỏa cùng Khôn Hỏa, vốn là hai chủng cực đoan bất đồng, nhưng vào lúc này chúng lại xuất hiện kỳ tích dần dần bắt đầy dung hợp.

Tước Tinh Tử cùng với các tộc nhân bộ lạc Cửu Phượng đều cảm thụ được, trong khi hai cổ bản nguyên hỏa diễm tiến hành dung hợp, xung quanh đã dần dần sinh ra một cổ lực lượng dao động cực kỳ cường đại.

Vân Thiên Hà e sợ những người này không chịu được cổ lực lượng đó, lúc này một lần nữa đánh ra một đạo phù văn lực lượng quy tắc, đem tiểu cầu bao bọc lại.

Chỉ chốc lát sau, lam sắc Khôn Hỏa cùng với sí sắc Huyền Hỏa bên trong tiểu cầu đã dung hợp lại thành một thể, bất chợt biến thành một loại sí bạch sắc.

Vân Thiên Hà thấy thời cơ đã tới, lúc này giờ chỉ lên, tiểu cầu kia bất chợt bay trở về không ngừng xoay tròn trên đầu ngón tay hắn, một cổ lực lượng cường đại không ngừng tuôn vào trong thể thể Vân Thiên Hà.

Một lát sau, sau khi cổ lực lượng kia đã tiến vào trong thân thể Vân Thiên Hà, lúc này các tộc nhân bộ lạc Cửu Phượng mới cảm thấy áp lực chợt giảm, thể nhưng Cửu Thiên Huyền Minh Đăng bởi vì mất đi Huyền Hỏa mà trở nên ảm đạm, hiện tại cũng chỉ còn lại một tia quang mang yếu ớt, mắt thấy sẽ tắt bất cứ lúc nào.

Thậm chí lúc này có vài thiếu nữ bởi vì Cửu Thiên Huyền Minh Đăng sắp tắt mà khóc rống lên, bởi vì toàn bộ thực lực của bộ lạc Cửu Phượng cũng vì thế mà giảm xuống, thần sắc mọi người đều vô cùng ảm đạm.

Đương nhiên, những biểu tình này Vân Thiên Hà cũng đều thu hết vào mắt, sau khi hắn đem toàn bộ lực lượng bên trong tiểu cầu thu nạp vào trong cơ thể cùng dung hợp với ý cảnh bản thân, lúc này đột nhiên

lật ngón tay lên, trên đầu ngón tay hần bắt chợt bùng lên một tiểu cầu sí bạch sắc, hỏa diễm bên trong tiểu cầu này cũng là sí bạch sắc.

Vèo!

Vân Thiên Hà lập tức bắn ngón tay ra, hỏa diễm bên trong tiểu cầu bắt chợt tiến nhập vào trong Cửu Thiên Huyền Minh Đăng, liền thấy Cửu Thiên Huyền Minh Đăng một lần nữa sáng rực lên, quang mang so với lúc trước thì càng thêm cường liệt, lực lượng càng thêm cường đại.

Các thiếu nữ sau khi thấy biến hóa đó, không khỏi hoan hô một tiếng, bởi vì các nàng cảm thụ được, trong nháy mắt thực lực của các nàng tựa hồ cũng tăng lên.

Tộc trưởng Cửu Phượng cùng với Tước Tinh Tử lúc này cũng âm thầm thở ra một hơi, càng cúi đầu thấp hơn, càng trở nên cung kính hơn.

Vân Thiên Hà sau khi đem hỏa diễm bắn vào bên trong Cửu Thiên Huyền Minh Đăng, lại đánh vào bên trong Cửu Thiên Huyền Minh Đăng một đạo phù văn lực lượng quy tắc, lúc này mới nói:

- Trong đền này có được đặc tính của Khôn Hỏa, sau này khi các người tu luyện sẽ lĩnh ngộ được nhiều hơn, sau khi nắm giữ được đặc tính của Khôn Hỏa, lực lượng trong người các người sẽ bao hàm thêm loại đặc tính này, đây chính là khắc tinh của đa số các chủng tộc Thiên tộc, chiến sĩ Độc Giác kia cũng không còn là đối thủ của các người nữa, thậm chí là Nham Tổ tộc, Xích Luyện tộc của Thiên tộc cũng không cần phải e ngại!

Người của bộ lạc Cửu Phượng vừa nghe thấy vậy đều đại hỉ, tộc trưởng Cửu Phượng lập tức thi lễ nói:

- Phần ân tình này của Tinh Khung Đại Đế bệ hạ, bộ lạc Cửu Phượng vô cùng cảm kích!

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Không cần phải cảm kích, Huyền Hỏa trong bộ lạc Cửu Phượng đã bị bản tôn lấy đi, bí mật này, sợ rằng không lâu sau sẽ bị Thiên tộc biết được, bọn chúng phỏng chừng cũng sẽ đối phó với các người. Nếu như các người trở mặt cùng với Thiên tộc, bản tôn tự nhiên sẽ không bỏ mặc, sẽ khiến cho thực lực các người đều tăng lên, yêm tâm đánh một trận cùng với Thiên tộc. Bản tôn cũng tự có an bài trợ giúp cho các người. Tước Tinh Tử!

Vừa nghe thấy Vân Thiên Hà gọi mình, Tước Tinh Tử lập tức ngẩng lên nói;

- Có thuộc hạ!

- Long Tinh Tử đạt được Thạch Trung Linh Hỏa, hiện nay bộ lạc Không Lánh Long Nhân cũng đang chịu sự vây công của chiến sĩ Độc Giác, bản tôn lập tức sẽ tới đó. Người trước tiên dẫn tộc nhân đi lĩnh ngộ lực lượng Sí Hỏa, đồng thời tu luyện, đợi đến khi có thành tựu, liền cùng với bộ lạc của Long Tinh Tử hội hợp. Mặt khác còn có những bộ lạc Long Nhân tộc khác do Quy Tinh Tử liên hợp, bản tôn muốn các người đem dư nghiệt Thiên tộc ở trên Di Sinh thế giới thanh lý triệt để. Việc này bản tôn cũng sẽ thông báo cho Tử Vi Long tộc, bọn họ sẽ giúp đỡ các người. Đợi tương lai sau khi tiêu trừ được Dị Linh, bản tôn sẽ công ban thưởng, tự nhiên sẽ có một phong vị cho bộ lạc Cửu Phượng người!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Tước Tinh Tử khom người lĩnh mệnh, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng ba động vụn vẹo, sau khi ngẩng đầu lên đã không còn thấy thân ảnh Vân Thiên Hà đâu nữa.

Tộc trưởng Cửu Phượng thấy Vân Thiên Hà biến mất, cỗ áp lực cổ cường đại hầu như khiến các nàng hít thở không thông cũng biến mất, lúc này trên mặt mới thấy vẻ hài lòng tươi cười, nói:

- Xem ra lựa chọn của bộ lạc Cửu Phượng ta là chính xác, chẳng qua ta không nghĩ tới, vị Tinh Khung Đại Đế bệ hạ này lại hào phóng như vậy, không chỉ khiến chính thể thực lực của bộ lạc Cửu Phượng ta tăng lên một tầng, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ cho bộ lạc Cửu Phượng một phong vị. Đây chính là đại hỷ sự trước nay chưa từng có, sau này bộ lạc Cửu Phượng ta sẽ không phải chịu sự áp chế và khi dễ của kẻ khác nữa!

Mấy trưởng lão cũng cười nói:

- Đúng vậy, đây chính là một đại sự, cần phải chúc mừng một chút mới được!

Tước Tinh Tử thì lại nhú mày nói:

- Chúc mừng cái gì chứ, hiện nay chúng ta vẫn còn phải đối mặt với áp lực cực lớn, muốn đổi lấy địa vị cùng phong vị, từ hôm nay trở đi, tộc nhân trong toàn tộc cần phải càng thêm nỗ lực, dư nghiệt của Thiên tộc còn chưa bị tiêu diệt, nguy cơ Dị Linh cũng chưa được giải trừ đó.

Vừa nghe thấy lời này, mọi người cũng trở nên ngưng trọng. Một số người đem Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng đang tỏa sáng lực lượng và sinh cơ quay về bộ lạc.

Sau khi trở lại bộ lạc, Tước Tinh Tử không nhịn được hiếu kỳ trong lòng, liền nói với tộc trưởng Cửu Phượng:

- Tộc trưởng, lúc trước khi người nhìn thấy quân vương bộ hạ, vì sao tâm tình lại dao động cường liệt như vậy?

Tộc trưởng Cửu Phượng vừa nghe thấy vậy, không khỏi thở dài nói:

- Vị quân vương bộ hạ này, khi lão thân vừa nhìn thấy, liền nhớ tới thiếu niên Nhân tộc trong truyền thuyết bộ lạc Cửu Phượng mà vị tiên giả kia từng yêu say đắm, hình dạng bọn họ thập phần tương tự, cho nên lão thân mới cảm thấy kinh ngạc.

- Còn có sự tình như vậy sao, tộc trưởng làm thế nào mà biết được dáng dấp của vị Thiên Thù Ngự Giả Nhân tộc trong truyền thuyết kia?

Tước Tinh Tử ngạc nhiên nói.

Tộc trưởng Cửu Phượng nói:

- Bởi vì bên trong bí thất tế đàn của bản tộc, ngàn năm trước Huyền Nữ đã từng điêu khắc một bức tượng làm bài vị, cùng với Tinh Khung Đại Đế bộ hạ giống nhau như đúc!

Tước Tinh Tử cả kinh:

- Chỉ sợ đây không phải là trùng khớp?

Tộc trưởng Cửu Phượng nói:

- Có lẽ đây chính là tạo hóa trong cách nói của Nhân tộc!

...

Vân Thiên Hà sau khi rời khỏi bộ lạc Cửu Phượng, ngay lập tức tiến tới bộ lạc Không Lánh Long Nhân.

Lúc này bộ lạc Không Lánh Long Nhân đang phải đối mặt với công kích của đám tàn dư Thiên tộc - chiến sĩ Độc Giác. Bất quá dù sao cũng có Long Tinh Tử ở trong đó, thực lực Long Tinh Tử hôm nay so với Tước Tinh Tử thậm chí còn mạnh hơn vài phần, những chiến sĩ Độc Giác này tự nhiên không phải là đối thủ.

Khi Vân Thiên Hà tiến đến, tộc nhân bộ lạc Không Lánh Long Nhân đã đang quét dọn chiến trường, còn Long Tinh Tử dẫn theo tộc trưởng cùng với các trưởng lão trong tộc, sớm đã xếp thành trận thế ở trước bộ lạc, trình trọng nghênh tiếp Vân Thiên Hà.

Lễ nghi của Long Nhân tộc bất đồng với các lễ nghi của bộ lạc Cửu Phượng, phương thức nghênh tiếp cũng có bất đồng, bất quá Vân Thiên Hà cũng không có tâm tư đi để ý tới những nghi thức tập tục này.

Sau khi tộc trưởng Không Lánh cùng với các trưởng lão hành lễ, hần bèn nói:

- Độc Giác nhân mất đi Thạch Trung Linh Hỏa, thực lực đại tổn, bộ lạc Thiên tộc ở các nơi khác tất nhiên cũng sẽ liên hợp tàn dư của chiến sĩ Độc Giác để công kích các người. Các người có thể liên hợp cùng với bộ lạc Cửu Phượng.

Sau đó cũng sẽ có các bộ lạc Long Nhân khác liên lạc với các người, cộng đồng đối kháng với đòn phản công của Thiên tộc. Việc này bản tôn sẽ không quản tới, giao cho Long Tinh Tử cùng với Quy Tinh Tử xử lý. Bây giờ hãy đem Thạch Trung Linh Hỏa tới cho bản tôn!

Long Tinh Tử gạt đầu tuân mệnh, sau đó lập tức ra hiệu cùng với tộc trưởng.

Chỉ chớp lát sau, chỉ thấy mấy người thiếu niên Long Nhân trên trán có sừng rồng màu xanh, da cũng hơi phẫm xanh, có chút non nớt, không một vật thể giống như chiếc rương tiến tới.

Long Tinh Tử bèn nói:

- Bệ hạ, thứ này lấy được từ trong bí thất ngầm được bộ lạc Độc Giác nhân trông coi nghiêm mật. Khi đó chiếc rương này vẫn còn mở, nhưng khi thuộc hạ muốn lấy hỏa diễm kia ra, thì cái rương liền tự động khép lại, thuộc hạ không mở ra được nữa, xin bệ hạ định đoạt!

Vân Thiên Hà nhìn qua cái rương kỳ quái vài lần, sau khi phân tích lực lượng quy tắc trong đó, lập tức thần nhiên nói:

- Đây kỳ thực cũng không phải là một cái rương, đây là một kiện kỳ vật, là tinh văn chi thạch sau khi kết hợp cùng với vài loại lực lượng bất quy tắc mà sản sinh ra văn phách linh thạch.

Nói xong, Vân Thiên Hà đánh ra vài đạo phù văn, liền thấy phù văn này sau khi tụ lại trên văn phách linh thạch, tinh quang trong nháy mắt tụ lại, vật thể kia liền tự động mở ra, bên trong lẳng lẳng huyền phù một đoàn hỏa diễm ánh sáng loá mắt, sinh sinh bất tức, nương theo một cỗ lực lượng cường đại không ngừng bùng lên.

Lập tức Vân Thiên Hà liền phóng ra tiểu cầu mang theo sí bạch hỏa diễm, thông qua tiểu cầu này, dùng lực lượng quy tắc ẩn chứa trong đó dẫn đạo, đem Thạch Trung Linh Hỏa kia chậm rãi dẫn dắt vào trong đó, đồng thời đem ba loại bản nguyên hỏa diễm, một lần nữa dung hợp thành một thể.

Lúc này đây, sau khi ba loại hỏa diễm bất đồng đã dung hợp lại với nhau, sau đó liền sản sinh ra một lực lượng càng thêm cường đại.

Hơn nữa hình thái biểu hiện ra ngoài lúc này của chúng cũng có chỗ bất đồng, bên trong cầu được phù văn bao bọc, sí bạch sắc gần như đã biến thành trong suốt, chẳng qua trong đó vẫn còn mang theo những điểm nhỏ lấm tấm cùng với những sợi tơ bạch sắc không ngừng nhảy múa.

Sau khi Vân Thiên Hà thu hồi lại cỗ lực lượng bản nguyên chi hỏa, hắn cảm thấy lực lượng quy tắc của bản nguyên chi hỏa cùng với pháp tắc của lực lượng bản nguyên có chút bất đồng, nhưng may mắn là hắn nắm giữ được lực lượng pháp tắc, bằng không sau khi dung hợp lực lượng bất quy tắc này vào, khả năng sẽ dẫn đến chút phiền toái nhỏ.

Vân Thiên Hà lúc này liếc nhìn văn phách linh thạch đã trở nên âm đạm, không khỏi trong lòng khê động, trên đầu ngón tay bắn ra một cỗ lực lượng quy tắc tiến nhập vào trong đó, lại dùng lực lượng quy tắc tạo ra một số cải biến, khiến cho nó có thể hấp thu những lực lượng khác để duy trì công năng của mình.

Sau khi Vân Thiên Hà hoàn thành, lúc này văn phách linh thạch bất chợt một lần nữa sáng lên, nó không còn là hình dáng của một cái rương nữa, mà biến thành một thứ trông giống như chiếc loa, hắn lại tiếp tục dẫn nhập một đạo phù văn lực lượng quy tắc lên thân thể nó, khiến nó trở nên kiên cố hơn.

Vài thiếu niên Long Nhân đứng bên cạnh thấy văn phách linh thạch vừa quay tròn trên ngón tay Vân Thiên Hà, liền đã thay đổi hình thái cùng với công dụng, tinh quang trong mắt bắn ra, vẻ mặt tràn ngập sùng bái.

Sau khi hoàn thành, Vân Thiên Hà lật tay, chiếc loa nhất thời bị hút vào trong tay Vân Thiên Hà, hắn nhìn qua, sau khi cảm thụ thì thỏa mãn gật đầu, nói với Long Tinh Tử:

- Vật này phối hợp với thiên phú Lánh Không của Long Tộc người thì thập phần uy lực. Bên trong nó có được đặc tính của Khôn Hỏa, đối phó với Thiên tộc sẽ thuận lợi hơn, vật này liền tặng cho các người!

Nghe thấy lời này, tộc trưởng cùng với các trưởng lão Long Nhân tộc vui mừng quá đỗi, lập tức đại lễ bái tạ nói:

- Đa tạ ban thưởng của Tinh Khung Đại Đế bệ hạ đối với Không Lánh Long Nhân tộc.

666. Chương 672: Điều Kiện.

- Trải qua một lần cải biến, phối hợp với thiên phú tộc ta, vật này đủ để trở thành chí bảo truyền đời của bộ lạc Không Lánh ta rồi. Mong tộc trưởng cùng các vị trưởng lão hãy quý trọng!

Dứt lời, Long Tinh Tử đem chiếc loa chuyển sang cho tộc trưởng, tộc trưởng vô cùng trịnh trọng nhận lấy, đôi tay không ngừng kích động run rẩy.

Cho dù là những tộc nhân khác cũng hết sức kích động. Thứ mà Tinh Khung Đại Đế bệ hạ ban cho, uy lực tất nhiên không phải nhỏ, có thể gọi là thánh khí được rồi.

Vân Thiên Hà sau khi lấy được Thạch Trung Linh Hỏa, bèn giao những công việc cần thiết cho Long Tinh Tử, rồi không dừng lại lâu tại bộ lạc Không Lánh Long Nhân. Sau khi truyền tin cho Hồ Tinh Tử liền trực tiếp ly khai Di Sinh thế giới.

...

Hải ngoại, sóng biển không ngừng đập vào những dãy nham thạch ngầm nằm ven bờ giải đất, mỗi một lần đánh vào, đều mang theo một ít vụn gỗ hoặc là đá vụn tán loạn.

Trên hải đảo này, tuy rằng sóng gió ngập trời không ngừng bào mòn, nhưng bên ngoài nó dường như có một đạo bích vô hình, ngăn trở sóng biển không tiến sát lại gần hòn đảo, hải đảo đồ sộ không hề chịu chút ảnh hưởng nào.

Lúc này, bên trong cung điện Dao Các nằm sâu trong hải đảo.

Trường Sinh giáo chủ nằm trên một chiếc giường mềm mại, sa mỏng đắp hờ, vẻ kiêu diễm trên ngực lộ ra ngoài nhưng nàng vẫn hồn nhiên không biết, trên khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh lúc này đang mang theo vài phần ngưng trọng, rơi vào trầm mặc.

Ở bên ngoài la trưởng bên cạnh, U La Vương áo choàng hắc ám, bên dưới chiếc mặt nạ lóe lên một đạo u quang, tĩnh tọa trên một chiếc ghế, cũng đồng dạng ở trong trầm mặc.

Phía sau hắn, hai trưởng lão bất tử sắc mặt có phần trắng bệch, trong tay mỗi người đều cầm hai vật thể tựa như thủy tinh cầu bắn ra u quang.

Lúc này liền thấy bốn thủy tinh cầu huyền phù ở giữa không trung, phát ra quang mang hội tụ thành một vòng, trong vòng tỏa ra một lực lượng, đem một cái bóng quỷ dị trên mặt đất bao phủ lấy.

Mơ hồ có thể thấy được, cái bóng kia sinh ra những tiếng gào rú điên cuồng, dùng sức trùng kích đạo bích chướng do lực lượng trong vòng tạo nên, tựa hồ muốn giãy giụa thoát ra.

Bên kia, đôi mắt nóng bỏng của Đường Túc Ly vẫn gắt gao nhìn vào nữ nhân tuyệt sắc khuynh thành đằng sau sa trường mộng lung, trong ánh mắt lộ ra vẻ ham muốn chiếm giữ lấy nữ nhân này cực kỳ cường liệt.

Thế nhưng hắn biết, những người này đều là những tồn tại cường đại, hắn ở trước mặt những người này tựa như một con kiến hôi, cho dù tâm tư hắn nhột nhột khó chịu, cho dù muốn chiếm hữu lấy nữ nhân câu hồn đoạt phách kia, xem được khuôn mặt thật của nàng, nhưng hắn cũng chỉ coi đó là một chút ý niệm mơ mộng trong thời gian chờ đợi khô khan mà thôi.

Đúng lúc này, thân thể hai trưởng lão bất tử không ngừng run lên, chiếc bóng mơ hồ do bốn thủy tinh cầu bao phủ giữa càng lúc càng kịch liệt, dường như bọn họ có phần không kiên trì được nữa

Bất quá lực lượng do bốn thủy tinh cầu tỏa ra nhanh chóng đem chiếc bóng kia ràng buộc ở bên trong, liền thấy một đạo phù văn lực lượng bất quy tắc bất chợt dâng lên ở trong vòng, khiến cho cái bóng đang giãy giụa bất chợt nằm im không động đậy.

Thấy một màn như vậy, U La Vương lúc này đột nhiên đứng dậy.

Hắn nhìn về phía nữ nhân bên trong sa trường, nói:

- Hồ Tinh Tử hiện nay một mực ở trên đảo giám thị nhất cử nhất động của chúng ta, cho dù chúng ta muốn ly khai khỏi đảo, cơ hội cũng rất nhỏ, dù cho chúng ta đều không phải là đối thủ của Hồ Tinh Tử, nhưng

người có sứ mệnh của người, mà ta cũng có sứ mệnh của ta, chúng ta cần phải liên thủ một lần nữa mới được!

- Vậy các hạ có thể có kế sách gì?

Thanh âm Trường Sinh giáo chủ lười biếng vang lên.

U La Vương nói:

- Bản tọa cần có Địa Tâm Tử Hỏa của giáo chủ các hạ, cùng với dung hợp với Bất Diệt Minh Hỏa của bản điện, như vậy khi hai cỗ lực lượng kết hợp cùng một chỗ, thực lực của chúng ta có thể nâng lên một cảnh giới cao hơn, tự nhiên không phải sợ Hổ Tinh Tử!

Nghe thấy lời này, Trường Sinh giáo chủ đột nhiên cười duyên một tiếng, thanh âm lại có chút lạnh lùng, nói:

- U La Vương các hạ tính toán thực sự chu toàn, nói thật cho người biết, chính bởi vì có lực lượng của Địa Tâm Tử Hỏa, hải đảo này mới không bị sóng biển vùi lấp, hơn nữa còn thành lập một tầng phòng ngự trên đảo, ta mới có thể bình yên ở được nơi đây. Huống hồ bản giáo chủ vẫn còn có nhiệm vụ trọng yếu trong người, Địa Tâm Tử Hỏa này, há có thể cho người dùng được?

U La Vương lạnh lùng nói:

- Nếu giáo chủ có yếu vụ trong người, vì sao cả ngày ở sau sa trướng, không dám dùng chân diện mục gặp người. Nếu như giáo chủ cứ nằm là có thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy chẳng phải quá buồn cười sao. Tình thế trước mắt, lẽ nào giáo chủ không ý thức được nguy cơ, hậu thuẫn của người đến nay vẫn chưa hề lộ diện, người ở nơi này cũng đã nghìn năm, nhiệm vụ đáng cười của người đã hoàn thành được chút nào chưa?

- Người...

Trường Sinh giáo chủ bị U La Vương kích động, một cơn tức giận dâng lên, bất quá năng liên lập tức bình tĩnh trở lại, cười ha hả nói:

- Không nên vọng tưởng dùng những lời này kích động bản tọa, nếu như người muốn dung hợp Địa Tâm Tử Hỏa cùng với Bất Diệt Minh Hỏa của người, cũng không phải không thể được, bất quá người phải đáp ứng bản tọa một điều kiện!

- Điều kiện gì?

U La Vương nghe thấy Trường Sinh giáo chủ nói vậy, khẩu khí liền trở nên hòa hoãn.

Trường Sinh giáo chủ nói:

- Hai luồng hỏa diễm này, đều là lực lượng Thiên Nữ điện hạ cực kỳ coi trọng, chẳng qua điện hạ thực thi kế hoạch, thủy chung vẫn thiếu một loại Khôn Diễm, cả nghìn năm nay vẫn chưa thấy tung tích. Nhưng bản tọa nghe nói trong thế giới Nhân tộc hạ đẳng này từng có một người đã được kế thừa lực lượng đó, nhưng sau lại bị các người giết chết, loại lực lượng này sau đó liền đã không còn tung tích, cho tới hôm nay, lại người thừa kế được Khôn Diễm...

- Đủ rồi!

U La Vương nghe đến đây liền ngắt lời Trường Sinh giáo chủ, nói:

- Nếu như người vọng tưởng để bản tọa đi đối phó với tiểu tử tên Vân Thiên Hà kia, bản tọa khuyên người tốt nhất nên bỏ ý niệm trong đầu đi. Hiện nay thực lực người này đã đạt tới trình độ ta và người khó với tới. Dù cả Thiên Nữ điện hạ chỉ sợ cũng phải kiêng kỵ vài phần, muốn bản tọa lấy trứng chọi đá sao, hừ!

Trường Sinh giáo chủ cười duyên một tiếng, nói:

- Các hạ sao không nghe ta nói hết lời, thực lực người này quả thực xưa không bằng nay, nhưng ta cũng không có ý muốn các hạ đi đối phó với hắn!

- Vậy có chuyện gì?

U La Vương nói.

- Kỳ thực điều kiện này rất đơn giản, chính là khi các hạ đem hai luồng lực lượng hỏa diễm dung hợp, phải đem lực lượng quy tắc ràng buộc bên trong đó nhường cho bản tọa, bản tọa sau khi đạt được cỗ lực lượng này, có thể hoàn thành dung hợp lưỡng phách là có thể tiến hành biến thân. Chỉ cần các hạ giúp ta hoàn thành chuyện này là được!

- Người cần lực lượng quy tắc Địa Linh Vương tiến hành biến thân để làm gì?

U La Vương nói.

Trường Sinh giáo chủ cười duyên, nói:

- Lấy vẻ xinh đẹp của bản tọa, đi làm sủng thiếp cho người khác không phải là rất dễ dàng sao, khanh khách...

- Hạ tiện!

U La Vương nghe vậy, trong lòng thầm mắng một câu. Nhưng vì đại kế, hắn vẫn nói:

- Đã như vậy, thỉnh giáo chủ lấy Địa Tâm Tử Hỏa ra đi, chúng ta cùng chứng kiến.

- Người đâu!

Trường Sinh giáo chủ lúc này gọi một tiếng, lập tức phía sau bình phong có hai nữ tử xinh đẹp liền chạy tới, khom người nói:

- Giáo chủ có gì phân phó?

Trường Sinh giáo chủ nói:

- Các người đi thông tri cho Diễm Minh cùng Diễm Âm trưởng lão, để cho bọn họ mở ra cánh cửa Địa Cung. Bản tọa muốn tới Địa Tâm Ly Cung!

- Vâng!

Một nữ tử sau khi lên tiếng trả lời liền ly khai, một người khác dường như biết giáo chủ vẫn còn việc giao phó, nên đứng sang một bên.

Lúc này, Trường Sinh giáo chủ nói:

- U La Vương các hạ, mời đi trước theo thị nữ này, bản tọa sẽ theo sau. Tuần Nhi, dẫn mấy vị này đến trước cửa Địa Cung chờ bản tọa!

U La Vương liếc mắt nhìn Trường Sinh giáo chủ, liền thấy nàng tiện tay ấn xuống một cái nút ở trên giường, ngay sau đó thanh âm cơ quan chuyển động vang lên, lập tức thấy chiếc giường ngủ của Trường Sinh giáo chủ đã thụt vào trong, Trường Sinh giáo chủ cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cũng không để ý tới, U La Vương nói với hai trưởng lão bất tử:

- Bảo vệ cho Bất Diệt Minh Hỏa, Trường Sinh giáo chủ muốn chúng ta rút ra lực lượng quy tắc của Địa Linh Vương, sợ rằng còn có bí mật không muốn chúng ta biết, các người hãy tỉ mỉ quan sát xem rốt cuộc ả muốn làm gì. Đợi sau khi bản tọa đem lực lượng hải luồng hỏa diễm dung hợp lại, có một số việc sẽ không còn do ả quyết định nữa!

Hai trưởng lão bất tử lúc này thu hồi lại thủy tinh cầu, lập tức sau khi vòng lực lượng biến mất, liền thấy một vết u ảnh bất chợt cũng tiến vào trong thủy tinh cầu, trên mặt đất chỉ còn lại thân thể của một nữ nhân xich lỏa.

Chẳng qua thân thể này giống như làm từ thủy tinh, làn da có một màu trắng quỳnh di, hơn nữa nhìn dung mạo cũng coi như là một nữ tử tuyệt sắc. Nữ tử lúc này hoàn toàn không có hô hấp, không có bất kỳ chút phản ứng nào.

U La Vương cũng chẳng thèm nhìn qua, liền bước ra khỏi cửa.

Hai vị trưởng lão bất tử sau khi thu lại thủy tinh cầu liền đuổi theo U La Vương, lúc này Đường Túc Ly nhìn lướt qua thân thể nữ nhân kia vài lần, rồi cũng đi sát theo phía sau, hỏi:

- Trưởng lão, còn ta thì sao?

- Người không cần phải đi tới Địa Tâm Ly Cung, hãy ở lại trông coi thi thể nữ tử kia, nếu như phát sinh dị biến mà nói, lập tức hủy diệt đi, thi thể nữ tử kia chính là một thể thân của Trường Sinh giáo chủ, bị một con Dị Linh Vương thôn phệ, tuy rằng chúng ta đã rút ra được lực lượng quý tộc của nó, nhưng vì tránh những phát sinh ngoài ý muốn người hãy ở lại trông coi đi!

Một vị trưởng lão bắt tử sau khi giao phó, liền trừng mắt liếc nhìn Đường Túc Ly, nói:

- Nhớ kỹ, tốt nhất không nên làm chuyện ngu xuẩn, nếu như người không khắc chế được cố ý niệm dâm tục trong đầu người, vậy tự gánh lấy hậu quả!

Dứt lời, vị trưởng lão bắt tử này liền ra khỏi cửa.

Đường Túc Ly ở lại trong đại điện, thanh âm câu hồn cùng với vẻ mỹ mạo của Trường Sinh giáo chủ lúc trước khiến cho dục hỏa thiêu đốt trong lòng hắn.

Mà lúc này, sau khi liếc mắt nhìn thi thể nữ tử kia, thấy nàng toàn thân xích lõa, bộ ngực phong mãn cùng với khe sâu thẳm bí ẩn u, đều tựa như một con ác ma câu dẫn người khác.

Không dám nhìn nhiều, Đường Túc Ly lúc này hướng về phía chiếc giường ngủ của Trường Sinh giáo chủ tiến tới, sau khi vén sa trường lên, nhất thời ngửi thấy một luồng hương thơm truyền đến, càng khiến cho dục hỏa của hắn bốc lên đến cực điểm.

Nhất là sau khi nhìn thấy tiết khố của Trường Sinh giáo chủ ném ở trên giường, trong lòng Đường Túc Ly thực giống như có một đoàn hỏa diễm nhen nhóm thiêu đốt.

Thực sự có phần không thể chịu đựng, ánh mắt hắn lúc này không khỏi một lần nữa nhìn về phía thi thể nữ tử nằm xích lõa trên mặt đất, dục vọng muốn phát tiết càng trở nên dày đặc, thế nhưng khi nhớ tới lời của trưởng lão bắt tử, hắn lại phải mạnh mẽ đè nén xuống.

667. Chương 673: Nhân Ngư.

Người bình thường tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, ở dưới đáy biển sâu thẳm của đại dương, lại có một tòa cung điện và một di chỉ nằm ở nơi này. Nó do ai xây dựng, làm thế nào để xây dựng được, những điều này giống như một mê đề nan giải.

Trên hải đảo Trường Sinh giáo, kiến trúc tầng nơi này được một cỗ lực lượng bảo hộ, nhưng kiến trúc ngoại tầng này cũng chỉ là để che giấu mà thôi.

Lúc này, thị nữ Tuần Nhi của Trường Sinh giáo chủ dẫn theo U La Vương cùng hai vị trưởng lão bắt tử đi đến tầng dưới cùng của hải đảo, khi tới đây, bọn họ thấy được một loại thực vật có gốc rễ cực kỳ quái dị.

Loại thực vật này rất dài, có phần giống như cây, thế nhưng thân của nó lại rất nhỏ, còn lá của nó thì vô cùng to lớn thô dày, có hình dạng như chiếc đỉnh ốc, từng phiến từng phiến tựa như một chiếc cầu thang, dọc thẳng theo thân của loại thực vật kỳ dị chạy sâu xuống lòng hải dương.

Trước loài thực vật này có hai gã thủ vệ đứng trang nghiêm, đầu bọn họ vô cùng to, đỉnh đầu có chút nhọn, chòm râu rất dài, hai bên gương mặt có rất nhiều nếp uốn gấp thật sâu, giống như là nếp nhăn của lão giả bảy mươi tám mươi tuổi. Khôi giáp bọn họ mặc cũng rất dài, chạm đến tận mặt đất, giống như là Tuần Nhi mặc vậy, loét quệt như cái chổi lau nhà, khiến người ta cảm thấy vô cùng cổ quái. Trường Sinh giáo này lẽ nào lại thích mặc quần áo dài rộng đến chạm đất, như vậy mới có thể trường sinh được sao?

Hai thủ vệ này đứng ở trước một đại môn khẩu tản ra quang mang u lục nằm phía trước loại thực vật kỳ dị, tựa như hai bức tượng thiên thần, thập phần uy mãnh.

Sau khi Tuần Nhi dẫn theo mấy người tới nơi này, hai thủ vệ tướng mạo có phần kỳ quái cũng không nói lời nào, liền đưa ra ba hạt châu tựa như vô cùng trân quý cho Tuần Nhi, rồi lại lập tức trầm mặc bất động.

U La Vương là người kiến thức rộng rãi, hắn vừa thấy hạt châu tỏa ra quang mang, liền biết đó là Tị Thủy Châu.

Tuần Nhi đưa tới cho bọn họ ba người mỗi người một viên, sau đó bèn nói:

- Ba vị, Địa Tâm Ly Cung ở dưới đáy biển, ba vị thực lực hùng hậu, tất nhiên là không hãi sợ sức nặng của nước, bất quá hô hấp khả năng có chút khó khăn, nhưng chỉ cần đem ba hạt châu này ngậm vào trong miệng là được!

Ba người sau khi tiếp nhận Tị Thủy Châu, liền trầm mặc. Một vị trưởng lão bắt tử lên tiếng:

- Không biết giáo chủ các hạ khi nào mới tới?

- Khanh khách, U La Vương các hạ hà tất phải vội vã như thế?

Ngay khi trưởng lão bắt tử này vừa mới dứt lời, lúc này một tiếng cười yêu kiều dẻo dắt như nhạc trời vọng xuống, mọi người quay sang, liền thấy một nữ tử mặc quần áo vô cùng lộng lẫy, lộ ra chiếc rốn nhỏ nhắn mê người, cùng với cánh tay trắng nõn như tay trẻ con, bộ ngực lộ ra đến một nửa, cùng với vóc người phong mãn không gì sánh được, thực sự khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Cho dù ngay cả hai vị trưởng lão bắt tử khi nhìn thấy dáng người này, chưa cần nói đến dung mạo, cũng đủ khiến họ nuốt nước bọt khan, thầm nghĩ sự dụ hoặc của nữ nhân này quả thực lợi hại. Chỉ e người tâm vững như bàn thạch ở trước mặt nàng cũng phải hóa thành bột nhão.

Người này chính là Trường Sinh giáo chủ đang nhẹ nhàng bước tới, mọi người vẫn không thấy rõ được dung mạo của nàng. Nàng mang một tấm sa che mặt, tấm sa kia có một cổ quang trạch lưu chuyển, giống như là một màng sương mù dày đặc che lấp đi dung mạo của nàng, nhưng trong mông lung vẫn như cũ có thể khiến cho người ta cảm thấy tràn đầy mê hoặc.

Bất quá U La Vương từ đó phát hiện ra một ít mảnh khoe, hắn thấy tư thế bước đi của Trường Sinh giáo chủ cùng với tư thế của Tuần Nhi cơ hồ là giống nhau, cũng rất tương tự với các thiếp thân hầu cận khác của Trường Sinh giáo chủ.

Sau khi nhìn ra được điều này, trong đôi mắt dưới chiếc mặt nạ hắc ám hiện lên một vệt u quang, lập tức bình tĩnh hiểu ra, không khỏi cười ha ha nói:

- Thì ra là thế!

Trường Sinh giáo chủ nhẹ nhàng đi tới, nghe thấy U La Vương cuồng tiếu thì nghi hoặc nói:

- Vì sao các hạ cười?

U La Vương nói:

- Bản tọa cùng với Trường Sinh giáo hợp tác nhiều năm, cũng từng sinh ra rất nhiều hoài nghi với thân phận của giáo chủ, chẳng qua hôm nay đột nhiên suy nghĩ một chút mới hiểu ra được một việc!

- Việc gì?

Trường Sinh giáo chủ nói:

- Các hạ hoài nghi thân phận của bản tọa?

U La Vương nói:

- Ta vẫn nghi hoặc, giáo chủ các hạ vì sao luôn thích nằm, mỗi lần bản tọa gặp giáo chủ đều là như thế. Đến nay bản tọa mới hiểu ra vì sao lại thế, cho nên mới cười, cảm thấy rất có ý tứ!

Trường Sinh giáo chủ thản nhiên nói:

- Nếu các hạ đã biết, chúng ta cũng không cần phải dây dưa về vấn đề này, đi thôi!

Nói xong, nàng quay đầu nói với Tuần Nhi:

- Tuần Nhi, ngươi đi thông tri cho La Nhi, để người giám sát chặt chẽ kẻ kia cho ta, không cho hắn rời ra khỏi đại điện là được, về phần hắn muốn làm gì thì tùy tiện hắn, khanh khách!

Vệt u quang bên dưới mặt nạ của U La Vương lại lập lòe, trầm giọng nói:

- Người muốn ta mang phé vật kia đến để làm nhân chủng?

Sau khi hai thủ vệ mở ra cánh cửa kỳ quái kia, lúc này Trường Sinh giáo chủ liền đi lên một phiến lá của loài thực vật kia, lá cây bắt chợt co rút lại rồi chậm rãi hạ xuống, vô cùng thần kỳ.

U La Vương cùng với hai vị trưởng lão bắt tử cũng theo sau tiến bên bên cửa, mỗi người đứng trên một phiến lá, những chiếc lá này cũng co rút lại, bắt đầu chậm rãi hạ xuống đi vào trong nước biển.

Trường Sinh giáo chủ trước khi tiến vào làn nước liếc mắt nhìn U La Vương, nói:

- U La Vương các hạ từ bản giáo có được chỗ tốt Địa Tâm Tử Hỏa lớn như vậy, hi sinh một con kiến hôi để bản giáo làm nhân chủng thì có gì là không thể. Lẽ nào các hạ cho rằng đó là chịu thiệt hay sao?

Sau khi nói xong, Trường Sinh giáo chủ liền được phiến lá bao bọc lại, lập tức tiến vào trong nước.

U La Vương cùng với hai vị trưởng lão bắt tử ở phía sau, một vị trưởng lão bắt tử nói:

- Điện hạ, xem ra sự tình quả nhiên có chút cổ quái, Trường Sinh giáo chủ này đạt được một phần lực lượng quy tắc, muốn biến thân để làm sủng thiếp của người ta, nhưng ả lại muốn tên phé vật chúng ta mang đến kia để làm nhân chủng, không phải ả muốn phản bội lại Thiên Nữ chứ?

- Điều đó không có khả năng, chủng tộc của ả đã quyết định ả vĩnh viễn không thể phản bội lại Thiên Nữ!

U La Vương nói:

- Đáng lẽ bản tọa muốn lợi dụng thân thể của phé vật kia, bất quá Trường Sinh giáo chủ lại cần hắn để làm nhân chủng, mà ta sau khi có được Địa Tâm Tử Hỏa cũng có thể cởi bỏ được tấm áo choàng hắc ám này ra, đến lúc đó bản tọa cũng sẽ biến hóa nhanh chóng, thiên hạ này còn ai có thể nhận ra được bản tọa?

Một vị trưởng lão bắt tử khác nói:

- Điện hạ, Trường Sinh giáo chủ này rốt cuộc là chủng tộc gì, vì sao điện hạ khẳng định ả không dám phản bội Thiên Nữ?

U La Vương chậm rãi nói:

- Sau khi tiến vào trong biển các người tự nhiên sẽ phát hiện ra được một chút manh mối, kỳ thực Trường Sinh giáo chủ cùng với vài thị nữ theo hầu trung thành, đều là nhân ngư, đó cũng là lý do vì sao ả thích nằm!

- Nhân ngư? A...

Hai vị trưởng lão bắt tử sau khi nghe thấy vậy thì giật mình.

Thế nhưng bọn họ còn chưa kịp ngậm miệng, lúc này lá cây kia đã quán lấy bọn họ rồi hạ vào trong lòng biển, những lời nói vừa thoát ra khỏi miệng liền biến thành những bong bóng nước...

Diện tích hải vực vô cùng rộng lớn, có ngàn vạn loài sinh vật sinh sống, còn có những tồn tại sót lại từ thời kỳ viễn cổ, cũng có một số loài trải qua mấy lần tiến hóa mà thành.

Thế giới dưới đáy biển, luôn luôn được khoác bởi một tấm chăn thần bí mờ ảo.

U La Vương cùng với hai vị trưởng lão bắt tử bị loài thực vật thần kỳ quán quanh người rồi dần dần tiềm nhập vào trong đáy biển.

Loại thực vật này mang đến cảm giác nó do con người không chế, nhưng trên thực tế bọn họ biết, thực vật này cũng là một loại sinh mệnh nguyên thủy.

Thế giới dưới đáy biển, vô cùng kỳ quái.

Nơi mọi người được thực vật đưa đến là một mảnh di chỉ xa xưa.

Quan sát gần mảnh di chỉ này, có mang phong cách như kiến trúc Nhân tộc, thế nhưng có nhiều chỗ lại có dấu vết của một vài chủng tộc hải dương thời viễn cổ.

Tuy đã xuống đến đáy biển, vô pháp nói chuyện, nhưng vẫn có thể dùng lực lượng tinh thần giao lưu.

Trường Sinh giáo chủ khi ở trong nước còn linh hoạt tự do hơn trên đất bằng, càng giống như một vị quân vương trong nước.

Hai vị trưởng lão bắt tử ánh mắt giao nhau, liền dùng tinh thần truyền tin nói:

- Điện hạ, nếu Trường Sinh giáo chủ là nhân ngư, vậy sao lúc trước ả một mực đòi chiếm lấy đại lục?

U La Vương truyền tin nói:

- Thiên tộc cường đại vẫn chưa từng buông tha tạo hóa mà chỉ mỗi Nhân tộc mới có, vì nó lớn mạnh hơn đặc thù của chủng tộc họ. Họ vừa muốn bảo lưu lại huyết mạch thiên phú, lại vừa muốn một nhóm người kết hợp với Nhân tộc để các đời sau sản sinh ra có liên quan tới tạo hóa. Cứ như vậy trải qua một thời gian dài, toàn bộ Thiên tộc sẽ có thể chậm rãi tương thông cùng với tạo hóa, từ đó bọn họ sẽ trở thành chúa tể.

- Nói như vậy, di chỉ này nguyên lai vốn là hải đảo, đã từng hứng chịu cuộc đại chiến giữa Thiên tộc cùng Long tộc sau đó bị nhấn chìm, không khác biệt lắm so với chiến trường cổ U Hoang Vực.

U La Vương nói:

- Nếu như bản tọa suy đoán không sai, nơi này hẳn là địa phương mà Địa Tâm Ly Hỏa rơi xuống, là lực lượng bản nguyên của Thiên Thù Ngự Giả mà Long Tộc cùng với Thiên tộc tranh đoạt, sau nhiều lần bạo phát chiến tranh, lưu lại di tích chiến trường cổ ngày hôm nay. Thế nhưng loại bản nguyên lực này họ vẫn không hề đạt được, bởi vì họ không thể nào phù hợp được với yêu cầu của lực lượng quy tắc và mệnh cách được lưu lại bên trong di chỉ, cho nên Thiên tộc cùng với Long tộc mới buông tha tranh đấu.

Riêng chỉ có bản nguyên chi hỏa, trước kia Thiên Thù Ngự Giả từng dùng để đối phó với Dị Linh, sau đó lực lượng bản nguyên này theo sự vẩn lạc của Thiên Thù Ngự Giả mà bị phân giải ra thành nhiều loại bất đồng rải rác ở khắp nơi, bị người khác thu được, nhưng cực ít người biết đó là lực lượng bản nguyên. Bất quá hôm nay có ít nhất ba loại quy tắc bản nguyên chi hỏa đã có được tung tích cụ thể.

Thủy Trung Khôn Hỏa là do Nhan Ma Ước của Nhân tộc thu được, sau khi chúng ta giết hắn, Khôn Hỏa này lại tiếp tục bắt tằm, chẳng qua về sau lại bị Vân Thiên Hà đoạt được, mà Địa Tâm Tử Hỏa là do Trường Sinh giáo đoạt được, mặt khác Mộc Trung U Hỏa kỳ thực chính là Bất Diệt Minh Hỏa của bản điện, còn lại hai loại hỏa diễm khác đến nay vẫn chưa rõ hạ lạc!

668. Chương 674: Thiêu Đốt Dục Vọng.

Trong lúc giao lưu, Trường Sinh giáo chủ dẫn theo mấy người tới lối vào của một tòa cung điện trong di chỉ, liền thấy ở nơi này có hai người thân hình cao lớn cường tráng, thần thái cực kỳ bư hãn, tướng mạo có phần giống với hai thủ vệ ở trước môn khẩu khi này.

Hai người này chính là Địa Cung trưởng lão của Trường Sinh giáo chủ, phụ trách thủ hộ nơi này.

Sau khi Trường Sinh giáo chủ đi tới, hai vị trưởng lão quan sát mấy người U La Vương ở phía sau, trong mắt lóe ra thần tình nghi hoặc.

Trường Sinh giáo chủ nói:

- Vị này là U La Vương các hạ của Thiên U Âm Điện, nhị vị trưởng lão hẳn đã nghe qua, lần này bản tọa dẫn bọn họ đến đây là có chuyện quan trọng, mời nhị vị trưởng lão mở Thánh Hỏa Tế Đàn, bản tọa cần phải dùng Địa Tâm Tử Hỏa.

Hai vị trưởng lão nghe thấy vậy, cũng không nói nhiều, lập tức liền dùng lực lượng thân thể cường đại của họ, trực tiếp mở hai cánh cửa nặng nề phía sau.

Sau khi đại môn được mở ra, thanh âm vang lên như có cơ quan vận chuyển, ầm ầm một tiếng thật lớn, ngay sau đó liền sản sinh một cỗ hấp lực rất mạnh, như muốn hút người ta vào trong.

- Không nên phản kháng cỗ lực lượng này!

Trường Sinh giáo chủ nhắc nhở nhóm người U La Vương một tiếng, rồi liền tiến lên phía trước dẫn đầu vào trong cung điện, U La Vương cùng với hai vị trưởng lão bắt tử vọi vàng đi theo sau, cánh cửa kia cũng bị hai trưởng lão bên ngoài đóng lại.

...

Lúc này, bên trong chính cung đại điện.

Đường Túc Ly lúc này đứng ngồi không yên, dục hỏa bốc lên trong lòng không ngừng dày vò khiến hần như sắp nổ tung ra.

Trên trán hần lúc này mồ hôi ròng ròng, quần áo ướt nhẹp, từ khi trưởng lão bắt tử bắt hần trông coi thi thể của nữ tử xích lôa, hần liền không yên ổn được một phút nào.

Hần vốn muốn đi ra khỏi đại điện thông thả dạo một vòng cho dục hỏa hạ xuống, nhưng cửa đại điện đóng chặt, hần căn bản mở không ra, chỉ đành tiếp tục ở bên trong đại điện.

Đường Túc Ly đã từng là một, kiêu ngạo tự phụ, thế nhưng cuộc đời làm khôi lỗi nhiều năm trải qua sỉ nhục khiến cho nhân cách hần đã méo mó, nhân tính trong hần đã bị sự sỉ nhục làm cho mờ nhạt hầu như không còn.

Vận khí của hần kém đến cực điểm, từ khi hần tu luyện thứ gọi là Phách Hoàng Thiên Kinh, hần đã bước lên một con đường không có lối về.

Chịu sự ảnh hưởng của công pháp, hiện tại hần rất dễ nóng nảy, hơn nữa như cầu phát tiết rất mạnh, cần phải có nữ nhân hoặc là giết người để phát tiết.

Đường Túc Ly lúc này đang nghĩ mọi biện pháp, thậm chí là nhớ đến rất nhiều hồi ức bị thương để áp chế đoàn hỏa diễm hùng hực thiêu đốt trong lòng. Nhưng vào lúc này, bất chợt có một tiếng rên rỉ yếu ớt vang lên, không thể nghi ngờ chính là một tiếng sét giữa trời quang, khiến cho tâm tình đang dần bình tĩnh của hần triệt để bị phá vỡ.

Đường Túc Ly quay sang, khi ánh mắt hần rơi trên thân thể nữ nhân nằm trên mặt đất liền không thể dời đi được, trong mắt hần hỏa diễm hùng hực một lần nữa bốc lên, hầu như thiêu đốt toàn bộ lý trí của hần, chỉ còn lại thú tính dục vọng.

- Nữ nhân này còn sống?

Đường Túc Ly thực sự không nhận nổi nữa, lúc này rốt cuộc hần cũng đứng dậy, gian nan tiến về phía thi thể nữ nhân kia, mỗi một bước đều vô cùng nặng nề. Mặc dù hần biết thi thể nữ nhân này không động vào được, nhưng bộ ngực phong mãn kia, khe kín âm u thần bí kia, làn da mịn màng trắng muốt kia, còn cả như lời trưởng lão bắt tử từng nói qua, đây là một thể thân của vị Trường Sinh giáo chủ cầu hồn nhiếp phách.

Vào lúc này, Đường Túc Ly không nhận được tưởng tượng nữ nhân kia thành Trường Sinh giáo chủ, lại tưởng tượng khi nữ nhân kia uốn éo hầu hạ dưới thân hần, mặc cho hần phát tiết.

Không chịu nổi nữa.

Nghĩ tới đây, Đường Túc Ly bước nhanh hơn, khi thấy thi thể nữ nhân kia dường như bắt đầu hô hấp trở lại, hỏa diễm trong đầu hần dường như nổ ầm một tiếng, triệt để bạo phát ra.

Gầm!

Đường Túc Ly gầm lên một tiếng, như là dã thú động dục, điên cuồng xé rách quần áo trên người mình, lột trần như nhộng, rồi lập tức nhào lên trên người nữ tử kia.

Lúc này hần giống như một con độc xà điên cuồng, không ngừng cắn lên thân thể hoàn mỹ đó, khiến làn da mịn màng hiện lên rất nhiều dấu răng. Hần vừa gầm lên, vừa không ngừng mò mẫm tìm kiếm cái khe sâu âm u thần bí mang đến cho hần cảm giác mềm mại sung sướng.

Nữ tử kia lúc này cũng bất chợt phát ra một tiếng rên rỉ như có như không. Không thể nghi ngờ đây chính là một liều xuân dược cực mạnh.

Gầm!

Sau khi hần tìm tới được cái khe sâu thần bí âm ý, lập tức cả người ưỡn lên, hung hăng đâm vào một phát. Nương theo một cổ khoái cảm tột đỉnh truyền đến, hần không ngừng rống lên, dùng sức ôm lấy thân thể nữ tử kia, bắt đầu điên cuồng đẩy vào, hần không thể tiến hần vào trong thân thể nàng vậy.

Nhưng mà...

Ngay sau khi Đường Túc Ly vừa dứt vào, bắt đầu không ngừng điên cuồng phát tiết, nữ tử này đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đỏ hiện lên một vết hồng mang u dị.

Khi Đường Túc Ly không ngừng điên cuồng chinh phạt, hồng mang trong đôi mắt nàng càng ngày càng kịch liệt, làn da vốn tái nhợt lúc này cũng trở nên hồng nhuận hơn nhiều, còn cả mái tóc của nàng cũng bắt đầu dài ra một cách quỷ dị.

Đường Túc Ly trong lúc điên cuồng ngẩng đầu lên nhìn, chợt thấy nữ tử kia mở mắt, đồng thời trong mắt hiện lên hồng mang, nhất thời cả người giống như bị điện giật, phảng phất như rơi vào một thế giới huyết sắc, không thể nào tự kiềm chế được.

Hần trở nên sợ hãi, cũng ý thức tới lời khuyên của trưởng lão bất tử. Đường Túc Ly thanh tỉnh lại rất nhiều, hần muốn rút ra khỏi thân thể nữ tử đó.

Thế nhưng đã muộn.

Nữ nhân này bắt chợt hét lên một tiếng chói tai, mãnh liệt nhổm dậy, đè Đường Túc Ly xuống dưới thân, mang theo những tiếng gào hét điên cuồng, không ngừng nhấp nhô thân thể tuyết trắng hưởng thụ khoái cảm, đồng thời bên trong khe sâu thần bí kia sản sinh ra một cổ hấp lực cực kỳ mạnh mẽ, không ngừng hấp thu lấy tinh hoa Đường Túc Ly bắn ra.

Đường Túc Ly Mà lúc này đã hoàn toàn bị sợ hãi thay thế, hần cảm giác tinh hoa trong cơ thể dường như đang bị một cổ hấp lực điên cuồng hút lấy.

Bởi vì sợ hãi, hần điên cuồng hét lên, hần muốn đẩy thân thể nữ tử này ra, liều mạng đem nữ nhân này đánh chết, thế nhưng tinh hoa cùng với huyết khí trong cơ thể tiết ra cực nhanh, khiến hần trở nên vô lực.

Mà lúc này, nữ tử cười trên người hần con người đỏ như máu, giống như là một khối bảo thạch huyết sắc, bắn ra từng cổ quang mang rực rỡ. Nàng điên cuồng không ngừng hấp thụ tinh hoa cùng với khí huyết trong cơ thể Đường Túc Ly, thậm chí còn muốn thôn phệ lấy tinh phách cùng linh hồn hần.

Giờ khắc này, Đường Túc Ly đã hoàn toàn vô lực, hần giống như là một túi nước không ngừng bị vắt kiệt, làn da dần dần trở nên khô nứt, thân thể cũng bắt đầu héo rút đi, thậm chí sắp trở thành da bọc xương.

Nếu như không có người đến ngăn cản, hần sẽ bị thi thể nữ tử quỷ dị này triệt để hút khô.

Nhưng lúc này, đột nhiên hồng quang trong mắt nữ tử dần dần ảm đạm đi, sau khi đã thôn phệ hầu như toàn bộ tinh khí của Đường Túc Ly, bắt chợt có một cổ lực lượng quỷ dị bắt đầu chậm rãi tụ tập hướng về thân thể hần.

Cổ lực lượng này thập phần mạnh mẽ, Đường Túc Ly sau khi đạt được cổ lực lượng này, thân thể vốn chỉ con da bọc xương của hần lại đột nhiên bắt đầu toả sáng sinh cơ, những nơi vốn đã khô quắt cũng bắt đầu dần dần căng lên, càng trở thêm rắn chắc dẻo dai.

Lúc này, tóc của Đường Túc Ly bắt đầu điên cuồng mọc dài ra, thân thể hần thậm chí còn trở nên cường tráng. Sau khi cổ lực lượng kia tràn vào thân thể hần, hần cảm nhận được một lực lượng trước nay chưa từng có lưu chuyển trong cơ thể, khiến hần càng thêm trở nên cường đại.

Biến hóa bất ngờ này khiến Đường Túc Ly kinh ngạc đến ngây người, nhưng sau khi cảm nhận thấy cổ lực lượng cường đại kia, một cảm giác vui vẻ không ngừng dâng lên trong lòng.

Thế nhưng chính hần cũng không nhận ra được, lúc này đôi mắt của hần cũng đã dần dần biến thành một loại huyết sắc. Nhân tính hần vốn méo mó, lúc này linh hồn cũng đã điên cuồng vận vẹo, bản tính của hần trong niềm vui vẻ biến thái này cũng đã triệt để mất phương hướng.

Gào!

Lúc này, nữ tử kia bất chợt gào lên một tiếng, giống như đã hoàn thành một nghi thức nào đó. Đôi con người huyết sắc đỏ rực tròng lên nhìn Đường Túc Ly, Đường Túc Ly dường như cũng hiểu mệnh lệnh của nữ nhân kia, cứ để thân thể xích lỏng như vậy quay người lại, hướng về phía đại môn của đại điện.

Rầm!

Đường Túc Ly đi tới trước cửa, đối diện với đại môn đóng chặt hét lớn một tiếng, lập tức một quyền nặng nề oanh kích lên trên cửa, sau khi một tiếng bạo liệt vang lên, cả đại điện đều rung chuyển, đại môn ầm ầm đổ xuống.

...

Cùng lúc đó, sau khi tiến nhập Địa Tâm Ly Cung, Trường Sinh giáo chủ mang theo U La Vương cùng hai vị trưởng lão bất tử đi tới trước Tử Hỏa Tế Đàn, bất chợt cảm ứng được điều gì đó, cước bộ hơi ngừng lại.

U La Vương thấy vậy bèn hỏi;

- Phát sinh chuyện gì?

Trường Sinh giáo chủ đột nhiên cười duyên, nói:

- Phế vật các ngươi mang đến quả nhiên là có tiềm chất làm nhân chủng, hẳn cuối cùng cũng không nhận được mê hoặc mà làm việc đó với thi thể kia, khanh khách!

- Kết quả sẽ thế nào?

U La Vương cảm thấy Trường Sinh giáo chủ đã sử dụng tâm cơ với hắn, trong lòng hắn có cảm giác không quá thoải mái, liền trầm giọng hỏi.

Trường Sinh giáo chủ nói:

- Đầu tiên hắn sẽ bị hút khô, sau đó sẽ bị biến thành nhâncunrg, bởi vì bản thân hắn là Nhân tộc, đã từng có được tạo hóa khí vận, cho nên hắn cũng có được tiềm chất trở thành Dị Linh Hoàng.

Nhưng càng khiến cho bản tọa ngoài ý muốn chính là, kẻ này cùng với thần hồn của Huyền Nữ mà bản tọa đau khổ tìm kiếm bấy lâu lại có liên quan rất lớn. Chỉ cần tìm được thần hồn của Huyền Nữ, như vậy Thiên Nữ điện hạ hoàn toàn có thể chế tạo ra một Dị Linh Hoàng có thể khống chế Dị Linh Vương. Đến lúc đó, Nhân tộc này sẽ trở thành nô dịch của chúng ta, ha ha ha...

Nói xong, Trường Sinh giáo chủ đột nhiên cười như điên, khiến cho hai ngọn song phong trước ngực rung lên như ba đào.

U La Vương cười lạnh một tiếng:

- Không nên nghĩ những thứ mỹ diệu như thế, nếu như dễ dàng thực hiện như vậy thì bản tọa đâu phải khổ tâm gần nghìn năm mà vẫn chưa mở ra được U Tuyền Huyết Hà. Thiên Nữ nếu có thể khống chế Dị Linh Hoàng thì mấy nghìn năm trước cũng đã làm được rồi, hà tất phải chờ đến hiện giờ.

Trường Sinh giáo chủ lại nói:

- Đừng cho là ta không biết ngươi có chủ ý gì, trong U Tuyền Huyết Hà kia có hai vị cường giả hoang đã từng bị Thiên Thủ Ngự Giả đánh rơi vào đó.

Hai cường giả này đều là Thiên Tru Giả từng bị ma hóa, thực lực mạnh mẽ, những Dị Linh phổ thông chỉ có thể phụ thuộc vào họ, căn bản không có khả năng chuyển hóa họ thành Dị Linh.

Người trăm phương nghìn kế muốn mở U Tuyền Huyết Hà là để thả họ ra, theo ta đoán ngươi cùng với họ hẳn là có quan hệ lớn lao, nói không chừng còn là thân thích, bọn họ hẳn là có thể khống chế được Dị Linh trong U Tuyền Huyết Hà. Bản tọa nói có đúng không, ha ha?

Nghe thấy lời này, con người bên dưới lớp mặt nạ hắc ám của U La Vương bộc phát u quang.

669. Chương 675: Thiên Nữ Cùng Tứ Đại Thiên Vương.

Thời kỳ thượng cổ, bọn họ vốn là những tồn tại cường đại có thể sánh vai cùng Long tộc mà trí tuệ thì không thua gì Nhân tộc, bởi vậy mới tạo nên một chủng tộc có ưu thế cao hơn các chủng tộc khác, thậm chí còn trường kỳ chìm đắm trong sự tự cao tự đại của truyền thừa huyết mạch cao quý, từ đó để Nhân tộc vượt lên trước, thay thế nắm giữ địa vị thống trị thế giới.

Mà Thiên tộc, họ không muốn sống cùng một phiên không gian cùng với Nhân tộc thấp hèn như con kiến hôi, nên họ cùng với Long tộc cùng tiến đến sinh tồn trong một không gian khác.

Nhưng trên thực tế cũng không phải là như vậy, Thiên tộc cùng với Long tộc không có trí tuệ cùng với sức sáng tạo của Nhân tộc cho nên họ dần dần suy sụp, mà thực chất cũng là Nhân tộc cường đại đã bức bách họ phải rời đi, là bị động chứ không phải chủ động.

Long tộc từ xưa đến nay luôn là loài sinh vật cường đại đứng trên đỉnh cao, bọn họ có phương thức sinh tồn đặc biệt, bởi vì vậy họ cùng với Nhân tộc cũng không có quá bao nhiêu xung đột mâu thuẫn.

Thế nhưng Thiên tộc lại không vậy, lòng đố kỵ của họ rất mạnh, tâm lý trả thù cũng rất mạnh, bởi vì tự đại cùng với cao ngạo, còn có huyết mạch thiên phú cao quý, khiến cho họ vì bảo vệ tự tôn của mình mà đã tiến hành vô số lần chiến tranh cùng Nhân tộc, cho nên hai chủng tộc đã kết một đoạn thâm cừu khó có thể biến mất.

Thiên tộc không giờ phút nào không muốn làm chúa tể tất cả, nô dịch Nhân tộc, để Nhân tộc trở thành nô lệ của bọn họ.

Nhưng Nhân tộc thì ngược lại, họ không muốn tiêu diệt Thiên tộc. Sau khi sinh tồn phát triển trong phiên không gian của mình, họ có văn minh cùng với truyền thừa của bản thân, không ngừng phát minh sáng tạo rất nhiều sự vật mới mẻ, thậm chí trong Nhân tộc còn sinh ra được Thiên Thủ Ngự Giả mà bất luận chủng tộc nào cũng chưa từng xuất hiện.

Bên trong thế giới Thiên tộc, thực lực cường đại chính là tượng trưng cho địa vị xã hội cao thấp, thân phận giai tầng, pháp tắc nhục nhọc cường thực ở nơi này thể hiện còn tàn khốc hơn so với Di Sinh thế giới.

Bên trong thế giới Thiên tộc, rừng rậm, hải dương, hỏa sơn chiếm đa số, chiếm tám phần mười toàn bộ thế giới, vền vền chỉ có một giải đất bình nguyên nho nhỏ, cũng bị thế lực cường đại nhất trong Thiên tộc chiếm đoạt.

Cho nên bọn họ đã thành lập thành thị phồn hoa nhất trong thế giới Thiên tộc, cùng với Thiên Vương Thánh Điện thống trị toàn bộ Thiên tộc.

Trong Thiên Vương Thánh Điện có bốn tòa đại điện cùng một tòa chủ thánh điện, trong mỗi một đại điện đều có một vị Thiên Vương thực lực cường đại tọa trấn. Bọn họ phân công quản lý nhiều bộ tộc trong một phương thế giới, được xưng là Tứ Đại Thiên Vương.

Ở trên Tứ Đại Thiên Vương chính là Thiên Nữ thực lực cực mạnh, hình thành nên một kim tự tháp làm chúa tể thế giới Thiên tộc.

Giờ khắc này, ở trên trung ương thánh đình bên trong chủ thánh điện của Thiên Vương Thánh Điện, có một nữ nhân mặc thánh bào trắng muốt, trên thanh bào có một chiếc mũ lớn, vài sợi tóc tử sắc lay động theo gió, tôn lên một tuyệt thế dung nhan mỹ hoặc chúng sinh, tràn ngập cao quý, ưu nhã, thậm chí còn có phần lãnh khốc.

Ngọc thủ của nữ nhân này cầm một cây bích ngọc trượng có khảm bảo thạch thần bí, phía sau lưng nàng là một đôi cánh thiên thần trong suốt sáng rực, càng phụ trợ cho vẻ cao quý của nàng.

Bất quá lúc này nàng ngồi trên thánh vị ở giữa thánh đình, không nói một lời, trong thần thái tràn ngập lãnh khốc cùng với uy nghiêm vô tận.

Nữ nhân này chính là người tối cường trong Thiên tộc, chính là Thiên Nữ.

Bên dưới thánh đình nơi nàng ngồi, có hai hàng thánh vị đối diện nhau, phân biệt có bốn vị dung mạo thần thái cao quý, nhưng thần sắc đều lộ ra vẻ ngưng trọng trầm tư, thậm chí còn có chút phần nô kích động.

Bốn người này, chính là Tứ Đại Thiên Vương bên dưới Thiên Nữ.

Lúc này, một vị thiên vương có mái tóc tuyết trắng, đôi mắt màu lam sâu thẳm, trên trán có một con mắt thứ ba, hai bên má đầy lông trắng, sau lưng cũng mọc ra một đôi cánh màu trắng, hình thể cao to, mặc kim giáp thánh y, hết sức khí phách uy nghiêm đột nhiên đứng lên, nói:

- Thánh Vương điện hạ, bộ lạc Độc Giác nhân ti tiện kia vậy mà dám tư tằng Thạch Trung Linh Hỏa, không dâng lên cho Thánh Vương Điện.

Đây quả thực chính là một sự vũ nhục cho huyết thống cao quý của chúng ta, thuộc hạ yêu cầu triệu tập bộ tộc Thánh Không Chi Linh, nhất cử san bằng bộ tộc Độc Giác nhân hạ tiện kia, rồi tiếp tục đi tới Di Sinh thế giới, tiêu diệt hai bộ tộc nhân loại thấp hèn, đoạt lấy Thạch Trung Linh Hỏa cùng với Sí Trung Huyền Hỏa.

Nghe thấy lời này, một vị thánh vương ở bên cạnh toàn thân tràn ngập một cỗ hỏa diễm hồng rực, khí tức nóng bỏng, thân thể hần phảng phất do hỏa hồng nguyên tố kết hợp lại mà thành, làn da cũng là một màu hỏa hồng trong suốt, tóc màu xích hồng, mặc một bộ dung nham chiến giáp đứng lên, thân thể bỗng bành phiêu phù, phát ra một luồng thanh âm nóng rực nói:

- Sự tình có liên quan đến lửa, đầu thế giao cho Thánh Không Chi Linh người, các người thân phận cao quý, vạn nhất làm cháy mất đôi cánh thiên vũ cao tụy trắng muốt kia chẳng phải đáng tiếc sao. Việc này phải do Xích Luyện Chi Linh ta đứng ra là thích hợp nhất. Huống hồ chuyện này phát sinh ở khu vực giáp giới với lãnh địa của bản thiên vương, tự nhiên sẽ do bản thiên vương đứng ra.

Vừa nghe lời này, Thánh Không Thiên Vương thần sắc mới hòa hoãn lại, tựa hồ rất hưởng thụ lời khen ngợi kia, liếc mắt nhìn liếc mắt trên ghế chủ vị rồi ngồi xuống.

Bất quá, Xích Luyện Thiên Vương tuy rằng tranh đoạt được cơ hội xuất chiến, nhưng Thiên Nữ ngồi ở trên thánh vị lúc này vẫn không lên tiếng, sắc mặt có chút âm trầm, không thể làm gì khác hơn đành ngượng ngùng ngồi về vị trí.

Rốt cục, Thiên Nữ đột nhiên mở mắt, hiện lên một màn quang mang lãnh khốc, sau đó nàng liền nhìn về phía hai nữ thiên vương tương đối an tĩnh trong Tứ Đại Thiên Vương, cũng chính là Hãn Hải Thiên Vương cùng Mộc Tôn Thiên Vương.

Hãn Hải Thiên Vương thoát nhìn rất bình tĩnh, trên vóc người yếu điệu phong mãn của nàng treo đầy trang sức tinh mỹ tỏa ra những lực lượng thần bí, ẩn lộ trong đó là hai đỉnh song phong hồng phấn, cái cổ trắng nõn có đeo một tảng đá lam sắc giống như một chiếc gương nhỏ, càng hiển hiện vẻ thần bí.

Nửa người dưới của nàng, lại là một tầng lân phiến lấp lánh tỏa ra quang thải chín màu, tràn đầy màu sắc mỹ lệ, dao động lực lượng thần bí. Nàng không có chân, có cũng chỉ là một cái đuôi vô cùng có lực dụ hoặc, hiển nhiên nàng chính là một nhân ngư mỹ lệ.

Phát hiện ra Thiên Nữ đang nhìn mình, lúc này Hãn Hải Thiên Vương liền phiêu phù đứng lên, cái đuôi mỹ lệ quệt xuống mặt đất, thân thể hơi khom lại, cất tiếng nói:

- Thánh Vương điện hạ có gì phân phó?

Thiên Nữ nói:

- Vị công chúa nhân ngư thứ chín người phái tới thế giới Nhân tộc có truyền tin tức gì về không?

- Thưa Thánh Vương điện hạ, Cửu nhi lần trước truyền quay về, chỉ hồi báo rằng trong thế giới Nhân tộc đã chiếm được một mảnh đại lục, không chế một đế vương khôi lỗi, chuẩn bị công phạt các lãnh địa khác, về sau lại báo tiến độ đang chậm lại bởi vì Di Linh rực rạch xuân động. Về sau thuộc hạ không nhận được tin tức gì nữa, dù đã chủ động liên lạc nhưng vẫn không được, tựa hồ bị một cỗ lực lượng ngăn cản!

Nghe lời này, Thiên Nữ một lần nữa rơi vào trầm mặc, rồi trầm ngâm nói:

- Lần trước bản tọa có phái Tử Tinh Lão Tổ đi thăm dò thế giới Nhân tộc, đến nay vẫn không có tin tức truyền về. Chỉ sợ nhiệm vụ của hắn đã thất bại. Nhưng Tử Tinh Lão Tổ đã đi đâu, bản vương vẫn có thể

cảm giác được hấn chưa tiêu vong. Hơn nữa lực lượng cảm bản tọa hạ trong cơ thể hấn cũng không có phản ứng

Thánh Không Thiên Vương nói:

- Điện hạ, gần đây bản tộc thường xuyên có người đưa tin, dường như rất nhiều bộ lạc trong Di Sinh thế giới đã cấu thành liên minh, chúng đã tiêu diệt bộ lạc Độc Giác nhân, có xu hướng tiến công một số bộ tộc chúng ta rải rác tại thế giới đó!

Thiên Nữ nhìn về phía Thánh Không Thiên Vương hỏi:

- Long tộc có phản ứng gì không?

Thánh Không Thiên Vương nói:

- Long tộc đang bận đối phó với Dị Linh Vương xâm nhập, đối với sự tình những bộ tộc hèn mọn này cũng không thèm để ý. Mà Tử Vi Long tộc của Di Sinh thế giới tựa hồ đối với việc này cũng không hề có bất kỳ cử động cùng phản ứng nào, đối ngoại của họ vẫn luôn phòng bị sự xâm nhập của Dị Linh Vương, còn về sự vụ đối nội cũng không thèm để ý tới.

Đúng lúc này, hai thị nữ của Thiên Nữ đột nhiên vội vã tiến vào đại điện, đi tới trước thánh chủ tọa, khom người nói:

- Điện hạ, vừa nhận được tin tức, mấy ngày trước đây, một Thiên Tru Giả Nhân tộc đến Di Sinh thế giới, lấy đi Sí Trung Huyền Hỏa trong bộ lạc Cửu Phượng, rồi sau đó lại đánh lén bộ tộc Độc Giác nhân lấy đi Thạch Trung Linh Hỏa. Sau khi thuộc hạ điều tra, trước đó hấn đã từng xuất hiện ở địa phương trấn áp Sử Nữ, sau khi giao chiến cùng với Tử Tinh Lão Tổ thì Tử Tinh Lão Tổ cũng không còn tung tích!

Thiên Nữ vừa nghe vậy đã nhú mày, khóa bảo thạch quý dị trên mi tâm giống như một con người thứ ba hé ra quang mang thần bí.

Ngay sau đó, một thị nữ khác bẩm báo:

- Điện hạ, thuộc hạ trải qua điều tra, hiện nay liên hệ giữa chúng ta và Di Sinh thế giới thập phần trắc trở, có một số thông đạo không gian bị người dùng lực lượng cường đại ngăn chặn, xung quanh đầy vòng xoáy chân không, sợ rằng trừ Tứ Đại Thiên Vương, các tộc nhân khác rất khó tiến vào đó để đến Di Sinh thế giới.

- Lại là tiểu tử Nhân tộc kia!

Thiên Nữ lúc này đột nhiên từ chủ tọa đứng lên, ánh mắt lãnh khốc mang theo vài phần oán độc, lạnh lùng thốt;

- Xem ra, bản vương vẫn còn có chút khinh thị thực lực cùng trí tuệ tiểu tử Nhân tộc kia, lần này, bản vương sẽ tự mình đi gặp hấn!

670. Chương 676: Nhân Ngư Công Chúa.

Thánh Không Thiên Vương lúc này hai mắt chiến ý dày đặc, nóng lòng khiêu chiến, người này căn bản sẽ không đem tiểu tử Nhân tộc để vào mắt.

Bất quá Thánh Không Thiên Vương cho tới nay vẫn là người có thực lực mạnh nhất trong Tứ Đại Thiên Vương. Hơn nữa chủng tộc huyết thống của hấn là nhất mạch tương thừa cùng với Thiên Nữ. Trong thế giới Thiên tộc cũng là cao quý nhất. Lấy sự cao ngạo của hấn, chưa từng đem Nhân tộc nhỏ bé hèn mọn để vào mắt, hấn cho rằng, dù cho tồn tại cường đại nhất trong Nhân tộc hấn cũng có thể dễ dàng ứng phó.

Lúc này Mộc Tôn Thiên Vương vẫn chưa từng có động tĩnh đột nhiên liếc đôi mắt phỉ thúy màu xanh lục nhìn Thánh Không Thiên Vương, hai cái sừng trên đầu nàng rất dài, giống như là sừng hươu, khiến cho nàng như đang đội một chiếc hoàng quan, càng tỏ ra uy nghiêm cao quý.

Mộc Tôn Thiên Vương thản nhiên nói:

- Lễ nào các vị không nhìn ra sao, đây rõ ràng là một bố cục tiểu tử Nhân tộc bố trí ra, nếu như hắn không chủ động đến đây, như vậy tự nhiên sẽ dùng những thủ đoạn này dẫn dụ điện hạ tự mình đi tới, nói không chừng người này đang thiết kế một cái bẫy chờ đợi điện hạ. Hơn nữa thực lực người này có thể bố trí đại lượng vòng xoáy chân không, phong ấn những thông đạo truyền tống bí mật lui tới các đại thế giới, nói rõ thực lực hắn căn bản không kém. Thánh Không Thiên Vương dù cho có đi cũng chưa chắc đã là đối thủ, chỉ là sự hi sinh vô ích mà thôi!

Nghe lời này, Thánh Không Thiên Vương giận dữ nói:

- Người nói cái gì, ý của người là bản tọa không phải đối thủ của tiểu tử Nhân tộc kia, là chịu chết vô ích sao. Lễ nào các người nghe nói tiểu tử kia là Thiên Tru Giả đều đã sợ hãi. Nhớ năm đó, Thiên Tru Giả trong Nhân tộc kia không phải bị bản tọa cùng điện hạ nhất cử giết chết sao, bản tọa còn gì phải sợ?

Xích Luyện Thiên Vương lúc này cũng phụ họa nói:

- Thánh Không các hạ nói rất có đạo lý, sự cường đại của bản tộc, dù là Long tộc cũng không dám chạm đến, phải dùng lễ nhượng Thiên tộc ta ba phần, huống chi là Nhân tộc thấp hèn kia. Nếu Mộc Tôn các hạ lo lắng, như vậy lần này do bản tọa cùng với Thánh Không các hạ xung phong cùng nhau tới Di Sinh thế giới, để xem tiểu tử Nhân tộc kia có bao nhiêu năng lực!

Dứt lời, Xích Luyện cùng với Thánh Không liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hướng Thiên Nữ chờ lệnh:

- Xin điện hạ ân chuẩn chúng ta xuất chiến!

Lúc này Mộc Tôn Thiên Vương cũng đứng ra nói:

- Điện hạ, thuộc hạ có một kế sách, không biết có thể thực thi hay không, xin điện hạ định đoạt!

Thiên Nữ ngẫm lại, cảm thấy Thánh Không Thiên Vương nói cũng không sai, năm đó Thiên Tru Giả kia chính là Huyền Nữ còn bị nàng giết chết, mà lần này đột nhiên nhảy ra một tiểu tử Nhân tộc, nàng sao phải sợ, huống hồ để thủ hạ đi tìm hiểu thực lực hắn, rồi sau đó nàng lại ra mặt đối phó sẽ càng nắm chắc phần thắng hơn.

Cho nên sau khi nghe Mộc Tôn Thiên Vương nói, liền tỉnh táo lại, nói:

- Mộc Tôn người có kế hoạch gì, nói thử ta nghe!

Mộc Tôn Thiên Vương nói:

- Điện hạ, ngài có còn nhớ rõ hai Thiên Tru Giả của Ảnh tộc cùng Bán Thú tộc bị ngài đánh rớt xuống Huyết U Địa Ngục không?

Vừa nghe lời này, Thiên Nữ nhướng mày, liền bình tĩnh hiểu ra ý tứ của Mộc Tôn Thiên Vương, không khỏi khen:

- Mộc Tôn, người quả nhiên là túi khôn tốt nhất của bản vương!

Dứt lời, Thiên Nữ liền nhìn về phía hai vị thiên vương khác, nói:

- Đã như vậy, Thánh Không cùng với Xích Luyện nghe lệnh, các người lập tức liên thủ đi tới Di Sinh thế giới, mặt khác các người có thể mang theo hai nô bộc Nhân tộc của bản vương đi cùng, tiểu tử kia nhìn thấy hai người này tất có cố kỵ, tốt nhất các người hãy bắt tiểu tử Nhân tộc về đây, nếu như không thể bắt giữ, vậy trực tiếp tiêu diệt rồi đem mệnh cách hắn về!

- Thuộc hạ lĩnh mệnh!

Xích Luyện Thiên Vương cùng với Thánh Không Thiên Vương đồng thanh lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Đợi sau khi hai vị thiên vương rời khỏi đây, Thiên Nữ lại nói:

- Hai tên ngu xuẩn này, bọn chúng chưa nắm thiết thời thì chưa biết lợi hại trong đó. Đối phó với Nhân tộc mà không dùng mưu kế sách lược, lại muốn dùng vũ lực để chinh phục là không thể nào!

Dứt lời, Thiên Nữ quay sang Mộc Tôn, nói:

- Mộc Tôn, nghiên cứu tiến hóa Dị Linh của người tiến độ thế nào rồi?

Mộc Tôn nói:

- Trải qua khiếm nghiệm sơ bộ, có bốn thành nắm chắc sử dụng được Dị Linh tiến hóa, vừa có được trí tuệ vừa bị chúng ta khống chế!

Thiên Nữ gật đầu nói:

- Bốn thành cũng tốt, hãy chế tạo số lượng lớn rồi đưa vào sử dụng, chuyện này người toàn quyền phụ trách, bất kỳ nô bộc nào không nghe sai phái, người có thể tự do xử trí!

- Thuộc hạ lĩnh mệnh!

Trong ánh mắt Mộc Tôn hiện lên quang mang quỷ dị, gật đầu tuân mệnh.

Hãn Hải Thiên Vương bên cạnh thần sắc mang theo một chút không đành lòng, môi hơi mấp máy nhưng cũng không nói thành lời.

Thiên Nữ thấy nàng thần sắc do dự, bèn nói:

- Hãn Hải, người có lời gì cứ việc nói thẳng, bất quá trước mặt bản vương, người tốt nhất nên đem bản tâm thiện lương của người vứt bỏ đi, bản vương không cần thiện lương công chính, chỉ cần chinh phục cùng với hủy diệt, người hiểu ý ta chứ?

Hãn Hải Thiên Vương nói:

- Điện hạ, họa Dị Linh tới, tạo thành hủy diệt trầm trọng đối với sinh linh, Thiên tộc cũng đã chịu thiệt hại sâu nặng, dùng những phương pháp này thủy chung vẫn có phần tàn nhẫn tà ác, hơn nữa Nhân tộc cũng không có uy hiếp gì với chúng ta, vì tương lai, điện hạ có thể cân nhắc hay không...

- Đủ rồi!

Thiên Nữ vừa nghe Hãn Hải Thiên Vương có ý muốn khuyên can, lúc này giận dữ vung tay lên ngắt lời nàng, nơi:

- Người vẫn như cũ không chịu bỏ đi bản tâm giả nhân giả nghĩa của mình, không muốn phối hợp với kế hoạch của bản vương. Bản vương nhìn vào phần trung thời của các đời Hải tộc mà lần này không truy cứu, bất quá sự tình của Thiên tộc về sau người cũng không cần quản nữa, quay về trông nom cho tốt bốn phân các bộ tộc trong hải vực, nếu để cho bản vương phát hiện các người ở sau lưng làm những việc giả nhân giả nghĩa, bản tọa tuyệt không tha thứ, lui ra đi!

Trong thần sắc Hãn Hải Thiên Vương mang theo một chút bất đắc dĩ, sau khi hành lễ liền rời khỏi đại điện.

Thiên Nữ nhìn theo dáng người phong mãn, trong mắt hiện lên một mảnh u quang, cũng không nói lời nào.

Mộc Tôn nói:

- Điện hạ, Hải tộc dù sao cũng là chủng tộc phụ thuộc của Thiên tộc, mà Hãn Hải Thiên Vương đời thứ chín mươi ba này lại vô cùng thiện lương nhu nhược. Nhưng hải tộc cũng không thuộc về Thiên tộc ta, không cùng tộc tất có dị tâm. Không bằng thừa lúc sớm diệt trừ đi, để tránh bọn họ làm ra sự tình bất lợi cho Thiên tộc...

Thiên Nữ ngắt lời nói:

- Dù cho Hải tộc sinh dị tâm thì cũng có thể làm gì được bản vương. Bất quá hải vực mệnh mông khổng lồ, bản vương một mực trấn an, chỉ cần bọn họ không sinh sự với bản vương là đủ, muốn diệt trừ bọn họ cũng không phải là chuyện dễ dàng, bản vương còn không có năng lực để khiến biển rộng khô kiệt, trừ phi bản vương đạt được lực lượng bản nguyên của thủy!

...

Hãn Hải Thiên Vương sau khi ra khỏi Thiên Vương đại điện, hai thị nữ của nàng sớm đã thành chờ ở một bên.

Thấy thiên vương trở lại, hai thị nữ đang muốn nói chuyện, Hãn Hải đột nhiên dùng ánh mắt ngăn lại, nhìn về phía Thiên Vương Thánh Điện rồi nói:

- Quay về đi!

Dứt lời, nàng vung tay, một lần bọt nước bốc lên, lập tức bọt nước liền biến thành một thủy môn thần kỳ, Hãn Hải tiến vào thủy môn kia, đợi sau khi hai thị nữ tiến vào theo, thủy môn liền lập tức tiêu thất, ba người cũng không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau một khắc, trên một bình thai sâu trong hải vực mênh mông, lúc này một đạo quang mang lam sắc thoáng hiện, lập tức thủy môn xuất tại nơi này, liền thấy Hãn Hải Thiên Vương dẫn theo hai thị nữ bước ra, những chiếc đuôi cá mỹ lệ của họ bên trong hải dương càng tỏa ra một cỗ quang mang thần bí mà mỹ lệ.

Sau khi tiến vào lãnh địa của mình, Hãn Hải Thiên Vương lúc này mới hỏi hai thị nữ:

- Có chuyện gì, nói đi!

Một thị nữ nhân ngư nói:

- Đại công chúa điện hạ, Tam công chúa điện hạ ở Di Sinh thế giới dùng "Đại hải chi âm" truyền tin về, bọn họ nhận được tin từ thế giới Nhân tộc, Cửu công chúa Cửu công chúa muốn thông qua sự dung hợp giữa Địa Tâm Tử Hỏa cùng với Mộc Trung U Hỏa, lại kết hợp với lực lượng quy tắc nàng rút ra được từ trên người Dị Linh Vương để thoát khỏi đuôi cá, tiến hành biến thân. Nàng ở nơi này cũng không dựa theo mệnh lệnh của điện hạ mà hành sử, nàng thông qua một thân thể để cho Dị Linh Vương thôn phệ máu huyết của một nam tử Nhân tộc có tạo hóa khí vận, thành công tạo ra nhân chủng.

- Cửu nhi chết tiệt này, nàng vẫn không nghe lời khuyên cáo của ta, làm ra loại việc đại nghịch bất đạo này!

Sau khi nghe tin tức, trên mặt nhân ngư công chúa vốn rất bình tĩnh ôn nhu rốt cục cũng mang theo một chút phẫn nộ, nhưng như thể càng hiện lên một vẻ mỹ lệ kinh tâm động phách.

Một nữ tử nhân ngư vẻ mặt càng khác xa với người thường mà có phần giống với cá hơn, nói:

- Đại tỷ, kế hoạch bí mật thân thiện với Nhân tộc của chúng ta sợ rằng sẽ vì hành động tùy tiện làm bậy của Cửu nhi mà bị phá hủy mất. Hôm nay thông đạo truyền tống các nơi đã bị phong ấn, chúng ta không còn biện pháp nào truyền tin cho Cửu nhi, mà Cửu nhi từ trước đến nay vẫn không chịu sự quản thúc của đại tỷ, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thiên Nữ hành sự, từ đó mà nói, Cửu nhi đã triệt để đạo lạc rồi!

Hãn Hải trầm tư chốc lát, lúc này mới nói:

- Tứ nhi, dùng triệu tịch chi âm, tuyên bố tin tức với Tam nhi cùng Thất nhi ở Di Sinh thế giới, lần này hai đại thiên vương muốn phát động chiến tranh với Di Sinh thế giới, dẫn dụ ra vị Thiên Tru Giả của Nhân tộc để tiêu diệt, bảo các nàng đem tin tức này tiết lộ cho huyền tôn của Quy Linh bá bá tên là Quy Tinh Tử, chắc hẳn bọn họ sẽ có đối sách. Ta phải đi gặp Quy Linh bá bá, thương nghị một chút xem bước tiếp theo nên làm như thế nào!

Nhân ngư thị nữ nói:

- Đại điện hạ, Quy Linh lão nhân hôm trước đã đi tới Thận Hải Long tộc, đến nay còn chưa trở về!

- Quy Linh bá bá đi Thận Hải Long tộc làm gì?

Hãn Hải nghi ngờ nói.

Nhân ngư Tứ công chúa nói:

- Hãn muốn đi gặp Thận Hải Long Vương, hi vọng đạt được sự ủng hộ của Thận Hải Long tộc, để bảo hộ cho Hoàng Kim gia tộc chúng ta, hẳn nói hẳn có một loại dự cảm, rất có thể Thiên Nữ sẽ động thủ với đại tỷ!

Hãn Hải công chúa thở dài một hơi nói:

- Thiên Nữ không có được lực lượng thủy bản nguyên, muốn diệt Hải tộc ta cũng không phải một việc dễ dàng. Thế nhưng Hải tộc ta từ trước đến nay suy yếu đã lâu, chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Mà lần này Mộc Tôn lại nghiên cứu ra "tiến hóa dịch" có thể khống chế Dịch Linh, vạn nhất hấn bắt con dân Hải tộc để bí mật thí nghiệm, như vậy cả Hải tộc sẽ biến thành hải dương vong linh, đến lúc đó, Hải tộc cũng sẽ không còn tồn tại, ta nên làm gì bây giờ?

Nhân ngư Tứ công chúa nhin không được nói:

- Đại tỷ, theo tin tức ta đạt được từ Thất muội, vị Thiên Tru Giả Nhân tộc kia chẳng những có khả năng trong thời gian ngắn trở thành Thiên Thủ Ngư Giả, hơn nữa hấn còn có một thân phận bí mật trọng yếu hơn không bị Thiên Nữ biết được, đó chính là Tinh Khung Đại Đế. Có lẽ chúng ta có thể dựa vào vị Tinh Khung Đại Đế này.

Hải công chúa nghe vậy, cắn cắn môi, rốt cuộc cũng nói:

- Lập tức thay ta liên lạc với Thất nhi cùng Tam nhi, để cho họ liên lạc với Quy Tinh Tử, mời Quy Tinh Tử chuyển đạt rằng ta dùng danh nghĩa vua của Hải tộc, cầu kiến Tinh Khung Đại Đế!

671. Chương 677: Bí Mật Của U La Vương.

Ngay sau đó, cuồng phong nổi lên, sóng biển thét gầm, ầm ầm đập vào bờ hòn đảo.

Nơi nào đó sâu trong biển rộng, một vòng xoáy to lớn không gì sánh được dần dần hình thành, đại lượng sinh vật trong lòng biển bị vòng xoáy cuốn đi, thậm chí còn có một số hòn đảo nhỏ đơn độc cũng bị vòng xoáy cự đại này hút theo không còn bóng dáng.

Vòng xoáy này dần dần hướng về phía cửa phong ấn nơi hải vực do Địa Phù trấn áp, khiến cho toàn cô đảo Địa Phù bắt đầu xuất hiện hiện tượng rung động.

Đúng lúc này, nơi vòng xoáy kia đi qua, một trận ba động vạn vạo truyền đến, ngay sau đó liền thấy thân ảnh Hồ Tinh Tử xuất hiện tại nơi vòng xoáy vừa tàn phá bờ bãi.

Hồ Tinh Tử quan sát dị trạng nơi này, lỗ tai xù lông hơi hơi động, thấy vòng xoáy khi chảy qua phụ cận Địa Phù liền bắt đầu tiêu tán.

Tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, trong mắt Hồ Tinh Tử bất chợt hiện lên quang mang sắc bén, lớn tiếng kêu lên:

- Chết tiệt, trùng kế rồi!

Nói xong, Hồ Tinh Tử vội vàng vàng chạy về hướng hải đảo của Trường Sinh giáo.

Ngay khi hấn chạy đi, hấn cũng không biết lúc này trên hải đảo kia có một vệt hồng quang lao ra, bắn hướng về phương hướng đại lục, chỉ chốc lát đã không thấy hình bóng.

Địa Hỏa Ly Cung dưới đáy hải vực.

Lúc này trên Địa Hỏa Tế Đàn, có một nữ nhân thân thể xích lỏa đang lơ lửng giữa hai ngọn tử sắc hỏa diễm và thanh sắc hỏa diễm, người này chính là Trường Sinh giáo chủ.

Nhưng quỷ dị chính là, Trường Sinh giáo chủ có vẻ rất hưởng thụ, trong quá trình dung hợp lực lượng của hỏa diễm, nàng đã thu nạp lấy lực lượng quy tắc đó. Lúc này nàng đang hấp nạp lực lượng truyền ra từ trong hai cỗ hỏa diễm.

Nàng thông qua cỗ lực lượng cường đại đó khiến chiếc đuôi của mình hoàn toàn thoái hóa, rốt cục cũng như nguyên sinh ra đôi chân đầy đặn kêu gọi như thường nhân. Dung mạo của nàng vào lúc đó cũng đã sản sinh biến hóa cực đại. Giống như là một vị tiên nữ hư ảo, mỹ lệ động nhân còn mang theo cả một cỗ vị đạo thanh thuần.

Chỉ chốc lát, Trường Sinh giáo chủ sau khi hoàn thành nghi thức liền quát khẽ một tiếng, từ trong hỏa diễm phi thân ra, hai thị nữ lập tức cầm quần áo tiến đến khoác lên người nàng.

Lúc này, một thị nữ nói:

- Giáo chủ, U La Vương các hạ đã không còn kiên nhẫn nữa, hắn muốn xông vào!
- Để hắn vào đi, các người thủ tại chỗ này, nói với hắn bản tọa phải tiêu hóa một chút lực lượng mới này, sẽ không làm phiền đến hắn.

Dứt lời, trong đôi mắt Trường Sinh giáo chủ hiện lên một vẻ giảo hoạt, từ một cơ quan trong Địa Tâm Ly Cung rời đi, cũng không quay về hải đảo kia, mà trực tiếp ở dưới đáy biển hướng về phía đại lục lao đi.

U La Vương sau khi tiến vào Địa Hỏa Tế Đàn, thấy Trường Sinh giáo chủ đã không còn ở đó, liền hỏi qua thị nữ.

Thị nữ dựa theo nguyên văn Trường Sinh giáo chủ giao phó chuyển đạt lại cho hắn, U La Vương có chút hoài nghi. Nhưng khi cảm thụ trên tế đàn có hai cỗ hỏa diễm đang dung hợp, lúc này mới thoải mái gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, liền tung người nhảy lên Địa Hỏa Tế Đàn, bắt đầu thu nạp lực lượng bản nguyên hai cỗ hỏa diễm.

...

Cùng lúc đó, khi Hồ Tinh Tử chạy tới trên hải đảo, hắn quan sát cả tòa hải đảo thì không khỏi sắc mặt đại biến.

Đột nhiên lúc này tâm thần truyền đến một cỗ cảm ứng, sau khi nhận được tin tức, Hồ Tinh Tử cũng không dừng lại, liền lập tức lao đi như lưu tinh hướng về phía đại lục.

Chỉ chốc lát sau khi Hồ Tinh Tử rời đi, trên hải đảo bất chợt lại có một luồng hồng mang xuất hiện.

Khi hồng mang này dừng lại, liền thấy đó chính là nữ tử quỷ dị trong đại điện, lúc này cả người nàng xích lửa, trong tay mang theo một thân thể đệ tử Trường Sinh giáo bị nàng hút chỉ còn da bọc xương. Tên đệ tử này không chịu đựng được quá trình chuyển hóa và hấp thu của nàng, nên đã tinh tấn thân vong.

Nữ tử này nhìn về phía Hồ Tinh Tử vừa tiêu thất, sinh ra một tiếng gào thét, tựa hồ có chút phẫn nộ cùng không cam lòng, lập tức vắt thi thể trong tay sang một bên, hồng mang hiện lên trong con ngươi, lại tiếp tục bắt một đệ tử Trường Sinh giáo trên đảo chuẩn bị tiếp tục chế tạo chủng nhân.

Dị Linh Vương này đã hút khô hơn mười đệ tử Trường Sinh giáo, thế nhưng cơ hội chuyển hóa thành chủng nhân tương đối thấp, cho nên nó mới nổi giận, càng trở nên điên cuồng. Phàm là nam nhân trên đảo đều không chạy trốn khỏi ma trảo của Dị Linh Vương này, chỉ chốc lát nơi này đã trở thành địa ngục, khắp nơi đều là tử thi.

Lúc này, Dị Linh Vương trong lúc điên cuồng hấp thụ tinh huyết đã cấp tốc trưởng thành. Nó ném thi thể chuyển hóa thất bại trong tay đi, đôi mắt hồng sắc đột nhiên nhìn về hướng đại lục, nó chuẩn bị đi về phía đại lục để tiếp tục chế tạo chủng nhân.

Oanh!

Ngay khi Dị Linh Vương này muốn hóa thành một đạo lực lượng quy tắc độn quang mà đi, bất chợt có một đạo sấm sét từ trên không trung oanh kích xuống.

Gào gào!

Dị Linh Vương sau khi bị lực lượng sấm sét oanh kích trúng, đột nhiên sinh ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, chuẩn bị đào tẩu.

Oanh!

Lại một sấm sét quang mang theo một đạo luồng điện lam sắc dùng một loại tốc độ mắt thường khó phân biệt lần thứ hai đánh xuống.

Lực lượng trong thiểm điện sấm sét lần này còn mang theo một loại tịnh hóa chi hỏa, trong nháy mắt đã thiêu đốt Dị Linh Vương.

Một cỗ lực lượng phù văn lại tiếp tục đánh xuống, đem nó giam cầm tùy ý để cho tịnh hóa chi hỏa thanh lọc thiêu đốt hầu như không còn, cuối cùng hóa thành một đạo khói xanh, tiêu tán trong thiêu địa.

Trong hư không một bóng người giống như là thuần di lóa ra, khoảnh khắc đã hạ xuống nơi Dị Linh Vương vừa bị tịnh hóa trên hải đảo.

Người này chính là Vân Thiên Hà từ trong chân không vô tận xuyên toa trở về.

Vân Thiên Hà trông thấy dấu vết Dị Linh Vương sau khi bị tịnh hóa lưu lại, trong tay bắn ra một đoàn hỏa diễm thiêu đốt sạch sẽ những dấu vết đó, mới thấp giọng nói:

- Sau khi bị rút đi lực lượng quy tắc Dị Linh Vương này rất dễ bị bản nguyên chi hỏa tịnh hóa, chứng tỏ căn nguyên của Dị Linh Vương chính là ở trên cỗ lực lượng quy tắc này!

Lúc này đột nhiên trong lòng hắn khẽ động, không khỏi liếc mắt về phía biển rộng sâu thẳm, trong con người tựa như hỗn độn ở trên mi tâm bất chợt tỏa ra một cỗ quang mang thần bí, không khỏi trầm giọng nói:

- Chỉ còn lại có chưa đến bảy thành lực lượng hỏa bản nguyên, xem ra bản tôn vẫn tới muộn mất một chút!

Dứt lời, thân thể Vân Thiên Hà đột nhiên hóa thành lưu quang, trong nháy mắt liền biến mất bên trong hải vực sâu thẳm.

...

Địa Hỏa Ly Cung dưới đáy biển, lúc này ở trên Địa Hỏa Tế Đàn, U La Vương chìm đắm trong khoái cảm khi được bao bọc trong lực lượng, hắn cảm giác thấy khi mình thu nạp Địa Tâm Tử Hỏa cùng với Mộc Trung U Hỏa sau khi dung hợp, thực lực của hắn nhanh chóng tăng lên, đạo âm ảnh bên dưới áo choàng hắc ám của hắn lúc này cũng dần dần trở nên chân thực.

Oanh!

Nhưng mà ngay khi U La Vương chìm đắm trong khoái cảm, bất chợt Địa Hỏa Ly Cung sinh ra một cỗ rung động cường liệt, phảng phất như bị người khác lật ngược lên.

- Chuyện gì xảy ra, các người ra ngoài xem xem, đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy bản tọa!

U La Vương phát hiện tình huống này trong lòng có chút lo lắng, sau khi phân phó hai vị trưởng lão bắt tử, liền lần thứ hai chuyên tâm nhanh chóng thu nạp lực lượng bản nguyên.

Nhưng mà ngay khi hai vị trưởng lão bắt tử mới rời khỏi Địa Hỏa Tế Đàn chưa tới thời gian một hơi thở, lúc này bất chợt hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, lập tức thân thể hai người như đạn pháo bắn ngược vào đập lên Địa Hỏa Tế Đàn, huyết nhục mơ hồ, không còn chút khí tức nào, sớm đã chết đến không thể chết hơn được nữa!

Ngay sau đó liền thấy Vân Thiên Hà chấp tay phía sau tiến vào Địa Hỏa Tế Đàn, vừa rồi căn bản hắn không xuất thủ, chỉ dùng Tinh Khung Chi Mâu trùng lên nhìn hai người, hai vị trưởng lão bắt tử kia không chịu nổi ý chí lực lượng ý chí lực lượng của Tinh Khung Đại Đế, dưới sự trùng kích của tinh thần liền trực tiếp bị chấn vỡ thần hồn tinh phách!

Khi Vân Thiên Hà tiến vào Địa Hỏa Tế Đàn, theo sự ảnh hưởng của ý chí cường đại khiến cho lực lượng bản nguyên hỏa trên Địa Hỏa Tế Đàn bắt đầu rung động, bọn chúng không hề bị U La Vương hấp thu nữa, đồng thời cũng không cần Vân Thiên Hà ra sức, liền đã điên cuồng hướng về phía thân thể Vân Thiên Hà lao tới, thập phần sinh động, tựa như tiểu hài tử tìm được nhà để về.

U La Vương lúc này cảm giác được phần lớn lực lượng hỏa bản nguyên trong nháy mắt trôi đi mất, khi hắn kinh hãi xoay đầu lại thấy Vân Thiên Hà vẫn lẳng lặng đứng ở một bên, cỗ lực lượng cường đại kia không ngừng cuộn cuộn hướng về phía người kia, mà người kia cũng tựa như một miếng bọt biển, chỉ trong chớp mắt đã thu nạp toàn bộ lực lượng hỏa bản nguyên không còn chút nào.

Thậm chí, vào thời khắc này U La Vương cảm giác được lực lượng bản nguyên mới thu nạp vào trong cơ thể hắn giống như phát sinh phản phệ, điên cuồng trào ra bên ngoài rồi tiếp tục tụ về phía người kia.

Lúc này, đối mặt với ý chí cực kỳ cường đại của Vân Thiên Hà, U La Vương bất chợt sinh ra một cảm giác vô lực. Hắn cảm giác số phận đang trêu đùa hắn, Trường Sinh giáo chủ kia thì chạy trốn được, mà hắn lại gặp phải bất hạnh này!

Đúng lúc này, U La Vương cảm giác có một đại thủ vô hình bất chợt gắt gao nắm lấy hắn trong lòng bàn tay, khiến hắn trở nên hít thở không thông.

Người kia vẫn chưa nhúc nhích chút nào, đây là loại ý chí lực lượng kinh khủng ra sao, chỉ dùng ý chí đã có thể tóm chặt hắn, không cho hắn chút cơ hội phản kháng nào.

Hắn biết, giữa hai người lúc này đã có một khoảng cách quá lớn, hắn ở trong mắt đối phương, chỉ là một con kiến hôi bé nhỏ mà thôi!

Đúng lúc này U La Vương cảm giác đối phương tựa hồ muốn mạnh mẽ vạch trần chiếc áo choàng hắc ám từ xưa đến nay chưa từng rời khỏi người hắn, một cơn sợ hãi mãnh liệt dâng lên, khiến hắn không khỏi rùng rợn:

- Không được!

Nhưng mà Vân Thiên Hà lúc này trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, nói:

- Đã sớm muốn nhìn chân diện mục của U La Vương dưới lớp áo choàng hắc ám, người rốt cuộc là ai, bản tôn vẫn luôn hiếu kỳ. Hôm nay người đã chạy trời không khỏi nắng, vậy hãy để bản tôn nhìn xem rốt cuộc bộ dáng người ra sao!

Nói xong, một cỗ lực lượng vô hình lao tới, U La Vương không có bất kỳ sự phản kháng nào, kiện áo choàng hắc ám trên người hắn đã phát ra tiếng xé soạt soạt, tựa như xé rách linh hồn hắn vậy, khiến hắn phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Áo choàng hắc ám lúc này đã hóa thành từng mảnh nhỏ, bị Vân Thiên Hà dùng một cỗ lực lượng chí cường mạnh mẽ xé xuống.

Lúc này, sau khi áo choàng xé xuống, rốt cục cũng lộ ra bộ mặt thật sự của U La Vương.

Thế nhưng Vân Thiên Hà sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của U La Vương, lúc này đã nghĩ đến một người, tâm thần đại chấn không khỏi trầm giọng nói:

- Vì sao lại là người?

- Đúng vậy, là ta, người nói không sai, sống hơn một nghìn năm dưới cái bóng ma này, ta gần như đã quên mất mình từng là ai!

Nửa bên mặt U La Vương lúc này đã không có huyết nhục chỉ còn lại có xương trắng lộ ra, tựa như một chiếc khô lâu, thập phần kinh khủng. Mà nửa bên kia, thì lại giống với thường nhân. Kể cả thân thể của hắn cũng y như thế, khiến cho hắn tựa như một vong linh vừa mới từ địa ngục đi ra.

Ánh mắt của hắn đã không còn là ánh mắt của nhân loại bình thường, mà là một ánh mắt phóng ra u mang âm trầm, có vài phần trống rỗng, bên trong huyền phù một khối ngọc lưu ly như ngân sắc.

Trông thấy khuôn mặt người không người quỷ không quỷ, thanh âm của Vân Thiên Hà trở nên âm lãnh, nói:

- Trách không được Liên Tinh lại nguyện ý sinh con cho người, trách không được nàng dùng cái chết để khuyên can người, tất cả khó hiểu của chuyện này đều là ở đây. Nguyên bản nàng biết người là ai, nhưng nàng lại giấu diếm bí mật này với thể nhân, giấu diếm ta. Nàng nắm giữ bí mật này, sống trong thống khổ, cảm thấy hổ thẹn, cho nên nàng mới lựa chọn cái chết, nàng vẫn yêu người, có thể nàng cho rằng sau khi nàng chết đi, sẽ có thể tiếp tục ở cùng một chỗ với người!

Người lại đem nàng đánh rớt vào U Tuyền Huyết Hà, cũng không phải bởi vì phần nộ, mà là bởi vì người cảm thấy hổ thẹn, chỉ có nàng đẩy vào U Tuyền Huyết Hà thì nàng mới có khả năng sống lại. Cho nên người vẫn trăm phương nghìn kế mở ra U Tuyền Huyết Hà. Người cùng với Liên Ngân La vốn là cừu địch, thế nhưng lại hợp tác với hắn, tru sát một người vốn là bằng hữu tri kỷ của người. Người lừa gạt thể nhân, lừa dối những nữ tử đáng thương từng yêu người, làm tất cả những chuyện này đến tột cùng là vì sao, vì

sao sau khi người chết đi, lại còn dùng phương pháp này bí mật sống lại, còn làm ra hoàng loạt những việc tà ác như vậy, Nam Quang Tử Anh, người nói cho ta biết, là vì sao?

Thân phận chân chính của U La Vương dĩ nhiên lại là người từng được nhiều nữ nhân yêu thương, là đồ đệ của Vân Ly Huyền Thiên, là một đời Tinh Mệnh Chi Nhân, lưu lại Tinh Khung Bí Sách, sáng lập Tinh Tông, là một nam nhân tràn ngập màu sắc truyền kỳ, thế gian lưu truyền là bị thiên phạt hủy diệt, nhưng thực ra bị người bán đứng, bị Tinh Tổ giết chết, Nam Quang Tử Anh.

Cho dù Vân Thiên Hà thông hiểu tạo hóa, hẳn cũng không dự liệu được số phận lại kỳ quái như vậy.

Nghe thấy chất vấn của Vân Thiên Hà, U La Vương chỉ thần nhiên nói:

- Tất cả kiếp trước, sớm đã hồi phi yên diệt trong khoảnh khắc ta chết đi rồi, tà ác đã tẩy rửa toàn bộ cảm tình cùng với ký ức của ta. Ta có thể tiếp tục dùng phương thức này sống lại, đó chính là do Âm Ảnh này tạo ra, bất luận chuyện gì ta làm, đều là do Âm Ảnh này chỉ đạo. Ta không thể vi phạm bất kỳ điều gì, ta phải thả ra Âm Ảnh chi chủ, phải tuân theo chỉ hướng rộng lớn của hắn, vì hắn chế tạo một thế giới tử vong chân chính chứ không phải cái thế giới Vong tộc Dị Linh dơ bẩn này.

Vân Thiên Hà hơi động dung, nói:

- Âm Ảnh chi chủ mà người nói, có phải chính là vị Thiên Tru Giả Âm Ảnh tộc từng bị Thiên Thù Ngự Giả đánh rớt xuống Huyết Y Địa Ngục, còn sử dụng cả U Tuyền Huyết Hà để trấn áp?

U La Vương đột nhiên cười ha ha nói:

- Thuật sĩ của Anh Ảnh tộc, vốn là sứ giả tử vong, bọn họ thông linh, bọn họ có thể chạm tới được phiên linh vực thần bí mà mọi sinh linh không chạm tới được. Thế nhưng họ lại không được bất kỳ chủng tộc nào bao dung, cho rằng bọn họ là chủng tộc mang đến tử vong và tai nạn, cho nên họ mới bị diệt tộc.

Thế nhưng hàng vạn hàng nghìn loại sinh linh trên thế gian này, mỗi một loại tồn tại đều có giá trị của nó, ta từ Nhân tộc bị chuyển hóa thành sứ giả tử vong của Âm Ảnh bộ tộc, khi ta biết rõ được đoạn lịch sử sỉ nhục của bọn họ, khi ta hiểu được di chí vĩ đại của Âm Ảnh chi chủ, ta đã cam tâm làm tộc nhân của Âm Ảnh tộc.

- Sở dĩ người trăm phương nghìn kế muốn thả ra Âm Ảnh chi chủ, là muốn thế giới này biến thành một thế giới tử vong chân chính thuộc về sự thống trị của các người không?

- Không sai, bởi vì Âm Ảnh chi chủ có một mối cừu hận không thể tiêu tán, hắn bị đánh rớt xuống Huyết U Địa Ngục chịu mọi khổ sở, hắn mang theo oan khuất cùng với oán hận, mang theo sự phẫn nộ cừu thị với tất cả các chủng tộc. Cho nên hắn muốn đem sự phẫn nộ này hóa thành bóng ma của hắn, đem toàn bộ thế giới này bao trùm dưới bóng ma đó, khiến cho họ cảm thụ khuất nhục cùng với khổ sở mà hắn đã từng phải chịu!

- Các người không có cơ hội đầu, bản tôn cho người một cơ hội để biện bạch, nhưng sẽ không cho các người cơ hội tiếp tục làm ác. Nhận lấy sự trừng phạt đi!

- Ha ha, ta cảm thụ được lực lượng của Âm Ảnh chi chủ rồi, hắn sắp đi ra rồi, ha ha ha...

Trong tiếng cười lớn điên cuồng của U La Vương, Vân Thiên Hà nhú mày, cũng cảm giác được một điềm báo không rõ

Oanh!

Nhưng hắn vẫn vô tình dẫn xuống sấm sét cùng với lực lượng bản nguyên chi hỏa, oanh kích trên người U La Vương, triệt để tịnh hóa hắn.

U La Vương tiêu vong từ đó.

672. Chương 678: Thánh Không Thiên Vương.

Chỉ còn lại ba thành, là do Trường Sinh giáo chủ lấy được rồi chạy thoát, Vân Thiên Hà cũng không thèm để ý đến nhiều, người này sớm muộn gì hắn cũng thu thập.

Hắn hiện tại đã đạt được năm loại hình thái của lực lượng bản nguyên chi hỏa, sau khi tiến hành dung hợp, hắn đã thu hồi được toàn bộ ngũ phương bản nguyên lực.

Khi ngũ phương bản nguyên lực lưu chuyển trong cơ thể hắn, nương theo ý cảnh đã gần đạt tới cảnh giới Vô Cực Quy Chân, ngũ phương bản nguyên lực này hắn đã ý tùy tâm động, cuối cùng hình thành một cỗ lực lượng Vô Cực Chân Nguyên.

Mi tâm Vân Thiên Hà, con người tựa như hỗn độn mơ hồ biến thành một loại hư vô, không ngừng ở bên trong tâm thần Vân Thiên Hà biến ảo, từ cỗ chân tri mà Vân Thiên Hà bảo lưu, dần dần đã đạt được sự thăng hoa.

Lúc này, Vân Thiên Hà linh hội được lực lượng Vô Cực Chân Nguyên lưu chuyển ở trong cơ thể, khiến hắn hình thành nên một ảo giác, hắn như hóa thân thành vạn vật, vạn vật thủy chung tuần hoàn, cũng tựa như cỗ lực lượng Vô Cực Chân Nguyên mà sản sinh ra biến hóa vi diệu.

Mà loại biến hóa này, bao hàm mệnh lý cùng với không gian.

Sau khi lực lượng Vô Cực Chân Nguyên hình thành trong tâm cảnh hắn, liền thấy một cảm ứng được hình thành đối với những dao động không gian tầng tầng lớp lớp loằng ngoằng trở nên mẫn cảm và cường liệt.

Cũng có thể nói, hiện nay trong cơ thể Vân Thiên Hà có một vòng tuần hoàn như thái cực do lực lượng chân nguyên sau khi dung hợp mà thành. Mà bên trong tâm cảnh hắn, bởi vì sự thăng hoa của chân tri mà linh ngộ ra được vòng tuần hoàn lấy thời gian làm trục quay, sau khi sản sinh ra một loại biến hóa của Vô Cực Quy Chân, không chỉ tâm cảnh của Vân Thiên Hà, mà ngay cả độ cường hãn của thân thể hắn, đã nhanh chóng thoát khỏi sự ràng buộc vô hình của quy tắc không gian, trong lúc hắn giơ tay nhắc chân đều có thể tùy thời xuyên thấu tầng lá chắn vô hình của không gian.

Vân Thiên Hà có thể cảm giác được, ở bên trong cỗ lực lượng ảo diệu này, hắn có thể linh ngộ ra được chí lý ẩn chứa trong vô tận chân không, chân chính lý giải được sự sâu xa khó hiểu của không gian pháp tắc, cùng với mối liên hệ chặt chẽ giữa nó và thời gian.

Hắn biết, hắn chỉ còn cách cảnh giới của Thiên Thủ Ngự Giả một bước.

Mà một bước xa xôi này, kỳ thực hắn biết nên làm thế nào.

Bất quá khi Vân Thiên Hà chuẩn bị quay về Tạo Hóa Thần Điện, lúc này bất chợt tinh khung truyền đến một tin tức khẩn cấp.

Tâm thần Vân Thiên Hà cảm ứng, liền biết đó là tin tức xin trợ giúp của Quy Tinh Tử. Hai vị thiên vương của Thiên tộc sau khi xuống Di Sinh thế giới, đã triển khai trả thù với Long Nhân tộc, đại khai sát giới, Long Nhân tộc thương vong thảm trọng. Long Tinh Tử cũng bị Thánh Không Thiên Vương cường hãn gây thương tích. Mà Xích Luyện Thiên Vương thì lại đem mục tiêu tập trung lên bộ lạc Cửu Phương, thế cục vô cùng nguy hiểm.

Sau khi biết được tin tức này, Vân Thiên Hà cũng không lập tức đi tới Di Sinh thế giới.

Hắn chỉ cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Thiên Nữ lẽ nào vẫn cao ngạo tự đại, không đem bản tôn để vào mắt, chỉ phái hai lâu la thủ hạ đến khiêu khích. Muốn thăm dò lực lượng chân chính của bản tôn sao? Hay là người có âm mưu kế hoạch nào khác, nên mới dùng hình thức tàn sát này để bản tôn phải thỏa hiệp?

Bất quá cho dù mưu kế liên hoàn dương đông kích tây, điều hổ ly sơn của Thiên Nữ, ở trong mắt Vân Thiên Hà bất quá cũng chỉ vậy thôi.

Vân Thiên Hà đối với thực lực cảnh giới của mình hôm nay rất rõ ràng, lực lượng vòng xoáy chân không hắn bố trí, ở trong chu vi không gian Nhân tộc cực kỳ nghiêm mật, trừ khi có được thực lực Thiên Tru Giả, người bình thường căn bản không có khả năng xuyên qua cái lưới do vòng xoáy chân không cấu thành để tới Di Sinh thế giới.

Vì hai lâu la này của Thiên nữ, hắn vẫn còn không đáng phải hưng sư động chúng, từ đó để cho Thiên Nữ thừa cơ làm bậy.

Bất quá vẫn phải có một số hành động cứu viện giả để cho Thiên Nữ xem thấy.

Sau khi ngẫm lại, Vân Thiên Hà tâm niệm vừa động, tay vung lên, liền thấy từng đạo lực lượng tinh thần theo ý niệm của hắn chuyển động, bắt đầu ngưng tụ lại trong bàn tay hắn.

Lúc này đột nhiên ngón tay hắn bắn ra, một cỗ huyết khí liền tiến vào trong hạch tâm của cỗ lực lượng kia, lập tức ngon tay Vân Thiên Hà một lần nữa điểm ra, liền thấy sản sinh ra một phù văn quy tắc của chân nguyên lực.

Vân Thiên Hà đem ý chí của mình áp đặt lên đó, cỗ lực lượng kia sau khi ngưng tụ đến mức tận cùng được lực lượng không gian bao bọc lại, liền dần dần bắt đầu ngưng tụ hình thành nên một bóng người như ẩn như hiện.

Người được lực lượng thuần túy diễn biến ra này hầy như giống y với Vân Thiên Hà, nếu không có thực lực của Thiên Tru Giả, căn bản vô pháp nhận ra.

Lúc này Vân Thiên Hà phân ra một cỗ ý niệm vào trong thân thể đó, thân thể kia bất chợt như đạt được một loại động lực siêu việt, dần dần hình thành một mảnh hư vô, thân thể đó tiến vào trong hư không, tiến tới Di Sinh thể giới.

...

Ngay sau khi thể thân do lực lượng và ý niệm cấu thành rời đi, lúc này Vân Thiên Hà một lần nữa nhận được tin tức của Quy Tinh Tử, báo rằng hai thiên vương nhân tộc có mang theo hai Phá Hư Giả trong Nhân tộc.

Mặt khác, Quy Tinh Tử còn truyền đến một tin tức kỳ quái, nói rằng Hải Dương Chi Vương muốn cầu kiến hắn.

Vân Thiên Hà truyền tin đáp lại Quy Tinh Tử, nói rằng hắn sẽ nhanh chóng tới đó, cũng sai Quy Tinh Tử tạm thời dây dưa cùng với hai thiên vương kia, sau đó Vân Thiên Hà liền rời khỏi di chỉ dưới đáy biển.

Bất quá trên đường đi, Vân Thiên Hà ngẫm lại, liền lập tức đánh ra một đạo phù văn, phù văn kia hóa thành một đạo lưu quang xuyên qua chân không vô tận, hướng về phía lĩnh vực không gian của Long tộc.

Hải Tộc Chi Vương muốn cầu kiến, Vân Thiên Hà biết e rằng Thiên Nữ đã có lòng nghi ngờ đối với Hải tộc, có ý niệm trong đầu sẽ đối với Hải tộc ý niệm trong đầu. Cho nên sau khi bọn họ cảm giác thấy nguy cơ nên mới đi tìm chỗ dựa.

Vân Thiên Hà tạm thời còn chưa có thời gian đi gặp Hải Tộc Chi Vương. Nhân tộc hôm nay rất vất vả mới tiêu trừ được sự sợ hãi đối với Dị Linh, trên dưới một lòng, toàn lực triển khai chiến tranh thanh trừ Dị Linh. Nếu như còn thêm một ngoại tộc nào thừa cơ tiến vào nữa, như vậy Nhân tộc sẽ không chịu nổi.

Bởi vì Vân Thiên Hà biết, so sánh với những chủng tộc ở các không gian khác, Nhân tộc quá yếu ớt, bọn họ sẽ không thể chịu nổi tai họa to lớn do những người đó tạo ra, càng không chịu nổi thế công trùng kích cường đại của Dị Linh một lần nữa, cho nên Vân Thiên Hà phải sớm đem một số tai họa ngầm, bóp chết từ trong trứng nước.

...

Di Sinh thể giới, nơi lân cận giữa Long Nhân tộc và Thiên tộc thể giới.

Lúc này một cỗ huyết tinh nồng đậm không ngừng lan tràn ra xung quanh, từng thi thể Long Nhân tộc rải rác ngã xuống khắp nơi, không còn ai sống sót.

Trên không trung một thân ảnh lãnh khốc trôi nổi, đôi cánh trắng muốt sau lưng kia vô cùng ưu nhã, càng tôn lên vẻ cao quý của hắn.

Thần tình Thánh Không Thiên Vương lúc này đang lâm vào trầm tư, thậm chí không có chút hứng thú nào, bởi vì trong mắt hắn, những con kiến hôi này hắn có thể dễ dàng bóp chết, tiếp tục giết thì sẽ không có được sự khoái cảm thỏa thích, trái lại còn khiến hắn cảm thấy vô vị. Sự tự tin dần dần lớn lên, khiến hắn không còn cố kỵ gì nữa mà tùy tiện tàn phá đại địa Di Sinh thể giới, hoành hành không có kỵ.

Sau khi giải quyết một nhóm Long nhân phản kháng tại đây, Thánh Không Thiên Vương đang chuẩn bị đi xem náo nhiệt ở bên Xích Luyện Thiên Vương, xem hắc đũa bốn nữ tử của bộ lạc Cửu Phượng như thế nào.

Nhưng bất chợt hắc cảm giác được có một cỗ lực lượng dao động chí cường, nhanh chóng vãn vẹo ở xung quanh, cỗ lực lượng này, ẩn chứa một ý cảnh nào đó mà hắc không thể hiểu rõ, cường đại chưa từng có.

Thánh Không Thiên Vương lập tức bị cỗ lực lượng cường đại này kích động, chiến ý mạnh mẽ dâng lên, kèm theo cả sự kích động vui mừng khôn xiết khi có thể toàn lực đánh một trận với địch thủ.

Thứ kích động này, khiến nhiệt huyết trong người hắc sôi trào, cả người dào dạt chiến ý.

Vào lúc đó, lực lượng ba động vãn vẹo càng ngày càng kịch liệt.

Thánh Không Thiên Vương cũng đã chuẩn bị tốt cho trận chiến, liền thấy một đạo lưu quang lóe lên, giống như là lưu tinh từ trên trời giáng xuống, hơn nữa tốc độ của nó so với tốc độ lưu tinh vẫn lạc còn nhanh hơn.

Hầu như chỉ trong nháy mắt công phu, một thân ảnh Nhân tộc như ẩn như hiện xuất hiện ở bầu trời phía trên Thánh Không Thiên Vương.

- Cuối cùng ngươi cũng tới!

Thánh Không Thiên Vương trông thấy thân ảnh lãnh khốc vô tình không mang theo chút cảm tình nào, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, mang theo ý vị trào phúng.

Nhưng mà đây là một tồn tại thuần túy do lực lượng ngưng tụ mà thành, lại được kết hợp thêm ý chí của Vân Thiên Hà cùng với một ý niệm trong đầu mà thôi, chỉ có một tư tưởng giản đơn, đó chính là tiêu diệt địch nhân.

Cho nên sau khi thân ảnh phân thân của Vân Thiên Hà vừa xuất hiện, Thánh Không Thiên Vương còn chưa nói dứt lời, phân thân liền đã phát động công kích hướng tới Thánh Không Thiên Vương.

Oanh!

Thánh Không Thiên Vương cũng không ngờ đối phương vừa xuất hiện liền đã phát động công kích, lúc này hắc vỗ mạnh đôi cánh, thân thể lao đi như một mũi tên để tránh né. Nhưng hắc đã có phần đánh giá thấp sự cường đại của cỗ ý chí lực lượng này. Ngay cả nó chỉ có được một phần mười sự cường đại của bản thân Vân Thiên Hà, nhưng đối phó với Thánh Không Thiên Vương vẫn chưa trở thành Thiên Tru Giả mà nói, vẫn còn thừa sức.

Sau một tiếng ầm ầm vang trời, Thánh Không Thiên Vương vẫn bị cỗ lực lượng kia bắn trúng, thân thể nặng nề mà đập vào một vách núi cách đó không xa, lún thật sâu vào trong đó.

673. Chương 679: Uy Lực Của Huyền Ảnh.

Không quá một hơi thở, lúc này đá vụn trên vách núi bắn ra, Thánh Không Thiên Vương đột nhiên nhanh chóng bay ra, khóe môi vương vết máu, những chiếc lông bạch sắc trên cánh rơi lả tả.

Nhưng hắc lại phát ra một tiếng cười điên cuồng:

- Ha ha ha, nguyên lai Thiên Tru Giả của Nhân tộc bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Con kiến hôi chính là con kiến hôi, cho dù là con kiến hôi cường đại nhất, cũng đừng mơ tưởng chống lại Thiên tộc ta. Hôm nay ta sẽ khiến kẻ gọi là Thiên Tru Giả như ngươi phải khuất nhục dưới chân bản tọa.

Dứt lời, Thánh Không Thiên Vương vỗ mạnh đôi cánh bạch vũ, trong sát na đó, cả thiên địa cuồng phong gào thét, từng luồng gió bốc lên mang theo lực lượng hủy diệt cuồng bạo.

Thân ảnh của hắc theo cỗ lực lượng hủy diệt này dường như muốn xé rách không gian, những lần vũ trên đôi cánh hắc giống như biến thành một thanh thần binh sắc bén không gì sánh được, như thiên nữ tán hoa, cuồng bạo phô thiên cái địa kéo về phía thân ảnh của Vân Thiên Hà.

Đây là huyết mạch thiên phú của Thánh Không Thiên Vương, đôi cánh bạch sắc của hắn cũng không đơn giản chỉ là đôi cánh bình thường, nó chính là một vũ khí kinh khủng được Thánh Không Thiên Vương trải qua tu luyện và rèn đúc mà thành, thập phần cường hãn. Nó khác với những binh khí bình thường ở chỗ, nó sinh trưởng trên người hắn, tự nhiên có thể điều khiển như cánh tay của mình.

Vèo vèo vèo!

Lúc này, lân vũ đầy trời như lưu tinh lao xuống, cỗ lực lượng chí cường phong tỏa toàn bộ góc chết của thân ảnh Vân Thiên Hà, dường như Thánh Không Thiên Vương muốn dùng một kích này đem thân thể Vân Thiên Hà đục thành cái sàng.

Bất quá ý niệm trong đầu của thân ảnh Vân Thiên Hà này chỉ là một lực lượng ý chí cường đại tiêu diệt địch nhân, căn bản không quan tâm tới thương tổn do lân sí kia mang đến, hắn chẳng những không né tránh, trái lại còn quang minh chính đại nghênh đón.

Lúc này những lân sí sắc bén như những mũi kiếm cuộn cuộn xuyên thấu qua thân thể hắn, nhưng đòn tấn công đó không những không tạo thành thương tổn, mà lân sí do Thánh Không Thiên Vương bắn ra này trong nháy mắt liền đã tiêu thất không thấy đâu nữa.

Thánh Không Thiên Vương thấy một màn như vậy thì không khỏi sửng sốt, hắn trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Bởi vì hắn phát hiện, những lân sí bắn cho rằng bình thường không ai có thể ứng phó nổi, sau khi bắn ra liền triệt để mất đi liên hệ cảm ứng, không thể triệu hồi về được.

- Tại sao có thể như vậy?

Loại đích tình quý dị này, khiến khí thể của Thánh Không Thiên Vương nhất thời bị kiềm hãm, lân sí của hắn chẳng những không tạo thành thương tổn cho đối phương, hơn nữa còn bị đối phương làm cho tiêu biến trong vô hình. Hắn thậm chí còn cảm thấy sau đòn tấn công mạnh mẽ của mình, trái lại khiến đối phương cường đại thêm vài phần.

Thánh Không Thiên Vương vừa nghĩ tới điều này, bất chợt sinh ra một dự cảm không tốt, nhưng sự cao ngạo tự đại của những hắn khiến hắn không thể đối mặt với sự thực như trò đùa này. Hắn lập tức giận dữ, trong đôi mắt hiện lên một mảng tinh quang hung lệ, thân thể hắn bất chợt hóa thành một đạo ánh lóe lên, đánh ra một kích tràn ngập lực lượng tinh hàn phóng về phía thân ảnh của Vân Thiên Hà.

Khoảnh khắc này, Thánh Không Thiên Vương hóa thành quang điểm một lần nữa lóe lên, hiện ra phía sau thân ảnh Vân Thiên Hà, đôi cánh sau lưng hắn cấp tốc duỗi ra vương dài tới mấy trượng, tựa như một thanh thần binh với những lưỡi răng cưa sắc bén, xoẹt một tiếng chói tai vang lên, một đạo lưu ảnh phá không mà đi, xuyên qua thân ảnh của Vân Thiên Hà.

Thế nhưng...

Ngay khi lưỡi dao sắc bén đó xuyên qua thân ảnh của Vân Thiên Hà, tựa hồ như không gian bị xé rách tạo ra một cỗ dao động vặn vẹo, nhất thời khiến thân ảnh Vân Thiên Hà tựa như sóng gợn, sau khi vặn vẹo vài cái liền khôi phục lại nguyên trạng, một lần nữa thôn phệ đi một phần lân sí của Thánh Không Thiên Vương.

Thánh Không Thiên Vương lúc này tức giận đến sắp thổ huyết mà chết, hai kích toàn lực của hắn vậy mà cũng không tạo thành thương tổn nào cho đối phương. Nhưng hắn thực sự không nhìn ra được chỗ quý dị trong đó, thân ảnh của Vân Thiên Hà giống như một không gian thần bí, bất kỳ lực lượng gì đánh vào đó cũng bị thôn phệ.

Bất quá Thánh Không Thiên Vương có thể khẳng định một điều, đây cũng không phải là chân thân của Thiên Tru Giả Nhân tộc, tới đây cũng chỉ là một phân thân mà thôi, hắn cảm giác mình đang bị đùa giỡn, càng khó chịu hơn nữa kẻ đùa giỡn hắn lại chính là một gã Nhân tộc nhỏ yếu bị hắn khinh bỉ.

Tiêu hao một lượng lớn lân sí, khiến lực lượng của Thánh Không Thiên Vương lúc này cũng tổn thất không ít. Dù hắn công kích mạnh đến mức nào cũng không tạo thành hiệu quả gì, trái lại thể tiến công của đối phương lần sau mạnh hơn lần trước, thậm chí còn uy hiếp đến tính mạng của hắn.

Đối chiến trong tình trạng vô cùng phiền muộn như vậy, ý chí chiến đấu vốn được kích phát của Thánh Không Thiên Vương trong nháy mắt đã tiêu tan, hắn không còn kích động hưng phấn được nữa.

Bởi vì hắn ý thức được, Thiên Tru Giả của Nhân tộc này căn bản không để hắn vào mắt, chỉ tùy tiện phái ra một phân thân để đối phó hắn, vậy mà hắn đối với phân thân chưa đạt tới một phần mười thực lực của chân thân này cũng không đối phó nổi, loại ghen ghét này cũng có thể nghĩ.

Một khi khí thế bị chèn ép, càng là người cao ngạo tự đại, lại càng bị đả kích nặng nề, lúc này Thánh Không Thiên Vương không còn tâm tái chiến nữa, hắn cảm thấy cần phải quay về nắm bắt chuyện này với Thiên Nữ điện hạ, xem ra tiểu tử Nhân tộc này, không phải Thiên Nữ tự mình xuất thủ thì không có khả năng đánh bại.

Vừa nghĩ như vậy, Thánh Không Thiên Vương lúc này đã nảy sinh thói ý.

Thế nhưng ngay khi tâm thần hắn lơ lửng, thân ảnh của Vân Thiên Hà với một ý chí chủ đạo duy nhất là chiến đấu và tiêu diệt địch nhân, một lần nữa mạnh mẽ tập kích đến.

Lực lượng lần này, mang theo lực lượng lần công kích trước của Thánh Không Thiên Vương. Khi hắn cảm giác được lực lượng công kích có phần quen thuộc, Thánh Không Thiên Vương ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có, chẳng những hắn tấn công không đạt được chút tiện nghi nào, trái lại còn thành toàn cho đối phương.

Bất quá đã cố tình muốn chạy trốn, cho nên dưới sự uy hiếp của thế tiến công này, thân ảnh hắn liên tục lóe lên, mà đối phương cũng gắt gao cản chặt không buông, mỗi một lần phóng ra lực lượng, lực trùng kích do cổ dư âm mang đến cũng tạo cho hắn một ít ảnh hưởng.

Mọi hình thái lực lượng của thế giới này, đều không thoát ra khỏi ngũ phương bản nguyên lực, mà Vân Thiên Hà sau khi thu hồi được toàn bộ bản nguyên lực đã sinh ra một lực lượng mới là Vô Cực Chân Nguyên, cổ lực lượng này ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết được uy lực cực hạn của nó ra sao.

Thế nhưng vào lúc này, sự kinh khủng của loại lực lượng này đã được thể hiện ra. Phân thân của hắn sở dĩ không sợ lực lượng chí cường của Thánh Không Thiên Vương, đó là do bên ngoài thân thể đã được Vân Thiên Hà dùng chân nguyên lực tạo thành một không gian độc lập, cho nên mỗi lần Thánh Không Thiên Vương công kích, đều đã bị không gian kia thôn phệ, hơn nữa còn khiến cho phân thân Vân Thiên Hà càng thêm cường đại.

Oanh!

Đúng lúc này, Thánh Không Thiên Vương liên tục lóe lên, như quỷ mị muốn lách qua bên người Vân Thiên Hà, thế nhưng hành động giảo hoạt này cũng không thực hiện được, Tinh Tượng Pháp Ấn của Vân Thiên Hà ngay lập tức bắn ra khi Thánh Không Thiên Vương lướt đến, ấn lên thân thể của hắn.

Huych!

Thánh Không Thiên Vương chịu một kích kia, mặc dù không trí mạng, thế nhưng cũng điên cuồng phun ra máu tươi, thân thể bay ngược lại thật xa, một lần nữa bị tổn thương.

Thế nhưng sinh mệnh lực của kẻ này quả thực thập phần cường hãn, hắn đã bị hai lần đả thương nhưng vẫn như cũ nhanh chóng đứng lên, dùng hết toàn bộ lực lượng tu vi của mình, ngăn trở thế công của Vân Thiên Hà, sau đó tung ra hư chiêu, thân ảnh lần thứ hai lóe lên chạy trốn.

Thân ảnh của Vân Thiên Hà vẫn theo sát phía sau không bỏ, thế nhưng sau một hồi tiêu hao, lực lượng đã bắt đầu có phần yếu đi.

Vào lúc đó, Thánh Không Thiên Vương dường như cảm ứng được sự biến hóa này, tinh quang trong mắt chợt lóe, tựa hồ đối với trận chiến đấu này đã nắm bắt được một chút quy luật.

Nghĩ tới đây, Thánh Không Thiên Vương đang nhanh chóng rút lui, liền đột nhiên tung một chiêu hồi mã thương, lân sí sắc bén như tinh quang thiểm thức xuyên thấu qua thân thể Vân Thiên Hà.

Rắc rắc!

Lực lượng bị gián đoạn ngắt quãng trong nháy mắt, khiến thân ảnh Vân Thiên Hà đột nhiên sinh ra một tiếng vang kỳ lạ, Thánh Không Thiên Vương lúc này đã đạt được lợi ích, cũng đã có kinh nghiệm, khuôn mặt trở nên dữ tợn như một đầu mãnh hổ, điên cuồng mà lao về phía thân ảnh Vân Thiên Hà.

Thánh Không Thiên Vương nỗ lực tìm ra được nhược điểm của thân ảnh Vân Thiên Hà, lúc này mới có thêm một chút tự tin, chuyên môn tấn công vào nhược điểm đó, mà thân ảnh của Vân Thiên Hà cũng bắt đầu trở nên yếu đi.

Đột nhiên lúc này thân ảnh Vân Thiên Hà lại lấy lại trạng thái bình thường, thân ảnh bất chợt bắt đầu vạn vẹo, sản sinh một cỗ hấp lực cường đại.

Cỗ hấp lực này, khiến Thánh Không Thiên Vương đang không chút cố kỵ lao tới, trong nháy mắt khi họ tiếp xúc, Thánh Không Thiên Vương đột nhiên cảm thấy một phần lực lượng mất đi đã được trả trở về, khiến trong lòng hắn đại hỉ.

Nhưng ngay khi cỗ lực lượng đó tràn về, sắc mặt Thánh Không Thiên Vương từ vui chuyển sang sầu, lúc này hắn cảm giác đôi cánh của mình bất chợt bị cỗ lực lượng trong thân ảnh Vân Thiên Hà mạnh mẽ hút lấy, một cơn đau đớn như xé nát linh hồn đột nhiên truyền đến, khiến hắn không nhận được hết lên thảm thiết.

A!

Sự thống khổ cực độ khiến hắn liều mạng giãy giụa, từng luồng lân sí từ trong thân ảnh Vân Thiên Hà giống như từng mũi kiếm phong bạo điên cuồng cắt qua thân thể Thánh Không Thiên Vương.

Hơn nữa nương theo lực lượng toái liệt của không gian, đã đem một bên cánh trắng nõn cao quý, đại biểu cho huyết thống và thực lực mà hắn luôn bảo vệ như bảo bối mạnh mẽ xé toạc ra, khiến cho máu tươi chảy đầm đìa.

Thánh Không Thiên Vương chỉ còn lại một bên cánh đã hoàn toàn mê muội, trong sát na khi hắn và thân ảnh kia rời khỏi nhau, hắn tựa hồ quên đi cơn đau tê liệt, quên đi tất cả, bị phản trường trường nhìn vào một chiếc cánh yêu quý bị xé nát bấy kia của hắn.

674. Chương 680: Thiên Vương Mạt Lộ.

Như vậy khác nào một người bị chém đứt đi tay chân, trở thành tàn phế.

Huống hồ lực lượng thân ảnh Vân Thiên Hà có được, là sự kết hợp giữa chân nguyên lực ngưng tụ mà thành cùng với lực lượng của không gian pháp tắc, cánh của Thánh Không Thiên Vương tương đương bị một lực lượng chân không cắt nát bấy, cho dù hắn muốn gom góp các mảnh vỡ máu huyết trở về cũng thập phần trắc trở.

Thánh Không Thiên Vương lúc này bị phần gần chết, nhưng đã trọng thương nên hắn không còn tâm tái chiến, đành phải liều mạng chạy trốn.

Hắn chưa bao giờ lâm vào hoàn cảnh chật vật như vậy. Nhưng hôm nay, hắn biết, vì sự cao ngạo tự đại của mình mà hắn đã phải trả một cái giá đắt.

Trong quá trình hắn đào tẩu đã không thể dùng cánh để phi hành được nữa, cơn đau đớn tê liệt này cũng sắp khiến hắn không kiên trì được, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua thân ảnh của Vân Thiên Hà vẫn đang truy đuổi gắt gao ở phía sau.

Càng khiến hắn kinh hãi vạn phần chính là, hắn mơ hồ phát hiện ra sau lưng của thân ảnh kia cũng mọc ra một đôi cánh trong suốt như cánh thiên thần.

Sau khi thấy một màn đó, Thánh Không Thiên Vương lại điên cuồng phun ra máu tươi.

Cảnh giới trạng thái này, chính là cảnh giới mà hắn tha thiết ước mơ sau mấy ngàn năm khổ tu còn chưa được, mà tên kia sau khi thôn phệ một ít lân sí của hắn lại có thể từ đó chuyển hóa thành hiệu quả này. Tâm thần bị đả kích nghiêm trọng, khiến cho vết thương của Thánh Không Thiên Vương lại một lần nữa

bộc phát, tốc độ chạy trốn càng chậm hơn, bởi vì loại đả kích liên tục này đã khiến cho tâm lực của hắn tiêu tụy, rơi vào một trạng thái tuyệt vọng.

Thế nhưng, hắn vẫn phải tiếp tục liều mạng chạy trốn.

Khi Thánh Không Thiên Vương chạy tới phụ cận bộ lạc Cửu Phượng, liền thấy Xích Luyện Thiên Vương lúc này đang rất phiền muộn phiêu phù trên không trung, thân thể hắn bùng lên một đoàn hỏa diễm giống như một hỏa nhân, hắn hét lớn một tiếng phun ra một hơi, ngọn lửa hùng hực phô thiên cái địa liền bao trùm lên tầng phòng ngự tráo của bộ lạc Cửu Phượng.

Oanh!

Một tiếng nổ rung trời, Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng dùng để phòng ngự của bộ lạc Cửu Phượng đột nhiên phóng ra một luồng quang mang đậm lam sắc, lực lượng ẩn chứa bên trong lam quang liền nhanh chóng trung hòa đi xích diễm của Xích Luyện Thiên Vương.

- Con bà nó, đám kiến hôi vô sỉ dê tiện này, có giỏi thì cùng đánh với gia gia đi, trốn ở trong đó thì tính làm gì, chỉ là một chủng loại dê tiện đáng ghê tởm, đến đây đi, a a a...

Thiên Sơn điên cuồng rít gào, hắn dùng tới chín thành tu vi lực lượng, thế nhưng không đột phá được phòng ngự của Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng, đây chính là việc phiền muộn nhất từ khi tới bộ lạc Cửu Phượng này.

Nguyên bản hắn rất vô sỉ nghĩ nữ nhân trong bộ lạc Cửu Phượng xinh đẹp như hoa, lần này tốt nhất là đem vài người về làm tiểu thiếp, mỗi ngày dày vò, đến khi nào chán thì lại đổi, thật là một sự tình tuyệt vời đến cỡ nào.

Thế nhưng sau khi hắn dễ dàng giết chết một ít Long nhân, lòng tin đã lớn tới mức tận cùng, nên khi đến đây hắn nghĩ chỉ cần một kích là có thể khiến cho bộ lạc Cửu Phượng phải đầu hàng, thậm chí là quỳ trước mặt hắn cầu xin, thì nhau xin làm tiểu thiếp của hắn.

Nhưng sự thực lại không được mỹ hảo như trong tưởng tượng, sau khi hắn tới đây liền phát hiện đối phương sớm đã thành lập một tầng phòng ngự, mà hắn thủy chung vẫn không thể phá vỡ được tầng phòng ngự cổ quái kia.

Nhất là khi thấy lực lượng bản nguyên chi hỏa của Khôn Diễm bên trong Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng, Xích Luyện Thiên Vương ngay cả tâm muốn chết cũng có, đây chính là khắc tinh của hắn a.

Hắn rít gào, vô cùng phẫn nộ, lực lượng ý chí cường đại bên trong xích diễm của hắn đã đem xung quanh thiêu đốt thành một biển lửa, hầu như trở thành địa ngục dung nham.

Nhưng duy nhất địa phương bộ lạc Cửu Phượng lại thủy chung luôn được một tầng quang vịnh bao phủ, biển lửa xích diễm kia cũng làm nó rung động một chút nào, mỗi khi hắn mạnh mẽ công kích, lực lượng xích diễm đều bị hút đi một cách quỷ dị.

Nhưng vì sợ Thánh Không Thiên Vương chê cười, Xích Luyện Thiên Vương lúc này đã rơi vào trạng thái càn, ý chí bên trong xích diễm kia càng trở nên nồng đậm.

Chẳng qua hắn không biết, bộ lạc Cửu Phượng lúc này cũng phải đối mặt với một cỗ áp lực không gì sánh được.

Lúc này trong bộ lạc, Tước Tinh Tử tọa trấn bên trong Cửu Hỏa Trận, trán đầy mồ hôi, sắc mặt có phần tái nhợt, nhưng nàng vẫn cố kiên trì, tộc trưởng Cửu Phượng bên cạnh cùng các trưởng lão cũng đồng dạng như vậy, hiển nhiên sự cường đại của Xích Diễm Thiên Vương đã khiến các nàng sắp không chịu được, nếu như không có Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng mà nói, các nàng hôm nay chắc chắn sẽ bị diệt tộc.

Bất quá bây giờ, Quy Tinh Tử cùng với Long Tinh Tử cũng đã chạy tới bộ lạc Cửu Phượng.

Quy Tinh Tử thấy tình hình như vậy, bèn nói:

- Ta đã phát tin tức cho điện hạ, nhưng điện hạ cũng không trả lời rõ ràng, chỉ nói ta cần ngăn cản thế tiến công của hai đại thiên vương là được, Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng nơi này có tác dụng khắc chế Xích Diễm Thiên Vương, cho nên Xích Diễm Thiên Vương nhất thời cũng không làm gì được chúng ta. Còn bộ

lạc Long Nhân lại có chiếc loa thánh khí thần kỳ, cho nên Thánh Không Thiên Vương hẳn cũng không làm gì được bộ lạc Không Lánh Long Nhân, nhưng các bộ lạc khác có lẽ sẽ gặp phải kiếp nạn.

Long Tinh Tử nói:

- Chúng ta bây giờ cứ nghĩ biện pháp bảo trụ tộc nhân của mình, tai nạn của các bộ lạc khác, chúng ta cũng vô lực, dù sao hai thiên vương này quá mạnh mẽ, trừ Thiên Tru Giả không ai là đối thủ của bọn họ!

Đúng lúc này, Tước Tinh Tử đột nhiên cảm giác áp lực giảm đi, lập tức thần sắc khẽ động, kêu lên:

- Có chuyển biến, bên ngoài phát sinh biến cố rồi!

- A, chúng ta ra ngoài xem sao, các người tiếp tục thủ trận đi!

Quy Tinh Tử dứt lời, liền cùng Long Tinh Tử cấp tốc xuất trận.

Khi bọn họ ra tới bên ngoài, liền thấy một màn khiến bọn họ giương mắt lên nhìn.

Lúc này trên không trung, Xích Diễm Thiên Vương đang bùng cháy, bất chợt thấy Thánh Không Thiên Vương chạt vật chạy tới, một bên cánh của hắn đã biến mất, máu chảy thành vòi!

Xích Diễm Thiên Vương đột nhiên thấy Thánh Không Thiên Vương chạy tới thì đại hỉ, nhưng khi định lên tiếng nói chuyện, đã thấy đáng khiếp sợ của Thánh Không Thiên Vương, không khỏi ngẩn ngơ, thốt lên:

- Thánh Không các hạ, sao ngươi lại thành ra như vậy?

- Cứu ta, mau cứu ta...

Thánh Không Thiên Vương lúc này cũng không còn chút tôn nghiêm nào, vì vậy liền lập tức cầu cứu Xích Diễm Thiên Vương, liều mạng lao về phía hắn.

Đúng lúc này, phía sau một đoàn tạt ảnh lao đến, thân ảnh Vân Thiên Hà đột nhiên xuất hiện tại nơi này.

Xích Luyện Thiên Vương vừa thấy đôi cánh trong suốt trên lưng Vân Thiên Hà, bèn kinh hoảng hét lên:

- Thánh Không, ngươi muốn hại chết ta hả, ngươi bị tộc nhân của ngươi truy sát còn kêu ta cái gì, đôi cánh dài kia ngoại trừ Thánh Không các người thì còn ai có nữa, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Vừa nghe thấy vậy, Thánh Không Thiên Vương vừa có một chút hi vọng liền chỉ vào Xích Luyện Thiên Vương, không thốt được nên lời, lại tiếp tục nôn ra máu.

Cho dù không bị giết chết, hắn cũng tức mà chết!

Lúc này Quy Tinh Tử cùng với Long Tinh Tử bên trong phòng hộ tráo của Cửu Thiên Huyền Minh Đẳng thấy người phía sau truy đuổi Thánh Không Thiên Vương, cũng kinh ngạc hô lên:

- Đây không phải là quân vương điện hạ sao, vì sao ngài lại mọc cánh thành điều nhân thể kia, có chuyện gì xảy ra vậy?

Long Tinh Tử ngắt lời nói:

- Sư đệ, không nên nói lung tung, quân vương điện hạ là Nhân tộc, lẽ nào ngươi không cảm ứng được sao, đó cũng không phải chân thân của quân vương điện hạ, hẳn là một phân thân được ngài dùng lực lượng tạo ra thôi!

Quy Tinh Tử kinh hãi:

- Không phải chứ, phân thân mà cũng mạnh như vậy sao, lại có thể dọa chết khiếp Thánh Không Thiên Vương. Lẽ nào quân vương điện hạ lại thăng cấp, đã trở thành Thiên Thù Ngự Giả chân chính!

Long Tinh Tử sắc mặt đặc ý nói:

- Tiểu tử ngươi sợ rằng còn chưa biết, quân vương điện hạ sớm đã trở thành Tinh Khung Đại Đế, về phần Thiên Thù Ngự Giả đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Điện hạ hôm nay chẳng qua chỉ là phân thân,

đã dọa cho Thánh Không Thiên Vương chết khiếp, như vậy đối phó với Xích Luyện Thiên Vương kia, tự nhiên không cần phải nói, tiểu tử ngốc nhà ngươi phải biểu hiện cho tốt vào!

- Hả, biểu hiện như thế nào?

Quy Tinh Tử sửng sốt.

Long Tinh Tử liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đương nhiên là thừa lúc hai đại thiên vương kia không phòng bị mà thành công đánh chết. Ngày hôm nay chúng ta phải để hai thiên vương kia để xác lại nơi này!

- Được, cứ thế mà làm!

Quy Tinh Tử nghe thấy vậy, hai người liền nở nụ cười âm hiểm.

Lúc này, Thánh Không Thiên Vương sau khi chạy vào địa phương bao trùm bởi linh vực ý chí của Xích Luyện Thiên Vương, liền gấp gáp quát lên:

- Xích Luyện, ngươi mau ngăn cản tiểu tử Nhân tộc kia cho ta, ngươi không thấy lão tử mất một bên cánh rồi sao, lão tử cần phải tìm biện pháp chữa thương đây!

- Hả, tiểu tử Nhân tộc nào mà lại có cánh, lão tử không rảnh!

Xích Luyện Thiên Vương nhướng mày, cũng không để ý tới Thánh Không Thiên Vương, lúc này thu công lại, tựa hồ muốn đào tẩu.

Hắn không phải người ngu, vừa nhìn đã nhận ra, ngay cả Thánh Không Thiên Vương có sức chiến đấu cường hãn nhất trong Thiên tộc Tứ Đại Thiên Vương cũng bị đánh cho trọng thương chết khiếp, lúc này hắn không trốn nhanh thì còn đợi đến bao giờ?

Nhưng mà...

Ngay khi ý niệm đào tẩu vừa sinh ra trong đầu Xích Luyện Thiên Vương, thân ảnh Vân Thiên Hà đã giết tới, ngay khi Thánh Không cùng với Xích Luyện còn đang nói chuyện cùng nhau, liền đã phát động công kích cực mạnh.

Rắc rắc!

Một cỗ lực lượng vô hình như muốn xé rách không gian, nương theo một cỗ vận vẹo ba động, tựa như một vòng xoáy chân không, liền cuốn về hướng Thánh Không Thiên Vương cùng với Xích Luyện Thiên Vương.

Ngay khi cỗ lực lượng chí cường xông tới, thân thể Thánh Không Thiên Vương nhanh chóng lui lại, tốc độ phản ứng của hắn nếu so với Xích Luyện Thiên Vương hoàn toàn nhanh hơn nhiều, ngay khi Xích Luyện Thiên Vương từ chối không muốn cứu hắn, hắn liền biết phải nhanh chóng đào tẩu.

Vì thế ngay khi thể tiến công vừa tới, khoe miệng tràn tơ máu của Thánh Không Thiên Vương lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, lập tức nhảy về phía sau Xích Luyện Thiên Vương rồi ra sức đẩy một phát, đem Xích Luyện Thiên Vương làm là chấn.

Oanh!

Ngay khi cỗ chân nguyên lực kéo tới, Xích Luyện Thiên Vương không ngờ bị Thánh Không đẩy về phía trước, hắn cũng không kịp phản nộ, chỉ đành vội vàng né tránh.

Nhưng cỗ lực lượng chân không mang theo đặc tính không gian khi giao nhau cùng với Xích Luyện, thân thể hắn liền bị dồn nén và xé rách, Xích Luyện căn bản không kịp tạo thành phòng ngự liền đã bị một cỗ liệt hỏa hùng hực tập kích, Xích Luyện Thiên Vương bạo lui về sau mấy trượng, điên cuồng phun máu.

Thánh Không Thiên Vương sau khi đem Xích Luyện Thiên Vương làm lá chắn, hắn đang muốn lợi dụng cơ hội này đào tẩu, nhưng đã thấy hai thân ảnh xuất hiện trước mặt hắn, Thánh Không Thiên Vương thâm nghĩ trong lòng:

- Xong rồi!

Quy Tinh Tử ngênh ngang nói:

- Không lưu mạng lại, còn muốn chạy đâu hả?

675. Chương 681: Cá Trong Chậu.

Tin tức hai đại thiên vương bị vẫn lạ tại Di Sinh thế giới nhanh chóng truyền đến tại Thiên Nữ.

Thế nhưng vị Thiên Nữ này cũng không biểu hiện bất kỳ thái độ nào, dường như hai thủ hạ đắc lực tử vong cũng không tạo thành ba động quá lớn trong lòng nàng.

Bất quá hành động của nàng tựa hồ nhanh hơn thế nhưng vẫn nằm trong trong dự liệu của Vân Thiên Hà. Nàng tự mình đến mảnh không gian của Nhân tộc.

Nhưng mà nàng cũng không biết, Vân Thiên Hà đã sớm dặt một cái lưới lớn chờ Thiên Nữ rơi vào.

Bên trong chân không vô tận, bất chợt đại lượng vòng xoáy chân không đứng lên giống như là một tổ ong nhúc nhích, bài bố thập phần dày đặc trong không gian nghiền nát.

Đúng lúc này, mấy vòng xoáy phát sinh rung động kịch liệt, ngay sau đó trở nên vụn vụn, một thân ảnh hư ảo tựa như một đạo lưu quang không chịu chút trở ngại nào của vòng xoáy chân không, đi xuyên vào giải đất nguy hiểm, rồi từ đó tiến đến đỉnh của phiên hư không này.

Nhưng khi nàng xuyên qua tiến vào bên trong lĩnh vực không gian Nhân tộc, liền đột nhiên biến sắc, cảm thụ được một cỗ lực lượng tạo hóa thần bí, còn có một cỗ lực lượng dao động nhỏ bé hầu như nàng không thể nhận ra, nhưng cỗ lực lượng dao động này lại khiến cho nàng khiếp sợ.

Lực lượng chân nguyên.

Thiên Nữ lúc này cũng có chút hối hận, nàng biết, lực lượng thần bí tạo hóa lực lượng thần bí kia là thứ nàng không thể nào khống chế.

Nhưng mà cỗ lực lượng chân nguyên chỉ có Thiên Thủ Ngự Giả mới có tư cách khống chế, bởi vì chân nguyên lực chính là lực lượng bản nguyên của vạn vật vũ trụ, nó bao dung hết thảy mọi hình thái lực lượng quy tắc, bao quát không gian, mệnh lý, nó tồn tại cùng với thời gian, thời gian còn tồn tại thì cỗ lực lượng này còn tồn tại.

- Là ta đã khinh thị tiểu tử Nhân tộc này rồi!

Trên khuôn mặt tuyệt thế Thiên Nữ lúc này không mang theo chút cảm xúc nào, chẳng qua trong nội tâm nàng lại phải cảm thán một tiếng.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên quay sang.

Liền thấy trong chân không vô tận, một pho tượng thái cổ cự thần sừng sững đứng ở nơi đó, phảng phất như một cước liền có thể đạp vỡ một khoảng không gian, phất tay liền có thể khiến sinh linh trong không gian bị hủy diệt trong nháy mắt.

Pho tượng thái cổ cự thần này trong mắt Thiên Nữ, chính là Vân Thiên Hà.

- Đem mệnh cách của Huyền Nữ trả lại cho bản tôn, người sẽ có tạo hóa luân hồi của mình, bằng không, chỉ có tiêu vong!

Vân Thiên Hà lúc này đột nhiên nhàn nhạt lên tiếng, thanh âm kia như sóng chân không, chấn động hoàn vũ, khiến cho những vòng xoáy chân không cũng phát sinh rung động ong ong.

Thiên Nữ đã tiến vào chiếc lưới do Vân Thiên Hà bố trí, kỳ thực nàng đã trở thành cá trong chậu.

- Ha ha ha...

Thiên Nữ nghe vậy, đột nhiên phát ra một tiếng cười to, trên dung nhan tuyệt thế của nàng mang theo một chút nghiền ngẫm, hai mắt nhìn Vân Thiên Hà, nhẹ giọng nói:

- Luân hồi, ha ha, cho dù có luân hồi thì làm sao, cho dù người cướp đi mệnh cách của ta, thì ta vẫn là thể tử của người, ha ha, người có thể thay đổi cả thể gian, nhưng không thể đổi được mối quan hệ nhân quả này.

Vân Thiên Hà nghe vậy cũng đột nhiên cười, nụ cười như ánh dương quang, liền như thiếu niên năm nào, thản nhiên nói:

- Dù cho người đoạt lấy mệnh cách của Huyền Nữ, thành tựu Thiên Tru Giả, có được thực lực cường đại, nhưng tất cả những thứ này không phải chân chính thuộc về người!

Người căn bản không hề lĩnh ngộ được một phần ý chí không hề khuất phục đặc biệt của Nhân tộc chất chứa bên trong mệnh cách, người căn bản không hề lĩnh ngộ được tình cảm bao hàm bên trong mệnh cách, người căn bản không lĩnh ngộ được tạo hóa nhân quả trong mệnh cách.

Bởi vì người không thông hiểu tạo hóa, cho nên dù người dùng hết mọi phương pháp, cho dù hủy diệt tất cả, người vẫn như cũ vô pháp tiến thêm được, "nhân" của người, liền sẽ tạo nên "quả" vĩnh viễn không thể trở thành vĩnh hằng, "quả" của người, bên trong không gian tạo hóa này, chỉ có tiêu vong!

Thiên Nữ nghe vậy, sắc mặt liền đại biến, lúc này sắc mặt trở nên nhợt nhạt, bản tính tà ác cũng hiển lộ ra, oán độc trừng mắt nhìn Vân Thiên Hà, nói:

- Tiểu tử, người cho rằng cái bẫy người thiết kế là có thể vây khốn bản tôn sao. Đừng quên, đằng sau người chính là hàng vạn hàng nghìn con kiến hôi Nhân tộc, bản tôn trong nháy mắt là có thể hủy diệt bọn chúng, dù sao diệt vong cũng vẫn là Nhân tộc, Nhân tộc hủy diệt, tạo hóa này tự nhiên cũng không tồn tại, bản tôn không chiếm được, người cũng đừng mơ tưởng có được!

Ầm!

Đúng lúc này, đột nhiên một trận long ngâm vang trời, truyền đến từ bên người Vân Thiên Hà, chân không một lần nữa trở nên chấn động.

Thiên Nữ sắc mặt biến đổi, nàng thấy ba con thần thánh cự long uy vũ, chia thành ba hướng chậm rãi tiến đến, lúc này giật dử nói:

- Ba con đại trùng đề tiện, các người vậy mà dám cùng tiểu tử Nhân tộc liên hợp đối phó bản tôn, bản tôn vẫn lễ nhượng ba phần với Long tộc, không nghĩ tới các người lại không biết điều, tốt, tốt lắm!

Tử Vi Long Tổ nói:

- Trong khi người nói chuyện với Tinh Khung Đại Đế, bản tọa cùng với hai vị Tổ Long đã đem lĩnh vực không gian Thiên tộc cách ly hoàn toàn với các không gian khác, ngọn nguồn của Dị Linh đến từ thế giới Thiên tộc, vậy cũng có thể triệt để tiêu vong từ thế giới Thiên tộc, chúng ta sẽ không hạ thủ với những con dân Thiên tộc vô tội, thế nhưng đối với kẻ đầu sỏ gây nên tội ác, bọn chúng nhất định phải chịu trừng phạt thích đáng!

Cổ Hư Tổ Long lại nói:

- Không phải liên hợp đối phó người, mà là liên hợp lại ngăn cản người làm ra chuyện ngu xuẩn với phiến lĩnh vực không gian tạo hóa này!

Lưu Ly Tổ Long nói:

- Người tốt nhất nên thúc thủ chịu trôi chìm phản kháng cũng phí công!

- Ha ha ha, các người cho rằng liên hợp lại thì bản tôn sẽ không đối phó nổi các người sao. Dù cho bản tôn không phải là đối thủ của các người, thì kế hoạch bản tôn muốn thực hiện vẫn tiếp tục được tiến hành, các người vẫn như cũ không cải biến được tất cả những việc này!

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Thứ gọi là âm mưu, trong tạo hóa lĩnh vực Nhân tộc này căn bản sẽ không thể thực hiện được. Bởi vì người cho tới bây giờ vẫn không để Tạo Hóa chỉ chủ vào mắt, nhưng người chẳng bao giờ biết được, tác dụng của Tạo Hóa chỉ chủ đến tột cùng là gì. Ngày hôm nay bản tôn có thể nói cho người biết, Tạo Hóa chỉ chủ

thông qua tất cả nhân quả, hắn có thể xoay chuyển cải biến thời gian pháp tắc, tự nhiên cũng có thể tiên đoán phán xét ra được nhân quả của người. Bên trong lĩnh vực mà lực lượng tạo hóa bao trùm này, tất cả đều không trốn được khỏi nhân quả cùng với đôi mắt dò xét của Tạo Hóa chi chủ!

Lúc này Thiên Nữ đột nhiên tâm thần đại chấn, kinh hãi ngẩng đầu, đột nhiên nhìn về phía con người thần bí trên mi tâm Vân Thiên Hà, không khỏi cả kinh nói:

- Lẽ nào người cũng là Tạo Hóa chi chủ?

- Sai!

Lưu Ly Tổ Long cải chính:

- Hắn không phải Tạo Hóa chi chủ, Tạo Hóa chi chủ chẳng qua chỉ là người chấp hành và thủ hộ pháp tắc tạo hóa, mà hắn, chính là tạo hóa!

- Người chính là tạo hóa?

Thiên Nữ tâm thần chấn động, trên mặt lúc này đã trở nên vặn vẹo, nàng đột nhiên quát to một tiếng, giọng cao thủ trường trong tay, quát lớn:

- Vậy hãy để cho bản tôn xem uy lực của tạo hóa!

Trong nháy mắt, một cỗ lực lượng cường đại do Thiên Nữ ngưng tụ ra bắt đầu tràn ngập toàn bộ chân không, lực lượng ý chí hủy diệt này lan ra, ngay cả phiến chân không tựa hồ cũng có chút không chịu nổi, vòng xoáy chân không bắt đầu ào ào vỡ vụn rồi tiêu tán.

- Ta dùng ý chí của Hủy Diệt chi chủ, hãy hủy diệt đi, ném thử tư vị của hủy diệt đi...

Trong tiếng quát ầm ầm của Thiên Nữ, lực lượng hủy diệt chấn động cả chân không, sau khi cây thủ trường của nàng kết hợp lại cùng với thân thể, cả người nàng lúc này phẳng phất như hóa thành một pho tượng viển cổ đại thần, thân thể lớn lên vô hạn, mà chỗ mi tâm của nàng, Hủy Diệt Chi Nhân cũng hiển hiện ra, tràn ngập lực lượng ý chí hủy diệt!

Cỗ lực lượng vô tận này tàn phá bừa bãi bên trong lĩnh vực chân không, liên lụy đến cả phong ấn không gian của Thiên Tàng, lúc này đã bắt đầu rung động kịch liệt, cuối cùng không chịu nổi mà bạo liệt, giữa hai mảnh vỡ của không gian chân không lúc này có một cỗ hắc khí từ trong chân không vô tận tràn ra, phẳng phất như đáp lại lực lượng hủy diệt này, như một con thôn phệ cự thú.

- Không tốt, ả ta quá giao hoạt tà ác, lại đi phá vỡ Thiên Tàng Phong Ấn!

Ba vị Tổ Long sau khi cảm ứng được biến hóa đột ngột này đều trở nên kinh hãi.

Mà lúc này, Vân Thiên Hà tựa hồ cũng không hề chịu ảnh hưởng của cỗ ý chí lực lượng hủy diệt, lĩnh vực không gian bình tĩnh sau lưng hắn cũng vô cùng bình yên, dưới sự can thiệp bởi lực lượng lực lượng của hắn, lực lượng hủy diệt kia cũng không thể lan tới gần không gian sinh tồn của Nhân tộc.

Lúc này thần sắc hắn vẫn bình tĩnh, nói:

- Ba vị Tổ Long, ả ta phá hư không gian Thiên Tàng Phong Ấn cũng không hề kỳ quái. Bất quá không cần lo lắng, trước đó bản tôn sớm đã bố trí tốt, dù cho ả hủy diệt Thiên Tàng Phong Ấn thì Dị Linh vậy không gian hắc ám cũng sẽ không có cơ hội để từ trong u ám chạy ra tàn sát bừa bãi các đại không gianhacs, bởi vì sự tự đại của ả, đã khiến cho ả ta làm vượt mất cơ hội cuối cùng!

- Vì sao các hạ không ra tay ngăn lại?

Tử Vi Tổ Long có chút nghi ngờ hỏi.

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Ắ rất nhanh sẽ phải ném trái đắng, đây là tự làm tự chịu, bản tôn vì sao phải ngăn lại. Ắ dùng lực lượng của mình muốn hủy diệt cả Thiên tộc, bản tôn không có nghĩa vụ phải vì hành động ngu xuẩn của ả mà phí sức, mà từ đó để cho ả thừa cơ phải kích. Hiện tại ả chỉ là cá trong chậu, không đáng phải lo lắng, thứ mà bản tôn lo lắng chính là Âm Ảnh chi chủ kia có thể thoát khỏi mà ra hay không!

Tổ Long nói:

- Người các hạ nói có phải là vị Thiên Tru Giả của Âm Ảnh tộc đã từng bị Thiên Thù Ngự Giả đánh rơi xuống Huyết U Địa Ngục không?

Vân Thiên Hà gật đầu.

Tử Vi Tổ Long đột nhiên xoay chuyển long nhãn nhìn về phía Vân Thiên Hà, nói:

- Các hạ có phải đã biết Âm Ảnh chi chủ sắp phá khốn mà ra, cho nên mới có ý định để lực lượng hủy diệt của Thiên Nữ trong khi phá vỡ không gian hắc ám, đem Âm Ảnh chi chủ kia dẫn tới thế giới Thiên tộc?

Vân Thiên Hà nói:

- Âm Ảnh chi chủ vốn là tượng trưng cho tử vong, chỉ có đại lượng tử vong mới có thể giúp hắn thoát khốn, khi Thiên tộc hủy diệt, lực lượng tử vong sẽ cực kỳ cường đại, đó cũng chính là lực lượng mà Âm Ảnh chi chủ cần phải hấp thu. Cho nên sau khi hắn phá khốn mà ra, chỉ có thể hiện tại ở bên trong thế giới tử vong Thiên tộc. Từ đó làm giảm tỷ lệ cơ hội hắn xuất hiện tại lĩnh vực không gian Nhân tộc. Đã như vậy, bản tôn vì sao lại không thành toàn cho hắn!

Cổ Hư Tổ Long nói

- Các hạ vì Nhân tộc mà không tiếc hủy diệt cả Thiên tộc, việc này có phải là quá mức...

Vân Thiên Hà ngắt lời nói:

- Nếu như Long tộc đối mặt với sự diệt tuyệt chủng tộc, các ngươi sẽ lựa chọn để Long tộc bị hủy diệt, để Thiên tộc tiếp tục sinh tồn, hay là lựa chọn để Thiên tộc hủy diệt, Long tộc tiếp tục sinh tồn, các ngươi lựa chọn ra sao?

- Việc này...

Vừa nghe thấy vậy, ba vị Tổ Long nhất thời không nói gì, rất hiển nhiên, nếu như Long tộc cũng đối mặt với lựa chọn này, bọn họ tự nhiên sẽ không chút do dự lựa chọn Long tộc, trở mặt nhìn Thiên tộc bị hủy diệt. Cho dù họ đạt tới cảnh giới nào, thì loại tâm tư này cũng không thể nào thay đổi!

676. Chương 682: Thiên Nữ Diên Cuồng.

Thân ảnh của Vân Thiên Hà sau khi liên hợp cùng với Quy Tinh Tử và Long Tinh Tử tiêu diệt Thánh Không Thiên Vương cùng Xích Luyện Thiên Vương, phân thân này bắt đầu tiến về phía hải vực của Di Sinh thế giới.

Tận cùng hải vực, nơi này phiêu phù một hòn đảo, tựa hư tựa thực, mấy con thủy cự long lam sắc hoàn toàn nâng cả hòn đảo huyền phù trên không.

Trên phù đảo này, Hãn Hải Thiên Vương lúc này có chút khẩn trương, mấy nữ tử nhân ngư khác cũng đều đứng ở một bên, vẻ mặt hiếu kỳ, mà bên cạnh nàng là một lão giả đầu trụi lủi, sau lưng có một mai rùa rất lớn, mi tóc tung bay, vẫn chưa tiến vào bên trong hải vực.

- Đến rồi!

Lúc này Quy Linh lão nhân thấy một tinh điểm lóe lên ở phía xa, bèn nói.

Hãn Hải công chúa nói:

- Quy Linh bá bá, vị Tinh Khung Đại Đế này vì sao lại bắt chúng ta đem theo con dân Hải tộc tiến vào hải vực Di Sinh thế giới và chờ ở đây gặp hắn, ta vẫn còn chưa rõ?

Quy Linh lão nhân nói:

- Hải tử, hắn chính là tạo hóa, tự nhiên sẽ hiểu tất cả nhân quả, hắn yêu cầu như vậy là có đạo lý của hắn, chúng ta cứ nghe theo là được. Nếu Hải tộc ta có trái tim hướng về chính nghĩa, tất sẽ nhận được sự che

chở của tạo hóa, trong Nhân tộc thường nói một câu, người tốt tất có hảo báo, điều này cũng không phải không có lý!

Ngay khi Quy Linh lão nhân đang nói, bất chợt trên hải vực cuồng phong gào thét, ngay sau đó cả đại lục của Di Sinh thế giới cũng bắt đầu trở nên rung động.

- Có chuyện gì vậy?

Hãn Hải công chúa cả kinh nói.

- Mọi người xem kìa!

Một vị nhân ngư công chúa ở phía sau đột nhiên chỉ về phía hư không vô tận, liền thấy một cổ khí tức hắc sắc từ từ lan tràn về một phương, hắc ám rất nhanh đã bao phủ lên Di Sinh thế giới, khiến cho phân nửa thế giới đã rơi vào trong bóng tối.

Mà trùng khớp chính là, địa điểm nơi bọn họ đứng, lại chính là vị trí giao nhau giữa bóng tối và ánh sáng.

Quy Linh lão nhân nhìn thấy một màn này, kệ cho sóng gió đánh lên người cũng không mấy may rung động, trầm giọng nói:

- Xem ra thế giới Thiên tộc tất phát sinh đại tai biến, lĩnh vực không gian bị hắc ám bao phủ chính là thế giới Thiên tộc!

Hãn Hải công chúa cả kinh nói:

- Tại sao có thể như vậy, lẽ nào Tinh Khung Đại Đế chuẩn bị hủy diệt cả Thiên tộc?

Quy Linh lão nhân lắc đầu, nói:

- Hãn là hãn sẽ không làm như vậy, trong phiên hắc ám này mang theo hủ thực cùng với thiên tai, chắc là sau khi phong ấn không gian Di Linh bị phá vỡ, những Di Linh chạy về thế giới Thiên tộc mang theo cả hắc ám, cứ như vậy, thế giới Thiên tộc nhất định sẽ bị Di Linh tàn phá!

Chẳng qua Mộc Tôn Thiên Vương đã chế tạo ra được tiến hóa dịch dùng để khống chế Di Linh, cho dù Di Linh có chạy đến thế giới Thiên tộc tàn phá, hãn là sẽ không ảnh hưởng quá lớn!

Quy Linh lão nhân lắc đầu nói:

- Sợ rằng không đơn giản như vậy, dù cho Mộc Tôn Thiên Vương có thể khống chế một ít Di Linh, nhưng cũng không phải toàn bộ, cứ như vậy, thế giới Thiên tộc tất sẽ gặp phải tử vong quy mô lớn, mà trong phiên hắc ám này, mơ hồ còn bao hàm cả một loại lực lượng hắc ám và tử vong thuần túy, sợ rằng vị Âm Ảnh chi chủ trong truyền thuyết kia cũng đã sắp phá khốn mà ra rồi!

Hãn Hải công chúa cả kinh nói:

- Vậy thì trí tuệ và mưu kế của vị Tinh Khung Đại Đế này thật quá đáng sợ, giả như Âm Ảnh chi chủ bị dẫn tới thế giới Thiên tộc, vậy thì thế giới Thiên tộc tất sẽ biến thành một thế giới tử vong. Hãn mạnh mẽ yêu cầu chúng ta ly khai thế giới Thiên tộc để xuống thế giới Di Sinh, chỉ sợ sớm đã tính hết những chuyện sẽ xảy ra rồi!

Đúng lúc này, Quy Linh lão nhân nhìn về phía cách đó không xa, liền thấy vài chiếc bóng như lưu tinh lao tới, đồng thời hạ xuống trước mặt mọi người.

Hãn Hải công chúa vừa thấy hình dạng Vân Thiên Hà, đầu tiên là cả kinh, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên, có vẻ vô cùng khó tin, Tinh Khung Đại Đế bệ hạ thật là quá trẻ!

- Khụ khụ!

Quy Linh lão nhân đột nhiên ho một tiếng, lúc này Hãn Hải công chúa mới hồi phục tinh thần lại, lập tức đi tới trước mặt Vân Thiên Hà, trình trọng hành lễ nói:

- Hải tộc công chúa Hãn Hải, dẫn theo con dân Hải tộc, bái kiến Tinh Khung Đại Đế bệ hạ!

Chẳng qua Vân Thiên Hà cũng không lên tiếng, mà Quy Tinh Tử bên cạnh lại nói:

- Công chúa không cần đa lễ, quân vương điện hạ có chuyện quan trọng, chân thân không thể đến được đây, cho nên đây chỉ là phân thân của ngài. Công chúa có lời gì xin cứ nói, quân vương điện hạ sẽ tự biết và truyền đạt lại cho ta!

Hãn Hải công chúa nhìn Quy Linh lão nhân, Quy Linh lão nhân khẽ gật đầu, nàng mới nói:

- Hải tộc từ trước đến nay sinh hoạt trong hải vực, cùng với các chủng tộc bộ lạc chưa bao giờ phát sinh xung đột, chẳng qua bị Thiên tộc cường lực quản chế, mà nay Thiên Nữ điện hạ khư khư cố chấp, Hãn Hải mặc dù thân là một trong Tứ Đại Thiên Vương, nhưng không đành lòng nhìn thấy sinh linh đồ thân, vì mong có được một góc sinh tồn cho Hải tộc, đặc biệt khẩn cầu bệ hạ che chở cho Hải tộc ta, để con dân Hải tộc tiếp tục sinh tồn, Hãn Hải cam nguyện làm tỳ nữ cho bệ hạ, hầu hạ bên ngài, chỉ xin cho các đời Hải tộc được tiếp tục sinh tồn!

Lỗ tai Quy Tinh Tử hơi rung động, bèn nói:

- Quân vương điện hạ có ý chỉ, Hải tộc muốn thành tâm quy phục, nhất định phải trải qua khảo nghiệm. Sau khi toàn bộ con dân Hải tộc trên thế giới Thiên tộc đi đến thế giới Di Sinh, cần phải liên hợp lại với Long Nhân và các đại bộ lạc trên thế giới Di Sinh, cộng đồng đối kháng khu trục dư nghiệt Thiên tộc và Dị Linh!

Sau khi dứt lời, Quy Tinh Tử lại nói:

- Công chúa điện hạ, quân vương điện hạ đối với mỗi một người quy phục đều phải có nhiệm vụ khảo nghiệm, mấy sư huynh đệ chúng ta lúc trước cũng vậy, chỉ cần Hải tộc tận tâm làm việc, hoàn thành nhiệm vụ quân vương điện hạ giao phó, cho dù có những người trước đây phạm phải sai lầm to lớn, quân vương điện hạ cũng sẽ nhân từ khai sáng, không chỉ không truy cứu, trái lại còn luận công ban thưởng, hi vọng công chúa điện hạ hiểu được!

Khi Quy Tinh Tử nói lời này, Quy Linh lão nhân đột nhiên liếc mắt nhìn hãn, khuôn mặt Quy Tinh Tử hơi đỏ lên. Bất quá Quy Linh lão nhân cũng chỉ vuốt râu cười cười, ánh mắt rất vui mừng.

Đúng lúc này, trong đôi mắt phân thân của Vân Thiên Hà bất chợt hiện lên quang mang thần bí, lập tức tâm thần Quy Tinh Tử chấn động, bèn nói:

- Công chúa điện hạ, Mộc Tôn Thiên Vương dường như mang theo một phần con dân chạy trốn tới Di Sinh thế giới, hơn nữa nàng còn đem theo một số Dị Linh bị khống chế cùng với những kẻ thuộc Nhân tộc phá hoại sự trói buộc, quân vương điện hạ hạ đạt ý chỉ, muốn mấy người chúng ta cứu những người Nhân tộc cứu ra, cùng tiêu diệt Mộc Tôn Thiên Vương!

- Đã như vậy, chuyện này không nên trì hoãn, chúng ta trước hết rời đi, xin Hãn Hải công chúa đến lúc đó hãy cùng phối hợp!

Long Tinh Tử vẫn không nói chuyện lúc này mở miệng lên tiếng.

Quy Tinh Tử gật đầu, sau đó mấy người cấp tốc độn quang rời đi.

Phân thân Vân Thiên Hà lúc này cũng bất chợt tiêu tán, hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt tiêu thất không thấy đâu nữa.

...

Vô tận chân không.

Khi Thiên Nữ dùng lực lượng ý chí hủy diệt cường đại phá vỡ đi Thiên Tàng Phong Ấn trong không gian hắc ám, nàng phát hiện Vân Thiên Hà cùng với mấy Tổ Long tựa hồ cũng không bị cỗ lực lượng kia ảnh hưởng.

Thậm chí nàng còn thấy Vân Thiên Hà không hề có động tĩnh, dường như đối với mưu kế dương đông kích tây mà nàng thực thi không hề để ở trong lòng, hơn nữa phía sau hãn, lĩnh vực không gian Nhân tộc cũng không chịu chút ảnh hưởng nào của cỗ lực lượng hủy diệt.

Khi nàng tỉnh thần lại, nhìn về phía không gian hắc ám, đột nhiên phát hiện khi lực lượng ý chí hủy diệt của nàng tác dụng lên không gian hắc ám, một cỗ khí tức hắc sắc mang theo lực lượng tử vong và thiên tai,

chẳng những không hướng về phía không gian của Nhân tộc cùng với Long tộc, mà ngược lại hướng về phía lĩnh vực không gian Thiên tộc cuộn cuộn lao đi.

Thấy một màn như vậy, thần tình Thiên Nữ đại biến, quát lớn:

- Sao có thể như thế?

Đúng lúc này, nàng liền thấy trong không gian Nhân tộc, một mảnh khí tức huyết sắc, phảng phất như đã bị khí tức tử vong hắc ám kia mê hoặc, từ đó bốc lên, tựa như một thác máu, không ngừng hướng về không gian Thiên tộc phóng đi.

Nhất thời sắc mặt Thiên Nữ trắng bệch, ánh mắt đỏ rực, phần nộ nhìn Vân Thiên Hà:

- Nguyên lai đây là âm mưu của ngươi, ta đã coi thường ngươi rồi. Ngươi muốn đem Âm Ảnh chi chủ dẫn tới lĩnh vực không gian Thiên tộc ta, ngươi thật là dễ tiện vô sỉ, ta muốn giết ngươi!

Thiên Nữ lúc này gào thét lao đi, trong nháy mắt phóng ra luồng ý chí hủy diệt, khiến cho chân không xung quanh một lần nữa phát sinh vận vẹo cường liệt. Thế nhưng sau khi tác dụng lên người Vân Thiên Hà lại không hề sinh ra bất kỳ biến hóa nào. Cổ dao động vận vẹo trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh, tựa như chưa hề có chuyện gì phát sinh.

Một kích bất thành, Thiên Nữ đã điên cuồng, lúc này nàng đột nhiên cuồng loạn gào lên một tiếng, liền thấy diện mục của nàng bắt đầu vận vẹo, vài chiếc bóng không giống với tướng mạo của nàng đột nhiên hiện ra, biến hóa bất ngờ của Thiên Nữ khiến nàng tựa như ma vương trong địa ngục, thập phần kinh khủng.

Vân Thiên Hà lúc này thấy một màn như vậy, đột nhiên nói với ba vị Tổ Long:

- Các ngươi giúp bản tôn bảo vệ tốt trận thức, đừng để cho tiến trình của Huyết U Địa Ngục bị lệch đi, để bản tôn bắt lấy Thiên Nữ, đoạt đi mệnh cách!

Nói xong, Vân Thiên Hà chợt động.

Cổ lực lượng chân nguyên trong cơ thể hắn lúc này liền vận chuyển, chợt thấy cả không gian phảng phất như theo sự vận chuyển của chân nguyên lực mà sinh ra biến hóa vi diệu. Không gian này phảng phất như có sinh mệnh, đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt.

- Ý niệm tự thành không gian?

Ba vị Tổ Long sau khi thấy một màn như vậy đều kinh hãi nói:

- Thực lực của hắn đã hoàn toàn siêu thoát khỏi không gian, tồn tại cùng với thời gian, thành tựu Vĩnh Hằng Chi Đạo, chỉ cần hồn cách của hắn thăng hoa, liền có thể trở thành Thiên Thù Ngự Giả!

Mà Thiên Nữ lúc này tâm thần cũng kịch liệt chấn động, không chỉ chấn động trên tâm linh, mà còn trên cả thân thể nữa.

Trong sát na Vân Thiên Hà động, nàng đột nhiên cảm giác được không gian xung quanh mình phảng phất như hình thành một cỗ vận vẹo tê liệt, khiến cho lực lượng trong cơ thể nàng như muốn phân cách khỏi không gian và thời gian, làm cho nàng không thể nào ngưng tụ được lực lượng, thậm chí ngay cả linh hồn nàng, tựa hồ như bị cắt ra thành muôn mảnh.

Điều này khiến cho Thiên Nữ kinh hãi gần chết, bởi vì thực lực Vân Thiên Hà bày ra lúc này đã hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của nàng, giữa bọn họ đã tồn tại một khoảng cách vô cùng lớn, tựa như vô tận chân không.

Nàng biết, đây có lẽ chính là cái giá nàng phải trả khi đã tự đại và khinh thị tiểu tử Nhân tộc này.

677. Chương 683: Hắc Ám, Tử Vong, Địa Ngục.

Ý chí của hắn cùng với cổ nguyên giống như vô cùng vô tận giữa không trung, không gian không ngừng trọng điệp, vận vẹo và xé rách, trong nháy mắt phảng phất như hóa thành một bàn tay khổng lồ giữa chân không chớp về phía Thiên Nữ.

Lúc này mặc dù Thiên Nữ sử dụng toàn bộ tận lực chống đỡ lực lượng do không gian vặn vẹo và bị xé rách mang đến những cổ lực lượng kia giống như một dòng suối làm xói mòn, không ngừng hút đi lực lượng của nàng.

Nàng giống như là một cái cây nhỏ đứng giữa một cơn cuồng phong đang không ngừng bị tàn phá mặc cho nàng sử dụng hết mọi biện pháp kể cả muốn tự bạo tạo thành lực lượng cổ hủy diệt trùng kích phiến lĩnh vực không gian Nhân Tộc nhưng cũng không thể xoay chuyển được tình thế.

Vân Thiên Hà đã sớm nhìn thấu tâm tư ác độc của Thiên Nữ, hẳn làm sao có thể để Thiên Nữ thực hiện hành động độc ác của mình.

Vì vậy một kích chí cường của Vân Thiên Hà còn mang theo lực lượng không gian dù cho Thiên Nữ trùng kích cũng đều bị lực lượng không gian thôn phệ.

A...

Lúc này Thiên Nữ kêu một tiếng thảm thiết, nàng không có chống lại được dư lực đã bị bàn tay khổng lồ kia bắt được. Dưới sự đè ép cường đại của bàn tay khổng lồ linh hồn nàng tựa hồ cũng bị bạo, một cổ đau đớn làm cho nàng bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng.

Oanh.

Bất ngờ một âm thanh bạo hưởng vang lên, rốt cục thân thể Thiên Nữ không chịu nổi cổ lực lượng chí cường cuối cùng cũng bị phá tan. Dư ba của vụ nổ tác dụng giữa không gian, tạo ra một cổ chấn động kịch liệt.

Mà tại nơi Vân Thiên Hà đang đứng không gian bỗng nhiên sản sinh nguyên lực tổ hợp rất nhanh đã thôn phệ cổ lực lượng dư ba hủy diệt hầu như không còn.

Cuối cùng thì Thiên Nữ cũng đã chết dưới bàn tay chân không khổng lồ mà Vân Thiên Hà tạo ra.

Ngay khi nàng chết liền hóa thành bàn tinh phiêu đảng chung quanh, đúng lúc này tại mi tâm của Vân Thiên Hà đột nhiên có một cổ ánh sáng hé ra rồi dần tập trung lại thành một quang điểm.

Khi quang điểm bị thanh môn bao vây lại thì ánh mắt Vân Thiên Hà hiện lên một tia nhu tình, quang điểm xoay xung quanh một vòng rồi sau đó liền bay đến tay Vân Thiên Hà rồi lập tức bay về phía mi tâm tiến vào Hư Vô Chi Nhân.

Ngay khi Thiên Nữ tiêu vong ngoại trừ mạng của Huyền Nữ bị Vân Thiên Hà lấy đi thì những mạng cách còn lại phiêu đảng giữa hư không giống như là cô hồn vô chủ.

Vân Thiên Hà vô cùng kinh ngạc, liền sau đó vùng tay lên, một cổ một cổ chân nguyên chi lực bao vây những mạng sau đó tiến vào trong chân không Luân Hồi lĩnh vực.

Những mạng cách này đều là do Thiên Nữ dùng thủ đoạn tà ác cướp được của hai vị cường giả. Bây giờ để chúng tiến vào trong Luân Hồi chính là kết cục tốt nhất.

Lúc này, khí tức huyết sắc giữa chân không chỉ trung không ngừng bốc lên từ lĩnh vực không gian Nhân Tộc. Chỉ thấy nơi này bị một mảnh hắc ám bao phủ, kỳ quái hơn nữa là trong khối huyết sắc đó lại vang lên tiếng thở dài.

Không có ai biết vì sao hẳn lại thở dài như vậy.

Nhưng ba vị Tổ Long biết đây là khi có người tiến vào cảnh giới Thiên Thù Ngự Giả, cảnh giới "đại ngã" diễn biến thành cảnh giới "đại ái vô cương".

Vân Thiên Hà sau khi cảm thánh xong liền quay sang nói với ba vị Tổ Long:

- Thiên Nữ đã bị diệt vong, nhưng tai họa ngầm do nàng lưu lại còn chưa bài trừ, bất quá điều này cũng không đáng phải lo lắng, ba vị hãy mau chóng diệt trừ Dị Linh Vương, Âm Ảnh Chi Chủ sẽ do bản tôn xử lý, mọi người không cần phải lo lắng. Đợi bản tôn trọng chỉnh trật tự chân không và quy tắc sẽ cử hành một lần thánh phong vị, mời ba vị đến lúc đó tham gia.

Ba vị tổ Long vừa nghe thấy vậy, Long Hồn đại chấn cùng kêu lên đồng thanh:

- Tạ ơn các hạ ân điển cho Long Tộc.

Lĩnh vực không gian Thiên tộc.

Thế giới ở đây hoàn toàn bị hắc ám bao phủ, một cỗ khí tức huyết sắc giống như một dòng suối ngầm không ngừng dâng lên.

Bên trên đại địa, hắc ám bao phủ khắp nơi, bất chợt giống như một cỗ không gian bị xé rách. Huyết sắc Nồng đậm lan tràn, một cỗ lực lượng tử vong điên cuồng mà hấp thu huyết sắc làm cho lực lượng xé rách phiến không gian càng trở nên cường đại hơn.

Oanh!

Rốt cục ngay khi phiến thế giới bị một cỗ lực lượng nghiêng trời lệch đất tràn qua mảng không gian Thiên Tộc bị tàn phá nặng nề, trong nháy mắt sinh linh Thiên Tộc bị diệt vong.

- Ha ha ha ha...Bản tôn rốt cục cũng thoát ra, hắc ám, tử vong ha ha ha...

Đúng lúc này, một thanh âm cuồng tiếu vang lên giống như xé rách không gian. Ngay sau đó chỉ thấy trong bóng tối một bóng ma giống như viên cổ Minh Thần bước ra.

Trong bóng tối, hắc chính là tồn tại của bóng ma, chỉ có hai con mắt giống như u linh quỷ dị hé ra một cỗ quang mang yếu ớt.

Đây chính là Huyết U Địa Ngục Âm Ảnh Chi Chủ.

- Ân, vì sao thế giới hắc ám ngày lại dơ bẩn như vậy, không nên có nhiều vong linh sinh vật dơ bẩn như vậy tồn tại.

Ngay khi bóng ma Âm Ảnh Chi Chủ từ trong phong ấn địa ngục bước ra hắc cảm ứng được trong phiến không gian bị bóng tối bao phủ này đầy rẫy khí tức làm hắc chán ghét làm cho hắc hết sức bất mãn.

- Bản tôn tử vong thế giới không cho phép loại khí tức dơ bẩn thế này tồn tại.

- Di đều là vong linh Thiên Tộc, ha ha ha, tốt lắm, hủy diệt đi, tử vong đi, bản tôn muốn Thiên Tộc và Âm Ảnh Tộc phạm tội nghiệt...

Oanh!

Dược cỗ lực lượng hắc ám cuồng bạo tác dụng lúc này lĩnh vực không gian Thiên Tộc bị một cỗ lực lượng tử vong bao phủ, giống như một trận phong bạo nhanh chóng tràn ngập khắp phiến thiên địa.

Đại lượng sinh linh tử vong, bọn chúng liền trở thành tử vong lực lượng thuần túy tiến vào trong tử vong phong bạo làm cho tử vong phong bạo ngày càng trở nên mạnh hơn.

Mà lúc này Dị Linh đang tàn phá khắp nơi, dưới cỗ tử vong phong bạo bọn chúng liền rơi vào tình cảnh thảm thiết nhất, trong phong bạo bọn chúng giống như những chiếc lá khô bị thổi tan nát. Cả phiến không gian đều bị tử vong phong bạo gột rửa.

Cả Thiên Tộc rên la, hắc ám tiếp tục rít gào, tử vong vẫn cứ thế lan tràn.

...

Nhân tộc tiếp tục triển khai đấu tranh gian khổ hắc cùng Dị Linh.

Thế nhưng mấy ngày gần đây cỗ ý chí kiên cường và lực lượng được kích phát từ sâu trong bọn họ khiến tất cả đều phát huy ra năng lực cực hạn trước nay chưa từng có.

Bên trong Càn Khôn trận chiến trận dần nghiêng về phía Nhân Tộc, hiện nay đã bắt đầu dồn ép Dị Linh lui lại.

Mỗi một chiến thắng là một tia hi vọng. Từng phiến không gian bị ăn mòn dần được tinh lọc.

Lúc này lòng tin trong Nhân Tộc tăng mạnh, chiến tranh với Dị Linh cũng dần có bước đầu thắng lợi, Dị Linh dần bị thanh trừ, tiêu trừ tai họa ngầm do Dị Linh mang đến chỉ còn là vấn đề thời gian.

Ban đêm Sở Châu thành, thập phần yên tĩnh.

Bây giờ rất khó bắt gặp cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt trước đây, hiện tại bách tính đều ý thức được việc tiêu trừ Dị Linh vì vậy đại lượng thời gian đều ở trong nhà không ra ngoài, công tác tuần tra được đẩy lên rất cao.

Dù sao hiện tại Dị Linh còn đang bị ngăn cách bên ngoài Càn Khôn trận nhưng cũng có những Dị Linh lọt qua được tiến vào Nhân Tộc tiến hành phá phách.

Mà đêm nay, dưới khung cảnh an tĩnh bỗng xuất hiện một cỗ ánh sáng quỷ dị xẹt qua Sở Châu thành.

A ma quỷ!

Bất chợt một âm thanh nữ tử vang lên chói tai xé rách khung cảnh tĩnh mịch của Sở Châu thành làm tất cả mọi người giật mình thức giấc, mọi nhà đều lên đèn.

Ngay sau đó rất nhiều bách tính cảm được chạy đến, có tiếng kêu lên:

- Ở nơi nào, ở nơi nào, là Dị Linh chạy tới sao, đại gia hỏa không cần sợ, sử dụng phương pháp Thần Điện dạy là có thể giết chết Dị Linh.

- Giết hắn, giết hắn.

Quần chúng kêu lên, nhất thời Sở Châu thành trở nên náo nhiệt, rất nhiều bách tính cảm được chạy ra truy tìm Dị Linh đồng thời chạy về phía tiếng hét ban đầu.

Tuy nhiên khi bách tính truy tìm theo thanh âm nữ tử kia thì phát hiện thanh âm phát ra từ trong Sở cung. Lúc này bách tính có chút do dự có nên tiến nhập vào giết Dị Linh hay không?

- A a, cứu mạng a!

Đột nhiên lại có âm thanh vang lên từ trong vương cung hơn nữa lại là thanh âm nữ nhân, cảnh này càng khiến cho bách tính xúc động, phấn nổi.

Lúc này, trong bách tính có một thanh niên có tướng mạo khác thường hét lên:

- Đại gia hỏa thượng, tiêu diệt Dị Linh người người đều có trách nhiệm, bất kể là ở vườn cung hay trong nhà bình dân tuyệt đối cũng không thể để Dị Linh hại người. Mọi người hãy theo ta xông vào, không cần sợ cũng không có người nào trách tội chúng ta, ta tin tưởng Thần Điện sẽ cho chúng ta sức mạnh.

- Xông lên, giết chết Dị Linh!

Dưới sự cổ vũ của thanh niên bách tính ào ào xông lên tiến thẳng vào trong vương cung.

Mà lúc này ở trong hậu cung chỉ thấy thân thể mập mạp của Mạc Vãn Thiên có rất nhiều lỗ thủng, toàn thân xích lỏa, hắn giống như bị cái gì đó hút khô mất không còn chút máu té ngã trên mặt đất.

Trong hoàng cung trong hoàng cung trong hoàng cung, từng tiếng nữ nhân hét chói tai không ngừng truyền đến, lúc này Mạc Vãn Thiên mở hai mắt nhắm đôi mắt hiện lên tia hồng mang quỷ dị.

Một âm thanh cổ quái vang lên, Mạc Vãn Thiên đột nhiên đứng dậy tru lên một hồi dài, đôi mắt gần như trở thành màu đỏ, khi hắn đi đến cung điện thì hồng mang trong mắt đại thịnh. Lúc này hắn dùng thân thể phá một lỗ hổng tiến về phía một nữ nhân đang run rẩy lùi từng tí một. Hắn muốn **** nữ nhân này, hắn đã trở thành cầm thú, hắn không còn biết nữ nhân đó chính là...mẫu thân hắn.

Một tiếng hét sợ hãi chói tai vang lên, mẫu thân hắn ngất người, không dám tin tưởng khi nhìn thấy nữ tử biến thành ma quỷ, đang không ngừng xé quần áo nàng. Nàng điên cuồng phản kháng nhưng làm sao so được với sức mạnh của hắn.

Thế nhưng đột nhiên hai mắt nàng trở nên đỏ rực, giống như thú tính đại phát, dưới sức mạnh ngày càng thiêu đốt nàng đột nhiên lật người Mạc Vãn Thiên xuống điên cuồng *** đồng thời tru lên từng hồi. Cơ thể Mạc Vãn Thiên giống như quả bóng cao su xì hơi nhanh chóng khô quắt, đình chỉ hô hấp.

Sau khi mẫu thân Mạc Văn Thiên hút hết tinh phách và khí huyết của hắn thì hồng quang trong mắt đại thịnh đã hoàn toàn mất đi nhân tính, không còn tư duy chỉ còn hành động theo bản năng, thân thể xích lửa đi khắp vương cung.

Cả vương cung gần như trở thành địa ngục, chỉ thấy đại bộ phận nam nhân đều đã bị hút khô, tuyệt khí mà chết. Lúc này Mạc thị trải qua một kiếp nạn kinh khủng nhưng mọi người không biết đây đều là do Mạc Văn Thiên có hành vi thú tính cổ quái mới dẫn đến huyết án.

Lúc này trong đại điện Đường Túc Ly ngồi trên long ý cao cao tại thượng, hiện nay hắn không còn là người, hai mắt hắn chỉ còn là hồng mang quỷ dị. Xung quanh hắn có ba bốn nữ nhân bị hắn phát tiết. Những nữ nhân này sau khi bị hại đều biến hóa, hai mắt trở nên đỏ rực biến thành quái vật. Chỉ trong một đêm Đường Túc Ly ở trong vương cung đã làm cho Mạc thị bị diệt tộc.

Thế nhưng hắn chạy đến nơi đây đã định trước là không có kết cục tốt. Ngay ngay khi hắn trắng trợn điên cuồng mà đang tiến hành nhân chủng phát triển thì bên ngoài có thanh âm vang lên, đại lượng bách tính lao vào trong vương cung.

Khi mọi người nhìn thấy tình cảnh như địa ngục nhất là những nữ nhân xích lửa bị biến thành quái vật thì trong mắt bách tính đều tràn đầy nộ khí. Trong mắt bách tính bọn chúng chính là những Dị Linh giống cái cần phải tiêu diệt. Tất cả bách tính đều xông lên, nhất thời trong vương cung biến thành một vùng hỗn loạn.

678. Chương 684: Đại Ái Vô Cường.

Bọn họ lao vào trong vương cung sử dụng lực lượng yếu nhược của mình khu sát Dị Linh.

Ở phía sau, trong màn đêm một viên tinh điểm lóng lánh. Ngay sau đó tinh điểm liền nhanh chóng xuất hiện tại vùng phụ cận huyền phù giữa khoảng không nhìn xuống đại địa.

Người đến chính là Hồ Tinh Tử. Hắn vẫn một mực truy tung nơi hạ lạc của người kia, chỉ là hắn lại nhận được một chỉ lệnh kỳ quái từ Văn Thiên Hà không muốn hắn đích thân ra tay mà để tạo hóa tiêu diệt nhân chúng.

Mà hôm nay rốt cục Hồ Tinh Tử đã hiểu dụng ý của Văn Thiên Hà. Khi hắn phát hiện ta vốn bách tính chỉ có lực lượng cực kỳ nhỏ bé nhưng trong cơ thể lại có một cỗ lực lượng cực kỳ dũng mãnh tiến vào làm cho ý chí chiến đấu và năng lực của họ tăng lên trước nay chưa từng có.

Mà những người này khi cùng Dị linh chém giết cũng phát huy đầy đủ trí tuệ của Nhân Tộc dùng các loại phương pháp để tiêu diệt Dị Linh.

Ngay khi bách tính đến gần chính điện thì lại gặp một cỗ trở lực cường đại.

Ngay khi Hồ Tinh Tử quyết định xuất thủ thì đột nhiên không gian trong chính điện sản sinh ra một cỗ thanh âm cường liệt bao phủ tất cả. Sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết trong cung điện truyền ra.

Hồ Tinh Tử tận mắt nhìn thấy Đường Túc Ly bị biến thành Dị Linh sau khi bị cỗ thanh âm bao phủ lập tức trong cơ thể hắn dường như có một vật muốn lao ra, sau đó cả thân thể bốc cháy như một ngọn đuốc.

Thấy một màn như vậy, hai lỗ tai Hồ Tinh Tử chợt động lao đến nhanh như lưu quang cấp tốc đuổi theo linh hồn tiểu cầu, bắt lấy nó.

Sau khi Hồ Tinh Tử thu được linh hồn tiểu cầu, Đường Túc Ly giống như mất đi tất cả sức mạnh cuộn mình trên mặt đất phát ra tiếng kêu thảm thiết tựa hồ khôi phục lại được một chút bản chất hết lên:

- Trả lại cho ta, đem nàng trả lại cho ta...

Hồ Tinh Tử thờ ơ lạnh lùng nhìn Đường Túc Ly. Lúc này bách tính chạy ào vào trong chính điện đều mang theo vẻ cuồng bạo, loạn côn vung lên kết thúc tính mệnh Đường Túc Ly.

Đường Túc Ly chết trong tay bách tính, đây chính là kết cục định ra ngay từ ban đầu cho hắn.

...

Tạo hóa bao hàm cả dân ý, dân ý chính là thiên ý.

Rất nhiều người không tin tạo hóa nhân quả nhưng lại có nhiều người cảm thụ được lực lượng của nó vì vậy bọn họ không may mắn nghĩ ngờ.

Ví dụ như trên đời này vốn không có Thần nhưng nhiều người tạo nên tín ngưỡng vì vậy liền có Thần.

Coi như là Thần tồn tại thì cũng chỉ là do niệm lực và tín ngưỡng lực ngưng tụ mà thành.

Vì vậy lực lượng của Thần được sinh ra từ vạn vật sinh linh. Không có vạn vật sinh linh thì cũng không có Thần.

Mà mạng cách của Thần cũng được sinh ra từ tín ngưỡng lực thăng hoa hình thành phẩm cách, đây chính là thần cách.

Tạo hóa thần điện.

Tại tầng mười Thiên Giai, lúc này chân thân Vân Thiên Hà đang đứng trước mặt tạo hóa Pháp Tướng. Thể trạng hiện tại của hắn và tạo hóa Pháp Tướng đã hoàn toàn thống nhất.

Trước mặt hắn, phía trên đỉnh đầu tạo hóa Pháp Tướng huyền phù lục kiện tạo hóa thánh khí. Sau khi thánh khí thức tỉnh liền sản sinh một loại lực lượng đặc thù bao quát niệm lực và tín ngưỡng lực của sinh linh vạn vật thể gian.

Đây chính là điều trọng yếu nhất mà Thiên Thủ Ngự Giả đời trước lưu lại cho hậu nhân.

Đây cũng là mệnh cách của Thiên Thủ Ngự Giả hay có thể gọi là thần cách.

Thế nhưng, thần cách sau khi trải qua tín ngưỡng của hàng nghìn sinh linh tẩy lễ, thăng hoa rồi mới tạo thành thần cách. Vì vậy lực lượng của nó bao trùm tín ngưỡng lực và hoàn toàn là do bản thân tạo hóa ngưng tụ thành hình.

Đây là một loại tồn tại đặc biệt phù hợp với mệnh cách của Vân Thiên Hà khi thăng hoa, hình thành một thần cách mới.

Cũng vì thế mà khóa thần cách này bao hàm tạo hóa lực lượng, bao hàm tín ngưỡng lực cao thượng của Nhân Tộc và còn bao hàm cả "Đại ái vô cương".

Lúc này, Vân Thiên Hà dẫn một đạo ý niệm tiến vào thần cách. Trong nháy mắt khóa thần cách giống như là có sức sống nhanh chóng bay về phía Vân Thiên Hà, xoay quanh thân thể hắn.

Chỉ cần Vân Thiên Hà nguyện ý hắn tùy thời đều có thể sử dụng lực lượng của thần cách trở thành Thiên Thủ Ngự Giả chân chính, trở thành Thần chân chính.

Nhưng mà...

Khi Vân Thiên Hà chuẩn bị cho khóa thần cách tiến vào trong thân thể thì hắn đột nhiên nghĩ đến người thân, nghĩ đến thê tử, nghĩ đến nhi tử. Lập tức hắn liền buông tha cho việc trở thành Thần.

Cuối cùng trong lòng hắn đã làm ra một quyết định. Lúc này đột nhiên Vân Thiên Hà ném khóa thần cách về phía tạo hóa Pháp Tướng.

Lúc này tạo hóa Pháp Tướng mở mắt ra nói:

- Vì sao lại muốn buông tha, ngươi không cải biến được tất cả.

Vân Thiên Hà đột nhiên nở nụ cười, hắn nói:

- Ta không thể cải biến được tất cả nhưng ngươi lại có thể cải biến. Khi nhân cách của ta và thần cách hoàn toàn tách biệt thì tiểu ái của ta và đại ái của ngươi cũng phân biệt. Ta muốn được sinh hoạt như người bình thường có luôn hồi mà ngươi thì muốn tiếp tục sứ mạng trọng trách kia, đưa "Đại ái vô cương" lan đến mọi góc ngách vô tận chân không.

Dứt lời, mi tâm Vân Thiên Hà đột nhiên mở ra phóng xuất mông mông chi quang bao phủ lên tạo hóa Pháp Tướng xuyên thấu qua mi tâm.

Đúng lúc này, thần cách đang huyền phù trên đỉnh đầu tạo hóa Pháp Tướng dưới sự dẫn dắt của lực lượng quang mang đột nhiên tiến vào tạo hóa Pháp Tướng. Lập tức tạo hóa Pháp Tướng phóng xuất quang mang vạn trượng như vàng thái dương.

Cùng với cổ chân nguyên lực lượng lúc này toàn bộ Thiên Giai đại diện tràn ngập bốn nguyên lực lượng. Lập tức Vân Thiên Hà chậm rãi điều khiển rút lực lượng vào trong thân thể tạo hóa Pháp Tướng.

Chỉ thấy lúc này tạo hóa Pháp Tướng hư huyền ra thân thể bắt đầu ngưng tụ trở nên giống hệt thân thể Vân Thiên Hà. Sau đó Vân Thiên Hà bắt đầu vận chuyển ý chí của bản thân tiến nhập vào trong thân thể tạo hóa Pháp Tướng, thân thể tạo hóa Pháp Tướng dần dần bắt đầu hoàn nguyên.

Thẳng đến khi Vân Thiên Hà vận chuyển nguyên lực vào trong thân thể tạo hóa Pháp Tướng cuối cùng tạo hóa Pháp Tướng cũng ngưng thực giống hệt Vân Thiên Hà. Nếu có người khác ở đây tuyệt đối không thể phân biệt đâu là Vân Thiên Hà đâu là tạo hóa Pháp Tướng.

Đúng lúc này Vân Thiên Hà cảm thụ toàn bộ lực lượng trong cơ thể sau khi chuyển hoá cho tạo hóa Pháp Tướng đã ngưng thực. Cảm giác toàn bộ lực lượng, ý chí, ý cảnh bản thân đều phóng xuất làm Vân Thiên Hà đột nhiên thấy nhẹ nhõm thoải mái.

Hắn chưa bao giờ có cảm giác thế này phẳng phất như tất cả đều quay về hư vô. Hắn từ nhược đến cường rồi lại từ cường quay về nhược trải qua một quá trình tuần hoàn luân chuyển rồi quy về vô cực.

Mà thấy một màn này, tạo hóa Pháp Tướng đột nhiên hình như cũng bừng tỉnh linh ngộ được điều gì đó liền nói:

- Đây là vô cực chi thực. Rốt cuộc ngươi cũng đã hoàn thành chân ngã và vô ngã, tiến nhập vào trạng thái viên mãn. Nhân cách của ngươi đã thăng hoa, tuy rằng ngươi đã mất đi tất cả lực lượng trở lại thành người bình thường nhưng ngươi lại chân chính trở thành chúa tể.

Ngay sau khi tạo hóa Pháp Tướng nói xong thì Vân Thiên Hà đang là một người bình thường bỗng đột nhiên thân thể hắn gần như thành hư vô rồi dần dần biến mất, biến mất không để lại một dấu vết.

Lúc này đột nhiên Vân Thiên Hà đứng lên Thiên Giai.

Ngay trong nháy mắt khi hắn đứng lên, toàn bộ Tạo Hóa Thần Điện giống như bị một cỗ lực lượng bao phủ xung quanh, một cỗ thanh mông ánh sáng cũng với chín đạo mông quang bên trong lập thành một trật tự pháp tắc, nghiền nát không gian xung quanh.

Đây chính là Thiên Thủ Ngự Giả có thể thống ngự khắp chân không, có được ý chí vĩnh hằng bất diệt.

Ngay khi ý chí Thiên Thủ Ngự Giả xuất hiện Vân Sách và các lão tổ đều quỳ xuống cúng bái, kích động nói:

- Thiên Thủ Ngự Giả vĩ đại rốt cục cũng lại xuất hiện, tất cả con dân Nhân Tộc cùng hướng người cầu khẩn.

Mà trong sự bao phủ của cỗ quang huy thần kỳ, lúc này tất cả mọi tộc nhân của Nhân Tộc đều chìm đắm trong "Đại ái vô cương". Đột nhiên tất cả đều phủ phục xuống mặt đất thành kính cầu khẩn từ trong nội tâm, yên lặng cầu khẩn.

Mà lúc đó trong thế giới Long Tộc.

Với lực lượng và ý chí cường đại bọn họ tạo thành sức chiến đấu cường hãn nhanh chóng tiêu diệt Dị Linh, quá trình tiêu diệt nhanh hơn nhiều so với Nhân Tộc. Nhưng ngay khi bọn chúng đang trong quá trình tiêu diệt Dị Linh thì nhất thời cảm thụ được một cỗ quang huy bao phủ khắp người bọn chúng, nhất thời tất cả đều ngừng lại phủ phục xuống cúng bái.

Ngay tại thời khắc đó, đột nhiên ba vị Tổ Long cảm nhận được một cỗ "Đại ái vô cương" bao phủ toàn thân. Lập tức bọn họ cũng nhanh chóng han xuống khấu đầu thành khẩn:

- Thiên Thủ Ngự Giả vĩ đại. Người xuất hiện đem hi vọng đến vô tận sinh linh, Long Tộc hướng ngài cầu khẩn.

...

Di Sinh thế giới, chiến đấu ở đây là gian khổ nhất bởi vì Mộc Tôn Thiên Vương chạy trốn được đã không chế một nhóm Dị Linh tiến hóa có được tư duy và ý thức và do đó cũng liền trở thành trợ lực cường đại cho hắn. Trong Di Sinh thế giới các đại chủng tộc cùng liên minh lại kịch liệt đấu tranh chống lại Dị Linh.

Nhưng mà trong quá trình đấu tranh thảm liệt các chủng tộc trong Di Sinh thế giới đột nhiên cảm thấy được quang mang "Đại ái vô cương" bao phủ đều đình chỉ tất công và cũng nhau phủ phục xuống thành kính cầu khẩn:

- Thiên Thù Ngự Giả vĩ đại, Long Nhân Tộc hướng ngài cầu khẩn, thỉnh ban tặng cho chúng ta lực lượng tiêu diệt tất cả tà ác...

Thế nhưng Mộc Tôn Thiên Vương bị cổ quang mang bao phủ sắc mặt lại trở nên trắng bệch, ôm đầu kêu la thảm thiết:

- Không...không được cướp đi hồi ức của ta, không được cướp đi tình cảm chân thành...không...không được cướp đi...không...k...h...ô...n...g...

Nhưng mà cho dù nàng có kêu la thế nào thì cũng không có tác dụng, cổ quang mang kia vẫn tiếp tục hấp thụ linh hồn nàng làm cho nàng cảm thấy đau đớn đến tận cùng không ngừng lăn trên mặt đất.

Đúng lúc này tại trung tâm phiến rừng rậm rậm nguyên thủy đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện. Chỉ thấy trên người hắn được bao phủ bởi quang mang "Đại ái vô cương" khiến cho hắn trở nên giống như một pho tượng thiên thần. Sau đó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Mộc Tôn Thiên Vương.

- Người, người muốn làm gì?

Mộc Tôn Thiên Vương thấy người đến chính là phân thân của Vân Thiên Hà tại Di Sinh thế giới thì kêu lên kinh hoàng.

Lúc này phân thân Vân Thiên Hà tựa hồ hơi trầm tư, nói:

- Ta đến để lấy lại một số thứ.

Nói xong phân thân Vân Thiên Hà đột nhiên xuất thủ. Một cổ hấp lực cường đại nhanh chóng tác dụng lên trên người Mộc Tôn Thiên Vương. Chỉ thấy toàn thân Mộc Tôn Thiên Vương co quắp không ngừng kêu la:

- Không...không được cướp...

Nhưng Vân Thiên Hà dứt khoát không ngừng tay, chỉ thấy thân thể Mộc Tôn Thiên Vương tràn ngập quang mang, một qua cầu ánh sáng từ trong thân thể nàng chui ra tiến về phía bàn tay Vân Thiên Hà có vẻ thập phần ôn nhu thân thiết.

Lúc này chỉ thấy Hồ Tinh Tử và Long Tinh Tử cũng với Hãn Hải công chủ mang theo các tộc nhân phá không mà đến quỳ rạp trên mặt đất, nhìn về phía thân thể Mộc Tôn Thiên Vương đang co quắp trên mặt đất rồi lại nhìn linh hồn tiểu cầu đang huyền phù trên tay Vân Thiên Hà đều hiếu kỳ hỏi:

- Điện hạ vì sao lại lấy đi tình phách và tàn hồn của hắn?

Vân Thiên Hà không trả lời bọn họ chỉ nói:

- Mọi việc ở đây giao cho các người, Mộc Tôn Thiên Vương chính là Dị Linh tiến hóa đầu tiên, tiêu diệt nàng thì các Dị Linh tiến hóa sẽ tự động tiêu vong, ta cần trở về trước.

Nói xong thân ảnh Vân Thiên Hà đột nhiên biến mất giữa hư vô.

Sau đó mọi người phục hồi lại tinh thần, Hãn Hải công chủ nhìn Mộc Tôn Thiên Vương vô lực quỳ rạp trên mặt đất, biết nàng đã đến thời điểm cuối cuộc đời nên nói:

- Người và ta đã từng là cộng sự, trước khi người tiêu vong hi vọng người có thể sám hối. Nếu như thật sự người sám hối, khi linh hồn người được "Đại ái vô cương" bao phủ sẽ không cảm thấy thống khổ người sẽ có thể có cơ hội luân hồi. Bằng không người chỉ có thể hồi phi yên diệt. Bản tâm của người cũng không phải

là kẻ tà ác, chỉ là người bị Thiên Nữ không chế bản tính cho nên mới thay đổi. Hôm nay người đã không bị ràng buộc. Người và ta cũng đã từng là tỷ muội, hãy nghe lời khuyên của ta.

Về mặt thống khổ của Mộc Tôn Thiên Vương chợt thay đổi cố gắng ngăn đầu nặn ra một nụ cười nói:

- Luân hồi, ta không tin có luân hồi, Nhân Tộc đề tiện hi sinh toàn bộ sinh linh Thiên Tộc ta, dùng sinh mệnh vô số sinh linh Thiên Tộc để đổi lấy cơ hội sinh sôi nảy nở cho chúng. Ta sẽ không khuất phục, ta thà tiêu vong cũng không hèn mọn giống như một con chó vẫy đuôi mừng bọn chúng. Luân hồi...ha ha...

Nói xong đột nhiên Mộc Tôn Thiên Vương cười to, thân thể bắt đầu bị phá thành từng mảnh nhỏ sau đó bốc lên thành làn khói tiêu tán trong không trung.

Hãn Hải công chủ thở dài nói:

- Thật ra tất cả sinh linh Thiên Tộc đều có cơ hội luân hồi, tại sao người lại không chịu tin vào luân hồi, bỏ qua cơ hội này hả...

Đúng lúc này một nữ tử từ phía sau chạy đến nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta đã tìm được tiến hóa thủy do Mộc Tôn Thiên Vương chế tạo. Mặt khác còn phát hiện ra phối phương tiêu diệt Dị Linh, đã thí nghiệm, hiệu quả rất rõ ràng.

- Đây đều là những Dị Linh mà nàng khống chế?

Hãn Hải công chủ nói.

Nhân Ngự công chủ nói:

- Vốn dĩ chúng ta không đối phó được với Dị Linh nhưng ngay lúc Mộc Tôn Thiên Vương tiêu vong đám Dị Linh này căn bản không cần chúng ta đối phó, tự động tiêu vong.

Nghe xong những lời này, sắc mặt Hãn Hải công chủ không khỏi lần thứ hai thay đổi, hít sâu một hơi rồi nói:

- Mộc Tôn, kỳ thật bản tâm của người vẫn còn thiện lương, người đã giấu diếm Thiên Nữ chế tạo phối phương để đối phó với Dị Linh. Vì sao lại vẫn còn cố chấp như vậy hay người dùng tiêu vong để chuộc tội, có lẽ đây mới chính là mục đích chính của người.

...

Vô tận trong thế giới hắc ám, tại nơi chỉ có tử vong và đầy rẫy hắc ám. Khi cổ quang mang "Đại ái vô cương" bao phủ lên nơi này nhất thời phiến hắc ám lóe lên một chút quang mang.

Mà ở tại trung tâm thế giới hắc ám, bên trên vương tọa của Âm Vương, đột nhiên Âm Ảnh Chi Vương đứng lên, tựa hồ hẳn có chút sợ hãi cổ quang mang kia, bèn hét lên một tiếng:

- Thiên Thủ Ngự Giả điện hạ, người đã nghiêm phạt ta gần vạn năm, ta cũng đã từng ngu xuẩn mà nỗ lực rất nhiều. Ta đã ăn năn. Hơn nữa Âm Ảnh tộc của ta cũng đã diệt xong lẽ nào còn chưa đủ đền hết tội lỗi, sai phạm của ta sao?

Đúng lúc này, tại bên trong không gian hắc ám, cổ quang mang đột nhiên hội tụ lại, dần dần hình thành một thân ảnh. Đây chính là thân thể tạo hóa Pháp Tướng của Vân Thiên Hà. Hẳn đích thân đến phiến thế giới hắc ám và tử vong này.

Vân Thiên Hà nói:

- Không cần kinh hoảng, Âm Ảnh tộc lúc trước bị đại đa số chủng tộc tiếp thụ rồi lại ra chuyện tình cực đoan. Việc đó vốn là trái với trật tự mà bản tôn đã giam người vào Huyết U Địa Ngục, để người tại nơi chỉ có ảo ảnh của giết chóc và đấu tranh để tự thân người ngấm lại, người đã từng ngộ ra điều gì?

Hắc Ảnh Chi Trung trốn vào trong bóng tối nói:

- Các hạ, sứ mệnh của Âm Ảnh tộc chúng là sứ giả của tử vong. Bọn họ tử vong chính là bắt đầu một cuộc sống mới. Còn ta thì vẫn chưa lĩnh ngộ đến chân đề cho nên để tộc nhân giết chết rất nhiều sinh linh vô tội khiến cho trật tự pháp tắc hỗn loạn. Người xử phạt ta như vậy ta tâm phục khẩu phục.

- Trải qua vạn năm linh ngộ, ta đối với thế giới này tràn ngập cừu hận. Ta hận Thiên Tộc tàn nhẫn và đầy mưu mô. Vì vậy lần này ta thoát ra là chuẩn bị trả thù toàn bộ sinh linh. Thế nhưng các hạ lại cho ta một cơ hội để ta tiêu bớt lòng cừu hận kia. Ta bất đắc dĩ giải thoát cũng không cảm thấy tiếc nuối gì. Các hạ muốn xử trí ta như thế nào ta tuyệt đối không oán không hối hận.

Vân Thiên Hà nói:

- Hiện tại, bản tôn cho người một cơ hội. Luân Hồi Linh Vực và Huyết U Địa Ngục, một lần nữa bản tôn lại sử dụng, định chế ra Luân Hồi Pháp Tắc và Địa Ngục Pháp Tắc. Ta cho người nhậm chức Minh Đế cai quản Luân Hồi Linh Vực, đặc tạo hóa, chuyển quản sinh linh luân hồi. Còn về phần những tộc nhân Âm Ảnh tộc còn sống sót cũng chân chính trở thành Luân Hồi Sứ Giả thuộc quyền cai quản của người, người có bằng lòng hay không?

Ánh Ảnh Chi Chủ đang đứng trong bóng tối đột nhiên một cái bóng hắc ám xuất hiện, phủ phục dưới chân Vân Thiên Hà, ngũ khí mang theo kích động nói:

- Đa tạ điện hạ ban cho ân điển, Âm Ảnh nhất định không phụ sứ mạng.

- Đã như vậy người hãy mở rộng Âm Ảnh của người để bản tôn trợ giúp người gột rửa tội nghiệt, nghiệp chướng, giúp người trở thành Minh Đế chuyển quản Luân Hồi Chi Khu. Người sẽ trở thành một người hoàn toàn mới chấp chưởng luân hồi.

- Vâng.

Ánh Ảnh Chi Chủ lập tức phục tùng mệnh lệnh hướng về phía Vân Thiên Hà hiện ra bản thể.

Lúc này, con mắt giữa mi tâm Vân Thiên Hà đột nhiên phóng xuất quang mang bao phủ lên người Ánh Ảnh Chi Chủ. Nhất thời hắc phát ra tiếng tên khe khẽ.

- Vốn hắc ám và quang minh là hai khái niệm đối lập thế nhưng chúng lại tương hỗ cho nhau. Khi thân thể của người sống trong bóng tối nhưng nội tâm của người lại được quang minh soi sáng là lúc hồn cách của người thăng hoa. Làm theo chỉ dẫn của bản tôn, trải qua một thời gian sẽ giúp người một lần nữa ngưng tụ ra một thân thể độc nhất vô nhị, không nên phản kháng, cũng không nên động dấy hay có suy nghĩ xằng bậy, địch ý nào bằng không người lại càng chịu thêm thống khổ.

Ánh Ảnh Chi Chủ nghe nói vậy liền lập tức thu nhiếp tinh thần. Lúc này cỗ lực lượng kia tiến nhập vào trong Âm Ảnh, sau đó một cỗ lực lượng, ý chí không ngừng gột rửa thân hồn hắc.

Dần dần thân ảnh hư huyền của Ánh Ảnh Chi Chủ trở nên ngưng thực hơn. Bộ dáng của hắn tuy vẫn kinh khủng, dữ tợn như ban đầu: Ba đầu, sáu tay thế nhưng ở giữa mi tâm của hắn lại xuất hiện mootk con người. Con người tỏa ra quang mang bao hàm tạo hóa. Cứ thế hắn dần hình thành thân thể rồi tiến vào Luân Hồi Chi Khu.

Chỉ chốc lát sau, khi cỗ quang mang bao phủ Âm Ảnh biến mất. Âm Ảnh liền mở mắt ngẩng đầu lên nhìn. Khi hắn mở mắt, trong con người ở mi tâm phóng xuất ra một cỗ thanh âm.

- Từ giờ trở đi Âm Ảnh đã không còn tồn tại. Người từ giờ trở đi chính là Minh Đế chuyển quản Luân Hồi linh vực. Lực lượng pháp tắc sẽ ước thúc người làm việc công bình với những linh hồn tiến nhập vào linh hồn. Chức trách của người còn thêm cả một việc trọng đại nữa là rửa sạch tội nghiệt cho các linh hồn tiến vào luân hồi. Đi thôi.

Vân Thiên Hà dứt lời, tay khẽ động, một đạo quang mang phóng xuất bao phủ lên người Minh Đế đẩy hắn tiến về phía trước. Minh Đế giống như một lưu tinh xẹt qua không gian thiên về phía Luân Hồi Linh Vực mà mình chưởng quản.

Lập tức, Vân Thiên Hà liền cải tạo lại phiên hắc ám này rồi chế định pháp tắc cho Huyết U Địa Ngục rồi cho tiến vào trong Luân Hồi Linh Vực.

Hắn hiện tại chính là Thiên Thù Ngự Giả, hắn là Thần. Hắn có khả năng thống ngự khoảng không vô tận, chế định pháp tắc, cũng có thể nghiền nát không gian hay là hoàn nguyên lại không gian bị nghiền nát trở thành một tân thế giới mới.

Hiện tại rất nhiều không gian bởi vì trong quá trình tiêu diệt Dị Linh đã bị tàn phá hoặc không ngừng suy yếu nên công việc hiện tại mà Vân Thiên Hà muốn hoàn thành chính là trọng chỉnh lại các không gian bị nghiền nát, chế định lại pháp tắc tương ứng.

...

Mười năm sau.

Vân Thiên Hà trở thành Thiên Thù Ngự Giả được mười năm đem tạo hóa và lực lượng chuyển dời đến Tạo Hóa Chi Khu. Sau đó hấn tách "đại ái" và "tiểu ái" và cũng phân ly kính tượng phân thân trở thành một cá thể độc lập.

Mà cá thể độc lập đó giống như là một khóa Tinh Thần phía chân trời, tỏa ra quang huy, đây chính là quang ảnh của Tinh Khung Đại Đế.

Lúc này tại đại lục Âm Tinh Vực có một tòa Thông Thiên Tháp luôn được tắm dưới ánh mặt trời phóng xuất ra quang mang thần bí.

Đại địa bị Dị Linh ăn mòn dưới ánh dương quang đã bắt đầu dần khôi phục sinh cơ. Còn Dị Linh bị buộc rời đến một nơi hoang vu chỉ còn lại một bộ phận tàn dư, sẽ không bao giờ tạo thành uy hiếp trí mạng đối với nhân tộc. Rốt cục Nhân Tộc cũng giành được thắng lợi huy hoàng trong cuộc chiến tranh với Dị Linh.

Trước thắng lợi vĩ đại đó toàn bộ Nhân Tộc đều hoan hô chúc mừng, đều đắm chìm trong ánh dương quang, tham lam hít lấy không khí trong lành.

Trong hoàn cảnh đó, phân thân của Vân Thiên Hà liền đi đến Thông Thiên Tháp. Hấn đến để gặp La Sát Nữ đã bị hấn phong ấn mấy năm về trước. Nhìn thấy ý chí của nàng trong ảo cảnh ma diệt mà dần bị tán loạn thần tình Vân Thiên Hà cũng khẽ lộ ra một tia vui mừng.

La Sát Nữ chính là ý chí Thiên Nữ tách ra thập phần cường hãn. Vân Thiên Hà muốn tiêu diệt mệnh cách và tinh phách của La Sát Nữ nhất định phải sử dụng phương thức này, dần dần triệt tiêu rồi sẽ đánh tan ý chí của nàng.

Mà hôm nay ý chí của La Sát Nữ đã bị đánh tan. Vân Thiên Hà mới giải khai nàng khỏi phong ấn, đưa nàng ra ngoài. Bàn tay ấn lên đầu nàng, một lúc sau liền thấy một khóa linh hồn tiêu cầu từ trong cơ thể La Sát Nữ bị kéo ra ngoài a.

679. Chương 685: Đại Kết Cục.

La Sát Nữ đã suy yếu đến mức cực hạn, nhưng khi một tiểu đoàn bị hút ra từ trong cơ thể nàng. Nàng liền kêu lên một tiếng yếu ớt. Nhưng chỉ kêu một tiếng như vậy mà cả người nàng dường như không còn khí lực để có thể la lên tiếp được nữa.

- Người đến bây giờ vẫn còn một mực khẳng khẳng không chịu nói. Nếu như lúc Thiên Nữ chết người có thể tỉnh ngộ thì bản tôn có thể sẽ cho người một cơ hội luân hồi. Thế nhưng hiện tại, người nên trách tội nghiệp của người quá nặng không thể nào chuộc tội được nữa. Tiêu Vong đi!

Dứt lời, Vân Thiên Hà vung tay lên, đột nhiên có một đoàn hỏa diễm trong suốt bay ra từ tay Vân Thiên Hà nhanh chóng lao về phía La Sát Nữ. Thân thể La Sát Nữ liền bốc cháy, nàng chỉ kịp hét lên một tiếng thê thảm, sau đó thân thể nàng đã bị đốt thành tro bụi, tiêu tán trong vô hình. Lúc này La Sát Nữ đã tiêu vong.

Đúng lúc này, một điểm tinh quang loé ra. Gần như ngay lập tức Hổ Tinh Tử xuất hiện bên cạnh Vân Thiên Hà, cung kính bẩm báo:

- Điện hạ, sau khi giáo chủ Trường Sinh Giáo thay đổi hình dạng, thuộc hạ vẫn không thể nào tìm được tung tích của nàng. Thỉnh điện hạ trách phạt.

Vân Thiên Hà thản nhiên nói:

- Người không cần tự trách bản thân mình. Nàng đã thu được ba thành lực lượng bốn nguyên chi hoả, hơn nữa lại thay đổi hình dạng. Nếu như nàng muốn trốn thì người không tìm được nàng cũng là chuyện bình thường!

Hổ Tinh Tử nói:

- Điện hạ, Di Sinh thế giới đã bị Di Linh thanh trừ. Tám vị Nhân tộc đã từng Phá Hư bị Thiên tộc khống chế cũng đã được cứu ra. Chỉ là hiện tại tất cả bọn họ đối với việc tu luyện đều mê man, không biết cách thăm dò thực lực cực hạn của chính mình. Còn có thể có kết cục khác nữa hay không thì không biết nhưng ý chí và tinh thần của bọn họ đã sa sút nghiêm trọng.

Vân Thiên Hà nói:

- Phá Hư, tức là phi thăng. Thiên hạ rộng lớn, nếu như bọn họ muốn tìm kiếm tự nhiên sẽ không tái xuất hiện trước cục diện như vậy. Bản tôn một lần nữa chỉnh sửa lực lượng pháp tắc và mệnh lý pháp tắc thì phiến tàn phá không gian này sẽ được phục chế hoàn toàn. Lúc đó bọn họ sẽ đối mặt với những thử thách mới, còn có thể giới, hệ thống và quy tắc mới. Mà các người sẽ đảm nhiệm vai trò duy trì hệ thống pháp tắc trong tân thế giới.

- Thuộc hạ sẽ không phụ sự kỳ vọng của điện hạ.

Hổ Tinh Tử nói.

- Người đã tận mắt nhìn thấy người Phá Hư sau đó phi thăng, người tự nhiên có kiến thức có thể cảm nhận được. Hệ thống lực lượng pháp tắc mới này và toàn bộ tân thế giới kia là do Tạo Hoá không gian thành lập nên bố cục của nó. Bất quá sau này bọn họ chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Bản tôn đã vì bọn họ mà dựng dàn giáo, còn bọn họ có trách nhiệm là phải xây dựng nó. Người đi đi, sau này Nhân tộc, có lẽ là cả những chủng tộc khác nữa, người cũng không cần phải để ý tới. Tân thế giới kia còn có rất nhiều việc người cần hoàn thành.

Dứt lời, Vân Thiên Hà tổng tiền, Hổ Tinh Tử hoá thành một đạo lưu quang liền biến mất tại chỗ. Lúc này chỉ thấy trên tinh không Bạch Hổ Đế Tinh đột nhiên sáng lấp lánh không gì có thể sánh được.

Mà lúc này Vân Thiên Hà cũng hoá thành tinh quang bay về phía Hải Vực.

...

Tại bờ biển Hải Vực, ở đây giống như là một thế giới vậy. Trên tiểu đảo phongga xuất ra quang mang tựa như ảo mộng. Lúc này có một thiếu nữ mỹ lệ đang ngồi trên bờ biển, chân đạp sóng biển, có vẻ rất khoái nhạc.

- Ngô, đã mười năm. Hẳn là đã không còn ai nhớ tới mình nữa, hì hì. Ta muốn bắt đầu một cuộc sống mới, ta muốn gả cho hân. Hân nhất định sẽ không biết ta, đến lúc đó, hì hì...

- Đừng có nằm mộng, tuy người đã thoát khỏi hình thể của một Nhân Ngư, nhưng người không thể cải biến thiên phú chủng tộc cùng bản chất của người.

Đúng lúc này, một âm thanh giống như lời đình oanh kích đột nhiên vang lên bên tai thiếu nữ. Ngay lập tức nàng quay về phía phát ra âm thanh. Lúc này hoa dung thất sắc, chỉ thấy Vân Thiên Hà ở cách đó không xa, trên một dải san hô đang lặng lẽ nhìn nà.

Trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, rui rẩy nói:

- Người, người làm thế nào mà có thể đến được nơi này. Người muốn làm cái gì?

Vân Thiên Hà thần nhiên nói:

- Ta tự nhiên biết là người trốn ở đây. Bất quá cho dù ta có trở lại thì thứ đó cũng không còn thuộc về người. Bởi vì người không có tư cách.

- Bốn nguyên lực lượng ta trả lại cho người, còn chưa được sao. Ta từ bỏ, người cho ta một cơ hội đi!

Thiếu nữ cắn môi nói:

- Có lẽ, người cho ta một lần cũng được, một lần là tốt rồi!

Nói xong thì quần áo nàng rơi xuống để lộ ra một thân thể nóng bỏng, khúc nào ra khúc đấy, một thân thể với những đường cong hoàn mỹ, hấp dẫn đến chết người. Nàng nhìn Vân Thiên Hà nói:

- Kỳ thực, trước kia khi ta tới kinh thành, tự đã luyện ái người. Khi đó người rất bình thường, chỉ là một thiếu niên bình thường. Thực lực thì yếu như sên, lại bị Túc Tĩnh Vương chèn ép. Không biết vì sao lúc đó ta lại không dám tiếp cận người. Bởi vì thân phận của ta, cho nên ta một mực nghĩ cách cải biến bộ dáng đáng ghét của mình. Có thể biến thành một con người hoàn toàn mới. Do đó ta tìm người. Ta thích người. Ta muốn làm thê tử của người. Hài tử của người vẫn còn sống. Thế nhưng sau này lại xảy ra rất nhiều chuyện khiến cho ta có đi mà không có đường về.

- Không cần nói với bản tôn những lời như vậy. Bởi vì người, trên Hải Vực này có bao nhiêu người dân vô tội, có bao nhiêu quân nhân chết trên biển rộng mênh mông kia. Nhưng người ở dưới đáy biển lại từng hấp thu tiên huyết của bọn họ trong nước biển. Tất cả những gì người làm đều phải trả giá. Lần này bản tôn tới, không chỉ muốn thu hồi bốn nguyên chi lực mà còn muốn thu một thức do Thiên Nữ tạo ra trước kia. Thứ đó đang ở trong cơ thể của người, chính là tinh phách thần hồn vốn không thuộc về người.

- Không! Đừng! Nếu như thứ đó thuộc về người thì ta cũng thuộc về người, người vì sao nhất quyết phải lấy đi. Rốt cuộc người muốn nàng làm cái gì?

Thiếu nữ hoảng sợ kêu to.

Sắc mặt Vân Thiên Hà trầm xuống nói:

- Đừng đóng kịch trước mặt bản tôn, phàm là bất kỳ thứ gì mà Thiên Nữ lưu lại, bản tôn muốn chúng biến mất khỏi thế gian này. Người cho rằng người làm như vậy thì có cơ hội để cho những con rối ngu xuẩn kia phục sinh. Bản tôn vĩnh viễn không bao giờ cho người có cơ hội đó. Đến bây giờ người còn chưa có giác ngộ sao. Vậy bây giờ người nên giác ngộ đi.

Nói xong, Vân Thiên Hà đột nhiên giơ hai ngón tay ra điểm lên trán. Một đoàn quang mang được phóng xuất ra hội tụ thành tiểu quang cầu, phẳng phất giống như một dòng xoáy còn có cả một cỗ hấp lực bay về phía thiếu nữ.

- Không nên...

Đương nhiên, thiếu nữ này chính là giáo chủ Trường Sinh Giáo, nàng bỗng nhiên cảm thụ được cổ nguyên lực trong cơ thể mình thoát khỏi sự khống chế của nào giống như thủy triều trút ra ngoài. Lúc này, nàng vô cùng kinh hãi.

Sắc mặt nàng lập tức trở nên dữ tợn, kêu lên:

- Nghĩ không ra người lại là người tuyệt tình như vậy. Nếu như ta không chiếm được thì người cũng đừng mong có được. Người muốn cho Huyền Nữ thê tử của người đang khuyết thiếu một hồn tam phách sống lại. Vĩnh viễn không có cơ hội đó đâu.

- Người dám.

Vân Thiên Hà nghĩ rằng Trường Sinh giáo chủ muốn tự bạo, sắc mặt hần hơi trầm xuống. Lúc này hư không xuất hiện một đại thủ khiến cho không gian bị bóp méo, chộp lấy Trường Sinh giáo chủ.

Trường Sinh giáo chủ muốn tự bạo thế nhưng lực lượng quy tắc của Vân Thiên Hà khiến cho nàng không thể thi triển. Lực lượng trong cơ thể nàng căn bản là không thể sử dụng, ngược lại càng điên cuồng trút ra ngoài. Trường Sinh giáo chủ hét to một tiếng, quyết dùng một tia lực lượng bạc nhược để tự bạo.

Thế nhưng Vân Thiên Hà tuyệt nhiên không để cho nàng có cơ hội. Đại thủ kia giống như thiểm điện lẳng không bay xuống bắt lấy nàng. Vân Thiên Hà hung hăng nắm chặt mà Trường Sinh giáo chủ cũng vô lực chống cự. Một lần nữa Trường Sinh giáo chủ hét lên một tiếng, thân thể của nàng bị Vân Thiên Hà vô tình bóp nát.

Ngay trong sát na lúc nàng tiêu vong thì một đoàn linh hồn tiểu can bay lên. Vân Thiên Hà lập tức vung tay bắt lấy, không để cho nó tiêu tán.

Đến tận bây giờ, Vân Thiên Hà mới hoàn toàn phá vỡ bố cục mà Thiên Nữ lưu lại, kể cả khôi lỗi mà nàng lưu lại nhằm phục sinh cũng đã bị diệt.

Hôm nay, Vân Thiên Hà đã thu thập được một hồn ba phách cho Huyền Nữ. Tiểu cầu linh hồn đang nhảy múa trong tay Vân Thiên Hà, hẳn cũng không chán chừ, chỉ thấy từ trong thân thể có hai tiểu cầu khác đi ra nhưng có phần lớn hơn một chút.

Tinh phách thần hồn của Huyền Nữ được phân thân của Vân Thiên Hà dùng ý cảnh tẩy rửa, giờ đây đã trở nên tinh thuần không gì so sánh được. Lúc này Vân Thiên Hà phóng thích bọn chúng, lúc ba tiểu cầu linh hồn gặp nhau, giống như nước gặp nước, nhanh chóng hợp lại.

Ba tiểu cầu linh hồn dung hợp. Cuối cùng thì bọn chúng cũng đã hoàn toàn dung hợp. Một tiểu cầu linh hồn to bằng nắm tay xuất hiện nó bắt đầu bay xung quanh Vân Thiên Hà lại không ngừng nhảy múa giống như tiểu tinh linh đang vô cùng vui vẻ.

Tuy rằng nó có điểm muốn tiêu tán nhưng Vân Thiên Hà đã duy trì một tầng lực lượng không gian nên tiểu cầu linh hồn thuỷ chung động lại không có tiêu tán.

Thấy tiểu cầu linh hồn không ngừng nhảy múa, trong mắt Vân Thiên Hà hiện lên một tia nhu tình, lẩm bẩm nói:

- Linh Toa, ngươi thiếu tinh phách thần hồn, ta rốt cục cũng tìm được cho ngươi.

Kỳ thực khi hắn thông Tào Hoá, hắn chỉ biết Đường Linh Toa tu luyện Huyền Nữ Thiên Kinh đã đạt đến cảnh giới Huyền Nữ tam biến. Nhưng trong lúc biến hoá, đến lúc tối hậu vì nàng thiếu tinh phách thần hồn mà mới lâm vào tình trạng hôn mê, cũng vô pháp tỉnh lại.

Mà sau đó Vân Thiên Hà đột nhiên đột phá cảnh giới trở thành Thiên Thù Giả. Lúc này hắn càng thêm rõ ràng Thiên Nữ khi giết chết Huyền Nữ đã đoạt lấy hồn phách của nàng. Lúc này tinh phách thần hồn phiêu tán bỏ chạy, tới vạn năm sau mới dần thai trở thành Đường Linh Toa.

Nói cách khác, Đường Linh Toa chính là do Huyền Nữ chuyển thế. Huyền Nữ cũng chính là Đường Linh Toa.

Vân Thiên Hà tới cùng muốn tạo hoá tiêu diệt Đường Túc Ly cũng không phải vì tạo hoá số mệnh của hắn. Mà trọng yếu hơn cả hắn bị Dị Linh Vương chuyển hoá, Dị Linh Vương lại là tinh phách của Huyền Nữ. Chính vì thế mà trong cơ thể Đường Túc cũng có một phần.

Cho nên hắn không thể để Đường Túc Ly đơn giản tiêu vong được. Hắn chịu ảnh hưởng của tạo hoá, phải bị tạo hoá tiêu diệt. Sau khi hắn đánh mất tạo hoá số mệnh thì như vậy tinh phách Huyền Nữ mới tự động thoát khỏi sự khống chế của hắn và cũng sẽ không bị tiêu vong cùng hắn.

Chính bởi vì nguyên nhân này mà Vân Thiên Hà theo đuổi Đường Túc Ly tới cuối cùng, để cho hắn tiêu vong dưới lực lượng của tạo hoá. Mà giáo chủ Trường Sinh Giáo là La Sát Nữ cũng hoàn toàn tương tự.

Trong ba người thì có hai người là nhân tộc. Bọn họ nhận được tạo hoá số mệnh mà Vân Thiên Hà lại thông Tào Hoá. Như vậy chẳng khác nào số phận của bọn họ nằm trong tay hắn. Nếu như những người khác tùy ý bị tiêu diệt thì tạo hoá số mệnh cũng mất đi, cứ như vậy tuần hoàn không ngừng. Vân Thiên Hà muốn thu hồi tinh phách Huyền Nữ càng thêm khó khăn.

Đây cũng chính là sự nham hiểm của Thiên Nữ

Thế nhưng để cho bọn họ tự đánh mất đi tạo hoá số mệnh của mình thì sẽ không bị ảnh hưởng. Lại nói Thiên Nữ lợi dụng tinh phách thần hồn của Huyền Nữ để tạo ra tinh phách thần hồn của Huyền Nữ trong cơ thể của những con rối, để chúng có thể thuận theo tự nhiên.

Đem lũ tinh phách kia tiến nhập vào trong cơ thể. Lúc này Vân Thiên Hà lại nhìn ra biển rộng, thân thể dần dần hoá thành một mảnh hư vô, biến thành một đạo lưu quang, tiến nhập trời cao. Chỉ thấy trong biển tinh khung thì ngôi sao Tinh Thần Đế Vương ló ra quang mang chói mắt.

Mười năm, đối với Vân Thiên Hà mà nói chỉ như mới ngày hôm qua. Nhưng nhân loại vẫn đang gian khổ đấu tranh với Dị Linh, thì xác thực là dài đằng đặc.

Dùng mười năm thời gian này, Nhân tộc trước đây chưa từng có đoàn kết tốt cực cũng có thể tiêu diệt Dị Linh. Cuối cùng bọn họ lại có thể sinh tồn trên phiến đại lục với một bầu trời xanh thăm thẳm.

Tuy rằng Dị Linh còn chưa có bị triệt để tiêu diệt toàn bộ nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc Nhân tộc giành được thắng lợi huy hoàng. Chính vì thế mà bọn họ vô cùng vui sướng.

Trên đại địa tại Đông Vực, bách tính đều đi lên đầu đường, cử hành các hình thức hoạt động chúc mừng. Mọi người trong thời gian này ai bận việc gì cũng đều bỏ đó cùng đến tham dự, cùng nhau chia vui vì chiến thắng vĩ đại trong lịch sử. Ai ai cũng có dáng vẻ tươi cười, đây là một loại tâm trạng xuất phát từ nội tâm sau khi sống sót khỏi tai kiếp.

Tuy rằng số người chết đi không ít nhưng số người sống cũng không quên tưởng nhớ đến bọn họ. Vì bọn họ mà chia sẻ niềm vui này.

Mà ở trên đại địa Đông Vực có thể nhìn thấy bách tính tự phát kiến tạo Thần điện. Bọn họ đi vào trung tâm tiến hành tế tự và hoạt động chúc mừng. Mỗi một toà Thần điện đều cung phụng một thần tượng. Thần Kỳ Địa và Tôn Tạo Hoá Phán Tướng trong Tạo Hoá Thần Điện giống nhau như đúc.

Mỗi hộ gia đình đều tự tạo cho mình một pho tượng để có thể cung phụng bọn họ và tín ngưỡng tinh thần. Mà vị thần linh này thực sự tồn tại. Hay cho câu nói trên thế gian này vốn không có thần nhưng lại có tín ngưỡng lực lượng. Cho nên có thần.

Chỉ là mọi người cũng không biết vị thần mà bọn họ tín ngưỡng đang ở ngay trong đám đông. Chỉ là bộ dáng của thần giống như một thư sinh, đang ung dung tươi cười nhìn mọi người chúc mừng.

Lúc này Vân Thiên Hà đem toàn bộ lực lượng và ý chí còn có toàn bộ mệnh cách thăng hoa của bản thân chuyển dời đến tạo hoá chi khu, tự trở thành Thiên Thù Ngự Giả. Lúc này hắn đã có vô cực thân, nên dễ dàng ngăn cách ý cảnh vô cương đại ái cùng tiểu ái ý cảnh. Chính vì thế mà Vân Thiên Hà trở thành một người bình thường, hắn muốn được sinh hoạt giống như một người bình thường, cùng thế tử và hỉ tử có cuộc sống hạnh phúc. Cho nên hắn cam nguyện buông bỏ tất cả.

Hí...

Lúc này Vân Bôn dùng mặt ngựa thân thiết dựa vào người Vân Thiên Hà kêu lên một tiếng thì hắn mới hồi phục tinh thần từ trong trạng diện não nhiệt của bách tính.

Xoay người lên lưng ngựa, thân ảnh Vân Bôn giống như thiểm điện, trong chớp mắt đã biến mất thoát khỏi tầm nhìn của mọi người.

Lúc này, lúc này có một bách tính cảm thấy kỳ quái nói:

- Di, người kia sao lại giống với thần linh như vậy?

- Người vui quá mà xuất hiện ảo giác sao?

Người bên cạnh cười nói.

- Hắn là sẽ không a. Hắn rõ ràng vừa ở chỗ này sao chớp mắt đã không thấy đâu rồi.

...

Mà trên Hải Châu đảo nối liền với đại lục, gió êm sóng lặng

Lúc này trên vọng hải thạch cạnh bờ biển có đặt một bàn rượu cùng thức ăn. Lúc này Quách Dự Chương, Diệp Cương Tiêu, Tiêu Dũng Tuấn, Lạc Như Đồ, Vũ Phương Khinh Thần, những người này đều ngồi trên bàn uống rượu Lạc Như Đồ lắng nghe thiên hạ đang hân hoan ăn mừng chiến thắng. Bọn họ cùng nhau nói chuyện tiêu lâm nhưng thực chất là đang nghe Vũ Phương Khinh Thần kể lại chuyện cũ khi hắn gặp Vân Thiên Hà.

Hai bên là nhân mẫu Lâm Nhược Hi, Nam Minh Tuyết, Lạc Như Sương, những người này cũng đã kết thành tỷ muội tốt, cũng ngồi bên cạnh lắng nghe. Khi nghe tới những đoạn lý thú thì phá lên cười, đồng thời trong lúc nghe kể chuyện các nàng cũng len lén nói lý một chút.

Bất quá khi nói đến chuyện của Vân Thiên Hà thì Lâm Nhược Hi có cảm giác khác thường. Nàng cũng không rõ cảm giác đó như thế nào. Mặt nàng bỗng nhiên ửng hồng, cảm giác như trong tình không có một cặp mắt đang nhìn mình.

Mà Nam Minh Tuyết thấy thần sắc Lâm Nhược Hi như vậy, chỉ biết là bọn họ nhất định có chuyện, liền giục nói:

- Nói mau, người và hắc đã xảy ra chuyện gì. Thật tình khai ra, bằng không...

Lâm Nhược Hi nói:

- Đã từng cùng hắc và gia gia đi chung một đoạn đường. Lúc đó hắc hoá trang thành một nữ hài tử, bất quá lại rất xinh đẹp. Cuối cùng khiến cho sư huynh mong nhớ ngày đêm mất mấy tháng liền. Mãi cho tới khi đến Kinh Thành mới biết được chân tướng. Lúc đó mới xấu hổ a.

- Ha ha, dĩ nhiên còn có chuyện thú vị như vậy, vậy sao đó thì sao?

- Sau đó cũng không có gặp. Hắc giúp ta trị bệnh, ta cùng sư huynh trở về Hải Châu. Được rồi đến phiên người, nói mau. Trước đây người từng cùng hắc đi hơn nửa Đông Vực, hắc là có nhiều chuyện thú vị. Hắc ưu tú như vậy, người chắc là thầm mến hắc chứ?

Nam Minh Tuyết vừa nghe liền nhìn Vũ Phương Khinh Thần, thấp giọng nói:

- Đã từng, ta xác thực đã từng lắng lẽ quan sát hắc. Bất quá bên cạnh hắc còn có nhiều nữ hài tử còn ưu tú hơn cả ta, ta cũng không xinh đẹp bằng các nàng. Cho nên ta quyết định từ bỏ. Nhưng về sau khi sư huynh thổ lộ tình cảm đối với ta, ta mới biết được sư huynh mới là người ta cần. Nhưng lúc này...

Lác Như Sương ôm một tiểu đồng, lúc này đột nhiên nói chen vào:

- Tuyết tỷ tỷ, người thường nói vị Thần Hoa Đoá Đoá tỷ tỷ, hiện tại thế nào, nàng không phải rất thích tên gia hỏa kia sao?

Nói đến đây, thần sắc Nam Minh Tuyết càng thêm ảm đạm, nói:

- Thần Hoa Đoá Đoá của Tuyết Hương cốc, vẫn khắc khổ tu luyện. Về sau kế thừa Thần Hoa Chính Giáo, đến nay vẫn chưa lập gia đình...

Thấy bầu không khí có chút ảm đạm, Nam Minh Tuyết cũng không muốn nhắc lại việc này, ngày hôm nay là một ngày tốt lành, vốn nên chúc mừng. Vì vậy cũng không có nói chuyện khác, chỉ là uống rượu nói chuyện phiếm:

- Hay là chúng ta lắng nghe xem bọn họ đang nói cái gì đi ha.

Trước mặt mọi người nghe được Vân Thiên Hà đã từng cùng Vũ Phương Khinh Thần tại Yên Vân nói chuyện phiếm, không khỏi cười nói:

- Đã như vậy, chúng ta hôm nay cũng khá rảnh rồi, cùng nhau đi tới kinh đô tìm hắc xem. Xem hắc có thực hiện lời hứa hay không, ha ha.

Quách Tước Chương nói:

- Chúng ta là người phạm, tuy Vân Thiên Hà là bằng hữu nhưng muốn gặp Vân Thiên Hà phỏng chừng Nhân Hoàng bộ hạ có đáp ứng không?

- Nghĩ nhiều như vậy để làm gì, bằng hữu là bằng hữu, quản chi việc hắc là thần. Còn nữa nếu như hắc không có coi ta là bằng hữu thì ta sẽ nguyên rửa hắc...Hắc hắc.

Lác Như Đồ nhìn về mặt kẻ trộm của Diệp Cương Tiêu, trêu chọc nói:

- Lão Diệp, người không sợ các tể sư lão đầu trong thần miếu sao. Bọn họ mà tức giận sẽ khép người vào tội khinh nhờn thần linh. Mà tội danh này cũng không thể khinh nhẹ, cẩn thận chỗ ấy...ha ha.

- Thôi quên đi, vạn nhất tên gia hỏa Thiên Hà hắt xì hơi một cái, thổi bay ta từ đông sang tây thì đúng là mắc tội oan. Gần đây ở trong sâu thẳm Hải Vực ta phát hiện một nhân động mỹ lệ. Nhân ngư công chủ có

một vẻ đẹp thướt tha, ta phát giác ta đã thích nàng. Cho dù hần là thần linh đi chăng nữa ta cũng mặc kệ. Ta muốn đi tìm mỹ nhân ngư của ta...

- Người là một tên trọng sắc khinh bạn.

Mọi Người cười ầm lên, cùng nhau nâng chén đối ẩm. Bọn họ không có nhận ra trên hư không có một đoá Lưu Tinh hội tụ thành một gương mặt cười nhìn bọn họ, rồi ngay lập tức biến mất không thấy đâu.

...

Trong Thanh Long Sơn, năm tháng không có để lại vết tích gì tại địa phương thần bí này. Nó vẫn bảo trì nguyên dạng như cũ.

Mà ở đây giống như bồng lai tiên cảnh, nơi nào cũng có đủ các loại thực vật, vô cùng phong phú. Trăm hoa đua nở, phóng xuất ra hương thơm khắp cả một vùng.

Trong sơn cốc có xây dựng một toà tiểu ốc mộc mạc an tĩnh. Lúc này một vị nữ tử mặc tố y vẫn đang đứng ở dưới bóng cây cổ thụ, xuất thần nhìn về viễn phương. Nữ tử này đang đợi chờ một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Nàng đã chờ ở đây mười năm, ngày nào nàng cũng như vậy. Nhưng thời gian chờ đợi cứ như vậy mà trở nên dài đằng đặc. Mỗi ngày đứng chờ và nhìn về viễn phương thành ra đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nàng.

- Muội muội, người lại phát giác cái gì a. Mau giúp ta hái hoa, chúng ta mang về nhà làm trà. Hiện tại Thừa Nhi ngày nào cũng uống trà Hoa Lộ. Bà bà nói hần hiện tại là Nhân Hoàng, công việc hằng ngày rất bận rộn, cũng có chút mệt nhọc, cái này có thể giúp hần nâng cao tinh thần tỉnh táo.

Túc Dao ở trong bụi hoa như một con ong mật chăm chỉ làm việc thấy Tô Tuyết giống như hòn vọng phu đang đứng dưới tán cây chờ ra. Ngày nào cũng như vậy, mọi người đều quen rồi. Thế nhưng thấy Tô Tuyết tưởng như trạng phu như vậy, trong lòng các nàng cũng có cảm xúc khó tả. Nhưng cũng đành phải kìm nén giữ ở trong lòng.

Tê luật luật...

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa vang lên ở đằng xa, đang hướng về phía hai người. Ngay sau đó trong sơn cốc xuất hiện một con ngựa vô cùng mỹ lệ, đang không ngừng kêu lên giống như thông báo cho mọi người.

Lúc này Tô Tuyết nhìn thấy thì bộ dạng si ngốc liền biến mất, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng, kêu lên:

- Tỷ tỷ, phu quân đã trở về, nhất định là hần.

Nói xong. Tô Tuyết giống như đã đánh mất linh hồn nhỏ bé, nhanh chóng chạy ra ngoại cốc. Chỉ là nàng mới chạy được vài bước thì đột nhiên ở bên cạnh nàng xuất hiện một thân ảnh thật lớn. Ngay sau đó cái eo nhỏ nhắn của nàng bị người đó ôm vào trong lòng.

Tô Tuyết kinh hãi, đang muốn giãy giụa, nhưng nhìn lại thì thấy khuôn mặt quen thuộc mà nàng hằng mong chờ bấy lâu nay. Lúc này hai hàng nước mắt tuôn rơi, ôm chặt lấy hần khóc nức lên. Nàng sợ hần lại biến mất.

Lạch cạch

Lúc này, bình sứ trong tay Túc Dao cũng rơi xuống, thần tình nàng đại ra, kinh ngạc nhìn thân ảnh kia, rồi cũng không nhận được mà nước mắt tuôn rơi. Nàng biết muội muội không có xuất hiện ảo giác. Nàng cũng không có xuất hiện ảo giác. Tất cả đều là sự thật.

Thế nhưng lúc này nàng đỡ ra, thân thể đột nhiên bị người ta ôm lấy. Mất một lúc sau mới có thể khôi phục tinh thần. Lúc này Tô Tuyết cũng như vậy, ôm chặt lấy thân thể hần, cảm nhận sự ấm áp cùng với nhịp đập trái tim hần, dường như nàng không có ý định buông tay.

- Các lão bà, ta đã trở về.

Vân Thiên Hà ôm hai nàng, vừa cười vừa nói. Kết quả hai nàng lại khóc to hơn

- Không bao giờ...nữa, người hứa đi. Người sau này có đi tới đâu cũng không được bỏ rơi chúng ta.

- Không, ta sẽ cùng các người làm bạn đến già.

Vân Thiên Hà vỗ về hai nàng, ôn nhu nói.

- Thật vậy chăng?

Về mặt Tô Tuyết thập phần kinh hãi.

- Ân, thực sự, đi thôi, chúng ta trở về, gia đình đoàn tụ.

Nắm tay hai nàng, ba người bọn họ cùng nhau trở về Tàng Long đại điện.

...

Tàng Long đại điện vẫn như xưa, không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Duy chỉ có một chỗ khác mà là ở đây vào ban ngày, dương quang chiếu xuống có thể nhìn xuyên thấu hồ nước trên đỉnh đại điện, cả đại điện đều to lớn đồ sộ, rực rỡ.

Tàng Long đại điện nằm ở trung tâm Hoa Hạ quốc, phạm vi xung quanh đều được bố trí những cơ quan tinh diệu. Ở đây, hôm nay Nhân Hoàng đã được liệt vào thần tích, thống trị thiên hạ.

Nhưng người trong thiên hạ đều biết, thần linh mà bọn họ tín ngưỡng đã từng ở Tạo Hoá thần điện cho nên người trong thiên hạ đều coi đây là thánh địa. Đồng thời cũng bắt đầu xuất hiện những truyền thuyết về nơi này.

Nhưng mà, người trong thiên hạ không thể nào nghĩ được thần linh mà bọn họ tôn thờ đã ly khai thế gian. Một lần nữa trở thành một người có thân phận và cuộc sống rất đời thường như vào người khác.

Trong Tàng Long đại điện thật sự có Tàng Long.

Khi Vân Thiên Hà dẫn Túc Dao và Tô Tuyết đi vào trong điện. Trong sát na có hai thân ảnh giống như hai thiên sứ chạy vội đến, muốn được hắt ôm ấp trong lòng không bao giờ buông tay.

Tầm Nguyệt và Mộng Ly, hai người bọn họ đều biết ngày này rồi sẽ tới. Cho nên nét mặt bọn họ lộ vẻ ngọt ngào cùng bộ dáng tươi cười. Các nàng biết hẳn nhất định sẽ trở về.

Trên mặt Mộng Ly cũng bắt đầu xuất hiện những giọt nước mắt, nhưng lúc này lại không ngừng đánh vào ngực hẳn, kêu lên:

- Chàng thật không có lương tâm, để tỷ muội bọn thiếp chờ đợi mười năm. Chàng phải đáp ứng bọn thiếp phải dẫn bọn thiếp đi ngao du thiên hạ. Còn có người mau nghĩ biện pháp cho Linh Toa tỉnh lại. Chắc hẳn Linh Toa cũng muốn đi.

- Ba ba, ba ba, người đã trở về.

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy như tiếng chim vàng oanh kêu lên. Chỉ thấy một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi về mặt vô cùng kinh hãi chạy vội tới, ôm lấy Vân Thiên Hà làm nũng:

- Ba ba, người vì sao bây giờ mới trở về. Ba ba phải bồi thường cho nữ nhi. Con cũng muốn ngao du thiên hạ. Con mặc kệ, ba ba mà không cho con đi theo thì con không thể ý đến ba ba nữa.

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng hai cánh tay bé nhỏ của nàng chẳng khác nào các mẫu thân ôm chặt lấy Vân Thiên Hà. Từ trong đáy lòng của tiểu nữ sao lại không mong có một ngày gia đình đoàn tụ, để có thể hưởng thụ sự quan ái của phụ thân.

Vân Thiên Hà nghĩ đến chuyện của Đường Linh Toa nói:

- Ta đi xem Linh Toa thế nào đã.

Mọi người nghe vậy cũng không hề dây dưa, liền đi theo Vân Thiên Hà đến Tàng Long bí thất.

Hôm nay trong Tàng Long đại điện chỉ có người nhà của Vân Thiên Hà ở. Đám người An thúc đã sớm ly khai. Cho nên tất cả những công việc bình thường ở đây đều do Mạt nhi đảm nhiệm.

Khi Mặt nhi thất Vân Thiên Hà trở về cũng mang theo một chút kinh hỉ cũng muốn được ôm ấp trong lòng. Bất quá nàng lại phải che giấu.

Đường Linh Toa đến nay vẫn nằm an tĩnh trên ngọc đài. Dung mạo đáng dấp của nàng vẫn như cũ, không hề có phát sinh cải biến. Vài chục năm qua, những người khác đều đã trưởng thành. Mà nàng vẫn mang đáng dấp của một thiếu nữ thuần khiết.

Vân Thiên Hà đi tới bên cạnh, hần đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng nói:

- Linh Toa, ta đã trở về.

Thanh âm phẳng phất như từ viễn cổ hô hoán. Đường Linh Toa tựa hồ cảm ứng được sự hiện diện của hần. Đột nhiên gian mật thất hơi rung động, ở khoé mắt nàng chảy xuống một giọt nước mắt.

- Tam nương muốn tỉnh, bản nương muốn tỉnh

Nguyệt Vi nhi thấy vậy kinh hỉ hô lên một tiếng. Những người khác cũng kinh hỉ không kém.

Bất quá, lúc này Vân Thiên Hà lại nói với mọi người:

- Các nàng trước tiên lui ra sau, không được tới gần.

Mấy người lập tức thối lui ra sau. Lúc này Vân Thiên Hà đột nhiên đánh ra một chưởng, chỉ thấy trong lòng bàn tay hần xuất hiện một tiểu cầu linh hồn. Ngay lập tức xuất hiện một cỗ ba động xuất hiện ở xung quanh.

Mà lúc này, thân thể Đường Linh Toa đột nhiên huyền phù bay lên. Vân Thiên Hà nhẹ nhàng đưa tiểu cầu này vào trong thân thể của nàng. Một cỗ ba động truyền vào thân thể Đường Linh Toa, lập tức tiểu cầu linh hồn kia cũng chui vào theo. Lập tức quanh thân Đường Linh Toa được bao phủ bởi một tầng quang mang nhàn nhạt.

Vân Thiên Hà biết, đây là tác dụng của lực lượng quy tắc trong tiểu cầu linh hồn. Vì Đường Linh Toa thiếu một hồn ba phách nhưng nàng muốn tiếp nhận nó thì cần phải có một quá trình.

Khoảng chừng một canh giờ sau, quang mang bao phủ thân thể Đường Linh Toa bắt đầu ảm đạm rồi biến mất không thấy đâu. Mà lúc này thân thể của nàng cũng không có huyền phù ở trên không nữa mà lại nhẹ nhàng rơi xuống ngọc đài.

Lúc này Vân Thiên Hà mới đưa vào trong miệng Đường Linh Tao một hạt châu, lập tức nhẹ giọng nói:

- Linh Toa, tỉnh! Linh Toa, tỉnh!

- Ngô

Cuối cùng thì từ trong miệng nàng cũng phát ra một âm thanh, ngay sau đó nàng tử tử mở mắt.

Dần dần mọi vật trước mắt nàng trở nên rõ ràng, thân ảnh quen thuộc mà nàng vẫn thấy trong mơ đang đứng bên cạnh. Đường Linh Toa nhẹ giọng nói:

- Thiên Hà...

Nàng quay sang nhìn thấy mấy tỷ muội, nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, các người đều trưởng thành hết rồi. Di, muội muội này là ai vậy?

- Tam Nương. Ta là Vi nhi, ta bình thường đều đến thăm người, kể cho người rất nhiều chuyện a.

Về mặt Đường Linh Toa hơi kinh hãi, nhìn Nguyệt Vi nói:

- Tiểu hài đồng khả ái kia chính là ngươi. Thế nhưng đã lớn như vậy rồi. Ta đã ngủ say bao nhiêu lâu rồi?

Lúc này chúng nữ đều nhìn chung quanh, Tầm Nguyệt nói:

- Linh Toa, không nên để ý, bây giờ ngươi tỉnh dậy là tốt rồi. Hôm nay gia đình chúng ta có thể đoàn tụ một chỗ không phải rất tốt sao?

Đường Linh Toa hoạt động chân tay, rồi chậm rãi xuống giường. Nàng cảm thấy mình không có gì là không khỏe. Chỉ là ánh mắt nàng có chút mất tự nhiên khi nhìn Vân Thiên Hà, theo đó có chút hoảng loạn liên cúi đầu.

Thấy thần tình Đường Linh Toa như vậy, Mộng Ly đứng phía sau cảm thấy cổ quái nói:

- Muội muội, làm sao vậy, vừa ngủ dậy cảm giác choáng váng, hay ngơ ngác xấu hổ. Đúng rồi hay là muốn làm tân nương một lần nữa, rồi tiến hành động phòng a?

- Tỷ tỷ người...

Đường Linh Toa tức giận nhìn Mộng Ly, lúc này mặt nàng càng ửng hồng, hận không thể tìm được chỗ trốn.

Vân Thiên Hà nhẹ nhàng nói:

- Ta biết hết rồi. Cái này sẽ là bí mật nho nhỏ của hai chúng ta.

Đường Linh Toa vừa nghe lại càng ngượng ngùng. Kỳ thực nàng cũng biết được kiếp trước của mình.

- Không được, ta cũng muốn biết, các người rốt cục là có bí mật gì. Nói mau, bằng không đêm nay không cho các người động phòng.

Mộng Ly trừng mắt nhìn hai người, nói.

Mà Vân Thiên Hà lại nhìn Đường Linh Toa nói:

- Linh Toa, hay là hôm nay chúng ta tái tổ chức hôn lễ một lần đi ha.

Lúc này Mộng Ly đẩy Đường Linh Toa, nàng thuận thế ngã vào lòng Vân Thiên Hà, Mộng Ly lại tiếp tục trêu chọc nói:

- Ủ, đêm nay tự động phòng, rồi sau đó lại sinh ra một tiểu Vi nhi. Lúc đó lại có thể cùng tiểu Vi nhi chơi đùa, hì hì...

- Đại nương, người lại bày trò rồi. Nhưng ta cũng đồng ý.

Nguyệt Vi nhi hứng khởi nói theo, vẻ mặt giảo hoạt nói:

- Đúng có, có thêm một tiểu Vi nhi nữa, sau này có thể cùng con nô đùa.

Túc Dao đứng một bên cũng phong tình vạn chủng ngắm nhìn Vân Thiên Hà, sẵn giọng nói với Mộng Ly:

- Hẳn là cũng có người muốn vào động phòng a!

Nếu không, chúng ta cùng đi náo động phòng tân hôn đi?

Tô Tuyết nói.

Chúng nữ nghe vậy đều cười hì hì, khiến cho Tô Tuyết phục hồi tinh thần, mặt cười đỏ bừng, lại trốn ra đại điện nói:

- Ta đi làm cơm, thuận tiện kêu bà bà giáo huấn các người.

Lúc này vẻ mặt Đường Linh Toa đỏ như gấc nhưng vẫn chui vào trong lòng Vân Thiên Hà, không có ngại lên. Thế nhưng có thể thấy được trong mắt nàng một tia vui suông, tràn ngập ngọt ngào và hạnh phúc.

Trong Tàng Long đại điện, tràn ngập tiếng nói cười vui vẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dong-thien-ha>